Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu tại Phan Gia Viên, khu chợ đồ cổ nổi tiếng ở Kinh thành.

Lục Vũ, một thanh niên vừa tốt nghiệp đại học, bất ngờ xuyên không từ thế giới hiện đại vào một thế giới song song.

Tại đây, anh nhập vào thân xác của một "phú nhị đại" (con nhà giàu) điển trai, yêu thích đồ cổ và sở hữu khối tài sản kếch xù.

Tuy nhiên, điều khiến Lục Vũ kinh ngạc nhất không phải là sự giàu có, mà là việc anh nhận ra mình đang ở trong thế giới của bộ tiểu thuyết đình đám *Quỷ Xuy Đăng*.

Ngay khi vừa định thần, Lục Vũ tình cờ gặp gỡ Vương Bàn Tử (Vương Khải Tuyền) và mua được miếng ngọc bội song ngư – chìa khóa mở ra Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Khoảnh khắc chạm vào cổ vật, Lục Vũ kích hoạt "Hệ thống Mạc Kim Giáo Úy".

Hệ thống trao cho anh gói quà tân thủ cực khủng gồm: Thể chất đặc chủng binh, Máu Kỳ Lân (trấn áp tà ma, khắc chế độc trùng tương tự Trương Khởi Linh trong *Đạo Mộ Bút Ký*), và "Chân Thực Chi Nhãn" (đôi mắt thẩm định bảo vật và nhìn thấu thông tin vật phẩm).

Với lợi thế biết trước cốt truyện và sự hỗ trợ của hệ thống, Lục Vũ nhanh chóng kết thân với Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Anh rủ rê họ lập thành "Thiết Tam Giác" phiên bản mới để thực hiện những chuyến phiêu lưu trộm mộ.

Chuyến đi đầu tiên của họ là đến Ngưu Tâm Sơn, nơi họ khám phá căn cứ bí mật của quân Quan Đông và mộ tướng quân Kim quốc.

Tại đây, Lục Vũ phô diễn sức mạnh vượt trội: dùng Tân Đình Hầu Đao (thanh đao của Trương Phi được hệ thống cường hóa) chém xác ướp nghìn năm, dùng máu Kỳ Lân và bùa chú để hóa giải oán khí của đồng nam đồng nữ, và thu thập vô số pháp khí quý giá.

Sau khi trở về từ Ngưu Tâm Sơn với đầy ắp chiến lợi phẩm, nhóm Lục Vũ tham gia một buổi đấu giá tại Tân Nguyệt Phạn Điếm (địa điểm nổi tiếng trong vũ trụ *Đạo Mộ Bút Ký*).

Tại đây, câu chuyện mở rộng ra sự giao thoa giữa hai thế giới *Quỷ Xuy Đăng* và *Đạo Mộ Bút Ký*.

Lục Vũ gặp gỡ Ngô Tà thời trẻ, Giải Vũ Thần và Hoắc Tiên Cô.

Trong một màn đấu giá kịch tính, Lục Vũ không ngần ngại chi hàng tỷ để giúp Ngô Tà "điểm thiên đăng", đồng thời cướp được Hắc Kim Cổ Đao – vũ khí trấn phái của Trương Khởi Linh.

Sự kiện này khiến danh tiếng của Lục Vũ vang xa trong giới đạo mộ.

Tiếp nối mạch truyện chính, Lục Vũ cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gia nhập đoàn khảo cổ của Giáo sư Trần và Shirley Dương để đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc Taklamakan.

Hành trình đầy rẫy hiểm nguy với bão cát, kiến lửa sa mạc khổng lồ và những lời nguyền cổ xưa.

Lục Vũ liên tục đóng vai trò thủ lĩnh, sử dụng kiến thức từ kiếp trước và các pháp khí như "Mặc Gia Cự Tử Giới" (am hiểu cơ quan thuật), "Tam Tinh Ti Nam Tiêu" (định vị phương hướng) để cứu cả đoàn thoát chết gang tấc.

Anh thậm chí còn thu phục được đàn kiến lửa sa mạc và sử dụng chúng như một đội quân riêng.

Khi đoàn thám hiểm tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, sự quỷ dị tăng

lên gấp bội.

Họ đối mặt với ảo giác từ hoa Thi Hương Ma Dụ, những bức tượng đá khổng lồ tự chuyển động và tấn công con người, cùng lời nguyền khủng khiếp của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lục Vũ phát hiện ra rằng thực tế trong hầm mộ còn tàn khốc hơn cả trong tiểu thuyết.

Anh phải chiến đấu với những xác ướp bất tử, phá giải ảo ảnh khiến đồng đội suýt tự sát, và đối mặt với vực thẳm không đáy của Quỷ Động.

Trong những diễn biến mới nhất, cả nhóm bị mắc kẹt trong một mật thất sau khi thoát khỏi sự truy sát của những bức tượng hộ vệ.

Tại đây, Lục Vũ phát hiện ra vai trên của tất cả mọi người đều xuất hiện vết bớt hình con mắt – dấu hiệu cho thấy họ đã trúng lời nguyền của Nữ Vương.

Căn mật thất chứa chín bộ hài cốt của những kẻ từng phong ấn Nữ Vương và những bức bích họa tiên tri về sự xuất hiện của nhóm Lục Vũ.

Giữa tình thế "tiến thoái lưỡng nan", lương thực cạn kiệt và lời nguyền đang chực chờ bùng phát, Lục Vũ phải tìm cách giải mã bí mật cuối cùng của Hư Số Không Gian để đưa mọi người sống sót trở về.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1

Kinh thành, chợ đồ cổ Phan Gia Viên.

Lục Vũ đứng giữa đường, nhìn hai bên đường lát đá xanh bày đầy những sạp hàng đồ cũ, nghe tiếng chủ quán rao hàng, ánh mắt mờ mịt, đầu óc ong ong! "Chuyện gì thế này?" Không phải mình đang nằm trên giường xem phim truyền hình sao?

Sao đột nhiên lại chạy đến chợ đồ cũ Phan Gia Viên rồi?

Lục Vũ mờ mịt nhìn quanh, lại cúi đầu nhìn bộ quần áo xa lạ trên người, ngay cả hình ảnh phản chiếu trong camera điện thoại cũng biến thành một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, đẹp trai ngời ngời. "Mình xuyên không rồi?" Đúng lúc này, một luồng ký ức ùa về.

Mất trọn vẹn năm sáu phút, Lục Vũ mới tiêu hóa xong những ký ức đó, xác định sự thật là mình đã xuyên không. "Không ngờ mình lại gặp phải chuyện xuyên không!

Hơn nữa còn biến thành một phú nhị đại thích chơi đồ cổ." Đối với việc xuyên không, Lục Vũ chấp nhận rất nhanh.

Kiếp trước hắn không cha không mẹ, đại học vừa tốt nghiệp không lâu, công việc cũng tìm chưa ra.

Còn hiện tại, số dư trong thẻ ngân hàng của hắn có đến mấy triệu tệ.

Đã đến rồi thì cứ ở lại thôi!

Sau khi bình ổn tâm trạng, Lục Vũ tự nhiên đi dạo quanh Phan Gia Viên.

Những sạp hàng trải rộng khắp nơi, hàng hóa rực rỡ muôn màu khiến Lục Vũ được mở rộng tầm mắt.

Lúc này, một giọng nói vô cùng hòa nhã truyền vào tai hắn. "Tiểu huynh đệ, lần đầu đến Phan Gia Viên hả?

Tôi nói cho cậu biết, cái chốn Phan Gia Viên này hàng giả còn nhiều hơn hàng thật, muốn mua đồ thì cậu phải có mắt nhìn!" "Tôi họ Vương, tên Vương Khải Tuyền, mọi người đều gọi tôi là Vương Bàn Tử.

Chúng ta lần đầu gặp mặt, tôi cảm thấy có duyên với cậu.

Chỗ tôi có bảo bối tốt, thế nào, xem thử không?" Lục Vũ quay đầu lại, liếc mắt liền nhìn thấy một gã béo đang cười híp mắt nhìn mình.

Gã béo này chiều cao xấp xỉ hắn, nụ cười vô hại, trông rất dễ mến. "Vương Bàn Tử?

Vương Khải Tuyền?" "Mình đây là xuyên không đến thế giới Ma Thổi Đèn?" Lục Vũ nhìn gã béo trước mặt, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc.

Người này có miêu tả cực kỳ giống với Vương Bàn Tử trong tiểu thuyết Ma Thổi Đèn.

Cộng thêm việc gã vừa tự xưng tên họ, khiến Lục Vũ nhất thời không hoàn hồn lại được.

Mình... thế mà lại xuyên không đến thế giới Ma Thổi Đèn?

Cái quỷ gì vậy?

Hắn vốn tưởng mình chỉ xuyên đến một thế giới song song, không ngờ lại gặp Vương Bàn Tử, vậy chẳng phải là còn có Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha sao?

Nhưng niên đại ở đây lại không khác mấy so với trước khi xuyên không, hoàn toàn không giống thập niên 80 trong Ma Thổi Đèn. "Tiểu huynh đệ, lại đây cho cậu xem món đồ tốt này!" Vừa nói, Vương Bàn

Tử vừa luồn tay vào cổ áo, lôi ra một miếng ngọc bội.

Ngọc bội hình bát giác, cổ kính tang thương, sắc vàng pha lẫn huyết sắc.

Lục Vũ còn chưa kịp nghĩ rõ rốt cuộc mình xuyên đến thế giới nào, chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt đã bị miếng ngọc bội trong tay Vương Bàn Tử thu hút, nhìn chằm chằm không chớp mắt!

Miếng ngọc bội này, quá quen mắt rồi!

Trong nguyên tác và phim Ma Thổi Đèn, miếng ngọc này chính là chìa khóa của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Xem ra, mình thật sự đã xuyên không đến thế giới Ma Thổi Đèn! "Tiểu huynh đệ, cậu xem thử đi?" Vương Bàn Tử vừa nói vừa đưa ngọc bội đến tay Lục Vũ.

Lục Vũ theo bản năng đưa tay đón lấy, ngọc bội rơi vào lòng bàn tay, cảm giác mát lạnh, thấm vào ruột gan.

Hóa ra, chìa khóa của Tinh Tuyệt Cổ Thành lại có cảm giác tay như thế này sao?

Ngón tay Lục Vũ tự nhiên ma sát miếng ngọc trong lòng bàn tay.

Đúng lúc này, trong đầu hắn bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng mang đầy vẻ máy móc. [Phát hiện túc chủ phù hợp, Hệ thống Mô Kim Hiệu Úy đang ràng buộc...] [Hệ thống thông báo: Chúc mừng túc chủ, Hệ thống Mô Kim Hiệu Úy ràng buộc thành công, sau khi tham gia trộm mộ sẽ căn cứ vào mức độ tham gia để nhận thưởng.] [Chúc mừng túc chủ nhận được Quà Tân Thủ, có mở hay không?] Mở!

Mở ngay!

Tâm trạng Lục Vũ lập tức trở nên kích động!

Xuyên không đến thế giới Ma Thổi Đèn, còn có Hệ thống Mô Kim

Hiệu Úy, cảm giác này quá đã rồi!

Kiếp trước hắn đã đặc biệt thích Ma Thổi Đèn, cực kỳ khao khát những tình tiết trộm mộ bên trong.

Khi biết mình xuyên không đến thế giới này còn có hệ thống, hắn càng hưng phấn vô cùng, biết đâu mình cũng có thể trải nghiệm cảm giác kích thích khi thám hiểm mộ cổ! [Túc chủ mở Quà Tân Thủ.] [Chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng hỗ trợ: Tố chất thân thể Đặc chủng binh, Huyết Kỳ Lân, Chân Thực Chi Nhãn.] [Tố chất thân thể Đặc chủng binh: Cường hóa thân thể túc chủ, giúp túc chủ sở hữu thể phách cường kiện.] [Huyết Kỳ Lân: Có tác dụng xua đuổi côn trùng, trừ tà, đuổi quỷ...] [Chân Thực Chi Nhãn: Giúp túc chủ liếc mắt nhìn ra tính chất đặc thù của vật phẩm.] "Huyết Kỳ Lân?

Sao lại xuất hiện đồ trong Đạo Mộ Bút Ký thế này?" Nhìn phần thưởng trong gói quà tân thủ, Lục Vũ có chút khó hiểu.

Ma Thổi Đèn có Vương Bàn Tử, giờ lại lòi ra Huyết Kỳ Lân của Đạo Mộ Bút Ký...

Tuy nhiên, ba món này đều rất tuyệt.

Trong nháy mắt mở gói quà, Lục Vũ cảm thấy cơ thể mình thay đổi, thậm chí cơ bắp dưới lớp quần áo cũng gồ lên không ít, tràn đầy cảm giác sức mạnh.

Chương 2

Hắn cảm thấy trạng thái hiện tại của mình tốt hơn lúc nãy ít nhất gấp hai ba lần!

Tố chất thân thể Đặc chủng binh!

Hiện tại hắn hoàn toàn có thể so sánh với những lính đặc chủng kia!

Còn Huyết Kỳ Lân chính là bảo huyết mà Tiểu Ca (Trương Khởi Linh) trong Đạo Mộ Bút Ký sở hữu.

Có công hiệu xua đuổi côn trùng siêu mạnh, không chỉ có thể đánh lui Thi miết, còn có thể khiến Tống tử quỳ xuống, máu của hắn được Ngô Tà và Vương Bàn Tử gọi là "Lão Muộn bảo huyết".

Sau khi cảm nhận sự thay đổi của cơ thể, sự chú ý của Lục Vũ rơi vào "Chân Thực Chi Nhãn".

Kỹ năng hỗ trợ này giống như một loại bản năng, chỉ cần hắn tập trung chú ý quan sát một vật phẩm nào đó, thông tin về vật phẩm đó sẽ tự nhiên hiện lên trong đầu hắn.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Vũ thu liễm suy tư, ánh mắt lần nữa rơi vào miếng ngọc bội của Vương Bàn Tử. [Tên vật phẩm: Ngọc thi Tinh Tuyệt Cổ Thành] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Ngưng thần tĩnh khí, trấn hồn] [Mô tả vật phẩm: Di chỉ quốc đô Tinh Tuyệt Cổ Quốc thời Hán Tấn, chìa khóa mở thần điện Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Sau khi đeo có công hiệu ngưng tụ tinh thần, an thần dưỡng khí, có tác dụng trấn áp chấn nhiếp nhất định đối với quỷ vật âm tà.] "Pháp khí?

Quỷ vật âm tà?

Chẳng lẽ thế giới này thật sự có quỷ quái, thậm chí còn có cả tu luyện giả sao?" Nhìn thông tin hiển thị, Lục Vũ có chút ngẩn ngơ.

Sau đó hắn càng kích động hơn.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngọc bội không chớp cái nào!

Có ngọc bội là có thể tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Hơn nữa, còn là pháp khí Hoàng giai hạ phẩm!

Lục Vũ đã đọc không biết bao nhiêu tiểu thuyết, cực kỳ quen thuộc với khái niệm pháp khí này.

Đúng lúc này, nhắc nhở của hệ thống lại xuất hiện. [Hệ thống nhắc nhở: Đẳng cấp pháp khí chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Thiên giai cao nhất, Hoàng giai thấp nhất.

Mỗi cấp lại chia làm Thượng, Trung, Hạ phẩm.] Quả nhiên!

Mắt Lục Vũ bỗng nhiên sáng lên, tâm trạng càng thêm kích động!

Nếu thật sự tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, biết đâu có thể đạt được pháp khí tốt hơn! "Thế nào tiểu huynh đệ, miếng ngọc này của tôi là bảo bối chứ hả?" Lúc này, Vương Bàn Tử cười híp mắt nhìn Lục Vũ. "Anh ra giá đi." Vương Bàn Tử cười ha hả nói: "Đây là bảo bối ông nội tôi có được lúc tiễu phỉ ở Côn Luân năm đó.

Tôi nói cho cậu biết, Đại Kim Nha cậu biết chứ?

Kim gia ở Phan Gia Viên ấy, lão trả giá năm vạn tôi còn chưa bán đấy.

Thế này đi, chúng ta có duyên, tôi cũng không đòi cậu nhiều.

Một giá thôi, sáu vạn, thế nào?" "Thành giao." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, gật đầu không chút do dự.

Tiền đối với hắn mà nói không tính là gì.

Mấy vạn tệ không phải chuyện lớn!

Đây chính là chìa khóa của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Lại còn là pháp khí Hoàng giai hạ phẩm!

Hơn nữa, Vương Bàn Tử người này chính là một thành viên trong Thiết Tam Giác trộm mộ của Ma Thổi Đèn.

Mình muốn trải nghiệm trộm mộ thì chắc chắn cần nhân thủ.

Có Vương Bàn Tử, lại tìm được Hồ Bát Nhất, hắn có thể lập nên một Thiết Tam Giác mới để đi thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Hơn nữa, không chỉ có Tinh Tuyệt Cổ Thành, thế giới này còn quá nhiều nơi kỳ diệu đang chờ hắn khám phá! "Hả?" Lục Vũ dứt khoát khiến Vương Bàn Tử sững sờ, tròng mắt suýt rớt xuống đất.

Còn có kiểu người không trả giá, trực tiếp mua luôn thế này sao? "Cậu nói thật đấy à?" "Tiền trao cháo múc, không lừa gạt ai." Lục Vũ cười nói một câu, trực tiếp lấy điện thoại ra: "Thẻ đâu, tôi chuyển khoản cho anh trước." Thấy Lục Vũ sảng khoái như vậy, Vương Bàn Tử cũng không lải nhải nữa, trực tiếp lấy thẻ ngân hàng ra, lại tháo ngọc bội xuống nắm trong tay.

Chỉ cần tiền của Lục Vũ đến nơi là sẽ đưa ngọc bội cho hắn.

Chương 3

Một phút sau, nhìn tin nhắn tiền về trên điện thoại, Vương Bàn Tử trợn to mắt, nhìn Lục Vũ nói: "Huynh đệ, sảng khoái!

Người bạn như cậu tôi kết giao định rồi!" Lục Vũ nhận lấy ngọc bội từ tay Vương Bàn Tử, vừa mân mê vừa tùy ý tán gẫu: "Bàn Tử, ngọc tốt thế này sao anh nỡ đem bán, gặp chuyện gì rồi à?" "Haiz, thật ra cũng chẳng có chuyện gì to tát." Lục Vũ làm người sảng khoái, Vương Bàn Tử thật lòng cảm thấy hắn đáng kết giao, liền cười nói: "Chẳng là tôi có người anh em sắp từ nơi khác đến Kinh thành.

Hai chúng tôi tính toán làm cái buôn bán nhỏ.

Thiếu chút vốn nên đem thứ này ra bán.

Thứ này chung quy cũng là vật chết, giữ trong tay không lo ăn không lo ở, chẳng bằng đổi lấy tiền cho chắc bụng." "À, hóa ra là vậy." Lục Vũ gật đầu, tùy ý tán gẫu vài câu.

Thông qua mấy câu nói vừa rồi của Vương Bàn Tử, hắn đại khái đã nắm được dòng thời gian của thế giới này.

Tình hình hiện tại có chút giống với lúc bắt đầu của nguyên tác Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chưa trùng phùng, cũng chưa gặp Đại Kim Nha, còn về Shirley Dương và giáo sư Trần, phỏng chừng vẫn chưa biết đang ở đâu.

Trong lòng suy tính một chút, Lục Vũ cười nói: "Bàn Tử, anh em mình hợp duyên, tôi cũng không nói mấy lời sáo rỗng.

Thế này đi, anh làm ăn nếu còn thiếu tiền thì bảo tôi một tiếng, tôi cũng không thiếu chút tiền ấy." Nghe thấy lời này, Vương Bàn Tử

càng thêm vui vẻ, cười không khép được miệng: "Huynh đệ, tôi thấy cậu được đấy!

Sảng khoái!" "Duyên phận mà." Lục Vũ cười cười: "Chúng ta có thể gặp nhau ở Phan Gia Viên là duyên phận, tôi có thể mua được ngọc bội từ tay anh cũng là duyên phận.

Nói trắng ra, người như tôi cũng chẳng có sở thích gì khác, chỉ thích mấy món đồ hiếm lạ.

Có được miếng ngọc này của anh, trong lòng tôi rất vui." "Huynh đệ, có câu này của cậu là đủ rồi.

Vương Bàn Tử tôi nhận người anh em là cậu!" Vương Bàn Tử coi trọng tiền, càng coi trọng tình nghĩa.

Lục Vũ hào sảng khiến gã thấy cực kỳ thuận mắt, lập tức trao đổi số điện thoại với Lục Vũ, hẹn hôm nào tìm thời gian tụ tập một bữa.

Nói chuyện vài câu, hai người chia tay.

Lục Vũ không tiếp tục đi dạo ở Phan Gia Viên nữa, trực tiếp bắt một chiếc taxi, theo ký ức tìm về "nhà" của mình.

Trong ký ức, thân phận nguyên chủ là một phú nhị đại thích đồ cổ.

Nói không chừng trong nhà còn chứa không ít bảo bối! ...

Nhà của Lục Vũ nằm ở nam nhị hoàn Kinh thành đất tấc đất tấc vàng, là một căn tứ hợp viện độc môn độc viện cũ kỹ.

Tòa nhà hai tầng, sân nhỏ khoảng một trăm mét vuông, cổ kính rêu phong.

Vừa vào cửa sân, tùy ý có thể thấy đủ loại đồ vật cũ kỹ.

Cảm giác này tốt hơn so với trước khi xuyên không quá nhiều.

Hơn nữa, may mắn là cha mẹ nguyên chủ đã di dân ra nước ngoài.

Quan hệ giữa nguyên chủ và cha mẹ cũng không tốt lắm.

Như vậy ngược lại bớt đi được rất nhiều rắc rối gia đình.

Lục Vũ thi thoảng dừng bước trong tứ hợp viện, sử dụng "Chân Thực Chi Nhãn" quan sát tỉ mỉ.

Rất nhanh, một bức tượng điêu khắc trông rất cổ xưa thu hút sự chú ý của Lục Vũ. [Tên vật phẩm: Tượng gỗ sơn mài thếp vàng cẩn đá quý] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Tượng gỗ ngồi, cuối đời Minh.] ... [Tên vật phẩm: Bình hoa hai tai Thái Bình Ấu Tượng] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Cống phẩm cung đình do ngự dao Châu Sơn thời Tuyên Đức năm Đinh Mùi giám chế.] ... [Tên vật phẩm: Ngọc hình răng văn hóa Hồng Sơn] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Hàng nhái.] "Đáng tiếc." Lục Vũ đặt một khối ngọc hình răng xuống, tiếc nuối lắc đầu.

Xem ra nguyên chủ có tiền thì có tiền thật, nhưng nhãn lực này quả thực có hạn.

Trong nhà ngoài đồ cổ ra còn có không ít hàng nhái.

Hơn nữa, thứ hắn muốn tìm không phải đồ cổ, mà là bảo bối giống như "chìa khóa Tinh Tuyệt Cổ Thành".

Đồ cổ bình thường không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn. "Vào thư phòng xem thử." Lúc này Lục Vũ nhớ ra, những món đồ sưu tập trân quý nhất của nguyên chủ đều ở trong thư phòng.

Vừa bước vào thư phòng, trên chiếc bàn sách cổ kính, một con ve sầu bằng ngọc trắng cỡ bàn tay trẻ con lập tức thu hút sự chú ý của hắn. ... [Tên vật phẩm: Táng ngọc Dương Chi Thiền thời Hán] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm:

Tịch tà] [Mô tả vật phẩm: Ngậm vào trong miệng, ép dưới lưỡi, có thể giúp người sống tránh tà, người chết hộ thi.] "Đồ tốt!" Lục Vũ vốn đang có chút thất vọng, đồng tử bỗng nhiên co rút lại!

Không ngờ vừa vào thư phòng đã tìm được một món bảo bối!

Chương 4

Táng ngọc thời Hán vốn đã giá trị liên thành!

Mà miếng táng ngọc trong tay hắn không chỉ là ngọc ngậm (hàm ngọc) cực kỳ hiếm thấy, đồng thời còn là pháp khí Hoàng giai hạ phẩm!

Người sống tránh tà, người chết hộ thi!

Món đồ tốt như vậy quá hiếm có!

Xem ra nhãn lực của nguyên chủ cũng không phế vật đến thế!

Sau đó, hắn lại xem xét những vật phẩm khác.

Đồ cổ bày biện trong thư phòng rực rỡ muôn màu, trân quý hơn những thứ bên ngoài nhiều. [Tên vật phẩm: Lư hương ngọc xanh ba chân] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Tiên Thiên Công] [Mô tả vật phẩm: Sử dụng trầm hương Nam Hải trăm năm đốt lên, sau đó ngửi hương đả tọa, có thể học được công pháp bí truyền của Toàn Chân Giáo.] "Vãi thật..." Khi nhìn thấy chiếc lư hương nhỏ nhắn kia, Lục Vũ nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Thân là một người đàn ông lớn lên cùng tiểu thuyết võ hiệp, đối với bí tịch võ công hoàn toàn không có sức đề kháng.

Ai mà chưa từng ảo tưởng phi thiềm tẩu bích, trượng kiếm đi khắp chân trời?

Mà hiện tại... chiếc lư hương nhỏ nhắn trước mặt thế mà lại mang theo công pháp, còn có thể tu luyện!

Hơn nữa còn là công pháp bí truyền của Toàn Chân Giáo, Tiên Thiên Công của Vương Trùng Dương! "Ngon!" Tay Lục Vũ vươn về

phía lư hương cũng hơi run rẩy.

Nhìn kỹ chiếc lư hương nhỏ nhắn, sạch sẽ, không nhiễm bụi trần.

Hiển nhiên nguyên chủ chưa từng dùng qua, chỉ coi nó là bảo bối mà cung phụng. "Phí của giời!" Lục Vũ tâm trạng kích động, cẩn thận đặt lư hương xuống, muốn lấy được công pháp bên trong.

Tuy nhiên theo cách nói của hệ thống, muốn luyện công bắt buộc phải dùng trầm hương Nam Hải trăm năm.

Loại hương này hiển nhiên không phải thứ cửa hàng nhỏ nào ngoài đường cũng bán. ...

Lúc này, tại ga tàu hỏa Kinh thành.

Hồ Bát Nhất phong trần mệt mỏi rốt cuộc cũng gặp lại người bạn cũ đã lâu không gặp - Vương Bàn Tử.

Nhìn một thân thịt béo của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất vui vẻ vỗ vỗ vai gã: "Được, được, xem ra thằng nhóc cậu hiện tại vẫn chưa chết đói.

Chuyện tốt, chuyện tốt." "Đương nhiên." Vương Bàn Tử đắc ý nhướng mày, ưỡn bụng nói: "Cậu cũng không nhìn xem tôi là ai?

Vương Khải Tuyền tôi núi nam từng đánh sói, núi bắc từng đánh hổ, trong ruộng ngô từng bắt nhím.

Tôi ở Kinh thành còn có thể chết đói sao?" "Phải, phải, cậu là nhất, tiểu đệ tôi lần này đến Kinh thành phải nhờ cậu chiếu cố rồi." "Dễ nói, dễ nói, chuyện này có là gì đâu." Bạn cũ gặp nhau, hai người đều rất vui vẻ.

Vương Bàn Tử đưa tay đón lấy tay nải của Hồ Bát Nhất, lại vẫy một chiếc xe, đưa Hồ Bát Nhất về chỗ ở của mình. "Nè, tự cậu cứ đòi ngồi cái tàu hỏa da xanh chậm rì rì, người cậu hôi hám thế này tôi

cũng hết cách đưa cậu đi tiệm cơm, ở nhà ăn tạm chút đi." Trên bàn bày đầy bát đĩa.

Vương Bàn Tử vẻ mặt đắc ý khoe khoang: "Gan xào Nhất Thạch Cư, bánh nướng ruột già Diêu Ký, lòng hầm Lão Tôn Gia, dồi chiên Tề Gia, còn có mì tương đen ngon nhất của Hải Oản Cư.

Lại đây, người anh em, hôm nay cho cậu mở mang kiến thức thế nào gọi là chuẩn vị!" Nếu là trước đây, Vương Bàn Tử tuyệt đối không nỡ tiêu số tiền này chuẩn bị những thứ đó.

Nhưng người trước mắt là Hồ Bát Nhất, hôm nay gã lại kiếm được một món hời, trong túi có tiền, eo cũng thẳng.

Bỗng chốc, biểu hiện cứ như là nhà giàu mới nổi vậy.

Hồ Bát Nhất cũng đói bụng, không khách sáo nữa.

Quất sạch một bát mì tương đen lớn, lại ăn thêm nửa bát gan xào, lúc này mới lại sức, vừa ăn vừa tán gẫu với Vương Bàn Tử. "Tôi nói này Bàn Tử, cậu bảo làm ăn buôn bán, chuyện này thật sự có thể thành sao?" "Có thể thành, chắc chắn thành." Vương Bàn Tử vỗ ngực, nói oang oang: "Trong túi tôi hiện tại có sáu vạn, không nói mua mấy cái tượng binh mã, ít nhất cũng có thể đào được chút đồ tốt.

Hai ta hùn vốn, buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên, khẳng định không sai được." "Hơn nữa, gần đây tôi gặp được một khách sộp, người đó gọi là trượng nghĩa, hào sảng.

Chúng ta nếu tìm được đồ tốt, người ta tuyệt đối không bạc đãi đâu." Nghe thấy lời này, Hồ Bát Nhất sững sờ một chút, hỏi: "Bàn Tử, cậu bán cho người ta cái gì rồi?" "Tôi bán miếng ngọc kia rồi." "Cái miếng cậu đeo từ nhỏ đến lớn ấy à?" "Đúng vậy." "Hồ đồ!" Hồ Bát Nhất bật dậy, kéo Vương Bàn Tử định đi: "Đi, bây giờ cậu dẫn tôi đi tìm người ta, chuộc miếng ngọc về." "Chuộc cái gì mà chuộc." Vương

Bàn Tử trợn trắng mắt, không nhanh không chậm nói: "Cậu nhìn cậu xem, lớn đầu rồi mà vẫn không ổn trọng thế hả.

Một miếng ngọc, không lo ăn không lo ở, có gì mà không thể bán?" "Nhưng mà..." "Nhưng mà cái gì mà nhưng mà, tôi nói cho cậu biết, người anh em kia hào phóng, sảng khoái, một giá sáu vạn không hề trả giá.

Cậu nói xem, vụ buôn bán này còn có thể không làm sao?" Nghe đến đó, Hồ Bát Nhất cũng không còn gì để nói.

Miếng ngọc của Vương Bàn Tử hắn biết, phẩm chất bình thường, thắng ở niên đại.

Ý nghĩa kỷ niệm lớn hơn giá trị sưu tầm.

Chương 5

Nếu là người bình thường thu mua, một hai vạn là kịch kim rồi. "Được rồi, tôi cũng không nói nữa, sáu vạn tệ là không ít." "Vốn dĩ đâu cần cậu nói, được rồi, mau ăn đi, ngày mai tôi dẫn cậu đến Phan Gia Viên lượn lờ, tìm cảm giác trước đã." "Được." ...

Quá trưa.

Lục Vũ ở nhà thu dọn một chút, cất kỹ mấy món bảo bối, lại mang theo ngọc bội, ăn qua loa bữa trưa ở bên ngoài.

Nhìn thời gian, gần hai giờ.

Nghĩ ngợi một chút, hắn liền gọi điện cho Vương Bàn Tử, định bụng xem gã có ở gần Phan Gia Viên không, hẹn gã cùng đi đến chỗ Đại Kim Nha xem tình hình.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cơm no rượu say, đang nằm chỏng chơ tán gẫu, ảo tưởng về cuộc sống tốt đẹp sau này.

Vừa thấy Lục Vũ gọi điện đến, gã lập tức bấm nghe, cười ha hả chào hỏi: "Ây da, Lục huynh đệ." "Bàn Tử." "A lô, a lô." "Bây giờ anh có bận không, tôi định đi dạo Phan Gia Viên, anh có ở đó không?" "Không vấn đề gì, tôi đến ngay!" Vương Bàn Tử nhận lời ngay tắp lự, cười nói: "Đúng rồi huynh đệ, có một ông bạn nối khố của tôi vừa đến Kinh thành, tôi tính dẫn cậu ấy đi cùng, ngài thấy được không?" "Đông người náo nhiệt, không vấn đề gì!" Lục Vũ càng vui vẻ đồng ý ngay.

Có thể khiến Vương Bàn Tử xưng huynh gọi đệ, chỉ có một người!

Hồ Bát Nhất!

Tốt quá!

Buồn ngủ gặp chiếu manh!

Đang tính chuyện Hồ Bát Nhất thì Hồ Bát Nhất tự đến!

Lục Vũ mặt đầy ý cười, thu dọn đơn giản rồi trực tiếp rời khỏi nhà, đi tới Phan Gia Viên. ...

Cổng Phan Gia Viên.

Lục Vũ lại lần nữa gặp Vương Bàn Tử, cũng gặp được Hồ Bát Nhất mà mình tâm tâm niệm niệm!

Hồ Bát Nhất, tổ tịch Phúc Kiến, tên ban đầu là Hồ Kiến Quân, sau này ông cụ Hồ cảm thấy tên Kiến Quân quá nhiều người đặt, không có đặc điểm.

Ông vung tay lên, đổi tên cho hắn thành Hồ Bát Nhất.

Tính ra cũng coi như là con ông cháu cha.

Chỉ là sau này gia đạo sa sút mới dẫn đến hàng loạt biến cố phía sau.

Lục Vũ đánh giá Hồ Bát Nhất trước mặt, ngoại hình tuấn lãng, thân thể cường tráng, anh khí bất phàm, trông rất đẹp trai.

Sách có ghi chép, Hồ Bát Nhất là một thanh niên ưu tú "năm dám": dám nghĩ, dám nói, dám làm, dám xông pha, dám cách mạng; dựa vào nửa bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật nắm giữ Tầm Long Quyết, trở thành một Mô Kim Hiệu Úy ưu tú.

Loại nhân tài này phải tổ đội với mình mới có thể phát huy tài hoa lớn nhất! "Lục huynh đệ, giới thiệu với cậu một chút, anh em của tôi, Hồ Bát Nhất." "Lão Hồ, đây là Lục huynh đệ." Vương Bàn Tử không nói nhiều, chỉ giới thiệu đơn giản.

Lục Vũ trong lòng nắm rõ lai lịch của Hồ Bát Nhất như lòng bàn

tay nhưng cũng không nói nhiều, chỉ cười chào hỏi một cái, coi như đã quen biết. "Huynh đệ, cậu muốn tìm món gì?

Phan Gia Viên tôi rành lắm, cậu muốn cái gì cứ bảo tôi là được." "Tôi muốn tìm ít trầm hương Nam Hải phẩm chất tốt, ít nhất phải là trầm hương trăm năm." "Trầm hương Nam Hải?

Trăm năm?" Vương Bàn Tử nhíu mày, lầm bầm nhỏ một câu.

Nghĩ ngợi một lát mới ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, vẻ mặt chân thành nói: "Lục huynh đệ, tôi nói với cậu thế này, trầm hương thì ở Phan Gia Viên không hiếm, chỗ nào cũng có.

Nhưng nếu cậu muốn nói là đủ năm đủ tháng, trầm hương Nam Hải xịn, thì cơ bản chỉ có đến chỗ Kim gia mới có.

Nhưng nói thật lòng, bên chỗ Kim gia giá cao, muốn kiếm lời từ chỗ lão ấy thì khó lắm." "Không sao, cứ đến chỗ lão xem thử." Lục Vũ cười đáp ứng.

Tiền không phải vấn đề, huống hồ hắn vốn dĩ đã định đến chỗ Đại Kim Nha xem thử, xem lão có bảo bối gì! "Được, vậy thì đến chỗ lão." Vương Bàn Tử cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp dẫn đường.

Đi tới đi lui, rốt cuộc cũng đến nơi, dừng lại bên ngoài một tòa nhà nhỏ cổ kính, nói: "Huynh đệ, cái Tụ Bảo Trai này chính là cửa hiệu của Kim gia." Nói xong, Vương Bàn Tử lại thò đầu vào gọi: "Kim gia, Kim gia có đây không?" "Ây da, đến rồi hả?" Đại Kim Nha nhìn thấy Vương Bàn Tử, cười híp mắt chào hỏi: "Sao nào, nghĩ thông suốt rồi hả?

Tiếc quá, cậu đến muộn rồi!

Vị khách trước đó đã không cần miếng ngọc của cậu nữa, nếu cậu thực sự thiếu tiền, Kim gia tôi hào phóng chút, năm ngàn tệ thu luôn." Vương Bàn Tử nghe vậy cũng không giận.

Đại Kim Nha chính là cái đức hạnh này, mua thấp bán cao kiếm lời thôi mà. "Kim gia, ngọc của tôi có chủ nhân biết nhìn hàng rồi, không làm phiền ngài nhọc lòng nữa." Vương Bàn Tử vẫn cười híp mắt, nói: "Hôm nay là huynh đệ của tôi muốn kiếm ít trầm hương Nam Hải, hàng tốt chỗ ngài mang ra cho chúng tôi xem thử?" Đại Kim Nha híp mắt lại, không nhìn Vương Bàn Tử nữa, ánh mắt tự nhiên rơi vào người Lục Vũ, đánh giá từ trên xuống dưới.

Sau một thoáng trầm mặc, Đại Kim Nha mặt đầy tươi cười, cực kỳ thân thiết chào mời: "Tiểu ca nhi muốn trầm hương Nam Hải?

Không phải tôi chém gió với cậu đâu, cả cái Phan Gia Viên này cũng chỉ có trầm hương Nam Hải chỗ Đại Kim Nha tôi là chính tông, cậu nói đi, muốn bao nhiêu, tôi lấy cho cậu ngay!" Khi Đại Kim Nha đánh giá Lục Vũ, Lục Vũ cũng đang đánh giá lão.

Chương 6

Trong nguyên tác miêu tả Đại Kim Nha là một người trung niên, cá tính tham tài, nhát gan.

Cha lão là Lão Kim Đầu từng trộm mộ, Đại Kim Nha thời trẻ cũng trộm mộ nhưng vì sức khỏe kém lại bị hen suyễn nên chỉ đành làm thương nhân buôn đồ cổ.

Cái danh hiệu "Đại Kim Nha" là do cái răng vàng lấp lánh trong miệng lão mà thành, cái răng đó vốn là từ trong miệng thi thể ở mộ cổ, gã này nhổ răng của mình rồi thay cái răng vàng này vào.

Ánh mắt Lục Vũ rơi vào chiếc răng vàng óng ánh trong miệng Đại Kim Nha.

Sau một khắc, nhắc nhở của hệ thống xuất hiện trước mắt hắn. [Tên vật phẩm: Răng vàng giải rượu] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Giải rượu, giải độc] [Mô tả vật phẩm: Đạo gia pháp thuật gia trì, có thể giúp người đeo ngàn chén không say!

Với các loại độc tố thông thường, có thể giải quyết dễ dàng!] Hửm?

Mắt Lục Vũ sáng lên!

Đại Kim Nha này đúng là có chút bản lĩnh, trên miệng còn đeo cả pháp khí!

Nhưng mà món đồ này thì thôi bỏ đi...

Trong lòng thầm lầm bầm một câu, Lục Vũ thu liễm suy tư, cười ha hả nói: "Vậy làm phiền Kim gia lấy cho tôi ít trầm hương Nam Hải, niên đại trên trăm năm." "Trên trăm năm?

Được, vậy cậu đợi đấy, tôi đi lấy cho cậu." Đại Kim Nha nghe xong hơi sững lại, lập tức cười híp mắt đáp ứng một tiếng. "Vậy đa tạ Kim gia." Lục Vũ cười khách sáo.

Nụ cười trên mặt Đại Kim Nha càng đậm, chào mời: "Lục tiểu ca xem thêm bảo bối trong tiệm tôi không?

Tôi cũng không nói nhiều, cậu ưng món nào, giá cả dễ thương lượng!" Lục Vũ cười cười: "Bảo bối của Kim gia, tôi phải xem cho kỹ mới được." Nhân lúc Đại Kim Nha đi chuẩn bị trầm hương, Lục Vũ quan sát đồ đạc trong tiệm, trong lòng có chút mong đợi.

Với tư cách là bộ trưởng hậu cần của "Thiết Tam Giác" trộm mộ Ma Thổi Đèn, Đại Kim Nha chắc chắn có không ít bảo bối!

Rất nhanh, một bức tranh Chung Quỳ bắt quỷ trên tường đã thu hút sự chú ý của Lục Vũ.

Trong tranh, Chung Quỳ đầu báo mắt tròn, mặt sắt râu hùm, tướng mạo kỳ dị.

Lục Vũ định thần quan sát, trong đầu rất nhanh hiện lên một đoạn mô tả. [Tên vật phẩm: Tranh Chung Quỳ Bắt Quỷ] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Trấn trạch, hộ vệ] [Mô tả vật phẩm: Đường Huyền Tông Lý Long Cơ ngẫu nhiên mắc bệnh sốt rét ở Ly Sơn Lâm Đồng, chữa mãi không khỏi, một đêm mơ thấy một con quỷ lớn tướng mạo kỳ vĩ bắt được một con quỷ nhỏ, móc mắt nó ra rồi ăn thịt.

Quỷ lớn tự xưng là "Tiến sĩ thi trượt điện thí, Chung Quỳ", Hoàng đế tỉnh mộng, bệnh lập tức khỏi hẳn.

Đường Huyền Tông sai Ngô Đạo Tử vẽ lại cảnh Chung Quỳ bắt quỷ trong mộng thành tranh, treo ở bất kỳ đâu cũng có thể trừ tà trấn yêu!] Vãi chưởng!

Đại Kim Nha quả nhiên có bảo bối!

Lục Vũ trong lòng không khỏi hô to một tiếng!

Bức tranh này tuy lúc trộm mộ không tiện mang theo, nhưng để ở nhà trông nhà hộ viện thì tuyệt đối là đồ tốt!

Lúc này, Đại Kim Nha đi rồi quay lại chú ý thấy Lục Vũ đang nhìn tranh của mình, liền cười nói: "Lục tiểu ca ưng bức tranh này của tôi sao?" "Chính xác." Lục Vũ cười cười, hỏi: "Bức tranh này của Kim gia, có nguyện ý cắt lại không?" "Nói thật lòng, tôi cũng không nỡ." Đại Kim Nha híp mắt lại, cười tủm tỉm nói: "Bức tranh này tuy là hàng nhái, nhưng nhái tốt đấy.

Từ sau khi tôi có được bức tranh này, tôi liền treo trong tiệm để trấn trạch.

Nói thật, có tình cảm rồi!

Nhưng tiểu ca nhi cậu đã ưng ý, chúng ta cũng không nói lời khách sáo nữa.

Người khác muốn thì bức hàng nhái phẩm chất này ít nhất phải mười vạn.

Tiểu ca nhi cậu muốn, vậy thì tám vạn!" "Được!" Lục Vũ một lời đáp ứng luôn.

Hàng nhái?

Đùa à!

Đây chính là bút tích thực của Họa Thánh Ngô Đạo Tử đời Đường, có tiền cũng không mua được!

Trong ký ức, trước đây có một buổi đấu giá từng đấu giá một bức tranh sơn thủy của Ngô Đạo Tử, nguyên chủ lúc đó cũng muốn tham gia nhưng giá khởi điểm đã là một trăm triệu, thực lực của hắn vẫn có

hạn.

Hơn nữa, bức tranh đó cuối cùng chốt giá gần hai tỷ!

Lần này, đâu chỉ là lãi to!

Quan trọng hơn là, bức tranh này không chỉ là bút tích thực của Ngô Đạo Tử, mà còn là pháp khí Hoàng giai thượng phẩm!

Đại Kim Nha, đây là do mắt ông kém, không thể trách tôi lừa ông được!

Vừa đến đã kiếm được món bảo bối thế này, cửa hiệu của Đại Kim Nha quả thực chính là kho báu của hắn!

Tuy nhiên, sau bức tranh này, Lục Vũ không nhìn thấy thêm pháp khí nào nữa.

Chương 7

Mãi đến khi ánh mắt hắn vô tình quét đến góc tường, một thanh đao rách nát rỉ sét loang lổ lần nữa thu hút sự chú ý của hắn. [Tên vật phẩm: Tân Đình Hầu Đao] [Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Trấn yêu, tru tà] [Mô tả vật phẩm: Những năm Tam Quốc thời Hậu Hán, Trương Phi Trương Dực Đức mới được phong Tân Đình Hầu, ý khí phong phát.

Sai thợ rèn nổi tiếng lấy sắt núi Xích Châu chế tạo Tân Đình Hầu Đao, thân đao khắc bảy chữ lớn "Tân Đình Hầu Hán Đại Tướng Dã", lẫm liệt sinh uy.

Tùy thân đeo, liên tục bảy ngày mỗi ngày dùng tinh huyết dưỡng hộ, có thể khiến bảo đao tái hiện phong mang!] Hít!

Lục Vũ không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh!

Thanh đao này, hắn có ấn tượng!

Người đời đều biết vũ khí quen dùng của Trương Phi là Bát Xà Mâu!

Nhưng ngoại trừ Bát Xà Mâu ra, bội đao của ông ta chính là Tân Đình Hầu Đao!

Hơn nữa, ông ta cực kỳ yêu thích bảo đao của mình!

Điều đáng tiếc nhất là, Mãnh Trương Phi cuối cùng lại chết dưới chính thanh Tân Đình Hầu Đao chí ái của mình...

Món đồ này, nhất định phải lấy được!

Không nói đến giá trị sưu tầm, Huyền giai hạ phẩm, còn trâu bò hơn mấy món Hoàng giai khác nhiều!

Hơn nữa, lúc xuống mộ trộm mộ có thanh binh khí này tùy thân, an toàn được bảo đảm!

Trong lòng tính toán một chút, Lục Vũ mở miệng nói: "Kim gia, chỗ này là đồ ông vừa kiếm về, chưa kịp thu dọn à?" "Cái đó thì không phải." Đại Kim Nha cũng không nghĩ nhiều, cười ha hả nói: "Mấy năm trước tôi thu mua mấy thứ sắt vụn đó, đều rỉ sét không ra hình thù gì, cũng hết cách xử lý, tôi cũng lười làm, cứ vứt đó thôi." Lục Vũ cười nói: "Hóa ra là vậy.

Kim gia, tôi ấy mà, có cái sân, bên trong cũng chất đống mấy món đồ cũ chưa xử lý.

Ông mà không cần đống này thì ra giá đi, tôi mang về.

Không nói tốt xấu gì, đồ cũ chất cùng một chỗ, tôi nhìn thấy trong lòng thoải mái." "Cũng không cần nói nhiều, đồ cũ chất đống một chỗ, tôi nhìn thấy trong lòng thư thái." Đại Kim Nha hồ nghi nhìn Lục Vũ một cái, thầm nghĩ chẳng lẽ đống sắt vụn này còn có giá trị?

Nhưng nghĩ lại, mình đã tìm mấy lão già trong nghề đồ cổ xem qua, đều không nhìn ra điểm gì bất thường, Lục Vũ chỉ là một hậu sinh trẻ tuổi như vậy, có thể nhìn ra cái gì?

Chi bằng để đó chiếm chỗ, không bằng bán quách đi mấy vạn tệ cho xong. "Được thôi, tiểu ca cậu đã ưng, tôi cũng không nói nhiều nữa, mấy món đó năm vạn tệ, cậu cứ lấy đi." "Thành, vậy cứ thế đi." Trong lòng Lục Vũ vui như mở cờ, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, sau khi trả tiền quẹt thẻ, mình ôm bức tranh Chung Quỳ Bắt Quỷ của Ngô Đạo Tử và thanh Tân Đình Hầu Đao đã biến thành que cời lò, những thứ còn lại để Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cầm, trực tiếp rời khỏi Phan Gia Viên, về nhà!

Lần này thu hoạch thực sự quá lớn!

Về đến nhà, Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử để đồ ở phòng khách, mình cầm tranh Chung Quỳ Bắt Quỷ, Tân Đình Hầu Đao cùng hộp trầm hương Nam Hải vội vàng lên lầu.

Cất kỹ trong thư phòng xong, hắn mới quay lại xuống lầu.

Dưới lầu.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất giống như hai gã nhà quê, nhìn ngó tứ phía, miệng chép chép khen lạ.

Thấy Lục Vũ đi xuống, Vương Bàn Tử càng hai mắt sáng rực, nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Lúc trước ở Tụ Bảo Trai, gã đã có cả bụng lời muốn nói.

Nhưng đó là địa bàn của Đại Kim Nha, có mấy lời không tiện mở miệng. "Lục huynh đệ, tôi thật không ngờ chỗ cậu lại có nhiều bảo bối thế này!

Hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt!

Khá lắm, cậu lợi hại!

Tôi phục rồi!" Lục Vũ bật cười, mời Vương Bàn Tử ngồi xuống, tùy ý nói: "Cũng chẳng có gì, chỉ là nhìn thì nhiều thôi.

Đồ tốt thực sự cũng chỉ có ba năm món.

Còn những thứ khác đều là cho đủ số." Nghe lời này, Vương Bàn Tử càng bội phục sát đất!

Vốn dĩ gã còn tưởng Lục Vũ chỉ là một người bình thường chơi đồ cổ, nào ngờ Lục Vũ một chút cũng không bình thường.

Những món đồ trong nhà trong viện này đều đã tốt hơn rất nhiều hàng hóa ở các cửa tiệm Phan Gia Viên rồi. "Bàn Tử, hôm nay anh lại giúp tôi một việc, anh em mình cũng không nói lời khách sáo, trong phòng này, trong viện này, anh ưng món nào, tặng cho anh món đó."

"Hả?" Vương Bàn Tử giật nảy mình, mắt lập tức trợn tròn vo!

Cái này con mẹ nó... gặp được quý nhân rồi!

Quý nhân này thực sự là quá "quý" rồi!

Hồi lâu sau, Vương Bàn Tử miễn cưỡng bình tĩnh lại, nuốt nước miếng: "Lục ca, cậu nói thật chứ?" "Ừ, anh ưng món nào tôi tặng anh món đó." Lục Vũ ngữ khí tùy ý, biểu cảm chân thành.

Chương 8

Dù sao trong phòng này, trong viện này, hắn đều đã xem qua một lượt, không có pháp khí, toàn bộ đều là đồ cổ.

Đáng tiền thì đúng là đáng tiền, nhưng hắn cũng không thiếu chút tiền ấy. "Vậy tôi muốn cái này!" Vương Bàn Tử chỉ tay thẳng vào miếng ngọc hình răng đặt trên tủ tivi phòng khách, hai mắt sáng rực như đang nhìn tuyệt thế mỹ nhân, hưng phấn nói: "Lục ca, tôi muốn cái này!" "Anh chắc chứ?" "Lục ca không phải là tiếc đấy chứ?" Lục Vũ khóe miệng nhếch lên, cười như không cười nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Anh muốn thì tôi cho anh.

Nhưng nói thật, Bàn Tử, nhãn lực này của anh được đấy!" "Đương nhiên!" Vương Bàn Tử vẻ mặt đắc ý, ngạo kiều nói: "Lục ca, không phải tôi chém gió với cậu đâu, tôi hiện tại đang tính làm buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên, nhãn lực này mà không được thì làm ăn kiểu gì?" "Vậy anh tốt nhất đừng làm buôn bán nữa." Nhìn bộ dạng hớn hở của Vương Bàn Tử, Lục Vũ thực sự không nhịn được cười ra tiếng. "Cả cái nhà đầy hàng thật này, chỉ có duy nhất một cái 'Ngọc hình răng văn hóa Hồng Sơn' này là hàng nhái.

Nhãn lực này của anh, tuyệt!" Lục Vũ cười trêu chọc một câu, trong lòng còn có chút bất ngờ.

Trong ký ức, Vương Bàn Tử lúc đầu cùng Hồ Bát Nhất buôn bán băng từ, sau đó gặp Đại Kim Nha mới bắt đầu làm nghề trộm mộ, sao ở thế giới này, hai người vừa vào đã tích cực muốn đi buôn đồ cổ thế nhỉ.

Chỉ là nghĩ lại một chút, Lục Vũ không khỏi mỉm cười.

Thời đại này, đâu đâu cũng là điện thoại 5G, làm gì còn băng từ

nữa...

Vương Bàn Tử lập tức biến thành mặt khổ qua, nhìn Lục Vũ, cười khổ nói: "Lục tiểu ca, cậu nói thật hả?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu: "Trong phòng này của tôi, ngoại trừ miếng ngọc hình răng đó, còn lại đều là hàng thật.

Ví dụ như cái bình hoa hai tai Thái Bình Ấu Tượng kia, nhìn không bắt mắt, nhưng là hàng từ ngự dao Châu Sơn thời Tuyên Đức năm Đinh Mùi đời Minh đấy.

Phẩm chất đó, ít nhất ba triệu tệ." Nghe Lục Vũ giải thích, sắc mặt Vương Bàn càng thêm khó coi.

Vốn dĩ gã định lấy cái bình hoa, nhưng phẩm chất trông mới quá, cảm giác giống như đồ giả...

Kết quả mình chọn tới chọn lui, chọn trúng cái hàng nhái.

Vương Bàn Tử vẻ mặt buồn bực, quay đầu nhìn về phía Hồ Bát Nhất, ủ rũ nói: "Lão Hồ, cậu chọn một cái đi, đừng có nói là bình hoa nhé.

Lục tiểu ca đều nói món đó đắt lắm, chúng ta không chơi kiểu đó." Hồ Bát Nhất trầm mặc một lát, không chọn đồ, chỉ nhìn Lục Vũ, trầm giọng hỏi: "Lục tiểu ca tìm chúng tôi, rốt cuộc là có việc gì?" Hồ Bát Nhất không phải Vương Bàn Tử, hắn không dễ dàng mở lòng với Lục Vũ như vậy, càng không thể giống như Vương Bàn Tử nguyện ý dốc bầu tâm sự với Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn Hồ Bát Nhất, mỉm cười: "Tôi không có ác ý với các anh.

Tôi ấy mà, tìm các anh cũng không có việc gì khác.

Nói trắng ra, tôi và Vương Bàn Tử có duyên, mới gặp đã thân.

Vừa rồi Bàn Tử nói muốn làm buôn bán đồ cổ, khéo thật, tôi cũng muốn làm buôn bán đồ cổ.

Cho nên, tôi định chúng ta hùn vốn, cùng nhau làm ăn.

Các anh cũng thấy rồi đấy, những năm nay tôi tích trữ không ít đồ, trừ vài món ra thì đều có thể bán đi.

Muốn kiếm tiền không khó." Nói trắng ra, thứ hắn muốn hiện tại chỉ là pháp khí!

Còn đồ cổ, đổi tiền là được rồi.

Thế giới này tràn đầy điều thần kỳ!

Hiện tại mới chỉ một ngày, Tranh Chung Quỳ Bắt Quỷ, Tân Đình Hầu Đao, Ngọc thi Tinh Tuyệt Cổ Thành, Dương Chi Thiền thời Hán, Lư hương ngọc xanh ba chân... mấy món pháp khí.

Trong đó Lư hương ngọc xanh ba chân còn chứa đựng công pháp Toàn Chân Giáo!

Nếu cứ tìm tiếp, chắc chắn còn có thể tìm được công pháp khác, thậm chí là bảo bối!

Hơn nữa, bảo bối Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, hắn hiện tại chỉ mới thấy Huyền giai.

Bội đao của Trương Phi mới là Huyền giai hạ phẩm, ai biết bảo bối Địa giai, Thiên giai sẽ kinh người đến mức nào!...

Nghe Lục Vũ nói, đầu óc Vương Bàn Tử ong ong, mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ, không dám tin hỏi: "Huynh đệ, cậu nói thật chứ?" "Tự nhiên." Lục Vũ lại gật đầu. "Làm, làm!

Lục huynh đệ cậu muốn làm thế nào, tôi đều làm!" Vương Bàn Tử càng thêm hưng phấn, la hét ầm ĩ.

Cái này mẹ nó, Thần Tài từ trên trời rơi xuống rồi!

Có Lục Vũ, muốn không kiếm tiền cũng không thể nào a!

Chuyện này quả thực... chính là chuyện tốt như bánh từ trên trời rơi xuống!

Hồ Bát Nhất nhíu mày càng chặt, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Mặc kệ Vương Bàn Tử vui vẻ thế nào, trên mặt hắn cũng không có nụ cười.

Hồi lâu sau, mới rốt cuộc mở miệng, khó hiểu hỏi: "Tại sao?

Chương 9

Lục huynh đệ, cậu có nhãn lực này, tự mình phát tài là được rồi, hà tất phải kéo theo anh em chúng tôi?" Còn có thể vì sao?

Còn không phải vì muốn hai người các anh nhập hội, cùng tôi lập thành Thiết Tam Giác mới sao?

Lục Vũ cười cười, cảm thấy hỏa hầu cũng gần đủ rồi, dứt khoát ngả bài nói: "Buôn đi bán lại đồ cổ là tiền lẻ, tôi không để vào mắt.

Hơn nữa, tôi không thiếu tiền, tôi cần đồ chơi xịn.

Cho nên, tôi muốn lập một đội, đi 'đảo đấu'." Đảo đấu!

Nghe thấy hai từ vừa quen thuộc vừa xa lạ này, đồng tử Hồ Bát Nhất co rút mạnh, nắm đấm giấu dưới bàn siết chặt!

Sắc mặt Vương Bàn Tử cũng biến đổi.

Gã lăn lộn ở Phan Gia Viên lâu, đảo đấu nghĩa là gì, gã không phải không hiểu.

Nhưng chuyện trộm mộ này, không nói đến rủi ro lớn, độ khó cũng quá cao.

Gã cho dù muốn làm chuyện đảo đấu cũng không biết mộ ở đâu, càng không biết đào như thế nào. "Lục tiểu ca nhiều tiền như vậy, muốn bảo bối gì, bỏ tiền mua chẳng phải là được rồi sao?" Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi.

Lục Vũ mỉm cười: "Thứ tôi muốn đều là bảo bối có thể ngộ nhưng không thể cầu." Hồ Bát Nhất nhướng mày, cười khẽ một tiếng: "À, tôi thấy Lục tiểu ca hôm nay ở Phan Gia Viên, thế mà vớ được liền mấy món đồ tốt đấy chứ." Ý ngoài lời là, Lục Vũ ở Phan Gia Viên cũng mua được đồ rồi, hà tất phải đi trộm mộ?

Lục Vũ nhìn Hồ Bát Nhất đầy thâm ý, khẽ nói: "Hôm nay là vận khí tốt, cũng là vận khí của Đại Kim Nha không tốt.

Bức 'Chung Quỳ Bắt Quỷ' kia không phải hàng nhái, là bút tích thực của Họa Thánh Ngô Đạo Tử đời Đường." Hả?

Cái gì?

Sao cơ?

Vương Bàn Tử lập tức ngẩn người, da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà!

Không nói cái khác, bút tích thực của Ngô Đạo Tử, cái này mẹ nó... chính là tiền biết đi đấy!

Lần này, cho dù là Hồ Bát Nhất cũng không có cách nào giữ bình tĩnh.

Lục Vũ cười cười, lại mở miệng: "Nói thêm cái nữa.

Bàn Tử, nhớ cái 'que cời lò' tôi bảo anh cầm không?" "Hả?

À!

Tôi nhớ, món đó nặng lắm, khá lắm, cảm giác phải đến hai ba mươi cân.

Đó cũng là bảo bối?" Vương Bàn Tử vẻ mặt mờ mịt, theo bản năng nói. "Ừ." Lục Vũ gật đầu, bình tĩnh nói: "Đó là bội đao của Trương Phi Trương Tam gia, Tân Đình Hầu Đao!" Oanh!

Một câu nói, phảng phất như một tiếng sét, nổ vang tận đáy lòng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất!

Hai người bọn họ đều có chút ngây dại!

Bội đao của Trương Phi giá bao nhiêu, bọn họ không biết.

Nhưng có thể xác định một điểm, có tiền cũng không mua được!

Loại đồ vật này, đâu chỉ là có thể ngộ nhưng không thể cầu, quả thực chính là...

Thần rồi!

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đại não trống rỗng, não sắp ngừng quay!

Trong đầu chỉ còn lại hai món bảo bối Lục Vũ vừa nói với gã!

Hai món đồ này, không nói cái khác.

Chỉ cần có một món, cả đời cơm áo không lo! "Giống như loại bảo bối này, muốn tìm được ở Phan Gia Viên thì khó lắm.

Cho nên tôi muốn đi đảo đấu, tìm bảo bối.

Thế nào, làm hay không?" Vương Bàn Tử theo bản năng thốt ra: "Làm!" Một bên, Hồ Bát Nhất mặt trầm như nước, ánh mắt giãy giụa không nói một lời.

Chuyện trộm mộ hắn không hứng thú.

Loại chuyện thất đức thương thiên hại lý này hắn không muốn làm.

Chương 10

Nhưng mà... con số này thực sự quá kinh người! "Lão Hồ, cậu còn nghĩ gì nữa!" Vương Bàn Tử bất mãn thúc giục.

Biểu cảm của Hồ Bát Nhất càng thêm phức tạp.

Do dự hồi lâu, lại mở miệng nói: "Lục tiểu ca, chuyện trộm mộ anh em chúng tôi đều không hiểu." "Không hiểu?" Lục Vũ hỏi ngược lại một câu, mắt bỗng nhiên sáng lên, nhìn Hồ Bát Nhất, nói từng chữ một: "Cháu trai của Kim Điểm tiên sinh Hồ Quốc Hoa mà không hiểu đảo đấu, thiên hạ này sẽ không có ai biết thế nào gọi là đảo đấu!" Cái gì!

Sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi đột ngột, bật dậy, không dám tin nhìn Lục Vũ!

Hai người bọn họ hôm nay là lần đầu gặp mặt, Lục Vũ lại nói ra tên ông nội hắn?

Chân mày Vương Bàn Tử cũng lập tức nhíu lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ. "Cậu rốt cuộc là ai!

Cậu rốt cuộc muốn làm gì!" Hồ Bát Nhất rất nhanh bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ, thần tình cảnh giác!

Lục Vũ cười cười, tùy ý ngồi xuống: "Đừng căng thẳng như vậy, ngồi xuống, từ từ nói." Nói xong, cũng mặc kệ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghĩ thế nào, hắn tự mình nói tiếp: "Làm gì thì tôi đã nói lúc trước rồi.

Tôi muốn cùng hai người, ba người chúng ta lập đội đảo đấu.

Còn về tôi là ai...

Tôi cũng giống như anh, đều là hậu nhân của Trương Tam Liên

Tử." "Trương Tam Liên Tử?" Vương Bàn Tử lộ vẻ mờ mịt, theo bản năng hỏi một câu.

Đồng tử Hồ Bát Nhất co rút mạnh, càng thêm không cách nào bình tĩnh!

Bốn chữ "Trương Tam Liên Tử" này, hắn đã rất lâu không nghe ai nhắc đến.

Nhưng bốn chữ này đại biểu cho cái gì, hắn lại chưa bao giờ quên.

Hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ sẽ nghe được cái tên Trương Tam Liên Tử từ miệng Lục Vũ!

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Lục Vũ, hỏi từng chữ một: "Xin hỏi tổ tiên là vị nào?" Lục Vũ mỉm cười, thản nhiên nói: "Hồ huynh đệ có biết Phi Thiên Toan Nghê không?" Theo nguyên tác Ma Thổi Đèn, Mô Kim Hiệu Úy Trương Tam Liên Tử đời Thanh có tổng cộng bốn đệ tử: Kim Toán Bàn, Thiết Ma Đầu, Phi Thiên Toan Nghê và Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ.

Lục Vũ đối với những truyền thừa này còn rõ hơn cả Hồ Bát Nhất, mạo danh hậu đại của Phi Thiên Toan Nghê là chuyện dễ như trở bàn tay.

Một bên, Vương Bàn Tử càng thêm ngơ ngác, gãi đầu, nhìn Lục Vũ rồi lại nhìn Hồ Bát Nhất, nhịn không được nói: "Hai người các cậu có thể nói tiếng người không?

Nói cái gì mà loạn xạ ngậu lên, tôi nghe chả hiểu gì cả.

Lão Hồ, Trương Tam Liên Tử rốt cuộc là ai hả?" Hồ Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng, không nói một lời.

Lục Vũ thấy thế, mỉm cười, thản nhiên nói: "Thế gian trộm mộ có bốn đại phái: Phái Mô Kim, Phái Phát Khâu, Phái Bàn Sơn và Phái Tả Lĩnh." "Phái Mô Kim khởi nguồn từ gian hùng Tào Tháo thời Tam

Quốc, ông ta thiết lập chức Mô Kim Hiệu Úy, chuyên môn trộm mộ.

Tổng cộng có chín Mô Kim Hiệu Úy, mỗi người một chiếc bùa Mô Kim.

Cuối thời Minh, trong chín chiếc bùa Mô Kim có sáu chiếc không rõ tung tích, chỉ còn lại ba chiếc." "Đời Thanh, truyền nhân phái Mô Kim là Trương Tam gia, một mình đeo ba chiếc bùa Mô Kim, người đời gọi là Trương Tam Liên Tử." Những chuyện cũ này trong lòng Hồ Bát Nhất đều rõ, nhưng Vương Bàn Tử nghe mà cứ mắt tròn mắt dẹt.

Lục Vũ tiếp tục nói: "Một ngày nọ, Trương Tam gia quật được Thập Lục Tự Thiên Quái Toàn Tượng trong một ngôi mộ cổ, và kết hợp với 'Tầm Long Quyết' của Mô Kim Hiệu Úy, soạn ra một bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật." "Cái gọi là Mười Sáu Chữ (Thập Lục Tự), thực ra là mười sáu quyển!

Trong đó Âm Dương Phong Thủy bao quát vạn tượng, không chỉ có thuật Phong Thủy, còn có thuật Âm Dương!

Nhưng đáng tiếc, Trương Tam gia biết rõ sách này đoạt bí mật của thiên địa, sợ tổn hại dương thọ, liền hủy đi nửa bộ thuật Âm Dương, đem thuật Phong Thủy truyền cho đệ tử Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ của mình." "Đem ba chiếc bùa Mô Kim truyền cho ba đồ đệ Kim Toán Bàn, Thiết Ma Đầu và Phi Thiên Toan Nghê, đồng thời để lại một câu: Hợp tắc sinh, phân tắc tử." "Về sau, trải qua nhiều trắc trở, tổ phụ Hồ huynh đệ là Hồ Quốc Hoa trở thành truyền nhân của Tôn Quốc Phụ.

Hiện nay, Hồ huynh đệ chính là truyền nhân duy nhất của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cũng là truyền nhân chính thống nhất của phái Mô Kim.

Phân kim điểm huyệt, không ai chuyên nghiệp hơn Hồ huynh đệ!" Nghe những lời của Lục Vũ, không chỉ Vương Bàn Tử hoàn toàn

ngây người, Hồ Bát Nhất cũng triệt để choáng váng.

Lục Vũ nói quá chi tiết!

Ngoại trừ người trong môn Mô Kim, không ai có thể biết chi tiết như vậy!

Nhất là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!

Hắn từ nhỏ học tập, tự nhiên biết bộ kỳ thư này chỉ là tàn quyển, chỉ có Phong Thủy, thiếu mất Âm Dương.

Nhưng không ngờ, Lục Vũ thế mà ngay cả bí văn này cũng biết!

Lần này, Hồ Bát Nhất cũng không nghi ngờ thân phận của Lục Vũ nữa, chỉ là có chút cảm khái: "Không ngờ Lục huynh đệ cũng là người môn Mô Kim!" Lục Vũ khẽ thở dài một hơi: "Lão Hồ, chúng ta nói câu thật lòng.

Người môn Mô Kim, không đảo đấu là có lỗi với tổ tông.

Lùi một bước mà nói, tiền nong không nhắc đến, anh học Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật lâu như vậy, cũng phải kết hợp lý thuyết với thực tiễn chứ?

Hơn nữa, ngoài chúng ta ra còn có Phát Khâu, Bàn Sơn và Tả Lĩnh bao nhiêu người như thế.

Chúng ta không đảo đấu, chẳng lẽ bọn họ không đảo?

Chương 11

So với việc để bọn họ chà đạp mộ huyệt, bảo bối, chúng ta làm chút chuyện, bảo tồn lại một ít bảo vật hiếm thấy, lưu lại cho hậu nhân thưởng thức, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?" "Đúng, đúng, Lục ca nói quá đúng." Vương Bàn Tử gật đầu như gà mổ thóc, liên tục phụ họa, trong lòng càng cười nở hoa!

Trộm mộ a!

Chuyện tốt a!

Phát tài a!

Ngành đồ cổ còn có cái gì kiếm tiền hơn vụ buôn bán không vốn như trộm mộ này sao?

Không có, tuyệt đối không có!

Ánh mắt Vương Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát Nhất lập tức trở nên rất "nồng nàn".

Hiện tại Lão Hồ trong mắt gã chính là bảo bối!

Mô Kim Hiệu Úy chính thống, còn học một cái tàn thư thập lục tự gì đó, đệ nhất nhân về phân kim điểm huyệt.

Có hắn ở đây, còn lo không tìm thấy mộ, còn lo không thể phát tài? "Lão Hồ, nghĩ gì thế?

Lục ca nói đúng đấy, chuyện này chúng ta không làm, thì chẳng phải hời cho người khác sao?" Vương Bàn Tử có chút sốt ruột khuyên nhủ.

Lục Vũ nhìn Hồ Bát Nhất, thấy hắn còn có chút do dự, khẽ nói: "Hồ huynh đệ, anh nghĩ thế nào?" Hồ Bát Nhất mày nhíu chặt, trầm

mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Không có bùa Mô Kim thì không làm được Mô Kim Hiệu Úy." Lục Vũ sững sờ một chút, lập tức lắc đầu: "Nói thì nói như vậy không sai, nhưng hiện nay chín chiếc bùa Mô Kim đều bặt vô âm tín, nguyên do trong đó tôi nghĩ anh cũng hiểu." Biểu cảm của Hồ Bát Nhất càng thêm phức tạp, mắt không chớp nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Lời của Lục Vũ, hắn hiểu.

Bùa Mô Kim thất truyền, chẳng qua chỉ có một khả năng, Mô Kim Hiệu Úy bỏ mạng trong mộ cổ, bùa Mô Kim lưu lại trong mộ.

Giống như ông nội hắn Hồ Quốc Hoa, lúc đảo đấu gặp phải "Tống tử bự", suýt chút nữa mạng vong hoàng tuyền!

Luôn luôn, Hồ Bát Nhất đều răn dạy mình, đừng làm loại chuyện thất đức này.

Nhưng, thời thế nay đã khác xưa, rất nhiều chuyện đều không giống như trước.

Thật lâu, Hồ Bát Nhất dường như cuối cùng cũng nghĩ thông, gật đầu nói: "Được!

Nhưng tất cả chi phí cậu bỏ ra trước, sau này chúng ta thu hoạch sẽ chia đều." Nghe lời này, trong lòng Lục Vũ vui mừng quá đỗi, lập tức cười nói: "Không vấn đề, không vấn đề!

Chuyện này có đáng gì!

Anh em chúng ta đồng lòng, chút tiền ấy tính là gì!

Chuyện nhỏ!

Chuyện nhỏ!" Phân kim điểm huyệt, thám mộ, mấy chuyện này hắn đều không hiểu, Vương Bàn Tử càng là cái gì cũng không hiểu, tự nhiên Hồ Bát Nhất nói là được. "Được rồi, vậy chúng ta quyết định

thế đi." Lục Vũ hai mắt tỏa sáng, nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, anh chuẩn bị đồ đạc, cần bao nhiêu tiền, tôi chuyển cho anh trước.

Có xe không?" "Không có." "Vậy phải thuê xe, tôi nghĩ xem..." "Anh đừng nghĩ nữa, tôi chuyển trước cho anh một triệu, anh tự mình lo liệu." Lục Vũ tâm trạng cực sảng khoái, cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp chuyển khoản cho Hồ Bát Nhất.

Nhìn thấy một chuỗi số không dài dằng dặc, Vương Bàn Tử lại hét toáng lên, hưng phấn sắp không tìm thấy phương hướng rồi.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng lộ ý cười.

Ba người lại thương lượng vài câu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử rời đi, đi chuẩn bị đồ đạc.

Tiễn bọn họ xong, Lục Vũ vươn vai một cái, hí hửng lên lầu, lao vào thư phòng.

Dù sao trong thư phòng còn có hai món bảo bối đang đợi hắn!

Tân Đình Hầu Đao của Trương Phi cần hắn dùng tinh huyết nuôi dưỡng, Tiên Thiên Công cực kỳ trâu bò còn đang ở trong Lư hương ngọc xanh ba chân chờ đợi hắn.

Đêm xuống, vạn lại câu tĩnh.

Lục Vũ ngũ tâm triều thiên, ngồi trên sàn.

Trước người, chiếc Lư hương ngọc xanh ba chân nhỏ nhắn bốc lên làn khói xanh lượn lờ.

Lục Vũ nhìn chằm chằm lư hương không chớp mắt, chờ đợi công pháp trong truyền thuyết xuất hiện.

Dần dần, làn khói xanh lượn lờ bốc lên không còn giống như lúc mới đốt từ từ bay lên nữa, khói xanh phảng phất bị một luồng lực lượng vô hình kéo động, hình thành một bức đồ án.

Trông giống như có một người tí hon đang ngồi thiền!

Sau một khắc, trong đầu Lục Vũ bỗng nhiên vang lên giọng nói tang thương cổ kính! "Thiên địa nhân là Tam Tài, Tam Tài đều có Tam Bảo.

Thiên có Tam Bảo: Nhật, Nguyệt, Tinh.

Chương 12

Địa có Tam Bảo: Thủy, Hỏa, Phong.

Nhân có Tam Bảo: Thần, Khí, Tinh..." Tiên Thiên Công!

Mắt Lục Vũ bỗng nhiên sáng lên, vội vàng học theo động tác của "người tí hon khói xanh", ngồi xếp bằng, yên lặng thể ngộ Tiên Thiên Công.

Tiên Thiên Công là phương pháp hô hấp thổ nạp luyện công của Đạo gia.

Vương Trùng Dương năm đó Hoa Sơn luận kiếm, kỹ áp quần hùng, dựa vào chính là Tiên Thiên Công.

Toàn Chân Giáo có thể tung hoành giang hồ mấy trăm năm cũng là vì Tiên Thiên Công cường hãn!

Tiên Thiên Công là bí mật bất truyền của Toàn Chân Giáo, sự huyền bí trong công pháp có thể khiến tiềm năng ý thức của con người được kích phát đến cực hạn, võ học tự sẽ bước vào hóa cảnh thâm sâu khó lường.

Theo trầm hương cháy hết, sự hiểu biết của Lục Vũ đối với Tiên Thiên Công cũng dần sâu sắc.

Mà dưới sự dẫn đạo của Lư hương ngọc xanh ba chân, việc tu luyện của hắn tự nhiên bắt đầu.

Cả người dần dần đắm chìm trong đó.

Bất tri bất giác, thời gian vội vã trôi qua.

Đợi hắn lần nữa tỉnh lại, trời đã sáng rõ!

Lục Vũ mở mắt, không hề có chút mệt mỏi nào, chỉ cảm thấy thần

thanh khí sảng, toàn thân trên dưới sảng khoái không nói nên lời! "Tiên Thiên Công quả nhiên bất phàm!

Tôi mới vừa nhập môn đã cảm giác nhẹ nhàng thế này, nếu cứ tu luyện tiếp, phi thiềm tẩu bích chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Mười ngày sau.

Trên thảo nguyên bao la bát ngát, một chiếc xe việt dã đang bon bon chạy.

Hồ Bát Nhất lái xe, Lục Vũ ngồi ghế phụ, còn Vương Bàn Tử thì nằm ở ghế sau ngủ say sưa, tiếng ngáy vang dội như sấm rền.

Hồ Bát Nhất nghe mà thấy phiền lòng, không nhịn được tiện tay cầm một chai nước khoáng ném thẳng ra ghế sau, bực bội mắng: "Bàn Tử, mày ngoại trừ ngủ ra thì có làm được cái gì khác không hả?" Vương Bàn Tử ngồi dậy dụi dụi mắt, cười khổ: "Cái thảo nguyên to đùng này, quỷ mới biết bao giờ mới đến nơi, không ngủ thì làm cái gì?" "Lên đây mà lái xe, tôi đang tính toán chút chuyện!" Nói xong, Hồ Bát Nhất đạp phanh gấp, làm Vương Bàn Tử ở ghế sau suýt chút nữa bay thẳng lên ghế trước. "Lão Hồ, cậu chơi thế là không đẹp nhé!" "Cậu lái nguy hiểm quá..." "Quá nguy hiểm..." Miệng thì lầm bầm oán trách, nhưng Vương Bàn Tử vẫn nghe theo ý Hồ Bát Nhất đổi chỗ lên lái xe.

Đợi hắn ngồi yên vị, Vương Bàn Tử mới nhịn không được hỏi: "Lão Hồ, cậu nói bên phía Ngưu Tâm Sơn thực sự có mộ lớn sao?" "Ừ." Hồ Bát Nhất gật đầu, vẻ mặt đầy hồi ức.

Một lát sau, hắn cảm thán nói: "Hồi chúng ta đi xuống nông thôn ở Ngưu Tâm Sơn thì còn quá trẻ.

Lúc đó tôi cái gì cũng không hiểu, 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 cũng chỉ mới nhập môn.

Mấy hôm nay tôi cứ suy nghĩ mãi, cái địa phương Ngưu Tâm Sơn kia, khẳng định có mộ lớn...

Theo lý thuyết, hẳn là mộ có từ trước thời Bắc Tống." "Ồ?

Tại sao lại nói thế?" Ngồi bên cạnh, Lục Vũ tỏ vẻ hứng thú hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất cũng không giấu giếm, giải thích: "Thời kỳ Thịnh Đường, hoàng thất quý tộc đa phần đều lấy núi làm lăng.

Một là phong thủy tốt, hai là tránh bị quấy rầy.

Phong khí này kéo dài mãi đến đầu thời Tống, chỉ là sau Nam Tống, quốc lực suy yếu, không còn cái lăng mộ hoàng gia nào nữ làm công trình hạo đại như vậy nữa." Lục Vũ bừng tỉnh đại ngộ, Vương Bàn Tử lại nhăn mặt như trái mướp đắng: "Lão Hồ, hồi đó không phải cậu nói Ngưu Tâm Sơn có ma quỷ lộng hành sao..." "Sợ cái gì, lúc đó tôi nói có ma là do chúng ta còn nhỏ, gan bé.

Hơn nữa, ở Ngưu Tâm Sơn nhà nào cũng có vài món đồ cổ, nói không chừng bên trong sẽ có vài món đồ tốt.

Đến lúc đó dù không vào núi, không xuống mộ, chuyến này chúng ta cũng chưa chắc đã tay trắng." Hồ Bát Nhất nhớ tới chuyện xưa, thuận miệng nói.

Ở ghế phụ, Lục Vũ thầm than nhẹ một tiếng, có chút thổn thức.

Thuộc lòng 《Quỷ Xuy Đăng》, hắn rất rõ ràng lúc này Ngưu Tâm Sơn hẳn là đã bị đội khảo cổ phát hiện.

Hắn sở dĩ đến đây, kỳ thực chủ yếu là nghĩ đến Hắc Phong Khẩu, Dã Nhân Câu, bên kia có không ít mộ của vương công quý tộc nước Kim.

Ít nhất thì trong sách viết như vậy.

Đương nhiên, Lục Vũ cũng không thể nói toạc ra.

Hắn còn có chút mong đợi, nhỡ đâu thế giới này và nguyên tác cũng không hoàn toàn giống nhau thì sao?

Bọn họ nói không chừng còn có thể phát hiện ra thứ gì đó khác biệt! ...

Thời gian trôi qua, ba người vừa đi đường vừa câu được câu chăng tán gẫu.

Đến khoảng năm giờ chiều, đường chân trời mênh mông rốt cuộc cũng xuất hiện chút thay đổi.

Dần dần, hình dáng một ngọn núi xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Chương 13

Vương Bàn Tử lái xe, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên: "Ngưu Tâm Sơn!

Vương Bàn Tử ta lại sát trở về đây!" Nghe hắn nói, Hồ Bát Nhất cũng mỉm cười.

Nơi này chứa đựng quá nhiều ký ức.

Những năm tháng thanh xuân của bọn họ đều trải qua ở đây. ... "Lão Hồ, cậu bảo Yến Tử đã lấy chồng chưa?" "Nói thừa!" "Haizz, tiếc quá, cải trắng ngon lại để cho heo ủi mất rồi." "Nói cứ như cậu không phải heo ấy." Hồ Bát Nhất bực mình mắng một câu, quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, Yến Tử là chủ nhà trọ hồi tôi và Bàn Tử đi xuống nông thôn ở Ngưu Tâm Sơn, tính tình cổ linh tinh quái.

Bàn Tử vẫn luôn có ý đồ với cô ấy, ngặt nỗi cha của Yến Tử chướng mắt Bàn Tử." "Cậu thì biết cái búa gì." Bàn Tử quay đầu liếc Hồ Bát Nhất, tức giận nói: "Cậu chỉ ở đó có một năm, Bàn gia ta ở lì suốt sáu năm trời đấy!" "Cho dù ở mười năm, cậu cũng không cưới được Yến Tử đâu." "Haizz..." Biểu cảm của Vương Bàn Tử bỗng nhiên trở nên buồn bã, hạ giọng nói: "Chung quy, tôi vẫn là luyến tiếc non sông gấm vóc của tổ quốc, không muốn cả đời chôn chân ở nơi đó." "Ồ?

Rốt cuộc là non sông gấm vóc, hay là đèn màu rượu đỏ chốn phồn hoa?" Nghe Lục Vũ trêu chọc, Vương Bàn Tử bật cười: "Hiểu Bàn gia ta, chỉ có Tiểu ca!" ...

Hai giờ sau, bảy giờ tối.

Bầu trời thảo nguyên vẫn sáng sủa như cũ, không hề có dấu hiệu tối đi.

Xe việt dã rốt cuộc cũng chạy vào trong thôn Ngưu Tâm Sơn.

Đầu thôn, có không ít thôn dân đang phơi nắng.

Trong đó có một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, dắt tay một bé gái, tò mò đánh giá chiếc xe việt dã.

Dần dần, cô nhìn thấy có người xuống xe, nhìn thấy Vương Bàn Tử.

Thân thể cô run lên, biểu cảm cả người ngây dại.

Nhưng ngay sau đó, mắt cô trợn to, thốt lên: "Tử Bàn Tử, Lão Hồ, các anh đã về rồi!" "A?

Yến Tử!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều nhận ra, vẻ mặt đầy vui mừng chào hỏi.

Ngay sau đó, giọng nói của một lão hán vang lên bên tai bọn họ: "Hai thằng nhãi ranh các ngươi, vừa đi là mất hút, lần này không ở lại mười năm tám năm thì ai cũng không được đi!" Nghe giọng nói khàn khàn của lão hán, hốc mắt Vương Bàn Tử lập tức đỏ hoe.

Hắn ở đây suốt sáu năm, ăn ở đều tại nhà Yến Tử, cha Yến Tử chăm sóc hắn như cha ruột, thân thiết chẳng khác nào người nhà.

Không chỉ hắn, Hồ Bát Nhất cũng có chút xúc động.

Bà con ở đây thật sự rất chất phác. "Lão cha, lần này con chắc chắn sẽ ở lại thêm vài ngày." "Được, vậy theo ta về nhà!" "Vâng ạ!" "Đừng vội..." Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười kéo Vương Bàn Tử lại, rồi kéo Lục Vũ đến trước mặt, cười giới thiệu: "Lão cha, đây là Lục Vũ, bạn của con và Bàn Tử." "Vậy thì là người một nhà." Lão hán vung tay, hào sảng nói: "Đi, về nhà ta ăn cơm, tối nay ai không say người đó là đồ con rùa!" Lục Vũ bật cười, gật đầu.

Người miền núi nói chuyện tuy có hơi thô lỗ, nhưng chất phác,

không hề khiến người ta phản cảm mà ngược lại còn thấy thân thiết. "Lão Hồ, Bàn Tử, khoan hãy vội.

Hai người không phải có mang đồ về cho bà con sao, chia trước đi đã." Nghe Lục Vũ nhắc, hai người mới nhớ ra, cốp sau xe việt dã chứa đầy kẹo sữa, đồ hộp, sô cô la và những thứ mà trong núi không mua được.

Vừa nhìn thấy bánh trái, đồ ăn vặt, các thôn dân càng thêm vui mừng. ...

Mười mấy phút sau.

Quà cáp mấy người mang đến đã được chia sạch sẽ, bọn họ liền cùng Yến Tử và cha cô về nhà.

Tuy chỉ vài bước chân, nhưng con gái Yến Tử đòi ngồi xe, Vương Bàn Tử liền hí hửng bế cô bé, lái xe về nhà.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất đi cùng lão hán, thong thả tản bộ, thuận miệng tán gẫu. "Thanh niên trai tráng trong thôn sao đâu hết rồi, chẳng lẽ ra ngoài làm thuê cả rồi sao?" Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi, đi suốt dọc đường chẳng thấy mấy thanh niên, cơ bản đều là người già và trẻ nhỏ. "Đúng vậy, đều lên thành phố làm thuê hết rồi, trong thôn chỉ còn lại đám già yếu bệnh tật chúng ta thôi." "Theo cách gọi trên thành phố, chúng ta gọi là 'người già neo đơn' hả?" Hồ Bát Nhất nói: "Sao đột nhiên đều ra ngoài làm thuê thế, trước kia mọi người chẳng phải đều bảo ở trong núi tốt lắm sao?" Lão hán rít một hơi thuốc, chậm rãi nói: "Hầy, chuyện là hai năm trước có một đội khảo cổ từ thành phố xuống, làm cho đám nhà quê trong thôn được mở rộng tầm mắt thấy cái tốt của thành phố, thế là từng đứa cứ thế hí hửng đi làm thuê.

Anh xem, nếu không phải đi làm thuê kiếm tiền, thì sao trong thôn nhà nào cũng có điện được..." Những lời tiếp theo, Hồ Bát Nhất nghe không lọt tai, cả trái tim đều tập trung vào đội khảo cổ.

Hắn nhịn không được cắt ngang lời lão hán: "Lão cha, đội khảo cổ đến làm gì vậy?" "Trong Ngưu Tâm Sơn có cái mộ lớn, nghe nói là lăng tẩm của Tiêu Thái hậu nước Đại Liêu gì đó.

Đội khảo cổ bận rộn suốt hai năm, đem đồ đạc chuyển đi hết rồi." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất tự kỷ luôn, một câu cũng không muốn nói.

Hắn lần này đến chẳng phải là vì ngôi mộ lớn này sao, vậy mà lại bị đội khảo cổ nhanh chân đến trước?

Hắn nhìn thoáng qua Lục Vũ, muốn hỏi xem nên làm thế nào, nhưng lại thấy trên mặt Lục Vũ vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, không có ý gì là lo lắng.

Đành phải đi theo về nhà Yến Tử.

Một lát sau, mấy người đã đến nơi.

Thừa dịp Yến Tử và cha cô đi nấu cơm, Vương Bàn Tử tìm đến Hồ Bát Nhất và Lục Vũ, vẻ mặt buồn bực: "Tiểu ca, Lão Hồ, chúng ta thế này là ăn cứt cũng không đuổi kịp lúc còn nóng rồi." Lúc này, Lục Vũ đang nhìn mấy mảnh ngọc nhỏ treo trên xà nhà, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chương 14

【Tên vật phẩm: Chiêm Phong Đạc】【Đẳng cấp vật phẩm: Không】【Năng lực vật phẩm: Không】【Mô tả vật phẩm: Chuông gió trong cung Tiêu Xước Liêu Thái hậu, chế tác từ ngọc vỡ, tên là "Chiêm Phong Đạc".】 Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt buồn bực, nói: "Chúng ta thắp hương, tượng Phật cũng rụng cả đít.

Đây là báo cho chúng ta biết, không nên đổ đấu a." Lục Vũ quay đầu nhìn bọn họ, đưa tay chỉ chỉ mái hiên, cười nhẹ: "Đoán xem đó là đồ vật thời nào?" Vương Bàn Tử ngẩn người, mạnh mẽ trợn to hai mắt, lộ vẻ cuồng hỉ, gấp gáp hỏi: "Tiểu ca, là bảo bối hả?" Hồ Bát Nhất cũng trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào mảnh ngọc vỡ treo trên mái hiên, thuận miệng nói: "Nhìn là ngọc, tiếc là vỡ rồi." "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, giải thích: "Cái ngọc này, chính là phải vỡ như vậy." Nói xong, thấy bên cạnh có cái thang, Lục Vũ trực tiếp bảo Vương Bàn Tử giữ thang, mình thì ba chân bốn cẳng leo lên tháo mảnh ngọc vỡ xuống. "Liêu Thái hậu Tiêu Xước, Chiêm Phong Đạc ngự dụng trong cung, cũng chính là cái mà dân chúng thường gọi là chuông gió." Lục Vũ cầm Chiêm Phong Đạc, quơ quơ trước mắt Vương Bàn Tử.

Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn xoe, chớp cũng không chớp, ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Hồi lâu sau, hắn nuốt nước miếng, lắp bắp hỏi: "Đáng...

đáng tiền...

đáng tiền không?" Lục Vũ nhìn hắn, hờ hững nói ra bốn chữ: "Có giá không thị trường." Vương Bàn Tử lập tức ngẩn ra, trong miệng vô thức lẩm bẩm: "Ngọa tào..." Bên cạnh, đồng tử Hồ Bát Nhất co rụt

lại, không dám tin hỏi: "Tiểu ca, cậu nói thật chứ?" "Già trẻ không lừa." "Tôi có thể xem thử không?" Lục Vũ lập tức đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cầm Chiêm Phong Đạc, nhìn kỹ càng, ngón tay không ngừng sờ soạng bên trên, trên mặt viết đầy vẻ khiếp sợ.

Hồi lâu sau, Hồ Bát Nhất miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhìn Lục Vũ, hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca, đội khảo cổ không lấy đi hết sao?" Lục Vũ: "Có thể là vậy, cũng có thể là bọn họ giấu đi." Vương Bàn Tử: "Người quang minh không nói chuyện mờ ám, tình hình trong thôn tôi rõ nhất.

Dựa núi ăn núi dựa sông ăn sông, dựa vào mộ lớn ăn mộ lớn.

Chúng ta đã gặp được, không có lý do gì không vơ vét một mẻ.

Cái chuông gió này, thu chứ?" Lục Vũ gật đầu: "Thu." Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi: "Có giá không thị trường, thu thế nào?" Lục Vũ trầm mặc ngắn ngủi, rồi đưa ra đáp án của mình: "Tuy nói có giá không thị trường, nhưng thứ này từ trong mộ Liêu Thái hậu ra, không dễ bán.

Thế này đi, một trăm vạn.

Bọn họ không thiệt, chúng ta cũng không lỗ." Nghe được cái giá này, Vương Bàn Tử hít vào một ngụm khí lạnh, theo bản năng kinh hô: "Nhiều thế á!" Hồ Bát Nhất cũng líu lưỡi, suýt chút nữa làm rơi Chiêm Phong Đạc xuống đất.

Lúc này, cha Yến Tử từ trong nhà đi ra, nhìn ba người đang chụm đầu vào nhau, giọng khàn khàn gọi: "Ba thằng nhãi con các ngươi làm cái gì thế, qua đây nói chuyện với ta một lát nào." Ba người nhìn nhau, Hồ Bát Nhất do dự một chút: "Tôi đi nói chuyện với lão cha, hai người đợi đấy." "Từ từ." Lục Vũ kéo Hồ Bát Nhất lại, hạ thấp giọng

nói: "Dựa mộ lớn ăn mộ lớn, có đồ đạc chắc không chỉ mỗi nhà lão hán đâu, xem có thể đi thêm vài nhà nữa không." "Được." "Tiểu ca, cao tay!" ...

Hồ Bát Nhất lập tức sán đến bên cạnh lão hán, cùng ông vào nhà.

Không bao lâu sau, Hồ Bát Nhất đi rồi quay lại, mặt mang nụ cười: "Xong rồi." Lục Vũ cười gật đầu, Vương Bàn Tử càng là nhảy cẫng lên, hưng phấn đến mức sắp không tìm thấy phương hướng.

Khá lắm, mới vừa đến đã có thu hoạch lớn như vậy!

Chuyến này trở về, chẳng phải trực tiếp tự do tài chính luôn sao?

Trong lòng nghĩ đến là thấy sướng rơn, Vương Bàn Tử lập tức đi theo Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, dưới sự dẫn đường của Yến Tử, đi dạo khắp thôn.

Đợi đến khi trời tối, hơn một trăm hộ trong thôn đã đi hết một lượt.

Đồ cổ lớn nhỏ cũng thấy được cả trăm món.

Cơ bản đều là châu báu, ngọc khí các loại đồ chơi nhỏ, cũng không có món lớn gì.

Mấy món đồ chơi nhỏ này, ngoại trừ Chiêm Phong Đạc nhà lão hán bảo tồn tốt ra, những thứ còn lại ít nhiều đều có chút tì vết.

Làm Lục Vũ tiếc nuối nhất chính là một cái vòng tay phỉ thúy.

Nếu còn nguyên vẹn, ít nhất cũng đáng bảy tám trăm vạn, tiếc là bị gãy, cơ bản cũng không đáng tiền nữa, bất quá Lục Vũ vẫn trả năm vạn thu lại.

Đi đi lại lại, ngày đầu tiên Lục Vũ ở Ngưu Tâm Sơn đã tiêu gần ba trăm vạn.

Tuy nhiên, hắn rất vui.

Thôn dân rất vui.

Vương Bàn Tử càng là vui đến mức muốn bay lên. ...

Buổi tối, ba người Lục Vũ ở nhà Yến Tử cùng lão hán nâng chén rượu vui vẻ.

Uống chút rượu, nói chuyện phiếm một hồi, lão hán rít tẩu thuốc, cười híp mắt nói: "Bàn Tử, Lão Hồ, còn cả vị Lục tiểu ca này nữa, đều không phải người ngoài, lão hán ta cứ nói với các cậu vài câu ruột gan.

Các cậu lần này tới, chính là để tìm đồ cổ phải không?" Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất nhìn nhau, muốn nói lại thôi, Lục Vũ cười nói: "Lão cha đừng giận, việc này cũng là do con đầu têu." "Ta giận cái gì, các cậu bỏ tiền mua đồ, tốt hơn đám đội khảo cổ bạch nhãn lang lấy không đồ đạc nhiều!" Lục Vũ bật cười, lại có chút tiếc nuối lắc đầu: "Tiếc quá, đến muộn rồi.

Nếu đến sớm chút, nói không chừng còn có thể vào mộ lớn xem có bảo bối gì tốt không." Hồ Bát Nhất đăm chiêu, trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói: "Lão cha, vùng này thôn ta còn có mộ lớn nào không?" "Muốn nói có thì cũng thật sự có." Lão hán lại rít vài hơi thuốc, thở dài một hơi, nói: "Từ đây đi về phía bắc, vào núi Đoàn Tử, bên phía Hắc Phong Khẩu có một cái Dã Nhân Câu.

Trong truyền thuyết, vùng đó toàn là mộ lớn của vương công quý tộc nước Đại Kim.

Có điều chỗ đó rất tà tính, có người rừng xuất hiện.

Thôn ta mấy năm trước có vài người đi, không một ai trở về.

Trước kia đội khảo cổ cũng từng vào đó khảo sát, về sau không biết vì nguyên nhân gì mà không giải quyết được gì." "Tiểu ca, cậu nói sao?" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Lục Vũ, trưng cầu ý kiến của hắn.

"Tôi vẫn muốn đi xem thử." "Tiểu ca đi đâu tôi đi đó." Vương Bàn Tử cười hì hì nói một câu. "Được." Hồ Bát Nhất gật đầu, nhìn lão hán, nói: "Lão cha, có thể nói cụ thể cho con nghe chuyện về Dã Nhân Câu không?" Lão hán coi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử như người nhà.

Chương 15

Khuyên vài câu không được thì cũng thôi, trực tiếp đem những chuyện mình biết tuốt tuồn tuột kể hết ra.

Cuối cùng, ông lại nói: "Việc này các cậu đừng gấp, ta bảo người chuẩn bị ít đồ cho các cậu, rồi tìm thêm một người dẫn đường, đến lúc đó ta đưa các cậu vào núi Đoàn Tử.

Cũng tại ta lớn tuổi rồi, nếu không ta sẽ tự mình đưa các cậu đi Dã Nhân Câu." Ba người lập tức tạ ơn.

Lão hán xua tay, lại cùng bọn họ nói chuyện cũ, mãi đến nửa đêm, buồn ngủ mở không nổi mắt mới thôi. ...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm tinh mơ, Lục Vũ luyện xong Tiên Thiên Công, vừa định ra khỏi cửa thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử vọng lại từ bên ngoài: "Cứu mạng a, cứu mạng a, cứu mạng a!" Xen lẫn trong đó là vài tiếng dã thú gầm gừ hung dữ.

Lục Vũ vội vàng đẩy cửa đi ra.

Liếc mắt một cái liền thấy Vương Bàn Tử đang bám trên cái thang, run lẩy bẩy.

Dưới chân thang, một cô bé cổ linh tinh quái, dắt theo hai con chó đen lớn, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, tức giận mắng: "Anh mới là chó, cả nhà anh đều là chó!" Lục Vũ nhìn cô gái trẻ tóc ngắn nhanh nhẹn, lập tức nhớ tới một người. "Cô là Anh Tử?" Nghe tiếng Lục Vũ, cô gái quay đầu lại, ánh mắt thẩm định đánh giá từ trên xuống dưới: "Anh là ai?" "Tôi là Lục Vũ." Lục Vũ cười cười: "Lão cha bảo cô làm người dẫn đường cho chúng tôi." Anh Tử bán tín bán nghi, trên

mặt viết đầy vẻ cảnh giác. "Thật hả?" "Thật trăm phần trăm!" Lục Vũ nhìn Anh Tử, cười ha hả chào hỏi: "Anh Tử, cô kéo mấy con ngao ra trước đi, không thì Bàn Tử sợ đái ra quần mất." "Hừ!

Bắt anh ta xin lỗi!" "Bàn Tử, mau xin lỗi Anh Tử đi." Trên thang, Bàn Tử mếu máo: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sai rồi." "Không phải xin lỗi tôi, là xin lỗi tụi nó!

Tụi nó không phải chó, là ngao!" "Bàn Tử, xin lỗi." Lục Vũ nhắc nhở Bàn Tử thêm lần nữa.

Thấy Bàn Tử còn do dự, Lục Vũ lạnh lùng nhắc: "Chín chó một ngao, cậu từng nghe qua chưa?

Câu này không phải nói là trong chín con chó sẽ ra được một con ngao.

Mà ý nói là một con chó mẹ huyết thống ưu lương, một lứa đẻ ra chín con chó con, chín con này vừa sinh ra đã bị nhốt xuống hầm đất không cho ăn uống, để chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Cuối cùng con duy nhất sống sót chính là ngao.

Tính tình hung mãnh vô cùng, ba con ngao đủ sức xé xác một con gấu ngựa thành mảnh vụn, huống chi là một Bàn Tử như cậu." Nghe vậy, Bàn Tử thốt lên: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, các ngài ngao là giỏi nhất, không phải chó..." "Anh Tử, tha cho Bàn Tử đi, cậu ấy cũng là vô tâm thôi." "Hừ, thế còn tạm được." Nghe Lục Vũ khuyên giải, Anh Tử mới thu hồi ba con ngao khuyển, vẻ mặt ngạo kiều: "Không ngờ anh cũng biết chuyện chín chó một ngao." "Nghe nói thôi, đây cũng là lần đầu tiên thấy ngao." Lục Vũ cười cười, nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt vẫn đánh giá ba con ngao khuyển.

Lông tóc đen bóng, nhìn hung dữ hơn chó thường nhiều! "Anh cũng lợi hại đấy, một mình có thể thuần phục ba con ngao." "Đó là

đương nhiên." Anh Tử càng thêm đắc ý. "Hôm nay mang đến là để tụi nó ngửi mùi các anh trước, làm quen một chút, tránh cho vào núi rồi lại không nhận biết." "Hóa ra là vậy." Lục Vũ gật đầu, trong lòng thầm khen một tiếng, lập tức đi đến bên cạnh một con ngao, đưa tay sờ về phía đầu nó.

Anh Tử giật mình, theo bản năng muốn kéo dây thừng, kéo con ngao về phía mình.

Ngao cô nuôi, căn bản không thể sờ!

Nhưng mà... khiến cô bất ngờ là tay Lục Vũ nhẹ nhàng đặt lên đầu con ngao, vuốt ve vài cái, con ngao hung dữ lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cực kỳ thuận tùng. "Anh làm cái gì vậy?" Thấy Lục Vũ tự nhiên như không sờ ba con ngao, con nào cũng cực kỳ thuận tùng, Anh Tử trợn to mắt, không dám tin nhìn Lục Vũ. "Hả?

Không phải cô bảo để tụi nó ngửi mùi tôi sao?" "Nhưng mà, sao tụi nó không cắn anh?" "Tôi không có địch ý với tụi nó." Lục Vũ cười cười, trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ.

Đây chính là một trong những chỗ tốt của Tiên Thiên Công.

Đạo pháp tự nhiên, động vật nhỏ tự nhiên sẽ thân cận hắn. "Thế á?" Anh Tử bán tín bán nghi, đang định nói gì đó thì Hồ Bát Nhất, Yến Tử và lão hán mang theo một đống đồ đạc, dắt một con ngựa thồ đi về.

Ánh mắt Lục Vũ lập tức chú ý tới con dao rựa màu xanh đen trong tay Hồ Bát Nhất.

Nhìn qua thì con dao này cũng có chút niên đại, cán dao quấn từng vòng dây gai. 【Tên vật phẩm: Sài Đao (Dao đi rừng)】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Tru tà】 【Mô tả vật phẩm: Dao đi rừng của cao tăng nước Liêu Thường

Chân, sau nhiều năm tháng sử dụng, được pháp lực của Thường Chân gia trì, có tác dụng khắc chế yêu ma tà túy.】 Ngày hôm sau, mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Anh Tử làm người dẫn đường, dắt ba con ngao đi trước mở đường.

Phía sau cô, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất và lão hán thong thả đi.

Bàn Tử dắt một con ngựa thồ, đi tít đằng sau, ba con ngao kia thực sự làm hắn có chút sợ hãi.

Mọi người đi đi dừng dừng, giống như đi dã ngoại, nói cười vui vẻ.

Nhìn chung mọi việc đều thuận lợi.

Trên đường đi, Lục Vũ cũng tìm cơ hội thì thầm với Hồ Bát Nhất vài câu, bảo hắn con dao rựa kia là bảo bối, bảo hắn cẩn thận chút.

Chương 16

"Bảo bối gì?" "Sau này anh sẽ biết." Lục Vũ úp mở, không nói nhiều với hắn.

Dù sao chuyện pháp khí cũng quá ly kỳ, hiện tại nói cho hắn biết còn chưa phải lúc.

Đợi hắn gặp được "Tống tử bự", thì sẽ dễ dàng tiếp nhận thôi. ...

Rất nhanh, cả nhóm đã đến trước núi Đoàn Tử, cha Yến Tử chân cẳng già yếu, thật sự không thể vào núi, chỉ có thể đứng dưới chân núi dặn dò ngàn vạn lần, bảo bọn họ dù thế nào cũng phải chú ý an toàn.

Vẫy tay tạm biệt xong, mấy người dưới sự dẫn đường của Anh Tử đi vào núi Đoàn Tử.

Khu rừng nguyên sinh rậm rạp khiến Lục Vũ có cảm giác là lạ.

Tuy rằng hắn thuộc lòng nguyên tác 《Quỷ Xuy Đăng》, phim truyền hình cũng xem vài lần.

Nhưng mặc kệ xem bao nhiêu, chỉ có thật sự đi vào rừng rậm nguyên sinh, bước vào chốn rừng thiêng nước độc, mới có thể cảm nhận được loại cảm giác thám hiểm đặc biệt đó. "Đúng rồi." Lục Vũ chợt nhớ tới cái gì, rảo bước đuổi theo Anh Tử, hỏi: "Anh Tử, người rừng ở Dã Nhân Câu là thế nào?" "Tôi cũng không biết." Anh Tử nhún vai, vẻ mặt không quan tâm: "Mặc kệ nó là người rừng gì, ba con ngao cắn chết nó!" Lục Vũ bật cười.

Cô bé Anh Tử này thật sự giống như trong sách viết, còn hổ báo hơn cả Yến Tử lúc trẻ...

Nghe Lục Vũ nhắc chuyện người rừng, Vương Bàn Tử cũng thấy

hứng thú, hỏi: "Lão Hồ, cậu có biết người rừng là thế nào không?

Có học qua chưa?" Hồ Bát Nhất cố làm ra vẻ thâm trầm.

Trầm tư hồi lâu, chậm rãi mở miệng: "Người rừng, tên như ý nghĩa, người rừng chính là người hoang dã.

Theo suy đoán của tôi, chính là sinh ra ở ngoài đồng hoang, có thể là kết trên cây, cũng có thể là mọc dưới đất, dù sao thì cũng không phải nhân tạo." "Họ Hồ kia, con mẹ nó cậu bớt nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc như thế được không!" Vương Bàn Tử tức cười mắng một câu.

Lục Vũ cũng hùa theo trêu chọc.

Cứ thế nói nói cười cười, quan hệ mấy người ngược lại càng gần gũi hơn.

Những ngày tiếp theo, Anh Tử dẫn bọn họ đi lại giữa chốn rừng núi hiểm trở.

Đi hướng nào, đi lúc nào, nghỉ lúc nào, ăn cái gì, Anh Tử đều nói một là một hai là hai.

Về việc này, mấy người cũng không có ý kiến.

Dù sao...

Anh Tử thực sự rất chuyên nghiệp.

Trong núi thứ gì ăn được, thứ gì không ăn được, cô đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhất là rất nhiều loài động vật nhỏ không biết tên, mùi vị thơm ngon khiến mấy người đều muốn ở lại trong núi luôn. ...

Chập tối hôm nay, Anh Tử rốt cuộc dẫn bọn họ leo lên sườn núi, chui ra khỏi một cánh rừng, nói: "Bên dưới chính là Dã Nhân Câu." Lục Vũ nhìn cảnh trí trước mắt, y hệt như trong sách miêu tả.

Dưới ánh tịch dương, chân trời toàn là những mảng mây hồng lớn, rừng rậm bao phủ quần sơn miên man, thảo nguyên không thấy điểm cuối nơi xa đều trở nên mông lung trong tầm mắt.

Quả nhiên là thương sơn như hải, tàn dương tựa huyết.

Lục Vũ định thần, miễn cưỡng đè nén kích động trong lòng, nhìn về phía Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, trông cậy vào anh đấy." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, cẩn thận quan sát địa hình địa mạo của sơn cốc, lại dùng la bàn tỉ mỉ phân biệt phương vị bát quái.

Vừa xem, miệng vừa lẩm bẩm: "Địa thế ổn trọng hùng hồn, có cảm giác khí thôn vạn tượng.

Đại thảo nguyên như một vùng biển mênh mông, sơn cốc này tựa như một con sông lớn đổ ra biển.

Đồi núi hai bên như hai cánh tay khổng lồ vươn lên bầu trời, hái sao ôm trăng.

Đây là thu lấy thụy khí của nhật nguyệt tinh tú, tư dưỡng âm trạch.

Khí tượng này tuy còn chưa đủ để mai táng đế vương, nhưng chôn cất vương gia, đại tướng quân các loại quý tộc thì dư dả.

Đợi đến khi trời tối trăng lên giữa trời, tôi có thể xác định vị trí huyệt mộ!" Lục Vũ chăm chú nghe Hồ Bát Nhất giải thích, liên tục gật đầu.

Không hổ là Mô kim hiệu úy chính tông, chuyên nghiệp! "Chúng ta cứ hạ trại ở đây trước đã, đợi đến đêm xem tình hình rồi tính tiếp." Hồi lâu sau, Hồ Bát Nhất thu hồi tầm mắt, nói một câu.

Mấy người tự nhiên gật đầu đồng ý, Bàn Tử dựng lều, bận rộn chuẩn bị.

Anh Tử thì dắt mấy con chó săn cùng ba con ngao đi săn thú.

Mấy ngày nay ở trong rừng núi đều trải qua như vậy, bọn họ đều quen rồi.

Thời gian không lâu, Bàn Tử dựng xong lều, nhìn cảnh đẹp dưới sườn núi, lầm bầm: "Lão Hồ, tôi thấy sau khi chúng ta về, hay là đừng buôn đồ cổ nữa." "Thế cậu muốn buôn cái gì?" "Chúng ta mở quán bán thịt thú rừng!

Chương 17

Chỉ dựa vào mấy con chó của Anh Tử, nguồn hàng của chúng ta sung túc a!

Hơn nữa, thuần thiên nhiên, không ô nhiễm, đám thổ hào ở kinh thành khẳng định phát cuồng mà thưởng!" "Tin cậu mới là lạ." Hồ Bát Nhất trợn trắng mắt, bực bội nói: "Rõ ràng là tự cậu ham ăn, còn nói lý lẽ hùng hồn thế." "Lão Hồ, lời không thể nói như vậy..." Vương Bàn Tử còn muốn nói nữa thì nghe thấy một tiếng kêu gào thê lương!

Thoáng cái, cả ba người đều cảnh giác hẳn lên.

Lục Vũ theo bản năng chộp lấy thanh đao Tân Đình Hầu đặt bên cạnh, ánh mắt sắc bén như điện!

Hồ Bát Nhất nắm chặt dao rựa, nheo mắt lại!

Bất quá ngay sau đó, lại nghe thấy tiếng chửi mắng của Anh Tử truyền đến từ cách đó không xa. "Đồ thối tha!" "Chó ngu!" "Bà cô đây đã nói với chúng mày bao nhiêu lần rồi, lùa chết nó trước, cứ phải chạy tít đằng sau mà làm màu!

Suýt chút nữa để con xạ hương này chạy mất." Nghe tiếng Anh Tử, ba người nhìn nhau, mỉm cười.

Mấy ngày nay cảnh này diễn ra rất nhiều lần, bọn họ đều quen rồi.

Quả nhiên, một lát sau, Anh Tử dắt mấy con chó săn đi ra khỏi rừng, lũ chó săn còn tha theo một con xạ hương to cỡ con nai con. "Các anh còn không mau qua đây xử lý cái thứ chết tiệt này!

Hôm nay vận khí không tệ, lại bắt được một con xạ hương.

Mau xử lý một chút, đây là bữa tối của chúng ta lát nữa đấy!" Anh Tử nói với mấy người, trên mặt dâng lên vẻ vui mừng.

Tuy là ở trong rừng núi, nhưng bắt được một con xạ hương cũng không dễ dàng, hơn nữa loại thịt xạ hương này mùi vị tươi ngon, lát nữa có thể ăn cho đã miệng rồi.

Ba người Lục Vũ lập tức đi đến gần, định xử lý một chút.

Hử? "Từ từ!

Đừng động!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang mài dao soàn soạt định động thủ, đột nhiên nghe Lục Vũ nói thì đều sững sờ, theo bản năng quay đầu lại.

Lục Vũ ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm vào một hạt đậu nhỏ màu đỏ dính trên bụng con thú.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đưa tay nhặt hạt đậu đỏ kia lên, đặt trong lòng bàn tay, nhìn kỹ. 【Tên vật phẩm: Hạt giống Nhân Sâm Ngàn Năm】 【Đẳng cấp vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Tư bổ】 【Mô tả vật phẩm: Nhân sâm ngàn năm, mỗi năm nở hoa, mỗi năm kết hạt, hạt này ôn bổ, vượt xa dược vật tầm thường.】 "Tiểu ca, sao thế?" "Có độc hả?" "Thứ gì vậy?" "Bảo bối tốt!" Trên mặt Lục Vũ dâng lên nụ cười tươi rói.

Hạt giống nhân sâm ngàn năm ở đây, nhân sâm ngàn năm khẳng định ở ngay gần đó! "Anh Tử, cô vừa bắt được nó ở đâu, dẫn tôi đi xem." Anh Tử gật đầu, theo lời Lục Vũ, dắt mấy con chó săn đưa Lục Vũ đi theo đường cũ.

Không bao lâu sau, mắt Lục Vũ bỗng sáng rực lên!

Một đóa hoa nhỏ màu đỏ, yên tĩnh nằm dưới một gốc cây lớn.

Định thần nhìn kỹ, từng hạt từng hạt đậu nhỏ màu đỏ, y hệt hạt hắn vừa phát hiện! 【Tên vật phẩm: Nhân Sâm Ngàn Năm】 【Đẳng cấp vật phẩm: Nhất phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Khởi tử hồi sinh, gia tăng công lực】 【Mô tả vật phẩm: Nhân sâm ngàn năm,

hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, lấy tạo hóa của thiên địa!

Sau khi đào ra trong vòng một nén nhang đem uống, có thể khiến người chết sống lại, mọc thịt từ xương trắng!

Người tu luyện nội khí uống vào, có thể tăng thêm vài năm công lực khổ tu.】 Lục Vũ mạnh mẽ trợn to mắt, khiếp sợ tột độ! "Tiểu ca, sao thế?" "Tiểu ca, tình huống gì vậy?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử mỗi người một câu, đều có chút khó hiểu nhìn Lục Vũ.

Mọi người chui rúc trong núi bao nhiêu ngày nay, Hồ Bát Nhất vẫn là lần đầu tiên thấy Lục Vũ thất thái như vậy. "Tiểu ca, là bảo bối gì thế?" "Nhân sâm ngàn năm." Lục Vũ nuốt nước miếng, từng chữ từng chữ nói ra bốn chữ.

Nghe được đáp án này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử, ba người đều ngẩn ra, nhìn chằm chằm Lục Vũ, không dám tin vào tai mình.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, hỏi: "Tiểu ca, cái thứ này chính là nhân sâm ngàn năm trong truyền thuyết?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu. "Đù!" Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn hét to: "Phát tài rồi!

Phát tài rồi!

Phát tài rồi!" Đang hưng phấn thì mấy con chó săn đột nhiên sủa inh ỏi!

Gâu!

Gâu!

Gâu!

Gâu!

Chương 18

Ngay cả mấy con ngao Anh Tử mang đến cũng nhe răng trợn mắt, phát ra từng trận gầm gừ trầm thấp. "Có biến!" Anh Tử vẻ mặt căng thẳng, hạ thấp giọng gấp gáp nói: "Có thể là có gấu đen, các anh đều trốn ra sau lưng tôi!" Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy từ khu rừng cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân trầm đục, ẩn ẩn còn có tiếng gầm gừ trầm thấp.

Vương Bàn Tử da đầu tê dại, cả người linh hoạt đến mức không giống người béo, vèo một cái đã trốn ra sau lưng Anh Tử, vẻ mặt căng thẳng nói: "Không phải là người rừng đấy chứ?" "Nếu là người rừng thì để nó ăn thịt anh!" Anh Tử tháo súng săn sau lưng xuống, nheo mắt nhìn chằm chằm vào rừng, thần tình cảnh giác.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng ngưng thần tĩnh khí!

Hồ Bát Nhất đi lính nhiều năm, tuy hiện tại không có súng, chỉ có một con dao rựa, nhưng cả người thoạt nhìn khí thế mười phần.

Lục Vũ nắm chặt đao Tân Đình Hầu, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mấy ngày nay lúc rảnh rỗi hắn luôn múa đao luyện tập, tuy không có bài bản, nhưng thủ pháp bổ chém cơ bản này vẫn rất thuần thục.

Hơn nữa, đao Tân Đình Hầu được hắn dùng tinh huyết dưỡng hộ, dùng càng thêm thuận tay.

Lúc này, tiếng bước chân càng lúc càng gần, mấy người thậm chí có thể nhìn thấy bóng đen chớp động trong rừng.

Mấy con chó săn và ngao càng thêm cảnh giác dựng đứng tai và đuôi.

Đặc biệt là ba con ngao, hơi cúi đầu, nhe ra răng nanh tuyết lượng,

không ngừng phát ra tiếng gầm gừ! "Nếu là một con gấu đen, nghe thấy tiếng lũ Hổ Tử, chắc chắn đã bỏ chạy rồi." "Tới chắc chắn không chỉ một con!" "Hoặc là, chính là người rừng thật!" Trong lúc nói chuyện, bóng đen nơi xa càng lúc càng gần.

Gào!

Gào!

Tiếng gầm gừ liên tiếp không ngừng, tràn đầy cảm giác uy hiếp.

Mấy con chó săn ban nãy còn lộ vẻ hung dữ lập tức ỉu xìu...

Trái ngược với chúng, ba con ngao thì đồng thời gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp lao ra!

Gần như trong nháy mắt, tiếng bước chân trầm trọng càng lúc càng gần! "Hai con gấu đen!" "Quả này phiền phức rồi!" Trong tầm mắt, xuất hiện hai con gấu đen cao lớn!

Nhìn qua thì cao xấp xỉ người, nhưng thể hình to lớn, uy hiếp mười phần!

Nhất là ánh mắt hung ác, để lộ ra khí tức nguy hiểm!

Biểu cảm Anh Tử lập tức ngưng trọng, giơ súng săn lên ngắm bắn.

Hồ Bát Nhất siết chặt dao rựa trong tay, hạ giọng nói: "Tiểu ca, cậu giúp Bàn Tử đào sâm!" Vương Bàn Tử vội vàng ngồi xổm xuống đất, cẩn thận từng li từng tí gạt lá cây, đất mùn.

Lục Vũ cũng không dám lãng phí thời gian, cùng Bàn Tử đào nhân sâm.

Theo động tác của bọn họ, gấu đen triệt để táo bạo, gầm lên một tiếng giận dữ, hai chân trước dùng lực cào đất một cái, mạnh mẽ lao thẳng về phía bọn họ.

Ba con ngao đen mạnh mẽ nhảy lên, há to mồm cắn về phía gấu đen.

Gấu đen coi như không thấy, cho dù ba con ngao đều cắn trúng chân trước của chúng, cũng không hề dừng lại chút nào.

Gầm thét, kéo theo cả ngao lao về phía Lục Vũ và Vương Bàn Tử! "Không ổn!" Anh Tử đi săn cũng không phải chưa từng gặp gấu đen, nhưng gấu đen "lì đòn" thế này cô cũng là lần đầu tiên thấy.

Không dám chậm trễ, Anh Tử vội vàng bóp cò, bắn một phát vào gấu đen!

Gấu đen da dày thịt béo.

Súng săn tự chế bắn một phát xuống không tạo thành uy hiếp tính mạng đối với nó.

Cũng chỉ chậm trễ một chút công phu như vậy, gấu đen đã đến ngay trước mặt, cách bọn họ không quá vài mét! "Tiểu ca, Bàn Tử, nhanh lên!" Hồ Bát Nhất gân cổ hét một tiếng, siết chặt dao rựa.

Mắt thấy gấu đen càng lúc càng gần, Hồ Bát Nhất đứng ở bên cạnh, trực tiếp chém một dao vào bụng gấu đen. "Bàn Tử, cậu nhanh lên!" Lục Vũ thấy tình hình không ổn, trực tiếp rút đao Tân Đình Hầu ra, đối đầu với con gấu đen còn lại!

Lục Vũ cắn răng, kiên trì giơ ngang thân đao, mũi đao trực chỉ gấu đen!

Phập!

Một tiếng trầm đục, đao Tân Đình Hầu trực tiếp đâm vào cái đầu to của gấu đen!

Dưới lực quán tính va chạm, gấu đen lao về phía trước hai bước, ầm ầm ngã xuống đất. "Sao lại sắc bén thế?" Nhìn đao Tân Đình Hầu

trong tay, Lục Vũ ngỡ ngàng một chút, không ngờ sau khi được tinh huyết của mình nuôi dưỡng, thanh đao cùn rỉ sét loang lổ ban đầu lại trở nên sắc bén như vậy, một con gấu cũng dễ dàng giải quyết.

Chương 19

Nhưng hắn không dám chậm trễ, trực tiếp rút đao, mang theo một luồng khí huyết tanh nồng, chĩa về phía con gấu đen còn lại...

Giải quyết xong một con gấu đen, ba con ngao, cộng thêm Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Anh Tử, thu thập nốt một con gấu đen còn lại cũng không phải chuyện gì quá tốn sức.

Không bao lâu sau, trận chiến kết thúc.

Nhìn hai con gấu đen ngã trên mặt đất, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Anh Tử ba người nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó.

Vương Bàn Tử cũng đã đào xong cây nhân sâm ngàn năm kia một cách hoàn chỉnh, nâng niu trong tay như bảo bối, ánh mắt muốn bao nhiêu buồn nôn có bấy nhiêu buồn nôn. "Tiểu ca, Lão Hồ, qua đây xem bảo bối này!" Vương Bàn Tử lại nâng nhân sâm lên, kích động nói.

Lục Vũ cũng lộ vẻ vui mừng, lại quay đầu nói với Anh Tử: "Anh Tử, gấu đen chắc cũng có mật gấu nhỉ?" "Ừ, tôi đi thu thập chúng." Anh Tử ngẩn người, lúc này mới phản ứng lại, gật đầu đi qua xử lý xác gấu.

Hồ Bát Nhất quay đầu liếc nhìn, hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca, cái đao này của cậu là đao gì?

Sao lại lợi hại thế, đầu gấu mà một phát đâm thủng luôn?" "À, còn nhớ cây đao chúng ta mua ở Phan Gia Viên không?" Hồ Bát Nhất sững sờ, ngạc nhiên nói: "Đây là thanh đao Tân Đình Hầu đó hả?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng hít vào một ngụm khí lạnh, không dám tin nói: "Ngọa tào!

Tiểu ca, đồ quý giá như vậy mà cậu cứ thế tùy tiện mang theo à!

Tôi trước đó còn tưởng cậu mua đại một con đao mỹ nghệ ở đâu để làm màu...

Tiểu ca, cậu cũng quá liều..." Vương Bàn Tử hoàn toàn rối loạn, ngay cả chuyện nhân sâm cũng quên, một lòng một dạ đều nghĩ tới việc Lục Vũ tùy thân mang theo đao Tân Đình Hầu.

Hồ Bát Nhất khiếp sợ qua đi, miễn cưỡng bình phục tâm tình, giơ ngón tay cái lên: "Tiểu ca, tôi Hồ Bát Nhất phục rồi.

Cái đao rỉ sét loang lổ đó mà cậu cũng có thể tu phục, thần thật!" Nói xong, ánh mắt xoay chuyển, lại cúi đầu nhìn con dao rựa trong tay, thấp giọng hỏi: "Tiểu ca, lai lịch con dao rựa này, có thể nói cho tôi nghe chút không?" "Cái này à..." Lục Vũ vừa định nói chuyện thì nghe thấy Anh Tử đột nhiên hét lớn: "Không hay rồi, mau chạy đi!

Mẹ kiếp, chọc vào ổ gấu rồi!

Bên kia có động tĩnh, chúng ta mau chạy!

Lần này tới không phải là hai con đâu..." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy động tĩnh nơi xa, hoàn toàn từ bỏ ý định tái chiến một trận với gấu đen.

Mấy người vội vàng thu dọn đồ đạc, vội vã chạy về nơi cắm trại trước đó.

Khiến bọn họ khiếp sợ là, con ngựa thồ kia thế mà đã chết rồi.

Nó nằm mềm oặt trên mặt đất, ruột gan phơi đầy đất...

Lục Vũ thần sắc hơi đổi, nhớ tới nội dung ghi chép trong nguyên tác, trầm giọng nói: "Chỗ này không thể ở được nữa, thu đồ đạc rồi chúng ta xuống Dã Nhân Câu ngay!" Nhìn thấy cảnh này, Anh Tử, Vương Bàn Tử đều da đầu tê dại, cảm thấy rợn người. ...

Khoảng một giờ sau.

Một nhóm người cõng đồ đạc, đi vào Dã Nhân Câu.

Sơn cốc bằng phẳng khiến bọn họ hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất cầm gậy lớn dò đường phía trước, tránh bị rơi xuống đầm lầy.

Một lát sau, tìm được một nơi sạch sẽ, bằng phẳng. "Nghỉ tạm ở đây đi, đợi trời tối tôi lên núi điểm huyệt, chúng ta làm ngay trong đêm, tránh đêm dài lắm mộng." Hồ Bát Nhất ngồi xuống đất, vừa khôi phục thể lực vừa nói.

Lục Vũ tự nhiên không có ý kiến, gật đầu đồng ý.

Lúc này, Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn sườn núi, lại cúi đầu, rồi lại nhìn sườn núi.

Dày vò như vậy mấy lần, hắn rốt cuộc vẫn nhịn không được, hỏi: "Con ngựa kia, không phải là do người rừng làm thịt chứ?" "Được rồi, đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa." Lục Vũ lắc đầu, chuyển sang hỏi: "Bàn Tử, nhân sâm đâu?" "Ở đây này." Nghe Lục Vũ hỏi, Vương Bàn Tử mở ba lô của mình ra, cẩn thận từng li từng tí nâng cây nhân sâm ngàn năm ra, nói: "Tiểu ca, vì củ sâm bảo bối của cậu, tôi đã vứt hết những thứ khác trong ba lô đi rồi đấy.

Thứ này mà là giả thì lần này chúng ta lỗ nặng..." Lúc trước vì chuyện gấu đen, mấy người đều chưa kịp nhìn kỹ nhân sâm.

Lúc này rảnh rỗi, ai nấy đều trợn mắt nhìn chằm chằm vào cây nhân sâm ngàn năm trong truyền thuyết.

Hồi lâu, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng: "Chưa nói cái khác, cái hình dạng này, có tay có chân có đầu, trông đúng là giống hình người thật.

Hơn nữa, đám rễ con này độ dẻo cực tốt, từ trong đất kéo ra mà không đứt chút nào." "Là đồ thật." Lục Vũ biểu tình phức tạp nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhớ tới một chuyện nhỏ trong nguyên tác.

Lúc đó, đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ở trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Những người khác đều vì đồ đằng của tộc Quỷ Động mà hưng phấn, Vương Bàn Tử lại lén lút dùng sức muốn cạy ngọc thạch xuống...

Cái tên Bàn Tử này, thật đúng là vừa đáng yêu lại vừa đáng hận.

Sự chú ý của Lục Vũ rơi vào trên cây nhân sâm ngàn năm, giải thích: "Nhân sâm ngàn năm, có thể gặp mà không thể cầu.

Trong lời đồn, nếu có thể trong vòng một nén nhang sau khi rời khỏi đất mà uống vào, có thể khiến người chết sống lại, mọc thịt từ xương trắng." Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười, thuận miệng hỏi: "Tiểu ca, cậu cảm thấy lời đồn có khả năng là thật không?" "Ừ, có khả năng.

Chương 20

Dù sao, thứ có thể gặp không thể cầu như nhân sâm ngàn năm chúng ta cũng gặp rồi, còn có gì là không thể." Lục Vũ nói hai câu, giọng điệu thay đổi: "Được rồi, không nói mấy chuyện thần thần dao dao này nữa, kẻo Bàn Tử lại lo lắng về người rừng." "Tôi không lo lắng, tôi là sợ!" Vương Bàn Tử hùng hồn nói một câu. "Được rồi, Bàn Tử, cậu đi giúp Anh Tử nấu cơm đi." "Ok!" Vương Bàn Tử đáp ứng một tiếng, lập tức đi tìm Anh Tử.

Hồ Bát Nhất ngồi bên cạnh Lục Vũ, cùng hắn ngắm nghía nhân sâm.

Qua một lát, bỗng nhiên mở miệng: "Tiểu ca, lúc trước tôi hỏi cậu lai lịch con dao rựa, giờ có thể nói cho tôi biết được chưa?" "Tăng nhân nước Liêu tên Thường Chân, anh từng nghe qua chưa?" "Chưa." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Cây dao rựa kia, chính là dao rựa mà tăng nhân nước Liêu Thường Chân từng dùng." Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, cúi đầu nhìn kỹ con dao.

Con dao này hắn ngày nào cũng nhìn, cũng không phát hiện có ký hiệu gì để nhận biết, Lục Vũ làm sao nhận ra được? "Sao cậu biết?" "Thiên phú." Nghe giải thích này, Hồ Bát Nhất cũng không truy hỏi nữa.

Chuyện này cũng giống như 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của hắn vậy.

Lục Vũ không hỏi hắn, hắn cũng không hỏi Lục Vũ, dù sao mọi người có sự ăn ý, tin tưởng được nhau là đủ rồi. "Được rồi, khoan hãy nói mấy chuyện này." Ánh mắt Lục Vũ lần nữa rơi vào trên thân cây nhân sâm ngàn năm, khẽ nói: "Lão Hồ, chúng ta trước đó đã nói

xong, gặp được đồ vật thì ai thấy cũng có phần, nhưng cây nhân sâm này có tác dụng lớn đối với tôi, tôi xin chiếm một mình trước.

Sau này gặp được bảo bối khác, tôi sẽ lấy ít đi một phần." "Không cần." Hồ Bát Nhất lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu ca, chuyến này chúng ta có thể có thu hoạch, đều là dựa vào nhãn lực của cậu." "Lời không thể nói thế, mọi người cùng nhau đến, có thu hoạch tự nhiên cùng nhau cầm." Hồ Bát Nhất trong lòng cảm động, cảm thấy người anh em Lục Vũ này quả thực có thể kết giao.

Lục Vũ lấy dao nhỏ, đem từng cái rễ con trên nhân sâm gọt xuống, tách ra khỏi sâm chủ, cẩn thận từng li từng tí cất kỹ, lại cầm lên một cái rễ con nhỏ, bỏ vào miệng, nhai nhai, trực tiếp nuốt xuống. ...

Một cái rễ sâm nhỏ, chẳng qua chỉ dài bằng ngón tay.

Nhưng chỉ trong thời gian vài nhịp thở, Lục Vũ liền có thể cảm giác được đan điền mình nóng hầm hập, một luồng nội khí từ đâu sinh ra, thuận theo đan điền, lan tỏa khắp tứ chi bách hài.

Cảm giác này còn mãnh liệt hơn nhiều so với lúc hắn tu luyện bình thường! "Lão Hồ, đừng để ai quấy rầy tôi..." Khí tức trong cơ thể bỗng nhiên trở nên táo bạo, Lục Vũ giật mình, không kịp nói nhiều, vội vàng ngồi xếp bằng tĩnh tọa, ngưng thần tĩnh khí, trong đầu tự nhiên hiện ra khẩu quyết Tiên Thiên Công, Tiên Thiên Công trong cơ thể bay nhanh vận chuyển.

Từ từ đem những nội khí tự nhiên sinh ra kia hóa làm của riêng. "Đại chu thiên bàn vận tự nhiên, tắc Tiên Thiên Công nhập môn...

Tuần hoàn một chu, tứ chi bách hài như tưới cam lộ, đan điền chân khí tựa khói hương lượn lờ, du du tự tại, thành tựu 'Nhân Uân Tử Khí'." Hồi lâu, Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, lần nữa mở mắt ra.

Tuy không nhìn thấy đan điền mình ra sao, nhưng hắn có thể cảm

giác được, nội khí trong đan điền như biển, Tiên Thiên Công đã sơ thành, đạt tới cảnh giới 'Nhân Uân Tử Khí'!

Vẻn vẹn chỉ là một cái rễ con đã có năng lượng cường hãn như vậy, nhân sâm ngàn năm quả nhiên bất phàm!

Hiện tại, hắn cảm giác tinh thần cả người tốt hơn trước rất nhiều.

Hơn nữa, không chỉ tinh thần tốt, ngay cả thân thể cũng cảm giác nhẹ nhõm hơn nhiều, toàn thân trên dưới phảng phất như có khí lực dùng mãi không hết.

Không hổ là nhân sâm ngàn năm! "Tiểu ca, tỉnh rồi à?" Hồ Bát Nhất canh giữ bên cạnh Lục Vũ, thấy hắn mở mắt liền hỏi: "Cậu sao thế?

Vừa nãy tôi thấy cậu toát đầy mồ hôi trán, trên đầu còn bốc khói xanh." Lục Vũ cũng không ngờ vừa nãy luyện công lại gây ra động tĩnh như vậy, không khỏi sững sờ một chút.

Nghĩ nghĩ, nói: "Cây nhân sâm ngàn năm kia dược lực mạnh quá." Lúc này, Vương Bàn Tử cũng sán lại gần, cười hì hì chọc ghẹo: "Tiểu ca, cậu cứ thần thần bí bí, trông như cao thủ võ lâm ấy nhỉ." Lục Vũ cười cười, thuận miệng nói: "Không sai, tôi luyện tuyệt thế võ công." Vương Bàn Tử cúi đầu liếc nhìn, lộ vẻ kinh khủng: "Má ơi, Tiểu ca cậu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển hả?" "Cút!" Lục Vũ cười mắng một câu, cũng không nói nhiều. "Cậu mà không tỉnh nữa là thịt nướng cháy khét đấy." Vương Bàn Tử nói một câu, dùng dao nhỏ xiên một miếng thịt xạ hương lớn đưa cho Lục Vũ.

Thịt xạ hương vốn đã thơm.

Lúc Anh Tử nướng thịt lại đặc biệt dùng một miếng thịt lớn cuốn nấm rừng vào, như vậy thịt thơm tự nhiên mang theo cả mùi thơm của nấm.

Lục Vũ ngửi thấy cũng thèm nhỏ dãi. "Đúng rồi, Anh Tử đâu?" Lục Vũ chợt nhớ tới, củ sâm lớn thế này, mấy chục cái rễ con, còn có sâm chủ, dùng để tự mình tăng công lực là dư dả.

Chia cho Lão Hồ, Bàn Tử tẩm bổ thân thể cũng đủ.

Hắn lại tìm một cái rễ con dài bằng ngón trỏ, cắt thành đoạn dài bằng móng tay. "Lũ Hổ Tử không có gì ăn, Anh Tử dẫn tụi nó đi tìm đồ ăn rồi." Vương Bàn Tử nói một câu. "À." Lục Vũ gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Mấy ngày nay ở trong núi đều trải qua như vậy, hơn nữa có ba con ngao hộ thể, Anh Tử cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. "Cái rễ này tôi chia cho hai người, mỗi người một mẩu nhỏ, tốt cho thân thể.

Phần của Anh Tử đợi cô ấy về tôi sẽ đưa." "Tiểu ca, tí tẹo này còn không đủ dính răng a." "Đều không thể nhai..." "Chỉ có cậu là nhiều chuyện, ăn xong cũng không chặn nổi cái miệng của cậu." Hồ Bát Nhất có chút bất đắc dĩ nói một câu, cầm lấy một mẩu nhỏ bỏ vào miệng.

Nhân sâm ngàn năm, vào miệng tan đi.

Qua chưa đến một phút đồng hồ, Vương Bàn Tử bỗng nhiên mở miệng: "Tôi cảm giác toàn thân trên dưới ấm áp hẳn lên!

Chương 21

Tiểu ca, công hiệu nhân sâm này mạnh thế cơ à?" Hồ Bát Nhất cũng nói ra cảm nhận tương tự, trong miệng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Vừa nói xong, Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử, bỗng nhiên bật cười. "Tử Bàn Tử, Tiểu ca bảo cậu hư không chịu nổi bổ, cậu còn không tin.

Được rồi, lần này cậu bổ quá đà, máu mũi cũng bổ ra luôn rồi." "Phải, phải, tôi hư, các cậu đều lợi hại..." Ba người hi hi ha ha trêu chọc nhau, quan hệ càng thêm thân mật.

Ngay lúc này.

Phía dưới sườn núi đằng xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng súng nổ! "Không ổn!

Xảy ra chuyện rồi!" Vương Bàn Tử vốn đang cười hì hì lập tức căng thẳng, nhìn về hướng tiếng súng vang lên, thần tình khẩn trương: "Anh Tử đang ở bên đó, phát súng này chắc chắn là cô ấy bắn!" "Đi, đi xem sao!" "Bàn Tử, đeo ba lô lên." "Ok!" Ba người đều rất dứt khoát, sau vài câu ngắn gọn liền trực tiếp cầm vũ khí chạy về hướng tiếng súng.

Trong Dã Nhân Câu, trên mặt đất đâu đâu cũng là lá rụng, cũng không có đường đi.

Vừa chạy lên là một chân sâu một chân nông, phi thường tốn thể lực, hơn nữa không cẩn thận là có thể rơi xuống đầm lầy.

Nhưng tình huống hiện tại, ba người cũng không hề do dự, rảo bước chạy về phía đó. "Liệu có phải là có người rừng thật không?" "Tử Bàn Tử, cậu bớt hở ra là nghĩ đến người rừng được không!"

"Thế là cái gì?" "Tôi sợ là lũ gấu đen kia tới tìm thù." "Không thể nào!" Vương Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh, bước chân khựng lại.

Lúc trước bọn họ từ trên núi xuống, tuy không thấy đại bộ đội gấu đen, nhưng nghe động tĩnh trong rừng cũng biết gấu đen tới không ít.

Hồ Bát Nhất cũng biến sắc mặt!

Lục Vũ chạy như bay, Tiên Thiên Công trong cơ thể tự nhiên vận chuyển, mặt không đỏ hơi không suyễn, trấn định tự nhiên.

Lần này, công phu Tiên Thiên đột phá làm hắn rất có tự tin.

Trong lúc nói chuyện, mọi người chạy lại gần hơn một chút, đằng xa loáng thoáng có thể thấy bóng người chớp động.

Lại qua một lát, mấy người đã có thể nhìn thấy cách đó không xa Anh Tử dắt ba con ngao đang liều mạng chạy như điên! "Mau chạy đi!

Gấu đen điên rồi!

Một bầy gấu đen, không đỡ nổi đâu!

Mau chạy!" Đằng xa, bóng ảnh chập chờn, liếc mắt nhìn qua phải có hơn mười con gấu đen.

May mà địa hình Dã Nhân Câu làm giảm tốc độ của chúng, nếu không thì Anh Tử e rằng đã bị xé xác thành mảnh vụn! "Mọi người chạy trước đi!

Tôi bọc hậu!" Lục Vũ quyết đoán, trực tiếp rút đao Tân Đình Hầu, lao mấy bước đến bên cạnh Anh Tử, chắn sau lưng cô! "Tiểu ca!" "Chạy!" "Đù!

Ngày này sang năm tôi sẽ thắp hương cho cậu!" "Tử Bàn Tử, cậu đừng chạy, quay lại cho gấu đen ăn đi!" "Cứu mạng a!" Vương Bàn Tử chọc ghẹo, miệng thì nói nhảm nhưng chân thì không dừng.

Chạy được vài bước, đưa tay vơ một nắm đá vụn dưới đất, dùng sức ném về phía bầy gấu.

Tuy không thể gây thương tổn quá lớn cho chúng, nhưng hắn và Hồ Bát Nhất hợp tác yểm hộ, cũng giúp Lục Vũ đang không ngừng dừng lại vung đao dọa lũ gấu đen có được một cơ hội lấy hơi.

Lại chạy thêm một lát, Hồ Bát Nhất mắt sắc, nhìn thấy đằng xa có một thứ giống như cái lều, hét lớn: "Anh Tử, chạy về hướng Tây Bắc, bên kia có cái lều!" "Được!" "Tiểu ca, cậu mau chạy vài bước nghỉ một chút, tôi thay cậu!" Hồ Bát Nhất cầm dao rựa, cũng mặc kệ Lục Vũ có đồng ý hay không, trực tiếp quay người lao về phía bầy gấu.

Vương Bàn Tử chửi một câu, liếc thấy trên mặt đất có một cây gậy, thuận tay vớ lấy, cũng lao về phía bầy gấu. "Hổ Tử, tụi mày cũng lên đi!" Ba người, ba con ngao cùng bầy gấu chu toàn một lát, ngược lại làm tốc độ bầy gấu chậm lại.

Có một con gấu đen còn bị Lục Vũ chém một đao bức phải tránh sang bên cạnh hai bước, rơi tòm xuống một cái đầm lầy nhỏ.

Vương Bàn Tử thấy thế, hưng phấn hét to: "Đồ mù, mày mù thật à, anh em mày rơi xuống hố rồi mà mày còn không mau cứu nó!" "Tử Bàn Tử, bớt nói nhảm đi!

Mau rút!" Mắt thấy cái lều kia cách đó không quá hơn một trăm mét, Lục Vũ bực mình mắng một câu.

Ngay lúc này.

Hướng cái lều lại truyền đến một tiếng súng nổ!

Ngay sau đó, Anh Tử lại từ hướng cái lều chạy về phía bọn họ, sắc mặt trắng bệch, giọng nói run rẩy. "Ái chà má ơi!

Sợ chết khiếp!

Cái lều đó là ổ người rừng!

Chương 22

Bên trong toàn là người chết!" Anh Tử trời không sợ đất không sợ, đối mặt gấu đen là xách súng lên chơi, lần này cũng phải sợ hãi.

Nghe cô nói, mắt Lục Vũ sáng lên!

Cái lều này, chính là cái lều của Quan Đông Quân nuôi chó mà Hồ Bát Nhất phát hiện trong nguyên tác!

Còn về đám người rừng bên trong, cũng chỉ là những người đã chết ở đó năm xưa mà thôi.

Lục Vũ thừa hiểu tình hình, lập tức quát lên: "Đều là người chết cả, không cần sợ!

Bàn Tử, cậu cầm chân con gấu ngựa một chút, tôi vào trong xem có thứ gì đối phó được chúng không!" Lục Vũ nhớ rõ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từng tìm thấy mấy thanh dao Nhật thép cực tốt trong đống xác chết, hơn nữa mớ quần áo rách rưới kia dùng làm đuốc dọa gấu ngựa thì vừa đẹp!

Động tác của hắn cực nhanh, chỉ vài bước đã lao vào trong lều.

Rất nhanh, hắn phát hiện trong góc có một thanh chiến đao, vỏ bao đã rỉ sét lốm đốm.

Lục Vũ dùng sức rút mạnh.

Xoảng!

Trường đao xuất vỏ, thân đao tuyết lượng, thép cực tốt, xem chừng vẫn còn sắc bén nguyên vẹn!

"Bàn Tử, tiếp lấy!" Lục Vũ không lãng phí thời gian, ném thẳng thanh chiến đao cho Vương Bàn Tử lúc này đã bị gấu ngựa bức lùi

đến gần lều, sau đó lại khẩn trương chuẩn bị bó đuốc.

Vũ khí trong tay, Vương Bàn Tử lập tức lấy lại tinh thần, dùng sức vung vẩy mấy cái, nhe nanh múa vuốt kêu gào: "Bàn gia ở đây, không sợ chết thì nhào vô!" Gào!

Gào!

Gào!

Rất kỳ quái, bầy gấu lao đến trước mặt nhưng không tiếp tục tiến lên, chỉ vây chặt lấy cái lều, đứng cách khoảng mười mét liên tục gầm rú.

Trông chúng có vẻ nôn nóng, bất an.

Cụ thể là nguyên nhân gì cũng không nói rõ được.

Cảnh tượng này khiến mấy người bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời thở phào mà thôi.

Hồ Bát Nhất giơ bó đuốc, thần tình vẫn căng thẳng: "Tiểu ca, cứ thế này không ổn, phải nghĩ cách khác.

Mười mấy con gấu ngựa, chúng ta chơi cứng thì không lại đâu." Cục diện này, Lục Vũ cũng không có biện pháp nào quá tốt.

Khoan đã!

Lục Vũ bỗng nhiên phát hiện một tình huống kỳ lạ.

Ba con chó Ngao mà Anh Tử mang theo tuy cũng đang đối đầu với bầy gấu bên cạnh lều, nhưng đuôi và tai của chúng đều cụp xuống.

Đây là tình huống chưa từng xuất hiện trước đây!

Bất luận lúc nào, mấy con chó Ngao này đều hung ngoan vô cùng!

Chẳng lẽ trong cái lều này còn có điều gì cổ quái?

Đúng rồi!

Cái lều này rất có khả năng thông với pháo đài dưới lòng đất của quân Quan Đông!

Lều chỉ là lớp ngụy trang!

Nói vậy là lũ chó Ngao rất có thể đã cảm nhận được thứ gì đó nên mới không dám sủa!

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lập tức nói: "Lão Hồ, cái lều này rất có khả năng là trạm gác của quân Quan Đông năm xưa, bên trong rất có thể có cơ quan ám đạo!

Anh mau vào trong xem thử!" "Được!" "Bàn Tử, đừng cầm cái đao cùn mà múa may nữa, cầm lấy bó đuốc!" "Ok!" Hồ Bát Nhất giao bó đuốc cho Vương Bàn Tử xong, lao thẳng vào trong lều.

Chỉ một lát sau, bên trong truyền ra giọng nói có chút vui mừng của Hồ Bát Nhất: "Thật sự có đường hầm!

Mọi người mau vào đây!" Đám người vừa dọa bầy gấu ngựa, vừa từ từ lui lại.

Lần nữa tiến vào lều, bọn họ hãi hùng phát hiện trong góc có một cửa hang vuông vức mỗi cạnh một mét.

Những thi thể chặn ở đó trước kia đều bị Hồ Bát Nhất gạt sang một bên, bạch cốt chồng chất bạch cốt, trông cực kỳ khủng bố!

Vương Bàn Tử và Anh Tử vừa đi vừa run, trên mặt đổ đầy mồ hôi lạnh.

Ngay cả Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh sắc mặt cũng có chút không tốt.

"Không sao đâu, tôi vừa nhìn rồi, sâu chưa đến hai mét, bên dưới là mật thất, cứ nhảy thẳng xuống là được." "Tôi..." Gào!

Chương 23

Gào!

Gào!

Lũ gấu ngựa bên ngoài dường như rốt cuộc không đợi được nữa, phát ra từng trận gầm rú!

"Thằng Béo chết tiệt, mẹ kiếp cậu nhanh lên chút đi!" Hồ Bát Nhất nhịn không được chửi một câu.

Vương Bàn Tử lập tức không nói nhảm nữa, cắn răng nhảy thẳng xuống cái hố lớn.

Ngay sau đó, Anh Tử cũng nhảy xuống.

"Tiểu ca, rút!" Lục Vũ vốn còn định lui lại từ từ, nhưng lũ gấu ngựa như cảm ứng được điều gì, sau một hồi gầm rú thì phát điên lao về phía bọn họ!

"Hổ Tử, rút!" Lục Vũ vừa định chạy thì thấy ba con chó Ngao vẫn còn rên rỉ tại chỗ, vội vã đưa tay kéo con Hổ Tử gần mình nhất, lại vỗ hai con kia, lùa chúng vào đường hầm.

Chỉ chậm trễ một chút như vậy, con gấu ngựa đã lao tới!

Lục Vũ vung tay, đao Tân Đình Hầu chém mạnh xuống, nhanh chóng lùi lại hai bước rồi nhảy thẳng xuống hố lớn, hiểm hóc tránh thoát vòng vây của bầy gấu.

Hồ Bát Nhất thủ ở cửa hang lập tức đóng cửa mật đạo lại ngay tích tắc!

"Phù...

Nguy hiểm vãi đạn..." Cửa mật đạo là cửa tinh cương, gấu ngựa

dù có sức cũng không phá nổi.

Điểm này làm mấy người bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất giơ đèn pin đi một vòng trong mật thất, thấy trên tường có mấy ngọn đèn dầu liền châm lửa.

Căn phòng hôn ám lập tức sáng bừng lên.

Có thể thấy toàn bộ mật thất đều được xây bằng đá xanh, tạo thành sự phản chiếc mạnh mẽ với cái lều rách nát bên trên.

Trong góc còn có mấy cái thùng gỗ đổ nghiêng ngả.

"Tiểu ca nói đúng, chỗ này chắc chắn là pháo đài ngầm của quân Quan Đông năm xưa.

Đám người rừng kia chắc là bị quân Đông Bắc đánh tan, không tìm thấy lối ra nên kẹt lại ở đây." Hồ Bát Nhất từng đi lính nên rất rành mấy chuyện này.

Vừa nói hắn vừa đi tới góc phòng xem xét, lại lôi từ trong ba lô ra cây xà beng, cạy nắp một cái thùng gỗ chưa mở niêm phong.

Vương Bàn Tử đi theo bên cạnh, vừa nhìn thấy đồ trong thùng, mắt lập tức đứng tròng: "Vãi chưởng!

Súng tiểu liên Oai bả tử bảo quản tốt thế này, cái này bán được bao nhiêu tiền?" "Tiểu liên Type 100, đời cũ rồi, nhưng nhìn còn mới lắm, chắc vẫn dùng được." Hồ Bát Nhất không thèm để ý Vương Bàn Tử, chỉ nói một câu rồi xem xét kỹ lưỡng bên cạnh, lại tìm thấy một thùng nhỏ, trực tiếp cạy ra.

Trong thùng xếp đầy đạn dược chỉnh tề.

"Bàn Tử, tôi dạy cậu cách dùng.

Thứ này tục xưng là Oai bả tử, hay còn gọi là súng tiểu liên Nambu, tên khoa học là Type 100.

Coi như là loại súng tiểu liên mà chó Nhật mới có vào giai đoạn sau thế chiến thứ hai.

Nói thật thì là đồ rác rưởi, so với vũ khí chủ lực thời đó thì không có cửa." Hồ Bát Nhất vừa giải thích vừa dạy Vương Bàn Tử cách lắp đạn, lên đạn.

Lục Vũ đứng tại chỗ, trong lòng có chút kích động. [Chúc mừng túc chủ thành công phát hiện yếu sai bí mật của quân Quan Đông, bắt đầu chuyến đi trộm mộ lần đầu tiên, hệ thống thưởng Nhiên Mộc Đao Pháp.] [Mô tả: Nhiên Mộc Đao Pháp là một trong Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ, tu luyện đến trình độ nhất định, khi vận nội lực thi triển có thể mang theo hỏa diễm, có tác dụng khắc chế nhất định đối với quỷ túy.] Không ngờ còn chưa tìm thấy mộ huyệt, chỉ mới tìm thấy pháo đài quân Quan Đông mà hệ thống đã thưởng một bộ Nhiên Mộc Đao Pháp, đợi đến khi độ thám hiểm tăng lên, đồ thưởng chẳng phải sẽ còn ngon hơn sao?

Quả đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!

Không lãng phí thời gian, Lục Vũ chọn học tập ngay, lập tức một luồng thông tin về Nhiên Mộc Đao Pháp dung nhập vào não hải hắn.

Bên kia, Vương Bàn Tử cũng không nhắc đến chuyện bán súng lấy tiền nữa, vừa nạp đạn vừa hưng phấn gọi Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu không làm một khẩu à?" "Thôi, tôi có đao rồi." "Thế Bàn gia làm hai khẩu!" Vương Bàn Tử toét miệng cười, chơi súng rất hăng!

Trong mắt hắn, thứ này dễ dùng hơn đao nhiều.

Nhưng trong mắt Lục Vũ thì ngược lại.

Ai biết súng đạn có giải quyết được "Đại tống tử" hay không?

Với kinh nghiệm đọc bao nhiêu truyện *Ma Thổi Đèn* của hắn, loại súng cổ lỗ sĩ này chắc chắn không đáng tin bằng thanh đao Tân

Đình Hầu của mình.

Huống chi Tân Đình Hầu cộng thêm Nhiên Mộc Đao Pháp tuyệt đối là thủ đoạn tất yếu để chém "tống tử"!

"Anh Tử, cho cô em hai khẩu luôn!

Từ nay về sau cô em chính là em gái hai súng!" Vương Bàn Tử mặt đầy hưng phấn, giơ hai khẩu súng lên kêu gào: "Đi thôi, ra ngoài nã chết đám gấu ngựa kia!" "Không vội." Lục Vũ lắc đầu: "Chỗ này không đơn giản thế đâu.

Xây mật thất bằng đá xanh tốn công như vậy, không lý do gì chỉ xây một gian.

Chương 24

Lão Hồ, anh xem liệu còn mật đạo nào khác không?" "Có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu, đi dọc theo bốn phía căn phòng.

Lần này hắn đi rất chậm.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất dừng bước, nhìn chằm chằm một khối đá xanh trên tường, trầm ngâm suy nghĩ...

"Tiểu ca, Bàn Tử, Anh Tử, mọi người đứng lại gần tôi." Nghe Hồ Bát Nhất gọi, mấy người đều đi tới bên cạnh hắn, tò mò nhìn.

Hồ Bát Nhất không nói nhảm, dùng tay ấn mạnh lên tường một cái.

Mắt thấy viên gạch lõm xuống, mắt Vương Bàn Tử trợn tròn, buột miệng: "Lão Hồ, tay to thế!" Lời còn chưa dứt, bức tường chỗ để thùng đạn dược bỗng nhiên rung động nhẹ.

Vương Bàn Tử giật mình hét lên: "Vãi?

Động đất à?" "Không phải, là cơ quan." Trong mắt Hồ Bát Nhất thoáng vẻ bất ngờ, không ngờ mình lại thực sự gặp được cơ quan truyền thống trong mật thất của quân Quan Đông!

Ngay lúc đó, bức tường đang rung động từ từ di chuyển, lộ ra một lối đi.

Đường hầm tối om, nhìn không thấy điểm cuối.

Hồ Bát Nhất bật đèn pin soi vào.

Bên trong lối đi giống như một pháo đài ngầm với từng gian phòng nối tiếp nhau.

Hai bên lối đi đều treo đèn dầu, trên trần còn có bóng đèn điện.

“Vào xem thử không?” “Đi.” “Lão Hồ mở đường, Anh Tử, Bàn Tử đi giữa, tôi bọc hậu.” Lục Vũ tự nhiên nói một câu, mấy người kia đều gật đầu đồng ý.

Ngày hôm nay trải qua đủ loại chuyện đã khiến bọn họ vô cùng tin phục Lục Vũ.

Mấy người qua cửa ngầm đi vào đường hầm.

Hồ Bát Nhất châm đèn dầu hai bên lối đi, khiến cả không gian dần sáng lên.

“Lão Hồ, có ý kiến gì không?” “Khó nói lắm.” Hồ Bát Nhất nhìn từng gian phòng trống rỗng, cau mày: “Chưa rõ là nơi nào.” Vương Bàn Tử chen vào: “Lũ chó Nhật thần thần bí bí, không biết giở trò gì.” “Liệu có liên quan đến đơn vị 731 không?” “Chắc không đến mức đó đâu.” “Không biết được.” Lục Vũ đi trong đường hầm một lúc thì nhớ lại một chuyện.

Trong nguyên tác có ghi chép Hồ Bát Nhất phát hiện bản đồ của pháo đài này trên tường.

Lúc nãy mải lo chuyện gấu ngựa nên quên khuấy mất.

Giờ nhớ ra, Lục Vũ nhìn kỹ lên tường tìm kiếm, chẳng bao lâu sau đã thấy một tấm bản đồ bị bụi phủ mờ.

Hắn thổi một hơi bay lớp bụi bên trên, lập tức gọi: “Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử, lại đây xem này.

Kho chứa ngầm Yếu sai Hắc Phong Khẩu.” “Là nhà kho.” Hồ Bát Nhất cau mày nói: “Hèn chi có nhiều vũ khí như vậy, đây là kho quân sự.

Cái kho này thật sự không nhỏ đâu...” Hồ Bát Nhất từng làm công binh, vừa xem bản đồ vừa giải thích: “Chỗ này có tổng cộng ba tầng, kết cấu phức tạp, quy mô cực lớn.

Theo cái nết của lũ chó Nhật thì kho này rất quan trọng.

Mọi người nhìn này, chỗ này là hào giao thông, kho hàng, hầm giấu quân, phòng tắm, doanh trại, phòng nghỉ, kho lương thực, ống thoát nước...

Bên này còn có trạm phát điện, vị trí đặt pháo, lỗ thông khí, lỗ phản kích, lỗ quan sát, phòng tác chiến...” Vương Bàn Tử lại hăng máu, hét lớn: “Có pháo à?

Đi thôi, anh em mình đi bắn pháo!

Một pháo bắn chết lũ gấu ngựa kia!” “Đừng có kêu loạn.” Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, tức giận nói: “Tiểu ca, có trạm phát điện, tôi thấy chúng ta nên đến trạm phát điện xem trước, biết đâu đóng điện lên được thì cũng dễ tìm đồ ở đây hơn.” “Có lý.” Lục Vũ gật đầu.

Hồ Bát Nhất cầm bản đồ dẫn đường, lập tức đi về phía trạm phát điện.

Chỉ mới đi được hai bước, Lục Vũ bỗng cảm thấy một luồng hơi lạnh, trong lòng sinh ra cảnh giác, lông tóc gáy dựng ngược.

Gần như trong nháy mắt, hắn theo bản năng quay đầu lại, đao Tân Đình Hầu lập tức tuốt khỏi vỏ!

“Xoảng” một tiếng làm đám Vương Bàn Tử đi trước giật mình.

Bọn họ đều dừng bước, quay đầu nhìn Lục Vũ.

“Tiểu ca, sao thế?” “Có biến à?” “Tôi... tôi...” Anh Tử mặt đầy vẻ kinh hãi, lí nhí nói: “Hình như tôi thấy có đứa bé chạy qua bên kia.” “Anh Tử, em đừng có nói hươu nói vượn.” Vương Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt khinh thường: “Rừng sâu núi thẳm, ít người lui tới, làm sao có trẻ con được.” Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: “Chắc là hoa mắt thôi.” “Không phải hoa mắt đâu, vừa rồi em quay đầu lại thì thấy một đứa

bé, từ cái hành lang kia vút một cái bay qua luôn.

Chân không chạm đất, không phải ma thì là gì...” Anh Tử càng nói càng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, người run lẩy bẩy.

Vốn dĩ cái pháo đài ngầm này đã có chút dọa người, giờ lại thêm chuyện ma quỷ thì càng đáng sợ hơn.

Tuy nhiên nghe Anh Tử nói vậy, Lục Vũ lại thấy nhẹ nhõm, thầm nghĩ hóa ra là hai đứa nhỏ kia.

Xem ra khi Tiên Thiên Công phát hiện yêu ma tà túy sẽ sinh ra cảnh giác.

Đây là chuyện tốt!

Chương 25

Nhưng đã biết là chúng thì không cần lo lắng nữa...

“Không sao đâu Anh Tử, đừng sợ.

Dù có là ma thì cũng kiếm Bàn Tử trước.” Vương Bàn Tử không cho là đúng, nói oang oang: “Bàn gia đây sợ chó, sợ chó Ngao, sợ gấu chứ không sợ ma.

Tới đây đi, cho Bàn gia một em nữ quỷ xinh đẹp, ông đây diễn một màn tình người duyên ma nào ~” “Bàn Tử, đừng nói lung tung.” Lục Vũ nhíu mày, nói khẽ: “Trên đầu ba thước có thần linh, có mấy lời tốt nhất đừng nói bừa.

Cậu không phải dân Mạc Kim, nhiều chuyện cậu không biết đâu.

Tôi có thể nói cho cậu biết, ma là có thật, tống tử lông xanh cũng có thật đấy.” Tuy không nhìn thấy nhưng hắn cơ bản có thể xác định, đứa bé Anh Tử nhìn thấy chính là hai tiểu quỷ bị chôn sống theo trong nguyên tác.

Trong ký ức, tiểu quỷ còn vỗ vai Hồ Bát Nhất một cái, đẩy hắn vào trong hang dơi.

Mãi đến sau này khi tiểu quỷ dẫn bọn họ vào lăng tẩm, Anh Tử đề nghị cho chúng nhập thổ vi an thì chuyện này mới xong.

Vương Bàn Tử không để ý, tùy tiện nói: “Sinh dưới cờ đỏ, lớn trong gió xuân, ông đây lại sợ mấy con ma cỏn con?” Anh Tử sợ đến mặt cắt không còn giọt máu: “Tiểu ca, anh đừng dọa em, em sợ!” Hồ Bát Nhất nhìn Anh Tử, do dự một chút rồi vẫn mở miệng: “Tiểu ca nói đúng đấy, chuyện quỷ thần tuy hoang đường nhưng chưa chắc là giả.

Giống như cơ quan chúng ta gặp lúc nãy, nếu không tận mắt nhìn thấy thì cậu có tin không?" Chung quy Hồ Bát Nhất từng học qua "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", hồi nhỏ lại nghe ông nội kể không biết bao nhiêu chuyện yêu ma quỷ quái, tống tử to bự.

Lúc này thân ở trong mật thất dưới lòng đất, khó tránh khỏi cảm thấy mấy chuyện đó rất có khả năng là thật.

"Xì..." Vương Bàn Tử nhún vai, chẳng thèm để ý: "Dù có gặp ma, tao cũng xả súng bắn nát bọn nó!" Lục Vũ lắc đầu, thầm nghĩ đợi gặp rồi thì cậu không mạnh miệng được thế đâu.

"Lão Hồ, chúng ta cứ đi tìm trạm phát điện trước đi." "Được." Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, cầm bản đồ đi trước dẫn đường.

Vương Bàn Tử, Anh Tử và ba con chó Ngao theo sát phía sau, Lục Vũ vẫn bọc hậu như cũ.

Vừa đi, Lục Vũ vừa cảnh giác quan sát tình hình bốn phía, hắn không muốn bị cái con tiểu quỷ chó chết kia đẩy vào hang dơi đâu...

"Hửm?

Không đúng, đường này và bản đồ không khớp." Đi chưa được bao lâu, Hồ Bát Nhất bỗng dừng bước, thần sắc ngưng trọng nhìn hành lang trước mặt.

"Tiểu ca, cậu lại đây chút." "Sao thế?" Lục Vũ đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, cúi đầu nhìn bản đồ.

"Cậu xem này, chúng ta đang ở đây, theo đánh dấu trên bản đồ thì đi thẳng qua hai hành lang nữa, rẽ qua là tới trạm phát điện.

Nhưng cậu nhìn xem, trước mặt chúng ta là một bức tường, hết đường rồi." Anh Tử bị lời Hồ Bát Nhất dọa cho tê da đầu, mặt trắng bệch, giọng run rẩy: "Không phải... không phải là gặp ma... ma dựng

tường... rồi chứ?" "Lão Hồ, cậu đừng có dọa Anh Tử được không?" Vương Bàn Tử bất mãn nói một câu, rồi hạ giọng an ủi Anh Tử.

Vừa nói được hai câu, Vương Bàn Tử bỗng hét lên một tiếng quái dị!

"Đù!" Ngay sau đó, chỉ thấy hai khẩu tiểu liên Oai bả tử trong tay Vương Bàn Tử đều chĩa thẳng vào một hành lang.

Không nói lời nào, hắn bóp cò, vô số đạn dược trút ra xối xả!

Đoàng đoàng đoàng!

Đoàng đoàng đoàng!

Nòng súng phun lửa, tiếng súng vang rền!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh!

Trong chớp mắt, Lục Vũ lập tức hiểu ra!

Chắc chắn là Vương Bàn Tử đã nhìn thấy tiểu quỷ!

"Lão Hồ!

Cẩn thận đề phòng!" "Bàn Tử, bình tĩnh!" Lục Vũ trầm giọng quát, nắm chặt đao Tân Đình Hầu, ánh mắt như điện quét nhìn bốn phía, tìm kiếm tung tích hai tên nhãi con!

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử hoàn toàn không thể bình tĩnh lại, nghiến răng nghiến lợi chỉ tay lên trời thề thốt.

"Tiểu ca, cậu nói đúng mẹ nó rồi!

Vừa nãy tôi nhìn thấy một thằng ranh con!

Trông chừng năm sáu tuổi, người xanh lè, mặt trắng bệch không giống người!

Nó cứ bay lơ lửng ở kia kìa!" Nghe Vương Bàn Tử nói, dù Lục Vũ đã chuẩn bị tâm lý, thậm chí biết trước diễn biến sự việc, lúc này

cũng không khỏi tê cả da đầu.

Vương Bàn Tử toát mồ hôi lạnh đầy đầu, Anh Tử thì sợ ngây người, lập cập nói: “Em thấy khác với anh... em...

Chương 26

em thấy là bé gái, mặc đồ đỏ...” Quả nhiên là hai đứa nó!

Lục Vũ nuốt nước bọt, bình ổn tâm tình, bước tới bên cạnh Hồ Bát Nhất, nói: “Lão Hồ, là thật đấy, chắc là hai con tiểu quỷ.” Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, gật đầu thật mạnh: “Tôi có mang gạo nếp, chuyên khắc chế tiểu quỷ!” Nói đoạn, Hồ Bát Nhất mở ba lô, lôi ra một túi gạo nếp, bảo mọi người bốc một nắm nhét vào trong người.

Nói trắng ra thì thứ này có hiệu quả hay không, Hồ Bát Nhất cũng không chắc.

Lần đầu gặp ma thế này, hắn cũng là gái lớn lên kiệu, lần đầu tiên.

“Lão Hồ.” Thừa dịp Vương Bàn Tử đang nhét gạo nếp, Lục Vũ kéo Hồ Bát Nhất, dặn dò nhỏ: “Lát nữa nếu thực sự gặp tiểu quỷ và tống tử, anh dùng dao rựa đi, dễ dùng hơn gạo nếp.” Hồ Bát Nhất thần sắc khẽ biến, yết hầu giật giật, chung quy vẫn không nói gì, chỉ gật đầu thật mạnh.

Đúng lúc này, phía bên kia hành lang truyền đến mấy tiếng “rắc rắc” vỡ nát.

Tiếp đó, ầm một tiếng!

Cách đó mấy chục mét, bức tường bị Vương Bàn Tử xả súng lúc nãy ầm ầm sụp đổ!

Vương Bàn Tử nhét mấy nắm gạo nếp trong người xong đã bình tĩnh lại, lúc này mặt mày cứng cỏi nói: “Để tôi đi xem thằng ranh con kia giở trò quỷ gì!

Còn để tôi nhìn thấy nó, nhất định phải lột da nó ra!” “Bàn Tử, đứng lại!” Lục Vũ mở miệng gọi giật Vương Bàn Tử lại.

Tiểu quỷ thì không có gì ghê gớm, nhưng ngộ nhỡ cái lỗ kia là hang dơi thì chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Lục Vũ càng nhìn càng thấy cái cửa hang đen ngòm kia giống hang dơi.

"Mọi người canh chừng ở đây, tôi đi xem thử." Lục Vũ nắm chặt đao Tân Đình Hầu, vừa đi hai bước chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu dặn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, nhìn chằm chằm sau lưng tôi, có gì thì gọi tôi!" Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất chính là bị tiểu quỷ đẩy vào hang dơi, tình huống hiện tại tuy có khác biệt nhưng Lục Vũ cũng không định phạm sai lầm tương tự.

"Được!" "Tiểu ca, làm nắm gạo nếp không?" "Khỏi cần." Lục Vũ hít sâu một hơi, ngưng thần tĩnh khí, rọi đèn pin chầm chậm đi về phía cái lỗ lớn tối om ở cuối hành lang.

Dần dần, Lục Vũ đi tới trước miệng lỗ, bên trong đen kịt, không nhìn thấy gì.

Ánh sáng đèn pin bị bóng tối trong hang nuốt chửng.

Lục Vũ đặc biệt soi lên trần hang, trống không, không có dơi.

Hếch mũi ngửi ngửi cũng không thấy mùi hôi thối, chỉ có mùi nấm mốc thoang thoảng.

Xem ra không phải hang dơi.

Lục Vũ suy nghĩ, quay đầu vẫy tay với nhóm Hồ Bát Nhất.

Vừa định nói gì đó, bỗng nhiên sinh lòng cảnh giác!

Một luồng hàn ý khó tả bao trùm toàn thân, như rơi vào hầm băng!

"Không ổn!" Lục Vũ cầm đao Tân Đình Hầu theo bản năng xoay người chém một nhát!

Ngay sau đó, hắn móc từ trong túi áo ra một nắm gạo nếp lớn,

dùng sức ném ra như thiên nữ tán hoa.

"Tiểu ca!" "Tiểu ca!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ có dị trạng đều kinh hô một tiếng, vội vàng lao tới!

"Không sao." Luồng hàn ý kia đã biến mất, Lục Vũ xua tay: "Lão Hồ, anh thấy tiểu quỷ không?" "Ừ." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Chính là lúc cậu xoay người, lưng đối diện với cửa hang thì tiểu quỷ xuất hiện.

Nhưng cậu vung đao cái là nó chạy mất." "Là đứa nào?" "Thằng bé trai." "Hóa ra là nó." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Lão Hồ, xem ra nó muốn dẫn chúng ta vào trong xem thử." Miệng nói vậy nhưng trong lòng Lục Vũ cũng có chút thắc mắc.

Theo lý thuyết, nhóm Hồ Bát Nhất đáng lẽ phải phát hiện thi thể hai tiểu quỷ trong một cánh cửa kín khí có ghi "Cấm lập nhập", sao giờ lại khác rồi?

"Trên bản đồ không có đánh dấu chỗ này." Hồ Bát Nhất cúi đầu nhìn bản đồ, trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử bất mãn lầm bầm một tiếng, ánh mắt lại rơi vào cái lỗ đen ngòm, hỏi: "Sao đây, tôi vào dò đường nhé?" "Vẫn là để tôi đi." Lục Vũ lắc đầu, nắm chặt đao Tân Đình Hầu, từ từ đi lại gần lỗ hổng trên tường...

Đi vào trong hang, ánh đèn pin rốt cuộc giúp Lục Vũ nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Căn phòng rộng chừng mười mét vuông, bên trong trống rỗng, ngoại trừ vài hạt gạo nếp vương vãi trên đất thì không có thứ gì khác. [Chúc mừng túc chủ thành công phát hiện Mộ Tướng Quân nước Kim, độ thám hiểm đạt 30%, hệ thống thưởng Khu Tà Bảo Bình x1.] [Tên vật phẩm: Bình Rượu Trừ Tà Thanh Hoa Men Băng Mai] [Đẳng

cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm] [Năng lực vật phẩm: Trừ tà] [Mô tả: Được cao tăng dùng phật pháp gia trì, có thể chứa mười thăng rượu, uống rượu trong bình có công hiệu tịch tà, khiến tiểu quỷ, tà túy không thể nhập xác.] Hửm?

Lục Vũ không khỏi sững sờ.

Không ngờ trong tình huống này lại tìm thấy một tướng quân nước Kim.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ!

Càng kinh hỉ hơn là hệ thống lại cho một món đồ tốt!

Nhưng tiếc là lần này xuống đây bọn họ không mang rượu, cũng không có cách nào thử nghiệm.

Bình rượu này có thể cứ để trong kho hệ thống, chưa vội lấy ra.

Khoan đã!

Sao độ thám hiểm lại là 30%?

Chương 27

Ngẩn người một chút, Lục Vũ lập tức hiểu ra.

Năm xưa nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lần đầu trộm mộ, mộ tướng quân nước Kim và pháo đài Quan Đông là một vụ, hệ thống tự nhiên tính hai nơi này vào cùng một chỗ.

“Tiểu ca?

Sao rồi?” “Không sao, Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử, mọi người qua đây đi.” Lục Vũ lập tức quay đầu gọi nhóm Hồ Bát Nhất.

Nhóm Hồ Bát Nhất rất nhanh đã qua tới nơi, chỉ nhìn thoáng qua vách tường và trần nhà trong phòng, Hồ Bát Nhất lập tức nhận ra đây là tiền thất của cổ mộ.

“Ra ngoài trước đã rồi nói.” Hồ Bát Nhất bịt mũi miệng, trực tiếp dẫn mấy người rời khỏi mộ thất, sau đó giải thích vài câu.

“Chỗ đó là cổ mộ, không phải pháo đài Quan Đông.

Chắc là năm xưa lúc quân Quan Đông xây dựng pháo đài bí mật đã phát hiện ra cổ mộ nên đào rỗng một phần mộ huyệt...” “Vãi, thế bảo bối chẳng phải đều hời cho bọn chó Nhật hết à?” Vương Bàn Tử lập tức không vui.

“Mẹ kiếp, anh em mình số gì thế này, ăn cứt cũng không đuổi kịp bãi nóng.” “Cũng không hẳn.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, tiền thất này có vẻ chưa bị phát hiện, bên trong không có dấu vết phá hoại.

Hồ Bát Nhất vừa nói vừa lôi khẩu trang, găng tay từ trong ba lô ra chia cho mọi người, dặn dò: “Khẩu trang dù thế nào cũng không được tháo xuống, một là chất lượng không khí không tốt, hai là hơi thở người sống lưu lại bên trong thì không cát lợi.

Còn nữa, nếu nhìn thấy xác chết thì không được thở vào nó.

Đặc biệt là Bàn Tử, cậu đừng có làm bừa, chuyện này không đùa được đâu!" Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt nghiêm túc dặn dò.

Thấy Vương Bàn Tử vẫn có vẻ không để ý, Lục Vũ lại dặn thêm mấy câu, Vương Bàn Tử lúc này mới hơi nghiêm túc một chút.

"Đi thôi." Hồ Bát Nhất thấy mọi người đã chuẩn bị xong xuôi liền đi đầu, lần nữa bước vào mộ huyệt.

Nhìn ngó xung quanh, lại lấy la bàn ra định hướng, Hồ Bát Nhất đi tới một bức tường, cầm xẻng bắt đầu đào.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử cũng xúm vào giúp.

Một lát sau đã đào được một cái lỗ nhỏ đủ cho một người chui qua.

Xả hơi một lúc, Hồ Bát Nhất vẫn đi đầu chui vào.

Sau đó, Vương Bàn Tử, Anh Tử, Lục Vũ lần lượt chui vào mộ huyệt.

Qua tiền thất là đến chủ thất.

Vừa vào đã thấy ở giữa đào một cái hố nông, một cỗ quan tài đen sì nằm một nửa dưới hố, một nửa lộ bên trên.

Trong góc chất đống mấy bộ hài cốt, hộp sọ bị lõm nứt, có dấu vết bị vật cùn đập vào rõ ràng...

Cảnh tượng này Lục Vũ rất quen thuộc.

Tuy chưa từng thấy tận mắt nhưng hắn đã đọc miêu tả trong nguyên tác, biết rằng tại đây họ sẽ lần đầu tiên đụng độ Đại tống tử!

Hồ Bát Nhất nheo mắt đánh giá mọi thứ trong mộ, không vội vàng

mở quan tài.

“Nhìn bích họa thì người này lúc còn sống là một tướng quân, ít nhất cũng là Vạn Hộ Hầu.” “Thế thì đừng phí thời gian nữa, mau tìm bảo bối đi!

Tiên hạ thủ vi cường!” “Vào nhĩ thất trước đã, Bàn Tử đi cùng tôi.” “Được thôi.” Vương Bàn Tử miễn cưỡng đi theo Hồ Bát Nhất vào nhĩ thất bên cạnh tìm đồ tùy táng.

Lục Vũ ở lại chủ thất, tranh thủ cơ hội này quan sát lại Nhiên Mộc Đao Pháp trong đầu, chuẩn bị cho trận chiến với Đại tống tử lát nữa.

Còn về chuyện bỏ chạy, tránh mặt Đại tống tử, hắn chưa từng nghĩ tới.

Hắn ràng buộc với Hệ thống Mạc Kim Hiệu Úy, sẽ nhận được phần thưởng tương ứng dựa trên độ thám hiểm mộ.

Nếu vì biết có Đại tống tử mà bỏ đi thì không chỉ lỡ mất bảo bối mà còn lỡ mất phần thưởng hệ thống.

Hơn nữa, hiện tại có Nhiên Mộc Đao Pháp, hắn càng có thêm tự tin để khô máu với Đại tống tử!

Lục Vũ vừa xem xét trong đầu vừa từ từ khoa tay múa chân.

Một lát sau, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã vơ vét xong hai gian nhĩ thất, mang về một đống bình gốm vại sành cùng mũ giáp binh khí.

“Tiểu ca, cậu thẩm định xem, mấy thứ này có đáng tiền không?” Lục Vũ mở mắt nhìn qua, đều là đồ cổ bình thường, không phải pháp khí.

“Không sai, là đồ nước Kim.

Có niên đại, bảo quản cũng tốt, tuy đều là vật dụng bình thường nhưng mỗi món ít nhất cũng mười mấy vạn." "Phát tài rồi!" Mắt Vương Bàn Tử sáng rực, nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào quan tài nói: "Lão Hồ, bảo bối trong quan tài chắc còn nhiều hơn nữa nhỉ?" "Tôi thắp đèn trước đã." Hồ Bát Nhất đi tới góc đông nam, thắp một cây nến sáp, lại nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử, giọng điệu ngưng trọng: "Tiểu ca, tôi mở quan tài, lát nữa cậu chọn đồ.

Anh Tử, em đừng đụng tay vào, cứ đứng bên cạnh thôi." Lần này Lục Vũ và nhóm Hồ Bát Nhất mang trang bị đầy đủ.

Lấy xà beng trong túi ra xong, Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử cùng hành động.

Hai người hợp lực, cỗ quan tài vốn kín kẽ rất nhanh phát ra tiếng "két két", dần dần xuất hiện vết nứt.

Lục Vũ đứng bên cạnh quan sát, chú ý thấy Vương Bàn Tử tháo găng tay ra, hơi chần chờ một chút rồi vẫn lên tiếng: "Bàn Tử, đeo găng tay vào." "Tiểu ca, đeo vào khó dùng sức lắm!" "Vậy cậu nghỉ một lát, để tôi." Tuy trong nguyên tác không nói rõ Đại tống tử tỉnh lại là do Vương Bàn Tử không đeo găng tay, nhưng Lục Vũ cảm thấy vẫn nên cẩn thận là hơn, lập tức nhận lấy xà beng từ tay Vương Bàn Tử.

Chương 28

Dưới sự trợ giúp của Tiên Thiên Công, sức lực của Lục Vũ lớn hơn Vương Bàn Tử nhiều, hắn hợp lực với Hồ Bát Nhất rất nhanh đã cạy bật từng cái đinh quan tài lên.

Lúc này, Vương Bàn Tử lại sán đến, xoa tay hầm hè: "Nào, cho các người thấy Bàn gia lực đại vô cùng!" Sức của Vương Bàn Tử quả thực rất khá, ba người cùng nhau dùng sức đẩy mạnh, nắp quan tài dày nặng lập tức bị bọn họ đẩy rơi xuống đất, phát ra một tiếng "rầm" trầm đục.

Mấy người cũng chẳng để ý, ánh mắt rơi vào trong quan tài.

Ngay cả Anh Tử vốn nhát gan cũng thò đầu vào xem thử.

Nhưng mà... vừa nhìn thấy thi thể cao lớn chỉ còn lại lớp da tím tái bọc lấy khung xương, cô nàng sợ quá lùi lại hai bước, hét lên: "Ối mẹ ơi, đáng sợ quá!" Còn Vương Bàn Tử thì cười hì hì: "Phát tài rồi!

Cái mũ to này, cái áo bào này, đều là hàng đáng tiền cả!

Tiểu ca, cậu nói xem phải không?" "Đồ vô văn hóa, cái đó gọi là mũ Triều Thiên, trên người nó là áo bào thêu chỉ vàng, chân đi giày đạp mây." "Có đáng tiền không?" Vương Bàn Tử cười híp mắt hỏi.

"Đáng tiền." Lục Vũ gật đầu.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử càng thêm mày dạn mặt dày: "Đáng tiền là được." Nói đoạn, hắn thò tay định chộp lấy mũ Triều Thiên!

Hồ Bát Nhất giật mình, vội vàng đưa tay ngăn lại, gấp gáp nói: "Cậu điên à!

Còn chưa cúng bái, sao có thể động thủ!" Chuyện khác thì Hồ Bát Nhất không sao, nhưng môn phái Mạc Kim có quy tắc, trước khi lấy

đồ phải cúng tế!

Vương Bàn Tử cười gượng, gãi đầu: "Tôi quên mất." Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca, làm sao đây?" Lục Vũ quay đầu liếc nhìn góc đông nam, nến sáp vẫn cháy sáng, liền nói: "Đèn vẫn sáng, cứ theo lệ cũ." Nói xong, ánh mắt Lục Vũ lại rơi vào đôi tay của cổ thi.

Lúc nãy khi vừa mở quan tài, hắn đã chú ý thấy hai tay cổ thi lần lượt nắm một khối ngọc bích, màu xanh biếc, hình dáng vừa giống bướm hồ điệp, vừa giống con ngài, bên trên điêu khắc hoa văn cổ quái.

Chính là cặp "Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích" mà nguyên tác *Ma Thổi Đèn* ghi chép Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mang ra từ mộ lớn!

Nhưng điều thực sự khiến Lục Vũ để ý không phải vì cặp ngọc bích này giống miêu tả trong truyện, mà là vì cặp ngọc bích này là pháp khí! [Tên vật phẩm: Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích] [Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm] [Năng lực vật phẩm: Dưỡng hồn, trấn tà] [Mô tả: Vật tùy thân thời niên thiếu của Kim Thái Tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Sau khi Kim Thái Tổ xuất quân công phá Yên Kinh của nước Liêu lập nên nước Kim, đăng cơ xưng đế, đã khiến nó sản sinh vĩ lực kỳ diệu.

Đeo Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích lâu ngày có thể uẩn dưỡng hồn phách, không sợ tà ma.

Giữa những cái nhấc tay nhấc chân có thể sinh ra công hiệu trấn áp đối với vật tà túy!] Đồ tốt!

Tuyệt đối là đồ tốt!

Chuyến này dù không có gì khác, chỉ riêng món pháp khí Hoàng

giai thượng phẩm này cũng đã đủ vốn!

Lúc này, Hồ Bát Nhất vái ba vái, khẽ nói: "Tiểu ca, có thể động thủ rồi." "Được!" Lục Vũ vươn tay, trực tiếp lấy Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích cầm trên tay, quay đầu bảo: "Bàn Tử, cậu cầm lấy, bất kể thế nào cũng không được làm hỏng cặp này!" Hắn có đao Tân Đình Hầu, Hồ Bát Nhất có dao rựa, Vương Bàn Tử thì tay không.

Lục Vũ quyết định giao cặp ngọc bích này cho Vương Bàn Tử trước, tránh xảy ra chuyện dưới này.

Mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên: "Tiểu ca, thứ này đáng tiền không?" Nhưng khi nhận lấy từ tay Lục Vũ và nhìn kỹ, hắn lại lầm bầm: "Sờ vào không giống ngọc nhỉ.

Có câu vàng thì có giá chứ ngọc vô giá, Tiểu ca cậu xem kỹ lại xem có phải ngọc không!" "Giá trị liên thành." Lục Vũ nói một câu, tay không ngừng nghỉ, lại chọn mấy món đồ sứ giao cho Hồ Bát Nhất.

"Mấy món đồ sứ này đều là đồ ngự dụng trong cung nước Kim, nước Liêu, giá trị không nhỏ.

Lần này thu hoạch lớn đấy." Hồ Bát Nhất và Lục Vũ đứng một bên cạnh quan tài, ngắm nghía đồ sứ, miệng tấm tắc khen ngợi.

"Tiểu ca, nhãn lực của cậu..." Nói được một nửa, Hồ Bát Nhất vô tình phát hiện cây nến sáp ở góc đông nam chuyển sang màu xanh lè, sắc mặt thay đổi kịch liệt!

Hỏng rồi, sắp có biến!

Hồ Bát Nhất quay ngoắt đầu lại, thấy Vương Bàn Tử đang đứng bên cạnh quan tài vươn tay ra, trong nháy mắt chỉ cảm thấy da đầu tê dại, sống lưng lạnh toát, buột miệng hét: "Bàn Tử, cậu định làm gì!" "Tôi xem trong mồm nó có răng vàng không!" Vừa nói, Vương Bàn Tử đã thò tay cạy toang hàm dưới của cổ thi!

Muộn rồi!

Lục Vũ lập tức cảnh giác, quát lớn: "Bàn Tử, rút!" Lời vừa dứt thì nghe "tách" một tiếng, hình như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Ngay sau đó, một tiếng cười quái dị âm lãnh vô cùng truyền ra từ trong quan tài: "Khà, khà khà..." "Lão Hồ, Tống tử bự!" "Anh đưa Anh Tử, tôi lo Bàn Tử!" Mắt thấy Đại tống tử sắp tỉnh lại, Lục Vũ quyết đoán quát trầm!

Vừa nói hắn vừa lao hai bước tới bên quan tài, túm chặt tay Vương Bàn Tử, xoay người bỏ chạy!

Mắt thấy lỗ đạo động tiền thất ngay trước mắt, Lục Vũ bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng kình phong ập tới, lòng sinh cảnh giác!

Trong chớp mắt, hắn theo bản năng đẩy Vương Bàn Tử sang một bên.

Chân bước lệch đi, trong nháy mắt lao tới bên cạnh Hồ Bát Nhất và Anh Tử, kéo hai người bọn họ ra!

Vừa mới né xong thì nghe "rầm" một tiếng nổ lớn!

Tấm nắp quan tài dày nặng nằm dưới đất lúc trước, giờ lại bay vèo tới, đập mạnh vào cái đạo động bọn họ đào lúc nãy, găm sâu vào trong!

"Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử bị Lục Vũ đẩy sang một bên, lồm cồm bò dậy.

Chương 29

Nhưng khi đứng lên, nhìn thấy cái xác khô trong quan tài đã dựng đứng dậy thì sợ đến mức lông tóc dựng ngược, theo bản năng hét lớn một tiếng!

"Đù!" "Ông đây bắn nát người mày!" Miệng gào to, tay Vương Bàn Tử không ngừng nghỉ, cầm lấy hai khẩu Oai bả tử trên lưng, điên cuồng bóp cò!

Khuôn mặt hắn trông có chút dữ tợn vì sợ hãi!

Hai khẩu tiểu liên phun lửa, vô số đạn dược trút xuống, găm hết vào người Đại tống tử trong quan tài.

Một lát sau, bắn hết đạn, Vương Bàn Tử rốt cuộc cũng hơi bình tĩnh lại một chút.

Vừa thay băng đạn, hắn vừa chửi bới om sòm: "Thảo nê mã!

Dọa tao à?

Bàn gia đây bị dọa từ bé đấy nhé!" Trong quan tài, Đại tống tử vẫn bất động, một chút phản ứng cũng không có.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất đều nhíu mày, vẻ mặt cảnh giác nhìn cỗ quan tài đã dựng đứng lên.

Anh Tử mặt cắt không còn giọt máu, thân thể run bần bật, tay nắm chặt nắm gạo nếp...

Mấy người bọn họ đều có thể nhìn thấy rõ ràng cái xác khô kia đã xuất hiện biến hóa rõ rệt.

Trên lớp da tím tái ban đầu, không biết từ lúc nào đã mọc ra một lớp lông đỏ dày đặc!

“Mọc lông rồi?” “Mốc à?” “Câm mồm!” Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Hắn theo bản năng nắm chặt con dao rựa trong tay, vẻ mặt căng thẳng nói: “Tôi từng nghe nói đến lông trắng lông đen, gọi là Bạch hung, Hắc hung, cũng nghe qua Đại tống tử lông xanh có độc, nhưng loại lông đỏ này thì chưa nghe bao giờ!

E là không dễ giải quyết đâu!” Lục Vũ nhìn chằm chằm Đại tống tử trong quan tài, trầm giọng giải thích: “Đây là Thi Sát, không phải cương thi.

Tộc Nữ Chân có một loại vu thuật, khi khâm liệm sẽ đặt vào miệng người chết một tấm bùa chú đã đốt thành tro, người chết nắm chặt vật trân quý nhất trong tay, nếu có trộm mộ đến lấy, tử thi sẽ bị sát khí nhập vào, toàn thân mọc lông cứng, đao thương bất nhập, nhất định phải bóp chết kẻ trộm mộ mới thôi.

Gạo nếp, móng lừa đều vô dụng với nó...” Lục Vũ vừa nói, trên mặt “Đại tống tử” trong quan tài cũng mọc ra lông đỏ, hoàn toàn không nhìn rõ diện mạo, cả người trông như một con vượn lớn màu đỏ.

Lục Vũ nắm chặt đao Tân Đình Hầu, trầm giọng nói: “Mọi người đừng động đậy, nó sắp tỉnh rồi.” Năm xưa, nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử bị con tống tử lông đỏ này đuổi cho chạy trối chết, mãi đến khi gặp “Dạ xí thảo nguyên” (Lười đất thảo nguyên) mới may mắn thoát nạn.

Lần này, Lục Vũ không định để bản thân rơi vào cảnh chật vật như thế!

Đúng lúc này, Đại tống tử mở mắt, hai tay rung lên, thẳng đơ nhảy từ trong quan tài ra ngoài!

"Đù!

Tao không tin mày đao thương bất nhập thật!" Vương Bàn Tử đã thay xong băng đạn, thấy Đại tống tử nhảy ra liền bóp cò lần nữa!

"Khà!" Đại tống tử cười lạnh một tiếng, thân thể như lò xo nhảy phắt về phía Vương Bàn Tử.

Nó một bước nhảy xa chừng hai mét, hai cái đã tới trước mặt Vương Bàn Tử, mười cái móng vuốt sắc như dao thép chộp thẳng vào hắn!

Vương Bàn Tử bắn hết đạn, cũng chẳng nghĩ nhiều, xoay ngược khẩu súng dùng như gậy gộc, bổ thẳng vào đầu Đại tống tử!

Lục Vũ cũng không chần chừ, nắm chặt đao Tân Đình Hầu, chân bước lệch, vung đao chém thẳng vào cánh tay cổ thi!

Đao Tân Đình Hầu, trấn yêu trừ tà!

Tiên Thiên Công thôi động một trong Thiếu Lâm Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ - Nhiên Mộc Đao Pháp, càng là chuyên môn trảm yêu trừ ma!

Xoảng!

Một tiếng va chạm kim loại chói tai vang lên, Lục Vũ chỉ cảm thấy tay mình bị một lực cực lớn va phải, hổ khẩu hai tay tê dại, suýt chút nữa không cầm nổi đao Tân Đình Hầu!

Mà cú chém này cũng thành công chọc giận cổ thi.

Vốn dĩ cổ thi vì bảo bối "Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích" đang ở trên người Vương Bàn Tử nên cứ nhìn chằm chằm hắn.

Hiện tại, ánh mắt âm chí của nó đã chuyển sang người Lục Vũ.

"Khà!" Quát lên một tiếng chói tai, cổ thi nhún người như lò xo, lao thẳng vào Lục Vũ!

Trong chớp mắt, Lục Vũ lại vung đao chém vào cánh tay cổ thi!

Xoảng!

Lại một tiếng kim loại chói tai, thậm chí có thể thấy tia lửa bắn ra!

Hồ Bát Nhất mắt tinh, gấp gáp nói: “Tiểu ca!

Có tác dụng!

Chém liên tục vào một chỗ là đứt được!” Vừa nói, Hồ Bát Nhất cũng không đứng nhìn, xách dao rựa lao tới hai bước, cùng Lục Vũ giáp công hai bên trái phải!

“Vương Bàn Tử, đưa Anh Tử vào nhĩ thất!” Lục Vũ vừa chém Đại tống tử, lo lắng Vương Bàn Tử và Anh Tử bị thương nên vội nhắc nhở một câu.

Chương 30

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử vừa bước ra khỏi cửa chủ thất để vào nhĩ thất, cổ thi như bị kích thích gì đó, phát ra một tiếng kêu quái dị thê lương!

Ngay sau đó, nó xoay người, mặc kệ Hồ Bát Nhất và Lục Vũ, lao sầm sập về phía Vương Bàn Tử!

Tiếng rít chói tai trong mộ thất càng như được phóng đại lên gấp nhiều lần, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, tê cả da đầu!

Vương Bàn Tử theo bản năng khựng lại.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng bị tiếng hét này làm cho ngẩn ngơ một chút...

Lục Vũ trong lòng thắt lại!

Lúc nãy hắn giao "Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích" cho Vương Bàn Tử, bản ý là để hắn trừ tà.

Nào ngờ lộng khéo thành vụng, khiến Vương Bàn Tử bị Đại tống tử ghim mục tiêu!

Bất luận thế nào, hắn cũng không thể để Vương Bàn Tử chết!

Trong tích tắc, Lục Vũ bất chấp tất cả, dùng sức ném mạnh, đao Tân Đình Hầu trong tay thoát tay bay ra, đâm thẳng về phía cổ thi!

Cú này không biết do hắn dùng lực quá mạnh hay thế nào, đao Tân Đình Hầu thế mà cắm phập vào lưng cổ thi, xuyên thấu tim!

Cổ thi bị tấn công, thân hình khựng lại nhưng vẫn chưa chết.

Nó quay người, ánh mắt âm hiểm lại rơi vào người Lục Vũ.

"A!" Một tiếng kêu quái dị thê lương, cổ thi ác độc vươn móng

vuốt chộp thẳng vào đầu Lục Vũ!

Lục Vũ lăn một vòng tại chỗ, suýt soát tránh được móng vuốt sắc lẹm, tiếp đó chân bước lệch, đứng chắn ở cửa nhĩ thất: "Bàn Tử, mau đưa ngọc bội tôi vừa đưa cậu đây!" Bất kể nói thế nào, chỉ cần ngọc bội trong tay hắn, cổ thi sẽ không tấn công Vương Bàn Tử, hắn cũng có thể chuyên tâm đối phó với cái thứ tạp chủng lông đỏ này!

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng xách dao rựa chạy quanh cổ thi, thỉnh thoảng chém một nhát để phân tán sự chú ý của nó.

Cái trò chơi mạng này, đời Hồ Bát Nhất không biết đã làm bao nhiêu lần.

Càng vào tuyệt cảnh càng phải bình tĩnh!

Lúc này hắn bất chấp tất cả, một lòng một dạ triền đấu với cổ thi!

Trong mộ thất, tiếng kêu quái dị của cổ thi vang lên không dứt!

Bất tri bất giác, hắn đã bị cổ thi ép vào góc tường, không còn đường lui!

Đúng lúc này...

Lục Vũ rốt cuộc cũng nhận được "Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích" từ tay Vương Bàn Tử.

Không hề do dự, chân phải Lục Vũ đạp mạnh xuống đất, cả người bay vút về phía Thi sát lông đỏ, mạnh mẽ chồm lên lưng nó, tay phải nắm lấy cán đao đang cắm trên lưng, dùng sức ấn mạnh xuống, quát: "Lão Hồ, tránh ra!" Ngay sau đó, Lục Vũ nắm cán đao rút mạnh đao Tân Đình Hầu ra, cả người cũng từ trên lưng Thi sát lông đỏ nhảy xuống.

Sau đó, lại bồi thêm một đao, đâm mạnh vào!

Thi sát đau đớn lại hét lên chói tai, thân thể lắc lư loạn xạ, móng

vuốt sắc nhọn thỉnh thoảng cào vào vách tường, để lại từng vết khuyết sâu hoắm trên tường đá cứng rắn, như thể đã phát điên triệt để!

Thấy vậy, tay Lục Vũ càng không ngừng nghỉ, một đao lại một đao đâm liên tiếp vào lưng nó.

Hồ Bát Nhất cũng chui ra từ trong góc, cùng Lục Vũ hợp sức, bổ từng nhát dao rựa!

Đúng lúc này, móng vuốt quái dị của cổ thi lại cào vào vách tường, dường như móc trúng khe nứt nào đó.

Rầm!

Rắc!

Sức mạnh kinh khủng của cổ thi thế mà phá toang bức tường cứng rắn!

Trong nháy mắt bụi mù tứ tung, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất không nhìn thấy gì, chỉ có thể tạm thời dừng lại, theo bản năng lùi về sau.

Một lát sau, bụi lắng xuống, nhờ ánh sáng yếu ớt có thể thấy Thi sát đã xoay người lại, đối mặt với bọn họ, ánh mắt băng lãnh không thể băng lãnh hơn.

"A!" Trong miệng nó lại phát ra tiếng rít thê lương!

Tiếng còn chưa dứt đã nghe giọng Vương Bàn Tử truyền đến từ phía sau: "Lão Hồ, Tiểu ca, tránh ra!" Lục Vũ và Hồ Bát Nhất theo bản năng tránh sang một bên, quay đầu lại thì thấy Vương Bàn Tử và Anh Tử hai người đang khiêng một cây thương sắt lớn, liều mạng chạy tới!

Cây thương sắt này là đồ tùy táng trong nhĩ thất.

Vương Bàn Tử lúc nãy chê nặng không muốn lấy.

Không ngờ giờ lại có đất dụng võ!

Trong chớp mắt, Vương Bàn Tử và Anh Tử đã chạy tới trước mặt.

“Vãi đạn!” Vương Bàn Tử miệng hét lớn, cây thương sắt nặng vài chục cân đâm thẳng vào bụng cổ thi!

Chương 31

Bụp!

Ngoài dự đoán, ngực cổ thi không bị đâm thủng, ngược lại bị lực xung kích của Vương Bàn Tử và Anh Tử húc bay thẳng vào cái lỗ hổng trên tường.

"Đù!

Đao thương bất nhập hả?

Bàn gia tao chơi chết mày!" Vương Bàn Tử cười gằn, chỉ vào Thi sát lông đỏ đang nằm bất động trong hố chửi ầm lên!

Đúng lúc này, một trận âm thanh "vù vù" như tiếng vỗ cánh truyền ra từ cái lỗ mà cổ thi vừa bị húc vào.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, chợt nghĩ đến một chuyện, sắc mặt lập tức biến đổi!

Lục Vũ thuộc làu *Ma Thổi Đèn*, đối với những chuyện Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gặp phải trong mộ tướng quân nước Kim và pháo đài Quan Đông đều nắm rõ như lòng bàn tay!

Trong sách, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đại chiến một trận với "Đại tống tử" trong đường hầm trộm mộ, lại vì Đại tống tử phá vỡ tường mộ mà lọt vào pháo đài Quan Đông.

Sau đó chính tại pháo đài này, bọn họ bị tiểu quỷ đẩy vào hang dơi.

Lúc đó Hồ Bát Nhất còn lầm bầm rằng loài dơi mặt lợn này sống theo bầy đàn cực lớn, e là dưới lòng đất trải dài mấy chục dặm này đâu đâu cũng có hang của chúng.

Không ngờ... thật sự để Hồ Bát Nhất trong sách nói trúng rồi!

Nghe tiếng động, Lục Vũ lập tức nghĩ đến dơi mặt lợn.

Thậm chí còn nghĩ đến con "Dạ xí thảo nguyên" mà nhóm Hồ Bát Nhất gặp lúc đang ăn thịt dơi!

Lục Vũ tuy có bảo đao, cũng có Tiên Thiên Công và Nhiên Mộc Đao Pháp, nhưng dơi mặt lợn và Dạ xí thảo nguyên đều là quái thú sống theo bầy, nếu thật sự bị vây công thì tình huống thế nào cũng khó nói trước...

Dù sao trong nguyên tác, Dạ xí thảo nguyên và Đại tống tử cũng đồng quy vu tận!

Sức chiến đấu này không đùa được đâu!

Chỉ chần chờ rất ngắn, Lục Vũ quay đầu kéo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, lại gọi Anh Tử: "Đừng nói chuyện, dù nhìn thấy gì cũng đừng nói chuyện!" Mấy người bọn họ trốn thẳng vào nhĩ thất bên cạnh, cẩn thận quan sát tình hình chủ thất.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử không ngồi yên được, nhịn không được mở miệng hỏi nhỏ: "Tiểu ca..." Vừa mở miệng chưa nói hết câu, Vương Bàn Tử chợt trợn to mắt, theo bản năng định cảm thán một câu.

Nhưng hắn chợt nhớ tới lời Lục Vũ, vội vàng lấy tay bịt miệng, tránh phát ra tiếng động làm kinh động đám dơi đang đậu trên người Đại tống tử...

Mấy con dơi đầy răng nanh trắng ởn, nhìn mà tê cả da đầu.

Hơn nữa mặt chúng trông rất quái dị.

Hai cái tai hình thoi dựng đứng, đầu tròn vo, mũi cũng tròn, chi trước mười phần phát triển, cánh tay trên, cẳng tay, xương bàn tay,

xương ngón tay đều dài ngoẵng, móng vuốt sắc bén.

"Đúng là dơi mặt lợn thật." Lục Vũ thầm nhủ.

Lúc này, Đại tống tử ngã trong lỗ dường như đã hồi phục thể lực, bật dậy đứng thẳng, lao thẳng ra khỏi cái hang.

Mấy con dơi mặt lợn trên người nó lập tức bị kinh động, bay loạn tứ tung!

"A!" Đại tống tử lại hét lên chói tai, ánh mắt sâm lãnh lập tức khóa chặt Lục Vũ!

Nó lại lần nữa bật nhảy như lò xo về phía Lục Vũ.

Nhưng có lẽ do bị thương nên tốc độ của nó rất chậm.

Nhưng đám dơi mặt lợn kia thì lại rất nhanh!

Chúng vốn là động vật ăn thịt, phát hiện đám Lục Vũ liền coi họ là thức ăn, lao thẳng vào nhĩ thất nơi họ ẩn nấp.

"Đù!" Lần này ngay cả Lục Vũ cũng nhịn không được chửi thề!

"Bàn Tử, xả súng!

Khoan để ý Đại tống tử!

Diệt dơi trước!" Lần này mấy người đều giống nhau, mỗi người cầm một khẩu Oai bả tử bắn liên tục!

Cũng may Vương Bàn Tử mang theo đủ nhiều đạn...

Số dơi bay ra cũng không quá nhiều, chẳng mấy chốc đã bị tiêu diệt sạch sẽ, chỉ còn lại Đại tống tử đang hổ thị đăm đăm, từ từ bức lại gần!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, gật đầu, đồng thanh hô: "Xử nó!" Lục Vũ xách đao Tân Đình Hầu, Hồ Bát Nhất cầm dao rựa, lao tới trước mặt Đại tống tử.

Lần này, Lục Vũ cũng chẳng quan tâm gì khác, một đao chém thẳng vào đầu lâu.

Hồ Bát Nhất thì vòng ra sau lưng, chuẩn bị tiếp tục chém lưng.

Chương 32

Rắc!

Xoảng!

Đao Tân Đình Hầu lần này rốt cuộc cũng thành công, một đao chém bay đầu Đại tống tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đại tống tử như mất đi tinh khí thần, rệu rã đổ sụp xuống đất.

Hồ Bát Nhất vừa giơ dao định chém không khỏi ngẩn ra.

Một lúc lâu sau mới phản ứng lại, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca, xử xong rồi à?" "Chắc vậy." Lục Vũ nhìn đống xương cốt dưới đất cũng có chút bất ngờ.

Hắn duỗi chân đá hai cái, đống xương cốt kia không có bất kỳ biến hóa nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phù...

Khó khăn vãi..." "Tiểu ca, kiến nghị cậu lần sau chém đầu luôn cho lẹ." Vương Bàn Tử và Anh Tử cũng đi ra từ nhĩ thất.

Không còn mối đe dọa từ Đại tống tử, tâm trạng hắn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Không đợi Lục Vũ mở miệng, Anh Tử đã nói: "Nếu không phải lúc trước Tiểu ca đâm nó rất nhiều nhát, hóa giải sát khí của Thi sát thì căn bản không có cách nào chém đầu được đâu." Nghe vậy, Lục Vũ không khỏi ngạc nhiên một chút, thầm nghĩ sao Anh Tử biết nhiều thế?

Nhưng ngay lập tức hắn vỡ lẽ.

Chuyện này vốn dĩ là Anh Tử nói cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử biết mà.

Chỉ là lúc nãy Đại tống tử đáng sợ quá nên cô bé quên mất thôi...

“Dù sao đi nữa, coi như hữu kinh vô hiểm.” Lục Vũ cười cười.

“Đù!

Cái thứ tạp chủng phá hoại!

Đồ sứ lành lặn của ông đây...

Mẹ kiếp mày phá hỏng hết rồi...” Vương Bàn Tử thấy mấy món bảo bối hắn để trong góc lúc nãy đều bị trận chiến phá hủy, trong lòng tức giận không sao tả xiết.

Hắn bước tới bên hài cốt cổ thi, giẫm mạnh mấy cái cho bõ tức!

“Bàn Tử...” Lục Vũ vốn định khuyên một câu, nhưng ánh mắt chợt chú ý tới một vật, sắc mặt khẽ biến, vội hét: “Bàn Tử, đừng động!” Vương Bàn Tử còn định tìm kiếm tiếp, nghe thấy tiếng Lục Vũ liền lập tức dừng lại, quay đầu nhìn Lục Vũ: "Sao thế?" Lục Vũ không nói gì, chỉ đi đến bên đống hài cốt kia, bới vài cái, trong tay đã có thêm một vật trông giống như trân châu.

Vương Bàn Tử mắt sáng rực: "Cái quái gì thế?

Nội đan yêu quái à?" "Im miệng." Hồ Bát Nhất bực mình mắng một câu.

Lục Vũ lại không nói gì, chỉ chăm chú nhìn hạt châu, mày nhíu chặt. [Tên vật phẩm: Khống Sát Trân Châu] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Ngự hồn] [Mô tả vật phẩm: Sau khi được pháp lực của Vu sư tộc Nữ Chân gia trì, có thể thông qua Khống Sát Trân Châu để nuôi dưỡng sát khí trong thi thể.

Khi Thi sát bị hủy, pháp lực của Ngự hồn trân châu biến mất, trở thành trân châu bình thường.] Pháp lực biến mất?

Lục Vũ sững người một chút, chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn lại. [Tên vật phẩm: Đông Châu] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Trân châu sản sinh từ sông Ussuri, trang sức của tộc Nữ Chân.] Như vậy cũng tốt.

Chung quy lại, nuôi dưỡng sát khí trong thi thể là một thủ đoạn âm tà.

Hiện tại biến thành trân châu bình thường cũng tốt hơn.

Định thần lại, Lục Vũ khẽ nói: "Đông châu của tộc Nữ Chân, viên này ít nhất cũng bán được một triệu tệ, đáng giá hơn cái bình vỡ lúc nãy." "Một triệu?" Vương Bàn Tử lập tức vui vẻ, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng bật cười.

Có một viên Đông châu này, tổn thất lúc trước đều bù lại được rồi.

Hơn nữa...

Lục Vũ bới trong đống xương cốt vài cái, lại tìm ra thêm mấy viên Đông châu nữa.

Tổng cộng chín viên, vị chi là chín triệu tệ.

Con số này làm Vương Bàn Tử cười đến lệch cả mồm.

Lục Vũ cũng cười.

Chuyến này quả thực không uổng công.

Diệt một con đại tống tử, lấy được một pháp khí Hoàng giai thượng phẩm là "Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích", còn có một bộ đao pháp hệ thống thưởng.

Cộng thêm mấy viên trân châu này và mấy món đồ sứ chưa vỡ,

tính ra ít nhất cũng được hai, ba mươi triệu tệ.

Nhìn chung, tình hình rất lý tưởng.

Chương 33

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử bỗng xoa xoa bụng, nhìn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, có gì ăn không, tôi đói." Hồ Bát Nhất đảo mắt: "Thịt dơi, cậu ăn không?" "Được!" "Không được!" Lục Vũ phản ứng cực nhanh, buột miệng ngăn cản.

Nếu nướng thịt dơi, mùi thịt dơi tỏa ra, bọn họ chắc chắn sẽ thành mục tiêu của lũ Thảo nguyên đại địa lại!

Đến lúc đó, ai biết còn rước thêm phiền phức gì nữa?

Nhất là cái động mà con đại tống tử phá ra lúc nãy, nhỡ đâu dẫn dụ Thảo nguyên đại địa lại đến... "Bàn Tử, ăn nhân sâm đi." Lục Vũ lại lấy ra một rễ nhân sâm, cắt thành mấy đoạn nhỏ, mỗi người một đoạn.

Nhân sâm ngàn năm, đại bổ chi vật.

Tuy chỉ là một đoạn nhỏ, nhưng sau khi ăn vào, ai nấy đều cảm thấy toàn thân ấm áp, cực kỳ sảng khoái.

Vương Bàn Tử cũng không thấy đói nữa, lại đứng dậy cười nói: "Tôi đi sang nhĩ thất xem còn cái gì đáng lấy không." "Tôi đi cùng cậu." Lục Vũ nhớ ra một chuyện, cũng đứng dậy đi theo.

Lúc trước, khi vừa phát hiện mộ tướng quân nước Kim, hệ thống đã thưởng đao pháp.

Hiện tại, tướng quân nước Kim biến thành Thi sát đã tan thành vụn, chủ thất cũng sắp thành phế tích, theo lý thuyết hệ thống phải cho phần thưởng khác mới đúng.

Hiện tại không có thưởng, có lẽ là do hắn chưa hoàn thành việc thám hiểm cổ mộ.

Nghĩ vậy, Lục Vũ cùng Vương Bàn Tử đi vào nhĩ thất xem xét.

Hai gian nhĩ thất đều là mấy thứ bình gốm chậu sành, nặng thì có nặng, nhưng giá trị kém xa mấy viên Đông châu kia.

Sau khi chọn lựa, Lục Vũ lấy một cái hũ sành nhỏ không bắt mắt, giao cho Bàn Tử, dặn: "Bàn Tử, đây là đồ tốt, cẩn thận đừng làm vỡ." "Chỉ cái này á?" Vương Bàn Tử nghi ngờ nhìn Lục Vũ, hỏi: "Cái hũ sành này giá trị hơn đồ sứ sao?" "Hũ sành văn hóa Hồng Sơn chính tông đấy, cậu nói xem?" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, ngay sau đó mày hớn hở, hai tay ôm chặt cái hũ sành, hưng phấn không nói nên lời.

Hắn lăn lộn ở Phan Gia Viên đã lâu, bảo vật văn hóa Hồng Sơn đáng giá thế nào hắn rất rõ.

Một cái hũ sành to thế này, nếu tìm được người biết xem hàng mà bán, mười triệu tệ là chuyện nhẹ nhàng.

Xem xong nhĩ thất, Lục Vũ lại dẫn Vương Bàn Tử đi vào hậu thất.

Trong hậu thất đều là binh khí, khôi giáp và một đống lớn xương ngựa.

Binh khí khôi giáp đều đã rỉ sét loang lổ, Lục Vũ nhìn một vòng, không phát hiện pháp khí gì.

Mấy thứ này cũng không cần thiết phải mang đi.

Tuy nhiên, chuyến đi hậu thất này cũng không tính là công cốc.

Khi hắn vừa định quay lại chủ thất, trong đầu bỗng hiện lên thông báo của hệ thống. [Chúc mừng túc chủ hoàn thành thám hiểm mộ tướng quân nước Kim, tổng độ thám hiểm đạt 60%, hệ thống thưởng Hóa Sát Phù.] [Gợi ý: Hóa Sát Phù, bùa chú do Trương Thiên Sư phái Ngũ Đấu Mễ Đạo tự sáng tạo, dùng máu đầu ngón tay vẽ bùa, có thể hóa giải ác sát, siêu độ vong hồn.] Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu

Lục Vũ hiện ra hình ảnh một lá bùa và thủ pháp vẽ bùa.

Sau một thoáng trầm mặc, Lục Vũ đại khái đã hiểu cách vẽ bùa, hắn dẫn Vương Bàn Tử quay lại chủ thất, định thử Hóa Sát Phù lên đống hài cốt cổ thi.

Chỉ là chưa đợi hắn ra tay, Hồ Bát Nhất đã tìm đến Lục Vũ, nhíu mày nói: "Tiểu ca, có chút rắc rối rồi." "Sao thế?" "Ba con chó ngao của Anh Tử không thấy đâu nữa." Lục Vũ nhíu mày, theo bản năng nhìn về phía cái lỗ hổng trên tường mà con đại tống tử xé ra lúc trước.

Trong cổ mộ bốn phía đều kín mít, chỉ có duy nhất lối ra đó.

Lục Vũ nhớ ba con chó ngao cùng bọn họ chui từ đường hầm vào chủ thất, sau đó đại tống tử tỉnh lại, dùng nắp quan tài bịt kín đường hầm chủ thất, ba con chó ngao vẫn ở trong mộ, nằm im một góc không động đậy.

Sau đó đánh nhau với đại tống tử, mọi người quên bẵng mất chúng.

Mãi đến giờ Hồ Bát Nhất mới nhắc. "Anh Tử, cô có thấy chúng chui vào lỗ không?" "Không thấy." Anh Tử lắc đầu.

Lúc nãy chỉ lo đối phó đại tống tử, chẳng ai để ý đến lũ chó ngao. "Dù sao cũng chẳng còn đường nào khác, tôi đi xem thử vậy." Vương Bàn Tử đặt cái hũ sành xuống, lại cầm khẩu súng máy lên, định đi dò đường. "Bàn Tử, chờ chút." Lục Vũ nhíu mày, ngăn Vương Bàn Tử lại.

Nói thật, cái hang dơi này Lục Vũ thực sự không muốn chui vào.

Nhìn cái cửa hang đen ngòm đó, hắn lại không tự chủ được mà nghĩ đến "Thảo nguyên đại địa lại".

Nhưng trước mắt quả thực không còn cách nào khác.

Tuy nhiên, hắn không thể để Vương Bàn Tử đi đầu.

Luận sức chiến đấu, hắn là người mạnh nhất đội, hơn nữa hắn cũng là người hiểu rõ nhất về mộ huyệt và yếu sai quân Quan Đông.

Những lúc thế này, việc khó phải để hắn làm. "Tôi đi đầu, sau đó đến Bàn Tử, Anh Tử, Lão Hồ lần này anh bọc hậu." "Không thành vấn đề." Mấy người đồng thanh đáp ứng.

Đã bao lâu nay, bọn họ đã quen nghe theo sự sắp xếp của Lục Vũ.

Chương 34

Thu dọn đơn giản một chút, gói ghém tất cả chiến lợi phẩm lại, Lục Vũ đi đầu tiên vào lỗ hổng.

Không gian bên trong động cực lớn, là một thông đạo dài.

Lục Vũ đặc biệt nhìn lên trần, không thấy dơi treo ngược, điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đi dọc theo đường hầm tối om một lúc, một cánh cửa sắt lớn khép hờ xuất hiện trong tầm mắt Lục Vũ.

Lục Vũ dừng bước, quay đầu nhìn, liếc mắt liền thấy trên tường viết hàng chữ đỏ lớn "Kho chứa ngầm Yếu sai Hắc Phong Khẩu Mãn Mông".

Nhìn thấy cái này, trong lòng hắn không khỏi có chút thắc mắc.

Cửa sắt lớn này chẳng phải lối thông đạo hậu thất cổ mộ mới có sao?

Đúng lúc này, bên trong cửa sắt bỗng truyền đến một tràng tiếng chó sủa, nghe như tiếng ba con chó ngao Anh Tử mang theo. "Gâu!

Gâu!

Gâu!" Anh Tử hơi sững lại, buột miệng: "Là tiếng con Hổ Tử!" "Tôi vào xem trước." Lục Vũ trầm giọng nói một câu, bước đi trước, xuyên qua cửa sắt.

Qua cửa sắt, trước mắt rộng mở hẳn ra, một khoảng không gian trống trải vài chục mét vuông, nhìn tường xi măng bốn phía không khác gì yếu sai quân Quan Đông.

Lục Vũ nhìn quanh, không phát hiện tung tích sinh vật nào khác,

chỉ có ba con chó ngao đang ngồi xổm trên đất, khẽ vẫy đuôi, tỏ ra chút thiện ý.

Anh Tử lúc này cũng chui từ cửa sắt ra, nhìn thấy ba con chó ngao liền đi tới gõ vào đầu mỗi con một cái, bực mình mắng: "Đồ vô dụng, lần sau còn chạy loạn, bà đây cho chúng mày chết đói!" Lục Vũ nhìn cảnh đó, khẽ mỉm cười.

Xem ra ba con chó ngao có khả năng là bị đại tống tử dọa sợ lúc trước, xuất phát từ bản năng sinh vật nên bỏ chạy.

Anh Tử quan hệ cực tốt với lũ chó, nãy giờ cô im lặng không nói, hiển nhiên là trong lòng lo lắng không yên.

Giờ thấy chúng rồi, tâm lý thả lỏng, cứ như phụ huynh tìm thấy đứa con nghịch ngợm bỏ nhà đi bụi.

Giận thì giận nhưng trong lòng là thương thật sự. "Lão Hồ, bản đồ anh còn cầm không, xem thử đây là đâu?" Lục Vũ nhìn tứ phía, trong lòng cảm thấy nơi này có chút cổ quái, liền hỏi một câu.

Tuy nhiên, hắn không nói cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử biết để tránh làm họ sợ, chỉ âm thầm cảnh giác, tay phải nắm chặt đao Tân Đình Hầu.

Chỉ cần có gì bất ổn, hắn sẽ lập tức ra tay! "Ừ, để tôi xem." Hồ Bát Nhất lấy bản đồ ra, giơ đèn pin chiếu tứ phía, muốn tìm vật đối chiếu để nhận diện.

Vương Bàn Tử cũng giơ đèn pin soi cùng.

Chỉ một lát sau, Vương Bàn Tử bỗng lên tiếng: "Lão Hồ, ông nhìn xem chỗ kia là cái gì?

Hình như là cái cửa?" "Tôi nhìn cũng thấy là cửa, trên đó còn viết chữ này." "Chỉ cấm nhập lập?" Vương Bàn Tử có chút thắc mắc, quay đầu hỏi: "Lão Hồ, Tiểu ca, thế là ý gì?" Hồ Bát Nhất cười khổ,

bất lực lắc đầu: "Đồ vô văn hóa, cái đó gọi là 'Lập nhập cấm chỉ' (Cấm vào)." "Nghĩa là sao?

Không được đứng đi vào, chỉ được nằm đi vào à?" Vương Bàn Tử nói đùa.

Trong lòng Lục Vũ lại "thịch" một tiếng.

Lập nhập cấm chỉ, bốn chữ này hắn quá quen thuộc rồi!

Không ngờ lại ở chỗ này! "Các cậu nhìn xem dưới cửa này có cái rãnh lõm rất lớn, bên trong có ren hình lục giác.

Đây chắc là có một cái bàn xoay, muốn mở cánh cửa sắt này cần phải xoay bàn xoay.

Lỗ bên dưới cửa là rãnh thoát khí, đây là cửa kín khí, khi đóng cửa sắt, lỗ thoát khí sẽ tự động hút hết không khí trong phòng, bên trong sẽ hình thành môi trường bán chân không.

Loại cấu tạo này là nơi trữ tàng vật phẩm quý trọng." Hồ Bát Nhất kiểm tra kỹ cửa sắt xong, nhíu mày nói: "Theo cái đức hạnh của bọn Trung Cẩu (chỉ quân Nhật), chỗ này rất có khả năng là nơi chứa vũ khí hóa học, vũ khí vi khuẩn các loại." "Quản nó là cái quái gì, chắc chắn là bảo bối đáng tiền!" Vương Bàn Tử đi tới, đạp "uỳnh uỳnh" hai cái vào cửa, vẻ mặt hưng phấn nói: "Tôi nhớ lúc nãy ở bên kho quân nhu có thấy cờ lê lục giác, hay là tôi đi tìm một cái để mở ra?" Khi nói chuyện, hắn theo bản năng nhìn Lục Vũ một cái, trưng cầu ý kiến.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn Lục Vũ. "Cùng đi tìm đi." Lục Vũ gật đầu, gọi mấy người cùng đi tìm cờ lê.

Cái cửa sắt lớn "Lập nhập cấm chỉ" này là một trong những nơi quan trọng nhất của yếu sai quân Quan Đông, Lục Vũ vốn dĩ cũng định đến.

Giờ gặp rồi, tự nhiên không thể bỏ qua.

Hắn cũng muốn xem thử Hóa Sát Phù của mình có thể siêu độ cho hai "tiểu quỷ" kia không...

Mấy người lập tức theo bản đồ đi đến kho đạn dược của yếu sai, tìm cờ lê lục giác.

Trên đường đi cũng ngó qua các phòng, đại bộ phận đều trống rỗng, chẳng có thứ gì.

Chỉ một lát sau, mấy người đã quay lại.

Chương 35

Để đề phòng vạn nhất, Hồ Bát Nhất tìm mũ sắt và mặt nạ phòng độc, bảo mọi người đeo vào.

Trước khi mở cửa, Anh Tử và Vương Bàn Tử đều mỗi người lăm lăm một khẩu súng máy, chuẩn bị sẵn sàng.

Đây cũng là vì lúc trước dùng gạo nếp không ăn thua, khiến họ cảm thấy súng ống vẫn đáng tin hơn.

Hai người trong lòng đều nghĩ tí nữa mở cửa ra, bất kể có thứ quái gì, cứ xả đạn trước đã!

Nhìn dáng vẻ của họ, Lục Vũ cũng nắm chặt đao Tân Đình Hầu.

Tuy hắn biết bên trong chỉ có hai tiểu quỷ chứ không có gì khác, nhưng phòng ngừa là chính.

Lần này tao ngộ trong cổ mộ và yếu sai Quan Đông có rất nhiều điểm không giống trong sách, ai biết sau cánh cửa kín khí này có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Hồ Bát Nhất và Lục Vũ luân phiên xoay cái cờ lê lục giác.

Mất một lúc lâu, Lục Vũ cảm giác cờ lê sắp gãy đến nơi thì cuối cùng cũng nghe thấy một tràng tiếng "két két két".

Ba rãnh thoát khí dưới cửa "xì" một tiếng như xả hơi, không khí tràn vào trong cửa kín khí, cửa sắt kêu lách cách rồi ứng thanh mở ra. "Lão Hồ, Tiểu ca, tránh ra!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, giơ súng máy lên, vẻ mặt cảnh giác!

Đợi một lúc, bên trong cửa tĩnh lặng như tờ, không hề có động tĩnh.

Lục Vũ mở miệng, khẽ nói: "Tôi vào xem thử." "Cẩn thận." "Ừ." Lục Vũ đáp một tiếng, định thần lại, tay trái cầm đèn pin, tay phải cầm đao Tân Đình Hầu, từ từ đi vào mật thất.

Mật thất giống hệt như trong sách mô tả, rộng khoảng bốn mươi mét vuông.

Đập vào mắt là mười mấy cỗ quan tài lớn nhỏ xếp chồng chất, kiểu dáng công nghệ mỗi cái một khác.

Trong đó có một cỗ quan tài đá, còn có một cỗ quan tài gỗ Nam Mộc tơ vàng (Kim Ti Nam Mộc) cực kỳ xa hoa.

Trên mặt đất vương vãi mảnh gốm, mảnh sứ.

Mọi thứ không khác mấy so với ghi chép trong sách.

Lục Vũ quay đầu vẫy tay, bảo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi vào.

Vừa nhìn thấy quan tài, sắc mặt mấy người đều biến đổi, Anh Tử càng theo bản năng siết chặt khẩu súng trong tay, sợ lại nhảy ra một con đại tống tử nữa.

Tuy nhiên, thấy quan tài đều đã mở nắp, bên trong ngay cả một mẩu xương cũng không có, Hồ Bát Nhất liền khẽ nói: "Không sao đâu, sẽ không có đại tống tử." "Mấy cái quan tài này sao lại chạy đến đây?" Vương Bàn Tử nhìn quanh, gãi đầu thắc mắc. "Chắc là quân Quan Đông khi xây dựng yếu sai ngầm bí mật này đã đào được không ít cổ mộ ở gần đây, những món đồ tùy táng cùng quan quách quý tộc cổ đại nước Kim Liêu đối với bọn Trung Cẩu đều là bảo bối.

Tôi đoán chúng đem những thứ đào được từ cổ mộ cất giữ hết vào mật thất bán chân không này.

Quân Quan Đông rút lui rất vội vàng, lúc đi chỉ kịp vơ vét cổ vật tùy táng, còn lại mấy cái quan tài này thì bỏ lại đây." Hồ Bát Nhất tùy

tiện giải thích, Vương Bàn Tử thì chửi đổng: "Bọn Trung Cẩu chó chết, đúng là thất đức mẹ nó, cũng chẳng biết để lại cho ông đây một ít!" Cùng lúc đó, ánh mắt Lục Vũ vẫn luôn dán chặt vào cỗ quan tài đá cách đó không xa.

Trong ký ức của hắn, hai đứa trẻ kia nằm chính là trong cỗ quan tài đá đó.

Nhưng tại sao cỗ quan tài đá đó lại cho hắn cảm giác nguy hiểm?

Còn nữa, hài cốt đâu?

Sao nhiều quan tài thế này mà toàn là quan tài rỗng? "Lão Hồ, Tiểu ca, hai người lại đây xem cái quan tài Kim Ti Nam Mộc này đi, hình như hơi cổ quái." Lúc này, câu nói của Vương Bàn Tử thu hút sự chú ý của Lục Vũ và Hồ Bát Nhất.

Hai người đi tới, đứng bên cạnh quan tài gỗ Nam Mộc tơ vàng. "Tiểu ca, Lão Hồ, các cậu nhìn xem, cái quan tài này cao ít nhất gần một mét, sao lòng bên trong lại chưa đến nửa mét?

Cái đáy này phẳng thế, liệu bên dưới có ngăn ngầm không?" Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Cũng không phải là không có khả năng." "Tôi cạy ra thử nhé?" Mắt Vương Bàn Tử lóe lên tia sáng tham lam. "Tiểu ca?" "Thử xem." Lục Vũ cũng có chút tò mò, liền nói một câu.

Được hắn và Hồ Bát Nhất đồng ý, Vương Bàn Tử hưng phấn hẳn lên, trực tiếp lấy xà beng bắt đầu cạy từ mép.

Chỉ một lát sau, mép quan tài Kim Ti Nam Mộc bị hắn cạy ra một khe hở.

Ngay sau đó, tấm ván đáy bị hắn hất tung lên.

Đập vào mắt là một thứ đen sì, lông lá!

Vương Bàn Tử nhảy dựng lên ba tấc, sợ đến nứt cả mắt, bản

năng hét lên một tiếng "Vãi chưởng", theo quán tính lùi lại một bước, giương khẩu súng máy trên lưng lên định bắn!

Con đại tống tử lông đỏ trước đó đã để lại ấn tượng quá mạnh trong lòng hắn!

Vừa thấy thứ gì đầy lông trong quan tài, hắn theo bản năng nghĩ ngay là đại tống tử!

Hồ Bát Nhất và Lục Vũ cũng nhìn thấy thứ lông lá đó, thần sắc cũng biến đổi.

Chương 36

Đao Tân Đình Hầu của Lục Vũ và dao rựa của Hồ Bát Nhất gần như cùng lúc chém xuống đáy quan tài đầy lông lá!

Một đao chém xuống, không có bất kỳ lực cản nào, như chém vào không khí.

Đây là...

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất sững người, nhìn kỹ lại mới phát hiện dưới tấm ván đáy trống rỗng.

Thứ đen sì, lông lá kia không phải đại tống tử, trông như đáy quan tài bị mốc, mọc lông vậy. "Không đúng!

Lão Hồ, tránh ra!" Lục Vũ bỗng phát giác điều bất thường!

Đám lông đen kia như có sinh mệnh, trong nháy mắt tụ lại thành một đoàn, biến thành một quả cầu lông màu đen!

Cứ như bông bồ công anh màu đen vậy!

Lục Vũ chỉ kịp nhắc nhở Hồ Bát Nhất một tiếng, đao Tân Đình Hầu trong tay nháy mắt chém ra!

Nhiên Mộc Đao Pháp dưới sự thôi thúc của nội lực kèm theo ngọn lửa, có tác dụng khắc chế nhất định với quỷ tà.

Lúc này, Lục Vũ càng vận dụng "Tiên Thiên Công" để thúc đẩy Nhiên Mộc Đao Pháp.

Một đao vung lên, hỏa quang ẩn hiện!

Thấp thoáng còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết khe khẽ! "Biến thành hai quả cầu rồi!" Vương Bàn Tử trừng to mắt, không dám tin thốt lên kinh hãi!

Quả cầu lông quái dị phảng phất như có sự sống, lơ lửng giữa không trung.

Cảm giác này cực kỳ quỷ dị!

Cùng lúc đó, trong đầu Lục Vũ hiện lên thông báo hệ thống. [Tên vật phẩm: Phệ Hồn Cự] [Đẳng cấp vật phẩm: Ngũ phẩm tiên thảo] [Năng lực vật phẩm: Thôn phệ linh hồn] [Mô tả vật phẩm: Phệ Hồn Cự, lấy linh hồn, huyết nhục, hài cốt của sinh mạng tươi sống làm dưỡng phân.

Ăn mười người có thể sinh ra một đóa hoa Phệ Hồn, hai mươi người sinh hai đóa, ăn trăm người được chín đóa hoa Phệ Hồn, lấy hài cốt người làm căn cơ, có thể thành Thất Sát!] Mẹ kiếp!

Đây là tiên thảo á?

Đây rõ ràng là độc thảo!

Lại còn là yêu quái!

Cái yếu sai Quan Đông này sống không thấy người chết không thấy xác, sao nó có thể sinh ra hai đóa hoa?

Phải rồi...

Lục Vũ chợt nhớ ra, lúc trước ở trong thôn, bố của Yến Tử từng nói người trong thôn rất nhiều người đến Dã Nhân Câu này muốn tìm bảo vật, đều một đi không trở lại.

Khéo là do cái cây Phệ Hồn hoa này giở trò!

Nhưng mà, hai đứa trẻ kia đâu?

Chẳng phải chúng ở trong quan tài đá sao?

Lúc này, Lục Vũ không có nhiều thời gian suy nghĩ, chỉ sau thoáng kinh ngạc cực ngắn, hắn lập tức quát lớn: "Lão Hồ, anh bảo vệ Bàn Tử và Anh Tử!

Bất luận thế nào cũng không được để dính phải lông đen!

Bàn Tử, tìm cái gì làm đuốc đi!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, còn cảnh giác hơn cả lúc gặp "đại tống tử".

Hắn giơ đao Tân Đình Hầu, mắt không chớp nhìn chằm chằm quả cầu lông!

Đúng lúc này, hai quả cầu lông bỗng thu nhỏ lại.

Khoảnh khắc tiếp theo... chúng bỗng như xù lông lên, không biết bao nhiêu sợi lông đen từ cơ thể chúng bắn về phía Lục Vũ!

Lục Vũ múa đao Tân Đình Hầu thi triển Nhiên Mộc Đao Pháp!

Kín không kẽ hở, chặn đứng tất cả lông đen!

Trong không khí không ngừng vang lên từng tiếng kêu thảm thiết thê lương! "Tiểu ca, đao pháp ngầu vãi!" Vương Bàn Tử khen một câu.

Ngay lúc đó, Hồ Bát Nhất thần sắc nghiêm lại, quát: "Tiểu ca, mau lui lại, dưới chân cậu có lông đen!" Nghe tiếng Hồ Bát Nhất, Lục Vũ theo bản năng lùi lại một bước.

Chương 37

Cúi đầu nhìn, nơi hắn vừa đứng hãi nhiên có vô số sợi lông đen!

Hơn nữa còn có lông đen không ngừng bắn tới từ bên cạnh, tụ lại một chỗ.

Lục Vũ quay đầu, lại nhìn thấy cỗ quan tài đá kia.

Những sợi lông đen đó trông như bắn ra từ quan tài đá!

Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, quát: "Lão Hồ, bảo vệ Bàn Tử, Anh Tử, tôi qua đó xem là cái trò trống gì!" Nói đoạn, Lục Vũ phóng người vọt tới trước quan tài đá.

Tiên Thiên Công thôi thúc, khí lực hắn cực lớn, dùng sức đẩy mạnh hất tung tảng đá lớn trên quan tài, lộ ra một cỗ quan tài gỗ thuần màu đen.

Quan tài lớn màu đen, công nghệ tinh xảo, tuyệt không phải vật tầm thường.

Đập vào mắt là trên nắp quan tài có vẽ hình ngũ sắc sơn mài thếp vàng.

Hình vẽ bên trên lại không giống trong sách "Quỷ Xuy Đăng" mô tả.

Trong sách, trên nắp quan tài là những thần thú cát tường như tiên hạc, kỳ lân, quy xà, ngụ ý phù hộ chủ nhân trong quan tài sau khi chết thi giải thành tiên.

Nhưng theo Lục Vũ thấy, hình vẽ trên nắp quan tài lại là những ký hiệu kỳ quái, giống như... bùa chú!

Từng lá bùa đó, cũng không biết dùng bí pháp gì mà ngàn năm sau

màu sắc vẫn diễm lệ như mới!

Màu sơn đỏ nhìn đỏ lòm, dữ tợn đáng sợ! "Đù má!

Thứ này sợ lửa!

Tiểu ca, đừng sợ, tôi tới giúp cậu đây!" Lúc này Vương Bàn Tử cuối cùng cũng làm xong bó đuốc, thử dí vào ba quả cầu lông một cái, phát hiện cầu lông sợ lửa, hắn lập tức hăng hái!

Hét lên một tiếng, hắn giơ thẳng bó đuốc, bảo vệ Hồ Bát Nhất, Anh Tử từ từ tiến lại gần Lục Vũ. "Cẩn thận chút!" Lục Vũ dồn hết sự chú ý vào quan tài đen, không thể nói nhiều với họ.

Bởi vì hắn cuối cùng cũng nhận ra bùa chú trên nắp quan tài đen! [Tên vật phẩm: Thất Sát Hắc Quan] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Thất Sát Tỏa Hồn Trận] [Mô tả vật phẩm: Thất Sát Tỏa Hồn Trận, do quan tài gỗ Nam Mộc tơ vàng dùng người sống làm vật dẫn nhập quan, yêu ma quỷ quái Thất Sát khốn giữ vong hồn, cho đến khi hồn phi phách tán, Thất Sát Hắc Quan sẽ dung hợp với vong hồn, có thể sinh ra Phệ Hồn Cự trong quan tài gỗ Nam Mộc tơ vàng.

Sau khi Phệ Hồn Cự sinh chín đóa hoa, Thất Sát Hắc Quan hấp thụ Phệ Hồn Cự cùng đồng nam, đồng nữ tùy táng, lấy hài cốt vong hồn làm dẫn, có thể thành Thất Sát!

Thất Sát giữ mộ, thần tiên cũng khó thoát!] Hóa ra là thủ đoạn để phòng trộm mộ!

Nhưng dùng người sống làm vật dẫn, thủ đoạn này vị chi là quá âm độc!

Chờ đã...

Thất Sát!

Nếu là Thất Sát, thì Hóa Sát Phù có tác dụng không?

Lục Vũ thoáng kinh ngạc, rồi quay đầu nhìn tình hình bên cạnh.

Ba quả cầu lông đang lơ lửng cách họ vài mét, thỉnh thoảng bắn ra một luồng lông đen, bị đuốc của Vương Bàn Tử đốt trụi. "Bàn Tử, cẩn thận chút.

Tiểu ca, cậu trông chừng cho tôi, tôi phải vẽ bùa." "Được." Hồ Bát Nhất chỉ sững lại một chút rồi gật đầu, đi đến bên Lục Vũ, nắm chặt dao rựa cảnh giác nhìn quan tài đen.

Phù...

Lục Vũ ngưng thần tĩnh khí, hồi tưởng lại hình dạng Hóa Sát Phù trong đầu, cắn nát đầu ngón tay trỏ, vung tay vẽ thẳng Hóa Sát Phù lên quan tài!

Bùa Hóa Sát truyền từ Trương Thiên Sư to cỡ hai bàn tay, hình dạng vô cùng phức tạp.

Bên trên toàn là những đường nét kỳ quái, không có một chữ nào.

Lục Vũ lại là lần đầu vẽ nên khó tránh khỏi hơi chậm.

Tuy nhiên, vài phút sau hắn vẫn vẽ xong.

Khi nét bút cuối cùng hạ xuống, có thể thấy Hóa Sát Phù của hắn lóe lên một tia kim quang nhàn nhạt.

Kim quang lóe lên rồi tắt, cũng không biết rốt cuộc có hiệu quả hay không.

Bên kia, Vương Bàn Tử bỗng lên tiếng: "Lão Hồ, Tiểu ca, ba quả cầu lông kia chui tọt vào trong quan tài Kim Ti Nam Mộc rồi!" Lời vừa dứt, Lục Vũ bỗng sinh lòng cảnh giác, theo bản năng muốn lùi lại.

Chỉ là chưa kịp lùi, nắp quan tài đen trước mặt bỗng nổ tung!

Chương 38

Một vuốt quỷ lông lá đen sì mạnh mẽ chộp tới cổ họng Lục Vũ!

Hồ Bát Nhất thủ ngay bên cạnh Lục Vũ, vừa thấy vuốt đen xuất hiện, dao rựa trong tay không chút do dự chém xuống!

Thủ khởi đao lạc, vuốt đen đứt lìa! "Kéttt!" Sau một tiếng kêu thảm thiết thê lương, từ trong quan tài đen, một con đại tống tử toàn thân lông đen đứng thẳng dậy! "Hắc Hung!" Hồ Bát Nhất sắc mặt đại biến, buột miệng kinh hô!

Theo kiến thức hắn được giáo dục từ nhỏ, cương thi lông đen còn gọi là Hắc Hung, thuộc loại cương thi cấp thấp nhất nhưng cũng thường gặp nhất.

Theo lời ông nội Hồ Quốc Hoa của hắn, thấy lông đen cứ phang thẳng tay là được!

Có kinh nghiệm diệt đại tống tử lông xanh lúc trước, Hồ Bát Nhất đối mặt với cương thi lông đen chỉ thoáng sững sờ rồi vung dao rựa chém thẳng vào tay trái nó!

Cùng lúc đó, Lục Vũ vung đao Tân Đình Hầu chém thẳng vào cổ cương thi lông đen!

Đao Tân Đình Hầu lóe ánh lửa nhạt, dưới sự gia trì của Nhiên Mộc Đao Pháp có sức sát thương cực lớn với nó!

Gần như không gặp trở ngại gì, sau một tiếng "rắc" giòn tan, đầu cương thi lông đen rơi xuống đất!

Đám lông đen đó càng phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt bong ra khỏi người cương thi, rụt hết vào trong quan tài đen lớn, chớp mắt đã biến mất tăm tích.

Không còn lông đen của hoa Phệ Hồn, cỗ đại tống tử lông đen kia không chống đỡ nổi nữa, lập tức tan rã. "Rào rào!" Tan thành một đống hài cốt, giống hệt con đại tống tử lông xanh bị diệt trước đó!

Hồ Bát Nhất mắt chữ O mồm chữ A, nuốt nước bọt, có chút không dám tin.

Chỉ một đao thế thôi là giải quyết xong?

Vương Bàn Tử càng không dám tin, vẻ mặt đầy hưng phấn: "Vãi chưởng!

Tiểu ca!

Cậu... quá ngầu rồi đấy!

Con đại tống tử này, chỉ một đao là xong phim?" "Không phải đại tống tử." Lục Vũ thần tình vẫn cảnh giác nhìn đống hài cốt, cẩn thận tìm kiếm tung tích đám lông đen kia.

Một bên Hồ Bát Nhất cũng phản ứng lại, giải thích: "Cổ thi vừa rồi có khả năng bị đám lông đen quái dị kia nhập vào nên mới vùng dậy, chắc không phải Hắc Hung." "Tiểu ca, cậu biết cái thứ lông đen đó à?" "Đám lông đen đó là Phệ Hồn Cự." Lục Vũ vừa quan sát tình hình xung quanh vừa giải thích đơn giản những gì mình biết.

Đương nhiên hắn không giấu giếm gì, kể cả chuyện Thất Sát Hắc Quan cũng nói luôn.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nghe xong sắc mặt đều trở nên khó coi.

Một lúc sau, vẫn là Vương Bàn Tử xốc khẩu súng máy lên phá vỡ sự im lặng.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu ca, theo cách nói này thì chúng ta phá hủy cả hai cái quan tài này đi là xong chứ gì?" "Đợi đã."

Lục Vũ nhíu mày, không để Vương Bàn Tử ra tay.

Hắn luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Thất Sát Hắc Quan và Phệ Hồn Cự tuyệt đối là thứ tà ác.

Nhưng Phệ Hồn Cự có thể nở ra ba đóa hoa trong yếu sai quân Quan Đông, còn có thể khiến cổ thi phát sinh thi biến, lẽ ra không yếu như thế mới phải.

Huống hồ nó còn là độc thảo cộng sinh của Thất Sát Hắc Quan, đợi hoa nở chín đóa là có thể tạo thành Thất Sát giữ mộ.

Loại tà môn ngoại đạo này không nên đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, Anh Tử nhìn thấy đứa trẻ trong quan tài đen, không kìm được thốt lên: "Ái chà má ơi, chính là đứa bé này!

Lúc đầu tôi nhìn thấy chính là đứa bé này!" Đứa bé?

Đúng!

Đứa bé!

Lục Vũ chợt nhớ lại câu giới thiệu của hệ thống về Thất Sát Hắc Quan: "Sau khi Phệ Hồn Cự sinh chín đóa hoa, Thất Sát Hắc Quan hấp thụ Phệ Hồn Cự cùng đồng nam, đồng nữ tùy táng, lấy hài cốt vong hồn làm dẫn, có thể thành Thất Sát!

Thất Sát giữ mộ, thần tiên cũng khó thoát!" Nói cách khác, trong chuyện này, hai đứa trẻ kia cũng rất quan trọng!

Hiện tại hoa Phệ Hồn chỉ có ba đóa, đứa trẻ vẫn chưa bị Thất Sát Hắc Quan nuốt chửng, vong hồn chúng mới du dang trong yếu sai quân Quan Đông.

Cực kỳ có khả năng, đứa trẻ đang cầu cứu bọn họ!

Lúc này Vương Bàn Tử cũng hét lên: "Không sai, lúc trước dọa tao

chính là cái thằng nhãi ranh này!

Tao bắn chết mày!" "Bàn Tử!" Lục Vũ vội mở miệng, vươn tay ngăn Vương Bàn Tử lại: "Cậu đừng động đậy, canh chừng quan tài Kim Ti Nam Mộc, chú ý xung quanh xem có động tĩnh của Phệ Hồn Cự không.

Chương 39

Lão Hồ, anh giúp tôi canh chừng một chút, tôi xem rốt cuộc là chuyện gì." Nói xong, ánh mắt Lục Vũ lại rơi vào trong quan tài đen.

Chỉ thấy hai đầu quan tài là một nam một nữ hai đứa trẻ.

Dáng vẻ chừng năm sáu tuổi, mặt mũi sống động như thật.

Bé trai đầu buộc chỏm tóc hướng lên trời, bé gái tóc búi hai bên, nhìn là biết đồng nam đồng nữ tuẫn táng cho Đạo quân.

Trên người chúng còn có những vết lốm đốm thủy ngân rõ rệt. "Haizz..." Lục Vũ khẽ thở dài, lẩm bẩm: "Các ngươi vốn là những đứa trẻ sống vô tư, vì để bồi táng cho Đạo quân mà phải uống thủy ngân khi còn sống.

Thậm chí đỉnh đầu, sau lưng, lòng bàn chân còn bị người ta khoét lỗ, rót đầy thủy ngân vào...

Chết rồi còn bị dùng bột thủy ngân trát khắp người, nhốt trong quan quách." Nghe Lục Vũ lẩm bẩm, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử vẻ mặt đều trở nên nghiêm nghị hơn nhiều.

Nhất là Hồ Bát Nhất, hắn từng nghe tổ phụ Hồ Quốc Hoa kể về cổ mộ đời Nguyên từng khai quật ở Kinh thành.

Đồng nam đồng nữ bồi táng trong mộ đó cũng bị người ta dùng thủ đoạn thảm vô nhân đạo này... "Các ngươi dẫn chúng ta tới đây là muốn chúng ta giúp các ngươi nhập thổ vi an sao?" Lục Vũ nhìn hai đứa trẻ, khẽ nói: "Vậy ta sẽ thử xem có thể hóa giải sát khí trên người các ngươi không." Nói rồi Lục Vũ lại cắn nát đầu ngón tay, trực tiếp viết Hóa Sát Phù lên người đứa trẻ.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất sắc mặt hơi đổi, muốn nhắc Lục Vũ làm

vậy có khả năng gây thi biến.

Nhưng nghĩ đến việc vừa rồi đã diệt hai con tống tử, hắn vẫn không nói gì, chỉ nắm chặt dao rựa, thần tình cảnh giác!

Lục Vũ vẽ bùa lên người đồng nam xong lại vẽ lên người đồng nữ.

Rất nhanh, hai lá Hóa Sát Phù đã in lên người đồng nam đồng nữ.

Lục Vũ nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Qua một lát, dị biến nảy sinh.

Hóa Sát Phù màu đỏ không biết vì sao lại từ từ biến mất!

Khoảnh khắc tiếp theo... "Cảm ơn Trương Đạo Quân!" "Cảm ơn Trương Đạo Quân!" Hồn phách đồng nam đồng nữ lơ lửng xuất hiện giữa không trung, nhìn Lục Vũ, cung kính hành lễ! "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử giật mình, mặt đầy hãi nhiên, theo bản năng lại giơ súng máy lên!

Lục Vũ sững người.

Vốn dĩ hắn dùng "Hóa Sát Phù" cũng chỉ là "ngựa chết chữa thành ngựa sống", nghĩ rằng hai đứa trẻ trong Thất Sát Hắc Quan rất có thể cũng bị sát khí khống chế.

Không ngờ Hóa Sát Phù lại thực sự có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Hai đứa trẻ vẻ mặt đầy cảm kích, liên tục nói "Cảm ơn Trương Đạo Quân". "Trương Đạo Quân, là vì cái bùa này là của Trương Thiên Sư nên chúng nhận ra sao?" Lục Vũ thầm nghĩ, nhìn hai đứa trẻ, cảm thấy hồn phách chúng trông không có tà khí, bèn xua tay nói: "Hai ngươi đi vãng sinh đi." "Trương Đạo Quân!" Bé trai bỗng nhiên sắc mặt trở nên sợ hãi, giọng nói càng thêm lo lắng: "Nơi này không thể ở lâu, các ngài mau đi đi!

Phệ Hồn Cự sắp quay lại rồi!

Đợi nó quay lại, các ngài sẽ không đi được đâu!" Cảnh tượng này quá mức quỷ dị.

Nhưng Vương Bàn Tử chỉ giơ cao bó đuốc, cười lạnh: "Chỉ là cỏ độc, Bàn gia đốt một mồi lửa là xong!" "Vô dụng thôi!" Biểu cảm bé trai càng thêm gấp gáp: "Đạo quân, mau đi đi!

Nó đã nở chín đóa hoa, Thất Sát Hắc Quan căn bản không chế ngự được nó!

Vừa rồi ba đóa hoa chỉ là phân nhánh của nó, không phải bản thể!

Bản thể của nó sắp về rồi!

Nó đã...

đã sắp thành Phệ Hồn Yêu rồi!" Lục Vũ nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Ý là sao?" Đúng lúc này, bé gái bỗng hét lên một tiếng, nấp vội ra sau lưng bé trai.

Bé trai cũng run lẩy bẩy, thần sắc hoảng trương: "Muộn rồi, không đi được nữa, nó đã về..." Bé trai như bỗng hạ quyết tâm, nghiến răng nói: "Đạo quân, lần này huynh muội ta có thể thoát khỏi trận Thất Sát, toàn bộ nhờ Đạo quân hóa giải sát khí!

Huynh muội chúng ta không có gì báo đáp, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian cản nó, Đạo quân ngài mau đi...

Đạo quân!" Biểu cảm bé trai đột nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng, nhìn Lục Vũ, thấp giọng nói: "Nếu ngày khác Đạo quân tìm được 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích', còn mong Đạo quân..." "Khoan đã!" Lục Vũ bỗng phản ứng lại, cắt ngang lời bé trai, sờ vào người tìm thấy 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích', nói: "Nhóc con, cái ngươi vừa nói có phải là cái này không?" "A!

Chính là nó!

Muội muội, có cứu rồi, có cứu rồi!" Bé trai lập tức mừng rỡ, còn chưa đợi Lục Vũ hỏi xem chuyện gì, đồng nam đồng nữ nhìn nhau gật đầu, thân hình lóe lên, lao cả về phía Lục Vũ.

Đến trước mặt Lục Vũ, chúng chui tọt vào trong ngọc bích.

Hai miếng ngọc bích lập tức bay lên bán không, từ từ xoay tròn, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Chương 40

"Đây là..." "Đẹp quá..." "Đáng tiền!" Hồ Bát Nhất, Anh Tử, Vương Bàn Tử mỗi người một câu cảm thán.

Chỉ là ngay sau đó, một tràng tiếng "cộp, cộp, cộp" vang lên khiến họ không kịp cảm thán tiếp!

Chỉ thấy quan tài Kim Ti Nam Mộc lúc này bỗng nhiên nổ tung!

Vô số dây leo chui ra từ trong quan tài lớn!

Dây leo có to có nhỏ, to như cánh tay, nhỏ tựa roi da!

Nó như con rắn trườn bò, không ngừng cuộn tròn trên vị trí cũ của quan tài Kim Ti Nam Mộc, rất nhanh đã cao bằng một người, cả hình dạng trông thực sự giống hình người.

Trên đỉnh khối dây leo đen kịt, lơ lửng chín đóa cầu lông đen, chính là hoa Phệ Hồn!

Cảnh tượng này trông quỷ dị đến cùng cực!

Trong không khí thậm chí còn truyền đến từng trận cười quái dị "kiệt kiệt" như quỷ khóc sói gào.

Lục Vũ siết chặt đao Tân Đình Hầu, thần sắc ngưng trọng!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chỉ đợi Lục Vũ ra lệnh là động thủ ngay.

Đúng lúc này, chín đóa hoa Phệ Hồn mạnh mẽ co rút lại. "Tới rồi!" "Cẩn thận!" Lục Vũ giơ ngang đao Tân Đình Hầu, âm thầm vận Tiên Thiên Công!

Chỉ có điều... 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích' vẫn luôn xoay tròn trên không trung lúc này bỗng tỏa hào quang chói lọi, bao trùm lấy hoa

Phệ Hồn.

Ngay sau đó, từ hư không truyền đến tiếng gọi lo lắng của bé trai: "Trương Thiên Sư!

Phệ Hồn Cự đã biến đổi lợi hại hơn trước, chúng ta chỉ có thể tạm thời khống chế nó, xin ngài dùng tinh huyết đầu ngón tay viết bùa hóa sát!

Bản thể của nó nằm ngay trên quan tài Kim Ti Nam Mộc, là một bông hoa nhỏ màu đen!" "Được!" Lục Vũ lập tức hiểu ra, bé trai coi hắn là hậu nhân của Thiên Sư Trương Đạo Lăng, theo thói quen gọi hắn là Trương Thiên Sư.

Lục Vũ đáp một tiếng, sấn hai bước đến gần, cúi đầu nhìn, rất nhanh tìm thấy một mẩu gỗ quan tài vỡ, trên đó có một bông hoa nhỏ màu đen.

Không do dự, Lục Vũ lại cắn nát đầu ngón tay, vẽ thêm một lá Hóa Sát Phù lên gỗ quan tài.

Khi nét bút cuối cùng hạ xuống, một luồng kim quang ẩn hiện, Hóa Sát Phù như sống lại, hóa thành một quầng sáng vàng bay lên gỗ quan tài.

Trong không khí thấp thoáng truyền đến một tiếng gầm giận dữ!

Theo tiếng gầm đó, một con thú nhỏ màu vàng kim xuất hiện trước mắt mọi người.

Tuy con thú vàng rất nhỏ, chỉ bằng quả bóng đá, nhưng Phệ Hồn Cự to lớn đen kịt kia lại không hề có chút năng lực kháng cự nào, trông như bị nó hút vào miệng!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt mà cứng họng!

Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ không thể tin nổi, chỉ thấy hoa cả mắt.

Hắn dụi mắt thật mạnh, ngẩn ngơ nói: "Lão Hồ, tôi không nhìn nhầm chứ?

Tiểu ca cậu ấy... vẽ ra một con quái vật ăn mất Phệ Hồn Cự rồi?

Cứ thế mà...

ăn luôn à?" "Không phải quái vật, tôi nhìn giống...

Kỳ Lân?" Kỳ Lân?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Trong lòng Lục Vũ "thịch" một tiếng!

Trong gói quà tân thủ hệ thống thưởng trước đây có một món chính là Máu Kỳ Lân.

Nhưng bao lâu nay Lục Vũ không phát hiện Máu Kỳ Lân có tác dụng gì.

Mãi đến bây giờ...

Máu Kỳ Lân có tác dụng đuổi côn trùng, trừ tà, đuổi quỷ.

Lục Vũ dùng tinh huyết đầu ngón tay vẽ Hóa Sát Phù, huyễn hóa ra thần thú Kỳ Lân nuốt chửng Phệ Hồn Cự.

Hắn tự nhiên nghĩ ngay đến Máu Kỳ Lân của mình.

Nhưng tại sao trước đó lại không có hiệu quả?

Chương 41

Ngẫm nghĩ một chút, Lục Vũ trong lòng chợt hiểu.

Trước đó không phải không hiệu quả, mà là hắn không để ý.

Hoặc nói cách khác, dù là phá Khí Sát Trận của quan tài đen hay hóa giải cho đồng nam đồng nữ đều không gây ra động tĩnh quá lớn, Kỳ Lân không xuất hiện.

Mãi đến khi gặp Phệ Hồn Cự trước mắt, Kỳ Lân cuối cùng mới hiển thánh.

Nghĩ cũng phải, nếu không mang trong mình dòng máu Kỳ Lân, hắn vừa mới học "Hóa Sát Phù" sao có thể thuận lợi như vậy?

Rất nhanh, Phệ Hồn Cự đáng sợ lúc trước đã hoàn toàn biến mất không dấu vết, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Lúc này, 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích' đang xoay tròn trên không trung cuối cùng cũng dừng lại, từ từ hạ xuống.

Lục Vũ đưa tay đón lấy hai miếng ngọc bích, hồn phách hai đứa trẻ lại hiện ra. "Cảm ơn Trương Thiên Sư, cảm ơn Trương Thiên Sư." "Không có gì, các ngươi đi vãng sinh đi." "Chuyện này..." Bé trai do dự một chút, nghiến răng lấy hết dũng khí nói: "Có thể làm phiền Thiên Sư khâm liệm lại thi cốt cho muội muội ta không, ta nguyện ở bên hầu hạ Thiên Sư, vĩnh thế không rời." Nghe vậy, Lục Vũ hiểu ra.

Thường ngôn nói, nhập thổ vi an.

Giờ đây tuy hồn phách bọn họ đã không bị Thất Sát khống chế, nhưng muốn vãng sinh luân hồi thì thi cốt vẫn cần bụi về với bụi, đất về với đất. "Không sao." Lục Vũ khẽ cười nói: "Huynh muội các ngươi cùng đi vãng sinh đi, lát nữa lúc rời đi, ta sẽ mang di cốt các

ngươi ra ngoài an táng." "Đa tạ Thiên Sư, đa tạ Thiên Sư!" Đồng nam đồng nữ mừng rỡ quá đỗi, ngay giữa không trung hành đại lễ tam quỳ cửu khấu với Lục Vũ.

Đợi chúng hành lễ xong, Lục Vũ nhớ ra một chuyện, tò mò hỏi: "Sao hai đứa có thể chui vào trong 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích' được?" Đồng nam đồng nữ nhìn nhau, kể lại một đoạn vãng sự đau khổ.

Hai đứa chúng nó làm đồng nam đồng nữ bồi táng, ngoài nghi thức bồi táng ra còn tồn tại để bảo vệ mộ chủ.

Chủ nhân của cỗ Thất Sát Hắc Quan này là gia nô của Hoàn Nhan Tông Vọng - con thứ của Kim Thái Tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Việc đặt hắn vào Thất Sát Hắc Quan vốn dĩ là để hắn hóa thân thành Thất Sát, bảo vệ mộ huyệt của Hoàn Nhan Tông Vọng.

Người thiết kế mộ huyệt lo lắng tên nô tài giữ mộ sau khi hóa thân thành Thất Sát sẽ gây họa thế gian, nên mới dùng cách quán chú thi sát (chính là cái xác Lục Vũ phát hiện lúc đầu), lại để lại 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích'.

Thi sát và Thất Sát có cảm ứng lẫn nhau.

Nếu Thất Sát xuất thế gây họa, Thi sát sẽ tỉnh lại, mang theo ngọc bích tìm đến đồng nam đồng nữ để trấn áp Thất Sát.

Kết quả... có lẽ do quân Nhật khi xây dựng yếu sai ngầm đã phá hoại bố cục cả mộ huyệt, dẫn đến nhiều biến số xảy ra, tạo thành cục diện như bây giờ.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nghe mà tấm tắc lạ kỳ, lại có chút cảm khái bùi ngùi.

Vương Bàn Tử thì hưng phấn: "Nhóc con, có biết mộ Hoàn Nhan Tông Vọng ở đâu không, trong đó chắc chắn có nhiều bảo bối lắm!"

"Không biết." "Không biết." Đồng nam đồng nữ đều lắc đầu phủ định.

Vương Bàn Tử lập tức tiếc nuối ra mặt. "Được rồi, đừng nghĩ mấy thứ đó nữa." Lục Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử: "Chuyến này chúng ta thu hoạch đã đủ nhiều rồi.

Tôi thấy cũng nên thu dọn rồi ra ngoài thôi." Lục Vũ thầm tính toán, ra ngoài siêu độ cho hai đứa trẻ xong là chuyến thám hiểm lần này coi như hoàn thành, không biết hệ thống sẽ thưởng gì đây? "Có lý." "Không sai!" Hồ Bát Nhất và Anh Tử rất tán đồng, Vương Bàn Tử thì cười hì hì trêu: "Trương Thiên Sư nói cấm có sai." Mấy người không nói nhiều nữa, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất mỗi người vác một di hài đồng nam đồng nữ chứa đầy thủy ngân, Vương Bàn Tử ôm đồ thu hoạch được trong mộ, dắt theo ba con chó ngao vô dụng đi về phía ám đạo bọn họ dùng để vào yếu sai quân Quan Đông.

Đi đến gần, Lục Vũ bỗng vươn tay chặn mọi người lại, tay phải tự nhiên nắm chặt đao Tân Đình Hầu, thần sắc vô cùng ngưng trọng!

Hắn ngửi thấy trong không khí nồng nặc mùi máu tanh!

Mùi này lúc bọn họ mới đến tuyệt đối không có!

Dần dần, không chỉ Lục Vũ ngửi thấy, ba con chó ngao cũng vì mùi máu tanh trong không khí mà trở nên bất an, liên tục dùng móng cào xuống nền xi măng...

Phát hiện của Lục Vũ khiến tim mọi người thót lên tận cổ họng.

Phát hiện mùi máu tanh ở yếu sai quân Quan Đông, ai cũng không biết là có ý gì.

Việc này rất khó phán đoán!

Nhất là mùi máu tanh rất nồng, rõ ràng là máu tươi!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Hai người đã có sự ăn ý.

Hồ Bát Nhất dứt khoát giao thi hài đồng nam cho Vương Bàn Tử, nắm chặt dao rựa đi chốt đuôi đội hình.

Lục Vũ sức rất khỏe, đứa trẻ nặng vài chục cân chứa đầy thủy ngân không ảnh hưởng đến hoạt động của hắn, hắn vẫn cõng đứa bé, từ từ tiến về phía trước, cẩn thận đề phòng.

Theo bước chân hắn, mùi máu tanh trong không khí ngày càng nồng nặc.

Hơn nữa thấp thoáng còn nghe thấy tiếng "tí tách", "tí tách".

Chương 42

Trong hoàn cảnh trống trải thế này, một chút âm thanh nhỏ cũng đủ khiến người ta tê da đầu!

Rất nhanh, Lục Vũ lại dừng bước, chỉ tay về phía trước.

Vương Bàn Tử, Anh Tử sắc mặt nháy mắt đại biến!

Cách đó hơn mười mét là mật thất ám đạo bọn họ dùng để vào đây.

Mà nền đất chỗ đó đã bị máu tươi nhuộm đỏ!

Cảnh tượng này cực kỳ đáng sợ!

Anh Tử theo bản năng hét lên một tiếng!

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất giơ đèn pin soi tứ phía. "Không có dấu chân, không giống như có thứ gì ở đây." "Liệu có phải..." Hồ Bát Nhất nhớ ra một chuyện, nói: "Liệu có phải là đám gấu đen cứ đi theo chúng ta không?" "Có khả năng." Tuy đoán được đáp án nhưng đáp án này không khiến mọi người thả lỏng.

Nhất là Lục Vũ...

Đám gấu đuổi họ vào đây ít nhất cũng mấy chục con!

Giờ nhìn tình hình này, e là bị diệt cả đàn rồi.

Theo tình hình ở Dã Nhân Câu, có thể diệt cả đàn gấu chỉ có một loại sinh vật: Thảo nguyên đại địa lại (Lười đất thảo nguyên)!

Không ngờ trong cổ mộ và yếu sai không gặp Thảo nguyên đại địa lại, giờ sắp ra ngoài lại có khả năng bị nó chặn cửa. "Tiểu ca, để tôi mở đường." Vương Bàn Tử có lẽ cảm thấy mình nãy giờ chưa có cơ hội thể hiện, đột nhiên lên tiếng. "Cậu đừng vội." Lục Vũ lắc đầu, đặt

di hài đồng nữ xuống, men theo thang leo lên, khẽ mở cửa ám đạo hé ra một khe nhỏ, quan sát kỹ lưỡng.

Ngoài ám đạo trời sáng rõ, liệt dương trên đầu.

Đập vào mắt là cái lều cỏ vốn dĩ lành lặn giờ đã sập.

Xung quanh ngoài những thi hài kia còn có thêm rất nhiều xác gấu.

Và ngoài xác gấu ra còn có rất nhiều quái vật ngoại hình giống gấu nhưng mặt giống khỉ đầu chó, mũi khoằm như chim ưng, mắt đỏ ngầu, cổ rất dài, da vừa đen vừa cứng.

Chính là Thảo nguyên đại địa lại!

Tuy nhiên, mấy con Thảo nguyên đại địa lại đều đã chết không thể chết hơn, chắc là vừa rồi đánh nhau với đàn gấu nên lưỡng bại câu thương.

Lục Vũ lại quan sát kỹ, xác định không có vấn đề gì khác mới quay đầu nói: "Không sao, an toàn." Nói xong, hắn hất tung nắp hầm, chui ra đầu tiên, cảnh giác canh giữ lối vào.

Sau hắn, Vương Bàn Tử cõng thi thể hai đứa trẻ ra trước, rồi đến ba con chó ngao, cuối cùng mới là Anh Tử, Hồ Bát Nhất.

Mấy người lên đến nơi, nhìn cảnh tượng máu me bên ngoài đều rùng mình kinh hãi!

Nhưng ba con chó ngao thì tỉnh cả người, lao ngay đến bên xác một con gấu định đánh chén! "Cút!" Anh Tử lao tới đá cho lũ chó dạt sang một bên, bực mình mắng: "Chả làm được cái tích sự gì chỉ biết ăn!

Đợi tao lấy mật gấu với tay gấu xong mới cho chúng mày ăn!" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ba người nhìn nhau cười, trong lòng đều sinh ra cảm giác như vừa trở về từ cõi chết. "Ánh nắng này

phê thật đấy!" Vương Bàn Tử phơi mình dưới nắng, vẻ mặt khoan khoái.

Lục Vũ ngẫm nghĩ, quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, chỉ vào xác Thảo nguyên đại địa lại hỏi: "Lão Hồ, con này là con gì?" "Hả?

Đây là...

Thảo nguyên đại địa lại?" Hồ Bát Nhất đưa ra đáp án, khẳng định suy đoán của Lục Vũ.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của hắn lại khiến Lục Vũ không còn lo lắng về loài vật này nữa. "Con Thảo nguyên đại địa lại này đúng là hiếm thấy.

Lần trước tôi gặp là nhìn thấy tiêu bản trong sở thú.

Tôi nhớ trên đó giới thiệu nói chúng vốn sống trong hang động dưới lòng đất, bình thường không thấy ánh mặt trời, chỉ thích ăn dơi, chuột đất, trăn rắn các loại.

Săn mồi cũng là lấy tĩnh chế động, rất ít khi chủ động xuất kích.

Chúng thích lẩn trốn trong bóng tối, nằm im bất động, đợi động vật đi qua mới đột ngột thò cái mồm to ra đớp gọn đối phương nhanh như chớp.

Tôi đoán nó là loài 'kiến quang tử' (gặp ánh sáng là chết), gặp phải loại chủ động tấn công như gấu đen thì không thích ứng kịp, kết quả lưỡng bại câu thương." "Quản nó thế nào, dù sao cũng hời cho chúng ta." Vương Bàn Tử cười hì hì nói: "Tối nay chúng ta phát tài rồi!" Lời vừa dứt, bầu trời bỗng vang lên một tiếng sấm kinh hoàng!

Ngay sau đó, bầu trời vốn đang vạn dặm không mây, chỉ trong nháy mắt đã tối sầm lại!

“Mẹ kiếp, vừa mới nắng chang chang một lúc mà trời đã sắp mưa,

cái vận khí quỷ quái gì thế này." Vương Bàn Tử nhìn thời tiết, bất mãn lầm bầm một tiếng.

Chương 43

"Không đúng lắm." Lúc này, Hồ Bát Nhất lắc đầu, thần sắc ngưng trọng!

Anh cũng không nói rõ được là tại sao, nhưng cứ cảm giác có chỗ nào đó không ổn.

Vương Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm: "Lão Hồ, chúng ta đều ra ngoài rồi, cậu đừng có lẩm bẩm như lên đồng nữa được không." Hồ Bát Nhất nhíu mày chặt, ngẩng đầu nhìn trời, không nói gì.

Bên cạnh, Lục Vũ nhướng mày, cũng cảm giác có chút không đúng, có cảm giác âm tà.

Khoan đã...

Hắn bỗng nhiên nhớ ra một chuyện!

Trong sách 《Quỷ Thổi Đèn》, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bọn họ sau khi từ Quan Đông quân yếu tắc đi ra, liền nhờ người trong thôn đánh xe vào núi chuyển vật tư.

Trong quá trình chuyển vật tư, có ba người phụ nữ trong thôn bị đi lạc.

Sau này trong quá trình tìm kiếm ba người đó, bọn họ phát hiện ra một cái hố chôn vạn người.

Trong hố, đều là dân công bị lũ Hán gian năm xưa tu sửa Quan Đông quân yếu tắc sát hại.

Theo thuyết pháp trong sách, có một đám dã quỷ bị bảy cây hòe kiềm chế, không cách nào rời đi, bọn chúng muốn mượn cơ hội thiên địa biến sắc để bỏ trốn.

Sau đó Hồ Bát Nhất đã hủy bảy cây hòe, siêu độ cho những cô hồn dã quỷ đó. ...

"Bảy cây hòe đó, liệu có liên quan đến Thất Sát Tỏa Hồn Trận hay không?" Lục Vũ sau khi nghĩ đến khả năng này, do dự một lát, bèn đem suy nghĩ của mình nói với Hồ Bát Nhất.

Đương nhiên, hắn không trực tiếp đề cập đến chuyện bảy cây hòe, chỉ nói qua một chút liệu có phải là chuyện oan hồn lao công hay không.

Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ, gật đầu: "Có khả năng.

Khả năng oan hồn của những lao công kia vốn dĩ cũng bị Thất Sát Tỏa Hồn Trận vây khốn, chúng ta ở bên dưới đã phá Thất Sát Hắc Quan, những oan hồn kia muốn chuyển thế, lúc này mới dẫn đến thiên địa sắc biến." "Còn có một việc, các cậu có nhớ lúc chúng ta ở trong thôn, cha của Yến Tử từng nói, trận chiến nổi tiếng năm đó quân Mông Cổ đại phá chủ lực quân Kim, chính là ở ngay gần đây.

Nghe nói thi thể mấy chục vạn quân Kim chất thành núi, lúc người Mông Cổ dọn dẹp chiến trường, đã thảo thảo ném thi thể bọn họ vào Dã Nhân Câu, nghe nói năm đó lấp bằng cả cái sơn cốc." ...

"Nghĩ như thế thì cô hồn dã quỷ ở Dã Nhân Câu nhiều không đếm xuể!" Mấy câu nói vừa thốt ra, Anh Tử lại cảm thấy da đầu tê dại từng cơn.

Nhất là lúc này không thấy mặt trời, gió nhẹ thổi qua, toàn thân trên dưới đều nổi da gà.

Vương Bàn Tử thì lại có chút quen rồi, nhìn tứ phía, tùy tiện hỏi: "Vậy tính sao đây?

Trương Thiên Sư đến làm phép à?" Lục Vũ dở khóc dở cười, bất đắc dĩ lắc đầu: "Bàn Tử, cậu đừng có nói nhảm nữa, tôi chỉ là cơ

duyên trùng hợp, học được một cái Long Hổ Sơn Hóa Sát Phù mà thôi." Nói xong, Lục Vũ quay sang Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, chúng ta tìm quanh đây xem sao, nếu tìm được chỗ, có thể siêu độ thì siêu độ cho bọn họ." "Tiểu ca nhi, hai đứa nhỏ kia cũng là quỷ, để bọn nó tìm, chắc dễ hơn chúng ta tìm chứ nhỉ?" Vương Bàn Tử bỗng nhiên mở miệng.

"Bàn Tử, lần này cậu nói đúng trọng điểm rồi đấy." Lục Vũ sững người một chút, không ngờ Vương Bàn Tử còn có thể nói ra một câu có ý tưởng đàng hoàng.

Lục Vũ lập tức đi sang một bên, lấy ra một miếng 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích', đặt lên người đồng nam.

Một khắc sau, đồng nam xuất hiện giữa không trung, tò mò nhìn quanh một chút, lập tức hành lễ với Lục Vũ: "Trương Thiên Sư." "Gần đây có phải có cô hồn dã quỷ bị khóa lại không?

Ngươi có thể cảm giác được không?" "Được được!

Về phía Bắc hơn ba dặm, con cảm giác được bên kia có rất nhiều rất nhiều người..." "Tốt." Lục Vũ gật đầu, thu hồi 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích', để tiểu quỷ tiếp tục nghỉ ngơi, quay đầu gọi Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, chúng ta đi xem thử.

Anh Tử, Bàn Tử, hai người..." "Cùng đi." "Được rồi." Lục Vũ và Vương Bàn Tử, cõng đồng nam đồng nữ, mấy người lập tức đi về phía Bắc.

Không bao lâu sau, một cánh rừng cây đã thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất.

"Chính là chỗ đó." Hồ Bát Nhất nhìn rừng cây, thần sắc ngưng trọng: "Chúng ta sau khi tiến vào Dã Nhân Câu, nhìn thấy cơ bản đều là cây tùng và cây hoa, hầu như không có cây hòe." "Mấy cây hòe già

chết khô kia, quá chướng mắt rồi!" "Cây hòe thì sao?" Vương Bàn Tử có chút thắc mắc.

Hồ Bát Nhất giải thích: "Cây hòe chữ Hán là một chữ Mộc cộng một chữ Quỷ, thuộc tính của nó âm nhất, nếu cây hòe chết khô, càng là âm càng thêm âm.

Trong mười sáu chữ của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, một trong số đó là 'Trấn'.

Xung quanh lăng mộ tuyệt đối không thể có các loại cây như hòe, liễu, xâm chết khô, nếu không vong hồn của người chết sẽ bị âm khí quấn lấy, bị đóng đinh trong vòng vài dặm quanh cây hòe chết, đâu cũng không đi được." "Tôi xem nào...

Ở đây có bảy cây hòe, sắp xếp theo số Bắc Đẩu Tảo Vĩ!" "Không biết rốt cuộc là kẻ nào lại làm ra chuyện thất đức như vậy." "Còn kẻ nào nữa, khẳng định là lũ Hán gian kia!" Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, hận nói: "Thế nào, Bàn gia đập nát mấy cái cây này là được chứ gì?" "Ừ." "Được, vậy để ông đây chặt cây!" "Lão Hồ, anh đưa con sài đao (dao đi rừng) cho Bàn Tử dùng." "A, cái dao cùn này, tôi không muốn dùng." "Bàn Tử, nghe tôi đi, con sài đao này dùng tốt hơn thanh chiến đao Hán gian trong tay cậu nhiều." "Được rồi." Vương Bàn Tử không tình không nguyện đồng ý, xách sài đao đi đến trước cây hòe.

Lục Vũ nắm chặt Tân Đình Hầu Đao, canh chừng ở một bên, tránh sinh ra biến cố khác.

Vương Bàn Tử nói làm là làm, sài đao dùng sức chém một cái, cây hòe khô lập tức phát ra âm thanh nổ lách tách quái dị, khói đen, tàn lửa, theo động tác của Vương Bàn Tử không ngừng xuất hiện.

Hơn nữa, còn có một mùi hôi thối khó ngửi!

“Đù má!

Bàn gia chém chết mày!” Vương Bàn Tử cũng không ngốc, vừa ra sức chặt cây, vừa hét lớn: “Tiểu ca nhi, con sài đao này là bảo bối à!

Lão Hồ, anh không trượng nghĩa nhé, có bảo bối cũng không nói cho tôi biết.

Không được, con sài đao này quy về tôi, để an ủi tâm hồn bị tổn thương của tôi...” Lục Vũ và Hồ Bát Nhất đều bất đắc dĩ lắc đầu, không nói nhiều.

Chương 44

Trong sự bất đắc dĩ, Lục Vũ âm thầm gật đầu.

Màn này, không khác biệt lắm so với trong sách 《Quỷ Thổi Đèn》 miêu tả.

Làm xong chuyện này, chuyến đi Dã Nhân Câu lần này, lại mai táng cho đồng nam đồng nữ, coi như là công đức viên mãn.

Sau khi xử lý xong Thất Tinh Trận bằng cây hòe, Lục Vũ để Hồ Bát Nhất tìm một mảnh bảo địa gần đó, mấy người cùng nhau an táng cho hai đứa nhỏ.

Lần này, hệ thống nhắc nhở rốt cuộc cũng xuất hiện. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành tham tác Quan Đông quân yếu tắc, mộ tướng quân nước Kim, hệ thống thưởng Hoàng Kim Chỉ.】 【Nhắc nhở: Hoàng Kim Chỉ, bắt nguồn từ công phu song chỉ tham động của Phát Khâu Trung Lang Tướng thời cổ đại, sau khi luyện thành, sức mạnh hai ngón tay cực lớn, ổn như thái sơn, có thể dễ dàng phá giải các cơ quan nhỏ bé trong cổ mộ, nhưng đau đớn phải chịu đựng cũng là người thường khó có thể thừa nhận!】 Cái nhắc nhở này...

Lục Vũ không khỏi sững sờ, trong đầu không tự chủ được hiện lên hình tượng Muộn Du Bình Trương Khởi Linh trong Đạo Mộ Bút Ký.

Hoàng Kim Chỉ này, chẳng phải chính là thủ đoạn của Muộn Du Bình sao?

Đang nghĩ ngợi, một cơn đau kịch liệt ập đến, thân thể Lục Vũ run lên, không kìm được phát ra một tiếng kêu đau!

"Tiểu ca nhi?" "Sao thế?" "Không sao!" Lục Vũ cố nén đau đớn,

miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, gượng gạo nói: "Mọi người che giấu lối vào Quan Đông quân yếu tắc cho kỹ, chúng ta thu dọn một chút, quay về Cương Cương Doanh Tử..." Cũng may, cơn đau kịch liệt kia đến nhanh, đi cũng nhanh.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thấy thần sắc Lục Vũ như thường, cũng không lo lắng nữa, theo lời hắn cẩn thận che giấu lối vào Quan Đông quân yếu tắc, lập tức thu dọn đồ đạc, mang theo một đống lớn tay gấu, mật gấu, thu hoạch tràn đầy, đi suốt đêm để kịp về Cương Cương Doanh Tử.

Sau khi về đến thôn, mấy người đều khẩn trương đi tắm rửa, trên người bọn họ đều sắp thối hoắc rồi. ...

Tắm rửa thoải mái xong xuôi, nằm trên kháng, Lục Vũ hồi tưởng lại thu hoạch chuyến đi Dã Nhân Câu này.

Sài đao của cao tăng Thường Chân, Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích, đây là hai kiện pháp khí.

Còn có thiên niên nhân sâm đại bổ, Nhiên Mộc Đao Pháp hệ thống thưởng, Hóa Sát Phù, cùng với Hoàng Kim Chỉ của Phát Khâu Trung Lang Tướng Tiểu Ca!

Đúng rồi, còn có một cái bình rượu nhỏ trừ tà.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lấy bình rượu từ trong hệ thống ra.

Bình rượu trừ tà men xanh hoa băng mai, toàn thể hiện màu lam, bên trên có đồ án hoa mai, nhìn vô cùng tinh xảo.

Lục Vũ vừa mân mê, trong lòng vừa hồi tưởng lại hành trình lần này.

Có thể nói, thu hoạch tràn đầy.

Mà quan trọng nhất là, lần này xuống mộ, đã kiến thức được quá

nhiều thứ.

Lục mao đại tống tử, hay là hắc mao tống tử, Thi Sát Phệ Hồn...

Từng thứ từng thứ phát hiện, trải nghiệm, khiến hắn đối với thế giới này càng thêm tò mò.

Mộ tướng quân nước Kim bình thường đều có cảnh ngộ và cơ duyên như vậy, thế còn Tinh Tuyệt Cổ Thành thì sẽ thế nào?

Khi phát hiện Tinh Tuyệt Cổ Thành, hệ thống liệu có cho hắn một phần thưởng lớn hay không?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ bỗng nhiên nảy sinh hứng thú mãnh liệt đối với Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Hay là...

đi bàn bạc với Lão Hồ một chút?" Trong lòng vừa nảy ra ý nghĩ, Lão Hồ và Vương Bàn Tử liền qua gõ cửa.

"Lão Hồ, Bàn Tử." "Tiểu ca nhi, là chuyện thế này.

Vừa nãy Đại Kim Nha gọi điện thoại cho tôi, nói là mấy ngày nữa ở Kinh thành có một buổi đấu giá.

Bất kể là bán đồ hay mua đồ, buổi đấu giá này đều đáng để đi xem thử, hay là chúng ta về trước?" Lục Vũ nghe xong liền thấy hứng thú, lập tức gật đầu đồng ý.

Chuyện này quyết định xong, mấy người lại nói với Yến Tử và cha Yến Tử một tiếng, sáng mai sẽ đi.

Ông cụ vừa nghe, vành mắt liền đỏ lên, nhưng biết người trẻ tuổi đều có việc, cũng không nói lời giữ lại gì, toét miệng cười: "Tối nay uống rượu, ai không say, người đó là rùa đen rụt đầu." Lục Vũ bọn họ tự nhiên một lời đáp ứng.

Tối hôm đó, miến hầm thịt heo, cơm trắng, rượu trắng, ăn uống

vui vẻ vô cùng.

Đợi đến về sau, Anh Tử cũng xách tay gấu đã làm xong ở nhà mang sang.

Một đám người, càng là vừa ăn vừa uống, nói nói cười cười.

Lục Vũ còn đặc biệt thử cái bình rượu trừ tà men xanh hoa băng mai, một vò rượu lâu năm năm cân, đổ vào một chút vấn đề cũng không có, hắn cũng thuận tiện để mấy người đều uống một ít, có tà trừ tà, không tà phòng bệnh, dù sao cũng không có hại.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lái xe rời đi, tránh cho lúc ly biệt một đám đàn ông ôm đầu khóc rống, không ra thể thống gì.

Trước khi đi, Lục Vũ còn đặc biệt để lại hai cái rễ nhân sâm, coi như là cảm ơn Yến Tử, ông lão và Anh Tử lần này đã chiếu cố.

Một đường xe cộ mệt nhọc, mấy người rốt cuộc cũng về đến Kinh thành.

Chương 45

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trực tiếp theo Lục Vũ về tiểu viện, lại đem tất cả đồ đạc thu được chuyến này chuyển vào trong phòng cất kỹ.

"Lão Hồ, Bàn Tử, có việc này thương lượng với hai người một chút." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, cười nói: "Hai người chi bằng chuyển đến chỗ tôi ở, thứ nhất thuận tiện thu dọn đống đồ cổ mang về kia, thứ hai có chuyện gì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." "Thế thì tốt quá rồi." Vương Bàn Tử lập tức cao hứng, mi khai nhãn tiếu: "Tiểu ca nhi, hào trạch này của cậu quá tuyệt vời!" Hồ Bát Nhất cũng cười gật đầu, trong lòng có chút vui vẻ.

Dù sao, chỗ ở của Lục Vũ là Tứ Hợp Viện đàng hoàng, tốt hơn cái phòng rách nát Vương Bàn Tử thuê trước kia quá nhiều.

"Được, vậy quyết định thế nhé." "Không thành vấn đề!" "Không vấn đề." Nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, trong lòng Lục Vũ cũng vui vẻ.

Thiết Tam Giác thuộc về hắn, rốt cuộc cũng thành rồi!

Có điều, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn còn hơi yếu, phải nghĩ cách mới được.

Đúng rồi!

Lục Vũ bỗng nhiên mắt sáng lên, nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người theo tôi vào thư phòng." Bước vào thư phòng, nhìn thấy bức "Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ" treo trên tường, mắt Vương Bàn Tử sáng lên: "Tiểu ca nhi, đây là bức tranh cậu mua từ chỗ Đại Kim Nha trước đó à?" "Đúng." "Bảo bối quý trọng thế này, cậu cứ để hớ hênh thế à!

Nhỡ đâu có tên trộm...” “Không vào được đâu.” Lục Vũ cười cười, không nói nhiều.

Đùa gì chứ!

Trấn trạch Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ, lại còn là Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm, nếu có tên trộm vặt nào trộm được, thế mới gọi là gặp quỷ.

“Được rồi, hai người ngồi xếp bằng xuống đất đi.” “Làm gì?” “Tôi dạy hai người luyện công.” “Luyện công?” Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều ngơ ngác.

Lục Vũ vừa chuẩn bị lư hương thanh ngọc ba chân, vừa giải thích: “Cái lư hương này, gọi là Tam Túc Thanh Ngọc Hương Lô, là lư hương năm xưa Toàn Chân giáo chưởng giáo Vương Trùng Dương từng dùng.

Chỉ cần dùng trầm hương Nam Hải trăm năm đốt lên, là có thể học được công pháp Toàn Chân giáo.

Tôi đã luyện qua rồi, cường thân kiện thể, hai người cũng thử xem.” Nếu là trước kia, Lục Vũ sẽ không nói với bọn họ những thứ này.

Dù sao, một cái lư hương có thể dạy người ta công pháp, thực sự có chút không thể tin nổi.

Nhưng lần này bọn họ ở Dã Nhân Câu chuyện kỳ quái gì cũng đã gặp, Tam Túc Thanh Ngọc Hương Lô cũng không tính là chuyện gì dọa người nữa.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử năng lực tiếp nhận cũng rất mạnh, lập tức ngồi xếp bằng, tò mò nhìn lư hương.

“Được rồi.” Sau khi đốt lư hương, Lục Vũ cũng ngồi xếp bằng trên đất, khẽ nói: “Ngưng thần tĩnh khí, đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ nhìn

khói hương là được.

Một lát nữa, công pháp sẽ xuất hiện trong đầu hai người." Giải thích đơn giản một câu, Lục Vũ không nói thêm gì nữa.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mắt không chớp nhìn chằm chằm lư hương.

Dần dần, khói xanh từ lư hương bay lên, biến thành hình dạng một người tí hon.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử toàn thân chấn động, mặt lộ vẻ khiếp sợ!

Lục Vũ chú ý tới sự thay đổi của bọn họ, trong lòng thầm gật đầu, xem ra bọn họ đều đã nghe được công pháp.

Tiếp theo, Lục Vũ không quan tâm đến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nữa, tự nhiên tiến vào trạng thái tu luyện.

Mấy tiếng sau, trầm hương trong lư cháy hết, ba người động tác chỉnh tề đồng nhất, thu công tỉnh lại.

Vương Bàn Tử trừng to mắt, nhìn chằm chằm lư hương, không dám tin: "Trên đời lại còn có thần vật như thế này!

Thực sự là... trâu bò!" "Tiểu ca nhi, cậu trâu bò thật!" Hồ Bát Nhất cũng nhìn Lục Vũ, vẻ mặt đầy vẻ chấn kinh: "Tiểu ca nhi, đại ân không lời nào cảm tạ hết được." Cái ơn này, không chỉ là cảm ơn Lục Vũ để anh kiến thức sự thần kỳ của Tam Túc Thanh Ngọc Hương Lô, kiến thức công pháp Toàn Chân giáo, mà còn là vì Lục Vũ làm phép, hiển nhiên là vô cùng tin tưởng anh.

Cảm giác được người khác tin tưởng này, rất tốt.

Lục Vũ cười cười, xua tay: "Không có gì, mọi người cảm thấy thế nào?

Có luyện thành đại chu thiên không?" "Vẫn chưa được." "Không sao, ăn nhân sâm là được.

Cây thiên niên nhân sâm kia, ba chúng ta chia nhau ăn, từ từ luyện hóa dược lực." "Tiểu ca nhi, không gì báo đáp, tôi gả cho cậu nhé..." "Cút!" Lục Vũ tức giận mắng Vương Bàn Tử một câu.

"Được rồi, không đùa nữa." Lục Vũ nói một câu, lại cầm nhân sâm từ bên cạnh lên, ba người, mỗi người một cái rễ.

"Ăn chậm thôi, vừa lúc tôi nói thêm chút chuyện với mọi người." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ăn rễ nhân sâm, mắt trông mong nhìn Lục Vũ.

Bọn họ cảm giác, Lục Vũ hẳn là muốn nói chuyện gì rất quan trọng.

"Lần này ở Dã Nhân Câu, chúng ta cũng coi như đã thấy những chuyện kỳ quái mà người khác cả đời không thấy được.

Có một số việc, tôi nói với hai người, nhưng hai người không được truyền ra ngoài." Lục Vũ không vòng vo nữa, trực tiếp nói: "Sự kỳ diệu của thế giới này, không chỉ là mấy con tống tử lớn, tống tử nhỏ gì đó.

Còn có rất nhiều thứ kỳ diệu, có được năng lực thần kỳ.

Giống như miếng 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích' chúng ta thấy trước đó, hay là Tân Đình Hầu Đao của tôi, con sài đao Lão Hồ dùng, còn có rất nhiều rất nhiều thứ khác.

Những thứ này, bởi vì chúng có sức mạnh thần kỳ, cho nên chúng được gọi là...

Chương 46

Pháp khí!" "Cái gì!" "Pháp khí!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tình không tự chủ thốt lên một tiếng kinh hô.

Pháp khí!

Cách nói này, bọn họ xem tiểu thuyết, xem phim truyền hình, đều đã nghe qua.

Nhưng mà, nghe qua là một chuyện, chưa từng thấy bao giờ a!

Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, có chút không dám tin hỏi: "Tiểu ca nhi, ý pháp khí mà cậu nói là... giống như trong tiểu thuyết tiên hiệp, có thể phi thiên độn địa các kiểu hả?" Hồ Bát Nhất không nói gì, nhưng trong mắt cũng đầy vẻ chấn kinh!

"Phi thiên độn địa thì tôi chưa thấy." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích là Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm, năng lực lớn nhất là dưỡng hồn, trấn tà, cho nên hai đứa nhỏ kia mới có thể đi vào trong đó, trấn áp Phệ Hồn Cự.

Lại nói sài đao của Lão Hồ, là do cao tăng Liêu quốc Thường Chân sử dụng, bởi vì được phật pháp gia trì, có thể tru tà, cho nên Lão Hồ dùng nó chém tống tử, dễ như trở bàn tay...

Cái Tam Túc Thanh Ngọc Hương Lô này, chính là có thể truyền thụ công pháp..." Nghe lời Lục Vũ nói, Hồ Bát Nhất nghĩ tới điều gì, buột miệng thốt ra: "Tiểu ca nhi, cậu muốn xuống mộ, chính là để tìm Pháp khí?" "Không sai." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Pháp khí quý giá hơn đồ cổ bình thường nhiều.

Tôi rất tò mò, những pháp khí này có thể có sức mạnh kỳ diệu như thế nào." "Tôi cũng rất tò mò." "Tôi cũng rất tò mò." Hồ Bát Nhất,

Vương Bàn Tử chỉ trầm mặc ngắn ngủi, sau đó đồng thanh nói ra câu giống hệt nhau.

Lục Vũ mỉm cười, khẽ nói: "Sau này, chúng ta sẽ cùng nhau tìm kiếm Pháp khí!" "Huynh đệ đồng tâm!" "Kỳ lợi đoạn kim!" Ba người nhìn nhau cười, sự ăn ý không cần nói cũng hiểu.

Lúc này, Vương Bàn Tử lại chép chép miệng, có chút khổ não gãi đầu: "Tiểu ca nhi, cậu có Tân Đình Hầu Đao, Lão Hồ có sài đao, tôi chả có cái vẹo gì cả." "Pháp khí, có thể ngộ nhưng không thể cầu, hiện tại tôi cũng không có thêm vũ khí, đợi lần sau gặp được sẽ cho cậu." "Lần sau?" Mắt Vương Bàn Tử sáng lên: "Tiểu ca nhi, tiếp theo đi đâu, cậu có chủ ý rồi à?" "Chưa, chúng ta vẫn nên đợi một chút, nghỉ ngơi một chút, đợi bán hết chỗ thu hoạch lần này rồi xem tình hình." "Đúng ha, tôi quên mất, lần này chúng ta về là để đi đấu giá hội mà." Vương Bàn Tử bỗng nhiên vỗ trán, có chút ảo não nói một câu.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều, luyện công trước đã, hấp thu dược lực của thiên niên nhân sâm đi." Nói nhiều như vậy, Lục Vũ cảm giác được chân khí trong cơ thể du tẩu, lập tức nhắc nhở một câu.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức giống hắn, vận công hóa giải dược lực.

Đợi đến khi dược lực hấp thu hết, Lục Vũ đang định bảo bọn họ tiếp tục ăn nhân sâm, Vương Bàn Tử bỗng nhiên gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, cái Tiên Thiên Công này, không phải là đồng tử công chứ?" "Ách..." "Tiểu ca nhi, tôi cảm thấy người tôi rất rạo rực, chắc phải đi làm một cái 'đại bảo kiếm' (mát-xa thư giãn) thôi." "Vậy cậu đi đi." "Không ảnh hưởng Tiên Thiên Công chứ?" "Không ảnh hưởng." "Tiểu ca nhi, Lão Hồ, hai người không đi à?" "Tôi... thôi bỏ đi." "Tôi cũng không đi." "Được, vậy Bàn gia tự đi, mai gặp lại nhé."

...

Sáng sớm hôm sau, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất gặp Vương Bàn Tử thần thanh khí sảng đang đi dạo trong sân, miệng ngâm nga: "Trăm họ chúng ta, một đêm bảy lần lang..." Hai người nhìn nhau, đều có chút dở khóc dở cười.

Cạn lời xong, Hồ Bát Nhất lại nói chuyện chính.

"Tiểu ca nhi, lát nữa đến chỗ Đại Kim Nha, chúng ta mang mấy món đi?" "Nhiều quá thì chướng mắt, chúng ta mang mười mấy món là được rồi.

Bình sứ trong mộ, hũ sành, còn có cái chiêm phong đạc (chuông gió) trong cung Tiêu Thái hậu kia nữa, tôi xem lại đã..." Nói chuyện, Lục Vũ chọn mười mấy món đồ, liền cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi tới Phan Gia Viên.

Phan Gia Viên, Tụ Bảo Trai.

Đại Kim Nha đang chiêu đãi khách, vừa nhìn thấy ba người bọn họ, lập tức mi khai nhãn tiếu, vội vàng nghênh đón: "Ba vị gia đợi một chút, tôi chiêu đãi xong chủ cố, lập tức qua hầu hạ ba vị gia." Nói đoạn, Đại Kim Nha còn đặc biệt liếc nhìn Vương Bàn Tử đang xách hai cái vali hành lý, khẽ gật đầu.

Ba người cũng không vội, trực tiếp ngồi sang một bên, nhìn Đại Kim Nha và hai người nước ngoài đang nói chuyện ở đó.

Không bao lâu sau, hai người nước ngoài để lại không ít tiền, hí hửng mang theo một cái ấm trà tử sa nhỏ đi mất.

Đại Kim Nha đếm tiền, mày phi sắc vũ: "Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Hai thằng Tây ngốc nghếch này, mua phải hàng giả mà vẫn hí hửng." Cất kỹ tiền, gã lại vui vẻ nhìn Lục Vũ, Hồ Bát Nhất bọn họ, cười nói: "Năm đó liên quân tám nước vào Kinh thành, đã cướp đi

không ít bảo bối, hôm nay chúng ta coi như là thay trời hành đạo rồi, Lục Vũ, cậu nói có phải lý lẽ này không?" Lục Vũ mỉm cười, khẽ nói: "Kim gia đại nghĩa, vì nước tranh quang." Bên cạnh, Vương Bàn Tử nhịn không được bĩu môi, lão già này không biết xấu hổ, lừa tiền người ta còn hùng hồn lý lẽ.

"Mấy vị gia, ngồi trước một chút, tôi 'lên bản' đã." Cái gọi là 'lên bản', chính là đóng cửa từ chối tiếp khách.

Đại Kim Nha mắt tinh, biết Vương Bàn Tử mang theo hai cái vali, khẳng định không phải đồ rỗng.

Đóng cửa xong, lúc này mới tiện nói chuyện.

"Mấy vị gia, định bán chút đồ ở đấu giá hội?" "Không sai." Lục Vũ mỉm cười, Vương Bàn Tử lập tức mở vali ra.

Vali vừa mở, Đại Kim Nha liếc mắt liền thấy đồ sứ.

Gã đeo găng tay, cầm lên tay nhìn kỹ càng, đáy mắt lóe lên vẻ khiếp sợ.

Hồi lâu sau, lúc này mới buông xuống, lại nhìn Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Lục Vũ, hỏi: "Mấy vị gia, đây là minh khí?" Ngành đồ cổ có quy tắc của ngành đồ cổ, Đại Kim Nha lăn lộn ở Phan Gia Viên bao nhiêu năm, là đồ cổ sưu tầm, hay là đồ từ trong mộ ra, liếc mắt cái là nhận ra ngay.

Minh khí, cũng chính là minh khí, chỉ đồ vật từ trong mộ lấy ra.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều nhìn về phía Lục Vũ, hiển nhiên là lấy hắn làm chủ.

Lục Vũ mỉm cười: "Kim gia mắt tinh, mấy món đồ này, đều là minh khí." Đại Kim Nha thần sắc nghiêm lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lục Vũ: "Lục gia là người trong nghề, vậy tôi cứ nói thẳng.

Theo quy củ, minh khí giảng cứu Vọng, Văn, Vấn, Thiết." "Vọng, tôi đã xem rồi, kiểu dáng, màu sắc này, đều là đồ cổ." "Văn, món đồ này không có mùi lạ, hiển nhiên cũng không phải đồ làm giả." "Đại Kim Nha tôi đôi tay này nối liền với tim, vừa sờ là biết có phải đồ cổ, có phải bảo bối hay không.

Đồ của mấy vị gia, tuyệt đối không thành vấn đề." "Nhưng chỉ có một điểm, Vấn!" Đại Kim Nha nhìn chằm chằm Lục Vũ, từng chữ từng chữ: "Đồ đạc từ đâu mà có, ngài phải cho tôi một câu chuẩn xác." Đây là quy củ trong nghề, Lục Vũ thuộc làu 《Quỷ Thổi Đèn》 trong lòng tự nhiên rõ ràng.

Lập tức, mỉm cười, khẽ nói: "Tôi là Mô Kim Hiệu Úy." "Hít!" Đại Kim Nha hít ngược một hơi khí lạnh, thần sắc đột biến!

Ngay sau đó, mặt đầy nụ cười: "Thất kính thất kính, không ngờ Lục gia lại là Mô Kim Hiệu Úy.

Vậy thì ổn rồi, đồ đạc tôi giúp ngài giữ, khẳng định đưa lên đấu giá hội.

Chương 47

Còn về giá cả, tôi xem trước đã, giúp ngài định cái giá." Đại Kim Nha cười híp mắt: "Cái bình sứ này, tôi nhìn hẳn là bảo bối thời Kim, Liêu.

Nhiều không dám nói, ba trăm vạn (3 triệu tệ) khẳng định là có.

Nếu có người mua biết nhìn hàng, lên năm trăm vạn cũng không phải chuyện gì lớn." Đại Kim Nha nhìn, từng món từng món định giá.

Chỉ mấy món đồ này, đã có gần hai ngàn vạn.

Mãi cho đến khi gã nhìn thấy cái chiêm phong đạc, mày nhíu lại, rất là khó xử.

Hồi lâu sau, cười khổ lắc đầu: "Mấy vị gia, thứ cho tôi mắt kém, món này tôi không nhận ra, giá này, không dễ định." Vương Bàn Tử vẫn luôn nhìn Đại Kim Nha khoe khoang, đã sớm không nhịn được, vừa nghe lời này, lập tức tiếp lời: "Kim gia, đây là chiêm phong đạc, bảo bối trong cung Tiêu hoàng hậu nước Liêu, là bảo bối đáng giá nhất trong đống này đấy!" "Hả?

Loại ngọc chế chiêm phong đạc này, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, mấy vị gia đợi một lát." Nói rồi, Đại Kim Nha đặt chiêm phong đạc xuống, đùng đùng chạy lên lầu.

Không bao lâu sau, trên lầu truyền đến một tiếng quái khiếu, ngay sau đó, Đại Kim Nha như là điên rồi, nhoáng cái đã từ trên lầu chạy xuống.

"Bảo bối tốt, bảo bối tốt, bảo bối tốt a!

Lục gia, thương lượng chút chuyện, cái chiêm phong đạc này tôi thu, ngài đừng đưa đến đấu giá hội nữa, một giá chốt, một ngàn vạn,

được không?

Một ngàn vạn, tôi còn tặng kèm một cơ hội đổ cái 'đấu' lớn!

Lục gia, ngài là Mô Kim Hiệu Úy, cơ hội đổ đại đấu này, tuyệt đối là ngàn năm có một a!" Lục Vũ trong lòng thót một cái, lập tức nghĩ tới một chuyện.

Cái 'đại đấu' mà Đại Kim Nha nói, e là Tinh Tuyệt Cổ Thành, sắp tới rồi!

"Đại đấu gì?

Ở đâu?

Lớn cỡ nào?" Không đợi Lục Vũ mở miệng, Vương Bàn Tử đã vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha nhìn Vương Bàn Tử một cái, lập tức cười nói: "Lục gia, ý ngài thế nào?" Lục Vũ mỉm cười, thản nhiên nói: "Kim gia, một ngàn vạn mua chiêm phong đạc, ít một chút." Sắc mặt Đại Kim Nha hơi đổi, khóe miệng giật giật.

"Có điều, chúng ta cũng không phải lần đầu quen biết, coi như tặng Kim gia một cái nhân tình, một giá chốt, một ngàn năm trăm vạn." "Thành giao!

Tôi chuyển khoản cho ngài trước, lát nữa nói với ngài chuyện cái đại đấu kia!" Đại Kim Nha một lời đáp ứng, không chút do dự chuyển khoản cho Lục Vũ, lại như bảo bối đem ngọc toái chiêm phong đạc mang lên lầu cẩn thận giấu kỹ, lúc này mới quay lại xuống lầu, nói chuyện đại đấu với bọn Lục Vũ.

Tình huống, y hệt như Lục Vũ nghĩ.

Quả nhiên là Shirley Dương và Giáo sư Trần tổ chức một đội ngũ, muốn đi Tây Vực thám hiểm, cần một cao nhân hiểu Thiên Tinh

Phong Thủy dẫn đường.

“Lục gia, Tây Vực ba mươi sáu nước, Hồ Hồ, Lâu Lan, Mễ Lan, Ni Nhã, Luân Đài, Bồ Loại, Cô Mặc, Tây Dạ...

Không biết bao nhiêu tài bảo trong sa mạc, đó tuyệt đối là nhạc viên của Mô Kim Hiệu Úy a!

Nhất ứng chi tiêu, đều do bên bọn họ phụ trách, còn cho hai mươi vạn đô la Mỹ tiền dẫn đường.

Tuy nói mục đích của bọn họ là để tìm kiếm cổ mộ, di tích, để tiện hậu kỳ tiến hành công tác bảo hộ cổ mộ, di tích, nhưng trên đường tìm kiếm này, chẳng phải sẽ tìm được bảo bối sao?

Lão Trần người này tôi hiểu, không phải kẻ cứng nhắc.

Đến lúc đó gặp bảo bối, ông ấy khẳng định sẽ không nói gì đâu!

Cơ hội tốt thế này, thật sự là ngàn năm có một!” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nghe Đại Kim Nha nói, đều có chút động tâm.

Tiền là một phương diện.

Quan trọng hơn là, bọn họ từ miệng Lục Vũ biết được sự thần kỳ của Pháp khí, đều rất muốn đi thám hiểm, tìm kiếm Pháp khí.

Nhất là Vương Bàn Tử, hưng phấn mắt đều đỏ lên!

Nhưng Lục Vũ không nói gì, Vương Bàn Tử vẫn là nhịn xuống.

Hồi lâu, Lục Vũ khẽ nói: “Làm người hướng dẫn, Tầm Long Điểm Huyệt đều không thành vấn đề, nhưng tôi phải gặp mặt bọn họ nói chuyện mới có thể quyết định.” “Không vấn đề, sau buổi đấu giá tối nay, tôi đưa các ngài đi gặp mặt bọn họ, các ngài cứ nói chuyện cho kỹ!” Đại Kim Nha cười toe toét, cái răng vàng kia càng là lấp lánh sinh huy.

Lần này, kiếm lớn rồi!

Chiêm phong đạc, gã nắm chắc ít nhất có thể bán được hai trăm vạn đô la Mỹ, đi một vòng về, bản thân ít nhất có thể kiếm hai trăm vạn, cộng thêm bên Shirley Dương kia mười vạn đô la Mỹ phí giới thiệu, tuyệt đối kiếm lớn một món a! ...

Sáu giờ tối, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lại đến Phan Gia Viên, hội hợp với Đại Kim Nha, ngồi xe thương vụ của Đại Kim Nha, cùng đi tham gia đấu giá hội.

Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng lại bên ngoài một kiến trúc cổ kính.

Mấy người mở cửa xuống xe.

Nhưng mà... khi Lục Vũ xuống xe, nhìn thấy kiến trúc cổ kính trước mắt, lập tức ngẩn người.

Chương 48

Tường cung điện màu đỏ, mái ngói lưu ly, tòa lầu nhỏ ba tầng.

Ngay cổng chính, một bức tường ảnh bích bằng đá xanh hình vuông, bên trên viết bốn chữ lớn: Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Chỉ liếc mắt một cái, Lục Vũ liền cảm thấy tim đập nhanh hơn!

Đùa gì vậy!

Sao lại là Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải là trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 sao?

Sau khi khiếp sợ, Lục Vũ lập tức bình tĩnh lại, giả vờ tò mò hỏi: "Kim gia, đấu giá hội tổ chức ở Tân Nguyệt Phạn Điếm này?" "Không sai." Đại Kim Nha gật đầu, giải thích: "Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này, bối cảnh cường đại.

Nơi đấu giá đồ cổ an toàn nhất toàn quốc, chính là ở đây.

Minh khí muốn ra tay, cũng chỉ có ở đây là thỏa đáng nhất." Lục Vũ thăm dò: "Kim gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm rất thân?" "Hầy, đều là người kiếm cơm cùng nghề, có gì mà không thân." Đại Kim Nha thuận miệng nói một câu, mắt bỗng nhiên sáng lên, mặt đầy nụ cười nghênh đón một vị phu nhân trung niên: "Hoắc Tiên Cô, đã lâu không gặp nha." Hoắc Tiên Cô!

Lục Vũ trong lòng "thót" một tiếng, theo bản năng quay đầu lại.

Một người phụ nữ trung niên mặc xám xường xám đen xuất hiện trong tầm mắt, thân tư cao gầy, tuy trên mặt lưu lại không ít dấu vết tháng năm, nhưng nhìn bộ dạng của bà ta, cũng có thể nhận ra, thời còn trẻ đỉnh nhiên là tuyệt sắc nhân gian!

Lục Vũ làm sao cũng không ngờ tới, lại có thể gặp Hoắc Tiên Cô ở ngay cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Vị Hoắc đại mụ này, trong Đạo Mộ Bút Ký, cũng không phải người bình thường!

Trong "Lão Cửu Môn", Hoắc Tiên Cô đứng thứ bảy!

Lần đầu tiên xuất hiện, liền để tiểu tam gia Ngô Tà mới vào giang hồ "điểm thiên đăng" ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, suýt chút nữa làm Giải Vũ Thần phá sản!

Hơn nữa, bà ta còn là tình cũ của ông nội Ngô Tà "Ngô Lão Cẩu".

Lúc Lục Vũ tò mò đánh giá Hoắc Tiên Cô, Hoắc Tiên Cô cũng chú ý tới Lục Vũ, bà ta nói với Đại Kim Nha vài câu, lại đi đến bên cạnh Lục Vũ, mỉm cười: "Lục tiểu ca tuổi trẻ tài cao." "Lục gia, vị này là Hoắc phu nhân, lừng lẫy danh tiếng trong giới sưu tầm." Đại Kim Nha cười híp mắt giới thiệu.

"Hoắc phu nhân." Lục Vũ quy quy củ củ hành lễ, trong lòng suy tính, Lão Cửu Môn của thế giới này, liệu có giống Lão Cửu Môn trong Đạo Mộ Bút Ký không?

Tiểu tam gia Ngô Tà, chắc vẫn chưa gặp vị Hoắc Tiên Cô này nhỉ?

Hoắc Tiên Cô mỉm cười, lại mở miệng: "Nghe nói Lục tiểu ca nhi là Mô Kim Hiệu Úy, không biết sư thừa người nào?" "Phi Thiên Toan Nghê." "Ồ." Hoắc Tiên Cô không hỏi nữa, chỉ gật đầu, cười nói: "Lục tiểu ca nhi lần đầu tiên tới Tân Nguyệt Phạn Điếm, chi bằng ngồi cùng tôi." Tôi không ngốc!

Tiểu tam gia Ngô Tà gặp bà, liền mắc bẫy của bà, bị điểm thiên đăng!

Tôi mà ngồi cùng bà, vậy chẳng phải tùy bà nhào nặn sao?

“Không dám, không dám, mấy người chúng tôi chỉ là qua đây mở mang tầm mắt, ngồi ở đại sảnh là được rồi.” Lục Vũ cười khách khí một câu.

Hoắc Tiên Cô có chút ngoài ý muốn nhìn Lục Vũ một cái, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ mỉm cười, gật đầu, coi như bỏ qua.

“Lục tiểu gia, ngài đây là bỏ lỡ cơ duyên a!” Đại Kim Nha có chút tiếc nuối cảm thán một câu.

Lục Vũ nhìn gã một cái, khẽ lắc đầu: “Kim gia, không nói mấy cái này nữa, chúng ta vào đi.” “Được, vậy các ngài cứ ở cùng một chỗ với tôi.

Tôi thì không bằng Hoắc Tiên Cô, không có bao sương (phòng riêng), các ngài cứ cùng tôi ngồi ở đại sảnh là được.” Mấy người tán gẫu vài câu, đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lục Vũ tò mò đánh giá tất cả trước mắt, trong lòng cảm thán vạn phần.

Không ngờ, mình vừa mới thám hiểm mộ tướng quân nước Kim và Quan Đông quân yếu tắc trong 《Quỷ Thổi Đèn》, liền kiến thức Tân Nguyệt Phạn Điếm trong 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy xuất hiện số lần không nhiều, nhưng mỗi lần đều là danh tràng diện!

Đệ nhất nhân Lão Cửu Môn, Trương Đại Phật Gia liên tục điểm ba ngọn thiên đăng, đốt sạch thu hoạch nửa năm của Trương gia.

Tiểu tam gia Ngô Tà bị Hoắc lão thái lừa gạt ngồi lên vị trí thiên đăng, làm Tiểu Hoa Giải Vũ Thần hầu như phá sản.

Vương Bàn Tử trong 《Sa Hải》 lại vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, làm công mười năm vẫn nợ hai ức sáu ngàn vạn...

Nhìn tới nhìn lui, Lục Vũ vô tình nhìn thấy Hoắc Tiên Cô trong nhã gian (phòng riêng) tầng hai, lập tức mỉm cười, gật đầu, coi như chào hỏi.

Đang định thu hồi tầm mắt, đồng tử Lục Vũ mạnh mẽ co rụt lại!

Một người trẻ tuổi tuổi tác xấp xỉ hắn, mặc một bộ âu phục đen, đứng trước mặt Hoắc Tiên Cô, hơi khom người, đưa tay ra, chờ bắt tay.

Nhìn qua, mặt như quan ngọc, da dẻ trắng nõn, khí chất ôn hòa nội liễm, mười phần thư sinh.

Hình tượng này... sao mà giống...

Ngô Tà đến thế!

"Kim gia, người trẻ tuổi đang nói chuyện với Hoắc phu nhân kia, ngài có quen không?" "À, cậu ta hả, có gặp qua vài lần.

Chương 49

Cháu trai của trùm thổ phu tử Nam phái Ngô Tam Tỉnh, có một cửa hàng đồ cổ ở Hàng Châu, tên là Ngô Tà.

Đáng tiếc không thừa kế bản lĩnh của Ngô Tam Tỉnh, không biết đổ đấu." Hít!

Thật sự là Ngô Tà!

Tim Lục Vũ đập nhanh, vạn lần không ngờ mình thật sự gặp Ngô Tà ở đây!

Khoan đã, Tiểu ca nhi Trương Khởi Linh, còn có Vương Bàn Tử bản Đạo Mộ Bút Ký?

Lục Vũ nhìn quanh tứ phía, cũng không thấy bóng dáng Trương Khởi Linh, còn về Vương Bàn Tử, cũng chỉ có Vương Bàn Tử bên cạnh hắn...

"Hửm?

Đáng tiếc, vẫn là tuổi trẻ khí thịnh." Lúc này, Đại Kim Nha bỗng nhiên lắc đầu, có chút tiếc nuối.

"Kim gia, sao thế?" Nói chuyện, đồng tử Lục Vũ mạnh mẽ co rụt lại, hắn trong nháy mắt hiểu được sự tiếc nuối của Đại Kim Nha.

Tiểu tam gia Ngô Tà, Thiên Chân đã ngồi xuống vị trí bên cạnh Hoắc Tiên Cô rồi!

Cái tên Tiểu tam gia này, thật sự tự dâng mình đến cửa a!

Ngay sau đó, Đại Kim Nha mở miệng, lắc đầu than thở: "Lục tiểu gia, Hồ gia, Bàn gia, có một quy củ vừa khéo tôi quên nói với các ngài, nhân cơ hội này, chúng ta nói luôn một thể." "Tân Nguyệt Phạn Điếm,

có một quy củ bất thành văn.

Cái vị trí bên tay trái Hoắc Tiên Cô kia, là vị trí tôn quý nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Từng có người ở vị trí đó, đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, dùng sức một người ép xuống tất cả những người cạnh tranh.

Từ đó về sau, vị trí đó trở thành chỗ ngồi Chưởng Đăng.

Chỉ cần là người ngồi ở vị trí đó, chính là Điểm Thiên Đăng!" "Ý nghĩa chính là, bất kể một món đồ người khác ra giá bao nhiêu, đều phải tăng giá, ép tất cả mọi người xuống, trở thành người chiến thắng cuối cùng." Quả nhiên là như vậy!

"Tiểu Ngô Tà, sao cậu lại phải ngây thơ vô tà như vậy hả?" Lục Vũ trong lòng thở dài, khẽ hỏi: "Kim gia, chúng ta có thể lâm thời tăng thêm vật phẩm đấu giá không?" "Hả?" Đại Kim Nha sững người, mày lập tức nhíu lại: "Lục tiểu gia, ngài muốn làm gì?" "Không có gì, có thể thêm không?" "Không thể thêm." Đại Kim Nha nhíu mày chặt, lắc đầu.

"Vậy thì thôi." Lục Vũ quay đầu, nhìn Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, nói: "Bàn Tử, Lão Hồ, hai người đợi tôi một chút, tôi lên lầu một chuyến." "A?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trừng to mắt, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu muốn làm gì?" "Không có gì." Lục Vũ mỉm cười, khẽ nói: "Vị tiểu ca nhi kia, tôi nhìn thấy mặt thiện, tôi đi nói chuyện với cậu ta." Nói xong, Lục Vũ trực tiếp xoay người lên lầu.

Lúc này, trên lầu.

Hoắc Tiên Cô nhìn Ngô Tà, thản nhiên nói: "Cháu trai của Ngô Lão Cẩu, trên người quả nhiên mang theo một mùi chó thối.

Có điều đáng tiếc, cậu không học được sự thông minh của con chó

già thối kia.

Lần này cậu ngồi vị trí Thiên Đăng, Ngô gia các cậu, khẳng định phải phá sản rồi." Sắc mặt Ngô Tà vô cùng khó coi, trên trán đều là mồ hôi mịn.

Cậu ta đâu ngờ tới, mình tùy tiện ngồi một chút, liền mắc cái bẫy này!

Cậu ta còn tưởng rằng, bà cụ để mình ngồi ở đây đến tám giờ rưỡi tối, là muốn khảo nghiệm sự kiên nhẫn của mình.

Thật sự là... sơ suất quá rồi!

Bà cụ không giảng võ đức!

Mình quên liếm cẩu rồi!

Ngô Tà trong lòng hối hận, trong lòng càng là thất thượng bát hạ, muốn đứng dậy, lại không thể đứng dậy.

Nếu không thì, hỏng quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hoàn toàn không có cách nào thu dọn tàn cục!

Ngay lúc này, Lục Vũ đi tới cửa nhã gian.

"Người không phận sự miễn vào." "Tôi và Hoắc phu nhân có duyên gặp mặt một lần." Lục Vũ không kiêu ngạo không tự ti, nhìn Hoắc phu nhân, khẽ nói: "Hoắc phu nhân, tôi có vài câu muốn nói." Đang nói, cầu thang sau lưng truyền đến tiếng nói: "Tiểu ca nhi, tôi và Bàn Tử đi cùng cậu." Lục Vũ quay đầu, liền thấy Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất theo cầu thang đi lên.

Hai người nhìn Lục Vũ, cười nói: "Tiểu ca nhi, anh em chúng ta, làm gì cũng cùng nhau." Trong lòng Lục Vũ chảy qua một dòng nước ấm: "Được, vậy chúng ta cùng nhau, làm một vụ lớn!" "Đều vào đi." Nhận được mệnh lệnh của Hoắc Tiên Cô, mấy côn đồ canh cửa lập

tức cho đi.

Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, thản nhiên hỏi: "Lục tiểu ca nhi muốn nói gì?" "Cũng không có gì, tôi và Tiểu tam gia là cùng một hội, ngọn Thiên Đăng hôm nay, chúng tôi cùng nhau điểm." Sắc mặt Hoắc Tiên Cô lạnh xuống, mặt không biểu tình nói: "Được." Tiểu Ngô Tà thì ngẩn ra, có chút không dám tin nhìn Lục Vũ: "Vị tiểu ca nhi này..." "Không sao, lát nữa hẵng nói." Ngô Tà nhìn người rất chuẩn, có thể nhận ra Lục Vũ đối với cậu ta không có ác ý, lập tức không nói nhiều, chỉ cảm kích gật đầu.

Cùng lúc đó, một người đẹp xuất hiện, đơn giản giới thiệu quy tắc đấu giá xong, buổi đấu giá trực tiếp bắt đầu.

"Vật phẩm đấu giá thứ nhất, lư hương thời Minh Tuyên Đức, giá khởi điểm, ba trăm vạn!" Theo giọng nói của cô ta, ánh mắt Lục Vũ rơi vào trên một cái lư hương cổ đồng.

Một khắc sau, trong đầu hắn xuất hiện một chuỗi tư liệu. 【Tên vật phẩm: Tuyên Đức Hương Lô】 【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Trừ tà】 【Mô tả vật phẩm: Được cao tăng dùng phật pháp gia trì, sử dụng đàn hương trăm năm, có thể xua đuổi tà túy nhập xác.】 Đồ tốt!

Mắt Lục Vũ sáng lên!

Ngọn thiên đăng này, điểm đáng giá!

Tuy rằng, chỉ là một pháp khí Hoàng giai hạ phẩm, nhưng vẫn là câu nói kia, pháp khí có thể ngộ nhưng không thể cầu!

Chương 50

Có thể mua được ở đấu giá hội, không chịu thiệt!

Cùng lúc đó, khách quý tham gia đấu giá không ngừng tăng giá, giá cả rất nhanh đã đến một ngàn vạn.

Ngô Tà có chút đau đầu, nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, không vấn đề gì chứ?" Lục Vũ mỉm cười: "Không vấn đề, hôm nay chúng tôi cùng cậu điểm thiên đăng." Không phải chỉ là tiền thôi sao?

Có gì đâu?

"Tôi gọi điện thoại trước đã." Lục Vũ nhớ rõ, cha mẹ hời của mình vô cùng có tiền, tiền đối với họ chỉ là một con số.

Năm xưa Tiểu Hoa Giải Vũ Thần vì Tiểu Ngô Tà hào phóng vung ba trăm ức, vậy thì đến đi!

Lục Vũ lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi vào một số đã lâu không liên lạc.

Điện thoại kết nối, đối diện truyền đến giọng một người phụ nữ: "Tiểu Vũ, sao thế?" "Chuyển tiền cho con." "Con cần bao nhiêu?" "Ba trăm ức." "Con gặp chuyện gì rồi à?" "Không có gì, con muốn mua ít đồ cổ." "À, được, vậy giờ mẹ chuyển cho con." "Cảm ơn." "Tiểu Vũ, khi nào có thời gian, ra nước ngoài xem thử đi?" "Qua một thời gian nữa ạ." "Được rồi, tiền mẹ đã chuyển cho con." "Cảm ơn." Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tiểu Ngô Tà, tất cả đều nhìn chằm chằm Lục Vũ không chớp mắt.

Bọn họ vừa nãy, từ miệng Lục Vũ nghe được con số ba trăm ức, con số này quả thực điên đảo tam quan bọn họ.

Quá giàu rồi chứ?

Ngô Tà nuốt nước miếng, muốn nói câu gì đó, người đẹp chủ trì đấu giá gõ cái búa nhỏ, nũng nịu nói: "Chúc mừng quý khách số 22 Tiểu tam gia Ngô Tà, đạt được lư hương thời Minh Tuyên Đức, giá thành giao, một ngàn bảy trăm vạn." Rất nhanh, có người đưa lư hương vào nhã gian.

Lục Vũ nhìn nhìn, trực tiếp giao cho Vương Bàn Tử, lại dặn dò nhân viên công tác tìm một cái vali chống sốc, cẩn thận bỏ lư hương vào.

Đây cũng là phòng ngừa là chính.

Dù sao, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, "Đạo mộ thiết tam giác" cuối cùng đại đánh nhau to ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hắn cũng không muốn bảo bối mình tân tân khổ khổ bỏ tiền mua về, lại có khả năng bị đánh vỡ trong lúc chiến đấu.

Ngay lúc này, vật phẩm đấu giá thứ hai lên sàn.

"Vật phẩm đấu giá thứ hai, đĩa ngọc phấn điệp Ung Chính niên chế, giá khởi điểm, năm trăm vạn." Vương Bàn Tử trừng to mắt, nhìn chằm chằm nói: "Chỉ một cái đĩa, mà đòi năm trăm vạn?" Dưới lầu, giọng nói của người đẹp phiêu phiêu dao dao truyền lên lầu: "Trong truyền thuyết, đĩa ngọc phấn điệp này là vật dùng của quyền thần Hòa Thân thời Càn Long, từ trong phủ lưu lạc ra dân gian." Vương Bàn Tử kinh hô: "Hòa Nhị (Hòa Thân) dùng?" Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt ngạc nhiên.

Lục Vũ... trong lòng đập điên cuồng! 【Tên vật phẩm: Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp】 【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Cầu phúc】 【Mô tả vật phẩm: Năm xưa Hòa Thân sai người lập bia khắc chín ngàn chín trăm chín mươi chín con dơi, lại đem chữ Phúc trên bia của Khang Hi đế đưa vào trong phủ mình, Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp đặt trước Vạn Phúc Song

Bi để cúng bái.

Sử dụng đĩa ngọc này đựng bất kỳ thức ăn nào, đều có thể gia tăng dinh dưỡng gấp bội, loại bỏ độc tố!】 Bảo bối tốt!

Đây mới là bảo bối dưỡng sinh tốt!

Lần này điểm thiên đăng, thật sự là quá đáng giá!

Không ngờ, Tân Nguyệt Phạn Điếm thật sự giống như trong sách viết, toàn là bảo bối!

Lúc Lục Vũ động lòng, món bảo bối này giá cả cũng nhanh chóng leo thang.

Trong thời gian ngắn ngủi vài phút, từ năm trăm vạn, tăng lên tới ba ngàn vạn.

Lại từ ba ngàn vạn, nhanh chóng leo lên tới năm ngàn vạn.

Vương Bàn Tử hít ngược một hơi khí lạnh, chép chép miệng, nhỏ giọng lầm bầm: "Lão Hồ, thấy chưa, vẫn là ngọc đáng giá a!

Anh mà tìm được mộ Hòa Nhị, chúng ta thật sự cả đời ăn uống không lo rồi..." Hồ Bát Nhất: "..." Anh đã chết lặng rồi.

Người ở đây, không coi tiền là tiền.

Chỉ một lát như vậy, một cái đĩa nhỏ thế kia, giá đã tăng lên tới một ức (100 triệu).

Ngay cả Ngô Tà, đều căng thẳng trán toát mồ hôi, nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, đại ân không lời nào cảm tạ hết được." Lục Vũ cười cười: "Không sao, dù gì hai món đồ này tôi đều rất thích." Cuối cùng, một ức một ngàn năm trăm vạn, Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp bị Lục Vũ thu vào trong túi.

Theo lệ cũ, Lục Vũ sắp xếp người chuẩn bị hộp chống sốc, cẩn thận cất kỹ, giao cho Vương Bàn Tử.

Cùng lúc đó, vật phẩm đấu giá thứ ba lên sàn.

"Bắc Tống Thiên Thánh Nguyên Bảo, giá khởi điểm, một ngàn vạn." Vương Bàn Tử vẻ mặt bất mãn, lầm bầm nói: "Lừa quỷ à, rõ ràng là một đồng tiền xu, còn nói là nguyên bảo." Lục Vũ bất đắc dĩ liếc hắn một cái, giải thích: "Cái đồng tiền này, tên gọi là Thiên Thánh Nguyên Bảo, là đồng tiền thời Bắc Tống Nhân Tông.

Chỉ một đồng tiền rách này, cũng không đáng một ngàn vạn chứ." Lục Vũ lắc đầu, không nói nhiều, nhưng trong lòng lại có chút kích động nho nhỏ! 【Tên vật phẩm: Trường Quan Thiên Thánh Nguyên Bảo】 【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Nâng cao khí vận】 【Mô tả vật phẩm: Danh tướng Bắc Tống Địch Thanh thời niên thiếu phạm pháp, bị xăm mặt, phát phối sung quân, khí vận suy bại.

Sau này cơ duyên xảo hợp kết giao Phạm Trọng Yêm, Phạm Trọng Yêm dạy Địch Thanh 《Tả Thị Xuân Thu》, cũng tặng cho ông ta một đồng Thiên Thánh Nguyên Bảo, dùng cái này thay đổi khí vận, thành tựu một đời danh tướng!】 Thuyết pháp khí vận, thần thần bí bí.

Nếu nói trước kia, Lục Vũ không tin mấy thứ này.

Nhưng mà hiện nay, kiến thức đồ vật nhiều rồi, chuyện kỳ quái đến mấy, hắn đều cảm thấy mình có thể tiếp nhận.

Thử nghĩ xem, nếu vận khí tốt, có phải lúc trộm mộ, xác suất gặp tống tử nhỏ đi, xác suất gặp bảo bối lớn lên?

Chương 51

Cái này cũng giống như, có người vận khí tốt, nhân sinh thuận buồm xuôi gió.

Có người, vận khí không tốt, uống ngụm nước lạnh cũng dắt răng!

Ví dụ như, Tiểu tam gia Ngô Tà đang ngồi như trên đống lửa kia...

Lúc này, Ngô Tà nhìn đồng Thiên Thánh Nguyên Bảo kia, nhỏ giọng nói: "Một bản Thiên Thánh Nguyên Bảo này, kỳ thực cũng không phải đặc biệt hiếm lạ, giá một ngàn vạn, cao rồi." Dường như để chứng minh lời cậu ta nói là đúng, đấu giá trường to lớn xuất hiện sự tĩnh mịch ngắn ngủi.

Hiển nhiên, người có mặt, đại đa số đều là chủ cố biết nhìn hàng.

Hồi lâu, ngay lúc Hoắc Tiên Cô đều định ra tay, mới rốt cuộc có người thử mở giá: "Một ngàn vạn." "Một ngàn hai trăm vạn." "Một ngàn ba trăm vạn." Giá cả chậm chạp leo thang, hiệu quả này làm Hoắc Tiên Cô cảm thấy rất vô vị, bà ta thản nhiên mở miệng: "Hai ngàn vạn." Người gọi giá dưới lầu, nhìn thấy Hoắc Tiên Cô mở miệng lập tức hiểu ý của bà ta, trong lòng biết Hoắc Tiên Cô muốn để người điểm thiên đăng Ngô Tà xuất huyết, lập tức đều yên tĩnh trở lại.

Ngô Tà quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, cắn răng nói: "Hoắc lão thái thái, bà làm thế thì mất vui rồi đấy!" Hoắc Tiên Cô mỉm cười, không nói gì.

"Không sao, tiếp tục ra giá." Lục Vũ vỗ vỗ vai cậu ta.

Ngô Tà định thần, cắn răng nói: "Hai ngàn một trăm vạn!" "Hai

ngàn hai trăm vạn." "Hai ngàn ba trăm vạn." "Hai ngàn bốn trăm vạn..." Rất nhanh, đồng tiền mà trong mắt Ngô Tà một ngàn vạn cũng không đáng này, trực tiếp tăng lên tới ba ngàn vạn!

Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ và Ngô Tà, mỉm cười: "Lục tiểu ca và Tiểu dã cẩu tài đại khí thô, lão thân bội phục." Ngô Tà hận hận nhìn Hoắc Tiên Cô, cắn răng nói: "Hoắc lão thái thái, không ngờ bà lại là người như vậy!" "Ta cũng không ngờ Ngô Lão Cẩu con chó thối kia thế mà không tuyệt hậu." "Bà..." "Không sao, mấy món đồ này, đều rất tốt." Lục Vũ nhìn Ngô Tà, lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu ta.

Hắn nhìn ra được, Ngô Tà lúc này, vẫn là đứa trẻ mới ra đời, chưa từng trải qua sự tẩy lễ của 《Sa Hải》.

Ngô Tà như vậy, hoàn hoàn toàn toàn không phải đối thủ của Hoắc lão thái thái.

Đừng nói đối thủ của Hoắc lão thái thái, cậu ta ngay cả bạn bè của mình, đều còn chưa tìm được.

"Tiểu ca nhi, đa tạ!" "Không có gì." Lục Vũ nghe cậu ta cứ gọi mình là Tiểu ca nhi, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu Trương Khởi Linh cái tên Muộn Du Bình kia đến, nhìn thấy mình liệu có ghen hay không?

Lúc này, người đẹp chủ trì đếm ngược kết thúc, Thiên Thánh Nguyên Bảo bị Lục Vũ dùng giá ba ngàn vạn thu vào trong túi.

Có kinh nghiệm hai lần trước, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm trực tiếp dùng hộp chống sốc đựng Thiên Thánh Nguyên Bảo mang tới.

Chỉ có điều, Lục Vũ lại trực tiếp bảo người tìm cho hắn một đoạn dây đỏ, buộc Thiên Thánh Nguyên Bảo và ngọc bội trên cổ lại với nhau, trực tiếp đeo lên người.

Vương Bàn Tử có chút thắc mắc nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu cứ thế đeo đồ cổ mấy ngàn vạn trên người, cái này mà rơi mất, tổn thất thảm trọng a!" "Tôi vẫn luôn nghe người ta nói ngọc dưỡng tiền, tiền dưỡng ngọc, vừa lúc thử một chút." "Cái thuyết pháp này thì mới lạ, tôi đúng là lần đầu nghe nói." "Nói nhảm, tôi vừa bịa ra đấy." Lục Vũ trong lòng nhỏ giọng tự nói một câu.

Nếu không thì, tổng không thể ngay trước mặt bao nhiêu người nói đây là Pháp khí, cho nên tôi phải đeo trên người để thay đổi khí vận?

Thế chẳng phải tự mình tìm phiền toái cho mình sao?

Lúc này, vật phẩm đấu giá thứ tư, hoặc nói là kiện Pháp khí thứ tư bắt đầu đấu giá.

Lần này, là một kiện lớn.

"Cổ cầm không rõ niên đại, gỗ thân đàn qua trắc định, đa phần là thời Xuân Thu Chiến Quốc, dây đàn, chẩn tử, chẩn trì, hộ chẩn, áp chưởng... các bộ phận, đa phần là thay thế những năm gần đây.

Thân đàn có rạn vỡ, giá khởi điểm một ức hai ngàn vạn." Lục Vũ nhìn, không khỏi trừng to mắt, miệng hơi há, vẻ mặt ngạc nhiên.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới, lại có thể ở đây, gặp được cây cổ cầm này! 【Tên vật phẩm: Bá Nha Dao Cầm】 【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: An ủi Chung Tử Kỳ】 【Mô tả vật phẩm: Cầm sư nước Sở Bá Nha, tại cửa sông Hán Dương ngẫu ngộ tri âm Chung Tử Kỳ!

Lúc ly biệt, ước định trung thu năm sau tại cửa sông Hán Dương gặp lại, không ngờ trung thu năm sau, Chung Tử Kỳ đã bệnh qua đời, Bá Nha vạn phần bi thống, cuối cùng đàn một khúc, đập nát dao cầm!

Mang theo dao cầm trở lại mộ địa Chung Tử Kỳ ở cửa sông Hán

Dương, tức có thể khiến cổ cầm phục nguyên, học được cầm kỹ của Bá Nha!】 Lục Vũ bỗng nhiên cảm thấy, mình nên ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm không đi nữa.

Không cần đi trộm mộ, chỉ cần trộm hết đồ của Tân Nguyệt Phạn Điếm là được rồi.

Chỉ có điều... cái này chỉ có thể nghĩ một chút mà thôi.

Cây cổ cầm này, vẫn là tương đối được hoan nghênh, giá cả tăng lên thẳng đứng.

Đợi đến khi Lục Vũ lấy được, giá cả đã đạt tới con số khiến người ta líu lưỡi là ba ức.

Có điều, Lục Vũ mang theo khoản tiền khổng lồ, cũng không để ý.

Nhưng mà... khiến hắn thất vọng là, mấy vật phẩm đấu giá tiếp theo, đều là đồ cổ bình thường.

Cũng chính là nói, hắn bỏ ra mấy ức, mua một đống sắt vụn về!

Cũng không thể nói như vậy, những thứ kia chuyển tay bán đi, thì cũng không đến mức lỗ vốn.

Hơn nữa, mấy món đồ hắn mang đến, cũng bán được hơn năm ngàn vạn.

Tuy rằng không nhiều, nhưng cũng coi như hồi chút máu.

Chương 52

Ngay lúc này, lại là một món bảo bối xuất hiện, khiến Lục Vũ sắc mặt đại biến, thế mà đem chén trà trong tay, quăng cái choang xuống đất! 【 Vật phẩm danh xưng: Hắc Kim Cổ Đao 】 【 Vật phẩm đẳng cấp: Huyền giai thượng phẩm pháp khí 】 【 Vật phẩm năng lực: Trảm yêu, tru tà 】 【 Vật phẩm thuyết minh: Sơ đại Trương Gia Khởi Linh mệnh chú đao sư sử dụng ô kim, thiên ngoại vẫn ngọc chế tạo, cực tẫn tâm huyết!

Khi đao thành, Trương Gia Khởi Linh lấy kỳ lân huyết của bản thân tế đao, khi đó thiên địa biến sắc, cổ đao thành!

Người sở hữu kỳ lân huyết sử dụng Hắc Kim Cổ Đao, trảm yêu trừ ma, sở hướng phi mĩ! 】 Hắc Kim Cổ Đao!

Thật sự là thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca Trương Khởi Linh!

Lục Vũ hít sâu một hơi khí lạnh, cả người đều ngây ra!

Trong 《 Đạo Mộ Bút Ký 》, binh khí mà hắn hứng thú nhất chính là Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh!

Không ngờ, hắn lại gặp được thanh đao này tại Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Hắn nhớ rất rõ, trong nguyên tác, Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện lần đầu là ở Hàng Châu.

Khi đó, Trương Khởi Linh mua lại nó từ tay Tam thúc của Ngô Tà là Ngô Tam Tỉnh, và đó cũng là lần đầu tiên Tiểu Ngô Tà gặp mặt Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Duyên phận của hai người, câu chuyện của Đạo Mộ Bút Ký, đều

bắt đầu từ lúc đó.

Nhưng hiện tại, thanh đao này lại xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Càng kinh người hơn là, thanh Hắc Kim Cổ Đao này lại là Huyền giai thượng phẩm pháp khí!

Đến nay, số pháp khí Lục Vũ từng thấy cũng hơn chục món.

Nhưng trước Hắc Kim Cổ Đao, Huyền giai pháp khí chỉ có thanh Tân Đình Hầu Đao của mãnh tướng Trương Phi tam quốc bên người.

Thế nhưng, Tân Đình Hầu Đao chỉ là Huyền giai hạ phẩm, còn Hắc Kim Cổ Đao lại là Huyền giai thượng phẩm!

Điểm này thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn!

Bất quá, vừa nghĩ tới sự thần bí của Trương gia và sự huyền diệu của Kỳ lân huyết, Lục Vũ lại cảm thấy nhẹ nhõm. "Sao thế, chỉ mới giá khởi điểm một trăm triệu đã dọa sợ Lục tiểu ca nhi rồi sao?" Lúc này, giọng nói lạnh băng của Hoắc Tiên Cô truyền vào tai Lục Vũ.

Lục Vũ bình tĩnh lại, khôi phục vẻ đạm nhiên trước đó, nói: "Hoắc phu nhân hiểu lầm rồi, chỉ là thanh đao này nãi là vật của cố nhân, tôi không ngờ lại gặp nó ở đây nên có chút bất ngờ." Trong nguyên tác, Hoắc Tiên Cô khi gặp Tiểu Ca, xác nhận hắn là đương đại Trương Khởi Linh sở hữu hình xăm Kỳ lân, đã quỳ xuống ngay tại chỗ, thần tình kích động khó kiềm chế, lúc này mới có những chuyện về sau...

Hắn nói vậy cũng là muốn thăm dò Hoắc phu nhân một chút. "Phải không?

Vậy Lục tiểu ca nhi phải tốn thêm chút tiền rồi." Hoắc phu nhân nhàn nhạt nói một câu.

Nhìn biểu hiện của bà ta, có vẻ bà ta không biết thanh Hắc Kim Cổ

Đao này thuộc về Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Tuy nhiên, điều này không ngăn cản Hoắc phu nhân ra tay! "Ba trăm triệu." Hoắc phu nhân hờ hững nói một câu, quý khách dưới lầu ngầm hiểu ý, không ai dám hô giá nữa.

Sắc mặt Ngô Tà kịch biến, mạnh mẽ quay đầu trừng mắt nhìn Hoắc Tiên Cô, theo bản năng muốn đứng dậy. "Ngồi xuống!" Lục Vũ đè hai tay lên vai Ngô Tà, quát khẽ: "Hoắc phu nhân bảo cậu ngồi đến tám giờ rưỡi, cậu cứ ngồi cho tôi đến tám giờ rưỡi!

Cho dù trời có sập xuống, cậu cũng phải ngồi im cho tôi!" "Tiểu ca nhi..." "Không sao, tăng giá, bốn trăm triệu." Giọng Lục Vũ bình tĩnh, nhưng hai chữ đơn giản lại ẩn chứa sự tự tin cực mạnh.

Lát nữa, Hắc Kim Cổ Đao tới tay, cho dù đập nát cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này thì có gì phải sợ?

Ngô Tà nhìn sâu vào mắt Lục Vũ, cắn răng, kiên trì nói: "Bốn trăm triệu!" Nói xong, hắn quay đầu nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô, rít qua kẽ răng: "Hoắc lão thái thái, làm người nên lưu lại một đường lui, ngày sau còn dễ gặp mặt!" "Cậu cũng xứng sao!" Hoắc Tiên Cô nhướng mày, lạnh lùng nói: "Bảo bà nội cậu đến nói câu này với tôi còn nghe được!

Năm trăm triệu!" "Bà!" "Bình tĩnh." Lục Vũ lại mở miệng, nhàn nhạt nói: "Sáu trăm triệu." "Bảy trăm triệu." "Tám trăm triệu." "Chín trăm triệu." "Một tỷ." "Hai tỷ." Hoắc Tiên Cô hờ hững đưa ra một cái giá thiên văn đối với vô số người!

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng truyền đến một giọng nói bình tĩnh: "Tôi xem là ai, dám học Trương Đại Phật Gia điểm thiên đăng?" Mấy người trong bao sương đều quay đầu nhìn ra cửa, thấy một người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện.

Người này mặc âu phục đen phối sơ mi hồng, nhìn qua tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ.

Lục Vũ nhìn hắn, ngẩn người ra.

Hình tượng này, sao mà giống...

Giải Vũ Thần thế?

Đang định nói chuyện, Hoắc Tiên Cô lạnh lùng nói: "Tôi tưởng là ai, hóa ra là Giải Tử." Giải Tử!

Nghe xưng hô này, tim Lục Vũ đập mạnh một cái!

Xác định rồi, người trước mắt chính là Giải Vũ Thần!

Chương 53

Giải Vũ Thần mỉm cười, chào hỏi Hoắc Tiên Cô xong liền quan sát Ngô Tà.

Ngô Tà cũng đang đánh giá Giải Vũ Thần, hai người đều nhíu mày nhìn đối phương.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, nhớ lại một chuyện cũ.

Trong nguyên tác, Tiểu Hoa Giải Vũ Thần và Ngô Tà lần đầu gặp mặt đã không nhận ra nhau.

Họ tuy là bạn nối khố nhưng đã nhiều năm không gặp.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ khẽ nói: "Tiểu Tam Gia, hai người quen nhau à?" "Tiểu Tam Gia?" Giải Vũ Thần ngẩn ra, mắt bỗng sáng lên: "Ngô Tà?" Ngô Tà cũng sững sờ, trừng lớn mắt, thất thanh hô lên: "Tiểu Hoa?" Lúc nhỏ, Ngô Tà hay gọi Giải Vũ Thần là Tiểu Hoa, hiện tại nhận ra Giải Vũ Thần tâm tình càng thêm vô cùng kích động!

Kích động quá mức, hắn nhịn không được đứng phắt dậy, không dám tin hét lên: "Cậu không phải là con gái sao?" Sắc mặt Lục Vũ sầm lại, theo bản năng đá một cước vào ghế thái sư, va vào khoeo chân Ngô Tà, ép hắn ngồi xuống lại, quát khẽ: "Hiện tại cách tám giờ rưỡi chỉ còn năm phút, cậu thành thật ngồi yên cho tôi!" Hoắc Tiên Cô hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Tôi lớn tuổi rồi, nhưng mắt chưa mù.

Ngô gia thiếu gia, đây là cậu tự mình đứng lên, giao dịch của chúng ta coi như xóa bỏ.

Muốn mời tôi đi thắp hương cho Ngô Lão Cẩu, bảo bà nội cậu đích thân đến mời tôi!" Sắc mặt Ngô Tà khó coi đến cực điểm, ngây ra như phỗng, có chút luống cuống.

Vừa rồi nhìn thấy Giải Vũ Thần, đầu óc nóng lên, tâm tình kích động nên quên mất chuyện này!

Dù sao trong ký ức của hắn, Tiểu Hoa vẫn luôn là một cô bé xinh đẹp như bước ra từ trong tranh.

Giờ đóa hoa nhỏ ấy lại biến thành con trai?

Bên cạnh, Giải Vũ Thần cũng hơi ngẩn ngơ, không biết nên nói gì.

Hắn thật không ngờ người đến điểm thiên đăng hôm nay lại là bạn nối khố Ngô Tà.

Hơn nữa nghe qua thì Ngô Tà dường như đã đạt được giao dịch gì đó với Hoắc Tiên Cô.

Lục Vũ nghe vậy, trong lòng cũng 'lộp bộp' một tiếng.

Hắn vốn tưởng Ngô Tà lần này đến vì chuyện 'Xà mi đồng ngư', không ngờ Ngô Tà tìm Hoắc Tiên Cô lại là để mời bà ta thắp hương cho Ngô Lão Cẩu.

Chuyện này là sao đây? "Ngô Tiểu Phật Gia, đừng ngẩn ra đó nữa, tới lượt cậu ra giá rồi." Lúc này, Hoắc Tiên Cô lại mở miệng, nhàn nhạt nhắc nhở.

Tiếng gọi "Ngô Tiểu Phật Gia" nghe vào cực kỳ châm chọc!

Năm xưa, người đứng đầu Lão Cửu Môn là Trương Khải Sơn chưởng đăng tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, được tôn xưng Trương Đại Phật Gia.

Giờ đây, Ngô gia tiểu gia chưởng đăng, thành Ngô Tiểu Phật Gia.

Ngô Tà nhíu chặt mày, sắc mặt phi thường khó coi.

Nhưng ngay sau đó, biểu cảm của hắn giãn ra, bao nhiêu uất ức kìm nén từ lúc đến đây xả hết ra ngoài, hắn tức giận nói: "Ra giá?

Được thôi, tôi ra mười tệ!" Sắc mặt Hoắc Tiên Cô biến đổi, quát: "Cậu điên rồi, đắc tội ông chủ nơi này, cậu biết sẽ có hậu quả gì không?" Ngô Tà triệt để bất chấp, cứng rắn nói: "Lão thái thái đã không theo tôi về Hàng Châu, vậy tôi cũng không điểm cái thiên đăng này nữa.

Tội vạ tày trời, Ngô Tà tôi gánh!" "Còn có tôi." Giải Vũ Thần không chút do dự, buột miệng nói.

Ngô Tà cảm ơn Tiểu Hoa, lại quay đầu nhìn Lục Vũ, trầm giọng nói: "Tiểu ca nhi, đại ân không lời nào cảm tạ hết!

Hôm nay là tôi có lỗi với anh, ngày sau định đương báo đáp!" Lời vừa dứt, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập, dường như có rất nhiều người đang lên lầu!

Lục Vũ cũng không phải người sợ phiền phức, bước chân trượt đi, đứng bên cạnh Ngô Tà, trầm giọng nói: "Tiểu Tam Gia, giúp người giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây phương." Nghe vậy, Ngô Tà không khỏi ngẩn ra.

Lục Vũ quay đầu, nhìn Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, trầm giọng nói: "Bàn Tử, mang theo đồ đạc.

Lão Hồ, chuẩn bị động thủ!" "Được!" "Ok!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử không hề do dự, trầm giọng đáp ứng!

Đúng lúc này, mấy gã côn đồ xuất hiện ở cửa, hổ thị đăm đăm nhìn bọn họ.

Khi nói chuyện, Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm Hắc Kim Cổ Đao dưới lầu, thầm nghĩ lần này đã muốn náo loạn thì cướp luôn Hắc Kim Cổ Đao cho rồi!

Năm xưa "Đạo mộ tam nhân tổ" có thể cướp Quỷ Tỷ, hôm nay năm người bọn họ cũng có thể cướp Hắc Kim Cổ Đao!

Có được thanh đao miễn phí coi như bù đắp lại số tiền oan uổng bỏ ra trước đó!

Lúc này, Lục Vũ trầm giọng nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, các anh cầm cự một chút, tôi tới ngay!" Nói xong, Lục Vũ thôi động Tiên Thiên Công, sải một bước, lướt qua mấy người kia nhanh như chớp, tay vịn lan can lầu hai, nhảy xuống!

Lục Vũ làm phép khiến rất nhiều người kinh ngạc đến ngây người, tiếng kinh hô vang lên tứ phía.

Trên lầu cũng loạn cả lên.

Vương Bàn Tử trước đó đã dùng dây thừng buộc tất cả vali chống sốc lại với nhau, đeo lên lưng.

Lúc này thấy bọn côn đồ xông vào, không nói hai lời sao lấy một cái ghế đẩu, trực tiếp vung lên là chiến!

Tràng diện lập tức hỗn loạn.

Chương 54

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Ngô Tà, Giải Vũ Thần, bốn người trên lầu đánh nhau với bọn côn đồ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hoắc Tiên Cô bị hành động của bọn họ làm cho kinh hãi!

Từ khi Tân Nguyệt Phạn Điếm mở ra đến nay, chưa ai dám làm loạn như bọn họ!

Ngay cả người đứng đầu Lão Cửu Môn năm xưa là Trương Khải Sơn - Trương Đại Phật Gia cũng không dám làm càn như vậy! "Tiểu Tam Gia, nể mặt cậu là người của Lão Cửu Môn, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã cho đủ mặt mũi, nếu không thúc thủ chịu trói thì đừng trách chúng ta không khách khí!" "Người tốt làm đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây, hôm nay tôi sẽ cho ông chủ nơi này kích thích một chút!" Ngô Tà nói một câu, Vương Bàn Tử càng hưng phấn, vung gậy đập thẳng vào một gã côn đồ, hét lớn: "Khiến Tiểu ca nhi của chúng ta hôm nay tốn nhiều tiền oan uổng như vậy, Bàn gia sớm đã nhìn chúng mày không thuận mắt rồi, chiến!" ...

Dưới lầu.

Lục Vũ động tác cực kỳ dứt khoát, sau khi nhảy từ lầu hai xuống, trực tiếp lao đến tủ kính đựng "Hắc Kim Cổ Đao".

Tân Nguyệt Phạn Điếm không ngờ có người dám làm loại chuyện này, trước tủ kính ngoài người đẹp sườn xám ra thì không còn ai canh giữ.

Người đẹp sườn xám chỉ là bình hoa, trông cậy cô ta cản Lục Vũ hiển nhiên là không thực tế.

Lục Vũ không nói hai lời, một quyền đấm vỡ tủ kính, trực tiếp

cầm lấy "Hắc Kim Cổ Đao".

Hắn rất rõ ràng, Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi làm ăn không thấy ánh mặt trời, bất kể náo loạn thế nào cũng không thể lôi ra pháp luật.

Đánh nhau rồi thì xem ai lưu manh hơn thôi!

Có câu lưu manh đánh nhau, ai sợ ai?

Trong cổ mộ, ngay cả Tống tử cũng là nói chém là chém, còn sợ bọn này?

Hắc Kim Cổ Đao nơi tay, Lục Vũ không chậm trễ thời gian, thừa dịp bọn côn đồ chưa phản ứng lại, trực tiếp xông lên cầu thang, cùng Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất tạo thành thế gọng kìm trong ngoài giáp công, đánh ngã đám côn đồ. "Đi!" Lục Vũ trở lại bao sương, thấy Vương Bàn Tử đã đeo hết đồ đạc lên người, lập tức hô hào mấy người rút lui.

Trước khi rời đi, Ngô Tà còn không quên quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, gật đầu chào: "Hoắc lão thái thái, cháu đi trước, hôm khác sẽ tới cửa bái phỏng!" Nói xong liền vội vàng đi theo Lục Vũ và mọi người chạy xuống lầu.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất tu luyện 《 Tiên Thiên Công 》, thân thể chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn Ngô Tà, Giải Vũ Thần.

Một đường đột phá, gặp tên côn đồ nào là đánh ngã tên đó, ngạnh sinh sinh mở ra một con đường máu!

Chỉ là khi sắp ra đến cửa, Đại Kim Nha bỗng nhiên đứng ra, trừng mắt, nghĩa phẫn điền ưng hét lớn: "Đứng lại cho tôi!

Tân Nguyệt Phạn Điếm sao có thể để các người phóng túng như vậy!" Nói rồi hắn lao thẳng về phía Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay cản lại, bỗng cảm giác trong lòng bàn tay có thêm một vật, ngay sau đó nghe thấy giọng Đại Kim Nha dồn dập: "Đông Tứ, phía bắc ngõ Kiệu Tử, có một cái trạch viện cửa có bức bình phong hán bạch ngọc, là nhà tôi, không ai biết, đến đó trốn đi!" "A!" Nói xong câu đó, Đại Kim Nha hét thảm một tiếng, mềm nhũn ngã sang một bên, người không biết còn tưởng Lục Vũ đã làm gì hắn.

Lục Vũ thầm cảm ơn, không nói nhiều, chỉ hô hào mấy người mau chóng rút lui. ...

Mấy người thể lực đều không tệ, nhưng đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi lại chạy mấy con phố, ngoại trừ Lục Vũ, mấy người kia đều thở hồng hộc, chân mềm nhũn.

Giải Vũ Thần thở dốc nói: "Lục Vũ tiểu ca nhi, cứ thế này không ổn, chúng ta tách ra chạy đi." "Không được." Lục Vũ và Ngô Tà đồng thanh phủ định.

Lục Vũ là vì Hắc Kim Cổ Đao đã ở trong tay, muốn cùng Ngô Tà đi kiến thức sự ảo diệu của Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Còn Ngô Tà thuần túy là vì mù đường.

Để hắn tự chạy, e là chạy thẳng vào trung tâm cứu trợ người vô gia cư mất.

Hơn nữa, hắn phá quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Lục Vũ lại cướp đồ, cái thù này coi như đã kết.

Mọi người ở cùng nhau còn có cái chiếu ứng.

Muốn gặp họa thì cùng nhau chịu. "Tiểu ca nhi, cứ thế này không được." Vương Bàn Tử nhíu mày, có chút đau đầu: "Chạy mãi không có điểm dừng, chúng ta vẫn nên tìm chỗ nghỉ ngơi, không thể cứ chạy mãi thế này được?" "Đúng, nghỉ ngơi một chút cũng có thể xem tình hình nghiêm trọng đến mức nào." "Tôi có chỗ để đi." Lục Vũ nghĩ một

chút, Đại Kim Nha hẳn sẽ không bán đứng bọn họ lúc này, liền đề nghị đến căn nhà ở Đông Tứ mà Đại Kim Nha đã nói.

Mấy người tự nhiên không có ý kiến.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, họ lại tiếp tục bỏ chạy.

Lần này, họ chạy thẳng vào một trung tâm thương mại gần đó.

Trong thương mại, Lục Vũ lần đầu kiến thức thủ đoạn dịch dung của Giải Vũ Thần.

Nhìn hắn tô tô vẽ vẽ, chỉ vài đường cơ bản đã biến Ngô Tà từ một sinh viên thành dân văn phòng, Lục Vũ không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sau khi dịch dung, năm người đi ra khỏi thương mại, không đi lung tung mà chui vào ga tàu điện ngầm, đi tàu điện ngầm loanh quanh một hồi, cuối cùng cũng đến Đông Tứ.

Ra khỏi ga, đi về phía bắc vào ngõ Kiệu Tử, đi đến cuối ngõ thì thấy một căn trạch viện cũ rất khí phái.

Vương Bàn Tử vừa thấy bức bình phong hán bạch ngọc bên ngoài trạch viện đã không nhịn được kinh thán: "Tiểu ca nhi, tổ tiên ông này không phải vương gia Tiền Thanh chứ?

Chương 55

Bức bình phong này, mấy cái trụ đá bên ngoài này, mẹ nó, quá giàu rồi!" Người nói vô tâm, người nghe hữu ý!

Trước đó ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Đại Kim Nha nhắc đến chuyện Đông Tứ, vì tình thế khẩn cấp nên Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều.

Giờ bình tĩnh lại, nhìn bức bình phong hán bạch ngọc và trụ đá, trong lòng không khỏi "lộp bộp" một tiếng!

Nơi này sao giống nơi ẩn náu mà Hoắc lão thái thái sắp xếp cho "Đạo mộ tam nhân tổ" sau khi đại náo thiên cung thế?

Lục Vũ đi tới cửa, ghé mắt qua khe cửa nhìn vào.

Là một tứ hợp viện chính tông, lớn hơn tiểu viện của hắn nhiều.

Nhưng trong sân đầy cỏ dại, dây leo đã bò kín cửa sổ!

Giống!

Quá giống!

Nơi này e rằng không phải của Đại Kim Nha!

Như để chứng minh suy đoán của Lục Vũ là đúng, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng chuông xe đạp.

Lục Vũ quay đầu, thấy một cô gái trẻ trung xinh đẹp đạp xe từ xa tới, dừng trước mặt họ.

Cô gái chừng mười tám mười chín tuổi, dáng người đẹp, da trắng, ngũ quan tinh xảo thanh thuần, đôi mắt ướt át mị kinh người.

Vừa thấy cô, Giải Vũ Thần giật mình, buột miệng: "Tú Tú?" Quả nhiên là cô ấy!

Hoắc Tú Tú xuống xe, cười híp mắt chào Giải Vũ Thần, lại nhìn Ngô Tà cười nói: "Ngô Tà ca ca, lần đầu gặp mặt, em là Hoắc Tú Tú, anh vẫn ngốc y như hồi bé." "Người nhà họ Hoắc?" Ngô Tà giật mình.

Đang định nói gì thì ánh mắt Hoắc Tú Tú đã rơi trên người Lục Vũ, chớp chớp mắt: "Anh gan thật đấy, dám cướp đồ của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lục Vũ nghĩ một chút, hỏi: "Cô nói gì với Đại Kim Nha?" "Không có gì, em chỉ bảo bọn họ đưa anh tới đây, nếu không em sẽ bẻ cái răng vàng của hắn." Cô nhóc này quả nhiên cổ linh tinh quái!

Hoắc Tú Tú nói xong, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lục Vũ: "Anh thật sự đã từng xuống mộ?" "Sao thế?" "Nếu thật sự xuống rồi thì chúng ta có thể nói chuyện tiếp, còn nếu là giả, em sẽ bán anh cho Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lục Vũ: "..." "Tú Tú, đừng hồ nháo." Giải Vũ Thần nghe cô uy hiếp Lục Vũ, có chút dở khóc dở cười nói. "Em không đùa." Hoắc Tú Tú nghiêm túc nhìn Lục Vũ, hỏi lại: "Rốt cuộc anh có từng xuống mộ hay chưa?" Lục Vũ nhìn cô, trong lòng bỗng nhớ đến một câu nói: Cô tra chú của cô, anh tra cô của anh.

Câu này là lời Vương Bàn Tử nói trong 《 Đạo Mộ Bút Ký 》, ý chỉ Ngô Tà luôn truy tra chú ba Ngô Tam Tỉnh, còn Hoắc Tú Tú luôn truy tra chuyện về cô mình là Hoắc Linh...

Hắn trong lòng khẽ động, nghĩ đến việc Hoắc Tú Tú lần này tới e là không thoát khỏi liên quan đến chuyện Hoắc Linh! "Đã xuống." Lục Vũ khẽ nói: "Mấy hôm trước vừa mới đi xong." "Thật không?" Bên cạnh, Vương Bàn Tử nhịn không được xen vào: "Cần gì phải lừa cô?

Chúng tôi ở trong mộ xử đẹp hai con đại Tống tử, còn siêu độ hai tiểu quỷ, Bàn gia nhà cô càng là thân thủ hủy Thất Tinh Trấn Hòe, còn cần phải lừa cô sao?" "Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất sợ Vương Bàn Tử nói

ra những chuyện không nên nói, vội vàng mở miệng ngăn lại.

Hoắc Tú Tú mở to mắt đẹp, vẻ mặt tò mò nhìn Vương Bàn Tử, ham muốn học hỏi rất cao: "Bàn gia, có thể kể cho em nghe tình huống cụ thể không?" Không chỉ Hoắc Tú Tú tò mò, Ngô Tà, Giải Vũ Thần cũng tò mò nhìn Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử bị Hồ Bát Nhất trừng mắt, lập tức im thin thít.

Hắn không nói, mấy người chỉ đành nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ rất dứt khoát, chỉ mỉm cười: "Hoắc cô nương, rốt cuộc có chuyện gì?" "Cũng không có gì to tát." Hoắc Tú Tú cũng dứt khoát, không truy vấn chuyện trộm mộ nữa, đổi giọng: "Chỉ cần anh đồng ý với em một điều kiện, anh có thể trốn ở đây mãi, chuyện bên Tân Nguyệt Phạn Điếm em cũng có thể giúp anh giải quyết." "Nói nghe thử xem." Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, trong lòng lại có chút dậy sóng.

Cô nhóc này sẽ không bắt mình đi tìm Trương gia cổ lâu chứ?

Vạn hạnh...

Hoắc Tú Tú không nhắc đến Trương gia cổ lâu. "Sau này, có thể em cần anh đưa em đi đến một nơi.

Đến lúc đó em tìm anh, anh không được từ chối." Lục Vũ trầm ngâm một chút, khẽ nói: "Không thành vấn đề." Nghe vậy, Hoắc Tú Tú cười tươi rói: "Vậy được rồi, các anh cứ ở đây nghỉ ngơi, đến lúc đó em sẽ tìm anh." Nói xong, cô quay sang Giải Vũ Thần cười nói: "Hoa tỷ, Tiểu Tam ngốc tử, hai người có thể về nhà rồi, bà nội đã chào hỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, chuyện lần này đều đổ lên đầu anh ấy hết." Ngô Tà và Giải Vũ Thần đều ngẩn ra.

Sau thoáng kinh ngạc, Ngô Tà lắc đầu: "Tiểu ca nhi giúp tôi rất nhiều, không thể lúc này lại bỏ đi được." "Ngốc tử." Hoắc Tú Tú

lườm Ngô Tà một cái, tức giận nói: "Anh ở đây có tác dụng gì, anh tưởng anh là Tam thúc anh chắc?

Mau lên, nhân lúc chuyện này chưa lớn, về Hàng Châu của anh đi.

Nếu không lát nữa bà nội sẽ phái người trói anh về đấy." Lục Vũ trong lòng khẽ động, lập tức nói: "Tiểu Tam Gia, không sao đâu, cậu về Hàng Châu đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Lục Vũ suy đoán, lúc này Ngô Tà vẫn chưa gặp được Chiến Quốc Bạch Thư, còn phải để hắn ở Hàng Châu đợi.

Như vậy đợi hắn gặp được Chiến Quốc Bạch Thư, mình mới có cơ hội đi kiến thức Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Lục Vũ khuyên vài câu, Hoắc Tú Tú cũng nói vào, Ngô Tà thực sự không cãi lại được, cũng biết họ nói có lý, không còn kiểu cách nữa, chỉ cảm tạ lần nữa rồi cùng Tiểu Hoa Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú rời đi.

Trước khi đi, Hoắc Tú Tú còn dặn dò một câu: "Các anh đợi nhé, lát nữa Đại Kim Nha sẽ qua chăm sóc các anh." Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng chẳng có gì phải ngại, đi thẳng vào sân, thu dọn sơ qua rồi ngồi nói chuyện. "Lão Hồ, Bàn Tử, chuyện lần này là tôi liên lụy các anh..." Lục Vũ nhìn hai người, khẽ mở lời.

Chưa nói hết, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã xua tay liên tục, tỏ ý không sao.

Lục Vũ lắc đầu, tiếp tục: "Hôm nay đồ chúng ta mang đi bán được 52 triệu, cộng với ngọc trụy bán cho Đại Kim Nha trước đó được 15 triệu, tổng cộng là 57 triệu.

Trừ đi chi phí mua đồ và tiêu xài trước đó...

Chương 56

Phần của tôi tôi không lấy, coi như bồi thường cho các anh." Vừa nghe lời này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức đứng dậy, trừng mắt: "Tiểu ca nhi, cậu làm thế là không coi bọn này là anh em." Lục Vũ cảm thấy ấm lòng.

Thật lòng mà nói, lần này vì Hắc Kim Cổ Đao và Ngô Tà, hắn quả thực đã xúc động, liên lụy đến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử.

Nhưng thấy họ nghĩa khí như vậy, Lục Vũ không nói nhiều nữa, chỉ gật đầu thật mạnh: "Huynh đệ chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!

Sau này, chuyện lớn bằng trời cũng cùng nhau gánh!" "Mô kim hiệu úy, hợp tắc sinh, phân tắc tử!" Hồ Bát Nhất bỗng nhiên nghiêm mặt, trầm giọng nói.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử cũng thần tình nghiêm túc: "Mô kim hiệu úy, hợp tắc sinh, phân tắc tử!" Lời vừa dứt, có người rón rén đi vào sân, chính là Đại Kim Nha.

Sau lưng hắn còn có mấy người mang theo chăn đệm và đồ ăn uống.

Mấy người kia để đồ xuống rồi đi, chỉ còn lại Đại Kim Nha cười ha hả nhìn họ.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn nhau, gật đầu, đồng thanh: "Đánh hắn!" Chập tối, gió nhẹ thổi.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha bốn người ngồi trong sân.

Đại Kim Nha vẻ mặt oan ức: "Lục gia, không phải Đại Kim Nha

tôi không trượng nghĩa, thật sự là tôi cũng không chọc nổi Hoắc Tiên Cô a." "Được rồi, đừng nói mấy lời thừa thãi nữa." Lục Vũ xua tay, nói thẳng: "Người muốn đi Tây Vực đổ đấu lớn mà anh nói trước đó đâu?" Vừa hay mới gây chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, giờ ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió là hợp lý.

Nói không chừng đợi xong việc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tiểu Ngô Tà tìm được Chiến Quốc Bạch Thư, lúc đó có thể đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung dạo chơi.

Đại Kim Nha vội nói: "Đều sắp xếp xong rồi, nhưng lúc này gió êm sóng lặng, đợi trời tối tôi đưa Lục gia đi gặp họ.

Chung quy nơi này là địa bàn Hoắc Tiên Cô, bàn chuyện làm ăn không tiện.

Hồ gia và Bàn gia chịu thiệt một chút, tạm thời ở lại đây." "Không được." Lục Vũ lắc đầu: "Tôi và lão Hồ đều phải đi." Đùa à, đi gặp Shirley Dương và Trần giáo sư mà không mang theo Hồ Bát Nhất sao được?

Không nói để lão Hồ gặp vợ tương lai, chỉ riêng việc lừa phỉnh Trần giáo sư cũng cần đến Hồ Bát Nhất.

Có lẽ do Lục Vũ nói quá kiên quyết, Đại Kim Nha cắn răng, vẫn là đồng ý.

Mấy người tiếp tục uống rượu tán gẫu.

Lục Vũ thuận tiện chia số tiền thu được lần này làm bốn phần, ba người bọn họ mỗi người một phần, Anh Tử ở xa tận Cương Cương Doanh Tử cũng có một phần.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn số tiền trong tài khoản ngân hàng, kích động lệ rơi đầy mặt.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, trong lòng cảm động vô cùng!

Có số tiền này, bản thân hắn cải thiện cuộc sống thì không nói, quan trọng là cuối cùng hắn cũng có thể giúp đỡ những chiến hữu đã hy sinh...

Vương Bàn Tử nhe răng cười lớn: "Lão Hồ, mai tôi mời cậu ăn lẩu dê Đông Lai Thuận, chúng ta không gọi miến cải thảo cho đủ số nữa, chỉ ăn toàn thịt dê!" ...

Tối chín giờ.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất theo Đại Kim Nha lén lút ra khỏi ngõ Kiệu Tử, đi loanh quanh rồi vào một tứ hợp viện cũ kỹ khác.

Tuy nhiên, khiến Lục Vũ hơi bất ngờ là không thấy Hách Ái Quốc và Shirley Dương như dự đoán, trong phòng khách chỉ có một Trần giáo sư đầu tóc bù xù.

Chào hỏi đơn giản vài câu, Đại Kim Nha giới thiệu sơ qua, Trần giáo sư khẽ gật đầu: "Không đơn giản, có thể làm Mô kim hiệu úy, vậy Thiên Tinh Phong Thủy các cậu hẳn là hiểu chứ?

Lần này chúng ta đi sa mạc, những di tích, cổ mộ đó đều chôn dưới cát vàng, cổ đạo Khổng Tước Hà càng là khô cạn khó tìm, cho nên..." Lục Vũ mỉm cười, nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cậu nói xem." "Không phải tôi chém gió đâu, đối với thuật Tinh Bàn Nguyệt Khắc phong thủy này, tôi là ngựa quen đường cũ, nhưng cái này phải nói từ đâu nhỉ...

Phong thủy ấy mà, được gọi là địa học chi tối, đất phong thủy có thể khái quát đơn giản là: nơi tàng phong, chốn đắc thủy.

Trong 《 Táng Thư 》 giảng rất hay: Mai táng giả, thừa sinh khí dã.

Khí thừa phong thị tán, giới thủy tắc chỉ.

Cổ nhân tụ chi sử bất tán, hành chi sử hữu chỉ, cố vị chi phong

thủy...

Nhưng hôm nay tôi chỉ hướng về các giáo sư và thầy giáo đang ngồi đây, nói một chút về một nhánh trong thuật phong thủy là 'Thiên Tinh Phong Thủy'.

Cổ đại đế vương quý tộc, đối với chuyện sau khi chết vô cùng coi trọng, sinh tiền hưởng thụ đãi ngộ thế nào, sau khi chết cũng muốn tiếp tục sở hữu, không chỉ vậy, họ còn cho rằng thiên hạ hưng vong đều phát từ long mạch..." Trong 《 Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật 》 có một quyển Thiên Tự, nói chính là về Thiên Tinh Phong Thủy, hay còn gọi là Thiên Khung Thanh Nang Thuật.

Hồ Bát Nhất đem sở học của mình kể lại thao thao bất tuyệt, lập tức khiến Trần giáo sư nghe mà mắt đầy sao!

Đợi hắn nói xong, Trần giáo sư càng hưng phấn đứng dậy: "Nhân tài, nhân tài!

Ông trời mở mắt a!

Cuối cùng cũng đưa đến cho tôi một nhân tài thế này!

Có cậu, chuyến đi này chúng ta quá nắm chắc rồi!" Hồ Bát Nhất khẽ nói: "Trần giáo sư, chúng tôi là ba người, muốn đi thì phải đi cùng nhau." Trần giáo sư ngẩn ra, nhìn về phía Đại Kim Nha: "Kim gia cũng muốn xuất môn mở mang kiến thức?" "Không phải tôi, không phải tôi." Đại Kim Nha xua tay liên tục, cười híp mắt nói: "Họ còn có một người bạn, người ta gọi là Bàn gia." "Đúng, Bàn gia súng pháp tốt." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Tôi hiểu phong thủy, Lục gia đao pháp đệ nhất, Bàn Tử súng pháp nhất tuyệt." "Chúng ta đi sưu tầm cổ mộ, không phải đi giết người cướp của." Đúng lúc này, có người đi vào, khẽ nói một câu.

Trần giáo sư vội giới thiệu: "Vị tiểu thư họ Dương này là nhà tài

trợ cho hành động lần này của chúng ta, cô ấy cũng sẽ đi cùng.

Cô ấy chính là nhiếp ảnh gia lừng danh, tập hợp cả tài hoa và nhan sắc." Lục Vũ nhìn cô, trong lòng thầm gật đầu.

Shirley Dương quả nhiên là da trắng mặt xinh chân dài!

Chương 57

Shirley Dương mỉm cười, khẽ nói: "Bản lĩnh của Hồ tiên sinh tự nhiên không có vấn đề, nhưng tôi rất muốn biết, Lục tiên sinh anh rốt cuộc là ai?

Nghe Kim tiên sinh nói, anh là Mô kim hiệu úy?" "Có vấn đề gì sao?" Lục Vũ thần sắc như thường, trong lòng lại 'lộp bộp' một tiếng.

Trước đó hắn lừa Hồ Bát Nhất, nói dối mình là hậu nhân Phi Thiên Toan Nghê.

Hồ Bát Nhất căn bản không biết Phi Thiên Toan Nghê, cũng không thể có vấn đề gì.

Nhưng Shirley Dương lại khác, ông ngoại của cô là Chá Cô Tiêu, mà Chá Cô Tiêu chính là đồ đệ của Phi Thiên Toan Nghê.

Shirley Dương từ miệng ông ngoại biết rất nhiều chuyện về Chá Cô Tiêu.

Hơn nữa, vì Chá Cô Tiêu bản thân là Bàn Sơn đạo nhân, lại là sinh tử chi giao với thủ lĩnh Tả Lĩnh là Trần Ngọc Lâu, nên kiến thức của Shirley Dương rất tạp, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Mô Kim, ba nhà đều có chút hiểu biết.

Chỉ tiếc là, cả ba môn này cô đều không tinh thông. "Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng.

Câu trảo thích can tử đảo đấu quán đại đỉnh nguyên lương, nguyệt chiêu tử viễn thải bao bất thượng?" Shirley Dương nhìn Lục Vũ, bỗng nhiên mở miệng.

Lục Vũ mỉm cười: "Vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, cảm vấn giá vị đỉnh thượng nguyên lương, tại hà

phương phân quá sơn giáp, sách giải đắc kỷ đạo khâu môn?" Shirley Dương biểu cảm nhu hòa hơn một chút, hỏi lại: "Nhất giang thủy hữu lưỡng ngạn cảnh, đồng thị sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, Chá Cô phân sơn giáp, Diêu Tử giải khâu môn, đa tằng đăng bảo điện, vô xử mịch long lâu." Hai người đối thoại đều dùng tiếng lóng trong nghề "đổ đấu", Trần giáo sư và Đại Kim Nha đều nghe như vịt nghe sấm, chỉ có Hồ Bát Nhất là rất rõ.

Câu đầu tiên của Shirley Dương coi như lời chào hỏi vô thưởng vô phạt, còn Lục Vũ trả lời là khiêm tốn một câu rồi hỏi ngược lại Shirley Dương đã đổ đấu ở đâu.

Shirley Dương thành thật thừa nhận chưa từng đổ đấu.

Hồ Bát Nhất nghĩ ngợi rồi mở miệng hỏi: "Dám hỏi tiểu thư thuộc môn nào?" Không đợi Shirley Dương trả lời, Lục Vũ khẽ nói: "Bàn Sơn đạo nhân, môn hạ Chá Cô Tiêu." Một mặt là điểm rõ thân phận Shirley Dương, tránh để cô hỏi mãi không dứt.

Hai là Lục Vũ cũng chẳng biết thêm tiếng lóng nào nữa, nói tiếp chỉ tổ thêm phiền.

Shirley Dương bị Lục Vũ vạch trần thân phận, không khỏi ngẩn ra, sắc mặt khẽ biến: "Sao anh biết?" Lục Vũ mỉm cười nhạt: "Việc cô chưa từng làm, tôi đã làm.

Muốn xuống mộ ở Tây Vực, chúng tôi chuyên nghiệp hơn cô.

Nếu không thì, chỉ bằng các người, một con 'Tống tử' cũng có thể xử gọn cả đám." Câu này Lục Vũ tuyệt đối không phải nói ngoa dọa người.

Sự thật chính là sự thật, đừng nói Shirley Dương, trước đó ở mộ tướng quân nước Kim và pháo đài Quan Đông quân, nếu không có hắn thì Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều đã bỏ mạng ở đó rồi.

Shirley Dương sắc mặt khẽ biến, hỏi: "Anh thực sự đã gặp Tống tử?" "Đã gặp, đã thấy, đã thắng." Lục Vũ đơn giản nói sáu chữ.

Biểu cảm của Shirley Dương càng thêm phức tạp, không khỏi nhớ tới chuyện ông ngoại từng kể.

Nhớ năm xưa, ông ngoại Chá Cô Tiêu chính vì tìm kiếm Mộc Trần Châu mà gặp phải Tống tử, cuối cùng phải đoạn tí cầu sinh...

Đêm khuya.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất rời khỏi tứ hợp viện của Trần giáo sư, đi loanh quanh rồi về nhà một chuyến, mang theo trang bị rồi mới quay lại ngõ Kiệu Tử.

Trong đại trạch, Vương Bàn Tử đang buồn chán uống rượu, vừa thấy hai người về liền bật dậy, ánh mắt sáng quắc hỏi: "Hai vị gia, thế nào rồi?" "Thành rồi, ba ngày sau xuất phát đi Tây Vực." Lục Vũ khẽ nói một câu.

Không đợi Vương Bàn Tử hưng phấn hét lớn, hắn đã bảo hai người ngồi xuống.

Tinh Tuyệt Cổ Thành không giống mộ tướng quân nước Kim, nơi đó là nơi nguy hiểm chết người.

Có những lời hắn có thể không nói với Shirley Dương và Trần giáo sư, nhưng không thể không nói với anh em tốt của mình. "Lão Hồ, Bàn Tử, có mấy câu tôi nói trước với các anh, các anh trong lòng rõ ràng là được.

Shirley Dương và Trần giáo sư, theo lý là người tốt, nhưng hai người này đều có tâm tư riêng.

Lần này đi Tây Vực, ngoài mặt là vì tìm kiếm cổ mộ, di tích, bảo hộ gì đó, nhưng thực tế mục tiêu của họ đều là Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trần giáo sư muốn giải khai một đoạn nghi vấn lịch sử.

Còn Shirley Dương, cha cô ta chết trên đường tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô ta lần này là để tìm cha mình..." Lục Vũ nghĩ ngợi, rốt cuộc vẫn không nói ra lời nguyền của Chá Cô Tiêu.

Dù sao chuyện hắn nói hiện tại chỉ cần thông qua một số kênh là có thể tra được, nếu nói toạc ra cả lời nguyền thì... biết hơi quá nhiều. "Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Hồ Bát Nhất ngẩn ra, có chút kinh ngạc hỏi: "Là nước Tinh Tuyệt trong Tây Vực Tam Thập Lục Quốc sao?" "Đúng, nước Tinh Tuyệt từng phồn hoa hưng thịnh nhất Tây Vực, sau khi nữ vương chết thì tòa cổ thành đó cũng biến mất không thấy đâu." Lục Vũ gật đầu.

Vương Bàn Tử mắt sáng lên: "Thế chẳng phải có rất nhiều bảo bối sao?" Lục Vũ: "..." Hồ Bát Nhất: "..." "Thôi, tạm thời không nói cái này." Lục Vũ lắc đầu: "Hai ngày nay các anh rảnh thì xem qua tài liệu đi.

Đúng rồi, lão Hồ, lần này đi Tây Vực cậu dùng Tân Đình Hầu Đao của tôi, Bàn Tử cậu cầm dao phay." "Còn cậu?" "Tôi dùng cái này." Lục Vũ đi sang một bên, ôm Hắc Kim Cổ Đao vào lòng. "Được, chuyến này chúng ta sẽ chơi khô máu với Nữ Vương!" "Chiến!" "Chiến!" ...

Mấy ngày sau, tại Tây Vực.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác, bình sinh lần đầu tiên cưỡi lạc đà đi vào sa mạc mênh mông.

Chương 58

Đồng hành tự nhiên không thiếu được Shirley Dương da trắng chân dài, Trần giáo sư, học trò của giáo sư là Tát Đế Bằng, Sở Kiện, Diệp Diệc Tâm, cùng với lão hán hướng đạo An Lực Mãn.

Hai ngày đầu trong sa mạc, hứng thú của cả nhóm cực cao, cảm thấy vừa mới mẻ vừa vui.

Dù sao đây cũng là đại sa mạc Tây Vực rộng lớn vô ngân, khác hẳn thành phố nơi họ sống lâu nay.

Nhưng sau mấy ngày lang thang trong sa mạc, không được tắm rửa, ăn toàn lương khô, tâm trạng mọi người bắt đầu đi xuống, không còn vui vẻ như trước.

Ngày thứ năm...

Tâm trạng Lục Vũ hơi căng thẳng, trong căng thẳng mang theo một tia kích động.

Hắn biết rất rõ, trong sách 《 Quỷ Xuy Đăng 》, nhóm Hồ Bát Nhất chính là vào ngày thứ năm gặp phải một trận bão cát kinh người, trong quá trình trốn bão cát đã phát hiện ra pho tượng đá cự đồng!

Hơn nữa, Hồ Bát Nhất còn thấy tượng đá chớp mắt...

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên nhuộm hồng những đám mây nơi chân trời, những đụn cát trập trùng trong đại mạc đều được phủ lên một tầng ráng chiều.

Shirley Dương kích động tán mỹ bức tranh tráng lệ của đại tự nhiên!

Lão hán An Lực Mãn sốt ruột thúc giục mọi người xuất phát...

Gió cát đến, lạc đà ngớ ra, Trần giáo sư rớt lại, phát hiện lạc đà hoang, lão hán An Lực Mãn mấy lần muốn bỏ lại đội ngũ tự mình chạy trốn...

Mọi việc diễn ra theo đúng trình tự, hữu kinh vô hiểm, cả nhóm cuối cùng cũng tiến vào tòa di tích cổ thành nhỏ bé kia để tạm tránh đầu sóng ngọn gió.

Chỉ có điều... sự việc cuối cùng vẫn xuất hiện chút khác biệt so với dự đoán của Lục Vũ.

Họ vừa vào di tích tiểu thành, vào một gian nhà nát, đốt lửa trại lên, còn chưa kịp nghỉ ngơi một phút, Diệp Diệc Tâm vừa ngồi xuống đã phát ra tiếng hét chói tai, như cái lò xo bật cao ba thước. "A!" "Nhiều kiến quá!" "Trời ơi!" "Toàn là kiến lớn!" Chỉ nhìn thoáng qua, Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, buột miệng: "Là Sa mạc hành quân kiến (Kiến quân đội sa mạc)!

Mau tụ lại bên đống lửa!" Thân thể đen kịt, đuôi đỏ, đỏ đen xen kẽ, như thủy triều vỡ đê vô số kể...

Hàng vạn con kiến quân đội sa mạc từ dưới lòng đất cuồn cuộn bò ra!

Trong khoảnh khắc đã chất đầy nửa gian nhà.

Dưới đất, trên xà nhà, trên tường, đâu đâu cũng có!

Nhóm Trần giáo sư, Diệp Diệc Tâm đã bị tình huống kinh người này dọa cho ngây dại, đứng ngốc tại chỗ, tay chân lạnh toát, hai chân mềm nhũn!

Đừng nói bọn họ, ngay cả Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng thấy đau đầu!

Còn hướng đạo An Lực Mãn thì quay đầu bỏ chạy.

Tuy nhiên...

An Lực Mãn vừa chạy đến cửa, nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài, biết bão cát chưa qua, lập tức dừng bước.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn dừng lại, cát chảy dưới chân bỗng động đậy.

Sau đó! "A!" "Cứu mạng!" "Cứu mạng!

Á!" Bắp chân An Lực Mãn trong nháy mắt đã bị kiến quân đội đen đỏ bao phủ!

Cơn đau nhức dữ dội khiến An Lực Mãn phát ra tiếng thét tê tâm liệt phế!

Lục Vũ muốn qua cứu hắn, nhưng đã muộn.

Kiến quân đội sa mạc trong miệng chứa lượng lớn axit kiến, hàng ngàn hàng vạn con cùng cắn xé, đến voi cũng không chịu nổi...

Mắt thấy lão hán An Lực Mãn trong nháy mắt bị kiến quân đội dày đặc bao phủ, mấy người trong đội khảo cổ đều triệt để ngây dại. "Lão Hồ, Bàn Tử, làm đuốc, mỗi người một cái!" "Được, được!" "Tất cả mọi người, vây thành một vòng!" Trong lúc điện quang hỏa thạch, Lục Vũ trầm giọng ra lệnh!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức phản ứng, vội vàng bôi nhiên liệu rắn lên số gỗ hồ dương mang vào trước đó, châm lửa trong nháy mắt.

Mấy người đội khảo cổ run rẩy cầm đuốc, không ngừng vung vẩy, ngăn cản lũ kiến quân đội sa mạc không chỗ nào không có!

Lục Vũ ánh mắt như điện, tìm kiếm khắp nơi trong gian nhà nát.

Hắn nhớ đàn kiến này có một con kiến chúa!

Theo miêu tả trong 《 Quỷ Xuy Đăng 》, kiến chúa to như con bê

con, lưng mọc sáu cánh.

Chỉ cần diệt nó, đàn kiến này không còn đáng sợ!

Chương 59

"Ở đâu nhỉ?" Lục Vũ cảnh giác nhìn quanh, nhưng không thu hoạch được gì.

Đồng thời, ngày càng nhiều kiến quân đội sa mạc sau khi gặm nhấm xong lão hán An Lực Mãn, đã chuyển mục tiêu sang Shirley Dương!

Shirley Dương không ngừng vung đuốc, ngăn cản bước tiến của lũ kiến.

Trong không khí thậm chí còn có mùi khét lẹt.

Nhưng... hàng ngàn hàng vạn con kiến quân đội sa mạc cứ lớp sau nối lớp trước, phảng phật như chuẩn bị dùng thân thể để dập tắt ngọn đuốc vậy.

Đúng lúc này!

Cây đuốc làm bằng gỗ hồ dương bỗng nhiên gãy, trong tay Shirley Dương chỉ còn lại nửa đoạn gỗ ngắn.

Lập tức, vòng phòng ngự vốn miễn cưỡng duy trì liền xuất hiện lỗ hổng cực lớn! "Cầm lấy!" Trong chớp mắt, Lục Vũ phản ứng đầu tiên, ném thẳng cây đuốc trong tay cho Shirley Dương.

Lời chưa dứt, Lục Vũ đã trượt chân, mạnh mẽ lao ra ngoài!

Cứ thế này không ổn!

Gỗ hồ dương trong nhà căn bản không cầm cự được đến lúc đám kiến quân đội sa mạc vô tận này bị thiêu chết.

Theo tình hình này, tối đa mười mấy phút nữa đuốc cháy hết, họ sẽ giống lão hán An Lực Mãn, trở thành thức ăn cho kiến!

Kế sách hiện giờ, chỉ có mạo hiểm!

Đi tìm con kiến chúa kia! "Lão Hồ, Bàn Tử, canh chừng họ, tôi đi tìm kiến chúa!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều giật mình, buột miệng: "Tiểu ca nhi!" Lúc này, Lục Vũ đã nhảy ra khỏi vòng vây, Hắc Kim bảo đao xuất ra trong nháy mắt!

Nhiên Mộc Đao Pháp, đính kèm hỏa diễm, có tính sát thương với yêu ma tà túy, đối với lũ kiến sợ lửa này cũng đồng dạng hữu hiệu!

Lục Vũ không ngừng vung đao, bên người hỏa quang điểm điểm, trong chớp mắt đã lao đến bên một bức tường, không chút do dự, một đao mạnh mẽ chém ra!

Oanh!

Bức tường đất tàn phá ứng thanh sụp đổ.

Diệp Diệc Tâm và những người khác thấy cảnh này không khỏi hét lên thất thanh!

Hách Ái Quốc càng hét lớn: "Anh điên rồi!

Cứ thế này nhà sẽ sập mất!" Shirley Dương vẫn luôn chú ý tình hình của Lục Vũ, phát hiện có kiến bò lên lưng hắn, vội vàng nhắc nhở: "Lục Vũ, mau quay lại!

Trên người anh có kiến!" Đồng thời, Lục Vũ cũng cảm giác lưng mình ẩn ẩn đau nhức!

Nhưng không thể lui!

Hắn cắn răng, chân phải đạp mạnh xuống đất, dẫm nát toàn bộ lũ kiến vừa tụ lại bên người xuống cát, cả người như quỷ mị lao vút đi.

Trong nháy mắt đã đến bức tường phía bên kia.

Trong tay hắn, Hắc Kim Cổ Đao giơ ngang, cả người như một quả pháo đạn, ngạnh sinh sinh đập ra một cái lỗ hình người trên

tường!

Mọi người xung quanh đồng tử co rút mạnh!

Điên rồi sao!

Đâm đầu vào tường như thế!

Không muốn sống nữa à!

Tê!

Hắn sẽ không phải bị kiến quân đội sa mạc...

Ngay sau đó, liền nghe thấy giọng nói cấp thiết của Lục Vũ: "Lão Hồ, đuốc!" Tiếng nói chưa dứt, thân hình Lục Vũ lại xuất hiện trước mặt mọi người!

Lúc này, hắn đang cưỡi trên lưng con kiến chúa to như con bê, tay giữ chặt cánh của nó! "Đù!" Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được chửi thề một câu!

Không kịp nghĩ nhiều, hắn vội ném cây đuốc trong tay về phía Lục Vũ!

Dưới ánh lửa, tất cả mọi người đều có thể thấy rõ, Lục Vũ đang cưỡi con kiến chúa to như nghé!

Cảnh tượng này cực kỳ khủng bố!

Chương 60

Họ dù thế nào cũng không ngờ, kiến là loại sinh vật nhỏ bé dùng ngón tay bóp cái là chết, lại có thể lớn đến mức này!

Đặc biệt là... kiến chúa xuất hiện khiến lũ kiến quân đội sa mạc trở nên điên cuồng!

Vô số kiến điên cuồng ùa về phía kiến chúa, ùa về phía Lục Vũ đang ở trên lưng nó!

Cô bé Diệp Diệc Tâm không đành lòng cúi đầu, không dám nhìn, sợ giây tiếp theo sẽ thấy Lục Vũ bị kiến quân đội sa mạc nuốt chửng, biến thành bộ xương trắng giống lão hán An Lực Mãn.

Vạn hạnh...

Trong chớp mắt, Lục Vũ đưa tay bắt lấy cây đuốc của Hồ Bát Nhất, không nói hai lời, dí thẳng vào người kiến chúa!

Ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém mạnh vào sườn kiến chúa, hai cái chân đen sì dài ngoẵng ứng thanh đứt lìa!

Mắt thấy kiến chúa đã bốc cháy, Lục Vũ không dừng lại, đạp mạnh một cái, cả người bay lên không trung, chộp lấy xà nhà.

Lục Vũ dùng sức đu người, tiêu sái cực độ rơi vào trong vòng phòng ngự tạm thời mà nhóm Hồ Bát Nhất đã dựng lên.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử phản ứng đầu tiên, vội vàng giúp phủi sạch kiến trên người hắn.

Đồng thời, đám kiến quân đội sa mạc kia như thiêu thân lao đầu vào lửa, phấn thân toái cốt lao vào con kiến chúa đang bốc cháy, hy vọng có thể dập tắt ngọn lửa trên người nó!

Nhìn cảnh này, nhóm đội viên khảo cổ do Trần giáo sư dẫn đầu đều ngây dại, bộ dáng như gặp quỷ! "Lão Hồ, đưa tôi thêm một hộp nhiên liệu rắn, cậu và Bàn Tử bảo họ chuẩn bị đột vây!" Lục Vũ biết rất rõ, tuy hiện tại kiến chúa đã cháy, nhưng nếu chần chừ, e là không bao lâu nữa lũ kiến sẽ dập tắt lửa trên người kiến chúa.

Đến lúc đó họ vẫn không có đường thoát!

Lục Vũ nhận hộp nhiên liệu rắn từ tay Hồ Bát Nhất, mở nắp, ném thẳng vào đàn kiến.

Kế sách hiện giờ, biện pháp tốt nhất là để lửa trên người kiến chúa cháy to hơn.

Chỉ có vậy mới kiềm chế được đàn kiến, tạo cơ hội sống cho họ.

Thấy đàn kiến đã dãn ra một lối đi, Lục Vũ vội phân phó: "Lão Hồ mở đường, tôi bọc hậu!" "Nhanh lên, đừng ngẩn ra đó!" Lục Vũ thấy đám Sở Kiện vẫn còn đứng ngơ ngác, vỗ mạnh vào vai Sở Kiện.

Sở Kiện và Tát Đế Bằng, hai nam sinh cuối cùng cũng phản ứng lại, vội dìu Trần giáo sư và Diệp Diệc Tâm theo sát Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương theo ngay sau, Lục Vũ đi cuối cùng. "Tiểu ca nhi, gió cát lớn quá, vẫn chưa đi được." Ra khỏi nhà lớn, Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng nhìn Lục Vũ.

Trong lòng hắn còn chuyện lo lắng hơn.

Lão hán An Lực Mãn đã thành một đống xương trắng, ở cái sa mạc mênh mông này, không có người dẫn đường cũng đồng nghĩa với đường chết.

Nhưng để tránh dọa những người khác, hắn không nói ra. "Gió đã bắt đầu giảm rồi, đợi thêm chút nữa, nhỏ hơn chút nữa là đi ngay." Lục Vũ trầm giọng nói, vẫn cảnh giác nhìn quanh, cẩn thận quan sát tung tích kiến quân đội sa mạc.

Mười mấy phút sau, gió cát quả nhiên giảm đi nhiều.

Mà lúc này, lửa trong nhà lớn cũng đã yếu đi nhiều, lũ kiến quân đội dường như đã phát hiện kiến chúa đã chết, từ từ rời khỏi nhà lớn.

Di tích tiểu thành lập tức vang lên từng trận tiếng thú kêu thảm thiết...

Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, trầm giọng nói: "Phải đi ngay lập tức." "Rút!" "Nhanh!" Rồng mất đầu, lời Lục Vũ là có trọng lượng nhất.

Cả đám người vội vàng xông ra khỏi tường đổ, leo lên lạc đà, liều mạng cuồng bôn!

Chạy được mấy chục mét, Lục Vũ quay đầu nhìn lại.

Đàn kiến đen đỏ như nước thủy triều, hung dữ nhấn chìm tòa thành nhỏ, tiếng dã thú kêu thảm thiết không ngừng truyền ra... ...

Một tiếng sau, mọi người cuối cùng cũng dừng lại.

Nhưng trên mặt họ không có niềm vui thoát nạn, ngược lại tràn đầy sợ hãi.

Các đội viên khảo cổ tạm thời thoát nguy hiểm cuối cùng cũng nghĩ đến một vấn đề vô cùng thực tế.

Không có người dẫn đường, không có phương hướng, họ e rằng sẽ lạc lối trong biển cát vàng mênh mông này...

Khí thế cả đội rơi xuống đáy vực.

Hồ Bát Nhất đi đến bên Lục Vũ, hỏi nhỏ: "Tiểu ca nhi, giờ tính sao?" Lúc này, Shirley Dương cũng đi đến bên Lục Vũ, hỏi nhỏ: "Lục tiên sinh, giờ tính sao?

Anh biết đi đường nào không?" Hai vợ chồng này, đúng là phu xướng phụ tùy.

Lục Vũ thầm nói một câu trong lòng, rồi khẽ đáp: "Nghỉ ngơi thêm một lát, quay lại di tích tiểu thành lúc nãy trú ẩn." "Tôi trước đó đã hỏi An Lực Mãn, từ di tích tiểu thành đi thẳng hướng tây bắc chính là Tây Dạ Cổ Thành." Hắn không cố ý hạ thấp giọng, Hách Ái Quốc bên cạnh nghe thấy, theo bản năng kinh hô: "Quay lại đó, không phải là tự tìm đường chết sao?" "Sẽ không." Lục Vũ lắc đầu, giải thích: "Kiến quân đội sa mạc sở dĩ gọi là kiến hành quân, ngoài quy mô, tổ chức, sự phối hợp của chúng ra, quan trọng nhất là chúng luôn duy trì trạng thái hành quân.

Chương 61

Con mồi ở một vị trí ăn hết rồi, chúng sẽ rời đi." Nghe xong lời giải thích này, Hách Ái Quốc không nói gì, Trần giáo sư liên tục gật đầu, khen ngợi: "Lục tiểu ca bác học đa tài!" Lục Vũ khách sáo vài câu, cũng không giải thích gì thêm.

Trên thực tế, hắn muốn quay lại khu di tích kia không chỉ để tìm Tây Dạ cổ thành, mà quan trọng hơn là để tìm Cự đồng thạch tượng (Tượng đá đồng khổng lồ).

Người khác không biết, nhưng hắn rất rõ ràng cái Cự đồng thạch tượng kia thuộc về Quỷ Động tộc, thuộc về Tinh Tuyệt quốc!

Hắn rất muốn biết, bức tượng đá kia liệu có phải là pháp khí gì không, liệu có liên quan đến bí mật của Tinh Tuyệt quốc hay không?

Chập tối.

Cả nhóm lại lên đường, gấp rút quay lại khu di tích tòa thành nhỏ kia.

Đến gần, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vào đi dạo một vòng, nhìn thấy trong thành có thêm rất nhiều xác động vật, không khỏi có chút chép miệng.

Bất quá, bốn phía cũng không phát hiện tung tích của kiến sa mạc hành quân, điều này làm cho tâm tình bọn họ hơi thả lỏng một chút, lập tức gọi đám người Lục Vũ tiến vào di tích.

Chỉ có điều... vừa mới ngồi xuống chưa đến một phút, Diệp Diệc Tâm bỗng nhiên lại phát ra một tiếng hét chói tai! "A!" "Sao vậy?" "Có phải có kiến không?" "Kiến ở đâu?" Đám người Lục Vũ theo bản năng truy hỏi, thần sắc càng thêm cảnh giác!

Diệp Diệc Tâm đỏ bừng mặt, đưa tay chỉ vào góc tường cách đó không xa, nhỏ giọng nói: "Không, không, không phải kiến, là cái bộ xương khô kia..." Vương Bàn Tử bất mãn lầm bầm: "Khảo cổ mà còn sợ xương khô, đúng là gặp quỷ." Sắc mặt Diệp Diệc Tâm càng đỏ hơn, muốn giải thích một câu gì đó lại không biết mở miệng thế nào. "Bàn Tử, bớt nói nhảm đi." Lục Vũ mở miệng giải vây cho cô bé, phân phó: "Đem mấy cái xương đó chôn đi, đỡ để ban đêm nhìn thấy dọa người." "Được, được, mấy việc khổ sai này cứ để Bàn gia ta làm." Vương Bàn Tử chán nản, cầm xẻng công binh đi sang một bên, toét miệng cười với Diệp Diệc Tâm: "Cô nương đừng sợ, Bàn gia ta đem nó chôn ngay đây." Nói xong, hắn trực tiếp đào cát, chôn xương cốt.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng không nhàn rỗi, mỗi người cầm một cái xẻng công binh.

Vừa đào cát chôn xương, Lục Vũ vừa suy tính, cũng không biết trong ba người ai có thể đào được Cự đồng thạch tượng thuộc về Tinh Tuyệt quốc kia?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Vương Bàn Tử bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc: "Lão Hồ, Tiểu ca nhi, hai người qua đây xem, bên dưới có đồ vật!" "Cái gì thế?" "Đồ vật gì?" Lập tức vang lên mấy tiếng truy hỏi.

Trong đó có giọng của Lục Vũ và Hồ Bát Nhất, còn có giọng nói run rẩy của các đội viên khảo cổ, cùng với giọng nói vừa căng thẳng vừa mong chờ của giáo sư Trần và Shirley Dương.

Vương Bàn Tử quay đầu lại, toét miệng cười: "Trêu các người chơi thôi." Trong mắt Hồ Bát Nhất lóe lên một tia dị dạng, hắn và Vương Bàn Tử chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, quá hiểu tên này rồi.

Trong lòng khẽ động, tức giận quát: "Lúc nào rồi còn hồ nháo!"

"Tôi đây không phải là muốn khuấy động bầu không khí một chút sao." Vương Bàn Tử thuận tay xách xẻng công binh lên, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lại an ủi cô bé Diệp Diệc Tâm: "Cô nương đừng sợ, có Bàn gia ở đây." Hi hi ha ha nói vài câu xong, Vương Bàn Tử ghé vào bên cạnh Lục Vũ, dùng giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe được, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca nhi, bên dưới có đồ, cảm giác là đá, liệu có phải di tích cổ mộ không?" Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Biết ngay bây giờ ấy mà." Hả?

Vương Bàn Tử sững sờ, thuận theo ánh mắt Lục Vũ quay đầu liếc nhìn, liền thấy Shirley Dương cũng cầm một cái xẻng công binh, ngay tại chỗ Vương Bàn Tử vừa đào đất, ra sức đào bới.

Trong lòng Vương Bàn Tử thắt lại, gấp gáp nói: "Họ Dương kia, cô có ý gì?" "Tôi không tin được anh." Shirley Dương cứ thế tự mình đào. "Cô..." "Bàn Tử." Lục Vũ đưa tay ngăn lại, lắc đầu: "Không cần thiết." Shirley Dương động tác trên tay không ngừng, lại đào thêm mấy cái, giáo sư Trần bảo đám Hách Ái Quốc cũng qua đó giúp một tay.

Một lát sau, quả nhiên lộ ra một cái đầu tượng đá màu đen.

Vừa nhìn thấy đôi mắt to lớn cực kỳ không cân đối của tượng đá, mắt Lục Vũ chợt sáng lên, quả nhiên là nó! "Đây là..." "Tôi hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ ra." Hách Ái Quốc gãi đầu, có chút khổ não.

Lục Vũ đi tới, nhẹ giọng nói: "Mấy năm trước ở Tây Vực Tân Cương từng khai quật một ngôi mộ Thiên Quan, trong mộ có một tượng người bằng đá giống hệt cái này, mắt vô cùng lồi ra, khác hẳn người thường, lúc đó được đặt tên là Cự đồng thạch tượng." Thuộc làu "Ma Thổi Đèn", Lục Vũ đối với chuyện này rất quen thuộc. "A!" Hách Ái Quốc vỗ trán, hưng phấn nói: "Đúng, đúng!

Tôi nhớ ra rồi, lúc đó rất nhiều người nói cái này có thể là một vị thần linh nào đó mà người Mông Cổ sùng bái, hẳn là xuất từ hành cung bí mật 'Hương Cung' của Hốt Tất Liệt trong sa mạc Tây Vực.

Nhưng theo đà phát hiện thêm mấy ngôi cổ mộ và di tích có niên đại lâu đời hơn, bên trong cũng phát hiện tượng người đá mắt lồi, điều này đã lật đổ giả thuyết kia.

Sau này lại có người nói đây là do người Đột Quyết cổ lưu lại, đến cuối cùng cũng không có một cách nói xác thực nào, trở thành một trong những bí ẩn chưa có lời giải của lịch sử khảo cổ." Mấy cậu sinh viên chưa từng thấy Cự đồng thạch tượng, tất cả đều hưng phấn hẳn lên, vây quanh Hách Ái Quốc, vừa viết vừa vẽ, liên tục hỏi han.

Shirley Dương cũng nhìn thoáng qua tượng đá, nhưng chỉ nhìn một chút rồi đi đến bên cạnh Lục Vũ, thản nhiên nói: "Lục tiên sinh, loại chuyện này, tôi hy vọng sẽ không có lần thứ hai." Nói xong, cố ý liếc xéo Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử nghe xong liền cuống lên, trừng mắt: "Cô có ý gì?

Có gì thì nói cho rõ ràng, cô lườm tôi một cái là ý gì?

Bàn gia ta..." "Bàn Tử, bớt tranh cãi đi." Lục Vũ lắc đầu, ngăn Vương Bàn Tử lại.

Dọc đường đi này, hắn nghe Vương Bàn Tử và Shirley Dương đấu võ mồm đã thấy phiền rồi. "Dương tiểu thư, có một câu tôi cũng muốn hỏi cô." Shirley Dương nhướng mày: "Anh muốn nói gì?" "Đám người chúng ta là một cuộc làm ăn.

Trước khi đến Tây Vực, cô nói mục đích của các cô là tìm cổ mộ, bảo vệ cổ mộ." Lục Vũ mở miệng, nhẹ giọng nói. "Sao, có vấn đề gì?" "Vấn đề là cô không nói cho chúng tôi biết cái cô muốn tìm là Tinh Tuyệt cổ thành." Hồ Bát Nhất đứng ra, từ trong điện thoại tìm ra

một tấm ảnh, đặt trước mặt Shirley Dương, từng câu từng chữ nói: "Cô có gì muốn nói không?" Trong ảnh là một tờ báo tiếng Anh đã ngả vàng.

Nội dung bài báo chính là tin tức về việc cha của Shirley Dương là Dương Huyền Uy cùng năm nhà thám hiểm khác mất tích tại Tây Vực, bặt vô âm tín.

Sắc mặt Shirley Dương biến đổi, cuối cùng vẫn lắc đầu, khẽ thở dài một hơi: "Chuyện này là tôi sai trước, Lục tiên sinh, Hồ tiên sinh, Vương tiên sinh, xin các anh tha thứ." "Tại sao?" Hồ Bát Nhất nhíu mày hỏi: "Tôi đã tra tư liệu, trước cha cô, rất nhiều nhà thám hiểm đã bỏ mạng trên con đường tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành, tại sao cha cô nhất định phải đi Tinh Tuyệt cổ thành?

Tại sao cô lại muốn đi?

Chương 62

Biết rõ là chuyện rất nguy hiểm, tại sao còn muốn làm?

Hơn nữa, trong sa mạc có quá nhiều nguy hiểm, đội thám hiểm của cha cô chưa chắc đã tìm được Tinh Tuyệt cổ thành." Shirley Dương gật đầu, trong mắt lóe lên một tia hồi ức, trầm giọng nói: "Hồ tiên sinh, anh nói rất có lý, nhưng tôi tin tưởng cha tôi và đoàn người nhất định đã tìm được Tinh Tuyệt cổ thành.

Bởi vì từ sau khi ông ấy mất tích trong sa mạc, không chỉ một lần tôi mơ thấy một cái hố đen ngòm, miệng hố treo một cỗ quan tài lớn, trên quan tài khắc đầy Quỷ Động văn...

Hơn nửa năm nay hầu như đêm nào tôi cũng mơ thấy cảnh tượng giống nhau, tôi tin đây là cha báo mộng cho tôi, cỗ quan tài kia nhất định là Tinh Tuyệt nữ vương!" Lục Vũ ở bên cạnh nhìn Hồ Bát Nhất gật đầu liên tục, một lòng một dạ đều đặt trên người Shirley Dương, trong lòng tự nhủ: Thôi xong, Lão Hồ đã bị Shirley bắt làm tù binh rồi, mình tốt nhất đừng làm kỳ đà cản mũi.

Hơn nữa, đoạn câu chuyện này cũng không khác biệt lắm so với trong sách "Ma Thổi Đèn", hắn cũng không cần thiết phải nghe nữa. "Tôi qua bên kia xem sao." Lục Vũ nói một câu, Hồ Bát Nhất đang chìm đắm trong thế giới do Shirley Dương miêu tả nên cũng không nghe thấy.

Lục Vũ cũng mặc kệ, đi thẳng đến bên cạnh tượng đá, cẩn thận quan sát.

Tuy nhiên, giống như trước đó, hệ thống vẫn không có nhắc nhở.

Chắc là do tượng đá còn bị chôn trong cát, chưa được đào ra hoàn chỉnh. "Cũng có khả năng, là vì còn chưa nhìn thấy cái tượng đá này

chớp mắt?" Lục Vũ thầm nhủ trong lòng, đi đến bên cạnh Hách Ái Quốc: "Giáo sư Hách, để tôi cho." "Được, vậy cậu cẩn thận chút, đừng làm hỏng tượng đá." "Ừm." Lục Vũ đáp một tiếng, ra sức đào.

Một lát sau, Vương Bàn Tử cười hi hi sán lại gần cô bé Diệp Diệc Tâm, cầm xẻng công binh cũng đào theo.

Hai người bọn họ động tác nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau đã đào tới đáy tượng đá.

Hách Ái Quốc vội vàng lên tiếng: "Được rồi được rồi, các cậu tránh ra đi, tôi dẫn bọn họ dọn dẹp tượng đá." Vương Bàn Tử lập tức bất mãn, bĩu môi: "Làm việc thì không ra sao, tranh công là ông giỏi nhất." Một bên, giáo sư Trần vội vàng giải thích vài câu, không phải tranh công, mà là để tránh làm tổn thương các vết chạm khắc trên thân tượng đá, bọn họ cần dùng bàn chải cẩn thận quét sạch cát bên trên. "Vẽ chuyện, nhớ năm đó Bàn gia ta ở Dã Nhân Câu..." Nói được một nửa, Bàn Tử chợt phản ứng lại, gãi đầu: "Mệt rồi, đi nghỉ đây." Ngay lúc này, Diệp Diệc Tâm bỗng nhiên lại hét lên chói tai: "A!

Tượng đá... tượng đá... tượng đá vừa mới chớp mắt!" Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, quay phắt lại!

Ngay sau đó, trong đầu hắn liền xuất hiện tư liệu chi tiết. 【Tên vật phẩm: Phong Hỏa Thần Tượng Quỷ Động Tộc】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Truyền tin, nguyền rủa】 【Mô tả vật phẩm: Do Tinh Tuyệt nữ vương dùng bí pháp chế thành, thông qua Phong Hỏa Thần Tượng có thể truyền lệnh cho các gia quốc, bộ tộc dưới quyền.

Đồng thời, Phong Hỏa Thần Tượng có thể nhận biết và đánh dấu các chủng tộc không phải người Quỷ Động, khi bọn họ tiến vào Tinh Tuyệt cổ thành, liền sẽ chịu sự nguyền rủa của Tinh Tuyệt nữ vương, trở thành tế phẩm cho Quỷ Động tộc!】 Lông mày Lục Vũ lập tức

nhíu chặt!

Hắn biết trong "Ma Thổi Đèn", Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cùng giáo sư Trần đều vì đi đến Tinh Tuyệt cổ thành mà trên người xuất hiện lời nguyền của Tinh Tuyệt nữ vương...

Theo cách nói này, khoảnh khắc Phong Hỏa Thần Tượng chớp mắt vừa rồi, hắn là đã có người bị đánh dấu.

Chẳng lẽ nói, cô bé Diệp Diệc Tâm đã bị đánh dấu?

Hay là tất cả mọi người đều đã bị đánh dấu?

Lúc này, trong đầu hắn lần nữa xuất hiện thông báo hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ thành công phát hiện di tích Tinh Tuyệt nữ vương, bắt đầu chuyến thám hiểm Tinh Tuyệt cổ thành, hệ thống thưởng Tam Tinh Ti Nam Tiêu.】【Tên vật phẩm: Tam Tinh Ti Nam Tiêu】【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Dẫn đường】【Mô tả vật phẩm: Tam Tinh Ti Nam Tiêu, là một phần của Ti Nam (kim chỉ nam) do Chiến Quốc Tung Hoành gia Quỷ Cốc Tử sử dụng, chỉ cần nắm trong lòng bàn tay, trong lòng mặc niệm nơi mình muốn đến, trong lòng sẽ tự sinh ra cảm ứng phương vị.】Đồ tốt a!

Nhìn thấy giới thiệu, tim Lục Vũ không khỏi đập nhanh hơn!

Bảo vật Quỷ Cốc Tử sử dụng, lại còn là Huyền giai hạ phẩm pháp khí!

Đây tuyệt đối là đồ tốt!

Hơn nữa, đây mới chỉ là một phần.

Lục Vũ không khỏi nghĩ, nếu như cả hai phần đều vào tay hắn thì sẽ thế nào?

Quan trọng hơn là hiện tại hắn cần tìm Tinh Tuyệt cổ thành, có

Tam Tinh Ti Nam Tiêu, trong biển cát mênh mông này căn bản không cần lo lắng bị lạc đường!

Bất quá... trước mắt còn chưa phải lúc kiểm tra Ti Nam Tiêu, chuyện tượng đá nguyền rủa còn cần hắn giải quyết!

Cách đó không xa, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, giáo sư Trần, Hách Ái Quốc đám người đều vây quanh Diệp Diệc Tâm, mồm năm miệng mười nói. "Tiểu Diệp, có phải em mệt quá nên hoa mắt không?" "Em..." Diệp Diệc Tâm mờ mịt nhìn tượng đá, nghĩ nghĩ, gãi đầu: "Em cũng không nói rõ được, em cảm giác là rất thật." "Được rồi, không sao đâu." Giáo sư Trần cười cười: "Thời gian qua mệt mỏi quá, hôm nay lại rất kinh hiểm, cháu bị dọa nên hoa mắt cũng là bình thường." Mấy người còn lại cũng có cách nói tương tự.

Diệp Diệc Tâm cũng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, cháu gan nhỏ, làm phiền mọi người rồi." "Không sao, không sao, Bàn gia bảo vệ cô." Nói xong, Vương Bàn Tử bước hai bước đến bên cạnh tượng đá, trừng mắt, lộ vẻ hung tợn: "Tao nói cho mày biết, Tiểu Diệp là em gái tao, mày còn chớp mắt nữa tao đập nát mày!" "Em gái, không sao rồi." "A!" Ngay lúc này, Diệp Diệc Tâm hoa dung thất sắc, kinh kêu lên: "Em không nhìn lầm!

Em không nhìn lầm!

Tượng đá thật sự chớp mắt!" Lần này, không chỉ Diệp Diệc Tâm nhìn thấy, Lục Vũ cũng nhìn thấy rõ ràng tượng đá trong sát na đó đã chớp mắt một cái!

Lục Vũ trong lòng rùng mình, trực tiếp hạ quyết tâm!

Mặc kệ mày rốt cuộc giở trò gì!

Chương 63

Tao cứ hủy cái tượng đá này của mày đi, xem mày đánh dấu kiểu gì!

Trong lòng khẽ động, Hắc Kim Cổ Đao bên hông Lục Vũ nháy mắt ra khỏi vỏ!

Bất quá... lúc định vung đao, hắn bỗng nhiên nghĩ đến đôi mắt tượng đá rất có khả năng là cơ quan!

Phá trừ cơ quan nhỏ, hắn có "Hoàng Kim Chỉ" của Tiểu ca Trương Khởi Linh!

Lúc này không dùng thì đợi đến bao giờ! "A!" "Cậu làm gì vậy!" "Dừng tay!" "Lục Vũ!" "Cậu đang làm cái gì!" Mắt thấy Lục Vũ đi đến trước mặt, ngón tay chọc hai cái, hai con mắt của Cự đồng thạch tượng liền biến thành hai cái hố đen ngòm, tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây dại.

Cô bé Diệp Diệc Tâm sợ hãi lại hét lên một tiếng chói tai, Shirley Dương, giáo sư Trần, Hách Ái Quốc càng là nhịn không được kinh hô một tiếng, mở miệng quát lớn!

Nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ ngạc nhiên một chút, chợt nghĩ đến điều gì: "Tiểu ca nhi, có cổ quái?" "Cẩn tắc vô ưu." Lục Vũ không muốn nói quá nhiều, chỉ đưa ra một đáp án lấp lửng.

Nhưng đáp án này lại chọc giận Hách Ái Quốc triệt để: "Cậu!

Cậu!

Cậu!

Khởi hữu thử lý (Thật vô lý hết sức)!

Cậu làm càn như vậy, cậu đây là phá hoại văn vật quốc gia, cậu đây là phạm tội!" Hách Ái Quốc suýt thì tức nổ phổi!

Sắc mặt mấy cậu sinh viên cũng có chút cổ quái...

Lục Vũ căn bản mặc kệ, chỉ nhìn Diệp Diệc Tâm, nhẹ giọng hỏi: "Cô có cảm giác chỗ nào không ổn không?" "Tôi... không có." Diệp Diệc Tâm nghĩ nghĩ, lắc đầu. "Bàn Tử, cậu cảm giác thế nào?" "Tiểu ca nhi quá đẹp trai, cậu luyện Kim Cương Chỉ à?" Lục Vũ: "..." Khoan đã!

Shirley Dương!

Nếu nói có ai có thể cảm giác được lời nguyền vừa rồi, nhất định là Shirley Dương!

Cô ta là hậu duệ của Tiên tri Trát Cách Mã, tổ tiên bao đời đều chịu lời nguyền của Tinh Tuyệt nữ vương! "Cô có cảm thấy gì không?" Lục Vũ mắt không chớp nhìn chằm chằm Shirley Dương, từng câu từng chữ hỏi. "Không có." Shirley Dương rất dứt khoát đưa ra đáp án phủ định, thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra sơ hở. "Thật sao?

Vừa rồi lúc tượng đá chớp mắt, cô thật sự một chút cảm giác cũng không có sao?" "Tôi cần gì phải lừa anh?" Lúc nói chuyện, Lục Vũ mắt không chớp, ý đồ phát hiện biến hóa rất nhỏ trong ánh mắt Shirley Dương.

Bất quá, ánh mắt Shirley Dương thanh lãnh, lãnh đạm nói: "Lục tiên sinh chẳng lẽ cảm thấy hôm nay mình đại phát thần uy lúc đối phó kiến chúa, nên tất cả mọi người đều phải nghe lời anh?" Hồ Bát Nhất mắt thấy tràng diện có chút căng thẳng, vội vàng giảng hòa: "Tiểu ca nhi, sao vậy?" "Sự xuất phản thường tất có yêu (Chuyện khác thường ắt có quái lạ)." Lục Vũ lắc đầu, thu hồi tầm mắt, nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dặn dò: "Cẩn thận một chút, luôn luôn không có hại.

Hai người các cậu nếu cảm giác trên người có chỗ nào không thoải mái, lập tức nói với tôi." Nghe hắn nói nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nặng nề gật đầu.

Dặn dò bọn họ xong, Lục Vũ không muốn lãng phí thời gian nữa, định ra ngoài xem sự huyền diệu của Tam Tinh Ti Nam Tiêu.

Chỉ có điều, Hách Ái Quốc lại không định cứ thế bỏ qua cho Lục Vũ. "Đứng lại cho tôi!

Cậu muốn đi đâu!

Cậu hủy hoại văn vật quý giá như vậy, chẳng lẽ cứ thế bỏ đi sao!" Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Giáo sư Hách, sa mạc hoang vu không bóng người này tôi có thể đi đâu?

Đi đái!" Nếu không phải hắn biết tâm địa Hách Ái Quốc không xấu, chỉ là mấy năm nay làm nghiên cứu đến ngốc người, e rằng đã nhịn không được mà tẩn cho một trận. "Cậu hủy hoại văn vật quý giá như vậy, nhất định phải có một lời giải thích!" "Ông muốn giải thích gì?" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, sắc mặt bất thiện nhìn Hách Ái Quốc, trầm giọng nói: "Tiểu ca nhi làm việc tự nhiên có đạo lý của cậu ấy!

Ông là cái đồ mọt sách thì biết cái gì, cứ ngoan ngoãn mà nghe là được!" "Anh!" Hách Ái Quốc trừng lớn mắt, tức giận đến mức thân thể cũng có chút run rẩy.

Hồ Bát Nhất cũng mở miệng, trầm giọng nói: "Giáo sư Trần, chúng tôi là người thế nào ông rất rõ.

Nếu không quan trọng, Tiểu ca nhi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này.

Hơn nữa, cái Cự đồng thạch tượng này khai quật được cũng

không phải chỉ một hai cái, không quý giá đến thế..." "Cậu..." "..." Lục Vũ cũng mặc kệ bọn họ cãi nhau thế nào, tự mình đi ra khỏi nhà đá, tìm một chỗ yên tĩnh.

Tâm niệm vừa động, từ trong hệ thống lấy ra "Tam Tinh Ti Nam Tiêu".

Dưới ánh trăng sáng, một cái muôi màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Vũ.

Cái muôi lớn gấp đôi muôi sứ bình thường, nhỏ hơn muôi múc canh lớn một chút, toàn thân bóng loáng, phảng phất như hắc trân châu.

Chương 64

Chính là Tam Tinh Ti Nam Tiêu.

Ti Nam Tiêu, chính là một bộ phận của Ti Nam (kim chỉ nam) đầu tiên trên thế giới.

Một bộ phận khác là đế tọa, tên khoa học là Địa Bàn, khắc phương vị Thiên Can Địa Chi. "Phù..." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, nắm chặt Ti Nam Tiêu, trong lòng mặc niệm "Tinh Tuyệt cổ thành".

Một khắc sau, trong lòng hắn sinh ra cảm ứng, hướng Tây Bắc xa xôi...

Dùng tốt thật!

Hắn lại nếm thử cảm ứng Tây Dạ cổ thành, vẫn là hướng Tây Bắc, nhưng cảm giác cự ly gần hơn rất nhiều.

Cảm giác này rất không tệ... "Tiểu ca nhi." "Mặc kệ cái lão họ Hách kia lải nhải cái gì, có anh em ở đây, tuyệt đối sẽ không để cậu bị cái lão già dịch ấy lôi đi đâu." Thời gian không lâu, Lục Vũ thu hồi cái muôi, trở lại nhà đá, Vương Bàn Tử là người đầu tiên nghênh đón, đại liệt liệt nói vài câu. "Anh..." Hách Ái Quốc chung quy là người đọc sách, nói đến loại lời nói đường phố này, ông ta đâu phải đối thủ của Vương Bàn Tử.

Bất quá lần này không đợi ông ta nói xong, giáo sư Trần đã đứng ra giảng hòa: "Lục tiên sinh, mặc kệ nói thế nào, cậu phá hoại văn vật cũng là có chút không thỏa đáng.

Mấy người chúng tôi đã thương lượng xong, nếu có thể tìm được Tây Dạ cổ thành, chuyện lần này coi như bỏ qua.

Nếu tìm được Tinh Tuyệt cổ thành, chuyện chúng ta đã nói trước

đó cũng được tính." Chuyện đã nói trước đó, tự nhiên là việc đám người Lục Vũ trộm đồ trong đại mộ, những người khác nhắm mắt làm ngơ. "Ừm." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, trực tiếp dặn dò Hồ Bát Nhất sắp xếp chuyện gác đêm, còn mình thì tùy ý ngồi dưới đất, định tu luyện Tiên Thiên Công, khôi phục thể lực.

Lúc này, Diệp Diệc Tâm đi đến bên cạnh Lục Vũ, lấy ra một viên sô cô la, trên mặt mang theo nụ cười ngây thơ: "Lục đại ca, cảm ơn anh hôm nay đã cứu em." "Không có gì." Lục Vũ đưa tay nhận lấy sô cô la, cười cười.

Diệp Diệc Tâm cũng không nói nhiều, tặng sô cô la xong liền sán đến bên cạnh Shirley Dương, không biết cùng cô ta nhỏ to cái gì.

Lục Vũ nhắm mắt lại, trước mắt lần nữa hiện lên nụ cười ngây thơ của Diệp Diệc Tâm.

Trong lòng hắn bỗng nhiên có chút chua xót.

Dựa theo miêu tả trong nguyên tác "Ma Thổi Đèn", chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành sắp tới, Diệp Diệc Tâm, Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng, mấy người trẻ tuổi này đều sẽ lưu lại sinh mệnh của mình tại vùng sa mạc đầy thần kỳ này.

Hắn mở mắt ra, nhìn Hách Ái Quốc cách đó không xa, trong đầu tự nhiên hiện lên tử trạng của ông ta.

Hách Ái Quốc bị rắn độc cắn vào cổ, da thịt trong nháy mắt biến thành màu xanh đen, tử vong.

Sở Kiện, Tát Đế Bằng vì ảnh hưởng của "Thi Hương Ma Dụ" mà tàn sát lẫn nhau.

Diệp Diệc Tâm...

Không được!

Dù thế nào đi nữa, cũng không thể để mấy người này xảy ra chuyện!

Lục Vũ bỗng nhiên cắn răng, đứng phắt dậy, kéo ba lô của mình qua, từ bên trong lấy ra "Thanh Hoa Dữu Băng Mai Khu Tà Tửu Hồ" (Bình rượu men xanh hoa mai trừ tà), lại lấy một cái chén, đi đến bên cạnh Hách Ái Quốc, nhẹ giọng nói: "Giáo sư Hách, hôm nay là tôi không đúng, uống chén rượu, bớt giận." Mặc kệ thế nào, mọi người cùng đi, phải cùng về.

Rượu trong "Thanh Hoa Dữu Băng Mai Khu Tà Tửu Hồ" có công hiệu tịch tà, có thể khiến tiểu quỷ, tà túy không thể tới gần.

Chắc là có thể dự phòng một chút...

Ngày hôm sau.

Lục Vũ dẫn đội, đưa mọi người liên tục xuyên hành trong sa mạc.

Trong lúc đó, Hách Ái Quốc, Shirley Dương mấy lần muốn chất vấn Lục Vũ có phải đang dẫn đường lung tung hay không.

Sao ngay cả la bàn cũng không dùng, cứ cắm đầu cắm cổ đi, nhưng vừa nghĩ tới tình huống của đội ngũ, bọn họ vẫn nhịn xuống không nói, thầm nghĩ đợi đến buổi trưa nghỉ ngơi sẽ hỏi cho ra lẽ.

Chỉ có điều, còn chưa đến giữa trưa, Lục Vũ đã đưa bọn họ leo lên một đụn cát.

Đứng trên đụn cát cao cao, mỗi người đều có thể nhìn thấy cách bọn họ không xa có một ốc đảo sa mạc.

Mà ở trung tâm ốc đảo kia, thình lình có một tòa cổ thành dãi dầu sương gió! "Đó... thật sự là Tây Dạ cổ thành sao?" Giọng Hách Ái Quốc có chút kích động.

Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Không sai, đó chính là Tây Dạ cổ

thành." "Cuối cùng cũng tới rồi!" "Đẹp quá!" "Đi mau thôi!

Đừng lãng phí thời gian!" "Lần này đi Tây Dạ cổ thành, chúng ta phải nghỉ ngơi trong thành vài ngày.

Một là khôi phục thể lực, hai là cũng xem thử Tây Dạ cổ thành rốt cuộc thế nào, cũng tiện làm báo cáo tương ứng, tiến hành bảo hộ tòa cổ thành này." Nghe mọi người nói, Lục Vũ cười cười.

Ở lại Tây Dạ cổ thành vài ngày cũng tốt.

Chương 65

Đối với hắn mà nói, nghỉ ngơi hay không không quan trọng, quan trọng nhất là trong Tây Dạ cổ thành có lăng tẩm của Vương tử nước Cô Mặc.

Hơn nữa, còn là lăng tẩm chưa từng bị trộm mộ ghé thăm!

Ở trong đó, nói không chừng sẽ có phát hiện lớn gì đó! ...

Tục ngữ có câu, trông núi làm chết ngựa.

Ở sa mạc, câu này biến thành trông ốc đảo làm chết lạc đà.

Nhìn qua thì đoạn đường cũng không xa lắm, nhưng cả đám người đi suốt hơn ba tiếng đồng hồ.

Nếu không phải ốc đảo trong tầm mắt dần dần trở nên rõ ràng, bọn họ đều tưởng là gặp phải ảo ảnh (hải thị thận lâu). "Yeah!" "Cuối cùng cũng tới rồi!" "Tốt quá rồi!" "Hùng vĩ, hùng vĩ quá!" "Tây Dạ cổ thành, quả nhiên ghê gớm!" "Trí tuệ của người xưa, thực sự là không thể coi thường a!" Mấy người đội khảo cổ sau khi tiến vào Tây Dạ cổ thành thì hoan hô nhảy nhót.

Shirley Dương cũng tò mò đánh giá hết thảy bốn phía.

Ngay cả ba người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng có chút hưng phấn, bất quá bọn họ đi ở cuối hàng, cũng không hoan hô nhảy nhót như những người khác.

Vừa đi, Vương Bàn Tử vừa hạ thấp giọng, lầm bầm: "Tiểu ca nhi, Lão Hồ, trong cổ thành này chúng ta có phải nên đi dạo một chút không?" "Phải đi dạo chứ." "Được rồi!

Cậu nói xem, chúng ta bắt đầu đào từ đâu?" "Không cần đào." "Hả?

Tiểu ca nhi biết chỗ nào có bảo bối à?" "An Lực Mãn từng nói, trong Tây Dạ cổ thành có cái giếng..." "Trong giếng có bảo bối?" "Bốp!" Hồ Bát Nhất thực sự nghe không nổi nữa, nhịn không được vỗ một cái vào gáy Vương Bàn Tử, tức giận mắng: "Cậu ngoại trừ bảo bối ra thì có thể nghĩ đến cái gì khác không?" "Trong giếng không phải có bảo bối." Lục Vũ cười cười, nhẹ giọng nói: "Ở sa mạc, nước là quan trọng nhất.

Trong truyền thuyết cái giếng cổ kia quanh năm có nước, việc tiếp tế của chúng ta có chỗ dựa rồi." Hắn ở trong lòng bổ sung một câu: Vương tử Cô Mặc, tối nay tôi đến thăm ngài.

Mấy người đi loanh quanh trong cổ thành, quả nhiên tìm được cái giếng cổ kia.

Ngay lập tức, bọn họ tìm một gian nhà đá rộng rãi gần giếng cổ, hạ trại, nấu trà ăn cơm.

Lục Vũ nhìn giếng cổ sâu không thấy đáy, trong lòng yên lặng chờ mong trời tối.

Trong thời gian này, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương câu được câu chăng tán gẫu, Vương Bàn Tử và mấy cậu sinh viên tụ lại một chỗ, hi hi ha ha chém gió.

Bầu không khí cả đoàn đội tốt hơn rất nhiều.

Ngay cả Hách Ái Quốc cũng đi đến bên cạnh Lục Vũ, cứng ngắc nói một câu: "Cậu tìm được Tây Dạ cổ thành, chuyện cậu phá hoại di tích trước đó tôi không truy cứu nữa, hy vọng cậu đừng phạm sai lầm tương tự." Đối với việc này, Lục Vũ chỉ cười cười. ...

Thời gian vội vã trôi qua, trời cuối cùng cũng tối.

Lục Vũ đi ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn trời.

Trăng sáng trên cao, sao lấp lánh như gấm, cảnh sắc như vậy ở

thành phố tuyệt đối không có.

Quan trọng hơn là Lục Vũ rất muốn xem thử miêu tả trong sách "Ma Thổi Đèn": "Cự Môn tinh, Tả Phụ tinh, Hữu Bật tinh, tam tinh lấp lánh, xếp thành một hình tam giác đều, trung tâm Thái Dương tinh, Thái Âm tinh cùng hiện, trình Càn Giáp Bộc Bức kim cát tinh" rốt cuộc là dáng vẻ gì.

Chỉ tiếc... sao lấp lánh như gấm, cái thuật quan tinh này hắn quả thực không phải chuyên gia. "Lão Hồ!" Lục Vũ quay đầu, hướng vào trong nhà gọi một tiếng.

Hồ Bát Nhất vội vàng chạy ra: "Sao vậy?" "Thiên tượng này có chút kỳ quái, anh nhìn xem?" Nghe Lục Vũ nói, Hồ Bát Nhất theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, cẩn thận quan sát, trong miệng khẽ lẩm bẩm: "Cự Môn tinh, Tả Phụ tinh, Hữu Bật tinh, tam tinh lấp lánh, xếp thành một hình tam giác đều, trung tâm Thái Dương tinh, Thái Âm tinh cùng hiện, đúng là một cái Càn Giáp Bộc Bức kim cát tinh." "Tiểu ca nhi, cậu đợi tôi một chút, tôi đi lấy la bàn!" Một lát sau, Hồ Bát Nhất đi rồi quay lại, giọng điệu có chút hưng phấn: "Bàn Tử, cậu trông nhà.

Tiểu ca nhi, chúng ta lên chỗ nào cao một chút, tôi nhìn kỹ xem!" "Tiểu ca nhi, từ thiên tượng mà xem, nơi cát tinh bao phủ chính là cái giếng cổ kia." "Theo lý thuyết, dưới đáy giếng hẳn là có cổ mộ, hơn nữa còn là đại mộ!

Bất quá, cổ mộ này cách giếng nước quá gần, tôi có chút không chắc chắn." "Xem thử là biết." Lục Vũ và Hồ Bát Nhất trở về doanh trại, đem sự tình nói một lần, giáo sư Trần lập tức gật đầu: "Được, được, sáng sớm mai chúng ta xem thử!" "Không được!" Vương Bàn Tử đã sớm không kìm nén được, gấp gáp nói: "Chuyện khẩn cấp như vậy, sao có thể đợi đến ngày mai?" "Cậu không sợ dưới đó có cổ mộ bị nước ngập à?" Giáo sư Trần sửng sốt, nhíu mày nói: "Buổi tối thế

này cái gì cũng không thấy, nguy hiểm biết bao?" "Chính buổi tối mới có thể xuống." Biểu tình Vương Bàn Tử lập tức trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, thậm chí còn có chút thành kính: "Có câu gà gáy đèn tắt không sờ vàng (mô kim), câu này nói gì?

Chính là nói..." "Câm miệng!" Hồ Bát Nhất đều muốn đá Vương Bàn Tử một cước xuống giếng.

Vương Bàn Tử cười khan một tiếng, xấu hổ gãi đầu: "Không phải, tôi là sợ bảo bối... phi, tôi là sợ đồ cổ bị nước làm hỏng." "Bàn Tử, cậu tốt nhất đừng nói nữa." Nghe Vương Bàn Tử càng tô càng đen, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, đứng ra nói: "Giáo sư Trần, cái khác không nói nhiều.

Ban ngày khẳng định không được, muốn xuống thì phải là buổi tối." "Tật xấu gì thế!" Hách Ái Quốc vừa nghe lời này, lập tức không vui, xụ mặt: "Các người đây là phong kiến mê tín!

Các người biết..." "Bàn Tử!" Lục Vũ cao giọng hơn một chút, Vương Bàn Tử lập tức im thin thít, không nói một lời.

Giáo sư Trần biểu tình có chút rối rắm, không quyết định được.

Shirley Dương nhìn đám Lục Vũ, lại cùng giáo sư Trần, Hách Ái Quốc nhỏ to vài câu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Một lát sau, dây thừng đã được treo xong.

Chương 66

"Tiểu ca nhi, cẩn thận chút." "Tiểu ca nhi, cẩn thận chút." "Không sao." Lục Vũ rọi đèn pin, mặc cho hai người bọn họ từ từ thả dây thừng, từng chút một thâm nhập vào giếng cổ.

Chênh lệch nhiệt độ ở sa mạc rất lớn, sau khi xuống giếng cổ liền cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương.

Tiên Thiên Công trong cơ thể Lục Vũ vận chuyển, xua tan vài phần hàn ý.

Ngay lúc này, một luồng gió lạnh buốt từ sau lưng Lục Vũ thổi tới, khiến hắn không khỏi rùng mình một cái.

Thân thể Lục Vũ xoay lại, lập tức nhìn thấy sau lưng có một cái hang lớn tối đen.

Treo lơ lửng giữa không trung nhìn vào, liếc mắt không thấy điểm cuối. "Dừng!" Lục Vũ hét lên một tiếng, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức dừng động tác thả dây. "Tiểu ca nhi, sao vậy?" "Đợi tôi xem đã." Lục Vũ rọi đèn pin, cẩn thận quan sát.

Từ mép hang đen, lờ mờ có thể thấy bên trong là đường hầm lát gạch đá, vô cùng bằng phẳng.

Hơn nữa, bên cạnh cửa hang có hai cánh cửa đá đã mở ra.

Lục Vũ nhíu mày, trong lòng suy tư.

Dựa theo nội dung trong sách "Ma Thổi Đèn", Hồ Bát Nhất tìm được cửa đá, lại cạy cửa đá ra mới tiến vào cổ mộ.

Chẳng lẽ nói, có trộm mộ ghé thăm trước rồi?

Hay là cái hang này lần trước Hồ Bát Nhất không phát hiện ra?

Lục Vũ trong lòng nghĩ ngợi, lại giơ đèn pin, trên dưới trái phải cẩn thận nhìn.

Hiện tại hắn cách mặt nước đáy giếng chỉ hơn hai mét, trên thành giếng cũng không thấy có cửa đá thông đạo nào khác.

Xem ra, hắn chính là thông đạo này dẫn đến lăng tẩm vương tử Cô Mặc. "Tiểu ca nhi, thế nào rồi?" Ở bên trên, Vương Bàn Tử lo lắng, nhịn không được lại gọi một tiếng. "Không sao, kéo tôi lên trước đã." "Được rồi!" Sau khi lên trên, Lục Vũ đem tình huống bên dưới đơn giản nói vài câu, Hồ Bát Nhất lập tức nói: "Vậy thì đúng là có khả năng đã bị người ta ghé thăm." Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc lập tức có chút đau lòng nhức óc, hai người đều hận không thể lập tức xuống dưới xem thử cổ mộ rốt cuộc bị phá hoại thành cái dạng gì rồi.

Mấy người thương lượng vài câu, cuối cùng vẫn quyết định năm người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Trần, Shirley Dương xuống trước.

Còn mấy cậu sinh viên thì để lại cho Hách Ái Quốc trông coi.

Dù sao, tối om thế này bắt mấy sinh viên đi thám hiểm cổ mộ, bọn họ thật sự sợ.

Rất nhanh, mấy người chuẩn bị thang dây, lần nữa xuống giếng.

Một lát sau, cả mấy người đều đứng trong con đường hầm kia.

Tiến vào đường hầm, đi thẳng về phía trước, liên tiếp qua hai đạo cửa đá đã mở, trước đạo cửa đá đã mở thứ ba, Lục Vũ đột ngột dừng bước.

Không đúng!

Hắn nhớ kịch bản "Ma Thổi Đèn" không phải như thế này!

Trong sách miêu tả, đạo cửa đá thứ ba niêm phong rất chặt, hơn

nữa trên cửa đá điêu khắc dị thú không rõ tên, khe cửa dán da thú.

Nhưng hiện tại... liên tiếp qua ba đạo cửa đá, mỗi một đạo cửa đá nhìn qua đều là cửa đá bình thường giống nhau, cũng không thấy da thú niêm phong.

Khoan đã!

Lục Vũ bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: Những cánh cửa đá giống hệt nhau!

Ba đạo cửa đá, giống hệt nhau!

Góc độ mở ra cũng giống hệt nhau! "Tiểu ca, sao vậy?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ bất động, mày nhíu chặt, nhịn không được hỏi một câu. "Đừng động, Lão Hồ, Bàn Tử, cẩn thận giới bị!" Lục Vũ không hiểu sao cảm thấy dưới đáy lòng có một luồng hàn ý, giọng nói ngưng trọng hơn rất nhiều.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Lục Vũ cực kỳ ăn ý, nghe thấy lời này, thần sắc nghiêm lại!

Hồ Bát Nhất lập tức rút dao Tân Đình Hầu ra, Vương Bàn Tử giơ dao phay lên. "Các anh muốn làm gì?" Shirley Dương thấy bọn họ rút cả hai con dao ra, theo bản năng tưởng bọn họ muốn làm chuyện gì xấu, không khỏi biến sắc, lùi lại một bước.

Ngay lúc này! "A!" Shirley Dương bỗng nhiên cảm giác một chân đạp hụt, lại lập tức mất trọng tâm, không tự chủ được ngã về một bên...

Chương 67

Hồ Bát Nhất nghe thấy Shirley Dương kêu cứu, theo bản năng đưa tay, một phát tóm lấy tay Shirley Dương. "Bàn Tử!" Dưới tác dụng của quán tính, Hồ Bát Nhất bị thân hình không vững của Shirley Dương kéo theo, lại cảm giác mình cũng đang rơi xuống phía dưới! "Lão Hồ!" Vương Bàn Tử ở gần nhất mắt muốn nứt ra, mãnh liệt đưa tay kéo lấy Hồ Bát Nhất!

Cũng may Vương Bàn Tử đủ trọng lượng, sức lực cũng đủ, cú này hai tay gắt gao tóm lấy Hồ Bát Nhất, cuối cùng không để mình cũng bị Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cùng nhau kéo rơi xuống!

Trong mắt Vương Bàn Tử, một màn trước mắt cực kỳ quỷ dị!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương không biết chuyện gì xảy ra, mạc danh kỳ diệu liền rơi xuống dưới đường đá!

Đường đá bằng phẳng lúc trước vẫn bằng phẳng như vậy, nhưng chỉ cần hắn cúi đầu nhìn Hồ Bát Nhất, thì chính là vực sâu vạn trượng! "Tiểu ca nhi!" "Bàn Tử!

Kiên trì!" "Tiểu ca nhi!

Nhanh lên!

Tôi sắp không kiên trì được nữa rồi!" Vương Bàn Tử từ kẽ răng rít ra một câu!

Ngay sau đó, vội vàng dắt dao phay tay phải vào thắt lưng, hai tay gắt gao tóm lấy Hồ Bát Nhất.

Giáo sư Trần đã sợ đến ngây người, bất động, trừng lớn mắt, y hệt như gặp ma!

Lục Vũ mày nhíu chặt, mắt không chớp, hai mắt như điện nhìn

quanh bốn phía!

Tình huống như thế này thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đây rốt cuộc là cơ quan hay là ảo cảnh?

Khoan đã!

Chẳng lẽ là Thi Hương Ma Dụ?

Lục Vũ sực nhớ ra, trong Tinh Tuyệt cổ thành, đám Hồ Bát Nhất gặp phải Thi Hương Ma Dụ, sinh ra ảo giác.

Nhưng mà, nơi này không phải Tinh Tuyệt cổ thành...

Không đúng!

Không phải Thi Hương Ma Dụ, Thi Hương Ma Dụ sẽ khiến người ta phát điên, tàn sát lẫn nhau!

Làm sao bây giờ?

Tâm niệm Lục Vũ chuyển nhanh, bảo Vương Bàn Tử kiên trì thêm chút nữa, vội vàng từ trong ba lô lấy ra "Thanh Hoa Dữu Băng Mai Khu Tà Tửu Hồ", hung hăng tu một ngụm!

Một ngụm rượu xuống bụng, hắn đột nhiên phát hiện hoàn cảnh bốn phía dường như cũng có chút không giống lắm, có chút dao động, khúc xạ, hoảng hoảng hốt hốt giống như từ dưới nước nhìn lên trên vậy.

Có hiệu quả, nhưng hiệu lực không đủ!

Lục Vũ lại tu một ngụm lớn, lần này thế giới trước mắt rốt cục phát sinh biến hóa!

Hắn có thể nhìn thấy, lúc này mình đang ở trên một con đường nhỏ gập ghềnh, đường nhỏ chỉ rộng hơn một mét, chỗ hẹp thậm chí không đủ nửa mét, đông ngoặt tây rẽ, hai bên đều là vực sâu vạn

trượng!

Bốn phía quái thạch lởm chởm, lại có vô số thứ giống như thạch nhũ từ trên đỉnh rủ xuống... "Tiểu ca nhi!" Vương Bàn Tử lại rít ra một câu qua kẽ răng.

Lục Vũ sực tỉnh, quát: "Tôi tới đây!" Đồng thời, Lục Vũ mắt thấy giáo sư Trần lộ vẻ kinh khủng, vội vàng nói: "Giáo sư Trần, nhắm mắt lại, cái gì cũng đừng nghĩ, cái gì cũng đừng động!" Hắn có thể thấy giáo sư Trần đang đứng ngay mép đường nhỏ, hơi động một chút là có khả năng rơi xuống vực sâu vạn trượng...

Cũng may, giáo sư Trần lớn tuổi, lại kiến thức rộng rãi, lúc này tuy bị kinh hãi nhưng nghe thấy giọng Lục Vũ vẫn vội vàng đáp ứng một tiếng, bất động, nhắm mắt lại.

Lục Vũ cúi đầu nhìn chằm chằm con đường nhỏ dưới chân, rảo bước tiến đến bên cạnh Vương Bàn Tử, hai người cùng nhau dùng sức, cuối cùng cũng kéo được Hồ Bát Nhất, Shirley Dương lên. "Đều đừng động, một chút cũng đừng động a." Lục Vũ đỡ mấy người ngồi xuống đất, lại dặn dò mấy người đừng động, rồi từ trong túi lấy ra "Thanh Hoa Dữu Băng Mai Khu Tà Tửu Hồ", bắt mấy người đều hung hăng tu mấy ngụm. "Thế nào?

Có thể nhìn thấy khác biệt chưa?" "Vãi!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên phản ứng lại, theo bản năng phát ra một tiếng kinh hô!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, giáo sư Trần ba người uống rượu xong, cũng rốt cục nhìn thấy thế giới trước mắt.

Hai bên đường nhỏ là vách núi, như vực sâu vạn trượng, cực kỳ khủng bố.

Dù hiện tại đang ngồi trên đường nhỏ, mấy người cũng cảm thấy từng trận sợ hãi! "Tiểu ca nhi, hiện tại làm thế nào?" "Lão Hồ, anh

thấy thế nào?" Hồ Bát Nhất là Mô Kim Hiệu Úy chính tông, loại tình huống chưa biết này, Lục Vũ cũng muốn nghe ý kiến của hắn. "Phía trước khoảng năm mươi mét chính là cửa đá, hay là cứ đi về phía trước đi." "Được, vậy thì đi." Lục Vũ nhìn thoáng qua, lập tức gật đầu đáp ứng.

Chương 68

"Tôi mở đường, Lão Hồ bọc hậu." "Nếu trong quá trình đi phát hiện cảnh sắc trước mắt có biến hóa, lập tức dừng lại!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng nghiêm túc dặn dò hai câu, lúc này mới đứng lên, dẫn theo mấy người chậm rãi đi về phía trước.

Đi được chừng hơn mười mét, Lục Vũ bỗng nhiên lại ngửi thấy một mùi hương có chút quen thuộc.

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn quay đầu nói: "Dương tiểu thư, thời gian này chúng ta có thể sẽ thường xuyên xuống mộ, xin cô đừng xịt nước hoa." "Tôi không có xịt nước hoa nha." "Hửm?

Mùi gì thế, thơm quá vậy?" "Không đúng!" "Mùi hoa này có cổ quái!

Tôi không thấy đường nhỏ nữa, tôi thấy bốn phía lại biến thành con đường lát đá trước đó rồi!" "Nín thở!" "Đừng lộn xộn!" Trước đó, lúc dừng lại ngắn ngủi trước đạo cửa đá thứ ba, Lục Vũ đã ngửi thấy mùi hương này.

Mùi rất nhạt, hơn nữa còn là mùi hoa, hắn tự nhiên cho rằng đó là mùi nước hoa trên người Shirley Dương.

Nhưng hiện tại, nghe Shirley Dương nói cô không dùng nước hoa, Lục Vũ rốt cục phát hiện không đúng!

Không biết là thứ gì đang nhiễu loạn tâm trí bọn họ, tạo ra ảo giác! "Bàn Tử, cho cậu." Lục Vũ nghĩ nghĩ, bất kể thế nào cũng phải đảm bảo tầm nhìn không xảy ra vấn đề, đảm bảo an toàn mới có thể giải khai câu đố.

Lập tức từ trong ba lô lần nữa lấy ra "Thanh Hoa Dữu Băng Mai

Khu Tà Tửu Hồ", uống hai ngụm xong lại giao cho Bàn Tử, bảo mấy người bọn họ uống rượu.

Uống rượu xong, tầm mắt mấy người khôi phục, lần nữa đi về phía trước.

Chỉ là chưa đi được hai bước, Shirley Dương bỗng nhiên mở miệng: "Các anh nhìn bên trên kìa." "Hình như... là hoa?" "Hoa gì, sao tôi không thấy?" Vương Bàn Tử ngẩng đầu, vẻ mặt ngơ ngác: "Cô có phải hoa mắt rồi không?" "Anh nhìn kỹ xem, ngay trên đỉnh đầu anh, hoa màu đen tím!" Shirley Dương nhắc nhở lần nữa.

Lần này, mấy người ra sức chớp mắt, cuối cùng phát hiện trên đỉnh đầu Vương Bàn Tử có mấy đóa hoa màu đen tím, rủ xuống nở rộ.

Đóa hoa giống như cái loa đồng, bất luận cánh hoa hay nhụy hoa đều là một loại màu đen tím yêu dị. "Tiểu ca nhi, có phải chính là cái hoa đen đủi này làm chúng ta xuất hiện ảo giác không?" "Vậy tôi đốt nó!" "Đừng động!" "Bàn Tử!" Mấy người đều mở miệng, Vương Bàn Tử chỉ đành dừng động tác, xấu hổ gãi đầu.

Lục Vũ từ từ đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, mượn ánh đèn pin nhìn đóa hoa màu đen lớn kia. 【Tên vật phẩm: Túy Tâm Mạn Đà La】 【Đẳng cấp vật phẩm: Tứ phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Giải độc tịch tà, tăng gia công lực】 【Mô tả vật phẩm: Bí pháp nước Cô Mặc, thành viên vương tộc ngậm hạt hoa Mạn Đà La trong miệng, tự nguyện chết khát trong sa mạc, sau khi phong khô thì lập tại tế đàn.

Đại tế tư dùng máu mèo cồn cát tưới lên thân thể, sau chín mươi chín ngày, trong miệng sinh trưởng ra hạt giống Túy Tâm Mạn Đà La.

Sau đó, dùng tinh huyết vương tộc nước Cô Mặc nuôi dưỡng, một năm nở hoa, hoa nở không tàn.

Hương khí của nó có thể khiến người sinh ra ảo giác, sau khi ăn lá cây có thể giải trừ ảo giác.

Cánh hoa, nhụy hoa ngâm rượu có thể tăng gia công lực.】 Tứ phẩm tiên thảo?

Tự nguyện chết khát...

Máu mèo cồn cát...

Tại sao?

Lục Vũ nhìn giới thiệu này, lông mày nhíu chặt lại với nhau.

Trong sách "Ma Thổi Đèn" cũng không tồn tại một cái "Túy Tâm Mạn Đà La" này.

Đương nhiên, đây cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Thời gian này hắn gặp phải rất nhiều chuyện đều không hoàn toàn giống như trong sách viết.

Nhưng mà, Lục Vũ là một người rất thông minh, nhìn một đốm mà biết toàn thân.

Cái bí pháp nước Cô Mặc trồng ra "Hoa Túy Tâm Mạn Đà La" này lại làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nước Cô Mặc tại sao phải trồng loại hoa này chứ?

Trong sa mạc, ngạnh sinh sinh chết khát, đây là một phương thức tàn nhẫn biết bao?

Tại sao bọn họ lại phải làm như vậy? "Tiểu ca nhi, cậu sao thế?

Không sao chứ?" "Không sao." Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, nhẹ giọng nói: "Đây là hoa Túy Tâm Mạn Đà La, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Nhưng ăn lá cây thì có thể giải trừ ảo giác." "Ách, Tiểu ca nhi cậu

không phải nói đùa đấy chứ?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn Lục Vũ.

Shirley Dương cau mày, nghi ngờ nói: "Sao anh nhận ra được?

Sao tôi chưa từng nghe nói còn có loại hoa Túy Tâm Mạn Đà La này?" "Cô yêu tin hay không thì tùy." Vương Bàn Tử vốn cũng có chút hoài nghi, nhưng vừa nghe Shirley Dương mở miệng liền lập tức đốp lại, tiếp đó nói: "Tiểu ca nhi, tôi đỡ cậu hái cái lá, chúng ta mau ăn thôi, mắt tôi sắp hoa lên rồi." "Anh..." "Tiểu Dương, Tiểu Dương." Giáo sư Trần vội vàng giảng hòa, nhỏ giọng khuyên giải vài câu.

Lục Vũ vốn cũng không để ý Shirley Dương nghĩ thế nào, vịn vào vai Vương Bàn Tử nhảy lên một cái, ngắt một đóa Túy Tâm Mạn Đà La, lại ngắt một ít lá cây, bỏ vào miệng nhai nhai.

Một khắc sau, chỉ cảm thấy đầu óc nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hoàn cảnh bốn phía cũng trở nên rõ ràng hơn.

Chương 69

"Bàn Tử, Lão Hồ, giáo sư Trần, Dương tiểu thư..." Lục Vũ lại hái thêm mấy cái lá, chia cho mấy người.

Nhìn đóa hoa màu đen tím, Lục Vũ do dự một chút, vẫn không bỏ vào Thanh Hoa Dữu Băng Mai Khu Tà Tửu Hồ.

Hắn luôn cảm giác thứ này có chút kỳ quái.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp nuốt xuống.

Rất nhanh, cảm giác của bọn họ cũng giống như Lục Vũ, chỉ thấy thần thanh khí sảng.

Giáo sư Trần và Shirley Dương do dự một chút, cũng nhai lá cây. "Đại tự nhiên thần kỳ, thật sự là làm cho người ta kinh thán." Giáo sư Trần cảm giác sự vật trước mắt đã khác biệt, nhịn không được phát ra một tiếng cảm thán.

Tiếp đó lại khen: "Lục tiên sinh, lần này thật sự là đa tạ cậu." "Không có gì." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Lời xưa nói rất hay, thế gian độc vật, trong vòng năm bước tất có giải dược.

Được rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, cứ ở mãi chỗ này cũng không phải cách." "Đúng, đúng, Lục tiên sinh nói có lý." Shirley Dương như có điều suy nghĩ nhìn Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Đi một lát, mấy người rốt cục từ con đường nhỏ gập ghềnh kia đi tới trước một đạo cửa đá.

Cửa đá niêm phong, bên trên điêu khắc dị thú không rõ tên, khe cửa dán da thú màu tím, cũng không có dấu vết bị người động vào.

Phát hiện này khiến giáo sư Trần lập tức hưng phấn hẳn lên: "Tốt quá rồi!

Bảo tồn hoàn hảo, khẳng định chưa bị phá hoại!" Đồng thời, Vương Bàn Tử cũng hưng phấn nhảy cẫng lên: "Tốt quá rồi, bảo bối bên trong khẳng định chưa bị ai cướp mất!" "Lục tiên sinh, chúng ta vào xem đi." Giáo sư Trần có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhưng đến cũng đã đến rồi, không vào xem một cái thì trong lòng ông cũng cảm thấy không buông xuống được. "Thế mới đúng chứ..." Vương Bàn Tử còn muốn nói thêm, bị Lục Vũ trừng mắt một cái, lập tức ngoan ngoãn im lặng.

Lục Vũ thu hồi tầm mắt, không nói thêm gì nữa, trực tiếp cùng Hồ Bát Nhất động thủ, cẩn thận từng li từng tí cạo lớp da thú phủ bên trên, lại đẩy cửa đá ra.

Mấy người đợi ở bên ngoài một lát, lúc này mới rảo bước tiến vào cửa đá.

Dọc theo đường hầm, đi vài chục mét, cuối đường là một thạch thất rộng rãi.

Đập vào mi mắt là xương trắng đầy đất.

Bốn phía dựng mấy chục cây cọc gỗ thông thiên, trên mỗi một cây đều trói một bộ xương khô.

Nhìn thấy chúng, giáo sư Trần giải thích: "Xem ra nơi này là nơi cử hành tế tự người chết quan trọng, đây là phong tục nước Cô Mặc thời cổ, đem tội phạm trói trong sa mạc cho chết khát, sau khi bị phong khô hoàn toàn mới bày ở đây, sau đó giết động vật lấy máu tươi tưới lên người những xác khô này, chúng ta tìm thử xem, nơi này có thể sẽ có tế đàn Cô Mặc..." Nhìn chúng, trong lòng Lục Vũ lại khẽ thở dài một hơi.

Trong lòng hắn rõ ràng, những tử thi này e rằng không phải như giáo sư Trần nói.

Bọn họ có thể đều là vương tộc Cô Mặc, vì để có thể bồi dục hoa Túy Tâm Mạn Đà La, dứt khoát quyết nhiên trả giá sinh mệnh của mình. "Vách tường đều là đặc ruột, có thể không có ám thất." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tìm một vòng, lắc đầu.

Lục Vũ trong lòng thầm nhủ cũng không phải ở trên tường, lập tức tìm kiếm trên mặt đất, rất nhanh liền tìm được phiến đá lớn chạm hoa có tay kéo.

Lục Vũ gọi Hồ Bát Nhất một tiếng, hai người hợp lực kéo phiến đá lên.

Dưới phiến đá chính là một mật đạo.

Không gian tầng dưới tương tự tầng trên, ở giữa là một cỗ quan tài hình vuông vức, không có bất kỳ hoa văn trang trí nào.

Bốn mặt tường đều là bích họa thất thải tinh mỹ tuyệt luân.

Hết thảy đều không có gì khác biệt so với miêu tả trong tiểu thuyết.

Giáo sư Trần và Shirley Dương vây quanh mấy bức bích họa kể về câu chuyện của vương tử Cô Mặc và Tinh Tuyệt nữ vương, hưng phấn nói chuyện.

Hồ Bát Nhất ở một bên nghe theo, còn Vương Bàn Tử thì ghé vào bên cạnh Lục Vũ, hất hàm về phía quan tài, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca nhi, mở không?" Mở thì khẳng định phải mở, bất quá cũng không vội nhất thời.

Mà lúc này, lời nói của giáo sư Trần cũng thu hút sự chú ý của Lục Vũ.

Giáo sư Trần vẻ mặt kinh ngạc nói: "Lạ thật, theo cách nói của bức bích họa này, Tinh Tuyệt nữ vương vén khăn che mặt lên, lập tức biến mất không thấy." Ông nhớ được, trong tiểu thuyết "Ma Thổi Đèn", có một bức bích họa nói về việc vương tử Cô Mặc trốn ở trong góc, nhìn thấy Tinh Tuyệt nữ vương vén khăn che mặt, người đối diện biến thành một đoàn bóng đen rồi biến mất.

Nhưng mà hiện tại...

Lục Vũ nhịn không được nhíu mày, xen vào hỏi một câu: "Giáo sư Trần, ý của ông là Tinh Tuyệt nữ vương biến mất?" "Đúng vậy." Giáo sư Trần nghiêm túc gật đầu, giải thích: "Cậu lại đây xem, nhìn từ bức bích họa này, Tinh Tuyệt nữ vương đứng ở đây, vương tử Cô Mặc ở đây, nè, cậu chú ý chỗ này, thân thể Tinh Tuyệt nữ vương từng chút một trở nên hư hóa.

Lại xem bức tiếp theo, thân thể Tinh Tuyệt nữ vương triệt để biến mất." Lục Vũ nhìn hai bức bích họa này, theo lời giải thích của giáo sư Trần thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà...

đây là vì sao?

Tinh Tuyệt nữ vương có thể thuấn di rồi?

Theo miêu tả trong sách "Ma Thổi Đèn", con mắt hư số của Tinh Tuyệt nữ vương có thể mở ra Minh Giới, đưa kẻ địch vào trong đó, nhưng chưa từng nghe nói bà ta tự mình cũng có thể tiến vào Minh Giới a! "Bức bích họa này càng kỳ quái hơn." Giáo sư Trần nhìn bích họa, lông mày nhíu chặt lại với nhau.

Chương 70

Nghe thấy giọng ông, Lục Vũ theo bản năng quay đầu lại.

Chỉ nhìn thoáng qua, lông mày hắn cũng nhíu chặt lại.

Họa công của bích họa cực kỳ siêu cao, cũng không cần giáo sư Trần giải đọc, Lục Vũ cũng có thể hiểu được nội dung bên trên.

Đầu tiên, rất nhiều người bị trói trên cột thông thiên, phơi nắng dưới mặt trời gay gắt.

Trong miệng mỗi người đều ngậm một đóa hoa Mạn Đà La tươi thắm.

Sau đó, có một người mặc trường bào màu trắng, tạt chất lỏng màu đỏ lên người bọn họ.

Tại một đêm tối, lại từ trong miệng những thi thể kia lấy ra thứ giống như hạt giống.

Một màn này nói về việc trồng trọt Túy Tâm Mạn Đà La.

Điểm này không hẹn mà gặp với giới thiệu của hệ thống, cũng không tính là kỳ quái.

Thực sự kỳ quái là bức bích họa tiếp theo!

Trên bức họa kia, vương tử Cô Mặc đem hoa Mạn Đà La bỏ vào trong một cái vò, sau đó cùng tám chiến sĩ nước Cô Mặc uống cạn rượu trong vò.

Chín người vây khốn Tinh Tuyệt nữ vương ở giữa, sau đó... cùng với Tinh Tuyệt nữ vương, cùng nhau biến mất không thấy.

Đây là... chuyện gì xảy ra?

Sao lại chẳng giống chút nào so với trong sách "Ma Thổi Đèn" viết

vậy?

Ngay lúc này, Shirley bỗng nhiên mở miệng, giọng nói có chút cảm khái: "Những bức bích họa này, thực sự giống hệt với một truyền thuyết tôi từng nghe." "Truyền thuyết gì?" Lục Vũ khẽ nhíu mày, buột miệng hỏi lại.

Shirley Dương cũng không cố ý khoe khoang, trực tiếp giải thích: "Chuyện Phật giáo truyền vào Đông Thổ, các anh từng nghe nói chưa?" "Ừ." "Có biết." "Chưa nghe bao giờ." Nghe câu trả lời của mấy người, Shirley Dương vẫn quyết định kể từ đầu để tránh bọn họ mơ hồ. "Tương truyền, Hán Minh Đế từng nằm mơ thấy kim nhân (người vàng)..." "Kim nhân gì?" Vương Bàn Tử nhíu mày: "Thời Hán Minh Đế làm gì có người vàng nào?" Trần giáo thụ ở bên cạnh dở khóc dở cười giải thích: "Không phải người bằng vàng như cậu nghĩ, mà là tượng người toàn thân phát ra ánh kim quang." "À, tôi cứ tưởng..." "Bàn Tử, nghiêm túc nghe, bớt nói nhảm." Lục Vũ nhíu mày nhắc một câu, Vương Bàn Tử lập tức im re.

Lục Vũ áy náy nhìn Shirley Dương, nói: "Dương tiểu thư, mời cô tiếp tục." Việc đã đến nước này, Lục Vũ phát hiện sự tình hiện tại có sự chênh lệch rất rõ ràng so với dự tính của hắn!

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này e rằng còn gian nan trắc trở hơn hắn tưởng tượng nhiều!

Cho nên, tư liệu của Shirley Dương đối với hắn cực kỳ quan trọng!

Shirley Dương gật đầu, tiếp tục nói: "Khi đó Thái sử Phó Nghị cho rằng Minh Đế mơ thấy chân Phật phương Tây, Minh Đế liền phái Thái Âm, Tần Cảnh, bác sĩ Vương Tuân và mười tám người khác đi sứ Tây Vực." "Bọn họ gặp sa môn Ca Diếp Ma Đằng, Trúc Pháp Lan ở Đại Nguyệt Thị, lấy được kinh quyển tượng Phật, sau đó dùng

ngựa trắng chở về Lạc Dương.

Minh Đế vì thế mà xây chùa Bạch Mã, dịch Tứ Thập Nhị Chương Kinh, đây được công nhận là khởi đầu của việc Phật giáo truyền vào Trung Hoa." "Không sai." Trần giáo thụ vẻ mặt tán thưởng gật đầu, rất hài lòng về sự bác học của Shirley Dương. "Chuyện này thì có liên quan gì đến nước Tinh Tuyệt?" Vương Bàn Tử gãi đầu, mờ mịt hỏi. "Sử liệu ghi chép chỉ ngắn gọn như vậy, nhưng tôi từng nghe ông ngoại kể, hai sa môn Ca Diếp Ma Đằng và Trúc Pháp Lan khi đi qua sa mạc Tây Vực đã phát hiện rất nhiều tiểu quốc đều bị Tinh Tuyệt nữ vương thống trị." Shirley Dương chậm rãi kể lại một đoạn quá khứ. "Hơn nữa, họ phát hiện Tinh Tuyệt nữ vương áp dụng chính sách cai trị tàn bạo, bà ta bắt tất cả bá tánh các nước lân bang đều phải coi bà ta là chân thần để thờ phụng.

Tất cả những kẻ phản kháng đều bị lột da xử tử.

Kinh khủng hơn là, đôi mắt của Tinh Tuyệt nữ vương có thể kết nối với thông đạo Minh giới, bà ta chỉ cần nhìn kẻ địch một cái, đối phương sẽ biến mất không thấy tăm hơi, vĩnh viễn không thể trở lại." "Ma Đằng và Trúc Pháp Lan trong lòng không đành, cho nên tìm được hoàng tử nước Cô Mặc, nói cho ngài ấy biết biện pháp có thể phong ấn Tinh Tuyệt nữ vương vào Minh giới..." Đợi Shirley Dương nói xong, Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, không dám tin: "Cái này cũng hơi ly kỳ quá rồi đấy." Lục Vũ lắc đầu: "Bàn Tử, thà tin là có còn hơn không." Lời còn chưa dứt, từ đằng xa bỗng truyền đến tiếng hét chói tai của một cô gái! "Tiểu Diệp tử!" Vương Bàn Tử bật dậy!

Ngay sau đó lại truyền đến vài tiếng kêu cứu. "Cứu mạng!" "Cứu mạng!" "Cứu mạng với!" Lục Vũ nháy mắt cảnh giác!

Giọng nói này không chỉ có Diệp Diệc Tâm, nghe ra còn có cả Tát Đế Bằng và Sở Kiện. "Đi xem xem!" Lục Vũ quyết đoán: "Tất cả mọi

người cùng đi." Ở trong đại mộ tối kỵ nhất là tách nhau ra.

Bất kể thế nào, mọi người ở cùng một chỗ, gặp nguy hiểm cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Mấy người không dám chậm trễ thời gian, vội vàng rời khỏi mộ huyệt, chạy ra khỏi thạch thất.

Khi bọn họ đi ra khỏi thông đạo, thình lình phát hiện!

Cách đó không xa, trên con đường mòn cực kỳ chật hẹp, chính là Hách Ái Quốc đang dẫn theo Diệp Diệc Tâm, Tát Đế Bằng và Sở Kiện!

Lúc này, Tát Đế Bằng trượt chân ngã xuống vách núi, Sở Kiện đang ra sức nắm lấy hai tay Tát Đế Bằng, dường như có thể không kiên trì được bao lâu nữa! "Cố giữ lấy, tôi tới cứu mọi người ngay!" Lục Vũ quát khẽ một tiếng, cả người như tên rời cung, lao mạnh về phía bọn họ. "Đừng qua đây!" Hách Ái Quốc chú ý tới Lục Vũ, vội vàng nhắc nhở một câu.

Chương 71

Chỉ có điều, không đợi ông ta nói xong, thân hình Lục Vũ loáng một cái đã vọt tới bên cạnh Sở Kiện, vươn tay dùng sức kéo một cái, lôi Tát Đế Bằng từ dưới vách núi lên. "Sao mọi người lại xuống đây?" Sau khi cứu Sở Kiện lên, Lục Vũ nhíu mày hỏi.

Đúng lúc này, Diệp Diệc Tâm bỗng nhiên lại phát ra một tiếng hét chói tai! "A!" "Cô ta tới rồi!" "Cô ta tới rồi!" "Cô ta đuổi tới rồi!" Sắc mặt Diệp Diệc Tâm trắng bệch, thần sắc hoảng trương, theo bản năng muốn bỏ chạy!

Lục Vũ nghĩ thầm cô nhóc chắc là bị Túy Tâm Mạn Đà La mê hoặc, vội vàng vươn tay giữ chặt lấy.

Nói hết lời, bắt cô nhóc ăn một mảnh lá Túy Tâm Mạn Đà La, rốt cuộc mới làm cô bình tĩnh lại.

Tiếp đó, Lục Vũ lại trấn an ba người Hách Ái Quốc, Tát Đế Bằng và Sở Kiện.

Thấy bọn họ bình tĩnh lại, Lục Vũ vội vàng chào hỏi mọi người, men theo đường mòn chậm rãi đi về phía trước.

Mãi cho đến khi tới cái nền phẳng nơi đường mòn và dũng đạo giao nhau, lúc này mới dừng bước, để bọn họ thở phào nhẹ nhõm. "Được rồi, an toàn rồi." "Nghỉ ngơi ở đây một lát đi." Lục Vũ bảo bọn họ ngồi xuống, Trần giáo thụ và Shirley Dương lại tiếp tục trấn an bọn họ.

Chỉ là nói vài câu xong, Shirley Dương nhíu mày đi tới bên cạnh Lục Vũ. "Lục tiên sinh, vừa rồi Hách giáo sư và mấy người bọn họ đều nói là nhìn thấy oan hồn của An Lực Mãn ở phía trên." "Sau đó bị oan hồn An Lực Mãn đuổi xuống đây." "Bọn họ còn nói, An Lực Mãn

bảo chúng ta tiến vào Thánh tỉnh, nhất định phải chết ở bên trong." Oan hồn?

An Lực Mãn?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong lòng đều thắt lại, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ. "Chuyện quỷ thần, thật thật giả giả, giả giả thật thật." "Đúng vậy." Diệp Diệc Tâm vẻ mặt sợ hãi đi tới, nép sát vào Shirley Dương, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đều là người tiếp thu giáo dục duy vật, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp quỷ." "Nhưng mà..." Diệp Diệc Tâm vẫn còn sợ hãi, đáy mắt xẹt qua tia kinh hoàng, nói: "Cái bóng kia trông rất chân thực, rất dữ tợn..." "Không sai!" Hách Ái Quốc cũng nặng nề gật đầu.

Lục Vũ lắc đầu nói: "Loại chuyện này, tôi cũng không giải thích được." "Không giải thích được?" Hách Ái Quốc bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, biểu tình lập tức trở nên âm trầm, ánh mắt dữ tợn quát: "Không giải thích được thì mày đừng sống nữa!

Dám xông vào Thánh tỉnh!

Mày đi chết đi!" Đột ngột, Hách Ái Quốc vươn tay, trực tiếp bóp chặt cổ Lục Vũ! "Hách Ái Quốc!" "Ông làm cái gì vậy!" "Buông ra cho Bàn gia!" Vương Bàn Tử thấy thế, một bước sấn tới, tóm lấy tay Hách Ái Quốc định kéo ra.

Chỉ là kéo một cái, Vương Bàn Tử lại không kéo nổi, hơn nữa còn cảm thấy hoa mắt, Hách Ái Quốc trước mặt thoạt nhìn hình như là...

Bạch mao đại tống tử (Cương thi lông trắng)! "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử giật mình, theo bản năng buông tay, buột miệng: "Lão Hồ, cậu nhìn lão Hách giáo sư kia xem!

Lão ấy hình như biến thành đại tống tử rồi!" "Đại tống tử gì, Bàn Tử cậu đang nói cái gì thế?" "Hách giáo sư, ông làm cái gì vậy, có

chuyện gì từ từ nói...

Hả?" Hồ Bát Nhất vươn tay kéo một cái, cũng phát hiện không ổn.

Xúc cảm trên cánh tay Hách giáo sư toàn là loại lông cực kỳ cứng... "Là tống tử, không phải người sống!" Đúng lúc này, giọng Lục Vũ bỗng nhiên truyền vào tai hai người.

Ngay sau đó, Hắc kim cổ đao trên lưng Lục Vũ nháy mắt xuất khiếu.

Hồi thủ một đao, chém bay đầu bạch mao đại tống tử! "A!" Thấy cảnh này, Shirley Dương và Diệp Diệc Tâm không khỏi kinh hô một tiếng. "Dương tiểu thư, Trần giáo thụ, lão Hồ, Bàn Tử, tụ lại bên cạnh tôi!" "Bốn người bọn họ đều là đại tống tử!" Giọng Lục Vũ ngưng trọng, trong lúc nói chuyện còn tung một cước đá văng Diệp Diệc Tâm đang đứng cạnh Shirley Dương!

Vốn dĩ hắn cũng không phát hiện mấy người này có vấn đề gì.

Nhưng khi Hách Ái Quốc động thủ với hắn, hắn bỗng nhiên phát hiện Hách Ái Quốc, Diệp Diệc Tâm, Tát Đế Bằng, Sở Kiện... mấy người bọn họ đều không có bóng!

Shirley Dương, Trần giáo thụ vừa định chất vấn Lục Vũ đang làm cái gì.

Nhưng chớp mắt, bọn họ rốt cuộc cũng phát hiện tình huống khác với tưởng tượng.

Ba người Tát Đế Bằng, Sở Kiện, Diệp Diệc Tâm lúc trước hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại ba con bạch mao đại tống tử đang nhìn bọn họ với ánh mắt âm lãnh, bất hảo!

Thậm chí... trong nháy mắt, con bạch mao tống tử bị Lục Vũ chém bay đầu lúc nãy, thế mà lại bò trên mặt đất mấy cái, dùng bàn tay to đầy lông trắng tóm lấy cái đầu của mình, lắp lại lên cổ, từ từ đứng

dậy... "Vãi linh hồn!" Cảnh tượng này khiến Vương Bàn Tử sởn tóc gáy!

Hắn không phải chưa từng gặp đại tống tử, nhưng đây là lần đầu tiên gặp loại tống tử có thể sống lại thế này!

Đây là...

Chương 72

tình huống gì? "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người bảo vệ bọn họ, tôi đối phó tống tử!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, nắm chặt Hắc kim cổ đao, chậm rãi đi tới.

Hắn hít sâu một hơi, điều động Tiên Thiên Công trong cơ thể.

Ngay sau đó, một đao vung ra!

Bề mặt Hắc kim cổ đao lóe lên hỏa quang nhàn nhạt, một đao chém một con đại tống tử từ đầu đến chân, chẻ làm đôi!

Ào ào!

Một con tống tử tức thì biến thành một đống xương trắng trên mặt đất.

Ngay khi Lục Vũ chuẩn bị động thủ với con tống tử tiếp theo, Trần giáo thụ bỗng nhiên kêu lên đau đớn.

Ba người quay phắt lại, thấy Trần giáo thụ lại bị một con đại tống tử xuất hiện từ hư không bóp chặt cổ, đè lên vách tường...

Trần giáo thụ hai tay ra sức đập vào cánh tay bạch mao đại tống tử, nỗ lực muốn giãy giụa.

Nhưng với sức lực của ông cụ, căn bản không làm được.

Nguy cấp quan đầu, Hồ Bát Nhất nắm chặt Tân Đình Hầu đao, sấn lên một bước, học theo thủ đoạn lúc nãy của Lục Vũ, hung hăng bổ một đao vào lưng đại tống tử.

Keng!

Đao của Hồ Bát Nhất phảng phất như chém vào kim loại cực kỳ cứng rắn, phát ra tiếng va chạm chói tai.

Đại tống tử vậy mà không hề tan rã!

Nhưng cú chém này đã thành công thu hút sự chú ý của nó.

Nó buông Trần giáo thụ ra, xoay người, ánh mắt âm chí nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất, lao mạnh tới.

Hồ Bát Nhất lùi lại nửa bước, một đao liêu lên!

Xoẹt!

Tiếng kim loại va chạm chói tai, thậm chí có cả đốm lửa! "Tôi giúp cậu!" Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, xách dao phay lao tới!

Lúc này, Lục Vũ liên tiếp vung ba đao, giải quyết ba con tống tử trước mặt, mạnh mẽ xoay người cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử hợp sức đối phó con đại tống tử vừa xuất hiện từ hư không.

Rõ ràng trông cũng chỉ là bạch mao tống tử bình thường, nhưng con tống tử này lại cực kỳ cứng.

Ngay cả Hắc kim cổ đao của Lục Vũ cũng phải chém liên tiếp mấy đao mới miễn cưỡng tháo được một cánh tay của nó! "Lão Hồ, đây là loại tống tử gì!" Lục Vũ càng nhìn càng thấy không đúng, vội vàng hỏi. "Tôi cũng không biết." Hồ Bát Nhất thần sắc khẩn trương, vừa đối phó đại tống tử trước mặt, vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

Vương Bàn Tử cũng vung dao phay chém từng nhát.

Đang chém được một nửa, bỗng nhiên cảm thấy hình như có ai ở phía sau nhẹ nhàng vỗ lưng mình một cái. "Lão già Trần, đừng quậy!" "A!

Vương Khải Tuyền, mau quay đầu lại!" Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng Shirley Dương, vội vàng quay đầu.

Đống tống tử bị Lục Vũ chém thành hài cốt lúc trước, thế mà... lại

đứng dậy! "Đù má!" "Tiểu ca, lão Hồ!" "Hôm nay chuyện này sai sai rồi!" "Cái đống xương kia lại sống lại rồi!" Hồ Bát Nhất quay đầu, cũng trừng lớn mắt, không dám tin!

Lục Vũ thấy thế, biết không thể dây dưa ở đây!

Con tống tử này quá cổ quái, phải rút ngay! "Lui!" "Vào đại mộ!" Nếu đám tống tử này có gì cổ quái, chắc chắn phải vào trong mộ huyệt mới tìm được đáp án!

Nói đoạn, Lục Vũ vung mạnh một đao bức lui đại tống tử trước mặt, thúc giục Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mang theo Shirley Dương và Trần giáo thụ chạy mau!

Năm người cắm đầu chạy thục mạng!

Lục Vũ bọc hậu, liên tục đánh lui đám đại tống tử đuổi theo.

Nhưng... cho dù bị đánh lui, cho dù bị đánh tan xác, đám đại tống tử đó lập tức có thể phục nguyên, lại lần nữa vươn dài cánh tay vồ về phía bọn họ!

Chương 73

Rất nhanh, mấy người từ xa đã nhìn thấy thạch ốc (nhà đá).

Vương Bàn Tử vẻ mặt lo lắng: "Tiểu ca, bên trong toàn là cán thi (xác khô), chúng ta xông vào như vậy có phải tự chui đầu vào rọ không!" "Dừng!" Lục Vũ vừa quay đầu, đột nhiên phát hiện truy binh sau lưng thế mà đã biến mất tăm!

Điều này khiến cảm giác cổ quái trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt!

Mấy người sôi nổi dừng bước, đứng tựa lưng vào nhau trước cửa thạch ốc, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, nhìn chằm chằm vào đám cán thi trong thạch ốc, sợ chúng nó tỉnh lại...

Khá lắm, mấy chục con đại tống tử đánh không chết, bọn họ chẳng phải sẽ bỏ mạng ở đây sao? "Chẳng lẽ lại rơi vào ảo cảnh?" Trầm mặc hồi lâu, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đồng thanh nói. "Không... không... không phải..." Đúng lúc này, Shirley Dương bỗng nhiên lắp bắp mở miệng.

Lục Vũ quay đầu, chỉ thấy sắc mặt Shirley Dương trắng bệch, môi tím tái một cách không bình thường!

Hai tay cô ta thậm chí đang run rẩy nhẹ!

Lục Vũ thần sắc rùng mình, quát khẽ: "Cô biết cái gì!" Vương Bàn Tử càng lấn tới, dao phay kề thẳng lên cổ Shirley Dương, hung thần ác sát: "Mẹ kiếp!

Ông đây sớm đã thấy cô không có ý tốt!" "Cô nói mau!" "Rốt cuộc cô biết cái gì!" "Tôi... tôi..." "A!" Shirley Dương lắp bắp vừa nói được

hai tiếng, biểu tình cả người chợt trở nên dị thường kinh khủng!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn theo tầm mắt của cô ta, thình lình phát hiện đám cán thi trong thạch ốc dường như đồng loạt mở mắt!

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị! "Tuyết Lỵ Dương!" Lục Vũ quay phắt lại, nhìn chằm chằm Shirley Dương.

Chỉ thấy cô ta nhắm nghiền hai mắt, môi mấp máy liên tục như đang niệm chú gì đó.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng chú ý tới điểm này.

Vương Bàn Tử trợn mắt muốn nứt, dùng sức ấn dao phay sát vào da Shirley Dương, uy hiếp: "Dừng lại, lập tức dừng lại cho ông!

Nếu không đừng trách ông không khách khí!" "Bàn Tử, khoan hãy động thủ!" Lục Vũ nhíu chặt mày, vươn tay ngăn Vương Bàn Tử.

Hắn tuy không biết Shirley Dương đã làm gì, nhưng hắn thấy được những con đại tống tử vừa mở mắt mọc lông kia dường như đã dừng quá trình thi biến.

Từng con một đều nhắm mắt lại, đám lông trắng vừa mọc trên người cũng dần thu về. "Tiểu ca, cậu..." "Đừng ồn." Lục Vũ nhíu mày chặt hơn một chút, dùng ngữ khí tận lực ôn hòa hỏi: "Dương tiểu thư, có phải cô biết cái gì không?" "Tôi..." Shirley Dương vẫn nhắm mắt, nhưng Lục Vũ có thể thấy thân thể cô ta run lên một cái. "Bất kể là chuyện gì, tôi đều hy vọng cô không giấu giếm mà nói cho tôi biết.

Chuyện này quan hệ đến tính mạng của chúng ta." "Tôi..." Shirley Dương do dự một chút, khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: "Tôi hình như... bất luận nghĩ cái gì cũng đều thành sự thật." "Ý là sao?" "Lúc trước khi chúng ta xem bích họa ở bên dưới, Vương Khải Tuyền nghi ngờ tôi, tôi nghĩ nếu Tiểu Diệp tử bọn họ có thể nhìn thấy những bức bích

họa thần kỳ này thì tốt quá, cậu ta chắc chắn sẽ không nghi ngờ tôi..." Trong lòng Lục Vũ khẽ động, nhẹ giọng hỏi: "Ý cô là, khi cô nghĩ đến chuyện này thì bên ngoài liền truyền đến tiếng hét của Tiểu Diệp tử, đúng không?" "Phải." Shirley Dương khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Sau đó chúng ta rời khỏi mộ thất, trong lòng tôi cứ nghĩ, ngàn vạn lần đừng để Tiểu Diệp tử rơi xuống...

Lại sau đó, cứu được bốn người bọn họ, tôi cũng cảm giác sự tình có chút kỳ quái, thầm nghĩ liệu có phải tôi bị oan hồn lão già An Lực Mãn nhập vào hay không..." "Tại sao lại nói như vậy?" "Trước đó tôi và An Lực Mãn nói chuyện về Tây Dạ cổ thành, ông ta từng nói Thánh tỉnh của Tây Dạ cổ thành không thể bị vấy bẩn..." Nghe cô nói, mấy người đều có chút... không biết làm sao.

Cho dù Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đã từng gặp tống tử, cũng từng siêu độ tiểu quỷ, nhưng chưa từng gặp tình huống quỷ dị như trong miệng Shirley Dương. "Vừa rồi lúc đi về, cô đang nghĩ liệu mấy cái cán thi trên cột thông thiên có tỉnh lại hay không?" Hồ Bát Nhất nghĩ tới điểm này, nhịn không được hỏi một câu. "Phải." "Sao bọn chúng tỉnh được một nửa lại không tỉnh nữa?" "Tôi vẫn luôn nghĩ, bọn chúng ngàn vạn lần đừng tỉnh lại, ngàn vạn lần đừng tỉnh lại..." "Cái này..." Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ khó xử, nhìn về phía Lục Vũ, trưng cầu ý kiến: "Tiểu ca, chuyện này tính sao đây?" Vương Bàn Tử nhướng mày, định nói một câu trực tiếp giết quách cô ta đi, nhưng cổ họng giật giật, cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Lục Vũ nhíu mày, mắt không chớp nhìn chằm chằm Shirley Dương, từng chữ từng chữ hỏi: "Cô có cảm giác trên người có gì không đúng không?

Có lấy đồ vật gì trong mộ huyệt không?

Có cảm thấy con mắt sau lưng có phản ứng không!" "A!" Hai câu

hỏi trước, biểu cảm Shirley Dương vẫn chưa có gì thay đổi, nhưng khi nghe Lục Vũ nói ra "con mắt sau lưng", thân thể cô chấn động, sắc mặt kịch biến!

Cô mở bừng mắt, không dám tin nhìn Lục Vũ!

Con mắt Hư Số sau lưng là bí mật lớn nhất của cô!

Trừ chính bản thân cô, không có bất kỳ người sống nào biết!

Cô không ngờ Lục Vũ lại nói toạc ra ngay lập tức!

Chương 74

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Trần giáo thụ đều ngơ ngác.

Nhưng ngay sau đó, Vương Bàn Tử phản ứng lại, trừng mắt kinh hô: "Sau lưng có con mắt?

Con mụ này là yêu quái hả?" "Bàn Tử, đừng kích động." Lục Vũ vội vàng mở miệng ngăn cản, nhìn Shirley Dương lần nữa: "Trả lời câu hỏi của tôi." "Tôi... không có." "Thật sự không có?" "Thật sự không có." "Đúng rồi, có một chỗ không đúng." Shirley Dương ngừng lại, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì. "Tôi... ngón tay tôi bị sưng." Shirley Dương nhỏ giọng nói, giơ tay trái lên.

Nhờ ánh lửa lờ mờ, có thể thấy ngón áp út tay trái của Shirley Dương hơi sưng đỏ.

Giữa đầu ngón tay có một điểm hồng, trông giống như vết côn trùng cắn. "Bắt đầu từ khi nào?" Lục Vũ nhíu mày hỏi. "Sáng nay tôi mới phát hiện." "Cô bị kiến hành quân sa mạc cắn?" "Tôi không chắc lắm." Lục Vũ nhíu mày chặt hơn, nhìn kỹ đầu ngón tay cô, cũng không nhận ra được gì.

Cô ta có thể điều khiển đại tống tử, chẳng lẽ chỉ vì cái ngón tay này sao?

Nếu là pháp khí thì còn có khả năng.

Nhưng cô ta không hề tiếp xúc với pháp khí nào có thể gây ra tình huống hiện tại. "Lấy hết đồ trên người cô ra, tôi xem có vấn đề gì không." Shirley Dương tuy không hiểu nhưng vẫn rất phối hợp lấy hết đồ đạc ra, mặc cho Lục Vũ kiểm tra.

Lục Vũ nhìn qua, không nhận ra cái nào là pháp khí.

Chẳng lẽ là...

Lục Vũ nhướng mày nói: "Cởi áo ra." "Hả?" Sắc mặt Shirley Dương biến đổi, ngay cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trần giáo thụ nghe vậy biểu tình cũng trở nên có chút cổ quái. "Tôi không tin cô, tôi muốn xem con mắt sau lưng cô." "Cái này...

được." Shirley Dương trong lòng kinh hãi, nhưng chỉ thoáng ngạc nhiên rồi lập tức cởi cúc, nhẹ nhàng kéo áo xuống, lộ ra ấn ký con mắt trên vai.

Lục Vũ nhìn thoáng qua, dùng điện thoại chụp lại, đưa cho Shirley Dương: "Cô tự xem đi, có thay đổi gì không." "Không có." Nghe câu trả lời khẳng định này, mày Lục Vũ càng nhíu chặt hơn.

Mê đoàn này dường như càng trở nên phức tạp! "Sau khi vào mộ huyệt, bao gồm cả trong thông đạo, cô có chạm vào thứ gì không?" "Không có." "Vào đây xong, cô có phát hiện gì kỳ quái không?" "Không có." "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử lập tức không vui, nhịn không được chửi: "Cái gì cũng không làm, vậy sao cô biến ra được tống tử, gặp quỷ rồi à!

Còn nữa, con mắt sau lưng cô là thế nào?" "Tiểu ca, tôi thấy chắc chắn là cô ta giở trò!

Biết đâu chính là do bà già họ Hoắc kia sắp xếp!" "Anh nói hươu nói vượn cái gì!

Bàn Tử chết tiệt, anh có thôi đi không!" Shirley Dương bị Vương Bàn Tử liên tục chất vấn, nhịn không được cãi lại vài câu.

Lần này, tâm trạng vất vả lắm mới bình tĩnh lại rối loạn!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Sau lưng bọn họ truyền đến giọng nói lanh lảnh của một cô gái: "Vương đại ca, Dương tỷ tỷ nói đều là thật." Mấy người quay đầu lại, liền thấy cô nhóc Diệp Diệc Tâm đang đứng đó. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử kinh hãi, buột miệng kêu quái dị!

Lục Vũ thần sắc rùng mình, quát: "Ngưng thần tĩnh khí, cái gì cũng đừng nghĩ!" Vương Bàn Tử cũng phản ứng lại, đao phay lập tức kề lên cổ Shirley Dương, tức đến nổ phổi chửi: "Cô còn giở trò nữa, tôi thật sự làm thịt cô đấy!" "Tôi..." Không đợi Shirley Dương nói thêm câu nào, trong thạch ốc tế tự, những cái xác khô bị trói trên cột thông thiên lại một lần nữa từ từ thức tỉnh. "Đừng nghĩ nữa!" "Tôi không nghĩ, tôi không nghĩ, tôi không nghĩ..." Shirley Dương nhắm mắt, bịt tai, không ngừng lẩm bẩm.

Nhưng vô dụng!

Lần này, đám cán thi thật sự đã tỉnh lại!

Diệp Diệc Tâm xuất hiện từ hư không lúc trước cũng biến thành bạch mao đại tống tử, lao đầu tiên về phía Vương Bàn Tử.

Cánh tay đầy lông trắng vụt cái dài ra, tựa như dây thừng quấn chặt lấy eo Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khó tả lôi hắn về phía trước! "Ái chà, mẹ kiếp..." Lục Vũ phản ứng đầu tiên, Hắc kim cổ đao vung mạnh!

Thủ khởi đao lạc, cánh tay bạch mao tống tử đứt lìa, Vương Bàn Tử tạm thời thoát khốn. "Lão Hồ, trấn an cô ấy, bảo cô ấy cái gì cũng đừng nghĩ!" Lục Vũ vừa toàn thần giới bị, vừa phân phó Hồ Bát Nhất.

Tình huống hiện tại, bất kể thế nào, bọn họ đầu tiên phải đảm bảo Shirley Dương bình tĩnh lại!

Nếu không, đám tống tử đánh mãi không chết này cứ ở đây, hắn

muốn giải mã cũng không có thời gian!

Chương 75

Cùng lúc đó, những cái xác khô tỉnh lại đã triệt để biến thành bạch mao đại tống tử...

Từng con một nhảy vọt mấy mét, chớp mắt đã lao đến trước mặt bọn họ! "Bàn Tử, lui!" Lục Vũ túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử kéo ra sau, một mình đứng chặn phía trước, Hắc kim cổ đao trong tay liên tục đánh lui từng con tống tử. "Lão Hồ!

Nhanh lên!" "Tôi đang nghĩ cách!

Tâm cô ấy rất loạn, rất sợ hãi!" "Khẩn trương lên!" "Mẹ kiếp!

Tiểu ca!" Nghe tiếng Vương Bàn Tử, Lục Vũ quay phắt lại.

Liếc mắt liền thấy Vương Bàn Tử bị một con đại tống tử không biết chui từ đâu ra bóp chặt yết hầu!

Lục Vũ sấn lên một bước, lần nữa đánh bay con đại tống tử sau lưng Vương Bàn Tử! "Khụ khụ khụ khụ...

Tiểu ca, cứ thế này không ổn đâu!" "Tôi biết!" Lục Vũ thần sắc cực kỳ ngưng trọng!

Tình huống lần này nằm ngoài dự tính của hắn, đám đại tống tử này giết mãi không hết, xuất quỷ nhập thần!

Cứ tiếp tục thế này, cho dù hắn trụ được, nhưng lão Hồ, Vương Bàn Tử, Trần giáo thụ bọn họ chưa chắc đã...

Khoan đã!

Đúng rồi!

Chợt Lục Vũ nhớ ra một chuyện!

Trên người mình có Kỳ lân huyết!

Ngựa chết chữa thành ngựa sống!

Chiến! "Cứu..." Lúc này, Trần giáo thụ vẫn luôn không bị tống tử tấn công đột nhiên bị con đại tống tử vừa bị Lục Vũ đánh bay bóp chặt cổ!

Đại tống tử đè nghiến lấy ông, khiến ông không phát ra nổi âm thanh!

Lục Vũ cắn nát đầu ngón tay, một bước vọt tới bên cạnh Trần giáo thụ, đầu ngón tay điểm thẳng vào mi tâm ông!

Cùng lúc đó, một con đại tống tử đột nhiên xuất hiện sau lưng Lục Vũ, móng tay sắc như gai nhọn đâm về phía thái dương hắn... "Tiểu ca!" "Tiểu ca!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ hãi hét lớn!

Móng tay đại tống tử sắc bén như dao nhỏ, nếu đâm vào thái dương thì...

Đúng lúc này!

Lục Vũ cúi đầu, ngón tay khẽ búng, một giọt máu từ đầu ngón tay bay ra, rơi vào giữa trán đại tống tử!

Khoảnh khắc tiếp theo...

Đại tống tử lập tức bị định thân, đứng bất động tại chỗ.

Móng tay sắc bén chỉ cách thái dương Lục Vũ chưa đầy một nắm đấm.

Lục Vũ mặc kệ con đại tống tử sau lưng, dùng sức lôi kéo hai cái, cứu Trần giáo thụ ra.

Ngay sau đó, bước chân hắn không ngừng, điểm lên mi tâm mỗi con đại tống tử một cái.

Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy không thể tin nổi!

Hồ Bát Nhất càng là vẻ mặt ngạc nhiên!

Mãi đến khi Lục Vũ đi trở về, hắn mới nuốt nước miếng, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu ca, cái này là..." "Không phải lúc nói chuyện này." Lục Vũ nói một câu, ánh mắt rơi vào người Shirley Dương.

Tình huống hiện tại, hắn cũng không thể khẳng định Kỳ lân huyết của mình có thể định trụ đám tống tử này bao lâu.

Nhưng tiếp tục ở lại đây hiển nhiên không phải lựa chọn sáng suốt! "Vào đại mộ!" "Bàn Tử, cậu dìu Trần giáo thụ!" "Lão Hồ, đeo cái này cho cô ấy!" Nói đoạn, Lục Vũ tháo miếng Ngọc thi Tinh Tuyệt Cổ Thành vẫn luôn đeo trên cổ xuống, giao cho Hồ Bát Nhất.

Shirley Dương tâm thần không yên, ngọc bội này có thể ngưng thần tĩnh khí!

Tình huống này, cô ta phải bình tĩnh lại thì mới giải khai được bí ẩn!

Hồ Bát Nhất tuy thấy cách làm của Lục Vũ hơi lạ, nhưng cũng không lãng phí thời gian, vội vàng đeo cho Shirley Dương, rồi dìu cô dậy.

Chương 76

Vương Bàn Tử cũng vội vàng dìu Trần giáo thụ đang hoảng loạn, đi theo sau Lục Vũ, cẩn thận xuyên qua "tống tử trận", tiến vào tầng mộ huyệt bên dưới.

Hồ Bát Nhất đi cuối cùng, đóng cửa thông đạo mộ huyệt lại. "Phù..." "Cuối cùng cũng được thở..." "Thật sự là quá vất vả..." Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống đất, há miệng thở hổn hển.

Lúc nãy chạy một mạch, hắn lo kinh động đại tống tử nên ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Lúc nãy thật sự là nghẹn muốn chết!

Vừa thở được hai hơi, Vương Bàn Tử chú ý thấy Lục Vũ đi quanh cỗ quan tài lớn ở giữa, bỗng nhiên mắt sáng lên. "Tiểu ca, muốn làm một vố không?" Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ nhíu mày nói: "Trần giáo thụ, ông qua đây xem." "Bất kể nói thế nào, đây là lăng tẩm hoàng tử Cô Mặc, không thể mở ra.

Ngộ nhỡ mở quan tài, chúng ta không có đồ vật bảo vệ văn vật, đến lúc đó hối hận thì đã muộn." Trần giáo thụ miệng lẩm bẩm, nhưng vẫn theo lời Lục Vũ, chậm rãi đi tới.

Chỉ là đi tới trước quan tài, nhìn thoáng qua, đồng tử ông đột nhiên co rụt lại, phát ra một tiếng kinh ngạc.

Lần này, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng đều phát hiện không đúng.

Trước đó khi bọn họ xuống đây đã xem qua, cỗ thạch quan hình vuông này bên trên không có bất kỳ ký hiệu nào.

Nhưng hiện tại, bề mặt thạch quan, bốn xung quanh, có mấy chỗ

nứt vỡ.

Trong đó còn có một mảng to bằng bàn tay giống như vữa tường bong ra từ mặt bên thạch quan, lờ mờ có thể thấy bên trong cũng là bích họa màu.

Nghĩ là do oxy hóa dẫn đến tình trạng này. "Cái này..." "Trần giáo thụ, bích họa bên trên rất có khả năng liên quan đến việc giải khai bí ẩn trên người Shirley Dương." Lục Vũ nhẹ giọng nói.

Trần giáo thụ do dự một chút, cắn răng: "Vậy các cậu đừng động, tôi nhìn kỹ xem, có thể loại bỏ lớp vỏ bên trên, đảm bảo bích họa không bị phá hủy hay không." "Làm phiền ông." Lục Vũ nói một câu, để mặc Trần giáo thụ xử lý bích họa trên thạch quan, hắn lại đi tới bên cạnh Shirley Dương, nhìn vào mắt cô, hỏi lần nữa: "Hiện tại cô có cảm giác gì đặc biệt không?

Trong cỗ quan tài kia có thứ gì thu hút cô không?" "Tôi cảm giác tâm tình rất bình tĩnh..." "Còn gì nữa?" Shirley Dương lắc đầu: "Không có." "Tôi xem ngón tay cô." Lục Vũ nhìn, ngón tay Shirley Dương vẫn như trước, không thấy có gì thay đổi.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lục Vũ nhíu mày, nhìn Shirley Dương, nghĩ không ra đáp án, quyết định lại đi xem bích họa.

Thuận tiện kéo luôn Vương Bàn Tử đến bên cạnh quan tài, tránh để tên béo này kích thích Shirley Dương, lát nữa trong đại mộ lại toàn là đại tống tử.

Lúc này, Trần giáo thụ đã men theo vị trí nứt vỡ, làm sạch một ít bích họa lộ ra.

Vương Bàn Tử nhìn, gãi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca, người phụ nữ trên bích họa này, chẳng lẽ là Tinh Tuyệt nữ vương?"

Trên bích họa thạch quan, thình lình có thể thấy một người trang phục nữ vương đứng ở chính giữa, bốn phía xung quanh đều là thần dân đang quỳ lạy.

Shirley Dương vừa nghe thấy tên Tinh Tuyệt nữ vương, sắc mặt kịch biến, vội vàng đi tới. "Đây không phải Tinh Tuyệt nữ vương, đây là trang phục nước Cô Mặc, bà ấy hẳn là thê tử của hoàng tử Cô Mặc." "Không sai." Trần giáo thụ gật đầu, giải thích: "Quy cách mộ huyệt này hẳn là mộ hợp táng của hoàng tử Cô Mặc và vương phi.

Bích họa trên tường ghi lại công tích của hoàng tử, bích họa trên thạch quan hẳn là ghi lại công tích của vương phi." "Tại sao lại phải che lại?" Lục Vũ nhịn không được hỏi một câu. "Nam tôn nữ ti." Trần giáo thụ nghĩ nghĩ, giải thích: "Trước đây tôi từng tham gia khai quật một mộ táng thời Hán, khi đó..." Mắt thấy Trần giáo thụ lại muốn thao thao bất tuyệt, Lục Vũ vội vàng ngăn lại, cười khổ nói: "Trần giáo thụ, hiện tại tình huống khẩn cấp, ông làm ơn làm phước, dọn sạch bích họa ra trước đã, đợi chúng ta ra ngoài, tôi nghe ông nói ba ngày ba đêm cũng được!" Trần giáo thụ trong lòng thắt lại, không dám chậm trễ thời gian, vội vàng dọn dẹp.

Một lát sau, bích họa lộ ra càng ngày càng nhiều, biểu tình Lục Vũ càng ngày càng ngưng trọng.

Biểu tình của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng trở nên rất cổ quái.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, thỉnh thoảng lại lén lút liếc Shirley Dương.

Cuối cùng, sau khi nhìn thấy một bức họa, Vương Bàn Tử không nhịn được nữa!

Hắn chộp lấy cổ tay Shirley Dương, quát: "Tôi chặt tay cô ta, chắc chắn sẽ không sao nữa!" "Bàn Tử!" "Bàn Tử!" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất

lần lượt mở miệng.

Nhưng Vương Bàn Tử lần này vẫn cắn răng kiên trì, vẻ mặt nghiêm túc: "Các người xem bức họa này, bà vương phi này đứng ở giữa, tất cả mọi người đều ngã xuống.

Lại xem bức tiếp theo, tất cả mọi người lại đứng dậy.

Điều này nói lên cái gì?

Cái này giống hệt việc Shirley Dương có thể làm người chết sống lại a!" "Bàn Tử, đừng nói bậy." Lục Vũ bất đắc dĩ cắt ngang lời Vương Bàn Tử: "Đây là nghi thức đăng cơ của vương phi." "Nhưng mà, các người nhìn ngón tay vương phi xem, sưng lên giống hệt Shirley Dương!" "Hả?" "Cái gì?" "Cậu hoa mắt rồi hả?" "Không phải bức này, bức ở đằng kia kìa." Vương Bàn Tử quay đầu, tìm trên bích họa, vươn tay chỉ: "Nè, các người nhìn xem." Mấy người nhìn theo hướng ngón tay Vương Bàn Tử, ngón tay vương phi trên bích họa quả nhiên sưng thật! "Tôi làm sạch chỗ này." Trần giáo thụ vội vàng men theo chỗ Vương Bàn Tử chỉ, cẩn thận dọn dẹp vài cái.

Một bức bích họa hoàn chỉnh hiện ra trước mắt mấy người!

Trên bích họa, ngón tay Cô Mặc vương phi sưng đỏ, bụng dưới hơi nhô lên, cả bức tranh thoạt nhìn như vương phi đang mang thai, biểu cảm của bà cũng rất hạnh phúc.

Nhưng bức tiếp theo, phong cách thay đổi đột ngột!

Vương phi đang mang thai bị mấy người giữ chặt, dường như bị ép uống thuốc gì đó.

Bức tiếp theo nữa, bụng vương phi trở nên bằng phẳng, hẳn là đã mất đứa con.

Chương 77

Bức tiếp theo nữa là hình trường.

Từng người dân nước Cô Mặc bị chém đầu...

Hơn nữa, mỗi một người đều là nam giới. "Ý gì đây?" "Nữ vương ngoại tình, sau đó muốn giết hết đàn ông?" "Không phải." Trong mắt Trần giáo thụ tràn đầy chấn kinh, không dám tin nói: "Không ngờ, không ngờ, vậy mà là thật...

Tôi cứ tưởng dã sử đều là chuyện hoang đường...

Không ngờ lần này, vậy mà là thật!" "Tiểu ca, lão già này điên rồi à?" Vương Bàn Tử thấy Trần giáo thụ vẻ mặt chấn kinh, kích động đến khó kiềm chế, cứ một mực chấn kinh mà không nói vào trọng điểm, nhịn không được ghé vào tai Lục Vũ, nhỏ giọng lầm bầm. "Đừng nói bậy." Lục Vũ khẽ nhíu mày, đi qua vỗ nhẹ vai Trần giáo thụ: "Trần giáo thụ, dã sử ông nói rốt cuộc là cái gì?" "Nữ Nhi Quốc!" Giọng Trần giáo thụ vẫn vô cùng kích động: "Tôi từng đọc một thiên dã sử, gọi nước Cô Mặc là Nữ Nhi Quốc!" "Nữ Nhi Quốc?

Đó chẳng phải trong Tây Du Ký sao?" "Đúng, nhưng thiên dã sử đó nói xác thực là Cô Mặc!" Đáy mắt Trần giáo thụ tràn đầy hồi ức, chậm rãi kể lại mọi chuyện. "Trong truyền ngôn, sau khi hoàng tử Cô Mặc chết, trong nước Cô Mặc có chút hỗn loạn, rất nhiều người dòm ngó vương vị.

Khi đó, vương phi biết trong bụng mình còn mang giọt máu của hoàng tử Cô Mặc...

Cho nên, bà chọn đứng ra, trở thành nữ vương Cô Mặc, nghĩ rằng tương lai sẽ truyền vương vị cho đứa con của mình và hoàng tử.

Nhưng trong nước động loạn, vương phi không quyền không thế, căn bản không thể trở thành nữ vương.

Đúng lúc đó, có người dâng lên cho vương phi một món bảo bối." Nghe hai chữ bảo bối, trong lòng Lục Vũ khẽ động.

E rằng chuyện này không thoát khỏi liên quan đến pháp khí!

Quả nhiên...

Trần giáo thụ nói tiếp: "Dã sử ghi chép, đó là một con kiến vàng, vương phi đeo con kiến vào ngón áp út tay trái, tất cả mọi người đều trở nên cực kỳ trung thành với bà." Nói đoạn, Trần giáo thụ đẩy gọng kính, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm bích họa trên thạch quan: "Các cậu xem, ngón tay của bà ấy.

Nhìn thì tưởng ngón tay sưng tấy, kỳ thực không phải sưng, mà là quang vựng (vầng sáng) của con kiến vàng." Lục Vũ nghe, mày nhíu chặt.

Kiến...

Kiến và Nữ Nhi Quốc có quan hệ gì?

Khoan đã!

Kiến, Kiến Chúa!

Nói cách khác, con kiến vàng vương phi có được giúp bà ngồi vững trên vương vị, cũng biến bà thành Kiến Chúa!

Sau khi bà trở thành Kiến Chúa, tất cả tử dân đều trở thành kiến thợ.

Tất cả kiến thợ đều sống dựa vào Kiến Chúa! "Nhưng tại sao họ lại giết con của Kiến Chúa?

Tại sao không cho Kiến Chúa sinh sản hậu đại?" Lục Vũ chìm đắm trong thế giới riêng, nhìn bích họa, khẽ lẩm bẩm. "Điên rồi chứ

sao." Vương Bàn Tử lầm bầm một câu, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, đừng nghiền ngẫm chuyện này nữa, chúng ta vẫn nên nghĩ cách ra ngoài thì hơn." Nói thật, hắn cảm thấy chuyện này hơi quá ly kỳ.

Đừng nói là hắn, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và cả Trần giáo thụ cũng không quá tin là thật.

Cho dù chuyện này do chính Trần giáo thụ đề xuất.

Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm bích họa, nhìn nữ vương mang thai, bụng nhỏ bằng phẳng, và cả bức họa đồ sát phía sau. "Khoan đã!" "Tôi hiểu rồi!" Thân thể Lục Vũ chấn động, có chút hưng phấn chỉ vào bích họa, nói: "Mọi người nhìn chỗ này!

Biểu cảm của mỗi người bọn họ đều là lo âu!

Bởi vì vào thời đại đó, sinh nở là một việc vô cùng nguy hiểm, rất có khả năng sẽ tử vong!

Chúng ta hãy tưởng tượng nước Cô Mặc thành một đàn kiến.

Tất cả bọn họ đều không thể chấp nhận Kiến Chúa đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Bởi vì, một đàn kiến mới sinh, nếu trong tình huống không có bất kỳ chuẩn bị nào mà gặp phải Kiến Chúa tử vong, đối với đàn kiến mà nói, chỉ có một con đường diệt vong!

Cho nên, họ không thể để Kiến Chúa đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Không chỉ Kiến Chúa không được sinh sản, họ thậm chí không thể chấp nhận Kiến Chúa mang thai, đối mặt với nguy hiểm tính mạng.

Xuất phát từ bản năng bảo vệ, lựa chọn của họ chính là biến cả vương quốc thành Nữ Nhi Quốc!" Mấy người trong mộ thất nghe mà ngẩn tò te.

Một lúc lâu sau, vẫn là Hồ Bát Nhất miễn cưỡng theo kịp suy nghĩ của Lục Vũ, thử hỏi: "Tiểu ca, ý của cậu là, tình trạng hiện tại của Dương tiểu thư giống như Kiến Chúa kia?" "Không sai, đại tống tử trong mộ huyệt rất có khả năng là vì trên người cô ấy có khí tức của 'Kim mã nghĩ' (Kiến vàng), cho nên bọn chúng mới điên cuồng vì nó!" Mấy người đều trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy cách nói của Lục Vũ quá sức tưởng tượng!

Vương Bàn Tử càng vẻ mặt khó xử: "Tiểu ca, không phải tôi không tin, nhưng cô ta sao lại biến thành Kiến Chúa được?" "Còn nhớ đàn kiến chúng ta gặp trước đó không?" "Ý cậu là Kiến Chúa đó chính là Cô Mặc vương phi?" Lục Vũ: "..." "Có khả năng!" Lúc này, Trần giáo thụ bỗng nhiên vỗ trán, nói: "Đúng, đúng đúng!

Chương 78

Lục tiểu ca nói không sai!

Bình thường, Kiến Chúa dù có lớn đến đâu cũng không thể lớn bằng con bê con được!

Nếu nói thật sự có thứ thần kỳ như vậy, Kiến Chúa đó rất có khả năng là chịu ảnh hưởng!" Đặt ở trước kia, Trần giáo thụ dù thế nào cũng sẽ không tin mấy chuyện thần thần quái quái này.

Nhưng hôm nay, ông đã gặp quá nhiều chuyện kỳ lạ rồi...

Bất kể là đại tống tử hay Túy Tâm Mạn Đà La đều lật đổ nhận thức trước đây của ông, không thể không tin. "Vậy giờ chúng ta làm sao?" "Tìm con kiến vàng kia." "Đi đâu tìm?" "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt." Lục Vũ mỉm cười, vươn tay chỉ cỗ quan tài đá khổng lồ trước mặt.

Vừa nghe lời Lục Vũ, Trần giáo thụ giật nảy mình, liên tục xua tay: "Không được, không được, không được!

Quan tài Cô Mặc vương phi, đây là quốc bảo a!

Chúng ta hiện tại không đủ điều kiện, môi trường cũng không được, nếu mạo muội mở quan tài, phá hủy văn vật bên trong..." "Lão Hồ thắp đèn, Bàn Tử chuẩn bị." Lục Vũ cực kỳ dứt khoát cắt ngang lời Trần giáo thụ, trực tiếp phân phó hai câu.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sau thoáng ngạc nhiên liền dứt khoát đáp ứng.

Lúc này, Lục Vũ lại nhìn Trần giáo thụ, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trần giáo thụ, không mở quan tài, chúng ta có sống sót ra khỏi đây được hay không còn chưa biết đâu.

Ông muốn bảo vệ quốc bảo thì cứ đợi chúng ta ra ngoài rồi hãy nghĩ cách bảo vệ." "Cái này..." Trần giáo thụ cũng không phải một sách không biết biến thông, chỉ sững sờ một chút liền cắn răng, giậm chân: "Tôi giúp các cậu, nhưng phải cẩn thận chút, đừng làm hỏng đồ vật!" "Được rồi!" Lục Vũ đáp một tiếng.

Bên kia, Hồ Bát Nhất thắp nến ở góc đông nam mộ huyệt, trầm giọng nói: "Tiểu ca, được rồi." "Tốt." Lục Vũ gật đầu: "Lão Hồ, anh yểm hộ, Bàn Tử cùng tôi mở quan tài." Nói đoạn, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đi tới bên cạnh quan tài, hai người đặt tay lên thạch quan, dùng sức đẩy mạnh, nắp thạch quan khổng lồ ứng thanh mà động.

Trong nháy mắt, bị hai người đẩy sang một bên, rơi thẳng xuống đất, phát ra tiếng "rầm" vang dội, kích khởi bụi mù dày đặc.

Shirley Dương đang ngoan ngoãn ngồi một bên bị tiếng động lớn làm giật mình run lên, kinh hô một tiếng!

Lục Vũ trong lòng căng thẳng, tay phải nắm chặt Hắc kim cổ đao, chuẩn bị ra tay!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo... "Tình huống gì đây?" Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, thạch quan to lớn bên trong lại không có di hài, chỉ có chính giữa là một cái hố tròn to bằng chậu rửa mặt, trông như một cái hố đen, cực kỳ quỷ dị.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy cái hố, không khỏi ngẩn ra: "Có trộm mộ?" "Không giống." Lục Vũ nhìn hang động, mày nhíu chặt lại.

Hố đen chỉ to bằng cái chậu, ai có thể đào từ dưới lên?

Lại còn không lệch đi đâu được, đào trúng ngay thạch quan?

Hơn nữa, hai bên thạch quan còn có không ít đồ bồi táng.

Ánh mắt Lục Vũ quét qua, một quả cầu trông như được mạ vàng

lập tức thu hút sự chú ý của hắn. **[Tên vật phẩm: Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt]** **[Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí]** **[Năng lực vật phẩm: Tinh thần khống chế]** **[Mô tả vật phẩm: Có con kiến khổ tu năm trăm năm, tấn thăng Huyền Câu.

Sau gặp trọng thương không chữa được, được cao nhân dùng Tạm khắc phù pháp thu nhỏ lại, phong ấn hồn phách vào trong đó.

Lại dùng Pháp lang (men pháp lam) chế thành tổ kiến, khắc chế tinh thần nó.

Huyền Câu và tổ kiến hợp nhất, có thể giải phóng và khống chế pheromone của Kiến Chúa, thực hiện khống chế tinh thần đối với người khác.]** **[Bổ sung: Tổ kiến và Huyền Câu là một bộ pháp khí.

Tổ kiến phối Huyền Câu, là Địa giai hạ phẩm pháp khí.]** Hít!

Pháp Lang tổ kiến, Tạm Khắc Huyền Câu là một bộ!

Địa giai hạ phẩm!

Khoan đã...

Trong tay Shirley Dương không có Huyền Câu, sao có thể khống chế?

Đúng rồi!

Pheromone!

Kiến Chúa dùng pheromone khống chế đàn kiến, Huyền Câu thông qua pheromone khống chế lòng người!

Shirley Dương e rằng vì trước đó bị Huyền Câu chích một cái, ngón tay mang theo pheromone của Huyền Câu, cho nên mới tạo thành cục diện hiện tại!

Vậy nghĩa là... muốn giải quyết vấn đề của Shirley Dương, bắt buộc phải tìm được Huyền Câu!

Ý niệm trong đầu Lục Vũ chuyển nhanh, rất nhanh phân tích ra khả năng của tình huống trước mắt.

Bên cạnh, Trần giáo thụ đầy mặt chấn kinh, tình bất tự cấm cảm khái: "Không ngờ, lại có thể nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ nhường này!

Đây tuyệt đối là nghệ thuật phẩm!

Chương 79

Thực sự là..." "Tiểu ca!

Kiến!

Không phải, kiến hành quân sa mạc!" Hồ Bát Nhất mắt không chớp nhìn chằm chằm thạch quan, ngay khoảnh khắc kiến bò ra từ hố đen, hắn lập tức quát khẽ cảnh báo!

Gần như trong nháy mắt, cái miệng hang đen ngòm kia tuôn ra vô số kiến!

Lục Vũ sắc mặt biến đổi, trực tiếp ném cái Pháp Lang tổ kiến cho Hồ Bát Nhất, quát: "Mau đi đi, để anh ta ôm cái tổ kiến này!" Nói đoạn, động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, trực tiếp lấy thêm hai món đồ từ trong thạch quan ném vào ba lô.

Vương Bàn Tử, Trần giáo thụ, làm theo y hệt.

Đương nhiên, đây không phải trộm không đi tay không.

Thật sự là trân bảo ở ngay trước mắt, Trần giáo thụ không nỡ để những bảo vật này bị kiến hành quân sa mạc phá hủy!

Mấy người liều mạng chạy như điên!

Chớp mắt đã lao ra khỏi mộ huyệt, xông lên tế đàn tầng trên, lại lao ra khỏi tế đàn, chạy qua dũng đạo.

Lúc đi qua cửa đá, Lục Vũ dừng bước, dùng sức đóng cửa đá lại.

Bất kể thế nào, có thể ngăn cản đàn kiến một chút thì được một chút!

Không bao lâu sau, mấy người xuyên qua dũng đạo, rốt cuộc chạy tới mép Thánh tỉnh.

Lục Vũ bảo họ đi trước, mình ở lại cuối cùng.

Vạn hạnh, không có kiến hành quân đuổi theo, mấy người hiểm lại càng hiểm từ đáy Thánh tỉnh leo lên... "Trần giáo thụ, mọi người rốt cuộc cũng về rồi!" "Mọi người...

đây là..." "Trần giáo thụ!" "Sao mọi người có thể làm chuyện này!" Hách Ái Quốc và mấy học sinh vẫn luôn đợi bên miệng Thánh tỉnh.

Đợi mấy tiếng đồng hồ vẫn không thấy bọn Trần giáo thụ trở lại, trong lòng mấy người đều lo lắng không yên.

Giữa sa mạc mênh mông, họ cũng không thể gọi điện thoại hỏi xem tình hình Trần giáo thụ thế nào.

Trước khi Trần giáo thụ lên, Hách Ái Quốc đang do dự có nên xuống giếng xem thử không.

Hiện tại, cuối cùng thấy Trần giáo thụ trở lại, trong lòng tự nhiên vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, thấy ba lô Trần giáo thụ căng phồng, loáng thoáng hình như có đồ cổ gì đó, tim Hách Ái Quốc thót lại một cái.

Lại nhìn tiếp Shirley Dương lên sau đó, trong tay bưng một quả cầu Pháp lang, Hách Ái Quốc lập tức hiểu ra.

Mấy người bọn họ xuống dưới trộm mộ!

Thứ họ cầm chắc chắn là đồ bồi táng!

Lần này, tim Hách Ái Quốc không nhịn được nữa.

Chỉ có điều... còn chưa đợi Hách Ái Quốc nói gì, Trần giáo thụ đã cấp thiết nói: "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy!

Dưới kia toàn là kiến hành quân sa mạc, chúng tôi bị chúng đuổi ra

đây!

Chạy mau!" Tuy nhiên...

Muộn rồi!

Một đội người muốn đi còn chưa kịp đi, cát dưới chân bỗng nhiên rung động nhẹ.

Lại chớp mắt, cát cách đó không xa bỗng nhiên bị hất tung!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Vô cùng vô tận kiến hành quân sa mạc trực tiếp bao vây mọi người!

Trong nháy mắt, Trần giáo thụ, Hách Ái Quốc, Tát Đế Bằng và các thành viên đội khảo cổ đều ngẩn ra.

Cô nhóc Diệp Diệc Tâm càng là hoa dung thất sắc, mặt nhỏ trắng bệch!

Mấy người ngây như phỏng đứng tại chỗ, một chút tâm tư phản kháng cũng không nhắc lên nổi.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, một người nắm chặt dao phay, một người nắm chặt Tân Đình Hầu đao, cảnh giác nhìn đàn kiến rậm rạp chằng chịt đang bao vây bọn họ!

Đúng lúc này, mắt Lục Vũ chợt sáng lên!

Hắn bắt được thứ mình cần trong đàn kiến đen đỏ xen kẽ kia!

Chương 80

Tạm Khắc Huyền Câu thoắt ẩn thoắt hiện, dưới ánh trăng tản ra ánh kim sắc mộng ảo!

Tạm Khắc Huyền Câu! "Tôi hiểu rồi!" Ngay khoảnh khắc nhìn thấy đàn kiến cẩn thận bảo vệ Tạm Khắc Huyền Câu, tư duy Lục Vũ cực kỳ rõ ràng, lập tức hiểu ra tình huống hiện tại!

Đàn kiến bảo vệ Tạm Khắc Huyền Câu, vây mà không tấn công bọn họ, là vì chúng đang bảo vệ Kiến Chúa của mình!

Kiến Chúa, chính là Shirley Dương đang mang trên mình pheromone Huyền Câu!

Nói cách khác, vô cùng vô tận kiến hành quân sa mạc, sau khi Kiến Chúa của chúng chết đi, đã nhận Shirley Dương làm Kiến Chúa!

Lục Vũ suy tính giây lát, bước hai bước tới bên cạnh Shirley Dương, trầm giọng nói: "Dương tiểu thư, cô có nhìn thấy trong đàn kiến có một con kiến màu vàng không?" "Thấy rồi." "Rất tốt." Lục Vũ gật đầu: "Hiện tại cô đi theo tôi qua đó, bắt lấy con kiến màu vàng kia." "Hả?" "Hả?" "Hả?" Không chỉ Shirley Dương giật mình, mấy người trong đội ngũ đều kinh hãi.

Vương Bàn Tử buột miệng: "Tiểu ca, cậu muốn làm gì?" Hách Ái Quốc càng cuống cuồng: "Lục Vũ, cậu có ý gì!

Cậu muốn làm gì!

Dương tiểu thư, cô đừng nghe cậu ta nói bậy!" Sau ông ta, Tát Đế Bằng, Sở Kiện cũng nghĩa phẫn điền ưng chỉ trích Lục Vũ.

Sự tình khẩn cấp, Lục Vũ cũng không rảnh nói nhảm với họ, chỉ bình tĩnh nói với Shirley Dương: "Đừng sợ, đừng lo, cô là Kiến Chúa

của chúng, chúng sẽ không làm gì cô đâu." "Cậu nói hươu nói vượn cái gì!" Hách Ái Quốc trừng lớn mắt, quát: "Lục Vũ, cậu đừng nói mấy lời vô căn cứ!" "Nói hươu nói vượn!" "Ăn nói linh tinh!" "Hoang đường!" Mấy người còn lại thì có chút mờ mịt, không hiểu Lục Vũ rốt cuộc đang nói gì.

Shirley Dương một người sống sờ sờ, sao lại thành Kiến Chúa?

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Vương Bàn Tử gãi gãi gáy, trong đầu toát ra một ý niệm: "Chẳng lẽ Tiểu ca vẫn còn chịu ảnh hưởng của Túy Tâm Mạn Đà La?" Đúng lúc này, Trần giáo thụ vỗ trán, đột nhiên mở miệng: "Đúng, đúng, Lục tiên sinh nói đúng!

Đàn kiến vây mà không đánh, đúng là ném chuột sợ vỡ bình!

Tiểu Dương, cô nghe Lục tiên sinh đi, chắc chắn không sai!" "Trần giáo thụ!" Hách Ái Quốc không dám tin nhìn Trần giáo thụ, hoàn toàn không thể tin vị giáo sư lão làng đức cao vọng trọng lại có thể nói ra những lời như vậy. "Suỵt!" "Đừng nói chuyện!" "Có gì lát nữa hãy nói!" "Cái này..." "Ái Quốc, tin tưởng tôi!" Xuất phát từ sự tôn trọng và tín nhiệm đối với Trần giáo thụ, Hách Ái Quốc cắn răng, chung quy vẫn không nói thêm gì nữa.

Chỉ trơ mắt nhìn Lục Vũ đứng sau lưng Shirley Dương, cùng cô chậm rãi tiến về phía trước.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tim đều nhảy lên tận cổ họng, đi theo sau Lục Vũ, toàn thân cơ bắp căng cứng!

Chầm chậm, mấy người cự ly với đàn kiến càng lúc càng gần.

Theo bước chân của bọn họ, đàn kiến hung hãn tách ra một con đường nhỏ, để mặc cho mấy người đi qua.

Cảnh tượng này dưới ánh trăng, cực kỳ quỷ dị rợn người!

Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc, Diệp Diệc Tâm và những người khác chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tay chân lạnh toát, sợ rằng ngay giây tiếp theo sẽ phải chứng kiến cảnh Lục Vũ và mọi người bị kiến hành quân sa mạc nuốt chửng!

Tuy nhiên...

điều họ lo lắng đã không xảy ra. "Đừng căng thẳng, tâm bình khí hòa, đưa tay ra, trong lòng hãy nghĩ đến việc để chúng đưa Kiếm Hậu đến trên tay cô." Giọng Lục Vũ bình tĩnh, khiến tâm trạng của Shirley Dương cũng thả lỏng hơn một chút.

Cô khẽ gật đầu, sau đó đưa tay trái ra.

Ngay sau đó...

đàn kiến hành quân như nhận được mệnh lệnh nào đó, vô số con kiến xếp chồng lên nhau thành một cái thang cao ngất.

Lũ kiến dày đặc nâng chiếc Tạm Khắc Huyền Câu đẹp như mộng ảo đặt lên tay Shirley Dương.

Bàn tay trái của Shirley Dương lập tức được bao phủ trong ánh kim quang mờ ảo, huyền diệu vô cùng! "Rất tốt, dùng ngón áp út của cô, khẽ chạm vào Tạm Khắc Huyền Câu." Shirley Dương làm theo lời Lục Vũ căn dặn, nhẹ nhàng chạm vào. "Tốt lắm, bây giờ hãy đặt Tạm Khắc Huyền Câu nhẹ nhàng lên trên Pháp Lang Nghĩ Huyệt." Thực ra lúc này, Lục Vũ cũng đang "dò đá qua sông".

Loại pháp khí kỳ dị này, cậu cũng mới thấy lần đầu.

Hệ thống chỉ giải thích ngắn gọn chứ không hướng dẫn cách hợp nhất hai pháp khí đã bị tách rời.

Cậu chỉ có thể dựa vào những dòng chữ ngắn ngủi trong phần mô tả, nắm bắt thông tin mấu chốt để thử nghiệm.

Thực tế chứng minh, cậu đã đoán đúng!

Sau khi Tạm Khắc Huyền Câu rơi lên Pháp Lang Nghĩ Huyệt, những luồng sáng kỳ dị bắt đầu lưu chuyển trên bề mặt Pháp Lang Nghĩ Huyệt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tạm Khắc Huyền Câu bất ngờ dung nhập hoàn toàn vào Pháp Lang Nghĩ Huyệt, biến mất không còn dấu vết. "Rất tốt, bây giờ cô..." "Ưm!" Chưa đợi Lục Vũ nói cho Shirley Dương biết phải làm gì tiếp theo, cô bỗng khẽ rên một tiếng, thân thể mềm nhũn, ngất lịm đi.

Hồ Bát Nhất vội vàng đưa tay đỡ lấy Shirley Dương.

Chương 81

Lục Vũ nhanh tay chộp lấy Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt!

Trong nháy mắt, một luồng thông tin khổng lồ tràn vào não bộ Lục Vũ!

Vô số cảm xúc lo âu ập tới như vô cùng vô tận!

Ngay cả người có tinh thần lực cực kỳ cường hãn như Lục Vũ, vào khoảnh khắc này cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, đầu đau như muốn nổ tung! "Lão Hồ... ngọc bội..." "Đưa ngọc bội của Bàn Tử cho tôi..." Cậu dùng sức cắn đầu lưỡi, cố gắng hết sức để giữ cho mình tỉnh táo!

Cậu biết rất rõ, những thông tin vô tận kia đến từ vô số con kiến hành quân sa mạc!

Khoảnh khắc cậu nắm giữ Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt, cậu đã trở thành Tân Kiến Vương!

Muốn đội vương miện, tất phải chịu được sức nặng của nó!

Lúc này, Hồ Bát Nhất vội vàng lấy miếng ngọc cổ Tinh Tuyệt mà trước đó Lục Vũ đưa cho Shirley Dương để giúp cô tĩnh tâm, trả lại cho Lục Vũ.

Ngọc bội vừa vào tay, cảm giác mát lạnh khiến đầu óc nặng trĩu của Lục Vũ trong nháy mắt nhẹ nhõm đi nhiều.

Dần dần, cậu bắt đầu thích ứng được với cảm giác của Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt. "Tiểu ca, sao rồi?" "Tiểu ca?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mặt đầy lo lắng nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ không nói gì, chỉ nắm chặt Tạm Khắc Huyền Câu Pháp

Lang Huyệt, trong lòng thầm ra lệnh cho đàn kiến rút lui.

Giây lát sau...

đàn kiến hành quân hung hãn như biển cát từ từ rút đi, biến mất trong màn đêm mênh mông.

Lục Vũ thậm chí còn cảm nhận được trong tin tức tố mà đàn kiến truyền lại khi rút lui có sự thần phục, tôn kính và vui sướng... "Phù..." "Trời ơi..." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thấy đàn kiến thực sự rút lui, đám người Hách Ái Quốc đều ngơ ngác, cảm thấy chuyện này quá mức phi lý, không thể tin nổi!

Trong đó, người chấn động nhất vẫn là Giáo sư Trần!

Là người vừa cùng nhóm Lục Vũ thoát khỏi mộ Hoàng tử Cô Mặc, ông nhớ rất rõ nội dung trên các bức bích họa!

Ông càng hiểu rõ cảnh tượng trước mắt đại diện cho điều gì!

Thứ trong tay Lục Vũ là tổ kiến và con kiến vàng đó mang ý nghĩa gì, trong lòng ông càng rõ ràng hơn!

Món đồ đó chứng minh tất cả những gì trên bích họa là thật!

Trời đất ơi!

Vậy chẳng phải nói, món đồ trong tay Lục Vũ sở hữu năng lực thần kỳ sao!

Giáo sư Trần cảm thấy nhận thức của mình lại một lần nữa bị đảo lộn!

Đảo lộn triệt để!

Đoạn lịch sử đó rốt cuộc kinh người đến mức nào!

Thời đại đó rốt cuộc thần kỳ ra sao? "Giáo sư Trần, chuyện này..." "Lát nữa hãy nói." Giáo sư Trần giữ vẻ mặt bình thường, rảo bước

đến bên cạnh Lục Vũ, thì thầm to nhỏ vài câu.

Một lát sau, ông cầm một đóa "Túy Tâm Mạn Đà La" từ tay Lục Vũ đi đến chỗ đám Hách Ái Quốc.

Nghĩ đến việc đồng nghiệp và học trò của mình sẽ vì "Túy Tâm Mạn Đà La" mà sinh ra ảo giác, quên đi cảnh tượng kinh người vừa tận mắt chứng kiến, đáy mắt Giáo sư Trần thoáng qua tia không nỡ.

Nhưng nghĩ đến những ảnh hưởng có thể gây ra từ chuyện này, ông đành cắn răng cho họ ngửi.

Lát sau, ông lại cho mỗi người ăn một chiếc lá để họ tỉnh lại, quy kết tất cả những chuyện vừa xảy ra là ảo giác.

Ông chỉ cho họ biết những chuyện họ được phép biết. "Không ngờ bên dưới lại là mộ huyệt của Hoàng tử Cô Mặc." "Thật đáng kinh ngạc!" "Giáo sư Trần, chuyến này chúng ta đi thật không uổng công!" "Loại 'Túy Tâm Mạn Đà La' này cũng thật thần kỳ, rất giống loại nấm gây ảo giác ở vùng Tây Nam nước ta."...

Trong khi nhóm Hách Ái Quốc, Tát Đế Bằng, Diệp Diệc Tâm đang tắc lưỡi khen lạ, thì Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương tụ lại một chỗ.

Chuyện về pháp khí giấu nhóm Hách Ái Quốc là muốn tốt cho họ.

Nhưng Lục Vũ không giấu Shirley Dương.

Dù sao Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng chỉ mới là bắt đầu.

Tiếp theo bọn họ còn phải cùng nhau thám hiểm rất nhiều nơi.

Chương 82

Có Shirley - một truyền nhân chính thống của phái Ban Sơn, sẽ giúp ích rất nhiều. "Cô Dương, chuyện tôi sắp nói với cô đây, cô không được kể cho bất kỳ ai." Shirley Dương nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Anh yên tâm." Lục Vũ liếc nhìn một cái, thấy đám Hách Ái Quốc vẫn đang vây quanh Giáo sư Trần, không ai chú ý đến bên này, mới nói: "Món đồ này là pháp khí." "Pháp khí?" "Đúng vậy, pháp khí, hơn nữa còn là một pháp khí cực kỳ lợi hại!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mắt sáng lên!

Họ sớm đã đoán đồ trong tay Lục Vũ là pháp khí, nhưng câu "cực kỳ lợi hại" này lại lập tức khơi dậy hứng thú của họ.

Vương Bàn Tử buột miệng hỏi dồn: "Lợi hại hơn cả đao Tân Đình Hầu à?" "Đúng." "So với bức tranh Chung Quỳ Tróc Quỷ thì sao?" "Lợi hại hơn nhiều!" "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, không kìm được thốt lên kinh ngạc!

Ngay sau đó, gã cũng ý thức được phản ứng của mình hơi quá.

Mắt đảo một vòng, gã nói ngay: "Không được, không được, chúng ta phải nghỉ ngơi ở đây thêm mấy ngày!

Khá lắm, mấy ngày nay toàn ăn cát, tôi sắp thành kẻ ngốc luôn rồi." Hồ Bát Nhất hiểu ý, cũng hùa theo khuyên: "Tiểu ca, Bàn Tử nói đúng đấy.

Mọi người mấy hôm nay đều mệt lử rồi, khó khăn lắm mới đến được thành cổ Tây Dạ, nghỉ ngơi đàng hoàng một chút cũng chẳng hại gì." Shirley Dương cũng gật đầu, phối hợp cực kỳ ăn ý: "Lục tiên sinh, hay là để mọi người nghỉ ngơi trước đã, rồi chúng ta hãy tiếp tục tìm kiếm." "Được thôi." Lục Vũ khẽ gật đầu: "Vậy thì nghỉ thêm hai

ngày." Đánh lạc hướng kiểu này qua mặt được nhóm Hách Ái Quốc xong, Lục Vũ mới giải thích thêm vài câu về pháp khí.

Đợi Lục Vũ nói xong, Shirley Dương không kìm được tò mò, thì thầm hỏi: "Mấy con kiến hành quân đó, hiện tại đang bị anh điều khiển hả?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu, nhẹ nhàng đặt tay lên cát.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên đầu ngón tay cậu xuất hiện một con kiến hành quân sa mạc.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến Shirley Dương trố mắt, kinh ngạc không thôi!

Nhưng điều làm cô chấn động hơn là câu nói tiếp theo của Lục Vũ. "Tinh Tuyệt Cổ Thành còn hung hiểm gấp vạn lần mộ Hoàng tử Cô Mặc đêm nay, cô phải chuẩn bị tâm lý cho tốt." *** Hai ngày sau.

Đội khảo cổ kết thúc kỳ nghỉ tại thành cổ Tây Dạ và lại lên đường.

Có kinh nghiệm từ mộ Hoàng tử Cô Mặc, dù là Shirley Dương hay Giáo sư Trần đều cực kỳ tin phục Lục Vũ.

Lộ trình, phương hướng di chuyển đều lấy ý kiến của Lục Vũ làm chuẩn. "Theo cuốn nhật ký thám hiểm tôi mua được, sau khi rời khỏi thành Tây Dạ sẽ gặp một bãi mộ đá lớn, nếu tìm thấy chỗ đó thì chứng minh phương hướng của chúng ta không sai." "Nếu không tìm thấy thì thực sự nguy hiểm đấy." "Trong 'Hắc Sa Mạc' không có nguồn nước..." Lúc nghỉ trưa, Shirley Dương đi đến bên cạnh Lục Vũ, khẽ nhíu mày nói ra lo lắng của mình.

Sự lo lắng của cô, Lục Vũ hiểu rõ, nhưng cậu lại chẳng hề lo mấy. "Yên tâm, người hiền tự có trời giúp.

Lúc trước họ tìm được, lần này chúng ta cũng sẽ tìm được." Thực tế, Lục Vũ đã thông qua "Tam Tinh Ti Nam Tiêu" khóa được vị trí đại

khái của quần thể mộ đá.

Với tốc độ di chuyển này, trước chiều tối sẽ đến gần đó.

Tuy nhiên, Lục Vũ không hứng thú lắm với mộ đá.

Theo tình tiết trong truyện *Quỷ Xuy Đăng*, những ngôi mộ đá đó đã bị bọn trộm mộ "Lão Mao Tử" (người Nga) phá nát.

Chuyến này e là công cốc, chẳng tìm được gì.

Nhưng dù sao đi nữa, đã đến rồi thì cũng phải ghé xem.

Nhặt nhạnh được gì thì nhặt, không thì thôi.

Nghĩ vậy, Lục Vũ lại nắm chặt "Tam Tinh Ti Nam Tiêu", âm thầm cảm ứng phương vị của bãi mộ đá.

Bốn giờ chiều. "Nghỉ ngơi ở đây đi.

Hắc Sa Mạc không có nguồn nước, nghỉ sớm một chút để giảm bớt tiêu hao." Lục Vũ cảm ứng được bãi mộ đá chỉ cách vị trí hiện tại chưa đến một trăm mét, liền cho đội khảo cổ hạ trại.

Tranh thủ lúc mọi người dựng tường chắn cát, lều bạt, Lục Vũ thông qua "Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt" điều khiển đàn kiến, phái một đội kiến thợ đi dò đường.

Cậu cũng đi theo đàn kiến, từ từ tiến về phía trước. "Tiểu ca, sao thế?" Thấy Lục Vũ đứng dậy đi ra xa, Hồ Bát Nhất vội vàng đi theo. "Không có gì, đi dò đường chút." Lục Vũ dẫn theo kiến thợ và Hồ Bát Nhất, từ từ tiếp cận khu mộ đá.

Khoảng cách càng gần, cậu dần cảm nhận được tín hiệu mà kiến thợ truyền về, vô cùng hân hoan!

Sự hân hoan giống như gặp được thức ăn ngon! "Hả?

Thú hoang?

Không đúng!

Lẽ nào bọn trộm mộ kia vẫn chưa kịp rời đi?" Hồ Bát Nhất đi bên cạnh Lục Vũ, thấy cậu cau mày liền hỏi nhỏ: "Tiểu ca, cậu phát hiện ra gì à?" "Tôi cho kiến thợ đi dò đường bên dưới, phía trước hình như có biến." Lục Vũ dùng giọng chỉ đủ hai người nghe thấy giải thích một câu.

Đồng thời, trong lòng Lục Vũ ra lệnh cho kiến thợ, bảo chúng tùy ý hành động.

Chương 83

Dù sao theo trong sách nói, bọn trộm mộ đó có súng ống và thuốc nổ.

Nếu đụng độ trực diện thì cũng hơi phiền phức.

Cho dù cậu không sao, nhưng Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc, Diệp Diệc Tâm bọn họ chưa chắc đã chịu nổi.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng đuổi theo, lầm bầm: "Tiểu ca, còn rượu không?" Lục Vũ: "..." "Không đúng!

Có biến!

Có người đang hét cái gì đó!

Đây là... tiếng súng!" Nghe thấy tiếng "đoàng đoàng" vang lên không xa, sắc mặt cả ba người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều nghiêm lại!

Xác định rồi, chính là bọn trộm mộ đó!

Lục Vũ không do dự, trong lòng ra lệnh cho kiến thợ vây giết bọn trộm mộ! "Tiểu ca, cậu núp kỹ vào." Vương Bàn Tử chỉ thoáng ngỡ ngàng rồi bước lên một bước, chắn Lục Vũ ở sau lưng, thần tình nghiêm túc, không còn chút cợt nhả nào, cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước!

Cùng lúc đó, Shirley Dương và Giáo sư Trần cũng nghe thấy tiếng súng, nhao nhao chạy tới, vẻ mặt căng thẳng: "Lục Vũ, sao vậy?" "Lục tiên sinh, xảy ra chuyện gì thế?" Lục Vũ nhìn đồi cát cách đó không xa, khẽ nói: "Phía trước có thể có trộm mộ." "Cái gì!" "Vậy chúng ta mau đi ngăn cản!

Tuyệt đối không thể để bọn trộm mộ đáng chết đó phá hủy cổ

mộ!" Dọc đường đi, họ đã thấy không ít mộ huyệt bị phá hủy trong sa mạc, Giáo sư Trần sớm đã đau lòng khôn xiết.

Đặc biệt là có những ngôi mộ trông như mới bị phá hoại gần đây!

Không chỉ Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc cổ hủ lại càng giận tím mặt!

Vừa nghe phía trước có trộm mộ là hận không thể lao tới ngay.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng đưa tay ngăn lại, bất lực khuyên can vài câu.

Được rồi, hai vị giáo sư già này mà qua đó thật, bọn trộm mộ có sao không thì chưa biết, nhưng hai ông mỗi người ăn một viên kẹo đồng là đủ đi đời rồi. "Giờ không còn động tĩnh gì nữa, mọi người đừng nói chuyện, tôi với Lão Hồ qua đó xem sao." Lục Vũ biết trong lòng không còn động tĩnh là vì bọn trộm mộ kia đã bị kiến hành quân xử lý hết, liền dặn Vương Bàn Tử và Shirley Dương trông chừng đội khảo cổ, còn mình và Hồ Bát Nhất từ từ tiến lên.

Đi được một đoạn xa, Hồ Bát Nhất siết chặt thanh đao Tân Đình Hầu trong tay, nói nhỏ: "Tiểu ca, cậu đi sau lưng tôi, lát nữa lỡ có phải hạ sát thủ thì để tôi." Hồ Bát Nhất đi lính nhiều năm, từng ra chiến trường, từng thấy máu tanh, lúc cần ra tay tàn độc thì tuyệt đối không nương tay.

Bọn họ hiện tại lại đang lấy vũ khí lạnh đấu với vũ khí nóng.

Nếu nương tay, rất có khả năng sẽ mất mạng.

Lục Vũ mỉm cười, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được: "Yên tâm, bọn chúng chết cả rồi." Cái gì!

Chết rồi?

Đồng tử Hồ Bát Nhất co rụt lại, không dám tin nhìn Lục Vũ. "Tôi

có rất nhiều kiến hành quân để dùng." Ngừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Lũ trộm mộ này đánh cắp quốc bảo của chúng ta, chết không đáng tiếc." "Tiểu ca, lợi hại!" Câu đầu tiên khiến Hồ Bát Nhất da đầu tê dại, không khỏi nhớ đến lũ kiến hành quân đáng sợ.

Nhưng câu sau thì anh ta vô cùng tán đồng! "Đến rồi!" Hai người đi thêm vài bước, Hắc Kim Cổ Đao sau lưng Lục Vũ rời vỏ.

Cách đó không xa là một hố cát lõm xuống.

Có thể thấy một ngôi nhà đá nhỏ, trên tường có một lỗ hổng lớn. "Tiểu ca, để tôi đi trước." Hồ Bát Nhất kéo Lục Vũ lại, không nói không rằng đi lên trước cậu.

Một lát sau, hai người đến trước lỗ hổng ở cửa.

Trong không khí nồng nặc mùi máu tanh.

Hồ Bát Nhất rọi đèn pin, cẩn thận quan sát ở miệng hang.

Trong mộ huyệt có thêm mấy đống xương trắng, ngoài ra còn có mấy cái ba lô to và vài khẩu súng.

Duy chỉ không thấy một người sống nào.

Nghĩ đến chuyện Lục Vũ nói về kiến hành quân, tim Hồ Bát Nhất đập mạnh một cái, vội vàng lùi ra khỏi miệng hang.

Nhìn Lục Vũ phía sau, anh vẫn lắc đầu không dám tin: "Tiểu ca, quá lợi hại." "Không có gì, gọi họ qua đây đi." "Nói với họ thế nào?" Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ với vẻ mặt phức tạp.

Trước đó còn có tiếng súng, giờ súng còn, ba lô còn, người thì biến mất, cũng phải có lời giải thích chứ. "Bọn chúng gặp phải kiến hành quân." "Chúng ta gặp kiến hành quân chẳng lẽ không chạy?" "Ây dà...

Vậy chúng ta cùng quay lại, cứ nói là một nhóm kiến hành quân nhỏ, đã đi rồi.

Chương 84

Như vậy cũng đỡ để Giáo sư Trần bọn họ lãng phí thời gian ở đây." "Được!" Hai người thương lượng vài câu xong quay lại nói với đội khảo cổ, cuối cùng không lay chuyển được Giáo sư Trần, đành phải đưa họ đến mộ đá xem xét. "Trông chỉ là mộ hợp táng bình thường, không phải của vương công quý tộc gì." "Phù...

Quan tài chưa có dấu vết bị mở, không dễ dàng gì, không dễ dàng gì a!" "Ái Quốc à, cậu mau ghi chép lại những thứ này, chúng ta đi nhanh thôi." "Dạ, dạ." Hách Ái Quốc dẫn theo Sở Kiện, Tát Đế Bằng, Diệp Diệc Tâm tò mò quan sát mọi thứ trong mộ, chụp ảnh, ghi chép.

Vương Bàn Tử thì phấn khích mang hết mấy cái ba lô to và vũ khí mà bọn trộm mộ để lại ra ngoài.

Hai khẩu súng trường Kalashnikov, hay còn gọi là AK47, cùng mười băng đạn đầy ắp.

Thứ này khiến Vương Bàn Tử vô cùng cao hứng.

Càng làm gã vui hơn là trong mấy cái ba lô còn có không ít thức ăn và một số đồ tùy táng thu hoạch được. "Tiểu ca, cậu xem có đồ tốt gì không?" Vương Bàn Tử liếc mắt, xác định đám Giáo sư Trần đều đang bận rộn trong mộ, vội vàng sán lại gần Lục Vũ nhờ cậu thẩm định.

Lục Vũ nhìn qua, bên trong đúng là có mấy món đồ cổ, không phải pháp khí nhưng cũng khá đáng tiền.

Lục Vũ giải thích vài câu với Vương Bàn Tử, vô tình nhìn thấy trong cái ba lô kia có một cuốn nhật ký.

Cậu tùy tiện cầm lên, lật ra xem.

Chỉ liếc qua một cái, đồng tử cậu co rút mạnh, không dám tin vào đoạn văn bản mình nhìn thấy! "Hôm nay, theo tài liệu của Cha Thomas, chúng tôi tiến vào Tây Vực..." "Tây Vực rất lớn, chúng tôi không chắc mình có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không..." "Cha Thomas, ngài có đang cầu nguyện cho chúng tôi không, chúng tôi thực sự đã tìm thấy thành cổ Tây Dạ." "Cha Thomas, tôi nghĩ chúng tôi sẽ tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, trở về nhà thờ, dâng lên ngài thứ ngài muốn..." "Cha Thomas, chúng tôi tìm thấy ngôi mộ đá đó rồi, chúng tôi định nghỉ ngơi một lát sẽ tiến hành bộc phá mộ huyệt.

Dù thế nào cũng phải xem thử có manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không." Nhật ký đến đây là hết!

Nếu người khác đọc cuốn nhật ký này sẽ không có quá nhiều cảm xúc.

Nhưng Lục Vũ thuộc làu *Quỷ Xuy Đăng*, năm chữ "Cha Thomas" này đại diện cho điều gì, cậu vô cùng rõ ràng!

Năm xưa, Chá Cô Tiêu (tức Trần Phi Thiên Toan Nghê đã xuất gia) cùng linh mục Thomas cùng nhau thám hiểm Hắc Thủy Thành Tây Hạ!

Phi Thiên Toan Nghê bỏ mạng ở Hắc Thủy Thành, Chá Cô Tiêu sau đó tìm Kim Toán Bàn không được, tâm tro ý lạnh liền cùng Thomas rời đi ra nước ngoài...

Lẽ nào mấy người này là do Thomas sắp xếp đến đây? "Tiểu ca, mau lại đây xem!" Cửa mộ truyền đến tiếng gọi của Hồ Bát Nhất, Lục Vũ nhét cuốn nhật ký vào túi, lập tức cùng Vương Bàn Tử đi vào trong mộ. "Sao vậy?" "Cậu xem chỗ này!" Giáo sư Trần kéo tay Lục Vũ, bước hai bước đến bên một quan tài, thần tình kích động chỉ vào đó: "Cậu xem!" Lục Vũ nhìn vào, mày lập tức nhíu lại.

Quan tài thoạt nhìn không có gì nổi bật này lại có những bức bích

họa tinh xảo.

Hơn nữa, trông có vẻ liên quan đến những bích họa nước Cô Mặc mà họ đã xem trước đó.

Giáo sư Trần mặt đầy hưng phấn, ngón tay chỉ trỏ run rẩy vì kích động: "Lục Vũ, cậu xem bức bích họa này!

Cậu còn nhớ không, bích họa trên tường mộ Hoàng tử Cô Mặc vẽ cảnh Hoàng tử và chín người khác cùng nhau phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc đó tôi đã thấy hơi lạ.

Vì Sa môn Già Diệp Ma Đằng, Trúc Pháp Lan đã giúp đỡ Hoàng tử Cô Mặc, lẽ ra trên bích họa phải có câu chuyện của họ.

Nhưng bây giờ, cậu nhìn bức bích họa này đi.

Tăng lữ đi về phía Đông, tổng cộng mười người!

Họ vì giúp đỡ nước Cô Mặc, trong mười người chỉ có Sa môn Già Diệp Ma Đằng và Trúc Pháp Lan là sống sót rời khỏi Tây Vực.

Những người còn lại đều nằm lại nơi này!

Đây chính là mộ của nhóm tăng nhân truyền giáo đi về phía Đông đó!

Trời ơi!

Thực sự quá chấn động!

Cậu xem tiếp bức bích họa trên quan tài này đi!" Giáo sư Trần càng nói càng kích động, bọn Hách Ái Quốc cũng vô cùng hưng phấn!

Lục Vũ liếc nhìn, nội dung trên bích họa đúng là cảnh một tăng lữ dâng Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt cho Vương phi Cô Mặc vừa mất đi Hoàng tử! "Lục Vũ, vậy là đúng rồi!

Tất cả đều liên kết với nhau!" Giáo sư Trần hưng phấn không kìm chế được!

Những gì xảy ra trong mộ Hoàng tử Cô Mặc vẫn luôn quanh quẩn trong đầu ông.

Ông luôn cảm thấy đoạn lịch sử bị bụi phủ đó thiếu mất một vài nội dung, khiến người ta không thể hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Giờ thì mọi thứ đã sáng tỏ.

Chương 85

Dù là phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương hay biến cố của nước Cô Mặc sau đó, đều là do những tăng nhân Đông hành giúp đỡ nước Cô Mặc.

Có điều, so với sự hưng phấn của họ, Lục Vũ không mấy kích động hay hứng thú.

Mục tiêu chính lần này đến Tây Vực vẫn là Tinh Tuyệt Cổ Thành, những chuyện khác đều không quan trọng lắm. "Hửm?

Bức bích họa này..." Lục Vũ nhìn thêm một bức nữa trên quan tài đá, mày cậu lại nhíu chặt.

Bố cục bích họa: bên trái là Tinh Tuyệt Nữ Vương, giữa không trung có một con mắt khổng lồ, bên phải là một tăng nhân quay lưng về phía Nữ Vương. "Đây là..." "Tôi đoán, ý nghĩa bức bích họa này là tăng nhân này đã bước ra từ Hư Số Chi Nhãn của Tinh Tuyệt Nữ Vương." Shirley Dương khẽ mở miệng giải thích: "Mọi người có nhớ không, trước đó trong mộ Hoàng tử Cô Mặc, Tinh Tuyệt Nữ Vương luôn ở bên phải, chỉ có cái này là ở bên trái." "Bước ra?" Lục Vũ nhướng mày, nhìn chằm chằm bức bích họa.

Tiếc là từ bức tranh đó căn bản không phân biệt được ông ta đã thoát khỏi Hư Số Chi Nhãn bằng cách nào.

Thậm chí cũng không có cách nào xác định ông ta có thực sự thoát được hay không.

Nghĩ ngợi một lát, Lục Vũ chỉ bảo họ chụp ảnh lại tất cả bích họa để lưu trữ, rồi giục mọi người mau chóng rời khỏi mộ, về doanh trại nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai xuất phát đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Cậu có thể cảm giác được, Tinh Tuyệt Cổ Thành đang ở rất gần, nếu mọi chuyện thuận lợi, rất có khả năng hai ngày nữa là tới. *** Đêm khuya, trong doanh trại nhỏ, tiếng ngáy vang lên liên hồi.

Ba người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ngồi xếp bằng dưới ánh trăng, mỗi người tự tu luyện, hồi phục thể lực.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, ba người mới thu công.

Mở mắt ra, nhìn nhau cười. "Các anh ngồi thiền như vậy không mệt sao?" Giọng nói tò mò của Shirley Dương lọt vào tai ba người. "Chúng tôi quen rồi." Hồ Bát Nhất cười cười: "Cô Dương, cô có việc gì không?" "Gọi tôi là Shirley đi." "Shirley." "Anh Hồ, anh Lục, anh Vương, căn cứ theo nhật ký của nhà thám hiểm người Anh, vị thám hiểm gia đó đã mất dấu dòng sông ngầm Tư Độc ở sâu trong Hắc Sa Mạc, tại vùng biển chết không một ngọn cỏ này, ông ấy đã nhìn thấy hai ngọn núi từ tính màu đen khổng lồ đứng đối diện nhau dưới ánh tà dương.

Màu đen như hai võ sĩ viễn cổ khoác hắc giáp, trầm mặc bảo vệ bí mật cổ xưa.

Xuyên qua thung lũng như cánh cổng lớn đó, một thành phố trong truyền thuyết hiện ra trước mắt!

Vì vậy, tiếp theo chúng ta đi thế nào?" "Tiếp tục đi về hướng đó." Lục Vũ đưa tay chỉ về hướng Tinh Tuyệt Cổ Thành, khẽ nói: "Tôi cảm giác được, chính là ở hướng đó." "Được, vậy tôi đi gọi mọi người chuẩn bị xuất phát." "Phiền cô rồi." ...

Đội khảo cổ lại tiếp tục lên đường.

Men theo "Hắc Sa Mạc" mênh mông, dưới sự dẫn dắt của Lục Vũ, đi thẳng về phía Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Một ngày, hai ngày...

Đến sáng sớm ngày thứ ba, Shirley Dương - người đang rất muốn hỏi Lục Vũ xem có phải cậu không tìm được đường mà chỉ đang thử vận may trong sa mạc hay không - nhìn đường chân trời phía xa, bỗng sững sờ.

Nơi tận cùng trời đất, ẩn hiện một đường kẻ đen.

Cô vội lấy ống nhòm ra, nhìn kỹ.

Một dãy núi màu đen, nằm giữa biển cát vàng vô tận, tựa như một con rồng đen... "Trời ơi!

Chúa ơi!

Đằng kia chính là núi Lạp Cách Trát Mã!" Những người khác cũng bị tiếng kêu của Shirley Dương làm thức tỉnh, nhao nhao lấy ống nhòm nhìn về phía xa.

Thấy đường chân trời cuối cùng cũng có sự thay đổi, tất cả mọi người đều hưng phấn!

Tìm thấy rồi!

Tinh Tuyệt Cổ Thành mà họ khổ sở tìm kiếm đang ở ngay phía trước!

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng đều cười rạng rỡ.

Chỉ có Lục Vũ vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhìn đám đông đang reo hò nhảy nhót, đáy mắt cậu lại thoáng qua một tia lo âu.

Cuối cùng... cũng đến.

Hách Ái Quốc, Tát Đế Bằng, Sở Kiện, Diệp Diệc Tâm...

Hy vọng các người ở Tinh Tuyệt Cổ Thành vẫn bình an vô sự!

Nghĩ đến đây, Lục Vũ hít sâu một hơi, đi đến trước mặt mọi người, thần sắc ngưng trọng. "Tinh Tuyệt Cổ Thành là thành cổ,

nhưng cũng là cổ mộ.

Chương 86

Cổ mộ, các vị chưa từng đi, các vị cũng không hiểu sự nguy hiểm của cổ mộ.

Cho nên có vài lời tôi phải nói trước.

Vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, mọi sự phải cẩn thận.

Không có sự cho phép của chúng tôi, các vị không được động vào bất cứ thứ gì, không được chạm vào cái gì.

Nếu không sẽ chết người đấy." Giọng nói bình thản nhưng thần sắc ngưng trọng, hoàn toàn không phải nói đùa.

Hách Ái Quốc theo bản năng muốn phản bác.

Đùa gì vậy, thân là nhà khảo cổ học, sao ông ta có thể chưa từng vào cổ mộ?

Đừng nói là ông ta, cả Tát Đế Bằng, Sở Kiện cũng đều từng tham gia khai quật di tích.

Chỉ có Diệp Diệc Tâm là chưa có kinh nghiệm.

Tuy nhiên...

Hách Ái Quốc vừa mở miệng định nói một câu, Giáo sư Trần đã chặn lại.

Tiện thể, Giáo sư Trần lại dặn dò Sở Kiện và Tát Đế Bằng, bảo họ ngoan ngoãn nghe lời Lục Vũ.

Hai cậu sinh viên vâng dạ đồng ý.

Lục Vũ gật đầu, ánh mắt lại rơi trên người Shirley Dương, trầm giọng nói: "Nếu cảm thấy sau lưng có gì bất thường, hãy báo cho tôi ngay lập tức.

Lão Hồ, anh đi theo cô ấy.

Bàn Tử, cậu đi theo tôi." Sa mạc tựa như một vùng biển tĩnh lặng, đội khảo cổ chậm rãi tiến về phía trước giữa biển cát mênh mông.

Mãi đến chập tối, dãy núi Trát Cách Lạp Mã trùng điệp cuối cùng cũng hiện ra rõ ràng trong tầm mắt họ.

Có thể thấy thân núi đều là đá đen, đúng như mô tả trong sách *Quỷ Xuy Đăng*.

Tại cửa thung lũng, Lục Vũ cho mọi người dừng lại, nhìn cửa hang đen ngòm, bảo tất cả xuống lạc đà nghỉ ngơi.

Chuẩn bị đợi trời tối thêm chút nữa rồi mới vào thung lũng.

Hơn nữa, không chỉ đơn thuần là nghỉ ngơi, Lục Vũ còn phát hiện ra một chuyện kỳ lạ.

Tại cửa thung lũng, lũ kiến hành quân sa mạc của cậu không muốn tiến vào nữa.

Chúng dường như rất sợ hãi thung lũng này!

Bất đắc dĩ, Lục Vũ đành từ bỏ ý định dùng kiến hành quân dò đường, đợi mọi người nghỉ ngơi xong xuôi mới dẫn họ từ từ đi vào thung lũng.

Vừa đi, Lục Vũ vừa cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Hắc Kim Cổ Đao luôn nắm chặt trong tay.

Cậu biết rất rõ, thung lũng trông có vẻ bình thường này thực chất hung hiểm vô cùng!

Hơn nữa lần này cậu không có bọn trộm mộ giúp dò đường, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Dù sao thì bọn trộm mộ kia cũng đã chết ở mộ đá rồi.

Lục Vũ biết rõ, nguy hiểm lớn nhất trong thung lũng chính là một loại quái xà.

Trên người có vảy lấp lánh, trên đỉnh đầu có mào thịt màu đen, dài khoảng ba mươi centimet, động tác cực nhanh, kịch độc vô cùng!

Trong sách *Quỷ Xuy Đăng*, Hách Ái Quốc chính là chết dưới tay loài rắn độc này...

Đúng rồi! "Cô Dương, máy ảnh của cô còn bao nhiêu pin?" "Còn nhiều lắm, sao vậy?" "Thung lũng rất tối, lát nữa nếu có chỗ không nhìn thấy, có thể cần đến đèn flash của cô." Lục Vũ không nói cho cô biết dùng đèn flash là để xua đuổi loài quái xà kia. "Lão Hồ, đao xuất vỏ.

Bàn Tử, tỉnh táo chút đi." "A, được." Nghe tiếng Lục Vũ, Vương Bàn Tử lắc mạnh đầu để mình tỉnh táo hơn.

Mọi người chầm chậm đi trong thung lũng, bất tri bất giác, trăng đã lên đến đỉnh đầu.

Mọi chuyện vẫn bình an vô sự.

Lại đi thêm một lúc, mắt thấy thấp thoáng có thể nhìn ra cửa ra của thung lũng, lũ lạc đà bỗng nhiên dừng lại. "Lão Hồ, Bàn Tử, chuẩn bị chiến đấu!

Lão Hồ, pháo sáng chiếu sáng!

Chương 87

Bàn Tử, chuẩn bị nổ súng!

Shirley Dương, chuẩn bị đèn flash!" Lục Vũ thót tim, biết là lạc đà cảm nhận được rắn độc nên không dám di chuyển!

Tim cậu treo lên tận cổ họng, toàn thần giới bị!

Ánh mắt như điện, tìm kiếm những con rắn nhỏ chết chóc trong bóng tối! "Lục Vũ, xảy ra chuyện gì vậy?" Đợi một lúc không thấy chuyện gì, Giáo sư Trần hơi thắc mắc hỏi một câu.

Dứt lời, liền nghe thấy Diệp Diệc Tâm hét lên: "Á!

Có rắn!" "Ở đâu!" Lục Vũ ngoảnh phắt lại! "Trên vai Giáo sư Hách!" "Shirley Dương, đèn flash!" Đệt!

Lục Vũ thầm chửi thề!

Cái tên Hách Ái Quốc này đúng là vận đen tận mạng!

Shirley Dương phản ứng lại, vội vàng bấm đèn flash về phía lưng Hách Ái Quốc.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Con rắn độc vốn đã há miệng định cắn vào cổ họng Hách Ái Quốc bị hoảng sợ, thân thể co lại, bất ngờ bật khỏi vai Hách Ái Quốc, lao thẳng như phi kiếm đâm về phía Giáo sư Trần! "Á!" Cổ họng Giáo sư Trần bị rắn độc cắn mạnh một cái, ông kêu lên đau đớn, người mềm nhũn ngã xuống đất.

Lục Vũ mắt muốn nứt ra, bước một bước dài, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém thẳng vào con rắn độc vừa rời khỏi người Giáo sư Trần định tiếp tục tấn công người khác.

Một nhát chém làm đôi!

Lục Vũ không do dự, lại vung thêm mấy đao, chém con rắn thành tám đoạn, khiến nó không thể tấn công ai được nữa. "Đệt!

Chỗ này cũng có!

Lão Hồ, lùi một bước!

Đoàng đoàng đoàng!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, một người nổ súng, một người vung đao.

Lục Vũ đang định xem xét Giáo sư Trần thì trong đầu bỗng hiện lên thông báo của hệ thống... [Tên vật phẩm: Thiểm Lân Hắc Phụ Hý] [Cấp độ vật phẩm: Yêu thú thất phẩm] [Năng lực vật phẩm: Kịch độc, bay lượn] [Mô tả vật phẩm: Thiểm Lân Hắc Phụ Hý là hậu duệ của Chân Long Bát Tử Phụ Hý và rắn đen sa mạc, đầu sinh mào thịt, vảy lấp lánh phát quang, mỗi mười năm dài một tấc, mỗi trăm năm tăng một phẩm!

Thân mang kịch độc, có thể dùng mào thịt của nó để giải độc.

Tinh hoa huyết nhục của Thiểm Lân Hắc Phụ Hý nằm ở một tấc đuôi, đặt ở cổ có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Sinh trưởng ngàn năm, thành tựu nhất phẩm, tên Tịnh Kiến A Hàm, sở hữu vĩ lực thần kỳ!] Độc vật thế gian, trong vòng năm bước tất có thuốc giải, quả nhiên không sai!

Lục Vũ không lãng phí chút thời gian nào, nhặt cái đầu rắn nhỏ dưới đất lên, nhét trực tiếp cái mào thịt vào miệng Giáo sư Trần, quát: "Hách Ái Quốc, bảo ông ấy nhai đi!" Nói xong, Lục Vũ vung Hắc Kim Cổ Đao, lao sang một bên, lại chém ra một nhát!

Con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý vừa bị đạn của Vương Bàn Tử bức lui lập tức đứt đoạn.

Lục Vũ theo thói quen lại bồi thêm hai đao, chém nó thành mấy khúc, đưa tay vơ lấy nhét vào túi, quát: "Đi!" Thứ này tốt thì tốt thật, nhưng có tốt mấy cũng phải có mạng mà hưởng!

Hơn nữa không biết tại sao đèn flash lại vô dụng với lũ rắn này, càng không thể lãng phí thời gian!

Lục Vũ bước hai bước đến bên Giáo sư Trần, dùng sức kéo, trực tiếp đặt Giáo sư Trần đang ngất xỉu lên lưng lạc đà, lại giục mọi người lên lạc đà, còn mình cảnh giới dưới đất.

Thấy lạc đà không chịu đi, Lục Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao đâm vào mông mỗi con một cái.

Lạc đà đau điếng, cuối cùng cũng vượt qua nỗi sợ hãi, lao nhanh về phía trước.

Lục Vũ chỉ bằng hai chân, theo sát đội ngũ, phi như bay trong thung lũng, thi thoảng vung đao chém đứt một con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đang truy đuổi.

Cuối cùng... một tiếng sau, cả đội cũng thoát khỏi thung lũng Trát Cách Lạp Mã tối đen như mực.

Đến một bãi đất trống trải, mọi người mới dừng lại.

Hách Ái Quốc, Sở Kiện vội vàng bế Giáo sư Trần từ lưng lạc đà xuống, mặt đầy lo lắng hét lớn: "Giáo sư Trần!

Giáo sư Trần!

Giáo sư Trần!" Cô bé Diệp Diệc Tâm thì nước mắt lã chã tuôn rơi.

Lục Vũ đi tới, thấy sắc mặt Giáo sư Trần hồng hào, không có dấu hiệu trúng độc, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 88

"Cho ông ấy uống nước." "A, được!" Nghe Lục Vũ nói, Hách Ái Quốc sực tỉnh, vội vàng lấy túi nước.

Dòng nước mát lạnh cộng thêm gió lạnh thổi ở cửa thung lũng, Giáo sư Trần cuối cùng cũng tỉnh lại. "Ái chà!

Giáo sư Trần, thầy cuối cùng cũng tỉnh rồi!" "Tốt quá rồi!

Tốt quá rồi!" "Giáo sư Trần, thầy không sao chứ!" Thấy Giáo sư Trần tỉnh lại, mấy người trong đội khảo cổ cuối cùng cũng thở phào, ai nấy đều mừng đến phát khóc!

Vui mừng xong, Hách Ái Quốc đi đến bên Lục Vũ, vỗ mạnh vào vai cậu: "Lục tiên sinh, thật sự đa tạ cậu!

À đúng rồi, sao cậu biết cái mào rắn đó giải được độc?" "Đoán thôi." Chuyện này khó giải thích, Lục Vũ cũng không muốn nói nhiều, chỉ bảo mọi người mau chóng nghỉ ngơi.

Tranh thủ lúc mọi người nghỉ ngơi, Lục Vũ lại lôi hết mấy khúc rắn lấy được trong thung lũng ra, giữ lại mào rắn và đuôi rắn.

Đếm thử, trừ cái mào Giáo sư Trần đã ăn, còn lại ba cái mào rắn, bốn cái đuôi rắn.

Lục Vũ trực tiếp gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lại gần, thì thầm dặn dò vài câu, bảo họ tranh thủ thời gian hiếm hoi này thử tu luyện một chút.

Dù sao thì trời sáng là phải vào Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi!

Lúc này thực lực mạnh thêm một phần đều là chuyện tốt.

Bất tri bất giác, bầu trời tăm tối dần sáng lên từng chút một.

Một vệt hồng quang từ đường chân trời phía xa dâng lên, xé toạc màn đêm, chiếu sáng biển cát vô biên.

Mọi người đang ngồi nghỉ trên đất lần lượt mở mắt.

Phía xa.

Vô số tường đổ vách nát, các loại kiến trúc nhà cửa bằng gạch gỗ thổ thạch...

Một tòa thành vĩ đại từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Shirley Dương lấy tấm ảnh đen trắng từ trong ba lô ra, mắt không chớp nhìn chằm chằm, thân thể run lên vì kích động...

Hách Ái Quốc lại càng bật dậy, phấn khích hét lớn: "Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Trời đất ơi!

Kia đúng là Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Giáo sư Trần, thầy thấy chưa, Tinh Tuyệt Cổ Thành đấy!

Chúng ta... chúng ta tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi!" Đứng trên cồn cát, Lục Vũ nhìn Tinh Tuyệt Cổ Thành phía xa, trong lòng vừa có chút mong chờ, lại vừa có nỗi lo âu không nói rõ thành lời.

Mấy ngày trước, lúc ở Doanh Tử, cậu cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lần đầu tiên "xuống đất" vào mộ Tướng quân nước Kim và pháo đài Quan Đông.

Lần đó, tình hình ban đầu cũng chẳng khác gì trong sách *Quỷ Xuy Đăng*, nhưng từ khi đến gần mộ huyệt, tình hình đã có biến hóa rõ rệt.

Lần này, nhìn tình hình hiện tại thì tổng thể chưa có khác biệt quá lớn.

Không biết lát nữa vào Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ có dị biến gì

không? "Đúng rồi, vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, hệ thống phải phát thưởng chứ nhỉ?" Nghĩ ngợi một chút, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Lần trước cậu phát hiện mộ Tướng quân nước Kim, hệ thống thưởng Nhiên Mộc Đao Pháp, lần này phát hiện Tinh Tuyệt Cổ Thành, không biết phần thưởng sẽ hậu hĩnh thế nào!

Liệu có phải là một phần khác của Tam Tinh Ti Nam Tiêu không? "Tiểu ca, chúng ta xuất phát chứ?" Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh Lục Vũ, hỏi ý kiến cậu. "Ừ, xuất phát." Lục Vũ định thần lại, không suy nghĩ lung tung nữa, lập tức hô hào mọi người lên đường.

Từ cửa núi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành không xa lắm.

Nhưng khi họ đi đến cách cổng thành khoảng một cây số, lũ lạc đà dù thế nào cũng không chịu đi nữa.

Cho dù Vương Bàn Tử học theo Lục Vũ đâm vào mông lạc đà cũng vô dụng.

Lũ lạc đà đều quỳ rạp xuống đất, trông cực kỳ sợ hãi! "Đừng ép nữa." Lục Vũ xua tay, ngăn Vương Bàn Tử lại, rồi dặn dò mọi người: "Động vật thông linh, lạc đà sợ Tinh Tuyệt Cổ Thành, chứng tỏ bên trong có nguy hiểm.

Lát nữa vào thành, vạn sự cẩn thận, thấy cái gì cũng đừng đụng lung tung, càng không được chạy loạn." Lục Vũ dặn một tiếng, mọi người đành bỏ lạc đà lại, tự mình vác đồ, bắt đầu hành trình một cây số cuối cùng.

Một cây số, nói xa không xa, nói gần không gần.

Đi nhanh chút thì cũng chỉ tàn một điếu thuốc là tới.

Chương 89

"Đến rồi." Mắt thấy cổng thành sụp đổ ngay trước mắt, Hắc Kim Cổ Đao sau lưng Lục Vũ rời vỏ, cậu đi đầu bước vào thành.

Trong khoảnh khắc bước qua cổng thành, trong đầu cậu hiện lên thông báo của hệ thống. [Chúc mừng túc chủ thành công phát hiện Tinh Tuyệt Cổ Thành, độ thám hiểm đạt 30%, hệ thống thưởng Nhẫn Mặc Gia Cự Tử X1.] [Tên vật phẩm: Nhẫn Mặc Gia Cự Tử] [Cấp độ vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Cơ quan thuật Mặc Gia] [Mô tả vật phẩm: Nhẫn Mặc Gia Cự Tử là biểu tượng của Cự Tử - thủ lĩnh Mặc Gia, sau khi đeo có thể thông qua nhẫn để nhận biết, tìm hiểu cơ quan thuật, dựa vào nhẫn này tiến vào Mặc Gia Cơ Quan Thành có thể đạt được truyền thừa trọn vẹn của Mặc Gia Cơ Quan Thuật!] Đồ tốt!

Đọc phần mô tả, tim Lục Vũ đập mạnh!

Mặc Gia, giỏi nhất là cơ quan!

Cự Tử Mặc Gia không chỉ là nhà tư tưởng, nhà quân sự mà còn là bậc thầy cơ quan hàng đầu thế giới!

Chiếc nhẫn Mặc Gia Cự Tử này tuyệt đối là thần khí cần thiết khi "xuống đất", "đổ đấu"!

Lục Vũ quay đầu nhìn, thấy những người khác đang tò mò quan sát mọi thứ trong thành cổ, trong lòng khẽ động, lấy chiếc nhẫn ra cầm trên tay.

Không ai chú ý ngón trỏ tay trái của cậu đã có thêm một chiếc nhẫn ngọc đen.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử sán lại gần Lục Vũ, thì thầm: "Tiểu

ca, mấy cái nhà nát này chả có gì hay ho cả, cậu có biết vương cung ở đâu không, chúng ta đến vương cung ngó nghiêng chút, cũng coi như không uổng công đến đây một chuyến!" Lục Vũ nghe mà dở khóc dở cười.

Muốn nói biết thì cậu biết thật.

Nhưng cứ thế đi thẳng đến đó chẳng phải sẽ bỏ lỡ vài chuyện sao? "Cái thành này bị cát chôn vùi rồi, cũng chẳng nhìn ra được gì, hay là chúng ta lên cái tháp đen kia xem sao." Lục Vũ chỉ tay về phía một tòa tháp đen hơi nghiêng cách đó không xa.

Trong *Quỷ Xuy Đăng*, đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử chính là đi lên tòa tháp đen này mới phát hiện ra thần miếu.

Lục Vũ quyết định lần này vẫn theo kịch bản gốc xem tình hình thế nào.

Hơn nữa, cậu rất tò mò tượng đá mắt khổng lồ ở tầng ba tháp đen liệu có giống tượng thần Phong Hỏa của tộc Quỷ Động mà cậu từng gặp hay không...

Đề nghị của cậu được mọi người tán đồng, cả nhóm không lãng phí thời gian nữa, cùng nhau đi tới tháp đen.

Đến nơi, Giáo sư Trần với vẻ mặt hưng phấn là người đầu tiên lao vào, Hách Ái Quốc theo sát phía sau.

Mọi người lần lượt tiến vào, tò mò quan sát mọi thứ trong tháp.

Tình hình trong tháp giống hệt như trong sách viết.

Tầng một là một con dê đá, trên tường khắc chi chít chữ Quỷ Động.

Tầng hai là tượng người đá.

Tầng ba... chính là tượng đá mắt khổng lồ! "Ơ?

Sao cái này giống cái của nợ chúng ta thấy trong sa mạc lúc trước thế nhỉ?" Vương Bàn Tử tò mò nói một câu.

Dứt lời, Hách Ái Quốc bước một bước đến trước tượng đá, quay lưng về phía tượng, hai tay dang rộng, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Lục Vũ: "Lục tiên sinh, lần này tôi dù thế nào cũng sẽ không để cậu phá hoại tượng đá nữa!" Lục Vũ không thèm để ý đến Hách Ái Quốc, chỉ chăm chú nhìn tượng đá.

Hệ thống không có thông báo gì.

Phù...

Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Hách Ái Quốc thấy Lục Vũ không phát điên phá hủy tượng đá, trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Nhưng khi lên tầng bốn, ông ta vẫn đợi Lục Vũ đi rồi mới rời khỏi tượng đá mắt khổng lồ.

Tượng đá ở tầng bốn là quái thú đầu người mình rắn, không có gì đặc biệt.

Mọi người dừng lại một lát rồi đi thẳng lên tầng năm. "Ơ?

Tầng năm sao lại trống không thế này?

Kỳ lạ thật, lẽ nào bị người ta lấy mất đồ rồi?

Không thể nào chứ?" "Tầng năm là không gian ảo." Nghe mọi người bàn tán xôn xao, Lục Vũ khẽ nói: "Nếu tôi đoán không lầm, tầng sáu là tượng Nữ Vương." Giáo sư Trần mắt sáng lên: "Có lý!

Đây là tháp giai cấp của nước Tinh Tuyệt Cổ!

Tầng bốn là thần hộ mệnh vương quốc, tầng năm là không gian ảo không thể hình dung!

Nữ Vương địa vị cao nhất nên ở tầng sáu!

Chương 90

Lên trên nữa chính là con mắt thần bí kia!" Bốn chữ "Tinh Tuyệt Nữ Vương" như có ma lực.

Mọi người vừa nghe thấy tinh thần đều chấn động, nóng lòng men theo cầu thang trong tháp lên tầng cao nhất.

Vào đến tầng chóp, liếc mắt là thấy ngay một ngai vàng màu đen sừng sững, trên đó có một bức tượng nữ tử đang ngồi ngay ngắn.

Trang phục hoa mỹ, khuôn mặt được khắc thêm lớp mạng che mặt, không nhìn thấy dung mạo.

Nhưng chỉ cần nhìn qua là nhận ra ngay tượng đá này hoàn toàn giống với Tinh Tuyệt Nữ Vương được vẽ trên bích họa trong cổ mộ Hoàng tử Cô Mặc!

Mọi người nhìn thấy đều tấm tắc khen lạ, kinh thán từng hồi!

Chỉ có Vương Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói: "Cái quái gì thế!

Bà Nữ Vương này đúng là cố làm ra vẻ bí hiểm!

Tranh vẽ che mặt, tượng điêu khắc cũng che mặt, vẽ chuyện!

Cái gì mà đệ nhất mỹ nhân Tây Vực, tôi thấy chắc là con mụ xấu xí không dám gặp ai, nếu không việc gì phải giấu giấu giếm giếm sợ người ta nhìn chứ?

Nhưng mà dáng người này trông cũng được đấy, Bàn gia không thành, nhưng 'hàng họ' cũng nuột nà phết." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa đi đến trước tượng điêu khắc, đánh giá từ trên xuống dưới, rồi giơ tay phải lên... "Bàn Tử!" "Bàn Tử!" Lục Vũ và Hồ Bát Nhất thấy động tác của Vương Bàn Tử, sắc mặt biến đổi, đồng thanh lên tiếng

nhắc nhở! "Hả?

Không sờ được à." Vương Bàn Tử dừng tay giữa không trung, vẻ mặt buồn bực gãi đầu.

Bên cạnh, Hách Ái Quốc phát hiện trên đế tượng Nữ Vương hình như có chữ viết của tộc Quỷ Động, liền lấy chiếc bàn chải nhỏ tùy thân ra.

Trong lòng Lục Vũ khẽ động, bỗng nảy sinh cảm giác nguy hiểm, buột miệng: "Giáo sư Hách, đừng động vào!" Nhưng lời của cậu rốt cuộc vẫn chậm một bước.

Chiếc bàn chải nhỏ của Giáo sư Hách quét đi lớp bụi trên đế tượng, mấy chữ Quỷ Động hiện ra trong tầm mắt, ông ta cũng chẳng để ý lời nhắc nhở của Lục Vũ, tự lẩm bẩm: "Giáo sư Trần, thầy qua đây xem cái này." Lời vừa dứt, đột nhiên nghe thấy một tiếng "cạch"!

Âm thanh không lớn nhưng rất đanh gọn. "Chuyện...

Chuyện gì thế?" "Tiếng gì vậy?" "Nữ...

Nữ...

Nữ Vương..." Diệp Diệc Tâm mặt đầy kinh hãi, không dám tin nhìn tượng Nữ Vương đối diện mình!

Như thể gặp ma vậy!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Thân ảnh Diệp Diệc Tâm vụt một cái biến mất không còn tăm hơi! "Tiểu Diệp!" Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, quay phắt đầu lại!

Nhưng chưa đợi cậu phát hiện ra điều gì thì đã cảm thấy dưới chân hẫng một cái, như thể rơi tòm xuống vực sâu vạn trượng!

Cảnh tượng xung quanh cũng vụt tắt, trở nên tối đen như mực, không nhìn thấy gì nữa...

Tình huống gì thế này!

Lẽ nào thực sự gặp phải Hư Số Chi Nhãn? "Không đúng!

Không phải Hư Số Chi Nhãn, là cầu trượt!" Lục Vũ cảm giác được xung quanh rất trơn nhẵn, hơn nữa vẫn đang rơi xuống, tâm trạng căng thẳng hơi dịu lại.

Trong lòng thầm nghĩ, có khả năng vừa rồi Hách Ái Quốc đã chạm vào cơ quan nào đó, cũng có thể là...

Chưa đợi cậu đưa ra kết luận, Lục Vũ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, xung quanh không còn cảm giác của cầu trượt nữa. "Vãi chưởng!" Gần như trong nháy mắt, Lục Vũ cảm thấy mình có cú tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Xung quanh tối om, loáng thoáng nghe thấy tiếng người la hét.

Tiếng hét từ xa lại gần, giây sau liền nghe thấy tiếng "bịch".

Ngay sau đó, giọng Vương Bàn Tử vang lên: "Đau chết ông rồi!

Vãi chưởng!

Cái chỗ quái quỷ nào đây?

Bàn Tử?

Chương 91

Á!" Vương Bàn Tử giật mình, không kìm được hét to một tiếng, sau đó phản ứng lại: "Tiểu ca?" "Phải." Lục Vũ cầm đèn pin chiếu về phía Vương Bàn Tử.

Thấy Lục Vũ, Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, Diệp Diệc Tâm, Hồ Bát Nhất, Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc lần lượt từ trên trời rơi xuống.

Mấy người đội khảo cổ ai nấy đều ôm mông kêu oai oái.

Lục Vũ mặc kệ họ, chỉ giơ đèn quan sát tình hình xung quanh.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng giống cậu, cảnh giác kiểm tra bốn phía. "Ối chà chà vãi chưởng!" Đúng lúc này, Vương Bàn Tử lại kêu quái dị một tiếng.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất đều nhìn theo tiếng kêu.

Vương Bàn Tử chỉ tay vào con mắt ngọc thạch khổng lồ trước mặt, hai mắt sáng rực vì hưng phấn: "Tiểu ca, cậu xem thử đây có phải bảo bối không?" Mắt ngọc thạch?

Bên trên có rãnh?

Khoan đã...

Hỏng rồi!

Lục Vũ sực tỉnh, chắc chắn là do bọn họ trước đó đã chạm vào cơ quan, bị tống thẳng đến tế đàn thần miếu Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Không khéo đám người này sắp thành thức ăn cho Thiểm Lân Hắc Phụ Hý hết! "Bàn Tử, đừng động lung tung!" Lục Vũ theo bản năng giơ đèn pin quét lên trần nhà.

Quả nhiên thấy trên trần treo ngược một con mắt to bằng cái chậu rửa mặt!

Trông thì là con mắt, nhưng Lục Vũ biết rất rõ, trong cái cục thịt nhìn giống con mắt đó toàn là Thiểm Lân Hắc Phụ Hý!

Bọn họ chính là thức ăn cho chúng!

Vừa nghĩ đến đám quái xà đó, dù là Lục Vũ cũng thấy da đầu tê dại!

Mấy người đội khảo cổ và Shirley Dương cũng nương theo ánh đèn của Lục Vũ nhìn thấy con mắt lớn trên trần, tất cả đều giật mình. "Giáo sư Trần...

Thầy xem đây là?" "Con mắt này là vật tổ của nước Tinh Tuyệt Cổ, nơi này rất có khả năng là thần miếu nước Tinh Tuyệt.

Ừm, đằng kia còn một con mắt nữa, một thiên một địa, cái này tôi phải ngẫm nghĩ đã..." "Giáo sư Trần, thầy xem bên này còn có cột trụ..." Nghe đám người bàn tán xôn xao, dường như chẳng sợ hãi chút nào mà chỉ muốn nghiên cứu, Lục Vũ đau đầu, vội nói: "Đừng đứng ngây ra đó nữa, tránh ra hết đi.

Con mắt trên trời kia không chỉ là con mắt đâu, bên trong toàn là quái xà đấy!" Nghe vậy, mọi người hoảng hồn, vội vàng né sang một bên!

Vương Bàn Tử thì theo bản năng giơ súng lên định ra tay. "Đừng vội!" Lục Vũ đưa tay ngăn lại, rồi tháo ngọc thi Tinh Tuyệt Cổ Thành trên cổ xuống giao cho Vương Bàn Tử, dặn dò: "Cậu đến chỗ con mắt ngọc kia canh chừng, lát nữa tôi bảo cậu thì cậu đặt miếng ngọc bội này vào cái rãnh trên mắt ngọc, rồi ôm con mắt ngọc đó chạy ngay!

Nhớ kỹ chưa!" "Rõ rồi!" Vương Bàn Tử không cần suy nghĩ, sảng khoái đáp ứng.

Lục Vũ trực tiếp kéo Hồ Bát Nhất đi xác nhận cơ quan mười sáu cột đá trong thần miếu, chuẩn bị mở ra.

Dù sao lần này họ xuất hiện ở thần miếu không theo đường chính thống.

Lục Vũ cũng không cách nào đảm bảo tiếp theo có xảy ra tình huống bất thường gì không! "Lão Hồ, mười sáu cột đá trong thần điện này có cách sắp xếp giống với Thấu Địa Thập Lục Long, bố cục ngầm hợp với số Cự Môn, cổ mộ thời Hán từng dùng cách bố trí cơ quan này." Lục Vũ nhìn cột đá, dưới sự trợ giúp của "Nhẫn Mặc Gia Cự Tử", tự nhiên nghĩ ngay đến điểm này, vừa nói ánh mắt vừa di chuyển qua lại trên những viên gạch lát nền giữa các cột đá.

Rất nhanh, ánh mắt cậu khóa chặt vào một cột đá trong số đó. "Lão Hồ, cơ quan nằm trên cột đá này." Trước đó khi Lục Vũ nói, Hồ Bát Nhất đã luôn suy ngẫm.

Mười sáu cột đá này dùng cách sắp xếp Thấu Địa Thập Lục Long Trụ, biến hóa theo ngũ hành hai mươi bốn phương. *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* có câu: Uy xà phiêu hốt, đột nhiên nam bắc.

Chỉ là chưa đợi anh tính ra, Lục Vũ đã tìm thấy cột đá. "Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất, có lẽ là xoay thuận chiều kim đồng hồ năm nấc, xoay ngược một nấc, rồi xoay thuận chiều kim đồng hồ mười một nấc, sau đó xoay ngược chiều hai nấc, không được thừa một nấc, không được thiếu một nấc." Hồ Bát Nhất nhìn rãnh ở chân cột đá, trầm giọng nói.

Lúc này, Shirley Dương sán lại gần, tò mò hỏi: "Các anh đang làm gì vậy?" "Tìm đường hầm." Lục Vũ giải thích thẳng thừng: "Nếu tôi đoán không lầm, đây là thần miếu của nước Tinh Tuyệt Cổ, đi xuống dưới là địa cung, xuống nữa chính là mộ Nữ Vương!" “Cái gì!” Nghe

thấy lời này, đồng tử của Shirley Dương mạnh mẽ co rụt lại.

Cô lần này trải qua bao gian khổ tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành, chính là để tìm được lăng mộ nữ vương, tìm tung tích phụ thân, và tìm manh mối về lời nguyền trên lưng mình...

"Tôi hiện tại không có công phu giải thích với cô, cái quái nhãn kia có khả năng sẽ rơi xuống, bên trong toàn là rắn độc!" "Có chuyện gì, mở ra ám đạo rồi hẵng nói!" Một câu nói xong, Lục Vũ trực tiếp hô lên với Vương Bàn Tử ở cách đó không xa: "Bàn Tử, bỏ ngọc bội vào trong!" "Được rồi!" Vương Bàn Tử đáp ứng một tiếng, trực tiếp đặt ngọc bội xuống.

Ngay sau đó, hắn làm theo lời Lục Vũ dặn dò trước đó, ôm lấy Ngọc Nhãn rồi bỏ chạy!

Chương 92

Lục Vũ cùng Hồ Bát Nhất không lãng phí bất kỳ thời gian nào, trực tiếp bắt đầu xoay chuyển cơ quan.

Chỉ một lát sau, liền nghe thấy một trận âm thanh cơ giới "cót két", gạch đá trên mặt đất lõm xuống, lộ ra một đường hầm sâu không thấy đáy.

Ngay tại lúc này.

Con mắt thịt giữa không trung bỗng nhiên động đậy một cái, rồi bất ngờ rơi xuống!

"Xuống địa đạo, nhanh!" Cho dù Lục Vũ không giục, mọi người cũng không dám trễ nải, nhanh chóng làm theo Lục Vũ phân phó, nhao nhao chui vào.

Chờ đội khảo cổ đều tiến vào địa đạo, Lục Vũ cầm nhiên liệu rắn trực tiếp đổ lên trên con mắt thịt còn chưa bị phá vỡ kia.

Ngay sau đó, một mồi lửa được châm lên.

Tại thời điểm đám quái rắn kia còn chưa kịp chui ra, ngọn lửa đã thiêu chúng thành than đen. ...

Sau khi Lục Vũ tiến vào thông đạo, Hồ Bát Nhất tìm được cơ quan, đóng mật đạo lại.

Một đám người men theo cầu thang, chậm rãi đi xuống.

Trên đường, Shirley Dương, Giáo sư Trần và những người khác không ngừng thảo luận với Hồ Bát Nhất về cơ quan ám đạo vừa rồi.

Nghe Hồ Bát Nhất giới thiệu, mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lục Vũ cũng không tham gia bọn họ giao lưu, nhưng khóe miệng

cũng mang theo một tia tươi cười.

Tâm tình của hắn rất không tệ!

Vừa rồi khi tiến vào địa đạo, hắn vô tình nhìn thấy trên mặt đất có vật phản quang, sau khi nhặt lên thì phát hiện là một cây ngân châm.

Hơn nữa, còn không phải là ngân châm bình thường! 【 Tên vật phẩm: Hoàng Phủ Mật Thần Châm 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí 】 【 Năng lực vật phẩm: Giải bách độc 】 【 Mô tả vật phẩm: Hoàng Phủ Mật, thủy tổ châm cứu.

Cây châm này là ngân châm Hoàng Phủ Mật sử dụng lần đầu tiên hành nghề y, đâm vào huyệt Dịch Môn, có thể giải trăm loại độc thường gặp. 】 Tinh Tuyệt cổ thành quả nhiên là nơi tốt!

Lục Vũ hồi ức lại một chút, lần này là thực sự hời to!

Còn chưa phát hiện Tinh Tuyệt cổ thành đã lấy được Tam Tinh Ti Nam Tiêu.

Sau khi tiến vào cổ thành, độ thám hiểm đạt tới 30% thì nhận được phần thưởng hệ thống là Nhẫn Mặc Gia Cự Tử, hiện tại càng là nhặt được Hoàng Phủ Mật Thần Châm ngay trên mặt đất.

Thoáng cái, hai kiện Huyền giai, một kiện Hoàng giai, ba món pháp khí đã tới tay.

Cảm giác này so với cái nơi rách nát như mộ tướng quân nước Kim thì tốt hơn nhiều!

Hả?

Từ từ?

Chẳng lẽ là do đồng Thiên Thánh Nguyên Bảo có khả năng tăng lên khí vận kia?

Lúc này, Vương Bàn Tử ghé đến bên cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm

bẩm: “Tiểu ca, miếng ngọc bội kia không cạy xuống được.” Lục Vũ quay đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới nhớ tới.

Chính mình trước đó chỉ lo bảo Vương Bàn Tử ôm Ngọc Nhãn chạy đi, còn chưa kịp xem.

Cái Ngọc Nhãn này, trong sách 《 Ma Thổi Đèn 》, bởi vì Vương Bàn Tử và Shirley Dương cãi nhau, kết quả không cẩn thận rơi xuống đất vỡ nát.

Cho nên trước đó Lục Vũ sau khi nhìn thấy, đặc địa dặn dò Vương Bàn Tử một tiếng, chính là muốn nhìn xem cái Ngọc Nhãn này có gì hiếm lạ. 【 Tên vật phẩm: Con mắt nguyền rủa của tộc Quỷ Động 】【 Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí 】【 Năng lực vật phẩm: Nguyền rủa 】【 Mô tả vật phẩm: Con mắt nguyền rủa, bên trong chứa lời nguyền của tộc Quỷ Động!

Sau khi phát hiện dị tộc bị Phong Hỏa Thần Tượng đánh dấu, sẽ câu thông với Hư Số Chi Nhãn, triệu hoán Tịnh Kiến A Hàm, hưởng dụng tế phẩm dị tộc! 】 Không nghĩ tới, còn thực sự là một thứ không tốt lành gì a!

Bất quá, cái mô tả này không rõ ràng, rốt cuộc là có ý gì?

Lục Vũ nhìn xem, lông mày lại nhíu lại.

Hệ thống mô tả chia làm hai bộ phận.

Thứ nhất, nói rõ con mắt nguyền rủa tộc Quỷ Động có thể câu thông Hư Số Chi Nhãn, triệu hoán Tịnh Kiến A Hàm, hưởng dụng tế phẩm dị tộc.

Tế phẩm, tự nhiên chính là bọn họ.

Những con rắn nhỏ Tịnh Kiến A Hàm còn chưa lớn kia đều bị hắn một mồi lửa đốt thành than, ngược lại là không cần lo lắng gì.

Chương 93

Nhưng là, nội hàm nguyền rủa, chẳng lẽ cứ đơn giản như vậy?

Lúc này, đám Giáo sư Trần đã nói chuyện xong về cơ quan, sự chú ý của từng người đều rơi vào trên Ngọc Nhãn.

Nhất là Giáo sư Trần và Shirley Dương, cực kỳ hiếu kỳ.

Thêm nữa, mọi người đi trong ám đạo một hồi đều có chút mệt mỏi, vừa vặn nhân lúc này hơi nghỉ ngơi một chút.

"Vương tiên sinh, cái này có thể cho tôi xem một chút không?" Giáo sư Trần vẻ mặt hiếu kỳ hỏi một câu.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, thấy hắn khẽ gật đầu, lúc này mới giao Ngọc Nhãn cho Giáo sư Trần, trong miệng lải nhải: "Ông cẩn thận chút a, ngàn vạn lần đừng làm rơi." "Yên tâm, yên tâm." Giáo sư Trần liên liên gật đầu, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận Ngọc Nhãn, tỉ mỉ quan sát.

Nhìn tới nhìn lui, ông ta cũng không nhìn ra cái gì, Shirley Dương ở bên cạnh lại từ trong tay Giáo sư Trần tiếp nhận Ngọc Nhãn.

Chỉ là Ngọc Nhãn vừa mới vào tay, Shirley Dương giống như là chạm phải sắt nung đỏ, kinh hô một tiếng, vô thức rụt tay lại.

Cú rụt tay này làm Ngọc Nhãn rơi xuống!

"Ba tháp" một tiếng, ngọc vỡ nát!

Ngay sau đó, một luồng khói xanh từ Ngọc Nhãn vỡ nát chậm rãi bay lên. ...

"Nín thở!

Mau đi, rời khỏi nơi này!" Lục Vũ phản ứng lại đầu tiên, vội vàng

quát khẽ một tiếng, càng là trực tiếp dùng cổ áo bịt mũi miệng của mình.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cùng những người khác thấy thế cũng bắt chước làm theo, tranh thủ thời gian bịt kín miệng mũi, nhanh chóng rời đi.

Đi được tầm hơn trăm mét, Vương Bàn Tử thực sự tức không chịu nổi, đưa tay kéo Shirley Dương lại, giận dữ nói: "Họ Dương kia, cô vừa rồi làm cái gì!

Cô làm vỡ bảo bối của tôi rồi!

Bồi thường tiền!

Tôi nói cho cô biết, không bồi thường tiền, chúng ta chưa xong đâu!" Shirley Dương quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, thân thể lay động một cái, ngay sau đó thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã về phía sau.

Hồ Bát Nhất đang đứng bên cạnh, vội vàng đưa tay đỡ lấy, dìu Shirley Dương ngồi xuống bậc thang, gấp gáp nói: "Dương tiểu thư!

Dương tiểu thư!

Dương tiểu thư!" Thực lòng mà nói, những ngày này sớm chiều ở chung, giữa Hồ Bát Nhất và Shirley Dương có chút tình tố khó tả.

Dù sao mọi người cũng coi như đồng sinh cộng tử.

Mà sinh tử, luôn luôn dễ dàng thôi sinh ra lãng mạn. ...

Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, gãi gãi đầu, vẻ mặt lúng túng nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca, cô nàng Dương này là ăn vạ, cũng không thể trách tôi a." "Bớt nói hai câu đi." Lục Vũ tự nhiên không có ý trách tội Vương Bàn Tử.

Tình huống của Shirley Dương, thế nào cũng không thể nào vì hai câu nói của Bàn Tử mà ngất đi được.

Dù nói thế nào, cô ấy cũng là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu.

Nếu thực sự yếu ớt như vậy, e rằng Chá Cô Tiếu đều sẽ tức đến mức từ trong mộ bò ra ngoài. ...

"Lão Hồ, anh tránh ra một chút." Nghĩ một lát, Lục Vũ lập tức từ trong hệ thống lấy ra "Hoàng Phủ Mật Thần Châm".

Mặc kệ có tác dụng hay không, thử một chút luôn tốt hơn.

Hắn cầm châm, nhẹ nhàng châm xuống huyệt Dịch Môn trên mu bàn tay Shirley Dương.

Mọi người đều vẻ mặt khẩn trương nhìn xem, nhất là Diệp Diệc Tâm, càng là khẩn trương đến mức hai tay nắm chặt vào nhau.

May mắn thay, chỉ một lát sau, Shirley Dương thở dài một hơi, từ từ tỉnh lại.

"Dương tiểu thư, cô thế nào rồi?" "Hồ tiên sinh..." "Uống ngụm nước trước đã." Uống nước xong, tinh thần Shirley Dương tốt hơn một chút, ánh mắt chuyển động, tìm được Lục Vũ, biểu tình phức tạp.

Một hồi lâu, cô cắn môi, rốt cục hạ quyết tâm: "Lục tiên sinh, tôi... phát hiện chỗ không đúng!" Cô không nói, Lục Vũ cũng định truy hỏi.

"Sao thế?" "Vừa rồi lúc tôi cầm lấy Ngọc Nhãn, lưng cảm thấy rất đau!

Có một cỗ đau nhói khó có thể hình dung, cho nên tôi mới nhịn không được, lập tức làm rơi Ngọc Nhãn xuống đất." Lục Vũ thần sắc rùng mình, trầm giọng nói: "Để tôi xem một chút." Shirley Dương nghe lời cởi áo khoác, lộ ra bả vai của mình.

Lục Vũ có thể nhìn thấy rõ ràng, cái ấn ký Hư Số Chi Nhãn trên vai cô trở nên đỏ hơn so với trước đó!

Chương 94

Thậm chí, có chút cảm giác đỏ tươi, dữ tợn.

“Lão Hồ, anh nhìn xem bả vai Bàn Tử có ấn ký tương tự hay không.

Còn có Sở Kiện, Tát Đế Bằng, Giáo sư Trần, Giáo sư Hách, mấy người các người cũng kiểm tra lẫn nhau một chút.” Biểu tình của Lục Vũ cực kỳ ngưng trọng.

Trong lòng hắn đoán được một khả năng, nhưng bây giờ còn cần tiến thêm một bước xác thực!

“Không có a.” “Cậu ấy cũng không có.” “Mấy người chúng tôi đều không có.” “Tiểu ca, cậu muốn nói cái gì?” “Tiểu Diệp, lưng của cô có hay không?” “Tôi...” Diệp Diệc Tâm là một cô bé, còn có chút xấu hổ, ngại vạch vai áo, chỉ có thể trốn sang một bên, để Shirley Dương vừa khôi phục tinh thần giúp cô kiểm tra.

“Không có.” Shirley Dương xem xong, thuận miệng nói một câu.

Nói xong, đặc biệt nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

Hồ Bát Nhất ngầm hiểu, nhân lúc kiểm tra lưng cho Lục Vũ, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, nhỏ giọng thì thầm: “Tiểu Diệp Tử có.” Sắc mặt Lục Vũ khẽ biến, trong lòng hiểu rõ.

Bọn họ làm như vậy là lo lắng dọa mọi người sợ.

Dứt khoát, hắn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng âm thầm suy tính.

Lần này, thiên tính vạn tính, chung quy vẫn là thất sách. ...

Xem ra, lần đầu tiên gặp phải Phong Hỏa Thần Tượng của tộc

Quỷ Động, bọn họ cũng đã bị đánh dấu.

Sau khi tiến vào Tinh Tuyệt cổ thành, nếu cái Ngọc Nhãn nguyền rủa kia không bị đập vỡ, bọn họ cũng sẽ không chịu lời nguyền.

Nhưng là...

âm sai dương thác, lời nguyền trong cơ thể Shirley Dương và Ngọc Nhãn sinh ra phản ứng, khiến cô làm rơi Ngọc Nhãn xuống đất.

Lần này, tất cả mọi người đều trúng lời nguyền.

Chuyện này thật là... nháo tâm!

"Tiểu ca..." Lúc này, thanh âm của Vương Bàn Tử truyền vào tai Lục Vũ.

"Không có việc gì, hình xăm sau lưng Dương tiểu thư là sử dụng dược liệu đặc thù, có thể cảm ứng được độc khí trong không khí." Có những lời chưa đến lúc nói, Lục Vũ tùy tiện bịa ra một lý do, cũng tránh để đám Giáo sư Trần hỏi nhiều.

"Không phải, Tiểu ca..." "Cái tròng mắt kia không đáng bao nhiêu tiền đâu, trong cổ mộ đồ tốt rất nhiều." "Không phải..." "Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?" Lục Vũ bị Vương Bàn Tử lải nhải làm cho có chút phiền.

"Cậu nhìn bên kia kìa!" Vương Bàn Tử dùng đèn pin chiếu về phía không xa, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

Lục Vũ nương theo ánh sáng nhìn sang, cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

Sau hắn, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Giáo sư Trần bọn người, có một người tính một người, tất cả đều trừng lớn mắt, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Hách Ái Quốc càng là nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy khó tin!

Từ vị trí của bọn họ đi về phía trước bất quá chừng ba mươi mét, chính là đường cụt!

Cầu thang đi xuống đã đến điểm cuối.

Tiếp tục đi về phía trước chính là vạn trượng vực sâu.

Mà ở phía trên vạn trượng vực sâu, càng thêm khiến người ta khó tin!

Vô số cầu thang treo lơ lửng, có hướng lên trên, có hướng xuống dưới, có nằm ngang, có dựng đứng.

Cũng không biết là thông qua loại vĩ lực thần kỳ nào, lại có thể để những bậc thang đá nhìn qua nặng ngàn cân cứ thế lơ lửng giữa trời.

Một màn này thực sự là quá mức kinh kỳ, tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người.

Vương Bàn Tử nhìn xem, trong miệng lẩm bẩm tự nói: "Tiểu ca, lần này chúng ta coi như hết đường rồi.

Cũng may đằng sau không có..." "Câm miệng!" Lục Vũ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng mở miệng quát lớn một câu.

Hắn cũng không muốn nghe cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử.

Trước mắt cục diện này đã đủ làm cho hắn đau đầu, nếu để cái miệng quạ đen của Vương Bàn Tử nói thêm câu gì, ai biết còn có thể phát sinh biến cố gì nữa?

Trong lòng Lục Vũ từng trận phiền muộn.

Hắn nhớ rõ ràng, trong sách 《 Ma Thổi Đèn 》, nhóm người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tại địa đạo này cũng không gặp phải phong hiểm gì.

Bọn họ men theo địa đạo, thuận thuận lợi lợi đi vào Thiên Chuyên

mật đạo, lại thuận lợi đi vào địa cung, trên đường đi vô kinh vô hiểm.

Thế nhưng hiện tại...

Chương 95

chính mình còn chưa tìm được Thiên Chuyên mật đạo, đã gặp phải phiền toái.

"Loại cơ quan này, thật sự là nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy, thực sự là làm cho người ta than thở không thôi a!" Giáo sư Trần nhìn hết thảy trước mắt, không ngừng cảm khái.

"Dựa theo tình huống này mà xem, e rằng tòa địa cung này hẳn là chưa từng bị người ngoài phá hoại qua!" Hách Ái Quốc cũng là vẻ mặt nghiêm túc, tán đồng nói: "Không sai!

Cơ quan thần kỳ như vậy, e rằng không có ai có thể giải khai!" "Đây thật sự là một tin tức tốt!" "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không cách nào tin tưởng!" "Giáo sư Trần, chúng ta tới gần một chút nhìn xem." "Được, được." "Đứng lại!" Loại cơ quan không giải thích được này, Lục Vũ cũng không muốn lại xuất hiện biến cố gì khác, tranh thủ thời gian ngăn cản một chút.

Ngay tại lúc này, Diệp Diệc Tâm bỗng nhiên đưa tay chỉ về phía xa: "Giáo sư Trần, thầy nhìn vách núi bên kia xem, có phải là có cái gì hay không?" Mấy người nhìn sang, loáng thoáng có thể nhìn thấy trên vách núi đối diện có một cái bình đài, trên bình đài có một đạo thạch môn đang mở.

Lục Vũ vội vàng lấy ra ống nhòm, cẩn thận nhìn: "Hình như bên mép bình đài là móc câu?" "Xác thực là móc câu, còn là móc câu quân dụng, đáng tiếc thân dây thừng đã không thấy đâu..." Shirley Dương thân là người của phái Bàn Sơn, thứ thường dùng nhất chính là Phi Hổ Trảo, rất gần với loại móc câu này.

"Nói như vậy, đã có người đi vào." Sở Kiện nhìn về phía bên kia,

gãi gãi đầu: "Nhìn khoảng cách này, tối thiểu có hai ba trăm mét, hơn nữa cái bình đài kia tối thiểu cao hơn vị trí hiện tại của chúng ta mười mấy mét, bọn họ làm sao có thể qua được?" Tát Đế Bằng hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc: "Theo em thấy, là công nghệ ngoài hành tinh!" Hồ Bát Nhất nghe hai cậu sinh viên nói chuyện, bất đắc dĩ lắc đầu: "Bọn họ có thể dùng móc câu đi qua từng cái cầu thang treo lơ lửng kia." "Không sai." Giáo sư Trần gật đầu: "Chúng ta cũng phải đi qua, không tận mắt nhìn xem địa cung có bị phá hoại hay không, trong lòng tôi không yên tâm." Hách Ái Quốc cũng là liên liên gật đầu: "Đúng, đúng, Hồ huynh đệ, cậu có biện pháp gì không?" Hồ Bát Nhất nhíu mày, nghĩ nghĩ, hỏi: "Dương tiểu thư, Phi Hổ Trảo của cô dài bao nhiêu mét?" "Năm mươi mét." "Hẳn là có thể thử một chút." Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn về phía Lục Vũ, trưng cầu ý kiến của hắn: "Tiểu ca, cậu cảm thấy thế nào?" "Trước tiên qua xem một chút rồi nói." "Được." Mấy người lập tức hướng về phía trước.

Chỉ một lát sau đã đi tới cuối bậc thang.

Đứng ở nơi đó, nhìn từng đoạn cầu thang treo lơ lửng, càng thêm trực quan, càng thêm làm người ta rung động!

Thẳng đứng, treo ngược, nghiêng lệch, đủ loại góc độ huyền thê cứ thế treo giữa không trung.

Nhìn thoáng qua, cực kỳ rung động!

Shirley Dương lấy máy ảnh ra, chụp một tấm hình, lại lấy ra Phi Hổ Trảo, giao cho Hồ Bát Nhất.

"Tôi thử xem." Hồ Bát Nhất khẽ hô một hơi, nhắm chuẩn một cái huyền thê có khoảng cách gần nhất, đang muốn ném ra Phi Hổ Trảo thì bỗng nhiên nhíu mày: "Mọi người có nghe thấy thanh âm 'cót két' không?" Thoại âm vừa dứt, dị biến nảy sinh!

Huyền thê giữa không trung vậy mà động!

Có hướng lên, có hướng xuống, có hướng trái, có hướng phải, có tới trước, có lui sau.

Từng cái huyền thê vận động không hề có quy luật, hoàn toàn không có ý tứ dừng lại!

Nhìn thấy một màn này, mọi người lại là trừng lớn mắt, không dám tin!

Đây tột cùng là cơ quan thần kỳ gì!

Ngay tại lúc này, cô bé Diệp Diệc Tâm đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai!

"Trời ơi!" "Mọi người mau quay đầu lại nhìn!" "Những bậc thang chúng ta vừa đi qua, toàn bộ bắt đầu thăng lên trên rồi!" Mọi người quay đầu, tất cả đều hít sâu một hơi khí lạnh!

Lần này... xong đời!

Phía trước không có đường, bậc thang phía sau không ngừng dâng lên!

Dựa theo tiến độ này, không được bao lâu, bậc thang bọn họ đang đứng cũng sẽ thăng lên!

Đến lúc đó...

"Thật xin lỗi, là tôi hại mọi người..." Shirley Dương thu hồi tầm mắt, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không nhìn, chỉ là cúi đầu, yên lặng nói một câu.

Tại giờ khắc này, cô cảm thấy làm cái gì cũng không có ý nghĩa.

Sau lưng, bậc thang không ngừng dâng lên...

Trước người, vạn trượng vực sâu...

Chính là tiến thoái lưỡng nan, kiểu gì cũng là một chữ chết!

Không chỉ Shirley Dương mất đi niềm tin, mấy người đội khảo cổ càng là triệt để tuyệt vọng!

Mấy người đều hoàn toàn ngây dại...

Chỉ có Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ba người vẫn cứ gắt gao nhìn chằm chằm những cái huyền thê đang không ngừng di động trước người, muốn tìm một con đường sống.

"Lão Hồ, cậu nói cái kia có thể dùng Phi Hổ Trảo móc lại không?" Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, nói: "Chỉ cần móc lại một cái, một người qua được thì người thứ hai cũng qua được." "Mấy bậc thang này mặc dù đang di động, nhưng mà..." "Vô dụng." Ngay tại lúc này, Lục Vũ mở miệng, trầm giọng nói: "Những cái thang kia là Mặc Gia Huyền Thiên Thê!" "Phi Hổ Trảo căn bản móc không được.

Hơn nữa, đó là cơ quan, cho dù Phi Hổ Trảo móc được cũng căn bản không có khả năng đi qua..." Nhìn thời gian lâu như vậy, Lục Vũ cũng không phải nhìn không.

Dưới sự trợ giúp của Nhẫn Mặc Gia Cự Tử, hắn rốt cục nhận ra cơ quan trước mắt, hơn nữa không chỉ nhận ra cơ quan, còn tìm được biện pháp phá giải cơ quan!

"A?" "Mặc Gia Huyền Thiên Thê?" "Là cái đồ chơi gì?" "Tiểu ca, cậu nhận biết cái này, vậy cậu có biện pháp?" "Ừ, lui lại mười hai bước!" "A?" "Mau lui!" Mắt thấy bậc thang sau lưng thăng lên càng ngày càng nhiều, Lục Vũ căn bản không dám lãng phí thời gian, tranh thủ thời gian thúc giục mọi người lui lại.

Tại bậc thang thứ mười hai, Lục Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua, chính giữa bậc thang có một cái ký hiệu cũng không bắt mắt, chính là ký hiệu Mặc gia.

Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc hai người mắt bỗng sáng lên, kinh

thán nói: "Ký hiệu này, nhìn thế nào giống văn tự sáu nước thời Chiến Quốc?" "Cái gì văn tự sáu nước?" Vương Bàn Tử vô thức hỏi một câu.

Thoại âm vừa dứt, liền nghe thấy Hồ Bát Nhất phát ra một tiếng kinh hô: "Tiểu ca, cậu làm cái gì!" Hồ Bát Nhất suýt nữa thì sợ chết khiếp, vừa rồi nếu không phải hắn đưa tay kéo một chút, Lục Vũ đã trực tiếp rơi xuống vạn trượng vực sâu!

Lục Vũ thần sắc như thường, bình tĩnh nói: "Đây là lối thoát duy nhất của Mặc Gia Huyền Thiên Thê." "A?" "Lối thoát của cậu chính là nhảy núi?" "Điên rồi sao!" "Hoặc là đi, hoặc là bị phong lên trần nhà." Mắt thấy bậc thang dâng lên chỉ còn cách bọn họ bất quá mười mấy bậc, Lục Vũ biết rõ không thể chậm trễ thời gian, trầm giọng nói: "Không kịp giải thích với các người, đi theo tôi, một lát nữa sẽ nói cho các người biết!" Một câu nói xong, Lục Vũ tránh thoát Hồ Bát Nhất, trực tiếp một bước bước ra!

Chương 96

"A!" Cô bé Diệp Diệc Tâm phát ra một tiếng hét chói tai, nhắm mắt lại, hai tay che mặt.

Cô thực sự không có cách nào nhìn Lục Vũ rơi xuống vạn trượng vực sâu...

"A?" "Ngọa tào?" "Tê?" "Đây là..." "Trời ơi!" "Tiểu ca cậu biết bay?" Nghe được mọi người kinh hô, Diệp Diệc Tâm cẩn thận từng li từng tí tách ngón tay ra.

Nhìn một cái liền thấy Lục Vũ đang đứng vững vàng trên vạn trượng vực sâu, lăng không mà đứng!

Một đám người cứ như gặp quỷ!

Đây là... tình huống gì?

"Nhanh lên, muộn là không kịp nữa đâu!" Lục Vũ một tiếng thúc giục, Vương Bàn Tử cắn răng một cái: "Để Bàn gia!" Nói xong, hắn nghiến răng nghiến lợi, một bước bước ra, giống như Lục Vũ, đứng ngay trên vạn trượng vực sâu!

"Ái chà?

Cái cảm giác này, giống như là... bậc thang?" "Đi theo sau lưng tôi." Lục Vũ gật đầu, lần nữa cất bước về phía trước.

Tại phía sau hắn, tất cả mọi người trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy khó tin!

Đây là tình huống gì, vậy mà có thể lăng không mà đứng!

Chờ đến khi bọn họ đi theo sau lưng Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đi tới trên huyền nhai, càng là kinh thán đến khó tin!

Bọn họ thật sự...

đang đi trên không trung như đi trên đất bằng!

Rõ ràng dưới chân chính là vạn trượng vực sâu!

"Trời ơi!" "Tiểu ca, sao cậu không đi nữa?" "Mười hai bước, đến đầu rồi." "A?

Cái gì đến đầu rồi?" Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, một mặt mộng bức.

Rõ ràng không nhìn thấy đường, Lục Vũ làm sao xác định được?

Hắn cầu cứu nhìn về phía Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất cũng lắc đầu, trong lòng tràn đầy không hiểu.

Trong 《 Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật 》của hắn tịnh không có bất kỳ ghi chép nào về Mặc Gia Huyền Thiên Thê.

Loại cơ quan này nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy.

Hắn hiện tại cũng giống như những người khác, hai mắt tối thui!

Ngay tại lúc này!

Shirley Dương đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô, đưa tay chỉ phía trước: "Mọi người nhìn kìa!" Chỉ thấy, một tòa huyền không giai thê bút thẳng hướng bọn họ đâm tới!

Hơn nữa, tốc độ so với những cái bậc thang khác nhanh hơn nhiều!

"Xong đời!" "Một làn sóng chưa yên, một làn sóng khác lại tới..." "Chúng ta lần này, là thực sự xong đời..." Mấy cái đội viên khảo cổ sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi!

Vốn dĩ đứng lơ lửng, trong lòng bọn họ đã không yên, bắp chân đều run rẩy, lúc này lại nhìn thấy huyền thê phi tốc đâm tới, càng là

đại não trống rỗng, sắc mặt trắng bệch!

"Đừng hoảng hốt." Thanh âm bình tĩnh của Lục Vũ truyền vào tai mọi người.

Tại trong tình huống này, thanh âm của hắn giống như có ma lực, làm cho Sở Kiện cùng Tát Đế Bằng vốn đang hoảng loạn không thôi hơi trấn định lại một chút.

"Ca tháp!" Huyền thê bay tới, sau khi đâm tới cũng không hề sản sinh chấn động mãnh liệt gì, chỉ có một tiếng vang phi thường thanh thúy.

Giống như là chốt khóa bị giữ lại.

Mọi người cảm thấy rất ngạc nhiên!

"Đây là..." "Có thể đi?" "Tiểu ca?" "Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" "Đi trước, một lát nữa nói sau." Lục Vũ trong lòng thoáng thở dài một hơi.

Suy đoán của hắn là đúng, lần này không sao rồi.

"Nhớ kỹ, chỉ đi mười bước, sau mười bước đi theo tôi thêm mười hai bước nữa." Trong miệng nói, Lục Vũ nhấc chân cất bước, trực tiếp đi lên cái huyền thê vừa mới đáp tới.

Đăng lên mười bậc thang về sau, lại lần nữa đạp không mà đi, lại đi mười hai bước.

Sau mười hai bước, lại là một cái huyền thê bay nhanh đâm tới.

Vốn dĩ trái tim mọi người đều đang treo lên tận cổ họng, giờ tâm tình thoáng buông lỏng một chút.

Lục Vũ cũng rốt cục có một chút thời gian giải thích với bọn họ.

Chương 97

"Cơ quan này gọi là Mặc Gia Huyền Thiên Thê, là năm đó Mặc Tử cùng Công Thâu Ban tại trong cung đình nước Sở diễn võ, ngẫu nhiên có linh cảm, nghiên cứu chế tạo ra một loại cơ quan phòng ngự." Vương Bàn Tử tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Mặc Tử tôi biết, nhà tư tưởng thời Chiến Quốc a!

Không nghĩ tới, ông ấy còn có bản sự này sao?

Đúng rồi Tiểu ca, vậy Công Thâu Ban là ai?

Hắn so với Mặc Tử, ai thắng?" Kho kiến thức dự trữ của Bàn Tử thế nào, trong lòng Lục Vũ rất rõ ràng, dứt khoát nói thêm vài câu, cũng tránh để hắn không minh bạch.

Thêm nữa, hắn nhìn ra được, mấy người đội khảo cổ vẫn là quá khẩn trương.

Bàn Tử hiện tại không ngừng đặt câu hỏi, nghĩ đến cũng là vì chuyển dịch lực chú ý của bọn họ, làm cho bọn họ bớt khẩn trương.

"Công Thâu Ban chính là Lỗ Ban." "Năm đó Công Thâu Ban vì nước Sở tạo ra Vân Thê (thang mây), nước Sở ý đồ lấy Vân Thê công đánh nước Tống.

Mặc Tử ngày đêm không nghỉ chạy tới nước Sở, mong muốn ngăn cản chiến tranh." "Lúc ấy, bọn họ tại cung đình nước Sở tiến hành một lần mô phỏng diễn võ.

Công Thâu Ban công, Mặc Tử thủ." "Công Thâu Ban chín lần thiết lập cơ biến công thành, Mặc Tử chín lần đánh bại hắn tiến công.

Công Thâu Ban kỹ cùng trí kiệt, ném khí giới nhận thua.

Đối mặt trí tuệ cao siêu của Mặc Tử, cùng với hiện thực mấy trăm

đệ tử Mặc gia đang nghiêm trận chờ đợi tại nước Tống, Sở vương không thể không ai thán: Vô công Tống hĩ (Không đánh nước Tống nữa).” “Nga, tôi hiểu rồi.” Vương Bàn Tử gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Nói cách khác, Mặc Tử lúc ấy thắng Lỗ Ban, sau đó liền ăn cắp nghề, trở về tạo ra Mặc Gia Huyền Thiên Thê.” Lục Vũ: “...” Hồ Bát Nhất: “...” Mọi người: “...” “Thế nhưng, Tiểu ca sao cậu biết nên đi mười bước hay là mười hai bước?

Bọn họ so chín lần, chẳng lẽ không phải đi chín bước?” Bất kể kho kiến thức của Vương Bàn Tử thế nào, mỗi một lần hắn hỏi ra vấn đề, đều là vấn đề mọi người hiếu kỳ.

Thoáng cái, từng ánh mắt toàn bộ rơi vào trên người Lục Vũ.

Nói chuyện, Lục Vũ đã dẫn người đi qua tám đạo huyền thê, đang muốn đạp lên tòa huyền thê thứ chín.

Cuối tòa huyền thê thứ chín chính là cái bình đài có móc câu mà bọn họ nhìn thấy trước đó.

Sau khi đi lên, Lục Vũ khẽ nói: “Những cái huyền thê này, mặc dù nhìn qua rậm rạp chằng chịt, không biết có bao nhiêu cái, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ có thể phát hiện, những huyền thê này tổng cộng chỉ có mười hai loại kích thước.” “Có dài mấy bậc, có ngắn mấy bậc, có hẹp một chút, có rộng một chút, có cái là thang thẳng, có cái là thang chuyển góc...

Trên thực tế, mười hai bậc thang đối ứng Lâm, Câu, Trùng, Thê, Nhân, Thủy, Huyệt, Đột, Không Động, Nghĩ Phó, Hiên Xa - mười hai loại phương pháp công thành này.” Giáo sư Trần bừng tỉnh đại ngộ, kinh ngạc nói: “Thì ra là thế!

Mười hai loại công thành thuật thời Chiến Quốc, đối ứng huyền không mười hai bước!

Nói cách khác, chúng ta lần này bị Mặc Gia Huyền Thiên Thê coi là một phương công thành.

Mà Mặc Gia Huyền Thiên Thê, thì là một phương thủ thành!

Mặc gia 'Phi công' chi thuyết, chính là như thế!

Thật sự là khiến người ta kinh thán!" Ông đã hiểu, nói như vậy thì những người khác cũng bừng tỉnh đại ngộ.

Chỉ có Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, ý là gì?" "Mặc gia 'Phi công', chỉ chính là phản đối chiến tranh, cũng là phản đối giết chóc.

Cho nên, bất kỳ cơ quan nào của Mặc gia đều sẽ lưu lại đường lui.

Mười hai bước là công, đại biểu công thành.

Mười bước thủ này, đối ứng chính là tư tưởng cơ bản của Mặc gia: Kiêm ái, Phi công, Thượng hiền, Thượng đồng, Thiên chí, Minh quỷ, Phi mệnh, Phi nhạc, Tiết táng, Tiết dụng.

Kiêm ái phi công, chính là như thế." Một câu nói xong, Lục Vũ một bước bước ra, đạp lên cái bình đài bọn họ nhìn thấy ngay từ đầu.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Giáo sư Trần bọn người cũng nhao nhao rời khỏi huyền thê.

Sau khi lên bình đài, Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống đất, cũng không còn hiếu kỳ chuyện cơ quan thuật nữa, chỉ là từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, làm dịu nỗi sợ hãi trong lòng.

Sở Kiện, Tát Đế Bằng cũng giống như hắn, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, trên trán tràn đầy mồ hôi.

Cái "Mặc Gia Huyền Thiên Thê" này thực sự là quá dọa người!

Lúc mọi người nghỉ ngơi, Lục Vũ nhìn quanh trên bình đài, ngoại

trừ cái móc câu kia thì chỉ có một cái túi lớn.

Trong cái ba lô rách nát còn chứa không ít đồ vật, nhìn qua đều là chế phẩm từ ngọc, đáng tiếc tịnh không có pháp khí gì.

Kiếp sau dư sinh, Vương Bàn Tử nhìn thấy bình ngọc các loại đồ vật, lập tức mày dạn mặt cười: "Có câu vàng có giá ngọc vô giá!

Tiểu ca, bao này phải đáng giá không ít tiền đi?" "Cậu làm cái gì!

Đây đều là quốc bảo!" Hách Ái Quốc lập tức đứng lên, nghĩa chính ngôn từ quát lớn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thần sắc cứng lại, đang muốn nói cái gì thì thanh âm nhẹ nhàng của Lục Vũ truyền vào tai mọi người: "Hách giáo sư, đừng nóng vội, chuyện gì cũng phải có thể còn sống rời khỏi Tinh Tuyệt cổ thành rồi hãy nói." "Cậu có ý gì, là đang uy hiếp tôi sao?" Lục Vũ lắc đầu, đưa tay chỉ chỉ vạn trượng vực sâu phía sau, khẽ nói: "Tòa Huyền Thiên Thê này đã phế rồi." Thoại âm vừa dứt, dị biến nảy sinh!

Huyền Thiên Thê vốn nhìn qua phi thường ổn trọng, lại...

ào ào rã ra!

Từng khối đá vụn không ngừng từ trên trời rơi xuống vực sâu!

Thậm chí, ngay cả những bậc thang bọn họ đi qua lúc sớm cũng chịu ảnh hưởng, toàn bộ...

Chương 98

sụp đổ!

Một màn kinh người khiến người ta tê cả da đầu!

Hách Ái Quốc nhìn xem, trừng lớn mắt, á khẩu không trả lời được!

Trong đầu của hắn không khỏi toát ra một cái dấu hỏi: Đường hủy rồi, bọn họ làm sao bây giờ?

"Lúc đến tôi đã nói qua, Tinh Tuyệt cổ thành hung hiểm vạn phần.

Hiện tại tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, chỉ cần ở trong Tinh Tuyệt cổ thành, ai cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu không thì chỉ có thể lưu tại nơi này, trở thành một đống xương trắng!" Không phải uy hiếp, chỉ là trần thuật sự thật đơn giản.

Nhưng ở nơi này, thanh âm của Lục Vũ nói năng có khí phách, cực có phân lượng!

Hách Ái Quốc cũng không dám nói thêm nữa.

"Bàn Tử, bên trong còn có rất nhiều bảo bối, đồ đạc ở đây không cần lấy nhiều, cầm mấy khối ngọc bội nhỏ là được rồi." "Được rồi!" Nghe được lời Lục Vũ, Vương Bàn Tử càng là mày phi sắc vũ, bới móc trong cái túi lớn, tìm mấy món đồ nhỏ bỏ vào túi của mình.

Làm xong chuyện nhỏ này, Lục Vũ mang theo mọi người lần nữa tiến lên.

Từ bình đài đi về phía trước mười mấy mét, chính là một đạo thạch môn.

Xuyên qua thạch môn, nhìn thấy tình huống bốn phía, trong lòng

Lục Vũ hiểu rõ.

Rốt cục, chính thức đi vào Tinh Tuyệt vương cung!

Lúc này, hắn cũng hiểu được một chuyện.

Trước đó hắn vẫn luôn muốn tìm Thiên Chuyên thông đạo, nghĩ đến là vì đám trộm mộ đợt trước không biết xúc động cơ quan gì, dẫn đến Thiên Chuyên thông đạo bị hủy, bởi vậy phát động Mặc Gia Huyền Thiên Thê.

Đáng tiếc...

Mặc gia chủ trương "Tiết táng", tòa Mặc Gia Huyền Thiên Thê này cũng là thiết kế thành cơ quan dùng một lần.

Đáng tiếc, cơ quan tinh diệu như vậy không có cơ hội nghiên cứu nhiều hơn.

Lục Vũ trong lòng suy tính, bước chân không ngừng, dò xét các loại vật kiện tán lạc trong cung điện.

Vương Bàn Tử nhìn ngọc thạch vương tọa, từng trận chảy nước miếng.

Hồ Bát Nhất trong tay nắm chặt đao Tân Đình Hầu, xem xét bốn phía.

Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc hai người nhìn thấy những đồ gốm, đồ gỗ, đồ sắt, đồ đồng, tơ lụa các loại đều bị không khí oxy hóa xâm thực tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, không khỏi giậm chân đấm ngực.

Nhất là bích họa trong đại điện cũng bởi vì oxy hóa mà loang lổ, càng làm cho bọn họ đau lòng không thôi!

"Nhất định là mấy con chuột sa mạc chết tiệt này, đem những đồ gốm, đồ gỗ này đều gặm hỏng!" Hách Ái Quốc nhìn thấy một con chuột sa mạc, vừa "chi chi chi" kêu, vừa đang gặm nhấm một vật kiện

nhìn qua giống như tàn hài tượng gỗ, không khỏi hận nói.

Nói, càng là đi qua, hung hăng đá một cước!

"Chi!" Chuột sa mạc ứng thanh mà bay, phát ra một tiếng thảm thiết có chút thê lương!

Lục Vũ thần sắc rùng mình, trầm giọng nói: "Hách giáo sư, đây là lần thứ nhất, cũng là lần cuối cùng, hy vọng ông không làm lại loại chuyện này nữa!" "Chẳng lẽ cứ nhìn quốc bảo bị chuột sa mạc phá hoại!" "Tôi thà rằng quốc bảo bị phá hoại, cũng không hy vọng bởi vì một chút sơ suất mà đem cái mạng nhỏ của mình bỏ lại nơi này!" "Một con chuột sa mạc thì có thể thế nào?" "Rất nhiều chuyện ông không hiểu." "Tôi là giáo sư đại học, nhà khảo cổ học!" "Mọt sách!" Vương Bàn Tử vừa thấy Hách Ái Quốc nghi ngờ Lục Vũ, lập tức đi tới, ngang đầu ưỡn ngực: "Tại nơi này, mặc kệ thế nào, ông đều phải nghe Tiểu ca.

Không có ai hiểu rõ hơn cậu ấy!

Đừng coi thường chuột sa mạc, làm không tốt, nó có thể lấy mạng của ông đấy!" "Cậu..." Hách Ái Quốc nào nghĩ tới chính mình lại bị Vương Bàn Tử - một kẻ dốt đặc cán mai như vậy đốp chát, tại chỗ liền muốn nổi đóa!

Lúc này, Shirley Dương đứng ra: "Đừng cãi nhau nữa.

Hách giáo sư, chúng ta trước đó đã nói xong, tại Tinh Tuyệt cổ thành, mọi việc đều nghe Lục tiên sinh.

Có chuyện gì vẫn là chờ ra ngoài rồi hãy nói." Khuyên nhủ hai câu, Shirley Dương ánh mắt chuyển động, hỏi: "Lục tiên sinh, tiếp theo đi như thế nào?" "Lão Hồ, cái nhìn của anh?" "Bên kia có tiếng nước, thuận theo tiếng nước đi hẳn là có thể tìm được Tư Độc Ám Hà, về phần những cái khác, tôi cũng không có ý tưởng gì quá tốt." "Đi thôi."

Lục Vũ gật đầu, biết rõ bên phía tiếng nước chính là suối nguồn.

Thuận theo suối nguồn, có thể tìm được Tư Độc Ám Hà, cùng với Quỷ Động.

Nguy hiểm chân chính cũng chính là từ lúc này bắt đầu...

Tất cả cùng dự đoán của hắn không khác nhau là mấy.

Mọi người thuận lợi tìm được suối nguồn, thuận theo tiếng nước, đi vào Quỷ Động, một mạch đi thẳng đến bờ sông Tư Độc Ám Hà, nhìn thấy cây cầu đá màu đen kia.

Giáo sư Trần vừa nhìn thấy sơn động đối diện cây cầu, cùng với cửa đá ngàn cân (Thiên Cân Áp) bị người ta dùng sợi dây xích sắt to bằng cánh tay treo lên, tâm tình lập tức trở nên trầm trọng rất nhiều: "Từ tình huống cửa đá này mà xem, bên trong hẳn là nơi yên nghỉ của Tinh Tuyệt nữ vương.

Đã có trộm mộ tới qua, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian, mau chóng đi vào..." Nói xong, Giáo sư Trần cất bước đi lên cầu đá.

Ngay tại lúc này.

Shirley Dương sắc mặt chợt biến, kinh hô: "Giáo sư Trần cẩn thận!

Mau lui lại!" "Trời ơi!" "Quỷ a!" "Cứu mạng a!" "Câm miệng!" Nghe mấy người đội khảo cổ hô to gọi nhỏ, Vương Bàn Tử quay đầu mắng một câu, xách dao phay, đi theo Hồ Bát Nhất, Lục Vũ cùng nhau vọt tới!

Chương 99

Lục Vũ trong tay Hắc Kim Cổ Đao vung ra một đường, Hắc Kim Cổ Đao mang theo ánh lửa nhàn nhạt, đem cái quỷ trảo đang muốn bắt lấy cổ chân Giáo sư Trần trực tiếp chém đứt!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trực tiếp kéo Giáo sư Trần lui xuống cầu đá!

"Tiểu ca, đây là Tống tử gì?

Chúng ta còn chưa mở quan tài, sao lại gặp phải Tống tử?" "Nơi này tôi cứ cảm thấy lộ ra một cỗ tà khí?" "Bàn Tử, đừng ồn." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm Tư Độc Ám Hà đang cuộn trào mãnh liệt.

Biểu tình của Lục Vũ cũng đồng dạng ngưng trọng.

Hắn có một loại cảm giác, vừa rồi cái quỷ trảo kia tịnh không thuộc về đại Tống tử tầm thường!

Ngay tại lúc này!

Bên bờ sông đột nhiên duỗi ra một bàn tay, trùng điệp đập lên trên bờ sông!

"Hồ Bát Nhất, cẩn thận!" Shirley Dương chú ý tới, vội vàng nhắc nhở một câu.

Hồ Bát Nhất không nói chuyện, chỉ là nắm chặt đao Tân Đình Hầu trong tay, một đao chém xuống!

Phốc!

Sau một tiếng vang trầm muộn, quỷ trảo ứng thanh mà đứt!

"Lão Hồ, được a!

Có thể a!

Một đao này làm rất xinh đẹp...” “Không tốt!

Mau lui!” Lục Vũ vẫn luôn nhìn bên bờ sông, đột nhiên chú ý tới từ trên bờ sông, xuất hiện thêm mấy con côn trùng nhìn qua rất giống bọ hung cỡ lớn, sắc mặt khẽ biến, vội vàng chào hỏi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lui lại!

“Lão Hồ, Bàn Tử, cẩn thận con trùng kia!

Đó là Thi miết!

Chủ yếu công kích phần cổ và phần bụng cùng các bộ vị yếu ớt!

Sợ lửa, sợ ánh sáng!

Chú ý đừng để nó cắn phải!” Theo thanh âm của Lục Vũ, Thi miết bò lên bờ càng ngày càng nhiều!

Hơn nữa... lại có ba cỗ xác chết trôi (phù thi), từ trong Tư Độc Ám Hà chậm rãi bò ra ngoài!

Phù thi bị ngâm đến trắng bệch, biểu tình trên mặt cực kỳ dữ tợn, từng bước từng bước chậm rãi từ trong nước sông đi ra.

Một màn này khiến người ta tê cả da đầu, toàn thân run rẩy!

Cô bé Diệp Diệc Tâm hoa dung thất sắc, sau một tiếng thét chói tai, phi thường dứt khoát ngất đi...

“Tôi trước, Lão Hồ anh đạo thứ hai, Bàn Tử đạo thứ ba.

Ngàn vạn lần cẩn thận!” Lục Vũ nói một câu, một bước bước ra, Hắc Kim Cổ Đao trong tay buông xuống, nhẹ nhàng vạch phá đầu ngón tay.

Hắn tịnh không định cùng ba cỗ phù thi nhìn qua bị Thi miết khống chế này cứng đối cứng!

Thân mang Kỳ Lân Bảo Huyết của Tiểu ca Trương Khởi Linh, lúc này không dùng thì đợi đến khi nào?

"Hô..." Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tiên Thiên Công trong cơ thể Lục Vũ tự nhiên vận chuyển, đem tinh khí thần đề lên tới cực hạn, bước chân vừa xê dịch đã đến trước mặt một cỗ phù thi.

Một giây sau, Lục Vũ một chỉ điểm vào mi tâm phù thi.

Thân thể phù thi đột nhiên bắt đầu run rẩy, lẩy bẩy phát run.

Ngay sau đó!

Phù thi giống như bị điện giật, co giật mấy cái, lập tức ngã trên mặt đất.

Vô số Thi miết màu đen từ thất khiếu: miệng, mũi, tai, mắt của nó bò ra!

Thi miết màu đen rậm rạp chằng chịt, giống như ruồi không đầu, chạy loạn khắp nơi!

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất mỗi người cầm một cây đuốc, không ngừng huy động, đem những con Thi miết chạy loạn kia vội vàng ngăn lại!

Động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, sau một cỗ phù thi, y dạng họa hồ lô, tại mi tâm hai cỗ phù thi còn lại phân biệt điểm một cái!

Ba cỗ phù thi toàn bộ ngã trên mặt đất, không ngừng co giật.

Lúc này, Lục Vũ cũng thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, dùng đuốc xua đuổi Thi miết.

Chương 100

"Cứ thế này không được!

Lão Hồ, Bàn Tử, lùa chúng nó xuống sông!" Nếu như chỉ là mấy con Thi miết, ba người mỗi người một cước cũng liền giải quyết vấn đề.

Quan trọng là...

Thi miết quá nhiều.

Trong cơ thể ba cỗ phù thi, Thi miết đâu chỉ mấy ngàn!

Dưới sự uy hiếp của Kỳ Lân huyết của Lục Vũ, Thi miết tựa như ruồi không đầu, muốn đào tẩu lại không biết trốn hướng nào!

Chỉ là chạy loạn tứ phía!

Vạn hạnh, Lục Vũ rốt cục nhớ tới.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, Tiểu ca Trương Khởi Linh là nhân lúc Thi miết khống chế phù thi chưa lên bờ, đem Kỳ Lân huyết nhỏ vào nước sông, dọa lui Thi miết!

"Tiểu ca, không được, quá nhiều a!" Vương Bàn Tử vẫn luôn dùng đuốc xua đuổi Thi miết, nhưng hắn phải bảo vệ đội khảo cổ đang ngẩn người ở phía sau, căn bản không có biện pháp.

Hồ Bát Nhất quay đầu, quát: "Các người còn muốn đứng ngây ra đó tới khi nào, cầm đuốc tới giúp một tay!" "A?" "A!" "A!" Giáo sư Trần, Shirley Dương, Hách Ái Quốc bọn người rốt cục phản ứng lại.

Lưu lại Sở Kiện chăm sóc cô bé Diệp Diệc Tâm bị ngất, những người còn lại đều giơ đuốc, đứng thành một hàng!

"Lục đại ca, anh nói Thi miết là cái gì, sinh vật ngoài hành tinh

sao?" "Tôi thấy nó có tướng mạo giống bọ hung, hẳn là không có nguy hiểm như anh nói chứ?" Tát Đế Bằng vừa huy vũ cây đuốc, vừa có chút hiếu kỳ hỏi một câu.

Một bên, Hách Ái Quốc bản mặt nghiêm túc thuyết giáo: "Tát Đế Bằng, không nên suốt ngày đều nghĩ đến cái gì sinh vật ngoài hành tinh!

Sinh vật trên Trái Đất cậu còn chưa nghiên cứu minh bạch, nghĩ đông nghĩ tây, nghĩ loạn cái gì?

Bất quá, cậu nói con trùng này hẳn là không có nguy hiểm, tôi vẫn là tương đối tán đồng.

Tôi cảm thấy, loại trùng này khả năng là một loại thực thi trùng biến chủng của sa mạc, cũng chính là tục xưng bọ cánh cứng ăn xác thối, tịnh không phải cái gì Thi miết!" Nói chuyện, Hách Ái Quốc vừa đưa tay, lại từ trên mặt đất cầm lên một con Thi miết, nghiêm túc giải thích nói: "Từ hình thái này của nó mà xem, là phù hợp với hình thái côn trùng bộ Cánh Cứng, họ Bọ Ăn Xác..." Lục Vũ vô tình liếc qua, nhìn thấy động tác của Hách Ái Quốc, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại, lớn tiếng quát: "Hách Ái Quốc, mau ném đi!" Tuy nhiên... ngay trong nháy mắt Lục Vũ nói chuyện, Hách Ái Quốc phát ra một tiếng thảm thiết tê tâm liệt phế!

"A!" "A!" "A!" Tiếng kêu thảm thiết của Hách Ái Quốc tê tâm liệt phế!

Con Thi miết kia lại từ lòng bàn tay của ông ta, thoáng cái chui vào!

Loại đau đớn này, khó có thể hình dung!

Từ việc Hách Ái Quốc ngã trên mặt đất, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn mà xem, ông ta hiện tại cực độ thống khổ!

“Tào!” Trái tim Vương Bàn Tử hung hăng nhảy một cái, chỉ cảm thấy tê cả da đầu!

Một màn này, quá dọa người!

Hồ Bát Nhất quát: “Tiểu ca, cậu cứu người, tôi thủ!” Lúc Hồ Bát Nhất còn chưa mở miệng, Lục Vũ cũng đã lui lại.

Nhân mạng quan thiên, mặc kệ thế nào, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Hách Ái Quốc mặc kệ!

Lúc tiến vào sa mạc, Lục Vũ đã nói với chính mình, mang vào mấy người, hắn liền muốn mang ra ngoài mấy người!

Bước chân vừa xê dịch, Lục Vũ đã vọt tới bên cạnh Hách Ái Quốc.

Vừa cúi đầu liền có thể nhìn thấy trên cẳng tay trái của Hách Ái Quốc, làn da không ngừng nhúc nhích.

Hắn là Thi miết đang ở trong cánh tay ông ta, muốn cắn ra một đường thông đạo!

“A!” Hách Ái Quốc vẫn như cũ đang không ngừng phát ra tiếng kêu thảm, biểu tình cả người trong cực độ thống khổ, phi thường dữ tợn!

Làm sao bây giờ!

Lục Vũ lông mày nhíu chặt, tâm niệm cấp chuyển!

Hiện tại... hết cách rồi!

Chỉ có thể học theo Tiểu ca Trương Khởi Linh lúc trước cứu Phan Tử làm sự tình!

Lục Vũ cắn răng một cái, trầm giọng nói: “Nhịn!” Một câu nói xong, Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt ra khỏi vỏ.

Không do dự, không ấp ủ, mũi đao Lục Vũ xoay chuyển, một tay nắm lấy cánh tay Hách Ái Quốc, mũi đao trực tiếp rơi xuống, ngạnh sinh sinh vạch phá làn da!

"A!" Dưới sự thống khổ song trọng, Hách Ái Quốc lần nữa phát ra một tiếng kêu thảm!

Ngay sau đó, khi "Hoàng Kim Chỉ" của Lục Vũ thuận theo vết thương thò vào cánh tay của ông ta, loại đau đớn phảng phất đến từ linh hồn khiến Hách Ái Quốc rốt cuộc nhịn không được, sau một tiếng kêu thảm, lật ra cái xem thường, ngất đi...

Lục Vũ thần sắc như thường, động tác trên tay không ngừng, tại vết thương móc mấy cái, lập tức kẹp lấy con Thi miết, đem Thi miết từ trong cẳng tay Hách Ái Quốc kéo ra ngoài.

Chương 101

Nhìn thoáng qua, xác nhận không phải loại Thi Miết Vương đáng sợ kia xong, Lục Vũ thoáng thở dài một hơi, đem Thi miết dùng sức ném ra ngoài.

"Shirley Dương, qua đây chăm sóc Hách Ái Quốc!" Lục Vũ xác định Hách Ái Quốc chỉ là bị Thi miết bình thường cắn, tạm thời không có nguy hiểm tính mạng xong, trực tiếp cầm Hắc Kim Cổ Đao, tại trong lòng bàn tay mình dùng sức rạch mấy đao!

Chuyện của Hách Ái Quốc làm hắn nổi giận!

Đã mấy giọt máu không dùng được, vậy ta làm một cái huyết chưởng!

Cũng không tin, bảo huyết của "Lão Muộn" Trương Khởi Linh không trị được đám Thi miết bình thường này!

Bàn tay Lục Vũ máu tươi đầm đìa, không ngừng có giọt máu từ lòng bàn tay hắn nhỏ xuống.

Hồ Bát Nhất chú ý tới sự dị thường của Lục Vũ, giật nảy mình, thốt ra: "Tiểu ca, cậu sao thế?" "Không có việc gì!" Lục Vũ sắc mặt xanh mét, giơ bàn tay máu của mình, không ngừng khom người huy động, vẩy ra bảo huyết của mình!

Lần này, sự tình rốt cục nổi lên biến hóa!

Những con Thi miết hoành trùng trực chàng kia rốt cục ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, bắt đầu điên cuồng lui lại.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất hai mắt tỏa sáng!

Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi: "Tiểu ca, máu có thể bức lui đám Thi miết này?

Vậy chúng tôi cũng phóng máu!" "Máu của các anh vô dụng!" Lục Vũ động tác trên tay không ngừng, nhắc nhở: "Các anh dùng đuốc xua đuổi, nhanh lên lùa bọn chúng về hết trong sông!

Nếu không thì cứ mãi thế này không xong đâu, mất mạng đấy!" "Được!" Hồ Bát Nhất đáp ứng một tiếng, quát: "Giáo sư Trần, Tát Đế Bằng, đừng ngẩn ra đó, mau tới giúp một tay!" Mấy người dùng đuốc không ngừng xua đuổi, Lục Vũ không ngừng huy động huyết thủ của mình.

Đám Thi miết kia rốt cục điểm điểm thối lui, chậm rãi lui về trong nước sông.

Lục Vũ đi đến bờ sông, ngón tay quệt vào lòng bàn tay, vài giọt máu tươi từ lòng bàn tay hắn trực tiếp rơi vào trong nước sông.

Lập tức!

Những con Thi miết kia điên cuồng triều bốn phương tám hướng thối lui, trong chốc lát biến mất vô tung vô ảnh...

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bọn người lại hợp lực đem mấy con Thi miết lọt lưới toàn bộ đốt thành than đen, giẫm thành hồ dán, lúc này mới rốt cục thoáng thở dài một hơi.

"Mả mẹ nó!

Ai có thể nghĩ tới, cái con trùng nhỏ chút xíu này, lại là Thi miết!

May mắn Tiểu ca cậu phản ứng nhanh, nếu không thì Bàn gia ta hôm nay liền giao đãi tại nơi này rồi." "Đừng nói nhảm, còn chưa phải lúc nghỉ ngơi.

Lão Hồ, anh và Bàn Tử cẩn thận cảnh giới, tôi đi xem Hách Ái Quốc." Lục Vũ đi mấy bước qua, Hách Ái Quốc còn chưa có tỉnh lại.

Lông mày Shirley Dương nhíu chặt vào nhau, cực kỳ xoắn xuýt.

“Tôi chỉ có thể cầm máu, vết thương lớn như vậy có thể bị nhiễm trùng hay không, tôi không biết.

Chúng ta vẫn là phải nghĩ biện pháp tranh thủ thời gian rời đi, nếu không thì...” “Hiện tại ra không được.” Lục Vũ không có nói nhảm dư thừa.

Chuyện Tinh Tuyệt cổ thành, hắn hiểu rõ hơn tất cả mọi người ở đây.

Cho nên trước khi tiến vào cổ thành cũng như sau khi tiến vào cổ thành, hắn mới có thể năm lần bảy lượt nhắc nhở bọn họ, không được hành động thiếu suy nghĩ!

Dù sao, tại nơi này, hơi không cẩn thận liền có khả năng mất mạng!

Thế nhưng cái ông Hách Ái Quốc này...

Lục Vũ cũng không biết nên nói ông ta thế nào cho phải!

Thật sự là một tên mọt sách!

“Dương tiểu thư, phiền cô cạy miệng ông ấy ra.” Nói một câu, Lục Vũ mở ba lô của mình ra, từ bên trong lấy ra một đoạn rễ con “Thiên Niên Nhân Sâm”, lại ngắt xuống một đoạn nhỏ dài bằng móng tay út, bỏ vào trong miệng Hách Ái Quốc.

Loại đại bổ chi vật này, đủ để đền bù khí huyết hắn vừa mới tổn thất.

Tiếp theo, Lục Vũ lại lấy ra Hoàng Phủ Mật Thần Châm, tại huyệt Dịch Môn của Hách Ái Quốc châm xuống.

“Hắn là không có vấn đề gì quá lớn.” “Cậu cho ông ấy ăn cái gì?” “Thiên Niên Nhân Sâm.” Đơn giản bốn chữ, làm cho đám Shirley Dương, Giáo sư Trần toàn bộ trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Lục

Vũ.

Nếu là trước kia, Lục Vũ nói một câu "Thiên Niên Nhân Sâm", bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Thế nhưng hiện tại... bọn họ lại cảm thấy, thứ Lục Vũ vừa rồi cho Hách Ái Quốc ăn, thực sự là "Thiên Niên Nhân Sâm" trong truyền thuyết.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian, lập tức qua sông.

Sở Kiện, cậu cõng Hách Ái Quốc.

Shirley Dương, cô dìu Tiểu Diệp Tử, đi mau!" Làm xong chuyện này, Lục Vũ trực tiếp mở miệng an bài.

Chương 102

Hắn rất rõ ràng, muốn rời đi, nhất định phải vào mộ huyệt.

Ngây ngốc ở nơi này hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Hơn nữa, vạn nhất bên trong Tư Độc Ám Hà có Thi Miết Vương, e rằng trong số bọn họ sẽ có người phải bỏ mạng tại đây...

"Hay là, để bọn Sở Kiện ở lại chăm sóc Hách Ái Quốc đi." Giáo sư Trần do dự một chút, trưng cầu ý kiến Lục Vũ: "Ái Quốc đã bị thương rồi, Tiểu Diệp Tử lại nhát gan, cậu nói bên trong càng nguy hiểm, tôi sợ Tiểu Diệp Tử..." "Để bọn họ đơn độc lưu lại nơi này càng nguy hiểm." Lục Vũ mặt không biểu tình, bình tĩnh nói: "Hơn nữa, chỉ cần nghe tôi, có thể ở mức độ rất lớn tránh được nguy hiểm." Một câu nói này, Lục Vũ nói cực kỳ tự tin.

Giáo sư Trần nghe, mặt già không khỏi đỏ lên.

Lúc này, Diệp Diệc Tâm, Hách Ái Quốc lần lượt tỉnh lại.

Nghe ý nghĩ của Giáo sư Trần, Diệp Diệc Tâm cắn răng: "Em muốn đi, em không ở lại nơi này, thân thể em không có vấn đề, em... em... gan của em sẽ luyện cho to ra!" Hách Ái Quốc thì là vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Vũ, hầu kết động động, rốt cục thở dài một hơi: "Lục tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không nên nghi ngờ cậu." "Không có việc gì." Lục Vũ không nói thêm nhiều, trực tiếp khoát tay áo: "Đừng lãng phí thời gian, lập tức qua cầu vào mộ." Lần này, mọi người cũng không có ý kiến, nhao nhao đáp ứng, cẩn thận từng li từng tí đi theo sau lưng Lục Vũ, xuyên qua cái cửa đá ngàn cân kia.

Lục Vũ nhìn con đường dốc hẹp dài sau cửa đá, trong lòng thoáng thở dài một hơi.

Con dốc này nhìn qua cùng trong sách miêu tả tịnh không có khác biệt quá lớn.

Bất quá, xuất phát từ cẩn thận, hắn vẫn ném ra mấy cây pháo sáng, chiếu sáng cả thông đạo.

Có thể nhìn thấy, bên trong thông đạo nghiêng sạch sẽ chỉnh tề, tịnh không có vết tích gì, càng không có thi cốt, thi hài.

Nghĩ đến, hẳn là không có cơ quan gì.

"Tiểu ca, cậu có phát hiện hay không, ở trong này một chút vết tích chuột cũng không có, có thể là lại có thứ gì nguy hiểm khiến đám chuột sa mạc kia không dám đi vào hay không?" Hồ Bát Nhất dò xét một vòng, biểu tình có chút ngưng trọng.

Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Mộ huyệt nữ vương, nguy hiểm trùng trùng.

Nghĩ đến, hẳn là có thứ gì thủ hộ bà ta." Vương Bàn Tử nghĩ đến cái gì, vô thức nói: "Sẽ không phải là Thất Sát chứ?" Lục Vũ lắc đầu: "Hẳn là không phải, nhưng mặc kệ nói thế nào, cẩn thận vẫn hơn." Hắn biết, bên trong mộ huyệt chính là Thi Hương Ma Dụ!

Sau đó, Tát Đế Bằng, Sở Kiện đều có khả năng sẽ mệnh tang tại đây...

Nghĩ tới đây, Lục Vũ quay đầu nhìn thoáng qua Tát Đế Bằng và Sở Kiện, trầm giọng nói: "Ủy khuất các người một chút, một lát nữa chúng ta xuống thông đạo, hãy trói tay lại, tôi không hy vọng các người ở trong mộ huyệt đụng phải thứ gì không nên đụng." "A?" "Cái này..." "Được!" Chỉ là ngắn ngủi do dự một chút, hai người nghĩ tới chuyện của Hách Ái Quốc trước đó, vẫn là gật đầu đáp ứng.

"Tốt, vậy uống một ly rượu tráng hành, chúng ta liền đi kiến thức một chút Tinh Tuyệt nữ vương!" Lục Vũ từ trong ba lô lại lấy ra bầu

rượu Thanh Hoa Dứu Băng Mai Khu Tà, để tất cả mọi người đều uống mấy ngụm.

Mặc dù chưa chắc có thể ngăn cản Thi Hương Ma Dụ, nhưng nếm thử một chút cũng không phải chuyện xấu... "Xuất phát." Sau khi chuẩn bị đơn giản, Lục Vũ dẫn đội khảo cổ tiếp tục lên đường.

Lần này, đích đến của bọn họ chính là mộ huyệt của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đó là một nơi thần kỳ, nơi nguy hiểm và cơ duyên cùng tồn tại!

Không biết Côn Luân Thần Mộc trông như thế nào?

Thi Hương Ma Dụ sẽ ra sao?

Lục Vũ đi đầu dẫn đường, trong lòng thầm nghĩ ngợi, những người khác chậm rãi theo sau lưng hắn.

Vừa đi, mọi người vừa quan sát bốn phía thông đạo, chậc lưỡi lấy làm kỳ lạ. "Thực sự rất khó tưởng tượng, mấy ngàn năm trước lại có sự thần kỳ như thế này..." "Đúng vậy!

Vách đá này nhẵn bóng như vậy, thực sự khiến người ta phải thán phục." "Tiểu ca nhi, bà Nữ vương này giàu nứt đố đổ vách, trong mộ của bả chắc chắn có rất nhiều bảo bối bồi táng nhỉ?" "Hả?" "Bức tường này có bích họa!" "Sở Kiện, cậu chiếu sáng giúp tôi một chút, tôi nhìn không rõ lắm." "Giáo sư Trần, ông xem chỗ này hình như cũng có bích họa." "Đừng chạm vào, đừng sờ, đừng nhìn!" Lục Vũ nghe thấy mọi người nói chuyện, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, vội vàng quát lên.

Không đúng!

Nơi này rất không đúng!

Trước đó hắn đã đặc biệt dùng pháo sáng lạnh chiếu qua một lần,

thông đạo này bốn phía nhẵn thín, căn bản không hề có bích họa.

Sao bây giờ lại có bích họa?

Hơn nữa, trong sách "Ma Thổi Đèn", đám người Hồ Bát Nhất đi rất nhanh đã đến cuối dốc, tiến vào mộ huyệt, nhìn thấy Thi Hương Ma Dụ, nhìn thấy quan quách Côn Luân Mộc của Tinh Tuyệt Nữ Vương...

Khoan đã!

Chẳng lẽ nói...

đã bị ảnh hưởng bởi Thi Hương Ma Dụ! "Lục đại ca, đừng!" Đúng lúc này, Lục Vũ bỗng nhiên nghe thấy Diệp Diệc Tâm kinh hô một tiếng.

Vừa quay đầu lại, liền thấy cô bé Diệp Diệc Tâm kinh hoảng thất thố, hai tay dùng sức phẩy loạn xạ trong không trung!

Phía sau cô, Tát Đế Bằng và Sở Kiện bị trói hai tay cũng hét lên kinh hãi, gào to: "Lục Vũ!

Chương 103

Anh muốn làm gì!", "Giết người là phạm pháp!", "Giáo sư Hách, thầy chạy mau!

Lục Vũ muốn giết thầy!" Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, tình huống trong mật đạo dốc đứng chuyển biến xấu đi trông thấy!

Mấy người đội khảo cổ đều coi Lục Vũ như kẻ thù.

Shirley Dương ngây ngốc đứng tại chỗ, si mê nhìn về phía trước, trong miệng khẽ lẩm bẩm: "Ba, cuối cùng con cũng gặp lại ba!

Hu hu hu..." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tạm thời chưa bị ảnh hưởng, vẻ mặt cảnh giác ghé vào bên cạnh Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, có chuyện gì vậy?

Sao tôi cảm giác bọn họ đều điên rồi?", "Không phải lại trúng cái loại Túy Tâm Mạn Đà La gì đó chứ?" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, đôi mắt sắc như điện liên tục quét nhìn bốn phía, miệng nói: "Hai người các anh, có ngửi thấy mùi gì không?" "Không có." "Đù má!

Đứa nào tay thối thế, đang yên đang lành vỗ ông đây làm gì?

Không biết người dọa người chết khiếp à!" Vương Bàn Tử bỗng nhiên gào to một tiếng.

Quay đầu lại, Vương Bàn Tử càng nhảy dựng lên ba thước, miệng hét lớn: "Đù má!

Đại tống tử!" Ngay sau đó, súng trong tay gã trực tiếp nhắm chuẩn!

Lục Vũ đứng một bên nhìn thấy, vị trí họng súng của Vương Bàn Tử đang nhắm thẳng vào Shirley Dương đang ngây dại.

Hắn không chút suy nghĩ, trực tiếp tung một cước đá vào người Vương Bàn Tử, khiến gã đập mạnh vào tường! "Tiểu ca nhi!" "Đừng động, bất kể nhìn thấy cái gì cũng đừng coi là thật!" Lục Vũ trong lòng biết rõ, bọn họ nhất định là đã gặp phải Thi Hương Ma Dụ!

Nhưng nó ở đâu?

Cái thứ Thi Hương Ma Dụ chết tiệt kia sao lại trở nên lợi hại như vậy!

Khoan đã!

Không đúng!

Chợt Lục Vũ phát hiện ra một điểm bất thường, vô luận là giáo sư Trần, Shirley Dương hay những người khác, trên ống quần tất cả mọi người đều có nếp nhăn giống nhau!

Chẳng lẽ nói...

Lục Vũ quay đầu liếc nhìn ống quần Vương Bàn Tử.

Quần chân trái có nếp nhăn vô cùng quy tắc, chân phải lại không có biến hóa gì.

Lục Vũ nghĩ tới điều gì đó, liền rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, rạch đầu ngón tay, bước hai bước đến bên cạnh Vương Bàn Tử, nhẹ nhàng nặn ra một giọt máu tươi!

Khoảnh khắc tiếp theo, dị biến xảy ra!

Mắt thường có thể thấy được, chân trái của Vương Bàn Tử bị một sợi tơ ngũ sắc sặc sỡ quấn quanh!

Hơn nữa sợi tơ còn đang chậm rãi di chuyển lên trên! "Vãi chưởng!" Hồ Bát Nhất nhìn thấy cũng nhịn không được chửi thề một câu.

Tầm mắt Lục Vũ nương theo sợi tơ, rất nhanh chém mạnh một

nhát bên chân Vương Bàn Tử!

Sợi tơ kia như có sinh mệnh, đầu sợi dưới đất không ngừng vặn vẹo!

Mà sợi tơ trên chân Vương Bàn Tử thì trong nháy mắt biến thành tro đen, tan biến vô tung. "Tiểu ca nhi, cậu làm gì thế?" Vương Bàn Tử tỉnh táo lại, bị ánh mắt của Lục Vũ làm cho giật mình. "Cắn đầu lưỡi, bớt nói nhảm, nhìn thấy tuyến màu thì chém!

Lão Hồ, động thủ!" Vừa nói, động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, múa may Hắc Kim Cổ Đao chém đứt sợi tuyến màu bên người Shirley Dương.

Ngay sau đó, Shirley Dương cũng tỉnh táo lại, vội vàng cắn mạnh đầu lưỡi một cái cho tỉnh táo hơn.

Cô cũng rút dao găm bên hông, đang định giúp Lục Vũ bọn họ một tay thì sắc mặt chợt biến, lao mạnh về phía Diệp Diệc Tâm, miệng hét lên tê tâm liệt phế: "Tiểu Diệp Tử!" Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy thân ảnh Diệp Diệc Tâm xuất hiện bên cạnh một cái hố to.

Từ góc độ của hắn nhìn sang, bên dưới tối đen như mực, sâu không thấy đáy!

Diệp Diệc Tâm đứng ngay mép hố, một chân bước hụt, mắt thấy sắp... "Đừng!" Shirley Dương còn chưa kịp chạy đến nơi, Diệp Diệc Tâm đã bước hụt chân, cả người lập tức bị cái hố to nuốt chửng...

Tim Lục Vũ đập mạnh một cái, bước chân nhoáng lên lao đến mép hố.

Cúi đầu xuống nhìn, trong lòng hắn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Những sợi tơ vô hình vô ảnh kia đang đỡ lấy Diệp Diệc Tâm giữa không trung, khiến cô bé không đến mức rơi thẳng xuống đất.

Lục Vũ dùng đèn pin soi kỹ, có thể thấy trên vách đá đóng không ít chân đèn bằng đồng xanh, đều chế tác thành hình "đăng nô".

Chương 104

Cách đó không xa, vàng bạc, trân châu bảo thạch, mã não ngọc tủy vô số kể, chất đống cùng một chỗ, cực kỳ hùng vĩ...

Cảnh tượng này trông y hệt như nơi an nghỉ của Tinh Tuyệt Nữ Vương được miêu tả trong sách "Ma Thổi Đèn"... "Tiểu Diệp Tử!", "Tiểu Diệp Tử!" Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng ghé lại.

Nhìn thấy mọi chuyện trước mắt, tất cả đều kinh hô một tiếng! "Đừng động!" Vương Bàn Tử định nhảy xuống, Lục Vũ vội vàng đưa tay kéo lại, trầm giọng nói: "Nơi này không đúng, không thể khinh cử vọng động!" "Tiểu ca nhi, chuyện này quá tà môn, nếu không cứu người, tôi sợ sẽ..." "Bàn Tử, đừng ồn!" Hồ Bát Nhất biết rất rõ lúc này bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào cũng có thể gây ra hậu quả không thể lường trước, vội vàng quát Vương Bàn Tử.

Khoảnh khắc tiếp theo... tình huống quả nhiên xuất hiện biến hóa khó hình dung!

Những sợi tơ ngũ sắc vốn còn quấn quanh người giáo sư Trần, Hách Ái Quốc, Sở Kiện... liền rút đi nhanh như chớp.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, những sợi tơ kia đều ùa vào cái hố to, tụ tập bên người Diệp Diệc Tâm.

Diệp Diệc Tâm lơ lửng giữa không trung, dưới ánh đèn pin, cô bé được bao trùm trong những sợi tơ ngũ sắc rực rỡ, trông như nữ thần! "Đây là...

Sao vậy?

Tiểu Diệp Tử đâu?

Trời ơi!

Lục tiên sinh, cái này..." "Không kịp giải thích đâu." Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, gấp gáp nói: "Độ cao khoảng ba mươi mét, Lão Hồ chuẩn bị dây thừng, tôi xuống trước, các anh theo sau!" Tình huống này hoàn toàn khác với miêu tả trong sách "Ma Thổi Đèn"!

Nhưng hắn không do dự.

Đợi Hồ Bát Nhất dùng móng vuốt phi hổ cố định xong, Lục Vũ nắm lấy dây thừng, nhảy xuống.

Theo động tác của hắn, những sợi tơ ngũ sắc kia phảng phất như cảm ứng được điều gì, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, nhanh chóng rút lui, khiến Lục Vũ căn bản không đuổi kịp Diệp Diệc Tâm!

Lát sau, hai chân Lục Vũ chạm đất, ánh mắt khóa chặt Diệp Diệc Tâm đang giảm tốc độ lại.

Nhìn từ xa, Diệp Diệc Tâm thần sắc bình tĩnh, khí sắc như thường, nhắm mắt lại, trông như đang ngủ. "Tiểu ca nhi, sao rồi?", "Tiểu ca nhi?", "Lục tiên sinh?" "Xuống đây đi." Lục Vũ mắt không chớp nhìn chằm chằm Diệp Diệc Tâm, tâm niệm chuyển động thật nhanh, không ngừng suy tư về tình huống trước mắt.

Từ tình trạng sợi tơ ngũ sắc vừa rồi, e rằng đây không phải là Thi Hương Ma Dụ.

Mà là một thứ còn đáng sợ hơn cả Thi Hương Ma Dụ.

Nhưng mà... trong Tinh Tuyệt Cổ Thành còn có cái gì đáng sợ hơn Thi Hương Ma Dụ?

Chẳng lẽ nói...

Lục Vũ trong lòng lộp bộp một tiếng, nghĩ tới một khả năng.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, giáo

sư Trần lần lượt theo dây thừng leo xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều không nhịn được trợn to hai mắt. "Lão Hồ, đèn pha." Lục Vũ nhìn chằm chằm thân ảnh Diệp Diệc Tâm, biết rõ mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương hung hiểm khó lường, dù thế nào cũng không thể thử giải quyết vấn đề trong bóng tối.

Chỉ chốc lát, Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị xong đèn pha.

Ánh sáng trắng chói lòa chiếu sáng cả không gian.

Mộ huyệt khổng lồ đường kính gần ngàn mét lần đầu tiên vén lên bức màn bí ẩn, hiện ra hoàn chỉnh trước mặt mọi người. "Trời ơi!", "Đó là cái gì!", "Vãi chưởng!", "Trời ạ!" Ánh sáng đèn pha dường như kích thích đến những sợi tơ ngũ sắc đang quấn quanh Diệp Diệc Tâm giữa không trung.

Những sợi tơ đó kéo Diệp Diệc Tâm nhanh chóng lùi về phía xa...

Rất nhanh lại dừng lại.

Diệp Diệc Tâm cứ thế lơ lửng trên không, như tiên nữ được bao phủ trong ráng chiều ngũ sắc.

Dưới chân cô bé là một đoạn gỗ khổng lồ, đường kính hơn hai mét, giống như một đoạn thân cây cổ thụ bị cắt ngang.

Trên thân cây cành lá vẫn còn, thậm chí còn có không ít lá xanh, trong đám lá xanh nở vô số đóa hoa nhỏ yêu diễm.

Những sợi tơ kia chính là sinh ra từ nhụy của những bông hoa nhỏ đó!

Chương 105

"Đây là...

Côn Luân Thần Mộc!" Hồ Bát Nhất trợn to mắt, không dám tin nói: "Truyền thuyết nói Côn Luân Thần Mộc dù chỉ có một đoạn, rời khỏi đất, nước và ánh mặt trời vẫn sẽ không khô héo.

Tuy không sinh trưởng nữa nhưng vẫn luôn giữ nguyên mạo.

Nếu đặt thi thể trong Côn Luân Thần Mộc có thể vạn năm không rữa.

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương không hề biến mất như trên bích họa vẽ, mà là...

đang ở trong Côn Luân Thần Mộc!" Lúc này, Lục Vũ lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói ra mấy chữ: "Không phải." Sắc mặt Lục Vũ vô cùng khó coi.

Hắn chưa từng nghĩ sẽ gặp phải thứ thần kỳ này ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cho dù hắn đã có đủ sự chuẩn bị tư tưởng.

Nhưng gợi ý trong hệ thống vẫn khiến hắn không rét mà run! **[Tên vật phẩm: Quỷ Động Ma Mộc]** **[Đẳng cấp vật phẩm: Nhất phẩm tiên thảo]** **[Năng lực vật phẩm: Câu thông Hư Số Không Gian]** **[Mô tả vật phẩm: Quỷ Động Ma Mộc, lấy Côn Luân Thần Mộc làm căn cơ, cấy ghép Thi Hương Ma Dụ.

Lấy tinh huyết Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tịnh Kiến A Hàm nuôi dưỡng, qua bí pháp của tộc Quỷ Động, có thể khiến Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ dung hợp làm một, thành tựu Quỷ Động Ma Mộc...]** Lục Vũ nhìn gợi ý của hệ thống, nhìn cô bé Diệp Diệc

Tâm giữa không trung, trầm giọng giải thích: "Đó là Quỷ Động Ma Mộc, không phải Côn Luân Thần Mộc." "Tôi từng đọc qua một cuốn cổ tịch, có giới thiệu về một loại bí pháp của tộc Quỷ Động, có thể khiến Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ hợp nhất..." "Cái gì!

Còn có chuyện này sao?" Giáo sư Trần bác học, từng nghe nói đến cái tên Thi Hương Ma Dụ, theo bản năng kinh hô một tiếng. "Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ đều có thể khiến thi thể vạn năm không rữa.

Nhưng khi chúng hợp nhất như thế này, không chỉ khiến thi thể bất hủ, mà còn có thể khiến thần hồn bất diệt." Hách Ái Quốc nhìn quan quách Nữ vương phía xa, cau mày nói: "Lục tiên sinh, cách nói này vị chi là giống truyền thuyết thượng cổ quá rồi." "Đúng, tôi cũng tưởng là truyền thuyết thượng cổ, không đáng tin." Lục Vũ nhíu chặt mày, tiếp tục giải thích: "Nhưng từ xưa đến nay vẫn luôn có thuyết pháp về quỷ hồn, chưa chắc là thật nhưng cũng chưa chắc là giả.

Tôi chỉ có thể nói cho mọi người biết, chúng ta từng xem một đoạn bích họa, trên đó ghi chép việc Tinh Tuyệt Nữ Vương bị Cô Mặc Vương tử và tám người khác bao vây, sau đó mười người đồng thời biến mất không thấy.

Khi đó tôi vẫn luôn không hiểu ý nghĩa là gì.

Giờ tôi có thể xác định, Hư Số Không Gian rất có khả năng tồn tại chân thực.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ở trong Hư Số Không Gian.

Quỷ Động Ma Mộc khống chế Tiểu Diệp Tử chính là muốn hấp thụ năng lượng trên người cô ấy, câu thông Hư Số Không Gian, triệu hồi Tinh Tuyệt Nữ Vương..." "Cái này... cái này... cái này..." Hách Ái Quốc trợn mắt, chỉ cảm thấy khó tin. "Ái Quốc, đừng ngắt lời Lục tiên sinh, chuyện bích họa cậu ấy nói là thật, trước đó chúng ta ở trong

mộ Cô Mặc Vương tử đã tận mắt nhìn thấy." "Cái này..." Hách Ái Quốc càng thêm không dám tin!

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử thì vẻ mặt lo lắng, thúc giục: "Tiểu ca nhi, thế đừng ngẩn ra đó nữa, mau cứu Tiểu Diệp Tử đi!

Không thể để em nó bị cái cây ma quỷ mạc danh kỳ diệu kia hút được!

Hay là để tôi dùng dao chém nó!" "Tiểu Diệp Tử tạm thời không gặp nguy hiểm." Lục Vũ biểu tình vẫn ngưng trọng như cũ, tiếp tục nói: "Quỷ Động Ma Mộc muốn câu thông Hư Số Không Gian, nhất định phải hấp thu sinh mệnh của chín người có Thuần Âm Chi Thể cùng lúc.

Hiện tại chỉ có một mình Tiểu Diệp Tử, cô ấy tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm." Hồ Bát Nhất trong lòng khẽ động, thử hỏi: "Tiểu ca nhi, ý cậu là trước đó chúng ta bị những sợi tơ kia quấn quanh chính là do Quỷ Động Ma Mộc đang phân biệt xem ai là Thuần Âm Chi Thể?" "Đúng." "Thuần Âm Chi Thể là gì?" Không cần Lục Vũ mở miệng, Hồ Bát Nhất giải thích: "Sinh thần bát tự của mỗi người, niên can và niên chi tạo thành niên trụ, nguyệt can và nguyệt chi tạo thành nguyệt trụ, nhật can và nhật chi tạo thành nhật trụ, thời can và thời chi tạo thành thời trụ, tổng cộng bốn trụ.

Bốn can bốn chi cộng lại là tám chữ, chính là Tứ Trụ Bát Tự.

Bát tự số chẵn là Âm, số lẻ là Dương.

Thuần Âm Chi Thể chính là bát tự thuần âm, hay còn gọi là mệnh cách Tứ Trụ Thuần Âm.

Loại người này thông thường thể chất thiên hàn, tay chân không ấm, con gái thì lãnh đạm, con trai thì âm nhu.

Nếu muốn hóa giải, phải dùng hồng ngọc..." Nói đến đây, mắt Hồ

Bát Nhất bỗng sáng lên, gấp gáp nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta có thể dùng hồng ngọc thay đổi mệnh cách của Tiểu Diệp Tử, là có thể cứu cô ấy rồi!" Lục Vũ khóe miệng khổ sở, đang định nói gì đó thì Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, phủ định cách nói vừa rồi của mình. "Không thể đơn giản như vậy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sắp xếp Quỷ Động Thần Mộc làm quan quách cho mình, hiển nhiên là hậu thủ chuẩn bị cho bản thân.

Hậu thủ này chắc chắn không dễ dàng bị phá trừ như vậy đâu.

Nhưng mà..." Lúc này, giọng nói có chút kỳ quái của Vương Bàn Tử truyền vào tai mọi người: "Hai người làm cái gì thế?" Lục Vũ vừa quay đầu lại, liền thấy Sở Kiện, Tát Đế Bằng vẻ mặt đờ đẫn, chậm rãi đi về phía cầu đá dưới quan quách.

Không do dự, hắn sải một bước, thân hình nhoáng cái đã đến bên cạnh Sở Kiện và Tát Đế Bằng.

Mỗi tay một người, kéo cả hai lùi lại.

Trở về vị trí cũ, hắn ném thẳng hai người xuống đất, trầm giọng nói: "Trói lại!" Vốn dĩ vì chuyện của Tiểu Diệp Tử hắn đã rất khó chịu.

Giờ hai đứa nhỏ này lại vì Thi Hương Ma Dụ mà ngu ngơ bị khống chế, càng làm hắn lửa giận bốc lên ngùn ngụt! "Hai cậu cũng thế, lộn xộn cái gì!

Lục tiên sinh không thể nào nhìn Tiểu Diệp Tử thấy chết không cứu!

Chương 106

Sở Kiện?

Tát Đế Bằng?" Vừa mắng được hai câu, mắt thấy hai học sinh ngây ngốc không nói câu nào, sắc mặt Hách Ái Quốc và giáo sư Trần trở nên vô cùng khó coi!

Lần này đến Tây Vực mang theo ba học sinh.

Một đứa đang treo trên trời, hai đứa thì hóa ngốc, chuyện này bảo ông biết làm sao... "Bàn Tử, tát nó!

Dùng sức tát cho tỉnh!

Bọn họ chỉ là bị ảo giác thôi, không có chuyện gì lớn đâu." "Tiểu ca nhi, cậu đi đâu đấy!" Mắt thấy Lục Vũ lại tiến về phía trước, Hồ Bát Nhất trong lòng thắt lại, vội vàng hô một tiếng. "Mọi người chờ ở đây, tôi đi xem Tiểu Diệp Tử." "Không được!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh. "Chúng ta cùng đi, bất kể chuyện lớn thế nào cũng cùng làm!

Mô Kim Hiệu Úy, hợp tắc sinh, phân tắc tử!" Nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng Lục Vũ dâng lên một dòng nước ấm.

Bất kể thế nào, gặp chuyện lớn bằng trời, Lão Hồ và Bàn Tử đều nghĩa vô phản cố đứng bên cạnh hắn! "Được!" Lục Vũ gật đầu thật mạnh, trực tiếp mở ba lô, lần nữa lấy ra bình Thanh Hoa Dứu Băng Mai Khu Tà. "Uống nhiều chút, trừ tà!" Đây là biện pháp cuối cùng.

Uống rượu xong, Lục Vũ lại lấy mấy món pháp khí trừ tà vẫn luôn mang theo trong ba lô ra.

Tổng cộng ba món: Ngọc Thi Tinh Tuyệt Cổ Thành, Ngọc Táng

Ve Sầu Mỡ Cừu thời Hán, và Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích. "Bàn Tử, cậu đeo cái này, trừ tà.

Lão Hồ, ngậm trong miệng, đè dưới lưỡi." Lục Vũ đưa Ngọc Thi cho Vương Bàn Tử, lại đưa Ngọc Ve Sầu cho Hồ Bát Nhất, còn mình đeo Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích.

Bất kể có tác dụng hay không, có còn hơn không. "Khoan đã." Lúc này, Shirley Dương đi đến bên cạnh mấy người, từ cổ áo kéo ra một cái mặt dây chuyền.

Dưới ánh đèn, mặt dây chuyền lóe lên ánh sáng nhuận trạch, đầu trước sắc bén nhọn hoắt, hình nón, đầu dưới nạm mấy thiếp kim tuyến tết thành dạng "Thấu Địa Văn", trên thân phù khắc hai chữ cổ triện "Mô Kim", chính là Mô Kim Phù!

Mắt Lục Vũ chợt sáng lên! **[Tên vật phẩm: Mô Kim Phù]** **[Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí]** **[Năng lực vật phẩm: Thanh tâm minh mục, tịch tà]** **[Mô tả vật phẩm: Mô Kim Phù, năm xưa phương sĩ Tả Từ thời Hán chế tạo cho Tào Tháo, sử dụng móng vuốt sắc bén nhất của Tê Tê làm nguyên liệu, ngâm trong sáp nến trăm ngày, chôn dưới Long Lâu sâu trăm mét trong lòng đất, hấp thụ linh khí địa mạch tám trăm ngày mới thành kim phù!

Tùy thân bội đái, thanh tâm minh mục, có thể phát hiện cơ quan khó nhận biết, ảo giác, ngoài ra còn có thể tránh tổn hại âm đức!]** Mô Kim Phù thật!

Tuy chỉ là pháp khí Huyền giai hạ phẩm, nhưng lại do chính tay phương sĩ Tả Từ thời Hán chế tạo! "Lục tiên sinh, cái này giao cho anh." Shirley Dương biểu tình phức tạp, lại quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất: "Hồ Bát Nhất, mọi sự cẩn thận!" Lục Vũ cầm lấy Mô Kim Phù, trực tiếp đeo lên, quay đầu nhìn về phía quan quách trên cầu đá. "Dương tiểu thư, cho tôi mượn móng vuốt phi hổ của cô." Shirley

Dương y lời tháo móng vuốt phi hổ giao cho Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay nhận lấy, bước chân nhoáng lên, cả người như một cơn gió, trong chớp mắt đã lao lên cầu đá!

Chỉ có một câu nói từ xa vọng lại: "Mọi người đừng động, tôi về ngay!" "Tiểu ca nhi!", "Chơi không đẹp!", "Lão Hồ, đi!" Vương Bàn Tử mắt thấy Lục Vũ lại chạy đi một mình, không nói hai lời, kéo Hồ Bát Nhất định đuổi theo. ...

Trên cầu đá, Lục Vũ cách Quỷ Động Ma Mộc chỉ một bước chân!

Sở dĩ gấp gáp như vậy vì hắn rốt cuộc đã phát hiện ra bản thể của Quỷ Động Ma Mộc!

Trước đó, khi giải thích về Quỷ Động Ma Mộc cho mọi người, Lục Vũ chưa kịp nói cho họ biết chuyện này.

Quỷ Động Ma Mộc không phải là cái quan quách khổng lồ trên cầu đá kia.

Cái quan quách đó không thực sự là Quỷ Động Ma Mộc.

Chính xác mà nói, nó chỉ là một phần của Quỷ Động Ma Mộc, ý nghĩa tồn tại chủ yếu là để che mắt người khác!

Quỷ Động Ma Mộc chân chính thực tế là một khối gỗ to bằng bàn tay.

Muốn cứu Diệp Diệc Tâm, nhất định phải tìm được bản thể Quỷ Động Ma Mộc.

Cho nên, lúc trước sau khi phát hiện Quỷ Động Ma Mộc, Lục Vũ vẫn luôn không khinh cử vọng động.

Hắn vừa giải thích cho mọi người, vừa tìm kiếm bản thể của nó!

Chỉ có tìm được bản thể mới có thể đảm bảo tính mạng Diệp Diệc Tâm không lo!

Lần này, dưới sự trợ giúp của Mô Kim Phù, Lục Vũ rốt cuộc xác định được vị trí bản thể Quỷ Động Ma Mộc!

Chương 107

Khối gỗ màu xám to bằng bàn tay kia treo ngay phía trên cầu đá, ở giữa quan quách lớn và Tiểu Diệp Tử, bị vô số nhụy hoa bao phủ bên trong.

Cho dù nhìn kỹ cũng sẽ bị những nhụy hoa ngũ sắc sặc sỡ mê hoặc, căn bản không phát hiện được.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Còn chưa đợi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử chạy lên cầu đá, Lục Vũ đã ở cách Quỷ Động Ma Mộc vài bước, gia tốc nhảy lên, tay phải chộp thẳng về phía bản thể Quỷ Động Ma Mộc!

Ngay lúc này!

Khối gỗ to bằng bàn tay kia bỗng nhiên bị một cỗ sức mạnh lôi kéo, né sang một bên, khiến Lục Vũ căn bản không thể chộp tới.

Ngay sau đó, Lục Vũ cảm giác được một cỗ trọng lực khó hình dung đè xuống!

Bùm!

Thân thể hắn nện mạnh lên quan quách. ...

Giữa không trung, cô bé Diệp Diệc Tâm vẫn luôn nhắm mắt bỗng nhiên mở bừng mắt, đôi mắt trợn lên đỏ ngầu, âm thanh đầy uy nghiêm: "Kẻ nào dám mạo phạm, giết!" Khoảnh khắc tiếp theo, hai người kia liền thấy Lục Vũ vừa rơi xuống quan quách trong nháy mắt biến mất không thấy, vô ảnh vô tung!

Một màn quỷ dị khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều giật nảy mình!

Nhất là Lục Vũ mất tích, càng khiến bọn họ mắt muốn nứt ra!

Trong điện quang hỏa thạch, Hồ Bát Nhất phản ứng lại, quát: "Bàn Tử, bắn súng lên trời!

Dùng sức cắn đầu lưỡi!

Giữ tỉnh táo!" "Được!" Vương Bàn Tử lập tức bắn súng lên trời, cắn đầu lưỡi, đi theo bên cạnh Hồ Bát Nhất, từng bước một tới gần Quỷ Động Ma Mộc quỷ dị khủng bố!

Cả hai đều biết rất rõ, trên cầu đá này tiềm phục một loại sức mạnh tà ác nào đó.

Mà loại sức mạnh thần bí như ma quỷ này đang rình rập, định xử lý đám người lạ mặt dám quấy nhiễu Nữ vương an nghỉ như bọn họ!

Quan trọng hơn là, Tiểu ca nhi hiện tại cần bọn họ giúp đỡ!

Chậm rãi, hai người đi tới bên cạnh quan quách.

Ngó đầu nhìn xem, một cỗ quan quách làm bằng gỗ nguyên khối, nắp quan tài vẫn còn, Lục Vũ lại không biết tung tích.

Vương Bàn Tử đưa tay kéo áo Hồ Bát Nhất, nháy mắt mấy cái, hất hất cằm, như đang nói: "Lão Hồ, tình huống gì đây?" Vừa rồi bọn họ rõ ràng nhìn thấy Lục Vũ rơi vào trong quan quách, sao bây giờ quan quách lại giống như chưa từng mở ra?

Hồ Bát Nhất nhíu mày, nhìn chằm chằm quan tài, cũng nghĩ không ra nguyên cớ.

Khoan đã!

Ẩn ẩn ước ước, Hồ Bát Nhất dường như nghe thấy tiếng "hu hu hu".

Đây là...

Hỏng bét, ảo giác!

Hồ Bát Nhất đột nhiên phản ứng lại, dùng sức cắn mạnh đầu lưỡi một cái!

Thậm chí cắn đầu lưỡi đến chảy máu!

Trong nháy mắt nhìn lại, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi!

Trước mắt vẫn là cỗ quan quách kia, nhưng trên đầu lại không còn tung tích của Diệp Diệc Tâm.

Quay đầu nhìn lại, bên mép cầu đá có móc một cái móng vuốt phi hổ!

Nương theo móng vuốt nhìn xuống, là vực sâu vạn trượng!

Mà trong vực sâu vạn trượng, Lục Vũ hãi nhiên đang đu đưa giữa không trung, tay phải hình như còn đang túm lấy một người! "Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất tim đập chân run, càng không dám trễ nải thời gian.

Mắt thấy Vương Bàn Tử vẫn còn có chút mờ mịt, không hiểu chuyện gì xảy ra, Lão Hồ đi lên tát một cái thẳng vào mặt Vương Bàn Tử.

Cái tát này rốt cuộc cũng làm Vương Bàn Tử tỉnh táo lại. "Mau giúp một tay!", "Được!" Hai người vội vàng kéo dây thừng móng vuốt phi hổ, từng chút một kéo Lục Vũ và Tiểu Diệp Tử đang rơi xuống vực sâu lên.

May mắn là bọn họ có tu luyện Tiên Thiên Công, lúc này kéo hai người cũng không quá tốn sức.

Nếu là người bình thường, e rằng không đơn giản như vậy.

Từ từ, Lục Vũ, Tiểu Diệp Tử rốt cuộc cũng được kéo lên, cách cầu đá chỉ còn khoảng một mét.

Chương 108

Đúng lúc này, một tiếng động trầm muộn truyền vào tai hai người.

Ngay sau đó, cả hai đều cảm giác được một luồng âm phong thổi vào gáy.

Cái này khiến lông tóc gáy bọn họ dựng ngược cả lên! "Có tống tử!", "Bàn Tử cậu kéo Tiểu ca nhi!

Tôi xử tống tử!" Hồ Bát Nhất nói xong liền buông dây thừng, vừa quay đầu lại, Tân Đình Hầu Đao bên hông đã xuất vỏ.

Một cú chém thẳng, hành vân lưu thủy! "Đù!", "Lão Hồ!" Đúng lúc này, Vương Bàn Tử bỗng nhiên cảm thấy sợi dây trở nên cực nặng, mình sắp kéo không nổi nữa rồi!

Cúi đầu nhìn lại, Lục Vũ và Tiểu Diệp Tử mà gã đang kéo trước đó, thế mà lại biến thành một con mãng xà khổng lồ!

Đầu rắn to lớn vô cùng, đang thè lưỡi về phía gã, ánh mắt khủng bố, âm chí vô cùng!

Vương Bàn Tử lập tức hãi nhiên, theo bản năng buông tay, lùi lại một bước!

Vừa buông tay, sợi dây rơi xuống.

Thoáng trong mơ hồ, Vương Bàn Tử phảng phất nghe được một tiếng kinh hô!

Hỏng bét!

Vương Bàn Tử đột nhiên kinh tỉnh, thầm nghĩ mình nhất định là trúng ảo giác rồi!

Nhưng mà, ngay lúc gã muốn chộp lấy dây thừng móng vuốt phi

hổ để kéo Lục Vũ lên lại, chỉ nghe rắc một tiếng!

Móng vuốt phi hổ vẫn luôn bám vào cầu đá ngạnh sinh sinh kéo vỡ đá, rơi thẳng xuống dưới! "Tiểu ca nhi!" Vương Bàn Tử mắt muốn nứt ra, phát ra một tiếng thống khổ tê tâm liệt phế!

Trong nháy mắt này, Vương Bàn Tử vạn niệm câu hôi, đầu óc sắp nổ tung!

Chỉ cảm thấy từ đầu đến chân như rơi vào hầm băng!

Chính mình đúng là một phế vật!

Trước đó ở mộ tướng quân nước Kim, pháo đài Quan Đông quân, bao gồm cả trong sa mạc, Lục Vũ không biết đã cứu gã bao nhiêu lần.

Đây là lần đầu tiên Lục Vũ cần gã cứu, kết quả chính mình lại... "Tiểu ca nhi, tôi có lỗi với cậu, chỉ có thể lấy cái chết tạ tội." Vương Bàn Tử nhìn vực sâu vạn trượng, khóe miệng cười thảm, bước ra một bước! "Tỉnh lại!", "Tỉnh lại cho tôi!" Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh lôi kéo mình, không để mình nhảy xuống.

Hoảng hoảng hốt hốt, còn có thể nghe được dường như là giọng của Lục Vũ: "Lão Hồ, anh đỡ Tiểu Diệp Tử, tôi tát nó!" Giọng nói này khiến Vương Bàn Tử sững sờ một chút, buột miệng thốt ra: "Tiểu ca nhi, cậu ở đâu vậy?", "Có phải cậu là..." Còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử liền cảm thấy mặt mình bị trúng một đòn nặng nề.

Hình như... rất đau.

Chát!

Lại một cái nữa!

Vô cùng đau! "Đau!

Đau!

Đau!" Vương Bàn Tử theo bản năng mở miệng: "Tiểu ca nhi, đánh người không đánh mặt!" Vừa nói, Vương Bàn Tử mở mắt ra.

Ngay sau đó, gã toàn thân chấn động, không dám tin nhìn hết thảy trước mắt.

Lục Vũ sống sờ sờ đứng trước mặt gã, một tay nắm lấy vai gã, thần sắc ngưng trọng. "Tiểu ca nhi, có phải tôi bị ảo giác rồi không?" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, hơi thở phào nhẹ nhõm: "Bây giờ thì không, được rồi, đi theo tôi, rời khỏi chỗ này trước đã!

Lão Hồ, anh đỡ Tiểu Diệp Tử, đi chậm chút." "Được!" Không bao lâu sau, mấy người đi qua cầu đá, tới được chỗ đất bằng.

Shirley Dương, giáo sư Trần, Hách Ái Quốc... nhìn thấy Tiểu Diệp Tử bình yên vô sự trở về, ai nấy đều vui mừng quá đỗi, hoan hô không ngớt.

Vương Bàn Tử vẫn cảm thấy đầu óc ong ong, cảm giác mọi thứ trước mắt giống như thật, nhưng lại có chút giống như giả... "Đừng nghĩ nữa." Đúng lúc này, Lục Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, giải thích: "Từ khoảnh khắc hai người bước lên cầu đá, các anh đã trúng ảo giác của Quỷ Động Ma Mộc.

Chương 109

Nếu không phải trong tay tôi có Mô Kim Phù, tôi cũng trúng chiêu rồi..." Nghe thấy lời này, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều giật mình tỉnh ngộ.

Một bên, Shirley Dương cũng nói theo: "Thật sự là quá dọa người!

Vừa rồi Lão Hồ anh giống như bị điên, múa dao chém loạn xạ, mắt thấy sắp rơi xuống vực thẳm.

Lúc đó, Lục tiểu ca từ trong quan tài chui ra, một tay kéo lấy anh..." "Không phải điên, chính là trúng ảo giác của Quỷ Động Ma Mộc.

Quỷ Động Ma Mộc có năng lực của Thi Hương Ma Dụ, có thể tạo ra ảo giác, dụ dỗ người ta tự sát!" Lục Vũ nói một câu, trong lòng cũng có chút thổn thức.

Cho dù trong tay hắn có Mô Kim Phù, chuyện vừa rồi cũng là hung hiểm vô cùng.

Lúc Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trúng chiêu, hắn cũng bị nhụy hoa ngũ sắc trên Quỷ Động Ma Mộc lôi kéo, trực tiếp kéo về phía vách núi.

May mắn hắn ở quan đầu nguy cấp dùng móng vuốt phi hổ móc vào bản thể Quỷ Động Ma Mộc đang trốn sang một bên, lại trong điện quang hỏa thạch, lần nữa dùng móng vuốt phi hổ móc lấy cầu đá, leo lên, lúc này mới cứu được Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tiểu Diệp Tử... "Tiểu ca nhi, tiếp theo làm thế nào?" Lúc mọi người nghỉ ngơi, Hồ Bát Nhất tìm đến Lục Vũ, thần sắc ngưng trọng.

Tình huống mộ huyệt này thực sự là quá cổ quái.

Còn tiếp tục ở lại, anh thật sự sợ xảy ra chuyện. "Hay là chúng ta nghĩ cách tìm lối ra, ra ngoài trước?" "Chờ tôi một chút." "Sao vậy?" "Tôi đi thu cái cây Quỷ Động Ma Mộc kia." Hồ Bát Nhất đồng tử co rụt lại, gấp gáp nói: "Tiểu ca nhi, cái Quỷ Động Ma Mộc kia..." "Không sao đâu, tôi có cách.

Hơn nữa bây giờ nó đã không thể làm hại chúng ta được nữa." "Cái này..." Lục Vũ nói kiên quyết, Hồ Bát Nhất khuyên hai câu, thấy hắn vẫn kiên trì, chỉ đành cắn răng: "Tôi đi cùng cậu!" Bất kể Lý Giai Hàng muốn làm gì, mọi người cùng nhau, một người cũng không thể thiếu. "Tôi cũng đi!" "Được." Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp gật đầu, dặn dò Shirley Dương, giáo sư Trần bọn họ ở bên cạnh canh chừng, rồi trực tiếp dẫn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lần nữa đi lên cầu đá.

Bản thể Quỷ Động Ma Mộc đang ở trên tay hắn, đã không còn tạo thành thương tổn gì cho bọn họ.

Trong lòng hắn cũng không đặc biệt lo lắng, mà là rất mong chờ.

Theo giới thiệu trước đó của hệ thống, khối Quỷ Động Ma Mộc khổng lồ trên cầu đá kia là phân thể của bản thể.

Nếu bản thể và phân thể hợp lại lần nữa, sẽ có một loại năng lực cực kỳ cực kỳ kỳ đặc!

Loại năng lực này hoàn toàn khác biệt với tất cả các pháp khí hắn hiện có! "Được rồi, hai người cảnh giới." Đi đến trước Quỷ Động Ma Mộc, Lục Vũ dừng bước, khẽ nói một câu.

Hồ Bát Nhất thần tình túc mục, siết chặt Tân Đình Hầu Đao trong tay, không nói nhiều.

Vương Bàn Tử vẻ mặt mong đợi: "Lão Hồ, góc đông nam ở đâu, tôi thắp cái đèn." "Không cần thắp đèn." Lục Vũ cười cười, trực tiếp

đi đến bên sườn Quỷ Động Ma Mộc.

Trước đó lúc cứu Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, hắn đã chú ý tới bên sườn Quỷ Động Ma Mộc có một chỗ lõm xuống, hình dạng trông rất giống bản thể Quỷ Động Ma Mộc. "Không sai, quả nhiên giống nhau." Lục Vũ ngồi xổm xuống, nhìn hình dạng chỗ lõm kia, từ trong người móc ra bản thể Quỷ Động Ma Mộc, lại đối chiếu một chút. "Lão Hồ, Bàn Tử, ngưng thần tĩnh khí." "Được." "Hô..." Lục Vũ dặn dò một tiếng, khẽ thở ra một hơi, bản thể Quỷ Động Ma Mộc trong tay chậm rãi tới gần.

Khoảng cách còn chừng một tấc, Lục Vũ bỗng nhiên cảm giác được một cỗ lực hút khổng lồ khó hình dung, trực tiếp hút bản thể Quỷ Động Ma Mộc trong tay hắn dính chặt vào phân thể.

Tách!

Một tiếng vang lanh lảnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, quan quách khổng lồ trên cầu đá trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung. "Ơ?", "Vãi chưởng?", "Bàn Tử, cậu làm gì rồi?" Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều ngẩn ra. "Tôi có động vào cái gì đâu, có phải lại bị ảo giác rồi không?" "Hình như..." Đúng lúc này!

Những sợi xích sắt vốn khóa chặt trên quan quách ma mộc khổng lồ bỗng chốc mất đi điểm neo, tự nhiên văng về vách tường bốn phương tám hướng!

Ẩn ẩn ước ước, dường như nghe thấy tiếng vỡ vụn "rắc", "rắc".

Âm thanh rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy.

Đây là...

Hỏng bét!

Cây cầu đá này là nhờ những sợi xích sắt kia kéo mới có thể treo lơ lửng trên không trung Quỷ Động!

Lục Vũ chợt phản ứng lại, cú thu Quỷ Động Ma Mộc này của hắn làm cho cầu đá bỗng chốc mất đi lực kéo, dẫn đến trọng lượng mất cân bằng!

Cầu đá... sắp sập! "Lão Hồ, Bàn Tử!

Chương 110

Chạy mau về phía sau!" Lục Vũ quát khẽ một tiếng, vỗ mạnh lên vai Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, bảo bọn họ chạy về ngay!

Dứt lời!

Cây cầu đá trông có vẻ dị thường chắc chắn này thế mà lại xuất hiện rung động nhẹ.

Ngay sau đó... cầu đá rung động càng lúc càng kịch liệt!

Nhất thời, cảm giác phảng phất như động đất!

Cả tòa cầu đá không ngừng rung lắc!

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Tiếng gãy nứt không ngừng vang lên bên tai bọn họ!

Ba người càng không dám có bất kỳ trễ nải nào, cuồng chạy về hướng bình đài! "Á...

Đù má..." Mắt thấy chỉ còn cách bình đài khoảng năm mét, chân Vương Bàn Tử bỗng nhiên bước hụt, cả người trong nháy mắt mất trọng tâm, không tự chủ được rơi xuống vực sâu vạn trượng. "Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất mắt muốn nứt ra, theo bản năng đưa tay muốn kéo Vương Bàn Tử.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, anh chỉ cảm thấy dưới chân mình cũng hẫng một cái, cả người không tự chủ được rơi xuống!

Trong nháy mắt này, lòng Hồ Bát Nhất lạnh toát...

Đúng lúc này!

Hồ Bát Nhất bỗng nhiên cảm giác được một cỗ sức mạnh kéo lấy thắt lưng mình.

Không đợi anh phản ứng lại, một cỗ cự lực ngạnh sinh sinh ném anh bay lên trên.

Cảm giác này giống như bị người ta túm thắt lưng ném văng đi...

Bùm!

Hồ Bát Nhất rơi xuống bình đài, còn chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử: "Lão Hồ!" Quay đầu lại, liền thấy bên mép vực sâu có một đôi tay đang bám chặt lấy.

Hồ Bát Nhất vội vàng lồm cồm bò dậy, hai bước lao tới trước mặt, nắm lấy cánh tay Vương Bàn Tử, kéo gã từ dưới lên.

Vương Bàn Tử cắn răng, tốn sức bò lên bình đài xong, vừa xoay người liền nằm rạp bên mép vực, gào to: "Tiểu ca nhi!

Tiểu ca nhi!" Hồ Bát Nhất trong nháy mắt hiểu ra, vừa rồi người cứu anh, lại là Tiểu ca nhi! "Tiểu ca nhi, Tiểu ca nhi!" Hai người đều nằm rạp bên mép vực, gào rách cả cổ họng.

Những người khác trong đội khảo cổ cũng rốt cuộc phản ứng lại, nhao nhao lao tới mép vực, lớn tiếng gọi, không ngừng dùng đèn pin chiếu rọi bốn phía, mưu toan tìm kiếm tung tích Lục Vũ trên vách tường tối đen.

Nhưng mà... cái hố to này sâu không thấy đáy... "Tiểu ca nhi...", "Lục đại ca...", "Lục tiên sinh..." "Đều im miệng!" Lúc này, Hồ Bát Nhất như nghe thấy gì đó, vội vàng mở miệng ngăn mọi người lại, nghiêng tai lắng nghe.

Ẩn ẩn ước ước, dường như nghe thấy một giọng nói từ bên dưới

truyền lên. "Tôi ở trên tường...

Dây thừng...

Tranh thủ thời gian..." Giọng nói không lớn, nhưng lọt vào tai Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lại nghe như tiếng trời! "Tiểu ca nhi, kiên trì một chút!

Tôi cứu cậu ngay đây!" Hồ Bát Nhất gào to một tiếng, vội vàng hô hào tất cả mọi người tìm kiếm thân ảnh Lục Vũ trên vách đá.

Nhưng cái hố sâu không thấy đáy, căn bản không nhìn thấy Lục Vũ đâu.

Shirley Dương nhìn một chút, lấy ra ống nhòm, cẩn thận tìm kiếm.

Cuối cùng, cô cũng phát hiện ra Lục Vũ! "Lão Hồ, anh nhìn bên dưới!

Chương 111

Ngay thẳng phía dưới Vương Bàn Tử, chừng hơn một trăm mét!" Hồ Bát Nhất vội vàng nhận lấy ống nhòm từ tay Shirley Dương, nhìn kỹ lại.

Lần này, anh rốt cuộc cũng thấy được Lục Vũ!

Trên vách đá lồi lõm, thân thể Lục Vũ dán chặt vào vách đá, nếu không dùng ống nhòm thì căn bản không phát hiện được. "Bàn Tử, dây thừng!", "Tới đây!" Vương Bàn Tử vừa nghe thấy Shirley Dương phát hiện ra Lục Vũ liền chạy đi lấy dây thừng.

Hồ Bát Nhất vừa gọi một câu, gã đã kéo dây thừng chạy tới.

Sau khi buộc một cái nút trên eo mình, gã ném thẳng dây xuống!

Hồ Bát Nhất dùng ống nhòm quan sát, nhìn thấy Lục Vũ một tay nắm được dây thừng, lập tức hét lớn: "Tiểu ca nhi, nắm chặt, tôi kéo cậu lên ngay!" ...

Dưới vách đá, Lục Vũ đưa tay nắm lấy dây thừng, quấn vài vòng quanh cổ tay mình.

Lần này thật sự là quá hung hiểm.

Hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ, cây cầu đá phía trên Quỷ Động lại nhờ những sợi xích sắt nối với Quỷ Động Ma Mộc kéo giữ mới có thể treo yên ổn.

May mắn hắn trong điện quang hỏa thạch đã ngạnh sinh sinh ném Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lên trên.

Nếu không thì hậu quả lần này thật sự là không dám tưởng tượng! "Xem ra sau này mình cũng phải thận trọng hơn mới được." Lục Vũ vừa được Hồ Bát Nhất bọn họ kéo lên bình đài, vừa thầm cảnh cáo

bản thân trong lòng.

Hắn rơi xuống hơn một trăm mét, lúc này chậm rãi được kéo lên, ánh mắt tự nhiên mượn ánh đèn yếu ớt quét nhìn bốn phía.

Trong sách "Ma Thổi Đèn", miêu tả về cái Quỷ Động to lớn vô cùng này không nhiều lắm.

Ngoài việc nói hắc động sâu không thấy đáy, thì chỉ nói có một lối đi bậc thang xoắn ốc đi xuống từ mép hố, chạy vòng quanh vách động mấy vòng.

Nhưng mà hiện tại...

Lục Vũ nhìn trái nhìn phải cũng không phát hiện tung tích bậc thang.

Bốn phía vách tường lồi lõm không bằng phẳng, cũng không nhìn ra dấu vết bậc thang nào.

Lục Vũ không khỏi có chút tiếc nuối, trong lòng thầm nghĩ, nếu vốn dĩ có bậc thang thì e rằng cũng vì biến cố cầu đá vừa rồi mà bị hủy hoại.

Đáng tiếc...

Cũng không biết dưới cái hố sâu không thấy đáy này rốt cuộc có phải là Quỷ Động hay không?

Bên trong rốt cuộc có sự tồn tại thần kỳ nào?

Thời gian không lâu, đám người Hồ Bát Nhất rốt cuộc cũng kéo Lục Vũ lên tới bình đài.

Nhìn thấy Lục Vũ bình yên vô sự, Vương Bàn Tử đặt mông ngồi phịch xuống đất: "Mẹ ơi, thật sự là dọa chết tôi rồi!

Tiểu ca nhi, cậu mà còn chơi kiểu này nữa là anh em chúng ta không làm được đâu đấy!" "Đừng ngồi bên mép vực nữa, mau tránh ra

xa chút.

Chỗ này quá tà môn!" Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất vội vàng kéo Lục Vũ đi về phía bên cạnh một đoạn, cả đám người tránh xa Quỷ Động, sợ lại xảy ra biến cố gì...

Một lát sau.

Vương Bàn Tử hoàn hồn, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca nhi, lần này chắc tạm thời không còn nguy hiểm nữa đâu nhỉ?" "Chắc là không." "Thế..." Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm đống đồ tùy táng chất đống bên đoạn vách núi cách đó không xa, nhỏ giọng lầm bầm: "Chúng ta qua bên kia ngó chút đi?" Lục Vũ ngẫm nghĩ, trong "Ma Thổi Đèn", Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bị Thi Hương Ma Dụ khống chế, luôn bị ảo giác nên mới dẫn đến một loạt nguy hiểm phía sau.

Mình hiện tại đã hoàn toàn chưởng khống Quỷ Động Ma Mộc, tạm thời mà nói, chắc sẽ không có hung hiểm gì.

Hơn nữa, đống đồ tùy táng kia hắn cũng rất muốn xem thử có pháp khí gì không. "Đi, chúng ta cùng qua đó xem thử.", "Được luôn!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức đứng dậy, đang định đi thì Shirley Dương cũng đứng lên, nói: "Tôi đi cùng các anh!" Lục Vũ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, lại quay sang nói với giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, mọi người có muốn cùng đi xem không?" "Chuyện này... có được không?" Trong mắt giáo sư Trần mang theo hy vọng tha thiết.

Đương nhiên, suy nghĩ của ông và Vương Bàn Tử không giống nhau.

Thân là một nhà khảo cổ học, khát vọng của ông đối với bảo vật không phải vì giá cả, mà là giá trị.

Đó là giá trị lịch sử, cũng là nơi ý nghĩa khảo cổ tồn tại. "Chỉ nhìn thôi, không động thủ, chắc không có nguy hiểm gì." "Vậy chúng tôi

cùng đi xem." Lập tức, đội khảo cổ cộng thêm Lục Vũ, Hồ Bát Nhất bọn họ tổng cộng chín người chậm rãi đi về phía vị trí chất đầy đồ bồi táng.

Trong mắt Vương Bàn Tử tràn đầy hưng phấn: "Trông có vẻ ngọc khí, mã não không ít.

Tiểu ca nhi, lần này chúng ta phát tài rồi!" Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ lắc đầu: "Cậu lại mang đi được mấy món?" "Thế thì kệ tôi, mang đi được món nào hay món ấy, có dùng hay không thì đổi ít tiền, bù đắp chút cho tâm linh nhỏ bé bị tổn thương của tôi." Nói chuyện phiếm, mấy người đã đi tới nơi.

Mắt Vương Bàn Tử càng thêm sáng rực, không ngừng tìm kiếm.

Không chỉ có gã, ngay cả giáo sư Trần, Hách Ái Quốc lần đầu tiên nhìn thấy bảo vật tùy táng ở cự ly gần cũng đầy mặt chấn kinh.

Chương 112

Trong lúc bọn họ đánh giá tứ phía, khóe miệng Lục Vũ lộ ra nụ cười hội ý.

Chuyến đi này thật sự không uổng công. **[Chúc mừng Túc chủ hoàn thành thám hiểm mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, tổng độ thám hiểm đạt 60%, hệ thống thưởng Thê Vân Tung.]** **[Mô tả: Thê Vân Tung, khinh công tuyệt học phái Võ Đang!

Không cần tiêu hao lượng lớn nội lực cũng có thể nhẹ nhàng leo lên đỉnh núi, tu luyện tới tinh thâm có thể một hơi leo lên mấy ngàn mét!]** Đồ tốt!

Mắt Lục Vũ sáng lên!

Loại công phu Thê Vân Tung này hắn cũng từng nghe nói.

Tuy chỉ là khinh công lên thẳng xuống thẳng, nhưng đối với hắn và đám Hồ Bát Nhất mà nói, loại khinh công này cực kỳ hữu dụng!

Không nói đâu xa, vừa rồi nếu hắn biết Thê Vân Tung, lúc rơi vào Quỷ Động chỉ cần đạp "đùng đùng" mấy cái lên vách đá dựng đứng là có thể nhẹ nhàng thoát hiểm, đâu đến mức xảy ra những chuyện hung hiểm phía sau?

Hơn nữa, nếu Thê Vân Tung đại thành, liệu hắn có thể thử khiêu chiến cái Quỷ Động sâu không thấy đáy này một chút hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Vũ có chút kích động!

Không lãng phí thời gian, hắn trực tiếp chọn học tập.

Ngay sau đó, một cỗ tin tức về Thê Vân Tung dung nhập vào trong đầu hắn.

Một bên.

Vương Bàn Tử tìm được mấy miếng ngọc bội nhỏ, mã não, nhét tất cả vào trong túi của mình.

Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc... nhìn bộ dạng động tác thành thạo của gã, yết hầu giật giật, muốn nói câu gì đó.

Nhưng lời đến khóe miệng lại không thể nào nói ra được.

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến người ta không dám tin.

Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, bọn họ mấy lần đối mặt với khảo nghiệm sinh tử.

Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc... cũng đã nhìn thoáng ra.

Lấy chút đồ thì cứ lấy chút đồ đi.

Dù sao đi nữa, Lục Vũ cũng đã cứu mạng bọn họ... "Cái đồ rách rưới gì đây, gỉ sét thành lỗ chỗ rồi.", "Lão Hồ, cậu nói xem thứ này có phải là cái đầu thương bằng sáp bạc trong truyền thuyết không?" Vương Bàn Tử cầm một thanh đoản kiếm trong tay, vẻ mặt tiếc nuối.

Vốn dĩ vừa rồi phát hiện ra đoản kiếm, thấy vỏ kiếm hoàn hảo không chút tổn hại, Vương Bàn Tử còn rất mong chờ mình có thể phát hiện ra một món bảo vật.

Cho dù không phải pháp khí thì được một món thần binh lợi khí cũng tốt hơn con dao rựa trong tay.

Nhưng rút ra xem xét, thân kiếm đen thùi lùi, trên mặt còn có chi chít những lỗ nhỏ, trông như rác rưởi.

Một bên, giáo sư Trần đồng tử co rụt lại, có chút kích động nói: "Vương tiên sinh, có thể đưa cho tôi xem một chút không?" "Cái thứ rách rưới này tôi cũng chẳng ham, cho ông đấy." Giáo sư Trần đưa tay

nhận lấy, cẩn thận đoan tường một lát, thần sắc càng thêm kích động: "Trời ơi, đây thật sự là Tấn Thiết!

Đây là kiếm Tấn Thiết Tây Vực!

Trời ơi!

Không ngờ bao nhiêu năm như vậy, Tấn Thiết còn có thể bảo tồn hoàn hảo thế này!" Nghe thấy giáo sư Trần giải thích, Vương Bàn Tử trong lòng "lộp bộp" một tiếng, quay đầu lại nhìn chằm chằm giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, đây là đồ tốt?" "Đâu chỉ là đồ tốt!

Trên đời này căn bản không có thanh kiếm Tấn Thiết nào có thể bảo tồn tốt như thanh kiếm này!

Nó quả thực là vô giá!" Ánh mắt giáo sư Trần si mê nhìn thanh kiếm Tấn Thiết.

Nói trắng ra, những châu báu ngọc khí kia ông cũng không để ý.

Nhưng thanh kiếm Tấn Thiết này đối với ông mà nói lại tuyệt đối khác biệt!

Sự tồn tại của kiếm Tấn Thiết đủ để giải khai rất nhiều bí ẩn lịch sử, còn có thể chứng minh... "Thế thì tôi lấy!" Vương Bàn Tử cười hắc hắc, vươn tay định cướp lại kiếm Tấn Thiết.

Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười, vội vàng đưa tay ngăn lại: "Bàn Tử, đừng quậy!" "Tôi không quậy, tôi đây là lo nghĩ cho chúng ta!" Vương Bàn Tử nghiêm túc nói hươu nói vượn: "Lão Hồ, cậu xem nhé, Tiểu ca có đại đao, trong tay cậu cũng là một thanh đao tốt, chỉ có tôi là cầm con dao rựa, không được việc gì cả!" "Đúng, đúng, đúng, vậy cái thứ to xác này cho cậu." Hồ Bát Nhất cầm một cây gậy gỉ sét loang lổ bên cạnh lên, trêu chọc nói: "Nè, cái này còn to hơn thanh đao kia, chắc chắn là được việc!" "Lão Hồ, sao cậu lại giúp người ngoài thế hả!

Tôi có phải khỉ đâu, tôi cần cái gậy sắt này làm gì!" "Lão Hồ, đưa tôi xem." Lúc này, Lục Vũ bỗng nhiên mở miệng nói một câu, nhận lấy cây gậy gỉ sét loang lổ từ trong tay Hồ Bát Nhất... "Hả?" Chỉ nhìn thoáng qua, Lục Vũ không khỏi phát ra một tiếng kinh ngạc.

Vương Bàn Tử mắt sáng lên, vội hỏi: "Tiểu ca nhi, đồ tốt à?" Lục Vũ không nói gì, chỉ tiếp tục quan sát trường côn trong tay.

Chương 113

[Tên vật phẩm: Bức Luyện Di Tôn Côn] **[Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí]** **[Năng lực vật phẩm: Trấn yêu, tru tà]** **[Mô tả vật phẩm: Pháp côn tùy thân của Sa môn Già Diệp Ma Đằng, khi rèn đúc dùng phương pháp "Bách Luyện Cương" gấp lại rèn đập đến hai trăm lần, thân côn "tôi hỏa", cứng rắn vô cùng.

Côn có năm mặt, tượng trưng cho năm thế của Phật, côn chia làm nhiều đốt, mỗi đốt khảm ngọc châu, ngụ ý lịch kiếp thành Phật.

Người cầm côn trảm yêu trừ ma, không được sát sinh hại mệnh, nếu không tất có tai ương!

Người cầm côn thành tâm niệm tụng "A Di Đà Phật" vạn lần, có thể khiến Bức Luyện Di Tôn Côn khôi phục nguyên trạng!]** Quả nhiên là đồ tốt!

Càng khiến Lục Vũ có chút ngoài ý muốn chính là cây gậy kỳ mạo bất dương này lại là pháp côn tùy thân của Sa môn Già Diệp Ma Đằng!

Mấy chữ "Sa môn Già Diệp Ma Đằng" này, từ khi tiến vào sa mạc Lục Vũ đã nghe thấy mấy lần.

Theo bích họa hắn nhìn thấy ở thành cổ Tây Dạ, Tinh Tuyệt Nữ Vương bị phong ấn tại Hư Số Không Gian có quan hệ mật thiết không thể tách rời với Sa môn Già Diệp Ma Đằng.

Nhưng mà, pháp côn tùy thân của ông ta sao lại ở đây?

Chẳng lẽ nói bọn họ đã phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương ở nơi này? "Tiểu ca nhi, thế nào, là đồ tốt không?" "Ừ, đồ tốt." Lục Vũ nghĩ nghĩ, khẽ nói: "Nhưng hiện tại bị hư hại rồi, muốn sửa chữa thì còn

hơi khó." "Có cách không?", "Có.", "Tốt hơn thanh đao kia không?", "Tốt hơn rất nhiều." "Thế thì ngon!" Vương Bàn Tử lập tức cao hứng, ôm cây gậy rách gỉ sét loang lổ vào trong lòng như bảo bối, khoe khoang nói: "Được rồi, Lão Trần ông đừng lo, tôi không tranh con dao rách kia với ông nữa.

Tiểu ca nhi đã nói rồi, đồ này của tôi tốt hơn đồ của ông." Giáo sư Trần không có tâm tính trẻ con như Vương Bàn Tử, cũng không có tâm tình dỗi hơi với gã, chỉ có chút cảm kích gật đầu với Lục Vũ.

Theo ông thấy, cây gậy trong lòng Vương Bàn Tử dù thế nào cũng không thể có giá trị hơn kiếm Tấn Thiết Tây Vực.

Lục Vũ làm phép chắc là để tránh cho Vương Bàn Tử dây dưa không dứt tranh kiếm với ông.

Vương Bàn Tử nhìn giáo sư Trần, trong mắt càng thêm đắc ý, thậm chí còn có chút sướng thầm.

Giáo sư thì thế nào?

Giáo sư ông cũng đâu có biết nhìn hàng!

Ông chính là một sách!

Tôi có bảo bối tốt do Tiểu ca nhi chọn, lợi hại hơn ông nhiều!

Lục Vũ nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục kiểm tra xem trong đống đồ bồi táng còn pháp khí nào khác không.

Đáng tiếc, ngoại trừ pháp côn trong lòng Bàn Tử, những thứ khác đều là đồ cổ bình thường.

Lục Vũ chọn mấy món ngọc khí, nhét vào ba lô của mình và Hồ Bát Nhất.

Dù sao mang về đổi tiền, ít nhiều vẫn có chút tác dụng.

Chỉ là sau khi cất mấy món đồ, Lục Vũ bỗng nhiên nhớ tới một

chuyện!

Trước đó, hắn hợp nhất bản thể và phân thể Quỷ Động Ma Mộc, còn chưa kịp thử công năng độc đáo của Quỷ Động Ma Mộc bản hoàn chỉnh!

Lục Vũ quay đầu nhìn quanh, thấy mọi người vẫn đang xem xét đống đồ tùy táng, liền cầm lấy một chiếc "Lư đồng khảm vàng thời Hán", tay phải nhẹ nhàng đặt lên trên Quỷ Động Ma Mộc.

Trong nháy mắt, chiếc "Lư đồng khảm vàng thời Hán" biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Tim Lục Vũ đập mạnh một cái!

Là thật!

Lần này... thật sự là lãi to rồi!

Chỗ mạnh nhất của Quỷ Động Ma Mộc hoàn chỉnh chính là năng lực trữ vật.

Điểm này có khả năng là do năng lực thần kỳ mang lại khi Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể câu thông với Hư Số Không Gian!

Trong Quỷ Động Ma Mộc tự thành không gian.

Không gian lớn nhỏ chính bằng kích thước quan quách Nữ vương mà bọn họ nhìn thấy trước đó.

Đường kính ba mét, dài khoảng hai mét, cao một mét.

Dù cho Lục Vũ sinh tính trầm ổn, lúc này cũng không khỏi kích động đến mức thân thể khẽ run!

Bảo bối tốt!

Bảo bối tốt a!

Thảo nào lại là Nhất phẩm tiên thảo! "Em... em...

Chương 114

em hình như nhìn thấy bức tượng đá đằng kia lại chớp mắt..." Đúng lúc này, cô bé Diệp Diệc Tâm bỗng nhiên yếu ớt nói một câu. "Đừng sợ, Bàn gia bảo vệ em!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, tay trái không biết nhặt được cái chuông ở đâu, lắc leng keng, tay phải cầm gậy chỉ về phía tượng thần xa xa, giả vờ giả vịt quát to: "Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như luật lệnh!" Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười: "Bàn Tử, đừng làm rộn!" Nhưng khoảnh khắc tiếp theo... "Đù má!

Tiểu ca nhi, Lão Hồ, chớp mắt thật kìa!

Tượng đá kia còn xoay người nữa!" Vương Bàn Tử quái khiếu một tiếng, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, rợn cả tóc gáy!

Lục Vũ quay phắt đầu lại, sắc mặt đột ngột thay đổi!

Hắn nhìn rõ ràng, bức tượng đá kia không chỉ chớp mắt, mà thân thể nó còn đang run rẩy nhè nhẹ!

Chuyện gì thế này?

Sao có thể chứ?

Lúc hắn tiến vào địa cung đã đặc biệt quan sát những bức tượng này, hệ thống không hề có bất kỳ nhắc nhở nào, sao giờ lại biến thành thế này?

Leng keng!

“Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như luật lệnh!” Vương Bàn Tử vẫn còn đang hồ nháo. ...

Tiếng chuông đồng lanh lảnh vang lên trong địa cung tĩnh mịch, nghe rõ mồn một!

Khoan đã!

Chuông!

Gần như là trực giác bản năng, Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy trong tay Vương Bàn Tử có một chiếc chuông đồng nhỏ xinh! [Tên vật phẩm: Tử Kim Ly Hồn Linh] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Cảnh báo, Phụ hồn] [Mô tả vật phẩm: Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng bí pháp chế thành, bảo vệ bí mật Quỷ Động.

Khi chuông vang, phụ hồn vào tượng đá thủ hộ, khiến chúng thức tỉnh.] Thủ hộ thạch tượng?

Lục Vũ chuyển ánh mắt, rơi vào bức tượng đá khổng lồ cách đó không xa. [Tên vật phẩm: Quỷ Động Tộc Thủ Hộ Thần Tượng] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Hủy diệt] [Mô tả vật phẩm: Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng đá từ tính núi Trát Cách Lạp Mã, qua bí pháp chế thành.

Ý nghĩa tồn tại duy nhất là hủy diệt địa cung Quỷ Động.

Bất sinh bất diệt, lực đại vô cùng, không thể bị phá hủy.] Đùa gì vậy!

Không thể bị phá hủy!

"Bàn Tử, đưa chuông cho tôi!" Lục Vũ sải một bước, trực tiếp giật lấy chiếc chuông đồng từ tay Vương Bàn Tử, nhìn kỹ, cố gắng tìm cách nghịch chuyển tình thế này!

Hệ thống không có thêm gợi ý nào.

Vẫn chỉ đơn giản là câu nói kia: Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng bí pháp chế thành, bảo vệ bí mật Quỷ Động.

Khi chuông vang, phụ hồn vào tượng đá thủ hộ, khiến chúng thức

tỉnh.

Ngoài ra, chẳng còn gì khác.

Lục Vũ tâm niệm xoay chuyển, đã không thể nghịch chuyển, vậy thì hủy cái chuông này đi!

Không chút do dự, hắn đặt chiếc chuông xuống đất, Hắc Kim Cổ Đao chém xuống một nhát!

Tình hình không có bất kỳ chuyển biến tốt nào.

"Trời đất ơi!" "Bức tượng kia... tượng đá..." "Mẹ ơi!" Lục Vũ nhìn theo tiếng gọi, một bức tượng đá đã cử động!

Bức tượng cao lớn, thế mà lại bước từ trên bệ đá xuống!

Rầm!

Rầm!

Bước chân của nó rất chậm, mỗi bước đều phát ra âm thanh trầm đục, chấn động tâm phách!

Shirley Dương, Trần giáo thụ và những người khác toàn thân lạnh toát, sợ đến run bắn người!

Không được!

Vô dụng!

Chương 115

Vậy thì... chỉ có thể rút!

Ngay lúc Lục Vũ đang suy tính, lại thêm một bức tượng đá nữa thức tỉnh.

Nó dường như cảm nhận được sự tồn tại của nhóm Lục Vũ, cứng ngắc xoay người, nhắm chuẩn hướng bọn họ, sau đó...

Hai nắm đấm nện mạnh xuống mặt đất!

Rầm!

Rầm!

Tiếng vang trầm đục, phảng phất như cả mặt đất đều đang chấn động!

"Bàn Tử, Lão Hồ, chúng ta hiện tại đang ở bên trong núi Trát Cách Lạp Mã, xung quanh chắc chắn có khe nứt núi đá, có thể để chúng ta thoát ra ngoài!

Mau tìm đi!" Vừa nói, Lục Vũ một tay nắm lấy Quỷ Động Ma Mộc, liên tục thu những món đồ cổ trước mặt vào không gian Quỷ Động Ma Mộc.

Những người khác đều đang không ngừng tìm kiếm khe hở núi đá xung quanh để đào sinh.

"Bên này có một cái!" "Bên này cũng có một cái!" "Tiểu ca nhi, đi cái nào?" Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lần lượt lên tiếng, chỉ vào vách núi cách đó không xa.

Lúc này, Shirley Dương cũng bỗng nhiên lên tiếng: "Chỗ này cũng có!" Đi cái nào?

Lông mày Lục Vũ lập tức nhíu chặt!

Những sơn động này, đi đúng thì còn có thể giống kết cục của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trong sách "Quỷ Thổi Đèn".

Đi sai... núi lở, rất có khả năng sẽ bị chôn vùi bên trong!

Trong lúc chần chừ, những thủ hộ thạch tượng kia động tác đã trở nên nhanh hơn trước một chút, từng nhát từng nhát, "uỳnh uỳnh uỳnh" nện xuống.

Có con nện đất, có con bắt đầu nện tường!

Theo động tác của chúng, vết nứt trên núi ngày càng nhiều, thậm chí có đá núi bắt đầu rào rào rơi từ trần xuống!

"Tiểu ca nhi!" "Bàn Tử, cái cậu vừa nói ấy!" Lục Vũ nghiến răng, trong sách "Quỷ Thổi Đèn", chính là cái hang động mà Vương Bàn Tử chọn.

Lần này, hắn cũng giống như vậy, tin tưởng Vương Bàn Tử!

"Bên kia!" "Đi!" Đang nói, trên đỉnh đầu lại rơi xuống một ít đá vụn, suýt chút nữa nện vào người bọn họ.

Lần này, mọi người đều không dám trễ nải thời gian nữa, vội vàng chạy, nhanh chóng lùi vào trong cái hang động Vương Bàn Tử vừa đề nghị.

Chẳng qua... bọn họ vừa mới vào, chấn động của núi đá trở nên càng thêm kịch liệt!

Phía sau không ngừng truyền đến tiếng nổ ầm ầm!

Mặt đất dưới chân không ngừng run rẩy, thậm chí xuất hiện một vết nứt rộng bằng nắm tay!

Cảnh tượng này cực kỳ khủng bố!

Mà đúng lúc này, phía sau bọn họ lần nữa truyền đến một tiếng vang trầm đục.

Vương Bàn Tử quay đầu lại, kinh hãi nhìn thấy một tượng đá khổng lồ thế mà lại xuất hiện ở cửa hang.

Không chút do dự, Vương Bàn Tử lập tức giơ súng lên.

Đoàng đoàng đoàng!

Nòng súng phun ra lưỡi lửa, đạn không ngừng bắn vào người tượng đá.

Tượng đá một chút phản ứng cũng không có, chỉ vô cùng dứt khoát vung hai nắm đấm khổng lồ, nện mạnh lên vách núi.

Uỳnh... rắc rắc!

Ào ào ào!

Một đống lớn đá núi từ trên trời giáng xuống, bịt kín mít cửa hang bọn họ vừa vào...

"Mọi người có sao không?" "Không sao." "Không sao." "Tôi cũng không sao." Lục Vũ hét lớn một tiếng, mọi người đang ẩn mình trong khe núi đều liên thanh đáp lại là không sao.

Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 116

Chỉ cần người không sao, thì là chuyện tốt.

"Đừng dừng lại ở đây, mau đi về phía trước." Nghe phía sau vẫn không ngừng truyền đến tiếng nổ ầm ầm, đá núi cũng không ngừng rơi xuống, Lục Vũ vội vàng lên tiếng thúc giục.

Tình huống hiện tại, Lục Vũ vô cùng rõ ràng.

Hoặc là giống như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lúc trước tìm được gian thạch thất kia, hoặc là vô cùng xui xẻo táng thân trong lòng núi Trát Cách Lạp Mã.

Ai mà ngờ được, Tinh Tuyệt Nữ Vương còn sắp xếp một hậu thủ như thế này.

Thủ hộ thạch tượng, lực đại vô cùng.

Núi Trát Cách Lạp Mã bản thân đã có vô số khe hở, cộng thêm bọn chúng điên cuồng oanh kích...

Núi đá không ngừng chấn động, các vết nứt chèn ép lẫn nhau, khiến ngọn núi như thể đang hứng chịu động đất vậy.

Trên đỉnh đầu không ngừng có đá vụn rơi xuống...

Hơn nữa, tình trạng đá rơi ngày càng dữ dội!

Lục Vũ càng không dám lãng phí thời gian, gọi mọi người mau chạy!

Lúc này, hắn cũng không kịp phân biệt phương hướng, bên nào có thể đi qua thì chạy về bên đó!

Chỉ cần chậm trễ một chút, phía sau sẽ bị đá vụn lấp đầy.

Không biết chạy bao lâu, khe hở vốn có thể cho người đi qua đã

hết, chỉ còn lại một cái hang núi thấp bé.

"Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ?" "Bò, không thể dừng!" Lục Vũ quyết đoán: "Bỏ hết ba lô xuống, trang bị nhẹ tranh thủ thời gian bò!" "Thức ăn, nước, đều ở trong ba lô, không mang theo..." Đang nói chuyện, đá vụn trên đỉnh đầu vẫn không ngừng rơi, mắt thấy chỗ bọn họ vừa đi qua sắp bị chôn vùi.

Sở Kiện vừa định phản bác Lục Vũ rằng vứt ba lô thì dù có thoát ra cũng vô dụng, lập tức nuốt ngược lời mình vào bụng.

Lúc này, giữ mạng quan trọng hơn!

Một đám người càng không dám trễ nải thời gian, vội vàng tháo ba lô xuống vứt xuống đất, sau đó nằm rạp xuống, chui tọt vào hang núi.

Lần này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi trước, tiếp theo là Shirley Dương và đám người đội khảo cổ, Lục Vũ ở lại cuối cùng.

Hắn thu tất cả ba lô của mọi người vào trong Quỷ Động Ma Mộc của mình, lúc này mới chui vào hang núi.

Bò được một lúc, Diệp Diệc Tâm ở phía trước Lục Vũ bỗng nhiên dừng lại, khó nhọc quay đầu nhìn Lục Vũ: "Lục đại ca, chúng ta có phải sẽ chết ở đây không?" "Yên tâm, chắc chắn có thể ra ngoài." Lục Vũ không cần suy nghĩ, đưa ra một đáp án khẳng định.

"Thật sao?" "Thật." "Nhưng mà, em cảm giác hình như có một giọng nói cứ văng vẳng bên tai, bảo rằng em sắp chết ở đây rồi." "Đừng nghĩ nhiều, là ảo giác đấy." Ngay lúc này, phía trước bỗng truyền đến tiếng Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, phía trước hết đường rồi!" "Lục đại ca, chúng ta thật sự phải chết ở đây rồi." Giọng cô bé Diệp Diệc Tâm nghe vô cùng thương tâm.

Nỗi bi thương này lây nhiễm sang Sở Kiện và Tát Đế Bằng ở phía trước.

Chung quy, hai người bọn họ cũng chỉ là sinh viên trẻ tuổi.

Hai người lập tức la hét om sòm.

"Tôi không muốn chết!" "Cứu mạng!" "Cứu mạng!" "Mau có người đến cứu chúng tôi!" Vừa nói, hai người vừa không ngừng đập vào vách núi.

"Đừng nháo!" "Dừng tay!" Trần giáo thụ, Hách Ái Quốc lần lượt lên tiếng quát mắng.

Nhưng đúng lúc này, Lục Vũ bỗng phát hiện một tình huống mà trước đó hắn đã bỏ qua.

"Mọi người có phát hiện không, chấn động của núi đá hình như tạm thời dừng lại rồi." "Lũ tượng đá kia hết hơi rồi?" Vương Bàn Tử gào lên một câu.

Hồ Bát Nhất tức tối nói: "Bàn Tử, cậu đừng nói nhảm nữa." "Tiểu ca nhi, tôi thấy khe nứt trên núi rất nhiều, hay là tìm kỹ lại xem, coi chỗ vừa đi qua bên cạnh còn có khe nứt nào khác để chúng ta qua được không." "Khoan đã, tranh thủ thời gian này uống ngụm nước, khôi phục thể lực chút đi." Sau thoáng trầm mặc, Lục Vũ lấy bình nước từ Quỷ Động Ma Mộc ra, giao cho Diệp Diệc Tâm, lại bảo cô truyền cho mọi người.

Hắn âm thầm suy tính trong lòng.

Núi đá tạm thời ngưng chấn động, không thể nào là do lũ tượng đá thủ hộ dừng lại, ngược lại rất có khả năng là vì có một gian mật thất nào đó đã tạm thời chống đỡ được vách núi.

Ý niệm này vừa khởi lên, Lục Vũ càng cảm thấy khả năng rất lớn.

Khoan đã!

"Tiểu Diệp Tử." Lục Vũ dùng giọng rất thấp, nói nhỏ: "Em nghe

thấy cái giọng nói kỳ quái đó từ lúc nào?" "Ưm... chính là từ lúc chúng ta chui vào hang." "Bây giờ em còn nghe thấy không?" "Mơ mơ hồ hồ, hình như là từ bên trên truyền xuống." Bên trên...

Lục Vũ bật đèn pin, chiếu kỹ lên đống đá vụn trên đỉnh đầu.

Lờ mờ hình như có một khe hở lọt ánh sáng.

Chẳng lẽ trên đầu bọn họ là gian mật thất kia?

Lục Vũ giơ tay, thử cạy mấy tảng đá vụn.

Rất nhanh, mấy tảng đá bị hắn cạy ra, lộ ra phiến đá xanh bằng phẳng.

Chương 117

Mắt Lục Vũ sáng lên!

Suy đoán của mình không sai!

Không lãng phí thời gian, Lục Vũ lùi lại vài bước, khó nhọc rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Trực tiếp dùng Hắc Kim Cổ Đao làm đòn bẩy.

Chỉ một lát sau, hắn đã dọn ra được một khoảng trống, tìm thấy một khe đá hoàn chỉnh.

Ngay sau đó, dùng sức bẩy mạnh, một phiến đá xanh vuông vức chừng một mét lập tức rơi từ trên trời xuống.

Rầm!

"Á?" "Lục đại ca?" Diệp Diệc Tâm nhìn thấy cảnh này, vui mừng kêu lên một tiếng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói vang lên bên tai mọi người: "Các ngươi nhất định sẽ chết ở đây..." Lờ mờ có thể thấy trên phiến đá rơi xuống còn có một bộ hài cốt ngồi xếp bằng!

"Á!" "Quỷ a!" "Cứu mạng!" Cô bé Diệp Diệc Tâm sợ hãi tột độ hét toáng lên, bản năng liên tục lùi lại phía sau.

Lục Vũ không chút do dự, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp đâm trúng cổ họng bộ hài cốt, dùng sức hất lên!

Rắc rắc!

Bộp!

Một cái đầu lâu rơi xuống đất, bộ hài cốt lập tức tan rã.

Lục Vũ rạch đầu ngón tay, vẽ thêm một lá Hóa Sát Phù lên hài cốt,

đảm bảo bộ hài cốt mạc danh kỳ diệu này sẽ không uy hiếp được bọn họ.

"Lục đại ca?" "Tiểu ca nhi?" "Tình huống gì vậy?" "Không sao, một con Tống tử nhỏ." Lục Vũ nhìn hài cốt, bình tĩnh nói: "Bên trên có một thạch thất, chắc là có thể lên đó trốn một chút, tôi lên dò đường trước, đợi tin tôi." "Được!" "Tiểu ca nhi, chú ý an toàn!" Lục Vũ xê dịch thân thể, rọi đèn pin lên, trên lỗ hổng cũng không thấy tồn tại nguy hiểm gì, bèn thò đầu ra khỏi lỗ hổng quan sát kỹ.

Nhìn qua thì thấy đó là một gian nhà đá hình vuông rộng mười mấy mét vuông, chính giữa đặt một cỗ quan tài đá hình vuông.

Quan tài đá chế tác tinh xảo, loáng thoáng có thể thấy bên trên điêu khắc vô số bức tranh đá.

Vây quanh quan tài đá còn có tám bộ hài cốt, trên người mỗi bộ hài cốt đều quấn da cừu.

Tính cả bộ vừa bị Lục Vũ phá hủy, tổng cộng là chín bộ.

Ngoài ra, không còn vật gì khác.

Hơi kỳ lạ...

"Lục đại ca, anh không sao chứ?" Cô bé Diệp Diệc Tâm thấy Lục Vũ đứng đó bất động, không nói một lời, nhịn không được hỏi nhỏ một câu.

Nói xong, có chút sợ hãi rụt người về phía sau.

"Không sao, tôi lên trước đây." Lục Vũ nói khẽ, hai tay ấn lên phiến đá hai bên nhẹ nhàng nhảy lên, từ dưới lỗ hổng chui vào thạch thất.

Hít!

Vừa đứng vững, Lục Vũ đột nhiên thấy vai phải đau nhói như bị

ai dùng bàn là nung đỏ in lên, đau đớn vô cùng, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh!

Đúng lúc này, dưới hang động lại truyền đến tiếng kinh hô của cô bé Diệp Diệc Tâm.

"Sao thế?" Cơn đau ở vai đến nhanh đi cũng nhanh, Lục Vũ vội cúi đầu hỏi.

"Lục đại ca, vách núi hình như lại bắt đầu chấn động rồi..." Không phải hình như, là thật!

Vai không còn cảm giác dị dạng kia nữa, Lục Vũ cũng nhận ra những chấn động nhỏ.

Ngay lập tức, hắn cũng không dám lãng phí thời gian.

Bất kể thế nào, để bọn họ ở dưới đó thêm nữa thì sống chết khó lường!

"Mau lên đây." "Tranh thủ thời gian!" Lục Vũ đưa tay kéo Diệp Diệc Tâm từ dưới lên.

Chỉ là vừa mới vào nhà đá, Diệp Diệc Tâm bỗng hét thảm một tiếng, tay trái theo bản năng ôm lấy vai mình, sắc mặt trắng bệch, trên trán trong nháy mắt lấm tấm mồ hôi lạnh!

"Tiểu Diệp Tử!" "Tiểu Diệp Tử!" "Không sao, không sao, vai em vừa rồi bỗng nhiên rất đau, có thể là lúc leo lên bị trật khớp." Hai người đều xuất hiện tình huống giống nhau, điều này khiến tâm trạng Lục Vũ trầm xuống một chút.

Nhưng mà... trước mắt không có thời gian cho hắn suy nghĩ, do dự, cái đường hầm kia có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Cho dù gian nhà đá này khác với phát hiện của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trong sách "Quỷ Thổi Đèn", thì trước mắt cũng chỉ có

một lựa chọn này.

Huống hồ...

đủ loại chuyện xảy ra sau khi bọn họ tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành đều có chút sai lệch so với trong sách.

Thậm chí ngay cả cái chết của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng khác với trong sách.

Chương 118

Một gian nhà đá không giống thì có gì là không thể?

Ý niệm xoay chuyển, Lục Vũ không lãng phí thời gian, lần lượt kéo Sở Kiện, Tát Đế Bằng, Trần giáo thụ, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử còn đang ở dưới đường hầm vào trong nhà đá.

Mỗi người bọn họ khi bước vào nhà đá đều cảm thấy vai phải đau nhói dữ dội!

"Tiểu ca nhi, chuyện này không đúng!" "Tôi cũng thấy hơi lạ, không phải cảm giác trật khớp." "Tiểu ca nhi, cậu xem vai tôi bị làm sao vậy?" "Đừng lo chuyện cái vai vội, mau tìm lối ra." Lục Vũ nhíu mày nói.

Việc có nặng nhẹ nhanh chậm, trước mắt quan trọng nhất là làm sao rời khỏi đây.

Theo miêu tả trong sách "Quỷ Thổi Đèn", lần đó nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử chính vì núi lở mà tìm được lối ra trong nhà đá.

Lần này, lối ra chắc cũng ở trong nhà đá...

"Bàn Tử, đừng chạm vào mấy bộ hài cốt kia!

Lão Hồ, kiểm tra quan tài." "Trần giáo thụ, Dương tiểu thư, phiền mọi người kiểm tra bích họa trên quan tài đá, xem có manh mối gì không." Lục Vũ bình tĩnh lại, nhanh chóng sắp xếp mấy việc.

Sau khi Lục Vũ lảng sang chuyện khác, mấy người cũng không còn xoắn xuýt chuyện cái vai nữa, Vương Bàn Tử thành thật đứng bên cạnh Lục Vũ.

Hồ Bát Nhất kiểm tra quan tài, Shirley Dương, Trần giáo thụ cẩn thận vòng qua các bộ hài cốt, kiểm tra bích họa.

Lục Vũ nhìn theo, trong lòng thầm suy tính khả năng của cục diện hiện tại.

Theo miêu tả trong sách "Quỷ Thổi Đèn", hồi đó nhóm Hồ Bát Nhất phát hiện ra hai cái hộp đá một lớn một nhỏ, tìm hiểu được một đoạn lịch sử bị phủ bụi, sau đó phát hiện ra lời tiên tri có thể hủy thiên diệt địa trong hộp đá, rồi sau đó...

Đang lúc hắn suy tư, giọng nói của Shirley Dương truyền vào tai.

"Mọi người còn nhớ những bức bích họa chúng ta thấy ở mộ Cô Mặc vương tử không?" "Tranh đá trên quan tài chứng minh chín bộ hài cốt ở đây thực ra chính là chín người đã phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương năm xưa." Lông mày Lục Vũ nhướng lên, nhíu mày nói: "Ý là sao, bọn họ từ không gian số ảo bước ra rồi?" "Đúng vậy." "Liệu có nhầm lẫn gì không?" "Không sai đâu." Trần giáo thụ đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi giải thích: "Sau khi bọn họ phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương, liền xây dựng gian nhà đá này tại đây, canh giữ mãi ở chỗ này." "Còn gì nữa không?" "Chỗ này thì hơi lạ, trông giống như lời tiên tri vậy." "Nghĩa là sao?" "Cậu qua đây xem là hiểu." Trần giáo thụ đứng ở một hướng khác, Lục Vũ lập tức đi qua, nhìn vào bức bích họa.

Trên đó trông đúng là có chín người, nhưng cụ thể làm gì thì hắn không hiểu.

"Mặt tranh đá này tiên tri rằng trong tương lai sẽ có chín người đến đây, hoàn thành sự nghiệp chưa xong của bọn họ." Vương Bàn Tử cũng sấn lại gần, đầy đầu dấu hỏi: "Cái gì gọi là sự nghiệp chưa xong, là sao?

Bọn họ chưa phong ấn được bà nữ vương kia à?" "Tranh đá không giải thích nhiều như vậy." "Lão Trần, tôi nghi ông đang lừa tôi, nhưng tôi không có bằng chứng." "Cậu nói năng kiểu gì thế!" Hách Ái

Quốc lại nhịn không được, sặc lại: "Trần giáo thụ vô cùng am hiểu văn hóa Tây Vực, sao có thể giải đáp sai!" "Tôi không nói ông ấy giải đáp sai, tôi chỉ nói là liệu có khả năng nào khác không?" "Tiểu ca nhi, cậu thấy thế nào?" Lục Vũ lẳng lặng nhìn hộp đá, không nói một lời.

Nói thật, nội dung trên tranh đá này thực ra rất đơn giản, chính là miêu tả chín người bọn họ phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau đó lại từ không gian số ảo trở về, xây dựng nhà đá ở đây, canh giữ Quỷ Động.

Thông tin này cũng không nhiều lắm.

Xem xong cũng không giải khai được nghi hoặc trong lòng, ngược lại càng khiến người ta thêm hồ đồ.

"Tôi nghĩ, chỉ có mở quan tài mới tìm được đáp án." Một lúc lâu sau, Lục Vũ mở miệng, khẽ nói một câu.

"Không được mở!" Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng chói tai bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người!

Lục Vũ quay phắt lại, ánh mắt lập tức khóa chặt một cái xác khô!

Hắc Kim Cổ Đao trong tay ngay giây sau sẽ vung ra.

"Thí chủ, hãy nghe tiểu tăng nói một lời!" "Vãi nồi!" "Cái đệch!" "Quỷ kìa!" "Tránh ra, Bàn Tử khoan hẵng động thủ!" Lục Vũ vốn định một đao giải quyết bộ hài cốt, trong lòng bỗng nghĩ tới điều gì, đưa tay ngăn Vương Bàn Tử lại, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào cái xác biết nói kia.

Đám người Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng, Diệp Diệc Tâm nhìn thấy hài cốt nói chuyện, cả người đều sợ đến ngây dại.

Sững sờ đứng đó, không nhúc nhích, như bị điểm huyệt.

"Tiểu ca nhi, con Tống tử này..." "Câm miệng." Vương Bàn Tử

vừa mở miệng, Hồ Bát Nhất lập tức bảo hắn im lặng, không nói thêm gì nữa, chỉ nắm chặt thanh đao Tân Đình Hầu.

Lục Vũ nhìn thi hài, khẽ nói: "Tại sao?" "Nếu mở quan tài, các ngươi sẽ chết." Giọng nói của thi hài chói tai vô cùng, nghe mà rợn cả tóc gáy!

Lục Vũ lại hỏi: "Tại sao?" "Bởi vì trong quan tài đá chứa lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Trầm mặc một lát, cái xác khô kia lại mở miệng, âm thanh quái dị không ngừng vang lên trong nhà đá trống trải.

"Các ngươi vừa vào nhà đá, hẳn là đều cảm nhận được cơn đau trên vai." "Đó là bởi vì trên người các ngươi có khí tức của Phong Hỏa Thần Tượng." "Lời nguyền trong quan tài đá cảm ứng được sự tồn tại của các ngươi, cho nên vai các ngươi mới đau!" "Hơn nữa, trong số các ngươi có một người là Thuần Âm Chi Thể, trên người dính khí tức của Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Không giết chết cô ta, tất cả các ngươi đều phải chết!" Lời của thi hài khiến người ta dựng tóc gáy!

Gần như trong nháy mắt, ánh mắt của mấy người đều đổ dồn về phía cô bé Diệp Diệc Tâm...

"Không phải, không phải..." "Em không phải..." Bị một hồn ma mạc danh kỳ diệu nói trên người mình có khí tức của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô bé Diệp Diệc Tâm lập tức sợ đến hoa dung thất sắc, liên tục xua tay, không ngừng lùi lại.

Cái xác khô kia tiếp tục nói: "Cô ta buộc phải chết!" "Nếu cô ta không chết, Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ tái hiện thế gian!" "Đến lúc đó..." Mấy người đội khảo cổ biểu cảm đều có chút phức tạp.

Nếu là trước đây, loại chuyện ma quỷ này bọn họ chắc chắn không tin.

Nhưng hôm nay, bọn họ đã chứng kiến quá nhiều chuyện điên đảo nhận thức ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hơn nữa trước đó, cô bé Diệp Diệc Tâm bị những sợi tơ ngũ sắc kia nâng lên không trung, phảng phất như nữ thần.

Nghĩ đến cảnh tượng này, Tát Đế Bằng có chút tin lời của thi hài, cậu ta nuốt nước bọt, nói nhỏ: "Trần giáo thụ, Hách giáo thụ..." "Câm miệng!" Vương Bàn Tử quay phắt lại, trừng mắt nhìn chằm chằm Tát Đế Bằng, lạnh lùng nói: "Mày mà dám nói nhảm thêm một câu, Bàn gia sẽ cho mày ở lại đây luôn!" Dứt lời, Vương Bàn Tử quát: "Tiểu ca nhi, lời ma quỷ của con Tống tử này tin được không?

Tôi..." "Khoan đã!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, đưa tay ngăn Vương Bàn Tử lại.

"Tiểu ca nhi..." "Im lặng!" Hồ Bát Nhất mở miệng ngăn Vương Bàn Tử, không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng quan sát.

Chương 119

Trong lòng anh ta rõ ràng, chuyện này có cổ quái.

Anh ta càng rõ ràng hơn, Lục Vũ không thể nào bỏ mặc cô bé Diệp Diệc Tâm.

Sự tin tưởng này khiến anh ta hiểu ra một chuyện nhanh hơn những người khác.

Lục Vũ chắc là muốn moi tin từ miệng con Tống tử này!

Dù sao loại Tống tử biết nói này, anh ta cũng mới nghe thấy lần đầu!

Lúc này.

Lục Vũ bỗng nhiên mở miệng: "Ngươi là ai?" "Tiểu tăng... tiểu tăng là ai?

Thời gian quá lâu, tiểu tăng ngay cả tên mình cũng quên mất rồi." "Tại sao ngươi lại ở đây?" "Tiểu tăng năm xưa cùng Cô Mặc vương tử và những người khác phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương, vì lo lắng Nữ Vương phá vỡ phong ấn, bèn một mực canh giữ ở đây, đợi đến khi phong ấn ổn định mới tọa hóa tại đây..." "Tại sao ngươi còn nói chuyện được?" "Sư huynh của tiểu tăng lo lắng hậu nhân phá vỡ phong ấn, nên đã dùng toàn bộ pháp lực, dùng bí pháp giúp thần hồn tiểu tăng bất diệt, bảo vệ phong ấn." "Hóa ra là vậy." Lục Vũ gật đầu, trong lòng xác định một chuyện.

Hài cốt trước mắt tuyệt đối không thể là một trong chín người phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương năm xưa!

Bất luận hắn ngụy trang thế nào, bất luận hắn nói lời ma quỷ gì, hắn cũng không thể là một trong chín người phong ấn năm xưa.

Thời gian đã lâu, quên mất tên mình, tại sao lại không quên Cô Mặc vương tử?

Hơn nữa, Lục Vũ nghe ra được, khi hắn nhắc đến cái tên "Cô Mặc vương tử", giọng nói của thi hài trở nên chói tai hơn một phần!

Quan trọng nhất là, trong lời nói của hắn vô cùng khát vọng Tiểu Diệp Tử phải chết!

Diệp Diệc Tâm là Thuần Âm Chi Thể, cái chết của cô bé chỉ có một người là kẻ được lợi.

Người này chính là...

Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Bà ta sao có thể còn sống?

Sao có thể rời khỏi không gian số ảo?

Khoan đã!

Nếu bà ta thực sự phá vỡ phong ấn, rời khỏi không gian số ảo, đám người bọn họ chắc chắn đã chết không thể chết lại được rồi.

Tình hình trước mắt, cực kỳ có khả năng là trước khi bị phong ấn năm xưa, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã dùng thủ đoạn lưu lại một tia tàn hồn...

"Á!" Đúng lúc này, cô bé Diệp Diệc Tâm đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, cả người ngã vật xuống đất!

Lục Vũ quay phắt lại, liền thấy cơ thể Diệp Diệc Tâm không ngừng co giật, sắc mặt trắng bệch, không còn chút máu!

Giọng nói của thi hài cũng trở nên gấp gáp: "Nhanh, nhanh lên!

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhập xác rồi!

Mau giết cô ta!

Nếu không các ngươi đều phải chết!" Tát Đế Bằng nghiến răng, quyết tâm, lao về phía Diệp Diệc Tâm!

"Vãi!

Thằng ranh con muốn làm gì!" Vương Bàn Tử trợn mắt, định lao tới kéo Tát Đế Bằng ra!

Ngay lúc này!

Sở Kiện bỗng đứng bật ra, chặn Vương Bàn Tử lại!

"Tránh ra, không thì tao bóp chết mày!" Vương Bàn Tử giận dữ tột độ, trừng trừng nhìn Sở Kiện, quát: "Lão Hồ, Tiểu ca nhi, mau cứu người!" "Tôi khẳng định, Tiểu Diệp Tử không phải người xấu!" Shirley Dương đang ở ngay cạnh Diệp Diệc Tâm, vội vàng kéo Tát Đế Bằng đang muốn giết Diệp Diệc Tâm ra.

Hách Ái Quốc và Trần giáo thụ hai người tay chân luống cuống, chỉ biết vừa ngăn Vương Bàn Tử, vừa cản Sở Kiện.

Hồ Bát Nhất mắt thấy hiện trường loạn cào cào, vội quát: "Tiểu ca nhi!" "Anh cản bọn họ lại, tôi đối phó Tống tử." Lục Vũ nheo mắt, nhìn cái xác khô vẫn đang gào thét thúc giục bọn họ giết Diệp Diệc Tâm.

Dứt lời, hắn lao mạnh tới, bàn tay đầm đìa máu tươi vỗ thẳng vào hộp sọ thi hài!

"Ta siêu độ cho ngươi!" Thi hài bị động tác của Lục Vũ làm giật mình, hét lên chói tai: "Mau giết hắn, hắn cũng bị Tinh Tuyệt Nữ Vương nhập rồi!" Lời còn chưa dứt, huyết chưởng của Lục Vũ đã vỗ lên đỉnh đầu thi hài!

"A!" Tiếng thét thê lương vang lên, quả thực muốn chọc thủng màng nhĩ.

Mọi người vừa rồi còn đang đánh lộn đều dừng tay, quay đầu lại, ngây ra như phỗng.

Bộ hài cốt kia đã hóa thành một đống xương trắng!

Trong hư không lờ mờ có thể thấy hình dáng một hồn ma, hình như...

Chương 120

hình như là bức bích họa Tinh Tuyệt Nữ Vương bọn họ từng xem!

"Chết!" Lục Vũ thủ khởi đao lạc, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp chém về phía tàn hồn.

Một tia lửa nhỏ lóe lên, tàn hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương như bị châm lửa, bốc cháy!

"A!" "A!" "Ta sẽ không tha cho ngươi!" Dứt lời, tàn hồn kia trong nháy mắt nổ tung, lao mạnh về phía Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử...

"To gan!" Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, vội vàng quay đầu, một đao chém về phía tàn hồn!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng cảnh giác trong nháy mắt.

Tân Đình Hầu của Hồ Bát Nhất vung ra, sài đao của Vương Bàn Tử cũng thuận tay chém tới!

Tàn hồn tựa hồ có cảm ứng, lóe lên giữa không trung, lao về phía đám người Hách Ái Quốc...

Khoảnh khắc tiếp theo!

Trần giáo thụ, Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng sắc mặt trắng bệch, quái kêu một tiếng, ngã thẳng cẳng xuống đất.

Cảnh tượng này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất sắc mặt đại biến, ba bước thành hai lao đến bên cạnh mấy người.

"Vẫn còn thở, chưa chết." "Người lạnh toát..." "Trần giáo thụ, Trần giáo thụ, Trần giáo thụ!" "Tiểu Diệp Tử, em không sao chứ?"

“Tiểu ca nhi, cái này...” Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, đi tới bên cạnh Trần giáo thụ, lại rạch đầu ngón tay, vẽ một lá Hóa Sát Phù lên trán ông ta.

Sắc mặt Trần giáo thụ hồng hào lên trông thấy, rất nhanh mở mắt ra: “Chạy mau!

Chạy mau!

Chạy mau!” Nói xong ba câu, sắc mặt Trần giáo thụ lại trở nên trắng bệch, lăn ra ngất xỉu.

Lông mày Lục Vũ nhíu chặt, lòng chùng xuống.

Hắn dù thế nào cũng không ngờ tới tàn hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương lại làm ra loại chuyện này!

Hóa Sát Phù của hắn thế mà không thể hóa giải điểm này, chỉ khiến Trần giáo thụ tỉnh táo lại một chút!

Lục Vũ không muốn bỏ cuộc, thử trên người Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng.

Tình hình vẫn y như vậy.

Ba người đều chỉ có thể tỉnh lại trong chốc lát.

Nhưng sau khi tỉnh lại sẽ lại rơi vào hôn mê.

Shirley Dương và cô bé Diệp Diệc Tâm lập tức không kìm được, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Diệp Diệc Tâm thút thít tự trách: “Đều tại em, đều tại em, nếu không phải vì em, Trần giáo thụ bọn họ sẽ không biến thành thế này...” “Không, không, tại chị, nếu không phải chị, chúng ta sẽ không đến Tinh Tuyệt Cổ Thành...” “Tiểu ca nhi, giờ làm sao đây?” Vương Bàn Tử vẻ mặt phức tạp, một lúc lâu mới sấn đến bên cạnh Lục Vũ, hỏi nhỏ một câu.

Lục Vũ nhíu mày, trầm giọng nói: “Lão Hồ, anh an ủi họ, Bàn Tử thắp đèn, chuẩn bị khai quan.” Tình hình hiện tại có chút quá nghiêm trọng rồi...

Trong sách “Quỷ Thổi Đèn”, chuyến đi thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành của nhóm Hồ Bát Nhất chỉ có Trần giáo thụ bị điên.

Đó là vì Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng lần lượt chết trước mặt ông ta, khiến vị giáo thụ già bi hỉ lưỡng trọng thiên, tinh thần sụp đổ!

Nhưng hiện tại...

Bốn người Trần giáo thụ, Hách Ái Quốc, Tát Đế Bằng, Sở Kiện tuy không ai chết, nhưng lại chịu ảnh hưởng của tàn hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lần này, ngay cả Lục Vũ cũng có chút bó tay hết cách!

Kế sách hiện giờ, chỉ có mở quan tài!

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn luôn ngăn cản bọn họ mở quan tài, rất có khả năng trong quan tài có cách giải quyết vấn đề.

Hơn nữa, sau khi mở quan tài, rất có khả năng độ thám hiểm của hệ thống sẽ tăng lên.

Phần thưởng hệ thống cũng có khả năng nhất định giúp hắn giải quyết vấn đề nan giải trước mắt!

“Được!” “Được!” Hồ Bát Nhất lập tức qua an ủi Shirley Dương và Tiểu Diệp Tử, vừa an ủi vừa cảnh giác tình hình xung quanh, tránh xảy ra biến cố.

Tâm trạng của anh ta cũng vô cùng nặng nề...

“Tiểu ca nhi, tôi chuẩn bị xong rồi.” Nghe tiếng Vương Bàn Tử, Lục Vũ gật đầu, thu hồi tầm mắt từ quan tài đá, quay đầu nhìn ngọn

nến ở góc đông nam, trầm giọng nói: "Khai quan!" Dứt lời, Vương Bàn Tử cùng hắn dùng sức đẩy nắp quan tài đá.

Khoảnh khắc nắp quan tài rơi xuống đất, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ tuốt ra khỏi vỏ, Vương Bàn Tử cũng nắm chặt sài đao, nhìn chằm chằm vào trong quan tài!

"Cái này là..." "Kích động hụt rồi, tôi còn tưởng có Tống tử bự." Nói rồi, Vương Bàn Tử thò tay, trực tiếp cầm cuốn sách da cừu đặt trong quan tài lên, như dâng bảo vật đưa cho Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu xem này." Chẳng lẽ là lời tiên tri?

Mắt Lục Vũ sáng lên, lật sách ra xem một chút.

Chương 121

Bên trong toàn là hình vẽ.

Nhìn qua thì có chút tương tự với những gì ghi chép trong sách "Quỷ Thổi Đèn".

Chẳng qua giải mã loại hình vẽ này quả thực không phải sở trường của Lục Vũ, hắn lập tức đi đến bên cạnh Shirley Dương, khẽ nói: "Dương tiểu thư, giờ không phải lúc đau lòng, cô xem cuốn sách này đi, xem có giải mã được không..." "Xem hay không thì thế nào chứ?" Shirley Dương chán nản ngồi dưới đất, nhìn Trần giáo thụ sắc mặt trắng bệch, tinh thần suy sụp đến cực điểm.

"Dù sao chúng ta đều sẽ chết ở đây.

Chúng ta cũng không ra được nữa...

Bọn họ biến thành thế này đều là trách nhiệm của tôi!

Chết ở đây, coi như tạ tội với bọn họ vậy!" "Dương tiểu thư, cuốn sách này ở trong quan tài đá, rất có khả năng sẽ có cách chữa khỏi cho bọn họ." "Tiểu ca nhi, hay là để cô ấy nghỉ ngơi thêm chút..." Lục Vũ không lay chuyển, ngồi xổm xuống bên cạnh Shirley Dương, ánh mắt rực lửa nhìn cô: "Cô nếu muốn cứu bọn họ thì mau giải mã cuốn sách này.

Hơn nữa, tôi có thể nói cho cô biết.

Nữ quỷ vừa rồi chính là tàn hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương!" "Cái gì!" Bốn chữ Tinh Tuyệt Nữ Vương khiến tinh thần Shirley Dương chấn động, không dám tin nhìn về phía Lục Vũ.

Không chỉ cô, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng trợn to mắt, chỉ cảm thấy khó tin!

“Vừa rồi tôi xem qua một chút, cuốn sách này chắc là Cô Mặc vương tử tự tay vẽ, có quan hệ rất lớn với việc phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương năm xưa.

Chúng ta có thể ra ngoài hay không, có thể chữa khỏi cho bọn họ hay không, rất có khả năng tìm thấy đáp án trên này!” Tinh thần Shirley Dương khá hơn một chút, nhận lấy cuốn sách từ tay Lục Vũ, chăm chú xem. ...

Shirley Dương xuất thần nhìn nội dung trên cuốn sách da cừu, không nói một lời.

Qua một lúc, Vương Bàn Tử sốt ruột, thúc giục: “Tôi nói này Dương đại tiểu thư, rốt cuộc cô có xem hiểu không đấy!

Đừng có chỉ lật trang, cô tốt xấu gì cũng nói cho bọn tôi biết trên đó rốt cuộc là cái gì?” Shirley Dương đầu cũng không ngẩng, thần sắc ngưng trọng nhìn cuốn sách, vừa xem vừa nói.

“Mọi người đoán không sai, cuốn sách này quả thực là nội dung Cô Mặc vương tử để lại.

Nội dung bên trên hô ứng với bích họa trên quan tài đá.

Phần mở đầu nói về việc trước khi có nước Tinh Tuyệt, bọn họ sống vui vẻ hạnh phúc quanh núi Trát Cách Lạp Mã.

Sau đó...” Shirley Dương dựa theo nội dung trong sách, kể lại lai lịch của Quỷ Động cũng như nước Tinh Tuyệt.

Đoạn nội dung này không khác biệt quá lớn so với miêu tả trong sách “Quỷ Thổi Đèn”.

Nghe đến đoạn trong Quỷ Động sinh ra quái nhãn độc xà, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc không thôi.

Chỉ có Lục Vũ vừa nghe chuyện vừa nhìn bốn người Trần giáo

thụ, Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng, lông mày nhíu chặt.

Dọc đường đi này, bọn họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện.

Bất luận gặp phải nguy hiểm gì đều có thể hóa hiểm vi di.

Nhưng hiện tại... hắn lần đầu tiên cảm thấy có chút khó xử, không biết phải làm sao mới có thể khiến mấy người bọn họ hồi phục.

Thủ đoạn trừ tà mạnh nhất của hắn chính là Hóa Sát Phù đến từ Thiên Sư giáo.

Nhưng Hóa Sát Phù cộng thêm Kỳ Lân Huyết đều không có cách nào khiến bọn họ hồi phục...

"Dương tiểu thư, Dương đại tỷ, coi như tôi cầu xin cô, cô có thể nói vào trọng điểm không, trên đó rốt cuộc có cách để chúng ta rời đi không hả?" Lại nghe chuyện một lúc nữa, Vương Bàn Tử càng cảm thấy gian mộ thất này quá mức âm sâm áp bức, nhịn không được lại giục một câu.

"Bàn Tử, câm miệng." "Các người ai cũng không đi được đâu!" Đúng lúc này, Trần giáo thụ đột nhiên bật dậy, trừng mắt nói một câu.

Dứt lời, lại ngã thẳng cẳng xuống.

"Trần giáo thụ!" Shirley Dương giật mình, sau tiếng kinh hô thì ba bước thành hai lao tới bên cạnh Trần giáo thụ, nước mắt đảo quanh hốc mắt: "Trần giáo thụ, Trần giáo thụ, thầy sao rồi?" Trần giáo thụ một chút phản ứng cũng không có, vẫn cứ sắc mặt trắng bệch nằm ở đó. ...

Lục Vũ nhìn Trần giáo thụ, nhíu mày nói: "Dương tiểu thư, cô đưa cuốn sách da cừu cho tôi." Vốn dĩ hắn còn tưởng Trần giáo thụ đột nhiên dậy sẽ giống như trong sách "Quỷ Thổi Đèn" miêu tả, tranh giành cuốn sách da cừu.

Không ngờ ông ta chẳng có phản ứng gì.

Cho dù Lục Vũ cầm cuốn sách da cừu khua qua khua lại trước mặt ông ta, Trần giáo thụ cũng chẳng phản ứng chút nào.

“Lục Vũ, anh làm gì thế?” “Không có gì.” Lục Vũ lắc đầu: “Dương tiểu thư, cô tiếp tục giải mã cuốn sách đó đi, bọn họ tạm thời sẽ không có vấn đề gì đâu.” “Chuyện này...

được rồi.” Shirley Dương do dự một chút, cũng biết mình cứ gọi qua gọi lại thế này cũng vô nghĩa, chỉ có thể gượng tinh thần, nhận lại cuốn sách da cừu từ tay Lục Vũ, tiếp tục giải mã.

Lục Vũ lại lấy Hoàng Phủ Mật Thần Châm ra, châm một cái vào tay đám người Trần giáo thụ, vẫn không có phản ứng gì.

Lúc này, lời của Shirley Dương thu hút sự chú ý của Lục Vũ.

Chương 122

“Chỗ này chính là chuyện Cô Mặc vương tử bọn họ phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Năm đó, Cô Mặc vương tử và Sa Môn Già Diệp Ma Đằng cùng những người khác tổng cộng chín người, uống rượu Túy Tâm Mạn Đà La, tiến vào Tinh Tuyệt vương cung, phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sau đó, bọn họ rời khỏi không gian số ảo, xây dựng một gian nhà đá ở đây, bảo vệ phong ấn.

Chỗ này tiên tri tương lai sẽ có chín người thay thế bọn họ bảo vệ phong ấn, hoàn thành sự nghiệp chưa xong của bọn họ.” Nói xong, Shirley Dương gấp cuốn sách da cừu lại, cúi đầu, không nói một lời.

“Thế là hết rồi à?” Vương Bàn Tử trợn to mắt: “Chỉ thế thôi á?

Cũng không nói chúng ta ra ngoài kiểu gì?” “Không có.” “Tiểu ca nhi, Lão Hồ, lời tiên tri trên cái cuốn sách chó chết này không phải nói chúng ta phải ở đây đợi chết chứ...” “Tiểu ca nhi...” Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không nói gì, chỉ như làm ảo thuật lấy ra một cái hồ lô rượu Thanh Hoa Dứu Băng Mai Khu Tà, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, cười khổ một tiếng, nói: “Tiểu ca nhi, tôi biết chuyện Dương đại tỷ nói khiến người ta không vui nổi, nhưng chúng ta chẳng phải vẫn nên nghĩ cách ra ngoài sao?” “Cậu cứ...

Ơ?” Thấy Lục Vũ lại lấy Túy Tâm Mạn Đà La ra, Vương Bàn Tử càng thêm ngạc nhiên khó hiểu.

Nhưng mắt Hồ Bát Nhất chợt sáng lên: “Tiểu ca nhi, cậu cảm thấy rượu Túy Tâm Mạn Đà La có khả năng khiến bọn họ tỉnh táo lại?” “Ừ, thử xem sao.” Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: “Năm xưa đám Cô Mặc

vương tử sẽ không vô duyên vô cớ uống rượu Túy Tâm Mạn Đà La." "Đúng, đúng, đúng, nếu cứu được lão Trần đầu về, để ông ấy xem cuốn sách da cừu này, chắc chắn giải thích rõ ràng hơn Dương đại tỷ." "Bàn Tử!" "Bàn Tử!" "Được rồi, được rồi, tôi không nói nữa." Lúc này, Lục Vũ cầm hồ lô rượu, ghé vào miệng Trần giáo thụ, men theo môi ông ta, nhẹ nhàng đổ một ít vào...

"Không phản ứng?" "Trần giáo thụ?" "Trần giáo thụ?

Thầy sao rồi?" "Vãi nồi!" Vương Bàn Tử và Shirley Dương mỗi người nói một câu xong, Trần giáo thụ đang hôn mê bất tỉnh đột nhiên mở mắt.

Mắt ông ta trợn tròn vo, nhìn chằm chằm Shirley Dương, giọng nói chói tai hét lớn: "Hóa ra ngươi là hậu duệ của đám tội nhân đó!

Ta phải giết ngươi!" Vừa nói, hai tay Trần giáo thụ bỗng giơ lên, vươn về phía cổ Shirley Dương.

Lục Vũ đưa tay chặn đứng Trần giáo thụ, bẻ quặt hai tay ông ta ra sau lưng, mặc cho Trần giáo thụ giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

"Lão Hồ, chuốc rượu." "Được!" Hồ Bát Nhất phản ứng lại, cử động hiện tại của Trần giáo thụ rất rõ ràng là rượu có tác dụng!

Lục Vũ khống chế Trần giáo thụ, Hồ Bát Nhất chuốc rượu cho ông ta.

Chỉ một lát sau, Trần giáo thụ vốn còn đang dữ tợn muốn giết Shirley Dương dần dần bình tĩnh lại, sắc mặt ông ta cũng dần tốt lên.

Lại uống thêm mấy ngụm, sắc mặt ông ta trông đã không khác gì người thường.

"Trần giáo thụ?" "Trần giáo thụ?" Shirley Dương thử gọi hai tiếng, Trần giáo thụ từ từ tỉnh lại, có chút mờ mịt nhìn Shirley

Dương, hỏi: "Sao thế?" "Thầy... thầy... thầy không sao là tốt rồi, hu hu hu hu..." Giờ khắc này, Shirley Dương cuối cùng không nhịn được, mừng đến phát khóc!

Lục Vũ cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, để mặc Trần giáo thụ nghỉ ngơi, hắn cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lần lượt cứu tỉnh ba người Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng.

Nhìn bọn họ từng người tỉnh lại, Lục Vũ cuối cùng cũng thở phào một hơi dài.

Lần này đúng là vận may tốt.

Hắn linh quang nhất động nghĩ ra cách này, không ngờ lại thành công thật. ...

Đồng thời, Trần giáo thụ cũng đã xem qua cuốn sách da cừu.

Chỉ tiếc, lời giải đáp của ông ta không khác biệt mấy so với Shirley Dương.

Trên sách da cừu không hề có cách giúp bọn họ thoát chết.

"Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ?" "Để tôi nghĩ đã." Trước mắt không cần lo lắng cho đám Trần giáo thụ nữa, sự chú ý của Lục Vũ lại đặt lên cuốn sách da cừu kia.

Hắn nhớ trong sách "Quỷ Thổi Đèn", cuốn sách da cừu này từng sở hữu sức mạnh thần kỳ, chỉ cần rơi xuống đất sẽ sinh ra bão cát!

Đến lúc đó, cát vàng sẽ chôn vùi Tinh Tuyệt Cổ Thành và Thần Sơn Trát Cách Lạp Mã cho đến tận cùng thời gian...

Nhưng mà... cuốn sách này hắn cầm trên tay từ đầu, đã xem kỹ, hệ thống không hề nhắc nhở sách là pháp khí, hơn nữa lúc trước Shirley Dương lao đến bên cạnh Trần giáo thụ đã đặt sách xuống đất, cũng không xảy ra tình huống dị thường gì.

“Tôi cũng cảm thấy cuốn sách này rất kỳ quái.” Trần giáo thụ nhíu mày nói: “Lẽ ra, trên đó đã nói để chúng ta hoàn thành sự nghiệp chưa xong của họ, thì nên chỉ dẫn một con đường sống, đoạn nhiên sẽ không để chúng ta bị kẹt mãi ở đây.” “Liệu có phải vốn dĩ họ định viết, nhưng vì có chuyện gì đó ảnh hưởng đến họ không?” Shirley Dương khẽ nói: “Trang cuối cùng để trắng, liệu có phải là...” Khoan đã!

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Lời của Trần giáo thụ lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Hắn bay nhanh lật cuốn sách da cừu, tìm đến trang cuối cùng.

Trông thì trang da cừu cuối cùng cũng bình thường, không khác biệt mấy so với các trang khác.

Nhưng mà...

Nếu nói cuốn sách da cừu này thực sự có cổ quái, thì trang giấy trắng cuối cùng này chính là vấn đề lớn nhất!

“Dương tiểu thư, mượn ngón tay cô dùng một chút.” Lục Vũ trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Shirley Dương, khẽ nói một câu.

Chương 123

Shirley Dương có chút mờ mịt nhìn Lục Vũ, không hiểu ý hắn.

"Tôi cần một chút máu đầu ngón tay của cô." "Hả?" Shirley Dương càng thêm mờ mịt, nhưng vẫn theo lời Lục Vũ, cắt ngón tay mình, nhỏ vài giọt máu lên cuốn sách da cừu.

Khoảnh khắc tiếp theo, dị biến nảy sinh!

Cuốn sách da cừu bình thường bỗng chốc tỏa ra ánh kim quang chói mắt!

"Vãi nồi!" "Tình huống gì thế!" "Tiểu ca nhi, mau vứt đi!" [Tên vật phẩm: Thất Lạc Thủ Hộ] [Đẳng cấp vật phẩm: Thiên giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Phong ấn] [Mô tả vật phẩm: Tiên hiền thượng cổ dùng pháp lực vô thượng, quán chú khát vọng tha thiết nhất tận đáy lòng của tử dân quê hương Tây Vực vào trong đó, khiến nó sở hữu niệm lực vĩ đại.

Người mang lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương thông qua Mộc Trần Châu có thể kích hoạt Thất Lạc Thủ Hộ và hóa giải lời nguyền, khiến không gian số ảo vĩnh viễn lạc lối tại vùng đất thất lạc, không bao giờ quay lại nữa...] Nhìn thấy dòng mô tả này, Lục Vũ ngây người.

Thiên giai thượng phẩm!

Sự hiểu biết của hắn về pháp khí chính là bốn cấp bậc Thiên Địa Huyền Hoàng!

Cái Thất Lạc Thủ Hộ này có thể nói là pháp khí cường hãn nhất trong phạm trù hắn có thể hiểu được!

Không ngờ!

Thật sự hoàn toàn không ngờ, thứ này lại có năng lực cường hãn như vậy!

Trong lòng rung động, Lục Vũ trực tiếp thu Thất Lạc Thủ Hộ vào trong Quỷ Động Ma Mộc.

Bất kể thế nào, thứ này quá quý trọng, dù sao cũng không thể vứt bỏ.

"Ơ?" "Tiểu ca nhi?" "Cái thứ phát kim quang kia đâu rồi?" "Biến mất rồi." Có một số việc, quá nhiều người biết cũng không phải chuyện tốt.

Lục Vũ không ngại nói bí mật cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, nhưng đám người Sở Kiện thì hắn không hiểu rõ lắm.

Cho nên hiện tại lúc này, người đông mồm tạp, hắn vẫn quyết định tạm thời không nói.

Một câu lảng sang chuyện khác, Lục Vũ lắc đầu: "Khoan nghĩ đã, giờ vẫn phải tranh thủ nghĩ cách rời khỏi đây." Trong lòng hắn cũng đang không ngừng suy tư!

Việc đến nước này, có thể xác định việc thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành đã đến quan đầu cuối cùng!

Chỉ cần rời khỏi thạch thất, rời khỏi núi Trát Cách Lạp Mã là có thể hoàn thành thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhận phần thưởng hệ thống.

Nhưng mà, vấn đề lớn nhất hiện tại là không có cách nào rời đi!

Trong sách "Quỷ Thổi Đèn", sở dĩ nhóm Hồ Bát Nhất, Shirley Dương có thể rời đi là vì làm rơi cuốn sách da cừu xuống đất, sau đó núi đá nứt ra, thành công thoát thân.

Nhưng hiện tại, cuốn sách da cừu của hắn là Thất Lạc Thủ Hộ,

tình huống hoàn toàn khác với những gì nhóm Hồ Bát Nhất gặp phải năm xưa.

Khoan đã!

"Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" "Tiếng gì?" "Tiểu Diệp Tử, em có cảm giác được gì không?" "Hình như... hình như sắp động đất?" Lời vừa dứt, mấy người đều cảm thấy mặt đất nhà đá rung lắc một trận!

Ngay sau đó, tiếng nổ ầm ầm truyền vào tai mọi người!

Uỳnh!

Rầm!

Sau một tiếng nổ kinh người, nhà đá của bọn họ bị đánh thủng một lỗ lớn!

Nhất thời, bụi mù tứ tung!

Trong bụi mù, lờ mờ có thể thấy một thân ảnh khổng lồ từ từ xuất hiện sau màn bụi.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Tiếng bước chân trầm đục, mang theo uy lực cực mạnh, mỗi bước đều tràn đầy cảm giác sức mạnh!

"Đệch!

Tượng đá!" Vương Bàn Tử giật mình, quái kêu một tiếng, lập tức kéo súng từ sau lưng ra, không chút do dự, tiếng súng đoàng đoàng đoàng vang lên!

"Bàn Tử!" "Vô dụng thôi!" "Cẩn thận đạn lạc!" Mắt thấy đạn bắn

lên người tượng đá đột nhiên xông vào không ngừng phản xạ lại, Lục Vũ vội vàng mở miệng quát Vương Bàn Tử dừng lại!

Tượng đá căn bản cũng không tấn công nhóm Lục Vũ, chỉ không ngừng nện vào vách núi, khiến cả gian nhà đá chấn động càng thêm kịch liệt.

Theo động tác của nó, đá vụn trên đỉnh đầu càng không ngừng rơi xuống!

Đám Hách Ái Quốc, Sở Kiện đã sợ đến ngây người, ôm đầu, liên tục né tránh đá vụn rơi trên đầu.

Chương 124

Vương Bàn Tử che chở cho cô bé Diệp Diệc Tâm, Hồ Bát Nhất che chở cho Trần giáo thụ và Shirley Dương.

Hai người đều gào lên lạc cả giọng.

"Tiểu ca nhi, cứ thế này không ổn đâu!" "Lát nữa nhà đá sập, chúng ta càng không có lối ra!" "Tiểu ca nhi, hay là dùng thuốc nổ, cho nổ tung luôn!" "Từ từ!" Lục Vũ không ngừng đi vòng quanh trong nhà đá!

Lần này, cơ hội ra ngoài đến rồi!

Sức phá hoại của thủ hộ thạch tượng rất kinh người, nhất định có thể phá vỡ núi đá!

Chỉ cần phá vỡ khe nứt núi đá...

Rắc rắc!

Rắc rắc!

Rắc rắc!

Đúng lúc này, tiếng nứt vỡ không ngừng vang lên bên tai hắn!

Thủ hộ thạch tượng vẫn đang không ngừng đập phá!

Mặt đất dưới chân không ngừng run rẩy.

Trên đỉnh đầu vẫn đang rào rào rơi đá vụn xuống!

"Tiểu ca nhi, có khe nứt!

Chúng ta mau chạy!" Vương Bàn Tử mắt sắc, thoáng cái nhìn thấy một khe nứt.

Lục Vũ đang định đồng ý, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy một tia

nguy hiểm mạc danh, vội vàng nói: “Bàn Tử, đừng đi!” Nói rồi, Lục Vũ một tay kéo Vương Bàn Tử lại.

Ngay sau đó, khe nứt kia ầm ầm sụp đổ!

Vô số đá vụn trong nháy mắt chôn vùi khe nứt đó!

“Vãi nồi!” “Đi khe nứt bên trái cùng!” Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Lục Vũ sực nhớ tới một màn trong sách “Quỷ Thổi Đèn”, càng không dám lãng phí thời gian, vội vàng thúc giục.

“Tiểu ca nhi...” “Mau đi!” “Muộn thì không kịp nữa đâu!” Lục Vũ nói xong một câu, bước chân xê dịch, lao về phía thủ hộ thạch tượng!

Hắc Kim Cổ Đao không ngừng tiếp đón lên người nó!

“Đệch!

Liều mạng!” Mắt thấy thủ hộ thạch tượng vẫn đang không ngừng đập phá, Vương Bàn Tử nghiến răng, kiên trì là người đầu tiên chui vào khe nứt.

Hồ Bát Nhất lập tức tổ chức cho những người khác chui vào khe nứt, tình huống hiện tại căn bản không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều! "Nhanh lên, nhanh lên!

Phía trước có ánh sáng!" Đám người chạy thục mạng trong khe nứt núi đá được một lúc, Vương Bàn Tử đi đầu liền gân cổ lên hét lớn.

Dần dần, những người đi theo phía sau hắn cũng nhìn thấy một luồng bạch quang chói mắt.

Trên đỉnh đầu đã xuất hiện bầu trời xanh đã lâu không gặp!

Từ vị trí của bọn họ, khoảng cách đến đỉnh núi bất quá chỉ chừng năm sáu mét.

Vương Bàn Tử đón lấy phi hổ trảo từ trong tay Shirley Dương,

vội vàng quăng lên đỉnh, dùng sức kéo hai cái, xác định không có vấn đề gì sau đó, hắn lách người sang một bên: "Tiểu Diệp tử, cô lên trước!" Sau đó, Shirley Dương, Trần giáo sư, Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng từng người từng người một leo lên. "Tiểu ca, cậu lên đi." "Anh lên trước đi, đừng lề mề!" "Lão Hồ, hắn lên xong thì anh lên." Sơn thể chấn động vô cùng mãnh liệt, thậm chí có thể nhìn thấy vách núi sau lưng bọn họ dường như bắt đầu sụp đổ, Vương Bàn Tử cũng không dám khách khí nữa, vội vàng leo lên.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất cũng thuận theo phi hổ trảo leo lên. "Tiểu ca, nhanh lên!" Lục Vũ một tay nắm lấy dây thừng, ngay lúc đang định leo lên thì nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng "Rầm" cực lớn.

Quay đầu nhìn lại, thân thể to lớn của Thủ Hộ Thạch Tượng đã chen vào trong khe nứt núi đá.

Nó cũng không công kích Lục Vũ, mà vẫn đang không ngừng đập phá vào vách núi!

Oanh!

Lại là một tiếng nổ vang!

Dưới lực trùng kích cường đại của Thủ Hộ Thạch Tượng, sơn thể rốt cuộc cũng không kiên trì được nữa.

Cả ngọn núi sụp xuống!

Lục Vũ treo mình giữa không trung, nhìn hết thảy trước mắt, chỉ cảm thấy cực kỳ chấn động!

Ngọn núi Trát Cách Lạp Mã màu đen, thật sự ngay trước mắt hắn, nứt ra làm hai nửa!

Chương 125

Vô số đá vụn, đất đá không ngừng trượt xuống...

Cách đó không xa, loáng thoáng có thể nhìn thấy một cái hắc động khổng lồ, phảng phất như muốn thôn phệ hết thảy, đem tất cả núi đá, bảo vật, thạch tượng... nuốt trọn vào trong.

Loáng thoáng, giống như còn có thể nhìn thấy từng luồng nước đen ùng ục, không ngừng từ phía dưới dâng lên.

Cảnh tượng này, rất giống với miêu tả trong sách.

Nhưng mà... khoảnh khắc tận mắt chứng kiến mới biết được rốt cuộc nó chấn động đến mức nào!

Lục Vũ mơ hồ phảng phất nghe thấy một thanh âm đang nói với hắn: "Thí chủ, nhất định phải nhớ kỹ, tìm được Mộc Trần Châu, phong ấn Quỷ Động..." "Thí chủ, thiên hạ thương sinh, nhờ cậy cả vào ngài..." Trên vách núi, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chỉ kinh hãi một lúc, ngay lập tức phản ứng lại, kéo dây thừng, trực tiếp đem Lục Vũ từ trong khe núi kéo lên! "Chạy mau!" "Chạy mau!" "Núi sắp sập rồi!" Sau khi kéo Lục Vũ lên, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất không ngừng thúc giục mọi người!

Núi lở càng lúc càng kịch liệt, mọi người càng không dám trễ nải thời gian, điên cuồng ba chân bốn cẳng chạy xuống núi...

Giờ khắc này ở Trát Cách Lạp Mã sơn, phảng phất như ngày tận thế!

Núi đá sụp đổ cuốn lên vô số bụi mù.

Mặt trời vốn dĩ ấm áp trên bầu trời cũng bị bụi mù che khuất, hiện ra một loại màu đỏ yêu dị... "Lạc đà ở bên kia!" "Nhanh đuổi theo!"

"Tôi đi trước!" Không biết là ai hô một tiếng, Lục Vũ cũng nhìn thấy đàn lạc đà đưa bọn họ tiến vào sa mạc đang ở cách đó không xa, điên cuồng chạy trốn về phía xa.

Lục Vũ nói một câu, cả người như một trận gió, trực tiếp lướt về phía đàn lạc đà.

Tiên Thiên Công trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, tốc độ của hắn nhanh hơn mọi người quá nhiều!

Chỉ một lát sau, Lục Vũ đã đuổi kịp đàn lạc đà, vung roi khống chế chúng lại.

Đợi đến khi mọi người chạy đến nơi, cả đám vội vàng leo lên lưng lạc đà, dưới sự dẫn dắt của Lục Vũ, bôn tẩu về phương xa...

Vạn hạnh, lúc đào tẩu khỏi Trát Cách Lạp Mã sơn, bọn Lục Vũ cũng không gặp phải bão cát.

Mọi người chạy được một đoạn khá xa liền dừng bước, quay đầu nhìn về phía ngọn núi Trát Cách Lạp Mã đang không ngừng bị đại địa thôn phệ ở phía xa...

Trong lòng mỗi người đều có cảm giác như vừa thoát chết trong gang tấc.

Lúc này, trong đầu Lục Vũ rốt cuộc cũng lần nữa xuất hiện nhắc nhở của hệ thống... 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành tham tác Tinh Tuyệt Cổ Thành, hệ thống thưởng: Thanh Đồng Phượng Văn Quang.】 【Tên vật phẩm: Thanh Đồng Phượng Văn Quang】 【Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Khống hồn】 【Mô tả vật phẩm: Thanh Đồng Phượng Văn Quang, vật dùng của yêu phi Đát Kỷ năm xưa.

Phàm là người dùng chén này uống rượu, đều chịu sự khống chế của Túc chủ, có thể khống chế tâm chí, thần hồn, ký ức của người

đó...

Đem rượu tưới lên thiên linh cái, có thể khôi phục thần trí.】 Cuối cùng... cũng hoàn thành.

Nhìn nhắc nhở của hệ thống, Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Chuyến đi này, thật sự là... gian nan!

So với sự gian khổ trên đường đi, phần thưởng Địa giai hạ phẩm pháp khí cuối cùng của hệ thống cũng không làm cho Lục Vũ cảm thấy vui vẻ bao nhiêu.

Khống chế lòng người, đối với hắn mà nói, hình như cũng không có tác dụng quá lớn. "Tiểu ca, chúng ta tiếp theo làm thế nào?" Biểu tình của Hồ Bát Nhất có chút ngưng trọng.

Sa mạc mênh mông, đồ đạc của bọn họ đều vứt lại ở Quỷ Động và Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi.

Lũ lạc đà tuy rằng cũng thồ một ít thức ăn và nước ngọt, nhưng chút ít còn lại đó căn bản không cách nào chống đỡ cho bọn họ đi ra khỏi sa mạc.

Anh ta còn không biết, Lục Vũ đã dùng Quỷ Động Ma Mộc trữ hết tất cả đồ đạc ở bên trong. "Trước tiên tìm nguồn nước, chúng ta nghỉ ngơi một chút, sau đó lại tìm đường ra khỏi sa mạc." Lục Vũ nghĩ nghĩ, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra Tam Tinh Ti Nam Tiêu, trong lòng yên lặng cảm ứng vị trí nguồn nước.

Khoảng hai giờ sau, Lục Vũ dẫn mọi người tìm được một vũng nước nhỏ.

Tuy rằng chỉ là vũng nước nhỏ, nhưng giữa sa mạc mênh mông, cũng đủ làm cho mọi người vui vẻ.

Mọi người vây quanh vũng nước, an doanh trát trại, từng người cảm khái thổn thức, hồi ức lại từng màn trước đó ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cùng những người khác cảm khái chính là kiến thức lần này thực sự quá mức kinh người.

Mà đám người Hách Ái Quốc thì từng người chấn kinh với phát hiện lần này.

Chương 126

Hách Ái Quốc càng là vẻ mặt hưng phấn bày tỏ, sau khi trở lại kinh thành nhất định phải chuẩn bị báo cáo thật tốt, thỉnh cầu cấp trên bát khoản, mang theo càng nhiều người đến Tây Vực, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, chính thức khai quật phiến di tích này.

Nghe được lời này, tâm tình Lục Vũ lập tức trầm trọng vài phần.

Shirley Dương ngồi bên cạnh Hồ Bát Nhất, nhỏ giọng nói: "Lục tiên sinh, bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành không thể công bố ra ngoài, anh có thể hay không thử thuyết phục Hách giáo sư?

Anh đã cứu mạng ông ấy, tôi nghĩ ông ấy..." "Tôi thử xem." Lục Vũ trong lòng khẽ thở dài một hơi, đi đến bên cạnh Hách Ái Quốc.

Lần này, hắn bỗng nhiên hiểu được, vì sao hệ thống lại thưởng cho hắn Thanh Đồng Phượng Văn Quang mà Đát Kỷ từng dùng.

Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng, thậm chí Diệp Diệc Tâm, đều có khả năng nói cho người khác biết tình huống chuyến đi sa mạc lần này của bọn họ.

Nhưng những chuyện này, lại thiên thiên là những chuyện không thể nói cho người khác biết.

Dù sao, nơi này quá mức nguy hiểm.

Hơn nữa hắn cần có đủ thời gian tìm được Mộc Trần Châu, kích hoạt Thất Lạc Thủ Hộ, triệt để phong ấn Tinh Tuyệt Nữ Vương...

Càng chưa nói tới, những chuyện khủng bố kia sẽ mang lại áp lực rất lớn cho người ta.

Thể chất bọn họ quá kém, không cách nào thừa nhận loại áp lực này.

Quả nhiên, giống như hắn dự đoán, đám người Hách Ái Quốc, Sở Kiện căn bản không nghe hắn khuyên bảo, ngược lại đỏ mặt tía tai giáo huấn hắn một trận.

Trong lời nói, một mực cường điệu đây là quốc chi côi bảo, sau khi khai quật sẽ là một khoản di sản văn hóa khó có thể tưởng tượng...

Nói tới nói lui, Lục Vũ cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ đành thở dài trong lòng.

Giờ khắc này, hắn rốt cuộc quyết định, trước khi rời khỏi sa mạc sẽ động dụng Thanh Đồng Phượng Văn Quang đem ký ức về đoạn kinh lịch này trong đầu bọn họ sửa đổi một chút.

Năng lực của Địa giai hạ phẩm pháp khí tuyệt đối không có vấn đề.

Cho nên, vào cái đêm trước khi bọn họ rời khỏi sa mạc, Lục Vũ cầm Thanh Đồng Phượng Văn Quang, cho Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng còn có Diệp Diệc Tâm đều uống một ngụm rượu, sửa đổi ký ức của bọn họ.

Trong ký ức của bọn họ, đã không còn cuộc thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bọn họ chỉ nhớ được, trên đường tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành đã gặp phải đàn kiến hành quân sa mạc, lão hán dẫn đường của bọn họ bị đàn kiến nuốt chửng...

Cái thế giới này, người biết Tinh Tuyệt Cổ Thành đã xảy ra chuyện gì, chỉ còn lại có năm người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Trần giáo sư và Shirley Dương.

Sở dĩ lưu lại Trần giáo sư, bởi vì ông ta tịnh không phải loại tính cách tử bản như Hách Ái Quốc, vô cùng hiểu chuyện và biết biến

thông.

Còn về phần Shirley Dương, là vì Lục Vũ cảm thấy cô dù sao cũng là hậu nhân Bàn Sơn, tưởng chừng sau kinh lịch lần này, hẳn là có thể làm cho cô trưởng thành hơn rất nhiều, lần tới đi Long Lĩnh Mê Quật kỳ thật có thể mang theo cô... "Dương tiểu thư, cô và Trần giáo sư có thể về nước ngoài trước, qua một đoạn thời gian có tin tức mới, tôi sẽ liên hệ cô." Shirley Dương nhìn Lục Vũ, biểu tình phức tạp, mấy lần muốn nói lại thôi.

Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Chuyện nguyền rủa, cô cũng không cần nói nhiều.

Sự đã đến nước này, nói cái khác cũng không có ý nghĩa.

Tóm lại, có tin tức, tôi sẽ báo cho cô." Nói xong, ánh mắt Lục Vũ rơi vào trên người Trần giáo sư: "Trần giáo sư, bọn Hách Ái Quốc sẽ không có việc gì, ngài không cần lo lắng." Trần giáo sư khẽ thở dài một hơi, nặng nề vỗ vỗ vai Lục Vũ, trầm giọng nói: "Lục tiên sinh, đa tạ!" Thiên ngôn vạn ngữ, đều nằm trong hai tiếng đa tạ này...

Nửa tháng sau...

Nhóm ba người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử rời khỏi Tây Vực, đi tới đi lui, mấy lần chuyển xe, rốt cuộc đã trở lại kinh thành đã lâu không gặp.

Vừa mới ra khỏi ga tàu hỏa, đang định bắt một chiếc xe về tứ hợp viện, một thanh niên mặc âu phục đen đeo kính râm đột ngột đứng ở trước mặt bọn họ, cứng ngắc nói: "Lục tiên sinh, Hồ tiên sinh, Vương tiên sinh, Hoắc phu nhân phân phó, mấy vị vẫn là nên về Kiệu Tử ngõ hẻm trước." Vừa nghe lời này, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều ngẩn ra, có chút mờ mịt.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ nhớ tới một chuyện.

Lần trước khi đi Tây Vực, ba anh em bọn họ còn có Ngô Tà đã đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm một lần, sau đó may nhờ Hoắc Tiên Cô an bài bọn họ đi Kiệu Tử ngõ hẻm trốn một thời gian.

Cũng chính lúc đó, Đại Kim Nha giới thiệu bọn họ đi Tây Vực.

Không nghĩ tới, chuyến đi Tây Vực này, đi đi về về thời gian dài như vậy, Hoắc lão thái thái vẫn còn nhớ thương bọn họ.

Lục Vũ nghĩ nghĩ, lập tức gật đầu đáp ứng, đi theo bọn họ cùng về Kiệu Tử ngõ hẻm.

Một là, chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn định cùng Hoắc Tiên Cô nói chuyện một chút.

Bằng không cứ ở tại kinh thành mà giống như làm tặc, vậy thì ra thể thống gì?

Hai là, lần này hắn thu hoạch rất lớn, trừ pháp khí ra, còn có vô số đồ cổ lấy được ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mấy thứ này luôn cần phải bán đi.

Muốn ra hàng, Hoắc Tiên Cô luôn có nhiều môn đạo hơn Đại Kim Nha!

Chỉ là sau khi đến Kiệu Tử ngõ hẻm lại không gặp người, gã mặc đồ đen đưa bọn họ tới cũng chỉ dứt khoát lưu lại một câu "Buổi tối gặp", liền vội vàng rời đi. "Tiểu ca, chúng ta cứ ở chỗ này chờ sao?

Chương 127

Thế này chán quá, tôi còn định đi tắm rửa, massage, đi khai hai a!" Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Bàn Tử, Bức Luyện Di Tôn Côn của cậu không cần bảo dưỡng nữa à?" "Tôi..." Vương Bàn Tử lập tức xìu xuống, ôm cây Bức Luyện Di Tôn Côn còn chưa khôi phục, cực kỳ buồn bực ngồi ở trên bậc thang, nhỏ giọng lầm bầm: "A di đà phật...

A di đà phật...

A di đà phật..." Nhắc tới cũng phải nói, sau khi tách ra với bọn Shirley Dương ở Tây Vực, Lục Vũ liền đem chuyện Bức Luyện Di Tôn, Quỷ Động Ma Mộc cùng với Thanh Đồng Long Văn Quang kể cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe.

Ngay cả đại bí mật "Thất Lạc Thủ Hộ" số một thiên hạ kia, hắn cũng không giấu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Giữa ba người, tịnh không có bí mật gì. "Được rồi, Bàn Tử, đừng ở đó giả bộ nữa." Hồ Bát Nhất nhìn tình huống trong sân, gọi Vương Bàn Tử: "Qua đây giúp tôi thu dọn một chút, chúng ta lần này còn không biết phải ở đây bao lâu, không dọn dẹp thì sao ở cho yên tâm được." "Không được, tôi đang luyện công đây, tôi phải luyện cho Bức Luyện Di Tôn Côn tốt lại, bằng không lần sau chúng ta lại gặp phải đại tống tử thì tính sao?" "Cậu ở đó làm bộ làm tịch có cái rắm dùng, cứ cái dạng đó của cậu, đừng nói một vạn lần, cho dù mười vạn lần, Bức Luyện Di Tôn Côn cũng chưa chắc có thể khôi phục." Hồ Bát Nhất tức giận cười mắng một câu.

Lục Vũ cũng cười trêu chọc vài câu, rồi nói: "Được rồi, để hắn ở đó loay hoay đi, chúng ta tùy tiện thu dọn một chút là được.

Đợi hôm nay gặp Hoắc lão thái thái xong, tôi chuẩn bị đem đống

đồ cổ trong tay bán hết, đến lúc đó chắc là không còn việc gì nữa." Hồ Bát Nhất có chút lo lắng, cau mày nói: "Tiểu ca, thoáng cái bán ra nhiều đồ như vậy, có thể hay không có vấn đề gì?" Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Chúng ta tự mình bán, khẳng định có vấn đề, nhưng để Hoắc Tiên Cô bán, sẽ không có vấn đề gì." "À, cũng đúng." Hồ Bát Nhất gật đầu, không hề lo lắng nữa, chỉ chuyển sang cùng Lục Vũ thương lượng chuyện tiếp theo cần làm.

Nói một lát, Vương Bàn Tử cũng gia nhập thảo luận.

Mấy người đông kéo tây xả, nói chuyện không ngừng. "Lần này, đã chứng minh đầy đủ trang bị của chúng ta còn chưa đủ cường hãn.

Tiểu ca, lần sau chúng ta có phải hay không nên chuẩn bị chút đồ nghề chuyên nghiệp hơn?

Tôi thấy cái phi hổ trảo của cô em nước ngoài kia cũng không tệ, chúng ta phải kiếm mấy cái.

Còn có AK, đó mới là đồ tốt a!

Cho dù bắn tống tử không hiệu quả, thì đeo bên người ra vẻ ta đây, cũng có mặt mũi a!

Lão Hồ anh cũng thật là, vì sao không cho tôi mang về a!" "Được rồi, cái đó mà mang về khoe khoang, cậu xác định là phải vào tù ngồi đấy!" Hồ Bát Nhất tức giận mắng Vương Bàn Tử một câu.

Lục Vũ lắc đầu, nghiêm túc nói: "Bàn Tử nói không sai, trang bị của chúng ta xác thực là phải đổi mới rồi.

Chuyện súng ống...

Lão Hồ anh có thể tìm được mối không?" "Tiểu ca, cậu muốn làm gì?" "Có bị vô hoạn." Trong lòng Lục Vũ đang nghĩ đến Nhân Diện Hắc Vưu trong Long Lĩnh Mê Quật!

Trong sách "Quỷ Xuy Đăng" miêu tả, loại nhện lớn kia toàn thân đen kịt, cực độc vô cùng.

Hơn nữa, thành đàn kết đội!

Có khẩu súng, cũng coi như có phòng bị.

Có hai lần kinh nghiệm ở mộ tướng quân nước Kim và Tinh Tuyệt Cổ Thành, Lục Vũ cảm thấy nếu lại thám hiểm, trang bị nhất định phải nhiều, nhất định phải đầy đủ! "Được rồi, chuyện này đợi lần sau xuất phát lại thương lượng.

Đoạn thời gian này, vẫn là hảo hảo tu luyện, cường thân kiện thể.

Đúng rồi, Lão Hồ, Bàn Tử, các anh cũng phải luyện Nhiên Mộc Đao Pháp một chút, không thể chỉ luyện Tiên Thiên Công." Nói chuyện, Lục Vũ lại lấy ra nhân sâm ngàn năm, ba người mỗi người ăn một đoạn nhỏ, cứ thế ngồi xếp bằng đả tọa ngay trong sân.

Mãi cho đến chập tối, cửa lớn nhà cổ ở Kiệu Tử ngõ hẻm mới lần nữa mở ra...

Hoắc Tiên Cô vẫn một bộ sườn xám như cũ, ưu nhã đi vào trong sân, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh bàn đá.

Không cần bà mở miệng phân phó, mấy tiểu nha đầu tùy tùng liền lấy ra hộp thức ăn, bày biện rượu và thức ăn lên bàn, quy quy củ củ đứng ở một bên.

Đợi đến khi Hoắc Tiên Cô phất tay, các tiểu nha đầu mới nhao nhao lui ra khỏi sân.

Hoắc Tiên Cô mỉm cười: "Không nghĩ tới, các cậu thật sự còn sống trở về." "Ấy tôi nói bà già này nói chuyện kiểu gì thế!" "Bàn Tử!" Lục Vũ ngăn Vương Bàn Tử lại, mỉm cười: "Vận khí tốt, tự nhiên liền sống trở về." Trong lòng hắn cũng có chút thầm nói.

Từ tình huống Hoắc Tiên Cô nói phen này xem ra, lão thái thái hẳn là biết một ít chuyện bọn họ gặp phải ở Tây Vực.

Chỉ là không biết, Hoắc lão thái thái rốt cuộc biết bao nhiêu.

Ai nói cho bà ta đây? "Ngồi đi, hôm nay lão thái thái ta đặc địa tẩy trần cho các cậu, thuận tiện cùng các cậu nói vài câu chuyện phiếm." "Vậy chúng tôi không khách khí nữa." Lục Vũ trong lòng thầm nói, trên mặt vẫn cười cười, dẫn đầu ngồi xuống.

Sau hắn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng đều tự ngồi xuống.

Hơn nữa, sau khi ngồi xuống, Lục Vũ cũng thật không khách khí, cầm lấy đũa liền bắt đầu ăn.

Vừa ăn vừa nói: "Hoắc phu nhân, lần này vẫn là thật sự cảm ơn bà.

Chúng tôi một đường này bận rộn, đều chưa được ăn một bữa cơm tử tế." Hoắc Tiên Cô mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Từ từ ăn, không vội.

Các cậu cứ ăn, tôi nói vài câu." Hoắc Tiên Cô không có thêm khách sáo, đi thẳng vào chủ đề: "Chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm, các cậu không biết chính mình rốt cuộc đã gây ra họa lớn bao nhiêu đâu.

Trước đó tôi đã nói với các cậu, Ngô Tiểu Phật gia có Tam thúc hắn bảo hộ, hắn sẽ không có việc gì.

Chương 128

Cục nợ này, chính là rơi vào trên người các cậu.

Đoạn thời gian này, tôi và Tân Nguyệt Phạn Điếm bên kia đàm phán xong rồi.

Chỉ cần đáp ứng một chuyện, chuyện lần trước xóa bỏ toàn bộ." Nghe được câu này, động tác ăn cơm của ba người đều dừng lại, ánh mắt tất cả đều rơi vào trên người Hoắc Tiên Cô, chờ đoạn sau của bà. "Lần này, thu hoạch của các cậu đi Tinh Tuyệt Cổ Thành..." "Không được!" Không đợi Hoắc Tiên Cô nói xong, Vương Bàn Tử bật dậy, trừng mắt nhíu mày, gấp gáp nói: "Đồ đạc chúng tôi cửu tử nhất sinh mang về, bà một câu liền muốn lấy?

Khai cái gì quốc tế vui đùa!

Muốn đồ không có, muốn mạng có một cái!" "Bàn Tử, đợi Hoắc phu nhân nói hết lời đã." Lục Vũ biết rõ phong cách làm việc của Hoắc lão thái thái sẽ không phải kiểu này, vẫn bình tĩnh nhìn Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô mỉm cười, nhàn nhạt nhìn Vương Bàn Tử: "Cái mạng kia của cậu, trị giá bao nhiêu tiền?

Cậu biết các cậu nợ Tân Nguyệt Phạn Điếm món nợ lớn bao nhiêu không?

Chỉ bằng vào cậu?

Cậu tưởng cậu là hắn?" Vương Bàn Tử lại gãi gãi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi nghe ý này, hình như là Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn để cho bà làm một cái con rể tới nhà?

Tiểu ca, hay là cậu ủy khuất một chút..." "Câm miệng!" Lục Vũ

trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, bất đắc dĩ nói: "Hoắc phu nhân, ngài tiếp tục nói." Hoắc Tiên Cô thản nhiên nói: "Đồ đạc lần này các cậu lấy được ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, toàn bộ do Tân Nguyệt Phạn Điếm bán ra." "Trích phần trăm bao nhiêu?" "Theo quy củ, Tân Nguyệt Phạn Điếm trích một phần mười." Ít như vậy?

Lục Vũ híp mắt lại, khẽ nói: "Hoắc phu nhân, sự tình hẳn là không đơn giản như vậy chứ?" "Thông minh." Hoắc phu nhân gật đầu, thản nhiên nói: "Chuyện này, là các cậu phải làm cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn có một việc, là các cậu cần làm cho tôi." Lão thái thái, bà không phải là muốn tôi đi giúp bà tìm con gái đấy chứ!

Trong lòng Lục Vũ thịch một tiếng.

Nếu là chuyện này, vậy thì thật sự là thú vị rồi!

Hơn nữa, còn có chút phiền phức! "Cậu cùng tôi xuất ngoại một chuyến." Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, đưa ra yêu cầu của mình. "Làm gì?" Lục Vũ nhíu mày, làm sao cũng không nghĩ tới, Hoắc Tiên Cô thế mà muốn hắn ra nước ngoài.

Chưa nghe nói Lão Cửu Môn còn có sinh ý ở nước ngoài a! "Có một cuộc đấu giá, tôi cần cậu đi giúp tôi kiểm hàng.

Hơn nữa, nếu có mấy con mèo chó linh tinh, cậu có thể giúp tôi đuổi đi." "Đấu giá cái gì?" "Có một nhóm trộm mộ nước ngoài, mấy năm nay trộm không ít bảo bối ở trong nước." Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, bình tĩnh nói: "Lần này, bọn chúng khả năng là định rửa tay gác kiếm, có rất nhiều đồ vật đều muốn lấy ra bán." "Khi nào?" "Bảy ngày sau." "Quốc gia nào?" "Cậu cảm thấy có quốc gia nào sẽ làm chuyện này?" "Tôi không biết." "Đợi cậu đi rồi, sẽ biết." "Tôi muốn mang theo hai người họ." Hoắc Tiên Cô dừng một chút, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, thản nhiên nói: "Chỉ cần cậu có thể làm cho hắn bớt nói nhảm, thì không có vấn đề gì." Một câu nói xong, Hoắc Tiên Cô

phiêu nhiên đứng dậy.

Chỉ là lúc đi đến cửa, dừng bước, thản nhiên nói: "Đúng rồi, khi nào cậu đi lấy lô hàng kia, người của tôi sẽ bồi cậu cùng đi.

Đợi đến khi lấy được đồ, các cậu có thể rời khỏi Kiệu Tử ngõ hẻm." Hoắc Tiên Cô trước đó đã cho thủ hạ tra xét, xác định trên người đám Lục Vũ, Hồ Bát Nhất tịnh không có minh khí, tự nhiên cho rằng bọn họ đem minh khí giấu ở nơi khác. "Người trẻ tuổi, tâm tư kín đáo, rất không tồi.

Chỉ là sau này, làm việc đừng xúc động như vậy.

Điểm này, cậu phải học hỏi Giải Tử Đa." Lục Vũ cười cười, khẽ nói: "Trẻ tuổi không khí thịnh, tính là người trẻ tuổi cái gì?" Hoắc Tiên Cô không nói nữa, cũng không quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, cất bước rời đi.

Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng bà ta biến mất, còn có chút không tại trạng thái gãi gãi đầu: "Tiểu ca, lão thái thái này nói là có ý gì?" Lục Vũ bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, cười khổ nói: "Lão Hồ, anh và Bàn Tử cứ ở chỗ này chờ, tôi ra ngoài một chuyến." "Cùng đi đi." "Không sao, Hoắc phu nhân không phải loại người đó." "Cũng tốt." Dặn dò vài câu, Lục Vũ trực tiếp dẫn theo người Hoắc Tiên Cô an bài, thừa dịp bóng đêm chạy tới vùng ngoại ô kinh thành, trong nhà vệ sinh của một ga tàu hỏa nhỏ cách kinh thành hơn năm mươi cây số, làm bộ làm tịch tìm được một cái bao tải lớn, do thủ hạ của Hoắc Tiên Cô mang về...

Mấy giờ sau, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mặt mũi tràn đầy tươi cười rời khỏi Kiệu Tử ngõ hẻm.

Vương Bàn Tử nhìn màn hình điện thoại của mình, cười đến nước miếng chảy ròng ròng. "Tiểu ca, đây không phải là thật chứ?

Một người năm ngàn vạn, sao có thể nhiều như vậy a!" "Niên đại không bình thường, bảo tồn tốt, hơn nữa lại là đồ lấy từ Tinh Tuyệt Cổ Thành ra, giá trị sưu tập không giống nhau." Lục Vũ cười cười, tâm tình cũng rất không tồi.

Lần này, dùng vài món đồ giải quyết xong chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng coi như là một chuyện tốt.

Bằng không cứ dây dưa lằng nhằng, cũng là một chuyện phiền toái. "Đây là đợt đầu tiên." Lục Vũ tiếp tục nói: "Đồ chúng ta mang về lần này hơi nhiều, Tân Nguyệt Phạn Điếm ra hàng cũng không thể thoáng cái bán hết được, tôi đoán chừng còn có vài cái năm ngàn vạn nữa." Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức trướng đến đỏ bừng: "Tôi cảm thấy, tôi phải đi hội sở một chuyến..." "..." Lục Vũ và Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ lắc đầu, đều không cùng Vương Bàn Tử đi hồ nháo.

Trở lại tứ hợp viện nhà mình, Lục Vũ cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cùng Hồ Bát Nhất tùy tiện nói vài câu, tự mình vào thư phòng, sửa sang lại pháp khí trên người, lại đơn giản thu dọn một chút.

Lúc chuẩn bị nghỉ ngơi, ánh mắt vô tình lại rơi vào trên chiếc Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp kia.

Cái đĩa này, là lần trước hắn cùng Ngô Tà cùng nhau đốt đèn trời ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã đấu giá được.

Lục Vũ nhìn, nghĩ nghĩ, vẫn là gọi điện thoại cho mẹ ở bên kia đại dương.

Bất kể nói thế nào, lần trước đốt đèn trời, mẹ hắn bên kia không chút do dự liền chuyển cho hắn ba trăm tỷ, để hắn có thể yên tâm to gan đốt đèn trời.

Phần tình nghĩa này, không thể không nhận. "Con mua một cái Vạn

Phúc Ngọc Phấn Điệp thời Thanh, là đồ vật từng dùng để hòa thân, nghe đồn dùng ngọc phấn điệp đựng bất cứ thức ăn gì, có thể dinh dưỡng gấp bội, khư trừ độc tố, còn nói có thể kéo dài tuổi thọ, ngày mai con gửi cho mẹ.

Ngoài ra, tiền lần trước con chỉ dùng một phần nhỏ, phần còn lại con chuyển cho mẹ." "Không cần, con giữ lại làm tiền tiêu vặt là tốt rồi." "Cám ơn." "Khi nào con ra nước ngoài, mẹ muốn gặp con." "Qua một thời gian nữa đi..." Đối với cha mẹ xa lạ, Lục Vũ ít nhiều vẫn còn có chút cảm tạ, cho nên tịnh không có nói chết.

Chương 129

Hơn nữa, hắn có thể cảm giác được, mẫu thân tựa hồ rất nhớ hắn...

Nghĩ nghĩ, Lục Vũ lại đem nhân sâm ngàn năm lấy ra, cắt một đoạn nhỏ xuống, chuẩn bị cùng Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp, gửi cho cha mẹ ở phương xa.

Cũng không phải hắn không nỡ gửi đi nhiều hơn, thật sự là không cần thiết.

Dược lực của nhân sâm ngàn năm quá mạnh, cha mẹ hắn đều là thân thể người bình thường, cho bọn họ quá nhiều, bọn họ cũng tiêu hóa không nổi, ngược lại không tốt.

Ngay cả Lục Vũ và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy ngày nay mỗi ngày đều ăn rễ nhân sâm tu luyện, cũng vẫn chưa ăn hết những cái rễ con kia...

Bảy ngày sau, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử rời khỏi kinh thành, dưới sự dẫn dắt của Hoắc phu nhân, từ Tân Thành ngồi thuyền, đi ra nước ngoài...

Dưới ánh mặt trời, một chiếc du thuyền xa hoa rẽ sóng mà đi.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Hoắc phu nhân ngồi cùng một chỗ, hóng gió biển, nghe Hoắc phu nhân kể chuyện quá khứ.

Có khả năng là trước đó lấy được một khoản tiền lớn từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng có thể là chuyện cũ của Lão Cửu Môn rất thú vị, Vương Bàn Tử lần này hiếm thấy hiểu lễ phép hơn một chút.

Vô luận Hoắc phu nhân nói cái gì, đều không có chen vào, ngoan ngoãn nghe.

Mãi cho đến khi Hoắc phu nhân dừng lại, hắn mới nhịn không được cảm khái: "Tiểu ca, bao giờ chúng ta mở một cái tiệm cơm giống như Tân Nguyệt Phạn Điếm, vậy thì ghê gớm lắm a!

So với Tân Nguyệt Phạn Điếm, Phan Gia Viên chính là cặn bã a!" Lục Vũ: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Hoắc Tiên Cô: ...

Ba người, đều giống như nhìn kẻ đần độn nhìn Vương Bàn Tử.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, là dễ dàng mở được như vậy sao? "Ấy, đúng rồi!" Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ trán, có chút ảo não nói: "Tiểu ca, tôi vừa nhớ tới một chuyện.

Hôm qua, lúc chúng ta đang thu dọn đồ đạc muốn xuất môn, Kim gia gọi điện thoại cho tôi.

Nói là hắn thu được một món đồ tốt, hỏi chúng ta có rảnh không, cùng nhau đi mở rộng tầm mắt." "Cái gì?" Lục Vũ nhướng mày, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cỗ dự cảm không tốt lắm. "Nói là cái gì nhỉ?

Tôi ngẫm lại, tôi ngẫm lại..." Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, hồi lâu mới rốt cuộc vỗ đùi, tùy tiện nói: "Nói là một chiếc giày thêu!" Trong lòng Lục Vũ "lộp bộp" một tiếng, sắc mặt khẽ biến.

Sẽ không phải, dẫn xuất "Long Lĩnh Mê Quật" là một chiếc giày thêu kia, rơi vào trong tay Đại Kim Nha chứ!

Đây không phải là không có việc gì kiếm việc sao! "Bàn Tử, cậu lập tức gọi điện thoại cho Kim gia, dặn dò hắn vô luận như thế nào đều không thể rời khỏi kinh thành, bảo hắn ở kinh thành đợi chúng ta trở về rồi nói sau!

Còn có chiếc giày thêu kia, bảo hắn giữ lại cho tôi, tôi về sẽ mở rộng tầm mắt!" "A, được!" Thấy Lục Vũ nói ngưng trọng, không giống như đang nói đùa, Vương Bàn Tử vội vàng đi sang một bên gọi điện thoại cho Đại Kim Nha.

Ánh mắt Lục Vũ lại rơi vào trên người Hoắc Tiên Cô, nhỏ giọng nói: "Hoắc phu nhân, thật sự xin lỗi.

Vốn dĩ tôi nghĩ không vội, cùng ngài ngồi thuyền xuất ngoại, cũng là một chuyện vui.

Nhưng bây giờ sự tình khẩn cấp, chúng ta có phải hay không tìm nơi nào đó lên bờ, tranh thủ thời gian ngồi máy bay làm xong việc, tôi ở kinh thành còn có việc." Hoắc phu nhân mỉm cười, thản nhiên nói: "Người trẻ tuổi, trước đó tôi đã nói với cậu, tính tình cậu có chút gấp, như vậy không tốt.

Cậu là Mô Kim Giáo Úy, tính cách nhất định phải trầm ổn, như vậy ở trong mộ mới có thể làm được không hoảng hốt không vội vàng." Lục Vũ cười khổ một tiếng: "Hoắc phu nhân, không phải tôi nóng vội, thật sự là việc này nối tiếp việc kia, không còn cách nào." Trong lòng hắn, là thật sự có chút lo lắng Đại Kim Nha thấy tiền sáng mắt.

Vạn nhất Đại Kim Nha một mình bị chiếc "giày thêu" kia lừa đến Tây Bắc, phỏng chừng lúc này đã bị người ta bắt làm con tin rồi...

Vạn hạnh, Vương Bàn Tử gọi điện thoại trở về, Lục Vũ vội vàng hỏi một câu: "Bàn Tử, thế nào?" "Kim gia nói xong rồi, hắn mấy ngày nay, cứ chui trong chăn, ra khỏi chăn, cửa cũng không ra, chỉ chờ chúng ta trở về." "Vậy là tốt rồi." Nghe được lời này, Lục Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lo lắng Đại Kim Nha là một phương diện, phương diện khác, hắn cũng không hy vọng Đại Kim Nha ở Long Lĩnh Mê Quật làm hỏng

chuyện của hắn... "Được rồi, xuất ngoại thôi." Lúc này, Hoắc phu nhân bỗng nhiên mở miệng, nhẹ giọng nói một câu.

Sao?

Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, quay đầu lại, có chút nghi hoặc nhìn Hoắc Tiên Cô một cái.

Ngay sau đó, hắn nghĩ tới điều gì, có chút kinh ngạc hỏi: "Hoắc phu nhân, ngài nói đấu giá hội, sẽ không phải là ngay trên con tàu này chứ?" Hoắc Tiên Cô phiêu nhiên đứng dậy, thản nhiên nói: "Đi thôi." "Bây giờ?" Hoắc Tiên Cô không nói chuyện, Lục Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, đi theo Hoắc Tiên Cô cùng rời khỏi boong tàu...

Du thuyền xa hoa, sở dĩ được xưng là xa hoa, bởi vì trên du thuyền thực sự là quá mức xa hoa!

Dài ước chừng ba trăm năm mươi mét, rộng chừng bốn mươi mét, tổng cộng mười sáu tầng, tổng chiều cao hơn trăm mét.

Trên du thuyền, nhà hàng, quán bar, sòng bạc, rạp chiếu phim, nhà hát, cái gì cần có đều có, giống như một tòa thành phố thu nhỏ vậy.

Hoắc Tiên Cô mang theo bọn Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử một đường đi tới cửa rạp chiếu phim tầng mười, đưa ra một tấm thiệp mời đặc thù sau đó, được phép đi vào trong đó.

Trên đường, Hoắc Tiên Cô đem quy tắc đấu giá, đơn giản nói qua.

Chương 130

"Nơi này, không phải Tân Nguyệt Phạn Điếm, không có quy củ đốt đèn trời gì cả.

Đấu giá, đều là quy củ giống nhau, công bằng cạnh tranh, giá cao thì được.

Hôm nay đồ muốn đấu giá, vô cùng nhiều.

Cho nên, tôi khó tránh khỏi sẽ có lúc mắt nhìn không xuể, đến lúc đó cậu giúp tôi trông chừng.

Ngoài ra, quy củ nơi này, một tay giao tiền, một tay giao hàng, không thể nào chờ đến sau khi cập bờ rồi mới lấy hàng.

Cho nên, đến lúc đó có đồ vật gì, cậu giữ giúp tôi." Đối với việc này, Lục Vũ tự nhiên không có ý kiến, chỉ là có chút tò mò hỏi: "Tôi có thể đấu giá không?" "Cậu không có thiệp mời, muốn đồ vật gì, chỉ cần là trong vòng một ngàn vạn, tôi tặng cậu, vượt qua một ngàn vạn, bao nhiêu thì tính bấy nhiêu." "Cám ơn." Lục Vũ nói cảm ơn xong, mấy người liền ngồi ở lô ghế tầng hai rạp chiếu phim, tĩnh tâm chờ đấu giá hội bắt đầu.

Rất nhanh, vật phẩm đấu giá đầu tiên lên đài. "Bình Thanh Hoa Minh triều Song Nhĩ Sư Tử Tú Cầu, giá khởi điểm, tám trăm vạn." Ban tổ chức đấu giá hội rất chu đáo chuẩn bị song ngữ Trung Anh, miễn cho bọn Lục Vũ nghe không hiểu lắm.

Giá cả, rất nhanh vọt tới một ngàn vạn.

Trong đầu Lục Vũ, tự nhiên xuất hiện tin tức vật phẩm. 【Tên vật phẩm: Minh triều Thanh Hoa Song Nhĩ Sư Tử Tú Cầu Bình】【Đẳng cấp vật phẩm: Không】【Năng lực vật phẩm: Không】【Mô tả vật

phẩm: Hàng nhái.】 Hoắc Tiên Cô đang chuẩn bị giơ bảng, Lục Vũ lắc đầu, thấp giọng nói: "Hoắc phu nhân, món này là yêu quái." Hoắc phu nhân ngẩn ra, cau mày nói: "Cậu xác định?" Vương Bàn Tử ở một bên nhỏ giọng lầm bầm: "Lão thái thái, Tiểu ca chúng tôi hỏa nhãn kim tinh, không có khả năng nhìn lầm, cậu ấy nói là yêu quái, khẳng định là yêu quái." Hoắc phu nhân trầm mặc một lát, rốt cuộc vẫn là buông tha việc giơ bảng.

Cái gọi là yêu quái, chính là ý chỉ hàng nhái, đây là tiếng lóng trong giới đồ cổ.

Dù sao ở địa bàn người khác, trực tiếp nói "hàng nhái", có chút khó nghe.

Dùng tiếng lóng, cũng có thể tránh đi một ít phiền toái.

Ngay sau đó, vật phẩm đấu giá thứ hai lên đài, Hoắc phu nhân nhìn về phía Lục Vũ: "Nói thế nào?" "Yêu." Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Hoắc phu nhân ba người mày đều nhíu lại.

Muốn nói một cuộc đấu giá, có một cái hàng nhái, đây là nhìn lầm, không còn cách nào.

Nhưng mà vừa lên hai cái đầu đều là hàng nhái, cái này liền có vấn đề.

Hoặc là, người bán cố ý làm cục lừa đảo.

Hoặc là, chính là Lục Vũ nhìn lầm.

Hồ Bát Nhất và Lục Vũ, tự nhiên nghiêng về phía đây là "cục lừa đảo", hai người đều cảnh giác lên, thận trọng quan sát tình huống bốn phía.

Về phần Hoắc phu nhân, thì là kiên nhẫn chờ đợi vật phẩm đấu giá thứ ba.

Vật phẩm đấu giá thứ ba, vẫn là một món đồ sứ. "Thế nào?" Hoắc phu nhân ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm cái bình Thanh Khang Hi Ca Dứu Thiết Tú Hoa Uyên Ương Thanh Hoa kia, trong mắt tràn đầy yêu thích.

Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Đã động tay chân." "Cách xa như vậy, cậu còn có thể xác định?" "Xác định." Lục Vũ khẳng định gật đầu, hệ thống nói rõ cái bình này đã trải qua tu bổ, thì không thể nào sai.

Hoắc phu nhân lông mày nhíu chặt.

Do dự hồi lâu, chung quy vẫn là không có xuống tay.

Nửa giờ thời gian, vội vàng mà qua.

Tình huống rốt cuộc hơi xuất hiện một ít chuyển biến, đồ vật lên sàn có mấy món là đồ cũ chính tông.

Lục Vũ vẫn nhìn như cũ, thỉnh thoảng đưa ra ý kiến của mình.

Hoắc Tiên Cô dưới đề nghị của hắn, vài lần xuất thủ cầm xuống mấy món đồ.

Lúc này, trong tay bà đang thưởng thức một cái Tuyên Đức Lô nhỏ nhắn thời Minh triều. "Cậu xác định đây là đầu đời Minh, không phải cuối đời Minh?" "Tôi xác định, đây là Tuyên Đức Lô chế tác năm Hồng Vũ thứ hai mươi." "Khẳng định như vậy?" "Ừm." "Cậu làm sao nhìn ra?" Lục Vũ cười cười, nhỏ giọng nói: "Hoắc phu nhân, cái nghề này của chúng ta, nhãn lực chính là tài phú, độc môn thủ nghệ này của tôi, cũng không tiện nói cho ngài." Hoắc Tiên Cô cười cười, giọng điệu chuyển đổi: "Thế nào, có cái gì cậu vừa mắt không?" Lục Vũ lắc đầu, đang định nói cái gì, một vật phẩm đấu giá lên đài đã hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Mắt hắn chợt sáng lên, khẽ nói: "Hoắc phu nhân, tôi muốn món này!" "Đồ trang sức kim loại không rõ tên, chất liệu bao gồm vàng,

bạc, sắt, công nghệ tinh mỹ, giá khởi điểm hai mươi vạn." Một mỹ nữ thanh xuân tịnh lệ đứng ở chính giữa sân khấu, triển hiện một vật phẩm đấu giá lớn chừng bàn tay.

Lục Vũ nhìn, hô hấp cũng vì đó mà ngưng trệ một chút... 【Tên vật phẩm: Thừa Ảnh Kiếm Sàm】【Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai hạ phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Phản quang, ẩn thân】【Mô tả vật phẩm: Kiếm sàm của Thừa Ảnh Kiếm, một trong ba thanh kiếm của Thiên tử Thương triều.

Cùng chuôi kiếm, chắn kiếm, thân kiếm hợp lại có thể tái hiện Thừa Ảnh Kiếm.

Thừa Ảnh Kiếm là Thiên giai hạ phẩm pháp khí, có thể làm cho người cầm kiếm ẩn thân, hành động tự như.

Cầm giữ kiếm sàm, tâm bình khí hòa thì có thể ẩn tàng thân hình, di động hiện thân.】Đồ tốt!

Tức tiện, chỉ có thể tạm thời ẩn tàng thân hình, đây cũng là một kiện bảo bối!

Hơn nữa, giá khởi điểm chỉ có vỏn vẹn hai mươi vạn!

Lần này, tới rồi!

Chương 131

Thử nghĩ một chút, nếu như đạt được Thừa Ảnh Kiếm hoàn chỉnh, thiên hạ to lớn, còn có nơi nào không thể đi? "Cậu biết nó?" "Đúng." "Là cái gì?" Lục Vũ nghĩ nghĩ, khẽ nói: "Kiếm sàm." "Cậu còn muốn tôi phải hỏi cậu từng chút một?" Hoắc Tiên Cô như cười như không nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ cười khổ lắc đầu, khẽ nói: "Tôi tạm thời cũng không quá xác định, phải cầm trên tay nhìn kỹ, mới có thể xác định." Hoắc phu nhân nhìn hắn, không nói một lời.

Cùng lúc đó, giá của vật phẩm lại không ngừng tăng lên.

Từ hai mươi vạn, đã tăng tới một trăm vạn. "Một trăm vạn lần thứ nhất." "Hoắc phu nhân, chúng ta nên ra giá rồi." Lục Vũ bất đắc dĩ nhắc nhở một câu, muốn dời đi đề tài. "Tâm tính, tâm tính, tôi vẫn luôn cường điệu với cậu, cậu phải lạnh lùng hơn một chút, không cần nóng vội.

Như thế, đối với cậu tốt hơn, đối với bọn họ cũng tốt hơn." Lục Vũ trong lòng rùng mình, đột nhiên hiểu được một chuyện.

Hoắc phu nhân lần này mang hắn tới đấu giá hội, mục đích chính là vì ma luyện tâm tính của hắn?

Nhưng mà, vì sao?

Mà đúng lúc này, thanh âm thanh thúy của mỹ nữ lần nữa truyền vào lỗ tai hắn: "Một trăm vạn, lần thứ hai." Tâm tình Lục Vũ, thoáng cái lại khẩn trương!

Trái tim bất an nhảy lên, nhưng hắn vẫn nhịn xuống, không có mở miệng.

Hắn đang đợi, đợi đến khi mỹ nữ giơ cây búa lên, Hoắc phu nhân nếu vẫn không mở miệng, hắn sẽ mở miệng! "Lần..." "Cũng được, coi như có thể nhịn một lát." Lúc này, Hoắc phu nhân giơ tay lên, nhẹ nhàng lay động bảng số của mình, cười nói: "Cậu còn cần ma luyện nhiều hơn một chút." Lục Vũ cười khổ lắc đầu.

Vị Hoắc phu nhân này, thực sự là lợi hại, không bội phục cũng không được.

Bất quá, Lục Vũ cũng có chỗ làm cho Hoắc phu nhân bội phục.

Nhãn lực của hắn, vài phút sau đó, lại một lần nữa lập công.

Một cái Quan Âm Bình được cho là thời Thanh, trong mắt Lục Vũ, lại là đồ cổ thời Tống hàng thật giá thật!

Hơn nữa, còn là bảo bối ngự dụng trong cung đình nhà Tống!

Giá trị hai cái, khác nhau một trời một vực!

Lúc Lục Vũ và Hoắc phu nhân thảo luận, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, cũng là như đói như khát nghe.

Vương Bàn Tử, một lòng một dạ nghĩ đến sau này mở một cái "Nguyệt Bán Phạn Điếm", nhãn lực cực kỳ quan trọng.

Về phần Hồ Bát Nhất, tuy rằng không có chí hướng "vĩ đại" như Vương Bàn Tử, nhưng thân là truyền nhân Mô Kim Giáo Úy chính thống nhất, không biết nhìn hàng, sao có thể hành nghề?

Tác tính, Lục Vũ cũng liền nói nhiều hơn một chút.

Nhìn thấy mỗi một món đồ, hắn đều đem kết luận của mình đơn giản nói một chút.

Về phần làm sao phân biệt, vậy thì phải dựa vào chính bọn họ tự mình mày mò.

Nói chuyện, lại là hơn một giờ đồng hồ.

Không có pháp khí, Lục Vũ không khỏi có chút ủ rũ, nhịn không được ngáp một cái.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, cũng có chút buồn ngủ.

Hoắc Tiên Cô nhìn bọn họ, lắc đầu: "Còn có mấy món đồ, đợi tôi xem xong, chúng ta có thể đi.

Đúng rồi, hiện tại đấu giá là một kiện hộ thân phù tịch tà, cậu xem xem có cần hay không." "Hộ thân phù?" Lục Vũ gượng lên tinh thần, xa xa nhìn thoáng qua, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại.

Một bên, Hồ Bát Nhất càng là trừng lớn mắt, có chút không dám tin tưởng nói: "Tiểu ca, tôi không nhìn lầm chứ?" "Không nhìn lầm." "Là thật sao?" Thanh âm Hồ Bát Nhất kích động đến mức có chút run rẩy. "Phải." Lục Vũ hít sâu một hơi, ngữ khí ngưng trọng: "Hoắc phu nhân, một tổ hộ thân phù này, chúng tôi muốn, nhờ cậy ngài!" "Vì sao?" Hoắc phu nhân đồng dạng không có nóng lòng ra giá, chỉ là hứng thú nhìn Lục Vũ, thuận miệng hỏi một câu.

Lục Vũ hít sâu một hơi, thoáng bình phục một chút tâm tình kích động của mình, đè thấp thanh âm nói: "Đó là...

Mạc Kim Phù." Lần này, hắn thật sự là quá ngoài ý muốn.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình thế mà lại ở trên một cuộc đấu giá, gặp được Mạc Kim Phù!

Hơn nữa, một lần liền là ba cái Mạc Kim Phù!

Trong lịch sử, Mạc Kim Phù tổng cộng chín cái!

Nhưng mà đến cuối thời Minh, trong chín cái Mạc Kim Phù thì sáu cái không biết tung tích, chỉ còn dư ba cái Mạc Kim Phù, toàn bộ đều ở trong tay Trương Tam Liên Tử.

Lại đến sau này, ba cái Mạc Kim Phù mỗi cái đều có chủ nhân...

"Băng trộm mộ này, xem ra thật sự là trộm rất nhiều cổ mộ!

Chương 132

Không biết, bọn họ rốt cuộc có cơ duyên lớn bao nhiêu, mới có thể gặp được Mạc Kim Phù!" Lục Vũ trong lòng nghĩ, ngón tay còn bởi vì kích động mà có chút run rẩy. "Thì ra là thế." Hoắc phu nhân khẽ gật đầu, không có lại truy vấn chuyện khác, chỉ là phiêu phiêu nhiên giơ bảng, tốn một trăm vạn, đem ba cái Mạc Kim Phù cùng lúc đấu giá xuống.

Rất nhanh, một mỹ nữ phục vụ bưng một cái khay ngọc, nâng ba cái Mạc Kim Phù, đưa tới. "Phu nhân, khối vàng vụn này, là một chút tâm ý của đông gia chúng tôi, cám ơn ngài đã ủng hộ đấu giá hội của chúng tôi như vậy." Mỹ nữ phục vụ chỉ vào trong khay, một khối vàng vụn hình tam giác, cười ngâm ngâm nói. "Cám ơn." Hoắc phu nhân khách khí một câu, không nói thêm nữa.

Hồ Bát Nhất tay run rẩy, cầm lên một cái Mạc Kim Phù, nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca, thật sự là hàng thật?" Vương Bàn Tử cũng là vẻ mặt hưng phấn, kìm nén không được tâm tình kích động, trực tiếp đưa tay cầm lên một cái Mạc Kim Phù, nhìn kỹ, hỏi: "Tiểu ca, đồ chơi này, nhìn qua cũng không bắt mắt lắm a?" "Tiểu ca?" Hai người nói vài câu, thấy Lục Vũ thủy chung không nói lời nào, chỉ là nhìn chằm chằm vào cái Mạc Kim Phù cuối cùng trên khay, không khỏi có chút buồn bực.

Ngẩn ra một chút sau đó, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến cái gì, kéo Vương Bàn Tử, lại lắc đầu, ý bảo hắn đừng lắm miệng.

Tại Hồ Bát Nhất nhìn thấy, Lục Vũ khả năng là nghĩ tới Phi Thiên Toan Nghê...

Chỉ bất quá, Lục Vũ nhìn qua là đang nhìn Mạc Kim Phù, thực tế

nhìn chính là khối vàng vụn hình tam giác kia! 【Tên vật phẩm: Truyền Quốc Ngọc Tỷ Bổ Thiên Giác】【Đẳng cấp vật phẩm: Thiên giai thượng phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Tín vật Hoàng đế】【Mô tả vật phẩm: Tần Thủy Hoàng nhất thống thiên hạ, mệnh Lý Tư dùng chữ triện khắc Truyền Quốc Ngọc Tỷ, mặt chính là tám chữ "Thụ mệnh vu thiên ký thọ vĩnh xương", còn khắc đồ án "Song long hí châu", phía dưới ba đạo sóng biển tượng trưng cho đại hải.

Tần vong, ngọc tỷ quy Hán, sau Vương Mãng soán Hán, Tây Kinh Hiếu Nguyên Vương Hoàng hậu Vương Chính Quân giận dữ ném Truyền Quốc Ngọc Tỷ, vỡ một góc, Vương Mãng ra lệnh cho thợ thủ công dùng hoàng kim bổ vào, nắm trong lòng bàn tay, thành tâm mặc niệm "Thụ mệnh vu thiên ký thọ vĩnh xương" chín lần, có thể trong vòng trăm dặm cảm ứng được sự tồn tại của Truyền Quốc Ngọc Tỷ...】Lục Vũ nhìn góc vàng, ánh mắt ngốc trệ, đại não trống rỗng.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ...

Thế mà lại là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Phải biết rằng, Truyền Quốc Ngọc Tỷ, đã mất tích mấy ngàn năm...

Cuối thời Đường, thiên hạ đại loạn, Hậu Đường mạt đại hoàng đế Lý Tòng Kha ôm Truyền Quốc Tỷ lên lầu Huyền Vũ tự thiêu.

Từ đó, Truyền Quốc Ngọc Tỷ bặt vô âm tín...

Mà hiện tại, góc vàng của Truyền Quốc Ngọc Tỷ hiện thế!

Lục Vũ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà!

Thế gian quốc bảo trân kỳ, còn có món nào, có thể cùng Truyền Quốc Ngọc Tỷ đánh đồng!

Không có!

Tuyệt đối không có! "Tiểu ca, đừng nghĩ nhiều như vậy." Hồ Bát Nhất mắt thấy Lục Vũ vẫn không nói một lời, chỉ si ngốc nhìn Mạc Kim Phù, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, an ủi nói: "Chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi." "Ừm." Lục Vũ hồi thần, nuốt ngụm nước bọt, để cho mình bình tĩnh trở lại.

Hắn thuận tay cầm lấy Mạc Kim Phù đeo lên cổ, lại tự nhiên đem khối góc vàng kia, đút vào trong túi.

Tay của hắn, cứ để trong túi, không có lấy ra, cứ như vậy gắt gao nắm lấy, sợ sẩy tay một cái, sẽ đánh mất trân bảo bực này!

Đồng thời, hắn cũng đang nếm thử, xem có thể cảm ứng được sự tồn tại của Truyền Quốc Ngọc Tỷ hay không...

Đương nhiên, không có bất kỳ cảm ứng nào.

Cái thất bại này, tịnh không làm cho Lục Vũ nản lòng, ngược lại làm cho tâm tình kích động của hắn, thoáng bình phục một ít.

Lại qua một lát, Lục Vũ nhìn về phía Hoắc phu nhân, khẽ nói: "Hoắc phu nhân, lần này thật sự cảm ơn ngài!" "Không có gì." Hoắc phu nhân mỉm cười, không nói nhiều, chỉ là tiếp tục xem đấu giá hội.

Qua một lát, Hoắc phu nhân lại mua mấy món đồ, đột nhiên mở miệng, khẽ nói: "Đi thôi, tôi đưa các cậu về, đỡ cho cậu ngồi ở đây, khẩn trương giống như ngồi trên bàn chông vậy." "Được." "Lão Hồ, Bàn Tử, rút!" Nghe được Hoắc phu nhân nói, Lục Vũ cũng không thèm để ý chuyện khẩn trương hay không, bình tĩnh hay không bình tĩnh, hắn chỉ muốn mau chóng đi!

Mang theo đồ, mau chóng đi!

Tuy rằng, hắn trước đó đã bình phục tâm tình.

Nhưng vừa nghĩ tới trong túi mình đang đựng góc vàng của Truyền Quốc Ngọc Tỷ, tâm tình của hắn liền một lần nữa không cách

nào bình tĩnh!

Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Cái gì pháp khí hay không pháp khí, đều không quan trọng!

Chỉ bằng bốn chữ này, liền đại biểu cho quá nhiều quá nhiều thứ!

Văn minh An Lạc mấy ngàn năm, từ Tần Hán Tam Quốc Lưỡng Tấn, lại đến Nam Bắc triều phía sau, lại đến Tùy Đường đệ ngũ thập quốc Tống Nguyên Minh Thanh...

Phong kiến vương triều duy nhất truyền thừa, chính là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!

Tầm quan trọng của Truyền Quốc Ngọc Tỷ, đối với cổ đổng, đối với quốc bảo, đối với truyền thừa, đều là tồn tại độc nhất vô nhị!

Một cái góc vàng nhỏ không bắt mắt này, quả thực đều muốn điên đảo cả thế giới của Lục Vũ!

Nắm trong lòng bàn tay, phảng phất nắm cả mấy ngàn năm văn minh, mấy ngàn năm truyền thừa!

Chương 133

Loại lịch sử này, loại kích động này... ngôn ngữ không cách nào diễn tả, không ai có thể lý giải!

Chỉ có chân chính nắm lấy, mới có thể chân thiết cảm nhận được loại tâm thần chấn động khó mà thừa nhận kia!

Tức tiện, Thiên giai pháp khí Thất Lạc Thủ Hộ mang đến cho hắn chấn hám, đều không có mãnh liệt như vậy!

Tần Hán Tam Quốc, Lưỡng Tấn, Nam Bắc triều, Tùy Đường, đoạn lịch sử hoành khóa thiên niên kia, văn minh An Lạc, dòng sông lịch sử, toàn bộ đều thừa tái trên một phương Truyền Quốc Ngọc Tỷ này!

Mà hiện tại, Truyền Quốc Ngọc Tỷ mất tích từ thời Hậu Đường, rốt cuộc có khả năng tái hiện, làm sao có thể khiến hắn không kích động!

Đầu óc hắn, từ đầu đến cuối đều ong ong!

Cả người tâm tư, toàn bộ đều ngưng tụ ở trên Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Hắn giống như một cái xác không hồn, có chút si ngốc đi theo Hoắc Tiên Cô, leo lên trực thăng, bay khỏi du thuyền...

Mãi cho đến mấy giờ sau, trực thăng hạ cánh ở Tân Thành, tâm tình Lục Vũ, mới rốt cuộc chân chính thoáng bình phục lại. "Hoắc phu nhân, cảm ơn ngài, lần này tôi kiến thức được rất nhiều!" Lục Vũ nhìn Hoắc Tiên Cô chân thành nói lời cảm ơn, cảm ơn xong liền đỉnh cáo từ rời đi.

Thân mang trọng bảo, hắn chỉ muốn lập tức về nhà, để Chung Quỳ

trông coi, mới có thể yên tâm một ít.

Chỉ là muốn đi còn chưa đi được, Hoắc Tiên Cô thản nhiên nói: "Các cậu cùng tôi cùng đi, tự nhiên là tôi đưa các cậu về." "Không dám làm phiền Hoắc Tiên Cô, tôi nghĩ Tân Thành có chút món ngon, định mang bọn họ dạo chơi ở Tân Thành một chút, nếm thử chút đồ ăn vặt, nghỉ ngơi một chút." "Thế à?

Vậy thì thôi, lão thái thái ta cũng không giữ các cậu..." Nghe được lời này, Lục Vũ trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ bất quá, hắn đang định từ biệt rời đi, Hoắc Tiên Cô tiếp tục nói: "Vậy thì đợi cậu về kinh thành rồi, lại nói với tôi một chút môn đạo của khối góc vàng kia?" Vừa nghe lời này, lại nhìn biểu tình nghiền ngẫm của Hoắc Tiên Cô, Lục Vũ nào còn có không hiểu?

Hoắc Tiên Cô, Hoắc Tiên Cô, trong tên có chữ Tiên Cô, một nữ nhân có thể chấp chưởng Hoắc gia Lão Cửu Môn, là người đơn giản như vậy sao?

Hoắc Tiên Cô mặt mang mỉm cười, nhìn Lục Vũ, thản nhiên nói: "Tôi đã nói, tâm thái cậu gấp, không đủ lạnh.

Lần này, cậu cũng biết sự thiếu sót của chính mình rồi chứ?" Lục Vũ cười khổ một tiếng, gật đầu: "Đa tạ Hoắc phu nhân đề điểm." "Yên tâm, tôi không cướp đồ của cậu, tôi chỉ là tò mò, rốt cuộc là thứ gì, có thể làm cho cậu kích động như vậy." "Nơi này không phải chỗ nói chuyện." "Vậy đi thôi." Xe của Hoắc Tiên Cô vẫn luôn chờ ở bên cạnh, mấy người lập tức đi theo lên xe.

Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ và Hoắc Tiên Cô, tâm như gương sáng, hiểu được Lục Vũ phát hiện một món trọng bảo!

Chỉ có Vương Bàn Tử, lại có chút hồ lý hồ đồ gãi gãi đầu: "Tiểu ca, không đi ăn vặt?" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, toàn bộ quay đầu lại, nhìn

Vương Bàn Tử bất đắc dĩ lắc đầu...

Một chiếc xe sang trọng, chậm rãi rời khỏi Tân Thành, chạy về kinh thành.

Trên xe, thần sắc Hoắc phu nhân vẫn bình tĩnh như cũ, thản nhiên nói: "Muốn ở lại Tân Thành ăn vặt, cậu cứ đem sự tình nói với tôi một chút trước, tôi vừa vặn đưa các cậu đến phố ăn vặt.

Nếu là về kinh thành, chúng ta liền trở về, tôi ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, mời các cậu ăn cơm." Thôi được!

Tân Nguyệt Phạn Điếm, Lục Vũ tạm thời còn không muốn đi.

Tác tính, trực tiếp dứt khoát, mở miệng nói: "Hoắc phu nhân, khối góc vàng kia, là một bộ phận của một món quốc bảo!" "Quốc bảo gì?" "Quốc bảo quan trọng nhất!" "Sao hả, còn muốn úp úp mở mở với tôi?" Lục Vũ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Cái góc vàng kia, là góc vàng trên Truyền Quốc Ngọc Tỷ của Thủy Hoàng Đế!" Trên xe, tĩnh lặng không một tiếng động.

Nghe được lời của Lục Vũ, bất kể là Hoắc Tiên Cô, Hồ Bát Nhất hay Vương Bàn Tử, tất cả đều ngẩn người. "Ba tháp!

Ca sát!" Hoắc Tiên Cô vốn đang cầm ly rượu sâm banh, lúc nói chuyện với Lục Vũ cử chỉ vẫn vô cùng ưu nhã.

Nhưng hiện tại...

Hoắc Tiên Cô, người luôn giữ vẻ bình tĩnh, điềm đạm trước mặt người khác, lần đầu tiên thất thái, ly rượu sâm banh tuột khỏi tay, rơi xuống đất vỡ tan.

Bà ta rùng mình một cái, sực tỉnh lại.

Nhưng sau khi phản ứng lại, bà ta căn bản không quan tâm đến chuyện ly rượu, gấp gáp nói: "Nhanh, mau lấy ra cho tôi xem!" Đùa gì

vậy!

Góc vàng của Ngọc Tỷ Truyền Quốc, ai có thể không động lòng!

Hơn nữa, lúc trước ở trên du thuyền, Hoắc phu nhân đã nhận ra biểu cảm của Lục Vũ không đúng.

Nhưng cậu ta vẫn luôn không biểu lộ ra ngoài, đây chính là chỗ hơn người của cậu ta!

Mãi cho đến hiện tại...

Lục Vũ vừa lấy góc vàng từ trong túi ra, Hoắc phu nhân liền chộp lấy, trừng lớn mắt, nhìn đi nhìn lại tỉ mỉ.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đều trừng lớn mắt, không dám tin!

Một lúc lâu sau, sắc mặt Hoắc phu nhân đột ngột thay đổi, sốt ruột nói: "Hỏng rồi!

Nhóm trộm mộ kia có góc vàng, vậy chẳng phải nói Ngọc Tỷ Truyền Quốc cũng đang ở trong tay bọn họ sao!" Biểu cảm của Hồ Bát Nhất cũng lập tức trở nên ngưng trọng: "Không sai, Hoắc phu nhân nói cực kỳ đúng!" "Vậy còn chờ cái gì nữa, chúng ta quay lại, cướp về!" Vương Bàn Tử mở miệng, vẻ mặt đầy hưng phấn. "Á...

Chương 134

khoan đã." Ba người mỗi người một câu, khó giấu vẻ kích động.

Chẳng qua, trong cơn hưng phấn, Hoắc phu nhân rất nhanh lại lắc đầu, phủ định cách nói ban đầu của mình. "Nhóc con, khá lắm, bà già này đã xem thường cậu rồi." Hoắc phu nhân nhìn Lục Vũ, đột nhiên khen ngợi một câu.

Câu nói không đầu không đuôi này khiến Vương Bàn Tử lại ngẩn ra, nhưng ngay sau đó, hắn liền thúc giục: "Đừng ngẩn ra đó nữa, chúng ta mau chóng quay lại thôi!

Tiểu ca, Ngọc Tỷ Truyền Quốc đó!

Đó chính là bảo vật vô giá thật sự a!

Nếu lấy về được..." Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng phản ứng lại, bất lực lắc đầu: "Bàn Tử, đừng kích động." "Sao có thể không kích động!

Đó là Ngọc Tỷ Truyền Quốc!" "Ngọc Tỷ Truyền Quốc không có ở đó." "Cái này ai dám bảo đảm chứ!

Tiểu ca, chúng ta quay lại xem thử đi!" Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu Ngọc Tỷ ở đó, đám trộm mộ kia dù thế nào cũng không thể lấy ra một khối góc vàng này được." "Vậy ý của cậu là?" "Đám trộm mộ đó vô tình phát hiện ra góc vàng..." "Vậy chúng ta quay lại hỏi xem bọn hắn phát hiện ở đâu, chẳng phải Ngọc Tỷ Truyền Quốc sẽ tìm lại được sao?" "Cậu tưởng chỉ có cậu thông minh, người khác đều là kẻ ngốc hả?" Hoắc Tiên Cô nhịn không được mắng một câu. "Đám trộm mộ đó, tên nào tên nấy đều tinh ranh như khỉ, một chút gió thổi cỏ lay là bọn họ biết có quỷ ngay." Nghe vậy, Vương Bàn Tử im thít.

Trầm mặc giây lát, Lục Vũ mở miệng nói: "Ngọc Tỷ Truyền Quốc

không phải thứ đồ vật bình thường.

Góc vàng này đã tách rời khỏi Ngọc Tỷ, khẳng định có ẩn tình khác.

Chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai là có thể tìm được manh mối.

Chúng ta vẫn là nên làm gì thì làm nấy, có cơ duyên, gặp được thì gặp.

Không có cơ duyên, vậy cũng không có cách nào." Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lộ vẻ tiếc nuối, nhưng cũng biết Lục Vũ nói đúng.

Cơ duyên loại này, nói không rõ tả không xong.

Cùng lúc đó, Hoắc Tiên Cô khẽ gật đầu, lộ vẻ tán thưởng: "Không tồi, nhóc con, cậu rất khá." Nói xong, bà ta ngừng một chút rồi đổi giọng: "Nể tình lần này cậu đã giúp tôi một việc không nhỏ, tôi có thể tặng cậu một cơ duyên, xem cậu có tạo hóa hay không!" "Cơ duyên gì?" Mắt Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều sáng lên. "Cơ duyên này, lại rơi vào trên người Ngô Tiểu Phật Gia." Hoắc Tiên Cô mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Ngô Tiểu Phật Gia và Tam thúc của cậu ta gần đây muốn 'hạ địa' một chuyến, nhưng cậu ta không có kinh nghiệm, muốn tìm vài người dẫn đi.

Thế nào, các cậu có hứng thú không?" Lục Vũ trong lòng "thịch" một tiếng, thầm nghĩ chuyện lần này e rằng là Chiến Quốc Bạch Thư...

Tuy nhiên, hắn không biểu hiện ra dị thường gì, chỉ tò mò hỏi: "Hoắc phu nhân, không biết là nơi như thế nào?" "Cụ thể tôi cũng không rõ, cậu muốn biết thì có thể hỏi cậu ta." "Cảm ơn Hoắc phu nhân." "Được rồi, chuyện cứ như vậy đi, cậu tự mình liên hệ với cậu ta, tôi cũng không nói nhiều nữa." "Đa tạ Hoắc phu nhân." Khách sáo

thêm vài câu, mấy người cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi trên xe câu được câu chăng tán gẫu.

Mãi đến khi về tới Bắc Kinh, lúc Lục Vũ bọn họ tạm biệt, Hoắc phu nhân mới đầy ẩn ý nhắc nhở một câu: "Tài bất lộ bạch." Nói xong, chiếc xe sang trọng phóng đi. "Tiểu ca, chúng ta làm sao đây?" "Về nhà." "Được luôn!" Ba người lập tức quay về tiểu viện.

Lục Vũ đi vào thư phòng trước, cẩn thận cất kỹ góc vàng bổ thiên của Ngọc Tỷ Truyền Quốc, lại gọi điện cho Ngô Tà, xác định Ngô Tà tạm thời vẫn chưa đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, lúc này mới xuống lầu ngồi cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Tán gẫu vài câu, Lục Vũ đổi chủ đề: "Lão Hồ, hai ngày nay anh liên hệ với Shirley Dương thế nào rồi?

Trang bị chúng ta cần, cô ấy có tìm được không?" "Tìm thì tìm được, nhưng vận chuyển vào không dễ làm." Nhắc đến chuyện này, Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Quần áo, phi hổ trảo đều không có vấn đề gì, khó là khó ở súng ống.

Món này khó lắm!" Lục Vũ suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Vậy thì thôi, tôi muốn một cái súng phun lửa, có kiếm được không?" "Hả?" Hồ Bát Nhất lại giật mình, có chút kinh ngạc nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu rốt cuộc muốn làm gì?" "Thứ đồ trong mộ âm khí nặng, lửa hẳn là có trợ giúp rất lớn.

Thế nào, tìm được không?" "Muốn tìm thì cũng tìm được, nhưng chúng ta phải tự mình chế một cái." "Ý là sao?" "Khí hàn, một bình oxy, một bình đất đèn (axetilen), thêm đầu hàn, ghép lại với nhau chính là súng phun lửa." "Làm một cái." Lục Vũ không do dự gật đầu.

Sắp tới phải đi Tây Bắc, trang bị nhiều một chút không có hại gì. "Còn nữa, xe cộ cũng thu xếp lại đi.

Lần này hiếm khi có thời gian, chúng ta cứ chuẩn bị cho kỹ, chuẩn bị xong xuôi đồ đạc rồi hãy đi địa điểm tiếp theo." "Không thành vấn đề!" Nói xong chính sự, ba người lại tán gẫu vài câu rồi ai nấy tự luyện công, nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, ba người lại rời nhà, lái xe đi Phan Gia Viên một chuyến, tìm đến Tụ Bảo Trai của Đại Kim Nha.

Lục Vũ trong lòng vẫn luôn nhớ thương chiếc giày thêu mà Đại Kim Nha thu được, hôm nay qua đây xem thử chiếc giày thêu kia rốt cuộc có phải là chiếc dẫn ra Long Lĩnh Mê Quật hay không! "Kim gia, Kim gia?" Bàn Tử gõ cửa, gọi nửa ngày cũng không có ai thưa. "Gọi điện thoại hỏi xem." "Được." Vương Bàn Tử vội vàng gọi điện cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha bên kia bắt máy cũng nhanh: "Tôi bảo này Bàn gia, hôm nay sao lại rảnh rỗi gọi điện cho em thế?" "Kim nhi, Bàn gia tôi tâm trạng tốt, định mời Kim gia ông đi ăn một bữa lẩu dê." "Được rồi, thế thì không khéo.

Em đang ở quê có chút việc." "Kim gia, ông đi đâu thế?" "Hây, quê nhà có chút việc, về quê một chuyến ấy mà." Bên cạnh, Lục Vũ cầm lấy điện thoại từ tay Vương Bàn Tử, thần sắc ngưng trọng: "Kim gia, ông không phải là đi Tây Bắc rồi chứ?" "Em rảnh rỗi không có việc gì đi đó làm cái gì?

Thôi, không nói với các vị nữa, em đang bận nhé, đợi em về Bắc Kinh chúng ta lại tán gẫu!" Nói được hai câu, Đại Kim Nha cúp điện thoại.

Lục Vũ nhíu mày chặt, trong lòng vẫn không yên tâm.

Hắn cứ cảm thấy Đại Kim Nha có khả năng là giấu bọn họ đi Tây Bắc.

Nhưng mà chuyện này...

Lục Vũ đang suy tính, điện thoại của Vương Bàn Tử lại reo lên lần nữa.

Chương 135

"Kim gia, sao thế?" "Bàn gia, Lục gia và Hồ gia có ở cùng hai vị không?" "Ở đây, sao vậy?" "Được rồi, mấy vị phải đến quê em một chuyến rồi." "Hả?" "Cậu đưa điện thoại cho Lục gia, tôi nói chuyện với Lục gia!" "Tiểu ca, Kim gia muốn nói chuyện với cậu." Lục Vũ nhận lấy điện thoại, liền nghe Đại Kim Nha hưng phấn nói: "Lục gia, có một mối làm ăn ngon!" "Kim gia, mối làm ăn ngon ông nói là gì?" "Ngài đến huyện Cổ Lam ở Tần Lĩnh một chuyến thì sẽ hiểu hết!" "Kim gia, chưa từng nghe nói quê ông ở huyện Cổ Lam tại Tần Lĩnh đấy!" "Ây da Lục gia của tôi ơi, đây không phải là đùa với ngài một chút sao!" Lục Vũ cũng không dây dưa thêm chuyện này.

Đại Kim Nha thừa nhận hắn đang ở huyện Cổ Lam, trong lòng Lục Vũ cũng yên tâm hơn nhiều, lập tức hỏi thêm vài câu rồi cúp điện thoại. "Tiểu ca, thế nào?" Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều nhìn Lục Vũ. "Đi, chúng ta đi ăn lẩu dê, vừa ăn vừa nói." "Được luôn, hôm nay Bàn gia mời khách!" Một lát sau, ba người đến nơi, vừa ăn lẩu dê vừa kể sơ qua chuyện của Đại Kim Nha. "Kim gia trước đó thu được một chiếc giày thêu, lại nghe người ta nói chiếc giày thêu này là của một nữ thi, liền rắp tâm muốn thu hết đồ trên người nữ thi đó.

Sau đó nghe nói nữ thi kia là một con Hạn Bạt, hắn liền định bụng thu luôn cả con Hạn Bạt đó, bán cho người Tây." Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức giơ ngón tay cái lên: "Bảo sao Kim gia lại ghê gớm, đến Hạn Bạt cũng dám buôn!

Đúng rồi Tiểu ca, Hạn Bạt là cái gì?" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất giải thích: "Nữ thi mới nhập thổ hạ táng, nếu chôn ở vị trí không tốt sẽ biến thành cương thi, cương thi lại dễ biến thành Hạn Bạt.

Người ta nói có Hạn Bạt thì trời không mưa, nhất định phải 'đả hạn cốt thung' thì mới có mưa." "Kim gia đúng là gan to thật!" Vương Bàn Tử lại cảm thán một câu, rồi hỏi tiếp: "Tiểu ca, chuyến này chúng ta đi là giúp Kim gia thu phục con bánh chưng đó à?" "Không phải." "Vậy chúng ta đi làm gì?" "Hạ địa (xuống mộ)." Nghe thấy hạ địa, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều hai mắt sáng rực!

Tiếp liền hai lần thám hiểm, tuy rằng lần nào cũng hiểm tượng hoàn sinh, nhưng cuộc sống kích thích kiểu này phảng phất như có ma lực, khiến bọn họ muốn ngừng mà không được!

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Lục Vũ cũng có chút dở khóc dở cười.

Trong nguyên tác "Ma Thổi Đèn", bọn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha bị chiếc giày thêu câu đến huyện Cổ Lam, sau đó trên đường tìm Miếu Ngư Cốt thì phát hiện quần thể mộ Tây Chu dưới miếu, cửu tử nhất sinh thoát khỏi lồng giam mới phát hiện manh mối về Mộc Trần Châu đằng sau, lại dẫn ra Shirley Dương kể chuyện quá khứ, còn có Trần Hạt Tử (Trần mù)...

Nhưng hiện tại, kịch bản lại một lần nữa xảy ra chuyển biến kỳ diệu.

Cỗ Hạn Bạt kia lại rơi vào tay Trần Hạt Tử.

Đại Kim Nha muốn Hạn Bạt, Trần Hạt Tử chỉ có một yêu cầu: cho người xuống mộ, từ quần thể mộ Tây Chu dưới Miếu Ngư Cốt mang vài món đồ ra cho lão, để lão thoát nghèo làm giàu... "Vậy mai chúng ta xuất phát?" Vương Bàn Tử mặt đầy hưng phấn. "Cũng không gấp gáp như vậy." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Lão Hồ, anh liên hệ với Shirley Dương một chút, xem bao giờ cô ấy gửi đồ đến được.

Nếu thời gian ngắn thì chúng ta đợi hai ngày." Hồ Bát Nhất đáp

một tiếng, lập tức gọi điện cho Shirley Dương.

Vài phút sau, Hồ Bát Nhất cúp máy, gãi đầu: "Cô ấy nói đợi hai ngày nữa, cô ấy sẽ mang đồ cùng đến đây, còn có vài câu muốn nói với chúng ta." Lục Vũ trong lòng khẽ động, đoán được một khả năng.

E rằng Shirley Dương lần này ở nhà đã tìm được di vật của ông ngoại Chá Cô Tiêu, cũng biết được chuyện về Mộc Trần Châu...

Hai ngày sau, Shirley Dương đúng hẹn mà đến.

Hồ Bát Nhất đi sân bay đón cô về tứ hợp viện của Lục Vũ.

Sau khi gặp mặt, chỉ khách sáo vài câu đơn giản, Shirley Dương liền vào thẳng vấn đề. "Lần này sau khi tôi về nhà đã tìm kiếm rất kỹ, lại từ trong nhật ký của ông ngoại tra được một số thông tin về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tôi rốt cuộc có thể xác định, con mắt trên lưng chúng ta không phải là lời nguyền, mà là một loại bảo hộ, hoặc nói là... giấy thông hành." Nghe vậy, Lục Vũ nhíu mày: "Ý là sao?" "Mọi người biết đấy, ông ngoại tôi Chá Cô Tiêu là thủ lĩnh phái Bàn Sơn.

Bàn Sơn xưa nay sở dĩ được gọi là môn phái trộm mộ thần bí nhất, bởi vì Bàn Sơn trộm mộ không cầu bảo bối, chỉ cầu Mộc Trần Châu.

Sở dĩ muốn tìm Mộc Trần Châu là vì... chúng ta ở Tinh Tuyệt Cổ Thành nhìn thấy Quỷ Động, bao gồm cả phong ấn, đều không hoàn chỉnh...

Chỉ có tìm được Mộc Trần Châu mới có thể triệt để phong ấn Quỷ Động!" Shirley Dương kể lại những chuyện xưa.

Nghe được một nửa, Vương Bàn Tử nhịn không được xen vào hỏi: "Không phải, chuyện này với con mắt trên lưng chúng ta có quan hệ gì?" "Bởi vì, con mắt này đồng thời cũng là một loại giấy thông

hành." Shirley Dương hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng chưa từng có, chậm rãi nói: "Chỉ có người chịu lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương mới có thể cầm Mộc Trần Châu, triệt để phong ấn Quỷ Động." "Đây là đạo lý gì?" "Bởi vì... nơi phong ấn chỉ có người chịu lời nguyền mới có thể đi vào." Ra là thế!

Nghe giải thích này, Lục Vũ chợt hiểu ra!

Cách nói này trùng khớp với "Thất Lạc Thủ Hộ" mà hắn đạt được trước đó.

Lúc ấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành nhận được "Thất Lạc Thủ Hộ", Lục Vũ còn hơi thắc mắc.

Hiện tại xem ra, nơi phong ấn cuối cùng chính là Côn Luân Thần Cung!

Mà hình xăm Mộc Trần Châu trên lưng chính là giấy thông hành vào Côn Luân Thần Cung... "Sau đó, tổ phụ tìm được Trần đại sư..." Shirley Dương tiếp tục kể chuyện xưa.

Đoạn cố sự này Lục Vũ rất quen thuộc, không tránh khỏi có chút thất thần, suy nghĩ chuyện của mình.

Không biết qua bao lâu, Shirley Dương rốt cuộc cũng kể xong chuyện Chá Cô Tiêu, Trần đại sư, Thomas thám hiểm Hắc Thủy Thành Tây Hạ. "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực a!" Hồ Bát Nhất cảm thán một câu, đăm chiêu nhìn về phía Lục Vũ.

Giữa hai người đã có sự ăn ý rất sâu.

Chương 136

Lục Vũ hiểu Hồ Bát Nhất muốn nói một số chuyện cho Shirley Dương biết.

Suy tư ngắn ngủi, hắn gật đầu, nhẹ giọng nói: "Lão Hồ, cứ tự nhiên nói đi, đều là người cùng hội cùng thuyền." "Được." Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, nhìn Shirley Dương, thần sắc ngưng trọng: "Tiếp theo tôi muốn nói chuyện rất quan trọng, cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!" Tiếp đó, Hồ Bát Nhất kể sơ qua về "Thất Lạc Thủ Hộ" cho Shirley Dương.

Bên cạnh, Lục Vũ nghĩ nghĩ, xen vào một câu: "Lão Hồ, không cần giấu giấu diếm diếm, kể hết mọi chuyện đi.

Dù sao trong thời gian tới mọi người đều phải cùng nhau xuống mộ." "Ừm, tôi đi lấy cái lư hương trước." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất còn gì mà không hiểu?

Lấy lư hương, ý tứ chẳng qua là để Shirley Dương cũng có thể học được Tiên Thiên Công!

Tâm trạng Hồ Bát Nhất lập tức trở nên có chút kích động.

Lần này, hắn đem tất cả những chuyện mình biết kể hết một lèo cho Shirley Dương.

Bỗng chốc tiếp nhận quá nhiều thông tin, dù Shirley Dương là cháu ngoại Chá Cô Tiêu cũng nghe đến ngẩn tò te, hồi lâu mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được.

Nhưng đợi đến khi Lục Vũ lấy ra Tam Túc Thanh Ngọc Hương Lô, Shirley Dương lại không bình tĩnh nổi nữa, kêu loạn cả Chúa Cha Chúa Con...

Không biết qua bao lâu, tâm trạng của cô mới hơi bình phục lại một chút... "Lục tiên sinh, có anh dẫn dắt, tôi tin tưởng chúng ta nhất định có thể tìm được Mộc Trần Châu!" Lục Vũ gật đầu, thuận miệng hỏi: "Nhật ký của ông ngoại cô, cô có mang theo không?" Di vật của Chá Cô Tiêu, không tò mò sao được?

Nói không chừng bên trong còn có pháp khí gì đó!

Hơn nữa, Lục Vũ rất muốn xem nửa quyển Long Cốt Thiên Thư kia! "Tôi đều mang theo cả." Shirley Dương dứt khoát lấy cái ba lô lớn của mình ra, lôi từng món đồ bên trong ra.

Lục Vũ nhìn qua từng món: Kim Cương Tán, Khổn Thi Tác (dây trói xác), Tham Âm Trảo, Toàn Phong Sạn (xẻng lốc xoáy), Tầm Long Yên, Phong Vân Khỏa, Nhuyễn Thi Hương, găng tay Mạc Thi, Bắc Địa Huyền Châu, Âm Dương Kính, mực tàu, đinh đào mộc, Hắc Chiết Tử, giày Thủy Hỏa vân vân mây mây.

Đồ vật đều là đồ tốt!

Tuy nhiên, chỉ có Kim Cương Tán độc môn của phái Bàn Sơn là pháp khí Hoàng giai thượng phẩm, những thứ còn lại đều không phải pháp khí.

Khoan đã! "Long Cốt Thiên Thư đâu?

Sao không có Long Cốt Thiên Thư?" Nhìn một vòng không thấy thứ mình muốn, Lục Vũ có chút thắc mắc nhìn Shirley Dương.

Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ kỳ quái, thắc mắc nói: "Tiểu ca, vừa nãy Dương tiểu thư chẳng phải đã nói rồi sao, Long Cốt Thiên Thư không lấy ra được, vẫn còn lưu lại ở Hắc Thủy Thành Tây Hạ." "Không phải, ý tôi là bản dập cũng không có à?

Ảnh chụp?" Lục Vũ trong lòng "thịch" một tiếng, nhưng bề ngoài vẫn chưa lộ vẻ hoảng loạn.

Shirley Dương lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Trong nhật ký của ông ngoại chỉ nói sau khi ông ra nước ngoài, càng nghĩ càng thấy khối Long Cốt Thiên Thư kia e rằng có liên quan đến manh mối về Mộc Trần Châu.

Chỉ là lúc đó ông tâm tro ý lạnh, thực sự không muốn đi Hắc Thủy Thành nữa..." Bản dập vẫn còn ở Hắc Thủy Thành?

Nghe vậy, mắt Lục Vũ chợt sáng lên!

Điều này chẳng phải là nói hắn còn có cơ hội đi Hắc Thủy Thành xem thử một chút? "Vị trí cụ thể của Hắc Thủy Thành tôi đã nhờ người tìm kiếm, chỉ là tạm thời vẫn chưa có tin tức.

Tôi nghĩ, thực sự không được thì chúng ta cứ đi Tây Hạ bên đó.

Xem xem Tầm Long Quyết của Lão Hồ có thể tìm ra vị trí chuẩn xác của Hắc Thủy Thành hay không..." Hồ Bát Nhất nhíu mày, có chút khó xử nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca, nói sao đây?" "Đi Tần Lĩnh trước, từ Tần Lĩnh về xong hãy cân nhắc Hắc Thủy Thành." Lục Vũ không chút nghĩ ngợi, nói thẳng.

Shirley Dương nhíu mày, do dự nói: "Lục tiên sinh, bên Tần Lĩnh có chuyện gì rất gấp sao?" Lục Vũ ngẫm nghĩ, nhẹ giọng nói: "Kim gia ở Tần Lĩnh, tôi cứ cảm thấy nên đi một chuyến.

Hơn nữa, tôi có dự cảm, lần này đi Tần Lĩnh sẽ có thu hoạch rất khá!" Đâu chỉ là dự cảm, trong lòng Lục Vũ biết rất rõ.

Bên dưới Miếu Ngư Cốt chính là mộ Tây Chu!

Nửa bộ Long Cốt Thiên Thư nằm ngay ở đó, lẳng lặng chờ hắn.

Hơn nữa, không chỉ có Long Cốt Thiên Thư, còn có thuật 'Niết' thần bí ở Thạch Bi Điếm huyện Cổ Lam!

Cùng với Kham Hồn Phù!

Tuy chưa từng thấy qua, nhưng Lục Vũ cơ bản đã có thể xác định, cái quái hang (vại) giấu bên dưới cửa tiệm quan tài ở Thạch Bi Điếm hẳn là một kiện pháp khí!

Huống hồ, Giáo sư Tôn, Trần Hạt Tử đều đang ở đó!

Nghĩ nghĩ, Lục Vũ lại bổ sung: "Kinh nghiệm thực chiến của cô quá ít, mạo muội đi Hắc Thủy Thành quá nguy hiểm.

Lần này đi Tần Lĩnh cũng có thể để cô tích lũy chút kinh nghiệm thực chiến." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, nghiêm túc nói: "Bát bách lý Tần Xuyên là thánh địa văn võ, vùng Tam Tần thủy thổ sâu dày, đồ tốt chôn dưới đất đếm không xuể.

Chỉ riêng một huyện Long Tường đã có gần mười vạn ngôi cổ mộ, có nơi dưới đất một ngôi cổ mộ đè lên một ngôi cổ mộ, tầng văn hóa nhiều đến vài tầng, dải Tần Lĩnh - Đại Ba Sơn trong truyền thuyết cũng có không ít đại mộ.

Chúng ta lần này đi huyện Cổ Lam cũng là nơi có đại mộ." Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn lên: "Chúng ta chuyến này nếu làm một vố lớn thì có thể kiếm thêm chút đỉnh, về mở một cái tiệm cơm Nguyệt Bán!" (Nguyệt Bán ghép lại chữ Bàn - Béo).

Chương 137

...

Ba ngày sau, tổ đội bốn người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lái xe rời khỏi Bắc Kinh, một đường chạy thẳng về hướng Tây Bắc Tần Lĩnh.

Trên xe, mấy người câu được câu chăng tán gẫu.

Shirley Dương kể một số chuyện mắt thấy tai nghe ở nước ngoài cùng chuyện xưa của phái Bàn Sơn.

Hồ Bát Nhất kể chuyện Mô Kim, đem kiến thức mình nghiên cứu từ "Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật" chia sẻ với bọn họ.

Chỉ là nói qua nói lại, Vương Bàn Tử bỗng vỗ trán: "Lão Hồ, thế này có phải là không đúng không!

Mô Kim tổ ba người, chúng ta bốn người, tính sao?" "Chúng ta ba người là Mô Kim, người ta Dương tiểu thư là thủ lĩnh Bàn Sơn, có ảnh hưởng gì?" "À, vậy chúng ta coi như là băng nhóm gây án rồi phải không?" "Lão Hồ, lát nữa tìm chỗ nào đào cái hố chôn Bàn Tử đi..." "Hahahaha..." Mấy người nói nói cười cười, dọc đường cũng đi đi dừng dừng.

Dù sao Đại Kim Nha ở huyện Cổ Lam cũng không có việc gì, Lục Vũ cũng không vội.

Đợi đến Trường An, mấy người càng là dạo chơi Trường An một trận đã đời.

Nào là Rừng Bia (Bi Lâm), tháp Đại Nhạn, lầu Chuông Trống, lăng Tần Thủy Hoàng, mấy địa điểm nổi tiếng không bỏ sót cái nào.

Ngay cả mấy con phố đồ cổ có tiếng trong thành Trường An cũng

không bỏ qua.

Chỉ tiếc là lượn lờ trong thành Trường An ba ngày, Lục Vũ cũng không gặp được pháp khí gì, đành phải có chút tiếc nuối rời Trường An, đi đến huyện Cổ Lam, Tần Lĩnh.

Hai ngày sau, chiếc xe việt dã rốt cuộc cũng chạy vào huyện thành Cổ Lam.

Vương Bàn Tử gọi điện cho Đại Kim Nha, kết quả Đại Kim Nha lại không ở trong thành, nói là đi tìm một nghệ nhân già trong thôn ở rìa ngoài để tút tát lại con Hạn Bạt kia, bán cho được giá.

Mấy người bất lực lắc đầu, dứt khoát đi thẳng đến nhà khách trong huyện, thu xếp phòng ốc xong xuôi lại tụ tập một chỗ ăn cơm.

Nhân lúc nhân viên phục vụ lên món, Lục Vũ thuận miệng hỏi hai câu: "Nghe nói chỗ các anh có một ông thầy bói mù lợi hại lắm?" "Vị đại ca này cũng nghe nói à?" "Ông ta ở đâu vậy?" "Hai ngày nay không thấy đâu, không biết chạy đi vùng nào lừa người rồi." Nhân viên phục vụ bĩu môi, khinh thường nói: "Cái lão mù xui xẻo đó chính là đồ lừa đảo.

Đại ca, không phải tôi nói chứ, anh tin ai cũng được nhưng ngàn vạn lần đừng tin lão.

Hảo gia hỏa, trước kia tôi chính vì tin lời quỷ của lão mà ly hôn với vợ, kết quả hay rồi, giờ thành trai tân luôn..." Nghe vậy, Lục Vũ cười mỉm.

Trần Hạt Tử này xem ra cũng giống như trong "Ma Thổi Đèn" nói, chỉ là kiếm cơm ở huyện Cổ Lam mà thôi.

Như vậy cũng tốt, tìm được lão thì chuyện về sau dễ làm rồi. "Đúng rồi, nghe nói chỗ các anh còn có một đội khảo cổ?" "Đội khảo cổ?" Nhân viên phục vụ gãi đầu, lại lắc đầu: "À, anh nói lão đầu họ

Tôn hả!

Lão già đó tính khí quái gở lắm.

Nhưng hai ngày nay lão Tôn vừa khéo không có ở đây, cũng không biết đi đâu rồi." Lục Vũ gật đầu, lấy ra một trăm tệ đưa cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ thiên ân vạn tạ, cao hứng rời đi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương thì có chút kinh ngạc nhìn Lục Vũ. "Tiểu ca, sao cậu biết nhiều thế?" "Các người trước khi đến không tra cứu trên mạng à?" "Không có." "Tiểu ca, cậu tìm lão mù đó làm gì?" "Còn chưa xác định, đợi tôi gặp lão thì sẽ biết." "Vậy đội khảo cổ?" Vương Bàn Tử có chút căng thẳng.

Bọn họ hiện tại làm nghề này, đụng chuyện với đội khảo cổ là ngược đường rồi.

Lục Vũ cười cười, đang định nói chuyện thì nghe thấy một hồi chuông điện thoại dồn dập...

Vương Bàn Tử móc điện thoại ra nhìn, nhịn không được cười nói: "Tiểu ca, Lão Hồ, lão Kim này cũng thú vị thật.

Chúng ta gọi cho lão, lão bảo bận không rảnh tiếp chúng ta.

Giờ hay rồi, lại gọi tới.

Bàn gia tôi hôm nay đếch thèm nghe máy của lão." Nói rồi, Vương Bàn Tử trực tiếp tắt chuông điện thoại, cứ thế để mặc Đại Kim Nha gọi.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, chợt nhớ tới một chuyện, chộp lấy điện thoại. "Ấy, Tiểu ca, cậu phải cho lão biết tay..." Không đợi Vương Bàn Tử nói xong, Lục Vũ đã ấn nghe: "Kim gia, sao thế?" "Lục gia, cứu mạng a!

Xảy ra chuyện lớn rồi!

Các ngài mau tới đi!" "Đừng vội, có chuyện gì?

Ông đang ở đâu?" "Thạch Bi Điếm, các ngài mau tới cứu mạng a!" "Á!" "Cứu... cứu mạng a!" "Á..." Tiếng điện thoại im bặt!

Biểu cảm của Lục Vũ lập tức trở nên ngưng trọng!

Thạch Bi Điếm, quả nhiên là Thạch Bi Điếm xảy ra chuyện rồi!

Trong sách "Ma Thổi Đèn", Hồ Bát Nhất về sau cùng Shirley Dương đến huyện Cổ Lam tìm Giáo sư Tôn, chính là phát hiện ra thuật 'Niết' ở tiệm quan tài tại Thạch Bi Điếm!

Chương 138

Vừa nãy Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến, Đại Kim Nha e rằng đã đi đến tiệm quan tài Thạch Bi Điếm để xử lý cỗ Hạn Bạt kia...

Cái nơi đó, lại thêm con Hạn Bạt...

Ai cũng không nói rõ được sẽ xảy ra chuyện quỷ dị gì!

Hắn vội vàng gọi lại cho Đại Kim Nha, điện thoại trực tiếp tắt máy!

Tim Lục Vũ trầm xuống, không dám lãng phí thời gian, vội vàng gọi nhân viên phục vụ tới hỏi hai câu, móc ra mấy trăm tệ, trực tiếp bảo nhân viên phục vụ dẫn đường, lập tức đưa bọn họ đi Thạch Bi Điếm.

Trên xe, Lục Vũ bảo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử còn cả Shirley Dương đều chuẩn bị cho tốt.

Chuyện lần này hắn cũng không biết rốt cuộc sẽ ra sao.

Tóm lại, cứ chuẩn bị trước thì không sai!

Xe việt dã ra khỏi thành, chạy được mười mấy phút thì chỉ còn lại đường mòn quanh co.

Nhân viên phục vụ chỉ vào ngôi làng nhỏ ẩn hiện phía xa, nói: "Mấy vị ông chủ, kia chính là Thạch Bi Điếm, thuận theo đường này đi khoảng mười mấy phút là tới." "Được, cậu về đi." Lục Vũ vẫy tay đuổi nhân viên phục vụ đi.

Mấy người men theo đường mòn, chỉ chốc lát sau đã đi tới cổng làng!

Vừa đến cổng làng đã phát hiện không ổn!

Cả cái làng, một đám đông người như điên từ trong làng chạy ra ngoài.

Người nào người nấy miệng la hét ầm ĩ. "Có ma a!" "Có ma a!" "Mau chạy đi!" Trong lòng Lục Vũ thịch một tiếng!

Hỏng rồi!

E rằng lần này thật sự là con Hạn Bạt mà Đại Kim Nha thu mua đã sống lại rồi!

Sách "Ma Thổi Đèn" có ghi chép, năm đó bọn Lý Xuân Lai ở thôn này lúc 'đả hạn cốt thung' đào được cỗ nữ thi kia, rất có khả năng là nữ thi mang thai chết lưu!

Nếu con Hạn Bạt đó sống lại, vậy chính là Tử Mẫu Hung!

Tử Mẫu Hung rốt cuộc hung tàn đến mức nào, hắn cũng không nói chắc được! "Huynh đệ, các người làm gì vậy?" Vương Bàn Tử vươn tay chặn một gã thanh niên đang chạy loạn, hỏi một câu.

Nhưng chưa nói hết câu, gã thanh niên hét lớn một tiếng "Ma a", rồi liều mạng chạy mất! "Không phải, thế này là có ý gì?" Vương Bàn Tử gãi đầu: "Tiểu ca, thật sự có thể là có ma sao?" Lúc này, phía trước có ông lão chạy gấp quá, ngã oạch xuống đất.

Hồ Bát Nhất vội vàng chạy lên đỡ người dậy, hỏi: "Cụ ơi, sao lại thế này?" Ông lão có thể là thấy Hồ Bát Nhất mặt mũi tốt lành, vội vàng nói: "Mau chạy, mau chạy, mau chạy đi, tiệm quan tài nhà lão Lưu có ma a!

Muộn thì chạy không thoát đâu!" Ông lão mặt đầy kinh hãi, nói một câu xong liền hét to bỏ chạy.

Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày: "Tiểu ca, chúng ta làm thế nào?" "Đến tiệm quan tài, cẩn thận chút!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, dặn dò: "Lần này e rằng là bánh chưng lớn, có khả năng là Tử Mẫu Hung!"

Mấy người men theo đường lớn trong thôn không ngừng đi tới, thỉnh thoảng lại thấy dân làng la hét bỏ chạy.

Trên đường chặn vài người lại, cuối cùng cũng hỏi rõ địa điểm tiệm quan tài.

Đến nơi, liền thấy mấy gã đàn ông trai tráng run lẩy bẩy, không ngừng tưới nước vào cửa tiệm quan tài.

Bên cạnh còn có một gã đàn ông đầu trọc, vẻ mặt hung dữ hét lớn: "Nhanh lên!" "Nhanh lên!" "Mẹ nó!" "Tao đếch quản nó là ma quỷ gì!" "Một mồi lửa thiêu hết!" "Tao xem nó làm trò quỷ gì!" Shirley Dương ngửi ngửi, sắc mặt biến đổi, gấp gáp nói: "Hỏng rồi, bọn họ tát xăng chứ không phải nước!" "Dừng tay!" Lục Vũ bước hai bước đến gần, trực tiếp chặn đám người lại. "Làm cái gì!" "Tôi là người bắt ma." Lục Vũ tâm bình khí hòa, nhẹ giọng nói: "Lửa không thiêu chết được ma, chỉ có thể thiêu chết người." "Xùy, một tên người xứ khác như mày biết cái đếch gì!

Trước đó chính là tên răng vàng xứ khác kia làm bậy làm bạ, khiến con Hạn Bạt sống lại!

Lần này ông đây phải thiêu rụi con ma nữ đó!" Lục Vũ khẽ nhíu mày: "Đừng vội, tôi có thể giải quyết con ma này.

Còn người răng vàng các anh nói đâu?

Có phải đang ở trong tiệm quan tài không?" "Hắn bị ma nữ bắt rồi, ở cùng một chỗ với ma nữ, sắp sửa thành ma rồi..." Một câu còn chưa nói xong, trong tiệm quan tài đột nhiên truyền ra một tiếng thảm thiết cực kỳ thê lương!

Gã đàn ông giật mình, mặt trắng bệch, gấp gáp nói: "Mấy đứa bây còn ngẩn ra đó làm gì, mau châm lửa!" "Dừng tay!" Lục Vũ vươn tay chặn lại, quát: "Bàn Tử, Lão Hồ, động thủ, đừng để bọn họ thiêu tiệm

quan tài!" Lúc này tình huống không rõ, ngộ nhỡ bọn họ châm lửa thiêu chết Đại Kim Nha thì hắn chẳng phải công cốc sao? "Người xứ khác, mày đừng có tìm chết!" "Động thủ!" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều là người tu luyện Tiên Thiên Công, đối phó mấy gã dân làng vẫn là dễ như trở bàn tay.

Ba lần bảy lượt đã đánh chạy người.

Đương nhiên bọn họ cũng không dùng sức, chỉ là dọa dẫm chút, đánh đuổi người đi là được...

Lục Vũ định thần, trầm giọng nói: "Đi, vào trong.

Tôi mở đường, Lão Hồ bọc hậu." "Kim gia!

Kim gia!

Chương 139

Kim gia!" Vào đến sân, Lục Vũ lớn tiếng gọi mấy câu.

Thấp thoáng có thể nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng kêu cứu.

Vương Bàn Tử thân với Đại Kim Nha nhất, nghe thấy tiếng xong thì có chút không chắc chắn: "Hình như... là giọng Kim gia?" "Đi!" Lục Vũ trong lòng biết rõ, dưới tiệm quan tài chính là đầm nước cùng Lục Yêu Ngọc Thú của Hiến Vương...

Bước vào nhà chính tiệm quan tài, liếc mắt liền thấy giữa tiệm có một cái hố khổng lồ, tiếng kêu cứu yếu ớt của Đại Kim Nha chính là từ bên dưới truyền lên! "Kim gia!

Đợi đấy, tới cứu ông ngay đây!" Lục Vũ gân cổ hét lớn một tiếng, bước nhanh hai bước đứng bên miệng hố nhìn xuống, tối đen như mực, chẳng thấy gì cả.

Lục Vũ sờ Quỷ Động Ma Mộc bên hông, tâm niệm vừa động, lấy ra mấy cây pháo sáng lạnh (lãnh diễm hỏa), châm lửa rồi ném thẳng xuống. "Nhìn qua chắc cũng phải sâu hai mươi mét." Hồ Bát Nhất nói một câu, lại nhìn mép hố, nói: "Có thể dùng phi hổ trảo đu dây xuống." Lần này Lục Vũ chuẩn bị đồ đạc vô cùng đầy đủ.

Lập tức gật đầu, sờ bên hông lấy ra bốn bộ phi hổ trảo, bốn người mỗi người một bộ.

Vương Bàn Tử nhìn mà không khỏi cảm thán: "Tổ tiên Tiểu ca là Doraemon hả?" "Bớt nói nhảm." "Được luôn!" "Đi!" Móc phi hổ trảo xong, Lục Vũ tung người nhảy một cái, từ miệng hố lớn nhảy xuống!

Sau hắn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng bắt chước làm theo.

Bốn người rất nhanh đã xuống đến đáy.

Đập vào mắt là một lối đi vô cùng rộng lớn.

Cao khoảng bảy tám mét, rộng hơn mười mét, toàn bộ đều được lát bằng đá tảng dài, khí tức âm hàn thấu xương!

Đặc biệt là Shirley Dương, cô mới bắt đầu tu luyện Tiên Thiên Công, khí tức còn kém một chút, lập tức nhịn không được run lẩy bẩy.

So với cô, cảm giác của Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử không nghiêm trọng như vậy. "Kim gia, ở đâu thế?" "Bên trong, bên trong, em ở bên trong, mấy vị gia nhanh cứu mạng a!" "Á!

Ma nữ lại về rồi!

Á!

Lục gia!

Bàn gia!

Hồ gia!

Nhanh lên a!

Á..." Dưới sự sợ hãi tột độ, giọng Đại Kim Nha cực kỳ chói tai!

Tiếng rít cuối cùng càng như muốn xé rách màng nhĩ!

Trong cái địa huyệt âm hàn này, nghe mà khiến người ta rùng mình!

Nhất là câu "Ma nữ lại về rồi" càng khiến Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái, nhịn không được quái kêu một tiếng! "Kim gia!

Đừng vội!" Lục Vũ vươn tay kéo Vương Bàn Tử lại, trầm giọng nói: "Có bánh chưng, phải cẩn thận!

Nếu không thì không cứu được người, chúng ta cũng phải bỏ mạng tại đây!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Có thể nói, có kinh nghiệm hai lần trước, cộng thêm giao lưu với Hoắc Tiên Cô, hắn đã lão luyện hơn trước nhiều!

Càng là thời khắc nguy cấp càng không được nóng vội!

Bốn phía nhìn qua không có gì dị thường, không thấy tung tích ma nữ kia.

Hơn nữa chậm trễ một lúc thế này, tiếng Đại Kim Nha cũng biến mất.

Trong lòng Lục Vũ nghiêm lại, vươn tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao!

Từ tình huống hiện tại mà xem, rất có khả năng chính là cỗ nữ thi kia biến thành Tử Mẫu Hung!

Bốn người đi về phía trước vài bước thì thấy một gian nhà đá.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, có thể thấy giữa nhà đá là một đài đá, trên đài đá có một cái hộp đá.

Xung quanh đài đá là một cái hố lớn hình vòng tròn!

Xem ra đài đá hẳn là được một cây cột thông thiên chống đỡ lên...

Chương 140

Ánh mắt Lục Vũ khóa chặt vào hộp đá.

Nếu hắn đoán không sai, trong hộp đá hẳn là chứa Lục Yêu Ngọc Thú của Hiến Vương nước Cổ Điền.

Mà Lục Yêu Ngọc Thú lại cùng với Kham Hồn Hang Quan (vại/ quan tài Kham Hồn) dưới đầm nước, cùng nhau tạo thành thuật 'Niết' yêu dị thần bí! "Xem ra Kim gia có thể là muốn lấy đồ, không cẩn thận kích hoạt cơ quan rồi rơi xuống dưới?" Hồ Bát Nhất quan sát tình huống bốn phía, dùng giọng cực thấp nói nhỏ.

Lục Vũ hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Mọi người chờ đấy, tôi vào trước." "Được." Đúng lúc này, sau lưng bỗng truyền đến một tiếng ầm vang dội! "Mẹ kiếp!" Mấy người vừa quay đầu liền thấy mấy khúc gỗ đang cháy từ cái lỗ lớn bọn họ xuống liên tục rơi xuống. "Khẳng định là mấy thằng cháu con rùa vừa nãy đốt tiệm quan tài rồi!" "Mẹ kiếp!

Mấy thằng cháu đó thật không ra gì!" "Giờ lên thế nào!" Vương Bàn Tử tức giận chửi đổng, hận không thể lên chiến một trận với mấy gã dân làng kia.

Biểu cảm của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng có chút ngưng trọng, cục diện này quả thực là tình huống bọn họ không ngờ tới. "Khoan hãy quản đã." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, yểm hộ tôi, tôi vào nhà đá xem trước." "Được!" Nói xong, Lục Vũ từ từ đi vào nhà đá.

Hắn không vội vã mà đi quanh cái hố lớn hình tròn một vòng, không thấy dị dạng.

Lại nghe ngóng bên dưới, cũng không có âm thanh gì bất thường,

lúc này mới nhẹ nhàng nhảy lên đài đá.

Lục Vũ quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất một cái, xác định không có dị thường, vươn tay mở hộp đá ra.

Trong hộp đá chính là sáu con ngọc thú!

Màu sắc đỏ như máu, vô cùng yêu dị! [Tên vật phẩm: Lục Yêu Ngọc Thú] [Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai hạ phẩm] [Năng lực vật phẩm: Thuật Niết] [Mô tả vật phẩm: Hiến Vương nước Cổ Điền dùng bí pháp chế thành Lục Yêu Hấp Tinh Trận, do Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan tạo thành.

Lục Yêu Ngọc Thú có thể phân hồn!

Kham Hồn Hang Quan có thể trấn hồn!

Dùng người sống bỏ vào Hang Quan, cá ăn rỉa thịt máu, phân tách linh hồn, cá thành ba thước mới là Niết!

Dùng Niết hầm canh, người sống ăn vào, trở thành 'Chung' (Vật chứa)!

Linh hồn liên kết với Lục Yêu Ngọc Thú, Hiến Vương dùng bí pháp này có thể chuyển giá sinh mệnh lực của 'Chung' sang bản thân, kéo dài tuổi thọ...] Tà thuật!

Quả nhiên là tà thuật!

Hiến Vương nước Cổ Điền cũng thật tàn độc!

Loại tà thuật này cũng có thể dùng!

Cũng không biết là ai đã đem loại tà thuật này đến thôn Thạch Bi... "Tiểu ca?" Ngay lúc Lục Vũ đang suy tính, Hồ Bát Nhất gọi nhỏ một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn. "Không sao." Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, tâm niệm vừa động, thu Lục Yêu Ngọc Thú cùng hộp đá vào trong Quỷ Động Ma Mộc.

Lại cúi đầu nhìn cái hố tròn quanh người.

Bên dưới tối đen như mực, không nhìn rõ gì cả...

Nghĩ nghĩ, hắn lại lấy ra mấy cây pháo sáng lạnh, tùy tay ném xuống.

Dưới ánh lửa, lờ mờ thấy được bên dưới là hang động do nhân tạo khai quật.

Chỉ là chưa đợi Lục Vũ nhìn rõ, liền nghe một tiếng "bõm" khẽ, pháo sáng lạnh lập tức tắt ngấm.

Đây là...

Ồ!

Lục Vũ suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra.

Hắn là dưới chân hắn chính là cái đầm nước nuôi cá ăn thịt người kia! "Lão Hồ, mọi người vào trước đi, tôi xuống dưới." "Cùng xuống đi." "Bên dưới là đầm nước, tôi xuống trước xem có điểm đặt chân không, cùng xuống không tiện." "Vậy cậu cẩn thận." "Được!" Lục Vũ thu Hắc Kim Cổ Đao lại, lấy thêm một cây pháo sáng lạnh.

Châm lửa xong, dùng phi hổ trảo từ từ hạ xuống.

Lần này hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trong địa huyệt.

Trên vách tường bốn phía cố định mấy cái vòng sắt lớn, còn có mấy sợi xích sắt lớn treo lơ lửng giữa không trung.

Trung tâm xích sắt là một cái vại đồng lớn hoa văn chạm rỗng, chính là Kham Hồn Hang Quan yêu dị!

Chương 141

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vũ trong lòng hiểu ra.

Cái Hang Quan này vừa khéo có một nửa khảm vào trong cột thông thiên dưới đài đá, thảo nào ở trên không nhìn thấy.

Trong Hang Quan lờ mờ có một bóng người.

Lục Vũ lại xuống thêm vài mét mới xác định.

Người trong Hang Quan chính là Đại Kim Nha!

Đại Kim Nha sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, xem ra là bị Tử Mẫu Hung xuất hiện trước đó dọa ngất rồi.

Đợi đã!

Không đúng!

Cái Kham Hồn Hang Quan này sao lại khảm giữa không trung?

Khảm giữa không trung thì Kham Hồn Hang Quan cho cá ăn kiểu gì? "Vù!" Đúng lúc này, Lục Vũ nghe thấy một tiếng xé gió khẽ!

Quay phắt đầu lại!

Chỉ thấy một nữ thi toàn thân không mảnh vải che thân, không biết từ góc nào lao ra, giống như biết bay, lao thẳng về phía hắn!

Hai tay thành móng vuốt, móng tay cực dài!

Toàn thân trắng bệch như tờ giấy!

Nhưng khóe miệng ả lại vương vết máu!

Ánh mắt âm u như rắn độc!

Trong chớp mắt, Lục Vũ phản ứng cực nhanh, pháo sáng lạnh trong tay ném lên không trung, nháy mắt rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau

lưng ra, chém một đao về phía nữ thi! "Kéttt!" Nữ thi kêu quái dị một tiếng, thân thể lấy một góc độ vô cùng quái dị lách qua người Lục Vũ. "Tiểu ca, có chuyện gì vậy?" "Có phải là bánh chưng không!" "Chúng tôi xuống đây!" Lần này, bất kể Lục Vũ đồng ý hay không, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mỗi người nói một câu, tất cả đều móc phi hổ trảo, từ từ hạ xuống.

Xuống tới địa huyệt, hai người nhìn thấy bên bờ đầm nước có một nữ thi trắng lốp đang đứng, tất cả đều sững sờ.

Nữ thi đứng đó bất động, cứ thế nhìn chằm chằm bọn họ... "Phi lễ chớ nhìn!

Phi lễ chớ nhìn!

Đại tỷ, cô tốt xấu gì cũng mặc cái áo vào chứ!" Hồ Bát Nhất chỉ thoáng kinh ngạc một chút, trực tiếp nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm liên hồi.

Lục Vũ không khỏi ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Lão Hồ, đó chính là con Hạn Bạt kia, hay còn gọi là Tử Mẫu Hung!" "Trắng thật đấy!" Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thán một câu, ngay sau đó thần sắc nghiêm lại, túc nhiên nói: "Tiểu ca, tôi đi tiếp chiêu nó!" Đầm nước bên dưới bọn họ thực ra không lớn, đường kính khoảng ba mét, chỉ cần đu người trên không một cái là có thể nhảy lên bờ. "Đừng vội, đừng động." Lục Vũ lắc đầu, ngăn Vương Bàn Tử lại.

Hắn cảm thấy con Tử Mẫu Hung này rất kỳ quái.

Tất cả bánh chưng gặp trước đây đều không nói một lời, chỉ biết công kích, dường như không có khả năng tư duy gì.

Nhưng con Tử Mẫu Hung này xem ra không đơn giản như vậy!

Đặc biệt là ánh mắt của ả!

Tuy âm u, nhưng ả đứng đó, bộ dạng hơi nghiêng đầu tạo cho

người ta cảm giác như ả đang suy nghĩ gì đó. "Tiểu ca, còn chờ cái gì!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, nữ thi bỗng nhiên mở miệng, giọng nói lanh lảnh, tựa như chuông đồng vui tai! "Ta có thể cho các ngươi vinh hoa phú quý không đếm xuể." Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương tất cả đều giật mình!

Hồ Bát Nhất càng theo bản năng buột miệng thốt ra: "Bách Niên Thi Ma!" Trong ký ức của hắn, bánh chưng lớn có thể nói chuyện khiến hắn ấn tượng sâu sắc nhất chính là con Bách Niên Thi Ma từng ăn tim tổ phụ Hồ Quốc Hoa của hắn!

Một thoáng liền gợi lên hồi ức của hắn! "Tiểu ca, cậu có mang móng ngựa đen (hắc lư đề tử) không!" Nói ra thì từ lúc bọn họ "hạ địa" đến nay, trừ lần đầu đi Cương Cương Doanh Tử có chuẩn bị móng ngựa đen, sau đó đi Tinh Tuyệt Cổ Thành thì không mang theo nữa.

Dù sao lúc ở Cương Cương Doanh Tử bọn họ đã thử qua, móng ngựa đen chẳng có tác dụng gì!

Nhưng hiện tại, trong đoạn ký ức trần phong kia, tổ phụ Hồ Quốc Hoa và Tôn Quốc Phụ mắt âm dương chính là dùng móng ngựa đen xử lý Bách Niên Thi Ma! "Bách Niên Thi Ma là cái gì?" Nữ thi có chút kỳ quái nhìn Hồ Bát Nhất.

Nói rồi, dường như cảm thấy nhìn không rõ, ả lại cất bước đi hai bước, trực tiếp đi vào đầm nước, đạp nước mà đứng!

Chương 142

Cảnh này lại lần nữa khiến mấy người bất ngờ!

Con bánh chưng lớn này quả nhiên không tầm thường!

Một khắc sau, nữ thi lại từ từ bay lên, chậm rãi bay đến độ cao ngang bằng Lục Vũ bọn họ, lại mở miệng hỏi: "Bách Niên Thi Ma là cái gì?" Hồ Bát Nhất nhìn ả, theo bản năng lại nhắm mắt, miệng lẩm bẩm: "Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn!" Vương Bàn Tử lập tức thấy Hồ Bát Nhất đỏ mặt, nhịn không được trêu chọc: "Lão Hồ, tố chất tâm lý này của cậu...

Mẹ kiếp!

Lão Hồ, mau lui!" Đang nói chuyện, biểu cảm nữ thi nháy mắt trở nên dữ tợn!

Cả người lao mạnh về phía Hồ Bát Nhất!

Móng vuốt sắc nhọn cách tim Hồ Bát Nhất chỉ một bước chân!

Đúng lúc này!

Lục Vũ bỗng nhiên động thủ!

Hắn vỗ một chưởng trực tiếp vào vai phải nữ thi! "Á!" Nữ thi vốn hung thần ác sát lao về phía Hồ Bát Nhất phát ra một tiếng thảm thiết thê lương!

Cả người rơi xuống, nện thẳng vào đầm nước bên dưới!

Động tĩnh này quả thực muốn xé rách màng nhĩ!

Ngay cả Đại Kim Nha trong Kham Hồn Hang Quan cũng bị động tĩnh này làm tỉnh lại.

Vừa mở mắt, Đại Kim Nha liền gân cổ hét lớn: "Cứu mạng a!

Cứu mạng a!

Lục gia, Bàn gia, Hồ gia, cứu mạng a!" "Kim gia!" Vương Bàn Tử có chút vui mừng hô một tiếng.

Trong Hang Quan, Đại Kim Nha giật mình, kêu quái một tiếng.

Nhưng ngay sau đó phản ứng lại, lập tức như gặp được người thân: "Bàn gia!

Ông trời của em ơi!

Em cuối cùng cũng đợi được ngài rồi!" "Kim gia, Lục gia và Hồ gia cũng ở đây này." "Ba vị gia, đa tạ rồi a!" "Giờ không phải lúc tán gẫu." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu. "À, đúng, đúng, Kim gia, bọn tôi xử lý con bánh chưng kia trước rồi cứu ông nhé!" "Mẹ ơi!

Con ma nữ kia còn chưa chết a!

Trời đất ơi!" Lục Vũ nhíu mày, quát khẽ: "Đừng ồn!" Đại Kim Nha lập tức im bặt.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương vẫn luôn tìm kiếm tung tích nữ thi.

Nhưng sau khi nữ thi rơi xuống đầm nước thì không thấy động tĩnh gì nữa...

Đúng lúc này, Shirley Dương bỗng chỉ tay về phía trước, bên mép đầm nước: "Ở kia!" Một khắc sau liền thấy nữ thi lại xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Ả cứ ngồi đó, cái miệng không ngừng nhai nuốt, có máu đen thuận theo khóe miệng ả không ngừng chảy ra!

Chảy đầy cả người!

Cảnh tượng này cực kỳ dọa người! "Lục tiên sinh, chúng ta xuống trước rồi đấu với ả?" "Không thể xuống!" Đại Kim Nha bỗng nhiên

mở miệng, giọng nói vô cùng nôn nóng: "Đầm nước bên dưới có cổ quái!

Chỉ cần dẫm chân xuống đất là nước lập tức dâng lên ngay!

Trong nước toàn là cá ăn thịt người!" Không thể xuống...

Lục Vũ nhíu mày!

Thế này chẳng phải bị con nữ thi này nắm thóp rồi sao? "Ta cho các ngươi thêm một cơ hội, đi theo ta, hưởng hết vinh hoa phú quý!" Nữ thi cười tủm tỉm nhìn Lục Vũ, liếm máu tươi đỏ lòm trên môi, khiến môi ả càng thêm đỏ mọng.

Khuôn mặt trắng như giấy cộng thêm đôi môi đỏ lòm, cảnh này cực kỳ dữ tợn quỷ dị! "Đi theo ngươi có lợi ích gì?" Lục Vũ thần sắc vẫn bình tĩnh, tay phải giấu sau lưng lại lặng lẽ cứa vào Hắc Kim Cổ Đao làm rách lòng bàn tay, máu tươi đầm đìa. "Đi theo ta, thay ta tìm một trăm đồng nữ cung phụng ta tu luyện.

Đợi ta công thành, tự nhiên có lợi ích cho các ngươi.

Nếu không thì sao?

Chương 143

Nếu không thì các ngươi chính là thức ăn của ta!" "Ồ." Lục Vũ gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua Đại Kim Nha đang trốn trong Hang Quan, cười nói: "Ngươi đến hắn còn ăn không được, còn muốn ăn ta?" Theo giọng nói của hắn, nữ thi quả nhiên nhìn về phía Đại Kim Nha, ánh mắt cực kỳ âm u!

Mắt Lục Vũ chợt sáng lên!

Chính là lúc này!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Không hề do dự, Lục Vũ đạp mạnh một chân vào cột thông thiên sau lưng, cả người như tên rời cung lao thẳng về phía nữ thi!

Bàn tay đẫm máu vỗ thẳng vào mặt nữ thi! "Kéttt!" Máu Kỳ Lân đối với tất cả vật âm tà đều có tác dụng trấn áp!

Nữ thi lập tức lộ vẻ kinh hãi, sau tiếng rít thê lương, cả người bay lên không, né tránh huyết thủ của Lục Vũ!

Huyết thủ có hiệu quả!

Sau khi tiếp đất, hai chân Lục Vũ điểm nhẹ trên mặt đất, dùng thân pháp Thê Vân Tung (thang mây) nháy mắt bật người lên cao, lại lao về phía nữ thi!

Nữ thi lộ vẻ kinh hoàng, lại phát ra tiếng rít chói tai, căn bản không dám dừng lại, thân thể lóe lên lao thẳng về hướng Vương Bàn Tử! "Á!" Đại Kim Nha vừa tỉnh lại kêu quái một tiếng, lại dọa ngất! "Ấy, ngọa tào!" Vương Bàn Tử cũng giật nảy mình, gậy Bức Luyện Di Tôn trong tay múa may liên tục, miệng hét lớn: "A di đà phật!

A di đà phật!

A di đà phật!

A di đà phật!" Hồ Bát Nhất giơ đao Tân Đình Hầu, toàn thần giới bị!

Nhưng... ngoài dự đoán của bọn họ, nữ thi căn bản không dừng lại, như một cơn gió lướt qua Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất.

Thân thể nhoáng cái đã biến mất, từ cái lỗ lớn hình tròn bọn họ trèo xuống vọt thẳng lên trên, mất tăm mất tích.

Lờ mờ bên trên lại truyền đến tiếng "Bình" một cái!

Chưa đợi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử phản ứng lại xem chuyện gì xảy ra, giọng nói lạnh lùng của Shirley Dương đã vang lên: "Lục tiên sinh, cẩn thận!

Nước dâng lên rồi!" Cô vẫn luôn nhớ kỹ chuyện Đại Kim Nha nói trước đó, lúc Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bị nữ quỷ thu hút sự chú ý, cô liền quan sát hướng Lục Vũ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vội vàng quay đầu, liếc mắt liền thấy nước trong đầm đang dâng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Gần như chỉ trong chớp mắt, nước đã tràn lên bờ.

Hơn nữa còn có thể thấy từng con cá ăn thịt người tròn vo trắng lốp không ngừng quẫy nước, như điên lao về phía vị trí Lục Vũ! "Tiểu ca, tôi xuống ngay đây!" Hồ Bát Nhất vừa dứt lời đã thấy Lục Vũ động thủ!

Chỉ thấy Lục Vũ nhảy nhẹ một cái, hai chân điểm nhẹ lên vách tường, cả người đột ngột bay cao!

Chỉ trong chớp mắt đã leo lên đến đỉnh địa huyệt.

Thê Vân Tung cường hãn có thể thấy được!

Ngay sau đó, Lục Vũ đạp mạnh lên vách tường, phi thân chộp lấy dây thừng phi hổ trảo treo ở đó, vững vàng treo giữa không trung.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều nhìn đến ngây người.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm nói: "Tiểu ca, đưa gậy cho cậu, cậu là con khỉ a..." "Không phải lúc đùa giỡn." Lục Vũ nhíu mày: "Lão Hồ, anh và Bàn Tử cảnh giới, tôi lôi Kim gia ra trước." Phân phó một tiếng, Lục Vũ nhẹ nhàng đu người, vươn tay chộp lấy Hang Quan.

Hắn ổn định thân hình, nhìn kỹ lại, trên Kham Hồn Hang Quan tổng cộng có năm cái chốt, lúc này đều đang khóa.

Lục Vũ không tốn quá nhiều sức lực đã mở được năm cái chốt.

Chỉ là lúc muốn kéo nắp vại ra mới phát hiện sự việc không đơn giản như vậy...

Kham Hồn Hang Quan tổng cộng có sáu cái chốt.

Có một cái chốt không lệch không nghiêng, vừa khéo kẹt vào trong cột thông thiên.

Muốn mở nắp vại thì phải lấy Kham Hồn Hang Quan từ trên cột thông thiên xuống.

Nhưng mà Kham Hồn Hang Quan rời khỏi cột thông thiên, theo dáng vẻ của sợi xích sắt kia, Đại Kim Nha e rằng sẽ thành mồi cho cá ăn thịt người...

Lục Vũ hơi nhíu mày, nói tình huống cho nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nghe, rồi sắp xếp: "Hai người chuẩn bị cho tốt, lát nữa tôi đá cái vại xuống, Lão Hồ anh rút cái chốt kia ra, lật nắp vại lên, Bàn Tử anh ở bên cạnh thay Lão Hồ xua đuổi cá ăn thịt người." "Được!" "Có cần làm Kim gia tỉnh lại trước không?" "Thôi, tôi sợ hắn

lại bị dọa ngất..." "Được, quyết định vậy đi." Sau khi thương nghị, thân thể Lục Vũ lại lần nữa đung đưa, sau vài cái lấy đà, hai chân hắn đạp mạnh lên Kham Hồn Hang Quan.

Sức lực hắn vốn lớn, cộng thêm lực xung kích theo quán tính, trực tiếp làm lỏng cái Kham Hồn Hang Quan đang khảm trong cột thông thiên.

Chương 144

Một cái, hai cái, ba cái. "Lão Hồ, Bàn Tử, chuẩn bị!" Bình!

Sau tiếng vang trầm đục, Kham Hồn Hang Quan lập tức thoát khỏi cột thông thiên, rơi mạnh xuống!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhanh chóng hạ xuống, định bụng mau chóng lôi Đại Kim Nha từ trong vại ra, tránh để hắn bị chết đuối trong nước.

Chẳng qua... còn chưa đợi bọn họ đuổi kịp Đại Kim Nha, liền nghe thấy tiếng "rắc rắc" vỡ nát! "Hỏng rồi!

Cột thông thiên sắp đổ!" "Lão Hồ, Bàn Tử, mau tránh ra!" "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!" Rắc!

Rắc!

Tiếng vỡ vụn vang lên vài tiếng rồi im bặt.

Vạn hạnh, trụ Thông Thiên rốt cuộc vẫn không đổ xuống.

Điều này khiến Shirley Dương và Lục Vũ đang treo lơ lửng giữa không trung đều thở phào nhẹ nhõm. "Mau cứu người!" Lục Vũ nhắc nhở một câu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng cúi đầu bơi về phía mặt nước.

Bơi đến bên cạnh quan tài vại, hai người lập tức lặn xuống.

Vương Bàn Tử liên tục dùng gậy xua đuổi lũ cá ăn thịt đang tụ tập tới, Hồ Bát Nhất vội vàng mở chốt, kéo nắp vại, lôi Đại Kim Nha từ bên trong ra.

Đại Kim Nha ở dưới nước gần nửa phút, không biết đã uống bao

nhiêu ngụm nước.

Vừa trồi lên, hắn như đài phun nước liên tục nôn thốc nôn tháo, trên người thậm chí còn dính mấy con cá ăn thịt!

Vương Bàn Tử múa gậy đập bay hết lũ cá, vội vàng dìu Đại Kim Nha bơi lên.

Hai người đều đã tu luyện Tiên Thiên Công, thể lực mạnh hơn trước kia rất nhiều, một tay nắm dây thừng, một tay dìu Đại Kim Nha cũng không quá tốn sức.

Chỉ chốc lát sau, mấy người đã từ cái lỗ lớn hình vòng tròn chui ngược trở lại thạch ốc.

Ba chân bốn cẳng, họ cấp cứu cho Đại Kim Nha tỉnh lại.

Đại Kim Nha nhìn thấy bọn họ, mừng đến phát khóc, cảm khái không thôi!

Chỉ là chưa đợi hắn cảm khái xong, Lục Vũ đã cắt ngang: "Kim gia, ông cứ thở lấy hơi trước đã, lát nữa chúng ta ra ngoài rồi ông hãy kể lể sau." "Được, được." Đại Kim Nha liên tục gật đầu. "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cảnh giới cẩn thận trước, tôi xuống dưới một chuyến thu cái quan tài vại kia rồi chúng ta hẵng đi." "Hả?" "Tiểu ca, thứ đó thu kiểu gì?

Hơn nữa, trụ Thông Thiên này mắt thấy sắp sập rồi..." "Không sao, tạm thời chắc chưa sập được đâu.

Cái quan tài vại kia là tà vật, giữ lại đây sớm muộn gì cũng là tai họa.

Không thu nó đi, trong lòng tôi không yên." "Vậy cậu cẩn thận." "Yên tâm." Nói vài câu, Lục Vũ lần nữa men theo cái lỗ tròn, từ từ hạ xuống.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từ miệng lỗ nơm nớp lo sợ nhìn xuống, chỉ sợ Lục Vũ xảy ra chuyện.

Tuy nhiên, họ không thấy Lục Vũ gặp sự cố gì, ngược lại còn được kiến thức sự cường hãn của Hắc Kim Cổ Đao!

Sợi xích sắt lớn khóa quan tài vại thô như vậy, thế mà Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát, xích sắt đứt lìa.

Chỉ trong nháy mắt, xích sắt khóa quan tài Kham Hồn đều bị Lục Vũ chặt đứt, quan tài vại cũng bị Lục Vũ thu vào trong Quỷ Động Ma Mộc.

Làm xong việc này, Lục Vũ rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, quay trở lại bên ngoài thạch ốc.

Động tác dứt khoát, hành vân lưu thủy, tiêu sái vô cùng.

Thậm chí khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cảm thấy tự ti mặc cảm... "Tiểu ca, ngưu!" "Giỏi lắm!" "Bội phục!" Lục Vũ á khẩu, lắc đầu: "Được rồi, đừng tâng bốc nữa, vẫn là nghĩ cách ra ngoài đi." "Lửa bên trên chắc là tắt rồi." Mấy người vừa nói chuyện vừa đi lại lối vào địa huyệt, bên trên tối om như mực, không nhìn thấy gì cả.

Vừa nhìn thấy cảnh này, nghĩ đến mấy gã đàn ông định đốt tiệm quan tài trước đó, Vương Bàn Tử liền giận sôi máu, chửi đổng: "Chính là mấy thằng cháu khốn nạn đó!

Đợi Bàn gia ta lên được, nhất định phải đánh gãy chân tụi nó!" Đang nói, bên trên bỗng nhiên có động tĩnh, đồ vật rơi xuống rào rào.

Mấy người vội vàng né sang một bên.

Vương Bàn Tử tức giận hét lớn: "Thằng cháu, mày đợi Bàn gia ta lên đó, nhất định phải gõ gãy chân mày!" Lời vừa dứt, liền nghe bên trên truyền đến mấy tiếng quái kêu, như thể có người bị dọa sợ.

Vương Bàn Tử nghe vậy mắt sáng lên, hét lớn: "Thằng cháu, thức thời thì mau dọn đống đồ bên trên ra, để Bàn gia mày đi lên!

Chương 145

Nếu không thì..." Ngay lúc này, miệng hang đen ngòm cuối cùng cũng được mở ra, một tia sáng từ trên trời chiếu xuống. "Trời ơi, cuối cùng cũng được cứu rồi." Đại Kim Nha đặt mông ngồi phịch xuống đất, cảm khái thổn thức không nói nên lời.

Thế nhưng... chỉ trong chớp mắt, bên trên lại không có động tĩnh gì nữa. "Ái chà chà!" "Thằng cháu!" "Bàn gia tao ở đây hét nãy giờ rồi!" "Tụi bây điếc cả rồi à?" "Không biết ừ hử một tiếng sao?" Lời vừa dứt, liền nghe thấy một giọng nói có chút già nua, bất mãn vọng xuống: "Khá cho tên tiểu tử vô lễ, lượng ngươi cũng không biết lão phu là ai, nếu không sao dám khẩu xuất cuồng ngôn.

Lão phu đến là để cứu tính mạng bọn ngươi..." Vừa nghe giọng điệu này, mắt Lục Vũ sáng lên!

Không ngờ, người mà hắn muốn gặp khi đến tiệm quan tài Thạch Bi Điếm, lúc này cuối cùng cũng tới!

Vương Bàn Tử mới không quan tâm nhiều thế, trong lòng đang bực bội, lại chửi ầm lên: "Tao mặc kệ ông nội mày!

Bàn gia ta nam sơn từng đánh sói, bắc sơn từng đả hổ, trong ruộng ngô từng bắt nhím!

Mày bớt giả làm sói đuôi to với tao!

Thức thời thì lập tức để bọn ông lên, nếu không thì..." "Nếu không thì các ngươi đừng hòng lên nữa." Bên trên cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Có ai biết nói chuyện không?

Nếu không, đừng trách lão phu thấy chết không cứu!" "Ái chà chà, còn dám hổ báo với ông đây à, mày đợi đấy..." "Bàn Tử, im miệng!"

Lục Vũ nghe hỏa hầu đã hòm hòm, bèn ngăn Vương Bàn Tử lại, cười nói: "Dám hỏi có phải Trần tiên sinh không?" Bên trên trầm mặc ngắn ngủi, sau đó vang lên một giọng nói: "Không sai, chính là lão phu!

Mấy đứa nhóc các ngươi thực sự là hồ đồ!

Địa huyệt này tuyệt đối không phải chỗ tầm thường, sao các ngươi có thể hồ nháo như vậy, tự tiện xông vào.

Còn không mau xin lão tiên sinh cứu giúp." Lục Vũ nghe vậy, tâm trạng càng lúc càng tốt.

Trần Hạt Tử!

Quả nhiên là Trần Hạt Tử!

Chuyến đi địa huyệt này coi như không uổng công!

Hắn nói chuyện lễ phép như vậy, Trần Hạt Tử ở trên địa huyệt tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Hai người, một trên một dưới, cứ thế trò chuyện.

Lại tán gẫu vài câu, Lục Vũ đổi giọng, cười nói: "Trần tiên sinh, mấy người bọn tôi lỡ chân rơi vào địa huyệt, mong ngài cứu giúp, tất có hậu tạ." "Được!

Đã vậy, lão phu sẽ cứu các ngươi một phen!" Một câu nói xong, Trần Hạt Tử lập tức hô hào người chuẩn bị giỏ treo.

Không bao lâu sau, một đám đàn ông trong thôn chuẩn bị xong giỏ treo, kéo mấy người lên.

Lên đến nơi, Lục Vũ mặt mang ý cười, nhìn Trần Hạt Tử, lần nữa cảm tạ: "Đa tạ Trần tiên sinh cứu giúp." "Không vội." Trần Hạt Tử xua tay, ngạo nghễ nói: "Mấy người các ngươi lạc vào địa huyệt, trên người đã dính tà khí, lão phu hôm nay muốn thay các ngươi trừ tà, nếu không thì hậu quả khôn lường!

Đương nhiên, việc trừ tà này, tự nhiên không thể thiếu chút chi phí..." "Cái lão lừa đảo này..." "Bàn Tử!" Lục Vũ quay đầu trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, lúc này mới nhìn lại về phía Trần Hạt Tử, nghiêm túc nói: "Lão tiên sinh có thể mượn một bước nói chuyện không." "Dễ nói." Trần Hạt Tử gật đầu.

Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian, bước hai bước qua, dìu Trần Hạt Tử đi sang bên cạnh vài bước, tránh những người khác.

Sau đó Trần Hạt Tử cười híp mắt nói: "Không tệ, không tệ, cậu hậu sinh này không tệ.

Lão phu tuy mắt không thể nhìn, nhưng từ lúc cậu dìu lão phu vừa rồi, lão phu có thể cảm giác được, xương cốt cậu thanh kỳ, là một...

Là một đệ tử Mô Kim Hiệu Úy?" Lục Vũ hạ thấp giọng, cắt ngang lời Trần Hạt Tử: "Chính phải...

Hửm?" Trần Hạt Tử giật mình, sắc mặt hơi đổi!

Sau khi sững sờ một chút, hắn dùng lực nắm chặt cánh tay Lục Vũ, hạ thấp giọng truy vấn: "Cậu là ai!" "Hậu nhân của Phi Thiên Toan Nghê." "Phi Thiên Toan Nghê?" "Chính phải." "Cậu đến đây làm gì?" "Trần tiên sinh, Đại Kim Nha coi trọng cỗ Hạn Bạt kia, chẳng phải đang ở trong tay ngài sao, tôi đến đây tự nhiên là do Đại Kim Nha mời tới." "Hạn Bạt?" Trần Hạt Tử bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt lập tức trở nên khó coi vài phần, thấp giọng truy vấn: "Cậu vừa ở dưới đó..." "Gặp rồi, đánh chạy rồi." Câu trả lời này khiến Trần Hạt Tử lại giật mình, vội vàng nói: "Chỗ này người đông miệng tạp, chúng ta đổi chỗ nói chuyện!" "Khoan đã, Trần tiên sinh, vở kịch này của ngài còn phải diễn cho xong đã." "Đúng, đúng, quên, quên mất." Trần Hạt Tử đáp một tiếng, giả bộ khoa chân múa tay trên người Lục Vũ vài cái, lại khoa tay múa chân trên người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Đại Kim Nha một hồi, lúc này mới đưa mấy

người rời khỏi Thạch Bi Điếm.

Lên xe xong, Trần Hạt Tử lập tức không kìm nén được sự tò mò trong lòng, vội vàng hỏi chuyện xảy ra dưới địa huyệt.

Xác định nữ thi mà nhóm Lục Vũ gặp chính là cỗ Hạn Bạt kia, Trần Hạt Tử vỗ mạnh vào đùi, không nói nên lời vì buồn bực! "Ai da!

Quả nhiên, quả nhiên là thế!

Haizz...

Lão phu lỡ một bước, gây thành thiên cổ đại họa!" Nói xong, lại hận nói: "Hay cho tên Đại Kim Nha ngươi, lão phu ngàn dặn vạn dò, cảnh cáo ngươi vô luận thế nào cũng không được nhổ đinh bạc dưới lòng bàn chân nó, sao ngươi lại không nghe!

Ngươi đúng là..." Trần Hạt Tử vừa nói là không dừng được.

Đại Kim Nha bị nói cho đỏ mặt tía tai, liên tục xua tay, biện giải: "Không có, không có, tôi thật sự không có nhổ đinh bạc dưới chân nó ra!" "Ngươi nói bậy!" "Tôi thật sự không có!" Hai người cứ thế đổ lỗi cho nhau.

Cho dù về đến nhà khách huyện thành, họ vẫn nói chưa xong.

Nhóm Lục Vũ, Hồ Bát Nhất nghe họ tranh luận cũng coi như hiểu rõ sự tình.

Chương 146

Đơn giản mà nói, Đại Kim Nha nhìn trúng Hạn Bạt, Trần Hạt Tử thiếu tiền.

Qua lại vài lần, Trần Hạt Tử bán Hạn Bạt cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha thấy Hạn Bạt hơi bẩn, bèn thuê người tắm rửa sửa sang, thuận tiện thay bộ quần áo tử tế để bán được giá.

Theo lý thuyết, không nhổ Trấn Hồn Đinh dưới lòng bàn chân ra thì sẽ không sao.

Hơn nữa, chỉ cần qua mười hai canh giờ, Hạn Bạt này cũng sẽ bị Trấn Hồn Đinh đóng cho tiêu tan...

Nhưng cố tình dưới tiệm quan tài thôn Thạch Bi lại bố trí Lục Yêu Hấp Tinh Trận!

Trận pháp âm tà bực này lập tức kích thích Hạn Bạt, khiến nó tô tỉnh lại, trở thành Tử Mẫu Hung! ...

Lục Vũ suy nghĩ một chút, kể chuyện mình phát hiện Thuật Yểm ở bên dưới ra.

Chuyện âm tà bực này khiến sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi. "Lần này thực sự phiền phức rồi!" Trần Hạt Tử mặt mày ngưng trọng: "Theo cách nói của cậu, nó hẳn là từ Hạn Bạt biến thành Tử Mẫu Hung.

Hạn Bạt bình thường dùng Trấn Hồn Đinh có thể chế ngự, nếu là Tử Mẫu Hung, phải làm sao, ta thật sự không biết..." "Hắc lư đề tử." Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng nói: "Tôi cảm thấy con Thi ma hôm nay trông giống như Bách niên Thi ma mà hồi nhỏ tôi từng nghe nói." Vương Bàn Tử có chút thắc mắc, xen vào: "Bách niên Thi ma?"

"Tôi từng nghe một câu chuyện..." Chung quy chuyện tổ phụ Hồ Quốc Hoa thời trẻ làm chuyện hồ đồ có chút mất mặt, Hồ Bát Nhất vẫn mượn cớ là chuyện của người khác, kể lại việc Hồ Quốc Hoa hồ đồ cưới người giấy làm vợ, lại bị Bách niên Thi ma ăn mất tâm can, cuối cùng được Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ cứu giúp. "Hiện tại không có cách nào khác, có lẽ chỉ có Hắc lư đề tử là có thể thử một lần." Lục Vũ suy nghĩ, lời Hồ Bát Nhất nói cũng chưa chắc không có lý.

Năm xưa Thi ma mà Hồ Quốc Hoa gặp muốn ăn tâm can của tám trăm sáu mươi cô gái.

Hiện giờ con Thi ma này muốn ăn một trăm đồng nữ!

Từ hướng này mà xem, thủ đoạn hành sự của hai con ngược lại có nét tương đồng. "Nhưng mà cái thứ đó khó chơi lắm!" Vương Bàn Tử tặc lưỡi, lẩm bẩm: "Con Thi ma kia giống như biết bay, còn có thể đạp nước mà đứng..." "Thật sự là Tử Mẫu Hung!" Trần Hạt Tử sắc mặt khó coi: "Lão phu nói câu khó nghe, nó lần này nói là bị các ngươi đánh chạy, chi bằng nói là còn chưa hoàn toàn khôi phục lại.

Dưới chân nó còn có Trấn Hồn Đinh, không có cách nào phát huy toàn bộ thực lực.

Nếu lúc đó các ngươi có thể bắt được nó..." "Ông đúng là đứng nói chuyện không đau eo." Vương Bàn Tử bĩu môi, còn muốn nói gì đó thì bị Hồ Bát Nhất trừng mắt, lập tức im bặt.

Trần Hạt Tử tiếp tục nói: "Nếu lão phu liệu không sai, nó hẳn là đi tìm nơi trọng âm, ý đồ nhổ Trấn Hồn Đinh dưới chân xuống!

Nếu nó thực sự làm được, giả lấy thời gian lại xuất âm địa, muốn chế ngự nó e là khó càng thêm khó!" Lục Vũ trong lòng khẽ động, nghĩ đến một khả năng.

E rằng con Tử Mẫu Hung kia đã chạy xuống ngôi mộ Tây Chu

dưới miếu Ngư Cốt rồi!

Quả nhiên...

Chỉ sau một thoáng trầm mặc, Trần Hạt Tử liền nhắc tới chuyện miếu Ngư Cốt. "Lão phu tuy mắt không thể thấy, nhưng nếu bàn về âm địa, nơi này có một chỗ tên là Long Lĩnh...

Vùng đó tà môn vô cùng, dân địa phương gọi là Long Lĩnh Mê Quật, hay còn gọi là Bàn Xà Lĩnh.

Lão phu mấy phen trắc trở, đã có thể xác định nơi đó có một quần thể mộ Tây Chu.

Mộ địa chính là nơi cực âm.

Các ngươi đã là Mô Kim Hiệu Úy, nghĩ lại cũng hiểu môn đạo trong đó." Nói đến đây, Trần Hạt Tử dừng lại, thở dài một hơi: "Haizz...

Chuyện này cũng là tại lão phu.

Nếu không phải lão phu tài mê tâm khiếu, muốn sắm cho mình cái quan tài, cũng sẽ không bán Hạn Bạt cho Đại Kim Nha..." Nghe Trần Hạt Tử cảm khái, trong lòng Lục Vũ cũng có chút thổn thức.

Trần Hạt Tử, Trần Ngọc Lâu, từng là Tả Lĩnh khôi thủ phất tay sai khiến mười vạn đạo chúng.

Nay thời thế đổi thay, anh hùng xế chiều!

Vì một cỗ quan tài mà cũng vô lực... "Chuyện thế gian, nhất ẩm nhất trác, tự có thiên định.

Lão tiên sinh để Đại Kim Nha tìm chúng tôi từ Kinh thành tới, nghĩ lại cũng là ông trời cảm thấy mấy người chúng tôi có thể giải quyết Thi ma." "Nói như vậy cũng phải.

Duyên phận a!" "Không sai..." Cảm khái vài câu xong, Lục Vũ nhẹ

giọng nói: "Trần tiên sinh, ngài nếu không chê thì ở đây đợi chúng tôi.

Đợi chuyện ở đây xong xuôi, ngài theo tôi về Kinh thành, dù sao cũng tốt hơn sống những ngày tháng ở đây." Trần Ngọc Lâu lúc đó lộ vẻ vui mừng: "Hảo tiểu tử, ta liền cảm thấy mình và cậu có duyên!" Nghe lời này, Lục Vũ cười cười.

Hắn cũng không nói thêm gì với Trần Hạt Tử nữa, dù sao Trần Hạt Tử muốn theo hắn về Kinh thành, chuyện Vân Nam Trùng Cốc cũng không cần gấp gáp hỏi.

Mấy người lại tán gẫu vài câu, Trần Hạt Tử sắp xếp người đi chuẩn bị Hắc lư đề tử cho họ, Hồ Bát Nhất lại đặc biệt đòi thêm hai con ngỗng trắng lớn...

Ngày hôm sau.

Chương 147

Bốn người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương rời khỏi huyện Cổ Lam, đi tới Long Lĩnh.

Mới đầu đường còn dễ đi, mấy người còn có thể lái xe.

Nhưng không bao lâu sau thì hết đường lớn, chỉ còn lại đường mòn quanh co, đành phải đi bộ.

Tối hôm đó, tá túc tại nhà một người dân, Lục Vũ cũng nhìn thấy tấm bia đá mà nhóm Hồ Bát Nhất từng thấy trong nguyên tác.

Không thể không nói, loại tình tiết giống hệt nguyên tác này khiến hắn cảm thấy rất thú vị.

Khi rời đi vào ngày thứ hai, Lục Vũ cũng rất hào phóng để lại mấy ngàn tệ, trong sự thiên ân vạn tạ của dân thôn, đi ra khỏi thôn, tiến vào "Long Lĩnh" phía sau thôn.

Leo lên một sườn núi, cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, tầm nhìn rộng mở!

Những dãy núi nhấp nhô trải dài phảng phất như được tiên nhân cắt gọt điêu khắc, hình thành vô số khe rãnh hang hốc, có những nơi rãnh sâu đến dọa người.

Mặt đất như bị ai đó nhéo một cái, hình thành từng nếp nhăn, cao thấp đan xen, địa hình vô cùng phức tạp.

Lại lật qua một sườn núi, từ xa đã có thể trông thấy trong núi có một ngôi miếu nát.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, nhẹ giọng nói: "Lão Hồ, anh ngó chỗ này xem, xem có tìm được âm địa thích hợp cho Thi ma không." "Được, để tôi xem." Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, nhìn quanh bốn phía.

Vừa khéo sườn núi họ đang đứng được coi là điểm cao trong vùng này, cảnh trí xung quanh thu hết vào đáy mắt.

Nhìn một lát, Hồ Bát Nhất cảm khái nói: "Long Lĩnh quả nhiên danh bất hư truyền, địa mạch tung hoành, chi cán tịnh khởi.

Tầm Long Quyết có câu: Đại sơn đại xuyên bách thập điều, long lâu bảo điện khứ vô số.

Không ngờ trong Long Lĩnh này lại có một tòa 'Long lâu bảo điện' ẩn tàng cực sâu!

Hình thế y tùy, tụ chúng hoàn hợp, những quần lĩnh nhấp nhô này đều là 'thế' do tòa 'Long lâu bảo điện' ở giữa trình hiện ra.

Ngọa cư thâm viễn, an xưng đình súc chi 'thế'." "Theo lý thuyết, có thể táng quốc thân.

Giống như Hoàng hậu, Thái hậu, Công chúa, Thân vương, các loại hoàng thất cận thân táng ở đây có thể khiến đế thất hưng vượng bình ổn, trong cung đình tường hòa an ninh!

Đáng tiếc, mưa gió cắt gọt, động đất núi lở, vùng này thủy thổ trôi đi vô cùng nghiêm trọng, địa biểu vỡ nát, đã không còn khí tượng năm đó.

Phong thủy có thập hung, nơi này... chiếm mất tam hung!" Hồ Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng, chỉ vào gò đất phía xa, chậm rãi nói: "Thứ nhất Thiên Trùng, bốn mặt thấp rủ xuống, tám gió cùng thổi, long thần bất ninh.

Thứ hai Thiên Ngục, đáy ở hố sâu, không thấy ngoại dương, long thần ám muội.

Thứ ba Thiên Ma, màu đất hư phù, thúy nhược bất kiên, long thần thiển bạc!

Nếu tôi là con Thi ma kia, sẽ chọn ngay chỗ này!" "Có thể xác định mộ huyệt ở đâu không?" Lục Vũ nhẹ giọng hỏi.

Hồ Bát Nhất đưa tay chỉ hướng miếu Ngư Cốt, nói: "Trước miếu Ngư Cốt có một vùng trũng xuống các cậu có thấy không, nơi tối hung chính là ở đó." "Vậy thì đi thôi, đừng đợi nữa, mau xử lý con Thi ma kia!" Vương Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn, nhìn dáng vẻ là định tìm lại danh dự đã mất ở tiệm quan tài lần trước. "Đi thôi." Lục Vũ cũng gật đầu.

Mấy người lập tức rời khỏi sườn núi, dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát Nhất, từ từ tiến về phía trước.

Đi được một lúc, Lục Vũ chợt nhớ ra trên Long Lĩnh này toàn là hố bẫy người do xói mòn đất tạo thành, lập tức thay đổi chiến lược tác chiến.

Chính mình dò đường phía trước, nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương theo sát phía sau.

Dù sao thực lực của hắn mạnh nhất trong mấy người, cho dù rơi xuống hố cũng có thể dùng Thê Vân Tung nghĩ cách đào thoát.

Nhưng như vậy tốc độ của họ liền chậm lại.

Từ sáng sớm đi mãi đến giữa trưa mới khó khăn lắm đi đến vùng đất đại hung mà Hồ Bát Nhất nói!

Đến nơi, đứng tại đó, Lục Vũ liền cảm giác được có một cỗ khí tức âm tà khiến người ta chán ghét.

Hơn nữa, loáng thoáng có thể nhìn thấy trên mặt đất có một vệt kéo lê.

Trông như có thứ gì đó bị người ta kéo lê đi qua đây một lượt.

Mấy người men theo vệt kéo lê từ từ tiến lên.

Đi khoảng hai mươi mét, dấu vết biến mất không thấy đâu.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Lục Vũ từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra một cái xẻng sắt lớn dùng trong khai thác mỏ, giao cho Hồ Bát Nhất.

Đây cũng là một trong những công cụ họ đặc biệt chuẩn bị trước khi đi lần này...

Hồ Bát Nhất cầm xẻng sắt, cẩn thận chọc xuống đất mấy cái, gặp một chỗ có chút lực cản, hình như là có đá.

Chương 148

Hắn hơi dùng sức, một xẻng lại cắm xuống.

Lần này...

Xẻng sắt rơi xuống theo tiếng động, hắn đột nhiên cảm thấy dưới chân lỏng ra, gần như trong nháy mắt, thân thể hụt xuống!

Hơn nữa, không chỉ mình Hồ Bát Nhất...

Khoảng đất trống mà mấy người đang đứng bỗng chốc sụp đổ toàn bộ!

Gần như là trong nháy mắt, bốn người liền bị một cái động lớn nuốt chửng!

Cảnh tượng này giống như mặt đất mở ra cái miệng lớn...

Họ không hề biết rằng, sau khi họ rơi vào địa động, khoảng đất trống đó thế mà lại lấy một phương thức cực kỳ quỷ dị từ từ khôi phục lại.

Chỉ chốc lát sau đã trở nên bằng phẳng.

Nhìn thoáng qua, phảng phất như chưa từng sụp đổ vậy! ... "A!" "Á!" "Ối!" Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử đều vì biến cố bất thình lình mà theo bản năng phát ra tiếng kinh hô!

Không biết qua bao lâu, mấy người cảm giác động tác rơi xuống ngừng lại, thân thể hình như bị đất chôn vùi, chỉ có phần đầu cử động được.

Cảm giác này cứ như là bị trồng vào trong đất vậy!

Ngay lúc này, một giọng nói thanh lãnh truyền vào tai họ. "Ha ha ha ha!" "Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa

ngươi xông vào!" "Ha ha ha ha!" Nghe giọng nói, chính là giọng của nữ thi mà họ từng gặp!

Chỉ là giây tiếp theo...

Nữ thi vừa rồi còn vạn phần đắc ý lại hét lên một tiếng thê lương! "Mọi người không sao chứ?" "Tiểu ca?" "Cậu thế nào rồi?" "Giọng cậu sao lại biến thành thế này?" Trong địa huyệt tối đen như mực không nhìn thấy gì.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nghe ra giọng Lục Vũ, trong lòng thắt lại!

Thường ngày Lục Vũ nói năng rõ ràng lưu loát, sao lúc này nghe lại có chút hàm hồ? "Ngộ vừa đuổi nó đi, phải nhanh lên, nếu không..." Vừa rồi trong lúc nguy cấp, Lục Vũ cắn chóp lưỡi phun một ngụm tinh huyết đuổi nữ thi đi, lúc này lưỡi vẫn chưa hồi phục.

Giải thích hàm hồ vài câu, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều đã hiểu.

Nhưng hiểu rồi thì trước mắt vẫn còn một vấn đề nan giải. "Chúng ta ra ngoài kiểu gì?

Trồng thêm một lúc nữa, có người qua tưới chút nước là tôi cảm giác mình sắp nảy mầm rồi." Vương Bàn Tử khổ trong làm vui. "Tiểu ca?" Nghe Lục Vũ lại không có động tĩnh, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trong lòng lại thót lên.

Đang muốn nói thêm gì đó thì nghe thấy tiếng sột soạt.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng, kinh hãi nói: "Sao tôi cảm giác có rắn vậy?" "Mẹ ơi!" "Mẹ ơi!" "Hả?" Vừa hét hai tiếng liền nghe "xuy" một tiếng, địa huyệt tối tăm bỗng sáng bừng lên!

Vương Bàn Tử chớp mắt, nhìn thấy Lục Vũ đứng vững vàng

trước mặt họ, khóe miệng loáng thoáng có một vệt máu.

Lục Vũ lại ném mấy cây pháo sáng, chiếu địa huyệt sáng hơn một chút.

Lúc này mới đi qua kéo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương từ trong đất ra. "Tiểu ca, cậu ra kiểu gì vậy?" "Kiến." Lục Vũ cười cười, nhẹ giọng đưa ra đáp án của mình.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ.

Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt trong tay Lục Vũ là pháp khí Huyền giai thượng phẩm rất dễ dùng, sở trường nhất chính là khống chế kiến!

Vừa rồi lúc Lục Vũ không nói gì chính là thông qua Quỷ Động Ma Mộc lấy ra Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt, lại khống chế đàn kiến trong Long Lĩnh đẩy hắn từ trong lớp đất xốp ra ngoài.

Mấy người nói đơn giản hai câu, bắt đầu nghiêm túc quan sát tình hình trong địa huyệt.

Địa huyệt cao khoảng mười mét, trước mặt không xa có một cánh cửa đá, ngoài ra không có thứ gì khác.

Lục Vũ nhìn cửa đá, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Thông báo hệ thống cuối cùng cũng tới...

Hắn đến huyện Cổ Lam xong mấy lần gặp nguy hiểm nhưng mỗi lần đều không có thông báo hệ thống.

Chương 149

Mãi đến bây giờ cuối cùng cũng xác thực việc thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật! [Chúc mừng Túc chủ thành công phát hiện Thạch môn thủ lăng do Lý Thuần Phong đời Đường để lại, mở ra hành trình thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật, hệ thống thưởng Trấn Thi Phù.] [Thuyết minh: Trấn Thi Phù, phù triện do Ngũ Đấu Mễ Đạo Trương Thiên Sư tự sáng tạo, lấy máu đầu ngón tay vẽ phù, có thể trấn áp Thi Bạt.

Người có pháp lực cao thâm vung tay có thể trấn áp Bạch Hung, Hắc Hung, Kim Hung, thậm chí là Kim Mao Hống!] Đồ tốt!

Cái Trấn Thi Phù này còn mạnh hơn nhiều so với Hóa Sát Phù hắn có được trước đó!

Thời gian này Lục Vũ có việc hay không có việc đều tra tài liệu, đối với cương thi đã có hiểu biết rất sâu.

Cương thi thế gian chủ yếu có bốn loại.

Người chết thi thể chưa thối rữa, chịu nhật tinh nguyệt hoa, da thịt co rút vào trong xương, xung quanh xương mọc đầy gân đỏ, gọi là Cương thi.

Trăm năm sau mọc ra lông trắng, gọi là Bạch Hung!

Năm trăm năm sau lông trắng biến đen, trở thành Hắc Hung!

Lại tu hành năm trăm năm, lông đen hóa thành lông vàng, chính là Kim Hung!

Kim Hung lại tu hành ngàn năm, lưng mọc đôi cánh, biến thành Kim Mao Hống...

Tuy nhiên, dù là một tướng quân nước Kim hay Tinh Tuyệt Cổ Thành, cương thi mà nhóm Lục Vũ gặp đều chỉ là cương thi vừa mới

tô tỉnh, còn chưa phải là Bạch Hung theo đúng nghĩa.

Chỉ có con Thi ma gặp phải hiện tại là hơi tiếp cận với Bạch Hung, nhưng cũng có khác biệt rất lớn...

Lục Vũ trong lòng nghĩ ngợi, tự nhiên dựa theo phù triện của Trấn Thi Phù, nhẹ nhàng vẽ vài nét lên cửa đá.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất nhìn cửa đá cũng cau mày nói: "Cái cửa đá này rất kỳ quái.

Theo lý thuyết, loại cát thú như Nhạc Lỵ này chỉ có đời Đường mới dùng trên lăng tẩm.

Nhưng thủ lăng thú đời Đường đều đặt trước lăng tẩm, quang minh chính đại, chưa nghe nói sẽ đặt dưới lòng đất.

Để tôi nghĩ xem...

Theo thứ tự, Nhạc Lỵ là đôi thứ hai, nên đặt ở nơi cách lăng tẩm mười bảy dặm.

Sao lại đặt trên cửa đá nhỉ?

Không đúng, không đúng, không đúng!" Hồ Bát Nhất lại gãi đầu: "Trước đó không phải nói vùng này là mộ Tây Chu sao?

Sao lại lòi ra đồ đời Đường thế này?" Lục Vũ nghe vậy âm thầm gật đầu.

Thời gian này nhãn lực của Hồ Bát Nhất cũng tăng tiến! "Quản nó quái hay không quái, đẩy cửa đá ra xem thử không phải biết rồi sao?

Con nữ thi kia khẳng định đang trốn bên trong, chúng ta vào xử nó là xong!" Hồ Bát Nhất lập tức dở khóc dở cười.

Đạo lý xác thực là đạo lý này.

Nhưng để Vương Bàn Tử nói toạc ra như vậy, hắn cứ cảm thấy

có chút...

ức chế. "Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, mọi người tránh ra trước, tôi mở cửa." "Được!" Lục Vũ đứng vững trước cửa đá, dùng sức đẩy mạnh, cửa đá ứng thanh mở ra.

Bên trong cửa là một đường dũng đạo dài, bốn mặt tường vách thoạt nhìn đều là gạch đá dài.

Kỳ quái là đường dũng đạo này không phải thẳng tắp mà trông như hình vòng cung.

Điểm này rất kỳ quái. "Cổ vãng kim lai dường như không có ngôi đại mộ nào lại dùng mộ đạo như thế này." Hồ Bát Nhất cau mày nói một câu.

Mấy người đứng ngoài cửa nhìn ngó, Lục Vũ lại ném pháo sáng vào, trừ việc không thấy cuối dũng đạo thì không có dị dạng nào khác.

Mấy người bước vào trong.

Đi được vài bước, Lục Vũ nghĩ đến một chuyện, mở miệng hỏi: "Lão Hồ, anh xem gạch lát nền này, có nhìn ra là mộ Đường hay mộ Tây Chu không?" Hồ Bát Nhất nhìn nhìn, nói: "Trông giống mộ Đường, nhưng phải cạy một viên gạch lên tôi mới xác định được." "Được, thử xem." Lục Vũ nói một câu, lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, Vương Bàn Tử cũng giơ cây Bức Luyện Di Tôn Côn chưa hồi phục lên, cẩn thận đề phòng.

Shirley Dương đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất, nghiêm túc nhìn hắn dùng xẻng sắt cạy lên một viên gạch xanh. "Dày khoảng nửa thước, xem ra đúng là mộ gạch đời Đường." Vương Bàn Tử mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Đại Đường thịnh thế, trong mộ huyệt này khẳng định có bảo bối..." Chưa đợi hắn nói xong, Hồ Bát Nhất đã cười khổ lắc đầu: "Tiểu ca, lần này phiền phức rồi.

Đại Đường thịnh thế, xác thực là Đại Đường thịnh thế.

Từ đường mộ đạo này mà xem, rất có khả năng là đại mộ đời Đường.

Nếu là đại mộ đời Đường, cơ quan trong mộ tuyệt đối không ít!

Chương 150

Nhẹ thì lưu sa, nỏ ngầm, cối đá các loại, nặng thì trời sập đất lún, đều không phải không có khả năng.

Tiểu ca, nói thực lòng, tôi cảm thấy mức độ hung hiểm trong ngôi mộ này e là ngang ngửa với Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đặc biệt là con nữ thi kia quá mức cổ quái!" "Không sao, gặp lại nó tôi sẽ giải quyết được." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Trấn Thi Phù hắn đã cơ bản vẽ được.

Chỉ cần nhìn thấy con nữ thi kia, vẽ cái phù lên người nó, vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

Trong lúc nói chuyện, mấy người lại đi đến trước một cánh cửa đá.

Trên cửa khắc một đôi lạc đà.

Shirley Dương nhẹ giọng nói: "Lão Hồ, trước anh nói đời Đường cứ cách một dặm có một đôi thủ lăng cát thú đúng không?" "Đúng." "Chúng ta vừa đi chắc chắn chưa được một dặm." "Đúng, chúng ta đi một trăm bước." Hồ Bát Nhất cũng là người tinh tế, nhẹ giọng nói: "Một dặm đời Đường dùng bước chân của Thái Tông để đo lường.

Hai bước là một 'bộ', ba trăm 'bộ' là một dặm.

Chúng ta vừa đi một trăm bước, đặt vào đời Đường chính là năm mươi bước.

Thủ lăng cát thú, Đế vương một dặm, Thân vương kém hơn, hậu cung kém hơn nữa.

Nhưng cô nói năm mươi bước là người cấp bậc gì tôi thật sự

không biết.

Cho dù cấp bậc khác nhau có sự giảm bớt cũng không giảm nhiều như vậy." Vương Bàn Tử nghe mà hồ đồ, chỉ hi bì cười nói đùa: "Lão Hồ, ý của mày là mày vừa đi một trăm bước, vậy mày chính là Đường Thái Tông?

Tao lạy mày một cái...

Ơ?" Vừa làm bộ muốn lạy, Vương Bàn Tử vô tình ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy trên đỉnh đầu có một cái lỗ thủng đường kính hơn hai mét, nằm ngay phía trên cửa đá.

Tối om như mực, không nhìn rõ gì cả. "Lão Hồ, mày nói cái thứ đó là gì?" Mấy người đều ngẩng đầu lên, có chút thắc mắc nhìn cái lỗ trên đỉnh đầu. "Liệu có phải là động trộm mộ không?" "Khó nói." "Lên xem thử?" "Cũng được." Chỉ có điều...

Lục Vũ vừa định lấy Phi Hổ Trảo ra, đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức âm hàn.

Như bản năng, hắn đưa tay kéo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cùng lùi lại một bước!

Ngay lúc này, dị biến nảy sinh!

Một bãi trắng hếu từ trong lỗ nhổ ra, "bộp" một tiếng dính lên sàn nhà. "Thứ gì vậy?" Mấy người lùi sang một bên, cẩn thận quan sát. "Con nữ thi kia học được cách khạc đờm à?" Khạc đờm?

Không đúng!

Lục Vũ trong lòng chợt nghĩ đến một khả năng!

Nhện nhả tơ!

Gần như ngay khoảnh khắc Lục Vũ nghĩ đến nhện nhả tơ, liền nghe thấy một trận thanh âm quái dị.

Ngay sau đó lại là "bộp" một tiếng!

Không do dự, Lục Vũ trực tiếp từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra bình dưỡng khí, bình khí đốt, bảo Hồ Bát Nhất mau chóng lắp ráp!

Nếu thực sự là Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, lần này vừa khéo thử xem hỏa công của nó có hiệu quả không! "Ái chà chà!" "Tiểu ca, thế này là tình huống gì!" Nghe tiếng quái kêu của Vương Bàn Tử, Lục Vũ quay phắt lại, liền nhìn thấy một màn cực kỳ quỷ dị, thậm chí không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy bãi dịch nhờn giống đờm đặc từ trên trời rơi xuống ban nãy, thế mà chỉ trong vài câu nói ngắn ngủi đã bành trướng với tốc độ phi thường kinh người!

Từ một bãi dịch nhờn cỡ bàn tay nhanh chóng biến thành bãi dịch đường kính hơn một mét.

Dịch nhờn hiện hình dạng bùng nổ không quy tắc, vẫn đang lấy tốc độ kinh người không ngừng lan tràn!

Hơn nữa tốc độ bành trướng càng lúc càng nhanh! "Cái này mẹ nó là thứ gì vậy!" "Yêu quái lộng hành à?" Vương Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt ngạc nhiên. "Bàn Tử, Shirley Dương, đều tránh ra chút!

Lão Hồ, tranh thủ thời gian!" Tình huống này rốt cuộc là thứ gì Lục Vũ cũng không nắm chắc, tóm lại hỏa công chắc không sai. "A!

Chương 151

Tôi biết rồi!" Ngay lúc này, Shirley Dương đột nhiên nghĩ đến điều gì, gấp gáp nói: "Đây là Bạo Tai Địa Long!" "Quản nó rồng gì, thiêu một mồi lửa là được!" Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng lắp ráp xong súng phun lửa cải tiến có thời hạn.

Sau khi châm lửa, một con rồng lửa từ họng súng phun ra. "Đúng, đúng, mau đốt, đốt đi là xong, nếu không sẽ càng ngày càng nhiều!" Shirley Dương liên tục gật đầu, vội vàng giải thích: "Bạo Tai Địa Long rất giống lươn nhầy dưới biển sâu.

Lươn nhầy tiết ra dịch nhờn có thể phản ứng hóa học với nước, trong thời gian ngắn khiến vài ml dịch nhờn biến thành vài chục lít!

Hơn nữa độ dai của dịch nhờn còn mạnh hơn nilon gấp hai mươi lần!

Dịch nhờn của Bạo Tai Địa Long có thể phản ứng hóa học kỳ quái với không khí, nhanh chóng lan tràn bành trướng, dịch nhờn của nó có tính dính và tính axit cực mạnh!

Ngàn vạn lần đừng chạm vào, nếu không sẽ giống như bị axit sunfuric..." Theo lời giải thích của Shirley Dương, động tác trên tay Hồ Bát Nhất vẫn không ngừng! "Tiểu ca, hỏa công có hiệu quả!" Nhìn đám dịch nhờn không ngừng lan tràn kia gặp lửa lập tức biến mất không còn tăm hơi, Hồ Bát Nhất lộ vẻ hưng phấn.

Tay cầm súng phun lửa, cảm giác như sở hữu cả thế giới vậy!

Không bao lâu sau, đám dịch nhờn đó đều hóa thành tro bụi.

Chỉ có điều...

Còn chưa đợi họ nghỉ ngơi một chút, Shirley Dương đột nhiên lại

kêu lên một tiếng "Trời ơi", cô đưa tay chỉ lên trần nhà, vẻ mặt đầy chấn kinh!

Mấy người ngẩng đầu, liền nhìn thấy một con sâu khổng lồ từ từ thò người ra.

Miệng cái lỗ khổng lồ kia to cỡ thân thể nó!

Toàn bộ hình thái trông giống như con giun đất, hoặc nói là...

Giòi! "Ái chà chà!" "Trời đất ơi, đây chính là bản thể của Bạo Tai Địa Long!" "Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta mau chạy, mau chạy vào cửa đá!

Đợi nó xuống thì muộn mất!" Cho dù Shirley Dương không giục, nhóm Lục Vũ cũng không định lề mề.

Con địa long giống giun đất khổng lồ này trông quá buồn nôn!

Hơn nữa trong dũng đạo căn bản không thi triển được.

Cũng may tốc độ di chuyển của địa long rất chậm.

Đợi đến khi họ đẩy cửa đá đi vào thông đạo tiếp theo thì con địa long lớn kia vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống đất. "Mau đi, mau đi, đừng lãng phí thời gian." "Đúng, đúng." Trong lúc nói chuyện, mấy người phi tốc tiến lên, lại qua hai cánh cửa đá.

Nghe thấy phía sau tạm thời không có động tĩnh, lúc này mới hơi dừng bước nghỉ ngơi giây lát.

Nhưng mà...

Chính lúc Lục Vũ định lấy pháo sáng thay cho đèn pin thì đột nhiên tâm sinh cảm ứng, gần như bản năng bước lệch sang bên cạnh một bước.

Ngay khoảnh khắc hắn né ra, phảng phất có một trận gió lướt qua người hắn, khí tức cực kỳ âm hàn!

Không đúng!

Lục Vũ trong lòng "thót" một tiếng, quát: "To gan!" Vừa nói, đèn pin xoay lại, liền nhìn thấy nữ thi ở phía sau, vẻ mặt âm trầm nhìn bọn họ, ánh mắt âm ngoan như rắn độc!

Khóe miệng ả đỏ tươi một mảng, trông như vừa ăn thứ gì đó...

Tuy nhiên, khác với trước kia.

Nữ thi không còn trần truồng nữa, lần này ả mặc áo ngắn màu vàng, váy dài màu xanh lục.

Y phục cổ sắc cổ hương khiến nữ thi trông càng thêm quỷ dị...

Nữ thi liếm môi, thanh âm âm lãnh: "Để ta nếm thử mùi vị của các ngươi..." Lời còn chưa dứt, thân hình lóe lên, lao mạnh về phía Lục Vũ! "Đến hay lắm!" Lục Vũ cắn rách đầu ngón tay, chuẩn bị dĩ dật đãi lao, trực tiếp vẽ phù lên người ả, triệt để trấn áp!

Chỉ là khi đến trước mặt Lục Vũ hai bước, nữ thi dùng một góc độ phi thường xảo quyệt, ngạnh sinh sinh xoay người, quỷ mị như ma, trực tiếp vồ về phía Shirley Dương!

Móng tay sắc bén như móng ưng cào thẳng vào ngực Shirley Dương!

Giây tiếp theo, Shirley Dương hét lên một tiếng kinh hãi: "Á!" "To gan!" "Tìm chết!" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ở cự ly gần nhất, đao Tân Đình Hầu vung lên một đường, chém thẳng vào nữ thi.

Thân thể nữ thi lóe lên, lướt thẳng về phía Vương Bàn Tử! "Đến hay lắm!" Vương Bàn Tử điểm thẳng cây Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay về phía nữ thi.

Nếu Bức Luyện Di Tôn Côn đã hồi phục, một gậy điểm xuống thì nữ thi cơ bản cũng xong đời.

Chương 152

Đáng tiếc...

Nữ thi một tay tóm lấy Bức Luyện Di Tôn Côn, không hề sợ hãi, móng tay phải đột nhiên dài ra đâm thẳng vào ngực Vương Bàn Tử! "Cút!" Lục Vũ kịp thời xuất hiện, cứu Vương Bàn Tử, nữ thi ứng thanh né tránh.

Nhưng lần này né xong, nữ thi không bỏ đi ngay mà trực tiếp triền đấu với nhóm Lục Vũ!

Thân thể như bướm lượn, lên xuống tung bay, linh hoạt vô cùng!

Chỉ là ả không làm bị thương được nhóm Lục Vũ, nhóm Lục Vũ cũng không làm bị thương được ả! "Tiểu ca, Hắc lư đề tử!" Đánh một lúc, mấy người không còn chật vật như lúc đầu, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng nhớ ra tuyệt kỹ tất sát của mình.

Lục Vũ từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra Hắc lư đề tử ném thẳng cho Hồ Bát Nhất.

Ngay sau đó chính hắn lao về phía nữ thi, định khống chế ả để Hồ Bát Nhất thử xem Hắc lư đề tử có tác dụng không.

Thế nhưng nữ thi linh hoạt vô cùng, căn bản không bắt được! "Không được!" "Lão Hồ, dùng Hắc lư đề tử ném nó!" "Được!" Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, trừng to mắt, nhìn chằm chằm lộ tuyến di chuyển của nữ thi.

Khi nữ thi lướt qua Shirley Dương, sắp sửa vồ về phía Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất rống to: "Bàn Tử, đừng động!" Vương Bàn Tử bất động, nữ thi cũng không chạy loạn, lao thẳng về phía Vương Bàn Tử.

Hắc lư đề tử của Hồ Bát Nhất ném thẳng vào nữ thi.

Gần như trong chớp mắt, Hắc lư đề tử trúng nữ thi, thân thể nữ thi khựng lại, cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích.

Móng tay sắc bén đâm vào ngực Vương Bàn Tử, suýt chút nữa đâm rách da!

Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng lùi lại hai bước.

Ngay lúc này, thân hình Lục Vũ lóe lên, máu đầu ngón tay vẽ thẳng một đạo Trấn Thi Phù lên trán nữ thi!

Khi nét bút cuối cùng rơi xuống, một tiếng thảm thiết thê lương suýt làm rách màng nhĩ mấy người vang lên!

Ngay sau đó...

Nữ thi bỗng nhiên sụp xuống, không còn bất kỳ sự chống đỡ nào, trên mặt đất chỉ còn lại một bộ y phục màu đỏ che phủ một đống xương trắng. "Phù..." "Con mụ này cũng ác thật!" "Mặc quần áo vào còn lợi hại phết!" Vương Bàn Tử đi qua đá nhẹ hai cái, lại quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất cười nói: "Lão Hồ được đấy, cái Hắc lư đề tử này cũng có lúc dùng tốt." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nghiêm túc nói: "Hắc lư đề tử chỉ tạm thời định thân nó thôi, người ra tay cuối cùng vẫn là Tiểu ca." "Ủa?" "Tiểu ca, cậu dùng thủ đoạn gì vậy?" "Tham nhiều nhai không nát." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Nghĩ đông nghĩ tây, cậu vẫn nên khôi phục Bức Luyện Di Tôn Côn trước đi." Vương Bàn Tử lập tức nghẹn lời, không nói nên lời, vẻ mặt ức chế...

Mấy người vừa nói chuyện, Lục Vũ lại lấy từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra mấy cây pháo sáng, chiếu sáng toàn bộ thông đạo.

Sau khi xác định không có vấn đề gì khác mới tụ tập lại bên cạnh di cốt nữ thi.

Hồ Bát Nhất nhìn y phục của nữ thi, cau mày nói: "Tiểu ca, có thể

cầm bộ quần áo này lên xem thử không?" "Cầm đi." Lục Vũ gật đầu, trong lòng không hề lo lắng.

Trấn Thi Phù cường hãn đã khiến nữ thi hôi phi yên diệt, căn bản không thể tác quái nữa.

Hồ Bát Nhất cầm bộ y phục lên, ướm thử lên người Shirley Dương, thấp giọng lẩm bẩm: "Phấn hung bán yểm nghi ám tuyết...

Tọa thì y đái oanh tiêm thảo, hành tức quần cư tảo lạc mai..." "Sến...

Sến, sến thật!" Vương Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ, Shirley Dương lại phấn diện ửng hồng.

Cô cũng không hiểu là ý gì, chỉ cảm thấy hình như có chút...

ý tứ không nói rõ được ở bên trong. "Không có văn hóa." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, mở miệng nói: "Ý của lão Hồ là bộ quần áo này thuộc về đời Đường." "Chính phải." Hồ Bát Nhất gật đầu, nghiêm túc nói: "Hơn nữa... rất kỳ quái.

Kiểu dáng này ở đời Đường tuyệt đối không phải người thường, phải là vương công quý tộc mới có tư cách mặc." "Có gì kỳ quái đâu." Vương Bàn Tử gãi đầu, không hiểu nói: "Lão Hồ, trước mày chẳng bảo đây là mộ vương công quý tộc đời Đường còn gì?" "Cho nên tôi mới thấy kỳ quái." Hồ Bát Nhất nhíu mày, thấp giọng nói: "Bộ quần áo này ở đâu ra?" "Ý gì?

Khẳng định là lấy từ trong cửa chứ đâu, chúng ta mau vào đi, bên trong chắc chắn còn bảo bối!" "Không phải.

Tôi đã xem qua cửa đá kia, thạch thú trên cửa là Giải Trĩ, hơn nữa không có dấu hiệu từng mở ra." "Thì là lấy từ chỗ khác chứ sao." Vương Bàn Tử không thấy chuyện này có gì kỳ quái.

Nhưng mà...

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý!

Lục Vũ không khỏi nghĩ đến một khả năng.

Chẳng lẽ nữ thi lấy từ trong mộ Lý Thuần Phong ra?

Nghĩa là nữ thi từ lối vào khác tiến vào mộ Lý Thuần Phong.

Không hề đi qua cánh cửa đá trước mặt!

Chương 153

"Con Thi ma kia rất rõ ràng đã có linh trí.

Những cửa đá khác nó đều tùy ý mở ra, duy chỉ có cánh cửa này là chưa mở, không phải là không có nguyên nhân." Lục Vũ hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Ý của anh là nó xu lợi tị hại, cảm thấy sau cánh cửa đá này có nguy hiểm nên không vào?" "Phải." Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Giải Trĩ trên cửa đá, cau mày giải thích: "Trong 'Hậu Kinh Thư Dư Phục Chí Hạ' có một đoạn: Giải Trĩ, thần dương, năng biện biệt khúc trực, Sở vương thường hoạch chi, cố dĩ vi quan.

Đơn giản mà nói, Giải Trĩ là tượng trưng cho dũng mãnh, công chính, là biểu tượng 'chính đại quang minh', 'thanh bình công chính', 'quang minh thiên hạ' qua các triều đại.

Theo tôi được biết, hiện tại giới khảo cổ chỉ phát hiện Giải Trĩ trên thần đạo Thập Tam Lăng đời Minh, mộ Đường thì chưa từng có." Vương Bàn Tử vẻ mặt hồ đồ: "Lão Hồ, ý mày là đây là mộ đời Minh?" "Không phải, ý tôi là con Giải Trĩ này xuất hiện ở đây, e rằng đời Đường cũng sắp xếp như vậy." "Tôi lạy ông Tư lệnh Hồ, chúng ta không phải đi khảo cổ..." Vương Bàn Tử ngán ngẩm muốn chết.

Hắn không nghe ra sự bất lực của Hồ Bát Nhất, nhưng Lục Vũ lại nghĩ đến điều gì đó, nhẹ giọng nói: "Lão Hồ, Giải Trĩ ở Thập Tam Lăng nằm ở vị trí nào trên thần đạo?" "Ngoài tiền điện, cánh cửa cuối cùng." Hồ Bát Nhất nhìn sâu Lục Vũ một cái, đưa ra đáp án của mình.

Vương Bàn Tử, Shirley Dương bừng tỉnh đại ngộ, hiếm khi đồng thanh: "Ý cậu là mở cánh cửa này ra chính là tiền điện?" "Rất có khả năng." "Vậy còn đợi gì nữa?" "Đợi gì à?

Mày bảo đợi gì?" Hồ Bát Nhất tức giận trừng mắt nhìn Vương

Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gãi đầu, thăm dò: "Đợi viện binh?" "Tao..." Hồ Bát Nhất cạn lời, không muốn nói chuyện với Vương Bàn Tử nữa, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ: "Tiểu ca, nếu sau cửa thực sự là tiền điện, bên trong khẳng định hung nhiều cát ít.

Quan trọng nhất là hiện tại tôi thật sự không biết sau cánh cửa này rốt cuộc là mộ Tây Chu hay mộ Đường!

Nếu là mộ Tây Chu, chúng ta vào còn dễ nói.

Nhưng nếu là mộ Đường, thật sự... rất khó nói!" Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, tuôn một tràng kiến thức về mộ Đường mà mình biết. "Cổ vãng kim lai, luận về độ hào hoa và kiên cố của mộ huyệt, mộ Đường dù không phải đứng đầu thì cũng xếp mấy vị trí đầu.

Mộ Đường nếu muốn bình an vô sự tiến vào, tuyệt đối không thể đi thần đạo và tiền điện, nhất định phải tìm đúng hư vị ngay phía trên minh điện mới không kích hoạt cơ quan.

Nếu không thì như tôi đã nói trước đó, nhẹ thì lưu sa, nỏ ngầm, cối đá, nặng thì rơi ván lật, bịt kín lăng tẩm, thà phá vỡ hư vị tàng phong tụ khí cũng phải khiến kẻ trộm... kẻ xâm nhập chết dí trong mộ huyệt.

Tôi cảm giác chủ mộ này có thể không hoan nghênh chúng ta, hay là chúng ta quay lại đường cũ?" Shirley Dương lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bạo Tai Địa Long chắc chắn còn ở phía sau, chúng ta không đi đường đó được." Lục Vũ nhìn cửa đá, trầm mặc không nói.

Trong cửa là gì hắn cũng không thể xác định.

Nhưng hắn có thể xác định một chuyện, mộ đạo này chính là thứ do Lý Thuần Phong làm ra.

Tuy điểm này trong tiểu thuyết không có, nhưng hệ thống đã chứng thực, đối với hắn thế là đủ rồi.

Còn về việc trong mộ huyệt rốt cuộc là U Linh Trủng như trong tiểu thuyết viết hay là tình huống quỷ dị hơn, thì phải vào xem mới biết được.

Trong u minh, hắn có một loại dự cảm, trong mộ huyệt nhất định có Long Cốt Thiên Thư! "Lão Hồ." Trầm mặc hồi lâu, Lục Vũ mở miệng nhẹ giọng nói: "Ngôi mộ này ngay từ đầu chúng ta đã thấy đầy rẫy sự cổ quái, giống Tây Chu lại giống đời Đường.

Nhưng bất kể kỳ quái thế nào cũng không thể bỏ dở giữa chừng.

Hơn nữa, Shirley Dương nói không sai, hiện tại không có đường lui.

Vậy thì chỉ có thể vào xem một chút." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng: "Tiểu ca, cánh cửa này để tôi mở đi." "Không sao, để tôi." Lục Vũ khẽ lắc đầu, không cho phép nghi ngờ.

Bảo mấy người lùi lại sau, hai tay hắn trực tiếp áp lên cửa đá, dùng sức đẩy mạnh!

Cửa đá ứng thanh mở ra, Lục Vũ dựng Hắc Kim Cổ Đao trước ngực, chuẩn bị sẵn sàng!

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đứng một bên, dùng đèn pin chiếu sáng cảnh tượng sau cửa đá.

Nhìn tình hình bên trong, mấy người...

đều có chút ngạc nhiên.

Hồ Bát Nhất sờ đầu, ngạc nhiên nói: "Đây là tình huống gì?

Tiền điện... còn có kiểu này à?" Trong cửa đá không phải tiền điện mà lại là...

Minh điện!

Hơn nữa là một minh điện vô cùng quỷ dị!

Lục Vũ lấy mấy cây pháo sáng ném xuống đất, chiếu sáng cả không gian.

Mấy người trên dưới nhìn ngó tỉ mỉ một vòng, đừng nói đồ tùy táng, ngay cả quách quan tài cũng không có!

Thậm chí ngay cả một hòn đá vụn thừa thãi cũng không có.

Hoàn toàn giống hệt câu thành ngữ: Gia đồ tứ bích (nhà chỉ có bốn bức tường)! "Chuyện này...

Chương 154

chuyện này..." "Sao có thể chứ?" "Sau thần đạo chắc chắn là tiền điện, qua tiền điện mới là minh điện.

Sao lại thế này?" Hồ Bát Nhất cảm thấy vô cùng kỳ quái, cau mày khó hiểu!

Vương Bàn Tử cũng vẻ mặt ngạc nhiên trừng to mắt: "Tình huống gì đây?

Đều bị con mụ kia trộm đi hết rồi à?" "Không thể nào." Hồ Bát Nhất lắc đầu giải thích: "Bốn phía đều không có dấu vết bị phá hoại, nữ thi kia không phải nữ quỷ, ả cũng không thể biến mất đồ đạc." "Vậy là sao?" "Tôi cũng không biết." "Lão Hồ, có nhìn ra đây là mộ Tây Chu hay mộ Đường không?" Lục Vũ đưa chủ đề về chính sự.

Hồ Bát Nhất nhìn nhìn, nghiêm túc nói: "Kết cấu minh điện này trên tròn dưới vuông, bên trên là đỉnh vòm khung lư, giống như lều Mông Cổ, bên dưới vuông vức, bốn bên góc cạnh rõ ràng, bình ổn ngay ngắn, đây gọi là Thiên viên địa phương, là mộ mà vương công quý tộc đời Đường mới được dùng.

Kỳ lạ, vương công quý tộc sao trong mộ huyệt có thể không có chút đồ đạc nào?

Hư vị dĩ phong... mộ huyệt sao có thể không để đồ?" Lông mày Hồ Bát Nhất lại nhíu chặt.

Lục Vũ nhìn tình hình bốn phía, trong lòng lại "thót" một cái.

Tình hình minh điện này không khác mấy so với miêu tả đại mộ trong sách.

Điểm này mâu thuẫn với phán đoán của hắn.

Vốn dĩ hệ thống nhắc nhở đã chứng thực ngôi mộ này là của Lý Thuần Phong.

Nhưng hiện tại...

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra mình đã bỏ qua một thông tin vô cùng quan trọng!

Hoặc nói là hắn hiểu lầm!

Trước đó khi phát hiện cửa đá, hệ thống nhắc hắn phát hiện Thạch môn thủ lăng do Lý Thuần Phong đời Đường để lại, mở ra hành trình thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật.

Lúc đó hắn cứ đinh ninh ngôi mộ này là của Lý Thuần Phong!

Nhưng bây giờ lời Hồ Bát Nhất đã đánh thức hắn!

Lý Thuần Phong tuy danh dương thiên hạ, cũng họ Lý, nhưng ông ta và hoàng thất Lý Đường hoàn toàn không có quan hệ, căn bản không có tư cách sử dụng mộ huyệt xa hoa loại này!

Hơn nữa ông ta để lại Thạch môn thủ lăng, ở mức độ nhất định biểu thị Lý Thuần Phong rất có khả năng là người thiết kế ngôi mộ này! "Lão Hồ, anh lại đây xem này!" Lúc này, giọng nói có chút vui mừng của Shirley Dương cũng thu hút sự chú ý của Lục Vũ.

Mấy người đều xúm lại bên cạnh Shirley Dương, trừng to mắt nhìn bốn bức tường.

Trên tường có những bức bích họa bạch miêu (vẽ nét đen trắng), vẫn chưa tô màu.

Nếu không nhìn kỹ thật sự chưa chắc đã phát hiện ra. "Tôi phát hiện chúng ta thật sự có duyên với bích họa." Vương Bàn Tử vẻ mặt ức chế nói: "Mấy người cổ đại này có phải rảnh rỗi sinh nông nổi

không.

Làm gì không làm, cứ phải vẽ vời, tốt xấu gì cũng để lại cho tôi chút đồ chứ!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa buồn bực gõ gõ vào tường.

Theo động tác của hắn, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy một tiếng "tách" rất nhỏ. "Bàn Tử, đừng động!" "Hả?" "Ái chà chà!

Tình huống gì thế này!" "Trời ơi!" Gần như trong chớp mắt, mấy người đều bị sự việc xảy ra trước mắt làm cho chấn động!

Hoàn toàn không dám tin!

Từng đạo từng đạo sơn dầu tỏa ra ánh hào quang kỳ dị, phảng phất như tơ lụa men theo mái vòm chảy xuống, từng chút từng chút men theo bức bích họa bạch miêu, từ từ lấp đầy.

Một giây trước vẫn là bích họa bạch miêu.

Giây tiếp theo thế mà bắt đầu trở nên ngũ sắc rực rỡ!

Cảnh tượng này... tựa như thần tích!

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng ly kỳ trước mắt, mắt không chớp cái nào.

Đồng tử Lục Vũ cũng co rút mạnh! [Tên vật phẩm: Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ] [Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm] [Năng lực vật phẩm: Phong ấn] [Thuyết minh vật phẩm: Năm xưa, Lý Thuần Phong đêm xem tinh tượng, thấy Bắc Đẩu thất tinh có tướng hóa người.

Tại cổng Kim Quang thành Trường An, gặp bảy vị hộ pháp cao tăng Bà La Môn nhập thế hành tẩu.

Tám người nâng chén ngôn hoan, ngồi mà luận đạo, Lý Thuần Phong trong lòng có cảm ngộ, khai sáng Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ.

Chương 155

Lấy chuỗi phật châu tu luyện của bảy hộ pháp Bà La Môn làm mắt trận, câu thông vĩ lực Bắc Đẩu thất tinh!

Trận pháp kích hoạt sẽ lấy vĩ lực Bắc Đẩu thất tinh quán chú vào Sơn Hà Đồ.

Khoảnh khắc Sơn Hà Đồ trình hiện hoàn chỉnh trước mặt thế nhân, mỗi một người nhìn thấy đều sẽ bị phong ấn trong Sơn Hà Đồ, vĩnh thế không thể siêu thoát.] Thần!

Lý Thuần Phong quả nhiên không hổ là một đời thần nhân!

Nhìn thấy nhắc nhở của hệ thống, Lục Vũ nháy mắt hiểu ra bọn họ khẳng định đã kích hoạt Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ!

Còn Sơn Hà Đồ tự nhiên chính là bích họa bạch miêu trên bốn bức tường minh điện!

Hồ Bát Nhất kinh ngạc không thôi, trên mặt đầy tán thán: "Từ trên bích họa này mà xem, trong cổ mộ này tuyệt đối dùng để an táng nhân vật cực kỳ quan trọng trong cung đình, hơn nữa còn là nữ, nói không chừng là quý phi hoặc Trưởng công chúa gì đó, nhưng bức bích họa này..." "Lão Hồ, khoan hãy quản chôn ai ở đây đã, đi ngay!" "Hửm?" Lục Vũ vừa định dẫn mấy người rời đi, bỗng nhiên phát hiện một chuyện vô cùng quỷ dị!

Cánh cửa đá mà bọn họ đi vào, đã biến mất!

Bốn bức tường hoàn toàn không có dấu vết tồn tại của cửa đá!

“Có khả năng là cơ quan.” Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Bí thuật cơ quan trong mộ Đường rất mạnh, phải cẩn thận.” Lục Vũ gật đầu, nghiêm túc nói: “Tôi tìm cơ quan, anh tìm trận

pháp, xem thử có tìm được mắt trận hay không." Shirley Dương cũng lên tiếng, khẽ nói: "Nhìn từ tốc độ lan tràn của bích họa, chúng ta chắc vẫn còn vài giờ nữa, không cần quá hoảng hốt." "Cửa đá cũng không thể nào vô duyên vô cớ biến mất được." Mấy người bọn họ dăm ba câu liền nhanh chóng bình tĩnh lại, ai nấy tự tìm kiếm nghi điểm có khả năng tồn tại.

Nhưng mà... minh điện trống rỗng, mấy người bọn họ nhất thời đều có chút không biết bắt đầu từ đâu.

"Bắt đầu từ bích họa!" "Nếu trận pháp có liên quan đến bích họa, khả năng manh mối nằm ngay trên đó!" "Xem thử có cửa, hoặc là những thứ tượng trưng cho lối ra hay không..." Bức bích họa dần trở nên ngũ sắc sặc sỡ, nhìn rõ nét hơn nhiều so với trước.

Nội dung bên trên có nhật nguyệt tinh tú, còn có rất nhiều cung trang mỹ nhân.

Người thì bưng hộp gấm, người nâng ấm ngọc, còn có người đang cầm nhạc cụ.

Mỗi một người trông đều cười nói tự nhiên, cuộc sống cung đình Thịnh Đường hiện lên sống động.

"Ái chà?

Lão Hồ, chỗ tôi có cửa này!

Hình như là một cái cửa cung!" Vương Bàn Tử bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Mấy người bọn họ quay đầu lại, liền nhìn thấy tay Vương Bàn Tử đã giơ lên.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất đều kinh hãi, theo bản năng buột miệng quát: "Đừng động vào!" Tuy nhiên... ngay khoảnh khắc bọn họ mở miệng, bàn tay to bè của Vương Bàn Tử đã hào không huyền niệm mà

vỗ lên bích họa.

Ngay sau đó, chỉ nghe "xùy" một tiếng.

Mấy người bọn họ theo bản năng né tránh một chút, rồi quay đầu lại.

Chỉ thấy trên bức tường đầy bích họa, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ hổng giống hệt như khung cửa.

"Thế nào, hôm nay Bàn gia lợi hại không?" Vương Bàn Tử vẻ mặt đắc ý.

Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Mọi người đừng động, tôi qua đó trước." Không biết vì sao, trong cõi u minh hắn cảm giác cái cửa đen ngòm kia rất nguy hiểm.

"Không sao đâu Tiểu ca, để tôi.

Tôi cảm giác cái cửa đó chính là sinh môn." "Đừng vội, tôi đi trước." Lục Vũ vừa nói vừa bước mấy bước đến cửa.

Hắn dùng đèn pin soi vào một cái.

Chỉ nhìn thoáng qua, hắn không kìm được quái kêu một tiếng, theo bản năng lùi lại một bước.

Bên trong cửa đá, hãi nhiên là một khuôn mặt lớn!

Khuôn mặt to bằng cái chậu rửa mặt, trên mặt nở nụ cười bí ẩn, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy có chút quỷ dị.

Vương Bàn Tử lúc này cũng ghé lại gần, nhìn thoáng qua, nhịn không được quái kêu: "Vãi chưởng?

Đây là... cái gì?" Hồ Bát Nhất cũng trợn to mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc này, Lục Vũ đã bình tĩnh lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào mặt quái, không nhúc nhích, dùng âm

thanh nhẹ nhất có thể nói: “Mấy người các cậu lùi về sau trước đi, động tác nhỏ thôi, đừng quá vội, từ từ thôi.” Khi nói chuyện, sự chú ý của hắn vẫn luôn đặt trên người “mặt quái”, đảm bảo có thể phát hiện dị động ngay lập tức!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương làm theo lời Lục Vũ dặn dò, từ từ lùi lại, cách xa cửa động một chút.

Lục Vũ hơi thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị lùi lại thì dị biến nảy sinh!

Dưới cằm “mặt quái” đột nhiên sáng lên hai hàng đèn đỏ nằm ngang!

Chương 156

Trên to dưới nhỏ, mỗi bên bốn cái, giống như tám con mắt đỏ ngầu!

Giây tiếp theo, khóe miệng "mặt quái" bỗng nhiên giật giật.

Lục Vũ không chút do dự, thân thể đột nhiên vọt lên cao, thực hiện một cú lộn ngang cực kỳ tiêu sái, né sang một bên.

Ngay khoảnh khắc hắn vừa động đậy, "mặt quái" phun ra một đống thứ trắng lóa, đánh trúng ngay chỗ Lục Vũ vừa đứng!

"Tiểu ca?" "Là Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng!" "Con gì cơ?" "Chính là nhện lớn mặt người!" Lục Vũ sau khi né đòn, lập tức lấy súng phun lửa đã dùng trước đó từ Quỷ Động Ma Mộc ra, bảo Hồ Bát Nhất mau chóng lắp ráp.

Còn hắn thì trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, chuẩn bị chiến đấu!

Tránh cho Hồ Bát Nhất còn chưa chuẩn bị xong súng phun lửa thì nhện lớn đã lao tới!

May mà Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng dường như phản ứng hơi chậm, sau khi phun tơ một lần thì dừng lại, chỉ chặn ở cửa động, không nhúc nhích.

Nhân lúc này, Lục Vũ nhỏ giọng nói sơ qua về tình huống của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

"Thể hình nó rất lớn, có thể phun tơ nhưng không biết kết mạng.

Chủ yếu dựa vào số lượng tơ nhện nhiều, độ dính lớn để bắt giữ con mồi!

Nếu bị tơ nhện dính vào, nhất định phải xé tơ ra ngay!

Nếu không đợi nó tiêm độc tố vào con mồi...” Không đợi Lục Vũ nói hết, Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng như vừa tỉnh ngủ, phát ra một tiếng kêu quái dị chói tai.

Ngay sau đó, lại một lần nữa phun ra một đống tơ nhện, bắn thẳng về phía Hồ Bát Nhất!

“Lão Hồ!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, gần như theo bản năng lao ngang qua, chắn trước người Hồ Bát Nhất!

Một đống tơ nhện trong nháy mắt bao phủ lấy cơ thể hắn!

Tơ trắng sáng lấp lánh, phảng phất như có sinh mệnh, trong chớp mắt đã quấn chặt tay chân Vương Bàn Tử, thậm chí còn quấn một vòng quanh cổ họng!

“Shirley Dương, cứu người!

Lão Hồ, đừng phân tâm, tranh thủ thời gian!” Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ quát khẽ một tiếng, xách Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp lao về phía Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng!

Hắn nhớ chân của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng là nhạy cảm nhất.

Bắt con mồi chính là dựa vào tám cái chân dài này!

Tốc độ của Lục Vũ rất nhanh, gần như trong chớp mắt đã lao đến trước cửa hang đen ngòm.

Hơi khom người, một đao lướt qua, chém về phía chân dài của nó!

Xùy!

Sau một tiếng động nhỏ, thân thể Lục Vũ đã lách sang bên cạnh, tránh việc đối mặt với Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng bị nó phun tơ quấn lấy!

Hắc Kim Cổ Đao sắc bén, cộng thêm Nhiên Mộc Đao Pháp cường hãn, một đao chém xuống, một cái chân trực tiếp bị chặt đứt.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng phát ra một tiếng kêu quái dị, thân thể co rút lại, biến mất trong bóng tối.

Cửa hang đen ngòm không còn thấy tám ngọn đèn đỏ nhỏ đặc trưng của nó nữa.

Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, vẫn canh giữ ở cửa hang.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng không thể nào chỉ có một con!

Theo tình huống hiện tại, rất có khả năng nó đi báo tin rồi!

Hơn nữa, trong đầu hắn còn có một loại suy đoán khác.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng có khả năng là thú giữ mộ do Lý Thuần Phong để lại!

"Bàn Tử, thế nào rồi?" Lục Vũ đầu cũng không quay lại, nghe động tĩnh sau lưng, biết Shirley Dương đã giải cứu Vương Bàn Tử khỏi tơ nhện, liền hỏi một câu.

"Không sao, còn khỏe chán.

Mẹ kiếp, nghĩ Bàn gia ta vào Bàn Tơ Động cả đời, còn có thể chết ở đây sao?" "Được rồi, đừng mồm mép nữa.

Tiểu ca, súng phun lửa xong rồi." "Đưa cho tôi!

Cậu dẫn bọn họ tiếp tục giải mã!" "Được!" Hiện tại bọn họ là tứ bề thọ địch.

Bên ngoài cửa có Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng hổ thị đăm đăm, bên trong minh điện thì Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ vẫn luôn tính toán phong ấn bọn họ.

Không thể lãng phí thời gian!

Lục Vũ trấn thủ ở cửa, giơ súng phun lửa, chuẩn bị chiến đấu.

Chương 157

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử liên tục kiểm tra tình hình bích họa, cố gắng giải mã thêm thông tin từ đó.

“Mộ Đường...

Mộ Đường...

Mộ Đường...” “Nếu có trận nhãn, theo lý thuyết thì phải nằm ở hư vị.” “Hư vị...” Hồ Bát Nhất miệng lẩm bẩm, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Cú ngẩng đầu này khiến hắn nhìn thấy một màn vĩnh viễn khó quên!

Lúc đầu tiên bọn họ vào minh điện, trần mộ trống rỗng, chỉ là mái vòm bình thường.

Sau đó, không biết thế nào kích hoạt Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ, trần mộ xuất hiện thêm những đốm sáng lấp lánh!

Mà hiện tại... trên mái vòm, chi chít, toàn bộ đều là những khuôn mặt quái dị to bằng cái chậu rửa mặt!

Vô số ngọn đèn đỏ nhỏ, lộ ra tín hiệu cực kỳ nguy hiểm!

“Tiểu ca...” Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt cái ực, nhắc nhở Lục Vũ một câu, ngay sau đó nắm chặt đao Tân Đình Hầu, chuẩn bị chiến đấu.

“Tránh ra!” Nhìn thấy đỉnh đầu trong nháy mắt, Lục Vũ quát khẽ một tiếng, thân thể xoay chuyển, trực tiếp mở súng phun lửa.

Ngọn lửa xanh lam hỗn hợp oxy và axetylen trực tiếp nhắm thẳng lên trần mộ!

Cùng lúc đó, trên đỉnh mộ, những con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng

xuất hiện không rõ nguyên do cũng bắt đầu động đậy.

Tiếng xé gió liên tục vang lên, từng đoàn từng đoàn tơ nhện sáng lấp lánh như bom oanh tạc, liên tục từ trên trời giáng xuống!

"Tiểu ca, độ cao ngọn lửa không đủ!" "Bàn gia ta lại bị quấn rồi...

ư ư ư..." "Hồ Bát Nhất..." Gần như trong chớp mắt, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều bị tơ nhện bắn trúng!

"Lão Hồ, cứu người!" "Tiểu ca, tôi..." Nghe thấy giọng Hồ Bát Nhất có chút không đúng, Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy cả ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều bị tơ nhện quấn chặt.

Hơn nữa, bọn họ đã bị treo lên khỏi mặt đất!

Không được!

Tâm niệm Lục Vũ chuyển nhanh, trong nháy mắt nghĩ ra cách.

"Kiên trì một chút!" Lục Vũ trở tay đeo luôn bình oxy và axetylen nặng gần ba trăm cân lên lưng.

Cho dù có "Tiên Thiên Công" gia trì, lúc này Lục Vũ cũng cảm thấy không hề nhẹ nhàng, hoàn toàn không làm được thân nhẹ như yến như trước!

Trên trời vẫn đang liên tục phun xuống tơ nhện sáng lấp lánh.

Lục Vũ vừa né tránh, vừa tăng tốc chạy về phía góc tường!

Ngay sau đó, đạp một chân lên tường, sử dụng một chiêu Thê Vân Tung, ngạnh sinh sinh khiến thân thể vọt lên cao!

Nếu là tay không, độ cao của minh điện này hắn có thể dễ dàng nhảy tới đỉnh.

Nhưng hiện tại, hắn chỉ có thể miễn cưỡng rời mặt đất năm mét!

Tuy nhiên, năm mét cũng đã đủ!

Ngọn lửa xanh lam trong nháy mắt nhắm thẳng vào đám Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng đang tụ tập trên trần nhà!

Khoảnh khắc tiếp theo, trong minh điện trống trải vang lên những tiếng kêu quái dị thê lương.

Trên mái vòm lập tức lửa bắn tứ tung!

Lục Vũ sau khi phun lửa, thân thể mất đi lực hướng lên, dưới tác dụng của trọng lực tự nhiên rơi xuống!

Khi hắn sắp chạm đất, trên mái vòm đã xuất hiện mấy quả cầu lửa lớn đang cháy rực!

Đột nhiên!

Quả cầu lửa lớn đang vặn vẹo từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện về phía Lục Vũ!

Lục Vũ vừa chạm đất liền lăn ngay sang bên cạnh, tránh được một quả cầu lửa.

Trong quả cầu lửa chính là con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng đang giãy giụa liên hồi!

Từng con từng con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng như sao hỏa va chạm trái đất, liên tục rơi xuống.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương vừa bị treo lên cũng rơi xuống đất.

Nhưng bọn họ bị tơ nhện quấn quanh, căn bản không có cách nào di chuyển, chỉ có thể trơ mắt nhìn một quả cầu lửa khổng lồ nện xuống ngay bên cạnh mình.

Chương 158

Lục Vũ bước chân không dừng, sau khi lăn một vòng đứng dậy liền thu bình oxy axetylen vào Quỷ Động Ma Mộc, lao thẳng đến bên cạnh một quả cầu lửa lớn, lôi Vương Bàn Tử từ trong đó ra.

Ngay sau đó lại lôi cả Hồ Bát Nhất, Shirley Dương ra ngoài.

May mà mấy người bọn họ lần này xuống mộ đều mặc đồ tác chiến Shirley Dương mang từ nước ngoài về, có khả năng chống lửa nhất định.

Nếu không thì lần này bọn họ thực sự gay go to.

Mấy người đứng trong góc, nhìn biển lửa vặn vẹo không ngừng trước mặt, đều có chút may mắn vì thoát được một kiếp. ...

"Mọi người có để ý thấy bích họa phai màu không?" Lúc này, Shirley Dương bỗng nhiên mở miệng nói một câu.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ba người đều đang chú ý đến biển lửa, chưa quan tâm đến nó.

Lúc này nghe Shirley Dương nhắc nhở mới phát hiện bích họa không còn biến hóa nữa.

"Chẳng lẽ nói trận pháp đã bị phá rồi?" Hồ Bát Nhất không chắc chắn, nhìn về phía Lục Vũ.

"Tôi cũng không xác định lắm." Lục Vũ nhìn nhìn, lại ngẩng đầu nhìn lên mái vòm.

Không còn những con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng treo trên đó, mái vòm trông cũng hoàn toàn khác biệt so với trước.

Mái vòm không còn là mái vòm nữa, chỉ có các góc biên là còn,

phần còn lại đã biến thành một cái lỗ hổng khổng lồ.

Bên trong lỗ hổng trông giống như trần của một căn phòng đá vuông vức!

Hơn nữa, mượn ánh lửa, có thể thấy trên trần phòng rủ xuống từng cái "kén tằm" hình dài khổng lồ...

Rất nhanh, có "kén tằm" rơi xuống.

Ánh lửa nuốt chửng "kén tằm", tơ nhện nhanh chóng cháy sạch, lộ ra xác khô bên trong...

"Một, hai, ba..." "Tổng cộng bảy cái." Hồ Bát Nhất đếm số lượng "kén tằm hình người", tổng cộng là bảy cái.

Lông mày hắn lại nhíu lại.

Vương Bàn Tử vỗ trán, nói: "Cái gì mà Bà La Môn Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, liệu có phải là bảy cái này không?

Bọn chúng sẽ không biến thành bánh ú (cương thi) chứ?" Lời vừa dứt... trong biển lửa bỗng nhiên truyền ra tiếng nổ lách tách.

Vương Bàn Tử rùng mình, trong nháy mắt nắm chặt gậy Bức Luyện Di Tôn, trân trân nhìn biển lửa, nói: "Thế nào, Bàn gia ta lại nói đúng rồi phải không!" "Được rồi, đừng nói nhảm, không phải bánh ú đâu." Lục Vũ lắc đầu, không để ý đến Vương Bàn Tử, ánh mắt lần nữa hướng lên trên.

"Lão Hồ, Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng còn có bản lĩnh đào hang sao?" "Chưa nghe nói Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng có năng lực đó." "Vậy mái vòm là thế nào?" Điểm này Hồ Bát Nhất cũng không rõ lắm.

Bên cạnh, Shirley Dương mạnh dạn suy đoán: "Liệu có phải do ấn vào cái Sơn Hà Đồ kia không?" "Có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Nhưng nói xong, hắn lại nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu: "Kết cấu này

quá kỳ lạ, tôi chưa từng nghe nói phía trên mộ Đường lại là trần đá xanh.

Thường thì thiết lập hư vị chỉ là một nơi rất nhỏ, càng sẽ không lưu lại kết cấu thạch thất." "Mộ Tây Chu thì sao?" "Mộ Tây Chu... cũng không có khả năng lắm." Lục Vũ không nói gì, nhíu mày nhìn trần nhà.

Nếu nói ngôi mộ này do Lý Thuần Phong sắp đặt, vậy thì dù có chuyện kỳ quái đến đâu cũng đều có khả năng.

Trong lúc nói chuyện, thế lửa trong minh điện giảm nhỏ, đám Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng kia đều bị thiêu thành than đen.

"Tôi lên xem thử." Chuyện này không làm rõ, trong lòng Lục Vũ mãi không yên tâm.

Hắn lùi lại mấy bước, dùng một chiêu Thê Vân Tung, dễ dàng nhảy lên khung trần.

Lần này, hắn cuối cùng cũng phát hiện trên khung trần có càn khôn khác!

Cái trần phòng nhìn có vẻ vuông vức thực tế không phải là một gian nhà đá, chỉ là một tấm trần kết cấu bằng đá.

Bốn phía không hề có tường đá.

Sự thật là, ngoại trừ bức tường đá ở đỉnh, bốn phía chỉ có mấy cái lỗ lớn đen ngòm...

Giống như lỗ trộm mộ (đạo động), nhưng lại rộng hơn lỗ trộm mộ bình thường rất nhiều.

Ngoài ra không còn vật gì khác.

Khoan đã!

Khi Lục Vũ chuẩn bị rơi xuống, đột nhiên nhìn thấy một điểm

sáng giống như kim loại phản quang.

Chỉ là không đợi hắn nhìn rõ, trọng lực đã kéo thân thể hắn rơi xuống lần nữa.

Chương 159

Dù sao Thê Vân Tung có thể giúp hắn leo cao nhưng không thể khiến hắn lơ lửng lâu dài.

Lục Vũ đạp hai cái lên tường, lập tức khóa chặt điểm phản quang kia, vươn tay chộp lấy nó...

"Đây là cái gì?" Mấy người vây quanh Lục Vũ, nhìn mảnh kim loại vàng óng trên tay hắn, có chút thắc mắc.

Mảnh kim loại mỏng cỡ bàn tay, hình vẽ bên trên là một ký hiệu trông rất kỳ lạ.

Giống như một cái cây, lại giống như một bông hoa, trương nha múa vuốt kỳ quái.

Trên đỉnh là một hình trăng lưỡi liềm nằm ngang, bên cạnh trăng lưỡi liềm lại nối với một bán nguyệt.

Bên dưới lại là một nét sổ thẳng, trên nét sổ lại có một nét gạch ngang ngắn.

Dưới cùng lại giống như một dấu chấm hỏi không có dấu chấm.

Mấy người nhìn nhau, đều không nhìn ra rốt cuộc là thứ gì.

"Đây chính là trận đồ của Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ, Sơn Hà Đồ." Lục Vũ khẽ mở miệng.

Vừa nhìn thấy Sơn Hà Đồ, hệ thống đã cho hắn thêm gợi ý.

Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ do hai bộ phận tạo thành.

Thứ nhất là Bà La Môn Thất Tinh.

Thứ hai là Sơn Hà Đồ.

Nói đơn giản, hai thứ hợp lại với nhau, Bà La Môn Thất Tinh có thể phong ấn bất kỳ sinh mệnh thể nào vào trong Thất Tinh Sơn Hà Đồ cho đến khi hồn phi phách tán...

"Hình như tôi...

đã thấy cái này ở đâu rồi." "Ở đâu?" Ánh mắt mấy người đều đổ dồn vào Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử, cậu nghĩ kỹ xem, là nhìn thấy trên bức bích họa nào?" "Tôi đang nghĩ đây." "Nghĩ kỹ xem lúc nãy cậu đứng ở vị trí nào." "Đừng giục, đừng giục, để tôi nghĩ kỹ đã." Vương Bàn Tử liếc nhìn bốn bức tường, nhìn một lúc rồi bước về phía cánh cửa ngầm mà Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng xuất hiện lúc trước.

Ở bên trái cánh cửa ngầm khoảng năm bước, hắn dừng chân, mắt sáng lên: "Bàn gia ta lại lập công rồi!" "Lại đây, các cậu nhìn xem, thứ cô bé này cầm trên tay có phải giống hệt thứ trên Sơn Hà Đồ không?" Mấy người nhìn kỹ lại.

Trên bích họa lờ mờ có thể thấy một cô bé mặc cung trang, cười tươi như hoa đang bưng một cái thẻ bài.

Thẻ bài trông còn to hơn tay cô bé.

Hình vẽ bên trên nhìn rất giống với Sơn Hà Đồ.

Không, phải nói là giống hệt.

"Đây là..." Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đồng thanh nói: "Chẳng lẽ mộ chủ là cô bé này?" Hồ Bát Nhất trợn to mắt bổ sung: "Cho dù không phải cô bé, thì cũng chắc chắn có quan hệ với cô bé!" "Tiểu ca, tôi xem lại bích họa xem có tìm được thêm manh mối gì không." "Được!" Hồ Bát Nhất nhìn bích họa, phân tích: "Nhìn từ kiểu tóc của đứa bé này, hẳn là đã qua tuổi cập kê, tức là hơn mười lăm tuổi.

Nếu là thời Đường, con gái hơn mười lăm tuổi mà được hưởng quy cách mộ huyệt này thì chắc chắn là công chúa rồi...” Trong lúc Hồ Bát Nhất phân tích, Lục Vũ đi kiểm tra những cái xác Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng xem có tìm thấy Bà La Môn Thất Tinh hay không.

Vương Bàn Tử cũng không tiếp tục làm bóng đèn, đi theo bên cạnh Lục Vũ, xoa bụng, khổ sở nói: “Tiểu ca, bổ sung chút năng lượng đi?” Lục Vũ bật cười, lập tức lấy thức ăn từ Quỷ Động Ma Mộc giao cho Vương Bàn Tử, lại bảo hắn đưa một phần cho Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Làm xong chuyện nhỏ này, Lục Vũ lấy Hắc Kim Cổ Đao làm que cời lửa, nhẹ nhàng gạt gạt đống tro tàn trước mặt.

Rất nhanh, trong đống tro đen xuất hiện một vật màu xanh lam nhạt, to bằng cái túi thơm.

“Tiểu ca, cái gì đấy?

Không phải là Thất Tinh chứ?” Lục Vũ nhìn, cười cười: “Đồ tốt.” Lục Vũ vươn tay nhặt túi thơm màu xanh lam nhạt lên, khóe miệng mang theo ý cười.

Không ngờ đốt Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng còn có lợi ích như vậy. 【Tên vật phẩm: Ban Lạc Ti Nang】 【Cấp độ vật phẩm: Nguyên liệu thất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Chịu lửa, kỵ nước, kháng chấn】 【Mô tả vật phẩm: Ban Lạc Ti Nang, một loại chất liệu pháp khí vô cùng ưu tú nhưng có thể gặp mà không thể cầu.

Chỉ khi Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng đang cố bắt con mồi, mở túi tơ ra mà bị lửa thiêu đốt mới có thể đảm bảo túi tơ không hỏng, trở thành Ban Lạc Ti Nang.

Ban Lạc Ti Nang sở hữu độ co giãn cực tốt, có thể chứa vật thể lớn gấp trăm lần thể tích túi tơ.

Thông qua bí pháp luyện chế, có thể biến Ban Lạc Ti Nang thành pháp khí trữ vật!】 Tuy chưa biết cách luyện chế pháp khí, nhưng có một loại dược liệu thế này cũng là đồ tốt.

"Đựng được đồ á?" Vương Bàn Tử nhận lấy Ban Lạc Ti Nang từ tay Lục Vũ, có chút buồn bực: "Cái đồ nhỏ xíu thế này đựng được cái gì?

Đựng hạt châu còn chê bé ấy chứ." "Ái chà?

Ý của Tiểu ca là Bà La Môn Thất Tinh giấu trong này á?" Nói xong, Vương Bàn Tử dốc ngược Ban Lạc Ti Nang, dùng sức giũ hai cái.

"Không có gì cả." Lục Vũ bất lực lắc đầu.

Cái não của Vương Bàn Tử đúng là não động quá lớn... một lời khó nói hết!

Chương 160

"Đừng nhìn nó nhỏ, chứa được đồ vật to gấp trăm lần nó đấy." "Thần kỳ thế à?" "Cậu thử xem." "Nhỡ rách thì sao?" "Không sao, chắc còn nhiều lắm." Vừa nghe lời này, Vương Bàn Tử lập tức tỉnh táo, dùng sức kéo Ban Lạc Ti Nang!

Cái túi tơ vốn chỉ to bằng bàn tay màu xanh lam nhạt trong nháy mắt bị Vương Bàn Tử kéo dãn to hơn cả mặt hắn!

Cảnh tượng này thực sự khiến hắn mở rộng tầm mắt!

"Tiểu ca, đồ tốt đấy!" Vương Bàn Tử hai mắt phát sáng, có chút hưng phấn: "Vậy tôi đi xem mấy con nhện khác có không nhé?" "Đi đi." Vương Bàn Tử đi thu thập Ban Lạc Ti Nang, Lục Vũ cũng làm tương tự.

Đi loanh quanh một vòng, hai người tìm được mười ba cái Ban Lạc Ti Nang trong đống tro.

Phải nói đây là một thu hoạch không tồi.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lại bất lực lắc đầu: "Thông tin trên bích họa thực sự rất khó đoán ra mộ chủ rốt cuộc là ai." "Nói là công chúa thì có khả năng.

Nhưng rốt cuộc là công chúa thời nào thì không xác định được." "Hơn nữa còn một điểm không thông.

Công chúa thời Đường nếu được sủng ái thì nên bồi táng ở hoàng lăng.

Không được sủng ái, theo lý cũng không nên táng ở nơi thế này!

Nơi này lại không phải phong thủy bảo địa gì..." Không phải phong thủy bảo địa?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lục Vũ chợt nhớ ra, trong sách *Quỷ Xuy Đăng*, đại mộ ở Long Lĩnh có một cái là Nội Tàng Oan!

Phong thủy tốt không thể tốt hơn!

Hắn phát hiện ngôi mộ này rất có khả năng chính là cái Nội Tàng Oan đó!

Nhưng mà, mắt suối đặc trưng của Nội Tàng Oan...

ở đâu?

Ánh mắt Lục Vũ tự nhiên rơi vào cái cửa hang mà bọn họ chưa đi qua.

“Đúng rồi, Tiểu ca, cậu tìm thấy Bà La Môn Thất Tinh chưa?” “Chưa.” Lục Vũ lắc đầu.

Điểm này hắn cũng hơi bất ngờ.

Tất cả tro đen đều tìm rồi.

Ngay cả bảy cái “kén người” hắn cũng nhìn kỹ, không hề có bất kỳ dấu vết nào của Bà La Môn Thất Tinh.

“Nếu nói vậy, có thể là để ở mộ thất khác rồi.” Hồ Bát Nhất ngẫm nghĩ, nói: “Tiểu ca, hay là ra ngoài xem thử?” “Đi.” Vài câu ngắn gọn, Lục Vũ đi đầu, bước ra khỏi cửa hang.

Sau cửa hang là một đường hầm mộ đạo nhân tạo.

Dài khoảng hơn hai mươi mét, cuối mộ đạo là một cánh cửa đá đang mở.

Sau cửa đá là đình đài lầu các, đủ loại kiến trúc cực kỳ xa hoa!

Vừa nhìn đã biết giá trị liên thành!

Hơn nữa, tiền điện này to hơn minh điện gấp mấy lần!

Hồ Bát Nhất càng cảm thấy kỳ lạ, đầy bụng khó hiểu: "Quái lạ thật, sao tiền điện này lại nằm sau minh điện?" "Quái lạ, quái lạ..." Vương Bàn Tử cũng ngạc nhiên: "Đây còn có đài phun nước nữa này?

Khá lắm, rất cầu kỳ đấy!" Mấy người nhìn theo ánh đèn pin của Vương Bàn Tử, mắt đều sáng lên.

Đặc biệt là Lục Vũ và Hồ Bát Nhất đều nghĩ đến một chuyện.

Nội Tàng Oan!

Quả nhiên, Hồ Bát Nhất lập tức nói: "Tiểu ca, cậu nhìn cái đài phun nước nhỏ này xem, nó chính là phong thủy đỉnh cấp tục xưng là quan tài dũng!

Tôi nhầm rồi!

Vốn tưởng nơi này là đất dữ, nào ngờ lại ẩn giấu một cái Nội Tàng Oan!

Huyệt trung hữu tuyền nhãn, bất dật bất hạc, chính thị khí trữ chi tượng, kỳ nguyên tự thiên, nhược thủy chi ba.

Loại Nội Tàng Oan này cực kỳ thích hợp mai táng nữ tử, gia tộc ắt được hưởng phúc ấm!

Nhưng Nội Tàng Oan tốt thế này, sao thiết kế mộ huyệt lại cổ quái vậy?

Không thông, không thông!" Lục Vũ biết rõ tình tiết *Quỷ Xuy Đăng*, thử hỏi: "Liệu có phải bị bỏ hoang rồi không?

Ví dụ như có mộ Tây Chu trước, sau đó người thời Đường cũng phát hiện ra phong thủy bảo địa này.

Kết quả xây được một nửa thì phát hiện ra mộ Tây Chu nên bỏ hoang?" "Theo lý thì không." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nghiêm túc nói: "Lăng mộ xây một nửa mà đình công là điềm đại bất cát, ở thời

Đường là phải tru di cửu tộc.

Chương 161

Hơn nữa nhìn tình hình tiền điện này thì hẳn là đã xây xong.

Một điểm nữa, nếu chưa xây xong thì sẽ không hoàn thành mộ đạo và cửa đá giữ mộ." "Vậy tại sao không có đồ bồi táng, cũng không có quan quách?" "Tôi cũng không nói rõ được." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Trong lòng Lục Vũ tạm thời cũng không nghĩ ra khả năng nào khác.

Dù sao... tình huống hiện tại lại một lần nữa khác biệt rất lớn so với trong sách *Quỷ Xuy Đăng*.

"Nếu gượng ép nói thì đây là nghi trủng, cũng có chút khả năng.

Nếu là U Linh Trủng thì sao?" Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, lập tức hỏi.

"U Linh Trủng?" Hồ Bát Nhất sững người, có chút kinh ngạc nhìn Lục Vũ.

Trầm mặc một lát, vẻ mặt Hồ Bát Nhất ngưng trọng hơn nhiều: "Nếu là U Linh Trủng thì có khả năng.

Nhưng lần này chúng ta thực sự gặp rắc rối rồi.

Không được, phải mau chóng quay lại minh điện!" Trong lúc nói chuyện, mấy người quay lại đường cũ.

Hồ Bát Nhất lo lắng về "U Linh Trủng" nên bước chân rất nhanh, cũng không có tâm trí giải thích chuyện "U Linh Trủng" cho người khác.

Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy lối vào minh điện.

Lục Vũ đột nhiên vươn tay kéo Hồ Bát Nhất lại, lại đưa tay chặn

Vương Bàn Tử và Shirley Dương, hạ thấp giọng: "Đi chậm thôi, nếu là U Linh Trủng thì tình huống hiện tại rất có thể đã khác." "Tiểu ca nói đúng!" Hồ Bát Nhất thần sắc nghiêm lại, gật đầu, bước chân lập tức chậm đi vài phần.

Mấy người từ từ tiếp cận minh điện.

Đi đến cửa, đèn pin vừa chiếu vào liền thấy tình hình trong minh điện hoàn toàn khác biệt!

Minh điện vốn trống trải giờ phút này không còn trống rỗng nữa!

Nổi bật nhất là ở giữa minh điện, có chín người đứng theo trận Cửu Cung Bát Quái!

Mỗi một người đều khoác giáp trụ, tay cầm câu kích, uy phong lẫm lẫm!

Ở trung tâm bọn họ, lờ mờ có thể thấy một cỗ thạch quách!

Ánh đèn pin của Hồ Bát Nhất rơi vào mặt cái "người" đứng đối diện cửa đá.

Cái "người" đó bỗng mở trừng mắt, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ!

"Quả nhiên là U Linh Trủng!" Trong lòng Hồ Bát Nhất "lộp bộp" một tiếng, hạ thấp giọng nói nhỏ: "Chúng ta phải vào minh điện, nếu không lỡ cửa đá đóng lại, rất có thể sẽ xảy ra chuyện đáng sợ!" Mấy người rón rén đi vào minh điện, nép vào mép cửa đá.

Lục Vũ theo bản năng ngẩng đầu nhìn trần phòng một cái.

Trần nhà đá xanh vuông vức, cũng hoàn toàn khác so với trước.

Chín người đột nhiên xuất hiện không cử động, Lục Vũ cũng không vội, lẳng lặng quan sát tình hình.

Trong lòng thầm tính toán, tình huống này dùng Hóa Sát Phù hoặc Trấn Thi Phù liệu có hiệu quả không?

Ngay lúc này, trong thạch thất đột nhiên vang lên một tiếng gầm đầy uy nghiêm: "SÁT!" Giây tiếp theo!

Chín chiến sĩ cầm câu kích vốn đứng bất động như bị định thân bỗng nhiên chuyển động!

Thịch!

Thịch!

Thịch!

Bước chân của chín người đều tăm tắp, chỉ có một âm thanh.

Trong minh điện này tạo ra áp lực cực lớn!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương toàn bộ tinh thần căng thẳng cao độ, theo bản năng nắm chặt binh khí trong tay!

Gần rồi!

Càng gần rồi!

Khi khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn năm bước, một người trong số đó lại gầm lên "Sát"!

Chín tên chiến sĩ cầm câu kích đồng loạt chĩa vũ khí về phía bọn họ.

Khoảnh khắc tiếp theo, lao thẳng tới, một đòn đâm tới không thể cản phá!

"Tản ra!" Lục Vũ quát khẽ một tiếng, bước ra một bước, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp nghênh đón một tên chiến sĩ!

Chương 162

Ca sát!

Tiếng kim loại va chạm cực kỳ thanh thúy!

Hơn nữa, sức mạnh của tên chiến sĩ cực lớn!

Dù Lục Vũ có khí lực lớn, cộng thêm Hắc Kim Cổ Đao sắc bén mà cũng không thể chém đứt câu kích.

Thậm chí cú phản chấn còn khiến hổ khẩu hắn hơi đau.

"Cẩn thận chút, không thể đánh bừa, chỉ có thể dùng trí!" Lời Lục Vũ còn chưa dứt, Vương Bàn Tử đúng lúc học theo động tác của hắn, va chạm mạnh với một tên chiến sĩ!

"Vãi chưởng!

Khỏe thế!" "Du đấu!

Du đấu!" Lục Vũ thân pháp linh hoạt, lập tức di chuyển trong minh điện, vừa đánh vừa nói.

"Thứ bọn chúng dùng là câu kích!

Nhìn kiểu dáng này rất giống thời Tây Chu!

Lão Hồ, cái U Linh Trủng này năng lượng mạnh hơn tưởng tượng đấy!" Hồ Bát Nhất vừa né qua câu kích của một tên chiến sĩ, đáp lại: "Tôi nghi ngờ liệu có phải do Sơn Hà Đồ giở trò không!

Tiểu ca, cậu bảo Bà La Môn Thất Tinh có ở đây không?" "Khó nói!" Ngay lúc này, Vương Bàn Tử bỗng hét lớn: "Tiểu ca, Lão Hồ, tảng đá lớn ở giữa động rồi!" Lục Vũ trong lòng thắt lại, toang rồi!

Chín tên chiến sĩ kỳ quái này đã đủ khó nhằn, giờ cái thạch quách ở giữa lại lòi ra thêm một con bánh ú bự nữa thì bọn họ thực sự gay

go!

"Tôi đi!" Lục Vũ quát khẽ, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đỡ một đòn, gạt câu kích đâm tới ra.

Ngay sau đó, bước chân lướt đi, với tốc độ kinh người lao thẳng lên trên thạch quách.

Không chút do dự, hắn cắn nát đầu ngón tay trong nháy mắt, vung vẩy mấy nét, vẽ lên thạch quách một cái Hóa Sát Phù, một cái Trấn Thi Phù.

Mặc kệ có tác dụng hay không, cứ phải thử một chút mới được!

Nhưng mà...

động tác của hắn dường như đã kích thích chủ nhân thạch quách.

Thạch quách vốn chỉ động đậy một cái đột nhiên rung chuyển dữ dội!

Trong thạch quách truyền ra từng tiếng va chạm trầm đục!

Từng cái từng cái...

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Lục Vũ đứng bên trên thậm chí còn cảm giác thạch quách sắp bị hất tung!

Cùng lúc đó, chín tên chiến sĩ câu kích vốn đang vây công Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương nghe thấy tiếng thạch quách liền quay đầu, từng bước đi về phía thạch quách.

Hơn nữa tốc độ của bọn chúng còn nhanh hơn trước!

Đi đến gần, chín người lại xếp thành đội hình Cửu Cung Bát Quái,

đồng loạt đâm câu kích ra!

"Tiểu ca!" Khi mấy người kia gọi hắn, Lục Vũ đã lập tức tung người nhảy lên, nhảy ra khỏi vòng vây để tránh biến thành con nhím!

Giữa không trung, hắn chợt phát hiện chín tên chiến sĩ không phải đâm về phía hắn!

Mà là đâm về phía nắp quan tài!

Cạch!

Sau chín tiếng động thanh thúy, động tác của chín tên chiến sĩ đều tăm tắp!

Dùng sức hất lên, nắp quan tài bật mở!

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người từ trong thạch quách đứng dậy.

Trung niên nhân mặc thâm y vải trắng, viền áo màu đen, chính là trang phục truyền thống thời Chu.

Nhưng mà...

"Mộ chủ này là người nhà Chu, nhưng không phải đạt quan quý nhân!" Lục Vũ lập tức nhận ra thân phận mộ chủ, vội vàng nhắc nhở mấy người kia.

Chỉ là lời vừa dứt, trung niên nhân khẽ phất tay.

Chương 163

Khoảnh khắc sau, chín tên chiến sĩ đứng dậy gầm lớn "SÁT"!

Ngay sau đó, lại lao vào tấn công nhóm Lục Vũ.

"Bắt giặc phải bắt vua trước, tôi đối phó mộ chủ, các cậu cẩn thận!" Lục Vũ quát khẽ, lao về phía mộ chủ.

Nhưng mà... sức chiến đấu của các chiến sĩ câu kích lại trở nên mạnh hơn trước!

Thấy Lục Vũ lao tới, chín người lại đứng thành một hàng, khiến Lục Vũ muốn qua cũng không được.

Lục Vũ nhảy lên, câu kích cũng chĩa lên trời, đâm thẳng về phía hắn.

Muốn đột phá từ bên sườn, câu kích lại móc về phía cổ hắn với một góc độ quỷ dị.

Nếu không phải Lục Vũ phản ứng nhanh thì cái đầu có giữ được hay không cũng là một vấn đề!

Cảnh tượng này... quả thực giống như hổ ăn nhím, không biết ngoạm vào đâu!

"Lão Hồ!

Anh mau nghĩ xem còn cách nào khác không!" Một mình Lục Vũ thu hút phần lớn hỏa lực.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mỗi người đối phó với một tên.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ thật nhanh, vừa chạy vừa nói: "Theo lý thuyết, 'U Linh Trủng' tuy nhìn thấy, sờ thấy nhưng không phải thực

thể!

Mà là trường lực nào đó của một vật thể tàn lưu trên thế giới...

Có khả năng...” Nói đơn giản vài câu về tình huống U Linh Trủng xong, Hồ Bát Nhất lăn tại chỗ, tránh một cây câu kích đâm tới, đứng dậy rồi nói tiếp.

“Nơi này là đầu rồng long mạch, lại là Nội Tàng Oan, có thể nói là thiên hạ vô song, tàng phong tụ khí!

Tòa đại mộ Tây Chu này thừa hưởng sinh khí, khí hành trong đất, lại nhân thế đất mà tụ lại bên trong, gọi là toàn khí.

Khí là thanh khí Thái Sơ Lục Hợp, hóa mà sinh ra thiên địa vạn vật, là nguồn gốc của vạn vật, khí này chính là một trong những hình thái của thanh khí Thái Sơ.” “Nói tiếng người đi!” Đổi thời gian, địa điểm khác, Lục Vũ tuyệt đối rất sẵn lòng nghe Hồ Bát Nhất xổ nho.

Nhưng hiện tại... hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng sức mạnh của đám chiến sĩ câu kích này lại tăng cường lần nữa!

Cứ tiếp tục thế này, e rằng bọn họ thực sự phải bỏ mạng tại đây!

“Tôi cảm thấy chính vì Nội Tàng Oan khiến năng lượng của bọn chúng rất mạnh!

Cộng thêm Bà La Môn Bắc Đẩu Thất Tinh Sơn Hà Đồ trước đó khiến năng lượng càng mạnh hơn!

Chúng ta bây giờ phải đợi!

Đợi đến khi năng lượng của bọn chúng cạn kiệt, tòa U Linh Trủng này tự nhiên sẽ biến mất!” Vương Bàn Tử nghe thấy đáp án này, gân cổ hét lớn: “Phải đợi đến bao giờ mới cạn?” “Năng lượng của bọn chúng vẫn chưa đến mức mạnh nhất, phải đợi đến khi năng lượng mạnh nhất thì bọn chúng mới bắt đầu suy yếu...” “Mẹ kiếp!” “Tiểu

ca, có cách nào làm giảm năng lượng của bọn chúng không!" Cách... cách... cách...

Trong lòng Lục Vũ lẩm bẩm, mắt bỗng sáng lên, buột miệng nói: "Bàn Tử, hai con ngỗng lớn kia còn sống không!" Suốt dọc đường, Vương Bàn Tử đều đeo cái gùi đựng hai con ngỗng trắng lớn.

Vốn là để thăm dò xem trong cổ mộ có khí độc hay không.

Nhưng Lục Vũ mang theo rất nhiều pháo sáng lạnh nên ngỗng trắng không có tác dụng gì mấy.

Mãi đến giờ, Lục Vũ cuối cùng cũng nhớ ra.

Bên kia, Hồ Bát Nhất đẩy Shirley Dương ngã xuống đất, giúp cô tránh một đòn công kích rồi vội nói: "Đúng, đúng, Tiểu ca nói đúng!

Khi địa cung cổ mộ sắp hoàn công, phải giết lợn bò dê tam sinh tế trời, trói tam cầm hiến đất.

Mời sinh linh gần cổ mộ đi, xin ông trời ban cho nơi này bình an, để mộ chủ an nghỉ không bị quấy rầy.

Tam sinh thông thiên, hiến tế thần linh!

Tam cầm đạt địa, thuận tinh cung lý địa mạch!

Trong tam cầm, ngỗng là loài có linh tính nhất!

Bàn Tử, giết ngỗng!" "Không được!" Mắt thấy sắp động thủ, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng đổi lời: "Lão Hồ, tôi quên một chuyện, chúng ta nghĩ sai rồi!

Nếu đây thực sự là U Linh Trủng, chúng ta hủy U Linh Trủng bây giờ rất có thể sẽ sinh ra hậu quả khó lường!" "Đúng, đúng, Tiểu ca nói đúng, chúng ta còn phải nghĩ cách khác!" "Vãi chưởng!" Trong lúc Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nói chuyện, thực lực của đám u linh kia lại tăng thêm một bước!

Chương 164

Vương Bàn Tử giơ gậy Bức Luyện Di Tôn đỡ đòn của một tên chiến sĩ, chỉ thấy hổ khẩu tê dại.

Cú phản chấn đó suýt nữa làm gậy văng khỏi tay hắn!

"Tiểu ca, Lão Hồ, mau nghĩ cách đi!

Cứ thế này không trụ được đâu!" Vương Bàn Tử lại đỡ thêm một gậy, cảm giác đầu to như cái đấu!

Shirley Dương cũng vẻ mặt lo lắng!

Trong mấy người, sức chiến đấu của cô thấp nhất, không thể cứng đối cứng với chiến sĩ câu kích, chỉ có thể liên tục di chuyển né tránh, còn phải cẩn thận không dẫn chúng về phía người khác.

Bên kia, Lục Vũ nhảy vọt lên, khi bọn chúng chưa kịp xoay người, vượt qua mấy tên chiến sĩ, từ phía sau đá thẳng hai cước, khiến hai tên đập mạnh vào tường, phát ra tiếng rầm!

Ngay sau đó, bước chân Lục Vũ lướt đi, nhân lúc vừa xuất hiện lỗ hổng, bay thẳng về phía trung niên nhân đang đứng trên thạch quách!

Mặc kệ U Linh Trủng này là thế nào, tên ở giữa nhất định là mộ chủ!

Sự tồn tại của gã chính là vấn đề lớn nhất!

Chỉ cần xử lý gã, rất có thể vấn đề trước mắt sẽ được giải quyết dễ dàng!

Mấy bước lao đến gần, Lục Vũ vung đao chém thẳng vào đôi chân trung niên nhân!

Trung niên nhân thần sắc không đổi, thản nhiên đứng đó.

Nhưng khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao sắp chém vào chân gã, trung niên nhân bỗng lùi lại nửa bước, không nhiều không ít, vừa khéo tránh được một đao của Lục Vũ!

Động tác Lục Vũ không dừng, thân thể lướt tới, một đao đâm vào tim gã.

Trung niên nhân lại tránh được!

Trong nháy mắt, Lục Vũ liên tiếp xuất ba đao, trung niên nhân tiến một bước, lùi một bước, sang trái một bước, tránh được cả ba chiêu.

Cách đó không xa, Hồ Bát Nhất trong lúc né tránh chiến sĩ câu kích cũng chú ý đến trận chiến của Lục Vũ và mộ chủ.

Thấy vậy, trong lòng chợt nghĩ đến điều gì, vội nói: "Tiểu ca, đừng dừng, liên tiếp bảy đao!" "Được!" Lục Vũ trầm giọng đáp, trong nháy mắt hiểu ý Hồ Bát Nhất.

Bảy bước... tên trung niên này rất có thể đang đi theo Thất Tinh!

Nếu gã thực sự đạp Thất Tinh, vậy rất có thể liên quan đến Bà La Môn Thất Tinh!

Vút!

Vút!

Vút!

Lục Vũ chém liên tiếp bảy đao.

Tình hình vẫn y hệt như trước!

Trung niên nhân mỗi lần đều né tránh cực kỳ khéo léo, không chịu chút tổn thương nào.

"Lão Hồ, thế nào?" "Tiểu ca!

Chạy mau!" Ngay khoảnh khắc Hồ Bát Nhất hét lên, Lục Vũ cũng

nhận ra không ổn, theo bản năng lăn về phía trước!

Chỉ nghe sau lưng truyền đến tiếng "tăng" thanh thúy, mấy cây câu kích ngay sát na đó đều cắm vào vị trí Lục Vũ vừa đứng.

Câu kích với sức mạnh cực lớn đâm vỡ cả gạch xanh trên mặt đất!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Mấy cây câu kích trong nháy mắt lại giơ lên, lần nữa đâm về phía Lục Vũ.

Lục Vũ trượt chân, hai bước lao đến tường, dùng một chiêu Thê Vân Tung, men theo tường bay lên trời.

Shirley Dương thấy thế, tung Phi Hổ Trảo ra, đợi Lục Vũ nắm lấy liền dùng sức kéo, lôi Lục Vũ ra khỏi vòng vây.

"Tiểu ca, sao rồi?" "Không sao!" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bốn người đứng thành một hàng.

Đối diện bọn họ, chín tên chiến sĩ câu kích cũng đứng thành một hàng.

Mộ chủ trung niên vẫn bình tĩnh đứng trên thạch quách, giống như từ đầu đến cuối chưa từng cử động, cực kỳ điềm nhiên.

Hai bên đối trĩ, đám chiến sĩ câu kích kia không biết vì sao tạm thời dừng lại, không động thủ.

"Lão Hồ, vừa rồi anh nhìn ra cái gì không?" "Mộ chủ đi theo vị trí Bắc Đẩu Thất Tinh!" "Có nhìn thấy Bà La Môn Thất Tinh không?" "Không." "Có thấy gì dị thường không?" "Không." "Không." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều lắc đầu.

Chương 165

Vương Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, tôi thấy có phải chúng ta không động thì bọn chúng cũng không động không?" Lời vừa dứt, liền nghe thấy mấy tiếng như tiếng cơ quan di chuyển.

Lộp cộp!

Lộp cộp!

Lộp cộp!

Lộp cộp!

Khoảnh khắc tiếp theo, mấy người bọn họ đều phát hiện không ổn!

Mặt đất dưới chân đột nhiên bắt đầu chấn động!

Hơn nữa không phải cảm giác như động đất, mà là một loại... luật động cực kỳ có quy luật!

Theo tiếng "lộp cộp", đỉnh mộ huyệt bắt đầu biến hóa.

Gạch xanh vốn bằng phẳng bỗng chốc lật mặt...

Ly kỳ nhất là, một viên gạch lật mặt xong, viên gạch khác cũng đang lật mặt!

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị!

Mặt gạch lật qua cũng trở nên khác biệt so với trước!

Vốn là đá xanh lớn, nhưng lật lại thì lại giống như... giống như loại gạch mộ dày nặng của mộ Đường bọn họ thấy!

Ngay lúc này, Shirley Dương đột nhiên mở miệng, kinh hãi nói: "Mọi người có cảm thấy không, chúng ta hình như... hình như đang

xoay tròn?" "Hỏng rồi!" "Không đúng!" Hồ Bát Nhất, Lục Vũ sắc mặt chợt biến, vội nói: "Không phải U Linh Trủng!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt nghiêm túc!

Trước đó hắn có ấn tượng chủ quan, cảm thấy đều là Mê Động Long Lĩnh nên chắc là gặp phải U Linh Trủng như trong sách mô tả.

Cho dù trong tiểu thuyết *Quỷ Xuy Đăng*, nhóm Hồ Bát Nhất phát hiện U Linh Trủng trên thang Huyền Hồn, khác biệt rất lớn so với việc bọn họ phát hiện U Linh Trủng ở đây, Lục Vũ cũng không nghĩ đến việc liệu có phải không phải U Linh Trủng hay không!

Mãi đến hiện tại, tiếng cơ quan di chuyển, mộ huyệt biến hóa cuối cùng cũng khiến hắn phản ứng lại ngay lập tức.

Ngôi mộ này tuyệt đối không thể là U Linh Trủng!

Không phải U Linh Trủng thì là gì?

"Vậy là cái gì?" Vương Bàn Tử hỏi một câu.

"Không biết." Sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi...

Loại mộ huyệt này hắn chưa từng nghe thấy!

Trong nửa cuốn *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* mà hắn thừa kế căn bản không có giải thích về loại mộ huyệt này.

Nếu nói về cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ, *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* có chữ "Độn" có thể giải đáp đại bộ phận nghi hoặc.

Nhưng loại mộ huyệt này... không thể tưởng tượng nổi!

Quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Lục Vũ cũng nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vào tất cả trước mắt.

“Đây rốt cuộc là cơ quan gì?” Khoan đã!

Cơ quan!

Lời của Hồ Bát Nhất khiến người trong mộng bừng tỉnh!

Nếu là cơ quan, nhẫn của Mặc gia Cự Tử chắc chắn có thể giúp hắn phân biệt!

“Ủa, nhẫn của tôi đâu?” Lục Vũ cúi đầu, hãi nhiên phát hiện chiếc “Mặc Gia Cự Tử Giới” của mình không biết đã rơi mất từ lúc nào, không còn trên ngón trỏ tay trái.

“Tiểu ca?

Sao thế?” “Có nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc đen của tôi không?” “Tôi nhớ ra rồi!” Shirley rùng mình, vội vàng nói: “Vừa rồi lúc tôi dùng Phi Hổ Trảo kéo cậu qua, nhẫn của cậu rơi lúc đó...

Tiểu ca, đã lúc nào rồi còn nghĩ đến nhẫn!” Cơ quan vẫn đang liên tục biến hóa, cảm giác nghiêng ngả trong mộ huyệt ngày càng mãnh liệt, Vương Bàn Tử toát đầy mồ hôi trán!

“Nhẫn ở đâu?” “Ở đâu?” “Ở kia!” Shirley Dương chỉ tay về phía tên chiến sĩ câu kích đứng trước mặt, vội nói: “Rơi vào trong thạch quách rồi!” “Cô chắc chứ?” “Chắc chắn!” “Phải lấy lại nhẫn!” “Tiểu ca?” “Tin tôi đi, chiếc nhẫn đó có thể giúp chúng ta tìm được lối ra!” “Vậy ba người bọn tôi dụ bọn chúng đi, cậu lấy nhẫn!” “Được!” Sau vài câu đơn giản, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cắn răng quát khẽ, lao mạnh về phía chín tên chiến sĩ.

Chương 166

Chiến sĩ câu kích rất dứt khoát, trực tiếp bắt đầu truy sát bọn họ!

Nhưng bên cạnh thạch quách vẫn còn ba tên chiến sĩ câu kích cùng vị mộ chủ thần bí cực điểm đang đợi Lục Vũ.

Lục Vũ lao nhanh đến trước thạch quách, khó khăn lắm mới tránh được ba cây câu kích, một cú phi thân chui tọt vào trong thạch quách.

Mặc Gia Cự Tử Giới nằm ngay trong thạch quách.

Lục Vũ vươn tay chộp lấy, vừa cầm vào tay liền cảm giác sau lưng có một luồng khí âm hàn cực điểm tập kích.

"To gan!" Trung niên mộ chủ vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng mở miệng.

Lục Vũ quay phắt lại, liền thấy mộ chủ vẻ mặt giận dữ, mắt nhìn chằm chằm vào mình!

Còn ba tên chiến sĩ kia thì dừng lại, không nhúc nhích, cũng không tấn công hắn.

Thậm chí... sáu tên chiến sĩ đang truy kích nhóm Hồ Bát Nhất cũng bỏ qua bọn họ, tất cả quay người, nhanh chóng tụ tập bên cạnh thạch quách, nhìn chằm chằm vào thạch quách không chớp mắt!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ gây ra hậu quả xấu.

Lục Vũ cẩn thận đề phòng, nhìn trung niên mộ chủ cách đó không xa.

Đây là?

Khoan đã!

Không phải nhìn chằm chằm mình?

Lục Vũ thử động đậy, đột nhiên phát hiện không ổn!

Mộ chủ nhìn chằm chằm là thạch quách chứ không phải hắn!

Vậy có nghĩa là...

Lục Vũ cúi đầu nhìn lại vách đá bên trong thạch quách.

Bảy viên châu tròn trắng như ngọc hãi nhiên đặt trên vách đá bên cạnh!

Hình dạng bố cục chính là Bắc Đẩu Thất Tinh!

Đây là...

Bà La Môn Thất Tinh!

Lục Vũ trong nháy mắt phản ứng lại, không chút do dự, vươn tay gạt một cái trên thạch quách, trực tiếp vơ sạch bảy viên bảo thạch vào tay!

Hành động này triệt để chọc giận trung niên mộ chủ đang bất động!

"SÁT!" Một chữ "Sát" âm lãnh cực điểm vừa thốt ra, chín tên chiến sĩ trong nháy mắt ra tay!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Những cây câu kích sắc bén mang theo cơn giận ngút trời đâm thẳng vào thạch quách, thậm chí đâm vỡ cả thạch quách dày nặng!

Lục Vũ nhảy vọt lên, trung niên mộ chủ cũng nhảy vọt lên, thậm chí còn cao hơn Lục Vũ, một chưởng vỗ thẳng xuống đỉnh đầu Lục Vũ!

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Vũ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng!

“Tiểu ca!” “Tiểu ca!” Shirley Dương lại tung Phi Hổ Trảo, chỉ là chưa kịp móc vào Lục Vũ đã bị một tên chiến sĩ đánh bay!

“Chết!” Trung niên mộ chủ lại gầm lên, thân thể lóe lên, một chưởng ấn vào ngực Lục Vũ.

Cú này lực cực mạnh!

Cả người Lục Vũ trong nháy mắt bay ngược ra ngoài.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vội vàng chạy nhanh hai bước, đỡ được Lục Vũ trước khi hắn rơi xuống đất!

“Tiểu ca!” “Sao rồi!” Hai người thấy sắc mặt Lục Vũ trắng bệch đều giật mình!

Từ khi quen biết đến giờ chưa từng thấy Lục Vũ thê thảm thế này!

“Chạy...” Hai cú đánh vừa rồi của trung niên nhân khiến khí huyết trong cơ thể Lục Vũ cuộn trào, cảm giác lục phủ ngũ tạng như muốn lệch vị trí!

“Chạy không thoát, cửa mất tiêu rồi!” Vương Bàn Tử quay đầu lại, liền thấy cửa đá mộ huyệt lúc nãy vẫn còn giờ đã biến mất không còn tăm hơi.

Chương 167

Hơn nữa, chỉ mới chậm trễ một lúc, cả mộ huyệt đã thay đổi hoàn toàn, trở nên kỳ hình quái trạng, lồi lõm không bằng phẳng.

Quả thực giống như một con Robot biến hình...

"Chạy quanh mộ huyệt..." Lục Vũ nén đau, cố sức mở mắt, đeo Mặc Gia Cự Tử Giới vào, cực kỳ yếu ớt nói một câu.

Mấy người lập tức chạy đi.

Mộ huyệt vẫn đang liên tục biến hóa.

Có chỗ lồi lên, có chỗ lõm xuống, có chỗ thừa ra, có chỗ mất đi, thậm chí thạch quách cũng vỡ tan tành...

Vạn hạnh là dù trung niên mộ chủ hay chín tên chiến sĩ đều ở lại chỗ cũ, không truy kích, giúp bọn họ có được thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi.

Nhân lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhờ sự giúp đỡ của Mặc Gia Cự Tử Giới mà nhận ra cơ quan này.

Thiên Củ Viên Lưu Các!

Một trong những cơ quan thần kỳ nhất của Mặc gia, nguyên mẫu của Mặc Gia Cơ Quan Thành!

Thiên Củ Viên Lưu Các chia làm hai loại kết cấu, có thể tùy ý biến ảo thành một trong hai loại!

Nói cách khác... nơi này căn bản không phải U Linh Trủng!

Tòa đại mộ này không chỉ là mộ Tây Chu, mà còn là mộ Đường!

Hai ngôi mộ là một ngôi mộ!

Thông qua Thiên Củ Viên Lưu Các, hai ngôi mộ hợp làm một, có thể tùy ý biến ảo!

Tình huống hiện tại rất có thể là do bọn họ lấy đi Sơn Hà Đồ, lại đi vào tiền điện nên kích phát mộ huyệt biến hóa!

"Lão Hồ... khụ khụ..." Lục Vũ suy nghĩ nhanh, sau khi nghĩ thông suốt liền vội nói: "Bố trí ở đây rất có khả năng là sắp xếp theo Thất Tinh Bát Quái Cửu Cung!

Anh mau nghĩ xem, xem ở đây có thứ gì phù hợp với Thất Tinh Bát Quái Cửu Cung không!

Chỉ cần tìm được mắt trận, đặt Bà La Môn Thất Tinh xuống là có thể khống chế mộ thất này!" Hồ Bát Nhất năm xưa ở bộ đội vẫn luôn kết hợp *Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật* nghiên cứu Chu Dịch.

Lúc này vừa nghe Lục Vũ nói, trong đầu tự nhiên hiện lên những kiến thức đó.

Hắn lập tức dừng chân, không chạy nữa, nhìn kỹ tất cả trước mắt!

"Vô cực sinh Thái cực, Thái cực sinh Lưỡng nghi, Lưỡng nghi sinh Tam tài, Tam tài sinh Tứ tượng, Tứ tượng sinh Ngũ hành, Ngũ hành sinh Lục hợp, Lục hợp sinh Thất tinh, Thất tinh sinh Bát quái, Bát quái sinh Cửu cung, nhất thiết quy Thập phương." Hồ Bát Nhất ép mình bình tĩnh lại, miệng lẩm bẩm.

"Đúng, đúng, mộ huyệt này có hai mặt!" Lục Vũ vội vàng nói sơ qua về Thiên Củ Viên Lưu Các cho Hồ Bát Nhất.

"Lưỡng nghi là hai mặt..." "Tam tài, Thiên Địa Nhân!" "Tứ tượng, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ..." Lời vừa dứt, Shirley Dương bên cạnh xen vào: "Vừa rồi tôi thấy trên tường hình như có hình Chu Tước!" "Ở đâu?" "Chạy ngược lại!" Shirley Dương vội

vàng kéo Hồ Bát Nhất chạy ngược lại.

Vừa chạy mấy bước liền thấy trên tường có một bức hình Chu Tước.

Phong cách vẽ, nét vẽ hoàn toàn khác biệt so với những bích họa bọn họ thấy trước đó!

Lúc này, bức tường đang từ từ biến hóa, hình Chu Tước đã bắt đầu biến mất từng chút một.

"Là Chu Tước...

Chu Tước..." "Hậu Thiên Bát Quái Chu Tước chính nam là quẻ Ly!" "Ly là Hỏa, quẻ là Đồng Quái Tương Điệp!" Nói đến đây, mắt Hồ Bát Nhất chợt sáng lên: "Các cậu sang đối diện xem hình Huyền Vũ còn không!" "Tôi đi!" Vương Bàn Tử đáp một tiếng, vội vàng chạy sang đối diện.

Chẳng mấy chốc đã gân cổ hét lớn: "Không có, không có đâu!" "Cậu chắc chứ?

Huyền Vũ là hình một con rùa đen lớn!" "Đối diện chả còn bức bích họa nào cả...

Ái chà vãi..." Vương Bàn Tử chưa nói hết câu, mặt đất dưới chân đột nhiên biến hóa, hẫn đạp hụt một cái, suýt nữa rơi xuống!

Cú này lại dọa Vương Bàn Tử rùng mình, như con thỏ bị kinh sợ, chạy vèo một cái về bên cạnh nhóm Hồ Bát Nhất.

"Tôi vừa xem rồi, đừng nói Huyền Vũ, Bạch Hổ cũng chả còn!" "Lão Hồ, đừng nghĩ nhiều, vấn đề nằm ở Chu Tước." Lục Vũ hơi hồi phục một chút, nói: "Ly là Hỏa, Hỏa đối Thất Tinh, tiếp tục nghĩ đi..." "Thất Tinh...

Thất Tinh...

Thất Tinh...” “Không đúng!

Không đơn giản thế, còn có Bát Quái, Cửu Cung, Thập Phương!” “Đừng nghĩ nhiều thế!” Lục Vũ vội nói: “Chỉ cân nhắc Chu Tước này thôi, xem có Thất Tinh tồn tại không!” “Thất Tinh...” Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm vào mắt Chu Tước trước mặt, chợt sáng lên, buột miệng kêu: “Tôi hiểu rồi!” "Tiểu ca, cậu đưa Bà La Môn Thất Tinh cho tôi!" "Tranh thủ thời gian!" Hồ Bát Nhất đưa tay nhận lấy Bà La Môn Thất Tinh mà Lục Vũ đưa, đặt một viên bảo châu vào vị trí mắt của Chu Tước.

Ngay sau đó, trên đồ án Chu Tước lại xuất hiện một vết lõm nhỏ.

Nhìn kích thước, vừa vặn có thể đặt lọt một viên bảo châu.

Chương 168

Từng viên từng viên một, bảy viên bảo châu đều được Hồ Bát Nhất đặt xuống, tạo thành đúng hình dạng Bắc Đẩu Thất Tinh!

Tuy nhiên... "Không có phản ứng?" "Ý gì đây?" "Sao lại thế này?" "Đừng nói chuyện, để anh ấy suy nghĩ!" Lục Vũ lên tiếng, ngăn lại tiếng lầm bầm của Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm vào đồ hình Chu Tước, trong miệng lẩm bẩm tính toán rất nhanh. "Ly quái: Lợi trinh, hanh; súc tẫn ngưu cát." "Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ..." "Hậu Thiên Bát Quái...

Hậu Thiên Bát Quái chính là như vậy..." "Tiên Thiên Bát Quái!" "Đúng!" "Tiên Thiên Bát Quái, Ly quái ở phía Đông!" "Đông là Thanh Long..." "Thanh Long là Thiếu Dương, phương Đông chủ Mộc, Mộc sinh Hỏa!" "Hỏa, Thương Long chi trung tinh, cử trung, tắc thất tinh kiến!" "Giác, Kháng, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ!" Hồ Bát Nhất càng nói mắt càng sáng!

Cuối cùng anh cũng hiểu ra, trận đồ hiện tại cực kỳ huyền diệu!

Hậu Thiên Bát Quái và Tiên Thiên Bát Quái, hai loại quái đồ vốn không giống nhau, lại kết hợp với nhau bằng một tư thế vô cùng kỳ ảo.

Nếu như bọn họ hiện tại không gặp nguy hiểm đến tính mạng, anh rất muốn nghiên cứu kỹ lưỡng một chút.

Nhưng mà hiện tại...

Hồ Bát Nhất vội vàng đặt Lục Vũ xuống đất, gấp gáp nói: "Shirley Dương, cô chăm sóc Tiểu ca, Bàn Tử đi theo tôi!" "Đi đâu?" "Tìm Thanh Long!" Vương Bàn Tử đi theo Hồ Bát Nhất chạy về phía bên

trái một lúc, quả nhiên phát hiện ra một bức đồ hình Thanh Long trên tường mộ!

Nhưng mà, trong tay bọn họ đã không còn Bà La Môn Thất Tinh! "Lão Hồ, tính sao đây, cạy mấy cái đó xuống hả?" Hồ Bát Nhất không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ chằm chằm nhìn vào đồ hình Thanh Long, môi mấp máy, cũng không biết đang niệm cái gì.

Tuy nhiên... không để Vương Bàn Tử phải đợi lâu, chỉ trong chốc lát, Hồ Bát Nhất quay người chạy: "Bàn Tử, nhanh đi theo tôi!" "Hả?

Lão Hồ, cậu điên rồi!" Mắt thấy Hồ Bát Nhất chạy về phía giữa mộ huyệt, đầu óc Vương Bàn Tử ong ong.

Lúc này không kịp giải thích chi tiết, Hồ Bát Nhất vội nói: "Nhanh lên, muộn là không kịp nữa đâu!

Bọn chúng hiện tại không cử động được, nhanh lên, nhanh lên!" "Được, được!" Vương Bàn Tử vội vàng đuổi theo, chạy đến bên cạnh chín tên chiến binh cầm câu kích.

Hồ Bát Nhất quan sát trên dưới, rất nhanh khóa chặt mục tiêu!

Trên cây câu kích, hách nhiên có khắc quái tượng Bát Quái! "Bàn Tử, cùng tôi khiêng cái này!" "Được thôi!" Vừa nói xong, khiêng được một cái, Vương Bàn Tử có chút thắc mắc: "Lão Hồ, không phải vây quanh quan tài đá bày trận sao?" "Không!" Hồ Bát Nhất không rảnh nói nhiều, đặt xuống một cái, lại vội vàng chạy về lấy cái tiếp theo. "Tốn quái, đi!" "Ly quái, đi!" "..." "Lão Hồ, cái này còn thừa một cái?" "Trung cung, thập phương..." Hồ Bát Nhất nhíu mày, nhìn hai người vẫn chưa hề di chuyển trước mặt!

Một là chiến binh cầm câu kích, một là vị mộ chủ trung niên!

Hiện tại đã đến bước cuối cùng.

Đặt đúng, bọn họ có khả năng bình an vô sự.

Đặt sai, rất có thể sẽ xảy ra chuyện không tưởng tượng nổi... "Tiểu ca nói là tên chiến binh cầm câu kích kia!" Lúc này, Shirley Dương xé giọng hét lớn một tiếng.

Hồ Bát Nhất quay đầu, vừa định nói câu gì đó thì toàn bộ mộ thất đột nhiên thay đổi tốc độ chóng mặt!

Vốn dĩ mộ huyệt chỉ nghiêng chậm rãi, giờ như bị ai đó đá mạnh một cú!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều đứng không vững!

Hơn nữa, mặt đất dưới chân bắt đầu xuất hiện từng cái lỗ hổng... "Lão Hồ, nghe Tiểu ca!" "Đánh cược một phen!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức nghiến răng, kiên trì ôm lấy tên chiến binh cầm câu kích cuối cùng kia, đặt vào Trung cung!

Trong nháy mắt tiếp theo... "Cạch!" Sau một tiếng động vô cùng thanh thúy, toàn bộ mộ huyệt ngừng xoay chuyển, ngừng biến hóa. "Phù..." "Phù..." Mấy người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó...

Toàn bộ mộ huyệt lại chuyển động một lần nữa!

Hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần!

Rầm!

Rắc!

Soạt!

Chương 169

Rầm!

Đủ loại âm thanh không ngừng vang lên.

Cảm giác giống như nồi niêu xoong chảo đều rơi xuống đất vậy.

Mấy người nhận mệnh nhắm mắt lại.

Sống chết có số, phú quý tại thiên...

Tiếng cơ quan đến nhanh, đi cũng nhanh!

Chỉ trong vài nhịp thở, mấy người cảm giác được mộ huyệt dường như không còn thay đổi nữa.

Lục Vũ thử mở mắt ra nhìn ngó.

Trước mắt vẫn là đường nét của ngôi mộ Tây Chu mà bọn họ nhìn thấy lúc đầu.

Trên tường có đủ loại tranh đá.

Chính giữa mộ huyệt vẫn là một cái quan tài đá khổng lồ.

Ngoài ra không còn vật gì khác.

Chín tên chiến binh cầm câu kích và vị mộ chủ trung niên kia cũng đều biến mất không thấy.

Chỉ có ở đối diện bọn họ là một hình Bắc Đẩu Thất Tinh đang tỏa sáng lấp lánh, chính là vị trí bọn họ đặt Bà La Môn Thất Tinh trước đó. "Đây là..." "Tình huống gì vậy?" "Thoát được một kiếp." "Mẹ ơi..." Vương Bàn Tử rốt cuộc không kiên trì nổi nữa, đặt mông ngồi phịch xuống đất, há miệng thở hổn hển.

Chỉ vừa thở được hai hơi, hắn lại vội vàng chạy đến bên cạnh

Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu không sao chứ?" "Trong họa được phúc." Lục Vũ cười cười, khẽ nói một câu.

Thời gian này cậu tu luyện Tiên Thiên Công gặp bình cảnh, mấy lần đều cảm giác khí tức trong cơ thể hỗn loạn.

Nhưng hiện tại, sau khi điều tức ngắn ngủi, lại cảm thấy tốt hơn nhiều.

Nói xong, cậu lại từ trong gỗ Ma mộc Quỷ Động lấy ra "Thiên niên nhân sâm", mấy người đều ăn một ít, ngồi điều tức trong mộ huyệt.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, mấy người khôi phục tinh thần.

Đặc biệt là Lục Vũ, thần thái sáng láng, nhìn qua giống như hoàn toàn chưa từng bị thương. "Tiểu ca, sao cậu đoán được Trung cung là tên lính cầm câu kích mà không phải mộ chủ?" "Đoán đấy." "Tôi nghĩ cũng thế..." "Được rồi, xem xét ngôi mộ Tây Chu này đi, xem xong chỗ này, chúng ta nên quay lại ngôi mộ Đường kia." Nói đoạn, Lục Vũ lại giải thích đơn giản vài câu.

Thiên Củ Viên Lưu Các trọng nhất là quy củ.

Trong đó có một điều: Từ đâu đến thì về đó.

Bọn họ từ mộ Đường đi vào, muốn rời khỏi thì cũng chỉ có thể đi đường mộ Đường.

Từ nơi này căn bản không ra được.

Cho dù trong tay bọn họ nắm giữ trọn vẹn bản đồ Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà cũng không được. "Cơ quan thuật Mặc gia thực sự khiến người ta kinh ngạc!" "Đây thực ra là một thuật cơ quan rất đơn giản, người thiết kế cũng không hoàn toàn làm theo Thiên Củ Viên Lưu Các.

Hoặc có thể nói, để phối hợp với Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ, hắn chỉ có thể thêm vào Cửu Cung Bát Quái.

Nếu không phải vậy, khoảnh khắc Thiên Củ Viên Lưu Các mở ra, không ai có thể rời đi..." "Cũng không biết là ai lại bố trí thủ bút cỡ này ở đây..." Hồ Bát Nhất nghe Lục Vũ giới thiệu mà tắc lưỡi khen lạ.

Càng làm cho bọn họ thấy ngạc nhiên là cái quan tài đá kia!

Lúc trước mải mê chiến đấu và giải mã, bọn họ đều chưa kịp quan sát quan tài đá.

Mãi đến giờ bọn họ mới chú ý tới, trên quan tài đá có vân lôi (mây sấm) mang tính biểu tượng của triều Chu!

Cảm giác mang lại vô cùng ngưng trọng!

Hơn nữa, ngoại trừ vân lôi, mặt chính và bốn phía quan tài đá đều dùng phù điêu khắc một khuôn mặt người khổng lồ.

Mặt người có Hỉ, Nộ, Ai, Lạc, Tĩnh, tổng cộng năm loại biểu cảm. "Cái quan quách này trông quả thực có vân lôi văn chỉ thời Tây Chu mới có.

Nhưng mà, Tây Chu có ai lại dùng 'Nội Tàng Oan' thế này?

Hơn nữa Mặc gia ra đời muộn hơn Tây Chu mấy trăm năm.

Nghĩ thế này thì cơ quan này rất có khả năng là do người thời Đường sắp đặt..." "Xem trên bích họa có manh mối gì không." Mấy người nhìn lên những bức bích họa xung quanh.

Bích họa ở đây tổng cộng chỉ có bốn bức, rất đơn giản, rất trực quan, rất dễ giải mã, ngay cả Vương Bàn Tử cũng có thể nhìn ra.

Chương 170

"Cái này hơi ly kỳ quá nhỉ?" "Bàn gia tôi xin múa rìu qua mắt thợ, nói vài câu." "Các cậu nhìn nè, bức tranh này nói về một người, lớn lên rồi, đúng không?" "Sau khi lớn lên thì thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa." "Bức này, hắn đứng ở đây, hình như là người khác đến gây sự, hắn chắp tay sau lưng, mặt mày kiêu ngạo, trông có vẻ rất ghê gớm." "Bức này, vẫn y như thế." "Bức này cũng thế nốt." "Bức cuối cùng, bị đám người đến gây sự giết chết rồi hả?" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều dở khóc dở cười, rất muốn nói gì đó nhưng lời đến miệng lại không biết phải phản bác thế nào.

Quả thực, bức bích họa này nhìn qua cũng đơn giản, trực bạch y như Vương Bàn Tử nói vậy. "Nhìn là biết gã này không phải Gia Cát Lượng.

Người ta là cụ già lợi hại, Lưu Bị ba lần đến lều tranh mới mời được.

Thằng cha này thì không biết điều, không chịu đi ra, sau đó bị người ta thịt luôn..." "Khoan đã!" Lục Vũ vốn đang phì cười, trong lòng bỗng "thót" một cái, đột nhiên hỏi: "Bàn Tử, anh nói cái gì?" "Ơ, Tiểu ca, tôi đùa chút thôi mà..." "Không phải, anh vừa nói ba cái gì ấy nhỉ?" Thấy dáng vẻ Lục Vũ không giống đang giận, Vương Bàn Tử thử nói: "Tam cố mao lư (ba lần đến lều tranh)?" "Tam cố mao lư..." "Tam cố mao lư..." "Đúng rồi!" Lục Vũ vỗ mạnh đùi, nói: "Tôi biết người này là ai rồi!" "Ai?" Cả mấy người đều trố mắt nhìn Lục Vũ, chờ đợi đáp án. "Hoa Sĩ." "Tiểu ca muốn ăn gà rán?" "Không phải Hoa Lai Sĩ (Wallace), là Hoa Sĩ!" "Hoa Sĩ là ai?" "Một kẻ...

đầu gấu thời Tây Chu." Lục Vũ sắp xếp lại ngôn ngữ trong lòng,

chậm rãi kể lại câu chuyện mình biết.

Đây cũng là do trước đó cậu nghĩ chuyến này phải đến mộ Tây Chu nên đã đặc biệt tra cứu những chuyện kỳ lạ thời đó. "Thời Tây Chu, nước Tề có một người tên là Hoa Sĩ." "Người này yêu thích tự do, cho rằng không thần phục Thiên tử, không kết giao chư hầu là một việc rất chính đáng." "Rất nhiều người địa phương đều khen ngợi hắn hiền minh." "Thái công Khương Tử Nha của nước Tề sau khi nghe nói, đã ba lần phái người đến mời hắn." "Hoa Sĩ ba lần từ chối Khương Thái Công, sau đó... thì không có sau đó nữa." Lục Vũ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Vương Bàn Tử trừng mắt, nói thẳng tuột: "Khương Tử Nha còn làm chuyện này nữa hả?

Thế thì độ lượng của lão kém xa Lưu Bị rồi." Lục Vũ lắc đầu, không nói nhiều.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất sau khi cảm thán lại truy hỏi: "Vậy vị mộ chủ chúng ta vừa gặp chính là Hoa Sĩ?" "E là vậy." Lục Vũ suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Nhưng mà chắc không phải là Tống tử.

Mà là người bố trí Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ không biết đã dùng thủ đoạn gì để khống chế bọn họ." "Vậy chúng ta bây giờ tính sao?" "Mở quan tài, tôi muốn thả hắn đi." Bà La Môn Thất Tinh quy vị, Sơn Hà Đồ trong tay, Lục Vũ tự nhiên biết cách đưa linh hồn bị giam cầm trong Sơn Hà Đồ vào luân hồi. "Được, Bàn Tử thắp đèn." "Ok!" Chẳng mấy chốc, mọi công tác chuẩn bị mở quan tài đã xong xuôi.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất hợp lực mở nắp quan tài đá.

Bên trong có một cái xác cổ nằm yên tĩnh.

Dung mạo đã không còn nhìn rõ, nhưng y phục trên người thì y hệt

người mà bọn họ vừa nhìn thấy.

Ngoài ra, trong quan tài đá chỉ có một con dao nhỏ.

Có lẽ do được niêm phong tốt, con dao nhỏ được bảo quản rất hoàn hảo.

Phẩm tướng này, cộng thêm là minh khí thời Tây Chu, mang ra ngoài bán ít nhất cũng được một trăm triệu tệ.

Chỉ tiếc là không phải pháp khí.

Lục Vũ nhìn xác cổ, lấy Sơn Hà Đồ ra, nhẹ nhàng dán lên trán cái xác.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng kỳ dị lưu chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong hư không bỗng xuất hiện một bóng người bán trong suốt.

Hắn đứng lơ lửng, trông y hệt người mà bọn họ vừa đại chiến.

Lục Vũ nhìn hắn, cắn nát đầu ngón tay, đưa tay vẽ một lá bùa Hóa Sát trong hư không để giúp hắn luân hồi.

Tiếp đó, từng hư ảnh một chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, rồi lại chậm rãi rời đi.

Hoa Sĩ và chín tên chiến binh cầm câu kích đều biến mất không thấy, trong mộ huyệt quy về sự yên tĩnh.

Lúc này, trong đầu Lục Vũ xuất hiện thông báo của hệ thống. [Chúc mừng túc chủ hoàn thành thám hiểm mộ Tây Chu Hoa Sĩ, độ thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật đạt 30%, hệ thống thưởng Thiên Tàm Sào Ti Giáp x1.] [Tên vật phẩm: Thiên Tàm Sào Ti Y] [Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Phòng cụ] [Mô tả vật phẩm: Thiên Tàm Sào Ti Y, lấy tơ tằm thiên nhiên làm nguyên liệu, do thợ thủ công kéo tơ bằng tay, dùng cách dệt "thông

kinh đoạn vĩ", một người một tháng dệt được một tấc, một đời chỉ làm được một chiếc.

Áo thành phẩm tự nhiên có màu xanh lục đặc trưng của tằm thiên nhiên, mỏng như cánh ve, nhẹ tựa lông hồng, dưới ánh mặt trời rực rỡ như sao!

Ngoài ra, thủy hỏa bất xâm, thanh minh tịch tà, lực phòng ngự tương đương với trọng giáp thời Minh.] Đồ tốt, đúng là đồ tốt!

Không uổng công lãng phí bao nhiêu thời gian ở cái mộ Tây Chu này.

Tuy nhiên, Lục Vũ không vội lấy ra, lúc này lấy ra không tiện giải thích.

Ngay lúc này! "Bàn Tử, đừng động đậy!" Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh trong mộ.

Vương Bàn Tử rụt tay từ trong quan tài đá về, cười hề hề, mặt dày giải thích: "Tôi không phải vì bản thân, tôi là lấy đồ đổi tiền mua đồ bổ cho Tiểu ca, để cậu ấy bồi bổ thân thể." Phụt...

Nghe cái lý do củ chuối này, Hồ Bát Nhất suýt hộc máu.

Lục Vũ cười cười, xua tay: "Không sao, lấy đi, đằng nào hắn cũng đi rồi." "Đấy, phải thế chứ, để đây cũng lãng phí." Vương Bàn Tử lầm bầm một câu, vội vàng cầm lấy con dao găm trong quan tài đá, như dâng bảo vật đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ cất kỹ, lại cùng mọi người đóng nắp quan tài đá lại, lúc này mới nói: "Lát nữa tôi mở Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ, nơi này sẽ lại biến hóa lần nữa.

Chương 171

Chỉ cần đứng dưới Thất Tinh sẽ không có vấn đề gì, chúng ta có thể quay lại mộ Đường." "Vậy bắt đầu thôi?" "Lát nữa có thể sẽ nhìn thấy những thứ rất kỳ quái, nhưng dù thế nào cũng không được cử động.

Không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được cử động!" "Tôi thề không động đậy!" Vương Bàn Tử mặt đầy nghiêm túc. "Được, vậy bắt đầu!" Lục Vũ hít sâu một hơi, cầm Sơn Hà Đồ trên tay, nhẹ nhàng chạm vào Bắc Đẩu Thất Tinh trên vách đá.

Ngay sau đó, mộ huyệt lại bắt đầu biến hóa...

Bốn người thành thật đứng dưới Bà La Môn Thất Tinh, không nhúc nhích.

Vẻ mặt ai nấy đều giống nhau.

Trừng lớn mắt, không dám tin!

Cảnh tượng trước mắt quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Toàn bộ sự biến hóa của mộ huyệt so với trước đó quả là nghiêng trời lệch đất!

Không!

Phải nói là mộ huyệt đang đảo lộn trời đất!

Từng khối, từng tấc không gian trong mộ đều đang biến đổi.

Trên dưới trái phải, lật qua lật lại.

Sự biến hóa không gian kinh người khiến bọn họ cảm giác như không phải mộ huyệt đang thay đổi, mà chính bọn họ cũng đang cùng mộ huyệt hốt lên hốt xuống, thậm chí xoay tròn tại chỗ!

Trong lúc đó, họ thậm chí còn nhìn thấy một tảng đá khổng lồ lao thẳng về phía mình.

Lúc ấy Shirley Dương sợ hãi hét lên, theo bản năng định bỏ chạy.

May mà Hồ Bát Nhất giữ chặt lấy cô.

Đợi đến khi cô mở mắt ra thì hãi hùng phát hiện tảng đá khổng lồ kia dừng ngay dưới mí mắt mình.

Hơn nữa... toàn bộ không gian, ngoại trừ chỗ bốn người bọn họ đang đứng là bình an vô sự, những nơi khác đều bị vặn vẹo đến mức khó tin, đâu đâu cũng là vực sâu vách đứng!

Chỉ cần sơ sẩy một chút e rằng sẽ rơi vào bóng tối vô tận...

Cuối cùng, không biết qua bao lâu, một luồng ánh sáng chói mắt khiến bọn họ đều phải nhắm mắt lại.

Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, thế giới trước mắt rốt cuộc không còn thay đổi.

Bọn họ đã trở về mộ Đường, nhưng lại có sự khác biệt rõ ràng với ngôi mộ Đường trong ấn tượng!

Đập vào mắt, dưới ánh đèn pin, bích họa rực rỡ muôn màu!

Giữa cổ mộ là một cái quan quách khổng lồ.

Lục Vũ ngẩng đầu, chỉ thấy trần nhà cũng không còn là cái mái vòm rách nát như trước.

Mái vòm lúc này cực kỳ hoa lệ, bên trên còn có bích họa cung đình với công nghệ tinh xảo!

Trên nền Minh điện có đặt sáu cái giá đá, trên giá đặt sáu loại ngọc đẹp dùng để tế tự sáu phương: Tông, Khuê, Chương, Bích, Hổ, Hoàng!

Ngoài ra xung quanh còn đặt đủ loại đồ tùy táng.

Vàng bạc châu báu, đồ sứ ngọc thạch.

Đèn pin quét qua, lấp lánh rực rỡ, châu quang bảo khí! "Vãi chưởng..." Ánh mắt Vương Bàn Tử đờ đẫn, nhìn chằm chằm vào mọi thứ trước mắt, đã ngây dại rồi.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng trừng lớn mắt, không dám tin.

Shirley Dương cũng vậy.

Ngay cả Lục Vũ, trái tim cũng đập mạnh một cái!

Không chỉ vì châu quang bảo khí trước mắt, mà còn vì sự huyền diệu của ngôi mộ này...

Vốn dĩ cậu tưởng người thiết kế mộ tự ý sửa đổi Thiên Củ Viên Lưu Các của Mặc gia là vẽ rắn thêm chân.

Hiện tại xem ra hoàn toàn không phải!

Không biết là Lý Thuần Phong hay là ai, mà lại có thể hợp nhất ba ngôi mộ vào làm một!

Tầng thứ nhất, nghi trủng.

Chương 172

Tầng thứ hai, mộ Tây Chu.

Tầng thứ ba mới là mộ Đường thật sự!

Trong lòng Lục Vũ lóe lên tia hiểu ra, biết rằng muốn nhìn thấy ngôi mộ Đường thật này thì bắt buộc phải thông qua hai ngôi mộ trước đó.

Thủ đoạn chống trộm mộ này quả thực cường hãn.

Tuy nhiên điều này cũng chứng thực ngôi mộ Đường này cực kỳ quan trọng!

Hồi lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nói nhỏ: "Tiểu ca, tôi không hoa mắt chứ?

Đây...

đây...

đây thực sự là mộ à?" "Phải." "Vậy chúng ta..." "Đợi một chút đã, không vội." Lục Vũ lắc đầu.

Để bảo vệ ngôi mộ này, người thiết kế không tiếc dùng đến hai ngôi mộ khác, bên trong e rằng còn không ít thủ đoạn!

Sơ sẩy một chút là có khi phải bỏ mạng lại đây... "Cứ xác nhận thân phận mộ chủ trước đã, rồi nói chuyện khác." "Xác nhận thế nào đây!" "Bích họa." Shirley Dương lên tiếng, khẽ nói: "Bích họa trên tường không giống cái trước." "Chắc chắn không giống rồi, cái trước không có màu, là tranh bạch miêu (vẽ nét đơn) mà!" "Không phải." Shirley Dương dùng đèn pin soi vào bích họa, nghiêm túc nói: "Trước đó chúng ta nhìn thấy đều là cung nữ, cùng lắm là nha đầu nhỏ, bức tranh này, mọi người xem giống gì?" "Gia đình ba người?" Hồ Bát

Nhất nói một câu, ngay sau đó vỗ trán: "Nhìn thế này thì đúng là có khả năng là mộ công chúa!" "Không biết là vị công chúa nào lại được táng ở đây?" Hồ Bát Nhất cũng có chút hiểu biết về lịch sử nhà Đường.

Trong ấn tượng của anh, công chúa nhà Đường chỉ cần được sủng ái thì đều sẽ được bồi táng ở hoàng lăng.

Ví dụ như con gái được Đường Thái Tông Lý Thế Dân sủng ái nhất, Trường Lạc công chúa Lý Lệ Chất.

Sau khi bệnh mất thì bồi táng ở Chiêu Lăng.

Lại ví dụ như Dự Chương công chúa, sau khi chết cũng bồi táng ở Chiêu Lăng.

Sử sách ghi chép, Đường Thái Tông Lý Thế Dân có tổng cộng hai mươi mốt người con gái, có ghi chép rõ ràng bồi táng ở Chiêu Lăng tổng cộng là mười lăm vị công chúa...

Số còn lại không được bồi táng, có người là do chết sớm, có người là được ban chết... "Tiểu ca, có thể xuống xem được chưa?" Hồ Bát Nhất đợi một lát, thử hỏi một câu.

Lục Vũ vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh, xác định không có gì bất thường, liền gật đầu khẽ nói: "Thắp đèn trước, không được lấy đồ, không được mở quan tài, xác định thân phận mộ chủ rồi nói chuyện khác." "Ok!" Vương Bàn Tử đã sớm không kiềm chế được, nghe lời Lục Vũ xong liền lao ngay vào góc thắp nến, sau đó hưng phấn quan sát mọi thứ trong Minh điện.

Lục Vũ lại lấy ra mấy cái đèn chiếu, soi sáng toàn bộ Minh điện.

Vàng bạc châu báu quả thực quá nhiều...

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất thì vây quanh bích họa, không ngừng bàn bạc về thân phận mộ chủ.

Lục Vũ đi chậm rãi trong Minh điện, trong đầu không ngừng suy tư.

Từng chuyện từng chuyện xảy ra từ khi vào Long Lĩnh không ngừng hiện lên trong đầu cậu.

Cậu đang cố gắng xâu chuỗi từng sự kiện lại với nhau.

Cửa đá Lý Thuần Phong, mộ đạo...

Mộ Tây Chu trống rỗng...

Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ...

Người thủ lăng mặt đen tiếng vang như sấm...

Tiền điện xa hoa.

Mộ Tây Chu Hoa Sĩ...

Lý Thuần Phong làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Tại sao phải làm nhiều chuyện như vậy ở một nơi "Nội Tàng Oan"? "Lão Hồ, anh nói lại cho tôi nghe về Nội Tàng Oan đi." "À, được." Hồ Bát Nhất tạm thời rời sự chú ý khỏi bích họa, giải thích đặc điểm của Nội Tàng Oan. "...Trong huyệt có một mắt suối, nhưng dòng nước mắt suối này mãi mãi chỉ lớn như vậy, không tràn ra, cũng không khô cạn, vậy thì huyệt này về phong thủy sẽ có tượng 'khí trữ', nguồn gốc từ trời, giống như sóng nước Nhược Thủy.

Loại Nội Tàng Oan này cực kỳ thích hợp để mai táng nữ giới, tử tôn tất chịu ân phúc của nó." "Công chúa không có con cháu hậu duệ gì, cái này có ý nghĩa gì chứ?" "Từ góc độ phong thủy mà nói, thành viên hoàng thất đều được tính là tử tôn hậu đại." "Vậy nghĩa là, nếu đây là mộ công chúa nhà Đường, thì ngôi mộ này chính là ngôi mộ tốt để phù hộ cho hoàng thất nhà Đường, đúng không?" "Có thể hiểu như vậy." Hồ Bát Nhất gật đầu đồng ý.

Lục Vũ nhíu mày chặt, nói tiếp: "Công chúa nhà Đường, không ai là không lấy việc được bồi táng ở hoàng lăng làm vinh dự.

Được ở bên cạnh cha mẹ, không ai là không muốn.

Công chúa chọn táng ở đây, tức là trong lòng cô ấy, việc phù hộ quốc vận quan trọng hơn việc ở bên cạnh cha mẹ.

Công chúa nhà Đường có mấy người làm được đến bước này?" Nội dung này đã chạm đến vùng kiến thức mù của nhóm Hồ Bát Nhất.

Chương 173

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử gãi đầu nói: "Văn Thành công chúa?

Hoành Hóa công chúa?

Tân Hưng công chúa?

Kim Thành công chúa?" "Mấy vị công chúa này đều là công chúa hòa thân, đều có thể làm được." "Không phải, công chúa hòa thân sẽ không quay về an táng." "Không phải đâu, có một người quay về.

Tân Hưng công chúa vốn định hòa thân với Tiết Diên Đà, sau đó hủy bỏ hòa thân, gả cho Trưởng Tôn Hi." "Bàn Tử được đấy, cậu còn biết chuyện này cơ à?" "Chuyện..." "Không phải." Lục Vũ lại lắc đầu: "Tân Hưng công chúa sau khi chết được bồi táng ở Chiêu Lăng.

Hơn nữa, cho dù không bồi táng ở Chiêu Lăng thì cũng là hợp táng với chồng, cũng không có tư cách dùng quy cách mộ huyệt loại này." "Bức bích họa này, bên trên đều là bé gái, chưa xuất giá." "Chưa xuất giá, chết yểu?" Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Nếu là công chúa chết yểu thì lại càng không có tư cách hưởng dụng quy cách đại mộ loại này." "Trừ khi cô ấy cực kỳ được sủng ái." "Thế thì bố ai mà biết được!" "Tôi biết." Lục Vũ đi dọc theo bích họa, đi mãi đến trước bức vẽ bé gái cầm Sơn Hà Đồ rồi dừng lại, khẽ nói: "Mộ chủ chính là cô ấy." Vương Bàn Tử: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Shirley Dương: ...

Đây chẳng phải là nói thừa sao? "Chú ý nhìn trang sức trên đầu cô ấy." "Trang sức?" Hồ Bát Nhất nhíu mày, khó hiểu: "Đây không phải

là cái trâm thường thấy thời Đường sao?" Lúc trước khi tường vẫn là tranh bạch miêu, anh đã chú ý đến điểm này. "Đây không phải trâm, đây là thoa." "Thoa và trâm không phải là một thứ à?" "Sự khác biệt lớn nhất giữa trâm và thoa là trâm chỉ có một chân, sau khi cập kê tóc dài có thể búi được nên dùng trâm.

Nhưng trước khi cập kê, tóc bé gái chưa đủ nhiều, cần dùng thoa, mà thoa có hai chân.

Các anh nhìn chỗ này, là hai chân." "Kim thoa chi niên, mười hai tuổi!" "Trên bích họa, mỗi một đồ án cô ấy đều đeo kim thoa, không đeo trâm.

Cô ấy chắc chắn là một công chúa chết yểu." "Nhà Đường, công chúa chết yểu mà còn có thể hưởng mộ huyệt xa hoa như vậy, hình như chỉ có một người..." Thân phận mộ chủ sắp sửa lộ diện!

Chỉ là ngay khi định nói, Vương Bàn Tử đột nhiên kêu quái dị một tiếng: "Tiểu ca, Lão Hồ, mọi người mau lại xem, đèn...

đèn...

đèn sắp tắt rồi!" Mấy người quay phắt đầu lại, liền nhìn thấy ngọn nến trong góc vốn đang yên lành bỗng nhiên nhảy nhót, dường như còn phát ra tiếng "lép bép" quái dị.

Nhìn qua cứ như sắp tắt.

Mấy người đứng im bất động, mắt không chớp nhìn chằm chằm ngọn nến trong góc, thở mạnh cũng không dám.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, tim căng thẳng treo lên tận cổ họng!

Mô Kim Hiệu Úy, người thắp nến, ma thổi đèn!

Theo kinh nghiệm thời gian qua của bọn họ, chỉ cần đèn tắt là y như rằng không có chuyện tốt!

Vạn hạnh.

Ngọn lửa nhảy nhót vẫn cứ cháy, dường như không có dấu hiệu tắt hẳn.

Có điều... mấy người vừa định thở phào thì Vương Bàn Tử lại kêu quái dị một tiếng, kinh hãi nói: "Nhìn trần nhà kìa, trần nhà, trần nhà...

Cái kia mẹ kiếp là cái quỷ gì vậy!" Mấy người ngẩng phắt đầu lên, chỉ thấy trên trần nhà hách nhiên có một con mắt khổng lồ.

Nhìn một cái, trong lòng mấy người đều thót lên.

Shirley Dương theo bản năng nhìn về phía Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Chuẩn bị mở quan tài!" Vốn dĩ cậu thật ra không định mở quan tài.

Nhưng mà... trên trần nhà, bích họa vốn có biến mất tăm, chỉ còn lại một con mắt khổng lồ, một con mắt to y hệt Mộc Trần Châu, lại khiến cậu không thể không chọn cách mở quan tài!

Chỉ có mở quan tài mới có thể giải khai đoạn lịch sử bí ẩn này, mới có thể làm rõ ngôi mộ đầy bí ẩn này rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Mở quan tài, việc này bọn họ rất thạo.

Lục Vũ rất nhanh lấy từ trong gỗ Ma mộc Quỷ Động ra mấy cây xà beng, ba người bọn họ mỗi người một cây.

Còn Shirley Dương thì phụ trách canh chừng ngọn nến, tránh để lúc bọn họ mở quan tài đèn tắt mà không biết.

Mấy người đứng trước quan quách, nhìn nhau rồi bắt đầu động thủ.

Chỉ một lát sau, đinh trên nắp quan quách bị bọn họ cạy ra, từ

trong khe hở bay ra một mùi hương.

Vương Bàn Tử theo bản năng hít hít mũi, hít sâu một hơi, miệng lầm bầm: "Thơm thật..." "Dừng!

Nín thở!" Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, vội vàng nín thở, lại bịt mũi miệng, kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng lùi lại.

Sự việc khác thường tất có yêu ma!

Chương 174

Ai cũng không biết mùi hương này từ đâu ra.

Nhỡ đâu có độc thì càng không nói rõ được.

Lục Vũ vội vàng lại lấy từ trong gỗ Ma mộc ra mấy cái mặt nạ phòng độc, bốn người đều đeo vào, tiếp đó lại dùng "Hoàng Phủ Mật Thần Châm" châm cho mỗi người một cái, xác định không có gì dị dạng mới lại qua mở quan tài.

Trước đó bọn họ đã cạy đinh quan tài, lần này sau khi hợp lực nhấc lên liền mở được nắp quan quách!

Bên trong quách là một quan tài màu đen bọc da rất nhỏ nhắn, nhỏ hơn lớp quách bên ngoài rất nhiều.

Ba người có thể nhìn thấy rõ ràng nội vách quan quách được điêu khắc hoa văn Bảo Tướng cực kỳ hoa lệ.

Những đóa hoa nở rộ, cánh hoa, nụ hoa chớm nở, đài hoa và lá cây đan xen vào nhau, cực kỳ giàu tính nghệ thuật.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là cái quan quách hoa lệ nhất mà bọn họ từng thấy cho đến nay!

Hồ Bát Nhất trừng lớn mắt, có chút không dám tin. "Tiểu ca, loại quan quách này gọi là 'Nội Tú Quách'!" "Công nghệ cực kỳ phức tạp, sau thời Thịnh Đường là thất truyền rồi..." "Nội Tú Quách lại cộng thêm Nội Tàng Oan..." "Trời ơi!" "Đây không phải là lập mộ để phù hộ hậu đại!

Mà là để mộ chủ có thể hưởng phúc báo mười kiếp!" "Rốt cuộc là vị công chúa nào mà lại có thể hưởng đãi ngộ cao đến thế!" "Quan tài bọc da, là da tê giác, hay còn gọi là hủy bì, từ thời Tây Chu chỉ có đế

vương mới được dùng thôi!" "Ơ?

Cái quan tài này không đúng, sao lại không có khe hở?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc đến mức tam quan sắp đảo lộn rồi! "Tê giác?

Tê giác...

Sừng trâu..." Lục Vũ không trả lời câu hỏi của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, chỉ nhìn chằm chằm vào đáy quan quách.

Nơi đó có một phù hiệu, trông y hệt ký hiệu kỳ lạ trên Sơn Hà Đồ.

Cậu dường như bắt được thông tin mấu chốt gì đó, nhưng lại thiếu một chút. "Đừng nói, phù hiệu dưới đáy quan tài còn hơi giống chữ Hủy." Lúc này, giọng nói của Shirley Dương vang lên bên tai mấy người.

Ba người bị giọng nói của cô làm giật bắn mình!

Vương Bàn Tử càng là nhảy dựng lên. "Đại tỷ, có thể đừng dọa người ta thế được không!" "Chuyện này không phải đùa đâu!" "Nhỡ đâu nhảy ra một con Tống tử, ai mà chịu cho nổi?" Shirley Dương vẻ mặt vô tội, nhún vai: "Tôi tò mò thôi." "Cô đừng tò mò vội, cô nói cho tôi biết, chữ Hủy viết thế nào?" "Trên một chữ Ao (lõm), dưới một chữ Nhi (trẻ em), chính là chữ Hủy." "Ra là vậy, tôi hiểu rồi!" Mắt Lục Vũ bỗng sáng lên, nhìn vào cỗ quan tài đen không có lấy một khe hở, khẽ nói: "Hóa ra là em!" "Hả?" "Tiểu ca cậu quen à?" "Cậu biết mộ chủ là ai rồi?" "Hủy Tử." Lục Vũ khẽ mở miệng, đưa ra đáp án của mình. "Hủy Tử là ai?" "Tấn Dương công chúa Lý Minh Đạt!" Trong mắt Lục Vũ lấp lánh ánh sáng hưng phấn!

Trong truyện "Ma Thổi Đèn", vì nhóm Hồ Bát Nhất phát hiện chỉ là một u linh trủng nên không biết trong ngôi mộ này rốt cuộc chôn cất ai.

Mà lần này, cậu cuối cùng cũng biết rồi, chủ nhân thực sự của nơi

này chính là con gái út của Đường Thái Tông, Lý Minh Đạt! "Cô ấy là đứa con cuối cùng của Thái Tông và Trưởng Tôn hoàng hậu, nhũ danh Hủy Tử." "Thái Tông cực kỳ sủng ái cô ấy!" "Trong lịch sử, công chúa duy nhất được hoàng đế đem theo bên mình nuôi lớn chính là cô ấy." "Rất tiếc, năm mười hai tuổi cô ấy nhiễm bệnh qua đời..." Nghe Lục Vũ giải thích, Hồ Bát Nhất bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu: "Vậy thì không lạ nữa." Nói xong, ngập ngừng một chút rồi nói nhỏ: "Tiểu ca, vậy chúng ta còn mở quan tài không?" Lục Vũ lúc này mới nhớ ra, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía quan tài đen.

Lúc trước mải nhìn chằm chằm phù hiệu dưới đáy quan quách, cậu cũng không để ý mình suýt chút nữa bỏ lỡ một thứ cực kỳ thần kỳ... [Tên vật phẩm: Châu Nhu Ngọc Hạp] [Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Thần hồn bất diệt] [Mô tả vật phẩm: Lý Thuần Phong dùng ngọc Hàn Sơn, vàng Thương Sơn, áp dụng cơ quan thuật Mặc gia, công năng của Sơn Hà Đồ chế thành Châu Nhu Ngọc Hạp.

Châu Nhu Ngọc Hạp có thể phong bế cửu khiếu của chủ quan tài, đảm bảo tinh khí không bị thoát ra ngoài, nhục thân bất hủ, thần hồn bất diệt!] Thần hồn bất diệt?

Ý gì đây?

Chẳng lẽ nói Lý Minh Đạt còn sống?

Đùa gì vậy!

Cô ấy mà thần hồn bất diệt, bao nhiêu năm thế này...

điên mất!

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Lý Minh Đạt nếu sống đến hiện tại chẳng phải được mấy nghìn tuổi rồi sao?

Hơn nữa sử sách rõ ràng ghi chép Lý Minh Đạt chết sớm...

Lục Vũ nhíu mày chặt lại, trong lòng có chút do dự!

Một mặt, cậu không muốn mở cái quan tài này.

Dù sao Tấn Dương công chúa Lý Minh Đạt cũng chỉ là một bé gái đáng thương.

Còn nhỏ đã mất mẹ, bản thân càng là ra đi khi mới tuổi kim thoa.

Nhưng mà, không mở quan tài thì không thể giải đáp nghi vấn trong lòng.

Chương 175

Hệ thống thuyết minh khiến cậu không mở không được!

Lại thêm trên trần nhà còn có một bức bích họa Mộc Trần Châu khổng lồ!

Tò mò hại chết mèo...

Lục Vũ thở dài, lắc đầu, khẽ nói: "Mở đi, nhưng sau khi mở quan tài, thứ gì cũng không được lấy, thứ gì cũng không được chạm vào." "Cái quan tài này một chút khe hở cũng không có, mở kiểu gì?" Lục Vũ không nói nhiều, đưa tay lấy Sơn Hà Đồ ra, đối chuẩn nội vách quan quách, nhẹ nhàng đặt xuống.

Mấy người lúc này mới chú ý tới, ở chính giữa nội vách phần đầu quan quách có một cái rãnh lõm, nhìn kích thước y hệt Sơn Hà Đồ.

Trong nháy mắt, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", giống như cơ quan bị xúc động.

Ngay sau đó, mấy người lại nhìn thấy một màn vĩnh sinh khó quên!

Cái quan tài đen nhìn như một khối gỗ nguyên khối không có lấy một khe hở kia, vào khoảnh khắc này bỗng nhiên chuyển động.

Toàn bộ quan tài đen giống như một nụ hoa, với một tư thế vô cùng kinh diễm, chậm rãi nở rộ!

Điều khiến bọn họ kinh ngạc nhất là, quan tài đen sau khi nở ra không còn là một cái quan tài đen nữa, mà là một đóa hoa ngũ sắc rực rỡ, kiều diễm ướt át!

Đóa hoa nở rộ từ từ nâng lên cao, cao hơn quan quách, cực kỳ kinh diễm!

Hơn nữa... giữa đóa hoa, có một bé gái đứng sừng sững, trông chừng mười hai mười ba tuổi.

Da trắng như tuyết, tóc đen như thường.

Trên người mặc một bộ y phục dường như được dệt từ lông của các loại chim, cực kỳ bắt mắt. [Tên vật phẩm: Bách Điểu Triều Phượng Quần] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Xinh đẹp] [Mô tả vật phẩm: Bách Điểu Triều Phượng Quần, lấy lông vũ thế gian chế thành, hoa lệ vô song.

Nhìn chính diện một màu, nhìn nghiêng một màu, buổi trưa một màu, buổi chiều một màu, chập tối ẩn ẩn có thể thấy đồ hình Bách Điểu Triều Phượng sống động trên váy.] Sự xa hoa của Thịnh Đường, sự sủng ái dành cho Lý Minh Đạt, từ bộ liệm phục này là có thể nhìn ra được!

Lý Minh Đạt lơ lửng giữa không trung thần sắc bình tĩnh, trông như chỉ đang ngủ say ở đó.

Cả mấy người đều nhìn đến ngẩn ngơ...

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương nhìn đến ngẩn ngơ là vì bé gái yên tĩnh giữa không trung kia thực sự quá khiến bọn họ chấn kinh!

Dù thế nào bọn họ cũng không ngờ được, từ trong quan tài lại chui ra một bé gái như vậy!

Đứng sừng sững giữa đóa hoa, Lý Minh Đạt trông thực sự hoàn toàn không giống một người đã chết mấy ngàn năm... "Xem ra, cô ấy dường như không chịu ảnh hưởng của Châu Nhu Ngọc Hạp, linh hồn chắc đã siêu thoát rồi." Lục Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm, không còn lo lắng như vậy nữa.

Nhưng ngay sau đó, cậu cũng giống những người khác, nhìn đến

ngẩn ngơ.

Lý Minh Đạt... từ đầu đến chân đều là bảo bối! "Loại liệm phục này, chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy!" Hồi lâu sau, Hồ Bát Nhất miễn cưỡng bình tĩnh lại, cảm thán một tiếng.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn về phía Lục Vũ, trong mắt đầy vẻ khát vọng. "Đừng động đậy, cái gì cũng đừng động vào." Lục Vũ lắc đầu ngăn Vương Bàn Tử lại, lại đi gần thêm hai bước, ánh mắt rơi vào bàn tay nhỏ của Lý Minh Đạt.

Tay trái cô ấy nắm một khối ngọc thạch tròn trịa như đá cuội. [Tên vật phẩm: Kim Hương Ngọc] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Sinh tân chỉ khát, giải đói] [Mô tả vật phẩm: Quặng Kim Hương Ngọc thiên nhiên mài giũa, được danh gia đạo pháp khắc pháp trận mà thành, tỏa ra hương thơm sô-cô-la tự nhiên.

Khi khát nước, đói bụng nắm trong lòng bàn tay có thể giảm bớt cảm giác đói khát.

Khi mùi hương nồng đậm hiệu quả tốt nhất.

Khi mùi hương thanh đạm, để tĩnh một đến hai giờ, có thể khiến Kim Hương Ngọc khôi phục hiệu dụng.] Không ngờ...

Kim Hương Ngọc còn có diệu dụng như vậy!

Điểm này thực sự khiến cậu có chút bất ngờ.

Tuy chỉ là một pháp khí Hoàng giai trung phẩm, nhưng Kim Hương Ngọc này ít nhiều cũng có chút công dụng.

Không nói đến việc làm người ta trở nên thơm tho, ít nhất sinh tân chỉ khát đối với bọn họ khi thám hiểm dã ngoại vẫn rất hữu ích.

Đúng rồi!

Mùi hương lạ ngửi thấy trước đó chắc chính là Kim Hương Ngọc này.

Nghĩ ngợi một chút, Lục Vũ tháo mặt nạ phòng độc xuống, khẽ ngửi thử.

Chương 176

Mùi hương sô-cô-la nồng đậm hơn trước, ngọt ngào vô cùng, khiến người ta say mê.

Cảm giác này... "Thơm thật." Thấy Lục Vũ tháo mặt nạ phòng độc, Hồ Bát Nhất khẽ hỏi: "Tiểu ca, không sao chứ?" "Không sao." Lục Vũ nói đơn giản vài câu về Kim Hương Ngọc, tránh để bọn họ ngửi thấy mùi sô-cô-la xong lại quá kinh ngạc.

Ngay sau đó, ánh mắt Lục Vũ lại chuyển sang tay phải Lý Minh Đạt, thông báo hệ thống lại xuất hiện. [Tên vật phẩm: Phi Thiên Ngọc Thú Quyết] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Dưỡng hồn, trấn tà] [Mô tả vật phẩm: Lấy từ hoàng ngọc Hồng Sơn, được đạo pháp gia trì, lấy hình Ngọc Trư Long ngưng luyện thành hình.

Nắm trong lòng bàn tay có thể dưỡng hồn trấn tà, ngưng thần tĩnh khí, có thể ở mức độ rất lớn đảm bảo tam hồn thất phách không bị tổn thương.] Lợi hại.

Lục Vũ trong lòng thầm bái phục!

Công chúa đúng là công chúa, sau khi chết quan tài dùng là pháp khí, liệm phục trên người là pháp khí, tay trái Kim Hương Ngọc, tay phải Ngọc Thú Quyết.

Đây quả thực là một phòng trưng bày pháp khí hình người, so với cậu cũng một chín một mười. "Tiểu ca, có bảo bối không?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ cứ nhìn mãi, mắt sáng lấp lánh, lại một lần nữa không kìm nén được sự tò mò trong lòng, mở miệng hỏi. "Không được động!" Lục Vũ hiểu suy nghĩ của Vương Bàn Tử, trực tiếp xua tay.

Cậu xuống mộ cũng không phải để trộm mộ, không cần thiết nhìn thấy đồ tốt gì cũng phải lấy đi hết.

Mộ huyệt lợi hại như Lý Minh Đạt này, ngoại trừ bọn họ e rằng cũng không có người khác vào được.

Những thứ này để lại cho Lý Minh Đạt cũng không có gì không tốt.

Hơn nữa... những pháp khí này tốt thì tốt thật, nhưng đều là pháp khí Hoàng giai sơ cấp, đối với cậu mà nói cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Tuy nói vậy, Lục Vũ vẫn nhìn qua từng cái một.

Mở mang tầm mắt luôn là chuyện tốt. [Tên vật phẩm: Bàn Long Ngọc Tịch Tà] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Tịch tà] [Mô tả vật phẩm: Ngoại hình tựa sư tử có cánh, thân có rồng cuộn, cao tăng phật pháp gia trì, có công năng thanh tâm minh mục, tịch tà, đeo trên người có thể khiến tâm trí người đeo kiên cường hơn người thường!] ... [Tên vật phẩm: Long Hi Chu Tước Ngọc Bội] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Tịch tà, khu thú] [Mô tả vật phẩm: Màu xanh, nạm vàng.

Ngọc bội hình chữ nhật dài, hơi cong, gần giống hình cái móc, ở giữa có lỗ thủng.

Hai đầu điêu khắc một rồng một tước, đầu đuôi tiếp nối, thân mình uốn lượn.

Thân rồng to lớn, thân tước nhỏ nhắn, đều điêu khắc tinh xảo.

Chỗ tinh vi dùng đường nét mảnh phác họa, sống động như thật, có thể tịch tà ngưng thần, sau khi đeo có thể khiến dã thú gia cầm thế gian nảy sinh tâm lý thần phục.] ... [Tên vật phẩm: Song Phượng Nhĩ

Ngọc Bích] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Cảnh báo] [Mô tả vật phẩm: Màu xanh đậm, thể dẹt phẳng, hoa văn hai mặt giống nhau.

Viền chu vi nổi gờ, vòng trong trang trí ba tổ văn rồng quỳ một đầu hai thân, cách nhau bởi văn khắc bên phải.

Vòng giữa trang trí văn lúa, vòng ngoài trang trí bảy tổ văn rồng quỳ.

Đeo trước ngực, có thể cảm nhận trước khi sắp gặp nguy hiểm...] Mạnh!

Quá mạnh!

Lục Vũ càng xem càng kinh hãi!

Lý Minh Đạt này bảo bối quá nhiều rồi!

Khoan đã!

Không đúng!

Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên phát hiện Lý Minh Đạt ngoại trừ trước ngực đeo Song Phượng Nhĩ Ngọc Bội, sau lưng hình như còn đeo thứ gì đó.

Cậu theo bản năng đi hai bước, vòng sang bên kia.

Giây tiếp theo, đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, tim đập nhanh trong nháy mắt!

Sau lưng Lý Minh Đạt hách nhiên là một mảnh mai rùa!

Long Cốt Thiên Thư!

Lại chính là...

Long Cốt Thiên Thư! [Tên vật phẩm: Long Cốt Thiên Thư - Thiên] [Đẳng cấp vật phẩm: Vô] [Năng lực vật phẩm: Vô] [Mô tả vật

phẩm: Long Cốt Thiên Thư, chia làm hai mảnh Thiên - Địa, thu thập đủ hai bộ thiên thư có thể biết tung tích Mộc Trần Châu.

Chương 177

Ngoài ra, trong Long Cốt Thiên Thư có ghi chép Thôi Bối Đồ của Cự tử đời trước Mặc gia Lý Thuần Phong, cùng với manh mối về Mặc gia Cơ Quan thành.] Giới thiệu vô cùng ngắn gọn!

Nhưng giới thiệu ngắn gọn này lại đủ khiến tim Lục Vũ đập nhanh!

Nếu theo nguyên văn "Ma Thổi Đèn", Mộc Trần Châu lẽ ra phải ở trong mộ Hiến vương tại Trùng Cốc Vân Nam!

Nhưng thời gian dài như vậy, bất kể là Tinh Tuyệt cổ thành hay Long Lĩnh Mê Quật đều có sự khác biệt rất lớn so với tiểu thuyết "Ma Thổi Đèn".

Điểm này không khỏi khiến Lục Vũ nghi ngờ liệu mình có thực sự có thể phát hiện Mộc Trần Châu ở mộ Hiến vương hay không.

Hơn nữa...

Mặc gia Cơ Quan thành, Thôi Bối Đồ của Lý Thuần Phong đều có sức hấp dẫn cực lớn đối với cậu.

Thêm vào đó, nửa bộ Long Cốt Thiên Thư này cuối cùng cũng giải đáp được một phần nghi vấn của cậu.

Tại sao ngôi mộ này đâu đâu cũng nói về cơ quan Mặc gia!

Hóa ra Lý Thuần Phong chính là Cự tử đời trước của Mặc gia!

Lợi hại!

Lợi hại thật! "Quy Tiên Nhân?" Vương Bàn Tử theo bước chân Lục Vũ cũng nhìn thấy Long Cốt Thiên Thư trên lưng Lý Minh Đạt, không nhịn được đùa một câu.

Chỉ là nói xong, hắn lại sững sờ.

Lần này hắn cuối cùng cũng phát hiện ra, phù hiệu trên mảnh mai rùa kia y hệt phù hiệu trên vai hắn! "Tiểu ca, tình huống gì đây?" "Đây là Long Cốt Thiên Thư." Lục Vũ cũng không giấu giếm bọn họ chuyện về Long Cốt Thiên Thư, giải thích ngay vài câu.

Vương Bàn Tử mắt tròn xoe, hưng phấn nói: "Tiểu ca, tôi cõng cậu, cậu lấy nó xuống." Nói rồi dứt khoát định cõng Lục Vũ lên.

Dù sao cô bé Lý Minh Đạt đang lơ lửng giữa không trung, Lục Vũ với tay cũng không thể trực tiếp chạm tới. "Không vội." Lục Vũ lắc đầu, vẫn quyết định đợi thêm chút nữa.

Tuy rằng hiện tại đã hiểu nơi này là mộ Lý Minh Đạt.

Nhưng cậu nghĩ không thông, tại sao Long Cốt Thiên Thư lại ở trong mộ Lý Minh Đạt?

Không có lý nào.

Hơn nữa, tại sao Lý Minh Đạt lại rời xa Lý Thế Dân?

Điểm này càng vô lý.

Với sự sủng ái Lý Thế Dân dành cho Lý Minh Đạt, cô ấy nhất định phải được bồi táng ở hoàng lăng!

Có thể nói, tình huống hiện tại chính là: Biết càng nhiều càng hồ đồ!

Tình huống này cũng khiến cậu cảm thấy Long Lĩnh Mê Quật ẩn giấu một bí mật tày trời!

Nếu không thì Lý Thuần Phong không có lý do gì phải làm ra sự sắp xếp, bố trí phức tạp đến thế.

Bí mật này rất có khả năng nằm ngay trên người Lý Minh Đạt!

Nhưng mà... rốt cuộc là bí mật gì đáng để Lý Thuần Phong đại động can qua như vậy?

Rốt cuộc là vì sao?

Lục Vũ nhíu mày, đem suy nghĩ trong lòng mình từng chút một chậm rãi kể ra.

Xem mọi người thương lượng xem có thể bàn ra kết quả gì không. "Tôi thấy nhé, chính là để chống trộm mộ thôi." "Tiểu ca cậu chẳng bảo rồi sao, trong mộ huyệt này toàn là bảo bối, nếu không phải để chống trộm mộ thì hà tất phải làm nhiều chuyện như vậy." Đầu óc Vương Bàn Tử tương đối đơn giản, nghĩ nghĩ rồi đưa ra đáp án trực tiếp.

Hồ Bát Nhất lại nhíu mày trầm tư hồi lâu, thử nói: "Tiểu ca, cậu nói xem liệu có phải... không đúng..." "Là gì?" Hồ Bát Nhất gãi đầu, có chút xấu hổ, thử nói: "Liệu có phải cậu nghĩ ngôi mộ này quá phức tạp rồi không?

Có khi thực sự chỉ là để chống trộm mộ thôi?" "Không thể nào, Lý Thuần Phong không phải loại người đó.

Nếu chỉ đơn thuần để chống trộm mộ, nơi này chắc chắn còn hung hiểm hơn." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Mọi người nghĩ kỹ xem, sau khi chúng ta vào mộ, tuy mấy lần đều hiểm tượng hoàn sinh, nhưng mỗi một lần có phải đều không bị dồn vào tuyệt cảnh không?" "Tưởng như hung hiểm, nhưng mỗi lần đều có chừa đường lui.

Nếu không thì Thiên Củ Viên Lưu Các đã đủ khiến chúng ta không có đường sống!

Tôi cảm giác trong tối tăm dường như có một luồng sức mạnh hy vọng chúng ta có thể đi vào tầng Minh điện cuối cùng này!" "Tôi cũng có cảm giác như vậy." Shirley Dương nãy giờ ít nói bỗng lên tiếng,

khẽ bảo: "Theo lý thuyết, cơ quan ở đây còn tinh diệu hơn cả Tinh Tuyệt cổ thành.

Chương 178

Nếu mộ chủ muốn lấy mạng chúng ta, thực sự rất dễ dàng...

Thậm chí ngay từ đầu Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ đã có thể khiến chúng ta bỏ mạng bên trong." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nghe cô nói đều gãi đầu, lông mày nhíu chặt hơn một chút.

Lục Vũ cũng nhíu mày, cúi đầu không nói, lẳng lặng hồi tưởng lại mọi thứ trong đầu, cố gắng phát hiện manh mối bị mình bỏ qua trước đó...

Khoan đã!

Pháp khí!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, pháp khí trên người Lý Minh Đạt quá nhiều!

Châu Nhu Ngọc Hạp, Kim Hương Ngọc, Phi Thiên Ngọc Thú Quyết, Bàn Long Ngọc Tịch Tà, Long Hi Chu Tước Ngọc Bội, Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích...

Trong chốc lát cậu đã phát hiện ít nhất bảy kiện pháp khí trên người Lý Minh Đạt!

Hơn nữa, ngoại trừ loại pháp khí ngưng thần, dưỡng hồn thì chính là pháp khí đảm bảo thần hồn bất diệt, nhục thân bất hủ!

Ngoài ra còn có pháp khí có thể khiến người ta sinh tân chỉ khát, giải đói, còn có khu thú...

Từng pháp khí một, cùng với Nội Tàng Oan, Nội Tú Quách, dường như đều đang nói rõ một chuyện!

Lý Minh Đạt, rất có khả năng thực sự...

Ánh mắt Lục Vũ đờ đẫn, nhìn chằm chằm vào Lý Minh Đạt đang lơ lửng giữa không trung.

Không biết qua bao lâu, cậu mới nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng bình phục tâm trạng, thử nói: "Tấn Dương công chúa, thực sự là cô sao?" Hả?

Gì cơ?

Tình huống gì vậy?

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lục Vũ, không hiểu cậu muốn làm gì.

Đặc biệt là...

Lục Vũ vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lý Minh Đạt giữa không trung càng khiến bọn họ có chút không thể lý giải! "Tiểu ca?" Hồ Bát Nhất đưa tay kéo Lục Vũ một cái, hỏi nhỏ: "Cậu có phải bị ảo giác rồi không?

Đeo mặt nạ phòng độc vào đi?

Châm một mũi nhé?" "Không sao." Lục Vũ lắc đầu, vẫn nhìn Lý Minh Đạt, vẻ mặt nghiêm túc, khẽ nói: "Công chúa điện hạ, tôi đối với cô cũng không có ác ý, cũng không có địch ý.

Nói ra thì tôi và Thái Sử Lệnh còn có chút uyên nguyên.

Ông ấy là Cự tử Mặc gia, tôi cũng là Cự tử Mặc gia.

Cô nhìn xem, trên tay tôi đeo Cự tử giới của Mặc gia." Mấy người mặt ngơ ngác nhìn nhau.

Vương Bàn Tử lầm bầm nhỏ: "Lão Hồ, hay là trói Tiểu ca lại trước?

Tránh cho..." Không đợi hắn nói xong, Lục Vũ quay đầu nhìn hắn một cái, bất lực lắc đầu: "Cậu không hiểu." Nói xong lại ngẩng đầu

nhìn Lý Minh Đạt, mở miệng lần nữa: "Công chúa điện hạ, đã như vậy tôi cũng không làm phiền nhiều nữa.

Chỉ là mảnh Long Cốt Thiên Thư trên lưng cô đối với tôi vô cùng hữu dụng.

Chỉ đành...

đắc tội rồi!" Lục Vũ hơi khom người, coi như xin lỗi.

Nói xong khẽ thở dài một tiếng, nhảy vọt lên, trực tiếp với lấy Long Cốt Thiên Thư!

Ngay khoảnh khắc tay cậu sắp tiếp xúc với Lý Minh Đạt, cơ thể Lý Minh Đạt bỗng nhiên cử động, giống như một bóng ma vút cái bay ra xa.

Dưới chân cô bé vẫn là đóa hoa Châu Nhu Ngọc Hạp rực rỡ đến cực điểm kia!

Cô bé cứ thế lơ lửng trên không trung, y phục bay bay, chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt sáng ngời, ánh nhìn có chút tò mò, lại có chút cẩn thận, còn có chút vui mừng không nói rõ được.

Cô bé cứ ở đó, lẳng lặng quan sát nhóm Lục Vũ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương thì lại một lần nữa kinh ngạc đến ngây người...

Tuy nhiên bọn họ rất nhanh lại bình tĩnh lại.

Dù sao trước đó bọn họ đã gặp vị mộ chủ trung niên thần bí khó lường ở Minh điện mộ Tây Chu, còn đại chiến một trận với hắn và chín tên chiến binh cầm câu kích.

Bọn họ cảm thấy Lý Minh Đạt này rất có khả năng cũng là do Sơn Hà Đồ phong ấn.

Nhưng Lục Vũ biết rất rõ!

Chương 179

Lý Minh Đạt trước mắt hoàn toàn khác biệt với những người kia!

Những người kia đều bị Sơn Hà Đồ khống chế.

Nhưng Lý Minh Đạt lại không phải bị Sơn Hà Đồ khống chế, mà là mượn sức mạnh của Sơn Hà Đồ...

Thủ đoạn này quả thực không thể tưởng tượng nổi! "Công chúa điện hạ, mạo muội quấy rầy, vốn là không đúng.

Nhưng Long Cốt Thiên Thư đối với tôi thực sự đặc biệt quan trọng, có thể phiền cô giao cho tôi được không?

Tôi nghĩ, Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích trước ngực cô đã nói cho cô biết tôi đối với cô không hề có ác ý." Lục Vũ nhìn Lý Minh Đạt giữa không trung, mở miệng lần nữa, nhẹ nhàng đề nghị.

Vương Bàn Tử tim treo lên tận cổ họng, nói nhỏ: "Tiểu ca, con Tống tử này còn có thể thương lượng tử tế với chúng ta sao?" "Cô ấy không phải Tống tử." Lục Vũ lắc đầu, nhìn Lý Minh Đạt, khẽ nói: "Cô ấy là một người sống sờ sờ, cô ấy chính là Đại Đường Tấn Dương công chúa, nhũ danh Hủy Tử - Lý Minh Đạt!" "Hả?" "Trường sinh bất lão?" "Tiểu ca, đừng đùa chứ!" "Ta... ta... ta không phải người sống sờ sờ.

Nhưng mà... ta là Lý Minh Đạt." Cô bé Lý Minh Đạt nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

Giọng nói thanh thúy, cực kỳ êm tai.

Hơn nữa nghe qua còn có chút căng thẳng.

Nhưng mà... câu nói này lại dọa Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mặt biến sắc!

Biểu cảm ba người y như gặp ma!

Đây là... tình huống gì!

Quả thực... không thể tưởng tượng nổi!

Ba người da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà!

Giờ này khắc này, tam quan của bọn họ hoàn toàn, triệt để bị đảo lộn!

Đừng nói là bọn họ, cho dù là Lục Vũ đã chuẩn bị tâm lý sẵn, lúc này cũng chỉ cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt!

Cảnh tượng này thực sự quá mức kỳ lạ!

Một người lẽ ra đã chết từ hơn một ngàn năm trước, hiện tại đang đứng sống sờ sờ trước mặt bọn họ! "Các... các... các ngươi là ai?" Cô bé Lý Minh Đạt mở miệng phá vỡ sự im lặng. "Tôi là Lục Vũ, anh ta là Hồ Bát Nhất, anh ta là Vương Bàn Tử, cô ấy là Shirley Dương." "Các ngươi là người Hồ sao?

Tại sao lại mặc kỳ trang dị phục như vậy?" Có lẽ thấy Lục Vũ còn khá hòa thiện, cô bé Lý Minh Đạt không còn sợ hãi như lúc đầu, tò mò hỏi một câu.

Lục Vũ gãi đầu, bỗng nhiên hơi đau đầu, chuyện này có chút không biết nên giải thích thế nào... "Ngươi có biết mình ở đây bao lâu rồi không?" Thấy đối phương né tránh vấn đề bằng một câu hỏi ngược lại, Lục Vũ dứt khoát chuyển chủ đề về lại trên người Lý Minh Đạt.

Lý Minh Đạt lắc đầu, khẽ nói: "Chắc là đã rất nhiều năm rồi nhỉ?" Trong mắt cô bé thoáng qua một tia mờ mịt.

Nhưng ngay sau đó, cô bé lại chớp đôi mắt to sáng ngời, nhìn Lục Vũ hỏi: "Anh biết ta là Tấn Dương công chúa, có thể tìm đến đây, lại

còn giải khai được Thiên Củ Viên Lưu Các, vậy anh là đồ đệ của Lý sư phụ sao?" "Là Lý Thuần Phong bảo các anh đến à?" "Bệ hạ thế nào rồi?" "Trĩ Nô ca ca vẫn khỏe chứ?" "Viên sư phụ ra sao rồi?" Tiểu nha đầu hỏi liên tiếp mấy câu khiến Lục Vũ có chút khó xử.

Nhưng... suy nghĩ một chút, hắn vẫn khẽ thở dài, nói: "Từ khi cô bước vào đây, hẳn là đã trôi qua hơn một ngàn bốn trăm năm rồi.

Cả thế giới đã thay đổi nghiêng trời lệch đất..." Nghe câu này, tiểu nha đầu Lý Minh Đạt lập tức ngẩn người, mắt không chớp, cả người ngây ra như phỗng.

Thần tình trên mặt giống như hoàn toàn không ngờ rằng thế gian đã trôi qua ngàn năm!

Cảm giác mang lại cho người khác là từ khi cô bé mười hai tuổi bước vào Thiên Củ Viên Lưu Các, vẫn luôn chìm trong giấc ngủ.

Không thấy mặt trời, không rõ năm tháng.

Chương 180

Vẫn luôn chưa từng tỉnh lại!

Mãi cho đến hôm nay, bọn Lục Vũ, Hồ Bát Nhất mở ra Thiên Củ Viên Lưu Các, sử dụng Bà La Môn Thất Tinh, mới rốt cuộc khiến cô bé tỉnh lại từ trong cơn hôn mê! "Ngàn năm...

Ngàn năm...

Bệ hạ đi rồi, ca ca đi rồi, Đại Đường..." Ngập ngừng một chút, Lý Minh Đạt nhìn đám Lục Vũ một cái, thần sắc bi thương, khẽ nói: "Đại Đường, e rằng cũng đã trở thành tro bụi lịch sử rồi phải không?" Nghe lời cô bé, mấy người Lục Vũ đều có chút cảm khái thổn thức.

Bánh xe lịch sử cuồn cuộn tiến về phía trước là chuyện mà bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản.

Tuy nhiên, Lý Minh Đạt không hổ là công chúa hoàng thất.

Biến cố lớn như vậy mà cô bé có thể bình tĩnh lại nhanh như thế.

Trong đó cố nhiên có sự trợ giúp của pháp khí, nhưng cũng không thể tách rời tâm trí của chính cô bé.

Trong lòng Lục Vũ bỗng nhiên lóe lên một tia sáng tỏ.

Bất luận Lý Thuần Phong rốt cuộc muốn làm chuyện gì trong ngôi mộ "Nội Tàng Oan" này, tiểu nha đầu Lý Minh Đạt ở đây tuyệt đối là vì một nguyên nhân vô cùng quan trọng!

Ngay lúc này, Lý Minh Đạt vẫn luôn bất động đột nhiên cất bước.

Theo động tác của cô bé, đóa hoa do Châu Nhu Ngọc Hạp hóa thành dưới thân lại lần nữa biến hóa.

Từng cánh hoa giống như bậc thang, thủy chung nâng đỡ cô bé,

không để đôi chân chạm đất.

Lý Minh Đạt đi vài bước trong minh điện, chậm rãi đi tới cái giá đặt đồ bồi táng, nhìn về phía một bàn cờ bằng đá xanh, miệng khẽ lẩm bẩm: "Động trung phương nhất nhật, thế thượng dĩ thiên niên...

Viên sư phụ nói là thật..." Mấy người Lục Vũ cũng đi tới, ánh mắt Lục Vũ lập tức bị bàn cờ kia thu hút. 【Tên vật phẩm: Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo】 【Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Thời gian đình trệ】 【Mô tả vật phẩm: Thời Tấn, Vương Chất đốn củi ở núi Thạch Thất quận Tín An, thấy mấy đồng tử đang đánh cờ và ca hát, Chất bèn đứng nghe...】 Nhìn đoạn giới thiệu này, Lục Vũ cũng ngẩn người.

Đây là điển tích xuất phát từ "Thuật Dị Ký".

Nói đơn giản là một tiều phu tên Vương Chất lên núi đốn củi, vô tình thấy mấy đứa trẻ đánh cờ nên đứng xem náo nhiệt.

Đứa trẻ đưa cho ông ta ngậm một thứ giống hạt táo, Vương Chất cũng không thấy đói, cứ thế đứng nhìn.

Nhìn đi nhìn lại, đứa trẻ đánh cờ bảo ông ta đi về.

Ông ta muốn đi mới phát hiện cán búa của mình đã mục nát từ bao giờ.

Trong động mới một ngày, trên đời đã ngàn năm...

Quả thực... không thể tin nổi!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lục Vũ dù thế nào cũng không thể tin trên đời lại thật sự có bảo bối thần kỳ như vậy!

Đương nhiên, "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" không thể thực sự khiến một người sống sờ sờ sống ngàn năm.

Nhưng nó có thể khiến linh hồn bất thương bất diệt, mãi đến vĩnh

hằng... "Tại sao?" Lục Vũ nhìn bóng lưng Lý Minh Đạt, rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi: "Tại sao cô lại muốn đi vào Thiên Củ Viên Lưu Các?" Hắn thật sự nghĩ không thông, rốt cuộc có chuyện gì cần phải đại động can qua như vậy.

Càng nghĩ không ra, tại sao Long Cốt Thiên Thư lại ở trên người Lý Minh Đạt?

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là đang mưu tính cái gì?

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đã hoàn toàn ngây người.

Những gì diễn ra trước mắt đối với họ giống như một giấc mơ.

Vương Bàn Tử thậm chí còn tự vả mình hai cái, muốn đánh thức bản thân.

Nhưng cảnh tượng trước mắt không hề thay đổi.

Lúc này, Lý Minh Đạt xoay người lại, nhìn bọn họ, cười thê lương.

Cô bé từ từ ngồi xuống đất, khẽ nói: "Vì để kéo dài quốc tộ Đại Đường..." Cái gì?

Kéo dài quốc tộ Đại Đường?

Khoan đã...

Nghe câu này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Tuổi của Lý Minh Đạt, cộng thêm việc sau khi tỉnh lại, cô bé vừa hỏi Bệ hạ, vừa hỏi Trĩ Nô...

Chương 181

Bệ hạ tự nhiên là nói Đường Thái Tông.

Trĩ Nô chính là tên cúng cơm của Đường Cao Tông Lý Trị.

Lý Thuần Phong...

Viên sư phụ có thể là Viên Thiên Cương?

Lý Thuần Phong, Viên Thiên Cương, Lý Trị, Lý Thế Dân...

Bốn người này liên hệ với nhau, chỉ có một nhân vật mấu chốt nhất: Võ Tắc Thiên!

Năm xưa, khi Võ Tắc Thiên còn nằm nôi, Viên Thiên Cương xem tướng cho bà ta, lúc ấy đã kinh hãi để lại một câu: "Lang quân này tử long tình phượng cảnh, quý nhân chi cực dã.

Nếu là nữ, thực không thể lường được, sau này sẽ làm chủ thiên hạ!" Năm Trinh Quán thứ hai mươi hai, Lý Thuần Phong làm Thái Sử Lệnh.

Tháng sáu, sao Thái Bạch liên tục xuất hiện ban ngày.

Lý Thuần Phong suy diễn thiên cơ, đưa ra một kết luận: "Đế truyền tam thế, Vũ đại Lý hưng, nữ chúa xương!" (Hoàng đế truyền ba đời, họ Vũ thay thế họ Lý, nữ chúa hưng thịnh!) Sau này, "Thôi Bối Đồ" truyền thế, trong đó Tượng thứ ba, sấm viết: "Nhật nguyệt đương không, chiếu lâm hạ thổ.

Phác sóc mê ly, bất văn diệc vũ." Tụng viết: "Tham biến không vương sắc tương không, Nhất triều trọng nhập đế vương cung; Di chi bát tận căn do tại, Ác ác thần kê thục thị hùng." Sau này, nhà phê bình văn học Kim Thánh Thán thời Minh - Thanh giải độc Tượng thứ ba, cho rằng tượng này chủ về việc Võ "Minh Không" nắm quyền, phế

Trung Tông ở Phòng Châu, giết con cháu tôn thất nhà Đường gần hết.

Tiên Vũ thị xuống tóc làm ni cô, nên có câu "Tham biến không vương".

Cao Tông phế Vương hậu mà lập bà ta, nên có điểm "Ác ác thần kê thục thị hùng".

Nói như vậy, Lý Minh Đạt xuất hiện ở đây có liên quan đến Võ Tắc Thiên?

Qua một lúc, tiểu nha đầu Lý Minh Đạt điều chỉnh tốt cảm xúc, u u mở miệng, khẽ nói: "Ngày đó là sinh nhật ta.

Bệ hạ đích thân cài kim thoa cho ta, bảo ta từ nay về sau đã là thiếu nữ tuổi cập kê rồi, Bệ hạ còn nói nên sắp xếp người chuẩn bị của hồi môn cho ta..." "Cũng ngày hôm đó, ta gặp Lý Thuần Phong.

Lý Thuần Phong bảo ta, sao Thái Bạch liên tục hiện ban ngày, kết luận của ông ấy là đế truyền tam thế, Vũ đại Lý hưng, nữ chúa xương!" Nghe Lý Minh Đạt nói, trong lòng Lục Vũ thầm gật đầu.

Xem ra suy đoán của mình không có vấn đề gì. "Lúc ấy, ta hỏi Lý Thuần Phong có cách nào không.

Lý Thuần Phong bảo ta, chỉ cần Bệ hạ có thể bình an qua được tuổi 'nhĩ thuận' (60 tuổi), quốc tộ Đại Đường sẽ không lo gì.

Ta nói với Lý Thuần Phong: Bệ hạ đang độ niên phú lực cường, chắc chắn sống lâu trăm tuổi.

Lý Thuần Phong cười khổ lắc đầu, nói với ta nếu là trước kia, Bệ hạ định nhiên có thể sống lâu trăm tuổi.

Nhưng mà, sự ra đi của mẫu thân, Thái tử Thừa Càn phạm thượng làm loạn, cùng với sự sủng ái Bệ hạ dành cho ta, đã thay đổi vận mệnh của rất nhiều người." "Người bị thay đổi nhiều nhất, chính là

ta.

Vốn dĩ, rất nhiều phúc khí thuộc về Bệ hạ đều rơi hết vào trên người ta.

Mạng của ta quá cứng, khắc chết mẫu thân, hiện tại lại là phụ nữ tranh mệnh..." Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất không nhịn được mở miệng: "Cho nên Lý Thuần Phong liền phong ấn cô ở nơi này?

Lão đầu này thật không phải thứ tốt!" Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây chẳng phải là mê tín sao!

Làm gì có thuyết pháp tranh mệnh nào, cái này chẳng phải là..." Nói được một nửa, giọng Vương Bàn Tử im bặt, vẻ mặt xấu hổ gãi đầu.

Nhầm rồi...

Những việc bọn hắn đang làm bây giờ, phàm là người bình thường nghe được, khẳng định đều sẽ nói bọn hắn mê tín...

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Lý Minh Đạt, khẽ nói: "Là chính cô lựa chọn đi vào nơi này, đúng không?" "Không phải." Lý Minh Đạt lắc đầu.

Lục Vũ không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ là Lý Thuần Phong tâm ngoan thủ lạt, nhốt Lý Minh Đạt vào đây?

Hay là nói, Thái Tông Lý Thế Dân làm?

Hình như...

Thái Tông cũng là một người tâm ngoan thủ lạt! "Khi đó, Lý Thuần Phong chỉ nói với ta có Thiên Củ Viên Lưu Các, còn có bàn cờ, còn có cái Châu Nhu Ngọc Hạp này.

Ông ấy để ta tự chọn..." Nghe đến đây, mọi người chợt hiểu ra.

Lý Minh Đạt tự mình lựa chọn bước vào Châu Nhu Ngọc Hạp, bị phong ấn bên trong.

Sau đó, lại bị Lý Thuần Phong nghĩ trăm phương ngàn kế an táng tại Thiên Củ Viên Lưu Các ở Long Lĩnh Mê Quật.

Tất cả mọi thứ đều là vì kéo dài quốc tộ Đại Đường.

Nhưng đáng tiếc, Lý Thuần Phong cơ quan tính tận, duy chỉ không tính đến một thứ: Lòng người!

Chương 182

Lý Thế Dân sau khi Lý Minh Đạt rời khỏi thế giới này, trong lòng bi thương, tuổi già sức yếu, vẻn vẹn chỉ một năm sau liền cưỡi hạc về tây.

Làm nhiều chuyện như vậy, chung quy vẫn để Võ Tắc Thiên thành công cướp Đại Đường...

Khoan đã!

Không đúng!

Lý Thuần Phong làm nhiều như vậy, không thể nào không tính đến lòng người!

Trong lòng Lục Vũ chợt kinh hãi, mãnh liệt tỉnh ngộ!

Nếu nói là người khác thì có khả năng phạm sai lầm này!

Nhưng...

Lý Thuần Phong bố cục nhiều như vậy, không thể nào phạm sai lầm sơ đẳng thế được!

Chưa nói cái khác, chỉ bằng sự xa hoa trong mộ huyệt, chuẩn bị đủ loại pháp khí, là có thể nhìn ra Lý Thuần Phong nhất định đã chuẩn bị vẹn toàn!

Không đúng!

Chuyện này... có cổ quái! "Bệ hạ đối với ta, thật sự rất tốt..." Khoan đã!

Bệ hạ!

Tấn Dương công chúa Lý Minh Đạt sao lại xưng hô Lý Thế Dân là "Bệ hạ"!

Cái này không đúng!

Trước đó khi nghe chuyện, Lục Vũ cảm thấy đây là nghi thức cung đình, không có vấn đề gì.

Nhưng hiện tại, trong lòng vừa sinh nghi ngờ, lập tức liền cảm thấy không đúng!

Thời Đường, xưng hô với cha là "Đại nhân"!

Hoặc là gọi Đại lang, Nhị lang các loại, Tấn Dương công chúa tuyệt đối không thể gọi Thái Tông Lý Thế Dân là Bệ hạ!

Hơn nữa, câu "Đại Đường đã trở thành tro bụi lịch sử" càng không phải là lời một công chúa nhà Đường nên nói!

Lý Thuần Phong...

Viên sư phụ!

Hai cái xưng hô này cũng là điểm đáng ngờ!

Trĩ Nô ca ca...

Thái tử Thừa Càn!

Không đúng!

Người này tuyệt đối không thể là Lý Minh Đạt!

Ngay lúc này, trước mắt Lục Vũ chỉ cảm thấy hoa lên, mọi thứ đột nhiên biến đổi!

Vốn dĩ trong mắt hắn, tiểu nha đầu Lý Minh Đạt nâng "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" ngồi ở đó, yên lặng kể cho họ nghe chuyện quá khứ.

Nhưng... ngay khoảnh khắc Lục Vũ bừng tỉnh, hắn mới phát hiện tiểu nha đầu Lý Minh Đạt căn bản không ngồi trước mặt họ!

Cô bé vẫn bay lơ lửng giữa không trung, tay nâng bàn cờ.

Bàn cờ cổ xưa lúc này lại có từng sợi tơ vàng óng ánh bay lên!

Từng sợi tơ như kim tuyến uốn lượn trong không trung, từ từ tiếp cận bọn họ.

Shirley Dương đứng gần nhất, đầu ngón tay đã bị tơ vàng từ bàn cờ quấn lấy!

Không đúng!

Lục Vũ lập tức cảm thấy không ổn, không chút do dự vươn tay kéo Shirley Dương ra, Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh một cái, cắt đứt sợi tơ đang quấn lấy ngón tay cô! "Lão Hồ, Bàn Tử, tĩnh nhãn!" Lục Vũ quát khẽ một tiếng, vươn tay kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mau chóng lui lại!

Lùi vài bước, ba người hãi hùng phát hiện, lấy Lý Minh Đạt làm trung tâm, có một quầng sáng hình tròn màu tím đường kính gần ba mét.

Chương 183

Trước đó, bọn họ chính là bị bao trùm trong tầng quầng sáng này! "Ngươi không phải Lý Minh Đạt!

Ngươi rốt cuộc là ai!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, nhìn chằm chằm Lý Minh Đạt, trầm giọng chất vấn!

Lý Minh Đạt nhìn bọn họ, mỉm cười, giơ tay trái lên ngoắc ngoắc ngón tay với Shirley Dương, khẽ nói: "Giết bọn họ." "Vâng!" Shirley Dương dứt khoát đáp một tiếng, giơ dao găm lên định đâm về phía Lục Vũ.

Lục Vũ vẫn luôn cảnh giác, lúc này chỉ lùi lại nửa bước, dễ dàng tránh thoát đòn tấn công của Shirley Dương, vươn tay chộp lấy cổ tay cô, chế ngự cô! "Ngươi rốt cuộc là ai!

Ngươi muốn làm gì!" Lục Vũ nhìn chằm chằm Lý Minh Đạt cách đó không xa, trong lòng không ngừng suy tính!

Hắn biết rất rõ tên Lý Minh Đạt giả mạo này nhất định đã làm gì đó với Shirley Dương!

Không biết ả ta dùng thủ đoạn gì khống chế được cô ấy. "Ta là ai?

Ta muốn làm gì?

Hí hí!

Các ngươi là những người duy nhất giải khai được Thiên Củ Viên Lưu Các sau bao nhiêu năm, ta tự nhiên là muốn chơi trò chơi với các ngươi rồi." Giọng Lý Minh Đạt nghe rất vui vẻ, nhưng trong mắt lại tràn đầy hận ý!

Ai cũng có thể nhìn ra hận ý ngút trời của ả! "Chúng ta muốn chơi trò chơi chính là..." "Ta không có thời gian chơi trò chơi với ngươi!"

Lục Vũ nhìn Lý Minh Đạt, trầm giọng nói: "Mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, thả cô ấy ra, ta sẽ tha cho ngươi.

Nếu không thì..." "Ngươi không có tư cách đàm phán điều kiện với ta!" Biểu cảm của Lý Minh Đạt lập tức trở nên âm trầm, giọng nói lạnh lùng, cao cao tại thượng. "Ta sẽ cho ngươi xem ta có tư cách hay không!" Lục Vũ không nói nhảm nữa, bước chân sai đi, thân hình lóe lên lao về phía quan quách! "Làm càn!" Lý Minh Đạt sắc mặt chợt biến, tức giận lao về phía quan quách.

Chẳng qua, ả còn chưa tới nơi, Lục Vũ đã nắm Sơn Hà Đồ đang khảm trong quan quách trong lòng bàn tay! "Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ là thứ duy nhất có thể giải khai Thiên Củ Viên Lưu Các, nếu ngươi không thả cô ấy ra, ta sẽ hủy Sơn Hà Đồ." "Hủy Sơn Hà Đồ, các ngươi cũng không đi được!

Ta không tin ngươi dám!" Không chút do dự, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ trực tiếp áp lên Sơn Hà Đồ, bình tĩnh nhìn Lý Minh Đạt.

Hắn không nói gì, nhưng ý ngoài lời đã phi thường rõ ràng.

Lý Minh Đạt cũng không nói gì, cứ thế lẳng lặng nhìn Lục Vũ, phảng phất biết hắn đang lừa mình.

Chỉ có điều... khoảnh khắc tiếp theo, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ dùng sức kéo một cái, lưỡi dao áp sát Sơn Hà Đồ, trực tiếp để lại một vết hằn sâu trên đó!

Minh điện yên tĩnh lúc này thế mà cũng phát ra cảm giác địa chấn núi rung từng trận! "Dừng tay!" Lý Minh Đạt hoa dung thất sắc, vội vàng ngăn Lục Vũ lại, tiếp đó hét lớn: "Ngươi điên rồi!" "Thả cô ấy ra." Lục Vũ thần sắc vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Lý Minh Đạt.

Ánh mắt hắn không có chút dao động nào.

Lý Minh Đạt nhìn Lục Vũ, cắn răng, vươn tay ném nhẹ một cái,

chỉ thấy một vật giống hạt táo vẽ ra một đường parabol đẹp mắt. "Đặt tại mi tâm cô ta." "Đừng động!" Hồ Bát Nhất theo bản năng muốn đi đón, Lục Vũ đột nhiên vươn tay ngăn lại, mặc kệ hạt táo kia rơi xuống đất. "Tiểu ca nhi?" Hồ Bát Nhất lộ vẻ khó hiểu.

Nhưng ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ bổ mạnh xuống, chém hạt táo kia làm đôi. "Hạt táo này, chỉ cần chạm vào sẽ rơi vào Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo." Người khác không biết, nhưng Lục Vũ rất rõ.

Năm xưa tiều phu Vương Chất chính là vì ngậm hạt táo nên mới xem cờ ngàn năm mà không tự biết!

Xem ra Shirley Dương chính là trong lúc bất tri bất giác đã ngậm phải một hạt táo...

Lục Vũ giải thích đơn giản hai câu, ánh mắt xoay chuyển, rơi trên người Lý Minh Đạt, trầm giọng nói: "Ta cho ngươi một cơ hội nữa." Vừa nói, trong lòng Lục Vũ cũng không ngừng suy tính xem làm thế nào mới có thể khiến tên Lý Minh Đạt giả mạo này chịu thua!

Lý Minh Đạt dường như không ngờ Lục Vũ có thể nhận ra quân cờ, không khỏi hơi sững sờ, sắc mặt biến ảo, ánh mắt chớp động liên tục.

Một lúc sau, biểu cảm của ả lại lần nữa bình tĩnh lại.

Mỉm cười, vươn tay vỗ nhẹ lên bàn cờ.

Sau một khắc, một hạt táo từ trong miệng Shirley Dương bay ra, nhẹ nhàng rơi xuống bàn cờ rồi biến mất.

Shirley Dương thở phào một hơi, vẻ mặt cảm kích nhìn Lục Vũ: "Cảm ơn anh, Lục tiên sinh." Vừa rồi tuy cô bị hạt táo khống chế, nhưng trong đầu vẫn hiểu được cái gì đúng cái gì sai.

Chương 184

Tư tưởng của cô hoàn toàn không có vấn đề, chỉ là thân thể hoàn toàn không chịu khống chế. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Lục Vũ không lãng phí thêm thời gian, ánh mắt lại lần nữa rơi trên người Lý Minh Đạt. "Ta đã nói, ta chỉ muốn chơi một trò chơi với các ngươi." Thần tình Lý Minh Đạt biến thành cô bé ngây thơ trước kia, cười híp mắt nhìn bọn họ. "Ta một mình ở đây hơn một ngàn năm, thực sự là quá nhàm chán rồi.

Khó khăn lắm mới thấy vài người..." "Được, vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc là ai?" "Ta?" Lý Minh Đạt hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ rồi phì cười một tiếng: "Ngươi có thể gọi ta là Võ Đại Lang, cũng có thể gọi ta là Vũ Nhị Muội." Phụt!

Nghe thấy ba chữ Võ Đại Lang, mấy người suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, càng không nhịn được buột miệng: "Thế anh trai Võ Tòng của ngươi đâu?

Kim Liên đâu?

Sao chỉ có một mình ngươi ở đây?" Câu nói đùa này khiến Hồ Bát Nhất cũng suýt không nhịn được cười.

Chỉ có Lục Vũ, trong lòng "thót" một cái!

Vũ Nhị Muội!

Vũ gia nhị muội!

Trĩ Nô ca ca!

Lục Vũ sắc mặt biến đổi, theo bản năng buột miệng: "Võ Tắc Thiên là gì của ngươi?

Ngươi là con gái hay con trai của Võ Sĩ Ước?" Võ Sĩ Ước chính là cha của Võ Tắc Thiên!

Trong mắt Lý Minh Đạt thoáng qua một tia dị dạng, khẽ nói: "Thông minh, nhưng vẫn chưa đủ thông minh." Dứt lời, ả lại phiêu phiêu nhiên ngồi xuống, nhàn nhạt nói: "Ta là con gái, cũng là con trai; ta có thể là con gái, cũng có thể là con trai." "Nói cái gì thế, toàn không phải tiếng người, ngươi chẳng lẽ là 'pê đê' hả?" Vương Bàn Tử không nhịn được phun tào một câu.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt chợt biến, buột miệng: "Ngươi là hồn thể!

Thảo nào ngươi nói mình luôn không phải là một người sống sờ sờ!" Câu nói này khiến Lục Vũ cũng giật mình!

Giờ khắc này, hắn rốt cuộc bắt được manh mối mà mình vẫn luôn muốn bắt lấy nhưng lại bỏ lỡ!

Lý Minh Đạt ngay từ đầu đã nói, cô ta không phải là một người sống sờ sờ!

Viên Thiên Cương nhìn thấy Võ Tắc Thiên còn nằm trong nôi, đã nói một câu: "Lang quân này tử long tình phượng cảnh, quý nhân chi cực dã.

Nếu là nữ, thực không thể lường được, sau này sẽ làm chủ thiên hạ!" Người đời sau khi giải đáp câu này đều cho rằng Viên Thiên Cương không nhận ra giới tính của Võ Tắc Thiên!

Nhưng lúc này đây, những chuyện xảy ra rốt cuộc khiến Lục Vũ nghĩ đến một sự thật vô cùng đáng sợ!

Viên Thiên Cương đã nhận ra giới tính của Võ Tắc Thiên!

Hơn nữa... nhìn ra bà ta là "nhất thể song hồn"!

Từ góc độ y học, tình huống này gọi là tâm thần phân liệt.

Một người mang cả nam hồn và nữ hồn!

Lý Thuần Cương (Lý Thuần Phong - *chỉnh lại theo ngữ cảnh*) nhìn thấy nam hồn trước, đưa ra sấm ngữ: "Lang quân này tử long tình phượng cảnh, quý nhân chi cực dã!" Tiếp đó, ông ta lại nhìn thấy nữ hồn, thốt ra câu nói lưu truyền thiên cổ kia: "Nếu là nữ, thực không thể lường được, sau này sẽ làm chủ thiên hạ!" Chủ thiên hạ, làm hoàng đế...

Chuyện tốt bực này, ai lại nguyện ý bỏ qua?

Võ Sĩ Ước nếu biết con gái mình có thể làm chủ thiên hạ, cho dù bảo ông ta chết ngay lập tức, ông ta khẳng định cũng nguyện ý!

Cửu ngũ chí tôn, vấn đỉnh thiên hạ, đối với bất kỳ ai mà nói, đều là một sự cám dỗ cực hạn không thể bình tĩnh!

Cho nên... nếu Võ Sĩ Ước tìm kiếm sự giúp đỡ của Viên Thiên Cương để tách rời "nhất thể song hồn", trở thành nữ thân, vấn đỉnh thiên hạ, thì vô cùng có khả năng! "Là Viên Thiên Cương tống ngươi vào đây?" Lục Vũ đột nhiên hỏi. "Không sai!" "Tại sao?" "Bởi vì Lý Thuần Phong tiết lộ thiên cơ, vọng tưởng nghịch thiên cải mệnh!" Trên mặt hồn thể tràn đầy phẫn nộ!

Dù đã trôi qua ngàn năm, nhắc tới đoạn vãng sự kia, vẫn có thể thấy ả giận không kiềm được! "Vốn dĩ chúng ta đã nhập cung ở Lạc Dương, được phong ngũ phẩm Tài nhân, phong hiệu Vũ Mị.

Chỉ cần giả dĩ thời nhật, tự sẽ thân đăng đại bảo!

Nhưng thiên thiên, cái tên Lý Thuần Phong to gan lớn mật kia tư khuy thiên cơ, lại còn muốn thông qua nha đầu xuẩn ngốc Lý Minh Đạt này để nghịch thiên cải mệnh!

Viên Thiên Cương cuối cùng thuyết phục Lý Thuần Phong, không

cho phép hắn nghịch thiên cải mệnh.

Chương 185

Nhưng mà, mệnh cách đã thành, muốn sửa lại thì khó càng thêm khó!" "Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể nhập mộ, tranh mệnh với nha đầu xuẩn ngốc Lý Minh Đạt này!

Nó làm sao có thể là đối thủ của ta?

Tuy nó đã sống trong Châu Nhu Ngọc Hạp rất lâu, nhưng ta từ nhỏ đã là hồn thể!

Từ lúc đó, ta cướp mệnh của nó, cướp tất cả của nó!" "Nhưng ta không biết tên Lý Thuần Phong đáng chết kia dùng thủ đoạn gì, thế mà hại hồn thể của ta chỉ có thể bị nhốt trên người con nha đầu chết tiệt này!

Ta không thể rời khỏi bộ y phục đáng chết này!

Không thể rời khỏi ngôi mộ đáng chết này!

Không thể phù hộ Vũ thị chúng ta thiên trường địa cửu!

Tên Lý Thuần Phong đáng chết đó thậm chí trước khi chết còn đến đây, nói cho ta biết nhà Vũ Chu sẽ nhất thế nhi vong (diệt vong trong một đời)!

Ngươi nói cho ta biết, có phải thật không!" "Phải." Lục Vũ không cần suy nghĩ, nói thẳng: "Vũ Chu soán Đường, nhất thế nhi vong!

Hơn nữa, sau khi Võ Tắc Thiên chết, dùng thân phận Hoàng hậu bồi táng Cao Tông Lý Trị!

Vũ Chu một triều, trong lịch sử chưa từng thực sự tồn tại!" "Ngươi tìm chết!" Hồn thể đột nhiên thần sắc đại biến, hét lên một tiếng, lao mạnh về phía Lục Vũ.

Lục Vũ thần sắc không đổi, tay trái cầm Sơn Hà Đồ, tay phải cầm Bà La Môn Thất Tinh, nhìn hồn thể, nhàn nhạt nói: "Ta có thể phong ấn ngươi triệt để." "Phong ấn ta, các ngươi ai cũng không rời khỏi đây được!" Hồn thể cười lạnh một tiếng, không hề bị lay chuyển! "Ta không tin." "Không tin thì ngươi thử xem." Hồn thể lạnh lùng nhìn Lục Vũ, cười gằn: "Ngươi tưởng Thiên Củ Viên Lưu Các này tại sao lại là 'tam trọng mộ'?

Ngươi tưởng thông qua Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ có thể tiến vào ngôi mộ cuối cùng này là nhất định có thể đi ra sao?

Ngu xuẩn!

Tên Lý Thuần Phong đáng chết đó nếu ngu xuẩn như vậy, ta đã sớm đi ra khỏi ngôi mộ đáng chết này rồi!" Lục Vũ thần sắc hơi đổi, ánh mắt rơi trên người hồn thể, hỏi: "Vậy tại sao trước đó ngươi lại muốn tranh Sơn Hà Đồ với ta?" "Hủy Sơn Hà Đồ, ta vĩnh viễn không đi ra được nơi quỷ quái này!" "Tại sao?" Lần này, Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi một câu.

Hồn thể quay đầu liếc Hồ Bát Nhất một cái, lạnh lùng nói: "Ngu xuẩn." Nhưng nói xong, ả vẫn giải thích vài câu. "Lý Thuần Phong để tất cả mọi thứ trong ngôi mộ này liên hệ với Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ!

Mộ tại đồ trung, đồ tại mộ tâm.

Bất kỳ ai muốn rời khỏi nơi quỷ quái này đều không thể thông qua Sơn Hà Đồ!

Sơn Hà Đồ, khả nhập bất khả xuất (vào được không ra được)!

Muốn rời đi, chỉ có một lỗ hổng giữa Sơn Hà Đồ và Thiên Củ Viên Lưu Các.

Tên Lý Thuần Phong đáng chết đó còn thiết lập Huyền Hồn Thê ở

nơi đó!

Ta cho 'tiểu trùng' đi rất nhiều lần, căn bản không đi ra được!" "Tiểu trùng?" Lục Vũ nhướng mày: "Ngươi là nói Bạo Tai Địa Long?" "Đúng!" "Cho nên, ngươi hy vọng chúng ta đưa ngươi đi ra khỏi Huyền Hồn Thê?" "Có vấn đề gì sao?" "Tại sao lại là tam trọng mộ?" Trước giờ Lục Vũ đều tò mò điểm này, nhưng sau khi xác định thân phận hồn thể, hắn đã đoán được đáp án.

Hiện tại chỉ muốn từ miệng hồn thể kiểm chứng suy đoán của mình.

Theo suy đoán của hắn, tầng mộ thứ nhất là ngôi mộ Tây Chu "Nội Tàng Oan", tức là mộ Hoa Sĩ.

Tầng mộ thứ hai là ngôi mộ có tiền điện đường mà họ kích hoạt trước đó, nơi đó hẳn là mộ Tấn Dương công chúa thật sự.

Tầng thứ ba chính là minh điện họ đang đứng đây.

Hẳn là một minh điện do Viên Thiên Cương thiết lập để giải quyết việc Lý Thuần Phong nghịch thiên cải mệnh. "Ngươi cũng không phải đặc biệt ngu xuẩn." Cảm xúc của hồn thể hơi bình phục lại một chút, khẳng định suy đoán của Lục Vũ.

Hơn nữa, ả còn nói cho mọi người biết một chuyện khiến họ không biết nên nói gì...

Theo lời hồn thể, tất cả đồ đạc trong ngôi mộ này vốn dĩ đều thuộc về mộ Tấn Dương công chúa.

Kỳ thực, mộ của chính ả vốn trống không.

Chỉ là sau khi ả hủy diệt linh hồn Tấn Dương công chúa, khống chế cả ngôi mộ, đã dùng hơn ngàn năm thời gian chuyển hết đồ trong mộ Tấn Dương công chúa sang mộ mình.

Ngay cả những bích họa kia cũng là do ả tự tay vẽ từng nét một. "Miếng Long Cốt Thiên Thư kia là thế nào?" Đại bộ phận câu đố đã được giải khai.

Chủ đề của Lục Vũ tự nhiên lại chuyển về miếng Long Cốt Thiên Thư mà hắn để ý nhất! "Ta không biết.

Thứ này ngay từ đầu đã ở trên người con nha đầu ngốc đó, ta thấy nó đeo nên tự nhiên cũng đeo theo.

Ngươi muốn thì ta cho ngươi." "Đưa cho ta đi." "Đưa ta ra khỏi Huyền Hồn Thê." Lục Vũ hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi rốt cuộc gật đầu. "Được, khi ra khỏi Huyền Hồn Thê, thấy lại ánh mặt trời, ta sẽ giao thứ này cho ngươi." "Bây giờ đi thôi!" "Không vội, đồ đạc ở đây ngươi đều không cần nữa chứ?" "Ngươi muốn thì cứ lấy hết đi." "Đa tạ." Lục Vũ mỉm cười, trực tiếp bắt đầu dọn đồ.

Chương 186

Tuy pháp khí đều ở bên cạnh hồn thể, nhưng không thể phủ nhận rất nhiều đồ cổ ở đây vô cùng có giá trị.

Để lại đây hủy diệt cùng Thiên Củ Viên Lưu Các thì quá phí phạm của trời.

Đúng vậy, hắn đã quyết định.

Khi rời đi sẽ hủy diệt Thiên Củ Viên Lưu Các này.

Giữ lại nó ngoại trừ hấp dẫn trộm mộ thì không có ý nghĩa gì, chi bằng bụi về với bụi đất về với đất, không còn ai đến quấy rầy bọn họ nữa. "Cái bàn cờ này ngươi chắc không dùng đến nữa chứ?" Hồn thể sắc mặt biến đổi, nghĩ nghĩ rồi vẫn giao "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" cho Lục Vũ.

Không chút do dự, Lục Vũ mang đi tất cả những thứ có thể mang đi trong minh điện, không chừa một cái nào. "Được rồi, lần này chúng ta có thể đi rồi." "Được!" Đáy mắt hồn thể lóe lên một tia đắc ý, bàn tay ấn nhẹ lên tường, góc đông nam minh điện thình lình xuất hiện một cánh cửa đá.

Trước cửa chính là cây nến sáp họ đặt xuống trước khi mở quan tài, cây nến đó đã hoàn toàn tắt ngấm.

Thấy cảnh này, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đều dở khóc dở cười lắc đầu.

Tuy nhiên, lắc đầu xong, Hồ Bát Nhất vẫn ra hiệu bằng mắt với Lục Vũ, lại hất hàm về phía hồn thể, dường như có chút lo lắng.

Lục Vũ khẽ gật đầu, lại lắc nhẹ đầu, nói: "Tôi đi đầu, Bàn Tử bọc hậu, anh và Shirley Dương đi giữa." "Được." "Không vấn đề." Mấy

người lập tức đi theo hồn thể ra khỏi minh điện.

Vừa ra khỏi cửa, trong đầu Lục Vũ lại hiện lên thông báo hệ thống... 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành thám hiểm Thiên Củ Viên Lưu Các, tổng độ thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật đạt 60%, hệ thống thưởng Quy Tức Công.】【Mô tả: Quy Tức Công, pháp môn thổ nạp của Đạo gia, còn gọi là Huyền Vũ Định.

Chia làm bốn tầng: Tiềm tâm, Tiềm tức, Chân định, Xuất định.

Sơ kỳ có thể khiến khí tức kéo dài miên man, hậu kỳ có thể nạp khí cửu bế thậm chí tiến vào trạng thái giả chết.】 Quy Tức Công?

Giả chết?

Lục Vũ chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi lập tức thông qua hệ thống học Quy Tức Công.

Có nội lực Tiên Thiên Công cường hãn làm cơ sở, Lục Vũ tu luyện Quy Tức Công không có khó độ gì quá lớn.

Trong vài phút ngắn ngủi mọi người đi từ Thiên Củ Viên Lưu Các đến Huyền Hồn Thê, hắn đã sơ bộ nắm giữ phương pháp thổ nạp Quy Tức Công.

Cảm giác cũng khá tốt.

Sau khi ra ngoài, ngược lại nên để mấy người bọn họ học tập cho tốt. "Đây chính là Huyền Hồn Thê." Hồn thể dừng lại, quay đầu nhìn Lục Vũ, lạnh giọng nói: "Muốn rời khỏi đây, Huyền Hồn Thê là con đường duy nhất!

Không đi ra khỏi Huyền Hồn Thê sẽ vòng trở lại Thiên Củ Viên Lưu Các." Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lên.

Trước mắt là một cầu thang đá rộng khoảng mười mấy mét.

Trên bậc đá không biết dùng thủ đoạn đặc thù gì, cho dù đèn pin

cường lực và pháo sáng của họ cũng chỉ chiếu được vài mét, xa hơn nữa thì không thấy gì.

Cảnh tượng này không khác biệt lắm so với miêu tả trong sách "Quỷ Xuy Đăng".

Lục Vũ đặc biệt nhìn kỹ, mép bậc đá cũng có ấn ký hình trăng lưỡi liềm y hệt. "Các ngươi có thể giải khai Thiên Củ Viên Lưu Các, đừng nói với ta là các ngươi không giải được Huyền Hồn Thê!" Hồn thể đợi một lúc, thấy đám Lục Vũ không nói gì, không nhịn được lạnh giọng uy hiếp: "Đừng nghĩ những chuyện vô dụng, không đưa ta rời đi, ta sẽ ném cái này xuống ngay.

Dưới Huyền Hồn Thê là vực sâu vạn trượng, cho dù ngươi có bản lĩnh tày trời cũng không thể lấy lại nó!" Lục Vũ thần sắc không đổi, nhàn nhạt nói: "Ngươi dùng hơn một ngàn năm còn không đi ra khỏi Huyền Hồn Thê, chẳng lẽ ngươi nghĩ bọn ta nhìn một cái là biết đi thế nào sao?" Nói xong, Lục Vũ quay sang nhìn Hồ Bát Nhất, khẽ hỏi: "Lão Hồ, anh thấy thế nào?" "Đừng vội, từ từ nghĩ, kỹ càng nghĩ, Huyền Hồn Thê có thể được gọi là Câu Hồn Mê Đạo tự nhiên có chỗ độc đáo của nó, cho nên cẩn thận là trên hết." Mấy câu này hồn thể nghe không ra vấn đề gì.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Lục Vũ rất ăn ý, vừa nghe đã hiểu Lục Vũ cần hắn trì hoãn thời gian, tìm cách giải quyết hồn thể.

Hồ Bát Nhất không để lại dấu vết gật đầu, nói ngay: "Huyền Hồn Thê tôi cũng chỉ nghe nói, chưa từng thấy.

Trong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', chữ 'Độn' là một quyển nói về cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ.

Nhưng Huyền Hồn Thê đa biến, rốt cuộc đi thế nào cũng không có chỉ dẫn rõ ràng.

Thậm chí thiết kế Huyền Hồn Thê cũng mỗi nơi một khác, có cái ba mươi bậc, có cái chỉ mười mấy bậc." "Không cần nghĩ nữa, cái này tổng cộng hai mươi ba tầng." Hồn thể lạnh lùng cắt ngang lời giải thích của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất không bị lay chuyển, chậm rãi giải thích: "Xác định số bậc thang Huyền Hồn Thê chỉ là bước đầu tiên.

Cấu trúc phức tạp như Huyền Hồn Thê nhất định phải thực sự đi vài lần mới có khả năng phát hiện bí mật trong đó!" "Vậy thì đi, còn chờ cái gì?" Hồ Bát Nhất không nhịn được trợn trắng mắt, nói: "Phàm sự mưu sau mới định, hành động vội vàng chỉ khiến mình kẹt trong Huyền Hồn Thê, căn bản không đi ra được.

Tiểu ca nhi, chúng ta để lại một cây pháo sáng ở đây, đi thử một vòng xem sao, xem cái Huyền Hồn Thê này rốt cuộc là thế nào rồi hãy bàn cách phá trận?" Lục Vũ rất ăn ý gật đầu đồng ý.

Hai người nói xong, Shirley Dương và Vương Bàn Tử tự nhiên không phản đối, mấy người lập tức bước lên Huyền Hồn Thê.

Lục Vũ vừa suy tính cách giải quyết hồn thể, vừa quan sát tình huống Huyền Hồn Thê.

Ngôi Huyền Hồn Thê này quả thực y hệt miêu tả trong sách, không có nguy hiểm gì, chỉ khiến người ta đi vòng vo mãi.

Chương 187

Đi loanh quanh một hồi liền thấy cây pháo sáng họ để lại trước đó.

Sau khi vòng vài vòng như vậy, Lục Vũ giả vờ như vừa nghĩ ra, đột nhiên mở miệng: "Lão Hồ, anh nói xem có phải là vấn đề chiều rộng không?" Hồ Bát Nhất giả bộ như mới tỉnh mộng, vỗ trán kinh hô: "Đúng, đúng, Tiểu ca nhi nói quá đúng.

Huyền Hồn Thê này nhất định là vì quá rộng, cho nên ở những nơi chúng ta không thấy đã thiết lập rất nhiều ám đạo ẩn bí, khiến chúng ta không ngừng đi vòng tròn!" "Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc đi thế nào!" "Vẽ bản đồ." Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ một cái, thấy hắn khẽ chớp mắt, hiểu Lục Vũ đã chuẩn bị xong cách đối phó hồn thể, bèn bảo mọi người giãn cách cự ly, xếp thành một hàng, đi chậm trên Huyền Hồn Thê để vẽ bản đồ.

Rất nhanh, họ đã tìm được vài ám đạo ẩn bí.

Lại đi một lúc, họ thành công tìm được đường ranh giới của Huyền Hồn Thê.

Đứng trên bậc đá cuối cùng, hồn thể rốt cuộc vui vẻ, không nhịn được cười ha hả. "Ha ha ha ha!" Tiếng cười của hồn thể càng lúc càng hưng phấn, càng lúc càng kích động. "Long Cốt Thiên Thư, nên đưa cho ta rồi." Hồn thể chậm rãi xoay người, nhìn Lục Vũ, khóe miệng đầy vẻ trêu tức, trong mắt ngoại trừ khinh bỉ vẫn là khinh bỉ: "Phàm phu tục tử cũng muốn Long Cốt Thiên Thư?

Tiểu trùng, ăn thịt bọn chúng!" Lời vừa dứt, liền nghe một trận âm thanh quái dị truyền đến từ xa... "Tào!

Ông đây đã bảo cái thứ quỷ quái này có vấn đề mà!" Vương Bàn Tử lập tức cuống lên, Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay lập tức chĩa

vào hồn thể.

Hồn thể đắc ý cười lớn: "Biết quá muộn rồi!" Nói xong, ả xoay người, một bước bước ra khỏi Huyền Hồn Thê!

Nhưng ngay khi ả muốn tiến thêm một bước, đột nhiên phát hiện mình không động đậy được nữa!

Cả thân thể bỗng nhiên bị định trụ, bất động.

Một loại năng lượng cực kỳ quỷ dị lao lao chế ngự thân thể ả!

Và ngay lúc này, ả đột nhiên phát hiện mình thế mà... thế mà lại bị nhốt vào trong một cái lồng!

Lối ra mà ả mơ ước hơn một ngàn năm ngay bên ngoài cái lồng!

Nhưng... thân thể ả lại ở trong lồng, không thể động đậy chút nào!

Đầu óc ả ong ong, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì! "Lý Thuần Phong!

Ngươi đã làm gì ta!

Ta sẽ không tha cho ngươi!" Giọng hồn thể cực kỳ âm trầm chói tai, ả quả thực sắp điên rồi!

Hơn một ngàn năm!

Tròn một ngàn năm!

Ả bị nhốt ở nơi chết tiệt này hơn một ngàn năm!

Mỗi phút mỗi giây ả đều muốn rời khỏi đây, nhưng lần nào cũng không có cách.

Cho đến hiện tại, hy vọng ngay trước mắt.

Nhưng hy vọng này lại biến thành tuyệt vọng!

Lục Vũ chậm rãi đi tới, đứng bên cạnh "Kham Hồn Hang Quan", nhìn hồn thể, khẽ nói: "Chuyện này không thể trách Thái Sử Lệnh."

"Là ngươi!

Ngươi đã làm gì ta!" "Thứ này gọi là Kham Hồn Hang Quan.

Là lúc nãy khi ngươi đang đắc ý, ta đã đặt qua đó.

Công dụng lớn nhất chính là trấn hồn.

Ngươi là hồn thể, cho nên ngươi bước vào đó thì không ra được nữa." Lục Vũ thần sắc vẫn bình tĩnh, khẽ nói.

Lúc này, hắn chợt cảm thấy mình mang Kham Hồn Hang Quan từ đầm nước dưới quan tài ra thực sự là một lựa chọn rất sáng suốt.

Nếu không, hiện tại muốn đối phó với hồn thể này sẽ có chút phiền phức. "Thả ta ra, nếu không ta bảo tiểu trùng giết các ngươi!" Giọng hồn thể tiêm duệ chói tai, âm trầm không nói nên lời.

Lục Vũ lại lắc đầu, thở dài: "Bạo Tai Địa Long rất lợi hại, nhưng trong ngọn núi này có rất nhiều kiến." Hồn thể ngẩng đầu nhìn lại, Bạo Tai Địa Long vốn còn thấy được trong tầm mắt giờ đã bị vô số kiến đen bao phủ... "Ngươi...

Ngươi...

Chương 188

Ngươi rốt cuộc là ai!" "Ta đã nói với ngươi, ta là Lục Vũ." Bên cạnh, Vương Bàn Tử và Shirley Dương mờ mịt, có chút không theo kịp diễn biến sự việc.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, đầy đầu dấu hỏi.

Sao giây trước hồn thể này còn đắc ý vạn phần, giây sau đã bị Lục Vũ khống chế rồi?

Vậy chẳng phải nói Lục Vũ đã sớm chuẩn bị xong? "Tiểu ca nhi, cậu vẫn luôn không tin lời quỷ quái của ả?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu, từ từ giải thích: "Một hồn thể bị nhốt hơn một ngàn năm thực sự không có cách nào khiến người ta tin tưởng được.

Huống chi, cái khó ló cái khôn, cũng không thể cứ bị ả lừa mãi." Nói xong, Lục Vũ lại quay đầu nhìn hồn thể, hỏi: "Ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi nói cho ta biết tại sao ngươi lại cõng Long Cốt Thiên Thư, ta có thể thả ngươi." "Ta không biết." "Vậy ngươi cứ ở đây đi." Lục Vũ cũng không vội, tùy ý ngồi xuống đất, nhàn nhạt nói: "Ngươi đổi ý thì có thể nói với ta." "Đổi ý?" Hồn thể cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: "Ta ở đây hơn một ngàn năm, so kiên nhẫn, ngươi có thể hơn được ta?" "So không lại." Lục Vũ rất nghiêm túc gật đầu, sau đó lấy ra Lục Yêu Ngọc Thú, xếp thành một hàng bên cạnh Kham Hồn Hang Quan, nói: "Sáu món đồ chơi này và Kham Hồn Hang Quan là một bộ.

Tác dụng của Kham Hồn Hang Quan là trấn hồn, tác dụng của chúng là phân hồn.

Ta chưa thử bao giờ, nhưng ta nghĩ đây là một chuyện rất đau đớn.

Đúng rồi, thủ đoạn này đến từ 'Thuật Niết' của nước Cổ Điền, ta

nghĩ ngươi có thể đã nghe nói qua." Lục Vũ đoán đúng rồi.

Mấy chữ "Thuật Niết nước Cổ Điền" vừa thốt ra, hồn thể lập tức đại kinh thất sắc, sắc mặt chợt biến! "Ngươi thế mà lại dùng loại tà thuật tàn nhẫn này!

Ngươi không sợ sau khi chết đọa vào địa ngục vô biên sao!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương sắc mặt cũng biến đổi, lộ vẻ không nỡ.

Tuy nhiên, Lục Vũ vẫn lắc đầu, khẽ nói: "Sau khi ta chết, nào quản nước lũ ngập trời." Hồ Bát Nhất còn muốn nói gì đó, Lục Vũ quay đầu nhìn thẳng vào mắt Hồ Bát Nhất.

Không nói một câu, nhưng lại như đã nói tất cả.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Lục Vũ khiến hắn nhớ lại một đoạn vãng sự, nhớ lại một câu nói: "Đối với kẻ địch nhân từ, chính là tàn nhẫn với bản thân." Đúng vậy, đơn giản như thế!

Năm xưa Hồ Bát Nhất rời quân ngũ chính là vì một lần huyết tính nam nhi xúc động.

Giờ khắc này, hắn đã hiểu Lục Vũ.

Hắn không phản đối nữa, chỉ quay đầu nhìn hồn thể, nói từng chữ một: "Thuật Niết nước Cổ Điền tôi hiểu biết không nhiều, nhưng cũng nghe một vị tiền bối nói qua, nỗi đau phệ hồn (cắn nuốt linh hồn) không ai có thể chịu đựng được.

Tôi khuyên ngươi, Tiểu ca nhi hỏi gì thì ngươi nói nấy." Hồn thể nhìn ra sự kiên quyết của họ, cười lạnh một tiếng: "A!

Năm xưa phân hồn ta đều có thể chịu đựng, lại sợ gì phệ hồn!

Huống chi, ngươi tưởng những thứ trên người ta không thể giúp ta sao?" "Đúng rồi, ngươi không nhắc ta còn quên mất." Lục Vũ vẻ

mặt nghiêm túc gật đầu, trực tiếp vươn tay tháo hết pháp khí dưỡng hồn, trấn hồn trên người hồn thể xuống.

Không chỉ pháp khí, ngay cả Long Cốt Thiên Thư cũng bị hắn cầm lấy.

Thứ duy nhất để lại cho hồn thể chỉ còn lại bộ váy Bách Điểu Triều Phượng và Châu Nhu Ngọc Hạp không thể tháo xuống.

Hồn thể sắc mặt chợt biến, khó coi vô cùng.

Giờ khắc này, ả thậm chí có thể cảm giác được hồn thể của mình đang bị một loại sức mạnh mạc danh xé rách!

Tuy loại sức mạnh này còn chưa mạnh lắm, nhưng giả dĩ thời nhật, hồn thể của ả e rằng... "Đúng rồi, Hóa Sát Phù và Trấn Thi Phù của Long Hổ Sơn ngươi nghe nói qua chưa?

Ta không biết có tác dụng hay không, nhưng ta không ngại thử trên người ngươi." "Dừng!

Ta có thể nói cho ngươi bí mật của Long Cốt Thiên Thư!" "Nói nghe xem." "Thả ta ra ta sẽ nói cho ngươi." Lục Vũ cười cười, trực tiếp cắn nát đầu ngón tay, vẽ một cái Hóa Sát Phù lên trán hồn thể.

Mặc kệ hồn thể gào thét, uy hiếp thế nào, ngón tay hắn cũng không run rẩy chút nào, hoàn chỉnh để lại một cái Hóa Sát Phù. "Ngươi..." Hồn thể không dám tin nhìn Lục Vũ, hoàn toàn không ngờ Lục Vũ lại có thể vẽ ra Hóa Sát Phù như vậy!

Không có những pháp khí bảo hộ kia, dưới sự xé rách của Thuật Niết, ả vốn đã có chút không thích ứng, cái Hóa Sát Phù này của Lục Vũ càng là họa vô đơn chí! "Không muốn nói thì thôi, ta đại khái cũng đoán được rồi.

Ngươi tuyệt đối không biết Long Cốt Thiên Thư rốt cuộc là cái gì!

Ta nghĩ, Long Cốt Thiên Thư hẳn là ghi chép hạ lạc của Mộc Trần Châu phải không." Lục Vũ có thể thấy đồng tử hồn thể mạnh mẽ phóng đại khi hắn nói đến ba chữ "Mộc Trần Châu". "Ngươi không biết Mộc Trần Châu là cái gì!" Hồn thể vẫn cắn răng kiên trì!

Lục Vũ nhìn ả, nghĩ nghĩ, khẽ nói: "Từ thời Thương Chu, người ta đã cho rằng có thể thông qua Mộc Trần Châu tu luyện thành tiên, có hiệu quả thoát thai hoán cốt, nhưng cần phải ở địa điểm đặc thù mới có thể phát huy tác dụng của nó, đúng không?" "Chỉ biết một mà không biết hai!" "Tinh Tuyệt Nữ Vương và Quỷ Động, ta cũng biết." Lục Vũ nhìn hồn thể, thở dài, lắc đầu.

Vốn dĩ hắn còn tưởng hồn thể có thể nói ra chuyện gì hắn không biết.

Hiện tại xem ra, chuyện hồn thể biết còn không nhiều bằng hắn.

Hồn thể căn bản không biết chuyện Tinh Tuyệt Nữ Vương và Quỷ Động, vừa rồi phản bác cũng chỉ là cố làm ra vẻ bí hiểm. "Ngươi...

Chương 189

Ngươi...

Ngươi rốt cuộc là ai!" "Ta là Lục Vũ." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Đừng nghĩ đến việc đi nữa, buông tha Châu Nhu Ngọc Hạp, chuyển thế đầu thai đi, ta có thể làm cho ngươi một hồi pháp sự." Hồn thể đứng ngây tại chỗ, đại não trống rỗng.

Hơn một ngàn năm...

Vô số ngày đêm cô độc.

Hy vọng rời đi ngay trước mắt, hiện tại lại không có cách nào rời đi.

Chuyển thế đầu thai...

A...

Chuyển thế đầu thai lại có ý nghĩa gì?

Nếu ả nguyện ý, ả tùy thời có thể chuyển thế đầu thai!

Nhưng ả đã đợi một ngàn năm!

Chẳng lẽ hiện tại phải bỏ cuộc sao?

Lục Vũ nhìn ả, hơi nhíu mày.

Hồn thể này ý chí kiên quyết vậy sao?

Nhưng, ngay lúc này!

Hồn thể bỗng nhiên phát ra một tiếng thảm thiết thê lương: "Không!

Không!

Không!

Ngươi đã sớm chết rồi!" Lời hồn thể vừa dứt, dị biến nảy sinh!

Vốn dĩ Châu Nhu Ngọc Hạp như một đóa sen dưới thân hồn thể đột nhiên chuyển động.

Trong nháy mắt, một đóa sen biến thành hai đóa sen!

Trên hai đóa sen là hai cỗ hồn thể.

Không, không còn là hồn thể nữa, mà là quỷ hồn bình thường.

Một cái trông giống hồn thể trước đó, mặt đầy âm trầm, nói không nên lời phẫn uất.

Một cái thần sắc điềm tĩnh, giữa mày có một tia bi thương nhàn nhạt.

Bộ váy Bách Điểu Triều Phượng kia lập tức mất đi sự chống đỡ, rơi xuống đất, dồn thành một đống. "Hủy Tử ra mắt chư vị." Linh hồn mới xuất hiện hạ bái trong hư không, nhẹ nhàng thi lễ.

Lần này khiến mấy người đều có chút ngây ngốc. "Tiểu ca nhi, tình huống gì vậy?" "Tiểu ca nhi, đây là phân hồn?" "Không phải..." Lục Vũ sau thoáng kinh ngạc ngắn ngủi liền nghĩ đến cái gì, có chút không dám tin hỏi: "Cô là Lý Minh Đạt thật?" "Đúng vậy." "Tại sao cô..." "Công tử nhìn qua là biết." Lý Minh Đạt đưa tay chỉ về phía bộ váy Bách Điểu Triều Phượng.

Ánh mắt Lục Vũ xoay chuyển, lúc này mới chú ý tới trên bộ váy có một viên bảo châu to bằng hạt trân châu, tản ra ánh vàng nhàn nhạt, trông rất thánh khiết. 【Tên vật phẩm: Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu】 【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Niết bàn】 【Mô tả vật phẩm: Khi nhà Chu hưng thịnh, chim phượng kêu ở núi Kỳ Sơn, thường hót ở đó, bay cao đến phía nam rồi đậu lại, cho nên gọi núi phía tây là Phượng Tường, núi phía nam là Phượng Châu.

Phượng ở Kỳ Sơn, đậu trên một tảng đá, phượng hót Kỳ Sơn, đá núi hóa châu, gọi là Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu.

Đeo trên người, có thể khi hồn phi phách tán đem tam hồn thất phách phong ấn trong châu, chờ ngày sau niết bàn trọng sinh.】 Lúc này, Lý Minh Đạt lại mở miệng, khẽ nói: "Thái Sử Lệnh không nỡ để ta hồn phi phách tán, bèn đặt Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu trên người ta, chỉ cần hồn thể nghịch tặc họ Vũ bị thương, sẽ kích hoạt Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu...

Thời gian của ta đã không còn nhiều, sắp phải đi chuyển thế đầu thai rồi.

Công tử men theo con đường này rời đi có thể nhìn thấy lời nhắn của sư phụ, nghĩ lại sẽ hiểu đầu đuôi sự việc." Nói xong một câu, mấy người đều có thể nhìn thấy linh hồn tiểu nha đầu Lý Minh Đạt thế mà bắt đầu mờ dần từng chút một.

Trong hư không, cô bé lại hạ bái lần nữa, khi sắp đứng dậy đã biến mất không còn tăm tích.

Cùng lúc đó, linh hồn của hồn thể kia cũng biến mất không thấy, không để lại chút dấu vết nào.

Đây là...

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Tiểu ca nhi, cái này..." Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất miễn cưỡng bình tĩnh lại, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lục Vũ. "Tôi cũng nói không rõ, đi xem trước đã." "Hả?

Cậu tin thật à?

Chương 190

Không phải nói cái khó ló cái khôn sao, nhỡ đâu lại là hồn thể kia giở trò quỷ thì làm thế nào?" "Ả không có cơ hội." Lục Vũ khẽ thở dài.

Sự tồn tại của "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" đã chứng minh ở mức độ rất lớn rằng Lý Minh Đạt mới xuất hiện nói thật.

Trong lòng Lục Vũ cũng có một suy đoán vô cùng to gan.

Tuy nhiên, hắn không nói nhiều, chỉ tâm niệm vừa động, dùng Quỷ Động Ma Mộc thu hồi "Kham Hồn Hang Quan" và "Lục Yêu Ngọc Thú", dẫn mấy người rời khỏi Huyền Hồn Thê.

Men theo đường mòn đá xanh đi vài bước, trước mặt mấy người xuất hiện một bức vách đá.

Trên vách đá là một đoạn văn tự rất dài, kể lại chi tiết nguyên do năm xưa Lý Thuần Phong, Viên Thiên Cương thiết lập Thiên Củ Viên Lưu Các.

Nội dung trong đó đại bộ phận đều giống như những gì hồn thể nói với bọn họ.

Điểm khác biệt duy nhất chính là dụng ý thực sự của Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương khi thiết lập Thiên Củ Viên Lưu Các là để "man thiên quá hải" (dối trời qua biển)!

Cố nhiên, hồn thể nhà họ Vũ tiến vào Thiên Củ Viên Lưu Các khiến Võ Tắc Thiên có cơ hội đăng cơ làm hoàng đế.

Nhưng Lý Minh Đạt chưa từng thực sự chết đi, đế vận của Vũ Chu chỉ có một triều!

Mà hậu thủ cuối cùng Lý Thuần Phong để lại chính là viên "Nhạc

Trạc Kỳ Sơn Châu" trên người Lý Minh Đạt.

Theo lời trên vách đá, chỉ cần hồn thể cởi bỏ "Phi Thiên Ngọc Thú Quyết" trên người, "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" sẽ thức tỉnh.

Dưới sự trợ giúp của "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu", hồn thể không thể nào là đối thủ của Lý Minh Đạt nữa.

Chỉ tiếc là từ đầu đến cuối hồn thể cũng không cởi bỏ pháp khí trên người...

Không!

Không phải là tiếc!

Mấy người càng đọc về sau càng kinh hãi!

Đọc đến kết vĩ, ngay cả Lục Vũ cũng cảm thấy rợn cả tóc gáy, da đầu tê dại!

Lý Thuần Phong có thể viết ra "Thôi Bối Đồ", năng lực tiên tri quả thực nghe rợn cả người!

Mấy người nhìn từng dòng chữ nhỏ kia, tất cả đều ngây ngẩn cả người! "Lão phu trộm nhìn ý trời, biết ngàn năm sau sẽ có năm người bước vào Thiên Củ Viên Lưu Các, giải khai sự trói buộc của âm hồn họ Vũ, đi vào nơi này." "Âm hồn họ Vũ tự có lão phu diệu thủ hóa giải, các ngươi không cần lo lắng." "Pháp khí trong mộ, các ngươi cũng có thể lấy đi hết." "Thân thể công chúa, lão phu trước khi tạ thế đã lén đưa đến hoàng lăng, bầu bạn cùng Bệ hạ..." "Mong các ngươi sau khi rời khỏi nơi này, mau chóng phong ấn hoàn toàn Quỷ Động.

Ngày khác đến dưới núi Phượng Minh, báo cho lão phu..." Nhìn những hàng chữ nhỏ khắc trên vách tường, mấy người bọn họ lặng đi hồi lâu.

Trong lòng Lục Vũ vô cùng cảm khái.

Nói ra thì, lần trước đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, hắn đã từng nghĩ liệu có nhìn thấy lời tiên tri của Tiên Tri hay không.

Dù sao trong sách "Quỷ Xuy Đăng", lời tiên tri trong Tinh Tuyệt Cổ Thành đã ghi chép chính xác việc sẽ có bốn người rời khỏi đó.

Chỉ tiếc là Tinh Tuyệt Cổ Thành mà hắn trải qua lại có chút khác biệt so với trong sách miêu tả.

Tuy rằng cuối cùng thu hoạch khá phong phú, cũng giải khai được bí ẩn của Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng lại vô duyên với lời tiên tri.

Mãi cho đến hiện tại, hắn mới được tận mắt nhìn thấy lời tiên tri của đại phong thủy kỳ nhân Lý Thuần Phong.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, cái này liệu có phải cũng là cố làm ra vẻ bí hiểm không?" "Chắc là không đâu." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng giải thích vài câu.

Sự tình đến nước này đã rất rõ ràng.

Lý Thuần Phong, Viên Thiên Cương đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Ý nghĩa tồn tại của ngôi mộ này không chỉ đơn thuần là để kéo dài vận nước Đại Đường, mà còn là nơi Lý Thuần Phong cất giữ Long Cốt Thiên Thư.

Về phần làm sao Lý Thuần Phong biết được về Long Cốt Thiên Thư, Mộc Trần Châu, Tinh Tuyệt Nữ Vương, thì những dòng chữ nhỏ trên vách đá không nói rõ.

Tuy nhiên, Lục Vũ cũng chẳng thấy có vấn đề gì.

Dù sao, một người có thể để lại Thôi Bối Đồ như Lý Thuần Phong, để lại lời tiên tri như vậy thì có gì mà không thể?

Phải biết rằng, ông ta hoàn toàn có thể được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất phong thủy kỳ nhân!

Chỉ dựa vào tòa Thiên Củ Viên Lưu Các này thôi cũng không có lý do gì để nghi ngờ thực lực của Lý Thuần Phong. ... "Vậy chúng ta đi bây giờ luôn à?" "Để tôi nghĩ đã." Lục Vũ nói một câu, nhíu mày, trong lòng không ngừng hồi tưởng lại từng chút từng chút một trong ngôi đại mộ này.

Những việc nên làm, có thể làm, hình như hắn đều đã làm xong cả rồi.

Thế nhưng, tại sao lại không có Mạc Kim Phù?

Chương 191

Trong sách "Quỷ Xuy Đăng", nhóm Hồ Bát Nhất chính là tìm được Mạc Kim Phù thật ở chỗ này.

Có khả năng là do khác biệt lớn so với tiểu thuyết, cho nên không có Mạc Kim Phù chăng?

Đi ra ngoài chắc sẽ không ảnh hưởng đến việc hoàn thành thám hiểm đâu nhỉ.

Sau khi tính toán trong lòng, Lục Vũ gật đầu, mở miệng lần nữa: "Được rồi, mọi người chuẩn bị một chút, đi thôi." "Ok luôn!" "Được!" Mấy người bọn họ nhao nhao gật đầu đáp ứng.

Hồ Bát Nhất tìm chuẩn cơ quan trên cửa đá, dùng sức đẩy một cái, một con đường hầm lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ.

Men theo đường hầm đi được một lúc thì thấy phía trước có ánh sáng chói mắt.

Mấy người bọn họ tăng tốc độ.

Chỉ chốc lát sau đã đi đến tận cùng của ánh sáng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mấy người lại dừng bước, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ngơ ngác nhìn nhau. "Cái đách gì thế này..." "Tình huống gì đây?" "Tiểu ca nhi, sao tôi có cảm giác chúng ta hình như lại bị lừa rồi?" Men theo đường hầm đi đến tận cùng lại là một vách núi dựng đứng.

Dưới vách núi là nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn chảy về đông.

Lúc này trời âm u như cái đáy nồi, mưa to xối xả, liều mạng quất vào mặt nước.

Trên sông Hoàng Hà mênh mông bát ngát cũng chẳng nhìn thấy con thuyền nào.

Đừng nói là không nhìn thấy thuyền, cho dù có nhìn thấy thì người ta cũng không thể dừng lại.

Mưa to gió lớn, nước chảy xiết như vậy, ai lại dừng thuyền ở chỗ này? "Tiểu ca nhi?

Tính sao đây?" "Tìm thử xem, tôi cảm thấy Lý Thuần Phong sẽ không tuyệt đường sống của chúng ta đâu." "Cái vách núi dựng đứng này thì có cái chó gì đâu chứ." "Phía dưới thì sao?" "Phía dưới?" "Để tôi xem..." Hồ Bát Nhất nằm bò ra mép vách núi, thò đầu dòm xuống.

Vách núi này cao chừng hai mươi mét.

Ở phía dưới vách núi có một vũng nước nhỏ, loáng thoáng hình như có một cái hang động. "Đi, xuống dưới." "Được." Mấy người bọn họ móc Phi Hổ Trảo lên vách núi, trực tiếp đu dây xuống.

Chỉ chốc lát sau đã xuống tới đáy. "Đúng là hang động thật." "Đừng nói chứ, Lý Thuần Phong cũng hào phóng phết, để lại cho chúng ta một con thuyền này." "Nhưng mà con thuyền này muốn thuận theo dòng nước này đi ra ngoài, chúng ta khéo lại rơi xuống sông làm mồi cho cá mất!" Nghe Vương Bàn Tử lải nhải, trong lòng Lục Vũ chợt nghĩ đến một chuyện.

Trong tình huống bình thường, rời khỏi mộ huyệt, hoàn thành thám hiểm, hệ thống hẳn là phải có thông báo mới đúng.

Thế nhưng hiện tại hệ thống vẫn chưa thông báo, vậy có nghĩa là...

Hắn vẫn chưa hoàn thành thám hiểm Mê Động Long Lĩnh!

Mê Động Long Lĩnh còn hai nơi quan trọng mà hắn chưa đi qua.

Thứ nhất là Ngư Cốt Miếu.

Thứ hai là quái ngư trong sông.

Ngư Cốt Miếu chính là cái miếu giả do Kim Toán Bàn dựng lên để trộm mộ năm xưa, ước chừng chắc không có vấn đề gì lớn.

Hiện tại chưa trải qua sự kiện gì, rất có khả năng chính là con quái ngư Thiết Đầu Long Vương trong sông!

Ngay lúc này, tai Shirley Dương khẽ động, nhỏ giọng nói: "Mọi người có nghe thấy gì không?" "Gì cơ?

Sấm đánh à?" "Không phải, hình như có người đang kêu cứu?" Shirley Dương vừa nói vừa bước ra khỏi hang động, nhìn ngó xung quanh.

Chỉ thấy ở thượng nguồn có một con thuyền đang xoay tròn trong mưa to gió lớn, lao về phía bọn họ.

Hoảng hốt nghe thấy có tiếng người đang hét. "Cứu mạng với, cứu mạng với!" "Long Vương gia tha mạng!" "Cứu tôi!" Loáng thoáng còn có thể nhìn thấy con thuyền kia cứ nảy lên từng đợt, dường như có thứ gì đó đang húc vào từ bên dưới... "Mọi người chờ đấy, tôi đi cứu người!" Chỉ suy nghĩ trong giây lát, Lục Vũ trực tiếp đưa tay cởi dây buộc con thuyền nhỏ trong hang động.

Vừa định đi thì nghe thấy Vương Bàn Tử quái khiếu một tiếng.

Lục Vũ quay đầu lại, liền nhìn thấy một màn cực kỳ kinh người!

Dưới bầu trời âm trầm, trong cơn mưa to gió lớn, loáng thoáng có thể nhìn thấy trong dòng nước sông đục ngầu có một thứ to như quả núi nhỏ, một nửa lộ ra khỏi mặt nước, phần lớn đều ẩn dưới sông...

Nó cứ húc từng cái, từng cái vào con thuyền kia, giống như đang chơi đùa vậy! "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử trừng to mắt, trong mắt

tràn đầy vẻ không thể tin nổi!

Chương 192

"Kia là cái đách gì thế?

Yêu quái à?" "Ê?

Tiểu ca nhi, cậu..." Mắt thấy Lục Vũ đã nhảy lên thuyền nhỏ, sắp rời khỏi hang động, Vương Bàn Tử ngẩn ra một chút rồi vội vàng đưa tay ngăn lại. "Tiểu ca nhi, cậu điên rồi..." "Cứu người quan trọng hơn, mọi người chờ tôi!" "Không phải..." Vương Bàn Tử vừa định nói thêm gì đó thì nghe tiếng kêu cứu từ xa truyền đến càng lúc càng gần.

Mấy người quay đầu lại, sắc mặt đều biến đổi!

Con quái ngư trong sông cũng không biết thế nào mà lại húc con thuyền kia lao thẳng về phía hang động bọn họ đang đứng! "Đù!" "Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ?" "Lên thuyền!" Lục Vũ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp vứt bỏ thuyền gỗ nhỏ, đi tới bờ sông, nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền hàng đang lao tới càng lúc càng gần.

Cũng không để bọn họ đợi quá lâu, chỉ trong thời gian rất ngắn, thuyền hàng đã húc mạnh vào bờ.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương không chút do dự, thừa dịp này nhảy thẳng lên thuyền!

Đợi bọn họ lên thuyền còn chưa đứng vững, con quái ngư kia lại húc mạnh vào thuyền hàng một cái nữa.

Chiếc thuyền hàng lập tức xoay một vòng, rời khỏi bờ, bị dòng nước sông hung hãn cuốn đi xoay tròn.

Mấy người bọn họ đều suýt chút nữa đứng không vững!

Vốn dĩ đứng ở dưới nhìn cảnh này đã thấy hơi đáng sợ!

Lên đây rồi lại càng cảm giác con thuyền này như có thể bị lật úp bất cứ lúc nào!

Gió giật mưa gào, thân thuyền lắc lư liên hồi!

May mà con thuyền này không phải thuyền gỗ, nếu không với mức độ va chạm này, e rằng thuyền đã tan tành rồi! "Bám chặt vào mạn thuyền!" "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người vào khoang thuyền xem có ai không!" Lục Vũ một tay bám chặt mạn thuyền để ổn định thân hình, một bên tìm kiếm tung tích quái ngư. "Được!" "Ok!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đáp một tiếng, bám vào mạn thuyền, khó khăn di chuyển về phía khoang thuyền.

Ngay lúc này!

Thân thuyền lại chịu một cú húc mãnh liệt nữa!

Cả con thuyền như muốn thoát ly khỏi mặt nước, bị con quái ngư kia ngạnh sinh sinh đội lên! "Á đù!" "A!" Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều không kìm được mà kinh hô một tiếng!

Lúc này, Lục Vũ rốt cuộc cũng khóa chặt được vị trí của quái ngư khi nó rời khỏi đáy thuyền để chuẩn bị lấy đà húc tiếp! 【Tên vật phẩm: Thanh Lân Lục Tu Cự Niêm】 【Đẳng cấp vật phẩm: Yêu thú Lục phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Mang vác nặng】 【Mô tả vật phẩm: Thanh Lân Lục Tu Cự Niêm, hay còn gọi là Thiết Đầu Long Vương, mang trong mình huyết mạch thần thú Bá Hạ thượng cổ.

Toàn thân trơn bóng không có vảy, đầu cá có bảy lớp vảy xanh, thân thể to lớn, giỏi dùng sức mạnh tấn công, lực phòng ngự kinh người!

Mỗi trăm năm rụng một lớp vảy xanh, vảy xanh rụng thì kích hoạt huyết mạch Bá Hạ!

Điểm yếu duy nhất nằm ở râu xanh bên miệng!

Sáu sợi râu đứt thì tính mạng nguy.】 Quả nhiên là Thiết Đầu Long Vương!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thừa dịp Thiết Đầu Long Vương xoay chuyển thân hình, vội vàng lao vào trong khoang thuyền. "Tiểu ca nhi, người không sao, chỉ là bị dọa ngốc rồi!" Hồ Bát Nhất rân cổ hống lên một tiếng. "Được, đưa Shirley Dương vào trong đó!" Lục Vũ cũng hống lại một tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào con Thiết Đầu Long Vương khổng lồ kia!

Chỉ một thoáng chậm trễ như vậy, Thiết Đầu Long Vương đã càng lúc càng gần bọn họ.

Lục Vũ một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, một tay nắm lan can, canh chuẩn thời cơ đạp mạnh lên lan can, dưới sự trợ giúp của Thê Vân Tung, hắn nhảy vọt lên.

Sau đó, thân thể xoay chuyển cực kỳ tiêu sái giữa không trung, hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, cả người như một quả pháo đạn lao thẳng vào Thanh Lân Lục Tu Cự Niêm!

Hồ Bát Nhất giật mình, theo bản năng kinh hô: "Tiểu ca nhi!" Chỉ trong nháy mắt, thân thể Lục Vũ đã chìm vào trong nước!

Nước sông đục ngầu lập tức nhấn chìm hắn!

Hồ Bát Nhất cắn răng, vội vàng nhân lúc thuyền hàng hiếm hoi được bình ổn đẩy Shirley Dương vào khoang thuyền, gấp gáp nói: "Bàn Tử, cậu chăm sóc cô ấy, tôi xuống giúp Tiểu ca nhi!" "Dẹp đi, cái đồ vịt cạn nhà cậu, vẫn là để Bàn gia tôi đi!" Nói rồi Vương Bàn Tử không giải thích gì thêm, trực tiếp lao ra khỏi khoang thuyền, gân cổ hét lớn: "Tiểu ca nhi, tôi tới đây!" "Lão Hồ, anh cũng đi đi!" Trong khoang thuyền, Shirley Dương cắn răng nói. "Được!" Hồ Bát Nhất cũng nghiến răng, quay đầu lao ra khỏi khoang thuyền, cùng Vương Bàn Tử trước sau nhảy xuống thuyền hàng!

Dưới thuyền...

Lục Vũ cậy vào sự sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao cùng với lực xung kích khi lao xuống, ngạnh sinh sinh rạch một đường trên người Thiết Đầu Long Vương, lộ ra thịt trắng hếu bên trong!

Mà cú này cũng triệt để chọc giận Thiết Đầu Long Vương!

Chương 193

Nó xưng bá trên sông Hoàng Hà không biết bao nhiêu năm, chưa từng bị thương!

Hôm nay thế mà lại bị thương!

Cơ thể khổng lồ của Thiết Đầu Long Vương điên cuồng vặn vẹo!

Đến tận lúc này, Lục Vũ mới lần đầu tiên nhìn rõ bộ mặt thật của Thiết Đầu Long Vương.

Hắn cũng rốt cuộc hiểu được tại sao Thanh Lân Lục Tu Cự Niêm lại được gọi là Thiết Đầu Long Vương!

Cái đầu to lớn như đầu tàu hỏa, thân thể dài như rồng bơi, chiều dài khủng khiếp phải đến mười mấy mét!

Hơn nữa!

Khi nó vặn một cái, thân thể dài ngoẵng lại cực kỳ linh hoạt, trực tiếp cuốn về phía Lục Vũ!

Ở dưới nước, Lục Vũ căn bản không linh hoạt bằng Thiết Đầu Long Vương.

Vốn dĩ hắn phải dựa vào việc cắm Hắc Kim Cổ Đao vào người Thiết Đầu Long Vương mới miễn cưỡng giữ mình không bị nước sông Hoàng Hà xiết mạnh cuốn đi.

Cú vặn mình này của Thiết Đầu Long Vương khiến thân thể hắn càng thêm bất ổn, ngoại trừ hai tay gắt gao nắm chặt cán dao thì không còn cách nào khác!

Muốn chém đứt râu ở khóe miệng Thiết Đầu Long Vương nhưng căn bản không với tới được!

Ngay lúc này!

Thiết Đầu Long Vương cuộn mình lại, quất mạnh vào người hắn!

Cú đánh nặng nề này khiến Lục Vũ nhe răng trợn mắt, suýt chút nữa buông lỏng hai tay!

Đau!

Đau thật sự!

May mà thân thể hắn tốt hơn trước kia rất nhiều, cộng thêm Tiên Thiên Công hỗ trợ giúp hắn có thể chịu đựng được đòn nặng như vậy.

Nếu là hắn trước kia, cú này e rằng đã khiến hắn thổ huyết!

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dùng một đầu Phi Hổ Trảo buộc vào mạn thuyền, một đầu buộc vào thắt lưng mình.

Tung người nhảy một cái, lao xuống mặt nước!

Dòng nước xiết lập tức cuốn bọn họ về phía Thiết Đầu Long Vương!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy Lục Vũ dập dềnh như cọng rong, đồng tử co rụt lại mạnh mẽ.

Cũng chẳng quan tâm nhiều, trực tiếp nương theo lực đẩy của dòng nước lao về phía Thiết Đầu Long Vương.

Vương Bàn Tử giơ cây Bức Luyện Di Tôn Côn chưa hồi phục, Hồ Bát Nhất giơ Tân Đình Hầu Đao.

Hai người học theo tư thế trước đó của Lục Vũ, một đi không trở lại lao tới!

Thiết Đầu Long Vương nhìn thấy bọn họ, trực tiếp há to mồm!

Một cỗ lực hút khủng khiếp khiến tốc độ của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đột ngột tăng nhanh!

Gần như trong nháy mắt, hai người đã mất kiểm soát lao đến bên cái miệng rộng của Thiết Đầu Long Vương!

Trong khoảng khắc điện quang hỏa thạch, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo bản năng đưa tay ra, chộp được râu mép của Thiết Đầu Long Vương, giữ mình không rơi vào cái miệng khổng lồ kia.

Cú thần lai chi bút này lập tức khiến Thiết Đầu Long Vương đang uy phong lẫm lẫm giây trước phải khựng lại.

Sáu sợi râu xanh bên miệng chính là mạng căn của nó!

Lần này nó không dám cử động nữa.

Thừa dịp này, Lục Vũ vốn đang ở trên lưng Thiết Đầu Long Vương điều chỉnh thân hình, hai chân đạp mạnh lên lưng nó, giơ Hắc Kim Cổ Đao bổ về phía cái miệng rộng của Thiết Đầu Long Vương.

Ngay sau đó, thủ khởi đao lạc!

Sợi râu mà Vương Bàn Tử đang nắm lập tức bị chém đứt!

Thiết Đầu Long Vương đau thấu tim gan, thân thể điên cuồng vặn vẹo, nhưng đầu của nó vẫn bất động, ngay cả há mồm cũng không dám!

Hồ Bát Nhất tâm có linh cảm, một tay nắm râu, Tân Đình Hầu Đao dùng sức liêu một cái, lại chém đứt thêm một sợi râu!

Hai sợi râu bị chém, Thiết Đầu Long Vương triệt để điên loạn.

Cả thân thể vặn vẹo càng thêm điên cuồng dưới nước.

Cái miệng khủng khiếp đóng mở liên hồi, vừa hút vừa nhả, khiến mặt nước dưới sông vốn miễn cưỡng bình tĩnh lại lần nữa sóng ngầm cuộn trào!

Chương 194

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không kiên trì được nữa, vội vàng nắm lấy dây thừng Phi Hổ Trảo, ý đồ nổi lên mặt nước lấy hơi.

Nhịn thêm một lúc nữa e là bọn họ khỏi cần lên luôn!

Trước khi lên, hai người cố gắng kéo Lục Vũ.

Nhưng dòng nước xiết cộng thêm hành vi điên cuồng của Thiết Đầu Long Vương khiến trước mắt bọn họ một mảnh đục ngầu, căn bản chẳng nhìn thấy gì, chỉ đành nổi lên trước rồi tính tiếp!

Lúc này, Lục Vũ kỳ thực vẫn ổn, hắn có Quy Tức Công, khí tức dài lâu.

Vấn đề duy nhất là dòng nước quá xiết khiến hắn hoàn toàn không thể khống chế cơ thể.

Trong cơn váng đầu chóng mặt, hai tay hắn cũng quơ quào loạn xạ, cố gắng kiểm soát cơ thể mình.

Thật khéo làm sao!

Cú nhả hút điên cuồng của Thiết Đầu Long Vương lập tức hút hắn đến bên miệng.

Tay Lục Vũ lại túm được một sợi râu!

Lần này, Thiết Đầu Long Vương vừa nãy còn vặn vẹo điên cuồng lập tức ngoan ngoãn trở lại.

Mà lần này Lục Vũ đã khôn ra rồi.

Hắn một tay nắm chặt một sợi râu, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lại cực kỳ dứt khoát chém về phía một sợi râu khác!

Điểm yếu chính là điểm yếu!

Thân thể cường tráng của Thiết Đầu Long Vương hắn chém không đứt, nhưng sáu sợi râu bên miệng này lại cực kỳ yếu ớt!

Chỉ cần dùng sức chém một cái liền ứng thanh mà đứt!

Cú này khiến Thiết Đầu Long Vương đứt mất ba sợi râu, đã mất đi nửa cái mạng!

Cho dù có giãy dụa vặn vẹo lần nữa cũng không kịch liệt như trước đó!

Động tác trên tay Lục Vũ không dừng, lại nhắm vào sợi râu tiếp theo.

Chỉ là lúc này...

Thiết Đầu Long Vương dường như cũng biết mình đang ở ranh giới sinh tử, thân thể dùng sức vặn một cái, cái đuôi khổng lồ mang theo sức mạnh kinh người quất mạnh vào người Lục Vũ.

Lần này nó dùng sức cực nặng!

Giống như một cái roi da siêu to khổng lồ, ngạnh sinh sinh quất Lục Vũ bay ra ngoài.

Đồng dạng...

Lục Vũ bay đi cũng ngạnh sinh sinh giật đứt luôn một sợi râu của Thiết Đầu Long Vương!

Vốn dĩ Thiết Đầu Long Vương cường hoành vô cùng, sáu sợi râu giờ mất năm.

Thân thể nó lại một lần nữa vặn vẹo điên cuồng hơn.

Cái miệng khủng bố đóng mở, điên cuồng lao về phía Lục Vũ, hận không thể trực tiếp cắn nát hắn!

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau khi lấy hơi xong

lại lặn xuống lần nữa, vừa khéo chặn được Lục Vũ vừa bị Thiết Đầu Long Vương đánh bay.

Hai người không dám chậm trễ, vội vàng đưa Lục Vũ nổi lên. "Tiểu ca nhi!" "Râu!" "Điểm yếu của nó là sợi râu cuối cùng...

Phụt!" Cú vừa rồi khiến Lục Vũ bị thương!

Lúc này vừa nói được một câu liền nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi...

Ngay lúc này!

Thiết Đầu Long Vương đã lao đến bên cạnh ba người, thân thể dài ngoẵng trực tiếp cuốn lấy bọn họ!

Trên thuyền, Shirley Dương lo lắng cho Lục Vũ và nhóm Hồ Bát Nhất nên cũng bước ra khỏi khoang thuyền.

Đứng bên mạn thuyền, cô có thể nhìn thấy rõ ràng màn đáng sợ này. "Cẩn thận!" Shirley Dương sợ đến mức sắc mặt biến đổi, vội vàng nhắc nhở!

Lúc này, sắc mặt ba người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng biến đổi!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, tay phải Lục Vũ buông lỏng, trực tiếp vứt bỏ Hắc Kim Cổ Đao, hai tay túm lấy cổ áo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, dùng sức nhấc lên.

Ngạnh sinh sinh nhấc hai người bọn họ ra khỏi mặt nước, kham kham tránh được cú công kích mãnh liệt của Thiết Đầu Long Vương.

Chương 195

Đồng thời, thân thể Lục Vũ lập tức bị Thiết Đầu Long Vương cuốn lấy, trong nháy mắt bị nước sông cuồn cuộn nuốt chửng. "Hỏng rồi!" "Nó muốn chạy!" "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người mau đi đi!" Shirley Dương đứng trên thuyền cao, nhìn được xa, có thể thấy sau khi Thiết Đầu Long Vương quấn chặt lấy Lục Vũ liền muốn bỏ chạy!

Cho dù không thể dựa vào sự đong đưa của cơ thể để di chuyển, nhưng cái miệng khủng bố của nó vừa nuốt vừa nhả cũng đã mang theo Lục Vũ chạy xa mười mấy mét!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa mới rơi lại xuống nước cũng không dám lãng phí thời gian, vội vàng cởi bỏ Phi Hổ Trảo trên người, thuận dòng mà xuống!

Có thể do Thiết Đầu Long Vương phải giữ Lục Vũ, thân thể luôn cuộn tròn nên tốc độ di chuyển chậm hơn trước.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dưới sự trợ giúp của dòng nước xiết rất nhanh đã đuổi kịp Thiết Đầu Long Vương.

Vương Bàn Tử đi xem Lục Vũ, còn Hồ Bát Nhất thì dùng sức đạp nước mấy cái, lao đến bên miệng Thiết Đầu Long Vương.

Hắn nhớ điểm yếu của Thiết Đầu Long Vương chính là râu!

Nhưng mà...

Đến bên miệng, hắn mới phát hiện Thiết Đầu Long Vương đã khôn ra, ngậm chặt sợi râu cuối cùng trong cái miệng rộng!

Hơn nữa cái đầu to của nó cứ lắc lư trái phải, Hồ Bát Nhất căn bản không tìm được chỗ ra tay.

Trong lòng nôn nóng, Hồ Bát Nhất cũng mặc kệ ba bảy hai mốt,

Tân Đình Hầu Đao trong tay nhắm thẳng vào mang tai đang động đậy của Thiết Đầu Long Vương mà đâm vào, dùng sức khuấy động lên xuống!

Thiết Đầu Long Vương bị đau, theo bản năng há mồm, thân thể cũng vặn vẹo theo.

Lần này, sợi râu cuối cùng của nó rơi ra khỏi miệng, Hồ Bát Nhất theo hạ thức muốn chộp lấy!

Nhưng mà...

Thiết Đầu Long Vương đã sợ rồi, thân thể vặn một cái, nhanh chóng đào tẩu!

Lúc này Lục Vũ cũng rốt cuộc thoát khốn.

Vương Bàn Tử đưa hắn nổi lên mặt nước, thở hồng hộc nói: "Tiểu ca nhi, tính sao?" "Truy!" "Hả?" "Không thể để nó chạy thoát, nếu không hậu hoạn vô cùng!" "Được!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cắn răng, chỉ đành cùng Lục Vũ điên cuồng đuổi theo Thiết Đầu Long Vương.

Cũng may...

Thiết Đầu Long Vương bị rụng râu thì thực lực giảm mạnh!

Hơn nữa phương hướng cảm dường như cũng rất kém, chỉ một lát sau đã đâm sầm vào bờ sông ở một khúc quanh nước xoáy!

Ba người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử dùng sức vùng vẫy trong nước, cũng nhân cơ hội này bơi vào bờ, rồi bò lên trên!

Lục Vũ tiến lên một đao chém đứt sợi râu cuối cùng. "Vãi chưởng..." "Cái con của nợ này coi như là chết rồi hả!" "Đù!" "Trông xấu thế..." "Đúng là xấu thì phải có thực lực gớm!" Vương Bàn Tử nằm vật ra bờ sông, há mồm thở dốc.

Hồ Bát Nhất cũng mệt lử đử.

Ở dưới nước chiến đấu với một con quái ngư to như vậy đúng là chuyện không phải người làm!

Hơn nữa nước sông Hoàng Hà lại chảy xiết.

Chuyện hôm nay cực kỳ hung hiểm.

Bây giờ an toàn rồi, Hồ Bát Nhất nghĩ lại cũng thấy sợ, chẳng biết lúc ấy mình lấy đâu ra dũng khí nữa! "Vẫn chưa chết." Lục Vũ thở hắt ra, cầm lấy thanh Tân Đình Hầu Đao mà Hồ Bát Nhất để bên tay, bước hai bước đến trước mặt Thiết Đầu Long Vương, nhắm vào mắt nó đâm mấy nhát, rồi lại đâm mạnh mấy nhát vào hai bên mang.

Thiết Đầu Long Vương miễn cưỡng giãy dụa hai cái, thân thể cuộn lại, cuối cùng cũng chết hẳn.

Lần này Lục Vũ mới yên tâm.

Ba người ngồi bên bờ sông khúc quanh, há mồm thở dốc.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn. "Tiểu ca nhi, con này là cái gì thế?

Sao mà trâu bò vậy?" "Nó cũng là yêu thú..." Nhân cơ hội này, Lục Vũ kể sơ qua về Thiết Đầu Long Vương.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chép miệng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lại có chút cảm khái. "May mà giết được nó, nếu không chẳng biết bá tánh dọc đường sẽ có bao nhiêu người bị nó húc lật thuyền, chết dưới sông nữa." "Chúng ta coi như là trừ hại cho dân rồi!" Cảm khái vài câu, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ nhíu mày chặt, không nói một lời, có chút thắc mắc: "Tiểu ca nhi, cậu sao thế?" "Không có gì, nghỉ ngơi một lát trước đã, lát nữa cho mọi người xem cái này hay lắm." Tuy nói vậy nhưng trong lòng Lục Vũ vẫn có chút thắc mắc.

Theo dự tính của hắn, giết chết Thiết Đầu Long Vương thì hắn là

phải hoàn thành thám hiểm Mê Động Long Lĩnh rồi chứ.

Nhưng hệ thống vẫn không có thông báo.

Xem ra vẫn phải đi Ngư Cốt Miếu xem lại một chút.

Chương 196

Lục Vũ suy tính trong lòng, đợi thêm một lúc thì thấy chiếc thuyền hàng lúc trước từ thượng nguồn đi xuống.

Đến khúc quanh, Shirley Dương bảo họ lên thuyền nhưng Lục Vũ lại bảo Shirley Dương xuống thuyền.

Shirley Dương tuy không hiểu nhưng cũng xuống thuyền lên bờ.

Về phần ông chủ thuyền, thấy Thiết Đầu Long Vương đã chết cũng không dám ở lại lâu, thiên ân vạn tạ xong liền lái thuyền đi thẳng.

Dọc đường đi này thật sự dọa ông ta sợ chết khiếp, chỉ muốn mau chóng về bến...

Không chỉ vì Thiết Đầu Long Vương, mà biểu hiện của nhóm Lục Vũ cũng rất dọa người. ... "Tiểu ca nhi, con này xử lý thế nào?" Đợi thuyền đi khuất, Vương Bàn Tử tò mò nhìn Lục Vũ. "Nướng ăn." Lục Vũ cười cười, trực tiếp lấy dây thừng từ Quỷ Động Ma Mộc ra, mấy người hợp lực kéo Thiết Đầu Long Vương lên bờ.

Thân thể Thiết Đầu Long Vương lần đầu tiên lộ ra hoàn chỉnh trước mặt bọn họ. "Đừng nói chứ, con này trông cũng giống cá nheo phết!" "Phải." "Cá nheo ăn ngon lắm đấy!" "Tiểu ca nhi, con này ăn ngon không?" "Ngon, lại còn đại bổ." "Thế còn chờ gì nữa, tôi đói meo rồi đây này!" Lục Vũ lại lấy than củi, pháo sáng, nhiên liệu từ Quỷ Động Ma Mộc ra.

Vương Bàn Tử tìm mấy hòn đá bên bờ sông, rất nhanh đã chuẩn bị xong một cái bếp than, chuẩn bị nướng thịt.

Lục Vũ ăn chút Thiên Niên Nhân Sâm, sau khi khôi phục thể lực

lại xách Hắc Kim Cổ Đao, nhắm vào đầu Thiết Đầu Long Vương bổ mạnh xuống!

Ngoài dự đoán.

Thiết Đầu Long Vương vốn cứng như sắt thép, sau khi chết thân thể lại không còn cứng nữa.

Một đao của Hắc Kim Cổ Đao chém xuống, cái đầu vỡ toang!

Phá vỡ đầu cá, Lục Vũ bỏ đao xuống, tỉ mỉ tìm kiếm, từ trong đầu cá tìm được một hạt châu màu đỏ.

Nhìn hạt châu nhỏ này, khóe miệng Lục Vũ hiện lên một nụ cười. 【Tên vật phẩm: Lục Phẩm Bí Hí Ly Châu】 【Đẳng cấp vật phẩm: Linh nguyên liệu Lục phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Hỗ trợ tu luyện】 【Mô tả vật phẩm: Tinh hoa tu luyện cả đời của Thanh Lân Lục Tu Cự Niêm ngưng luyện thành sau khi chết.

Trong đó có tinh hoa khổ tu của nó, cũng có một ít tinh hoa huyết mạch Bá Hạ trong cơ thể, có thể hỗ trợ tu luyện.】 Đồ tốt!

Đây đúng là đồ tốt!

Thiết Đầu Long Vương từ trên xuống dưới giá trị nhất chính là viên Ly Châu ngưng luyện ra sau khi chết này.

Lục Vũ giải thích đơn giản hai câu rồi chuyển sang nói: "Ngoài viên châu này ra, thịt của nó cũng không tệ.

Không nói đến diên niên ích thọ nhưng cũng cường thân kiện thể.

Có điều bắt buộc phải ăn theo một cách." Đôi mắt Vương Bàn Tử sáng rực: "Ăn thế nào?" "Nướng liên tục, nướng thành khô cá." "Ok luôn!" Vương Bàn Tử không do dự, trực tiếp động thủ.

Sau một hồi bận rộn liền bắt đầu nướng thịt.

Thừa dịp nướng thịt, Lục Vũ lại nói với bọn họ về những việc

cần làm tiếp theo.

Nghe nói phải đi Long Lĩnh một chuyến nữa, đến xem Ngư Cốt Miếu, sắc mặt mấy người đều biến đổi nhưng không ai phản đối.

Đợi ăn xong cá khô, cảm giác thể lực đã khôi phục, mấy người men theo khúc quanh tìm một con đường, lại lên núi lần nữa.

Lúc lên núi đã gần giữa trưa.

Đến chập tối thì Ngư Cốt Miếu lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Mấy người nhìn nhau, tất cả đều gật đầu, chậm rãi đi về phía Ngư Cốt Miếu.

Dọc đường đi, Lục Vũ thông qua "Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt" không ngừng điều khiển kiến dẫn đường giúp bọn họ, nên cũng vô kinh vô hiểm đi đến trước Ngư Cốt Miếu.

Trước đó bọn họ vì tìm "nữ thi" nên không nhìn kỹ.

Lúc này đến gần, sau khi nhìn kỹ Ngư Cốt Miếu, đồng tử Lục Vũ co rụt lại mạnh mẽ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc!

Trong sách "Quỷ Xuy Đăng", ngôi Ngư Cốt Miếu này là một ngôi miếu nát đã hoang phế từ lâu.

Nhưng hiện tại...

Ngôi miếu nhỏ tuy có hơi cũ kỹ nhưng lại không hề tàn phá, cũng không có cảm giác sắp sập.

Loáng thoáng còn nghe thấy có người đang tụng kinh bên trong.

Đây là... tình huống gì?

Chương 197

"Tiểu ca nhi?" "Vào xem thử." Lục Vũ khẽ nhíu mày, suy tư một chút rồi trực tiếp dẫn mấy người đi vào miếu nhỏ.

Miếu tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Chính giữa là một gian miếu đường, đông tây sương phòng, phối phòng đều có.

Tiếng tụng kinh truyền ra từ chính phòng, mấy người lập tức đi vào.

Có thể nhìn thấy một người đang quỳ gối rất thành kính trước khám thờ.

Trên khám thờ dựng một bức tượng thần bằng đất.

Hồ Bát Nhất lộ vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng nói: "Kể ra cũng hơi khác nhỉ.

Bình thường Ngư Cốt Miếu hoặc là thờ Long Vương gia, hoặc là thờ Long Tam Thái Tử, chỗ này thờ cái gì tôi nhìn mãi không ra." "Đây là Thiết Đầu Long Vương, người xứ khác không biết cũng rất bình thường..." Một giọng nói già nua truyền vào tai mấy người.

Vương Bàn Tử nghe thấy giọng nói thì bĩu môi khinh thường, lầm bầm: "Thiết Đầu Long Vương cái gì, rõ ràng chính là một con yêu thú." "Ngươi nói cái gì!" Chủ nhân giọng nói mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, gằn từng chữ hỏi: "Ngươi vừa nói cái gì!" "Tôi nói, cái con Thiết Đầu Long Vương đó chính là một con yêu thú làm điều ác!" Nghe thấy lời này, lão già bật dậy, thần sắc càng thêm kích động, thân thể cũng vì kích động mà run rẩy: "Mấy người các ngươi, có phải, có phải là...

Mạc Kim Giáo Úy!" Sắc mặt mấy người khẽ biến!

Bốn chữ Mạc Kim Giáo Úy nghe thì cao sang, nhưng làm cái nghề này nghiêm khắc mà nói thì là nghề không thấy được ánh sáng.

Hiện tại bị người ta vạch trần thân phận, không tránh khỏi có chút...

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương tự nhiên đưa mắt nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ nghĩ ngợi, nhẹ giọng hỏi: "Ông là ai?" "Các ngươi có phải vừa mới 'xuống đất' trở về không?" "Phải thì sao?

Không phải thì sao?" "Các ngươi có nhìn thấy mộ Tây Chu không?" "Rốt cuộc ông là ai?" Lục Vũ càng cảm thấy người trước mặt này rất kỳ quái.

Mà ngay sau đó, chuyện càng khiến hắn kỳ quái hơn đã xảy ra ngay trước mắt bọn họ! "Lão phu người xưng Kim Toán Bàn!" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất đều trừng to mắt, không thể tin nổi nhìn ông ta.

Đặc biệt là Lục Vũ, trong mắt đầy vẻ khó tin!

Chuyện này sao có thể!

Kim Toán Bàn không phải nên chết trong mộ Tây Chu từ rất lâu trước kia rồi sao?

Tại sao ông ta vẫn còn sống?

Ngay sau đó, Kim Toán Bàn lại mở miệng: "Thái Sử Lệnh có đồ vật để lại cho các ngươi, chỉ cần các ngươi đọc thuộc lòng đoạn lời nhắn mà Thái Sử Lệnh để lại là được." Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, ngơ ngác.

Hai người đều nhìn thấy sự quỷ dị trong mắt đối phương!

Nếu nói người tự xưng là Kim Toán Bàn này thực sự là Kim Toán

Bàn, vậy thì thủ đoạn của Lý Thuần Phong cũng quá mức kinh người nghịch thiên rồi!

Nếu không phải, thì người này e rằng là địch không phải bạn!

Trong lòng trầm ngâm chốc lát, Lục Vũ khẽ gật đầu, lập tức đem tất cả những lời Lý Thuần Phong để lại mà hắn nhìn thấy ở cửa đường hầm lúc trước nói ra hết.

Đoạn văn tự này rất kỳ quái.

Chỉ cần nhìn qua một lần là sẽ nhớ mãi không quên.

Theo tiếng đọc của Lục Vũ, sắc mặt Kim Toán Bàn càng thêm kích động.

Đợi đến khi Lục Vũ nói xong chữ cuối cùng, ông ta kích động quỳ sụp xuống đất: "Trời xanh có mắt, trời xanh có mắt, rốt cuộc ta cũng có ngày được rời khỏi nơi này rồi!" "Trời ơi..." "Hu hu hu..." Lão già tự xưng là "Kim Toán Bàn" nước mắt lưng tròng, kích động không nói nên lời.

Hồi lâu sau, ông ta mới miễn cưỡng khống chế được cảm xúc, lau nước mắt, thở dài một hơi: "Lão phu nhất thời sẩy chân, suýt chút nữa gây thành thiên cổ đại họa, vạn hạnh..." Có thể là do bí mật quá khứ chôn giấu trong lòng quá lâu.

Cũng có thể là sự xuất hiện của nhóm Lục Vũ khiến Kim Toán Bàn cuối cùng cũng cảm nhận được con đường sống.

Tóm lại, không cần nhóm Lục Vũ truy hỏi, Kim Toán Bàn đã kể lại nguyên vẹn những chuyện xảy ra với mình.

Rất nhiều năm trước, sau khi Thiết Ma Đầu chết, Phi Thiên Toan Nghê xuất gia, Kim Toán Bàn vốn định tuân theo lời dạy "Mạc Kim Giáo Úy hợp tắc sinh, phân tắc tử" của Trương Tam Liên Tử, không định đổ đấu nữa.

Thế nhưng...

Khi ông ta phát hiện ra Nội Tàng Oan, trong lòng liền không kìm nén được tia khát vọng kia, cuối cùng vẫn không nhịn được xây dựng Ngư Cốt Miếu, lại lén lút đào đạo động, định xuống dưới làm một vố lớn.

Năng lực của ông ta để phá giải bí ẩn mộ Tây Chu, giải khai "Thiên Củ Viên Lưu Các" đều không phải vấn đề quá lớn.

Mãi cho đến cuối cùng, khi sắp mở hộp châu ngọc ra thì sự việc mới rốt cuộc thoát khỏi tầm kiểm soát của ông ta.

Một tia tàn hồn cùng thủ đoạn huyền diệu của Lý Thuần Phong đã khiến ông ta trở thành một hoạt tử nhân hồn thể, vĩnh viễn không thể rời khỏi ngôi Ngư Cốt Miếu này.

Chỉ có thể ở lại đây, chờ đợi nhóm Lục Vũ.

Mà nguyên nhân Lý Thuần Phong sắp xếp ông ta ở lại rất đơn giản...

Chương 198

"Lý Thuần Phong từng nói, lão phu phải luôn ở lại đây, chờ có người có thể tiến vào đại mộ, lại từ đại mộ bình an rời đi.

Đến lúc đó, lão phu chỉ cần giao thứ này cho các ngươi là có thể siêu thoát rồi." Nói đoạn, Kim Toán Bàn lấy ra một chiếc hộp gỗ dẹt như hộp bảo vật, đưa tới trước mặt mấy người. "Là thứ gì vậy?" "Lão phu không biết." "Thật sao?" "Lý Thuần Phong từng nói, nếu ta xem thì sẽ hồn phi phách tán." Kim Toán Bàn hoàn toàn không giống như đang nói đùa, vẻ mặt ngưng trọng: "Lúc đó lão phu bị Lý Thuần Phong dọa vỡ mật trong mộ, đâu còn dũng khí mà xem?

Đợi đến sau này, tuy rằng không còn sợ như vậy nữa, nhưng đối với thứ giấu trong hộp này cũng chẳng còn hứng thú.

Những năm nay, lão phu cầu sống không được, cầu chết không xong, thực sự là... khổ!" Nhìn dáng vẻ khổ não của Kim Toán Bàn, mấy người Lục Vũ cũng có chút động lòng.

Chỉ có điều...

Đang định nói gì đó thì Kim Toán Bàn lại lộ vẻ vui mừng, cười nói: "Ha ha ha, sự trói buộc của lão phu cuối cùng cũng được giải thoát.

Mấy vị tiểu huynh đệ, hôm nay gặp nhau âu cũng là duyên phận, lão phu khuyên các ngươi một câu, nếu có thể thì hãy tháo bùa rửa tay gác kiếm đi, đổ đấu mạc kim chung quy cũng không phải chuyện tốt đẹp gì..." Giọng nói phiêu phiêu, thân ảnh Kim Toán Bàn như một cơn gió biến mất không thấy tăm hơi, vô ảnh vô tung.

Mấy người trợn mắt há mồm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Cái ông Lý Thuần Phong này, thủ đoạn vị chi cũng... quá mức kinh người! "Lý Thuần Phong... chắc không phải là thần tiên đấy chứ?" Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, không dám tin cảm khái một câu. "Giống..." Hồ Bát Nhất trầm mặc giây lát, nhẹ giọng thốt ra một chữ.

Lục Vũ không nói gì, chỉ là biểu tình trên mặt không khỏi có chút cổ quái.

Nói thật, hắn thật sự không ngờ sự tình lại diễn biến như thế này.

Cứ tưởng Kim Toán Bàn đã chết từ đời nào, ai ngờ lại bị Lý Thuần Phong khống chế giữ lại ở Ngư Cốt Miếu, thậm chí không thể siêu thoát.

Mãi đến khi bọn họ tới mới có thể siêu thoát.

Lý Thuần Phong rốt cuộc có thứ gì muốn đưa cho bọn họ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Vũ lại có chút rung động.

Hắn chần chờ một chút rồi mở hộp gỗ ra, đập vào mắt là một bức thư ngắn gọn. "Các ngươi có thể tìm lại được Ngư Cốt Miếu, chắc hẳn là đã giải quyết xong con Thiết Đầu Long Vương trong sông kia.

Rất tốt, rất tốt.

Nói ra thì con Thiết Đầu Long Vương kia vẫn luôn sinh sống trong Nội Tàng Oan, mượn sức mạnh long mạch của suối ngầm để tu luyện nên nó mới có thực lực kinh người như vậy.

Đây cũng là thử thách cuối cùng lão phu dành cho các ngươi...

Có thể vì thương sinh mà trảm yêu, đủ để chứng minh tâm chí các ngươi lương thiện.

Long Cốt Thiên Thư nửa bộ sau giấu ở Tây Hạ Hắc Thủy Thành, các ngươi tự đi lấy.

Sau khi có được Long Cốt Thiên Thư sẽ biết sự huyền diệu của thế gian vượt xa nhận thức của người đời.

Ngoài ra, chỗ tủy sống đầu Thiết Đầu Long Vương có một viên Ly Châu, các ngươi thả Ly Châu vào cốc nước, uống nước trong cốc có thể giải được ám độc mà lão phu để lại trong Thiên Củ Viên Lưu Các." Lục Vũ đọc không sót một chữ nào trên bức thư ngắn.

Chỉ là vừa dứt lời, giấy viết thư lóe lên một đạo quang, lập tức hóa thành tro bụi.

Mấy người nhìn nhau, không nói nên lời.

Sự tình lần này thực sự quá mức bất ngờ.

Từng chuyện từng chuyện xảy ra khiến người ta không kịp nhìn.

Thủ đoạn tinh diệu, các loại bố trí của Lý Thuần Phong, cho dù là đích thân trải qua, bọn họ cũng có chút không thể tiếp nhận. "Đại trí nhược yêu, khủng bố như vậy." Trong lòng Lục Vũ đối với Lý Thuần Phong chỉ có tám chữ đánh giá này.

Thực sự là không thể tưởng tượng nổi!

Đặc biệt là lời dặn dò cuối cùng càng khiến Lục Vũ khâm phục.

Lý Thuần Phong đúng là tính toán không bỏ sót điều gì!

Sau khi hết chấn kinh, Lục Vũ tìm cái cốc, rót một cốc nước rồi thả Ly Châu vào, mấy người đều uống hết.

Ngay lúc này, trong đầu hắn rốt cuộc cũng xuất hiện tiếng thông báo đã lâu không gặp của hệ thống!

Chương 199

【Chúc mừng túc chủ hoàn thành thám hiểm Mê Động Long Lĩnh, hệ thống thưởng Du Long Quy Y Bình.】【Tên vật phẩm: Du Long Quy Y Bình】【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Địa giai hạ phẩm】【Năng lực vật phẩm: Siêu độ vong hồn】【Mô tả vật phẩm: Du Long Quy Y Bình, chuyên dùng để thu nhiếp những u hồn thế gian có thi thể thối rữa.

Quy Y Bình là một cặp, mỗi bình có thể nhiếp hồn một cái.

Sau khi siêu độ u hồn trong bình thì có thể nhiếp hồn lần nữa.】Đồ tốt, đúng là đồ tốt.

Lục Vũ nhìn thông báo của hệ thống, trong lòng đột nhiên có chút cạn lời.

Nếu như lúc ở trong mộ hắn đã có cái bình nhiếp hồn này, muốn đối phó với hồn thể Vũ gia chẳng phải chỉ là chuyện một câu nói thôi sao? "Tiểu ca nhi, sao thế?" "Không có gì." Lục Vũ thu dọn tâm tình, cười nói: "Đi thôi, tìm được Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử, chúng ta cùng về Kinh thành." Cuối cùng cũng hoàn thành thám hiểm Mê Động Long Lĩnh, Lục Vũ chỉ muốn về lại Kinh thành nghỉ ngơi một trận cho khỏe, thuận tiện tiêu hóa hấp thu những trải nghiệm trong khoảng thời gian này. ...

Mấy ngày sau.

Lục Vũ cùng mọi người đưa Đại Kim Nha, Trần Hạt Tử rời khỏi huyện Cổ Lam, trở về Kinh thành đã lâu không gặp.

Trần Hạt Tử được Đại Kim Nha đưa về nhà mình, Lục Vũ thì đưa Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử về tiểu viện.

Shirley Dương không ở lại tiểu viện, chỉ nói mình có việc, thần thần bí bí cũng không biết đi đâu.

Về phần Vương Bàn Tử, sau khi về tiểu viện thì hiếm khi không vội vàng đi hội sở tìm người chém gió mà ngoan ngoãn ngồi trong sân, ôm cây Bức Luyện Di Tôn Côn, lẩm bẩm "A di đà phật", cố gắng để nó khôi phục nhanh nhất có thể.

Hết cách rồi, cây gậy không khôi phục thì sức chiến đấu của hắn thực sự không dùng được bao nhiêu.

Hồ Bát Nhất lại càng gia tăng tốc độ tu luyện.

Đợi đến chập tối, lúc chuẩn bị ăn cơm tối, bộ ba lại tụ tập cùng nhau.

Có điều không phải để ăn cơm.

Ngay tại phòng khách, Lục Vũ bày tất cả pháp khí la liệt trên đất.

Đúng là không xem không biết, xem giật cả mình!

Pháp khí trong tay Lục Vũ hiện tại thực sự rất nhiều!

Không nhắc đến hai món pháp khí Thiên giai "Truyền Quốc Ngọc Tỷ Bổ Thiên Giác" và "Thất Lạc Thủ Hộ", hắn còn có bốn món pháp khí Địa giai, mười một món pháp khí Huyền giai, mười tám món pháp khí Hoàng giai.

Tính cả "Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp" đưa đến chỗ mẹ hắn thì còn phải cộng thêm một món nữa.

Những thứ này, lớn lớn nhỏ nhỏ.

Công dụng cũng mỗi cái mỗi vẻ kỳ diệu.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn đống đồ kia chỉ cảm thấy khô cả họng, thần hồn điên đảo.

Bọn họ biết rất rõ, mỗi một món đồ ở đây đều có thể nói là giá trị liên thành!

Dù sao sự kỳ diệu của pháp khí còn hơn xa tất cả bảo vật thế gian! "Mỗi món đồ có công hiệu gì tôi đều nói với hai người rồi.

Có vài thứ mang theo bên người sẽ giúp ích rất nhiều cho việc chúng ta 'đổ đấu'.

Hai người tự chọn vài món, đeo lên người làm quen trước đi, đợi đến lần sau 'xuống đất', dùng được thì dùng." Lục Vũ vô cùng tin tưởng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Những chuyện này giấu người ngoài chứ không cần thiết phải giấu hai người bọn họ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức kích động chọn pháp khí để tăng cường thực lực.

Chỉ là chọn tới chọn lui, Vương Bàn Tử chỉ lấy "Kim Hương Ngọc" Hoàng giai trung phẩm, Hồ Bát Nhất cũng chỉ chọn "Long Hi Chu Tước Ngọc Bội" Hoàng giai trung phẩm.

Không phải bọn họ không muốn chọn pháp khí cao cấp, mà thực sự là tinh thần lực không cách nào chưởng khống được.

Ví dụ như "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" Địa giai hạ phẩm và "Du Long Quy Y Bình" Địa giai hạ phẩm, hai người chỉ mới thử khống chế đã cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Với tinh thần lực hiện tại của bọn họ, trong tình huống đang sở hữu pháp khí Huyền giai, tối đa chỉ có thể duy trì thêm một món pháp khí Hoàng giai nữa.

Hoàn toàn không có cách nào giống như Lục Vũ, muốn dùng cái gì thì dùng cái đó...

Hai người nhìn Lục Vũ, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ. "Tiểu ca nhi, tôi thấy cái 'Thiên Tàm Sào Ti Y' này có thể đưa cho Shirley Dương dùng trước được không, thực lực của cô ấy vẫn là yếu nhất trong chúng ta.

Đi Tây Hạ Hắc Thủy Thành, tôi sợ..." Ngưỡng mộ xong, Hồ Bát Nhất nhỏ giọng đề nghị. "Ây da, còn yếu nhất nữa cơ?" Vương Bàn Tử cười hi bì trêu chọc: "Lão Hồ à Lão Hồ, xuân tâm nảy mầm, muốn thương hương tiếc ngọc thì cứ thương hương tiếc ngọc đi, kiếm cớ gì chứ.

Nói ra thì cậu cũng trưởng thành rồi, cũng đến lúc thích con gái rồi.

Chương 200

Thế nào, có muốn Bàn gia tôi đưa cậu đi mở mang tầm mắt trước không..." "Cút!" "Thẹn quá hóa giận kìa, ha ha ha ha!

Tiểu ca nhi, thấy chưa, cái này gọi là có dị tính không có nhân tính đấy!" Hồ Bát Nhất bực mình lườm Vương Bàn Tử một cái, đang định nói thêm gì đó thì điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Vương Bàn Tử lén nhìn một cái rồi hùa theo trêu chọc: "Ái chà, một ngày không gặp như cách ba thu, sáng nay mới chia tay, tối đã gọi điện thoại cho cậu rồi?" Điện thoại đúng là do Shirley Dương gọi đến, Hồ Bát Nhất không khỏi đỏ mặt tía tai, vội vàng tránh sang một bên nghe điện thoại. "Tiểu ca nhi..." "Cho cậu ba ngày, nếu Bức Luyện Di Tôn Côn còn chưa phục nguyên thì nó vô duyên với cậu rồi, tôi sẽ thu lại." Thần sắc Vương Bàn Tử nghiêm lại, lập tức không đùa nữa, ngồi ngay ngắn quy củ, vẻ mặt thánh khiết: "A di đà phật, a di đà phật, a di đà phật, a di đà phật..." Nhìn dáng vẻ của hắn, Lục Vũ bất lực lắc đầu.

Lại qua một lúc, Hồ Bát Nhất đi rồi quay lại, biểu tình có chút cổ quái. "Sao thế?" "Shirley nói..." "Ây da, đều gọi thành Shirley rồi cơ đấy, thân mật ghê chưa, bao giờ thì tôi phải đổi giọng gọi là chị dâu Hồ đây...

Á!

Tiểu ca nhi, Lão Hồ đánh đầu tôi!" "Đáng đời!

Cho cậu nói nhảm nhiều." Lục Vũ lườm Vương Bàn Tử một cái, cười mắng.

Lúc này Hồ Bát Nhất rốt cuộc cũng có thể nói rõ ràng lời mình muốn nói: "Cô ấy bảo đã có manh mối về 'Tây Hạ Hắc Thủy Thành',

phải về nước một chuyến.

Cô ấy muốn... muốn tôi đi cùng cô ấy." "Đi đi, đang lúc cần ra ngoài mở mang tầm mắt." Lục Vũ cười gật đầu đồng ý.

Khoảng thời gian này chạy ngược chạy xuôi, nói ra thì cũng mệt phết.

Nhân cơ hội này để mọi người nghỉ ngơi chút cũng chẳng có hại gì.

Hơn nữa, hắn cũng phải tính toán kỹ xem đống pháp khí nhiều thế này nên sắp xếp thế nào.

Dù sao không gian Quỷ Động Ma Mộc có hạn, lúc xuống mộ hắn còn phải mang rất nhiều trang bị khí tài.

Những pháp khí này nếu cứ để hết trong tiểu viện thì luôn cảm thấy có chút không yên tâm. "Đúng rồi, cậu tiện thể mang cái này cho cô ấy luôn." Lục Vũ nhìn qua, cầm lấy chiếc "Thiên Tàm Sào Ti Y" Huyền giai hạ phẩm giao cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lập tức cảm ơn, khiến Vương Bàn Tử lại được thể trêu chọc vài câu. ...

Hôm sau.

Hồ Bát Nhất đi rồi, cùng Shirley Dương đi đến bờ bên kia đại dương tìm kiếm manh mối "Tây Hạ Hắc Thủy Thành".

Lục Vũ và Vương Bàn Tử ở lại tiểu viện.

Một người tu luyện, một người niệm phật.

Có điều vừa mới giữa trưa thì điện thoại Lục Vũ đã reo.

Giáo sư Trần đã lâu không liên lạc bỗng nhiên gọi điện cho Lục Vũ, nói là có việc gấp tìm hắn.

Giữa trưa, tại một quán lẩu dê gần bảo tàng Kinh thành.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Giáo sư Trần ba người ngồi cùng một chỗ trong bao sương, vừa ăn thịt nướng vừa nói chuyện. "Lục tiểu ca nhi, thật không phải tôi không nghĩ cách.

Dạo gần đây đám Hách Ái Quốc, Diệp Diệc Tâm, Sở Kiện, Tát Đế Bằng đều vì vết bớt sau lưng mà phải đi bệnh viện.

Cứ tiếp tục thế này tôi sợ xảy ra chuyện mất." Giáo sư Trần nói, vẻ mặt sầu lo.

Nói thật lòng, sau khi chuyện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành kết thúc, trong lòng ông vẫn chưa thể nào yên tâm được.

Dù sao đồng nghiệp và ba học sinh của mình đều quên sạch những chuyện xảy ra trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thậm chí Hách Ái Quốc còn không biết tại sao tay mình bị thương.

Lúc đầu Giáo sư Trần còn có thể lừa bọn họ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ đều phát hiện sự tình có chút cổ quái, cũng cảm giác có gì đó không đúng, nhao nhao tìm đến Giáo sư Trần để kiểm chứng.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, suy nghĩ rồi nhẹ giọng nói: "Giáo sư Trần, ông nói xem..." Ngừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Ông nói xem, nếu để bọn họ biết những chuyện đó, bọn họ có thể giữ bí mật không?" Giáo sư Trần lộ vẻ khó xử.

Điểm này ông không cách nào bảo đảm.

Diệp Diệc Tâm thì có khả năng làm được.

Nhưng ba người Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng thì thật sự khó nói. "Vậy phải làm sao?" "Vẫn là không thể nói cho bọn họ biết."

Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Mấy hôm trước tôi mới từ bên ngoài trở về, tôi không thể nói cho ông biết quá nhiều, nhưng tôi có thể nói cho ông biết là đã tiến thêm một bước trong việc giải quyết chuyện của Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi." "Cậu đi đâu thế?" Lục Vũ không nói nhiều, chỉ khẽ lắc đầu: "Giáo sư Trần, hay là thế này đi.

Chương 201

Ông đưa bọn họ đi du học nước ngoài hết đi.

Hoặc là đi nước ngoài khảo cổ khai quật.

Chỉ cần bận rộn lên thì có khi bọn họ cũng chẳng màng đến chuyện này nữa." "Cái này..." Giáo sư Trần vẫn có chút khó xử.

Không phải ông không muốn, mà thực sự là ông không thích cứ lừa dối đồng nghiệp và học sinh của mình mãi.

Ông cứ cảm thấy làm như vậy không hợp lý lắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, nhịn không được lại thở dài một hơi.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử vừa xử lý xong một đĩa thịt nướng đột nhiên nghĩ đến cái gì, mồm miệng không rõ lầm bầm: "Tiểu ca nhi, thật ra còn một cách nữa." "Cậu có ý kiến gì?" "Cái 'Thanh Đồng Long Văn Quang' kia không phải có thể khống chế sao, đã bọn họ muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thì cứ cho bọn họ biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Tiểu ca nhi cậu chỉ cần khống chế bọn họ không cho bọn họ nói ra bí mật chẳng phải là được rồi sao?" Mắt Giáo sư Trần chợt sáng lên, hưng phấn nói: "Đúng, đúng, cách này được đấy!" Lục Vũ khẽ nhíu mày: "Đúng là có năng lực này, nhưng mà... khống chế bọn họ như vậy tôi cứ thấy hơi không ổn lắm." "Không sao đâu." Giáo sư Trần vẻ mặt nghiêm túc: "Dù thế nào cũng tốt hơn là cứ mơ hồ hồ đồ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Vậy được rồi." Nói đến nước này Lục Vũ cũng không tiện từ chối nữa, dứt khoát bảo Giáo sư Trần gọi hết bọn họ đến, lại chuẩn bị sẵn 'Thanh Đồng Long Văn Quang'.

Thời gian không lâu sau, đám Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng, Diệp Diệc Tâm đều đã tới nơi.

Nhìn thấy Lục Vũ, mấy người bọn họ đều chào hỏi.

Lục Vũ cũng chào hỏi bọn họ, sau đó chỉ vào 'Thanh Đồng Long Văn Quang', nhẹ giọng nói: "Các người muốn biết đáp án, chỉ cần uống chén rượu này là sẽ biết." "Được." Hách Ái Quốc gật đầu đồng ý đầu tiên, dứt khoát uống rượu.

Một chén rượu vào bụng, ông ta liền cảm thấy đầu óc ong lên một tiếng.

Ký ức hỗn loạn một hồi, vô số hình ảnh bị ông ta lãng quên từng chút một quay trở lại trong đầu.

Những màn kia chấn kinh đến mức ông ta hoa mắt chóng mặt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Không chỉ có ông ta, ba người Diệp Diệc Tâm, Sở Kiện, Tát Đế Bằng cũng đầy mặt kinh hoàng, không dám tin.

Đặc biệt là ba người Diệp Diệc Tâm, Sở Kiện, Tát Đế Bằng, trong sự chấn kinh còn có một tia xấu hổ khó tả.

Dù sao lúc trước ở trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, vì nguyên nhân ảo giác mà Sở Kiện, Tát Đế Bằng từng muốn giết chết Diệp Diệc Tâm...

Tràng diện lập tức trở nên có chút lạnh lẽo.

Lục Vũ nhìn bọn họ, bình tĩnh nói: "Nếu các người có thể chịu đựng được thì giữ lại đoạn ký ức này.

Nếu không thể, tôi vẫn có thể khiến các người quên đi những chuyện này." Đợi một lúc, thấy mấy người đều không nói gì, Lục Vũ lại cầm bình rượu lên, rót rượu vào 'Thanh Đồng Long Văn Quang', nhẹ giọng nói: "Có đôi khi sự thật rất tàn nhẫn.

Lãng quên cũng không phải là chuyện xấu." Mấy người bọn họ đều ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, biểu tình phức tạp.

Hách Ái Quốc cắn răng, vẫn không uống rượu, chỉ trầm giọng nói: "Tôi sẽ không nói chuyện này ra ngoài." Chén rượu đặt trước mặt Diệp Diệc Tâm, cô bé bướng bỉnh nhìn Lục Vũ, nói: "Em không muốn quên!" Cuối cùng, chỉ có Sở Kiện và Tát Đế Bằng nhìn nhau rồi uống cạn chén rượu, quên đi những chuyện đó...

Hách Ái Quốc đưa Sở Kiện và Tát Đế Bằng đi.

Cô bé Diệp Diệc Tâm lại ở lại.

Cô nhìn vào mắt Lục Vũ, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lục đại ca, dạo gần đây chỉ cần em nhắm mắt lại là em sẽ mơ cùng một giấc mơ!" "Đừng sợ, nằm xuống đi." "Nhắm mắt lại, đừng nghĩ gì cả." "Được." Tại tiểu viện của Lục Vũ.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử đứng bên giường, trên giường là cô nhóc Diệp Diệc Tâm đang nằm.

Vương Bàn Tử đứng một bên nhìn, trong mắt ẩn hiện vẻ lo âu.

Trước đó ở tiệm cơm, cô nhóc nói ngày nào cũng nằm mơ, đều mơ thấy một người đeo khăn che mặt rất giống Tinh Tuyệt Nữ Vương đang hung thần ác sát uy hiếp cô, nói rằng bà ta nhất định sẽ quay lại. .....

Tình huống này, Lục Vũ cũng rất khó phán đoán.

Chỉ là trong lòng thầm đoán, cô nhóc Diệp Diệc Tâm có lẽ vì trước đó ở Tinh Tuyệt cổ thành bị Quỷ Động Ma Mộc và Thi Hương Ma Dụ quấn quanh, cho nên mới có mối liên hệ kỳ diệu nào đó với Tinh Tuyệt Nữ Vương ở tận trong không gian số ảo.

Dù sao, lúc vừa mới tiến vào địa cung, Diệp Diệc Tâm đã bị vô số tơ mỏng bảy màu đưa lên giữa không trung. .....

Định thần lại, Lục Vũ thu liễm tư tự, vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên trán Diệp Diệc Tâm, rồi nói: "Tối nay em cứ ở lại đây." "Nếu lúc ngủ

lại gặp ác mộng thì nói ngay với tôi." "Vâng, được ạ." Diệp Diệc Tâm tự nhiên đồng ý, ở lại luôn trong tiểu viện. .....

Đêm khuya, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều ngồi xếp bằng đả tọa trong phòng khách.

Đột nhiên!

Một tiếng hét chói tai xé toạc màn đêm yên tĩnh!

Lục Vũ, Vương Bàn Tử nháy mắt mở mắt, lao thẳng vào phòng trên tầng hai.

Vừa bật đèn, đã thấy cô nhóc Diệp Diệc Tâm co rúm ở đầu giường, run lẩy bẩy, mặt đầy kinh hoàng, miệng lẩm bẩm không ngừng: "Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng....." Lục Vũ thoáng chần chờ một chút, trực tiếp lấy ra "Phi Thiên Ngọc Thú Quyết", đặt vào tay Diệp Diệc Tâm.

Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm có tác dụng dưỡng hồn trấn tà, ngưng thần tĩnh khí vừa vào tay, Diệp Diệc Tâm đang hoảng loạn miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Chương 202

Chỉ là trên trán cô vẫn lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hiển nhiên, cơn ác mộng vừa rồi đã dọa cô sợ chết khiếp. "Sao thế?" "Bà ta..... bà ta..... bà ta nói khu khu Hóa Sát Phù mà cũng muốn, cũng muốn đối phó với bà ta, vị miễn quá coi thường bà ta rồi....." Tâm tình Lục Vũ trầm xuống.

Tình huống hiện tại quả thực có chút khó giải quyết.

Kế sách hiện nay, chỉ hy vọng "Phi Thiên Ngọc Thú Quyết" có thể bảo vệ tinh thần cô nhóc không bị tổn thương.

Còn về những chuyện khác, cậu cũng chưa có ý tưởng gì.

Lục Vũ lại an ủi vài câu, cũng không rời khỏi phòng, cứ thế cùng Vương Bàn Tử hai người ngồi trên sàn nhà đả tọa tu luyện, thuận tiện trông chừng cô nhóc.

Có lẽ là "Phi Thiên Ngọc Thú Quyết" thực sự hữu hiệu, Diệp Diệc Tâm sau khi ngủ lại cũng không gặp ác mộng nữa, ngủ một mạch đến trời sáng. "Vậy cứ thế nhé, miếng ngọc này em cứ đeo trên người." "Cảm ơn Lục đại ca." "Không có gì." Lục Vũ xua tay, bảo Vương Bàn Tử đưa Diệp Diệc Tâm đi mua chút đồ, tạm thời an đốn ở tiểu viện.

Bất kể nói thế nào, pháp khí trong tiểu viện cũng nhiều, còn có "Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ", vạn nhất gặp chuyện gì cũng có thể bảo vệ cô.

Lo xong chuyện này, đến giữa trưa, Hồ Bát Nhất gọi điện thoại về. "Lão Hồ?" "Tiểu ca nhi, có chút rắc rối." "Sao thế?" "Tôi và Shirley vốn định đi tìm người biết manh mối Hắc Thủy Thành kia, nhưng hắn đột nhiên chết rồi..... hoặc là biến mất rồi." "Ý anh là sao?"

Lục Vũ nghe vậy, mày không khỏi nhíu lại.

Chết là chết, biến mất là biến mất, kiểu không xác định là chết hay biến mất này là sao?

Hồ Bát Nhất lập tức giải thích vài câu.

Vài phút trước, anh và Shirley Dương theo hẹn đến một nhà hàng để gặp người nắm giữ manh mối Hắc Thủy Thành.

Họ đã nhìn thấy người đó ngồi bên cửa sổ đợi họ.

Nhưng mà..... khi họ đi tới cửa, một luồng ánh sáng chói lòa lóe lên, nhìn lại thì người đó đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại một cái bóng đen dài xiên xiên in trên ghế ngồi!

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị!

Hơn nữa, hai người đã xem qua camera giám sát của nhà hàng. "Tiểu ca nhi, có khả năng là do pháp khí." Hồ Bát Nhất hạ thấp giọng, nói ra suy đoán của mình. "Anh cứ đợi đấy, tôi và Bàn Tử một hai hôm nữa sẽ qua." "Được, vậy đợi gặp nhau rồi nói tiếp." "Được!" Lục Vũ cúp điện thoại xong, trực tiếp gọi cho Vương Bàn Tử, bảo hắn mau chóng quay lại.

Tiếp đó, lại gọi cho Đại Kim Nha, bảo hắn sắp xếp chuyện xuất ngoại cho mình và Vương Bàn Tử.

Tiện thể lại lấy ra một ít đồ cổ, trân ngoạn bảo hắn giao cho Hoắc Tiên Cô, xuất hàng từ khách sạn Tân Nguyệt.

Chỉ có điều.....

đến chập tối, Đại Kim Nha lại cùng Hoắc Tiên Cô đến tiểu viện! "Hoắc Tiên Cô." "Ừ." Hoắc Tiên Cô vào tiểu viện, nhìn quanh bốn phía, tự nhiên ngồi xuống sô pha.

Uống ngụm trà, hàn huyên vài câu xong liền đi vào chính đề. "Đồ

cậu nhờ Kim gia đưa cho tôi, tôi xem rồi, đồ rất tốt, nhưng không thể gấp gáp xuất hàng như vậy." "Mớ đồ lần trước tôi đã xuất hết cho cậu rồi, đợt này phải để vài tháng, câu khẩu vị bọn họ một chút, đợi giá lên rồi hãy xuất." Lục Vũ cũng không thiếu tiền, tự nhiên cũng không đặc biệt vội.

Lập tức gật đầu đồng ý, chỉ là trong lòng có chút thắc mắc.

Theo lý mà nói, chút chuyện nhỏ này không đáng để Hoắc Tiên Cô đích thân tới một chuyến.

Quả nhiên!

Lại nói thêm vài câu, Hoắc Tiên Cô chuyển đề tài: "Nghe Kim gia nói, cậu định ra nước ngoài một chuyến à?" "Đúng, có ý định đó." "Vậy cậu giúp tôi một việc." "Cô cứ nói." "Mấy hôm nữa, ở nước ngoài có một cuộc đấu giá, bên trong có vài món đồ tôi có chút hứng thú, cậu giúp tôi mang về." "Đồ gì?" "Dạng Thức Lôi, nghe qua chưa?" Nghe thấy ba chữ này, sắc mặt Lục Vũ khẽ biến.

Ba chữ này, cậu đã nghe, đã thấy, hơn nữa cực kỳ hiểu rõ ba chữ này thốt ra từ miệng Hoắc Tiên Cô đại biểu cho điều gì!

Dạng Thức Lôi, thoạt nghe thì giống như nói về địa lôi hay gì đó.

Nhưng thực tế, nó chỉ một đại gia tộc kiến trúc, gia tộc họ Lôi!

Lôi thị gia tộc, truyền thừa mấy trăm năm, phát tích đầu thời Thanh, biến mất cuối thời Thanh.....

Trong thời gian nhà Thanh, cung điện, hoàng lăng, ngự uyển và các kiến trúc cung đình quan trọng, công trình hoàng gia, hầu như đều xuất phát từ gia tộc Lôi thị.

Chương 203

Sở dĩ Lôi gia được gọi là Dạng Thức Lôi, là vì triều Thanh có một nha môn nhỏ gọi là Dạng Thức Phòng!

Dạng Thức Phòng chịu trách nhiệm thiết kế kiến trúc cho hoàng thất.

Mà Lôi gia, tổng cộng có tám đời trở thành Chưởng án Dạng Thức Phòng!

Vì thế, Lôi gia lại được tôn xưng là Dạng Thức Lôi!

Chỉ có điều.....

Lục Vũ thầm đoán, Hoắc Tiên Cô lúc này nhắc đến Dạng Thức Lôi, e rằng không phải vì bản vẽ, mà là để tìm hiểu kết cấu Trương Gia Cổ Lâu!

Dù sao.....

Trương Gia Cổ Lâu của Tiểu ca Trương Khởi Linh, chính là bản vẽ mà đời thứ nhất "Dạng Thức Lôi" đụng tới!

Việc này, không dễ làm à nha!

Trong lúc cậu suy tính, Hoắc Tiên Cô nói đơn giản về chuyện "Dạng Thức Lôi", sau đó đổi giọng. "Tôi đối với phong cách kiến trúc hoàng thất triều Thanh vẫn luôn rất thích." "Lần này nghe nói trong vật phẩm đấu giá có bản vẽ của Dạng Thức Lôi đời thứ nhất, cho nên làm phiền cậu chạy một chuyến thay tôi, mang bản vẽ về cho tôi." "Cần bao nhiêu tiền, đến lúc đó cậu nói với tôi là được." Lục Vũ nghĩ ngợi, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Việc này cũng chẳng phải chuyện lớn gì, hơn nữa Trương Gia Cổ Lâu sớm muộn gì cậu cũng phải đi một chuyến, hiện tại chuẩn bị

trước cũng không phải chuyện xấu.

Nói ra thì, lần trước trước khi đi Long Lĩnh Mê Quật, cậu còn gọi điện cho Tiểu Ngô Tà thương lượng chuyện xuống mộ.

Chỉ là bên Ngô Tà không biết đang bận rộn cái gì, chỉ nói tạm thời chưa xuống mộ, chuyện này liền không giải quyết được gì.

Chập tối.

Sau khi tiễn Hoắc Tiên Cô và Đại Kim Nha, Ngô Tà gọi điện tới.

Hơn nữa, nói chuyện cứ ấp a ấp úng.

Lục Vũ hỏi vài câu, cậu ta mới rốt cuộc nói rõ mục đích gọi điện.

Hóa ra là muốn mượn tiền. "Tiểu ca nhi, tôi thật ngại quá, lần trước 'Điểm Thiên Đăng' đã nợ cậu ân tình lớn như vậy, lần này lại phải nhờ cậu giúp." Nói ra thì, Ngô Tà hỏi mượn cậu một triệu, cũng không tính là nhiều, nhưng cậu ta vẫn hỏi một câu.

Ngô Tà cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Tôi nghe nói hai ngày nữa đấu giá hội ở nước ngoài có thể sẽ đấu giá bản dập Chiến Quốc Bạch Thư, tôi muốn đi thử vận may, xem có lấy được bản dập Chiến Quốc Bạch Thư không, sau đó kiếm một khoản." Còn về việc kiếm tiền thế nào, Ngô Tà không nói nhiều, Lục Vũ cũng không hỏi nhiều, chỉ nói mình cũng định đi nước ngoài, nếu cậu ta rảnh thì đi cùng luôn.

Hai người cậu một câu tôi một câu, rất nhanh đã chốt xong chuyện này.

Chuyện thiên hạ, không có trùng hợp không thành sách.

Lòng vòng một hồi, buổi đấu giá mà hai người họ muốn đi cư nhiên đều là một chỗ.

Chỉ có điều..... vừa mới thương lượng xong với Ngô Tà, điện thoại Lục Vũ lại reo lên.

Cũng không biết mấy người này có phải đã bàn bạc trước không mà xếp hàng gọi điện cho cậu.

Đương nhiên.

Người gọi đến lần này không phải bạn bè hay đối tác làm ăn, mà là mẹ cậu. "Tiểu Vũ, cái Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp kia tốt lắm, mẹ và cha con đều dùng nó ăn đồ, cảm giác thân thể dường như có chút khác biệt." "Vậy là được rồi ạ." "Dạo này con có rảnh không, có thể qua đây một chuyến không?

Mẹ biết con thích đồ cổ, đúng lúc bên này có một cuộc đấu giá, con thực ra có thể qua xem thử." Lục Vũ nghe vậy, trầm mặc một lát rồi vẫn không nỡ từ chối, chỉ khẽ nói: "Đấu giá hội con sẽ đi, đến lúc đó nếu có thời gian, con sẽ về nhà thăm mọi người." "Thật sao?

Vậy thì tốt quá!

Mẹ đợi tin tốt của con!" Sau khi cúp điện thoại, Lục Vũ thở dài một hơi.

Cầm tiền của người thì phải trừ tai họa cho người, lần này xuất ngoại, không thể thiếu việc phải về nhà một chuyến, nếu không thì quả thực có chút không ra làm sao!

Ngày hôm sau.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà cùng nhau rời đi, bay ra nước ngoài.

Cô nhóc Diệp Diệc Tâm được giữ lại ở tiểu viện, giúp trông nhà.

Thêm nữa, thân thể của cô quả thực không thích hợp đi nơi khác.

.....

Chập tối, Tam Phiên Thị (San Francisco).

Mấy người vừa ra khỏi sân bay đã hội họp với Hồ Bát Nhất và

Shirley Dương.

Chương 204

Thời gian đấu giá còn sớm, mấy người đi thẳng đến nhà hàng mà Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nhìn thấy thứ nghi là "pháp khí".

Nhà hàng này cũng không phải nhà hàng sang trọng gì, chỉ là một tiệm đồ ăn nhanh bình thường.

Giờ này đang là giờ cơm, nhà hàng người đến người đi, dường như không hề chịu ảnh hưởng của sự việc trước đó. "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta về chỗ Shirley cất đồ trước, rồi hẵng quay lại?" Hồ Bát Nhất lúc nói chuyện, ánh mắt lơ đãng nhìn Ngô Tà một cái.

Lục Vũ hiểu ý anh ta, mỉm cười, khẽ nói: "Không phải người ngoài." Nói xong, lại quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, nhẹ giọng bảo: "Tiểu Tam Gia, lát nữa bất kể nhìn thấy gì, nghe thấy gì, đừng quá kinh ngạc." "Đợi xong việc, tôi sẽ giải thích cho cậu." "À." Ngô Tà chớp chớp mắt, có chút mông lung gật đầu.

Trong lòng thầm nghĩ mình chắc là sắp được kiến thức chuyện kinh người gì đó, chỉ là rốt cuộc là chuyện gì thì cậu ta vẫn chưa hình dung ra.

Đơn giản dặn dò vài câu, mấy người lập tức bước vào quán ăn.

Tranh thủ lúc Hồ Bát Nhất và Shirley Dương gọi món, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà đi thẳng đến cái ghế dài kia ngồi xuống.

Vương Bàn Tử vẻ mặt cảnh giác, trợn to mắt nhìn ngó xung quanh.

Lục Vũ dở khóc dở cười, có chút bất lực nói: "Tôi bảo này Bàn gia, anh có thể đừng làm như đi ăn trộm thế được không?" "Tiểu ca nhi, nói thế không đúng nha, Bàn gia tôi đây không phải đang tìm manh

mối sao!" "Được rồi, đừng làm trò nữa, cứ yên tâm ăn cơm đi." "Được thôi." Vương Bàn Tử vẻ mặt buồn bực, không nói nhiều nữa.

Lục Vũ thì nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nghía phong cảnh dị vực, yên lặng suy tư.

Trong lòng cậu thực ra đã tính toán xong phải làm gì, cũng như làm thế nào.

Nếu nói người kia thực sự bị pháp khí làm cho biến mất, hoặc nói là đã chết, thì quanh đây rất có khả năng sẽ có linh hồn chưa chuyển thế đầu thai, vẫn còn du đãng lanh quanh.

Chỉ cần bày "Du Long Quy Y Bình" ra, tưởng chừng là có thể tìm được chút gì đó.

Nếu không phải, vậy thì chỉ đành..... tính cách khác. .....

Mấy người ngồi một lát, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương bưng một đống đồ ăn tới.

Đồ ăn nhanh nước ngoài cũng chỉ có thế.

Hamburger, khoai tây chiên, gà rán, coca các loại, không thể nói là có bao nhiêu dinh dưỡng, nhưng mấy người ăn vẫn rất vui vẻ.

Vừa ăn vừa tán gẫu.

Vương Bàn Tử không ngừng cổ vũ Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, lại thỉnh thoảng trêu chọc Ngô Tà vài câu.

Không khí ngược lại không hề bị tẻ nhạt.

Mà Lục Vũ thì trong tình huống không kinh động bất kỳ ai, lén lút lấy ra "Du Long Quy Y Bình", đặt ở bên cạnh mình.

Giây tiếp theo, cậu liền cảm giác được, bên trong "Du Long Quy Y Bình" đã có thêm một vong hồn! "Tiểu ca nhi, chúng ta làm thế nào?

Sao tôi chẳng phát hiện được gì cả?" "Không có gì để làm đâu, ăn xong thì về ngủ thôi." "Thế quái....." "Quái cái gì mà quái, đồ ăn còn không chặn nổi miệng cậu à." Hồ Bát Nhất trừng Vương Bàn Tử một cái, cầm một cái hamburger nhét vào miệng hắn, khiến hắn không nói được nữa.

Nói xong lại nhìn Lục Vũ, khẽ gật đầu.

Hiển nhiên, Hồ Bát Nhất cũng biết ý Lục Vũ, tai vách mạch rừng!

Tuy đây là nước ngoài, mấy tên quỷ Tây chưa chắc nghe hiểu họ nói gì, nhưng cẩn thận chút vẫn hơn, không có hại gì.

Lại qua một lát, mấy người ăn xong, bước ra khỏi quán ăn.

Sau khi lên xe, Lục Vũ nói thẳng: "Lão Hồ, anh để ý phía sau xem có ai theo dõi chúng ta không." "Lúc nãy ở quán ăn, tôi thấy mấy người cứ nhìn chằm chằm bàn chúng ta." Hồ Bát Nhất thần sắc nghiêm lại, vội vàng quay đầu liếc nhìn. "Không sao." "Vậy thì tốt, có thể là tôi nghĩ nhiều rồi." "Không phải, Tiểu ca nhi, cái quán ăn đó, cậu không phát hiện ra điều gì cổ quái à?" Vương Bàn Tử vẫn không kìm nén được sự tò mò trong lòng, nhịn không được lại hỏi một câu. "Đợi một lát nữa, đến chỗ tiện nói chuyện, chúng ta hãy nói." Vương Bàn Tử mắt sáng lên: "Tôi biết ngay là Tiểu ca nhi cậu khẳng định phát hiện ra cái gì rồi!" "Tiểu ca nhi, nói cho tôi nghe với?" "Im miệng." "Tiểu ca nhi....." "Côn của tôi chưa thu lại đâu!" "Đừng đừng đừng, tôi thật sự không nói nữa.

Tiểu ca nhi, hôm nay tôi có cảm giác, côn sắp hồi phục rồi, có thể là ngay lập tức đấy." Mấy người cười cười nói nói, rất nhanh đã đến nhà Shirley Dương.

Shirley Dương đưa mấy người vào thư phòng, sau khi đóng cửa, ánh mắt đầy tò mò của mọi người đều đổ dồn lên người Lục Vũ.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lấy ra "Du Long Quy Y Bình", đặt lên bàn.

Nhìn thấy cái bình, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nghĩ đến điều gì, sắc mặt đều biến đổi.

Ngô Tà cũng mắt sáng lên, có chút kích động: "Đồ tốt, đồ tốt nha!

Nhìn kiểu dáng và chất địa này, tối thiểu phải là đồ vật thời Đường!" "Tiểu ca nhi, cậu vừa nãy đi nhà hàng là vì cái bình này sao?" "Lợi hại lợi hại, lợi hại!" "May mà lúc đó cậu không lấy ra, nếu không thì tôi thật sự sợ chết khiếp!" Nghe lời cậu ta, Lục Vũ cười trừ.

Nhìn thấy cái bình cậu đã sợ thành dạng này, nếu nhìn thấy thứ trong bình, còn không phải sợ chết sao?

Chương 205

"Hít!" "Vãi?" "Má ơi!" "Hả?" Ngay khoảnh khắc Lục Vũ kích hoạt "Du Long Quy Y Bình", một du hồn bằng không xuất hiện trước mắt mọi người.

Mấy người đều giật nảy mình.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Shirley Dương biến đổi, không dám tin kinh hô: "Anh là Tom!" "Tom?" "Tom là ai?" "Ma kìa!" Lục Vũ lắc đầu, ra hiệu cho họ bình tĩnh lại, khẽ nói: "Dương tiểu thư, cô xác nhận một chút, anh ta có phải là người cô cần tìm không?" "Phải!

Chính là anh ta!" Shirley Dương ngữ khí chắc chắn, gật đầu thật mạnh.

Du hồn lúc này cũng phản ứng lại, ngạc nhiên nói: "Các người có thể nhìn thấy tôi?" "Tom, sao anh lại biến thành bộ dạng này?" Shirley Dương sau khi xác định thân phận du hồn, lại hỏi: "Tin tức về Hắc Thủy Thành Tây Hạ đâu?" Du hồn vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Mọi người nói vài câu, Lục Vũ lại giải thích thêm mấy câu, du hồn cuối cùng miễn cưỡng bình tĩnh lại, cười khổ nói: "Vận khí không tốt, hôm đó lúc giao dịch thì gặp phải bọn 'hắc ăn hắc'....." "Nghĩa là sao?" "Tôi gặp phải một món tàng phẩm vô cùng thần kỳ, là một cái ống ngắm.

Chỉ cần dùng ống ngắm đó đối chuẩn một sinh mệnh thể quá mười giây, sinh mệnh đó sẽ biến mất không thấy đâu." Du hồn Tom thở ngắn than dài, nói không hết sự cảm khái thổn thức.

Hắn không phải người tốt, trước đó lúc mời người kia giao dịch, cũng là nghĩ đến chuyện cướp hàng, nhưng không ngờ tốc độ của đối phương còn nhanh hơn hắn! "Tiểu ca nhi, ống ngắm còn có thể trở

thành pháp khí?" Lục Vũ hơi nhíu mày, khẽ nói: "Thế gian vạn vật, mỗi thứ có sự kỳ diệu riêng.

Có khả năng có thủ đoạn nào đó khiến cái ống ngắm này sở hữu sức mạnh thần kỳ chăng." "Ồ." "Khoan nói chuyện này đã." Trò chuyện vài câu, Lục Vũ chuyển chủ đề về chính sự: "Manh mối Hắc Thủy Thành Tây Hạ đâu?" "Bị bọn chúng cướp rồi." Tom lại thở dài, thần tình đầy khổ sở: "Bọn chúng mang tất cả đồ đạc của tôi đi rồi." "Anh biết bọn chúng đi đâu không?" "Biết." "Đi đâu?" Tom không nói nữa, Vương Bàn Tử nhịn không được thúc giục: "Nói đi, anh nói bọn chúng ở đâu, Bàn gia tôi xử đẹp bọn chúng, giúp anh báo thù rửa hận!" "Có ý nghĩa gì đâu?" "Tôi có thể siêu độ cho anh." "Cậu có thể cho tôi về với vòng tay của Thiên Chúa không?" "Được." "Tôi còn muốn tiền!" "Bao nhiêu?" "Chúng ta trước đó đã nói rồi, manh mối Hắc Thủy Thành Tây Hạ, một triệu đô la." "Người chết còn đòi tiền, đốt cho anh nhé?" Vương Bàn Tử nhịn không được trêu một câu. "Tôi có người nhà!" "Số tài khoản." Nghe Shirley Dương không chút nghĩ ngợi khẳng định đáp án, biểu tình Tom cuối cùng cũng có chút biến hóa.

Đợi đến khi tận mắt thấy số tiền đó chuyển vào tài khoản con gái mình, Tom như trút được gánh nặng, liên tục cảm ơn. "Bọn chúng sẽ tham gia buổi đấu giá chợ đen tại bến cảng Ngư Nhân số 44 vào ngày mai, manh mối kia chắc chắn là một trong những vật phẩm đấu giá!" Nghe lời này, mấy người nhìn nhau, thầm nghĩ lần này quả thực trùng hợp.

Họ lần này tới đây, muốn tham gia đấu giá hội, chính là đấu giá hội chợ đen ở bến cảng Ngư Nhân số 44! "Được rồi, những gì tôi biết đều nói cho các người rồi, chuyện cậu hứa với tôi đâu?" "Đợi tôi thấy manh mối xong sẽ tiễn anh đi." "Được!" "Đúng rồi, cậu có thể đưa tôi về nhà một chuyến không, tôi muốn thăm con gái tôi.

Chỉ bằng sức mình tôi, tôi không có cách nào rời khỏi cái nhà hàng chết tiệt đó." "Được." Nghe Lục Vũ không chút nghĩ ngợi khẳng định trả lời, trong mắt Tom rốt cuộc có thêm một tia cảm kích!

Bất kể thế nào, có thể trước khi rời khỏi thế giới này được nhìn con gái mình một lần, luôn là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

Ngoài việc cảm ơn, Tom lại nhớ ra một chuyện, nhắc nhở mấy người: "Phải rồi, cái ống ngắm đó, cự ly không thể cách quá xa.

Tôi trước đó đã thử qua, chỉ trong vòng một trăm mét mới có hiệu quả." "Còn nữa, cái ống ngắm đó mỗi phút chỉ có thể dùng một lần." Lục Vũ lại hỏi vài câu, xác định không bỏ sót gì, liền sử dụng "Du Long Quy Y Bình" thu linh hồn Tom vào trong, chuẩn bị lát nữa đưa hắn đi thăm con gái, cũng coi như kết thúc một đoạn nhân quả này. "Tiểu ca nhi, theo lời hắn nói thì cái ống ngắm đó có chút khủng bố, chúng ta dường như không có cách nào đề phòng." "Đúng, nhưng anh có thể cảm tri nguy hiểm không phải sao?" "Đúng ha!" Hồ Bát Nhất vỗ trán một cái, nghĩ đến "Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích".

Bên cạnh, Vương Bàn Tử có chút chua loét nói: "Tình yêu, quả nhiên làm đàn ông trở nên ngu ngốc." Câu nói này làm cả Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều đỏ mặt tía tai.

Cùng lúc đó, Tiểu Tam Gia Ngô Tà giơ tay, có chút yếu ớt hỏi: "Cái đó..... có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Ngô Tà thật sự mặt đầy ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện giống như thần thoại thế này, sao mấy người ai nấy đều có vẻ như lẽ đương nhiên vậy?

Cứ như là..... kiến quái bất quái?

Ngày thứ hai, chập tối.

Mấy người rời khỏi nhà Shirley Dương, lái xe đến bến cảng Ngư Nhân số 44.

Trên xe, Vương Bàn Tử vẫn đang thao thao bất tuyệt kể cho Tiểu Tam Gia Ngô Tà nghe về lịch sử "xuống mộ" của họ thời gian qua.

Từ mộ tướng quân nước Kim đến Tinh Tuyệt cổ thành, rồi đến Long Lĩnh Mê Quật.

Tài ăn nói của Vương Bàn Tử khiến Ngô Tà nghe đến mắt tròn mắt dẹt, nhìn bộ dạng cậu ta, hận không thể lập tức mua được Chiến Quốc Bạch Thư trên sàn đấu giá, tìm được "tự họa" bên trong, tận mắt đi xem những ngôi mộ cổ đầy thần kỳ đó, tiện thể cũng có thể kiếm đầy bồn đầy bát. ....

Bến cảng Ngư Nhân, với tư cách là điểm du lịch nổi tiếng của Tam Phiên Thị, giờ này đang là lúc người qua kẻ lại.

Mấy người dưới sự dẫn dắt của Shirley Dương, tìm đến một quán bar có phong cách khá tiểu tư.

Xuyên qua cửa sau quán bar, đi vào tầng hầm, lại xuyên qua tầng hầm đi một lúc, cuối cùng bước vào hội trường đấu giá thực sự.

Nhìn qua thì đây là một hội trường cải tạo từ nhà kho bỏ hoang dưới lòng đất.

Hiện trường đâu đâu cũng thấy vệ sĩ súng ống đầy đủ và camera giám sát, ngoài ra thì nhìn cũng không khác gì các sàn đấu giá thông thường.

Mấy người tìm một góc ngồi xuống, yên lặng chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu. .....

Đấu giá hội ngầm, vẫn là rất thú vị.

Chương 206

Đồ vật mang ra, tuy không phải pháp khí nhưng cũng là không ít quốc bảo của các quốc gia!

Đặc biệt là những cái giá động một chút là mấy chục triệu, khiến Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn đến đỏ cả mắt.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ngược lại không có cảm giác gì, chỉ yên lặng chờ đợi.

Cuối cùng!

Nửa giờ sau, một vật phẩm đấu giá được mang lên đài. "Cuốn nhật ký của nhà thám hiểm nổi tiếng Cha Thomas, trên đó ghi chép những trải nghiệm của ông tại Trung Hoa!

Trong đó đặc sắc nhất, đương nhiên là ghi chép về Hắc Thủy Thành của nước Tây Hạ thuộc cổ quốc Trung Hoa!" "Trong truyền thuyết, Hắc Thủy Thành khắp nơi là vàng!" "Trong nhật ký, tuy không ghi chép rõ vị trí chính xác của Hắc Thủy Thành, nhưng tôi nghĩ nếu là nhà thám hiểm, hẳn có thể từ đó tìm được manh mối Hắc Thủy Thành!" Nghe giọng nói lanh lảnh của cô gái ngoại quốc xinh đẹp giới thiệu, Lục Vũ thu hồi ánh mắt, trong lòng lại thở dài một hơi. [Tên vật phẩm: Nhật ký Cha Thomas] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Hàng nhái.] "Là thứ yêu quái gì đây." Shirley Dương đang định giơ bảng, Lục Vũ đưa tay ngăn lại, lắc đầu. "Tiểu ca nhi, cậu không nhìn nhầm chứ?" "Không đâu." "Vậy.....

được thôi." Shirley Dương do dự một chút, vẫn tin tưởng mắt nhìn của Lục Vũ, không đấu giá.

Nhưng cú này cũng làm lòng cô chìm xuống đáy cốc.

Không có nhật ký, làm sao tìm Hắc Thủy Thành Tây Hạ?

Không tìm được Hắc Thủy Thành Tây Hạ, làm sao giải khai bí ẩn Mộc Trần Châu và ấn ký sau lưng.....

Lòng Shirley Dương rối như tơ vò, cũng không biết đang nghĩ gì.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất len lén nắm lấy tay cô, khẽ nói: "Yên tâm, cho dù dùng Tầm Long Điểm Huyệt tìm khắp Tây Bắc, chúng ta cũng sẽ tìm ra nơi đó." "Ừ....." Shirley Dương thấp giọng đáp một tiếng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Lúc này, cuốn 'Nhật ký Cha Thomas' hàng nhái bị người ta mua với giá ba triệu đô la.

Một vật phẩm đấu giá mới được mang lên. "Trọng bảo Trung Hoa, bản dập Chiến Quốc Bạch Thư!" "Tương truyền, Chiến Quốc Bạch Thư có tổng cộng hai mươi quyển, trấn quán chi bảo trong bảo tàng Metropolitan, là nguyên bản của một trong số đó." "Bản dập này, nội dung không giống với bản kia.

Hơn nữa, qua trắc định, bản dập này là bản dập được chế tác từ thời Hán của Trung Hoa!" Ngô Tà nhìn chằm chằm bản dập Chiến Quốc Bạch Thư mà cô gái ngoại quốc giơ cao, mắt sáng rực lên, thân thể kích động hơi run rẩy: "Tiểu ca nhi, chính là cái này, cái tôi cần chính là cái này!" Lục Vũ nhìn, biểu tình trở nên có chút cổ quái.....

Bản dập?

Đùa gì thế? [Tên vật phẩm: Chiến Quốc Bạch Thư] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Thông qua phương thức "tự họa", ghi chép bản đồ Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Tập hợp đủ hai mươi quyển Chiến Quốc Bạch Thư, có thể biết bí văn kinh thiên!] Từ giới thiệu của hệ thống, thiên Chiến Quốc Bạch

Thư này, không nghi ngờ gì nữa là hàng thật.

Nhưng mà..... cái đấu giá hội này là cái trò gì vậy?

Lấy hàng nhái làm hàng thật bán, lấy hàng thật làm bản dập bán?

À!

Nhìn kỹ lại, Lục Vũ cuối cùng cũng hiểu ra là chuyện gì.

Tấm Chiến Quốc Bạch Thư này, bìa ngoài bị người ta dùng thủ đoạn đặc biệt xử lý qua, nhìn trông như giấy, không phải lụa trắng.

Nhưng thực tế, lớp giấy đó bao bọc lấy sách lụa.....

Thủ đoạn này, quả thực tinh diệu!

Cùng lúc đó, giá của bản dập Chiến Quốc Bạch Thư, từ giá khởi điểm một trăm nghìn đô la, tăng lên đến ba trăm nghìn đô la.

Ngô Tà nhịn không được mắng: "Mấy người này điên hết rồi sao, một cái bản dập mà tốn nhiều tiền thế!" Trong dự tính của Ngô Tà, một cái bản dập Chiến Quốc Bạch Thư thế này, tối đa là một trăm nghìn đô la.

Cho dù có người biết hàng, tối đa tăng thêm năm mươi nghìn, mười lăm mươi nghìn đô la!

Coi như là món đồ tốt hiếm hoi vừa rẻ vừa thực huệ trong buổi đấu giá này.

Cho nên, trước đó cậu ta mới mượn Lục Vũ một triệu.

Trong lòng tính toán lấy được Chiến Quốc Bạch Thư xong, tìm Tam thúc Ngô Tam Tỉnh giải khai bí ẩn tự họa, sau đó xuống cái mộ kiếm chút tiền, cũng tiện trả một ít cho Lục Vũ.

Dù sao, lần trước Điểm Thiên Đăng cậu ta nợ Lục Vũ rất nhiều tiền.

Nhưng hiện tại..... mới chỉ một chốc lát, giá đã kêu lên ba trăm nghìn đô la, cái này bảo cậu ta kêu giá thế nào.....

Thật là, chó má thật!

Chương 207

Cũng chỉ trong chốc lát, giá bản dập lại tăng lên năm trăm nghìn đô la. "Điên rồi, điên rồi, điên rồi!" "Thật sự điên rồi!" "Mấy người này chẳng lẽ không biết, đây là một cái bản dập sao!" Lục Vũ bất lực lắc đầu, nhắc nhở: "Cho dù là bản dập, đây cũng là đồ cổ thời Hán." "Cho dù là một triệu đô la mua về, chỉ cần có mối lái, tìm được người, cho dù hai triệu đô la sang tay bán cho thương nhân yêu nước, cũng không phải vấn đề gì." Nghe lời này, Ngô Tà tự kỷ luôn.

Nhưng giây tiếp theo, cậu ta lại ngẩn ra.

Ánh mắt nhìn về phía Lục Vũ, trừ bội phục, chính là chấn kinh, chỉ cảm thấy Lục Vũ khoảnh khắc này, quả thực đẹp trai đến phát sáng.

Chỉ thấy, Lục Vũ giơ bảng số, nhẹ nhàng lắc lắc: "Một triệu." Báo giá xong, Lục Vũ nhìn Ngô Tà, khẽ nói: "Coi như tôi tặng cậu, đến lúc đó tìm chuẩn địa phương rồi, tính tôi một suất." "Được, được!" Ngô Tà không do dự, không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay.

Cùng lúc đó.

Sau khi Lục Vũ kêu giá một triệu, đấu giá trường xuất hiện sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Hiển nhiên, cú tăng giá này dọa sợ rất nhiều người, họ bắt đầu thầm tính toán, cái giá này mua một bản dập sách lụa, có đáng hay không?

Có điều..... sau khi người đẹp ngoại quốc tuyên bố "Một triệu lần thứ nhất", có người lại giơ bảng, một triệu một trăm nghìn.

Nghe giọng, ít nhiều có chút do dự.

Nhưng bất kể nói thế nào, hắn kêu giá, cũng khiến cuộc đấu giá được tiếp tục. "Một triệu hai trăm nghìn." "Một triệu hai trăm năm mươi nghìn." "Một triệu hai trăm tám mươi nghìn." "....." Người tham gia đấu giá, trong lòng đều có một cán cân, sau một triệu hai trăm nghìn, biên độ tăng giá đã nhỏ đi một chút.

Dường như đều có chút do dự.

Người đẹp chủ trì đấu giá cũng có chút thầm lo.

Lục Vũ cười cười, chuẩn bị giơ bảng lần nữa, chốt hạ chuyện này.

Nhưng mà.

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng khàn khàn trực tiếp đẩy giá lên hai triệu đô la. "Vãi!" "Điên rồi à!" "Đây là bệnh thần kinh gì vậy!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều nhịn không được phàn nàn một câu, quay đầu nhìn quanh tìm kiếm chủ nhân của cú ra giá điên cuồng này. "Nhìn không giống người tốt!" "Lão Hồ, ông nhìn người kia xem, trông còn không giống người tốt hơn cả ông." "Bàn Tử chết tiệt....." Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn một cái, đang định mắng Vương Bàn Tử một câu thì chỉ cảm thấy trong lòng 'lộp bộp' một tiếng, bản năng cảm giác được một tia nguy hiểm.

Thần sắc anh nghiêm lại, thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, tình hình không đúng, tôi vừa nhìn mấy người kia, cảm giác rất nguy hiểm!" Lục Vũ cũng quay đầu nhìn một cái.

Ba gã đàn ông, mặc áo da, mặt đầy thịt ngang, nhìn qua quả thực không giống người tốt lành gì. "Tôi đi vệ sinh một lát, mọi người cứ từ từ kêu giá, mỗi lần tăng một vạn thôi." "Hả?" "Tiểu ca nhi?" "Không sao." Lục Vũ cho họ một ánh mắt "yên tâm", trực tiếp đứng dậy.

Vốn vị trí của cậu là góc khuất không bắt mắt, đi sang bên cạnh lại càng không ai chú ý, Lục Vũ tranh thủ dùng điện thoại chụp một tấm ảnh.

Bước vào nhà vệ sinh, từ trong "Du Long Quy Y Bình" thả Tom ra, cho hắn xem. "Chính là bọn chúng!" Trong mắt Tom đầy hận ý, trực tiếp chỉ nhận!

Lục Vũ gật đầu, trong lòng đã rõ.

Xem ra cậu đoán không sai.

Mấy kẻ kia, chính là cố ý tăng giá, muốn đẩy giá của bản Chiến Quốc Bạch Thư này lên!

Trong lòng tính toán giây lát, Lục Vũ quay lại đấu giá trường.

Giá Chiến Quốc Bạch Thư đã tăng lên hai triệu năm trăm ba mươi nghìn.

Lục Vũ nói đơn giản sự tình với mấy người Hồ Bát Nhất, trực tiếp dứt khoát giơ bảng: "Ba triệu!" "Tiểu ca nhi, biết rõ bọn chúng đang chơi chiêu, làm gì còn theo bọn chúng hả!" "Trêu bọn chúng chơi thôi." "Hả?" "Yên tâm, trong lòng tôi có số." Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, giá Chiến Quốc Bạch Thư lại tăng lên.

Mấy gã đàn ông muốn gài bẫy kia trực tiếp ra giá ba triệu một trăm nghìn.

Lục Vũ càng dứt khoát hơn, bọn chúng vừa dứt lời, cậu ra giá bốn triệu.

Thỏa thỏa biểu hiện ra tư thái chí tại tất đắc!

Mấy gã đàn ông gài bẫy cũng dứt khoát tăng giá bốn triệu năm trăm nghìn!

Lần này, Lục Vũ lại không chơi với hắn nữa, trực tiếp không giơ

bảng. "Tiểu ca nhi, thế này là ý gì?" "Sao cậu ngốc thế?" "Cậu biết?" Ngô Tà bất lực lắc đầu, giải thích: "Tiểu ca nhi đây là nói rõ thái độ, thứ đồ chơi này cậu ấy chỉ trả bốn triệu là đáy.

Nếu món đồ này thực sự là do mấy người kia mang ra bán, sau khi đấu giá giả này xong, bọn chúng khẳng định phải tìm Tiểu ca nhi thương lượng, giao dịch tư nhân!" "Không phải." Shirley Dương lắc đầu, khẽ nói: "Bọn chúng đang 'đạp điểm'." "Hả?" "Xác định xem ai có tiền, lại muốn đồ của chúng, sau đó thì bắt cóc." "Quả nhiên không phải người tốt lành gì nha!" Trong mắt Vương Bàn Tử lóe lên một tia hưng phấn.

Đến Tống tử và yêu thú còn đánh rồi, mấy tên bắt cóc người, hắn sợ sao?

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Lục Vũ, đều hoàn toàn không sợ.

Chương 208

Lục Vũ càng hạ thấp giọng dặn dò: "Xem xem bọn chúng gài bẫy trên những món đồ nào, chúng ta 'quẹt' một chút tồn tại cảm, cũng để bọn chúng nếm thử cảm giác bị 'hắc ăn hắc'!" Nghe kế hoạch của Lục Vũ, mấy người đang ngồi đều không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Dù sao, những món đồ này, quy căn kết để đều là bảo vật Trung Hoa.

Mấy tên quỷ Tây này không biết thông qua con đường nào lấy trộm bảo vật Trung Hoa đi.

Lần này họ cướp về, cũng coi như kiến nghĩa dũng vi, vì nước tranh quang!

Nói ra thì, trong tay ba tên quỷ Tây kia còn thực sự có không ít đồ.

Trong nửa giờ, nhóm Lục Vũ đã thấy mấy người đó liên tục gài bẫy ba lần.

Nhóm Lục Vũ tham gia hai lần, lần thứ ba lại không xen vào.

Một là hàng nhái họ không hứng thú.

Hai là xen vào nhiều lần, khó tránh bị người ta nhìn ra manh mối.

Vạn nhất đả thảo kinh xà thì có chút không hay.

Lúc này, vật phẩm đấu giá lại lên món mới.

Một cuốn 《Thánh Kinh》 từng được một vị truyền giáo sĩ danh tiếng lẫy lừng sử dụng.

Thứ này nếu là pháp khí, Lục Vũ còn có chút hứng thú.

Nhưng đáng tiếc, chỉ là một món đồ cổ bình thường, cậu tự nhiên không có hứng thú.

Tuy nói cậu không hứng thú, nhưng các phú hào tham gia đấu giá lại vô cùng hứng thú, chỉ một lát sau, giá đã tăng lên năm triệu đô la. "Cái đồ chơi này mà cũng đáng giá thế sao?" Vương Bàn Tử vẻ mặt ngạc nhiên nói một câu.

Chỉ là vừa dứt lời, một giọng nói thô kệch vang lên bên tai họ. "Vị tiên sinh này, anh đánh rơi đồ." Mấy người quay đầu, liếc mắt liền nhận ra hắn là một người trong "tổ tam nhân gài bẫy".

Hắn mặt nở nụ cười, trong tay cầm một phong thư, đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn một cái, đưa tay nhận lấy.

Giây tiếp theo, liền thấy trong mắt gã đàn ông lóe lên một tia hưng phấn "gian kế đắc sính". "Tiên sinh, sau khi đấu giá hội kết thúc, chúng ta gặp nhau ở bến cảng số 39." "Được." Lục Vũ dứt khoát gật đầu.

Gã đàn ông cũng cười cười, xoay người bỏ đi.

Hồ Bát Nhất lập tức nói: "Tiểu ca nhi, hắn là muốn ra tay với chúng ta?" "Đúng!" Nói đoạn, Lục Vũ trong lòng khẽ động, từ trong Quỷ Động Ma Mộc ở thắt lưng lấy ra "Hoàng Phủ Mật Thần Châm", châm một cái vào huyệt Dịch Môn của mình.

Mấy người lộ vẻ khó hiểu, hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu làm gì thế?" "Có độc." Lục Vũ mỉm cười, cảm giác thân thể không còn dị dạng, lúc này mới giải thích. "Mấy người kia, trong tay khẳng định có pháp khí." "Trên phong thư này có một loại độc tố phải dùng pháp khí mới giải phóng được." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác sắc mặt chợt biến! "Có điều không sao, 'Hoàng Phủ Mật Thần Châm' giải loại độc này vẫn không có gì khó khăn." Lời tuy nói vậy, sắc mặt Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và cả Ngô Tà đều trở nên vô cùng khó coi. "Mấy người này, tâm địa quá ác độc!" "Lần này, thế thiên hành đạo,

xử đẹp bọn chúng!" "Không sai, không thể giữ lại." Mọi người bình thủy tương phùng, ngày trước không oán ngày nay không thù, những kẻ này thấy tiền nảy lòng tham, lại muốn ra tay với cậu.

Loại người này, tuyệt đối không thể giữ!

Đương nhiên, việc này tổng phải đợi đấu giá hội kết thúc hãy làm, dù sao cậu trước đó còn hứa mua bản vẽ "Dạng Thức Lôi" cho Hoắc Tiên Cô.

Rất nhanh, bản vẽ "Dạng Thức Lôi" xuất hiện.

Thứ này thuần túy chỉ có giá trị sưu tầm.

Có lẽ những người có mặt hôm nay không mấy ai thích sưu tầm bản vẽ, Lục Vũ chỉ tốn mười vạn đô la đã lấy được nguyên bản "Dạng Thức Lôi". "Tiểu ca nhi, chúng ta đi chưa?" "Đi..... khoan đã!" Vốn Lục Vũ đều muốn đi tìm mấy tên quỷ Tây kia gây sự rồi, nhưng ngay sau đó xuất hiện một vật phẩm đấu giá thu hút sự chú ý của cậu. [Tên vật phẩm: Chuỗi hạt Grigori (Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu)] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Phục sinh] [Mô tả vật phẩm: Grigori, thần phụ của đế quốc Siberia thế kỷ 19, ông ta trong sự ngông cuồng của đế quốc Siberia, ngẫu nhiên khiến chuỗi hạt sở hữu sức mạnh thần kỳ!

Người đeo chuỗi hạt, mỗi lần hiến tế linh hồn một trăm người, có thể nhận được một cơ hội phục sinh.

Chuỗi hạt tổng cộng mười hạt, mỗi một người đeo đều có thể phục sinh mười lần.] Tàn nhẫn..... hung ác!

Phục sinh, cố nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng một lần phục sinh lại cần một trăm sinh mệnh để hiến tế!

Chương 209

Thủ đoạn như vậy, quá mức tàn nhẫn!

Nhưng mà..... món đồ này, Lục Vũ vẫn quyết định thu vào trong túi!

Cùng lúc đó, giá của chuỗi hạt này tăng lên ba triệu đô la.

Vương Bàn Tử tắc lưỡi, cảm khái: "Đừng nói nữa, oan đại đầu nước ngoài đúng là nhiều thật." "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta về lấy mấy món kia sang nước ngoài bán đi?" "Tôi cảm giác, có thể sẽ nhiều tiền hơn ở khách sạn Tân Nguyệt đấy!" Tuy nhiên.....

Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Lục Vũ nhẹ nhàng lắc bảng số của mình, trực tiếp báo giá bốn triệu đô la.

Hiện trường đấu giá hội lại một lần nữa yên tĩnh trở lại. "Bốn triệu đô la lần thứ nhất." "Bốn triệu đô la lần thứ hai." "Bốn triệu đô la..... lần thứ ba, thành giao, chúc mừng quý khách số 187." Cho dù người đẹp đấu giá sư cố ý kéo dài giọng, muốn cổ vũ các phú hào khai giá lần nữa.

Nhưng rất tiếc, không ai đưa ra cái giá cao hơn.

Chuỗi hạt này vẫn bị Lục Vũ thu vào trong túi.

Đầu óc Vương Bàn Tử ong ong, như nhìn kẻ thiểu năng nhìn Lục Vũ.

Giây trước hắn còn đang nói oan đại đầu nhiều, giây sau Lục Vũ liền thành oan đại đầu.

Cái này đúng là..... vả mặt nhanh quá.

Chẳng mấy chốc, chuỗi hạt đến tay Lục Vũ.

Nhìn Lục Vũ ngắm nghía chuỗi hạt, Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, lầm bầm: "Tiểu ca nhi, cậu không phải định theo đạo chứ?" "Không nói chuyện không ai bảo cậu câm đâu." Lục Vũ có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái, cầm "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" tỉ mỉ quan sát một hồi.

Không khác dự đoán của cậu lắm, chuỗi hạt này đã bị người dùng qua mười lần, tạm thời không còn năng lực phục sinh.

Có điều..... trong đó có một hạt đã bị hiến tế ba mươi mấy linh hồn.

Ba mươi mấy linh hồn, đại biểu cho ba mươi mấy sinh mạng tươi sống.

Cũng không biết rốt cuộc là có người phát hiện ra bí mật của "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu", hay là trong quá trình tranh đoạt chuỗi hạt đã xảy ra biến cố gì.....

Lục Vũ cũng không thâm cứu thêm, chỉ nhìn qua rồi bỏ chuỗi hạt vào hộp chống sốc, cùng với những thứ khác đưa cho Vương Bàn Tử cầm trước.

Đợi sau khi rời khỏi đây, sẽ thu vào Quỷ Động Ma Mộc, tránh gây sự chú ý của quá nhiều người. .....

Đấu giá hội vẫn đang tiếp tục.

Từng món kỳ trân dị bảo bị người ta mua với giá cao, khiến Vương Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác tắc lưỡi liên hồi.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, hắn và Ngô Tà rất hợp cạ.

Hai người cùng nhau lải nhải lầm bầm xem chủ nhân buổi đấu giá sẽ trích bao nhiêu phần trăm, lại thương lượng chuyện về sẽ mở một nơi giống như khách sạn Tân Nguyệt.....

Lục Vũ cũng mặc kệ họ lầm bầm, chỉ lẳng lặng nhìn thương phẩm đấu giá, định xem có thể nhặt thêm được món hời nào không.

Rất nhanh, lại một món đồ lọt vào tầm mắt cậu. "Đây là một viên Huyết Thạch của đế quốc Aztec cổ đại, là dụng cụ hoàng thất." "Các nhà sử học cho rằng, tạo hình quái dị rất giống đầu lâu này, thực tế là hình tượng thần bảo hộ của đế quốc Aztec." "Đế vương Aztec cổ đại sẽ bái tế Huyết Thạch, qua đó đạt được sức mạnh thống trị quốc gia....." "Giá khởi điểm, ba triệu." Lời giới thiệu của người đẹp dường như không thu hút sự chú ý của quá nhiều người.

Dù sao, viên Huyết Thạch này nhìn giống như đầu lâu, rất khó coi.

Hơn nữa hàm răng thủy tinh tinh xảo trong miệng đầu lâu, nhìn thế nào cũng có chút giả.

Nhưng Lục Vũ lại nhướng mày, giơ bảng báo giá. [Tên vật phẩm: Huyết Thạch Aztec (A Tư Đặc Khắc Huyết Thạch)] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Ngự hồn] [Mô tả vật phẩm: Quốc vương đế quốc Aztec cổ đại dùng thủ đoạn thần bí chế thành vật này, chỉ cần bôi máu đầu ngón tay mình lên đôi mắt của Huyết Thạch, là có thể chưởng khống Huyết Thạch.

Bất kỳ ai, chỉ cần đầu ngón tay bị răng Huyết Thạch làm xước, sẽ bị người chưởng khống Huyết Thạch khống chế.

Cho đến khi..... tinh thần sụp đổ, triệt để điên cuồng.] Lục Vũ hứng thú thì có hứng thú, nhưng trong lòng thực ra cũng có chút thất vọng.

Những pháp khí nước ngoài này, ít nhiều đều có khiếm khuyết.

Hơn nữa khiếm khuyết còn không nhỏ.

Chương 210

Cứ lấy cái "Huyết Thạch Aztec" này mà nói, có thể khống chế người khác, nhưng rất phiền phức, hơn nữa còn dẫn đến việc người khác bị tinh thần sụp đổ.

Năng lực này so với "Thanh Đồng Long Văn Quang" cậu đang sở hữu thì kém xa, thậm chí so với Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt cũng có thiếu sót rất lớn.

Thời gian không lâu, Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ nâng niu viên Huyết Thạch quỷ dị, trong mắt đầy vẻ khó hiểu. "Tiểu ca nhi, tôi hiện tại bắt đầu nghi ngờ thẩm mỹ của cậu có phải xuất hiện vấn đề cực kỳ nghiêm trọng rồi không?" "Cậu không hiểu." "Không, tôi hiểu, thẩm mỹ của cậu rất kém." "....." Mấy người tán gẫu vài câu, đấu giá hội cuối cùng cũng đến giai đoạn kết thúc.

Đúng lúc này, một món đồ mới lại thu hút sự chú ý của Lục Vũ! "Tiếp theo đây là vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá lần này, cũng là một món đồ cổ giá trị liên thành!" "Mời xem!" "Thanh kiếm này là Ngự Kiếm của Thiên tử Trung Hoa!" Trên sân khấu chính, một người đẹp giơ cao thanh bảo kiếm vàng chói lọi, trên mặt tràn ngập biểu tình kích động. "Trung Hoa có một câu cổ ngữ: Trì Thiên Tử Kiếm, hào lệnh thiên hạ vương sư!" "Thanh kiếm này chính là bảo kiếm ngự dụng của hoàng đế Càn Long triều Thanh, vỏ kiếm toàn thân khảm một trăm linh tám viên đá quý, tượng trưng cho một trăm linh tám tinh tú trên trời!" "Giá khởi điểm ba mươi triệu!" Vốn dĩ thương phẩm cuối cùng đã đủ khiến người ta kích động!

Mà hiện tại, bên đấu giá mang ra một thanh bảo kiếm được xưng là Thiên Tử Kiếm Trung Hoa, càng khiến các thổ hào có mặt hai mắt

sáng rực.

Chỉ có điều..... còn chưa đợi họ kêu giá, đã nghe một giọng nói bình thản đẩy giá trị lên một con số thiên văn. "Một trăm triệu." Giọng nói bình thản khiến toàn trường ồ lên.

Rất nhiều người vốn định giơ bảng nháy mắt im bặt.

Cái giá này, không phải ai cũng chơi được.....

Nhưng mà.

Đợi đến khi người đẹp trên đài đấu giá bắt đầu đếm ngược, Lục Vũ cắn răng, vẫn giơ bảng lên: "Một trăm mười triệu!" Món đồ này, nếu bỏ lỡ sẽ bị sét đánh!

Tuy rằng cậu không hứng thú với Thiên Tử Kiếm Càn Long.

Nhưng mà..... chuôi kiếm và kiếm cách của thanh kiếm này, đều là một bộ phận của "Thừa Ảnh Kiếm"!

Hiện tại, trong tay cậu đã có kiếm sàm của Thừa Ảnh Kiếm.

Hơn nữa, không chỉ kiếm sàm là pháp khí Địa giai hạ phẩm!

Chuôi kiếm và kiếm cách, một cái Địa giai thượng phẩm, một cái Địa giai hạ phẩm.

Có thể tưởng tượng, nếu là Thừa Ảnh Kiếm hoàn chỉnh, e rằng trong các pháp khí Địa giai thượng phẩm cũng là kẻ nổi bật!

Thậm chí, Lục Vũ còn có chút hoài nghi, nếu cậu thực sự gom đủ Thừa Ảnh Kiếm, liệu đây có phải là một thanh pháp khí Thiên giai không? "Hai trăm triệu." "Hai trăm mười triệu!" "Ba trăm triệu." "Ba trăm mười triệu!" "Năm trăm triệu!" "....." Đấu giá hội dường như không liên quan gì đến những người khác, chỉ còn lại sự so kè giữa Lục Vũ và một người bí ẩn.

Hoặc nói là người bí ẩn đang khoe khoang!

Người bí ẩn này có tiền, hơn nữa là vô cùng có tiền!

Kêu giá dứt khoát, không chút do dự, vô cùng có khí thế!

Hơn nữa có thể nhìn ra, người đó không phải loại "gài bẫy", mà là thực sự muốn thanh bảo kiếm này!

Nếu không thì người đó không cần thiết phải tăng giá ác liệt như vậy!

Lục Vũ tối đa mười triệu mười triệu tăng giá, nhưng đối phương vừa lên đã là một trăm triệu, hai trăm triệu, hoàn toàn là không coi tiền là tiền!

Rất nhiều người có mặt đều tắc lưỡi, từ bỏ việc tham gia đấu giá vật phẩm cuối cùng.

Lục Vũ mày nhíu chặt, trong lòng do dự.

Đồ thì cậu rất muốn.

Nhưng cái giá này thực sự có chút quá ly phổ!

Năm trăm triệu, hơn nữa là năm trăm triệu đô la!

Đối với bất kỳ ai mà nói, đây đều không thể nói là một con số nhỏ.

Thành thật mà nói, Lục Vũ cũng lấy ra được ngần ấy tiền, nhưng mà.....

Đúng lúc này, điện thoại Lục Vũ bỗng nhiên vang lên, trên màn hình, hách nhiên là số của mẹ cậu.

Do dự một chút, Lục Vũ vẫn ấn nghe: "Con đang ở Tam Phiên Thị, lát nữa sẽ về nhà, một lát nữa....." Còn chưa đợi cậu nói xong, mẹ Lục Vũ đã ngắt lời: "Con không cần đấu giá nữa, tối về nhà lấy là được." Hả?

Gì cơ?

Nghe ý này, mẹ cậu cũng đang ở hiện trường đấu giá hội?

Chương 211

Người tham gia đấu giá thanh Ngự Kiếm ngay từ đầu là bà ấy? "Ngoài ra mấy món đồ con nhìn trúng kia, mẹ cũng đã sắp xếp người đi lấy rồi." Ngoài ra mấy món đồ kia?

Khoan đã!

Hỏng rồi!

Trong lòng Lục Vũ nghiêm lại, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng nhắc nhở: "Mấy người đó không phải người tốt, mọi người đừng đi, hay là cứ để con....." "Không cần lo lắng, đồ đã lấy về hết rồi." Hả?

Mạnh vậy sao?

Lục Vũ mặt đầy ngạc nhiên.

Vốn dĩ cậu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, phải đi làm một trận "hắc ăn hắc" đại chiến với mấy kẻ kia.

Kết quả không ngờ, đấu giá hội còn chưa kết thúc, mẹ ruột cậu đã giải quyết xong xuôi sự việc?

Cái này cũng..... quá gọn gàng rồi chứ? "Tiểu ca nhi, sao thế?" Hồ Bát Nhất chú ý thấy sự khác thường của Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi một câu.

Lục Vũ có chút ngạc nhiên quay đầu, nhìn Hồ Bát Nhất, vô lực lắc đầu: "Không sao, chúng ta có thể đi rồi." "À, được." "Bàn Tử, Tiểu Tam Gia." Hồ Bát Nhất gọi một tiếng, Vương Bàn Tử và Ngô Tà lúc này mới phản ứng lại, đều quay đầu, mặt đầy mờ mịt: "Sao thế?" "Có thể đi rồi." "Ở lại thêm chút nữa đi, tôi muốn xem thanh kiếm này rốt cuộc có thể đấu giá đến bao nhiêu tiền!" "Mấy người này ác quá đi!

Mới một lúc mà giá đã lên đến một tỷ rồi!" "Tiểu ca nhi, hay chúng

ta đi đâu cũng đào ít kiếm về đi?

Thứ đồ chơi này quá giá trị rồi!" "Đừng nói nữa, đi trước đã." "À, được." Vương Bàn Tử, Ngô Tà bịn rịn thu hồi tầm mắt, cùng Lục Vũ rời khỏi hiện trường đấu giá hội. "Tiểu ca nhi, chúng ta đi bến cảng số 39 à?" "Không đi." "Hả?" "Đã có người đi thay chúng ta rồi." Lục Vũ lắc đầu, không giải thích gì thêm. "Đi thôi, đến chỗ Shirley Dương trước, sau đó tôi phải về nhà một chuyến." "Hả?

Vậy chúng ta cùng về, dù sao việc ở nước ngoài cũng xong rồi." "Nhà tôi ở Tam Phiên Thị....." Nghe lời này, Vương Bàn Tử tự kỷ, không nói nhảm nữa.

Mấy người lẳng lặng lái xe về chỗ ở của Shirley Dương, sau đó Lục Vũ một mình bước ra khỏi cổng lớn.

Ngoài cửa đã có tài xế đợi cậu. .....

Rất nhanh, xe chạy ra khỏi thành phố, dừng lại trong một trang viên vô cùng xa hoa ở ngoại ô.

Nhà Shirley Dương đã rất hào hoa rồi.

Nhưng so với nơi này, hoàn toàn là tiểu vu kiến đại vu!

Nhìn thoáng qua, hoa viên cũng phải rộng cả nghìn mét vuông.

Sâu trong hoa viên là một tòa nhà cổ tựa như lâu đài!

Lục Vũ mở cửa xuống xe, cũng không nhìn thấy mẹ, mà được người giúp việc đưa vào thư phòng. "Thiếu gia, phu nhân nói để cậu xem trong thư phòng trước, bà và lão gia sẽ về muộn một chút." "Ừ." Lục Vũ vẫn còn chưa quá thích ứng, chỉ đáp một tiếng rồi tùy tiện xem xét trong thư phòng.

Trong thư phòng có rất nhiều sách, nhiều nhất lại là sử sách và sách thể loại thám hiểm.

Ngoài ra còn có vài món đồ trưng bày.

Với nhãn lực của Lục Vũ, liếc mắt liền có thể nhận ra mấy món đồ đó đều không phải đồ cổ.

Nhưng mà.....

Trên bàn sách lại đặt một cuốn nhật ký cũ kỹ.

Lục Vũ tùy tay lật xem, mắt vụt sáng!

Cuốn nhật ký này là nhật ký của Cha Thomas!

Trên đó ghi chép rõ ràng Hắc Thủy Thành Tây Hạ chính là Chùa Thông Thiên Đại Phật!

Chỉ tiếc là bên trong không có ghi chép về cơ quan, chỉ là vài lời ngắn ngủi trên đó tràn ngập sự tưởng nhớ và day dứt đối với Liễu Trần đại sư.....

Đúng lúc này, bên tai Lục Vũ bỗng vang lên một giọng nam trung âm trầm thấp: "Về rồi à?" Ngay sau đó, một giọng nữ ôn nhu cũng truyền vào tai cậu: "Tiểu Vũ, con cuối cùng cũng về rồi." Lục Vũ vừa quay đầu lại, liền thấy bố mẹ đều đang đứng ở cửa nhìn mình.

Sau lưng hai người còn có hai gã mặc vest trông rất giống vệ sĩ, tay xách mấy chiếc vali hành lý. "Ngồi đi." "Về nhà mình mà sao vẫn không thả lỏng thế hả?" "À, vâng." Lục Vũ vẫn có chút không thích ứng kịp, ngồi xuống ở phía bên kia bàn làm việc.

Mẹ của Lục Vũ mặt đầy tươi cười, nhìn con trai với vẻ yêu thương không nói nên lời.

Chương 212

Nhìn thế nào cũng ra hình tượng một người mẹ mòn mỏi nhớ con. "Mấy năm nay con sống trong nước vẫn ổn chứ?" "Không có chuyện gì chứ?" "Trông có vẻ cao lên rồi..." "Thế nào, có bạn gái chưa?" "Cô gái lai đi cùng con hôm nay là bạn gái con hả?" "Phải rồi, con ăn cơm chưa?" Đợi Lục Vũ ngồi xuống, mẹ hắn liền tung ra một tràng câu hỏi, ném thẳng vào đầu Lục Vũ.

Hắn đau cả đầu, nhưng vẫn đơn giản trả lời vài câu, thuận tiện phủ nhận quan hệ giữa mình và Shirley Dương.

Dù sao đó cũng là vợ của Lão Hồ, hắn không có hứng thú.

Lại tán gẫu vài câu, mẹ Lục Vũ đổi chủ đề: "Phải rồi, mẹ quên mất.

Đây là món đồ hôm nay con nhìn trúng, con xem thử có đúng không.

Cũng thật là khéo.

Bố con bảo sắp đến sinh nhật con, nghĩ con lại thích đồ cổ nên đi chuyến đấu giá này, tình cờ lại thấy con.

Thấy con thích nên ông ấy đã mua cây kiếm này về..." Mẹ Lục Vũ vừa nói, vệ sĩ vừa mở mấy chiếc vali ra, để lộ những thứ bên trong.

Lục Vũ nhìn qua, đúng là những thứ hắn đã để mắt tới.

Một thanh trường kiếm, nằm yên tĩnh ở đó.

Ngoài trường kiếm ra, đồ vật của ba gã không có ý tốt kia cũng đều được bày ra.

Cuốn nhật ký "Cha xứ Thomas" là hàng nhái, một cái kính ngắm

có năng lực quỷ dị, cùng một tấm huy chương vàng, và quan trọng nhất là Sách lụa Chiến Quốc hàng thật mà hắn coi trọng nhất!

Ánh mắt Lục Vũ rơi vào chiếc kính ngắm, trong đầu lập tức hiện lên một đoạn giới thiệu khiến hắn vô cùng kinh ngạc. 【Tên vật phẩm: Kính ngắm Simo Häyhä】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Ám sát】 【Mô tả vật phẩm: Simo Häyhä, tay súng bắn tỉa xuất sắc nhất trong Thế chiến thứ hai, biệt danh Tử Thần Trắng!

Đây là chiếc kính ngắm mà Simo Häyhä đã sử dụng suốt đời cho đến khi rời khỏi thế giới này.

Chấp niệm của ông ta đối với việc bắn tỉa đã khiến kính ngắm sở hữu năng lực thần kỳ, có thể trong nháy mắt giết chết kẻ địch và làm thi thể hắn biến mất.】 Nhìn giới thiệu của hệ thống, tim Lục Vũ đập mạnh một cái.

Lần này, hắn cuối cùng cũng xác nhận được suy đoán của mình.

Pháp khí không chỉ có thể được con người chế tạo ra!

Trong một số tình huống đặc biệt, do chấp niệm của con người, thậm chí đồ vật cũng có thể trở thành pháp khí!

Thế giới này quả thực rất kỳ diệu!

Ánh mắt Lục Vũ chuyển động, lại rơi vào tấm huy chương vàng kia.

Huy chương trông như được làm bằng vàng, hình tròn, bề mặt chạm nổi hoa văn phượng hoàng, điêu khắc vô cùng tinh xảo. 【Tên vật phẩm: Tịch Hỏa Phượng Hoàng Lệnh】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Tịch Hỏa (Lửa tắt)】 【Mô tả vật phẩm: Tịch Hỏa Phượng Hoàng Lệnh có thể giúp người sở hữu đi sâu vào biển lửa mà không chịu bất kỳ tổn

thương nào.

Bất kỳ tổn thương nào người sở hữu phải chịu sẽ do những người không sở hữu hoặc chưa từng chạm vào Phượng Hoàng Lệnh có mặt lúc đó gánh chịu thay.

Nếu tất cả mọi người đều từng chạm vào Phượng Hoàng Lệnh, nó sẽ lựa chọn ngẫu nhiên...】 Pháp khí của bọn Tây quả nhiên không bằng pháp khí An Lạc.

Lợi hại thì có lợi hại, hữu dụng thì có hữu dụng, nhưng dù dùng thế nào cũng phải trả giá!

Hèn gì tác dụng mạnh mẽ như vậy mà chỉ là Hoàng giai trung phẩm. "Lần này con sẽ ở lại Tam Phiên thị bao lâu?" Lúc này, giọng nói của bố cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Vũ. "Con...

đã chuẩn bị về nước." Lục Vũ nghĩ ngợi rồi vẫn đưa ra câu trả lời.

Chỉ là nói xong, hắn nghĩ tới điều gì đó, thử chuyển chủ đề: "Tại sao cuốn nhật ký của cha xứ Thomas lại ở đây?" Lục Vũ thấy bố mẹ nhìn nhau, đáy mắt thoáng qua một tia ý vị không rõ. "Sao con biết cha xứ Thomas?" "Con rất hứng thú với Tây Hạ Hắc Thủy Thành mà ông ấy từng đến." "À." Bố Lục Vũ dường như không ngờ hắn sẽ nói vậy, không khỏi ngạc nhiên một chút.

Nhưng ông cũng không truy hỏi, chỉ trầm mặc giây lát, lắc đầu thở dài: "Mấy hôm trước, cha xứ Thomas đã về với nước Chúa...

Đây là di vật của ông ấy.

Di nguyện của ông ấy là có thể tìm được một người tên là Dương Thiệu, giao cuốn nhật ký này cho người đó.

Nhưng rất tiếc, bố vẫn chưa tìm được..." Nghe lời giải thích này, nghi hoặc trong lòng Lục Vũ càng nặng!

Bố mẹ mình sao lại có quan hệ với cha xứ Thomas?

Hắn nhịn không được hỏi vài câu, trò chuyện một hồi mới đại khái hiểu rõ.

Theo lời bố mẹ, bọn họ đều là người theo đạo, quan hệ với cha xứ Thomas rất tốt.

Mà bố mẹ ở Tam Phiên thị sở hữu thế lực rất lớn cùng mạng lưới quan hệ rộng khắp, nên cha xứ Thomas mới nhờ bọn họ tìm Dương Thiệu.

Chương 213

"Phải rồi, người này còn có một ngoại hiệu là Chá Cô Tiếu.

Nếu con ở An Lạc nghe thấy cái tên này thì có thể bảo người đó liên hệ với bố." Khoan đã!

Đồng tử Lục Vũ co rụt lại.

Trước đó nghe thấy hai chữ Dương Thiệu, hắn đã đoán già đoán non liệu có phải là Chá Cô Tiếu hay không.

Dù sao tên thật của Chá Cô Tiếu chính là Dương Thiệu!

Lúc này nghe được đáp án chính xác từ miệng bố mình, trong lòng không khỏi "lộp bộp" một tiếng!

Lập tức, hắn nhịn không được lại truy hỏi vài câu.

Chỉ tiếc bố mẹ cũng không hiểu rõ lắm về chuyện của cha xứ Thomas, chỉ biết hồi trẻ ông ấy từng truyền giáo ở An Lạc, còn những chuyện khác thì không rành.

Lục Vũ hỏi thêm cũng không ra được gì, đành thôi.

Ở nhà trò chuyện đơn giản với bố mẹ vài câu chuyện phiếm, hắn liền thoái thác mình còn có việc rồi rời khỏi trang viên.

Về phần nhật ký của cha xứ Thomas, Lục Vũ vẫn không mang đi, cũng không nói ra chuyện về Chá Cô Tiếu và Shirley Dương.

Theo hắn thấy, những chuyện này vẫn có chút nguy hiểm, không cần thiết để bố mẹ phú ông của mình dính vào vũng nước đục này.

Bố mẹ tiễn hắn lên tận xe, nhìn chiếc xe đi xa rồi mới thu hồi tầm mắt, từ từ đi về đại trạch.

Mẹ Lục Vũ đột nhiên mở miệng: "Ông nói xem, chúng ta có nên

nói cho nó biết một số chuyện trước không?" Bố Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Nó còn quá trẻ, có đôi khi biết quá nhiều không phải chuyện tốt, ngược lại là dục tốc bất đạt." "Nhưng hiện tại nó đã bắt đầu 'đảo đấu', chắc không tính là dục tốc bất đạt chứ?" "Con cháu tự có phúc con cháu, nó có thể đạt được thành tựu lớn đến đâu, chung quy vẫn phải xem bản thân nó có thành công hay không." "Được rồi.

À, cũng đừng đưa tiền cho nó nữa." "Được..." ...

Đêm khuya.

Thư phòng nhà Shirley Dương.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và mấy người khác đều đang đợi Lục Vũ, vừa thấy hắn về liền vội vàng đón đầu, nhao nhao hỏi han. "Tiểu ca, thế nào rồi?" "Cậu không sao chứ?" "Không sao." Lục Vũ xua tay, trực tiếp lấy điện thoại ra giao cho Shirley Dương. "Trong album ảnh là nội dung chân thực của cuốn nhật ký cha xứ Thomas, bên trong có manh mối về Tây Hạ Hắc Thủy Thành, cô xem thử có vấn đề gì không." Sắc mặt Shirley Dương thay đổi, vội vàng đưa tay nhận lấy điện thoại, xem xét tỉ mỉ.

Hồ Bát Nhất cũng sán lại gần xem cùng cô. "Đến đây, Tiểu Tam Gia, cậu thẩm định xem." Lúc này, Lục Vũ lại lấy ra Sách lụa Chiến Quốc bị hội đấu giá cho là bản in rập!

Vừa nhìn thấy Sách lụa Chiến Quốc, Ngô Tà kích động nhảy cẫng lên.

Tiếp đó, cậu ta vội vàng đeo găng tay, cẩn thận từng li từng tí trải sách lụa lên bàn sách. "Tiểu ca, cái này là..." "Là hàng thật, không biết dùng thủ đoạn gì làm thành bản in rập, cậu có cách nào tách nó ra không?" "Có cách!" Ngô Tà nặng nề đáp ứng một tiếng, nhưng đáp ứng xong lại không nói gì, cứ thế nhìn chằm chằm vào sách lụa, trong lòng kích động khó diễn tả bằng lời.

Sách lụa Chiến Quốc a!

Thứ mà cậu ta vẫn luôn mong đợi, không ngờ lại là hàng thật!

Món đồ này nếu mang ra bán đấu giá thật, cái giá e rằng...

Không, không phải e rằng!

Giá chắc chắn phải đắt hơn nhiều so với thanh kiếm ngự dụng Càn Long!

Ngô Tà kích động đến mức toàn thân run rẩy...

Mãi một lúc lâu mới miễn cưỡng khống chế được cảm xúc, xin Shirley Dương vài món đồ, chuẩn bị lấy Sách lụa Chiến Quốc ra khỏi bản in rập.

Lục Vũ cũng không để ý, hắn vẫn rất tin tưởng tay nghề xử lý đồ cổ của Ngô Tà.

Nhưng Vương Bàn Tử ở bên cạnh thì mắt không chớp, nhìn chòng chọc, miệng còn lải nhải không ngừng: "Tiểu Tam Gia, phải cẩn thận chút nhé, ngàn vạn lần đừng làm rách đấy!

Anh em mình mà về mở tiệm cơm Tân Nguyệt Bán thì thứ này chính là trấn điếm chi bảo đấy!" "..." Lúc này, Lục Vũ lấy ra thanh bảo kiếm ngự dụng của Càn Long.

Bảo kiếm châu quang bảo khí vừa lấy ra, vỏ kiếm lấp lánh lập tức thu hút ánh mắt của mấy người.

Dù là Shirley Dương, Hồ Bát Nhất hay Vương Bàn Tử, Ngô Tà, tất cả đều buông đồ trên tay xuống, mắt không chớp nhìn vào bảo kiếm trong tay Lục Vũ.

Hồi lâu, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, không dám tin hỏi: "Tiểu ca, đây thật sự là, thật sự là thanh kiếm ngự dụng Càn Long mà anh em mình thấy lúc trước hả?

Cậu làm sao lấy được vào tay thế?

Vãi chưởng!

Tiểu ca, cậu đừng nói với tôi là người nhà cậu mua về tặng cậu đấy nhé!

Chương 214

Ôi trời ơi...

Tiểu ca, tôi nguyện ý làm vật trang sức treo trên đùi cậu!" "Chính là thanh ngự kiếm đó." Lục Vũ gật đầu, trong mắt đầy cảm khái.

Mười hai ức đô la Mỹ!

Thanh ngự kiếm này bị đẩy lên một cái giá trên trời.

Trước đó hắn ở nhà nghe thấy cái giá này cũng không nhịn được hít sâu một hơi.

Thực sự là... quá đắt.

Lúc đó hắn còn suýt nhịn không được muốn hỏi bố mẹ rốt cuộc làm nghề gì mà thổ hào thế!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sợ nói nhiều hớ miệng nên vẫn không nói gì. "Món đồ này, thật sự là... quá đẹp!

Tiểu ca, tối nay tôi có thể ôm nó ngủ không?

Cũng để Bàn gia tôi cảm nhận một chút cảm giác làm hoàng đế!" "Nói thật thì thanh kiếm này trông quả thực không tầm thường!

Tiểu ca, thanh kiếm này là pháp khí sao?" Cuối cùng vẫn là Hồ Bát Nhất đi vào vấn đề chính.

Sự thật là hôm nay ở hiện trường đấu giá, Hồ Bát Nhất mấy lần đều muốn hỏi Lục Vũ xem đồ mua được có phải pháp khí không.

Nhưng tai vách mạch rừng, anh ta vẫn nhịn không hỏi, mãi đến bây giờ, sự tò mò trong lòng không thể kìm nén được nữa! "Phải, mà cũng không phải." "Hả?" Trong lúc mấy người còn đang ngạc nhiên, Lục Vũ lấy Hắc Kim Cổ Đao từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra.

Ngô Tà vừa nhìn, mắt sáng lên, không khỏi thốt lên một tiếng "Di", rồi nói: "Tiểu ca, thanh đao này có phải là thanh chúng ta cướp ở Khách sạn Tân Nguyệt trước đó không?" "Không sai." Lục Vũ cười cười, sau đó tay trái cầm kiếm ngự dụng Càn Long, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao. "Đừng nói chứ, Tiểu ca một tay đao, một tay kiếm, nhìn...

Á!" "Tiểu ca!" "Dừng tay!" "Trời ơi!" Mấy người vốn đang say sưa thưởng thức kiếm ngự dụng Càn Long.

Nào ngờ Lục Vũ lấy Hắc Kim Cổ Đao ra xong, lại chém một đao vào phần gốc của kiếm ngự dụng Càn Long! *Rắc!

Ba tháp!* Ngự kiếm gãy đôi theo tiếng động!

Hơn nữa là gãy từ tận gốc, nhìn là biết chắc chắn không có cách nào tu sửa được nữa.

Mấy người lập tức đều ngẩn tò te, nhìn chằm chằm, đầu óc trống rỗng!

Thanh kiếm mua mười mấy vạn đô la (ý là số tiền lớn), cứ thế... hủy rồi?

Điên rồi sao!

Trong mắt Vương Bàn Tử, cứ như vừa gặp ma vậy!

Lục Vũ cười cười: "Kiếm không đáng tiền, cho các anh xem một thứ hay ho." Nói rồi, Lục Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao gõ nhẹ vài cái lên chuôi kiếm và kiếm cách (chắn tay), tháo chuôi và chắn tay xuống.

Mấy người kia vẫn vẻ mặt mờ mịt, ngây ngốc nhìn Lục Vũ, vẫn chưa cách nào bình tĩnh lại!

Đồ cổ trị giá mười hai ức đô la, cứ thế... hủy rồi?

Đồ phá gia chi tử a!

Lúc này, Lục Vũ nhìn chuôi kiếm và kiếm cách, khóe miệng lộ ra nụ cười hội ý. 【Tên vật phẩm: Kiếm Cách Thừa Ảnh】 【Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Phản quang, ẩn thân】 【Mô tả vật phẩm: Kiếm cách của một trong ba thanh kiếm Thiên Tử nhà Thương - Kiếm Thừa Ảnh.

Khi hợp nhất với chuôi kiếm, kiếm cách và thân kiếm có thể tái hiện Kiếm Thừa Ảnh.

Kiếm Thừa Ảnh là Địa giai thượng phẩm pháp khí, có thể giúp người cầm kiếm ẩn thân, hành động tự như.

Người giữ kiếm cách, khi tâm bình khí hòa có thể ẩn giấu thân hình, di chuyển sẽ hiện hình.】 Công hiệu của kiếm cách không khác biệt quá lớn so với chuôi kiếm (kiếm sàm).

Nhưng chuôi kiếm thì lại hoàn toàn khác biệt! ...

Chương 215

【Tên vật phẩm: Chuôi Kiếm Thừa Ảnh】【Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai thượng phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Siêu độ】【Mô tả vật phẩm: Chuôi của Kiếm Thừa Ảnh.

Khi hợp nhất các bộ phận có thể tái hiện Kiếm Thừa Ảnh.

Người giữ chuôi kiếm có thể siêu độ oan hồn!

Chuôi kiếm, kiếm sàm, kiếm cách tạo thành đuôi kiếm hoàn chỉnh, có thể thông qua nội khí kích phát kiếm khí, trảm yêu trừ ma không gì cản nổi!

Nắm chặt chuôi kiếm, khi tâm bình khí hòa có thể ẩn giấu thân hình, di chuyển chậm rãi sẽ không bị phát hiện!】Địa giai pháp khí nhà nào mạnh?

Thương Triều Thiên Tử Thừa Ảnh Kiếm!

Lục Vũ hít sâu một hơi, lấy kiếm sàm Thừa Ảnh ra, ghép ba thứ lại với nhau.

Lúc này, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, "phịch" một tiếng nhào xuống đất, tê tâm liệt phế gào thét! "Trời ơi!

Cậu đúng là đồ phá gia chi tử mà!

Trời ơi là trời!

Kiếm ngự dụng Càn Long hoàng đế bị cậu hủy rồi!

Đó đều là tiền tươi thóc thật cả đấy!

Tôi thay mặt mặt trăng trừng phạt cậu!

Ơ?

Hỏng rồi!

Xảy ra chuyện rồi!

Tiểu ca đâu rồi!" Vương Bàn Tử vốn đang la lối om sòm đột nhiên sững lại.

Một giây trước Lục Vũ còn ở trước mắt bọn họ, thế mà lại biến mất ngay dưới mí mắt bọn họ! "Tiểu ca?" "Tiểu ca?" "Lão Hồ, sao đây?" Tâm tình Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng!

Hắn không ngốc đến mức cho rằng một câu nói của mình có thể thực sự thay mặt mặt trăng trừng phạt Lục Vũ đến mức biến mất!

Không chỉ Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng lập tức cảnh giác, trừng lớn mắt nhìn quanh, tìm kiếm điểm quái dị!

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất cảm giác sau lưng hình như có người, quay phắt lại!

Tuy nhiên, sau lưng trống không.

Nhưng ngay giây tiếp theo, trước mắt anh ta đột nhiên xuất hiện thân ảnh Lục Vũ. "Á!" "Tiểu ca?" Hồ Bát Nhất giật mình, theo bản năng hét lên một tiếng.

Tiếng hét này làm mấy người kia cũng phản ứng lại, đều thấy Lục Vũ đang đứng sau lưng Hồ Bát Nhất, cười hì hì nhìn bọn họ. "Thế nào, chơi vui không?" Hồ Bát Nhất là người đầu tiên phản ứng lại, không dám tin kinh hô: "Tiểu ca, cậu vừa rồi... vừa rồi ẩn thân hả?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu, giải thích đơn giản về chuyện chuôi kiếm Thừa Ảnh cho mấy người nghe. "Tiểu ca, tôi có thể thử một chút không?" "Cho cậu, ngưng thần tĩnh khí, tâm bình khí hòa." "Được rồi!" Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Vương Bàn Tử đợi một lúc, thân thể bỗng chốc biến mất.

Nhưng... hắn vừa đi lại thì không còn cách nào giữ bình tĩnh như

thế, vẫn không thể tránh khỏi việc lộ ra thân hình.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Ngô Tà mấy người cũng đều thử một chút, tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Bảo bối ẩn thân thế này thật sự là quá hiếm thấy! "Tiểu ca, cái ẩn thân này có thể duy trì bao lâu?" Sau khi hết chấn kinh, Ngô Tà đột nhiên mở miệng hỏi một câu. "Nếu tâm bình khí hòa thì một hai tiếng đồng hồ không thành vấn đề." "À." Ngô Tà cúi đầu, trong lòng không ngừng suy tính.

Một lát sau, cậu ta nhịn không được nói: "Tiểu ca, tôi có một ý tưởng táo bạo.

Bọn quỷ Tây dương cướp của chúng ta rất nhiều bảo bối, chúng ta có thể đi cướp lại không?

Có ẩn thân trợ giúp, tôi cảm thấy rất có hy vọng!" Nghe vậy, mấy người đều có chút động lòng, ánh mắt nóng rực nhìn Lục Vũ.

Nhưng Lục Vũ dứt khoát lắc đầu: "Dục tốc bất đạt.

Hiện tại chỉ là một nửa thanh Thừa Ảnh, chỉ có di chuyển chậm rãi và giữ tâm bình khí hòa mới không bị người ta phát hiện.

Chương 216

Làm vậy rủi ro quá lớn.

Bất quá, đợi đến khi Kiếm Thừa Ảnh hoàn toàn khôi phục, ngược lại có thể đi làm chuyện này." "Đúng, đúng, Tiểu ca nói đúng." Ngô Tà cũng cảm thấy mình có chút cấp công cận lợi, lập tức không nói thêm gì nữa, đi sang một bên tiếp tục thu dọn Sách lụa Chiến Quốc.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương sau khi hết chấn kinh cũng tiếp tục nghiên cứu chuyện Tây Hạ Hắc Thủy Thành.

Một lát sau, đồ đạc hai bên đều đã chuẩn bị thỏa đáng. "Tiểu ca, Tam thúc hồi âm rồi.

Nội dung trên phần Sách lụa Chiến Quốc này gộp với nội dung phần Sách lụa trong viện bảo tàng sẽ thành một bức 'Tự họa' hoàn chỉnh.

Theo lời Tam thúc, đây hẳn là lăng mộ của một vị quý tộc nước Lỗ thời Chiến Quốc, hơn nữa rất có khả năng thân phận còn cao quý hơn cả Lỗ Vương!

Trong đó có thể có thần khí!

Thần khí chính là thứ tốt mà nhân gian không có!" Ngô Tà vẻ mặt hưng phấn lặp lại lời của Tam thúc Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ là nói xong, chính cậu ta cũng không nhịn được cười.

Tam thúc cậu ta cả đời này cũng không biết đã thấy cái gọi là "thần khí" trong miệng mình hay chưa.

Nhưng cậu ta thì hai ngày nay quả thực sắp bị đảo lộn tam quan rồi!

Cậu ta nói xong, Hồ Bát Nhất cũng cho biết vị trí Tây Hạ Hắc Thủy Thành cũng đã xác định được.

Tuy không thể có được vị trí chính xác nhưng đã có vị trí đại khái, còn lại chỉ cần Phân kim định huyệt là có thể tìm được Đại Phật Tự thông thiên!

Ngô Tà gãi đầu, nói nhỏ: "Tiểu ca, nếu các anh có việc thì cứ bận việc của các anh trước, tôi cũng đi theo các anh mở rộng tầm mắt, đợi khi nào rảnh rỗi thì đi chỗ của tôi sau." "Không, đi chỗ này trước." Lục Vũ chỉ trầm ngâm một chút rồi lắc đầu, quyết định tạm thời không đi Hắc Thủy Thành.

Đại Phật Tự hung hiểm không kém gì Long Lĩnh Mê Quật.

Tính ra, mức độ nguy hiểm của Thất Tinh Lỗ Vương Cung hẳn là thấp nhất.

Dù sao hắn có bảo huyết mở đường, chắc có thể gặp dữ hóa lành.

Chính là không biết có gặp được Tiểu ca Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ở đó không? (Ở đây ý nói Bàn Tử trong cốt truyện gốc, nhưng hiện tại Bàn Tử đã ở cạnh Lục Vũ).

Nói đến đây, trong lòng hắn còn có chút mong chờ. "Mô kim hiệu úy" đụng độ "Thổ phu tử", liệu có va chạm ra tia lửa kỳ dị nào không?

Hắn và nhóm Hồ Bát Nhất liệu có làm thay đổi câu chuyện "Đạo Mộ Bút Ký" không? "Thật sự được sao?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu, lại quay sang nói với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương: "Lần này 'xuống đất' coi như tích lũy kinh nghiệm, sau đó chúng ta hãy đi Hắc Thủy Thành.

Năm xưa Trần đại sư và Chá Cô Tiếu đều thất bại trở về từ Hắc Thủy Thành, tôi cứ cảm thấy nơi đó rất nguy hiểm." Mấy người lập tức gật đầu, không có ý kiến gì.

Vương Bàn Tử càng vỗ ngực: "Tiểu ca, cậu cứ nhìn cho kỹ, có Bàn gia đây, lần này tôi nhất định xử đẹp lũ Tống tử!" "Quần xong chưa?" Lục Vũ buông một câu, Vương Bàn Tử lập tức hết đắc ý. ...

Hai ngày sau, mọi người rời khỏi nước ngoài, trở lại Kinh thành.

Sau khi về, Lục Vũ trước tiên hỏi thăm tình hình của cô bé Diệp Diệc Tâm, xác định cô mấy ngày nay đều không có vấn đề gì mới đi tìm Hoắc Tiên Cô.

Đem mấy bản vẽ "Dạng Thức Lôi" chụp được giao hết cho Hoắc Tiên Cô.

Cuối cùng, Lục Vũ lại lấy ra thanh đoạn kiếm Càn Long kia.

Nhìn thấy đoạn kiếm, Hoắc Tiên Cô cũng có chút đau lòng nhức óc. "Cậu có biết đây là quốc bảo không, cậu cứ thế mà hủy đi hả?" "Bán được bao nhiêu tiền?" Hoắc Tiên Cô nghẹn lời, nhất thời không nói được gì.

Một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại, tức giận nói: "Nguyên vẹn thì giá trị liên thành, mười ức, tám ức giả cũng như nhau.

Nhưng hiện tại chỉ có thân kiếm, không có chuôi kiếm, tối đa một ngàn vạn." "Còn vỏ kiếm thì sao?" "Để tôi xem!

Vỏ kiếm này ít nhất cũng bán được năm ức!" "Được rồi, vậy nhờ cả vào Tiên cô." "Cậu..." Hoắc Tiên Cô bất lực lắc đầu, cũng không dây dưa nhiều với hắn, cầm đồ đi thẳng.

Tiễn Hoắc Tiên Cô xong, nhóm Lục Vũ lại thu dọn đồ đạc, đi cùng Tiểu Tam Gia Ngô Tà đến Hàng Châu, chuẩn bị cho một chuyến thám hiểm mới. ...

Bảy ngày sau, đất Tề Lỗ.

Ngô Tà, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương,

còn có Tam thúc của Ngô Tà là Ngô Tam Tỉnh cùng trợ thủ đắc lực hắn tìm đến là Phan Tử, chia nhau lái hai chiếc xe, một đường chạy tới miếu Qua Tử ở Tề Lỗ, chuẩn bị đi kiến thức phong thái của Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Trên đường đi, mọi người cũng trò chuyện vài lần, cùng ăn vài bữa cơm, uống vài bữa rượu, cũng coi như quen thuộc.

Chương 217

Ngô Tam Tỉnh cực kỳ tán thưởng Lục Vũ và Hồ Bát Nhất, thỉnh thoảng lại sán lại gần bọn họ thảo luận kinh nghiệm đảo đấu.

Đương nhiên, Ngô Tam Tỉnh là nhân vật kiệt xuất trong giới "Thổ phu tử" Nam phái, vốn dĩ cực kỳ không thích đám "Mô kim hiệu úy" Bắc phái như nhóm Lục Vũ, Hồ Bát Nhất.

Luôn cảm thấy cái gọi là "Tầm long điểm huyệt" của Mô kim hiệu úy là thần thần đạo đạo, hoa hoa tràng tử (màu mè) quá nhiều, lúc trộm mộ cũng quy tắc này quy tắc nọ, rất phiền phức.

Nhưng... khi hắn phát hiện Lục Vũ và Hồ Bát Nhất tuy kế thừa Tầm long điểm huyệt của Mô kim hiệu úy Bắc phái nhưng lại không có nhiều kiêng kỵ như vậy.

Đồ nên lấy, không sót món nào.

Tống tử nên chém, không tha con nào.

Tác phong hành sự không cứng nhắc, rất hợp khẩu vị hắn.

Thêm nữa, Lục Vũ ra tay hào phóng, bao trọn chi phí dọc đường, thu hoạch cuối cùng cũng chia đôi, điều này càng làm Ngô Tam Tỉnh thấy bọn họ rất hợp cạ.

Đợi đến khi Phan Tử và Vương Bàn Tử mượn rượu so tài thân thủ một lần xong, Ngô Tam Tỉnh triệt để hết tính khí nóng nảy, một câu tiểu huynh đệ, hai câu tiểu huynh đệ, gọi thân thiết vô cùng. ... "Lục tiểu ca, chúng ta uống thêm chút nữa, từ từ nói chuyện." Phan Tử lái xe, Lục Vũ và Ngô Tam Tỉnh ngồi ghế sau, tùy ý hơn nhiều.

Ngô Tam Tỉnh mở bình rượu tây, đưa cho Lục Vũ, cười ha hả nói: "Lục tiểu ca, chúng ta nói thật với nhau.

Tôi ấy à, tuy những năm trước xuống không ít địa (mộ), nhưng mấy năm gần đây vẫn không có cơ hội gì.

Lần này cũng coi như là lần đầu tiên mở hàng trong mấy năm gần đây.

Vạn nhất lúc 'đãi cát' gặp phải 'cát sống' (nguy hiểm), cậu đừng có giấu nghề đấy nhé." Lục Vũ cười cười: "Tam thúc yên tâm, nên làm thế nào trong lòng tôi nắm rõ." Ngô Tam Tỉnh là người thế nào, trong lòng Lục Vũ rất rõ ràng.

Nói là Tam Tỉnh, nhưng người này một chút cũng không phải là đèn cạn dầu!

Huống chi trên người hắn còn cất giấu bí mật mà Tiểu Tam Gia Ngô Tà còn chưa biết!

Nhưng mặc kệ nói thế nào, trong lòng Lục Vũ vẫn khá thích người này.

Ngô Tam Tỉnh mặt đầy ý cười: "Tôi biết ngay là cậu đáng tin, đáng tin hơn nhiều so với thằng cháu tôi." Lục Vũ cũng cười: "Cũng không thể nói vậy, Tiểu Tam Gia thông minh, tâm linh thủ xảo.

Giả dĩ thời nhật (chờ ngày sau), ắt thành đại khí." "Mượn lời tốt lành của cậu, mượn lời tốt lành của cậu nhé!" Ở ghế trước, Ngô Tà không nhịn được quay đầu, có chút oán trách nhìn Tam thúc mình một cái.

Nhưng nghĩ ngợi rồi vẫn không nói gì.

Dù sao tính khí Tam thúc rất quái gở, nói nhiều mất tình cảm.

Một đám người vừa tán gẫu vừa đi đường. ...

Hai ngày sau.

Xe cuối cùng không thể đi tiếp, mọi người đành phải xuống đi bộ.

Ngô Tam Tỉnh tìm một người dẫn đường, một đám người đi theo hướng đạo, vòng vèo mãi mới đến bên một con sông nhỏ.

Lục Vũ nhìn con sông nhỏ, nhìn ông già dẫn đường, còn có con chó nhỏ đang bơi trong sông, trong lòng đột nhiên có chút mong chờ.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở ngay phía trước, không biết lần này sẽ trải qua chuyện gì?

Hệ thống sẽ thưởng cho hắn cái gì?

Nếu có thể cho hắn thân kiếm của "Thừa Ảnh Kiếm" thì quá tuyệt vời.

Lúc này, lão hán dẫn đường cười ha hả nói: "Chúng ta đợi một chút, tôi bảo Lư Đản Đản đi báo tin, lát nữa sẽ có thuyền đến đón chúng ta." Mọi người tự nhiên không có ý kiến, cũng không nói gì, chỉ có Ngô Tam Tỉnh vừa hút thuốc vừa tán gẫu câu được câu chăng với lão hán.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Ngô Tà mấy người đứng bên cạnh nghe.

Nói qua nói lại, lão hán vỗ đùi, có chút bực bội bảo: "Cái lão lái thuyền chết tiệt kia cũng kiểu cách lắm.

Hắn muốn khi nào làm việc thì khi nào làm.

Lúc vội qua sông có thể làm người ta chết vì gấp!

Nhưng hết cách!

Ai bảo chỉ có hắn mới qua được cái hang động kia?

Thuyền khác mà muốn qua hang, có khi vào được mà không ra được..." Nghe lời lão, Lục Vũ thầm thở dài.

Lần này, lão hán này và gã lái thuyền kia cũng là vào hang động thì không ra được nữa rồi.

Chương 218

Có điều...

Ngô Tam Tỉnh nghe lời này thì lên tinh thần, lập tức lấy tấm bản đồ hắn giải mã từ Sách lụa Chiến Quốc ra, xem xét tỉ mỉ.

Lục Vũ, Ngô Tà bọn họ cũng sán lại gần xem.

Vốn dĩ Lục Vũ rất hứng thú với tấm bản đồ mà Ngô Tam Tỉnh cứ giấu giấu diếm diếm này.

Nhưng nhìn thoáng qua, thấy tấm bản đồ "tinh mỹ" chẳng khác gì trẻ con vẽ bậy kia xong, Lục Vũ lập tức mất hứng.

So với nó, hắn thà suy nghĩ xem lần này ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung sẽ xảy ra chuyện kỳ quái gì còn hơn.

Đồng thời, Tiểu ca Trương Khởi Linh trước sau vẫn chưa hiện thân cũng làm hắn thấy hơi lạ.

Dù sao trong "Đạo Mộ Bút Ký", lần đầu tiên Ngô Tà "xuống đất" chính là Ngô Tam Tỉnh nhờ người tìm được Tiểu ca Trương Khởi Linh, sau đó lại tình cờ gặp Vương Bàn Tử.

Nhưng hiện tại, hai nhân vật quan trọng này một người cũng không xuất hiện, chỉ có một Phan Tử.

Nhưng không thể phủ nhận, ấn tượng của Lục Vũ với Phan Tử cực tốt.

Duy nhất làm hắn có chút tiếc nuối là Phan Tử người này chỉ trung thành với một người: Ngô Tam Tỉnh.

Ngoài Ngô gia Tam gia thì là Tiểu Tam Gia Ngô Tà.

Đối với những người khác, Phan Tử đều chỉ là xã giao gật đầu. ...

"Được rồi, thuyền tới!" Lúc này, lão hán đột nhiên hét lên một tiếng, chỉ về phía xa. ... "Thuyền đâu?

Không phải dùng chó làm thuyền chứ?" Ngô Tà nhìn theo hướng ngón tay lão hán, trừ một con chó ra thì căn bản không có bóng dáng chiếc thuyền nào, có chút mờ mịt hỏi một câu.

Lão hán dẫn đường cười cười, giải thích: "Nó về thì thuyền cũng sắp tới rồi.

Tối đa một tuần hương nữa là thuyền tới." Đang nói chuyện, con chó đã bơi về, lên bờ rũ lông, vẩy nước trên người đi.

Ngô Tam Tỉnh sắc mặt hơi đổi, vỗ tay: "Lư Đản Đản, lại đây." Con chó này cũng nghe lời, vẫy đuôi chạy đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh ôm lên ngửi một cái, sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Cái hang động kia không đơn giản đâu!" Ngô Tà cũng sán vào góp vui, ôm lên ngửi thử, kết quả bị mùi hôi của chó làm sặc ho khan một trận, khiến Phan Tử trêu chọc một hồi. "Lão Hồ, anh thấy thế nào?" Lục Vũ vẫn luôn rất tò mò "Mô kim hiệu úy" và "Thổ phu tử" có thể va chạm ra tia lửa thế nào, lập tức hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, khẽ nói: "Còn chưa nói chắc được, phải nhìn thấy địa phương mới xác định được.

Có điều, nhìn từ thế núi sông này thì giống một nơi có đại đấu (mộ lớn)." "Sao thế?" Ngô Tam Tỉnh nhướng mày hỏi. "Khí thừa phong tắc tán, giới thủy tắc chỉ (Khí gặp gió thì tan, gặp nước thì dừng), cổ nhân tụ chi sử bất tán, hành chi sử hữu chỉ, cố vị chi phong thủy (người xưa tụ nó để không tan, làm nó chuyển động có chỗ dừng, nên gọi là phong thủy), phong thủy chi pháp, đắc thủy vi thượng, tàng phong thứ chi (phép phong thủy, lấy được nước là thượng sách, tàng phong là thứ yếu)." Hồ Bát Nhất nhìn quanh, cũng không giấu nghề,

nói thẳng: "Nhìn từ tình hình non nước vùng này đã thỏa mãn mấy tiêu chuẩn của phong thủy bảo địa.

Trước có án sơn, giữa có minh đường, dòng nước khúc khuỷu.

Nếu không đoán sai thì sau có tựa sơn, trái có Thanh Long, phải có Bạch Hổ.

Nếu là thật, đó chính là nơi tàng phong tụ khí tốt!" "Có phải nơi tốt không tôi không biết, nhưng cái hang phía trước không thái bình thì tôi biết." Ngô Tam Tỉnh nhìn Hồ Bát Nhất, khẽ nói: "Con Lư Đản Đản này là ăn thịt người mà lớn đấy.

Nếu không thì nó cũng không qua được cái động thi thể phía trước." "Động thi thể?" Ngô Tà chung quy là lần đầu xuống đất, có chút nhát gan, nhịn không được hỏi thêm vài câu.

Ngô Tam Tỉnh cũng chưa thực sự vào động thi thể bao giờ, chỉ đem kinh nghiệm trước kia của mình kể đơn giản một chút. "Chuyện này nói thật thì động thi thể tôi đúng là không có kinh nghiệm gì.

Mấy năm trước gặp một lần, cái hang đó là một động thi thể, lần đó tôi đi một mình, cũng không định vào, chỉ muốn dò đường.

Lúc ấy tôi để chó, vịt gì đó lên bè trúc, lại gắn máy quay để dò đường.

Kết quả chẳng thấy gì cả, bè trúc lật, đồ đạc rơi hết xuống nước.

Sau đó ấy à, tôi lại nghe ngóng một trận, ngược lại nghe được một chuyện.

Nói là bọn họ trước kia qua cái hang này, nhưng phàm là vật sống đều không qua được.

Mãi về sau, nghe nói có người cho đứa bé ăn thịt người chết, cứ thế nuôi mãi.

Đợi đứa bé lớn lên, trên người đều là tử khí (khí chết), chẳng khác gì người chết, đến quỷ cũng không trêu chọc nó, thì mới dẫn người qua hang được." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười, thêm mắm dặm muối: "Đùa thôi, nhìn cái vẻ nghiêm túc của các người kìa." "Tam thúc!" Ngô Tà vẻ mặt buồn bực.

Vừa rồi đoạn đó cậu ta nghe nghiêm túc nhất.

Nào ngờ Tam thúc lại đùa cậu ta!

Chương 219

Lão hán dẫn đường kia nghe cũng nghiêm túc, nhưng lúc này nghe Ngô Tam Tỉnh bảo đùa, lông mày giãn ra, cũng cười ha hả theo: "Vị đại ca này kể chuyện hay thật." "Ha ha ha, trêu mọi người cho đỡ buồn, không thì cứ ngồi không thế này cũng chán." Đang nói, Ngô Tam Tỉnh lại nháy mắt ra hiệu cho Phan Tử và Lục Vũ.

Hai người ngầm hiểu ý, khẽ gật đầu.

Lục Vũ vỗ vai Ngô Tà, tùy ý nói: "Tiểu Tam Gia, giúp tôi đi lấy cái này." "À." Ngô Tà ngốc nghếch đi theo Lục Vũ đến bên cạnh con trâu già, hỏi: "Tiểu ca, cậu muốn lấy gì?" "Không có gì, lão già kia có vấn đề, lát nữa lên thuyền cẩn thận chút.

Phải rồi, cái này cậu cầm lấy." Lục Vũ nói rồi lấy "Nga Thân Ly Văn Song Lợi" (một loại vũ khí/vật phẩm) giao cho Ngô Tà.

Thứ này đối với hắn và nhóm Hồ Bát Nhất đã không còn tác dụng quá lớn, nhưng đối với Ngô Tà mà nói vẫn vô cùng hữu dụng.

Cũng tránh lát nữa trong hang động xảy ra biến cố khác. ...

Mấy người lại đợi một lúc liền thấy phía xa có hai chiếc thuyền đáy bằng chui ra từ sau núi.

Đầu thuyền có một người đàn ông trung niên đứng, vừa chèo thuyền vừa hò hét.

Đến gần xong, gã lái thuyền và lão hán khách sáo vài câu rồi trực tiếp lấy ra một cái ấm nước, cười ha hả nói: "Mấy vị đại ca, tiểu huynh đệ, làm phiền các vị mỗi người uống một ngụm.

Quy tắc ở chỗ chúng tôi, uống nước của tôi, tôi mới dẫn các vị vào núi.

Không thì Hà Bá không nhận các vị, cái thuyền này có khi phải giao lại ở trong đó đấy..." Nghe câu này, trong lòng Lục Vũ bất lực lắc đầu.

Thôi xong, mộng đẹp tan vỡ!

Vốn tưởng tiến triển sự việc sẽ giống như "Đạo Mộ Bút Ký".

Nào ngờ, đoạn trước thì giống, nhưng đợi đến lúc qua sông, tình huống lại không giống nữa!

Ngô Tam Tỉnh cười cười, nói: "Đây là kiểu cách gì?

Uống nước xong Hà Bá liền nhận chúng ta à?" "Vị huynh đệ này nói đúng, chính là cái lý đó." Gã lái thuyền cười gật đầu: "Nước này của tôi chính là dùng cho việc đó.

Uống nước xong Hà Bá có thể cảm giác được đều là người một nhà, mọi người đều bình bình an an." Lão hán bên cạnh cũng hùa theo: "Đúng, đúng, chính là như vậy, bọn tôi qua sông đều thế cả.

Thế này đi, tôi uống trước." Lão hán dẫn đường cũng dứt khoát, cầm ấm nước uống trực tiếp một ngụm.

Như sợ người khác không tin lão uống nước, còn có mấy giọt nước từ bên miệng lão chảy ra.

Nhìn qua cũng không giống như có vấn đề gì, Ngô Tam Tỉnh lập tức nhận lấy.

Định uống nhưng chưa uống thì Lục Vũ đột nhiên mở miệng: "Tam thúc, tôi làm một ngụm trước, tôi đang khát nước." "Ờ, được." Lục Vũ đưa tay nhận lấy, tay phải không để lại dấu vết ấn nhẹ lên thân ấm một cái.

Vừa rồi lúc lão hán uống nước, hắn nhìn rất rõ, lão hán đã ấn một cái.

Hiển nhiên, trên cái ấm nước này có cơ quan!

Hắn có Nhẫn Mặc Gia Cự Tử, nhận biết loại tiểu cơ quan này hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

Sau khi búng tay hủy cơ quan, Lục Vũ uống ngụm nước rồi đưa ấm cho Ngô Tam Tỉnh.

Tiếp đó lại mượn cớ tay bị gai đâm, lấy Hoàng Phủ Mật Thần Châm châm vào tay một cái.

Những người khác cũng từng người một đều bị châm một cái, phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Tiểu thủ đoạn này tuy lão hán và gã lái thuyền cảm thấy hơi lạ nhưng cũng không để trong lòng, chỉ coi bọn họ kiêu khí, tay bị gai đâm.

Trong lòng còn có chút mừng thầm.

Người kiêu khí thế này, lát nữa làm ăn chẳng phải càng đơn giản sao? ...

Hai chiếc thuyền đáy bằng chậm chạp đi về phía hang động.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, tất cả đều cảnh giác quan sát tình hình bốn phía.

Chỉ có Ngô Tà là hơi ở ngoài tình huống.

Một lát sau, từ xa nhìn thấy hang động, Lục Vũ tùy ý hỏi: "Đại thúc, cái hang này bao lâu thì qua được?" "Hôm nay vận khí tốt, xuôi dòng.

Nhanh thì năm phút là xong việc." "Bên trong có sáng không?" "Cái đó thì chịu, bên trong tối đen như mực, chả thấy gì.

Có điều không sao, cái hang này tôi đi mười mấy năm rồi, nhắm mắt cũng đi ra được." Hồ Bát Nhất chen vào hỏi: "Bên trong có thể

bật đèn không?" "Cái đó không ngại, nhưng đừng có chiếu xuống nước, vạn nhất làm kinh động Hà Bá thì không hay." "À." Hồ Bát Nhất gật đầu, nhìn Lục Vũ một cái, cũng không nói thêm gì.

Trong lúc nói chuyện, khoảng cách đến hang động càng ngày càng gần.

Lục Vũ đưa tay lấy "Hán Đại Dương Chi Thiền" (Ve sầu ngọc mỡ cừu thời Hán) từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, tâng tâng vài cái trong lòng bàn tay rồi ném cho Hồ Bát Nhất, lại nháy mắt ra hiệu với anh ta.

Hồ Bát Nhất ngầm hiểu, gật đầu.

Chương 220

Thứ này nhìn có vẻ không bắt mắt nhưng có thể trấn thi tịch tà (trấn áp xác chết, trừ tà).

Không tiện dùng lên người đại tống tử (cương thi lớn), nhưng dùng trên người gã lái thuyền tích tụ không biết bao nhiêu tử khí này chắc là không thành vấn đề.

Lục Vũ trong lòng suy tính, có cái này chắc là có thể để bọn họ bình an đi qua.

Dù sao trong sách "Đạo Mộ Bút Ký", cái hang động này cũng không kinh hiểm lắm.

Trừ thi miết ra thì chỉ có một nữ quỷ muốn mượn đường rời khỏi động thi thể. ...

Thuyền nhỏ càng ngày càng gần hang động.

Nói là hang động nhưng lại rất hẹp.

Thân thuyền chỉ có thể miễn cưỡng xuyên qua, hơn nữa độ cao rất thấp.

Ngồi cũng phải khom người mới đảm bảo đầu mình không bị va đập.

Ngô Tam Tỉnh cúi đầu, buồn bực nói: "Đây không phải hang động, đây là thủy đạo động (hang trộm nước)." "Thế nào, Lục tiểu ca, Hồ tiểu ca, mở mang tầm mắt rồi chứ?" "Phải, phải, mở mang tầm mắt rồi." "Tôi bây giờ chỉ muốn biết khi nào chúng ta có thể ra ngoài, cứ nín nhịn thêm một lúc nữa là tôi biến hình mất." Vương Bàn Tử buồn bực oán thán một câu.

Gã lái thuyền cười ha hả nói: "Mấy vị huynh đệ ráng nhịn chút,

qua đoạn này là ổn rồi, sắp rồi, sắp xong rồi." Lục Vũ thấy gã không tiếp lời Ngô Tam Tỉnh về vụ hang trộm, trong lòng âm thầm cảnh giác, tùy ý nói: "Tam thúc, chuyện thủy đạo động tôi mới nghe lần đầu đấy, có thể nói rõ hơn chút không?" "Cái đó phải xem chủ thuyền có nguyện ý nói hay không đã." Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Lão ca, ông ngày nào cũng qua cái hang này, biết rõ gốc rễ chứ?" Gã lái thuyền khom lưng, một gối quỳ ở đầu thuyền, một tay chống sào, thỉnh thoảng điểm nhẹ lên vách hang một cái, tùy ý nói: "Tôi biết không nhiều.

Chỉ nghe nói cả ngọn núi này đều là một ngôi cổ mộ.

Trong núi hang trộm lớn nhỏ không biết bao nhiêu cái, chỉ có cái này lớn nhất, sâu nhất.

Nguyên lai cũng là một cái hang hạn (hang khô), nhưng mấy năm nay nước dâng mới thành hang nước.

Được rồi, mấy vị có thể thả lỏng, ngẩng đầu lên được rồi!" Lời gã lái thuyền vừa dứt, mấy người toàn bộ ngẩng đầu, theo bản năng nhìn lên đỉnh đầu.

Lục Vũ bày ra mấy cái đèn đeo đầu, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Không gian vùng này ngược lại rộng rãi hơn trước nhiều.

Nhìn thoáng qua giống như một cái hang đá vôi, bên trên treo ngược từng cái từng cái thứ gì đó giống như măng đá, hình thù kỳ dị.

Ngô Tà vẻ mặt tò mò, vừa nhìn vừa tùy ý hỏi: "Đây là cái gì thế?" Bên cạnh, Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, miệng nói: "Cũng chưa thấy bao giờ." Lời vừa dứt.

Liền nghe thấy tiếng Lục Vũ vang lên: "Đại thúc, vội vã muốn đi đâu thế?

Còn ông nữa, cũng đừng vội đi.

Lão Hồ, tóm lấy!" "Được rồi!" "Làm gì thế!

Buông tôi ra!

Không thì các người đều phải chết!

Nhanh, nhanh lên, mau buông tôi ra!" Gã lái thuyền một tay nắm lấy sợi dây thừng treo trong một cái lỗ trên đỉnh đầu, một tay bị Lục Vũ tóm chặt, không thoát được.

Giọng gã càng ngày càng nôn nóng.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử bọn họ cũng phản ứng lại, mỗi người đều cảnh giác! "Thả ông ra thì mới thật sự có vấn đề." Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói một câu.

Ngô Tam Tỉnh vốn đã biết gã lái thuyền và lão hán có cổ quái, lập tức nói: "Tiểu ca, may mà cậu nhanh tay." "Không có gì." Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tam thúc, Tiểu Tam Gia, vụ làm ăn hôm nay không đơn giản, mọi người đừng vội, chúng ta xem tình hình trước đã." "Được." Lục Vũ lại quay sang dặn dò Hồ Bát Nhất và Shirley Dương hai câu, tiếp đó ánh mắt chuyển động, rơi vào trên người gã lái thuyền, trầm giọng nói: "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngay lúc này, phía xa bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh sột soạt.

Sắc mặt gã lái thuyền đại biến, hét lớn: "Mau buông tôi ra, nó đến rồi!

Nhanh lên, nhanh lên!" "Thứ gì đến rồi?" Ngô Tà nhịn không được hỏi một câu, thò đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ một cái nhìn, liền thấy trong nước cách đó không xa có một cái bóng đen khổng lồ bơi tới.

Khuôn mặt nhỏ của cậu ta lập tức sợ đến trắng bệch, không khỏi

hét lên một tiếng.

Lúc này, Shirley Dương vốn ít nói đột nhiên mở miệng, kinh hãi nói: "Là Thi miết (bọ xác chết)!" "Bàn Tử, cậu giữ chặt hắn, để tôi!" "Được rồi!" Lục Vũ vỗ hông, lấy Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường trong lòng bàn tay mình, máu tươi theo lòng bàn tay nhỏ xuống nước.

Đám thi miết đang bơi tới kia lập tức quay đầu, điên cuồng chạy trở về.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tà, Phan Tử bao gồm cả Ngô Tam Tỉnh đều trừng lớn mắt, mặt lộ vẻ không dám tin!

Lục Vũ trong lòng thoáng thả lỏng một chút, đám thi miết này vẫn sợ máu Kỳ Lân của hắn, vậy thì không có gì quá đáng lo. "Mau nói, chỗ này rốt cuộc là chuyện gì?" "Tôi... tôi... nó đến rồi!" Ngay lúc này, dị biến bất ngờ xảy ra!

Chương 221

Gã lái thuyền vốn còn đang yên lành, ngay sau khi Lục Vũ vừa hỏi gã một câu, thân thể vặn vẹo với một tư thế cực kỳ quái dị vài cái.

Thế mà... thế mà giống như một đống mì sợi, uốn éo chui tọt xuống nước, trong chớp mắt biến mất không còn tăm hơi! "Cái này là..." "Cái này..." "Cẩn thận chút." Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói một câu xong liền toàn thần giới bị, làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Chỉ là đợi một lúc vẫn không có chuyện gì xảy ra. "Tam gia, chỗ này tà môn quá, hay là chúng ta lui ra trước đi?" "Không đi được." "Sao thế?" "Nhìn thuyền phía sau kìa." Lúc bọn họ vào là hai chiếc thuyền.

Một trước một sau.

Trước ngồi người, sau chở trâu.

Mấy người vừa quay đầu liền thấy con trâu vàng trên chiếc thuyền phía sau đã quỳ rạp trên thuyền, mắt đã nhắm nghiền.

Nhìn dáng vẻ là chết rồi!

Quan trọng là bọn họ đều không nhìn thấy con trâu này chết như thế nào!

Mạc danh kỳ diệu vừa quay đầu lại thì trâu đã chết!

Ngô Tam Tỉnh lập tức cuống lên, túm lấy cổ áo lão hán dẫn đường kéo dậy.

Không nói hai lời, trước tiên "bốp bốp bốp" tát cho mấy cái, quát: "Nói!

Rốt cuộc là chuyện gì!

Không nói tao ném mày xuống sông cho thi miết ăn!" "Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết..." "Nói!" "Tôi thật sự cái gì cũng không biết!" Lão hán cũng cuống, vẻ mặt kinh khủng nói: "Mau đừng nói nữa, trong lòng tôi hoảng lắm!" Chỉ là lời vừa dứt, lão hán đột nhiên quái kêu một tiếng, cả người thẳng đờ ra!

Ngay sau đó lại mềm oặt ngã xuống sàn thuyền, giống như một đống thịt nát.

Trong miệng lão còn không ngừng sùi bọt mép.

Mấy người không khỏi kinh hãi!

Chỗ này quá cổ quái!

Vừa vào, gã lái thuyền biến thành mì sợi, không biết chạy đi đâu.

Lão hán dẫn đường này cũng mạc danh kỳ diệu chết tốt!

Lúc này, trong lòng Lục Vũ khẽ động, gấp gáp nói: "Bàn Tử, ném hắn xuống nước!" "Hả?" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay trong nháy mắt Vương Bàn Tử do dự, bụng lão hán dẫn đường đột nhiên phồng lên một cái!

Ngay sau đó, một con thi miết to bằng cái chậu rửa mặt bất ngờ chui ra từ bụng lão hán, trực tiếp vồ về phía Vương Bàn Tử!

Giây tiếp theo, Vương Bàn Tử cảm giác có thứ gì đó dùng sức đá mạnh vào người mình một cái, thân thể không tự chủ được chao đảo, đặt mông ngồi phịch xuống sàn thuyền.

Tiếp đó, Phan Tử kinh hô một tiếng, người nghiêng đi, rơi xuống nước!

Sau anh ta, Ngô Tà cũng mạc danh kỳ diệu rơi tọt xuống nước! "Lão Hồ, anh canh chừng!

Con thi miết này động tác cực nhanh!

Tôi đi cứu người..." Lời còn chưa dứt, Lục Vũ cầm một cái đèn rọi, trực tiếp nhảy xuống nước. ...

Khoảnh khắc xuống nước, Lục Vũ liền phát giác sự khác biệt.

Trong "Đạo Mộ Bút Ký", cái hang trộm nước này dòng nước không sâu, còn có thể nhìn thấy cát trắng dưới đáy, cũng không có cá tôm rong rêu gì.

Nhưng mà...

Lục Vũ vừa xuống, đèn khoáng chiếu một cái liền phát hiện tình huống hoàn toàn khác biệt!

Dưới đáy nước toàn là xương trắng chất đống!

Gã lái thuyền biến thành mì sợi trước đó, lúc này đang quấn quanh người Ngô Tà.

Hai người vặn vào nhau, giống như một cái bánh quẩy lớn!

Phan Tử ở một bên muốn đi cứu Ngô Tà, nhưng lại bị một con thi miết khổng lồ quấn lấy người, đôi kìm lớn kia không ngừng kẹp chặt!

Trên tay Phan Tử đã có thêm mấy vết thương, rỉ ra từng tia máu tươi!

Chương 222

Cùng lúc đó.

Vết thương trong lòng bàn tay Lục Vũ cũng đang rỉ máu.

Hắn đưa tay dính máu về phía thi miết!

Nhưng con đại thi miết quái dị kia thế mà dường như... không sợ máu Kỳ Lân của Lục Vũ!

Hơn nữa, sau khi phát giác Lục Vũ cũng xuống, nó thế mà bỏ qua Phan Tử, thân thể bắn ra, vồ về phía Lục Vũ!

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng phát hiện thứ trước mắt không phải thi miết!

Ít nhất thì không hoàn toàn giống với thi miết hắn thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Con trùng quái dị này toàn thân màu xám đen, hai chân trước giống như cái kìm, còn có bốn cái chân khác trông thô to mạnh mẽ!

Hơn nữa, con trùng này toàn thân trên dưới phủ đầy lông tơ dài màu đỏ!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Trong sát na thi miết tới gần Lục Vũ, Lục Vũ vừa đưa tay, tay trái chộp lấy con thi miết, giữ nó lơ lửng giữa không trung, tay phải dùng Hoàng Kim Chỉ điểm trực tiếp vào vị trí giao nhau giữa đầu và giáp lưng của con quái thi miết.

Một chỉ điểm xuống, Lục Vũ dùng sức kéo một cái, dây thần kinh trung khu trắng hếu bị hắn trực tiếp rút ra.

Con thi miết còn chưa kịp ra oai với Lục Vũ đã trực tiếp bị phế. ...

Cùng lúc đó, Phan Tử cuối cùng cũng cầm dao găm đâm mạnh mấy cái vào người gã lái thuyền, giải cứu Ngô Tà ra.

Ở dưới nước lâu rồi, Phan Tử không dám chậm trễ, vội vàng kéo Ngô Tà nổi lên!

Lục Vũ dựa vào Quy Tức Công, khí tức dài lâu, ở dưới nước nhìn gã lái thuyền cách đó không xa.

Gã lái thuyền kia cũng đang nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Lúc này, đồng tử của gã lái thuyền đã biến thành hình thẳng đứng, nhìn thế nào cũng không giống người bình thường.

Ngay sau đó, thân thể gã lái thuyền lại lắc lư lần nữa.

Nhìn ở dưới nước cứ như là rong rêu vậy!

Lục Vũ thoáng do dự, tay phải dùng sức ném mạnh, xác con thi miết trong tay trực tiếp ném về phía gã lái thuyền!

Gã lái thuyền hai tay đón lấy, cũng không làm gì khác, cứ thế ở dưới nước ôm lấy cái xác thi miết kia, ăn ngấu nghiến, từng miếng từng miếng một.

Cảnh tượng này... cực kỳ buồn nôn!

Lục Vũ buồn nôn một trận, hai chân đạp mạnh một cái, lấy Hắc Kim Cổ Đao từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, trực tiếp lao về phía gã lái thuyền đang ăn uống thỏa thuê.

Gã lái thuyền lúc này cũng phản ứng lại, ném con thi miết chưa ăn hết trong tay đi, vặn vẹo thân thể định chạy!

Lục Vũ căn bản không cho gã cơ hội đào tẩu, Hắc Kim Cổ Đao dùng sức phóng ra, trực tiếp cắm phập vào hông gã lái thuyền, xuyên qua người!

Gã lái thuyền bỗng chốc như bị định thân, bất động.

Nhưng ngay khắc sau, thân thể gã lái thuyền từng chút một phát sinh biến hóa!

Máu thịt trên người gã từng chút một biến mất không thấy...

Từng cái chân ngắn màu đen đỏ rất giống chân côn trùng đâm ra từ trong quần áo gã!

Ngay cả Lục Vũ kiến đa thức quảng lúc này cũng không khỏi ngạc nhiên một chút.

Quay người nhìn lại, đầu của gã đã không thấy đâu, thay vào đó là một khuôn mặt côn trùng màu vàng đỏ!

Thậm chí còn có hai sợi râu dài vàng đỏ.

Đây là... cái gì?

Khoan đã!

Rết!

Nó là rết?

Chương 223

Vậy...

Đột nhiên, Lục Vũ nhớ ra một chuyện.

Trong "Đạo Mộ Bút Ký", lần đầu tiên Ngô Tà đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung chính là ở trong cái hang trộm này phát hiện ra thi miết, lại phát hiện ra hệ thống cộng sinh giữa thi miết và rết.

Đó là một cái chuông đồng kỳ dị trên người thi miết, phần rỗng của chuông ký sinh một con rết màu xanh.

Theo suy đoán của Ngô Tam Tỉnh, con rết thông qua một cái ống chui vào trong cơ thể thi miết để kiếm ăn.

Hơn nữa, cái chuông đồng đó có liên hệ mật thiết với Cây Thanh Đồng Thông Thiên ở Tần Lĩnh.

Hiện tại thi miết xuất hiện, rết xuất hiện, chuông đâu?

Còn nữa, con rết này tại sao không sống cộng sinh với thi miết?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc Lục Vũ do dự, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng "ùm" một cái.

Vừa quay đầu liền thấy Vương Bàn Tử nhảy xuống, vẻ mặt khẩn trương không ngừng ra hiệu gì đó với Lục Vũ.

Nhìn dáng vẻ là lo lắng cho hắn, bảo hắn mau lên trên.

Lục Vũ đưa tay ra hiệu hai cái, ý bảo Vương Bàn Tử lên trước, bản thân lại lấy dây thừng từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, trói gô con rết quái dị trước mặt lại.

Tiếp đó trèo lại lên thuyền, lại phí sức kéo con rết lên.

Một đám người nhìn con rết mặc quần áo, tất cả đều trừng lớn mắt, trên mặt viết đầy sự khiếp sợ! "Cái này là cái gì?" "Tiểu ca?" "Tam thúc?" "Tam gia?" "Lão Hồ?" Một đám người đưa mắt nhìn nhau, đều có chút không hiểu rõ tình hình.

Nhưng bọn họ có thể xác định, tình huống này rất dọa người.

Phan Tử vốn gan lớn lúc này sắc mặt cũng không khỏi hơi trắng bệch, đề nghị: "Hay là chúng ta nghĩ cách ra ngoài trước đi?

Tôi thật sự cảm thấy chỗ này không phải nơi tốt lành gì, còn dây dưa nữa e rằng thực sự có vấn đề!" Lục Vũ không nói gì, chỉ cầm Hắc Kim Cổ Đao rạch vài đường trên người con rết hình người, rạch toang bộ quần áo rách rưới ra.

Giây tiếp theo, hắn kinh hãi phát hiện trên người con rết có một cái chuông đồng, khảm ngay vào trong cơ thể nó.

Cảnh tượng này vô cùng quái dị!

Cùng lúc đó, trong đầu hắn cuối cùng cũng xuất hiện nhắc nhở của hệ thống... [Tên vật phẩm: Cộng Sinh Thanh Đồng Linh] [Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm] [Năng lực vật phẩm: Phòng ngự] [Mô tả vật phẩm: Cộng Sinh Thanh Đồng Linh, được chế tạo từ thiên ngoại vẫn thiết (sắt thiên thạch).

Bên ngoài chuông đồng khắc pháp chú, chuông nằm trong cơ thể Liệt Diệp Ngô Công (rết lá), mỗi một con Liệt Diệp Ngô Công đều có Thi Đố cộng sinh.

Khi phát hiện con mồi, Liệt Diệp Ngô Công sẽ mê hoặc con mồi, để Thi Đố tấn công...] Hóa ra là một thứ kỳ quái như vậy.

Trong lòng Lục Vũ chợt hiểu ra.

Đã là Liệt Diệp Ngô Công, vậy thì Thi Đố hẳn là loại côn trùng lớn nhìn rất giống Thi Miết kia.

Lúc này, trong đầu Lục Vũ lại xuất hiện thông báo của hệ thống. [Chúc mừng túc chủ thành công phát hiện Cộng Sinh Thanh Đồng Linh, mở ra hành trình thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hệ thống thưởng Phát Khâu Thiên Ấn.] [Tên vật phẩm: Phát Khâu Thiên Ấn] [Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm] [Năng lực vật phẩm: Thiên Quan ban phúc, bách vô cấm kỵ] [Mô tả vật phẩm: Phát Khâu Thiên Ấn, biểu tượng của Phát Khâu Thiên Quan.

Người sở hữu Phát Khâu Thiên Ấn là Phát Khâu Thiên Quan.

Dưới trướng Phát Khâu Thiên Quan có thể có chín tên Mô Kim Hiệu Úy.

Mô Kim Hiệu Úy thuộc quyền Phát Khâu Thiên Quan sẽ nhận được Thiên Quan ban phúc, khi xuống mộ đảo đấu sẽ dễ dàng phát hiện cơ quan, ảo giác khó nhận biết, hơn nữa sau khi vào mộ thì bách vô cấm kỵ!] Đồ tốt!

Đây tuyệt đối là đồ tốt!

Hắn có Phát Khâu Thiên Ấn, vậy hắn chính là Phát Khâu Thiên Quan!

Như vậy, hắn có thể để Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều nhận được Thiên Quan ban phúc!

Hơn nữa, hắn còn có một chiếc Mô Kim Phù.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lục Vũ tự nhiên rơi trên người Ngô Tà.

Nhưng hắn lại có chút do dự.

Ngô Tà vẫn còn quá ngây thơ.

Làm buôn bán đồ cổ thì không vấn đề gì.

Nhưng chuyện đảo đấu "hạ địa", còn cả những âm mưu quỷ kế kia, thật sự có chút không hợp với cậu ta.

Chương 224

Quá u ám, quá đen tối.

Chung quy, Lục Vũ vẫn không nói gì, chỉ thầm nghĩ mọi chuyện tùy duyên.

Nếu có một ngày Ngô Tà thực sự bước lên con đường không lối về đó, lúc ấy hẵng nói! "Tiểu ca, con rết lớn này xử lý thế nào?" Đợi một lúc, Vương Bàn Tử lầm bầm một câu, lại vươn chân đá đá con rết lớn dưới đất, vẻ mặt ghét bỏ tột độ.

Hắn vừa chạm vào, cái chuông trên người con rết lớn lập tức phát ra tiếng lạo xạo.

Giống hệt âm thanh bọn họ nghe thấy trước đó. "Có biến!" Vương Bàn Tử giật mình cảnh giác, hai mắt trợn tròn, tay giơ Bức Luyện Di Tôn Côn chưa phục hồi lên, uy phong lẫm lẫm.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, đừng làm màu nữa, là tiếng cái chuông đó đấy." Nói rồi, Lục Vũ cúi người, vươn tay, ngón giữa và ngón trỏ tay phải chọc mạnh xuống vị trí cái chuông.

Ngô Tam Tỉnh kinh hãi, theo bản năng thốt lên: "Lục tiểu ca, cẩn thận một chút, đó có khả năng là thần khí!" "Ừ." Lục Vũ đáp một tiếng, nhưng động tác trên tay không hề dừng lại, trực tiếp cạy Cộng Sinh Thanh Đồng Linh hoàn hảo không sứt mẻ ra khỏi người con rết.

Bên trên còn dính chút chất lỏng xanh lè.

Lục Vũ thấy hơi buồn nôn, bỏ vào nước rửa qua, lúc này mới cầm trên tay quan sát kỹ.

Ngô Tam Tỉnh cũng sán lại gần, tỉ mỉ ngắm nghía, cảm thán: "Nhìn kiểu dáng này, đoán chừng là bảo bối thời Tây Chu." "Tiểu ca,

có thể cho tôi..." "Ừ, cho ông." Lục Vũ nghĩ ngợi rồi đưa thẳng cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh xem xét một hồi, cũng không nói thêm gì, lại trả cho Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu cứ cầm trước đi, chuyện còn lại chúng ta tính sau." "Được." "Chúng ta bây giờ làm thế nào?" "Đi thôi." Việc đã xong, không cần thiết lãng phí thời gian ở đây nữa.

Tiếp theo, xem thử con nữ quỷ muốn mượn đường kia sẽ thế nào... "Được, vậy chúng ta xuất phát.

Phan Tử, cậu chống sào." "Rõ." Phan Tử đáp một tiếng, nhặt sào thuyền lên, chống vào vách đá đẩy thuyền từ từ tiến về phía trước.

Dưới ánh đèn pha, mọi thứ trong thạch thất hiện ra rõ mồn một.

Hồ Bát Nhất quan sát tình hình xung quanh, thở dài: "Nhìn tình trạng cái động trộm này, e rằng không phải Bàn Sơn thì là do Tả Lĩnh làm." "Xem ra, ngôi mộ kia chưa chắc đã còn gì để thu hoạch." "Yên tâm, không chạy đi đâu được." Ngô Tam Tỉnh cười khẽ, tự tin mười phần: "Nếu là thứ khác thì tôi không dám cam đoan.

Nhưng Sách Lụa Chiến Quốc đâu phải dễ dàng giải mã như vậy.

Bàn Sơn, Tả Lĩnh, đám nhà quê đó nếu tìm được đúng chỗ thì đã không cần phải đào hang ở đây.

Thủ đoạn này của bọn họ chính là mèo mù vớ cá rán." Lục Vũ nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Kiểu "thổ phu tử" Nam phái như Ngô Tam Tỉnh thì khác gì Bàn Sơn, Tả Lĩnh bao nhiêu đâu?

Thuyền nhỏ từ từ tiến lên, đám Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử đều ở mũi thuyền quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nhóm Lục Vũ ở phía sau, cẩn thận đề phòng.

Nhìn quanh một lượt, tạm thời không có động tĩnh gì, Lục Vũ vươn tay nói với Hồ Bát Nhất: "Đưa Mô Kim Phù của anh cho tôi." Hồ Bát Nhất ngẩn ra một chút, lấy Mô Kim Phù giao cho Lục Vũ.

Chỉ thấy Lục Vũ cầm Mô Kim Phù chạm nhẹ vào Phát Khâu Thiên Ấn. "Trả anh." Khoảnh khắc đeo lại Mô Kim Phù, đồng tử Hồ Bát Nhất co rụt mạnh, trong mắt lóe lên tia dị dạng!

Lúc này, anh cảm giác được Mô Kim Phù có một loại cảm ứng kỳ lạ!

Luồng âm khí ẩn hiện trong hang động dường như bị xua tan không ít.

Hơn nữa...

ánh mắt của anh lúc này dường như cũng tốt hơn một chút.

Từ xa đã có thể trông thấy một đám lân quang màu xanh lục.

Hồ Bát Nhất thần sắc biến đổi, sau khi nhìn kỹ một lát, trầm giọng nói: "Tiểu ca, phía trước là Tích Thi Địa (Nơi tích tụ xác chết)!" "Dừng!" Lúc này, Ngô Tam Tỉnh cũng nhận ra điều bất thường, vội vàng bảo Phan Tử dừng thuyền lại.

Ông ta quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, lát nữa khả năng sẽ xảy ra chuyện, vạn nhất có Tống tử (cương thi) thì chúng ta làm thế nào?

Ai lên nhét móng lừa đen?" "Không cần." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Có Tống tử thì trực tiếp chém." Với kinh nghiệm của họ, móng lừa đen không giải quyết được vấn đề.

Câu nói này khiến Ngô Tam Tỉnh càng thêm nhìn họ bằng con mắt khác.

Tuy nhiên, là thổ phu tử lão luyện, Ngô Tam Tỉnh vẫn có toan tính

riêng.

Ông ta lôi móng lừa đen từ trong túi ra tự mình cầm, lại đưa súng cho Phan Tử và Ngô Tà, chuẩn bị xong xuôi mới hô: "Đi thôi?" "Đi." Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ cần xuất hiện Tống tử là "khô máu" ngay!

Thuyền chậm rãi tiến lên.

Phạm vi chiếu sáng của đèn pha liên tục thay đổi.

Chương 225

Những thứ trước mắt mọi người cũng không ngừng biến hóa.

Hang động càng lúc càng rộng lớn.

Lúc này, Shirley Dương đột nhiên mở miệng: "Ôi trời!" Ngay sau đó, Vương Bàn Tử hét lên một tiếng "Vãi chưởng"!

Cả đám người sắc mặt đều trở nên khó coi.

Tích Thi Địa, chính là nơi chất đống xác chết...

Lúc này, hiện ra trước mắt mọi người là một bức tranh cực kỳ quỷ dị.

Trên bãi cạn hai bên bờ hang động, toàn là những cái xác thối rữa xanh lè.

Cao hơn nữa là từng hàng từng hàng đầu lâu khô được xếp chỉnh tề.

Từng đống đầu lâu khô, tất cả đều xếp thành hình tam giác.

Lục Vũ đếm thử, hàng dưới cùng là chín cái, trên đỉnh là một cái, mỗi hàng thiếu một cái, tổng cộng chín tầng, xếp thành hình tam giác đều. "Lão Hồ, cái này có ý nghĩa gì?" "Tôi cũng không chắc, nhưng rất giống một loại thuật pháp." "Nói rõ xem?" Lục Vũ nhíu mày, bản năng có dự cảm không lành, nhịn không được hỏi một câu. "Chiến tranh cổ đại, phe thắng lợi sẽ dùng đầu người phe thất bại để đắp Kinh Quan (gò đống đầu lâu), dùng để uy hiếp.

Hình dạng này chính là Cảnh Quan (cảnh báo)." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tôi sợ Cảnh Quan này e rằng do chủ nhân ngôi đại mộ làm ra, dùng để chấn nhiếp kẻ trộm mộ.

Tiểu ca, chủ mộ này không hoan nghênh chúng ta." "Đúng, đúng, tôi đồng ý." Ngô Tà lập tức biểu thị tán đồng.

Thứ này thực sự dọa người.

Gan cậu cũng không nhỏ, nhưng đột ngột gặp cảnh quá kích thích thế này cũng có chút không thích ứng kịp. "Đừng ồn, đừng ồn, bé mồm thôi." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt căng thẳng, vội vàng bảo mấy người dừng lại, lại đưa tay chỉ vào vách núi một bên.

Thuận theo hướng ngón tay ông ta, thình lình có thể nhìn thấy một cái quan tài màu xanh lục khảm vào giữa không trung vách núi.

Nắp quan tài đã không biết đi đâu mất, bên trong trống không, không thấy nữ thi, cũng không có bất kỳ đồ bồi táng nào. "Tam gia, bên này cũng có." Lúc này, Phan Tử nhắc nhở khiến mọi người càng thêm căng thẳng.

Mấy người quay đầu lại, ở vị trí tương tự bên vách núi kia còn một cỗ quan tài thủy tinh.

Nhưng... ngoài dự đoán của Lục Vũ, cỗ quan tài này cũng trống rỗng!

Lục Vũ nhíu mày, siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương!

Chẳng lẽ hôm nay lại gặp hai con nữ quỷ muốn mượn đường?

Ngô Tam Tỉnh nắm chặt móng lừa đen, nói nhỏ: "Đều mở to mắt ra một chút, tôi sợ nơi này có Tống tử!

Nếu thấy thứ gì động đậy, bất kể là gì, cứ bắn trước rồi hỏi sau!" Thế nhưng... không có gì cả.

Thuyền nhỏ men theo đường sông, vòng qua một đống xương cốt, trong tầm mắt mọi người cũng không xuất hiện nữ thi.

Thậm chí ngay cả Thi Miết cũng không thấy con nào...

Lục Vũ trong lòng cảm thấy kỳ quái, do dự một chút, từ bên hông móc ra "Du Long Quy Y Bình", nhẹ nhàng thôi động.

Nếu con nữ quỷ kia ở đây, hẳn là có thể cảm ứng được sự tồn tại của "Du Long Quy Y Bình".

Nhưng tịnh không có.

Trong cái hang chứa xác này, chỉ có những mảnh vỡ linh hồn, không có một du hồn nào!

Hơi chần chờ, Lục Vũ lại lấy ra "Niệm Châu Cách Ly Cao Lợi", nhẹ nhàng thôi động.

Lần này, niệm châu có phản ứng hơi khác.

Từng đạo mảnh vỡ linh hồn từ bốn phương tám hướng hội tụ vào trong niệm châu ở lòng bàn tay Lục Vũ. "Không đúng, có âm khí!" Lúc này, Vương Bàn Tử cảm giác được gì đó, lập tức nhào tới đè Lục Vũ xuống sàn thuyền.

Ngay sau đó, cũng không biết là ai đã nổ một phát súng!

Hồ Bát Nhất quát lớn!

Shirley Dương thốt lên kinh hãi!

Chương 226

Phan Tử chửi thề một tiếng!

Ngô Tà hét lên "Mẹ ơi"!

Mấy người nhao nhao hét lên vài câu, người mình dọa người mình sợ gần chết, suýt chút nữa súng cướp cò ngộ thương.

Lúc này mới rốt cuộc phát hiện ra, đó đâu phải Tống tử gì... "Mày đúng là đồ Lư Đản Đản, cái mạng già này của Tam gia suýt bị mày dọa chết rồi!" Ngô Tam Tỉnh nhìn con chó đen đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, phổi suýt tức nổ tung.

Từ xưa có câu, người dọa người, dọa chết người.

Bọn họ lần này không bị người dọa chết, trái lại suýt bị một con chó dọa chết! "Không phải, con chó này tha cái chậu đi vào là thế nào?" Ngô Tà phát hiện Lư Đản Đản tha cái chậu, có chút thắc mắc hỏi một câu.

Chỉ là nói xong, lại tự hỏi tự trả lời: "À, tôi hiểu rồi." "Sao?

Tiểu Tam Gia cảm thấy nó tha cái chậu vào là định để cậu tắm cho nó hả?" Vương Bàn Tử cười hi hi ha ha trêu chọc một câu, coi như khuấy động bầu không khí.

Ngô Tà cũng lười đấu võ mồm với Vương Bàn Tử, đơn giản nói qua suy đoán của mình.

Đoán chừng là chuyện do gã lái thuyền và lão già dẫn đường sắp đặt. "Lúc trước khi Tiểu ca bắt bọn chúng, tôi có thấy trên đỉnh đầu chúng ta có mấy cái lỗ thẳng đứng.

Lúc đó không nghĩ ra, bây giờ xem ra lái thuyền và lão già định trốn trong mấy cái lỗ đó, đợi chúng ta chết trong tay Thi Đố thì bọn

chúng sẽ ngồi chậu gỗ đem đồ đạc của chúng ta đi..." Nghe Ngô Tà phân tích, Lục Vũ thầm gật đầu.

Tiểu Tam Gia tuy rằng năng lực thực chiến hiện tại còn hơi kém, nhưng phải nói là lý luận này cũng khá ổn.

Ít nhất thì phân tích đâu ra đấy, hơn nữa so với tình tiết trong "Đạo Mộ Bút Ký" cũng không sai biệt lắm.

Chỉ tiếc, ba người Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Vương Bàn Tử tịnh không có hứng thú lắm với phân tích của Ngô Tà. "Được rồi, đừng khoe khoang nữa.

Cái miệng hang phía trước thu hẹp lại rồi, nhưng có ánh sáng.

Cẩn thận chút!

Có gì đợi ra ngoài rồi nói!" Ngô Tam Tỉnh nói, thần sắc càng thêm ngưng trọng!

Phan Tử cẩn thận từng li từng tí, từng nhịp từng nhịp chống sào trúc, từ từ tiếp cận cửa hang.

Lục Vũ vẫn luôn nhíu mày, trong lòng đầy khó hiểu.

Nữ thi đâu?

Sao hai cái nữ thi, một cái cũng không xuất hiện?

Cái động trộm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ có điều, còn chưa đợi hắn nghĩ thông điểm này, thuyền nhỏ rốt cuộc cũng ra khỏi hang núi.

Ngoài hang, ráng chiều đỏ như máu, bầu trời tuyệt đẹp. "A!

Cuối cùng cũng ra rồi!

Cảm giác này, sướng!" Vương Bàn Tử và Phan Tử lần lượt cảm thán một câu.

Trong lòng Lục Vũ càng cảm thấy cổ quái.

Cái Nữ Khôi (xác nữ) kia đâu?

Chẳng lẽ đi lạc rồi?

Nghĩ ngợi, Lục Vũ vẫn nhịn không được hỏi: "Tiểu Tam Gia, có cảm thấy khó chịu không?" "Mệt." "Còn gì nữa?" "Buồn ngủ." Lục Vũ lại nhìn khí sắc Ngô Tà, không giống bộ dạng bị Nữ Khôi bám vào người.

Nhìn xong Ngô Tà, Lục Vũ lại nhìn sang Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương.

Mấy người đều không có vấn đề gì. "Tiểu ca, cậu sao thế?" Mấy người khó hiểu nhìn Lục Vũ, đều cảm thấy cử động lúc này của hắn có chút kỳ quái. "Không có gì." Lục Vũ lắc đầu, không nói nhiều.

Quy căn kết để, hắn cũng không xác định rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nói ra cũng chỉ tăng thêm phiền não.

Chương 227

"Được rồi, lên bờ!" Lúc này, thuyền nhỏ cập bờ, mấy người thi nhau xuống thuyền.

Vương Bàn Tử và Phan Tử lại khuân đồ trên xe trâu xuống.

Mấy người lúc này mới nhớ ra trên thuyền còn đặt thi thể lão già dẫn đường.

Nhưng mà... không cần bọn họ bận tâm, con Lư Đản Đản trực tiếp nhảy lên thuyền, ngoạm lấy cánh tay lão già, dùng sức xé vài cái, cắn đứt một cánh tay, cứ thế ngậm trong miệng, vẫy đuôi thong thả bỏ đi.

Cảnh tượng này, bất kể nói thế nào, nhìn cũng thấy buồn nôn...

Ngô Tà là người đầu tiên không nhịn được, vừa xoay người liền "Oẹ" một tiếng nôn thốc nôn tháo. "Được rồi, được rồi, cậu mà nôn nữa là tôi cũng không nhịn được đâu.

Quá tởm..." "Cái này gọi là ác giả ác báo!

Con chó này cũng không phải thứ hiền lành gì." "Thôi, đừng nghĩ nữa, đi theo con chó đó, vào thôn trước đã." "Đúng, đúng.

Lặng lẽ vào thôn, nổ súng thì không!" Mấy người nói vài câu, nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra một vấn đề vô cùng thực tế.

Con chó biến mất rồi!

Không chỉ con chó biến mất, mà cái nơi bọn họ lên bờ này nhìn kiểu gì cũng không giống một cái thôn.

Ngược lại giống... rừng già thâm sơn cùng cốc!

Nhìn khắp nơi, thế mà lại không có một con đường nào!

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nhìn quanh, có chút không biết tính sao.

Ông ta nhìn về phía Lục Vũ, hỏi: "Lục tiểu ca, cậu thấy sao?" "Đợi." Lục Vũ không chút nghĩ ngợi, nhẹ giọng nói: "Lư Đản Đản khẳng định sẽ quay lại, đến lúc đó đi theo nó.

Nhưng mà Tam thúc, tôi nói trước một câu.

Nơi Lư Đản Đản lát nữa dẫn chúng ta đi, e rằng sẽ không phải nơi tốt lành gì." "Ý gì?" "Con chó này từ nhỏ ăn xác chết mà lớn, nó ngậm một cánh tay đi, nơi đó nếu là chỗ tốt thì e rằng chẳng còn chỗ nào là chỗ xấu nữa." Lý luận này đơn giản thô bạo.

Nhưng rất có lý.

Mấy người đợi một lúc, Lư Đản Đản quả nhiên vẫy đuôi chui từ trong rừng ra.

Sau khi chạy đến bên thuyền, xé cắn vài cái lại dứt xuống một cánh tay nữa, tưng tửng bỏ đi.

Lần này mọi người không do dự, trực tiếp bám theo.

Một đám người đi theo một con chó, đi trong rừng một lúc thì ra khỏi rừng.

Ngoài rừng, trước mắt bỗng nhiên khoát hoạt.

Nhìn thấy là một khe núi, trông như bị lũ quét xói ra.

Núi hai bên đều rất dốc.

Dưới chân khe núi là đường sông, cũng bị đá từ trên núi lăn xuống chặn lại.

Nơi này Lục Vũ càng nhìn càng thấy giống khe núi mà trong "Đạo Mộ Bút Ký" miêu tả lúc đám Ngô Tà vào núi tìm đại mộ phải vượt qua!

Nhất là...

Lư Đản Đản nhảy nhót vài cái trên sườn núi rồi lại biến mất tăm, càng khiến Lục Vũ thấy lạ. "Tam thúc, bản đồ của ông có thể cho tôi xem một chút không?" Nghĩ đến đây, Lục Vũ vẫn quyết định mưu định nhi hậu động, nói với Ngô Tam Tỉnh một câu.

Ngô Tam Tỉnh cũng không giấu giếm, trực tiếp lấy bản đồ ra.

Nói thật, cái bản đồ nguệch ngoạc này rất khó nhìn ra cái gì, cũng không có cách nào so sánh với hiện trường.

Tuy nhiên, Lục Vũ tịnh không có ý định lấy bản đồ so sánh định vị.

Hắn cầm bản đồ xem xét.

Trên bản đồ, giống hệt như trong sách viết.

Sau khi lên núi, đầu tiên là một cái "Long Đầu Nghi Trủng" (Mộ giả đầu rồng), đi sâu vào trong nữa là một cái cửa hồ lô, qua cửa hồ lô mới là Long Đầu thật sự.

Loại hình thế này gọi là Tàng Long Huyệt!

Nhưng vấn đề hiện tại là bọn họ không phát hiện ra cái thôn kia!

Chương 228

Điểm này vô cùng kỳ quái, cũng khiến trong lòng Lục Vũ ẩn ẩn bất an!

Dù sao trong sách, đám Ngô Tam Tỉnh sau khi ra khỏi thôn, tìm được lão già dẫn đường, sau đó lại tìm được mộ địa thì mới có một loạt sự việc phía sau.

Nhưng hiện tại, lão già dẫn đường đã biến thành một đống thịt nát, thôn làng cũng mất tăm mất tích.

Trầm mặc chốc lát, Lục Vũ nhíu mày hỏi: "Lão Hồ, phong thủy nơi này có tìm được Long Đầu không?" Hồ Bát Nhất vốn đang quan sát tình hình xung quanh, lúc này nghe Lục Vũ hỏi liền nói ngay: "Nơi này nối liền với ngọn núi chỗ hang nước phía trước chính là thế 'hậu hữu kháo sơn' (lưng tựa núi), tả hữu Thanh Long, hữu có Bạch Hổ." Hồ Bát Nhất chỉ tay vào khe núi chính giữa, nói: "Tiểu ca, cho tôi mượn la bàn một chút, tôi có thể tìm được vị trí Long Đầu." "Được." Lục Vũ lấy la bàn từ Quỷ Động Ma Mộc ra giao cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, nói: "Mọi người đợi trước, tôi lên trên xem thử." "Tôi đi cùng anh, khe núi khó leo, có người chiếu ứng." Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho Phan Tử, Phan Tử lập tức nói một câu, bám theo Hồ Bát Nhất.

Lục Vũ thấy thế, hơi chần chờ rồi nhẹ giọng nói: "Tam thúc, mượn một bước nói chuyện?" "Đi." ...

Hai người lập tức đi sang một bên.

Thời gian không lâu, hai người đi rồi quay lại.

Cũng không biết bọn họ rốt cuộc thương lượng cái gì, chỉ có thể

phán đoán từ biểu cảm có chút bất an của Ngô Tam Tỉnh, chuyện Lục Vũ nói e rằng không phải chuyện nhỏ.

Thực tế, Lục Vũ quả thực không nói chuyện nhỏ với Ngô Tam Tỉnh.

Hắn vô cùng nghiêm túc bảo Ngô Tam Tỉnh rằng chuyện lần này tuyệt đối không đơn giản.

Vô luận là chuyện gặp phải ở hang nước hay con Lư Đản Đản kia đều chứng minh lần hạ địa này của bọn họ sẽ vô cùng gian nan!

Cuối cùng, Lục Vũ đề ra một yêu cầu.

Sau khi hạ địa, tất cả phải nghe hắn.

Bất kể là Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử hay Ngô Tà đều không được hành động thiếu suy nghĩ, không được thấy cái gì cũng lấy...

Đợi một lúc, Hồ Bát Nhất và Phan Tử đi rồi quay lại.

Sau lưng hai người còn có con Lư Đản Đản kia đi theo. "Tiểu ca, tìm thấy rồi." Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ, giải thích vài câu: "Qua khe núi, leo lên trên một đoạn là đến nơi.

Nhưng hôm nay thời gian hơi gấp, tôi thấy thời tiết cũng không tốt lắm, tối nay không thích hợp lên núi.

Chúng ta nếu muốn đi, tốt nhất vẫn là sáng sớm mai xuất phát, đợi chiều là đến nơi, tối mai đảo đấu, không chậm trễ." Phan Tử nhịn không được lầm bầm: "Tam gia, đám Mô Kim bọn họ đúng là kiểu cách thật." "Được rồi, đừng nói nữa, cứ nghe Lục tiểu ca." "Hả?" "Đừng hả nữa, mau thu dọn đồ đạc." "Ờ." Phan Tử đáp một tiếng, Lục Vũ lại lấy đồ cắm trại từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, mọi người an doanh trát trại ngay trên bờ sông.

Ăn uống đơn giản, lại uống chút rượu, cả nhóm tụ lại cùng nhau

chém gió, tán gẫu.

Ngô Tam Tỉnh kể chuyện quá khứ ông ta "hạ địa", Vương Bàn Tử chém gió về kinh nghiệm "đảo đấu" của bọn hắn, không khí cũng khá tốt.

Lục Vũ ngồi một bên, trong lòng ẩn ẩn bất an.

Vốn dĩ hắn cảm thấy Thất Tinh Lỗ Vương Cung hẳn sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Dù sao có bảo huyết hộ thân, lại có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bên cạnh.

Tuy không có Tiểu ca Trương Khởi Linh, nhưng hắn cũng không cảm thấy đội hình mình kém.

Nhưng mà... chuyện xảy ra ở hang nước trước đó lại khiến hắn không thể không cảnh giác.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần này, e rằng tuyệt đối không đơn giản a! ...

Ngày thứ hai.

Sau khi trời sáng, mọi người lại lên đường xuất phát, vượt qua khe núi rồi tiến vào một hẻm núi.

Xuyên qua hẻm núi lại vào rừng.

Giữa đường đi ngang qua một gian nhà tranh, nhìn thấy "Lư Đản Đản" nằm bò trước căn nhà nhỏ, ủ rũ cụp đuôi.

Mà sau lưng "Lư Đản Đản" là một hình người được ghép lại, nhìn qua vẫn có chút dọa người. "Con chó này đúng là không đơn giản." Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy xong nhịn không được cảm thán một câu.

Chỉ là ông ta vừa nói dứt lời, mấy người ai nấy đều trợn to mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng phát sinh trước mặt!

Cái thi thể chắp vá kia thế mà... run rẩy!

Cánh tay, chân và thân mình đều đang run!

Vặn vẹo qua lại...

Chương 229

đến cuối cùng thế mà lại đứng dậy! "Vãi... chưởng..." "Tống tử!" "Cái rắm!" Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Ngô Tà toàn bộ đều trợn trừng mắt, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đáng sợ bao nhiêu thì có bấy nhiêu! "Đợi đấy!" Lúc này, Lục Vũ đột nhiên mở miệng nói một câu, cả người sải bước lao ra!

Lục Vũ động tác cực nhanh, hai bước đến gần, một chưởng vỗ thẳng lên đỉnh đầu lão già vừa đứng dậy.

Chỉ một cái đã vỗ nó ngã lại xuống đất.

Ngay sau đó, trong tay Lục Vũ xuất hiện thêm một cái bình nhỏ: "Vào đi!" Du Long Quy Y Bình, công hiệu lớn nhất chính là thu gom du hồn!

Vừa rồi, khi đám Ngô Tam Tỉnh khiếp sợ không thôi thì Lục Vũ đã cảm thấy sự việc cổ quái.

Lúc này động thủ, quả nhiên hắn đoán đúng!

Một con nữ quỷ đã bị hắn thu vào trong Du Long Quy Y Bình!

Con nữ quỷ này cũng chính là con chạy ra từ hang nước!

Phải nói là ả ta thực sự biết nhẫn nhịn, cứ trốn trong thi thể lão già trên thuyền, không động đậy chút nào.

Nếu không phải hiện tại ả cảm thấy mình có bản lĩnh, có thể thu thập Lục Vũ nên mới chủ động đứng dậy, e rằng Lục Vũ còn chưa phát hiện ra, thật sự để ả mượn xác hoàn dương! "Ngươi là thế nào?" "Ta không biết!" Nữ quỷ bị khống chế nhưng vẫn cứng đầu. "Không nói ta sẽ siêu độ ngươi." "Ta thật sự không biết!" "Vậy ngươi chạy ra muốn làm gì?" "Ta muốn... giết ngươi!" Nữ quỷ khựng lại, cả người

đột nhiên trở nên cực kỳ dữ tợn, lao mạnh về phía Lục Vũ.

Chỉ tiếc, dưới sự khống chế của "Du Long Quy Y Bình", ả căn bản không đả thương được Lục Vũ.

Lục Vũ tâm niệm vừa động liền khiến ả không thể nhúc nhích. "Lỗ Vương Mộ trên núi, ngươi biết bao nhiêu?" "Ta không biết!" "Tại sao ngươi lại xuất hiện ở hang trộm?" "Ta không biết!" Bất luận Lục Vũ hỏi gì, con nữ quỷ này đều là không biết.

Dứt khoát, Lục Vũ cũng không hỏi nữa, trực tiếp thu ả vào trong Du Long Quy Y Bình. "Tiểu ca, chuyện này..." "Có cổ quái, nhưng tôi cũng không nói chắc được." "Vậy chúng ta tính sao?" "Tiếp tục đi." Nói đến nước này cũng không cần thiết lãng phí thời gian.

Một đám người thu dọn tâm tình, lại lần nữa xuất phát.

Tuy không có người dẫn đường nhưng Hồ Bát Nhất tầm long điểm huyệt quả thực không phải hư danh.

Loanh quanh một hồi, rất nhanh đã tìm được Long Đầu Nghi Trủng.

Xung quanh rải rác mười mấy cái lều vải còn nguyên vẹn.

Mấy người vào xem thử, không có bóng người.

Trong lều còn không ít vật dụng sinh hoạt và các loại trang bị.

Xem ngày tháng trên đồ dùng sinh hoạt đều rất mới, nhưng những trang bị kia lại hiểu sao toàn bộ đều bị hỏng. "Bọn họ đây là bị nghi trủng lừa rồi, e rằng đã xảy ra chuyện.

Tiểu ca, tôi thấy chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau chóng lên núi, tránh xảy ra chuyện." Ngô Tam Tỉnh mắt thấy đã giữa trưa, không muốn chậm trễ việc, vội vàng giục một câu. "Ừ." Lục Vũ gật đầu, trong lòng tuy thấy lạ nhưng cũng không nói nhiều.

Cả nhóm men theo đường núi lại tiếp tục đi lên.

Đợi đến khi mặt trời ngả về tây, bọn họ cuối cùng cũng dừng chân tại một khoảng đất trống bên ngoài khu rừng.

Hồ Bát Nhất nhìn quanh, khẽ nói: "Hẳn là chỗ này." "Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa." Ngô Tam Tỉnh cũng nói một câu, trực tiếp bốc một nắm đất ngửi ngửi rồi lắc đầu: "Chôn sâu quá, cũng không ngửi ra được gì, xem ra vẫn phải hạ xẻng." Lục Vũ muốn mở mang kiến thức về thủ đoạn của "thổ phu tử" nên cũng không ngăn cản, cứ cùng đám Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh xem.

Ngô Tam Tỉnh dẫn theo Ngô Tà, Phan Tử lắp ráp một cái ống thép, lại gắn thêm đầu xẻng, từ trên nện liên tục xuống dưới.

Một lát sau, đợi khi cán xẻng nối đến mười ba đốt, mắt Ngô Tam Tỉnh sáng lên: "Có!" Mấy người lập tức kéo xẻng lên.

Chỉ một chốc lát, xẻng được kéo lên.

Ngô Tam Tỉnh nhìn đầu xẻng một cái, sắc mặt lập tức trắng bệch. "Bên dưới... là Huyết Thi!" "Không phải." Lúc này, Hồ Bát Nhất lắc đầu, thần sắc ngưng trọng.

Đi đến gần, anh nhặt một cành cây gạt gạt trong bùn đất, một bàn tay hoàn chỉnh lập tức hiện ra trong tầm mắt mấy người!

Chương 230

"Đệt!" "Oẹ!" Khéo làm sao, vừa rồi đám Ngô Tam Tỉnh hạ xẻng lại xúc đứt cái bàn tay này!

Đám người Ngô Tam Tỉnh lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh đầy đầu!

Biểu cảm Lục Vũ cũng khó coi thêm vài phần.

Nếu nói kết cấu ngôi mộ này không sai biệt lắm so với ghi chép trong "Đạo Mộ Bút Ký", vậy bọn họ hiện tại đang ở bên dưới chính là tế đàn.

Thế nhưng tế đàn có gạch lát đỉnh, xẻng không dễ đánh xuống như vậy.

Hơn nữa, cho dù có đánh xuống được, Ngô Tam Tỉnh không thể nào không có cảm giác.

Lại lùi một bước, cho dù Ngô Tam Tỉnh không có cảm giác, trong tế đàn đào ra được một cái tay đứt, điều này đại biểu cho cái gì?

Trong tế đàn có vật tế!

Đây tuyệt đối không phải tin tốt! "Là đám trộm mộ chúng ta gặp ở bên dưới?" Vương Bàn Tử nhìn qua, nhịn không được hỏi một câu. "Tám chín phần mười." "Vậy giờ chúng ta làm thế nào?" "Đào ra rồi tính!

Hù dọa đều hù dọa rồi, đến cũng đến rồi, cái mâm này không đào chẳng phải phí công đến sao?" "Không thể đào, Lão Hồ định vị, chúng ta tìm hang trộm đi xuống!" Lục Vũ do dự một chút, vẫn quyết định không đi theo con đường của Ngô Tam Tỉnh.

Hiện tại cục diện này, nếu mạo muội phá mộ, rất có khả năng

được không bù mất.

Vẫn là đi đường cũ của bọn họ, cảm giác ổn thỏa hơn một chút. "Được!" Mô Kim Hiệu Úy và Thổ Phu Tử khác biệt lớn nhất chính là ở điểm này.

Mô Kim Hiệu Úy tầm long điểm huyệt, tìm chuẩn vị trí mộ huyệt, trực tiếp từ Sinh Môn hạ địa.

Mà Thổ Phu Tử lại là muốn đào ra hình dáng mộ huyệt, lại đào ra hang trộm, trực tiếp phá mộ. "Tiểu ca, không ổn!" Rất nhanh, Hồ Bát Nhất tìm chuẩn vị trí, nhưng sắc mặt anh lại vô cùng kỳ quái!

Bởi vì ngay dưới mi mắt là một cái hang trộm, hơn nữa nhìn tay nghề thì chính là tay nghề của môn phái Mô Kim.

Nếu không thì vị trí cũng sẽ không tìm chuẩn như vậy...

Trong lòng Lục Vũ thót một cái, hai bước chạy đến gần: "Là mới sao?" Nếu là mới thì có khả năng là Vương Bàn Tử trong "Đạo Mộ Bút Ký", nếu thế thì thú vị rồi đây!

Chỉ có điều, Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Nhìn dáng vẻ hẳn là có niên đại rồi." "Thế thì có gì lạ?" "Nếu là môn phái Mô Kim, từ đâu đến về đó, đất phải lấp lại." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng: "Cái hang này không được lấp, chính là bị lá rụng những năm nay che mất.

Vậy chỉ có một khả năng." "Người không ra được?" Vương Bàn Tử và Shirley Dương đồng thanh. "Đúng." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu thấy sao?" Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, nhẹ giọng nói: "Tam thúc, nói thật, bên dưới này khẳng định không thái bình, có khả năng nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên nếu chúng ta đi xuống, mọi người thật sự đừng đi lung tung." Lục Vũ lại dặn dò một câu.

Đến tận hôm nay, dẫn người xuống mộ mấy lần vẫn chưa có ai phải bỏ mạng trong mộ, Lục Vũ cũng không muốn thay đổi điểm này. "Được." "Ok." "Đi!" Mấy người cũng đều là người dứt khoát, nói vài câu xong liền thuận theo hang trộm chui vào.

Hang trộm là một con dốc đi xuống, mọi người bò một lúc thì tiến vào mộ đạo.

Mộ đạo rộng khoảng hai mét, cao ba mét, cũng khá rộng rãi.

Lục Vũ ném vài cây pháo sáng lạnh, cả không gian lập tức sáng bừng lên.

Tất cả mọi người liếc mắt liền thấy cuối mộ đạo cửa đang mở, trừ cái đó ra không còn vật gì khác.

Mặt đất, mặt tường, vách tường hai bên đều là tường đất nện, cũng không thấy gạch, cũng không có dấu vết cơ quan.

Mấy người chỉ chốc lát sau đã đi đến cuối mộ đạo.

Có thể thấy bên cửa có một tảng đá ngưỡng cửa (bậc cửa).

Cao cỡ một nắm tay, rộng nửa mét.

Soi đèn pin chiếu vào trong.

Đập vào mắt là bảy cỗ quan tài lớn!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi.

Cái vận khí này, miễn bàn.

Vừa vào đã là Thất Tinh Quan!

Ngô Tam Tỉnh nhe răng cười: "Chỗ tốt, lần này chúng ta tìm được chính chủ rồi." Nói đoạn, Ngô Tam Tỉnh cất bước định đi vào.

Chương 231

Ngay lúc này, chỉ nghe "Cạch" một tiếng.

Lục Vũ vẫn luôn đứng bên cửa, nghe thấy tiếng động liền biến sắc, vươn tay kéo Ngô Tam Tỉnh, trực tiếp lùi về sau!

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy một cái trát đao (dao chém) từ trên trời rơi xuống, nện ngay vào vị trí bậc cửa.

Trát đao sáng loáng, dưới ánh lửa tỏa ra hàn mang.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mà sợ toát mồ hôi hột.

Nếu không phải Lục Vũ vừa rồi kéo ông ta một cái, lúc này ông ta suýt chút nữa đã bị cái trát đao này chém làm đôi!

Lục Vũ nhìn quanh, cuối cùng khóa chặt vào tảng đá bậc cửa. "Qua bậc cửa, không được giẫm lên đá bậc cửa." "Đây là đạo lý gì?" "Bậc cửa chính là cổ của chủ mộ, khẳng định không được giẫm!" Thời gian qua Vương Bàn Tử cũng bổ túc được một ít kiến thức, nghe Phan Tử nghi vấn liền lập tức khoe khoang một câu. "Vậy giờ đi thôi, dù sao cái trát đao này..." Phan Tử còn chưa nói hết câu, trát đao lại "Vút" một tiếng bay lên, biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Phan Tử trợn to mắt, vẻ mặt ngạc nhiên.

Đừng nói là hắn, Ngô Tam Tỉnh cũng đầy mặt kinh ngạc!

Ông ta chưa từng thấy cơ quan tinh diệu thế này. "Được rồi, tôi qua trước, mọi người đi theo." Lục Vũ không lãng phí thêm thời gian, một bước vượt qua bậc cửa, đứng trong mộ huyệt.

Hắn quay đầu quét mắt một cái liền thấy hai bức tượng điêu khắc

bên cửa.

Hai cái đều là quỷ mặt đói, bên trái cầm vuốt quỷ, bên phải giơ ấn tỷ.

Có điều đều là tượng điêu khắc bình thường, cũng không lộ ra thêm thông tin gì.

Cùng lúc đó, đám người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử từng người từng người một vượt qua bậc cửa, đi vào mộ thất.

Vương Bàn Tử là người vào cửa cuối cùng, ngay khoảnh khắc hắn vượt qua bậc cửa liền nghe "Rầm" một tiếng, cửa mộ nháy mắt đóng lại! "Bàn Tử..." "Không phải tôi, tôi không động vào cái gì cả!" Hồ Bát Nhất vừa hô một tiếng, Vương Bàn Tử liền liên tục xua tay, vội vàng giải thích.

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ Vương Bàn Tử, thấy trên tay hắn quả thực không có thứ gì, biểu cảm lúc này mới đỡ hơn một chút. "Lão Hồ, Thất Tinh Nghi Quan, anh nghe nói bao giờ chưa?" Lục Vũ cũng không so đo chuyện đóng cửa.

Loại mộ huyệt này có cơ quan là chuyện quá bình thường. "Chưa." "Mọi người thì sao?" "Chưa." "Tiểu ca, ý cậu là gì?" Lục Vũ nghĩ ngợi, nhẹ giọng nói: "Tôi từng đọc trên một cuốn cổ tịch thấy có thuyết pháp về quan vũ Thất Tinh Nghi Quan.

Thất Tinh Nghi Quan, sắp xếp theo Bắc Đẩu Thất Tinh, là một loại thủ đoạn để phòng chống trộm mộ.

Thất Tinh Nghi Quan, chỉ cần mở sai một cái sẽ kích hoạt cơ quan." "Cái quan tài này bị người ta mở rồi?" Phan Tử đột nhiên ngắt lời Lục Vũ, chỉ vào cái quan tài đá thứ nhất nói một câu.

Mấy người đi qua, liếc mắt liền thấy nắp quan tài đá bị người ta kéo ra một khe hở cỡ một nắm tay. "Cái này cũng thế." "Ơ?

Cái này cũng thế." Ngay sau đó, mấy người hãi hùng phát hiện Thất Tinh Quan trong mộ, nắp mỗi cái quan tài đều bị kéo ra một khe hở.

Có cái lớn một chút, có cái nhỏ một chút.

Tình huống này lại lần nữa nằm ngoài dự liệu của Lục Vũ.

Ngay lúc này, Ngô Tà khẽ ồ một tiếng, nói: "Mọi người xem cái này, trên quan tài đá ghi chép nói trong này có một cái là thật, mà chủ mộ nơi này là Lỗ Thương Vương..." Nội dung ghi chép trên quan tài đá tịnh không có sai biệt quá lớn so với miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký", đều là giới thiệu về việc chủ mộ là Lỗ Thương Vương.

Theo cách nói bên trên, Lỗ Thương Vương trời sinh sở hữu Quỷ Tỷ, có thể mượn âm binh từ địa phủ, do đó đánh đâu thắng đó...

Có một ngày, Lỗ Thương Vương cầu kiến Lỗ Quốc Công, bày tỏ địa phủ có tiểu quỷ tạo phản, mình phải về địa phủ cứu vớt địa phủ, Lỗ Quốc Công lúc đó liền đồng ý yêu cầu của hắn.

Lỗ Thương Vương dập đầu hành lễ, tọa hóa ngay tại chỗ.

Lỗ Quốc Công tưởng rằng hắn còn quay lại nên thiết lập lăng tẩm cho hắn ở đây, bảo tồn thi thể hắn, hy vọng có ngày hắn trở lại nhân gian, dẫn dắt nước Lỗ đánh đâu thắng đó.

Lục Vũ nghe xong trong lòng cũng không coi là chuyện to tát.

Đợi Ngô Tà nói xong, Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Chuyện âm binh mượn đường tuy xưa nay đều có, nhưng chuyện người trần thống lĩnh âm binh thì đúng là chưa từng nghe thấy.

Cái thuyết Quỷ Tỷ này đoán chừng cũng chỉ là giả." "Thật thật giả giả đều không quan trọng." Vương Bàn Tử nhún vai: "Dù sao hiện tại xác định chủ mộ là ai, tiếp theo là chuyện làm thế nào thôi.

Tiểu ca, chọn cái nào?" Ý của Vương Bàn Tử tự nhiên là chuẩn bị mở quan tài.

Lục Vũ nhìn Thất Tinh Nghi Quan, trong lòng cũng không quyết định được chủ ý.

Chương 232

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc này mới mở miệng: "Bàn Tử, thắp đèn trước đã, rồi bàn bạc kỹ lưỡng." "Ok luôn." Vương Bàn Tử nhận lấy nến từ tay Lục Vũ, đi đến trong góc. "Tiểu ca, cây nến này có phải bị ẩm rồi không." Vương Bàn Tử thử mấy cái, thế mà không thắp sáng được.

Ba người Hồ Bát Nhất, Lục Vũ, Shirley Dương sắc mặt lập tức trở nên khó coi!

Hơi chần chờ, Lục Vũ lập tức đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, lại lấy ra một cây nến khác đưa cho hắn.

Vương Bàn Tử cầm bật lửa, sau khi châm lửa liền đặt vào bấc nến.

Thế nhưng... cây nến căn bản không có chút phản ứng nào. "Tiểu ca, không ổn, rút thôi." Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, hoàn toàn không có vẻ gì là nói đùa.

Nếu nến thắp lên rồi tắt, anh còn có thể chấp nhận.

Nhưng tình huống không thắp nổi thế này, anh vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", đây là đại hung chi tướng!

Phải đi ngay, chậm sẽ sinh biến!

Ngay lúc này, sau lưng mấy người bỗng nhiên vang lên tiếng rầm rầm!

Bốn người quay phắt lại, liền thấy Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử, mỗi người một cây xà beng đang mở quan tài!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất giật mình, vội vàng quát: "Dừng lại!

Dừng tay!

Đừng động!" Thế nhưng... muộn rồi!

Ngay khi bọn họ kéo nắp quan tài ra một nửa thì nghe thấy một tiếng "Khà khà" quái dị!

Ngay sau đó, nắp quan tài "Rầm" một tiếng bay lên không trung, đập thẳng vào trần mộ!

Cái này làm tất cả bọn họ giật nảy mình!

Phan Tử càng nhịn không được quái khiếu một tiếng!

Ngô Tam Tỉnh cũng vội vàng hét lớn: "Khởi thi (xác chết vùng dậy), mau lấy móng lừa đen!" "Lùi lại!

Mau lui!" Kinh nghiệm chiến đấu bao nhiêu lần nói cho Lục Vũ biết, đụng phải chuyện thế này, lấy lùi làm tiến là biện pháp ổn thỏa nhất.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh vẫn cảm thấy cách làm của mình là đúng, nhận lấy móng lừa đen từ tay Phan Tử, hai bước xông đến bên cạnh quan tài, định nhét vào miệng Tống tử.

Chỉ là khi đến gần... "Đệt!

Là một cái quan tài rỗng, hú hồn chim én!" Ngô Tam Tỉnh nhìn quan tài đá trống rỗng, phân tích: "Tôi đoán vừa rồi là cơ quan thôi?

Muốn nói thì cái mộ này nhìn có vẻ tinh diệu nhưng thực tế cũng chỉ đến thế.

Cái nắp quan tài đập lên trần nhà thì có tổn thương gì cho chúng ta chứ?" Mấy người nghe ông ta nói, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Khắc tiếp theo, chân phải Lục Vũ đạp mạnh xuống đất, cả người lao bổ vào Ngô Tam Tỉnh!

Ngay khi hắn đẩy ngã Ngô Tam Tỉnh sang một bên, nắp quan tài từ trên trời rơi xuống, "Rầm" một cái nện vào chỗ Ngô Tam Tỉnh vừa đứng.

Nhìn nắp quan tài đá xanh vỡ tứ tung, Ngô Tam Tỉnh tắc lưỡi!

Khá lắm... nếu vừa rồi không phải Lục Vũ phản ứng nhanh, cú này ông ta khéo khi phải bỏ mạng ở đó thật!

Đúng lúc này!

Sắc mặt Lục Vũ trở nên càng thêm khó coi, gấp gáp nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, tất cả đi sát vào tường!

Nhanh lên, tìm chỗ đất cao ở bên cạnh!" Theo tiếng hô của Lục Vũ, mọi người đều phát hiện điều bất thường!

Trên trần phòng mộ thất, thủy ngân không ngừng nhỏ xuống!

Vừa rồi nhìn thấy vẫn là từng giọt từng giọt, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành dòng nước.

Lại quay đầu, thế mà đã hình thành dạng một thác nước nhỏ!

Chương 233

Cảnh tượng này quả thực giống như trong thơ viết: "Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên" (Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, ngỡ là Ngân Hà tuột khỏi mây)!

Thủy ngân màu bạc trắng từ trên vòm đỉnh rơi xuống nhanh chóng!

Chẳng qua chỉ vài nhịp thở, thế mà đã phủ kín mặt đất! "Lên nắp quan tài!" Mắt thấy thủy ngân sắp tràn đến chỗ mình đứng, Lục Vũ cắn răng, quyết tâm nhảy vọt lên nắp quan tài.

Không do dự, ngay giữa không trung hắn đã cắn nát đầu ngón tay, trong chớp mắt vẽ ra một cái Trấn Thi Phù!

Cỗ quan tài vừa bắt đầu chấn động nháy mắt yên tĩnh lại... "Nhanh lên, lên cái này!" Lục Vũ miệng thúc giục, bước chân thay đổi lại nhảy sang nắp quan tài khác, vẽ tiếp một cái Trấn Thi Phù...

Rất nhanh, Lục Vũ đã vẽ Trấn Thi Phù lên cả sáu cái nắp quan tài.

Đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Ngô Tà cũng nhân cơ hội này trèo hết lên nắp quan tài.

Cùng lúc đó, thủy ngân trong mộ thất ngày càng nhiều!

Từ lúc phủ kín mặt đất mộ thất, tốc độ thủy ngân rơi xuống đột nhiên nhanh hơn, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã dâng lên độ cao ít nhất một nắm tay.

Trong không khí tràn ngập một mùi vị khó hình dung!

Lục Vũ vội vàng lôi mặt nạ phòng độc đưa cho tất cả mọi người gồm Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử...

Hồ Bát Nhất đeo mặt nạ phòng độc xong, gấp gáp nói: "Tiểu ca, cứ thế này không ổn!

Khí độc quá đậm, phải nghĩ cách đi ngay!

Tìm cơ quan!

Đây là mộ thất, không thể nào cả gian mộ thất đều bị ngâm đầy thủy ngân, chắc chắn có một cơ quan xả nước!" "Lúc này đi đâu mà tìm a!" Vương Bàn Tử ồm ồm hét lớn: "Bốn bức tường này nhìn cũng không giống chỗ có cơ quan a!" "Hỏng rồi, cơ quan nằm ở trên quan tài đá!" Lục Vũ đột nhiên tỉnh ngộ!

Thất Tinh Nghi Quan có thể kích hoạt cơ quan, vậy thì cơ quan có thể đóng thủy ngân nhất định nằm trên quan tài đá!

Nhưng mà...

Ở đâu?

Quan tài đá này bốn phía có minh văn, trên nắp lại tịnh không có phù điêu, chỉ là một tảng đá trọc lóc.

Nếu có cơ quan thì là ở bên trong quan tài!

Khoan đã!

Bên trong...

Mắt Lục Vũ sáng lên, ánh mắt rơi vào cái quan tài đá đã không còn nắp kia.

Nhưng ở xa quá cũng không nhìn thấy gì.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lấy Hắc Kim Cổ Đao cầm nơi tay, tung người nhảy một cái!

Hắn như chuồn chuồn đạp nước điểm nhẹ trên mấy cái quan tài đá, nhảy phắt đến bên cạnh cái quan tài đá kia.

Quan tài đá vẫn là quan tài rỗng.

Nhưng mà... quan tài đá trống rỗng không có đáy!

Chỉ có một cái lỗ lớn đen ngòm sâu không thấy đáy.

Lục Vũ lấy pháo sáng lạnh ném thẳng xuống.

Nhờ ánh sáng của pháo sáng lạnh, có thể thấy bốn vách cái lỗ lớn đều là tường đất nện vô cùng bằng phẳng.

Đây là... lối thoát hiểm? "Tiểu ca, thế nào?" Mùi thủy ngân hun người ta chóng mặt hoa mắt, Hồ Bát Nhất gân cổ hét một tiếng. "Lão Hồ, anh qua đây xem thử!" "Hả?

Tới đây!" Cũng may khoảng trống giữa các quan tài đá không quá lớn, Hồ Bát Nhất rất nhanh đến mép quan tài rỗng, học theo động tác của Lục Vũ giẫm lên mép quan tài, cúi đầu nhìn. "Anh thấy sao?" "Có khả năng là Sinh Môn." Lúc này, Phan Tử ở xa có chút nghi ngờ: "Nhỡ không phải cửa thoát hiểm mà là bể thủy ngân thì làm thế nào a!" Khả năng này cũng không phải không có. "Ơ?

Chương 234

Mọi người nhìn xem, thủy ngân dừng rồi!" Tiếng của Shirley Dương bỗng nhắc nhở mọi người chú ý.

Mấy người quay đầu nhìn lên đỉnh đầu, thác nước thủy ngân đã biến mất, chỉ còn lại một dòng chảy rất nhỏ.

Phù...

Hồ Bát Nhất thở phào một hơi, nói: "Xem ra, hẳn là..." Một câu còn chưa kịp nói xong, dị biến nảy sinh!

Cái thác nước kia không chảy thủy ngân xuống nữa!

Một thứ màu đỏ sẫm, rất giống cát, từ giữa không trung trút xuống!

Những hạt cát đỏ kia rơi vào trong thủy ngân, dường như không có phản ứng gì.

Mấy người vốn đang thót tim lại thả lỏng một chút.

Nhưng mà... ngay khi bọn họ muốn thương lượng xem tình cảnh hiện tại nên giải quyết thế nào, bể thủy ngân tích tụ cao gần nửa mét dưới đất đột nhiên "ùng ục ùng ục" nổi bong bóng, giống như nước sôi vậy.

Trong hoảng hốt, tiếng "ùng ục" kia càng lúc càng lớn!

Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy một màn cực kỳ quỷ dị!

Trong bể thủy ngân mọc lên từng cái từng cái gai nhọn!

Gần như trong nháy mắt, những nơi có thể nhìn thấy đều toàn là gai nhọn!

Có dài có ngắn, có thô có tế, hình thù kỳ quái!

Quan trọng hơn là... theo sự dị biến của bể thủy ngân, trong không khí tràn ngập mùi vị càng thêm gay mũi.

Phan Tử đã đầu váng mắt hoa, có chút không nhìn rõ đường nữa!

Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh cũng đau khổ không kém!

Duy nhất còn có thể kiên trì chính là tổ bốn người Lục Vũ!

Nhưng bọn họ cũng không thể kiên trì thêm bao lâu! "Tiểu ca..." "Tiểu ca..." "Đi!

Shirley Dương, Bàn Tử đi trước, Lão Hồ và tôi đem họ đi!" Trước mắt không còn lựa chọn nào khác, chỉ có mỗi con đường này!

Không đi cũng phải đi!

Lục Vũ quyết đoán, cùng Hồ Bát Nhất hợp lực ném tất cả đám Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Ngô Tà vào trong ám đạo của quan tài đá, cuối cùng chính mình nhảy vào ám đạo...

Vách đá trong ám đạo vô cùng trơn nhẵn.

Người vào xong cảm giác như đang đi cầu trượt.

Hơn nữa phương hướng căn bản không chịu khống chế!

Cho dù là Lục Vũ muốn ngẩng đầu lên cũng không cách nào làm được, chỉ có thể tùy ba trục lưu, trôi tuột liên tục trong ám đạo.

Không biết qua bao lâu, Lục Vũ rốt cuộc cảm thấy người nhẹ bẫng, dường như là treo trên không.

Ngay sau đó, mông hắn đáp xuống một thứ gì đó hơi mềm mềm.

Trong hoảng hốt nghe thấy dưới thân truyền đến một tiếng rên rỉ!

Lục Vũ vừa dịch sang bên cạnh, cầm đèn pin soi thử liền thấy Ngô Tà nằm bò dưới đất, mắt nổ đom đóm.

Nhìn dáng vẻ là cậu ta cắm đầu lao xuống.

Lục Vũ thầm xin lỗi trong lòng, Ngô Tà ra nông nỗi này có quan hệ nhất định với hắn.

Lúc nãy ở bên trên gấp gáp cũng không đoái hoài được nhiều, trực tiếp ném cậu ta vào ám đạo...

Lục Vũ đi đến gần, vươn tay bấm vào nhân trung Ngô Tà đánh thức cậu ta dậy, lại vỗ vài cái lên mặt cậu ta cho tỉnh táo hơn chút, lúc này mới lại lấy từ trong người ra vài cây pháo sáng lạnh ném ra xung quanh, chiếu sáng ám thất.

Ám thất nhìn có vẻ không lớn, cỡ mười mấy mét vuông, bốn mặt đều là tường đất nện, có mấy cửa ra nối liền với lối đi.

Cũng không biết rốt cuộc là nối với nơi nào.

Trừ cái đó ra, còn có một thi thể khuôn mặt người nước ngoài, mặc đồ rằn ri, tay nắm súng lục, nhìn qua là đã hết đạn. "Tiểu ca, cậu nhìn bụng hắn kìa." Ngô Tà theo sau lưng Lục Vũ, run lẩy bẩy, nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Chương 235

Lục Vũ chuyển mắt nhìn, liền thấy bụng thi thể có một vết thương rất lớn, mép vết thương có rất nhiều Thi Miết màu xanh chui ra chui vào, bận rộn túi bụi.

Con lớn cỡ bàn tay, con nhỏ cỡ lòng bàn tay.

Xem ra hắn hẳn chính là nhóm trộm mộ gặp ở vị trí Long Đầu Nghi Trủng trước đó. "Qua đó xem thử." Lục Vũ nói một câu, đi qua cắn nát đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu lên người thi thể.

Khoảnh khắc tiếp theo, đám Thi Miết kia như phát điên lao ra khỏi thi thể, chạy về bốn phương tám hướng.

Chỉ một lát sau đã biến mất tăm mất tích.

Nhân lúc này, Lục Vũ và Ngô Tà kiểm tra thi thể.

Trong túi thi thể có một cái ví tiền cùng giấy gửi đồ ở nhà ga, nhưng trên khóa thắt lưng của hắn lại không có tổ hợp số bí ẩn "02200059".

Lục Vũ hơi nhíu mày, cảm giác có chút kỳ quái.

Ngay sau đó, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh lạo xạo!

Như bản năng, Lục Vũ đẩy mạnh Ngô Tà ra, quay đầu chém một đao!

Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào một con Thi Đố to lớn.

Thi Đố trực tiếp bị chẻ làm đôi, rơi xuống đất, chết không thể chết lại.

Lục Vũ quay đầu nhìn quanh, nhíu mày nói: "Tiểu Tam Gia, có

nhìn thấy cái chuông và con rết không?" Lục Vũ lần đầu tiên nhìn thấy Thi Đố chính là ở hang nước, vì cái Cộng Sinh Đồng Linh kia.

Lần này nhìn thấy, tự nhiên liền nghĩ đến điểm đó. "Không có." Ngô Tà lắc đầu.

Lục Vũ nhìn trái nhìn phải, tạm thời không có Thi Đố nào khác xuất hiện, gian mộ thất này cũng không có thứ gì khác đáng để hắn ở lại. "Đi thôi." "Đi đường nào?" Trước mặt bọn họ, ít nhất có bốn lối đi có thể lựa chọn. "Cậu muốn đi đường nào?" "Đường nào cũng không muốn." Ngô Tà cười khổ lắc đầu.

Người khác trộm mộ cả đời cũng chưa chắc thấy nhiều thứ như cậu thấy trong hai ngày nay.

Thực sự là quá dọa người!

Hồi lâu sau, cậu mới bất đắc dĩ hỏi: "Tôi thích số hai, hay là đi bên trái thứ hai nhé?" "Đi." Lục Vũ không do dự, đi thẳng vào lối đi thứ hai bên trái.

Chỉ là vừa đi được hai bước, Lục Vũ chợt dừng bước, kéo Ngô Tà lại, nhíu mày nói: "Cậu có nghe thấy gì không?" "Gì cơ?" "Cậu nghe đi, nghe kỹ vào." "Không có tiếng gì cả." Lục Vũ nhíu mày chặt hơn một chút.

Hiện tại hắn cũng nghe thấy âm thanh rồi.

Nhưng ngay vừa rồi khi hắn kéo Ngô Tà lại, hắn phân minh nghe thấy một giọng nói rất thê lương không biết truyền từ đâu ra, lọt vào tai hắn.

Âm thanh như truyền đến từ nơi xa xăm, dường như đang nói: Mau lại đây, hãy giải thoát cho ta... "Hả?" "Tiểu ca, cậu có nghe thấy gì không?" Ngô Tà đột nhiên mở miệng, có chút kinh ngạc nói: "Hình như có người đang kêu cứu mạng?" Âm thanh này Lục Vũ cũng nghe

thấy, hai người không lãng phí thời gian, vội vàng men theo lối đi chạy về phía trước!

Chạy một lúc lại gặp ngã ba, hai người nghe tiếng đoán vị trí, chạy thẳng sang bên trái.

Khoảng cách ngày càng gần, tiếng kêu cứu ngày càng rõ ràng. "Cứu mạng a!" "Tiểu ca cứu mạng a, Bàn gia tôi sắp bỏ mạng ở đây rồi oa!" "A di đà phật!

A di đà phật!

A di đà phật!" Nghe thấy tiếng "kêu cha gọi mẹ" của Vương Bàn Tử, Lục Vũ gân cổ đáp lại một tiếng: "Tới rồi!" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ dẫn theo Ngô Tà chạy vào một gian mộ thất.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cho dù tình huống lúc này có chút nguy cấp, Lục Vũ vẫn không tránh khỏi nhịn không được, phì cười thành tiếng!

Nhìn lướt qua, Vương Bàn Tử đang cởi trần, mặc độc chiếc quần đùi, tay trái khua loạn xạ cây Bức Luyện Di Tôn Côn.

Tay phải cầm nửa khúc áo đã cháy xém, không ngừng vung vẩy, ý đồ dùng lửa xua đuổi đám thi miết đang điên cuồng lao tới.

Nhưng ngay sau đó, Lục Vũ không cười nổi nữa.

Anh đột nhiên phát hiện trên lưng Vương Bàn Tử đang cõng Phan Tử.

Lúc này sắc mặt Phan Tử trắng bệch, nhìn qua thì cái mạng đã mất đi một nửa!

Lục Vũ không dám trễ nải, Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường trong lòng bàn tay, giơ bàn tay đẫm máu xông thẳng vào mộ thất.

Trong nháy mắt, đám thi miết vừa rồi còn vây công Vương Bàn

Tử và Phan Tử như thủy triều rút đi.

Vương Bàn Tử vừa thấy Lục Vũ, đặt mông ngồi phịch xuống đất: "Tiểu ca nhi, cậu cũng coi như là đến rồi!

Chương 236

Cậu mà không đến nữa, Bàn gia tôi thật sự phải giao mạng ở chỗ này...” Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của Ngô Tà: “Phan Tử!

Phan Tử!

Anh sao rồi?

A!” Giọng Ngô Tà im bặt, trợn mắt há hốc mồm nhìn Phan Tử.

Trơ mắt nhìn một con thi miết nhỏ bò ra từ miệng anh ta!

Ngô Tà choáng váng, vành mắt đỏ hoe ngay lập tức!

“Tránh ra, để tôi xem!” Lục Vũ kéo Ngô Tà ra, cúi đầu nhìn Phan Tử.

Lần này, Phan Tử bị thương rất nghiêm trọng.

Trên đỉnh đầu có mấy vết thương, trên cánh tay, ngực, sau lưng, toàn bộ đều là vết thương chi chít, đã da tróc thịt bong!

Hơn nữa... da bụng anh ta cứ phập phồng từng đợt!

Lục Vũ vén áo Phan Tử lên, liền thấy một con thi miết nhỏ đang thuận thế chui vào lỗ rốn!

Lúc này đã chui vào được một nửa!

Lục Vũ mạnh mẽ đưa tay ra, nhưng Hoàng Kim Chỉ tay phải rốt cuộc vẫn chậm một bước, con thi miết dưới sự uy hiếp của máu Kỳ Lân, giống như ngựa hoảng sợ, lập tức chui tọt vào trong.

“Đệch!” Cảnh tượng này khiến Lục Vũ vốn cực ít chửi bậy cũng không nhịn được văng tục một câu.

Phan Tử càng không nhịn được phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương!

"Bàn Tử, đè anh ta lại!

Phan Tử, ráng nhịn!" Thi miết nhập thể, Lục Vũ căn bản không dám lãng phí thời gian!

Chậm một chút là có thể mất mạng!

Trong nháy mắt, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao rạch trực tiếp một đường ngay trên lỗ rốn Phan Tử.

Máu tươi bắn tung tóe!

Ngô Tà sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng che mắt, không dám nhìn.

Hoàng Kim Chỉ tay phải của Lục Vũ thuận theo vết thương lập tức thọc sâu vào!

Lần này, anh tóm được con thi miết vừa mới chui vào chưa kịp chạy thoát.

Cơn đau dữ dội khiến Phan Tử cong cả người lên, may mà Vương Bàn Tử đè chặt lấy anh ta.

Cũng chỉ chậm trễ một chút như vậy, Phan Tử đã ngất đi.

"Được rồi." Lục Vũ ném con thi miết xuống đất, một cước giẫm chết, thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, anh lập tức lấy từ Quỷ Động Ma Mộc ra một ống keo cầm máu bôi lên bụng Phan Tử, lại dùng gạc băng bó cẩn thận cho anh ta.

Anh hiện tại vô cùng vui mừng vì trước khi đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã nhờ Shirley Dương chuẩn bị một số đồ cấp cứu nhập khẩu.

Nếu không thì Phan Tử trước mắt thật sự khó xử lý.

"Được rồi, không sao nữa rồi." Làm xong tất cả, Lục Vũ lại lấy ra một cọng rễ nhân sâm nhỏ, dặn dò Vương Bàn Tử: "Làm anh ta tỉnh lại, bắt anh ta ăn cái này, chúng ta phải đi ngay." "Được!" Vương Bàn Tử làm việc dứt khoát, trực tiếp lay Phan Tử tỉnh dậy.

Đồng thời, mày Lục Vũ nhíu càng chặt hơn.

Anh lại một lần nữa nghe thấy âm thanh kỳ quái kia.

Lần này rõ ràng hơn trước.

Lời nói cũng có chút khác biệt: *Mau tới đây, hắn đã tìm được ta, ta e là không kiên trì được bao lâu nữa!

Mau tới, mau tới!* Rốt cuộc là thứ gì!

Âm thanh này khiến Lục Vũ cảm thấy vô cùng kỳ quái!

Trong cõi u minh, anh thậm chí có thể cảm giác được thứ đang hô hoán mình.

Cảm giác này vô cùng vi diệu!

"Phan Tử, anh thấy sao rồi?" Giọng nói căng thẳng của Ngô Tà cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Vũ.

"Cảm giác đỡ hơn trước rồi." Ăn thiên niên nhân sâm, khí sắc Phan Tử tốt lên trông thấy, nói chuyện cũng gọi là trung khí mười phần.

Chương 237

Chỉ là vừa nói xong một câu, biểu cảm Phan Tử lập tức khó coi, gấp gáp nói: "Lục tiểu ca nhi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau đi cứu người!

Vừa rồi trước khi tôi chạy vào mộ huyệt này, đã thấy Hồ Bát Nhất và cô nương người Tây kia bị một con huyết thi đuổi chạy trối chết!" "Đệch, ở đâu?

Sao cậu không nói sớm!" Vương Bàn Tử cuống lên ngay tại chỗ!

Sắc mặt Lục Vũ cũng lập tức trở nên khó coi.

Nếu là huyết thi kia, với thực lực của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, lần này e rằng lành ít dữ nhiều!

"Ở đằng kia!

Tôi cũng không nói rõ được, trước đó tôi cứ chạy loạn trong địa cung này..." Lúc này, trong đầu Lục Vũ lại xuất hiện âm thanh kỳ quái kia: *Mau tới, ta thật sự sắp không kiên trì được nữa rồi...* "Đi!" Lục Vũ quyết tâm, cắn răng, bất kể thế nào cứ đi đến nơi phát ra âm thanh kia trước!

Lục Vũ dẫn theo Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Phan Tử liên tục xuyên qua mộ đạo.

Chốc lát rẽ trái, chốc lát rẽ phải.

Mỗi một ngã rẽ anh đều không do dự.

Không bao lâu sau, mấy người bọn họ trực tiếp đi vào một gian mộ thất.

Mọi người đều cầm đèn pin.

Nhìn lướt qua, bốn phía mộ thất bày chín ngọn đèn trường minh.

Lục Vũ vỗ vào hông, ngay khi định lấy pháo sáng ra thì nghe thấy một tiếng "phụt".

Sau tiếng động nhẹ, đèn trường minh đột nhiên sáng lên!

Từng ngọn, từng ngọn một!

Chín ngọn đèn trường minh, nhảy múa ánh sáng xanh lè u ám!

Cả mộ thất lập tức trở nên vô cùng quỷ dị!

Lục Vũ và Vương Bàn Tử vừa thấy tình huống này, trong lòng thót lên một cái.

Ngô Tà và Phan Tử bên cạnh sắc mặt cũng khó coi.

Mượn ánh sáng xanh của đèn trường minh, có thể thấy chính giữa mộ thất là một cái đỉnh lớn bốn chân, mặt đỉnh khắc nhật nguyệt tinh tú còn có một loại phù văn kỳ quái.

Dưới đỉnh là một cỗ quan tài hình chữ nhật được niêm phong hoàn chỉnh, vỏ ngoài giống như tam hợp thổ, bên trong có gì cũng không biết.

Mà ngay phía trước thạch quan là một lối đi hướng xuống dưới.

Loại kết cấu này, chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy!

"Tiểu ca nhi, đây là tình huống gì?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, hỏi nhỏ một câu.

Lục Vũ lắc đầu, ra hiệu Vương Bàn Tử đừng nói chuyện, lại đưa tay chỉ lên đỉnh đầu. 【Tên vật phẩm: Cửu Môn Trường Minh Quan】 【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Mượn xác hoàn hồn】 【Mô tả vật phẩm: Cửu Môn Trường Minh Quan, quan tài treo trên đỉnh mộ, mượn âm khí mộ chủ, bên trong nuôi huyết thi!

Huyết thi có thể giấu xác, xác giấu trong huyết thi, thắp sáng đèn trường minh, che giấu thiên cơ.

Đèn trường minh chiếu người sống, người sống thắp đèn âm, huyết thi che người sống, dưới đèn trường minh, mượn xác hoàn hồn!

Đèn trường minh tắt, xác phục hồi dương khí.】【Chú ý: Huyết thi khi bị công kích sẽ tự bạo thân thể, công kích bằng huyết độc, thần tiên khó giải!】Thứ âm tà thật lợi hại!

Lục Vũ híp mắt nhìn quan tài treo.

Cái quan tài treo này tuyệt đối không đơn giản!

Quan trọng nhất là, bắt đầu từ lúc bọn họ tiến vào, khoảnh khắc đèn trường minh sáng lên, đám người bọn họ đã bị chín ngọn đèn trường minh xanh lè kia đánh dấu!

Linh hồn và đèn trường minh đã liên kết với nhau theo một phương thức kỳ diệu...

Hơn nữa, còn không thể công kích!

Hệ thống giải thích, cộng thêm cảm tri từ "Phát Khâu Thiên Ấn", Lục Vũ càng cảm thấy sự ác độc của Cửu Môn Trường Minh Quan này!

Vương Bàn Tử và những người khác lúc này mới chú ý tới trên đỉnh đầu chính giữa mộ thất còn có một cỗ quan tài treo!

Từ góc độ của bọn họ nhìn qua, quan tài treo không có nắp, bên trong dường như chồng chất mấy cỗ thi thể!

Cảnh tượng này nhìn càng thêm rợn người!

Vương Bàn Tử theo bản năng siết chặt Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay, trong lòng thầm niệm A Di Đà Phật.

Lục Vũ híp mắt, trong lòng không ngừng tính toán.

Chương 238

Vương Bàn Tử bọn họ không cảm giác được, nhưng anh có thể nhìn thấy, bên cạnh bốn người bọn họ, mỗi người đều có một ngọn đèn xanh u ám, vô cùng tương tự với chín ngọn đèn trường minh xung quanh!

Cục diện hiện tại không thể gấp, không thể hoảng, nếu không rất có thể được không bù mất!

Hơn nữa... cái xác muốn tính kế bọn họ kia, lúc này không biết đang trốn ở đâu, tùy thời chuẩn bị phát động.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, quyết định lừa con nữ quỷ kia một chút!

Biểu cảm của anh trở nên ngây dại, ánh mắt mờ mịt nhìn quan tài treo, miệng lẩm bẩm: "Từ lúc ta tiến vào mộ huyệt ngươi đã bảo ta qua tìm ngươi, hiện tại ta đến rồi, ngươi muốn thế nào?" Một câu nói khiến Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử đều quái kêu một tiếng.

Ba người trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nổi da gà toàn thân!

Đây là tình huống gì!

Anh ấy đang nói chuyện với ai!

Đúng lúc này, Lục Vũ nhấc chân bước đi, từ từ tiến vào trung tâm mộ huyệt, miệng nói khẽ: "Ngươi muốn mượn xác hoàn hồn sao?

Ta đến rồi..." "Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử mắt thấy Lục Vũ đi qua, không khỏi giật nảy mình, vội la lên: "Tiểu ca nhi, cậu làm gì thế!" "Không sao, chờ đấy." Lục Vũ đầu cũng không ngoảnh lại, đi về phía trước hai bước, cách cái đỉnh lớn bất quá năm bước chân.

Đúng lúc này, một tiếng "lạch cạch" vô cùng thanh thúy vang lên!

Ngay sau đó, một giọng nói cứng nhắc truyền vào tai mấy người: "Ngươi rốt cuộc đã đến ~" Giọng nói khàn khàn, lại vô cùng bén nhọn, xen lẫn tiếng kim loại ma sát bảng đen "ken két", khiến người ta lạnh gáy, tê da đầu!

Ngay sau đó, quan tài treo trên trời rơi rầm xuống, đập vào cái đỉnh lớn!

Sau tiếng nổ lớn, quan tài treo nghiêng sang một bên, từ trong quan tài bò ra chín cỗ thi thể.

Thi thể trọc lóc, không có da, chỉ còn lại máu thịt bao bọc gân cốt.

Từng cái nhìn như vừa được vớt ra từ bể axit, cực kỳ ghê tởm!

"Huyết thi!" "Đệch!

Dám dọa ông đây, tao giết chết mày!" "Bàn Tử, đừng động!" Lục Vũ vừa nhìn thấy "Huyết thi" cũng giật mình, nhưng ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử muốn động thủ, anh vội vàng đưa tay ngăn cản...

Chín cỗ huyết thi này, trong mắt đều nhảy múa ngọn lửa nến xanh lè!

Đều là huyết thi do thứ âm tà "Cửu Môn Trường Minh Quan" kia nuôi dưỡng!

Một khi làm không tốt sẽ xảy ra chuyện!

Nếu nổ ra huyết độc...

Nhưng mà, Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay Vương Bàn Tử đã nhắm ngay đỉnh đầu một cỗ huyết thi đập xuống!

"A!" Ngay khoảnh khắc gậy chạm vào huyết thi, thân hình Vương Bàn Tử lệch đi, phát ra một tiếng đau đớn...

“Ai mẹ nó đá tao!” “Bàn gia tao không để yên cho mày đâu!” Vương Bàn Tử lồm cồm bò dậy, xách gậy lên, hung thần ác sát.

Ngô Tà vội vàng nói: “Bàn gia, đừng vội, Tiểu ca nhi bảo chờ một chút!” “Tiểu ca nhi?” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, vẻ mặt khó hiểu.

Lục Vũ không kịp giải thích nhiều, trực tiếp thúc giục: “Chạy trước đã!

Chạy vòng tròn!

Đừng để mấy con huyết thi này đuổi kịp!

Nhưng không được chạm vào chúng nó!” Nếu là cương thi bình thường thì trực tiếp chém là xong.

Nhưng huyết thi này quá kỳ quái, căn bản không thể đánh!

Theo hệ thống nói, huyết thi gặp công kích sẽ tự bạo, huyết độc nhập thể, thần tiên khó cứu!

Hơn nữa, trong lòng anh có một loại cảm giác.

Huyết thi này tuy nhìn rất lợi hại, tưởng như không biết xuống tay từ đâu.

Nhưng thứ đồ chơi này tất nhiên có điểm yếu!

Chỉ cần tìm được điểm yếu là có thể trực tiếp giải quyết!

Đi “đổ đấu” nhiều lần, gặp nhiều thứ kỳ lạ cổ quái, anh vô cùng tin tưởng trực giác của mình.

Mấy người lập tức men theo mộ huyệt bắt đầu chạy vòng quanh.

Vừa chạy, Lục Vũ vừa nói sơ qua chuyện “Cửu Môn Trường Minh Đăng” cho mấy người nghe.

Chương 239

Sau lưng bọn họ, mấy con huyết thi nhe nanh múa vuốt không ngừng truy đuổi.

Trên người Phan Tử có thương tích, chạy không nhanh.

Chỉ một lát sau đã bị một con huyết thi đuổi tới sát nút.

Tay máu mấy lần đều móc vào áo Phan Tử.

Cuối cùng!

Tay máu móc được vào áo Phan Tử, Phan Tử quyết tâm, dùng sức đẩy Ngô Tà đang dìu mình ra, gấp gáp nói: "Tiểu Tam Gia, mau chạy đi!" Ngô Tà bị Phan Tử đẩy ra, Phan Tử liền nhận mệnh dừng bước, hét lớn: "Muốn mượn thân thể Phan thúc mày à, ngon thì nhào vô!

Tao giết chết mày!" Nhưng mà... con huyết thi đang đuổi theo Phan Tử kia lại không hề động thủ với Phan Tử, mà trực tiếp lướt qua anh ta, lao đi đuổi theo Ngô Tà.

Liên tiếp hai con huyết thi đều không quản Phan Tử.

Mãi đến con thứ ba, hỏa quang trong mắt đại thịnh, nhe nanh múa vuốt vồ về phía Phan Tử!

Lục Vũ vẫn luôn chú ý hết thảy trong mộ thất.

Biểu hiện của huyết thi lúc này lập tức giúp anh bắt được vài điểm khác biệt!

Ngọn lửa trong mắt huyết thi!

Ngọn lửa trong mắt mỗi con đều có chút khác biệt vi diệu.

Mà những ngọn lửa nhìn có vẻ khác biệt này lại giống hệt... chín ngọn đèn trường minh xung quanh!

Nói cách khác, bí mật nằm ở trên đèn trường minh!

Đám huyết thi này là vì đèn trường minh thắp sáng mới đột nhiên sống lại, chỉ cần thổi tắt đèn, bọn chúng sẽ tiêu đời!

Khoan đã!

Không thể đơn giản như vậy!

Trong nháy mắt, Lục Vũ nghĩ rất nhiều, cỗ huyết thi kia đã vồ lên người Phan Tử.

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ lách mình lao đến bên cạnh Phan Tử, kéo anh ta dậy rồi chạy!

Tiên Thiên Công hộ thân, anh kéo Phan Tử không tốn chút sức lực nào.

Tiếp đó, Lục Vũ lại kéo Ngô Tà, đi theo Vương Bàn Tử tiếp tục chạy vòng tròn trong mộ thất.

Tiện thể nói suy đoán vừa rồi của mình cho Ngô Tà.

"Chắc chắn có thứ tự." Ngô Tà vừa chạy vừa thở hồng hộc nói: "Chỉ là không biết là thứ tự thắp sáng của bọn chúng, hay là thứ tự khác!" "Bất kể thứ tự nào, cũng phải thử xem sao!" Phan Tử đau đến nhe răng trợn mắt, la hét ầm ĩ: "Chạy thêm lúc nữa là tôi thật sự chạy không nổi đâu!" "Tiểu ca nhi, tôi biết rồi!" Vương Bàn Tử đột nhiên gân cổ lên hét lớn: "Cửu môn trường minh đăng, vậy là xếp theo Kỳ Môn Bát Quái rồi!

Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai!" "Không đúng a, thế vẫn thiếu một cửa mà!" "Cậu đánh mạt chược à mà thiếu một cửa!" Lục Vũ bực mình mắng một câu.

Nhưng... chạy thêm hai bước nữa, mắt anh bỗng sáng lên!

Vương Bàn Tử tuy nói nhảm, cái đèn trường minh này không liên

quan đến Kỳ Môn Bát Quái, nhưng lại có liên quan đến Cửu Cung Bát Quái!

"Tiểu Tam Gia, Cửu Cung Bát Quái!" "A?

Cửu Cung Bát Quái: Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Trung Cung, Tốn, Ly, Khôn, Đoài." "Đừng nói nhé, thật đúng là chín cái!" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa không quên xòe ngón tay đùa một câu.

"Không phải câu này!" Lục Vũ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp phủ định lời Ngô Tà.

Ngay sau đó, anh rốt cuộc nghĩ ra đoạn mở đầu, vội vàng nói: "Trong 《Tinh Kinh》, đoạn nói về Cửu Cung viết thế nào!" "《Tinh Kinh》 ư, để tôi nhớ xem...

Lúc này bắt tôi nhớ, tôi không biết a!" "Để tôi nhớ, để tôi nhớ..." "《Tinh Kinh》 viết 'Thiên Nhất', 'Thái Nhất'.

Chủ khí chi thần, hành do đãi dã.

Tứ chính tứ duy, dĩ bát quái thần sở cư, cố diệc danh chi viết cung..." Ngô Tà giống như học sinh trả bài, bắt đầu đọc thuộc lòng nội dung 《Tinh Kinh》.

Cậu ta nhắc nhở như vậy, Lục Vũ rốt cuộc cũng nhớ lại cuốn 《Tinh Kinh》 mình từng đọc để giết thời gian, vội vàng nói: "Bàn Tử, nhìn xem mấy cái đèn trường minh kia, bên trên có quẻ tượng không!" "Có, ba vạch liền to, là quẻ Càn!" "Tìm quẻ Khảm!

Bên trên hai vạch đứt, giữa một vạch liền, dưới hai vạch đứt!" Nghe Lục Vũ nói, mắt Ngô Tà sáng lên, thốt ra: "Thiên số đại phân, dĩ dương xuất, dĩ âm nhập.

Dương khởi vu Tý, âm khởi vu Ngọ, thị dĩ Thái Nhất hạ cửu cung, tòng Khảm cung thủy." (Số trời chia lớn, lấy dương ra, lấy âm vào.

Dương khởi ở Tý, âm khởi ở Ngọ, vì thế Thái Nhất xuống chín cung, bắt đầu từ cung Khảm.) "Tiểu ca nhi, là ý này phải không?" "Đúng!" "Tìm thấy cung Khảm rồi!" Lục Vũ không kịp giải thích nhiều với Ngô Tà, trực tiếp nói: "Diệt nó đi!" Vương Bàn Tử nhảy vọt lên, phồng má dùng sức thổi một cái.

Chương 240

Ngọn lửa xanh lè nhảy múa kịch liệt nhưng lại không tắt!

Mà cú này... triệt để chọc giận đám huyết thi kia!

"Khè!" "Khè!" "Khè!" Tiếng kêu sắc nhọn chói tai, suýt đâm thủng màng nhĩ mấy người.

"Không ổn!

Bọn chúng sắp điên rồi!" Lục Vũ trong lòng căng thẳng, quát khẽ: "Bàn Tử, tránh ra!" Nói xong, Lục Vũ không chút do dự, Hắc Kim Cổ Đao nhắm ngay đèn trường minh quẻ "Khảm" chém xuống một nhát!

Đèn trường minh ứng thanh mà vỡ nát!

Ngô Tà mắt sáng lên, gấp gáp: "Tiểu ca nhi, có một con huyết thi ngã xuống rồi!" "Tiếp theo là Khôn!" "Ba hàng hai vạch đứt, là cung Khôn!" "Tìm thấy rồi!" Vương Bàn Tử chạy vòng, sau khi tìm thấy chỗ, giơ gậy dùng sức đập xuống!

Đèn trường minh lại rơi xuống đất!

Tiếp đó, Chấn, Tốn, Trung Cung!

Liên tiếp năm ngọn đèn trường minh bị hủy!

Năm cỗ huyết thi ngã xuống đất, bất động.

Còn lại bốn cỗ huyết thi, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rít gào sắc nhọn, càng thêm điên cuồng truy kích nhóm Lục Vũ.

Ngay sau đó, đèn trường minh ba cung Càn, Đoài, Cấn bị hủy, chỉ còn lại ngọn cuối cùng!

Trong mộ thất cũng chỉ còn lại con huyết thi cuối cùng đang đuổi theo bọn họ!

Lục Vũ trượt bước, trực tiếp lao về phía ngọn đèn trường minh cuối cùng.

Khi Hắc Kim Cổ Đao chuẩn bị chém tới, lại nghe thấy một âm thanh sắc nhọn vang lên bên tai.

"Đi chết đi!" "Bạo!" Lục Vũ quay phắt đầu lại, liền thấy huyết thi bay giữa không trung, cả thân thể bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Giống như một quả bóng khí lớn!

"Tránh ra!" Sắc mặt Lục Vũ lập tức trở nên khó coi!

Huyết thi tự bạo, sống chết khó lường!

Đúng lúc này!

Vương Bàn Tử đột nhiên nhảy vọt lên, trực tiếp ôm chặt lấy huyết thi!

Bùm!

Một tiếng nổ trầm đục!

Huyết thi ngay khoảnh khắc này đã nổ tung!

"Bàn Tử!" Sắc mặt Lục Vũ biến đổi kịch liệt!

Vương Bàn Tử theo anh đi nhiều nơi như vậy, bao nhiêu cục diện kinh hiểm đều không bị thương.

Nếu chết tại cái Thất Tinh Lỗ Vương Cung chó má này thì thật sự là sống uổng phí!

Ngay lúc này, dị biến nảy sinh!

Vương Bàn Tử lơ lửng giữa không trung, cả người bao trùm trong một loại ánh sáng thánh khiết.

Lục Vũ chớp mắt, không khỏi bật cười.

Vương Bàn Tử lần này nhân họa đắc phúc!

Cây Bức Luyện Di Tôn Côn vẫn luôn chưa hồi phục, ngay trong khoảnh khắc vừa rồi rốt cuộc đã hồi phục!

Trong điện quang hỏa thạch, cây gậy ngăn cản toàn bộ màn sương máu âm tà, không hề gây ra bất kỳ thương tổn nào cho Vương Bàn Tử!

Giữa không trung, Vương Bàn Tử mặt đầy ý cười, bong bóng mũi sắp nổ ra rồi.

"Thí chủ, đừng ngưỡng mộ bần tăng nhé!" Vương Bàn Tử vẻ mặt tự đắc, từ từ hạ xuống đất, vô cùng lòe loẹt nói một câu.

"Tiểu ca nhi, sao cậu không cười?" "A!" "Tiểu ca nhi cậu muốn làm gì!" Mắt thấy Lục Vũ xách Hắc Kim Cổ Đao lao thẳng về phía mình, Vương Bàn Tử không khỏi giật nảy mình.

Nhưng ngay sau đó, thấy Lục Vũ trong tay nâng "Du Long Quy Y Bình", lạnh lùng nói: "Ngươi còn muốn chạy?" Giây tiếp theo!

Chỉ thấy một nữ quỷ hét lên chói tai, từ trong cái đầu lâu rơi xuống bên cạnh Vương Bàn Tử bay ra, trong nháy mắt đã bị hút vào trong Du Long Quy Y Bình.

"Vãi?" "Đây là?" "Có thể là một trong hai cái quan tài trống chúng ta thấy ở động đường thủy trước đó." Lục Vũ nghĩ nghĩ, đưa ra đáp án của mình.

Chương 241

“Hai cái quan tài trống?

Trước đó ở cái nhà cỏ kia chúng ta còn tìm thấy một cái, cũng là ở trong cái quan tài trống đó sao?

Hai người bọn họ là thế nào?

Sao một người chạy sang bên kia, một người lại chạy đến đây?” Ngô Tà nhíu mày, cảm giác chuyện này có chút kỳ quái.

Vương Bàn Tử bên cạnh bĩu môi, đại lạp lạp nói: “Gậy của Bàn gia tu sửa xong rồi, lần này mặc kệ tới bao nhiêu đứa, Bàn gia tôi đều xử đẹp!” Nói xong, quay đầu lại, cười hì hì nhìn Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, Bàn gia tôi hôm nay có soái không?

Vừa rồi quả đó, có phải muốn bao nhiêu soái có bấy nhiêu soái không?

Tiểu ca nhi, sao cậu không khen tôi hai câu?” Lục Vũ bất lực lắc đầu, còn chưa nói chuyện, Phan Tử bên cạnh chớp chớp mắt, thăm dò: “Bàn gia, cây gậy này của ngài là thần khí sao?” “Đó là, tôi nói cho cậu biết, cây gậy này của tôi là...” “Bàn Tử!” Lục Vũ đột nhiên mở miệng, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, lập tức ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Phan Tử liếc nhìn Lục Vũ, nói nhỏ: “Tiểu ca nhi, chuyện này cứ giấu giấu giếm giếm...” “Suỵt!” Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, cầm lấy đèn pin bên cạnh, mắt không chớp nhìn chằm chằm cái đỉnh lớn và quan tài tam hợp thổ ở chính giữa mộ thất!

Anh ngăn Vương Bàn Tử không phải vì chuyện pháp khí không thể nói.

Nói trắng ra chuyện này chẳng có gì không thể nói.

Vấn đề thực sự là anh nghe thấy tiếng nứt vỡ "răng rắc", "răng rắc"!

Sắc mặt Lục Vũ trở nên có chút khó coi.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử cũng chú ý tới tình huống có chút không ổn, mồ hôi lạnh trong nháy mắt đầy trán!

"Tiểu ca nhi, cái này làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Đừng nhìn hắn hiện tại có Bức Luyện Di Tôn Côn, nhưng hắn cũng biết, gặp chuyện vẫn là phải dựa vào Lục Vũ!

"Tránh ra xa một chút trước đã, tôi có dự cảm không tốt." Lục Vũ trong lòng suy đoán, trong cái quan tài lớn này e rằng là Chu Mục Vương.

Lúc này giao phong với hắn không phải là hành động lý trí.

Vẫn nên tìm thấy Lão Hồ trước, sau đó mọi người cùng nhau tính toán chuyện này.

Nói xong, Lục Vũ đứng dậy, lùi lại hai bước, nói nhỏ: "Chúng ta lui ra ngoài trước, tìm thấy Lão Hồ rồi nói sau." "Được." Phan Tử có chút không biết tốt xấu, nói oang oang: "Chỉ là một con cương thi thôi mà, Tiểu ca nhi cậu hà tất phải sợ thành như vậy?

Trên người tôi có mang móng lừa đen đây, tôi cho nó ăn no!" Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy một tiếng cười quái dị vang lên trong mộ huyệt...

Âm thanh quái dị này hoàn toàn khác biệt với âm thanh bọn họ nghe thấy trước đó!

Theo tiếng cười quái dị này, cái đỉnh lớn trên quan tài tam hợp thổ

đột nhiên run rẩy.

Cái đỉnh rung lắc khiến quan tài tam hợp thổ bắt đầu phát sinh kịch biến!

Vốn chỉ là vết nứt nhẹ, giờ quan tài bắt đầu nứt vỡ liên tục.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Tiếng nứt vỡ không ngừng vang lên!

Từng mảng vụn bong ra từ quan tài, lộ ra quan tài bằng đồng xanh bên trong!

Mấy người nhìn cảnh tượng này đều trừng lớn mắt!

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy tiếng động nhỏ phía sau.

Quay đầu lại, liền thấy cửa đá bọn họ đi qua đã từ từ hạ xuống.

Đồng thời, trong đầu anh lại vang lên âm thanh quái dị từng nghe thấy trước đó: *"Ta sắp ra rồi, mau bảo bọn họ đi đi!

Ta sắp không khống chế được nữa rồi!"* Cũng không nói rõ được vì sao, nghe thấy âm thanh này lần nữa, bản năng Lục Vũ cảm giác được một loại cảm giác vừa kỳ ngộ vừa nguy hiểm tồn tại song song!

Cảm giác này không nói rõ được.

Nếu cứ ép phải nói thì anh cảm thấy chủ nhân của âm thanh này không có ác ý với mình, triệu hoán anh là để nói với anh một số chuyện.

Thậm chí... trong lòng anh có một loại dự cảm!

Huyết thi sắp chui ra từ quan tài tam hợp thổ trước mặt chính là Chu Mục Vương!

Với sức chiến đấu kinh người của Tiểu ca Trương Khởi Linh, đối mặt với huyết thi Chu Mục Vương cũng là cửu tử nhất sinh, mấy người bọn họ ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Cảm giác mạc danh kỳ diệu trong cõi u minh kia khiến Lục Vũ cắn răng, quyết tâm quát: "Chạy!" Nói rồi trượt bước, kéo Ngô Tà chạy về phía thông đạo đi xuống trước mặt quan tài!

Chương 242

"Nhanh lên!" Lục Vũ không dám làm lỡ thời gian, đẩy Ngô Tà vào địa đạo xong, lại đẩy Phan Tử vào, ngay sau đó Vương Bàn Tử cũng chui tọt vào.

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử chui vào địa đạo, liền nghe thấy tiếng rắc một cái!

Cái đỉnh lớn kia đột nhiên bay lên không!

Gần như trong nháy mắt đã nện xuống ám đạo trước mặt quan tài.

Vương Bàn Tử vào thông đạo cuối cùng, vừa thấy cảnh này sợ tới mức hét toáng lên: "Tiểu ca..." Lục Vũ trượt bước, trực tiếp tránh khỏi thông đạo.

Giây tiếp theo!

Rầm!

Cái đỉnh khổng lồ trực tiếp nện lên thông đạo, bịt kín mít lối đi!

Tiếng kêu cứu của Vương Bàn Tử cũng không nghe thấy nữa...

Mà đúng lúc này!

Lớp vỏ ngoài quan tài tam hợp thổ toàn bộ bong ra, lộ ra quan tài đồng xanh bên trong!

Lục Vũ ném thẳng đèn pha ra, chiếu sáng cả không gian.

Có thể thấy quan tài đồng xanh vô cùng tinh xảo!

Bề mặt quan tài đều là vân sấm sét, rất giống với ngôi mộ Tây Chu mà Lục Vũ từng gặp ở Long Lĩnh Mê Quật!

Điều này càng khiến Lục Vũ chắc chắn trong lòng, bên trong quan

tài chính là Chu Mục Vương cơ quan tính hết đã biến thành huyết thi! *"Giúp ta..."* Đúng lúc này, Lục Vũ lại nghe thấy âm thanh quái dị kia.

Hơn nữa, khác với trước đó.

Âm thanh này chân chân thực thực xuất hiện bên tai anh!

Nghe có vẻ thống khổ, giãy giụa!

Quan tài đồng xanh lúc này cũng đang run lên bần bật, nắp quan tài phát ra tiếng va chạm quái dị "lộc cộc lộc cộc".

Ẩn ẩn ước ước, Lục Vũ có thể thấy nắp quan tài trong lúc rung lắc xuất hiện một khe hở nhỏ.

Nhưng nó giống như có từ tính cực mạnh, vừa mở ra một khe nhỏ liền lập tức đóng lại...

Trong mộ thất chỉ có một mình Lục Vũ, cho nên anh không hoảng không loạn, men theo quan tài từ từ đi vài bước, thấy bên hông có một tấm bùa chú quái dị dán trên quan tài.

Cả cỗ quan tài dường như bị tấm bùa này phong ấn.

Như ma xui quỷ khiến, Lục Vũ vươn tay, bóc tấm bùa kia ra.

Phù triện rời khỏi quan tài, một đạo hỏa quang lóe lên, hóa thành tro bụi!

Nắp quan tài khổng lồ cũng ngay lúc này bị một cỗ cự lực đánh bay cái "Rầm" lên trời, cắm phập vào trần nhà!

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trước mắt Lục Vũ!

Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, không dám tin trừng lớn mắt, thốt lên: "Sao anh lại ở đây!" Lục Vũ trừng lớn mắt, không dám tin nhìn cỗ quan tài đồng xanh đã bị phá mở!

Hồ Bát Nhất đứng trong quan tài, cũng lộ vẻ chấn kinh.

Nhưng chỉ ngạc nhiên một chút, anh ta vội vàng nói: "Tiểu ca nhi, không kịp nói nữa đâu, mau chạy đi!" Nói xong, Hồ Bát Nhất nhảy thẳng ra khỏi quan tài!

Lục Vũ lúc này mới phát hiện trên lưng Hồ Bát Nhất còn cõng Shirley Dương.

Sắc mặt Shirley Dương trắng bệch, khí tức yếu ớt, mắt thấy sắp không xong rồi!

Nhưng còn chưa đợi bọn họ chạy, Lục Vũ thậm chí còn chưa kịp hỏi Hồ Bát Nhất xem Shirley Dương bị làm sao, đã nghe thấy một trận tiếng gõ "bịch", "bịch", "bịch".

Ngay sau đó, sắc mặt Hồ Bát Nhất kịch biến, bước chân khựng lại, cười khổ nói: "Tiểu ca nhi, không chạy được rồi." "Lão Hồ, anh đừng vội, sao anh lại ở trong quan tài đồng xanh này?

Thi thể bên trong đâu?" Lục Vũ vẫn luôn cho rằng bên trong quan tài sẽ là huyết thi Chu Mục Vương, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là Hồ Bát Nhất!

Tình huống này quả thực quá mức phức tạp khó lường.

Huống hồ, âm thanh anh nghe thấy kia chính là truyền ra từ trong quan tài...

Khoan đã!

Chẳng lẽ gặp ảo giác rồi?

Lão Hồ trước mắt là giả?

Chương 243

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Ngô Tà đúng là đã gặp một con Thanh Nhãn Hồ Thi (Hồ ly xác chết mắt xanh) có khả năng chế tạo ảo giác.

Nhưng con hồ ly mắt xanh đó ở bên chỗ Cửu Đầu Xà Bách, căn bản chưa từng gặp qua, sao có thể xuất hiện ảo giác?

Cũng chỉ trong khoảnh khắc thất thần như vậy, đã nghe thấy tiếng "rắc" một cái!

Ngay sau đó, một cỗ huyết thi phóng vọt lên trời!

Huyết thi cao lớn, cường tráng, to hơn mấy con huyết thi Lục Vũ từng thấy trước đó ít nhất mấy số!

Nếu nói huyết thi bình thường là size M, thì con huyết thi này ít nhất cũng là size XXXL!

Cao hơn Lục Vũ không chỉ một cái đầu, trên đỉnh đầu có một túm lông đỏ, máu thịt không da, nhìn qua toàn là từng thớ cơ bắp cuồn cuộn!

Sau khi nhảy vọt lên, huyết thi rơi xuống đất, trong tư thế quỳ một gối, đầu cúi thấp, không nói một lời!

Cả động tác nhìn qua vô cùng trang nghiêm!

Một lát sau, nó mới ngẩng đầu lên, đồng tử tản ra hồng quang yêu dị nhìn chằm chằm Lục Vũ, trong miệng phát ra tiếng "lộc cộc lộc cộc" kỳ quái!

Đây là...

Chu Mục Vương?

Lục Vũ nhớ trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, mấy người vừa mới vào

mộ, Tiểu ca Trương Khởi Linh đã từng giao lưu với huyết thi Chu Mục Vương một lần, trấn an nó, lại bảo Ngô Tà bọn họ mau đi.

Nhưng hiện tại...

Lục Vũ cau mày, vừa nhìn Chu Mục Vương, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao lặng lẽ siết chặt.

Bên cạnh, tim Hồ Bát Nhất cũng treo lên tận cổ họng, bất động, cũng không dám phát ra tiếng động.

Lúc này, huyết thi nghiêng nghiêng đầu, dường như có chút nghi hoặc.

"Vừa rồi là ngươi muốn tìm ta sao?" Lục Vũ phá vỡ sự im lặng, nhìn huyết thi, khẽ nói một câu.

Nếu nơi này giống với 《Đạo Mộ Bút Ký》, vậy thì Chu Mục Vương hẳn sẽ không trực tiếp công kích anh.

Dù sao, Kỳ Lân huyết trên người mình, Chu Mục Vương hẳn là nhận ra được.

Nhưng mà... sự đời trái ngược mong muốn!

Sau khi Lục Vũ nói xong câu đó, huyết thi chỉ ngừng lại một chút, phát ra một tiếng "lộc cộc lộc cộc" thô kệch, rồi cả người nhảy vọt lên, mạnh mẽ vồ về phía Lục Vũ!

Lục Vũ lùi lại nửa bước, hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, một chiêu Nhiên Mộc Đao Pháp trực tiếp chém vào cánh tay huyết thi!

Bùm!

Một tiếng nổ trầm đục, Hắc Kim Cổ Đao vốn không gì không phá nổi, vậy mà không chém đứt cánh tay huyết thi!

Tay của nó phảng phất như kim loại!

Trong khoảnh khắc va chạm thậm chí còn ẩn hiện tia lửa!

“Lộc cộc lộc cộc!” Huyết thi trông càng thêm phẫn nộ, trong miệng kêu gào, lại vồ về phía Lục Vũ!

Con huyết thi này lực đại vô cùng, cường hãn vô cùng!

Lục Vũ cứng đối cứng với nó mấy chiêu, đều cảm thấy hổ khẩu tê dại!

“Lão Hồ!

Đừng có đứng nhìn nữa!

Con huyết thi này là thế nào?” “Tôi cũng không biết a!” Khóe miệng Hồ Bát Nhất đắng chát, gấp gáp nói: “Tiểu ca nhi, tôi thật sự không giúp được cậu, Shirley bị trọng thương rồi.” Lời Hồ Bát Nhất còn chưa dứt, huyết thi bỗng đổi hướng, vồ về phía Hồ Bát Nhất!

Lục Vũ trượt bước, chắn trước người Hồ Bát Nhất, lại lần nữa bức lui huyết thi, miệng tiếp tục truy hỏi: “Lão Hồ, chuyện là sao?” Hồ Bát Nhất cõng Shirley Dương, trốn sang một bên, miệng nói gấp: “Trước đó ở mộ thủy ngân, sau khi chúng tôi rơi xuống, tôi và Shirley ở cùng một chỗ.

Mới đầu không hiểu, nhưng lúc đó chúng tôi đang ở bên trong quan tài đồng xanh!

Cái quan tài này bên trong có càn khôn!” Lục Vũ và huyết thi quần đấu với nhau, ai cũng không làm gì được ai.

Đồng thời, anh cũng rốt cuộc hiểu được đại khái sự tình từ miệng Hồ Bát Nhất.

Theo lời Hồ Bát Nhất, bên trong quan tài đồng xanh thực tế là một mật thất rộng ba mét vuông.

Bọn họ vô tình chạm vào cơ quan, sau đó ván lật trên trần động

đậy, huyết thi rơi xuống.

Anh và Shirley Dương nhìn thấy huyết thi liền thừa cơ nhảy lên, chạy lên phía trên, đậy nắp ván lật lại, nhốt huyết thi ở bên dưới...

Chương 244

“Shirley chính là vì cứu tôi lúc đó, bị huyết thi cào một cái, hình như là... trúng thi độc...” “Vậy anh có nghe thấy âm thanh kỳ quái nào không?” Lục Vũ lại bồi thêm một đao, sau khi bức lui huyết thi vội hỏi một câu.

“Âm thanh gì?” “Chính là 'ta sắp không kiên trì được, bảo bọn họ đi hết đi, nhanh lên'...” Lục Vũ có chút mệt mỏi, thở hồng hộc kể lại tiếng động lạ mình nghe thấy.

Hồ Bát Nhất ngạc nhiên một chút, nói: “Tiểu ca nhi, tôi ở bên dưới, vẫn luôn nói câu này.” “Hả?

Lão Hồ anh nói cái gì?” “Mô Kim Phù và Phát Khâu Thiên Ấn có liên lạc với nhau!” “À, đúng, đúng, tôi quên mất chuyện này.

Khá lắm, tôi cứ tưởng là con đại tống tử nào...” “Tiểu ca nhi cẩn thận!” “Bùm!” Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt.

Ngay khoảnh khắc Lục Vũ quay đầu nói chuyện với Hồ Bát Nhất, huyết thi lao đến sau lưng Lục Vũ, một quyền nện mạnh lên người anh.

Một cỗ lực lớn ập đến, thân thể Lục Vũ không tự chủ được bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào tường.

Cú này rất đau!

Lục Vũ khó nhọc xoay người, mặt đau đến biến dạng...

Huyết thi căn bản không cho anh thời gian thở dốc, trong lúc anh xoay người, lại lần nữa vồ tới!

Lục Vũ lăn một vòng tại chỗ, khó khăn lắm mới tránh được đòn công kích của huyết thi.

Rắc!

Thực lực của huyết thi phảng phất đang mạnh lên!

Trước đó đánh nhau nhiều như vậy mộ thất không hề thay đổi, dưới một cú trọng kích vừa rồi của nó, mặt đất lại bị đập nứt ra một đường!

Hơn nữa... mắt huyết thi càng ngày càng đỏ!

Cứ thế này tuyệt đối không được!

Lục Vũ dừng bước, cũng không chạy nữa, đứng nguyên tại chỗ nhìn huyết thi, cắn nát đầu ngón tay, quyết định liều một phen với nó!

Huyết thi dùng đôi mắt đỏ yêu dị nhìn chằm chằm Lục Vũ, miệng phát ra tiếng "lộc cộc lộc cộc" quái dị, lại lần nữa xông về phía Lục Vũ!

Lục Vũ đứng tại chỗ, khi huyết thi còn cách anh khoảng ba bước, sải một bước dài, đạp mạnh xuống đất, cả người bay lên không!

Huyết thi cũng ngay lúc này vươn tay, chộp lấy chân Lục Vũ!

Động tác của nó rất nhanh, tóm ngay được chân Lục Vũ!

Động tác của Lục Vũ cũng không chậm, mượn thế rơi xuống, chân phải kẹp chặt cổ huyết thi, dùng máu đầu ngón tay vẽ thẳng Trấn Thi Phù lên đỉnh đầu nó!

Thoăn thoắt chấm vẽ, gần như trong chớp mắt, Lục Vũ đã hoàn thành Trấn Thi Phù!

Vạn hạnh...

Trấn Thi Phù có hiệu quả nhất định với huyết thi!

Vốn dĩ huyết thi vẫn luôn "kỷ kỷ cô cô" không ngừng công kích, lúc này rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Nhưng... ngay khi Lục Vũ muốn thở phào, huyết thi lại một lần nữa phát ra tiếng "lộc cộc lộc cộc".

Tuy âm thanh không lớn, hơn nữa còn rất chậm chạp, nhưng vẫn khiến Lục Vũ giật mình!

Không được!

Trấn Thi Phù không đủ dùng!

Làm sao bây giờ?

"Lão Hồ, Dương Chi Thiền thời Hán!" Trong quan đầu nguy cấp, Lục Vũ rốt cuộc nhớ ra, trước đó ở động đường thủy, anh đã giao Dương Chi Thiền cho Hồ Bát Nhất.

Lúc đó nghĩ là nếu gặp nữ quỷ thì có thể dùng Dương Chi Thiền, nhưng lúc đó không gặp.

Không ngờ hiện tại lại dùng đến.

Hồ Bát Nhất phản ứng lại, vội vàng tiến lên, ném Dương Chi Thiền vào miệng huyết thi!

Huyết thi đang "kỷ kỷ cô cô" lại lần nữa dừng lại.

"Động thủ, chặt đầu!" Lục Vũ vẫn giữ nguyên tư thế chân phải khóa cổ không động đậy, bảo Hồ Bát Nhất mau chóng ra tay.

Thứ này đánh tiếp thật sự không biết thế nào...

Chương 245

"A, được!" Hồ Bát Nhất đưa tay định nhận lấy Hắc Kim Cổ Đao từ tay Lục Vũ.

"Nặng thế..." Thời gian này anh ta vẫn luôn dùng Tân Đình Hầu Đao, không ngờ Hắc Kim Cổ Đao lại nặng hơn gấp đôi, suýt chút nữa làm rơi đao xuống đất.

Cũng chính trong lúc chậm trễ này, huyết thi đột nhiên mở miệng: *"Giết ta, nhanh lên!

Nhanh lên!

Nhanh lên!

Nhanh lên!"* Tuy giọng nói của nó vẫn có chút hàm hồ không rõ, nhưng so với tiếng "lộc cộc lộc cộc" trước đó đã rõ ràng hơn không biết bao nhiêu lần.

Hồ Bát Nhất theo bản năng truy hỏi: "Tại sao?" Cũng chính vì sự chậm trễ này...

"Lộc cộc lộc cộc!" Huyết thi khó khăn lắm mới bị Lục Vũ khống chế, hồng mang trong mắt lóe lên, lại lần nữa phát ra thứ "thi ngữ" quái dị kia!

Ngay sau đó, hai tay nó đập mạnh xuống đất, trực tiếp mang theo Lục Vũ bay lên không!

Một người một xác va mạnh vào vòm đỉnh đầu!

Bùm!

Một tiếng nổ trầm đục, Lục Vũ chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa!

Thật sự là anh chưa từng luyện thiết đầu công.

Cho dù muốn giữ nguyên động tác cũng không cách nào làm được.

Một người một xác từ trên trời rơi xuống!

Huyết thi trong miệng vẫn "lộc cộc lộc cộc" phát ra âm thanh, hai tay không ngừng cào loạn xạ lên người Lục Vũ!

"Lộc cộc lộc cộc!" "Lộc cộc lộc cộc!" "Lộc cộc lộc cộc!" Khi Lục Vũ còn chưa kịp phản ứng, bộ đồ chiến đấu chống lửa, chống nước, chống cắt trên người anh đã bị móng vuốt sắc nhọn của huyết thi xé rách bươm.

"Lộc cộc lộc cộc!" "Đi chết!" Huyết thi cúi đầu, cắn về phía cổ họng Lục Vũ.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hồ Bát Nhất hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, mạnh mẽ chém về phía đầu lâu huyết thi.

Phập!

Hắc Kim Cổ Đao chém vào một tấc, trực tiếp kẹt lại trên cổ nó.

Hồ Bát Nhất dùng sức muốn rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Nhưng huyết thi vừa quay đầu lại, một quyền đấm thẳng vào bụng Hồ Bát Nhất!

Bùm!

Hồ Bát Nhất hoàn toàn không ngờ sức mạnh của con huyết thi này lại kinh người như thế!

Thân thể anh ta không tự chủ được bay ngược ra, đập mạnh vào tường, cảm giác toàn thân như muốn rã rời.

Thậm chí tinh thần cũng có chút hốt hoảng, mắt nhìn không rõ.

Trong lúc hoảng hốt, anh ta chỉ thấy Lục Vũ cũng bị huyết thi đấm mạnh một quyền, hình như hộc một ngụm máu tươi...

Sau đó, huyết thi dường như lại bị định thân...

"Phụt!" Một quyền vào bụng khiến Lục Vũ cảm giác ngũ tạng lục phủ như lệch vị trí!

Nhưng ngụm máu này phun lên đầu huyết thi, trong khoảnh khắc đó huyết thi dừng lại, bất động!

Thừa dịp này, Lục Vũ nén cơn đau kịch liệt, giãy giụa bò sang một bên, tung một cước, đạp mạnh lên sống dao Hắc Kim Cổ Đao đang kẹt trên cổ huyết thi!

Rắc!

Bùm!

Hai cước giáng xuống, Hắc Kim Cổ Đao rốt cuộc không làm Lục Vũ thất vọng, chém đứt lìa đầu lâu huyết thi...

Đầu lâu huyết thi lăn lông lốc mấy vòng, dừng lại bên cạnh chiếc đỉnh bốn chân.

Một cái đầu lâu nằm đó.

Sau đó... hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.

Thân thể của nó cũng đang từ từ hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.

Lục Vũ rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất, há miệng thở dốc từng hơi nặng nhọc.

Chương 246

Con huyết thi này cuối cùng cũng xong đời.

Đánh tiếp nữa Lục Vũ cảm thấy mình tiêu tùng mất...

Lúc này, Hồ Bát Nhất lờ mờ tỉnh lại, thấy Lục Vũ ngồi đó, không khỏi ngẩn ra một chút.

Tiếp đó phản ứng lại, vội hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu không sao chứ?" "Không sao, anh thấy thế nào?" "Trừ việc hơi đau thì không có việc gì khác, hít...

Con huyết thi này sức lực đúng là không nhỏ!" Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi khí lạnh, giãy giụa muốn đứng dậy.

Chỉ là vừa quay đầu thấy Shirley Dương bên cạnh, tâm trạng anh ta lập tức căng thẳng: "Shirley?" "Tiểu ca nhi, cậu xem cô ấy làm sao vậy?" Thi độc giải thế nào, Lục Vũ thật sự không có chủ ý gì.

Bí phương giải thi độc của Mô Kim Hiệu Úy, Hồ Bát Nhất đã dùng rồi, đối với Shirley Dương căn bản không có ý nghĩa gì.

Khoan đã!

Cỗ huyết thi kia là Chu Mục Vương!

Chu Mục Vương một lòng cầu chết...

Không đúng!

Chu Mục Vương cho dù biến thành huyết thi, hắn cũng không nên một lòng cầu chết!

Hắn muốn là trường sinh bất lão!

Một kẻ muốn trường sinh sao có thể cầu chết?

Hơn nữa, sự trường sinh của Chu Mục Vương giống hệt thủ đoạn của Tây Vương Mẫu không biết đang ở nơi nào sử dụng.

Một kẻ thà ăn Thi Miết Đan, sao có thể cam tâm tình nguyện cầu chết?

Cho dù hắn biến thành huyết thi, cũng không nên cầu chết trong khoảng thời gian tỉnh táo ngắn ngủi...

Trừ khi, cái chết của hắn có lợi cho hắn!

Khoan đã?

Cái chết có lợi cho hắn?

Còn nữa!

Chuyện lớn như vậy, nếu Chu Mục Vương thật sự chết, hệ thống hẳn phải có nhắc nhở!

Đúng lúc này, Shirley Dương đột nhiên mở mắt, yếu ớt nói: "Thế gian độc vật, ngũ bộ chi nội, tất hữu giải dược..." Giọng cô ngắt quãng: "Đống tro tàn do huyết thi hóa thành kia, bên trong có một viên huyết châu, chính là... chính là giải dược..." "Huyết châu?" "Cô chờ đấy, tôi đi xem ngay!" Hồ Bát Nhất nghe thấy Shirley Dương tỉnh lại, lập tức như tìm lại được bản thân, vội vàng đứng dậy, lảo đảo lao đến chỗ đống tro tàn.

Dùng tay bới vài cái, một viên châu màu đỏ như máu đã nằm trong tay Hồ Bát Nhất.

"Shirley, cô xem có phải cái này không!" Hồ Bát Nhất giơ huyết châu, đi khập khiễng về phía Shirley Dương.

Mắt Shirley Dương sáng lên, nói: "Đúng, đúng!" Lần này giọng điệu gấp gáp...

Đồng tử Lục Vũ co rụt lại, trong mắt lóe lên một tia dị dạng.

【Tên vật phẩm: Thi Miết Đan】【Đẳng cấp vật phẩm: Nhất phẩm linh đan】【Năng lực vật phẩm: Trường sinh】【Mô tả vật phẩm: Tây Vương Mẫu dùng thiên ngoại vẫn ngọc, Thi Miết Vương làm nguyên liệu, qua bí pháp luyện chế thành Thi Miết Đan.

Thi Miết Đan có thể lưu trữ Pheromone, ký ức.

Sau khi uống Thi Miết Đan cần ngủ say trong vẫn ngọc để ức chế thi độc.

Đợi đến khi độc tính của Thi Miết Vương tiêu tán, người uống đan sẽ chậm rãi tỉnh lại.

Sau khi đi vào Thanh Đồng Môn, có thể thành vĩnh sinh...】Pheromone!

Thi Miết Đan!

Hóa ra Thi Miết Đan là như vậy!

Không còn uy hiếp từ huyết thi, tâm tình Lục Vũ dần bình phục, suy nghĩ cũng dần trở nên rõ ràng.

Mượn nội dung 《Đạo Mộ Bút Ký》 từng đọc, anh dần có một suy đoán.

Tuy nhiên, ý tưởng này vô cùng to gan!

Thi Miết Đan có thể lưu trữ ký ức, hoặc nói là Pheromone.

Chu Mục Vương biến thành huyết thi là vì Ngọc Dũng có thể ức chế độc tính Thi Miết Đan bị người khác nẫng tay trên!

Nhưng không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà khi huyết thi hóa thành tro bụi vẫn có thể giữ lại Thi Miết Đan!

Chương 247

Thậm chí khi hóa thành huyết thi vẫn có thể giữ được thần trí!

Nhưng mà!

Bất kể thế nào, không thể để Shirley Dương ăn Thi Miết Đan!

“Lão Hồ, đưa tôi.” Lục Vũ đột nhiên mở miệng, đoạt lấy Thi Miết Đan từ tay Hồ Bát Nhất, ánh mắt xoay chuyển nhìn Shirley Dương, nhẹ giọng nói: “Tôi không thể để cô ta ăn Thi Miết Đan.

Tôi cho ngươi một cơ hội, ngươi tự mình đi ra.

Nếu không, ta không bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì...” “Tiểu ca nhi, cậu đang nói gì vậy?” Hồ Bát Nhất vừa nói một câu, sắc mặt kịch biến.

Chỉ thấy Shirley Dương vốn còn rất yếu ớt đột nhiên giơ tay, trong tay cầm một con dao găm ngắn nhắm ngay vào yết hầu mình.

Ánh mắt cô cực kỳ âm u, hận nói: “Đưa Thi Miết Đan cho ta, nếu không ta sẽ giết ả!” “Ngươi giết đi.” Lục Vũ mặt trầm như nước, giọng nói băng lãnh, không chút do dự.

Hồ Bát Nhất quay đầu, không dám tin nhìn Lục Vũ, thốt lên: “Tiểu ca nhi!” Lục Vũ khẽ lắc đầu rất nhẹ.

Hồ Bát Nhất vừa rồi còn hoảng loạn, lúc này hơi bình tĩnh lại, nắm chặt nắm đấm, nén sự lo lắng trong lòng...

“Nhanh lên!

Nếu không ta giết ả ngay!” Shirley Dương biểu tình dữ tợn, dao găm ấn vào cổ họng mình.

Có thể thấy da cổ cô đã bị ấn lõm vào, dường như chỉ cần dùng

thêm chút sức là có thể đâm thủng yết hầu!

Tim Hồ Bát Nhất treo lên tận cổ họng!

Lục Vũ trong lòng khẽ động, ngoài mặt giả bộ kinh hoảng, gấp gáp nói: "Từ từ, từ từ, tôi đưa cho cô ngay!" Nói xong, Lục Vũ tay nâng Thi Miết Đan, từ từ lại gần Shirley Dương.

Shirley Dương bị Chu Mục Vương phụ hồn, một lòng một dạ đều đặt trên Thi Miết Đan.

Mắt không chớp, nhìn chằm chằm.

Ả hoàn toàn không chú ý tới tay Lục Vũ đặt ở hông mình.

Gần, càng gần...

Trong mắt Shirley Dương lóe lên một tia dị dạng, tay phải hơi thả lỏng một chút, tay trái giơ lên chờ đợi viên Thi Miết Đan mà ả khổ sở chờ đợi!

Chỉ cần Thi Miết Đan trở lại trong tay ả...

"To gan!

Ngươi muốn chết!" Lúc này, Chu Mục Vương đột nhiên phát hiện trong tay Lục Vũ có thêm một cái bình sứ kỳ kỳ quái quái!

Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, trầm giọng nói: "Thu!" Lời vừa dứt, Chu Mục Vương lại không bị thu vào trong "Du Long Quy Y Bình"!

Ngược lại con nữ quỷ mà Lục Vũ thu từ chỗ huyết thi quan tài Thất Tinh trước đó lại chui từ trong "Du Long Quy Y Bình" ra!

Hỏng rồi!

Lục Vũ trong lòng thót một cái, chợt nhớ ra hai con nữ quỷ ở động đường thủy trước đó bị anh thu vào bình nhưng chưa kịp siêu độ cho bọn họ!

Lục Vũ vội vàng vỗ vào hông lần nữa, chuẩn bị lấy "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu".

Chuỗi niệm châu không bắt mắt này có thể thôn phệ linh hồn, quả thực không phải thứ tốt lành gì, chưa đến vạn bất đắc dĩ Lục Vũ tuyệt đối sẽ không dùng.

Nhưng hiện tại chính là lúc vạn bất đắc dĩ!

Đúng lúc này, dị biến lại nổi lên!

Nữ quỷ nhìn thấy Shirley Dương xong, đột nhiên hét lên chói tai, hét lớn: "Ta giết ngươi!" Shirley Dương trừng lớn mắt, không dám tin kinh hô: "Thịnh Cơ!" Ngay khi tiếng "Thịnh Cơ" này rơi xuống, "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" trong tay Lục Vũ thành công phát huy tác dụng.

Một giây trước Shirley Dương còn hung thần ác sát, người liền mềm nhũn ngã xuống đất.

Con nữ quỷ kia quay người lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ, hét lớn: "Đáng chết, ngươi làm gì Đại Vương rồi!

Ta muốn liều với ngươi..." Nữ quỷ nhe nanh múa vuốt vồ về phía Lục Vũ.

Nhưng mà... dưới sự chưởng khống của "Du Long Quy Y Bình", ả căn bản không thể làm gì Lục Vũ.

Sự thật là ả chẳng làm được gì cả.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hồn phách Chu Mục Vương bị hút vào Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu.

Đừng nói ả không thay đổi được gì, ngay cả Lục Vũ cũng không cách nào ngăn cản điểm này...

"Đáng chết!

Chương 248

Đáng chết!

Tên vu sư đáng chết nhà ngươi...” Nữ quỷ lơ lửng giữa không trung, chửi ầm lên, các loại nguyền rủa ác độc không ngừng ném về phía Lục Vũ.

Lục Vũ cũng chẳng thèm để ý đến ả, chỉ cùng Hồ Bát Nhất đỡ Shirley Dương dậy.

Lúc này, khí sắc Shirley Dương đã tốt lên rất nhiều.

Một lát sau cô mở mắt, có chút mờ mịt nhìn Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, anh cũng chết rồi sao?” “Được cứu rồi, Tiểu ca nhi cứu chúng ta.” “Tiểu ca nhi?

Tiểu ca nhi, cậu mau chạy đi, mộ chủ nơi này chính là muốn thân thể của cậu!” Lục Vũ ngẩn ra, khó hiểu nói: “Ý gì?” Shirley Dương vội vàng nói: “Tôi cũng không nói rõ được, nhưng vừa rồi lúc bị hắn nhập xác, tôi có thể cảm giác được suy nghĩ của hắn, chính là muốn thân thể của cậu!” “Ừ, không sao, hắn đã chết rồi, cô nghỉ ngơi trước đi.” Lục Vũ lắc đầu, ra hiệu cho Shirley Dương bình tĩnh lại.

Bất kể Chu Mục Vương có tính toán gì đều vô dụng rồi.

Vừa rồi hệ thống xuất hiện nhắc nhở đã chứng minh Chu Mục Vương đã hồn phi phách tán, sẽ không còn tạo thành bất kỳ uy hiếp nào cho anh! 【Chúc mừng túc chủ hủy diệt Chu Mục Vương, độ thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung đạt tới 30%, hệ thống thưởng bí thuật Kỳ Lân Biến!】【Mô tả: Bí thuật Kỳ Lân Biến, đốt cháy máu Kỳ Lân trong cơ thể làm cơ sở, bạo phát ra sức chiến đấu kinh người!】 Bí thuật này vô cùng hữu dụng!

Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, trực tiếp chọn học tập.

Vừa rồi khi chiến đấu với Chu Mục Vương, anh cảm thấy vô cùng tốn sức!

Hiện tại nếu có Kỳ Lân Biến, anh tin nếu phải chiến đấu lại với huyết thi Chu Mục Vương, hẳn sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đồng thời, nữ quỷ lơ lửng giữa không trung vẫn đang chửi bới Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn ả, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi là Thịnh Cơ, là Vương hậu của Chu Mục Vương?

Ả ta là ai?

Là Vương Tổ Khương sao?" Nói xong, Lục Vũ khẽ động tâm niệm, thả con nữ quỷ còn lại trong "Du Long Quy Y Bình" ra.

Lần này, trước khi đến thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Lục Vũ đã tra cứu tài liệu.

Trong lịch sử, ghi chép về vị Tây Chu đế vương là Chu Mục Vương Cơ Mãn tuy không tính là quá nhiều, nhưng cũng không quá ít.

Trong đó, Lục Vũ nhớ kỹ nhất ba sự kiện.

Thứ nhất, Chu Mục Vương Cơ Mãn có trước sau hai vị vương hậu.

Một vị là người quen Thịnh Cơ, vị còn lại là Vương Trở Khương.

Sử liệu ghi chép, Thịnh Cơ vốn họ Cơ, sau khi trở thành vương hậu, từng bồi đồng Chu Mục Vương đi tuần về phía Đông.

Khi đến Nghi Sơn, từng ở Ngọc Hoàng Đỉnh quán Kim Thiên tại Nghi Sơn nhìn thấy phượng hoàng sánh đôi bay tới hót vang.

Chu Mục Vương cả mừng, lúc ấy liền nói: "Phượng hoàng là loài

chim báo điềm lành.

Phượng hoàng hiện tất thánh vương xuất, ứng vào thân ta vậy." Thế nhưng, cũng không biết xảy ra chuyện gì, sau khi nhìn thấy phượng hoàng không lâu, Thịnh Cơ bất hạnh nhiễm bệnh qua đời, Chu Mục Vương lệnh cho người đem Thịnh Cơ an táng tại Nghi Sơn.

Nơi mà nhóm Lục Vũ đến lần này, chính là Nghi Sơn!

Cũng chính vì như thế, sau khi bị phụ hồn, Shirley Dương hét lên cái tên "Thịnh Cơ", Lục Vũ mới có thể trong nháy mắt nghĩ thông suốt các mấu chốt trong đó.

Đã có Thịnh Cơ, thân phận của nữ khôi (con rối nữ) còn lại cũng đã quá rõ ràng.

Tự nhiên chính là vị vương hậu còn lại của Chu Mục Vương, Vương Trở Khương!

Tư duy của Lục Vũ phi thường rõ ràng.

Chu Mục Vương đem chính mình táng tại Nghi Sơn, Thịnh Cơ và Vương Trở Khương bồi táng.

Chỉ là hắn có chút không lý giải được, nếu chỉ là bồi táng, vì sao phải an bài các nàng ở trong cái động thủy đạo kia...

Điểm này nói không thông, rất kỳ quái!

Trong lúc Lục Vũ suy tư, hai nữ khôi không ngừng tranh cãi, chốc lát thì mắng đối phương là hồ ly tinh, chốc lát lại mắng Lục Vũ giết Chu Mục Vương, ngược lại là chứng thực suy đoán của Lục Vũ.

Bất quá... việc này cũng khiến Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nghe mà ngẩn ra.

Nếu không phải biết hai ả đang bị "Du Long Quy Y Bình" khống chế không thể làm gì, bọn họ cũng không có cách nào yên tâm nổi.

"Cãi nhau đủ chưa?" Lục Vũ nhất tâm đa dụng, sau khi học xong Kỳ Lân Biến, mở miệng cắt ngang hai nữ khôi đang tranh cãi, nhẹ giọng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các ngươi có thể nói cho ta biết không?" "Ngươi là cái thá gì, dựa vào cái gì phải nói cho ngươi!" "Ta đã nói, ta có thể siêu độ cho các ngươi." "Ngươi cho rằng ta sẽ tin?

Nếu không phải tin vào lời quỷ thoại của Cơ Mãn, ta sẽ biến thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ sao?" "Hửm?

Cơ Mãn nói gì với các ngươi?" "Hắn nói..." "Không được nói!" Vương Trở Khương đang muốn mở miệng, sắc mặt Thịnh Cơ lập tức trở nên khó coi, thanh âm cũng trở nên bén nhọn, càng là lập tức vồ về phía Vương Trở Khương, không cho nàng nói ra bí mật kinh thiên kia!

Chỉ có điều, Vương Trở Khương lại căn bản không bị lay động, chỉ thản nhiên nói: "Ngươi có dám thề, nếu ta đem những chuyện mình biết đều nói cho ngươi, ngươi sẽ đem thi cốt của ta tìm nơi phong thủy bảo địa khác để an táng?" "Không thành vấn đề." "Tốt!" Vương Trở Khương, chính là nữ khôi mà Lục Vũ thu được từ trên hủ thi của lão hán hướng đạo lúc trước.

Chương 249

Lúc này mở miệng, ngược lại là không có gì che giấu. "Hết thảy chuyện này, đều phải trách ả yêu nữ kia!" "Yêu nữ nào?" "Tây Vương Mẫu!" Lục Vũ nhướn mày, không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng nghe câu chuyện. "Đó là khi Đại vương vừa mới đăng cơ không lâu, Tây Vương Mẫu nhập cung triều kiến, Đại vương lấy lễ tiếp đãi, ban cho ở Chiêu Cung.

Từ lúc đó, Đại vương liền bị yêu nữ mê hoặc, tin vào cái thuyết pháp trường sinh bất lão gì đó!" "Về sau, Đại vương không màng triều chính, tuần thú thiên hạ...

Khi đông tuần đến Nghi Sơn, Tây Vương Mẫu nói nơi đây đại cát, có phượng lai nghi, có thể khiến người ta trường sinh..." "Đại vương lần nữa nghe tin lời quỷ thoại của Tây Vương Mẫu, nhưng lại lo lắng trường sinh đan mà Tây Vương Mẫu đưa có độc, liền để..." Một bên, Thịnh Cơ mở miệng, đầy vẻ oán độc nói: "Liền để cho ta ăn!

Sau đó, ta liền biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này!" Chuyện này, Lục Vũ vẫn là lần đầu tiên nghe nói, không khỏi cảm thấy rất kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ở bên cạnh lại càng trừng lớn mắt, không dám tin!

Tây Chu a!

Cách hiện tại đã mấy ngàn năm...

Không ngờ bây giờ còn có thể nghe được chuyện xưa từ mấy ngàn năm trước!

Thịnh Cơ và Vương Trở Khương kẻ xướng người hoạ, ngược lại

để Lục Vũ hiểu được đại khái, trong lòng đối với con người Chu Mục Vương càng thêm phản cảm.

Không phải người tốt.

Vì thực nghiệm Thi Miết Đan, thế mà lại vứt bỏ cả vương hậu của mình...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tây Vương Mẫu rốt cuộc đã thuyết phục Chu Mục Vương như thế nào? "Về sau..." Nói xong chuyện của Thịnh Cơ, Vương Trở Khương tiếp tục nói, "Đại vương đưa ta đi tây tuần, hội ngộ với Tây Vương Mẫu tại nước của bà ta.

Khi đó, Đại vương muốn lưu lại Tây Vương Mẫu quốc, nhưng Tây Vương Mẫu nói bà ta sắp đi vào giấc ngủ say, Đại vương liền mang theo ta trở lại Nghi Sơn." "Lại về sau nữa, có một kẻ tự xưng là Lỗ Thương Vương, tới đây trộm mộ.

Không biết hắn làm sao phát hiện ra bí mật trường sinh, liền đem ta và Thịnh Cơ chuyển đến tiền sơn, dùng để trấn sơn..." Lục Vũ nhíu mày, khó hiểu nói: "Các ngươi ăn Thi Miết Đan?" "Đúng." "Vậy tại sao các ngươi không chịu ảnh hưởng của thi độc?" "Thân thể của chúng ta đã người không ra người quỷ không ra quỷ, làm sao có thể gọi là không có ảnh hưởng?" "Không phải, ý ta là thần trí của các ngươi vẫn rất rõ ràng..." "Đó là bởi vì tên trộm mộ Lỗ Thương Vương kia có một kiện ngọc tỷ thần kỳ!

Cái ngọc tỷ kia có thể khống chế âm hồn." Quỷ Tỳ!

Trong mắt Lục Vũ hiện lên một tia dị quang!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Quỷ Tỳ tuyệt đối là pháp khí!

Lỗ Thương Vương thông qua Quỷ Tỳ khống chế Thịnh Cơ và Vương Trở Khương, để các nàng thủ mộ ở tiền sơn.

Lỗ Thương Vương đã tính kế Chu Mục Vương, muốn cầu trường

sinh.

Chỉ tiếc là... sự tình không như mong muốn.

Định thần lại, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ.

Về chuyện của Lỗ Thương Vương, hai nữ khôi cũng không có khả năng biết nhiều hơn.

Hơn nữa, thời gian chậm trễ ở đây đã đủ nhiều, nhất định phải đi xem nhóm Ngô Tà thế nào rồi.

Lại chậm trễ nữa, chỉ sợ xảy ra chuyện gì thì không dễ thu dọn tàn cuộc. "Thi cốt các ngươi ở đâu, sau khi ta tìm được sẽ an táng cho các ngươi." "Dọc theo địa đạo bên cạnh quan quách đi thẳng, đi đến tận cùng là một cái hang động.

Thi thể chúng ta ở ngay trong hang động đó.

Đến lúc đó, chỉ cần ngươi thả chúng ta ra, ta liền có thể tìm được!" "Được." Lục Vũ gật đầu, không nói gì nữa.

Tâm niệm vừa động, thôi động "Du Long Quy Y Bình" thu cả hai nữ khôi trở về.

Lúc này, Hồ Bát Nhất thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, tôi cảm thấy lời ả nói không thể tin hoàn toàn..." "Đúng." Lục Vũ gật đầu.

Hai nữ khôi này khi nhắc tới hang động lại không nói đến "Cửu Đầu Xà Bách", hiển nhiên vẫn còn tồn tại những toan tính nhỏ nhặt không rõ ràng!

Bất quá, hắn cũng không lo lắng.

Binh lai tương đáng, thủy lai thổ yểm, hắn hiện tại còn có "Kỳ Lân Biến" hộ thân, khí thế mười phần so với trước kia.

Càng chưa nói đến, thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã hoàn thành 30%, sao có thể bỏ dở giữa chừng! "Đi thôi." Lục Vũ trao đổi

đơn giản vài câu với Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, xác định hai người đều không có vấn đề gì, liền đi xuống ám thất dưới quan tài thanh đồng xem xét trước, không phát hiện thứ gì dị thường.

Dứt khoát cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp cùng Hồ Bát Nhất hợp lực, dời cái đỉnh lớn đang chắn ở lối đi ra.

Trong đỉnh lớn còn có vài món cổ vật Tây Chu.

Tuy không phải pháp khí, nhưng Lục Vũ cũng không lãng phí, trực tiếp thu hết.

Chương 250

Làm xong tất cả, ba người đi vào ám đạo.

Trong ám đạo tối đen như mực.

Dường như vách tường bốn phía đều dùng sơn hấp thụ ánh sáng, cho dù Lục Vũ dùng đèn pin cường lực cũng không chiếu được xa.

Bất quá, cũng may ám đạo không dài, chỉ đi vài phút là đã đến tận cùng.

Tận cùng ám đạo là một cái cửa động cao khoảng hai mét, rộng một mét.

Bên ngoài cửa động tối đen một mảnh, cái gì cũng không nhìn thấy, cho dù bọn họ đứng ngay cửa cũng vậy.

Thế nhưng... chỉ cần thò đầu ra là có thể nhìn thấy một thế giới tráng lệ!

Đập vào mắt, bên ngoài cửa chính là một vách núi cheo leo.

Vách núi cao khoảng hơn hai mươi mét, từ vị trí của Lục Vũ có thể nhìn thấy dưới vách núi dựng đầy những mũi gai nhọn hoắt!

Trong khe hở của những mũi gai đó kẹp rất nhiều bạch cốt.

Không biết là trộm mộ tặc rơi xuống vách núi bỏ mạng tại đây, hay là thợ thuyền xây dựng lăng mộ năm xưa đều bị bồi táng ở chốn này...

Ánh mắt hướng lên trên, có thể thấy được không gian này là một cái hang đá thiên nhiên khổng lồ.

Giống như trong "Đạo Mộ Bút Ký" miêu tả, hang đá khổng lồ có kích thước bằng một sân bóng đá, đỉnh động có một vết nứt lớn, ánh

trăng từ trên đỉnh chiếu xuống.

Nương theo ánh trăng, có thể nhìn thấy trên vách tường bốn phía đều là những hang hốc lớn nhỏ.

Nhìn qua thì hẳn là hang hốc do nhân tạo khai quật.

Bên dưới mỗi cái hang còn có một hoặc vài ký tự tượng hình.

Ẩn ẩn ước ước, có thể nhìn thấy bên trong hang hốc hình như là... bạch cốt!

Nếu nói trong mỗi cái hang đều có bạch cốt, vậy phiến không gian này tối thiểu đã có vạn người táng tại đây!

Lòng Lục Vũ trầm xuống, biểu tình nghiêm túc hơn nhiều, tâm tình cũng trở nên có chút không tốt.

Nhất là khi hắn nhìn thấy ở giữa mộ huyệt, cái cây Cửu Đầu Xà Bách đỉnh thiên lập địa kia, tâm tình hắn càng tệ hơn. [Tên vật phẩm: Cửu Đầu Xà Bách] [Đẳng cấp vật phẩm: Tam phẩm tiên thảo] [Năng lực vật phẩm: Hộ vệ] [Mô tả vật phẩm: Cửu Đầu Xà Bách, sở hữu dây leo hình tay, chi thể khổng lồ!

Thông qua dây leo quấn quanh để bắt giữ con mồi, hấp thu huyết nhục con mồi tráng đại bản thân.

Cửu Đầu Xà Bách có phạm vi thủ hộ của riêng mình, nếu không xâm nhập sẽ không chủ động công kích.

Ngoài ra, người trồng Cửu Đầu Xà Bách có thể khống chế Cửu Đầu Xà Bách có công kích hay không...] Cách đó không xa, dây leo lít nha lít nhít khiến Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều ngẩn ra, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Lục Vũ hạ thấp giọng, giới thiệu đơn giản vài câu về tình huống của Cửu Đầu Xà Bách.

Vừa mới nói xong, Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi khí lạnh, kinh hô: "Tiểu ca nhi, cậu xem!" Lục Vũ bắt chước dáng vẻ của Hồ Bát Nhất, nhoài người ra ngoài cửa nhỏ, nhìn về phía bên trái.

Sau đó, liền thấy được một hình ảnh khiến hắn cũng có chút chấn kinh!

Ở sườn hang động, độ cao còn cao hơn bọn họ khoảng năm mét, có một cái tế đài không lớn lắm đang treo lơ lửng!

Không!

Chính xác mà nói, tế đài được vô số dây leo chống đỡ nâng lên!

Càng kinh người hơn là trên tế đài có mấy người đang quỳ!

Cách quá xa, góc độ bất tiện nên cũng không nhìn rõ quỳ trên đó rốt cuộc là thây khô hay là người sống.

Mà phía sau tế đài có chín bậc thềm đá, cũng bị dây leo quấn quanh.

Mỗi bậc thang chênh lệch độ cao chừng nửa mét!

Tận cùng của bậc thang là một đài đá rộng lớn!

Trên đài đá có một chiếc giường ngọc, trên giường ngọc có một người đang nằm.

Khoảng cách quá xa cũng không nhìn thật rõ, nhưng thoạt nhìn người nằm kia thân thể có chút béo tốt.

Lục Vũ nhíu mày.

Không đúng lắm!

Chương 251

Nếu giống như "Đạo Mộ Bút Ký", bên trên hẳn phải là một cỗ thi thể nữ và một Thanh Nhãn Hồ Thi (xác cáo mắt xanh)!

Tại sao bây giờ chênh lệch lại lớn như vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Hay là nói, là Tống tử? "Lão Hồ, anh có nhìn rõ không?" "Không được, không xoay qua đó được." "Hai người giữ lấy tôi, tôi nhìn xem." "Được!" Sau khi Shirley Dương đề nghị, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất giữ chặt lấy cô, để cô có thể nhoài người ra ngoài nhiều hơn.

Shirley Dương treo mình giữa không trung, giơ ống nhòm quan sát tỉ mỉ, đột nhiên thân thể chấn động, không dám tin kinh hô: "Nhìn sao giống như là...

Trời ơi!

Vương Bàn Tử!" "Cái gì?" "Để tôi xem!" Trong lòng Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng thắt lại!

Lục Vũ vội vàng từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy thêm một cái ống nhòm ra, lại cầm Phi Hổ Trảo cố định đơn giản một chút, nhoài người ra nhìn kỹ.

Không sai!

Người nằm trên giường đá trên cùng kia chính là Vương Bàn Tử!

Hơn nữa, sắc mặt Vương Bàn Tử hồng hào, thoạt nhìn như là đang ngủ.

Sao có thể!

Trên cái đài đá kia tại sao lại là Vương Bàn Tử?

Lúc hắn chưa tới đây đã xảy ra chuyện gì?

Đúng rồi!

Tế đài!

Tâm niệm Lục Vũ chuyển nhanh, vội vàng nhìn sang tế đài!

Lần này... nhờ có ống nhòm, Lục Vũ rốt cuộc có thể nhìn rõ.

Trên tế đài có Ngô Tà, Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh.

Ba người ánh mắt đờ đẫn, ngây ngốc quỳ ngồi trên tế đài, môi mấp máy, cũng không biết là đang lẩm bẩm cái gì.

Thuận theo ánh mắt đờ đẫn của bọn họ nhìn sang, có thể thấy một bộ giáp trụ.

Vừa nhìn thấy giáp trụ, trong lòng Lục Vũ "thịch" một tiếng!

Hỏng rồi!

Là Thanh Nhãn Hồ Thi!

Lục Vũ không dám nhìn nữa, trực tiếp thu hồi tầm mắt, quát: "Lão Hồ, Shirley Dương, đừng nhìn bộ giáp trụ kia!" "Được!" "Được!" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều rất dứt khoát đáp một tiếng.

Lục Vũ thu hồi tầm mắt, đứng tại cửa ra vào, trong lòng suy tính tình huống hiện tại nên xử lý như thế nào.

Từ tình hình trước mắt mà xem, đám người Ngô Tà, Vương Bàn Tử khẳng định đều chịu ảnh hưởng của Thanh Nhãn Hồ Thi, không biết đang tiến hành nghi thức cổ quái gì.

Ân...

Pháp khí thanh tâm minh mục, hiện tại còn có Phát Khâu Thiên Ấn, cộng thêm Mạc Kim Phù, hẳn là có thể giúp hắn tạm thời không chịu ảnh hưởng của Thanh Nhãn Hồ Thi.

Đúng rồi!

Nói không chừng Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt có thể khống chế Cửu Đầu Xà Bách, để nó đưa mình qua đó cứu Vương Bàn Tử. "Lão Hồ, một lát nữa..." Lục Vũ một câu còn chưa nói hết, trong mắt Hồ Bát Nhất đột nhiên hiện lên một tia dị dạng, trong miệng nỉ non: "Tiểu ca nhi, cậu đi mau, tôi yểm hộ cậu!" Nói xong, Hồ Bát Nhất dùng sức đẩy một cái, trực tiếp đẩy Lục Vũ xuống vách núi...

Trên vách núi, Shirley Dương và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, trong miệng khẽ nỉ non: "Lão Hồ, em đi cùng anh!" "Ừ, chúng ta cùng đi!" Nói xong, Hồ Bát Nhất nắm chặt đao Tân Đình Hầu, quay lưng về phía vách núi, dùng sức chém xuống.

Shirley Dương cũng huy vũ đoản đao, lúc lên lúc xuống, liều mạng công kích.

Thậm chí còn thỉnh thoảng né tránh một cái.

Chỉ có điều... trước mặt bọn họ ngoại trừ không khí thì chẳng có thứ gì khác...

Dưới vách núi.

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, ngay khoảnh khắc rơi xuống liền sử xuất "Thê Vân Tung", nhẹ nhàng điểm hai cái lên vách tường, đã trở lại vị trí cửa hang.

Chương 252

Vừa nhìn thấy hành động của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, trong lòng hắn đã hiểu rõ.

Hai người này khẳng định là đã nhìn thấy Thanh Nhãn Hồ Thi, bị ảo giác khống chế!

Làm sao bây giờ?

Đúng rồi!

Kỳ Lân Kiệt!

Lục Vũ nhớ lại, trong "Đạo Mộ Bút Ký", sau khi Ngô Tà bị Thanh Nhãn Hồ Thi mê hoặc, chính là ăn Kỳ Lân Kiệt mới khiến hắn hoàn toàn khôi phục lại.

Nhưng khổ nỗi Kỳ Lân Kiệt lại nằm trên đai lưng của Thanh Nhãn Hồ Thi.

Trong lúc hắn đang suy tư, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đã càng đánh càng kịch liệt, hơn nữa vừa đánh vừa lui, cự ly với mép vực càng lúc càng gần.

Ngay lúc này!

Shirley Dương giẫm hụt chân, thân thể lập tức ngửa ra sau.

Lục Vũ vội vàng vươn tay đỡ Shirley Dương dậy, ngay sau đó xoay người, một lần nữa đứng tại cửa nhỏ. "Các người..." Lục Vũ một câu chưa nói xong, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều điều chuyển mục tiêu, bắt đầu công kích Lục Vũ.

Nghe nội dung bọn họ kêu gào hàm hồ không rõ, hẳn là coi hắn thành Huyết thi...

Không kịp đi lấy Kỳ Lân Kiệt rồi!

Lục Vũ không dám lãng phí thời gian, một tay tóm lấy Hồ Bát Nhất, tay kia tóm lấy Shirley Dương, trong miệng quát khẽ: "Bình tĩnh chút, bình tĩnh chút!" Nhưng mà, trong ảo giác của Thanh Nhãn Hồ Thi, hai người sao có thể vì một câu nói này mà bình tĩnh lại?

Chờ đã!

Máu!

Kỳ Lân Kiệt!

Kỳ Lân Huyết!

Kỳ Lân Kiệt là dịch của dây leo Kỳ Lân Huyết phơi khô chế thành, để càng lâu công hiệu càng tốt.

Hiện tại không có Kỳ Lân Kiệt, nhưng hắn có Kỳ Lân Huyết!

Hơn nữa còn là Kỳ Lân Huyết chân chính!

Không quản được nhiều như vậy!

Lục Vũ vội vàng cắn nát đầu ngón tay mình, quệt một cái lên miệng Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Có hiệu quả!

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương vốn đang điên cuồng giãy dụa, lúc này rốt cuộc từ từ bình tĩnh lại. "Tiểu ca nhi?" "Sao cậu lại ở đây?" "Con Huyết thi kia đâu?" "Không có thời gian nói cái này!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, không dám lãng phí thời gian, giải thích đơn giản hai câu, sau đó ba người đều cầm Phi Hổ Trảo dùng sức ném ra.

Phi Hổ Trảo bay đến cây Cửu Đầu Xà Bách ở giữa, quấn hai vòng lên cành cây.

Lục Vũ vươn tay kéo thử, xác định không có vấn đề gì, trầm

giọng nói: "Đi!" Thanh âm vừa dứt, Lục Vũ tung người nhảy một cái, nương theo lực kéo của Phi Hổ Trảo cùng quán tính, lập tức bay về phía Cửu Đầu Xà Bách ở trung ương!

Bọn họ xâm nhập lập tức kinh động Cửu Đầu Xà Bách!

Vô số dây leo phợp trời rợp đất vồ về phía ba người. "Lão Hồ, Shirley Dương, hai người lên trên xem Bàn Tử thế nào rồi, tôi ở dưới này!" "Được!" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ chỉ cảm thấy chân xiết chặt.

Cúi đầu nhìn, chân phải của mình đã bị dây leo của Cửu Đầu Xà Bách quấn lấy.

Nhưng chỉ vẻn vẹn quấn một cái, không đợi Lục Vũ vung đao, Cửu Đầu Xà Bách liền trực tiếp buông ra, giống như bị bỏng, lập tức rụt trở về.

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng đã đến vị trí giường đá tầng trên.

Những dây leo Cửu Đầu Xà Bách kia tạm thời vẫn chưa phát động công kích bọn họ.

Công hiệu của Kỳ Lân Huyết?

Lục Vũ trong lòng hơi an định, lập tức ấn cơ quan trên Phi Hổ Trảo, tiêu sái cực kỳ đáp xuống tế đàn giữa không trung.

Đứng tại gần trước mặt, có thể nhìn thấy rõ hơn ánh mắt của ba người Ngô Tà, Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh đều phi thường mờ mịt.

Ba người cứ thế ngây ngốc nhìn một cỗ thi thể nữ.

Mà bên cạnh thi thể nữ kia là một cổ thi mặc giáp trụ.

Chương 253

Lục Vũ kiệt lực khống chế tầm mắt của mình, không nhìn vào cổ thi kia!

Cho dù hắn vô cùng tò mò về hình dáng của Thanh Nhãn Hồ Thi, hắn cũng ráng nhịn!

Lục Vũ hít sâu một hơi, định thần lại, bước hai bước đến bên cạnh thi thể nữ, sau đó một cước đá ngã Thanh Nhãn Hồ Thi xuống đất, còn lật úp nó lại, miễn cho mình không cẩn thận trúng chiêu của nó!

Đồng thời thuận tay cầm lấy cái hộp tử kim mà Thanh Nhãn Hồ Thi đang nâng trên tay.

Ngay khi hắn chuẩn bị cởi đai lưng, lấy ra Kỳ Lân Kiệt bên hông Thanh Nhãn Hồ Thi, liền nghe được một thanh âm ôn nhu, nũng nịu nói: "Quan nhân, chàng đã tới rồi nha.

Vậy chàng phải đợi một lát nhé, đợi nô gia cùng Khải Tuyền ca ca động phòng hoa chúc xong, nô gia sẽ cùng quan nhân thành thân ~" Nghe thấy thanh âm, Lục Vũ vừa quay đầu liền thấy nữ thi vốn đang quỳ ngồi bên cạnh đã đứng lên, bạch y phiêu phiêu, cười xinh đẹp tuyệt trần, thoạt nhìn cực kỳ mỹ lệ!

Hơn nữa, đôi mắt giống như biết nói, phá lệ động lòng người!

Đây là...

Lục Vũ nhíu mày, không vội vã, chỉ nhìn chằm chằm nữ thi. "Ngươi là ai?" "Quan nhân tới tìm ta, không biết ta là ai sao?" Lục Vũ chắp tay phải sau lưng, không để lại dấu vết cứa rách đầu ngón tay bên hông lần nữa.

Mặc kệ nó là cái gì, trực tiếp cho một cái Trấn Thi Phù!

Chỉ cần là thi thể, hắn không tin có thể đỡ được Trấn Thi Phù!

Lúc này, nữ thi dường như cảm ứng được điều gì, sắc mặt chợt biến, thanh âm lập tức trở nên bén nhọn chói tai: "Ngươi muốn làm gì!" "Ta khuyên ngươi tốt nhất ngẩng đầu nhìn xem!" "Nếu ngươi dám động thủ, ta cam đoan tất cả bọn chúng đều phải chết!" Lục Vũ vừa ngẩng đầu liền thấy Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, những người lúc nãy còn đang ở trên giường đá định cứu Vương Bàn Tử, đã bị dây leo Cửu Đầu Xà Bách treo lơ lửng giữa không trung.

Hơn nữa... không chỉ có bọn họ.

Giữa không trung còn treo ngược không biết bao nhiêu thi thể!

Có người, cũng có đủ loại động vật!

Ngay lúc này, một cái dây leo từ khe hở lớn trên trời rụt về.

Có thể thấy rõ ràng dây leo đang quấn quanh một con lợn rừng!

Khi lợn rừng bị dây leo đưa đến độ cao ngang với các thi thể, những dây leo mảnh khảnh từ bốn phương tám hướng tụ lại trên người lợn rừng, bao vây nó đoàn đoàn, bọc đến kín mít!

Mắt Lục Vũ khẽ híp, trong lòng không ngừng suy tính!

Không đúng lắm!

Nữ quỷ này có thể khống chế dây leo!

Tại sao?

Hệ thống giới thiệu về Cửu Đầu Xà Bách phân minh nói là người trồng mới có thể khống chế.

Nhưng nữ thi này sao có thể là người trồng?

Cái cây Cửu Đầu Xà Bách này chẳng lẽ không phải thủ đoạn do

Chu Mục Vương Cơ Mãn bố trí sao?

Chuyện gì xảy ra?

Chờ đã!

Lục Vũ trong lòng "thịch" một tiếng, lập tức nghĩ đến một khả năng.

Hắn nhìn nữ thi, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi là người nào của Lỗ Thương Vương?" "Lạc lạc lạc lạc ~" Nữ thi giống như nghe được chuyện vô cùng buồn cười, không ngừng che miệng cười trộm, nhưng lại căn bản không trả lời vấn đề của Lục Vũ.

Lục Vũ thần sắc không đổi, nhìn ả, lần nữa thăm dò: "Ngươi và Thiết Diện Sinh có quan hệ gì?" "Lạc lạc lạc lạc ~" Nữ thi vẫn cứ cười duyên liên hồi. "Ngươi muốn làm gì Vương Bàn Tử?" "Lạc lạc lạc lạc ~" "Ngươi muốn trường sinh!" Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên mở miệng, ngữ khí chắc chắn!

Nữ thi vốn đang cười duyên, nghe được câu này của Lục Vũ, đột nhiên bắt đầu cười điên cuồng!

Theo tiếng cười cuồng loạn của ả, cành lá Cửu Đầu Xà Bách, dây leo, toàn bộ đều điên cuồng run rẩy! "Ha ha ha ha!" "Ha ha ha ha!" "Phàm tục vô tri, cũng muốn khuy thám thiên cơ!" Lục Vũ híp mắt, không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm nữ thi.

Sự thật là lúc này trong lòng Lục Vũ đã có một suy đoán!

Cỗ nữ thi này cũng không phải là một nữ thi chân chính.

E rằng ả hẳn là một con Thú yêu!

Ý nghĩ này rất lớn mật!

Nói thật, Lục Vũ cũng cảm thấy ý nghĩ này rất hoang đường, nhưng tư liệu trước mắt hắn nắm giữ cũng không có cách nào đưa ra

kết luận khác.

Chương 254

Càng huống hồ, cương thi đều có thể thành tinh, thực vật lại có gì không thể thành tinh?

Có câu cổ ngữ: Trong tam giới, phàm kẻ có cửu khiếu đều có thể tu tiên!

Cửu Đầu Xà Bách tuy không có cửu khiếu, nhưng... nếu Cửu Đầu Xà Bách này thật sự sinh ra linh trí lại chui vào trong thân thể nữ thi, vậy thì nó liền có cửu khiếu!

Nếu không thì sao ả có thể điều khiển Cửu Đầu Xà Bách nhẹ nhàng tự nhiên như sai bảo cánh tay?

Trấn Thi Phù xem ra có khả năng vô hiệu với ả. "Ta vốn dĩ đã trường sinh!" Lúc này, nữ thi đột nhiên mở miệng nói một câu.

Ánh mắt ả cũng trở nên cực kỳ âm lãnh, lạnh lùng nói: "Nhưng ta không cần nhiều người trường sinh như vậy!" "Cho nên, ngươi muốn làm gì?" "Ta muốn làm gì?

Ta muốn khiến những kẻ khác không thể trường sinh!" "À." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Vậy ngươi muốn giết chết Thiết Diện Sinh." Nữ thi không nói chuyện, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Lục Vũ một cái, sau đó trầm giọng nói: "Đừng có lộn xộn!

Chờ hắn giúp ta làm xong một chuyện, ta tự nhiên sẽ thả bọn họ!" "Làm gì?" "Đừng có vọng khuy thiên cơ!" Nữ thi lạnh băng nói một câu, sau đó cũng chẳng thấy ả động đậy thế nào, thân thể đã phiêu nhiên bay lên, chân không chạm đất, phiêu phiêu bay về phía trên.

Lục Vũ nhìn bóng lưng ả, mày nhíu lại, tiếp đó lại giãn ra một chút.

Trên đỉnh đầu, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương tịnh không có vấn đề gì lớn.

Hai người đang ý đồ cởi bỏ dây leo trói buộc.

Bọn họ không sao, Lục Vũ liền bớt đi chút lo lắng.

Sau khi suy tư ngắn ngủi, hắn trực tiếp tháo đai lưng của Thanh Nhãn Hồ Thi xuống, ở mặt sau khóa đồng tìm được một khối Kỳ Lân Kiệt màu đỏ.

Một người kế ngắn, nhiều người kế dài.

Tình huống hiện tại hắn cũng không thể trực tiếp chạy đi cứng đối cứng với nữ thi mạc danh kỳ diệu kia.

Bằng không mà nói, ai biết sẽ có hậu quả gì?

Lục Vũ để bản thân tỉnh táo lại, trực tiếp bẻ một mẩu nhỏ từ Kỳ Lân Kiệt, nhét vào miệng Ngô Tà.

Thấy cậu ta từ từ tỉnh lại, giật mình hoảng sợ xong, lại vội vàng đút cho Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử mỗi người một mẩu nhỏ.

Ba người toàn bộ đều tỉnh lại. "Tiểu ca nhi..." "Suỵt..." Lục Vũ cắt ngang lời Ngô Tà, đưa tay chỉ lên phía trên.

Tầm mắt nhìn tới, nữ thi đã đi lên giường đá, đỡ Vương Bàn Tử dậy, quỳ ngồi song song với gã.

Nữ thi càng là không biết lấy từ đâu ra một tấm vải đỏ trùm lên đầu mình, nũng nịu nói: "Quan nhân, chúng ta sắp thành thân rồi ~" Ba người Lục Vũ, Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh mày trực tiếp nhíu lại.

Một bên, Phan Tử ngẩn ra, nói nhỏ: "Tên Bàn Tử này diễm phúc không cạn nhỉ?" "Tam thúc, thế này là ý gì?

Phối minh hôn sao?" "Ta cũng nói không tốt, Tiểu ca nhi, cậu thấy thế nào?" "Chờ." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, mắt nhìn chằm chằm

giường đá trên chín bậc thềm.

Hắn đang chờ...

đang chờ nữ thi lộ ra sơ hở, cũng đang chờ Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thoát khốn.

Bọn họ bị dây leo Cửu Đầu Xà Bách khống chế, Lục Vũ muốn làm gì cũng đều ném chuột sợ vỡ đồ, nhất định phải chờ đợi cơ hội!

Bằng không rất có thể được không bù mất.

Hắn đã ở trong lòng diễn toán lại nhiều lần, chỉ cần Hồ Bát Nhất, Shirley Dương thoát khốn, hắn có thể trong nháy mắt vọt tới trên giường đá cứu Vương Bàn Tử.

Nhưng... tiền đề chính là Hồ Bát Nhất, Shirley Dương phải thoát được. "Giúp tôi trông chừng bọn họ, có dị động gì thì báo cho tôi." "Hả?" Lục Vũ nói nhẹ một câu, xoay người, lần nữa đi đến bên cạnh Thanh Nhãn Hồ Thi.

Sau khi suy tư ngắn ngủi, Lục Vũ quay đầu nhìn thoáng qua nữ thi, thấy ả còn đang bận rộn bái thiên địa với Vương Bàn Tử, tạm thời cũng không có dị dạng gì, dứt khoát vươn tay vẽ hai đạo linh phù lên lưng Thanh Nhãn Hồ Thi.

Trấn Thi Phù, Hóa Sát Phù.

Sau hai đạo linh phù, Hắc Kim Cổ Đao dùng sức chém một cái, đầu lâu Thanh Nhãn Hồ Thi ứng thanh rơi xuống.

Lúc này trên giường đá đột nhiên truyền đến thanh âm của nữ thi: "Xuống đây!" Lục Vũ quay đầu, chỉ thấy Hồ Bát Nhất vừa rồi còn đang ý đồ thoát khốn, lập tức bị mấy cái dây leo quấn lấy, lôi kéo đến bên cạnh nữ thi và Vương Bàn Tử. "Tên béo chết tiệt, tỉnh lại!" "Câm miệng!" Nữ thi thần sắc nghiêm lại, quát: "Còn nói nhảm nữa, các ngươi đều phải chết!" "Nằm mơ!" "Lão Hồ!" Lục Vũ nhìn Hồ Bát

Nhất, khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Nghe ả, ả bảo anh làm gì thì anh làm cái đó!" Hồ Bát Nhất khựng lại, cắn răng đáp ứng.

Hắn tin được Lục Vũ, biết Lục Vũ tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bảo hắn làm như vậy. "Rất tốt." Nữ thi hài lòng gật đầu, cười ngâm ngâm nói: "Ta và tướng công bái đường, ngươi phải chủ trì." "Ngươi..." "A!" Nữ thi cũng rất dứt khoát, thấy Hồ Bát Nhất chần chờ, lập tức liền khống chế dây leo quấn chặt lấy Shirley Dương một cái thật mạnh, khiến cô không kìm được phát ra một tiếng kinh hô, đoản đao trong tay cũng lập tức bị dây leo quấn lấy rơi từ trên trời xuống.

Chương 255

"Shirley!" "Nhanh lên, nếu không ta sẽ để cô ta chết!" "Ngươi..." "Hửm?" "Được!" Hồ Bát Nhất cắn răng, đặc địa nhìn Lục Vũ một cái, thấy hắn khẽ gật đầu, hận nói: "Có người nói, duyên phận là một loại cảm giác từng quen biết, là sự giải cấu mỹ diệu trong lúc lơ đãng, là kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại..." Dưới giường đá, Lục Vũ nghe lời mở đầu của Hồ Bát Nhất, khóe miệng khẽ nhếch lên, thoạt nhìn rất nhẹ nhõm.

Nhưng thực tế thì hắn một chút cũng không nhẹ nhõm.

Nhìn qua thì hắn đang thu thập Thanh Nhãn Hồ Thi, nhưng trong quá trình thu thập, hắn đang không ngừng vắt óc tìm kiếm biện pháp giải quyết vấn đề.

Mà biện pháp này chính là Thanh Nhãn Hồ Thi có khả năng chế tạo ảo giác!

Dựa theo kinh nghiệm giao thiệp với pháp khí bấy lâu nay của hắn để phán đoán, năng lực của Thanh Nhãn Hồ Thi chính là nằm ở cái mặt nạ kia!

Lục Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao nhẹ nhàng gạt đầu lâu Thanh Nhãn Hồ Thi ra, lộ ra bên dưới một cái mặt nạ thanh đồng.

Một khắc sau, trong đầu xuất hiện hệ thống nhắc nhở. [Tên vật phẩm: Thanh Nhãn Hồ Thi Đồng Diện] [Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Ảo giác] [Mô tả vật phẩm: Thanh Nhãn Hồ Thi Đồng Diện, lấy mặt nạ đồng tẩm vào máu của chín trăm chín mươi chín con xích hồ một tuổi, đặt ở nơi cực âm, sau chín chín tám mươi mốt năm, máu xích hồ dung nhập vào mặt nạ đồng, đôi mắt mặt nạ chuyển thành màu xanh, tắc là Thanh Nhãn Hồ

Thi!

Thanh Nhãn Hồ Thi, đối mặt với nó có thể khiến người sinh ra ảo giác, khó mà giải thoát.

Vật này đa phần dùng để thủ hộ âm trạch...] Thế gian âm tà chi vật, đa phần tàn nhẫn.

Lục Vũ trong lòng than nhẹ một tiếng. "Giai nhi nữ tình trường, thư lễ truyền dương.

Nay thành hôn theo lễ, kiến tín với tân khách.

Tam lao mà ăn, hợp cẩn cùng uống.

Thiên địa làm chứng, nhật nguyệt làm tên.

Tân lang, tân nương nhất cúc cung..." Hồ Bát Nhất nhìn thoáng qua Lục Vũ, ánh mắt lược có chút nôn nóng.

Lục Vũ khẽ lắc đầu, ra hiệu hắn chờ thêm chút nữa, thời cơ chưa đến.

Hiện tại, nhất định phải làm rõ ràng cỗ nữ thi mạc danh kỳ diệu này rốt cuộc muốn làm cái gì? "Nhị cúc cung..." "Tam cúc cung..." Tiếng thứ ba, Hồ Bát Nhất đặc địa kéo dài âm, còn nhìn Lục Vũ một cái, làm xong chuẩn bị động thủ.

Lục Vũ đứng lên, khẽ gật đầu, chân phải lùi lại nửa bước, chỉ cần có gì không đúng sẽ lập tức xuất thủ.

Chỉ là đúng lúc này, nữ thi đột nhiên mở miệng: "Tổng cộng chín lần." "Cái gì?" "Chín lần cúc cung.

Đến tứ cúc cung rồi." Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ, thấy hắn khẽ gật đầu, chỉ đành bất lực cùng cực mở miệng: "Tứ cúc cung..." "Tam gia, loại chuyện này ngài có từng nghe nói qua chưa?" Lục Vũ nhẹ giọng hỏi một câu.

Ngô Tam Tỉnh mày nhíu chặt, ánh mắt liếc qua liếc lại trên người nữ thi và Vương Bàn Tử, cuối cùng hạ thấp giọng nói: "E rằng là Thảo phong!" "Thảo phong?" Lục Vũ trong lòng "thịch" một tiếng.

Nếu thật sự là "Thảo phong", vậy thì thật sự không hẹn mà hợp với suy đoán trước đó của hắn!

Dù sao hắn vẫn luôn hoài nghi nữ thi này tịnh phi nữ thi, mà là yêu quái!

Mà yêu quái thì cần Thảo phong! "Cái gọi là Thảo phong, trong truyền thuyết dân gian là khi yêu quái tu luyện thành hình người, cần xin một cái phong hào.

Thường gặp nhất chính là hồ ly tinh." "Ví dụ như hồ ly tu luyện thành tinh xong, tìm đến một người, hỏi người đó xem mình có giống người hay không.

Nếu người này nói hồ ly giống người, con hồ ly này liền có nhân phong (phong hào người), từ nay về sau chính là hình người.

Người cho nó phong hào, kiếp sau chuyển thế đầu thai sẽ vào súc sinh đạo..." Ngô Tam Tỉnh hạ thấp giọng, đem chuyện mình nghe được nói vắn tắt lại. "Nếu người kia nói nó không giống người, Thảo phong thất bại, hồ ly tinh tổn thất mấy trăm năm đạo hạnh, không thể hóa thành hình người, còn cần tu luyện lại nhiều năm...

Nhưng mà loại Thảo phong ta nghe nói, xác thực chưa từng nghe nói có loại này.

Cậu nói ả đang Thảo phong, cũng có khả năng là Thảo phong.

Nhưng nếu nói là cái khác thì có chút không đúng lắm...

Ta cảm thấy chúng ta cứ chờ một chút, chờ đến lúc nếu thật sự là con hồ ly này Thảo phong, chúng ta chỉ cần mở miệng là có thể giải quyết." Trong lúc nói chuyện, nữ thi và Vương Bàn Tử trên giường đá

đã đến thất cúc cung.

Trên mặt nữ thi nụ cười ngày càng yêu mị.

Lục Vũ nhìn, mày nhíu càng chặt hơn một chút.

Thảo phong...

Hồ ly tinh...

Hai thứ này có quan hệ gì với Thanh Nhãn Hồ Thi?

Lục Vũ theo bản năng nhìn về phía Thanh Nhãn Hồ Thi, xoay đầu nó lại.

Chương 256

Vừa xoay đầu lại mới phát hiện một vấn đề phi thường mấu chốt!

Đầu lâu bị hắn chém xuống lúc trước căn bản không phải đầu hồ ly, mà là một cái đầu người!

Đầu người thây khô!

Lục Vũ nhíu mày một cái, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Rốt cuộc là cái gì?

Chính mình rốt cuộc đã bỏ sót cái gì?

Ngay lúc này, cái đầu người thây khô không biết xảy ra chuyện gì, thế mà "bụp" một tiếng, lập tức biến thành một đống tro đen.

Trong tro đen, một hạt châu tản ra hồng mang yêu dị phá lệ dẫn người chú mục.

Phan Tử vừa vươn tay trực tiếp định chộp lấy.

Lục Vũ vỗ một cái đánh văng tay Phan Tử, cầm lấy viên Thi Miết Đan kia, trực tiếp ném vào trong Quỷ Động Ma Mộc. "Tiểu ca nhi, cậu thế này có chút không phúc hậu rồi nha." Phan Tử có chút bất mãn nói một câu.

Lục Vũ cũng không nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Các người cẩn thận chút, ta sắp hành động." Thi Miết Đan xuất hiện, ở mức độ rất lớn đã giải đáp nghi hoặc của Lục Vũ.

Nếu giống như "Đạo Mộ Bút Ký", trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung người từng ăn Thi Miết Đan chỉ có ba người!

Chu Mục Vương Cơ Mãn, Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh!

Cái thi thủ đeo "Thanh Nhãn Hồ Thi Đồng Diện" vừa rồi cực có

khả năng là Lỗ Thương Vương.

Còn về việc vì sao hắn không biến thành Huyết thi giống như Chu Mục Vương, có khả năng là vì thi độc trong cơ thể quá nặng, cũng có khả năng là Thiết Diện Sinh không biết đã dùng thủ đoạn quái dị gì.

Dù sao, Thiết Diện Sinh là người tiếp cận "Chung Cực" hơn cả Lỗ Thương Vương và Chu Mục Vương!

Thế nhưng, nữ thi...

Nghe được thanh âm "Bát cúc cung", ánh mắt Lục Vũ tự nhiên lại rơi vào trên người nữ thi.

Nhìn thấy nữ thi, mày hắn lại nhíu lại.

Chiếu theo tình huống trước mắt mà to gan phỏng đoán thì có khả năng là tu hú chiếm tổ chim khách!

Hồ ly không biết thông qua thủ đoạn gì chiếm đoạt thân thể nữ thi, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy lại có thể chưởng khống Cửu Đầu Xà Bách...

Nhưng cái suy đoán này hắn luôn cảm giác không đúng!

Coong!

Lúc này, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng kim loại ma sát.

Lục Vũ nghe được thanh âm, ánh mắt vô ý lướt qua bên hông của cổ thi mặc giáp trụ.

Hóa ra Phan Tử rảnh rỗi không chịu được, vươn tay cầm lên thanh đoản đao vốn đè dưới thân cổ thi, nhẹ nhàng rút ra.

Đao phong tuyết lượng!

Mắt Phan Tử sáng lên, cười ha hả nói: "Tam gia, đây là bảo bối

nhỉ?" Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, sắc mặt chợt biến! [Tên vật phẩm: Thất Tinh Luân Hồi Đao] [Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai trung phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Sinh mệnh luân hồi] [Mô tả vật phẩm: Thất Tinh Luân Hồi Đao, thân đao phong tàng Thất Tinh Pháp Trận, lấy bảy loại bảo vật: Vàng, Bạc, Lưu Ly, Pha Lê, Xa Cừ, Xích Châu, Mã Não khảm nạm.

Người giữ Thất Tinh Di Hồn Đao có thể đem hồn phách của chính mình chuyển vào trong cơ thể người khác, đoạt được sinh mệnh lực của người khác!

Luân hồi mở ra, mỗi sáu lần là một luân hồi.

Một là Nhân, hai là Sinh, ba là Thực, bốn là Thú, năm là Ngư, sáu là Cương.

Mỗi khi luân hồi sáu lần, nhất định phải cửu bái thiên địa, dâng sớ Thảo phong, cứ thế chu nhi phục thủy.

Sau khi hiến tế chín lần, hồn phách bị phong ấn vào Luân Hồi Đao, trở thành Đao Hồn, vĩnh sinh bất diệt!] Thất Tinh Luân Hồi Đao!

Nữ thi kia e rằng là một trong hai người Lỗ Thương Vương hoặc Thiết Diện Sinh!

Cái gì mà hồ ly tinh, Cửu Đầu Xà Bách thành tinh đều là sai bét!

Lục Vũ trong nháy mắt lật đổ suy đoán trước đó của mình!

Thảo phong là thật!

Nhưng lại không phải yêu tinh thành tinh, mà là một tên vương bát đản vọng đồ trường sinh muốn Thảo phong!

Đúng, đúng!

Chương 257

Lỗ Thương Vương vì cam đoan thiên hạ chỉ có mình biết bí mật trường sinh, không tiếc một mồi lửa thiêu chết Thiết Diện Sinh!

Có thể làm ra một cái hậu thủ như vậy, Lỗ Thương Vương không có khả năng không làm chuẩn bị khác!

Càng huống hồ hắn có Quỷ Tỳ trong tay, không có lý do gì dễ dàng bị Thiết Diện Sinh tính kế như vậy!

Hơn nữa, cây Cửu Đầu Xà Bách này rất có khả năng chính là do Lỗ Thương Vương trồng, cho nên hắn mới có thể chưởng khống Cửu Đầu Xà Bách...

Lục Vũ sau khi nhìn thấy giới thiệu "Thất Tinh Luân Hồi Đao" liền không quá lo lắng nữa, chỉ là trong lòng yên lặng tính toán, kẻ xui xẻo sắp trở thành "Khí hồn" này sẽ là ai?

Lỗ Thương Vương hay Thiết Diện Sinh?

Ngay lúc này!

Trên giường đá, nữ thi và Vương Bàn Tử đã cửu cúc cung.

Nữ thi cười tươi như hoa, nũng nịu nói: "Quan nhân, chàng vén khăn voan cho nô gia đi, từ nay về sau nô gia chính là người của chàng." Lục Vũ ở dưới đài đá nhìn, tịnh không có động thủ.

Hắn còn đang chờ...

Chính xác mà nói, hắn đang chờ nữ thi này biến thành Khí hồn!

Người khác không biết, nhưng hắn nghĩ tới một điểm mấu chốt.

Trước đó, khi hắn thăm dò nữ thi có phải muốn trường sinh hay không, nữ thi đã nói một câu: "Ta vốn dĩ đã trường sinh." Chính câu

nói này khiến Lục Vũ chắc chắn nữ thi khẳng định biết công năng của "Thất Tinh Luân Hồi Đao".

Nhưng hắn (hoặc ả) hắn là chỉ biết một mà không biết hai!

Cũng có nghĩa là, chỉ cần rập khuôn theo đúng quy trình, sau khi Vương Bàn Tử để hắn Thảo phong, nữ thi này sẽ trở thành Khí hồn, tịnh sẽ không tạo thành bất cứ tổn thương nào cho Vương Bàn Tử, thậm chí còn có khả năng nhân họa đắc phúc... "Tiểu ca nhi!" Mắt thấy Lục Vũ còn chưa động thủ, Hồ Bát Nhất chờ không nổi nữa!

Hét lên một tiếng xong, tay phải nắm chặt đao Tân Đình Hầu, một đao liền muốn chém về phía nữ thi!

Chỉ là vừa mới giơ tay lên, còn chưa kịp chém xuống, dây leo Cửu Đầu Xà Bách đã lập tức quấn lấy Hồ Bát Nhất, khiến hắn không còn cách nào! "Tiểu ca nhi!" "Chờ!" Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, mắt không chớp nhìn chằm chằm nữ thi.

Càng là quan đầu khẩn yếu càng không thể hoảng loạn!

Nữ thi cũng không để ý Lục Vũ và Hồ Bát Nhất, về phần ba người nhóm Ngô Tà thì càng bị nữ thi coi như không thấy.

Chỉ thấy nữ thi vươn tay vỗ vỗ Vương Bàn Tử, thanh âm kiều nhu: "Quan nhân, tỉnh lại.

Quan nhân, tỉnh lại." Lúc này, Vương Bàn Tử vẫn luôn ngủ say từ từ tỉnh lại.

Mở mắt ra, nhìn thấy tình cảnh của mình, Vương Bàn Tử đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó nhịn không được quái khiếu một tiếng: "Đậu má!" "Mày muốn làm cái quái gì vậy?" "Tránh ra cho ông, không ông đây một gậy đập chết tươi bây giờ hả!" "Gậy của ông đâu rồi!" Nhìn gã đại hô tiểu khiếu, sờ soạng tứ phía tìm gậy, trong lòng Lục Vũ một trận vô ngữ.

Nữ thi thân thể hơi run rẩy, lần nữa lặp lại: "Quan nhân, đừng nháo, vén khăn voan cho nô gia, bằng không thì các ngươi đều phải chết ~" Thanh âm vẫn như cũ khinh nhu, nhưng ở hoàn cảnh này, vô luận thanh âm khinh nhu cỡ nào nghe cũng thấy âm sâm khủng bố!

Vương Bàn Tử rùng mình một cái, phá khẩu đại mạ: "Vén cái rắm, lão tử cùng mày..." "Câm miệng!" Thanh âm nữ thi lập tức bén nhọn, Cửu Đầu Xà Bách sau lưng thậm chí đều run rẩy theo tiếng của ả!

Gần như trong nháy mắt, mấy đạo dây leo liền lao đến bên người Vương Bàn Tử, quấn chặt tay gã lại với nhau!

Nữ thi càng là lơ lửng bay lên, thanh âm lập tức trở nên thanh lãnh vô cùng: "Đã không nguyện ý, vậy các ngươi đều phải chết!" "Ta cho ngươi phong hào!" Lúc này, Lục Vũ bước ra một bước, trầm giọng nói. "Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử sửng sốt một chút, có chút khó hiểu nhìn về phía Lục Vũ.

Giữa không trung, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương vẫn đang không ngừng giãy dụa.

Nữ thi trầm mặc một lát, thân thể lần nữa hạ xuống, quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm kiều nhu: "Rất tốt, quan nhân mời lên đây." "Tiểu ca nhi...

Á!" Vương Bàn Tử nhìn thấy Lục Vũ, vừa mới nói một câu, liền có một sợi dây leo quất mạnh vào bụng gã một cái, một hạt châu thúy ngọc chìa khóa thi nạm khảm trực tiếp từ trong miệng gã bay ra.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử trực tiếp bị treo lên giữa không trung, làm bạn với Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Lục Vũ đưa lưng về phía nữ thi, nhìn Phan Tử, thấp giọng nói: "Đưa đao cho tôi." "Tôi..." "Đưa cho cậu ấy!" "Đưa cho cậu ấy!" Ngô

Tam Tỉnh và Ngô Tà trước sau mở miệng, Phan Tử dù có không nỡ cũng chỉ đành giao đao cho Lục Vũ.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, thu "Thất Tinh Luân Hồi Đao" vào Quỷ Động Ma Mộc, chậm rãi đi lên bậc thềm đá, bước lên giường đá.

Nữ thi lòng bàn tay nâng chìa khóa thi, trên đầu vẫn trùm vải đỏ, nũng nịu nói: "Quan nhân, chìa khóa thi này giao cho chàng, chàng ngậm vào trong miệng." Lục Vũ cúi đầu, cầm chìa khóa thi lên nhìn thoáng qua. [Tên vật phẩm: Tử Kim Thanh Ngọc] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Trấn hồn, hộ thi] [Mô tả vật phẩm: Tử Kim Thanh Ngọc, đặt dưới lưỡi có thể trấn hồn hộ thi, ngàn năm không nát.] Món đồ chơi này có tác dụng gì?

Hà tất bắt hắn phải ngậm?

Lục Vũ vốn tưởng rằng nữ thi đưa chìa khóa thi cho hắn là vì chìa khóa này có công hiệu đặc thù gì đó, muốn dùng thủ đoạn này để khống chế hắn.

Hiện tại xem ra, nữ thi dường như cũng không biết chìa khóa thi này tịnh không có công năng gì quá kỳ lạ, chỉ có Tử Kim Thanh Ngọc khảm bên trên có hiệu dụng trấn hồn hộ thi.

Đối với Lục Vũ một chút hại cũng không có, còn ẩn ẩn có chút chỗ tốt.

Chương 258

Lược chần chờ, Lục Vũ liền bỏ chìa khóa thi vào trong miệng.

Đương nhiên, chỉ là nhìn qua thì như vậy.

Ngay khoảnh khắc bỏ vào miệng, Lục Vũ liền thu chìa khóa thi vào trong Quỷ Động Ma Mộc. "Được rồi, quan nhân, chúng ta bái thiên địa đi." "Nhất cúc cung..." "Nhị cúc cung..." "Tam cúc cung..." "Tứ cúc cung..." "Ngũ cúc cung..." "..." "Cửu cúc cung..." "Quan nhân, vén khăn voan cho nô gia, từ nay về sau nô gia chính là người của chàng." Nghe thanh âm kiều nhu của nữ thi, Lục Vũ khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng vén tấm vải đỏ trùm đầu nữ thi lên.

Một giây sau, liền thấy nữ thi hoan hô nhảy nhót, hưng phấn cười to: "Ha ha ha!

Thế gian vọng cầu trường sinh, lại không biết trường sinh với ta chỉ là một chuyện rất đơn giản!" "Ha ha ha ha!" "Thiết Diện Sinh, ngươi vọng đồ thiết thủ cô trường sinh!

Lần này, cô sẽ cho ngươi biết cô lợi hại thế nào!" "Còn về phần ngươi..." Nữ thi chuyển ánh mắt sang Lục Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ âm chí, "Nể tình ngươi hiểu chuyện cho cô phong hào, cô tha cho ngươi khỏi chết, hiện tại cút đi!" "Về phần bọn chúng, cứ coi như là huyết thực cho cô trường sinh, ha ha ha ha!" Cô (Ta - cách xưng hô của vua chúa)?

Lục Vũ trong lòng khẽ động, hỏi: "Ngươi là Lỗ Thương Vương?" "Không sai, chính là Cô." Lỗ Thương Vương có khả năng là vì trường sinh thành công, tâm tình đại hảo, còn trả lời vấn đề của Lục Vũ.

Chỉ là nói xong, sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Hiện tại, cút ngay.

Bằng không, đừng trách Cô đối với ngươi không khách khí!" "Vậy bọn họ thì sao?" "Cô đã nói rồi, bọn chúng đều là huyết thực của Cô, còn không đi, đừng trách Cô coi cả ngươi là huyết thực." Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bị treo trên không trung đều một mặt lo lắng thúc giục: "Tiểu ca nhi, đi mau!

Đừng quản chúng tôi!" "Đi mau!" Ba người Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử nhìn nhau, hai mặt nhìn nhau. "Tam gia, làm sao bây giờ?" "Bất luận thế nào cũng phải để Ngô Tà đi." Ngô Tam Tỉnh không chút nghĩ ngợi.

Phan Tử lược chần chờ, cắn răng, thấp giọng nói: "Tam gia, đợi lát nữa nếu Lục Vũ đi, tôi bọc hậu, ngài đưa Tiểu Tam gia đi!" "Được!" Ngô Tam Tỉnh vỗ vỗ vai Phan Tử, không nói nhiều.

Quan đầu sinh tử, nói nhiều vô dụng!

Lúc này.

Trên giường đá, Lục Vũ vẫn không vội vã đi, chỉ cười như không cười nhìn Lỗ Thương Vương, nhẹ giọng nói: "Lúc nãy khi Thảo phong, ngươi đã nói, từ nay về sau ngươi là người của ta." "Xùy!" Lỗ Thương Vương cười lạnh một tiếng, xùy cười nói: "Phàm phu tục tử, ngươi cho rằng Cô Thảo phong đơn giản như vậy sao?

Bãi liễu!

Cô đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không đi, vậy ngươi chỉ có thể trở thành huyết thực của Cô!" Lỗ Thương Vương lập tức há miệng, trực tiếp vồ về phía Lục Vũ.

Lục Vũ không hoảng hốt không vội vàng, nhẹ giọng nói: "Định." Một khắc sau, Lỗ Thương Vương định tại nguyên địa, một chút cũng không động đậy được.

Tình huống này khiến sắc mặt hắn lập tức trở nên rất khó coi!

Ánh mắt chuyển động, hắn rốt cuộc phát hiện trong tay Lục Vũ đang cầm "Thất Tinh Luân Hồi Đao"! "Ngươi...

Ngươi là ai!" "Ngươi đã làm gì ta!" Lỗ Thương Vương sắc mặt đại biến, hoảng loạn vô cùng!

Hắn đã dùng Thất Tinh Luân Hồi Đao nhiều lần như vậy, ngạnh sinh sinh kéo dài tính mệnh của mình cho tới nay, chính là vì trường sinh!

Vừa rồi sau khi Thảo phong, hắn đã cảm giác được thân thể mình có biến hóa khó hình dung so với trước kia.

Không còn cái loại cảm giác suy yếu đó nữa, thậm chí trong minh minh còn có thể cảm giác được một loại siêu thoát...

Thế nhưng hiện tại!

Hắn đột nhiên phát giác thân thể mình dường như... dường như bị thanh thần đao mà hắn luôn cho rằng có thể giúp mình trường sinh kia lôi kéo, khống chế! "Ngươi đã làm gì ta!" Sắc mặt Lỗ Thương Vương ngày càng khó coi, thanh âm bén nhọn, tức hổn hển hét lớn!

Lục Vũ nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ngươi thả bọn họ xuống hết đi." "Thả ta ra!" "Thả bọn họ xuống hết đi!" "Thả ta ra, nếu không ta..." "Nếu không ngươi sẽ chết." Lục Vũ bình tĩnh cắt ngang lời Lỗ Thương Vương.

Tuy biểu tình bình tĩnh, nhưng trong lòng Lục Vũ đã cười nở hoa.

Lỗ Thương Vương lần này hành động hoàn toàn là tự mình đào hố chôn mình.

Bản thân phi thường chủ động dùng "Thất Tinh Luân Hồi Đao" luân hồi, phí hết tâm cơ, cuối cùng lại thành Khí hồn của "Thất Tinh Luân Hồi Đao".

Không thể không nói, chuyện này rất thú vị.

Lúc này, sắc mặt Lỗ Thương Vương biến đổi, chung quy vẫn không bỏ được sự hấp dẫn to lớn của trường sinh!

Dù sao hắn ở chỗ này cô độc mấy ngàn năm, trải qua không biết bao lâu những ngày tháng người không ra người quỷ không ra quỷ, chính là vì có thể hoạch đắc trường sinh!

Mà hiện tại trường sinh ngay trước mắt, hắn làm sao có thể bỏ được!

Hắn cũng chỉ đành dựa theo yêu cầu của Lục Vũ, thả toàn bộ đám Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử xuống. "Tiểu ca nhi!" "Tiểu ca nhi!" "Tiểu ca nhi!" "Ừ, mọi người thế nào?" "Không sao!" "Cô nói được làm được, hiện tại đến phiên ngươi!" Lỗ Thương Vương không kịp chờ đợi thúc giục, trầm giọng nói: "Ngươi phải biết, nói lời không giữ lời đối với người vừa mới ban phong hào mà nói chính là tai ương ngập đầu!" Lục Vũ nhìn Lỗ Thương Vương, mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Thu." "Thu?

Ngươi thu cái gì?

Chương 259

Không!

Thả ta ra!

Thả..." Lỗ Thương Vương một câu còn chưa nói xong, cả thân thể "vút" một cái biến mất không thấy.

Trên bề mặt "Thất Tinh Luân Hồi Đao" lóe lên một đạo quang hoa dị dạng. "Hả?" "A?" "Tình huống gì vậy?" Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử đều sửng sốt, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc này, Phan Tử, Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh dưới đài đá do dự một chút cũng đi lên đài đá.

Phan Tử nhìn Lục Vũ, vội vàng nói: "Tiểu ca nhi, đồ vật nên trả lại cho tôi rồi chứ?" "Không được." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Anh cần tiền, nhưng cái này không thể bán.

Tôi đã thu không ít đồ cổ bồi táng..." "Tiểu ca nhi, cậu làm thế này có chút không phúc hậu rồi nhỉ?" "Sao lại không phúc hậu?

Nếu không phải Tiểu ca nhi nhà bọn tôi, mấy người các ngươi đều chết rồi!" Vương Bàn Tử ưỡn ngực ngẩng đầu, châm phong tương đối với Phan Tử, trầm giọng nhắc nhở: "Nếu không phải Tiểu ca nhi nhà bọn tôi, lúc trước anh đã bị Thi miết ăn thịt rồi!" "Chuyện nào ra chuyện đó, cái mạng hèn của Phan Tử tôi không đáng mấy đồng, nhưng thứ đồ kia dù sao cũng đáng giá hơn cái mạng hèn của tôi nhiều." "Mày muốn tính toán chi li thế à?

Vậy chúng ta cứ hảo hảo mà nói chuyện phải trái xem!" Vương Bàn Tử xắn tay áo, quyết định so đo với Phan Tử một trận.

Một bên, Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Phan Tử, được rồi, đừng nói

nữa." "Vốn dĩ đồ là của Lục Tiểu ca..." "Nhưng mà Tam gia, nếu không phải tên béo chết tiệt này, chúng ta..." "Được rồi, câm miệng!" Mắt thấy Ngô Tam Tỉnh thật sự có chút tức giận, Phan Tử lúc này mới buồn bực ngậm miệng lại.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: "Bàn Tử, cậu đã làm gì vậy?" Vương Bàn Tử lộ vẻ xấu hổ, gãi gãi đầu, nói nhỏ: “Không làm gì cả.” “Không làm gì cả?” Phan Tử ở bên cạnh nhịn không được cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải tại cậu, chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh này sao?” “Bàn Tử, rốt cuộc là có chuyện gì?

Nói cho đàng hoàng!” Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Lần này, Vương Bàn Tử mới kể lại sự việc xảy ra trước đó một lần.

Thì ra, lúc trước trong mộ thất, sau khi Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Phan Tử rời đi, bọn họ thử đi tìm Lục Vũ, nhưng ám đạo kia căn bản không có ngã rẽ, bọn họ cứ thế đi tới nơi này.

Sau khi tới đây, mấy người đầu tiên là cảm thấy rất kinh ngạc, nhìn quanh tứ phía.

Sau đó, họ phát hiện ra tế đài.

Nhìn thấy tế đài xong, lại nhìn thấy Thanh Nhãn Hồ Thi và xác nữ thi.

Phan Tử thì để mắt tới áo giáp của Thanh Nhãn Hồ Thi, còn Vương Bàn Tử thấy nữ thi được bảo quản tốt như vậy, mặt mũi vẫn sống động như người thật, liền cảm thấy trên người nữ thi hẳn là có bảo bối hộ thi gì đó.

Loanh quanh một hồi, Vương Bàn Tử lấy ra chiếc chìa khóa trong miệng nữ thi.

Sau đó... cả đám người trúng chiêu, bị Thanh Nhãn Hồ Thi mê hoặc.

Vương Bàn Tử vì lấy chìa khóa nên bị Lỗ Thương Vương hóa thân thành nữ thi chọn làm người "thảo phong".

"Chuyện này cũng không thể trách tôi a!

Các người nói xem có đúng không?

Bảo bối ngay trước mắt..." "Cái tật tay chân táy máy của cậu nếu không sửa, sớm muộn gì cũng hại chết cậu!" Thật trùng hợp.

Hồ Bát Nhất và Ngô Tam Tỉnh đồng thanh lên tiếng.

Một người mắng Vương Bàn Tử, một người mắng Phan Tử...

Hai người đều có chút lúng túng.

Nói vài câu xong, Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ, hỏi: "Lục tiểu ca, chúng ta bây giờ đi thế nào?" "Nghỉ ngơi một lát trước đã." "Cũng được." Lục Vũ nói hai câu, lập tức lấy đồ ăn thức uống ra cho mọi người nghỉ ngơi, còn hắn thì lẳng lặng ngồi xếp bằng điều tức.

Chính xác mà nói, là vừa điều tức, vừa hấp thu phần thưởng hệ thống vừa cấp cho hắn.

Ngay lúc vừa thu phục Lỗ Thương Vương, hệ thống rốt cuộc đã có thông báo mới. 【Chúc mừng túc chủ giải khai bí ẩn trường sinh của Lỗ Thương Vương, tổng tiến độ tham tác Thất Tinh Lỗ Vương Cung đạt 60%, hệ thống thưởng Lục Đạo Chuyển Sinh Phù.】【Thuyết minh: Lục Đạo Chuyển Sinh Phù, phù triện do Ngũ Đấu Mễ Đạo Trương Thiên Sư tự sáng tạo, dùng máu đầu ngón tay vẽ bùa, có thể đưa những hồn phách không thể vãng sinh vào lục đạo luân hồi.

Người có pháp lực cao thâm, có thể lựa chọn đưa hồn phách vào đạo nào...】 Đạo phù lục này rất hữu dụng.

Hắn hiện tại có "Du Long Quy Y Bình", có thể thu hồn.

Nhưng Du Long Quy Y Bình tịnh không thể trực tiếp siêu độ vong hồn, cho nên lúc trước ở trong mộ thất, hắn mới thả Thịnh Cơ ra khi muốn thu Chu Mục Vương.

Hiện tại có Lục Đạo Chuyển Sinh Phù, muốn siêu độ bọn họ chỉ là chuyện một lá bùa.

Bất quá...

đạo phù này rất khó, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lục Vũ muốn nghỉ ngơi một lát.

Nói là một đạo phù, nhưng Lục Đạo Chuyển Sinh Phù phức tạp gấp mấy lần so với những loại bùa bọn họ từng vẽ trước đây.

Lục Vũ thử vài lần đều không thể thành công ngay lập tức...

Chương 260

Bên cạnh, Vương Bàn Tử uống ngụm nước, ăn miếng lương khô, lại đứng lên, tìm tòi khắp nơi: "Lão Hồ, ông có thấy gậy của tôi đâu không?" "Kỳ lạ thật, gậy của tôi bị con Tống Tử kia quăng đi đâu rồi?" "Thằng nhãi họ Phan kia, có phải mày giấu gậy của Bàn gia đi rồi không?" "Nói bậy!

Phan gia tao đi đứng đàng hoàng!" "Tao không tin mày." Vương Bàn Tử bĩu môi, lại nói với Ngô Tà: "Tiểu Tam Gia, cậu có trông thấy gậy của tôi không?" "Không thấy." "Lạ thật, gậy ơi là gậy, mày ở đâu, Bàn gia nhớ mày muốn chết...

Ái chà?

Có rồi!" Vương Bàn Tử đi quanh thạch đài hai vòng, rốt cuộc cũng nhìn thấy cây "Bức Luyện Di Tôn Côn" của mình.

Gậy trong tay, Vương Bàn Tử lập tức hăng hái trở lại, huy động qua lại, muốn bao nhiêu khoe khoang có bấy nhiêu khoe khoang.

"Hồ gia, thế nào?

Bộ côn pháp này của Bàn gia ngầu không?" "A đánh!" Vương Bàn Tử tự lồng tiếng, huy động cây gậy.

Khéo làm sao, gậy này quất một cái trúng ngay vào thạch sàng!

"Cái tay của cậu đúng là không rảnh rỗi được..." Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn hắn, một câu còn chưa nói xong, dị biến đột ngột phát sinh!

Chỉ nghe thấy từng tràng tiếng cơ quan "kèn kẹt" vang lên!

Ngay sau đó, thạch đài bỗng nhiên chuyển động, từ từ bay lên!

Sắc mặt mấy người tại trường đều biến đổi.

Lục Vũ mở mắt, đứng lên, nhìn quanh bốn phía, trong lòng đã hiểu rõ...

"Mọi người nhìn bốn phía xem.

Trông thì đều là dây leo, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy bên trong dây leo còn có xích sắt.

Bàn Tử vừa rồi hẳn là đã chạm vào cơ quan gì đó.

Bất quá, chắc là không có nguy hiểm gì." Lục Vũ khẽ nói, trấn an mọi người.

Trong lòng thầm đoán, lần này, hẳn là sẽ gặp được mộ chủ chân chính, cũng chính là Ngọc Dũng bị Thiết Diện Sinh chiếm giữ!

Lúc này, thạch sàng đang từ từ bay lên rốt cuộc cũng dừng lại.

Trước mắt mọi người lập tức xuất hiện một màn kỳ lạ.

Sau khi bọn họ dừng lại, đối diện chính là thân của cái cây lớn.

Lúc này, dây leo quấn quanh thân cây giống như bị ai đó điều khiển, từ từ buông lỏng, rũ xuống tự nhiên, để lộ hoàn toàn thân cây trước mắt bọn họ.

Trên thân cây, có thể nhìn thấy một cái khe hở khổng lồ.

Trong khe hở là một cỗ quan quách bằng đồng xanh bị xích sắt quấn quanh!

Thanh đồng quan quách dựng đứng trong thân cây, trông có vẻ khá quái dị.

Mà đúng lúc này, lại nghe thấy một trận âm thanh "kèn kẹt".

Thanh đồng quan quách vốn treo lơ lửng trong thân cây, đáy quan tài từ từ di chuyển về phía trước.

Cạch!

Quan quách vừa vặn nện xuống thạch sàng.

Từ từ, cả cỗ quan quách đều hạ xuống thạch sàng.

Nhìn thoáng qua, trên quan quách khắc chi chít minh văn.

Chỉ tiếc, văn tự bên trên đều là chữ tượng hình.

Cho dù Lục Vũ thời gian qua đã bổ sung rất nhiều kiến thức, cũng không nhận ra được quá nhiều nội dung, chỉ có thể đoán văn tự bên trên hẳn là cổ văn, kim văn thời Ân Chu bao gồm cả thời Chiến Quốc.

Về phần nội dung trong đó lại không dễ phán đoán.

Lục Vũ nhìn kỹ, tịnh không phát hiện chữ "Khải" và ký hiệu ngày tháng như trong miêu tả của "Đạo Mộ Bút Ký".

Bất quá, cỗ quan quách này lại chẳng phải vật tầm thường. 【Tên vật phẩm: Kim Lũ Ngọc Quách】 【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Hộ thi, Hộ hồn】 【Thuyết minh: Kim Lũ Ngọc Quách, dùng thiên ngoại vẫn thiết, vàng, ngọc kết hợp với cơ quan Mặc gia chế thành, một tầng quách hộ thi, một tầng quan hộ hồn, không biết cơ quan thì không thể mở quan tài.

Mạo muội mở quan, xúc động cơ quan, sống không bằng chết.】 Lúc này, đám người Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều nhìn đến ngẩn người.

Một lúc lâu sau, Phan Tử nuốt nước miếng, nói nhỏ: "Tam gia, đáng giá không?" "Đáng giá!" "Vậy chúng ta phải nói rõ trước, thứ này chia thế nào." Phan Tử lập tức tỉnh táo lại, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu ca, không phải tôi thế nào đâu, chỉ là chúng ta 'xuống đất' đều là vì phát tài, cậu nói có đúng không?" Bàn Tử muốn nói gì đó, nhưng Hồ Bát Nhất kéo hắn lại một cái, nên cũng không nói gì.

Lục Vũ nhìn Phan Tử, ánh mắt lại rơi trên người Ngô Tam Tỉnh, khẽ hỏi: “Tam thúc, chúng ta cứ nói một câu sòng phẳng.

Ngài là muốn thần khí, hay là muốn đồ cổ.” “Đều muốn!” Phan Tử cấp bách không dằn nổi, buột miệng thốt ra.

Chương 261

Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu, khẽ nói: “Lục tiểu ca sòng phẳng, ta cũng dứt khoát.

Thế này, nếu có thần khí có thể hộ thân, chúng ta sẽ lấy, nếu không có thì lấy đồ cổ.

Thế nào?” “Không thành vấn đề.” “Vậy chúng ta mở quan tài?” “Bàn Tử, thắp đèn.” “Hả?

Còn thắp à, lúc trước ở dưới kia thắp mấy lần đều không cháy mà.” “Thắp.” “Được rồi.” “Ái chà?

Cháy rồi!” Vương Bàn Tử nhận lấy nến, tìm đúng vị trí, châm một cái là cháy, mắt sáng lên, cười nói: “Tiểu ca, vụ buôn bán này làm được!

Xem ra mộ chủ này vẫn rất hoan nghênh chúng ta, ha ha.” Phan Tử lúc này cũng không ghét bỏ Vương Bàn Tử nữa, hùa theo trêu chọc: “Đó chẳng phải sao, người ta chuẩn bị sẵn cả thạch đài rồi, chẳng phải chính là để tiện cho chúng ta mở quan tài à?” “Được rồi, vậy đừng làm lỡ thời gian nữa.” Ngô Tam Tỉnh cười híp mắt nói: “Bắt đầu nhé?” “Trước tiên tháo xích sắt đã.” Trên quan quách còn quấn không ít xích sắt.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất cầm Tân Đình Hầu Đao, xoát xoát mấy đao, xích sắt ứng thanh đứt đoạn.

Vốn dĩ đám xích sắt này cũng chẳng phải hàng thượng đẳng gì, bao năm qua đã sớm rỉ sét loang lổ.

Lúc trước có thể treo lên được, nghĩ lại chắc cũng một phần do có rất nhiều dây leo quấn quanh.

Sau khi chặt đứt xích sắt, Phan Tử lập tức cầm dao, nôn nóng đi cạy niêm phong quan tài.

Chỉ là lưỡi dao vừa chạm vào hỏa tất (sáp phong) quan tài, liền nghe thấy một trận âm thanh quái dị "lộc cộc lộc cộc".

Mấy người giật mình, theo bản năng đều lùi lại vài bước, lộ vẻ kinh hoảng!

Phan Tử hít sâu một hơi khí lạnh, thân thể hơi run: "Tam gia, vụ này chúng ta còn làm không?" Ngô Tam Tỉnh cũng là lần đầu tiên nghe thấy trong quan quách có âm thanh kỳ quái như vậy, đầu cũng to ra một vòng.

Nhưng mà...

đến cũng đã đến rồi!

Huống chi, chết đói gan nhỏ, chết no gan lớn.

Cha ruột hắn là Ngô Lão Cẩu năm xưa đến Chiến Quốc Bạch Thư còn dám lấy, còn sợ cái quan quách kêu "lộc cộc" này sao?

Cho dù là có Tống Tử, một cái móng vuốt lừa đen ấn xuống cũng phải ngoan ngoãn nằm im!

"Cậu nếu không dám thì bây giờ theo dây leo leo ra ngoài đi." Nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, Phan Tử cũng không nói nữa, cầm dao, run rẩy tiếp tục cạy niêm phong.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương lẳng lặng đứng xem một bên.

Lục Vũ trong lòng không vội, mượn nhờ Mặc Gia Cự Tử Giới, hắn đã nhìn ra cơ quan của quan quách này.

Hiện tại là phải mở lớp quách hộ thi đầu tiên này ra rồi mới tính chuyện khác.

“Được rồi, đừng động đậy.” Ngay khi Phan Tử cạy nốt chút hỏa tất cuối cùng, Lục Vũ đột nhiên mở miệng, khẽ nói một câu.

“Lục tiểu ca, cậu nói câu này là không có ý tứ rồi nhé?

Còn chưa mở quan tài, cậu đã vội vã muốn hớt tay trên?” “Tôi là đang cứu mạng anh.” Lục Vũ nhìn Phan Tử một cái, thản nhiên nói: “Loại hỏa tất này không phải hỏa tất bình thường.

Trong hỏa tất có chứa lưu hoàng, nhựa thông, phốt pho, tiêu thạch các loại.

Lúc anh cạy hỏa tất, cũng giống như dây dẫn cháy vậy, nối tất cả thuốc nổ lại với nhau, đến lúc đó chỉ cần anh rút dao, hỏa tất sẽ bốc cháy.” “Lục tiểu ca, cậu hình như biết hơi nhiều rồi đấy.” Phan Tử nheo mắt, tuy rằng không động thủ nhưng cũng không buông tay, cứ thế nhìn Lục Vũ, trong mắt có chút nghi ngờ.

Lục Vũ thần sắc bất biến, thản nhiên nói: “Mô Kim Hiệu Úy, biết nhiều.” Sắc mặt Phan Tử cứng đờ, lúc đang định nói gì đó thì Ngô Tà đột nhiên mở miệng xen ngang: “Tiểu ca, vậy bây giờ làm sao?” Lục Vũ đi quanh quan quách một vòng, dừng bước ở bên cạnh, lại từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra một chai nước, chọc một lỗ nhỏ trên nắp chai, nhắm ngay mép quan quách, bóp thẳng chai nước vào trong.

Ngoài dự đoán!

Một chai nước khoáng vậy mà không lọt ra ngoài giọt nào, toàn bộ đều chui vào trong quan quách.

Một màn này khiến người ta có chút kinh ngạc!

Đợi một lát, một màn càng kinh ngạc hơn xuất hiện trước mắt bọn họ.

Chỉ thấy bên hông quan quách đột nhiên có một chỗ chảy ra dòng nước nhỏ róc rách.

Trong dòng nước toàn là cặn bã đen sì.

Ngửi thử còn có một mùi hăng hắc.

Hồ Bát Nhất ghé sát vào nhìn kỹ, cái lỗ nhỏ chỉ to cỡ hạt đậu xanh, bị minh văn che lấp, cho dù nhìn kỹ cũng chưa chắc đã thấy được.

Nhưng hiện tại nhìn thấy rồi, hắn liền hiểu ra, đây là Lục Vũ dùng nước đẩy hết đám dược phấn kia ra ngoài.

"Cơ quan này, thật là khéo léo." "Ừ, Lão Hồ, Bàn Tử, chuẩn bị mở quách." Đợi một lát cho nước khô, Lục Vũ mở miệng khẽ nói.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức cùng Lục Vũ hợp lực, tốn chút sức lực khiêng nắp quách bằng đồng đặc ruột nặng mấy trăm cân sang một bên.

"Shirley, cô trông chừng ngọn đèn." Lục Vũ lại dặn dò một tiếng, lúc này mới cùng những người khác nhìn vào lớp quan tài bên trong.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vừa nhìn thấy cỗ đại quan sơn son thếp vàng châu báu đầy mình, khóe miệng Lục Vũ vẫn không tự chủ được mà giật giật.

Chương 262

Xa hoa, quả thực là quá xa hoa!

Đại quan sơn son, nền chắc là vẽ rồng phượng kỳ lân các loại thụy thú, bề mặt nhìn vào toàn là lam bảo thạch và hồng bảo thạch.

Bảo thạch hình vuông, hình tròn xếp xen kẽ, tượng trưng cho trời tròn đất vuông.

Hơn nữa, bảo thạch xếp xen kẽ dường như còn được sắp xếp theo một loại trận đồ cầu phúc.

Loại trận đồ này Lục Vũ cũng không có cách nào nhận ra hoàn chỉnh, chỉ có thể phân biệt đại khái, hẳn là có quan hệ với Cửu Cung Bát Quái.

Vương Bàn Tử nhìn thấy các loại bảo thạch trên quan tài, mắt cũng sắp rớt ra ngoài, nước miếng chảy ròng ròng: "Tiểu ca, nhiều bảo thạch thế này, lần này chúng ta phát tài rồi!" Bốp!

"Có độc, không được chạm vào." Vương Bàn Tử vừa mới vươn tay liền bị Lục Vũ đánh văng ra.

Bên cạnh, Phan Tử cũng đang vươn tay liền dừng động tác, có chút lúng túng dừng giữa không trung.

"Màu xanh là lam phàn (phèn xanh), kịch độc.

Màu đỏ là chu sa, gặp nhiệt thành kịch độc." Vương Bàn Tử và Phan Tử lập tức tự kỷ, không nói một lời.

Hồ Bát Nhất cũng tặc lưỡi, lộ vẻ khó xử: "Cỗ quan quách này, để phòng ngừa trộm mộ, căn bản không chừa đường lui.

Bề mặt quan quách bốc cháy sẽ làm chu sa thụ nhiệt, chu sa thụ

nhiệt xong lại phản ứng với lam phàn.

Một vòng lại một vòng, thực sự khiến người ta bội phục!" "Khoan hãy bội phục, đây cũng chẳng phải thủ đoạn lợi hại gì." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh nhướng mày, đưa tay chỉ vào mép đại quan, cười nói: "Nè, cái thứ này gọi là Khảm Sáo Quan, sao các cậu lại không nhận ra?

Cái Khảm Sáo Quan này đơn giản lắm.

Bốn bên có dây vàng, cắt đứt dây vàng, nhấc một cái là ra." Nói xong, trên tay Ngô Tam Tỉnh xuất hiện một cái kìm nhỏ, vươn tay định kéo mép quan tài.

Lục Vũ sắc mặt hơi đổi, vội nói: "Đừng động!" Nhưng... chung quy vẫn chậm một bước!

Ngay khi hắn thốt ra, Ngô Tam Tỉnh đã nhấc mép Khảm Sáo Quan lên.

Chỉ nghe "lạch cạch" một tiếng, ngay sau đó là tiếng rít xé gió bén nhọn!

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Lục Vũ không quản được nhiều như vậy, tung một cước đá văng Ngô Tam Tỉnh, suýt soát né được ám khí bắn ra từ trong quan quách!

Ngô Tam Tỉnh lùi lại hai bước, hụt chân ngay mép thạch đài, thân thể loạng choạng, mắt thấy sắp rơi xuống...

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng trượt chân một cái, tung người bổ nhào tới, trực tiếp đẩy ngã Ngô Tam Tỉnh ra ngoài.

Tiếp đó, tay vung Phi Hổ Trảo, trực tiếp treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc Hồ Bát Nhất hành động, Lục Vũ cũng không dừng lại.

Gần như ngay lúc đá văng Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ quát khẽ: "Ngồi

xuống!" Nói đoạn, hắn càng nắm chặt góc Khảm Sáo Quan, dùng sức giật mạnh, trực tiếp ném đi!

Khảm Sáo Quan vừa rời tay bay ra, liền nghe thấy tiếng "vù", "vù", "vù" xé gió không ngừng vang lên.

Thấp thoáng có thể nhìn thấy chi chít không biết bao nhiêu hạt đậu sắt đều bắn ra từ trong quan quách, găm lên phía trên!

Thậm chí, còn bắn rơi không ít đá vụn từ đỉnh hang động xuống.

Phan Tử, Ngô Tà sắc mặt biến đổi, đều có chút sợ hãi.

Vừa rồi nếu không phải Lục Vũ phản ứng nhanh, e rằng ba người bọn họ...

Đúng lúc này!

"Uỳnh" một tiếng nổ lớn vang vọng bên tai mấy người!

Cả hang động dường như đều rung chuyển...

Một màn này càng khiến mọi người khiếp đảm!

Ngô Tà, Phan Tử cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy những mũi nhọn cắm ngược dưới đáy hang động lúc này đã bị nổ đến biến dạng hoàn toàn.

Thậm chí còn có vài bộ hài cốt bị nổ văng lên tận tế đài dưới thạch sàng!

Đám người Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử lộ vẻ chấn kinh.

Một lúc lâu sau, Ngô Tam Tỉnh nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi: "Là cái Khảm Sáo Quan kia?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Hiện tại trong cỗ quan quách này chắc không còn bao nhiêu cơ quan nữa." Ngô Tam Tỉnh đỏ mặt tía tai, không nói nên lời.

Bên cạnh, Shirley Dương thấp giọng nói: "Tiểu ca, đèn tắt rồi."

“Vậy chúng ta đi thôi?” Phan Tử dò hỏi.

“Không cần.” Lục Vũ không nhìn Phan Tử, thản nhiên nói một câu rồi nhìn vào đồ án trên quan quách, khẽ nói: “Tiểu Tam Gia, Lão Hồ, các anh nhìn xem hình vẽ trên này có giảng giải gì không?

Chương 263

Có phải Lỗ Thương Vương không?" Ngô Tà nhìn kỹ, gật đầu: "Không sai, là Lỗ Thương Vương, minh văn và đồ án ở đây ghi chép lại cảnh tượng lúc ông ta hạ táng.

Nhưng mà, có chút không đúng lắm, tại sao người khiêng quan tài đều là khô lâu?" "Khô lâu là đúng rồi." Lục Vũ khẽ nói: "Lỗ Thương Vương có Quỷ Tỷ, xưng là thống ngự âm binh." "À, vậy cũng nói thông." Lục Vũ không nói gì thêm, chỉ nhìn quan quách, chuẩn bị sẵn sàng cho bước cuối cùng.

Tình huống hiện tại có thể nói là vạn sự đã chuẩn, chỉ thiếu nước mở quan tài!

Chỉ cần mở quan tài, hẳn là có thể nhìn thấy kẻ chiếm tổ chim khách - Thiết Diện Sinh!

Lúc này, trong đại quan lại truyền đến một trận âm thanh "lộc cộc lộc cộc".

Lục Vũ đưa tay gõ nhẹ lên mặt quan tài vài cái, cười nói: "Nói tiếng người." Vương Bàn Tử trừng to mắt, vẻ mặt ngạc nhiên, vừa buồn cười vừa cảm thấy kích thích.

"Tiểu ca, để tôi mở quan tài?" Vương Bàn Tử xách cây "Bức Luyện Di Tôn Côn" của mình, trong mắt có chút hưng phấn.

Mặc kệ là Tống Tử gì, hẳn hiện tại cảm thấy mình chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, một gậy giáng xuống, khẳng định có thể siêu độ con Tống Tử kia.

"Mọi người chuẩn bị xong chưa?" "Xong rồi." "Được, lát nữa bất kể nhìn thấy cái gì cũng đừng la lối om sòm, đừng đụng vào đồ vật."

Nói đoạn, Lục Vũ đặc biệt liếc Phan Tử một cái.

Phan Tử lộ vẻ lúng túng, nói nhỏ: "Tôi bảo đảm không động." Lục Vũ thu hồi tầm mắt, thở nhẹ một hơi: "Đừng động đậy, tôi mở quan tài." Nói xong, Lục Vũ thò tay vào khe hở giữa quan tài và quan quách, từ từ lần mò.

Có Mặc Gia Cự Tử Giới, loại cơ quan nhỏ này đối với Lục Vũ mà nói dễ như trở bàn tay.

Chỉ là... ngay khi hắn định gạt cơ quan, một giọng nói dồn dập từ trong quan quách truyền ra: "Dừng tay!" Lục Vũ không chút do dự, trực tiếp gạt cơ quan.

Khoảnh khắc tiếp theo, cỗ hồng tất đại quan trong quan quách từ từ nâng lên, cho đến khi vượt qua quan quách.

Dừng lại giữa không trung, chỉ hơi khựng lại một chút, nắp quan tài như cái hộp mở hai cánh, bỗng chốc tách ra, để lộ giường ngọc thạch xanh bên trong.

Trên giường đá, mộ chủ đang nằm đó.

"Thứ mặc trên người hắn, hẳn là Kim Lũ Ngọc Y vương công quý tộc thường dùng khi an táng.

Có thể do niên đại quá lâu, Kim Lũ Ngọc Y đã hơi ngả đen." Ngô Tà khẽ nói một câu.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm, liên tục gật đầu: "Bộ Kim Lũ Ngọc Y trên người hắn tuy có hơi đen, nhưng bảo quản tốt như vậy, nếu chúng ta lột nguyên vẹn xuống, cũng là giá trị liên thành!

Ừ, mấy món khí vật bồi táng bên cạnh cũng không tệ." Hai người kẻ xướng người hoạ, ý ngoài lời chính là đã để mắt tới bộ Kim Lũ Ngọc Y kia.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử giơ cao Bức Luyện Di Tôn Côn, chuẩn bị sẵn sàng.

Vạn nhất xuất hiện Tống Tử, trực tiếp động thủ!

Hồ Bát Nhất cũng giơ Tân Đình Hầu Đao, chuẩn bị chiến đấu.

Lục Vũ không hoảng không vội, chỉ nhìn cổ thi, thản nhiên nói: "Giả chết à?" Nghe câu này, mấy người tại trường đều quay đầu lại, nhìn Lục Vũ với ánh mắt quái dị.

Ý gì đây?

Đây rõ ràng là một cỗ thấp thi (xác ướp ẩm) hiếm thấy, sao lại là giả chết?

Bất quá, mấy người chỉ ngạc nhiên một chút rồi cũng không nói gì.

Chỉ là đúng lúc này, mấy người bỗng nhiên nhận ra điều bất thường!

"Hả?" "A!" "Vãi!" "Nó, nó, nó, lồng ngực nó đang phập phồng!

Cái đệch!" Thấp thoáng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề!

Lần này, dọa đám người Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử da đầu tê dại, nổi hết cả da gà!

"Không giả chết nữa à?" Lục Vũ thần sắc bất biến, bình tĩnh nhìn cổ thi ngực phập phồng bất định.

Ánh mắt hắn cũng chú ý tới bộ Ngọc Dũng trên người cổ thi. 【Tên vật phẩm: Trường Sinh Ngọc Dũng】 【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Địa giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Trường sinh】 【Thuyết minh: Trường Sinh Ngọc Dũng, Tây Vương Mẫu sai người dùng thiên ngoại vẫn thiết chế thành.

Đặt trong Thanh Đồng Môn bảy bảy bốn mươi chín ngày, ra khỏi Thanh Đồng Môn, Ngọc Dũng thành hình.

Người sống vào ngày dương, giờ dương mặc Ngọc Dũng, nuốt đan Thi Miết, nằm vào quan quách.

Khi độc tính của Thi Miết Vương tiêu tan, có thể vào Thanh Đồng Môn, đắc trường sinh...】 Quả nhiên là Trường Sinh Ngọc Dũng!

Rất kỳ lạ, khi Lục Vũ nhìn thấy Ngọc Dũng, nội tâm tịnh không có quá nhiều gợn sóng.

Không khiếp sợ, không chấn hám, cũng không vì trường sinh mà chờ mong.

Hắn chỉ thản nhiên nhìn, từ từ vươn tay, tới gần cổ họng Ngọc Dũng.

“Tiểu ca, có thể để tôi lột cái Kim Lũ Ngọc Y này xuống trước không?” Ngô Tam Tỉnh đưa tay ngăn cản, nhỏ giọng nói.

Chương 264

Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, thản nhiên nói: "Tôi đã hứa cho ông thần khí, tự nhiên sẽ không lừa ông." "Tôi biết, tôi chẳng phải sợ vạn nhất xảy ra thi biến, thần khí này hỏng mất..." "Tam thúc, thế giới này người biết Trường Sinh Ngọc Dũng không phải chỉ có mình ông." Lục Vũ vừa dứt lời, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi.

Bên cạnh, mấy người khác đều đồng thanh, có chút kinh ngạc: "Trường Sinh Ngọc Dũng?" Bất luận là Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương hay là Ngô Tà và Phan Tử, toàn bộ đều mờ mịt nhìn Lục Vũ và Ngô Tam Tỉnh.

Lục Vũ không nói chuyện, chỉ tâm niệm vừa động, phát động "Kỳ Lân Biến", vươn tay trực tiếp bóp chặt cổ họng Ngọc Dũng, càng là trực tiếp nhấc nó lên khỏi quan tài!

Mắt trần có thể thấy, cổ thi trong Ngọc Dũng biểu tình trở nên vô cùng khó coi!

Lồng ngực phập phồng càng thêm kịch liệt.

Thậm chí, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng kêu rên thê lương!

"Hít!" Vương Bàn Tử đột nhiên hít sâu một hơi khí lạnh, trừng to mắt, không dám tin nhìn vào lưng Lục Vũ.

Trước đó, lúc đại chiến với Chu Mục Vương trong mộ huyệt, quần áo trên người Lục Vũ đã rách nát không chịu nổi.

Sau lại tiến vào hang động, chạy lên chạy xuống, áo trên của Lục Vũ đã hoàn toàn hỏng.

Chính vì vậy, Vương Bàn Tử lúc này rốt cuộc nhìn thấy, trên lưng Lục Vũ có một hình xăm Kỳ Lân gần như kín lưng!

Kỳ Lân dang cánh há mồm, vị trí cái miệng đối diện chính là hoa văn Mộc Trần Châu.

"Kỳ Lân thôn châu." Hồ Bát Nhất cũng chú ý tới điểm này, trong miệng khẽ lẩm bẩm.

Mà đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng "rắc" giòn tan!

Ngay sau đó!

Mọi người lần nữa trừng to mắt, không dám tin!

Cổ thi vốn trắng bệch gần như trong suốt, đã bị Lục Vũ bóp gãy cổ họng, lúc này lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng biến thành màu đen!

Lục Vũ thấy thế, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi cổ thi hoàn toàn biến đen, bắt đầu có chút tro đen rơi xuống, Lục Vũ rốt cuộc buông tay, ném cổ thi Thiết Diện Sinh sang một bên, không thèm nhìn tới.

Sát chiêu như "Kỳ Lân Biến", lợi hại thì cố nhiên lợi hại, nhưng lại có chút thấu chi thể lực!

Lục Vũ vội vàng lấy ra một mẩu nhỏ "Thiên Niên Nhân Sâm" từ trên người, khôi phục thể lực.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh vội vàng chạy hai bước tới trước mặt cổ thi, vẻ mặt kích động nhìn Ngọc Dũng!

Thân thể hắn vì kích động mà run rẩy, giọng nói cũng run rẩy theo!

"Tạo hóa, tạo hóa a!

Không ngờ, Ngô Lão Tam ta đời này còn thực sự có thể đạt được một kiện thần khí!

Trường Sinh Ngọc Dũng, Trường Sinh Ngọc Dũng a!

Các ngươi có biết không, mặc Trường Sinh Ngọc Dũng này vào là có thể cải lão hoàn đồng a!

Các ngươi thấy chưa, dưới đáy quan tài đều là da nó lột ra đó!

Mỗi lần lột da là trẻ lại một chút...

Nhìn bộ dạng này, nó ít nhất đã lột da năm sáu lần!

Trời ơi, từ thời Chiến Quốc sống tới tận bây giờ...

Thần khí, thần khí a!" Ngô Tam Tỉnh kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Sự chú ý của mấy người Ngô Tà, Phan Tử, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng đều dồn vào Ngô Tam Tỉnh.

Trường sinh.

Vấn đề này từ cổ chí kim đều là mục tiêu duy nhất mà những kẻ có quyền có thế theo đuổi.

Lúc này, nghe nói Ngọc Dũng có thể trường sinh, ai lại có thể không kích động?

Cũng chỉ có Lục Vũ không để ý đến cái Ngọc Dũng bị hắn ném đi như rác rưởi kia, hắn chỉ lẳng lặng nhìn đồ bồi táng trong quan tài.

Món nào không hư hỏng thì vơ vét hết.

Chỉ là nhìn một vòng, không thấy cái hộp tử ngọc đâu, không khỏi hơi sững sờ.

Lúc trước khi nhìn thấy thi thể Thiết Diện Sinh, hắn rõ ràng thấy cái hộp tử ngọc đặt ở dưới chân nó.

Dưới chân... vị trí đó là Phan Tử.

Chương 265

Lục Vũ quay đầu, nhìn Phan Tử, khẽ nói: "Phan Tử, đưa thứ anh vừa lấy cho tôi." Đám người vốn đang hưng phấn nghe Ngô Tam Tỉnh kể về sự thần kỳ của "Trường Sinh Ngọc Dũng" lập tức quay đầu lại, nhìn về phía Lục Vũ.

Phan Tử cũng quang côn (cùn), không phục nói: "Lục tiểu ca, cậu đã lấy nhiều như vậy rồi, không thiếu một cái hộp nhỏ chứ." "Vậy thì đưa Ngọc Dũng cho tôi." "Cậu quá bá đạo rồi đấy!" Phan Tử trừng mắt, bất mãn nói: "Cái gì cậu cũng lấy rồi, chỉ có một cái hộp thế này cậu cũng muốn lấy?" "Phan Tử, anh đừng quá đáng." Lông mày Lục Vũ không khỏi nhíu lại.

Thực sự mà nói, Lục Vũ đối với Phan Tử đã vô cùng nhẫn nhịn.

Chung quy là vì trong "Đạo Mộ Bút Ký", tính cách trọng tình trọng nghĩa của Phan Tử khiến Lục Vũ rất tán thưởng hắn!

Nhưng Phan Tử này một lòng một dạ đều đặt lên người Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà, cứ dây dưa mãi với hắn không xong.

Điều này khiến hắn ít nhiều cũng có chút bất mãn với Phan Tử...

"Lục tiểu ca, cậu đừng quá đáng!" Phan Tử đối chọi gay gắt với Lục Vũ, lạnh lùng nói: "Từ lúc vào nơi này, tôi đã thấy cậu không bình thường!

Thứ mà không ai biết, chỉ một mình cậu biết!

Tôi cảm thấy cậu biết quá nhiều rồi!

Cậu nói đi, rốt cuộc cậu là thế nào!" Phan Tử chỉ trích khiến Lục Vũ cau mày.

Lúc này, Tân Đình Hầu Đao trong tay Hồ Bát Nhất xoay một cái,

kề thẳng vào cổ Phan Tử, lạnh lùng nói: "Lấy ra." Nói trắng ra, Phan Tử mấy lần khiêu khích, Hồ Bát Nhất đối với hắn đã nhịn hết nổi.

Từ lúc đến địa giới Tề Lỗ, nếu không phải nhờ Lục Vũ, mấy người Phan Tử, Ngô Tà đã chết mấy lần rồi.

Hiện tại đến lúc này, "Trường Sinh Ngọc Dũng" bọn họ cũng đã thu, Phan Tử còn muốn lấy đồ, còn muốn nói nhảm, thế này thì hơi quá rồi.

Mắt thấy cục diện có chút kiếm bạt nỗ trương, Ngô Tà vội vàng mở miệng: "Đừng kích động, đừng kích động.

Phan Tử, mau lấy cái hộp ra đây." "Dựa vào cái gì?" "Phan Tử!" Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng nhịn không được lên tiếng, sa sầm mặt nói một câu.

Một cái hộp làm sao quan trọng hơn Ngọc Dũng được!

Lần này, Phan Tử rốt cuộc cũng bất đắc dĩ lấy cái hộp ra.

Vương Bàn Tử cầm hộp, giao cho Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn qua, hộp tử ngọc tịnh không có dấu hiệu đã mở, bên trên cũng không có khóa, Lục Vũ vươn tay mở hộp ra xem.

Trong hộp chỉ có một cuộn sách lụa viền vàng.

"Tiểu Tam Gia, phiền cậu dịch một chút." Ngô Tà nghe lời, nhận lấy sách lụa từ tay Lục Vũ, mở ra xem xong khẽ nói: "Minh Công Thương Vương Địa Thư.

Đây là nói..." Nội dung ghi chép bên trên không khác biệt lắm so với miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký".

Vô phi là nói Lỗ Thương Vương dẫn đội trộm mộ để gom quân lương, vô tình phát hiện một con quái xà trong một ngôi mộ lớn, lại từ trong bụng rắn phát hiện một cái hộp tử kim.

Sau đó nhờ mộng xà ông mà mở được hộp tử kim, lấy được hai món bảo vật bên trong, một món là Quỷ Tỷ, món còn lại thì không nói rõ.

Chỉ nói Lỗ Thương Vương nhờ vào hai món bảo vật này, từ đó vị cực nhân thần, đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Mãi về sau, cùng Thiết Diện Sinh nghiên cứu Ngọc Dũng, tìm được đại mộ của Chu Mục Vương, chiếm tổ chim khách...

"Không đúng nhỉ?" Nghe Ngô Tà nói xong, Vương Bàn Tử gãi đầu: "Có phải nhầm lẫn gì không?

Tôi nhớ lúc trước Tiểu ca thu nữ thi kia, nữ thi đó chẳng phải nói bà ta là Lỗ Thương Vương sao?" "Đúng." "Vậy người này là?" "Quân sư của Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh." Cuộc đối thoại giữa Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng thu hút sự chú ý của nhóm Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tà nhìn sách lụa, do dự một chút vẫn nhịn không được hỏi: "Tiểu ca, sao cậu biết rõ ràng thế?" "Ngôi mộ này ban đầu là mộ Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương biến thành Huyết Thi, tôi đã gặp ông ta một lần, độ hóa cho ông ta.

Sau đó tôi tới đây, trong lúc các cậu đều rơi vào ảo giác, tôi gặp Lỗ Thương Vương, nghe được rất nhiều chuyện từ miệng bà ta." Lục Vũ thần sắc thản nhiên, nhàn nhạt nói một câu.

"Đúng rồi.

Các cậu nhắc tôi mới nhớ, hai vị vương hậu của Chu Mục Vương còn cần an táng." Nói xong, Lục Vũ tâm niệm vừa động, lấy ra "Du Long Quy Y Bình", thả hai vị vương hậu của Chu Mục Vương ra.

Thịnh Cơ và Vương Trở Khương nhìn thấy hang động, thấy Lục

Vũ bình an vô sự thì đều kinh hãi.

Nhưng rất nhanh, bọn họ lại bình tĩnh trở lại.

Hai âm hồn liếc nhìn nhau, giơ tay chỉ vào hang đá giữa không trung, trầm giọng nói: "Thi hài ta ở đó." "Ta ở đằng kia." Vương Trở Khương cũng mở miệng.

Hai người chỉ hướng, một tây nam, một tây bắc.

Đám người tại trường nhìn hai âm hồn với vẻ mặt ngạc nhiên.

Nhất thời quên cả chuyện thắc mắc sao Lục Vũ biết quá nhiều thứ.

"Tôi đi xem thử." Lục Vũ dặn dò đám Hồ Bát Nhất một câu, vung Phi Hổ Trảo, cả người thân hình lóe lên, lao thẳng về phía vách tường tây nam.

Ngay sau đó, thi triển một chiêu Thê Vân Tung, đạp vài cái trên vách tường đã tới vị trí hang đá.

Chương 266

Trong động trống không.

Nhưng ngay chớp mắt sau, Lục Vũ đột nhiên nhìn thấy một điểm đỏ yêu dị!

Ngay sau đó, điểm đỏ kia từng chút phóng đại!

Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh!

Thi Miết Vương!

Khéo làm sao, cư nhiên lại đụng phải Thi Miết Vương ngay lúc này!

Đúng lúc đó, Thịnh Cơ và Vương Trở Khương phát ra một trận cười điên cuồng hưng phấn.

"Ha ha ha ha!

Đồ ngu!

Ngươi căn bản không đi được!

Ha ha ha ha!

Hủy hoại sự trùng sinh của chúng ta, ngươi cũng phải chết ở đây!

Ha ha ha ha!..." Lục Vũ không chút do dự, trực tiếp phát động "Kỳ Lân Biến", khoảnh khắc tiếp theo, tùy tiện lấy một cái hộp từ Quỷ Động Ma Mộc ra, đập dẹp lép con Thi Miết Vương!

Thi Miết Vương thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu, đã chết không thể chết lại.

Lục Vũ không dừng lại, thân hình xoay chuyển, đã trở lại trên bình đài.

Nhìn Thịnh Cơ và Vương Trở Khương, hắn lắc đầu, thở dài: "Các ngươi tự tìm đường chết." Nói xong, Lục Vũ lấy chuỗi hạt Cách Lý Cao Lợi ra, trực tiếp thu hồn phách bọn họ, không cho bọn họ cơ hội chuyển thế...

"Được rồi, mau đi thôi.

Tôi vừa đập chết một con Thi Miết Vương, e rằng không bao lâu nữa tất cả Thi Miết sẽ tràn về đây!" Lục Vũ vừa dứt lời, liền nghe thấy trong hang động vốn tịch mịch không tiếng động vang lên vô số âm thanh "chi chi"...

Đập vào mắt, từ bốn phương tám hướng, trong những lỗ mộ lớn nhỏ trên vách tường, vô số Thi Miết màu xanh như thủy triều bò ra.

Một con, hai con, ba con...

Thi Miết màu xanh như thủy triều, lớp này nối tiếp lớp kia, phảng phất vô cùng vô tận, che rợp đất trời!

Gần như trong nháy mắt, trên vách tường đã trở nên chi chít, khiến người ta tê da đầu, rợn tóc gáy!

Mấy người lập tức ngẩn ra.

Quá nhiều...

"Chạy!

Còn ngẩn ra đó làm gì!" Lục Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, đẩy hắn mau chóng men theo dây leo leo ra ngoài từ khe nứt trên đỉnh hang động.

Lúc này, đám Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử cũng phản ứng lại.

Ngô Tam Tỉnh không dám lãng phí thời gian, ôm "Trường Sinh Ngọc Dũng" vào lòng, vội vã giục Ngô Tà và Phan Tử đi.

Như cũ, Lục Vũ đi đoạn hậu.

Sau khi Hồ Bát Nhất, Shirley Dương lên cây, Lục Vũ nhìn đám Thi Miết đang bò lên từng chút một từ đáy hang động.

Đám Thi Miết này động tác rất nhanh.

Nếu cứ để mặc chúng bò lên như vậy, e rằng chưa đợi bọn họ bò ra khỏi sơn động, đám Thi Miết này đã đuổi kịp.

"Tiểu ca?

Nhanh lên!

Nhanh lên a!" Trên cây, Hồ Bát Nhất leo được một lúc, quay đầu liếc nhìn, thấy Lục Vũ vẫn còn ở dưới chưa động đậy, vội vàng giục một tiếng.

Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng vội vàng thúc giục.

"Đi trước đi, tôi lên ngay." Lục Vũ nhìn quanh, lấy từ Quỷ Động Ma Mộc ra mấy khối nhiên liệu rắn, bật lửa đốt cháy rồi đặt lên thạch đài mấy khối, lại ném xuống dưới mấy khối.

Nhiên liệu rắn ném vào đàn Thi Miết, đám Thi Miết lập tức phát ra tiếng "tí tách" như tiếng pháo nổ.

Thậm chí trong không khí còn lan tỏa một mùi khét lẹt.

Lục Vũ không lãng phí thời gian, trực tiếp men theo thân cây lớn leo nhanh lên trên.

Không bao lâu sau đã leo lên được bảy tám mét.

Chương 267

Nhưng mà... cũng chỉ trong chốc lát đó, đám Thi Miết che rợp đất trời đã giẫm lên xác đồng loại, phá vỡ phong tỏa của nhiên liệu rắn, lao nhanh lên trên.

Mấy con động tác nhanh còn bò lên cây, cách Lục Vũ chỉ một bước chân.

Lục Vũ đoạn hậu, Hắc Kim Cổ Đao cộng thêm Nhiên Mộc Đao Pháp không ngừng huy động, tạm thời ngăn cản được Thi Miết.

Nhưng khi càng ngày càng nhiều Thi Miết xông qua biển lửa, Lục Vũ biết rõ cứ thế này căn bản không ổn!

"Lão Hồ, Bàn Tử, dùng Phi Hổ Trảo, tranh thủ thời gian!" "Đệch!

Tiểu ca cậu không nhắc tôi cũng quên mất!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, vội vàng tháo Phi Hổ Trảo bên hông, dùng sức quăng lên.

Độ cao hơn hai mươi mét, Phi Hổ Trảo móc chặt vào mép khe nứt.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương kéo thử Phi Hổ Trảo, xác định đều móc chắc chắn xong, Shirley Dương vội vàng lên trước, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thì nhường cho Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà lên.

Dù sao hai người bọn họ phải ở lại, vạn nhất Lục Vũ cần giúp đỡ cũng có thể tiếp ứng.

Về phần Phan Tử...

Vương Bàn Tử nhìn hắn không thuận mắt, áp căn bản không muốn cho hắn dùng Phi Hổ Trảo.

Rất nhanh, ba người Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Shirley Dương đã

thoát ra ngoài.

"Lão Hồ, Bàn Tử, nhanh lên!" "Tới đây!" Vương Bàn Tử kéo Phi Hổ Trảo, vừa định leo lên, đột nhiên cảm giác có cái gì đó rơi xuống đầu.

Giây tiếp theo, hắn không nhịn được hét lên một tiếng xé gan xé phổi!

"A!" Hồ Bát Nhất quay phắt lại, liền thấy trên đỉnh đầu Vương Bàn Tử có thêm một con Thi Miết xanh to bằng bàn tay!

Hai cái càng lớn của Thi Miết đã cắm vào da đầu Vương Bàn Tử!

"Đệch!" Hồ Bát Nhất chửi ầm lên, quét một đao đánh bay con Thi Miết trên đầu Vương Bàn Tử!

Nhưng mà...

"Đệch!

Tiểu ca!

Đám Thi Miết kia hình như đều từ trên đó xuống!" Nghe tiếng Hồ Bát Nhất, Lục Vũ ngẩng đầu liền thấy vô số Thi Miết từ tán cây bò xuống.

Tốc độ của chúng rất nhanh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng "đốt đốt đốt"!

Tình huống này khiến lòng Lục Vũ trầm xuống!

Tiến thoái lưỡng nan!

Chỉ trong chớp mắt, Thi Miết bò lên từ bên dưới càng lúc càng nhiều!

"Lão Hồ, Bàn Tử, Thê Vân Tung các anh luyện thế nào rồi?" "Khắp nơi đều là Thi Miết, Thê Vân Tung không dùng được a!" Giọng

Hồ Bát Nhất có chút nôn nóng.

Nếu không có Thi Miết, hắn một hơi là có thể lên tới nơi.

Nhưng Thi Miết cắn xé đau thấu xương, khiến người ta không thể kiên trì!

"Đi đường bên cạnh!" Lục Vũ vừa nói vừa tay chân cùng sử dụng, hai bước leo đến bên cạnh Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, quăng một đầu Phi Hổ Trảo móc trực tiếp vào thắt lưng hắn.

Tiếp đó nghiến răng một cái, trực tiếp thôi động "Kỳ Lân Biến"!

Giây tiếp theo, hắn một tay tóm lấy thắt lưng Vương Bàn Tử, dùng sức ném về phía vách tường đối diện, để Vương Bàn Tử né khỏi vòng vây Thi Miết, miệng gầm lên: "Bàn Tử, dùng Thê Vân Tung leo lên!

Shirley Dương, đón lấy Phi Hổ Trảo, đợi lát nữa Bàn Tử leo tới vị trí thì kéo hắn lên!" Nói đoạn, Lục Vũ dùng sức quăng Phi Hổ Trảo trong tay lên khe nứt lớn kia.

Shirley Dương vội vàng vươn tay đón lấy, hai người Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà cũng vội vàng hỗ trợ.

Lúc này, Vương Bàn Tử đạp "bộp bộp" vài cái trên vách tường đối diện, đã leo cao được vài mét.

Lục Vũ lại lấy ra một cái Phi Hổ Trảo, móc trực tiếp vào thắt lưng Hồ Bát Nhất, cũng không nói với hắn câu nào, dùng sức ném một cái, ném luôn Hồ Bát Nhất ra ngoài.

Không thể lãng phí thời gian, "Kỳ Lân Biến" hao tổn quá nhiều thể lực của hắn!

Sau khi ném Hồ Bát Nhất đi, hắn thậm chí cảm thấy hơi chóng mặt...

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất trước sau được Lục Vũ đưa sang vách tường đối diện, lại được nhóm Shirley Dương, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà kéo ra ngoài.

Cả địa huyệt chỉ còn lại Phan Tử và Lục Vũ hai người.

Phan Tử ở vị trí cao hơn đầu Lục Vũ khoảng năm mét, trong tay cầm con dao cùn, không ngừng huy động, ý đồ xua đuổi đám Thi Miết chi chít không ngừng xông tới!

Chương 268

Nhưng mà...

Thi Miết quá nhiều, trên người hắn đã treo ít nhất ba con!

Có thể thấy Phan Tử vì đau đớn mà biểu tình dữ tợn, ngũ quan vặn vẹo, hắn đang chịu đựng nỗi đau cực lớn!

Sức huy đao cũng càng ngày càng yếu.

Thậm chí tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ...

Lục Vũ lại lấy một củ Thiên Niên Nhân Sâm nhét vào miệng, không đợi được dược lực tiêu hóa, chỉ dùng sức cắn đầu lưỡi một cái cho mình tỉnh táo hơn chút rồi vội vàng nắm lấy dây leo, nhanh chóng leo lên cứu Phan Tử.

Mắt thấy hắn chỉ còn cách Phan Tử một bước.

Phan Tử rốt cuộc không chịu nổi, trong cơn tinh thần hoảng hốt, tay bỗng nhiên buông lỏng, cả người rơi thẳng xuống vực sâu.

"Phan Tử!" "Phan Tử!" Trên vách núi, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà vẫn luôn quan sát.

Lúc này thấy Phan Tử rơi xuống vực, không khỏi mắt như sắp nứt ra!

Lục Vũ vươn tay, gắt gao nắm lấy một cánh tay của Phan Tử, giữ chặt hắn!

Chậm trễ như vậy, mấy con Thi Miết đã bò lên người Lục Vũ!

Có khả năng là Thi Miết Vương chết khiến lũ Thi Miết thần trí thác loạn, chúng không còn sợ hãi máu Kỳ Lân trên người Lục Vũ nữa!

Sau khi bò lên người Lục Vũ, chúng càng huy động cái càng lớn, cắm phập xuống!

Cơn đau nhói kịch liệt khiến sắc mặt Lục Vũ kịch biến, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Nhưng đồng thời, cơn đau này cũng khiến tinh thần vốn hơi hoảng hốt của hắn bỗng chốc tỉnh táo hơn nhiều!

"Tiểu ca!" "Tiểu ca!" "Kiên trì!" "Tôi tới đây!" Lục Vũ nghe tiếng, ngẩng đầu lên liền thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cầm Phi Hổ Trảo đang chuẩn bị xuống...

"Các anh đừng động, tôi lên ngay đây!" Lục Vũ nén đau, ồm ồm hét một tiếng.

Một mình Phan Tử đã đủ mệt rồi, nếu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại gãy ở đây, còn không biết tình huống sẽ thế nào!

Nói đoạn, Lục Vũ dùng sức kéo một cái, trực tiếp kéo Phan Tử đang treo lơ lửng giữa không trung lên lưng mình.

Tay trái hắn gắt gao giữ chặt trên lưng, không để Phan Tử rơi xuống, tay phải nắm dây leo, hai chân dùng sức đạp một cái, thân thể lao nhanh lên trên!

Trên đỉnh hang, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thấy thế hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, tim của mấy người đều treo lên tận cổ họng!

Càng ngày càng nhiều Thi Miết vì Lục Vũ không còn tay xua đuổi mà bò lên người hắn và Phan Tử!

Trên chân hai người toàn là Thi Miết xanh!

"Phan Tử..." "Phan Tử..." Ngô Tà nhìn thấy đầu Phan Tử động đậy, cả người bỗng chốc ngẩn ra, giọng run rẩy, trong mắt đầy vẻ

không dám tin!

Hắn nhìn thấy một con Thi Miết to bằng bàn tay men theo lưng Phan Tử... chui vào trong!

Giây tiếp theo!

Đầu Phan Tử ngẩng lên, ánh mắt trở nên vô cùng quỷ dị, toàn là hung quang!

Mấy người nhìn thấy đều giật mình.

Ngay sau đó!

Phan Tử không biết là bị kích thích gì hay là làm sao, thế mà há mồm cắn một cái vào cổ Lục Vũ!

"Hít!" Cái cắn này đau điếng, khiến Lục Vũ cũng nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Phan Tử giống như hoàn toàn mất đi lý trí, gắt gao cắn cổ Lục Vũ, thậm chí cắn cổ hắn đến chảy máu!...

"Xong rồi..." Ngô Tà thất hồn lạc phách, ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hồ Bát Nhất sau thoáng kinh ngạc, gào lên: "Tiểu ca, vứt Phan Tử đi, nó điên rồi!" "Tiểu ca, nhanh lên!" "Tôi xuống ngay đây!" "Còn cứu được!" Có khả năng là trực giác, cũng có khả năng là nguyên nhân mạc danh kỳ diệu nào đó, Lục Vũ có thể cảm giác được Phan Tử còn cứu được, tịnh không giống như gã lái thuyền bị Thi Miết khống chế trước đó!

Lục Vũ nghiến răng, cõng Phan Tử, liều mạng leo lên.

Trên người hắn không ngừng có Thi Miết xông tới!

Phan Tử cắn cổ họng hắn, vẫn không dừng lại, cứ thế cắn ở đó...

Đau đớn, mê man, đau đớn, mê man!

Chương 269

Dưới ảnh hưởng của "Kỳ Lân Biến", tinh thần Lục Vũ càng ngày càng mệt mỏi, động tác trên tay càng ngày càng chậm.

Nhưng bước chân hắn vẫn kiên định!

Một mét, một mét, lại một mét!

Gần rồi, càng ngày càng gần!

Mắt thấy chỉ còn cách lối ra hai ba mét!

Hắn thậm chí thấy Hồ Bát Nhất ném dây thừng xuống.

Lục Vũ vươn tay, dùng sức nắm chặt lấy dây thừng.

Giây tiếp theo, mắt hắn tối sầm...

Không còn chút sức lực, trực tiếp ngất đi!

Trên vách núi, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử không chút chậm trễ, vội vàng kéo Lục Vũ và Phan Tử lên.

Tiếp đó, hai người đấm đá vài cái, dọn sạch Thi Miết trên người Lục Vũ và Phan Tử.

Mắt thấy Phan Tử vẫn còn cắn Lục Vũ, Vương Bàn Tử nổi giận, xông lên đạp mông Phan Tử một cái, mắng: "Đệch!

Mau nhả ra cho ông, không thì Bàn gia ném mày xuống cho Thi Miết ăn!" Lúc này, Phan Tử rốt cuộc ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt nhìn Vương Bàn Tử một cái, cổ họng giật giật, phát ra một âm tiết vô nghĩa, bỗng chốc ngã gục sang một bên.

"Phan Tử!" "Phan Tử!" "Đừng gọi nữa, chưa chết đâu!" Vương Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ nói một câu.

Hồ Bát Nhất lo lắng tình huống xấu đi, vội nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nhân lúc lũ Thi Miết chưa lên tới, chúng ta mau đi thôi!" Vương Bàn Tử cõng Lục Vũ, ba người Hồ Bát Nhất, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà luân phiên cõng Phan Tử, cả đám người không ngừng luồn lách trong rừng cây.

Bọn họ vào mộ lúc đêm khuya, lúc ra đúng là thời điểm đen tối trước bình minh.

Mấy người luồn lách trong rừng một lúc thì chân trời lộ ra vệt trắng bụng cá.

Đúng lúc đi ngang qua một khoảng đất trống, cả đám vội vàng dừng lại nghỉ ngơi chốc lát.

Vương Bàn Tử vỗ vỗ má Lục Vũ, sốt ruột: "Tiểu ca?

Tiểu ca?

Tiểu ca?" "Ừm, đừng gọi nữa, còn chưa chết, không cần chiêu hồn." Nghe thấy giọng nói yếu ớt này, Vương Bàn Tử lập tức vui mừng quá đỗi: "Tiểu ca, cậu cũng coi như tỉnh rồi!

Mau, mau, mau uống ngụm nước." Vương Bàn Tử vội vàng đỡ Lục Vũ ngồi dậy.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng xúm lại bên cạnh Lục Vũ, vẻ mặt quan thiết.

"Không sao đâu, tôi nghỉ một lát là khỏe." Lúc trước hoàn toàn là do sử dụng "Kỳ Lân Biến" thời gian dài dẫn đến thoát lực.

Lục Vũ điều tức một lát, tinh thần đã khá hơn nhiều.

Chiêu lớn "Kỳ Lân Biến" này dùng tốt thì tốt thật, lực bộc phát rất mạnh, nhưng sức bền thì kém quá...

"Được rồi, đừng vây quanh tôi nữa, Phan Tử đâu, anh ta thế nào

rồi?" "Cậu quản nó làm gì, nó chẳng phải thứ tốt lành gì, lúc nãy nó còn cắn cậu đấy." "Cắn tôi?" "Đúng vậy, chính là lúc cậu cõng nó leo lên ấy, nó cắn cậu một cái." "Cắn tôi một cái..." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm, hồi ức lại sự việc vừa xảy ra, lại đưa tay sờ cổ mình.

Trên cổ có một vết thương, hình như còn có cái gì đó lồi lên.

Lục Vũ đưa tay kéo một cái, thấy một cái càng Thi Miết, sắc mặt biến đổi: "Hỏng rồi!" "Tiểu ca?" Vương Bàn Tử có chút khó hiểu.

Lục Vũ không kịp nói nhiều, quay đầu tìm Phan Tử, vội vàng chống người đứng dậy, ngồi phịch xuống bên cạnh Phan Tử.

Tiếp đó bóp cằm hắn, bắt Phan Tử há mồm, hai ngón tay vàng trực tiếp thọc vào.

Giây tiếp theo, ngón tay hắn kẹp một con Thi Miết lôi từ trong miệng Phan Tử ra.

Mấy người đều trừng to mắt, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

"Anh ta không phải cắn tôi, anh ta là cắn Thi Miết." Lục Vũ thấp giọng nói một câu, lại từ Quỷ Động Ma Mộc lấy ra Thiên Niên Nhân Sâm cho Phan Tử ăn một mẩu.

Nghĩ nghĩ, lại lấy dao nhỏ rạch lòng bàn tay mình, nặn vài giọt máu nhỏ vào miệng Phan Tử.

Phan Tử con người này, xứng đáng với hắn.

Thời khắc quan trọng nhất không thêm loạn, hơn nữa con Thi Miết ghê tởm như vậy mà hắn dám cắn trực tiếp trong miệng để tránh cho Thi Miết chui vào cổ hắn.

Con người này... nhân tính này... thật hiếm có!

Nhưng...

Chương 270

hiện tại Lục Vũ cũng không có biện pháp nào quá tốt, chỉ có thể tận nhân sự, nghe thiên mệnh.

Cứu được thì tốt nhất.

Không cứu được, hắn cũng hết cách.

Khoan đã!

Lục Vũ nhìn Phan Tử, lông mày bỗng chốc nhíu lại.

Sao cảm giác trên người Phan Tử hình như còn có luồng âm khí?

Hơn nữa, luồng âm khí này khác hẳn với thi khí trên người gã lái thuyền.

Giống như có thứ gì đó đang bám vào người hắn vậy!

"Ra đây!" Lục Vũ nhìn thân thể Phan Tử, lạnh lùng nói: "Nếu không thì đừng trách ta không khách khí với ngươi!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lại ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Lục Vũ, thầm nghĩ lại làm sao thế này?

Đúng lúc này, một giọng nói đầy sợ hãi truyền vào tai mọi người.

"Thiên sư tha mạng, thiên sư tha mạng, tiểu nhân chỉ muốn mượn đường rời khỏi âm địa để đi chuyển thế thôi..." Có lẽ do lúc trước thấy Lục Vũ vẽ bùa trong mộ huyệt, vong hồn bám trên người Phan Tử cũng xưng hô Lục Vũ là thiên sư.

Lục Vũ trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai?" "Tiểu nhân chính là... chính là một thợ thủ công bình thường, năm xưa xây dựng mộ địa cho Chu Mục Vương." "Tại sao bao năm qua ngươi vẫn chưa hồn phi phách tán?" "Tiểu nhân có một miếng ngọc phù, được ngài ấy cho đặt

trên người coi như thù lao.” “Ngươi thật sự muốn chuyển thế?” “Thiên chân vạn xác.” “Ngươi bây giờ muốn đi đâu chuyển thế?” “Tiểu nhân không biết, tiểu nhân chỉ nghĩ rời khỏi âm địa trước đã, kiểu gì cũng tìm được cơ hội chuyển thế đầu thai.” “Thôi được, ta tiễn ngươi chuyển thế.” “Cảm ơn thiên sư, cảm ơn thiên sư!” Lục Vũ không nói nhiều, đã cái vong hồn nhỏ này muốn chuyển thế, hắn cũng vừa vặn thử “Lục Đạo Chuyển Sinh Phù” xem sao.

Quan trọng hơn là, có thể chính vì chấp niệm của vong hồn này chưa giải, mới khiến lần tham tác này của hắn vẫn chưa kết thúc.

Định thần lại, Lục Vũ cắn nát đầu ngón tay, lần nữa dùng máu Kỳ Lân vẽ bùa.

Rất nhanh, một đạo phù lục xuất hiện trên lưng Phan Tử.

“Đi đi, đầu nhập vào đạo nào thì xem tạo hóa của ngươi!” “Cảm ơn thiên sư, cảm ơn thiên sư!” Giọng nói của vong hồn nhỏ tràn đầy vui mừng.

Ngay sau đó, một đạo thanh mang lóe lên, bốn phía không còn dị dạng.

Mấy người vẻ mặt mờ mịt nhìn Lục Vũ, đầu óc ong ong.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bọn họ còn đỡ một chút, có thể chấp nhận, nhưng chú cháu Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà thì hoàn toàn là được mở rộng tầm mắt, chịu sự chấn động lớn!

Lúc này, trong đầu Lục Vũ rốt cuộc xuất hiện gợi ý đã lâu của hệ thống... 【 Chúc mừng Túc chủ hoàn thành thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hệ thống ban thưởng năng lực: Đọc giải độc tố Phí-lạc-mông! 】 【 Nhắc nhở: Năng lực đọc giải độc tố Phí-lạc-mông, giúp Túc chủ có thể thông qua việc tự thân tiếp xúc để đọc và lưu trữ thông tin từ Phí-lạc-mông (Pheromone)! 】 Giới thiệu rất ngắn gọn.

Nhưng năng lực này đối với Lục Vũ mà nói, tuyệt đối không hề đơn giản!

Năng lực Phí-lạc-mông, trong 《 Đạo Mộ Bút Ký 》, chính là vũ khí bí mật của Ngô Tà!

Phí-lạc-mông, cũng chính là tin tức tố sinh học.

Nói trắng ra một chút, chó con đi tiểu đánh dấu địa bàn, chính là một loại ứng dụng của Phí-lạc-mông.

Một số loài động vật lớn thông qua phân và nước tiểu để cầu ban tình, cũng là ứng dụng của Phí-lạc-mông.

Nhưng kỹ năng mà Lục Vũ nhận được hiện tại, cao cấp hơn loại ứng dụng sơ cấp này rất nhiều.

Đơn giản mà nói, hắn có thể thông qua các sinh vật có tuyến tin tức tố phát triển để lưu trữ thông tin, cũng có thể đọc thông tin, thậm chí đọc được ký ức của những sinh vật có linh trí cao và sở hữu tin tức tố mạnh mẽ...

Loại năng lực này, chính là một loại năng lực cực mạnh! ...

Một bên, sau khi Lục Vũ siêu độ cho Thi sát phụ thân xong, Phan Tử vẫn luôn hôn mê bất tỉnh rốt cuộc cũng từ từ tỉnh lại.

Mặc dù có chút suy yếu, nhưng nhìn qua cũng không có gì đáng ngại.

Tình huống này khiến chú cháu Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người nhìn nhau một cái, chỉ cảm thấy hành động lần này thực sự là quá mức kinh hiểm, kích thích.

Phan Tử từ trong miệng Ngô Tà biết được Lục Vũ lại cứu hắn một mạng, bèn sờ sờ trên người, tìm được miếng ngọc bội kia.

Biểu cảm của hắn vô cùng giằng xé.

Cắn răng một cái, cuối cùng hắn vẫn kiên trì nói: "Lục tiểu ca, Phan Tử tôi nợ cậu một mạng, nhưng miếng ngọc bội này vẫn không thể cho cậu." "Về sau, lên núi đao xuống biển lửa, cậu nói một câu, cái mạng này của Phan Tử tôi, không hai lời!" "Được rồi, không tính là gì, chuyện này cứ coi như xong đi." Lục Vũ lắc đầu.

Phan Tử cũng không kiểu cách.

Chương 271

Có những chuyện nói nhiều vô dụng, để ở trong lòng còn hơn bất cứ thứ gì.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng mở miệng nói: "Tiểu ca, chúng ta tiếp theo đi như thế nào?" Cứ ở mãi trong núi cũng không phải là cách.

Hơn nữa, lúc bọn họ rời khỏi hang động trước đó cũng có chút hoảng hốt chạy bừa, hiện tại cũng không tìm thấy phương hướng.

Nói ra thì Lục Vũ cũng không biết đi như thế nào, hắn thử dùng Tam Tinh Ti Nam Tiêu định vị, thế nhưng hắn cũng không biết phụ cận có địa danh gì, Tam Tinh Ti Nam Tiêu cũng không giúp được gì nhiều.

Cũng may...

Bọn họ đi trong rừng đến giữa trưa thì vận khí không tệ, gặp được một hán tử lên núi hái nấm.

Đi theo người đó, mọi người loanh quanh trên núi một vòng, cuối cùng cũng tìm được một cái thôn.

Ở trong thôn ăn bữa cơm, nghỉ ngơi nửa ngày, mấy người mới rời khỏi thôn.

Dù sao trên người ai cũng đều mang thương tích, tuy rằng Lục Vũ đã xử lý đơn giản, cũng cho bọn họ ăn chút Thiên Niên Nhân Sâm, nhưng thương thế của Phan Tử là nặng nhất, không đi bệnh viện kiểm tra thì vẫn không yên tâm.

Chiều hôm đó, dưới sự dẫn đường của dân làng, bọn họ tìm được xe đậu ở ngoài núi, cùng nhau rời đi.

Chờ đến Tuyền Thành, đưa Phan Tử vào bệnh viện an ổn xong

xuôi, mấy người lại cùng nhau ăn bữa cơm, coi như là cơm chia tay.

Chỉ là trước khi ly biệt, Lục Vũ tìm đến Ngô Tà, đem một mẩu Kỳ Lân Kiệt còn sót lại trong tay giao cho cậu ta, lại dặn dò cậu ta gặp chuyện phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, sau đó mới mang theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương chạy về Kinh thành.

Còn về hộp ngọc tím và hộp tử kim, hắn đều không giao cho Ngô Tà.

Lục Vũ cảm thấy chuyện về sau cứ để tùy duyên đi.

Dù sao Ngô Tà không gặp được Trương Khởi Linh, không gặp được Vương Nguyệt Bán, câu chuyện của thế giới này đã khác biệt rất lớn so với 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Chuyện về Tây Vương Mẫu, Uông Tạng Hải rốt cuộc sẽ như thế nào, hắn cũng không biết. ...

Tuyền Thành, phía Bắc.

Hồ Bát Nhất lái xe, Shirley Dương ngồi ghế phụ, Lục Vũ và Vương Bàn Tử ngồi ghế sau.

Vương Bàn Tử ngáy ngủ vang trời, Lục Vũ thì nâng hộp ngọc tím, lần nữa lấy sách lụa bên trong ra, cẩn thận nhìn xem, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Kỳ thực, trước đó ở trong mộ lớn hang dung nham, lần đầu tiên Lục Vũ nhìn thấy sách lụa trong hộp ngọc tím đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Không có Tiểu ca Trương Khởi Linh, sách lụa này hắn là không bị đánh tráo như trong 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Cho nên, nội dung bên trên rất có khả năng vô cùng kinh người.

Thế nhưng vì sao nội dung Ngô Tà dịch ra lại giống hệt miêu tả

trong sách?

Suy nghĩ kỹ càng, Lục Vũ nhớ lại một chi tiết.

Lúc Ngô Tà dịch sách lụa cho hắn, biểu hiện dường như có chút không tự nhiên.

Ngô Tà nói dối?

"Lão Hồ." "Tiểu ca?" "Nội dung trên cái sách lụa kim ti kia, anh có thể nhận ra được bao nhiêu?" "Chỉ có thể lờ mờ nhận ra phần mở đầu, nội dung phía sau có chút quá phức tạp, tôi cũng không nhận ra được lắm, sao vậy?" "Không có gì." Tùy tiện nói một câu, Lục Vũ lại thu sách lụa kim ti vào hộp ngọc tím, bỏ vào trong không gian Quỷ Động Ma Mộc.

Sau đó, hắn lại lấy ra hộp tử kim.

Nói thật, trong lòng hắn đối với cái hộp tử kim này vô cùng mong đợi.

Dù sao từ đầu đến cuối đều không có tung tích của Tiểu ca Trương Khởi Linh, bên trong hộp tử kim này rất có khả năng là Quỷ Tỳ!

Trong truyền thuyết, Quỷ Tỳ có thể điều động Âm binh!

Quỷ Tỳ có thể mở ra Thanh Đồng Môn trong truyền thuyết!

Hộp tử kim vào tay, cảm giác trĩu nặng.

Lục Vũ nhìn xem, lại lấy ra chiếc chìa khóa đồng mà hắn đổi được lúc "phong hào" cho Lỗ Thương Vương.

Chìa khóa cắm vào, Lục Vũ nhẹ nhàng xoay một cái, liền nghe thấy tiếng "cạch".

Ghế trước, Shirley Dương nghe thấy âm thanh, tò mò quay đầu lại.

Hồ Bát Nhất lái xe đồng thời cũng thông qua kính chiếu hậu lén lút quan sát động tác của Lục Vũ.

Không còn cách nào khác, tò mò a!

Cái hộp tử kim này tuy rằng không phải đặt trong quan tài lớn, nhưng lại luôn ở bên cạnh Lỗ Thương Vương.

Rất có khả năng nó cực kỳ quan trọng đối với Lỗ Thương Vương!

Chương 272

Lục Vũ chú ý tới bộ dạng của bọn họ, cười cười: "Được rồi, cũng đừng phiền phức nữa.

Phía trước tìm cái trạm dừng chân, chúng ta cùng nhau xem xem trong hộp này đựng bảo bối gì." "Được luôn!" Hai mắt Hồ Bát Nhất sáng rực!

Tìm được trạm dịch vụ xong, xe chạy thẳng vào, sau khi dừng ổn định, mọi người liền trơ mắt nhìn Lục Vũ ở ghế sau.

Trước đó Lục Vũ vẫn chưa mở hộp tử kim, hiện tại ngay trước mặt Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, hắn lần nữa vặn chìa khóa, nhẹ nhàng nhấc lên.

Nắp hộp bị nhấc lên, toàn bộ nắp lại thụt vào bên hông hộp.

Kết cấu này rất đặc biệt.

Đồ vật bên trong càng đặc biệt! 【 Tên vật phẩm: Quỷ Nữu Long Ngư Phong Tỳ 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Địa giai trung phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Điều động Âm binh, mở cửa, chưa biết 】 【 Mô tả vật phẩm: Quỷ Nữu Long Ngư Phong Tỳ, xuất xứ từ sau Thanh Đồng Môn của Vân Thiên Cung núi Trường Bạch.

Người giữ ấn có thể triệu hoán Âm binh trong vòng mười dặm quanh thân, đồng thời có thể dùng dương thọ làm cái giá để thống ngự Âm binh!

Ngoài ra, Quỷ Nữu Long Ngư Phong Tỳ là ấn giám duy nhất của Vân Thiên Cung, người giữ ấn có thể đi vào Thanh Đồng Môn... 】 Là... thật!

Nhìn giới thiệu của hệ thống, trái tim Lục Vũ đập mạnh một cái.

Cho dù tính cách hắn trầm ổn hơn trước, nhưng nhìn thấy giới thiệu của pháp khí này, tinh thần Lục Vũ vẫn không tránh khỏi có chút hoảng hốt.

Pháp khí thế gian thiên kỳ bách quái, cái gì cũng có, thế nhưng có thể dính dáng đến trường sinh, có thể khiến mấy gia tộc thế đại phấn đấu vì bí mật đó, lại có được mấy cái?

Cho dù Lục Vũ không hứng thú với việc điều động Âm binh làm tổn hại dương thọ, nhưng hắn có thể không hứng thú với cảnh tượng quan trọng nhất trong 《 Đạo Mộ Bút Ký 》 là "Thanh Đồng Môn" sao?

Không thể nào!

Trường sinh, Nó, Chung Cực, tất cả bí mật đều ở sau cánh cửa Thanh Đồng đó, ai có thể không hứng thú?

Lục Vũ làm không được, Hồ Bát Nhất làm không được, Shirley Dương làm không được, Vương Bàn Tử...

Thôi được rồi, Vương Khải Tuyền tiên sinh tâm rộng thể béo vẫn còn đang ngửa đầu ngủ say, cũng không biết hắn mơ thấy mộng đẹp gì mà vẫn chưa quên chép chép miệng...

"Cái ấn nhỏ này nhìn qua cũng có chút tinh xảo.

Tiểu ca, cái này có ý nghĩa gì?" Nhìn một hồi, Hồ Bát Nhất không kìm nén được sự tò mò trong lòng, nhịn không được hỏi một câu.

"Đây là Quỷ Tỳ." Lục Vũ cũng không giấu giếm, đem chuyện về Quỷ Tỳ đơn giản kể lại.

Shirley Dương hít sâu một hơi khí lạnh, kinh hô: "Nói như vậy, những gì Lỗ Thương Vương nói là thật?" "Không đúng, là những gì trên sách lụa nói là thật?" "Lỗ Thương Vương thực sự dựa vào Quỷ Tỳ để thay đổi triều đại, sau đó lại tìm được Ngọc Dũng, mưu đồ

trường sinh bất lão?" Theo miêu tả của 《 Đạo Mộ Bút Ký 》, sự tình khẳng định không phải như vậy.

Nhưng hiện tại Lục Vũ cũng không nắm chắc, chỉ có thể lắc đầu, khẽ nói: "Tôi cũng không quá xác định.

Bất quá, tôi nghĩ trên sách lụa hẳn là sẽ có đáp án.

Chờ trở lại Kinh thành, tôi đi tìm giáo sư Trần, xem ông ấy có thể giải mã nội dung sách lụa hay không." Hồ Bát Nhất gật đầu, đột nhiên có chút cảm khái: "Trường sinh, quả thực khiến người ta có chút không thể tin nổi..." ...

Hai ngày sau, Kinh thành.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cùng trở lại Kinh thành, về tới căn tiểu viện đã lâu không gặp.

Trong sân, Diệp Diệc Tâm nhìn thấy bọn họ trở về, trên mặt đều là nụ cười kinh hỉ.

Vương Bàn Tử càng là mặt đầy tươi cười, em gái dài em gái ngắn, tán gẫu với Diệp Diệc Tâm vui vẻ vô cùng.

Diệp Diệc Tâm nhìn thấy bọn họ cũng vô cùng vui vẻ.

Chỉ là sau khi trò chuyện đơn giản vài câu, Lục Vũ xoay chuyển lời nói, hỏi thăm sức khỏe Diệp Diệc Tâm.

Xác định gần đây cô không gặp ác mộng, thân thể không việc gì, liền để cô và những người khác tán gẫu, còn mình thì lên thư phòng tầng hai, định kiểm kê lại hàng tồn, đem một số thứ có thể bán đi bán, những thứ không thể bán thì cất kỹ.

Chỉ là vừa mới bước vào thư phòng, còn chưa kịp thu dọn, đã nghe thấy Vương Bàn Tử dưới lầu hét lớn: "Tiểu ca, Tiểu ca, trong nhà có khách!" Nhanh như vậy đã có khách?

Tin tức của ai mà linh thông thế?

Lục Vũ nhìn qua cửa sổ, thấy Đại Kim Nha đang ở trong sân.

Suy nghĩ một chút, dứt khoát vẫy vẫy tay: "Kim gia, lên đây nói chuyện." Nói xong, hắn đem những thứ mang về từ Lỗ Vương Cung lần này, ngoại trừ pháp khí, đều lấy ra.

"Lục gia, chúng ta cũng có ngày không gặp rồi." "Kim gia dạo này buôn bán phát đạt chứ?" "Không có mối làm ăn gì tốt, cho nên mới mặt dày chạy đến chỗ ngài đây, xem có thể kiếm miếng cơm ăn hay không." "Hoắc Tiên Cô?" "Lục Vũ sảng khoái." Đại Kim Nha cười cười, thản nhiên nói: "Lục gia, tôi thật sự không biết ngài trở về, nhưng Hoắc phu nhân sắp xếp người nhìn chằm chằm cái viện này, cậu vừa về là bà ấy bảo tôi tới cửa ngay." "Bà ấy có ý gì?" "Ý của Hoắc phu nhân cũng chỉ có thế, nghe nói các cậu cùng mấy tên 'thổ phu tử' làm một chuyến buôn bán, Hoắc phu nhân muốn đưa đồ đến khách sạn Tân Nguyệt, tôi chỉ là người chạy vặt thôi." "Đồ đạc ở đây cả, Kim gia ông xem đi, định giá thử." Lục Vũ đưa tay chỉ đống đồ lỉnh kỉnh trên bàn, để Đại Kim Nha tùy tiện xem.

Đại Kim Nha lập tức hai mắt tỏa sáng.

"Lục gia, được đấy!" "Mấy món này, tôi phải mở mang tầm mắt thật tốt mới được." Nói đoạn, Đại Kim Nha đeo găng tay vào, cẩn thận đoan tường.

Chương 273

“Ai da, đồ tốt, đồ tốt!

Cái ấm đồng vân sấm sét này, bề mặt thậm chí không có vết rỉ sét, đồ tốt, đồ tốt.

Chỉ riêng cái ấm này, ít nhất cũng phải con số này!” Nhìn thấy Đại Kim Nha giơ lên một ngón tay, Vương Bàn Tử nhíu mày nói: “Kim gia, một trăm vạn sợ là hơi ít đấy, chúng tôi chuyến này đi cửu tử nhất sinh...” “Một ngàn vạn.” Đại Kim Nha liếc xéo Vương Bàn Tử một cái, châm chọc: “Bàn gia, ngài còn nói muốn cùng tôi hợp tác mở tiệm cơm Nguyệt Bán, với cái nhãn lực này của ngài, chẳng phải lỗ chổng vó?

Đúng rồi Bàn gia, chuyện lần này kích thích bao nhiêu, ngài kể cho tôi nghe chút đi?” “Được thôi, ông mời Bàn gia tôi đi ăn lẩu dê, Bàn gia tôi sẽ kể cho ông nghe đàng hoàng!” “Được luôn, vậy tôi xem đồ trước, tối nay Đông Lai Thuận tôi làm chủ, tiếp phong cho mấy vị gia!” Đại Kim Nha vừa trêu chọc Vương Bàn Tử, động tác trên tay vẫn không ngừng.

Từng món từng món đồ được xem qua, càng xem càng kinh hãi.

Đồ vật Lục Vũ lấy ra lần này, bình lọ thì khoan hãy nói, thậm chí còn có cả kiếm đồng!

Quan trọng là, kiếm đồng này được bảo quản dị thường hoàn hảo, gần như không có chút dấu vết oxy hóa nào.

Đại Kim Nha cũng không phải người không biết nhìn hàng, vừa nhìn liền biết đám người Lục Vũ lần này tuyệt đối là đã đi vào một cái đại mộ ghê gớm!

Nếu không thì đồ vật trong mộ tuyệt đối không thể bảo quản tốt như vậy!

Hồi lâu, Đại Kim Nha rốt cuộc kiểm kê xong tất cả đồ đạc, thở dài một hơi, nói: "Lục gia, đống đồ này, khách sạn Tân Nguyệt xuất hàng, ít nhất ba trăm triệu.

Cụ thể bao nhiêu tiền còn phải xem tình hình buổi đấu giá." "Không thành vấn đề." Lục Vũ gật đầu, không có ý kiến.

Khách sáo hai câu, Lục Vũ đột nhiên nhớ tới chuyện Trần Hạt Tử, thuận miệng hỏi: "Đúng rồi Kim gia, Trần lão gia tử ở chỗ ông thế nào rồi?" Dù sao kế hoạch tiếp theo của hắn là đi Hắc Thủy Thành Tây Hạ và Trùng Cốc Vân Nam, có một số việc vẫn có thể tìm Trần Hạt Tử nói chuyện thêm.

"Trần Hạt Tử?" "Ừ." "Cái lão già này cũng thật tài, ngày nào cũng ngồi ở cổng Phan Gia Viên, người xem bói xếp hàng từ sáng đến tối, tôi cũng phục sát đất." Lục Vũ nghe vậy, ách nhiên thất tiếu.

Không ngờ, một đời thủ lĩnh Tả Lĩnh, tại Kinh thành tái tạo việc làm lại khá khẩm như vậy.

"Đúng rồi, cậu nhắc Trần Hạt Tử tôi mới nhớ ra một việc." Đại Kim Nha đột nhiên nhớ ra gì đó, thấp giọng nói: "Lục gia, Hồ gia, Bàn gia, ba vị gia gần đây đừng đi Phan Gia Viên nữa.

Mấy ngày nay luôn có mấy gương mặt lạ cầm ảnh ba vị gia dò hỏi chuyện của các cậu." "Ồ?

Ảnh như thế nào?" Đại Kim Nha cũng là người lanh lợi, lấy điện thoại ra cho mấy người xem.

Trên đó không chỉ có ảnh bọn họ, mà còn có ảnh những kẻ tìm bọn họ.

Ảnh của bọn họ trông giống như bị chụp trộm lúc tham gia đấu giá

hội ở Tam Phiên Thị.

Những gương mặt lạ tìm bọn họ là người nước ngoài.

"Kim gia, ông còn nghe ngóng được gì nữa?" "Lục gia, ngài cũng biết, con người tôi chính là tò mò, cho nên..." Nhìn bộ dạng của Đại Kim Nha, Lục Vũ liền biết ruột gan hắn nghĩ gì, cười lắc đầu: "Được, Kim gia ông cứ đi làm việc trước, tối nay gặp nhau ở Đông Lai Thuận rồi nói." "Được luôn!

Cảm ơn ba vị gia, chúng ta tối nay không gặp không về!" Tiễn Đại Kim Nha đi xong, Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày, khẽ nói: "Tiểu ca, sao tôi cảm giác Kim gia hôm nay diễn màn này có chút cổ quái?" "Kim gia người này, trước giờ vẫn luôn cổ cổ quái quái như vậy." Lục Vũ cười ha hả nói một câu, nhưng trên mặt lại không hề có ý cười, ra hiệu bằng mắt cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, lại hất hất cằm, ý bảo ba người ra ngoài nói chuyện.

Bước ra khỏi phòng, vào trong sân, Lục Vũ nhìn quanh bốn phía, xác định không có gì dị thường, lúc này mới lấy ra một tờ giấy nhỏ mà Đại Kim Nha vừa giao cho hắn trước khi rời đi.

Trên tờ giấy viết một đoạn: "Mấy vị gia, tình thế bắt buộc, khách sạn Tân Nguyệt bắt tôi đặt máy nghe trộm ngay trong thư phòng, Tiểu ca trong lòng tự hiểu, Đại Kim Nha bái tạ.

Ngoài ra, tối nay ở Đông Lai Thuận, trên người tôi cũng có máy nghe trộm, Tiểu ca nhớ biên sẵn câu chuyện." Hồ Bát Nhất nhíu mày, thấp giọng nói: "Tiểu ca, cái này là ý gì?" Lục Vũ cũng nhíu mày.

Nói ra thì hắn và khách sạn Tân Nguyệt cũng không có quá tiết gì lớn.

Mặc dù trước đó giúp Ngô Tà "đốt đèn trời" ở khách sạn Tân Nguyệt có chút phong ba nhỏ, nhưng chuyện này đều đã dàn xếp ổn

thỏa.

Thời gian gần đây hai bên hợp tác dưới sự hòa giải của Hoắc Tiên Cô cũng coi như vui vẻ.

Khách sạn Tân Nguyệt lúc này còn nghe trộm hắn, thì có chút vô vị.

"Tiểu ca, hay là tôi đi đập nát cái biển hiệu của bọn họ?" "Anh đi thì tôi cũng đi theo, đỡ phải không có người nhặt xác." Nghe Hồ Bát Nhất nói mát, Vương Bàn Tử cười khan một tiếng, có chút xấu hổ gãi đầu.

"Được rồi, không có gì, chú ý chút là được." Lục Vũ suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Trước tiên đừng đánh rắn động cỏ, chúng ta xem tình hình rồi tính." "Được." Mấy người không nói thêm gì nữa, đơn giản thu dọn một chút trong sân nhỏ, ai nấy tự đi làm việc.

Chờ đến chập tối, mọi thứ thu xếp ổn thỏa, cả nhóm cùng nhau rời khỏi tiểu viện, Lục Vũ đặc biệt dẫn theo cả Diệp Diệc Tâm, cùng đi tới Đông Lai Thuận.

Đại Kim Nha đã sớm đợi ở cửa, vừa nhìn thấy đám người Lục Vũ đến liền vội vàng nghênh đón, nhân lúc bắt tay lại dúi cho Lục Vũ một tờ giấy, bên trên chỉ có ba chữ: Camera.

Nghĩa là bữa cơm tối nay của bọn họ, ngoại trừ nghe trộm còn có cả giám sát.

Khách sạn Tân Nguyệt lần này chơi cũng khá đấy!

Lục Vũ không để lộ dấu vết thu tờ giấy lại, cũng không nói gì với những người khác, chỉ cười ha hả cùng Đại Kim Nha đi vào bao phòng đã chuẩn bị sẵn.

Trong phòng, một cái bàn tròn, ba cái nồi đồng lớn, bên cạnh xếp mấy chồng khay thịt.

Trong không khí tràn ngập mùi dưa chua và than củi.

Mùi vị này rất thân thiết.

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, mặt đầy tiếu ý giơ ngón tay cái lên, tán thưởng: "Kim gia, hào phóng!" "Có câu này của Bàn gia, Đại Kim Nha tôi coi như không uổng công bận rộn." Đại Kim Nha cười tươi rói, mời mấy người ngồi xuống: "Mấy vị gia, không nói nhiều nữa, hôm nay thịt dê bao no, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." "Được rồi, Kim gia ngồi xuống, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." "Được luôn." Mấy người ngồi xuống, tán gẫu vài câu chuyện phiếm, Lục Vũ xoay chuyển lời nói, đi vào chủ đề chính: "Kim gia, nói thật với ông, chuyến này trở về, mấy anh em chúng tôi định rửa tay gác kiếm (trích phù)." "Hả?" Đại Kim Nha không khỏi sững sờ, ngạc nhiên nói: "Sao lại rửa tay gác kiếm rồi?

Mấy vị gia làm ăn tốt như vậy, thiên hạ này không có ai xuống đất gọn gàng hơn mấy vị gia, sao lại muốn nghỉ?" Đại Kim Nha thật sự không ngờ Lục Vũ lại đột nhiên nói ra chuyện rửa tay gác kiếm, không khỏi giật mình.

Chương 274

Nhất là Lục Vũ nói cực kỳ chân thành, hoàn toàn biểu hiện ra cảm giác tâm tro ý lạnh.

Một bên, Vương Bàn Tử cũng hùa theo nói: "Thật sự là, cái nghề này không làm nổi nữa.

Tôi nói cho ông biết Kim gia, lần này nếu không phải có mấy tay 'thổ phu tử' kia giúp đỡ, mấy anh em chúng tôi đã phải ở lại nơi đó, không ra được rồi." Chuyện này chính là Lục Vũ đã sắp đặt trước.

Chỉ cần nói chuyện xuống Thất Tinh Lỗ Vương Cung, cứ đổ hết công lao lên người nhà họ Ngô.

Dù sao khách sạn Tân Nguyệt và Lão Cửu Môn quan hệ mật thiết, bọn họ muốn biết thì tự đi tìm Ngô Tam Tỉnh.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương mỗi người nói vài câu, Lục Vũ chuyển hướng: "Nói ra thì Tam gia thật sự trượng nghĩa, mấy người chúng tôi cũng không bỏ ra bao nhiêu sức lực, lúc Tam gia chia chác cuối cùng vẫn cho chúng tôi không ít." "Đúng thế, Tam gia thật hào phóng." Vương Bàn Tử ăn thịt dê, hàm hồ nịnh nọt một câu.

Lúc này, Lục Vũ nghe thấy tiếng điện thoại, cầm lên nhìn thoáng qua rồi cười nói: "Đúng rồi, khách sạn Tân Nguyệt cũng khá hào phóng đấy." Hắn còn có chút bất ngờ, khách sạn Tân Nguyệt đột nhiên chuyển mười tỷ, còn kèm theo một tin nhắn: Đây chỉ là một phần, tùy theo việc xuất hàng, phần nên đưa cho cậu sẽ không thiếu.

Lục Vũ cười cười: "Hàng chúng ta gửi đi trước đó, khách sạn Tân Nguyệt bên kia bán được không ít, hôm nay gửi tiền tới rồi.

Tổng cộng mười tỷ, chúng ta ai cũng có phần.

Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, tôi chuyển cho mỗi người hai trăm triệu.

Kim gia, ông chạy trước chạy sau vất vả, tôi gửi ông chút tiền trà nước.

Tiểu Diệp tử, em trông nhà có công, cho em chút tiền tiêu vặt." Nghe Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử lập tức ngẩn người, đôi đũa trong tay cạch một tiếng rơi xuống bàn...

Sau Vương Bàn Tử, mấy người có mặt đều ngây ngẩn cả người.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy thông báo tiền về trên điện thoại của mình, lại càng trừng lớn mắt, không dám tin!

Tiền Lục Vũ cho, quá nhiều!

Một người hai trăm triệu!

Một phát này liền tự do tài chính rồi?

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Lục Vũ, đầu óc ong ong.

Trước khi gặp Lục Vũ, bọn họ cơm áo gạo tiền đều là vấn đề.

Nhưng sau khi gặp Lục Vũ, bọn họ trực tiếp bước lên đỉnh cao nhân sinh!

Trong lòng hai người trăm cảm xúc đan xen.

Từng cảnh tượng sau khi gặp Lục Vũ không ngừng lướt qua trước mắt...

Ngay cả Shirley Dương, nghe thấy con số này cũng không khỏi tắc lưỡi.

Đối với cô mà nói, đây cũng là một khoản tiền trên trời!

Còn về Đại Kim Nha và Tiểu Diệp tử, nhìn dãy số không dài dằng

dặc trên màn hình cũng ngốc luôn.

Bọn họ mỗi người đều có mười triệu!

"Tiểu ca, tiền này..." "Lục đại ca..." "Được rồi, chuyện này cứ như vậy, đừng nói nữa." Lục Vũ xua tay, khẽ nói: "Đây cũng coi như là món cuối cùng rồi, chúng ta vốn định rửa tay gác kiếm, nói chuyện khác cũng chẳng có ý nghĩa gì." Hắn vốn không phải người keo kiệt, chỗ tốt nên cho thì một xu cũng không thể thiếu.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương theo hắn vào sinh ra tử ở Long Lĩnh Mê Quật rồi Lỗ Vương Cung, sao có thể để hắn một mình hưởng hết lợi ích.

Huống chi, pháp khí phần lớn đều ở trên người hắn, cho bọn họ một ít tiền bạc là chuyện đương nhiên.

Còn về Đại Kim Nha, cũng rất đơn giản.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Đại Kim Nha thông báo tin tức cho hắn, cái nhân tình này không thể không nhớ.

Tiền cho Tiểu Diệp tử lại càng đơn giản.

Suy cho cùng, Tiểu Diệp tử đối với hắn giống như một cô em gái, lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô bị Tinh Tuyệt nữ vương để lại ám thủ dẫn đến xảy ra vấn đề...

Vấn đề này tuy không phải do Lục Vũ, nhưng mỗi lần nhớ tới, Lục Vũ vẫn cảm thấy mình có chút tính sai.

Nếu cẩn thận hơn một chút, cũng không đến mức khiến Tiểu Diệp tử rơi vào khốn cảnh hiện tại. ...

Mấy người từ chối vài câu, từ chối không được đành phải nhận tiền, ánh mắt nhìn về phía Lục Vũ đều tràn đầy cảm kích.

Cảm kích xong, Đại Kim Nha dưới gầm bàn nhẹ nhàng đá chân

Lục Vũ một cái, ngoài mặt lại bất động thanh sắc nói: "Lục gia, chuyện các cậu 'xuống đất' trước đó, có thể kể cho tôi nghe chút không, sao lại khiến mấy vị gia muốn giải nghệ thế?" Lục Vũ nhìn Đại Kim Nha một cái, trong lòng biết e là người của khách sạn Tân Nguyệt đang hứng thú.

Dứt khoát, trực tiếp mở miệng: "Kim gia, nói thật thì chuyến này chúng tôi đi theo Ngô Tam gia mở mang tầm mắt.

Cái ngôi mộ Chiến Quốc kia, quả thực không bình thường." Lục Vũ trước đó đã sớm biên xong câu chuyện, lúc này cứ thế mà nói hươu nói vượn.

Địa điểm ở đâu hoàn toàn không nói, thân phận mộ chủ thì chối là không biết, chỉ nói bên trong kinh hiểm kích thích, thuận tiện khen Ngô Tam Tỉnh một trận.

Chương 275

Cuối cùng, càng là nói: “Mấy người chúng tôi cũng là lần đầu tiên nghe nói có ‘Thần khí’.

Đáng tiếc, Ngô Tam gia đã mang Thần khí đi rồi...” “Lục gia, Thần khí gì thế?” “Không biết a, chúng tôi cũng chưa thấy, lúc đó chúng tôi trúng ảo thuật, cũng chỉ là lúc sau đi ra nghe Tam gia nhắc tới một câu.” “Ồ, ồ, thì ra là thế.” ...

Lúc này, khách sạn Tân Nguyệt.

Hoắc Tiên Cô, Ngô Tam Tỉnh, còn có một người trẻ tuổi đang ngồi cùng một chỗ, uống trà.

Trước mặt bọn họ thình lình là một cái màn hình lớn, bên trên hiển thị chính là bao phòng Lục Vũ bọn họ đang ăn cơm.

Hoắc Tiên Cô nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhàn nhạt nói: “Ngô lão tam, ông lấy được Thần khí gì thế?” “Không nói cho bà biết.” “Ha ha, Ngô lão tam a Ngô lão tam, ông còn úp mở?” “Đương nhiên.” Một bên, người trẻ tuổi cười cười, thuận miệng nói: “Tam gia, chuyện Thần khí cứ để một bên, chuyến này ngài đúng là đại phát thần uy.” “Xì!” Ngô Tam Tỉnh bĩu môi: “Cậu tin lời quỷ quái của thằng nhóc đó à?

Nói cho các người biết, đừng thấy nó tuổi không lớn, tâm cơ nhiều lắm đấy.

Nói cái gì đều là công lao của tôi?

Tôi nói thẳng cho các người biết, nếu chuyến này không mang theo nó cùng đi, tôi và Tiểu Tam tử căn bản không thể sống sót trở về.” Hoắc Tiên Cô nheo mắt, nhẹ giọng truy vấn: “Nói thế là sao?” “Không sao cả.” Ngô Tam Tỉnh bày ra bộ dạng heo chết không sợ nước sôi,

lười biếng nói: “Tam gia tôi làm việc, từ khi nào còn cần báo cáo với các người rồi?

Được rồi, Tam gia tôi bận lắm, đi đây.” “Tam gia đi thong thả.” Người trẻ tuổi đứng dậy, cười ha hả tiễn Ngô Tam Tỉnh rời đi.

Tiễn Ngô Tam Tỉnh xong, trở lại trong phòng ngồi xuống, hắn cười ha hả nhìn Hoắc Tiên Cô, khẽ nói: “Tiên Cô, bà nói xem Lục Vũ có biết chúng ta đang giám thị hắn không?” “Đại Kim Nha nói cho hắn.” Hoắc Tiên Cô nhìn màn hình, không chút do dự đưa ra đáp án của mình.

Nói xong, bà dừng một chút, lại mở miệng: “Tôi trước đó đã nói với cậu rồi, làm vậy có khả năng lộng khéo thành vụng.” “Sẽ không đâu.” Người trẻ tuổi cười cười, nhẹ nhàng khoan khoái nói: “Hắn biết tôi đối với hắn không có địch ý.” “Không có địch ý thì cậu càng nên đi thẳng vào vấn đề mà tìm hắn.” “Thế thì còn gì thú vị, huống chi người trẻ tuổi này tính cách bướng bỉnh lắm, tôi trực tiếp đi tìm hắn, đó mới gọi là lộng khéo thành vụng.” Hoắc Tiên Cô quay đầu nhìn hắn một cái, đột nhiên cảm khái nói: “Trương Nhật Sơn không bằng cậu.” “Nếu không sao tôi lại tên là Nhật Thiên chứ?” (Nhật Thiên: Tiếng lóng chỉ sự bá đạo, ngông cuồng) “.....” “Được rồi, không đùa nữa, người bà sắp xếp đi Tây Bắc đã về chưa?” Hoắc Tiên Cô bất đắc dĩ lắc đầu, không thích Trương Hạo đùa kiểu này lắm.

“Về rồi.” “Thế nào?” “Rất thảm liệt.” Sắc mặt Hoắc Tiên Cô biến đổi.

Mặc dù bà không thích Trương Hạo đùa giỡn, nhưng dù sao thực lực của Trương Hạo bà vẫn công nhận.

Có thể bị hắn gọi là thảm liệt, xem ra chuyến đi Tây Bắc lần này của bọn họ tuyệt đối không đơn giản.

“Chuyện là thế nào?” Trong mắt Trương Hạo hiện lên một tia ảm

đạm, thấp giọng nói: “Chỗ Long Lĩnh kia, mộ Tây Chu lồng trong mộ Đường, cơ quan ám đạo đều bị người phá hủy, người của chúng ta dễ dàng liền đi vào.

Nhưng tất cả những thứ có thể lấy bên trong đều bị người ta lấy đi rồi...

Lúc rút lui bọn họ gặp phải nạn đề, một cái Huyền Hồn Thê, cộng thêm một đám nhện, kiến biến dị.

Ba mươi người đi vào, hai mươi người đi ra.” Trương Hạo thở dài một hơi, từ trong túi móc ra mấy tấm ảnh chụp, bày lên bàn.

“Xem đi, trên mấy cái giá này trống trơn, đồ đạc đều bị lấy đi rồi.

Chỗ này khớp với lô hàng Lục Vũ gửi tới trước đó.” Dừng một chút, Trương Hạo lại lấy ra một tấm ảnh, đặt trước mặt Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô sắc mặt khẽ biến: “Đây là quái cá gì, sao lại to thế này?” “Người địa phương gọi nó là Thiết Đầu Long Vương.

Tôi tìm người đo rồi, thân cá dài gần hai mươi mét.

Có một người địa phương nói, hôm đó thuyền của bọn họ suýt chút nữa bị Thiết Đầu Long Vương đâm lật, về sau may nhờ có một vị tiểu ca cứu bọn họ.

Người kia, cũng là Lục Vũ.” Hoắc Tiên Cô mày nhíu chặt, không nói một lời, chỉ nhìn từng tấm ảnh chụp.

Hồi lâu, bà mới mở miệng: “Cậu thấy thế nào?” “Là bạn không phải địch (Thị hữu phi địch).” “Ngoài ra còn một việc.” “Trong tay hắn khẳng định có Thần khí, hơn nữa không chỉ một kiện, rất có khả năng có rất nhiều kiện.

Hơn nữa...” Trương Hạo dừng một chút, biểu tình trở nên càng

thêm kỳ quái, dường như chính mình cũng có chút không thể tin nổi suy đoán của bản thân: "Tôi đoán, Lục Vũ đối với 'Thần khí' còn hiểu rõ hơn chúng ta." Hoắc Tiên Cô mãnh liệt ngẩng đầu, không dám tin nhìn Trương Hạo.

Nhìn hắn hoàn toàn không giống như đang nói đùa, yết hầu Hoắc Tiên Cô giật giật, không nói nên lời.

Một lúc lâu sau mới lắc đầu: "Phiền phức, phiền phức, phiền phức a!" "Ai nói không phải chứ." Trương Hạo nhún vai, nói: "Hiện tại điều duy nhất khiến tôi cảm thấy may mắn, chính là hắn là bạn không phải địch, không có dấu hiệu lạm dụng Thần khí.

Nhưng cứ thế mãi cũng không phải cách, tôi vẫn phải tìm cơ hội tiếp xúc thêm, nếu có thể cùng hắn 'xuống đất', có lẽ sẽ hiểu hắn hơn." "Tiên Cô, bà biết hắn tiếp theo muốn làm gì không?" "Cậu không cần nghĩ nữa." Hoắc Tiên Cô lắc đầu, đưa tay chỉ vào màn hình: "Lần này hợp tác với 'thổ phu tử', Lục Vũ cũng không nhìn bọn Ngô Tam Tỉnh bằng con mắt khác.

Hơn nữa cậu cũng nghe thấy đấy, hắn vừa nãy nói người quá đông, bất tiện hành động.

Hành động sau này của bọn hắn khẳng định sẽ khống chế số lượng người, một người ngoài sao có thể trà trộn vào?" "Tôi có thể mạo danh." "Nếu không muốn đi đến phía đối lập với hắn, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng làm chuyện này." "Tôi cũng không muốn a." Trương Hạo đột nhiên thở dài, vẻ mặt khổ sở: "Nhưng tôi đã sắp một trăm tuổi rồi, tổng không thể còn để tôi một lão già này xung phong đi đầu chứ." Biểu tình Hoắc Tiên Cô lập tức trở nên rất cổ quái, kinh ngạc nhìn Trương Hạo, hỏi: "Cậu là định để hắn tiếp ban cậu, không phải đi tìm hắn đòi 'Thần khí'?" "Thần khí quan trọng nữa cũng không có người quan trọng." Trương Hạo đứng lên, nhìn Lục Vũ trên

màn hình, khẽ thở dài: "Mô Kim Hiệu Úy Hồ Bát Nhất - truyền nhân chính thống của Trương Tam Liên Tử, Ngô Tà - truyền nhân nhà họ Ngô Lão Cửu Môn, Shirley Dương - cháu ngoại Chá Cô Tiêu, những người này ở trước mặt hắn đều tâm cam tình nguyện làm đàn em, còn có ai thích hợp tiếp ban tôi hơn hắn?" Nghe lời Trương Hạo, Hoắc Tiên Cô lâm vào trầm tư, bà đột nhiên ý thức được mình cần phải đánh giá lại địa vị của Lục Vũ trong lòng.

Có một số việc, dường như không thể tùy tiện như trước kia nữa.

Có một số kế hoạch, dường như cũng phải điều chỉnh một chút.

Ân?

Chờ đã!

Trong lòng đang suy tính, Hoắc Tiên Cô đột nhiên chú ý tới Lục Vũ trên màn hình động đậy, hơn nữa khoảng cách tới camera ẩn bọn họ sắp đặt càng ngày càng gần.

Trên màn hình tivi chỉ còn lại khuôn mặt phóng đại của Lục Vũ.

Sau đó, liền nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Lục Vũ từ tivi truyền vào tai bọn họ.

"Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Các vị lão sư, sau này có việc gì có thể trực tiếp tìm tôi, không cần thiết phải làm mấy thủ đoạn nhỏ này." Một câu nói xong, tín hiệu giám sát lập tức bị cắt đứt!

Chương 276

Ngay cả âm thanh cũng biến thành tiếng "rè rè" của nhiễu sóng trắng.

Hoắc Tiên Cô sắc mặt cứng đờ, Trương Hạo ở bên cạnh cũng sửng sốt.

Nhưng chỉ ngẩn ra một chút, Trương Hạo lại cười ha hả, cao hứng liên tục vỗ đùi mình, hưng phấn không nói nên lời! ...

Đêm khuya, tiểu viện.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều ở trong phòng riêng nghỉ ngơi, tu luyện.

Lục Vũ thì ở trong thư phòng.

Hắn đã kiểm tra kỹ càng, trong tiểu viện không có thiết bị giám sát, nghe trộm nào khác, có thể tự do nói chuyện.

Trong thư phòng không chỉ có Lục Vũ mà còn có cô bé Diệp Diệc Tâm.

Lúc này, Diệp Diệc Tâm đang xem sách lụa kim ti, không ngừng viết gì đó trên giấy, thỉnh thoảng lại cầm mấy cuốn sách cơ bản lên lật xem, tra cứu tư liệu.

Sách lụa kim ti chính là cuốn sách lụa Lục Vũ phát hiện trong hộp ngọc tím trước đó.

Vốn dĩ hắn định tìm giáo sư Trần dịch thuật.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hỏi qua Diệp Diệc Tâm, xác định cô cũng có thể thử dịch, Lục Vũ liền giao việc này cho cô.

Hắn ở bên cạnh nhìn một lúc, Diệp Diệc Tâm dịch phần mở đầu

không khác biệt lắm so với đáp án Ngô Tà đưa cho hắn lúc trước.

Nhưng sau khi dịch xong phần mở đầu, tốc độ của Diệp Diệc Tâm liền chậm lại, mày ngài nhíu chặt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

"Tiểu Diệp tử, giờ không còn sớm nữa, đi nghỉ trước đi." "Lục đại ca anh nghỉ trước đi, em mấy ngày nay cứ rảnh rỗi, khó khăn lắm mới có chút việc để làm." "Được rồi, vậy em đừng miễn cưỡng." "Vâng vâng!" Diệp Diệc Tâm gật đầu, cười với Lục Vũ, nhẹ nhàng vén tóc mái rủ xuống, lại toàn thần quán chú dịch tiếp.

Lục Vũ nhìn xem, rồi ngồi xuống sàn thư phòng, lại lấy ra "Lục Phẩm Bí Hí Ly Châu" đặt trong lòng bàn tay, tĩnh tâm tu luyện.

Bất tri bất giác, một đêm trôi qua.

Sau khi trời sáng, Lục Vũ mở mắt, vươn vai một cái, liền nhìn thấy cô bé Diệp Diệc Tâm gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Lục Vũ cười khổ lắc đầu, trong lòng nghĩ chắc cô nàng thức trắng một đêm, không chịu nổi nữa mới ngủ.

Lục Vũ nhìn xem, không làm phiền cô, rón rén đi ra khỏi thư phòng.

Vừa định xuống lầu, liền nghe thấy trong sân truyền đến tiếng kêu quái dị của Vương Bàn Tử!

Lục Vũ không khỏi sững sờ, vội vàng xuống lầu.

Vừa vào sân, liền nhìn thấy một cô nhóc mày thanh mục tú, giơ gậy gõ một cái vào đầu Vương Bàn Tử.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vũ lập tức có chút dở khóc dở cười.

Cái tên Vương Bàn Tử này, trêu chọc ai không được, cứ phải trêu chọc Hoắc Tú Tú?

Chờ đã, Hoắc Tú Tú cô nhóc này lúc này tới đây làm gì?

Ngay lúc chần chừ, Hoắc Tú Tú đã xách cây côn Bức Luyện Di Tôn của Vương Bàn Tử đi đến trước mặt Lục Vũ, nhìn ngó một vòng từ trên xuống dưới, lúc này mới nhướng mày nói: "Về rồi à!" "Ừ, về rồi." "Anh đi đâu thế?" "Cô có việc gì không?" Hai người mỗi người nói một câu, ai cũng không trả lời vấn đề của đối phương.

Lúc này, Vương Bàn Tử trước đó bị ăn một gậy rốt cuộc cũng phản ứng lại, xoa đầu, tức giận hét lớn: "Cái con bé xui xẻo này, sao ra tay không biết nặng nhẹ thế hả!" Hoắc Tú Tú ngẩng đầu ưỡn ngực, lý trực khí tráng: "Là tự ông nói đấy, cây gậy này không thể dùng để đánh người tốt!

Hiện tại ông bị đánh, chứng tỏ ông không phải người tốt!" Vương Bàn Tử: ???

Giờ khắc này, trong đầu Vương Bàn Tử hiện lên mấy dấu chấm hỏi.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đang làm gì?

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử buồn bực nói: "Tôi không nói chuyện với cô nữa, trả gậy cho tôi." Nói xong, cũng mặc kệ Hoắc Tú Tú có đồng ý hay không, đưa tay chộp một cái đoạt lại gậy, một mình ngồi trong sân sinh hờn dỗi.

Hoắc Tú Tú cũng mặc kệ hắn, cười hì hì nhìn Lục Vũ, nói: "Yên tâm, tôi không phải đến tìm anh, tôi đến tìm Tiểu Diệp tử." "Tiểu Diệp tử?" "Đúng thế, những ngày anh không có ở đây, tôi thường xuyên qua đây thăm Tiểu Diệp tử." Lục Vũ nhíu mày nhìn Hoắc Tú Tú.

Suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Là Hoắc Tiên Cô bảo cô tới à?" "Sao

có thể, bà nội mới không biết tôi tới cái chỗ rách nát này của anh." Hoắc Tú Tú thông minh lanh lợi, vừa nghe Lục Vũ nói liền hiểu ý ngoài lời, thuận miệng nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều.

Trước đó tôi qua tìm anh nhưng anh không có nhà, tôi liền nhìn thấy Tiểu Diệp tử.

Tôi và cô ấy hợp tính, không có việc gì thì qua thăm cô ấy chút." Lời giải thích này cũng coi như chấp nhận được, Lục Vũ gật đầu: "Vậy hôm nay cô đến không đúng lúc, hôm qua cô ấy bận cả đêm, đang nghỉ ngơi." Hoắc Tú Tú lập tức biểu hiện ra một tia kinh ngạc, không dám tin nhìn Lục Vũ: "Anh cái đồ cầm thú này!" Lục Vũ: .....

Sau khi cạn lời, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, có chút bó tay nói: "Được rồi, nếu không có việc gì thì cô về đi." "Thế sao được, tôi còn có việc quan trọng." "Việc gì?" "Anh và Ngô Tà đi đâu thế?" Lục Vũ hơi sững sờ, có chút không thích ứng kịp đề tài nhảy cóc của Hoắc Tú Tú.

"Không cần giả bộ, tôi biết anh và Ngô Tà cùng đi 'đổ đấu', các anh đi đâu đổ đấu, thu hoạch thế nào?" "Tại sao tôi phải nói cho cô biết?" "Anh nợ tôi!" Hoắc Tú Tú lý trực khí tráng uy hiếp: "Không nói tôi sẽ bán anh cho khách sạn Tân Nguyệt." "Đi thong thả, không tiễn." Cô nhóc này nói nói cười cười thì khá dễ thương, nhưng cứ năm lần bảy lượt uy hiếp thế này, Lục Vũ liền có chút không thích.

Chương 277

Đừng nói là cô, cho dù là Hoắc Tiên Cô nói lời này, Lục Vũ cũng sẽ không lùi bước. ...

Hoắc Tú Tú hiển nhiên không ngờ sắc mặt Lục Vũ lại đột nhiên lạnh xuống, vội vàng đổi giọng, cười hì hì nói: "Đùa chút thôi, Lục đại ca hà tất để ý.

Anh đi đi, chuyện đã đồng ý với anh trước đó tôi sẽ không nuốt lời.

Nhưng chuyện đổ đấu, anh tự đi hỏi Ngô Tà." "Không nói thì không nói, tôi cũng chẳng hiếm lạ." Hoắc Tú Tú đảo mắt, cũng không biết nghĩ tới cái gì, nói xong một câu cũng không dừng lại mà thật sự bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô, Lục Vũ nhíu mày.

Lão Cửu Môn không có ai là đèn cạn dầu.

Hoắc Tú Tú này lúc này tới cửa rốt cuộc là vì sao?

Sao cảm giác có chút mạc danh kỳ diệu?

Ngay lúc Lục Vũ đang suy tính, sau lưng truyền đến tiếng Tiểu Diệp tử: "Lục đại ca." "Ừ." "Tối qua anh bảo em dịch sách lụa, em đã chuẩn bị xong rồi." Vừa thấy Tiểu Diệp tử cầm một tờ giấy, mắt Lục Vũ sáng lên, đưa tay nhận lấy, cẩn thận xem xét.

Bên cạnh, Diệp Diệc Tâm nhỏ giọng nói: "Lục đại ca, nội dung trên sách lụa em đã đối chiếu hai lần, hẳn là không dịch sai.

Nhưng nội dung trên đó thực sự là quá mức khó tin!" Liên quan đến trường sinh, sao có thể không khó tin?

Lục Vũ thầm nghĩ, mở tờ giấy viết đầy chữ nhỏ ra xem kỹ.

Nội dung mở đầu giống với bản dịch của Ngô Tà, không có vấn đề gì.

Nhưng ngoại trừ phần mở đầu, nội dung phía sau có chút không giống lắm.

Bức sách lụa này là do Thiết Diện Sinh để lại.

Không chỉ nói rõ chuyện hắn mượn thực lực Lỗ Thương Vương để sưu tầm Ngọc Dũng trường sinh, chuyện Thi Miết Đan, mà còn trực tiếp nói rõ Quỷ Tỳ căn bản không phải của Lỗ Thương Vương, cũng không phải hắn lấy ra từ bụng đại xà, mà là tín vật Tây Vương Mẫu tặng cho Chu Mục Vương Cơ Mãn năm xưa.

Chỉ là sau này Lỗ Thương Vương tu hú chiếm tổ chim khách, liền chiếm Quỷ Tỳ làm của riêng, lại bịa đặt lời nói dối để lừa gạt Lỗ Quốc Công.

Còn về hai món bảo bối mà Lỗ Thương Vương tự thuật, ngoài Quỷ Tỳ ra chính là Thất Tinh Luân Hồi Đao.

Rất đáng tiếc, trên sách lụa không có quá nhiều nội dung về Thất Tinh Luân Hồi Đao.

Phía sau sách lụa phần lớn là về phương pháp trường sinh, bao gồm cách dùng Ngọc Dũng, cách phối chế và luyện chế Thi Miết Đan.

Chỉ tiếc phương pháp luyện đan này có quá nhiều danh từ chuyên dùng thời đại đó, cho dù Diệp Diệc Tâm tra cứu rất nhiều tư liệu cũng không thể giải mã hoàn mỹ.

"Lục đại ca, mấy ngày nữa em sẽ tra thêm tư liệu, xem có thể giải mã hoàn chỉnh thứ này không." "Không cần đâu." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Giải mã ra thì đây cũng là thứ hại người." Diệp Diệc Tâm hơi sững sờ, kinh ngạc nói: "Lục đại ca không muốn trường sinh

sao?" "Thi Miết Đan lấy Thi Miết Vương làm nguyên liệu, nói là trường sinh, nhưng khác gì đã chết đâu?" Diệp Diệc Tâm lại sững sờ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lục Vũ hỏi: "Trường sinh như vậy, thực sự có thể sao?" "Có khả năng đi..." "Ồ." Diệp Diệc Tâm gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Tâm thái của cô ngược lại còn tốt hơn rất nhiều người.

Điều này thực ra cũng không lạ, ở Tinh Tuyệt Cổ Thành cô đã trải qua quá nhiều, đoạn trải nghiệm đó khiến cô thay đổi rất nhiều, làm cho một cô sinh viên khảo cổ ngây thơ trở nên không còn ngây thơ nữa, thậm chí có chút... tiêu cực.

Nhất là mối liên hệ như có như không giữa cô và Tinh Tuyệt Nữ Vương, càng thay đổi nội tâm cô ở mức độ rất lớn.

"Đúng rồi, em và Hoắc Tú Tú quen nhau thế nào?" Nói vài câu, Lục Vũ chợt nhớ tới chuyện lúc nãy, thuận miệng hỏi.

"À, mấy hôm trước các anh vừa đi thì Tú Tú tới, nói là muốn tìm anh.

Sau đó gần như ngày nào cô ấy cũng qua tìm em nói chuyện phiếm.

Qua lại nhiều lần thì em và cô ấy quen nhau.

Cô ấy đều nói gì với em?

Cũng không có chuyện gì quá nhiều, cô ấy chỉ thỉnh thoảng kể cho em nghe chuyện Lão Cửu Môn, chuyện khách sạn Tân Nguyệt, lại hỏi thăm em xem các anh đi đâu, khi nào về...

Đúng rồi, cô ấy còn hỏi em rất nhiều chuyện về 'đổ đấu', nhưng em không nói cho cô ấy biết chuyện xảy ra ở Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Ừ, tâm hại người không thể có, tâm phòng người không thể không." Lục Vũ gật đầu, lại dặn dò Diệp Diệc Tâm hai câu rồi để cô về nghỉ

ngơi.

Bản thân hắn thì cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương tụ lại một chỗ, bốn người cùng bàn bạc chuyện tiếp theo.

Địa điểm "đổ đấu" đã xác định, chính là Hắc Thủy Thành Tây Hạ.

Vấn đề duy nhất là vị trí Hắc Thủy Thành vẫn chưa thể xác định hoàn chỉnh, đến lúc đó khó tránh khỏi cần Hồ Bát Nhất Tầm Long Điểm Huyệt.

"Hôm nào chúng ta xuất phát?" "Chuẩn bị đồ đạc trước đã, Lão Hồ anh chuẩn bị thêm một cái súng phun lửa, tránh cho lúc gặp Thi Miết chúng ta lại chẳng có chút biện pháp nào." Hồ Bát Nhất liên tục gật đầu: "Đúng, đúng, đúng.

Cái thứ Thi Miết này thực sự quá đáng ghét, nhất định phải xử lý cho tốt." Sau khi xác định trạm kế tiếp là chùa Thông Thiên Đại Phật ở Hắc Thủy Thành, mấy người liền phân công.

Shirley Dương phải đi kiếm thêm ít trang bị cấp cứu và đồ chiến đấu từ nước ngoài cho bọn họ, Hồ Bát Nhất phụ trách súng phun lửa, Vương Bàn Tử phụ trách luyện côn pháp cho tốt.

Nói xong chính sự, Vương Bàn Tử bỗng nhiên nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca, mấy cái viện quanh đây có cái nào đang bán không, tôi muốn mua lại." Hiện tại trong túi có tiền, Vương Bàn Tử cũng muốn sắm sửa chút sản nghiệp cho mình.

Chương 278

Chuyện này Lục Vũ không biết, chỉ bảo hắn tự đi tìm môi giới, còn mình thì thu dọn đơn giản rồi trực tiếp ra ngoài.

Hắn muốn đi Phan Gia Viên một chuyến, gặp Trần Ngọc Lâu, xem ông ấy có hiểu biết gì về chuyện Hắc Thủy Thành không.

Thuận tiện xem xem rốt cuộc là người nước ngoài nào đang dò hỏi chuyện của hắn ở Phan Gia Viên. ...

Lục Vũ lái xe xuyên qua dòng xe cộ, không nhanh không chậm chạy tới Phan Gia Viên.

Chỉ là lúc sắp đến nơi, hai chiếc SUV màu đen trong kính chiếu hậu đã thu hút sự chú ý của hắn.

Trong ấn tượng, hai chiếc xe này dường như đã bám theo hắn không lâu sau khi hắn rời khỏi tiểu viện.

Chạy loanh quanh suốt dọc đường vẫn cứ bám theo.

Có chút kỳ quái...

Trong lòng suy nghĩ, Lục Vũ rẽ phải ở một cột đèn xanh đèn đỏ, hai chiếc SUV cũng kẻ trước người sau bám theo.

Cái này mà nói không có quỷ thì không thể nào.

"Lão Hồ, anh và Bàn Tử khoan hãy đi lung tung, cứ ở nhà đi." Lục Vũ trực tiếp gọi điện cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nháy mắt phản ứng lại, truy vấn: "Tiểu ca, có người theo dõi cậu?" "Ừ." "Cậu đang ở đâu?" "Không sao, tôi xử lý được, các anh cứ ở nhà trông nhà là được." "Người của khách sạn Tân Nguyệt?" "Vẫn chưa xác định, giờ tôi gọi điện cho Hoắc Tiên Cô."

“Được!” Dặn dò hai câu, Lục Vũ cúp điện thoại, trực tiếp bấm số Hoắc Tiên Cô.

“Lục tiểu ca, lúc này gọi điện cho tôi có việc gì thế?” “Không có gì, chỉ là muốn hỏi Hoắc phu nhân có sắp xếp người theo dõi tôi không?” “Có người theo dõi cậu?” “Hai chiếc SUV màu đen, giống hệt loại SUV lần trước Hoắc phu nhân đưa chúng tôi ra ngoài.” “Không thể nào, tôi không hề sắp xếp, cậu đợi tôi một chút, tôi tra ngay đây.” “Được.” Lục Vũ lần nữa cúp điện thoại, hắn cũng không vội, cứ thong dong lái xe dẫn theo người theo dõi chạy vòng vèo không mục đích trong Kinh thành.

Dù sao Kinh thành rất lớn, đủ cho hắn lượn lờ.

Những kẻ theo dõi dường như cũng ý thức được Lục Vũ đã phát hiện ra bọn họ, sau một lần Lục Vũ chuyển hướng, hai chiếc SUV màu đen không tiếp tục bám theo mà đổi thành hai chiếc xe con (sedan).

Nếu không phải tài xế trong xe đều mặc vest đen, đeo kính râm, đeo tai nghe, Lục Vũ còn thật sự không phát hiện ra.

“Mấy người này, sợ người khác không nhìn ra bọn họ có vấn đề sao?” Lục Vũ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy đám người này quá thiếu chuyên nghiệp.

Lúc này, điện thoại Hoắc Tiên Cô lại gọi tới.

“Hoắc phu nhân?” “Xác định rồi, chúng tôi không sắp xếp người theo dõi cậu, những kẻ theo dõi cậu lái xe đều là xe thuê, tạm thời không tra ra thân phận bọn họ.

Cậu có thể đến khách sạn Tân Nguyệt, không ai có thể làm gì được cậu.” Lục Vũ trong lòng khẽ động.

Giỏi thật!

Hắn chỉ tiết lộ chuyện mình bị theo dõi, khách sạn Tân Nguyệt đã có thể tra ra nhiều như vậy!

Xem ra năng lượng của khách sạn Tân Nguyệt còn mạnh hơn hắn tưởng tượng một chút!

Đương nhiên hắn cũng hiểu, lần này Hoắc Tiên Cô không che giấu mà nói thẳng ra nhiều như vậy cũng là ở mức độ nhất định tỏ ý tốt với hắn.

Xem ra cũng là muốn hòa hoãn sự lúng túng do việc giám sát trước đó gây ra.

Chỉ có điều...

Lục Vũ không có ý định đến khách sạn Tân Nguyệt.

Đã xác định người theo dõi hắn không phải người của khách sạn Tân Nguyệt, vậy thì đám người này cơ bản chính là đám người nước ngoài mà Đại Kim Nha từng nói.

Người nước ngoài theo dõi hắn?

Xem ra khả năng rất lớn là chọc phải người ở buổi đấu giá Tam Phiên Thị lần trước.

Trong lòng suy nghĩ, Lục Vũ lái thẳng xe về phía ngoại ô.

Lưu lượng xe ở ngoại ô ít, Lục Vũ đạp mạnh chân ga, nhanh như điện chớp!

Chỉ chốc lát sau, Lục Vũ rẽ vào một con đường rẽ.

Hắn đi xe SUV, tốc độ trên đường đất không giảm, nhưng mấy chiếc xe con bám theo hắn lại không nhanh nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Vũ tung bụi mù mịt bỏ xa.

Bất quá, sau khi chạy trên đường đất một lúc, Lục Vũ dừng xe ở một nơi trống trải.

Bốn bề vắng lặng, non xanh nước biếc.

Một mặt là núi, một mặt là vách đá, xa xa núi non trùng điệp, cũng là một nơi không tệ.

Khẽ thở ra một hơi, Lục Vũ bước xuống xe, đứng ngay cạnh xe nhìn bụi đất phía xa càng lúc càng gần, tay phải siết chặt Hắc Kim Cổ Đao...

Tới rồi!

Càng lúc càng gần!

Chương 279

Một phút sau, hai chiếc xe dừng lại ở vị trí cách Lục Vũ khoảng hai mươi mét.

Cửa xe mở ra, có người xuống xe.

Hai chiếc xe tổng cộng tám người, bảy nam một nữ.

Nam đều mặc vest đen, đeo kính râm, tất cả đều cao trên một mét tám, ai nấy lưng hùm vai gấu.

Bên hông phồng lên, nhìn qua là biết không có ý tốt!

Kẻ cầm đầu là một cô gái trẻ tuổi.

Dưới mái tóc ngắn cắt tỉa tỉ mỉ là khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ.

Áo thun bó sát hở rốn và quần bò càng tôn lên vóc dáng lồi lõm gợi cảm, vô cùng hút mắt.

Nhưng... thứ thu hút ánh mắt Lục Vũ nhất vẫn là chiếc vòng tay đeo trên tay phải của cô ta! 【 Tên vật phẩm: Đương Thập Quang Tự Trọng Bảo 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Không 】 【 Năng lực vật phẩm: Không 】 【 Mô tả vật phẩm: Quang Tự năm thứ 9, Cục Đồng An Khánh đúc Quang Tự Trọng Bảo, lấy một đổi mười (Đương thập), tiền nặng khoảng 9.7 gram. 】 Nhìn thấy chiếc vòng tay này, đôi mắt Lục Vũ nheo lại.

Nhìn chuỗi hạt thủ xuyến mang tính biểu tượng kia, trong lòng Lục Vũ đã rõ mười mươi, thân phận người trước mặt này đã hô chi dục xuất!

Dù là chiếc áo thun bó sát để lộ rốn, mái tóc ngắn cắt tỉa gọn gàng, hay sự tự tin coi mình là trọng bảo, tất cả đều chỉ hướng thân phận của người phụ nữ có thân hình lồi lõm quyến rũ trước mặt này về

cùng một người.

Trong «Đạo Mộ Bút Ký», thủ hạ trung thành nhất của Cừu Đức Khảo - A Ninh!

Lục Vũ nhìn A Ninh, A Ninh cũng nhìn Lục Vũ.

Cô ta chậm rãi đi về phía Lục Vũ, trên mặt không có biểu cảm gì.

Đi thẳng đến vị trí cách Lục Vũ chừng năm mét, A Ninh dừng bước, nhìn Lục Vũ, giọng nói lạnh lùng: "Lục tiên sinh, xin chào.

Tôi là đại diện của 'Công ty Nghệ thuật Cổ đại Đại Đô Hội', muốn cùng Lục tiên sinh bàn một vụ làm ăn." Quả nhiên là A Ninh!

Công ty Nghệ thuật Cổ đại Đại Đô Hội, chính là tên công ty của Cừu Đức Khảo!

Lục Vũ thần sắc không đổi, khẽ hỏi: "Làm ăn gì?" "Lục tiên sinh trước đó tại buổi đấu giá ở bến tàu số 44 Ngư Nhân Cảng, San Francisco sau khi kết thúc đã mang đi mấy món đồ.

Mấy món đồ này vốn là của công ty chúng tôi trước đó, chỉ là bị mấy tên trộm vặt không biết sống chết lấy trộm mất.

Cho nên, muốn hỏi xem Lục tiên sinh có nguyện ý bỏ những thứ yêu thích hay không, chúng tôi nguyện ý bỏ ra gấp đôi giá tiền để chuộc lại." Bị trộm mất?

Cừu Đức Khảo, kẻ chuyên đi trộm đồ từ An Lạc, lại còn có thể bị người khác trộm đồ?

Lời này, ai tin?

Huống chi, đồ vật là do cha mẹ hắn sắp xếp người lấy về.

Chuyện này, cảm giác liền có chút vi diệu.

Dựa vào thế lực của cha mẹ hắn tại San Francisco, Cừu Đức

Khảo muốn động thủ với cha mẹ hắn, hoàn toàn chính là người si nói mộng.

Nói như vậy... hắn là Cừu Đức Khảo không biết thông qua thủ đoạn gì, biết được đồ vật đang ở trên tay hắn, cho nên mới sắp xếp người chạy đến An Lạc tìm hắn?

Trong lòng tính toán một lát, Lục Vũ khẽ hỏi: "Đồ vật gì?" A Ninh giọng nói vẫn lạnh lùng, nói: "Một cuốn nhật ký, một cái kính ngắm, một cái huy hiệu vàng, còn có một phần Chiến Quốc Bạch Thư bản dập!

Tôi không biết Lục tiên sinh tốn bao nhiêu tiền mua lại, nhưng công ty chúng tôi nguyện ý trả giá gấp đôi." "Tôi nghĩ cô có thể đã nhầm lẫn rồi." Lục Vũ lắc đầu, phủ nhận: "Mấy món đồ này, cũng không có ở trên người tôi.

Lúc ấy tại buổi đấu giá, tôi định mua, nhưng giá cả đấu giá rất thái quá, tôi liền từ bỏ." "Lục tiên sinh, anh có thể là không hiểu rõ 'Công ty Nghệ thuật Cổ đại Đại Đô Hội' chúng tôi lắm." Lục Vũ không nói gì, chỉ là nhìn A Ninh, tay phải nhẹ nhàng siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ cần vừa có điểm không đúng, hắn sẽ không chút do dự động thủ!

A Ninh không hoảng hốt không vội vàng, từ trong tay thủ hạ tiếp nhận một cái máy tính bảng, nhẹ nhàng nhấn một cái, phát một đoạn video. "Người này, tôi nghĩ Lục tiên sinh hẳn là có quen biết." Nói đến, Lục Vũ đúng là có quen biết.

Người này là một trong những vệ sĩ bên cạnh cha mẹ hắn.

Trong ấn tượng của Lục Vũ, anh ta cũng là âu phục giày da, tinh thần sáng láng.

Nhưng bây giờ, anh ta bị người ta treo giữa không trung, đầy

người thương tích, nhìn qua cực kỳ thê thảm.

Ngay sau đó, trong máy tính bảng truyền ra mấy câu thẩm vấn bằng tiếng Anh, chứng thực anh ta là làm theo chỉ thị của Lục phu nhân, cướp đi đồ vật, coi như quà sinh nhật cho Lục Vũ. "Lục tiên sinh." A Ninh nhìn Lục Vũ, lạnh lùng nhắc nhở: "Nể tình anh là con trai độc nhất của Lục lão bản, tôi đã dùng lời lẽ tử tế khuyên bảo.

Chương 280

Bây giờ, tôi hỏi anh lần cuối cùng, đồ vật ở đâu, chúng tôi bỏ ra gấp đôi giá tiền mua lại.

Đừng tưởng rằng ở An Lạc, Lục lão bản cũng có thể che chở được cho anh!" Nghe A Ninh uy hiếp, Lục Vũ tay phải xoay một cái, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp cắm trên mặt đất, cười sái thoát: "Uy hiếp tôi sao?

Được a, tới nha, để tôi xem cô trừ việc biết nói khoác, còn có bản lĩnh gì?" A Ninh hừ lạnh một tiếng, giận quá thành cười: "Giữ lại một hơi tàn, động thủ." Nói xong, cô ta phất tay một cái, bảy gã hán tử đứng bên cạnh đồng loạt sờ tay vào hông.

Trong tay mỗi người đều có thêm một con dao găm sáng loáng!

Dưới ánh mặt trời, dao lóe lên hàn mang, lộ ra khí tức nguy hiểm.

Nếu bọn họ lấy súng ra, Lục Vũ còn có khả năng hơi kiêng kị một chút.

Nhưng là dao găm... mấy người này, hoàn toàn chính là tới tặng đầu người!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh!

Cũng chỉ một thoáng chậm trễ, hai gã đại hán đã hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng tới gần Lục Vũ, hai con dao găm một cái đâm thẳng mặt Lục Vũ, cái khác thì đâm về phía bụng dưới của hắn, tạo thành thế gọng kìm trên dưới!

Lục Vũ trở tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức hất lên!

Trong lúc bụi đất tung bay, sống dao trực tiếp đập vào dao găm của hai người, trong nháy mắt đánh bay dao găm đi.

Lục Vũ trên tay động tác không ngừng, thân đao to bản của Hắc Kim Cổ Đao vỗ lên người hai gã kia mỗi người một cái.

Hai gã đại hán khí thế hung hăng tức thì ngã trên mặt đất, kêu thảm liên miên!

Lục Vũ thu dao, lần nữa cắm trên mặt đất, bình tĩnh nhìn A Ninh, khẽ hỏi: "Còn đánh không?" Màn này, phi thường phi thường châm chọc!

Một phút trước, A Ninh còn đang hùng hổ dọa người uy hiếp Lục Vũ.

Thế nhưng chỉ trong ngắn ngủi một phút đồng hồ, hai tên thủ hạ của cô ta vừa đối mặt đã bị Lục Vũ đánh cho cuộn mình trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm như chọc tiết heo.

Thủ hạ của cô ta, cô ta rất rõ ràng.

Ngu thì ngu một chút, nhưng sức chiến đấu một điểm đều không yếu!

Không nghĩ tới, thực lực của Lục Vũ dường như so với trong dự tưởng của cô ta còn mạnh hơn một chút.

Sau một thoáng cực ngắn tư sách, sắc mặt A Ninh thiết thanh, lạnh giọng phân phó: "Lên!" A Ninh vừa dứt lời, năm gã đại hán còn lại giơ dao găm, rống to vọt lên.

Lục Vũ bước chân sai biệt, xách Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp vọt vào trong đám người.

Hắn vẫn không có hạ tử thủ, chỉ là ở trong đám người triển chuyển xê dịch, dùng sống dao gõ rơi dao găm của mấy người, thuận tiện vỗ lên người bọn họ một cái.

Động tác không lớn, hắn cũng không có dùng hết toàn lực, nhưng

dưới sự gia trì của «Tiên Thiên Công», mấy người bình thường lại đâu là đối thủ của hắn?

Cơ hồ là trong chớp mắt, năm người vừa mới khí thế hung hăng cũng đã ngã trên mặt đất, kêu rên liên hồi!

Lục Vũ giống như cái gì cũng không làm, vân đạm phong khinh đứng ở nơi đó, chống Hắc Kim Cổ Đao, nhìn A Ninh đang đứng đối diện mình.

Lúc này, A Ninh mặt không biểu tình, nhưng tâm tình của cô ta phi thường phức tạp.

Tay phải của cô ta giấu sau lưng, rất do dự.

Sau lưng cô ta có súng.

Nhưng vừa rồi nhìn thấy Lục Vũ chiến đấu, cô ta thật sự có chút hoài nghi, từ lúc mình lấy súng ra đến lúc nổ súng, Lục Vũ có phải đã vọt tới bên cạnh cô ta, đánh cô ta ngã xuống đất hay không?

Hơn nữa, Lục Vũ trong tình huống rõ ràng có thể hạ sát thủ lại cũng không có ra tay độc ác, cũng làm cho lòng cô ta hơi có chút biến hóa.

Dù sao, giống như lính đánh thuê như cô ta, phong cách hành sự nhất quán đều là có thể không lưu người sống, tuyệt không lưu người sống!

Lục Vũ nhìn A Ninh, khẽ nói: "Chỉ còn một mình cô, cô có gì muốn nói?" Hắn đối với A Ninh cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Không thích, cũng không ghét.

Nhưng đối với Cừu Đức Khảo sau lưng A Ninh, hắn rất không thích.

Cho nên, hắn cũng không ngại mượn cơ hội hiện tại này, cắm

xuống một cái gai nhọn giữa A Ninh và Cừu Đức Khảo...

Chỉ bất quá...

đúng lúc này, A Ninh đột nhiên động!

Trong nháy mắt cô ta rút súng lục sau lưng ra, A Ninh nhanh chóng di chuyển!

Cô ta là lính đánh thuê, là thủ hạ trung thành nhất của Cừu Đức Khảo.

Ông chủ đã nói, để cô ta từ trong tay Lục Vũ lấy lại mấy món đồ kia, cô ta vô luận như thế nào cũng muốn thử lấy về!

Chương 281

Ngay cả thử cũng không thử, không phải phong cách của cô ta!

Đoàng!

Chạy nhanh như vậy, A Ninh căn bản không có cách nào tiến hành ngắm bắn chính xác, chỉ là một loại bản năng đem họng súng nhắm ngay phương hướng Lục Vũ, dứt khoát bóp cò!

Nhưng mà... trong nháy mắt bóp cò, cô ta đột nhiên phát hiện thân hình Lục Vũ... không thấy đâu nữa!

Chuyện này trong cuộc đời hành nghề của cô ta chưa bao giờ xuất hiện qua.

Tình hình quỷ dị này khiến A Ninh không khỏi sững sờ một chút, ngây ngẩn tại chỗ.

Lúc này, tại nơi A Ninh nhìn không thấy, Lục Vũ đang cầm chuôi kiếm Thừa Ảnh, giống như nhàn đình tín bộ, chậm rãi đi đến bên cạnh A Ninh.

Đuôi kiếm Thừa Ảnh là Lục Vũ lần trước tại San Francisco sau khi đoạt được Càn Long Hoàng Ngự Kiếm rốt cục đã gom đủ.

Lúc ấy, hắn liền dùng chức năng ẩn thân của đuôi kiếm Thừa Ảnh dọa bọn Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Lần này, vẫn là lần đầu tiên hắn ứng dụng trong thực chiến.

Cảm giác rất hữu hiệu!

Nhưng mà... có khả năng là trực giác của phụ nữ, cũng có khả năng là một loại bản năng chiến đấu, ngay sát na Lục Vũ đi đến bên cạnh A Ninh vươn tay muốn đoạt súng, họng súng của A Ninh lập tức

nhắm ngay vị trí Lục Vũ đang đứng.

Mặc dù có một chút sai lệch, nhưng sai lệch cũng không phải đặc biệt nhiều.

Ngón tay của cô ta hơi cong lại, chuẩn bị bóp cò.

Ngay lúc này!

Lục Vũ dùng tay phải Hoàng Kim Chỉ, trực tiếp điểm lên cổ tay A Ninh. "A!" Một loại đau đớn kịch liệt khó mà hình dung khiến cổ tay A Ninh như bị điện giật, lập tức buông tay.

Một khắc sau, súng lục đã rơi vào trong tay Lục Vũ.

Lục Vũ cầm súng, thu hồi đuôi kiếm Thừa Ảnh, bình tĩnh nhìn A Ninh: "Đừng có tự tìm đường chết." Thanh âm bình tĩnh, nhưng từ trong miệng hắn nói ra lại khiến A Ninh giờ phút này có chút sợ vỡ mật.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô ta sinh ra cảm giác không thể địch nổi...

Song phương hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Lục Vũ đánh bọn họ, cứ như là một người trưởng thành bắt nạt mèo con mới đẻ... "Anh muốn thế nào?" Hồi lâu, A Ninh miễn cưỡng tỉnh táo lại, nhìn Lục Vũ, đưa ra vấn đề của mình.

Lục Vũ lắc đầu: "Không phải tôi muốn thế nào, mà là các người muốn thế nào.

Tôi có thể nói cho cô biết, đồ vật cô muốn đang ở trên tay tôi.

Thậm chí, tôi còn có thể đưa những thứ kia cho cô." A Ninh sắc mặt đổi một cái, theo bản năng truy hỏi: "Điều kiện gì?" "Bảo con chó già Cừu Đức Khảo kia đem những đồ vật năm đó trộm từ An Lạc trả lại hết.

Thuận tiện, người của Lão Cửu Môn cùng hắn cũng có một món nợ muốn thanh toán." Lục Vũ nhìn A Ninh, thần sắc bình tĩnh.

A Ninh nhìn Lục Vũ, không nói một lời.

Nếu là dĩ vãng, bất luận kẻ nào trước mặt cô ta dám nói lời hung ác này, kết cục đều sẽ không tốt.

Thế nhưng bây giờ...

A Ninh thân thể run lên, lại không có cách nào nói ra với Lục Vũ một câu hung ác. "Được rồi, mang theo người của cô, đi đi.

Ngoài ra, tôi nhắc nhở cô, đừng làm mấy chuyện thử nghiệm vô vị.

Tôi không hạ sát thủ với các người, không phải không dám, mà là không thèm.

Còn có, nói cho con chó già Cừu Đức Khảo kia, tự giải quyết cho tốt, bằng không thì tôi không ngại tiễn hắn đi gặp Chúa Jesus." A Ninh nhìn Lục Vũ, cắn răng, cuối cùng vẫn là không nói một câu ngoan thoại nào, chỉ lạnh lùng nói: "Tôi sẽ chuyển lời cho ông chủ." Lục Vũ cũng không có ngăn cản A Ninh rời đi, chỉ đứng ở bên xe của mình, nhìn bọn họ đi xa.

Mãi cho đến khi khói bụi biến mất trong tầm mắt, Lục Vũ cũng không rời đi, ngược lại nhíu mày.

Nói không rõ ràng vì cái gì, hắn luôn cảm giác có người đang nhìn trộm hắn.

Từ trước khi bọn người A Ninh xuất hiện, hắn đã có cảm giác này.

Chương 282

Hơn nữa, loại cảm giác này từ đầu đến cuối đều không có tiêu tán.

Lục Vũ nhíu mày, trong lòng thầm cảnh giác, dò xét tứ phía, muốn tìm được chỗ nào đó không giống bình thường.

Cũng không thể nào có người giống như hắn, sở hữu pháp khí ẩn thân, theo dõi hắn chứ?

Ngay lúc này!

Đường đất nơi xa lần nữa bụi đất cuồn cuộn, mấy chiếc xe SUV giống như phong trì điện chớp từ xa chạy tới!

Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, tay phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Bất quá...

đợi đến khi xe tới trước mặt, người bước xuống lại là Hoắc Tiên Cô. "Cậu thế nào, không có việc gì chứ?" Hoắc Tiên Cô nhìn quanh một chút, không thấy những người khác, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ quan tâm hỏi một câu. "Không có gì." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Hoắc phu nhân tới rất nhanh." Hoắc Tiên Cô cười lạnh một tiếng, lộ vẻ hận ý: "Sao có thể tới không nhanh!

Đám người kia là người của 'Công ty Nghệ thuật Cổ đại Đại Đô Hội', cùng Lão Cửu Môn chúng ta có thù không đội trời chung!

Tôi hôm nay tới, chính là để bắt bọn chúng lưu lại cái mạng chó!" Trong lời nói, không hề che giấu sát ý của mình!

Đối với việc này, Lục Vũ cũng biết rõ trong lòng.

Ông chủ của Công ty Nghệ thuật Cổ đại Đại Đô Hội - Cừu Đức Khảo, âm hiểm xảo trá!

Lúc trước, hắn ở An Lạc từ trong tay 'thổ phu tử' thu mua lượng lớn minh khí, thậm chí còn bỏ tiền tài trợ 'thổ phu tử', để bọn họ có tiền đảo đấu, vì hắn cống hiến minh khí.

Thế nhưng Cừu Đức Khảo trước khi rút đi, vị miễn lưu lại hậu hoạn, một phong điện báo liền đem toàn bộ 'thổ phu tử' từng làm ăn với mình tố cáo hết.

Vốn chính là sản nghiệp màu đen, lần này liền chọc ra rắc rối lớn.

Buôn lậu văn vật, trộm mộ, lại thêm Cừu Đức Khảo là người nước ngoài, tính chất của vụ án này lại thêm một điều gián điệp, phản quốc...

Cừu Đức Khảo nhẹ nhõm rút đi, thắng lợi trở về, mà nhóm 'thổ phu tử' tích lũy tài phú cho hắn, kẻ bị thương thì bị thương, kẻ ngồi tù thì ngồi tù, kêu rên một mảnh.

Ngay cả 'Ngô Lão Cẩu', nếu như không phải chạy nhanh, khẳng định đều phải thân hãm trong lao ngục.

Đối với chuyện này, trên dưới Lão Cửu Môn không có ai không hận! "Cậu biết bọn chúng đi đâu rồi?" "Không biết." "Ừm, không sao, chỉ cần bọn chúng một ngày không đi, đào sâu ba thước, tôi cũng muốn đem bọn chúng tìm ra!" Hoắc Tiên Cô lạnh lùng nói một câu, tiếp theo lời nói xoay chuyển: "Được rồi, đi thôi, tôi hộ tống cậu trở về." "Đa tạ Hoắc phu nhân." Lục Vũ cười nói tạ ơn, chuẩn bị lên xe. "Tôi cho người giúp cậu lái xe về, cậu ngồi xe tôi." "Được." Lục Vũ trong lòng biết Hoắc Tiên Cô khẳng định có lời muốn nói với hắn, dứt khoát cũng không chối từ, trực tiếp lên xe.

Sau khi lên xe, xe chậm rãi rời khỏi đường đất.

Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, mở miệng nói: "Chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm giám sát cậu, tôi đại biểu Tân Nguyệt Phạn Điếm xin lỗi

cậu." "Không có gì, sự tình đi qua thì cứ cho qua đi." "Ừm." Trong mắt Hoắc Tiên Cô hiện lên một tia dị sắc, tiếp tục nói: "Ngoài ra, hôm nay tôi có thể tìm được cậu là vì Tân Nguyệt Phạn Điếm có khả năng thông qua điện thoại định vị, cậu cũng đừng kiến giải." "Tân Nguyệt Phạn Điếm..." Lục Vũ ngừng lại, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, khen: "Rất lợi hại." "Lúc gặp mặt lần đầu tiên tôi đã nói với cậu, Tân Nguyệt Phạn Điếm rất lợi hại." Hoắc Tiên Cô cười cười: "Bất quá Tân Nguyệt Phạn Điếm đối với cậu không có ác ý, điểm này cậu có thể yên tâm." "Phải không?" Lục Vũ hỏi ngược lại một câu, cười tự giễu, cũng không nói thêm gì.

Hoắc Tiên Cô cũng không tiếp tục dây dưa chủ đề này, chỉ hỏi: "Mấy người kia tìm cậu là có chuyện gì?

Có gì cần tôi giúp đỡ không?" "Hoắc Tú Tú thường xuyên đi đến tiểu viện của tôi, là Hoắc phu nhân sắp xếp sao?" Lục Vũ dùng một câu hỏi ngược lại, cắt đứt vấn đề của Hoắc Tiên Cô. "Không phải." Hoắc Tiên Cô trực tiếp phủ nhận. "Nga." Lục Vũ thấy thần sắc bà ta không giống làm bộ, cũng không truy hỏi, trực tiếp nói: "Bọn họ tìm tôi, muốn mấy món đồ, tôi không đưa." "Đồ vật gì?" Lục Vũ mỉm cười, không mở miệng.

Hoắc Tiên Cô trầm mặc một lát, minh bạch ý tứ của Lục Vũ, cũng không truy hỏi.

Chỉ là đợi một hồi, thản nhiên nói: "Tiểu Tam Gia tới Kinh thành rồi, đang ở nhà chờ cậu." Hả?

Tin tức này ngược lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Ngô Tà không ngoan ngoãn ở Hàng Châu với Ngô Lão Cẩu, lúc này chạy tới tìm hắn làm gì?

Sẽ không phải là cậu ta lại định hạ địa đấy chứ?

Nguy hiểm lần trước, cậu ta còn chưa hấp thụ giáo huấn?

Rất nhanh, xe về đến Kinh thành, dừng ở ngoài ngõ hẻm tiểu viện của Lục Vũ.

Hoắc Tiên Cô không nói thêm gì nữa, đợi đến khi Lục Vũ xuống xe, trực tiếp rời đi.

Nhìn đoàn xe rời đi, Lục Vũ lắc đầu, trực tiếp về nhà.

Vào cửa, liền thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Shirley Dương, Diệp Diệc Tâm mấy người đang ngồi nói chuyện trong sân. "Tiểu ca." Ngô Tà đứng lên nghênh đón Lục Vũ.

Hai người chào hỏi một cái, trực tiếp đi lên thư phòng lầu hai.

Chương 283

Sau khi đóng kỹ cửa sổ, Ngô Tà từ trên người cẩn thận từng li từng tí lấy ra một phong thư, thấp giọng nói: "Tiểu ca, trước đó ở trong đại mộ do người đông miệng tạp, có một số việc tôi không nói.

Nội dung cái Kim Ti Bạch Thư kia, tôi đã một lần nữa tỉ mỉ dịch lại, anh xem một chút." Nguyên lai là chuyện này, Lục Vũ đưa tay nhận lấy, nhìn nội dung bên trên.

Trừ mấy chỗ dùng từ đặt câu và bản dịch của Diệp Diệc Tâm có chút khác biệt ra, cũng không có khác biệt quá lớn.

Ngô Tà thở dài, cười khổ nói: "Thật sự là chuyện này quá mức kinh người, ở trong mộ huyệt tôi cũng không tiện nói, miễn cho xuất hiện vấn đề." "Ừm, chuyện này xác thực rất kinh người." Lục Vũ gật đầu, lấy ra bật lửa, đem tờ giấy kia trực tiếp đốt đi.

Ngô Tà không khỏi sững sờ, miệng há ra, muốn nói câu gì đó.

Nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là không nói. "Có một số bí mật, biết cũng không phải là chuyện tốt gì." "Phải." "Cậu lần này tới Kinh thành chính là vì chuyện này?" "Không phải." Ngô Tà lắc đầu, từ trong túi lấy ra một cái hộp gấm nhỏ, nhìn qua cũng không lớn hơn hộp thuốc lá bao nhiêu.

Sau khi mở ra, khẽ nói: "Cái này là trước đó Phan Tử từ trong người Đại Quan lấy ra.

Tôi cùng Tam thúc xem qua, hẳn là đồ vật thời Minh.

Tôi muốn tặng cho anh..." Đang nói chuyện, ánh mắt Lục Vũ rơi vào trên cái hộp nhỏ, mắt bỗng sáng lên.

Trong hộp là một con cá bằng đồng nhỏ nhắn, nhìn qua chỉ cỡ

ngón tay út.

Gia công tinh tế, đặc biệt là vị trí lông mày trên mắt cá, lại là dáng vẻ một con rắn nhỏ, sinh động như thật!

Hơn nữa, mỗi cái vảy đều phi thường nhẫn nhụi. [Tên vật phẩm: Xà Mi Đồng Ngư] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Bậc thầy phong thủy thời Minh Uông Tàng Hải tự tay chế tác, bên trong ghi lại bí văn kinh thiên về kinh lịch cả đời của Uông Tàng Hải!

Dùng hộp ngọc vuông vức một thước, rót vào nước không rễ (nước mưa), đem Xà Mi Đồng Ngư đặt vào trong đó, đêm khuya mượn ánh đèn dầu, có thể ở trên hộp ngọc ba thước dán giấy trắng, chữ trong cá tự hiện.] Quả nhiên là Xà Mi Đồng Ngư!

Lục Vũ ít nhiều có chút ngoài ý muốn, hơn nữa hắn càng ngoài ý muốn Xà Mi Đồng Ngư xuất hiện.

Trước đó, thời điểm ở Lỗ Vương Cung, hai cái hộp tử kim và hộp tử ngọc đều ở trong tay hắn, ngay cả Quỷ Tỳ (ấn ngọc) đều ở trong tay hắn.

Hắn từng một lần coi là thế giới này sẽ không có Uông Tàng Hải và Xà Mi Đồng Ngư...

Không nghĩ tới, Ngô Tà cư nhiên mang theo Xà Mi Đồng Ngư tới tìm hắn.

Tiểu Tam Gia, quả nhiên là thiên tuyển chi tử...

Nhìn thấy biểu cảm Lục Vũ có chút cổ quái, Ngô Tà có chút kinh ngạc: "Tiểu ca, sao thế?" "Đây là một kiện bảo bối, rất đáng tiền." Lục Vũ nói một câu, biểu cảm càng thêm phức tạp.

Thực sự mà nói, Ngô Tà rất ngây thơ.

Hắn có chút do dự, có nên hay không đem Ngô Tà liên lụy vào câu chuyện phức tạp này?

Phải.

Lục Vũ trong lòng thở dài, mấy đời người Lão Cửu Môn nỗ lực, người Trương gia vô số thế hệ nỗ lực, nếu như Ngô Tà không tham gia, rất có thể toàn bộ đều đổ sông đổ biển!

Hơn nữa... có Ngô Lão Cẩu ở đó, Ngô Tà cho dù không muốn tham gia cũng không có khả năng.

Thôi!

Suy đi nghĩ lại, Lục Vũ rốt cục hạ quyết tâm, thở dài: "Tiểu Tam Gia, tối hôm nay không có việc gì khác chứ?" "Hả?

Không có việc gì, sao thế?" "Vậy cậu cứ ở lại chỗ tôi trước, buổi tối chúng ta xem một món đồ." "Úc, được." Ngô Tà mặc dù không hiểu, nhưng Lục Vũ bảo cậu ta ở lại, cậu ta liền dứt khoát ở lại.

Sau khi an bài Ngô Tà xong, Lục Vũ lại đi tìm Vương Bàn Tử.

Hộp ngọc một thước và nước không rễ, hai thứ này người khác chưa hẳn tìm được, nhưng Bàn gia tìm loại vật này hẳn là độ khó không lớn.

Quả nhiên, sau khi nghe Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử vỗ ngực: "Tiểu ca cứ việc yên tâm, tôi đi ra ngoài một chuyến, một lát liền mang về cho cậu!" Hồ Bát Nhất thì có chút buồn bực: "Tiểu ca, cậu muốn nước không rễ làm gì?" "Buổi tối sẽ biết." "Được rồi." ...

Buổi tối, chín giờ.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Ngô Tà bốn người tất cả đều tụ tập tại thư phòng, vây quanh bàn đọc sách.

Trên bàn sách đặt một cái hộp ngọc nhỏ nhắn, bên trong đổ đầy

nước.

Nước là nước không rễ, Vương Bàn Tử đi tìm một lão đạo sĩ xin, nói là bao thật.

Đương nhiên, cái gọi là nước không rễ, cũng chính là nước mưa.

Nhưng không thể phủ nhận, thời buổi này trong vòi nước đều là nước máy, cũng không có mấy người thu thập nước mưa.

Nếu là không có môn lộ, muốn tìm cái này vẫn là có chút khó.

Lúc này, Lục Vũ cầm lấy con cá đồng, nhẹ nhàng đặt vào trong hộp ngọc, Hồ Bát Nhất thắp sáng đèn dầu.

Chương 284

Lục Vũ khẽ hô một hơi: "Bàn Tử, tắt đèn." "Được rồi." Trong thư phòng lập tức tối xuống, chỉ có một ngọn nến mờ nhạt chiếu sáng thư phòng.

Lục Vũ cầm lấy một tờ giấy tuyên, hai tay giơ lên, cách hộp ngọc chừng ba thước.

Vương Bàn Tử đột nhiên kêu quái dị một tiếng: "Tiểu ca, thay đổi, thay đổi, thay đổi!" Ngay khi Vương Bàn Tử hô lên thay đổi, Hồ Bát Nhất, Ngô Tà tất cả đều chú ý tới trên tờ giấy trắng trong tay Lục Vũ xuất hiện chữ viết mơ hồ.

Không, chuẩn xác mà nói, hẳn là hình chiếu văn tự mơ hồ.

Nguồn gốc những hình chiếu này chính là Xà Mi Đồng Ngư trong hộp ngọc! "Không được, chữ bên trên nhìn không rõ ràng, có phải độ cao không đúng hay không." "Bàn Tử, lấy thước." "Tới đây." Vương Bàn Tử tranh thủ thời gian cầm thước tới, đo vị trí ba thước.

Thế nhưng chữ bên trên vẫn như cũ mơ hồ không rõ. "Cây thước này là bao nhiêu centimet?" Lục Vũ đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi một câu.

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn một chút: "Một thước chính là 33.33 cm a." "Vậy không đúng." Lục Vũ lắc đầu: "Uông...

à không, cái Xà Mi Đồng Ngư này hẳn là đồ vật thời Minh, thước Doanh Tạo thời Minh, một thước ba mươi hai centimet, không thể nhiều, không thể ít." Vừa rồi, Lục Vũ suýt chút nữa theo bản năng nói ra tên Uông Tàng Hải, may mắn đổi giọng thoái thác là vật kiện thời Minh.

Đương nhiên, phương pháp giải đọc Xà Mi Đồng Ngư này, hắn cũng mượn cớ là nhìn thấy từ trong cổ tịch...

Vương Bàn Tử có chút không tin, gãi gãi đầu: "Tiểu ca, không đến mức tinh xác như vậy chứ?" "Đừng nói nhảm nhiều như vậy, nhanh lên." "Úc." Vương Bàn Tử tranh thủ thời gian cầm thước đo, một thước 32 cm, ba thước 96 cm.

Lục Vũ giơ cao hai tay, vừa vặn kẹt tại độ cao 96 cm.

Một khắc sau, mấy người phát hiện chữ viết trên giấy trở nên rõ ràng.

Chỉ là bọn hắn nhìn từ phía dưới, chữ bị ngược, cũng nhìn không quá chân thực.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất tranh thủ thời gian giẫm lên ghế, cư cao lâm hạ nhìn nội dung trên giấy.

Chỉ nhìn thoáng qua, cả ba người đều kinh ngạc đến ngây người. "Trời ơi!" "Ngọa tào!" "Giả đi!" "Ly phổ quá rồi!" Ba người hoàn toàn không dám tin tưởng hết thảy những gì mình nhìn thấy!

Từng chữ nhỏ bên trên phi thường chỉnh tề, mặc dù là chữ phồn thể, nhưng ba người đều có thể rõ ràng lý giải nội dung.

Thật sự là... quá mức chấn kinh!

Lục Vũ hai tay vững vàng giơ giấy trắng, không xem được nội dung bên trên, chỉ có thể có chút bất đắc dĩ nhắc nhở: "Ba người các cậu, có phải hay không nên có một người chép lại nội dung bên trên trước đã?" "A?" "Đúng, đúng!" "Điện thoại tôi đâu, tôi chụp tấm hình!" "Tiểu ca, anh kiên trì một chút, lập tức xong ngay!" "..." Một phút sau, Lục Vũ rốt cục có thể buông giấy trắng xuống, cùng Hồ Bát Nhất, Ngô Tà, Vương Bàn Tử cùng nhau nhìn nội dung trên giấy.

Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy nội dung bên trên, Lục Vũ cũng có

chút kinh ngạc.

Trên miếng Xà Mi Đồng Ngư này ghi chép chính là vị trí Hải để mộ của Uông Tàng Hải!

Hơn nữa, trừ Hải để mộ, còn có một đoạn thuyết minh ngắn gọn, cho thấy Hải để mộ không chỉ là mộ huyệt của Uông Tàng Hải, đồng thời cũng là nơi ông ta nghiên cứu trường sinh!

Cuối cùng, còn có một câu cảnh báo mang tính uy hiếp: Không phải người Uông gia, nhập âm trạch của ta, thập tử vô sinh. "Tiểu ca, cái này có thể là giả hay không?

Uông Tàng Hải cũng không đến mức tên gọi là Uông Tàng Hải thì ông ta liền thật sự có thể sinh hoạt trong biển chứ?" Ngô Tà gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói một câu.

Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Khó tin, chưa hẳn là giả." Mặc dù không có chứng cứ cho thấy Hải để mộ là nơi Uông Tàng Hải nghiên cứu trường sinh, nhưng cũng không có chứng cứ có thể phủ nhận điểm này.

Tại «Đạo Mộ Bút Ký», nhóm 'Thiết Tam Giác' tại trong Hải để mộ phát hiện Cấm Bà, Hải Hầu Tử, Thập Nhị Thủ Bạch Mao Hạn Bạt.

Những thứ này rất có thể đều là sản phẩm thất bại trong thực nghiệm trường sinh của Uông Tàng Hải.

Huống chi, trong Hải để mộ còn có cây san hô và phần lớn chuông thanh đồng.

Nếu nói Uông Tàng Hải thật sự có thủ đoạn có thể sinh hoạt tại đáy biển, cũng chưa hẳn không có khả năng!

Dù sao, cổ vãng kim lai, vẫn luôn có truyền thuyết về Tị Thủy Châu...

Hồi lâu, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: "Hải để mộ, ngẫm lại liền thấy rất kích thích.

Tiểu ca, chúng ta bao giờ thì đi làm một vố?" "Không vội." Lục Vũ lắc đầu, ánh mắt rơi vào trên người Ngô Tà, khẽ nói: "Tiểu Tam Gia, chúng ta nói một câu móc tim móc phổi." "Tiểu ca anh nói đi." "Cái Hải để mộ này, không vội đi.

Hơn nữa, cậu cũng đừng nói với bất kỳ ai." "Cái này anh cứ yên tâm." Lục Vũ từ chối cho ý kiến, tiếp tục nói: "Hơn nữa, Hải để mộ chúng ta ai cũng chưa từng đi, tóm lại nên làm thế nào, dùng trang bị gì, cũng là hai mắt tối thui.

Tiểu Tam Gia, cậu xem thế này được không, cậu trước tiên nghe ngóng từ bên phía Lão Cửu Môn, xem ai biết chuyện Hải để mộ, đến lúc đó nếu chúng ta chuẩn bị xong rồi, liền cùng nhau đi kiến thức một chút, được không?" Đi thì khẳng định phải đi, nhưng đi như thế nào, chính là một công việc kỹ thuật.

Lục Vũ đối với tình huống Tây Sa Hải Để Mộ trong lòng cũng có chút tính toán.

Nhưng có một số việc, hắn cũng không tiện nói quá rõ ràng, miễn cho gây ra hiệu quả không tốt...

Ngô Tà tự nhiên không có ý kiến, một lời đáp ứng.

Chương 285

"Được." Lục Vũ gật đầu, khẽ hô một hơi: "Đã như vậy, chúng ta chính là người trên cùng một chiếc thuyền.

Tiểu Tam Gia, tôi dạy cho cậu một môn công pháp..." Nếu như có thể chọn, hắn vẫn là không hi vọng Thiên Chân Ngô Tà dính dáng vào trong những chuyện này.

Nhưng là, không được chọn...

Ngày thứ hai, Ngô Tà rời khỏi tiểu viện, về Hàng Châu nghiên cứu chuyện Hải để mộ.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ở lại tiểu viện, chuẩn bị trang bị, nghiên cứu chuyện Tây Hạ Hắc Thủy Thành.

Về phần Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử, Lục Vũ cố ý hỏi một lần, hai người đối với Tây Hạ Hắc Thủy Thành đều không phải đặc biệt hiểu rõ.

Trong tay bọn họ tư liệu hữu dụng nhất, chính là cuốn nhật ký của cha cố Thomas cùng với nhật ký của Chá Cô Tiếu.

Trong hai cuốn nhật ký ghi chép rất nhiều nội dung. "Dựa theo nhật ký của tổ phụ..." Shirley Dương mở miệng, nhẹ giọng nói: "Mục Trần Châu vào thời Tống, trằn trọc lưu lạc vào Tây Hạ.

Người Mông Cổ từng lượng lớn lùng sục kho báu hoàng thất Tây Hạ, nhưng những cung đình trọng bảo kia bị giấu cực kỳ bí ẩn, người Mông Cổ không tìm được, hoài nghi là ở Hắc Thủy Thành..." "Hắc Thủy Thành từng là danh thành của Tây Hạ, ngoài thành có chỗ chùa miếu, tên là Hắc Thủy Hà Thông Thiên Đại Phật Tự.

Thông Thiên Đại Phật Tự nguyên bản là một cái cứ điểm ngoại vi

của Hắc Thủy Thành, lúc ấy Tây Hạ có vị đại thần thông thiên hiểu địa, tên là Dã Lợi Hố Kinh, là hậu duệ của Dã Lợi Nhân Dung...

Ông ta ban đêm đi ngang qua Hắc Thủy Thành, tại đầu thành tuần thị, thấy bầu trời tòa thành đất ngoại vi cách thành lớn mười dặm có ba ngôi sao chiếu rọi, có tử khí vọt tới giữa mây xanh, liền đại hưng thổ mộc, đem nơi đó cải kiến thành Thông Thiên Đại Phật Tự, hi vọng sau khi mình chết có thể mai táng tại nơi đó.

Đáng tiếc, về sau vị đại thần này bị Lý Tính vương triều giết chết, lăng mộ xây dưới chùa liền từ đầu đến cuối bỏ không, lại về sau sông Hắc Thủy đổi dòng, toàn bộ Hắc Thủy Thành quá nửa bị cát đất thôn phệ, liền trở thành thành hoang.

Nhưng mạt đại Hiến Tông Lý Đức Vượng tại lúc nước mất, mệnh lệnh người đem kỳ trân dị bảo trong vương cung đều giấu vào ngôi mộ trống phụ cận Hắc Thủy Thành kia, Mục Trần Châu cực kỳ có khả năng cũng ở trong đó." Shirley Dương nói xong, Hồ Bát Nhất tiếp lời: "Từ nhật ký của cha cố Thomas mà xem, Hắc Thủy Thành nằm ở giữa Hoàng Hà và núi Hạ Lan.

Đầu gối thanh sơn, chân đạp ngọc đai, là khối phong thủy bảo địa." Ngừng lại một chút, Hồ Bát Nhất tiếp tục nói: "Lăng tẩm quý tộc Tây Hạ, hấp thu sở trường mộ táng mấy triều Tần Hán Lý Đường, quy mô hùng vĩ, bố cục nghiêm chỉnh.

Lại thêm người Tây Hạ tín phụng phật pháp, chịu ảnh hưởng Phật giáo cực sâu, đồng thời lại có đặc điểm dân tộc của người Đảng Hạng, cho nên nói cấu tạo lăng mộ rất đặc biệt, hậu nhân khó mà nhìn lén sự huyền bí của nó, tựa như văn tự Tây Hạ thất truyền đã lâu, một phẩy một mác đều giống như văn tự Thăng Long, lại so với nó càng thêm rườm rà." Có kinh nghiệm Thất Tinh Lỗ Vương Cung trước đó, lần này vì Tây Hạ Hắc Thủy Thành, mỗi người đều làm công tác

chuẩn bị phi thường tỉ mỉ.

Hồ Bát Nhất cảm khái xong, lại thở dài một hơi: "Tôi từ trên mạng tra tư liệu có thể xác nhận, mấy năm trước từng có lượng lớn người phương Tây cấu kết mã tặc, trộm cướp cổ vật Hắc Thủy Thành.

Đám trộm kia tổng cộng đào ra bảy tòa phật tháp, cướp đi vô số trân phẩm trong tháp, trong đó liền có rất nhiều văn hiến điển tịch viết bằng văn tự Tây Hạ, bất quá cũng chưa nói chuyện ngôi chùa, xem ra Thông Thiên Đại Phật Tự trừ Chá Cô Tiếu, Trần đại sư bọn họ ra, hẳn là không có người khác tìm được." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất dừng một chút, nhìn Lục Vũ một chút.

Trần đại sư, chính là Phi Thiên Toan Nghê.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất lúc mới gặp liền mượn cớ mình là hậu nhân của Phi Thiên Toan Nghê...

Hồ Bát Nhất không có xoắn xuýt vấn đề này, chỉ tiếp tục nói: "Nơi có ba sao chiếu rọi, tử khí ngút trời, hẳn là một chỗ Long Lâu Bảo Điện, dùng bí thuật phân kim định huyệt của Môi Kim Hiệu Úy, cho dù trên mặt đất không có dấu vết, tôi nghĩ tôi hẳn là cũng có thể giống như Trần đại sư, tìm được Thông Thiên Đại Phật Tự." Mấy người anh một lời tôi một câu, không ngừng nói về chuyện Hắc Thủy Thành, Thông Thiên Đại Phật Tự.

Chỉ là tâm tư Lục Vũ lại phiêu du đến trong câu chuyện Chá Cô Tiếu và Liễu Trần đại sư thám hiểm "Hắc Thủy Thành".

Không biết, lần này tại Thông Thiên Đại Phật Tự, lại sẽ ngộ kiến sự tình gì?

Trong sông Hoàng Hà liệu cũng có quái vật?

Có phải cũng có một chiếc thuyền chở một đám người Nga muốn

đi tìm Hắc Thủy Thành, muốn trộm mộ?

Hết thảy, hắn không biết...

Nhưng mặc kệ nói thế nào, mấy ngày sau hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, Lục Vũ cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cùng nhau lần nữa rời khỏi Kinh thành, khởi hành tiến về Hắc Thủy Thành xa xôi. ...

Lúc này, Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Lục Vũ bọn họ đã đi rồi." "Thật sự là một đứa trẻ không chịu ngồi yên a." Hoắc Tiên Cô và Trương Hạo ngồi đối diện nhau, Hoắc Tiên Cô vừa mới nói một câu, Trương Hạo liền già mồm cảm khái một câu.

Loại cảm khái này cùng tướng mạo của hắn cực độ không hợp.

Hoắc Tiên Cô bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ thở dài một cái: "Sau sự tình lần trước, tôi cảm giác cậu thật sự khéo quá hóa vụng rồi.

Mặc dù cậu ta chưa hẳn biết là cậu an bài người đem hành tung của mình tiết lộ cho mấy kẻ của 'Công ty Đại Đô Hội', nhưng tôi cảm giác, cậu ta đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn là có chút đề phòng." Trương Hạo bưng chén trà trước mặt nhấp một miếng, không nói gì, ngược lại bắt đầu ngẩn người.

Hồi lâu, hắn thở dài một cái: "Vốn là muốn diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, nào biết mấy cái phế vật của 'Công ty Đại Đô Hội' lại kém cỏi như vậy?" "Đúng rồi, vị trí của bọn chúng ở đâu, tôi đi thu thập bọn chúng." Trong mắt Hoắc Tiên Cô lần nữa hiện lên hàn mang. "Không vội, không vội." Trương Hạo khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: "Bọn chúng đối với tôi còn có chút tác dụng, chờ thêm chút nữa." "Rốt cuộc cậu định thế nào?" "Tôi?" Trương Hạo trầm mặc nửa ngày, lần nữa lắc đầu: "Tôi cũng không biết..." Hoắc Tiên Cô một mặt bất đắc dĩ.

Muốn nói người khác không có kế hoạch, Hoắc Tiên Cô rất

nguyện ý tin tưởng.

Nhưng nếu nói Trương Hạo tâm cơ thâm trầm không có kế hoạch, bà ta một vạn cái không tin.

Thậm chí, Trương Hạo lần này cố ý đem thân phận Lục Vũ tiết lộ cho 'Công ty Đại Đô Hội', Hoắc Tiên Cô đều cảm thấy hắn là có tính toán gì đó.

Chỉ là hắn tóm lại tính toán thế nào, Hoắc Tiên Cô cũng không nghĩ ra, cũng thăm dò không ra.

Vị người Trương gia tự xưng "Trương Nhật Thiên" này, là một trong số ít người có thể khiến Hoắc phu nhân tâm phục khẩu phục!

Qua một hồi, Hoắc Tiên Cô bưng bát trà trước mặt uống một hơi cạn sạch, lần nữa mở miệng: "Bên phía Hắc Thủy Thành, cậu có an bài gì?" Trương Hạo khóe miệng khổ sáp, một mặt khó xử: "Khó làm, khó làm a.

Chương 286

Hắc Thủy Thành mặc dù bị người cướp sạch không còn gì, nhưng tòa Thông Thiên Đại Phật Tự thần bí kia từ đầu đến cuối đều không có người phát hiện.

Tôi a, là thật sự rất muốn nhìn xem bọn họ sẽ từ trong Thông Thiên Đại Phật Tự mang ra đồ tốt gì." "Cậu không sợ cậu ta chết tại Hắc Thủy Thành?" Hoắc Tiên Cô híp mắt, khẽ hỏi một câu. "Sợ a!" Trương Hạo biểu cảm càng là khổ sáp, khổ não nói: "Thế nhưng ngọc không mài không thành khí, tôi dù sao cũng không thể ngăn cản cậu ta a.

Lại nói, cậu ta không đi tìm Đại Phật Tự, tôi cả đời này đều có thể không có cơ hội nhìn thấy chân diện mục Đại Phật Tự rồi." Nghe lời này, sắc mặt Hoắc Tiên Cô chợt biến, đứng phắt dậy, không dám tin tưởng nhìn Trương Hạo, kinh hô: "Cậu muốn đi Tây Hạ?" "Đúng vậy a." Trương Hạo cười khổ lắc đầu, ai thanh thở dài: "Không đi xem một chút, không đi cho cậu ta bồi lễ xin lỗi, tôi sợ tiểu gia hỏa này sau khi tôi chết sẽ đào mả tôi lên mất..." Hoắc Tiên Cô không dám tin tưởng trừng lớn mắt.

Trong trí nhớ của bà ta, Trương Hạo từ khi tới Kinh thành đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm về sau, cực ít đi ra ngoài.

Không phải đi xa nhà, hắn thậm chí cực ít đi ra khỏi cửa lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Lần này, vì Lục Vũ, hắn thế mà muốn đích thân đi Tây Hạ!

Chuyện này thực sự khiến Hoắc Tiên Cô cảm thấy khó tin! ...

Kinh thành, khách sạn sang trọng tại trung tâm thành phố.

A Ninh tại trong phòng khách sạn, đang tiến hành một cuộc họp video.

Một bên hội nghị là cô ta, một bên khác thì là ông chủ 'Công ty Đại Đô Hội' - Cừu Đức Khảo! "Tây Hạ?

Hắn đi Tây Hạ làm gì?

Hắc Thủy Thành đều bị đám người Tây kia quét sạch sành sanh, chẳng lẽ hắn còn muốn từ Hắc Thủy Thành tìm được cái gì?" Cừu Đức Khảo híp mắt, giống một con cáo già đang suy tư.

A Ninh mặt không biểu tình, không có chút cảm tình nào nói: "Không biết hắn đi Tây Hạ làm gì, nhưng bên kia có quá nhiều khu không người, hơn nữa tới gần biên cảnh, phi thường thuận tiện cho chúng ta hành động." "Cô nghĩ như thế nào?" "Có thể sắp xếp người tại biên cảnh chuẩn bị cho chúng ta súng ống, trang bị, tôi sẽ từ trên người hắn lấy được đồ vật ông chủ cần." "Cô có bao nhiêu phần nắm chắc?" "Ba thành." "Chỉ có ba thành sao?" "Đúng vậy." A Ninh cúi đầu, lộ vẻ xấu hổ.

Lần tiếp xúc trước đó làm cho cô ta cảm thấy thực lực Lục Vũ quá kinh khủng, hơn nữa thủ đoạn phi thường tinh diệu.

Cho dù có trang bị sung túc, cô ta vẫn như cũ cảm thấy phần thắng không lớn. "Bắt sống, có bao nhiêu phần thắng?" A Ninh ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua ông chủ của mình.

Bắt sống, chẳng lẽ liền không sợ Lục tiên sinh tìm bọn họ gây phiền phức?

Hơn nữa, chỉ bằng mấy cọng bún trong tay cô ta, muốn bắt sống Lục Vũ, cùng người si nói mộng có cái gì khác biệt?

Phảng phất đoán được suy nghĩ trong lòng A Ninh, Cừu Đức Khảo mỉm cười, chậm rãi nói: "An Lạc có một câu nói xưa, không thể

địch nổi, chỉ có thể dùng trí.

Bắt sống, luôn luôn có nắm chắc hơn một chút so với giết hắn rồi lại từ trong tay hắn cướp đồ.

Đừng quên, chính cô cũng đã nói, hắn có khả năng có thần khí loại ẩn thân.

Nếu như hắn ẩn thân, cô đánh với hắn thế nào?

Nhưng là... nếu muốn bắt sống, ném chuột sợ vỡ đồ, chúng ta lại càng không có cách nào bắt lấy hắn.

Cho nên tôi đã nói, không thể địch nổi, chỉ có thể dùng trí." Cừu Đức Khảo trên mặt tất cả đều là nụ cười cáo già, cười híp mắt nói: "Đi đi, lần này cô cũng không cần mang quá nhiều người.

Nhiệm vụ của cô là trở thành bạn bè với hắn.

Nếu như, cô có thể trở thành vợ của hắn, đó chính là một chuyện càng mỹ diệu hơn.

Tôi rất mong chờ, nếu như Lục gia bị cô nắm ở trong tay, sẽ là một chuyện mỹ diệu biết bao?" A Ninh hơi sững sờ, há miệng, đang muốn nói cái gì thì thanh âm Cừu Đức Khảo lần nữa vang lên: "Có vấn đề gì không?" "Không có vấn đề." "Rất tốt." Một câu nói xong, hội nghị video gián đoạn, hình ảnh phản chiếu của A Ninh xuất hiện trên màn hình.

Cô ta nhìn thân ảnh của mình, khẽ cười một tiếng, trong miệng nỉ non: "A Ninh, ngươi nhất định sẽ thành công..." Sư Thành, sân bay.

Mặc dù Lục Vũ rất muốn giống như Chá Cô Tiếu và Liễu Trần đại sư năm đó, dọc theo Hoàng Hà ngược dòng mà lên, đi thẳng đến dưới chân núi Hạ Lan.

Nhưng mà... kim thời khác ngày xưa.

Địa hình địa mạo, hoàn cảnh sinh hoạt, cùng niên đại của Chá Cô Tiếu đã có rất lớn khác biệt.

Cho dù Lục Vũ muốn đi thuyền, cũng tìm không thấy thuyền.

Hơn nữa, như thế quá lãng phí thời gian.

Cho nên, Lục Vũ trước đó liền an bài vận chuyển, cho người đem một chiếc xe bán tải đã qua cải tạo đưa đến sân bay Sư Thành, thuận tiện bọn họ trèo đèo lội suối, tiến về Hắc Thủy Thành.

Dựa theo định vị đại khái của bọn họ, từ sân bay Sư Thành đến di chỉ Hắc Thủy Thành, chừng còn một ngàn cây số.

Bọn họ cũng không có lãng phí thời gian, trực tiếp lái xe rời đi.

Chương 287

Một ngày, hai ngày...

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ rời khỏi đường nhựa tốt lành, lái vào đại thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Chuẩn xác mà nói, là đại thảo nguyên đã từng.

Thủy thổ trôi đi, sông Hắc Thủy đổi dòng, dòng sông biến thiên, dẫn đến nơi đã từng là thủy thảo phong nhiêu, đã biến thành khu không người đầy đất cát vàng...

Bất quá, có kinh nghiệm Tinh Tuyệt Cổ Thành, bọn họ đối với cát vàng cũng không phản cảm.

Vương Bàn Tử vừa lái xe, còn vừa đang cảm khái: "Lão Hồ, cậu nói xem lúc trước chúng ta đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, sao lại không có loại xe tốt thế này.

Lần đó, con lạc đà xui xẻo kia, thật sự là muốn mạng a..." "Tình huống không giống nhau." Hồ Bát Nhất nhìn bản đồ, nhịn không được lườm một cái, tức giận nói: "Tây Vực cát vàng mênh mông, cùng nơi này không giống nhau.

Bên kia nếu như lái xe, xe đi vào liền phải lún vào." "Cũng đúng ha." Vương Bàn Tử gật đầu, lại quay đầu liếc qua ghế phó lái nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca, cậu còn ngủ a, này cũng lúc nào rồi.

Cậu cũng không thể mỗi ngày vừa lên xe liền đi ngủ chứ, tối thiểu cũng nói với tôi hai câu a." Lục Vũ bất đắc dĩ mở mắt ra, nhìn Vương Bàn Tử: "Được rồi, cậu nói đi, muốn nói cái gì?" Vương Bàn Tử mắt đảo tròn vo, hắc hắc cười một tiếng, cố ý lớn tiếng nói: "Tiểu ca, mấy

ngày trước lúc chúng ta còn chưa đi ra cửa á, tôi cùng Lão Hồ đi xem nhà, chính là cái viện bên cạnh nhà cậu, đòi một trăm triệu tệ.

Tôi bảo cùng Lão Hồ mỗi người năm mươi triệu, mua lại ở chung, Lão Hồ không chịu a.

Cậu nói xem cái này là vì sao?" Hắn nói chuyện âm dương quái khí như thế, hàng sau Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lập tức đỏ bừng mặt.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, tên Vương Bàn Tử này, thật sự là rảnh rỗi đến hoảng, trêu chọc Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Bất quá, chuyện này ngược lại cũng thú vị.

Nghĩ nghĩ, Lục Vũ cũng nói đùa: "Còn có thể vì cái gì, rõ ràng ghét bỏ cậu béo chứ sao.

Chính cậu cũng không phải không có tiền, tự mình mua lại tự mình ở, kéo Lão Hồ làm gì.

Mặc kệ nói thế nào, Lão Hồ tương lai cũng là người muốn thành gia lập thất, còn có thể cùng một tên béo như cậu ở một chỗ?" "Tôi đây không phải sợ Lão Hồ về sau lẻ loi trơ trọi một mình sao?" "Cậu a, ăn cơm rau muống lo chuyện bao đồng, Lão Hồ muốn tiền có tiền, muốn hình dáng có hình dáng, còn có thể tìm không thấy vợ?

Dương tiểu thư, cô nói đúng không?" Hàng sau Shirley Dương sắc mặt đỏ lên, len lén giẫm Hồ Bát Nhất một cước.

Hồ Bát Nhất khóe miệng giật giật, tranh thủ thời gian nói: "Tiểu ca nói đúng, Vương Bàn Tử cậu chính là quá rảnh rỗi, câm miệng, lái xe cho tốt!" "Cái này sao gọi là rảnh rỗi chứ, tôi đây là quan tâm đồng chí.

Tình hữu nghị cách mạng giữa chúng ta bao nhiêu năm như vậy, tôi còn có thể không quan tâm cậu?" Mấy người, nói nói cười cười,

một đường tiến lên.

Lục Vũ thì là lần nữa nhắm mắt lại, một bên điều tức luyện công, một bên ở trong lòng suy tính chuyến đi Hắc Thủy Thành lần này.

Vô luận là nhật ký cha cố Thomas, hay là nhật ký Chá Cô Tiếu, đối với sự tình phát sinh trong Thông Thiên Đại Phật Tự, tất cả đều nói không tỉ mỉ.

Cơ quan, mật đạo, quái thú, tống tử, tất cả đều không có đề cập.

Duy nhất nói đến sự tình, chính là Liễu Trần đại sư vĩnh viễn lưu tại Thông Thiên Đại Phật Tự ngoài Hắc Thủy Thành...

Rốt cuộc là vì cái gì đây? ...

Thời gian, vội vàng mà qua.

Bất tri bất giác, đã là buổi chiều.

Hồ Bát Nhất nhìn phương vị, lại nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, mắt bỗng sáng lên, có chút hưng phấn nói: "Bàn Tử, dừng xe, tôi nhìn thấy núi Hạ Lan!" Vương Bàn Tử một cước phanh gấp, khiến mấy người toàn bộ bị dây an toàn thắt cho sắp không thở nổi.

Nhất là Hồ Bát Nhất, vừa rồi vì xem bản đồ đã cởi dây an toàn, một cú này nếu không phải ghế xe cản lại, hắn đều có thể bay lên kính chắn gió phía trước... "Tôi nói Bàn gia, ngài biết lái xe không thế?" Đón ánh mắt u oán của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhướng mày: "Đây không phải cậu bảo tôi dừng xe sao?" "Cậu..." "Được, tôi không nói với cậu nữa." Hồ Bát Nhất không muốn nói chuyện, trực tiếp đẩy cửa xuống xe, lấy ra kính viễn vọng, cẩn thận nhìn.

Nơi xa núi Hạ Lan như ẩn như hiện, một con sông Hoàng Hà, lao nhanh không ngừng.

Tại khe hở giữa núi Hạ Lan và Hoàng Hà, có một mảnh đất trống

hoang lương... "Chính là bên kia!

Tôi đoán chừng trước khi trời tối, chúng ta có thể tới nơi, đến lúc đó mượn Thiên Tinh Phong Thủy, vận khí tốt, trực tiếp liền có thể tìm được 'Thông Thiên Đại Phật Tự'!" Lục Vũ cũng lấy ra kính viễn vọng, nhìn về phía xa.

Không nhìn thấy Hắc Thủy Thành, nhưng mảnh địa phương kia, nhìn qua xác thực giống tình huống trong sách miêu tả. "Đi, trực tiếp qua đó." "Được rồi!" "Xuất phát..." Ba tiếng sau, mặt trời ngả về tây, chính là hoàng hôn.

Xe bán tải chậm rãi dừng lại.

Lục Vũ bọn người nhìn, nhìn kiến trúc tàn phá cách đó không xa, không nói một lời.

Từng cái kiến trúc tàn phá kia, chứng minh nơi này đã từng là Tây Hạ Hắc Thủy Thành.

Di chỉ Hắc Thủy Thành đứng sừng sững trong bóng đêm, tịch mịch như chết.

Tựa hồ tử thần đã bóp chết hô hấp của tất cả sinh vật nơi này, không khí hoang lương, làm cho người ta không cách nào tưởng tượng nơi này đã từng là một trọng trấn Tây Hạ.

Chương 288

Tường đổ vách xiêu, yên lặng ghi chép một tòa thành thị phồn hoa, từ phồn hoa, đi xuống rách nát.

Từ huy hoàng, đi hướng xuống dốc...

Những tòa phật tháp tàn phá kia, đang không tiếng động lên án, không tiếng động kháng nghị những tên cường đạo đã từng cướp bóc nơi này!

Mấy người đều không có nói chuyện, yên lặng đi trong phế tích, nhìn những kiến trúc tàn phá không chịu nổi kia.

Phế tích hoang lương, thậm chí không có động vật nhỏ và cỏ dại tồn tại, làm cho người ta càng cảm thấy bi lương. ...

Phế tích rất nhỏ, không bao lâu công phu mấy người liền chuyển một vòng, trở lại bên xe dừng lại.

Vương Bàn Tử từ trên xe dỡ xuống lều vải, lần nữa bắt đầu dựng trại đóng quân.

Đêm xuống.

Bốn người ăn cơm xong, vây quanh đống lửa ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi trăng lên giữa trời.

Rất nhanh, trăng sáng treo cao, trong bầu trời đầy sao lấp lóe.

Nơi này là cao nguyên Tây Bắc, không khí loãng, rời xa thành thị, không có bất kỳ cái gì ô nhiễm ánh sáng.

Những ngôi sao trên trời, phi thường sáng tỏ.

Hồ Bát Nhất nhìn một chút, lấy ra la bàn, phân kim định huyệt! "Cự Môn, Tham Lang, Lộc Liêm tam tinh kiếp huyệt, đều ngay ngắn

không phá, phụ tinh chính huyệt như chân, trong cát mang quý, duy độc thiếu hụt quấn hộ, huyệt tượng trên mặt đất...

Không được, phải qua xem một chút!" "A?" "Đi." "Úc." Hồ Bát Nhất nhìn một hồi, mang theo đám người một đường đi về phía đông, đi nhanh hơn nửa giờ, lúc này mới dừng bước. "Lão Hồ?" "Từ từ, tôi nhìn kỹ hẵng." Hồ Bát Nhất nói một câu, lông mày nhíu chặt.

Lúc thì nhìn xem thiên tượng, lúc thì nhìn xem la bàn.

Lông mày nhíu chặt, tựa hồ là gặp nạn đề.

Hồi lâu...

Hồ Bát Nhất rốt cục thở phào một cái, có chút không dám tin tưởng nói: "Thật không nghĩ tới, dĩ nhiên thật sự là loại phong thủy này!" "Phong thủy gì?" Vương Bàn Tử nóng vội, người đầu tiên mở miệng.

Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, giải thích nói: "Nơi này là chi mạch phân ra từ núi Hạ Lan, địa mạch này là một con tiềm hành thần long, là phong thủy tốt hiếm thấy, không kém cạnh gì Nội Tàng Oan mà chúng ta từng xem trước đó.

Nhưng sơn địa có biến, con tiềm hành thần long này thể hình nhỏ đến dị thường, hơn nữa chỉ có một chỗ huyệt nhãn Long Đầu có thể tụ khí tàng phong.

Loại phong thủy này, lại tên là Độc Nhãn Long, hoặc là Tinh Đình Điểm Thủy.

Bầu trời tử khí tam tinh, nếu hình dáng tú lệ thanh tân thì chủ là trung nghĩa sĩ phu, hình dáng nếu cao hùng uy vũ thì chủ binh quyền tôn trọng.

Tử khí như cây kỵ nhất chân chạy tán loạn, sơn hình tà khấp khuỷu, mặt mũi sưng vù, đầu núi phá toái, phàm là đủ loại này đều là

ác hình, táng ở đây đa phần sinh ra hạng người nghịch luân phạm thượng.

Sông Hắc Thủy đổi dòng, thiên địa bất đồng, phong thủy nơi này đã hỏng, chỗ bảo nhãn trên đầu rồng này ngược lại thành một cái u ác tính, nếu như bên trong táng người liền ứng với vế sau, mười có tám chín là một cái đại tống tử!" Vương Bàn Tử mắt sáng lên, đại liệt liệt nói: "Đại tống tử sợ cái gì, cậu cứ nói chỗ này có phải Thông Thiên Đại Phật Tự hay không?" Hồ Bát Nhất gật đầu, khẽ nói: "Chỗ này, cùng trong nhật ký ghi chép không có khác biệt, phía dưới này chính là Đại Phật Tự, hơn nữa rất có thể chính là Đại Hùng Bảo Điện." "Vậy còn chờ cái gì?

Tiểu ca, đưa cái xẻng cho tôi, tôi làm một vố!" "Từ từ!" Hồ Bát Nhất tranh thủ thời gian đưa tay cản lại, tức giận nói: "Cậu gấp cái gì!" Nói xong, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn về phía Lục Vũ, thần sắc ngưng trọng: "Tiểu ca, hôm nay Nguyệt Trị Đại Phá, vô luận như thế nào không thể động thủ." "Cái gì đại phá, tôi thấy mặt trăng hôm nay rất sáng mà, vừa to vừa tròn." Không cần Lục Vũ mở miệng, Vương Bàn Tửu liền gãi gãi đầu, có chút buồn bực nói một câu.

Một đoạn thời gian này, Lục Vũ cũng là bổ túc kiến thức phong thủy, nghe được lời Hồ Bát Nhất, lập tức nói: "Phùng Nguyệt Đại Phá, Bồ Tát đều muốn nhắm mắt." "Chính là như vậy." Hồ Bát Nhất gật đầu, một mặt ngưng trọng: "Dùng Thần lâm Nguyệt Phá, điềm báo xui xẻo.

Nguyệt Phá như rễ khô gỗ mục, gặp sinh không nổi, gặp thương càng thương." "Vậy làm sao bây giờ?" "Chờ." "Chờ đến lúc nào?" Hồ Bát Nhất có chút dở khóc dở cười nhìn Vương Bàn Tử một chút, bất đắc dĩ lắc đầu: "Ngày mai là được rồi." "Nga, vậy chúng ta về thôi." Hồ Bát Nhất nhìn một chút, trên mặt đất làm một cái ký hiệu cũng không thu hút, sau đó đường cũ trở về, trở lại doanh địa.

Chỉ là thời điểm tới gần doanh địa, liền thấy phụ cận doanh địa có bóng người chớp động!

Mấy người trong nháy mắt cảnh giác, trước tiên nằm rạp trên mặt đất. "Tiểu ca, chúng ta bị người ta để mắt tới?" "Khó nói." "Bàn Tử, có thể nhìn thấy người không?" "Không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy có cái bóng." "Làm sao bây giờ?" "Tôi đi, tôi có thể ẩn thân." "Cùng đi, chúng tôi yểm hộ, vạn nhất xảy ra chuyện..." Lục Vũ tay nắm chuôi kiếm Thừa Ảnh, chậm rãi đứng dậy, ung dung không vội vã tiếp cận doanh trại cách đó không xa.

Trải qua thời gian dài rèn luyện, tâm thái của hắn đã trầm ổn hơn trước rất nhiều.

Rất nhanh, hắn đi tới doanh trại, nhìn thấy một bóng người xinh đẹp bên đống lửa.

Sau đó... trong tình huống không làm kinh động đến bóng người kia, hắn nhanh chóng rời khỏi doanh trại, quay trở lại vị trí ẩn nấp của nhóm Hồ Bát Nhất. "Tiểu ca?" "Rất kỳ lạ." "Sao vậy?" "Tôi quen cô ta." "Hả?" "Là địch hay bạn?" "Không xác định." "Vậy phải làm sao?" "Hiện tại hắn là không có vấn đề gì." Lục Vũ tuy không đoán được nguyên nhân A Ninh xuất hiện, nhưng cô ta xuất hiện một mình, hơn nữa còn ngoan ngoãn ngồi bên đống lửa, thoạt nhìn dường như không có địch ý quá lớn.

Nghĩ ngợi một chút, Lục Vũ liền dẫn theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cùng nhau chậm rãi tiếp cận doanh trại.

Đương nhiên, bọn họ cũng không tay không.

Chuẩn bị nên làm thì vẫn phải làm, cảnh giác nên có thì vẫn phải cảnh giác.

Chương 289

Một lát sau, mấy người đã đi tới trước mặt.

Nhìn thấy bóng dáng bọn họ xuất hiện, A Ninh dường như cũng không kinh ngạc, ngược lại còn cười chào hỏi: "Về rồi à?" "Cô theo dõi tôi?" Lục Vũ nhìn A Ninh, khẽ hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ai nấy đều cảnh giác quan sát tình huống xung quanh. "Đúng." A Ninh thừa nhận vô cùng dứt khoát, khiến Lục Vũ ít nhiều có chút bất ngờ. "Về chuyện lần trước, ông chủ bảo tôi xin lỗi anh." "Cho nên, cô theo dõi tôi?" "Đúng!" "Kiểu xin lỗi như vậy, ngược lại làm tôi có chút bất ngờ đấy." A Ninh mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Tôi không chỉ theo dõi anh, tôi còn có thể nói cho anh biết, còn có hai nhóm người nữa đang theo dõi anh!

Hơn nữa, bọn họ đang ở đằng kia!" Cái gì!

Nhóm người Lục Vũ thần sắc khẽ biến!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức giơ ống nhòm lên, nhìn theo hướng ngón tay A Ninh chỉ.

Nương theo ánh trăng, lờ mờ có thể nhìn thấy mấy chiếc xe SUV đen tuyền không bật đèn, dưới sự che chở của màn đêm đang chậm rãi tiến lên! "Tiểu ca, có người theo dõi chúng ta!" Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nhắc nhở. "Tôi nói không sai chứ." "Không phải người của cô sao?" Lục Vũ híp mắt, nhìn A Ninh.

A Ninh thần sắc không thay đổi, thản nhiên nói: "Tự nhiên là không phải, lần này tôi tới Tây Hạ chỉ có một mình." "Tại sao tôi phải tin cô?" "Anh cũng có thể không tin." A Ninh vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên mở miệng: "Kỳ lạ, bọn họ dừng xe rồi." "Hả?" "Đánh

nhau rồi?" "Có chút thú vị, một nhóm người nấp dưới đất bị nhóm người lái xe đụng phải, hai nhóm đánh nhau rồi." Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên nói một câu, ngay sau đó liền cười rộ lên.

Cục diện này, quả thực có chút buồn cười.

Lục Vũ đưa tay nhận lấy ống nhòm của Vương Bàn Tử, cẩn thận quan sát.

Hai nhóm người quả thực đang đánh nhau ở đằng kia.

Khoảng hai mươi người, anh tới tôi đi, đánh đấm rất náo nhiệt.

Một nhóm nhìn đều là khuôn mặt người An Lạc, nhóm còn lại thoạt nhìn đều là người nước ngoài. "Đám người nước ngoài kia, không phải người của cô?" Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh một cái. "Tôi đã nói rồi, bọn họ không liên quan gì đến tôi." "Vậy cô biết thân phận của bọn họ?" "Nhóm người nước ngoài đều là lính đánh thuê." Lính đánh thuê?

Ba chữ này khiến khóe mắt đám người Lục Vũ đều khẽ giật một cái. "Còn về phần nhóm người An Lạc kia, theo tôi được biết, hẳn là người của Lão Cửu Môn." Lão Cửu Môn?

Lục Vũ khẽ híp mắt, trong lòng có chút bất mãn.

Đương nhiên, không phải vì Lão Cửu Môn.

Mà là vì...

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thời gian qua tiếp xúc khiến hắn phát hiện Tân Nguyệt Phạn Điếm lợi hại hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Nếu có thế lực nào có thể âm thầm theo dõi bọn họ đến tận đây, Tân Nguyệt Phạn Điếm e rằng không thoát khỏi liên quan! "Theo tôi được biết, người Lão Cửu Môn đối với anh không có ý tốt.

Tôi có thể theo dõi anh cũng là vì bọn họ đã gắn thiết bị theo dõi lên xe của anh..." Lời của A Ninh vừa nói được một nửa, một giọng nói trêu tức vang lên: "Luận về chia rẽ ly gián, cô ngay cả một chút lông lá của Cừu Đức Khảo cũng chưa học được, thì đừng có múa rìu qua mắt thợ ở đây." Nghe âm thanh là truyền ra từ trong lều!

Lúc này, sắc mặt mấy người có mặt đều biến đổi.

Đặc biệt là A Ninh, đồng tử mạnh mẽ co rút!

Sau khi cô ta đến doanh trại đã kiểm tra kỹ càng.

Xác định trong mỗi cái lều đều không có người.

Sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một người?

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, hai người nhanh chóng lao đến bên lều.

Hồ Bát Nhất vén rèm cửa, Lục Vũ bước một bước vào trong lều.

Chỉ thấy một người thanh niên đang ngồi dưới đất, ăn nho khô.

Hắn thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo đẹp trai, chỉ là đang nhíu mày, tạo cho người ta cảm giác hắn dường như rất u sầu. "Đến rồi à, ngồi đi, chúng ta nói chuyện một chút?" Người thanh niên nhìn thấy Lục Vũ, cuối cùng cũng ngồi thẳng dậy.

Lục Vũ nhìn người lạ mặt trước mắt, do dự một chút rồi ngồi xuống đối diện hắn, Hắc Kim Cổ Đao đặt ngay trên đùi, thuận tiện ra tay ngay lập tức.

Người thanh niên cũng nhìn Hắc Kim Cổ Đao trên đùi Lục Vũ, đột nhiên hỏi: "Đao dùng tốt không?" Lục Vũ cau mày: "Dùng tốt." "Ồ." Người thanh niên gật đầu, đột nhiên cười cười: "Dùng tốt là được, vậy tôi sẽ sắp xếp người khấu trừ một trăm triệu từ tài khoản của cậu, coi như tiền đao, được chứ?" "Dù sao thì lúc cậu cướp đao đi

vẫn chưa trả tiền." Nghe cái giọng điệu này...

Chương 290

"Anh là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm?" "Thật thông minh." Nụ cười trên mặt người thanh niên che giấu vẻ sầu khổ, cười nói: "Tự giới thiệu một chút, lão phu họ Trương, tên Nhật Thiên.

Đương nhiên, cậu cũng có thể gọi tôi là Trương Hạo." Trương?

Nhật Thiên?

Trương Hạo?

Người nhà họ Trương? "Người Trương gia Lão Cửu Môn?" "Không." Trương Hạo lắc đầu, nhìn Lục Vũ, vẻ mặt nghiêm túc: "Trường Bạch Sơn Trương gia." Trường Bạch Sơn Trương gia!

Trái tim Lục Vũ đập mạnh một cái.

Trường Bạch Sơn Trương gia, chính là nhà mẹ đẻ của Trương Khởi Linh! "Có điều, lão phu cũng xác thực là Tổng giám đốc của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lúc đầu còn cảm thấy Trương Hạo tự xưng "lão phu" có chút kỳ quặc, hiện tại nghe Trương Hạo tự xưng "lão phu", Lục Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ nữa.

Trường Bạch Sơn Trương gia, nhà mẹ đẻ của Trương Khởi Linh.

Đây là một gia tộc trường thọ.

Trương Khởi Linh sống không biết bao nhiêu năm, diện mạo trước sau vẫn như thiếu niên hai mươi tuổi.

Hiện tại Trương Hạo đã tự xưng là người Trương gia, vậy tuổi tác của hắn e rằng cũng không nhỏ.

Khoan đã!

Lục Vũ chợt nghĩ đến một chuyện, sắc mặt biến đổi!

Trương Hạo là người Trương gia, Hắc Kim Cổ Đao lại là thứ hắn cướp được từ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chẳng lẽ nói, lần trước hắn và Ngô Tà điểm thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cuối cùng cướp Hắc Kim Cổ Đao là cố ý?

Chính là Trương Hạo đang thử thách hắn?

Vậy bây giờ hắn tới là vì cái gì?

Trương Hạo chú ý tới biểu cảm thay đổi của Lục Vũ, trong mắt tràn đầy tán thưởng: "Thông minh, thật sự thông minh." "Cậu đoán không sai, Hắc Kim Cổ Đao xác thực là dùng để thử thách cậu." Lục Vũ trong lòng nghiêm lại, nhíu mày nhìn Trương Hạo, khó hiểu nói: "Tại sao?" "Tôi già rồi, cần một người nối nghiệp." Trương Hạo nhìn Lục Vũ, khẽ nói: "Các cậu vừa đổ cái đấu ở Doanh Tử, tôi đã xem qua thủ đoạn của các cậu.

Rất khá.

Cho nên tôi muốn xem thực lực cậu thế nào." Biểu cảm của Lục Vũ càng thêm cổ quái.

Lúc này, Trương Hạo đứng lên, thở dài một hơi: "Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói chuyện, mấy người các cậu vừa vặn đều nghe một chút, cũng đỡ để cái tên béo kia cứ như kẻ trộm vểnh tai lên nghe lén." Ngoài lều, Vương Bàn Tử sắc mặt biến đổi.

Đang định nói câu gì đó thì Trương Hạo đã đi ra khỏi lều trước.

Hắn liếc nhìn A Ninh, đưa tay quơ nhẹ trước mặt A Ninh, thấp giọng nói: "Cô không nghe thấy gì cả, cô buồn ngủ rồi, ngủ đi." Giây tiếp theo, mắt A Ninh nhắm lại, mềm nhũn ngã xuống đất, giống như đã ngủ thiếp đi!

Cảnh tượng này khiến đám người Lục Vũ đều trợn to hai mắt, không dám tin nhìn về phía Trương Hạo!

Thủ đoạn này, thực sự là... thần kỳ! "Thần kỳ sao?" Trương Hạo quay đầu nhìn mấy người, khẽ hỏi một câu.

Mấy người gật đầu. "Thần khí chính là thần kỳ như vậy." Trương Hạo cảm khái một tiếng, bước vài bước đến bên đống lửa, trực tiếp ngồi xuống, tiếp tục nói: "Bàn về sự thần kỳ của thần khí, các cậu cũng kiến thức không ít rồi chứ?" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất bọn người nhìn nhau, cũng không nói chuyện. "Người trẻ tuổi, đừng có cảnh giác lớn như vậy." Trương Hạo lắc đầu, cười khổ nói: "Tôi đã nói với cậu rồi, tôi không có ác ý với cậu.

Tương tự, tôi cũng không phải tới gây phiền toái cho các cậu.

Mục đích tôi tới, giống như tôi vừa nói với cậu, tôi già rồi, tôi cần một người nối nghiệp, thủ hộ Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lục Vũ nhìn hắn, trong lòng nghĩ tới điều gì, nhịn không được truy vấn: "Là thủ hộ thần khí sao?" "Đúng." Trong mắt Trương Hạo tràn đầy vẻ thưởng thức, chậm rãi nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn luôn có chút quan hệ với quan phương, sau này Trương Đại Phật Gia nhập chủ, quan hệ đôi bên càng thêm mật thiết.

Cho nên, Tân Nguyệt Phạn Điếm từ một tiệm cơm thỉnh thoảng chuyển nhượng thần khí, biến thành một bộ phận quản lý thần khí bán quan phương.

Quan hệ giữa chúng ta và quan phương rất vi diệu." Ngừng một chút, Trương Hạo chuyển chủ đề: "Chuyện này cũng không vội nói với cậu, sau này cậu sẽ từ từ biết." Hắn không nói lời nào, tràng diện liền lâm vào trầm mặc.

Trong lòng Lục Vũ không ngừng suy tính.

Chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm có bối cảnh quan phương, hắn có thể hiểu được.

Dù sao có thể mở loại tiệm cơm này ở Kinh thành, còn có thể nhiều năm như vậy đều không có chuyện gì, nếu nói trên mặt quan chức không có quan hệ thì không thể nào.

Huống chi, bản thân Trương Đại Phật Gia chính là người trong quan trường.

Thêm nữa, Hoắc Tiên Cô của Lão Cửu Môn nghe nói cũng có bối cảnh quan phương.

Chương 291

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm hợp tác với quan phương quản lý thần khí, điểm này ít nhiều vẫn làm hắn có chút bất ngờ. "Ý của anh là bảo tôi gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm?" "Không, ý của tôi là để cậu thống lĩnh Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Nếu tôi không đồng ý thì sao, anh sẽ làm thế nào?" "Tại sao cậu không đồng ý?" Trương Hạo đầy hứng thú nhìn Lục Vũ, chờ đợi đáp án của hắn. "Tôi tản mạn quen rồi, không thích có người quản tôi." "Không ai quản cậu cả, cậu ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng vẫn có thể đổ đấu, còn có thể quản người, hơn nữa còn có rất nhiều thủ hạ để dùng." Trương Hạo nói một câu, đưa tay chỉ về phía xa, khẽ nói: "Cũng giống như hiện tại, cậu bị người ta theo dõi mà cậu đều không biết.

Nhưng nếu cậu quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm, thủ hạ có thể thay cậu giải quyết những vấn đề nhỏ này." Nói xong, Trương Hạo lại quay đầu nhìn thoáng qua A Ninh vẫn đang ngủ trên mặt đất, tiếp tục nói: "Cô ta cũng giống vậy. 'Công ty nghệ thuật cổ đại đô thị', nghe thì có vẻ rất ghê gớm.

Nhưng cô ta không biết, ngay ngày đầu tiên cô ta đến An Lạc, tôi đã chú ý tới cô ta rồi.

Bao gồm cả hiện tại, cô ta tưởng giả vờ ngủ để nghe lén mà tôi không biết, thực tế tôi vẫn rất rõ ràng." Sắc mặt mấy người lại biến đổi, tất cả đều theo bản năng quay đầu nhìn về phía A Ninh.

A Ninh cũng dứt khoát, thản nhiên ngồi dậy, nhìn chằm chằm Trương Hạo, gằn từng chữ hỏi: "Anh là ai?" Trương Hạo khẽ lắc đầu, phất tay một cái, khẽ nói: "Ngủ đi, cô cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không biết..." Mấy người trơ mắt nhìn A Ninh vừa

mới ngồi dậy lại một lần nữa mềm nhũn ngủ thiếp đi.

Thủ đoạn như vậy quả thực khiến mấy người kinh thán.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều có chút mờ mịt.

Trương Hạo rốt cuộc là người thế nào?

Sao lại... lợi hại như vậy?

Vương Bàn Tử không kìm nén được sự tò mò trong lòng, nhịn không được hỏi: "Anh làm thế nào vậy?

Anh đã làm gì cô ta?" "Gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, cậu sẽ biết." Vương Bàn Tử sững sờ, hỏi: "Gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, chúng tôi có phải sẽ được quang minh chính đại đổ đấu không?" "Đúng." "Vậy tôi có thể gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, phụ trách hội đấu giá không?" "Có thể." "Tiểu ca, chúng ta gia nhập đi." Vương Bàn Tử quay đầu nhìn thẳng Lục Vũ, trông mong đưa ra suy nghĩ của mình.

Lục Vũ một trận cạn lời, dở khóc dở cười lắc đầu.

Hắn đối với chuyện này xác thực không có hứng thú gì.

Đổ đấu, thu thập thần khí, hắn cảm thấy vẫn là tự mình làm thì tốt hơn.

Hơn nữa, nếu Trương Hạo muốn mời hắn gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, trước đó ở Kinh thành sao không nói, hà tất bây giờ lại chạy đến thảo nguyên nói với hắn? "Anh là muốn tôi giúp anh tìm Hắc Thủy Thành?" Lục Vũ trong lòng khẽ động, nghĩ đến một khả năng, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Trương Hạo.

Hắn cảm thấy khả năng này rất lớn.

Nếu không thì chẳng có lý do gì cả.

Trương Hạo gật đầu, chậm rãi nói: "Cậu nói đúng một phần năm."

Không đợi Lục Vũ truy vấn, Trương Hạo thản nhiên nói: "Tìm Hắc Thủy Thành là thứ nhất, thứ hai là tôi muốn kiến thức một chút về Thông Thiên Đại Phật Tự trong truyền thuyết!

Thứ ba, tôi muốn dụ kẻ theo dõi cậu ra.

Về phần điểm thứ tư, tôi muốn đưa cô ta đi." Trương Hạo đưa tay chỉ A Ninh trên mặt đất, thản nhiên nói: "Món nợ giữa Lão Cửu Môn và Cừu Đức Khảo, dù sao cũng phải tính một chút.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất vẫn là gặp cậu một lần." Ngữ khí của Trương Hạo vô cùng chân thành, ai cũng không thể nghi ngờ sự thưởng thức của hắn đối với Lục Vũ.

Lục Vũ cau mày hỏi: "Người theo dõi tôi là ai?" Trương Hạo nhìn về phía bóng tối xa xa, nói: "Đợi một lát đi, bọn họ đang thẩm vấn, lát nữa sẽ biết.

Cậu xem, đây chính là chỗ tốt của việc chấp chưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu cậu làm Tổng giám đốc Tân Nguyệt Phạn Điếm, chút chuyện nhỏ này người dưới trướng sẽ làm xong." Lục Vũ trong lòng lại một trận cạn lời, rất khó hiểu tại sao Trương Hạo thần bí này lại coi trọng hắn như vậy.

Trong lúc chần chờ, Trương Hạo tiếp tục nói: "Nhìn dáng vẻ mấy người các cậu, hẳn là đã tìm được lối vào Thông Thiên Đại Phật Tự rồi chứ?

Không động thủ là vì hôm nay Nguyệt Trị Đại Phá, cho nên không nên động thổ sao?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt phức tạp nhìn Trương Hạo, thừa nhận cách nói của hắn.

Ánh mắt Lục Vũ nhìn Trương Hạo cũng nhiều hơn một tia dị dạng.

Trương gia và tám nhà khác của Lão Cửu Môn có một điểm khác biệt rất lớn.

Tám nhà kia đều là phong cách trộm mộ Nam phái tiêu chuẩn, chỉ có Trương gia xuất thân Đông Bắc, am hiểu phong thủy, lại kết hợp thủ đoạn của Nam phái, cho nên luận về tay nghề mà nói, Trương gia là vương giả danh xứng với thực của Cửu Môn. "Đây chính là nguyên nhân tôi thưởng thức các cậu." Trong mắt Trương Hạo tràn đầy tán thưởng, nói: "Bảo sơn ngay trước mắt mà còn có thể nhịn được không động vào, không dễ dàng a!

Điểm này, các cậu còn mạnh hơn Chá Cô Tiếu năm đó rất nhiều." Chá Cô Tiếu!

Từ miệng Trương Hạo nghe được ba chữ Chá Cô Tiếu, trực tiếp làm cho đám người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương sắc mặt đều biến đổi!

Bốn người hoạt thoát như gặp ma.

Không nói rõ được, phảng phất như Trương Hạo là một tiên nhân không gì không biết, không gì không hiểu!

Cảnh tượng này thực sự có chút không thể tin nổi!

Trương Hạo nhìn biểu cảm của bọn họ, đoán được suy nghĩ của bọn họ.

Chương 292

Hắn cũng không cười, ngược lại thở dài: "Thủ tục xuất ngoại của Chá Cô Tiếu là do tôi giúp cậu ta làm, cho nên về chuyện Hắc Thủy Thành và Thông Thiên Đại Phật Tự, tôi cũng biết một chút." Hả?

Sao cơ?

Cái gì!

Hít!

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi khí lạnh, không dám tin nhìn Trương Hạo, chỉ cảm thấy khó tin: "Anh đùa gì vậy, lúc Chá Cô Tiếu ra nước ngoài, anh vẫn còn là vũng nước ấy chứ!" Trương Hạo cũng không giận, không giải thích, cũng không quan tâm Vương Bàn Tử chất vấn, chỉ nhìn Lục Vũ, khẽ nói: "Có một câu cậu đã nghe qua chưa?

Lịch sử luôn giống nhau đến kinh người." "Ý gì?" "Năm đó lúc Trần đại sư và nhóm Chá Cô Tiếu tìm được Thông Thiên Đại Phật Tự cũng chính là vào lúc Nguyệt Trị Đại Phá." Trương Hạo nói một câu, lại đứng lên vươn vai: "Cho nên a, muốn đi vào Thông Thiên Đại Phật Tự, nhất định phải vào cái ngày xấu này!" Lục Vũ nhíu mày chặt, nhìn Trương Hạo.

Hắn có thể nói ra "Nguyệt Trị Đại Phá", hiển nhiên là người hiểu phong thủy.

Một người hiểu phong thủy tại sao lại muốn làm việc vào cái ngày xui xẻo mà Bồ Tát cũng phải nhắm mắt như thế này?

Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Trương Hạo nhìn bọn họ, lắc đầu hỏi: "Không biết cái gì gọi là

'hướng chết mà sinh' sao?" Lục Vũ xác thực không biết, lập tức hỏi: "Tại sao?" Trương Hạo thở dài, sau một hồi than ngắn thở dài cuối cùng cũng mở miệng: "Tôi cũng không biết.

Nhưng tôi nghĩ, thủ đoạn của Trần đại sư dù sao cũng sẽ không kém hơn các cậu.

Ông ấy đã quyết định xuống mộ vào ngày Nguyệt Phá, tự nhiên có đạo lý của ông ấy.

Đúng không?" "Không đúng." Lục Vũ dứt khoát lắc đầu, thẳng thừng: "Hôm nay không xuống, ngày mai tính sau." "Người trẻ tuổi, đừng có cứng nhắc như vậy." "Đây không phải là cứng nhắc." Lục Vũ lần nữa lắc đầu, nghiêm túc nói: "Trần đại sư năm đó là vì Chá Cô Tiếu một lòng xuống mộ, không đành lòng để cậu ta đi một mình nên mới cùng xuống mộ." Bên cạnh, Shirley Dương cũng gật đầu, tán đồng nói: "Không sai, trong nhật ký của ông ngoại tôi luôn lấy làm tiếc nuối.

Nếu không phải ông ấy nóng vội, Trần đại sư rất có thể sẽ không xảy ra chuyện." Vương Bàn Tử cũng xen vào, trêu chọc: "Đúng đấy, tiểu đồng chí, nếu anh không sợ chết thì cứ việc xuống, tôi chỉ đường cho anh, anh dò đường giúp tôi..." Vương Bàn Tử còn muốn nói nữa, Hồ Bát Nhất đưa tay kéo hắn một cái, trừng mắt nhìn hắn: "Chỉ có cậu là nói nhiều!" Vương Bàn Tử gãi đầu, không nói nữa.

Hắn không nói, Trương Hạo cũng không nói nhiều.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, mở miệng nói: "Hôm nay không thể xuống đất, nếu anh muốn cùng chúng tôi xuống đất, vậy thì phải để ngày mai." "Thực ra..." Trương Hạo lại mở miệng, vừa nói được hai chữ, hắn quay đầu nhìn A Ninh một cái, có chút không kiên nhẫn nói: "Ngủ đi." Một lần, hai lần thì thôi.

Trương Hạo năm lần bảy lượt phất tay, mỗi lần đều làm cho A

Ninh trực tiếp ngủ thiếp đi, chuyện này khiến người ta có chút không kìm nén được sự tò mò trong lòng.

Vương Bàn Tử theo bản năng truy vấn: "Anh làm thế nào vậy, dùng pháp... cách gì?" Lời đến khóe miệng, Vương Bàn Tử cuối cùng nhớ ra pháp khí không thể nói, đổi thành cách gì. "Cậu muốn biết?" "Ừ!" Vương Bàn Tử gật đầu thật mạnh, vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Hạo đột nhiên phất tay với hắn: "Cậu buồn ngủ rồi, ngủ đi." Không biết là cố ý hay vô tình, động tác trên tay hắn lần này rất chậm.

Vương Bàn Tử cũng vô cùng phối hợp, dứt khoát ngã xuống, ngủ mất.

Mà đúng lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng phát hiện một tia dị thường trong tay Trương Hạo!

Trong lòng bàn tay hắn, rõ ràng đang kẹp một miếng ngọc thạch nhỏ.

Ngọc thạch hình chữ nhật bo tròn, kích thước bằng móng tay cái.

Mà miếng bạch ngọc thoạt nhìn cũng không đặc biệt bắt mắt này, lại là Hoàng giai thượng phẩm pháp khí!

Nhìn giới thiệu hiện lên trong đầu, Lục Vũ không khỏi ngẩn người. 【Tên vật phẩm: Gia Cát Cân - Tương Ngọc】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Thôi miên, khống chế】 【Mô tả vật phẩm: Bạch ngọc khảm trên khăn xếp của đệ nhất mưu sĩ cổ kim Gia Cát Lượng, năm xưa Gia Cát Vũ Hầu thiết lập Không Thành Kế dọa lui Tư Mã Ý.

Ngọc khảm trên khăn ngưng tụ huyền diệu chi lực lúc đó!

Cầm trong lòng bàn tay, ngôn xuất pháp tùy, vô luận nói cái gì, người trong tầm mắt đều sẽ tin tưởng không nghi ngờ.】 Cái này...

Ngọc thạch trên khăn xếp của Gia Cát Lượng?

Lục Vũ ngây người nhìn Trương Hạo, có chút không biết nên nói gì.

Ngọc thạch trên khăn xếp Gia Cát Lượng, lại là Hoàng giai thượng phẩm pháp khí!

Vậy quạt lông của ông ấy thì sao?

Sẽ thế nào?

Có phải phất tay một cái là thiên địa đổi màu?

Giống như quạt Ba Tiêu trong truyền thuyết?

Khoan đã, một miếng ngọc trên mũ đã có năng lực cường hãn như vậy, vậy Gia Cát Lượng...

Lục Vũ đột nhiên có chút không dám nghĩ.

Gia Cát Vũ Hầu sẽ không phải thật sự là thần tiên chứ?

Lúc này, Trương Hạo nhìn Lục Vũ, gằn từng chữ hỏi: "Cậu nhìn ra cái gì rồi?" Lục Vũ cau mày, giả ngu: "Cái gì?" "Cậu nhìn lại xem?" Trương Hạo mặt không đổi sắc, lòng bàn tay đối diện Lục Vũ, để hắn có thể nhìn rõ ràng bạch ngọc trong tay mình.

Chương 293

Lục Vũ gãi đầu: "Tại sao Trương tiên sinh lại nằm ngọc?" "Haizz." Trương Hạo thở dài thật sâu: "Cứng đầu cứng cổ, thật là cứng đầu, cậu hẳn không muốn tôi học Lưu Hoàng Thúc tam cố mao lư chứ?" Hồ Bát Nhất nghe lời này, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ nghe vậy, trong lòng lộp bộp một tiếng, ngoài mặt vẫn không biểu hiện ra cái gì, cũng hoàn toàn không có ý định thừa nhận.

Trầm mặc một lát, Lục Vũ lại mở miệng: "Trương tiên sinh nếu muốn cùng chúng tôi đi Thông Thiên Đại Phật Tự, có thể mang cô ta đi trước, chúng tôi cũng sắp nghỉ ngơi rồi, ngày mai dậy xong cũng tiện làm chút công tác chuẩn bị..." "Đợi một lát đi, đợi bọn họ tra hỏi rõ ràng rồi, tôi sẽ bảo bọn họ đưa cô ta đi." Trương Hạo có chút bất đắc dĩ thở dài, lại lắc đầu: "Hai người các cậu cũng đừng nhàn rỗi, giúp tôi khuyên cậu ta một chút.

Thằng nhóc này, cứng đầu quá, thực sự làm tôi có chút đau đầu.

Các cậu ai mà khuyên được cậu ta gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi cho người đó một món thần khí thần kỳ." Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nhìn nhau, cũng không tiếp nhận đề nghị của hắn, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Anh làm gì Vương Bàn Tử rồi?" "Tôi chỉ cho cậu ta ngủ một lát, không cần lo lắng." Trương Hạo khoát tay, thản nhiên nói: "Dậy đi." Giây tiếp theo, Vương Bàn Tử mở mắt, nhìn Trương Hạo, hỏi thẳng: "Anh mau nói đi, anh dùng cách gì làm cô ta ngủ vậy?" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất sững sờ, ngạc nhiên nói: "Vương Bàn Tử, cậu không nhớ sao?" "Nhớ cái gì?" Hồ Bát Nhất kể lại đơn giản chuyện vừa xảy ra, Vương Bàn Tử lại gãi đầu: "Lợi hại như

vậy?

Trong tay hắn khẳng định có pháp khí có thể làm người ta ngủ!" Vừa mới ngủ dậy, Vương Bàn Tử theo bản năng nói ra hai chữ pháp khí.

Lời đã ra khỏi miệng, muốn sửa lại thì đã muộn.

Trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia dị dạng, cũng không hỏi nhiều, chỉ thuận theo lời Vương Bàn Tử nói: "Cậu nếu có thể khuyên cậu ta gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi sẽ tặng món... pháp khí này cho cậu." Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, theo bản năng nói: "Thật sao?" "Tự nhiên." "Tiểu ca, tôi thấy cậu đừng có kiểu cách nữa." Vương Bàn Tử lập tức hăng hái, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lục Vũ: "Trương lão bản là người thành thật a, hơn nữa cậu gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm tốt biết bao.

Sau này chúng ta chính là quân chính quy, có thể quang minh chính đại đổ đấu.

Cậu nói có đúng không?

Xưa có Lưu Bị tam cố mao lư mời Gia Cát Lượng, hôm nay Trương lão bản không quản vạn dặm tới mời cậu.

Chuyện này nếu lưu truyền hậu thế, cũng là một giai thoại a." Nghe đến "Gia Cát Lượng", Lục Vũ lập tức có chút dở khóc dở cười.

Cái tên Vương Bàn Tử này cũng thật biết nói khéo!

Nếu hắn biết món pháp khí kia chính là đồ của Gia Cát Lượng, không biết sẽ có cảm tưởng gì? "Tiểu ca, tôi thấy cậu cứ theo hắn đi?" Vương Bàn Tử vẻ mặt trêu chọc nhìn Lục Vũ.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chút không thích hợp.

Chỉ là không đợi anh mở miệng quát lớn, Vương Bàn Tử đã tự mình quay đầu nhìn Trương Hạo: "Ây da, Trương lão bản, thật sự xin lỗi, Tiểu ca cậu ấy cứng đầu quá, tôi cũng bất lực.

Anh xem, hay là đưa đồ cho tôi trước, tôi lại giúp anh khuyên tiếp?

Tôi bảo đảm với anh, cả đời này tôi không làm gì nữa, cũng phải khuyên cậu ấy tẩy tâm cách diện, cải tà quy chính, gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm." Trương Hạo lắc đầu, không hề để ý Vương Bàn Tử giở trò, hắn chỉ nhìn Lục Vũ, lại nói: "Cậu không cần vội vã từ chối tôi, suy nghĩ thật kỹ đi.

Có thể lần này chúng ta cùng nhau thám hiểm Thông Thiên Đại Phật Tự sẽ thay đổi cách nhìn của cậu." Lục Vũ không nói nhiều.

Loại chuyện này nói nhiều cũng vô nghĩa.

Dù sao hắn hiện tại không có tâm tư thay đổi suy nghĩ.

Về phần chuyện sau này, sau này hãy nói.

Huống chi, ai biết Thông Thiên Đại Phật Tự sẽ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa...

Khoan đã!

Hắn đột nhiên nghĩ đến, mình còn chưa xác thực thân phận của Trương Hạo trước mắt.

Nếu như hắn không phải người Trương gia, là một kẻ lừa đảo thì sao?

Vừa nghĩ đến đây, Lục Vũ trực tiếp mở miệng: "Trên người anh có hình xăm không?" "Cậu đi theo tôi." Trương Hạo nhìn Lục Vũ một cái, nhấc chân bước đi.

Lục Vũ hơi chần chờ, đi theo hắn vào trong lều.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đang định đi theo thì nghe thấy giọng Trương Hạo truyền vào tai bọn họ: "Đừng động, chờ đấy." Khắc sau, ba người liền phát hiện một tình huống thần kỳ.

Ba người bọn họ, vậy mà không động đậy được nữa!

Cũng may chỉ là hai phút, Trương Hạo và Lục Vũ kẻ trước người sau lại đi ra khỏi lều.

Trương Hạo sắc mặt bình tĩnh, trong mắt Lục Vũ ẩn ẩn mang theo một tia chấn kinh.

Bởi vì, hắn nhìn thấy hình xăm Kỳ Lân!

Hơn nữa, hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Hạo và hình xăm sinh ra khi hắn sử dụng "Kỳ Lân Biến" gần như giống nhau như đúc!

Trương Hạo đi vài bước đến bên đống lửa, ngồi xuống lần nữa, khẽ nói: "Được rồi, ngồi..." Một câu còn chưa nói hết, liền nghe thấy nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng súng thanh thúy!

Trương Hạo thần sắc biến đổi, trầm giọng nói: "Xảy ra chuyện gì?" Đám người Lục Vũ nhao nhao nhìn về phía xa, sắc mặt ngưng trọng.

Đúng lúc này!

Tiếng súng càng lúc càng kịch liệt, phảng phất như chiến tranh!

Chương 294

Cách rất xa cũng có thể nhìn thấy ánh lửa từ nòng súng ở đằng xa! "Các tổ trả lời, xảy ra chuyện gì?" "Báo cáo, Giáp tổ đã nhận!

Báo cáo, Giáp tổ đã nhận!

Báo cáo, Giáp tổ đã nhận..." "Xảy ra chuyện gì?

Tại sao nổ súng?" Trương Hạo lại một lần nữa đứng lên, ánh mắt nhìn về phía xa.

Qua một lát, liền nghe thấy bộ đàm trong tay Trương Hạo truyền đến âm thanh lo lắng: "Báo cáo, có...

Á!

Á!

Á!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng truyền ra từ bộ đàm.

Nơi xa, tiếng súng lại vang lên dữ dội!

Hỏng rồi!

Xảy ra chuyện rồi!

Sắc mặt mấy người đều biến đổi! "Lão Hồ, đi!" "Được!" Tình huống nguy cấp, Lục Vũ cũng không lo được cái khác, mau chóng lấy vũ khí của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từ trong ngực ra giao cho bọn họ.

Chính mình tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức đạp mạnh xuống đất, lao thẳng về phía vị trí nổ súng...

Tốc độ của Lục Vũ nhanh hơn những người khác rất nhiều.

Chỉ chốc lát đã chạy tới gần vị trí nổ súng!

Lúc này, tiếng súng đã dừng lại.

Mười mấy người cực kỳ cảnh giác giơ súng, quan sát mặt đất, trong không khí lờ mờ có chút mùi máu tanh.

Nhìn thấy Lục Vũ, nòng súng của mấy người trong nháy mắt nhắm ngay vào hắn! "Ai?" "Người nào!" Nhưng nhìn rõ là Lục Vũ, cùng với Trương Hạo đứng bên cạnh hắn, bọn họ lập tức chuyển hướng nòng súng.

Một người trong đó trầm giọng nói: "Ông chủ, xảy ra chuyện rồi." Lục Vũ quay đầu, nhìn thấy Trương Hạo âm thầm đi theo hắn.

Mặt không đỏ, hơi không suyễn, nhìn dáng vẻ rất nhẹ nhàng.

Trong lòng Lục Vũ lóe lên một tia dị dạng.

Trương Hạo gật gật đầu, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" "Vừa rồi chúng tôi đang thẩm vấn thì ở đây đột nhiên xuất hiện thêm một cái lỗ hổng, có một thứ chui ra, cắn mấy nghi phạm và Lão Thất của Giáp tổ, chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, bọn họ đã toàn bộ rơi vào trong động.

Động tác rất nhanh, nhìn không chuẩn là thứ gì, giống như thằn lằn." "Thằn lằn?" Trương Hạo cau mày, quay đầu nhìn về phía Lục Vũ: "Cậu thấy thế nào?" Lục Vũ cũng không nắm chắc, nhíu mày nói: "Nó kéo mấy người xuống dưới?" "Tổng cộng năm người." "Cái động đâu?" "Vừa rồi còn ở đây, nhưng bây giờ không thấy nữa." "Cơ quan?" Lục Vũ híp mắt, mượn dùng Mặc Gia Cự Tử Giới, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh, trong lòng âm thầm suy tính.

Trong trí nhớ, Hắc Thủy Thành và Thông Thiên Đại Phật Tự hẳn là không đến mức có thằn lằn ăn thịt người gì đó.

Nguy hiểm lớn nhất chính là cỗ Thiên Nhãn Hắc Phật chế bằng

hắc ngọc kia, cùng với làn sương mù đen thần bí đó.

Nhưng hiện tại...

Chẳng lẽ là đám côn trùng kia đã ra ngoài?

Không thể nào chứ?

Qua một lát, mấy người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng chạy tới nơi.

Mấy người trao đổi vài câu, nhóm Hồ Bát Nhất cũng hiểu rõ tình huống.

Hồ Bát Nhất cúi đầu nhìn xem, lại nhìn thiên tượng, lập tức đi đến bên cạnh Lục Vũ, thấp giọng nói: "Tiểu ca, vị trí này hẳn là vị trí long vĩ, bên dưới hẳn là mộ thất.

Tôi sợ chuyện này e rằng không đơn giản..." Lục Vũ trong lòng nghiêm lại, gật đầu.

Sự tình xác thực không đơn giản.

Bởi vì hắn đã phát hiện ra vị trí cơ quan.

Vị trí cơ quan này sử dụng chính là kỹ thuật trong Mặc Gia Cơ Quan Thành.

Hơn nữa, đây là một ám môn vô cùng kỳ quái!

Chỉ cần đạp lên vị trí chỉ định sẽ kích hoạt cơ quan, mở ra một lối đi trên mặt đất...

Kết hợp với lời kể của thủ hạ Trương Hạo vừa rồi, chỉ cần kích hoạt cơ quan, sau khi mở lối đi sẽ có quái vật xuất hiện.

Chương 295

Nghĩ đến thì cơ quan này rất có thể là cơ quan thủ mộ, cũng có thể là ám tiếu phòng ngự Tây Hạ thiết lập cho Hắc Thủy Thành thời kỳ đầu, sau này xây dựng Thông Thiên Đại Phật Tự thì dung hợp lại với nhau.

Đương nhiên, loại cơ quan này không kỳ lạ.

Kỳ lạ là cơ quan xuất hiện ở đây!

Mộ huyệt nhà ai lại để lại một ám môn cơ quan như vậy?

Tây Hạ mộ cổ quái, từ đây có thể thấy được một phần! ... "Tìm." "Đào ba tấc đất cũng phải đào bọn họ ra." "Đã máy dò sự sống của cậu ta còn chưa tắt, vậy thì cứu cậu ta ra cho tôi." Trong lúc Lục Vũ trầm tư, Trương Hạo đã mở miệng, giọng nói bình thản nhưng nội dung lại không bình thản. "Ngoài ra, đưa đám người này đi ngay.

Còn nữa, bên kia doanh trại có một người, đưa đi cùng luôn." "Rõ!" "Rõ!" Thủ hạ của Trương Hạo trực tiếp lấy đồ, bắt đầu chuẩn bị động thủ.

Lục Vũ thấy thế, trong lòng thở dài.

Hắn bước hai bước đến bên cạnh Trương Hạo, thấp giọng nói: "Tôi có thể đưa anh xuống dưới, thử cứu bọn họ ra.

Nhưng những người khác thì đừng xuống nộp mạng.

Anh bảo bọn họ trực tiếp đến doanh trại của tôi bên kia đi." Trương Hạo khựng lại một chút, gật đầu đáp ứng.

Sau vài câu nói, người ở lại hiện trường chỉ còn lại tiểu đội bốn người Lục Vũ cùng Trương Hạo. "Nguyệt Trị Đại Phá, hôm nay chúng ta xuống đất, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

Lời dư thừa tôi cũng không nói nữa.

Mỗi người một ngụm, uống xong xuống đất." Nói xong, Lục Vũ giơ "Thanh Hoa Dứu Băng Mai Khu Tà Tửu Hồ" tu một ngụm lớn.

Mấy người còn lại cũng mỗi người tu một ngụm.

Thu hồi bầu rượu, Lục Vũ nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đi hai bước trên mặt đất, chân phải dùng sức đạp một cái!

Giây tiếp theo, bên chân liền xuất hiện một cái hố đen rộng hai mét vuông.

Lục Vũ cầm đèn pin chiếu vào, hố đen sâu không thấy đáy, không nhìn rõ bên dưới rốt cuộc có cái gì.

Nhưng từ miệng hang xuống khoảng hai mét lại có một thanh ngang, trên thanh ngang có cơ quan ròng rọc cùng dây thừng.

Cơ quan như vậy thoạt nhìn rất quái dị...

Vương Bàn Tử nhìn thấy, nhịn không được tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Tây Hạ mộ gần như không có kẻ trộm mộ nào tiếp xúc qua, không ngờ còn thần kỳ như vậy?

Một cái ám đạo này là hoan nghênh chúng ta xuống sao?" Hồ Bát Nhất biểu cảm ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tiểu ca, tôi có một loại dự cảm không tốt." Lục Vũ biết ý của anh ta là nói mình thông qua "Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích" cảm ứng được nguy hiểm, lập tức gật đầu, nhìn về phía Trương Hạo: "Anh xác định thủ hạ của anh còn sống?" "Còn sống." Thủ hạ của Trương Hạo đều đeo một thiết bị kiểm tra thân thể giống như vòng tay thông minh, hắn có thể thông qua điện thoại giám sát tình trạng cơ thể của từng thủ hạ.

Lục Vũ quay đầu nhìn đám người Hồ Bát Nhất, trầm giọng nói: "Quy tắc cũ, tôi đi đầu, Lão Hồ bọc hậu." "Được!" Lục Vũ nói hai câu, trực tiếp móc phi hổ trảo vào mép mật đạo, nhảy xuống...

Động tác của Lục Vũ không nhanh, mỗi lần hạ xuống độ cao khoảng một mét.

Sau khi xuống được vài mét, hắn sẽ lấy từ trên người ra một cái đèn tường, dán lên vách tường.

Đây cũng là hàng nhập khẩu Shirley Dương tìm được từ nước ngoài trước khi xuất phát lần này.

Đèn tường to bằng bàn tay, có thể thắp sáng khoảng năm tiếng, hơn nữa keo dán phía sau rất đặc biệt, tường đất thô ráp cũng có thể dính chặt ngay lập tức.

Nương theo ánh sáng đèn tường, có thể nhìn thấy bốn phía giếng đứng đều là tường đất nện lạnh lẽo âm u, rất khô ráo.

Nhưng... vô cùng kỳ quái.

Giếng đứng phẳng phất như sâu không thấy đáy.

Mấy người men theo giếng đứng đi thẳng xuống dưới, mãi đến khi phi hổ trảo của Lục Vũ thả đến tận cùng, bên dưới vẫn không nhìn thấy gì cả.

Chỉ có dây thừng ròng rọc, dường như vô cùng vô tận, vẫn luôn bầu bạn với bọn họ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Trương Hạo bốn người đều ở cùng độ cao với Lục Vũ.

Bốn người đều nhìn hắn: "Tiểu ca, chuyện này không thể nào chứ?

Mộ gì cũng không thể ở dưới lòng đất trăm mét, chúng ta có phải gặp thứ dơ bẩn gì không?" "Ừ." Lục Vũ không tỏ rõ ý kiến, đáp ứng một tiếng xong lập tức đưa tay ra hiệu im lặng, nghiêng tai lắng nghe.

Lờ mờ, hắn dường như nghe thấy âm thanh gì đó.

Qua một lúc, Vương Bàn Tử không kìm nén được, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, cậu nghe thấy gì?" "Không có gì." Lục Vũ lắc đầu: "Lão Hồ, anh thấy thế nào?" "Tình hình hiện tại, tôi thấy có phải nên thử cái dây treo này không?" Nếu có thể chọn, anh ta khẳng định chọn đi lên, đợi đến ngày mai hãy xuống đất.

Chương 296

Nhưng hiện tại, lựa chọn này không bao gồm trong đó.

Shirley Dương đột nhiên mở miệng, khẽ nói: "Liệu trên tường có cơ quan không?" "Không, lúc xuống tôi đã nhìn kỹ rồi." Lục Vũ lắc đầu.

Lúc này, Trương Hạo vẫn luôn im lặng mở miệng, thấp giọng nói: "Xuống đi, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi." Mấy người đều quay đầu nhìn hắn, Trương Hạo thản nhiên nói: "Hay là, tôi trước?" Nói xong, Trương Hạo đưa tay nắm lấy dây thừng treo ở giữa giếng đứng.

Ngay khoảnh khắc hắn tháo phi hổ trảo, toàn bộ trọng lượng đều đè lên dây thừng, liền nghe thấy một tiếng "rắc rắc".

Ngay sau đó, một tiếng "cạch" vô cùng thanh thúy, chuẩn xác truyền vào tai mấy người.

Giây tiếp theo.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều cảm thấy phi hổ trảo của mình như đột nhiên bị người ta cắt đứt, thân thể đột ngột rơi xuống!

Bốn người phản ứng cực nhanh!

Ngay lập tức nắm lấy dây thừng đường trượt ở giữa giếng đứng!

Tay phải nắm chặt, hai chân kẹp chặt lấy dây thừng, cuối cùng cũng ổn định thân hình. "Trương Hạo..." Lục Vũ vừa định nói một câu, bảo Trương Hạo đừng làm loạn nữa, giây tiếp theo dây thừng chuyển động.

Trọng lượng của bốn người lập tức kéo dây thừng rơi xuống với

tốc độ cao.

Phảng phất như đầu bên kia dây thừng không có điểm neo, hoặc là dây thừng đã đứt!

Cảm giác này, giống như chơi nhảy bungee mà dây an toàn bị đứt, vô cùng kích thích! "Dùng chân, giảm tốc!" "Giảm tốc!" "Chống đỡ!" Theo tiếng hô của hắn, đám người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử kẻ trái người phải, vừa nắm lấy dây thừng, vừa cố gắng thông qua bốn bức tường để giảm hoãn tốc độ rơi xuống.

Nhưng... vách tường trước đó khô ráo, lúc này không biết vì sao lại phủ đầy rêu xanh, trơn trượt vô cùng.

Bất luận bọn họ dùng sức thế nào đều căn bản không thể mượn được một chút lực, giống như không có ma sát, chỉ có thể không ngừng rơi xuống!

Một phút, hai phút, ba phút...

Không biết đã qua bao lâu, mấy người đang không ngừng rơi xuống chỉ cảm thấy đột nhiên bị người ta hung hăng kéo lại một cái!

Cảm giác như dây thừng cuối cùng cũng đã đến tận cùng.

Nhưng cú giật mạnh này lại khiến bọn họ dưới tác dụng của quán tính, không khống chế được mà lắc lư.

Shirley Dương thể lực là kém nhất trong mấy người, hai tay không khỏi buông lỏng. "A!" "A!" Shirley Dương đột ngột tuột tay, theo bản năng thốt lên tiếng kinh hô.

Nhưng vừa mới hét một tiếng, âm thanh im bặt mà dừng.

Cô cảm giác mình rơi xuống đất bằng.

Cùng lúc đó, Lục Vũ cuối cùng cũng dùng đèn pin chiếu vào Shirley Dương.

Chỉ thấy bên dưới tối đa nửa mét chính là một cái bệ nhỏ.

Lục Vũ chuyển động đèn pin, muốn xem tình huống chung quanh.

Nhưng...

đúng lúc này, một bên vách tường đột nhiên xuất hiện một người đầy máu me.

Trong tay nắm súng lục, cũng không nói lời nào, cứ thế từ từ nhắm ngay Shirley Dương, bóp cò!

Shirley Dương vừa mới ngã một cái, có chút choáng váng, không phát hiện nguy hiểm cách mình chỉ có một bước chân.

Lục Vũ ở giữa không trung, ứng biến thần tốc!

Không có bất kỳ do dự nào, Hắc Kim Cổ Đao trong tay thoát tay mà ra, một thanh phi đao to lớn trực tiếp đâm tới.

Giây tiếp theo, liền nghe một tiếng "bành".

Tiếng súng vang lên, một tia lửa lóe qua!

Lúc này, Lục Vũ đã rơi xuống đất.

Còn muốn động thủ thì phát hiện người vừa định ra tay với Shirley Dương đã ngã xuống đất, ngã trong vũng máu.

Bên tay hắn, lặng lẽ nằm một khẩu súng lục.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Trương Hạo treo giữa không trung cũng đều hạ xuống đất, cảnh giác kiểm tra tình huống bốn phía!

Chương 297

Hồ Bát Nhất xác định tạm thời không lo, mau chóng đỡ Shirley Dương dậy, khẩn trương nói: "Thế nào, không bị thương chứ?" "Không sao." Lúc này, Lục Vũ nhìn thi thể dưới đất, lại nhìn Trương Hạo một cái, hỏi: "Người của anh sao?" Trương Hạo lắc đầu, thấp giọng nói: "Nghi phạm theo dõi cậu, nhưng súng của hắn là của người của tôi." Lục Vũ hơi nhíu mày, hỏi: "Người của anh thế nào rồi?" "Điện thoại lúc rơi xuống vừa rồi bị hỏng, đã không nhìn thấy gì nữa rồi." Trương Hạo nhìn thoáng qua điện thoại của mình, mặt không cảm xúc nói một câu.

Lục Vũ không hỏi nhiều nữa, nhìn quanh bốn phía.

Vị trí bọn họ đang đứng chính là đáy giếng đứng.

Hố đất rộng hai mét vuông, bốn phía không cửa, trên tường có bích họa.

Lúc này, trong đầu hắn xuất hiện nhắc nhở của hệ thống! 【Chúc mừng túc chủ thành công phát hiện Đỗ Môn giếng đứng Thông Thiên Đại Phật Tự, bắt đầu hành trình thám hiểm Hắc Thủy Thành Tây Hạ, hệ thống thưởng Ti Ngụ Thị Bản.】 【Tên vật phẩm: Ti Ngụ Thị Bản】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Trấn trạch, hộ vệ】 【Mô tả vật phẩm: Chu triều có quan, tên Ti Ngụ Thị, chưởng quản ban đêm, chia sao phân đêm, để chiếu sáng kẻ đi đêm, cấm kẻ đi đêm, kẻ du đêm!

Bản này là Tiêu Cấm Bản do Ti Ngụ Thị đời thứ nhất Chu triều sử dụng, đặt trong nhà, sau canh một, vô luận kẻ nào ra vào cửa viện đều sẽ chịu tiếng quát chỉ của Ti Ngụ Thị Bản.

Kẻ tinh thần bạc nhược, một tiếng quát có thể khiến tinh thần

hoảng hốt, không dám di chuyển...】 Thứ này, đảo cũng có chút công dụng.

Lục Vũ nhìn, trong lòng âm thầm gật đầu.

Hiện nay pháp khí của hắn càng ngày càng nhiều, chỉ dùng một cái "Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ" cũng có chút không bảo hiểm, thêm cái Ti Ngụ Thị Bản này, coi như là bảo hiểm kép.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đang quan sát bích họa bốn phía, không ngừng thảo luận. "Từ nội dung bích họa xem ra, hẳn là Thông Thiên Đại Phật Tự." "Mọi người xem, nội dung vẽ ở đây chính là cảnh thợ thủ công xây dựng phật tự." "Đây là cảnh bọn họ điêu khắc đại phật trong đại phật tự..." "Sao tôi cảm giác có chút quỷ dị?" Vương Bàn Tử nhìn một lát, nhỏ giọng nói: "Tượng phật ở đây thoạt nhìn thì bảo tướng trang nghiêm, nhưng những người xây dựng phật tự kia, sao từng người một trông đều tử khí trầm trầm vậy?" "Xác thực rất kỳ quái." Hồ Bát Nhất nhíu mày, khó hiểu nói: "Hơn nữa, bích họa thiết lập ở đây cũng vô cùng kỳ quái.

Nếu là để kỷ niệm công tích của người xây dựng tự miếu, những bích họa này nên đặt ở tường đầu hồi, hoặc là bức tường bình phong hậu sơn.

Ở đây..." "Khoan đã!" Biểu cảm của Hồ Bát Nhất lập tức trở nên cổ quái. "Sao vậy?" "Lão Hồ, anh nghĩ tới cái gì rồi?" Hồ Bát Nhất khẽ thở hắt ra một hơi, thấp giọng nói: "Nếu dựa theo phong thủy 'Độc Nhãn Long', chỗ này thật đúng là cửa sau của đại phật tự..." "Nơi này là Đỗ Môn." Lúc này, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, khẽ nói một câu. "Đỗ Môn?" Lục Vũ nhìn Hồ Bát Nhất, khẽ nói: "Hưu Sinh Thương Đỗ." Trước đó, khi nghiên cứu "Ti Ngụ Thị Bản", Lục Vũ cũng chú ý tới Đỗ Môn trong nhắc nhở của hệ thống.

Lúc này cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Đỗ Môn, hay còn gọi là

Bế Môn, Đổ Môn, vô luận ở đâu, tự ý mở Đỗ Môn đều là không lành.

Nhưng hiện tại tôi cũng không xác định Đỗ Môn này rốt cuộc là Đỗ Môn thế nào." Bên cạnh, Vương Bàn Tử có chút tò mò hỏi: "Đỗ Môn này và Bát Môn trong Kỳ Môn Độn Giáp có quan hệ gì không?" "Hả?" Hồ Bát Nhất giơ đèn pin lên, cẩn thận quan sát bích họa trước mặt.

Một lát sau, gật đầu nói: "Một âm hai dương, ba dương bốn âm, năm dương sáu dương, chỗ này thật đúng là một Tốn quái!

Tốn quái, chính là Đỗ Môn.

Chỗ này thật đúng là có chút quái!

Tốn quái, cổ xưng Tốn, đại biểu khiêm nhượng cung thuận, quẻ này chủ quái, khách quái đều là tam quái Tốn quái, quẻ tượng là gió, đặc hình là thuận theo.

Chủ khách phương toàn thuận, cũng tức là nói, chủ tôn trọng ý khách, khách tùy chủ tiện.

Có thể tiến thì tiến, có thể lui thì lui, không lùi không tiến, là ổn thỏa nhất." Tuy nhiên...

Lời Hồ Bát Nhất vừa dứt, liền thấy bích họa trước người đột nhiên biến mất không thấy.

Mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao không khí lưu thông, bích họa oxy hóa, sơn dầu bay hơi cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Đúng lúc này!

Hồ Bát Nhất nhìn thấy trên mảng tường Tốn quái kia đột nhiên có một cánh cửa đá mở ra! "Vãi!" Vương Bàn Tử tinh thần vẫn luôn khẩn trương, đột nhiên nhìn thấy trên tường lặng yên không một tiếng

động xuất hiện thêm một cánh cửa đá, không khỏi giật nảy mình, theo bản năng thốt lên một tiếng kinh hô. "Đừng hoảng." Lục Vũ khẽ nói: "Đừng có ngạc nhiên như thế, phải bình tĩnh." Vương Bàn Tử cũng chỉ là giật mình, lập tức liền bình tĩnh lại, sau đó lại không phục hừ hừ: "Bàn gia tôi chỉ là giả bộ chút thôi, xem có thể lừa con quỷ nhỏ ra không.

Chỉ cần nó dám ra, Bàn gia một gậy đập xuống, lập tức giải quyết vấn đề." Lục Vũ, Hồ Bát Nhất cũng lười so đo xem Vương Bàn Tử rốt cuộc là sợ thật hay là thế nào, chỉ rọi đèn pin, nương theo cửa đá nhìn vào bên trong.

Đập vào mắt là một lối đi rộng khoảng ba mét.

Bốn phía lối đi đều là tường đất nện kiên cố.

Hai bên có thể thấy bích họa, nội dung bích họa đa phần điểm xuyết hoa sen, thoạt nhìn thanh tịnh vô lo, siêu trần thoát tục.

Lờ mờ, phảng phất nghe thấy tiếng phạm âm truyền ra từ trong lối đi.

Lục Vũ hơi nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Mọi người có nghe thấy gì không?" Hồ Bát Nhất thấp giọng nói: "Hình như có người đang tụng kinh?" Shirley Dương tiếp lời: "Tôi cũng nghe thấy." "Bàn Tử?" Vương Bàn Tử không nói một lời, chỉ nắm chặt Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay, thần tình túc mục, nhấc chân cất bước, trực tiếp đi vào lối đi!

Giây tiếp theo, dị biến nảy sinh!

Vương Bàn Tử đột nhiên quỳ rạp xuống đất, thành kính quỳ lạy, hai tay chắp lại, trong miệng lẩm bẩm.

Sau một lạy, Vương Bàn Tử đứng lên, thấp giọng nỉ non một câu, lại quỳ lạy...

Hồ Bát Nhất trừng to mắt, theo bản năng mở miệng: "Vương Bàn Tử?" Lục Vũ đưa tay cản lại, khẽ lắc đầu, lập tức đưa tay chỉ chỉ vách tường.

Hồ Bát Nhất quay đầu, chỉ thấy bích họa trên tường theo động tác của Vương Bàn Tử phát sinh biến hóa rõ ràng.

Chương 298

Ẩn ước có thể thấy, nội dung trên bích họa biến thành hình vẽ một người đang triều bái. "Tiểu ca, cái này..." "Có cổ quái." Trương Hạo vẫn luôn trầm mặc ít nói bỗng nhiên mở miệng nói một câu.

Bên cạnh, Shirley Dương kinh hô một tiếng, không dám tin trừng to mắt: "Mọi người nhìn đỉnh đầu Vương Bàn Tử kìa!" Mấy người ngẩng đầu, chỉ thấy trên vách tường đỉnh đầu Vương Bàn Tử xuất hiện thêm một "chữ Vạn" mang theo kim mang nhàn nhạt. "Đây là 'Vạn tự phù'?" Hồ Bát Nhất nhíu mày, trong lòng khó xử.

Những năm này, anh nghiên cứu không ít thứ linh tinh bát quái.

Kỳ Môn Độn Giáp, Chu Dịch Bát Quái, Âm Dương Ngũ Hành, thứ gì anh cũng hiểu một chút.

Duy nhất không hiểu, chính là Phật giáo... "Tiểu ca, cái 'Vạn tự phù' này tượng trưng cho cái gì?

Có nên kéo Bàn Tử về không?

Cảm giác có chút không ổn." "Khẳng định không ổn." Lục Vũ chắc chắn nói, nhưng ngừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Nhưng không cần vội, cậu ấy tạm thời hẳn là không có nguy hiểm, mà là bị ảo giác do một loại pháp khí cấu thành hấp dẫn.

Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay cậu ấy vốn là trọng bảo Phật gia, nếu có nguy hiểm, cậu ấy hẳn sẽ phản ứng lại." Trong cõi u minh, Lục Vũ có một loại cảm giác, hiện tại Vương Bàn Tử hẳn là không có nguy hiểm quá lớn.

Hơn nữa, còn có thể sẽ có một cơ duyên.

Thêm nữa, nhân cơ hội rèn luyện Vương Bàn Tử một chút cũng

không phải chuyện xấu gì.

Cho dù phán đoán của hắn xuất hiện sai lầm, Vương Bàn Tử cách hắn cũng không quá hai bước.

Xuất hiện dị thường gì, hắn cũng có thể cứu cậu ta ngay lập tức.

Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử tiếp tục ba lạy, đứng thẳng người, lần nữa nhấc chân cất bước, lại đi một bước.

Sau một bước lại dừng lại, lại ba lạy.

Đám người Lục Vũ đứng ở cửa cũng có thể nghe thấy lúc Vương Bàn Tử dập đầu vô cùng thành kính, "bành" một tiếng.

Không đúng!

Vương Bàn Tử cho dù thành kính cũng không đến mức dùng sức như vậy!

Lục Vũ nghiêng người nhìn kỹ, trán Vương Bàn Tử đã có một vết đỏ.

Người xuất gia từ bi vi hoài, cho dù thành kính cũng không nên hủy hoại thân thể của mình.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Khoan đã!

Vạn tự phù!

Lục Vũ cuối cùng cũng ý thức được, Vạn tự phù trên đỉnh đầu Vương Bàn Tử đang không ngừng xoay tròn!

Phù hiệu chữ Vạn này hơi khác biệt so với chữ "卍" của Phật giáo, nó dường như bị xoay ngược, chính là chữ "卐".

Một chính một phản, khác biệt cực lớn!

Hướng chính là "Vạn tự phù" của Phật giáo!

Lịch sử ghi chép, Tây Hạ vô cùng sùng bái Phật giáo, có thể xưng là quốc giáo, sánh ngang với Nho học.

Đặc biệt là Hoa Nghiêm Tông, ở Tây Hạ lại càng có vô cùng nhiều tín chúng.

Trước đó khi Lục Vũ chỉnh lý chuẩn bị tư liệu Hắc Thủy Thành, còn nhìn thấy trong số Cẩu Kinh năm đó Lão Mao Tử dẫn người trộm đi từ tháp phật Hắc Thủy Thành, có rất nhiều Cẩu Kinh Hoa Nghiêm Tông.

Nhưng!

Nếu là biểu tượng "卐" thì không thuộc về Hoa Nghiêm Tông, mà rất có thể là của một tôn giáo vô cùng cổ xưa: Bổn Giáo!

Trong dòng sông lịch sử, từng có một quốc gia gọi là Vương quốc Tượng Hùng, hiển hách một thời tại vùng đất cao nguyên, chỉ là sau này bị Thổ Phồn tiêu diệt.

Quốc giáo của Vương quốc Tượng Hùng chính là Bổn Giáo.

Bổn Giáo cũng vì thế truyền vào Thổ Phồn, Bổn Giáo cũng vì thế trở thành quốc giáo của Thổ Phồn! "Lão Hồ, anh có biết giữa Tây Hạ và Thổ Phồn có quan hệ gì không?" Lục Vũ cau mày, nhịn không được hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất đang nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, mắt thấy hắn lại đi một bước, trong lòng đang âm thầm lo lắng.

Nghe thấy câu hỏi của Lục Vũ, nghĩ nghĩ, mau chóng nói: "Thổ Phồn và Tây Hạ tiếp giáp, hai bên nhiều lần có chiến sự, văn hóa càng là xâm thực lẫn nhau.

Thổ Phồn từng liên hợp với Tây Hạ đánh Tống..." Lục Vũ lại mở miệng: "Vậy anh đã nghe nói qua Bổn Giáo chưa?" "Chưa." "Xiển giáo là cái gì?" "Bổn Giáo?" Trương Hạo sau khi xuống mộ vẫn luôn

trầm mặc ít nói đột nhiên mở miệng, thấp giọng nói: "Hóa ra là Bổn Giáo, tên ngốc này ngược lại là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Chương 299

Được rồi, đợi cậu ta đi đến cuối đường liền thành truyền nhân Xiển giáo cuối cùng rồi..." Lục Vũ, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương tuy đã đi qua không ít đại mộ, nhưng nếu luận về trữ lượng kiến thức, quả thực không bằng Trương Hạo.

Chung quy, Trương Hạo thân là người Trương gia mang hình xăm Kỳ Lân, nhiều năm trước sau khi bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, vẫn luôn dốc sức nghiên cứu thần khí.

Mà cơ sở để nghiên cứu thần khí, chính là kiến thức!

Vô luận là kiến thức lịch sử, hay là các loại dã sử, thậm chí là những câu chuyện nghe đồn, Trương Hạo đều biết cực nhiều!

Nhưng hiện tại rốt cuộc không phải lúc kể chuyện, ông ta chỉ nhàn nhạt nói: “Không muốn để cậu ta sau này chỉ biết đến Bổn giáo, tốt nhất bây giờ nên cản cậu ta lại.” “Cửu là số cực, cậu ta hiện tại đã đi được năm bước.” Hả?

Lục Vũ trong lòng thắt lại, trầm giọng nói: “Tôi đi, lão Hồ các anh chờ đấy.” Lời còn chưa dứt, Lục Vũ đã bước ra một bước.

Ngay khoảnh khắc chân hắn giẫm lên lối đi, trong lòng Lục Vũ đột nhiên vang lên tiếng phạm âm chấn động màng nhĩ!

Cho dù tâm chí hắn kiên định, đột ngột nghe thấy âm thanh này cũng bị giật mình một cái.

Nhưng sự kinh hoảng này thoáng qua rồi biến mất, Lục Vũ trong nháy mắt liền bình tĩnh lại, nhanh chóng lao về phía trước.

Bước tiếp theo.

Rắc...

Một tiếng động nhỏ vang lên bên tai hắn.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, bước chân trong nháy mắt tăng tốc, theo bản năng di chuyển sang bên cạnh.

Giây tiếp theo, vị trí hắn đứng trước đó, lại xuất hiện sụp đổ!

Hố sụp nhìn qua chừng nửa mét vuông, Lục Vũ ghé đầu nhìn thoáng qua, bên trong hố đen ngòm là một mũi chông nhọn hoắt sáng loáng!

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu rơi xuống đó, đảm bảo bị chông xuyên thấu tim!

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Hồ Bát Nhất: "Tiểu ca nhi!

Chạy mau!

Sắp sập hết rồi!" Lục Vũ trong lòng rùng mình, trong nháy mắt phát giác không ổn.

Trong lối đi, nơi tầm mắt nhìn đến, tất cả đều bắt đầu sụp đổ!

Hơn nữa là sụp đổ vô cùng chỉnh tề, căn bản không để lại cho Lục Vũ quá nhiều thời gian phản ứng.

Không kịp suy tư, không kịp do dự, chân phải Lục Vũ đạp mạnh xuống đất, cả người trong nháy mắt bay lên không trung.

Trước khi mặt đất sụp đổ hoàn toàn, hắn đã đạp mạnh một cước lên tường bên cạnh.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay dùng sức cắm phập vào vách tường!

Lục Vũ một tay nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao, tay kia lấy ra Phi Hổ Trảo trong nháy mắt ném về phía Vương Bàn Tử, giống như tròng dây bắt ngựa, tròng một cái vào người gã, nhấc bổng lên!

Bên ngoài lối đi, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thấy thế, trái tim vừa treo lên tận cổ họng mới hơi buông lỏng một chút: "Tiểu ca nhi, đợi tôi một chút, tôi qua đó giúp cậu..." Lời Hồ Bát Nhất còn chưa dứt, dị biến đột ngột phát sinh!

Không biết ánh lửa từ đâu tới, trong nháy mắt đã thắp sáng toàn bộ lối đi!

Lập tức, mấy người đều có thể nhìn thấy, lối đi này dài ước chừng năm mươi mét!

Hơn nữa...

ánh lửa nằm ngay giữa những mũi chông không ngừng trồi lên trên lối đi.

Phập!

Rắc!

Ngay khi mấy người tưởng rằng cơ quan của lối đi này đã hiển lộ hoàn chỉnh trước mặt bọn họ, thì lối đi lại tặng thêm cho họ một niềm vui bất ngờ.

Trong lối đi, cứ cách khoảng ba mét, lại có một cái trát đao (dao chém) khổng lồ từ dưới đất phóng lên, lắc lư qua lại!

Lưỡi dao cao chừng một mét rưỡi, lóe lên hàn mang sắc bén, nếu bị chạm vào, e rằng sẽ một dao đứt đôi, không chút đau đớn!

Hơn nữa, tại khe hở khi trát đao lắc lư, giữa lối đi còn có một ngọn lửa bất thình lình bùng lên.

Nhìn độ cao, tối thiểu cũng phải hai mét!

Vốn dĩ lối đi nhìn có vẻ không chút rủi ro, bỗng chốc trở nên phảng phất như đao sơn hỏa hải (núi đao biển lửa), không có đường ra.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử hoàn toàn bị vây ở giữa, không thể di chuyển!

Bên ngoài lối đi, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lập tức cuống lên, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Trương Hạo.

Trương Hạo nhún vai, mộc mạc nói: “Không cần nhìn tôi, lão phu không biết cách phá giải cơ quan.

Chương 300

Hơn nữa, các người nhìn bích họa xem." "Bích họa?" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn thoáng qua, nội dung trên bích họa không còn là vẻ nhàn tản đạm nhiên trước đó nữa, mà tràn ngập mùi vị máu tanh.

Cảm giác mang lại, hắn là muốn nói đám người bọn họ đã khinh nhờn thần linh Bổn giáo, phải chịu trừng phạt.

Loại trừng phạt này, chính là... cái chết!

Hồ Bát Nhất lộ vẻ lo lắng, lùi lại hai bước, gân cổ gào to: "Tiểu ca nhi, tôi qua đó ngay đây!" Kế sách hiện nay, anh cũng không có biện pháp gì tốt, chuẩn bị lấy đà chạy qua, sau đó mượn Thê Vân Tung, lao đến bên cạnh Lục Vũ, giống như Lục Vũ dùng thanh đao Tân Đình Hầu của mình cắm vào vách tường, giúp hắn một tay.

"Đừng qua đây, tôi có cách ra ngoài." Trong lúc Hồ Bát Nhất sốt ruột, Lục Vũ đang quan sát tình huống lân cận.

Lúc này, hắn đã chú ý tới, vô luận là lưỡi dao hay ánh lửa, đều là từ dưới lên trên.

Lối đi này cao hơn ba mét.

Ném Phi Hổ Trảo sang đối diện, chỉ cần chọn vị trí tốt, là có thể để hắn và Vương Bàn Tử từ phía trên bò qua.

Lục Vũ nói với Hồ Bát Nhất hai câu về ý tưởng của mình, sau đó từ trong Quỷ Động Ma Mộc lại lấy ra một cái Phi Hổ Trảo, nhắm ngay vách tường cách đó vài chục mét, dùng sức ném ra.

Đang!

Phi Hổ Trảo cắm vào tường, Lục Vũ dùng tay kéo thử, xác định không có vấn đề, liền ném đầu kia cho Hồ Bát Nhất, bảo anh cố định

trên tường ngoài.

Rất nhanh, mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng.

Lục Vũ cởi Phi Hổ Trảo trên người Vương Bàn Tử ra, vỗ vỗ vai gã: "Đi, tôi ở ngay sau cậu!" "Tiểu ca nhi, lỡ may tôi rơi xuống..." "Cậu còn không đi tôi ném cậu xuống đấy." "Đi đây, lên tây thiên đây ~" Lục Vũ sắp xếp vô cùng chính xác.

Phi Hổ Trảo treo giữa không trung, hai người chỉ mất một chốc lát công phu đã bò được sang nền đất đối diện.

Trong lúc đó, ngoại trừ việc Vương Bàn Tử bị ngọn lửa bùng lên dọa giật mình một cái, thì không xảy ra tai nạn gì.

Sau bọn họ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Trương Hạo cũng đều bình an vô sự thuận theo Phi Hổ Trảo, bò qua lối đi như đao sơn hỏa hải kia.

Cuối lối đi là một cánh cửa mộ đã mở.

Trên cửa có đinh cửa màu vàng và vòng cửa màu vàng.

Cửa cao gần ba mét, một cánh cửa rộng khoảng hai mét, vô cùng khí phái.

Bước vào trong cửa, mấy người chỉ cảm thấy trước mắt khoát nhiên khai lãng!

Một hang động trống trải, cao gần trăm mét!

Trên đỉnh có thạch nhũ rũ ngược, dưới đáy bằng phẳng, hai bên quái thạch lởm chởm, rất là hùng vĩ.

Lục Vũ lấy đèn pha cỡ lớn ra, chiếu sáng cả không gian.

Cảnh sắc trước mắt mọi người trở nên càng thêm hùng vĩ!

Đặc biệt là ngay phía trước bọn họ, thình lình là một pho tượng

Thạch Phật khổng lồ được trang điểm bằng thất bảo, nằm ngủ ngang phía trước.

Thạch Phật dưới ánh đèn chiếu rọi, pháp tướng trang nghiêm, rạng rỡ sinh huy.

Tiếng phạm âm lúc trước loáng thoáng nghe được, lúc này không biết vì sao lại không nghe thấy nữa.

"Bàn Tử, cậu có nghe thấy gì không?" "Không có." "Có cảm giác chỗ nào không ổn không?" "Không có." "Vậy thì tốt." Lục Vũ gật đầu, hơi thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đánh giá Thạch Phật khổng lồ trước mặt.

Pho tượng Thụy Phật (Phật nằm ngủ) này, cùng miêu tả trong sách 《Quỷ Xuy Đăng》 cũng không có quá nhiều khác biệt.

Thân dài hơn năm mươi mét, dái tai to tròn, an giấc trên đài sen.

Đài sen tô màu, thánh khiết bất phàm.

Gương mặt Thụy Phật, như Di Lặc, nụ cười khiến người ta như tắm mình trong gió xuân.

Nhưng cố tình, điều này lại khiến Lục Vũ cảm thấy kỳ quái.

Hắn quay đầu nhìn về phía Trương Hạo, có chút buồn bực hỏi: "Trương lão bản, pho tượng Thụy Phật này có quan hệ gì với Bổn giáo không?" "Hẳn là không liên quan." Trương Hạo trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: "Trong pháp tướng của Bổn giáo, không có tượng Thụy Phật." "Vậy thì không thông rồi, trong lối đi có phù hiệu chữ Vạn của Bổn giáo, qua lối đi, lại không liên quan đến Bổn giáo, điều này sao có thể?" Lục Vũ nhíu mày, tự nhiên nói ra nghi vấn của mình.

Vừa nói chuyện, hắn vừa đi sang bên cạnh vài bước, cẩn thận quan sát.

“Bốn tay?” Ở chính diện còn không nhìn ra, nhưng sau khi đi tới bên cạnh, liền có thể nhìn thấy, sau lưng pho tượng Thụy Phật này còn có hai cánh tay!

Lục Vũ híp mắt, ngưng thần tĩnh khí, nghiêm túc nhìn tượng Phật.

Mặc kệ pho tượng Thụy Phật này có quan hệ gì với Bổn giáo, trên người Thụy Phật có cơ quan mật đạo thông tới tàng bảo động, luôn phải cẩn thận một chút.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu Lục Vũ xuất hiện nhắc nhở của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Tượng Bổn Giáo Chiêm Ba Nam Tạp Thụy Phật】【Đẳng cấp vật phẩm: Không】【Năng lực vật phẩm: Truyền đạo】【Mô tả vật phẩm: Bổn giáo Ý giáo chủ, tượng Thụy Phật của cao tăng Chiêm Ba Nam Tạp nước Cổ Tượng Hùng.

Chương 301

Năm xưa khi Bổn giáo truyền vào Tây Hạ, giáo chúng vì muốn truyền bá Bổn giáo tại Tây Hạ, khi chùa Thông Thiên Đại Phật ở Hắc Thủy Thành xây xong, đã đặt xá lợi của Chiêm Ba Nam Tạp vào trong đầu Phật...】 Nhìn thấy mô tả của hệ thống, Lục Vũ trong lòng đã rõ.

Xá lợi, xưa nay đều là tinh hoa ngưng tụ từ một đời tu hành công đức và phật pháp của cao tăng.

Tương truyền sau khi Phật Thích Ca Mâu Ni niết bàn, tro cốt ngưng tụ thành hạt tròn, ngũ sắc chói mắt!

Sau này, xá lợi Phật được chia làm tám phần, do tám quốc gia thi nhau xây tháp cúng dường.

Trong truyền thuyết, A Dục Vương từng kiến tạo tám vạn bốn ngàn bảo tháp để tiến hành cúng dường.

Từ điểm này mà xem, Bổn giáo và Phật giáo chênh lệch vẫn rất lớn.

Lục Vũ trong lòng cảm khái một câu, cũng hiểu được vì sao Thụy Phật và lối đi này lại khiến hắn nghe thấy tiếng phạm âm.

Lúc này, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Tiểu ca nhi, cậu xem tấm bia đá bên này." Lục Vũ lập tức đi qua xem xét.

Trên bia đá đều là chữ Tây Hạ phồn tạp vô cùng, nội dung cụ thể hắn cũng xem không hiểu.

"Trương lão bản?" "Không có gì quan trọng, nội dung trên bia đá chính là câu chuyện về việc xây dựng ngôi chùa Đại Thụy Phật này lúc ban đầu, cùng với những đạt quan quý nhân đã bỏ tiền, bỏ sức." Trương Hạo nhàn nhạt nói một câu.

“À.” Hồ Bát Nhất gật đầu, tiếp tục kiểm tra tượng Phật.

Đồng thời, Lục Vũ ở hai bên tượng Phật tìm được hai cái vại gốm xanh lớn.

Trong vại chứa đầy 'Uất Cung Long Tiên Cao' đã ngưng kết thành thể rắn. 【Tên vật phẩm: Uất Cung Long Tiên Cao】 【Đẳng cấp vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Thiêu đốt】 【Mô tả vật phẩm: Lấy cổ thú Uất Cung giã nát, lên men chế thành Uất Cung Long Tiên Cao, một tiền có thể cháy suốt vài năm, ngửi hương có thể ngưng thần tĩnh khí, thư hoãn tâm tình.

Khi tĩnh tọa luyện công, ngửi hương có thể làm ít công to!

Sau khi đông lại, lấy long diên hương giã nát, trộn với nước không rễ (nước mưa), khuấy đều.

Đặt ở nơi râm mát, bảy bảy bốn mươi chín ngày, có thể dùng.】 Lục Vũ nhìn mà mắt hơi sáng lên.

Thứ này quả thực là đồ tốt.

Đi qua lướt qua, không thể bỏ qua!

Hai cái vại lớn này, nhìn qua ít nhất cũng phải vài trăm cân!

Một bên, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ nhìn chằm chằm cái vại lớn, trực tiếp sán lại gần, nhỏ giọng lầm bầm: “Tiểu ca nhi, thân phận chúng ta không giống xưa rồi, cái vại lớn này không đáng giá đâu, hay là chúng ta cạy thất bảo trên người con quái phật này xuống đi?” Lục Vũ: “...” Vốn còn tưởng rằng, cách cục của Vương Bàn Tử đã khác rồi.

Hiện tại xem ra, cách cục của Vương Khải Tuyền xác thực thoáng cái đã mở ra rồi...

Nghe được giọng Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương

cũng đều sán đến bên cạnh Lục Vũ, tò mò hỏi: "Tiểu ca nhi, cái vại này có gì đặc biệt?" "Cổ vật Tây Hạ, mang ra ngoài một cái bán mấy ngàn vạn nhẹ nhàng.

Nhưng thứ bên trong còn đáng giá hơn cái vại." Nghe lời này, Trương Hạo cũng thấy hứng thú, hỏi: "Cậu nhận ra?" "Uất Cung Long Tiên Cao, trong truyền thuyết có thể cháy liên tục mấy trăm năm không tắt, đèn Lưu Ly trường minh cúng dường Phật tổ chính là dùng cái này làm dầu đèn, coi như là tuyệt phẩm." Vừa nói chuyện, Lục Vũ từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra mấy cái rương trống, xắn vài tảng Uất Cung Long Tiên Cao đã đông cứng bỏ vào rương, lại chuyển vào trong Quỷ Động Ma Mộc cất giữ.

Trương Hạo nhìn động tác của hắn, khóe mắt hơi giật một cái, bất quá lại không hỏi câu nào.

Thần khí loại trữ vật, ông ta cũng từng thấy.

Chỉ là không ngờ thần khí của Lục Vũ dường như lớn hơn bất cứ cái nào ông ta từng gặp...

Lục Vũ rất nhanh đã chứa đầy một rương, khi đang chứa sang rương thứ hai, Shirley Dương đột nhiên vẫy vẫy tay: "Mọi người mau lại đây xem!" Mấy người quay đầu, sán đến bên cạnh Shirley Dương, liền nhìn thấy trên mặt đất có mấy vệt máu.

Vệt máu đỏ tươi, vừa nhìn liền biết là mới lưu lại không lâu.

Ánh mắt mấy người theo bản năng nhìn lên trên, liền thấy khóe miệng đầu Phật dường như có một tia máu...

Cảnh tượng này khiến tượng Phật vốn thánh khiết bỗng chốc trở nên quỷ dị.

Vương Bàn Tử da đầu tê dại, hít sâu một hơi khí lạnh: "Tiểu ca nhi, cái đầu Phật này không phải có gì cổ quái chứ?" "Có cơ quan."

Lục Vũ trước đó khi tìm thấy Uất Cung Long Tiên Cao cũng đã phát hiện cơ quan ở đầu Phật.

Lối vào cơ quan chính là miệng của Thụy Phật.

Phương thức mở ra là một cánh hoa trên đài sen.

Lục Vũ nhìn quanh, tìm được cánh hoa kia.

Lúc này, trên cánh hoa đã có một ấn ký đỏ tươi.

Nhìn qua giống như móng vuốt động vật nào đó...

Mấy người nhìn nhau, biểu tình đều có chút ngưng trọng.

Đợi một lát, Vương Bàn Tử nhịn không được nói: "Có yêu quái?" "Không phải không có khả năng." "Vậy chúng ta?" "Đi xem thử." "Được." Đơn giản nói hai câu, Lục Vũ trực tiếp ban động cánh hoa cơ quan.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe mấy tiếng "Rắc rắc rắc" quái dị, cái miệng khổng lồ của Thụy Phật chậm rãi mở ra.

Theo động tác của Thụy Phật, mấy người càng có thể nhìn thấy rõ ràng trong miệng Phật máu tươi đầm đìa!

Chương 302

Lục Vũ tung người nhảy lên, đứng tại mép miệng Phật, đồng tử mạnh mẽ co rút!

Trong miệng Phật, thình lình có thể thấy tàn chi đoạn tí (tay chân cụt), máu tươi đầm đìa, huyết nhục mơ hồ!

Một bên là ngọa Phật pháp tướng trang nghiêm.

Một bên là chân tay cụt đầy máu tanh.

Không thể không nói, sự tương phản rõ rệt như vậy vô cùng dọa người!

Hồ Bát Nhất ở sau lưng Lục Vũ nhìn thoáng qua, thấp giọng nói: "Nhìn qua giống như bị dã thú xé xác." Lục Vũ gật đầu, sự chú ý của hắn đã chuyển vào bên trong miệng Phật.

Trong 《Quỷ Xuy Đăng》, bên trong miệng Phật là một cái giếng đứng, men theo giếng đứng là có thể đi tới đại mộ.

Nhưng hiện tại, tình huống trình hiện trước mắt hắn lại hoàn toàn khác biệt.

Trong miệng Phật không có giếng đứng, thậm chí không có đường hầm, chỉ có một cánh cửa ngọc đã mở ra.

Không biết rốt cuộc là lúc trước bọn Chá Cô Tiếu tới đã mở ra, hay là có nguyên nhân khác.

Hai bên cửa ngọc, mỗi bên có một cái lỗ tròn hình vòm rất sâu.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, vách tường xung quanh không phải đất nện, mà là vách đá phẳng lì như gương.

Mặt đất phủ một tầng bụi, nhìn qua tịnh không có bất kỳ sinh vật

nào đi qua.

Nếu nói nơi này có yêu thú, mà yêu thú thực sự đã bắt mấy người kia từ mặt đất vào đây, dường như chỉ có con đường cửa ngọc này.

Hơn nữa, ngay cửa ngọc, quả thực có thể nhìn thấy một số dấu chân, cùng với điểm điểm vết máu.

Bên trong cửa ngọc là một bức ảnh bích (tường chắn), che khuất hết thảy bên trong.

Muốn biết trong cửa rốt cuộc có cái gì, chỉ có thể bước vào cửa ngọc, vòng qua ảnh bích mới có thể giải khai mê đoàn.

Lục Vũ nhìn hồi lâu, cùng Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Không cần hắn hỏi, Hồ Bát Nhất liền lắc đầu, cười khổ nói: "Vốn tưởng rằng người Tây Hạ cho dù có cổ linh tinh quái đến đâu, bố trí mộ thất cũng không thoát khỏi âm dương phong thủy ngũ hành.

Tuy rằng kết cấu mộ môn này chưa từng nghe thấy, nhưng tôi cảm thấy đá lát ở đầu và chân cửa mộ nhất định là lỏng lẻo, có thể chuẩn bị đào đường hầm trộm mộ, tiến vào chủ mộ, tránh gặp phải cơ quan ở lối vào.

Nhưng tôi vừa xem qua, đá lát bốn phía đều là sắt tấm một khối." Hồ Bát Nhất không nói đùa.

Anh dùng đao Tân Đình Hầu gõ mạnh mấy cái, rạch một đường trên tấm đá cứng rắn, lại kéo tảng đá ra.

Hiện ra trước mặt mấy người, thình lình là nước thép đã đông cứng...

Hiển nhiên, người Tây Hạ vì để thủ vững bốn phía, tránh bị trộm mộ đào đường hầm vào cửa, đã làm chuẩn bị vẹn toàn.

Vương Bàn Tử trừng mắt, tức giận nói: "Theo tôi thấy, chúng ta

cứ quang minh chính đại đi vào!

Dù sao Trương lão bản chẳng phải đã nói rồi sao, chúng ta là quân chính quy, vậy thì không phải trộm mộ, là khảo cổ khai quật!" Vương Bàn Tử nói lý lẽ hùng hồn.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ nói: "Không đùa nữa, tôi dò đường, các người đi theo." Lời vừa dứt, đã thấy Trương Hạo không tiếng động bước ra một bước, đi vào cửa ngọc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một câu nói nhẹ bẫng bay đến tai Lục Vũ: "Lão phu nếu xảy ra chuyện, Tân Nguyệt Phạn Điếm nhờ cậy cậu." "Khoan đã!" Lục Vũ đưa tay kéo Trương Hạo lại, thân hình lóe lên đã đứng chắn trước mặt ông ta, đi trước một bước tới trước ảnh bích.

Tịnh không có cơ quan, Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, quay đầu vẫy vẫy tay.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bám sát phía sau, cùng nhau vòng qua ảnh bích, đi vào.

Vòng qua ảnh bích, mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời!

Trong căn phòng rộng hơn mười mét, châu quang bảo khí!

Dưới ánh sáng đèn pin, các loại trân bảo chất như núi nhỏ rực rỡ lóa mắt, khiến người ta nhìn không kịp.

Trong đó bắt mắt nhất là cây san hô khảm vô số đá quý ở chính giữa!

Mấy người nhất thời đều nhìn có chút ngây dại.

Mắt Vương Bàn Tử đều dại ra, ngay cả Trương Hạo kiến thức rộng rãi, lúc này cũng có chút ghé mắt.

Không chỉ bọn họ, cho dù là Lục Vũ cũng có chút tặc lưỡi!

Thời gian qua hắn xuống mộ quả thực không ít.

Nhưng chưa từng có nơi nào có nhiều trân bảo bảo tồn hoàn hảo như thế này!

Ngọc khí, đồng khí, gốm sứ, vàng bạc mã não, đủ loại đồ tốt.

Cho dù địa cung Tinh Tuyệt nữ vương cũng không hào hoa như nơi này!

Chương 303

Hồi lâu sau, Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, cảm khái nói: "Tương truyền bảo vật trong hoàng cung Tây Hạ đều giấu ở nơi này, e rằng là thật..." Shirley Dương nhìn cảnh này, trong miệng lẩm bẩm tự nói: "Trong nhật ký của ông ngoại tịnh không ghi chép về những bảo vật này, vì sao?" "Quản nó vì sao, chúng ta lấy là được rồi!

Lần này, chúng ta đúng là đại phong thu!" Lúc này, Lục Vũ nhìn hết thảy trước mắt, trong lòng cảm khái thổn thức.

Trong đầu hắn cũng xuất hiện nhắc nhở của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ phát hiện Tàng bảo các Hắc Thủy Thành Tây Hạ, độ thám hiểm Hắc Thủy Thành đạt tới 30%, hệ thống thưởng công pháp Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn.】【Mô tả: Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn là một trong những côn thuật hiếm có của Thiếu Lâm Tự, được tôn xưng là 'Nghệ trung chi khôi' (Đứng đầu trong các nghệ).

Côn này còn gọi là Viên Hầu côn và Viên Hầu bổng, ba phần côn pháp, bảy phần thương pháp, động tác ngắn gọn, dứt khoát, chất phác không hoa mỹ, rất có giá trị thực dụng, có câu 'Luyện tốt Viên Hầu bổng, đi khắp thiên hạ không ai cản nổi'.】 Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn?

Lục Vũ hơi ngạc nhiên một chút.

Trong mấy người bọn họ, có gậy chỉ có Vương Bàn Tử, côn pháp này ngược lại có thể dạy cho gã sau khi rời khỏi Hắc Thủy Thành.

Bất quá cũng không vội nhất thời.

Sau thoáng suy tư, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, khẽ nói: "Trước đừng vội, xem xét tình huống thế nào đã, xem xung quanh có vết máu không.

Bàn Tử, đừng vội lấy đồ.” Nghe Lục Vũ dặn dò, Vương Bàn Tử vội vàng đáp một tiếng, rọi đèn pin dò xét tứ phía.

Lục Vũ lấy đèn pha từ trong Quỷ Động Ma Mộc đặt xuống đất, để cả căn phòng càng thêm sáng sủa.

Trân bảo trong phòng càng thêm lấp lánh sinh huy, khiến người ta hoa cả mắt.

Ánh mắt Lục Vũ lần nữa rơi vào trên những trân bảo kia, cẩn thận nhìn.

Không có dấu tích của pháp khí, cũng không có dấu tích xá lợi cao tăng Xiển giáo.

Còn về người chết...

Đi được hai bước, thần sắc Lục Vũ rùng mình!

Trên một cái ghế đẩu ngà voi trắng muốt, thình lình có một bộ xương khô trắng hếu!

Nhìn qua, cốt gía cao lớn, thậm chí còn cao hơn mấy người bọn họ!

Bộ xương trắng hếu tay nắm một chuỗi phật châu, ngồi ở đó bất động.

Lục Vũ nhìn kỹ, trên người nó tịnh không có tung tích Thiên Thủ Hắc Phật.

Quanh thân cũng không có những thứ dị thường khác, chỉ có chuỗi phật châu trên tay, hơi hơi...

Hả?

Ra là thế!

Lục Vũ nhìn kỹ, rốt cục chú ý tới một chút điểm khác biệt!

Trong chuỗi phật châu của bộ xương khô, có một hạt châu lớn, chính là Chiêm Ba Nam Tạp Xá Lợi! 【Tên vật phẩm: Chiêm Ba Nam Tạp Xá Lợi】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Truyền đạo, hộ giáo】 【Mô tả vật phẩm: Xá lợi của cao tăng Bổn giáo nước Cổ Tượng Hùng - Chiêm Ba Nam Tạp, tăng lữ Bổn giáo đeo xá lợi Chiêm Ba Nam Tạp, có thể nhận được chúc phúc của 'Chiêm Ba Nam Tạp', hiểu rõ kinh ý Bổn giáo, thân thể cường tráng, có thể mọc song tí (hai tay), trở thành thần linh hộ giáo của Bổn giáo!】 Cái này...

Khoan đã!

Hai tay?

Nói cách khác, xá lợi này có thể khiến người ta mọc ra hai cánh tay?

Trong mắt Lục Vũ hiện lên một tia dị dạng.

Hắn thật đúng là không ngờ thế gian lại có pháp khí thần kỳ như vậy!

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng chú ý tới hài cốt.

Tim anh trầm xuống, sắc mặt khó coi, thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, không ổn lắm!" "Sao vậy?" Lục Vũ quay đầu, mày cũng nhíu lại.

"Nguyệt trị đại phá, Bồ Tát bế nhãn, tất cả pháp khí đều sẽ mất đi tác dụng.

Vừa rồi tôi thử một chút..." Hồ Bát Nhất ngừng lại, quay đầu nhìn Trương Hạo một cái, thấy ông ta không có dị trạng gì, hạ thấp giọng nói: "Ngọc bích Song Phượng Nhĩ mất hiệu lực rồi, không còn công hiệu cảnh báo nữa." "Hả?

Thật chứ?" "Thật." Hồ Bát Nhất khóe miệng khổ sở, thấp giọng nói: "Vừa rồi tôi cũng thử 'Thiên Tàm Sào Ti Y' của Shirley Dương,

nhẹ nhàng rạch một cái liền có vết rách nhỏ...” Tình huống này đồng dạng nằm ngoài dự liệu của Lục Vũ, tim hắn cũng chợt trầm xuống.

Không có pháp khí, nếu phải động thủ với Tống tử (cương thi), đối với bọn họ mà nói, độ khó tăng lên không ít.

Ngay lúc này, tàng bảo thất vốn yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một âm thanh rất nhỏ.

Lục Vũ quay đầu, liếc mắt liền thấy bộ xương khô ngồi trên ghế ngọc bạch ngà voi kia, thế mà lại đứng lên!

Một màn quỷ dị dọa Vương Bàn Tử da đầu tê dại, gã theo bản năng quái khiếu một tiếng, giơ gậy trực tiếp lao tới!

“Bàn Tử!” Lục Vũ muốn cản nhưng lại chậm một bước.

Chương 304

Lần này, động tác của Vương Bàn Tử cực nhanh, gần như trong chớp mắt đã lao đến bên cạnh bộ xương khô, một gậy bổ thẳng xuống đầu.

Rắc!

Một tiếng vang giòn tan, ào ào ào...

Bộ xương khô vừa đứng dậy, trong nháy mắt biến thành một đống hài cốt.

Chuỗi phật châu trên tay nó cũng đứt tung!

Lục Vũ sắc mặt khẽ biến, muốn tìm hạt xá lợi kia.

Nhưng... hạt châu tròn vo vừa rơi xuống đất, lập tức tích lưu lưu lăn về phía trước!

Hơn nữa tốc độ rất nhanh!

Chỉ trong chớp mắt đã lăn ra vài mét.

Rốt cuộc, hạt châu dừng lại, bị một bàn chân máu thịt mơ hồ giẫm dưới chân!

Ánh mắt nhìn lên...

Không chỉ là bàn chân máu thịt mơ hồ, mà là một "người" máu thịt mơ hồ.

Hoặc nói đúng hơn, là một sinh vật hình người.

Trong phòng im phăng phắc, mấy người đều dừng động tác, biểu tình ngưng trọng nhìn sinh vật hình người đột nhiên xuất hiện cách đó vài mét.

Nó nhìn qua rất giống một con người.

Hai chân đi thẳng, hai cánh tay.

Nhưng... cái bóng dáng máu thịt mơ hồ đột nhiên xuất hiện này, lại có hai cái đầu!

Một cái là đầu người bình thường, mà trên vai phải của nó lại có một cái...

đầu quái vật giống thằn lằn!

Hai cái đầu, bốn con mắt, đồng tử dựng đứng, ánh mắt âm chí nhìn chằm chằm bọn họ.

Nhìn thấy con thằn lằn trên đầu nó, biểu tình của Lục Vũ cũng lập tức trở nên ngưng trọng.

Không chỉ đơn giản vì trước khi "xuống đất", người của Tân Nguyệt Phạn Điếm nói bọn họ nhìn thấy con thằn lằn kéo năm người và "Lão Thất" cùng rơi xuống hố đất.

Càng vì con thằn lằn này là yêu thú! 【Tên vật phẩm: Điệp Tán Xà Cữu Mẫu】 【Đẳng cấp vật phẩm: Thất phẩm yêu thú】 【Năng lực vật phẩm: Phụ thân (nhập xác)】 【Mô tả vật phẩm: Điệp Tán Xà Cữu Mẫu, đặc điểm là cổ có màng da hình cái ô tán, màu sắc có hào quang rực rỡ lóa mắt, có thể thông qua màng da ở cổ để khống chế tư duy người/thú, và ký sinh trên cơ thể người/thú, hút huyết nhục vật chủ để sống và tu luyện.

Khi phụ thân, sẽ khiến vật chủ nảy sinh ảo giác, tinh thần thác loạn...

Con đường sống duy nhất của vật chủ là dựa vào tinh thần lực, chống lại sự khống chế của Điệp Tán Xà Cữu Mẫu.

Nếu có thể phản khống, sẽ cắn ngược lại Điệp Tán Xà Cữu Mẫu,

trong họa được phúc.】 Thất phẩm yêu thú...

Vẫn còn một tia hy vọng...

"Lão Thất." Đột nhiên, Trương Hạo luôn trầm mặc ít lời mở miệng, thấp giọng gọi một tiếng.

Lục Vũ và những người khác sắc mặt khẽ biến!

Hóa ra Lão Thất thật sự chưa chết, nhưng hiện tại bộ dạng này, và chết rồi có gì khác biệt?

Lục Vũ trong lòng trầm ngâm giây lát, vẫn đem chuyện yêu thú mà mình hiểu biết, đơn giản nói qua.

Lời của hắn khiến bầu không khí hiện trường trở nên càng thêm quỷ dị.

Trong quỷ dị, có chút áp lực!

Vương Bàn Tử vừa rồi còn dám một gậy đập nát bộ xương khô, lúc này cũng có chút ngẩn ra, không biết nên làm thế nào cho phải.

Chung quy, đó là một con người bằng da bằng thịt...

Tâm trạng của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều có chút phức tạp.

Lúc này, Trương Hạo lần nữa mở miệng, trầm giọng nói: "Lão Thất, cậu biết đúng sai mà." Đám người Lục Vũ không khỏi ngẩn ra, có chút buồn bực nhìn về phía Trương Hạo.

Câu này không đầu không đuôi, nói cái gì vậy?

Chương 305

Chẳng lẽ ông nói một câu là có thể gọi tỉnh cậu ta sao?

Hiện tại lúc này, chẳng phải nên cho cậu ta một cái dứt khoát, để cậu ta giải thoát?

Ngoài dự đoán!

Một câu của Trương Hạo khiến người có biệt danh "Lão Thất" kia biểu tình đột nhiên trở nên giãy giụa!

Đồng tử vốn dựng đứng, vào giờ khắc này rốt cục có chút lỏng ra, từng chút một khuếch tán, giống như muốn biến về nguyên hình.

Tay phải của cậu ta nhẹ nhàng run rẩy, dường như vô cùng giãy giụa muốn giơ khẩu súng trong tay lên!

Nhìn thấy động tác của cậu ta, Hồ Bát Nhất bước trượt chân, đứng chắn trước người Shirley Dương, nắm chặt đao Tân Đình Hầu, chuẩn bị sẵn sàng.

Lục Vũ lùi chân phải lại nửa bước, chỉ chờ một thời cơ, Hắc Kim Cổ Đao sẽ không chút do dự chém về phía "Lão Thất".

Một giây, hai giây...

Thời gian ngắn ngủi vài giây đồng hồ khiến người ta cảm thấy vô cùng dày vò.

Tay phải "Lão Thất" rốt cục giơ lên, họng súng nhắm ngay yết hầu của mình.

Chỉ cần bóp cò, e rằng hết thảy sẽ kết thúc.

Ánh mắt Trương Hạo ngưng trọng, mắt không chớp nhìn chằm chằm "Lão Thất", ẩn ẩn có thể thấy trên trán ông ta đã lấm tấm mồ

hôi.

Vương Bàn Tử chú ý tới một chút bất thường, huých vai Hồ Bát Nhất, nhỏ giọng lầm bầm: "Lão Hồ, cậu nói pháp khí gì cũng không dùng được, sao dây chuyền của ông ta lại phát sáng thế?" "Câm... mồm..." Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử mở miệng, sắc mặt Trương Hạo liền trở nên rất khó coi!

Trước ngực ông ta, quang mang yếu ớt lúc sáng lúc tối.

Vương Bàn Tử biết mình vô ý lại phạm một sai lầm, lập tức câm miệng.

Cùng lúc đó, Lục Vũ vẫn luôn chú ý tới "Lão Thất" ở đối diện.

Đột nhiên!

Thân thể "Lão Thất" run lên một cái, đồng tử vốn đang biến tròn, gần như trong chớp mắt lại trở nên dựng đứng!

Khẩu súng trong tay cũng đồng thời đổi hướng họng súng!

"Không ổn!" "Né!" "Bành!" Lục Vũ, Trương Hạo gần như đồng thanh mở miệng cảnh báo!

Lục Vũ lại càng đồng thời lúc mở miệng, chân phải đạp mạnh xuống đất, cả người như tia chớp vồ về phía "Lão Thất"!

Pháp khí không thể dùng, không đại biểu võ công của hắn cũng không thể dùng!

Cho dù thiếu đi tác dụng bổ trợ "Trảm yêu, tru tà, ngưng thần" của Hắc Kim Cổ Đao, thì Hắc Kim Cổ Đao vẫn cứ là một thanh đao sắc bén!

Dưới sự gia trì của Nhiên Mộc Đao Pháp, trên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao du tẩu hồng mang nhàn nhạt, trực tiếp lướt về phía eo "Lão Thất"!

Lục Vũ ra tay, không có bất kỳ do dự nào!

"Lão Thất" cho dù từng là thuộc hạ của Trương Hạo, nhưng bộ dạng hiện tại của cậu ta đã là một quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ!

Gọi tỉnh cậu ta đã là không thể nào!

"Lệ!" "Lệ!" "Lệ!" "Lão Thất" khi Hắc Kim Cổ Đao chém tới eo mình, theo bản năng nhảy lên.

Một đao mang theo ánh lửa của Lục Vũ trực tiếp chém vào chân cậu ta!

Hắc Kim Cổ Đao sắc bén mang theo hỏa quang nhàn nhạt, không chút trì trệ chém đứt lìa một chân "Lão Thất", Lão Thất lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết bén nhọn như dã thú!

Trong thoáng chốc, cũng không biết là âm thanh cậu ta phát ra, hay là tiếng quái khiếu do con thằn lằn trên người cậu ta phát ra.

Sau một đao, động tác trên tay Lục Vũ không dừng, thân thể xoay chuyển, lại một đao đâm về phía ngực "Lão Thất".

Phản ứng của "Lão Thất" cực nhanh, khi đao Lục Vũ còn chưa tới trước người, cậu ta đã dùng một chân nhảy về phía sau, nhảy vọt đi vài mét, tránh thoát Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ.

Lục Vũ trượt bước, đang định đuổi theo, đột nhiên trong lòng có cảm giác.

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy một luồng sương đen từ sau lưng "Lão Thất" bay ra!

"Không ổn!" "Lùi!" Ở chùa Thông Thiên Đại Phật, sương đen đại biểu cho cái gì, Lục Vũ rất rõ!

Luồng sương đen này không phải khói độc, mà là trùng độc!

Trong nháy mắt, Lục Vũ liền nghĩ tới một khả năng, "Thiên Thủ Hắc Phật" yêu dị kia e rằng đang nằm dưới sự khống chế của con thằn lằn đó!

Chương 306

Lần này, sự tình thực sự... có chút phiền phức!

Lục Vũ không dám trễ nải thời gian, trong lúc lùi lại, từ bên hông lấy ra một cái hộp nhỏ, bỏ xá lợi vào, trực tiếp thu vào Quỷ Động Ma Mộc, thân thể nhanh chóng lùi về sau!

Vạn hạnh, "khói độc" tuy đến tấn mãnh, nhưng mấy người bọn họ chỉ cần chạy, nó sẽ không theo kịp.

Lục Vũ vừa chạy vừa giải thích: "Trước đừng nôn nóng, dẫn nó chạy vòng quanh, chúng ta cùng chạy!

Lão Hồ, Bàn Tử, thấy đồ vật nhỏ đáng giá đừng lãng phí, mau chóng mang đi!" Vừa nói chuyện, một tay Lục Vũ ấn lên Quỷ Động Ma Mộc, không ngừng lấy đồ từ đống đá quý chất như núi nhỏ.

Vốn dĩ, mấy người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương thấy khói độc đột nhiên xuất hiện còn có chút hoảng hốt.

Nhưng vừa nghe lời Lục Vũ, lại nhìn đám khói đen kia truy đuổi bọn họ tốc độ quả thực không nhanh, tâm tình ngược lại không còn hoảng hốt như trước.

Bất quá...

Không chỉ khói độc đi theo bọn họ, Lão Thất và Điệp Tán Xà Cữu Mẫu cũng đang đuổi theo.

Không biết là do Lão Thất khống chế hay do Điệp Tán Xà Cữu Mẫu, khói đen vốn hình dải dài biến đổi trận hình, thành hình quạt, chậm rãi bao vây bọn họ.

Chẳng mấy chốc, vòng vây dần thu nhỏ, bức bọn họ về phía vị trí cửa vào mật thất.

Đứng trước ảnh bích, Vương Bàn Tử thò đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt khó coi: "Tiểu ca nhi, cánh cửa ngọc chúng ta đi vào không biết làm sao lại đóng rồi." "Làm sao bây giờ!" "Không thể rời khỏi ảnh bích, phía sau ảnh bích khẳng định là cơ quan." Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng, vội vàng nhắc nhở một câu: "Cấu trúc kiểu này gọi là có đi không về..." Lục Vũ không hoảng hốt, đưa tay chỉ một cái đèn trên vách tường bên cạnh, nói: "Lão Hồ, anh xem thử xem." Sau khi tiến vào mật thất, Lục Vũ liền nhìn thấy cái đèn kia.

Nhìn dáng vẻ cái đèn đó, cùng "Sáp Các" (hốc tường bí mật) miêu tả trong 《Quỷ Xuy Đăng》 tịnh không có khác biệt.

Không ngoài dự đoán, nửa khối Long Cốt Thiên Thư giấu ngay trong "Sáp Các"!

"Hả?

Ngọn đèn trường minh này, lạ thật?

Không có quan quách, lại có đèn trường minh?

Độ cao cũng không đúng...

À...

Đây là cơ quan 'Sáp Các'." Lời của Hồ Bát Nhất chứng thực suy đoán của Lục Vũ.

Một bên, Shirley Dương mắt thấy sương đen cách bọn họ càng ngày càng gần, gấp gáp nói: "Đừng quản 'Sáp Các' gì nữa, không nghĩ cách nữa thì chúng ta sắp gặp nạn rồi." "Tiểu ca nhi?" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ gật đầu: "Đi." "Được." Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, cũng không lãng phí thời gian nữa, vươn tay trực tiếp nắm lấy đèn trường minh, dùng sức đẩy lên trên!

Giây tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng "Ca đát", ngay sau đó là một trận tiếng cơ quan "Rắc rắc rắc".

Bức tường kia mang theo mấy người bọn họ trực tiếp xoay vào trong.

Mấy người rọi đèn pin, nhìn hết thảy trước mắt, sắc mặt thoáng cái đều xụ xuống!

Giờ khắc này, mấy người bọn họ đều vô cùng vô cùng chân thiết hiểu được, cái gì gọi là "Nguyệt trị đại phá, Bồ Tát bế nhãn"!

Đập vào mắt, sau bức tường "Sáp Các" là không gian to lớn vô cùng!

Trong dự tưởng của mấy người, Sáp Các tối đa chỉ rộng chừng ba mét vuông, cũng sẽ không có quá nhiều đồ vật.

Dù sao "Sáp Các" là nơi dùng để cất giữ bảo bối trân quý nhất của chủ mộ.

Giống như trong 《Quỷ Xuy Đăng》, đám Chá Cô Tiếu nhìn thấy Sáp Các chẳng qua chỉ rộng hai mét vuông, bên trong cũng chỉ có một cái rương gỗ đã khóa.

Chá Cô Tiếu cũng tìm được Long Cốt Thiên Thư ở nơi này.

Nhưng mà...

Sáp Các trước mắt bọn họ so với phòng ngoài tịnh không nhỏ hơn bao nhiêu, thậm chí mang lại cảm giác cái ám thất này còn lớn hơn một chút!

Trong mật thất, ngoại trừ vách tường có khoảng trống chừng một mét, những chỗ còn lại đứng đầy những cái xác khô (cán thi) mặc áo giáp!

Nhìn lướt qua, tối thiểu cũng phải có bốn năm mươi cái!

Cảnh tượng này thậm chí còn quỷ dị hơn cảnh bọn họ nhìn thấy trong "Mộ Hoàng tử Cô Mặc".

Bởi vì... trong Mộ Hoàng tử Cô Mặc tịnh không có đèn trường minh!

Nhưng hiện tại, đám người Lục Vũ có thể nhìn rõ ràng, ở trung tâm đám xác khô mặc giáp trụ có một cái quan quách, phía trên quan quách ba thước ba tấc, có một ngọn đèn trường minh đang cháy sáng!

Ánh đèn xanh lè, cả mật thất bao trùm trong một loại không khí quỷ dị.

Chương 307

Hơn nữa!

Quan quách không nắp, có thể nhìn thấy bên trong có một cỗ cổ thi.

Cổ thi sắc mặt hơi đen, nhưng tịnh không phải xác khô!

Da mặt viên nhuận, hoàn toàn khác với những "Tống tử" bọn họ từng thấy trước đây!

Cổ thi mặc trường sam màu quýt, bên trong lót áo đỏ, đầu đội một loại mũ quan nhìn qua vô cùng kỳ quái.

Mũ quan do chín miếng vàng lá hình thoi tạo thành, trên mỗi miếng vàng lá đều có một đồ án.

Khoảng cách xa cũng nhìn không rõ lắm, chỉ có thể lờ mờ phân biệt giữa mũ quan dùng lụa màu tím lam nối liền, trung tâm đỉnh mũ có một vật dựng đứng, bên trên khảm một viên bảo châu, dưới ánh lửa đèn trường minh, lấp lánh sinh huy.

Mấy người nhìn đến ngẩn người, mắt nhìn thẳng vào hết thảy trước mắt, hồi lâu đều không phản ứng lại.

Thành thật mà nói, bọn họ xuống cổ mộ không ít, cũng được xưng là kiến thức rộng rãi.

Nhưng loại cấu trúc "Sáp Các" này, không chỉ là chưa từng thấy qua, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe.

Ngọn đèn trường minh màu xanh lục yêu dị đặc biệt khiến sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi.

Anh cố gắng khống chế hô hấp của mình, dùng thanh âm vô cùng

nhỏ nhắc nhở mấy người.

“Tiểu ca nhi...

Chúng ta lần này vận may tốt, vào ổ Tống tử rồi...

Ngàn vạn lần đừng gấp, ngàn vạn lần đừng loạn động...

Vương Bàn Tử, thở cẩn thận chút, đừng nhổ vào người đám xác khô kia...

Tôi tìm cơ quan ngay đây, chúng ta đi ngay...

Cho dù bị sương đen bên ngoài dắt mũi chạy vòng quanh, cũng tốt hơn bị đám Tống tử này bao vây...” Xuống nhiều mộ như vậy, Hồ Bát Nhất lần này thực sự sợ rồi!

Quá dọa người!

Ai ngờ được sẽ gặp phải chuyện này?

Một cái Sáp Các, thế mà lại là mộ thất của chủ mộ!

Hơn nữa trong mộ thất toàn là xác khô!

Người Tây Hạ cổ linh tinh quái, thật sự không phải nói đùa!

Cấu trúc mộ huyệt này thực sự quá cổ quái!

Cho dù bên trong có trân bảo gì cũng không thể quản.

Dù sao, có mạng cầm, không có mạng đi.

Trong lúc Hồ Bát Nhất tìm kiếm cơ quan tứ phía, đám người Lục Vũ cũng đang tìm kiếm.

Chỉ là... rất khó!

Trong mộ thất toàn là “Cổ thi” có khả năng biến thành đại Tống tử, mấy người dù tìm kiếm cũng không dám động tác quá lớn, chỉ có thể rón rén quan sát.

Ngay cả ánh sáng đèn pin cũng không dám chiếu loạn.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên kéo áo Hồ Bát Nhất một cái.

Hồ Bát Nhất đang bận tìm cơ quan, không tâm trí để ý Vương Bàn Tử, chỉ trừng mắt liếc gã một cái, ra hiệu gã đừng làm loạn.

Hết cách, Vương Bàn Tử đành phải lại vươn tay kéo Lục Vũ một cái, đưa tay chỉ vào mắt mình, lại chỉ chỉ trần nhà.

Vốn dĩ Lục Vũ cũng tưởng bệnh hồ nháo của Vương Bàn Tử lại tái phát, nhưng thấy biểu tình gã cổ quái, dở khóc dở cười, bèn thuận theo ngón tay gã nhìn lên trần nhà.

Chỉ nhìn thoáng qua, Lục Vũ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng, nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh!

May mà hắn phản ứng cực nhanh, vội vàng dùng tay bịt miệng mình, tránh phát ra tiếng động quá lớn kinh động đám xác khô bên trong!

Trên trần nhà, thình lình có một cái lỗ trộm (đạo động) hình tròn!

Nhìn hình dạng và cấu trúc, rất giống phong cách Bàn Sơn...

Động tác vừa rồi của Lục Vũ cũng kinh động đến Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Hai người cũng chú ý tới lỗ trộm.

Chương 308

Shirley Dương trầm mặc ngắn ngủi, thấp giọng nói: "Giống như cái lỗ do Toàn phong sạn (xẻng lốc xoáy) của Bàn Sơn chúng tôi đào ra." "Có, mọi người nhìn ngay phía dưới lỗ trộm, có một cái Toàn phong sạn!" Lục Vũ mày hơi nhíu, trong lòng thầm tính toán.

Chẳng lẽ nói, là Chá Cô Tiếu từ phía trên đào lỗ trộm, phát hiện tình huống bên dưới rất khủng bố, cho nên bỏ đi?

Nhưng mà...

Tại sao bọn họ lại muốn đào lỗ trộm từ phía trên?

Với thủ đoạn của Trần đại sư, không có lý do gì không thể dẫn Chá Cô Tiếu và Thomas từ cửa chính đi vào đạo động, sau đó bước vào gian chủ mộ này!

Lục Vũ nhíu chặt mày, lại nghĩ mãi không thông.

Vô luận là nhật ký Chá Cô Tiếu hay nhật ký Thomas, ghi chép bên trong về chùa Thông Thiên Đại Phật ở Hắc Thủy Thành đều là lời lẽ không rõ ràng, ngoại trừ thuyết minh Trần đại sư ở lại chùa Thông Thiên Đại Phật ra, tịnh không để lại quá nhiều nội dung.

Vô luận là cơ quan mật đạo hay tường tận về mộ huyệt đều không có ghi chép.

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề vô cùng mấu chốt!

Nếu sự tình thật sự như hắn suy đoán, e rằng sẽ đảo lộn rất nhiều chuyện...

Vô luận là nhật ký Chá Cô Tiếu hay nhật ký Thomas, đều quá

tương tự nhau!

Hai người, nội dung ghi chép trong nhật ký, ngoại trừ một người dùng tiếng Trung, một người dùng tiếng Anh, gần như liền không có khác biệt nào khác!

Điều này hoàn toàn không nên!

Tuy rằng sự việc bọn họ trải qua là giống nhau, nhưng Chá Cô Tiếu là thủ lĩnh Tả Lĩnh, Thomas là thần phụ Cơ Đốc giáo.

Cách nhìn nhận sự vật của bọn họ không giống nhau, góc độ nhìn nhận vấn đề không giống nhau, sao có thể ghi lại nội dung giống hệt nhau?

Huống chi, trong nhật ký hai người, toàn bộ đều không có bất kỳ ghi chép chi tiết nào!

Thậm chí... trong nhật ký, cách nói về Trần đại sư đều giống nhau như đúc.

Trần đại sư, ở lại Hắc Thủy Thành, chùa Thông Thiên Đại Phật!

Ngoài ra, không còn gì khác.

Điều này nói không thông, hoàn toàn nói không thông!

Vốn dĩ, trong suy nghĩ của Lục Vũ, ý tứ "ở lại" chẳng qua là nói Trần đại sư chết ở đây.

Nhưng mà...

Vì sao không có mộ?

Cho dù Chá Cô Tiếu không học được tay nghề Tầm long điểm huyệt từ trong tay Trần đại sư, cũng không phải đặc biệt tinh thông phong thủy.

Nhưng Trần đại sư chung quy là sư phụ của Chá Cô Tiếu.

Chính gọi là một ngày là thầy suốt đời là cha, Chá Cô Tiếu đối với Trần đại sư cực kỳ tôn kính, cũng không thể nào không lưu mộ lập bia cho ân sư!

Trừ phi... không có thi cốt, không thể lưu mộ, không thể lập bia!

Cũng chỉ có một khả năng này mới có thể giải thích trong nhật ký Chá Cô Tiếu và Thomas, vì sao ghi chép về Hắc Thủy Thành lại nhất trí đến lạ kỳ!

Đó chính là, chùa Thông Thiên Đại Phật ở Hắc Thủy Thành đã xảy ra tình huống nào đó không thể khống chế, Trần đại sư ở lại Hắc Thủy Thành, không sống không chết!

Thậm chí... rất có khả năng Trần đại sư cũng giống như "Lão Thất", bị "Điệp Tán Xà Cữu Mẫu" thần bí khó lường khống chế!

Không đúng!

Thực lực cường hoành và sự nghĩa khí của Chá Cô Tiếu, nếu là "Điệp Tán Xà Cữu Mẫu", ông ấy hẳn sẽ nghĩ cách cứu Trần đại sư về.

Trừ phi...

Trong lòng Lục Vũ "thịch" một tiếng, suy đoán trong đầu bỗng nhiên sáng tỏ!

Trừ phi, Chá Cô Tiếu không có bất kỳ biện pháp nào có thể giải cứu được Trần đại sư, chỉ có thể trơ mắt nhìn ân sư của mình ở lại nơi này, ôm hận rời đi!

Giờ khắc này, Lục Vũ nghĩ tới một câu trong nhật ký Chá Cô Tiếu: "Thẹn với ân sư!" Bốn chữ này, trong nhật ký Chá Cô Tiếu lặp đi lặp lại, tình cảm hối hận lộ rõ trên mặt giấy!

Nhưng tình huống như thế nào có thể khiến anh hùng như Chá Cô

Tiếu cũng phải bất lực?

Chương 309

Lấy tình huống trước mắt mà xem, chỉ có một khả năng!

Đó chính là Thiên Thủ Hắc Phật!

Trong thời gian rất ngắn, tâm niệm Lục Vũ chuyển biến cực nhanh, nghĩ tới rất nhiều.

Đáng tiếc, không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chống đỡ suy đoán hiện tại của hắn!

"Tiểu ca nhi." Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên vươn tay kéo áo Lục Vũ, chỉ tay vào cái quan quách ở chính giữa nhất, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, e rằng cơ quan đi ra ngoài nằm ngay trên ngọn đèn trường minh kia." Hồ Bát Nhất nói xong, đáy lòng cũng có chút phát hoảng!

Dù sao, Tây Hạ cách nay một ngàn mấy trăm năm, một ngọn đèn có thể cháy thời gian dài như vậy, đã đủ dọa người!

Huống chi, hiện tại trước mặt nhiều cổ thi như vậy...

Đi qua tìm cơ quan như thế, một khi không cẩn thận, rất có khả năng dẫn đến thi biến.

Đến lúc đó, hậu quả không dám tưởng tượng!

Lục Vũ thu hồi suy nghĩ hỗn loạn của mình, nhìn kỹ tình huống trước mặt, khẽ nói: "Tôi..." Một câu còn chưa nói xong, đã thấy Trương Hạo lại một lần nữa không nói một lời, trực tiếp cất bước đi vào giữa đám cổ thi.

Một âm thanh bay vào tai mấy người: "Chỉ có tôi có thể làm được việc không kinh động bất kỳ cổ thi nào." Lục Vũ không còn cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trương Hạo xuyên qua giữa đám cổ thi.

Trong lòng hắn ẩn ẩn cũng có chút mong chờ.

Người Trương gia, người Trương gia của tiểu ca Trương Khởi Linh trong truyền thuyết.

Không biết ông ta có phải cũng có thể trường sinh không?

Nếu ông ta cũng giống như Tiểu ca, ông ta đi con đường đầy thây ma rủi ro cực lớn này, xác thực là thích hợp nhất.

Trương Hạo không nhanh không chậm, từng bước từng bước xuyên qua giữa đám cổ thi.

Mỗi một bước nhìn qua đều cùng một độ dài, sải chân, tốc độ bước không có bất kỳ biến hóa nào.

Lục Vũ nhìn mà thầm kinh hãi.

Tim của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương toàn bộ đều treo lên tận cổ họng, nhìn chằm chằm vào bầy cổ thi, sợ ngay khoảnh khắc tiếp theo lại có cơ thể cổ thi nào mọc lông!

"Hít..." Mắt thấy Trương Hạo đi tới bên cạnh quan quách ở trung tâm nhất, càng là một bước bước lên không trung phía trên quan quách, Shirley Dương không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Cô vội vàng dùng tay bịt miệng mình!

Lúc này, Trương Hạo đứng trên quan quách quay đầu nhìn Shirley Dương một cái, ánh mắt lại rơi trên người Lục Vũ và Hồ Bát Nhất.

Ông ta không nói gì, chỉ chỉ ngọn đèn trường minh, trưng cầu ý kiến bọn họ.

Hồ Bát Nhất và Lục Vũ nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Trên quan quách, Trương Hạo gật đầu, bàn tay đặt lên đèn trường minh.

Nhưng mà... ngọn đèn trường minh này không biết đã cháy bao nhiêu năm, bề mặt đèn đồng nóng bỏng như lửa, ai mà chịu nổi!

Sức chịu đựng và lực khống chế của Trương Hạo cực mạnh!

Cái này cũng là theo bản năng buông lỏng tay, kiệt lực khống chế không để mình phát ra tiếng động.

Mấy người ở bên ngoài bầy xác, thậm chí có thể nhìn thấy bàn tay Trương Hạo đã bị cái nóng vừa rồi làm đỏ bừng!

Đúng lúc này!

Dị biến lại nổi lên!

Ngọn đèn trường minh nóng bỏng đột nhiên hỏa quang đại thịnh!

Ngọn lửa màu xanh lục yêu dị điên cuồng nhảy nhót!

Dáng vẻ này...

Hồ Bát Nhất sắc mặt kịch biến, gấp gáp nói: "Không ổn, sắp thi biến!" Lời Hồ Bát Nhất vừa dứt, liền thấy cổ thi trong quan quách bỗng chốc ngồi dậy!

Trương Hạo sắc mặt khẽ biến, trong miệng phát ra tiếng "Lạc lạc lạc", đồng thời xua tay, ra hiệu bọn họ đừng khinh cử vọng động.

Lục Vũ vội vàng vươn tay cản Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lại, biểu tình cổ quái nhìn Trương Hạo đang đứng trên quan quách.

Thi ngữ!

Thi ngữ giống hệt Tiểu ca Trương Khởi Linh!

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này nhìn thấy Trương Hạo giao lưu với cổ thi, trong lòng Lục Vũ vẫn có chút chấn động!

Chương 310

Người sống giao lưu với cương thi, hình ảnh này thật sự một lời khó nói hết!

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy khó tin!

“Lạc lạc lạc...

Lạc lạc lạc...” Trong âm thanh quái dị, lông trắng vừa mọc ra trên người cổ thi, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được rụt trở về.

Mấy người trừng lớn mắt, sống sờ sờ như gặp quỷ!

Hồi lâu sau, Vương Bàn Tử ra sức chớp mắt, lại dụi mắt, thậm chí còn nhéo thịt má mình một cái.

Lúc này mới thực sự tin rằng mình không xuất hiện ảo giác.

Một màn trước mắt là thật!

Mình thực sự nhìn thấy có người, một người sống sờ sờ đang đàm đạo với cổ thi!

Hơn nữa, cái cổ thi kia còn vô cùng nghe lời ngắt quãng thi biến, từng chút một nằm trở lại.

Cái này... sao có thể?

Nhưng mà, mặc kệ Vương Bàn Tử cảm thấy không thể tin nổi thế nào, Trương Hạo đứng trên quan quách vẫn bước xuống, vẫy vẫy tay với nhóm Lục Vũ, lại chỉ tay về phía cái lỗ trộm cách đó không xa.

Không cần nói chuyện, mấy người cũng hiểu ý ông ta là muốn đào sinh từ lỗ trộm.

“Tôi qua đó trước.” Lục Vũ thấp giọng nói một câu, trực tiếp cất

bước đi vào giữa bầy cổ thi, vài bước đi tới bên cạnh quan quách.

Trương Hạo thấy hắn đi tới, trực tiếp đi về phía lỗ trộm.

Mà lúc này, Lục Vũ theo bản năng nhìn thoáng qua cổ thi trong quan quách.

Trước đó đứng xa, hắn nhìn không rõ lắm dung mạo cổ thi, cũng nhìn không rõ lắm đồ bồi táng trong quan quách có những gì.

Nhưng hiện tại...

Chỉ nhìn thoáng qua, đồng tử Lục Vũ mạnh mẽ co rút.

Trong quan quách, thình lình đặt một cây Thiền trượng!

Bên cạnh Thiền trượng, thế mà lại là một khẩu súng!

Hơn nữa, là một khẩu súng cổ!

Súng ngắn C96 hai mươi phát, còn gọi là súng Bác xác Mauser!

Trong ký ức của hắn, có một người đặc biệt thích dùng loại súng này!

Đó chính là...

Chá Cô Tiếu!

Thiền trượng, súng Bác xác hai mươi phát, còn có...

Khoan đã!

Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, đột nhiên phát hiện trong tay cổ thi nắm một cái Thánh giá!

Thánh giá, tiêu chuẩn của tín đồ Cơ Đốc giáo!

Thiền trượng, súng hai mươi phát, Thánh giá!

Ba thứ này liên hệ với nhau, tự nhiên khiến Lục Vũ nghĩ tới ba người!

Trần đại sư, Chá Cô Tiếu, cha xứ Thomas!

Trừ ba người này ra, hắn không biết còn có ai có thể để lại mấy thứ này trong chùa Thông Thiên Đại Phật ở Hắc Thủy Thành!

Chẳng lẽ nói...

Trước đó, Lục Vũ còn đang suy đoán, lần trước khi Trần đại sư và Chá Cô Tiếu thám hiểm chùa Thông Thiên Đại Phật, có khả năng rất lớn là Trần đại sư không chết, mà là ở lại Hắc Thủy Thành, bị con Xà Cữu Mẫu chết tiệt kia khống chế.

Nhưng hiện tại, nhìn lỗ trộm, nhìn thấy mấy thứ đặt trong quan quách.

Hắn đột nhiên hiểu được, Chá Cô Tiếu một đời anh hùng, vì sao lại hối hận, tiếc nuối như vậy trong nhật ký!

Đó chính là...

Cổ thi trong quan quách là Liễu Trần!

Chương 311

Hoặc giả có quan hệ rất lớn với Liễu Trần!

Rất có khả năng bọn họ gặp phải khốn cảnh, Trần ở lại nơi này, để Chá Cô Tiếu và Thomas có một đường sống!

Chỉ có cách giải thích như vậy mới có thể nói thông vì sao lại xuất hiện tình huống trước mắt này!

"Ông ấy là ai?" Lục Vũ đột nhiên vươn tay, kéo Trương Hạo lại, gằn từng chữ hỏi: "Ông ấy vừa rồi nói gì với ông?" Trương Hạo sắc mặt khẽ biến, không trả lời câu hỏi của Lục Vũ, chỉ lắc đầu, nhắc nhở Lục Vũ nơi này không phải chỗ nói chuyện.

Nếu là chuyện khác, Lục Vũ khẳng định sẽ nghe theo kiến nghị của Trương Hạo.

Nhưng việc quan hệ đến Trần đại sư, Lục Vũ quật cường không buông tay, chỉ lắc đầu.

Trương Hạo thấy thế, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, trừng hắn một cái, lần nữa chỉ tay về phía lỗ trộm.

Ý tứ ngoài lời là ra ngoài sẽ nói cho hắn.

Thậm chí, Trương Hạo còn chỉ tay về phía Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương cách đó không xa để nhắc nhở Lục Vũ.

Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, trầm ngâm giây lát, rốt cục gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Quả thực, nơi này không phải chỗ nói chuyện.

Hắn lại quay đầu, vẫy vẫy tay với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, ra hiệu bọn họ qua đây.

Một lát sau, ba người rón rén xuyên qua bầy cổ thi, đi tới bên cạnh quan quách.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nhìn thấy đồ vật trong quan quách, trong mắt lóe lên một tia dị dạng, cảm thấy có chút kỳ quái.

Vương Bàn Tử lại mắt sáng lên, tay cũng theo đó hơi ngứa ngáy, theo thói quen vươn tay ra, định với lấy khẩu súng hai mươi phát kia.

Tay của gã vừa chạm vào khẩu súng, trong nháy mắt liền nghe thấy trong mộ thất tiếng phạm âm nổ vang!

Âm thanh cực lớn đột nhiên vang lên, giống như vang lên trong tim mỗi người, khiến tinh thần người ta không khỏi có chút hoảng hốt!

Lục Vũ chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, hoa cả mắt...

Trong hoảng hốt, liền nghe thấy một giọng nói tiêu cấp hét lớn: "Chạy mau, chạy mau, chạy mau!" Lục Vũ hoa cả mắt, căn bản không nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Thậm chí trời đất quay cuồng, chẳng phân biệt được gì cả.

Chỉ cảm giác thân thể của chính mình dường như đang lơ lửng bay lên...

Không được!

Lục Vũ gượng dậy tinh thần, dùng sức cắn đầu lưỡi, cắn nát đầu lưỡi, ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Giờ khắc này... cậu rốt cuộc cũng nhìn rõ mọi thứ trước mắt!

Đúng vậy.

Cậu đang bay lên!

Không chỉ có cậu, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, thậm chí cả Trương Hạo, tất cả đều đang bay lên.

Trên người mỗi người đều bao phủ một tầng ánh sáng thánh khiết nhàn nhạt, đưa bọn họ về phía cái đạo động cách đó không xa.

Lục Vũ có chút mờ mịt quay đầu lại.

Cuối cùng, cậu nhìn thấy cỗ cổ thi kia.

Cỗ thi đứng trong quan quách, lông trắng từ từ xuất hiện trên người nó.

Bắt đầu từ cánh tay, từng chút một bao phủ toàn thân!

Phía sau cổ thi, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng một tăng nhân râu tóc bạc trắng.

Theo sự biến hóa của cổ thi, bóng dáng tăng nhân càng lúc càng mơ hồ...

Thế nhưng, Lục Vũ có thể nhìn thấy, biểu cảm của ông ta vô cùng sốt ruột, trong mắt tràn đầy lo lắng!

Chỉ thấy tăng nhân nắm chặt thiền trượng, dùng sức nện xuống mặt đất!

Lục Vũ phảng phất nghe được một thanh âm thanh thúy: "Mau đi đi!

Mau đi đi!

Mau đi đi!

Lão nạp không kiên trì được nữa rồi!" Đây là...

Chương 312

Thật sự là...

Trần đại sư!

Lục Vũ chợt phản ứng lại, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân kích động đến run rẩy!

Cậu không biết vì sao hồn phách Trần đại sư lại đột nhiên xuất hiện, lại vì sao bao phủ bọn họ trong loại ánh sáng thánh khiết này.

Nhưng cậu biết, chính mình không thể cứ thế mà đi!

Trần đại sư muốn cứu bọn họ, cậu cũng muốn thử cứu Trần đại sư một lần!

Bất kể thế nào, không thể ngay cả thử cũng không thử!

Lục Vũ quay đầu nhìn tứ phía.

Shirley Dương, Vương Bàn Tử đã đến cửa đạo động, chỉ kém một bước là có thể ra ngoài.

Hồ Bát Nhất, Trương Hạo cũng ở rất gần bọn họ.

Lục Vũ cắn răng, quát: "Vương Bàn Tử, tỉnh lại, mau ra ngoài đi!" Một tiếng hét lớn, mấy người vốn dĩ có chút hoảng hốt tinh thần chấn động, tất cả đều tỉnh táo lại.

Lúc này, Vương Bàn Tử vội vàng đưa tay đẩy Shirley Dương một cái, để cô có thể bò vào đạo động.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm, lập tức thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Trần đại sư.

Cũng chính trong khoảng thời gian trì hoãn này, hồn phách Trần đại sư càng thêm mỏng manh, lông trắng trên người cổ thi bao phủ

càng lúc càng nhiều!

Trên mặt nó dĩ nhiên đã đầy lông trắng! "Nhanh!" Trần đại sư biểu cảm thống khổ hét lớn một tiếng...

Hồn phách của ông trông càng thêm đau đớn!

Loáng thoáng có thể thấy dường như có hắc khí từ thân thể cổ thi bay ra, bao trùm lấy hồn phách Trần đại sư bên trong! "Đại sư, tôi tới cứu ông!" Lục Vũ quát khẽ một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay dùng sức chém một cái, trực tiếp chém tan ánh sáng thánh khiết bao phủ trên người mình, thân thể đột nhiên rơi xuống! "Tiểu ca!" "Làm bậy!" Mấy người trên đạo động sắc mặt kịch biến! "Lão Hồ, đưa bọn họ đi!

Tôi sẽ tới ngay!" Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Lục Vũ lại nhắc nhở mấy người một câu, lập tức đạp một cước lên đầu một cỗ cổ thi mặc giáp trụ, cả người như mũi tên rời cung, trực tiếp lao về phía Bạch Mao Cương sắp biến hình hoàn tất!

Phập!

Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đâm vào lồng ngực Bạch Mao Cương!

Lệ!

Sau một tiếng kêu rên tiêm duệ, thân thể Bạch Mao Cương kịch liệt run rẩy, những hắc khí vốn dĩ đang quấn quanh Trần đại sư lập tức lỏng ra.

Trần đại sư nhìn thấy Lục Vũ, trong mắt lóe lên một tia dị dạng, ngay sau đó hai tay dùng sức nâng lên cao!

Giữa không trung, Trương Hạo đang cách đạo động chỉ một bước, đã chui tọt vào trong đạo động.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Trần đại sư lóe lên vẻ nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó.

Lục Vũ vuốt ngón tay lên Hắc Kim Cổ Đao, đầu ngón tay lập tức máu tươi đầm đìa.

Không do dự, Lục Vũ trực tiếp vẽ loang lổ trên người Bạch Mao Cương sắp biến thân, họa xuống một đạo Trấn Thi Phù!

Phù triện hạ xuống, thân thể Bạch Mao Cương run rẩy càng thêm lợi hại!

Lục Vũ vừa thấy phù lục có hiệu quả, giơ tay định vẽ thêm một đạo nữa!

Nhưng ngay lúc này, cậu đột nhiên phát hiện hồn phách Trần đại sư trông cực độ thống khổ! "Tiểu thí chủ không cần quản ta, phù triện của cậu có hiệu quả, mau mau thi phù trấn áp Bạch Hung!" Trong hoảng hốt, Lục Vũ lần nữa nghe được thanh âm của Trần đại sư.

Nhưng... cậu không vội vã động thủ, mà gấp gáp hỏi: "Đại sư, vì sao ông lại có phản ứng?

Có phải nó dùng pháp khí gì khống chế ông không?

Ông có cảm giác có thứ gì đó rất kỳ quái không?" Tình huống khẩn cấp, Lục Vũ không kịp giải thích nhiều, vội vàng truy vấn mấy câu.

Hống!

Chương 313

Lệ!

Biểu cảm của Trần đại sư đột nhiên trở nên dị thường thống khổ, nhịn không được phát ra một tiếng gào thét!

Hồn phách của ông lúc này lại bị hắc khí bao phủ!

Nhìn qua vô cùng dữ tợn đáng sợ!

Lục Vũ thần sắc nôn nóng, trừng lớn mắt tìm kiếm tứ phía!

Khẳng định có pháp khí!

Nếu không phải pháp khí, Trần đại sư tuyệt đối sẽ không thống khổ như vậy!

Hồn phách bị người ta vây khốn...

Rốt cuộc là cái gì?

Khoan đã!

Đột nhiên, Lục Vũ nghĩ đến một thứ!

Trường Minh Đăng!

Trước đó, ngọn đèn Trường Minh này từng có ánh lửa nhảy múa!

Đã nhìn quanh bốn phía không thấy thứ gì, vậy thì cổ quái nằm ở trong Trường Minh Đăng!

Lục Vũ dùng sức nhảy lên, trực tiếp đạp lên đỉnh đầu Bạch Mao Cương đang bị định thân, từ trên cao nhìn xuống Trường Minh Đăng!

Trong Trường Minh Đăng, ánh lửa nhảy múa.

Mà bên dưới bấc đèn đang nhảy múa kia, là một viên bảo châu đang tỏa ra hào quang! 【Tên vật phẩm: Định Hồn Châu】 【Đẳng

cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Định hồn】【Mô tả vật phẩm: Lý Nguyên Hạo dẫn dắt Tây Hạ kiến quốc xưng đế xong, trước sau đại bại Tống, Liêu chinh phạt, Nguyên Hạo bởi vậy trầm mê tửu sắc, ham to vui lớn.

Trước tư thông với Một Tàng thị, lại phế hoàng hậu Dã Lợi thị, cải lập Một Di thị vốn đã đính hôn với thái tử Ninh Lệnh Ca làm tân hoàng hậu.

Một Tàng Ngoa Bàng xúi giục thái tử Ninh Lệnh Ca làm loạn!

Ninh Lệnh Ca giết cha là Lý Nguyên Hạo, lại bị Một Tàng Ngoa Bàng xử tử.

Lúc ấy, Ninh Lệnh Ca và Lý Nguyên Hạo đều chết bởi một thanh đoản chủy khảm châu, chấp niệm của cha con khiến viên châu trên chủy thủ trở thành Định Hồn Châu!

Một châu chi lực, có thể định hồn phách, không thể siêu thoát!】Không đúng!

Nhìn giải thích của hệ thống, mày Lục Vũ nhíu càng chặt hơn.

Viên Định Hồn Châu này, về lý thuyết mà nói sẽ giúp đỡ Trần đại sư, để hồn phách ông có thể ổn định lại, đoạn nhiên không đến mức khiến hồn phách ông và cổ thi liên hệ cùng một chỗ.

Bỏ lỡ cái gì?

Quên mất cái gì?

Rốt cuộc còn có thứ gì quan trọng bị mình bỏ qua?

Lục Vũ tâm niệm cấp chuyển, trong lòng không ngừng suy tính, suy tư về bất kỳ khả năng nào.

Trên đạo động.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Trương Hạo nhìn

Lục Vũ hồi lâu không có phản ứng, càng thêm sốt ruột.

Có lòng thúc giục, nhưng lại sợ sẽ kích khởi thi biến nghiêm trọng hơn!

Hiện tại, không khí trong mộ thất vô cùng vi diệu!

Cổ thi thi biến đã bị Lục Vũ chế trụ, những cổ thi mặc giáp trụ khác tạm thời cũng chưa có dấu hiệu thi biến.

Nhưng nếu bọn họ loạn động, ai cũng không thể bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì! ...

Khoan đã!

Suy tính một lát, trong lòng Lục Vũ đột nhiên "lộp bộp" một tiếng!

Giờ khắc này, cậu bỗng nhiên có chút muốn tự vả mình một cái!

Uổng cho cậu vẫn luôn cảm thấy mình thông minh lanh lợi vượt xa người thường, đáp án dâng lên tận cửa mà lại bị cậu bỏ qua!

Trong sách *Quỷ Xuy Đăng*, thứ nguy hiểm nhất trong Thông Thiên Đại Phật Tự chính là Thiên Thủ Hắc Phật mà cậu từng nhớ tới trước đó!

Chương 314

Trong truyền thuyết, Thiên Thủ Hắc Phật là tà thần được người Điền Nô cổ đại cung phụng, chuyên cai quản bóng tối.

Mà giáo phái này chế tạo Hắc Phật bằng một loại hủ ngọc Ba Tư đặc thù.

Tên là ngọc, nhưng lại là một loại quái thạch.

Bất cứ người hay súc vật nào chạm vào, nhất thời ba khắc liền sẽ hóa thành nước mủ, chỉ còn lại một bộ xương khô!

Còn vong hồn của người chết sẽ bị hấp thụ vào trên hủ ngọc Hắc Phật, từ đó âm hồn bất tán, chịu đủ giày vò!

Đúng!

Nhất định là Thiên Thủ Hắc Phật!

Trần đại sư chạm vào Thiên Thủ Hắc Phật dẫn đến nhục thân bị hủy, hồn phách bị tụ lại trên hủ ngọc.

Nhưng có khả năng mệnh chưa tuyệt, cũng có thể do những năm này ăn chay niệm phật, tích lũy không ít âm đức, khiến ông nhận được sự giúp đỡ của "Định Hồn Châu", ông mới có thể trong nhiều năm như vậy không bị hủ ngọc giày vò đến mức người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Hắc Phật, Hắc Phật, Hắc Phật ở đâu?

Lục Vũ trừng lớn mắt tìm kiếm tung tích Hắc Phật khắp nơi.

Chẳng lẽ ở bên ngoài?

Dù sao, trước đó lúc bọn họ gặp thằn lằn và Lão Thất, từ sau lưng bọn chúng xuất hiện khói đen do trùng tử dày đặc tạo thành!

Không đúng, vẫn là ở trong mộ thất.

Nếu không thì con đại tống tử này sao có thể liên hệ cùng một chỗ với Trần đại sư?

Nghĩ thông được một điểm, một nghi điểm khác lại tiếp nối mà đến!

Lục Vũ nhíu mày càng chặt hơn một chút, tổng cảm giác mình vẫn bỏ qua sự tình vô cùng quan trọng nào đó!

Cái điểm mấu chốt này cứ quanh quẩn bên miệng, nhưng lại tìm không ra!

Ngay tại lúc này!

Trên đạo động đột nhiên truyền đến tiếng thảm thiết của Vương Bàn Tử! "A!" Thanh âm chói tai, muốn bao nhiêu thống khổ liền có bấy nhiêu thống khổ!

Chỉ trong nháy mắt, Vương Bàn Tử lập tức từ trên đạo động nhảy xuống.

Sau lưng hắn, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Trương Hạo toàn bộ đều nhảy xuống theo.

Bốn người nhảy xuống xong, chỉ chần chừ ngắn ngủi rồi tất cả đều tụ lại bên cạnh Lục Vũ.

Vương Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, mặt đều có chút biến hình, nhưng vẫn đang kiệt lực khống chế cảm xúc của mình!

Hồ Bát Nhất hạ thấp giọng, gấp gáp nói: "Tiểu ca, xảy ra chuyện rồi, Lão Thất và Xà Cữu Mẫu, còn có đám trùng tử kia đều tới rồi!" Lục Vũ thần sắc rùng mình!

Cái này đúng thật là... nhà dột còn gặp mưa đêm!

Nguyệt Trị Đại Phá, Bồ Tát Bế Nhãn!

Chuyện xui xẻo gì hôm nay đều gặp phải hết!

Hỏng rồi! "Bàn Tử, cậu thế nào, tôi xem vết thương của cậu!" Lục Vũ đột nhiên nhớ tới, Phún trùng (trùng ăn xác) trong hủ ngọc cực kỳ có tính ăn mòn!

Nếu Vương Bàn Tử vừa rồi thảm thiết là do bị thư trùng cắn bị thương... hậu quả không dám tưởng tượng!

Năm đó Chá Cô Tiếu chính là vì thế mà đứt một cánh tay!

Lục Vũ vội vàng nhìn thoáng qua, thấy vết thương của hắn cũng không có gì đáng ngại, chỉ là bị thương ngoài da, cũng không có dấu hiệu bị ăn mòn.

Lục Vũ lại hỏi Vương Bàn Tử mấy câu, xác định hắn không phải bị thư trùng cắn, chỉ là do trong bóng tối đột nhiên có thứ gì đó đâm vào bắp chân nên bị dọa hét toáng lên, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu ca, không cần lo cho tôi, tôi không sao!" "Ừ." Lục Vũ đáp một tiếng, vẫn lấy ra Hoàng Phủ Mật Thần Châm châm lên tay Vương Bàn Tử một cái, lúc này mới đưa mắt nhìn về phía cửa đạo động, yên lặng chờ đợi!

Con Xà Cữu Mẫu kia tới thật đúng lúc!

Rất có khả năng, Thiên Thủ Hắc Phật đang ở trên người Xà Cữu Mẫu!

Nếu có thể tìm được Thiên Thủ Hắc Phật, sẽ có khả năng rất lớn giúp Trần đại sư giải thoát!

Chương 315

"Tiểu ca, cơ quan không đúng!" Trong lúc Lục Vũ kiểm tra cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lại nhìn kỹ Trường Minh Đăng phía trên quan quách, muốn tìm một lối thoát mới.

Anh ta thử dùng Tân Đình Hầu Đao trong tay đẩy một cái.

Nhưng Trường Minh Đăng vẫn không nhúc nhích, không giống như mở ra cơ quan "Sáp Các". "Làm sao bây giờ?" Hồ Bát Nhất biểu cảm ngưng trọng hơn nhiều, cũng không dám thở mạnh, cẩn thận từng li từng tí nói, sợ một khắc sau tất cả tống tử đều sẽ tỉnh lại.

Đến lúc đó... thật sự rất khó nói!

Lục Vũ tâm niệm cấp chuyển, sau khi suy tư ngắn ngủi, trầm giọng nói: "Dương tiểu thư, đưa dây thừng trói xác cho tôi, trói nó lại trước đã." Xà Cữu Mẫu còn chưa ló đầu ra, cậu cũng không thể chạy vào trong đạo động liều mạng với nó. "Cầm lấy." Lục Vũ nhận lấy dây thừng từ tay Shirley Dương, quấn quanh cổ thi một vòng xong, trực tiếp giao đầu dây cho Vương Bàn Tử đang bị thương ở chân.

Ngay sau đó, dùng sức rạch nát lòng bàn tay mình! "Lão Hồ, anh tiếp tục tìm cơ quan, tôi chuẩn bị chút đồ trước." "Được!" Thời gian khẩn cấp, Lục Vũ cũng không kịp vẽ một đạo Trấn Thi Phù lên từng thi thể, chỉ có thể hy vọng vào Kỳ Lân Huyết có thể chấn nhiếp đám tiểu tống tử này, tránh để một lát nữa bọn chúng thêm phiền.

Chỉ chốc lát sau, Lục Vũ đã để lại vài giọt máu tươi đỏ thẫm trên mỗi thi thể, rồi quay lại bên cạnh quan quách.

Lúc này, rốt cuộc cũng nghe được tiếng "ông ông" nhỏ xíu, khoảng cách đến bọn họ đã càng lúc càng gần!

Lục Vũ cũng không nói chuyện, chỉ một tay nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên người cổ thi, dùng sức kéo một cái, rút Hắc Kim Cổ Đao ra!

Có dây thừng trói xác, cũng không cần quá lo lắng cổ thi sẽ bật dậy.

Lục Vũ khẽ thở ra một ngụm trọc khí, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vị trí đạo động!

Ngay lúc này. "Lệ!" Một tiếng kêu minh tiêm duệ truyền vào tai mọi người.

Mấy người sắc mặt biến đổi, theo bản năng nhìn theo tiếng kêu.

Chỉ thấy hai cái đầu xuất hiện tại cửa đạo động.

Đồng tử dựng thẳng đứng, tản ra lục quang yêu dị, đang thẩm thị bọn họ.

Không đúng!

Lục Vũ đột nhiên phát hiện đầu của Điệp Tán Xà Cữu Mẫu có chút không giống trước đó!

Trên miệng nó đầy máu tươi đỏ lòm.

Một nửa khuôn mặt của Lão Thất - thủ hạ của Trương Hạo, đã máu thịt mơ hồ, cực kỳ kinh người!

Quan trọng nhất là cái vòng cổ trên cổ nó...

Trước đây lúc gặp mặt lần đầu, cái vòng trên cổ Xà Cữu Mẫu cũng không mở ra, mà giống như khăn choàng rũ trên người.

Nhưng hiện tại... vòng cổ hoàn toàn triển khai, giống như một cái loa lớn, bảo vệ đầu Xà Cữu Mẫu ở bên trong!

Không, không phải bảo vệ đầu nó.

Đầu của nó, còn có đầu của Lão Thất máu tươi đầm đìa, đều ở trong đó!

Một màn quỷ dị, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta không rét mà run! "Lệ!" Xà Cữu Mẫu đột nhiên lại kêu một tiếng, tiếp đó càng khiêu khích vươn cái lưỡi dài của mình ra, liếm một cái lên mặt "Lão Thất".

Lưỡi của nó dường như mọc vô số gai ngược, một liếm này thế mà kéo theo một mảng lớn huyết nhục!

Biểu cảm của Xà Cữu Mẫu trông rất hưởng thụ.

Đối mặt loại khiêu khích này, Trương Hạo sắc mặt thiết thanh, tay phải nắm chặt, bước ra một bước!

Lục Vũ đưa tay kéo lại, khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Nó là yêu thú, có linh trí, cẩn thận có bẫy." Trong lòng Lục Vũ vô cùng cảnh giác.

Tình huống bình thường, nếu nói Xà Cữu Mẫu đang khống chế Thiên Thủ Hắc Phật cùng với Phún trùng trong hủ ngọc, không có lý do gì lại không dùng Phún trùng công kích bọn họ!

Vì sao?

Nó đang đợi cái gì?

Trong lúc Lục Vũ suy tư; Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và những người khác nhao nhao chú ý tới hồn ảnh mỏng manh bên cạnh cổ thi, không khỏi kinh hô mấy tiếng! "Hả?" "Cái này là cái gì?" "Hít!" Lục Vũ quay đầu liếc một cái, hồn ảnh Trần đại sư đã vô cùng suy yếu, trông mỏng manh hơn nhiều so với trước đó.

Chương 316

Biểu cảm giãy dụa trên mặt đã càng lúc càng miễn cưỡng!

Mắt thấy có khả năng chỉ chốc lát nữa thôi là sẽ hồn phi phách tán! "Không sao, không cần lo lắng." Lục Vũ trấn an bọn họ một câu xong liền thu hồi tầm mắt.

Khoan đã!

Trong sát na quay đầu, Lục Vũ phát hiện một tia dị dạng!

Đại tống tử bị dây thừng trói xác vây khốn không biết đã mở mắt từ lúc nào!

Mắt của nó cũng giống như Lão Thất, Xà Cữu Mẫu, đều tản ra lục quang yêu dị!

Nhưng trên người nó tịnh không mọc thêm lông trắng.

Hiển nhiên, dây thừng trói xác vẫn có hiệu quả ức chế đối với nó...

Hả?

Không đúng!

Không phải nó mở mắt!

Vị trí mắt của nó phiếm lên lục quang yêu dị, tất cả đều là...

đều là ánh sáng xanh u u do Phún trùng phản xạ!

Lục Vũ sắc mặt chợt biến, gấp gáp nói: "Mấy người các cậu, mau chạy đi!

Lão Hồ, tranh thủ thời gian tìm cơ quan!" Nói xong, cậu càng trực tiếp đẩy Vương Bàn Tử, Trương Hạo và Shirley Dương ra!

Phún trùng ngay trước mắt, hơi chần chừ rất có thể chính là vạn kiếp bất phục!

Sau khi đẩy mấy người ra, Lục Vũ ngay lập tức lấy một thùng nước từ trong Quỷ Động Ma Mộc bên hông, không nói hai lời, dội thẳng lên đầu cổ thi!

Cậu nhớ trong *Quỷ Xuy Đăng*, cha xứ Thomas từng sử dụng nước thánh xua tan thư trùng.

Về phần nước thánh có sức mạnh thần kỳ hay không thì cậu không xác định.

Nhưng nước... cậu có rất nhiều!

Những con Phún trùng vốn dĩ chui ra từ hốc mắt cổ thi đang định phát động công kích với Lục Vũ, trong nháy mắt bị nước xối tan tác! "Lệ!

Lệ!

Lệ!" Tại cửa đạo động, Xà Cữu Mẫu phát ra tiếng kêu càng thêm thê lương!

Theo tiếng kêu của Xà Cữu Mẫu, đám Phún trùng phản xạ lục quang yêu dị lúc này lại từ từ tụ tập cùng một chỗ, chậm rãi bay về phía đạo động!

Muốn đi?

Cửa cũng không có!

Lục Vũ siết chặt Tân Đình Hầu Đao bên tay phải, Nhiên Mộc Đao Pháp lần nữa huy động.

Một đường đao phong lóe lên ánh lửa trực tiếp lướt về phía màn sương lục sắc của Phún trùng!

Một khắc sau, Xà Cữu Mẫu dường như chịu ảnh hưởng lớn hơn,

phát ra tiếng kêu thê lương tiêm duệ hơn!

Lục Vũ vừa thấy có hiệu quả, động tác trên tay không ngừng, vung tay lại chém một đao!

Đám sương mù màu xanh vừa tụ lại, dưới mấy đao của Lục Vũ lập tức tứ phân ngũ liệt!

Lúc này, Hồ Bát Nhất vẫn luôn xuyên qua giữa các cổ thi tìm kiếm cơ quan rốt cuộc cũng tìm được, gấp gáp nói: "Tiểu ca, mau tới đây, tôi tìm được cơ quan rồi!" "Đi trước!" Lục Vũ không giả bộ suy tư!

Hồn phách Trần đại sư đang ở trong quan quách này, cậu vô luận như thế nào cũng không thể trực tiếp rời đi.

Nói gì thì nói, cũng phải tìm được cái Hủ Ngọc Hắc Phật chó chết kia, giải cứu Trần đại sư!

Chẳng qua... giọng cậu vừa dứt, bên cạnh liền truyền đến thanh âm sinh ngạnh của Trương Hạo: "Không đi được nữa rồi." Nghe thấy tiếng, Lục Vũ mới phát hiện Trương Hạo bị cậu đẩy ra trước đó không biết đã quay lại bên cạnh cậu từ lúc nào, trong tay còn cầm một thanh trường đao rỉ sét loang lổ.

Trương Hạo sắc mặt mộc nhiên, đưa tay chỉ vào góc trong cùng của mộ thất, thấp giọng nói: "Cái kia tỉnh rồi, bị tôi giết chết, nhưng những cái khác cũng sắp tỉnh rồi." Tống tử...

đều sắp tỉnh rồi!

Chương 317

Xem ra Kỳ Lân Huyết lưu lại trước đó rốt cuộc đã mất hiệu lực. "Tiểu ca!" Tại vị trí lối vào Sáp Các, Hồ Bát Nhất mắt thấy Lục Vũ vẫn không đi, không khỏi có chút nóng nảy!

Cục diện trước mắt bọn họ gặp phải có khác gì 'bắt ba ba trong chum'!

Nhưng Lục Vũ không đi, anh ta cũng không thể trói Lục Vũ đi được!

Hồ Bát Nhất cắn răng, quát: "Bàn Tử, còn sức không?" "Còn!" "Được, vậy tôi mở cơ quan, cậu nghĩ cách chặn vách đá lại!" "Được!" Hai người trao đổi ngắn gọn hai câu xong, Hồ Bát Nhất dùng sức vặn cơ quan!

Một khắc sau, bức tường của Sáp Các lập tức phát ra âm thanh "kèn kẹt".

Vương Bàn Tử đứng ở giữa, không nói một lời.

Chờ đến khi bức tường chuyển đến chính giữa và tạo thành một đường thẳng với mộ thất, hai tay Vương Bàn Tử trực tiếp áp lên tường, dùng sức trâu bò ngạnh sinh sinh chống đỡ vách đá, không để nó lập tức chuyển sang bên kia.

Shirley Dương ở bên cạnh cũng đi theo giúp đỡ.

Có thể do bản thân cơ quan lực đạo không lớn, cũng có thể một thân thịt của Vương Bàn Tử không phải để trưng, hai người giằng co với vách đá, ngạnh sinh sinh chặn đứng nó. ...

Cùng lúc đó.

Hồ Bát Nhất sau khi vặn cơ quan, bước chân không ngừng, hai

bước chạy đến bên cạnh Lục Vũ, gấp nói: "Tiểu ca, cậu muốn làm thế nào!" "Canh chừng hắn, tôi đi tìm nó." Nghe được giọng Hồ Bát Nhất, Lục Vũ lược chần chừ, thấp giọng dặn dò một câu xong liền xách Hắc Kim Cổ Đao nhảy lên!

Lần này, Lục Vũ không có bất kỳ do dự nào, sau khi đằng không bay lên liền đạp một cước lên đỉnh đầu một cổ thi mặc giáp trụ còn chưa thức tỉnh, cả người như mũi tên rời cung, bút trực phóng về phía đạo động.

Tại cửa đạo động, Lão Thất và Xà Cữu Mẫu vẫn luôn nhìn chằm chằm Lục Vũ đồng thời trương miệng, phát ra một tiếng rít gào: "Lệ!" Đồng thời, cái vòng cổ giống như cái loa trên cổ Xà Cữu Mẫu thế mà xoay tròn!

Ngay sau đó, Lão Thất và Xà Cữu Mẫu cùng nhau há to mồm, mạnh mẽ lao về phía Lục Vũ!

Hai cái lưỡi dài dị thường mang theo mùi hôi thối, một trên một dưới!

Lục Vũ ở giữa không trung tịnh không chuyển đổi thân hình, chỉ có Hắc Kim Cổ Đao trong tay từ trên xuống dưới vung một đường hoa đao!

Phập!

Phập!

Hai tiếng trầm vang, hai cái lưỡi đứt đoạn! "Lệ!" Lão Thất và Xà Cữu Mẫu đồng thời phát ra một tiếng tiêm khiếu!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Lục Vũ đằng không bay lên lúc này đã lao đến cửa đạo động.

Đao phong của Hắc Kim Cổ Đao chỉ cách Xà Cữu Mẫu một bước!

Lúc này!

Lão Thất và Xà Cữu Mẫu đều rụt đầu lại, trốn vào trong vòng cổ "loa lớn" trên cổ Xà Cữu Mẫu.

Hắc Kim Cổ Đao sắc bén vô cùng chém lên vòng cổ, lại giống như chém vào bông vải, phảng phất như không có vật gì!

Vòng cổ trực tiếp bị Hắc Kim Cổ Đao ép xuống.

Nhưng... không đứt!

Lục Vũ thần sắc biến đổi, chuyện gì thế này?

Lớp màng da vòng cổ của Điệp Tán Xà Cữu Mẫu chẳng lẽ còn có công hiệu khác?

Trong lúc chần chừ, màng da vòng cổ Xà Cữu Mẫu bỗng nhiên lại co rút một cái.

Ngay sau đó, màng da vòng cổ lập tức trương ra!

Lục Vũ đột nhiên cảm giác được một cỗ phản lực cường đại, ngạnh sinh sinh đẩy cậu ra!

Lục Vũ ứng biến thần tốc, mượn cỗ lực đạo này đánh một vòng trên không trung, vững vàng đứng trên đỉnh đầu một cổ thi mặc giáp trụ.

Cùng lúc đó!

Lão Thất và Xà Cữu Mẫu cũng rốt cuộc chịu nhảy ra khỏi cửa đạo động!

Hơn nữa, động tác của chúng cũng giống hệt Lục Vũ.

Không!

Chương 318

Lão Thất và Xà Cữu Mẫu là tứ chi chạm đất, giống như dã thú nằm rạp trên đỉnh đầu cổ thi!

Thậm chí, Xà Cữu Mẫu lại một lần nữa phun lưỡi ra, khiêu khích liếm liếm gò má Lão Thất bên cạnh!

Quỷ dị là, vô luận Xà Cữu Mẫu hay Lão Thất đều lộ ra biểu cảm hưởng thụ...

Cảnh tượng này trông rất buồn nôn, rất quỷ dị!

Nhưng!

Thứ thực sự khiến Lục Vũ để ý là trên lưng Xà Cữu Mẫu đang cõng Thiên Thủ Hắc Phật! 【Tên vật phẩm: Thiên Thủ Hắc Phật】 【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Phệ hồn, Ký sinh】 【Mô tả vật phẩm: Thiên Thủ Hắc Phật, pháp khí hộ giáo của Bổn giáo!

Tín đồ Bổn giáo Tây Hạ dùng hủ ngọc Ba Tư chế thành Hắc Phật.

Lúc luyện chế, tổng cộng có bốn mươi chín người vì Hắc Phật mà chết, hồn phách bị hủ ngọc thôn phệ.

Sau khi chế thành, chín mươi mốt người chủ động hiến tế cho Hắc Phật!

Hộ Giáo Pháp Thú lấy thân nuôi Phật, Hộ Giáo Tôn Giả lấy hồn dưỡng Phật, tới đây, Thiên Thủ Hắc Phật thành!

Trong Hắc Phật, lấy linh hồn hóa Phún trùng.

Phún trùng ăn thịt nuốt hồn, tẩm bổ Hắc Phật, tái sinh Phún trùng...】 Hộ Giáo Pháp Thú!

Hộ Giáo Tôn Giả!

Trong nháy mắt, Lục Vũ từ gợi ý của hệ thống bắt được thông tin mấu chốt!

Nói cách khác, Điệp Tán Xà Cữu Mẫu là Hộ Giáo Pháp Thú!

Mà đại tống tử trong quan quách chính là Hộ Giáo Tôn Giả!

Đúng!

Đúng!

Như vậy liền nói thông rồi!

Thảo nào Điệp Tán Xà Cữu Mẫu có thể lẳng lặng vận chuyển Phún trùng vào trong cơ thể đại tống tử, suýt chút nữa đánh lén cậu! "Lệ!" "Lệ!" "Lệ!" Điệp Tán Xà Cữu Mẫu đột nhiên quái khiếu mấy tiếng!

Theo tiếng quái khiếu, sau lưng Điệp Tán Xà Cữu Mẫu lần nữa xuất hiện một mảng lớn sương mù xanh lè.

Đương nhiên, mảng lớn sương mù tản ra lục quang u u kia chính là đám thư trùng!

Xà Cữu Mẫu dường như muốn liều mạng với Lục Vũ!

Trong sương mù, loáng thoáng có thể thấy linh hồn của một số sinh linh đang giãy dụa bên trong!

Lục Vũ sắc mặt biến đổi, theo bản năng nhìn về phía hồn phách Trần đại sư.

Lúc này, hồn phách Trần đại sư đã không còn giãy dụa, biểu cảm cũng không còn thống khổ, nhắm mắt lại, rất an tường trôi nổi giữa không trung.

Nhưng!

Đây cũng không phải chuyện tốt!

Bởi vì trong tiếng kêu gào không ngừng của Xà Cữu Mẫu, đã có mấy tiểu tống tử tỉnh lại.

Hồ Bát Nhất, Trương Hạo không thể không tạm thời buông dây thừng trói xác xuống, đánh nhau với tiểu tống tử!

Mất đi sự khống chế của dây thừng trói xác, đại tống tử cũng không còn áp lực quá lớn.

Trong quan quách, đại tống tử đứng lên, trên người lần nữa hiện ra một tầng lông trắng cứng rắn!

Từ cánh tay bắt đầu, lan tràn toàn thân!

Tất cả những chuyện này diễn ra rất nhanh!

Gần như chỉ trong lúc Lục Vũ quay đầu, tràng diện cấp chuyển trực hạ!

Hồ Bát Nhất, Trương Hạo mỗi người đều đang chiến đấu với một con tiểu tống tử!

Phía xa, Vương Bàn Tử, Shirley Dương rốt cuộc cũng triệt để hủy đi cơ quan "Sáp Các", để phiến đá chặn ở giữa.

Đồng thời, cũng có hai con tiểu tống tử tỉnh lại, lao về phía bọn họ! "Tiểu ca!" "Không thể chần chừ nữa!" "Phải đi ngay!" Hồ Bát Nhất dùng sức chém một đao, bức lui một tiểu tống tử xong liền xé họng gào to, nhắc nhở Lục Vũ!

Chương 319

"Cẩn thận!" "Đại tống tử tỉnh rồi!" Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, Lục Vũ quay đầu lại liền thấy đại tống tử trong quan quách đã hoàn toàn biến thành Bạch Hung!

Toàn thân trên dưới đều bao phủ trong lông trắng cứng rắn!

Hơn nữa, nó không giống đám tiểu tống tử kia.

Nó dường như có chút linh trí!

Chỉ thấy!

Hai tay Bạch Hung giơ lên, lòng bàn tay dựng thẳng trước ngực, dường như đang bày da một tư thế bấm quyết niệm chú!

Một giây sau!

Chỉ thấy đám sương mù xanh lè ở cách đó không xa sản sinh biến hóa cực kỳ quỷ dị!

Vốn dĩ chỉ là sương mù, ẩn ước có thể thấy vài oan hồn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, trong sương mù dường như có vô số oan hồn liều mạng giãy dụa, bay múa, trương nanh múa vuốt lao về phía Lục Vũ!

Tình huống nguy cấp chưa từng có!

Làm sao bây giờ!

Làm sao bây giờ!

Làm sao bây giờ!

Lục Vũ lòng nóng như lửa đốt, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, trong lòng không ngừng suy tính biện pháp giải quyết chuyện này!

Chạy... chẳng lẽ trừ chạy ra thì không còn cách nào khác sao?

Lục Vũ không muốn chạy!

Cậu không muốn nhìn thấy hồn phách Trần đại sư vẫn bị Thiên Thủ Hắc Phật khống chế!

Sương mù càng lúc càng gần đã chứng minh trong sương mù không biết có bao nhiêu oan hồn!

Nếu cậu đi bây giờ, Trần đại sư e rằng sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một trong những oan hồn kia!

Không được!

Không thể làm như vậy!

Khoan đã!

Ngay khi sương mù chỉ còn cách Lục Vũ một mét, trong lòng Lục Vũ rùng mình, chợt nghĩ ra một biện pháp giải quyết vấn đề!

Cậu vội vàng đưa tay đặt bên hông...

Cách đó không xa; bốn người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Trương Hạo nhìn thấy Lục Vũ giống như bị dọa ngốc, đứng tại chỗ không nhúc nhích, từng người khóe mắt muốn nứt ra, tê tâm liệt phế gào to: "Tiểu ca!" "Mau tránh ra!" "Mau tránh ra a!" "Tiểu ca!" Giờ khắc này, bọn họ quả thực sắp điên rồi!

Nhưng... một giây sau, mấy người đều ngây ngẩn cả người, líu lưỡi không nói nên lời!

Đã xảy ra chuyện gì?

Sao chỉ trong nháy mắt, mảng lớn sương mù kia đã biến mất không còn tăm hơi?

Quay đầu nhìn lại, Lục Vũ bình yên vô sự đứng ở đó, thậm chí

bước ra một bước, thủ khởi đao lạc, trực tiếp chém xuống đầu lâu Xà Cữu Mẫu!

Một đạo máu tươi trực trùng thiên tế!

Thi thể Xà Cữu Mẫu và Lão Thất chán nản rơi từ đỉnh đầu cổ thi xuống đất.

Thân thể co giật mấy cái, chết đến không thể chết lại...

Lục Vũ không chút dừng lại, trực tiếp thu hồi "Cách Lí Cao Lợi Niệm Châu"!

Phải thừa nhận, vừa rồi khi sử dụng "Cách Lí Cao Lợi Niệm Châu", Lục Vũ có phần đánh cược!

Dù sao cậu cũng không thể xác định hiện tại có phải đã qua thời gian "Nguyệt Phá" hay chưa.

Nhưng cậu đã cược đúng, cược thắng!

Trong nháy mắt lấy "Cách Lí Cao Lợi Niệm Châu" ra, cậu đã thành công thôi động niệm châu, hấp thu toàn bộ tàn hồn giữa không trung vào trong niệm châu!

Tàn hồn thoát ly khiến Xà Cữu Mẫu đang chưởng khống Thiên Thủ Hắc Phật thoáng cái bị định trụ.

Chương 320

Lục Vũ chính là nhân lúc nó kinh ngạc ngẩn người trong nháy mắt, một đao giải quyết chiến đấu! ...

Lục Vũ bước chân không ngừng, nhẹ nhàng nhảy lên, rơi xuống đất, một bên đi lấy Thiên Thủ Hắc Phật, một bên nhắc nhở bọn Hồ Bát Nhất: "Thời gian Nguyệt Phá đã qua rồi, buông tay làm đi!" "Cái gì?" "Làm!" "Chiến!" Tiếng nhắc nhở của Lục Vũ khiến đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều cảm thấy có chút khác biệt.

Giờ khắc này, phảng phất như uống Đại Lực Hoàn, hưng phấn vô cùng.

Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng giận dữ, Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay trực tiếp luân vào người một con tiểu tống tử.

Bành!

Một tiếng vang thật lớn!

Tiểu tống tử giống như một quả bóng bowling, bị Vương Bàn Tử một gậy đập bay ngược ra ngoài, liên tiếp đụng ngã mấy cỗ cổ thi mặc giáp trụ!

Bên kia, Hồ Bát Nhất, Trương Hạo cũng cảm giác được sức chiến đấu của tiểu tống tử thẳng tắp hạ xuống!

Nhất thời sĩ khí đại chấn! ...

Lúc này, Lục Vũ đã đeo găng tay, cầm Thiên Thủ Hắc Phật trong tay, lại thuận tay thu thi thể Xà Cữu Mẫu vào trong Quỷ Động Ma Mộc, lập tức chạy nhanh đến bên cạnh quan quách!

Bạch Hung nhìn thấy Lục Vũ, phát ra một tiếng tiêm khiếu, hai tay cắm phập về phía lồng ngực Lục Vũ!

Lục Vũ nghiêng người tránh thoát, trong lòng khẽ động, trực tiếp khống chế "Thiên Thủ Hắc Phật" giải cứu hồn phách Trần đại sư ra khỏi Thiên Thủ Hắc Phật.

Không còn Thiên Thủ Hắc Phật trói buộc, dưới sự giúp đỡ của Định Hồn Châu, hồn thể mỏng manh của Trần đại sư trông thế mà vững chắc hơn một chút.

Vừa thấy công thành, tảng đá lớn trong lòng Lục Vũ rơi xuống, dùng sức một đao trực tiếp chém về phía Bạch Hung!

Ngay sau đó càng khi thân mà lên, nhân lúc Bạch Hung phản ứng chậm, vẽ loang lổ trên lưng nó, hạ xuống một đạo "Trấn Thi Phù"!

Bạch Hung một giây trước còn hung ngoan dị thường, lúc này lại một lần nữa bị định thân.

Lục Vũ bước chân không ngừng, nhảy lên một cái, lấy Định Hồn Châu từ trong Trường Minh Đăng ra.

Ngay sau đó trực tiếp chuyển hướng quan quách, thu toàn bộ mấy món đồ bồi táng bên trong vào Quỷ Động Ma Mộc.

Tiếp đó lại vọt tới sau lưng đại tống tử, vẽ vẽ điểm điểm, lại là một đạo Trấn Thi Phù!

Lần này Lục Vũ không cần cố kỵ Trần đại sư nữa, vẽ bùa không chút do dự!

Một đạo phù triện khiến lông trắng của Bạch Hung lập tức rụng bớt một chút!

Lục Vũ cũng không dừng lại, Hắc Kim Cổ Đao xoay chuyển, hai tay dùng sức nắm chặt, đao phong mang theo ánh lửa nhàn nhạt trực tiếp chém lên cổ Bạch Hung!

Bành!

Rắc!

Thân thể Bạch Hung dị thường cứng rắn, một cái thế mà không chém đứt, chỉ chém vào được một tấc!

Lục Vũ giơ tay, lại bồi thêm một đao!

Ngay khi cậu muốn chém đao thứ ba, đột nhiên nghe được một thanh âm đứt quãng: "Tiểu ca... cứu... cứu..." Lục Vũ vừa quay đầu liền thấy Vương Bàn Tử bị một tiểu tống tử bóp cổ! "Bàn Tử!" Lục Vũ quát khẽ một tiếng, bước chân sai biệt, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch vọt tới bên cạnh Vương Bàn Tử.

Thủ khởi đao lạc, trực tiếp xử lý tiểu tống tử!

Ngay sau đó lại quay đầu lao về phía Bạch Hung!

Một đao, một đao, một đao!

Lục Vũ trong lòng nôn nóng, trực tiếp phát động "Kỳ Lân Biến", thực lực cả người đột nhiên tăng vọt!

Hắc Kim Cổ Đao mang theo ánh lửa màu vàng kim nhạt, lần này rốt cuộc một đao công thành, chém đứt đầu lâu Bạch Hung!

Một cái đầu rơi trên mặt đất, lộc cộc lộc cộc lăn mấy vòng.

Bên kia.

Hồ Bát Nhất, Trương Hạo mắt thấy Lục Vũ đã xử lý xong Bạch Hung, vội vàng thúc giục: "Tiểu ca, cậu còn muốn làm gì!

Không có việc gì thì chúng ta mau chạy thôi!

Chương 321

Càng ngày càng nhiều tống tử tỉnh lại rồi!" Lục Vũ quay đầu, lúc này mới chú ý tới tình huống bốn phía...

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Trương Hạo, Shirley Dương mấy người đều đang không ngừng xuyên qua giữa mật thất và chủ thất, dẫn theo đám tống tử chạy loạn, tạo điều kiện cho cậu.

Đi... thì có thể đi.

Nhưng hiện tại đi, chuyến này chẳng phải xuống không công sao?

Dù sao Long Cốt Thiên Thư còn chưa nhìn thấy!

Khoan đã! "Trần đại sư, ông có biết Long Cốt Thiên Thư ở đâu không?" "Cái gì?" "Chính là một cái mai rùa vẽ đầy ký hiệu!" "Ở trong quan quách, có một cái cơ quan!" Lục Vũ chạy hai bước lại đến bên cạnh quan quách, cúi đầu nhìn.

Lần này, cậu liếc mắt liền chú ý tới đầu quan quách có một cái cơ quan nhỏ!

Nghĩ lại, trước đó vì "Nguyệt Trị Đại Phá", bất kể là "Mặc Gia Cự Tử Giới" trên tay cậu hay là "Phát Khâu Thiên Ấn" đều khó phát huy tác dụng, khiến cậu không có cách nào phát hiện cơ quan ẩn nấp này.

Hiện tại không còn ảnh hưởng của "Nguyệt Phá", mọi thứ ngược lại nhẹ nhàng hơn nhiều!

Lục Vũ đưa tay, ngón tay Hoàng Kim Chỉ ở tay phải cắm mạnh vào cơ quan, trực tiếp phá khai.

Mở ra xem, bên trong chính là mai rùa khắc đầy dị văn! 【Tên vật phẩm: Long Cốt Thiên Thư - Địa】 【Đẳng cấp vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Không】 【Mô tả vật phẩm: Long Cốt Thiên

Thư, chia làm hai khối Thiên - Địa, tập hợp đủ hai bộ thiên thư có thể biết được hạ lạc của Mộc Trần Châu.

Ngoài ra, trong Long Cốt Thiên Thư có ghi chép Thôi Bối Đồ của Mặc gia thượng đại Cự Tử Lý Thuần Phong, cũng như manh mối về Mặc Gia Cơ Quan Thành.】 Khối thiên thư này là "Địa", tính cả chữ Thiên cậu đã có, lần này coi như đã tập hợp đủ hai bộ!

Chẳng qua hiện tại còn chưa phải lúc nghiên cứu thiên thư, Lục Vũ không dám lãng phí thời gian, trực tiếp thu Long Cốt Thiên Thư vào trong Quỷ Động Ma Mộc, hô to nhắc nhở: "Đi!" Mấy người đang bị tống tử đuổi chạy trốn tứ phía, nghe được tiếng Lục Vũ liền không có bất kỳ do dự nào, vội vàng dựa sát vào Lục Vũ.

Bốn người cùng nhau rút lui!

Khi Lục Vũ chiến đấu với Bạch Hung giải cứu Trần đại sư, đã có rất nhiều tống tử tỉnh lại.

Nhìn một cái, ít nhất cũng có hai ba mươi con!

Bất quá, may là những thứ này đều là tiểu tống tử, lại thêm trên người đều có Kỳ Lân Huyết của Lục Vũ, cho nên phản ứng của bọn chúng cũng không đặc biệt mãnh liệt, sức chiến đấu cũng không mạnh lắm.

Mấy người đi loanh quanh, rất nhanh liền vọt tới cửa Sáp Các.

Sát na bước ra khỏi cửa Sáp Các, trong đầu Lục Vũ lần nữa xuất hiện gợi ý của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành thám hiểm Sáp Các, độ thám hiểm Hắc Thủy Thành đạt tới 60%, hệ thống thưởng Khuông Hành Tạc.】 【Tên vật phẩm: Khuông Hành Tạc】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Định hồn】 【Mô tả vật phẩm: Thừa tướng Tây Kinh Khuông Hành, thuở nhỏ nhà nghèo, đục tường mượn ánh sáng để đọc

sách!

Tay nắm Khuông Hành Tạc, khi đọc sách làm ít công to, bất luận tư liệu gì đều có thể đã gặp qua là không quên được.

Dùng để đục tường, làm ít công to, có kỳ hiệu!

Ngoài ra, sử dụng Khuông Hành Tạc lâu dài có thể khiến người ta trầm mê quyền lực, dẫn đến ham ăn biếng làm, tham tài luyến quyền.】 Lục Vũ và đám người Hồ Bát Nhất vừa chạy vừa nhìn gợi ý trong đầu, không khỏi hiểu ý cười một tiếng.

Khuông Hành Tạc là đồ tốt, nhưng cũng là một con dao hai lưỡi, giống như con người Khuông Hành vậy.

Khuông Hành thời trẻ ham đọc sách, đọc sách thánh hiền, cần cù phấn đấu.

Nhưng chờ đến về sau, được Kinh Nguyên Đế phong làm Nhạc An Hầu xong, Khuông Hành liền mê thất trong quyền lực, lợi dụng sai lầm của bản đồ quận cùng sự tiện lợi của quyền lực, phi pháp mở rộng đất phong lên hơn bốn vạn mẫu...

Từ một tên triều đình trọng thần, bị biếm làm thường dân, mẫn nhiên vu chúng.

Khoan đã!

Hiện tại không phải lúc cân nhắc chuyện này!

Sao có thể...

Tiến độ thám hiểm sao có thể mới 60%?

Trong ký ức, ở *Quỷ Xuy Đăng*, Chá Cô Tiếu và Trần đại sư bọn họ sau khi lấy Long Cốt Thiên Thư ra khỏi Sáp Các thì chỉ có Phún trùng uy hiếp.

Nhưng hiện tại "Thiên Thủ Hắc Phật" đang ở trên người cậu,

không tồn tại Phún trùng uy hiếp.

Cho dù đám tiểu tống tử sau lưng đối với bọn họ cũng không phải uy hiếp đặc biệt lớn, không đến mức khiến bọn họ không cách nào đào thoát sinh thiên. "Không đúng!" Ngay tại lúc này, Hồ Bát Nhất vẫn luôn chạy vội đột nhiên hét lớn một tiếng, vội vàng dừng bước, thần tình túc mục nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca, tôi cảm giác dường như có chút không ổn!" "Sao vậy?" "Nói không rõ, chỉ là cảm thấy rất nguy hiểm." "Ở đâu?" "Phía trước." Phía trước không xa chính là một đạo Ảnh Bích (tường chắn).

Sau Ảnh Bích chính là miệng Phật lớn.

Từ miệng Phật đi ra chính là hang động nơi đặt đại Phật, bọn họ sẽ có thể rời khỏi tòa Thông Thiên Đại Phật Tự này.

Nhưng hiện tại, Hồ Bát Nhất lại nói phía trước có nguy hiểm.

Chương 322

Lục Vũ biểu cảm cũng thay đổi.

Cậu tin tưởng Hồ Bát Nhất, càng tin tưởng Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích trên người Hồ Bát Nhất.

Hơn nữa... không chỉ bọn họ cảm giác được nguy hiểm.

Mật mật ma ma tiểu tống tử sau lưng cũng dừng bước, từng con từng con đều dừng tại chỗ, nhìn chằm chằm bọn họ, không hề đuổi theo nữa.

Một màn này cực kỳ quỷ dị!

Lúc này, Vương Bàn Tử nhướng mày, nói nhỏ: "Tôi hình như nghe được tiếng Phạn âm." "Hả?" "Tôi cũng nghe thấy." "Tôi cũng vậy." Lục Vũ trong lòng khẽ động, từ trên người sờ soạng lấy ra Định Hồn Châu, định thả Trần đại sư ra xem ông có thuyết pháp gì đối với tình huống này không.

Chẳng qua cậu còn chưa động thủ, Trương Hạo đã thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Thế gian sinh linh, không ai không xu lợi tị hại.

Bọn chúng không động đậy cũng là do cảm tri được nguy hiểm." "Lạc lạc lạc, lạc lạc lạc, lạc lạc lạc..." Trương Hạo lại một lần nữa nói ra thi ngữ.

Chỉ tiếc, đám tiểu tống tử không có một kẻ nào phát ra thanh âm "lạc lạc lạc" đáp lại hắn.

Ngay tại lúc này.

Tiếng Phạn âm trước đó còn rất nhỏ đột nhiên đại tác!

Đám tiểu tống tử giống như đột nhiên nhận được triệu hoán, từng

con phân phân lùi lại, toàn bộ lui về trong Sáp Các.

Một màn này càng là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy!

Mấy người không khỏi kinh ngạc!

Tống tử có linh trí cực kỳ hiếm thấy!

Huống chi những tống tử này hành vi cử chỉ càng quỷ dị mạc danh! "Mọi người... có nghe thấy gì không?" Sau một thoáng trầm mặc, Shirley Dương mở miệng phá vỡ sự im lặng.

Nói rồi, cô đi hai bước sang bên cạnh, lại ngẩng đầu nhìn nóc phòng, mắt không chớp lấy một cái.

Giây lát sau, Shirley Dương sắc mặt đại biến, hoa dung thất sắc: "Không ổn!

Nóc nhà sắp sập!" Cô vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng "răng rắc", "răng rắc" vỡ vụn không ngừng vang lên!

Bức tường trên đỉnh đầu lập tức xuất hiện từng đạo từng đạo vết nứt! "Chạy!" "Xông lên!" Trước mắt loại cục diện này, không có bất kỳ do dự nào!

Cho dù Lục Vũ không hô, những người khác cũng sẽ không do dự!

Mấy người trong cùng một thời gian, điên cuồng ba chân bốn cẳng bỏ chạy!

Lần này, bất kể phía sau Ảnh Bích đằng trước rốt cuộc có nguy hiểm lớn cỡ nào đang chờ đợi, bọn họ trừ chạy ra thì không còn lựa chọn nào khác!

Ngay sát na bọn họ chạy đi!

Toàn bộ chủ thất mộ huyệt bắt đầu sụp đổ!

Trên đỉnh đầu, từng khối tường đất nện không ngừng rơi xuống.

Vạn hạnh, bước chân của bọn họ rất nhanh.

Khi lách qua Ảnh Bích, nhìn thấy cửa đá trong sát na liền nghe được sau lưng tiếng "răng rắc", "ào ào", "kèn kẹt" không ngừng vang lên!

Lục Vũ quay đầu liếc một cái, chỉ thấy tòa chủ thất kia đã sụp đổ một nửa!

Nếu bọn họ chạy chậm một chút, lúc này có khả năng đã bị chôn vùi trong mộ thất. ...

Xuyên qua Ảnh Bích, qua cửa đá chính là miệng Phật.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên chạy tới mép miệng Phật, liếc mắt nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài miệng Phật liền sợ đến mức hét to một tiếng, trực tiếp nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ... xong rồi!

Nguyên bản, miệng Phật cách mặt đất vài mét.

Lúc bọn họ đi vào trước đó chính là sử dụng "Thê Vân Tung", dễ dàng vọt lên miệng Phật.

Nhưng hiện tại...

Chương 323

bên dưới miệng Phật lại là vực sâu vạn trượng!

Tối đen như mực!

Bước chân Vương Bàn Tử nhanh, dưới tác dụng của quán tính căn bản không dừng lại được.

Cái lúc này chỉ cảm thấy dưới chân hẫng một cái, trực tiếp rơi xuống phía dưới! "Bám lấy!" Ngay tại lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nghe được một tiếng hét lớn, tiếp đó liền cảm giác có thứ gì đó đập vào mặt mình.

Hắn vội vàng theo bản năng đưa hai tay dùng sức túm lấy!

Dây thừng!

Được cứu rồi!

Vương Bàn Tử giống như người rơi xuống nước vớ được cọng rơm cứu mạng, liều mạng nắm chặt dây thừng!

Phía trên miệng Phật; Lục Vũ, Hồ Bát Nhất dùng sức kéo dây thừng, chỉ chốc lát sau đã kéo Vương Bàn Tử lên.

Ngồi trên đài phẳng, Vương Bàn Tử thở hồng hộc từng ngụm lớn, liên tục vỗ ngực: "Dọa chết tôi rồi." Cùng lúc đó.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Trương Hạo thì biểu cảm nghiêm túc.

Trước mắt, bọn họ bị vây khốn trong miệng Phật.

Không có đường lui, không có đường tiến!

Mấy người bật đèn pin, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài miệng Phật một chút.

Nguyên bản, bên ngoài miệng Phật trông giống như một hang động đá vôi thiên nhiên.

Đỉnh có thạch nhũ rủ xuống, đáy bằng phẳng, hai bên quái thạch lởm chởm, rất hùng vĩ.

Nhưng hiện tại... bên ngoài miệng Phật, thạch nhũ rủ xuống ở đỉnh vẫn còn, quái thạch lởm chởm hai bên cũng còn.

Duy chỉ không thấy chính là mặt đất bằng phẳng kia, chỉ còn lại vực sâu thăm thẳm...

Cho dù đèn pin cường quang của bọn họ chiếu xuống cũng không nhìn thấy gì, phảng phất như ngay cả ánh sáng cũng bị vực sâu nuốt chửng!

Lục Vũ nhìn kỹ một chút, từ vị trí miệng Phật đến lối đi như đao sơn hỏa hải bọn họ từng xông qua trước đó, không sai biệt lắm là khoảng hai trăm mét.

Nếu cắn răng liều một phen, hẳn là cũng có thể găm phi hổ trảo vào bức tường kia.

Nhưng ngay tại lúc này, chợt nghe một tiếng "răng rắc" vang lên.

Ngay sau đó liền thấy trên vách núi dựng đứng một bên, một tảng quái thạch cực lớn bỗng nhiên rơi xuống, hung hăng nện vào vị trí lối ra. "Bành" một tiếng vang thật lớn!

Tảng đá lớn chặn đứng cánh cửa đá kia đến kín kẽ!

Một màn này dọa Shirley Dương hít sâu một hơi khí lạnh.

Ngay cả Trương Hạo vẫn luôn trầm mặc ít lời, phảng phất chuyện gì cũng không thể khiến hắn động tâm, lúc này cũng không khỏi hít sâu một hơi, sắc mặt khó coi.

Tiến thoái lưỡng nan, không có lối ra!

Lần này... làm sao bây giờ? "Hay là, thử xem phi hổ trảo có thể bám vào tường đối diện không?" Hồ Bát Nhất trầm tư một lát, nhỏ giọng đề nghị.

Nếu phi hổ trảo có thể bám vào vách núi đối diện, bọn họ hẳn là còn có cơ hội.

Đương nhiên, loại cơ hội này chỉ là cơ hội trên lý thuyết.

Dù sao... cái hang động thiên nhiên này khác với hang động bọn họ nhìn thấy ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Hang động kia trên đỉnh có vết nứt, có thể để bọn họ bò ra ngoài.

Nhưng hiện tại hang động này, đừng nói vết nứt, quả thực chính là kín không kẽ hở!

Hơn nữa, khoảng cách đến đỉnh thoạt nhìn ít nhất cũng phải hơn một trăm mét...

Hồ Bát Nhất tự mình nói xong cũng cảm thấy có chút vô nghĩa, cười khổ lắc đầu, tự giễu nói: "Đi thường bên bờ sông, nào có không ướt giày." "Đừng hoảng, trời không tuyệt đường người." Lục Vũ lắc đầu, thấp giọng nói một câu, đưa tay chỉ tảng quái thạch chắn ngang cửa đá đằng xa, nói: "Trên người tôi còn có thuốc nổ.

Chương 324

Bất kể là nổ chỗ đó, hay là nổ phía trên, luôn có thể đánh cược một con đường thoát." Hồ Bát Nhất ngẩn ra một chút, gãi đầu nói: "Tiểu ca nói đúng, là tôi có chút hoảng rồi." "Không có gì." Gặp phải cục diện này, ai có thể không hoảng? "Tôi vừa nhìn qua, tuy rằng phía trước tượng Phật đá đã sụp đổ, nhưng tượng Phật hẳn là còn tương đối vững.

Chúng ta có thể rời khỏi miệng Phật trước, đứng trên thân Phật quan sát tình hình một chút." "Có lý." "Đúng, đúng." "Vậy thì...

Vương Bàn Tử, có phải cậu đánh rắm không?" Hồ Bát Nhất đột nhiên ngửi thấy một mùi trứng thối, nhịn không được nói một câu.

Vương Bàn Tử vội vàng phủ nhận: "Thiên địa lương tâm, tôi không có đánh rắm." Cũng chỉ trong hai câu nói, cái mùi thối kia càng lúc càng nồng.

Mấy người sắc mặt đều biến đổi, tất cả đều đưa tay che miệng mũi! "Tiểu ca, có khi nào là khí độc không?" "Khó mà nói, cảm giác giống như là...

Hả?" Lục Vũ đang nói chuyện, vừa quay đầu liền thấy sau hai cái lỗ tròn lớn hai bên cửa đá chảy ra chất lỏng đen kịt! "Đây là..." "Dầu mỏ!" Ngửi mùi trứng thối, nhìn chất lỏng đen ngòm chậm rãi trào ra từ hai cái lỗ tròn bên cạnh cửa ngọc, Hồ Bát Nhất ngẩn ra một chút, ngay sau đó phản ứng lại! "Nói đến thì, trước kia ở khu vực lân cận đây quả thật có một mỏ dầu.

Nhưng tàng trữ dầu mỏ trong mộ huyệt, cái này đúng là chưa từng nghe thấy.

Người Tây Hạ quả nhiên cổ linh tinh quái." "Hồ gia, giờ không

phải lúc nghe cậu phổ cập kiến thức đâu a!" Mắt thấy Hồ Bát Nhất còn muốn nói nữa, Vương Bàn Tử nhịn không được mở miệng thúc giục: "Chúng ta phải đi ngay.

Đừng thấy lúc này chảy chậm, nhưng tốc độ chảy đã tăng nhanh rồi." "Không sai." Lục Vũ gật gật đầu, trầm giọng nói: "Lão Hồ, anh đi trước, đừng làm lỡ thời gian.

Đám dầu mỏ này có cổ quái gì thì cũng phải ra ngoài rồi hãy nói." Hồ Bát Nhất cũng không kiểu cách, vội vàng đi tới mép miệng Phật, thuận theo cằm trực tiếp nhảy xuống thân tượng Phật nằm.

Sau lưng anh ta, Shirley Dương, Vương Bàn Tử toàn bộ đều rời khỏi miệng Phật.

Chỉ trong chút công phu trì hoãn này, dầu mỏ trào ra càng lúc càng nhiều!

Dầu mỏ vốn còn đang chảy chậm chạp bỗng nhiên tăng tốc độ.

Hơn nữa... còn sủi bọt khí, phát ra âm thanh "ùng ục ùng ục" giống như nước sôi.

Biến hóa kỳ dị khiến bước chân Lục Vũ khựng lại.

Trương Hạo cũng dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua.

Tiếp đó, hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự kinh ngạc. "Đi thôi, đừng lãng phí thời gian." "Ừ." Nói một câu, Lục Vũ trực tiếp xoay người, hai bước đến mép miệng Phật.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay sát na Lục Vũ chuẩn bị lấy đà nhảy, đột nhiên trong lòng sinh ra cảnh giác, khựng lại một chút.

Một giây sau liền thấy trong đám dầu mỏ "ùng ục ùng ục" đột

nhiên bay ra một đạo du thủy (tia dầu), giống như kiếm nước đâm tới.

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, thân thể hơi ngửa ra sau, tránh thoát kiếm nước!

Ngay sau đó, bước chân không ngừng, thân thể xê dịch, tung người nhảy một cái, trực tiếp rơi xuống trên thân tượng Phật nằm.

Trong nháy mắt Lục Vũ nhảy lên, Trương Hạo cũng đã đi tới bên mép miệng Phật.

Lúc này càng là không chút do dự tung người nhảy một cái!

Ngay tại lúc này, Lục Vũ đột nhiên nhìn thấy mấy đạo kiếm nước đen kịt từ trong miệng Phật chui ra, trực tiếp đâm về phía Trương Hạo.

Lục Vũ kinh hãi, chân phải dùng sức giậm mạnh trên mặt đất, cả người đằng không bay lên, trong nháy mắt lướt qua Trương Hạo, Hắc Kim Cổ Đao vẽ vẽ điểm điểm giữa không trung, chặn lại kiếm nước đen kịt!

Ngay sau đó, hai chân Lục Vũ nhẹ nhàng điểm một cái bên mép miệng Phật, lộn một vòng ra sau, lần nữa rơi xuống trên thân tượng Phật nằm.

Động tác này tiêu sái đến cực điểm! "Không sao chứ?" "Không sao, chỉ là lúc đi ra trước đó chân dính một chút." "Vậy thì tốt." "Tiểu ca, chúng ta bây giờ làm sao đây?" Hồ Bát Nhất mắt không chớp nhìn chằm chằm miệng Phật, thần sắc khẩn trương.

Bọn họ cách miệng Phật vài mét, có thể nhìn thấy dầu mỏ quái dị đã thuận theo miệng Phật chậm rãi nhỏ xuống, giống như đang chảy nước miếng...

Hắc Phật to lớn chảy ra nước miếng màu đen, một màn này nhìn thế nào cũng tràn đầy cảm giác quỷ dị!

May mắn là đám dầu mỏ chảy ra kia không có mạo ra kiếm nước nữa.

Nhưng bất kể thế nào, bọn họ khẳng định không thể cứ ở mãi trên thân tượng Phật nằm.

Hiện tại tình huống này, bắt buộc phải đi!

Lục Vũ nhìn quanh, đi vài bước đến mép vách đá chỗ tượng Phật nằm, nhìn kỹ một chút, lại dùng Hắc Kim Cổ Đao nhẹ nhàng đâm mấy cái, sau khi xác định cường độ vách đá lại đưa tay lấy từ bên hông ra nêm đá, đinh đá, khoan điện và các dụng cụ leo núi khác, đơn giản thử một chút, cảm giác hẳn là vấn đề không lớn.

Chương 325

Cậu vỗ vỗ vách núi, khẽ nói: "Đi đường này thoạt nhìn ổn thỏa nhất." "Được." "Vậy đi thôi." So với mấy vách núi khác, vách núi này không có nhiều quái thạch như vậy, thoạt nhìn cũng tương đối bằng phẳng.

Dựa vào "Thê Vân Tung" của bọn họ, lại thêm phi hổ trảo, còn có nhiều dụng cụ leo núi như vậy, hẳn là có thể bò lên được.

Về phần bò lên xong phải làm gì, đó là chuyện của sau khi bò lên.

Bất kể nói thế nào, cứ ở lại chỗ này mãi cũng không phải một lựa chọn sáng suốt.

Chỉ là đang định đi, Trương Hạo đột nhiên phát ra một tiếng khẽ "Di".

Mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Hạo cúi đầu, nhìn tay trái của mình.

Tay trái của hắn vẫn luôn đeo một chiếc găng tay da màu đen.

Nhưng hiện tại... chiếc găng tay da kia thế mà đang biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, giống như bị thứ gì đó ăn mòn mất vậy!

Hơn nữa, không có một chút vụn vặt nào lưu lại!

Ngay sau đó, Trương Hạo phát ra một tiếng rên, sắc mặt thoáng cái trở nên vô cùng khó coi!

Không chỉ sắc mặt hắn khó coi, sắc mặt đám người Lục Vũ cũng trong nháy mắt kịch biến!

Chỉ thấy trên tay phải Trương Hạo chi chít toàn là những con sâu

thịt nhỏ màu trắng!

Sâu thịt rất nhỏ, điên cuồng bò lúc nhúc!

Trông giống như vô số con giòi rơi trên tay Trương Hạo vậy!

Hơn nữa... khi những con giòi kia điên cuồng vặn vẹo thân thể, thân thể bọn chúng thế mà đang từng chút một biến lớn!

Huyết nhục trên bàn tay Trương Hạo lại đang bị bọn chúng thôn phệ!

Một màn quỷ dị kinh tủng lập tức khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương nhìn đến ngây người!

Ba người chỉ cảm thấy da đầu tê dại, miệng đắng lưỡi khô! "A!" Sự thống khổ mãnh liệt mười ngón tay liền tâm khiến Trương Hạo giờ khắc này cũng nhịn không được phát ra một tiếng gầm nhẹ đau đớn!

Lục Vũ rảo bước đi đến bên cạnh Trương Hạo, cẩn thận quan sát bàn tay của hắn.

Có thể thấy rõ, một nửa bàn tay của Trương Hạo đã bị những con sâu kia ăn sạch, chỉ còn trơ lại xương trắng hếu!

Hơn nữa, khi đám sâu này to lên, tốc độ ăn mòn của chúng càng lúc càng nhanh!

Biểu cảm của Trương Hạo ngày càng đau đớn, trong miệng liên tục phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp như dã thú!

Gương mặt hắn vì thế mà trở nên dữ tợn!

Thân thể cũng vì cơn đau kịch liệt khó tả này mà co quắp lại.

Tay trái hắn gắt gao bóp chặt lấy cẳng tay phải, miệng há to thở hổn hển, cố gắng xoa dịu nỗi đau này!

Nhưng mà... không có cách nào!

Cơn đau dữ dội khiến hắn thậm chí không thể suy nghĩ!

Lúc này, Lục Vũ nhìn bộ dạng của Trương Hạo, tâm niệm chuyển động thật nhanh!

Mấy con sâu này chắc chắn không phải loại sâu răng thông thường.

Nhưng bất kể mấy con sâu quái dị này là thứ gì, cũng không thể để mặc cho chúng lan rộng.

Cứ tiếp tục như thế này, e rằng cả người Trương Hạo sẽ biến thành bạch cốt! "Trương Hạo!

Anh nhịn một chút!" Lục Vũ nghiến răng, một tay giữ chặt cẳng tay Trương Hạo, tay kia giơ cao Hắc Kim Cổ Đao!

Không còn cách nào khác, chỉ có con đường này!

Cơn đau buốt óc khiến Trương Hạo không thể suy nghĩ, nghe thấy giọng Lục Vũ, hắn cũng chỉ miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Lục Vũ một cái, rồi gật đầu thật mạnh!

Chỉ trong chốc lát, trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi to như hạt đậu!

Loại đau đớn như bị rời bọ ăn vào xương tủy này, tuyệt đối không phải người thường có thể chịu đựng!

Chương 326

"A!" Lúc này, Shirley Dương đột nhiên kinh hô một tiếng, vội nói: "Tôi biết rồi!

Đây là Bào Thạch!

Loại trùng này sống trong dầu mỏ, có tính ăn mòn cực mạnh!

Phải lập tức chặt tay anh ta đi!

Nếu không lan qua cánh tay thì hết cách cứu chữa!" Nghe Shirley Dương giải thích, Lục Vũ nghiến răng, trầm giọng nói: "Tới đây!" Dứt lời, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ chém mạnh xuống! "A!!!" Một tiếng hét tê tâm liệt phế phát ra từ miệng Trương Hạo.

Sau nhát đao, Lục Vũ vội vàng kéo Trương Hạo lùi lại hai bước, tránh xa bàn tay đã bị lũ trùng Bào Thạch phủ kín kia.

Ngay sau đó, hắn lấy ra gel cầm máu, khẩn trương cầm máu cho Trương Hạo.

Cùng lúc đó.

Cánh tay rơi trên mặt đất chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi đã bị lũ trùng ăn sạch sẽ, chỉ còn lại một bàn tay xương trắng lóa!

Đám trùng Bào Thạch chi chít vẫn đang điên cuồng vặn vẹo trên xương tay.

Vương Bàn Tử nhìn mà da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng, giơ chân định bước tới giẫm nát đám sâu bọ kia.

Shirley Dương vội vàng đưa tay ngăn lại, cấp thiết nói: "Anh chạm vào chúng, chúng sẽ ăn thịt anh đấy.

Đừng động đậy!

Đừng động đậy!

Chỉ cần không có gì ăn, rời khỏi dầu mỏ, chúng sẽ rất nhanh tự tàn sát lẫn nhau..." Shirley Dương vừa dứt lời, đám sâu kia quả nhiên bắt đầu tự cắn xé lẫn nhau!

Con này ăn con kia!

Số lượng sâu sống sót ngày càng ít đi.

Từ lúc Trương Hạo bị chặt tay, khoảng chừng một phút sau, con sâu cuối cùng cứng đờ ngã lăn ra bên cạnh bàn tay xương, chết không thể chết lại!

Tranh thủ thời gian này, Lục Vũ rốt cuộc cũng băng bó xong vết thương cho Trương Hạo, lại cho hắn ăn một đoạn nhân sâm ngàn năm.

Dược hiệu mạnh mẽ của thiên niên nhân sâm khiến sắc mặt vốn tái nhợt của Trương Hạo lập tức hồng hào hơn một chút.

Cơn đau kịch liệt khó chịu đựng kia cũng tan đi nhiều. "Phù..." Trương Hạo thở hắt ra một hơi thật sâu, nhìn Lục Vũ nói: "Cảm ơn." Chỉ nói xong một câu, trước mắt Trương Hạo tối sầm, trực tiếp ngất đi, mềm oặt ngã xuống đất.

Lục Vũ giật mình: "Trương Hạo!

Trương Hạo!" Gọi mấy tiếng, Trương Hạo mới miễn cưỡng mở mắt, gắng gượng nhếch mép.

Nhưng giây tiếp theo, đầu hắn ngoẹo sang một bên, lại ngất đi. "Chắc là do mất máu quá nhiều." Shirley Dương vội nói một câu.

Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều nữa, ánh mắt chuyển sang Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, anh mở đường có vấn đề gì không?" "Không vấn đề!" Hồ Bát Nhất không chút do dự, dứt khoát đáp ứng. "Vậy thì đi."

Nơi này, dù thế nào cũng không phải chỗ để ở lâu.

Hồ Bát Nhất không lãng phí thời gian, đi tới vách đá, nhặt lại thiết bị Lục Vũ bỏ xuống lúc trước, đóng mấy cái đinh leo núi lên vách, móc dây thừng vào, dưới sự trợ giúp của thang dây, hắn đi đầu mở đường.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bát Nhất đã leo lên được độ cao hơn mười mét.

Shirley Dương theo sát phía sau.

Lục Vũ lấy dây thừng từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, dưới sự giúp đỡ của Vương Bàn Tử, cõng Trương Hạo lên lưng mình, dùng dây buộc thật chặt, đảm bảo dù trong tình huống nào hắn cũng không bị rơi xuống. "Bàn Tử, đi." "Tiểu ca nhi, cậu lên trước, tôi ở dưới bọc lót..." Vương Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy tiếng "vút" xé gió!

Lục Vũ theo bản năng rụt đầu lại, liền thấy một tia nước đen ngòm dính chặt lên vách đá! "Tiểu ca nhi, cái này..." "Tranh thủ thời gian, đi nhanh lên!

Đừng lề mề!" Lục Vũ thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng thúc giục Vương Bàn Tử mau leo lên, sau đó lại nhắc nhở Hồ Bát Nhất và Shirley Dương bên trên: "Tất cả cẩn thận!

Dầu mỏ có thủy kiếm, ngàn vạn lần cẩn thận!" Lục Vũ vừa quay đầu lại thì thấy một màn vô cùng quỷ dị!

Dòng dầu mỏ đen sì vốn nằm yên trong miệng Phật, lúc này như có sinh mệnh, đang men theo miệng Phật, từng chút một lan lên trên.

Chỉ một chút chậm trễ, vậy mà đã có rất nhiều dầu lan đến trên người pho tượng Phật nằm!

Hơn nữa, tốc độ lan tràn vẫn đang không ngừng tăng tốc!

Chương 327

Dầu đen sủi bọt "ùng ục ùng ục".

Lục Vũ chưa vội leo lên vách đá, vẫn đứng bên dưới, chằm chằm nhìn vào dòng dầu đen đang đến gần. "Tiểu ca nhi, đi thôi." Vương Bàn Tử vỗ vai Lục Vũ nhắc nhở.

Ngay lúc này! "Xuy!" Một tia thủy kiếm đột nhiên bắn ra từ trong dầu đen, đâm thẳng về phía Vương Bàn Tử.

Lục Vũ thần sắc không đổi, bước chân khẽ trượt, dùng Hắc Kim Cổ Đao đỡ lấy dòng dầu đen.

Vốn dĩ Lục Vũ muốn nhân cơ hội quan sát xem bên trong dầu đen rốt cuộc có gì.

Nhưng khi dầu đen chạm vào Hắc Kim Cổ Đao, dường như không có chút độ dính nào, rơi toẹt xuống đất, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Sau khi rơi xuống đất, vũng nước đen cũng không có dị dạng gì khác, cứ thế nằm yên ở đó, không biến hình, cũng không "ùng ục".

Nhìn qua thì chẳng khác gì vệt dầu bắn lên vách đá lúc trước. "Tiểu ca nhi!

Mau đi đi!" Giữa không trung, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ vẫn còn chờ đợi, không nhịn được lại thúc giục.

Vừa dứt lời, lại thấy một tia thủy kiếm bay lên, đâm thẳng về phía Vương Bàn Tử!

Lục Vũ biến sắc, bước chân trượt đi, lần nữa ra tay, dùng Hắc Kim Cổ Đao chặn đứng dòng dầu đen. "Bàn Tử, tiếp tục leo lên, đừng nói chuyện..." "Tiểu ca nhi!" Lục Vũ chưa nói hết câu, đồng tử Vương Bàn Tử co rút mạnh, theo bản năng thốt lên kinh hãi.

Hiện tại hắn chỉ cách mặt đất khoảng năm mét, có thể nhìn rất rõ dầu đen đang "ùng ục" kịch liệt.

Tốc độ lan tràn tăng nhanh trong nháy mắt!

Cùng lúc đó, có đến mấy tia thủy kiếm bắn vọt ra!

Có cái đâm về phía Lục Vũ, có cái đâm về phía Vương Bàn Tử! "Tiểu ca nhi!" "Câm miệng!" Lục Vũ cậy vào "Tiên Thiên Công" mạnh mẽ, xoay chuyển trên người tượng Phật nằm, đỡ hết từng đợt tấn công đen ngòm.

Trong đầu hắn lóe lên một tia sáng tỏ!

Đám dầu mỏ này, hay nói đúng hơn là thứ "Bào Thạch" mà Shirley Dương nhắc đến lúc trước, rất có khả năng là bị điều khiển bởi âm thanh (thanh khống)!

Dù là lúc trước hắn và Trương Hạo bị tấn công, hay là khi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử gặp nạn, dường như lúc đó đều đang nói chuyện, hơn nữa giọng nói không nhỏ.

Âm thanh càng lớn, phản ứng và tốc độ lan tràn của dầu càng nhanh!

Thậm chí, Lục Vũ đoán, lý do đám dầu thi này từ miệng Phật đuổi theo bọn họ lên thân Phật, cũng cực kỳ có khả năng là do âm thanh!

Vì tiếng kêu thảm thiết của Trương Hạo lúc trước, vì tiếng bàn luận của mấy người bọn họ.

Lục Vũ vừa né tránh, vừa nhắc nhở nhóm Hồ Bát Nhất không được phát ra tiếng động.

Giữa không trung, mấy người nghe thấy lời Lục Vũ, lập tức im bặt, thậm chí khi Hồ Bát Nhất leo lên tiếp cũng cố gắng để động tác nhẹ nhàng nhất, không gây ra tiếng động lớn.

Lục Vũ vẫn ở lại trên thân tượng Phật, mắt nhìn chằm chằm vào dòng dầu đang lan tới.

Hắn thấy từ lúc bọn họ không phát ra tiếng động nữa, tốc độ dầu lan đã giảm đi nhiều.

Bong bóng "ùng ục" cũng ít đi.

Lục Vũ khẽ thở phào, từ từ lùi lại vài bước, đến gần vị trí vách đá.

Tiếp đó, hắn tăng tốc, cậy vào "Thê Vân Tung" mạnh mẽ, linh hoạt leo lên vài mét, xuất hiện bên cạnh Vương Bàn Tử. "Tiểu..." Vương Bàn Tử nhìn thấy Lục Vũ, mừng rỡ vô cùng.

May thay, sau khi thốt ra một chữ, hắn nhớ tới lời dặn của Lục Vũ, vội vàng ngậm miệng.

Nhưng chỉ một chữ này thôi cũng không tránh khỏi việc kích hoạt đám dầu dưới đất!

Trong chớp mắt, lại một tia thủy kiếm bay lên, đâm về phía Vương Bàn Tử!

Lục Vũ trong lòng trầm xuống, Hắc Kim Cổ Đao vung ngang, suýt soát đỡ được. "Phù..." Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Lục Vũ trừng mắt nhìn hắn, rồi chỉ tay lên trên, ra hiệu đừng lãng phí thời gian, mau leo lên.

Vương Bàn Tử cười gượng, xấu hổ gãi đầu, vội vàng tăng tốc leo lên.

Chương 328

Lục Vũ một tay nắm dây thừng do Hồ Bát Nhất thả xuống, ổn định thân hình giữa không trung, cẩn thận đề phòng đám dầu có thể tấn công bất cứ lúc nào.

May mắn thay, khi bọn họ không phát ra tiếng động lớn, đám dầu quỷ dị kia thực sự yên tĩnh trở lại.

Lục Vũ khẽ thở phào, xoay người tiếp tục leo lên.

Chỉ mới lên được vài mét, còn chưa kịp đuổi kịp Vương Bàn Tử thì nghe thấy một tiếng nổ lớn! "Bùm!" Âm thanh cực lớn, được khuếch đại trong hang động, chấn động màng nhĩ, kinh thiên động địa!

Đám dầu mỏ vừa yên tĩnh lại, lúc này lại sôi trào!

Gần như trong nháy mắt, Lục Vũ thấy dầu trên người tượng Phật rút lui với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Chỉ vài giây, dường như tất cả đều rút hết vào trong miệng Phật.

Nhưng mà...

ở giây tiếp theo, dị biến nảy sinh!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Đám dầu biến mất đột nhiên phun trào từ miệng Phật ra, với một tốc độ đáng sợ, bắn về phía vách đá đối diện.

Trông giống như có người dùng súng phun nước cao áp xịt ra vậy!

Khoảng cách siêu xa hơn hai trăm mét, đám dầu kia vậy mà thực sự... bắn tới nơi!

Cùng lúc đó, nhóm Lục Vũ rốt cuộc cũng nhìn rõ chuyện gì xảy ra ở vách tường đối diện!

Lối vào lúc trước bọn họ đi vào bị một tảng đá rơi xuống chặn lại.

Mà hiện tại... không biết là ai, lại dùng thuốc nổ phá tan tảng đá chắn đường đó!

Bọn họ ở trên vách đá, không thấy ai xuất hiện trong cửa hang.

Nghĩ cũng phải, người đặt thuốc nổ chắc chắn đã nấp sang một bên.

Nhưng mà... chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bọn họ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương vọng lại từ xa!

Nghe tiếng kêu thảm tuyệt nhân hoàn đó, Lục Vũ biến sắc.

Lúc này, sau lưng hắn truyền đến một tiếng thở dài thườn thượt: "Chắc là... người của tôi." Lục Vũ quay đầu, thấy Trương Hạo vốn đang hôn mê đã tỉnh lại, chỉ là trông tinh thần vẫn còn chút uể oải. "Đáng tiếc," Lục Vũ im lặng một lát rồi nói khẽ.

Hắn không phải kẻ máu lạnh, nếu có thể, hắn sẵn lòng cứu những người đó.

Nhưng hiện tại, đã không còn khả năng nữa.

Khoảnh khắc đám dầu bắn ra từ miệng Phật, cái chết của những người đó đã được định đoạt.

Làm chuyện gì khác cũng đều vô nghĩa.

Việc duy nhất bọn họ cần làm bây giờ là tranh thủ thời gian này, mau chóng leo lên trên, tránh xa thứ dầu mỏ mạc danh kỳ diệu này càng xa càng tốt! "Bàn Tử, đi, đừng lãng phí thời gian." Lục Vũ một tay nắm dây thừng, leo lên vài bước rồi hạ thấp giọng thúc giục Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử ngẩn ra một chút rồi phản ứng lại, cũng không dám lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng leo lên.

Có lẽ tiếng kêu thảm thiết lúc trước đã kích thích mọi người, cũng có thể là do tạm thời thoát khỏi sự uy hiếp của dầu mỏ, tốc độ leo của cả đội đột ngột tăng nhanh.

Mười mấy phút sau, bọn họ đã leo đến đỉnh.

Nhìn sang, trên đỉnh toàn là nhũ đá chi chít, có lớn có nhỏ, có đen có trắng.

Hả?

Chờ đã!

Đó là...

Bất chợt, Lục Vũ đang quan sát tình hình để tìm lối ra thì mắt sáng lên!

Chương 329

[Tên vật phẩm: Nga Linh Lô Thạch] [Cấp độ vật phẩm: Tiên thảo lục phẩm] [Năng lực vật phẩm: Tư dưỡng bổ khí] [Mô tả vật phẩm: Nga Linh Lô Thạch, sinh trưởng ở nơi hướng dương trong hang động đá vôi tự nhiên.

Một mặt hứng ánh mặt trời chiếu rọi, một mặt chịu địa tinh tư dưỡng, mỗi trăm năm mới dài được một tấc.

Nghiền Nga Linh Lô Thạch thành bột, mỗi ngày uống với nước một tiền, có thể tư dưỡng bổ khí, tăng trưởng công lực!] Đây là đồ tốt!

Đồ tốt không cần bàn cãi!

Lục Vũ nhìn lướt qua, gần cây Nga Linh Lô Thạch màu đỏ nhạt dài chừng sáu, bảy tấc kia, ít nhất còn có hơn ba mươi cây giống hệt như vậy!

Có lớn có nhỏ!

Hơn nữa, Nga Linh Lô Thạch đối với hắn mà nói, không chỉ là tiên thảo "tư dưỡng bổ khí", mà còn là một con đường sống!

Theo mô tả vật phẩm, Nga Linh Lô Thạch sinh ở nơi hướng dương, nghĩa là thứ nhỏ bé này chỉ cách mặt đất một bước chân!

Tức là, chỉ cần hái được những cây Nga Linh Lô Thạch kia, bọn họ có thể nghĩ cách phá một lỗ trên trần hang, rời khỏi Thông Thiên Đại Phật Tự! "Phù..." Lục Vũ khẽ thở ra, hạ thấp giọng, nói ngắn gọn phát hiện của mình cho mấy người kia.

Dù hắn đã cẩn thận dặn dò không được phát ra tiếng động, nhưng chợt nghe thấy lối ra ngay trước mắt, lại còn có đồ tốt như Nga Linh

Lô Thạch, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn không nhịn được hít sâu một hơi lạnh, mặt lộ vẻ vui mừng!

Nhưng ngay sau đó, mọi người lại lộ vẻ khó xử.

Vị trí nhũ đá cách bọn họ còn hơn mười mét.

Nếu là đường bằng, mười mét chẳng là gì, vài bước chân là xong.

Kể cả leo lên leo xuống, với thực lực của bọn họ cũng không thành vấn đề.

Nhưng khổ nỗi... nhũ đá cách bọn họ hơn mười mét lại nằm ngay trên vực sâu vạn trượng, bọn họ bắt buộc phải rời khỏi vách đá!

Đi kiểu gì?

Chỗ đó nhìn qua cũng chẳng có chỗ nào để cố định, căn bản không có cách nào treo mình giữa không trung được.

Bên dưới chính là vực sâu vạn trượng.

Trừ phi điên rồi... nếu không thì ai dám lấy hết can đảm nhảy ra khỏi vách đá?

Huống hồ, dù có nhảy ra, liệu có bám được vào đám nhũ đá kia không?

Mấy người đều lộ vẻ khó xử. "Tiểu ca nhi, cậu bảo chúng ta thử đóng một hàng đinh leo núi ở bên trên..." "Không được." Không đợi Hồ Bát Nhất nói xong, Shirley Dương đã lắc đầu, nhíu mày nói: "Nhũ đá nhìn thì đẹp, nhưng cực dễ gãy, độ dày của đinh leo núi chỉ làm vỡ nhũ đá, căn bản không đóng vào tầng đá được..." "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, cắt ngang lời phân tích của Shirley Dương.

Giây tiếp theo, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất đều trố mắt nhìn.

Trong đầu ba người chỉ còn lại một ý nghĩ: Điên rồi!

Tuyệt đối là điên rồi!

Điên cũng được, cuồng cũng xong.

Trong lúc mấy người còn đang bàn bạc, Lục Vũ đã dùng chân đạp mạnh vào vách đá, cả người bay vút ra ngoài.

Tất nhiên, hắn không phải đi tìm chết.

Thực tế, trong lúc Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thương nghị, Lục Vũ đã đóng mấy cái đinh leo núi lên vách, buộc dây an toàn vào người.

Chuẩn bị như vậy, dù hắn không thể dừng lại ở vị trí dự định, vẫn sẽ được dây an toàn kéo về, độ an toàn vẫn được đảm bảo.

Mấy người mắt không chớp nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Gần như trong nháy mắt, Lục Vũ đã lao đến vị trí dự định.

Chỉ thấy tay phải hắn cầm Hắc Kim Cổ Đao, tay trái cầm Khuông Hành Tạc.

Khoảnh khắc đến nơi, cả Hắc Kim Cổ Đao và Khuông Hành Tạc đều cắm phập vào trong nhũ đá.

Thân thể Lục Vũ cũng treo lơ lửng giữa không trung.

Cách đó không xa, ba người Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử nhìn động tác mạo hiểm của Lục Vũ mà tim nhảy lên tận họng.

Bọn họ lo lắng muốn chết.

Nhưng không ai dám nói một câu, thậm chí thở mạnh cũng không dám, sợ mình gây ra tiếng động lớn ảnh hưởng đến Lục Vũ, khiến hắn...

Chương 330

Bên dưới hắn là vực sâu vạn trượng, trên lưng còn cõng một Trương Hạo.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là vạn kiếp bất phục!

Nhưng điều này dường như chẳng ảnh hưởng gì đến hành động của hắn.

Lục Vũ hành động tự nhiên, sau khi xác định Hắc Kim Cổ Đao và cây Khuông Hành Tạc lấy được trước đó đều đã đâm xuyên tầng nhũ đá, găm vào trong vách đá, hắn thử buông lỏng tay phải.

Ngay sau đó, tay phải hắn trực tiếp bẻ gãy mấy cây Nga Linh Lô Thạch, bỏ vào trong Quỷ Động Ma Mộc.

Mấy cây rồi lại mấy cây.

Chỉ trong vài nhịp thở, Lục Vũ đã thu hoạch gần hết số Nga Linh Lô Thạch quanh mình.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng "rắc" rất nhỏ.

Âm thanh không lớn, nhưng đối với Lục Vũ đang treo lơ lửng giữa không trung, tiếng động này đem lại nỗi kinh hoàng không kém gì Diêm Vương gõ cửa!

Lục Vũ biến sắc, không hái Nga Linh Lô Thạch nữa, tay trái nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, tay phải nắm chặt Khuông Hành Tạc.

Tiếp đó, tay trái giật mạnh, Hắc Kim Cổ Đao lập tức thoát khỏi vách đá.

Ngay khi hắn chuẩn bị cắm Hắc Kim Cổ Đao vào vách đá lần nữa thì dị biến nảy sinh!

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Tiếng vỡ vụn liên tục vang lên!

Dường như nhũ đá trên toàn bộ đỉnh hang động đều phản ứng kịch liệt vì động tác thô bạo của Lục Vũ!

Nhóm Hồ Bát Nhất mắt không chớp nhìn Lục Vũ, trong lòng thầm cầu nguyện.

Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Nếu không bọn họ vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho chính mình! "Lão Hồ, anh làm gì thế!" Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên phát hiện Hồ Bát Nhất xoay người, lưng hướng vào vách đá, mặt hướng ra vực thẳm, vội vàng hỏi.

Hồ Bát Nhất thấp giọng trả lời: "Chuẩn bị sẵn sàng." Nói rồi, hắn lấy Phi Hổ Trảo bên hông ra, giao cho Vương Bàn Tử, dặn dò: "Nếu dây an toàn của Tiểu ca nhi thất bại, tôi sẽ nhảy ra cứu cậu ấy, cậu giữ chặt tôi." "Được." Vương Bàn Tử hiểu ý Hồ Bát Nhất, không chút suy nghĩ, cầm Phi Hổ Trảo quấn một vòng quanh eo mình, thắt nút chết rồi giao lại đầu móc cho Hồ Bát Nhất, trầm giọng nói: "Đồng sinh cộng tử!" "Đồng sinh cộng tử!" Hồ Bát Nhất gật đầu thật mạnh, tụ tinh hội thần nhìn chằm chằm Lục Vũ ở cách đó không xa, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất!

Lúc này, Lục Vũ không kịp chú ý đến tình hình của đám Hồ Bát Nhất, hắn dùng sức cắm phập Hắc Kim Cổ Đao vào vách đá lần nữa, vặn mạnh một cái để ổn định tư thế.

Tiếp đó, tay phải lắc vài cái, rút cây Khuông Hành Tạc đang găm trong vách đá ra.

Sau đó, lại dùng sức đục mạnh vào vách đá!

Cái đục này...

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Khuông Hành Tạc vừa cắm vào vách nhũ đá như châm ngòi thùng thuốc súng, lập tức gây ra phản ứng dây chuyền!

Sau một tiếng "rắc" thật lớn, một khối nhũ đá khổng lồ trực tiếp gãy lìa từ gốc, rơi từ trên trời xuống!

Ngay sau đó lại thêm một cái nữa!

Cảnh tượng trước mắt cứ như ngày tận thế!

Từng tảng nhũ đá liên tục rơi xuống vực sâu vạn trượng!

Ba người Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Lục Vũ, adrenaline tăng vọt khiến cơ thể bọn họ run rẩy!

Hồ Bát Nhất toàn thần quán chú, chỉ cần Lục Vũ có chút sơ sảy, hắn sẽ không do dự lao ra!

Ngay lúc này!

Hắc Kim Cổ Đao bên tay phải Lục Vũ đột nhiên lỏng ra, thân thể hắn rơi hẫng xuống! "Tiểu ca nhi!" Hồ Bát Nhất mắt như muốn nứt ra, theo bản năng hét lớn một tiếng, lấy tư thế chuẩn bị nhảy!

Cùng lúc đó, Lục Vũ ứng biến thần tốc!

Ngay khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao lỏng ra, Khuông Hành Tạc trong tay theo bản năng vung lên, lại một lần nữa găm vào trong vách đá!

Chương 331

Hồ Bát Nhất thấy thế mới bình tĩnh lại đôi chút. "Đừng vội, đợi đám nhũ đá này rơi hết là có lối ra rồi." Lục Vũ thấy Hồ Bát Nhất thì vội nhắc một câu.

Tuy nhiên... trong lúc tình thế cấp bách, mấy người la hét ầm ĩ đều quên mất một vấn đề then chốt!

Miệng Phật nằm bên dưới vẫn còn thứ dầu mỏ vô cùng yêu dị kia!

Lúc này, thấy một tia thủy kiếm xé gió lao tới, trực chỉ Lục Vũ, Hồ Bát Nhất sợ hãi hét lớn: "Tiểu ca nhi, cẩn thận thủy kiếm!" Lục Vũ vừa quay đầu đã thấy một tia thủy kiếm bắn về phía mình.

Khoảng cách chỉ còn chưa đầy một mét!

Hơn nữa, góc độ của thủy kiếm cực kỳ hiểm hóc, cảm giác như nhắm vào eo hắn!

Nếu đánh vào chân, hắn còn có thể co chân.

Nhưng đánh vào eo, ở vị trí này thật sự có chút bó tay chịu trói!

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy một luồng lực lớn kéo từ phía sau, ngạnh sinh sinh kéo hắn lùi lại, cả người đột ngột nằm ngang ra, vừa vặn tránh được tia dầu bắn tới.

Quay đầu lại thì thấy Vương Bàn Tử vẻ mặt đắc ý đang kéo sợi dây an toàn hắn để lại lúc trước, cười nói: "Tiểu ca nhi, thế nào, Bàn gia...

Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử giây trước còn đắc ý, giây sau thấy một tia thủy kiếm đen sì từ dưới đâm lên phía mình, lập tức không dám huyên thuyên nữa.

Hắn kinh hô một tiếng, vội vàng né sang bên cạnh, suýt soát tránh thoát.

Phen này khiến mấy người toát mồ hôi lạnh!

May thay, đối phó với thủy kiếm bọn họ đã có kinh nghiệm, chỉ cần không nói chuyện là không sao!

Mấy người lập tức im bặt.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cẩn thận nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Lúc này, nhũ đá trên đỉnh hang đã rơi xuống rất nhiều, tình hình tạm thời ổn định hơn.

Vị trí Lục Vũ nhắm tới đã xuất hiện một khoảng trống rộng chừng bảy tám mét vuông.

Tuy vẫn còn vài gốc nhũ đá treo bên trên nhưng so với vẻ nanh vuốt lúc trước thì đã bằng phẳng hơn nhiều.

Lục Vũ lại dùng Hắc Kim Cổ Đao cố định mình, giơ Khuông Hành Tạc lên, từng nhát từng nhát đục vào vách đá.

Khuông Hành Tạc quả không hổ là pháp khí Hoàng giai từng dùng để "khoét vách trộm ánh sáng".

Dùng để đục đá đúng là tuyệt đỉnh.

Lục Vũ cậy vào khí tức Tiên Thiên Công mạnh mẽ, thúc giục Khuông Hành Tạc, chẳng mấy chốc đã đục ra một cái lỗ sâu hai ba mét trên đỉnh hang.

Đục thêm vài cái nữa, Lục Vũ cảm thấy tay nhẹ bẫng.

Mắt hắn sáng lên, dùng Khuông Hành Tạc đục mạnh xuống lần nữa!

Rắc!

Một tiếng giòn tan, Lục Vũ dùng sức kéo, lập tức lôi xuống một tảng đá to bằng cái chậu rửa mặt.

Ngay sau đó, một đống đất đá cùng tàn lửa rơi từ trên xuống!

Lục Vũ rốt cuộc cũng đào thông vách đá, ngạnh sinh sinh từ trong hang động đào ra một lối thoát!

Giây tiếp theo, từng tiếng kinh hô từ mặt đất truyền xuống. "A!" "Cái gì thế!" "Rút lui!" "Lão Tam!" Sau lưng Lục Vũ, Trương Hạo nghe thấy tiếng động bên ngoài, lấy hết sức bình sinh hét lớn một tiếng.

Bên trên hoảng loạn trong chốc lát, sau đó nghe thấy một giọng nói đầy kinh ngạc: "Trương tổng?

Là Trương tổng sao?" "Là tôi, các cậu cẩn thận chút!" Trương Hạo hét lớn: "Lấy cái lỗ vừa mở làm trung tâm, lùi lại mười lăm mét, buộc dây an toàn, lập tức mở rộng cái lỗ này ra, đủ cho một người chui qua là được!" "Cẩn thận!" "Tiểu ca nhi bám chắc!" Trương Hạo đối thoại vài câu với thuộc hạ, lập tức lại kinh động đến đám dầu đang ngủ say trong miệng Phật.

Một tia thủy kiếm lại đâm về phía Lục Vũ.

Vương Bàn Tử quát khẽ một tiếng, lập tức kéo dây an toàn của Lục Vũ, lần nữa giúp hắn tránh thoát thủy kiếm!

Chỉ có điều...

đúng lúc này!

Cây đuốc rơi xuống từ miệng lỗ ban nãy, có một cây rơi không lệch đi đâu được, rơi trúng vào miệng Phật.

Giây tiếp theo!

Chương 332

Ngọn lửa hừng hực trực tiếp thắp sáng cả miệng Phật!

Dầu thô có điểm cháy rất thấp, tùy theo độ tinh khiết, thấp nhất chỉ cần 2 độ C là có thể bắt lửa, huống chi là một cây đuốc đang cháy!

Ánh lửa, đi kèm với khói đặc gay mũi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã lan tràn khắp hang động.

May mắn là thuộc hạ của Trương Hạo hành động không chậm, trong vài phút ngắn ngủi đó đã mở rộng miệng hang hoàn toàn, lại thả dây an toàn xuống, để Lục Vũ có thể nắm lấy dây, đưa Trương Hạo trở lại mặt đất!

Sau bọn họ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử cũng lần lượt rời khỏi hang động!

Trở lại mặt đất, mọi người lập tức có cảm giác như được tái sinh.

Tránh xa miệng hang, Vương Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển, cảm thán: "May mà có các cậu, chậm trễ thêm tí nữa là Bàn gia tôi thành thịt khô rồi!" Khá lắm, mùi dầu cháy trong hang động thực sự quá sặc sụa!

Cũng may dầu đều chứa trong miệng Phật, nếu không thì bọn họ e rằng đều biến thành thịt nướng...

Trong lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, thuộc hạ của Trương Hạo cũng phát hiện ra sự khác thường của hắn.

Từng người một trợn tròn mắt.

Trong đó có mấy người hốc mắt đỏ hoe ngay tại chỗ, vội hỏi: "Trương tổng, ngài thế này là..." Trương Hạo không nói nhiều với họ, chỉ lắc đầu, chuyển chủ đề: "Vừa rồi là ai xuống dưới?" "Xuống đâu

cơ?" Thuộc hạ của Trương Hạo ngơ ngác, khó hiểu nhìn hắn. "Vừa rồi không có ai xuống dưới đặt thuốc nổ sao?" "Người của chúng ta không động đậy, mọi người đều ở đây." "Vậy mấy kẻ tình nghi kia đâu?" "Lão Cửu dẫn người áp giải bọn họ ra sân bay rồi." "A Ninh đâu?" "Cũng ở cùng đám Lão Cửu." Trương Hạo biến sắc, trầm giọng nói: "Gọi điện ngay cho Lão Cửu." Sự việc liên quan đến A Ninh, Lục Vũ nhướng mày, ghé tai nghe ngóng.

Rất nhanh, điện thoại của thuộc hạ Trương Hạo kết nối, A Ninh cũng không có gì kỳ lạ, đang bị người ta giải về Kinh thành. "Kỳ quái, vậy là kẻ nào?" "Liệu còn có người đi theo mà các anh không tìm thấy không?" "Cũng chỉ có cách giải thích này." Trương Hạo gật đầu, trầm tư một lát: "Tôi dẫn người đi xem thử." "Quá nguy hiểm." "Không đi xem thì trong lòng không yên tâm được." Trương Hạo lắc đầu, vẫn quyết định đi xem.

Hắn nói vậy, Lục Vũ cũng không tiện ngăn cản.

Hơn nữa, hắn cũng có chút tò mò, rốt cuộc là kẻ nào?

Lục Vũ muốn đi, nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương tự nhiên cũng không thể ở lại trên mặt đất.

Thế là cả đám người lại kéo nhau đến chỗ cơ quan mật đạo.

Mật đạo được mở ra lần nữa, ngay khoảnh khắc mở ra, mấy người đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc!

Dùng đèn pin chiếu vào, mật đạo đã sập một nửa.

Muốn qua đây xuống mộ là điều không thể nữa rồi.

Mà trong đống đá vụn lấp kín, loáng thoáng có thể thấy một bóng người máu thịt be bét!

Chỉ có một người như vậy, dĩ nhiên không cần đám Lục Vũ phải xuống hết.

Trương Hạo sắp xếp một thuộc hạ, sau khi móc dây an toàn thì nhanh chóng đu dây xuống, rất nhanh đã đến bên cạnh cái xác kia.

Kiểm tra kỹ càng một hồi, lục soát hết mấy cái túi áo lộ ra bên ngoài, nhân viên công tác quay lại bên ngoài mật đạo, giao đồ cho Trương Hạo, thấp giọng nói: "Nhìn mặt thì là một người phương Tây." "Người phương Tây?" Trương Hạo nheo mắt, lẩm bẩm: "Xem ra, thật sự có khả năng là người của Cox (Cừu Đức Khảo)?

À phải rồi, đám người theo dõi Lục Vũ lúc trước đã tra rõ chưa?" "Bọn họ không thừa nhận là theo dõi, chỉ nhận là đi trộm bảo, nói là mua được nhật ký của một vị linh mục, thấy có ghi chép về 'Hắc Thủy Thành'..." "Linh mục?" Lục Vũ trong lòng rúng động, truy hỏi: "Có phải là Linh mục Thomas không?" Thuộc hạ của Trương Hạo ngẩn ra, nhìn Lục Vũ một cái rồi gật đầu: "Đúng vậy." Lục Vũ nhíu mày chặt hơn.

Chuyện này có cổ quái!

Trước đây khi hắn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng từng gặp một đội người nước ngoài, tìm thấy trên người họ một cuốn nhật ký có nhắc đến Linh mục Thomas.

Mà hiện tại... bọn họ thám hiểm Hắc Thủy Thành, vậy mà lại gặp người có liên quan đến Linh mục Thomas.

Hai chuyện này nếu nói không có liên quan gì thì có vẻ không hợp lý lắm.

Nhưng mà...

Linh mục Thomas tại sao lại làm vậy?

Chuyện xảy ra trong Hắc Thủy Thành ông ta không phải không biết, ông ta không cần thiết phải đến đây lần nữa.

Nhưng tại sao?

Hơn nữa, Linh mục Thomas và cha mẹ hắn rốt cuộc có quan hệ gì?

Có thật như cha mẹ nói, chỉ vì họ là tín đồ, Thomas là linh mục nhà thờ của họ?

Liệu có đơn giản như vậy không?

Từng câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu Lục Vũ, khiến hắn cũng chẳng còn tâm trí nghe Trương Hạo và Hồ Bát Nhất phân tích.

Nhưng dù nói thế nào, cả đám người phân tích tới phân tích lui, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời an đốn tại di tích Hắc Thủy Thành, nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Một là chuyến xuống mộ vừa rồi quá mệt mỏi.

Chương 333

Hai là ngôi mộ lớn này Trương Hạo còn phải nghĩ cách xử lý cho thỏa đáng. ... ...

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Lục Vũ lại không nghỉ.

Hắn nhớ ra mình còn một vấn đề lớn hơn!

Đã rời khỏi Thông Thiên Đại Phật Tự nhưng hệ thống lại không hề thông báo kết thúc thám hiểm.

Không kết thúc là vì một chuyện.

Trần đại sư! ... ...

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Lục Vũ ngồi bên ngoài lều của mình, nhìn quanh một lượt không thấy ai.

Hắn định thần lại, lấy Định Hồn Châu trong người ra lần nữa.

Ngay khoảnh khắc Định Hồn Châu xuất hiện, bóng dáng Trần đại sư lại hiện ra trước mặt Lục Vũ.

Nhìn Trần đại sư tinh thần có chút hoảng hốt, đang nhìn ngó xung quanh, Lục Vũ quỳ xuống đất, cung kính nói: "Đại sư." "Thí chủ hà tất hành đại lễ như vậy, đáng lẽ lão nạp phải cảm tạ thí chủ..." "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, nhỏ giọng giải thích: "Trước đây vì một số nguyên nhân, tôi từng mạo nhận là hậu nhân của đại sư để tiện việc sờ kim (trộm mộ)." Lục Vũ nói tự nhiên là chuyện lúc hắn mới quen Hồ Bát Nhất, để thuyết phục Hồ Bát Nhất tổ đội đổ đấu với hắn, hắn đã lừa y rằng mình là hậu nhân của Liễu Trần đại sư.

Nghe vậy, Trần đại sư chỉ hơi ngạc nhiên một chút, lập tức lắc đầu, mỉm cười nói: "Cậu cứu lão nạp, lão nạp và cậu có duyên, nếu cậu nguyện ý bái sư, lão nạp tự nhiên sẽ nhận cậu làm đồ đệ.

Chỉ tiếc, lão nạp sắp phải vãng sinh Tây phương cực lạc, duyên phận thầy trò chúng ta không đủ, lão nạp cũng không thể dạy cậu quá nhiều thứ..." Lục Vũ nghe vậy, không chút do dự dập đầu mấy cái, trịnh trọng hành lễ với Trần đại sư: "Ân sư." Trần đại sư mỉm cười gật đầu, nói: "Thôi được, thôi được.

Không ngờ lão phu một đời đến đây, còn có thể thu thêm một đồ đệ, thực sự là chuyện may mắn, may mắn!

Nếu cậu có rảnh, có thể đi tìm một vị đồ đệ khác của lão nạp, người đó tên là Chá Cô Tiêu, một thân võ nghệ, làm người trượng nghĩa, cũng là thủ lĩnh phái Bàn Sơn.

Chỉ tiếc là một người khổ mệnh, nếu cậu có thể giúp nó, đối với cậu cũng có lợi ích to lớn..." Lục Vũ nghe những lời của Trần đại sư, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang!

Dưới ánh trăng, bóng dáng Trần đại sư mờ dần...

Lục Vũ nhìn ông, cổ họng giật giật.

Hắn rất muốn nói cho Trần đại sư biết Chá Cô Tiêu đã chết, Kim Toán Bàn cũng bỏ mạng ở Mê Động Long Lĩnh, hắn đang nỗ lực tìm cách giải quyết lời nguyền mà Bàn Sơn nhất môn phải gánh chịu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ quy củ quỳ trên mặt đất, hành lễ với Trần đại sư lần nữa.

Dù nói thế nào, một cái dập đầu chạm đất, nghĩa thầy trò một kiếp!

Giữa không trung, Trần đại sư gật đầu, mỉm cười nói: "Cậu hãy ghi nhớ, không được tùy tiện sát sinh, đổ đấu tổn hại âm đức, thủ hạ lưu tình sẽ có lợi cho cậu..." Một câu chưa nói hết, bóng dáng Trần đại sư hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Lục Vũ.

Lục Vũ thở dài một hơi, mãi không nói nên lời.

Hắn đột nhiên có chút hâm mộ Chá Cô Tiêu.

Trần đại sư, thời gian cách xa bao năm vẫn còn nhớ thương ông ấy.

Hơn nữa, hắn cũng hiểu được, Trần đại sư có thể dựa vào hồn phách kiên trì bao năm trong Thông Thiên Đại Phật Tự, không đơn thuần là vì Định Hồn Châu, mà còn vì chấp niệm trong lòng.

Lần này rời khỏi Thông Thiên Đại Phật Tự, buông bỏ chấp niệm trong lòng, lập tức vãng sinh cực lạc. [Chúc mừng túc chủ hoàn thành thám hiểm Hắc Thủy Thành Tây Hạ, hệ thống thưởng Luyện Khí Thuật.] [Mô tả: Luyện Khí Thuật, một trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Bắt nguồn từ học thuyết của đại phương sĩ đời đầu Từ Phúc, kết hợp kinh nghiệm nghiên cứu nhiều năm của Mặc gia, dùng đủ loại thủ đoạn huyền diệu, thông qua việc phối hợp khéo léo các loại nguyên liệu linh khí, có thể luyện chế ra pháp khí diệu dụng vô cùng.] Hả?

Luyện Khí Thuật?

Vốn đang chìm trong bi thương vì sự ra đi của Trần đại sư, nhìn thấy thông báo của hệ thống, Lục Vũ lập tức ngẩn người.

Nỗi bi thương nhàn nhạt kia lúc này cũng tan đi nhiều.

Từ Phúc!

Đệ nhất đại thuật sĩ cổ vãng kim lai!

Trong truyền thuyết, Từ Phúc từng dẫn ba ngàn đồng nam đồng nữ, tại Bồng Lai xuất hải, đông độ sang Nhật, tìm kiếm tiên đan trường sinh cho Tần Thủy Hoàng...

Người này ở mức độ rất lớn có thể được xưng là tiên nhân.

Luyện Khí Thuật truyền từ ông ta mạnh đến mức nào?

Đằng nào hiện tại cũng không có việc gì khác, Lục Vũ trực tiếp bắt đầu học tập.

Chương 334

Vừa đả tọa điều tức, vừa học Luyện Khí Thuật.

Vốn dĩ hắn tưởng đồ hệ thống cho hắn là rất dễ học.

Nhưng khi bắt đầu học Luyện Khí Thuật, hắn mới phát hiện mình đã chủ quan!

Môn Luyện Khí Thuật này cực kỳ phức tạp!

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm loại phương pháp luyện.

Trong đó còn có khống hỏa, đỉnh lô, tài chất...

đủ mọi phương diện.

Đợi đến khi trời sáng rõ, Lục Vũ thậm chí còn chưa hiểu rõ phần nhập môn của Luyện Khí này, nói gì đến thử luyện khí. ... ...

Sáng sớm hôm sau.

Bên ngoài lều của Lục Vũ, Vương Bàn Tử vừa nướng con thỏ rừng do thuộc hạ Trương Hạo săn về, vừa cảm thán. "Lão Hồ, cậu nói xem, Tiểu ca nhi có thể không lợi hại sao?

Chúng ta ngủ một đêm, Tiểu ca nhi luyện công một đêm.

Dụng công kiểu này, muốn không lợi hại cũng không được a!" Hồ Bát Nhất liếc xéo Vương Bàn Tử, lười để ý đến hắn.

Hắn không nói chuyện, Vương Bàn Tử lập tức thấy mất hứng.

Cũng may còn có Trương Hạo, hắn lại lon ton đi lấy ba lô của mình, lôi mấy món đồ bên trong ra khoe khoang: "Trương lão bản, ngài xem thử, định giá cái?" Trương Hạo cũng chẳng muốn để ý đến Vương Bàn Tử, khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Về đến Kinh thành, đáng bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu." Vương Bàn Tử bĩu môi, nói nhỏ:

"Thế thì thôi, về Kinh thành, Bàn gia tôi sẽ đi hợp tác với Kim gia, mở cái Nguyệt Bán Phạn Điếm (Tiệm cơm Béo Một Nửa), chuyên bán minh khí, đến lúc đó Bàn gia tôi sẽ danh dương thiên hạ!" "Đúng rồi, đến lúc đó cậu sẽ được lên chương trình 'Pháp trị tiến hành thời' (Bản tin pháp luật)." "Ai trù ẻo Bàn gia đấy!" Vương Bàn Tử bật dậy, tiếp đó thấy Lục Vũ cũng đã đứng lên, cười trêu chọc hắn: "Sao nào, Bàn gia còn không muốn lên tivi à?" Vương Bàn Tử lập tức hết nóng nảy, cười hi bì nói: "Tiểu ca nhi đùa rồi, Bàn gia tôi nào muốn vào tù.

Không muốn vào tù thì đừng nghĩ đến chuyện Nguyệt Bán Phạn Điếm." "Ban ngày ban mặt, mơ mộng tí thôi, không sao đâu, không sao đâu." Vương Bàn Tử cười hề hề, xé một cái đùi thỏ, híp mắt mời mọc: "Tiểu ca nhi, ăn chút đi, đồ tươi đấy." Thấy Lục Vũ tỉnh lại, Trương Hạo khẽ nói: "Các cậu cũng không cần Nguyệt Nguyệt Phạn Điếm gì đó, tôi đã nói rồi, có thể giao Tân Nguyệt Phạn Điếm cho các cậu." "Trương lão bản nói đùa." Lục Vũ lắc đầu.

Đối với hắn, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng chẳng giúp ích gì thực chất.

Xuống địa, đổ đấu, bốn người bọn họ là vừa đẹp.

Người nhiều ngược lại càng bất tiện.

Còn những chuyện khác, Lục Vũ càng không có hứng thú quá lớn.

Mục đích của hắn chỉ là tìm hiểu thế giới thần kỳ này. ... ...

Mấy người nói cười vài câu thì nghe thấy từ xa đột nhiên truyền đến tiếng "phạch phạch phạch".

Hồ Bát Nhất biến sắc, thần tình hơi căng thẳng: "Trực thăng?" "Hả?" Lúc này, Shirley Dương cũng chú ý tới, phía xa thấp thoáng có một đám bụi lớn.

Dùng ống nhòm quan sát thì thấy một đoàn xe mười mấy chiếc

đang lao về phía này.

Lục Vũ thần sắc không đổi, nhìn Trương Hạo hỏi: "Ý của Trương lão bản là?" Trương Hạo lắc đầu, thở dài: "Ngôi mộ lớn thế này, bên trong còn có dầu mỏ, không thể không tiến hành thiện hậu.

Nói trắng ra, thời gian qua cậu làm việc, Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn luôn đi chùi đít, làm công tác thiện hậu cho cậu đấy!" "Cảm ơn." Lục Vũ nhìn Trương Hạo, nghĩ nghĩ rồi chỉ nói một câu cảm ơn.

Hai chữ nhẹ tênh đột nhiên khiến Trương Hạo có chút không biết nói gì.

Qua một lát, Lục Vũ lại mở miệng: "Có điều, tôi không kiến nghị các anh làm thiện hậu.

Nguy hiểm bên dưới, trong lòng anh rất rõ." "Có chút nguy hiểm, nhưng vẫn phải làm.

Nếu không thì người khác đi nhầm vào sẽ ra sao?" "Có thể phong tỏa." "Tôi cũng định như vậy." Trương Hạo gật đầu, lại thở dài thườn thượt: "Đáng tiếc, Thông Thiên Đại Phật Tự mỹ luân mỹ hoán, đồ vật hùng vĩ như vậy không thể tái hiện trước ánh mặt trời, thực sự có chút tiếc nuối." "Còn hơn là chết người." "..." Lục Vũ thể hiện đầy đủ thế nào gọi là "kẻ hủy diệt câu chuyện", nói vài câu khiến Trương Hạo vốn định nói thêm cũng mất hứng.

Tuy nhiên, nói thì nói vậy, Lục Vũ vẫn cùng nhóm Hồ Bát Nhất ở lại tại chỗ, nhìn người của Tân Nguyệt Phạn Điếm phong tỏa di chỉ Hắc Thủy Thành, xác định không có dị trạng gì xuất hiện, lúc này mới cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương thu dọn đồ đạc, rời khỏi di tích, chuẩn bị quay về Kinh thành.

Trương Hạo rất muốn giữ Lục Vũ lại, nhưng hắn còn phải xử lý hiện trường, chỉ đành hẹn Lục Vũ đợi hắn về sẽ tụ tập ở Kinh thành.

Lục Vũ tự nhiên gật đầu đồng ý. ... ...

Một chiếc xe dần dần rời xa khu không người hoang lương, đến thành phố.

Mấy người an đốn ở khách sạn, tắm rửa, thu dọn, đến tối thì tụ tập cùng ăn cơm.

Chương 335

Trong bữa tiệc, tán gẫu vài câu chuyện phiếm, Shirley Dương không kìm nén được sự tò mò trong lòng, nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, mảnh Long Cốt Thiên Thư còn lại tìm thấy chưa?" Suốt dọc đường cô đã muốn hỏi.

Nhưng cứ nhịn mãi, đến giờ rốt cuộc không nhịn được nữa.

Long Cốt Thiên Thư quan hệ đến vận mệnh của Bàn Sơn nhất môn bọn họ!

Không chỉ Bàn Sơn nhất môn, vận mệnh của mấy người bọn họ đều liên hệ mật thiết với Long Cốt Thiên Thư!

Thậm chí còn cả Tiểu Diệp Tử, giáo sư Trần, Hách Ái Quốc đang ở Kinh thành! "Ừ, lấy được rồi." Lục Vũ gật đầu, đưa ra câu trả lời khẳng định.

Trong lòng hắn có chút hổ thẹn, sau khi có được "Luyện Khí Thuật", hắn cứ mải nghiên cứu chuyện luyện khí, thành ra lãng quên chuyện này.

Đến giờ Shirley Dương nhắc mới nhớ ra.

Suy nghĩ ngắn ngủi, Lục Vũ thò tay vào Quỷ Động Ma Mộc lấy ra hai mảnh Long Cốt Thiên Thư, đặt lên bàn.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương nhìn thấy Long Cốt Thiên Thư, tâm tình lập tức căng thẳng.

Cơ thể Shirley Dương thậm chí vì kích động mà run lên!

Bàn Sơn nhất môn, không biết bao nhiêu thế hệ tìm kiếm bí mật bao nhiêu năm, giờ sắp hiện ra trước mắt, bảo cô làm sao có thể bình tĩnh!

Nhưng mà... một phút, hai phút, năm phút.

Một khoảng thời gian dài trôi qua, hai mảnh Long Cốt Thiên Thư vẫn không có phản ứng, không hợp lại với nhau.

Sắc mặt Shirley Dương lập tức trở nên khó coi, giọng run run nói: "Tiểu ca nhi, có khi nào một mảnh... là giả không..." Tuy cô cố sức kiềm chế nhưng mấy người đều nhận ra hốc mắt cô đã đỏ hoe.

Xem ra cô hoàn toàn không chịu nổi cú sốc dã tràng xe cát này!

Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Đừng vội, hai đứa nó lâu quá không gặp nhau nên lạ lẫm đấy.

Cho chúng chút thời gian, để chúng làm quen với nhau." Vương Bàn Tử quay đầu, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lục Vũ.

Hắn phát hiện Lục Vũ không phải đang nói đùa, mà nói câu này rất nghiêm túc.

Mấy người chỉ đành tiếp tục chờ đợi.

Lại năm phút nữa trôi qua... "Hả?" "Động rồi?" Shirley Dương mắt không chớp nhìn chằm chằm hai mảnh Long Cốt Thiên Thư, thấy một mảnh trong đó khẽ động đậy, không kìm được kinh hô một tiếng, bật dậy!

Giây tiếp theo!

Nghe một tiếng "cách" giòn tan, hai mảnh Long Cốt Thiên Thư lập tức va vào nhau, đầu đuôi tương giao, như thể có từ tính.

Ánh sáng màu đỏ nhạt lóe lên dọc theo mép Long Cốt Thiên Thư.

Trong đầu Lục Vũ lập tức xuất hiện thông báo hệ thống, mắt hắn vụt sáng, mặt lộ vẻ vui mừng!

Ngoài vui mừng còn có chút kinh ngạc! [Tên vật phẩm: Long Cốt Thiên Thư] [Cấp độ vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm]

[Năng lực vật phẩm: Lưu trữ thông tin] [Mô tả vật phẩm: Người giữ nhẫn Cự Tử Mặc gia, uống "Manh Nhân Thảo" (Cỏ người mù) không chết, tay cầm Long Cốt Thiên Thư ngồi quay mặt về hướng Bắc, từ từ cảm ngộ, có cơ duyên nhất định có thể thông qua Thiên Thư biết được tung tích Mộc Trần Châu, nhận được truyền thừa Thôi Bối Đồ của Cự Tử đời trước Mặc gia là Lý Thuần Phong, cùng với manh mối về Cơ quan thành Mặc gia.] Ngồi quay mặt về hướng Bắc, từ từ cảm ngộ không quan trọng.

Quan trọng là...

Manh Nhân Thảo!

Người khác không biết, nhưng Lục Vũ lại biết Manh Nhân Thảo là vật phẩm quan trọng giúp Ngô Tà giải độc "Phí lạc mông" (Pheromone)!

Có điều, hắn không cần "Manh Nhân Thảo", hắn đã có thể giải độc, thậm chí lưu lại thông tin Pheromone! "Hả?

Tiểu ca nhi đang làm gì thế?" "Suỵt!" Thấy Lục Vũ cầm hai mảnh Long Cốt Thiên Thư, ngồi bệt xuống đất, lại còn nhắm mắt, Vương Bàn Tử nhịn không được hỏi một câu.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nén tò mò, bắt Vương Bàn Tử im miệng.

Họ đoán Long Cốt Thiên Thư rất có khả năng là pháp khí, Lục Vũ có thể đang thao tác pháp khí.

Mấy người nhìn Lục Vũ không chớp mắt, yên lặng chờ hắn nói ra thông tin mới nhất.

Một phút, hai phút...

Lúc này đây, mỗi giây trôi qua đối với Shirley Dương đều là một sự giày vò!

Chương 336

Bí mật Long Cốt Thiên Thư, thông tin về Mộc Trần Châu đối với cô thực sự quá quan trọng!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Không biết qua bao lâu, Lục Vũ rốt cuộc cũng thở hắt ra một hơi, từ từ mở mắt.

Shirley Dương cấp thiết mở miệng: "Tiểu ca nhi, thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng ánh mắt rực lửa nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Trên đó có ghi chép tung tích của Mộc Trần Châu." "Trời ơi!" "Thật sao!" "Tốt quá rồi!" Shirley Dương lập tức mừng rỡ vô cùng, vui quá hóa khóc!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng kích động mặt mày hớn hở.

Chỉ có điều... trong lòng Lục Vũ cũng đầy chấn động!

Long Cốt Thiên Thư thực sự vô cùng không đơn giản!

Hắn rốt cuộc cũng hiểu tại sao lần trước ở miếu Thiết Đầu Long Vương tại Mê Động Long Lĩnh, trong mật thư của Lý Thuần Phong lại có câu "Sau khi có được Long Cốt Thiên Thư, sẽ biết sự huyền diệu của thế gian vượt xa nhận thức của người đời"!

Đúng vậy!

Long Cốt Thiên Thư khiến hắn phát hiện câu nói này của Lý Thuần Phong có thâm ý khác!

Bởi vì trên Long Cốt Thiên Thư có thông tin Pheromone!

Lúc mới bắt đầu giải mã, Lục Vũ từng tưởng là Lý Thuần Phong nghĩ ra cách truyền tin qua "Pheromone".

Nhưng khi giải mã xong thông tin "Pheromone" trong Long Cốt Thiên Thư, hắn mới phát hiện hoàn toàn không phải như vậy!

Mảnh Long Cốt Thiên Thư này truyền thừa từ đệ nhất phương sĩ cổ vãng kim lai Từ Phúc!

Hơn nữa, ngoài Từ Phúc, các đại phương sĩ, phong thủy đại sư, quan tinh đại sư các triều đại đều lưu lại vài lời nhắn nhủ trên đó!

Phương sĩ Tần triều Từ Phúc, người sáng lập Mặc gia Mặc Tử, đại thuật sĩ Tam Quốc Tả Từ, Quản Lộ, kỳ nhân Chiến Quốc Quỷ Cốc Tử, phong thủy đại sư Lưỡng Tấn Quách Phác, Đại Đường Lý Thuần Phong!

Lý Thuần Phong là người cuối cùng lưu lại thông tin!

Thông tin trong đó hoặc là cảm ngộ của họ về đạo phong thủy, hoặc là lời tiên tri cho hậu thế, hoặc nói rõ địa điểm truyền thừa của mình, hay là lưu lại vài câu sấm ngữ khiến người ta đoán không ra.

Có thể nói, dù là Tinh Tuyệt Nữ Vương hay Mộc Trần Châu, đối với Lục Vũ hiện tại đều không chấn động bằng một cái "Long Cốt Thiên Thư" này!

Cổ vãng kim lai, truyền thừa quan trọng nhất là gì?

Không còn nghi ngờ gì nữa, là truyền thừa văn hóa.

Giá trị đồ cổ đến từ đâu?

Văn hóa!

Mà hiện tại, nội dung trên Long Cốt Thiên Thư ghi chép rõ ràng vị trí "Cơ quan thành Mặc gia".

Ghi chép vị trí Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương cùng hoàn thành Thôi Bối Đồ.

Còn có rất nhiều... rất nhiều!

Nhất thời, tinh thần Lục Vũ không khỏi có chút hoảng hốt! "Tiểu ca nhi?" "Tiểu ca nhi?" Ba người Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ nói xong tung tích Mộc Trần Châu thì không nói tiếp nữa, nhịn không được gọi mấy tiếng.

Lục Vũ định thần, thu nhiếp tâm trí.

Nội dung ghi trong Long Cốt Thiên Thư quá kinh người, chưa vội nói cho nhóm Hồ Bát Nhất.

Giai đoạn hiện tại cứ để họ chuyên chú vào chuyện "Tinh Tuyệt Nữ Vương" là được.

Còn những chuyện khác, tùy tình hình tính sau.

Trong lòng đã định, Lục Vũ đứng dậy, thu Long Cốt Thiên Thư vào Quỷ Động Ma Mộc, cuối cùng mở miệng: "Theo thông tin trên Long Cốt Thiên Thư, Mộc Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương tại Điền Nam (Vân Nam)." "Mộ Hiến Vương?" "Ừ, Hiến Vương nước Cổ Điền." "Hiến Vương nước Cổ Điền...

Tôi hình như đã nghe cái tên này ở đâu rồi, để tôi nghĩ, để tôi nghĩ..." Shirley Dương nhíu chặt mày, miệng lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày khổ tư, chỉ có Vương Bàn Tử yên tâm, tiếp tục ăn uống thỏa thích.

Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất sáng mắt lên, buột miệng nói: "Tôi nhớ ra rồi!" "Cái gì?" Shirley Dương vội vàng truy hỏi. "Còn nhớ ông lão họ Trần chúng ta đưa về từ Thiểm Bắc không?" "Lão tiên sinh gì, chỉ là tay thầy bói mù lừa đảo Trần Hạt Tử thôi." Vương Bàn Tử bĩu môi khinh thường.

Hồ Bát Nhất cũng lười so đo với hắn chuyện này, nói thẳng: "Sau khi chúng ta về Kinh thành, có hôm tôi tìm ông ấy uống rượu tán gẫu, định cùng ông ấy thảo luận chuyện phong thủy bát quái.

Chương 337

Sau đó nói qua nói lại, ông ấy bảo đôi mắt của mình là vì 'đổ đấu' nên mới mất, khuyên tôi đừng đi đổ đấu nữa.

Lúc đó tôi uống hơi nhiều nên cũng nhớ không rõ lắm.

Tóm lại hỏi vài câu, ông ấy hình như nói là lúc đi nước Cổ Điền đổ đấu thì bị gãy (thất bại)..." Shirley Dương trừng lớn mắt, gấp gáp nói: "Vậy chúng ta mau chóng về Kinh thành tìm Trần lão tiên sinh!" "Không cần." Lục Vũ lắc đầu, trực tiếp mở miệng giải thích vài câu.

Dù sao, trước khi đến Hắc Thủy Thành, hắn đã đặc biệt đi tìm Trần Hạt Tử để hỏi rất nhiều chuyện về Hiến Vương mộ.

Trần Hạt Tử trong lúc được hắn và Đại Kim Nha luân phiên chuốc rượu đã cao hứng, kể lại ngọn ngành mọi chuyện năm xưa.

Lúc này, Lục Vũ cũng chỉ thuật lại đoạn vãng sự trần phong đó một lần. "Cổ Điền Quốc là một vương quốc bí ẩn, các sử học gia gọi nó là quốc độ thất lạc.

Chỉ có trong 'Thác Hư Dẫn Dị Khảo' mới có vài ghi chép linh tinh về vương quốc này." "Giống như cái Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan mà chúng ta gặp ở quan tài phố Thạch Bi Điếm tại Thiểm Bắc trước đây, chính là thủ đoạn của Cổ Điền Quốc." "Trước đó tôi có tra một số tư liệu, Cổ Điền Quốc diệt vong vào thời Hán trung kỳ, truyền ngôn rằng có một bộ phận người của họ đã tách ra khỏi Điền Quốc, đi vào chốn rừng thiêng nước độc, sống cuộc sống tách biệt với thế giới..." "Kẻ cầm đầu nhóm người này, chính là Hiến Vương." "Hiến Vương ở trong thâm sơn cùng cốc đã chọn cho mình một nơi phong thủy bảo địa, nói là một nơi tốt vĩnh viễn sẽ không bị đảo đấu, hắn cũng định sau khi mình chết sẽ táng ở đó." "Đợi đến về

sau, khi Hiến Vương chết, vị trí mộ huyệt đã bị người ta vẽ lại thành một tấm bản đồ, dâng lên cho Điền Vương..." Nghe Lục Vũ nói đến chuyện bản đồ, hơi thở của mấy người ngưng trệ, tâm tình lập tức trở nên khẩn trương.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, kích động đến mức thân thể cũng run rẩy.

Bởi vì, trong tay Lục Vũ thình lình xuất hiện một tấm bản đồ!

Đó là tấm bản đồ cổ bằng da, tràn đầy dấu vết của năm tháng!

Đợi đến khi Lục Vũ trải bản đồ lên bàn, nói rõ đây chính là "Bản đồ Hiến Vương mộ" mà Trần Hạt Tử giao cho hắn, đồng tử Hồ Bát Nhất co rụt lại mạnh mẽ!

Tấm bản đồ này tuy rất mờ, nhưng sông núi trong hình vẫn lờ mờ có thể nhận ra, tuyệt đối không phải vật phàm! "Theo lời Trần lão tiên sinh, đây là Trùng Cốc, vùng đất trống này phi thường cổ quái, như long đàm hổ huyệt.

Cho dù ba đầu sáu tay, mình đồng da sắt, tiến vào Trùng Cốc cũng chưa chắc có thể sống sót rời đi..." "Đôi mắt của ông ấy cũng chính là bị hủy ở nơi này." Lục Vũ đem những chuyện nghe được từ Trần Ngọc Lâu kể lại một lượt cho nhóm Hồ Bát Nhất, bao gồm cả vị trí mà Trần Ngọc Lâu nghiên cứu ra cũng không giấu giếm.

Từ con nhánh của sông Thương Lan tên là "Xà Hà", đến núi Già Long, rồi chuyển đến Trùng Cốc Vân Nam, còn có những loại chướng khí màu trắng kia...

Đợi đến khi Lục Vũ nói xong mọi chuyện, Vương Bàn Tử vẫn có chút khinh thường. "Tôi thấy lão mù Trần kia vẫn là có chút cố làm ra vẻ huyền bí, nói quá sự thật.

Chướng khí có lợi hại đến mấy, có mặt nạ phòng độc thì cũng

phòng được thôi.

Hoặc là có thuốc men cũng sẽ không bị ảnh hưởng." Nếu là trước đây, Hồ Bát Nhất nghe chuyện này, suy nghĩ sẽ không khác Vương Bàn Tử là bao.

Nhưng hôm nay đã khác xưa, hạ mộ càng nhiều, trải qua càng nhiều chuyện, Hồ Bát Nhất càng phát hiện sự thần kỳ của thế giới này, xa xa không phải một câu "khoa học" hoặc "mê tín" là có thể giải thích được.

Anh lập tức lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Bàn Tử, đừng tự đại.

Chẳng lẽ chuyện hôm qua ở Thông Thiên Đại Phật Tự cậu lại quên rồi?

Hiến Vương đã dám xưng lăng mộ của mình vĩnh viễn không thể bị trộm, vậy khẳng định có chỗ hơn người.

Chuyện lần này e rằng không phải chuyện đùa." "Không sai." Lục Vũ gật đầu, đưa tay lật tấm bản đồ lại, để Hồ Bát Nhất bọn họ nhìn dòng chữ nhỏ phía sau: "Đây là Hiến Vương hình dung về vị trí lăng tẩm của mình, Lão Hồ anh xem đi." "Vương ế, tấn vu thủy long vựng trung, thi giải thăng tiên, long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá." Hồ Bát Nhất nhìn xem, mày nhíu chặt lại.

Hồi lâu sau, anh trầm giọng nói: "Cái tên Hiến Vương này cũng thật tự tin.

Bầu trời sụp đổ mới có thể tiến vào vương mộ.

Nếu trời không sập thì không vào được sao?" "Có khi nào nói về sao băng, bảo chúng ta đợi một thời cơ đặc định?" Lục Vũ thuộc làu "Quỷ Xuy Đăng", đối với miêu tả về Hiến Vương mộ trong sách rất rõ ràng.

Nhưng hắn càng rõ ràng hơn, thế giới này và tiểu thuyết có sự

khác biệt rất lớn.

Thay vì nói những lời có khả năng làm mọi người hiểu lầm, thà rằng không nói, mọi người cùng nhau đi một bước nhìn một bước, bộ bộ vi doanh.

Dù sao, mặc kệ Hiến Vương mộ thần bí cỡ nào, khoa trương cỡ nào, đi thì vẫn cứ phải đi. ...

Lúc này, tại Tam Phiên thị, nhà Lục Vũ.

Một tên thủ hạ đứng trước mặt cha của Lục Vũ, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tiên sinh, người bên phía Cầu Đức Khảo đều bị Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt rồi." "Ừ, Lục Vũ thế nào?" "Thiếu gia bình an vô sự, bất quá thoạt nhìn cậu ấy có vẻ quan hệ không tồi với Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Ừ, cái đó không có gì." "Thông Thiên Đại Phật Tự có thu hoạch gì không?" "Mấy tên lính đánh thuê kia... bị bắt rồi." "Ừ, bọn họ biết nên làm thế nào, không cần lo lắng." "Vâng, còn có mấy tên lính đánh thuê đã chết ở bên đó." "Chết rồi?" "Người của 'Đại Đô Hội' và cái đinh chúng ta cài vào xuống muộn, lúc muốn tiến vào mộ huyệt phát hiện cửa vào bị chặn.

Khi dùng thuốc nổ mở lối vào thì bị một loại sinh vật quái dị cắn nuốt đến chết." "Sinh vật quái dị?" Thủ hạ vội vàng đưa máy tính bảng đặt trước mặt cha Lục Vũ, để ông có thể nhìn rõ cảnh mấy người bị bào thạch ẩn trong dầu mỏ cắn xé sống không bằng chết!

Cuối cùng một người bị bào thạch dọa điên, rút chốt lựu đạn, kích nổ số thuốc nổ còn lại, triệt để phá hủy lối vào... "Được rồi, ta biết rồi, ngươi lui xuống đi." Nhìn hình ảnh tàn nhẫn, cha Lục Vũ sắc mặt như thường, chỉ là ấn nút phát lại một lần nữa, tụ tinh hội thần xem xét.

Một lần, lại một lần. ...

Vài ngày sau, Kinh thành.

Chương 338

Nhóm Lục Vũ sau khi về đến Kinh thành, nghỉ ngơi đơn giản một chút liền gọi Đại Kim Nha, Trần Ngọc Lâu đến Đông Lai Thuận hội họp.

Vốn dĩ Lục Vũ còn định gọi cả cô bé Diệp Diệc Tâm, nhưng Diệp Diệc Tâm dạo này đi lại ngày càng thân thiết với Hoắc Tú Tú, cư nhiên đã đến Hoắc gia ở tạm.

May mà thân thể Diệp Diệc Tâm không xuất hiện vấn đề gì khác nên Lục Vũ cũng không nói gì.

Đông Lai Thuận.

Nhìn mấy vali hành lý to tướng Lục Vũ bày trong bao sương, cùng với đủ loại đồ vật bên trong, mắt Đại Kim Nha cứ đờ ra, cằm suýt rớt xuống đất.

Lần này thu hoạch của nhóm Lục Vũ quá nhiều!

Chỉ riêng ngọc khí đã có mấy chục món lớn nhỏ.

Ngoài ra còn có các loại xà cừ, mã não, châu báu.

Đương nhiên, đáng giá nhất vẫn là đồ sứ!

Đại Kim Nha liếc mắt liền nhận ra là đồ sứ đời Đường, hưng phấn không nói nên lời: "Lục gia, chuyến này của ngài quả thực không uổng công." Nhưng ngay sau đó, Đại Kim Nha lại nghĩ đến điều gì, cẩn thận thăm dò: "Lục gia, ngài và bên Tân Nguyệt Phạn Điếm..." Có những lời không tiện nói quá rõ.

Lục Vũ cũng không nói nhiều với gã, dù sao chuyện của Trương Hạo hắn cũng không biết Đại Kim Nha biết bao nhiêu, dứt khoát lảng sang chuyện khác: "Thói quen làm ăn của chúng ta, vẫn là Kim gia ngài

lo đầu ra, chúng tôi tiện hơn một chút." Nghe vậy, mắt Đại Kim Nha càng thêm sáng, bưng ly rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, hưng phấn nói: "Lục gia, lời thừa không nói nhiều, có chỗ nào dùng đến tôi, ngài cứ nói một câu." "Cũng không có việc lớn gì, chính là Kim gia ngài đưa lô hàng này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm là được." "Được lặc, ngài yên tâm, ăn cơm xong tôi sẽ đưa đồ qua, bảo đảm không có chút vấn đề nào!" "Vậy cảm ơn Kim gia." "Không có gì, không có gì, tôi chỉ là chạy việc vặt thôi, ngược lại là mấy vị gia các ngài, chuyến này đi ra ngoài, buôn bán dễ làm không?" Đại Kim Nha tò mò, Vương Bàn Tử lại thích khoe khoang, hai người đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, hợp cạ ngay.

Ngay lập tức, Vương Bàn Tử liền đem chuyện xuống đất trước đó, chọn những cái có thể nói kể cho Đại Kim Nha nghe.

Đại Kim Nha cũng rất phối hợp, nghe đến chỗ kinh hiểm kích thích liền liên tục hít hà, phát ra tiếng kinh hô, làm Vương Bàn Tử kể càng thêm hăng say!

Bên cạnh, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thì tiếp tục trò chuyện với Trần Ngọc Lâu về chuyện Trùng Cốc Vân Nam.

Trần Ngọc Lâu từ khi đến Kinh thành hiếm có cơ hội trò chuyện cùng mấy người bọn họ.

Hôm nay uống chút rượu, lại là đàm hứng đại phát!

Không chỉ nói chuyện Trùng Cốc, còn kể lại cả những chuyện ô yên chướng khí ngày xưa khi dẫn dắt phái Tả Lĩnh làm.

Lục Vũ nghe mà tắc lưỡi từng hồi, trong lòng cảm khái.

Phái Tả Lĩnh quả nhiên không hổ danh xuất thân lục lâm, có những chuyện làm thực sự không ra gì... "Một thời đại đặc biệt, làm những chuyện đặc biệt, cũng là không còn cách nào.

Mọi người cũng đều là vì miếng cơm manh áo." Trần Ngọc Lâu cuối cùng lắc đầu, cảm khái thổn thức không nói nên lời. ...

Hải ngoại, thành phố Đại Đô Hội.

Trong căn hộ hào hoa trên tầng thượng ở trung tâm thành phố, Cầu Đức Khảo tóc bạc hoa râm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nghe thủ hạ báo cáo sau lưng. "Lão bản, tiểu thư A Ninh bị... người của Lão Cửu Môn bắt rồi." "Cái gì!" Cầu Đức Khảo quay đầu lại, trừng mắt nhìn thủ hạ, gấp gáp nói: "Là sao!" "Có thể... có thể là lúc bọn họ theo dõi Lục Vũ thì bị người của Lão Cửu Môn để mắt tới..." Thủ hạ kiên trì nói ra suy đoán của mình, trong lòng sợ hãi một trận.

Gần đây tâm tình lão bản ngày càng không ổn định, động một chút là đánh mắng.

Hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa bên phía Lão Cửu Môn còn... "Bên phía Lão Cửu Môn có ý gì?" Khiến tên thủ hạ có chút ngoài ý muốn là sắc mặt Cầu Đức Khảo tuy âm trầm nhưng lại không nổi giận, chỉ lạnh lùng hỏi một câu.

Thủ hạ vội vàng nói: "Trừ tiểu thư A Ninh, còn có tám người bị bắt.

Ý của Lão Cửu Môn là đưa cho bọn họ chín trăm triệu thì sẽ thả người." "Đưa cho bọn họ." "Bọn họ muốn là đô la Mỹ..." "Hỗn trướng!

Thật vô lý!" Cầu Đức Khảo nháy mắt bạo nộ!

Bất quá giây tiếp theo, không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt hắn biến đổi, vẫn nghiến răng, từ kẽ răng rặn ra một câu: "Đưa cho bọn họ!

Nói với A Ninh, sau khi ra ngoài lập tức hồi báo cho ta.

Còn nữa, bảo mấy tên phế vật kia cút về đây quét rác cho ta!" ...

Lúc này.

Lục Vũ cũng không biết suy nghĩ của Cầu Đức Khảo.

Hắn và nhóm Hồ Bát Nhất ăn mừng xong, cùng nhau thong dong trở về tiểu viện.

Chỉ là vừa đi đến đầu ngõ liền nhìn thấy một chiếc xe sang trọng, bên cạnh đứng hai hắc y nhân, thần sắc lẫm nhiên nhìn bọn họ... "Lục tiên sinh, Hoắc phu nhân cho mời." Nhìn thấy hắc y nhân, Lục Vũ liền đoán được khả năng là người của Hoắc Tiên Cô.

Chương 339

Lúc này nghe được đáp án khẳng định, Lục Vũ thuận miệng hỏi hai câu.

Biết được Hoắc Tiên Cô đang đợi hắn trên xe, lập tức bảo nhóm Hồ Bát Nhất về tiểu viện trước, còn mình trực tiếp lên xe.

Xe khởi động, rời khỏi con ngõ nhỏ.

Ngoài cửa sổ, đèn neon nhấp nháy.

Trong xe, Hoắc Tiên Cô trên dưới đánh giá Lục Vũ, nhìn đến mức Lục Vũ có chút rợn người mới thản nhiên nói một câu: "Lão Cửu Môn mấy trăm người, không bằng một mình cậu." "Hoắc phu nhân quá khen." Hoắc Tiên Cô lắc đầu, thản nhiên nói: "Những việc các cậu làm ở Hắc Thủy Thành tôi đều đã thấy." "Đã thấy?" Lục Vũ thần sắc hơi đổi, trong lòng có chút bất mãn. "Không cần tức giận, Trương Hạo làm việc xưa nay đều có thói quen đặt vài cái máy quay trên người mình." Hoắc Tiên Cô cũng không giấu giếm, thản nhiên giải thích: "Thứ nhất, có thể ghi lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đợi khi nhiệm vụ kết thúc, bọn họ cũng có thể thông qua băng ghi hình phát hiện vấn đề của mình.

Thứ hai, vạn nhất sự tình không thuận lợi, kẹt lại trong mộ thì cũng luôn có một thứ lưu lại di ngôn..." Câu sau Hoắc Tiên Cô nói với biểu tình có chút thất lạc, dường như có rất nhiều câu chuyện.

Lục Vũ không đáp lời, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Hoắc Tiên Cô lại mở miệng nói: "Trương lão bản khả năng còn phải ở lại Sư Thành một thời gian, cho nên hôm nay là tôi mời cậu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Tôi..." "Yên tâm, tôi chỉ muốn bàn chuyện làm ăn với cậu, những chuyện khác không thuộc quyền

hạn của tôi." Nghe vậy, Lục Vũ nói thêm gì nữa cũng không thích hợp, chỉ đành hỏi: "Hoắc phu nhân muốn bàn chuyện làm ăn gì với tôi?" "Cậu làm nghề gì?" "Minh khí?" Lục Vũ lắc đầu nói: "Hoắc phu nhân, đồ đạc tôi đều đưa đến chỗ Đại Kim Nha rồi, có thể lát nữa hắn sẽ đưa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm thôi?" Hoắc Tiên Cô từ chối cho ý kiến, chỉ thản nhiên nói: "Thứ 'minh khí' này không phải thứ 'minh khí' kia." "Tôi không hiểu Hoắc Tiên Cô nói gì?" "Còn muốn giả ngu sao?" Hoắc Tiên Cô cười như không cười nhìn Lục Vũ, dừng một chút, từng chữ từng chữ nói: "Thần khí." Biểu tình Lục Vũ lập tức trở nên có chút cổ quái, thầm nghĩ đây là giở trò gì?

Trương Hạo không phải nói Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi quản lý "Thần khí" sao?

Hoắc Tiên Cô như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, thản nhiên nói: "Đừng nghĩ nhiều, Tân Nguyệt Phạn Điếm bỏ tiền thu mua 'thần khí' của cậu." "Tôi cũng không có mấy món, đều phải dùng, tạm thời không có ý định bán." Hoắc Tiên Cô liếc nhìn Quỷ Động Ma Mộc bên hông Lục Vũ, nhắc nhở: "Chuyện xảy ra trong Hắc Thủy Thành tôi đều đã thấy, chẳng lẽ bụng của cậu là cái túi bách bảo?" Sắc mặt Lục Vũ cứng đờ, nhưng vẫn không buông lỏng, chỉ lảng sang chuyện khác: "Hoắc phu nhân thứ lỗi, tôi xác thực không đủ dùng.

Tôi còn có việc khác, Hoắc phu nhân nếu không còn chuyện gì thì tôi..." "Có." Hoắc Tiên Cô trực tiếp cắt ngang lời Lục Vũ, không dung nghi ngờ nói: "Việc quan trọng nhất của cậu tối nay chính là theo tôi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lục Vũ nhíu mày, bất mãn nói: "Hoắc phu nhân, thế này có chút không thích hợp lắm đâu!" "Hoắc gia giúp cậu chăm sóc Tiểu Diệp Tử, hiện tại để cậu làm chút việc thì có gì không thích hợp?" "Cho dù Hoắc gia không giúp, Tiểu Diệp Tử ở chỗ tôi cũng không sao mà." "Đừng nói nhảm nhiều như vậy, đợi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm cậu sẽ hiểu tại sao tôi muốn tìm cậu." Nói xong

câu đó, Hoắc Tiên Cô trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần, dường như không muốn để ý đến tên Lục Vũ cứng đầu này nữa.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, cũng chỉ đành tùy ngộ nhi an.

Nửa giờ sau, xe dừng lại trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm cổ kính.

Lục Vũ và Hoắc Tiên Cô xuống xe, đi vào đại môn, ngồi xuống tại một phòng trà trên tầng hai. "Tiên Cô, bà tìm tôi đến rốt cuộc là có chuyện gì?" Hoắc Tiên Cô không nói, chỉ vỗ tay.

Một khắc sau, một mỹ nữ sườn xám đẩy cửa phòng trà.

Dáng đi yểu điệu, vài bước sau đặt lên bàn trà một cái khay phủ vải đỏ. "Xem đi." "Hoắc phu nhân, đây là..." "Cậu xem liền biết." Lục Vũ nhíu mày, xốc vải đỏ lên nhìn.

Trong khay là một con búp bê rơm nhìn rất sơ sài, trên trán búp bê viết ba chữ "Diệp Diệc Tâm", trên thân viết một chuỗi văn tự giống như bát tự sinh thần mà thầy bói hay nói.

Bên cạnh còn bày mấy cây kim bạc. 【Tên vật phẩm: Phá Mệnh Châm】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Nguyền rủa】 【Mô tả vật phẩm: Nữ vu triều Hán chế tạo, từng vì Trần hoàng hậu - hoàng hậu đầu tiên của Hán Vũ Đế Lưu Triệt mà làm chuyện vu cổ, bị định tội đại nghịch bất đạo, bêu đầu ngoài chợ.

Kẻ chế tạo trong lòng không cam lòng dung nhập vào kim, khiến Phá Mệnh Châm thành kim nguyền rủa.

Dùng hình nhân, bên trên viết tên họ, bát tự sinh thần của người bị nguyền rủa, đâm Phá Mệnh Châm lên người hình nhân, chôn gần nhà kẻ định nguyền rủa.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, người đó sinh bệnh, thuốc thang

khó chữa.

Chín chín tám mươi mốt ngày sau, hồn phi phách tán...】 Sắc mặt Lục Vũ chợt biến, trầm giọng hỏi: "Hoắc phu nhân, đây là ý gì?" "Hai hôm trước tôi gặp Tiểu Diệp Tử một lần, thấy sắc mặt cô bé không tốt lắm nên hỏi thêm một câu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có cao nhân, phát hiện ra điều không ổn..." Nghe Hoắc Tiên Cô giải thích vài câu, Lục Vũ vội vàng nói lời cảm ơn.

Trong lòng rốt cuộc cũng hiểu Hoắc Tiên Cô nói chăm sóc Tiểu Diệp Tử trên xe lúc trước là có ý gì.

Cái Phá Mệnh Châm này tuy chỉ là pháp khí Hoàng giai hạ phẩm nhưng lại là pháp khí ác độc!

Nếu thời gian dài không chú ý tới, Diệp Diệc Tâm e rằng thực sự gặp nguy hiểm. "Cậu cũng không cần lo lắng, cũng không phải chuyện lớn gì.

Chỉ là bạn học Tiểu Diệp Tử vô tình gặp một thầy bói, cơ duyên trùng hợp có được một món 'thần khí' như vậy.

Cô bé cũng không biết đây là một món thần khí." "Thật sự chỉ là trùng hợp?" "Ừ." Hoắc Tiên Cô gật đầu, nghiêm túc nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm đã điều tra kỹ, không có vấn đề gì." "Cảm ơn Hoắc Tiên Cô." "Chuyện nhỏ thôi." Hoắc Tiên Cô mỉm cười, thản nhiên nói: "Được rồi, tiếp theo cậu giúp tôi nhận diện thêm một món đồ nữa." Nói đoạn, Hoắc Tiên Cô lại vỗ tay.

Chỉ một chốc lát sau, một mỹ nữ sườn xám đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ đi vào phòng trà.

Trên xe đẩy, một cái thùng lớn khoảng một mét vuông được trùm vải đỏ.

Lục Vũ ngạc nhiên, hỏi: "Không phải cái này cũng được phát hiện ở nhà tôi đấy chứ?" "Cũng có thể nói như vậy." Hoắc Tiên Cô đưa tay vén vải đỏ, lộ ra cái thùng kính bên trong, thản nhiên nói: "Ba ngày trước, Hoắc Tú Tú đi tìm cậu thì thấy tiểu gia hỏa này trước cửa nhà cậu." Lục Vũ nhìn xem, có chút ngạc nhiên.

Trong lồng kính là một con chó nhỏ màu trắng.

Có thể là do gen đột biến, trên đầu con chó nhỏ còn mọc hai cái sừng cơ nhỏ, bốn chân nhìn cũng có chút kỳ quái. "Hoắc phu nhân, đây là?" "Lát nữa cậu sẽ biết." Hoắc phu nhân đưa tay ấn một cái nút trên thùng.

Ngay lập tức, con chó nhỏ lúc nãy còn ủ rũ cụp đuôi bỗng trở nên tỉnh táo, thần thái sáng láng nhìn Lục Vũ, miệng thốt tiếng người: "Ngươi âm tà chi khí không nhẹ, cần thận trọng!" Lục Vũ trợn to mắt, không dám tin nhìn Hoắc Tiên Cô, buột miệng: "Đây là công nghệ cao gì vậy?" "Tôi cũng rất muốn biết." Hoắc Tiên Cô nhìn chằm chằm Lục Vũ, thần sắc ngưng trọng: "Nó có thể nói chuyện, hơn nữa nói rất lưu loát.

Vốn dĩ tôi tưởng là khoa học kỹ thuật, nhưng tôi đã cho người kiểm tra, không liên quan đến khoa học.

Chương 340

Tôi cho rằng khả năng là thần khí, cho nên tôi hy vọng cậu có thể giúp biện nhận một chút, rốt cuộc là thần khí gì!" Lục Vũ định thần, nhìn kỹ lại, hệ thống không có bất kỳ nhắc nhở nào. "Tôi nhìn không ra." "Thật sự?" Lục Vũ nghĩ nghĩ, đưa tay chỉ lồng kính, hỏi: "Hoắc phu nhân, cái lồng này có giảng giải gì không?" "Chống đạn, cách âm, cách ly không khí.

Không khí nó hô hấp bên trong đều là tuần hoàn nội bộ, đây là thao tác tiêu chuẩn của chúng tôi khi xử lý sinh vật có khả năng bị thần khí ảnh hưởng." "Có thể mở ra không, tôi muốn nhìn kỹ nó." Một con chó nhỏ có thể nói tiếng người lưu loát, ai mà không tò mò?

Nếu là thần khí thì còn dễ nói, nếu không phải thần khí thì sao?

Vậy nó là cái gì?

Lục Vũ đột nhiên thấy ngứa ngáy trong lòng, vẻ mặt hy vọng nhìn Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô tìm hắn đến chính là vì chuyện này.

Nhưng nghe nói muốn mở thùng, Hoắc Tiên Cô vẫn do dự một chút.

Trầm ngâm giây lát, bà phân phó người canh giữ các góc phòng, tránh cho thứ nhỏ bé này chạy mất, sau đó mới nhìn Lục Vũ một cái, thần sắc ngưng trọng ấn nút.

Một khắc sau, cửa kính trên thùng mở ra! "Con chó nhỏ" thấy cửa mở cũng không đi ra, vẫn ngồi trong thùng, chỉ tò mò đánh giá Lục Vũ, rồi lại nói: "Ngươi không chỉ có âm tà chi khí, lại có thánh khiết chi khí, quái thay, diệu thay." Lục Vũ ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn

"con chó nhỏ" trong thùng, nói: "Ngươi ra đây, ta xem thử?" Chỉ là vừa dứt lời, Lục Vũ bỗng ngây người.

Không còn lồng kính ngăn cách, hắn có thể nhìn thấy "con chó nhỏ" này, hệ thống cũng ngay lúc này đưa ra nhắc nhở! 【Tên vật phẩm: Bạch Trạch】 【Đẳng cấp vật phẩm: Cửu phẩm yêu thú】 【Năng lực vật phẩm: Biết nói, thông vạn vật, tri quỷ thần】 【Mô tả vật phẩm: Bạch Trạch, đầu rồng tóc xanh có sừng.

Năm xưa Hoàng Đế đi tuần thú đến Đông Tân, Trạch thú xuất hiện, biết nói, thông hiểu tinh hoa vạn vật!

Bạch Trạch thuộc lòng tình hình vạn vật trong thiên hạ, tinh thông chuyện quỷ thần.

Hấp thu tinh hoa thiên địa, có thể tu luyện trưởng thành, cao nhất có thể đạt Nhất phẩm.】 Bạch Trạch!

Trong truyền thuyết...

Thần thú Bạch Trạch!

Giờ khắc này, nhìn nhắc nhở của hệ thống trong đầu, Lục Vũ chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, miệng đắng lưỡi khô!

Đến thế giới này, hắn đã trải qua rất nhiều.

Dù là Tinh Tuyệt Cổ Thành hay Thất Tinh Lỗ Vương Cung đều là những nơi rất thần kỳ.

Đồng thời hắn cũng đã thấy rất nhiều pháp khí thần kỳ.

Thậm chí thấy cả Điệp Tán Xà Cữu Mẫu, Thanh Lân Lục Tu Cự Niêm... các loại yêu thú.

Nhưng Bạch Trạch trước mắt vẫn mang đến cho hắn cảm giác điên đảo!

Bạch Trạch biết nói tiếng người trong truyền thuyết, trong thần

thoại!

Nó là yêu thú gì chứ?

Nó phải là Thần thú!

Giờ khắc này, thân thể Lục Vũ thậm chí kích động đến run rẩy, giọng nói cũng run theo: "Ngươi, ngươi, xin chào!" "Xin chào." Bạch Trạch nhìn Lục Vũ một cái, dường như có chút kỳ quái vì sao hắn lại khẩn trương.

Nghe giọng nói rõ ràng của Bạch Trạch, lại nhìn cảm xúc quái dị trong mắt nó, Lục Vũ hít sâu một hơi, ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

Nghĩ nghĩ, hắn hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi?" "Ba mươi tuổi?" "Ngươi là Trạch?" "Không sai." Hoắc Tiên Cô ở bên cạnh có chút buồn bực, thầm nghĩ Lục Vũ đây là thao tác gì, sao không nghiên cứu pháp khí mà lại trò chuyện với nó?

Chẳng lẽ nói chuyện là có thể tìm ra tình huống của pháp khí sao?

Nếu dễ dàng như vậy, bọn họ hỏi nhiều thế đã sớm biết đáp án rồi!

Hơn nữa, cậu cũng không hỏi nó ăn gì?

Ngửi thấy gì?

Có cảm thấy chỗ nào kỳ quái không?

Hỏi thế này thì ra cái gì?

Khoan đã!

Ba mươi tuổi?

Con chó này ba mươi tuổi?

Chẳng lẽ nói pháp khí này không chỉ làm cho sinh vật nói tiếng người mà còn có thể kéo dài tuổi thọ?

Chương 341

Tâm tình Hoắc Tiên Cô càng thêm kích động!

Lúc này, Lục Vũ vẫn đang một hỏi một đáp với Bạch Trạch. "Ngươi... trước đó tại sao lại đến nhà ta?" "Ta cảm nhận được một luồng khí tức âm tà." "Là dạng gì?" "Nói không rõ, chỉ là rất tà ác." Lục Vũ trong lòng hiểu rõ, Bạch Trạch nói e rằng là khí tức Tinh Tuyệt Nữ Vương trên người Tiểu Diệp Tử.

Bao gồm cả trên người hắn cũng có khí tức Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Ngươi có cách nào không?" "Đợi ta lớn lên sẽ có cách." "...Cảm ơn." Hiện tại Bạch Trạch này mới ba mươi tuổi, phỏng chừng đối với loại thượng cổ thần thú như nó thì mới chỉ là tuổi vừa sinh ra.

Đợi nó lớn lên, e rằng mình hóa thành tro cũng chưa chắc đợi được.

Hoắc Tiên Cô bên cạnh nghe Lục Vũ không ngừng đối thoại với Bạch Trạch, trong lòng khẽ động, phất tay đóng lồng kính lại. "Ấy!

Hoắc phu nhân..." Lục Vũ đang nói chuyện hăng say với Bạch Trạch, bỗng nhiên bị cắt ngang.

Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, mỉm cười: "Nói thế nào?" Lục Vũ trầm ngâm một chút, thần sắc ngưng trọng: "Hoắc phu nhân, nó không phải vật phàm." "Nếu không phải thần khí, tôi cũng sẽ không tìm cậu đến." Hoắc Tiên Cô thần sắc thản nhiên, nhấp ngụm trà, trấn định tự nhiên nói: "Nói nghe xem, rốt cuộc bất phàm thế nào?" "Nó là...

Bạch Trạch.

Thượng cổ thần thú, Bạch Trạch biết nói tiếng người.

Không phải thần khí, nó là Thần thú." Một giây trước còn biểu hiện vô cùng bình tĩnh, Hoắc Tiên Cô nghe xong câu này liền hít một ngụm khí lạnh, biểu tình nháy mắt đông cứng, trân trối nhìn Lục Vũ, miệng há to có thể nuốt trọn một quả trứng gà!

Chấn kinh, chấn hám, không dám tin, không thể tưởng tượng nổi!

Hồi lâu sau, biểu tình của bà mới giãn ra, nghi ngờ nói: "Đừng có ăn nói lung tung!

Bạch Trạch là thượng cổ thần thú, hơn nữa phần lớn lưu truyền trong tiểu thuyết thoại bản, sao có thể là thật!" "Là thật." "Đừng có ăn nói lung tung!" "Hoắc phu nhân nếu không tin, giao nó cho tôi?" "Không có khả năng." "Hoắc phu nhân." Lục Vũ hít sâu một hơi, thấm thía nói: "Loại thần thú như Bạch Trạch, các người đều không biết, cũng sẽ không biết nuôi dưỡng.

Tôi mang nó đi, có thể nuôi dưỡng nó thật tốt.

Hơn nữa... nó biết nói, có vấn đề gì nó sẽ nói với chúng ta." "Hoắc phu nhân..." "Được rồi, Lục tiểu ca lặn lội đường xa mệt nhọc, hay là về nghỉ ngơi trước đi." "Hoắc phu nhân..." "Tiễn khách!" Lục Vũ đột nhiên có chút hối hận.

Mình thực sự không nên lập tức nói toạc chuyện Bạch Trạch cho Hoắc Tiên Cô!

Có câu tối kỵ giao thiển ngôn thâm (mới quen biết sơ mà nói chuyện sâu), sao mình còn phạm phải sai lầm này?

Sớm biết vậy cứ bịa đại một cái cớ, mang Bạch Trạch đi mới là chân lý a!

Đương nhiên, suy nghĩ này cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Nhìn mức độ coi trọng của Hoắc Tiên Cô đối với Bạch Trạch, cho dù hắn muốn lừa gạt, Hoắc lão thái thái cũng chưa chắc đã mắc mưu.

"Đúng rồi." Lúc Lục Vũ định đi, Hoắc Tiên Cô đứng lên, cười híp mắt nói: "Mấy ngày nay cậu đừng đi lung tung, Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp có một buổi đấu giá, Trương lão bản cũng sắp về.

Ngoài ra, cậu rảnh rỗi có thể thường xuyên ghé qua, muốn thăm nó cũng có thể đến xem." Nhìn nụ cười không giấu được trên khóe miệng Hoắc Tiên Cô, Lục Vũ biết Hoắc lão thái thái này đã tin phán đoán của hắn về Bạch Trạch!

Không cam lòng a!

Thượng cổ thần thú, chẳng lẽ cứ thế bỏ lỡ?

Lục Vũ càng nhìn Bạch Trạch trắng như tuyết trong thùng kính càng muốn mang tiểu gia hỏa biết nói này đi.

Phải biết rằng, đây chính là thượng cổ thần thú, biết tiếng người, thông vạn vật, tri quỷ thần Bạch Trạch!

Lúc trộm mộ mà mang theo tiểu gia hỏa này, tống tử, tiểu quỷ gì đó, không phải nó đều nhận ra hết sao.

Càng huống chi...

Nghiến răng một cái, Lục Vũ quyết tâm: "Hoắc phu nhân, tôi dùng thần khí đổi với bà, được không!" "Cậu không phải nói bản thân dùng còn không đủ sao?" "Tôi nghĩ rồi, có mấy món, xác thực có thể đổi cho bà." "Ồ?

Là những gì?" Lục Vũ châm chước giây lát, lấy ra "Cộng Sinh Thanh Đồng Linh", "Kính Ngắm Tây Mông Hải Da", còn có "Định Hồn Châu", vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hoắc Tiên Cô.

Hắn giải thích đơn giản vài câu, đem cách dùng, uyên nguyên nói cho Hoắc Tiên Cô, khiến bà một trận kinh ngạc!

Đặc biệt là "Kính ngắm" và "Định Hồn Châu", tuy đều là pháp khí

Hoàng giai nhưng lại là đồ tốt vô cùng thực dụng!

Chỉ có điều...

Kinh ngạc qua đi, Hoắc Tiên Cô chỉ cười nói: "Ba món đồ này, tôi trả cậu hai tỷ." "Tôi là muốn đổi nó với bà!" "Chuyện lớn như vậy tôi không làm chủ được, đợi Trương lão bản về, đợi ông ấy quyết định đi." Chuyện đã nói xong, nhưng Lục Vũ nhìn Bạch Trạch vẫn không nỡ rời đi, chỉ đành kiếm chuyện để nói.

Nghĩ đi nghĩ lại, thử hỏi: "Hoắc phu nhân, buổi đấu giá mấy ngày tới bán những gì?" "Đến lúc đó cậu sẽ biết." "Tôi có thể xem trước không, dù sao tôi cũng giúp bà một việc." Hoắc Tiên Cô khựng lại, nhẹ giọng nói: "Tôi có thể nói cho cậu biết, có thần khí." Lục Vũ không khỏi sững sờ, ngạc nhiên nói: "Thần khí thật sự có thể đấu giá?" "Có một số thần khí không có tác dụng phụ, tốt cho cơ thể, tự nhiên có thể đấu giá, nếu không Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy đâu ra kinh phí duy trì?" "Vậy hai ngày nữa đấu giá thần khí gì?" "Đến lúc đó cậu sẽ biết." "Vậy..." "Được rồi, giờ không còn sớm, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng sắp đóng cửa rồi." Hoắc Tiên Cô đã rõ ràng hạ lệnh trục khách, Lục Vũ cũng không còn cách nào, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, coi như thôi.

Cuối cùng nhìn Bạch Trạch một cái, hắn lưu luyến không rời, rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chương 342

Hắn chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau Hoắc phu nhân liền gọi một cuộc điện thoại cho Trương Hạo! ...

Đêm khuya.

Về đến tiểu viện, đám Hồ Bát Nhất đều chưa ngủ, đều đang đợi trong sân.

Mọi người gặp mặt, trò chuyện đơn giản vài câu rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Lục Vũ về đến thư phòng, trong lòng âm thầm tính toán làm thế nào để đoạt được Bạch Trạch?

Thần thú!

Người đời này có thể gặp được mấy con thần thú?

Không thèm thuồng sao được! "Haizz..." Hồi lâu, Lục Vũ thở dài một hơi.

Muốn mang Bạch Trạch ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm thực sự là không có cách.

Trừ phi Hoắc Tiên Cô điên rồi, không dùng cái lồng kính kia nhốt Bạch Trạch, thế thì hắn còn dám trực tiếp động thủ cướp, giống như năm xưa cướp Hắc Kim Cổ Đao vậy!

Nhưng hiển nhiên, Hoắc Tiên Cô không thể nào cho hắn cơ hội này.

Thôi bỏ đi, vẫn là đợi Trương Hạo về rồi thương lượng với ông ấy sau.

Định thần lại, Lục Vũ tạm thời gác chuyện Bạch Trạch sang một

bên, lại từ Quỷ Động Ma Mộc lấy ra Long Cốt Thiên Thư hoàn chỉnh, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục giải đọc thông tin "Phí Lạc Mông" trên đó.

Thông tin bên trên quá mức tạp loạn.

Hơn nữa, niên đại lâu đời, giải đọc vẫn có chút tốn sức.

Bất quá... một đêm thời gian cũng không phải uổng phí.

Đợi đến khi trời sáng, Lục Vũ rốt cuộc cũng giải đọc ra một thông tin mấu chốt!

Thông tin là do Mặc Tử để lại!

Nội dung tuy có chút tối nghĩa khó hiểu, nhưng Lục Vũ nghiên cứu lâu như vậy cũng đại khái hiểu được nội dung lời nhắn.

Đơn giản mà nói, Mặc Tử vì để đảm bảo truyền thừa Mặc gia không dứt, ngoài Mặc Gia Cơ Quan Thành, Mặc Tử còn thiết lập một nơi truyền thừa khác.

Đến địa điểm truyền thừa, thông qua khảo nghiệm là có thể đạt được truyền thừa Mặc gia. ... "Tôi thấy Hiến Vương mộ chúng ta không cần quá vội vàng, vẫn là nên tăng cường thực lực một chút, bồi dưỡng Mặc Khế." Buổi sáng, lúc bốn người cùng ăn cơm, Lục Vũ kể sơ qua thành quả nghiên cứu cả đêm của mình. "Còn về việc tăng cường thế nào, tôi có một ý tưởng." Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, tràn đầy mong đợi nhìn Lục Vũ. "Chúng ta phải học hỏi Mặc gia thật tốt!" Nghe vậy, mắt Hồ Bát Nhất càng sáng hơn!

Hắn từng nghe Lục Vũ nói về Mặc Gia Cơ Quan Thành, lúc này không khỏi hưng phấn: "Tiểu ca nhi, vị trí Mặc Gia Cơ Quan Thành cậu tìm được rồi?" "Tìm được rồi." "Ở đâu?" "Chúng ta bao giờ xuất phát?" "Mặc Gia Cơ Quan Thành a, nơi trong truyền thuyết có thể học được tất cả cơ quan bí thuật của Mặc gia a!" Nhìn mấy người đều

hưng phấn lên, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, dội cho bọn họ một gáo nước lạnh: "Vị trí Mặc Gia Cơ Quan Thành tôi biết, nhưng tôi cảm thấy, chỉ dựa vào thủ đoạn hiện tại của mấy người chúng ta, tiến vào Mặc Gia Cơ Quan Thành cơ bản chính là đi nộp mạng.

Đừng thấy chúng ta đã hạ không ít đại mộ, nhưng cơ quan trong mộ hoàn toàn không có tính so sánh với Mặc Gia Cơ Quan Thành thần bí khó lường." "Vậy ý của cậu là?" "Mặc gia ngoài Cơ Quan Thành, Mặc Tử còn để lại địa điểm truyền thừa khác, tính nguy hiểm hẳn là thấp hơn Mặc Gia Cơ Quan Thành rất nhiều.

Tôi cảm thấy chúng ta có thể thử một lần." "Nơi nào?" "Tống Quốc, Tống Thành." "Tống Quốc?

Tống Quốc thời Xuân Thu Chiến Quốc?" "Đúng." "Tống Thành là đâu?" "Hẳn là dải Thương Khâu hiện tại, vị trí cụ thể tôi cũng không quá xác định, thời gian này chúng ta có thể tra cứu tư liệu thật kỹ, làm chút chuẩn bị.

Đợi mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng thì đi xem một chút." "Được lặc!" "Không vấn đề!" Mấy người liên tục gật đầu, trong lòng đối với Mặc gia chưa biết lại có chút mong đợi!

Lục Vũ cười cười, gật đầu: "Nhân thời gian này, vẫn là luyện Tiên Thiên Công một chút, tăng cường thực lực." "Đúng rồi." Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mắt sáng lên: "Tiểu ca nhi, lấy Phát Khâu Thiên Ấn của cậu ra đây." "Sao vậy?" "Tối qua tôi xem 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', vô tình thấy được một nội dung, Phát Khâu Thiên Ấn có diệu dụng khác!" "Ồ?" "Một câu hai câu nói không rõ, cậu lấy Phát Khâu Thiên Ấn ra, một lát sẽ hiểu ngay." Lục Vũ lập tức lấy Phát Khâu Thiên Ấn ra, thầm nghĩ trong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' ghi chép về Phát Khâu Thiên Ấn chẳng lẽ còn hoàn thiện hơn hệ thống?

Lục Vũ lấy ra "Phát Khâu Thiên Ấn", một chiếc ấn nhỏ màu vàng dưới ánh mặt trời rực rỡ lấp lánh. "Lão Hồ, nói thế nào?" Hồ Bát Nhất thần tình túc mục, lôi Mô Kim Phù trong ngực mình ra, lại bảo Vương Bàn Tử, Shirley Dương học theo động tác của hắn, lôi Mô Kim Phù ra.

Sau đó, nhìn Lục Vũ vẻ mặt nghiêm túc, từng chữ từng chữ nói: "Tiểu ca nhi, cậu dùng máu đầu ngón tay, bôi lên văn tự Phát Khâu Ấn một vòng." "Hả?

Được thôi." Lục Vũ có chút đau lòng Kỳ Lân Bảo Huyết của mình, nhưng hiện tại có chút tò mò, cũng chỉ đành rạch đầu ngón tay, bôi lên chữ dưới đáy tiểu ấn một lần.

Khi nét cuối cùng hạ xuống, dị biến đột ngột xảy ra!

Vết máu vốn nổi trên mặt ấn khắc, thế mà trong nháy mắt biến mất không thấy, hiển nhiên là bị "Phát Khâu Thiên Ấn" hấp thu.

Giây tiếp theo!

Chương 343

Mô Kim Phù trong tay Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều không gió mà bay, đằng không bay lên!

Góc nhọn đen sì đối chuẩn Phát Khâu Ấn, phảng phất bị Phát Khâu Thiên Ấn hấp dẫn!

Một màn này quả thực có chút kỳ dị!

Càng kỳ dị hơn là khoảnh khắc tiếp theo, Lục Vũ dường như nghe thấy một thanh âm: "Tiểu ca nhi, tôi là Lão Hồ, cậu nghe thấy giọng tôi không?" Lục Vũ quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, anh nói chuyện?" "Ừ!" Hồ Bát Nhất trọng trọng gật đầu, vẻ mặt hưng phấn: "Là thật!

Tiểu ca, là thật a! 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' nói là thật a!" Hồ Bát Nhất quả thực hưng phấn không gì sánh được!

Trước đó, khi bọn họ cùng nhau thám hiểm "Thất Tinh Lỗ Vương Cung", Hồ Bát Nhất từng vô tình kích hoạt liên hệ giữa Mô Kim Phù và Phát Khâu Thiên Ấn.

Không, cũng không thể nói là vô tình kích hoạt.

Dù sao lúc đó Lục Vũ từng cầm Phát Khâu Thiên Ấn, trói định Mô Kim Phù của mấy người bọn họ.

Nhưng Lục Vũ đã quên một chuyện, đó là lưu lại ấn ký của mình trên Phát Khâu Thiên Ấn, trở thành Phát Khâu Thiên Quan!

Loại chuyện này là chuyện mỗi một Phát Khâu Thiên Quan đều biết, hệ thống tự nhiên cũng không có nhắc nhở...

Mãi đến hiện tại, dưới sự thử nghiệm của Hồ Bát Nhất, Lục Vũ

rốt cuộc cũng hoàn chỉnh chưởng khống Phát Khâu Thiên Ấn.

Một ấn tại thủ, Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Hơn nữa còn có thể thông qua Phát Khâu Ấn và Mô Kim Phù tiến hành liên lạc, cho dù sau này hạ mộ có gặp lại tình huống như ở "Thất Tinh Lỗ Vương Cung" cũng không cần quá hoảng hốt! "Được a Lão Hồ, còn có vài ngón nghề nha." Vương Bàn Tử nghịch Mô Kim Phù truyền âm một hồi, cười hi hi ha ha trêu chọc Hồ Bát Nhất vài câu. "Khẳng định mạnh hơn cái tên béo chỉ biết ăn như cậu nhiều." "Tôi đây gọi là năng ăn là phúc." "Phải phải, Bàn gia có phúc." "Đó là!" Mấy người cười cười nói nói thêm vài câu rồi không trêu chọc nữa, ai nấy bận rộn.

Tra tư liệu thì tra tư liệu, tu luyện thì tu luyện.

Còn Lục Vũ cũng quay lại thư phòng. "Long Cốt Thiên Thư" hắn không vội giải đọc, nhưng Thuật Luyện Khí thì hắn cần nhân thời gian này nghiên cứu thật kỹ.

Nếu có thể trước khi đến "Mặc Gia Truyền Thừa Chi Địa" học được Thuật Luyện Khí, thử luyện ra vài món pháp khí, đối với hắn mà nói tuyệt đối là có lợi không tệ.

Dù sao hiện tại trong tay hắn đã nắm giữ vài loại linh nguyên liệu.

Ví dụ như có thể luyện chế pháp khí trữ vật "Ban Lạc Ti Nang".

Thử nghĩ xem, nếu mấy người bọn họ mỗi người đều có pháp khí trữ vật, vậy lúc đảo đấu chẳng phải tiện hơn rất nhiều sao?

Không chỉ lúc dùng đồ tiện lấy ra, lúc đảo đấu thu hoạch chiến lợi phẩm cũng tiện.

Quỷ Động Ma Mộc của hắn tuy có thể chứa đồ, nhưng mỗi lần ra ngoài thám hiểm, đủ loại trang bị đều bỏ trong Quỷ Động Ma Mộc.

Theo số lượng pháp khí của hắn ngày càng nhiều, cộng thêm thám hiểm cần dùng đủ loại trang bị, không gian Quỷ Động Ma Mộc đã giật gấu vá vai. ...

Chạng vạng.

Lục Vũ day day đôi mắt nhức mỏi, thở dài một hơi.

Gần một ngày học tập, hắn rốt cuộc cũng coi như nhập môn Luyện Khí.

Muốn luyện khí, đỉnh lô là thứ nhất, thứ hai là lửa, thứ ba là dược liệu, thứ tư là phương thuốc.

Vạn hạnh, Thuật Luyện Khí truyền thừa từ đại thuật sĩ Từ Phúc có rất nhiều phương thuốc.

Một trong số đó là phương thức luyện chế "Ban Lạc Ti Nang". 【Tên vật phẩm: Ban Lạc Ti Không Đại】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Trữ vật】 【Mô tả vật phẩm: Dùng Ban Lạc Ti Nang, lấy thìa vàng, đặt vào trong lò vàng, mỗi một canh giờ thêm vào một tiền đá núi lửa, chín canh giờ sau lấy Ban Lạc Ti Nang ra, để nguội một canh giờ, lại cho vào lò gỗ...】 Cách nói của Thuật Luyện Khí rất giản khiết, rất rõ ràng.

Đá núi lửa rất dễ tìm, chỗ nào cũng có thể tìm được.

Cho dù mua trên mạng cũng mua được.

Nhưng vấn đề là lò vàng và lò gỗ không phải là thứ đơn giản như vậy...

Hai loại lò này không phải nói một cái làm bằng vàng, một cái làm bằng gỗ.

Mà là thuộc tính của lò luyện, một cái ngũ hành thuộc Kim, một

cái ngũ hành thuộc Mộc! "Khó...

Khó a!" Nghiên cứu cả ngày, nhìn thuyết minh về lò vàng và lò gỗ, Lục Vũ cười khổ lắc đầu, vẫn là tạm thời gác lại chuyện luyện khí, thành thật kiên định luyện công.

Chương 344

Lò luyện khí không dễ kiếm.

Chuyện này xem ra vẫn phải dựa vào cơ duyên mới được. "Thôi!

Phản chính thực lực mới là đệ nhất, chỉ cần công phu thâm hậu, ra cửa mang ít đồ một chút cũng không phải không thể.

Luyện tốt Tiên Thiên Công, luyện tốt Thê Vân Tung và Nhiên Mộc Đao Pháp...

Đúng rồi, Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn thu được ở Hắc Thủy Thành trước đó còn chưa dạy cho Vương Bàn Tử, ngược lại có thể nhân cơ hội này giao cho cậu ta..." ...

Thoáng cái đã mấy ngày trôi qua.

Lục Vũ ngoài luyện công thì giải đọc Long Cốt Thiên Thư, hoặc là nghiên cứu chuyện luyện khí.

Không thể không nói, bỏ thời gian ra vẫn có hồi báo.

Mấy ngày vất vả, Kim lô và Mộc lô luyện khí Đại Kim Nha đều giúp hắn tìm được.

Dược liệu luyện chế "Ban Lạc Ti Không Đại" cũng chuẩn bị gần xong.

Ngoài đá núi lửa, mấy thứ phụ liệu cũng chuẩn bị đầy đủ, cái duy nhất khó tìm còn lại là một loại "Tử Kim Vân Mẫu".

Vân mẫu (Mica) chỉ là một loại khoáng thạch muối silicat bình thường, tịnh không hiếm lạ.

Có thể dùng làm thuốc trị trúng gió hàn nhiệt, trừ tà khí, an ngũ tạng... các loại bệnh chứng, cũng có thể ứng dụng trong vật liệu xây

dựng, phòng cháy chữa cháy và các ngành công nghiệp khác.

Nhưng "Tử Kim Vân Mẫu" rất hiếm, rất khó tìm.

Đại Kim Nha cũng không dám cam đoan, chỉ có thể bảo Lục Vũ mình sẽ cố gắng tìm, nhưng phải xem duyên phận.

Mấy năm trước ngược lại có người cầm một khối "Tử Kim Vân Mẫu" muốn bán giá tốt ở một tiệm thuốc, sau đó cũng không biết thế nào mà không giải quyết được gì...

Đối với việc này, Lục Vũ trừ gật đầu cũng không thể nói gì khác.

Đương nhiên, ngoài luyện khí, hắn cũng dạy "Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn" cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Vương Bàn Tử luyện cực kỳ hăng say, ngày nào cũng luyện tập không ngừng trong sân.

Đừng nói đi chơi, cho dù là chuyện giải cứu thiếu nữ sa cơ lỡ bước cũng không làm nữa!

Không thể không nói, điều này làm Lục Vũ rất bất ngờ.

Ngoài ra, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng luyện công mỗi ngày, lúc rảnh rỗi thì tra tư liệu, chuẩn bị đi "Tống Thành" kiến thức chuyện Mặc gia.

Bọn họ cực kỳ dụng tâm, thậm chí Lục Vũ rủ bọn họ tham gia đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng trực tiếp không đi. "Đi cũng không có ý nghĩa, chúng tôi cũng không nhận ra đồ tốt." "Đúng thế." "Tôi đã phát lời thề, nếu lại bước vào cửa lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm, trừ phi lão Trương đầu mời tôi quản lý đấu giá hội!" "..." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ đành mặc kệ bọn họ.

Bản thân thu dọn đơn giản một chút, chạng vạng tối liền rời nhà, đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Rất nhanh đã đến nơi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm hắn cũng không phải lần đầu tiên tới.

Xuyên qua bức bình phong tiêu chí ở cửa, cũng không cần kiểm tra thư mời, tự nhiên có mỹ nhân sườn xám dẫn hắn vào khách sạn, lên bao gian tầng hai.

Lúc này, Hoắc Tiên Cô đã ngồi trong bao gian, thấy Lục Vũ đến liền mỉm cười: "Yên tâm ngồi, hôm nay không ai dám để cậu điểm thiên đăng đâu, tùy tiện ngồi." "Vậy cảm ơn Hoắc phu nhân." Lục Vũ cười cười, tùy ý ngồi xuống.

Đương nhiên hắn cũng hiểu, có được đãi ngộ này mật thiết không thể tách rời với thực lực của hắn.

Cộng thêm việc Trương Hạo vẫn luôn mời hắn gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thử hỏi, người chèo lái tương lai của Tân Nguyệt Phạn Điếm ngồi ghế thiên đăng thì có sao đâu?

Lục Vũ ngồi xuống, sau khi tán gẫu vài câu, Hoắc Tiên Cô chuyển đề tài, hỏi: "Nghe nói gần đây cậu nhờ Đại Kim Nha tìm không ít đồ?

Sao thế, cậu định làm gì?" Lục Vũ sắc mặt không đổi, thuận miệng cười nói: "Trong nhà thiếu chút đồ trang trí." Chuyện luyện khí hắn không định nói cho Hoắc Tiên Cô biết.

Có những chuyện người biết càng nhiều càng không tốt.

Dừng một chút, hắn cũng chuyển chủ đề, trực tiếp hỏi về chuyện con Bạch Trạch của Hoắc Tiên Cô.

Vừa dứt lời, Hoắc Tiên Cô mỉm cười, trực tiếp đứng lên nhường chỗ, nhẹ giọng nói: "Chính chủ đến rồi, cậu tự mình hỏi ông ấy đi." Lục Vũ quay đầu liền thấy Trương Hạo đi vào, một thân áo Tôn

Trung Sơn thẳng thớm, nhìn rất có tinh thần.

Ngay cả vị trí cánh tay bị cụt cũng đã có một bàn tay mới, chỉ là nhìn có chút cứng ngắc, nghĩ đến khả năng là tay giả.

Chú ý tới ánh mắt Lục Vũ, Trương Hạo tiêu sái cười, thản nhiên nói: "Làm ăn buôn bán, tổng không thể thiếu tay thiếu chân, nếu không người khác nhìn thấy lại tưởng việc buôn bán của tôi có vấn đề gì." Lục Vũ gật đầu, không truy hỏi, chỉ nhẹ giọng hỏi: "Trương lão bản, con Bạch Trạch kia..." "Không vội." Trương Hạo phất phất tay, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bưng bát trà lên, tự mình uống trà.

Chương 345

Hoắc Tiên Cô đã rời khỏi bao gian, để lại không gian cho hai người bọn họ.

Một lát sau, Lục Vũ vẫn không kiềm chế được tò mò trong lòng, muốn hỏi lại chuyện Bạch Trạch.

Chỉ là yết hầu vừa động, lúc sắp mở miệng thì Trương Hạo đột nhiên lên tiếng: "Mấy người của Cầu Đức Khảo tôi đã thả hết rồi.

Cái cô A Ninh kia rất có khả năng gần đây sẽ còn tìm cậu." "Hả?

Thả rồi?" Lục Vũ hơi sững sờ, Trương Hạo không nhắc thì hắn cũng quên béng chuyện này.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ lại mở miệng: "Ý của Trương lão bản là?" "Ngày tháng còn dài." "Ồ." Nghe ý này, Trương Hạo định thả dây dài câu cá lớn.

Lúc này, một mỹ nữ sườn xám đi vào, nhẹ giọng nói: "Lão bản, Ngô thiếu gia đến rồi." "Ngô Lão Tam không đến sao?" "Không có." "Ừ." Trương Hạo gật đầu, chậm rãi nói: "Cho cậu ta lên đi, tôi đi nghỉ một lát.

Đấu giá hội kết thúc cô đừng đi vội, tôi tìm cô có việc." "Được lặc." Lục Vũ liên tục gật đầu, dứt khoát đáp ứng. "Đúng rồi, đấu giá hội hôm nay rất đặc biệt, mắt cậu phải sáng lên một chút." Trương Hạo nói một câu cuối cùng rồi xoay người rời đi.

Trương Hạo đi rồi, chỉ chốc lát sau Ngô Tà bước vào, vừa thấy Lục Vũ lập tức đại hỉ quá vọng: "Tiểu ca nhi, còn đang nghĩ hôm nay có gặp được cậu không!" "Cậu tìm tôi có việc?" Lục Vũ có chút kỳ quái nhìn Ngô Tà một cái. "Ừ." Ngô Tà đáp một tiếng, nhìn quanh bốn

phía, lại lấy ra một tờ giấy, soàn soạt viết lên đó một dòng chữ nhỏ.

Xem ra là lo lắng thính tử đặc hữu của Tân Nguyệt Phạn Điếm phát hiện.

Lục Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua: "Chuyện Hải Để Mộ có manh mối rồi." Đồng thời, Ngô Tà nhỏ giọng nói: "Kỳ thực cũng không có chuyện lớn gì, chỉ là đã nhiều ngày không gặp cậu." Nhìn hắn cố làm ra vẻ huyền bí, Lục Vũ buồn cười lắc đầu.

Bất quá cẩn thận một chút cũng không phải chuyện xấu.

Dứt khoát, hắn cũng trực tiếp viết chữ lên giấy, trò chuyện trực tiếp với Ngô Tà.

Lục Vũ: "Hải Để Mộ có tin tức gì?" Ngô Tà: "Tôi đã thăm dò Tam thúc, ông ấy từng đi thám hiểm Hải Để Mộ một lần, rất có khả năng chính là cái Hải Để Mộ mà chúng ta phát hiện từ Xà Mi Đồng Ngư!" Lục Vũ: "Cậu chắc chắn?" Ngô Tà: "Không chắc chắn, Tam thúc cũng nói năng mập mờ.

Lúc tôi cầm Xà Mi Đồng Ngư hỏi ông ấy, ông ấy liền nói là 'hàng biển', lại nói mình từng cùng người của đội khảo sát khoa học xuống một cái Hải Để Mộ ở vùng Nam Hải, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì ông ấy không nói với tôi." Lục Vũ: "Chuyện này sau khi đấu giá hội kết thúc sẽ bàn kỹ." Ngô Tà: "Đúng rồi, tôi nghe nói cậu tiếp xúc với người của 'Công ty Đại Đô Hội'?" Lục Vũ nhìn xem, trên giấy không viết được gì nữa, hơn nữa chuyện này Trương Hạo cũng biết rõ mồn một, không cần thiết phải giấu hắn, dứt khoát trực tiếp mở miệng: "Ừ, gặp mấy người, sau đó người đều bị Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt.

Tổng cộng chín người, Tân Nguyệt Phạn Điếm thu chín trăm triệu rồi thả người." Ngô Tà hơi sững sờ, lập tức hiểu ý Lục Vũ, liên tục gật đầu: "Tôi còn thắc mắc sao Tân Nguyệt Phạn Điếm đột nhiên

chuyển cho tôi một trăm triệu.

Hóa ra là tiền chuộc bọn họ bắt người đòi được." "Ồ?

Tân Nguyệt Phạn Điếm hào phóng thế?" "Hào phóng cái gì a, Tiểu ca nhi cậu quên lần trước điểm thiên đăng, bọn họ lừa chúng ta bao nhiêu tiền rồi." Vừa nghĩ đến chuyện điểm thiên đăng, Ngô Tà liền có chút buồn bực, rầu rĩ không vui nói: "Đúng rồi, tài khoản Tiểu ca nhi là bao nhiêu, chúng ta mỗi người một nửa." "Tân Nguyệt Phạn Điếm thay Lão Cửu Môn đòi lợi tức, tôi thế nào cũng không thể nhận." "Nhưng mà..." "Được rồi, không cần so đo chuyện nhỏ này." "Được thôi." Ngô Tà cũng không so đo nữa, cứ thế ở trong bao sương vừa tùy ý tán gẫu với Lục Vũ, vừa chờ đợi đấu giá hội bắt đầu.

Nói thật, đối với buổi đấu giá hôm nay hắn rất mong chờ!

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn tham gia chuyên đề đấu giá thần khí của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Cái gọi là chuyên đề đấu giá thần khí, cũng tức là nói đấu giá hội hôm nay của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trừ minh khí ra còn có thần khí thần bí khó lường!

Loại đồ vật như thần khí, ai lại không hứng thú chứ? "Tiểu ca nhi, lát nữa cậu nhất định phải giúp tôi xem xét, kẻo tôi bị người của Tân Nguyệt Phạn Điếm lừa." Lục Vũ buồn cười lắc đầu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có kém cỏi thế nào cũng không đến mức lừa cậu chứ?

Đúng rồi!

Đã là đấu giá thần khí, hình như hắn có thể thử... nhặt nhạnh chỗ tốt nhỉ?

Dù sao Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không có mắt nhìn độc đáo như hắn, đối với phán đoán thần khí hắn cũng không chính xác như

hắn.

Lần này ngược lại là một cơ hội không tồi!

Lục Vũ đang suy tính thì Hoắc Tiên Cô đi mà quay lại.

Vừa thấy Hoắc Tiên Cô, Ngô Tà đang ngồi lập tức đứng dậy, vội vàng chào hỏi: "Hoắc phu nhân." "Ừ, bà nội cậu thế nào rồi?" "Bà nội vẫn khỏe, bảo là bao giờ tôi gặp ngài thì mời ngài đi Hàng Châu một chuyến, bà ấy có chút nhớ ngài." "Bảo bà ấy qua đây còn nghe được." Hoắc Tiên Cô nói một câu, Ngô Tà rất thức thời không đáp lời. "Được rồi, đừng đứng đó nữa, ngồi đi." Nghe vậy, Ngô Tà lúc này mới yên tâm ngồi xuống.

Ngồi một lát, Hoắc Tiên Cô nhẹ giọng nói: "Lục tiểu ca, đấu giá hội kết thúc, cậu đưa cậu ta đi Kiệu Tử Hồ Đồng một chuyến." Kiệu Tử Hồ Đồng?

Lúc này bảo bọn họ đi Kiệu Tử Hồ Đồng...

Hoắc lão thái thái có ý đồ gì?

Lục Vũ trong lòng âm thầm suy tính, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, nhẹ giọng đáp ứng.

Trong phòng bao, ba người Lục Vũ, Ngô Tà và Hoắc Tiên Cô đang ngồi, tùy ý trò chuyện vài câu nhạt nhẽo vô thưởng vô phạt để giết thời gian, chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Cũng chỉ mới qua một lát, cửa phòng bao lại mở ra, Hoắc Tú Tú và Tiểu Diệp Tử cùng nhau xuất hiện.

Nhìn thấy Tiểu Diệp Tử, Lục Vũ có chút bất ngờ, Tiểu Diệp Tử càng thêm vui mừng khôn xiết, rảo bước đi đến bên cạnh Lục Vũ, vui vẻ gọi một tiếng: "Lục đại ca!" "Hồ đại ca và Vương đại ca bọn họ không tới sao?" "Ừ, bọn họ ở nhà." "Ồ, vậy đợi buổi đấu giá kết thúc xong, em sẽ cùng anh về nhà, đã lâu không gặp mọi người, em nhớ

bọn họ lắm!" "Không thành vấn đề, chúng ta cùng đi ăn Đông Lai Thuận." Lục Vũ cười gật đầu.

Chương 346

Tiểu Diệp Tử quay về tiểu viện cũng tốt, vừa hay có thể mượn cơ hội này kiểm tra lại tình trạng cơ thể cô bé một chút, tránh để xảy ra sơ sót gì không chú ý. "Đến lúc đó em cũng đi với anh, tiện thể giúp anh chuyển nhà." Lúc này, Hoắc Tú Tú đột nhiên lên tiếng, còn liếc nhìn Lục Vũ đầy vẻ khiêu khích.

Lục Vũ tự nhiên sẽ không chấp nhặt với tiểu nha đầu như Hoắc Tú Tú, chỉ hơi kỳ quái hỏi: "Tiểu Diệp Tử, em muốn chuyển nhà?" "Đúng vậy, Bàn gia." Hoắc Tú Tú tranh lời: "Cái sân viện rách nát kia của các anh chật chội muốn chết, lại toàn là đàn ông, chị Diệp Tử ở cùng các anh bất tiện biết bao.

Hơn nữa, chị Diệp Tử hiện tại đã gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi nhé, đang học tập tu phục cổ đổng tại đây, đương nhiên là ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm tiện hơn nhiều!" Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Tu phục cổ đổng?

Là thật sự tu sửa đồ cổ, hay là còn có mưu đồ khác?

Lục Vũ khẽ quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô một cái, thấy bà ta thần sắc như thường, không có gì kỳ lạ.

Lục Vũ cũng không nói thêm gì, chỉ cười chúc mừng hai câu.

Lúc này, Hoắc Tiên Cô cười nói: "Diệp Tử, lại đây ngồi cạnh bà." "Vâng!" Tiểu Diệp Tử và Hoắc Tú Tú đều ngoan ngoãn ngồi xuống phía dưới Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô lại mở miệng, nói với Lục Vũ: "Diệp Tử đứa nhỏ này, tâm linh thủ xảo.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có rất nhiều đồ cổ cần người tu sửa.

Con bé tới làm việc, vô cùng thích hợp.

Lục tiểu ca nếu như nguyện ý, cũng có thể qua đây." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, dứt khoát lảng sang chuyện khác.

Chỉ là vừa mới nói được vài câu, Hoắc Tiên Cô đã đổi giọng: "Ngô Tà." "Dạ." Ngô Tà vội vàng đứng dậy, ngoan ngoãn đáp một tiếng. "Ngồi xuống nói chuyện, bà già này cũng không phải người khó nói chuyện như vậy." "Vâng, vâng." Ngô Tà lại ngồi xuống.

Chỉ là mông còn chưa chạm ghế, câu tiếp theo của Hoắc Tiên Cô đã khiến hắn lại ngồi không yên: "Cái tên Ngô Lão Tam, con chó không biết sủa ấy, trốn đi đâu rồi?" "Cái này...

Cháu cũng không biết." "Không biết?" Hoắc Tiên Cô lạnh lùng liếc Ngô Tà một cái, nhàn nhạt nói: "Không biết mà cậu có thể đi theo nó tới Tề Lỗ 'hạ địa'?" "Cháu thật sự không biết." "Lần đầu tiên cậu xuống đất, đã xảy ra chuyện gì, kể cho ta nghe xem?" "Chuyện này...

Cháu không tiện nói lắm." Ngô Tà đưa mắt nhìn về phía Lục Vũ cầu cứu.

Nghe kể chuyện thì hắn không ngại.

Nhưng kể chuyện thì đúng là không phải sở trường của hắn.

Chuyện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần đó, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, hắn không nắm chắc được.

Ngộ nhỡ nói sai rước lấy phiền toái khác, chẳng phải là tự tìm rắc rối sao?

Đợi một lát, thấy Ngô Tà ấp a ấp úng, Hoắc Tiên Cô hài lòng gật đầu, thản nhiên nói: "Cái miệng coi như cũng kín kẽ, khá hơn tên Ngô Lão Cẩu ngu xuẩn kia một chút." Hoắc lão thái thái trêu chọc ông nội của mình, Ngô Tà tự nhiên càng không dám tiếp lời, chỉ đành cười khổ một tiếng, thở dài.

May mắn thay, lúc này lại có mỹ nhân mặc sườn xám bước vào phòng bao: "Hoắc phu nhân, Giải thiếu gia đến rồi ạ." "Mời vào đi." "Vâng." Chỉ chốc lát sau, Tiểu Hoa Giải Vũ Thần bước vào phòng bao.

Vừa nhìn thấy Lục Vũ và Ngô Tà, mắt Giải Vũ Thần sáng lên, nhưng vẫn giữ đúng quy củ, chào hỏi Hoắc lão thái thái trước, sau đó mới để người kê thêm ghế, ngồi xuống bên cạnh Ngô Tà, cười hì hì nói: "Nghe nói Ngô Tiểu Phật Gia dạo trước làm một vụ buôn bán?

Thế nào, thu hoạch ra sao?" "Nghe nói Lục gia và Ngô Tiểu Phật Gia cùng đi?

Thấy Lục gia không sứt tay gãy chân, xem ra vụ làm ăn cũng khá đấy nhỉ!" "Lục gia khi nào rảnh rỗi, chúng ta cũng cùng nhau làm một chuyến?" "Giải thiếu gia quá khen, tôi đang chuẩn bị rửa tay gác kiếm đây." Lục Vũ cười ha hả đáp lại.

Lời nói đùa như vậy, Giải Vũ Thần tự nhiên không tin, lại cùng Lục Vũ trêu chọc vài câu.

Chỉ nói chuyện được một lúc, dưới lầu truyền đến giọng nói ôn nhu của người dẫn chương trình.

Buổi đấu giá lần này, cuối cùng cũng sắp bắt đầu. "Lục gia hôm nay còn muốn điểm thiên đăng không?" "Giải thiếu gia cứ đùa." "Tôi thấy đèn cũng đã thắp lên rồi kìa?" Lục Vũ vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy bên cạnh chỗ ngồi của mình có thắp một ngọn đèn dầu.

Hắn hơi nhíu mày, khẽ hỏi: "Hoắc phu nhân?" "Tân Nguyệt Phạn Điếm có chút lễ ngộ đối với Lục tiểu ca nhi, không đáng nhắc tới." Hoắc Tiên Cô liếc Giải Vũ Thần một cái, nhàn nhạt nói: "Đừng đùa nữa, đèn hôm nay là đèn quý nhân." "Đèn quý nhân?

Ý là gì?" "Quý nhân như Lục tiểu ca tới Tân Nguyệt Phạn Điếm,

Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên phải có chút tỏ vẻ." "Hoắc phu nhân quá lời rồi." "Cậu tự mình xem sẽ biết." Nghe vậy, Lục Vũ quay đầu lại, mắt không khỏi sáng lên.

Lễ ngộ lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm quả thực không nhẹ! 【Tên vật phẩm: Nến Cống Tấn Châu】 【Đẳng cấp vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Thanh tâm minh mục】 【Mô tả vật phẩm: Thời Đường những năm Tiên Thiên, Tấn Châu tiến cống triều đình loại nến sáp này, công nghệ độc đáo, khi cháy không khói, không mùi lạ, có thể giúp thanh tâm minh mục.】 Nhìn thì giống ngọn nến sáp bình thường, nhưng giá trị quả thực không nhỏ.

Lục Vũ có chút kỳ quái nhìn Hoắc Tiên Cô một cái.

Thứ quý trọng như vậy, tùy tiện bán đi cũng được vài chục vạn, cả trăm vạn cũng không thành vấn đề.

Lão thái bà hôm nay lại hào phóng mang ra như vậy?

Hoắc Tiên Cô thản nhiên nói: "Hôm nay phải làm phiền Lục tiểu ca chưởng nhãn (thẩm định), tổng không thể không làm gì." Một bên, Ngô Tà có chút hiếu kỳ hỏi: "Tiểu ca nhi, ngọn đèn này còn có thuyết pháp gì sao?" "Đèn không có thuyết pháp gì, nến sáp bên trong là đồ cổ thời Đường." "Hả?" Ngô Tà hít ngược một hơi khí lạnh, mắt trừng lớn, không dám tin nhìn về phía Hoắc Tiên Cô.

Thủ bút này cũng quá lớn rồi đi!

Chẳng những Ngô Tà chấn kinh, ánh mắt Giải Vũ Thần nhìn về phía Lục Vũ cũng thêm vài phần khác lạ!

Chương 347

Trong lòng thầm suy tính, có thể liếc mắt một cái liền nhận ra nến sáp là đồ cổ, nhãn lực này tuyệt đối không tầm thường!

Bất quá, Giải Vũ Thần không nói thêm gì.

Vừa đúng giờ, buổi đấu giá chính thức bắt đầu, mấy người cũng không tán gẫu nữa.

Lúc này, tất cả mọi người trong hội trường đấu giá đều chú ý về phía chính giữa sân khấu.

Một mỹ nhân mặc sườn xám kéo tấm vải đỏ xuống, lộ ra hộp thủy tinh bên trong cùng vật phẩm chứa trong đó.

Lục Vũ, Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú bốn người khi nhìn thấy vật đó, biểu cảm đều trở nên có chút cổ quái.

Lục Vũ càng theo bản năng nhìn Hoắc Tiên Cô một cái.

Cậu thật sự không ngờ, thanh "Càn Long Ngự Kiếm" bán tàn phế mà mình nhờ Tân Nguyệt Phạn Điếm bán giúp, lúc này lại là vật phẩm mở màn.

Còn về phần Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú thì mỗi người đều có nguyên nhân riêng.

Đặc biệt là Ngô Tà, hắn từng ở Tam Phiên Thị tận mắt chứng kiến Lục Vũ biến "Càn Long Ngự Kiếm" thành đuôi kiếm Thừa Ảnh, tự nhiên hiểu rõ giá trị đã từng có của thanh kiếm này!...

Dưới lầu, mỹ nữ sườn xám cười duyên dáng, giới thiệu tình trạng vật phẩm đấu giá. "Vật phẩm đấu giá đầu tiên, bảo kiếm ngự dụng của Càn Long hoàng đế.

Vật phẩm này trước đó tại một buổi đấu giá ngầm ở Tam Phiên Thị, đã được một vị nhân sĩ yêu nước yêu thích đồ cổ, nghệ thuật mua lại với giá mười lăm ức đô la Mỹ (1,5 tỷ USD)." "Nhưng vô cùng không khéo, vì một số sự cố ngoài ý muốn phát sinh, dẫn đến phần đuôi kiếm của thanh kiếm này bị hư hại, giá trị giảm đi rất nhiều." "Vị tiên sinh kia lựa chọn đem ngự kiếm bán ra lần nữa." "Tân Nguyệt Phạn Điếm sau khi kiểm định, có thể xác định, vỏ kiếm, thân kiếm đều là bảo kiếm ngự dụng của Càn Long hoàng đế!

Đặc biệt là vỏ kiếm, mức độ bảo quản hoàn hảo khiến người ta kinh thán!

Vỏ kiếm nạm bảo thạch..." "...

Giá khởi điểm, mười ức (1 tỷ)!" Đợi đến khi mỹ nữ sườn xám giới thiệu xong tình trạng vật phẩm, Giải Vũ Thần là người đầu tiên không nhịn được, đấm ngực dậm chân: "Bạo điễn thiên vật (Phí phạm của trời)!

Bạo điễn thiên vật a!

Bảo kiếm trân quý như vậy, lại bị người ta bẻ gãy đuôi kiếm!

Kẻ này thực sự là táng tận lương tâm!" Biểu cảm của Lục Vũ và Ngô Tà trong nháy mắt càng thêm cổ quái.

Một bên, tiểu nha đầu Diệp Diệc Tâm thở dài thườn thượt, cảm thán: "Hôm qua lúc em lau chùi thân kiếm cũng vô cùng đau lòng.

Nhìn vết gãy ở đuôi kiếm, có thể thấy được thanh kiếm này là bị người ta trực tiếp chém đứt tận gốc.

Thật sự quá lãng phí." Hoắc Tú Tú cũng không nhịn được, trừng mắt nói: "Không biết là tên phá gia chi tử nào làm chuyện hỗn trướng như vậy nha~" Nói rồi, cô nàng còn cố ý vô tình liếc Lục Vũ một cái.

Trong phòng bao của bọn họ náo nhiệt, các phòng bao khác cũng

như khu ghế nhã tọa dưới lầu thì càng náo nhiệt hơn.

Ngự kiếm của Càn Long hoàng đế, bọn họ sao có thể không quan tâm?

Có người thậm chí kinh hãi đứng bật dậy, đau lòng nhức óc chửi ầm lên: "Trân bảo như vậy mà lại không biết giữ gìn cho tốt, thực sự là tội đại ác cực!" Người có mặt tại đây đều là những kẻ yêu thích đồ cổ.

Vật ngự dụng của hoàng đế vĩnh viễn đều là đồ cổ đáng giá nhất, huống chi là Càn Long Ngự Kiếm tượng trưng cho quyền lực!

Sau một hồi ồn ào ngắn ngủi, có người bắt đầu ra giá: "Mười ức!" (1 tỷ) "Mười một ức!" "Mười hai ức!" "Mười ba ức!" Có thể thấy được, người đến hôm nay thực lực đều rất hùng hậu.

Chưa đầy nửa phút, giá cả đã tăng nhanh chóng với đơn vị tính bằng hàng trăm triệu. ...

Trong phòng bao.

Hoắc Tiên Cô vẫn luôn bình tĩnh xem tiến trình đấu giá, lúc này đột nhiên mở miệng nói: "Lục tiểu ca, vật phẩm đầu tiên của cậu, xem chừng sắp chốt giá dưới hai mươi ức (2 tỷ) rồi." Khoan đã!

Cái gì?

Vật phẩm của Lục Vũ?

Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú, Diệp Diệc Tâm toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn lên người Lục Vũ, trong mắt đầy vẻ không dám tin!

Giải Vũ Thần quay phắt lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ: "Cái này là của cậu?" Lục Vũ nhìn Hoắc Tiên Cô một cái, không hiểu bà ta đẩy mình ra là có dụng ý gì.

Nhưng vẫn gật đầu, hào phóng thừa nhận: "Không sai." "Cũng là

cậu hủy hoại thanh kiếm?" "Ừ." "Tại sao?" "Rảnh rỗi buồn chán, muốn thử độ cứng." Lục Vũ ngáp một cái, tùy tiện nói một câu.

Trong lòng đột nhiên hiểu được toan tính của Hoắc Tiên Cô.

Chắc không phải Hoắc Tiên Cô muốn thông qua Giải Vũ Thần để nghe ngóng xem tại sao hắn lại lấy đi chuôi kiếm Càn Long Ngự Kiếm đấy chứ?

Người phụ nữ duy nhất của Lão Cửu Môn, Hoắc Tiên Cô không đến mức vô liêu như vậy đâu nhỉ...

Tuy nói vậy, nhưng đối mặt với Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú còn có tiểu nha đầu Diệp Diệc Tâm liên tục chất vấn, trong lòng Lục Vũ vẫn là một trận cạn lời. "Ngô Tà, cậu sao lại không nói gì hết?

Chương 348

Cậu có phải biết cái gì không?" Giải Vũ Thần thấy Lục Vũ dầu muối không ăn, liền đổi giọng, chuyển mục tiêu sang Ngô Tà.

Hoắc Tú Tú cũng học theo, nhìn chằm chằm Ngô Tà: "Nói!

Anh có phải biết gì không?

Thản bạch khoan hồng, kháng cự nghiêm trị!

Đừng tưởng rằng tôi không biết chuyện anh trước đó cùng Lục Vũ đi đến buổi đấu giá ở Tam Phiên Thị!

Mau nói!" Ngô Tà tuy rằng ngây thơ nhưng cũng biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Chuyện về kiếm Thừa Ảnh thuộc về chuyện tuyệt đối không nên nói.

Cho nên...

Ngô Tà ngậm chặt miệng, một lời không phát.

Mặc kệ Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú hỏi gì, hắn thủy chung không nói một lời.

Chẳng qua... biểu hiện như vậy của hắn lại khéo quá hóa vụng.

Hoắc phu nhân thông minh nhường nào?

Chỉ cần thăm dò một chút, lập tức đã chứng thực được suy đoán của mình!

Lục Vũ làm hỏng ngự kiếm của Càn Long hoàng đế, khẳng định là vì chuyện gì đó ghê gớm lắm!

Có thể khiến Lục Vũ cảm thấy là chuyện ghê gớm, chỉ có một khả

năng!

Đó chính là...

Thần khí!

Nhưng trước mặt đám Giải Vũ Thần, Hoắc Tiên Cô cũng không nói gì, chỉ ngồi tại chỗ nhấp trà, tĩnh quan kỳ biến!

Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú tổ đội vây công Lục Vũ, Ngô Tà, nhưng đối mặt với hai kẻ dầu muối không ăn này, hai người bọn họ cũng chẳng có cách nào.

Dù sao người ta không nói gì thì cậu làm gì được.

Đến cuối cùng, Giải Vũ Thần thở dài một hơi, bực bội nói: "Bạo điễn thiên vật!" Chuyện này cũng dừng lại ở đây.

Không, chỉ là Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú bức hỏi dừng lại ở đây thôi, tiếng ra giá trong buổi đấu giá vẫn đang tiếp tục.

Cuối cùng, Càn Long Ngự Kiếm được giao dịch với giá hai mươi ức (2 tỷ).

So với mười lăm ức đô la Mỹ (1,5 tỷ USD) trước kia, giá trị chỉ còn lại một phần năm.

Phải nói rằng, đây là một câu chuyện bi thương.

Đương nhiên, chỉ là đối với một số người thôi.

Đối với Lục Vũ mà nói, câu chuyện này chẳng hề bi thương chút nào.

Càn Long Ngự Kiếm dù có trân quý hơn nữa, lại làm sao so được với một trong Thương Thiên Tử Tam Kiếm - Thừa Ảnh kiếm!

Nhưng dù nói thế nào, vật phẩm đầu tiên đã là Càn Long Ngự Kiếm vẫn thổi bùng lên sự nhiệt tình của buổi đấu giá này.

Tất cả mọi người đều đang mong chờ vật phẩm thứ hai...

Rất nhanh, các loại minh khí rực rỡ từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Biểu cảm của Lục Vũ càng thêm kỳ quái.

Bởi vì... những minh khí này, toàn bộ đều là đồ của hắn.

Có đồ sứ quan diêu đời Tống, đỉnh tế tự Tây Hạ quốc, còn có đủ loại ngọc khí.

Đáng giá thì cố nhiên là đáng giá.

Nhưng lại không có pháp khí.

Điều này khiến Lục Vũ không nhịn được quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, hỏi một câu: "Hoắc phu nhân, không phải nói buổi đấu giá hôm nay rất đặc biệt sao?" "Đừng vội, đợi mấy món khai vị này kết thúc, sẽ đến lúc lên món chính." Tuy rằng trong miệng Hoắc Tiên Cô chỉ là mấy món khai vị, nhưng giá cả của những món khai vị này lại không hề thấp.

Mười mấy món đồ sứ, ngọc khí, trân bảo minh khí cộng lại cũng bán được gần hai mươi ức (2 tỷ).

Chỉ một màn mở đầu đã khiến Lục Vũ thu nhập gần bốn mươi ức (4 tỷ).

Chương 349

"Được rồi, đến món chính." Lúc này, Hoắc Tiên Cô mỉm cười, khẽ nói một câu.

Chỉ thấy một mỹ nhân sườn xám bưng một chiếc hộp thủy tinh lại bước ra.

Bên cạnh cô ta có mấy gã tay côn (Côn Nô) đứng canh gác cẩn mật.

Trong hộp thủy tinh, nhìn qua giống như một khúc gỗ. "Các vị, món hàng tiếp theo là thần khí mà mọi người đã mong chờ từ lâu!" "Món thần khí này là một khúc gỗ có thể kéo dài." "Cụ thể xuất xứ không rõ, qua xác định, niên đại hẳn là trong thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc." "Chúng tôi đã từng thử nghiệm, trong một số tình huống, khúc gỗ này có thể kéo dài tới ba mươi mét, ngắn nhất có thể thu nhỏ lại còn mười centimet." "Đương nhiên, khúc gỗ này và Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không có quan hệ gì hay không thì tôi không biết." "Giá khởi điểm, năm ức (500 triệu)!" Mỹ nhân sườn xám vừa giới thiệu, vừa được đám tay côn hộ vệ bưng hộp kính đi một vòng để tất cả mọi người ở tầng một đều có thể tận mắt nhìn thấy.

Đồng thời, lại đi dạo một vòng qua các phòng bao ở tầng hai.

Khi cô ta đi đến phòng bao của Lục Vũ và Hoắc Tiên Cô, đúng lúc vừa nói xong giá khởi điểm.

Mà Lục Vũ cũng nhìn rõ ràng giá trị của món đồ này! 【Tên vật phẩm: Mặc Gia Đăng Thiên Thê (Bị hỏng)】 【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Đăng thiên (Lên trời)】 【Mô tả vật phẩm: Mặc Gia Đăng Thiên Thê, thang cơ quan kinh người do chính tay Mặc Tử thiết kế chế tạo, chỉ cần có vật

dựa vào, có thể leo lên cao vô hạn.

Nhưng Đăng Thiên Thê bị hỏng, không thể mở ra hoàn toàn, chỉ có thể dùng để kéo dài.

Cự tử Mặc Gia cầm Cự Tử Giới có thể phát hiện vấn đề, giải quyết vấn đề, đồng thời có thể tăng tiến sự hiểu biết đối với cơ quan thuật Mặc Gia...】 Thứ này, cũng thú vị đấy!

Cơ quan thuật Mặc Gia tuyệt đối là đệ nhất cơ quan thuật xứng đáng với danh xưng.

Nó không chỉ có thể giải quyết cơ quan Mặc Gia, mà còn có thể cho người ta một loại tư duy giải quyết vấn đề.

Bất luận đối mặt với cơ quan nào, đều có thể tìm thấy linh cảm từ trong cơ quan thuật Mặc Gia.

Món đồ này, có thể lấy!

Tuy nhiên, Lục Vũ tịnh không vội vã ra giá.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn tham gia đấu giá thần khí, có quy tắc gì, có mánh khóe gì, hắn cũng không rõ lắm.

Trước khi ra giá, vẫn nên quan sát thêm thì hơn.

Lúc này, Giải Vũ Thần khẽ mở miệng: "Năm ức." Mấy người ngồi đó đều không ngờ hắn lại là người đầu tiên ra giá.

Ngô Tà ngẩn ra một chút, hỏi: "Tiểu Hoa, cậu nhìn trúng thứ này à?" "Ừ." "Tại sao?" "Rất giống Kim Cô Bổng." Giải Vũ Thần ôn hòa cười nói: "Cậu chẳng lẽ không cảm thấy thứ này rất vui sao?" "Nhưng mà, nó hình như không có tác dụng gì lớn lắm nhỉ?" Ngô Tà gãi đầu, vẫn cảm thấy Giải Vũ Thần bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ để mua một khúc gỗ biết biến hóa thì chẳng có ý nghĩa gì.

Chỉ là hắn vừa dứt lời, giá cả lại thay đổi.

Có người trên cơ sở giá khởi điểm năm ức của Giải Vũ Thần, trực tiếp tăng thêm hai ức.

Ngô Tà hít ngược một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: "Một món thần khí lại có giá trị cao như vậy sao?

Quá vô lý rồi!" Ngay cả Lục Vũ cũng cảm thấy giá hơi cao.

Hắn vốn định nhặt của hời, hiện tại nhìn không khí trong trường quay, muốn nhặt của hời dường như là người si nói mộng.

Dường như nhận ra sự khó hiểu của Lục Vũ và Ngô Tà, Giải Vũ Thần mỉm cười giải thích: "Thần khí sở dĩ được gọi là thần khí, vì nó sở hữu sức mạnh thần kỳ.

Loại sức mạnh này, khoa học không có cách nào giải thích, thậm chí có thể quy kết là năng lượng siêu nhiên.

Cậu nghĩ xem, đồ vật siêu nhiên thì giá trị có thấp được không?" Trong lúc hắn nói chuyện, giá của Mặc Gia Đăng Thiên Thê đã lao thẳng tới mười ức (1 tỷ), càng chứng minh thêm cho lời giải thích của Ngô Tà. "Người đến hôm nay rất đông, người có tiền cũng rất nhiều, cái giá này sẽ còn tiếp tục tăng." Ngô Tà mặt đầy kinh ngạc, liên tục chép miệng.

Trong lòng hắn có chút chấn động, thậm chí cảm thấy... khô cả miệng!

Hắn phảng phất nhìn thấy mình cách tự do tài chính ngày càng gần!

Nếu đem Ngọc Dũng Trường Sinh ra bán thì sẽ thế nào?

Một khúc gỗ mạc danh kỳ diệu thế này còn bán được giá hàng chục ức, vậy Ngọc Dũng Trường Sinh của hắn chẳng phải trực tiếp lên hàng trăm ức sao?

Đáng tiếc a!

Ngọc Dũng Trường Sinh đang ở trong tay Tam thúc, hắn ngay cả tư cách sờ thử cũng không có, càng đừng nói là mang ra đấu giá. ...

Rất nhanh, giá của "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" đã đột phá mười ức, đạt tới mười một ức.

Sắc mặt Lục Vũ hơi đổi, trong lòng suy tính xem hiện tại mình có nên ra tay không?

Đăng Thiên Thê truyền thừa của Mặc Gia, pháp khí Huyền giai có thể tăng tiến hiểu biết về Mặc Gia!

Qua cái thôn này thì không còn cái tiệm nào nữa đâu!

Chương 350

Lúc này, Hoắc Tiên Cô đột nhiên mở miệng: "Lục tiểu ca nhi không có hứng thú với vật phẩm mà Tân Nguyệt Phạn Điếm chuẩn bị sao?" Đợi chính là câu nói này, Lục Vũ mỉm cười, khẽ nói: "Vậy tôi nể mặt Hoắc phu nhân, cho chẵn số, mười hai ức." "Lục tiểu ca nhi quả nhiên hào phóng." Hoắc Tiên Cô cười cười, giả vờ vô ý tùy tiện hỏi: "Lục Vũ tiểu ca nhìn trúng cây gậy này là vì sao?" "Không có gì.

Chỉ là đến cũng đã đến rồi, tổng phải tham gia một chút." "Phải không?" Hoắc Tiên Cô không cho là đúng.

Đợi thêm một lúc nữa, khi Lục Vũ kéo giá lên đến mười lăm ức (1,5 tỷ), Hoắc Tiên Cô lại một lần nữa mở miệng: "Cái sự tham gia này của Lục tiểu ca e là không đơn giản như vậy đi." Lục Vũ lại cười nói: "Con người tôi ấy mà, có chút lòng hiếu thắng.

Tôi cũng biết đây là thói quen không tốt, nhưng tôi không thích thua, cảm thấy xui xẻo!" Mười lăm ức, tuy không phải đặc biệt kinh người, nhưng cũng đủ khiến rất nhiều người thoái lui.

Dù sao món thần khí này cũng không phải vàng ngọc sứ gốm, cho dù có chút năng lực đặc thù nhưng giá trị sưu tập vẫn là chưa thỏa đáng.

Quan trọng nhất là công năng không đủ rõ ràng.

Người tham gia cạnh tranh, báo giá tại hiện trường lập tức ít đi một chút.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân, đó là đây mới là món thần khí đầu tiên, phía sau sẽ xuất hiện bảo bối thần kỳ gì, ai cũng không biết.

Cân nhắc đến điểm này, rất nhiều người đã rút lui khỏi cuộc cạnh tranh, tích súc thực lực.

Sau khi bọn họ rút lui, sự cạnh tranh không còn cảm giác kiếm bạt nỗ trương nữa.

Còn lại vài người tăng giá, sau khi Lục Vũ tăng giá lên mười tám ức, trở nên càng thêm thận trọng, thậm chí không còn tăng giá từng ức một, mà là áp dụng tăng giá từng một trăm vạn một.

Mỗi một lần tăng giá, thậm chí còn phải suy nghĩ một chút, rất do dự.

Bất quá, nhìn bọn họ từng người đeo tai nghe Bluetooth, cầm điện thoại, cũng có thể đoán ra được.

Bọn họ không phải đang suy nghĩ, mà là đang đợi ông chủ của mình.

Lục Vũ quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, khẽ nói: "Xem ra hôm nay có rất nhiều đại nhân vật không tiện đích thân tới hiện trường?" Hoắc Tiên Cô mỉm cười, thản nhiên nói: "Quả thực có rất nhiều, người hứng thú với thần khí rất nhiều, sức hấp dẫn tự nhiên cũng khác biệt." Ngay lúc này, mỹ nhân sườn xám dưới lầu lại mở miệng, giọng nói thanh lãnh truyền vào tai mỗi người: "Quý khách số 37 ra giá hai mươi ức (2 tỷ), quý khách số 37 ra giá hai mươi ức, quý khách số 37 ra giá hai mươi ức." "Đắt như vậy, thế thì tôi bỏ qua vậy." Lục Vũ đột nhiên cười cười, không giơ bảng nữa.

Đợi một lát, mỹ nhân sườn xám bắt đầu đếm ngược: "Hai mươi ức lần thứ nhất!" Hoắc Tiên Cô hơi ngẩn ra, đầy hứng thú nhìn Lục Vũ, chờ đợi sự lựa chọn của hắn.

Bà ta rất mong chờ, Lục Vũ rốt cuộc là thật sự không ra giá nữa, hay là sẽ lại ra giá mua xuống? "Hai mươi ức lần thứ hai." Mỹ nhân

sườn xám lại mở miệng, giọng nói thanh lãnh không mang theo bất kỳ cảm tình nào.

Đối diện phòng bao bọn Lục Vũ ngồi là phòng bao của Trương Hạo.

Lúc này, hắn cũng đang đầy hứng thú nhìn Lục Vũ ở đối diện, chờ hắn tăng giá.

Hắn rất rõ ràng, Lục Vũ là người biết nhìn hàng.

Vấn đề duy nhất là biết nhìn đến mức nào?

Cho nên... buổi đấu giá hôm nay, ngoại trừ bán đấu giá ra, điểm quan trọng nhất vẫn là Trương Hạo muốn xem thử thực lực của Lục Vũ! "Hai mươi ức... lần thứ ba!" Mỹ nhân sườn xám cố ý đợi thêm vài giây, lúc đếm ngược cũng cố tình kéo dài âm.

Nhưng rất tiếc, Lục Vũ vẫn không mở miệng.

Hai mươi ức, giá quá cao.

Hắn dù có tiền cũng không thể tiêu xài không tiết chế như vậy.

Hơn nữa, một cái Đăng Thiên Thê bị hỏng này, hắn vẫn có thể có chút thao tác khác. ...

Trong phòng bao, biểu cảm của Hoắc Tiên Cô hơi có chút kỳ quái.

Không ngờ Lục Vũ lại không ra giá.

Càng làm bà ta thấy kỳ quái là câu nói tiếp theo của Lục Vũ. "Hoắc phu nhân, có thể giúp tôi liên lạc với người mua một chút không, tôi dùng đồ vật đổi với người đó." Lục Vũ phá vỡ sự im lặng, nhìn Hoắc Tiên Cô, đưa ra đề nghị của mình.

Hoắc Tiên Cô lập tức dở khóc dở cười, bất đắc dĩ lắc đầu: "Đợi chút đã." Phòng bao đối diện, Trương Hạo nghe giọng Lục Vũ truyền ra từ thiết bị giám sát, cũng ngạc nhiên một chút, không khỏi bật cười

lắc đầu. "Tên nhóc này, thật sự rất thú vị." "Láu cá thì có." Bên cạnh hắn, một lão đầu tóc hoa râm đang há to mồm gặm chân giò kho, hàm hồ lầm bầm một câu.

Trương Hạo quay đầu nhìn lão một cái, thản nhiên nói: "Sao, Ngô Tam gia không phục?" "Phục, phục chứ, người mà Trương đại đầu to cậu nhìn trúng, tôi có thể không phục sao?" "Vậy ý ông bây giờ là gì?" "Cái tay kia của cậu, cứ như vậy mà bỏ qua à?" Trương Hạo nhíu mày, cúi đầu nhìn tay phải của mình, trầm giọng nói: "Đừng có ăn nói lung tung." "Ăn nói lung tung?" Ngô Tam Tỉnh (dịch dung) cười lạnh một tiếng: "Nếu tôi không cùng thằng nhóc đó xuống đất thì thôi, tôi đã đi cùng nó, nó có trình độ gì tôi lại không biết?

Dựa vào thân thủ của nó mà có thể khiến tay cậu bị phế sao?" "Tình huống lúc đó ông không biết đâu, loại dầu đá đó rất cổ quái, cả đời này tôi cũng chưa từng gặp chuyện quỷ dị như vậy." "A, người nhà họ Trương ở Trường Bạch Sơn mà còn chưa gặp qua chuyện quỷ dị như thế?" Nụ cười trên mặt Ngô Tam Tỉnh càng thêm quỷ dị, giọng nói kỳ quái, Trương Hạo nghe chói tai, không nhịn được trầm giọng nói: "Ngô Tam Tỉnh, rốt cuộc ông muốn nói cái gì?" "Tôi muốn nói cái gì?" Ngô Tam Tỉnh bật dậy, lạnh lùng nói: "Trương đại đầu to, tôi muốn hỏi cậu muốn làm cái gì!

Tại sao trên người thằng họ Lục kia lại có hình xăm Kỳ Lân của nhà họ Trương các cậu!

Tại sao lại giống người nhà họ Trương các cậu, có thể lấy máu xua đuổi Thi Miết, trấn áp cương thi!" Thám hiểm Hắc Thủy Thành Tây Hạ, Trương Hạo tịnh không nhìn thấy hình xăm Kỳ Lân trên người Lục Vũ, nhưng lúc đó nhìn thấy Lục Vũ dùng máu đầu ngón tay điểm cổ thi, trong lòng hắn đã đoán được phần nào.

Chương 351

Cho đến hiện tại, lời nói tức khí bại hoại của Ngô Tam Tỉnh thốt ra khiến trong lòng hắn kinh hãi!

Bất quá... chỉ là ngạc nhiên một chút, Trương Hạo tịnh không biểu hiện ra gì cả, ngược lại còn tỏ vẻ khó hiểu: "Ông có ý gì?

Ý ông là Lục Vũ là người nhà họ Trương chúng tôi?

Đừng đùa nữa, nhà họ Trương đã không còn người rồi!" "Thật không?" Ngô Tam Tỉnh nheo mắt, nhìn chằm chằm Trương Hạo, từng chữ từng chữ nói: "Cậu dám thề với trời, nhà họ Trương đã không còn người rồi?

Chỉ cần còn một người, cậu sẽ bị Thi Miết Vương ăn thịt ngay lập tức!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh cười lạnh một tiếng, trực tiếp đứng dậy bỏ đi.

Vừa đi vừa lắc đầu ra vẻ khinh bỉ: "Nhà họ Trương, a, hay cho một nhà họ Trương!" Lời còn chưa dứt, bóng dáng Ngô Tam Tỉnh đã biến mất.

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, Trương Hạo trầm tư bất ngữ, một lời không phát.

Hồi lâu, hắn đột nhiên cười lắc đầu, khẽ tự lẩm bẩm: "Giải Liên Hoàn a Giải Liên Hoàn, thông minh tài trí của ông tự nhiên là cực tốt, nhưng thành phủ của ông quả thực không bằng Ngô Lão Tam a.

Có điều, hai người các ông làm như vậy, cũng không phải là chuyện xấu..." Nếu Lục Vũ ở trong phòng, nghe được câu nói này của Trương Hạo, tuyệt đối sẽ sợ đến mức rùng mình!

Ít nhất cũng sẽ kinh hãi đến "thót" tim một cái.

Nhưng đáng tiếc, hắn tịnh không biết.

Trương Hạo cũng không định nói cho hắn biết chuyện này.

Nghĩ ngợi một chút, mày Trương Hạo cũng nhíu lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ trên màn hình, im lặng không nói.

Tuy rằng vừa rồi diễn xuất của Giải Liên Hoàn có chút khoa trương, bị hắn nhận ra là Giải Liên Hoàn mạo danh Ngô Tam Tỉnh, nhưng không thể phủ nhận, hình xăm Kỳ Lân trên người Lục Vũ khiến hắn rất hứng thú!

Nếu nói trên người Lục Vũ thực sự có máu Kỳ Lân, vậy thì rất nhiều chuyện đều sẽ có những biến hóa khác hẳn!...

Đối diện, Lục Vũ trong phòng bao sau khi bỏ lỡ món thần khí đấu giá đầu tiên, sự chú ý đã chuyển sang món thần khí thứ hai.

Một chiếc hộp thủy tinh dài gần hai mét, bên trong đặt một bộ ngọc y (áo ngọc).

Khoảnh khắc nhìn thấy nó, Lục Vũ lập tức quay đầu nhìn về phía Ngô Tà.

Tương tự, Ngô Tà vẻ mặt đầy kinh hãi, còn bật dậy thốt lên: "Sao có thể!" Lục Vũ nhìn kỹ giới thiệu của hệ thống, có thể xác nhận vật phẩm đấu giá này chính là Ngọc Dũng Trường Sinh!

Lần trước Lục Vũ nhìn thấy Ngọc Dũng Trường Sinh là ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Sau Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Ngọc Dũng Trường Sinh bị Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà mang đi.

Lục Vũ cảm thấy mình đáng lẽ trong thời gian ngắn sẽ không có cơ hội gặp lại thứ này nữa.

Vạn lần không ngờ, hôm nay lại gặp được ở buổi đấu giá của Tân

Nguyệt Phạn Điếm! "Hoắc phu nhân, cái này là..." "Đồ Tam thúc cậu gửi tới, chẳng lẽ cậu không biết?" "Cháu không biết!" Đầu óc Ngô Tà ong ong, hoàn toàn không thể lý giải, Tam thúc Ngô Tam Tỉnh sao lại đem thứ này đến buổi đấu giá bán?

Lúc đó Tam thúc chẳng phải đã nói thứ này không thể lộ diện, lộ diện sẽ khiến người ta điên cuồng sao!

Trường sinh!

Từ cổ chí kim, lịch triều lịch đại, vì hai chữ "Trường sinh" mà không biết đã dấy lên bao nhiêu tinh phong huyết vũ!

Mới được mấy ngày?

Tam thúc đã đem nó ra bán đấu giá, chẳng lẽ không sợ xảy ra chuyện sao?

Trong phòng bao, Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú còn có Tiểu Diệp Tử đều tò mò nhìn Ngô Tà, chờ câu trả lời của hắn.

Ngô Tà không nói gì, bước hai bước tới bên lan can phòng bao, trừng mắt nhìn chằm chằm "Ngọc Dũng Trường Sinh" đang được trưng bày bên dưới!

Đầu óc hắn ong ong, căn bản nghĩ không thông!

Trong lòng Lục Vũ cũng có chút không thể lý giải...

Nhưng hắn tin rằng, Ngô Tam Tỉnh làm vậy tuyệt đối sẽ không phải vì tiền.

Không phải vì tiền, vậy là vì...

Khoan đã!

Trong lòng Lục Vũ giật mình, đột nhiên nghĩ đến một khả năng!

Chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh định nhân dịp "Chuyên đề đấu giá thần

khí" này để diễn một màn đả thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ), khiến những kẻ ẩn tàng trong bóng tối phải lộ diện?

Ông ta muốn câu người nhà họ Uông ra, hay là muốn câu "nó" ra?

Nhất thời, Lục Vũ cũng nghĩ không rõ lắm.

Chương 352

Dù sao...

Ngô Tam Tỉnh tinh minh giảo hoạt, tâm tư cực kỳ tỉ mỉ, làm việc không từ thủ đoạn, bố cục sự tình lại càng tinh diệu.

Lúc này, Giải Vũ Thần rốt cuộc không nhịn được, hỏi: "Ngô Tiểu Phật Gia, đó là cái gì, sao cậu làm bộ như gặp quỷ vậy?" Ngô Tà mắt nhìn chằm chằm "Ngọc Dũng Trường Sinh", chìm đắm trong sự chấn động, mãi không nói nên lời.

Giải Vũ Thần chỉ đành chuyển ánh mắt sang Lục Vũ, hỏi lại: "Lục tiểu gia, cậu biết à?" "Ừ." Lục Vũ khẽ thở dài, nói khẽ: "Đó là Ngọc Dũng Trường Sinh, Ngọc Dũng Trường Sinh trong truyền thuyết, có thể giúp người ta trường sinh bất lão." Câu trả lời này khiến Giải Vũ Thần cũng ngẩn người ra.

Một bên, Hoắc Tú Tú mắt trừng lớn!

Nhưng ngay lập tức, cô nàng bật cười "phì" một tiếng, nói thêm vào: "Không phải chứ, chuyện trường sinh bất lão mà các anh cũng tin?" Hoắc Tú Tú hoàn toàn không tin, cảm thấy đây là trò đùa, hơn nữa còn là một trò đùa rất vô vị.

Nhưng ngoại trừ cô nàng, không ai cảm thấy là trò đùa.

Ngay cả Tiểu Diệp Tử, nhớ tới Tinh Tuyệt Nữ Vương ở Tây Vực, lúc này cũng không cười nổi.

Còn Lục Vũ, cũng không cười, cũng không nói gì.

Biểu cảm của hắn vẫn bình tĩnh, chỉ là trong lòng đang không ngừng suy tính, Ngô Tam Tỉnh hay nói đúng hơn là Giải Liên Hoàn, lần này rốt cuộc đang giở trò gì? ...

Đại sảnh tầng một, giọng nói thanh lãnh của mỹ nhân sườn xám rõ ràng vô cùng truyền vào tai mỗi người. "Ngọc Dũng Trường Sinh, rất nhiều người ngồi đây chắc hẳn đều đã nghe nói qua." "Tôi có thể nói cho mọi người biết, bộ ngọc y này chính là Ngọc Dũng Trường Sinh." "Trong lời đồn, Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Cao Tổ vân vân các vị đế vương đều phí tận tâm cơ tìm kiếm mà không được Ngọc Dũng Trường Sinh." "Đương nhiên, cái Ngọc Dũng Trường Sinh này rốt cuộc phải sử dụng như thế nào, Tân Nguyệt Phạn Điếm không thể xác định.

Chỉ có thể nói cho mọi người biết, ngọc dũng này chính là Ngọc Dũng Trường Sinh trong truyền thuyết!" Từng tiếng "Trường sinh", từng tiếng "Ngọc Dũng Trường Sinh" giống như từng đạo kinh lôi nổ vang trong lòng rất nhiều người!

Bất kể có nghe nói qua Ngọc Dũng Trường Sinh hay không, giờ khắc này đều bị chấn kinh, chấn hám!

Từng người hô hấp dồn dập, tim đập nhanh, mặt đỏ tới mang tai!

Trường sinh...

Trường sinh a!

Có ai có thể đối mặt với trường sinh mà không động lòng?

Ai mà không muốn trường sinh? "Bởi vì không xác định được phương pháp sử dụng, cho nên giá khởi điểm của Ngọc Dũng Trường Sinh định là một ức!" Lại là một tiếng trường sinh!

Khoảnh khắc tiếp theo, nhiệt tình của vô số người bị châm ngòi! "Một ức!" "Năm ức!" "Mười ức!" "Mười ba ức!" Hầu như chỉ trong chớp mắt, giá của "Ngọc Dũng Trường Sinh" đã tăng gấp mười ba lần!

Sự cám dỗ của trường sinh khiến rất nhiều người trong lòng

cuồng nhiệt, đầu óc trống rỗng.

May mắn thay, cái giá bạo tăng nhanh chóng giống như một chậu nước đá dội thẳng lên đầu rất nhiều người, khiến họ bình tĩnh lại.

Họ cũng cuối cùng nhớ ra, món bảo vật trong truyền thuyết này hẳn là không liên quan gì đến họ. ...

Trong phòng bao, Lục Vũ nghe giá cả bạo tăng, thậm chí Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú bên cạnh đều giơ bảng ra giá, trong lòng âm thầm lắc đầu.

Con người đều không thể miễn tục a.

Chỉ tiếc là...

Ngọc Dũng Trường Sinh thật sự có thể trường sinh sao?

Trường sinh thật sự có ý nghĩa sao?

Trong "Luận Ngữ - Hiến Vấn" có một đoạn, Tử viết: "Ấu nhi bất tôn đệ, trường nhi vô thuật yên, lão nhi bất tử thị vi tặc!" (Trẻ không hiếu đễ, lớn không làm được trò trống gì, già mà không chết là giặc!).

Kẻ tâm tâm niệm niệm trường sinh, có kẻ nào không phải là lão tặc? "Trường sinh, ha..." Lục Vũ lắc đầu, khẽ thở dài, trực tiếp quay về chỗ ngồi xuống, tĩnh quan kỳ biến.

Giá của Ngọc Dũng Trường Sinh vẫn đang không ngừng tăng lên.

Mười lăm ức!

Hai mươi ức (2 tỷ)!

Ba mươi ức...

Từng con số thiên văn khiến cơ thể Ngô Tà run rẩy.

Ngay cả Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú, Tiểu Diệp Tử cũng mắt chữ A mồm chữ O, líu lưỡi không nói nên lời!

Chương 353

Ngay cả Hoắc Tiên Cô đang ngồi uống trà giống Lục Vũ, sâu trong nội tâm bà ta cũng không bình tĩnh!

Cái giá này thực sự quá cao!

Sự cám dỗ của trường sinh thực sự quá lớn.

Lục Vũ nghe giá cả biến ảo không ngừng, trong lòng lại nghĩ đến mấy viên Thi Miết Đan trong tay mình.

Hắn đột nhiên nghĩ, nếu đem Thi Miết Đan ra, liệu có bán được chút tiền không?

Dù sao không có Thi Miết Đan thì Ngọc Dũng Trường Sinh cũng chẳng có giá trị gì.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ nghĩ vậy thôi...

Thi Miết Đan, loại thứ vốn dĩ không nên tồn tại trên thế giới này, hắn sao có thể đem ra được.

Đến lúc đó, e rằng thế giới này sẽ càng thêm điên cuồng mất?

Không phải là e rằng, mà là chắc chắn.

Giống như hiện tại, một cái Ngọc Dũng Trường Sinh đã khiến vô số người vì đó mà điên cuồng.

Nếu đem Thi Miết Đan ra, người nhà họ Uông ẩn tàng trong bóng tối chỉ cần hơi thêm mắm dặm muối, e rằng sẽ dấy lên vô số sóng gió!

Huống chi còn có Cửu Đức Khảo ký du (nhòm ngó) trường sinh, còn có Ngô Tam Tỉnh đang âm thầm điều tra tất cả, còn có nhà họ Trương thần bí ở Trường Bạch Sơn.

Còn có... rất nhiều rất nhiều.

Khoan đã!

Phải rồi...

Lục Vũ trong lòng đột nhiên giật mình, lập tức xác định được toan tính của Ngô Tam Tỉnh.

Giống như hắn nghĩ trước đó, Ngô Tam Tỉnh lần này chính là muốn đả thảo kinh xà!

Hơn nữa không chỉ là đả thảo kinh xà, mà còn có thể quấy đục một vũng nước!

E rằng trong lòng Ngô Tam Tỉnh vẫn đang cân nhắc chuyện đục nước béo cò!

Hoắc Tiên Cô và Trương Hạo liệu có phải là người trong cuộc?

Dường như không khả thi lắm.

Lục Vũ trong lòng không ngừng suy tính. ...

Đồng thời, giá của Ngọc Dũng Trường Sinh không ngừng tăng vọt.

Từ ba mươi ức tăng lên bốn mươi ức!

Tại hiện trường vẫn có rất nhiều người tham gia cạnh tranh.

Bất quá... mấy nhà Lão Cửu Môn đã không tham gia cạnh tranh nữa.

Lục Vũ nhìn mấy nhà còn đang cạnh tranh, ngoại trừ một nhà là người trong phòng bao, còn lại đều đang ngồi ở đại sảnh tầng một.

Đeo tai nghe, mặc âu phục.

Nhìn dáng vẻ của họ là biết ngay, là người đại diện cho đại lão đứng sau màn.

Cũng không biết những kẻ ẩn tàng sau màn kia là ai?

Có người nhà họ Uông không? "Lục tiểu gia." Lúc này, một giọng nói ôn nhu cắt ngang suy nghĩ của Lục Vũ.

Lục Vũ quay đầu, liền thấy một mỹ nhân sườn xám đứng bên cạnh hắn, khẽ nói: "Lục tiểu gia, ông chủ chúng tôi cho mời." Hả?

Lúc này cho mời?

Trương Hạo có ý gì?

Không phải nói đợi buổi đấu giá kết thúc mới gặp mặt sao?

Lục Vũ quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, trong mắt bà ta cũng lóe lên một tia ngạc nhiên, khiến Lục Vũ càng thêm khó hiểu.

Chương 354

Bất quá hắn cũng không từ chối, nghĩ ngợi rồi cùng mỹ nữ sườn xám rời đi, đi tới phòng bao của Trương Hạo. "Trương ông chủ." "Ngồi, uống trà." "Cảm ơn." "Cậu từng đi Trường Bạch Sơn chưa?" "Chưa." "Có thời gian, thực ra có thể đi xem thử, cảnh tuyết rất đẹp." "Vâng, tôi có nghe nói qua, tiếc là vẫn chưa có thời gian." Nghe lời Trương Hạo, Lục Vũ trong lòng thầm cảnh giác.

Hắn đâu ngờ Trương Hạo lại tập kích bất ngờ như vậy!

Hửm?

Không đúng!

Trương Hạo biết hắn có máu Kỳ Lân, đây là đang thăm dò quan hệ giữa hắn và nhà họ Trương?

Trong lúc trầm ngâm, Trương Hạo lại không tiếp tục thăm dò hắn, chỉ khẽ nói: "Bộ Ngọc Dũng Trường Sinh này là do Ngô Tam Tỉnh tối qua gửi tới.

Ông ta nói trong lần trộm mộ đó cậu đã bỏ ra công sức lớn, bán được bao nhiêu tiền thì một nửa tính là của cậu." "Vậy tôi phải cảm ơn Ngô Tam gia rồi." Lục Vũ trong lòng cảnh giác, ngoài mặt cười đáp một tiếng.

Trương Hạo cũng không tiếp tục chủ đề này, chỉ nhìn giá của "Ngọc Dũng Trường Sinh" không ngừng tăng cao.

Lại qua một lúc, Trương Hạo đột nhiên mở miệng: "Khúc gỗ lúc nãy, tại sao cậu không ra giá?" "Tôi muốn lấy vật đổi vật, bỏ tiền ra thì cứ cảm thấy lỗ vốn." "Ồ, cậu định dùng thứ gì để đổi?" Lục Vũ hơi ngẩn ra, khẽ hỏi: "Đồ đang ở trong tay Trương ông chủ?" "Tự

nhiên." "Ách, thế này không phải không hợp quy tắc đấu giá sao?" "Người trẻ tuổi, đừng có cứng nhắc như vậy.

Quy tắc, có đôi khi là dùng để phá vỡ." Đối với sự giáo huấn của Trương Hạo, Lục Vũ thực sự không xốc nổi tinh thần.

Hắn trong lòng suy tính giây lát, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra một viên đá quý châu quang bảo khí, đặt lên bàn trà bên cạnh, khẽ nói: "Trương ông chủ, cái này là Định Hồn Châu, là..." Lời còn chưa dứt, mắt Trương Hạo sáng lên, chộp lấy Định Hồn Châu, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn: "Đây chính là Định Hồn Châu?

Định Hồn Châu mà cậu từng nói với Hoắc Tiên Cô?" "Phải." "Dùng thế nào?" "Chỉ cần đeo trên người, là có thể ở mức độ rất lớn đảm bảo sau khi chết sẽ không hồn phi phách tán." Ngừng một chút, Lục Vũ nói lại: "Tôi đính chính một chút, trong tình huống bình thường đều sẽ đảm bảo không bị hồn phi phách tán." "Là thật?" "Đúng vậy." "Ồ, vậy cũng chẳng có tác dụng gì." Một giây trước còn tỏ ra vô cùng hứng thú, một giây sau Trương Hạo đã lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: "Chết cũng chết rồi, có hồn phi phách tán hay không cũng chẳng quan trọng như vậy." Một câu nói khiến Lục Vũ cảm thấy mình dường như đấm một quyền vào bông, hoàn toàn không dùng được sức lực.

Nhưng ngẫm kỹ lại, lời của Trương Hạo cũng không phải không có lý.

Chết cũng chết rồi, ai còn để ý hồn phách chứ?

Cũng không phải giữ được hồn phách là có thể khiến người chết sống lại. "Cậu còn thứ gì khác không, tốt nhất là loại có công dụng thực tế ấy, tôi có thể đổi với cậu." Đồ đạc thì Lục Vũ có rất nhiều.

Nhưng dùng những món đồ tốt đó đổi lấy một cái Đăng Thiên Thê bị hỏng thì hắn lại có chút không nỡ.

Quan trọng hơn là hắn không muốn để lộ quá nhiều con bài của mình, tránh rước lấy một số phiền toái không cần thiết.

Lục Vũ nhìn xuống buổi đấu giá dưới lầu, trong lòng không ngừng suy tính.

Bất chợt, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Mắt Lục Vũ sáng lên, khẽ nói: "Một món thần khí có thể giải rượu, giải độc thì thế nào?" "Ồ?" Trương Hạo lại có chút hứng thú, truy hỏi hai câu.

Lục Vũ cũng đơn giản nói qua.

Đến cuối cùng, Trương Hạo nhướng mày, nói: "Được, cậu lấy đồ ra đây, nếu quả thật giống như cậu nói, tôi sẽ đổi với cậu." "Được, Trương ông chủ chờ một chút, tôi đi một lát sẽ quay lại." Lục Vũ nói xong một câu, trực tiếp ra khỏi phòng bao, nhanh chóng xuống lầu.

Lần này ngược lại làm Trương Hạo có chút không hiểu ra sao, không biết hắn có ý gì. ...

Dưới lầu, Đại Kim Nha đứng ở một góc hội trường đấu giá, nghe giá Ngọc Dũng Trường Sinh không ngừng tăng vọt, từng con số thiên văn không ngừng thốt ra từ miệng mỹ nhân sườn xám, nghe mà hắn khí huyết dâng trào, mặt đỏ tới mang tai, nhiệt huyết sôi sục! "Kim gia, Kim gia?" "Hả?

A!

Lục gia!" Nghe thấy tiếng Lục Vũ, Đại Kim Nha vội vàng chào hỏi. "Kim gia, có việc muốn làm phiền ông." "Có gì mà phiền với không phiền, ngài nói một tiếng là được." "Kim gia, cái răng vàng, có thể cho tôi mượn dùng một chút không." "Hả?" Đại Kim Nha lập tức ngẩn ra, ngay sau đó vội vàng che miệng mình lại, nhỏ giọng lầm bầm: "Lục gia, mình đừng đùa chứ, cái răng vàng này của tôi thật sự

không được đâu..." "Tôi dùng đồ đổi với ông." "Không thể nào!" Đại Kim Nha suýt bị đề nghị của Lục Vũ dọa chết.

Cả đời này hắn vất vả lắm mới kiếm được món thần khí này, đã sớm định bụng mang xuống quan tài, nào ngờ Lục Vũ giờ lại muốn đổi với hắn!

Thần khí là thứ dễ đổi như vậy sao? ...

Tầng hai, Ngô Tà đứng bên lan can cũng chú ý tới Lục Vũ dưới lầu, không khỏi có chút kỳ quái.

Thầm nghĩ hắn đang làm cái gì ở đó thế? "A?" "Trời ơi!" "Cậu ta đang làm gì vậy?" "Hồ nháo!" Khoảnh khắc tiếp theo, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú, Tiểu Diệp Tử toàn bộ đều không nhịn được kinh hô một tiếng.

Ngay cả Hoắc Tiên Cô cũng không nhịn được quát một tiếng.

Hoắc Tiên Cô cảm thấy gan của Lục Vũ thực sự quá lớn rồi!

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn không lần nào là không gây chuyện!

Lần trước điểm thiên đăng, cướp Hắc Kim Cổ Đao, lần này cư nhiên một quyền đấm rụng răng vàng của Đại Kim Nha rồi cướp chạy mất!

Chương 355

Ly kỳ là Đại Kim Nha lại không hề la lối om sòm, chỉ ôm miệng, trên mặt mang theo nụ cười ngây ngốc.

Ngay cả vệ sĩ định đuổi theo Lục Vũ cũng bị hắn cản lại. ...

Phòng bao Trương Hạo, hắn nhìn Lục Vũ cầm một cái răng vàng to đùng quay lại, da mặt vô tình giật giật.

Nói thật, cách làm của Lục Vũ hắn thực sự không ngờ tới.

Hắn đâu ngờ Lục Vũ lại hồ nháo như vậy?

Bất quá... "Cậu xác định cái này là thần khí?" "Xác định." "Tôi tìm người thử xem." "Không thành vấn đề." Trương Hạo vỗ tay, lập tức có người bước vào phòng bao, Trương Hạo dặn dò vài câu, mỹ nhân sườn xám lộ vẻ kinh ngạc, lập tức cầm răng vàng đi ra khỏi phòng. "Đợi một lát đi, bọn họ làm việc rất nhanh." "Ừ." "Giá của Ngọc Dũng Trường Sinh, cậu thấy thế nào?" Lục Vũ nghĩ nghĩ, khẽ nói: "Vô nghĩa." "Ồ?" Trương Hạo quay đầu hỏi: "Tại sao?" "Không phải có ngọc dũng là nhất định có thể trường sinh." "Cậu biết cái gì à?" "Không có gì." Lục Vũ không muốn nói, Trương Hạo cũng không truy hỏi, chỉ mỉm cười, đổi giọng: "Giá của bộ Ngọc Dũng Trường Sinh này sẽ vượt qua trăm ức (10 tỷ), cậu tin không?" Cái giá này khiến Lục Vũ không khỏi tặc lưỡi.

Một trăm ức, tuyệt đối là con số thiên văn.

Bất quá... trước mắt mà nói, báo giá mới vừa đột phá năm mươi ức, cách một trăm ức còn xa lắm.

Nhưng ngay sau đó, Trương Hạo giơ bảng, giọng nói bình thản đưa ra cái giá của mình: "Một trăm ức (10 tỷ)." "Trương ông chủ?"

Lục Vũ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Trương Hạo.

Trương Hạo thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: "Có đôi khi, con người ta cần phải đẩy một cái mới có thể lấy hết dũng khí." "Làm như vậy có phải hơi không tốt lắm không?" "Không có gì." Trương Hạo lắc đầu, khẽ nói: "Bọn họ giữ nhiều tiền như vậy cũng chẳng có tác dụng gì.

Tân Nguyệt Phạn Điếm cần tiền để vận hành, tiền của bọn họ sẽ rất có tác dụng." Nói xong, cười cười, Trương Hạo tiếp tục nói: "Không vội, đợi khi cậu tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, những chuyện này tôi đều sẽ nói cho cậu biết." Nghe câu này, Lục Vũ trong lòng cạn lời, không tiếp lời nữa.

Hắn chẳng hiểu nổi sao Trương Hạo cứ luôn nhớ thương chuyện để hắn tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nói thật, hắn đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm quả thực không có hứng thú.

Trương Hạo cũng mặc kệ hắn có hứng thú hay không, tự cố tự nói: "Cậu xem, chúng ta đẩy bọn họ một cái, bọn họ có phải tích cực hơn nhiều rồi không?" Buổi đấu giá vẫn đang tiếp tục.

Giá của "Ngọc Dũng Trường Sinh" lại một lần nữa tăng vọt!

Sau khi Trương Hạo ngang ngược kéo giá lên một trăm ức, hiện trường đấu giá chỉ trầm mặc ngắn ngủi khoảng một phút, rồi trực tiếp đẩy giá lên tới một trăm ba mươi ức (13 tỷ)!

Mức tăng trưởng như vậy thực sự rất đáng kinh ngạc.

Trong một phòng bao khác, Ngô Tà đã muốn ngốc luôn rồi, đầu óc trống rỗng!

Đối với hắn mà nói, những con số này toàn bộ đều là con số trên trời!

Hơn nữa còn là con số trên trời mà trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ! "Một trăm năm mươi ức (15 tỷ)!" Một con số kinh người hơn xuất hiện, khiến cơ thể Ngô Tà run lên bần bật.

Cả người tràn ngập adrenaline khiến hắn run rẩy!

Lục Vũ tìm kiếm trong đám đông, rất nhanh khóa chặt người vừa ra giá một trăm năm mươi ức, biểu cảm của hắn trở nên có chút kỳ quái.

Cả hội trường đấu giá lúc này cũng yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người vẻ mặt chấn kinh nhìn về phía Đại Kim Nha đang đứng ở trong góc, vốn không mấy nổi bật!

Biểu cảm của Trương Hạo cũng trở nên nghiền ngẫm, khẽ lẩm bẩm: "Xem ra vị Kim gia này của chúng ta đã tìm được người mua lớn rồi." Lục Vũ hơi nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chút không đúng.

Trước đó, khi hắn trao đổi cái răng vàng kia với Đại Kim Nha, Đại Kim Nha đã nói với hắn là gã muốn đấu giá "Ngọc Dũng Trường Sinh", còn nói nếu gã đấu giá được, đến lúc đó Lục Vũ phải hộ tống gã về Phan Gia Viên.

Lúc ấy hắn cảm thấy Đại Kim Nha chỉ là chém gió, nói đùa.

Nào ngờ lại là thật.

Nhưng mà...

Đại Kim Nha lấy đâu ra người quen có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy mua "Ngọc Dũng Trường Sinh"?

Một trăm năm mươi ức, không phải là con số nhỏ.

Cả thế giới cũng không có bao nhiêu người có thể tại một buổi đấu giá vung tay một trăm năm mươi ức đi mua một cái "Ngọc Dũng Trường Sinh" còn chưa biết sử dụng thế nào.

Điểm này, từ việc hiện trường không còn ai tiếp tục ra giá là có thể thấy được.

Hiển nhiên mọi người đều đang cân nhắc món đồ này rốt cuộc có đáng giá hay không? "Một trăm năm mươi ức lần thứ nhất!" Đại Kim Nha đứng ở đó, biểu cảm vì hưng phấn mà có chút dữ tợn!

Còn rất nhiều người mày nhíu chặt, rất rối rắm, rất do dự!

Chương 356

"Một trăm năm mươi ức, lần thứ hai!" Giọng mỹ nhân sườn xám vẫn không chút gợn sóng, bình tĩnh đếm ngược.

Nhìn quanh bốn phía, mấy người đang nóng lòng muốn thử cuối cùng vẫn đặt bảng trong tay xuống.

Cái giá này quá đắt, mua một cái "Ngọc Dũng Trường Sinh" không biết dùng thế nào tịnh không đáng giá lắm. "Một trăm năm mươi ức... lần thứ ba!" "Thành giao!" "Chúc mừng quý khách số 58!" Cuối cùng, không xuất hiện tình huống nào khác, món "Ngọc Dũng Trường Sinh" này đã bị Đại Kim Nha thiếu mất một cái răng cửa đấu giá được.

Dưới sự chú mục của vạn người, biểu cảm trên mặt Đại Kim Nha cười còn khó coi hơn khóc, từng bước đi tới trước đài, chuyển khoản, nhận đồ.

Giờ khắc này, biểu cảm của gã rất khó hình dung.

Sắc mặt có chút trắng bệch, cơ thể hơi run rẩy, biểu cảm trên mặt còn có chút không dám tin! "Được rồi, ngài có thể về được rồi." Mỹ nhân sườn xám thấy Đại Kim Nha còn đứng ngây ra trên đài, nhỏ giọng nhắc nhở một câu. "Hả?" Đại Kim Nha ngẩn ra một chút, phản ứng lại, nhỏ giọng nói: "Cô em, cô giúp tôi nói với Lục gia một tiếng, tôi đi tìm ngài ấy, trước đó tôi đã nói xong với ngài ấy rồi." Lời nói của Đại Kim Nha cũng có chút nói năng lộn xộn.

Nếu là người khác, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối không thèm để ý.

Nhưng Đại Kim Nha là người quen của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hơn nữa lần này càng là động dụng khoản tiền khổng lồ một trăm năm mươi ức đấu giá "Ngọc Dũng Trường Sinh".

Lập tức có mỹ nhân sườn xám truyền đạt ý của Đại Kim Nha tới Lục Vũ.

Không cần Lục Vũ mở miệng, Trương Hạo mỉm cười: "Mời ông ta qua đây." Không lâu sau, Đại Kim Nha bước vào phòng bao. "Kim gia, lợi hại, lợi hại!

Tôi thật sự không nhìn ra Kim gia còn có tiền như vậy?" Một câu nói của Trương Hạo khiến Đại Kim Nha vô cùng không tự nhiên, liên tục xua tay: "Không dám nhận, không dám nhận, ngài gọi tôi là Tiểu Kim được rồi, tôi nghe mới thấy yên tâm." "Thế à?" "Vâng, vâng." "Được, vậy ông nói cho tôi nghe xem, hôm nay ông tới là đấu giá giúp ai?" Trương Hạo là người thông minh, vừa nhìn bộ dạng của Đại Kim Nha là biết ngay tiền của gã tuyệt đối không phải của chính gã.

Biểu cảm của Đại Kim Nha càng thêm không tự nhiên, cúi đầu, ấp a ấp úng, hàm hồ đưa ra một câu trả lời.

Tuy rằng gã nói mơ hồ, nhưng Lục Vũ lại nghe rõ ràng, trực tiếp hỏi: "Cừu Đức Khảo tìm ông?" "Không phải, không phải, không phải." Đại Kim Nha vội vàng cười làm lành: "Là một cô nương nhỏ tìm tôi." "Cô ta cũng không nói mình là người bên 'Đại Đô Hội', nhưng tôi đã tra xét lai lịch của cô ta, phát hiện cô ta chính là người của 'Đại Đô Hội'." "Trương gia, chuyện này tôi tuyệt đối không dám nói bậy." Nghe hắn nói vậy, trong lòng Lục Vũ khẽ động, nhẹ giọng hỏi: "Người tìm ông là A Ninh?" "Lục gia thông minh!" Đại Kim Nha cười tít mắt, có chút nịnh nọt: "Chính là cô ta, chính là cô ta." "Tôi cũng không biết làm sao cô ta biết được buổi đấu giá hôm nay có bán 'Trường Sinh Ngọc Dũng', cô ta bảo tôi tới đây, nếu có bán thì ra giá mua lại." Đúng là không chịu ngồi yên!

Lục Vũ thầm nghĩ trong lòng, Cừu Đức Khảo (Cox) hiện tại lại muốn chen ngang một chân vào chuyện này, nếu lão muốn nhân cơ hội

tìm người Uông gia, e rằng hy vọng không lớn.

Anh quay đầu nhìn Trương Hạo, thấy hắn thần sắc thản nhiên, hoàn toàn không để ý. "Được rồi, ông cũng không cần lo lắng, cứ ở đây chờ, đợi đấu giá hội kết thúc rồi nói sau." "Dạ, dạ." Đại Kim Nha gật đầu liên tục, lão thật thà ngồi xuống một bên, cũng không dám nhìn ngó lung tung, cứ thế ngồi quy quy củ củ.

Lúc này, người được Trương Hạo sai đi kiểm tra người của "Đại Kim Nha" lúc trước đã trở lại bao sương, đưa một tờ giấy cho Trương Hạo.

Trương Hạo nhìn lướt qua, lại giao tờ giấy cho thủ hạ.

Chỉ một lát sau, thủ hạ đi rồi quay lại, mang theo cái "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" đã bị hỏng về bao sương, đặt lên bàn trà. "Theo lý thuyết thì giá trị của một chiếc răng vàng chắc chắn không cao bằng khối thần mộc này, nhưng coi như tôi chịu thiệt một chút, đồ vật cậu cứ mang đi đi." Lục Vũ cười cảm ơn, cầm lấy "Đăng Thiên Thê".

Bên cạnh, Đại Kim Nha không kìm nén được sự tò mò trong lòng, nhỏ giọng hỏi: "Lục Vũ, ngài muốn một chiếc răng của tôi chỉ vì khối gỗ này sao?

Khối gỗ này có gì đặc biệt?" "Không biết." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi chỉ cảm thấy nó rất thú vị." Chuyện về Mặc Gia Đăng Thiên Thê, anh không định nói cho Đại Kim Nha, càng không định nói cho Trương Hạo.

Có một số việc, vẫn là giấu ở trong lòng mình thì tốt hơn.

Bất quá...

Khi "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" vừa tới tay, tiếp xúc với chiếc nhẫn Mặc Gia Cự Tử trên tay anh, trong đầu Lục Vũ đột nhiên xuất hiện thêm một số thông tin.

Nhẫn Mặc Gia Cự Tử đã thành công giải mã được vấn đề của "Mặc Gia Huyền Thiên Thê"!

Nói đơn giản, Huyền Thiên Thê bị hỏng là do quá lâu không được sử dụng, cơ quan bên trong bị rỉ sét, cộng thêm không có ai tìm được phương pháp mở chính xác.

Nhưng hiện tại, nhờ vào nhẫn Mặc Gia Cự Tử, anh biết rất rõ ràng phải mở nó như thế nào.

Tuy nhiên, bây giờ vẫn chưa phải lúc để sửa chữa nó.

Lúc này.

Nhân viên công tác dưới lầu đã chuẩn bị xong một vật phẩm đấu giá mới, người đẹp sườn xám cười ngâm ngâm nói: "Vật phẩm tiếp theo là một món vũ khí, giống như thanh ngự kiếm của Càn Long hoàng đế mà chúng ta đã đấu giá trước đó, bảo bối này cũng là vật ngự dụng của Càn Long hoàng đế!" "Chư vị, xin mời xem yêu đao ngự dụng của Càn Long hoàng đế, Thần Phong!" Vừa dứt lời, người đẹp sườn xám lại một lần nữa kéo tấm vải đỏ trên tủ kính xuống.

Tủ kính trong suốt, chiều dài chừng nửa mét.

Bên trong tủ là một thanh đoản kiếm.

Đoản kiếm ngắn hơn tủ một đoạn, trông chỉ dài hơn dao găm một chút.

Hơn nữa, trên chuôi kiếm và vỏ kiếm cũng không khảm nạm bảo thạch gì, không hề hoa lệ.

Thậm chí có thể gọi là mộc mạc.

Chương 357

Điểm này ngược lại không phù hợp lắm với tính cách xa xỉ của Càn Long hoàng đế.

Trong hội trường đấu giá lập tức vang lên những tiếng bàn tán xôn xao.

Mọi người nhìn "Tiểu Thần Phong" chỉ trỏ, nói gì đó.

Lục Vũ cũng đang nhìn, nhưng lông mày lại nhíu chặt lại. 【Tên vật phẩm: Thần Phong - Thiên】 【Cấp độ vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Không】 【Mô tả vật phẩm: Năm Càn Long thứ 15, Càn Long hoàng đế khâm định bội đao tùy thân dùng trong cát lễ, tên là 'Thần Phong'.

Tên là đao, nhưng tạo hình, công nghệ đều dùng phương pháp của cổ kiếm. 'Thần Phong' tổng cộng có hai thanh.

Một thanh gọi là Thiên, là sát đao, Thiên đao dài ba thước, lưỡi dài hai thước năm tấc, thân đao rộng một tấc bốn phân, chuôi đao không khảm nạm, sắc bén vô song.

Khi Càn Long hoàng đế xuất hành, sẽ có ngự tiền thị vệ tùy tùng bưng đao.

Thanh còn lại gọi là Địa, đao dài hai thước, chuôi kiếm khảm san hô, thanh kim thạch, hồng ngọc, tùng thạch...

Hai thanh Thần Phong, hợp hai làm một, chính là pháp khí.】 Cái "Tiểu Thần Phong" này cũng có chút thú vị.

Bất quá...

Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Đại Kim Nha, hỏi: "Kim gia, thanh Tiểu Thần Phong này là thanh của Trần Hạt Tử phải không?" "Phải,

phải." Đại Kim Nha vội vàng giải thích: "Lão Trần nói mình lớn tuổi rồi, thứ này giữ bên người cũng không ổn thỏa, liền muốn bán nó đi, tôi bèn tìm đến quý bảo địa của Trương gia..." "Sao không nói trực tiếp với tôi?" "Lão Trần nói nếu không phiền Lục gia thì vẫn là đừng làm phiền Lục gia." "Không sao." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cây đao này, tôi muốn." Chỉ là vừa dứt lời, Trương Hạo đột nhiên mở miệng, khẽ nói một mình: "'Tiểu Thần Phong' không bán nữa, cứ nói người bán đổi ý rồi." Lục Vũ và Đại Kim Nha đều quay đầu lại, có chút ngạc nhiên nhìn Trương Hạo.

Trương Hạo thần sắc bình tĩnh, chỉ thản nhiên nói: "Không có gì, cứ chờ đi." "Đa tạ Trương lão bản." "Ừ." Trương Hạo không nói nhiều, Lục Vũ cũng không hỏi nhiều, chỉ nói với Đại Kim Nha: "Tiểu Thần Phong, giá thị trường khoảng hơn năm ngàn vạn, đến lúc đó tôi sẽ đưa cho lão Trần một trăm triệu, sẽ không để ông ấy chịu thiệt." Đại Kim Nha tự nhiên gật đầu liên tục, không có ý kiến gì.

Còn về hiện trường buổi đấu giá...

Khi người chủ trì nói người bán đổi ý, Tiểu Thần Phong không tham gia đấu giá nữa, không ít người đều nhịn không được phát ra tiếng bất mãn.

Nhưng bọn họ cũng chỉ hô hai câu rồi thôi.

Bảo bọn họ gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, bọn họ vẫn chưa có cái gan này!

Huống chi, vẫn còn những vật phẩm đấu giá khác đang chờ bọn họ.

Sự chú ý của đám người lập tức lại bị một vật phẩm mới thu hút, bắt đầu báo giá vô cùng tích cực...

Trong bao sương, Tiểu Thần Phong được nhân viên bưng vào,

giao đến tận tay Trương Hạo.

Trương Hạo cầm Tiểu Thần Phong, vừa đánh giá, vừa thản nhiên nói: "Kim gia." "Dạ, dạ, Trương gia ngài phân phó." "Bên phía Hoắc phu nhân có mấy câu muốn nói với ông, ông đi tìm bà ấy đi." Biểu tình của Đại Kim Nha lập tức khổ sở hẳn đi, nhỏ giọng nói: "Trương gia, tôi thật sự không cố ý hợp tác với bên Cừu Đức Khảo, tôi cũng là nghĩ muốn giúp Tân Nguyệt Phạn Điếm kiếm chút tiền mà, tôi thật sự..." "Đi đi." Trương Hạo xua tay, mấy tên côn đồ ở cửa đều xúm lại, Đại Kim Nha cũng chỉ đành cắn răng, khổ sở mặt mày, rời khỏi bao sương dưới sự "hộ tống" của đám côn đồ.

Trong bao sương chỉ còn lại Trương Hạo và Lục Vũ.

Không có người ngoài, Trương Hạo nói chuyện tùy tiện hơn nhiều.

Tiểu Thần Phong trong tay hắn xoay chuyển, mũi đao chĩa về phía Lục Vũ, khẽ hỏi: "Nói xem, tại sao cậu lại muốn thanh Tiểu Thần Phong này?" "Hả?" Lục Vũ giả bộ ngạc nhiên, khó hiểu nói: "Chủ nhân thanh đao này họ Trần, tôi có quen biết..." "Tôi cũng quen biết." Trương Hạo cắt ngang lời Lục Vũ, tiếp tục nói: "Tôi không giống Đại Kim Nha." Ý ngoài lời nói là cái cớ Lục Vũ dùng để lừa Đại Kim Nha không thể thuyết phục được hắn.

Tên Trương Hạo này đúng là toàn thân trên dưới có đến tám trăm cái tâm nhãn!

Lục Vũ thầm mắng một câu trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, vẻ mặt vô tội nói: "Tôi không biết ý của Trương lão bản là gì." "Nó có phải thần khí không?

Nó có quan hệ gì với thanh ngự kiếm Càn Long cậu hủy hoại trước đó không?" "Nó không phải thần khí, không có quan hệ gì với ngự kiếm Càn Long." "Thật không?" "Thiên chân vạn xác." "Vậy tôi

đưa cho cậu một trăm triệu, cậu chuyển giao cho Trần Hạt Tử, đao tôi giữ lại." "Vậy tôi thay mặt Trần Hạt Tử cảm ơn Trương lão bản." Để tránh Trương Hạo nghi ngờ, Lục Vũ cũng không dám chần chừ, vội vàng xác nhận ngay, đỡ phải rắc rối.

Tên Trương Hạo này thực sự là tinh ranh quá mức, nói chuyện với hắn phải tập trung mười hai phần tinh thần, nếu không thì e rằng ngay cả lúc nào rơi xuống cái hố hắn đào cũng không biết!

Trương Hạo cũng không cảm thấy bất ngờ, tự nhiên thu hồi Tiểu Thần Phong, cầm trên tay tiếp tục đánh giá.

Đợi một lát, hắn gọi một người vào, phân phó: "Tra kỹ lại xem món đồ này rốt cuộc có phải pháp khí hay không." "Đồ vật Lục Vũ coi trọng, vẫn nên thận trọng một chút mới tốt." Lục Vũ dở khóc dở cười, có chút bất lực: "Trương lão bản, nhãn lực của tôi thật sự không tốt đến thế đâu." Trương Hạo mặc kệ anh nghĩ thế nào, phân phó vài câu, cho người mang Tiểu Thần Phong đi.

Đợi đến khi cửa bao sương đóng lại lần nữa, Lục Vũ suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Trương lão bản, tôi muốn mang Bạch Trạch đi, có được không?" "Tại sao?" "Ở bên cạnh tôi, tốt cho nó." "Tại sao?" "Các người không biết nó, không hiểu nó quan trọng thế nào." "Tại sao?" "Ách..." "Tôi rất khó hiểu, tại sao cậu lại kiên định cho rằng nó là Bạch Trạch như vậy?" Trương Hạo ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Chuyện này, hắn vốn định đợi đấu giá hội kết thúc rồi mới thương lượng với Lục Vũ.

Nhưng hiện tại Lục Vũ chủ động nhắc tới, hắn cũng trực tiếp hỏi luôn: "Tôi đã hỏi rất nhiều người, chuyên gia động vật, chuyên gia khảo cổ, chuyên gia chuyên nghiên cứu thần thoại." "Không có một ai dám nói nó là Bạch Trạch." "Thậm chí, khi chúng tôi nói cho bọn họ

biết đó chính là Bạch Trạch, vẫn không có ai chịu tin." "Cho nên, tại sao là cậu?" "Tại sao cậu kiên định cho rằng nó là Bạch Trạch, rốt cuộc cậu biết cái gì?" Lục Vũ hít sâu một hơi, lại thở dài một hơi, thần sắc có chút mờ mịt.

Thật lâu sau, anh khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bởi vì..." "Bởi vì nó nói với tôi nó là Bạch Trạch, tôi tin nó." Lục Vũ không đưa ra lời giải thích kinh thế hãi tục nào, chỉ là một câu rất bình thường "Tôi tin nó".

Câu trả lời này khiến Trương Hạo hơi ngỡ ngàng một chút.

Tin nó?

Không còn nghi ngờ gì nữa, Trương Hạo không tin lời giải thích này của Lục Vũ.

Chấp chưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm nhiều năm như vậy, nếu nói thay đổi lớn nhất của Trương Hạo là gì, thì đó chính là hắn không chịu tin tưởng bất cứ thứ gì!

Từng có lúc, hắn cũng rất giống Ngô Tà.

Có chút ngây thơ, nguyện ý tin tưởng thế giới này, nguyện ý tin tưởng lòng người, nguyện ý tin tưởng Thanh Đồng Môn mà người Trương gia thế đại thủ hộ.

Chương 358

Nhưng mà...

Theo thời gian trôi qua, đủ loại chuyện không ngừng xảy ra, sự thay đổi của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sự ngây thơ ngày xưa đã một đi không trở lại.

Để lại cho hắn chỉ còn lại sự hoài nghi vô tận, cùng với loại cảm giác cô độc không thể diễn tả bằng lời.

Chỉ khi ở bên cạnh Lục Vũ, cảm giác cô độc đó mới giảm bớt đôi chút.

Có khả năng là vì hình xăm Kỳ Lân trên người Lục Vũ, có khả năng vì Lục Vũ có thể sử dụng Hắc Kim Cổ Đao của Trương gia, cũng có khả năng...

Ở trước mặt người khác, hắn sẽ không nói nhiều như hiện tại.

Giống như lúc hắn ở cùng Hoắc Tiên Cô, hay như lần trước cùng nhóm Lục Vũ đi Tây Hạ Hắc Thủy Thành. "Bạch Trạch..." Hồi lâu sau, Trương Hạo mở miệng lần nữa, thản nhiên nói: "Bạch Trạch tôi tạm thời chưa thể giao cho cậu." "Trương lão bản, tôi..." "Không cần nói nữa." Trương Hạo lắc đầu, trực tiếp đứng lên, nhẹ giọng nói: "Đấu giá hội còn chưa kết thúc, cậu cứ tạm thời ở lại bao sương này đi.

Đúng rồi, sau này tới Tân Nguyệt Phạn Điếm, cậu đều có thể dùng bao sương này." Nói xong một câu, Trương Hạo rời khỏi bao sương.

Nhìn bóng lưng hắn, Lục Vũ bất lực lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Hôm nay tới Tân Nguyệt Phạn Điếm, mong muốn lớn nhất của

anh chính là Bạch Trạch.

Hiện tại xem biểu hiện của Trương Hạo, Bạch Trạch e rằng không có duyên với anh.

Bất quá...

Hôm nay cũng không thể coi là đi công cốc, ít nhất cũng lấy được một cái "Mặc Gia Đăng Thiên Thê".

Còn về phía Đại Kim Nha, Lục Vũ bồi thường cho lão một cái "Ngọc Thiền Táng Ngọc Dương Chi thời Hán".

Một món pháp khí Hoàng giai hạ phẩm, Lục Vũ tạm thời cũng không dùng đến, đưa cho Đại Kim Nha cũng không có vấn đề gì. ...

Đấu giá hội vẫn đang tiếp tục.

Từng món đồ cổ, từng kiện pháp khí khiến các quý khách tham gia điên cuồng giơ bảng, hô to quá đã, nhao nhao bày tỏ chuyến đi này không tệ.

Chỉ là Lục Vũ không giơ bảng lần nào nữa.

Tuy rằng pháp khí khiến anh cảm thấy rất tốt, nhưng một món pháp khí Hoàng giai hạ phẩm mà động một chút là giá mấy tỷ, lại khiến anh cảm thấy rất vô nghĩa.

Hửm?

Khoan đã!

Lúc này, lại một vật phẩm đấu giá mới xuất hiện trên đài triển lãm.

Trong tủ kính trong suốt là một thanh dao găm cổ sắc cổ hương!

Trên chuôi đao khảm nạm đủ loại bảo thạch, trông ngũ sắc rực rỡ, cực kỳ hoa lệ!

Chiều dài thân đao trông ngắn hơn nhiều so với thanh Tiểu Thần Phong của Trần Hạt Tử trước đó, chỉ khoảng hai thước.

Trong đầu Lục Vũ xuất hiện nhắc nhở của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Thần Phong - Địa】 【Cấp độ vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Không】 【Mô tả vật phẩm: Năm Càn Long thứ 15, Càn Long hoàng đế khâm định bội đao tùy thân dùng trong cát lễ, tên là 'Thần Phong'.

Tên là đao, nhưng tạo hình, công nghệ đều dùng phương pháp của cổ kiếm. 'Thần Phong' tổng cộng có hai thanh.

Một thanh gọi là Thiên, là sát đao...

Thanh còn lại gọi là Địa, đao dài hai thước, chuôi kiếm khảm san hô, thanh kim thạch, hồng ngọc, tùng thạch...

Hai thanh Thần Phong, hợp hai làm một, chính là pháp khí.】 "Trùng hợp vậy sao?" Nhìn "Tiểu Thần Phong" đang được trưng bày bên ngoài, trong lòng Lục Vũ lại không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Tiểu Thần Phong có hai thanh, trong tình huống bình thường, nếu đấu giá cùng lúc thì giá cả hẳn sẽ cao hơn.

Tân Nguyệt Phạn Điếm làm ăn nhiều năm như vậy, sẽ không thể không hiểu chỗ tốt của việc đấu giá cùng lúc.

Tại sao bây giờ lại tách ra đấu giá?

Dưới lầu, giọng nói thanh lãnh của người đẹp sườn xám truyền vào tai mọi người rõ ràng vô cùng. "Thanh đoản đao này, cùng với thanh ngự dụng 'Thần Phong' của Càn Long hoàng đế mà chúng ta vừa đấu giá trước đó, đều do Nội Vụ Phủ chế tạo cùng lúc." "Thanh đao này, nhận sự ủy thác của người bán, phương thức đấu giá sẽ khác biệt một chút so với trước đây." "Chủ nhân yêu cầu một mức giá cố định, cộng thêm một cái nhân tình." "Giá cố định, một trăm triệu."

"Nhân tình, thì cần làm phiền các vị viết xuống bản lĩnh, bối cảnh của mình." "Người bán hy vọng có thể tìm được người giúp hắn một việc." Phương thức đấu giá độc đáo như vậy vẫn là lần đầu tiên xuất hiện tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, không khỏi khiến người ta có chút bất ngờ.

Ngoài bất ngờ, tự nhiên có rất nhiều người tỏ vẻ bất mãn.

Dù sao, thân phận của rất nhiều người trong số họ đều không thể lộ ra ánh sáng.

Chương 359

Lúc này mà viết ra, lỡ bị Tân Nguyệt Phạn Điếm nắm thóp thì phải làm sao?

Huống chi, người bán muốn giúp chuyện gì cũng không nói, lỡ như có vấn đề gì khác thì sao? "Thật ngại quá các vị, nếu mọi người không muốn thì có thể không tham gia đấu giá bảo bối này." "Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi tiếp theo vẫn còn những bảo vật khác..." Giọng nói thanh lãnh của người đẹp sườn xám át đi những tiếng ồn ào, thản nhiên nói: "Các vị nguyện ý tham gia đấu giá, xin mời giơ bảng." Bất luận lúc vừa công bố đấu giá hội trường ồn ào thế nào, mọi người bất mãn ra sao.

Nhưng hiện tại, khi người đẹp sườn xám tuyên bố bắt đầu giơ bảng, vẫn có vô số người giơ bảng lên.

Dù sao...

Một thanh ngự dụng "Tiểu Thần Phong" của Càn Long hoàng đế chỉ cần một trăm triệu, cái giá này thực sự quá hấp dẫn!

Càn Long hoàng đế, vị "Thập toàn lão nhân" của đại Thanh triều này, cả đời những vũ khí có liên quan đến ông ta, trừ ngự kiếm ra thì "Tiểu Thần Phong" là trân quý nhất!

Hiện tại, ngự kiếm đã bị hủy, "Tiểu Thần Phong" chính là thứ quý giá nhất!

Huống chi, thanh "Tiểu Thần Phong" này hoa lệ vô cùng.

Đừng nói một trăm triệu, cho dù là một tỷ, đối với các nhà sưu tập mà nói đều là xứng đáng!

Tự nhiên, Lục Vũ cũng lựa chọn giơ bảng ra giá.

Còn về bản lĩnh và bối cảnh của anh...

Lục Vũ suy nghĩ một chút, viết xuống một câu giới thiệu ngắn gọn: Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, Bàn Sơn Tả Lĩnh Tầm Long Quyết.

Theo anh nghĩ, đối phương đã bán đồ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại nói rõ không chỉ muốn tiền mà còn muốn tìm người giúp đỡ, mười phần thì đến tám chín phần là có liên quan đến chuyện "đổ đấu".

Dù sao, những việc khác đều có nơi chuyên nghiệp làm.

Chỉ có buôn bán đồ đổ đấu, trong thiên hạ này "Tân Nguyệt Phạn Điếm" là độc nhất vô nhị!

Ngoài anh ra, còn có mười mấy người khác viết giấy, giao cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, để họ chuyển cho vị người bán ẩn danh phía sau.

Mỗi người đều đang im lặng chờ đợi.

Thời gian không lâu, một người đẹp sườn xám bước vào bao sương của Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Lục tiên sinh, bên bán hỏi ngài nếu nhìn thấy Tống tử thì làm thế nào?" "Chém." Không chút do dự, Lục Vũ đưa ra ngay một câu trả lời.

Nói xong, anh cười cười, trong lòng biết lần này đoán đúng rồi.

Đối phương là người trong nghề, nếu không sẽ không dùng từ "Tống tử" để thăm dò anh.

Một lát sau, người đẹp sườn xám đi rồi quay lại, xuất hiện bên cạnh Lục Vũ lần nữa.

Lần này, trong tay cô ta có thêm một chiếc điện thoại.

Lục Vũ nhìn lướt qua, cầm điện thoại lên: "Alo?" Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói sắc nhọn, nghe là biết đã qua ngụy trang. "Lục tiên sinh khẩu khí lớn thật." "Không tính là gì." "Lục tiên sinh thực sự từng chém Tống tử?" "Đã chém vài con." "Có nhân chứng

không?" "Trương lão bản của Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể làm chứng." "Thật chứ?" "Quả nhiên." "Được!" Sau vài câu ngắn gọn, đối phương trực tiếp cúp điện thoại, không nói thêm lời nào.

Tuy nhiên, đợi một lát, giọng nói thanh lãnh của người đẹp sườn xám dưới lầu lại vang lên: "Chúc mừng quý khách số 81, đoạt được Tiểu Thần Phong." Số 81, chính là số của Lục Vũ.

Qua một lúc, có người bước vào phòng, đưa Tiểu Thần Phong vào.

Lục Vũ nhìn thoáng qua, xác định không sai sót liền thu trực tiếp vào Quỷ Động Ma Mộc, tùy miệng hỏi: "Vị người bán kia đâu?

Hắn cần tôi giúp chuyện gì?" "Hắn sẽ tới tìm Lục tiên sinh thương lượng ngay thôi." "À." Lục Vũ gật đầu, không nói thêm gì.

Đã nói là ngay, nghĩ đến người này hẳn cũng đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chỉ có điều...

Lục Vũ đợi một lúc, Đại Kim Nha đột nhiên đẩy cửa bước vào.

Lục Vũ không khỏi sững sờ: "Kim gia?" Không thể nào, chẳng lẽ thanh Tiểu Thần Phong này cũng ở trong tay Đại Kim Nha sao? "Lục gia." Đại Kim Nha mặt mày khổ sở, u sầu cực điểm, nhỏ giọng nói: "Hoắc phu nhân không cho tôi ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi đi trước đây, hai hôm nữa rảnh rỗi thì cùng đi ăn lẩu dê nhé." "Hoắc phu nhân sắp xếp người đưa ông đi?" "Đúng vậy." "Được, vậy cứ thế trước đã, hôm nào tôi tìm ông." "Dạ, dạ, được rồi!" Đại Kim Nha đáp một tiếng, cười khổ rời khỏi bao sương.

Nhìn dáng vẻ của hắn, có vẻ như vì chuyện "Cửu Đức Khảo" mà lại bị Hoắc phu nhân chỉnh đốn cho một trận. "Đúng rồi, Kim gia." "Lục gia?" Đại Kim Nha dừng bước, có chút buồn bực nhìn về phía

Lục Vũ. "Khi nhìn thấy A Ninh thì nói với cô ta một tiếng, bảo tôi nhắn cô ta tự lo liệu cho tốt." "Ách, được, được." Đại Kim Nha gật đầu liên tục, cáo từ rời đi.

Trong lòng Lục Vũ khẽ lắc đầu.

Cừu Đức Khảo, tên này tốt nhất hiện tại đừng có thêm phiền.

Nếu không thì anh không ngại đi một chuyến đến Phan Gia Viên, tiễn lão già này về tây thiên... "Lục tiểu ca?" Lúc này, cửa bao sương lại mở ra, một giọng nói ôn hòa truyền vào tai Lục Vũ.

Chương 360

Lục Vũ quay đầu, liền nhìn thấy một người thanh niên trạc tuổi mình, thân trên mặc áo khoác da màu đen, bên trong là áo thun ngắn tay màu đen, tóc cắt ngắn, đeo kính râm, trên mặt mang theo nụ cười đầy ẩn ý.

Người này...

Chẳng lẽ là, Hắc Hạt Tử? "Tự giới thiệu một chút, tôi chính là người bán 'Tiểu Thần Phong', cậu có thể gọi tôi là..." "...Hắc Hạt Tử." Hắc Hạt Tử! (Kính Đen) Quả nhiên là Hắc Hạt Tử!

Nhìn thấy hắn ngay cái nhìn đầu tiên, Lục Vũ đã nghĩ đến miêu tả về Hắc Hạt Tử trong "Đạo Mộ Bút Ký".

Nhưng lúc này nghe hắn chính miệng nói ra thân phận của mình, trong lòng Lục Vũ vẫn không khỏi có chút bất ngờ.

Vừa nói chuyện, Hắc Hạt Tử tự nhiên đi về phía Lục Vũ, vươn tay ra.

Lục Vũ cũng đứng lên, đưa tay ra.

Nhưng mà...

Hắc Hạt Tử không phải muốn bắt tay với anh!

Ngay khi Lục Vũ đứng lên, tay phải Hắc Hạt Tử nhanh như chớp thò ra, dùng tay làm dao, đâm thẳng vào yết hầu Lục Vũ!

Tốc độ của hắn cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn Vương Bàn Tử đã tu luyện "Tiên Thiên Công" một thời gian dài!

Nếu là Vương Bàn Tử hoặc Shirley Dương, đối mặt với đòn tập kích bất ngờ của Hắc Hạt Tử, tuyệt đối sẽ trở tay không kịp.

Nhưng Lục Vũ không phải bọn họ.

Ngay khoảnh khắc Hắc Hạt Tử công kích, Lục Vũ đã phản ứng lại, cả thân trên trong nháy mắt ngửa ra sau, trực tiếp tránh thoát một đòn trí mạng của Hắc Hạt Tử!

Sau khi ngửa người, Lục Vũ xoay chân, cũng dùng tay làm dao, chém về phía cổ Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử mượn lực đâm tới lúc nãy, lao thẳng về phía trước, tránh thoát thủ đao của Lục Vũ, xoay người tung một cú đá...

Chỉ mới chạm mặt, Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đã trực tiếp trao đổi mấy chiêu.

Tuy rằng ai cũng không đánh trúng ai, nhưng mỗi một chiêu của cả hai bên đều nhắm vào tử huyệt của đối phương!

Đặc biệt là Hắc Hạt Tử, chọc họng, chọc mắt, móc hạ bộ, ba vị trí hiểm yếu không bỏ sót cái nào.

Nếu không phải Lục Vũ phản ứng nhanh, lúc này có khả năng đều đã biến thành "ông già Noel" rồi.

Cũng may...

Sau khi đổi chiêu, không gian chật hẹp không cho phép Hắc Hạt Tử liên tục di chuyển né tránh, hắn không thể không cùng Lục Vũ cứng đối cứng một quyền.

Cậy vào tố chất thân thể cường hãn, cộng thêm "Tiên Thiên Công" mạnh mẽ, cú va chạm này khiến Hắc Hạt Tử chịu thiệt.

Hắn liên tiếp lùi lại mấy bước, lùi thẳng đến sát tường, lúc này mới miễn cưỡng hóa giải được khí lực bàng bạc của Lục Vũ. "Không đánh nữa, không đánh nữa." Hắc Hạt Tử thấy Lục Vũ còn muốn xông lên, vội vàng xua tay. "Khụ khụ khụ...

Người trẻ tuổi, không giảng võ đức, khụ khụ khụ..." Lục Vũ cũng không truy kích, chỉ nhíu mày nhìn Hắc Hạt Tử, hỏi: "Tiểu Thần Phong là anh mang ra đấu giá?" "Không sai." Hắc Hạt Tử gật đầu thừa nhận, lại quay đầu nhìn quanh, dựng cái ghế bị hắn đá ngã lúc nãy lên ngồi xuống, lại vỗ vỗ ngực mình, thuận khí, lúc này mới nói: "Thân thủ của cậu tuy không xảo diệu lắm, nhưng sức lực thì lớn thật.

Được rồi, tôi tin cậu có thể chém Tống tử." Lục Vũ bất lực lắc đầu, chính mình cũng dựng một cái ghế lên ngồi xuống, hỏi: "Anh cần tôi giúp anh làm gì?" "Cũng không có gì, một chuyện nhỏ thôi." "Bán 'Tiểu Thần Phong' với giá khởi điểm một trăm triệu, chuyện nhỏ anh nói e rằng không nhỏ." "Không, không, không, thật sự rất nhỏ, chỉ là một chuyện cỏn con thôi." "Chuyện gì?" "Lục tiên sinh, nói thật với cậu, con người tôi gan nhỏ, nhưng lại tràn đầy lòng hiếu kỳ." Trên mặt Hắc Hạt Tử trước sau đều mang theo nụ cười có chút quái dị kia, không nhanh không chậm nói. "Tôi cần sự giúp đỡ của cậu, chính là hai việc." "Lần sau cậu đi đổ đấu, mang tôi theo, tôi muốn xem công phu xuống đất của cậu rốt cuộc thế nào." "Chuyện thứ hai, tôi có một cái mộ lớn muốn đi xem thử, nhưng một mình thì đoán chừng sẽ bỏ mạng ở trong đó." "Bỏ mạng trong đó tôi cũng không để ý, nhưng tôi sợ mình bị Tống tử ăn thịt, hoặc là bị thứ gì đó mạc danh kỳ diệu thu thập." "Cho nên, nếu thực lực Lục tiên sinh không có vấn đề, đến lúc đó phải làm phiền Lục tiên sinh chiếu cố một hai." Lục Vũ nhìn Hắc Hạt Tử, trong lòng "lộp bộp" một tiếng.

Thứ Hắc Hạt Tử nói... không phải là Manh Trủng (Mộ Mù) chứ?

Nếu thật là Manh Trủng, vậy thì thật sự rất thú vị!

Bất quá, chuyện này cũng không vội hỏi hắn.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Không thành vấn đề,

mấy ngày nữa tôi sẽ xuống đất, đến lúc đó anh có thể đi theo cùng hoạt động gân cốt." "Hoạt động thì thôi, tôi là người mù, chỉ có thể đi theo, không thể loạn động." Lục Vũ lắc đầu, tự giễu nói: "Nếu anh là người mù, người trong thiên hạ này chẳng có mấy ai mắt sáng." Hắc Hạt Tử sắc mặt khẽ biến, nụ cười nơi khóe miệng trở nên càng thêm cổ quái, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, vẫn không nói gì, chỉ đổi giọng: "Lục tiên sinh, vậy cứ quyết định thế nhé, chúng ta gặp lại sau." "Khoan đã." "Hửm?" "Xưng hô thế nào?" "Hắc Hạt Tử." "Tên thật?" Hắc Hạt Tử quay đầu "nhìn" Lục Vũ, dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Họ Hán là Tề." Nói xong, đầu cũng không ngoảnh lại mà đi thẳng.

Nhìn bóng lưng hắn, Lục Vũ hơi tiếc nuối lắc đầu.

Nói ra thì, anh vẫn luôn rất tò mò về tên thật của Hắc Hạt Tử.

Dù sao, trong "Đạo Mộ Bút Ký", Hắc Hạt Tử là nhân vật thần bí không kém gì Tiểu ca Trương Khởi Linh.

Trường sinh, có bệnh về mắt, có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy được, cũng là một kỳ nhân hiếm có.

Chương 361

Đáng tiếc, hôm nay mới gặp lần đầu, Hắc Hạt Tử cũng chỉ nói cho anh biết, mình họ Hán là Tề, họ Tề của Tề Thiết Chủy trong Lão Cửu Môn...

Đấu giá hội vẫn đang tiếp tục.

Lục Vũ cũng ở trong bao sương, nhìn các vật phẩm đấu giá không ngừng xuất hiện.

Sự thực là, hiện tại anh rất muốn đi về.

Hai thanh Tiểu Thần Phong, còn có Mặc Gia Đăng Thiên Thê đều đã tới tay, anh thực sự rất muốn về thử xem mấy món đồ này huyền diệu đến mức nào.

Chỉ tiếc, sau khi đấu giá hội kết thúc, anh và Trương Hạo còn một cuộc gặp mặt, Hoắc Tiên Cô cũng bảo anh đến ngõ Giáo Tử một chuyến.

Hai việc này khiến anh tạm thời chưa thể rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đồng thời.

Hắc Hạt Tử rời khỏi bao sương của Lục Vũ cũng không rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này, hắn đang ngồi đối diện với Trương Hạo trong một phòng trà ở tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Tôi đã xem qua rồi?" "Hửm?" "Khá lợi hại." "Ồ?" "Trương Ách Ba, anh biết nói tiếng người không?" "Ừ." "Anh..." Hắc Hạt Tử bị kiểu trả lời ngắn gọn súc tích này của Trương Hạo chọc cho tức đầy bụng.

Uống liền hai chén trà, lúc này mới khống chế được cảm xúc, lười

biếng nói: "Thực lực của cậu ta, tôi đi theo cậu ta, đối với cậu ta không có lợi." "Cậu ta nghi ngờ cậu à?" "Ây da, Trương Ách Ba anh biết nói chuyện hả." Trương Hạo lại không nói gì nữa.

Hắc Hạt Tử bất lực lắc đầu, tiếp tục nói: "Yên tâm đi, cậu ta không giống anh, toàn thân trên dưới có tám trăm cái tâm nhãn.

Trên người cậu ta, cùng lắm là bốn trăm cái." "Ồ." "Anh mà còn nói chuyện kiểu đó nữa, tôi đi ngay bây giờ đấy." "Ừ." "Anh..." Trương Hạo bất đắc dĩ xua tay, ra hiệu Hắc Hạt Tử ngồi xuống trước.

Đợi một lát, hắn mới tiếp tục nói: "Ngô Tà thế nào?" "Thằng nhóc nhà họ Ngô?" "Ừ." "Hơi ngốc." "Thiên tư không tệ." "Chưa nhìn ra." "Ngô Lão Cẩu, Ngô Tam Tỉnh hai thế hệ bồi dưỡng một mình cậu ta." "Sao hả, hai thế hệ bọn họ không thể bồi dưỡng ra một đứa ngốc à?" "Trong lòng cậu hiểu rõ." Hai người cứ như đang chơi đố chữ, không ngừng nói gì đó, tốc độ nói của hai người càng lúc càng nhanh, nội dung câu chuyện cũng càng khiến người ta nghe không hiểu. ...

Một tiếng sau.

Đấu giá hội cuối cùng cũng kết thúc.

Lục Vũ vẫn ngồi trong bao sương, lẳng lặng nhìn dòng người rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trên mặt bọn họ, hoặc là luyến tiếc chưa thỏa mãn, hoặc là hưng phấn, hoặc là thất vọng...

Đại sảnh tầng một Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên đài triển lãm vốn dùng để đặt vật phẩm đấu giá, không biết là ai đã đặt một cái pháo hoa, không ngừng xoay tròn, sát thị đẹp mắt!

Lúc này.

Lục Vũ nghe thấy cửa bao sương phía sau lại bị người mở ra.

Người mở cửa không phải Trương Hạo mà anh vẫn đang chờ, mà là Giải Vũ Thần (Tiểu Hoa) mặc áo sơ mi màu hồng phấn. "Lục tiểu ca, có một việc muốn nhờ cậu." "Sao vậy?" "Nghe nói... trong tay cậu có nhân sâm ngàn năm?" Lục Vũ hơi sững sờ, ngược lại không nghĩ tới Giải Vũ Thần tìm anh là vì chuyện này.

Bất quá, anh cũng không giấu giếm, hào phóng nói: "Cậu cần bao nhiêu?" "Một lạng, có được không?" Một lạng, nghe thì không nhiều, nhưng thực tế cũng không ít.

Hơn nữa, thời gian qua vừa cứu mạng, vừa luyện công, Lục Vũ tiêu hao nhân sâm ngàn năm cũng rất lớn.

Hiện tại còn lại cũng chỉ khoảng năm, sáu tiền. "Hoa Nhi Gia, có thể nói cho tôi biết cậu muốn làm gì không?" Giải Vũ Thần cười e lệ, hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Chỉ là muốn cầm để dự phòng, có chuẩn bị thì không lo." Nghe câu trả lời này, Lục Vũ cũng cười, nói: "Được, vừa khéo tôi có mang theo một đoạn, khoảng chừng một tiền." "Vậy đa tạ tiểu ca." Giải Vũ Thần cười ha hả nhận lấy nhân sâm từ tay Lục Vũ.

Lục Vũ lại cười cười, nhẹ giọng nói: "Hắc Hạt Tử, lần sau muốn đồ thì không cần giả làm Hoa Nhi Gia.

Tôi và Hoa Nhi Gia từng gặp một lần, quan hệ không thân thiết đến thế." "Hơn nữa, anh xem, Hoa Nhi Gia vẫn đang nói chuyện với Ngô Tà kia kìa." Lục Vũ đưa tay chỉ về phía bao sương đối diện.

Có thể nhìn thấy, Ngô Tà và Giải Vũ Thần đang đứng bên lan can, đang nói gì đó.

Hắc Hạt Tử cười "hắc hắc", bị vạch trần cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ cười nói: "Đùa chút thôi, Lục tiên sinh đừng để ý." Lục Vũ không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn vào mắt Hắc Hạt Tử, tò mò đánh giá.

Lúc này mắt của Hắc Hạt Tử trông cũng không khác người thường là mấy.

Nếu cứ phải nói thì chỉ là nhãn cầu trông có vẻ hơi đục, ngoài ra cũng không có gì đặc biệt.

Bất quá...

Khi Lục Vũ còn muốn quan sát kỹ hơn thì Hắc Hạt Tử đã đeo kính râm vào, cười ha hả nói: "Nể tình một tiền nhân sâm này, chút phiền phức nhỏ lát nữa, tôi sẽ giải quyết giúp Lục tiên sinh." "Phiền phức nhỏ?" "Lục tiên sinh không biết?" "Cái gì?" Lời Lục Vũ vừa dứt, liền nghe thấy "Rầm" một tiếng, cửa bao sương bị người ta đạp tung ra.

Ngay sau đó, liền thấy Phan Tử bước vào, vẻ mặt hung dữ trừng mắt nhìn Lục Vũ: "Lục tiểu ca, lần này ngài làm việc quả thực không phúc hậu!" Nói đoạn, hắn còn rút từ trong ngực ra một khẩu súng săn nòng ngắn, chĩa vào Lục Vũ, nghiến răng nghiến lợi: "Lục tiểu ca, người đang làm trời đang nhìn, làm người làm việc không thể quá đáng như vậy!" Nói xong câu đó, hắn lại chĩa súng vào chính mình, trực tiếp kê dưới cằm: "Phan Tử tôi nợ ngài một cái mạng, nhưng ngài cũng không thể trực tiếp lấy đi bảy mươi tỷ của Tam gia chúng tôi chứ!" "Bảy mươi tỷ?" Lục Vũ hơi sững sờ, khó hiểu nói: "Anh nói cái gì?

Bảy mươi tỷ gì?" Bên cạnh, Hắc Hạt Tử xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cười hi hi ha ha nói: "Nào, mau động thủ, cho tôi nghe tiếng nổ đi." "Câm miệng!" Phan Tử con người này, làm người cực kỳ trượng nghĩa, hơn nữa có đôi khi còn hơi xúc động, coi tiền như mạng.

Lục Vũ thật sự sợ hắn bị Hắc Hạt Tử kích bác vài câu, làm chuyện này hỏng bét.

Chương 362

Vội vàng hỏi vài câu mới hiểu rõ sự tình.

Hóa ra là chuyện Trương Hạo nói với anh trước đó về việc chia nửa tiền bán "Trường Sinh Ngọc Dũng", hoàn toàn là do Trương Hạo tự biên tự diễn, Ngô Tam Tỉnh căn bản không biết chuyện này.

Mãi cho đến một tiếng trước, thấy trong tài khoản của mình có mấy chục tỷ, mà chênh lệch với giá bán quá lớn, lão mới gọi điện cho Hoắc Tiên Cô.

Hỏi ra mới biết một nửa đã chui vào túi Lục Vũ.

Ngô Tam Tỉnh vừa cuống lên, liền bảo Phan Tử hỏa tốc chạy tới Tân Nguyệt Phạn Điếm, làm ra màn kịch này.

Nghe Phan Tử giải thích, Lục Vũ cạn lời, thầm nghĩ chuyện này là thế nào.

Trương Hạo rảnh rỗi sinh nông nổi làm cái trò này làm gì?

Đây không phải là rảnh rỗi không có việc gì tự tìm phiền phức cho anh sao?

Thật đúng là... cạn lời! "Được rồi, Phan Tử, anh cũng đừng vội." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh đưa số tài khoản cho tôi, tôi chuyển tiền lại cho Tam gia." "Thật không?" "Mấy chục tỷ này tuy nhiều, nhưng tôi cũng không cần dùng đến loại thủ đoạn này." "Được rồi, Lục gia trượng nghĩa, Phan Tử tôi không nói thêm lời thừa thãi nào nữa." Phan Tử lập tức mày dạn mặt cười, lấy ra một cái tài khoản ngân hàng đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn lướt qua, trực tiếp thao tác chuyển khoản trên điện thoại.

Nhập xong tài khoản, xác định con số chuyển khoản, lúc Lục Vũ chuẩn bị thực hiện thao tác cuối cùng thì Ngô Tà cũng bước vào bao sương. "Phan Tử, sao anh lại tới đây?" "À." Phan Tử đáp một tiếng, lại lẩm bẩm lại những lời đã nói với Lục Vũ, còn nói mấy chục tỷ đó là tiền Ngô Tam gia để lại cho cậu, bảo cậu giữ cho kỹ.

Ngô Tà sững sờ một chút, buột miệng nói: "Đừng, đừng, tiền đã đưa đi rồi, làm gì có đạo lý thu lại." "Hơn nữa, nếu không có Tiểu ca, số tiền này có kiếm được hay không còn chưa biết." "Tiểu ca, tiền cậu cứ yên tâm cầm lấy, Tam thúc bên kia có chuyện gì, cậu bảo ông ấy tới tìm tôi." "Thế không được." Phan Tử dứt khoát lắc đầu, nhíu mày nói: "Tiểu Tam gia, chuyện nào ra chuyện đó, làm ăn không thể làm như vậy." "Có gì mà không thể, tôi nói làm như vậy là làm như vậy!" "Không phải, Tiểu Tam gia, chuyện này Tam gia quay lại hỏi tới, tôi bên kia không có cách nào giao phó!" "Cần gì giao phó?" Ngô Tà nhướng mày, tức giận nói: "Tam thúc con người này, tham tài háo sắc, tuyệt đối không chạy đi đâu được.

Lần này ông ấy tuy không thể nói là ăn mảnh, nhưng Trường Sinh Ngọc Dũng bán được giá cao như vậy, về tình về lý đều có một phần lộc của Lục Vũ!" "Dù sao, đó là một trăm năm mươi tỷ!" "Trừ đi mười tỷ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn lại một trăm bốn mươi tỷ có thể dùng để chia.

Tam thúc cầm bảy mươi tỷ, Lục Vũ cầm bảy mươi tỷ, vừa khéo." Phan Tử mặt mày tái mét, kiên trì nói: "Tiểu Tam gia, tốt hay không tôi cũng không biết, nhưng Tam gia đã có phân phó, tôi khẳng định phải làm theo." "Số tiền này, Phan Tử tôi nói gì cũng phải đòi về." "Dù sao Phan Tử tôi một cái mạng quèn..." "Được rồi, anh còn chưa xong à." Ngô Tà nhịn không được nổi nóng, tức giận nói: "Cầm cái súng rách, anh dọa ai đấy?" "Không phải, Tiểu Tam gia..." "Cái gì mà phải với không phải, tôi nói phải là phải!

Tam thúc nếu có cách, lần sau để ông ấy tự mình xuống đất xem ông ấy có thu hoạch gì?" Bên này, Phan Tử và Ngô Tà không ngừng tranh cãi.

Lục Vũ nghe mà đau cả đầu, cũng lười đi khuyên giải, thầm nghĩ mau chóng chuyển khoản cho bọn họ, kết thúc màn kịch này.

Chỉ là khi ánh mắt rơi xuống điện thoại lần nữa, đột nhiên phát hiện có chút không đúng.

Trên màn hình điện thoại của mình, sao lại có một loại ánh sáng phản chiếu, trông giống như là có pháo hoa?

Lục Vũ sững sờ, theo bản năng quay đầu lại.

Chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn thấy trên đài triển lãm ở trung tâm đại sảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm, cái pháo hoa không ngừng xoay tròn kia, vẫn đang xoay, tỏa ra ánh sáng dị dạng!

Cái pháo hoa này, giống y hệt cái pháo hoa lúc anh và Hắc Hạt Tử gặp nhau vài phút trước.

Có loại pháo hoa nào cháy được lâu như vậy sao?

Không đúng!

Trong lòng Lục Vũ thắt lại, trong nháy mắt nhận ra có điều không ổn!

Không có pháo hoa nào có thể cháy lâu như vậy!

Hơn nữa, cái pháo hoa kia anh chỉ nhìn thoáng qua, đã khiến tinh thần hoảng hốt, thậm chí không thể dời mắt đi!

Lục Vũ hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, ép buộc mình tỉnh táo lại, lập tức che mắt mình, vội vàng quay đầu quát: "Đều đừng nhìn!" Nhưng mà, khi anh quay đầu lại mới phát hiện một tình huống càng kinh người hơn!

Trong bao sương, không hề có tung tích của Hắc Hạt Tử!

Một đoạn nhỏ nhân sâm ngàn năm rơi trên mặt đất.

Hơn nữa, trong bao sương không chỉ không có Hắc Hạt Tử, mà cả Ngô Tà, Phan Tử cũng không có!

Cả cái bao sương to lớn, ngoại trừ anh, chỉ còn lại người đẹp sườn xám đứng ở cửa, đang ngây ngốc nhìn pháo hoa... "Nhanh lên!" "Động tác nhanh lên!" "Đừng lãng phí thời gian!" Ngay lúc này, Lục Vũ nghe thấy ngoài hành lang truyền đến mấy tiếng thúc giục có phần lo lắng.

Ngay sau đó, liền thấy mấy gã áo đen đeo kính râm xuất hiện ở cửa bao sương của anh. ...

Đám người áo đen nhìn thấy Lục Vũ, tất cả đều hơi sững sờ, không khỏi dừng bước.

Ngay sau đó, một tên trong số đó cười tít mắt, có chút nịnh nọt nói: "Lục tiên sinh, Hoắc phu nhân bảo chúng tôi mời ngài qua đó." Lục Vũ nhìn bọn họ, có thể từ trên kính râm của bọn họ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của pháo hoa.

Không đúng!

Có quỷ!

Chương 363

Nhìn pháo hoa, tinh thần Lục Vũ lại một trận hoảng hốt!

Anh vội vàng dùng sức cắn đầu lưỡi, ép buộc mình tỉnh táo lại!

Trong nháy mắt, anh nghĩ đến một khả năng!

Cái pháo hoa rực rỡ kia có thể khiến người ta mê muội, thậm chí sinh ra ảo giác.

Nếu không thì, không có lý do gì Hắc Hạt Tử, Ngô Tà, Phan Tử lúc nãy còn ở trong bao sương, lại biến mất không thấy tăm hơi ngay trong khoảnh khắc anh quay đầu lại!

Ngay sau đó, Lục Vũ liền chú ý tới một người móc từ trong người ra một quả pháo hoa hình tròn, một tay cầm bật lửa định châm lửa!

Kính râm!

Trong lòng Lục Vũ khẽ động, vội vàng lấy kính râm từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, trực tiếp đeo lên!

Thuận tiện, lại lấy ra pháp khí Hoàng giai thượng phẩm "Bàn Long Ngọc Tịch Tà" có thể tịch tà thanh thần, thanh tâm minh mục, phá giải huyễn thuật đặt vào trong ngực mình, trong nháy mắt đã chuẩn bị xong!

Ngay khoảnh khắc anh đeo kính râm lên, pháo hoa bị thắp sáng!

Pháo hoa không ngừng xoay tròn, rực rỡ nhiều màu, khiến tinh thần Lục Vũ vì đó mà chấn động. 【Tên vật phẩm: Hỏa Thụ Ngân Hoa】【Cấp độ vật phẩm: Không】【Năng lực vật phẩm: Chói mắt mê thần, gây ảo giác】【Mô tả vật phẩm: Minh Vũ Tông Chu Hậu Chiếu ham chơi, ra lệnh cho số thợ thủ công khéo tay tốn thời gian một năm chế tạo pháo hoa, Hỏa Thụ Ngân Hoa!

Pháo hoa xoay tròn ám hợp Kỳ Môn Bát Quái, ánh lửa rực rỡ khiến người ta không thể dời mắt, khiến người ta đắm chìm trong đó, sinh ra ảo giác.

Tâm nghĩ gì, ảo giác hiện ra cái đó.

Năm xưa, Minh Vũ Tông từng dùng Hỏa Thụ Ngân Hoa để hồi ức về người cha chết sớm...】 Quả nhiên, gây ảo giác.

Trong lòng Lục Vũ chợt hiểu, khẽ thở phào một hơi.

Xem ra, vừa rồi sở dĩ anh nhìn thấy Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử, Phan Tử, Ngô Tà, đều là do tưởng tượng của anh...

Không ngờ, chính mình đi đổ đấu gặp bao nhiêu ảo cảnh nguy hiểm đều không sao, lần này lại suýt chút nữa trúng chiêu vì một cái pháo hoa không phải pháp khí!

Xem ra, sau này vẫn phải cẩn thận hơn một chút mới được.

Vạn hạnh.

Anh rất quen thuộc với pháp khí trên người mình, trong nháy mắt vừa rồi đã nghĩ tới "Bàn Long Ngọc Tịch Tà" chuyên phá giải huyễn thuật.

Nếu không thì tình cảnh hiện tại sẽ có chút vấn đề rồi. "Hahaha!" "Cái thằng ngu này." "Nó còn tưởng một cái kính râm bình thường có thể chắn được pháo hoa." "Ngu xuẩn..." Người nói chuyện không biết Lục Vũ không bị ảnh hưởng bởi "Hỏa Thụ Ngân Hoa", chỉ thấy anh biểu tình mờ mịt, bất động tại chỗ, trêu chọc vài câu, lúc này mới dưới sự thúc giục của đồng bọn đi đến bên cạnh Lục Vũ.

Tiến lên vươn tay, liền chộp lấy "Quỷ Động Ma Mộc" bên hông Lục Vũ, mục đích rõ ràng, hiển nhiên là đã có chuẩn bị từ trước.

Lục Vũ cũng không vội, mặc cho bọn họ lấy Quỷ Động Ma Mộc

xuống.

Một tên áo đen sau khi lấy được Quỷ Động Ma Mộc, nhìn nhìn, lại bĩu môi, khinh thường nói: "Ông chủ cũng thật là, vì một khúc gỗ rách nát như vậy mà bắt chúng ta phải dùng loại pháo hoa quý giá thế này, có đáng không?" "Ai biết được." "Được rồi, đừng lãng phí thời gian, rút lui." "Không vội, không vội." "Ý gì?" "Đã nói cái thứ này quý giá, vậy chúng ta chi bằng làm một phi vụ lớn!" "Nói sao?" "Làm cho nó tỉnh lại, hỏi rõ ràng giá trị của cái thứ này, chúng ta sang tay một cái, còn sợ thiếu tiền?" "Đúng a!

Cái lão khốn kiếp kia mới đưa cho chúng ta mấy vạn tệ, nếu chúng ta bán lại thứ này, hàng chục triệu... thậm chí hàng trăm triệu đô la, đều có khả năng a!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Mấy tên trộm vặt vốn là bọn liều mạng, trước mắt có cơ hội kiếm tiền lớn như vậy, tự nhiên sẽ không bỏ qua!

Nóng lòng, bọn họ cũng không lãng phí thời gian, cũng không dùng dây thừng trói Lục Vũ, cứ để hai người kẹp lấy, một người trong đó lại móc từ trong ngực ra một cặp kính râm, đeo thay cho Lục Vũ.

Thay kính râm mới, Lục Vũ cảm giác lập tức có chút khác biệt.

Kính râm của bọn họ, hóa ra là hàng đặt làm!

Thông qua kính râm này, nhìn thứ gì cũng giống như đen trắng.

Thảo nào bọn họ không bị pháo hoa ảnh hưởng... "Được rồi, tao biết mày tỉnh rồi, đừng giả vờ nữa!" "Hừ!" Lục Vũ giả bộ, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Các người là ai, muốn làm gì?" "Mày không có tư cách đặt câu hỏi với tao." Tên áo đen lạnh lùng nói: "Bây giờ, tao hỏi mày trả lời." "Khúc gỗ này, rốt cuộc là thế nào?" "Có thuyết pháp gì?" "Tại sao có người cho rằng nó là vô giá chi bảo?" Lục Vũ lại hừ lạnh, vẻ mặt cứng rắn: "Ngay cả nó là cái gì cũng không biết mà các người đã muốn cướp, chưa thấy ai ngu dốt như vậy!" "Nói cho các

người biết, đây là Tân Nguyệt Phạn Điếm!" "Bất kể các người dùng thủ đoạn gì, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ lập tức phản ứng lại." "Đến lúc đó, các người ai cũng đừng hòng chạy thoát!" "Hahaha!" Tên áo đen không hoảng hốt, kiêu ngạo cười nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm tính là cái gì?" "Không ngại nói cho mày biết, chỉ cần pháo hoa còn cháy, tất cả mọi người sẽ chìm đắm trong pháo hoa!" Lục Vũ thần sắc bất biến, thản nhiên nói: "Ngu dốt, chính là dũng khí lớn nhất của các người." "Bớt nói nhảm!

Mau nói, khúc gỗ này rốt cuộc là thế nào!" "A, tại sao tôi phải nói cho các người biết?" "Không nói thì tao giết mày ngay bây giờ!" Một tên áo đen trong đó trực tiếp rút súng ra, dí vào trán Lục Vũ, thậm chí mở chốt an toàn, ngón trỏ đặt ngay cò súng.

Không khí hiện trường lập tức trở nên ngưng trọng...

Lục Vũ sắc mặt khẽ biến.

Súng, rất lợi hại.

Anh dù có giỏi đến đâu, trán cũng không chống được đạn.

Bất quá, hiện tại anh cũng không phải bó tay chịu trói.

Nếu anh muốn, anh cũng có thể thoát khốn, thậm chí trước khi tên áo đen nổ súng đã xử lý xong bọn họ.

Chương 364

Nhưng mà, anh rất muốn biết những người này là thủ hạ của ai.

Nếu bắt bọn họ lại, chi bằng trực tiếp nghe bọn họ nói, lời nói ra mới chân thực. "Bỏ súng ra, tôi có thể nói cho các người biết." "Hừ!

Mày không phải rất lợi hại sao?

Có bản lĩnh thì mày lại ngang ngược nữa đi?

Nói, mau nói rốt cuộc là chuyện thế nào!" "Bỏ súng ra." "Mày muốn chết!" "Đủ rồi, bỏ súng ra, để nó nói chuyện!" Một tên áo đen nghe không nổi nữa, vươn tay gạt súng của đồng bọn ra, sau đó nhìn Lục Vũ, từng câu từng chữ hỏi: "Mày nói đi, đây rốt cuộc là cái gì." "Thần khí." Lục Vũ nhẹ giọng đưa ra đáp án của mình. "Thần khí là cái gì?" "Muốn biết thì nói cho tôi biết các người là người của ai?" Mấy tên áo đen có chút do dự.

Sau một hồi trầm mặc, một tên trong đó trầm giọng nói: "Chúng tao được thuê bởi 'Công ty Nghệ thuật Cổ đại Đại Đô Hội'." Hóa ra là thủ hạ của Cừu Đức Khảo?

Cừu Đức Khảo a Cừu Đức Khảo, tôi không tìm ông gây phiền phức, ông lại tới tìm tôi gây phiền phức?

Thật coi tôi không biết nóng giận sao?

Tôi rất muốn biết, làm sao ông biết về Quỷ Động Ma Mộc? "Nói, thần khí là cái gì?" Lục Vũ tạm thời thu hồi suy nghĩ, thản nhiên nói: "Thần khí, chính là một loại đồ vật sở hữu sức mạnh thần kỳ.

Ví dụ như khúc gỗ trong tay các người kia, chính là một kiện thần khí rất thần kỳ, nó có thể biến ra bất cứ thứ gì các người muốn, bao gồm cả biến đá thành vàng!" "Hồ thuyết bát đạo, loại lời nói dối này

của mày, chẳng lẽ tao lại tin?" "Các người đặt khúc gỗ vào tay tôi, các người sẽ hiểu." Mấy tên nhìn nhau.

Biến đá thành vàng, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Nhưng mà...

đã kiến thức qua loại "pháo hoa" có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, trong lòng bọn họ lại ẩn ẩn có chút mong đợi.

Biến đá thành vàng...

Thử một chút, sở hữu sức mạnh thần kỳ như vậy, sau này bọn họ còn cần lo lắng về tiền bạc sao?

Hoàn toàn không cần!

Tuy rằng cách nói này rất hoang đường, nhưng mấy tên tây này hồi nhỏ cũng từng nghe nói rất nhiều truyền thuyết về phương Đông thần bí.

Nhất thời, trong lòng cũng có chút dao động.

Cuối cùng, có người không kìm nén được khát vọng trong lòng, nói: "Cho nó thử xem, nếu nó không biến ra được cái gì thì đánh gãy chân nó!" "Được!" Một tên trong đó cầm "Quỷ Động Ma Mộc" đưa đến tay Lục Vũ, lạnh lùng uy hiếp: "Mày có một phút." "Không cần đâu." Trong lòng Lục Vũ khẽ động, ngay sau đó, trên tay liền xuất hiện thêm một cái "Thanh Đồng Phượng Văn Quang".

Thanh Đồng Phượng Văn Quang, là một kiện pháp khí Địa giai hạ phẩm, vật dụng năm xưa của yêu phi Đát Kỷ, có thể khống chế tâm trí, thần hồn, ký ức của người khác...

Bất quá hiện tại, trong miệng Lục Vũ, tình huống lại có chút không giống lắm. "Các người muốn tiền, đây là một thứ rất đáng tiền." "Đồ đồng thau thời Chu, nếu đem đấu giá, ít nhất có thể bán

được một trăm triệu đô la." "Hơn nữa, món đồ đồng thau này là một cái bình rượu, dùng để uống rượu sẽ khiến người ta trở nên cường tráng hơn!" Nếu là vài phút trước, mấy người này khẳng định không tin.

Nhưng Lục Vũ chỉ trong nháy mắt, trên tay đã xuất hiện thêm một cái bình rượu bằng đồng cổ sắc cổ hương, thực sự khiến bọn họ kinh ngạc.

Mấy tên nhìn nhau ngơ ngác. "Mày nói thật?" "Tự nhiên." "Rượu đâu?

Mày biến ra rượu cho tao xem!" "Được." Trong lòng Lục Vũ khẽ động, lại lấy từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra một bình rượu.

Quỷ Động Ma Mộc của anh chính là một cái túi bách bảo.

Rượu là vật phẩm thiết yếu khi đi du lịch hay ở nhà, chưa bao giờ thiếu.

Mấy tên nhìn thấy rượu, lập tức mắt sáng lên, mười phần đã tin đến tám phần! "Còn có thể biến ra cái gì?" "Rất nhiều." Lục Vũ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Chúng ta vừa uống rượu, vừa nói chuyện đi." "Được." Mấy tên trộm vặt này, cứ như thủ hạ của A Ninh được miêu tả trong truyện "Ma Thổi Đèn" vậy.

Tuyệt đối... xứng danh điển hình của bọn trộm ngu.

Làm gì hỏng đó, ăn gì cũng không chừa...

Lục Vũ lừa vài câu, lập tức ngơ ngơ ngác ngác cắn câu.

Lục Vũ tùy miệng nói hai câu, bọn họ liền mỗi người đều uống rượu trong "Thanh Đồng Phượng Văn Quang".

Có thể nói, từ giờ khắc này trở đi, tràng diện đã hoàn toàn bị Lục Vũ khống chế. "Cùng đi với các người còn có ai khác không?" "Không

còn ai." Một tên áo đen trong đó dường như có chút cảnh giác, lập tức quát: "Đừng có dò hỏi, mau biến ra vàng cho tao." "Câm miệng." Lục Vũ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói một câu.

Tên áo đen sắc mặt biến đổi, hừ lạnh một tiếng định giáo huấn Lục Vũ.

Chương 365

Nhưng trong nháy mắt, hắn phát hiện không đúng.

Trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh nỗi sợ hãi vô hạn đối với Lục Vũ!

Phảng phất như chỉ cần hắn nói thêm một câu, thậm chí một chữ, sẽ chết không có chỗ chôn! "Mày...

Mày đã làm gì tao!" "Không có gì." "Mày, mày, mày biết yêu pháp!

Mày là yêu nhân phương Đông!" "Mày..." "Đừng ồn, câm miệng." Thấy mấy tên trộm ngu đều lập tức hoảng loạn, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Đừng ồn, bây giờ tôi hỏi cái gì thì các người trả lời cái đó." Mười mấy phút sau, Lục Vũ lấy dây thừng ra, trói gô toàn bộ mấy gã áo đen lại với nhau, thuận tay lột sạch kính râm đặc chế trên người bọn chúng xuống, khiến bọn chúng rơi vào ảo giác.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra một cặp kính râm đeo vào cho mỹ nhân sườn xám vừa được cứu tỉnh, hỏi: “Trương Hạo đang ở đâu?” “Lục tiên sinh, xin thứ lỗi, Tân Nguyệt Phạn Điếm...” Lục Vũ không có thời gian nói nhảm với cô ta, trực tiếp tháo kính râm của cô ta xuống, chạy nhanh sang bao phòng của Hoắc Tiên Cô ở đối diện, đeo kính râm lên cho bà ta.

Vài câu ngắn gọn giới thiệu cục diện, Lục Vũ đi thẳng vào vấn đề: “Hoắc phu nhân, Trương lão bản đang ở đâu?” Hoắc Tiên Cô tỉnh táo lại, sắc mặt tái mét!

Tuy bà ta không phải là chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, thật sự không thể đùa được!

“Khoan hãy quản Trương Hạo, cái pháo hoa kia có dập tắt được

không?" "Được." "Cậu đi dập pháo hoa, tôi đi gọi những người khác dậy, muộn chút nữa là xảy ra chuyện đấy!" Hoắc Tiên Cô thần sắc khẩn trương, hoàn toàn không có chút tâm tư đùa giỡn nào.

Có rất nhiều chuyện Lục Vũ không biết, nhưng bà ta biết.

Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải là nơi đơn giản như vậy.

Lục Vũ còn muốn thừa cơ tìm Trương Hạo để lấy Bạch Trạch, vội vàng nói: "Hoắc phu nhân, còn Bạch Trạch thì sao, tôi sợ pháo hoa ảnh hưởng quá lớn đến nó, lỡ như xảy ra chuyện gì không hay..." Hoắc Tiên Cô hoàn toàn không tiếp lời, chỉ nhấn mạnh: "Đừng lãng phí thời gian, đêm dài lắm mộng.

Chuyện Bạch Trạch, lát nữa tôi sẽ tìm Trương Hạo nói chuyện với cậu!" "Nhất ngôn vi định." Lục Vũ cũng biết lúc này nói nhiều cũng chưa chắc có tác dụng, chỉ đành thôi, vội vàng xuống lầu giải quyết vấn đề pháo hoa, cũng để Tân Nguyệt Phạn Điếm mau chóng khôi phục bình thường, giải quyết hậu quả cho mọi biến cố.

Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ xuống lầu, hít sâu một hơi, nhanh chóng đi lên tầng trên.

Tầng ba, phòng trà.

Trong phòng trà chỉ có Trương Hạo đang ngồi bên bàn, chậm rãi, ung dung uống trà.

Hắc Hạt Tử đã không biết đi đâu.

Thấy hắn bình an vô sự, Hoắc phu nhân hơi thở phào nhẹ nhõm, khẽ hỏi: "Ông không sao chứ?" Trương Hạo khẽ lắc đầu, vẫn nhìn màn hình giám sát trước mặt, cười nói: "Lục Vũ, thực sự rất khá." Hoắc Tiên Cô hơi sững sờ: "Vừa nãy ông vẫn luôn xem à?" "Ừ." Hoắc Tiên Cô nghẹn lời, không khỏi bực bội nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, ông cứ trơ mắt ra nhìn, ông không sợ xảy ra chuyện sao!"

Chỉ là nói xong, bà ta đột nhiên nghĩ tới điều gì, đôi mắt khẽ híp lại, nhìn chằm chằm Trương Hạo: "Ông là cố ý để xảy ra chuyện.

Ông muốn làm gì?

Hiện tại khó khăn lắm mới bình yên được, ông không sợ động tĩnh quá lớn sẽ thu hút quá nhiều người chú ý sao?" Trương Hạo thở dài, lắc đầu: "Đã muốn giao Tân Nguyệt Phạn Điếm cho cậu ta, thì không thể giao một mớ hỗn độn được." "Có một số việc, tôi cũng phải giúp cậu ta xử lý một chút.

Nếu không thì tiểu gia hỏa kia sẽ không đồng ý đâu." Hoắc Tiên Cô chưa từng thấy Trương Hạo nói chuyện với thái độ như vậy, không khỏi lại sững sờ.

Khi còn muốn nói gì đó, Trương Hạo đã khẽ nói: "Ngô Tà còn quá trẻ, tôi để Hắc Hạt Tử đi theo nó, giúp đỡ một chút." Sắc mặt Hoắc Tiên Cô thay đổi, theo bản năng buột miệng: "Làm vậy có lộ liễu quá không, Ngô Tam Tỉnh không phải là ngọn đèn cạn dầu đâu." "Phải." Trương Hạo cảm thán một câu, nhưng lại không hề thay đổi quyết định của mình, chỉ nhìn màn hình trước mặt, lập tức đứng dậy: "Được rồi, tiểu gia hỏa đến rồi, tôi cũng phải xuống gặp cậu ta một chút." ...

Lục Vũ dập tắt pháo hoa, lại đánh thức đám người Ngô Tà, Giải Vũ Thần, mấy người cùng nhau đánh thức đám côn đồ kia dậy.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm vốn dĩ có chút mờ mịt, nhưng vừa nghe thấy tiếng Trương Hạo truyền từ trên lầu xuống, từng người lập tức phản ứng lại, vội vàng làm theo phân phó của Trương Hạo, bắt đầu phong tỏa Tân Nguyệt Phạn Điếm, kiểm soát nghiêm ngặt, không cho phép bất kỳ ai ra vào.

Lục Vũ nhìn thấy Trương Hạo, vội vàng lên lầu, chào hỏi: "Trương lão bản." "Cậu đi theo tôi." "Mấy tên trộm vặt kia..." "Có

người xử lý." "Ồ." Lục Vũ chỉ đành tạm gác chuyện mấy tên trộm vặt sang một bên, cùng hắn lên lầu.

Trong lòng thầm nghĩ, nên mở lời đòi Bạch Trạch với Trương Hạo thế nào đây?

Tầng ba, phòng trà, đây là lần đầu tiên Lục Vũ bước vào.

Nhìn thấy màn hình giám sát treo trên tường phòng trà, mắt Lục Vũ khẽ híp lại, khẽ hỏi: "Trương lão bản giám sát Tân Nguyệt Phạn Điếm từ chỗ này sao?" "Không chỉ Tân Nguyệt Phạn Điếm." Trương Hạo đưa tay cầm lấy điều khiển từ xa, nhẹ nhàng bấm vài cái, trên màn hình lập tức xuất hiện tin tức thời sự từ khắp nơi.

Không ngoại lệ, những tin tức này đều liên quan đến đủ loại tai nạn bất ngờ.

"Tai nạn trên thế giới này có rất nhiều loại." "Loại khiến người ta phản cảm và thích thú nhất, chính là tai nạn có liên quan đến thần khí." "Ví dụ như, cậu nhìn chú tiểu này xem, đang yên đang lành cứ nhất quyết chui vào lò lửa, mười phần thì có tám chín phần là liên quan đến thần khí." "Lại ví dụ như cô bé này, cô bé muốn nhảy lầu.

Vì sao?

Vì cô bé cảm thấy mình biết bay, cảm thấy mình là chim." "Còn cả cậu ta nữa, hơn hai mươi tuổi, đại học vừa tốt nghiệp, cuộc đời vừa mới bắt đầu, lại đi cướp ngân hàng." "Vì sao?" "Lý do của cậu ta là cướp phú tế bần." Lục Vũ hơi sững sờ, thật sự không nghĩ tới Trương Hạo sẽ cho hắn xem những thứ này.

Hắn sẽ không nghĩ rằng những chuyện này có thể thay đổi cách nhìn của Lục Vũ chứ?

"Đây chỉ là một số ảnh hưởng nhỏ, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đã quen tay hay việc, có thể giải quyết được." Trương Hạo lại

bấm điều khiển, nội dung trên màn hình lại thay đổi.

Hình ảnh trên đó, rõ ràng là một bộ "Trường Sinh Ngọc Dũng".

Trương Hạo nhìn nó, nhàn nhạt nói: "Thứ thực sự nguy hiểm nhất, chính là thần khí mang lại sự trường sinh..." "Vậy anh còn bán nó đi?" "Chẳng phải cậu cũng nhường nó cho Ngô Tam Tỉnh sao?" Lục Vũ sắc mặt không đổi, nghiêm túc nói: "Lúc đó tôi và Ngô Tam gia đã thỏa thuận xong, Ngọc Dũng nhường cho ông ấy, những món minh khí khác quy về tôi, hơn nữa, tôi không tin vào trường sinh." Trương Hạo nhìn hắn, hồi lâu không nói.

Một lúc sau mới thở dài, lẩm bẩm cảm thán: "Trường sinh, thực sự có sức hấp dẫn rất lớn a." Nghe lời hắn, trong lòng Lục Vũ cũng có chút thổn thức.

Trong *Đạo Mộ Bút Ký*, vì sự trường sinh, không biết đã có bao nhiêu người phải chết, không biết đã gây ra bao nhiêu ân oán tình thù.

Phục Hy vì trường sinh, tình nguyện bán nhân bán xà.

Tây Vương Mẫu vì trường sinh, nuốt Thi Miết Đan.

Chương 366

Thiết Diện Sinh vì trường sinh, lừa gạt Lỗ Thương Vương.

Uông Tạng Hải vì trường sinh, bố hạ thiên niên sát cục.

Hai lần trộm mộ tổn thất thảm trọng nhất của Lão Cửu Môn cũng đều liên quan đến trường sinh...

Có thể nói, hai chữ "Trường sinh" chính là khởi đầu cho hàng loạt thảm án và bi kịch, là nơi bắt đầu của tất cả, cũng là nơi kết thúc của tất cả.

"Được rồi, không nói những chuyện cũ rích này nữa." Trương Hạo nói vài câu, lắc đầu, thu hồi suy nghĩ.

Lục Vũ cũng theo đó thu hồi suy nghĩ.

Dù sao thì trường sinh, Uông gia đối với hắn còn quá xa vời, tạm thời không cần hắn phải lo lắng.

Lúc này, Trương Hạo cầm lên một chiếc hộp gỗ nhỏ, đặt trước mặt Lục Vũ, khẽ nói: "Cậu xem đi, đây là cái gì." Hộp gỗ không lớn, ước chừng bằng hộp giày, bên trong toàn là cát.

Nếu không chú ý, rất dễ coi nó là hộp cát vệ sinh cho mèo.

Nhưng mà...

Lục Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua, tim đập mạnh một cái, nắm tay trong nháy mắt siết chặt!

Nếu không phải tinh thần hắn luôn ở trạng thái tập trung cao độ, lúc này khẳng định sẽ thất thái, thậm chí mất kiểm soát! 【Tên vật phẩm: Hằng Hà Sa】 【Đẳng cấp vật phẩm: Thiên giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Trữ vật】 【Mô tả vật phẩm:

Hằng Hà Sa, tự thành một giới, sở hữu không gian lưu trữ gần như vô hạn.】 Đúng vậy, giới thiệu trong hệ thống về Hằng Hà Sa chỉ có một câu ngắn gọn như vậy.

Nhưng chính nội dung ngắn gọn này lại... khiến người ta kinh hãi, thậm chí chấn động!

Tuy nhiên, Lục Vũ rất nhanh bình tĩnh lại, che giấu: "Hộp cát mèo?

Bạch Trạch chắc sẽ không dùng đâu nhỉ?" Trương Hạo liếc nhìn Lục Vũ một cái, dường như không chú ý đến ánh mắt thay đổi của hắn, cũng có thể là không muốn vạch trần lời nói dối của hắn.

Hắn chỉ thu hồi tầm mắt, nhìn đám cát trong hộp gỗ, trong mắt tràn đầy sự hướng về, miệng khẽ lẩm bẩm: "Hộp cát này, tôi gọi nó là Hằng Hà Sa, cậu biết vì sao không?" "Không biết." Trương Hạo cũng không cần Lục Vũ trả lời, nhàn nhạt nói: "Trong *Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyện Kinh* có một đoạn: Phật bảo Văn Thù Sư Lợi, ví như tam thiên đại thiên thế giới, tất cả thảo mộc tùng lâm, lúa mè tre lau, núi đá bụi bặm, cứ một vật là một con sông Hằng; mỗi một con sông Hằng là một hạt cát; mỗi hạt cát là một thế giới.

Trong một thế giới, mỗi hạt bụi là một kiếp.

Trong một kiếp, số bụi tích tụ được, đều là kiếp số.

"Xuất xứ của Hằng Hà Sa chính là ở đây." "Bên trong này có không gian gần như vô hạn, giống như Hằng Hà Sa, nhất sa nhất giới, vô cùng vô tận.

Nơi này lưu trữ tất cả tàng phẩm của Tân Nguyệt Phạn Điếm bao nhiêu năm qua." "Tân Nguyệt Phạn Điếm trân quý tất cả, mọi thần khí đều ở trong này..." Trương Hạo nhìn sâu vào mắt Lục Vũ, khẽ nói: "Đây là bí mật lớn nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong số những người còn sống, chỉ có tôi biết, hiện tại có thêm một mình cậu." "Anh không phải muốn giết tôi diệt khẩu đấy chứ." Lục Vũ đùa một câu chẳng buồn cười chút nào.

Trương Hạo cười lắc đầu, đột nhiên vỗ mạnh vào vai Lục Vũ, tay phải càng dùng sức siết chặt vai hắn, không cho phép giãy giụa!

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Vũ đột nhiên cảm giác được một tia dị dạng.

Có chút... cảm giác trời đất quay cuồng.

Mọi thứ trước mắt cũng lúc sáng lúc tối...

Vạn hạnh, cảm giác này chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Thay vào đó là một sự chấn động vô song!

Lục Vũ trừng lớn mắt, không dám tin nhìn mọi thứ trước mắt!

Rõ ràng hắn đang ở trong phòng trà tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã đến bên trong một nhà kho.

Nhà kho khổng lồ, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Mật mật ma ma, bày biện vô số kệ hàng.

Nhìn từ xa, trên kệ hàng toàn là đủ loại đồ vật, có lớn có nhỏ.

"Đây là..." Lục Vũ quay đầu lại, có chút mờ mịt nhìn Trương Hạo.

Trương Hạo mặt mang nụ cười, cười ha hả nói: "Chào mừng đến với Hằng Hà Sa." "Cái gì?" Lục Vũ ngơ ngác, theo bản năng hỏi lại một câu.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, không dám tin kinh hô: "Anh nói là, anh nói là, anh nói là..." Sự thật này thực sự quá mức kinh người, khiến Lục Vũ cũng không có cách nào giữ bình tĩnh.

Lặp lại mấy lần, lúc này mới rốt cuộc nói ra miệng: "Chúng ta

hiện tại đang ở bên trong Hằng Hà Sa?" "Đúng!" Nghe được đáp án khẳng định của Trương Hạo, Lục Vũ không khỏi da đầu tê dại, hít ngược một hơi khí lạnh!

Chuyện này thực sự là... quá kinh người rồi!

Chương 367

Pháp khí hắn từng thấy rất nhiều.

Thiên giai pháp khí, trên người hắn cũng không phải không có.

Nhưng mà... hắn chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày mình sẽ đi vào bên trong một món pháp khí!

Hơn nữa...

Khoan đã!

"Chúng ta là người thật đi vào, hay là tư tưởng đi vào?" "Là thật." "Vậy đồ đạc bên trong..." "Cũng toàn bộ là đồ thật." Giờ khắc này, Lục Vũ chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhận thức đều bị đảo lộn!

"Đi thôi, tôi đưa cậu xuống xem một chút." Trương Hạo khẽ nói một câu, dẫn Lục Vũ từ từ đi vào giữa những kệ hàng vô tận, thuận miệng kể lai lịch của một món đồ nào đó trên kệ.

Cảnh tượng này thực sự nằm ngoài dự liệu của Lục Vũ.

Hắn chưa từng nghĩ tới Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có ẩn tình như vậy!

Cảnh tượng này thực sự quá mức kinh người.

Vốn dĩ khi quen biết Trương Hạo, Lục Vũ trong lòng vẫn luôn cho rằng Trương Hạo nói mời hắn gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng thực tế là muốn nhờ hắn giúp thủ hộ bí mật phía sau Thanh Đồng Môn.

Hiện tại xem ra, mình đã nghĩ nhiều rồi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm và Thanh Đồng Môn không liên quan, Trương Hạo từ đầu đến cuối cũng không hề nhắc tới Thanh Đồng

Môn, chỉ dẫn hắn tham quan nhà kho lớn đến mức phảng phất như vô biên vô tận này, kể về từng món từng món pháp khí...

Pháp khí ở đây thực sự quá nhiều.

Hắn tưởng rằng mình tùy thân mang theo mấy chục món pháp khí đã đủ kinh thế hãi tục.

Nhưng tòa nhà kho này, pháp khí đâu chỉ hàng trăm hàng ngàn?

Cho dù là mấy vạn món cũng chẳng có gì lạ!

Nhiều... thực sự là quá nhiều!

Tân Nguyệt Phạn Điếm giấu quá kỹ rồi!

Lục Vũ hít sâu một hơi, ép buộc mình bình tĩnh lại.

"Trương lão bản, vì sao lại đưa tôi tới đây?" "Bởi vì, đợi tôi chết đi, nơi này chính là của cậu." Lần này Lục Vũ không nói đùa nữa, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Trương Hạo, hỏi: "Vì sao là tôi?" "Vì sao không phải là cậu?" Trương Hạo lắc đầu, khẽ thở dài: "Luận thực lực, thực lực của cậu là mạnh nhất trong đám trẻ tuổi.

Luận kinh nghiệm 'đổ đấu xuống đất', cậu cũng là người lợi hại nhất.

Về sự hiểu biết đối với thần khí, tôi nghĩ tôi cũng không bằng cậu.

Không có ai thích hợp hơn cậu cả." Trương Hạo từ rất lâu trước đây đã để mắt tới Lục Vũ, cho nên quá trình trưởng thành và thực lực của Lục Vũ vẫn luôn nằm trong tầm mắt của Trương Hạo.

"Nhưng mà, tôi rất bận, tôi phải đi thám hiểm..." "Không ảnh hưởng." Trương Hạo cười cười: "Tôi vẫn chưa đến lúc chết.

Hôm nay chỉ là thời gian trùng hợp, để cậu xem trước một chút, chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Còn về việc cậu tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó là chuyện sau này, hôm nay không nhắc tới." "Tôi..." Lục Vũ rất muốn nói một câu từ chối, nhưng tình cảnh này, hiện tại ở trong hoàn cảnh này, hắn thật sự không tiện từ chối.

Hơn nữa, vô cùng vô tận pháp khí ở đây khiến hắn rất tò mò.

Hắn đột nhiên cảm thấy, nếu tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, dường như cũng không phải chuyện xấu gì...

"Được rồi, đi thôi." Trương Hạo đột nhiên nhẹ nhàng vỗ vai Lục Vũ một cái, Lục Vũ lại lần nữa cảm giác được một trận chóng mặt hoa mắt.

Khi bình phục lại, hắn đã xuất hiện trở lại trong phòng trà.

Trước mặt hắn, rõ ràng đang đặt một hộp cát.

Lục Vũ nhìn thật sâu vào "Hằng Hà Sa", nội tâm hồi lâu không thể bình tĩnh!

Trải nghiệm hôm nay thực sự quá khiến hắn bất ngờ.

"Bạch Trạch tạm thời không thể đưa cho cậu.

Nhưng tôi hứa với cậu, chậm nhất là khi cậu tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi sẽ giao Bạch Trạch cho cậu." "Cậu còn câu hỏi gì không?" Trương Hạo ngồi lại bên bàn trà, bưng bát trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Lục Vũ nhìn hắn, trong lòng cũng không biết là tư vị gì.

Một mặt, chuyện Hằng Hà Sa mang lại cho hắn sự chấn động thực sự quá nhiều.

Mặt khác, những chuyện này đều là chuyện hoàn toàn không có trong *Đạo Mộ Bút Ký*.

Chương 368

Những chuyện này khiến hắn cảm thấy rất tò mò.

Nhưng tò mò xong lại có chút lo lắng mạc danh.

Bởi vì...

Trường Sinh Ngọc Dũng đã xuất thế, ân oán tình thù mấy trăm năm của Lão Cửu Môn, âm mưu của Uông gia, tất cả những gì sau Thanh Đồng Môn đều sẽ từ từ nổi lên mặt nước.

Mà mấu chốt của tất cả những chuyện này, ngoại trừ Ngô Tà, chính là Tiểu ca Trương Khởi Linh.

Nhưng Trương Khởi Linh đâu?

Vì sao đến nay vẫn chưa thấy anh ta?

Nhìn bóng dáng Trương Hạo, Lục Vũ rốt cuộc nhịn không được, không kìm nén được sự tò mò trong lòng, hỏi: "Trương Khởi Linh đâu?" Lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy lưng Trương Hạo run lên một cái, mạnh mẽ quay đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Ánh mắt xa lạ trong nháy mắt này tràn ngập sát cơ!

Nhưng mà... chỉ trong thoáng chốc, sát cơ biến mất không thấy đâu, trong mắt Trương Hạo chỉ còn lại sự bi thương vô tận.

Hắn quay người đi, cúi đầu, khẽ lẩm bẩm: "Chết rồi, Trương gia đã không còn tồn tại nữa, người nhà họ Trương đều đã chết hết rồi..." Cái gì!

Chết rồi?

Trương gia không còn tồn tại nữa?

Chuyện này... chuyện này sao có thể?

Vậy Thanh Đồng Môn ra sao rồi?

Bí mật sau Thanh Đồng Môn... lại ra sao rồi?

Đột nhiên nghe được tin tức như vậy, Lục Vũ không khỏi ngẩn người ra.

Chuyện này sao có thể?

Đang yên đang lành, vì sao lại xảy ra chuyện này?

Lục Vũ nhìn chằm chằm vào bóng lưng Trương Hạo, nhìn chằm chằm vào gáy hắn, rất muốn nói thêm điều gì đó.

Nhưng mà... lời đến khóe miệng lại không biết nói gì.

Hắn tổng không thể trực tiếp hỏi Trương Hạo xem Thanh Đồng Môn mà Trương gia canh giữ ra sao, Tây Vương Mẫu thế nào rồi chứ?

Hỏi ra thì giải thích thế nào?

Làm sao hắn có thể biết nhiều bí mật của Trương gia như vậy?

Căn bản là không giải thích nổi!

Cho dù là Lão Cửu Môn, thế hệ trẻ cũng không có mấy người biết câu chuyện năm xưa!

"Được rồi, cậu đi trước đi." Một lúc lâu sau, Lục Vũ mới lại nghe thấy tiếng Trương Hạo.

Từ giọng nói của Trương Hạo có thể nghe ra, chuyện của Trương gia khiến hắn rất đau khổ.

"Ừ, được, vậy tôi đi trước." Trương Hạo không nói thêm một chữ nào, mặc cho Lục Vũ rời khỏi phòng trà.

Chỉ có điều... khi cửa phòng trà khép lại lần nữa, Hắc Hạt Tử từ gian phòng cách vách đi ra, khóe miệng mang theo một nụ cười đùa

cợt, trêu chọc nói: "Trương câm, anh được đấy, có tiến bộ nha, còn biết lừa người nữa?" Trương Hạo không nói gì, chỉ đứng dậy, giơ tay cốc cho Hắc Hạt Tử một cú "bạo lật", đau đến mức Hắc Hạt Tử phá lên chửi ầm ĩ. ...

Rời khỏi phòng trà, Lục Vũ gặp Hoắc Tiên Cô ở đầu cầu thang.

Chào hỏi xong, Hoắc Tiên Cô trực tiếp nói: "Đi thôi, tôi đưa cậu đến một nơi." Lục Vũ trong lòng biết bà ta nói đến ngõ Kiệu Tử, chỉ là không hiểu lắm Hoắc lão thái thái lúc này đưa hắn đến ngõ Kiệu Tử rốt cuộc là vì cái gì.

Nhưng bất kể là gì, chuyến đi hôm nay cũng không thể không đi.

"Tiểu Tam gia không đi cùng chúng ta sao?" Lục Vũ đi theo Hoắc Tiên Cô xuống lầu, bước ra khỏi cửa lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm, không thấy bóng dáng Ngô Tà, không khỏi có chút bất ngờ.

Hoắc Tiên Cô vẻ mặt thản nhiên, đợi Lục Vũ lên xe xong mới nhàn nhạt nói: "Có một số việc, nó còn chưa đủ tư cách để biết." Lục Vũ cau mày.

Chương 369

Sẽ không phải vị Hoắc lão thái thái này cũng giống như Trương Hạo, đều muốn cho hắn xem một thứ gì đó chấn động lòng người chứ?

Nếu như vậy thì ít nhiều cũng hơi quá đáng rồi.

Lục Vũ trong lòng thầm nghĩ, xe từ từ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, chạy về hướng ngõ Kiệu Tử.

Một giờ sau, xe con dừng lại bên ngoài ngõ Kiệu Tử.

Hai người xuống xe, đi vào trong ngõ, lại đi vào tòa nhà lớn ở cuối ngõ.

Tòa nhà lớn từng một thời hoang phế nay đã được sử dụng lại.

Trong sân sạch sẽ ngăn nắp, cửa sổ sáng sủa, khác hẳn so với lúc Lục Vũ đến lần đầu tiên.

Mấy cô gái trẻ tuổi đang bận rộn dọn dẹp trong ngoài nhà.

Nhìn thấy Hoắc Tiên Cô, bọn họ nhao nhao cúi người hành lễ, cẩn thận đứng sang một bên.

Lục Vũ nhìn thấy cũng không nói gì.

Hoắc gia dù sao cũng là cửa cao nhà rộng, có những quy tắc mà người thường không có cũng là chuyện bình thường.

"Ngồi." Hoắc Tiên Cô đưa tay chỉ vào chiếc ghế bên cạnh phòng khách, ra ý bảo Lục Vũ ngồi xuống, còn mình thì đi đến bên chiếc bàn nhỏ giữa phòng khách, nhẹ nhàng vỗ vài cái.

Nghe có vẻ rất có tiết tấu.

"Cạch." Sau khi bà ta vỗ xong, chỉ nghe thấy một tiếng vang giòn,

bên hông bàn bật ra một ngăn kéo nhỏ.

Hoắc Tiên Cô đưa tay kéo một cái, Lục Vũ lúc này mới phát hiện ngăn kéo nhỏ dài gần một mét.

Ngay sau đó, Hoắc Tiên Cô từ bên trong bưng ra hơn chục cuộn giấy, bày trước mặt Lục Vũ.

"Hoắc Tiên Cô, bà đây là?" "Xem đi." "Dạng Thức Lôi?" Lục Vũ chỉ liếc qua một cái, phát hiện mấy bản vẽ bên trong trông có chút quen mắt, theo bản năng hỏi một câu.

"Đúng!" Hoắc Tiên Cô dứt khoát gật đầu, đột nhiên nói: "Những bản vẽ này đều là bản thiết kế của một tòa kiến trúc.

Tòa kiến trúc đó đối với tôi rất quan trọng.

Cho nên, tôi hy vọng cậu giúp tôi một việc." "Cái gì?" Lục Vũ trong lòng không khỏi giật mình!

Hắn đã đoán được ý tứ của việc Hoắc Tiên Cô lấy Dạng Thức Lôi ra lúc này.

E rằng chính là muốn hắn xông vào Trương Gia Cổ Lâu!

Thật sự là... một phút một giây cũng không để người ta rảnh rỗi mà!

Nếu nói Trương Hạo toàn thân có tám trăm cái tâm cơ, thì vị Hoắc Tiên Cô trước mặt này, cho dù không có tám trăm, thì bảy trăm chín mươi cái cũng phải có.

Quá đáng, quá đáng a!

Bà ta và Trương Hạo quan hệ tốt như vậy, hơn nữa bối cảnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm mạnh như thế, cho dù vì điều tra chuyện Hoắc Linh, cũng không nhất định cứ phải đi Trương Gia Cổ Lâu chứ.

Hơn nữa, Hoắc lão thái thái và Trương Hạo đi lại gần như vậy,

trông rất thân thiết, có chuyện gì trực tiếp hỏi Trương Hạo không phải là được rồi sao?

Vì sao nhất định phải thông qua Dạng Thức Lôi để lẻn vào Trương Gia Cổ Lâu chứ?

Đây không phải là tự tìm phiền phức sao?

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Lục Vũ cũng rõ ràng, rất nhiều chuyện ở thế giới này không giống với *Đạo Mộ Bút Ký*, không thể vơ đũa cả nắm được...

"Hoắc phu nhân cần tôi làm gì?" Hoắc Tiên Cô ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lục Vũ, từng chữ từng chữ nói: "Tôi căn cứ vào những bản vẽ này, đã xây dựng một tòa kiến trúc mô phỏng.

Sự nguy hiểm trong đó cũng y hệt như bản vẽ Dạng Thức Lôi mô tả." "Tôi để người của Hoắc gia thử rồi, không có ai có thể vượt qua." "Hoắc phu nhân cần tôi vượt qua nó?" "Đúng." Hoắc Tiên Cô gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Chính xác mà nói, tôi hy vọng cậu có thể dạy cho người của Hoắc gia, làm thế nào để có thể bình an vô sự ra vào tòa kiến trúc cổ này!" Trương Gia Cổ Lâu, quả nhiên là Trương Gia Cổ Lâu!

Thành thật mà nói, Lục Vũ chưa từng đến Trương Gia Cổ Lâu, cũng chưa từng thấy bản vẽ Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng hiện tại, nghe Hoắc Tiên Cô nói vậy, hắn còn gì không hiểu nữa?

Điều duy nhất không hiểu, chính là tại sao Hoắc Tiên Cô lại tìm đến hắn?

Loại chuyện này, chẳng phải nên đi tìm Ngô Tà - người đã sớm được Lão Cửu Môn nội định là đời thứ ba, được cho là có thể kết thúc mọi chuyện sao?

Lại nói, mối quan hệ giữa Hoắc Tiên Cô và Trương Hạo...

Vẻ mặt Lục Vũ có chút phức tạp, rất muốn hỏi một câu.

Nhưng mà, không có cách nào.

Giống như lúc trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hắn không thể hỏi Trương Hạo, hiện tại hắn cũng không có cách nào hỏi Hoắc Tiên Cô.

Chương 370

"Chỗ đó... là nơi nào?" "Xin lỗi, tạm thời tôi không thể nói cho cậu biết." "Vì sao lại tìm tôi?" "Tôi cảm thấy, không ai có thể giống như cậu, bình an vô sự ra vào nơi đó." "Nhưng mà... tôi xem không hiểu bản vẽ." "Không sao, vừa nãy tôi đã nói rồi, tôi đã cho người xây dựng một tòa lầu thật dựa theo nội dung trên bản vẽ, cậu có thể tận mắt xem kiến trúc cổ đó, đối chiếu với bản vẽ, cậu sẽ hiểu thôi." "Các người đã thử bao nhiêu lần rồi?" "Rất nhiều lần." "Vậy sao bà xác định tôi có thể qua được?" "Bởi vì cậu có thể bình an vô sự bước ra khỏi Thông Thiên Đại Phật Tự ở Hắc Thủy Thành." Hoắc phu nhân nhìn Lục Vũ một cái, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Ngừng một chút, bà ta tiếp tục nói: "Tôi sẽ không để cậu giúp không công.

Hoắc gia những năm này kinh doanh, không dám nói gia tài bạc triệu, nhưng cũng có chút sản nghiệp." "Tòa nhà ở ngõ Kiệu Tử này, chính là tiền đặt cọc tôi đưa cho cậu.

Đợi sau khi việc thành, tôi sẽ đưa thêm cho cậu hai mươi ức." Nói thật, cái giá Hoắc Tiên Cô đưa ra không thấp.

Tòa nhà lớn ở ngõ Kiệu Tử này nếu hiện tại bán đi, ít nhất cũng phải mười ức.

Cộng thêm hai mươi ức, đó chính là ba mươi ức.

Nhiều tiền như vậy, chỉ vì Trương Gia Cổ Lâu!

Lục Vũ trong lòng hiểu rõ, trong lòng Hoắc lão thái thái đối với chuyện con gái Hoắc Linh, thủy chung không thể quên được!

Không chỉ Hoắc Tú Tú đang tìm kiếm cô mình, bà ta càng là chưa

từng quên!

Trong sách *Đạo Mộ Bút Ký*, Hoắc lão thái thái cuối cùng chính là chết ở Trương Gia Cổ Lâu, để lại tất cả cho Hoắc Tú Tú...

Vở bi kịch này, chẳng lẽ vẫn phải tái diễn sao?

Hồi lâu sau, Lục Vũ lắc đầu, khẽ thở ra một hơi, nói: "Hoắc phu nhân, tiền thì thôi, nhà cũng thôi đi.

Bà đã giúp tôi không ít, có qua có lại, chuyện bà nói này, tôi nhận lời." "Thật sao!

Tốt!" Hoắc Tiên Cô lập tức đứng dậy, thần tình kích động!

Những năm này, đã rất ít có chuyện gì có thể khiến tâm tình bà ta kích động.

Hiện tại... bà ta cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng bước vào Trương Gia Cổ Lâu, tuy chuyện này còn rất xa vời, vị trí cụ thể của Trương Gia Cổ Lâu bà ta cũng chưa tra được.

Nhưng bà ta tin tưởng, đợi thêm một thời gian nữa, trước khi bà ta lìa đời, nhất định có thể tìm lại sự an ninh cho chính mình!

"Nhất ngôn vi định!" "Nhất ngôn vi định!" Thỏa thuận xong chuyện này, mắt thấy thời gian không còn sớm, Lục Vũ định rời đi.

Chỉ là lúc sắp đi, đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Hoắc phu nhân, Tiểu Diệp Tử đâu?" "Tú Tú đã đưa con bé đến chỗ cậu rồi." "Đa tạ Hoắc phu nhân." "Lục Vũ, nhớ kỹ chuyện cậu đã đồng ý với tôi." "Hoắc phu nhân yên tâm." Hoắc Tiên Cô đứng ở đó, đợi mãi đến khi bóng dáng Lục Vũ biến mất trong tầm mắt, vẫn không hề động đậy.

Không biết qua bao lâu, một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt bà ta lăn xuống.

Bà ta lau nước mắt nơi khóe mắt, trên mặt nở nụ cười, sau đó lấy

điện thoại ra, gọi cho Trương Hạo: "Cậu ta đồng ý rồi." "Ừ." "Tôi phải bắt đầu chuẩn bị rồi." "Ừ." "..." ...

Cuộc đối thoại giữa Trương Hạo và Hoắc Tiên Cô, Lục Vũ không hề hay biết, hắn chỉ ngồi lên xe lần nữa, quay trở về tiểu viện của mình.

Đứng ở cửa, đã nghe thấy giọng nói oang oang của Vương Bàn Tử bên trong.

"Tiểu Diệp Tử, không phải Bàn gia tôi chém gió với cô đâu, thân hình này của Bàn gia hiện tại, đánh mười cái tám cái, cứ như đánh giả vậy!" "Thật không?" "Đương nhiên rồi!" "Không cần mười cái tám cái, anh có thể đánh thắng một người, tôi liền phục anh." "Ai?" "Họ Lục!" "Đánh không lại!" "Xì, thế mà anh còn chém gió?" "Chém gió không bị đánh thuế, không phạm pháp, có gì mà không được?" Nhìn bộ dạng vô lại lợn chết không sợ nước sôi của Vương Bàn Tử, Hoắc Tú Tú vốn còn muốn nói gì đó, lập tức câm nín, chỉ đành trừng mắt xem thường.

Lúc này, nghe thấy tiếng mở cổng viện phía sau, Hoắc Tú Tú quay đầu liếc nhìn.

Vừa thấy Lục Vũ, lập tức lại trừng mắt xem thường, âm dương quái khí nói: "Ây da, đây không phải là Lục lão bản người nói muốn mời khách đi Đông Lai Thuận ăn thịt dê sao?" "Lục lão bản, Đông Lai Thuận ông nói đâu?" "À, tôi vừa ăn cùng bà nội cô rồi, hôm nào khác mời cô ăn sau." Vừa nghe lời này, Hoắc Tú Tú lập tức tắt đài, hết tính nóng.

Cô nàng cho dù có lợi hại đến đâu cũng không dám đối đầu với bà nội mình, chỉ đành hung hăng trừng mắt nhìn Lục Vũ, ý đồ dùng ánh mắt giết chết hắn!

Lục Vũ chẳng thèm để ý, cũng không thèm chấp cô nàng, chỉ nhìn

quanh, thuận miệng khách sáo hai câu rồi nói: “Đúng rồi, Lão Hồ, mấy người ngồi trước đi, Tiểu Diệp Tử, em đi theo tôi.” Tầng hai, thư phòng.

Cô bé Diệp Diệc Tâm má hơi hồng, ngồi đối diện Lục Vũ, trong lòng có chút thắc thỏm bất an.

Cô bé không hiểu lắm vì sao Lục Vũ lại gọi riêng mình vào thư phòng.

“Mấy ngày tôi không ở nhà, em có cảm thấy khó chịu không?” Ách...

Nghe thấy lời này, mặt Tiểu Diệp Tử càng đỏ hơn, cúi đầu càng không dám nhìn Lục Vũ, lí nhí: “Có chút không thoải mái.” Phải nói là không thoải mái, hai ngày nay cô bé đúng là đang đến kỳ.

Nhưng mà, Lục Vũ muốn hỏi hoàn toàn không phải chuyện này!

Nhưng hiện tại, Lục Vũ sao biết được trong cái đầu nhỏ của cô nhóc đang nghĩ cái gì, chỉ nghe cô bé nói không thoải mái, không khỏi thắt lòng, vội vàng truy hỏi: “Không thoải mái thế nào?

Em lại gặp ác mộng à?

Hay là hình xăm sau lưng khó chịu?

Hay là có vấn đề gì khác?” “Miếng ngọc bội tôi bảo em đeo, em còn đeo trên người không?” Nghe lời Lục Vũ, lại nhìn thấy biểu cảm lo lắng, Diệp Diệc Tâm cuối cùng cũng hiểu ra mình đã hiểu lầm!

Lục Vũ hỏi về cơ thể cô bé, là nói đến ảnh hưởng của “Tinh Tuyệt Nữ Vương”.

Chương 371

Kết quả... cô bé lại nghĩ đến mấy thứ linh tinh gì đâu không?

Lần này, cô nhóc vốn đã hay xấu hổ lại càng xấu hổ đến đỏ cả tai.

Mãi một lúc sau mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, vội vàng nói với Lục Vũ cơ thể mình không có vấn đề gì.

"Vậy thì tốt." Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ nghĩ, lại từ trong người lấy ra một ít nhân sâm ngàn năm giao cho Tiểu Diệp Tử, dặn dò cô bé tẩm bổ thân thể.

"Cảm ơn Lục đại ca." Trong lòng Tiểu Diệp Tử ấm áp.

"Đúng rồi." Lục Vũ nghĩ nghĩ, đột nhiên mở miệng: "Em làm việc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chủ yếu là làm gì?" "Chính là lau chùi đồ cổ, vật phẩm đấu giá, có đôi khi có món bị hư hại nhẹ, em phải phối hợp với Doãn tỷ tỷ để tu sửa." "Lục đại ca, Doãn tỷ tỷ lợi hại lắm.

Chỉ cần văn vật bị tổn hại không nghiêm trọng, vào tay chị ấy cứ như làm ảo thuật vậy, liền có thể tu sửa lại!

Chỉ là Doãn tỷ tỷ cơ bản không rời khỏi phòng làm việc, hôm nào có cơ hội, em đưa anh..." Lục Vũ vốn dĩ muốn nghe ngóng một số chuyện về Tân Nguyệt Phạn Điếm từ miệng Diệp Diệc Tâm.

Lúc này nghe cô bé chủ động nhắc tới, tự nhiên sẽ không ngắt lời.

Hơn nữa, người cô bé nhắc tới là Doãn tỷ tỷ!

Tân Nguyệt Phạn Điếm, họ Doãn, người nổi tiếng nhất chỉ có một người, Doãn Tân Nguyệt.

Đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm năm xưa!

Phu nhân của Trương Đại Phật Gia - người đứng đầu Lão Cửu

Môn!

Sau này hương tiêu ngọc vẫn, Trương Đại Phật Gia từ chiến trường trở về ôm di ảnh của bà khóc rất lâu...

Hiện tại xuất hiện Doãn tỷ tỷ, là ai?

Hậu nhân của Trương Đại Phật Gia, hay họ hàng của Doãn Tân Nguyệt?

"Tiểu Diệp Tử, Doãn tỷ tỷ mà em nói là người thế nào?" "Doãn tỷ tỷ chính là người phụ trách tu sửa văn vật của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Chị ấy bao nhiêu tuổi?" "Em chưa hỏi, chỉ là nhìn qua thì chị ấy rất có nét mặn mà, lớn hơn em một chút, có thể là hai lăm hai sáu, cũng có thể tầm ba mươi tuổi?" "Ồ, chị ấy tên gì?" Tiểu Diệp Tử sững sờ một chút, lắc đầu: "Em cũng không biết, em vẫn luôn gọi chị ấy là Doãn tỷ tỷ.

Lục đại ca, anh quen chị ấy?" "Không quen." Lục Vũ trực tiếp chuyển chủ đề.

Tán gẫu vài câu, nghĩ nghĩ, hắn vẫn dặn dò: "Em ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu gặp chuyện gì, nhớ đi tìm Trương lão bản, hoặc Hoắc Tiên Cô đều được." Bất kể nói thế nào, Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải địa bàn của hắn, Trương Hạo và Hoắc Tiên Cô mang lại cho hắn cảm giác hai người này dường như đều đang giấu giếm chuyện gì đó.

Tiểu Diệp Tử một mình ở bên đó, cẩn thận hơn một chút cũng không có hại gì.

Đương nhiên, Lục Vũ không nói chuyện bảo cô bé cảnh giác với cô bé, nếu không thì, cô nhóc ngây thơ này chắc chắn sẽ lộ tẩy!

Hai người đơn giản nói chuyện vài câu, Lục Vũ lại dặn dò mấy câu, xác định Tiểu Diệp Tử không có chuyện gì, liền thôi.

Tiểu Diệp Tử vốn định ở lại tiểu viện ngủ một đêm, nhưng không chịu nổi Hoắc Tú Tú đang vội muốn đi, chỉ đành thu dọn đơn giản một chút, cùng Hoắc Tú Tú rời đi.

Vương Bàn Tử vẻ mặt không nỡ, đợi đến khi đèn đuôi xe không còn nhìn thấy nữa, lúc này mới lững thững quay lại trong sân ngồi xuống.

Lục Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái, bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, tôi nói chuyện này." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương biểu cảm đều lập tức trở nên nghiêm túc.

"Vùng đất truyền thừa của Mặc gia, thế nào rồi?" "Cơ bản đã xác định được vị trí đại khái." Hồ Bát Nhất mắt sáng lên, có chút hưng phấn nói: "Tôi và Shirley tra cổ tịch, Tống Thành nằm ở dải Thương Khâu." "Thương Khâu, nằm ở vùng đồng bằng." Vị trí cụ thể, chỉ cần đến gần đó, tầm long điểm huyệt là có thể tìm ra.

"Được, vậy quyết định thế đi." Lục Vũ hít sâu một hơi, bắt đầu sắp xếp: "Bàn Tử, ngày mai cậu liên hệ với Kim gia một chút, đồ đạc cần chuẩn bị thì chuẩn bị nhanh lên, chúng ta đi sớm đến đó xem sao." Tâm Lục Vũ đột nhiên có chút gấp.

Một là, hai ngày nay ở Kinh thành gặp quá nhiều chuyện khiến tâm hắn có chút loạn, đi ra ngoài giải sầu cũng không phải chuyện xấu.

Hai là, truyền thừa Mặc gia đối với hắn rất quan trọng, có thể nâng cao thực lực ở mức độ rất lớn.

Còn điểm quan trọng nhất, chính là Mặc Gia Đăng Thiên Thê vừa mới có được hôm nay!

Sau khi cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương tán gẫu đơn giản vài câu về chuyện "Tống Thành", Lục Vũ quay trở lại thư phòng.

Hắn ngồi trước bàn sách, lấy ra thu hoạch hôm nay của mình tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hai thanh Tiểu Thần Phong, một cái Mặc Gia Đăng Thiên Thê.

Hắn đặt hai thanh Tiểu Thần Phong sang một bên, lập tức cầm Mặc Gia Đăng Thiên Thê lên, nhờ sự trợ giúp của "Mặc Gia Cự Tử Giới" bắt đầu nghiên cứu nghiêm túc.

Đương nhiên, không phải hắn không để ý đến Tiểu Thần Phong.

Chỉ là với kinh nghiệm của hắn, pháp khí dạng phân thể như "Tiểu Thần Phong" cần thời gian mới có thể khôi phục lại.

Giống như trước đó hắn có được hai mảnh Long Cốt Thiên Thư, khi hợp nhất cũng mất mười mấy phút.

Có điều... biểu hiện của "Tiểu Thần Phong" có chút ngoài dự liệu của Lục Vũ.

Chương 372

Hắn vừa mới cầm "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" lên, còn chưa kịp thông qua "Mặc Gia Cự Tử Giới" tìm ra cách mở chính xác, thì hai thanh Tiểu Thần Phong thế mà đã run rẩy bay lơ lửng giữa không trung.

Hai thanh đoản đao giống hệt nhau, mũi kiếm hướng vào nhau, cách nhau chừng một thước.

Mắt Lục Vũ sáng lên, tạm thời đặt "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" xuống, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Thần Phong.

Đột nhiên!

Tăng!

Một tiếng kiếm ngân vang lên.

Ngay sau đó, hai thanh Tiểu Thần Phong trong tình huống không ai điều khiển, thế mà lại chém mạnh về phía đối phương!

Anh chém tôi, tôi chém anh, chém đến vui vẻ vô cùng!

Cạch!

Cạch!

Cạch!

Cạch!

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên.

Dù là Lục Vũ kiến thức rộng rãi, lúc này cũng có cảm giác được mở rộng tầm mắt!

Càng khiến hắn kinh ngạc là, khi hai thanh đoản đao chém nhau,

thế mà có vô số mạt sắt bị chém rơi, thậm chí ngay cả chuôi đao cũng bắt đầu biến hóa.

Từng mảnh vụn, mảnh vỡ không ngừng rơi xuống đất!

Lục Vũ mắt sắc, liếc qua liền phát hiện điểm lạ!

Hai thanh "Tiểu Thần Phong" này, bên trong ẩn giấu binh khí thực sự!

Lớp vỏ bên ngoài kia, e rằng là đồ giả!

"Càn Long hoàng đế, quả nhiên là nhân tài!" Lục Vũ không hoảng không vội, ngồi trên ghế nhìn hai thanh kiếm chém nhau, cứ như đang xem kịch, trong lòng cảm thán.

Hắn lấy được Càn Long Ngự Kiếm, tìm được chuôi kiếm và kiếm cách của Thừa Ảnh Kiếm.

Lần này hai thanh "Tiểu Thần Phong", không biết lại sẽ mang đến cho hắn bất ngờ thế nào?

Sẽ không phải là...

Càn Long hoàng đế đem thân kiếm Thừa Ảnh chia làm hai, rèn thành hai thanh "Tiểu Thần Phong" chứ?

Nếu như vậy thì đúng là phí phạm của trời a!

Lục Vũ tâm trạng vốn đang thả lỏng, lập tức lại căng thẳng!

Dù sao thì...

Càn Long hoàng đế, vị "Thập Toàn Lão Nhân" này tuyệt đối không phải là người biết yêu quý đồ cổ.

Điểm này, từ cái biệt danh 'Cuồng ma đóng dấu' của ông ta là có thể thấy được.

Theo *Càn Long Bảo Tế* ghi chép, Càn Long hoàng đế chỉ riêng

ấn triện đã có hơn 1000 phương, phàm là thư họa qua tay ông ta, chỉ cần có chỗ trống thì nhất định phải đóng ấn triện của ông ta lên, có khi còn đóng hai cái, ba cái, thậm chí mấy chục cái...

Từng có một bức danh họa ưu tú *Phú Xuân Sơn Cư Đồ*, đã bị vị "Thập Toàn Lão Nhân" này ngạnh sinh sinh biến thành triển lãm con dấu!

Trên một bức họa, tất cả vị trí để trống, ngoại trừ ấn triện của ông ta thì là lời đề từ, đề thơ của ông ta, khiến một bức sơn thủy họa trở nên thảm không nỡ nhìn...

Tâm trạng Lục Vũ khẩn trương, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hai thanh "Tiểu Thần Phong" đang kêu loảng xoảng giữa không trung.

Vài phút sau, vụn rơi ra từ hai thanh "Tiểu Thần Phong" ngày càng nhiều, tốc độ va chạm của chúng cũng ngày càng nhanh, Lục Vũ cũng không nhìn rõ chúng rốt cuộc ra sao nữa.

Lại vài phút nữa...

Soạt!

Hai thanh "Tiểu Thần Phong" va chạm lần nữa, phát ra một tiếng thanh thúy, rồi rơi xuống bàn sách.

Hai thanh "Tiểu Thần Phong" nằm đè lên nhau.

Thân đao, chuôi đao trước đó của chúng đã bị hủy, bày ra trước mặt Lục Vũ, vẫn là hai thanh...

đoản kiếm!

Một thanh đoản kiếm còn ngắn hơn thanh đao "Thần Phong - Địa" trước đó vài tấc, thân kiếm mộc mạc không hoa văn, chỉ có một dòng minh văn chữ Triện ngắn gọn, Lục Vũ cũng không nhận ra là nội dung

gì.

Chương 373

Các loại đá quý khảm trên chuôi đao trước đó đã biến thành bột mịn.

Chuôi kiếm mới hình tròn, chuôi kiếm dạng ống tròn buộc dây thừng, kiếm cách khá hẹp.

Thanh đoản kiếm còn lại, là do "Thần Phong - Thiên" trước đó diễn biến mà thành.

Thân đao vốn mộc mạc trước kia, hiện tại đầy hoa văn, thân kiếm rộng và dài, gần mũi kiếm thu hẹp rõ rệt.

Hai lưỡi kiếm hình cung, giữa có đường gờ nổi, hai bên vát cong.

Kiếm cách hình chữ 'ao' ngược, trang trí văn thú diện, khảm đá lam ngọc.

Chuôi hình đĩa tròn, đúc nhiều vòng tròn đồng tâm nhỏ nổi lên!

Nhìn thoáng qua, hoa lệ vô cùng!

Nói đơn giản thì chính là hai thanh Tiểu Thần Phong đã hoán đổi cho nhau.

Tiểu Thần Phong vốn hoa lệ biến thành đoản kiếm mộc mạc, thanh Tiểu Thần Phong vốn mộc mạc lại biến thành đoản kiếm hoa lệ.

Quan trọng nhất là... hai thanh kiếm này là pháp khí! 【Tên vật phẩm: Ngô Vương Phu Sai Song Kiếm】 【Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Sắc bén, Binh pháp】 【Mô tả vật phẩm: Song kiếm thiên tử mà quân chủ nước Ngô thời Xuân Thu là Phu Sai từng dùng, sắc bén vô cùng.

Năm xưa, quân chủ nước Ngô là Hạp Lư bại dưới tay Việt

Vương Câu Tiễn, trước khi chết dặn dò Phu Sai, chớ quên mối thù giết cha!

Ngô Vương Phu Sai dưới sự phò tá của Tôn Vũ và Ngũ Tử Tư, đại bại Việt Vương Câu Tiễn.

Cầm song kiếm, có thể tập đắc *Tôn Tử Binh Pháp*, thống ngự hùng binh, không ai không phục...】 "Đồ tốt, quả thực là đồ tốt." Lục Vũ tay nắm song kiếm, cẩn thận cảm ngộ một lát, trong mắt lóe lên thần thái khác lạ! *Tôn Tử Binh Pháp*, hắn chưa từng học qua.

Nhưng hiện tại, trong đầu hắn đã có nội dung *Tôn Tử Binh Pháp*.

Hơn nữa, không chỉ là biết *Tôn Tử Binh Pháp*, thậm chí còn có rất nhiều ví dụ ứng dụng.

Địa giai pháp khí, vẫn là lợi hại!

Duy nhất có chút đáng tiếc, hắn không có kiếm pháp.

Nếu không thì có thể thử xem chiến lực của "Ngô Vương Phu Sai Song Kiếm" thế nào.

Ngắm nghía một hồi, Lục Vũ đặt "Ngô Vương Phu Sai Kiếm" xuống, cầm lấy "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" bên cạnh, tùy tay nghịch ngợm. ...

Lúc này.

Tại một tòa nhà cổ kính ở ngoại ô Kinh thành, A Ninh kéo một chiếc vali hành lý đi vào phòng khách chính giữa.

Trong phòng khách, một người phương Tây lớn tuổi mở mắt nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt hỏi: "Đồ đâu?" "Ở đây." A Ninh nghe lời mở vali ra, để lộ Trường Sinh Ngọc Dũng bên trong.

Dưới ánh đèn, Trường Sinh Ngọc Dũng lấp lánh thần thái dị

thường!

Cừu Đức Khảo trước đó còn vẻ mặt thản nhiên, biểu cảm lập tức trở nên kích động.

Vừa vươn tay, bưng Trường Sinh Ngọc Dũng từ trong vali ra, hai tay không ngừng vuốt ve bên trên, ánh mắt buồn nôn cứ như đang vuốt ve tuyệt thế mỹ nữ vậy!

A Ninh thấy nhưng không lạ, thần sắc thản nhiên, nhàn nhạt nói: "Ông chủ, người ông sắp xếp sau đó đều bị Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt rồi, nơi này đã không còn an toàn." "Không sao, không sao." Ánh mắt Cừu Đức Khảo vẫn dán chặt vào Trường Sinh Ngọc Dũng, cười thoải mái nói: "Mấy tên phế vật kia căn bản cũng không biết tôi ở đây." "Để bọn chúng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng chỉ là có qua có lại mà thôi!

Đòi tôi chín ức, không để bọn họ trả chút giá đắt, sao có thể chứ?" A Ninh hơi nhíu mày, khó hiểu nói: "Ông chủ, người đều bị bắt rồi, Tân Nguyệt Phạn Điếm có tổn thất gì đâu?" Vì có Trường Sinh Ngọc Dũng trong tay, tâm trạng Cừu Đức Khảo rất tốt, liền giải thích thêm vài câu.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn luôn tự thị mình cao, tất cả mọi người đều sợ thực lực của bọn họ, hầu như chưa từng có ai dám gây sự ở đó.

Lần này chuyện tôi làm, chính là nói cho bọn họ biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không lợi hại như vẻ bề ngoài!

Ha ha ha!" "Lỡ như Lão Cửu Môn trả thù chúng ta..." "Lão Cửu Môn?" Trên mặt Cừu Đức Khảo hiện lên một nụ cười quái dị, cười gằn nói: "Lão Cửu Môn đã sớm không còn là một khối sắt thống nhất, chuyện lần này cũng sẽ khiến Lão Cửu Môn nghi kỵ lẫn nhau.

Cứ đà này, sẽ kéo Tân Nguyệt Phạn Điếm xuống khỏi thần đàn!

Đến lúc đó, hắc hắc hắc...” Không biết vì sao, Cừu Đức Khảo cũng không nói cho A Ninh biết việc lão sắp xếp người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chủ yếu là để tìm Lục Vũ gây phiền phức.

A Ninh cũng không biết điểm này, chỉ nói chuyện với Cừu Đức Khảo thêm vài câu nữa rồi rời khỏi phòng.

“Ha ha ha...

Tất cả mới chỉ vừa bắt đầu!

Lần này, chúng ta cứ chơi cho thỏa thích!” Cừu Đức Khảo mặt mang nụ cười quái dị, miệng lẩm bẩm một mình.

Chương 374

...

Ngày hôm sau, tại tiểu viện.

Sáng sớm, Lục Vũ đẩy cửa sổ ra.

Không khí trong lành khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Dưới lầu, Vương Bàn Tử vẫn đang luyện tập Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn pháp.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương thì đang luyện tập cận chiến.

Lục Vũ nhìn bọn họ, đột nhiên vỗ tay, sau khi thu hút sự chú ý của mấy người, cười nói: "Cho mọi người xem cái này hay lắm." Vương Bàn Tử mắt sắc, chú ý tới cây gậy trong tay Lục Vũ, cười nói: "Tiểu ca, trong tay cậu cầm cái gì thế?" "Cái thang." "Cái thang?" "Thang gì cơ?

Tiểu ca sáng sớm cậu đã uống rượu rồi à?" "Hả?" "Ái chà đù?" Vốn dĩ ba người Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương không để ý lắm, nhưng sau khi Lục Vũ nhẹ nhàng ném "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" ra, tất cả đều phát ra tiếng kinh hô!

Trong tầm mắt của họ, một thanh gỗ trông rất bình thường thế mà lại nhanh chóng biến ảo!

Hầu như chỉ trong nháy mắt đã biến thành một đoạn thang, cố định bên cửa sổ.

Sau đó, với tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng duỗi dài xuống dưới!

Còn chưa đợi mấy người họ phản ứng lại, một chiếc thang duỗi

thẳng từ cửa sổ tầng hai xuống mặt đất đã xuất hiện trước mắt mấy người.

Đây chính là một trong những thành quả lao động thức đêm hôm qua của Lục Vũ.

Mặc Gia Đăng Thiên Thê, đã được hắn sửa xong rồi! ...

"Thế nào?

Hay không?" Lục Vũ theo thang, vài bước xuống đến trong sân, cười ha hả nhìn mấy người.

"Ừ!" Vương Bàn Tử rất nhanh phản ứng lại, gật đầu thật mạnh, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Tiểu ca, cái thang này là pháp khí?" "Không sai." "Có thể duỗi dài bao nhiêu?" "Rất dài." "Rất dài là bao nhiêu?" "Tôi cũng không nói rõ được, cậu thử xem thì biết." "Á?

Thế để tôi thử!" Vương Bàn Tử tính hiếu kỳ nặng, lập tức theo thang leo vài bước, mắt thấy sắp đến cửa sổ tầng hai, Hồ Bát Nhất dưới lầu đột nhiên phát ra tiếng "di" khe khẽ.

"Lão Hồ, sao thế?" Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng, cũng quay đầu nhìn lại.

Mắt hắn trợn trừng, theo bản năng kinh hô một tiếng: "Đù?" Chỉ thấy, chiếc thang vốn chống trên mặt đất thế mà ngắn đi một đoạn!

Hơn nữa, đoạn dưới cùng còn giống như móng vuốt, bám chặt vào tường, đảm bảo thang không bị đổ.

Đồng thời, chiếc thang vốn chỉ đến cửa sổ tầng hai cũng lại lần nữa dài ra, vượt qua cửa sổ tầng hai, lên thẳng nóc nhà.

"Đù má?" "Tiểu ca, cái thang này có tác dụng lớn a!" "Thần kỳ!" Mấy người đều được mở rộng tầm mắt, miệng tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Có thứ này, chúng ta lại xuống đất, leo vách núi, thế thì tiện hơn

nhiều rồi!" Vài ngày sau.

Nhóm bốn người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương rời khỏi Kinh thành, một đường xuôi nam, chạy tới Thương Khâu, đi tìm di tích Tống Thành, thám hiểm vùng đất truyền thừa Mặc gia trong truyền thuyết!

Cùng lúc đó, Kinh thành mạch ngầm cuộn trào!

Tân Nguyệt Phạn Điếm, tầng ba.

Hắc Hạt Tử nhìn Trương Hạo, trên mặt mang nụ cười cổ quái: "Hôm nay tôi sẽ đi Hàng Châu Ngô Sơn Cư làm nhân viên đây, ông có gì muốn nói không?" Ngô Sơn Cư chính là cửa tiệm tổ truyền của Ngô gia, người phụ trách hiện tại chính là Tiểu Tam gia Ngô Tà.

"Đi thong thả." "Lạnh lùng thế?

Ông chẳng lẽ không cần tôi thuận đường ghé Thương Khâu xem mấy tên nhóc kia đang giở trò gì sao?" "Không cần." "Ông có sắp xếp người rồi?" "Không cần." "Ông không sợ Kinh thành loạn lên sao?" Nói xong một câu, Hắc Hạt Tử vỗ trán mình một cái, có chút ảo não nói: "Ngại quá, tôi quên mất, ông chính là muốn để Kinh thành loạn lên." "Không, tôi chỉ là muốn xem náo nhiệt." Trương Hạo hiếm khi nói nhiều thêm vài chữ, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Trong mắt Hắc Hạt Tử lóe lên một tia dị dạng, cười nói: "Ông đừng có rước họa vào thân!" ...

Ngõ Kiệu Tử.

Hoắc Tiên Cô châm một mồi lửa, thiêu rụi toàn bộ Dạng Thức Lôi bà ta thu thập nhiều năm qua, không chừa lại một tờ nào.

Nhìn bức chân dung Hoắc Linh, trong mắt bà tràn đầy hồi ức. ...

Phan Gia Viên.

Đại Kim Nha mặt mày hớn hở tiễn biệt A Ninh lần nữa, vui vẻ hết chỗ nói, thầm nghĩ mình nếu có thể gặp thêm vài khách hàng lớn như A Ninh thì tốt biết mấy.

Chỉ là giúp chạy vặt mà đã cho một ngàn vạn phí vất vả, chuyện thế này càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng tốt a! ...

Trong khi tất cả mọi người đều bận rộn với việc riêng, tiểu đội bốn người Lục Vũ cuối cùng cũng đến Thương Khâu.

Nghỉ ngơi đơn giản một chút, bốn người cùng đi trung tâm thương mại, mua mấy bộ quần áo, máy ảnh, mũ nón các loại trang bị.

Chương 375

Sáng hôm sau, tại một điểm du lịch nổi tiếng ở Thương Khâu - di tích Tống Quốc Cố Thành, xuất hiện thêm bốn du khách bình thường.

Bọn họ lẫn trong đám người, đi tới đi lui, không hoảng không vội, chậm rãi đi, từ từ xem, thỉnh thoảng còn chụp ảnh lưu niệm.

Trông cũng chẳng khác biệt lớn so với du khách bình thường.

Chỉ là đi dạo đến trưa, Vương Bàn Tử vẫn nhịn không được, lầm bầm khe khẽ: "Lão Hồ, cậu có nhầm không đấy?

Đây là điểm du lịch mà, chỗ này chúng ta làm ăn kiểu gì?" Nói xong lại liếc nhìn xung quanh, nói tiếp: "Khắp nơi đều là camera, còn có bảo vệ tuần tra, chúng ta làm ăn ở đây, chẳng phải là dâng mỡ miệng mèo để người ta bắt sao?" "Tiểu ca, hay là cậu gọi điện cho Trương lão bản, chúng ta cũng treo cái biển, làm một cái 'khai quật mang tính bảo hộ'?" Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, lười để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ nhìn Hồ Bát Nhất, hỏi: "Lão Hồ, anh chắc chắn chứ?" "Chính là ở đây, nhưng cụ thể thì phải đợi đến tối." "Được, vậy chúng ta ở lại đây." Vương Bàn Tử: ...

Chập tối, di tích Tống Quốc Cố Thành yên tĩnh trở lại.

Không còn du khách qua lại, ngay cả bảo vệ trực đêm cũng có chút ủ rũ, uể oải.

Dù sao nơi này cũng là ngoại ô, hơn nữa trong cổ thành cũng chẳng có đồ cổ gì, cũng chẳng có trộm cắp gì.

Cho nên, bọn họ cũng không hề biết, trong một căn phòng không mấy bắt mắt có bốn người đang ẩn nấp.

Càng không biết, bốn người này lúc này về cơ bản là đang nghênh

ngang đi lại trong di tích.

Hồ Bát Nhất nhìn la bàn trong tay, lại quan sát kỹ thiên tượng, cuối cùng khi Vương Bàn Tử đợi đến mất kiên nhẫn, mới mở miệng đưa ra đáp án của mình: "Tôi đã tra tư liệu trước đó, trong cung Tống thành có mười chín cái giếng Vọng Thiên, trong đó có một cái giếng cạn, còn gọi là Kim Tỉnh, là nơi có phong thủy lớn nhất của cả hoàng cung." "Tôi đoán, nơi truyền thừa của Mặc gia có thể nằm ở đó." "Đoán cái gì mà đoán, đi xem chẳng phải sẽ biết sao!

Tiểu ca, cậu nói phải không?" Vương Bàn Tử rảnh rỗi mấy ngày đã sớm ngứa ngáy khắp người, nhất là hôm nay phải ở lì trong cái điểm du lịch Tống Quốc Cố Thành này cả ngày, càng khiến hắn buồn bực vô cùng.

Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Lão Hồ, tìm được vị trí, chúng ta cùng đi xem thử." "Được." Hồ Bát Nhất gật đầu, lại nhìn kỹ một chút, lập tức dẫn mấy người dưới sự che chở của màn đêm đi tìm mục tiêu cuối cùng.

Trong lúc đó, bọn họ gặp vài bảo vệ tuần tra, Shirley Dương học vài tiếng mèo kêu, mấy người cũng coi như hữu kinh vô hiểm trốn qua được.

Dưới màn đêm, mấy người đi loanh quanh trong Tống Quốc Cố Thành hơn nửa giờ, đến một cái sân vắng.

Cái sân này ban ngày bọn họ cũng đã vào lượn một vòng.

Không có gì đặc biệt, chính là cái sân trống, đường lát đá xanh bằng phẳng, cuối đường là một gian nhà nhỏ.

Nếu theo lời giới thiệu của điểm du lịch, thì chỗ này là ngoại thành hoàng cung nước Tống, nơi nghỉ ngơi thay ca của thị vệ.

"Lão Hồ, có nhầm không đấy?

Chỗ nào có giếng đâu?" Vương Bàn Tử gãi đầu, lầm bầm một câu.

Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ khó xử, quay đầu nhìn Lục Vũ, cười khổ nói: "Tiểu ca, e rằng lúc bọn họ tu sửa điểm du lịch, đã lấp cái giếng cạn kia lại rồi." "Ở đâu?" "Ngay tại đây." "Được." Lục Vũ đáp một tiếng, đưa tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trầm giọng nói: "Bàn Tử, canh gác." "Hả?" "Tiểu ca nhi, cậu không phải..." Vương Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ đã cắm phập xuống phiến đá xanh.

Chỉ vài nhát đơn giản, thanh cổ đao chém sắt như chém bùn đã khoét một cái lỗ lớn trên mặt đá.

Sau khi cạy phiến đá ra, Lục Vũ lại lấy từ Quỷ Động Ma Mộc ra một chiếc xẻng xoáy.

Động tác của hắn cực nhanh, chỉ một chốc đã đào sâu xuống nửa mét. "Keng!" Một âm thanh lanh lảnh vang lên khiến Lục Vũ tạm dừng tay.

Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống nhìn kỹ, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, chắc là nắp giếng được chôn lấp khi tu sửa cảnh điểm điền tỉnh ngày xưa đấy." "Ừ." Lục Vũ gật đầu, cũng không lãng phí thời gian, đào thêm vài nhát xung quanh, chẳng mấy chốc đã lộ ra một cái nắp giếng hoàn chỉnh.

Tiếp đó, hắn trực tiếp cạy nắp giếng lên.

Dưới giếng tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì.

Lục Vũ lấy đèn pin soi thử, vẫn không thấy đáy, chắc hẳn cái giếng cạn này có dùng loại dược liệu hấp thụ ánh sáng đặc biệt nào đó.

Lúc này, Vương Bàn Tử ghé sát lại, vẻ mặt đau đầu: "Tiểu ca nhi,

anh em mình gây ra động tĩnh lớn thế này, nếu người của khu du lịch tới thì chắc chắn phát hiện ra vấn đề ngay!" "Không sao." Lục Vũ vừa nãy đã cân nhắc vấn đề này, nghe Vương Bàn Tử nói vậy, hắn trực tiếp lấy từ Quỷ Động Ma Mộc ra "Huyền Câu Pháp Lang Huyệt".

Thứ đồ chơi nhỏ này có thể điều khiển đàn kiến, đối với việc thám hiểm thì cực kỳ hữu dụng!

Chỉ thấy vô số con kiến tuôn ra như thủy triều, điên cuồng vận chuyển những khối đất đá mà Lục Vũ đào lên vào một góc khuất, sẽ không gây chú ý. "Tiểu ca nhi, là chỗ này sao?" "Xuống xem thử đi, không xuống thì cũng không biết rốt cuộc thế nào." Nói xong, Lục Vũ lại lấy ra Mặc Gia Đăng Thiên Thê, móc thẳng vào thành giếng.

Lần này trang bị của hắn đầy đủ, so với mấy lần "đổ đấu" trước thì nhẹ nhàng hơn nhiều!

Mấy người lần theo Mặc Gia Đăng Thiên Thê leo xuống dưới nắp giếng.

Lục Vũ lại điều khiển vô số con kiến, nâng phiến đá xanh khổng lồ đối với chúng lên, che lại miệng hang như cũ, đảm bảo không ai có thể phát hiện ra dị thường.

Bọn họ tịnh không biết rằng, ngay khi bọn họ xuống giếng, một ngôi sao băng vụt qua bầu trời tối đen, bay thẳng về hướng Tây rồi biến mất trong màn đêm mịt mùng... ...

Dưới giếng.

Mấy người chỉ mới theo thang leo xuống khoảng năm mét đã chạm chân xuống đất.

Không gian dưới giếng không lớn, khoảng hai mét vuông.

Chương 376

Nhờ ánh đèn pin, có thể thấy trước mặt là một cánh cửa gỗ sơn son.

Ngẩng đầu nhìn lên, bên trên tối đen một mảng, ngay cả đèn pin cường độ cao cũng không thể phản chiếu lại bất kỳ ánh sáng nào.

Giống như cái giếng cạn này có thể nuốt chửng ánh sáng vậy. "Đừng nói chứ, cũng thần kỳ thật đấy," Vương Bàn Tử không nhịn được cảm thán một câu.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất gật đầu, cảm thán: "Từ cái lối vào này đã có thể thấy được sự lợi hại của người xưa.

Đừng coi thường cái giếng này, cung Tống Quốc thiết kế mười chín cái giếng, là tuân theo quy tắc tối tiểu, tối đại.

Một, đại biểu cho quân vương độc nhất vô nhị.

Chín, là số cực đại.

Con số một chín biểu thị từ đầu đến cuối, vô cùng vô tận." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất không nhịn được thốt lên: "Tôi thấy, nếu là đất truyền thừa của Mặc gia, nhất định sẽ chọn cái giếng này!

Rất có khả năng bên trong còn có những vấn đề mà tôi chưa nghĩ tới!" "Nghĩ tới hay không cũng không quan trọng, cũng không thể cứ đứng mãi ở đây được.

Bàn gia tôi mà bị chèn thêm một lúc nữa là thành cái bánh kẹp thịt đấy." Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt nãy giờ đã đau cả đầu, lúc này lầm bầm một câu, theo bản năng đưa tay đẩy cửa.

Hắn nghĩ thầm, vào cửa rồi chắc sẽ thoải mái hơn nhiều.

Chỉ là tay hắn vừa mới chạm vào cửa gỗ, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy không ổn, buột miệng hô: "Cẩn thận!" Trong lúc nói, hắn còn đưa tay túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử, kéo giật về phía sau!

Dù động tác của Lục Vũ cực nhanh, nhưng cú này vẫn chậm một nhịp!

Trong khe cửa phóng ra một lưỡi dao sáng loáng, xoẹt một cái rạch toạc lòng bàn tay Vương Bàn Tử, máu tươi tuôn ra xối xả!

Vương Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, rất muốn hét toáng lên, nhưng nghĩ đến chỗ này không an toàn nên cũng không dám kêu, chỉ "hộc hộc" thở hổn hển.

Lục Vũ đeo Mặc Gia Cự Tử Giới, chằm chằm nhìn cánh cửa kia.

Trầm ngâm giây lát, hắn bất ngờ nắm lấy cổ tay Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, đừng căng thẳng, có lợi cho cậu đấy." Nói rồi, hắn giơ bàn tay đầy máu của Vương Bàn Tử lên, ấn thẳng vào tay nắm cửa bên trái.

Ngay sau đó, dị biến nảy sinh.

Chỉ thấy trên cánh cửa sơn son ẩn hiện những dòng chữ Tiểu Triện.

Chữ hiện ra càng nhiều, vết máu càng ít đi.

Đến cuối cùng, vết máu dính trên cửa biến mất tăm, chỉ còn lại những hàng chữ Tiểu Triện ngay ngắn trên cửa son, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, rõ mồn một!

Vương Bàn Tử ánh mắt đờ đẫn, nhìn chằm chằm: "Thế này là tình huống gì?" Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, Hồ Bát Nhất lắc đầu cười khổ: "Nội dung bên trên tôi cũng không đọc hiểu." "Ừ." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Tôi xem hiểu." "Hả?

Tiểu ca nhi, bên trên viết gì thế?" Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới cầm được máu ở lòng bàn tay, vừa thổi phù phù giảm đau, vừa mong chờ nhìn Lục Vũ.

Vài giây sau, trong đầu Lục Vũ xuất hiện thông báo của hệ thống. [Chúc mừng túc chủ thành công mở cửa gỗ Mặc gia, bắt đầu hành trình thám hiểm 'Mặc gia truyền thừa chi địa', hệ thống thưởng kỹ năng đọc viết chữ Tiểu Triện.] Tin tức này khiến Lục Vũ có chút vui mừng ngoài ý muốn.

Vốn dĩ vì đây không phải là "đổ đấu" nên hắn nghĩ hệ thống sẽ không có phần thưởng gì.

Không ngờ lại thưởng kỹ năng đọc viết Tiểu Triện, cũng khá hữu dụng.

Định thần lại, Lục Vũ khẽ đọc: "Nhập ngã môn giả, giai Mặc gia tử đệ." (Kẻ vào cửa ta, đều là con cháu Mặc gia). "Ái chà?

Vậy là chúng ta tìm đúng chỗ rồi, chỗ này chính là đất truyền thừa của Mặc gia!" "Chắc là vậy." "Vậy vừa nãy chém tôi một đao là... là muốn xem tôi có thiên phú kế thừa Mặc gia không hả?" Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, tay dường như cũng bớt đau, phấn khích nói: "Máu của tôi mở được cửa, vậy chẳng phải nói tôi có thể tiếp nhận truyền thừa Mặc gia sao?" Lục Vũ thật sự không nỡ đả kích sự tích cực của hắn, nên không nói cho hắn biết nhát dao đó chỉ là cơ quan ở cửa, chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì cả.

Bất kỳ ai, tại cánh cửa này, chỉ cần không mở cửa theo quy tắc của Mặc gia thì đều sẽ bị chém một đao.

Còn việc bôi máu lên cửa là cách để ngắt cơ quan, mở cửa lớn ra.

Lục Vũ không giải thích nhiều, tìm kiếm trên cửa gỗ một lát, tìm thấy cơ quan rồi vỗ nhẹ một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa gỗ từ từ nâng lên.

Cảnh tượng này rất kỳ quái.

Rõ ràng là cửa gỗ mở sang hai bên, lúc này lại bạt đất mà lên, từ từ dâng cao.

Ngay cả Lục Vũ cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhìn thấy những gì sau cánh cửa càng khiến họ thấy lạ lùng.

Cửa vào không phải là phòng ốc, chỉ có một bức tường đá.

Chương 377

Tường đá lồi lõm không bằng phẳng, kích thước khớp với lối vào.

Vương Bàn Tử gãi đầu, cắn răng chìa tay ra, hùng hồn nói: "Tiểu ca nhi, tới đi, máu tôi nhiều lắm!" Lục Vũ lắc đầu, giải thích thấp giọng: "Cánh cửa này không thể dùng máu nữa.

Đây là cửa cơ quan cơ sở của Mặc gia, chỉ có mở ra mới có thể đi tiếp.

Nếu không thì đến đây là chấm dứt." "Vẽ chuyện thế." Vương Bàn Tử bĩu môi vẻ phản cảm, lầm bầm bực bội: "Cái ông Mặc gia này cũng thật vẽ chuyện." "Đừng động đậy, cậu cứ thành thật đứng yên đó." Thấy Vương Bàn Tử lại định đưa tay sờ loạn, Hồ Bát Nhất vội vàng giữ chặt lấy hắn.

Khá lắm, cái tên Bàn Tử này cứ như có thù với cơ quan vậy.

Chỉ cần hắn táy máy là trăm phần trăm kích hoạt cạm bẫy.

Nơi này tràn ngập sự thần bí, làm việc phải hết sức cẩn thận. "Hả?" Ngay lúc này, Shirley Dương cảm giác có thứ gì rơi lên đầu mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy nước không ngừng nhỏ xuống từ trên đỉnh đầu.

Dòng nước không lớn nhưng cũng không nhỏ. "Đây là..." "Cơ quan thủ môn của Mặc gia, một ngày không mở được cửa đá thì nước sẽ nhấn chìm kim tỉnh." Lục Vũ vừa nhìn tường đá tìm kiếm cơ quan, vừa giải thích.

Trong lòng hắn cũng có chút khâm phục.

Một địa điểm truyền thừa bình thường của Mặc gia mà cơ quan đã tinh vi thế này, cái này nối tiếp cái kia, vậy thì nơi được xưng là tập

hợp đại thành của mọi cơ quan Mặc gia - "Mặc Gia Cơ Quan Thành" - sẽ là quang cảnh thế nào? "Tiểu ca nhi, cậu cần tìm cơ quan hình dạng gì, chúng tôi tìm cùng cậu?" "Mặc gia có ngũ phương: Kiêm ái phi công, thiên chí minh quỷ, thượng đồng thượng hiền, tiết dụng tiết táng, phi nhạc phi mệnh.

Mặc Tử dạy rằng, bất luận cơ quan nào cũng sẽ chừa lại đường lui, cho người khác một con đường sống." Lục Vũ dưới sự trợ giúp của Mặc Gia Cự Tử Giới đã tìm thấy cơ quan mình cần, đưa tay chỉ vào năm hòn đá nhẵn bóng như gương trên tường, giải thích: "Mọi người nhìn xem, trên bức tường này chỉ có năm hòn đá này là bề mặt trơn nhẵn.

Đây chính là đường lui Mặc gia để lại, cho dù không phải người thông thạo Mặc gia, chỉ cần quan sát kỹ cũng có thể phát hiện ra điểm khác biệt này." Nói rồi, Lục Vũ đưa tay vỗ lần lượt lên các hòn đá.

Theo động tác của hắn, năm hòn đá đó trực tiếp thụt vào trong tường đá. "Hết rồi à?" Đợi nửa ngày không thấy biến hóa gì khác, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu.

Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử liền nghe thấy tiếng "rắc" vỡ vụn.

Quay đầu lại, liền thấy giữa tường đá nứt ra một khe hở!

Vương Bàn Tử không nhịn được thấy lạ: "Đừng nói nhé, Mặc gia cũng thú vị thật ha.

Cửa mở hai cánh thì mở lên trên, cái tường đá nguyên khối này lại biến thành cửa mở hai cánh à?" Lời vừa dứt...

Rắc!

Ầm!

Tường đá đột nhiên sụp đổ trong nháy mắt, xuất hiện một lỗ hổng hình cửa!

Ngay sau đó, một luồng lực hút kinh khủng cực đại xuất hiện từ lỗ hổng!

Vô số đá vụn trong tích tắc bị hút vào trong hang động đen ngòm, mất hút vô tung!

Vương Bàn Tử đứng bên cửa càng là bị hút vào ngay lập tức.

May mà phản ứng của hắn cực nhanh, hai tay bám chặt lấy mép tường đá.

Dù vậy, thân thể hắn cũng như lá cờ, bị thổi bay lên!

Vương Bàn Tử nhe răng trợn mắt, Lục Vũ cũng không nhàn rỗi!

Gần như ngay khoảnh khắc tường đá sụp đổ, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ đã cắm phập xuống dưới chân.

Hắn một tay nắm chặt chuôi đao, tay kia vươn ra tóm lấy cổ tay Vương Bàn Tử, giữ chặt để hắn không bị hút vào hang đen...

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thấy vậy cũng làm theo, chuẩn bị sẵn sàng trong thời gian ngắn nhất.

Lực hút dưới giếng ngày càng mạnh, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng rào rào vọng lại từ sâu bên trong. "Tiểu ca nhi, không chịu nổi nữa rồi, tôi sắp bị xé toạc ra rồi!" "Cắn răng chịu thêm chút nữa!" "Tiểu ca nhi?" "Tôi không buông tay thì cậu không được phép buông!" "Lão Hồ!" Thấy Hồ Bát Nhất sắp không trụ được, Lục Vũ càng không dám chậm trễ, quát khẽ một tiếng rồi dang hai chân chặn ngang hai bên miệng hang đen!

Chỉ một chốc lát, mặt hắn đã đỏ bừng, suýt chút nữa thì thoát lực! "Tiểu ca nhi!" "Sắp rồi!" "Không chịu nổi nữa..." "Cắn răng!" "Sắp rách rồi!" "..." "Á!" Luồng lực hút kinh khủng kia không ngừng gia tăng!

Tay Lục Vũ như gọng kìm sắt, nắm chặt lấy Vương Bàn Tử, căn bản không buông.

Vương Bàn Tử cảm giác mình như sắp bị xé làm đôi, đau đớn tột cùng.

Vạn hạnh...

Chương 378

loại lực hút kinh khủng này cuối cùng cũng yếu dần đi từng chút một.

Không biết qua bao lâu, thân thể Vương Bàn Tử đang bay lơ lửng rốt cuộc cũng từ từ hạ xuống, rơi bịch xuống đất.

Hắn cảm giác đôi tay mình đã không còn là của mình nữa.

Ngay cả Lục Vũ lúc này cũng có cảm giác thoát lực.

Trong tiểu đội bốn người, chỉ có Hồ Bát Nhất và Shirley Dương là đỡ mệt hơn vì đứng ở rìa, không đối diện trực tiếp với lỗ hổng trên tường đá, cộng thêm việc Lục Vũ đã chắn bớt gió.

Dù vậy, cái hang đen ngòm kia vẫn khiến họ cảm thấy sởn gai ốc!

Đã xuống bao nhiêu ngôi mộ, họ chưa từng nghĩ sẽ gặp phải một cái hố đen như thế này.

Cái hố đen này mang lại nỗi sợ hãi không kém gì Quỷ Động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành! "Chuyện này trách tôi." Một lúc lâu sau, Lục Vũ xoa cánh tay đứng dậy, cười khổ nói: "Tôi cũng không ngờ ở đây lại có cơ quan như vậy." Mặc Gia Cự Tử Giới dù dùng tốt đến đâu cũng chỉ là pháp khí hỗ trợ.

Lục Vũ tự mình không phát hiện ra cũng là hết cách.

Nhóm Hồ Bát Nhất tự nhiên không thể trách cứ Lục Vũ, liên tục xua tay.

Bên kia, Vương Bàn Tử nhe răng trợn mắt xoa bóp vai và cánh tay, miệng không ngừng kêu "Ái chà", "Ái ui" đau đớn. "Được rồi, chưa trật khớp thì đừng có kêu la nữa." Hồ Bát Nhất có chút cạn lời vỗ vai Vương Bàn Tử, làm hắn lại hít vào một hơi khí lạnh! "Tiểu ca nhi,

chúng ta vào chứ?" "Không vội." Bốn phía tối om, đèn pin chỉ chiếu sáng được xung quanh, bên trong hang đen thế nào hoàn toàn không thấy rõ.

Lục Vũ ngăn Hồ Bát Nhất lại, lấy từ Quỷ Động Ma Mộc ra vài cây pháo sáng lạnh (lãnh diễm hỏa), ném thẳng vào trong.

Một là để chiếu sáng, hai là xem không khí có vấn đề gì không.

Dưới ánh sáng của pháo lạnh, trong hang đen lập tức sáng bừng lên.

Nhìn thoáng qua, căn phòng rộng khoảng mười mét vuông.

Hai bên lối đi ở giữa có hàng chục bộ hài cốt!

Chính xác mà nói, đều là xác khô (cán thi)!

Quần áo trên người họ vẫn bảo quản hoàn hảo, đều mang nét cổ xưa.

Có người mặc Hán phục, áo bào rộng tay áo lớn, còn có người mặc giáp trụ!

Chỉ là tư thế của họ gần như giống hệt nhau.

Đều là kiểu nằm sấp trên đất, như đang cố bò về phía trước... "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử giật thót mình, không tự chủ được thốt lên một tiếng kinh hô, lùi lại vài bước.

Hồ Bát Nhất bất lực nhìn Vương Bàn Tử: "Bàn gia, cũng đâu phải lần đầu, cậu có thể đừng làm quá lên thế được không?" "Không phải, các cậu nhìn kìa!" Vương Bàn Tử mặt đầy chấn kinh, chỉ tay về phía trước.

Mấy người nhìn theo hướng ngón tay hắn.

Chỉ thấy ở phía trước nhất của dũng đạo còn có một chuỗi xác khô!

Những cái xác này bị một cái ống đường kính bằng nắm tay xuyên qua người, giống như bị xâu lại vậy...

Mười mấy cái xác khô, toàn bộ đều cùng một dạng, chết rất thê thảm!

Vương Bàn Tử thấy thế lại rùng mình một cái, có chút sợ hãi!

Hắn chợt hiểu ra, vừa rồi nếu không phải Lục Vũ túm chặt lấy hắn, rất có khả năng hắn cũng sẽ giống đám người kia, bị xiên thành chuỗi trên đó! "Đi sát lề." Lục Vũ định thần lại, khẽ nói một câu, trực tiếp bước vào hang đen, tiếp tục quan sát tình hình bên trong.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đi theo sau hắn. "Xem ra đây có thể là những người đã tìm đến đây trước kia." "Chỉ là họ không kiên trì được nên bị hút vào trong..." "Nói vậy thì Mặc gia cũng chẳng phải loại hiền lành gì." "Khó nói lắm." "Có gì mà khó nói, nhiều người chết thế này chẳng lẽ còn không chứng minh được vấn đề?" "Vấn đề gì?" "Chứng minh Mặc gia không thiện lương như Tiểu ca nhi nói ấy." "Không." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Chứng minh chúng ta tìm sai chỗ rồi." "Hả?" "Cái gì?" "Không phải chúng ta tìm sai chỗ, nên nói là, rất có khả năng là chim tu hú chiếm tổ chim khách (cưu chiêm thước sào), nhưng tôi cũng chưa dám chắc chắn." Lục Vũ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Đều đi sát vào tôi, đừng đi lung tung, đừng sờ loạn!" Thần sắc Lục Vũ ngưng trọng!

Trong tay hắn có Mặc Gia Cự Tử Giới, Mặc Gia Đăng Thiên Thê, cộng thêm thời gian qua vì chuẩn bị thám hiểm mà đã nghiên cứu văn hóa Mặc gia.

Tình huống hiện tại, dù thế nào cũng không phù hợp với truyền thừa của Mặc gia!

Thủ đoạn này quá tàn nhẫn!

Hơn nữa, nghi điểm lớn nhất là hắn đeo Mặc Gia Cự Tử Giới mà lại không có lý do gì bỏ sót cơ quan nguy hiểm sau tường đá thế này!

Khả năng duy nhất là có kẻ đã chiếm đoạt nơi này, động tay động chân lên đất truyền thừa của Mặc gia!

Lục Vũ ngưng thần tĩnh khí, dồn sự chú ý vào một cái xác khô mặc giáp trụ.

Chương 379

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu hiện lên thông báo hệ thống. [Tên vật phẩm: Minh Triều Tề Yêu Giáp] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Chế tác vào những năm Vĩnh Lạc triều Minh.] Triều Minh sao?

Lục Vũ chuyển ánh mắt sang một xác khô khác. [Tên vật phẩm: Mã Diện Quần] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Chế tác vào những năm Vĩnh Lạc triều Minh, trang phục nữ giới theo quy chế nhà Minh.] "Vẫn là triều Minh?" Lục Vũ nhíu mày, nhìn liên tiếp mấy người, trang phục và trang sức trên người họ đều là triều Minh.

Trừ một số ít trang sức là niên hiệu Hồng Vũ, đại bộ phận quần áo đều là niên hiệu Vĩnh Lạc.

Hơn nữa, có cả nam lẫn nữ.

Cảm giác này rất kỳ quái. "Tiểu ca nhi, nhìn bên kia." Lúc này, Hồ Bát Nhất chỉ tay về bên phải, Lục Vũ quay đầu, lờ mờ thấy một cánh cửa lớn đang mở toang. "Qua đó xem sao." Mấy người men theo mép tường vòng qua đống xác khô, từ từ đi đến cánh cửa bên phải.

Bên trong cửa, nhìn thoáng qua, thấy một đống xác khô đứng chỉnh tề, dày đặc!

Sắc mặt mấy người đều biến đổi!

Vương Bàn Tử vung tay, nắm chặt Bức Luyện Di Tôn Côn, Hồ Bát Nhất cũng nắm chặt Tân Đình Hầu Đao, chuẩn bị liều mạng bất cứ lúc nào.

Lục Vũ đưa tay ngăn họ lại, lắc đầu khẽ nói: "Không phải xác

khô, là tượng gốm (đào dũng)." "Tượng gốm?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm lặp lại, dùng đèn pin soi từng cái, nhìn kỹ mới phát hiện đám "xác khô" này quả thực đều là tượng gốm. "Ai rảnh tay thế, còn mặc quần áo cho tượng gốm, làm Bàn gia hết hồn." Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng mày Lục Vũ lại nhíu càng chặt hơn.

Tượng gốm và đám xác khô bên ngoài hoàn toàn không cùng một thời đại.

Những tượng gốm này là đồ vật thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Đồ thời Chiến Quốc thì Lục Vũ có thể hiểu được, dù sao nội dung hắn giải mã từ Long Cốt Thiên Thư cũng nói địa điểm truyền thừa này là do Mặc Tử để lại.

Nhưng đám xác khô kia lại là triều Minh.

Trong chuyện này có liên hệ gì?

Hả?

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, thần sắc nghiêm lại, trầm giọng nói: "Mọi người nhìn vũ khí của đám tượng gốm này xem!" Tượng gốm, đúng như tên gọi, làm từ đất nung.

Nhưng hiện tại, binh khí trên tay đám tượng gốm kia rõ ràng lóe lên hàn quang!

Nhìn kiểu gì cũng không thể là đồ làm bằng đất nung được! "Đúng là rất kỳ quái." Hồ Bát Nhất gật đầu, trầm giọng nói: "Tôi vừa đếm thử, đám tượng gốm này hàng ngang hàng dọc đều là chín, tổng cộng tám mươi mốt cái." Con số này càng khiến người ta thấy lạ lùng hơn. "Bên trong còn có đồ." Lúc này, Vương Bàn Tử nhảy lên vài cái, nhìn qua đầu đám tượng gốm, thấy phía sau còn có một cái thư án.

Trên thư án bày biện chỉnh tề rất nhiều sách vở, thẻ tre và văn phòng tứ bảo. "Xem ra muốn biết chuyện gì xảy ra thì phải vào trong xem thử." Lục Vũ nói khẽ, bước lên một bước.

Vừa đi được hai bước, khi còn cách tượng gốm ba bước chân thì nghe thấy tiếng "tách" một cái.

Trong không gian im phăng phắc dưới lòng đất, âm thanh này cực kỳ rõ ràng.

Lục Vũ lập tức dừng bước, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, toàn thần giới bị.

Sau lưng hắn, nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều cảnh giác cao độ!

Vài giây sau, chỉ nghe "vút" một tiếng xé gió vang lên, Lục Vũ cảnh giác ngay tức thì, vươn tay chặn Vương Bàn Tử rồi lùi lại hai bước!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay khoảnh khắc họ vừa né tránh, một sợi xích sắt to bằng ngón cái từ trên trời giáng xuống, cắm phập vào người một tượng gốm.

Và đây mới chỉ là bắt đầu! "Cẩn thận!" "Lão Hồ cúi đầu!" "Shirley Dương nghiêng người sang trái!" "Cùng nhảy!" Gần như trong chớp mắt, từ bốn phương tám hướng có vô số xích sắt bắn liên tục vào đám tượng gốm.

Nhóm Lục Vũ chỉ có thể chật vật né tránh tứ phía.

Vạn hạnh là mục tiêu của những sợi xích đó không phải là họ, mà là đám tượng gốm. "Phù, cái cơ quan này khó hiểu thật đấy." Vương Bàn Tử vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là lời vừa dứt, dị biến nảy sinh!

Chương 380

Đám tượng gốm kia lại cử động!

Không cho nhóm Lục Vũ quá nhiều thời gian phản ứng, từng tượng gốm dưới sự giật dây của xích sắt lao vùn vụt về phía họ.

Lưỡi dao sáng loáng trên tay chúng càng thêm lạnh lẽo!

Mấy người vội vàng né người, suýt soát tránh được.

Ngay sau đó, lại một tượng gốm bị xích sắt kéo giật, đâm về phía họ!

Cảm giác này giống như có ai đó đang điều khiển chúng để tấn công!

Đám tượng gốm này hệt như những con rối dây!

Mấy người không dám lãng phí thời gian, cũng không dám dừng bước.

Chỉ có thể liên tục di chuyển, né tránh tượng gốm tấn công! "Mẹ kiếp!" "Tiểu ca nhi, tình huống gì đây!" "Có thể đừng dùng tượng gốm không, tôi thà gặp một con bánh chưng (cương thi) to đùng còn hơn!" "Vãi!

Chắc thật đấy!" Vương Bàn Tử vừa né vừa không quên lải nhải.

Đặc biệt là vừa rồi hắn thử đá bay một tượng gốm, kết quả tượng gốm không bay mà chính hắn lại suýt bị phản lực hất văng ra ngoài. "Tiểu ca nhi, tôi phát hiện ra rồi!" Lại né qua mấy đợt tấn công của tượng gốm, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Đám tượng gốm này nhìn thì có vẻ tấn công tứ phía, nhưng mỗi con đều có lộ trình di chuyển cố định!

Chúng ta cẩn thận một chút, chỉ cần tìm ra quy luật là có thể chạy qua được!

Có rồi, đi theo tôi!" Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, phấn khích nói: "Đây là đường lối Minh Bát Quái, tìm Sinh Môn, tiến chín lùi một, tiến tám lùi hai..." Hồ Bát Nhất hành động rất nhanh, miệng lẩm bẩm, dẫn đầu nhóm Lục Vũ luồn lách nhanh chóng trong trận đồ tượng gốm.

Tuy tượng gốm vẫn di chuyển nhanh, nhưng dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát Nhất, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm.

Lần nào cũng suýt soát tránh được tượng gốm.

Có điều... vì cứ đi vài bước lại phải lùi vài bước, lúc tiến lúc lùi, trận đồ tượng gốm chỉ dài mười mấy mét mà mãi vẫn chưa qua được. "Tách!" Lúc này, Shirley Dương đột nhiên hét lớn: "Lão Hồ, không đúng!

Tôi vừa giẫm phải một chỗ có tiếng động, sợ là kích hoạt cơ quan rồi!" "Tiến năm lùi sáu...

Cái gì?" Hồ Bát Nhất theo bản năng dừng bước, chỉ khựng lại một cái, một tượng gốm đã lao thẳng tới.

Bịch!

Hồ Bát Nhất và tượng gốm va vào nhau, bị húc lùi lại mấy bước.

Đội hình bốn người lập tức bị xé lẻ!

Ngay sau đó, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều phải đối mặt với sự xung kích của tượng gốm! "A!" Tượng gốm từ bốn phương tám hướng khiến Vương Bàn Tử hoa mắt chóng mặt, dứt khoát mặc kệ, chỉ giơ Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay lên múa may loạn xạ, tiếng va chạm chói tai vang lên liên hồi, dùng sức mạnh cơ bắp để mở đường máu xông ra ngoài!

So với hắn, Shirley Dương linh hoạt hơn nhiều, né qua một tượng gốm rồi chọn đúng thời cơ nhảy vọt lên, đạp lên người tượng gốm, tránh đòn tấn công rồi dùng sức lao thẳng ra ngoài trận! "Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất vừa né được một tượng gốm, liếc mắt thấy Shirley Dương đang giữa không trung, vội vàng hét lớn nhắc nhở!

Tuy nhiên...

đã quá muộn!

Một tượng gốm bị xích sắt treo lên, lao thẳng vào Shirley Dương! "Á!" Đùi của Shirley Dương bị tượng gốm đang bay lên đập mạnh vào, cả người văng ra ngoài.

Điều may mắn duy nhất là cú va chạm này hất cô bay thẳng ra khỏi trận tượng gốm!

Sau cô, Vương Bàn Tử cũng bị một tượng gốm tròn vo húc bay ra ngoài! "Tiểu ca nhi!" "Anh đi xem Bàn Tử và Shirley Dương trước đi!" "Được!" Hồ Bát Nhất trao đổi với Lục Vũ vài câu, càng không dám lãng phí thời gian, cũng không lề mề tuân theo Bát Quái bộ nữa, chọn đúng một khoảng trống, liều mạng chịu bị trường kiếm sượt qua cánh tay để xông ra ngoài kiểm tra thương thế của Vương Bàn Tử và Shirley Dương.

Người mạnh nhất trong nhóm là Lục Vũ cũng không hề dễ thở trong trận tượng gốm.

Có điều... hắn không đột phá vòng vây mà lại di chuyển liên tục theo đám tượng gốm bên trong trận.

Tuy thi thoảng bị tượng gốm đập trúng, nhưng sau vài lần va chạm, hắn đã quen tay quen mắt, xoay chuyển trong trận, thân pháp phiêu hốt.

Tuy hệ thống không nhắc nhở trận tượng gốm này là pháp khí,

nhưng Lục Vũ đoán nó là một phần trong truyền thừa của Mặc gia.

Chương 381

Lúc này thử nghiệm, cảm giác đúng là như vậy.

Di chuyển trong trận tượng gốm, hắn bất giác học được bộ pháp phiêu hốt bất định này, tùy ý đi lại mà không bị tượng gốm va phải nữa.

Ngoài trận, sau khi xác định Vương Bàn Tử và Shirley Dương chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, Hồ Bát Nhất vội quay lại nhìn tình hình của Lục Vũ.

Thấy thân ảnh Lục Vũ phiêu hốt như bướm lượn giữa hoa, hắn không khỏi ngẩn người. "Tiểu ca nhi, tình huống gì thế?" Hồ Bát Nhất gân cổ hét lên. "Chỗ luyện công đấy." Lục Vũ đáp một tiếng, sau vài lần di chuyển liền nhẹ nhàng thoát khỏi trận, giải thích với họ: "Đây có lẽ là một phần của truyền thừa Mặc gia.

Chỉ cần di chuyển theo hướng của tượng gốm là tìm ra quy luật.

Cụ thể tôi cũng không nói rõ được, mọi người phải vào trong tự cảm nhận." "Ừm, tuy bị đòn hơi đau nhưng nhịn chút là qua." Mấy người nghe hắn nói nghiêm túc cũng thấy động lòng.

Cắn răng, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử lại bước vào trận tượng gốm, Lục Vũ đứng ngoài quan sát tình hình.

Hồ Bát Nhất am hiểu Kỳ Môn Bát Quái, lần này vào trận lại, dưới sự nhắc nhở của Lục Vũ, rất nhanh đã tìm được cảm giác.

Trong mười bước, tối đa chỉ bị đánh ba lần.

Shirley Dương gia học uyên nguyên, bản thân Phân Sơn Đạo Nhân đã giỏi thân pháp, lần này vào lại trận tượng gốm cũng nhanh chóng quen đường.

Chỉ là nhìn sang Vương Bàn Tử, trên trán Lục Vũ xuất hiện vài vạch đen.

Tên này hoàn toàn coi trận tượng gốm là "Thiếu Lâm Tự Thập Bát Đồng Nhân Trận"!

Không lo luyện thân pháp, hắn lại vào trong luyện côn pháp.

Đừng nói chứ, "Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn" của Vương Bàn Tử ngày càng thuần thục, côn phong phần phật, đánh nứt cả mấy cái tượng gốm! "Tiểu ca nhi, côn pháp của tôi lợi hại chưa." "Lợi hại..." Lục Vũ vừa khen một câu, sắc mặt liền biến đổi!

Hắn rõ ràng nhìn thấy cái tượng gốm vừa bị Vương Bàn Tử đánh nứt đang phun ra một luồng khói đen.

Tuy rất nhỏ nhưng hắn đã nhìn thấy!

Ở dưới lòng đất mà thấy thứ này tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, vội nói: "Nín thở!

Lão Hồ, Shirley Dương, mau lui ra!

Vương Bàn Tử, đừng động đậy!" Nói đoạn, thân hình Lục Vũ lướt đi, trong nháy mắt lao vào trận tượng gốm, chốc lát đã lôi Vương Bàn Tử ra ngoài.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương chạy ra khỏi trận, không hiểu chuyện gì nhưng vẫn đón lấy mặt nạ phòng độc từ tay Lục Vũ. "Tiểu ca nhi, sao thế?" "Nhìn cái tượng gốm kia kìa." Theo hướng ngón tay Lục Vũ, có thể thấy đất nung trên người một tượng gốm bắt đầu nứt ra... bong tróc!

Dần dần, lớp đất nung rơi sạch, một con quái vật toàn thân phủ đầy vảy xuất hiện trước mắt họ! "Đây là..." "Mẹ kiếp!" "Tống tử!" "Quái vật gì thế này!" "Vãi!" Mấy người còn đang lẩm bẩm thì tượng

gốm đã bong hết đất phát ra một tiếng kêu quái dị, định lao về phía nhóm Lục Vũ.

Chỉ là mới chạy được hai bước, sợi xích sắt trên người đã kéo giật lại, khiến nó không thể di chuyển, chỉ có thể bị kìm hãm tại chỗ, liên tục phát ra tiếng gầm rú như dã thú.

Theo tiếng gầm của nó, mấy tượng gốm khác cũng bắt đầu bong tróc đất nung, từ từ tỉnh lại!

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị!

Vương Bàn Tử không nhịn được kêu lên một tiếng quái đản, siết chặt cây gậy trong tay, gân xanh nổi đầy mu bàn tay!

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng căng thẳng tim đập thình thịch, adrenaline tăng vọt!

Ba người mắt không chớp, nhìn chằm chằm vào những con quái vật hình người đang phá đất chui ra!

Vương Bàn Tử không nhịn được lại hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là loại tống tử gì?" Biểu cảm của Lục Vũ càng thêm ngưng trọng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay xoay một vòng, Tiên Thiên Công tự nhiên vận chuyển, cẩn thận đề phòng, trầm giọng nói: "Vẫn chưa xác định được, nhưng đừng khinh cử vọng động!

Hiện tại chúng đều bị trận tượng gốm khống chế, không thể rời đi, chỉ cần không lại gần là không sao." "Nhưng cũng không thể cứ đứng nhìn bọn chúng mãi thế này được?" "Đợi chút đã." Lục Vũ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Lão Hồ, anh xem xung quanh có cơ quan gì không.

Shirley Dương, cô giúp Lão Hồ.

Bàn Tử, cậu đừng làm gì cả, đứng cùng tôi." Lần này, sự việc tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Bởi vì, những thứ kỳ quái này rất giống với một loại sinh vật mà Lục Vũ từng thấy trong "Đạo Mộ Bút Ký": Hải Hầu Tử!

Nhưng mà...

Hải Hầu Tử là sinh vật sống dưới biển, tại sao lại xuất hiện trên lục địa?

Chương 382

Tuy nói vậy, nhưng khuôn mặt dữ tợn khổng lồ, thân thể phủ đầy vảy, toàn thân toát ra quỷ khí âm sâm đều đang nói cho Lục Vũ biết, con quái vật hình người này rất có khả năng chính là...

Hải Hầu Tử!

Và điều này cũng mang lại một vấn đề khác!

Hải Hầu Tử là sản phẩm thất bại trong thí nghiệm "trường sinh" của Uông Tạng Hải, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Khoan đã!

Uông Tạng Hải!

Triều Minh!

Lục Vũ đột nhiên phát hiện mình đã bỏ qua một manh mối quan trọng!

Uông Tạng Hải là người triều Minh!

Trong "Đạo Mộ Bút Ký", Uông Tạng Hải bắt đầu nổi danh vào những năm Hồng Vũ thời Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương, đến thời Chu Đệ niên hiệu Vĩnh Lạc thì phụ trách chủ trì tu sửa Thuận Thiên Phủ, Minh Tổ Lăng và hàng loạt kiến trúc hoàng gia.

Quan trọng nhất là, trong giai đoạn đó, Uông Tạng Hải bị Vạn Nô Vương bắt đi tu sửa Vân Thiên Cung!

Cũng từ lúc đó, Uông Tạng Hải phát hiện ra bí mật của Vạn Nô Vương, bắt đầu theo đuổi trường sinh!

Nơi này là đất truyền thừa của Mặc gia, bên ngoài lại có rất nhiều xác khô mặc trang phục triều Minh, cơ quan cũng có sự thay đổi rõ rệt

so với cơ quan truyền thống của Mặc gia, cộng thêm sinh vật quái dị nghi là Hải Hầu Tử này...

Lục Vũ thần sắc nghiêm lại, thầm nghĩ: E rằng nơi này không thoát khỏi liên quan đến Uông Tạng Hải!

Nếu suy đoán của hắn là đúng, cái đất truyền thừa Mặc gia này e rằng còn hung hiểm hơn hắn dự tính nhiều!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đã kiểm tra xong thư án và giá sách phía sau, không phát hiện ra cơ quan nào.

Còn những thẻ tre kia, bên trên đều là chữ Tiểu Triện, nhóm Hồ Bát Nhất cũng không nhận ra nội dung.

Mà sách vở, nội dung viết bên trên lại có chút... gây sốc, thậm chí chấn động!

Lục Vũ nhận lấy từ tay Hồ Bát Nhất, chỉ nhìn lướt qua đã xác định suy đoán của mình!

Nơi này chính là nơi Uông Tạng Hải thí nghiệm trường sinh!

Hơn nữa trong những cuốn sách đó, Uông Tạng Hải còn ghi chép lại biểu hiện của vài vật thí nghiệm sau khi dùng thuốc trường sinh. "Tiểu ca nhi, cái này không phải thật chứ?" "Mấy thứ này sống từ triều Minh đến giờ á?" "Chúng ta thấy tống tử có từ trước cả triều Minh, cái này có gì mà không thể hiểu?" "Người này là ai mà còn muốn trường sinh!" "Đừng quan tâm hắn là ai nữa." Lục Vũ thu liễm tâm tư, khẽ nói: "Mọi người canh chừng, tôi đi một lát sẽ quay lại." Đã xác định là thủ đoạn của Uông Tạng Hải, vậy thì không ngại thử xem con Hải Hầu Tử này mạnh đến đâu, xem Trấn Thi Phù, Hóa Sát Phù có hiệu quả với con quái vật này không!

Lục Vũ cắn ngón tay bật máu, lướt chân một cái, lao thẳng vào trận tượng gốm!

Theo động tác của hắn, đám "Hải Hầu Tử" gần như đồng thời xoay người, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Lục Vũ, miệng phát ra tiếng kêu "chi chi" quái dị, nhe nanh múa vuốt lao về phía hắn, muốn thoát khỏi sự trói buộc của xích sắt sau lưng!

Lục Vũ không để ý đến chúng, cậy vào thân pháp tinh diệu vừa học được, xoay chuyển trong trận, liên tục đặt bút lên người Hải Hầu Tử, chỉ một chốc đã vẽ xong một đạo Trấn Thi Phù.

Đáng tiếc, Trấn Thi Phù không làm Hải Hầu Tử bình tĩnh lại mà ngược lại khiến nó kêu gào thê thảm hơn, thậm chí giãy giụa điên cuồng!

Lúc này!

Con Hải Hầu Tử bị dán Trấn Thi Phù nghiến răng giật phăng mảng da thịt trên người mình xuống, liều mạng thoát khỏi xích sắt trói buộc, đôi tay sắc nhọn lao thẳng vào hậu tâm Lục Vũ! "Tiểu ca nhi, cẩn thận!" "Cút!" Lục Vũ quay đầu, Hắc Kim Cổ Đao mang theo một luồng hỏa quang, chém lướt về phía con "Hải Hầu Tử" đang lao tới!

Xoẹt! "Kéc!" Theo thực lực tăng lên, uy lực của Nhiên Mộc Đao Pháp cũng tăng theo từng ngày!

Chỉ là Lục Vũ có chút bất ngờ, nhát chém này thế mà không chém đứt cánh tay "Hải Hầu Tử", chỉ để lại một vết thương rõ rệt ở hốc vai, bốc lên khói xanh nhàn nhạt.

Con "Hải Hầu Tử" vốn đã dữ tợn nay càng thêm hung tợn, miệng rít lên chói tai, lại lao vào Lục Vũ.

Không chỉ mình nó, mấy con "Hải Hầu Tử" vừa tỉnh lại cũng đều lao vào Lục Vũ.

Lục Vũ thần sắc không đổi, cậy thân pháp linh hoạt, di chuyển trong trận, thi thoảng chém ra một đao.

Hắc Kim Cổ Đao cộng thêm Nhiên Mộc Đao Pháp vẫn có lực sát thương rất lớn đối với đám Hải Hầu Tử này!

Chẳng mấy chốc, mấy con "Hải Hầu Tử" trên người đều bốc khói xanh. "Đoạn!" Lục Vũ quát khẽ, Hắc Kim Cổ Đao lại vung lên một nhát, chém đúng vào vị trí vết thương cũ.

Xoẹt!

Một cánh tay Hải Hầu Tử đứt lìa, máu đen đặc chảy ròng ròng từ vai.

Chương 383

Lục Vũ tay không ngừng nghỉ, liên tiếp xuất đao!

Hết con Hải Hầu Tử này đến con khác trở nên cụt tay cụt chân.

Tuy vẫn không ngừng giãy giụa lao về phía Lục Vũ, nhưng đã không còn uy hiếp được hắn.

Lục Vũ chém thêm vài đao, trong lòng khẽ động, bước vài bước xuyên qua dũng đạo.

Đám Hải Hầu Tử đồng loạt quay người, hướng về phía hắn nhe nanh múa vuốt, miệng phát ra âm thanh quái dị. "Lão Hồ, Bàn Tử, mọi người có thể thử xem, đánh với bọn chúng một chút để tìm cảm giác." Lục Vũ thoát ra ngoài xong liền gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Đằng nào sớm muộn xuống mộ dưới biển cũng gặp Hải Hầu Tử, giờ đánh thử tích lũy chút kinh nghiệm cũng không hại gì. "Cứ đứng ở rìa, đừng vào trận." Lục Vũ dặn thêm một câu. "Được thôi." Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều đi đến rìa trận, liên tục tấn công một con Hải Hầu Tử bị lạc đàn.

Lục Vũ vừa quan sát tình hình của họ, vừa kiểm tra lại thư án và giá sách mà nhóm Hồ Bát Nhất đã xem qua.

Hắn cảm thấy, đã là đất truyền thừa của Mặc gia thì không nên đơn giản như vậy.

Cho dù Uông Tạng Hải đã tìm đến đây cũng không thể nào dọn sạch truyền thừa Mặc gia đi được.

Thủ bút của Mặc Tử dễ bị hủy hoại thế sao?

Trên thư án không có vấn đề gì.

Giá sách để thẻ tre dường như cũng không có vấn đề.

Lục Vũ thu từng thẻ tre vào Quỷ Động Ma Mộc, định bụng rời khỏi đây sẽ nghiên cứu kỹ.

Đúng lúc này, từ một thẻ tre đột nhiên rơi ra hai vật.

Một là con Cá Đồng Lông Mày Rắn (Xà Mi Đồng Ngư) mà hắn từng thấy.

Vật còn lại là một con dấu nhỏ.

Trên đó chỉ có một chữ Tiểu Triện: Mặc! [Tên vật phẩm: Mặc Tự Thi] [Đẳng cấp vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Chìa khóa mở địa điểm truyền thừa Mặc gia.] Khoan đã!

Chìa khóa này mở địa điểm truyền thừa, vậy chẳng phải nói bọn họ hiện tại vẫn chưa vào đến địa điểm truyền thừa, chỉ đang ở vòng ngoài? "Lão Hồ." "Hả?" Hồ Bát Nhất vừa chém rụng một cánh tay "Hải Hầu Tử", nghe Lục Vũ gọi liền vội lùi lại hai bước. "Tiểu ca nhi, sao thế?" "Anh nói xem liệu chỗ này có phải chưa phải là toàn bộ địa điểm truyền thừa không?" "Cái này..." Hồ Bát Nhất sững lại, do dự nói: "Cũng có khả năng." "Thời gian qua tôi xem giới thiệu về Mặc gia, Mặc gia có đủ loại diệu dụng về cơ quan, có khả năng còn giấu mật thất cơ quan nào đó ở đây." "Hơn nữa, nhìn từ kết cấu này thì chỗ này giống tiền điện hơn, không giống chính thất." "Anh nghĩ cơ quan sẽ nằm ở đâu?" "Nếu có cơ quan thì khả năng lớn nhất là nằm ngay tại đây." Hai người nhíu mày nhìn đám Hải Hầu Tử đang không ngừng di chuyển, trong đầu liên tục suy tính vị trí cơ quan. "Không đúng!" Lúc này, Hồ Bát Nhất và Lục Vũ gần như đồng thanh.

Hai người nhìn nhau, Lục Vũ chỉ tay vào trận tượng gốm, trầm giọng nói: "Lão Hồ anh có phát hiện ra không?" "Ừ." Hồ Bát Nhất gật đầu thật mạnh, khó hiểu nói: "Quả thực không nên như vậy.

Nó đã không còn bị xích sắt trói buộc, theo lý thì phải đi ra khỏi trận tượng gốm để truy kích Vương Bàn Tử.

Nhưng nó cứ đến chỗ đó là dừng lại ngay." "Bàn Tử, Shirley, hai người lùi sang trái vài bước." "Hả?" "Được." Hai người làm theo lời, lùi sang trái.

Con "Hải Hầu Tử" đã thoát khốn kia đuổi theo họ vài bước, rồi lại dừng lại sau một tảng đá xanh, không dám tiến thêm một bước nào nữa, chỉ nhe nanh múa vuốt, gầm rú không cam lòng! "Tại sao?" "Thử xem." "Hả?" Không đợi Hồ Bát Nhất phản ứng, Lục Vũ đã lao vài bước đến bên cạnh Vương Bàn Tử, một tay tóm lấy cánh tay "Hải Hầu Tử", dùng sức kéo mạnh, lôi tuột nó ra khỏi cái vòng tròn mà nó sống chết không chịu bước ra.

Khoảnh khắc tiếp theo... "Hải Hầu Tử" phát ra tiếng rít thê thảm, cả người khựng lại!

Sau đó...

Bùm!

Chỉ trong nháy mắt, thân thể "Hải Hầu Tử" biến thành một quả cầu lửa lớn!

Ngay sau đó!

Khói đen nồng nặc tỏa ra từ người nó!

Một mùi hôi thối nồng nặc, gay mũi ập tới, Lục Vũ vội đeo lại mặt nạ phòng độc, quát khẽ: "Cẩn thận, lùi lại!" Cho dù Lục Vũ không nhắc, nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng vội vàng lùi lại.

Lục Vũ càng không dám chậm trễ, lùi nhanh về đứng cùng ba người kia.

Đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Làn khói đen vốn đang phiêu tán từ từ xoáy tròn, giống như một cơn lốc đen, không ngừng xoay chuyển!

Chương 384

Theo đà xoay của nó, đám Hải Hầu Tử trong trận tượng gốm cũng như bị kích thích, kêu quái dị "kéc kéc", nhe nanh múa vuốt lao ra khỏi trận.

Những sợi xích sắt từng trói được chúng lúc này đã không còn ý nghĩa!

Mấy người trơ mắt nhìn hàng chục con "Hải Hầu Tử" lớp trước ngã xuống lớp sau lao lên, xông ra khỏi trận tượng gốm, biến thành từng quả cầu lửa, bốc lên khói đen nồng nặc!

Biểu hiện của chúng... giống như trận tượng gốm là địa ngục, lao ra ngoài như thế này là sự giải thoát!

Lại giống như... sợ hãi, dường như nếu không rời khỏi trận tượng gốm thì sẽ xảy ra chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Hồ Bát Nhất tinh thần căng thẳng cao độ, nhìn chằm chằm vào làn khói đen đang bốc lên, trong lòng không ngừng tính toán tình hình hiện tại.

Một lát sau, hắn đột nhiên phát hiện ra một tia dị thường.

Những làn khói đen xoay tròn kia đang từ từ hội tụ lại một chỗ.

Tuy khói bốc lên là chuyện tự nhiên, nhưng đám khói đen này sau khi bay lên trần nhà lại tụ tập từ bốn phương tám hướng vào giữa.

Sau đó... "Tiểu ca nhi, sao đám khói này lại bay ra ngoài?" Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, hoàn toàn không hiểu tại sao.

Lục Vũ không nói gì, trong lòng liên tục suy tính.

Bên ngoài có cái gì?

Bên ngoài chỉ có một số xác khô, ngoài ra không còn gì khác.

Khoan đã!

Xác khô...

Chẳng lẽ đám khói đen này sẽ kích thích đám xác khô bên ngoài gây ra thi biến?

Rất nhanh, lứa tượng gốm đầu tiên lúc này đã cháy rụi, chỉ để lại một đống tro đen trên đất, ngay cả một bộ hài cốt hoàn chỉnh cũng không còn.

Mà trong đống tro đen đó, chỉ trong vài nhịp thở đã bị sương mù đen cuộn lên, bay lơ lửng giữa không trung.

Dần dần, lộ ra một miếng ngọc nhỏ giấu trong tro đen.

Đó là? [Tên vật phẩm: Cửu Cung Tỏa Hồn Ngọc] [Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Khóa hồn] [Mô tả vật phẩm: Cửu Cung Tỏa Hồn Ngọc, tổng cộng chín chín tám mươi mốt mảnh ngọc, sau khi đeo vào, lúc chết hồn không lìa khỏi xác, không thể siêu thoát, chịu đủ giày vò!

Oan hồn dưới sự khống chế của Tỏa Hồn Ngọc sẽ mất đi lý trí, oán niệm gia tăng!

Khi bản thể ký sinh của Tỏa Hồn Ngọc bị thiêu rụi, oan hồn thoát khỏi Tỏa Hồn Ngọc sẽ thành 'Võng', 'Võng' gặp xác khô trăm năm trở lên sẽ thành 'Võng Lượng'!] Hai chữ "Võng Lượng" nghe đã thấy chẳng phải chuyện tốt lành gì!

Từ cổ chí kim đều có câu tục ngữ: Yêu ma quỷ quái (Yêu ma quỷ quái, mị ly võng lượng)!

Hai thứ này từ xưa đến nay đều dùng để hình dung yêu quái trong núi!

Nếu có thể, Lục Vũ chắc chắn không hy vọng đám oan hồn này chạy hết ra ngoài, biến thành Võng, rồi chạy ra ngoài biến thành Võng Lượng...

Nhưng sự việc không phải hắn không muốn là sẽ không xảy ra.

Quan trọng hơn là, đám tượng gốm này mang trên người Cửu Cung Tỏa Hồn Ngọc, chắc chắn không phải do Uông Tạng Hải chê mình nhiều pháp khí quá!

Vậy nghĩa là... e rằng Uông Tạng Hải đã liệu trước sẽ có hậu nhân xông vào "Mặc gia truyền thừa chi địa", thậm chí vượt qua trận tượng gốm!

Cho nên, hắn dùng Hải Hầu Tử thay thế trận tượng gốm để bảo vệ bí mật của mình!

Hải Hầu Tử thất bại thì sẽ là Võng Lượng!

Một vòng nối tiếp một vòng, thủ đoạn sau độc ác hơn thủ đoạn trước!

Xem ra Uông Tạng Hải muốn biến nơi này thành tử địa chỉ có vào mà không có ra!

Ngay lúc Lục Vũ đang suy tính, từ xa đột nhiên truyền đến tiếng "lạch cạch, lạch cạch".

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một cái xác khô toàn thân đầy lông đen cứng ngắc đang lê bước từ từ đi vào!

Nó không chỉ bị lông đen phủ kín toàn thân mà xung quanh còn lờ mờ có hắc khí bao quanh. "Vãi?

Chương 385

Hắc mao đại tống tử (Cương thi lông đen)?" Vương Bàn Tử nắm chặt Bức Luyện Di Tôn Côn, cười gằn: "Để tôi ra tiếp chiêu nó, xem cái lông đen này có bao...

Tiểu ca nhi, đợi tôi với!" Còn chưa đợi Vương Bàn Tử nói xong, Lục Vũ đã không nói một lời, lao thẳng tới!

Hắn hiện tại hoàn toàn không có tâm trạng đùa giỡn với Vương Bàn Tử.

Cái xác khô trước mặt, nếu đúng là xác khô thời Vĩnh Lạc triều Minh, vậy thì cách nay hơn sáu trăm năm, tuyệt đối là một con Hắc Hung (Cương thi hung dữ) đủ niên đại!

Hơn nữa con Hắc Hung này còn dưới sự giúp đỡ của Uông Tạng Hải biến thành Võng Lượng, chiến đấu lực thế nào hắn cũng không cách nào phán đoán.

Chỉ có thể xác định một điểm, sẽ không yếu!

Vút!

Trong chớp mắt, Lục Vũ đã lao đến bên cạnh Hắc Hung, Hắc Kim Cổ Đao mang theo hỏa quang nhàn nhạt chém thẳng vào đầu lâu nó!

Hắc Hung không hề lay chuyển, mặc kệ Lục Vũ chém lên người...

Một đao chém xuống, chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm chói tai!

Hắc Hung không hề hấn gì, đôi đồng tử dựng đứng toát ra khí tức âm lãnh. "Kéc!" Một tiếng kêu thê lương, móng tay Hắc Hung mạnh mẽ dài ra, trong nháy mắt đâm về phía cổ họng Lục Vũ!

Lục Vũ nghiêng người né tránh, một đao đáp trả.

Thân thể Hắc Hung cứng như sắt, đao đầu tiên chém cổ, đao thứ hai chém ngực đều không chém vào được, thậm chí không để lại vết thương, chỉ dựa vào sức mạnh lớn đẩy lùi Hắc Hung vài bước.

Lúc này, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng đến gần, bốn người vây công Hắc Hung.

Chỉ là mới vây công được một lát, lại một con Hắc Hung nữa từ bên ngoài lao vào!

Một con còn đỡ, hai con là bắt đầu ăn không tiêu!

Nhưng mà...

Hắc Hung không phải là hai con, mà là... mấy chục con!

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều Hải Hầu Tử hóa thành tro đen, để lại đầy đất những mảnh Cửu Cung Tỏa Hồn Ngọc, cũng đánh thức lượng lớn Hắc Hung bên ngoài!

Cục diện ban đầu mấy người vây công một con Hắc Hung chớp mắt đảo chiều!

Mấy con Hắc Hung vây công một người!

May mà Hắc Hung chắc mới tỉnh lại, động tác chưa đủ linh hoạt, nhóm Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương dựa vào thân pháp linh hoạt còn có thể liên tục chu toàn.

Nhưng Vương Bàn Tử thì hơi đuối, nếu không phải Lục Vũ luôn ở bên cạnh đỡ đòn giúp, kiểu đánh cứng đối cứng của hắn sớm muộn cũng bị Hắc Hung xử đẹp! "Tiểu ca nhi, cứ thế này không ổn!" "Phải nghĩ cách thôi!" "Nhiều quá!" "Tiểu ca nhi, thử dùng lửa xem!" Hồ Bát Nhất vô tình phát hiện đám Hắc Hung khi gặp pháo lạnh đang cháy trên đất đều theo bản năng tránh ra vài bước, đoán rằng đám này có

thể sợ lửa, vội vàng nhắc nhở.

Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian, đá văng một con Hắc Hung xong liền lấy vài cây pháo lạnh từ Quỷ Động Ma Mộc, châm lửa ném thẳng vào chúng.

Hắc Hung gặp lửa quả nhiên lùi lại.

Có điều... chỉ vài nhịp thở sau, mấy cây pháo lạnh đột nhiên bị đám Hắc Hung ngã vào đè tắt ngóm!

Cả căn phòng dưới lòng đất cũng trong nháy mắt trở nên tối tăm!

Trong bóng tối, chỉ thấy ánh mắt xanh lè của đám Hắc Hung, cực kỳ quỷ dị!

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, vội lấy mấy cái đèn pha công suất lớn từ Quỷ Động Ma Mộc ném xuống đất, chiếu sáng cả căn phòng.

Dù động tác của hắn rất nhanh, nhưng trong khoảnh khắc tối tăm vừa rồi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều vì né tránh không kịp mà bị Hắc Hung vả cho một cái.

May mà chỉ là bị húc trúng, thương thế không nặng. "Tiểu ca nhi, không được!" "Không thể cứ giằng co thế này mãi!" "Hắc Hung nhiều quá!" "Mau nhìn trần nhà!" Trong tiếng thúc giục lo lắng của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử xen lẫn tiếng kinh hô của Shirley Dương.

Lục Vũ ngẩng phắt đầu lên, phát hiện trần nhà vốn tối đen lúc này xuất hiện từng đường chỉ đỏ yêu dị, trung tâm của các đường chỉ đỏ là một cái hộp nhỏ được xích sắt quấn quanh, trông như hộp đồng thau.

Đó là...

Lục Vũ nhìn kỹ, mắt sáng lên, cuối cùng cũng tìm thấy ngọn đèn chỉ đường! [Tên vật phẩm: Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp] [Đẳng cấp vật

phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực vật phẩm: Phong ấn] [Mô tả vật phẩm: Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp, pháp khí phong quỷ độ hồn!

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, lúc Tống Cảnh Công làm quân chủ nước Tống, hai nước Tống - Tào giao ác, nước Tào phản bội tấn công nước Tống.

Chương 386

Nước Tống phạt Tào, giết chết quân chủ cuối cùng của nước Tào là Bá Dương, diệt nước Tào, khiến hàng vạn người Tào chết oan, oán khí ngút trời, oan hồn theo quân Tống về thành Tống, khiến thành Tống mây đen che khuất mặt trời!

Mặc Tử dùng Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp đặt trong kim tỉnh thành Tống để trấn áp ngũ quỷ, độ hóa oan hồn...] Trong lúc Lục Vũ kiểm tra giới thiệu hệ thống, hàng chục con Hắc Hung đã bao vây chặt bọn họ!

Trước đó còn miễn cưỡng chống đỡ được, giờ họ lập tức bị biển Hắc Hung nhấn chìm!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều tụ lại bên cạnh Lục Vũ, tâm không tạp niệm, liên tục tấn công những con Hắc Hung lao tới, miệng hét lớn!

Dường như làm vậy có thể khiến lực tấn công của họ mạnh hơn!

Nhưng... tình hình hiện tại, Hắc Hung căn bản không sợ tiếng hét của họ!

Lục Vũ cũng không dám để họ tụ tập bên mình nữa!

Chỉ cần chậm trễ một chút là họ có thể bị Hắc Hung nhấn chìm!

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lục Vũ mỗi tay một người, ném toàn bộ nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ra khỏi vòng vây!

Cũng chính vì chậm trễ chút thời gian này, mấy con Hắc Hung miệng rít lên, lao vào hắn!

Mắt thấy Hắc Hung sắp nuốt chửng mình, Lục Vũ cắn răng, bật

nhảy thật mạnh, đạp lên đầu một con Hắc Hung, dùng hết sức bình sinh lao về phía trần nhà, tay phải vươn dài với lấy Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn chạm được vào cái hộp, chân phải hắn bị một lực lượng khổng lồ tóm chặt!

Ngay sau đó, hắn bị kéo giật xuống đất!

Trong chớp mắt, Lục Vũ bị Hắc Hung nhấn chìm!

Ngoài vòng vây, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử mắt như muốn nứt ra, gào lên: "Tiểu ca nhi!" Vương Bàn Tử theo bản năng định lao lên!

Chỉ là đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Vương Bàn Tử vốn đã chuẩn bị tinh thần chết chung với Lục Vũ đột nhiên phát hiện đám Hắc Hung đang lao vào Lục Vũ đều đứng khựng lại, thân thể bị định thân ngay tại chỗ!

Lũ Hắc Hung chồng chất lên nhau tựa như một ngọn núi nhỏ, đè Lục Vũ xuống bên dưới, không thấy tăm hơi đâu!

Lục Vũ thậm chí có thể cảm giác được những móng vuốt sắc nhọn của đám Hắc Hung kia đang đâm vào người mình, sắp sửa xuyên thủng da thịt!

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi hắn rốt cuộc mở được chiếc hộp ra, những chiếc gai nhọn kia liền dừng lại!

Sau đó, từ từ thoái lui.

Dần dần, vô số lông đen trên người chúng cũng chậm rãi thu lại!

Đám Hắc Hung dường như mất đi sức sống, biến thành những cái xác khô bình thường, nằm đè lên người hắn.

Cảm nhận được điều này, Lục Vũ rốt cuộc cũng thở phào nhẹ

nhõm, chỉ cảm thấy một cơn mệt mỏi khó tả ập đến, không còn chút sức lực nào.

Hắn nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ mê mệt.

Vừa rồi một chiêu nhìn như đơn giản kia lại tổn hao tinh thần cực lớn!

Bởi vì... muốn siêu độ những oan hồn đó, phải lấy tinh thần lực của hắn làm cơ sở, vận dụng "Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp" mới có thể làm được.

Trong nháy mắt siêu độ tám mươi mốt con Hắc Hung, hơn nữa còn là Hắc Hung bị Võng Lượng phụ thân, độ khó tự nhiên không tầm thường chút nào. "Bàn Tử!" "Đừng động!" Bên ngoài đống xác, Hồ Bát Nhất vội vàng kéo Vương Bàn Tử lại, sợ hắn manh động lại kích khởi thi biến!

Hồ Bát Nhất đeo găng tay vào, cẩn thận quan sát, xác định xác khô chỉ là xác khô, tạm thời sẽ không biến lại thành Hắc Hung, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí bắt đầu kéo xác khô ra, ném từng cái xác sang một bên.

Thấy không có tình huống quái dị nào xảy ra, Hồ Bát Nhất vội vàng gọi Vương Bàn Tử và Shirley Dương cùng ra tay, chỉ một lát sau, bọn họ đã dọn sạch đống xác khô đè trên người Lục Vũ, kéo hắn từ bên dưới ra ngoài. "Tiểu ca nhi?" "Tiểu ca?" "Tiểu ca nhi!" "Lão Hồ, sao Tiểu ca nhi không có phản ứng gì vậy?" "Có khi nào trúng thi độc không?" Nghe Shirley Dương hỏi, Hồ Bát Nhất nhìn kỹ lại, khí sắc Lục Vũ vẫn bình thường, ngoại trừ sắc mặt trông hơi trắng bệch thì không có dị dạng nào khác, trên người cũng không có vết thương rõ rệt. "Hay là, nhét cho cậu ấy cái móng lừa đen?" "..." "Cậu tự đi mà ăn." "Tôi ăn cái gì...

Hả?" Vương Bàn Tử vừa nói được một nửa, chợt nhận ra có gì đó

sai sai, lập tức mừng rỡ: "Tiểu ca nhi, Tiểu ca nhi, cậu không sao à, cậu tỉnh rồi hả!" "Nhẹ tay chút, sắp tản hết xương cốt rồi." Lục Vũ đúng là đã tỉnh, nhưng là bị Vương Bàn Tử lắc cho tỉnh.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng lộ vẻ vui mừng.

Lục Vũ không sao, đối với bọn họ chính là tin tức tốt nhất! "Tiểu ca nhi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút trước đã." "Ừ." Hồ Bát Nhất đỡ Lục Vũ ngồi dậy, Lục Vũ lại từ Quỷ Động Ma Mộc lấy ra "Thiên Niên Nhân Sâm", ăn một đoạn nhỏ, tinh thần lập tức khá hơn nhiều.

Nghỉ ngơi một lát, Lục Vũ đã hồi phục kha khá, dưới sự dìu đỡ của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hắn từ từ đứng dậy.

Nhìn chiếc hộp thanh đồng trong tay, lại nhìn hàng chục cái xác khô xung quanh, hắn thở dài một hơi.

Chương 387

"Tiểu ca nhi?" "Không sao." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Được rồi, không cần đỡ tôi, đã ổn rồi." "Vậy thì tốt." "Tiểu ca, cái hộp trong tay cậu là gì thế?" "Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp." Lục Vũ nhìn ba người đang tò mò, giải thích đơn giản vài câu. "Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp" huyền diệu vô cùng.

Không chỉ vì nó có thể siêu độ nhiều Hắc Hung cùng lúc như vậy, mà còn bởi vì khi "Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp" độ hóa đám Hắc Hung đó, chấp niệm trong lòng chúng, hay nói đúng hơn là vô số mảnh ký ức vụn vặt, sẽ thông qua sự liên kết tinh thần lúc đó mà chuyển vào trong đầu Lục Vũ.

Nếu không phải vì tinh thần lực của hắn khác người thường, lúc này e rằng đã bị từng đạo ký ức vụn vặt kia bức điên rồi...

Nhưng không thể phủ nhận, những mảnh ký ức đó giống như tin tức pheromone, giúp hắn hiểu rõ hơn về nơi truyền thừa Mặc gia đã bị Uông Tạng Hải chiếm tổ chim khách này!

Lục Vũ chậm rãi đi đến bên án thư, đặt chiếc hộp thanh đồng xuống, trầm giọng nói: "Năm xưa sau trận chiến Tống Tào, Mặc Tử để lại 'Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp' này, bản ý là trấn áp oan hồn nước Tào, không ngờ hôm nay lại cứu chúng ta một mạng." Hồ Bát Nhất cười khổ: "Đám Hắc Hung đó lợi hại quá, mạnh hơn nhiều so với Hắc Hung được ghi chép trong 《 Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật 》." "Chúng không phải là Hắc Hung đơn giản." Lục Vũ lắc đầu, đem chuyện về Võng Lượng kể sơ qua cho bọn họ nghe.

Những chuyện liên quan đến tính mạng thế này, hắn chưa bao giờ giấu giếm nhóm Hồ Bát Nhất.

Đương nhiên, hắn chỉ lấy cớ cũ là đọc được trong cổ tịch, cũng như vừa rồi nhìn thấy từ mảnh ký ức khi lấy được "Ngũ Quỷ Phong Môn Hạp".

Thật ra, cho dù hắn không nói, mấy người Hồ Bát Nhất cũng sẽ không so đo.

Mọi người cùng nhau vào sinh ra tử, Lục Vũ đã bao lần coi nhẹ sống chết để cứu bọn họ.

Sự tin tưởng giữa bọn họ sớm đã vững như bàn thạch! "Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa." Sau vài câu hàn huyên, Lục Vũ đổi chủ đề, khẽ nói: "Trong những mảnh ký ức tôi nhìn thấy, địa điểm truyền thừa này đã bị 'Uông Tạng Hải' động tay động chân rất nhiều." "Vốn dĩ là những cơ quan, khảo nghiệm không nguy hiểm, hiện tại rất có khả năng đều trở nên trùng trùng nguy cơ!" "Tiếp theo, chúng ta vẫn phải tập trung cao độ mới được." Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, mắt mở to: "Tiểu ca nhi, cậu tìm được cơ quan tiếp theo rồi?" "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt." Lục Vũ đưa tay chỉ vào giá sách sau lưng, khẽ nói một câu.

Hồ Bát Nhất không khỏi ngẩn ra, mày nhíu lại: "Tiểu ca nhi, tôi vừa nhìn kỹ rồi, chỗ đó không có cơ quan mà." Trong lòng anh ta vẫn còn chút khó hiểu.

Vừa rồi Lục Vũ đã thu hết thẻ tre trên giá sách, nếu có cơ quan, lúc này không thể nào không hiện ra. "Không phải anh bỏ sót cái gì, mà là chúng ta đều quen việc cơ quan ẩn giấu rất sâu, nên bỏ qua đạo lý hiển nhiên nhất." Lời của Lục Vũ khiến Hồ Bát Nhất có chút trở tay không kịp.

Anh ta nhíu mày, cẩn thận nhìn lại giá sách, trong đầu không ngừng suy nghĩ câu nói vừa rồi của Lục Vũ.

Đạo lý hiển nhiên...

Ý nói cơ quan này được bày ra ngay mặt ngoài.

Nếu dựa theo 《 Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật 》 cũng như kinh nghiệm thời gian qua, thứ gì lồ lộ ra ngoài mà bị anh ta bỏ qua?

Khoan đã!

Giá sách...

Thẻ tre!

Mắt Hồ Bát Nhất chợt sáng lên, ánh mắt theo bản năng tìm kiếm lại trên giá sách.

Nếu nói trên giá sách cái gì bắt mắt nhất, ngoài thẻ tre ra, tự nhiên chính là bản thân cái giá sách!

Trước đó anh ta và Shirley Dương khi kiểm tra đã đặc biệt xem kết cấu giá sách, cũng thử xem có vách ngăn di động hay không.

Nếu nói có thứ gì hiển nhiên bị bỏ qua, đó chính là... vỏ ngoài giá sách!

Hồ Bát Nhất trừng lớn mắt, buột miệng: "Tiểu ca nhi, ý cậu là, những chỗ điêu khắc rỗng trên bề mặt giá sách chính là cơ quan chúng ta đã bỏ lỡ?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu: "Ẩn giấu ở nơi dễ thấy nhất." Nói đoạn, hắn lấy ra chiếc ấn nhỏ khắc chữ "Mặc", đưa cho nhóm Hồ Bát Nhất xem. "Những chỗ chạm rỗng đó tuy nhìn giống nhau, nhưng có một cái chính là cơ quan.

Chúng ta không vội, từ từ tìm, chắc chắn sẽ phát hiện điểm khác biệt..." "Tìm được rồi." Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu xem có phải cái này không?" "Hả?" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, trên trán mỗi người đều xuất hiện vài vạch đen.

Chỉ thấy ngón tay Vương Bàn Tử đang chọc vào một cái lỗ nhỏ chạm rỗng trên giá sách, vẻ mặt xấu hổ nhìn mấy người bọn họ.

Lục Vũ bất lực lắc đầu: "Cho dù là cái đó, giờ bị ngón tay cậu bịt kín rồi, mở kiểu gì?" "Cái đó... có thể giúp tôi rút ngón tay ra được không?" Vừa nói xong một câu, sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức thay đổi, ra sức giãy giụa muốn rút ngón tay ra, miệng la lớn đầy lo lắng: "Không ổn, không ổn, tôi cảm giác có thứ gì đang cắn tôi!" Sắc mặt Lục Vũ biến đổi!

Tình huống này, đừng bảo là Thi miết nhé!

Nếu là Thi miết, Vương Bàn Tử lần này e rằng lành ít dữ nhiều!

Không kịp nghĩ nhiều, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ trong nháy mắt xuất khiếu, miệng quát khẽ: "Bàn Tử, nhắm mắt!" Vừa dứt lời, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp chém về phía ngón tay Vương Bàn Tử!

Hồ Bát Nhất giật mình hoảng sợ, buột miệng: "Tiểu ca nhi!" Vương Bàn Tử càng sợ đến mức hồn vía lên mây, gân cổ gào to: "Cứu mạng a!" Cú này, nỗi sợ bị chặt ngón tay khiến sức mạnh của Vương Bàn Tử tăng đột biến, thế mà lại giật phăng cả một mảng giá sách xuống.

Cả người hắn lùi lại lăn mấy vòng, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại, đầu váng mắt hoa nhìn Lục Vũ, gân cổ hét: "Tiểu ca nhi, cậu ác quá đấy!

Tôi mà phản ứng chậm một bước là mất ngón tay rồi!" "Hả?" "Tay của tôi..." "Vãi luyện!" Vương Bàn Tử vừa định nhìn tay mình thì trừng mắt tròn xoe!

Tình huống gì thế này?

Trên đầu ngón trỏ của mình sao lại mọc ra thêm một đóa...

Chương 388

hoa nhỏ màu vàng? "Cái này là?" "Đừng động!" Thần sắc Lục Vũ nghiêm lại, bước hai bước đến bên cạnh Vương Bàn Tử, chộp lấy cổ tay hắn, nhìn chằm chằm vào đóa hoa vàng trên đầu ngón tay.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lúc này cũng phản ứng lại, vội vàng tụ tập bên cạnh Vương Bàn Tử, lo lắng hỏi: "Bàn Tử, cậu không sao chứ?" "Tôi nở hoa rồi?" "Đừng động." Lục Vũ khẽ nói một câu, ánh mắt vẫn dán chặt vào đóa hoa vàng kia.

Ngay sau đó, trong đầu hắn lại xuất hiện thông báo của hệ thống. 【 Tên vật phẩm: Trân Châu Kim Hòa Hoan 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Tứ phẩm tiên thảo 】 【 Khả năng vật phẩm: Cầm máu, bổ khí 】 【 Mô tả vật phẩm: Trân Châu Kim Hòa Hoan, ưa âm tránh sáng, sinh trưởng trong gỗ Ngân Diệp Kim Hòa Hoan.

Mỗi năm nở hoa một tháng, trong thời gian đó nếu không có huyết khí ngưng hình, cầu hoa sẽ tự nhiên tiêu tán, ký sinh trong gỗ Hòa Hoan.

Khi phát hiện huyết khí, sẽ tự nhiên ngưng hình.

Sau khi ngưng hình lấy hoa vàng làm hình dạng, hấp thu đủ huyết khí xong sẽ tự nhiên rụng xuống.

Bất luận vết thương nào, một cánh hoa đều có thể cầm máu, đồng thời bổ khí. 】 Mắt Lục Vũ sáng lên!

Đóa hoa vàng nhỏ này tuy chỉ lớn hơn ngón cái một chút, nhưng hình dạng cánh hoa giống như hoa cúc, cánh dài.

Một đóa nhỏ trong tay Vương Bàn Tử trông ít nhất cũng có vài chục cánh.

Hơn nữa, trong giá sách rất có thể còn rất nhiều Trân Châu Kim Hòa Hoan!

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lại hét lên một tiếng quái dị! "Đừng la hét nữa, không sao đâu." Lục Vũ bất đắc dĩ liếc Vương Bàn Tử một cái, nhặt "bông hoa vàng" vừa rụng từ đầu ngón tay Vương Bàn Tử lên, cười nói: "Bàn Tử, lần này cậu là trong họa được phúc rồi." Hồ Bát Nhất nghĩ tới điều gì, tò mò hỏi: "Tiểu ca nhi, bông hoa vàng nhỏ này có gì đặc biệt sao?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu, khẽ giải thích, loại hoa vàng nhỏ này gọi là "Trân Châu Kim Hòa Hoan", là một loại dược liệu vô cùng quý giá, thông thường mà nói hẳn là không chỉ có một đóa...

Giây trước còn đang nhe răng trợn mắt tỏ vẻ đau đớn, Vương Bàn Tử lập tức mày dãn mắt cười, hưng phấn nói: "Vậy còn chờ gì nữa, Tiểu ca, tôi đi thu hoạch tiếp đây." "Ha ha ha!

Vương Khải Tuyền ta quả nhiên đẹp trai rụng rời, đến hoa cũng muốn thân cận với ta!" "Ông đây chính là trong truyền thuyết hoa gặp hoa nở!" Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đều bất lực lắc đầu, lười đôi co với Vương Bàn Tử.

Sau khi giải thích đơn giản vài câu, bốn người đều xúm lại cái lỗ nhỏ mà Vương Bàn Tử phát hiện "Trân Châu Kim Hòa Hoan" lúc trước, lần lượt dùng ngón tay thu hoạch.

Thời gian không lâu, mỗi người đều thu được vài đóa.

Bận rộn một hồi, tất cả "Trân Châu Kim Hòa Hoan" còn sót lại trong lỗ nhỏ đều bị bọn họ lấy hết.

Hồ Bát Nhất nhìn đóa hoa vàng nhỏ cuối cùng chưa rụng trong tay, nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, tiếp theo chúng ta làm thế nào?

Vẫn chưa tìm thấy cơ quan kia." "Không sao, tôi tìm thấy rồi."

Lục Vũ khẽ giải thích: "Vừa nãy lúc chờ nó rụng xuống, tôi quan sát bên cạnh, đã thấy lỗ khóa đó rồi." "Tiếp theo, chỉ cần cắm chìa khóa vào, chúng ta có thể tiếp tục đi xuống." "Hả?

Tìm thấy rồi á?" Vương Bàn Tử ngẩng phắt đầu lên, cảm thán: "Vẫn là Tiểu ca nhi lợi hại, không tiếng không động đã tìm ra chỗ rồi." "Vậy chúng ta đi mở mang tầm mắt chút nhỉ?" "Nghỉ ngơi thêm vài phút, chuẩn bị sẵn sàng đã." "Làm điếu thuốc?" "Được luôn!" Khoảng mười phút sau, ba người Lục Vũ hút xong một điếu thuốc, nhìn nhau, Lục Vũ khẽ nói: "Chuẩn bị xong chưa." "Rồi!" "Không vấn đề!" "Tới đi!" Lục Vũ cầm chiếc ấn nhỏ chữ "Mặc" có được trước đó, đi vài bước, cắm chìa khóa vào lỗ nhỏ, nhẹ nhàng xoay một cái, trầm giọng nhắc nhở ba người: "Đến rồi." Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe "cạch" một tiếng, ngay sau đó là một tràng tiếng cơ quan vận hành.

Tuy nhiên, có âm thanh nhưng cảnh tượng lại không thay đổi, Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, có phải bị hỏng rồi không..." Một câu còn chưa nói hết, mấy người liền cảm thấy dưới chân buông lỏng, cả căn phòng thế mà lại đảo lộn trong nháy mắt!

Không, không phải căn phòng đảo lộn, mà là mặt đất dưới chân bọn họ lật ngược lại, đưa bọn họ xuống tầng dưới nữa!

Vừa đứng vững, Lục Vũ lập tức lấy ra vài cây pháo sáng lạnh, chiếu sáng căn phòng.

Đập vào mắt là một tòa địa cung khí thế khôi hoành tráng lệ!

Vị trí bọn họ đang đứng chính là lối vào địa cung, hay còn gọi là tiền điện.

Kiến trúc địa cung cao thấp đan xen, xa hoa điển nhã!

Không chỉ nhóm Hồ Bát Nhất nhìn đến ngây người, ngay cả Lục

Vũ cũng có chút chấn động!

Mặc Tử... vì truyền thừa mà bày ra thủ bút lớn thế này sao?

Lúc này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện thông báo hệ thống. 【 Chúc mừng túc chủ phát hiện Mặc Gia Hành Doanh, độ thám hiểm nơi truyền thừa Mặc gia đạt 30%, hệ thống thưởng Tử Kim Vân Mẫu. 】 【 Mô tả vật phẩm: Tử Kim Vân Mẫu, dược liệu luyện khí. 】 Hửm?

Mắt Lục Vũ hơi sáng lên, đây không phải là thiếu cái gì thì tặng cái đó sao?

Trước đó khi hắn chuẩn bị luyện khí ở kinh thành, Kim lô, Mộc lô đều đã chuẩn bị đầy đủ, mấy món phụ liệu Đại Kim Nha cũng giúp hắn tìm được, duy chỉ thiếu mỗi món đồ nhỏ không bắt mắt như Tử Kim Vân Mẫu này.

Không ngờ, hiện tại hệ thống lại tặng cho hắn.

Duy chỉ có chút đáng tiếc là lúc này không phải thời gian luyện khí, Kim lô, Mộc lô cũng đều để ở kinh thành.

Nếu không thì có thể thử luyện chế "Ban Lạc Ti Không Đại" một chút.

Chương 389

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đưa tay chỉ về phía xa, miệng lẩm bẩm tự nói: "Mọi người nhìn chỗ kia kìa." Hắn không nói thì mấy người kia cũng đã chú ý tới sự khác thường.

Trong cung điện phía xa, từ từ dâng lên một bàn ngọc tròn khổng lồ, trên bàn ngọc khảm đầy dạ minh châu tỏa sáng lấp lánh.

Từ góc độ của bọn họ nhìn qua, cứ như bầu trời đầy sao, cực kỳ xa hoa!

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, chộp lấy cánh tay Lục Vũ, hưng phấn đến run rẩy: "Tiểu ca nhi, phát tài rồi!

Phát tài rồi!

Cả cái đĩa tròn toàn dạ minh châu kia, chúng ta mà mang đi được thì, ôi trời ơi..." Giây phút này, Vương Bàn Tử chìm đắm trong đại dương hạnh phúc, không cách nào kiềm chế!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng bị thủ bút to lớn của địa cung làm cho chấn kinh triệt để!

Chỉ là kinh ngạc xong, Hồ Bát Nhất vẫn có chút lo lắng. "Tiểu ca nhi, phía trên địa cung đều bị Uông Tạng Hải động tay động chân, trong địa cung liệu có vấn đề gì không?" "Cẩn thận chút vẫn hơn." "Ừ." "Đi thôi!" "Bàn Tử, cậu đi giữa, tôi mở đường, Lão Hồ anh trông chừng cậu ta." "Được." Mấy người trao đổi đơn giản vài câu, từ từ tiến về phía trước.

Vừa nói chuyện, bọn họ vừa men theo quảng trường phía trước, chậm rãi đi vào tiền điện địa cung.

Tiền điện là đại điện lớn, bên cửa có tượng gốm.

Hơn nữa, tượng gốm bắt đầu từ cổng lớn, dọc theo một con đường, hai hàng xếp dài đến tận ngai vàng trung tâm tiền điện.

Hai bên đường, tượng gốm được làm sống động như thật, thần tình trang nghiêm, ánh mắt kiên nghị, mỗi tượng gốm đều cầm chiến kích thời Chiến Quốc, uy phong lẫm liệt!

Khác với những tượng gốm họ thấy ở bên trên, binh khí trong tay tượng gốm ở đây đều bằng đất nung chứ không phải kim loại.

Thoạt nhìn, dường như Uông Tạng Hải chưa động tay động chân gì.

Mấy người cẩn thận quan sát ở rìa, không phát hiện cơ quan hay bẫy rập tương tự như bên trên.

Cảm giác như chưa từng có ai đến nơi này.

Trên bốn bức tường tiền điện vẽ vô số bích họa.

Nội dung một bên vẽ cảnh con cháu Mặc gia đang chế tạo các loại cơ quan, khung cảnh khí thế ngất trời.

Bên còn lại thì có phần quạnh quẽ hơn.

Trên bức tường rộng lớn, mỗi bức họa đều là chân dung đơn lẻ.

Từ lúc còn bé, đến khi về già.

Cảm giác như là chân dung Mặc Tử qua các thời kỳ.

Mấy người nhìn mà im lặng không nói, trong lòng hơi chút thất lạc.

Bọn họ đều có chút cảm thán, đời người chính là từ không đến có, từ ấu thơ đến lão niên.

Ngay cả người tài giỏi như Mặc Tử, cũng từ từ trở nên tóc bạc da mồi, cho đến khi ảm đạm lìa đời. "Không biết mộ Mặc Tử ở đâu, rời

khỏi đây, tôi nghĩ chúng ta nên đi tế bái một chút." Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng nói một câu.

Vương Bàn Tử không hứng thú với chuyện này, trực tiếp hỏi: "Tiểu ca nhi, truyền thừa ở đâu?" "Có khả năng ở nội điện." "Vậy còn chờ gì nữa?" "Tôi cứ cảm giác có gì đó không ổn." "Không ổn chỗ nào?" "Quá thuận lợi." "Hả?" "Chúng ta tiến vào tiền điện, không có chuyện gì xảy ra cả." Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, khẽ nói: "Lúc ở bên ngoài, hầu như ở vị trí nào chúng ta cũng gặp nguy hiểm, địa điểm truyền thừa chân chính lẽ ra phải nguy hiểm hơn." "Có khi nào bên ngoài bị gã Uông Tạng Hải kia động tay động chân, còn bên trong hắn chưa đụng tới không?" Vương Bàn Tử gãi đầu: "Chúng ta đều tốn bao nhiêu công sức mới tìm được đến đây, cái tên Uông Tạng Hải kia có khi không tìm thấy?" "Không thể nào." Lục Vũ không chút do dự lắc đầu.

Hắn tuy chưa tiếp xúc với Uông Tạng Hải, nhưng một kẻ vì trường sinh mà bố cục ngàn năm tàn độc, trong tình huống đã tìm được nơi truyền thừa Mặc gia, lại không tìm được đến đây sao?

Nếu là một kẻ không hiểu phong thủy, cơ quan thì còn có khả năng.

Nhưng Uông Tạng Hải không chỉ hiểu cơ quan bí thuật, còn là đại sư phong thủy, đại sư kiến trúc thời Minh...

Chuyện này e rằng không đơn giản như vậy! "Đến thiên điện xem trước đi." Lục Vũ trầm mặc giây lát, chỉ tay về phía cửa thiên điện.

Mấy người thuận theo con đường, chậm rãi đi đến cửa thiên điện.

Lục Vũ ném vài cây pháo sáng lạnh vào, chiếu sáng cả thiên điện. "Cái này..." "Hít!" Tình hình trong thiên điện hoàn toàn khác biệt với chính điện!

Đập vào mắt là trên mặt đất đầy rẫy... xác khô!

Xác khô già trẻ lớn bé, đủ các loại dạng.

Hơn nữa, chúng bị người ta xếp ngay ngắn chỉnh tề theo hình Cửu Cung Bát Quái!

Tất cả đều quỳ lạy về hướng trung cung!

Chương 390

Vị trí trung cung là một đài cao ba mét.

Trên đài cao có một cỗ quan quách bằng thanh đồng.

Mấy người đều không ngờ sẽ thấy quan quách thanh đồng ở đây, không khỏi sững sờ một chút.

Lục Vũ lấy ống nhòm nhìn qua, bề mặt quan quách thanh đồng vẽ các loại kỳ trân dị thú, vô cùng hào hoa.

Xung quanh quan quách bày vài đài đèn, bao trùm quan quách ở giữa. "Tiểu ca nhi, cái này... là sao đây?" "Không phải là quan quách của Mặc Tử lão nhân gia đấy chứ?" "Không thể nào, nếu là Mặc Tử, bề mặt quan quách chắc chắn phải là vân mây sấm sét." "Vậy chúng ta, thắp đèn?" Ở địa cung, thắp đèn hay không thắp đèn không có quy định rõ ràng.

Nhưng hiện tại quan quách ở trước mắt, không thắp đèn thì hỏng quy tắc. "Ừ." Lục Vũ lấy nến ra, mấy người men theo rìa tường, đi một mạch đến góc Đông Nam.

Ngay khoảnh khắc nến của họ vừa sáng lên, những đài đèn trên đài cao thế mà từng cái một tự bốc cháy!

Ánh sáng xanh lét bao trùm cả căn phòng, khiến cỗ quan quách kia trông cực kỳ quỷ dị!

Lục Vũ quay đầu lại, chỉ thấy cây nến của họ lúc này cũng tỏa ra ánh sáng xanh yêu dị. "Đừng vội, cẩn thận chút." Lục Vũ định thần lại, trầm giọng nói một câu, cẩn thận đề phòng.

Xác khô trong thiên điện này nhiều hơn bên trên rất nhiều, ít nhất cũng phải bảy tám trăm cái.

Nếu đống xác khô này đồng loạt thi biến, vậy bọn họ lần này đúng là đến để nộp mạng. "Chắc không sao đâu." Chờ một lát, không thấy có thêm dị tượng nào xuất hiện, Lục Vũ rón rén đi đến bên một cái xác khô, quan sát kỹ lưỡng.

Cái xác này đã bị hong khô, thậm chí giống như tro than, chỉ cần thổi nhẹ là tan tác, theo lý thuyết không thể nào xảy ra thi biến. "Chỗ này, chỗ nào cũng toát ra vẻ cổ quái." Dù Hồ Bát Nhất thuộc làu 《 Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật 》, đối với tình huống kỳ dị ở nơi truyền thừa Mặc gia này cũng có chút khó hiểu.

Vương Bàn Tử gật đầu: "Tôi cứ cảm giác có một luồng hàn khí cứ lởn vởn quanh chúng ta, hơi bị quỷ dị.

Tiểu ca nhi, cậu nói truyền thừa rốt cuộc là cái gì, chúng ta mau lấy truyền thừa rồi rút thôi!" "Tôi cảm thấy... hình như càng ngày càng lạnh." Shirley Dương tâm tư nhạy bén, tuy ít nói nhưng mỗi lần mở miệng đều nói trúng điểm mấu chốt.

Đúng lúc này!

Vù...

Một tiếng rít vang lên bên tai mấy người, ngay sau đó liền thấy một luồng khói đen từ xa lao về phía bọn họ!

Trong khói đen, thấp thoáng có hình người... "Con mẹ nó!" Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt Bức Luyện Di Tôn Côn, ngay khi bóng đen lao tới liền vung mạnh ra!

Lúc này, bóng đen hóa thành hình người, binh khí trong tay tựa kiếm tựa đao, trực tiếp va chạm với cây gậy của Vương Bàn Tử!

Keng!

Sau tiếng kim loại va chạm thanh thúy, bóng đen lại hóa thành khói đen, trong nháy mắt độn về phía xa.

Vương Bàn Tử dưới lực xung kích của bóng đen, lùi lại mấy bước, đụng mạnh vào tường, không cam lòng gào lớn: "Đù!

Có bản lĩnh thì mày đừng chạy, Bàn gia ta một gậy siêu độ mày!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, đằng xa lại có một luồng khói đen lao tới!

Lần này, Lục Vũ cuối cùng cũng phát hiện ra điểm không đúng!

Khói đen, không phải khói đen bình thường!

Những luồng khói đen này chính là do những cái xác khô mà hắn cho rằng vô hại biến thành!

Quỷ dị là, những cái xác khô đó sau khi biến thành khói đen tấn công bọn họ xong, lại biến trở về thành xác khô, tiếp tục đứng trong Cửu Cung Bát Quái trận, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra!

Mấy người chưa từng thấy thứ gì quỷ dị như vậy!

Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, nghiến răng, giơ Tân Đình Hầu Đao nhắm vào cái xác khô trước mặt, dùng sức chém xuống!

Ngay sau đó, xác khô ầm ầm đổ sụp, biến thành một đống tro đen. "Kỳ lạ..." "Lão Hồ, mặc kệ cái đó." Lục Vũ trong lòng chợt hiểu ra, vội vàng nói: "Đã những người này được sắp xếp theo Cửu Cung Bát Quái, bất kể vấn đề lớn đến đâu, đáp án chắc chắn nằm ở trung cung!" "Đúng, đúng." "Bàn Tử, đừng có nhây nữa!" Mấy người không dám chậm trễ thời gian, vội vàng men theo lối đi, lao nhanh về phía đài cao ở trung tâm.

Cũng may, những luồng khói đen kia tuy liên tục tập kích bọn họ, nhưng từng luồng lẻ tẻ vẫn chưa thể tạo thành uy hiếp.

Rất nhanh, mấy người đã lao lên đài cao.

Chương 391

Vừa đứng vững, còn chưa kịp kiểm tra tình hình quan quách và đài đèn, đã thấy lại một bóng đen từ xa lao tới.

Vương Bàn Tử chuẩn bị sẵn sàng, nắm chặt Bức Luyện Di Tôn Côn, tấn trung bình tấn, chỉ chờ bóng đen lao tới là cho nó một đòn phủ đầu!

Chỉ là lúc này, khói đen lao đến bên đài cao lại không xông vào, mà lượn lờ quanh đài, không ngừng bàn hoàn, thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, biểu cảm dữ tợn, diện mục khả tăng!

Đồng thời, Lục Vũ cuối cùng cũng phát hiện ra thứ dị thường bên sườn quan quách! "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cầm cự, tôi nghĩ cách!" Nói rồi, Lục Vũ trực tiếp ngồi xổm bên sườn quan quách, dùng Hắc Kim Cổ Đao làm đòn bẩy, định cạy cái hoa văn bên hông quan quách trông như làm bằng gỗ xuống.

Hoa văn chỉ to bằng bàn tay, giống như một chiếc lá, cũng giống hình ngọn lửa hoặc ngọn núi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, hoa văn này là một món pháp khí! 【 Tên vật phẩm: Kì Si Chiêu Dao Định Bàn 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí 】 【 Khả năng vật phẩm: Dưỡng tà 】 【 Mô tả vật phẩm: Xưa có yêu quái sơn dã tên là Si.

Si là sơn tinh, do cổ mộc hóa thành, không thể rời khỏi rừng núi.

Một ngày nọ, gặp lúc Thất Tinh lăng không, lại gặp thiên có dị tượng, sức mạnh của sao Chiêu Dao trong Bắc Đẩu Thất Tinh rơi xuống rừng núi, trú vào cổ mộc thân Si, cổ mộc dục hỏa độ lôi kiếp chưa thành, hóa thành Kì Si Chiêu Dao Định Bàn.

Lấy Kì Si Chiêu Dao Định Bàn làm căn cơ, thiết lập Bắc Đẩu Thất Tinh Đăng Trận, lấy Bắc Đẩu Thất Tinh tụ Cửu Cung Bát Quái, phàm là người chết trong trận Cửu Cung Bát Quái, hồn phách đều thành Kì Si!

Kì Si bất sinh bất diệt, du ly tam giới, chỉ sợ nước chu sa.

Khi Kì Si Chiêu Dao Định Bàn khống chế Kì Si quá trăm, có thể sinh ra khí hồn... 】 Nước chu sa!

Lục Vũ định thần lại, vội vàng gọi Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, đó là Kì Si, không phải Tống tử, điểm yếu duy nhất là nước chu sa, anh có mang chu sa không?" Nghe tiếng Lục Vũ, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn hắn, vừa định nói chuyện thì cảm giác sau lưng có một luồng hàn ý khó tả ập đến!

Anh ta theo bản năng cúi người, lăn một vòng trên đất!

Vừa mới tránh thoát, liền thấy nhân ảnh do khói đen hóa thành mặt mũi dữ tợn, dao nhọn trong tay gần như sát sạt mặt anh ta cắm xuống đất.

Hồ Bát Nhất vừa định né tiếp thì thấy một luồng huyết vụ đỏ tươi phun vào nhân ảnh kia.

Nhân ảnh trong nháy mắt hóa thành khói mù, vút một cái bay về phía xa...

Quay đầu nhìn lại, khóe miệng Lục Vũ còn vương một vệt máu đỏ tươi!

Hồ Bát Nhất giật mình hoảng hốt, bật dậy: "Tiểu ca nhi!" "Không sao..." Vừa rồi tình huống khẩn cấp, lại không tìm thấy chu sa, trong lúc nguy cấp Lục Vũ cắn chóp lưỡi, phun ra một ngụm huyết vụ, bức lui con Kì Si đang lao lên, kịp thời cứu được Hồ Bát Nhất.

Nhưng mà... một làn sóng chưa yên, một làn sóng khác lại tới.

Gần như trong nháy mắt, lại một con Kì Si nữa từ xa bay tới.

Lục Vũ siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, Tiên Thiên Công trong cơ thể tự nhiên vận chuyển, thân đao ẩn ẩn hiện hồng quang. "Tiểu ca nhi, cứ đánh liều thế này không phải là cách." Shirley Dương nhỏ giọng nhắc nhở: "Chúng ta hiện tại đang bị vây ở đây, thời gian lâu dần, bị chúng nó tiêu hao cũng chết." "Mấy người chúng tôi cầm cự, cậu nghĩ cách khác đi!" "Đúng, đúng!" Cách khác...

Lúc này, một bóng đen lao tới, Lục Vũ vung đao chém lui!

Khi bóng đen lùi lại, lướt qua một đài đèn, khiến ngọn đèn xanh lét chập chờn vài cái, càng thêm quỷ dị.

Khoan đã! "Đúng rồi!" Mắt Lục Vũ chợt sáng lên!

Vừa rồi chỉ lo đối phó Kì Si, mà bỏ qua một manh mối!

Kì Si sở dĩ thành hình, là vì lấy Kì Si Chiêu Dao Định Bàn làm căn cơ, thiết lập Bắc Đẩu Thất Tinh Đăng Trận, lấy Bắc Đẩu Thất Tinh tụ Cửu Cung Bát Quái!

Trong trận Cửu Cung Bát Quái toàn là Kì Si.

Mà những Kì Si này, lại lấy Bắc Đẩu Thất Tinh Đăng Trận làm căn cơ!

Nếu vậy thì... "Lão Hồ, Bàn Tử, làm tắt hết mấy cái đèn Thất Tinh kia đi!" "Được luôn!" "Chơi luôn, Bàn gia hôm nay sẽ thổi đèn tắt nến!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đáp một tiếng, trực tiếp ra tay.

Vương Bàn Tử bất chấp tất cả, cười gằn một tiếng, một chiêu 'Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn' quét thẳng vào một đài đèn!

Bùm!

Đài đèn ứng thanh ngã đổ, bột lân tinh bên trong rơi lả tả xuống đất, xì xèo tóe lửa như "pháo hoa" rồi tắt ngóm.

Đồng thời, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng không nhàn rỗi.

Bảy đài đèn, trong nháy mắt đổ sáu cái.

Chương 392

Ngay sau đó, cùng với tiếng gầm lớn của Vương Bàn Tử, đài đèn thứ bảy cũng đổ xuống đất.

Trong địa cung, chỉ còn lại ánh nến họ đặt ở góc Đông Nam và ánh sáng của vài cây pháo sáng lạnh.

Vốn dĩ những bóng đen liên tục bay lượn dường như đã dừng lại.

Mấy người nhìn nhau, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử cười hớn hở, nói: "Không ngờ thứ này lại đơn giản thế, sớm biết vừa vào đã thổi đèn tắt nến thì đâu đến nỗi..." Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy sau lưng đột nhiên vang lên tiếng "lọc cọc".

Cái âm thanh này, cái giọng điệu này, cái tiết tấu này...

Chỉ cần nghe qua một lần là tuyệt đối sẽ không quên!

Đây là... tiếng thi biến!

Sắc mặt mấy người đều biến đổi, không hẹn mà cùng nghĩ đến cổ thi gặp phải trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Cương thi mà biết nói với loại không biết nói, hoàn toàn là hai cấp độ khác nhau.

Chênh lệch giống như em bé mới sinh so với tráng hán trưởng thành vậy...

Vương Bàn Tử trừng to mắt, chỉ tay về phía trước, cười khan: "Tiểu ca nhi, mấy anh em chúng ta lần này phải làm một cú lớn rồi." Đập vào mắt là những xác khô trong trận Cửu Cung Bát Quái kia, toàn bộ hóa thành khói đen, từ từ tụ tập lại một chỗ.

Trước có khói đen tụ tập, sau có cương thi nói chuyện.

Tình huống lần này, xem ra thật sự có chút... khó nói rồi.

Lục Vũ nhìn thoáng qua, thần sắc nghiêm lại, trầm giọng nói: "Mặc kệ bọn chúng, mở quan tài!" Bất kể đám kia tụ lại muốn giở trò gì, chắc chắn thứ trong quan quách đang giở quỷ.

Hồ Bát Nhất cũng phản ứng lại, trực tiếp dùng Tân Đình Hầu Đao làm đòn bẩy, men theo mép quan quách, rất nhanh nạy một vòng. "Xong rồi!" "Bàn Tử, giúp một tay, tôi trông chừng!" "Tới đây!" Ba người phối hợp ăn ý, động tác cực nhanh.

Ngay khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mở nắp quan quách, cạy nắp quan tài ra, Lục Vũ không kịp nhìn tình trạng cổ thi bên trong, bàn tay dính máu đập mạnh lên người nó, ngay sau đó vẽ luôn một đạo Trấn Thi Phù lên trên!

Quản nó có tác dụng hay không, cứ động thủ trước đã.

Lúc này, cổ thi bất động, trên người không có lông trắng, không có lông đen, không có dấu hiệu thi biến, cũng không phát ra âm thanh nữa.

Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, Vương Bàn Tử vỗ nhẹ vai Lục Vũ.

Lục Vũ quay đầu, liền thấy Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm về phía trước, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, con này to quá." Lục Vũ phản ứng lại ngay lập tức, vừa quay đầu liền thấy bốn phương tám hướng quanh đài cao, toàn bộ là Kì Si do khói đen ngưng tụ.

Hơn nữa... khác với những bóng đen chập chờn trước đó, Kì Si lúc này không biết là do bao nhiêu con tụ lại, biến thành một quái vật hình người khổng lồ.

Nhiều đầu, nhiều tay, nhiều chân, trong hoàn cảnh thế này càng thêm yêu dị!

Lục Vũ nhìn mà cũng thấy đau đầu.

Nhưng càng khiến hắn đau đầu hơn là, ngay lúc này, sau lưng hắn đột nhiên vang lên giọng nói vô cùng cứng nhắc: "Có thể vượt qua cửa thứ nhất, các ngươi cũng coi như có chút bản lĩnh.

Nhưng mà, ngàn không nên vạn không nên làm phiền ta thanh tu!" "Vẽ bùa lên người ta, ngươi tưởng ngươi là ai!" "Không băm vằm các ngươi thành thịt vụn, khó tiêu mối hận trong lòng ta!" Mấy người quay phắt lại!

Hồ Bát Nhất mắt đứng tròng, nhìn cái xác khô đang ngồi thẳng dậy, theo bản năng buột miệng: "Ngươi là cái thứ gì, sao ngươi lại biết nói chuyện!" Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, chợt phát hiện điểm bất thường!

Trước ngực cổ thi, rõ ràng có một chiếc gương đồng tinh xảo cỡ bàn tay!

Dưới ánh lửa, gương đồng lưu quang rực rỡ, cực kỳ hoa lệ! 【 Tên vật phẩm: Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai trung phẩm pháp khí 】 【 Khả năng vật phẩm: Hộ thần, hộ hồn 】 【 Mô tả vật phẩm: Xưa có môn thần, gọi là Thần Đồ Úc Lũy, Thần Đồ ở trái, Úc Lũy ở phải.

Dùng tượng văn Thần Đồ Úc Lũy ngưng luyện thành hình, cúng bái nhiều năm, có thể được Thần Đồ Úc Lũy chúc phúc, đeo trên người có thể hộ thần, hộ hồn, linh hồn ly thể, không thương không tổn, bách vô cấm kỵ!

Ngoài ra, Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính có thể câu thông âm quỷ... 】 Không cần phải nói, cái xác khô trước mắt này có thể nói chuyện,

chắc chắn là nhờ món pháp khí trên người này!

Thậm chí, rất có khả năng nó thông qua pháp khí này, câu thông với đám Kì Si kia, ra lệnh cho chúng tấn công!

Trong khi Lục Vũ đang suy tư, xác khô đột nhiên phát ra tiếng cười quái dị, vung tay lên, rít gào: "Bắt lấy chúng, bản quan muốn tự tay băm vằm từng đứa một!" Cái gì!

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ vừa quay đầu, liền liếc thấy con Kì Si khổng lồ vốn ở xa đã lao mấy bước đến bên mép đài cao, binh khí khổng lồ tựa đao tựa kiếm trong tay từ trên trời giáng xuống, chém thẳng vào bọn họ!

Chương 393

Lục Vũ vung ngang Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức đỡ đòn đánh nặng nề này!

Dù thực lực hắn cường hoành, lúc này cũng cảm thấy có chút tốn sức!

Tuy nhiên, Kì Si không cho hắn thêm thời gian nghỉ ngơi, một kích xong lại bồi thêm một kích!

Quan trọng là, không chỉ có một con Kì Si!

Trong thời gian cực ngắn, từng con từng con Kì Si tụ lại bên mép đài cao.

Ba người Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử căn bản không còn cách nào chú ý đến cái xác khô nữa, chỉ có thể liên tục chống đỡ sự tấn công của Kì Si!

May mắn là, xác khô không rời khỏi quan quách, cũng không làm động tác gì, cứ như một thợ săn cao cấp, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Đúng lúc này... lại một con Kì Si tiếp cận đài cao, mục tiêu của nó là Shirley Dương!

Shirley Dương cầm Kim Cương Dù, thấy Kì Si lao tới, lập tức bung dù ra, dùng sức chống đỡ!

Tuy nhiên... sức mạnh của cô so với Kì Si vẫn còn quá yếu.

Chỉ một cú, cô đã bị Kì Si đập lùi lại mấy bước, đụng mạnh vào mép quan quách, thân thể loạng choạng, ngã vào trong quan tài!

Cú này đã triệt để kích thích cái xác khô trong quan quách!

Miệng nó lại phát ra tiếng "lọc cọc lọc cọc" quái dị, theo âm thanh

đó, đám Kì Si càng tấn công Lục Vũ và mọi người điên cuồng hơn! "Đù má!" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không chịu nổi gánh nặng, bị Kì Si giáng một đòn mạnh đập lùi mấy bước, đụng mạnh vào quan quách, thở hồng hộc từng hơi lớn, mắt cũng không mở nổi nữa.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất cũng bị Kì Si ép lui một đòn, nhưng anh ta lập tức cắn răng kiên trì, đứng dậy vung mạnh Tân Đình Hầu Đao, lại va chạm một đao với Kì Si.

Nhưng sức mạnh của Kì Si vẫn quá lớn!

Dù Hồ Bát Nhất dốc toàn lực, cũng chỉ khiến bản thân kiệt sức, chứ không cách nào gây ra thương tổn gì cho Kì Si. "Tiểu ca nhi... chạy...

đừng lo...

đừng lo cho bọn tôi... cái thứ quỷ... quỷ quái này quá..." Vương Bàn Tử giãy giụa bò dậy, muốn giúp Lục Vũ đỡ một chút để hắn có thể rời đi.

Hắn biết rất rõ, trong bốn người thì Lục Vũ thực lực mạnh nhất.

Nhưng hiện tại Lục Vũ một mình chống đỡ Kì Si từ bốn hướng cũng đã giật gấu vá vai, mấy lần suýt bị Kì Si chém trúng.

Không, Kì Si đã để lại mấy vết thương trên người hắn, rạch rách quần áo, chỉ là chưa đứt tay cụt chân thôi...

Mắt thấy Lục Vũ vừa đánh lui một con Kì Si, lại một con Kì Si khác lao thẳng vào lưng Lục Vũ! "Bàn gia ta liều mạng với ngươi!" Vương Bàn Tử nghiến răng, giãy giụa bò dậy, nghiến răng nghiến lợi lao về phía con Kì Si đang xông tới!

Hắn liều rồi!

Trong đầu hắn chỉ còn lại một ý nghĩ, cái mạng này của mình đã

được Lục Vũ cứu vô số lần.

Lần này mình liều mạng, mạng không cần nữa cũng phải chặn con Kì Si này lại!

Nhìn Kì Si ngày càng gần mình, cảm nhận ngực hơi đau nhói, Vương Bàn Tử biết binh khí quái dị của Kì Si đã đâm vào lồng ngực mình.

Hắn buông xuôi, nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết ập đến.

Nhưng mà... chờ một lúc lâu, hắn vẫn chưa cảm thấy cơn đau thấu tim gan kia.

Hắn có chút thắc mắc mở mắt ra, lập tức ngẩn người.

Những con Kì Si hung thần ác sát kia... thế mà, thế mà lại quỳ rạp cả một đám trên đất!

Tiểu ca đâu?

Chương 394

Vương Bàn Tử quay phắt đầu lại, liền thấy Lục Vũ đang đứng bên cạnh quan quách, một tay bóp cổ cái xác khô, xách nó ra khỏi quan tài, cứ thế xách lơ lửng giữa không trung!

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng không thể tin vào cảnh tượng trước mắt!

Bọn họ đều không biết đã xảy ra chuyện gì, Lục Vũ vốn còn đang không ngừng triền đấu với Kì Si, sao chỉ trong nháy mắt đã chạy đến bên quan quách?

Sao đám Kì Si kia lại không tấn công bọn họ nữa?

Rốt cuộc...

đã xảy ra chuyện gì?

Không chỉ nhóm Hồ Bát Nhất ngẩn người, cái xác khô bị Lục Vũ bóp cổ lúc này cũng ngây ra.

Miệng nó không ngừng phát ra tiếng "lọc cọc lọc cọc", cố gắng gọi đám Kì Si kia qua cứu nó.

Nhưng tất cả Kì Si đều quỳ rạp trên đất không nhúc nhích, mặc kệ nó kêu gào thế nào cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Trong khi đó, Lục Vũ dùng tay phải ấn mạnh vào cổ họng nó, ngực xác khô phập phồng kịch liệt, hai tay không ngừng giãy giụa, nhưng không có dấu hiệu thi biến.

Lục Vũ đột nhiên dùng sức ném mạnh, quăng cái xác khô ầm xuống lòng quan quách. "Rắc" một tiếng giòn tan, xác khô dường như

bị Lục Vũ ném gãy mấy cái xương, không kìm được phát ra một tiếng kêu thảm thiết! "A!" Hồ Bát Nhất phản ứng lại, gượng dậy vịn vào quan quách, vội vàng đỡ Shirley Dương bị ngã vào trong đó trước đó ra ngoài.

Lúc này, Hồ Bát Nhất phát hiện, cái xác khô thế mà lại đang run lẩy bẩy!

Tình huống này... chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy!

Xác khô, sao còn có thể như vậy?

Xác khô mà cũng biết sợ hãi sao?

Không đúng!

Đây không phải xác khô, không phải cương thi!

Đây là... cái gì?

Lục Vũ đứng bên quan quách, tay phải vung Hắc Kim Cổ Đao tạo một đường hoa đao, mũi đao dí vào cổ xác khô, giọng lạnh lùng: "Ta chỉ hỏi ngươi một lần, ngươi rốt cuộc là ai?" Lúc nói chuyện, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng phát hiện ra sự khác thường của Lục Vũ!

Tay trái của hắn, rõ ràng đang nắm một chiếc ấn nhỏ!

Núm ấn đầy ác quỷ, Hồ Bát Nhất nhận ra ngay, đây là Quỷ Ấn!

Tên học thuật là "Quỷ Nữu Long Ngư Phong Tỳ", phải trả giá bằng dương thọ để thống lĩnh âm binh!

Hiện tại xem ra, Quỷ Ấn không chỉ thống lĩnh âm binh, mà đối với loại quỷ yêu như Kì Si cũng có hiệu quả.

Điều này cũng dễ hiểu, Kì Si vốn được luyện chế từ oan hồn, suy cho cùng, Kì Si cũng là âm quỷ. "Lão Hồ, tình hình thế nào?" Lúc này, Vương Bàn Tử cũng hồi phục chút hơi sức, nhìn Hồ Bát Nhất, lẩm bẩm hỏi nhỏ. "Suỵt!" Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử

một cái, sợ hắn ảnh hưởng đến việc của Lục Vũ.

Dù sao, Lục Vũ hiện tại đang dùng dương thọ để trấn áp tất cả âm binh Kì Si, lãng phí thời gian chính là lãng phí dương thọ của hắn!

Chuyện này không đùa được! "Không nói phải không?" Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ khẽ cứa nhẹ, rạch rách cổ xác khô, vết thương lập tức chảy ra chất lỏng trong suốt!

Xác khô lộ vẻ kinh hoàng, như cảm nhận được sinh mệnh đang trôi đi, thân thể càng run rẩy dữ dội, giọng nói cũng run theo: "Ta là... ta là... ta là Uông Tạng Hải!" Uông Tạng Hải?

Lục Vũ nhíu mày, vươn tay lại kéo cái xác khô tự xưng là "Uông Tạng Hải" từ trong quan quách ra, nhìn chằm chằm vào mắt nó, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là Uông Tạng Hải?

Ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao?" Trong lòng Lục Vũ có chút tin, cũng có chút không tin.

Dù sao... sau khi vào đây, đã phát hiện quá nhiều chuyện liên quan đến Uông Tạng Hải, nếu nói cái xác khô này đã uống Thi miết hoàn của Uông Tạng Hải, biến thành cái dạng bán sinh bán tử, bất sinh bất tử này thì cũng rất có khả năng.

Chương 395

Nhưng Lục Vũ không tin hắn là chân thân của Uông Tạng Hải.

Một kẻ tàn nhẫn bố cục ngàn năm vì trường sinh, sẽ không yếu đuối như vậy! "Nếu ngươi là Uông Tạng Hải, vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi làm sao sống đến hiện tại?" "Không có 'Trường Sinh Ngọc Dũng', ngươi làm sao đạt được bất hủ bất diệt?" Lục Vũ lạnh lùng nhìn, chờ đợi câu trả lời.

Theo cách nói trong 《 Đạo Mộ Bút Ký 》, Uông Tạng Hải để lại Thi miết hoàn lưu giữ ký ức của mình ở khắp nơi trong thiên hạ.

Ý nghĩa tồn tại của nhà họ Uông chính là tìm ra Thi miết hoàn, tìm ra thiên thạch (vẫn ngọc), tìm ra 'Trường Sinh Ngọc Dũng', để người uống Thi miết hoàn, phục sinh lão tổ tông nhà họ Uông. "Không nói thì ngươi có thể đi chết được rồi." Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ lại kề sát cổ xác khô.

Thân thể xác khô run rẩy càng thêm dữ dội, ánh mắt lấp lóe bất định, vô cùng do dự. "Tiểu ca nhi, trực tiếp giết nó đi." Hồ Bát Nhất đột nhiên đứng dậy, Tân Đình Hầu Đao dí thẳng vào bụng xác khô, dường như giây tiếp theo sẽ đâm vào!

Xác khô giật mình, co bụng lại, vội vàng nói: "Từ từ, từ từ, ta nói... ta nói!" "Ta, ta, ta uống một viên đan dược trường sinh bất lão của Uông Tạng Hải!

Sau đó thì... thì thành ra cái dạng này!" Lục Vũ nghe xong sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng đã nghĩ đến một đáp án.

Thi miết hoàn!

Có thể khiến xác khô biến thành bộ dạng như bây giờ, chỉ có Thi

miết hoàn!

Hắn nhìn chằm chằm xác khô, hỏi tiếp: "Vậy sao ngươi có thể bất hủ bất diệt!" Xác khô có lẽ cũng hiểu mình giờ bị Lục Vũ nắm thóp, không còn cách nào khác, dứt khoát nói thẳng ra sự việc: "Trong cơ thể ta có một miếng cổ ngọc, miếng cổ ngọc này khiến ta bất hủ bất diệt." "À." Lục Vũ cười khan một tiếng, hỏi: "Nếu thật sự bất hủ bất diệt, tại sao Uông Tạng Hải không tự mình dùng, lại để cho ngươi?" "Bởi vì, Uông Tạng Hải không biết." "Ý gì?" "Năm xưa sau khi Uông Tạng Hải cho ta uống cổ ngọc xong, ta liền chết đi, không biết qua bao nhiêu năm mới tỉnh lại.

Đợi ta tỉnh lại mới phát hiện mình đã biến thành bộ dạng này.

Hơn nữa, cổ ngọc này nhìn thì như trường sinh, thực tế lại là bất sinh bất tử, bán sinh bán tử, sống không bằng chết!" Cảm xúc của cổ thi đột nhiên kích động trở lại, hận thù nói: "Sớm biết như thế, lão phu năm xưa thà chết chứ không tin lời quỷ quái của Uông Tạng Hải!" "Uông Tạng Hải nói gì với ông?" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất nghe xác khô nói, không nhịn được xen vào hỏi một câu.

Xác khô nghiến răng nghiến lợi, hận nói: "Năm đó, lão phu đã bảy mươi sáu tuổi, tự biết dương thọ sắp hết." "Lúc ấy, Uông Tạng Hải phụng mệnh bệ hạ tìm kiếm phương pháp trường sinh..." "Uông Tạng Hải tìm kiếm khắp nơi, cổ động bệ hạ xuất binh đánh Đông Hạ quốc, đoạt được phương pháp luyện chế đan dược trường sinh!" "Có một ngày, Uông Tạng Hải tìm đến lão phu, nói rằng đan dược trường sinh bất lão đã thành, tổng cộng chỉ có hai viên." "Một viên dâng lên bệ hạ, một viên tặng cho lão phu, cảm tạ lão phu giúp hắn tìm được 'Mặc gia di thành'." Xác khô kể lại mọi chuyện rành rọt, nghe không giống nói dối.

Theo lời lão, lão lần lượt uống Thi miết hoàn và cổ ngọc, rơi vào

trạng thái giả chết.

Chỉ là Uông Tạng Hải cũng chưa từng thử qua Thi miết hoàn, chỉ tưởng lão đã chết, cho rằng thí nghiệm thất bại, bèn đổi chỗ khác tiếp tục nghiên cứu. "Thất Tinh Đăng trận, còn cả Kì Si, là chuyện thế nào?" "Tự nhiên là thủ đoạn của lão phu!" "Tại sao?" "Lúc Uông Tạng Hải mới thí nghiệm, tạo ra một số quái vật, nếu không phải lão phu dùng thủ đoạn ngăn lại, đám quái vật đó chắc chắn đã ra ngoài gây họa thế gian!" "Ông rốt cuộc là ai?" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều nhìn chằm chằm xác khô, cảm giác người này nói rất giống thật.

Nhưng chuyện xưa lâu như vậy, bọn họ cũng không có cách nào phán đoán xem chuyện này rốt cuộc là thật hay giả. "Lão phu..." Xác khô lộ vẻ hồi ức, hồi lâu sau, lão cúi đầu, khẽ nói: "Lão phu họ Viên tên Củng, người Ngân Châu thời Đại Minh." "Viên Củng?" Hồ Bát Nhất trợn tròn mắt, không dám tin nói: "Ông là Viên Củng, Viên Đình Ngọc!" "Từng du ngoạn Lạc Già Sơn ở hải ngoại gặp dị tăng Biệt Cổ Nhai, được truyền thụ thuật tướng người của Liễu Trang cư sĩ?" "Không sai, chính là lão phu." Viên Củng dường như không ngờ Hồ Bát Nhất có thể nói ra thân phận của mình, nhìn anh ta thêm một cái.

Lục Vũ và những người khác cũng lần lượt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất mặt đầy hưng phấn, nói: "Viên Củng, bậc thầy tướng thuật nổi danh nhất triều Minh, được xem là đại sư có thể sánh ngang với Viên Thiên Cương, Lý Thuần Phong!" "Truyền rằng ông xem tướng, dùng hình trạng khí sắc của trăm người đốt cháy trong đêm, kết hợp sinh thần bát tự, dự đoán cảnh ngộ tương lai, trong đó không thiếu Chu Lệ, Diêu Quảng Hiếu, Cảnh Thanh, Kim Trung, Lai Phục... không sai một ai." Nghe vậy, Lục Vũ nhướng mày: "Ông thật là Viên Củng?" "Tự nhiên!" "Vậy ông xem tướng cho ta xem?" "Ta..."

Mới nói được một chữ, Viên Củng lộ vẻ thống khổ, cả người đột nhiên co rúm lại đau đớn.

Thân thể vốn trắng gần như trong suốt, lúc này cũng bắt đầu từng chút một biến thành màu đen!

Theo đà biến đen của thân thể, biểu cảm của lão càng thêm đau đớn, miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ như dã thú!

Lục Vũ nhíu mày, buông tay ném lão xuống đất.

Chỉ thấy thân thể Viên Củng cuộn tròn lại, giống như một quả cầu đen... "A..." "A..." "Tướng... không xem được nữa rồi..." "Lão phu trường sinh... mỗi ngày... mỗi ngày đều phải chịu nỗi khổ hắc sát nhập thể này..." "Các ngươi... tiễn lão phu một đoạn... tiễn lão phu một đoạn đi!" Giọng Viên Củng đứt quãng, nghe cực kỳ thống khổ, không giống giả vờ!

Trong cơn đau đớn, tay lão không ngừng cào xé trên người, thậm chí cào rách cả da thịt, chảy ra chất lỏng trong suốt.

Cảnh này khiến mấy người hơi biến sắc.

Giây phút này, bọn họ đều hiểu câu "bất sinh bất tử, bán sinh bán tử, sống không bằng chết" mà xác khô nói trước đó có ý nghĩa gì...

Hồ Bát Nhất lộ vẻ không nỡ: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta..." Lục Vũ vốn không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy, nhưng bộ dạng của Viên Củng quả thực rất đau đớn, hắn cũng có chút không đành lòng.

Huống hồ, hắn vẫn luôn dùng "Quỷ Ấn" khống chế bao nhiêu Kì Si như vậy, càng dây dưa cũng không biết mình sẽ tổn thất bao nhiêu dương thọ.

Chương 396

Sau một thoáng suy tư, rốt cuộc vẫn thở dài: "Bụi về với bụi, đất về với đất, ông sống cũng đủ lâu rồi, đã muốn đi, ta tiễn ông một đoạn!" Nói rồi, Lục Vũ giơ cao Hắc Kim Cổ Đao.

Chỉ là khi định ra tay, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hắn lấy "Định Hồn Châu" ra, đặt lên người Viên Củng.

Tiếp đó, hắn nghiến răng, một đao nhắm ngay cổ họng Viên Củng...

Ngay sau đó, thân thể Viên Củng không còn giãy giụa, cứ thế ngã xuống đất.

Lục Vũ cúi đầu, định nhặt "Định Hồn Châu" và "Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính" trên người Viên Củng, đột nhiên phát hiện một tia dị thường!

Trên cổ Viên Củng, trồi lên một mảnh ngọc đen!

Mảnh ngọc này dường như có sinh mệnh, từ từ trồi lên.

Sau đó... vút một cái, lại rụt vào trong cơ thể Viên Củng, mất tăm mất tích! "Muốn chạy?" Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ trong nháy mắt cắm phập vào người Viên Củng, vừa khéo chặn đứng mảnh ngọc đen kia.

Đường đi bị chặn, mảnh ngọc đen "vút" một cái phá thể bay ra từ chỗ cổ bị đứt của Viên Củng, lao thẳng về phía Vương Bàn Tử!

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Lục Vũ ném mạnh "Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính" trong tay ra, không lệch một ly, đánh trúng ngay vào mảnh hắc ngọc đó.

Ngay sau đó, chỉ thấy "Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính" rơi xuống đất,

mảnh ngọc đen dừng lại ở giữa "Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính", không ngừng run rẩy...

Hồ Bát Nhất và những người khác có chút bất ngờ, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là?" "Một món đồ tốt, nhưng bị người ta dùng làm chuyện xấu." Lục Vũ thần sắc ngưng trọng, hạ giọng giải thích vài câu. 【Tên vật phẩm: Tống Từ Bội Ngọc】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Hộ thân, Định hồn】 【Mô tả vật phẩm: Ngọc bội tùy thân của ngỗ tác thời Nam Tống, đeo từ nhỏ, cả đời không rời, dùng để giải oan án, nghiệm thi, biên soạn "Tẩy Oan Tập Lục", khai sáng pháp y học.

Ngọc bội tùy thân sở hữu năng lực hộ thân, định hồn, lại có thể cùng oan hồn đối thoại.】 【Mô tả bổ sung: Ngọc này bị người dùng vu pháp, tẩm trong biển máu oan chết của hàng trăm người, khiến ngọc bội tuy có hiệu quả hộ thân, nhưng lại khiến người đeo mỗi ngày chịu oan hồn quấy nhiễu.

Có thể dùng Thiên Sư phù pháp siêu độ oan hồn...】 "Đồ tốt như vậy, cứ thế bị hủy sao." Hồ Bát Nhất thở dài, cảm khái nói: "Tống Từ tôi cũng từng nghe nói qua, là người khai sáng pháp y học.

Đáng tiếc, pháp khí tùy thân của ông ấy lại bị chà đạp như vậy." "Cũng không đến mức đó." Lục Vũ khẽ lắc đầu, giơ tay nhẹ nhàng vẽ bùa lên ngọc bội, một đạo "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù" chân truyền của Trương Thiên Sư rất nhanh in lên hắc ngọc.

Khi nét cuối cùng hạ xuống, từ trong hắc ngọc bay ra vô số oan hồn bán thấu minh, bọn họ quỳ lạy Lục Vũ giữa không trung rồi phiêu nhiên biến mất.

Rất nhanh, giữa không trung chỉ còn lại một thân ảnh cuối cùng, một thân ảnh già nua, nhìn Lục Vũ, sắc mặt nhẹ nhõm: "Đa tạ các vị, lão phu đi đây..." Lục Vũ vốn định hỏi Viên Củng thêm một câu,

không ngờ Viên Củng nói xong câu này thì không còn chấp niệm, thân ảnh từ từ phiêu tán, trong chốc lát đã biến mất vô ảnh vô tung.

Trong mắt Lục Vũ lóe lên vẻ tiếc nuối, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Nghĩ ngợi một chút, cậu xoay người đặt sự chú ý lên đám kỳ si rậm rạp trước mặt.

Cũng may, đám kỳ si này vì nguyên nhân từ "Viên Củng" lúc trước nên đều tụ lại một chỗ.

Cho dù siêu độ bọn chúng cũng không cần tốn quá nhiều sức lực.

Khoảng mười mấy phút sau, vô số kỳ si cùng những oan hồn kia đều tiêu tán giữa thiên địa.

Chứng kiến cảnh này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đều vẻ mặt bội phục nhìn Lục Vũ.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất nghĩ tới điều gì, vội vàng nhắc nhở: "Tiểu ca nhi, mau thu 'Quỷ Tỳ' lại đi, nếu không đối với thân thể cậu..." "Ừ, đúng." Nơi này tạm thời không có nguy hiểm, Lục Vũ cũng thu 'Quỷ Tỳ' lại.

Chỉ là vừa mới thu hồi 'Quỷ Tỳ', một cỗ cảm giác mệt mỏi khó tả trong nháy mắt quét qua toàn thân.

Lục Vũ chỉ cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu, đầu óc hôn mê trầm trầm, không còn kiên trì được nữa, lập tức ngất đi.

Trong hoảng hốt, dường như nghe thấy có người đang gọi: "Tiểu ca nhi!" "Tiểu ca nhi!" Tiếng gọi bên tai không ngừng vang lên, đứt quãng.

Cậu muốn mở mắt nhưng không có sức, muốn nói chuyện cũng nói không ra, chỉ cảm thấy hôn mê trầm trầm... ...

Không biết qua bao lâu, cậu rốt cuộc miễn cưỡng khôi phục được một chút tinh thần, gượng gạo mở mắt ra. "Tiểu ca nhi!" "Cậu tỉnh rồi!" Vương Bàn Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm Lục Vũ, thấy cậu tỉnh lại, lập tức vui mừng quá đỗi. "Dọa chết tôi rồi!" "Không sao là tốt, không sao là tốt!" "Tiểu ca nhi, cậu không biết đâu, năm phút vừa rồi tuyệt đối là năm phút đen tối nhất của Bàn gia mấy ngày nay." "Đừng ồn nữa." Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại, khẩn trương nói: "Tiểu ca nhi, cậu không sao chứ?" "Không sao, chỉ là có chút thoát lực, nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.

Tôi vừa ngất bao lâu?" "Rất ngắn, chỉ năm phút." "Ừ, vậy thì tốt." Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra một khối "Thiên Niên Nhân Sâm".

Định ăn thì đột nhiên nhớ tới mình còn mới nhận được "Trân Châu Kim Hòa Hoan", dứt khoát cất Thiên Niên Nhân Sâm đi, đổi sang ăn Trân Châu Kim Hòa Hoan.

Bông hoa vàng nhỏ này cũng là linh thảo cầm máu, bổ khí trị thương.

Hơn nữa...

Thiên Niên Nhân Sâm quá trân quý, cứ ăn như vậy, sau này lúc cấp cứu sẽ không có đồ dùng.

Thời gian không lâu, Lục Vũ rốt cuộc điều tức xong, mấy người lại kiểm tra thiên điện một lát, xác định không bỏ sót gì thì đi sang gian thiên điện còn lại.

Chương 397

Gian thiên điện bên kia thoạt nhìn mới đúng là 'địa điểm truyền thừa' thật sự, trong căn phòng to lớn chứa đầy các loại thẻ tre.

Ngoài thẻ tre ra còn có rất nhiều công cụ, khí cụ, còn có vài cơ quan bán thành phẩm.

Ngoại trừ những cơ quan kia, trên một bức tường có treo một thanh mộc kiếm, bên cạnh kiếm vẽ đầy bích họa.

Nội dung trên bích họa là từng hình người nhỏ, bày ra đủ loại tư thế, thoạt nhìn giống như... kiếm pháp!

Mắt Lục Vũ sáng lên, Vương Bàn Tử cũng lập tức hưng phấn, hô: "Tôi trước kia chơi game cũng có Mặc gia kiếm pháp, nghe nói rất lợi hại a!

Tiểu ca nhi, cái này chúng ta phải học!" Dứt lời, Lục Vũ lắc đầu, đưa tay ngăn Vương Bàn Tử lại, nghiêm mặt nói: "Không thể học." "A?

Tại sao?" Vương Bàn Tử đầy mặt nghi hoặc, Hồ Bát Nhất cũng có chút khó hiểu.

Bọn họ tốn sức lực lớn như vậy mới tìm được địa điểm truyền thừa chân chính.

Hiện tại Mặc gia kiếm pháp trong truyền thuyết ngay trước mắt lại không học? "Mặc gia truyền thừa, nhất định phải học tập theo trình tự." Lục Vũ đưa tay chỉ dòng chữ Tiểu Triện trên tường, giải thích: "Thuyết minh trên đó viết, nhất định phải bắt đầu học tập từ tư tưởng Mặc gia, sau đó học tập cơ quan bí thuật, cuối cùng mới học tập kiếm pháp." "A?" Biểu cảm của Vương Bàn Tử lập tức nhăn nhó,

khổ sở nói: "Nhiều thẻ tre như vậy, học đến chết cũng học không hết a!" Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Mặc Tử lưu lại khảo nghiệm, nhất định phải theo thứ tự mà làm.

Học thông một loại mới có thể đi hậu điện tham gia khảo nghiệm.

Khảo nghiệm thông qua mới có thể đi học tập loại tiếp theo.

Hơn nữa, theo nội dung thuyết minh, nếu không tuân thủ quy tắc sẽ bị trừng phạt." Vương Bàn Tử ủ rũ cúi đầu, buồn bực nói: "Không phải nói Mặc gia 'Kiêm ái, phi công' sao, cái này còn có trừng phạt, một chút cũng không hòa khí." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, không muốn cùng Vương Bàn Tử dây dưa chuyện nhỏ này, chỉ nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, nhẹ giọng nói: "Lần này mang theo đồ ăn, nước sạch đủ cho chúng ta ở đây khoảng nửa tháng.

Trước tiên thử xem, nếu thật sự không có duyên phận, chúng ta sẽ rời đi." Hồ Bát Nhất, Shirley Dương tự nhiên không có ý kiến, cùng Lục Vũ đi tới bên giá sách, cầm lấy một phần thẻ tre xem xét.

Vừa mới cầm lên, trong đầu cậu lại xuất hiện hệ thống nhắc nhở. 【Chúc mừng túc chủ chính thức bắt đầu tiếp nhận Mặc gia truyền thừa, 'Mặc gia truyền thừa chi địa' tổng độ thăm dò đạt tới 60%, hệ thống thưởng Thi Ngữ Thuật.】 【Thuyết minh: Thi Ngữ, ngôn ngữ giao lưu giữa cương thi.】 Lục Vũ hơi sững sờ, đây không phải là tay nghề của Tiểu ca Trương Khởi Linh sao?

Không ngờ cậu hiện tại cũng có năng lực như vậy!

Đáng tiếc, nếu có thể học được thứ này sớm hơn một chút, lúc trước khi Viên Củng chỉ huy kỳ si đại chiến với bọn họ, cậu đã có thể khuyên nhủ hắn... "Tiểu ca nhi?" Hồ Bát Nhất thấy Lục Vũ mở thẻ tre ra rồi không nói một lời, do dự một chút vẫn nhỏ giọng gọi một câu. "Hả?

Sao vậy?" Hồ Bát Nhất đưa tay chỉ thẻ tre, cười khổ giải thích hai câu.

Nội dung trên thẻ tre đều là chữ Tiểu Triện.

Vô luận là anh hay Shirley Dương đều xem không hiểu.

Lục Vũ gật đầu, trực tiếp lấy giấy bút sao chép nội dung bên trên xuống, ba người cùng nhau học tập.

Về phần Vương Bàn Tử, đừng nói học, chính là nghe mấy người Lục Vũ nói những câu văn ngôn trúc trắc đều đã đau đầu từng trận.

Mắt hắn đảo quanh, ánh mắt luôn liếc về phía kiếm pháp trên tường.

Thân là một người đàn ông, ai không muốn trượng kiếm tẩu thiên nhai?

Vương Bàn Tử lén lút nhìn, thấy bọn Lục Vũ còn đang nói về tư tưởng Mặc gia trúc trắc, không ai chú ý tới hắn, liền lén la lén lút mô phỏng tư thế trên bích họa, dùng gậy làm kiếm...

Thời gian vội vã trôi qua.

Bất tri bất giác, hơn một tiếng đồng hồ trôi qua.

Ba người đang chìm đắm trong thẻ tre tịnh không chú ý tới Vương Bàn Tử đã đứng lên, đi tới trước bích họa, thần tình trang nghiêm bày ra một kiếm chiêu.

Sau đó... bất động!

Cứ đứng thẳng đơ ở đó, phảng phất như bị định thân.

Ngay sau đó...

Vương Bàn Tử phát ra một tiếng thảm thiết, vang tận mây xanh!

Trong hoảng hốt còn có thể nghe thấy một giọng nói uy nghiêm:

"Biết sai chưa?" Đám người Lục Vũ mạnh mẽ ngẩng đầu, liền thấy Vương Bàn Tử đứng thẳng đơ ở đó, bên cạnh hắn lơ lửng một cây thước, mỗi lần hỏi một câu, thước sẽ đánh mạnh vào mông Vương Bàn Tử một cái, khiến hắn đại hống đại khiếu! "Sai chưa!" "Bàn gia sao có thể sai!" *Bốp!* Hồ Bát Nhất trong nháy mắt cảnh giác, một tay sao lấy Tân Đình Hầu đao, ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía, quát: "Ai đang giả thần giả quỷ!

Ra đây!

Tôi nhìn thấy ngươi rồi!" Vừa nói, anh vừa chạy vài bước đến bên cạnh Vương Bàn Tử, khẩn trương nói: "Bàn Tử, cậu sao rồi?" Dứt lời, giữa không trung lại bay tới một giọng nói: "Sai chưa?" "Kêu cái rắm!" *Bốp!* "Ái da!" Mông lại bị đánh một cái, Vương Bàn Tử nhịn không được nhe răng trợn mắt, mặt đau đến biến hình, gấp gáp nói: "Lão Hồ, cậu cứ trơ mắt nhìn huynh đệ bị đánh như vậy sao, không thể đem cái miếng gỗ rách nát kia lộng đi cho tôi à?" Hồ Bát Nhất lúc này mới chú ý tới cây thước đang lơ lửng giữa không trung, trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy khó tin.

Chương 398

Anh vội vàng quay sang nhìn Lục Vũ, liền thấy biểu tình của Lục Vũ có chút... dở khóc dở cười.

Vừa nhìn thấy biểu tình này, Hồ Bát Nhất thoáng thở phào nhẹ nhõm, biết chuyện này e là không có gì nguy hiểm.

Lúc này, Lục Vũ đi tới gần, lại cẩn thận nhìn cây thước, toét miệng cười: "Bàn Tử, đừng cứng miệng nữa.

Chỉ cần thành thật nhận sai thì không cần bị đánh nữa." Vương Bàn Tử miễn cưỡng phản ứng lại, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, ý cậu là tôi bị đánh là vì không nhận sai?

Đây là pháp khí tà môn gì vậy!" Lục Vũ nhìn ánh mắt nhỏ không thể tin nổi của Vương Bàn Tử, khẽ cười, nói tiếp: "Lát nữa nó sẽ lại hỏi cậu, có bị đánh hay không là do cậu tự xem mà làm.

Hơn nữa, cây thước này cũng giảng cứu 'thành khẩn thì khoan hồng, kháng cự thì nghiêm trị', miệng cậu càng cứng, sức mạnh của nó cũng sẽ tăng cường." Nói xong, chính Lục Vũ cũng cảm thấy món pháp khí này rất thần kỳ.

Mặc gia vì truyền thừa của mình cũng tốn không ít tâm tư. 【Tên vật phẩm: Tranh Minh Xích】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Trừng phạt】 【Mô tả vật phẩm: Thước dạy học Mặc Tử từng dùng, được nhân vật đại biểu của Pháp gia là Lý Khôi đặt lên "Pháp Kinh", trải qua nhiều năm tích lũy, thước sở hữu sức mạnh thần kỳ, có thể quản thúc người thụ giáo, không tuân thủ quy tắc dự định sẽ bị trừng phạt.

Sức mạnh Tranh Minh Xích tăng cường dần theo cấp độ...】 Có thể là lo lắng Vương Bàn Tử cứng miệng dẫn đến việc bị thước đánh

da tróc thịt bong, Lục Vũ ngừng một chút, giới thiệu đơn giản tình huống pháp khí với Vương Bàn Tử, rồi nói: "Lúc trước tôi đã bảo cậu rồi, học tập cho tốt, cậu cứ đòi đi đường tắt." Vừa dứt lời, giữa không trung lại vang lên giọng nói uy nghiêm: "Sai chưa?" "Sai cái rắm!" Vương Bàn Tử hoàn toàn là theo bản năng cứng miệng.

Chỉ là nói xong, chính hắn cũng hối hận.

Chỉ tiếc...

đã muộn! *Bốp!* "Ngao ô!" Vương Bàn Tử đau đến quái khiếu một tiếng, vội vàng nói: "Sai, sai, tôi sai rồi!

Tôi sai rồi!

Tôi sai rồi còn không được sao!" Lần này, sau khi Vương Bàn Tử nói xong, cây thước lơ lửng giữa không trung vút một cái biến mất vô ảnh vô tung.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy thân thể buông lỏng, vội vàng ôm mông, nhe răng trợn mắt xoa xoa.

Đau!

Quá đau! "Tiểu ca nhi cậu cũng thật là, nhìn thấy tôi chịu tội như vậy mà cậu còn cười." "Lão Hồ, cậu cũng không trượng nghĩa a!" "Đúng đúng, tôi không trượng nghĩa." Hồ Bát Nhất nhịn không được cười nói: "Được rồi, cho cậu một cánh Trân Châu Kim Hòa Hoan, mau ăn đi, ăn xong rồi dùng công đọc sách." Vương Bàn Tử nhíu mày, cười khổ nói: "Tôi nghe đều nghe không lọt, còn có thể đọc vào?" "Thôi bỏ đi, các ngươi cứ đọc sách cho tốt, tôi vẫn là luyện côn pháp của tôi." "Mặc gia, vô duyên với Bàn gia a!" Lục Vũ cũng không miễn cưỡng, để mặc Vương Bàn Tử luyện tập côn pháp, chính mình định tiếp tục nghiên cứu tư tưởng Mặc gia.

Lúc này, Hồ Bát Nhất tò mò nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca nhi, cái

'Tranh Minh Xích' kia không thu lại sao?" Theo phong cách của bọn họ, nhìn thấy pháp khí sao có thể cứ thế bỏ qua?

Lục Vũ nhìn thẻ tre, đầu cũng không ngẩng, giải thích: "Nơi này có quy củ, tiếp nhận xong truyền thừa, đồ vật tự nhiên có thể mang đi.

Không thể phá hỏng quy củ, nếu không sẽ giống như Vương Bàn Tử." Hồ Bát Nhất ách nhiên thất tiếu, nhưng vừa nghĩ tới những câu văn ngôn trúc trắc kia lại là một trận đau đầu.

Nghĩ năm đó anh học "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" tuy rằng cũng có chút trúc trắc, nhưng chung quy không trúc trắc bằng văn tự Mặc gia.

Hơn nữa, loại nội dung tư tưởng này học lên xác thực là làm cho người ta đầu váng mắt hoa.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Shirley Dương một cái, thấy cô cũng tâm hồn treo ngược cành cây, không khỏi lắc đầu: "Hay là chúng ta vẫn đi luyện công đi, tham nhiều nhai không nát." "Ừ, tôi cũng nghĩ như vậy." Shirley Dương đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Hai người nói với Lục Vũ một câu rồi cùng Vương Bàn Tử luyện công trong thiên điện, thỉnh thoảng nhìn xem tình huống bốn phía, nghỉ ngơi một chút.

Lục Vũ thì trước sau nghiên cứu tư tưởng Mặc gia, không nề hà, xem từng quyển từng quyển.

Hơn nữa, càng xem càng hăng say.

Trúc quyển trình bày tư tưởng tổng cộng mấy trăm cái.

Không cần phiên dịch cho đám Hồ Bát Nhất nữa, tốc độ đọc của Lục Vũ nhanh hơn rất nhiều.

Mấy phút là xong một trúc quyển.

Hơn nữa... trong tay cậu đang cầm "Khuông Hành Tạc", đọc sách học tập càng là làm ít công to!

Dù sao, cái đục này chính là cái đục trong điển tích "Tạc bích tá quang" (Đục tường mượn ánh sáng) của Thừa tướng Tây Kinh Khuông Hành, là pháp khí duy nhất trong tay cậu có thể phụ trợ học tập.

Thời gian không lâu, Lục Vũ thở dài một hơi, cười với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, có muốn thử dùng 'Khuông Hành Tạc' học tập một chút không?" "Thôi bỏ đi." Hồ Bát Nhất chủ động từ bỏ cơ hội này, cười khổ nói: "Pháp khí tổn hao tinh thần quá lớn, hơn nữa tôi cũng không biết những chữ Tiểu Triện kia, nhìn vào quá đau đầu." Lục Vũ gật đầu, lại nhìn về phía Shirley Dương và Vương Bàn Tử: "Hai người đều không thử một chút sao?" Hai người tự nhiên lắc đầu phủ nhận. "Được rồi." Lục Vũ thu hồi Khuông Hành Tạc, đứng lên vươn vai một cái: "Vậy chúng ta có thể đi xem khảo nghiệm ở hậu điện là dạng gì." "Hả?

Tiểu ca nhi cậu đã học xong hạng thứ nhất?" "Ừ." "Vậy thì đi a!" Vương Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn, thúc giục một câu.

Nói xong lại "Hắc hắc" cười một tiếng: "Tiểu ca nhi cậu mau học hết đi, tôi đợi cậu học xong 'Mặc gia kiếm pháp' rồi dạy tôi múa kiếm!

Tôi tin tưởng, bằng tư chất của Bàn gia, ít nhất cũng có thể làm một Kinh Thành đệ nhất kiếm khách!" Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử một cái, cười như không cười trêu chọc: "Không cần luyện đâu, Bàn gia cậu hiện tại cũng rất 'tiện' (kiếm)..." Vương Bàn Tử cũng không để ý Hồ Bát Nhất trêu chọc, hi bì tiếu kiểm đáp ứng một tiếng, trực tiếp đi theo Lục Vũ, Hồ Bát Nhất bọn họ cùng nhau bước vào hậu điện.

Kiến trúc hậu điện và thiên điện không có khác biệt quá lớn, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều.

Chương 399

Hơn nữa, trong hậu điện vô cùng mộc mạc, không có bích họa trang trí gì, cũng không có quá nhiều điểm xuyết, chỉ có ở trung ương có một cái đài cao cách mặt đất hai mét, đài cao rộng chừng ba mét vuông, bốn mặt vẽ vân lôi văn đặc trưng thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Ngoài ra, chỉ có ở giữa có một chiếc bàn thấp nhỏ, trên bàn lơ lửng một cây thước.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, tò mò hỏi: "Tiểu ca, khảo nghiệm này là sao?" "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng bước lên đài cao chắc là sẽ biết." Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, giải thích một câu rồi cất bước đi.

Trên tường thiên điện, về việc khảo nghiệm thế nào cũng không nói quá nhiều, chỉ nói đi hậu điện liền có thể biết.

Lục Vũ chậm rãi bước lên đài cao, đứng yên bên bàn.

Một khắc sau, cậu liền cảm giác được quanh thân có một luồng khí tức kỳ dị lưu chuyển, giống như có ai đó đang nhìn trộm cậu!

Trong hệ thống, giới thiệu về chiếc bàn nhỏ càng khiến cậu động dung! 【Tên vật phẩm: Cầm Hoạt Ly Tịch Trác】 【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Khí hồn】 【Mô tả vật phẩm: Cầm Hoạt Ly, thủ đồ của Mặc Tử, từng cầu học Tử Hạ - một trong 'Khổng môn thập triết', sau chuyển sang theo Mặc Tử, tiềm tâm Mặc học.

Cầm Hoạt Ly theo bên cạnh Mặc Tử ba năm đầu, tận tâm hầu hạ, không dám vọng ngôn chuyện cầu học.

Mặc Tử nhìn ở trong lòng, một ngày hẹn Cầm Hoạt Ly cùng lên

Thái Sơn, tại đỉnh Thái Sơn định danh phận thầy trò.

Cầm Hoạt Ly từ đầu đến cuối luôn hầu hạ Mặc Tử như cha.

Mặc Tử bệnh nặng, Cầm Hoạt Ly tư niệm ân sư thành tật, khóc bên chiếu bái sư, nguyện lấy dương thọ bản thân đổi lấy ân sư trường sinh.

Sau đó, Cầm Hoạt Ly lấy thân mình nhập vào chiếu thảo, trở thành khí hồn, chờ đợi hậu nhân Mặc gia tiếp nhận truyền thừa...】 Giới thiệu như vậy rất cảm động.

Mà một khắc sau, ở đối diện bàn thấp xuất hiện một thân ảnh.

Sắc mặt ngăm đen, tóc hoa râm, một thân áo vải mộc mạc, đi chân trần.

Có thể thấy được tay chân ông đều đầy vết chai, ánh mắt bình tĩnh mang theo một tia thẩm thị nhìn Lục Vũ.

Đột nhiên xuất hiện người, Vương Bàn Tử nhịn không được quái khiếu một tiếng!

Hồ Bát Nhất cũng ghé mắt, trong nháy mắt trừng lớn mắt.

Lục Vũ tuy rằng cũng giật mình, nhưng cậu lập tức bình tĩnh lại, chắp tay thi lễ với Cầm Hoạt Ly. "Ngồi." Lục Vũ y lời quỳ ngồi bên bàn nhỏ, yên lặng chờ đợi.

Qua một lát, Cầm Hoạt Ly mặt đen đột nhiên mở miệng: "'Bạch mã phi mã', biện." Vương Bàn Tử ngạc nhiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất, nhỏ giọng lầm bầm: "Lão Hồ, đây là ý gì?" "Suỵt!" "Không phải, ý gì a?" "Yên lặng!" Vương Bàn Tử còn định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm rất quen thuộc, trong nháy mắt trừng lớn mắt, nhìn Cầm Hoạt Ly mặt đen trên đài cao, kêu to: "Lúc trước có phải là ngươi đánh Bàn gia không!

Ngươi...

Ái da!" Một câu chưa nói xong, cây thước "vút" một cái bay đến bên cạnh Vương Bàn Tử, đối diện mông hắn quất một cái! *Bốp!* "Hít!" Vương Bàn Tử hít ngược một hơi khí lạnh, người cứng đờ, nhưng cũng không dám nói thêm lời vô nghĩa nào nữa.

Một bên, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương suýt chút nữa nhịn không được cười.

Nhưng vừa nhìn thấy Lục Vũ ngồi trên đài cao, hai người lập tức không cười nổi nữa.

Trên đài cao, Cầm Hoạt Ly nhìn Lục Vũ, lần nữa mở miệng: "Nói." Rất dứt khoát, chỉ một chữ.

Hơn nữa, thanh thước kia cũng lập tức bay về bên tay ông, bị ông nắm trong tay.

Một màn này vô cùng kỳ dị.

Lục Vũ nhìn Cầm Hoạt Ly, trầm mặc một lát sau, mở miệng nói: "Bạch mã, mã dã, thừa bạch mã, thừa mã dã.

Ly mã, mã dã, thừa ly mã, thừa mã dã.

Xa, mộc dã, thừa xa, phi thừa mộc dã.

Thuyền, mộc dã, nhập thuyền, phi nhập mộc dã.

Thả độc thư, phi độc dã.

Hảo độc thư, hảo thư dã.

Đào chi thực, đào dã.

Cức chi thực, phi cức dã." Cầm Hoạt Ly nhìn Lục Vũ.

Thật lâu sau, thở dài một hơi: "Thiện." Nói chuyện, trong mắt ông cũng nhiều thêm một tia thiện ý.

Lúc này, Cầm Hoạt Ly lại mở miệng: "Có thể tập cơ quan thuật." Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm, liền thấy Cầm Hoạt Ly cầm lấy cuộn giấy bên bàn nhỏ, soạt soạt chấm chấm viết xuống một dòng chữ nhỏ.

Chữ là Tiểu Triện, cậu có thể nhận ra: Người thứ tám, tư tưởng, Thiện.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, cái này là bảng thành tích?

Chương 400

Cậu theo bản năng nhìn lên trên.

Người thứ bảy, tư tưởng, Ác.

Người thứ sáu, tư tưởng, Thiện.

Cơ quan thuật, Ác.

Người thứ năm, tư tưởng, Thiện.

Cơ quan thuật, Thiện.

Kiếm pháp, Ác.

Người thứ tư...

Lục Vũ còn muốn nhìn lại, Cầm Hoạt Ly đã cuộn thẻ tre lại.

Nghĩ một chút, Lục Vũ nhìn Cầm Hoạt Ly, hỏi: "Tiên sinh, người thứ bảy là ai, là Uông Tàng Hải?

Hay là Viên Củng?" Cầm Hoạt Ly khựng lại, nhìn Lục Vũ một cái, có chút cứng nhắc nói: "Đợi ngươi thông qua khảo nghiệm, tự sẽ nói cho ngươi." "Đa tạ." Lục Vũ không dây dưa, chắp tay nói cám ơn xong trực tiếp đi xuống đài cao.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người trong lòng có cả bụng vấn đề, nhưng vừa nghĩ tới cây thước phiêu hốt bất định, Vương Bàn Tử vẫn là dỗi, nhịn.

Mãi cho đến khi đi ra khỏi hậu điện, trở lại thiên điện, Vương Bàn Tử lập tức không kìm nén được sự tò mò trong lòng, hỏi một lèo. "Tiểu ca nhi, vừa rồi là tình huống gì?" "Tên kia là cái quỷ gì?" "Chỗ này cũng quá tà tính rồi đi..." "Cương thi biết nói chuyện, còn có quỷ, cái này mẹ nó..." Lục Vũ dở khóc dở cười, đem chuyện Cầm Hoạt Ly

giới thiệu đơn giản vài câu.

Đợi đến khi cậu nói xong, Hồ Bát Nhất trừng lớn mắt, kinh hãi nói: "Mặc gia thần khí, quả nhiên phi đồng phàm hưởng." "Đúng vậy." Lục Vũ gật đầu, đưa mắt nhìn lên Cơ quan thuật.

Học tập Cơ quan thuật cũng không cần Lục Vũ hiện tại dựng một cái cơ quan khổng lồ ra.

Dù sao, Mặc gia đại hình cơ quan thuật bao gồm Liên Nỗ Xa, Chuyển Xạ Cơ, Tạ Xa, Vân Thê, v.v...

Một món đồ, mấy người thợ thủ công Mặc gia đều phải bận rộn vài ngày, huống chi Lục Vũ chỉ có một người.

Cái cậu phải làm là sửa chữa.

Liên Nỗ Xa, Chuyển Xạ Cơ, Tạ Xa, Vân Thê, trong mấy thứ này, chỉ cần cậu tìm được một thứ, sửa chữa hoàn thành coi như thông qua cửa khảo nghiệm thứ hai.

Trước đó, Lục Vũ đã sửa chữa "Mặc Gia Đăng Thiên Thê", lần này tự nhiên lựa chọn cùng loại hình là Vân Thê.

Sửa chữa đơn giản, không lãng phí thời gian.

Mau chóng sửa xong, cậu cũng có thể luyện tập kiếm thuật!

Rất nhanh, Lục Vũ thông qua khảo nghiệm cửa thứ hai, bắt đầu luyện tập kiếm thuật.

Khi cậu đứng trước bích họa, đột nhiên phát hiện nội dung trên bích họa xuất hiện một số biến hóa rất nhỏ, không còn giống như trước kia nhìn thấy vô số tư thế.

Hiện tại thoạt nhìn, tổng cộng chỉ có sáu bức bích họa.

Động tác trên họa cũng không quá giống trước kia.

Không cần phải nói, đây chắc chắn là thủ đoạn tinh diệu của Cầm Hoạt Ly.

Lục Vũ trong lòng cảm khái, quay đầu nhìn thoáng qua Hồ Bát Nhất bọn họ, hỏi: "Lão Hồ, anh...

Hả?" Chỉ thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người ánh mắt ngây dại, giống như bị ngốc vậy. "Tiên sinh, đây là có chuyện gì?" Thân ảnh Cầm Hoạt Ly không hiện, thanh âm truyền vào tai Lục Vũ: "Phi truyền thừa giả, bất khả học." "Vậy bọn họ..." "Chờ ngươi học xong, tự nhiên khôi phục." Lục Vũ nhìn tình huống của bọn Hồ Bát Nhất, xác định không có vấn đề gì mới yên tâm bắt đầu học tập kiếm pháp.

Mặc gia kiếm pháp, thiên kỳ bách quái, tổng cộng chỉ có sáu thức, nhưng lại lấy thủ làm công, bất bại chi địch.

Lấy công làm thủ, chế địch tiên cơ.

Dung hội quán thông, công thủ kiêm bị.

Kiếm chiêu do khinh chí trọng, do nhu chí cương, kiếm ý trục cấp đề thăng...

Lục Vũ nhìn kiếm chiêu, không ngừng luyện tập.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc học xong sáu chiêu kiếm pháp, không nói dung hội quán thông, nhưng cũng có chút bộ dáng.

Cầm Hoạt Ly nhìn cậu, khẽ gật đầu: "Thiện." "Hả?" "Tình huống gì?" "Tiểu ca nhi, cậu còn không luyện kiếm?" Cầm Hoạt Ly vừa nói xong một câu, thân ảnh biến mất không thấy, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng nhao nhao tỉnh lại.

Lục Vũ đang định giải thích với bọn họ một câu thì nghe thấy giọng Cầm Hoạt Ly từ xa xa phiêu diêu truyền tới: "Mời đến hậu điện, Cầm Hoạt Ly kính đợi." "A?" "Tiểu ca nhi, cậu luyện thành

rồi?" Hồ Bát Nhất nghĩ tới điều gì, có chút kinh hỉ nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ gật đầu, không nói gì thêm, tránh bỏ lỡ chuyện bên phía Cầm Hoạt Ly.

Mấy người rất nhanh bước vào hậu điện.

Chương 401

Hậu điện có chút biến hóa.

Hậu điện trước đó ảm đạm, lúc này hào quang chiếu người.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trên đỉnh hậu điện chính là cái bàn ngọc khổng lồ mà bọn họ nhìn thấy sau khi tiến vào địa cung.

Vừa nhìn thấy bàn ngọc, nước miếng Vương Bàn Tử đều sắp chảy ra rồi...

Ánh mắt Cầm Hoạt Ly quét qua mấy người, cuối cùng rơi trên người Lục Vũ, ngữ khí vẫn cứng nhắc: "Mời đến phía trước." Lục Vũ đi tới gần, đứng yên trước mặt Cầm Hoạt Ly.

Cầm Hoạt Ly nhìn cậu hồi lâu, nhẹ giọng nói: "Mong ngươi thủ hộ Mặc gia." "Tự nhiên." "Thông qua khảo nghiệm, là Mặc gia đương đại Cự Tử." Nói đến đây, Cầm Hoạt Ly ngừng một chút, liếc mắt nhìn Mặc Gia Cự Tử Giới trong tay Lục Vũ, nói tiếp: "Ngày khác nhập Cơ Quan Thành, Cự Tử Giới có tác dụng lớn." "Tác dụng gì?" Cầm Hoạt Ly không trả lời vấn đề của cậu, chuyển sang nói: "Trước đó, Cự Tử từng có vấn đề, hiện tại giải đáp." Không cần Lục Vũ nói nhiều, Cầm Hoạt Ly trực tiếp lấy thẻ tre ra, trải trên bàn thấp, nhẹ giọng nói: "Người đầu tiên đến nơi này, ngoại trừ Tiên sư, chính là ta." "Người thứ hai, tự xưng Đại Kinh Trương Hành, tập được tư tưởng, tập được cơ quan, nhưng không thuận kiếm pháp." "Người thứ ba, tự xưng Tào Ngụy Mã Quân, tập được tư tưởng, tập được cơ quan, cũng không thuận kiếm pháp." Cầm Hoạt Ly nói bình đạm, Hồ Bát Nhất lại trừng lớn mắt, không dám tin.

Trương Hành, nhà phát minh triều Hán, Địa Động Nghi danh chấn

thiên hạ chính là do ông phát minh.

Mã Quân, nhà phát minh thời Tam Quốc, Chỉ Nam Xa, cải tiến Gia Cát Liên Nỗ, không thua kém Gia Cát Lượng!

Ngay sau đó, Cầm Hoạt Ly lại nói mấy nhân vật mấu chốt. "Người thứ tư, tự xưng Đại Đường Lý Thuần Phong, tư tưởng, cơ quan, kiếm pháp, không gì không tinh thông, thẹn làm tiền nhiệm Mặc gia Cự Tử." Quả nhiên, Lý Thuần Phong chính là Mặc gia Cự Tử nhiệm kỳ trước! "Người thứ năm, tự xưng Đại Minh Uông Tàng Hải..." Mấy chữ Uông Tàng Hải vừa thốt ra, thần sắc Lục Vũ khẽ biến! "Người này tư tưởng, cơ quan đại thiện, nại hà trong lòng có ác, lại thêm già nua, không cách nào tập được kiếm pháp.

Người này quỷ kế đa đoan, ý đồ dùng Mặc gia cơ quan thuật lược đoạt địa điểm truyền thừa, bị ta dùng bí pháp khu trục." Lục Vũ rất muốn xen mồm hỏi một câu về Uông Tàng Hải, nhưng Cầm Hoạt Ly đã tiếp tục nói tiếp, cậu cũng chỉ đành nghe. "Người thứ sáu, tự xưng Đại Minh Viên Củng, tư tưởng, Thiện.

Người này già nua, tâm niệm trường sinh..." "Người thứ bảy, tự xưng Trương Khải Sơn, sát khí quá nặng, tham niệm quá nặng, dùng thủ đoạn trộm mộ nhập địa, bị ta khu trục..." Trương Khải Sơn!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy kinh ngạc!

Trương Khải Sơn, người xưng Trương Đại Phật Gia, Lão Cửu Môn đệ nhất nhân!

Không ngờ hắn cũng từng tới đây, chỉ là bị Cầm Hoạt Ly đuổi đi!

Lục Vũ rốt cuộc không kìm nén được sự tò mò trong lòng, nhịn không được hỏi: "Tiên sinh, ông làm sao đuổi hắn đi?

Hắn có nói gì không?" "Không có." Cầm Hoạt Ly ngôn giản ý cai,

trả lời dứt khoát ngắn gọn. "Uông Tàng Hải có nói gì không?" "Kẻ này tâm thuật bất chính, bị ta khu trục." Cầm Hoạt Ly cố nhiên biết rất nhiều chuyện, nhưng những người từng tham gia khảo nghiệm trong quá khứ, ngoại trừ Lý Thuần Phong ông nói nhiều vài câu, những người còn lại đều không nói nhiều.

Nói đi nói lại, Lục Vũ gãi đầu, hỏi: "Vậy tôi hiện tại tiếp nhận xong khảo nghiệm, có thể rời đi rồi?" "Thiện." Cầm Hoạt Ly khẽ gật đầu, vừa nói vừa vung tay lên, bảo châu ngọc bàn vẫn luôn treo trên đỉnh đầu mọi người từ từ hạ xuống.

Ở trước mắt mấy người, bảo châu ngọc bàn càng thêm chói mắt. "Cự Tử thân thủ." Cầm Hoạt Ly lại mở miệng, đưa tay chỉ bảo châu ngọc bàn.

Lục Vũ theo bản năng đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào bảo châu ngọc bàn.

Một khắc sau, trước mắt cậu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh!

Một lão giả mặc áo vải mộc mạc, ngồi giữa không trung, mặt mang ý cười, lẩm bẩm: "Thiện, đại thiện, rốt cuộc có người khiến Cầm Hoạt Ly hài lòng." "Cái này..." Lục Vũ quay đầu nhìn đám Hồ Bát Nhất, mấy người sắc mặt không đổi, chỉ nhìn bảo châu, chắc là không nhìn thấy hình ảnh cậu thấy.

Lục Vũ lại quay đầu nhìn Cầm Hoạt Ly, chờ đáp án của ông.

Trong lòng cậu đã có một suy đoán.

Chỉ là suy đoán này quá mức khó tin, dù là cậu cũng có chút không thể tiếp nhận!

Cầm Hoạt Ly khẽ cười, trong mắt đầy vẻ truy ức: "Cảm ơn ngươi, có thể khiến ta gặp lại Ân sư." Ân sư!

Quả nhiên là...

Mặc Tử!

Tổng không thể nào Mặc Tử đem hồn phách của mình cũng lưu lại trong bảo châu ngọc bàn chứ!

Nhìn kỹ lại, Lục Vũ thở dài một hơi.

Bảo châu ngọc bàn tịnh không phải pháp khí.

Bên trên lưu lại cũng không phải hồn phách Mặc Tử, chỉ là một loại hình ảnh.

Đông Hải có châu, bảo phóng quang hoa, có thể đem hình ảnh của người lưu lại trong bảo châu... "Gia sư dùng thời gian vài năm tìm được bảo châu, ở trước bảo châu dạy chúng ta.

Đây mới là chân chính...

Mặc gia truyền thừa.

Chương 402

Cự Tử chỉ cần tận tâm học tập, ngày sau tự sẽ bước vào Mặc gia Cơ Quan Thành, hoạch đắc một phần tạo hóa." Lục Vũ nhìn, trầm mặc không nói, không biết đang nghĩ gì.

Thật lâu sau, khẽ thở ra một hơi, nói: "Mặc Tử đã dự liệu được Mặc gia sẽ xuống dốc sao?" "Chư tử bách gia tranh minh, không ai có thể trường thắng." Cầm Hoạt Ly khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Khi đó, Nho học thích hợp thống trị thiên hạ hơn nên được tôn sùng.

Mặc gia chú trọng vụ thực, tôn sùng bình đẳng, tự nhiên có mâu thuẫn rất lớn với tôn ti trật tự, lễ nhạc trị quốc.

Gia sư không muốn tâm huyết cả đời uổng phí, cố thử lưu lại truyền thừa." Lục Vũ có thể nhìn thấy trên mặt Cầm Hoạt Ly hiện lên một tia lạc lõng.

Bất quá rất nhanh, ông lại khẽ cười, nói tiếp: "Mà nay Mặc gia có hậu, thực sự là một chuyện diệu sự.

Cự Tử có thể mang mấy món pháp khí gia sư nhờ người luyện chế đi cùng, ta cũng sẽ theo ngươi đi cùng.

Ngươi trong lúc diễn tập có chỗ nào không hiểu, ta tự sẽ giải đáp." Nghe được lời này, Lục Vũ cười gật đầu: "Vậy chúng ta ra ngoài rồi nói sau." Vừa nói chuyện, cậu vừa đơn giản thu thập, đem "Tranh Minh Xích" dắt ở thắt lưng, lại cuộn tấm chiếu thảo trên bàn nhỏ lại, rồi tìm được cơ quan trên bảo châu ngọc bàn, nhẹ nhàng ấn xuống.

Bảo châu ngọc bàn khổng lồ từ từ thu nhỏ lại.

Ngọc bàn vốn bằng phẳng trở nên tầng tầng lớp lớp, cao cỡ một người, vô cùng đặc biệt.

Lục Vũ lấy ga giường từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, bọc ngọc bàn lại, cõng lên người.

Bận rộn một hồi, thu thập xong tất cả, mấy người theo đường cũ trở về.

Chỉ là vừa mới mở nắp giếng, phát hiện đang là ban ngày, trong khu cảnh điểm người đến người đi, có nhiều bất tiện.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể đợi đến khi trời tối mới đi ra.

Đêm khuya, sau khi rốt cuộc rời khỏi địa cung, đám người Lục Vũ hít sâu một hơi không khí mới mẻ, tâm tình đại sảng.

Đặc biệt là Lục Vũ, nhìn hệ thống nhắc nhở trong đầu, thậm chí cảm thấy thu hoạch lần này của mình còn phong phú hơn mấy lần trước! 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành 'Mặc gia truyền thừa chi địa' thăm dò, hệ thống thưởng Ngũ Hành Thuật Pháp - Lôi Pháp.】 【Thuyết minh: Ngũ Hành Thuật Pháp - Lôi Pháp, thuật pháp Ngũ Đấu Mễ Đạo Trương Thiên Sư thừa thiên mà học, người tu luyện tinh thâm, giơ tay nhấc chân có thể mượn lực sấm sét...】 ...

Hai ngày sau.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương rời khỏi Thương Khâu, nhưng lại không vội vã trở về Kinh thành.

Vương Bàn Tử lái xe, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ngồi ở ghế sau, Lục Vũ ngồi ở ghế phó lái, thỉnh thoảng giơ tay phải lên, ngón cái và ngón trỏ cọ xát vài cái, toát ra một chút điện quang vô cùng nhỏ bé.

Vương Bàn Tử nhìn thấy, nhịn không được trêu chọc: "Tiểu ca nhi, cứ chút điện này, đừng nói là giật tống tử, cho dù làm cái bật lửa cũng không đủ dùng a." Nghe được lời này, Lục Vũ trực tiếp đặt tay bên tai Vương Bàn Tử, dùng sức một cái! "Tiểu ca nhi!" "Đang lái xe đấy!" "Còn làm thế nữa là xảy ra án mạng đấy!" Vương Bàn Tử sợ

tới mức la to gọi nhỏ...

Nói thực ra, Lục Vũ mấy ngày nay ngoại trừ học tập Mặc gia thì chính là vẫn luôn tu luyện Lôi Pháp, chỉ là tiến triển của Lôi Pháp này xác thực là quá mức chậm chạp.

Thời gian vài ngày, miễn miễn cưỡng cưỡng chỉ có thể đạt tới lượng điện sản sinh từ bộ đánh lửa trong cái bật lửa.

Giật một cái, tối đa giống như bị kim châm một chút, dọa người thì được chứ cũng chẳng làm gì được.

Ghế sau.

Hồ Bát Nhất cười cười, có chút tò mò hỏi: "Tiểu ca nhi, chúng ta lần này đi Hán Dương Giang, có thể tìm được địa phương không?" Lục Vũ không giật điện Vương Bàn Tử nữa, nói: "Đi xem thử đi, tìm được thì tìm, không tìm được thì coi như thả lỏng tâm tình, nếu không ngày ngày ở dưới lòng đất, thân thể cũng chịu không nổi không phải sao?" Lần này bọn họ đi Hán Dương Giang cũng là Lục Vũ lâm thời nảy lòng tham, nhớ tới mình trên người còn có một mảnh vỡ "Bá Nha Dao Cầm".

Nói ra thì "Bá Nha Dao Cầm" vẫn là bảo bối cậu có được khi lần đầu tiên điểm thiên đăng ở Khách sạn Tân Nguyệt.

Theo cách nói của hệ thống, chỉ cần mang "Bá Nha Dao Cầm" đến mộ Chung Tử Kỳ ở cửa Hán Dương Giang là có thể khiến cổ cầm phục nguyên, còn có thể học được kỹ thuật đàn của Bá Nha.

Sau khi có được, Lục Vũ vẫn luôn bận rộn "hạ địa", cũng không đi Hán Dương Giang thử phục hồi.

Lần này, Lục Vũ nghĩ muốn thả lỏng tâm tình, dứt khoát mang theo mấy người cùng đi cửa Hán Dương Giang.

Đương nhiên, ngoại trừ thả lỏng tâm tình, cậu còn tồn tại một

chút tư tâm.

Nói không rõ, tả không thấu, trong cõi u minh cậu cảm giác mình lần này trở lại Kinh thành e là sẽ gặp phải phong ba không nhỏ.

Dứt khoát về muộn một chút, trên đường luyện nhiều "Lôi Pháp", luyện "Mặc gia kiếm pháp", học thêm chút Mặc gia, cũng không có gì xấu. ...

Mấy ngày sau, mấy người đến cửa Hán Dương Giang.

Trong một quán ăn đặc sắc, mấy người vừa ăn cơm vừa tán gẫu với gã làm thuê, nghe ngóng chuyện mộ Chung Tử Kỳ.

Gã làm thuê bĩu môi, vẻ mặt khinh thường: "Đi cái chỗ rách nát đó làm gì, còn phải tốn mười lăm tệ tiền vé." "Vé vào cửa?" "Đúng vậy, có người bao thầu mộ Chung Tử Kỳ và cố cư rồi, mười lăm tệ tiền vé, đi xem một cái mộ phần, không phải là có tiền rửng mỡ sao?" Lục Vũ nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ hỏi: "Đó là mộ Chung Tử Kỳ thật sao?" "Giả đấy." "Hả, nói thế là sao?" "Mộ Chung Tử Kỳ thật sớm đã bị người ta xây nhà, đào lên rồi!" "...Vậy địa điểm ban đầu ở đâu, cậu biết không?" Tiểu hỏa kế hất cằm về phía cửa sổ, thuận miệng nói: "Kìa, thấy cái trung tâm thương mại lớn kia không?

Chính là chỗ đó." Mấy người nhìn nhau, đều có chút cạn lời.

Lại tán gẫu vài câu rồi đuổi tiểu hỏa kế đi làm việc, mấy người ăn cơm, nói chuyện phiếm.

Không bao lâu, cơm nước no nê, bọn họ đi tới quảng trường mà tiểu hỏa kế vừa nói dạo chơi.

Lục Vũ dùng một cái túi vải lớn, đựng mảnh vỡ "Bá Nha Dao Cầm", chậm rãi đi.

Chương 403

Đi một lát, tâm có cảm giác, trực tiếp dừng bước. "Tiểu ca nhi?" "Hẳn là chỗ này." Lục Vũ có thể cảm giác được "Bá Nha Dao Cầm" trong túi vải đang từ từ phát sinh biến hóa. "Vậy..." Hồ Bát Nhất đang định nói gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên.

Anh lấy điện thoại ra nhìn, cười nói: "Đại Kim Nha." Nói xong, ấn nghe: "Kim gia, sao lại có thời gian gọi điện cho tôi thế?" Hồ Bát Nhất mở loa ngoài, Lục Vũ, Vương Bàn Tử bọn họ cũng có thể nghe thấy.

Giọng nói cấp thiết của Đại Kim Nha từ trong điện thoại truyền ra: "Ái chà Hồ gia của tôi ơi, điện thoại của ngài rốt cuộc cũng gọi được rồi!

Ngài cùng Lục gia, Bàn gia đang ở đâu đấy, mau tới cứu mạng a!" "Kim gia, đừng vội, từ từ nói, sao vậy?" "Tôi...

Tôi...

Tôi và Trần Hạt Tử bị người ta giữ lại rồi!" "Là sao?

Ở đâu?" "Bên cạnh Già Long Sơn, có một cái Thải Vân Khách Sạn..." Nghe lời Đại Kim Nha, Lục Vũ dở khóc dở cười lắc đầu.

Được rồi, không cần nói nữa, Trùng Cốc Hiến Vương mộ, lần này cho dù không muốn đi cũng phải đi!

Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử hai người rảnh rỗi sinh nông nổi, cứ một hai đòi từ Kinh thành chạy đến tận Già Long Sơn xa xôi, đây không phải tự tìm phiền toái sao?

Đương nhiên, mục đích hai người đi Già Long Sơn không phải vì Trùng Cốc.

Chỉ là Đại Kim Nha vô tình nghe nói thời chiến tranh có một chiếc

máy bay có thể rơi ở Già Long Sơn, lại nghe nói trên máy bay kia toàn là vàng bạc châu báu, còn có không ít đồ tốt.

Thế là lòng hiếu kỳ trỗi dậy không kìm nén được, trực tiếp rủ rê Trần Hạt Tử cùng gã đi Già Long Sơn.

Nếu nói bọn họ đi tìm máy bay, thành thành thật thật tìm máy bay thì cũng thôi đi.

Nhưng đến nơi, nhìn thấy thạch dũng (tượng đá), chút tâm tư trong lòng Đại Kim Nha lại rục rịch.

Chuyến đi này liền xảy ra chuyện...

Già Long Sơn, địa phận nằm ở vùng biên giới châu tự trị Bạch tộc, thịnh sản một loại trà Vụ Đỉnh Kim Tuyến Hương, người qua lại đa số là thương nhân trà, bọn họ đều ở trọ tại Thải Vân Khách Sạn dưới chân núi.

Mặc kệ là người địa phương hay là thương nhân qua lại đều cho rằng thạch dũng là một thứ rất không cát lợi.

Đại Kim Nha sống chết không nghe, lén la lén lút bê một cái thạch dũng giấu trong phòng.

Kết quả cũng không biết là thế nào, thạch dũng vỡ ra, bò ra một đống lớn rậm rạp chằng chịt Khiết trùng (bọ)...

Hậu quả thế nào có thể tưởng tượng được.

Bà chủ khách sạn thì không có tính khí gì quá lớn, nhưng thương nhân trà và mấy người địa phương lại không có tính khí tốt như vậy với Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử, xông lên đánh đập một trận, bắt bọn họ bồi thường tiền, hơn nữa còn phải là tiền mặt.

Đại Kim Nha lần này ra cửa, trên người tổng cộng chỉ mang theo mấy ngàn tệ, chút tiền ấy sao đủ khẩu vị bọn họ?

Tới tới lui lui, điện thoại Đại Kim Nha liền gọi đến chỗ Hồ Bát Nhất, bảo Lão Hồ mang tiền tới cứu bọn họ. ...

Mấy ngày sau, dưới chân núi Già Long Sơn, Thải Vân Khách Sạn.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mấy người bước vào khách sạn.

Vừa nhìn thấy bọn họ, Đại Kim Nha đang bị trói trên ghế, khuôn mặt khổ qua trong nháy mắt giãn ra, cao hứng nói: "Lục Vũ, Hồ gia, Bàn gia, rốt cuộc cũng mong được các ngài tới rồi a!" Vừa nghe lời này, tên buôn trà đứng bên cạnh dùng súng săn chỉ vào cổ Đại Kim Nha, lạnh lùng nói: "Tiền mang đến chưa?" Bọn họ đòi mười vạn tệ, đối với Lục Vũ mà nói cũng không phải chuyện gì to tát, trực tiếp từ trong túi lấy ra một phong bì lớn, tùy tiện ném qua: "Thả người." Xưa nay vẫn có câu nói tiền tài không thể lộ ra ngoài!

Lúc này, nhìn thấy Lục Vũ dễ dàng lấy ra phong bì mười vạn tệ, mắt tên buôn trà sáng lên, quay đầu trừng mắt nhìn mấy gã đàn em, đại liệt liệt nói: "Bắt hết lại!" "Các người muốn làm gì!" Sắc mặt Vương Bàn Tử lạnh lẽo! "Làm gì!" Tên buôn trà cười lạnh một tiếng: "Mấy ca ca gần đây kẹt tiền, các người đã có tiền thì cho chúng tôi mượn dùng!" "Các người còn có vương pháp không!" "Vương pháp?" Tên buôn trà lại cười lạnh, quát: "Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian!" Nói xong, gã còn từ bên cạnh sao lấy một con dao, quát: "Hôm nay nếu không thấy chút máu, mấy người e là không biết mình họ gì!" "Mày còn rất ngang ngược nhỉ?" Vương Bàn Tử không hoảng hốt chút nào, trực tiếp xắn tay áo, chuẩn bị cùng mấy tên lưu manh so tài một chút.

Đại tống tử hắn đánh không lại, nếu ngay cả mấy tên lưu manh tép riu cũng đánh không lại thì coi như sống uổng phí! "Bắt cóc tống tiền, còn muốn cướp của, các người còn có lý rồi.

Bàn gia ta hôm nay sẽ dạy dỗ các người một chút, cái gì gọi là đạo

lý!" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử xông lên một quyền, trực tiếp đánh một tên thanh niên máu mũi chảy ròng ròng. "Ái, mày... mày..." Chỉ trong nháy mắt, mấy tên lưu manh hung thần ác sát đều bị Vương Bàn Tử một quyền một tên đánh ngã xuống đất.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn tên buôn trà, nhướng mày, lại ngoắc ngoắc ngón tay: "Mày tới đây." Nói rồi, mắt thấy tên buôn trà giơ súng săn lên, Vương Bàn Tử quái khiếu một tiếng: "Đậu xanh, mày còn dám thật à?" Lời còn chưa dứt, Vương Bàn Tử đã vọt tới trước mặt, vung một tát, trực tiếp quất tên buôn trà ngã lăn ra đất.

Chưa hả giận lại đá bồi thêm hai cước, lúc này mới túm cổ áo xách gã từ dưới đất lên, tức giận nói: "Mày là cái thứ gì, phạm pháp còn có lý hả?" Thủ đoạn dứt khoát lưu loát dọa cho mấy người xem náo nhiệt trong khách sạn đều thành thật, quy quy củ củ đứng một bên, cũng không dám ra tay, cũng không dám xen mồm, người nào người nấy ngoan ngoãn như cừu. "Được rồi, thế là được rồi." Lục Vũ đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, ngăn hắn lại, lại bảo Lão Hồ thả Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử xuống, lúc này mới hỏi: "Bà chủ nơi này đâu?" Trong trí nhớ của cậu, bà chủ Thải Vân Khách Sạn là một góa phụ trẻ tuổi, còn có một cô em chồng mười sáu mười bảy tuổi tên Khổng Tước.

Sao hôm nay đến lại thấy một tên buôn trà dẫn người la lối om sòm, hai người bọn họ đều không thấy tăm hơi? "Còn có thể đi đâu, còn không phải tên vương bát đản này tu hú chiếm tổ chim khách!" Đại Kim Nha sau khi thoát khốn, bước hai bước đến bên cạnh tên buôn trà vừa trói gã, vung cánh tay, bốp bốp bốp giáng cho mấy cái tát vang dội.

Chương 404

Một lúc sau, hả giận, cũng mệt đến thở hồng hộc: "Cái đồ vương bát độc tử nhà mày, còn dám trói Kim gia, còn dám đánh tao..." Lục Vũ dở khóc dở cười, đưa tay ngăn Đại Kim Nha lại, hỏi vài câu, lúc này mới tìm được bà chủ và Khổng Tước trong căn phòng nhỏ bên cạnh lầu hai khách sạn.

Bà chủ và Khổng Tước đối với bọn họ tự nhiên là ngàn ân vạn tạ, còn đích thân xuống bếp chuẩn bị cho bọn họ một bàn đầy đồ ăn ngon.

Chập tối, mấy người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm.

Nói tới nói lui, đề tài tự nhiên chuyển đến Trùng Cốc.

Đương nhiên, chuyện này là do Hồ Bát Nhất đề cập.

Theo lời Hồ Bát Nhất, mấy người bọn họ muốn vào Trùng Cốc bắt bướm hồ (Hồ Điệp).

Sắc mặt bà chủ vốn đang vui vẻ bỗng chốc sụp đổ, ánh mắt hoảng loạn, gấp gáp nói: "Không thể đi, Ngải Đằng (vùng núi) có ma a!" Một bên, em chồng bà chủ, cô bé mười sáu mười bảy tuổi tên Khổng Tước cũng tiếp lời bổ sung: "Nửa tháng trước, có mười mấy người đi Ngải Đằng, kết quả ba ngày trước có người nhìn thấy dưới chân núi có mười mấy cái... mười mấy cái đầu người!" Chuyện này hiển nhiên để lại chấn động cực lớn cho tâm hồn non nớt của Khổng Tước, lúc này chỉ nói một câu, trong mắt cô bé đã tràn đầy sợ hãi, thân thể run lẩy bẩy.

Vương Bàn Tử bên cạnh thấy thế, trong lòng không nỡ, lấy ra "Tinh Tuyệt Cổ Thành Ngọc Thi" tùy thân mang theo giao cho Khổng Tước, cười ha hả nói: "Cầm lấy nó, em sẽ không sợ nữa." Tinh Tuyệt Cổ Thành Ngọc Thi vốn có công hiệu ngưng thần tĩnh khí, Khổng

Tước cầm trong tay xong, quả nhiên cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, lanh lảnh nói cảm ơn, lại tò mò hỏi một câu.

Vương Bàn Tử bệnh hay khoe khoang lại tái phát, vừa nhướng mày, đang định khoe vài câu thì nghe thấy Hồ Bát Nhất bên cạnh chen vào: "Bàn Tử, cậu nếm thử nước trà này đi, uống ngon lắm." Vương Bàn Tử phản ứng lại, không nói nhiều nữa.

Khổng Tước cũng không truy hỏi, chỉ cùng chị dâu mình, hai người kẻ tung người hứng, kể lại đơn giản chuyện xảy ra dưới chân núi Già Long Sơn mấy ngày trước.

Nói ra thì thiên hạ sự vô xảo bất thành thư.

Nửa tháng trước, có mười mấy người tìm đến Thải Vân Khách Sạn, giống như bọn Đại Kim Nha nói, bảo là muốn vào núi tìm máy bay rơi.

Theo lời bọn họ, thời chiến tranh nơi này vừa khéo là một phần của "Đường bay Hump" (Đà Phong Hàng Tuyến), có một chiếc máy bay rất có khả năng rơi trong Trùng Cốc ở Già Long Sơn.

Bọn họ nói rất giống thật, cộng thêm ra tay hào phóng, vừa nghe nói bọn họ cần người dẫn đường vào Già Long Sơn, mấy thợ săn ở thôn trại lân cận liền gia nhập đội ngũ, dẫn người chui qua thủy động dưới chân Già Long Sơn.

Khổng Tước nói: "Hôm đó em vừa vặn hái thuốc ở gần đó, nhìn thấy bọn họ vào sơn động.

Em nhớ là, tổng cộng mười bảy...

à, tổng cộng mười tám người." Đối với nơi hẻo lánh như Thải Vân Khách Sạn, một lần có mười mấy người tiến vào Già Long Sơn cũng coi như là chuyện lớn.

Mọi người đều chờ bọn họ có thể từ Long Sơn trở về, báo cho

biết đã phát hiện xác máy bay hoặc tin tức gì khác.

Chỉ là liên tiếp mấy ngày trôi qua, chuyện gì cũng không xảy ra.

Cho đến ba ngày trước, có người đi hái thuốc dưới chân núi, nhìn thấy một chiếc bè trúc từ trong sơn động trôi ra.

Cũng không thấy có người, chỉ thấy trên bè trúc xếp ngay ngắn chỉnh tề, toàn là từng cái từng cái đầu người!

Tuy rằng có "Tinh Tuyệt Cổ Thành Ngọc Thi", nhưng nghĩ đến hình ảnh khủng bố kia, Khổng Tước vẫn cảm thấy da đầu tê dại, kinh khủng nói: "Em có một hôm cũng lén đi xem thử, những người kia... mắt đều không thấy đâu nữa!" Cô bé nói đến da đầu tê dại, Vương Bàn Tử nghe cũng da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà.

Đợi Khổng Tước nói xong, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Sau đó, Lục Vũ nhẹ giọng hỏi: "Đầu người có bao nhiêu cái, là mười tám cái sao?" "Không biết, em không dám đếm." Bà chủ bên cạnh cũng vội vàng nói: "Không ai dám đếm, chỗ đó tà môn lắm.

Cái bè trúc kia hiện tại vẫn dừng ở bên cạnh sơn động, chỉ cần tới gần nơi đó là có thể nghe thấy có người nói chuyện." Nghe lời này, Lục Vũ nhíu mày, truy vấn: "Nói chuyện?

Nói cái gì?" "Tôi không biết, đều là hắn nói." Nói xong, bà chủ đưa tay chỉ tên buôn trà vừa bắt cóc Đại Kim Nha.

Vương Bàn Tử híp mắt lại, bước vài bước đến bên cạnh tên buôn trà, vỗ vỗ vào mặt gã, hỏi: "Nào, nói nghe xem, chuyện là thế nào?" "Thả tao ra!

Nếu không tao..." Mắt thấy tay Vương Bàn Tử lại giơ lên, tên buôn trà lập tức hết ngang ngược, cười khan một tiếng, vội vàng nói: "Tôi chỉ là nói hươu nói vượn, hù dọa bọn họ thôi, căn bản không có tiếng gì cả.

Tôi chỉ nhìn thấy trên cái bè trúc kia ngoài đầu người còn có mấy cái ba lô, nghĩ... nghĩ kiếm một món hời!" "Ba lô đâu?" "Trong két sắt của tôi." "Ở đâu." Tên buôn trà không nói lời nào, mắt đảo như rang lạc, hiển nhiên là muốn làm một cuộc giao dịch.

Lục Vũ nhìn gã, nhẹ giọng nói: "Giao đồ ra đây, tôi sẽ thả ông." Tin tức đột ngột này lập tức khiến tên buôn trà vui mừng quá đỗi, vội vàng nói: "Cởi trói cho tôi, tôi đi mở két sắt cho các người." Đùa gì chứ, lần này đá phải miếng sắt, có thể trốn được thì phải mau trốn, nếu không ai biết còn có chuyện phiền toái gì nữa?

Mấy người lại áp giải tên buôn trà lên lầu, mở két sắt, từ bên trong lấy ra một ít nhẫn, đồng hồ, ngoại tệ.

Trên sàn nhà còn vương vãi mấy cái ba lô leo núi.

Lục Vũ đối với mấy thứ nhẫn, đồng hồ không có hứng thú gì, lại lục lọi cái túi lớn, bên trong còn có lương khô, đèn pin, thậm chí còn có một cái xẻng Lạc Dương (Toàn Phong Sạn).

Nhìn thấy xẻng Lạc Dương, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ.

E là, nhóm người này không phải đi tìm máy bay!

Mục đích của bọn họ, e rằng cũng giống như bọn anh, đều là...

Hiến Vương Mộ!

Từ từ!

Chương 405

Lại xem một lát, sự chú ý của Lục Vũ bị một cuốn nhật ký thu hút.

Mở ra xem, bên trên đều là chữ Tây.

Trong đó có một câu, dịch ra là như thế này: Cha đỡ đầu Thomas thân mến, con sắp tiến vào Già Long Sơn thần bí, xin người phù hộ cho con, đứa con của người.

Thomas, lại là Thomas!

Từ Tinh Tuyệt Cổ Thành bắt đầu, cái tên Thomas cứ thỉnh thoảng xuất hiện trong tầm mắt cậu!

Bên cạnh, Shirley Dương cũng nhìn thấy nội dung trên nhật ký, không khỏi phát ra một tiếng kinh ngạc, sắc mặt theo đó biến đổi: "Tôi biết rồi, tôi nhầm rồi!" "Sao vậy?" "Giáo phụ!" Shirley Dương đưa tay chỉ vào cuốn nhật ký, vẻ mặt ngưng trọng: "Trước đó khi xem nhật ký, tôi tưởng bọn họ viết nhầm, thực tế là nói Thần phụ (Cha xứ).

Bây giờ tôi mới biết, là tôi đã nhận sai, bọn họ không viết nhầm, mà là thực sự đang nói về Giáo phụ!" "Chuyện này quá kỳ quái, Thần phụ Thomas làm sao có thể làm Giáo phụ cho người khác được?" "Liệu có phải không cùng một người không?" Trong giáo hội phương Tây, có Thần phụ, có Giáo phụ.

Thần phụ là nhân viên thần chức của giáo hội.

Còn Giáo phụ là người đứng ra đặt tên thánh và đảm nhận việc giáo dục tôn giáo cho một đứa trẻ khi chịu lễ rửa tội.

Hai danh xưng này, chỉ sai một chữ, nhưng ý nghĩa lại khác xa nhau! "Mặc kệ hắn là Giáo phụ hay Thần phụ, tóm lại cái tên Thomas

này chẳng phải thứ tốt lành gì!" Vương Bàn Tử bĩu môi, nói năng bừa bãi: "Tiểu ca nhi, chúng ta phải dành thời gian đi tìm tên Thomas chó má này, xem xem hắn rốt cuộc muốn giở trò gì!" "Ừm." Lục Vũ gật đầu, hiếm khi tán đồng cách nói của Vương Bàn Tử.

Quả thực, tung tích của Thomas xuất hiện lặp đi lặp lại, thật sự quá kỳ quái.

Hơn nữa, giống như Shirley Dương đã nói, liệu có phải là hai người khác nhau?

Có Giáo phụ Thomas, cũng có Thần phụ Thomas?

Nhưng bất kể là khả năng nào, sau vụ này hắn đều phải đi tra xét một chút, xem xem rốt cuộc là chuyện gì. "Được rồi, tạm thời không nói những chuyện này nữa, hôm nay chúng ta chuẩn bị một chút, để Kim gia và Trần lão tiên sinh đi trước, ngày mai chúng ta sẽ vào núi xem thử." Lục Vũ nói một câu, chốt lại vấn đề, mấy người liền chia nhau ra chuẩn bị đồ đạc cần dùng.

Tối hôm đó, mấy người lại cùng Đại Kim Nha, Trần Hạt Tử ngồi lại với nhau, nghe kể về chuyện Trần Hạt Tử xông pha Hiến Vương Mộ năm xưa.

Sáng sớm hôm sau, Đại Kim Nha lái xe đưa Trần Hạt Tử rời đi.

Đợi đến sau giữa trưa, Lục Vũ mời đám thương nhân buôn trà uống một ly rượu, khiến họ quên đi rất nhiều chuyện, lúc này mới thả bọn họ đi. ...

Quá trưa, ánh mặt trời chói chang.

Nhưng khi bọn họ dưới sự dẫn đường của Khổng Tước, tìm được thủy lộ xuyên qua núi Già Long, nhìn thấy bè trúc chất đầy đầu người kia, vẫn cảm thấy có chút rợn người.

Lục Vũ đếm sơ qua, tổng cộng mười sáu cái, thiếu mất hai cái.

Không biết là chưa trôi ra, còn kẹt trong hang động, hay là đã xảy ra biến cố gì khác. "Những người này, vết thương quá gọn ghẽ, hẳn là bị người ta một đao chém đứt đầu." Hồ Bát Nhất kiểm tra một lát, đưa ra kết luận của mình.

Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ thầm suy tư về tất cả những gì có thể xảy ra trong hang động.

Trong sách "Quỷ Xuy Đăng", cái hang động không bắt mắt này lại có "Thủy Trệ Phong", có "Thanh Lân Cự Mãng", còn có loài cá thấy máu là phát điên "Đao Xỉ Khuê Ngư"!

Có thể nói, hang động nhỏ bé này chứa đầy nguy hiểm.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút khó hiểu.

Theo lý mà nói, đám người này nếu đi trộm mộ Hiến Vương, thì không nên nội đấu trong hang động, còn chặt đầu nhau xuống, đây chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Thêm nữa, "Đao Xỉ Khuê Ngư" và "Thanh Lân Cự Mãng" tại sao không để lại bất kỳ dấu vết nào trên những cái đầu này?

Chuyện này có cổ quái! "Tiểu ca nhi?" "Ừ." Tiếng gọi của Hồ Bát Nhất cắt ngang dòng suy tư của Lục Vũ, hắn định thần lại, khẽ nói: "Đi thôi, cẩn thận hết sức." "Được." "Khổng Tước, mau về đi, qua hai ngày nữa Bàn gia sẽ mang bướm hồ điệp lớn thật đẹp về cho em." "Vâng, vâng!" Mấy người tạm biệt Khổng Tước, bước lên chiếc bè trúc do chính họ chuẩn bị.

Hồ Bát Nhất đứng ở đuôi bè, dùng sào tre đẩy nhẹ một cái, bè trúc lập tức rời bờ, theo dòng nước tự nhiên trôi về phía hang động.

Lục Vũ đứng ở mũi bè, dùng đèn pha chiếu vào trong hang.

Có thể thấy, độ chênh lệch trong hang rất lớn.

Chỗ rộng rãi thì như đường cao tốc, chỗ thấp bé thì so với cái Thi Động trấn sơn ở "Lỗ Vương Cung" trước kia cũng chẳng khá hơn là bao, chỉ cao chừng hơn một mét.

Hơn nữa, thủy động này chẳng khác gì mê cung.

Đèn pha cường quang cũng chỉ chiếu được khoảng cách mười mấy mét, nhìn lướt qua đều là những đường hầm thiên kỳ bách quái.

Qua khúc cua đầu tiên, cảnh sắc trước mắt lại thay đổi, đập vào mắt là vô số thạch nhũ và măng đá treo ngược trên trần hang.

Lục Vũ nhìn kỹ, không phát hiện ra "Nga Linh Lô Thạch" từng gặp ở "Lỗ Vương Cung", trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Chương 406

Nói ra thì, mấy ngày nay bọn họ đều dùng "Nga Linh Lô Thạch" ngâm nước uống, cảm giác xác thực có lợi cho cơ thể.

Được một lúc, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Đằng kia có quỷ hỏa!" Đèn pha chiếu tới, liền thấy một số thi hài kỳ hình dị dạng khảm vào trong vách đá, tản ra lân hỏa u xanh.

Lân hỏa, cộng thêm gió lạnh trong hang, cảm giác mang lại quả thực có chút... quỷ dị!

Đúng lúc này, tốc độ dòng nước đột nhiên tăng nhanh!

Không cần Hồ Bát Nhất chống sào, bè trúc dưới sự xung kích của dòng nước liên tục lao về phía trước, không ngừng đi sâu vào trong, thỉnh thoảng xuất hiện những khúc cua lớn khiến Vương Bàn Tử cũng phải thốt lên kinh hãi!

Nhưng rất nhanh, dòng nước lại thư hoãn trở lại.

Bè trúc đi vào một không gian tựa như hồ nước trong lòng núi, nhìn lướt qua, trên mặt nước có không ít kỳ thạch, trên trần rủ xuống vô số thạch nhũ. ...

Dưới ánh sáng của đèn pha, kỳ thạch trên mặt nước, thạch nhũ treo ngược, cùng màn sương mỏng như ẩn như hiện tạo thành một bức tranh đẹp đến lóa mắt.

Đặc biệt là những tảng kỳ thạch sừng sững trên mặt nước, có tảng giống Quan Âm, có tảng giống đứa trẻ ham chơi, có tảng giống chim hạc.

Lại có tảng diện mục dữ tợn, trông như dã thú hung hãn.

Quỷ phủ thần công của tạo hóa thể hiện tinh tế đến cực điểm

trong không gian này, đẹp không sao tả xiết.

Trong khi những người khác đang trầm trồ, Lục Vũ khẽ lắc đầu, thầm thở dài, rút Hắc Kim Cổ Đao ra cầm trong tay, bên hông treo hai thanh đoản kiếm, chính là Địa giai hạ phẩm pháp khí: Ngô Vương Phu Sai song kiếm!

Hào vô nghi vấn, tình huống hiện tại lại một lần nữa xuất hiện sai lệch lớn so với miêu tả trong sách "Quỷ Xuy Đăng".

Cái hồ trong núi này, trong sách Hồ Bát Nhất bọn họ chưa từng thấy, trước đó ở khách sạn Thải Vân, bọn họ cũng không nghe Khổng Tước và bà chủ nhắc đến.

Lúc này, bè trúc mất đi quán tính, từ từ dừng lại. "Hít!" Vương Bàn Tử đột nhiên hít sâu một hơi khí lạnh, đưa tay chỉ về phía không xa, kinh hãi nói: "Mọi người nhìn kìa!" Mấy người nhìn theo hướng tay hắn chỉ, chỉ thấy một con thạch thú khổng lồ sừng sững trên vách đá.

Thạch thú tựa hổ tựa sư, toàn thân đỏ như máu, đang há to miệng, nước sông không ngừng chảy vào trong miệng nó, vô cùng quỷ dị!

Chính xác mà nói, cái miệng lớn của nó chính là đường sông.

Cảnh tượng này khiến người ta tim đập chân run. ...

Lục Vũ nhìn kỹ, trong đầu xuất hiện nhắc nhở của Hệ thống. 【Tên vật phẩm: Trấn Sơn Thạch Trệ】 【Đẳng cấp vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Không】 【Mô tả vật phẩm: Cổ xưa có dã thú tên là Trệ, hình dáng như hổ mà đuôi trâu, tiếng kêu như chó sủa, là mãnh thú ăn thịt, nước Điền cổ dùng để trấn sơn.】 Ngay sau đó, trong đầu Lục Vũ lại xuất hiện thông báo. 【Chúc mừng túc chủ thành công phát hiện di vật nước Điền cổ, bắt đầu hành trình thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, hệ thống thưởng Tị Thủy Châu.】 【Tên

vật phẩm: Tị Thủy Châu】【Đẳng cấp vật phẩm: Địa giai trung phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Tị thủy (Tránh nước)】【Mô tả vật phẩm: Rồng sinh chín con, Bí Hý hình dáng giống rùa, thích mang vật nặng, sức mạnh vô cùng.

Thời thượng cổ trên đầu mọc bướu thịt, thường hưng phong tác lãng ở sông hồ biển cả, sau đó Đại Vũ trị thủy đã thu phục nó, cắt đi bướu thịt trên đầu, chính là Tị Thủy Châu.

Cầm Tị Thủy Châu trong tay, có thể khai mở một con đường khô ráo trong nước, đi lại dưới nước như đi trên đất bằng.】Đồ tốt!

Mắt Lục Vũ hơi sáng lên, không chỉ vì đây là Tị Thủy Châu, mà còn vì viên châu này có liên quan đến Bí Hý!

Lần trước ở Long Lĩnh, sau khi đại bại Thiết Đầu Long Vương, Lục Vũ đã nhận được nội đan của nó là Lục phẩm Bí Hý Ly Châu, trong đó chứa tinh hoa huyết mạch Bí Hý.

Lần này lại có được Bí Hý Tị Thủy Châu, không biết hai thứ này gộp lại có giúp hắn cảm ngộ được huyết mạch Bí Hý hay không?

Mọi người đều là truyền nhân của Rồng, nếu thực sự luyện ra được Long lực, thì chẳng phải là...

Trong lòng suy tính, nhưng hắn vẫn đồng thời quan sát tình hình xung quanh.

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ "ào ào", hắn lập tức cảnh giác, nhìn quanh: "Cẩn thận, có thể có biến cố!" Lời còn chưa dứt... "Gào!" Một tiếng dã thú gầm rú truyền vào tai mấy người.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con Thanh Lân Cự Mãng (Trăn khổng lồ vảy xanh) đang từ từ di chuyển trên vách đá.

Không lâu sau, nó dừng lại, cuộn mình trên thân con thạch thú

khổng lồ, thè lưỡi, ánh mắt âm chí lập lòe tia sáng rất không thân thiện. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử không kìm được hít một hơi khí lạnh, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, đây là mãng xà thành tinh rồi sao?" "Hẳn là không phải." Lục Vũ nhìn chằm chằm Thanh Lân Cự Mãng, không phát hiện ra yêu khí của nó.

Không phải yêu thú, vậy chỉ là trăn thường, cũng chẳng có gì đáng sợ.

Thế nhưng...

Ngay sau đó, mấy người lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói yểu điệu như của phụ nữ truyền vào tai: "Bốn người các ngươi, có thể có một người được sống." "Ta thấy là người phụ nữ kia đi, ngươi cắt đầu ba người bọn họ xuống, ta sẽ tặng ngươi một hồi đại tạo hóa!" Cái gì!

Rắn biết nói tiếng người!

Chương 407

Đây không phải rắn yêu thì là cái gì?

Hơn nữa, sợ là đại xà yêu pháp lực vô cùng!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương sắc mặt biến đổi ngay tại chỗ, ba người nhao nhao nắm chặt binh khí trong tay, nhìn chòng chọc vào Thanh Lân Cự Mãng, tim đập thình thịch! "Ngươi còn đợi gì nữa, muốn ta đích thân ra tay sao?" Giọng nói ôn nhu lại như lời quỷ đòi mạng.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt đánh ực một cái, khẽ nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta đánh thế nào?" Lời vừa dứt, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng "lách cách".

Lục Vũ nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy trong đám thạch nhũ trên đỉnh đầu, từ từ hiện ra mấy cái tượng người không đầu (nhân dũng)!

Cùng lúc đó, giọng nói ôn nhu kia lại vang lên: "Đây là những kẻ đến trước các ngươi, nên làm thế nào, các ngươi tự chọn đi." Vương Bàn Tử thần sắc nghiêm lại, phá miệng mắng to: "Giỏi cho con xà tinh nhà ngươi, Bàn gia hôm nay phải thế thiên hành đạo!

Bàn...

Tiểu ca nhi!" Vương Bàn Tử đang nói hăng say, liền thấy Lục Vũ đột nhiên tung người nhảy lên, phi hổ trảo trong tay vung mạnh về phía vách đá đối diện.

Ngay sau đó, cả người hắn lao thẳng về phía Thanh Lân Cự Mãng! "Tiểu ca nhi cậu lại ăn mảnh!

Lão Hồ, tôi đi giúp Tiểu ca nhi!" "Khoan đã!" Hồ Bát Nhất vươn tay túm chặt lấy Vương Bàn Tử, vẻ mặt quái dị nhìn về phía vách núi

đối diện!

Chỉ thấy thân hình Lục Vũ lóe lên, đã đứng trên thân con trăn khổng lồ bám trên vách đá, tay phải rút đoản kiếm.

Một đạo hàn mang lóe qua, đoản kiếm của Lục Vũ tra vào vỏ, tiếp đó thân hình hắn lại lóe lên, đạp mạnh vào vách đá, phiêu phiêu dao dao bay trở lại bè trúc.

Ngay khi hắn vừa đứng vững, con trăn khổng lồ đang cuộn trên thạch thú đột nhiên giật một cái, cái đầu to tướng rơi tọt xuống nước, máu tươi phun ra xối xả!

Tiếp đó, thân thể nó cũng vặn vẹo, rơi xuống hồ nước đang yên tĩnh.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều nhìn trân trân vào Lục Vũ.

Chiêu này, thực sự là quá tiêu sái!

Bọn họ đều không ngờ rằng, sau khi trải qua lịch luyện ở "Mặc gia truyền thừa chi địa", thực lực của Lục Vũ lại tăng trưởng đến trình độ kinh người như vậy!

Thực sự là... kinh diễm!

Quá kinh diễm!

Đương nhiên, điều khiến họ bất ngờ hơn là trên tay Lục Vũ đang xách một cục gì đó trắng lóa, lông xù trông như thú nhồi bông.

Hồ Bát Nhất bọn họ mất nửa ngày mới phản ứng lại, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca nhi, cái này là..." Lục Vũ cúi đầu nhìn "thú nhồi bông" trong tay, trong mắt tràn đầy ý cười.

Nói ra thì, đây cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Trước đó vì "giọng nói phụ nữ" liên tục xuất hiện, hắn cảm thấy

Thanh Lân Cự Mãng có cổ quái, nên mới lao qua định thăm dò một chút.

Vừa qua đó, liền thấy sau lưng con trăn khổng lồ có giấu một tên nhóc toàn thân tuyết trắng này. 【Tên vật phẩm: Ngoa Thú】 【Đẳng cấp vật phẩm: Lục phẩm yêu thú】 【Năng lực vật phẩm: Tiếng người, Nói dối】 【Mô tả vật phẩm: Ngoa thú, thân hình như thỏ, dung mạo kiều mỵ, nghi thái ưu mỹ, cử chỉ tràn đầy linh khí, miệng nói tiếng người, mười câu thì chín câu là nói dối.】 "Đừng nhìn nó không bắt mắt lắm, nhưng tên nhóc này là thượng cổ linh thú đấy." Lục Vũ xách tai Ngoa Thú lên, giải thích: "Luận về nói dối lừa người, e rằng không ai có thể lợi hại hơn con Ngoa Thú này." Hồ Bát Nhất và mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ, trừng lớn mắt nhìn con Ngoa Thú đáng yêu, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Yêu thú nói tiếng người, chuyện này thật sự quá thần kỳ.

Lúc này, Ngoa Thú vẻ mặt ủy khuất, khóc "hu hu", giọng nói cũng đầy vẻ tủi thân: "Tôi đều là bị ép, đều là bọn họ ép tôi, nếu không sẽ ăn thịt tôi..." Lục Vũ khẽ lắc đầu, lại mở miệng: "Nói đi, tại sao ngươi phải lừa người, tại sao muốn khiến người ta tàn sát lẫn nhau, biến thành nhân dũng?

Việc này có lợi gì cho ngươi?" "Tôi thật sự đều là bị ép, đều là do tên Hiến Vương đen đủi kia...

Hắn để lại lời nguyền trên người tôi, khiến tôi không thể rời khỏi nơi này.

Tôi lạnh quá, tôi sợ quá, có thể nhẹ tay một chút không, tôi đau quá..." Giọng nói của Ngoa Thú đáng thương hề hề, biểu cảm càng đáng thương hơn, Shirley Dương nghe mà tim muốn tan chảy, không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, xách tai nó như vậy không tốt lắm đâu, tôi thấy nó thành thật mà, hay để tôi ôm nó nhé?" Lục Vũ nghĩ nghĩ,

thứ nhỏ bé này tuy là thượng cổ linh thú nhưng ngoài nói dối lừa người ra dường như cũng không có năng lực gì đặc biệt, liền giao Ngoa Thú cho Shirley Dương.

Được Shirley Dương ôm, vẻ mặt Ngoa Thú không còn ủy khuất như vậy nữa, giống như một cô em gái nhỏ, liên tục nói cảm ơn. "Đừng nói mấy lời vô dụng đó." Lục Vũ lạnh lùng nhìn Ngoa Thú, nhắc nhở: "Ngươi từng gặp Hiến Vương?

Hắn hạ trớ chú lên ngươi?

Trớ chú gì?

Mau nói." Ngoa Thú rụt cổ, run rẩy nói: "Hắn hạ trớ chú lên tôi, nếu tôi không đem những kẻ xông vào hang động treo lên đây, bọn họ sẽ chết ở bên trong.

Sau khi chết, oan hồn của bọn họ sẽ trở thành ác mộng, quấn lấy tôi, khiến tôi, khiến tôi... hu hu hu." "Không nói thật, bây giờ ta làm thịt ngươi luôn." Lục Vũ thần sắc bất biến, đoản kiếm bên hông xuất ra, kề thẳng vào cổ Ngoa Thú.

Một tên nhóc mười câu thì chín câu là giả, Lục Vũ không dễ dàng tin tưởng nó như vậy.

Chương 408

Có điều, lúc này hỏi thêm một chút cũng không phải chuyện xấu.

Ngoa Thú rùng mình một cái, theo bản năng rúc vào lòng Shirley Dương.

Đoản kiếm trong tay Lục Vũ hơi dùng lực, áp sát vào người nó, giọng nói bình tĩnh truyền vào tai Ngoa Thú: "Động đậy thử xem, xem ta có đủ tàn nhẫn ra tay với ngươi không?" Ngoa Thú lập tức bất động.

Đối với người vừa ra tay đã tóm gọn nó từ sau lưng Thanh Lân Cự Mãng như Lục Vũ, nó vẫn có chút sợ hãi.

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì, tay phải túm lấy tai nó, khẽ phóng ra một tia điện nhỏ.

Tuy Lôi pháp hiện tại giật cương thi chưa đủ đô, nhưng giật Ngoa Thú một cái cũng đủ làm nó run rẩy không thôi, ánh mắt càng thêm sợ hãi, hoảng loạn hét lớn: "Đừng đánh, đừng đánh, ngài muốn biết gì tôi nói hết!" "Có thể nói thật không?" Lục Vũ vẫn nhéo tai Ngoa Thú, lạnh lùng hỏi. "Tôi nói toàn bộ là thật, không có một câu nói dối!" Lục Vũ cũng chẳng nói thêm lời nào, trong lòng niệm khẩu quyết Lôi pháp, một tia điện nhỏ lại xuất hiện trên tai Ngoa Thú. "Á!" Sau một tiếng thét thê lương, Ngoa Thú không ngừng run rẩy trong lòng Shirley Dương, sợ đến mức khóe miệng sủi bọt mép.

Thảm trạng của nó khiến Shirley Dương đau lòng, vội vàng khuyên can mấy câu.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng lộ vẻ không nỡ.

Dù sao, một "đứa nhỏ lông xù" đáng yêu thế này, ai có thể như

Lục Vũ mà "tâm ngoan thủ lạt" được chứ.

Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Đừng coi nó là thỏ bình thường, nó là Ngoa Thú, mười câu thì chín câu đều là giả.

Bây giờ không cho nó chút giáo huấn, nghe nó nói hươu nói vượn, lát nữa chịu thiệt chính là chúng ta." Nghe lời Lục Vũ, Ngoa Thú phản ứng lại, vội vàng nói: "Tôi bảo đảm biết gì nói nấy, nói gì cũng nói hết, tuyệt đối không lừa các người!

Chị gái, chị tin em đi?" Nhìn đôi mắt to ngập nước của Ngoa Thú, Shirley Dương gật đầu thật mạnh: "Chỉ cần em không lừa người, chị chắc chắn tin em." Ngoa Thú lại liên tục gật đầu, kể lại một đoạn chuyện xưa.

Không biết bao nhiêu năm trước, nó vẫn là một con thỏ nhỏ yêu hòa bình trong núi rừng, à không, là một con Ngoa Thú nhỏ yêu hòa bình.

Sau đó vô tình xông vào bộ lạc Hiến Vương, rồi bị người ta bắt được đem hiến cho Hiến Vương nước Điền cổ.

Vì nó có thể nói tiếng người, lại thêm vẻ ngoài đáng yêu nên rất được Hiến Vương yêu thích.

Ở bộ lạc Hiến Vương, địa vị của nó cũng rất cao.

Cho nên...

Đợi đến khi Hiến Vương sắp chết, lúc xây dựng mộ huyệt cho mình, đã định sẵn một chuyện, là muốn dùng nó bồi táng.

Ngoa Thú nghĩ mình là thượng cổ linh thú, sao có thể vì một Hiến Vương nhỏ bé mà mất mạng, liền định bỏ trốn.

Chỉ là chưa chạy thoát đã bị người thường ngày phụ trách chơi cùng bắt lại, đưa đến trước mặt Hiến Vương.

Cũng may Hiến Vương thật sự thích nó, dù nó muốn bỏ trốn cũng không làm gì nó, ngược lại còn bảo nó rằng vì hắn thủ mộ sẽ có cơ duyên to lớn, đối với linh thú như nó thì tốt không gì bằng.

Kết quả, Ngoa Thú mắc lừa, bị Hiến Vương hạ một tà thuật.

Đợi đến khi tỉnh lại, nó đã ở trong hang động này, bầu bạn với nó chỉ có con Thanh Lân Cự Mãng khi đó vẫn còn là rắn nhỏ.

Lúc đó, Hiến Vương bảo nó phải thủ mộ cho hắn, bao giờ nhân dũng trong núi đủ chín trăm chín mươi chín cái, nó mới có thể rời khỏi đây, trở lại rừng núi... "Nói xong rồi?" "Vâng vâng!" "Cơ duyên Hiến Vương nói là gì?" "Hứ!

Cái tên Hiến Vương đó, hắn cư nhiên lừa tôi, căn bản không có cơ duyên gì cả!" "Ngươi ở đây bao nhiêu năm rồi?" "Không biết bao nhiêu năm, chắc mấy ngàn năm..." "Ngươi ở đây, tổng cộng có bao nhiêu người biến thành nhân dũng?" "Nơi này hầu như không có ai đến trộm mộ, bao nhiêu năm nay cũng chưa đến trăm người." "Ngươi nói thật chứ?" "Thiên chân vạn xác, thiên chân vạn xác a!" Lục Vũ đột nhiên đổi chủ đề: "Hiến Vương là người thế nào?" "Hiến Vương chính là Hiến Vương, là tên khốn nạn hại tôi!" Giọng Ngoa Thú tràn đầy phẫn nộ, nhắc đến Hiến Vương là tức anh ách, còn nói: "Kẻ này cùng hung cực ác!

Đối với thủ hạ của mình thì đánh đập chửi mắng!

Lúc đó tôi xuống đây cũng là bách bất đắc dĩ!

Nào ngờ đâu, một bước sa chân ngàn đời ân hận!

Nếu không phải thực lực tôi không đủ, không thể hóa thành hình người, thì hận không thể thiên đao vạn quả hắn!" Đợi Ngoa Thú nói xong, Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Phượng Hoàng Đảm trông như thế nào?" "Phượng Hoàng Đảm..." Ngoa Thú theo bản năng định trả lời,

nhưng nói được một nửa liền vội vàng đổi giọng hỏi ngược lại: "Phượng Hoàng Đảm là cái gì?

Mật phượng hoàng sao?

Trời ơi, thượng cổ thần thú Phượng Hoàng, tôi cũng chỉ vô tình nhìn thấy từ xa một lần thôi a!" "À, vậy ngươi chưa từng thấy Phượng Hoàng Đảm?" "Chưa từng!" "Hiến Vương Mộ, ngươi đã từng đi chưa?" "Chưa từng, chưa từng, tôi vẫn luôn ở đây!

Chưa bao giờ rời đi, cũng không có cách nào rời đi." "Trùng Cốc trông như thế nào?" "Trùng Cốc gì?" "Trùng Cốc ngươi cũng không biết sao?" "Không biết." "Mấy hôm trước có mười tám người đi vào, ngươi đối xử với bọn họ thế nào?" "Bọn họ... bọn họ tự tương tàn sát.

Có hai người đã giết hết những người còn lại." "Tại sao?

Không phải do ngươi bảo bọn họ làm thế à?" "Không phải, không phải, bọn họ có một người rất lợi hại, biết yêu pháp, tôi không có cách nào!" "Bạch Trạch ngươi biết không?" Lục Vũ đột nhiên lại hỏi một câu.

Sắc mặt Ngoa Thú lập tức trở nên cổ quái, vội vàng nói: "Biết, biết, thượng cổ thần thú." "Đúng vậy." Lục Vũ gật đầu: "Nếu Bạch Trạch ở đây, ngươi nghĩ nó sẽ cho rằng lời ngươi nói là thật sao?" "Thật mà, mỗi câu tôi nói đều là thật!" "Thật sao?

Ta không tin." Lục Vũ lắc đầu, tay phải lại một lần nữa túm lấy tai Ngoa Thú, một tia điện lại giáng xuống.

Ngoa Thú thét lên thảm thiết, toàn thân run rẩy, sùi bọt mép, mắt trợn ngược rồi ngất đi.

Chương 409

Shirley Dương giật mình, vội vàng đặt Ngoa Thú xuống bè trúc, định bụng mau cứu chữa cho tên nhóc này.

Chỉ là vừa mới đặt xuống, sắc mặt Lục Vũ biến đổi: "Thỏ con định chạy!" Tuy nhiên...

Động tác của Lục Vũ vẫn chậm một nhịp, Ngoa Thú đạp mạnh lên bè trúc, vọt đi trong nháy mắt.

Ngay sau đó, một trận di chuyển nhanh chóng, nó biến mất không còn tăm tích.

Sắc mặt Shirley Dương biến đổi, cúi đầu: "Xin lỗi Tiểu ca nhi, đều là lỗi của tôi..." Câu nói còn chưa dứt, cô đột nhiên kinh hô: "Không hay rồi, có thứ gì đó!" Nói đoạn, rút dao găm bên hông, chém mạnh vào mép bè trúc!

Mép bè trúc chính là sợi dây thừng buộc bè, đảm bảo bè không bị tan ra.

Mà động tác này của Shirley Dương lại chém ngay vào sợi dây thừng đó.

Vạn hạnh là lúc kết bè Hồ Bát Nhất đã buộc thêm mấy vòng, cú chém này chưa đến mức làm bè tan xác. "Lão Hồ, chúng ta mau đi thôi, dưới nước có thứ gì đó!" Lời Shirley Dương vừa dứt, nghe thấy tiếng "tõm" một cái!

Ngay sau đó, liền thấy những nhân dũng treo lơ lửng trên không trung trước kia, bất ngờ từ trên trời rơi xuống, giống như những quả pháo đàn, lao thẳng xuống mặt nước, kích khởi bọt nước khổng lồ.

Từng cái từng cái nhân dũng không ngừng rơi xuống!

Mặt nước vốn yên tĩnh trước đó giờ không còn yên tĩnh nữa! "Lão Hồ, đi!" Lục Vũ thấy tình hình không ổn, vội vàng chỉ tay về hướng thạch thú, trầm giọng nói: "Đi về phía đó!" Shirley Dương đứng ở đuôi bè, gấp gáp nói: "Không thể qua đó, bên đó có thứ gì đó, tôi cảm giác bên đó có một luồng khí tức cực kỳ âm hàn!" Nhưng mà...

Không muốn cũng chẳng còn cách nào.

Những nhân dũng không ngừng rơi xuống kích khởi dòng nước, đẩy bè trúc trôi về phía thạch thú!

Đồng thời, Shirley Dương vẫn không ngừng kinh hô: "Trên người những nhân dũng đó...

đều là sâu bọ!

Trời ơi, đây là Hiến Vương Đẳng Thuật!" Theo tiếng hô của cô, Lục Vũ cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vô số con sâu nhỏ màu trắng chui ra từ trong cơ thể nhân dũng.

Sâu trắng gặp nước trương lên nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt đã biến thành những con "Thủy Trệ Phong" to bằng đầu ngón tay! "Đây là 'Thủy Trệ Phong', ưa nước sợ lửa, đừng lo!" Lục Vũ nói nhỏ một câu, trực tiếp lấy súng phun lửa mà Hồ Bát Nhất đã cải tạo từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra.

Đang định châm lửa, Shirley Dương đột nhiên lại hét lên, dao găm trong tay không biết làm sao rơi xuống nước.

Cô đưa tay vớt, lại vớt được một nắm 'Thủy Trệ Phong'!

Thủy Trệ Phong, hay còn gọi là đỉa nước, không chỉ gặp nước là sống lại mà còn hút máu người và gia súc, hành động cực kỳ nhanh nhẹn.

Shirley Dương bị Thủy Trệ Phong cắn một cái, càng thêm kinh hoảng thất thố, hất tay lên không trung!

Một nắm 'Thủy Trệ Phong' như thiên nữ tán hoa từ trên trời rơi xuống.

Vương Bàn Tử thấy thế, sợ đến mức la hét ầm ĩ!

Khéo làm sao, có một con rơi đúng vào trong cổ áo hắn, Vương Bàn Tử đau quá nhảy dựng lên trên bè trúc, mắt thấy chiếc bè vốn còn tạm ổn định giờ càng lúc càng chòng chành!

Vốn dĩ bọn họ đang đến gần đường sông ở miệng thú, dòng nước không ổn định, thi thoảng lại có 'Thủy Trệ Phong' từ dưới nước bơi lên, Vương Bàn Tử làm thế này càng khiến tình hình thêm bất ổn. "Cởi áo ra!" Lục Vũ một tay túm lấy Vương Bàn Tử ép hắn bình tĩnh lại, sau đó bảo hắn mau cởi áo, gỡ con 'Thủy Trệ Phong' rơi trên người hắn ném xuống nước.

Chỗ vết thương đã sưng đỏ, nhưng không có gì đáng ngại.

Lục Vũ lấy 'Hoàng Phủ Mật Thần Châm' châm cho Vương Bàn Tử một cái, coi như phòng ngừa rủi ro.

Cùng lúc đó, bè trúc đi vào đường sông miệng thú!

Trong lòng sông là dốc xuống, tốc độ dòng chảy lại tăng nhanh, những con 'Thủy Trệ Phong' liên tục tấn công bè trúc ngược lại giảm đi nhiều.

Thế nhưng, tốc độ tăng đột ngột cộng thêm lòng sông khúc khuỷu nhiều khúc cua, bè trúc cứ như đang chơi trò trượt thác, va vào bờ sông mấy lần.

Một hai lần còn đỡ, nhưng đến lần thứ ba thứ năm, sợi dây thừng vốn đã bị Shirley Dương chém bị thương đột nhiên đứt phựt!

Hồ Bát Nhất kinh hãi: "Tiểu ca nhi, sắp tan bè rồi!" Lục Vũ cũng chú ý tới điểm này, vội vàng lao qua, một tay nắm lấy đầu dây, kéo thật chặt, đảm bảo bè trúc không đến mức tan ra.

Mà đúng lúc này, những con 'Thủy Trệ Phong' bám dưới đáy bè trúc trước đó từ từ theo khe hở tràn lên, lại theo sợi dây thừng bơi về phía Lục Vũ.

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhìn kỹ con 'Thủy Trệ Phong' bụng trắng lưng đen. 【Tên vật phẩm: Đằng Thuật Thủy Trệ Phong】【Đẳng cấp vật phẩm: Không】【Năng lực vật phẩm: Phệ hồn (Nuốt hồn)】【Mô tả vật phẩm: Đằng thuật nước Điền cổ, dùng oan hồn làm môi giới, phong ấn oan hồn vào trong thi thể, lại dùng đằng thuật khiến Thủy Trệ Phong đẻ trứng trong thi hài bị oan hồn ám.

Trứng Thủy Trệ Phong được chấp niệm của oan hồn nuôi dưỡng, sau khi trưởng thành sẽ bám vào cơ thể, thôn phệ linh hồn để lớn mạnh bản thân!】 Thủ đoạn thật ác độc, thảo nào Shirley Dương và Vương Bàn Tử trước đó bị 'Thủy Trệ Phong' cắn lại đau đớn như vậy! "Bàn Tử, qua đây giúp một tay!" Lục Vũ không dám chủ quan, vội bảo Vương Bàn Tử qua gạt những con 'Thủy Trệ Phong' đang đến gần hắn đi.

Chương 410

Vương Bàn Tử vội vàng ra tay, một cước đá văng, lại đi nghịch súng phun lửa, định nướng chín đám 'Thủy Trệ Phong'.

Chỉ là thử một cái lại không đánh được lửa.

Vương Bàn Tử không khỏi sững sờ, nhìn lại thấy ống dẫn cao su của súng phun lửa có một đoạn chìm trong nước, đang sủi bọt ục ục, không khỏi cười khổ: "Tiểu ca nhi, ống vỡ rồi, không dùng được nữa." "Vậy thì ném xuống nước đi, đừng chiếm chỗ, bè trúc đã chìm xuống rồi!" Hồ Bát Nhất vội nói một câu.

Vương Bàn Tử lên tiếng đáp lời, đang định ném bình khí xuống thì nghe một tiếng "Rầm"!

Ngay sau đó, sắc mặt mấy người đều biến đổi kịch liệt!

Bè trúc có lẽ lại va vào thứ gì đó, sợi dây thừng vẫn luôn miễn cưỡng duy trì sự ổn định của bè trúc cuối cùng vào khoảnh khắc này đã đứt hẳn!

Dây thừng đứt, cộng thêm súng phun lửa nặng mấy trăm cân, cả cái bè trúc mắt thấy sắp tan tành!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều kinh hô thất thanh!

Lục Vũ trong lòng xoay chuyển cực nhanh, đột nhiên nghĩ ra cách, lao người nằm rạp xuống bè trúc, dựa vào sức mạnh của mình, hai tay túm chặt mấy cây trúc, khiến chiếc bè đang phân băng ly tích lại ổn định trở lại.

Nhân cơ hội này, Vương Bàn Tử vội vàng ném súng phun lửa xuống nước.

Cú này làm chiếc bè trúc vốn sắp chìm nghỉm cuối cùng lại nổi lên,

chỉ là so với trước kia, bè đã hẹp đi nhiều, chỉ còn hơn một mét, miễn cưỡng đủ cho ba người đứng.

Khổ nỗi, sóng chưa yên biển đã dậy!

Lục Vũ cứ tưởng chỉ có một con Thanh Lân Cự Mãng, chém rồi là hết rắc rối!

Nào ngờ sau khi vào đường thủy khúc khuỷu, trên vách núi bên cạnh đường thủy lại xuất hiện thêm một con Thanh Lân Cự Mãng nữa!

Tốc độ của nó cực nhanh, di chuyển như bay trên vách đá gồ ghề, truy đuổi chiếc bè trúc đang không ngừng tiến về phía trước.

Rất nhanh, nó đã đuổi kịp bè trúc ở một khúc cua, lại bất ngờ nhảy lên, lao thẳng vào bè trúc.

Hồ Bát Nhất nắm chặt đao Tân Đình Hầu, quát lớn một tiếng, dồn lực đâm mạnh một đao thẳng vào cái miệng lớn của Thanh Lân Cự Mãng!

Thanh Lân Cự Mãng linh hoạt ngoảnh đầu, vặn mình trên không trung, tránh được đòn trọng kích của Hồ Bát Nhất.

Nhìn hướng đi, nó chuyển sang tấn công Shirley Dương!

Shirley Dương thất kinh, cũng quên dùng ô Kim Cương để đỡ, hoảng hốt lùi lại, một chân đạp mạnh lên bàn tay Lục Vũ.

Cú đạp này khiến Shirley Dương lại mất thăng bằng, người ngả ra sau.

Vương Bàn Tử bên cạnh giật mình, vội vàng đưa tay kéo Shirley Dương.

Cú chậm trễ này khiến Vương Bàn Tử lỡ mất thời cơ tấn công Thanh Lân Cự Mãng, ngược lại để cái đầu to của con trăn đập rầm

xuống bè trúc, không lệch không nghiêng, ngay bên chân Lục Vũ!

Thanh Lân Cự Mãng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hung hăng cắn một miếng vào đùi Lục Vũ! "Hít!" "Tiểu ca nhi!" "Tiểu ca nhi!" "Mẹ kiếp!" Hồ Bát Nhất mắt muốn nứt ra, không màng gì khác, quay người chém thẳng đao Tân Đình Hầu vào thân thể Thanh Lân Cự Mãng.

Nhiên Mộc đao pháp của hắn tuy mới nhập môn, nhưng cậy vào sự sắc bén của đao Tân Đình Hầu, vẫn một đao chém con trăn da tróc thịt bong!

Cự mãng đau đớn, lập tức nhả Lục Vũ ra, thân thể cuộn chặt, rơi xuống nước.

Có thể là quá đau, cũng có thể là chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, Thanh Lân Cự Mãng rơi xuống nước lại điên cuồng vặn vẹo!

Thân thể to lớn cuộn lên vô số bọt nước, không ngừng quất vào chiếc bè trúc vốn đã lung lay sắp đổ.

Hồ Bát Nhất nửa ngồi xổm trên bè, miễn cưỡng khống chế thân hình, vội vàng truy hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu sao rồi!" Vừa rồi Lục Vũ bị cự mãng cắn một cái, tuy đau đớn vô cùng nhưng lúc này vẫn cắn răng, cứng rắn nói: "Đi trước đã, mau rời khỏi đường thủy, mau chóng ra ngoài!" "Tiểu ca nhi, cậu ăn một miếng trước đi, cầm máu trước đã rồi nói." Hồ Bát Nhất miễn cưỡng ổn định thân hình, lấy Trân Châu Kim Hòa Hoan giao cho Lục Vũ.

Lục Vũ cắn một miếng, liền nghe Shirley Dương lại hét lên: "Lão Hồ, cẩn thận!" Ngay sau đó, Lão Hồ cảm giác mình bị đẩy ngã, nếu không phải Vương Bàn Tử túm lấy hắn thì hắn đã cùng Shirley Dương ngã nhào xuống nước.

Lục Vũ phải khống chế bè trúc, cũng không có cách nào ngẩng đầu

quan sát tình hình hiện trường, chỉ vội thúc giục: "Đừng lãng phí thời gian, đi ngay, mau rời khỏi đây!

Vương Bàn Tử, đừng triền đấu với con rắn ngu xuẩn đó nữa, anh qua đây, trên người tôi có súng!" "Hả?

Tới đây!" Vương Bàn Tử mừng rỡ, hai bước đi đến bên cạnh Lục Vũ, dùng tay giữ chặt cây trúc, để Lục Vũ tranh thủ thời gian rảnh tay lấy đồ Vương Bàn Tử cần từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra.

Súng vào tay, khí thế Vương Bàn Tử lập tức như cầu vồng.

Lên đạn, nhắm vào con Thanh Lân Cự Mãng đang hổ thị đam đam dưới nước, đạn dược tuôn ra xối xả!

Đoàng đoàng đoàng!

Đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng không dứt, lưỡi lửa phun trào, động tác vặn vẹo của Thanh Lân Cự Mãng ngày càng nhỏ, nước sông dần nhuộm đỏ!

Ngay sau đó, nước sông... sôi trào!

Chương 411

Vô số cá không ngừng nhảy lên khỏi mặt nước!

Hơn nữa, những con cá nhỏ đó đều đang không ngừng tấn công Thanh Lân Cự Mãng! "Lão Hồ, xảy ra chuyện gì vậy?" Nghe thấy tiếng Lục Vũ, Hồ Bát Nhất vội vàng kể lại sự tình cho Lục Vũ nghe.

Lục Vũ trong lòng chợt hiểu, nhất định là "Đao Xỉ Khuê Ngư" đến góp vui rồi.

Như vậy cũng tốt, lũ "quái cá" này đến sẽ chặn được Thanh Lân Cự Mãng!

Chỉ cần không có biến cố gì khác, hắn cũng có thể chống đỡ chiếc bè trúc tàn tạ này đưa mọi người rời khỏi đường thủy.

Mắt thấy bầy cá vảy vàng mật tập bao vây con trăn xanh khổng lồ, cắn xé điên cuồng, Vương Bàn Tử lại hít một hơi khí lạnh.

Đang định nói gì đó thì Shirley Dương kinh hãi: "Tiểu ca nhi, Đao Xỉ Khuê Ngư thấy máu là phát điên, cậu mau buông tay!" Buông tay?

Lục Vũ nhíu mày, trong lòng buồn bực, buông tay gì?

Nghe tiếng Shirley Dương, Vương Bàn Tử cũng quay đầu nhìn Lục Vũ.

Chỉ một cái liếc mắt, mặt hắn đã xanh mét!

Có thể là lúc đánh Thanh Lân Cự Mãng xảy ra chút sự cố, một mảng lớn thịt rắn đang mắc ngay bên hông bè trúc.

Chỉ chậm trễ một chút công phu, một đàn Đao Xỉ Khuê Ngư đã đuổi theo bè trúc, điên cuồng lao tới. "Bàn Tử, đừng ngẩn ra đó!

Mau gạt đống cá đó đi!" Hồ Bát Nhất rất rõ ràng, bè trúc chưa tan

là nhờ Lục Vũ nằm rạp trên đó dùng hai tay giữ chặt.

Bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Lục Vũ! "A!

Được!" Vương Bàn Tử da đầu tê dại, nhưng vẫn cắn răng, bước một bước qua, dùng gậy liên tục xua đuổi đám Đao Xỉ Khuê Ngư đang lao lên!

Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử không lo xuể, vội thúc giục: "Shirley, cô qua giúp Bàn Tử, tôi trấn áp phía sau!" Shirley Dương đáp một tiếng, cũng bước qua, cùng Vương Bàn Tử một trái một phải không ngừng xua đuổi Đao Xỉ Khuê Ngư.

Bốn phương tám hướng liên tục truyền đến tiếng răng cọ vào nhau "lách cách" của bầy cá, âm thanh chói tai khiến người ta tê da đầu, lông tóc dựng ngược! "Vãi chưởng!" "Lão Hồ!

Còn cách nào khác không!" "Tôi cảm giác sắp không xong rồi, cá nhiều quá!" "Không được, dưới bè có cá!" Lục Vũ cảm thấy bè trúc dưới thân có dị thường, vội nói một câu, người cong lên.

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn, bè trúc đã bị Đao Xỉ Khuê Ngư cắn thủng một lỗ.

Cũng chính trong khoảnh khắc chần chừ này, một con Đao Xỉ Khuê Ngư bất ngờ nhảy lên, lao thẳng vào Lục Vũ.

Vương Bàn Tử phản ứng cực nhanh, gậy trong tay vụt ra, đánh bay con cá.

Nhưng đúng lúc này, hai bên lại có một đàn Đao Xỉ Khuê Ngư nhảy lên, muốn lao lên bè!

Shirley Dương quét ô Kim Cương, đánh bay mấy con.

Trong đó một con bị ô quét trúng, rơi ngay xuống bè trúc!

Chỉ thấy nó điên cuồng vặn vẹo, quẫy đập mạnh trên bè, chỉ trong

nháy mắt đã lao vào mu bàn tay Lục Vũ! "Hít!" Một cơn đau nhói dữ dội truyền đến, Lục Vũ chỉ cảm thấy một mảng thịt lớn trên tay trái mình bị Đao Xỉ Khuê Ngư cắn phăng!

Cơn đau mãnh liệt khiến Lục Vũ cuối cùng không cách nào kiên trì nổi nữa, tay trái vung mạnh, hất văng cả mảng máu thịt cùng con Đao Xỉ Khuê Ngư ra ngoài!

Tiếp đó hắn bật dậy đứng thẳng người!

Không màng kêu đau, không kịp suy nghĩ chuyện gì khác!

Không còn Lục Vũ khống chế, chiếc bè trúc vốn đã sắp tan rã cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục tan tành...

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Lục Vũ rút mấy cái phi hổ trảo từ Quỷ Động Ma Mộc bên hông ra, ném vút đi, nhắm chuẩn vào cột đá bên mép hang động. "Mau đi!" Hắn ném cho mỗi người một cái phi hổ trảo, nén cơn đau kịch liệt trên tay, một tay nắm phi hổ trảo, mượn chút lực nổi ít ỏi còn lại trên bè trúc, tung người nhảy vọt lên, nhảy xéo lên vách đá.

Sau vài cú nhảy ngang, khoảng cách đến mặt đất cửa hang chỉ còn gang tấc.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng không dám chậm trễ, học theo động tác của Lục Vũ, nhanh chóng tiến về phía trước.

Tuy nhiên... chưa đợi bọn họ đến đích, bè trúc cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, triệt để đứt gãy!

Đèn pha đặt trên bè trúc cũng rơi tọt xuống nước, cả hang động chìm vào bóng tối.

Chương 412

Vạn hạnh, Lục Vũ nhờ vào ký ức trước đó đã đáp xuống mặt đất trong hang, lập tức lấy ra một chiếc đèn pha mới.

Hắn có thể thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đang từ từ di chuyển từ vách đá sang.

Còn thấy dưới nước lềnh bềnh mấy cây trúc, bên cạnh trúc là chi chít bầy Đao Xỉ Khuê Ngư vảy vàng!

Quan trọng nhất là, hắn thấy Vương Bàn Tử đột nhiên trượt tay, không nắm được phi hổ trảo, cả người rơi thẳng xuống sông! "Ái chà mẹ ơi!" Vương Bàn Tử bản năng hét lên một tiếng! "Nắm lấy!" Lúc này, Lục Vũ lại ném ra một cái phi hổ trảo, quăng thẳng về phía Vương Bàn Tử.

Ngay khoảnh khắc hắn nắm được, Lục Vũ dùng hết sức bình sinh, kéo mạnh một cái, ngạnh sinh sinh lôi Vương Bàn Tử bay đi mấy mét, đến nơi chỉ cách cửa hang hơn một mét.

Vương Bàn Tử đạp hai cái lên vách đá, dựa vào Thê Vân Tung nửa sống nửa chín, hữu kinh vô hiểm lên được bờ.

Vương Bàn Tử đặt mông ngồi bệt xuống đất, liên tục vỗ ngực: "Ái chà mẹ tôi ơi, dọa chết người ta rồi!" Lúc này, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng lần lượt lên bờ.

Xác định tạm thời không có nguy hiểm, Hồ Bát Nhất vội vàng đi đến bên cạnh Lục Vũ, mượn ánh đèn pha nhìn kỹ lòng bàn tay hắn.

Tay trái Lục Vũ bị Đao Xỉ Khuê Ngư cắn mất một mảng lớn da thịt, thậm chí gân tay cũng bị tổn thương, lúc này máu vẫn chảy không ngừng.

Hồ Bát Nhất vội vàng lại từ trong túi áo lấy ra một đóa Trân Châu Kim Hòa Hoan, căng thẳng nói: "Tiểu ca nhi, cậu ăn hết cả đóa đi." Lục Vũ đưa tay, đang định đón lấy thì Shirley Dương bên cạnh đột nhiên lảo đảo một bước, va sầm vào người Hồ Bát Nhất.

Tay Hồ Bát Nhất lỏng ra, "Trân Châu Kim Hòa Hoan" tuột khỏi tay, rơi thẳng xuống dòng sông đầy Đao Xỉ Khuê Ngư.

Vương Bàn Tử trợn mắt: "Ê tôi bảo này, Shirley Dương, cô có ý gì hả?" "Bàn Tử, cậu nói gì vậy?" Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử. "Nói gì à?" Vương Bàn Tử bật dậy, nhìn chằm chằm Shirley Dương, biểu cảm nghiêm túc đến cực điểm: "Tôi chỉ muốn biết, cô ta làm cái gì mà hất Trân Châu Kim Hòa Hoan xuống nước!" "Cậu nói bậy bạ gì thế!" Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Shirley cô ấy trượt ngã va vào tôi, cũng không phải cố ý." "Tôi không cố ý." "Không cố ý?" Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, chất vấn: "Vậy trước đó tại sao cô..." "Được rồi, Bàn Tử, đừng nói nữa." Lúc này Lục Vũ cũng đứng dậy, vừa vặn chắn giữa Vương Bàn Tử và Shirley Dương.

Vương Bàn Tử vốn còn định nói gì nữa, nhìn thấy tay phải Lục Vũ giấu sau lưng liên tục xua xua, trong lòng hiểu ra điều gì, cũng không nói nhiều nữa, chỉ lầm bầm: "Phải, phải, tôi hiểu lầm cô, tôi sai rồi." Shirley Dương nhìn Lục Vũ, vẻ mặt nghiêm túc xin lỗi lần nữa: "Tiểu ca nhi, tôi thật sự không cố ý." "Không sao, chẳng đáng gì." "Tiểu ca nhi, vết thương của cậu phải băng bó một chút." "Không sao, mau chóng ra ngoài trước đã, ở chỗ này luôn không thỏa đáng." Lục Vũ lấy một đóa "Trân Châu Kim Hòa Hoan" từ Quỷ Động Ma Mộc ném thẳng vào miệng, cũng chẳng quan tâm Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nói gì, trực tiếp nhấc chân bước đi, đi đầu ra ngoài.

Vương Bàn Tử nghĩ nghĩ, lon ton chạy theo bên cạnh Lục Vũ.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng không lãng phí thời gian, theo

sát phía sau.

Đi được vài bước, Shirley Dương đột nhiên nhớ ra một chuyện, có chút căng thẳng nói: "Tiểu ca nhi, vết thương của cậu phải tiêm uốn ván, hơn nữa cậu còn bị rắn cắn, trong túi tôi có thuốc uốn ván, tiêm cho cậu một mũi trước nhé?" "Tôi dị ứng uốn ván." "Tôi còn có Penicillin..." "Tôi dị ứng Penicillin." "Tiểu ca nhi, cậu không phải sợ tiêm đấy chứ." "Không phải." "Cậu không tiêm, ngộ nhỡ vết thương nhiễm trùng thì làm sao?" "Không sao, tôi tự tiêm cho mình." Shirley Dương không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, biểu cảm có chút ảm đạm: "Tiểu ca nhi, có phải cậu không tin tưởng tôi?" "Hả, tại sao?" "Vì ban nãy tôi va vào Lão Hồ, làm rơi 'Trân Châu Kim Hòa Hoan' xuống nước." "Chuyện đó tính là gì, 'Trân Châu Kim Hòa Hoan' nhiều lắm, rơi một đóa cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Hơn nữa, vừa rồi cô trượt chân, cũng đâu phải cố ý." Mấy người vừa đi vừa nói, tốc độ không nhanh không chậm.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh Lục Vũ, giơ đèn pha lên để họ có thể nhìn rõ mép đường sông.

Hồ Bát Nhất nhìn tình hình đường sông, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cảm thán. "Vốn còn tưởng Hiến Vương loại chiếm núi làm vua này chẳng có bản lĩnh gì, nhưng nhìn quy mô đường sông và tình hình khai thác này, vị Hiến Vương này quả thực không đơn giản a!" "Tôi thấy, ngôi vương mộ xây trong thủy long vựng kia, cũng rất có khả năng không khác biệt mấy so với truyền thuyết." "Được rồi Lão Hồ, đừng khoe khoang nữa, phía trước hết đường rồi." Vương Bàn Tử cắt ngang lời Hồ Bát Nhất.

Trước mặt bọn họ, thình lình là một đoạn sụt lún dài hơn mười mét, vô số đá vụn chặn đứt con đường. "Sao rồi, Lão Hồ có cách nào không?" Hồ Bát Nhất qua thử thử, dẫm nhẹ lên mép đường, liền có đá

vụn rơi xuống nước.

Đối diện trông có vẻ cũng không có thứ gì để phi hổ trảo bám vào.

Lúc này, Lục Vũ mở miệng, khẽ nói: "Nghe tiếng nước phía trước, đằng kia chắc là thác nước Khổng Tước nói, tôi thử xem có qua được không." "Hả?" "Tiểu ca nhi cậu định làm gì?" "Bay qua." "Hả?" "Nắm lấy." Lục Vũ đưa một cái phi hổ trảo cho Vương Bàn Tử, bảo hắn nắm lấy, sau đó tự mình nắm dây thừng phi hổ trảo, lùi lại hai bước rồi tăng tốc, nhảy vọt ra ngoài.

Chỉ thấy Lục Vũ dùng thân pháp Thê Vân Tung, một bước vài mét trên vách đá, chỉ trong vài nhịp thở đã sang đến bờ bên kia.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mọi người lại được một phen mở rộng tầm mắt!

Thế nhưng ngay sau đó, chưa đợi Lục Vũ cố định phi hổ trảo, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi kịch liệt, nhảy dựng lên, gấp gáp hét: "Tiểu ca nhi, mau quay lại!" Lúc này, Lục Vũ cũng nhận ra sau lưng có một luồng tinh khí nồng nặc, quay phắt lại, liền thấy một bóng đen khổng lồ, đủng đỉnh bước ra từ thông đạo tối om.

Mượn ánh đèn yếu ớt, có thể thấy "người tới" có khuôn mặt người, toàn thân đầy lông đen!

Cái nhìn đầu tiên, Lục Vũ theo bản năng cho rằng đây là một con "Hắc Hùng" (Gấu đen)!

Nhưng ngay lập tức, nghe thấy tiếng "chi chi chi", trong lòng Lục Vũ động một cái, lại lấy ra một chiếc đèn pha, chiếu sáng bóng đen.

Lục Vũ nhìn bóng đen, bóng đen cũng đang nhìn Lục Vũ, bất động.

Một lát sau, Lục Vũ nghĩ tới điều gì, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra một quả chuối, ném thẳng qua. "Chi chi chi..." Bóng đen kia ngược lại rất dứt khoát, kêu vài tiếng rồi thuận tay đón lấy quả chuối.

Mà đúng lúc này, Shirley Dương đột nhiên kinh khiếu: "Tiểu ca, mau giết nó, nó là Sơn Tiêu!" "Sơn Tiêu?" Hồ Bát Nhất cũng không kìm được thốt lên kinh ngạc, trong đầu tự nhiên nghĩ đến miêu tả về Sơn Tiêu trong "Sơn Hải Kinh".

Phương nam có người khổng lồ Cống, mặt người tay dài, thân đen có lông, gót chân ngược, thấy người cười thì cũng cười, môi che kín mặt, bỏ chạy thì nhanh như gió. "Đúng!

Chính là Sơn Tiêu!" Thần tình Shirley Dương cấp thiết, hoảng hốt nói: "Tôi từng xem trên tạp chí Địa lý Quốc gia, Sơn Tiêu là một loài khỉ thuộc chi khỉ đầu chó có tính tình vô cùng tàn bạo!

Không thể tiếp xúc với nó, chỉ cần tiếp xúc, cả tộc đàn sẽ kéo tới!

Chương 413

Tiểu ca nhi bây giờ cho nó một quả chuối, ngay sau đó cả tộc đàn sẽ kéo đến đòi chuối!

Nếu không cho, đến lúc đó sẽ là... tai họa ngập đầu!" Sắc mặt Hồ Bát Nhất trở nên khó coi.

Loại khỉ Sơn Tiêu này hắn cũng từng nghe nói.

Chỉ là chưa đợi hắn nói gì với Lục Vũ, con Sơn Tiêu trong miệng họ đột nhiên "chi chi" hai tiếng, bỏ chạy mất dạng.

Shirley càng thêm cấp thiết, lo lắng nói: "Tiểu ca nhi, mau!

Không thể để nó chạy, muộn là không kịp nữa đâu!" Nói đoạn, mắt thấy Lục Vũ vẫn không có phản ứng, Shirley lao lên định cướp súng của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đời nào để cô được toại nguyện, né người tránh ngay, họng súng lập tức chĩa thẳng vào Shirley Dương, lạnh lùng nói: "Cách xa tôi ra, đừng qua đây!

Lùi lại!" "Bàn Tử!

Cậu làm cái gì vậy!" "Không làm gì cả, tôi không tin cô ta." Vương Bàn Tử lý trực khí tráng nói một câu. "Bỏ súng xuống." "Anh bảo cô ta tránh xa tôi ra một chút." "Shirley, cô đừng chấp nhặt với cậu ấy." Hồ Bát Nhất bất lực thở dài, chỉ đành kéo Shirley Dương ra.

Trong lòng hắn cũng đầy nghi hoặc, không hiểu sao Vương Bàn Tử tự nhiên lại gai mắt với Shirley Dương như vậy.

Đang định hỏi thêm câu gì, liền nghe thấy đằng xa lại vang lên một tràng "chi chi chi".

Ngay sau đó, một con khỉ nhỏ dẫn theo một bầy khỉ lớn, đông nghịt xông vào. "Chi chi chi!" "Chi chi chi!" Khỉ con chỉ tay vào Lục Vũ, khoa chân múa tay không biết nói gì, khỉ lớn nhìn Lục Vũ với vẻ thẩm xét.

Lục Vũ nhìn chúng, cũng không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi.

Hắn có thể cảm nhận được, đám khỉ này không có địch ý với hắn.

Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng đám khỉ này là cái gì Sơn Tiêu.

Hắn có một thói quen, mỗi lần thám hiểm trước đó đều tra cứu rất nhiều tư liệu, đảm bảo khi gặp sự kiện đột xuất có thể xử lý.

Lần này tuy vì Đại Kim Nha mà vội vàng đến Trùng Cốc, nhưng trên đường hắn cũng xem tài liệu, hơn nữa trước đó cũng đã tra cứu rất nhiều.

Con khỉ lông đen trước mặt này, vừa vặn khớp với hình thái một loại khỉ đặc hữu của vùng Điền Nam mà hắn từng xem!

Loài khỉ này gọi là Hắc Ngưỡng Tị Hầu (Khỉ mũi hếch đen), hay còn gọi là Điền Kim Ti Hầu, tính tình ôn hòa, ngoan ngoãn thông minh, tịnh không chủ động tấn công.

Hơn nữa, khi Lục Vũ lại lấy ra mấy quả chuối ném qua, đám khỉ vui vẻ kêu "chi chi".

Cảnh tượng này lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của Hồ Bát Nhất, trong đầu hắn không khỏi nhớ lại lời Shirley Dương vừa nói, trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác quái dị.

Nhưng nghĩ nghĩ, hắn vẫn không nói gì cả.

Chỉ đợi một lát, bầy khỉ chạy đi, hắn mới gọi Lục Vũ một tiếng: "Tiểu ca nhi, bây giờ làm thế nào?" "Đợi chút đi, tôi cảm giác chúng sẽ còn quay lại." "Hả?" "Sẽ quay lại." Không bao lâu sau, bầy khỉ đi rồi

quay lại, vác theo một đống cành cây, trực tiếp bố trí một cái cầu treo ngay chỗ sụt lún.

Nhìn mấy con khỉ nhảy nhót trên cầu treo, liên tục vẫy tay về phía họ, Hồ Bát Nhất lại một trận ngạc nhiên.

Thế này cũng được sao? "Qua đây đi, không sao đâu." Lục Vũ vẫy tay với Hồ Bát Nhất, lại vẫy tay với bầy khỉ.

Bầy khỉ rất nhanh rời khỏi hang động.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương có chút mờ mịt, đi qua chiếc cầu treo do khỉ dựng, đến bên cạnh Lục Vũ. "Tiểu ca nhi, cậu còn biết điều khiển khỉ từ bao giờ thế?" "Tôi không điều khiển." "Vậy chúng chủ động xây cầu?

Đám khỉ này tâm thiện thật!" "Chắc là vậy." Nghe hai người đối thoại, trong lòng Hồ Bát Nhất càng cảm thấy kỳ quái.

Không đúng lắm!

Hắn không phải mới quen Shirley Dương ngày một ngày hai, sự bác học của cô khiến Hồ Bát Nhất vô cùng thưởng thức.

Sao hôm nay cô lại phạm sai lầm trên người đám khỉ?

Điều này không khả thi lắm...

Hơn nữa, bình thường cô cũng không phải loại người thích chém chém giết giết, trước đó nhìn thấy Ngoa Thú, cô còn không nỡ để Tiểu ca nhi hung dữ với nó kia mà. "Lão Hồ, đi thôi, phía trước là lối ra rồi." "À, ừ, ừ." Hồ Bát Nhất vội vàng thu liễm tâm tư, định bụng ra ngoài rồi sẽ bàn bạc với Lục Vũ.

Mấy người men theo đường sông dài đi thêm một lúc, chẳng bao lâu sau đã chui ra khỏi hang động.

Bên ngoài động, ánh mặt trời chói chang, vạn dặm không mây,

cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Chương 414

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy quần sơn thúy lục, những mảng rừng nguyên sinh bạt ngàn.

Trong rừng rậm, cổ thụ che khuất bầu trời, hệt như rừng già Đông Bắc, điểm khác biệt là nơi này rải rác vô số khe rãnh thâm cốc, suối chảy ghềnh thác nhiều không đếm xuể.

Trong cảnh đẹp khiến người ta lóa mắt mê mẩn này, lại ẩn chứa vô số nguy hiểm.

Dù sao, một đôi mắt của Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu, cũng chính là để lại tại mảnh bảo địa côi lệ này...

Ra khỏi hang động, mấy người rất nhanh đã nhìn thấy một đàn bướm hồ điệp lớn qua ống nhòm, tìm được lối vào Trùng Cốc.

Thực lòng mà nói, đám bướm ở cửa vào Trùng Cốc quả thực rất đẹp, con nào con nấy kích thước lớn nhỏ khác nhau, màu sắc sặc sỡ, đẹp hơn nhiều so với loài bướm đêm bọn họ thường thấy trong thành phố. "Tiểu ca nhi, tuy rằng chỗ đó toàn là bướm, trông có vẻ giống lối vào Trùng Cốc, nhưng tôi thấy chúng ta vẫn nên làm theo lời Trần Hạt Tử, tìm được lối vào chính xác mới được." Theo lời Trần Hạt Tử, lối vào Trùng Cốc và lăng mộ Hiến Vương ngoài bướm ra, còn có một đoạn tàn tường, là tường thành cổ nằm trên sông Xà.

Nó được dùng làm đập chắn, cắt đứt dòng nước để xây dựng lăng mộ Hiến Vương.

Sau này, khi Hiến Vương nhập liệm, đoạn tường đó bị phá bỏ để khôi phục Thủy Long Vựng cho lăng mộ.

Tuy nhiên, lần trước Trần Hạt Tử dẫn người của phe Tả Lĩnh

đến, ông ta đã nhìn thấy đoạn tường đổ nát này.

Hôm qua ở khách sạn Thải Vân, Trần Hạt Tử cũng đã dặn đi dặn lại, bảo bọn họ dù thế nào cũng phải tìm thấy tàn tường mới được vào cốc. "Xuống xem trước đã rồi tính." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ buông một câu rồi ra hiệu cho mọi người xuống dưới.

Nói ra thì, bọn họ vào núi lúc quá trưa, loanh quanh trong đường thủy ở núi Già Long mấy tiếng đồng hồ, lúc này mặt trời đã ngả về tây.

Đợi đến khi xuống tới hẻm núi, ngồi nghỉ bên bờ suối thì trời đã hơi tối.

Tất nhiên, trong khu rừng nguyên sinh rộng lớn thế này, hẻm núi lại thấp, rừng rậm che khuất mặt trời, tự nhiên trời sẽ tối nhanh hơn.

Lục Vũ lấy thức ăn ra, chia cho mọi người.

Lúc này, Lục Vũ nhìn Shirley Dương, đột nhiên hỏi: "Dương tiểu thư, cô thấy lời của Ngoa Thú có mấy phần đáng tin?" "Tôi...

Tôi rất tin nó." "Ồ." Lục Vũ gật đầu, lại hỏi: "Tôi vẫn không tin nó, vì tôi hỏi nó nhiều như vậy mà nó chưa từng nhắc đến Thủy Long Vựng." "Có thể nó không hiểu Thủy Long Vựng chăng, nếu không phải Lão Hồ giải thích, tôi cũng đâu có hiểu." "Vậy cô cảm thấy nó thực sự bị tà thuật của Hiến Vương khống chế sao?" "Chắc là vậy, nếu không sao nó lại ra nông nỗi đó..." "Vậy cô không thấy cách nó chạy rất kỳ quái sao?

Trước đó nó luôn nói với tôi là tà thuật của Hiến Vương khiến nó không thể rời khỏi hang động." "Việc này...

Có thể là nó lừa chúng ta chăng?" "Ừ." Lục Vũ lại gật đầu, giọng điệu thay đổi: "Dương tiểu thư, đưa tay cho tôi." "Hả?" "Không có gì, tôi xem chỉ tay cho cô." Shirley Dương có chút khó hiểu nhìn Lục Vũ,

nhưng vẫn đưa tay ra.

Chỉ là ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ trong tay áo Lục Vũ bất ngờ phóng ra một sợi dây thừng buộc xác, khóa chặt cổ tay Shirley Dương.

Ngay sau đó, khi cô còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, Lục Vũ đã trói gô cô lại một cách chắc chắn. "Lão Hồ, xin lỗi nhé." Lục Vũ sợ Hồ Bát Nhất hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Vừa rồi cô ấy cứ ôm con Ngoa Thú suốt, có thể đã bị Ngoa Thú ảnh hưởng, miệng đầy lời dối trá, mấy lần hại tôi, còn hại cả Bàn Tử nữa." "Lần này, bắt buộc phải trói cô ấy lại trước đã!" Shirley Dương kinh hãi thất sắc, chối đây đẩy, liên tục nói hiểu lầm.

Lục Vũ dứt khoát lắc đầu, mặc kệ Shirley Dương nói gì cũng không định thả ra, chỉ giải thích đơn giản vài câu với Lão Hồ.

Nói ra thì, trước đó bọn họ gặp tai nạn trong hang động mấy lần.

Ban đầu Lục Vũ còn chưa nghi ngờ.

Nhưng khi Shirley Dương bắt đầu phá hoại bè tre, lại còn dụ lũ thủy trệ phong và cá đao xỉ khuê về phía mình, thì chuyện này không bình thường chút nào.

Thậm chí, cậu còn nghi ngờ chính Shirley Dương đã phá hỏng súng phun lửa.

Đợi đến sự việc sơn tiêu phía sau, Lục Vũ hoàn toàn xác định: Shirley Dương có vấn đề!

Vừa rồi lúc nói chuyện với Shirley Dương, cậu cũng luôn quan sát mắt cô ấy, trong mắt cô ẩn hiện một tia hồng quang.

Loại màu đỏ này y hệt mắt của con Ngoa Thú! "Đúng đấy, lúc trước dùng móng vuốt phi hổ, cô ấy còn dùng cái gì đó không rõ đập tôi một cái, nếu không phải Tiểu ca phản ứng nhanh thì tôi đã rơi xuống nước làm mồi cho cá rồi." "Tôi không có..." "Cô im miệng!"

"Hồ Bát Nhất, tôi thực sự..." Hồ Bát Nhất nhìn Shirley Dương, vẻ mặt không đành lòng, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, hiện tại có cách nào không?" "Chỉ có thể thử xem sao." Lục Vũ cũng không xác định được.

Dù sao phù pháp của cậu là dùng để đối phó cương thi, quỷ quái, mà Shirley Dương hiện tại không phải cương thi, cũng chẳng biết Ngoa Thú đã ảnh hưởng đến cô ấy như thế nào.

Cậu cắn nát đầu ngón tay, vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên tay Shirley Dương.

Hóa Sát Phù vừa dán lên, người Shirley Dương run lên bần bật, ánh mắt lơ mơ không định.

Một lúc sau, cô bình tĩnh lại, nhìn mấy người, nghiêm túc nói: "Tiểu ca nhi, tôi khỏi rồi." Nhìn hồng quang lúc ẩn lúc hiện trong mắt cô, Lục Vũ khẽ thở dài.

Hóa Sát Phù vô dụng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất chợt nhớ ra điều gì, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, tôi nhớ lúc chúng ta ở Long Lĩnh hình như có lấy được một miếng ngọc bội đuổi thú, cậu thử xem sao?" Lục Vũ cũng nhớ ra, đúng là có miếng ngọc bội đó.

Lúc ấy nó được đeo trên người "Vũ nhị muội", dùng để tịch tà, đuổi thú.

Trong lòng khẽ động, Lục Vũ lấy từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra miếng "Long Hi Chu Tước Ngọc Bội", nhẹ nhàng đặt lên tay Shirley Dương.

Khoảnh khắc tiếp theo, biểu cảm của Shirley Dương trở nên đau đớn, cơ thể run rẩy dữ dội, trong miệng thậm chí phát ra âm thanh xa lạ không thuộc về cô: "Thả ta ra!

Chương 415

Mau thả ta ra!

Mau thả..." Gần như chỉ trong chớp mắt, tình hình Shirley Dương chuyển biến xấu đi, mặt đỏ bừng, há to miệng, thở hổn hển từng ngụm lớn, giống như đột nhiên lên cơn hen suyễn.

Thậm chí cô còn bắt đầu trợn trắng mắt, sủi bọt mép.

Hồ Bát Nhất sắc mặt biến đổi, thoáng cái hoảng loạn, vội vàng mở miệng: "Tiểu ca nhi, mau buông ra..." Lục Vũ thần sắc nghiêm nghị, vẫn nắm chặt "Long Hi Chu Tước Ngọc Bội" ấn lên tay Shirley Dương, không có ý định buông ra.

Cậu nhìn thấy có một luồng khí đỏ nhạt bay ra từ đỉnh đầu cô.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy, hắn ngẩn người, cũng dừng lại, cố nén lo lắng trong lòng, căng thẳng quan sát.

Một lát sau, Shirley Dương không còn run rẩy, không còn giãy giụa, hơi thở bình hòa, giống như đã ngủ thiếp đi. "Tiểu ca nhi?" Hồ Bát Nhất lo lắng không thôi, vội hỏi một câu. "Tôi cũng không biết, nhưng chắc là không có vấn đề gì lớn." "Chuyện này..." "Lão Hồ, cậu còn không tin được Tiểu ca sao?" "Không phải, không phải, Tiểu ca nhi thì tôi chắc chắn tin tưởng." "Thế là được." Vương Bàn Tử nhìn rất thoáng, cười xòa một cái, nói oang oang: "Được rồi, chúng ta cứ nghỉ ở đây đi, có thể lát nữa vợ cậu sẽ tỉnh lại thôi." Câu nói đùa này lập tức làm Hồ Bát Nhất đỏ mặt tía tai.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt đỏ bừng lại chuyển thành căng thẳng, lo âu.

Shirley Dương hơi thở như thường, nhưng mãi không có dấu hiệu

tỉnh lại.

Quan sát một hồi lâu, Vương Bàn Tử lại khuyên vài câu, cộng thêm việc bọn họ thực sự cần tìm lối vào Trùng Cốc và Thủy Long Vựng của Hiến Vương, Hồ Bát Nhất chỉ đành miễn cưỡng cất đi nỗi lo, cõng Shirley Dương sau lưng, cùng Lục Vũ bọn họ đi tìm kiếm.

Đường trong núi không dễ đi, trong hẻm núi có rất nhiều rắn rết côn trùng, may mà trên người Lục Vũ có một giọt máu Kỳ Lân, khiến lũ rắn rết kia không dám lại gần, không ảnh hưởng đến việc tìm kiếm của họ.

Đi được một đoạn, Hồ Bát Nhất đột nhiên dừng bước, phát ra một tiếng kinh ngạc, trên mặt đầy vẻ chấn động. "Lão Hồ, sao thế?" "Các cậu nhìn xem, ngay bên kia, cách khoảng năm trăm mét." Lục Vũ và Vương Bàn Tử giơ ống nhòm lên, nhìn theo hướng ngón tay Hồ Bát Nhất.

Dưới ánh hoàng hôn, hai cây đa cổ thụ khổng lồ sừng sững ở đó.

Ánh tàn dương đỏ như máu xuyên qua cành lá rậm rạp, chiếu vào khoảng giữa hai cây đa cổ thụ.

Ở đó... treo ngược một chiếc máy bay rỉ sét lốm đốm.

Được rồi, nói chính xác hơn thì là một chiếc máy bay đâm vào giữa hai cây đa cổ thụ, kẹt cứng ngắc, thân máy bay trông cũng hơi biến dạng. "Lão Hồ, đây chính là cái máy bay mà Kim gia bọn họ muốn tìm hả?" Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, có chút hưng phấn nói. "Không phải máy bay, nhìn xuống dưới nữa đi!" Giọng Hồ Bát Nhất nghe có vẻ căng thẳng.

Trong lúc hắn nói, Lục Vũ đã nhìn thấy thứ khiến Hồ Bát Nhất căng thẳng!

Dưới gốc cây lớn, cách mặt đất khoảng ba mét, có một vật màu đỏ

như máu, tỏa ra hồng quang u u.

Cũng không biết là bản thân nó phát sáng hay do ánh tàn dương chiếu vào.

Từ từ, sương mù trôi tới, bao trùm lấy hai cây đại thụ.

Vật thể màu đỏ khổng lồ kia ẩn hiện trong sương mù, hồng quang chớp động, cực kỳ yêu dị!

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, ra sức gãi đầu để giải tỏa cảm giác tê dại da đầu, nhỏ giọng hỏi: "Lão Hồ, kia là cái gì vậy?" Lời vừa dứt, liền nghe thấy một giọng nói vang lên: "Quan tài!" "Á!" Giọng nói đột ngột xuất hiện dọa Vương Bàn Tử giật mình thon thót, nhảy dựng lên cao ba thước!

Ngay cả Hồ Bát Nhất và Lục Vũ cũng giật mình.

Tuy nhiên ngay sau đó, thấy Shirley Dương trên lưng Hồ Bát Nhất đã tỉnh lại, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Miễn không phải ma là được...

Khá lắm, vừa rồi đang toàn thần quán chú nhìn cái thứ đỏ đỏ kia, Shirley Dương đột nhiên mở miệng, suýt chút nữa dọa Vương Bàn Tử ngất xỉu. "Lão Hồ, thả em xuống đi." "Khoan đã, Tiểu ca nhi cậu xem xem cô ấy đã khỏi chưa." Khỏi hay chưa Lục Vũ cũng chỉ có thể dựa vào việc trong mắt Shirley Dương còn màu đỏ hay không để phán đoán.

Lục Vũ nhìn kỹ, trong mắt Shirley Dương không còn loại màu đỏ yêu dị kia nữa, trông có vẻ không sao rồi, bèn khẽ gật đầu. "Đa tạ Tiểu ca nhi lại cứu tôi một lần nữa." Shirley Dương chân thành cảm ơn. "Không có gì." "Vừa nãy tôi cứ cảm thấy đầu óc mơ hồ..." "Không sao là tốt rồi." "Không phải." Shirley Dương lắc đầu, khẽ nói: "Tôi không biết Ngoa Thú làm cách nào, nhưng trước khi tôi ngất đi, tôi đã

nhìn thấy thứ này." Nói rồi, Shirley Dương chỉ tay về phía hồng quang xa xa, thần sắc ngưng trọng: "Tôi có thể nhìn thấy nó, chắc là vì thứ này trong lòng Ngoa Thú là một vật cực kỳ quan trọng!" Lục Vũ trong lòng cũng nghĩ như vậy, một cỗ huyết quan!

Nó không quan trọng thì cái gì quan trọng?

Trong "Quỷ Thổi Đèn", cỗ huyết quan này chính là vật bồi táng của Hiến Vương, mà ở đây còn có một tấm Trấn Lăng Phổ cực kỳ quan trọng!

Tuy nhiên, không đợi Lục Vũ nghĩ nhiều, sương mù từ xa đã từ từ bao trùm lấy bọn họ... "Thơm!" "Thơm thật đấy!" Vương Bàn Tử đột nhiên hít hít mũi, cảm thán một câu.

Làn sương mù này hương thơm nức mũi, tựa hoa thơm, lại giống đàn hương, cực kỳ dễ ngửi!

Chương 416

Nhưng chỉ một thoáng sau, Lục Vũ lấy mấy chiếc mặt nạ phòng độc ra cho mọi người đeo vào.

Bất kể thế nào, phòng ngừa là trên hết!

Chuẩn bị xong xuôi, mấy người chậm rãi tiến về phía trước trong màn sương, từ từ tiếp cận hai cây đa lớn kia.

Thông thường mà nói, đi vào trong sương mù, kiểu gì cũng nhìn rõ được một số thứ.

Nhưng khi bọn họ bước vào đoàn sương mù này, lại phát hiện nó... dị thường kỳ quái.

Bốn phương tám hướng, ngoại trừ một con đường nhỏ thẳng tắp dẫn đến vật thể màu đỏ yêu dị phía trước là có thể nhìn thấy, những nơi khác đều bị sương mù dày đặc che phủ, chẳng thấy gì cả.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, miễn cưỡng có thể xuyên qua sương mù thấy sắc trời đã tối dần, giăng đầy ráng đỏ...

Dần dần, mấy người càng lúc càng đến gần cây đa cổ thụ.

Khi cách khoảng mười mét, bọn họ đã có thể nhìn rõ thứ đang tỏa ra hồng quang yêu dị kia là gì!

Đó là một cỗ... quan tài dựng đứng!

Cỗ quan tài dựng đứng, trơn bóng như ngọc, giống như hổ phách bán trong suốt.

Bề mặt được điêu khắc tinh xảo, ẩn hiện hình ảnh các loài thụy thú như uyên ương, hồng nhạn, thỏ, hươu, nai, bốn bên có hoa văn cỏ cây gấm vóc.

Nhìn kỹ, có thể thấy bên trong quan tài dường như chứa đầy chất lỏng màu đỏ như máu.

Thấp thoáng còn có thể thấy vài con côn trùng nhỏ đang bơi lội trong quan tài.

Hai bên quan tài có vài sợi dây leo to khỏe nối liền với hai cây đa lớn.

Trông có vẻ như cỗ ngọc quan màu máu này bị treo lơ lửng giữa không trung như vậy.

Loại ngọc quan thế này, mấy người bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi ngẩn ra.

Một lát sau, Shirley Dương khẽ nói: "Loại ngọc đỏ này trông giống Thiên Ngọc vùng Tạng, chắc không phải ngọc thạch đặc hữu của vùng Điền Nam." Vương Bàn Tử gật đầu, nói: "Trước đây tôi thấy bọn họ buôn bán một mảnh ngọc Tây Vương Mẫu quốc, nói là ngọc Côn Luân, cũng có hình dạng thế này." "Khá lắm, một mảnh nhỏ bằng bàn tay thôi, sang tay đã là mấy nghìn vạn rồi!" Vương Bàn Tử chép miệng, cảm thán: "Cả một khối to thế này, bán mấy trăm triệu cũng là rẻ ấy chứ!" Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Nghe lời Vương Bàn Tử, Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Anh nhìn thấy ngọc Côn Luân lúc nào?" "Hả?" Vương Bàn Tử ngẫm nghĩ kỹ, nói: "Đó là trước khi gặp Tiểu ca nhi." "Hình như...

Ừm...

Đúng rồi!" "Chính là hôm gặp Tiểu ca nhi ấy, có người cầm đồ đi tìm Kim gia, Kim gia ra giá mười vạn.

Kết quả không biết thế nào, một tên tây dương đi ngang qua mua mất, sau đó không biết sao lại tuồn ra nước ngoài.

Hai hôm trước tôi xem tin tức, vô tình thấy miếng ngọc đó được

đấu giá, bán được hơn bốn ngàn vạn." Lời của Vương Bàn Tử lại khiến trong lòng Lục Vũ rùng mình!

Tây Vương Mẫu, ngọc thạch!

Hai từ khóa này gộp lại với nhau, liệu có phải thứ tốt?

Không thể nào... thứ trước mắt là quan tài làm bằng Vẫn Ngọc chứ!

Nói là không thể, nhưng lại có chút khả năng...

Chỉ có điều...

Hệ thống lại không giới thiệu quá nhiều về cỗ ngọc quan này. 【Tên vật phẩm: Huyết Ngọc Quan】 【Cấp độ vật phẩm: Không】 【Năng lực vật phẩm: Không】 【Mô tả vật phẩm: Huyết ngọc thiên ngoại có từ xa xưa, được Cổ Điền Quốc mài giũa mà thành.】 "Huyết ngọc thiên ngoại, liệu có phải đang nói đến Vẫn Ngọc mà Tây Vương Mẫu dùng để trường sinh không?" Lục Vũ nhìn chằm chằm Huyết Ngọc Quan, thầm nhủ trong lòng, không ngừng suy tư, cố gắng xâu chuỗi từng manh mối để giải khai bí ẩn về cỗ quan tài này.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cố gắng dùng "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" để giải câu đố này.

Chỉ có điều, sự việc khó khăn hơn bọn họ tưởng tượng một chút. "Từ xưa đến nay đều giảng cứu có gò có cây, cây là cột mốc, trồng trước gò đất phong thổ, cách cục như vậy mới có tướng ấm phúc tử tôn." "Nhưng treo lơ lửng giữa không trung thế này, lại còn ở giữa hai cái cây, thế này thì chẳng ra thể thống gì." "Không đúng!" "'Táng Kinh' có câu, phụ dương bão âm, y sơn bằng thủy.

Núi Già Long mây mù lượn lờ, nhưng lại là một ngọn núi độc lập." "Lấy tầm long điểm huyệt mà xem, đây chính là một con Độc Long!" "Độc Long?" Vương Bàn Tử chợt nghĩ đến điều gì, không

nhịn được xen vào: "Cái Độc Long này với cái Độc Nhãn Long ở Hắc Thủy Thành có gì khác nhau không?" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất ngẩn ra, mắt trợn trừng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Hỏng rồi!" "Hiện tại không nhìn thấy hướng đi của sông núi, nếu vị trí này thực sự là long huyệt, thì cái huyết quan này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì!" "Độc Nhãn Long, Độc Long, đều là đất phong thủy đại hung, tuyệt đối không phải long mạch bảo địa!

Trừ phi trong Độc Nhãn Long ám tàng phong thủy." Hồ Bát Nhất lấy la bàn ra xem kỹ, nhưng cũng chẳng nhìn ra manh mối gì.

Hắn lại lấy điện thoại ra xem, thở phào một hơi: "Hôm nay vận khí chúng ta tốt, ngày rằm, trăng tròn, yêu ma tà túy không thể tác loạn." Nhưng mà... khi bọn họ đứng trước ngọc quan càng lâu, sắc trời càng tối, bọn họ rốt cuộc có thể xác định một chuyện.

Huyết ngọc quan màu đỏ không phải đỏ do ánh tàn dương, mà là do...

Chương 417

chính bản thân cỗ quan tài này đang phát sáng!

Hồng quang u u, giống như nhịp tim đập, lúc sáng lúc tối, tiết tấu trước sau như một.

Cảm giác quỷ dị khiến người ta tê da đầu, lông tóc gáy dựng đứng cả lên!

Đúng lúc này!

Trên ngọc quan đột nhiên truyền đến tiếng "phạch phạch"!

Vương Bàn Tử giật nảy mình, theo bản năng kêu quái dị một tiếng, họng súng chĩa thẳng vào ngọc quan! "Phù..." Không có gì xuất hiện, chắc là chim chóc bay qua cây, Vương Bàn Tử không nhịn được chửi đổng: "Con chim chết tiệt, đừng để ông đây bắt được, không thì ông nướng lên nhậu!" Đồng thời, trong lòng Lục Vũ lại nghĩ đến một loài chim lớn: Điêu Hào!

Điêu Hào là loài cú mèo có kích thước lớn nhất, cường tráng nhất, hung mãnh nhất, sống trong rừng sâu núi thẳm ít người lui tới.

Núi Già Long chính là nơi thích hợp cho Điêu Hào sinh sống!

Hơn nữa, sau phần "Quỷ Thổi Đèn", đám Hồ Bát Nhất cũng gặp Điêu Hào ở Trùng Cốc Vân Nam...

Đợi một lúc, không thấy tung tích Điêu Hào, Lục Vũ mở miệng phá vỡ sự im lặng căng thẳng. "Lão Hồ, anh thấy sao?" "Không biết." Hồ Bát Nhất lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng: "Quan tài dựng giữa cây, trong phong thủy tuyệt đối không có.

Nếu cứ phải nói, thì đây chắc chắn là đại hung!

Hơn nữa, trong cỗ quan này toàn là chất lỏng màu đỏ, lại càng quỷ dị.

Theo tôi thấy, cái này e là có liên quan đến Đẳng thuật của Hiến Vương." Bên cạnh, Vương Bàn Tử gãi đầu, đột nhiên nói: "Tôi đang nghĩ, cái thứ này với cái quan tài Lỗ Vương chúng ta từng thấy có chút tương tự không?

Cái quan tài Lỗ Vương cũng ở trong cây mà." "Không giống." Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Quan tài Lỗ Vương nhìn như dựng đứng, nhưng lại là mộ trong cây, mà cái cây đó cũng không phải cây tầm thường, cách làm đó là thủ đoạn phong thủy hiếm thấy." "Ở đây không thể là hiếm thấy sao?" "Cái này..." Hồ Bát Nhất gãi đầu, bị Vương Bàn Tử hỏi bí.

Một lúc lâu sau mới bất lực lắc đầu, cười khổ: "Vậy trừ phi là cao nhân đắc đạo, phương ngoại thuật sĩ, phương sĩ, vu sư nào đó, tự nhận không nằm trong ngũ hành, không chọn âm trạch theo lối thường của người đời.

Chỉ có điều thần tiên chôn cất thế nào, trong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' không nói, tôi cũng không hiểu lắm." Bên cạnh, Lục Vũ khẽ nói: "Mộ thần tiên rất có khả năng, Hiến Vương sùng bái vu thuật, một lòng muốn tu tiên.

Nếu là ông ta bồi táng, dùng phương thức này thì có thể hiểu được." "Đạo lý là vậy, nhưng trong quan tài này không thấy thi thể, chỉ có chất lỏng, có chút không thông." Vương Bàn Tử buột miệng: "Biết đâu người ta thành tiên đắc đạo, thi thể tiên giải rồi thì sao?

Được rồi, đừng làm lỡ thời gian nữa!

Tiểu ca nhi, cậu đưa dây thừng cho tôi, buộc cái quan tài này lại trước, tôi đi chặt hai cái cành cây kia, kẻo quan tài rơi xuống vỡ mất." Lục Vũ một tay giữ Vương Bàn Tử lại: "Đừng vội." Cậu nhíu mày,

trong lòng không ngừng suy tính.

Trong "Quỷ Thổi Đèn", đám Hồ Bát Nhất chính vì mở cái quan tài này nên mới rước lấy mấy rắc rối nhỏ.

Nhưng cỗ quan tài hiện tại khác với trong truyện.

Bây giờ mạo muội mở quan thì sẽ thế nào?

Cho dù lúc này không phải ở trong mộ, nhưng Hiến Vương là một kẻ quái đản, làm việc vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nghề nào có quy tắc nghề đó.

Quy tắc Mô Kim là trời tối hành động, gà gáy thu tay..." "Thôi đi." Vương Bàn Tử trợn trắng mắt, bực bội nói: "Mấy ngày nay chúng ta phá quy tắc cũng không ít.

Quy tắc của lão tổ tông tôi thấy không dùng được mấy.

Tống tử, yêu ma quỷ quái chúng ta gặp phải còn lợi hại hơn mấy thứ lão tổ tông gặp nhiều!

Lão Hồ, điều này nói lên vấn đề gì?" "Nói lên chúng ta phải biết biến thông, đúng không?" Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười, nhưng cũng đành thừa nhận Vương Bàn Tử nói có lý.

Ngay lập tức, hắn không nói nhảm nữa, trực tiếp chuẩn bị dụng cụ.

Một lát sau, chuẩn bị xong mấy thứ, Lục Vũ cầm dây thừng, từ từ tiến lại gần ngọc quan.

Năm mét, ba mét, một mét...

Khi cậu cách ngọc quan chưa đầy một mét, hồng quang nhấp nháy trên ngọc quan đột nhiên nhanh hơn, giống như nhịp tim con người đột ngột gia tốc!

Thứ hồng quang yêu dị này làm tâm trạng Lục Vũ cũng có chút căng thẳng.

Phù...

Cậu khẽ thở ra một hơi, điều chỉnh tâm trạng, định dùng dây thừng tròng vào đỉnh quan tài.

Chỉ là khi đưa tay ra, mới phát hiện ngọc quan có chút cổ quái.

Quan tài bình thường, nửa mét, một mét cũng là to rồi!

Nhưng cỗ quan tài dựng đứng bằng ngọc này cực kỳ dày nặng, cảm giác chiều cao xấp xỉ quan tài thường, ít nhất cũng phải hơn hai mét.

Lục Vũ vừa điều chỉnh dây thừng, mắt vô tình liếc qua ngọc quan.

Chương 418

Đứng bên cạnh ngọc quan, từ trên cao nhìn xuống, tình hình bên trong ngọc quan và những gì nhìn thấy trước đó... lại hoàn toàn khác biệt!

Giờ khắc này, từ góc độ của cậu nhìn sang, trong ngọc quan thình lình có một bóng người!

Thân ảnh không lớn, tựa như đứa trẻ sơ sinh.

Nó bơi lội trong chất lỏng màu đỏ, thần tình trên mặt... hung ác, phẫn nộ!

Bành!

Ngay lúc Lục Vũ nghĩ có thể mình hoa mắt nhìn nhầm, cái bóng nhỏ bé kia đột nhiên lao mạnh vào thành quan tài, phát ra tiếng "Bành"!

Lần này, Lục Vũ có thể nhìn thấy rõ ràng, trong ngọc quan chính là một đứa trẻ!

Một đứa trẻ mặt mũi dữ tợn, hung thần ác sát, cả người không có một sợi lông tóc.

Nói là trẻ con, chi bằng nói là... một con khỉ bị trụi lông!

Ngay sau đó, một màn càng quỷ dị hơn khiến Lục Vũ trợn trừng mắt!

Đứa trẻ này, thân trên là hài đồng, hạ thân lại không có chân, mà là thân rắn!

Lục Vũ trố mắt nhìn kỹ, vị trí vai đứa trẻ, hai khối u thịt khổng lồ gồ lên, dường như... dường như có cánh tay khác sắp mọc ra!

Hình dạng này, thủ đoạn này, cộng thêm cỗ ngọc quan đỏ như

máu...

Chỉ trong nháy mắt, Lục Vũ liền nghĩ đến một khả năng: Trường sinh!

Dù là thủ đoạn cộng sinh của Vạn Nô Vương với Du Diên, hay thủ đoạn cộng sinh của Tây Vương Mẫu với Xà Mẫu, trông đều có nét tương đồng kỳ diệu với đứa trẻ trong ngọc quan!

Đúng lúc này, tay đứa trẻ đột nhiên động đậy, bắt lấy một con côn trùng trong nước, nhét thẳng vào miệng, nhai vài cái rồi nuốt vào bụng.

Cảnh tượng này càng thêm quỷ dị!

Nhất là khi nó nhai côn trùng, tần suất nhấp nháy của huyết ngọc quan càng nhanh, trên mặt nó thậm chí còn lộ ra biểu cảm hưởng thụ...

Hơn nữa!

Lục Vũ rốt cuộc cũng nhìn rõ nó đang nhai con gì.

Đó là...

Thi miết!

Những con côn trùng trôi nổi trong huyết ngọc quan đều là Thi miết!

Dù Lục Vũ đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cũng từng gặp quá nhiều thứ quỷ dị, linh dị, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn mang lại cho cậu sự chấn động rất lớn!

Pháp thuật của cỗ huyết ngọc quan này giống như pháp thuật trường sinh mô tả trong "Đạo Mộ Bút Ký", lại có chút khác biệt về bản chất.

Bởi vì nơi này không phải Thanh Đồng Môn.

Nhưng biểu hiện của đứa trẻ, sự tồn tại của huyết ngọc quan, đám thi miết bơi lội, cùng đủ loại tình huống quỷ dị, lại như đang nói với cậu rằng thủ đoạn này chính là một loại thủ đoạn trường sinh.

Khoan đã!

Không đúng!

Nếu là trường sinh, sao lại dùng ở bên ngoài lăng mộ!

Trường sinh chẳng phải nên dùng trong "Thủy Long Vựng" của Hiến Vương sao?

Không phải trường sinh!

Đây là tà thuật, e rằng là Đằng thuật (thuật dây leo) mà Hiến Vương Cổ Điền Quốc giỏi nhất!

Đúng lúc này!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét!

Tiếng sấm ầm ầm khiến Lục Vũ bừng tỉnh!

Tình huống trước mắt đột ngột thay đổi!

Chương 419

Trong tầm mắt, huyết ngọc quan vẫn ở đó, đứa trẻ cũng ở đó, nhưng trên mặt đứa trẻ lại lộ ra nụ cười hưởng thụ cực kỳ quái dị!

Nó đứng bên thành quan tài, ngón tay của hai bàn tay không ngừng run rẩy.

Theo sự run rẩy của ngón tay nó, từng sợi tơ màu đỏ như máu bay ra từ trong quan tài.

Lục Vũ giật mình kinh hãi!

Vừa rồi nếu không phải có tiếng sấm, lúc này có lẽ cậu đã bị những sợi hồng tuyến yêu dị kia quấn chặt!

Không kịp nghĩ nhiều, Hắc Kim Cổ Đao bên tay phải Lục Vũ nhanh chóng chém ra!

Sợi tơ đỏ đứt lìa theo tiếng đao!

Trong quan tài, ngón tay đứa trẻ quỷ dị run rẩy càng dữ dội, ngày càng nhiều sợi tơ chui ra từ bốn phương tám hướng của quan tài!

Không đúng!

Cậu gây ra tiếng động lớn như vậy ở đây, sao Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lại không có chút âm thanh nào!

Lục Vũ sực tỉnh, vừa quay đầu lại liền thấy sương mù xung quanh hơi tan đi, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều bị những sợi hồng tuyến mỏng manh quấn chặt, treo lơ lửng giữa không trung!

Nhất là cổ bọn họ bị sợi tơ đỏ siết chặt, sắc mặt đã trướng đỏ bừng!

Lục Vũ không dám chậm trễ thời gian, càng không kịp nghĩ nhiều, xoay người lao tới vài bước, tung người nhảy lên, chém một đao vào đám hồng tuyến trên đỉnh đầu Vương Bàn Tử.

Hồng tuyến đứt, Vương Bàn Tử rơi bịch xuống đất.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương lần lượt rơi xuống đất.

Ba người vừa chạm đất, hồng tuyến trên người nhanh chóng khô héo, trong nháy mắt biến thành dây leo khô đen sì!

Không đợi ba người kịp thở, lại một đám hồng tuyến lớn từ trên trời giáng xuống, như một chiếc ô lớn chụp thẳng vào họ!

Thấy vậy, Lục Vũ nghiến răng, cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, nén đau đớn ở tay trái, rút song kiếm ra.

Tiếp đó, chân phải đạp mạnh xuống đất, cả người bay lên không trung!

Song kiếm trong tay không ngừng huy động, trên dưới trái phải, trước trước, sau sau.

Chiêu này chính là thức thứ hai của Mặc Gia Kiếm Pháp: Mặc Lộc Càn Khôn!

Mặc Lộc Càn Khôn giỏi nhất về cắt đứt, dưới sự hỗ trợ của song kiếm Ngô Vương Phù Sai, đám hồng tuyến dày đặc nhanh chóng bị cắt nát, toàn bộ rơi xuống đất biến thành từng đoạn tro đen.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cuối cùng cũng hồi phục chút hơi sức.

Ba người cũng phản ứng lại, cùng Lục Vũ liều mạng chém những sợi hồng tuyến đang ùa tới từ bốn phía!

Đúng lúc này, dị biến lại nảy sinh! "Tiểu ca nhi, cẩn thận!" Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, lao bổ vào Lục Vũ, kéo cậu lăn

sang một bên.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng nổ "Rầm"!

Một cái kén người không đầu từ trên trời rơi xuống!

Từ cổ cái kén người, vô số hồng tuyến dày đặc chui ra!

Những sợi hồng tuyến này giống như giun dế, không ngừng run rẩy, quấn quýt, tạo thành một quả cầu tròn màu đỏ yêu dị trên cổ kén người, trông như...

đầu người! "Á..." Kén người phát ra một âm thanh quái dị, hai tay đột ngột giơ lên.

Ngay sau đó, đám hồng tuyến trên cổ nó như phun ra, tất cả đều lao về phía Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử múa tít cây gậy Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay, tuy không thể chém đứt hồng tuyến như đao kiếm, nhưng gậy này vốn là pháp côn tùy thân của Sa Môn Già Diệp Ma Đằng, tự nhiên khắc chế vật âm tà.

Dưới những đòn đập liên tiếp, hồng tuyến nhao nhao lùi bước.

Nhưng ngay lập tức... lại một cái kén người rơi từ trên trời xuống, nện mạnh xuống đất!

Tiếp đó, một đám hồng tuyến lao thẳng về phía Shirley Dương!

Shirley Dương không có vũ khí thuận tay, chỉ có thể liều mạng xoay ô Kim Cương, cố gắng chống đỡ những sợi hồng tuyến không ngừng tập kích.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, hai bước xông đến bên cạnh Shirley Dương, cùng cô đối địch!

Đao Tân Đình Hầu vẫn sắc bén, Shirley Dương lập tức thoát khốn.

Chương 420

Nhưng mà... ngay sau đó, từng cái kén người không ngừng rơi xuống từ trên trời, bao vây mấy người vào giữa.

Tơ đỏ bay đầy trời, phảng phất như vô cùng vô tận! "Tiểu ca nhi, cứ thế này không ổn!" Hồ Bát Nhất sau khi vung vài đao chém đứt hồng tuyến, hét lớn: "Đây chắc chắn là Đằng thuật của Cổ Điền Quốc, nhất định phải phá cỗ huyết quan kia mới được!" "Vừa nãy tôi đã để ý rồi..." Cậu còn định nói nữa thì lại một đám tơ đỏ lao tới!

Hồ Bát Nhất đành phải tạm ngừng nói chuyện, chuyên tâm đối phó hồng tuyến. "Đừng chạy loạn, đừng đánh lẻ, tất cả co cụm về phía tôi!" Tay trái Lục Vũ, vết thương vốn đã sắp lành, vì liên tục xuất kiếm nên lại một lần nữa máu chảy đầm đìa!

Tình huống hiện tại ngàn cân treo sợi tóc, cậu cũng chỉ có thể nén đau, lần lượt thi triển Mặc Gia Kiếm Pháp chém đứt hồng tuyến.

Tất nhiên, Hắc Kim Cổ Đao cũng có thể làm được.

Chỉ là trong cục diện này, kiếm chiêu "Mặc Lộc Càn Khôn" tiết kiệm sức lực hơn, có thể cắt đứt hồng tuyến lao tới trong thời gian ngắn nhất.

Đồng thời, Lục Vũ cũng đoán ra đây là Đằng thuật của Cổ Điền Quốc!

Chỉ có điều... bộ Đằng thuật này đã khác rất nhiều so với mô tả trong "Quỷ Thổi Đèn"!

Trong truyện, bộ Đằng thuật này dùng kén người nuôi dưỡng "Đằng mãng" (trăn dây leo), hợp nhất hai cây cổ thụ với "Đằng mãng" để bảo vệ Trấn Lăng Phổ của Hiến Vương mộ.

Còn thứ cậu đang gặp phải... cậu hoàn toàn không rõ là cái gì!

Không chỉ cậu, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng chỉ miễn cưỡng nhận ra phong thủy của hai cây cổ thụ này, chứ không biết làm sao phá cục!

Vương Bàn Tử lại một lần nữa suýt soát tránh được một đám hồng tuyến, gân cổ hét lớn: "Kệ mẹ nó là cái gì, đám hồng tuyến này giết mãi không hết, không diệt bọn chúng thì chúng ta toi mạng!" "Tiểu ca nhi, súng phun lửa đâu!" Hồ Bát Nhất gân cổ hét: "Cậu quên à, rớt xuống nước lúc trước rồi!" "Đệt!

Tôi quên mất!

Tiểu ca nhi, giờ làm sao đây!" "Liều mạng, phá quan tài!" Bất kể thế nào, tình huống ở đây chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến cỗ huyết quan kia, Lục Vũ hít sâu một hơi quát: "Lão Hồ, anh chống đỡ được không!" Đang nói dở, một cái kén người đột nhiên rơi xuống!

Mấy người đành phải lùi sang bên cạnh vài bước tránh né.

Chỉ là vừa đi được hai bước, Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, cơ thể bỗng chốc sụt xuống lòng đất, trong nháy mắt biến mất tăm tích! "Không ổn!" Lục Vũ sắc mặt biến đổi!

Lúc này mà xảy ra chuyện như vậy tuyệt đối không phải điềm lành! "Truổi theo!" Không kịp nghĩ nhiều, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương trực tiếp nhảy vào cái hố đen Vương Bàn Tử vừa biến mất, Lục Vũ quay người chém một kiếm cuối cùng rồi cũng nhảy theo vào địa động!

Địa động giống như cầu trượt, rơi xuống xong liền cảm giác cơ thể lơ lửng, không ngừng rơi xuống! "Bàn Tử!" "Lão Hồ!" "Shirley Dương!" Lục Vũ không nhìn thấy họ, chỉ có thể gào lên vài tiếng, nghe thấy tiếng họ trả lời để xác định bọn họ không gặp vấn đề gì quá lớn.

Nhưng ngay sau đó, Vương Bàn Tử đột nhiên kêu lên quái dị! "Á!" "Á!" "Á!" Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng lần lượt kinh hô!

Chớp mắt, Lục Vũ đã hiểu nguyên nhân họ kêu lên.

Cuối đường hầm giống cầu trượt này là một cột nước!

Chỉ cần chạm vào cột nước, sẽ bị bắn thẳng lên trời!

Vài giây sau, không gian vốn tối tăm bỗng trở nên sáng sủa, sương mù xung quanh dường như lại bị xua tan, tàn dương, ráng chiều chiếu xuống, khiến cây đa bao trùm trong một màu đỏ yêu dị.

Lục Vũ có thể nhìn thấy Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương ba người đang đứng trên cành cây, không ngừng vung vũ khí, cố gắng đánh tan những sợi tơ đang lao tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chưa đợi Lục Vũ nhìn rõ mọi thứ trước mắt, cậu cũng bị cột nước bắn lên cái bệ nơi đám Hồ Bát Nhất đang đứng.

Vừa đứng vững, một đám mây đen che khuất mặt trời lặn, sắc trời càng lúc càng tối, nếu không phải những sợi hồng tuyến kia tỏa ra hồng quang yêu dị, có lẽ bọn họ còn chẳng tìm được mục tiêu.

Lục Vũ không lãng phí thời gian, sau vài kiếm, cậu lấy từ Quỷ Động Ma Mộc ra mấy cây pháo sáng lạnh, ném thẳng lên chạc cây!

Pháo sáng gặp cành cây khô, lập tức bùng cháy, dưới ánh lửa, bọn họ có thể nhìn rõ hơn tình cảnh mình đang đối mặt!

Vương Bàn Tử không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: "Vãi chưởng!" Đập vào mắt, bốn phương tám hướng treo đầy kén người!

Từng cái từng cái kén người bị treo trên cây!

Trên cổ chúng toàn là những sợi hồng tuyến yêu dị!

Cúi đầu nhìn xuống, dưới thân cây, cành lá, thình lình có thể thấy xác máy bay, cùng với cỗ huyết ngọc hồng quan vẫn luôn nhấp nháy kia!

Chương 421

Đứng ở góc độ này, từ trên cao nhìn xuống, huyết ngọc hồng quan trông như một trái tim!

Thình thịch!

Thình thịch!

Nó đang đập thình thịch!

Theo nhịp nhấp nháy của nó, những sợi hồng tuyến yêu dị không ngừng tấn công bọn họ!

Đồng thời, mấy người Lục Vũ lúc này cũng đã hiểu mình rơi vào tình cảnh gì!

Cái hố đen Vương Bàn Tử rơi xuống chắc là đường hầm ngầm Hiến Vương đã để sẵn từ xưa khi xây dựng lăng mộ này!

Chỉ cần người, thú đi đến gần, sơ sẩy một chút là sẽ rơi vào đường hầm!

Sau khi vào đường hầm sẽ bị cột nước bắn lên không trung, bị vô số kén người bao vây.

Tất nhiên, những cái kén người này không phải một sớm một chiều mà có, có thể là tích lũy qua nhiều năm tháng, cũng có thể là Hiến Vương dùng thủ đoạn tàn nhẫn bắt thuộc hạ bồi táng.

Nhưng dù nói thế nào, đám kén người dày đặc cũng mang lại cho nhóm Lục Vũ rắc rối cực lớn!

Điều duy nhất khiến họ thấy may mắn là xác máy bay nằm giữa hai cây đa lớn, ở một mức độ nào đó đã phá hỏng bộ Đằng thuật hoàn chỉnh này.

Nếu không, cục diện rốt cuộc sẽ thế nào, bọn họ căn bản không dám tưởng tượng!

Đúng lúc này, bầu trời lại giáng xuống một tia sét!

Trong ánh chớp loằng ngoằng, tiếng nổ ầm ầm khiến cả mấy người giật mình thon thót!

Mượn ánh điện vừa rồi, Lục Vũ chợt liếc thấy ở phần đuôi xác máy bay có thứ gì đó.

Tuy chỉ là cái nhìn thoáng qua nhờ ánh chớp, nhưng trong mắt cậu vẫn hiện lên thông báo của hệ thống!

Vung tay chém đứt mấy sợi hồng tuyến lao tới, Lục Vũ lại lấy ra mấy cây pháo sáng, ném thẳng ra ngoài.

Độ sáng của pháo chưa đủ, cậu lại lấy thêm một cái đèn pha, ném nốt ra.

Lần này cuối cùng cũng nhìn rõ.

Ở đuôi xác máy bay có một bức tượng rùa đá khổng lồ!

Rùa đá cõng bia, chính là hình tượng Bí Hý!

Mà tấm bia đá kia, chính là...

Trấn Lăng Phổ! 【Tên vật phẩm: Bí Hý Trấn Lăng Phổ】 【Cấp độ vật phẩm: Địa giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Nghiệt thuật】 【Mô tả vật phẩm: Hiến Vương Cổ Điền Quốc ngẫu nhiên có được xác lột của Bí Hý, dùng bí pháp thiết lập Bí Hý trấn lăng.

Bí Hý là con của Rồng, trời sinh trường thọ, mang thân rùa rắn.

Hiến Vương lấy xác lột Bí Hý làm nền tảng, dùng máu người, oán niệm nuôi dưỡng Thanh Lân Long Xà.

Long Xà, Bí Hý được thai nghén trong quan tài Vẫn Ngọc thiên ngoại.

Oan hồn không dứt, oán niệm không ngừng, Đại tế tư Cổ Điền Quốc lấy bản thân nhập huyết quan, ngưng luyện thành Oán Linh!

Oán Linh phá quan, bất sinh bất diệt, bất âm bất dương, nhảy ra khỏi tam giới, không nằm trong ngũ hành...】 Đọc giới thiệu của hệ thống, Lục Vũ không khỏi tê da đầu!

Bộ Đẳng thuật này thực sự là... quá âm độc!

Bao nhiêu năm qua, không biết bao nhiêu sinh linh đã biến thành oan hồn, cung phụng cho vị Đại tế tư này, khiến hắn trở thành loại Oán Linh yêu dị đó!

Điều may mắn duy nhất là xác máy bay từ trên trời rơi xuống đã đập rơi cỗ huyết ngọc quan vốn treo giữa hai cây đa lớn, lại tách rời bia đá Bí Hý Trấn Lăng và huyết ngọc quan, phá hỏng Đẳng thuật này!

Dù vậy, tình hình hiện tại vẫn vô cùng hung hiểm!

Quan trọng nhất là huyết ngọc quan không được vỡ, không được chạm đất!

Chỉ cần chạm đất, Oán Linh trong huyết ngọc quan sẽ mượn địa khí phá quan đào tẩu!

Nếu Oán Linh thoát ra, hắn có thể thu hết hồng tuyến trên người tất cả các kén người về bản thân, năng lực yêu dị e rằng không thua kém gì đỉnh cấp cương thi trong truyền thuyết - Kim Mao Hống!

Dù sao hắn cũng đã chịu đựng quá nhiều oán niệm, Oán Linh đã thành!

Phá quan mà ra, bay đến Thủy Long Vựng, giữ mộ cho Hiến Vương.

Nhưng hiện tại...

Chương 422

"Tôi nghĩ ra cách rồi!" Trong lúc Lục Vũ trầm tư, Vương Bàn Tử vung gậy đánh bay cả một cái kén người, hưng phấn hét lớn: "Cái huyết ngọc quan kia dựa vào hai sợi dây leo chống đỡ, chỉ cần hủy hai sợi dây leo đó là nó tiêu đời!" "Tôi đi!" Hồ Bát Nhất vung đao chém đứt mấy sợi tơ đang lao tới, định lao xuống.

Lục Vũ vội vàng mở miệng ngăn cản, nói sơ qua tình huống cậu vừa nghĩ tới cho họ nghe.

Hồ Bát Nhất lập tức lộ vẻ khó xử: "Không thể đập vỡ, vậy chúng ta phá trận kiểu gì?" Mấy người vừa chiến đấu với hồng tuyến, vừa bàn bạc cách phá cục.

Lục Vũ tâm niệm xoay chuyển, không ngừng suy nghĩ tình huống trước mắt.

Theo hệ thống giới thiệu, Đẳng thuật này đã bị hủy, không thể để Oán Linh rời khỏi huyết ngọc quan, chỉ cần hắn rời đi, đó sẽ là tai bay vạ gió!

Nhưng không rời đi thì phá Oán Linh thế nào?

Khoan đã!

Một tia sét bất ngờ giáng xuống chợt nhắc nhở Lục Vũ!

Cậu để ý thấy mỗi khi có sấm sét giáng xuống, tần suất nhấp nháy của huyết ngọc quan luôn điên cuồng tăng tốc!

Tốc độ đó trông giống như người ta sợ sấm sét vậy.

Đúng!

Huyết ngọc quan, Oán Linh, vốn là vật âm tà!

Loại tà vật này tự nhiên sợ nhất là sấm sét!

Từ xưa đến nay đều có thuyết sét đánh yêu quái!

Nhưng mà... làm thế nào đây?

Lục Vũ nghiến răng, quyết tâm, quát: "Lão Hồ, Bàn Tử, các anh chống đỡ, tôi đi một lát rồi về!" Nói xong, Lục Vũ tung người nhảy, từ trên cây nhảy thẳng xuống dưới!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bọn họ giật mình!

Đang định hét lên cái gì đó thì ngày càng nhiều hồng tuyến lao tới, mấy người cũng chỉ đành thu lại suy nghĩ, chuyên tâm đánh những sợi hồng tuyến đang muốn chui vào cơ thể biến họ thành kén người.

Trong lúc đó, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng liếc thấy Lục Vũ giảm tốc vài lần trên cây lớn, an toàn tiếp đất.

Chỉ là cậu vừa chạm đất, một đám lớn hồng tuyến đã lao tới.

Lục Vũ không hoảng không vội, Hắc Kim Cổ Đao quét mạnh một đường, đám hồng tuyến nháy mắt biến thành tro đen bay tán loạn trong không trung.

Không hề dừng lại, sau một nhát quét, Lục Vũ lấy móng vuốt phi hổ từ Quỷ Động Ma Mộc ra, móc thẳng vào huyết ngọc quan.

Sau đó, cậu kéo dây phi hổ, thi triển Thê Vân Tung, men theo dây bay nhanh lên trên!

Chẳng mấy chốc đã leo đến vị trí xác máy bay.

Lục Vũ không dừng lại, kéo dây phi hổ tiếp tục leo lên!

Móng vuốt phi hổ bọn họ dùng hiện tại đều là Đại Kim Nha tìm người đặc biệt chế tạo riêng.

Nhìn thì bình thường nhưng bên trong toàn là dây thép tinh luyện,

dài gần hai trăm mét.

Hiện tại hai cây đa lớn này dù cao đến mấy cũng chỉ hơn năm mươi mét.

Lục Vũ giống như một con khỉ linh hoạt, đu dây phi hổ, không ngừng leo trèo trên cây lớn.

Chỉ một loáng, cậu đã leo đến nơi bọn họ vừa chiến đấu.

Tiếp đó, Lục Vũ lại bước thêm một bước, lao vọt ra khỏi tán cây che khuất bầu trời, đứng trên đỉnh cao nhất!

Hai cây đa lớn này đã là điểm cao nhất trong vùng, bốn phía nhìn một cái là bao quát hết...

Tuy nhiên, Lục Vũ không phải leo lên ngắm cảnh, cậu một tay nắm dây phi hổ, quấn vài vòng vào Hắc Kim Cổ Đao, giơ cao lên trời!

Hành động này trong dân gian gọi là... tìm chết!

Nhưng hiện tại, Lục Vũ không còn lựa chọn, chỉ có thể giơ đao như vậy, tìm sét đánh!

Dù sao trình độ lôi pháp của cậu hiện tại muốn một phát sét đánh chết Oán Linh hoàn toàn là nằm mơ, chỉ có thể kỳ vọng vào sức mạnh trời đất!

Còn việc sau khi một cú sét đánh xuống cậu sẽ ra sao... chỉ có thể hy vọng bộ đồ chiến đấu Shirley Dương mua cho họ có khả năng cách điện...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, xưa nay cũng có không ít người bị sét đánh xong vẫn bình an vô sự.

Chương 423

"Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!" Lục Vũ trong lòng nôn nóng, không ngừng vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao trong tay, cố gắng dẫn dụ sấm sét đang liên tục giáng xuống trước đó, giúp cậu hoàn thành đòn chí mạng này!

Cậu không để ý thấy có vài sợi hồng tuyến đã từ từ trườn đến bên cạnh, chỉ chờ đòn tấn công mãnh liệt cuối cùng!

Đúng lúc này!

Chân trời xuất hiện một vệt sáng, hồng tuyến cũng trong khoảnh khắc đó đâm mạnh vào cổ Lục Vũ!

Lục Vũ không kịp phản ứng gì, cổ đã bị hồng tuyến quấn chặt!

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu cảm thấy cổ bị siết chặt, khó thở.

Nhưng cậu có Quy Tức Công, nín thở trong thời gian ngắn thế này cũng chẳng sao.

Tay trái cậu rút đoản kiếm, định chém đứt tơ đỏ.

Nhưng!

Đúng lúc này!

Đùng!

Một tia sét từ trên trời giáng xuống!

Tiếng nổ ầm trời vang lên!

Lục Vũ chỉ cảm thấy hai tay tê rần, bất giác buông lỏng tay ra.

Ngay sau đó, trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa... ...

Dưới tán cây, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đang

liều mạng chiến đấu với hồng tuyến.

Đột nhiên, họ phát hiện những sợi hồng tuyến đang lao về phía mình bỗng chốc hóa thành tro đen.

Điều này không khỏi khiến mấy người ngạc nhiên.

Nhưng ngay sau đó, họ nhìn thấy một bóng người rơi từ trên tán cây xuống.

Vương Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, vươn tay tóm được Lục Vũ!

Chỉ là ngay khi hắn muốn đỡ lấy cả thanh Hắc Kim Cổ Đao thì cơ thể lại bị sức nặng rơi xuống của Lục Vũ kéo tuột đi!

Bên cạnh hắn, Shirley Dương vội vàng vươn tay, túm chặt lấy thắt lưng Vương Bàn Tử.

Chỉ tiếc, sức cô có hạn, hơn nữa dây leo đại thụ chống đỡ họ trước đó đột nhiên trở nên khô héo, chỉ cần thêm chút trọng lượng là đứt lìa!

Ba người nối nhau rơi xuống.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất vươn tay tóm được Shirley Dương, hai chân hắn kẹp chặt một cành cây to, rốt cuộc cũng làm chậm tốc độ rơi của mấy người.

Tuy nhiên... ngay khi họ tưởng sự việc đến đây là kết thúc, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy cái cây rung chuyển.

Tiếp đó, tần suất chấn động của cái cây ngày càng kịch liệt, thậm chí đang... ngả về phía sau!

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Tiếng gãy vỡ không dứt bên tai!

Lúc này, độ cao của họ cách xác máy bay còn khoảng hai mét, Hồ Bát Nhất nghiến răng: "Bàn Tử, đu về phía trước, nhảy vào trong xác máy bay!" "Hả!

Được!" Vương Bàn Tử túm lấy Lục Vũ, dùng sức đu một cái, ném thẳng Lục Vũ vào trong xác máy bay, ngay sau đó Shirley Dương buông Vương Bàn Tử ra, cùng Hồ Bát Nhất theo sát phía sau.

Bốn người đều rơi vào trong xác máy bay.

Cũng chính lúc này... hai cây đa khổng lồ mất đi chút sức sống cuối cùng, ầm ầm gãy đổ, kéo theo xác máy bay đập mạnh về phía sau...

Ầm...

Rắc!

Chương 424

Xác máy bay rơi xuống đất một cách dứt khoát, phát ra tiếng động lớn.

Bên trong xác máy bay, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều bị cú ngã này làm cho thất điên bát đảo, hoa mắt chóng mặt.

May mà cú va chạm mạnh này lại làm Lục Vũ, người bị sét đánh ngất trước đó, tỉnh lại.

Chỉ là tuy đã tỉnh, tình trạng của cậu cũng không được tốt lắm.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng vậy, ai nấy mắt nổ đom đóm, đầu váng mắt hoa.

Chỉ có Shirley Dương được Hồ Bát Nhất che chở trong lòng là tình trạng tốt nhất, không thê thảm như mấy gã đàn ông.

Chỉ một lát sau, Shirley Dương đã hồi phục tinh thần, vừa kéo vừa lôi, đưa Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Lục Vũ từng người ra khỏi xác máy bay.

Mấy người ngồi bệt xuống đất bên cạnh xác máy bay, há miệng thở dốc.

Lúc này, sương mù xung quanh đã hoàn toàn tan biến, họ rốt cuộc có thể nhìn thấy hai cây đa cổ thụ khổng lồ đã bật gốc đổ rạp hoàn toàn.

Cách đó không xa, còn có thể thấy rễ cây đa không ngừng bốc khói đen.

Ở một hướng khác, một cột nước bắn thẳng lên trời rồi từ từ rơi xuống, xua tan khói đen, dập tắt ngọn lửa bùng lên do sét đánh lúc

trước...

Không nghỉ ngơi nhiều, Lục Vũ chỉ điều tức ngắn ngủi một lát rồi gắng gượng đứng dậy, vịn vào xác máy bay chậm rãi đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã tìm lại được Hắc Kim Cổ Đao, cậu xách đao, từ từ đi đến gốc cây lớn, nhìn thấy ngọc quan đã vỡ thành mấy mảnh.

Lúc này, huyết ngọc quan màu đỏ đã biến thành hắc quan đen sì.

Chất lỏng đỏ tươi trong quan tài trước đó cũng biến thành đen ngòm, nhuộm đen mặt đất.

Dưới đáy ngọc quan dính một lớp da đen thui.

Thân trên là hài đồng, thân dưới hình rắn, chính là hình dạng của Oán Linh kia.

Xem ra tia sét vừa rồi đã giải quyết triệt để Oán Linh này.

Lúc này, cột nước từ xa phun xuống như mưa rào gột rửa ngọc quan, cuốn trôi những chất lỏng đen ngòm ra xa, cũng xối rửa lớp da đen kia lần nữa.

Lục Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao khều lớp da lên.

Có thể thấy, lớp da thật sự trong suốt, mỏng như cánh ve. 【Tên vật phẩm: Oán Linh Đằng】 【Cấp độ vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Dưỡng tà】 【Mô tả vật phẩm: Oán Linh bị thiên lôi đánh trúng, oán niệm tích tụ bị thiên lôi siêu độ, chỉ còn chấp niệm của bản thân bị thiên lôi lưu lại hình ảnh.

Nắm giữ Oán Linh Đằng, dùng máu nuôi dưỡng, giả dĩ thời nhật có thể cộng sinh tự chủ với Oán Linh...】 Lại là một pháp khí âm tà.

Lục Vũ khẽ lắc đầu, thở dài một hơi, thu Oán Linh Đằng lại.

Tuy là vật âm tà nhưng cũng không thể để lại đây, nếu không sau này có người đến, không biết sẽ rước lấy phiền toái gì.

Thu xong thứ đó, Lục Vũ lại cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử rửa sạch các mảnh vỡ huyết ngọc quan rồi thu lại.

Vương Bàn Tử nhìn từng mảnh vỡ, lắc đầu liên tục, cảm thán không thôi: "Tiếc quá!" "Đồ tốt thế này, cứ thế mà phí phạm." "Thực sự là quá đáng tiếc!" Hồ Bát Nhất lườm hắn một cái, bực bội nói: "Nó không vỡ thì chúng ta mất mạng..." "Tôi chỉ tiếc của thôi mà, người xưa có câu, người chết vì tiền chim chết vì ăn!" Nói rồi, Vương Bàn Tử hích vai Lục Vũ, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cậu cũng thấy tiếc đúng không?" "Đúng là có chút tiếc." Lục Vũ gật đầu.

Thực lòng mà nói, cậu thực sự thấy tiếc.

Cỗ huyết ngọc quan này dù sao cũng làm từ Vẫn Ngọc thiên ngoại, rất có khả năng có quan hệ không rõ ràng với Tây Vương Mẫu, Vạn Nô Vương.

Tiếc là giờ đã vỡ nát, nếu không còn có thể nghiên cứu kỹ lưỡng xem rốt cuộc thế nào.

Nhưng mà... cho dù không có huyết ngọc quan, nghĩ đến việc đi vào lăng mộ Hiến Vương sau này, cũng có thể biết được rất nhiều chuyện.

Phải rồi!

Mộ Hiến Vương!

Lục Vũ nhớ tới tấm Bí Hý Trấn Lăng Phổ khổng lồ kia, vội vàng gọi đám Hồ Bát Nhất cùng tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc, họ đã nhìn thấy Bí Hý Trấn Lăng Phổ bị chôn trong đất ở phía bên kia xác máy bay.

Lúc này, Đẳng thuật đã hoàn toàn phế bỏ, Bí Hý Trấn Lăng Phổ cũng không còn là pháp khí, chỉ là tấm Trấn Lăng Phổ bình thường.

Lục Vũ lấy từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra một cây búa nhỏ, gõ liên tục lên lưng Bí Hý.

Hồ Bát Nhất không khỏi ngạc nhiên: "Tiểu ca nhi, làm gì vậy?" "Trong bức tượng đá Bí Hý này giấu xác lột Bí Hý thật sự." "Xác lột Bí Hý?" Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn trong nháy mắt, nhìn chằm chằm động tác của Lục Vũ: "Xác lột của thượng cổ thần thú Bí Hý á?" Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Nếu không phải xác lột Bí Hý, e rằng Đẳng thuật này cũng không duy trì được lâu đến thế." Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa, cực kỳ tán đồng lời Lục Vũ: "Chính là đạo lý này, Bí Hý là thần thú mà, nó lột xác thì chẳng phải lợi hại lắm sao?" "Lợi hại hay không tôi cũng không biết, phải gõ ra xem đã." Tay Lục Vũ không ngừng, dùng búa nhỏ gõ nhẹ lên tượng đá.

Trong lúc cậu bận rộn gõ Bí Hý, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lấy đồ quét sạch lớp đất phủ trên bia đá, muốn xem văn bia bên trên.

Chỉ nhìn một cái, Shirley Dương không kìm được thốt lên một tiếng kinh ngạc, rồi nhìn Hồ Bát Nhất.

Chương 425

Ngập ngừng một chút, Hồ Bát Nhất mở miệng: "Tiểu ca nhi, cậu khoan hãy gõ, qua đây xem cái này đi." Nghe thấy tiếng cô ấy, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều sán lại gần.

Chỉ thấy, ở vị trí chính giữa phía trên cùng bia đá, thình lình hiện ra hoa văn "Mục Trần Châu".

Shirley Dương biểu tình có chút kích động, hưng phấn nói: "Điều này chứng minh 'Mục Trần Châu' cực kỳ có khả năng nằm ngay trong lăng mộ Hiến Vương." Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu theo, nói: "Từ tình huống của tấm bia đá này mà xem, Hiến Vương của nước Cổ Điền hẳn là vô cùng trân trọng Mục Trần Châu, cho nên mới lưu lại hoa văn Mục Trần Châu trên bia đá." Lục Vũ gật đầu, không nói gì nhiều.

Chuyện Mục Trần Châu ở trong lăng Hiến Vương, hắn đã biết từ trước.

Lúc này, Hồ Bát Nhất tiếp tục nói: "Vương mộ cổ đại, sau khi lăng mộ hoàn công đều sẽ chôn xuống một tấm Trấn Lăng Phổ.

Một là để trấn áp tà khí phụ cận vương lăng.

Hai là cũng để lưu lại chút công tích.

Bất quá các vương triều hưng thịnh bình thường, Trấn Lăng Phổ đều sẽ chôn ở sâu dưới lòng đất, không ngờ cái này lại nằm ngay trên mặt đất." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Bởi vì cái này không chỉ đơn thuần là Trấn Lăng Phổ, mà còn là một bộ phận quan trọng nhất của Đẳng thuật.

Hiến Vương dám bày nó ra quang minh chính đại như vậy, tưởng

chừng cũng là không lo lắng có người đủ bản lãnh để trộm mộ." Vương Bàn Tử gật đầu, tán đồng nói: "Đúng thật là vậy, Hiến Vương cái lão tống tử này đúng là phòng bị nghiêm ngặt.

Chỉ riêng việc vào núi đã mất nửa cái mạng, vào núi xong còn chưa tiến vào Trùng Cốc đã gặp phải cái Đẳng thuật to đùng thế này.

Nếu không phải vận khí tốt, có Tiểu ca ở đây, anh em ta ước chừng cũng 'giao hàng' tại đây rồi.

Mà mấy người có chú ý không, đám nhân dũng kia phục sức triều đại nào cũng có...

Tôi đoán chừng là, mấy năm nay người muốn vào trong không ít, nhưng đều không qua được cửa ải này." Vương Bàn Tử cảm khái vài câu, Hồ Bát Nhất thì gãi đầu, thở dài: "Tiểu ca, văn tự trên tấm bia đá này, cậu xem thử đi?" Thời đại Cổ Điền quốc nằm giữa thời Tây Sở và Tây Hán.

Khi đó, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ và thôi hành Tiểu Triện, dân gian bắt đầu lưu hành chữ Lệ (Lệ thư).

Bởi vì so với Tiểu Triện, Lệ thư dễ hiểu hơn, cũng dễ viết hơn, đến thời Tây Sở, Tây Hán, chủ yếu lưu hành chính là Lệ thư.

Chỉ tiếc, Cổ Điền quốc không biết vì nguyên nhân gì, dùng vẫn là Tiểu Triện.

Loại chữ này, mấy người Hồ Bát Nhất đều không biết, chỉ có thể để Lục Vũ phiên dịch.

Lục Vũ nhìn lướt qua, trực tiếp thuật lại.

Trên Trấn Lăng Phổ, mở đầu giới thiệu đơn giản về lai lịch Cổ Điền quốc.

Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, Cổ Điền quốc vốn

là một quận trực thuộc Đại Việt, cuối thời Tần, Sở Hán tranh hùng, thiên hạ động lãng, Cổ Điền quốc quyết định phong bế.

Mãi về sau, Cổ Điền quốc tự nhận là hậu duệ của thượng cổ đại thần Xi Vưu, đối với yêu cầu quy thuận của Tây Hán càng không thèm để ý.

Sau đó, không biết là ai nói cho Hán Vũ Đế Lưu Triệt rằng Cổ Điền quốc sở hữu Mục Trần Châu, có thể khiến người ta đắc đạo thành tiên, trường sinh bất lão.

Cứ như vậy, Hán Vũ Đế càng hứng thú với Cổ Điền quốc, thậm chí không tiếc hưng sư động chúng, binh phát Điền Nam.

Biết tin đại quân Tây Hán áp cảnh, nội bộ Cổ Điền quốc phân băng ly tích, có người chủ trương quy thuận Tây Hán, có người tỏ vẻ tử chiến đến cùng.

Dưới sự bất đồng này, Hiến Vương dẫn theo người, mang theo Mục Trần Châu, rời khỏi Cổ Điền quốc, tiến vào trong chốn núi non trùng điệp, trở thành một quốc gia độc lập...

Lục Vũ đang nói, mấy người kia chăm chú lắng nghe.

Nhưng nói được một đoạn, thanh âm Lục Vũ im bặt, biểu tình cũng trở nên quái dị.

Hồ Bát Nhất nhịn không được hỏi: "Tiểu ca, sao vậy?" "Không có gì, chỉ là hơi khác so với tưởng tượng của tôi một chút." "Hả?" Trong ký ức của Lục Vũ, "Mục Trần Châu" là Phượng Hoàng Đảm do Địa Mẫu hóa thành, từ thời Thương Chu đã được cho là thần khí có thể giúp tu luyện thành tiên, khiến người ta thoát thai hoán cốt.

Chỉ là hiện tại, ghi chép trên Trấn Lăng Phổ lại có sự khác biệt rõ ràng.

Lục Vũ định thần, chậm rãi nói: "Dựa theo ghi chép bên trên,

‘Mục Trần Châu’ là tinh hoa tu luyện cả đời của Xi Vưu.

Hoàng Đế giết Xi Vưu ở Ký Châu, thân thủ Xi Vưu chôn ở nơi khác nhau, mà máu hóa thành nước chát, tức là giải trì diêm trì, tinh hoa huyết nhục cả đời ngưng luyện thành châu, vô ảnh vô tung.” Nghe đến đây, Shirley Dương rốt cuộc không kìm nén được sự kích động trong lòng, thân thể có chút run rẩy, nói: “Đây chính là chuyện tôi lo lắng nhất, hiện tại rốt cuộc đã chứng thực!

Tôi đã tra rất nhiều tư liệu, về Mục Trần Châu có hai loại thuyết pháp, một loại là Phượng Hoàng Đảm do Địa Mẫu hóa thành, loại kia chính là nội đan của Xi Vưu!

Tôi vẫn luôn cảm thấy, Phượng Hoàng Đảm trấn áp Tinh Tuyệt nữ vương có vấn đề rất lớn.

Phượng Hoàng là thượng cổ thần thú, vẫn luôn có thuyết pháp dục hỏa trùng sinh.

Nếu là Xi Vưu, liền bất đồng.

Xi Vưu hiếu chiến, thiện chiến!

Trấn áp Tinh Tuyệt nữ vương, không thể thích hợp hơn!” Lục Vũ thần sắc bất biến, bình tĩnh nói: “Vô luận rốt cuộc thế nào, luôn phải nhìn thấy Mục Trần Châu mới biết được.” Ngừng một chút, Lục Vũ tiếp tục giải đọc nội dung trên Trấn Lăng Phổ: “Hiến Vương cho rằng ‘Mục Trần Châu’ sở hữu sức mạnh thần kỳ, có thể khiến hắn thức tỉnh huyết mạch Xi Vưu, trở thành thượng cổ thần linh trường sinh bất lão.

Cho nên, hắn dùng hai mươi bảy năm, khuynh tẫn sức lực cả nước, tu kiến lăng tẩm của chính mình thành thần tiên động phủ...” Mắt Hồ Bát Nhất chợt sáng lên, nhịn không được truy vấn: “Tiểu ca, bên trên có nói về quy mô lăng tẩm, hình dáng, còn có thuyết pháp

Thủy Long Vựng không?" "Có..." Lục Vũ nhìn xuống dưới, có chút ngạc nhiên gật đầu.

"Lăng Hiến Vương có một hố tuẫn táng, thiết trí bồi lăng dựa theo Tứ Tượng, tổng cộng có bốn cái.

Cái bồi lăng Bí Hý mà chúng ta phát hiện bây giờ là một trong số đó, trừ cái này ra, còn có Mộc Giao phương Đông, Nhật Thố phương Tây, Kim Ngưu phương Bắc, cùng Bí Hý tạo thành vị trí Tứ Tượng, củng vệ Thủy Long Vựng.

Hố tuẫn táng chính là thủy đạo dưới núi Già Long, thủy đạo lại nối liền với bồi lăng Bí Hý.

Chương 426

Hiến Vương lúc sắp chết, dưới sự bồi bạn của Đại tế tư, đi vào Thủy Long Vựng.

Sau đó, Đại tế tư phong tỏa Thủy Long Vựng, mở ra Tứ Tượng bồi lăng.

Bồi lăng Bí Hý, lấy hai cây lão dung thụ có thể thay đổi phong thủy cách cục làm căn cơ, lấy Trấn Lăng Phổ, Bí Hý Thuế Xác... mượn oan hồn hố tuẫn táng, cấu thành Đẳng thuật.

Mộc Giao, Nhật Thố..." "Nhật Thố..." Lục Vũ lặp lại hai lần từ Nhật Thố, Shirley Dương đột nhiên nghĩ tới điều gì, kinh ngạc nói: "Tiểu ca, Nhật Thố mà cậu nói, sẽ không phải là Ngoa Thú chứ?" Lục Vũ nhìn bia đá, hồi lâu không nói.

Một lúc lâu sau mới cười khổ: "Bên trên nói năng không rõ ràng, chỉ nói có thần thố miệng phun tiếng người, Hiến Vương cực kỳ yêu thích, mệnh cho trấn thủ bồi lăng phương Tây." Ngoài ra, về Mộc Giao phương Đông, Kim Ngưu phương Bắc, ngôn ngữ lại càng ít ỏi, liếc mắt liền khiến người ta cảm thấy hẳn là lời nói dối khoác lác hồ đồ.

Tỷ như nói về Mộc Giao, bên trên nói Mộc Giao có thể phi thiên độn địa, chỉ kém hơn trăm năm là có thể đăng thiên hóa rồng, chỉ là dưới sự cảm hóa của Hiến Vương, nguyện ý trấn thủ phương Đông, ngày sau cùng Hiến Vương đăng tiên vị.

Lại tỷ như nói Kim Ngưu phương Bắc, Trấn Lăng Phổ nói, Kim Ngưu phương Bắc rống một tiếng có thể khiến thiên địa biến sắc, thân thể to lớn vô cùng, là tọa kỵ năm xưa của Xi Vưu, bởi vì Hiến Vương mang trong mình Mục Trần Châu, Kim Ngưu phương Bắc

nguyện ý trấn thủ Tứ Tượng.

Mấy cái thuyết pháp ly kỳ này, đám Lục Vũ đều không tin, cũng không đặc biệt để ý.

Bởi vì, quá giả.

Nếu Hiến Vương thực sự có bản lãnh lớn như vậy, cũng không cần phiền toái thế này, con trâu lớn kia rống một cái, mấy người bọn họ đều đi tuẫn táng hết.

Còn về kết cấu lăng mộ bên dưới, lối vào cùng thuyết pháp Thủy Long Vựng, Lục Vũ nói đơn giản vài câu, Hồ Bát Nhất liền lắc đầu, nói: "Cái này hẳn là cố lộng huyền hư, nếu thật sự dựa theo cách nói của hắn mà tìm cổ mộ, e rằng chưa tìm thấy lăng tẩm, chúng ta đã đi chầu ông bà rồi." "Thôi được rồi, vậy hôm nay chúng ta vẫn nên tìm chỗ nghỉ ngơi cho tốt, đợi ngày mai trời sáng rồi tìm tiếp." Vương Bàn Tử nhún vai, suy nghĩ rất thoáng.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, cười nói: "Đã biết là dùng Tứ Tượng bồi lăng, muốn Tầm long điểm huyệt lại cũng không phải chuyện gì khó khăn, đợi sau khi trời sáng, tôi xem thiên tượng một chút, hẳn là có thể tìm được." Nghe hắn nói, Lục Vũ nhớ tới một chuyện, khẽ nói: "Đúng rồi, mặt sau Trấn Lăng Phổ hẳn là còn có chút đồ vật." Trước đó mặt sau Trấn Lăng Phổ đầy rêu xanh, hiện tại Lục Vũ cầm miếng giẻ rách, cẩn thận lau chùi, nội dung bên trên tức thì lộ ra.

Mặt sau Trấn Lăng Phổ, đúng như Lục Vũ tưởng tượng, chính là phù điêu lăng mộ Hiến Vương.

Một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ, huyền phù trên những đám mây rực rỡ, cực kỳ huyến lệ!

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong cung điện, nguyệt thành, giác lâu, nội thành, ế bia, khuyết đài, thần tường, bia đình, hiến điện, linh đài...

các kiến trúc đầy đủ mọi thứ!

Phù điêu tinh mỹ, thậm chí có thể nhìn thấy non sông phía sau cung điện.

Tòa cung điện này cứ thế huyền phù giữa không trung, không có đồi núi nền đá, mà là mấy đạo hào quang cầu vồng, lăng không bộ yên, bốn phía có Tứ Tượng thánh thú quấn quanh bảo hộ, hiện ra một phái thần tiên lâu các siêu phàm thoát tục!

Bất quá rất nhanh, mấy người lại đều bình tĩnh lại, trêu chọc vài câu.

Ở trên trời tu kiến lăng tẩm huyền phù, điều này vị miễn quá mức... ly kỳ.

Lục Vũ nhìn, muốn nói gì đó, nhưng nghĩ nghĩ rồi lại không nói gì.

Có một số việc, sự thật thắng hùng biện, luôn là tận mắt nhìn thấy mới càng chấn động.

Tỷ như, tòa cung điện giấu trong núi Côn Luân, phiêu phù trên trời kia.

Tòa cung điện đó, bên dưới cũng mây mù lượn lờ, những người xây dựng cung điện, đứng trên mặt đất, ngửa nhìn bầu trời, Vân Thiên Cung như mộng như ảo...

Lại nhìn thêm chút nữa, Lục Vũ cảm thấy không có gì đáng xem, liền để Hồ Bát Nhất bọn họ tiếp tục xem, chính mình cầm cây búa nhỏ tiếp tục gõ vào mai rùa của thạch điêu Bí Hý, muốn lấy mai rùa Bí Hý ra.

Dù sao, thứ này rất trân quý.

Hắn bận rộn một hồi, rốt cuộc đập ra một khe hở trên thạch điêu, lại hì hục thêm chút nữa, cả cái mai rùa rốt cuộc bị hắn cạy ra.

Bên trong, có một miếng quy giáp đen thui, to cỡ bàn tay.

Nhìn qua rất giống quy giáp Long Cốt Thiên Thư, chỉ là miếng quy giáp này mỏng hơn một chút, cầm trong tay nhẹ như không. `[Tên vật phẩm: Bí Hý Thuế Xác]` `[Đẳng cấp vật phẩm: Tam phẩm linh nguyên liệu]` `[Năng lực vật phẩm: Huyết mạch Bí Hý, kéo dài tuổi thọ]` `[Mô tả vật phẩm: Bí Hý Thuế Xác, là lần lột xác duy nhất của Bí Hý trước khi hóa rồng, mai Bí Hý ngưng tụ tinh huyết, nghiền thành bột phấn uống vào có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, khi nắm trong tay lúc luyện công, có thể phụ trợ cảm tri huyết mạch Bí Hý.]` Quả nhiên là đồ tốt!

Mắt Lục Vũ sáng lên, ngay lúc định thu đồ vật lại, liền nghe thấy một trận tiếng bước chân "sa sa sa" vang lên.

"Cẩn thận, có thứ gì đó tới!" Lục Vũ nháy mắt cảnh giác, thẩm thị bốn phía.

Rất nhanh, mấy bóng người xuất hiện trong tầm mắt bọn họ...

Chỉ thấy, một con rắn lớn màu xanh, một con trâu lớn đen thui, từ xa đi tới.

Trên đỉnh đầu con trâu lớn, thình lình ngồi một con thỏ!

Liếc mắt nhìn qua, không phải Ngoa Thú thì là ai?

Lục Vũ nhìn kỹ, vô luận là thanh xà hay đại ngưu, đều không phải yêu thú.

Đối với bọn họ, uy hiếp lớn nhất hẳn là mấy hán tử cầm súng trường đi theo bên cạnh đại xà và đại ngưu.

Những người này, trong mắt một mảnh đỏ ngầu, nhìn qua còn nghiêm trọng hơn Shirley Dương lúc trước, tưởng chừng là đã bị Ngoa Thú khống chế!

Chương 427

Đương nhiên, sự xuất hiện của những người này cũng giải khai một bí ẩn.

Trước đó, Khổng Tước nói có mười tám người tiến vào thủy động núi Già Long, về sau chỉ có mười sáu cái đầu người.

Hai người còn lại, tự nhiên chính là nằm trong số những người này.

Hơn nữa, nhìn từ cách ăn mặc của bọn hắn, có người trang phục rất cổ xưa, hẳn là đã bị Ngoa Thú bắt từ nhiều năm trước.

Chỉ là hiện tại, từng người nhìn qua chẳng khác gì cái xác không hồn, không có chút gì phân biệt, hào vô sinh cơ.

Lúc này, thanh âm kiều nhu đặc hữu của Ngoa Thú đột nhiên vang lên: "Ta liền biết mấy người các ngươi rất lợi hại, có thể phá được cái Tứ Tượng trận hại người không ít này, lần này thật sự phải cảm ơn các ngươi." "Cảm ơn cái rắm, cái đồ tiểu biết độc tử này..." Vương Bàn Tử còn muốn nói gì đó, bị Lục Vũ xua tay ngăn lại.

Kẻ đến không thiện, kẻ thiện không đến.

Lục Vũ nhìn Ngoa Thú, mỉm cười, khẽ nói: "Vậy ngươi bây giờ đến cảm ơn ta sao?" "Đương nhiên, nếu không phải các ngươi phá Tứ Tượng trận, bọn ta làm sao có thể thoát khốn chứ?" "À, cũng không tính là gì, tiện tay làm chút việc nhỏ thôi." "Không thể nói như vậy, cứu mạng chi ân phải dũng tuyền tương báo." Ngoa Thú nhảy xuống từ trên đầu trâu, nhẹ nhàng rơi xuống đất, cười híp mắt nhìn Lục Vũ, tiếp tục nói: "Nói ra thì, còn có một chuyện muốn làm phiền các ngươi một chút.

Trong khối bia đá Bí Hý kia, có một miếng Bí Hý Thuế Xác, là bảo vật ta trước kia lịch tẫn thiên tân vạn khổ, thật vất vả mới lấy được.

Đâu có ngờ bị Hiến Vương đoạt mất, hiện tại có thể trả lại cho ta không?" Tùy tiện Ngoa Thú nói thế nào, Lục Vũ đều mang theo ý cười, chỉ là có chút tò mò hỏi: "Bí Hý gì cơ?" "Ngươi không biết cái gì là Bí Hý?" Biểu tình Ngoa Thú tương tự nhân loại, lúc này trên mặt nó tràn đầy vẻ ngoạn vị.

Chỉ cười khinh miệt một tiếng, Ngoa Thú duỗi tay chỉ Shirley Dương, nói: "Ngươi nói xem, Bí Hý Thuế Xác đâu?" Biểu tình Shirley Dương nháy mắt trở nên thống khổ, giãy giụa, trong mắt không ngừng hiện lên hồng quang.

Bất quá một lát, vẻ giãy giụa trên mặt cô biến mất, cười nói: "Tiểu ca, Bí Hý Thuế Xác xác thực là bảo vật của nó, hay là cứ trả lại cho nó đi?" Hồ Bát Nhất sắc mặt kịch biến, trái tim hung hăng co rút một cái, gấp gáp gọi: "Shirley!

Shirley!

Shirley!" Kêu to hai tiếng xong, Hồ Bát Nhất cầu cứu nhìn về phía Lục Vũ, gấp gáp nói: "Tiểu ca, chuyện này..." Lục Vũ mày hơi nhíu, biết trong lòng ngọc bội 'Long Hi Chu Tước' lúc trước chỉ trị ngọn không trị gốc, Shirley Dương hiện tại vừa thấy Ngoa Thú, lập tức lại bị nó ảnh hưởng.

Nghĩ nghĩ, hắn khẽ nói: "Thả cô ấy ra, ta sẽ đưa Bí Hý Thuế Xác cho ngươi." Ngoa Thú cảm thấy chính mình đại quyền trong tay, vui vẻ nói: "Thế làm sao mà được, ta còn trông cậy vào các ngươi giúp ta vào lăng mộ Hiến Vương lấy một món đồ nữa cơ.

Nếu bây giờ thả cô ta, các ngươi không cần ném chuột sợ vỡ đồ, liều mạng với ta, thế thì không tốt lắm đâu?" Lục Vũ mắt hơi híp lại, không ngờ con Ngoa Thú này còn khó chơi hơn trong tưởng tượng.

Chuyện này cũng khó trách, Ngoa Thú thân là tồn tại thông minh nhất trong thượng cổ linh thú, đừng nói con người, lừa cả thần tiên cũng là chuyện thường như cơm bữa.

Hồ Bát Nhất sắc mặt lại đổi, nhìn về phía Lục Vũ, nhỏ giọng nói: 'Tiểu ca...'' Lục Vũ hơi xua tay, đánh gãy lời Hồ Bát Nhất, tùy miệng cười nói: ''Tiểu gia hỏa, luôn lừa người như vậy, ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng ngươi sao?'' ''Được mà, ngươi lợi hại như vậy, ta cũng không dám lừa ngươi nha, ta còn sợ nhỡ đâu ngươi trở mặt, đòi mạng ta nữa là!'' Thanh âm Ngoa Thú mang theo một cỗ sức mạnh cổ hoặc.

Chỉ là ở nơi nó không nhìn thấy, Lục Vũ đã trộm giao ngọc bội 'Long Hi Chu Tước' cho Hồ Bát Nhất, để hắn chiếu cố Shirley Dương.

Còn về con Ngoa Thú nhỏ này...

Hắn cũng không vội, quyết định tán gẫu với tiểu gia hỏa này thêm chút nữa.

''Cũng không vội.'' Lục Vũ cười nói: ''Ta vừa rồi nhìn thấy một chút tư liệu trên bia đá lưng Bí Hý, theo cách nói bên trên, ngươi là một trong Tứ Tượng của lăng Hiến Vương?'' ''Được rồi, muốn biết chuyện lăng Hiến Vương, chỉ cần đưa Bí Hý Thuế Xác cho ta, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi.

Hơn nữa, ta vừa rồi không phải đã nói với ngươi rồi sao, ta còn cần các ngươi giúp ta vào lăng Hiến Vương lấy một món đồ, khẳng định phải nói hết những gì ta biết cho các ngươi.'' ''Đã muốn nói hết cho chúng ta, vậy thì nói trước một chút đi.'' Lục Vũ duỗi tay chỉ đại ngưu và thanh xà bên cạnh Ngoa Thú, hỏi: ''Hai đứa nó, cũng là Tứ Tượng giống ngươi sao?'' ''Đánh rắm!

Hai đứa nó là dã thú sơn lâm ngu xuẩn, làm sao xứng làm Tứ Tượng!'' Một câu của Lục Vũ nói Ngoa Thú trực tiếp xù lông, quay

đầu nhìn đại xà và đại ngưu, vẻ mặt khinh thường!

Cùng lúc đó, mắt Lục Vũ chợt sáng lên!

Chính là hiện tại!

Không hề do dự, Lục Vũ nhoáng người một cái, trực tiếp vồ về phía Ngoa Thú!

Ngay nháy mắt tay Lục Vũ tóm lấy tai Ngoa Thú, mấy hán tử cầm súng đi theo bên cạnh Ngoa Thú hầu như không chút do dự nổ súng vào Lục Vũ!

Lục Vũ giật mình, theo bản năng buông tay, thân thể di chuyển nhanh chóng.

Cùng lúc đó, Ngoa Thú thoát khốn lập tức nhảy lên đỉnh đầu đại ngưu, cả người trên dưới giống như xù lông, tức đến nổ phổi hét lớn: "Giết hắn, giết bọn chúng cho ta!

Một mống cũng không để lại!" Cách đó không xa, Hồ Bát Nhất kinh hãi hét lớn: "Tiểu ca!" Vương Bàn Tử cũng rống lớn một tiếng, trực tiếp cầm súng bên hông, nhắm ngay vào những cái xác không hồn bị Ngoa Thú khống chế kia, điên cuồng nổ súng!

Hắn phá đám như vậy, đám hán tử vốn đang không ngừng bắn vào Lục Vũ lập tức điều chuyển họng súng, nhắm ngay vào đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương.

Ba người không dám khinh suất, vừa đánh vừa lui!

"Vào trong máy bay, bên trong có đạn dược!" Thừa dịp khoảng trống hiếm hoi, Lục Vũ chạy nhanh nhắc nhở bọn họ một câu.

Ngay sau đó, hắn lại rút ra Hắc Kim Cổ Đao, nhanh chóng vồ về phía một cái xác không hồn cự ly gần mình nhất, một chiêu Nhiên Mộc Đao Pháp trực tiếp bổ tới.

Đao phong mang theo ánh lửa, phi thường dứt khoát chém xuống đầu lâu của cái xác không hồn.

Thi thể không đầu lại không hề có ý tứ dừng lại, họng súng trong tay lần nữa nhắm ngay Lục Vũ, điên cuồng bóp cò, lưỡi lửa phun ra!

Phản ứng của Lục Vũ cực nhanh, lúc hắn giơ súng lên, thân thể đã lăn ngay tại chỗ.

Thi thể không đầu tuy rằng có thể tiếp tục, nhưng không có đầu thì cũng không có cách nào ngắm bắn, đạn bay đầy trời, lại không bắn trúng được Lục Vũ.

Dù là như thế, đạn bay đầy trời vẫn mang đến cho Lục Vũ phiền toái rất lớn, mấy lần hắn đều cảm giác viên đạn dường như cứ sạt qua thân thể mình mà bay đi.

Lục Vũ vừa né tránh, vừa không ngừng xuất đao chém về phía hành thi.

Chương 428

Không một hồi công phu, mấy cái hành thi toàn bộ biến thành hành thi không đầu!

Nhưng mà...

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên cảm giác tay trái đau rát, động tác không khỏi chậm lại một chút.

Chính là thời gian chậm trễ này, mấy cái họng súng đen ngòm toàn bộ nhắm ngay Lục Vũ, mắt thấy sắp nổ súng, mấy cái hành thi lại toàn bộ dừng lại, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai!

Lục Vũ quay đầu, liền nhìn thấy Ngoa Thú vẫn luôn đắc ý dương dương đứng trên đỉnh đầu đại ngưu đã bị Vương Bàn Tử bắn một phát rơi xuống.

Tưởng chừng mấy cái xác không hồn này đều hoàn toàn bị Ngoa Thú khống chế, lúc Ngoa Thú không thể khống chế bọn chúng, bọn chúng chính là phế vật.

Vương Bàn Tử một kích đắc thủ, hưng phấn hét lớn: "Tiểu ca, tôi xử nó, cậu tránh ra chút..." Chỉ có điều, Vương Bàn Tử một câu còn chưa nói xong, họng súng của mấy cái hành thi toàn bộ nhắm ngay hướng xác máy bay, lưỡi lửa lần nữa phun ra, thanh âm "đát đát đát" bên tai không dứt!

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương ba người bị hỏa lực áp chế, trực tiếp trốn trong xác máy bay, cũng không dám ló đầu ra nữa.

Đồng thời, Lục Vũ thì thừa dịp lúc này, mấy lần thiểm thân, nhanh

chóng đuổi tới bên cạnh lão ngưu, chuẩn bị bắt lấy Ngoa Thú!

Chỉ là vừa mới vòng qua, bên cạnh lão ngưu tịnh không có Ngoa Thú, con đại xà kia thì dùng sức ném cái đuôi của mình, quấn lấy Lục Vũ!

Lục Vũ hồi thủ một đao, trực tiếp trảm lên thân rắn, chém nó thành hai đoạn!

Đúng lúc này, Ngoa Thú không biết từ góc nào chui ra, nhanh như tia chớp vồ về phía Lục Vũ.

Một thân lông trắng, toàn bộ giống như nổ tung, sống thoát thoát một quả cầu lông lớn!

"Tới hay lắm!" Lục Vũ không hoảng không loạn, làm tốt chuẩn bị "bắt thỏ".

Một thoáng sau!

"Chi!" Sau một tiếng kêu bén nhọn, lông tóc trên người Ngoa Thú thế mà giống như gai nhọn, lập tức bắn ra, giống như đạn, bắn về phía Lục Vũ!

Còn chưa đợi hắn phản ứng lại, cẳng chân đã bị mấy cái gai nhọn trực tiếp xuyên phá!

Tê!

Lục Vũ không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, mấy lần thiểm thân, kéo giãn khoảng cách với Ngoa Thú, có chút kinh dị nhìn quả cầu lông lớn đang hổ thị đam đam cách đó không xa!

Vốn dĩ còn tưởng rằng con Ngoa Thú này không có sức chiến đấu gì, trừ bỏ nói dối thì là khống chế lòng người.

Không ngờ, thứ nhỏ bé này lúc liều mạng, thật sự đủ tàn nhẫn!

Trong lúc Lục Vũ và Ngoa Thú giằng co, Hồ Bát Nhất, Vương

Bàn Tử, Shirley Dương rốt cuộc thừa dịp mấy cái hành thi thay đạn, bắn rơi toàn bộ súng trong tay bọn chúng.

Hồ Bát Nhất càng là lao ra khỏi xác máy bay, đao Tân Đình Hầu mấy lần lướt qua, đoạn thủ đoạn cước của bọn chúng.

Không một hồi công phu, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương toàn bộ đứng bên cạnh Lục Vũ, bốn người đối mặt với một con thỏ lớn lông xù.

Ngoa Thú đứng ở đó, đôi mắt đỏ ngầu nhìn bọn họ, không vội vã động thủ.

Dần dần, mấy người đột nhiên phát giác thân ảnh Ngoa Thú... thế mà biến mất ngay dưới mí mắt bọn họ!

"Tình huống gì vậy?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm tung tích Ngoa Thú.

Lục Vũ thần sắc bất biến, nhìn vị trí Ngoa Thú biến mất, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn biết, Ngoa Thú không biến mất.

Hương khí đặc hữu trên người nó vẫn còn, hơn nữa cự ly càng ngày càng gần!

"A!" Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên kêu một tiếng!

Khi hắn còn chưa phát ra tiếng la, tay trái Lục Vũ cố nén kịch đau, nháy mắt rút ra đoản kiếm, sử ra một chiêu Mặc gia kiếm pháp, Huyết Mặc Bôn Đằng!

Trong không trung đột nhiên truyền đến một tiếng thảm thiết "chi"!

Khắc sau, liền thấy thân ảnh Ngoa Thú xuất hiện trước mắt mọi

người.

Chỉ có điều... thân ảnh nó chợt lóe rồi biến mất, giống như một đạo lưu quang, trực tiếp biến mất không thấy!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử còn có Shirley Dương lúc này mới phản ứng lại, Lục Vũ lại cứu bọn họ.

Nhưng ngay sau đó, nghĩ đến ảnh hưởng của Ngoa Thú đối với Shirley Dương, tâm tình Hồ Bát Nhất lại khẩn trương: "Tiểu ca, phải tìm nó về." "Nó chưa đi xa." Lục Vũ khẽ lắc đầu, cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, tay phải rút ra đoản kiếm.

Tay trái bị thương, tức thi triển Mặc gia kiếm pháp hiện tại dùng cũng không thuận sướng.

Chương 429

Nếu không thì, một kiếm vừa rồi của hắn cơ bản là có thể lấy nửa cái mạng của Ngoa Thú, kiểu gì cũng sẽ không để nó chạy thoát!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, Lục Vũ thì híp mắt, ngửi ngửi.

Trên người Ngoa Thú có một loại hương khí vô cùng độc đáo, loại hương vị đó thủy chung vẫn ở phụ cận bọn họ, lúc xa lúc gần.

Cảm giác như Ngoa Thú đang thăm dò cái gì.

Đúng rồi!

Nó năng tàng hình, ta cũng có thể!

Lục Vũ nghĩ đến điểm này, từ Quỷ Động Ma Mộc lấy ra đuôi kiếm Thừa Ảnh, nhẹ nhàng vung lên, thân hình chậm rãi biến mất.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy một trận cảm giác nói không nên lời.

Vốn dĩ, bọn họ tràn đầy tin tưởng trải qua rèn luyện ở "địa điểm truyền thừa Mặc Tích", lại thêm một đoạn thời gian khổ tu này, cho dù không nói thực lực tương đương Lục Vũ, nhưng luôn có thể ở trình độ rất lớn cung cấp trợ giúp cho Lục Vũ.

Nhưng hiện tại bọn họ cảm giác, chênh lệch thực lực giữa bọn họ càng ngày càng lớn...

Một con thỏ lớn nhìn qua nhân súc vô hại cũng làm cho bọn họ bất lực, vẫn là chỉ có thể để Lục Vũ đang bị thương ra trận.

"Lão Hồ, tôi đang nghĩ, anh em ta vẫn phải tăng cường một chút.

Nếu không thì, xuống đất cùng Tiểu ca, chúng ta chính là gánh

nặng của cậu ấy." "Đúng vậy." Đúng lúc này, cách đó không xa lần nữa truyền đến một tiếng thảm thiết "chi chi", thân ảnh tuyết trắng của Ngoa Thú cũng chợt lóe rồi biến mất.

Bốn phía một lần nữa yên tĩnh trở lại, dưới ánh trăng cũng không nhìn thấy hành tung của Lục Vũ và Ngoa Thú.

Đợi một lát, Shirley Dương cũng mở miệng nói: "Lần này lấy được Mục Trần Châu xong, chúng ta có thể dùng thêm một đoạn thời gian, luyện tập cho tốt!

Vô luận là tinh thần hay thân thể, tôi cảm thấy đều cần luyện tập.

Đến lúc đó, xem thử có thể thoát khỏi Trương lão bản hay không..." "Kỳ thực, không nhất định phải là Trương lão bản, trên người Tiểu ca còn có đại đồ đệ Mặc Tử.

Nếu hắn có thể dạy bảo chúng ta..." Bên này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương câu được câu không nói chuyện.

Không còn cách nào khác, bọn họ không nhìn thấy Lục Vũ, cũng không nhìn thấy Ngoa Thú.

Trận chiến đấu này, đã không liên quan gì đến bọn họ nữa.

Bọn họ chỉ có thể từ tiếng thét chói tai ngẫu nhiên vang lên cách đó không xa mà phán đoán chiến đấu còn chưa kết thúc.

Đợi một hồi, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ tới điều gì, thấp giọng nói: "Hay là, giúp Tiểu ca một chút?" "Hả?" "Ngoa Thú rất thông minh, nó khẳng định biết đạo lý chia ra để đánh." "Ý của cậu là..." "Ừ, chúng ta tách ra, làm mồi nhử." "Để tôi đi." Shirley Dương khẽ nói: "Ảnh hưởng của Ngoa Thú đối với tôi hẳn là còn chưa kết thúc, dùng tôi làm mồi nhử, Ngoa Thú hẳn sẽ tìm đến tôi." "Vậy cô cẩn thận, tôi và Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm cô." "Ừ, tôi cũng nhìn chằm chằm." Đúng lúc này, Lục Vũ trở lại bên cạnh ba người, thấp giọng

nói một câu.

Thanh âm xuất hiện, nhân ảnh lại không xuất hiện.

Ba người cả kinh, lập tức bình tĩnh lại.

Shirley Dương hít sâu một hơi, định thần, đi về phía trước vài bước, tách ra khỏi đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử.

Lục Vũ mượn Thừa Ảnh Kiếm yểm hộ, đi theo bên cạnh Shirley Dương, toàn thân giới bị.

Vừa mới đi được vài bước, Lục Vũ đột nhiên cảm giác được một cỗ dị hương đập vào mặt, đoản kiếm tay phải đang muốn vung ra, đạo dị hương kia tốc độ đột nhiên tăng nhanh, nhanh chóng lướt qua hắn!

Không xong!

Lục Vũ trong lòng kinh hãi, mạnh mẽ phản ứng lại, mục tiêu của Ngoa Thú là Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất!

Hắn xoay người, quay đầu chạy về!

"A!" Vương Bàn Tử thảm thiết kêu một tiếng, đôi tay theo bản năng tóm lấy cổ mình.

Một cái thân ảnh tuyết trắng, toàn tức xuất hiện trong tầm mắt Hồ Bát Nhất.

Không kịp nghĩ nhiều, đao Tân Đình Hầu trong tay Hồ Bát Nhất trực tiếp kề lên cổ Ngoa Thú!

Lần này... hai người một thú, hoàn toàn cương trì.

Ngoa Thú cắn Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử túm lấy Ngoa Thú, đao của Hồ Bát Nhất cũng kề trên cổ Ngoa Thú.

Hai người một thú, ai cũng không động đậy.

Vương Bàn Tử bị Ngoa Thú cắn đến mặt đều biến hình, nhưng

nhất quyết không buông tay.

Ngoa Thú càng dùng sức, hắn túm Ngoa Thú cũng càng dùng sức...

Ngoa Thú bị đau, càng thêm dùng sức cắn Vương Bàn Tử.

Kỳ thực, Hồ Bát Nhất lúc này chỉ cần tàn nhẫn, một đao chém xuống Ngoa Thú, cũng liền giải quyết khốn cảnh của Vương Bàn Tử.

Chương 430

Chỉ là nghĩ đến Shirley Dương, lại nghĩ đến Ngoa Thú loại thượng cổ linh thú này lai chi bất dịch (kiếm được không dễ), Hồ Bát Nhất trong lòng không đành lòng, do dự không quyết.

Cùng lúc đó, Lục Vũ lao tới bên cạnh Vương Bàn Tử, không nói hai lời, đoản kiếm trong tay trực tiếp đâm vào bụng Ngoa Thú!

Cái kích thích mãnh liệt này khiến Ngoa Thú nhịn không được, hét lớn một tiếng, buông lỏng Vương Bàn Tử...

Lục Vũ không có bất luận do dự nào, một tay tóm lấy Ngoa Thú, mặc kệ nó giãy giụa, trực tiếp lấy ra dây thừng trói xác, trói nó lại rắn chắc!

Cho dù Ngoa Thú ngay nháy mắt bị Lục Vũ bắt được lại lần nữa xù lông, từng cây gai nhọn loạn xạ bay lung tung, Lục Vũ cũng không buông tay.

Liều mạng bị con súc sinh lông trắng này đâm vài cái, cũng phải trói nó lại thật chặt.

Lục Vũ còn không yên tâm, lại lấy ra Phi Hổ Trảo, dùng dây thép Phi Hổ Trảo quấn Ngoa Thú vài vòng, xác bảo con súc sinh nhỏ này lần này hoàn toàn chạy không thoát, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là vừa mới định hỏi một câu Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử hai người bọn họ thế nào, liền thấy đồng tử Hồ Bát Nhất mạnh mẽ co rút, biểu tình kịch biến!

Lục Vũ tâm lĩnh thần hội, quay đầu lại!

Ngoa Thú vẫn là bộ dáng xù lông, hai mắt đỏ ngầu, tử tử trừng

Lục Vũ, trong miệng nó phiêu xuất một viên hạt châu màu đỏ giống như bảo thạch, rập rờn sinh huy giữa không trung, sát thị đẹp mắt!

Nhưng mà... nhìn viên bảo châu này, Lục Vũ lại cảm giác không rét mà run, lông tóc sau gáy dựng đứng!

Chính là một loại trực giác, một loại bản năng, hắn cảm thấy cái hạt châu nhỏ này sở hữu sức mạnh hủy diệt!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh!

Viên bảo châu kia trán phóng quang mang chói mắt!

Một loại sức mạnh hủy diệt, từ trong bảo châu phun ra!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, toàn bộ đều cảm nhận được loại lực lượng kinh khủng này.

Biết lần này hung nhiều cát ít, trong mắt tất cả đều hiện lên một tia tuyệt vọng...

Đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Bọn họ đột nhiên phát hiện, viên bảo châu đang biến hóa kia thế mà dừng lại!

Quang mang chói mắt, không còn chói mắt như vậy.

Ngoa Thú đang liều mạng giãy giụa, dường như cũng dừng lại động tác giãy giụa.

Chính bản thân bọn họ hình như cũng không động đậy được nữa.

Hồ Bát Nhất chỉ có thể nhìn thấy, trong tay Lục Vũ nâng một cái bàn cờ cổ xưa, từ từ đi đến bên cạnh Ngoa Thú, xách nó lên, lại xách rồi tóm lấy chính mình, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, nhanh chóng rời khỏi phạm vi bảo châu.

Mấy người Hồ Bát Nhất chỉ có thể nhìn thấy hết thảy trước mắt

đang không ngừng biến hóa, lại căn bản cái gì cũng không động đậy được, hình như ngay cả chớp mắt cũng không làm được.

Không biết qua bao lâu, bọn họ đã trốn trong xác máy bay.

Mà tại lúc này... một tiếng nổ vang chấn nhĩ dục lung truyền đến, xác máy bay bị sóng xung kích kinh người thúc đẩy lăn lộn liên tiếp không biết bao nhiêu vòng...

Hồi lâu, hết thảy quy về bình tĩnh.

Lục Vũ vẫn tóm lấy Ngoa Thú, bên cạnh đặt một cái bàn cờ nhỏ xinh.

Lúc này, Hồ Bát Nhất buột miệng thốt ra: "Tiểu ca, mau chạy!" "Tiểu ca, mau chạy!" "Tiểu ca, mau chạy!" Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng lần lượt mở miệng.

Chỉ có điều... ba tiếng này đều là bọn họ muốn hô trước khi Lục Vũ cứu bọn họ, chỉ là hiện tại mới hô ra được.

Lục Vũ cười cười, nói: "Ừ, không sao rồi, tạm thời an toàn.

Con súc sinh lông trắng này tạm thời cũng không thể nháo yêu được nữa.

Chung quy là thượng cổ linh thú, thủ đoạn liều mạng cũng thật sự có chút dọa người." "Ách..." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau, vẫn là Hồ Bát Nhất nhớ tới một chuyện, hỏi: "Tiểu ca, vừa rồi cậu dùng 'Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo'?" Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo, chính là một cái bàn cờ mười chín đạo, một cái pháp khí Địa giai thượng phẩm, có thể khiến thời gian ngắn ngủi đình trệ.

"Phải." Lục Vũ gật đầu, vừa định tiếp tục nói gì đó thì sắc mặt biến đổi, "Phốc" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Hồ Bát Nhất và những người khác giật nảy mình, tinh thần cao độ khẩn trương.

"Không sao, chỉ là một chút di chứng." Lục Vũ cười xua tay, ra hiệu bọn họ không cần lo lắng.

Hồ Bát Nhất còn muốn nói gì đó, Lục Vũ lần nữa xua tay: "Không sao đâu, chỉ là dùng pháp khí này có chút tác dụng phụ, không ảnh hưởng, tôi ăn chút đồ là khỏi thôi." Nói câu này, Lục Vũ lấy ra nhân sâm ngàn năm và Trân Châu Kim Hợp Hoan, liên tục ăn một chút, khí sắc mắt thường có thể thấy được tốc độ biến tốt.

Mấy người rốt cuộc không còn lo lắng như vậy nữa.

Chương 431

Vương Bàn Tử nhướng mày, tức giận nói: "Chính là con súc sinh nhỏ này, Bàn gia ta hiện tại lột da nó, nướng nó!" "Vậy thì thôi đi." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, giải thích nói: "Đây là Ngoa Thú, thượng cổ linh thú, ăn thịt nó thì cả đời đều không thể nói chuyện được nữa." "Vậy cái này làm sao bây giờ, chết cũng chết rồi, còn không thể ăn?" "Nó chưa chết đâu, con súc sinh nhỏ này, quá thông minh, thông minh đến mức biết giả chết." Nói chuyện, Lục Vũ một tay bóp cổ Ngoa Thú, dùng sức lắc lắc.

Ngoa Thú phí sức mở mắt, nhìn qua suy yếu vô cùng.

Lục Vũ lấy ra một đoạn nhỏ nhân sâm ngàn năm, đút cho Ngoa Thú, đi theo giải thích nói: "Tôi đoán, vừa rồi là con súc sinh nhỏ này tự bạo nội đan của mình, muốn cùng chúng ta đồng quy vu tận.

Có phải hay không?" Nghe lời này, nhớ tới một màn phát sinh trước đó, mấy người đều không khỏi có chút tặc lưỡi.

Uy lực vụ nổ vừa rồi bọn họ không nhìn thấy, nhưng từ tình huống máy bay không ngừng lăn lộn mà xem, tuyệt đối không nhỏ!

Nghĩ đến đây, mấy người kìm nén không được sự tò mò trong lòng, bước ra khỏi xác máy bay, mượn ánh trăng, chỉ nhìn thoáng qua, Vương Bàn Tử liền nhịn không được hít ngược một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: "Con súc sinh nhỏ này, quá tàn nhẫn rồi đi!" Nhập mục sở kiến, một mảnh hẻm núi này đã hoàn toàn thay đổi, xúc mục kinh tâm!

Trước đó, hai cây đại dung thụ trong hẻm núi tuy rằng đã đổ, nhưng cũng không quá mức ảnh hưởng đến bộ dáng xanh um tươi tốt trong hẻm núi.

Nhưng hiện tại... phóng mắt nhìn lại, phương viên trăm mét đều là một đống hố động lớn lớn nhỏ nhỏ, đầy rẫy vết thương!

Đi lại gần nhìn kỹ, trong hố toàn bộ là đen kịt một mảnh, giống như bị lửa đốt qua.

Nhưng lại không ngửi thấy chút mùi khói lửa nào.

Lục Vũ duỗi tay sờ sờ, vách ngoài hố to trơn nhẵn, tròn trịa, giống như đồ gốm vậy.

"Con súc sinh nhỏ này, quá tàn nhẫn rồi!" Vương Bàn Tử nhịn không được hít ngược một hơi khí lạnh, lại quay đầu liếc mắt nhìn con Ngoa Thú nhỏ bị Lục Vũ xách lên.

Ngoa Thú lúc này suy yếu vô cùng, nhưng vẫn đứt quãng phản vấn nói: "Các ngươi muốn giết ta, ta chẳng lẽ không liều mạng?" "Ai muốn giết mày?" Vương Bàn Tử nhướng mày, tức giận nói: "Giết mày đối với tao có chỗ tốt gì?

Mày cái đồ súc sinh lông tạp cứ một mực hại bọn tao, còn muốn cướp đồ của bọn tao, mày còn có lý hả?" "Ta cướp đồ các ngươi?" Ngoa Thú cười lạnh một tiếng, mắng: "Mấy tên trộm mộ các ngươi cũng có mặt mũi nói ta cướp đồ các ngươi?" "Mày nói ai là trộm mộ hả!" "Chính là ngươi, cái tên tử béo này!" "Ái chà chà, cái đồ tiểu biết tam này!" Vương Bàn Tử người này, có hai cái không chịu thiệt.

Thứ nhất, trên tay không chịu thiệt.

Thứ hai, trên miệng không chịu thiệt.

Lúc này bị "Ngoa Thú" mắng, sao có thể nhịn được?

Hơn nữa, đừng nhìn Vương Bàn Tử là xuất thân đại viện, nhưng về sau "lên núi xuống làng", lại lăn lộn trong chốn thị tỉnh, học được không ít các loại câu hỏi thăm sức khỏe.

Tiểu Ngoa Thú tuy rằng sống thời gian lâu, nhưng cũng không phải đối thủ của Vương Bàn Tử.

Bất quá mặc kệ nói thế nào, hai người cãi nhau hăng say, Lục Vũ cũng lười quản, trực tiếp ném Ngoa Thú cho Vương Bàn Tử, chính mình lại lượn quanh mấy cái hố to, muốn tìm vài món đồ.

Trong ký ức của hắn, sau khi phá vỡ quan tài Huyết Ngọc kia, hẳn là có một cái mặt nạ hoàng kim và đoản trượng Rồng Hổ.

Mặt nạ hoàng kim có tác dụng gì, Lục Vũ không rõ lắm, nhưng đoản trượng Rồng Hổ là chìa khóa mở cái hòm thanh đồng, nếu không tìm thấy thì ngược lại có chút phiền toái.

Chỉ có điều...

Lục Vũ dẫn theo Hồ Bát Nhất, Shirley Dương loanh quanh tìm một vòng lớn, từ đêm khuya tìm đến bình minh, cũng không xuất hiện tung tích mấy món đồ kia.

Lục Vũ trong lòng suy nghĩ một lát, ánh mắt lại rơi trên người con Ngoa Thú đang cãi nhau với Vương Bàn Tử.

"Được rồi Bàn Tử, cậu đừng cãi nhau nữa." "Được..." Đúng lúc Vương Bàn Tử cổ họng đều khàn, vội vàng gật đầu, đi uống nước.

Ngoa Thú khiêu khích nhìn Lục Vũ, cười lạnh nói: "Sao, ngươi còn muốn làm thịt cô nãi nãi của ngươi?" Thượng cổ linh thú, thông minh chí cực!

Vốn dĩ con Ngoa Thú này đang yên đang lành, ngôn ngữ văn nhã, nói chuyện nhẹ nhàng nhỏ nhẹ như thiếu nữ ôn nhu.

Nhưng sau khi cãi nhau với Vương Bàn Tử, có dạng học dạng, thanh âm trở nên khàn khàn hơn một chút, nói chuyện cũng giống như bát phụ mắng chửi người vậy.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, xách nó lên, hỏi: "Đồ đâu?" "Đồ gì?" "Đồ bồi táng của Đại tế tư." "Ta làm sao biết?" "Ngươi có muốn vào lăng Hiến Vương không?" Một câu nói trúng trọng điểm, biểu tình Ngoa Thú tức thì rối rắm.

Lăng Hiến Vương, nó bắt buộc phải vào.

Nó ở đây canh giữ mấy ngàn năm, chính là vì vào lăng Hiến Vương!

"Ngươi...

Các ngươi vào được?" "Ừ." "Thật chứ?" Lục Vũ bật cười, nói: "Ngươi muốn cái gì trong lăng Hiến Vương?" Ánh mắt Ngoa Thú không ngừng biến ảo, do dự một lúc lâu sau, rốt cuộc giống như hạ quyết tâm, nói: "Ta có thể đưa đồ bồi táng của Đại tế tư cho ngươi, ta còn có thể dẫn các ngươi nhẹ nhàng đi vào mộ đạo.

Nhưng mà, ta có một điều kiện!" "Nói nghe thử xem." "Bắt cái tên lão biết tam này gọi ta là nãi nãi (bà nội)!" Nói xong, tiểu Ngoa Thú nghĩ tới cái gì lại chạy nhanh bổ sung nói: "Còn nữa, trong đồ bồi táng ở lăng Hiến Vương có một món đồ, phải cho ta!" "Đồ gì?" Ngoa Thú không trả lời vấn đề này của Lục Vũ, hiển nhiên là không muốn nói.

Lục Vũ cũng không miễn cưỡng, hơi gật đầu, nói: "Gọi nó là nãi nãi..." "Ấy, cháu ngoan." Ngoa Thú thật sự là quá thông minh, vừa lên tiếng liền chiếm tiện nghi.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương hai mặt nhìn nhau, mạc danh cảm thấy có chút buồn cười.

"Khố!

Khố!

Khố!" Rốt cuộc, Vương Bàn Tử nhịn không được cười ra tiếng, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng nhịn không được.

Chương 432

"Tử béo, ngươi đều gọi nó là cái gì rồi!" "Tôi không có..." "Cái gì cậu không có, hảo hảo thượng cổ linh thú, hiện tại đều học được chiếm tiện nghi của người ta, không phải cậu dạy chẳng lẽ là tôi dạy?" "Thật sự không trách tôi..." "Cháu ngoan, đừng giận nữa, không có việc gì, không có việc gì a!" Ngoa Thú vui vẻ dùng móng vuốt đầy lông của mình vỗ vỗ Lục Vũ, nhưng vừa bị Lục Vũ nhéo tai, nhìn thấy ánh mắt Lục Vũ, nó lập tức thành thật trở lại.

Phải, Lục Vũ sẽ không giết nó, nhưng ngón tay Lục Vũ vừa chạm vào nó chính là một cái dùi cui điện nhỏ.

Hơn nữa, cũng không biết có phải vì bị sét đánh hay không, Lục Vũ cảm thấy Lôi pháp của mình quả thật tinh tiến không ít, ít nhất so với lượng điện của bật lửa thì mạnh hơn nhiều...

Sau màn đả xóa ngắn ngủi, nhóm người Lục Vũ lại trở lại xác máy bay, cẩn thận lục soát một chút.

Shirley Dương tự nhiên là muốn tìm thi hài phi công, có cơ hội sẽ đưa anh ta về nhà.

Chỉ là tiến vào máy bay, tìm một vòng, cũng không có tung ảnh phi công, chỉ có mấy kiện áo da rách nát, ngay cả một khúc xương cốt cũng không có.

Không thể không nói, tình huống này có chút kỳ quái.

Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Ngoa Thú, hỏi: "Người đâu?" Ở một mức độ nào đó, Ngoa Thú là "thổ dân" của Trùng Cốc, chuyện phát sinh ở đây hỏi nó là đơn giản nhất.

Ngoa Thú cũng dứt khoát, trực tiếp nói: "Trong núi nhiều dã thú

như vậy, luôn phải ăn chút gì đó." Nghe lời này, trong mắt Shirley Dương hiện lên vẻ ảm đạm, Hồ Bát Nhất cũng có chút động dung.

Dù sao, hàng tuyến Lạc đà năm đó rất thảm liệt.

Những phi công này cũng rất không dễ dàng.

Bây giờ chiến tranh kết thúc nhiều năm, lại không thể an táng...

"A!" "Ngươi làm cái gì mà giật điện ta!" Ngoa Thú nộ mục nhìn Lục Vũ, nhe răng trợn mắt.

Lục Vũ nhìn nó, thanh âm bình tĩnh: "Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, người đâu?" Nghe lời Lục Vũ nói, đám Hồ Bát Nhất mới nhớ tới, cái tiểu gia hỏa này am hiểu nhất chính là nói dối...

Hỏi tới hỏi lui, Lục Vũ lại giật điện nó mấy lần, lúc này mới rốt cuộc từ miệng nó nghe được lời nói thật.

"Nếu không phải nội đan của ta nổ rồi, cô nãi nãi hiện tại liền liều mạng với các ngươi!" "Thế người đâu!

Ngươi nói người đâu!" "Hiến Vương bố hạ Đằng thuật ở đây, bọn họ sống không được chết cũng không xong rơi xuống, trừ bỏ biến thành nhân dũng, còn có thể thế nào?" Nghe được đáp án này, mấy người đều lắc đầu.

Biến thành nhân dũng, bọn họ liền không có cách nào, trước đó nội đan Ngoa Thú nổ tung đã khiến hài cốt đám nhân dũng kia va chạm loạn xạ, căn bản cũng tìm không thấy.

Mấy người cũng không lãng phí thời gian nữa, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vơ vét... không, phải nói là tìm kiếm, kiểm tra một phen đồ đạc bên trong xác máy bay, tìm được một cái hòm súng tiểu liên Thompson còn hoàn hảo không tổn hao gì, lại kiếm được một hòm đạn.

Vương Bàn Tử tay cầm song súng, vẻ mặt hưng phấn: “Lão Hồ, nhìn Bàn gia cậu có giống Rambo không...” “Giống, giống, giống, quả thực giống y đúc.” Hồ Bát Nhất đầu cũng không ngoảnh lại, nhìn cũng chưa nhìn, liền đi giúp Shirley Dương, tìm chút cành cây, làm cái giá chữ thập.

Thừa dịp cơ hội này, Lục Vũ và Ngoa Thú lại tán gẫu một hồi, xác định một chuyện.

Ngoa Thú loại thượng cổ linh thú này, hoàn toàn bất đồng với Thiết Đầu Long Vương hắn từng gặp trước kia.

Tuy rằng nội đan đã nổ, nhưng nó có thể một lần nữa tu luyện nội đan, chỉ là cần chút thời gian mà thôi.

Điểm này khiến Lục Vũ không khỏi lại có chút cảm khái, thượng cổ linh thú chính là thượng cổ linh thú.

Chỗ duy nhất không tốt chính là cái đồ vật nhỏ này miệng mồm không có chốt cửa, nói cái gì cũng là tín khẩu khai hà, mười câu thì có chín câu là giả.

Bận rộn ở bên chỗ máy bay một hồi, mắt thấy trời sắp sáng, Lục Vũ lại từ Quỷ Động Ma Mộc lấy ra đồ ăn, bổ sung một chút thể lực.

Thừa dịp thời gian này, Lục Vũ nhìn tay trái của mình, dưới dược lực song trọng của ‘Trân Châu Kim Hợp Hoan’ và ‘Nhân sâm ngàn năm’, vết thương tay trái đã khôi phục, không có vấn đề gì.

Ăn uống no say, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi một lát, Lục Vũ nhìn quanh bốn phía, tìm được mấy chỗ đống hài cốt, vung tay vẽ xuống đất mấy đạo “Lục Đạo Chuyển Sinh Phù”, tuy rằng chưa chắc có thể siêu độ cho những oan hồn biến thành nhân dũng trước đó, nhưng luôn phải làm một chút.

Vẽ bùa xong, Lục Vũ lại lấy ra Du Long Quy Y Bình, Cách Li Cao

Lợi Niệm Châu, dùng hai dạng pháp khí này thử thử, bốn phía tịnh không có bất luận quỷ hồn nào tồn tại.

Lúc Lục Vũ bận rộn, Vương Bàn Tử cũng đi theo thấu náo nhiệt.

Cũng không biết hắn học kinh chó má ở đâu, lúc này tay cầm Côn Bức Luyện Di Tôn, yên lặng tụng kinh, nhìn qua đảo cũng có chút đoan trang...

Một tiếng đồng hồ sau, hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, mọi người rời khỏi xác máy bay, dưới sự dẫn dắt của Ngoa Thú, một đường đi về hướng Tây, đến chỗ trấn thủ phía Tây của nó lấy mấy món đồ kia.

Có Ngoa Thú, một cái tiểu "thổ dân" này dẫn đội, tổng thể mà nói coi như thoải mái.

Tuy rằng ngẫu nhiên lên dốc, xuống nước, nhưng trên đường tịnh không gặp phải rắn rết chuột kiến gì.

Đương nhiên, loại cách đi luồn rừng này cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy tâm khoáng thần di.

May là bọn họ đều tu luyện "Tiên Thiên Công", tinh thần, thể lực viễn siêu người thường, cũng không có vấn đề gì.

Buổi sáng xuất phát, đợi đến giữa trưa, nhìn thấy một rừng cây đầy hoa, các loại đóa hoa kiều diễm ướt át, vô số hồ điệp phiên phiên khởi vũ, ẩn ẩn ước ước còn có thể nhìn thấy mấy con thỏ lớn trắng như tuyết đang chạy nhảy giữa rừng núi.

Vương Bàn Tử mắt mạnh mẽ trừng lớn, kinh đạo: "Tiểu ca, hỏng rồi, con súc sinh nhỏ này dẫn anh em ta về ổ của nó, chỗ này toàn bộ đều là Ngoa Thú a!" Không đợi Lục Vũ mở miệng, Ngoa Thú liền không vui mắng: "Ngươi mù à!

Cô nãi nãi là thượng cổ linh thú, độc nhất vô nhị!

Đám kia đều là thỏ!

Chương 433

Thỏ!

Thỏ!

Đều là bà nội ngươi!" "Mày cái đồ tiểu súc sinh, Bàn gia ta hôm nay..." Một người một thú, lại một lần nữa phi thường hữu hảo giao đàm.

Lục Vũ thì đứng cùng một chỗ với Hồ Bát Nhất, nhìn địa hình bốn phía, nói: "Lão Hồ, đây hẳn là đê Hà Bá?" Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, lại lấy ra bản đồ da người Trần Hạt Tử đưa, còn có bản dập Trấn Lăng Phổ, cẩn thận đối chiếu hồi lâu, rốt cuộc gật đầu, nói: "Nơi này chính là lối vào Trùng Cốc.

Cậu nhìn bên kia, có một bộ phận đê bá lưu lại từ lúc tu tạo lăng Hiến Vương.

Còn có chỗ này, có chút mảnh vỡ gạch ngói, hẳn chính là di tích thần đạo vương mộ." "Là cái rắm!" Lúc này, Ngoa Thú vừa mới cãi nhau với Vương Bàn Tử xong đột nhiên mở miệng, mắng mắng nhiếc nhiếc nói: "Mấy cái đó đều là cô nãi nãi rảnh rỗi không có việc gì ném chơi!

Phía trước là vị trí Nhật Thố của cô nãi nãi, cách thần đạo còn mười vạn tám ngàn dặm!" Hồ Bát Nhất mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát.

Nhất là ánh mắt Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Shirley Dương toàn bộ rơi trên người hắn, càng khiến hắn có chút xấu hổ.

Hắn chạy nhanh lại so sánh bản đồ một chút, cẩn thận nhìn địa hình địa mạo bốn phía.

Đang định nói gì đó, Lục Vũ đột nhiên mở miệng: "Ngươi biết cái gì là thần đạo không?" "Đường thần tiên đi, ta tự nhiên biết!" Ngoa Thú ngẩng đầu ưỡn ngực, lý trực khí tráng!

Lục Vũ nghe xong, bất đắc dĩ lắc đầu, nhéo lỗ tai nó lại giật điện một cái, lúc này mới nói: "Không biết thì đừng nói bậy, được rồi, đừng nói nhảm nữa, ngươi giấu đồ ở đâu?" Ngoa Thú lại mắng mắng nhiếc nhiếc vài câu, lúc này mới bất mãn dùng móng vuốt chỉ một cái, dẫn mấy người đi vào bụi cây hoa.

Nói cũng kỳ quái, tiến vào trong bụi hoa, mấy người đều cảm giác trên người nhẹ đi, không có loại cảm giác áp ức như ở trong tùng lâm.

Lục Vũ nhìn thoáng qua Ngoa Thú, hơi gật đầu: "Chỗ ở của thượng cổ linh thú, đúng là không giống bình thường." "Đó là!" Ngoa Thú vẻ mặt kiêu ngạo, nói không nên lời đắc ý, đại liệt liệt nói: "Đi về phía trước, lại đi về phía trước, để các ngươi kiến thức một chút sự lợi hại của cô nãi nãi!" Mấy người lại đi về phía trước vài bước, xuyên qua bụi hoa, chỉ cảm thấy trước mắt rộng mở thông thoáng.

Cảnh tượng đập vào mắt không còn là muôn hoa rực rỡ sắc màu, mà giống như một mảnh ruộng đất.

Đại khái cỡ một mẫu đất, liếc mắt nhìn lại đều là một ít thực vật thấp bé, từng tia sương mù lượn lờ, cuối màn sương mù, có một gian nhà đá xây vuông vức.

Lục Vũ có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Ngoa Thú một cái, Ngoa Thú vẻ mặt ngạo kiều, rống cổ lên mắng to: "Làm cái gì thế hả!

Cô nãi nãi không về thì các ngươi cũng không biết tưới nước à!" Thanh âm vừa dứt, liền nghe thấy bốn phương tám hướng vang lên mấy tiếng "chi chi".

Ngay sau đó, mấy con khỉ nhỏ xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Đám khỉ trong tay dùng lá cây lớn cuốn lại làm đồ múc nước, lại tưới nước cho những thực vật thấp bé trong ruộng kia.

Không thể không nói, một màn này khiến mấy người mở rộng tầm mắt!

Ngoa Thú chính là Ngoa Thú, linh thú chính là linh thú, không ngờ nó ở trong Trùng Cốc, còn làm cho mình một cái địa bàn, sai đám khỉ làm việc cho nó.

Hả?

Từ từ!

Shirley Dương nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở miệng: "Trước đó trong thủy đạo núi Già Long, là ngươi sai mấy con khỉ đó dẫn đường?" "Sao có thể chứ!" Ngoa Thú tức giận nói: "Lúc đó cô nãi nãi bị thương, không rảnh quản các ngươi." Shirley Dương ngẫm lại cũng phải, trước đó trong thủy đạo núi Già Long, cô bị Ngoa Thú khống chế, hồn hồn ngạc ngạc suýt chút nữa hại đám Lục Vũ, còn nhận nhầm khỉ thành sơn tiêu.

Nếu Ngoa Thú muốn đối phó bọn họ, xác thực cũng không cần lại sai khỉ cứu bọn họ...

Lúc này, Vương Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, có chút khinh thường nói: "Tao bảo này Tiểu Ngoa à, mày cũng không trồng chút rau, nuôi chút gà, vịt, ngỗng, thỏ gì đó, trồng mấy cái rễ cỏ này, có tác dụng gì?" "Đồ nhà quê không kiến thức!" "Mày nói cái gì!" "Đồ nhà quê không kiến thức!" "Mày..." "Nhào vô, cô nãi nãi sợ ngươi à!" "Đừng cãi nhau nữa." Lục Vũ vừa ra tay, lại xách Ngoa Thú lên, duỗi tay chỉ chỉ những thực vật thấp bé kia: "Rễ cây đều đi đâu rồi?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bọn họ nhận không ra, nhưng hắn nhìn ra được, mấy thứ thực vật thấp bé như cỏ dại này, toàn bộ đều là Đương Quy!

Hơn nữa, không phải Đương Quy bình thường!

Mấy cây Đương Quy này không biết bị Ngoa Thú nuôi bao nhiêu năm, ngày đêm chịu linh khí của nó tẩm bổ, đã sớm không giống Đương Quy bình thường nữa rồi.

Nếu không phải vậy, cũng sẽ không có chuyện hắn chỉ nhìn thấy lá Đương Quy, hệ thống đã đưa ra nhắc nhở "Cửu phẩm tiên thảo"!

"Còn có thể ở đâu, ở trong nhà!" Lục Vũ lập tức xách Ngoa Thú, đi vào phòng.

Gian phòng này, vừa nhìn là biết không phải do Ngoa Thú tự mình tu sửa, nhìn qua hẳn là lúc trước khi xây dựng Tứ Tượng của lăng Hiến Vương, chuyên môn xây cho nó một gian miếu nhỏ.

Tưởng chừng cũng là lo lắng bị mục nát, cho nên dùng đá xây trúc.

Chỉ là không biết tại sao, xảy ra biến cố gì, khiến cho cái tiểu gia hỏa này không bị Tứ Tượng trận vây khốn, có thể tùy ý đi lại.

Trong nhà đá, không có bày biện gì dư thừa, cũng không có trang trí gì, chỉ có trên một cái bệ đá, đặt một củ Đương Quy dài chừng một thước, trên mặt đất còn có không ít vụn vặt, rễ cây.

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, bước hai bước tới gần, hưng phấn nói: "Tiểu ca, củ nhân sâm này không nhỏ a!" "Đồ nhà quê không kiến thức!" Lục Vũ nhìn thoáng qua củ Đương Quy kia, nhất thời nhịn không được, bật cười. 【Tên vật phẩm: Bách Niên Đương Quy Khúc】 【Đẳng cấp vật phẩm: Nhị phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Hòa huyết】 【Mô tả vật phẩm: Đương Quy trăm năm tuổi, sinh trưởng ba trăm năm, được linh khí của Ngoa Thú nuôi dưỡng, dược hiệu phi phàm.

Phần đầu bổ khí, cường tráng tinh thần.

Phần thân bổ huyết, cường thân kiện thể, tăng cường khí lực.

Phần đuôi phá huyết, hoạt huyết hóa ứ.

Toàn quy vừa có năng lực bổ huyết, lại có thể hoạt huyết, cải thiện thể chất!】 Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là đồ tốt!

Nhị phẩm tiên thảo, vừa bổ huyết, vừa hoạt huyết, lại còn cường tráng tinh thần.

Chương 434

Nắm Đương Quy này, ít nhất cũng phải có bốn mươi mấy rễ, đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt!

Chuyến đi này thu hoạch không tệ.

Trong lòng Lục Vũ không khỏi cảm thán, Trùng Cốc không hổ danh là nơi chứa nhiều bảo vật nhất trong sách "Quỷ Xuy Đăng"!

Mới tiến vào một ngày, còn chưa vào đến mộ Hiến Vương mà đã có thu hoạch không nhỏ.

Lục Vũ cầm lấy Đương Quy, nhìn Ngoa Thú bên cạnh, cười nói: "Nhiều đồ tốt như vậy, ngươi cũng gom góp không ít năm nhỉ." "Ta cũng không lấy hết, ngươi mấy lần hại ta, ta thu chút báo thù, coi như là bồi thường." Vừa nói, Lục Vũ vừa lấy ra bốn rễ Đương Quy đặt sang một bên.

Ngoa Thú đang định nói gì đó thì Lục Vũ bảo: "Bốn rễ này để lại cho ngươi, còn lại là của ta." "Ngươi cái đồ khốn kiếp..." Chút cảm động nhỏ nhoi trong lòng Ngoa Thú tan thành mây khói, không nhịn được mà chửi ầm lên.

Vương Bàn Tử chê nó ồn ào, bước vài bước tới, cởi chiếc tất thối của mình ra nhét thẳng vào mồm con thú nhỏ, rồi lại híp mắt cười nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đồ tốt à?" "Ừ, đồ tốt, mỗi người một rễ, nếm thử mùi vị trước đã..." Lục Vũ đơn giản nói vài câu rồi trực tiếp gọt một rễ.

Thông thường mà nói, Đương Quy có vị đắng, hơi chát.

Nhưng rễ Đương Quy này lại hương ngọt vô cùng, cắn một miếng chỉ thấy thần thanh khí sảng, toàn thân sướng khoái không nói nên lời.

Chỉ một chốc sau, Lục Vũ đã ăn xong một rễ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương cũng lần lượt ăn một rễ.

Dược lực phát tác, mấy người liền ngồi xuống đất, khoanh chân vận khí, hóa giải dược lực.

Đương nhiên, trước đó Lục Vũ vẫn lôi chiếc tất thối trong miệng Ngoa Thú ra, đút cho nó một rễ.

Ăn được một lát, Ngoa Thú gân cổ lên gào thét: "Không được, mau thả ta ra, ta phải hóa giải dược lực!

Không có nội đan, dược lực này sẽ làm ta nổ tung mất!" Lục Vũ hơi chần chừ, thấy lông tóc toàn thân con Ngoa Thú nhỏ tuyết trắng quả nhiên hơi chuyển sang màu đỏ, bèn vội vàng thả nó ra. "Phù..." Ngoa Thú thở dài một hơi nhẹ nhõm như người.

Ngay khi Lục Vũ định hỏi nó thế nào, con thú nhỏ lại lách mình một cái, lao vút đi như mũi tên, từ xa vọng lại tiếng chửi rủa đầy tức tối: "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, cứ đợi đấy cho cô nãi nãi, lát nữa cô nãi nãi sẽ thu thập cái đồ khốn nhà ngươi!" Vương Bàn Tử mở mắt ra, thấy Ngoa Thú đã chạy mất tăm, cũng không nhịn được chửi đổng: "Mày cái đồ tiểu súc sinh, đợi tao tóm được mày, nhất định tao sẽ lột da rút gân mày!" Dọc đường đi này, Ngoa Thú và Vương Bàn Tử chửi nhau cũng không phải lần đầu.

Mấy người Lục Vũ cũng chẳng quan tâm, cứ để bọn họ chửi.

Hơn nữa, Ngoa Thú đã chạy mất dạng, Vương Bàn Tử chửi đổng một mình cũng chẳng có hứng thú gì.

Lục Vũ cũng không đuổi theo Ngoa Thú, dù sao con thú nhỏ này cũng muốn vào mộ Hiến Vương, lúc này để nó chạy thì cứ chạy, sớm muộn gì nó cũng phải quay lại.

Thêm nữa là đuổi không kịp.

Ngoa Thú một khi đã chạy thì tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi...

Một lát sau, dược lực đã được luyện hóa, mấy người đều đứng dậy.

Vương Bàn Tử nhìn đám Đương Quy trồng bên ngoài phòng, xoa xoa tay, vẻ mặt hưng phấn: "Tiểu ca nhi, chúng ta đào hết đống này, về Bắc Kinh kiếm cái sân trồng, thế chẳng phải ngày nào cũng được ăn thuốc bổ sao?" Bên cạnh, Shirley Dương không nhịn được nói: "Những cây Đương Quy này rõ ràng không phải dược liệu tầm thường, mạo muội di dời e rằng không sống được, hơn nữa đây đều là do Ngoa Thú dùng linh khí của bản thân nuôi dưỡng, chúng ta lấy nhiều như vậy đã là hơi quá rồi.

Lại lấy thêm..." Vương Bàn Tử không nhịn được cắt ngang lời cô, bực bội nói: "Tôi nói này Dương đại tiểu thư, cô có phải bị cái con tiểu súc sinh kia làm cho ngu người rồi không?

Nó hại chúng ta mấy lần, còn hại Tiểu ca nhi bị thương, bị sét đánh, không lột da nó đã là nhẹ rồi, còn có thể cứ thế mà bỏ qua sao?" Mắt thấy hai người lại sắp cãi nhau, Hồ Bát Nhất vội vàng khuyên vài câu, lúc này mới khiến bọn họ yên tĩnh trở lại.

Cùng lúc đó, Lục Vũ lại không quan tâm bọn họ tranh cãi thế nào.

Hắn nhìn quanh thạch thất, trên một bệ đá khác, hắn nhìn thấy chiếc mặt nạ vàng và Long Hổ đoản trượng mà mình vẫn luôn tìm kiếm.

Mặt nạ vàng giống hệt như miêu tả trong "Quỷ Xuy Đăng", tạo hình vô cùng quái dị, được đúc bằng vàng ròng.

Mắt, tai, mũi, miệng đều khảm ngọc xanh trắng thuần chính, hơn nữa ngọc sức đều có thể cử động.

Trên đầu mặt nạ có sừng rồng, miệng tạo hình hổ khẩu, hai tai thành đuôi cá, trông vô cùng xấu xí dữ tợn.

Bề mặt mặt nạ vàng có những vòng hoa văn hình xoắn ốc.

Những xoắn ốc này cấu đồ đơn giản, trông có vài phần giống hình con mắt, một vòng tròn ở giữa lồng hai ba tầng vòng tròn nhỏ, tầng ngoài cùng dường như đại biểu cho nhãn cầu, mấy tầng bên trong lần lượt đại biểu cho đồng tử.

Hoa văn này, chính là văn dạng của Mộc Trần Châu!

Trong đầu Lục Vũ lập tức hiện lên nhắc nhở về pháp khí.

Chỉ có điều, còn chưa kịp để hắn nhìn rõ chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy một tiếng "cạch".

Ngay sau đó, dưới chân hẫng một cái, trực tiếp sụt xuống lòng đất...

Bên dưới là một đường hầm trơn tuột như được bôi mỡ, cho dù là Lục Vũ cũng không có cách nào hãm lại thân hình, chỉ có thể mặc kệ trượt xuống theo đường hầm.

Trong lúc đó, Lục Vũ gọi mấy tiếng, xác định Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đều đi theo hắn, không gặp vấn đề gì, trong lòng cũng bớt lo lắng.

Dù sao thì lúc này có lo lắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đại mộ tiểu mộ đã đi qua bao nhiêu rồi, chẳng lẽ chưa đến mộ Hiến Vương đã "tạch".

Hơn nữa...

Chương 435

Lục Vũ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nói không chừng lại là con Ngoa Thú kia tính kế bọn họ!

Thời gian không lâu, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy người nhẹ bẫng, rơi "bịch" một cái xuống đất.

Hắn lăn một vòng tại chỗ, trực tiếp lấy từ Quỷ Động Ma Mộc ra mấy cây pháo sáng lạnh, chiếu sáng một khoảng không gian.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng lần lượt rơi xuống.

Nhờ ánh sáng của pháo lạnh, có thể thấy không gian bọn họ đang đứng đại khái là một căn phòng vuông vức mỗi chiều ba mét, bốn mặt là vách đá, một trong số đó có một cửa hang, sau cửa hang ẩn ẩn ước ước có thể thấy một bậc thang dẫn xuống sâu bên dưới.

Ngẩng đầu nhìn lên, nơi bọn họ rơi xuống là một đường hầm đường kính khoảng một mét.

Hồ Bát Nhất thử một chút, đường hầm trơn tuột không có chỗ bám, căn bản không mượn lực được chút nào, cũng không có cách nào leo ngược trở lại.

Lục Vũ nghĩ đến một chuyện, đi tới bên cạnh cửa hang, lại ném xuống mấy cây pháo sáng, nhìn kỹ.

Bậc thang hình chữ Chi đi xuống, độ dốc lớn, đứng ở cửa hang cũng không có cách nào xác định điểm cuối của bậc thang này có giống với nơi miêu tả trong "Quỷ Xuy Đăng" hay không.

Lục Vũ nhớ trong truyện, Hồ Bát Nhất dẫn theo Vương Bàn Tử, Shirley Dương phát hiện vị trí "Thiềm Thừ" trên bản đồ, lại tìm thấy

hồ lô đỏ, rồi phát hiện miếu sơn thần, cuối cùng đi vào thần đạo thực sự, nhìn thấy rãnh tuẫn táng quy mô lớn...

Nhưng hiện tại, vị trí này của bọn họ có chút khó phán đoán.

Lúc Lục Vũ đang suy tính, Vương Bàn Tử thò đầu ra nhìn ngó nửa ngày, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, cái con súc sinh nhỏ kia lừa chúng ta xuống dưới này là có ý gì?" "Không xác định." Lục Vũ quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, anh lấy bản đồ ra đây." Hồ Bát Nhất lấy bản đồ ra, Lục Vũ nhìn bản đồ, đưa tay chỉ một cái: "Chúng ta lúc trước ở vị trí này, cho dù đường hầm này có dài đến đâu, cũng không thể đưa chúng ta đến vị trí này được chứ?" "Không thể nào." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Vừa rồi chúng ta rơi xuống cũng chỉ hơn một phút, cùng lắm là trăm mét thôi." "Ừ." Lục Vũ gật đầu, xác định bậc thang trước mặt không phải là mộ đạo trong sách.

Hắn nghĩ ngợi, khẽ nói: "Con Ngoa Thú này không biết đang toan tính chuyện gì.

Đúng rồi Lão Hồ, trong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' có nói gì về loại kết cấu này không?" Hồ Bát Nhất nghĩ nửa ngày, có chút không quá chắc chắn: "Có một loại thuyết pháp, khá giống với tình huống này." "Nói nghe xem?" "Dịch Long Kinh!" Biểu cảm của anh ta lập tức trở nên nghiêm trọng hơn nhiều, giải thích: "Trước đây tôi đã nói, khí tượng của Già Long Sơn này là một ngọn núi độc, cũng là độc long.

Con độc long này muốn thành chân long thì phải thông qua các loại thủ đoạn, thay đổi cách cục phong thủy.

Hiến Vương muốn thành tiên, lại xây vương mộ quy mô lớn như vậy, hình thế chủ mộ có khí tượng tiên huyệt là điều tất yếu, hơn nữa phụ cận nhất định phải có huyệt nhãn hỗ trợ, sắp xếp thiết kế khéo léo thì có khả năng cải thiên hoán địa!" Shirley Dương không nhịn

được hỏi: "Vậy cái chúng ta đang gặp phải hiện tại, có khả năng là huyệt nhãn hỗ trợ?" "Có khả năng, nhưng tôi cũng không dám chắc." Hồ Bát Nhất cân nhắc một lát rồi tiếp tục: "Thủ đoạn thay đổi mộ huyệt, cải thiên hoán địa kiểu này xưa nay chỉ nghe nói, ngay cả trong 'Thập Lục Tự' ghi chép cũng không nhiều.

Thứ nhất, thủ đoạn này quá ly kỳ.

Thứ hai, cải thiên hoán địa tất nhiên phải đại hưng thổ mộc, còn phải dùng đến vô số trân bảo, vương công quý tộc bình thường cũng không làm được.

Còn hoàng gia có khả năng làm được thì lại không cần dùng đến thủ đoạn lén lút này, bọn họ trực tiếp chọn phong thủy bảo địa là xong. 'Thập Lục Tự' chỉ có một mục về 'Cửu huyệt dịch long', cũng chính là 'Dịch Long Kinh', nhưng nơi này hiện tại lại không phù hợp với thủ đoạn của Dịch Long Kinh." "Tại sao?" "Rồng ở trên trời, đã là dịch long thì khẳng định không thể ở dưới lòng đất, nếu không thì không phải là dịch long mà là...

Hửm?" Nói được một nửa, Hồ Bát Nhất đột nhiên phát giác giọng nói vừa nói chuyện với mình có chút không đúng, ngoảnh phắt lại liền thấy Ngoa Thú đang ngồi cách đó không xa, cười híp mắt nhìn bọn họ. "Tiểu súc sinh!" Vương Bàn Tử lập tức tỉnh cả người, theo bản năng định lao tới.

Lục Vũ đưa tay ngăn lại, nheo mắt nhìn Ngoa Thú: "Chạy rồi lại quay lại, ngươi muốn làm gì?" Khi Lục Vũ nói chuyện, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều vẻ mặt cảnh giác nhìn Ngoa Thú.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, lén lút chĩa họng súng đen ngòm trong tay về phía Ngoa Thú, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Ngoa Thú không hoảng không vội, cũng chẳng cãi nhau với Vương Bàn Tử nữa, tâm bình khí hòa nói: "Ta cứu các ngươi, các

ngươi lại nói thế à?" "Tao tin mày mới là lạ!" "Bàn Tử, đừng ồn." Nghe Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử im lặng nhưng vẫn chĩa súng vào Ngoa Thú không chút che giấu. "Nói thử xem, ngươi cứu chúng ta thế nào?" "Các ngươi phá Tứ Tượng Trận, đằng khí (khí độc từ dây leo) che trời, nếu không phải ta đưa các ngươi xuống đây thì lúc này các ngươi ở trên đó đã thành xương trắng rồi!" "Ngươi..." Lục Vũ trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, ngăn cản hắn xong mới nói tiếp: "Ngươi nói thật chứ?" "Thiên chân vạn xác!" "Vậy hiện tại ngươi xuống đây làm gì?" "Đã nói rồi, ta muốn cùng các ngươi đi vào mộ Hiến Vương, không thể nào không đi.

Ta không xuống, không có cô nãi nãi dẫn đường, các ngươi có thể tìm thấy nơi đó sao?" Lời của nó thật thật giả giả, khó mà phân biệt.

Vương Bàn Tử trăm phần trăm không muốn tin, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thì nửa tin nửa ngờ.

Quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn nó, hỏi lại lần nữa: "Đây là nơi nào?" "Cô nãi nãi làm sao biết được?" Mới đàng hoàng được chưa đầy hai phút, Ngoa Thú lại bắt đầu giở giọng chanh chua, chửi đổng: "Ta mà biết thì ta đã sớm quật mộ lão già Hiến Vương đê tiện kia rồi, còn đợi các ngươi à?

Ta chỉ nói cho các ngươi biết, hiện tại chỉ có mỗi con đường này. " Ngoa Thú giơ móng vuốt chỉ vào bậc thang, nói: "Hoặc là từ đây đi ra ngoài, vòng qua đằng khí, rồi mới đến mộ Hiến Vương.

Đây là con đường tắt duy nhất mà cô nãi nãi biết.

Hoặc là các ngươi cứ ra ngoài nộp mạng cho Tống tử (cương thi)." Bên ngoài có đằng khí, Lục Vũ cảm thấy có chút đáng tin.

Cho dù không tính đến đằng khí thì đường hầm trơn tuột kia bọn họ cũng không leo lên được.

Nhưng mà đi từ đây... "Sao ngươi biết chỗ này có thể đi ra ngoài?" Nghe Lục Vũ hỏi, mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, nhìn chằm chằm Ngoa Thú.

Con vật nhỏ này lúc trước mới nói không biết đây là đâu, giờ lại bảo từ đây có thể đi ra, chẳng phải là tiền hậu bất nhất sao?

Chỉ có điều...

Ngoa Thú cười khẩy, xì một tiếng: "Ta từng thấy người từ đây đi ra ngoài!" "Ai?" "Còn có thể là ai, chính là lão Hiến Vương khốn kiếp kia!" Câu này thì độ thật giả càng khó phân biệt.

Lục Vũ nhíu mày nhìn Ngoa Thú, trong lòng không chắc chắn.

Chương 436

Vương Bàn Tử xóc khẩu súng tiểu liên trong tay, chửi: "Tiểu ca nhi, con súc sinh nhỏ này chắc chắn không có ý tốt, theo tôi cứ bắn nát nó đi!" "Đừng vội." Lục Vũ lắc đầu, biết Ngoa Thú thả bọn họ xuống đây chắc chắn là có tính toán.

Còn về chuyện bên dưới này rốt cuộc là thần đạo vào mộ Hiến Vương hay là thứ gì khác thì khó mà phán đoán.

Đang định nói gì đó thì Shirley Dương đột nhiên lên tiếng: "Mọi người có ngửi thấy mùi gì không?" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ho sù sụ, đứt quãng nói: "Ái chà mẹ ơi!

Đây là chui vào ổ chồn hôi rồi à!

Thối quá!

Khụ khụ khụ!

Oẹ oẹ!" Thần sắc Lục Vũ nghiêm lại, chợt nghĩ đến đằng khí mà Ngoa Thú vừa nhắc tới!

Ánh mắt đảo qua, liền thấy từng làn sương trắng đang bay ra từ đường hầm bọn họ vừa rơi xuống.

Lục Vũ không dám chủ quan, vội vàng lấy mặt nạ phòng độc đưa cho mọi người đeo lên, chỉ là đến lượt Ngoa Thú thì hơi khó xử.

Mặt nạ phòng độc đâu phải dành cho mặt thú, con vật nhỏ này không dùng được. "Nể tình ngươi còn chút lương tâm, chuyện trói cô nãi nãi lúc trước, cô nãi nãi sẽ không tính toán với ngươi nữa, mau đi thôi, chút đằng khí này còn chưa làm gì được cô nãi nãi đâu!" Lục Vũ thực sự không muốn để ý đến con Ngoa Thú không biết nói tiếng

người này, trầm mặc một lát rồi gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cùng đi ra khỏi cửa hang, đi thẳng xuống dưới.

Cầu thang hình chữ Chi liên tục đi xuống, đi khoảng ba bốn tầng thì cầu thang hẹp lại, đi thêm vài tầng nữa, cầu thang hẹp đến mức chỉ đủ một người đi qua.

Cầu thang hẹp như vậy lại xuống thêm hai tầng, cuối cùng không còn là bậc thang nữa mà là một đường hầm.

Dưới ánh pháo sáng lạnh, có thể thấy mặt đất đường hầm trắng muốt như ngọc, hai bên tường đầy những bích họa.

Nội dung bích họa là những loài thụy thú như hươu, hạc.

Vương Bàn Tử trợn to mắt, nhìn chằm chằm xuống đất, kinh hô không dám tin: "Dưới đất này...

đều là Hán Bạch Ngọc?" Nói một cách cứng nhắc thì Hán Bạch Ngọc cũng không phải dược liệu trân quý gì, gọi là ngọc nhưng thực tế lại là một loại đá biến chất.

Vì trắng muốt không tì vết, chất địa kiên cố lại mịn màng, rất dễ điêu khắc nên các kiến trúc danh giá xưa nay đều dùng nó làm nguyên liệu.

Từ thời Hán, cung đình kiến trúc đã sử dụng lượng lớn Hán Bạch Ngọc, còn có phật tự, miếu vũ...

đều dùng Hán Bạch Ngọc trang trí, điêu khắc tượng phật, điểm xuyết.

Nhưng Hán Bạch Ngọc ở đường hầm này rất đặc biệt.

Bọn họ nhìn mười mấy mét mà không thấy một chút vết tích mối nối nào.

Không phải do công nghệ ghép nối cao siêu, mà là đường hầm này

được điêu khắc, mài giũa từ một khối Hán Bạch Ngọc nguyên vẹn rất dài.

Mắt Vương Bàn Tử sắp rớt ra ngoài, ngạc nhiên nói: "Cái lão Hiến Vương này giàu đến mức nào?

Còn chưa đến mộ địa, chỉ mới là một cái đường hầm dưới đất mà đã dùng Hán Bạch Ngọc lớn thế này để chế tạo?" Câu nói này nhắc nhở Lục Vũ, hắn hỏi: "Đúng rồi Lão Hồ, lúc nãy anh nói chỗ này có thể là huyệt nhãn hỗ trợ, giờ đã nghĩ ra là gì chưa?" Hồ Bát Nhất hơi khựng lại, cân nhắc hồi lâu rồi vẫn lắc đầu: "Không nói chắc được, nhưng khẳng định là một huyệt nhãn hỗ trợ.

Chỉ là rốt cuộc hỗ trợ thế nào thì phải xem mới biết." "Ừ." Lục Vũ gật đầu, ánh mắt rơi vào Ngoa Thú đang ở một bên, hỏi: "Ngươi thấy Hiến Vương đi qua đây khi nào?" "Đương nhiên là lúc lão già khốn kiếp đó chết!" "Ngươi tận mắt nhìn thấy?" "Phí lời!

Lúc đó cô nãi nãi đang ở vị trí Nhật Thố quan sát, trơ mắt nhìn lão già đó và Đại tế tư đi vào từ đây, sau đó lại chui ra từ lòng đất ở đằng xa, vừa khéo vòng qua đằng khí." "Rồi sao nữa?" "Sao nữa là sao?" "Rồi bọn họ đi đâu?" "Còn đi đâu được, đi vào mộ nằm chứ sao." Lục Vũ bất lực lắc đầu, biết những thứ Ngoa Thú không muốn nói thì hắn có hỏi nhiều hơn nữa, con vật nhỏ thông minh này cũng sẽ không nói.

Dứt khoát không hỏi nữa.

Trong lúc nói chuyện, mấy người men theo đường hầm chậm rãi đi về phía trước, chẳng mấy chốc đã đi đến cuối đường.

Cuối con đường ngọc thạch là hai cánh cửa Hán Bạch Ngọc, đại môn đóng chặt, bên trên viết một hàng chữ Tiểu Triện.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều theo thói quen nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn chữ Tiểu Triện, khẽ nhíu mày, nhẹ giọng đọc: "Hoàng Tuyền Bất Quy Lộ." Nghe thấy năm chữ đơn giản này, hơi thở của mấy người khựng lại, sắc mặt trở nên có chút không tự nhiên.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử mở miệng phá vỡ sự im lặng: "Tiểu ca nhi, ý là bên trong cửa là đường xuống suối vàng (Hoàng Tuyền)?" "Ừ." Vương Bàn Tử lại không còn gì để nói, chỉ nhìn cánh cửa ngọc mà u sầu.

Mắt thấy khí thế của đội ngũ có chút sa sút, Lục Vũ bật cười, nói: "Nhập mộ thần đạo vốn dĩ chính là đường xuống suối vàng, chuyện này có gì lạ đâu?" Ngừng một chút, hắn lại nói tiếp: "Sao thế, đao sơn hỏa hải đều đã xông qua rồi, giờ chỉ một cánh cửa ngọc mà khiến các cậu sợ à?" "Cũng không phải sợ." Hồ Bát Nhất gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Chỉ là thấy hơi rợn người.

Cũng không nói rõ được tại sao, bước lên con đường ngọc này, trong lòng tôi cứ thấy hoang mang." "Tôi cũng thế." "Tôi cũng có cảm giác như vậy." Vương Bàn Tử và Shirley Dương lần lượt tán đồng.

Nói thật, Lục Vũ cũng có cảm giác tương tự, chỉ là chuyện này hắn không tiện nói ra.

Nghĩ ngợi một chút, hắn an ủi: "Có thể là do chuyện lần này quá linh dị, quá đảo lộn nhận thức, khiến mọi người không thích ứng được.

Nào, uống ngụm rượu tráng đởm." Lục Vũ cười cười, trực tiếp tháo mặt nạ phòng độc, lại lấy ra "Thanh Hoa Dứu Băng Mai Khu Tà Tửu Hồ", đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn một cái, cũng học theo dáng vẻ của Lục Vũ, tháo mặt nạ, uống một ngụm rượu, cảm thấy trong lòng thư thái hơn một chút.

Bên cạnh, Ngoa Thú chớp đôi mắt to nhìn bọn họ, dường như cũng có chút muốn uống.

Vương Bàn Tử lắc lắc bầu rượu, cười híp mắt nói: "Tiểu súc sinh, muốn uống không?" "Gọi một tiếng 'gia gia' xem..." "Ơi!" Ngoa Thú lanh lảnh đáp lời, lại chiếm được một món hời của Vương Bàn Tử.

Chương 437

Lập tức, Vương Bàn Tử và Ngoa Thú lại quay sang chửi nhau.

Bọn họ chọc ghẹo như vậy, sĩ khí vốn có chút sa sút của cả đội lại khôi phục như thường. "Lão Hồ, anh xem cánh cửa này có giảng giải gì không?" "Nhìn khí tượng này, e rằng còn sớm hơn cả Tiên Tần." Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, nói: "Bất luận là Tiên Tần hay Xuân Thu Chiến Quốc, nếu là cửa lớn của nơi quan trọng thì sẽ không dùng Hán Bạch Ngọc trơn tuột thế này.

Hán Bạch Ngọc dễ điêu khắc, bọn họ chắc chắn phải có chút hoa văn.

Hửm?" Nói được một nửa, Hồ Bát Nhất thốt lên một tiếng kinh ngạc, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái vô cùng, như thể nhìn thấy thứ gì không thể tin nổi.

Một lúc lâu sau, anh ta miễn cưỡng bình tĩnh lại, thở dài một hơi, không dám tin nói: "Nếu tôi đoán đúng thì tạo nghệ phong thủy của Hiến Vương e rằng so với Trương Tam Gia chỉ có hơn chứ không kém!" Trương Tam Liên Tử - Trương Tam Gia, một người đeo ba chiếc Mạc Kim Phù, luận về tạo nghệ phong thủy, ông ta có thể coi là lợi hại nhất thời cận hiện đại.

Lục Vũ và mọi người hiện tại đổ đấu xuống mộ, kiến thức phong thủy sử dụng cơ bản đều đến từ bộ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" của Trương Tam Liên Tử.

Hiện tại Hồ Bát Nhất phát ra cảm thán như vậy, có thể thấy cánh cửa ngọc này mang lại cho anh ta sự chấn kinh lớn đến mức nào.

Không để mấy người Lục Vũ đợi lâu, Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, định thần lại, chậm rãi nói: "Tôi từng thấy một loại cửa trong

một số dã sử, chính là loại cửa Hán Bạch Ngọc này.

Loại cửa này, có người gọi là Hoàng Tuyền Môn, có người gọi là Vãng Sinh Môn.

Không phải vì sau khi vào cửa là địa ngục hoàng tuyền hay lục đạo luân hồi.

Mà loại cửa này là Dịch Long Hoán Phượng Bạch Ngọc Môn!

Hai cánh cửa, cánh trái phong thiên địa.

Cánh phải tống quỷ thần!

Sau cánh cửa này không chỉ là huyệt nhãn hỗ trợ, mà còn là một ngôi mộ thế thân hỗ trợ!

Bên trong nếu chôn rồng thì khí tượng Già Long Sơn thật sự thành rồi!

Song long xuất sơn, một núi che long vân che nguyệt, con long còn lại sẽ thành chân long!

Thủ đoạn này, tinh diệu, quá tinh diệu!" Hồ Bát Nhất cảm thán không thôi, chấn kinh tột độ, đến cuối cùng còn vỗ đùi một cái, nói: "Không biết hắn rốt cuộc dùng người nào để thế thân cho chân long!

Tiểu ca nhi, chúng ta vào xem thử đi?" Vào thì chắc chắn là phải vào, nhưng vào bằng cách nào lại là một vấn đề.

Nếu sau cửa đá là mộ thì thời gian này cũng không đúng.

Bọn họ xuống đây lúc giữa trưa, dù bận rộn bên dưới một lúc thì giờ cũng mới khoảng hai giờ chiều.

Lục Vũ nhìn thoáng qua mới phát hiện đồng hồ của mình không biết đã dừng từ lúc nào.

Hắn bảo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều kiểm

tra, đồng hồ của ba người không cái nào chạy.

Bất kể là đồng hồ cơ hay điện tử đều đứng im. "Có thể là do từ trường gây nhiễu chăng?" "Có khả năng là vậy." "Giờ tính sao?" "Một đám đàn ông đàn ang mà cứ lề mề, cô nãi nãi dẫn các ngươi vào." Ngoa Thú vừa chửi rủa vừa đi về phía trước, Vương Bàn Tử định nói gì đó thì bị Lục Vũ kéo lại, lúc này mới chú ý đến ý cười trong mắt Lục Vũ.

Vương Bàn Tử chợt hiểu ra, hóa ra nãy giờ Lục Vũ đang thử Ngoa Thú, để nó đi dò đường.

Ngoa Thú bước vài bước đến bên cửa, quay đầu nhìn mấy người Lục Vũ, nói giọng bề trên: "Cô nãi nãi sắp vào rồi, các ngươi không có gì để nói à?" "Đi thong thả, không tiễn." Vương Bàn Tử xua tay, vẻ mặt ghét bỏ.

Ngoa Thú hừ lạnh một tiếng, xoay người, chuẩn bị dùng móng vuốt đập cửa.

Ngay lúc này!

Cánh cửa đột nhiên mở ra!

Không có bất kỳ tác động nào, hai cánh cửa ngọc khổng lồ cứ như làm bằng giấy, nhẹ nhàng mở ra.

Gần như trong nháy mắt, đèn dầu trên các trụ đá bạch ngọc hai bên đường hầm bạch ngọc bên trong cửa sáng lên.

Chiếu sáng bên trong cửa rực rỡ như ban ngày!

Cảnh tượng này thực sự nằm ngoài dự liệu của mấy người, khiến họ đều có chút bất ngờ, khó tin.

Mấy người nhìn nhau trân trối.

Ngay cả Ngoa Thú cũng đứng ngây ra tại cửa.

Thân ảnh trắng toát dưới ánh đèn chiếu rọi, bóng đổ dài ngoằng...

Ngẩn ra một lát, Lục Vũ đi đến bên cạnh Ngoa Thú, nhìn vào bên trong cửa ngọc.

Bên trong cửa, tầm mắt có thể nhìn thấy toàn là các kiến trúc bạch ngọc đủ loại, nơi này hệt như một địa cung bạch ngọc xa hoa!

Đường hầm hướng về phía trước, bất quá chỉ mười mấy mét là đến một cây cầu bạch ngọc, qua cầu bạch ngọc mới là cung điện.

Nhìn từ xa có thể thấy trên cầu bạch ngọc điêu khắc đủ loại thụy thú, khảm các loại đá quý, cực kỳ xa hoa!

Chương 438

Dưới cầu là một dòng suối trong vắt, thỉnh thoảng có cá nhảy lên khỏi mặt nước, phát ra tiếng nước róc rách.

Chưa nói đến cái khác, chỉ nhìn từ lối vào địa cung này đã thấy đây là địa cung xa hoa nhất mà bọn họ từng gặp.

Những ngôi đại mộ khác mà bọn họ từng thấy so với địa cung này quả thực có thể nói là âm trạch của ăn mày...

Ực!

Ực!

Bên tai Lục Vũ vang lên hai tiếng nuốt nước bọt.

Rõ ràng là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh triệt để!

Bọn họ dù thế nào cũng không ngờ tới, sau hai cánh cửa ngọc lại là cảnh sắc như thế này!

Hồi lâu sau, Hồ Bát Nhất mới hoàn hồn, nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, nơi này thật sự không bình thường." "Còn cần cậu nói à?

Chỗ này đáng giá thật đấy, cái này mà bê nguyên được ra ngoài thì ăn uống không lo chỉ là chuyện nhỏ, cho dù so với Cố Cung cũng có thể so bì được một chút đấy!" Chỉ nói riêng kiến trúc Hán Bạch Ngọc, xưa nay chưa từng có cung điện Hán Bạch Ngọc quy mô như thế này. "Khoan hãy quan tâm chuyện đáng giá bao nhiêu tiền." Lục Vũ lắc đầu nhắc nhở: "Lão Hồ, hiện tại anh có nhìn ra được nơi này làm sao trở thành huyệt nhãn hỗ trợ cho mộ Hiến Vương không?" Vừa nói, Lục Vũ vừa âm thầm cảnh giác.

Hắn luôn cảm thấy nơi này có chút quái dị, trong lòng có cảm giác

không nói rõ thành lời. "Cái này..." Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ, nói: "Phải vào xem mới biết." "Đi." "Hả?

Cứ thế mà đi vào?" "Chứ sao nữa?" "Cũng phải." Hồ Bát Nhất gãi đầu, cùng Vương Bàn Tử, Shirley Dương đi theo sau Lục Vũ, chậm rãi bước vào địa cung.

Không còn cách nào khác, địa cung này mang lại cho anh ta sự chấn động quá lớn!

Chẳng mấy chốc, đi đến bên cây cầu nhỏ bằng Hán Bạch Ngọc, mấy người dừng bước, ngay cả Ngoa Thú cũng dừng lại.

Có những thứ ở bên ngoài không thấy được.

Nhưng khi đến bên cầu lại có thể thấy trên đỉnh đầu phía xa xa cư nhiên treo một vầng trăng sáng!

Nhìn kỹ thì không phải trăng thật, mà là một vầng trăng bạch ngọc treo giữa không trung, dưới ánh sáng chiếu rọi, trông y hệt trăng sáng.

Thủ đoạn này quả thực... xa xỉ!

Hồ Bát Nhất nhìn đi nhìn lại, thở nhẹ một hơi, nói: "Nhìn từ quy mô và phong cách kiến trúc này thì đều không thể nào là do người Cổ Điền Quốc xây dựng.

Tôi nghĩ nơi này có thể trước đó đã có một địa cung như vậy, Hiến Vương sau khi phát hiện ra đã thông qua việc thay đổi bố cục phong thủy, liên kết địa cung này với lăng tẩm của chính mình.

Nhìn từ bố cục này thì lăng tẩm..." "Hẳn là đời Thương." Lục Vũ nhìn kỹ thụy thú điêu khắc trên cầu nhỏ, khẽ nói một câu.

Hắn vừa dứt lời, cung điện đối diện cầu nhỏ đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh.

Ngay sau đó, liền thấy cửa cung Hán Bạch Ngọc tự động mở ra,

giống hệt như cánh cửa đá khi bọn họ tiến vào cung điện.

Cả tòa địa cung lặng ngắt như tờ.

Mấy người yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Giây tiếp theo!

Trụ đèn bạch ngọc trong ngoài cung điện tự động bốc cháy, cả cung điện đèn đuốc sáng trưng!

Ẩn ẩn ước ước, lại còn thấy có bóng người đi lại bên trong!

Vốn dĩ khung cảnh như vậy đã đủ quỷ dị, đột nhiên xuất hiện bóng người càng khiến người ta rợn tóc gáy!

Da đầu tê dại!

Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn, hơi thở trở nên dồn dập!

Không chỉ bọn họ, ngay cả thượng cổ linh thú Ngoa Thú lúc này cũng mắt chữ O mồm chữ A.

Hồi lâu sau, nó mở miệng phá vỡ sự im lặng, hỏi: "Cái này là... mời chúng ta vào à?" "Chắc thế?" "Đi thôi?" "Có khả năng lúc trước lão già khốn kiếp kia cũng đi như vậy chăng?" Có lẽ chửi thề có tác dụng tăng thêm lòng tin, sau một câu "lão già khốn kiếp" của Ngoa Thú, Vương Bàn Tử cũng lấy lại tinh thần, nói giọng oang oang: "Đúng, đúng, chắc là cơ quan do lão tổng tử Hiến Vương sắp đặt.

Chúng ta đi từ đây vừa khéo chạm vào cơ quan, rồi thuận tiện cho chúng ta vào." Nghe hắn nói, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đều lắc đầu.

Hồ Bát Nhất nghĩ là Hiến Vương đại phí chu chương làm ra

"Thủy Long Vựng" của mình, nếu dễ dàng đi vào như vậy thì trong truyền thuyết đã chẳng ví "Thủy Long Vựng" là nơi vĩnh viễn không thể bị trộm mộ.

Nói trắng ra, nếu đơn giản như vậy thì Hiến Vương thà dựng cái biển ở cổng Trùng Cốc, viết bốn chữ to: Hoan Nghênh Quang Lâm còn hơn.

Chương 439

Lục Vũ trong lòng nghĩ thì càng đơn giản hơn.

Trong "Quỷ Xuy Đăng", nhóm Hồ Bát Nhất cửu tử nhất sinh mới mang được Mộc Trần Châu ra, lần này hắn đến sẽ dễ dàng thế sao?

Ông trời mở mắt, đặc biệt sủng ái hắn?

Nghĩ thôi đã thấy không thể nào!

Nhưng dù nói thế nào, đến cũng đã đến rồi, cũng không thể không vào.

Quy tắc cũ, Lục Vũ đi đầu, Hồ Bát Nhất đoạn hậu, Vương Bàn Tử và Shirley Dương ở giữa. "Chỗ này cổ quái, dù sao cũng phải cẩn thận chút." "Được." "Rõ." "A ô." Ngay cả Ngoa Thú cũng không biết nghĩ gì mà gào theo một tiếng.

Lục Vũ tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, dẫn mọi người chậm rãi đi qua cầu nhỏ.

Trên cầu, nhìn từng viên bảo châu trên trụ đá, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng: "Đợi đấy, đợi Bàn gia quay lại sẽ mang hết các em đi." "Bàn Tử, đừng làm bừa." "Biết rồi." Trong lúc nói chuyện, mấy người đi đến cửa cung điện.

Lục Vũ định quan sát kỹ một lượt, xác định không có cơ quan bí thuật gì mới vào.

Nào ngờ vừa đến cửa, Ngoa Thú đã nhảy phắt qua bậu cửa.

Chỉ có điều...

Vừa nhảy qua bậu cửa, Ngoa Thú đột nhiên rên lên một tiếng, cắm đầu xuống đất, tai rũ xuống, bộ dạng dở sống dở chết, thậm chí khóe

miệng còn chảy máu tươi!

Biến cố này thực sự ngoài dự liệu của mấy người.

Lục Vũ thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Có nhìn thấy gì không?" "Không." "Ngoa Thú nhảy vào cái là ngã luôn." "Con súc sinh nhỏ này sợ là giả vờ đấy chứ?" Chỉ trong vài câu nói, mắt Ngoa Thú đã nhắm nghiền, tình hình càng thêm không ổn!

Shirley Dương trong lòng không đành, nghiến răng bước thẳng vào cung điện.

Chỉ là sau khi bước vào, cô cũng không nhịn được rên lên một tiếng, ngã "bịch" xuống đất, quỳ rạp xuống! "Shirley!" Hồ Bát Nhất giật mình, sao cũng không thể thấy chết không cứu, liền đi theo vào.

Lục Vũ muốn kéo anh ta nhưng vẫn chậm một bước, Hồ Bát Nhất cũng đã đi vào.

Hơn nữa, anh ta cũng rên lên một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi hơn nhiều!

Nhưng vẫn cố chống đỡ, có thể đứng vững, không bị quỳ xuống. "Lão Hồ!

Anh sao rồi?" "Không... sao!" Hồ Bát Nhất dường như rất đau đớn, rít qua kẽ răng hai chữ, đi đến bên cạnh Shirley Dương, đỡ cô dậy.

Lục Vũ không đi theo vào.

Tình huống này tối kỵ hoảng loạn.

Mạo muội đi vào không cứu được bọn họ mà còn khiến mình mắc kẹt.

Sau thoáng chần chừ, hắn lấy ra Phi Hổ Trảo, nhắc nhở Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, bám lấy!" "Được!" Lục Vũ ném Phi Hổ Trảo ra, dùng

sức kéo một cái, lôi cả Hồ Bát Nhất, Shirley Dương vừa qua bậu cửa và cả con Ngoa Thú đang dở sống dở chết ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, sắc mặt hai người một thú tốt lên trông thấy, Lục Vũ lại lấy ra một rễ "Bách Niên Đương Quy Khúc", chia làm ba phần, bảo bọn họ ăn vào.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất thở hắt ra một hơi, mặt mũi hồng hào, cứ như chưa hề có chuyện gì. "Thế nào?

Vừa rồi là chuyện gì?

Cảm giác được gì không?" Lục Vũ và Vương Bàn Tử mỗi người hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất khựng lại, hồi tưởng cảm giác vừa rồi, nói: "Cảm giác đó rất kỳ quái.

Giống như... giống như có một luồng sức mạnh khổng lồ ập xuống vậy.

Không chỉ bị đè ép, tôi cảm giác khi ở bên trong, Tiên Thiên Công dường như không thể sử dụng." "Ừ, tôi nhớ ra một chuyện khác.

Từ khi vào Già Long Sơn, 'Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích' dường như mất đi hiệu dụng, bất kể nguy hiểm gì cũng không cảnh báo." Bên cạnh, Shirley Dương và Ngoa Thú cũng đã hồi phục.

Bọn họ cũng có cảm nhận tương tự về đại điện, chỉ là Ngoa Thú nói thêm vài câu: "Bên trong đó đáng sợ quá, cứ như Thái Sơn áp đỉnh vậy!" Lục Vũ nhìn quanh, chỉ nghe bọn họ nói thì không bằng tự mình cảm nhận một chút. "Tôi vào xem thử." "Khoan đã." Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, hỏi: "Sao thế?" Vương Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu ca nhi, không thể cứ thế mà vào.

Cậu phải đeo hết pháp khí lên người cho an toàn!" Trên người Lục Vũ đeo đầy các loại pháp khí hộ thân lớn nhỏ.

Chương 440

Dưới ánh mắt chằm chằm của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và Ngoa Thú, Lục Vũ sải bước qua bậu cửa, đi được hai bước.

Ngay lập tức, một luồng áp lực bàng bạc từ trên trời giáng xuống!

Cơ thể hắn tự nhiên phản ứng, theo bản năng rút thanh đoản kiếm bên hông, tung ra chiêu Mặc Hải Giang Hồ!

Kiếm quang lóe lên, Lục Vũ cảm thấy áp lực trên người đột ngột giảm đi không ít.

Không do dự, hắn lại vung thêm mấy kiếm!

Trong kiếm quang, ẩn ẩn ước ước có thể thấy một tia sáng xanh lục từ phía trên rơi xuống bao trùm lấy hắn! "Tiểu ca nhi, bên trên!" Nghe tiếng Vương Bàn Tử, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn lên trần.

Chỉ thấy trên trần cung điện có bảy ngọn đèn sao (tinh đăng), ánh đèn nhấp nháy, ánh sáng xanh lục biếc như ma trơi đầy yêu dị! 【Tên vật phẩm: Bách Lý Lạc Phượng Đăng】 【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Nhiếp hồn, định thân, khống chế thời tiết】 【Mô tả vật phẩm: Thời Tam Quốc, dưới trướng Lưu Bị có mưu sĩ Bàng Thống, hiệu Phượng Sồ.

Nhân lúc Lưu Bị và Lưu Chương quyết liệt, Bàng Thống bày kế chém giết Dương Hoài, Cao Phái, huy binh thẳng tiến vào đất Thục, sau đó tại Phù Thành, Lưu Bị uống rượu mua vui xảy ra tranh chấp với Bàng Thống và ví mình như Võ Vương phạt Trụ.

Tiểu binh dưới trướng Lưu Bị bất mãn Bàng Thống vô lễ, dùng thuật vu cổ thiết lập Thất Tinh Huyền Đăng, mượn vĩ lực tinh thần

cấm cố nhiếp hồn, khiến Bàng Thống chết ở Lạc Phượng Pha...】 Lục Vũ chợt hiểu, thảo nào lúc trước Ngoa Thú, Shirley Dương vừa vào đại điện đã bị đè bẹp tại chỗ.

Hồ Bát Nhất khí lực mạnh hơn bọn họ một chút cũng chỉ miễn cưỡng đi được hai bước.

Chỉ là biết thì biết, muốn hóa giải lại có chút khó khăn!

Lục Vũ suy nghĩ, lui ra khỏi đại điện. "Tiểu ca nhi?

Cậu sao rồi?

Cái thứ xanh lè kia là cái gì?" Mấy người nhao nhao hỏi.

Lục Vũ giới thiệu đơn giản vài câu.

Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Năm xưa Hiến Vương nếu đi qua đây, hiển nhiên là không thể bị Lạc Phượng Đăng vây khốn.

Ngộ nhỡ Hiến Vương đi qua rồi mới cho người thắp đèn thì sao?" "Quản nó đèn đóm gì, tắt nó đi chẳng phải được rồi sao!" Ngoa Thú bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ nói.

Vương Bàn Tử hừ một tiếng, quay đầu trừng Ngoa Thú: "Mày nói thì nhẹ nhàng lắm, có bản lĩnh thì mày đi tắt đèn đi.

Tiểu biết tam, vừa rồi nếu không phải Tiểu ca nhi lôi mày ra thì mày đã thành dầu đèn rồi!

Hửm?

Dầu đèn?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm, mắt sáng lên: "Tiểu ca nhi, đốt cạn dầu đèn thì pháp khí này tự nhiên bị phá rồi đúng không?" Đối với loại sáng kiến tồi tệ này, Lục Vũ ngoài lắc đầu bất lực thì vẫn là lắc đầu bất lực.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử lại đưa ra một sáng kiến tồi nữa: Leo lên mái nhà, cạy mái ngói, từ trên đó lấy Lạc Phượng Đăng ra.

Vừa nghe thấy thế, Ngoa Thú lập tức học theo dáng vẻ của Lục Vũ lúc trước, lắc đầu than thở.

Nói đi nói lại, Hồ Bát Nhất lại mở miệng: "Thất đấu huyền đăng, kỳ thực chính là Thất Tinh Đăng.

Theo 'Sử Ký - Thiên Quan Thư' ghi chép, Bắc Đẩu thất tinh, gọi là Tuyền Cơ Ngọc Hành, để chỉnh tề thất chính.

Thời Hán cũng có vĩ thư 'Xuân Thu Vận Đẩu Xu', đệ nhất Thiên Xu, đệ nhị Toàn, đệ tam Cơ, đệ tứ Quyền, đệ ngũ Ngọc Hành, đệ lục Khai Dương, đệ thất Diêu Quang.

Từ đệ nhất đến đệ tứ là Khôi, từ đệ ngũ đến đệ thất là Tiêu, hợp lại thành Đẩu." "Tôi bảo này Lão Hồ, cậu có thể đừng có xổ nho nữa, nói tiếng người cho tôi hiểu được không?" Vương Bàn Tử không nhịn được chen ngang.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ, chỉ đành tiếp tục nói: "Trong tinh quan học truyền thống chia bầu trời sao thành Tam Viên Tứ Tượng Nhị Thập Bát Tú, Bắc Đẩu thất tinh thuộc về bảy ngôi sao Đẩu Tú trong Nhị Thập Bát Tú.

Mà trong tinh quan học truyền thống, Nhị Thập Bát Tinh Tú, cũng chính là Bắc Đẩu thất tinh, có thể chưởng khống thiên hạ.

Cán gáo chỉ Đông, thiên hạ đều là Xuân; Cán gáo chỉ Nam, thiên hạ đều là Hạ; Cán gáo chỉ Tây, thiên hạ đều là Thu; Cán gáo chỉ Bắc, thiên hạ đều là Đông.

Tiểu ca nhi vừa nói Bách Lý Lạc Phượng Đăng có thể gây ra biến hóa thời tiết, khả năng chính là do nguyên cớ này." Shirley Dương nhíu mày nói: "Nhưng chúng ta vừa rồi đâu có phát hiện thời tiết thay đổi, chỉ có loại áp lực đáng sợ kia!" "Mọi người có cảm thấy dường như đột nhiên trở lạnh không?" Vương Bàn Tử đột nhiên cảm giác

một luồng hàn ý ập tới, tai co lại, không kìm được rụt cổ.

Quay đầu nhìn lại, Lục Vũ lại một lần nữa đứng trong cung điện, song kiếm trong tay múa liên tục, trên đầu "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" quỷ hỏa lập lòe.

Hơn nữa, quan trọng nhất là!

Trong đại điện hàn khí bức người!

Gần như trong nháy mắt, trong đại điện trở nên giống như mùa đông giá rét, thậm chí còn có tuyết rơi từ trên không xuống.

Hồ Bát Nhất đứng ở cửa, thử hà hơi, có thể thấy một làn khói trắng. "Cái này..." Shirley Dương, Vương Bàn Tử chỉ thấy đầu óc ong ong, có chút không thể chấp nhận cục diện hiện tại.

Bên cạnh bọn họ, Ngoa Thú cũng đứng lên, giọng điệu có chút già đời: "Ta thấy chuyện này...

Chương 441

Hắt xì!

Lão Hồ, đừng ngẩn ra nữa, mau nghĩ cách đi!

Thêm một lúc nữa là ta thành kem que đấy!" Lúc này, tiếng của Lục Vũ cuối cùng cũng nhắc nhở mấy người đang ngẩn ngơ.

Hồ Bát Nhất tâm niệm cấp chuyển, liên tục suy tư.

Nhưng tình huống hiện tại, nhất thời làm sao nghĩ ra cách?

Ngay lúc này, khí hậu trong đại điện đột ngột thay đổi, không còn là mùa đông lạnh lẽo mà ấm áp như mùa xuân.

Sự thay đổi khí hậu này gần như chỉ trong nháy mắt.

Nhiệt độ thay đổi mãnh liệt khiến cơ thể Lục Vũ đang liên tục múa kiếm xuất hiện sự khó chịu nghiêm trọng, mặt đỏ bừng, ngã "bịch" xuống đất! "Tiểu ca nhi!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đồng thanh hô lên, không chút nghĩ ngợi lao thẳng vào đại điện!

Lần nữa tiến vào đại điện, Hồ Bát Nhất kinh ngạc phát hiện trong đại điện không có loại áp lực khủng bố kia, chỉ là ấm áp như xuân, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng ngay sau đó...

Gần như trong nháy mắt, gió bấc lại nổi lên!

Gió bấc hiu hiu khiến người ta cảm giác như mùa thu...

Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn, cán gáo Lạc Phượng Đăng trên đầu chỉ về phía Tây, chính là mùa Thu! "Tiểu ca nhi, chúng ta lui ra ngoài trước!

Mau lên!" Hồ Bát Nhất thấy Lạc Phượng Đăng lại bắt đầu biến

ảo, vội vàng cùng Vương Bàn Tử lôi Lục Vũ ra khỏi đại điện.

Mấy người đứng ngoài điện, nhìn vào đại điện, lại một trận câm nín. "Lão Hồ, nghĩ ra gì chưa?" Hồ Bát Nhất cười khổ, bất lực lắc đầu: "Nếu bắt buộc phải nói thì cũng có một cách." "Cách gì hay?" "Nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành." "Nói tiếng người!" "Loại Lạc Phượng Đăng này chỉ có thể chưởng khống thiên hạ, nó chắc chắn không quản được quỷ quái, cũng không quản được Tống tử." "Hồ Bát Nhất, anh có thể nghiêm túc một chút được không?" Shirley Dương cũng không nhịn được nói một câu.

Hồ Bát Nhất nhìn Lạc Phượng Đăng nhấp nháy trên đầu, lẩm bẩm một mình: "Gặp phải loại pháp khí này thì sao mà nghiêm túc nổi đây.

Lúc thì áp lực định thân, lúc thì Xuân Hạ Thu Đông, ai mà chịu được?" Người nói vô tâm, người nghe hữu ý!

Lời của Hồ Bát Nhất lập tức nhắc nhở Lục Vũ!

Bách Lý Lạc Phượng Đăng chỉ là một pháp khí Huyền giai thượng phẩm.

Nhưng với năng lực của nó, cho dù là Địa giai, Thiên giai cũng có tư cách!

Trừ phi có khiếm khuyết chí mạng nào đó mới khiến nó chỉ là pháp khí Huyền giai.

Khiếm khuyết này...

Trong chốc lát, Lục Vũ đã điều tức xong, lại đứng dậy, bỏ lại một câu rồi lại xông vào đại điện: "Mọi người đừng vào." Vừa nói, người đã ở trong đại điện, liên tục múa kiếm.

Khí hậu trong đại điện lại trở nên nóng bức.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua... "Tiểu ca nhi, Lạc Phượng

Đăng có biến!" Hồ Bát Nhất ở bên ngoài thấy Lạc Phượng Đăng biến hóa, vội vàng nhắc nhở Lục Vũ.

Lục Vũ mặt không đổi sắc, Mặc Gia Kiếm Pháp vẫn liên tục huy động.

Mà lúc này, Bách Lý Lạc Phượng Đăng chậm rãi tụ lại một chỗ, không còn trình hiện hình trạng Bắc Đẩu nữa.

Một tia lục mang yêu dị từ trên trời giáng xuống bao trùm Lục Vũ.

Đồng thời, "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" Lục Vũ vẫn đeo trên người tỏa ra hồng mang nhàn nhạt, triệt tiêu hoàn toàn tia lục mang kia.

Có lẽ chỉ vài giây, lục mang biến mất không thấy.

Ngay sau đó, chỉ nghe "cạch" một tiếng, "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" vẫn luôn treo trên đầu rơi từ trên không xuống.

Lục Vũ đưa tay đỡ lấy "Bách Lý Lạc Phượng Đăng", khóe miệng lộ ra nụ cười.

Đoán đúng rồi!

Hắn tuy không thể nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, nhưng cái "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" này cũng không thể biến hóa vô tận!

Bất luận là biến hóa thời tiết hay năng lực định thân, nhiếp hồn, Bách Lý Lạc Phượng Đăng sau một lần bố trí chỉ có thể thi triển tất cả năng lực tại nơi này một lần!

Lục Vũ ở trong đại điện liên tục kích hoạt "Bách Lý Lạc Phượng Đăng", khiến nó thi triển tất cả các biến hóa một lượt, trận pháp tự nhiên bị phá!

Nhìn bảy ngọn đèn đồng nhỏ nằm yên tĩnh trên mâm đồng, Lục Vũ cười cười: "Được rồi, mọi người vào đi, không sao nữa rồi." Ngoài

cửa, đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vội vàng đi vào, bước tới bên cạnh Lục Vũ, quan tâm hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu không sao chứ?" "Không sao." "Vậy thì tốt." Nói vài câu, sự chú ý của mọi người tự nhiên rơi vào "Bách Lý Lạc Phượng Đăng".

Chương 442

Nhìn qua nhìn lại, giọng nói già đời của tiểu Ngoa Thú lọt vào tai bọn họ: "Thế nào, cô nãi nãi không lừa các ngươi chứ, đây chính là đường tắt!" Vương Bàn Tử quay đầu định mắng nó một câu, chỉ là lời đến bên miệng chợt phát hiện điểm không đúng, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, cậu nhìn kìa." "Cái gì?" "Ơ?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Lục Vũ cũng hơi khựng lại, có chút bất ngờ nhìn hạt châu "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" trước ngực mình.

Hạt châu nhỏ này là hắn lấy được trên người Lý Minh Đạt trong Thiên Củ Viên Lưu Các ở Long Lĩnh Mê Quật.

Lúc đó theo lời Lý Minh Đạt thì là do Lý Thuần Phong để lại cho hắn, tránh cho hắn hồn phi phách tán.

Lúc trước Lục Vũ đeo trên người cũng là để tránh bị "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" nhiếp hồn ảnh hưởng.

Dù sao "Phượng Sồ" năm xưa cũng vì Bách Lý Lạc Phượng Đăng mà bỏ mạng ở Lạc Phượng Pha.

Nhưng hiện tại, Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu đang lơ lửng trước ngực hắn, tỏa ra ánh sáng vàng ấm áp.

Lục Vũ định thần nhìn kỹ, mắt lại sáng lên, không kìm được cười nói: "Không ngờ hôm nay lại là song hỷ lâm môn!" Vốn dĩ Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu chủ yếu dùng để hộ trụ tam hồn thất phách.

Nhưng hiện tại, sau khi bị "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" nhiếp hồn chiếu xạ, thế mà lại có thêm một năng lực hộ thân. 【Tên vật phẩm: Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu】【Đẳng cấp vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Niết bàn, hộ thân】【Mô tả vật phẩm: Chu chi hưng dã, Nhạc Trạc minh vu Kỳ Sơn (Phượng

hoàng gáy ở núi Kỳ), thường hót ở Kỳ Sơn, bay lượn đến phía nam mà đậu, thế nên phía Tây Kỳ Sơn gọi là Phượng Tường, phía Nam gọi là Phượng Châu.

Phượng ở Kỳ Sơn, đậu trên một hòn đá, phượng hót Kỳ Sơn, đá núi hóa châu.

Đeo trên người có thể phong ấn tam hồn thất phách vào trong châu khi hồn phi phách tán, chờ ngày sau niết bàn trọng sinh.

Đeo trước ngực có thể tự động bảo vệ người đeo khi bị tấn công.

Lực hộ thân dựa trên cơ sở tinh thần chi lực, trong châu hiện chỉ có thể trữ một lần tinh thần chi lực hộ thân...】 Tuy tinh thần chi lực chỉ có một lần nhưng cũng là thủ đoạn bảo mạng, là đồ tốt!

Nghe Lục Vũ nói, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều chép miệng khen ngợi, tán thán không thôi.

Lục Vũ cũng liên tục gật đầu cười nói: "Thứ này..." Ngay lúc này!

Một bóng trắng vụt qua, chộp lấy "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" trước ngực Lục Vũ ngậm vào mồm, nhảy lùi lại mấy bước.

Không đợi mấy người kịp nói gì, nó nuốt chửng hạt châu xuống bụng, vội vàng nói: "Nội đan của cô nãi nãi nổ rồi, giờ yếu lắm, thứ này vừa khéo có thể bảo vệ cô nãi nãi!" "Cô nãi nãi?" Vương Bàn Tử cười khẩy, nắm chặt nắm đấm... "Ơi!" Ngoa Thú lại lanh lảnh đáp một câu.

Chỉ là đáp xong, thấy ánh mắt không có ý tốt của Vương Bàn Tử, Ngoa Thú giật mình, vội nói: "Không đúng, các ngươi nhìn xem bên kia có cái gì kìa!" "Có cái gì cũng không quan trọng bằng việc bây giờ mày bị ăn đòn!" Vương Bàn Tử nhe răng, từ từ tiến lại gần Ngoa Thú, đưa tay túm lấy tai xách nó lên, tức giận nói: "Mau nhả ra!" "Không!" "Nhả ra!" "Cứ không đấy!" Thấy hai người như trẻ con cãi nhau, Lục

Vũ bất lực lắc đầu, một tay nâng "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, ngón tay nhéo tai nó, cười híp mắt nói: "Ngươi tự nhả ra hay để ta giật điện cho ngươi nhả ra?" Nói mới nhớ, sau khi "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" vào tay, Lục Vũ phát hiện pháp khí này cũng có chút biến hóa vi diệu.

Không chỉ có thể dùng để hộ trạch (bảo vệ nhà cửa), nếu cầm trong tay cũng có thể sử dụng năng lực định thân, nhiếp hồn bao gồm cả bốn mùa biến hoán, chỉ là uy lực nhỏ hơn so với hộ trạch một chút.

Chỉ có hiệu quả với người sống, vô hiệu với Tống tử, điều này ít nhiều khiến hắn có chút tiếc nuối.

Ngoa Thú đáng thương nhìn Lục Vũ, giọng nói ủy khuất vô cùng, hệt như giọng thiếu nữ lúc mới gặp: "Các ngươi hủy nội đan của ta, giờ ngay cả một thủ đoạn bảo mạng cũng không chịu cho ta sao?

Thương thay thượng cổ linh thú ta, đến đời ta coi như tuyệt hậu rồi..." Nói đến đây, Ngoa Thú khựng lại, dùng sức ọe một cái, một hạt "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" vàng óng dính đầy nước miếng xuất hiện bên miệng nó. "Cầm đi, cầm đi, cô nãi nãi không cần nữa, các ngươi cũng đừng hòng cô nãi nãi dẫn đường tiếp cho các ngươi!" Con vật nhỏ này đột nhiên đổi tính khiến Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất ngẩn ra.

Lục Vũ lại không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu", đột nhiên bảo: "Bàn Tử, cậu có muốn nếm thử mùi vị không?

Nước bọt Ngoa Thú tuy không bằng long diên trong truyền thuyết nhưng cũng là đồ đại bổ đấy." "Hả?" Vương Bàn Tử vừa mới thấy buồn nôn thì Ngoa Thú đột nhiên nuốt hạt châu trở lại, loay hoay một hồi rồi lại nhả hạt châu ra, lần này không dính chút nước miếng nào.

Vương Bàn Tử liếc mắt, bực mình nói: "Nhìn cái dạng gà tặc (ranh ma) của mày kìa, làm như Bàn gia đây ham hố nước miếng của

mày lắm ấy." Ngoa Thú cũng tức giận: "Phì, cái đồ tên khốn nhà ngươi, còn dám tự xưng là 'gia' trước mặt cô nãi nãi!" "Được rồi, đừng nói nữa." Lục Vũ cầm lại "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu", đeo lên cổ mình, nói thẳng: "Đi thôi, không thể cứ dừng ở đây mãi, phải xem nơi này rốt cuộc là thế nào." Vương Bàn Tử cũng không cãi nhau với Ngoa Thú nữa, mấy người nghỉ ngơi chốc lát rồi từ đại điện đi về phía hậu điện.

Đại điện trống trải, cuối cùng là hậu điện.

Hậu điện và đại điện tổng cộng có ba cánh cửa.

Một trái một phải là hai cánh cửa đá bạch ngọc, ở giữa là một cánh cửa gỗ sơn son.

Cửa đá bạch ngọc mở toang, cửa gỗ sơn son đóng chặt.

Hơn nữa trên cửa gỗ sơn son còn điêu khắc rất nhiều ký hiệu, đường nét không nhận ra được.

Cảnh tượng như vậy, ít nhiều có chút kỳ quái...

Nhìn xuyên qua cánh cổng đá bạch ngọc cũng không thấy được bên trong có thứ gì.

Lục Vũ lấy ra một que pháo sáng, ném vào trong cổng đá.

Điều kỳ lạ là que pháo chỉ kêu "phụt" một tiếng rồi tắt ngấm.

Trong khoảnh khắc lóe lên đó, mấy người cũng không thấy rõ bên trong cánh cổng rốt cuộc có gì.

Hồ Bát Nhất nhìn một lúc, nhíu mày nói: "Cung bạch ngọc, cổng gỗ đỏ, đây là...

đường không về." "Đường không về gì cơ?" "Cánh cổng gỗ đỏ này chính là một lời nhắc nhở, nhắc nhở những người đi vào đây rằng, nếu bước qua cổng gỗ đỏ, đó chính là đường không về." "Sống

chết có số, phú quý do trời." "Không phải, mà là có đi không có về..." Vẻ mặt Hồ Bát Nhất vô cùng nghiêm trọng, thần sắc trang nghiêm, chỉ cảm thấy thiết kế của địa cung này quá đỗi kỳ lạ.

Tất cả các thủ đoạn đều là những thứ "bàng môn tà đạo"... không, cũng không thể nói là bàng môn tà đạo, phải nói là những thủ đoạn cực kỳ hiếm thấy trong học thuyết phong thủy.

Chương 443

Nếu không phải gần đây liên tục xuống mộ cùng Lục Vũ, ông ta không ngừng tra cứu tài liệu, xem các lời đồn, thì những thứ này đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ! "Có nhìn ra được có cơ quan hay không?" "Sẽ không có." Hồ Bát Nhất lắc đầu, khẽ nói: "Tôi đã đọc qua một cách nói, đường không về sẽ không bố trí cơ quan ở cửa lớn." "Vào, là vào thôi." "Cách giải thích duy nhất, chính là vào rồi thì không ra được nữa." "Vậy hai cánh cổng đá còn lại có ý nghĩa gì?" "Không dễ nói, tôi cũng không nói chắc được." Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, chen vào hỏi: "Lão Hồ, ông xem tài liệu rồi, không lẽ chỉ có một câu như vậy thôi à?" Hồ Bát Nhất cười khổ, gật đầu: "Đúng là chỉ có một câu như vậy." "Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ, đi cổng đá à?" "Không đi." Lục Vũ khẽ lắc đầu, ra hiệu cho mấy người lùi lại vài bước.

Ngay sau đó, anh hít một hơi thật sâu rồi dùng sức đẩy mạnh!

Cánh cổng gỗ sơn đỏ cạch một tiếng rồi mở ra, không hề có tên độc hay khí độc nào xuất hiện, chỉ để lộ ra hậu điện trang nhã, tú mỹ bên trong.

Hơn nữa... khác với tiền điện trống rỗng, trong hậu điện lại có cực nhiều đồ đạc, phong cách tổng thể vô cùng xa hoa, khác một trời một vực với tiền điện!

Vừa vào mắt, dưới chân đã là gạch vàng lát nền.

Trông chúng vàng óng, lấp lánh, rất giống vàng thật.

Cứ cách vài bước lại có thể thấy một bức tranh được ghép từ đá quý, trông giống hình một con thú lành.

Xung quanh có hơn mười cây cột ngọc rồng cuộn to bằng hai

người ôm, trên đó điểm xuyết vô số ngọc ngà châu báu.

Ánh mắt hướng lên, có thể thấy trần nhà cũng xa hoa không kém.

Trần nhà chia hai màu đen trắng rõ rệt, một bên dùng không biết bao nhiêu viên dạ minh châu ghép thành hình mặt trời, lại có vô số viên đá quý hình dải dài khúc xạ ánh sáng từ dạ minh châu, tượng trưng cho ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Bên còn lại, trần nhà màu đen, một vầng trăng khuyết bằng bạch ngọc, cộng thêm vô số hạt châu lấp lánh, tạo thành một bầu trời sao trăng rực rỡ.

Cảnh tượng huy hoàng này khiến người ta không thể rời mắt.

Quay đầu nhìn lại, trong đại điện có mấy kệ đồ vàng óng, bên trên bày đầy đủ các loại vật dụng, đồ trang trí.

Tất cả mọi thứ, không phải vàng thì là đá quý, thậm chí không có một món đồ bạc hay đồ đồng nào, càng đừng nói đến đồ đồng xanh.

Ực!

Ực!

Vương Bàn Tử và Ngoa Thú bất giác nuốt nước bọt, đều có chút không thể tin nổi.

Cảnh tượng này thật sự quá kinh người!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng bị chấn động mạnh!

Một lúc lâu sau, Shirley Dương mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, giọng nói run rẩy: "Chúng ta, chúng ta... chúng ta không phải là đã đi vào mộ Hiến Vương rồi chứ!" Cô có suy đoán như vậy cũng là điều khó tránh khỏi.

Dù sao thì, nơi này quá xa hoa!

Mọi đồ đạc bài trí cũng tạo thành một sự đối lập rõ rệt với cung điện bạch ngọc phía trước, rất khó để không khiến người ta liên tưởng địa cung này với mộ Hiến Vương.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng có chút không chắc chắn, thử nói: "Có khi nào những lời đồn trước đây về mộ Hiến Vương nằm trong thủy long vựng đều là giả không?

Mộ Hiến Vương thật sự, chính là địa cung này?" "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Những đồ vàng bạc này không phù hợp với thời đại của Hiến Vương.

Hơn nữa, những thứ này thuộc về mấy triều đại khác nhau, có đồ Tần, đồ Hán, thậm chí còn có đồ Tùy Đường..." Lục Vũ nhìn, mày nhíu chặt lại, càng cảm thấy kỳ lạ, không nhịn được xách Ngoa Thú lên trước mặt, hỏi: "Ngươi ở Trùng Cốc lâu như vậy, có thấy ai vào đây bao giờ chưa?" "Không có." "Vậy thì không hợp lý rồi, nơi này sao lại có đồ vàng thời nhà Minh được!" Lục Vũ chỉ tay vào một vật trang trí hình vuông bằng vàng, nói: "Bên trên có hoa văn hoa sen và mây như ý, khảm các loại đá quý và ngọc lam, loại túi thơm bằng vàng này là đồ tùy táng chỉ có ở thời nhà Minh, hơn nữa không phải quan to quý nhân thì căn bản không được dùng." Phát hiện này quả thực khó mà tin nổi!

Ánh mắt Lục Vũ lại một lần nữa rơi trên người Ngoa Thú, ngón tay cũng véo vào tai nó, lạnh lùng nói: "Cho nên, ta hỏi ngươi lần nữa, địa cung này, rốt cuộc ngươi biết bao nhiêu?" "Ta thật sự không biết." Gương mặt nhỏ nhắn của Ngoa Thú lộ vẻ mờ mịt, giọng nói cũng không còn đanh đá nữa, mà mềm mại như thiếu nữ, thỏ thẻ: "Ta... ta... ta cũng mới tỉnh lại gần đây thôi." "Có ý gì?" Vừa nhắc tới chuyện này, Ngoa Thú lại khôi phục giọng điệu đanh đá, chửi ầm lên: "Chính là lão già khốn nạn Hiến Vương đó!

Không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà khiến cô nãi nãi ta đây chìm vào giấc ngủ sâu." "Nếu không phải có cái vật to đùng từ trên trời rơi xuống đập trúng tứ tượng vị của Đại tế ti, khiến khí tượng biến đổi, cô nãi nãi ta đây căn bản không tỉnh lại được!" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất hỏi: "Thứ to đùng mà ngươi nói, là máy bay?" "Đúng, chính là thứ đó!" Lời này cũng thật giả khó phân.

Theo lý mà nói, máy bay từ trên trời rơi xuống, phá hỏng tứ tượng trận, đúng là có khả năng.

Nhưng những vật tế phẩm từ các triều đại khác nhau trong địa cung này, lại giải thích thế nào?

Không lẽ, mộ Hiến Vương vẫn luôn có người vào tế bái, rồi cách vài năm lại vào một lần, để lại một ít đồ vàng bạc?

Chuyện này không hợp lý.

Chưa nói đến địa cung, chỉ riêng thủy đạo núi Già Long và lối vào Trùng Cốc cũng đủ khiến người thường có đi không có về.

Trừ phi người đến đưa đồ chính là "đội cảm tử", đưa đồ vào xong thì ở lại đây luôn?

Hử?

Khoan đã!

Sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, đột nhiên nhớ ra một chuyện!

Chương 444

Trong *Ma Thổi Đèn*, Hoắc thị bất tử trùng cần phải liên tục ăn những xác nữ để lấy độc từ dây leo, sau đó giải phóng độc để bảo vệ mộ Hiến Vương.

Nếu như... xác nữ không đủ, Hiến Vương đã luôn sắp xếp cho hậu duệ của mình đưa phụ nữ, đưa những xác leo mới vào mộ, chuyện này dường như không phải là không thể.

Lục Vũ càng nghĩ càng thấy có lý!

Thời nhà Minh, Uông Tàng Hải vì trường sinh mà không tiếc bố trí sát cục ngàn năm, Tây Vương Mẫu vì trường sinh mà lệnh cho nhà họ Trương bảo vệ Thanh Đồng Môn mấy ngàn năm.

Lão già Hiến Vương này, để bảo vệ đại mộ của mình, để mình thành tiên, ra lệnh cho hậu duệ liên tục đưa đồ vào mộ cũng không phải là không thể.

Tà thuật của Hiến Vương chắc chắn có hậu duệ.

Nếu không, lần trước ở Cổ Lam Huyện vùng Tây Bắc, sao họ lại phát hiện ra Lục Yêu Ngọc Thú chứ?

Lục Yêu Ngọc Thú và quan tài Kham Hồn, hai pháp khí này có thể tạo thành một loại bí pháp kéo dài tuổi thọ.

Lúc đó không nghĩ ra tại sao pháp khí này lại xuất hiện ở Cổ Lam Huyện, bây giờ nghĩ lại, rất có khả năng là hậu duệ của Hiến Vương không muốn cứ mãi làm việc cho Hiến Vương, cũng muốn kéo dài tuổi thọ của mình, nên đã rời Điền Nam, đến vùng Tây Bắc...

Sau một lúc im lặng, Lục Vũ đem suy đoán của mình nói cho họ nghe.

Đương nhiên, anh không nói về chuyện dây leo và "Hoắc thị bất tử trùng", chỉ nói liệu có phải có người hiến tế, sau đó đi theo con đường này để thêm đồ vàng bạc vào cung điện hay không.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều nhíu mày không nói, trong lòng suy nghĩ về khả năng của cách nói này.

Lúc này, tiểu Ngoa Thú đang bị Lục Vũ xách tai, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: "Mấy năm trước, quả thật có người dẫn một đám phụ nữ vào núi!" "Chuyện gì vậy?" "Bao nhiêu năm thì ta không nhớ, tóm lại là lúc ta vừa tỉnh lại không lâu..." Ngoa Thú vểnh vểnh đôi tai, cẩn thận nghĩ lại, chậm rãi nói: "Một đám người, dẫn theo một đám phụ nữ, ngồi bè tre vào núi.

Sau khi họ qua thủy đạo, liền tìm đến bí hí vị của lão khốn Đại tế ti, thấy bí hí vị thay đổi, cả đám đều phát điên, la hét om sòm, chạy tán loạn khắp nơi!" "Sau đó thì sao?" "Chạy đâu cho thoát, hơn một nửa bị Đại tế ti biến thành tượng người, còn một số chạy lung tung, có kẻ bị dây leo độc chết, biến thành một đống xương trắng, có kẻ chạy loạn, bị dã thú ăn thịt." Lục Vũ cúi đầu không nói, âm thầm suy tính.

Nếu con nhóc này nói thật, vậy thì hoàn toàn trùng khớp với giả thiết của anh.

Con đường này, chính là một con đường sống ẩn giấu, hoặc nói là một con đường khác ngoài tấm bản đồ da người. "Có khi nào... con đường này chỉ là một con đường hiến tế?

Con đường xuống mộ thật sự, không phải ở đây?" Shirley Dương trầm ngâm một lát, khẽ nói.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Không nên, nếu không phải đường xuống mộ, Hiến Vương cũng sẽ không đi đường này để vào mộ." Nói xong, ánh mắt của cả hai đều đổ dồn vào Ngoa Thú: "Có phải ngươi lại lừa người không?" Ngoa Thú trừng mắt, tức giận nói: "Cô nãi nãi đây cần

gì phải lừa các ngươi!

Đây cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, chúng ta bây giờ là châu chấu buộc trên một sợi dây, cô nãi nãi mà lừa các ngươi thì có lợi gì cho ta." "Được rồi, im đi." Lục Vũ khẽ vỗ vào đầu Ngoa Thú.

Lời nói của anh rất có tác dụng.

Một cái vỗ, Ngoa Thú lập tức im bặt.

Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Hồ Bát Nhất, nói: "Nói là hiến tế, cũng có khả năng.

Dù sao thì, đường không về, có đi không có về, đều trùng khớp với cách nói hiến tế." "Nhưng trước đó chúng ta cho rằng đây là huyệt phụ trợ, dùng huyệt phụ trợ để hiến tế, có phù hợp với thuyết phong thủy không?" Hồ Bát Nhất cúi đầu, nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng: "Cũng có cách nói này, huyệt phụ trợ vốn dĩ là nơi để cải thiên hoán địa." "Những thủ đoạn hiến tế như thế này, ít nhiều cũng có phần tổn hại thiên hòa." "Hiến Vương muốn thành tiên, những chuyện thương thiên hại lý, tổn hại âm đức như vậy chắc chắn không muốn đặt lên người mình." "Như vậy, đặt ở huyệt phụ trong bồi lăng là hợp lý." "Đúng rồi." Hồ Bát Nhất dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Về chuyện đồ vàng, tôi cũng nghĩ ra một cách giải thích.

Thời nhà Tần, đồ đồng xanh suy tàn, thuyết cho rằng đồ vàng có lợi cho việc trường thọ được lan truyền rộng rãi." "Cổ Điền quốc sau cuối thời Tần thì bế quan tỏa quốc, không có văn hóa Thăng Long truyền vào, rất có khả năng cũng giống như nhà Tần, cho rằng đồ vàng tượng trưng cho trường thọ, cho nên khi hậu nhân đến tế tự, sẽ dâng lên vài món đồ vàng." "Cầu mong mình trường sinh, hy vọng sau khi Hiến Vương đắc đạo thành tiên, có thể cho mình được chút phúc báo?" Nói xong, có lẽ cảm thấy suy đoán của mình có chút hoang đường, không nhịn được cười gãi gãi đầu: "Tôi cũng chỉ đoán mò

thôi, không có chứng cứ..." Một câu còn chưa nói hết, đã nghe thấy tiếng "loảng xoảng"!

Mấy người đều đang tập trung cao độ, bàn luận về khả năng của địa cung, bây giờ đột nhiên có tiếng động như vậy, lập tức dọa cho cả đám giật nảy mình.

Ngoa Thú sợ đến mức hét lên một tiếng chói tai!

Song kiếm bên hông Lục Vũ đồng loạt ra khỏi vỏ, Hồ Bát Nhất cầm đao Tân Đình Hầu, ô kim cương của Shirley Dương cũng bung ra ngay tức khắc.

Chỉ có điều... khi mấy người quay đầu lại, thì thấy Vương Bàn Tử tay đang cầm một cái bình vàng chạm rỗng, vẻ mặt lúng túng nhìn họ.

Nhìn xuống chân gã, một cái đĩa vàng chạm khắc khảm nhiều màu sắc rơi trên đất.

Không cần nói cũng biết, động tĩnh vừa rồi chính là do Vương Bàn Tử gây ra. "Mày cái đồ ranh con, suýt nữa dọa chết cô nãi nãi của mày rồi!" Ngoa Thú không nhịn được chửi ầm lên.

Vương Bàn Tử vốn định cãi lại một câu, nhưng thấy Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều đang nhìn chằm chằm mình, liền cười hề hề, mặt dày nói: "Sơ suất, sơ suất thôi." Lúc này, Shirley Dương không nhịn được nói: "Bàn Tử, cậu bây giờ cũng không thiếu tiền, cần gì phải lấy những thứ này.

Tuy Mô Kim Hiệu Úy là phải trộm mộ, nhưng cậu bây giờ cũng không cần thiết..." "Để những thứ này ở đây chính là phí của trời, tôi định mang ra ngoài để nhiều người hơn được thấy những bảo vật mang dấu ấn lịch sử này, đây đều là kế thừa văn hóa." "Vậy cậu định quyên góp cho bảo tàng à?" "Tôi..." "Tiểu ca, Lão Hồ, thực ra tôi có một câu muốn nói từ lâu." Shirley Dương tuy là cháu ngoại của Chá

Cô Tiếu, nhưng cô không thích trộm mộ.

Thám hiểm, chỉ là vì thám hiểm.

Sau này biết được sự đặc biệt của pháp khí, đối với việc Lục Vũ mang đi tất cả pháp khí, cô cũng không có ý kiến gì.

Nhưng việc họ trộm mộ vơ vét sạch sành sanh, bất kể là pháp khí hay đồ cổ, thứ gì cũng lấy, thực sự khiến cô có chút không thích.

Một tràng nói này khiến Hồ Bát Nhất mặt đỏ tía tai, Vương Bàn Tử cũng muốn phản bác nhưng không nói nên lời.

Chương 445

Chỉ có Lục Vũ, thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: "Không lấy đồ, để lại làm gì?" "Nhưng những thứ này không phải của anh, không hỏi mà lấy, là trộm cắp." "Thì sao?" "Anh làm trộm à!" "Phái Bàn Sơn của cô từ xưa đến nay, chuyện này làm không ít rồi." "Nhưng chúng tôi phái Bàn Sơn không lấy đồ!" "Các người phá hoại lăng mộ, tất cả đồ đạc đều bị người khác lấy đi, có gì khác biệt?" Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Đồ ở đây, tại sao không lấy?" "Bàn Tử nói đúng, để ở đây, chính là phí của trời." "Lấy đi rồi, sau này ít ra cũng có một lời giải thích..." Shirley Dương không nói nữa, Vương Bàn Tử lập tức hớn hở, vui vẻ cười nói: "Tiểu ca, anh xem tôi chọn món này thế nào?

Anh chọn giúp tôi vài món nữa đi?" "Cũng không tệ." Lục Vũ cười cười, cũng tiện tay lựa vài món đồ vàng quý giá trên kệ, bỏ vào trong Quỷ Động Ma Mộc của mình.

Đương nhiên, anh không lấy hết tất cả.

Vẫn phải chừa không gian cho Quỷ Động Ma Mộc để đựng những bảo bối khác.

Vương Bàn Tử không chịu thua kém, xin Lục Vũ một cái ba lô, nhìn quanh một vòng, nhét đầy căng ba lô rồi mới thôi.

Nếu không phải gạch vàng dưới đất cạy không lên được, với tính cách của Bàn gia, gã chắc chắn phải cạy mấy viên gạch vàng to mang đi.

Dù sao thì, một viên gạch vàng to này ít nhất cũng nặng cả trăm cân, mang ra ngoài bán ít nhất cũng được mấy chục vạn.

Mấy chục vạn đối với Vương Bàn Tử bây giờ tuy không là gì, nhưng một viên gạch vàng to như vậy, trông mới quý phái làm sao!

Nếu không phải thật sự không có cách nào, gã hận không thể dọn cả cái địa cung này đi.

Đừng nói là gã, ngay cả Lục Vũ, đối với địa cung này cũng rất có ý đồ.

Địa cung bạch ngọc, xa hoa, trang nhã, hoa lệ, quả thực là tốt.

Nhưng tốt thì tốt, thứ không lấy đi được thì chính là không lấy đi được, có thèm nhỏ dãi cũng không giải quyết được vấn đề.

Đợi một lúc, nhìn quanh một vòng, Lục Vũ trực tiếp gọi mấy người, chậm rãi đi về phía lối ra của hậu điện...

Lối ra của hậu điện không ở phía bắc mà ở phía tây, điều này khiến mọi người có chút kỳ lạ.

Chỉ là trước khi rời đi, Vương Bàn Tử nhìn lên mặt trời mặt trăng nhân tạo trên đỉnh đầu, cảm thán: "Tiểu ca, thứ này chúng ta cứ thế bỏ qua à?" "Mang đi không được, hết cách." Lục Vũ lắc đầu, trực tiếp định đẩy cánh cửa sơn đỏ đang đóng chặt.

Vừa định động tay, Hồ Bát Nhất đã đưa tay ra cản lại, sắc mặt có chút kỳ quái: "Tiểu ca, tôi có một dự cảm không tốt lắm." "Hửm?" Lục Vũ quay đầu nhìn ông ta một cái, hỏi: "Bàn Long Ngọc Tịch Tà?" "Chắc là vậy." Hồ Bát Nhất gật đầu, suy đoán: "Có khi nào là do Lạc Phượng Đăng không?" "Ừm." Lục Vũ không tỏ ý kiến, nhìn cánh cửa gỗ sơn đỏ ở lối ra, lại hỏi: "Có cơ quan à?" "Không dễ nói." Ở một nơi mà mọi thứ đều không tuân theo *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* thế này, Hồ Bát Nhất quả thực cảm thấy có sức mà không có chỗ dùng.

Ngay cả ở Hắc Thủy Thành của Tây Hạ, ông ta cũng không có cảm giác này.

Dù sao, người Tây Hạ có cổ quái đến đâu, trong việc bố trí lăng

tẩm ít nhiều cũng nằm trong khuôn khổ phong thủy từ xưa đến nay.

Nhưng mộ Hiến Vương và địa cung này, quả thực không thể dùng lẽ thường để đo lường... "Ừm, lùi ra một chút trước, tôi mở cửa rồi nói sau." "Tiểu ca, hay là để tôi mở cửa nhé?" "Lùi lại." "Cẩn thận." "Ừ." Sau vài câu nói ngắn gọn, Hồ Bát Nhất và mấy người kia đều lùi sang một bên.

Lục Vũ đứng bên cạnh cửa, dùng sức đẩy một cái, rồi lập tức né sang một bên, để tránh bị cơ quan ám toán.

Chỉ có điều... sau khi cửa lớn mở ra, không có cơ quan nào bị kích hoạt, xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Không có tên độc, trùng độc, cũng không có đá lăn, cát bay.

Đợi một lát, Lục Vũ đi đến cửa, nhìn vào lối ra đen ngòm.

Vừa vào mắt, bên trong tối om, chỉ lờ mờ thấy được một vài đốm đỏ nhỏ đang bay lượn.

Vương Bàn Tử cũng ghé vào xem, ngạc nhiên nói: "Đường xuống hoàng tuyền này đúng là dọa hổ giấy, một đám đom đóm thôi, có gì mà dọa người?" Đom đóm!

Ba chữ này khiến lòng Lục Vũ và Hồ Bát Nhất đều thắt lại!

Hai người, bất giác cùng nghĩ đến một loại hung khí đáng sợ có hình dạng đom đóm, Hỏa Phiêu Trùng!

Đối với Hỏa Phiêu Trùng, Hồ Bát Nhất rất quen thuộc.

Bởi vì, những con côn trùng nhỏ phát ra ánh sáng xanh u uất đó, suýt nữa đã lấy mạng ông ta!

Vô số chiến hữu của ông ta, chính vì Hỏa Phiêu Trùng mà mãi mãi nằm lại ở Côn Luân...

May mắn thay, những con đom đóm này phát ra ánh sáng xanh lục

u uất, chứ không phải ánh sáng xanh lam trong ký ức.

Chúng từ từ, từ xa chậm rãi tiến lại gần cửa.

Chỉ là sau khi đến gần cửa, chúng lại dừng lại, không bay ra ngoài.

Vương Bàn Tử đưa tay ra, trêu chọc: "Tiểu Hồ, mày kém quá, một con đom đóm đã dọa mày sợ chết khiếp rồi à?

Bàn gia tao..." Bốp!

Bàn tay đưa ra của Vương Bàn Tử đã bị Lục Vũ vỗ một cái gạt đi. "Tiểu ca?" "Không muốn chết thì đừng đưa tay ra." Lục Vũ nhìn chằm chằm những con đom đóm đó, thần sắc nghiêm trọng, không nói một lời.

Những con đom đóm trông có vẻ bình thường, toàn thân như pha lê màu lục, đôi cánh trong suốt mỏng manh.

Nếu nhìn kỹ vào đuôi của chúng, sẽ thấy ở đó có ngọn lửa ẩn hiện đang lưu động, chứ không phải ánh sáng hóa học của đom đóm thông thường.

Chương 446

Trông chúng, thần bí và quỷ dị không thể tả!

Và điều quan trọng nhất là, những con đom đóm phát ra ánh sáng xanh lục u uất này, tất cả đều là... yêu thú! 【Tên vật phẩm: U Minh Hủ Huỳnh】【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú Cửu phẩm】【Năng lực vật phẩm: Hóa thi】【Mô tả vật phẩm: Cỏ mục không ánh sáng, chôn ở nơi tích thi, hấp thu thi khí, được oan hồn nuôi dưỡng, vào giờ âm hấp thụ ánh trăng, lấy máu làm môi giới, hóa thành đom đóm ăn xác nuốt hồn.

Ăn thịt đốt cháy rồi tái sinh thành Hủ Huỳnh, tuần hoàn lặp lại, sợ ánh sáng, kỵ lửa.】Quả thực, yêu thú Cửu phẩm đối với mấy người Lục Vũ mà nói, không có gì uy hiếp.

Nếu gặp phải một con đơn lẻ, nghĩ cách một chút, vung một đao ra, tát một chưởng, cũng tát chết nó.

Nhưng vấn đề hiện tại là, Hủ Huỳnh không chỉ có một con.

Nhìn qua, ánh sáng xanh lục ngày càng nhiều, e rằng có đến hàng ngàn hàng vạn.

Dù không khoa trương như bầy kiến hành quân sa mạc mà họ gặp phải, nhưng cũng không kém là bao.

Hơn nữa... cùng với việc số lượng Hủ Huỳnh tỉnh lại ngày càng nhiều, mọi thứ bên trong cánh cửa cũng dần dần có thể nhìn rõ.

Vừa vào mắt, bên trong cửa là một hành lang dài, mờ mịt sương khói, cũng không nhìn rõ lắm.

Nhìn kỹ mới nhận ra, hành lang đó không phải là đường đi thật sự, mà là một thủy đạo!

Mặt nước đen kịt, không biết sâu bao nhiêu.

Điều duy nhất có thể xác nhận chính là, với thủy đạo như thế này, không thể ném pháo sáng vào để xua đuổi U Minh Hủ Huỳnh.

Hơn nữa, trên đường đi Lục Vũ đã dùng quá nhiều pháo sáng và đèn pha, bây giờ trong Quỷ Động Ma Mộc cũng không còn lại nhiều, anh phải giữ lại để dùng trong mộ Hiến Vương.

Tình hình hiện tại, phải nghĩ cách khác để giải quyết. "Những cây đèn cột kia thì sao?" Shirley Dương đột nhiên nói: "Những cây đèn cột trong đại điện trước đó đều đang sáng, nếu dùng chúng để xua đuổi, có được không?" "Những cây đèn cột đó đều là một khối, không thể lấy xuống được, mà cho dù có lấy xuống, con đường nước này chúng ta cũng không dễ qua." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhíu mày nói: "Đi từ trên trời có được không?" Mấy người nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh hành lang, bám đầy không biết bao nhiêu hài cốt!

Hài cốt phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, có lân quang của chính hài cốt, cũng có ánh sáng của U Minh Hủ Huỳnh...

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, chạy mấy bước đến kệ đồ bên cạnh, tiện tay lấy một cái bình vàng.

Sau khi quay lại cửa, anh tiện tay ném vào.

Khoảnh khắc tiếp theo, dị biến đột ngột xảy ra!

Dưới ánh mắt của mọi người, cái bình vàng đó, vậy mà không rơi xuống nước, chỉ rơi xuống một đoạn ngắn rồi lơ lửng từ từ bay lên!

Vương Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, không thể tin nổi nói: "Bên trong này, trọng lực cũng khác à?" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và cả Ngoa Thú, tất cả đều không nói gì, cứ thế nhìn chằm chằm.

Cuối cùng.

Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Không phải trọng lực khác, các người nhìn kỹ đi." Mấy người trợn mắt, nhìn thật kỹ.

Lúc này mới chú ý thấy, trên thân cái bình vàng, có những con côn trùng nhỏ màu đen dày đặc.

Trông chúng không phát sáng, nhưng hình dạng lại giống hệt những con U Minh Hủ Huỳnh đang phát sáng. "Đây là..." "Côn trùng nhỏ." Lục Vũ dừng lại một chút, nói: "Những con côn trùng chưa tỉnh lại, vẫn chưa phải là yêu thú, nhưng có thể lơ lửng trong không trung." "Vì chúng quá nhỏ, cũng không cản trở tầm nhìn lắm, giống như một lớp màn mỏng, chỉ khiến người ta cảm thấy trong hành lang mờ mịt sương khói." "Giống như những bộ hài cốt ở trên kia cũng vậy, đều bị U Minh Hủ Huỳnh đẩy lên trên đó." Nghe Lục Vũ giải thích, mấy người bừng tỉnh, nhưng ngay sau đó, sắc mặt họ lại trở nên khó coi.

Nói như vậy, trong thủy đạo này chẳng phải là dày đặc toàn U Minh Hủ Huỳnh sao?

Và lúc này, Lục Vũ tra kiếm vào vỏ, lại từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra một con gà quay đặt lên trên Hắc Kim Cổ Đao, đưa Hắc Kim Cổ Đao vào trong hành lang.

Vừa vào mắt, vô số U Minh Hủ Huỳnh lập tức chui vào con gà quay.

Dù Lục Vũ chỉ đưa vào rồi lấy ra ngay, cả con gà quay vẫn trong nháy mắt đã biến thành bộ xương!

Đồng thời, Lục Vũ còn mang ra không ít Hỏa Phiêu Trùng.

Chỉ là những con Hỏa Phiêu Trùng này trong khoảnh khắc thấy ánh sáng, sau khi vỗ cánh vài cái liền lả tả rơi xuống đất, biến thành một đống tro đen.

Trong đó, có lớn có nhỏ.

Con Hủ Huỳnh lớn, ánh sáng xanh lục u uất ở đuôi không cam lòng lóe lên hai cái, rồi cũng hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng: "Ngươi cứ làm từng chút một như vậy, đến một trăm năm nữa mới bắt hết được đám Hủ Huỳnh đó à?" "Mạng của cô nãi nãi đây dài dằng dặc thì không sao, mấy kẻ phàm phu tục tử các ngươi..." Nói được nửa chừng, Ngoa Thú cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của Vương Bàn Tử, lập tức nhe răng trợn mắt, chửi ầm lên: "Mày cái đồ ranh con, muốn làm gì cô nãi nãi của mày!" "Ngươi là linh thú thượng cổ, chúng nó chắc không ăn thịt ngươi đâu nhỉ?

Hay là ngươi vào trong thử xem?" Vương Bàn Tử đi tới, một tay túm lấy đôi tai dài của Ngoa Thú, xách nó lên. "Thả cô nãi nãi ra, cô nãi nãi..." "Được rồi, Bàn Tử, đừng dọa nó nữa." Lục Vũ lắc đầu, cản Vương Bàn Tử lại, tiện miệng nói: "Lối đi này trông có vẻ khó, nhưng thực ra muốn qua cũng không khó." Nghe Lục Vũ nói, mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, Vương Bàn Tử cũng sáng mắt.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Vương Bàn Tử lại trở nên khó coi, giơ tay vỗ vào mông Ngoa Thú một cái, tức giận nói: "Mày con súc sinh này, nếu không phải tại mày hại chúng ta làm rơi bình phun lửa xuống nước, bây giờ lấy ra, một mồi lửa là thiêu sạch đám côn trùng nhỏ này rồi!" Ngoa Thú tức đến mức chửi ầm lên: "Mày cái đồ ranh con, mày dám đánh cô nãi nãi của mày thêm một cái nữa xem!" "Mày!" "Im miệng, còn cãi nữa thì ném mày vào trong." Lục Vũ nghe mà phiền hết cả đầu, nhận lấy Ngoa Thú từ tay Vương Bàn Tử, hung hăng uy hiếp một câu.

Chương 447

Ngoa Thú đảo mắt một vòng, khinh thường nói: "Ném thì ném chứ, cô nãi nãi đây có phải chưa từng vào đâu!" Chỉ là nói xong, chính Ngoa Thú cũng ngẩn người.

Lục Vũ xách nó lên trước mặt, lắc lư mấy cái, cười tủm tỉm nói: "Là tự ngươi nói, hay là ta ném ngươi vào trong xem tận mắt?" Nói ra, Lục Vũ thực ra không phải muốn thử lòng Ngoa Thú, anh cũng đã nghĩ ra một cách.

Chỉ là con nhóc này lúc này lại vô tình tự mình bại lộ. "Cô nãi nãi dựa vào đâu mà nói cho ngươi?" "Các ngươi chỉ biết bắt nạt ta!" "Ta là linh thú thượng cổ!" "Các ngươi bắt nạt ta như vậy, sao được!" Nó cứ thế đánh trống lảng, hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Lục Vũ.

Lục Vũ cười tủm tỉm nhìn nó, cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa nó lại gần cửa, lắc lư mấy cái.

Trông bộ dạng, khoảnh khắc tiếp theo là có thể ném con nhóc này vào trong.

Bị lắc lư như vậy, đám Hủ Huỳnh dày đặc trong hành lang đều bị tiên linh chi khí trên người Ngoa Thú hấp dẫn, vô số Hủ Huỳnh lóe sáng xanh lục lao ra cửa.

Thậm chí còn có mấy con bay hẳn ra ngoài, dưới ánh sáng chiếu rọi, hóa thành tro bụi rơi xuống đất.

Còn có một con có lẽ là may mắn, rơi trúng người Ngoa Thú, dọa nó hét toáng lên, cơ thể vùng vẫy loạn xạ, đối với Lục Vũ lại càng chửi bới thậm tệ! "Ngươi còn chửi một câu nữa, ta liền ném ngươi vào trong." "Ngươi ném..." Còn chưa nói xong, Lục Vũ buông tay, trực tiếp ném nó vào trong.

Cảm nhận được mình bị Lục Vũ ném đi, Ngoa Thú sợ đến hồn bay phách tán, càng điên cuồng gào thét, trên người còn bùng lên từng tầng lửa, thiêu rụi toàn bộ Hủ Huỳnh đến gần.

Ngay sau đó, nó nhẹ nhàng đạp lên mặt nước, một cú lộn nhào bay ra ngoài.

Sau khi đáp đất, Ngoa Thú trừng mắt nhìn Lục Vũ, chửi ầm lên: "Mày cái đồ khốn nạn, muốn hại chết cô nãi nãi của mày à!

Cô nãi nãi bây giờ không có nội đan, chút lửa hộ thân vừa rồi chính là vốn liếng cuối cùng của cô nãi nãi!" "Mày cái đồ khốn nạn, mày đền cho tao!

Mày trả đương quy lại cho tao!" Miệng nói, nó còn lao đến bên cạnh Lục Vũ, đấm đá túi bụi!

Lục Vũ chẳng thèm để ý, trực tiếp túm tai, xách nó sang một bên, khiến Ngoa Thú dù có làm gì cũng không chạm vào được mình.

Về phần tiểu Ngoa Thú trong lòng có chuyện giấu không nói, anh cũng không bận tâm.

Con nhóc này là linh thú thượng cổ, trừ phi nó tự nguyện, nếu không những lời nó nói ra thật giả khó phân.

Còn về đương quy, lại càng không thể đưa cho nó.

Nói trắng ra, anh vốn dĩ cũng đã nghĩ xong cách vào trong rồi.

Ngay lúc Vương Bàn Tử chuẩn bị đại chiến một trận với Ngoa Thú, Lục Vũ vỗ vào hông, lấy ra một chiếc đèn pha lớn.

Bình thường anh chỉ dùng loại đèn pha không lớn hơn bàn tay là bao.

Chiếc đèn pha này, còn to hơn cả cái đầu.

Vốn dĩ mang theo, là để phòng khi gặp phải hố sâu bẫy rập gì đó

có thể dùng đến.

Bây giờ hố sâu bẫy rập có dùng đến được không thì không biết, nhưng nơi này phải dựa vào chiếc đèn pha lớn này để vượt qua.

Đèn được bật lên, một cột sáng trực tiếp chiếu sáng hành lang đen kịt.

Chỉ thấy, dày đặc, vô số U Minh Hủ Huỳnh từ trên trời rơi xuống. "Rào rào!" "Rào rào!" Tiếng nước không ngừng, trên không trung liên tục có hài cốt mất đi chỗ bám, rơi từ trên trời xuống.

Đèn pha chiếu sáng bên trong lối đi như ban ngày, cột sáng chiếu tới đâu, giống như một thứ vũ khí hủy diệt, biến tất cả U Minh Hủ Huỳnh thành tro bụi.

Tro bụi từ trên trời rơi xuống, phủ một lớp dày trên mặt nước.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác không lấy làm lạ, chỉ có chút cảm khái.

Nhưng Ngoa Thú thì lại bị kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm!

Vốn dĩ, nó còn tưởng lần này Lục Vũ hết cách, phải cầu cứu nó, như vậy nó dù không đòi lại 'Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu' cũng phải đòi lại được mấy củ đương quy để bổ sung thể lực.

Nào ngờ...

Lục Vũ xử lý đám côn trùng này, quả thực dễ như trở bàn tay.

Trong đầu nó, thậm chí còn hồi tưởng lại lần mình tiến vào đây.

Dù dựa vào lửa nội đan, đám côn trùng dày đặc cũng dọa nó sợ chết khiếp...

May mà trong nước không có thủy quỷ gì, nếu không, có sống sót ra ngoài được hay không, cũng khó nói.

Một phút, hai phút, ba phút...

Nhìn qua, đỉnh hành lang vốn đầy hài cốt, đã trở nên vô cùng nhẵn nhụi, không còn một mảnh xương nào.

Tất cả hài cốt, đều đã rơi xuống nước.

Chương 448

Nhìn lại mặt nước, một lớp tro đen dày đặc, đều là tro của U Minh Hủ Huỳnh.

Không biết bao nhiêu U Minh Hủ Huỳnh đã biến thành đất vụn.

Lúc này, Lục Vũ tắt đèn pha, thu lại.

Không có ánh sáng, hành lang chìm vào bóng tối, chỉ có thể dựa vào ánh sáng từ cung điện để thấy hành lang im lặng như chết.

Lúc này, Lục Vũ đi hai bước, ngồi xổm xuống, dùng bật lửa nhẹ nhàng châm một cái, một ngọn lửa bùng lên, phóng thẳng lên trời!

Cả lối đi, lập tức biến thành biển lửa!

Mấy người đều giật mình một cái, theo phản xạ muốn tìm mặt nạ phòng độc.

Chỉ là lúc này, Lục Vũ khẽ nói: "Không cần lo lắng, không có độc." Lúc này, mấy người phát hiện, không chỉ không có độc, thậm chí không có khói, lờ mờ còn có một mùi hương khó tả.

Tình hình này khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Ngoa Thú, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, lén thở dài.

Một hiểm cảnh như vậy, lại dễ dàng vượt qua...

Nghĩ nghĩ, nó đột nhiên mở miệng: "Hành lang này, không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, trong nước đó có thứ gì đó!

Chỉ cần ngươi cho ta một củ đương quy, ta sẽ nói cho ngươi." Lục Vũ quay đầu liếc Ngoa Thú một cái, nói: "Qua thủy lộ rồi, bên trong là cái gì?" "Nếu ngươi nói thật, ta sẽ cho ngươi một củ đương

quy." Tai Ngoa Thú động đậy, vẫn cắn răng nói: "Hai củ!" "Một củ." "Hai củ, ngươi đưa ta một củ trước, đợi ta vào trong, xác định ta nói không sai, lại đưa ta một củ nữa!" "Được." Lục Vũ nghĩ nghĩ, lấy ra một củ đương quy, ném cho Ngoa Thú.

Con nhóc há miệng đón lấy, "rộp rộp", trong nháy mắt đã ăn sạch củ đương quy. "Nói đi." Ngoa Thú ngẩng đầu, đắc ý nói: "Ta nói cho ngươi biết trước, trong nước này, toàn là nước!" "Mày cái đồ ranh con lại nói dối!" Ngoa Thú giả vờ không hiểu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trong nước toàn là nước, sai à?" "Bên trong là cái gì?" Lục Vũ lại hỏi một câu.

Ngoa Thú vẻ mặt chân thành nhìn Lục Vũ, nói: "Cái cửa trong cùng, ta mở không được, chưa vào." "Mày cái đồ ranh con!" Vương Bàn Tử quả thực bị Ngoa Thú làm cho tức chết, con vật nhỏ này, không có một câu nào là thật.

So với gã, Lục Vũ vẫn bình tĩnh, chỉ túm lấy tai nó, dùng sức quăng một cái, trực tiếp ném vào trong hành lang... "Á!" Ngoa Thú không khỏi hét lên một tiếng chói tai!

May mà lửa lớn trong hành lang đã tắt, sau tiếng hét, ngay khoảnh khắc rơi xuống nước, Ngoa Thú nhẹ nhàng điểm mấy cái trên mặt nước, lảo đảo bay đến một bệ đá nhỏ trước cửa đối diện.

Con nhóc quay người lại, trừng mắt nhìn Lục Vũ và những người khác, tức đến nỗi má phồng lên, đầu trông tròn vo: "Ngươi muốn hại chết cô nãi nãi của ngươi!" Lục Vũ nhìn nó một cái, thản nhiên nói: "Đợi ta qua đó rồi xử lý ngươi sau." "Cô nãi nãi chờ ngươi!" Lục Vũ không để ý đến Ngoa Thú, chỉ từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra Tị Thủy Châu, nhân cơ hội này thử công hiệu của nó.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Lục Vũ, nhíu mày nói: "Tiểu ca, hay là để tôi thử xem nước sâu bao nhiêu trước?" "Không cần."

"Hửm?" "Hả?" Vương Bàn Tử vừa định nói thêm câu gì, Lục Vũ tay cầm Tị Thủy Châu, một bước bước vào hành lang.

Cùng với việc anh xuống nước, mặt nước tự động tách ra, Lục Vũ nhẹ nhàng đứng trong một không gian không có nước.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người ở bên ngoài đều nhìn đến ngây người.

Thủy đạo sâu hơn một mét, vậy mà lại bị tách ra một con đường, Lục Vũ cứ thế bước trên nền đất dưới nước, mặc cho anh đi thế nào, nước cũng không rơi vào người.

Trong lúc họ còn đang ngẩn ngơ, Lục Vũ quay đầu vẫy vẫy tay, cười nói: "Xuống đi." "Hả?" 'Á!' Mấy người ngẩn ra một lúc, lúc này mới như tỉnh mộng, nhảy xuống, đứng bên cạnh Lục Vũ.

Nhìn nước đen xung quanh đều tránh xa họ, mấy người càng cảm thấy kinh ngạc.

Lục Vũ cũng không nói nhiều, trực tiếp dẫn họ đi về phía bờ đối diện.

Đi được vài bước, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Tiểu ca, đợi một chút." "Sao vậy?" "Dưới đất có thứ gì đó." Hồ Bát Nhất nhờ Tị Thủy Châu của Lục Vũ, có thể nhìn rõ những hình khắc đá trên nền đất dưới làn nước đen.

Nội dung khắc chính là cửu cung bát quái, vị trí của họ vừa hay là trung cung.

Men theo trung cung đi thêm vài bước, mắt Hồ Bát Nhất càng lúc càng sáng, nói: "Thảo nào Ngoa Thú không mở được cánh cửa kia, cánh cửa đó chính là cửa cơ quan cửu cung." "Điểm này, trong *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* có ghi lại." Lục Vũ nghe, khẽ gật đầu, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Nếu không có Tị Thủy Châu trên người, cho dù có thể diệt được đám U Minh Hủ Huỳnh kia, muốn tìm được cơ quan dưới nước này, e rằng cũng phải tốn không ít công sức.

Lúc này, Lục Vũ cũng nhìn ra cơ quan này.

Nói về độ phức tạp, cơ quan này khá phức tạp.

Cửu cung lồng bát quái, trong đó ẩn chứa lý lẽ của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Trong hành lang, theo vị trí cửu cung, tổng cộng đặt chín phiến đá có thể di chuyển.

Chỉ cần di chuyển theo đúng thứ tự, là có thể mở được cánh cửa đá đó.

Nếu di chuyển sai thứ tự, những mũi tên ngầm dưới nước sẽ không ít.

Trong lúc Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử cùng mình di chuyển cơ quan, cảm giác kỳ quái trong lòng Lục Vũ càng thêm mãnh liệt.

Địa cung này, càng lúc càng kỳ lạ.

Vừa có phong cách thời Tiên Tần, lại vừa có cảm giác sau thời Tiên Tần.

Đồ đạc bài trí, vật tế phẩm trong đó, cũng thuộc các triều đại lịch sử, đủ loại đủ kiểu.

Chương 449

Khoan đã!

Các triều đại lịch sử...

Trong đầu Lục Vũ, đột nhiên nảy ra một khả năng!

Nhưng, trong lúc anh còn chưa nghĩ thông, đã nghe thấy một tiếng "cạch" rất giòn giã vang lên!

Ngay sau đó, cánh cửa đá phía trên thủy đạo mở ra theo tiếng động.

Ngoa Thú quay đầu nhìn một cái, trực tiếp xông vào cửa đá.

Lục Vũ cũng không chần chừ, trực tiếp dẫn mấy người đi lên.

Chỉ là lúc họ đi lên, Ngoa Thú lại đi rồi quay lại, còn nghiêm túc nói nhảm: "Cô nãi nãi đi dò đường giúp các ngươi rồi, không có cơ quan gì rõ ràng cả." Lời nói dối này, Lục Vũ cũng lười vạch trần nó, trực tiếp đi qua cửa đá, tiến vào lối đi.

Sau khi lấy một chiếc đèn pha nhỏ chiếu sáng, trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ kinh ngạc. "Sao cái này trông giống thần đạo vậy?" Vương Bàn Tử có chút mờ mịt nói một câu. "Không phải trông giống, mà chính là thần đạo!" Hồ Bát Nhất lắc đầu, kinh ngạc thốt lên: "Nhìn phong cách này, giống như phong cách Tây Chu." Vừa nói, ông ta vừa chỉ vào mọi thứ trước mắt, giải thích. "Từ quy mô của đại điện này mà xem, đây là quy mô tiền thất của mộ Tây Chu, hơn nữa còn là quy mô chỉ quý tộc Tây Chu mới có, rất có khả năng là chư hầu vương." "Có thể là Hiến Vương không?" "Không phải." Hồ Bát Nhất dứt khoát lắc đầu: "Hiến Vương không thể dùng loại hoa văn vân lôi này." "Kỳ lạ, thời kỳ Tây Chu, nước chư hầu ở cực tây nam chính là nước Sở,

nhưng nước Sở cũng ở Thăng Long, cách Điền Nam còn rất xa." "Cho dù là mộ chư hầu vương, cũng sẽ không chọn ở nơi này." "Nhưng từ hình thái của những binh dũng kia mà xem, lại hoàn toàn là phong cách đặc trưng của Tây Chu." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, nói: "Tôi cứ thắc mắc sao mấy pho tượng đá này lại giống mấy pho tượng trong mộ Tây Chu mà chúng ta thấy ở Tây Bắc thế." "Hóa ra, đều là một nhà." Vừa nói chuyện, mấy người men theo con đường chính của đại điện đi một lúc.

Vương Bàn Tử tay ngứa ngáy, vỗ vỗ vào vai một tượng đá, cười tủm tỉm nói: "Tiểu huynh đệ, Bàn gia chỉ đi ngang qua thôi, không phải đến trộm mộ.

Giúp một tay nhé, lần này đừng tỉnh lại nữa." Chỉ là lời vừa dứt, đã nghe thấy một câu trả lời vô cùng cứng ngắc: "Được." Mẹ nó!

Vương Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, nhảy cao ba thước, cây gậy trong tay vung thẳng ra, đập thẳng vào người tượng đá!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng cảnh giác ngay tức khắc!

Họ đều nghe ra được, giọng nói cứng ngắc khàn khàn vừa rồi, tuyệt đối không phải là giọng mà Ngoa Thú có thể phát ra.

Hơn nữa, âm thanh đó chỉ nghe giống như "được", nhưng thực tế lại không phải!

Bốp!

Sau một gậy, Vương Bàn Tử lập tức lùi lại mấy bước, lùi về bên cạnh Lục Vũ, vẻ mặt cẩn thận nhìn binh dũng.

Nhưng, binh dũng không có phản ứng gì tiếp theo.

Cây gậy của Vương Bàn Tử dường như cũng không gây ra tổn thương gì cho binh dũng.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử không nhịn được mở miệng hỏi: "Tiểu ca, tình hình gì vậy?" "Vẫn chưa biết, ra phía trước xem sao." "Tôi cảm thấy có chút rợn người." "Này nhóc, ngươi cho cô nãi nãi mượn 'Phượng Hoàng Châu Tử' dùng đi, đợi chúng ta ra ngoài, cô nãi nãi sẽ dẫn các ngươi đi tìm bảo bối trong Trùng Cốc.

Nhân sâm, linh chi trong núi ta đều biết ở đâu." Ngoa Thú cũng bị âm thanh vừa rồi dọa sợ, run rẩy nói một câu.

Lục Vũ không để ý đến nó, chỉ men theo lối đi, chậm rãi bước đi, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Đi thêm vài bước nữa, đột nhiên nghe thấy một tiếng "tách" rất nhẹ.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng... rất liên tục!

Trong nháy mắt, rất nhiều tiếng "tách tách tách" truyền vào tai mọi người.

Mấy người theo tiếng động nhìn qua, không phát hiện có gì khác thường.

Chỉ là có một ít đậu vàng, vương vãi trên đất.

Hửm?

Ngay lúc này, đống "đậu vàng" nhỏ đó đột nhiên nhảy lên, bay vụt tới!

Nhưng, tốc độ của "đậu vàng" không nhanh lắm, Lục Vũ đưa tay ra vơ, đã bắt được một hạt đậu vàng trong tay.

Cúi đầu nhìn một cái, sắc mặt đột biến! 【Tên vật phẩm: Tát Đậu Thành Binh】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Phụ hồn】 【Mô tả vật phẩm: Cuối Thương đầu Chu, Thương Trụ Vương và Khương Thượng đại chiến

ở Mục Dã, quân đội Tây Chu gặp phải bão tố, thương vong thảm trọng, quân tâm hoang mang, chưa đánh đã sợ!

Thời khắc mấu chốt, Khương Thượng dùng bí pháp gieo đậu, thi triển huyễn thuật biến ra lượng lớn quân đội xuất hiện trên chiến trường, một trận thành công, diệt Thương Chu vào chiếm Triều Ca!

Mấy hạt đậu trên chiến trường, hấp thu chấp niệm, chiến ý của tướng sĩ, hóa thành đậu vàng.

Đậu vàng lưu trữ chiến ý, có thể phụ hồn binh dũng...】 Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Sau khi thấy thông báo của hệ thống trong đầu, Lục Vũ trực tiếp thu lại Hắc Kim Cổ Đao, rút song kiếm Ngô Vương Phù Sai bên hông, miệng quát khẽ: "Đừng ngây ra đó, chuẩn bị đại chiến ngay!" "Ngoa Thú, không muốn chết thì ở bên cạnh ta!" Dù Lục Vũ không nói, Ngoa Thú cũng đã ở bên cạnh anh, nghe thấy lời này càng nhanh chóng bò lên lưng Lục Vũ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng lần lượt vào thế, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!

Chương 450

Khoảnh khắc tiếp theo!

Mấy người liền thấy những binh dũng kia từng người một đều được bao bọc trong một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt!

Đặc biệt là đôi mắt của chúng, như đang cháy lên một ngọn lửa!

Từng luồng ánh mắt, tất cả đều nhắm vào họ!

Gần như ngay tức khắc, cả tiền thất, một luồng chiến ý, sát ý ngút trời dâng lên, khiến người ta như đang ở giữa chiến trường gươm giáo!

Khụ!

Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, siết chặt cây Bức Luyện Di Tôn Côn trong tay!

Hồ Bát Nhất nắm chặt đao Tân Đình Hầu, trong mắt chiến ý dâng trào!

Hai người, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm!

Những thứ yêu ma quỷ quái kia họ đánh không lại, nhưng bây giờ đã là binh dũng đại tống tử, vậy thì không nói nhiều nữa, khô máu!

Lục Vũ bước một bước ra, đứng trước mặt mấy người, nhìn chằm chằm những binh dũng đang từ từ quay người lại, trầm giọng nói: "Lát nữa đánh nhau, đừng đối đầu trực diện." "Chúng nó bị pháp khí 'Tát Đậu Thành Binh' đánh thức, trên người mỗi tên chắc chắn đều có một hạt đậu vàng, mấu chốt là tìm ra hạt đậu vàng đó!" Ngoa Thú trên lưng Lục Vũ, đột nhiên chen vào nói: "Đừng quan tâm đậu vàng, phía sau cũng có tới rồi!" Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy sau lưng có bốn binh dũng cao lớn uy mãnh, đã mở mắt, đang nhìn chằm chằm họ!

Mà phía trước họ, còn có mấy chục binh dũng, tất cả đều đã quay đầu lại, nhìn chằm chằm đầy vẻ hăm dọa... "Phía sau giao cho các người, tôi thử phía trước trước." Lục Vũ dứt khoát nói một câu, trực tiếp xách song kiếm, bước lên phía trước.

Trên lưng anh, Ngoa Thú sợ đến mức muốn xù lông, bốn móng vuốt bám chặt vào áo Lục Vũ, không dám buông lỏng chút nào, thậm chí tai sợ đến mức cụp xuống, biến thành một con thỏ tai cụp.

Thấy Lục Vũ đến, bốn binh dũng gần nhất đều vung cây đại kích trong tay, miệng đồng thanh hô lớn: "Giết!" Trong phút chốc, chiến ý ngút trời!

Thần sắc Lục Vũ không đổi, ngược lại dừng bước, song kiếm trong tay bày ra một thế khởi thủ, dĩ dật đãi lao.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bốn binh dũng đã chạy đến bên cạnh Lục Vũ, đại kích trong tay đâm thẳng ra, mang theo một luồng kình phong, cuốn về phía Lục Vũ!

Lục Vũ nhảy vọt lên, mượn lực đạp lên đại kích, cơ thể như mũi tên rời cung lao thẳng về phía binh dũng ở giữa.

Một chiêu Huyết Mặc Bôn Đằng, thanh trường kiếm trong song kiếm, đâm vào mắt của binh dũng!

Tất cả những điều này, xảy ra trong chớp mắt!

Nhưng... mắt của binh dũng không phải là điểm yếu, dù Lục Vũ một kiếm đâm trúng, lại không có cách nào đâm thủng binh dũng!

Ngay lúc này.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng la lớn của Vương Bàn Tử: "Mẹ kiếp!

Cái thứ này cứng quá!" Tiếng của Vương Bàn Tử vừa dứt, Lục

Vũ liền nghe thấy một tiếng xé gió!

Vừa quay đầu, đã thấy một cây đại kích, phá không mà đến!

Anh vốn đang ở giữa không trung, muốn né tránh lần nữa, đã không kịp!

Cây đại kích phá không mà đến thế công hung mãnh, trong chớp mắt Lục Vũ cũng chỉ kịp dựng song kiếm trước ngực, dùng kiếm pháp Mặc gia 'Mặc Hải Giang Hồ' để chống lại cây đại kích đột ngột!

Bốp!

Đại kích va vào song kiếm, Lục Vũ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cuồn cuộn ập đến, hoàn toàn không thể chống cự, trực tiếp bị cú va chạm này đánh bay!

Bốp!

Lục Vũ bị đánh bay ngược ra sau, đập mạnh vào vách tường, lại bật nảy xuống đất.

Trên lưng anh, Ngoa Thú đầu óc quay cuồng, lật một vòng rơi từ lưng Lục Vũ xuống.

Cú va chạm vừa rồi, cơ thể nhỏ bé của nó đã phải chịu đựng quá nhiều... "Tiểu ca!" "Tiểu ca!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ, lập tức kinh hãi thất sắc.

Đang định chạy qua, Lục Vũ đã lật người đứng dậy, như người không có chuyện gì, vung song kiếm trong tay, quát khẽ: "Không cần lo cho tôi, các người tự bảo vệ mình!" Nói xong, anh thò tay vào hông, lấy ra 'Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu', ném vào người Ngoa Thú: "Đừng có nuốt, đeo trước ngực, có thể bảo vệ ngươi một mạng." Nghe thấy lời này, Ngoa Thú lồm cồm bò dậy, miệng ngậm một cái rồi quăng, 'Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu' trực tiếp được đeo lên.

Chỉ trong lúc chần chừ đó, lại có hai cây đại kích phá không mà đến!

Rầm!

Rắc!

Lục Vũ né sang một bên, đại kích đập mạnh xuống đất, gạch đá xanh trên đất bị đập vỡ, vô số mảnh đá văng tung tóe!

Trong lúc né tránh, Lục Vũ liếc nhìn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người.

Chương 451

Ba người, theo lời anh nói không đối đầu trực diện với binh dũng, mà đang dẫn dụ chúng chạy vòng quanh.

Lục Vũ trong lòng hơi yên tâm, sự chú ý lại một lần nữa đặt lên mấy binh dũng đang lao về phía mình.

Thấy binh dũng trong tay đã không còn đại kích, tay không lao tới, Lục Vũ chân phải đạp mạnh xuống đất, cả người như mũi tên lao ra, đón đầu binh dũng!

Ngay lúc Lục Vũ lao ra, Ngoa Thú thì lại nhảy loi choi, chạy về phía góc yên tĩnh ở xa.

Lúc này, Lục Vũ đã lao đến bên cạnh binh dũng, song kiếm trong tay lại một lần nữa vung lên!

Mặc Gia Ngũ Kiếm, Huyết Mặc Bôn Đằng và Mặc Hải Giang Hồ đều không có tác dụng, anh chỉ có thể thử Nhị Mặc Tương Liên!

Nhị Mặc Tương Liên, là chiêu thức trong kiếm pháp Mặc gia chuyên dành cho song kiếm.

Kiếm tay trái công, kiếm tay phải thủ, công thủ giao nhau, liên chiêu không dứt!

Lúc này Lục Vũ sử dụng Nhị Mặc Tương Liên, triển khai tấn công mãnh liệt vào một binh dũng gần mình nhất!

Gần như trong nháy mắt, đã có không biết bao nhiêu kiếm chém vào đầu nó!

Lục Vũ luôn cảm thấy, đã là kim đậu tử tát đậu thành binh, trong mắt những binh dũng này lại đang cháy lên ngọn lửa chiến đấu hừng hực, vậy thì đậu tử chắc chắn là ở trên đầu!

Rắc!

Rắc!

Sau một loạt chiêu kiếm, lớp giáp vốn không hề hấn gì lúc này cuối cùng cũng xuất hiện vài vết nứt.

Lục Vũ chớp đúng thời cơ, một kiếm đâm vào vết nứt đó, dùng sức bẩy một cái, một mảng mũ giáp bằng đá lớn trực tiếp bị Lục Vũ hất tung!

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một hạt đậu vàng trên đỉnh đầu nó đang phát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt!

Thừa thắng xông lên!

Nhân cơ hội này, Lục Vũ dùng sức lao tới, mũi kiếm trực tiếp khều bay hạt đậu vàng đó, dùng tay vơ lấy, nhét vào túi.

Ngay sau đó, Lục Vũ một vòng xoay người đẹp mắt, đáp xuống một bên khác.

Cùng lúc đó, binh dũng như mất hết sức lực toàn thân, ầm một tiếng ngã xuống đất, không còn bất kỳ động tác nào nữa.

Mắt Lục Vũ sáng lên, trong lòng biết chiến thuật của mình hoàn toàn không có vấn đề, trực tiếp lao về phía binh dũng thứ hai.

Chiêu kiếm 'Nhị Mặc Tương Liên', lại một lần nữa không ngừng chém về phía đỉnh đầu binh dũng!

Ngay sau đó, lại một lần nữa, khều bay một mảng đá, để lộ hạt đậu vàng bên trong.

Mũi kiếm khều một cái, hạt đậu vàng trực tiếp bay lên không trung.

Trong nháy mắt, lại một binh dũng nữa biến thành một tảng đá vô dụng...

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lục Vũ chỉ lặp đi lặp lại động tác tương tự.

Chỉ có điều... binh dũng lao tới ngày càng nhiều, anh muốn dễ dàng phá vỡ mũ giáp của binh dũng như trước, đã không còn khả năng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương họ bị binh dũng đuổi đến bên cạnh Lục Vũ.

Trong lúc lướt qua, Vương Bàn Tử gân cổ hét lớn: "Tiểu ca, con súc sinh kia có gì đó không ổn!" "Tôi vừa thấy nó từ góc kia tha một cái túi vải chạy đi rồi!" "Con súc sinh đó có thể lại nói dối rồi!" Lục Vũ nghe tiếng hét của Vương Bàn Tử, trong lòng nghĩ đến một khả năng nào đó, chỉ là hiện tại anh không có cách nào đi kiểm chứng.

Nếu anh không chiến đấu với đám binh dũng này, Hồ Bát Nhất và những người khác sẽ bị chúng nhấn chìm ngay tức khắc.

Với thực lực của họ, tuyệt đối là lành ít dữ nhiều!

Lục Vũ cắn răng, lại một lần nữa lao vào đám binh dũng, song kiếm trong tay như đóa sen nở, không ngừng vung lên, không ngừng đập vỡ mũ giáp của những binh dũng đó, rồi dựa vào tốc độ nhanh, không ngừng di chuyển.

Trong lúc đó, anh mấy lần nhắc nhở Hồ Bát Nhất và những người khác: "Nhắm vào đầu mà đánh, cạy vỏ ra, bên trong chính là đậu vàng!" Chỉ có điều... binh dũng rất nhiều, tốc độ không chậm, anh chỉ lơ là một chút, liền khó tránh khỏi bị binh dũng chớp lấy cơ hội, một kích đại kích, đã đánh anh ngã bay ra ngoài!

Rầm!

Lục Vũ lại một lần nữa bị đập mạnh vào bức tường ở xa!

Lần này, không có Ngoa Thú đỡ lưng cho hắn, mà là va chạm thật sự vào bức tường đá xanh cứng rắn.

Dù là hắn cũng có chút choáng váng, hoa mắt.

Hơn nữa, không đợi hắn kịp thở lấy một hơi, lại có mấy ngọn đại kích phá không bay tới!

Bất đắc dĩ, Lục Vũ chỉ có thể né trái tránh phải, vô cùng chật vật né được mấy ngọn đại kích.

Chương 452

Sau khi né xong, hắn cũng không chạy nữa, trực tiếp ngồi phịch xuống đống đá vụn trên đất, nhai đương quy để hồi phục thể lực, lấy sức chờ thời.

Chẳng mấy chốc, mấy tên binh dũng tay không đã xông tới.

Lục Vũ đứng dậy, nhắm vào một tên trong số đó mà chém tới tấp, thậm chí còn chém bật cả kim đậu tử ra ngoài.

Nhân lúc tên binh dũng này ngã xuống, Lục Vũ lao cả người vào hắn, dùng sức đẩy mạnh, khiến tên binh dũng này đập vào một tên khác.

Lục Vũ chớp thời cơ lại chém một trận điên cuồng, lần nữa hạ gục một tên binh dũng.

Rồi... hắn không hề ham chiến, quay người bỏ chạy, vừa tiêu hóa dược lực, vừa chờ đợi cơ hội khác.

Ở phía bên kia, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương phối hợp ăn ý, moi kim đậu tử của mấy tên binh dũng bị Lục Vũ đập vỡ mũ giáp ra, số binh dũng đuổi theo họ trong tiền thất lập tức giảm đi đáng kể.

Nhờ vậy, áp lực của Lục Vũ giảm mạnh, hắn lại cùng nhóm Hồ Bát Nhất phối hợp tác chiến.

Hắn phá mũ giáp của binh dũng, nhóm Hồ Bát Nhất moi đậu tử.

Cứ bận rộn như vậy, không biết đã qua bao lâu, trong tiền thất rộng lớn không còn một binh dũng nào đứng vững.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bốn người ngồi lại với nhau, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn dài trên má.

Mấy người thở hổn hển từng hơi nặng nhọc.

Một lúc lâu sau, ăn đương quy và hồi phục lại chút sức lực, Lục Vũ cuối cùng cũng nhớ ra còn có tên nhóc Ngoa Thú.

Quay đầu nhìn quanh, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng của con súc sinh nhỏ.

Nhìn thấy cảnh đó, khóe mắt Lục Vũ bất giác giật giật mấy cái, từ kẽ răng nặn ra một câu: "Ngon không?" Hồ Bát Nhất và mấy người kia nhìn theo, liền thấy Ngoa Thú đang ngồi xổm cách đó không xa, không ngừng nhặt kim đậu tử trên đất lên, bỏ vào miệng nhai "rôm rốp, rôm rốp".

Lúc Lục Vũ đi tới, thậm chí còn có thể thấy dưới đất rơi vãi không ít vụn vàng.

Răng của con súc sinh nhỏ này đúng là tốt thật.

Lúc này, ánh mắt Lục Vũ tự nhiên rơi xuống cạnh đống vụn vàng đó.

Chỉ thấy một chiếc túi lớn màu tím, chính là cái túi mà Vương Bàn Tử đã nói đến trước đó! 【Tên vật phẩm: Thập Dạng Cẩm】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Trữ vật, Thu hồn】 【Thông tin vật phẩm: Khương Thượng thời Tây Chu, dùng mười loại gấm lụa may thành túi, bên trong túi có cả một thế giới khác, không gian rộng bằng một thất vải.

Ngoài ra, Khương Thượng còn khắc pháp chú vào Thập Dạng Cẩm, có thể dùng để điều khiển 'Tát đậu thành binh'.】 Không gian rộng bằng một thất vải?

Lục Vũ sáng mắt lên, tâm trạng lập tức tốt lên không ít.

Một thất vải dài hơn ba mươi mét, không gian này, cảm giác còn lớn hơn cả "Quỷ Động Ma Mộc"!

Nhưng vừa nghe thấy tiếng "rôm rốp, rôm rốp", nhìn thấy Ngoa Thú vẫn còn đang ăn đậu tử, Lục Vũ liền tức không chịu nổi, trực tiếp xách tai nó lôi lên khỏi mặt đất.

Ngay sau đó, hắn thu hết Thập Dạng Cẩm và số kim đậu tử mà Ngoa Thú chưa ăn hết vào.

Lúc này, Ngoa Thú mới phản ứng lại, có chút ngơ ngác nhìn Lục Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt: "Ngươi nếm thử đi, ngon lắm, tốt cho cơ thể, ta cảm thấy nội đan của ta sắp được tái tạo lại rồi!" "Này, ngươi làm gì vậy?" Trong lúc Ngoa Thú còn đang ngẩn người, Lục Vũ đã tháo viên 'Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu' mà trước đó đưa cho nó khỏi cổ, thuận tay ném vào trong 'Thập Dạng Cẩm'.

Lục Vũ cười lạnh một tiếng, tay phải trực tiếp véo tai Ngoa Thú.

Từng tia điện hồ nhỏ li ti liên tục xuất hiện trên đôi tai dài của nó.

Cả người Ngoa Thú bắt đầu run rẩy, co giật, miệng phát ra âm thanh run rẩy: "A~a~a~a~a~" Một lúc lâu sau, Lục Vũ mới tạm nguôi giận, không giật điện nó nữa.

Ngoa Thú vẫn còn đang co giật, miệng sùi bọt mép...

Lục Vũ cũng mặc kệ nó, chỉ trừng mắt nhìn nó, lạnh lùng nói hai chữ: "Nghiệt súc!" Ngoa Thú vẻ mặt ngơ ngác, nhưng vừa bị giật điện sợ rồi, cũng không dám phản bác gì.

Hơn nữa... lúc này nó mới để ý thấy cảnh tượng hỗn loạn trong tiền thất!

Vô số mảnh đá vỡ, những pho tượng binh dũng oai phong vô cùng đều đã bị đập nát trên đất!

Nó không khỏi há hốc miệng, không dám tin.

Một lúc lâu sau mới nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Ngươi lợi hại, cô nãi nãi phục..." "Nói chuyện cho đàng hoàng!" Giọng của Ngoa Thú lập tức trở nên dịu dàng, lí nhí: "Lợi hại, lợi hại, ta phục rồi." Nói xong, nó lại vênh mặt, có chút nịnh nọt nói: "Cái đó, có thể cho ta ăn thêm một hạt đậu nữa không?

Chỉ một hạt thôi, nội đan của ta có thể sẽ hồi phục được!" Lục Vũ lạnh lùng liếc nó một cái: "Ta không bắt ngươi nôn ra những gì đã ăn là ngươi nên biết đủ rồi!" "Không phải, ngươi đối xử với cô nãi nãi của ngươi như vậy..." "Hửm?" "Vâng, vâng, ta sai rồi, ta không nên ăn, nhưng mà ta cũng là..." "Câm miệng." "Vâng vâng, ngài nói đúng, ta..." Sau khi dạy dỗ Ngoa Thú, Lục Vũ lại cùng nhóm Hồ Bát Nhất ngồi xuống đất điều tức nghỉ ngơi một lát.

Nhân lúc này, Lục Vũ lại lấy "Thập Dạng Cẩm" ra ngắm nghía một chút.

Không gian của Thập Dạng Cẩm nhỏ hơn hắn tưởng tượng một chút.

Chương 453

Tuy chu vi không gian là hơn ba mươi mét, nhưng chiều cao chỉ khoảng một mét.

Nhưng dù sao đi nữa, không gian này cũng lớn hơn Quỷ Động Ma Mộc không ít, là một thứ tốt!

Lục Vũ để Hồ Bát Nhất thử, xác định anh ta có thể điều khiển "Thập Dạng Cẩm" rồi thì giao nó cho anh, lại lấy không ít đồ vật trong "Quỷ Động Ma Mộc" của mình ra đưa hết cho Hồ Bát Nhất, như vậy cũng tiện cho hắn tiếp tục chứa đồ sau này.

Thuận tiện, hắn lại lấy ra mấy món pháp khí nhỏ, giao cho Hồ Bát Nhất, để tiện cho việc chiến đấu sau này.

Hồ Bát Nhất nhìn "Thập Dạng Cẩm", nghe Lục Vũ giới thiệu mà mắt sáng rực.

Còn Vương Bàn Tử thì suýt chảy nước miếng, mắt không ngừng liếc về cánh cửa mà họ đã đi vào, không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, hay là mình quay lại dạo một vòng đi, tôi thấy còn nhiều đồ quý giá để lại ở đó, nếu bỏ lỡ thì đúng là phí của trời a!" Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: "Xuống mộ không thể đi đường cũ, cậu quên rồi à?" Vương Bàn Tử gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Quên, quên." "Được rồi, đừng nghĩ đến mấy chuyện đó nữa." "Ừm." Dừng một chút, Vương Bàn Tử lại nói: "Tiểu ca nhi, còn gì ăn không, đói rồi." Nói mới nhớ, từ lúc vào địa cung, họ cứ bận rộn mãi, cũng không biết đã qua bao lâu.

Bây giờ Vương Bàn Tử vừa nói, bụng của mấy người đều kêu "ùng ục".

Lục Vũ lấy thức ăn ra, mấy người chia nhau.

Vừa ăn bổ sung thể lực, vừa bàn bạc chuyện tiếp theo.

"Theo lý mà nói, bên dưới chính là mộ thất của mộ chủ." Hồ Bát Nhất đã suy nghĩ về chuyện này từ trước, lúc này cuối cùng cũng nói ra suy đoán của mình.

"Cái cung điện bằng hán bạch ngọc trước đó, tôi đã đại khái hiểu nó là cái gì rồi." "Cung điện hán bạch ngọc đó, vốn là một dương trạch, tức là ban đầu nó nên được xây trên mặt đất." "Mộ chủ trước khi chết đã sống trong cung điện bạch ngọc." "Theo suy đoán của tôi, vị mộ chủ này cũng là một cao nhân tinh thông phong thủy, tinh tượng." "Tại nơi long mạch, dùng dương trạch trấn độc long, như vậy đã tránh được tai họa sau này âm trạch biến thành độc nhãn long." "Hơn nữa, sau khi dương trạch trấn độc long, mộ chủ còn mượn long khí của độc long để che chở cho hậu nhân." "Chỉ đáng tiếc, mộ chủ không hề để lại cơ quan bảo vệ nào, người đời sau đã cưu chiếm thước sào, phá hoại phong thủy của ông ta..." Vương Bàn Tử không nhịn được chen vào hỏi: "Ý của ông là, những cơ quan mà chúng ta gặp phải, đều không phải do mộ chủ thiết lập, mà là do tên tống tử Hiến Vương sau khi cưu chiếm thước sào đã bày ra?" "Rất có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Từ tình hình của cung điện bạch ngọc và tiền thất này mà xem, mộ chủ là người khiêm tốn, cho dù có để lại binh dũng hộ trạch, cũng đã để lại 'Thập Dạng Cẩm' làm đường lui." "Đáng tiếc, mộ chủ kinh thiên động địa, cuối cùng vẫn bị người ta cướp mất âm trạch..." Hồ Bát Nhất cảm khái thở dài, còn Lục Vũ thì đang suy ngẫm về thân phận của mộ chủ.

Ngôi mộ này là mộ Tây Chu, chắc không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là rốt cuộc là người nào, lại chạy đến Điền Nam vào thời Tây Chu để xây một ngôi mộ lớn như vậy, thật khiến người ta có chút khó hiểu.

Nói là khó hiểu, nhưng trong lòng Lục Vũ lại có một phỏng đoán.

Đó chính là... thần nhân đệ nhất Tây Chu, Khương Thượng, Khương Tử Nha!

Rốt cuộc, trong tiền thất này, hai món pháp khí đều có liên quan đến Khương Tử Nha.

Ngoài ông ta ra, còn ai lại đặt pháp khí ở đây?

Nhưng Khương Tử Nha là người ở Đông Hải, lúc ra làm quan thì câu cá ở sông Vị Thủy, cũng chưa từng nghe nói vị lão nhân gia này từng đến Điền Nam...

Đúng lúc này, giọng của Vương Bàn Tử đột nhiên truyền vào tai Lục Vũ, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

"Mày là đồ nghiệt súc!" Lục Vũ ngẩng đầu, liền thấy Ngoa Thú bị Vương Bàn Tử xách tai lôi đến, lớn tiếng dạy dỗ: "Nói dối lừa người thì thôi đi, con súc sinh nhỏ này bây giờ còn học thói ăn cắp!" "Bàn gia hôm nay phải dạy dỗ mày một trận mới được!" "Phì!" Ngoa Thú ở giữa không trung không ngừng đá chân, chửi bới với Vương Bàn Tử: "Tên khốn nhà ngươi, còn dám mắng cô nãi nãi của ngươi!

Cái túi này vốn dĩ là do cô nãi nãi tìm thấy!

Các ngươi vừa cướp đồ của cô nãi nãi, vừa ức hiếp cô nãi nãi, thật sự coi cô nãi nãi là bùn đất à!" Nói xong, Ngoa Thú lại quay đầu nhìn Lục Vũ, lớn tiếng nói: "Ta nói, tên khốn này vu khống ta, ta không có ăn cắp, ta chỉ muốn ăn một hạt đậu thôi!" "Chỉ cần một hạt đậu, nội đan của ta là có thể hồi phục rồi!" "Ngươi làm ơn làm phước, cho ta một hạt đậu được không?" Lục Vũ liếc nó một cái, nhận lấy Ngoa Thú từ tay Vương Bàn Tử, giật điện vào tai nó một cái, thuận miệng hỏi: "Ngươi đã vào chủ thất chưa?" "Chưa, tuyệt đối chưa!

Bên trong đó làm cô nãi... làm ta sợ, ta không dám vào." "Không phải ngươi nói ngươi không mở được cánh cửa đó, chưa từng vào tiền thất sao?" Nghe Lục Vũ chất vấn, cơ thể Ngoa Thú cứng đờ.

Nhưng ngay lập tức, nó lại tiếp tục nói: "Bên trong đó có một cái hồ nước lớn, cứ sủi bọt ùng ục, cô nãi nãi... ta sợ nước." "Hồ nước?" Lông mày Hồ Bát Nhất lập tức nhíu lại.

Chủ mộ thất dùng hồ nước, đây là kiểu gì?

Ngay sau đó, anh ta nghĩ đến điều gì đó, đối mắt với Lục Vũ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi!

Từ xưa đến nay, đã có các bậc đế vương, vương công quý tộc dùng thủy ngân làm biển, xây dựng trong mộ thất của mình.

Nếu trong chủ mộ là hồ thủy ngân, thì chuyện này khó giải quyết rồi!

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Lục Vũ đứng dậy, xách Ngoa Thú, đi thẳng về phía chủ thất.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương theo sát phía sau.

Đi qua cánh cửa lớn của tiền thất, vào chủ thất, không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra.

Mấy người giơ đèn pin, soi rọi khắp nơi, đại khái cũng nhìn rõ tình hình trong chủ thất.

Trong chủ thất, đúng như lời Ngoa Thú nói, là một cái hồ nước lớn.

Từ cửa vào, kéo dài đến tận cuối.

Hai bên cũng không có chỗ nào để đặt chân, muốn đi qua, chỉ có thể lội qua hồ nước.

Bờ hồ trông như được làm bằng hán bạch ngọc, nước hồ trong

vắt thấy đáy, lờ mờ có thể thấy cá bơi lội.

Xem ra, hồ nước này rất có khả năng nối liền với con sông nhỏ bên ngoài, hẳn là nước sống.

Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng, nhỏ giọng nói: "Ta nói thật, ta đi xa nhất cũng chỉ đến đây, ta không xuống nước được, không qua sông được, trong nước này có cái gì, ta cũng không biết." Có lẽ là do hoàn cảnh trong chủ thất có chút rùng rợn, giọng của Ngoa Thú nghe run run.

Chương 454

“Hồ nước này thật kỳ lạ.” Hồ Bát Nhất nhìn hồ nước, lông mày lập tức nhíu lại.

Nếu nói là dùng thủy ngân làm biển, trong biển đặt quan tài, thì còn có thể hiểu được.

Nhưng hồ nước trước mắt, không có một chút dấu hiệu của thủy ngân, bốn bức tường xung quanh tuy có bích họa, nhưng vì nước hồ ẩm ướt, bị oxy hóa, đã loang lổ đến mức không nhìn ra được gì nữa.

Đỉnh mộ là một mặt phẳng vuông vức, cũng không nhìn ra có vấn đề gì.

“Hửm?” “Lão Hồ, ông xem cái này.” Lục Vũ dùng đèn pin soi kỹ hồ nước cách chân vài mét, kinh ngạc phát hiện ở đây lại có một bậc thang có thể đi xuống.

Cũng có nghĩa là, men theo bậc thang, họ có thể đi vào trong nước.

“Tiểu ca nhi, Lão Hồ, hai người xem bên cạnh kìa.” Vương Bàn Tử dùng đèn pin chỉ vào rìa hồ nước ở cách đó không xa, nói: “Con thú nhỏ này, sao lại giống con thú nhỏ hình rồng phun nước thế?” Theo ánh sáng đèn pin, có thể thấy ở rìa hồ nước, có một hàng thú nhỏ hình đầu rồng, mỗi con to bằng quả dưa hấu, được điêu khắc tinh xảo.

Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: “Giống như có người vào đây đã kích hoạt cơ quan, rồng phun nước làm ngập chủ thất.” “Nếu nhìn như vậy, chủ thất vốn là một gian phòng chìm.” “Tiểu ca, cậu thấy sao?” Nói xong, Hồ Bát Nhất liếc nhìn Ngoa Thú trong tay Lục Vũ.

Ngoa Thú vội vàng nói: “Không liên quan đến cô nãi nãi, lần đầu

tiên cô nãi nãi đến, nơi này đã như vậy rồi!" Lục Vũ không tỏ ý kiến, chỉ chăm chú nhìn đáy hồ, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Hắn đã thấy, ở giữa hồ nước, có một cơ quan.

Thông qua 'Mặc Gia Cự Tử Giới', hắn có thể nhận ra cơ quan này.

Chỉ cần xoay cơ quan, là có thể tháo hết nước ra, lật quan quách từ dưới sàn lên.

Nhưng mà nước này, lại không thể không khiến hắn nghĩ đến một thứ.

Thủy long vựng!

Đành rằng, Thủy long vựng không phải là nói mộ Hiến Vương được xây trong nước.

Nhưng ngôi mộ lớn xa hoa này đã bị Hiến Vương cưu chiếm thước sào, trở thành một lăng mộ phụ.

Hiến Vương muốn thay đổi khí tượng của Già Long Sơn, thì cần phải nuôi một con chân long nữa.

Con chân long này, e rằng chính là con thủy long trong chủ thất này...

"Tiểu ca?" "Xuống xem trước đã." Lục Vũ nói một câu, lấy ra tị thủy châu, dẫn mấy người đi thẳng xuống bậc thang.

Bậc thang có tổng cộng chín bậc, sau chín bậc, xuống sâu khoảng hai mét, là đến mặt đất, mặt đất cũng giống như cung điện bạch ngọc, được lát bằng hán bạch ngọc, trung tâm là thần đạo long phượng, phù điêu cực kỳ tinh xảo!

Xung quanh còn có không ít giá đá để đồ cúng, chỉ là đồ vật trên giá đã không cánh mà bay.

Lục Vũ dẫn mấy người, đi vòng qua thần đạo long phượng, đi thẳng đến rìa hồ, nhìn những con thú nhỏ "rồng phun nước".

"Con thú nhỏ này, là đồ thời Tây Chu." "Ngôi mộ này, chính là mộ Tây Chu." "Hửm?" Vừa nói được hai câu, mắt Lục Vũ đột nhiên sáng lên!

Hắn vừa thấy, trong miệng con thú nhỏ "rồng phun nước", lại có một thứ trông như hạt châu. 【Tên vật phẩm: Hòa Thủy Long Khiếm Thực】 【Cấp bậc vật phẩm: Tiên thảo nhị phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Bổ khí, Dưỡng hồn】 【Thông tin vật phẩm: Khiếm thực mọc trong nước, một năm ra hoa, một năm kết quả, quả không hái, tự thành hạt giống.

Mười năm sinh trưởng, mười năm ra hoa, mười năm kết quả, mười năm không hái, thành ngân khiếm thực, trăm năm không hái, thì thành kim khiếm thực!

Dùng xong, có thể bổ khí, dưỡng hồn, là vật đại bổ!】 Lục Vũ không lãng phí thời gian, dựa vào sự lợi hại của tị thủy châu, trực tiếp dẫn mấy người đi về phía trước thêm vài bước, dùng tay nhẹ nhàng cạy một cái, một viên khiếm thực tròn trịa, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt đã được hắn cầm trong tay.

Đang định xem kỹ lại, thì Ngoa Thú bị xách trên tay bỗng trở nên phấn chấn, giãy mạnh một cái, trực tiếp nuốt chửng viên khiếm thực trong tay Lục Vũ.

Lục Vũ hơi sững người, Vương Bàn Tử đã chửi ầm lên: "Con khốn nhà mày, còn học được thói cướp đồ, Bàn gia hôm nay phải dạy dỗ mày một trận mới được!" Ngoa Thú trực tiếp nhắm tịt mắt lại, hoàn toàn không thèm để ý đến Vương Bàn Tử.

Lục Vũ cũng không quan tâm nó.

Một viên khiếm thực, có là gì?

Trong miệng những con thú nhỏ "rồng phun nước" này, toàn là khiếm thực!

Lần này, chắc chắn thu hoạch không nhỏ!

"Được rồi Bàn Tử, không cần lo cho nó, con súc sinh nhỏ này còn thông minh hơn cậu.

Nếu không biết viên châu này tốt cho cơ thể, nó sẽ không ăn đâu." Lục Vũ xua tay, nói sơ qua cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử về khiếm thực trong miệng "rồng phun nước".

Vừa nói, hắn lại lấy ra hơn mười quả từ miệng con thú nhỏ.

Trong mắt Lục Vũ hiện lên ý cười.

Một con thú nhỏ đã có hơn mười quả, trong chủ thất này có số lượng thú nhỏ theo cặp chín, ít nhất cũng lấy được một trăm tám mươi quả.

Trong lúc Lục Vũ không ngừng hái khiếm thực, Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, nhíu mày nói: "Tiểu ca, khí tượng của ngôi mộ này, tôi càng nhìn càng thấy giống mộ của nữ nhân." "Mộ nữ nhân?" Động tác trên tay Lục Vũ không khỏi dừng lại, lông mày lập tức nhíu chặt: "Mộ nữ nhân có thể nuôi rồng?" "Có thể." Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm trọng, chậm rãi nói: "Nữ nhân bình thường, chắc chắn không thể, nhưng nếu là nữ nhân đang mang thai nam, thì có thể nuôi rồng.

Hơn nữa, còn là 'như cá gặp nước' xuất thủy long." "Trong phong thủy học, xuất thủy long dựa xuất sơn long, trời đất biến sắc." "Cho dù không có Hiến Vương sửa đổi khí tượng phong thủy, con xuất thủy long này cũng là phong thủy cực tốt!" "Hiến Vương dời non lấp bể, e là đã chuyển toàn bộ phúc báo của con xuất thủy long này sang

cho mình.” Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hỏi: “Vậy con xuất thủy long vốn ở đây thì sao?” “Hồn bay phách tán, tan biến vào trời đất.” “Ừm.” Vừa nói, Lục Vũ đã dẫn họ hái xong tất cả quả.

Suy nghĩ một chút, hắn lại dẫn mấy người đến giữa thần đạo long phượng, nói: “Quan quách của chủ mộ ở ngay bên dưới, đợi tôi xoay cơ quan, nước rút quan lên.” “Đi, các người lên bờ trước, để tránh xảy ra biến cố khác.” “Được.” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người cũng không chần chừ, lâu như vậy, họ đã quen với cách làm việc này.

Chương 455

Trực tiếp nhờ sự giúp đỡ của tị thủy châu của Lục Vũ, họ lên bậc thang phía trên, đứng nhìn từ xa.

Lục Vũ vẫn xách Ngoa Thú trong tay, tên nhóc lúc này đã mở mắt, biết Lục Vũ định làm gì, cơ thể căng cứng vì căng thẳng, nhỏ giọng nói: "Ta lên bờ đợi ngươi được không, ta sợ!" "Ta thật sự sợ!" "Dòng dõi Ngoa Thú chúng ta, chỉ còn lại mình ta, ta mà chết, là tuyệt chủng đấy." "A!" Đúng lúc này, Lục Vũ đã tìm thấy cơ quan, dùng sức xoay mạnh!

Nghe tiếng cơ quan "kèn kẹt kèn kẹt" không ngừng vang lên, Ngoa Thú sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, người cứng đờ!

Giây tiếp theo, hai bên thần đạo long phượng, đột nhiên sụp xuống.

Ngay sau đó, hồ nước đầy ắp, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt đã bị hai cái hố lớn hai bên thần đạo nuốt chửng.

Chẳng mấy chốc, cả ngôi mộ thất không còn thấy dòng nước nào nữa.

Trên bờ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn mà sững sờ.

Không chỉ họ, Ngoa Thú trong tay Lục Vũ, lúc này cũng thử mở mắt, lén nhìn một cái.

Chỉ có điều... nó vừa mở mắt, liền nghe thấy lại một trận tiếng "kèn kẹt, kèn kẹt", sợ đến mức nó lập tức nhắm chặt hai mắt, người cứng đờ, không dám thở mạnh.

Cùng lúc đó, Lục Vũ lùi lại mấy bước, lui thẳng đến chỗ Hồ Bát

Nhất và những người khác đang đứng dưới bậc thang.

"Sắp ra rồi." "Ừm." Hồ Bát Nhất, Lục Vũ mỗi người nói một câu, liền thấy vị trí trung tâm của thần đạo đột nhiên lật ngược!

Giây tiếp theo, một cỗ quan quách bằng vàng, xuất hiện trong tầm mắt của họ.

"Hít!" "Mẹ kiếp... cái này..." Vương Bàn Tử nhìn chiếc quan tài vàng óng ánh, sững sờ, chấn động không nói nên lời!

Cỗ quan tài lớn bằng vàng này, vàng rực, óng ánh.

Lúc này, Shirley Dương cũng hít một hơi khí lạnh, trong mắt đầy kinh ngạc!

Mặt bên của quan quách bằng vàng, khắc vô số minh văn!

Hơn nữa, minh văn không phải là tiểu triện, mà là giáp cốt văn!

Rất giống với giáp cốt văn trên long cốt thiên thư mà họ đã xem!

Điều kinh ngạc nhất là, trên quan quách, có mấy ký hiệu, giống hệt Mộc Trần Châu!

Phát hiện kinh người này khiến Shirley Dương lập tức ngây người!

Trong đầu cô không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Lẽ nào, mọi nỗ lực, ở đây cuối cùng cũng có thể... kết thúc rồi sao?

Mộc Trần Châu, lẽ nào không ở trong mộ Hiến Vương, mà là ở đây!

Giờ phút này, nhìn quan quách bằng vàng, cơ thể cô khẽ run rẩy!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, cũng đều có chút xúc động.

Đúng lúc này, một giọng nói lại truyền vào tai mấy người: "Đây

viết cái quái gì vậy." Nghe thấy giọng của Ngoa Thú, Vương Bàn Tử khinh bỉ nói: "Con khốn nhà mày còn biết chữ à?" "Cô nãi nãi của ngươi mà không biết chữ, thì có đứa con hoang như ngươi sao?" "Mày..." "Nói xem, trên đó viết gì?" Lục Vũ trực tiếp xách Ngoa Thú lên trước mặt, trừng mắt nhìn nó.

Tên nhóc không dám đối mắt với hắn, vội vàng quay mặt đi, ậm ừ nói: "Ta...

A!" Không biết nó đã nhìn thấy gì, tên nhóc đột nhiên hét lên một tiếng, kinh hãi tột độ!

Tiếng hét của Ngoa Thú làm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại.

Chỉ liếc mắt một cái, vẻ mặt của mấy người cũng trở nên có chút kỳ quái.

Trên các bức tường xung quanh, đột nhiên xuất hiện rất nhiều ký hiệu kỳ dị, đây là những thứ trước đó chưa từng có.

Hơn nữa, những ký hiệu này, theo động tác của họ, cũng đang nhảy múa!

Trông vô cùng ma quái.

Lúc này, giọng nói bình tĩnh của Lục Vũ khiến họ lập tức trấn tĩnh lại: "Đó là hình chiếu của minh văn trên quan tài, đèn pin của chúng ta chiếu lên là có." "À!" Ngoa Thú lại lên tinh thần, giật mình hét lên một tiếng, rồi nói: "Cô nãi nãi... ta đã nói mấy thứ này không đúng mà!

Mấy cái minh văn này, đều là ngược, chỉ cần chiếu lên tường, cô nãi nãi là có thể nhận ra rồi!" Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh quan tài vàng, treo một ngọn trường minh đăng, chỉ là lúc này trường minh đăng đã hết dầu, không thể thắp sáng được nữa.

Suy nghĩ một chút, hắn lấy ra một chiếc đèn rọi nhỏ từ trên người,

đi mấy bước, tung người nhảy lên, đặt chiếc đèn rọi vào vị trí của trường minh đăng.

Ánh đèn chiếu xuống, những chữ giáp cốt văn kỳ quái trên các bức tường xung quanh trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Chương 456

Những chữ giáp cốt văn này, dù là Lục Vũ hay Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều không thể nhận ra.

Ban đầu lúc Lục Vũ giải mã long cốt thiên thư, cũng là thông qua pheromone để giải mã.

Bây giờ, cũng chỉ có thể dựa vào con súc sinh nhỏ Ngoa Thú này để giải mã.

Ngoa Thú dường như cũng biết địa vị của mình bây giờ không giống trước, ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo: "Không vội, đợi cô nãi nãi xem kỹ, rồi nói cho các ngươi nghe." "Để tránh nói sai, các ngươi lại bảo cô nãi nãi nói dối." Ngay lúc Ngoa Thú đang khoe khoang, giọng của Lục Vũ nhẹ nhàng vang lên: "Không có thời gian đợi ngươi xem từ từ." Vừa nói, tay trái của Lục Vũ đã véo tai nó.

Cảm nhận được ngón tay xoa nhẹ trên tai, Ngoa Thú lập tức xù lông!

Tuy nhiên... lần xù lông này, hoàn toàn vô nghĩa.

Một tia điện nhỏ, vẫn theo tai nó, khiến nó run lên một cái.

"Ngươi giật điện ta!" "Còn giật điện ta nữa, cô nãi nãi sẽ liều mạng với ngươi!" Ngoa Thú nghiến răng ken két, không nhịn được chửi ầm lên: "Cô nãi nãi không biết chữ, các ngươi tự xem đi, cô nãi nãi không quản được các ngươi!" "Cô nãi nãi dù gì cũng là thượng cổ linh thú, các ngươi lại ức hiếp cô nãi nãi như vậy!" "Cô nãi nãi không quan tâm nữa!" "Mấy tên khốn các ngươi, muốn biết chữ, thì tự nghĩ cách đi!" Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ một tay xách, một tay không ngừng giật điện nó.

Dù sao thì loại ngũ hành pháp thuật này, hắn luyện tập quá ít, lúc này luyện một chút cũng không có hại gì.

Chỉ là điều khiến hắn hơi bất ngờ, lần này tên nhóc miệng cứng vô cùng, bị Lục Vũ giật điện liên tục, vẫn không chịu khuất phục.

Thấy vậy, Shirley Dương cũng mềm lòng thay nó cầu xin.

Nhưng không có tác dụng, sự kiên nhẫn của Lục Vũ với tên nhóc lông xù này cuối cùng cũng cạn kiệt.

Con súc sinh nhỏ lông trắng này trong lòng có quá nhiều bí mật, về ngôi mộ lớn này, về mộ Hiến Vương.

Hắn cảm thấy, cần phải để nó nói rõ những chuyện này, để tránh sau này gặp phải những vấn đề không thể giải thích được.

Lục Vũ tay trái mỏi, lại đổi sang tay phải, nhàn nhạt nói: "Có một số lời, ngươi tốt nhất nên nghĩ kỹ rồi hãy nói." Dừng một chút, hắn lại tiếp tục nói: "Hơn nữa, cơ hội chỉ có một lần.

Nếu ngươi nói thật, ta sẽ cho ngươi chút đồ tốt.

Nói dối, giấu giếm, thì đừng trách ta không nể tình." Ngoa Thú mở mắt, trừng trừng nhìn Lục Vũ, tức giận nói: "Ngươi chỉ biết ức hiếp cô nãi nãi của ngươi!" "Cô nãi nãi hôm nay, nói gì cũng không giúp ngươi." "Hoặc là, ngươi trả lại hết đậu tử cho ta, ta dịch cho ngươi, hoặc là thôi đi!" Lục Vũ động tác trên tay không ngừng, nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi không muốn, vậy thì thôi." Nói xong một câu, Lục Vũ tâm niệm vừa động, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra "Cầm Hoạt Ly Tịch Trác".

"Cầm Hoạt Ly Tịch Trác", là bảo vật hắn có được ở nơi truyền thừa của Mặc gia.

Một chiếc bàn nhỏ thấp, chứng kiến Cầm Hoạt Ly bái Mặc Tử làm thầy, trở thành đại đệ tử của Mặc Tử.

Quan trọng hơn là, thần hồn của Cầm Hoạt Ly, chính là ở trong chiếc bàn nhỏ này.

Lục Vũ thả ông ta ra, lại lấy ra định hồn châu và tống từ bội ngọc, hai món bảo vật định hồn này đặt lên bàn, đảm bảo Cầm Hoạt Ly sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ảo ảnh của Cầm Hoạt Ly, lơ lửng trên chiếc bàn nhỏ, tò mò quan sát mọi thứ trước mắt, thuận miệng hỏi: "Đây là đâu?

Ồ, đây là..." Không cần Lục Vũ mở miệng, Cầm Hoạt Ly vừa nói một câu, đã bị giáp cốt văn hình chiếu trên tường thu hút, trong mắt đầy tò mò.

Mà lúc này, Ngoa Thú không còn bị giật điện nữa cũng đã yên tĩnh lại, chớp chớp đôi mắt to, tò mò nhìn Cầm Hoạt Ly, trong đôi mắt to đầy nghi hoặc.

Nó muốn hỏi một câu gì đó, nhưng vừa thấy Lục Vũ luôn trừng mắt nhìn nó, lập tức lại nhắm mắt lại, người thẳng đơ, giả chết!

Lúc này, Cầm Hoạt Ly đột nhiên mở miệng nói: "Để ta qua xem nội dung bên kia..." Lục Vũ một tay xách Ngoa Thú, đang định cầm chiếc bàn nhỏ, dẫn Cầm Hoạt Ly qua bên kia, thì Vương Bàn Tử đột nhiên mở miệng, mặt đầy tươi cười: "Tiểu ca, để tôi, để tôi." "Cầm tiên sinh, đi thôi nhé, ngài đứng vững." Nói xong, anh ta mới cẩn thận bưng chiếc bàn nhỏ, đi về phía bên kia.

Nhìn bộ dạng của anh ta, Lục Vũ bật cười, trong lòng đoán được vài phần, nhưng không nói ra.

Ngoa Thú cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn, trong mắt lóe lên một tia khác thường.

Sau đó, nó lại theo thói quen dùng chân sau gãi gãi lớp lông mềm dưới nách, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ...

Không lâu sau, mấy người đi theo Cầm Hoạt Ly dạo một vòng trong chủ thất.

Chỉ là sau khi đi một vòng, Cầm Hoạt Ly cũng không nói gì, vẫn chăm chú nhìn bức tường, có chút ngẩn người.

Mấy người nhìn theo ánh mắt của ông ta, thấy nội dung chính là nơi có nhiều ký hiệu "Mộc Trần Châu" nhất.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất rất muốn hỏi một câu, nhưng yết hầu động đậy, cuối cùng vẫn không làm phiền Cầm Hoạt Ly, chỉ nén lại sự lo lắng trong lòng, chờ ông ta mở miệng.

Nhưng đợi một lúc, mấy người có thể đợi, Ngoa Thú lại không đợi được, không nhịn được nói: "Người gì mà, có mấy chữ minh văn, lâu như vậy còn chưa xem hiểu, ngươi có biết chữ không vậy?" Một câu nói, làm Cầm Hoạt Ly bừng tỉnh.

Cầm Hoạt Ly quay đầu nhìn Ngoa Thú, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc: "Con thú nhỏ nhà ngươi, quả là hiếm thấy." "Đó là, cô nãi nãi ta..." Tiếc là, Cầm Hoạt Ly chỉ nói một câu, liền chuyển tầm mắt sang Lục Vũ, cười gật đầu: "Con thú nhỏ này thông minh lanh lợi, chỉ là không nói thật.

Nhưng không sao, rồi sẽ có ngày nó nói thật thôi." Bên cạnh, Ngoa Thú lại mở miệng châm chọc: "Ngươi biết cái gì?" Cầm Hoạt Ly cười với Ngoa Thú, ánh mắt lại rơi trên người Lục Vũ: "Cự tử có thể yên tâm, con thú nhỏ này không chạy được đâu." "Ồ?" Lục Vũ có chút tò mò nhìn Cầm Hoạt Ly, định hỏi một câu.

Lời còn chưa nói ra, Ngoa Thú đã hừ lạnh một tiếng, chửi bới nói: "Lão khốn nhà ngươi biết cái rắm!

Suy nghĩ của cô nãi nãi, phàm phu tục tử như ngươi sao mà hiểu được?" Cầm Hoạt Ly sững người một lúc, dường như không ngờ tên

nhóc lại dùng ngôn ngữ thô tục như vậy.

Nhưng chỉ một lát sau, trên mặt Cầm Hoạt Ly lại hiện lên nụ cười, cười ha hả nói: "Tên nhóc, ngươi cũng thật thà đấy, ha ha ha ha." Nghe tiếng cười vui vẻ của Cầm Hoạt Ly, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ: Lão già này có phải thích bị chửi không?

Bất kể họ nghĩ gì, nụ cười trên mặt Cầm Hoạt Ly không đổi, càng nhìn Ngoa Thú, càng vui vẻ.

Chương 457

Nụ cười này, cười đến mức Ngoa Thú cũng có chút phát hoảng, toàn thân lông tóc dựng đứng.

Lúc này, Cầm Hoạt Ly cuối cùng cũng thu lại nụ cười, lắc đầu thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Lục Vũ: "Cự tử, những chữ cốt văn này, ta đã xem rõ rồi." "Nói ra, e rằng không ai có thể tin." "Thương Trụ Vương Đế Tân, hoang dâm vô độ, hoang phế quốc sự, nghe nói quốc quân nước Xú là Quỷ hầu, có một con gái xinh đẹp vô song, liền lệnh cho Quỷ hầu dâng con gái cho hắn.

Hầu nữ không thích, Đế Tân đại nộ, trực tiếp giết chết nàng." "Sau đó, Đế Tân lại đem Cửu hầu ra làm hình phạt dìm nước.

Ngạc hầu ra sức can ngăn, lại bị làm thành thịt khô, Tỷ Can khuyên can..." "Có người ở Đông Hải là Khương Thượng, ngầm xây lăng mộ này, đem tàn thi của Quỷ hầu và con gái, Cửu hầu, Ngạc hầu, Tỷ Can tụ tập tại đây, để thu gom long khí nuôi dưỡng triều Chu." Nói đến đây, Cầm Hoạt Ly dừng lại, lắc đầu thở dài một tiếng: "Triều Chu truyền thừa chưa đến tám trăm năm, xem ra loại thủ đoạn nghịch thiên cải mệnh này, cuối cùng cũng là hư vô." "Nếu các vị vua triều Chu có thể tuân theo lý niệm của gia sư, e rằng cũng không đến nỗi xảy ra những chuyện sau này..." Ông ta nói xong, ngược lại đã bình tĩnh lại.

Nhưng Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mấy người, lại hoàn toàn không thể bình tĩnh được.

Ban đầu, Lục Vũ đoán rằng địa cung này, có thể nào là sau khi Hiến Vương cưu chiếm thước sào, lão bất tử Uông Tàng Hải lại làm chim sẻ rình sau lưng?

Sau đó, phát hiện mấy món pháp khí của Khương Thượng, hắn lại đoán có thể là mộ của Khương Thái Công.

Sau nữa, Hồ Bát Nhất lại đoán mộ chủ ở đây có thể là nữ nhân...

Nhưng bây giờ, sau khi Cầm Hoạt Ly dịch xong giáp cốt văn trên quan quách, lại lật đổ mọi suy đoán của họ.

Chờ đã!

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, trên tường khắp nơi đều là ký hiệu "Mộc Trần Châu", không nhịn được hỏi: "Cầm tiên sinh, những ký hiệu trông như con mắt đó, có ý nghĩa gì?" "Cái này, theo ta thấy, rất có thể là..." Lời của ông ta còn chưa dứt, sắc mặt Lục Vũ lạnh đi, trầm giọng nói: "Đồ nghiệt súc!" Ngay lúc Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương còn đang ngạc nhiên, hai tay Lục Vũ không ngừng xoa nắn tai Ngoa Thú, từng tia điện quang không ngừng lóe lên.

Ngay sau đó, Lục Vũ còn lấy ra "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" đặt lên ngực Ngoa Thú, đoản kiếm bên hông lập tức rút ra khỏi vỏ, trực tiếp kề vào cổ Ngoa Thú.

Đoản kiếm dùng sức kéo một cái, một luồng ánh sáng vàng ấm áp lóe lên, Ngoa Thú không bị thương, nhưng lại sợ đến mức tứ chi loạn xạ, miệng la hét inh ỏi!

Tất cả những điều này, xảy ra trong chớp mắt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều sững sờ.

Mà lúc này, giọng nói lạnh như băng của Lục Vũ lại vang lên: "'Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu' một lần bảo mệnh, đã bị ngươi lãng phí, ngươi đoán xem nhát kiếm tiếp theo của ta có cắt đứt cổ họng ngươi không?" Tiểu Ngoa Thú lập tức ngây người, cơ thể cứng đờ.

Là một thượng cổ linh thú giỏi nói dối nhất, nó có thể cảm nhận rõ ràng, những gì Lục Vũ nói bây giờ hoàn toàn không phải là đùa.

Hắn tuyệt đối có khả năng nhát kiếm tiếp theo sẽ cắt đứt cổ họng nó.

Lúc này, Shirley Dương ở bên cạnh đã phản ứng lại, vội nói: "Tiểu ca, cậu làm gì vậy!" Cầm Hoạt Ly cũng lên tiếng: "Cự tử, đây là ý gì.

Thượng cổ linh thú, quý giá biết bao..." Lục Vũ không để ý đến họ, chỉ nhìn Ngoa Thú, lại nói: "Ngươi còn ba giây để suy nghĩ." "Ba..." "Chờ đã!" Cảm giác được đoản kiếm đã ấn vào lớp lông của mình, thậm chí đã áp sát vào da, Ngoa Thú cuối cùng không chịu nổi áp lực đáng sợ này, vội vàng nói: "Chờ chút nữa, sắp xong rồi, sắp xong rồi!" "Hai..." "Đừng kích động, tuyệt đối đừng kích động..." "Một." "Xong rồi!" Ngay khi Lục Vũ vừa đếm xong, cơ thể Ngoa Thú lập tức căng cứng, hét lớn: "Xong rồi, xong rồi, xong rồi, ta thu lại hết rồi!" Lục Vũ quay đầu nhìn Cầm Hoạt Ly, xác định tia máu trong mắt ông ta mà hắn phát hiện trước đó đã biến mất, lúc này mới gật đầu, nhưng không buông đoản kiếm ra, chỉ lạnh lùng nhìn Ngoa Thú: "Đồ nghiệt súc, ta không để ý đến ngươi, là ngươi lại giở trò." "Thật sự nghĩ ngươi là thượng cổ linh thú, ta sẽ không nỡ giết ngươi sao?" Ngoa Thú liên tục lắc đầu, vội vàng nói: "Không dám, không dám, không dám, ta chỉ đùa một chút thôi." "Ta không có tâm trạng đùa với ngươi." Lục Vũ lạnh lùng nhắc nhở một câu, nói xong, ánh mắt chuyển sang, rơi trên người Cầm Hoạt Ly: "Cầm tiên sinh, phiền ngài xem lại những minh văn này, xem có ý nghĩa nào khác không." "Vừa rồi con súc sinh nhỏ này đã giở trò, ảnh hưởng đến suy nghĩ của ngài." Cầm Hoạt Ly nhìn Ngoa Thú, không ngừng tán thưởng: "Thượng cổ linh thú, quả nhiên phi phàm." Chỉ là sau khi tán thưởng, sự chú ý của ông ta lại rơi trên minh văn.

Nhân lúc Cầm Hoạt Ly lại giải mã minh văn, Lục Vũ dùng tia sét nhỏ trong tay, giật điện Ngoa Thú hai cái, thuận miệng hỏi: "Nói hết

những gì ngươi biết đi, tuy ta không muốn để linh thú thượng cổ như ngươi tuyệt chủng, nhưng có lúc, có sinh linh tuyệt chủng, cũng không phải không có lý do." Vừa nói, Lục Vũ vừa chỉ vào "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" đang treo trên cổ Ngoa Thú, nhẹ nhàng nói: "Ngươi cũng không cần quá lo lắng, viên châu nhỏ này từng có người dùng qua, xác thực có thể giữ linh hồn bất diệt, còn có thể để linh hồn trở thành hồn thể." Câu nói này vừa dứt, ánh mắt Ngoa Thú lại thêm mấy phần sợ hãi.

Lời đe dọa này, quá chân thật!

"Ta... ta..." Ngoa Thú cắn răng, chỉ có thể thành thật khai báo những gì mình biết.

Nói ra, những chuyện nó nói với Lục Vũ trước đó, nửa thật nửa giả.

Không, nên nói lời thật còn nhiều hơn lời giả một chút.

Đại thể mà nói, nó bị Hiến Vương đặt trong Tứ Tượng Trận, ngủ say không biết bao nhiêu năm, mãi đến khi máy bay rơi mới tỉnh lại, điểm này không có vấn đề gì.

Nhưng khi đến địa cung này, thì có chút khác.

Cả địa cung, nó đã đi một vòng.

Ngay cả gian chính thất này, nó cũng đã đi qua, các hậu thất, thiên thất, tế thất xung quanh chính thất, càng không bỏ sót một nơi nào, đều đã dạo chơi hết.

Vấn đề duy nhất là, nơi này không có lối đi nào có thể đến được mộ Hiến Vương.

Nó cảm thấy, thần đạo thông đến mộ Hiến Vương, nhất định là ở trong chủ thất này.

Cho nên, mới loanh quanh, xúi giục Lục Vũ và những người khác, vào chính thất.

"Hãi hùng khiếp vía, hãi hùng khiếp vía a!" Lúc này, Cầm Hoạt Ly đột nhiên hét lên một tiếng, cắt ngang cuộc thẩm vấn Ngoa Thú của Lục Vũ.

Không cần họ truy hỏi, Cầm Hoạt Ly đã tự mình nói.

"Khương Thượng người này, trợ giúp Võ Vương Cơ Phát khai sáng triều Chu, đây là đại công.

Nhưng Khương Thượng sao lại có thể chôn con gái của mình vào nơi này, ý đồ để con gái che chở cho gia tộc mình, có thể sau trăm năm, xuất hiện một vị đế vương!" "Hửm?" Nghe lời của Cầm Hoạt Ly, Lục Vũ không khỏi sững người, theo bản năng truy hỏi: "Cầm tiên sinh, ngài nói gì?" Cầm Hoạt Ly hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: "Minh văn trên quan tài vàng này, không phải được khắc một lần." "Mặt này, là lúc đầu Khương Thượng vì triều Đại Chu mà cướp đoạt khí số của triều Thương mà khắc." "Ba mặt còn lại, là minh văn Khương Thượng vì con gái và con trai mình mà mưu cầu phong quốc, cũng như vì chính mình mưu cầu phong quốc!" Nghe đến đây, Shirley Dương không nhịn được chen vào nói: "Cháu ngoại của Khương Thái Công không phải là Chu Thành Vương sao?

Hoàng đế thứ hai của triều Chu, ông ta cần gì phong quốc, cả triều Đại Chu đều là của ông ta mà!" "Con gái của Khương Thượng là Ấp Khương, con trưởng là Cơ Tụng, là thái tử triều Chu, kế thừa triều Chu, tự nhiên không cần." Cầm Hoạt Ly cười lạnh một tiếng, dường như đối với việc làm của Khương Tử Nha rất bất mãn, lạnh giọng nói: "Nhưng con trai thứ của Ấp Khương là Cơ Ngu, sao lại có thể không cần?" "Con trai thứ của Ấp Khương là Cơ Ngu, được phong ở nước Đường, chính là Đường Thúc Ngu!" "Còn hai vị vua này nữa,

tên giặc Khương Thượng, được phong ở nước Tề, là vua khai quốc của nước Tề!" "Đây chính là khởi đầu của mọi sự hỗn loạn!" Hồ Bát Nhất mấy người, càng nghe càng mơ hồ, có chút không hiểu tình hình.

Sao lại hỗn loạn rồi?

Loạn chiến thời Xuân Thu Chiến Quốc, không thể đổ lỗi cho Khương Tử Nha được chứ?

Tuy hậu thế 《Phong Thần Diễn Nghĩa》 đã thần hóa Khương Tử Nha, nhưng Khương Thượng Khương Tử Nha trong sử sách, cũng không có thần khí như Phong Thần Bảng...

Chương 458

"Khá lắm Khương Thượng!" "Chỉ là một vị vương, vì chính mình thành tiên, lại làm ra chuyện như vậy, thật sự là có thương thiên hại lí!" Mấy người nghe mà mơ mơ màng màng, không có manh mối.

Nhưng Ngoa Thú lại lên tinh thần, chằm chằm nhìn Cầm Hoạt Ly, nghe một cách thích thú.

"Thật không ngờ, Phượng Hoàng Đảm lại rơi vào tay hắn!

Hắn lại vọng tưởng lợi dụng Phượng Hoàng Đảm để thành tiên!" Nghe đến sau, nó không nhịn được chen vào hỏi: "Không đúng, Khương Thượng muốn dùng Phượng Hoàng Đảm thành tiên?

Không đúng, Phượng Hoàng Đảm rõ ràng là thứ để linh thú chúng ta hóa hình, sao lại có thể khiến người thành tiên?" Phượng Hoàng Đảm!

Ba chữ vừa thốt ra, sắc mặt của Lục Vũ mấy người đều biến đổi!

Lần này, họ đến Trùng Cốc, tốn bao công sức vào mộ Hiến Vương, chính là vì Phượng Hoàng Đảm!

Đặc biệt là Shirley Dương, nghe thấy ba chữ này lập tức trừng lớn mắt, quay đầu lại, trừng trừng nhìn Ngoa Thú, truy hỏi: "Phượng Hoàng Đảm mà ngươi nói, có phải chính là ký hiệu trên đó không!" Ngoa Thú biết mình lỡ lời, muốn rút lại cũng không được, mắt đảo quanh vài vòng, rồi nhe răng nói: "Đúng vậy, ta để các ngươi vào mộ Hiến Vương, chính là muốn các ngươi giúp ta mang Phượng Hoàng Đảm ra!" "Lão khốn Hiến Vương, lừa ta canh giữ Tứ Tượng Vị cho hắn, nói là sau nghìn năm, hắn thi giải thành tiên, Phượng Hoàng Đảm sẽ tặng cho ta!" "Lão khốn đó..." "Tạm thời không quan tâm đến chuyện của lão tổng tử Hiến Vương." Vương Bàn Tử chen vào nói:

“Chúng ta nói từng chuyện một, nói nhảy cóc thế này, làm tôi rối cả lên.” Ngoa Thú vẻ mặt chán ghét nhìn Vương Bàn Tử, khinh bỉ nói: “Sao mày ngu thế.” “Chuyện đơn giản như vậy, mày có gì không hiểu?” “Mày!” “A...” Ngoa Thú lại bị Lục Vũ giật điện, phát ra một trận run rẩy nhỏ.

Lục Vũ cũng không quan tâm nó, sắc mặt bình tĩnh giải thích cho Vương Bàn Tử: “Ý của Cầm tiên sinh nói đơn giản, chính là Khương Thượng đã xây ngôi mộ lớn này.” “Đầu tiên là dùng để giúp triều Chu kiến quốc, sau là bảo hộ cho cháu ngoại và chính mình có phong quốc.” “Như vậy, huyết mạch nhà họ Khương, một nhà ba vua!” “Đúng vậy!” Cầm Hoạt Ly gật đầu, nghiêm nghị nói: “Ba vị vua, đều có long khí.” “Theo ghi chép của minh văn, Khương Thượng ý đồ thông qua long khí, kích phát ‘Phượng Hoàng Đảm’ để phong tiên vị cho mình!” “Còn thực hiện pháp Già Long, che chắn long khí!” Già long?

Lục Vũ nhíu mày, không nhịn được truy hỏi: “Cầm tiên sinh, Già long là ý gì?” Cầm Hoạt Ly trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Long, ngạo nghễ trên chín tầng trời!

Đã thành long khí, tự nhiên phải bay lượn trên không.” “Khương Thượng nếu muốn phong thần, tất phải giữ lại long khí, đợi đến khi dương thọ của mình sắp hết, mới có thể cưỡi rồng lên trời.” Thủ đoạn này, thật không thể tưởng tượng nổi.

Mấy người nghe xong, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng chấp nhận cách nói này.

Tuy nhiên, Lục Vũ lại chấp nhận rất nhanh.

Một là, đã thấy quá nhiều pháp khí, cách nhìn sự vật của hắn, không giống với những người khác.

Hai là, đừng nói thời Xuân Thu Chiến Quốc, cho đến ngày nay,

thuyết về tiên nhân, truyền thuyết, không phải vẫn luôn tồn tại sao.

Đắc đạo thành tiên, thi giải thành tiên, trường sinh bất lão, là sự theo đuổi vĩnh hằng của nhân loại...

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, cho dù có người thành tiên, cũng không phải là điều không thể.

Huống chi, bên cạnh mình còn có một ví dụ sống sờ sờ.

Ngoa Thú.

Con súc sinh nhỏ này, đã sống không biết bao nhiêu năm!

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại, hỏi: "Vậy nói thế, Phượng Hoàng Đảm đang ở trong tay Khương Thượng?" "Lão tống tử này có khi nào đặt Phượng Hoàng Đảm trong quan tài của lão không?" "Không đúng, lão tống tử này thành thần tiên rồi mà!" "Phì phì phì!" "Vậy lão thần tiên này có để lại Phượng Hoàng Đảm không?" Nghe lời của Vương Bàn Tử, Ngoa Thú liếc Vương Bàn Tử một cái, chế nhạo nói: "Cái đầu của ngươi, sao lại nghĩ vậy?" "Cô nãi nãi đã nói mấy lần, lão khốn Hiến Vương đã giấu Phượng Hoàng Đảm trong mộ của hắn, ngươi còn mong tìm được Phượng Hoàng Đảm ở đây à?" "Ngươi nghĩ xem, cho dù lão khốn đó có để lại Phượng Hoàng Đảm, lão khốn Hiến Vương có để yên mà không lấy đi không?" Lục Vũ ở bên cạnh nghe, mặc cho Ngoa Thú và Vương Bàn Tử cãi nhau, trong lòng âm thầm tiêu hóa đoạn thông tin này.

Tình hình hiện tại, thực ra đã khá rõ ràng.

Nói trắng ra, ngôi mộ lớn này là của Khương Thượng.

Có thể là Khương Thượng thành tiên gây ra động tĩnh quá lớn, để Hiến Vương phát hiện ra sự đặc biệt của Già Long Sơn, Hiến Vương liền đến cưu chiếm thước sào.

Cũng không biết vì lý do gì, ông ta đã xây dựng "Thủy long vựng", thay đổi khí tượng phong thủy, quyết định để mình cũng đi theo con đường cũ của Khương Thượng, lên trời thành tiên.

Chỉ là so với Khương Thượng có con gái làm vương hậu, Hiến Vương của nước Cổ Điền lặng lẽ vào núi thì không có vốn liếng lớn như vậy.

Cho nên ông ta đã đi con đường khác...

Trong lúc Lục Vũ đang suy ngẫm, Ngoa Thú và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mấy người cũng đang nói chuyện.

Nói đi nói lại, Ngoa Thú đập đùi một cái, hưng phấn nói: "Ta nói cho các ngươi biết, lão khốn Hiến Vương có nhiều đồ tốt lắm, lúc xây mộ lớn, ta thấy bọn họ đều từng thùng từng thùng chuyển đồ vào, hay là chúng ta..." Dù nó nói thế nào, Vương Bàn Tử lại nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca, cái quan tài vàng lớn này, chúng ta còn mở không?" Trong lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, mắt của tiểu Ngoa Thú đảo liên tục, dường như có chút do dự, lại có chút giằng xé.

Một lát sau, nó vẫn không nhịn được mở miệng nói: "Cô nãi nãi muốn lấy công chuộc tội, ta giúp các ngươi mở quan tài!" Nói xong, Ngoa Thú quay đầu, chằm chằm nhìn Lục Vũ, vẻ mặt chân thành: "Ta là thượng cổ linh thú, biết đạo lý, hiểu báo ơn, để ta!" Bên cạnh, Shirley Dương rất muốn nói một câu gì đó, chỉ là nghĩ đến lời Lục Vũ nói trước đó "đồ không lấy để làm gì", cuối cùng vẫn âm thầm thở dài trong lòng, không nói nhiều.

Lục Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Mở quan tài là chắc chắn phải mở, ở đây không có lối ra, chúng ta muốn tìm lối ra, chắc chắn phải mở quan tài." "Tuy nhiên, không vội như vậy." Lục Vũ nắm lấy đôi tai dài của Ngoa Thú, xách nó đi hai bước, khẽ cúi đầu với Cầm Hoạt Ly, sau khi cảm ơn, lại cất "Cầm Hoạt Ly Tịch Trác" đi, để tránh lát

nữa mở quan tài có gì bất thường ảnh hưởng đến ông ta.

Tiếp đó, mấy người lại đi một vòng quanh quan quách, không phát hiện ra cơ quan ám khí gì đặc biệt.

Xem ra, cỗ quan quách này hẳn là khá an toàn.

Sau khi bàn bạc đơn giản vài câu, Hồ Bát Nhất cầm đao, men theo mép quan quách dùng sức rạch một vòng.

Nắp quan tài bị mở ra.

Nhưng... ngay khi anh ta chuẩn bị gọi Vương Bàn Tử cùng mình mở quách, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng "xì" nhẹ.

Giống như, tiếng rò rỉ của thứ gì đó.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất để ý thấy từ khe hở của quan quách, bốc ra từng sợi khí trắng!

Điều này làm anh ta sợ hãi, sắc mặt biến đổi, vội nói: "Không ổn, có độc khí, mau bịt miệng mũi lại!" "Mặt nạ phòng độc!" Lục Vũ ngay lập tức lấy mặt nạ phòng độc từ trong "Quỷ Động Ma Mộc", Hồ Bát Nhất cũng lấy ra từ trong "Thập Dạng Cẩm", chia cho Shirley Dương và Vương Bàn Tử.

Chỉ có điều, Lục Vũ đang định đeo mặt nạ phòng độc, đột nhiên phát hiện có điều không đúng.

Chương 459

Ngoa Thú vẻ mặt hưng phấn, mũi nhỏ hít hít liên tục, không ngừng hít khí trắng bốc ra từ quan quách, trông vô cùng hưởng thụ!

Với sự hiểu biết của Lục Vũ về con súc sinh nhỏ này, điều này chắc chắn không đúng!

Cộng thêm việc, Ngoa Thú trước đó chủ động đòi mở quan tài, Lục Vũ lập tức nghĩ đến điều gì đó.

Ngón tay xoa nhẹ tai Ngoa Thú, một tia điện nhỏ, trực tiếp làm Ngoa Thú giật mình.

Tên nhóc không nhịn được chửi ầm lên: "Ngươi làm gì!

Cô nãi nãi chỉ muốn hít một chút tiên linh chi khí, ngươi..." Mắng được một nửa, tên nhóc cũng phản ứng lại, tức giận nói: "Đừng trách cô nãi nãi không nói cho ngươi biết, đây là tiên linh chi khí thật, hít một hơi kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể!" Nói xong một câu, Ngoa Thú cố sức hít mũi, chỉ hận không thể hít hết khí trắng vào trong cơ thể mình.

Mà lúc này, khí trắng tuôn ra ngày càng nhiều!

Lục Vũ hơi do dự một chút, ngửi thử, không khỏi sáng mắt lên.

Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không đeo mặt nạ phòng độc, cũng không đeo nữa, trực tiếp giống hắn, hít sâu một hơi.

Từng sợi sương trắng, tràn vào cơ thể.

Cảm giác này, vô cùng đặc biệt.

Mùi vị của sương trắng ngọt ngào, trong vị ngọt lại mang theo hương thơm khó tả, khiến người ta sảng khoái, sự mệt mỏi của cơ

thể dường như cũng giảm đi rất nhiều, Vương Bàn Tử không nhịn được cảm khái: "Thơm, thật thơm!

Còn thơm hơn nhiều so với những gì ngửi thấy trước đó!" Câu nói này của Vương Bàn Tử, lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Trước đó, họ vừa đi qua thủy đạo của Già Long Sơn, lúc phát hiện huyết ngọc quan, cũng phát hiện một lớp sương trắng.

Lúc đó, vì là chướng khí, mấy người vội vàng đeo mặt nạ phòng độc.

Chỉ là sau khi đi vào sương mù, dường như không có vấn đề gì, hơn nữa làn sương mù đó còn như một chỉ dẫn, khiến họ có thể xuyên qua lớp sương trắng dày đặc, tìm thấy huyết ngọc quan...

"A... khụ khụ khụ khụ!" Đúng lúc này, một trận ho dồn dập của Vương Bàn Tử, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Vũ: "Bàn Tử, cậu sao vậy?" "Khụ khụ khụ... không, không, không sao!

Tôi vừa hít một hơi, hít hơi mạnh..." Nghe vậy, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu đã xác định những làn sương trắng này không có hại cho cơ thể, mặc kệ nó có phải là tiên linh chi khí trong miệng Ngoa Thú hay không, cứ hấp thu xem sao.

Lục Vũ thả Ngoa Thú ra, ngồi xếp bằng bên cạnh quan quách bằng vàng, âm thầm vận công.

Từng sợi sương trắng, không ngừng tràn vào cơ thể!

Lần này, hắn phát hiện, sương trắng rất khác biệt, khiến hắn vận công, làm ít công to!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng bắt chước, đều ngồi xếp bằng, tiên thiên công không ngừng vận chuyển.

Thấy ngày càng nhiều sương trắng bị họ hít vào cơ thể, Ngoa Thú lập tức sốt ruột, không nhịn được chửi ầm lên!

"Các ngươi, lại cướp đồ của cô nãi nãi!" "Không có lương tâm!" "Là cô nãi nãi nói cho các ngươi biết tiên linh chi khí..." "Các ngươi dừng lại cho cô nãi nãi..." "Trả lại cho ta!" "Cô nãi nãi là thượng cổ linh thú, những tiên linh chi khí này, đều là chuẩn bị cho cô nãi nãi!" Bất kể Ngoa Thú la hét thế nào, mấy người Lục Vũ hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Mãi đến khi sương mù dày đặc biến thành sương mù mỏng, sương mù mỏng tan biến không thấy, tất cả sương mù đều bị hấp thu, mấy người mới sảng khoái mở mắt ra.

Lục Vũ nhìn Ngoa Thú vẫn còn đang nhảy cẫng lên chửi bới, ngón tay xoa nhẹ...

Theo động tác của Lục Vũ, một luồng sét lớn hơn luồng trước đó vài lần xuất hiện ngay trên tai của Ngoa thú, khiến con nhóc đang chửi ầm lên phải im bặt, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu thảm thiết run rẩy.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng ngẩn người, kinh ngạc nói: "Vãi chưởng, Tiểu ca nhi, cú này của cậu cuối cùng cũng không phải là cái bật lửa nữa rồi!" Lục Vũ tâm trạng không tồi, mỉm cười nói: "Cậu muốn thử không?" "Thôi, thôi, thôi, cậu cứ thử trên con súc sinh nhỏ đó là được rồi." Vương Bàn Tử vội vàng né sang một bên, lại thử vung côn, cảm thấy sức lực của mình đã mạnh hơn không ít.

Không chỉ có hắn, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, kể cả con Ngoa thú bị Lục Vũ giật cho co giật, cũng đều trở nên khỏe mạnh hơn nhiều.

Chỉ là sau cơn hưng phấn, mấy người đều nghĩ đến một vấn đề mấu chốt.

Hoàng kim quan quách!

Nếu như nói, đám sương trắng vừa rồi thật sự là tiên linh chi khí, vậy chẳng phải là Khương Thượng trong cỗ quan tài vàng lớn kia chính là tiên nhân sao?

Chờ đã!

Lục Vũ quay đầu, lại xách con Ngoa thú lên, hỏi: "Tiên linh chi khí là cái gì?" Ngoa thú hờn dỗi, hai má phồng lên tròn vo, không nói một lời. "Này tôi nói, con súc sinh nhỏ nhà ngươi, lại muốn ăn điện phải không?" "Tới đi!

Tới đi!

Đồ khốn nhà ngươi, có bản lĩnh thì giật ta đi!" "Đệt, mày còn lên mặt à, tin Bàn gia đây cho mày một trận đấm đá không!" "Bàn Tử, được rồi!" Lục Vũ có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử, bực bội nói: "Người lớn cả rồi, cậu cứ chấp nhặt với nó làm gì!" "Không phải, Tiểu ca nhi, cái thằng nhãi này..." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, thắp nến, chuẩn bị mở quan tài!" "Ai, được thôi!" Vừa nghe nói phải thắp nến, Vương Bàn Tử lập tức không nói gì nữa, cầm nến đi vào góc, trực tiếp thắp lên, miệng vẫn không quên lẩm bẩm: "Cái màn thắp nến của chúng ta bây giờ chỉ là một hình thức thôi." "Cái gì mà nhân điểm đăng, quỷ xuy đăng, tôi cũng chẳng biết nói sao nữa." "Dù sao thì, sáng được thì sáng, không sáng được thì thôi..." Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó, mày nhíu lại, trầm giọng quát: "Im miệng!" Vương Bàn Tử lập tức im bặt.

Ngay sau đó, mấy người đều nghe thấy tiếng "cạch cạch", "cạch cạch".

Chương 460

Nghe như có cơ quan nào đó đã được kích hoạt.

Mấy người đứng im không nhúc nhích, cảnh giác nhìn xung quanh.

Dù sao...

đây cũng là mộ Khương Tử Nha, không cẩn thận sẽ xuất hiện thứ gì, không ai nói trước được.

Một lúc sau, sắc mặt mấy người đều biến đổi, chỉ thấy nắp của cỗ quan tài vàng lớn bỗng nhiên biến mất không dấu vết!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, sau đó Lục Vũ khẽ gật đầu, tay cầm Hắc kim cổ đao, đi hai bước đến bên quan quách.

Sau khi đến nơi, liếc nhìn một cái, Lục Vũ nhíu mày càng chặt hơn.

Bên trong quan quách, lại không phải là quan tài!

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy bên trong quan quách chỉ có một lối đi ngầm hướng xuống dưới.

Cầu thang hình xoắn ốc, không biết có bao nhiêu tầng, nhưng dưới cùng có ánh sáng hắt lên. "Tiểu ca nhi?" "Không sao, các cậu qua đây xem đi." Lục Vũ vẫy tay, ra hiệu cho Hồ Bát Nhất và những người khác qua.

Sau khi mấy người đến, tò mò nhìn vào, cũng cảm thấy mù mịt. "Tống tử đâu?" "Đừng nghĩ đến tống tử nữa, đây có thể là lối ra khỏi mộ." Ngôi mộ này đã bị Hiến Vương giở trò, nối liền mộ thất với thủy long vựng của hắn.

Bây giờ muốn tìm hồ lô khẩu, thủy long vựng, cũng chỉ có con

đường này thôi.

Chuẩn bị đơn giản một chút, Lục Vũ tháo đèn pin trên đầu xuống, đi đầu bước vào lối đi ngầm.

Trong lối đi ngầm, loáng thoáng vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của "tiên linh chi khí", không hề ẩm ướt hay có mùi hôi thối do không thông khí.

Hơn nữa, càng đi xuống, cầu thang xoắn ốc càng sáng hơn.

Đi thêm một lát nữa, đã có thể nhìn thấy một cánh cửa đá sáng trưng.

Lục Vũ định thần lại, đi nhanh thêm hai bước, rồi bước ra khỏi cửa đá.

Ánh nắng chói chang khiến hắn phải nhắm mắt lại ngay lập tức.

Theo sau hắn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và cả Ngoa thú cũng đều bước ra khỏi cánh cửa đá cuối cùng của cầu thang xoắn ốc.

Mấy người phải mất một lúc mới thích nghi được với ánh sáng bên ngoài.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trời đã sáng, điều đó có nghĩa là họ đã ở trong mộ Khương Thượng cả một đêm.

Hơn nữa... lúc này, họ đang đứng trên một vách đá!

Không kịp tìm đường xuống núi, mấy người đều bị cảnh vật trước mắt thu hút.

Xa xa, một con sông nhỏ uốn lượn quanh co, từ từ chảy lên.

Mây mù lượn lờ trong núi, tựa như tiên cảnh.

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi mặt đất, khiến con sông nhỏ trông

như một dòng sông lấp lánh vàng!

Quan trọng nhất là, con sông nhỏ uốn lượn quanh co, chín khúc lượn vòng!

Hồ Bát Nhất trợn to mắt, lấy bản đồ ra so sánh, hít một hơi thật sâu, nói từng chữ một: "Tiểu ca nhi, phía trước chính là 'Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn'!

Chúng ta tìm đúng chỗ rồi!" Chỉ là lời vừa dứt, đã nghe thấy một giọng nói già nua vang lên: "Không sai, các ngươi quả thực đã tìm đúng chỗ rồi." Giọng nói đột ngột vang lên khiến Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, tim đập thình thịch, cây côn Bức Luyện Di Tôn trong tay quay lại vung một côn!

Theo tiếng nói, mấy người đều quay đầu lại.

Nhìn qua, một ông lão mặc áo vải gai đang đứng bên vách đá, mỉm cười nhìn họ.

Ông lão búi tóc, trang phục trông cũng cổ kính, giống như người xưa!

Thấy cây côn của Vương Bàn Tử, ông lão cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ là cây côn của Vương Bàn Tử đến trước mặt ông ta thì lại không thể nào đánh xuống được nữa.

Vương Bàn Tử không tin, liên tục dùng sức, mặt đỏ bừng, vẫn không thể làm gì được.

Hắn chỉ có thể thu côn lại, trong khoảnh khắc thu tay, không tin nổi lại vung thêm một côn nữa, nhắm thẳng vào hông ông lão!

Lần này, kết quả vẫn như cũ.

Cây côn của Vương Bàn Tử đến hông ông lão thì không thể tiến thêm một tấc nào nữa!

Vương Bàn Tử không tin, liên tiếp vung thêm mấy côn nữa.

Chương 461

Lục Vũ đứng bên cạnh quan sát, không vội ra tay.

Ông lão đột nhiên xuất hiện này, trên người không hề có một chút tà khí nào.

Trông giống như hồn thể, nhưng lại mạnh hơn hồn thể bình thường rất nhiều.

Đối với thân phận của ông lão này, Lục Vũ cũng đã có một phỏng đoán.

Chỉ là đáp án này thật sự có chút khó tin, hắn cũng không chắc chắn.

Nhưng dù không chắc chắn, những gì đang diễn ra lại khiến hắn không thể không tin!

Dường như, chỉ có đáp án có vẻ hơi vô lý trong đầu hắn mới là đáp án chính xác! ...

Một lúc sau, Vương Bàn Tử thật sự hết sức, lùi lại, thở hổn hển.

Hắn cũng nhận ra, ông lão này có lẽ không có ác ý gì lớn với mình.

Nếu không, với bản lĩnh của ông lão, e rằng tình hình đã khác từ lâu. "Ông là ai!" Vương Bàn Tử cảnh giác nhìn ông lão.

Chỉ là lời vừa dứt, đã nghe thấy Ngoa thú chửi ầm lên: "Lão già khốn kiếp!

Cô nãi nãi năm xưa đang yên đang lành, chính là bị lão khốn nhà ngươi bắt đến ngọn núi này!" "Lão già khốn kiếp nhà ngươi chết không yên đâu!" Cái gì!

Đồng tử của Hồ Bát Nhất co rút mạnh, kinh ngạc kêu lên không

thể tin nổi: "Ông là Hiến Vương!" "Không phải." Ông lão cười lắc đầu.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra, ánh mắt lại rơi vào người Ngoa thú.

Ngoa thú vẫn chưa hả giận, miệng liên tục chửi bới, về cơ bản những lời hỏi thăm học được từ Vương Bàn Tử đều không thiếu một câu, tặng hết cho ông lão. "Ồn ào." Ông lão không vội không vàng, nhẹ nhàng phất tay, tiếng của Ngoa thú lập tức biến mất.

Dù mấy người vẫn có thể thấy miệng nó mấp máy, nhưng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Cảnh này khiến mấy người có mặt đều sững sờ. "Rốt cuộc ông là ai?" "Ông là người nào?" "Tại sao lại ở đây?" "Mộc Trần Châu đâu?" "Rốt cuộc ông là ai?" Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử mỗi người một câu ném ra mấy câu hỏi.

Chỉ có Lục Vũ không nói gì, mày hơi nhíu lại, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Ông lão cũng không nói gì, mà hứng thú đánh giá Lục Vũ, mặt mang nụ cười, không biết đang nghĩ gì.

Đợi một lúc, vẻ mặt ông ta càng thêm tò mò, nụ cười trên môi càng đậm, như thể đã thấy được chuyện gì đó đặc biệt thú vị.

Lúc này, Lục Vũ lên tiếng, nhìn chằm chằm ông lão, nói: "Tôi có một suy nghĩ táo bạo, nhưng không biết có đúng không." Ông lão mỉm cười nói: "Nói thử xem, cậu nghĩ thế nào?" Ngay khi Lục Vũ định nói gì đó, Ngoa thú ở bên cạnh không biết làm sao lại có thể phát ra tiếng, tức giận hét lớn: "Ta nói cho ngươi biết, lão già khốn kiếp này không phải người tốt!

Ta vốn đang yên đang lành, chính là lão khốn này bắt ta đến, còn nói ta đến đây sẽ có cơ duyên hóa thành hình người!

Ngươi phải cẩn thận đấy, ta nghi lão khốn này chính là một con Ngoa thú già đã hóa thành hình người." Lục Vũ bất lực lắc đầu, đặt Ngoa thú xuống đất, chỉnh lại quần áo, rồi quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương một cái, nhẹ giọng nói: "Giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là Khương Thái Công, Khương Thượng, Khương Tử Nha trong truyền thuyết." Nói xong, ánh mắt chuyển hướng sang ông lão, nhẹ giọng nói: "Danh xưng của ngài thật sự quá nhiều, không biết ngài thích danh xưng nào, chúng tôi sẽ đổi cách gọi?" Nghe thấy ông lão trước mặt chính là chủ nhân ngôi mộ, là Khương Thái Công, Khương Tử Nha trong truyền thuyết, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều chết lặng tại chỗ.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, đầu óc ong ong, trong lòng không ngừng tự hỏi: Bàn gia ta vừa mới ra tay với Khương Tử Nha sao?

Hồ Bát Nhất sững sờ, lẩm bẩm: "Ông là người hay là quỷ?" Chỉ là nói xong, không khỏi đỏ mặt.

Bên cạnh, Shirley Dương nhìn chằm chằm ông lão, rất muốn nói gì đó, nhưng cổ họng cử động mấy lần lại không nói ra được câu nào.

Ông lão thì lại không để ý đến sự kinh ngạc của họ, tùy ý cười một tiếng, nhìn Lục Vũ nói: "Gọi gì cũng không sao, chỉ là một danh xưng thôi." Nói xong, Khương Tử Nha chuyển ánh mắt, rơi vào người Hồ Bát Nhất, thản nhiên cười: "Tình hình hiện tại của lão hủ, có lẽ là không phải người cũng không phải quỷ, cụ thể là gì, chính lão hủ cũng không biết." Nói đến đây, ông lại cười khổ lắc đầu. "Thôi vậy." "Thời cũng là mệnh cũng là vậy." Khương Tử Nha cảm khái một câu, ánh mắt lập tức quay lại Lục Vũ: "Làm sao cậu đoán ra được thân phận của lão hủ?" Lục Vũ khẽ cười, nhẹ giọng nói: "Lúc đầu vào cung điện bạch ngọc, không nghĩ đó là địa cung của ngài." "Dù sao, đã qua mấy nghìn năm, xương cốt cũng đã thành tro..." Dừng một chút, Lục Vũ tiếp tục nói: "Sau đó, ở chính điện của cung điện bạch ngọc,

thấy đủ loại kim khí, cũng không nghĩ đó là mộ Tây Chu." "Mãi cho đến sau này, thấy được thuật Tát đậu thành binh và Thập dạng cẩm, tôi mới nghi ngờ nơi này có thể có quan hệ gì đó với ngài chăng?" "Dù sao, đó đều là bảo bối của ngài, nếu không có quan hệ với ngài, có lẽ cũng sẽ không xuất hiện trong mộ." "Tuy nhiên, cuối cùng xác nhận đây là mộ của ngài, là vì minh văn trên hoàng kim quan quách." "Tuy là giáp cốt văn, nhưng tôi có một... người bạn tình cờ nhận ra, nên đã dịch một chút, từ đó biết được một số thông tin kinh người, cũng khiến chúng tôi xác nhận, đây là âm trạch của ngài." "Nói ra, chúng tôi không mời mà đến, cũng nên xin lỗi ngài một tiếng." Nói đến đây, Lục Vũ dừng một chút, cũng không thực sự xin lỗi, chỉ tiếp tục nói: "Sau đó lúc mở quan tài, con nhóc này nói đó là 'tiên linh chi khí', tôi cũng nghĩ rằng ngài có thể đã vũ hóa đăng tiên." "Nhưng vô tình nhớ lại lúc chúng ta vừa đi qua Già Long Sơn, gặp phải một chút sương mù và..." Không đợi Lục Vũ nói xong, Khương Tử Nha đã xua tay, chặn lời Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Tâm tư cẩn mật, gan đủ lớn, dám đoán dám nghĩ, không tồi." Dừng một chút, Khương Tử Nha lại cười nói: "Vậy cậu nói xem, lão hủ tại sao lại ở đây?" Sắc mặt Lục Vũ không đổi, nhàn nhạt nói: "Chẳng qua cũng chỉ có hai khả năng, hoặc là thành tiên thất bại, để lại một luồng tàn hồn, hoặc là thành tiên thành công, tiên nhân hạ phàm?" Nghe những lời này, sắc mặt Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều trở nên rất đặc sắc.

Thần tiên?

Ông lão trước mắt, chính là thần tiên trong truyền thuyết!

Chỉ có điều, sau khi nghe câu tiếp theo của Lục Vũ, sắc mặt mấy người càng trở nên kỳ quái hơn...

Lục Vũ khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Xem cái vẻ khoe khoang của ngài, lại có thể dễ dàng khiến Vương Bàn Tử không thể tấn công ngài, cộng thêm việc con nhóc này nói ngài là một 'lão già khốn kiếp'....."

"Xem ra, ngài chính là một thần tiên hạ phàm." "Chỉ là tôi có chút không hiểu, ngài đã về phàm gian rồi, sao còn ở lại đây?" "Phượng hoàng sa cơ không bằng gà?" "Đến nỗi phải đi trông mộ cho Hiến Vương sao?" Xung quanh, yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Ngay cả con Ngoa thú trước đó đã chửi Khương Tử Nha là "lão già khốn kiếp", lúc này cũng trợn tròn mắt, mặt mày ngơ ngác.

Người này, điên rồi sao?

Khiêu khích thần tiên?

Về phần ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, sắc mặt càng khó coi hơn.

Chương 462

Đúng, Lục Vũ rất lợi hại, Tiểu ca rất mạnh mẽ!

Nhưng...

đây là thần tiên mà!

Thần tiên này không phải là mấy con cá tạp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng không phải mấy tên quỷ Tây dương ở nước ngoài, càng không phải là lão già dê Cừu Đức Khảo!

Đối mặt với thần tiên, cũng cứng rắn như vậy sao?

Tuy nhiên, thực ra họ cũng có thể hiểu được.

Dù sao, chuyện ở Già Long Sơn này, nói cho cùng, cũng bắt nguồn từ ông ta.

Mọi phiền phức, đều có thể quy kết cho cái lão già muốn thành tiên này.

Vì một người thành tiên, Hiến Vương đã gây ra bao nhiêu chuyện phiền phức?

Trong thủy đạo Già Long Sơn, chi chít tượng người, thuật đằng, vừa vào Già Long Sơn, họ lại phát hiện không biết bao nhiêu tượng người.

Còn có hồ lô khẩu mà họ chưa kịp đến, Hoắc thị bất tử trùng...

Thật lòng mà nói, trong lòng Lục Vũ, thật sự rất chán ghét loại người cao cao tại thượng, vì tư lợi của bản thân mà không màng đến người khác.

Hơn nữa, hắn còn gặp được chủ nhân ngôi mộ "Hoa Sĩ" trong mộ Tây Chu ở Long Lĩnh Mê Quật.

Một người yêu tự do, vì cho rằng không thần phục thiên tử, không kết giao chư hầu là một chuyện rất chính đáng, kết quả lại bị Khương Tử Nha chém đầu.

Điểm này, đặc biệt khiến hắn khó chịu, vì trong cốt cách của hắn, cũng là người như "Hoa Sĩ"! ...

Nghe lời của Lục Vũ, Khương Tử Nha dường như cũng không tức giận, mà lại nhìn Lục Vũ từ trên xuống dưới một lượt, rồi quay đầu nhìn Ngoa thú, cười nói: "Lão hủ đã nói ngươi có cơ duyên, sao lại lừa ngươi được?" "Hắn có thể đến, chẳng phải là cơ duyên của ngươi đã đến sao?" "Nói ra, lão hủ tính cũng không sai, nói là gần đây sẽ có tranh cãi, không ngờ bây giờ đã đến." "À." Lục Vũ cười gượng một tiếng, lắc đầu: "Tôi không có hứng thú cãi nhau với ngài, chỉ có một câu hỏi." "Nói xem." "Hiến Vương là chuyện gì?" "Lão hủ cũng không nói rõ được." "Mộc Trần Châu đâu?" "Ở trong mộ Hiến Vương." "Vậy ngài ở đây làm gì?

Chẳng lẽ thật sự trông mộ cho lão tống tử Hiến Vương đó?" Câu cuối cùng, ngữ khí của Lục Vũ có chút chua chát, nghe ra vẫn còn rất nhiều bất mãn.

Khương Tử Nha cũng không để ý, cười một tiếng, nói: "Cũng có thể nói như vậy.

Chỉ có điều, người trông mộ có thể đi, lão hủ bây giờ thì đi không được rồi!" "Ố, lão thần tiên mà cũng đi không được sao?" "Đúng vậy, một bước lầm thành thiên cổ hận." "À." Lục Vũ lại cười gượng một tiếng, trong mắt có chút khinh thường.

Không biết là do những năm này bị nhốt ở Già Long Sơn, hay là vì nguyên nhân khác, tính tình của Khương Tử Nha bây giờ lại rất tốt.

Mặc cho Lục Vũ nói gì, cũng không nổi giận, ngược lại còn thản nhiên ngồi xuống bên vách đá, nhàn nhạt nói: "Nếu các ngươi rảnh, thì

ngồi đây một lúc, lão hủ trò chuyện với các ngươi một lát, đối với chuyện các ngươi sắp làm, có lẽ cũng có chút trợ giúp." Thấy Khương Tử Nha có vẻ dễ nói chuyện, Vương Bàn Tử lấy hết can đảm, hỏi: "Thái Công, nếu ngài rảnh, có thể dạy tôi vài chiêu không?" "Còn có Đả Thần Tiên, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Trảm Tiên Phi Đao, Tam Hoàn Kiếm gì đó của ngài, nếu ngài không dùng, cho tôi một cái chơi được không?" "Đúng rồi, Phong Thần Bảng của ngài giấu ở đâu, có thể phong thần cho tôi không?" Khương Tử Nha ngạc nhiên nhìn Vương Bàn Tử, không hiểu hỏi: "Ngươi nghe từ đâu mà lão phu có mấy thứ này?" Nói xong, ông lại thở dài một hơi: "Nếu như thành tiên phong thần chỉ cần Phong Thần Bảng là có thể thành công, lão hủ cần gì phải làm những chuyện này?" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất kéo áo Vương Bàn Tử, nhắc nhở: "Bàn Tử, đừng nói bậy.

Cậu nói là trong《Phong Thần Diễn Nghĩa》, là tiểu thuyết, do người đời sau bịa ra." Vương Bàn Tử mặt mày tiếc nuối, buồn bực không nói nên lời.

Tiếc quá!

Vốn còn nghĩ sẽ một bước lên trời, mình sẽ trở thành thần tiên hô phong hoán vũ...

Vương Bàn Tử im lặng không nói, Shirley Dương không nhịn được lại hỏi: "Thái Công, chuyện về Mộc Trần Châu, tức Phượng Hoàng Đảm, ngài có thể nói một chút được không?" Khương Tử Nha quay đầu nhìn Shirley Dương một cái, nhàn nhạt nói: "Lão phu từ từ nói, các ngươi từ từ nghe." Shirley Dương và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh.

Vương Bàn Tử thì đã ngồi xuống từ lâu, mắt mong chờ nhìn.

Chỉ có Lục Vũ, sau khi nhìn Khương Tử Nha một lúc, cũng ngồi xuống.

Thấy hắn cũng ngồi xuống, Khương Tử Nha khẽ cười, hỏi: "Các ngươi có biết phương sĩ là gì không?" "Phương thuật sĩ, Tần triều Từ Phúc chính là phương sĩ nổi tiếng nhất, tương truyền ông ta là đệ tử của Quỷ Cốc Tử." Hồ Bát Nhất rất tích cực chủ động phát biểu.

Chỉ có điều, hai cái tên mà anh ta nói ra, Khương Tử Nha đều rất xa lạ.

Ông cũng không để ý, tự mình nói tiếp: "Phương sĩ, ngũ hoa bát môn, không gì không có." "Thiên văn địa lý, y bốc tinh tượng, đều là phương sĩ." "Trong đó, quan trọng nhất của phương sĩ chính là tu đạo thành tiên." Nói đến đây, Khương Tử Nha quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nói: "Từ Phúc mà ngươi nói, lão phu chưa từng nghe qua, ngay cả Tần triều lão phu cũng không biết.

Chắc là, họ cũng thuộc phái phương sĩ." "Nói ra, cả đời lão phu cũng không hiểu rõ về phương sĩ." "Nếu không phải tham luyến nhân thế, có lẽ cũng sẽ không gặp phải phương sĩ." Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Khương Tử Nha lóe lên vẻ hoài niệm.

Hồi lâu, ông thở dài một hơi, lại nói: "Năm xưa, khi lão phu câu cá bên bờ sông Vị Thủy, nghe nói có một phu nhân sinh được một bé trai, vừa chào đời đã biết đi, nói năng không kiêng kỵ, tự xưng là Tống Vô Kỵ." "Dân gian gọi nó là yêu, lão hủ đã gặp nó một lần, từ miệng nó biết được phương sĩ tu tiên, quả có thật." "Sau đó, lão phu cùng nó tu tiên, mượn pháp thuật của phương sĩ, giúp Cơ Phát phạt Trụ, vấn đỉnh thiên hạ!" "Từ đó, lão phu ở nước Tề, trở thành quốc quân." "Ngoài việc xử lý quốc chính, chính là tu tiên." "Nói là không nỡ trần thế cũng được, không cam lòng với nước Tề cũng được, chung quy lão hủ đã già, sắp chết." "Lúc đó, Tống Vô Kỵ tìm cho lão phu được nơi bảo địa này, một là để che chở hậu nhân, hai là có thể giúp lão phu ngự long thăng tiên..." Lúc này, Lục Vũ không nhịn được chen vào: "Chuyện thăng tiên của ngài tôi đều biết cả, tiếp theo có phải nên nói

đến chuyện 'trông mộ' rồi không?" Khương Tử Nha quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, khẽ cười: "Tiếc là ngươi và ta không có duyên, nếu không có thể trở thành phương sĩ..." "Không cần, tôi là người Mặc gia." "Mặc gia?" Khương Tử Nha hơi sững sờ, rồi lắc đầu: "Thực ra, chuyện lão hủ trông mộ, cũng không có gì lạ." "Nói thế nào?" Lục Vũ luôn nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, chờ câu trả lời của ông ta.

Khương Tử Nha khẽ thở dài, lắc đầu: "Lão phu ngự long đăng thiên, sau khi hạ phàm lần nữa, vốn muốn bảo vệ Chu triều, chỉ tiếc vật đổi sao dời, có những đạo lý không hiểu, lão hủ cũng đột nhiên hiểu ra." "Trong nhân gian, luôn có những chuyện, không thể cưỡng cầu." Lục Vũ cổ họng cử động, không nhịn được chen vào: "Ngài không phải là định nói thiên cơ bất khả tiết lộ, cho nên không giúp đỡ Chu triều chứ?" "Nói đúng rồi." Trong mắt Khương Tử Nha lóe lên vẻ kỳ lạ, lại nhìn Lục Vũ một cái, lúc này mới có chút tiếc nuối lắc đầu: "Tiếc là ngươi và ta không có duyên, nếu không thật sự có thể trở thành hậu nhân của phương sĩ." "Chuyện của Hiến Vương, ngươi biết bao nhiêu?" Lục Vũ không thích cái vẻ thần thần bí bí của Khương Tử Nha, lại hỏi tiếp. "Hiến Vương." Trong mắt Khương Tử Nha thoáng qua một tia hồi ức, hồi lâu, khẽ thở dài một hơi: "Thiên cơ bất khả tiết lộ, ngươi hà tất phải truy vấn lão hủ?

Thôi vậy, không thể nói, nhưng lão hủ có thể tiễn ngươi một đoạn!" Đúng lúc này, Lục Vũ nhận ra vẻ mặt của Khương Tử Nha có chút thay đổi, trong mắt ông ta lóe lên một tia vui vẻ, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như gặp được chuyện gì đó đặc biệt thú vị.

Chỉ là không đợi hắn hỏi một câu gì, Khương Tử Nha đột nhiên phất tay: "Đi!" Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Vũ và những người khác, bỗng nhiên biến mất không thấy đâu!

Trên vách đá, chỉ còn lại một mình con Ngoa thú, ngơ ngác nhìn Khương Tử Nha.

Thủ đoạn phất tay một cái là biến mất mấy người này, dọa nó sợ ngây người.

Khương Tử Nha nhìn Ngoa thú, khẽ cười, nói: "Nơi họ muốn đến, đối với ngươi quá nguy hiểm." "Ngươi qua đó, chỉ có thể thêm phiền." "Hả?

Đợi đã, để lão hủ tính một chút." Trong mắt Khương Tử Nha lóe lên một tia kỳ lạ, đưa tay ra, một cái đã bắt được con Ngoa thú cách đó mấy mét vào tay, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc: "Không ngờ, con vật nhỏ nhà ngươi, lại còn có phúc duyên như vậy." "Nếu đã thế, ngươi cũng đi đi." Phất tay một cái, bóng dáng Ngoa thú biến mất, chỉ còn lại một mình Khương Tử Nha, ngồi một mình trên vách đá, nhìn về phía "Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn" xa xôi, trên mặt mang một nụ cười cao thâm khó lường.

Chương 463

...

Cùng lúc đó.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều mặt mày ngơ ngác.

Vừa rồi họ còn ở trên vách đá, sao trong nháy mắt, đã chui vào một hang núi đen ngòm?

Trong hang núi, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nước, khí tức cũng âm hàn vô cùng!

Lục Vũ lấy đèn pin ra, chiếu sáng tình hình xung quanh.

Đúng lúc này, một vật nhỏ đột nhiên rơi xuống đầu Vương Bàn Tử, dọa Vương Bàn Tử theo bản năng hét lên một tiếng: "Vãi chưởng!" Ngay sau đó, nhìn rõ thứ xuất hiện trên đầu mình là con súc sinh nhỏ Ngoa thú, Vương Bàn Tử lập tức tức điên lên, không nhịn được chửi ầm lên: "Con súc sinh nhỏ nhà ngươi, lại đi theo làm gì!" "Cô nãi nãi không rảnh để ý đến ngươi." Nói rồi, Ngoa thú đạp mạnh vào người Vương Bàn Tử, trực tiếp nhảy sang người Lục Vũ, ngang nhiên nói: "Lão già khốn kiếp kia bảo ta đi cùng các ngươi, lão nói trên đường này, các ngươi có một vấn đề khó, phải có cô nãi nãi mới giải quyết được." "Ừ, vậy ngươi giải quyết cái này trước đi." Lục Vũ xoay đèn pin, đưa tay chỉ vào hai bên con đường nhỏ.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cuối cùng cũng chú ý đến sự khác biệt.

Hai bên lối đi, toàn là xương trắng chất đống!

Có xương người, có xương dã thú, nổi bật nhất là mấy chiếc ngà

voi màu trắng hình cung!

Ánh mắt nhìn về phía trước, vị trí họ đang đứng, chỉ là một con đường nhỏ dài hơn mười mét, phần còn lại đã bị nước ngập qua, mặt nước phản chiếu ánh sáng trắng của đèn pin, càng thêm âm hàn.

Hơn nữa, trên đỉnh hang núi này, đá lởm chởm, những tảng đá đó như bị quái thú nào đó gặm qua, lởm chởm không đều, các góc cạnh cực kỳ sắc nhọn, không có một chút tròn trịa nào.

Lúc này, Hồ Bát Nhất lấy bản đồ ra, xem kỹ, nói: "Tiểu ca nhi, nếu tôi không nhìn lầm, hai bên đều là hố chôn người, chúng ta có thể đang ở trong đường tế của mộ Hiến Vương." Lục Vũ nhìn tình hình xung quanh, so sánh với tình hình trong ký ức của mình, gật đầu.

Tình hình hiện tại, gần như giống hệt với miêu tả trong sách《Quỷ Xuy Đăng》, họ có lẽ đã ở trong hồ lô khẩu quỷ dị rồi.

Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Khương Tử Nha cũng thật là, tiễn chúng ta một đoạn, sao không cho chúng ta phơi nắng thêm một lát?" "Nói nữa là, sao ông ta không đưa chúng ta thẳng đến mộ thất của lão tổng tử Hiến Vương?" "Cứ phải để chúng ta đi lòng vòng, chui qua cái nơi âm khí sâm sâm này." "Lão già khốn kiếp đó, không có ý tốt!" Câu này, Vương Bàn Tử lại đồng thanh với Ngoa thú. "Được rồi, đừng nhiều lời, chuẩn bị đi, chúng ta chuẩn bị xuống nước." Lục Vũ không lãng phí thời gian, tay trái cầm Tị Thủy Châu, tay phải cầm Hắc kim cổ đao, eo treo song kiếm Ngô Vương Phù Sai.

Hồ Bát Nhất cầm Tân Đình Hầu Đao, Vương Bàn Tử giơ côn Bức Luyện Di Tôn, Shirley Dương tay trái cầm Kim Cương Tán, tay phải là pháp khí Hoàng giai hạ phẩm Sài Đao.

Chỉ có con Ngoa thú nhỏ, hai tay không, rất dứt khoát bám trên lưng Lục Vũ, không nhúc nhích!

Lục Vũ quay đầu lại nhìn, xác định mấy người đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, dặn dò: "Lát nữa bất kể tình hình thế nào, không được rời khỏi bên cạnh tôi.

Phạm vi của Tị Thủy Châu không lớn lắm, chỉ ở bên cạnh tôi mới có thể đảm bảo an toàn cho các cậu." "Yên tâm, yên tâm, chúng tôi chắc chắn không đi lung tung." "Ừ." Lục Vũ gật đầu, không nói thêm, men theo lối đi từ từ tiến về phía trước.

Chỉ đi được mấy bước, đã đến bờ nước.

Tị Thủy Châu gặp nước liền rẽ nước, mấy người từ từ đi xuống lòng sông.

Mặc dù lòng sông lồi lõm không bằng phẳng, nhưng so với việc lội trong nước lạnh, vẫn tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, sau khi rẽ nước, họ có thể nhìn rõ hơn mọi thứ trong nước.

Không bao lâu, họ đã ở dưới mực nước khoảng hai mét, trong bức tường nước dựng đứng hai bên, loáng thoáng có thể thấy nhiều hài cốt hơn.

Lớn nhỏ, đủ loại thi hài động vật.

Hơn nữa, trong nước còn có không ít cá!

Nhìn hình dạng của từng con cá, chính là đao xỉ khuê ngư!

Tuy nhiên, bây giờ Tị Thủy Châu đã rẽ nước, đao xỉ khuê ngư cũng không gây ra mối đe dọa nào cho họ.

Ừm, nói chính xác, chỉ cần họ không táy máy, tự tìm rắc rối là được.

Lục Vũ quay đầu, bất lực nhìn Vương Bàn Tử vừa mới thò tay vào nước, suýt bị đao xỉ khuê ngư cắn, hỏi: "Vui không?" Vương Bàn

Tử cười gượng, ngượng ngùng gãi đầu: "Không phải, tôi là muốn..." "Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất ở gần Vương Bàn Tử nhất, đột nhiên thấy một con đao xỉ khuê ngư nhảy ra khỏi bức tường nước lao thẳng về phía Vương Bàn Tử, vội vàng vung đao qua, chém con đao xỉ khuê ngư trở lại nước.

Một sự cố nhỏ này, lập tức khiến Vương Bàn Tử không dám quậy nữa.

Mấy người cũng tập trung tinh thần, vừa cảnh giác chú ý tình hình xung quanh, vừa từ từ tiến về phía trước.

Không biết từ lúc nào, con sông ngầm dưới lòng đất này ngày càng sâu.

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, bây giờ họ cách mặt nước đã gần năm mét.

Hơn nữa, trên lòng sông gập ghềnh, ngoài hài cốt ra, còn lộ ra rất nhiều đồ dùng gỉ sét.

Có những thứ giống như cuốc, còn có một số mảnh vỡ của chậu gốm.

Chắc là, có thể là do những người lao công xây dựng mộ Hiến Vương năm xưa vô tình làm rơi lại.

Đi thêm một lát nữa, lòng sông dưới chân không còn là lòng sông sỏi đá như trước, mà trở nên giống như bùn lầy, một bước giẫm xuống, nếu đứng hơi lâu một chút, sẽ bị lún giày vào trong bùn.

May mắn là, mấy người có "Tiên thiên công", trước đó còn hấp thụ không ít "tiên linh chi khí", nên tạm thời mà nói, vẫn chưa có khó khăn gì.

Ngoài ra, dưới nước cũng xuất hiện rất nhiều dây leo.

Chương 464

Shirley Dương cẩn thận nhận dạng một hồi, nói: "Là bèo tây, tên tục là lục bình." "Loại thực vật thủy sinh này, nếu không kiểm soát, sẽ lan rộng rất nhanh." "Nhưng rễ cây to khỏe như thế này, tôi chưa từng thấy." Vừa nói, Shirley Dương vừa bước qua một rễ cây to bằng cánh tay trẻ con.

Cô dùng sức giẫm một cái, cảm giác lại cứng như rễ cây cổ thụ, cảm giác này rất đặc biệt.

Đi thêm mấy bước, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, dừng một chút." "Sao vậy?" "Dưới lớp bùn này có thứ gì đó." Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào chân mình, dùng cây côn quý của mình cẩn thận cào một cái.

Không bao lâu, Vương Bàn Tử từ trong bùn lôi ra một cái móc ngang bằng kim loại.

Dài khoảng nửa mét, hai đầu có gai nhọn. "Đây cũng có." Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, lại lôi ra một cái nữa.

Móc ngang bằng kim loại, hết cái này đến cái khác, không bao lâu, Vương Bàn Tử đã lôi ra hơn mười cái móc ngang từ trong bùn. "Tiểu ca nhi, Lão Hồ, hai người xem đây là cái gì?" Hồ Bát Nhất nhìn, nhíu mày, nhất thời cũng không nghĩ ra là gì, chỉ có thể đoán: "Có thể là thứ họ dùng khi xây dựng mộ Hiến Vương?" "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, dùng Tân Đình Hầu Đao xâu mấy cái móc ngang lại với nhau, nhẹ giọng hỏi: "Các cậu xem hình dạng này giống cái gì?" "Con rết?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu: "Đây là ngô công quái sơn thê độc nhất của phái Tá Lĩnh, không ngờ lại thấy ở đây." Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, thở dài: "Xem ra, đây là những thứ Trần lão gia tử để lại sau lần dẫn người

vào Già Long Sơn lần trước." "Có cần mang về cho ông ấy không?" Vương Bàn Tử mắt lóe lên vẻ buồn bã, trầm giọng nói: "Trần lão gia tử cả đời anh hùng, duy chỉ có ở đây thất bại, mạch Tá Lĩnh càng chỉ còn lại một mình ông ấy.

Chỉ nghĩ thôi, trong lòng tôi đã có chút không vui." Theo giọng nói của hắn, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, kể cả Lục Vũ đều có chút buồn bã.

Đặc biệt là Shirley Dương, không khỏi đỏ hoe mắt, trầm giọng nói: "Nếu chúng ta có thể quen biết Trần lão gia tử sớm hơn, e rằng họ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy." "Đúng vậy." "Ai, nếu có thể quen biết các cậu sớm hơn một chút, tộc nhân của phái Bàn Sơn chúng tôi, cũng sẽ còn lại rất nhiều." Ánh mắt Shirley Dương đột nhiên rơi vào người Lục Vũ, đột nhiên nói: "Tại sao, tại sao anh không thể xuất hiện sớm hơn một chút?

Nếu anh xuất hiện sớm hơn, có lẽ ông ngoại sẽ không phải buồn bã qua đời." "Tại sao!" "Tại sao!" Cảm xúc của Shirley Dương ngày càng kích động, ánh mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Trong sự thất vọng sâu sắc, mang theo một loại oán hận khó tả.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Tôi nói này Shirley Dương, cô nói thế là quá đáng rồi, có liên quan gì đến Tiểu ca của chúng tôi.

Nếu không phải Tiểu ca..." "Anh im miệng!" Shirley Dương đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, tức giận nói: "Chúng ta cùng nhau làm việc, nếu không phải vì anh tham lam gặp cái gì cũng muốn, rất nhiều lúc chúng ta căn bản sẽ không gặp nguy hiểm!" Ngoa thú cũng chen vào, mắng: "Đúng, đúng, đúng!

Giống như lúc trước, nếu không phải ngươi đi trêu chọc đao xỉ khuê ngư, nó sao lại nhảy ra, thậm chí suýt làm bị thương cô nãi nãi

ta!" Vương Bàn Tử muốn phản bác một câu, chỉ là lời đến miệng, lại không nói nên lời, không khỏi buồn bã cúi đầu.

Shirley Dương được đằng chân lân đằng đầu, tức giận nói: "Anh đã thích chơi, vậy tôi cho anh chơi cho đã!" Vừa nói, Shirley Dương dùng sức đẩy một cái, định đẩy Vương Bàn Tử vào bức tường nước một bên.

Hồ Bát Nhất vội vàng cản lại, không ngờ Shirley Dương lần này dùng sức cực mạnh, Hồ Bát Nhất cũng loạng choạng, sắp ngã vào trong nước...

Hồ Bát Nhất loạng choạng, va vào Lục Vũ, Lục Vũ bước chân khựng lại, người hơi ngả ra sau, Ngoa thú sau lưng chạm vào nước.

Ngoa thú sợ nước, lần này suýt dọa chết nó, không khỏi chửi ầm lên, liên tục đập vào vai Lục Vũ! "Cẩn thận, cẩn thận!" "Cô nãi nãi sắp chết đuối rồi!" Nghe thấy tiếng của Ngoa thú, Lục Vũ đột nhiên bừng tỉnh!

Nháy mắt một cái, đã thấy Shirley Dương kéo theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sắp lao vào trong nước, không chút do dự, Lục Vũ bước một bước, trực tiếp lao đến bên cạnh Shirley Dương, một tay bắt lấy cô.

Ngay sau đó, kéo cả Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lại.

Hai người, trên người ít nhiều dính một chút nước, nhưng vấn đề không lớn.

Lục Vũ cắn rách đầu ngón tay, trực tiếp điểm một giọt máu vào giữa trán ba người.

Thấy cảm xúc của họ hơi ổn định lại một chút, lại vẽ lên trán họ mỗi người một đạo hóa sát phù, ngay cả Ngoa thú cũng không bỏ sót.

Làm xong việc này, Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi cứ mãi nghĩ đến chuyện của phái Tá Lĩnh, lại quên mất trong thủy đạo này nguy cơ tứ phía, không biết từ lúc nào đã trúng chiêu!

Lúc này sau khi bình tĩnh lại, quay đầu nhìn một vòng, không phát hiện ra bóng dáng của tử phiêu như dự đoán!

Tuy nhiên...

đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, lùi lại hai bước, va vào người Hồ Bát Nhất, nếu không phải Hồ Bát Nhất kéo hắn lại, có thể đã ngã ngồi trên lòng sông.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, Hồ Bát Nhất cũng giật mình.

Lúc này, Lục Vũ ngẩng đầu.

Hóa ra, không biết từ lúc nào, họ cách mặt nước ngày càng sâu, Tị Thủy Châu cũng không thể rẽ hết nước, chỉ là trong nước sâu, tạo cho họ một không gian không có nước.

Lúc này, trên đỉnh đầu họ, đang trôi lơ lửng một xác nữ, toàn thân mặc đồ tang trắng!

Chỉ nhìn một cái, Lục Vũ đã xác định, đó chính là tử phiêu!

Đặc biệt là đôi mắt trống rỗng đó, dù hắn đã có chuẩn bị tâm lý, cũng đã điểm máu kỳ lân của mình lên trán, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt đó, Lục Vũ vẫn không tránh khỏi tim đập nhanh hơn, cảm nhận được một nỗi bi thương sâu sắc! "Đừng nhìn!

Cúi đầu xuống!" Lục Vũ thu hồi ánh mắt, thấy Hồ Bát Nhất và những người khác đang nhìn xác nữ, sắc mặt lại một lần nữa trở nên khó coi, vội vàng nhắc nhở một câu!

Mấy người cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lần lượt cúi đầu, đi theo sau Lục Vũ, từ từ tiến về phía trước.

Chỉ là đi được mấy bước, Vương Bàn Tử không kìm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được lại ngẩng đầu nhìn một cái.

Một cái nhìn, đã khiến hắn cảm thấy tay chân lạnh ngắt, phảng phất như bị một nỗi tuyệt vọng vô tận bao trùm.

Chương 465

May mắn...

đúng lúc này, một đàn đao xỉ khuê ngư bơi qua, che khuất tầm nhìn của xác nữ, khiến Vương Bàn Tử đột nhiên bừng tỉnh.

Tỉnh lại, hắn không dám ngẩng đầu nữa, chỉ lẳng lặng đi theo Lục Vũ, từ từ tiến về phía trước.

Mấy người, đều rất ăn ý không đề cập đến chuyện cãi nhau trước đó. ...

Đi thêm một lúc nữa, lòng sông cuối cùng không còn hạ xuống, mà từ từ dâng lên, mấy người càng đi càng cao.

Không bao lâu, đã ra khỏi mặt nước.

Đứng trên mặt nước, họ cũng có thể nhìn lại mọi thứ trong hang núi.

Theo bước chân của họ, tình hình trong hang núi, có sự thay đổi rõ rệt so với trước đây!

Tường xung quanh, tuy vẫn là đá lởm chởm, nhưng đã bị đủ loại dây leo bò kín, trong không trung có thêm tiếng "vo ve vo ve", đầy rẫy vô số côn trùng bay, ruồi bay.

Những con côn trùng này, có lớn có nhỏ.

Con nhỏ bằng hạt gạo, con lớn bằng nắm đấm.

Đặc biệt là có một con nhện nước trực tiếp nhảy từ mặt nước bị Tị Thủy Châu rẽ ra sang phía bên kia, càng thêm kinh người!

Thân thể nó, to bằng nắm đấm, sáu cái chân dài, còn dài hơn thân thể gấp hai lần!

Loáng thoáng, còn có thể nghe thấy tiếng kêu "ộp ộp", giống như tiếng ếch, nhưng lại to hơn tiếng ếch rất nhiều. "Tôi hơi sợ, có thể đừng dừng ở đây không?" Giọng nói run rẩy của Ngoa thú, phá vỡ sự im lặng.

Lục Vũ gật đầu, dẫn mấy người tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ là vừa đi được mấy bước, tình hình lòng sông lại có một số thay đổi.

Trước đó, lòng sông tuy có sỏi đá, cũng có bùn lầy, nhưng vẫn chưa xuất hiện rong rêu.

Nhưng bây giờ, trong tầm mắt, cách đó vài mét, là một hàng rong rêu dày đặc.

Những tiếng kêu "ộp ộp" đó, cũng chính là từ trong đám rong rêu này phát ra!

Lục Vũ trong lòng chợt hiểu, có thể là đã gặp phải hồng bối đại thiềm thừ!

Đúng lúc này, bụi rong rêu bị Tị Thủy Châu rẽ nước đột nhiên động đậy.

Ngay sau đó, một bóng đỏ, đột nhiên lao ra.

Chưa kịp để Lục Vũ nhìn rõ chuyện gì, đã cảm thấy một mùi tanh hôi, xộc thẳng vào mặt!

Lục Vũ theo phản xạ nghiêng người né qua, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái lưỡi dài vô cùng, lướt qua mặt hắn.

Chủ nhân của cái lưỡi dài này, chính là hồng bối đại thiềm thừ!

Hoặc nói, hồng bối bàn cổ thiềm! 【Tên vật phẩm: Hồng bối bàn cổ thiềm】 【Cấp bậc vật phẩm: Cửu phẩm yêu thú】 【Năng lực vật phẩm: Kịch độc, linh nguyên liệu】 【Mô tả vật phẩm: Hồng bối

bàn cổ thiềm, lưỡi dài gấp ba lần thân, lưỡi có kịch độc.

Túi độc trên lưng, khi gặp nguy hiểm sẽ phun dịch độc, có tính ăn mòn!

Tuy nhiên, thiềm tô có thể giải trăm độc, thiềm y, da thiềm khô, đầu thiềm, lưỡi thiềm, gan thiềm, mật thiềm đều có thể làm thuốc, hoặc làm linh nguyên liệu...】 Toàn thân trên dưới đều là bảo bối?

Nhìn thông báo của hệ thống trong đầu, mắt Lục Vũ không khỏi sáng lên!

Lúc này! "Ộp ộp!" "Ộp ộp!" "Ộp ộp!" Mấy tiếng kêu quái dị vang lên, đã thấy mấy con hồng bối bàn cổ thiềm từ trong rong rêu nhảy ra, từng đôi mắt khổng lồ, tròn vo nhìn chằm chằm họ.

Vương Bàn Tử không chịu nổi những cái mụn mủ trên lưng con cóc, nhìn mà da đầu tê dại.

Hồ Bát Nhất nhìn, cũng cảm thấy có chút buồn nôn, trầm giọng nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta đổi hướng khác?" Chỉ có điều... ngay khoảnh khắc Hồ Bát Nhất mở miệng, mấy con hồng bối bàn cổ thiềm, đều đồng thời thè lưỡi ra, cái lưỡi dài nhọn hoắt trực tiếp đâm về phía Hồ Bát Nhất!

Hồ Bát Nhất giật mình, Tân Đình Hầu Đao vội vàng hất lên, muốn cắt đứt mấy cái lưỡi dài đột ngột này.

Chỉ là không ngờ, lưỡi của hồng bối bàn cổ thiềm cực kỳ linh hoạt, chúng lại thuận theo hướng hất của Tân Đình Hầu Đao, như một sợi dây mềm, trực tiếp thay đổi hình dạng của lưỡi, không bị chém đứt!

Lục Vũ nhíu mày, khi mấy cái lưỡi dài đó thu lại, Hắc kim cổ đao cũng nhanh chóng vung ra!

Chỉ có điều...

Chương 466

tình hình khi hắn vung đao, cũng không có gì khác biệt lớn so với hiệu quả của Hồ Bát Nhất.

Lưỡi trực tiếp thay đổi hình dạng, không bị Hắc kim cổ đao của hắn cắt đứt.

Trong cuộc giao tranh ngắn ngủi, dường như không hề bị tổn thương!

Tất cả những điều này, đều xảy ra trong chớp mắt.

Sau khi mấy cái lưỡi của hồng bối bàn cổ thiềm thu lại, chúng lại phát ra tiếng "ộp ộp".

Tuy nhiên, chúng không vội tấn công, chỉ kêu ộp ộp, lại có thêm mấy con hồng bối bàn cổ thiềm xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Đừng coi thường chúng, đều là..." Một câu còn chưa nói xong, tất cả những con cóc lớn trong tầm mắt đều đồng thời thè lưỡi ra, hướng tấn công, chính là hướng của Lục Vũ.

Lục Vũ Hắc kim cổ đao lại một lần nữa sử dụng Nhiên Mộc Đao Pháp, lưỡi đao mang theo ánh lửa lướt qua, kết quả vẫn như trước.

Lưỡi của những con hồng bối bàn cổ thiềm này, linh hoạt đến mức không thể tin được!

Lục Vũ lo lắng có chuyện, chỉ có thể vừa vung đao, vừa nhắc nhở họ: "Đừng coi thường mấy con cóc này, chúng đều là yêu thú cửu phẩm, kịch độc!" Nghe thấy lời này, Vương Bàn Tử không cảm thấy bất ngờ, mà mở miệng nói: "Lúc này, phải dùng...

Vãi chưởng!" Nói được nửa câu, bên hông họ cũng xuất hiện mấy con hồng bối bàn cổ thiềm, hơn nữa còn nhảy ra khỏi bức tường nước, lưỡi dài trực tiếp đâm về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vội vàng sử dụng côn pháp, vừa chống đỡ, vừa la hét: "Mẹ nó!

Lão Hồ, mau lấy súng ra, bắn chết mấy con cóc này!

Chúng có lợi hại đến đâu, cũng không né được đạn!" Theo giọng nói của hắn, ngày càng nhiều hồng bối bàn cổ thiềm tụ tập lại gần.

Nhìn qua, ít nhất cũng ba bốn mươi con.

Lập tức, mấy chục cái lưỡi dài mang theo mùi hôi thối, bay lượn khắp trời, cực kỳ ghê tởm!

Shirley Dương cũng không nhịn được mở miệng: "Sao lại có loại cóc quái dị này...

A!" Vừa mới nói, mấy cái lưỡi của hồng bối bàn cổ thiềm trực tiếp lướt về phía cô, dọa cô mặt mày tái mét, vội vàng bung Kim Cương Tán ra!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Lưỡi quất vào Kim Cương Tán, phát ra tiếng "bốp bốp" giòn giã!

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, liên tục vang lên.

Càng ngày càng nhiều lưỡi, đều đâm về phía Kim Cương Tán!

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng nói: "Shirley, cô nấp kỹ vào!" Vừa nói, Tân Đình Hầu Đao trong tay từ lướt chuyển thành chém, từ trên trời giáng xuống, uy mãnh vô cùng chém xuống.

Nhưng những cái lưỡi đó, vẫn mềm mại như nước, dù chém thế nào, cũng đều theo lưỡi đao biến đổi hình dạng, không bị chém đứt!

Hơn nữa, theo giọng nói của Hồ Bát Nhất, lập tức có mấy cái lưỡi dài của hồng bối bàn cổ thiềm, trực tiếp đâm về phía Hồ Bát Nhất! "Chết tiệt!" "Lão Hồ mau đưa súng cho tôi, đừng lãng phí...

Phì!" Vương Bàn Tử nói được nửa câu, lưỡi của hồng bối bàn cổ thiềm lại lướt tới, hắn chỉ có thể tạm dừng việc nói, côn Bức Luyện Di Tôn vung lên kín như bưng!

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trầm giọng nói: "Tất cả không được nói chuyện, không được phát ra bất kỳ âm thanh nào!" "Hả?" "Im miệng!" "Ờ..." Vương Bàn Tử "a" một tiếng, quả thật không nói nữa.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất cũng từ từ phản ứng lại.

Chỉ cần họ không phát ra âm thanh, những con cóc lớn này sẽ không tấn công họ!

Anh đột nhiên nhớ lại một tin tức mình đã xem, nói về "cóc câm điếc", dựa vào toàn thân để cảm nhận âm thanh.

Bây giờ xem ra, những con hồng bối bàn cổ thiềm này sống quanh năm trong hang núi tối tăm không thấy ánh sáng, đã sớm mất đi thị lực, chỉ còn lại thính giác.

Mà loại thính giác này, càng được chúng phát huy đến cực hạn! "Thần kỳ vậy..." Vương Bàn Tử nhìn con cóc không còn tấn công mình nữa, chỉ có mấy con cóc không tin nổi tiếp tục gõ vào Kim Cương Tán, không nhịn được cảm thán một tiếng.

Chỉ là tiếng nói chưa dứt, mấy con hồng bối bàn cổ thiềm đã phản ứng lại, lại một lần nữa tấn công Vương Bàn Tử, dọa Vương Bàn Tử vội vàng dùng cây côn quý đuổi lưỡi dài của chúng sang một bên.

Tiếp đó, cũng không dám nói nữa, chỉ trợn to mắt nhìn Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, dùng ánh mắt, bĩu môi, hỏi ý kiến của họ. "Bốp!" "Bốp!" "Bốp!" "Bốp!" Tiếng lưỡi của hồng bối bàn cổ thiềm đập vào Kim Cương Tán, vẫn không ngớt bên tai.

Trong một hang núi âm lạnh như vậy, nghe mà thấy lòng hoảng sợ!

Lục Vũ nhíu mày, trầm tư một lát, đưa tay ra hiệu im lặng, lại chỉ vào chân, ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đứng yên tại chỗ, không được cử động lung tung.

Chương 467

Hù...

Sau khi dặn dò, Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, bước một bước ra ngoài.

Động tác của hắn rất nhẹ, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Dù lưỡi của hồng bối bàn cổ thiềm đâm qua ngay bên cạnh người hắn, hắn cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Bước chân nhẹ nhàng, không phát ra âm thanh, từ từ tiếp cận, sát đến tận rìa của đàn cóc!

Không xa, tim của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều thót lên tận cổ!

Ngoa thú trên lưng Lục Vũ, càng không dám cử động, nắm chặt quần áo của hắn, cố định mình trên lưng Lục Vũ, thậm chí không dám thở mạnh.

Sợ tiếng thở của mình lớn, sẽ khiến đàn cóc kia phát hiện ra nó...

Đúng lúc này!

Ánh mắt Lục Vũ đột nhiên trở nên sắc bén, trên thân Hắc kim cổ đao trong tay, lửa cháy bừng bừng!

Ngay sau đó, một chiêu "Nhiên Mộc Đao Pháp" trực tiếp chém về phía đàn cóc đỏ!

Một nhát đao lướt qua, mấy con hồng bối bàn cổ thiềm trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, theo phản xạ khen: "Tiểu ca nhi, đẹp lắm!" Lời còn chưa dứt, mấy cái lưỡi dài, lại một lần nữa lao về phía

Vương Bàn Tử!

Sắc mặt Vương Bàn Tử không đổi, ngược lại còn tiếp tục hét lớn: "Bàn gia còn sợ các ngươi sao?" Vừa nói, Vương Bàn Tử trực tiếp dùng côn Bức Luyện Di Tôn, sử dụng Thiếu Lâm Thiêu Hỏa Côn, một bộ côn pháp, kín như bưng bảo vệ mình nghiêm ngặt.

Chỉ là miệng hắn, vẫn lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, Tiểu Hồ, Bàn gia ta hôm nay xả thân vì nghĩa, hai người phải nhân cơ hội này, mau chóng xử lý hết lũ cóc kia đi!" "Ây da, Bàn gia ta có nên dùng từ xả thân vì nghĩa không nhỉ?" "Ây da, xui xẻo, xui xẻo..." Vương Bàn Tử chìm đắm trong thế giới của mình, liên tục la hét, thu hút hỏa lực.

Dù hắn không nhắc nhở, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng hiểu ý định của hắn.

Ngay lập tức, hai người cũng không lãng phí thời gian, ánh đao liên tục lướt qua.

Rất nhanh... trên lòng sông chỉ còn lại một đống xác của hồng bối bàn cổ thiềm.

Dù sao cũng là yêu thú, tuy là yêu thú cửu phẩm, nhưng không thể vô tận như kiến.

Lục Vũ nhìn xung quanh, xác định không có vấn đề gì, trực tiếp thu hết xác của hồng bối bàn cổ thiềm lại, định đợi sau khi ra ngoài, sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng xem những thứ này như thế nào. "Không lãng phí thời gian ở đây, chúng ta tiếp tục đi, có chuyện gì lát nữa nói." Hồ Bát Nhất và những người khác liên tục gật đầu, vừa cảnh giác tình hình xung quanh, đi theo Lục Vũ, từ từ vượt qua đám rong rêu, tiếp tục đi sâu vào trong hang.

Men theo lòng sông đi một lúc, Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ vai Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất quay đầu, Vương Bàn Tử đưa tay chỉ về phía không xa.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Hồ Bát Nhất kinh ngạc hít một hơi khí lạnh, vội vàng vỗ vai Lục Vũ.

Lục Vũ quay đầu, sắc mặt hơi biến đổi!

Không xa, cách họ khoảng mười mấy mét, có một bệ đá!

Bệ đá vuông vức, áp sát vách núi, rõ ràng là do con người xây dựng.

Xung quanh ngoại trừ mặt hướng về phía họ không bị dây leo quấn, hai bên đều là dây leo dày đặc, bảo vệ bệ đá ở giữa.

Mà ở giữa bệ đá, nằm một xác nữ, tư thế cực kỳ quái dị!

Nhìn như nằm thẳng, hai chân co lại, thậm chí co đến tận ngực, hai tay ôm chặt hai chân, cả người cong lại.

Nhưng đầu của cô ta, lại ngửa ra sau hết sức, mặt đầy kinh hãi!

Nhìn qua, không phải tử phiêu, thì là gì?

Hả?

Không đúng!

Lục Vũ vô tình lướt qua những dây leo đó, trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ! 【Tên vật phẩm: Nguyệt Thiến Thảo】 【Cấp bậc vật phẩm: Lục phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Kịch độc, ngưng dịch】 【Mô tả vật phẩm: Thiến thảo thông thường, do được tưới bằng hiến huyết, oán linh bồi hồi, mang độc tính.

Nguyệt Thiến Thảo sinh trưởng chậm, nhưng dây leo, lá có kịch độc, dây leo sản sinh ra ngưng dịch, ngưng dịch rơi vào người súc vật, có thể trong thời gian ngắn mở rộng, lan ra, bao bọc hoàn toàn người súc vật, oán niệm của sinh linh, bị phong bế trong thân thể...】 Thì ra

là vậy!

Nhìn giới thiệu dưới mắt, Lục Vũ bừng tỉnh đại ngộ!

Cái vẻ giống như hổ phách trên người những tử phiêu trong《Quỷ Xuy Đăng》, không có chút quan hệ gì với hổ phách.

Thật sự là, một cây độc thảo tốt!

Chương 468

Đúng lúc này!

Mấy người đều thấy, một giọt chất lỏng sền sệt, nhỏ xuống người xác nữ.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Giọt chất lỏng đó, như có sức sống, từ từ lan ra, trong thời gian ngắn ngủi vài phút, một giọt chất lỏng, đã biến một xác chết, thành... tử phiêu!

Tử phiêu cứ như vậy, nằm trên bệ tế, không hề động đậy.

Mấy người nhìn, cũng có chút không biết nói gì.

Thủ đoạn như vậy, không chỉ yêu dị, mà còn tàn nhẫn!

Cực kỳ tàn nhẫn!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nhìn nhau, rất muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Có thể là do thủy triều, cũng có thể là do nguyên nhân khác, chỉ thấy mực nước từ từ dâng lên, từ từ ngập qua tử phiêu.

Tử phiêu vốn nên chìm xuống nước, lúc này lại nổi trên mặt nước, theo dòng nước, trôi dập dềnh, về phía sâu hơn...

Mỗi người đều nhìn nhau, không ai muốn nói gì.

Shirley Dương cảm thấy rợn tóc gáy, Vương Bàn Tử thấy ghê tởm, còn Hồ Bát Nhất lại thấy vô cùng tàn nhẫn.

Về phần Ngoa Thú trên lưng Lục Vũ, kể từ khi vào sơn động, nó

đã ít nói đi rất nhiều, nếu không phải Lục Vũ luôn cảm nhận được sức nặng trên lưng, có lẽ anh đã nghĩ nó đi lạc mất rồi.

Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ vỗ vai mấy người, chỉ về phía Tử phiêu, rồi dẫn họ từ từ tiến lại.

Khi đi ngang qua bệ đá tế tự, Lục Vũ liếc nhìn tình hình lòng sông.

Trên mặt đất vương vãi không ít mảnh vỡ của hũ gốm, chắc là do lão tổng tử Hiến Vương năm xưa bố trí Đằng thuật gây ra.

Ngoài ra, còn có mấy cái đầu lâu khô... không biết vì sao lại xuất hiện ở đây.

Cảnh này không hoàn toàn giống với miêu tả trong sách "Ma Thổi Đèn".

Tuy nhiên, chuyện không giống thế này đã xảy ra không biết bao nhiêu lần, Lục Vũ cũng không đặc biệt để tâm.

Anh chỉ suy nghĩ một lát rồi dừng bước, đưa tay chỉ vào bệ tế và đám dây leo, sau đó lấy ra "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" của mình, khẽ vung lên.

Sau vài tiếng loảng xoảng giòn tan, chiếc thang đã nối liền lòng sông và bệ tế.

Lục Vũ lại chỉ tay vào đám dây leo hai bên bệ tế, ý bảo Hồ Bát Nhất và những người khác hãy cẩn thận, rồi mới từ từ bước lên thang.

Đoạn lòng sông này cách bệ tế khoảng chừng ba mét.

Bò được vài bước, Lục Vũ đã có thể nhìn thấy tình hình trên bệ.

Phía trên không có những hình khắc đá như trong sách "Ma Thổi Đèn".

Thực tế, bệ đá phẳng lì nhẵn bóng, thậm chí một vết xước cũng

không có, nói gì đến hình khắc.

Điều khác thường duy nhất là ở sâu bên trong bệ đá, có hai đốm tròn nhỏ đang lóe lên ánh sáng đỏ ma mị!

Nhìn thấy lần đầu, Lục Vũ cũng giật nảy mình, da gà da vịt nổi hết cả lên.

Anh còn như vậy, huống hồ là mấy người Hồ Bát Nhất.

Shirley Dương giật mình, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Nhưng ngay sau đó, nghĩ đến việc trong sơn động này đầy rẫy các loại quái vật, cô liền bịt miệng lại, sợ kinh động thứ gì đó đang ẩn nấp trong bóng tối.

Nói ra thì, từ sau khi gặp lũ cóc lưng đỏ, họ không nói chuyện cũng là vì lý do này.

Bầu không khí ở đây thực sự quá ngột ngạt, quá nặng nề...

Lúc này, Lục Vũ điều chỉnh góc độ của đèn pin, cuối cùng cũng có thể nhìn rõ hai đốm tròn nhỏ lóe ánh sáng đỏ kia!

Ở sâu nhất trong bệ đá, cách mặt đất khoảng nửa mét, có một bệ đá nhỏ hơn.

Trên đó đặt một vật trang trí toàn thân đen tuyền, không lớn lắm, trông chỉ khoảng ba mươi centimet.

Nhìn hình dáng, nó giống một con khỉ đang ngồi, hai đốm đỏ lóe sáng ma mị chính là đôi mắt của nó!

Chương 469

Đôi mắt nhỏ xíu, rất không tương xứng với tỷ lệ cơ thể.

Trong đầu Lục Vũ cũng hiện lên thông báo của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Tượng Sơn Tiêu Sinh Tế】 【Cấp bậc vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Duyên thọ】 【Thông tin vật phẩm: Phương Nam có loài vượn khổng lồ, mặt người tay dài, thân đen có lông, gót chân ngược, thấy người cười nó cũng cười, thần tế thờ mặt nó, gọi là Sơn Tiêu.

Xưa có phương sĩ Tống Vô Kỵ, đem Sơn Tiêu bỏ vào lò lửa, một con chết, một con vào, trăm con chết, trăm con vào, Sơn Tiêu vào lò mà hồn không lìa lò.

Tống Vô Kỵ dùng trận đồ phương sĩ, phong hồn vào lò, dùng hàng trăm Sơn Tiêu sống để tế trong lò, luyện thành Tượng Sơn Tiêu!

Tượng Sơn Tiêu có thể cướp đoạt tinh khí của người khác, rót vào bản thân, kéo dài tuổi thọ...】 Lục Vũ bừng tỉnh.

Bảo sao pho tượng này giống khỉ như vậy, hóa ra là Sơn Tiêu trong truyền thuyết!

Kéo dài tuổi thọ, để có thể sống lâu hơn một chút, những kẻ này đúng là không từ thủ đoạn nào.

Khoan đã!

Phương sĩ Tống Vô Kỵ!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, cái tên Tống Vô Kỵ này, trước đó anh vừa nghe được từ miệng Khương Tử Nha!

Lúc này, Shirley Dương ở bên cạnh thực sự không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt trong sơn động, không nhịn được lên tiếng hỏi:

“Tiểu ca nhi, anh phát hiện ra gì vậy?” Lục Vũ suy nghĩ một lát, đưa tay chỉ vào pho tượng đá, khẽ nói: “Đó là Tượng Sơn Tiêu, tôi nhớ đã từng đọc một quyển dã sử, trên đó có một câu chuyện.” “Có một vị Hỏa tiên trong truyền thuyết, vì muốn trải nghiệm nhân gian nên đã chuyển thế đầu thai vào một gia đình nông dân.” “Sau vài năm sống, cặp vợ chồng nông dân dần già đi...” “Hỏa tiên trong lòng không nỡ, đúng lúc Sơn Tiêu làm loạn, Hỏa tiên đã dùng bí pháp chuyển tuổi thọ của Sơn Tiêu sang cho vợ chồng nông dân.” “Truyền thuyết tuy là truyền thuyết, nhưng pho tượng này thật sự có công dụng như vậy.” Có những lời, Lục Vũ không nói quá rõ ràng.

Thứ nhất, nói ra sẽ quá sức tưởng tượng.

Cái tên Tống Vô Kỵ, bọn họ trước đó đều đã nghe qua từ miệng Khương Tử Nha.

Thứ hai, trên lưng anh còn có một con Ngoa Thú, tiểu quái này vào sơn động sau họ một bước, ai biết Khương Tử Nha có giở trò gì với nó không?

Lòng hại người không nên có, nhưng lòng phòng người không thể không.

Nghe Lục Vũ giải thích, mấy người trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc!

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu ca nhi, lão tổng tử Hiến Vương kia, không phải là thông qua con Sơn Tiêu này để giúp mình trường sinh bất lão chứ?” Hồ Bát Nhất sắc mặt có chút kỳ quái, cau mày nói: “Chắc là không phải.” Nói xong một câu, Hồ Bát Nhất càng nhíu chặt mày, chìm vào suy tư, hồi lâu không nói...

Shirley Dương, Vương Bàn Tử đều nhìn Hồ Bát Nhất, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Còn Lục Vũ thì nhìn chằm chằm vào Tượng Sơn Tiêu, suy nghĩ xem làm thế nào để thu dọn thứ này.

Dựa vào Giới chỉ Mặc Gia Cự Tử, anh có thể nhìn ra "Tượng Sơn Tiêu Sinh Tế" này có liên kết với một loại cơ quan nào đó.

Cụ thể là cơ quan gì, tạm thời anh cũng không đoán ra được.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là chỉ cần không động vào, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm.

Hơn nữa, nếu Tượng Sơn Tiêu lúc này vẫn đang bị người khác khống chế, nếu ai trong số họ chạm vào, sẽ bị nó hút chặt, thậm chí nuốt chửng sinh mệnh lực!

Khoan đã!

Chẳng lẽ Khương Tử Nha đang tính kế họ, muốn nhân cơ hội này cướp đoạt sinh mệnh của họ?

Không đúng...

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Lục Vũ liền lắc đầu, phủ định suy đoán của mình.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng sắp xếp lại dòng suy nghĩ, nhìn Vương Bàn Tử nói: "Trước đây khi chúng ta ở Tây Bắc, có phát hiện một con Lục Yêu Ngọc Thú, cậu còn nhớ không?" Vương Bàn Tử gật đầu: "Tôi nhớ chứ, lúc đó không phải Tiểu ca nói, thứ này cũng là thủ đoạn kéo dài tuổi thọ của lão tổng tử Hiến Vương sao?" "Chính xác." Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Khi đó, tôi nhớ Tiểu ca nói là Lục Yêu Ngọc Thú có liên quan đến Kham Hồn Hang Quan, cùng nhau tạo thành một loại Niết thuật." "Người sống vào hang quan, cá ăn máu thịt, chia tách linh hồn, cá dài ba thước, mới thành Niết!

Dùng Niết hầm canh, người sống ăn vào, trở thành Chung!

Linh hồn của nó liên kết với Lục Yêu Ngọc Thú, Hiến Vương dùng bí pháp của mình, có thể chuyển sinh mệnh lực của Chung sang bản thân, kéo dài tuổi thọ." Phải công nhận, trí nhớ của Hồ Bát Nhất không tồi, đã thuật lại toàn bộ thủ đoạn của Niết thuật này không sai một chữ.

Dừng một chút, anh ta tiếp tục nói: "Niết thuật và Đẳng thuật, tôi đã tra rất nhiều tài liệu, hai thứ này rốt cuộc là một loại thuật pháp, hay là hai loại, tôi cũng không chắc lắm." "Tuy nhiên, có thể chắc chắn là, Hiến Vương đã dùng một loại bí pháp, mới có thể chuyển sinh mệnh lực cổ xưa đó lên người mình." Lời của Hồ Bát Nhất lập tức nhắc nhở Lục Vũ!

"Lão Hồ, ý của cậu là bí pháp của Hiến Vương, chính là thông qua 'Tượng Sơn Tiêu Sinh Tế'?" "Ừm, tôi thấy rất có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Lục Vũ nhíu mày không nói, trong lòng không ngừng suy tính.

Từ tình hình hiện tại, suy đoán của Hồ Bát Nhất không phải không có lý.

Dù sao, lời giải thích của hệ thống cũng không rõ ràng, chuyện về bí pháp của Hiến Vương, cũng chỉ nói là bí pháp.

Bây giờ nghĩ lại, bí pháp này rất có thể chính là chỉ con Sơn Tiêu!

Nói cách khác, Hiến Vương thông qua Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan để tạo thành Niết thuật, sau đó lại nhờ "Tượng Sơn Tiêu Sinh Tế" để chuyển sinh mệnh lực đó sang người mình.

Nhưng tại sao Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan lại không có ở đây?

Lục Vũ đang suy nghĩ, Shirley Dương đã lên tiếng: "Nếu vậy, cũng không phải không có khả năng." "Trước đây chúng ta đoán có

hậu nhân của Hiến Vương, không ngừng thông qua con đường tế lễ, hiến tế vào trong đại mộ." "Liệu có phải những hậu nhân hiến tế đó đã phát hiện ra công dụng của Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan, sau đó mang hai thứ này chạy đến Tây Bắc, muốn kéo dài tuổi thọ của chính mình?" "Tôi cũng nghĩ vậy." Hồ Bát Nhất gật đầu, nghiêm túc nói: "Có lẽ hậu nhân đó đối với bố trí của Hiến Vương cũng chỉ biết một nửa, cho nên đã mang đi Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan, để lại 'Sơn Tiêu Sinh Tế'." Biết một nửa?

Khoan đã!

Chương 470

Mắt Lục Vũ sáng lên, có thể mang đi Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan, chứng tỏ người này biết rất nhiều thứ.

Đã biết nhiều thứ như vậy, hắn không có lý do gì lại bỏ qua con Sơn Tiêu này mà không mang đi!

Cho dù hắn không hiểu dụng ý của Sơn Tiêu, những thứ đặt cùng nhau như thế này, cũng không nên để lại.

Trừ phi, hắn không mang Sơn Tiêu đi được?

Không mang đi được... là vì "Nguyệt Thiến Thảo", hay vì Tử phiêu?

Hay còn có nguyên nhân nào khác?

Lục Vũ chỉ cảm thấy Đẳng thuật, Niết thuật phức tạp rối rắm này giống như một mớ bòng bong.

Có một manh mối quan trọng nằm ngay trong mớ bòng bong đó, nhưng lại không thể tìm ra.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì... mình đã bỏ lỡ điều gì, đã xem nhẹ điều gì...

Lúc này, Ngoa Thú, kẻ vẫn im lặng từ khi vào sơn động, cuối cùng cũng lên tiếng, run rẩy nói: "Chúng ta có thể đổi chỗ khác nói chuyện được không, các ngươi không sợ, chứ ta sợ lắm!

Thượng cổ linh thú chúng ta, sợ nhất là những thứ âm tà này!" "Nhanh lên đi, ta cứ cảm giác có mấy đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào ta..." Mắt?

"Mắt gì, ở đâu?" "Các ngươi không thấy sao, ngay trong đám dây

leo kia kìa!" Hửm?

Lục Vũ khẽ nhíu mày, chiếc đèn pin này dùng lâu, pin đã yếu.

Nghĩ rồi, anh đổi một chiếc đèn pin mới.

Ánh sáng trắng chói lòa, một lần nữa chiếu sáng toàn bộ không gian!

Lần này, mấy người đều phát hiện ra điểm khác biệt.

Nhìn theo hướng Ngoa Thú chỉ, họ thấy phía sau đám dây leo che khuất, quả nhiên có mấy vòng tròn...

Mấy vòng tròn đó, dưới sự che phủ của dây leo, nhìn thoáng qua, đúng là giống như từng con mắt lớn.

Vương Bàn Tử nhìn không rõ lắm, theo bản năng đưa tay định vạch đám dây leo ra.

Nhưng vừa mới đưa tay ra, còn chưa kịp chạm vào dây leo, đã bị Lục Vũ vỗ một cái vào tay, nhắc nhở: "Có độc, đừng chạm." Vương Bàn Tử hoàn hồn, vội vàng cảm ơn Lục Vũ, rồi nói: "Tôi dùng gậy." Thấy Lục Vũ gật đầu, Vương Bàn Tử mới dùng cây gậy quý của mình vạch mấy sợi dây leo ra, để lộ những vòng tròn ẩn sau đó.

Mấy vòng tròn trông cũng không có gì đặc biệt, chỉ là những vòng tròn bình thường, hơi lõm vào, sâu khoảng một đốt ngón tay.

Shirley Dương nhìn một lúc, như có điều suy nghĩ nói: "Xem tình hình này, trông giống như...

ừm, giống như nơi để đặt các dụng cụ tế tự." "Trước đây tôi từng xem một số tài liệu về vùng Điền Nam, trên đó có một ngôi miếu sơn thần, trên mi cửa có treo một số đồ bạc trang trí." Lục Vũ nhíu mày, trong lòng đột nhiên nghĩ đến một khả năng: "Tạm thời đừng quan tâm đến cái này, xuống dưới xem thử." Anh nhớ, dưới lòng sông, có rất

nhiều hài cốt chất đống.

Lúc này anh bước xuống thang, một lần nữa đứng trên lòng sông.

Đống hài cốt nằm ngay ven bờ sông.

Anh lại gần hơn một chút, ngồi xổm xuống, quan sát kỹ.

Trên đống xương trắng hếu, có vô số vết mổ và những vết nứt nhỏ li ti.

Trước đây khi nhìn thấy, Lục Vũ không nghĩ nhiều, chỉ cho là do lũ cá đi ngang qua, không có việc gì làm nên mổ chơi.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, lại khiến anh nhớ đến những bộ hài cốt nhìn thấy gần Kham Hồn Hang Quan ở thôn Thạch Bi Điếm, Tây Bắc...

Những vết thương trên những bộ hài cốt này, về hình dạng và mức độ, không khác mấy so với những bộ xương trắng lần đó.

Lục Vũ ngẩng đầu, quan sát kỹ vách đá.

Trên đó, quả nhiên có một trụ tròn nhỏ phủ đầy rêu xanh.

Nhìn thoáng qua, nó giống như một tảng đá bình thường, nhưng sau khi Lục Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao cạo nhẹ một chút, liền có thể nhìn ra, đây là phần gốc của một sợi xích sắt đã gỉ sét loang lổ!

Mấy người đi sang bên cạnh vài bước, lại thấy một gốc xích sắt khác.

Lần này, cuối cùng cũng có thể xác định một chuyện!

Tử phiêu, Lục Yêu Ngọc Thú, Kham Hồn Hang Quan cùng với "Tượng Sơn Tiêu" còn sót lại, đã cùng nhau tạo thành một yêu thuật có thể kéo dài tuổi thọ cho Hiến Vương!

Thủ đoạn này, cực kỳ tàn nhẫn, khiến người ta rợn tóc gáy!

Lục Vũ thở hắt ra một hơi, định thần lại, giải thích cho mấy người: "Những vòng tròn lúc nãy, tôi đã đếm kỹ, có sáu cái, vừa đúng với Lục Yêu Ngọc Thú." "Thêm cả đống hài cốt này, đã có thể xác nhận, nơi này chính là vị trí ban đầu của Lục Yêu Ngọc Thú và Kham Hồn Hang Quan." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương sắc mặt khẽ biến.

Lục Vũ đưa tay chỉ về phía xa, nơi đã không còn thấy Tử phiêu, chắc là nó đã trôi vào động tích thi, ở cùng với những Tử phiêu đáng thương kia.

Chương 471

Dừng một chút, anh tiếp tục nói: "Bất kể là Đẳng thuật hay Niết thuật, đều là tà thuật mà Hiến Vương dùng để kéo dài tuổi thọ cho mình." "Hắn trước tiên thông qua thủ đoạn này, cướp đoạt sinh mệnh của những người đáng thương kia, sau đó mượn 'Nguyệt Thiến Thảo' phong bế oan hồn của những người này, khiến oán niệm của họ tăng lên." "Các ngươi còn nhớ không, trước đây khi chúng ta vừa nhìn thấy Tử phiêu, trong lòng có cảm giác gì?" "Đau thương." Shirley Dương sững người, cúi đầu, khẽ nói: "Loại đau thương đó, khó mà hình dung, khiến người ta vô cùng, vô cùng khó chịu, thậm chí trong lòng còn nảy sinh vô số oán niệm." Trước đó, sau lần đầu tiên họ nhìn thấy Tử phiêu, mặc dù Lục Vũ đã dùng máu kỳ lân hóa giải nguy cơ, nhưng cũng không giải thích gì cho họ.

Shirley Dương, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lại vì cuộc tranh cãi trước đó thực sự không cần thiết, nên cũng rất ăn ý không nhắc lại, cho đến tận bây giờ Lục Vũ mới đề cập đến chuyện này.

Hồ Bát Nhất bừng tỉnh, kinh ngạc hỏi: "Tiểu ca nhi, ý của anh là, loại Tử phiêu đó, sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của chúng ta?" "Ừm." Lục Vũ gật đầu: "Oán niệm bị phong bế trong cơ thể, sơn động này âm khí sâm sâm, những người này không biết bao nhiêu năm oan hồn tụ tập ở đây, oán niệm của họ không thể giải thoát, thậm chí ngày một tăng!" Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh, đột nhiên nghĩ đến một lời đồn mình từng nghe qua.

Chính xác mà nói, không chỉ anh ta, mà những người có mặt ở đây, ngoại trừ Ngoa Thú, đều đã từng nghe nói.

Có người chết oan, chết bất đắc kỳ tử, sau khi chết oán niệm cực

nặng, không qua cầu Nại Hà, không chuyển thế đầu thai, sẽ trở thành cô hồn dã quỷ trên thế gian.

Trong đó, những quỷ hồn có oán niệm sâu nặng nhất, sẽ trở thành lệ quỷ!

Trong số lệ quỷ, có một loại là thủy quỷ, chính là sống ở dưới nước!

Có người đang nô đùa, bơi lội dưới nước, liền có khả năng bị lệ quỷ quấn lấy, kéo xuống đáy nước...

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đều nghĩ đến một chuyện mình từng trải qua hồi nhỏ ở khu tập thể.

Một cái ao lớn, mấy đứa trẻ bơi lội, có một đứa trẻ mất tích... cuối cùng người lớn tháo cạn nước ao, tìm thấy đứa trẻ đó dưới đáy.

Mắt cá chân của nó, bị một bàn tay xương hoàn chỉnh nắm chặt, thậm chí còn có thể thấy trên chân nó những vết thương hằn sâu, dường như nó đã cố gắng giãy giụa, nhưng bị thủy quỷ giữ chặt, không thể thoát ra.

Mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng bây giờ nhắc lại, sắc mặt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không được tốt lắm.

Rõ ràng, chuyện này đã để lại quá nhiều dấu ấn trong tâm hồn non nớt của họ!

Vương Bàn Tử thở dài một hơi, cảm thán nói: "Bây giờ nghĩ lại, đó có thể chính là lệ quỷ.

Phải rồi Tiểu ca nhi, anh nói xem những Tử phiêu mà chúng ta gặp bây giờ, có phải cũng là thủy quỷ không?" Lục Vũ nghe họ kể chuyện, trong lòng im lặng.

Nếu những Tử phiêu này chỉ là nữ quỷ bình thường, thì mọi

chuyện đã đơn giản hơn rất nhiều.

Tiếc là... chúng không phải.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa thực sự tiếp xúc với Tử phiêu, nhưng Lục Vũ có thể chắc chắn, những Tử phiêu này tuyệt đối không đơn giản.

Sinh mệnh lực bị cướp đoạt, một phần làm dưỡng chất biến thành Niết thuật, còn một phần trở thành Đẳng thuật.

Nếu Hiến Vương đã làm nhiều như vậy, mà những Tử phiêu kia vẫn là nữ quỷ bình thường, thì người làm chuyện đó đã không phải là Hiến Vương...

"Hiến Vương lão tống tử đó, Bàn gia mà đào được mộ của hắn, nhất định phải lôi hắn ra phanh thây!" Vương Bàn Tử vẻ mặt phẫn nộ chửi một câu.

Hiếm thấy, Ngoa Thú vẫn luôn nằm trên lưng Lục Vũ, lúc này cũng hùa theo một câu: "Phải thiêu lão ba ba khốn kiếp đó thành tro!" Nó vừa mở miệng lại nhắc nhở Lục Vũ, anh quay đầu nhìn nó một cái, hỏi: "Lúc ngươi qua đây, Khương Tử Nha không nói gì với ngươi sao?" "Không có." Ngoa Thú rất dứt khoát phủ nhận.

Nhưng sau khi phủ nhận, nó lại bổ sung: "Lão ba ba khốn kiếp đó nói không ngờ ta còn có phúc duyên như vậy, nên để ta đi theo các ngươi." "Còn nói gì nữa không?" "Không có!

Cô nãi nãi nói cho ngươi biết, lời của lão ba ba khốn kiếp đó không thể tin được, ai biết lão ta đang giở trò xấu xa gì chứ!" Lục Vũ lắc đầu, không tiếp tục vấn đề này.

Khương Tử Nha, một vị thần tiên trong truyền thuyết như vậy, có tính toán gì, anh hiện tại cũng không đoán được.

Nhưng có một vấn đề trước mắt, lại không thể không làm.

Lục Vũ đưa tay chỉ lên "Tượng Sơn Tiêu" phía trên, nói: "Tôi chỉ có thể xác định bên dưới 'Tượng Sơn Tiêu' có cơ quan, nhưng là cơ quan gì thì tôi không có cách nào xác định." "Lão Hồ, cậu xem kỹ xem, có thể tìm thấy manh mối gì không?" "Được." Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, lấy đèn pin ra, rọi khắp nơi.

Bên cạnh, trong mắt Shirley Dương thoáng qua vẻ lo lắng.

Lần này đến mộ Hiến Vương, ngay từ đầu đã đầy rẫy nguy hiểm, sơn động này bây giờ càng lành ít dữ nhiều.

Tiếp theo, nơi họ phải đến, chính là men theo vị trí của những Tử phiêu, cố gắng tìm lối vào mộ Hiến Vương.

Nhưng ở phía xa, không biết có bao nhiêu Tử phiêu đang chờ đợi họ.

Hửm?

Shirley Dương đột nhiên nghĩ đến điều gì, lên tiếng hỏi: "Lão Hồ, trước đây anh nói nơi này là con đường hiến tế phải không?" "Đúng vậy." Nghe vậy, Shirley Dương nhíu mày, khó hiểu nói: "Nếu đây là con đường hiến tế, vậy những người mang vật tế đến, làm sao đảm bảo mình sẽ không bị những Tử phiêu kia, hoặc là lũ cóc lưng đỏ tấn công?" Câu nói này, lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Oán niệm của Tử phiêu, ngay cả mấy người họ vừa mới đi vào cũng cảm thấy rất khó chịu, suýt nữa trúng chiêu, huống hồ là người bình thường!

Trừ phi, có thứ gì đó có thể áp chế tình huống này, khiến cho người dẫn đầu đoàn hiến tế có thể không bị ảnh hưởng, tự do ra vào.

Sống hai kiếp người, đọc thuộc "Ma Thổi Đèn", Lục Vũ vẫn biết nhiều thứ hơn Hồ Bát Nhất và những người khác.

Mặc dù, tình hình của bệ tế này bây giờ không giống với miêu tả

trong sách “Ma Thổi Đèn”, anh vẫn nghĩ đến tình huống trong sách.

Trong sách, Hồ Bát Nhất và nhóm của anh ta đã thông qua những hình khắc trên bệ tế, hiểu được Đẳng thuật của Tử phiêu, rồi lại nhìn thấy trên hình khắc có một vị đại tư tế đeo mặt nạ.

Bây giờ...

Chương 472

mặc dù không có hình khắc, họ cũng không có cách nào xác nhận vị đại tư tế có đeo mặt nạ hay không, nhưng nếu nói có thứ gì có thể khiến người ta bình an vô sự ra vào con đường hiến tế này, anh cảm thấy mặt nạ hoàng kim và long hổ đoản trượng rất có khả năng.

Trước đó, khi lấy được hai thứ này từ chỗ con thỏ mặt trời của tiểu quái Ngoa Thú, Lục Vũ còn chưa kịp xác định thuộc tính của chúng, thì đã vì Ngoa Thú kích hoạt cơ quan, khiến họ rơi vào địa đạo, lảo đảo xông vào địa cung của Khương Tử Nha.

Lúc đó nếu không phải Lục Vũ phản ứng nhanh, trong chớp mắt đã cất đồ vào Quỷ Động Ma Mộc, hai thứ đó có thể đã bị thất lạc...

Trong lòng nghĩ vậy, Lục Vũ khẽ động tâm niệm, từ Quỷ Động Ma Mộc lại lấy ra mặt nạ hoàng kim.

Ngoa Thú vừa nhìn thấy, lập tức không nhịn được lên tiếng: "Đồ của ta, ngươi lại cướp đồ của ta!" Lục Vũ không thèm để ý đến nó, ngón tay trực tiếp phóng ra một tia điện, giật cho tiểu quái hoa mắt chóng mặt, không thể la hét lung tung.

Mặt nạ hoàng kim, đỉnh đầu có chạc, có thể nói là sừng rồng, cũng có thể nói là sừng hươu.

Mắt sư tử miệng hổ, vị trí tai giống như đuôi cá, tạo hình tổng thể vô cùng kỳ dị.

Ngoài ra, bề mặt có những vòng xoáy hình tròn.

Những vòng xoáy này cấu trúc đơn giản, trông có vài phần giống nhãn cầu, một vòng tròn lớn bao lấy hai ba vòng tròn nhỏ, vòng ngoài cùng dường như đại diện cho nhãn cầu, mấy vòng bên trong lần lượt

đại diện cho con ngươi.

Kỳ lạ nhất là, lông mày trên mặt nạ!

Đôi lông mày cong cong vặn vẹo, nếu nhìn kỹ, có thể thấy trên đó có rất nhiều đường vân.

Trông có vẻ giống... lông mày của cá Xà Mi Đồng.

Nhưng so với con rắn biển nhỏ Xà Mi Đồng Ngư, đôi lông mày này tinh xảo hơn, vị trí đầu rắn còn có một chỗ nhô lên nhỏ.

Nếu phải nói, tạo hình không giống rắn biển, mà giống con Thiểm Lân Hắc Phụ Hí mà họ gặp ở sa mạc Tây Vực!

Trong đầu Lục Vũ, lại một lần nữa hiện lên thông báo của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Mặt nạ hoàng kim】 【Cấp bậc vật phẩm: Không có】 【Năng lực vật phẩm: Không có】 【Thông tin vật phẩm: Di vật thượng cổ, mặt nạ hoàng kim.】 Không phải pháp khí?

Nhìn thông báo của hệ thống, Lục Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Lời giải thích này, quá đơn giản.

Tổng cộng chỉ có tám chữ, di vật thượng cổ, mặt nạ hoàng kim.

Ngoài ra, không có bất kỳ giới thiệu nào khác.

Tình huống này, khiến Lục Vũ có chút muốn cảm thán: nghe quân một lời, như nghe một lời.

"Tiểu ca nhi, anh cảm thấy là thông qua chiếc mặt nạ hoàng kim này, nên mới có thể bình an vô sự đi qua đây sao?" Hồ Bát Nhất thấy Lục Vũ nhìn chằm chằm vào mặt nạ không nói gì, suy nghĩ một lúc, lên tiếng hỏi.

Không đợi Lục Vũ mở miệng, Ngoa Thú bên cạnh nói chen vào: "Cũng có khả năng." "Đại tư tế, lão ba ba khốn kiếp đó, ở cổ Điền quốc địa vị chỉ sau Hiến Vương, cũng là người duy nhất mà lão ba ba

khốn kiếp đó tin tưởng." "Năm xưa lúc lão ba ba khốn kiếp đó sắp chết, tên khốn đó chính là đeo mặt nạ, đi cùng Hiến Vương suốt chặng đường." "Lúc đó, cô nãi nãi nhìn thấy rõ mồn một." "Nếu không thì, sau khi cô nãi nãi tỉnh lại, cũng sẽ không mang chiếc mặt nạ này đi rồi." Đúng rồi!

Còn có con súc sinh nhỏ này!

Sao lại quên được!

Con súc sinh nhỏ này vẫn luôn nói mình tận mắt nhìn Hiến Vương đi vào đại mộ!

Lục Vũ quay đầu, nhìn Ngoa Thú, truy hỏi: "Lúc đó ngươi đã thấy gì?" "Không có gì, chỉ là tên khốn đó đeo mặt nạ, đi theo thôi." "Vậy còn đoản trượng?" "Đoản trượng gì?" Lục Vũ khẽ động tâm niệm, từ Quỷ Động Ma Mộc lấy ra cây Long Hổ Đoản Trượng kia.

Long Hổ Đoản Trượng, được mài từ lam thạch màu xanh.

Cây trượng có kích thước tương đương một cây gậy cán bột bình thường, chỉ hơi cong một chút, hai đầu lần lượt là đầu rồng và đầu hổ bằng vàng.

Kiểu dáng cực kỳ cổ xưa, toát ra khí tức hùng hồn nặng nề, ít nhất cũng là cổ vật thời Tiên Tần, trông còn tinh xảo hơn cả mặt nạ hoàng kim. 【Tên vật phẩm: Đồ trang sức lam thạch màu xanh】 【Cấp bậc vật phẩm: Không có】 【Năng lực vật phẩm: Không có】 【Thông tin vật phẩm: Di vật thượng cổ, mài từ lam thạch.】 Lục Vũ đang vì lời giải thích của hệ thống mà có chút cạn lời, thì Ngoa Thú bên cạnh đã có chút khó hiểu hỏi: "Đoản trượng đâu?

Cái đoản trượng ngươi nói đâu?" Lục Vũ bất đắc dĩ nhìn nó một cái: "Đây không phải là đoản trượng sao?" "Đoản trượng?" Ngoa Thú khẽ sững người, ngay sau đó mắt trợn to, ngạc nhiên nói: "Ngươi nói

đây là đoản trượng?" "Đoản trượng?" "Đoản trượng?" Mỗi lần lặp lại một câu, biểu cảm của Ngoa Thú lại thay đổi một chút, đến cuối cùng, biểu cảm ngạc nhiên đã biến thành chế nhạo.

Sự chế nhạo đậm đặc, gần như muốn xông thẳng lên trời!

Ngoa Thú đột nhiên ngã lăn ra lòng sông, tứ chi giãy giụa, gần như sắp cười điên lên.

"Ha ha ha ha!" "Ha ha ha ha!" "Phàm phu tục tử!" "Lại dám gọi thứ này là đoản trượng?" "Ha ha ha ha..." Ngoa Thú như thể nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, cũng quên mất mình đang ở đâu, cũng không sợ hãi, cứ thế cười không ngớt, gần như sắp cười điên rồi!

Hồi lâu sau, một tia điện sáng loáng vụt qua, cơ thể Ngoa Thú run lên bần bật, tiếng cười biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Ngay sau đó, Lục Vũ xách tai nó lôi lên từ lòng sông, lạnh lùng nói: "Nói." "Ngươi lại bắt nạt cô nãi nãi!" Lục Vũ tay khẽ dùng sức, làm bộ muốn ném nó xuống nước, Ngoa Thú kinh hãi thất sắc, vội vàng đổi giọng: "Đừng, đừng, đừng, ta nói cho ngươi." "Nói." "Cái 'đoản trượng' đó..." Nói đến hai chữ "đoản trượng", tiểu quái này vẫn cố tình nhai chữ, nói cực kỳ rõ ràng, như thể đang chế nhạo Lục Vũ.

Tuy nhiên, những lời nó nói tiếp theo lại khiến Lục Vũ có chút bất ngờ.

"...thứ này, ta nhớ là ở trên mặt nạ mà tên khốn đó đeo.

Ừm, ngay trên đỉnh.

Chương 473

Cô nãi nãi không có tay, tên mập kia ngươi không biết ra tay à?" "Không cần." Lục Vũ lắc đầu, ngăn Vương Bàn Tử lại, cầm mặt nạ hoàng kim và long hổ đoản trượng quan sát kỹ.

Vừa nhìn, liền phát hiện mặt sau của mặt nạ hoàng kim, vị trí đỉnh đầu là một hàng răng cưa trang trí, nhìn kỹ, trong đó có bốn vị trí răng cưa, sáng hơn những chỗ khác.

Lại nhìn long hổ đoản trượng, vị trí chính giữa, quả nhiên có hai chỗ nhô lên nhỏ, giống như chốt gài.

Sau khi so sánh kỹ lưỡng, Lục Vũ gài long hổ đoản trượng lên đỉnh mặt nạ hoàng kim.

"Ngược rồi, ngược rồi, ngược rồi..." "Ngươi không phải rất lợi hại sao, sao lại không biết tả hổ hữu long?" "Bình thường đều là tả long hữu hổ." "Cô nãi nãi lười tranh cãi với ngươi." Ngoa Thú vẻ mặt khinh bỉ liếc Lục Vũ một cái rồi không nói nữa.

Đợi một lúc, thấy mặt nạ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, Lục Vũ trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ con súc sinh nhỏ nói đúng?

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương không nói gì, nhưng nhìn biểu cảm của họ, thì rất muốn đề nghị Lục Vũ thử cách "tả hổ hữu long" của con súc sinh nhỏ.

Nhưng... ngay lúc này, phần thân của cây đoản trượng lam thạch trên mặt nạ, đột nhiên phát ra ánh sáng màu xanh nhạt!

Sự chú ý của mọi người đều bị cây đoản trượng lam thạch thu hút.

Ngay cả Ngoa Thú vốn đang khinh bỉ, lúc này cũng không khỏi sững người, phát ra một tiếng "di" nhẹ.

Nghe Ngoa Thú khẽ "di", Vương Bàn Tử bĩu môi, cổ vũ: "Tiểu súc sinh, thế nào?

Mở mang tầm mắt rồi chứ?

Còn dám nghi ngờ Tiểu ca nhi, cái đầu nhỏ của ngươi, có tư cách nghi ngờ Tiểu ca nhi sao?" Ngoa Thú quay đầu, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, tức giận nói: "Tên mập nhà ngươi thì biết cái gì?" "Tôi không biết, nhưng tôi biết Tiểu ca nhi biết, Tiểu ca nhi bảo tôi làm gì tôi làm nấy." "Đồ không có tiền đồ, không có não." Vương Bàn Tử cũng không tức giận, thản nhiên nói: "Bàn gia tôi không có bản lĩnh gì, cũng có tự biết mình, chỉ là đi theo Tiểu ca nhi kiếm miếng cơm ăn.

Không giống như con súc sinh nhà ngươi, nuôi không quen, đồ sói mắt trắng." Về điểm này, Vương Bàn Tử định vị bản thân cực kỳ rõ ràng.

Dù sao "xuống địa, đổ đấu", chủ lực chính là Lục Vũ, còn lại bất kể là Hồ Bát Nhất, hay hắn, hay Shirley Dương, đều chỉ đóng vai trò phụ trợ.

Lão Hồ tinh thông phong thủy, cơ quan, Shirley Dương có một số kiến thức kỳ lạ.

Về phần Vương Bàn Tử hắn, toàn thân hơn trăm cân thịt, không có gì khác, chỉ có liều mạng.

Giống như trước đó khi bị lũ cóc lưng đỏ bao vây, không cần suy nghĩ, Vương Bàn Tử đã tự mình chủ động đứng ra, la hét ầm ĩ để thu hút sự chú ý của chúng, để Lục Vũ và Hồ Bát Nhất có thể âm thầm xử lý lũ quái thú đó.

Hay ví dụ như khi gặp Khương Tử Nha, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương còn chưa kịp phản ứng, Vương Bàn Tử đã xông lên phang mấy gậy!

Bàn gia, chính là kẻ dám liều một thân, dám kéo hoàng đế xuống ngựa!

Chỉ là ngay lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên trợn tròn mắt, mặt đỏ bừng.

Bên cạnh hắn, Ngoa Thú vẻ mặt đắc ý, kiêu ngạo ngẩng đầu: "Thế nào, vẫn là cô nãi nãi của ngươi nói đúng chứ, đừng thấy nó vừa mới phát sáng, vẫn phải là tả hổ hữu long mới đúng chứ!" Chỉ thấy, Lục Vũ thần sắc bình tĩnh tháo "long hổ đoản trượng" trên mặt nạ hoàng kim xuống, xoay chiều, rồi lại cắm vào.

Lần này, không có dị thường nào xảy ra, cũng không phát sáng.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử không nhịn được, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, có phải nhầm rồi không?" Bị một con súc sinh lông trắng chế nhạo, trong lòng Vương Bàn Tử thực sự không phục!

"Đến đây, xin lỗi cô nãi nãi của ngươi đi... a!" Ngoa Thú vẻ mặt kiêu ngạo, ngẩng đầu, còn đang đợi Lục Vũ khen nó, kết quả Lục Vũ vung ngón tay, một tia sét trực tiếp giáng xuống nó một cái.

Dạy dỗ xong tiểu quái, Lục Vũ cũng không nói gì, ánh mắt vẫn dừng trên mặt nạ hoàng kim.

Trong đầu anh, thông báo của hệ thống hiện lên cực kỳ rõ ràng. 【Tên vật phẩm: Mặt nạ Mạnh Cực】 【Cấp bậc vật phẩm: Địa giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Mộng tưởng thành chân】 【Thông tin vật phẩm: Xưa có thần thú, tên là Mạnh Cực.

Trán có vằn, tựa rồng như hổ, thân báo lông sư tử, thông minh vô song.

Mạnh Cực giỏi về mộng, có thể cảm nhận được mộng cảnh, lý tưởng của sinh linh, chỉ cần hô to "Mạnh Cực" ba lần, là có thể mộng tưởng thành chân.

Mặt nạ Mạnh Cực, do cổ phương sĩ luyện chế thành, đặt ở 'Thạch Giả Sơn' nơi Mạnh Cực ở trong trăm năm, ngày ngày hấp thu thần lực Mạnh Cực, thành tựu pháp khí, tuy không thể có cầu tất ứng, nhưng cũng có vài phần huyền diệu của Mạnh Cực...】 Địa giai thượng phẩm pháp khí, Mạnh Cực!

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng thủ đoạn khiến người ta mộng tưởng thành chân này, đã đủ kinh người!

Cảm giác này, giống như đèn thần Aladdin, chỉ cần chà vào thân đèn, là có thể gặp được thần đèn, thực hiện nguyện vọng của mình.

Điều duy nhất khác biệt là, mặt nạ Mạnh Cực không có thần đèn, mà dùng một thủ đoạn kỳ diệu, có thể câu thông với sức mạnh vĩ đại của trời đất, thực hiện những gì trong lòng mong muốn!

Lúc này, Lục Vũ xoay ngược long hổ đoản trượng, cũng là tạm thời đình chỉ công hiệu của pháp khí Địa giai thượng phẩm "mặt nạ Mạnh Cực".

Trong lòng anh, vẫn không khỏi cảm thán.

Pháp khí Địa giai thượng phẩm, quả thực khác biệt.

Tách ra thì không thể nhận biết được, chỉ sau khi hợp lại, mới có thể thấy được sự thần dị của nó!

Tất nhiên, chỉ sự thần dị của pháp khí, vẫn chưa đủ để khiến Lục Vũ im lặng hồi lâu.

Chương 474

Ngay sau khi phát hiện ra sự thần dị của pháp khí, anh lòng có cảm giác, thử cảm ứng đôi lông mày rồng bay phượng múa trên mặt nạ.

Kỳ lạ là, trong đôi lông mày đó, lại có thông tin pheromone!

Thông tin trong đó, không phải đến từ người tạo ra pháp khí, mà là...

đại tư tế của cổ Điền quốc!

Thông tin trên đó cũng rất ngắn gọn, chỉ có một câu: "Mặc niệm, Mộng Tích, Mộng Tích, Mộng Tích, trong lòng nghĩ không nhìn thấy ta, là có thể bình an vô sự đi qua thần đạo hiến tế." Xem ra, vị đại tư tế đó chưa hoàn toàn nắm vững sức mạnh của mặt nạ Mạnh Cực, ngay cả hai chữ Mạnh Cực, cũng biến thành Mộng Tích.

Một pháp khí Địa giai thượng phẩm, chỉ bị họ dùng làm một chiếc mặt nạ có thể che giấu thân hình.

Thực sự là, phung phí của trời!

Hơn nữa, ứng dụng pheromone của vị đại tư tế đó, cũng rất non nớt.

Chắc là, thông tin để lại trên đó cũng là vô tình để lại, chứ không phải ông ta chủ động để lại cho hậu nhân...

Nhưng dù sao đi nữa, một pháp khí như vậy, thực sự là thu hoạch cực lớn!

"Ngươi lại đánh cô nãi nãi một cái nữa đi!

Hả?" Ngoa Thú đang định cãi nhau một trận to với Lục Vũ, thì thấy anh đột nhiên ném cho nó một củ đương quy hoàn chỉnh, không

khỏi sững người.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng có chút ngơ ngác nhìn Lục Vũ, thầm nghĩ sao anh lại đổi tính?

Lúc này, Ngoa Thú cắn một miếng đương quy, đột nhiên "phì phì phì" nhổ hết ra, vừa mắng vừa tức giận nói: "Ngươi dùng loại đương quy bình thường này lừa cô nãi nãi!

Bách niên đương quy của cô nãi nãi đâu!" Củ đương quy trong miệng Ngoa Thú, chính là củ đương quy Lục Vũ vừa mới có được thông qua "mặt nạ Mạnh Cực".

Hiệu quả lần này khiến tâm trạng anh rất tốt, trực tiếp phóng một tia sét, giáng xuống Ngoa Thú một cái.

Sau đó, lại lấy ra một củ "bách niên đương quy khúc" ném cho Ngoa Thú, mặc cho nó từ từ gặm.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử càng thêm khó hiểu, hai người nhìn nhau một cái rồi thầm đoán: đây là vừa đấm vừa xoa?

Một lúc sau, Shirley Dương không đợi được nữa, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, chiếc mặt nạ này rốt cuộc là sao vậy?" "Ồ." Lục Vũ thu lại dòng suy nghĩ, khẽ nói: "Các người đoán đúng rồi, chiếc mặt nạ này có thể che giấu khí tức, giúp người ta tự do ra vào thủy đạo Già Long Sơn và thần đạo hiến tế, sẽ không kinh động đến những thứ quái dị kia." Nghe vậy, mấy người lập tức vui mừng.

Vương Bàn Tử liền truy hỏi: "Tiểu ca nhi, thứ này dùng thế nào?

Chỉ cần đeo lên là được sao?" "Chỉ người đeo mới an toàn, hay là giống như Tị Thủy Châu, tất cả chúng ta đều không sao?" Lục Vũ suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Chắc là đều không sao." "Vậy thì tốt quá!" Vương Bàn Tử vỗ đùi, hưng phấn nói: "Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta mau đi thôi, rời khỏi cái nơi quỷ quái này, đào cái

mộ nát của lão tống tử Hiến Vương!" Shirley Dương cũng gật đầu theo: "Chúng ta mau đi lấy Mộ Trần Châu rồi rời khỏi nơi này." "Tôi luôn cảm thấy nơi này còn có những nguy hiểm khác, trong lòng luôn có chút bất an." Nhìn mấy người hưng phấn không tả xiết, Lục Vũ lắc đầu, lại dội cho họ một gáo nước lạnh: "Không đơn giản như vậy đâu." Mặt nạ Mạnh Cực, là pháp khí Địa giai thượng phẩm, yêu cầu về tinh thần lực cực cao.

Trong mấy người, chỉ có Lục Vũ mới có thể sử dụng.

Về phần Ngoa Thú, là thượng cổ linh thú, nó hẳn là có thể tùy ý sử dụng.

Chỉ là con súc sinh nhỏ này tuy không lớn, nhưng toàn thân có đến tám trăm cái tâm nhãn!

Để nó dùng, Lục Vũ thật sự không yên tâm.

"Thế này, chúng ta thử trước đã." Lục Vũ suy nghĩ một chút, đề xuất ý kiến của mình.

Dù sao đi nữa, sự thật thắng hùng biện.

Một lát nữa vào khu vực tích thi, ngoài Tử phiêu ra, không chừng còn có thể nhìn thấy "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" cực kỳ mạnh mẽ.

Bây giờ không thử, một lát nữa vào trong rồi sẽ không còn cơ hội thử nghiệm.

Hơn nữa, anh cũng phải xem xem số đạn dược trên người có vấn đề gì không, đặc biệt là thuốc nổ chuyên dùng để đối phó với "Hoắc Thị Bất Tử Trùng", còn phải để Hồ Bát Nhất kiểm tra lại.

Vương Bàn Tử có chút tò mò hỏi: "Tiểu ca nhi, thử thế nào?" "Đã bắt đầu rồi." "Hử?

A?

Ai?

Sao tôi không thấy Lão Hồ đâu?" Giọng của Vương Bàn Tử đầy kinh ngạc.

Hơn nữa, hắn không chỉ không thấy Lão Hồ, mà cũng không thấy Shirley Dương, chỉ có thể thấy Lục Vũ và Ngoa Thú.

Tình hình của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng tương tự, họ đều không nhìn thấy đối phương, chỉ có thể thấy Lục Vũ và Ngoa Thú.

Tất nhiên, đây chính là kết quả do Lục Vũ sử dụng "mặt nạ Mạnh Cực" mang lại.

Anh đã che giấu thân hình của cả ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, để thử nghiệm công hiệu của "mặt nạ Mạnh Cực".

Phải nói rằng, "mặt nạ Mạnh Cực" quả thực rất lợi hại, rõ ràng ba người đang ở ngay bên cạnh, nhưng hắn lại không thể nhìn thấy họ, thậm chí không cảm nhận được khí tức của họ, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói của họ.

Tình huống này khiến mấy người vô cùng kinh ngạc, càng thêm cảm thán: "Chẳng trách đại tư tế của Hiến Vương và những người hiến tế sau này có thể thong dong ra vào." Thời gian, trôi qua từng giây từng phút.

Không biết tự lúc nào, mười mấy phút đã trôi qua, Lục Vũ cảm thấy có chút gắng sức, đầu hơi choáng váng, trong lòng đã có một sự hiểu biết sơ bộ về tình hình của "mặt nạ Mạnh Cực".

Chương 475

Tất nhiên, cơn choáng váng nhẹ này không phải là tình huống đặc biệt nghiêm trọng, anh cố gắng thêm mười mấy phút nữa cũng không có vấn đề gì.

Cộng thêm có thể sử dụng "bách niên đương quy khúc" để hồi phục tinh thần, nếu không có gì bất ngờ, kiên trì một tiếng đồng hồ cũng không phải là chuyện gì to tát.

Nói đơn giản vài câu, Lục Vũ cất "mặt nạ Mạnh Cực", lại để mấy người kiểm tra vũ khí trang bị của mình, còn anh thì đi thu dọn 'Tượng Sơn Tiêu Sinh Tế' trên bệ đá.

Đã xác định cơ quan đó chính là Niết thuật, cũng không có gì phải lo lắng.

Tuy nhiên, Lục Vũ vẫn không dùng tay, chỉ dùng Hắc Kim Cổ Đao khều một cái, thu nó vào túi.

Làm xong việc nhỏ này, Lục Vũ lại đặc biệt để Hồ Bát Nhất kiểm tra lại thuốc nổ, xác định loại thuốc nổ này tuyệt đối không có vấn đề.

"Tiểu ca nhi, anh định nổ cái gì?" "Không có gì, có chuẩn bị thì không lo." "Đúng, đúng, Tiểu ca nhi nói đúng, chính là có chuẩn bị thì không lo!" Vương Bàn Tử thản nhiên lái sang chuyện khác: "Chúng ta đã đi nhiều nơi như vậy, tuy chưa dùng thuốc nổ, nhưng loại vũ khí sát thương lớn này, vẫn phải có chứ." "Lỡ như lão tổng tử Hiến Vương kia quá cứng, chúng ta cứ cho một quả pháo hai tiếng, cho hắn bay lên trời!" Hồ Bát Nhất mặt đầy bất lực, đành lắc đầu: "Cậu đừng lo chuyện pháo hai tiếng nữa, cho cậu súng đây, không phải trước đây cậu cứ đòi tôi mãi sao?" "Đúng, đúng, đúng, đây là tấn công tầm xa, hỏa lực áp chế a!" Vương Bàn Tử nhận lấy khẩu súng tiểu liên

Thompson từ tay Hồ Bát Nhất, lắp băng đạn, kéo cò, mặt đầy hưng phấn: "Tiểu ca nhi, chúng ta mở đường chứ?" Nhìn bộ dạng hưng phấn không tả xiết của Vương Bàn Tử, Shirley Dương rất muốn nói điều gì đó, nhưng do dự một chút, cuối cùng vẫn nhịn không nói.

Lúc này, Hồ Bát Nhất lại từ trong "Thập Dạng Cẩm" lấy ra một khẩu súng tiểu liên Thompson, đưa cho Shirley Dương: "Cô chỉ có Kim Cương Tán, tuy có thể chống đỡ rất nhiều đòn tấn công, nhưng trong tay không có gì thì không ổn lắm." Shirley Dương do dự một chút, sau khi nhận lấy, liền đeo thẳng ra sau lưng, xem ra không có ý định sử dụng.

Cảnh này, Lục Vũ nhìn thấy trong mắt, lòng biết rõ.

Tính cách của Shirley Dương, phản đối bạo lực, không thích súng ống, càng không thích trộm mộ.

Làm tất cả những chuyện này, đều chỉ để giải thoát cho vận mệnh mà dòng họ Bàn Sơn đã gánh vác suốt mấy ngàn năm.

"Được rồi, đi thôi." Định thần lại, Lục Vũ vung Hắc Kim Cổ Đao, múa một đường đao hoa rồi ra hiệu mở đường.

Vương Bàn Tử đã sớm không thể chờ đợi, nhưng lúc này lại nghĩ đến Lục Vũ vừa mới bận rộn thử nghiệm "mặt nạ Mạnh Cực", vội vàng nói: "Tiểu ca nhi, có cần nghỉ ngơi một chút không?" "Không sao, đi thôi." "Vậy tôi đi theo anh." "Được." Lục Vũ giơ cao Tị Thủy Châu, cả đội lại một lần nữa xuất phát.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử đi trước, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đi sau.

Suốt đường đi, Vương Bàn Tử cố ý hay vô ý luôn đi trước Lục Vũ nửa thân người, ngón trỏ tay phải cũng chưa bao giờ rời khỏi cò súng tiểu liên.

Mấy người, men theo hướng "Tử phiêu" biến mất trước đó, một đường tiến về phía trước.

Sơn động không có nhiều ngã rẽ, con đường thủy mà "Tử phiêu" biến mất trước đó tuy gập ghềnh đa dạng, nhưng cũng không có ngã rẽ, chỉ là lòng sông dưới nước cũng gập ghềnh như đường thủy.

Lúc cao lúc thấp, thỉnh thoảng có thể thấy những đống hài cốt và các loại hóa thạch.

Đặc biệt là đỉnh vách đá, trở nên càng thêm kỳ quái.

Hơn nữa, có một đoạn đường vô cùng hẹp và thấp, chỗ hẹp nhất chỉ rộng khoảng một mét, từ lòng sông đến đỉnh, cũng chỉ cao khoảng hai mét, so với sự rộng rãi ở những nơi khác, mang lại cảm giác vô cùng chật chội.

Mấy người vốn đang đi song song, chỉ có thể đi từng người một, qua hành lang hẹp.

Đi qua hành lang hẹp, không gian lại một lần nữa trở nên rộng mở, thậm chí độ chênh lệch cực lớn!

Vị trí họ đang đứng, sau khi bị Tị Thủy Châu rẽ nước, lại có thể nhìn thấy một lòng sông đứt gãy, hay nói đúng hơn là một vách đá cao gần mười mét!

Phải nói rằng, đặc điểm địa mạo này khiến người ta mở rộng tầm mắt!

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải lúc để họ kính sợ sức mạnh vĩ đại của tự nhiên, Lục Vũ lấy ra "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" tiện tay ném xuống, dẫn mấy người men theo thang từ từ đi xuống.

Đi xuống tầng đáy của lòng sông, mấy người không hẹn mà cùng nhíu mày.

Lòng sông ở đây, hoàn toàn khác với lòng sông họ thấy trước đó.

Lòng sông ngoài rìa có một ít đá vụn, những chỗ còn lại, đều bị một lớp bùn dày bao phủ.

Vương Bàn Tử dùng cây gậy quý của mình thử một chút, lớp bùn giống như đầm lầy, chỉ cần đặt ở đó không động, cây gậy sẽ tự nhiên chìm xuống.

Lực hút của bùn cũng rất giống đầm lầy, Vương Bàn Tử phải dùng không ít sức lực mới kéo được cây Bức Luyện Di Tôn Côn bảo bối của mình ra khỏi bùn.

Vương Bàn Tử vẻ mặt đau lòng, nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, lòng sông này chắc chắn không đi được, chúng ta phải nghĩ cách khác." Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, đưa tay chỉ vào hai bên sơn động, khẽ nói: "Đi từ trên cao." Hai bên sơn động, đá lởm chởm, không có đường.

Nhưng, những tảng đá lởm chởm rất tiện để họ bám tay leo trèo.

Đề nghị này, mấy người tự nhiên không có ý kiến, men theo "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" lại trèo về lối vào thủy đạo hẹp, trực tiếp men theo vách tường bên cạnh, giống như con cua, leo ngang.

May mắn là mấy người đều đã tu luyện "Tiên Thiên Công", thân nhẹ như yến, lúc này leo trèo cũng không cảm thấy tốn sức.

Không bao lâu, đã men theo vách tường tiến được mười mấy mét.

Tuy nhiên...

đi thêm vài mét, Lục Vũ đột nhiên làm bung ra một tảng đá, nếu không phải anh phản ứng cực nhanh lập tức bám lấy một tảng đá khác, ổn định thân thể, vừa rồi có lẽ đã rơi xuống nước.

"Mọi người cẩn thận, những tảng đá này không cứng như tưởng

tượng.” “Được.” Một sự cố nhỏ, khiến tinh thần mấy người lại căng thẳng thêm một chút, tốc độ cũng chậm lại.

Leo thêm một lúc, phía trước xuất hiện một bệ đá tự nhiên, trông dài khoảng năm mét, tuy chiều rộng chỉ hơn một mét, Lục Vũ vẫn quyết định để mấy người nghỉ ngơi một chút, anh cũng tiện xác định phương hướng, đồng thời tìm kiếm những Tử phiêu đáng lẽ phải xuất hiện ở đây.

Rất kỳ lạ.

Lục Vũ nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy sự tồn tại của Tử phiêu.

Chương 476

Về phần dưới nước... nước ở đây dường như đã biến thành nước tù, có chút vẩn đục, không thể nhìn thấy tình hình dưới đáy.

"Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, các người xem kỹ xem, có thấy tình huống bất thường nào không." Lục Vũ nhíu mày, trong lòng đột nhiên có chút bất an.

Nói trắng ra, nếu sau khi vào đây, thấy trên mặt nước toàn là Tử phiêu, anh sẽ không để ý.

Nhưng bây giờ, đừng nói là Tử phiêu, ngay cả ma trơi cũng không thấy.

Loại chuyện không biết sẽ xảy ra gì này, là thứ khiến người ta bất an nhất!

Hơn nữa, mơ hồ, anh có thể cảm nhận được một loại khí tức vô cùng âm hàn...

"Không thấy có thứ gì, nhưng tôi cứ cảm thấy âm u..." Một lúc sau, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Sau hắn, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng lắc đầu, thấp giọng nói: "Không nói rõ được vì sao, chỉ cảm thấy nơi này âm khí quá nặng." Dừng một chút, Hồ Bát Nhất tiếp tục nói: "Quá âm hàn, thậm chí âm hàn thấu xương.

Hơn nữa, Tiểu ca nhi anh có phát hiện không, mặt nước này dường như có chút hấp thụ ánh sáng, ánh sáng của đèn pin cường độ cao cũng không thể chiếu xuống được, không giống như bên ngoài trong vắt thấy đáy." Lục Vũ gật đầu, anh cũng phát hiện ra tình huống này.

Hơn nữa, trong lòng anh đoán rằng những Tử phiêu kia có phải đang ở dưới đáy nước không?

"Xuống dưới xem thử." "Được." Lục Vũ lại lấy ra Tị Thủy Châu, rẽ mặt nước.

Vị trí này, độ chênh lệch còn lớn hơn.

Từ bệ đá họ đang ở, đến lòng sông, độ chênh lệch trông gần hai mươi mét.

Lục Vũ nhìn mấy người, hạ Mặc Gia Đăng Thiên Thê, dẫn họ từ từ đi xuống.

Xuống đến đáy, họ không vội giẫm lên lòng sông, Vương Bàn Tử vẫn như cũ dùng gậy quý thử lớp bùn dưới đáy.

Không khác gì lớp bùn trước đó, vẫn giống như đầm lầy.

Tình huống này khiến Lục Vũ nhíu mày, anh nhìn hai bên vách nước, nước vẩn đục, không thấy sự tồn tại của Tử phiêu.

Đừng nói là Tử phiêu, ngay cả một sinh vật nào khác cũng không có.

Không có cá, không có côn trùng, không có nhện nước.

Một nơi như thế này, hoàn toàn là một vùng đất chết không có sự sống.

Nhưng kỳ lạ là, trong không khí vẫn có một tia hương hoa thoang thoảng, không có mùi hôi thối.

Lục Vũ lại hỏi Hồ Bát Nhất vài câu, "Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích" mà anh ta mang theo cũng không có cảnh báo nguy hiểm.

Chẳng phải kỳ lạ sao?

Chẳng lẽ đi nhầm chỗ rồi?

Nhưng... sự việc bất thường ắt có yêu ma!

Im lặng một lúc, Lục Vũ khẽ nói: "Tôi thử đi vài bước trước, các người đợi một chút." Tị Thủy Châu ở trên người anh, đi khoảng cách hai ba mét, sẽ không ảnh hưởng đến mấy người Hồ Bát Nhất.

Lục Vũ nhẹ nhàng đáp xuống lớp bùn lòng sông, thử đi hai bước.

Bùn rất dính, mang theo một lực hút kỳ lạ.

Anh không hề nghi ngờ, chỉ cần đứng yên không động, lực hút này sẽ hút anh vào vũng bùn.

Nhưng rất kỳ lạ, chỉ cần đi lại, sẽ không cảm nhận được lực hút kỳ lạ đó.

"Các người cũng xuống thử xem." Lục Vũ quay đầu vẫy tay, ra hiệu cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử họ xuống thử.

Mấy người xuống xong, cảm giác cũng giống như Lục Vũ.

Chỉ cần không ngừng đi lại trên lòng sông, thì không có vấn đề gì.

Xác định không có vấn đề gì, Lục Vũ bèn cất "Mặc Gia Đăng Thiên Thê", cũng không ở trên bờ nữa, dẫn mấy người lại tiếp tục đi lại trên lòng sông, cố gắng phát hiện ra bí mật ẩn giấu ở đây.

Chỉ tiếc là, dù nhìn thế nào, trên lòng sông vẫn không có gì thay đổi, vẫn chỉ là bùn lầy.

Lục Vũ không tin, dẫn họ men theo rìa lòng sông.

Rìa lòng sông toàn là đá, phần bị nước sông bao phủ, dưới sự bào mòn của dòng chảy, có phần tròn trịa.

Nhưng, ngoài điều đó ra, không có bất kỳ sự bất thường nào, cũng không có bất kỳ lối ra nào.

Khu vực thủy động này có hình elip.

Chương 477

Lục Vũ suy nghĩ một chút, dẫn mấy người lại một lần nữa men theo lòng sông, chỉ là lần này họ cách bờ sông hơi xa hơn một chút.

Kế hoạch của anh cũng rất đơn giản, đã bốn phía không có, vậy thì đi hết một lượt khu lòng sông này từ đầu đến cuối, cho dù không tìm thấy Tử phiêu, cũng phải xem có tìm được "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" không, tệ hơn nữa thì xem trên lòng sông này có cơ quan nào không.

Tuy nhiên.

Dù họ đi thế nào, cũng không thấy bất kỳ sự khác thường nào.

Không có Tử phiêu, không có "Hoắc Thị Bất Tử Trùng", không có cơ quan, không có mật đạo.

Ngoài dòng sông vẩn đục, lòng sông đầy bùn lầy, không có bất cứ thứ gì.

Tuy nhiên, cũng không thể nói là đi vô ích.

Đi một vòng lớn như vậy, mấy người lại nhìn thấy một bệ đá tự nhiên ở ven bờ sông.

Bệ đá này lớn hơn nhiều so với bệ đá họ phát hiện trước đó, khoảng năm sáu mét vuông, nếu không phải rìa bệ đá lởm chởm không đều, không giống như do con người đục đẽo, Lục Vũ đã nghĩ nơi này có lẽ có gì đặc biệt.

Dù sao, bệ đá này không ở trên mặt nước, mà ở vị trí giữa mặt nước và lòng sông.

May mắn nhờ có Tị Thủy Châu, mấy người ở trên bệ đá cũng không có vấn đề gì.

Lục Vũ nghĩ, nhân lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, tập hợp trí tuệ, xem có thể tìm ra điểm khác thường nào không.

Vương Bàn Tử suy nghĩ một chút, nói: "Có phải là huyễn thuật không?

Chúng ta ở trong đại mộ, nhìn thấy những thứ có thể tạo ra ảo giác cũng không ít a." "Chắc là không phải." Hồ Bát Nhất cau mày nói: "Nay đã khác xưa, trước đây chúng ta dễ bị huyễn thuật mê hoặc là vì thực lực không đủ, bây giờ vừa có Mô Kim Phù vừa có Phát Khâu Ấn, trên người Tiểu ca còn có mấy món pháp khí chuyên phá huyễn thuật." "Nếu có huyễn thuật, không đến mức không nhìn ra được." "Vậy là sao?

Nơi này cũng quá kỳ lạ rồi." Vương Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Bên cạnh, Shirley Dương cũng chau mày ủ dột, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không đúng ở đâu lại không nói rõ được.

Ngay lúc này, cô đột nhiên thấy Ngoa Thú vẫn luôn nằm trên lưng Lục Vũ, đột nhiên cử động móng vuốt trước của mình.

Theo hướng móng vuốt của nó, quả nhiên có một đóa hoa vàng nhỏ...

Rễ của đóa hoa vàng nhỏ dường như mọc ra từ trong vách đá, dài khoảng một nắm tay, trông có vẻ trong mờ, không khác mấy so với những bông hoa dại ven đường.

Thế nhưng, một đóa hoa vàng nhỏ xuất hiện ở nơi này lại khiến người ta cảm thấy vô cùng đột ngột.

Shirley Dương đang định nói gì đó thì con thú nhỏ trên lưng Lục Vũ dùng móng trước vồ mạnh một cái, đóa hoa vàng lập tức bị Ngoa Thú bứt xuống.

Móng vuốt của con vật nhỏ cũng rất linh hoạt, sau khi bứt đóa hoa vàng xuống liền đưa ngay ra trước mắt.

Nhìn đóa hoa vàng, đôi mắt của Ngoa Thú vui vẻ nheo lại.

Shirley Dương thấy vậy, vẻ mặt cũng dịu đi rất nhiều, dường như nơi âm u lạnh lẽo này cũng không còn đáng sợ như trước.

Nhưng... ngay lúc này!

Bên tai mấy người đồng loạt vang lên tiếng vỡ vụn "rắc, rắc".

Mọi người đột ngột quay đầu lại, liền thấy mảng vách đá đó đã bắt đầu nứt ra!

Trung tâm của vết nứt chính là nơi Ngoa Thú đã bứt đóa hoa vàng.

Ngoa Thú giật mình, vội vàng nói: "Không phải tôi!" Nhưng lời vừa dứt, chỉ nghe một tiếng "rắc"!

Mỏm đá mà mấy người đang đứng bỗng chốc gãy lìa.

Mấy người vốn đang nhìn chằm chằm vào vách đá, bỗng chốc cùng với mỏm đá rơi thẳng xuống! "Bám chắc vào!" "Lão Hồ!" "Bàn Tử!" "Shirley Dương!" Trong khoảnh khắc, Lục Vũ là người phản ứng đầu tiên, lập tức ném ra "Mặc Gia Đăng Thiên Thê", ngay sau đó anh nắm lấy mỏ neo của Phi Hổ Trảo, quăng mạnh phần đế đồng ra ngoài!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng đã phản ứng kịp, vội vàng bám lấy Phi Hổ Trảo rồi lại nắm lấy Đăng Thiên Thê, nhanh chóng tụt xuống!

Trong lúc họ tụt xuống, cả vách đá như sắp sụp đổ, vô số đá vụn không ngừng rơi xuống.

Có mảnh rơi trên lòng sông đã được Tị Thủy Châu rẽ nước, có mảnh rơi thẳng xuống nước.

Tiếng "lộp bộp", "ào ào" không ngớt bên tai, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác đất rung núi chuyển.

Mấy người không dám lãng phí thời gian, sau khi men theo Mặc Gia Đăng Thiên Thê leo xuống đáy, họ liền giẫm lên những mảnh đá vụn rơi xuống trước đó, nhanh chóng tiến về phía trước.

Lòng sông rộng gần trăm mét, chỉ một loáng là mấy người đã chạy đến bờ đối diện.

Vách đá bên này không có dấu hiệu sụp đổ, sau khi Lục Vũ thu lại "Mặc Gia Đăng Thiên Thê", mấy người vội vàng trèo lên, lúc này mới kịp quay đầu nhìn lại.

Chỉ một cái nhìn cũng đủ khiến họ kinh ngạc đến sững sờ!

Chương 478

Vách núi đối diện đã hoàn toàn biến dạng!

Vô số đá vụn không ngừng rơi xuống, giữa làn khói bụi mịt mù, có thể lờ mờ thấy thứ gì đó đang không ngừng va đập!

Lòng Lục Vũ chùng xuống, anh chợt nghĩ đến một khả năng!

Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Con quái vật này, lẽ nào bị phong ấn trong vách núi?

Khoan đã!

Lúc nãy con thú nhỏ nói "không phải tôi" là có ý gì?

Lục Vũ quay lại, tóm lấy chân sau của Ngoa Thú, xách nó từ sau lưng ra.

Ngay sau đó, anh thấy móng vuốt nhỏ của nó đang nắm chặt một đóa hoa vàng. 【Tên vật phẩm: Hoàng trâm hủ thảo】 【Cấp bậc vật phẩm: Tứ phẩm tiên thảo】 【Công năng vật phẩm: Bổ khí dưỡng thân】 【Mô tả vật phẩm: Cỏ mục sinh trong nước, mọc cùng xác thối, lớn nhờ oán niệm.

Oán niệm càng nhiều, sinh hoa trắng.

Bốn đóa hoa trắng, sinh hoa phấn, bảy đóa hoa phấn, sinh hoa lục, chín đóa hoa nở hóa hoa vàng, một đóa hoa vàng độc tính tan!

Hoàng trâm hủ thảo, một đóa hoa vàng, cần mấy trăm năm sinh trưởng, mượn oán khí xác thối mới có khả năng hình thành.

Hoa nở hoa tàn, chỉ trong một chén trà, bỏ lỡ là không còn.

Ăn vào, cường thân kiện thể.

Linh thú ăn vào, thay da đổi dạng.

Một giờ sau, dược hiệu hoàn toàn biến mất!】 Lục Vũ lườm Ngoa Thú một cái, nhưng lúc này không phải là lúc tính sổ với nó. "Ăn mau, không được chừa lại chút nào!" "A?" Con thú nhỏ dường như không ngờ Lục Vũ lại bảo nó ăn thứ này, không khỏi ngẩn người.

Lục Vũ không lãng phí thời gian, dùng tay bóp cằm nó, nhét cả cây hoa vàng vào miệng Ngoa Thú, rồi quẳng nó ra sau lưng.

Cùng lúc đó.

Nhìn vách đá đối diện không ngừng biến đổi, thậm chí có những sợi sương mù màu đỏ từ trong vách núi bay ra, Vương Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa.

Hắn giơ khẩu súng tiểu liên Thompson trong tay lên, kéo mạnh chốt đạn.

Sau tiếng kim loại va chạm lanh lảnh, Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng: "Ông quan tâm mày là cái thá gì, để Bàn gia đây cho mày nếm thử tấn công tầm xa!" Nói rồi, hắn bóp mạnh cò súng!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tiếng súng vang lên không ngớt như máy đánh chữ, vang vọng khắp sơn động.

Lục Vũ lúc này cũng thu lại suy nghĩ, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào vách núi xa xa.

Thấy những sợi sương mù mỏng, anh suy nghĩ một lát, vẫn lấy mặt nạ phòng độc ra, rồi nhắc nhở mấy người kia đeo vào.

Mặc dù trong 《Ma Thổi Đèn》, Hồ Bát Nhất và họ gặp sương mù dày đặc không có nguy hiểm, nhưng tình huống bây giờ khác xưa, không thể đánh đồng được.

Hơn nữa, cẩn tắc vô ưu.

Sau khi Vương Bàn Tử nổ súng, Hồ Bát Nhất cũng kéo chốt đạn, họng súng lóe lửa, vô số viên đạn điên cuồng bắn về phía vách núi xa xa.

Tiếng đạn nảy tanh tách cũng không ngừng vang lên.

Không biết qua bao lâu, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bắn hết mấy băng đạn trên người, cuối cùng cũng dừng lại.

Xa xa.

Khói mù màu đỏ cũng đã tan biến.

Vách đá vốn không ngừng rung chuyển cũng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Cả thủy động im phăng phắc, tĩnh lặng như chết.

Lục Vũ nhíu chặt mày, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chương 479

Đâu rồi?

Hoắc Thị Bất Tử Trùng đâu?

Nhưng ngay sau đó, một tiếng kêu quái dị "Ọc!" vang lên!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay sau đó, một bóng trắng như một quả đạn pháo, tức thì bay vọt từ xa tới!

Bùm!

Bóng trắng đâm sầm vào vách tường, thậm chí còn găm vào trong đó!

Lần này, Lục Vũ và mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bóng trắng bay tới là thứ gì!

Tử phiêu!

Một cái Tử phiêu, lại giống như đạn pháo, đâm sầm tới!

Hóa ra, vừa rồi Hoắc Thị Bất Tử Trùng không thèm để ý đến họ, là đang chuẩn bị cho màn này sao?

Không kịp suy nghĩ nhiều, thậm chí không kịp nhìn xem thứ trong sương mù tan đi có phải là "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" hay không, Lục Vũ hai bước đi đến bên tường, liếc nhìn cái Tử phiêu đang găm lơ lửng trên không.

Vừa nhìn thấy lớp vỏ ngoài của "Tử phiêu" bắt đầu nứt vỡ, Ngoa Thú trên lưng Lục Vũ giật mình, vội la lớn: "Nhanh, nhanh, nhanh hạ phù!

Vỏ ngoài này mà vỡ, Lệ quỷ chui ra là phiền phức to đấy!" Lòng

Lục Vũ thót lên, không kịp hỏi Ngoa Thú tại sao biết nhiều như vậy, vội vàng rạch đầu ngón tay, một đạo Hóa Sát Phù tiếp theo là một đạo Trấn Thi Phù, vẽ thẳng lên lớp vỏ ngoài như hổ phách của Tử phiêu.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh hét lớn: "Quỷ gì vậy!" Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy trên lòng sông được Tị Thủy Châu rẽ nước, đã có thêm một bóng hình khổng lồ!

Chiếc mặt nạ vàng óng ánh, hình dáng giống hệt "Mặt nạ Mạnh Cực" trong tay anh, nhưng lại được phóng to không biết bao nhiêu lần.

Trông chiếc mặt nạ khổng lồ đó còn cao hơn cả mấy người họ, ít nhất cũng phải hơn ba mét!

Vật thể khổng lồ chậm rãi di chuyển, phát ra tiếng thở hổn hển "hù", "hù".

Lục Vũ vừa nhìn qua, trong đầu lập tức hiện lên thông báo của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Mặt nạ Mạnh Cực (Hàng nhái)】 【Cấp bậc vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí】 【Công năng vật phẩm: Đằng thuật】 【Mô tả vật phẩm: Mặt nạ Mạnh Cực do nước Cổ Điền làm nhái, Hiến vương và Đại tế ti nước Cổ Điền đã yểm Đằng thuật vào mặt nạ, khiến sinh linh đeo nó ngày đêm bị oan hồn oán niệm quấy nhiễu, không được yên ổn!

Lại còn dùng nó để nuôi Đằng khí, sinh ra kịch độc!

Độc vật chứa đầy kiến cánh ẩn, kiến cánh ẩn gặp sinh linh sẽ phát nổ, mang theo độc dịch có tính ăn mòn cực mạnh!】 Kiến cánh ẩn!

Kịch độc!

Khoảng cách còn xa, Lục Vũ thậm chí có thể cảm nhận được oán niệm nồng nặc từ "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" ở xa.

Loại oán hận này, còn nồng đậm hơn cả Tử phiêu! "Sương mù đó có độc, đừng chạm vào, tất cả tập trung lại quanh tôi!" Thấy sương

mù màu đỏ từ từ lan ra, men theo lối đi do Tị Thủy Châu rẽ nước không ngừng tiến lại gần, Lục Vũ vội vàng nhắc nhở mọi người một câu.

Tình thế lúc này ngàn cân treo sợi tóc!

Lục Vũ theo bản năng lấy ra "Mặt nạ Mạnh Cực", định đeo lên để giúp mọi người tạm thời thoát hiểm.

Nhưng khi anh vừa lấy "Mặt nạ Mạnh Cực" ra, chuẩn bị đeo lên, đột nhiên nghĩ đến một chuyện!

Kiến cánh ẩn!

Mối đe dọa lớn nhất trong sương mù chính là kiến!

Dù là kiến cánh ẩn thì đã sao?

Kiến cánh ẩn cũng là một loài kiến!

Đã là kiến thì tất cả đều không thể gây hại cho anh!

Lục Vũ lật cổ tay, cất mặt nạ Mạnh Cực đi, lấy ra "Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt".

Ngay khi pháp khí vào tay, Lục Vũ liền cảm nhận được trong sương mù có vô số kiến cánh ẩn dày đặc. "Hừ!" Lần này, vô số tín hiệu truyền đến khiến anh có chút khó thích ứng, không khỏi hừ một tiếng!

Vương Bàn Tử vội hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu sao rồi?" Vừa nói, hắn còn chĩa thẳng họng súng vào đầu Ngoa Thú, hung hăng gầm lên: "Nghiệt súc, có phải mày đã làm gì không!" Ánh mắt giận dữ này khiến con Ngoa Thú nhỏ giật mình, không dám nói một lời.

May mắn thay, giọng Lục Vũ lại vang lên: "Không sao, chỉ là đột nhiên nhận được tín hiệu từ quá nhiều kiến, có chút không quen." Trong lúc nói, Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, thích nghi lại với lượng

thông tin khổng lồ từ bầy kiến cánh ẩn.

Tay cầm "Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt", Lục Vũ tâm niệm vừa động, bầy kiến khổng lồ lập tức quy về dưới sự khống chế của anh.

Bầy kiến bay thẳng lên trời...

Chương 480

Sương mù có màu đỏ chính là vì phần giữa thân của những con kiến cánh ẩn này đều có một vệt màu đỏ.

Lần này không còn kiến cánh ẩn, mọi người có thể nhìn rõ hơn tình hình của "Hoắc Thị Bất Tử Trùng".

Giữa chiếc mặt nạ vàng khổng lồ là một con mắt độc nhất, dưới con mắt là một cái miệng cực lớn!

Cái miệng rộng ngoác như chậu máu, giống như miệng của loài gấu nước.

Trong miệng hình tròn toàn là màng thịt màu hồng, xung quanh miệng toàn là những chiếc răng trông có vẻ sắc nhọn.

Lục Vũ dẫn mọi người đi sang bên cạnh vài bước, quan sát tình hình từ phía bên.

Thân thể "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" to lớn, nhìn từ bên cạnh, thân mình cũng thô tráng như đầu, cao hơn ba mét.

Bề mặt cơ thể được bao phủ bởi lớp vảy màu đồng xanh, nhưng những lớp vảy đó đã có không ít hư hại, có cái bị gỉ sét, có cái thì bị đạn bắn xuyên, đang chảy ra dịch mủ màu vàng.

Đương nhiên, thứ thu hút sự chú ý nhất vẫn là cái miệng lớn kỳ dị đó, mở ra hoàn toàn, thậm chí có không gian đáng sợ gần hai mét!

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin chiếu qua, mắt đột nhiên trợn to, kinh ngạc hét lên: "Mẹ kiếp!

Trong miệng nó toàn là ‘Tử phiêu’!" "Hít!" "Hít!" "Hít!" Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đều hít một hơi khí lạnh!

Ngay sau đó, họ quay đầu nhìn Lục Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Bởi vì, họ đã thấy vô số sương mù màu đỏ, dưới sự điều khiển của Lục Vũ, đồng loạt chui vào miệng con trùng quái dị!

Thân thể con trùng lớn lập tức lắc lư, run rẩy!

Cùng với chuyển động của nó, cả sơn động cảm giác như đang rung chuyển!

Lục Vũ vẻ mặt bình tĩnh, nhìn con trùng lớn ở không xa, tận dụng thời gian hiếm có để giải thích nhanh cho mọi người vài câu. "Đây là Hoắc Thị Bất Tử Trùng." Lời vừa dứt, Shirley Dương đã kinh hô: "Trời ơi, lẽ nào đây thực sự là Hoắc Thị Bất Tử Trùng!" Lời của Lục Vũ khiến Shirley Dương kinh hãi thất sắc, miệng nhanh chóng nói ra tất cả những gì mình biết. "'Hoắc Thị Bất Tử Trùng' còn có tên là 'Vực Lang Trường Trùng', được đặt tên để tưởng nhớ nhà cổ sinh vật học đã phát hiện ra hóa thạch của nó..." "Nó là một loài sinh vật đặc biệt có hệ thần kinh dạng lưới, nằm giữa động vật không xương sống và nửa có xương sống, có lớp vỏ bảo vệ giống như 'Loa nữ thần mặt trời', lớp vỏ cứng bên ngoài được hình thành từ chất tiết trong cơ thể nó..." "Nghiên cứu khoa học cho thấy, nó không có bất kỳ thiên địch nào trong tự nhiên, trừ khi có thể ăn cả con nó, dùng dịch vị tiêu hóa hoàn toàn, nếu không chỉ cần để lại một phần mạng lưới thần kinh, nó vẫn có thể sống sót..." Vương Bàn Tử khinh thường, bĩu môi: "Quan tâm đếch gì nó là trùng bất tử, một quả lựu đạn là cho nó lên trời!" "Bàn gia không tin, cho nó nổ thành từng mảnh, nó còn sống được à?" "Được." Shirley Dương chỉ kịp nói một tiếng, chưa kịp giải thích thêm thì nghe thấy một tiếng "khặc".

Ngay sau đó, lại thấy một cái "Tử phiêu" bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng dùng làm vũ khí, phun ra từ miệng nó!

Bùm! "Tử phiêu" va mạnh vào vách đá phía sau!

Không đợi Lục Vũ vẽ thêm bùa, hết cái Tử phiêu này đến cái khác, không ngừng bay ra từ miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Tiếng va chạm mạnh liên tục vang lên, Ngoa Thú trên lưng Lục Vũ sợ đến thất kinh, la hét: "Chạy mau, chạy mau, chạy mau, Lệ quỷ sắp ra rồi!" Không biết Lệ quỷ là gì, nhưng Lục Vũ cũng không có ý định dừng lại, tay nắm chặt Tị Thủy Châu, lập tức dẫn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác chạy sang bên cạnh.

Cũng may lớp bùn ven bờ sông không có lực hút mạnh như ở trong, nếu không với những động tác lớn như vậy của họ, có lẽ đã bị lún vào trong bùn.

Khi họ né tránh, Hoắc Thị Bất Tử Trùng mất mục tiêu, tạm thời im hơi lặng tiếng.

Nhưng Lục Vũ không dừng lại, anh vẫn điều khiển "Tạm Khắc Huyền Câu Pháp Lang Huyệt", khống chế bầy kiến khổng lồ, không ngừng tấn công bên trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, ngoài vô số "Tử phiêu", còn có vô tận bầy kiến cánh ẩn.

Bầy kiến cánh ẩn này, bây giờ đã trở thành phương tiện tấn công mạnh mẽ nhất của Lục Vũ!

Bầy kiến cánh ẩn dùng mãi không hết, tự sát tấn công liên tục vào bên trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Axit có tính ăn mòn mạnh khiến nó cũng cảm thấy đau đớn.

Cơ thể nó không ngừng quằn quại, liên tục va đập vào lòng sông, phát ra những tiếng "bùm bùm" trầm đục!

Thậm chí, còn có thể lờ mờ nghe thấy tiếng rên rỉ của nó!

Vương Bàn Tử thấy vậy, mừng rỡ, hưng phấn la lớn: "Tiểu ca nhi, lợi hại!" "Tôi biết ngay mà, loại sâu bọ to xác này căn bản không phải là đối thủ của cậu!" Vừa nói, hắn còn liếc nhìn Shirley Dương một cách khiêu khích, dường như rất không hài lòng với việc cô miêu tả "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" lợi hại như vậy trước đó. "Gián còn bị người ta gọi là gián bất tử đấy, chẳng phải cũng bị một chân giẫm bẹp sao?" Shirley Dương không có tâm trạng đấu khẩu với Vương Bàn Tử, chỉ nghiêm túc nhắc nhở: "Bây giờ chưa phải là lúc lơ là cảnh giác, Hoắc Thị Bất Tử Trùng không đơn giản như vậy, còn có Lệ quỷ mà Ngoa Thú nói trước đó, cũng phải đề phòng!" "Chậc..." Vương Bàn Tử bĩu môi, đang định nói gì đó thì cảm thấy một luồng mùi hôi thối khó tả bay tới.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng mà cả đời hắn khó quên!

Một chiếc mặt nạ vàng khổng lồ, chỉ cách hắn một mét, ngay trong bức tường nước do Tị Thủy Châu rẽ ra.

Con mắt độc nhất khổng lồ, lộ ra sự oán hận vô tận!

Cái miệng rộng ngoác như chậu máu, như thể con đường dẫn đến địa ngục...

Chương 481

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử cảm thấy hoa mắt, bị người ta đẩy ra.

Quay đầu nhìn lại, Lục Vũ và Shirley Dương bên cạnh đều đã né ra, nhưng Hồ Bát Nhất lại bị cái miệng rộng ngoác đó nuốt chửng!

Trong nháy mắt!

Vương Bàn Tử trợn mắt muốn nứt ra, máu toàn thân lạnh ngắt! "Lão Hồ!!!" Vương Bàn Tử điên cuồng bóp cò, đạn từ khẩu tiểu liên Thompson trong tay như không cần tiền, nhả ra những lưỡi lửa, không ngừng bắn về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng, miệng gào khản cổ: "Bàn gia liều mạng với mày!" Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tiếng súng không ngừng vang lên, vô số tiếng đạn nảy tanh tách, không ngớt bên tai!

Vương Bàn Tử lúc này đã quên hết mọi thứ.

Quên mình đang ở đâu, quên cả sợ hãi, chỉ một mực bóp cò, không ngừng bắn!

Không ít viên đạn xuyên qua lớp giáp ngoài của nó, găm vào da thịt, khiến cơ thể khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại một lần nữa quằn quại dữ dội! "Chết tiệt!" Chỉ trong vài giây, khẩu tiểu liên Thompson trong tay Vương Bàn Tử đã bị kẹt đạn, không thể bắn ra thêm một viên nào nữa. "Chết tiệt!" Vương Bàn Tử chửi lớn một tiếng, ném súng xuống đất, mặt lộ vẻ hung tợn, giơ gậy lên, định xông

vào liều mạng với Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Vừa định đi, Lục Vũ đã đưa tay giữ Vương Bàn Tử lại, trầm giọng nói: "Đợi đã, đừng vội, Lão Hồ không sao." "Không sao cái gì, Tiểu ca nhi cậu..." Vương Bàn Tử đang vội, không hiểu ý Lục Vũ, cho đến khi Lục Vũ giữ chặt hắn, khiến hắn không thể nào đi liều mạng với "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" được, hắn mới cuối cùng hiểu ra.

Lá Mô Kim Phù treo trên cổ, đang không ngừng truyền giọng nói của Hồ Bát Nhất vào đầu hắn. "Lão Hồ, Lão Hồ, anh sao rồi!" "Hồ Bát Nhất, anh sao rồi!

Hồ Bát Nhất!

Anh mau nói gì đi!" Shirley Dương vốn đang sợ đến ngây người, lúc này cũng thông qua mối liên kết giữa Mô Kim Phù và Phát Khâu Ấn, nghe thấy giọng của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất ở trong bụng "Hoắc Thị Bất Tử Trùng", xung quanh tối đen như mực, cũng không biết mình đang trong tình huống gì.

Sau khi bị nuốt vào, anh cứ trượt theo một thứ gì đó nhớp nháp như cầu trượt, trượt mãi không biết bao lâu, cuối cùng mới dừng lại.

Xung quanh tối om, toàn là cảm giác dính nhớp, anh cũng không biết mình đã trượt bao lâu.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là mình đang ở trong bụng con sâu lớn.

Trong lòng Hồ Bát Nhất trăm mối ngổn ngang...

Không biết qua bao lâu, anh đưa tay lau thứ dịch nhầy trên mặt, chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Con sâu lớn này có thể phun ra sương độc, còn có thể bắn những cái "Tử phiêu" đó như đạn pháo.

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta tê cả da đầu, không rét mà run!

Huống chi, bây giờ đang ở trong bụng con sâu lớn, càng khiến anh toàn thân ngứa ngáy khó chịu...

Dù có ra được, chắc cũng đã nhiễm kịch độc, không sống nổi rồi.

Trong tình huống này, Hồ Bát Nhất biết mình lần này e là đã đến đường cùng.

Không ai có thể giúp anh được nữa.

Anh có thể làm... không còn nhiều nữa! ... "Lão Hồ!

Lão Hồ!

Lão Hồ!" "Lão Hồ, anh đợi đấy!" "Hồ Bát Nhất!

Hồ Bát Nhất!" Hồ Bát Nhất nghe tiếng Vương Bàn Tử, Lục Vũ và cả Shirley Dương qua Mô Kim Phù truyền vào đầu, trong lòng có chút cảm động.

Đặc biệt là giọng Shirley Dương lo lắng, dường như sắp khóc, càng khiến anh có một cảm giác không nói nên lời... "Tôi lần này, e là không xong rồi." "Tôi nghĩ, độc tố của Hoắc Thị Bất Tử Trùng chắc đã lan khắp toàn thân..." "Có lẽ vài giây nữa thôi, tôi sẽ phải rời khỏi thế giới này." "Ừm, tôi đã nghe thấy tiếng 'vo ve vo ve', e là lũ kiến cánh ẩn đã ngửi thấy mùi của tôi." "Cuối cùng còn vài lời..." Bên ngoài con trùng, Vương Bàn Tử trợn mắt muốn nứt ra, mắt đỏ ngầu: "Lão Hồ!

Mẹ nó chứ, Bàn gia liều mạng với mày!" Miệng chửi rủa, Vương Bàn Tử giơ gậy lên, định xông về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng, nhưng bị Lục Vũ giữ chặt một tay, khiến hắn không thể động đậy.

Chương 482

Hoắc Thị Bất Tử Trùng lúc này không biết làm sao, cơ thể không còn giãy giụa nữa, chỉ quằn quại, không biết đang nghĩ gì... "Tiểu ca nhi!

Cậu để tôi đi cứu anh ấy!" Vương Bàn Tử không giãy ra được, quay đầu lại trừng mắt với Lục Vũ, nhưng vừa quay lại, đã thấy sắc mặt Lục Vũ trắng bệch, mồ hôi lạnh ròng ròng, quả cầu ánh sáng trong tay không ngừng phát ra ánh sáng đỏ!

Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra điều gì đó, ngây người đứng đó, không nói một lời.

Lúc này, Hồ Bát Nhất không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy lũ kiến cánh ẩn dày đặc đang bao vây lấy mình.

May mà lúc này anh cũng đã nghĩ thoáng, biết mình sắp rời khỏi thế giới này, chỉ còn lại việc dặn dò di ngôn. "Không thể cùng mọi người tiếp tục thám hiểm, thực sự là một điều đáng tiếc..." "Tiểu ca nhi, cảm ơn cậu, đã cho tôi thấy được sự kỳ diệu của thế giới này." "Bàn Tử, sau này ở bên cạnh Tiểu ca nhi, làm việc cho tốt, đừng có táy máy lung tung, đừng có tiện tay..." "Hồ Bát Nhất!

Anh không được chết!

Anh đợi đấy, tôi sẽ đến cứu anh ngay!" Shirley Dương nghe Hồ Bát Nhất nói như trăn trối, không kìm được nước mắt như mưa, giọng nghẹn ngào: "Hồ Bát Nhất!" Cô cắn răng, lấy hết can đảm, cầm lấy khẩu tiểu liên Thompson mà mình vẫn đeo sau lưng nhưng chưa từng dùng, định đi liều mạng với con sâu lớn.

Nhưng vừa bước ra một bước, đã bị Vương Bàn Tử giữ chặt, cô không thể động đậy.

Cô quay đầu, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó, cũng nhìn thấy sự bất thường của Lục Vũ!

Sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ròng ròng, trên mặt không biết từ lúc nào đã đeo 'Mặt nạ Mạnh Cực', trong tay một vật gì đó đang tỏa ra ánh sáng đỏ... "Tiểu ca nhi, đây là..." Shirley Dương vừa nói một câu, còn chưa kịp hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, thì nghe thấy giọng Hồ Bát Nhất lại truyền vào tai, cô lại một lần nữa sững sờ. "Các đồng chí, tôi đã cố gắng lấy được thuốc nổ từ trong túi Thập Dạng Cẩm..." "Lần này, được ăn cả, ngã về không..." "Tạm biệt..." "Tạm biệt, Shirley, tôi..." BÙM!

Một tiếng nổ lớn, kèm theo ánh lửa dữ dội, cảm giác như trời sụp đất lở, khiến Shirley Dương không còn biết gì nữa.

Chỉ thấy đầu óc ong ong, tay chân lạnh ngắt, hồn xiêu phách lạc...

Bên cạnh, Vương Bàn Tử cũng ngây người, đờ đẫn nhìn về phía trước.

Lửa bốc ngút trời, vô số tia nước, thịt vụn, mảnh vỡ, bay đầy trời!

Cả sơn động như biến thành biển chết...

Lộp bộp!

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Tiếng vật thể rơi xuống nước không ngừng truyền vào tai... "Đi!" Đúng lúc này, giọng Lục Vũ truyền vào tai Vương Bàn Tử và Shirley Dương.

Hai người không khỏi sững sờ, đang định nói gì đó thì thấy Lục Vũ đã nhấc chân bước đi, từ từ tiến về trung tâm vụ nổ.

Nhờ sức mạnh của Tị Thủy Châu, dù tia nước có lớn đến đâu cũng không ảnh hưởng đến Lục Vũ và họ.

Chỉ một lát sau, Lục Vũ đã dẫn mọi người đến giữa lòng sông.

Nhìn một sinh vật hình người đen thui, Lục Vũ khẽ đá một cái, nhắc nhở: "Lão Hồ, mau tỉnh lại." Nghe vậy, Vương Bàn Tử không khỏi kinh ngạc, lập tức trợn to mắt hét lên: "Lão Hồ!" Lục Vũ gật đầu, nói: "Chính là anh ấy." Nghe câu này, Shirley Dương cũng lao tới!

Đến lúc này hai người mới phát hiện, lớp tro đen trên người Hồ Bát Nhất không phải do anh bị vụ nổ thiêu cháy, mà là tro của thứ gì đó...

Đương nhiên.

Lục Vũ trong lòng rất rõ.

Đống tro đó là vô số kiến cánh ẩn.

Anh không biết có bao nhiêu kiến cánh ẩn, chỉ dốc hết tinh thần lực của mình, dùng vô số kiến cánh ẩn bao bọc lấy Hồ Bát Nhất.

Vốn dĩ, anh định dùng kiến cánh ẩn kéo Hồ Bát Nhất ra khỏi bụng con trùng, không ngờ Hồ Bát Nhất vừa thoát ra đã lấy thuốc nổ.

Anh không thể phân tâm nhắc nhở Hồ Bát Nhất, chỉ có thể ở bên ngoài lớp kiến cánh ẩn, thông qua 'Mặt nạ Mạnh Cực', âm thầm cầu nguyện cho Hồ Bát Nhất bình an vô sự...

May mắn, dưới sự bảo vệ kép của kiến cánh ẩn và 'Mặt nạ Mạnh Cực', Hồ Bát Nhất bình an vô sự.

Lục Vũ đứng đó, nhìn Vương Bàn Tử và Shirley Dương mừng đến phát khóc, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất mặt mày ngơ ngác hỏi họ, có phải sức công phá của thuốc nổ vừa rồi quá lớn, đã làm họ cũng chết theo hay không...

Mấy người đều không khỏi bật cười.

Vương Bàn Tử càng hưng phấn vỗ vai Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, lợi hại, không hổ là người kế thừa chủ nghĩa xã hội!" "Con sâu lớn này, lần này coi như xong đời!" Câu nói này, như một gáo nước lạnh dội vào người trong mộng!

Lục Vũ vốn đã thở phào nhẹ nhõm đột nhiên nhớ ra, đây là Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Chương 483

Nếu dễ dàng chết như vậy, thì đã không phải là Hoắc Thị Bất Tử Trùng rồi!

Anh cố gượng tinh thần, vừa quay đầu lại đã thấy trên lòng sông có mấy khối thịt vụn như có sức sống, đang quằn quại, quấn vào nhau, rồi biến thành một khối thịt vụn lớn hơn!

Dần dần, ngày càng nhiều thịt vụn từ từ tụ lại... "Đừng nói chuyện nữa, chuẩn bị đi!" Lục Vũ vội vàng nhắc nhở một câu, khiến mấy người kia đều bừng tỉnh.

Hồ Bát Nhất cố sức chớp mắt, lại lau đi lớp tro đen trên mặt, nhìn tình hình xung quanh, cũng không khỏi trợn to mắt, thốt lên một tiếng: "Vãi chưởng!" Thán phục xong, anh lại nhìn về phía Shirley Dương.

Vương Bàn Tử cũng nhìn về phía Shirley Dương, nghĩ đến lời khẳng định của cô về việc 'Hoắc Thị Bất Tử Trùng' không thể bị bom nổ chết!

Nhưng... cục diện này, Shirley Dương cũng xem đến ngây người.

Cô cũng không ngờ, thịt vụn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại như có sức sống!

Nổ thành không biết bao nhiêu mảnh, vậy mà còn... còn đang ghép lại với nhau!

Điều duy nhất khiến họ may mắn là sức công phá của thuốc nổ trước đó rất lớn, đã nổ nó rất nát, xem ra trong thời gian ngắn còn chưa thể trở lại hình dạng hoàn chỉnh.

Vương Bàn Tử đưa tay lấy khẩu tiểu liên trên lưng Shirley Dương, bóp cò, bắn nát thêm mấy khối thịt vụn hơi lớn một chút!

Giữa tiếng súng "tạch tạch tạch", Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội nói: "Tiểu ca nhi, lúc nãy khi nổ, tôi hình như thấy được vị trí lối ra, ngay trên vách đá!" Trước đó, mấy người đã đi một vòng quanh vách đá, nhưng không phát hiện ra vị trí lối ra.

Bây giờ nghe Hồ Bát Nhất nói là ở trên vách đá, không khỏi ngẩn người.

Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, đưa ra một đáp án khiến người ta có chút khó tin! "Lúc nổ, tôi đã thấy một cái cửa..." "Ngay trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng!" Giọng Hồ Bát Nhất nghiêm túc, hoàn toàn không phải đang nói đùa. "Tôi nghi ngờ, Hiến vương không biết đã dùng thủ đoạn gì, đã liên kết con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này với sơn động!

Để Hoắc Thị Bất Tử Trùng canh giữ lối đi!" "Qua đó xem thử." Dù là suy luận hay ý tưởng kỳ lạ đến đâu Lục Vũ đều có thể chấp nhận, bây giờ càng không do dự, lập tức cùng Hồ Bát Nhất và mấy người kia, dựa vào sức mạnh của Tị Thủy Châu, một lần nữa đi về phía rìa sơn động...

Không lâu sau, trong tầm mắt của mấy người xuất hiện một thân thể đang không ngừng quằn quại.

Cùng với sự quằn quại của nó, ngày càng nhiều thịt vụn lại tụ tập trên thân trùng khổng lồ.

Mấy người thậm chí có thể nhìn thấy, giữa thân trùng có một cái lỗ trống đường kính gần hai mét.

Chỉ là bên trong lỗ trống đen kịt, cũng không thể nhìn thấy rốt cuộc có lối đi hay không.

Nhưng nhìn từ bên cạnh, thân trùng và vách núi đã hòa làm một!

Trước đó, lúc họ đi qua, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ có

lẽ đã quá lâu không hoạt động, trên người mọc đầy rêu xanh, màu sắc giống hệt vách đá, căn bản không thể phân biệt được.

Bây giờ nghĩ lại, cái bệ đá lớn ba mét vuông mà họ phát hiện trước đó cũng không phải là bệ đá thật, mà chính là một phần cơ thể to lớn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Nếu không phải con thú nhỏ nhìn thấy "Hoàng trâm hủ thảo", một vuốt bứt đóa hoa vàng đó xuống, có lẽ con sâu lớn đến từ thời tiền sử này chưa chắc đã tỉnh lại.

Đột nhiên!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Một tràng tiếng súng chói tai phá vỡ sự im lặng, cũng khiến Hồ Bát Nhất và mấy người kia giật mình. "Bàn Tử, cậu thấy gì thế?" "Tôi thấy gì à, các người không thấy con sâu lớn này sao?" Hồ Bát Nhất thở phào một hơi, anh còn tưởng Vương Bàn Tử thấy thứ gì đó đáng sợ.

Lúc này, Lục Vũ nhìn xung quanh, muốn tìm chiếc hòm đồng trong ký ức.

Chỉ là nhìn trái nhìn phải, ngoài thân trùng đang không ngừng quằn quại, còn có những mảnh thịt vụn đang co giật khiến người ta tê cả da đầu, không hề có bóng dáng của chiếc hòm đồng. "Không được, bắn không nát." Vương Bàn Tử chỉ một loáng đã bắn hết một băng đạn, quay đầu hỏi: "Tiểu ca nhi, hay là cho nổ thêm lần nữa?" "Nổ!" Lời

Lục Vũ vừa dứt, đã nghe thấy tiếng nước "ào ào" đột nhiên truyền đến từ xa.

Mấy người đều quay đầu lại, vừa nhìn đã không khỏi kinh hãi thất sắc!

Vụ nổ trước đó của Hồ Bát Nhất, tuy đã làm Hoắc Thị Bất Tử Trùng nổ tung, nhưng lại làm cơ thể to lớn của nó nổ thành hai đoạn!

Chỉ một loáng sau, đoạn thân trước khổng lồ đó đã điên cuồng lao tới!

Chương 484

Nó quẫn quại điên cuồng trong nước, gần như trong nháy mắt đã chỉ còn cách họ vài mét.

Mấy người, đều có thể nhìn rõ Hoắc Thị Bất Tử Trùng đội chiếc mặt nạ vàng vỡ nát, cái miệng lớn đầy xúc tu và hàm thịt, mang theo một luồng mùi hôi thối lao tới!

Họ vội vàng né sang một bên, cái miệng khổng lồ đó đâm sầm vào lớp bùn, cắn mạnh tạo ra một cái hố lớn trên lòng sông bùn.

Thậm chí, còn có không ít thứ trắng hếu, trượt ra từ khóe miệng nó! "Lựu đạn!" Hồ Bát Nhất nhớ ra, trong xác máy bay trước đó, anh còn thu được mấy hòm lựu đạn, lúc này không dùng thì còn đợi đến khi nào!

Không lãng phí thời gian, anh vội vàng lấy ra một hòm lựu đạn từ trong "Thập Dạng Cẩm", cầm một quả, ném thẳng vào miệng lớn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

BÙM!

Sau một tiếng nổ trầm đục, miệng lớn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng không hề bị vỡ tan tành, chỉ phun ra một ngụm khói đen, như thể vừa ợ một cái!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tay không ngừng nghỉ, liên tục ném lựu đạn vào miệng lớn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Lục Vũ vừa cầm lựu đạn, đang định ném ra thì đột nhiên nghe thấy Ngoa Thú sau lưng phát ra một tiếng hét chói tai suýt thủng màng nhĩ! "A!" "Lệ quỷ!" "Lệ quỷ!" "Lệ quỷ ra rồi!" Nghe giọng nó, quả thực kinh hoàng đến cực điểm!

Lục Vũ chỉ trong nháy mắt, đã thấy bên cạnh miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng, có mấy thi thể nữ đang lơ lửng.

Đúng vậy, thi thể nữ cũng ở trên lòng sông được Tị Thủy Châu rẽ nước, nhưng lại không đứng trên đất, mà cứ lơ lửng giữa không trung như vậy.

Tư thế của họ, trông vẫn giữ nguyên hình dạng "Tử phiêu", nằm đó, đầu ngửa mạnh ra sau, mái tóc đen dài, không có gió mà tự bay, lơ lửng giữa không trung...

Chỉ một cái nhìn, đã khiến người ta lạnh gáy một cách khó hiểu, như bị một luồng điện giật!

Cảm xúc bi thương, tuyệt vọng, kinh hoàng vô tận đó, lại một lần nữa bắt đầu lan tỏa.

Sau lưng Lục Vũ, con thú nhỏ như phát điên, run lẩy bẩy, miệng không ngừng kinh hô: "Đừng, đừng, đừng, đừng...

A!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, tất cả đều bị ảnh hưởng bởi Tử phiêu, lập tức dừng hết mọi hành động.

Hồ Bát Nhất tay cầm một quả lựu đạn, ngây người nhìn Tử phiêu đã vỡ vỏ ở không xa, không ném ra nữa, cứ thế đờ đẫn nhìn.

Vương Bàn Tử, cũng đờ đẫn nhìn, mắt không chớp, vẻ mặt khổ sở.

Shirley Dương, mắt đỏ hoe, nước mắt như mưa.

Trong đầu Lục Vũ, cũng có một giọng nói kỳ lạ.

Giọng nói đó như đang nói: "Đi đi, đi đi, rời khỏi thế giới này, đến một thế giới tốt đẹp hơn..." "Không, không, không, không, tôi không đi!" Lục Vũ nghe thấy con thú nhỏ sau lưng mình càng lúc càng quằn quại dữ dội, thậm chí còn không ngừng run rẩy, lo nó xảy ra chuyện,

liền đưa tay kéo nó từ sau lưng ra.

Ngay khoảnh khắc Lục Vũ tóm lấy nó, con thú nhỏ càng điên cuồng quẫn quại: "Buông tôi ra!

Buông tôi ra!

Buông tôi ra!" Cho đến khi nhìn rõ là Lục Vũ đang giữ mình, nó mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, không giãy giụa nữa, chỉ chui đầu vào ngực Lục Vũ, khóc lóc: "Dọa chết cô nãi nãi rồi, dọa chết cô nãi nãi rồi." Lục Vũ không kịp an ủi nó, đã chú ý đến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bên cạnh đều như bị đóng băng.

Không xa, Lệ quỷ đang lơ lửng, từ từ tiến lại gần họ.

Lục Vũ chợt hiểu ra!

Chỉ sau một thoáng suy nghĩ, anh lập tức lấy ra 'Chuỗi niệm Cách Lý Cao Lợi' mà mình đã lâu không dùng.

Theo anh thấy, Lệ quỷ dù sao cũng là quỷ hồn.

Nếu những quỷ hồn này cứ âm hồn không tan, mà mình cũng không thể siêu độ hết một lúc nhiều quỷ hồn như vậy, chi bằng dùng 'Chuỗi hạt Cách Lý Cao Lợi' thu hết những quỷ hồn này lại!

Mấy Lệ quỷ đột nhiên lao về phía Lục Vũ.

Nhưng... lại không tiến vào 'Chuỗi niệm Cách Lý Cao Lợi'!

Tóc của chúng lập tức trở nên dài vô tận, điên cuồng quấn về phía Lục Vũ!

Vô dụng!

Lục Vũ lập tức phản ứng, Hắc kim cổ đao vung mạnh!

Keng!

Không ngờ, tóc của mấy Lệ quỷ lại cứng như sắt, khi va chạm

với Hắc kim cổ đao, phát ra tiếng kim loại va chạm lanh lảnh!

Âm thanh chói tai này cũng làm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người bừng tỉnh.

Ba người đột ngột quay đầu, liền thấy Hắc kim cổ đao trong tay Lục Vũ đang lưu chuyển ánh sáng đỏ, không ngừng vung về phía mấy Lệ quỷ!

Chương 485

Tóc cứng của mấy Lệ quỷ bay múa, miệng không ngừng phát ra những tiếng hét âm u!

Cùng lúc đó.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng quằn quại cơ thể, từ từ tiến lại gần họ, cái miệng rộng ngoác như chậu máu, dường như giây tiếp theo sẽ nuốt chửng họ!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thấy tình hình không ổn, lập tức liều mạng!

Hai người khiêng một hòm lựu đạn, miệng la lớn: "Tiểu ca nhi, chuẩn bị chạy!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Hai người vừa dứt lời, miệng lớn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã lao tới, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất dùng sức ném!

Trực tiếp ném cả hòm lựu đạn vào miệng nó!

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất lại ném vào một quả lựu đạn đã rút chốt, đang bốc khói trắng, làm một mẻ cho gọn!

Cùng lúc đó, Lục Vũ vung đao mấy lần, đã phát hiện ra điểm yếu của Lệ quỷ!

Đừng nhìn tóc chúng cứng như sắt, nhưng cơ thể lại không có chút sức chống cự nào.

Đương nhiên, ánh lửa đặc trưng của Đương Mộc Đao Pháp vừa tiếp xúc với cơ thể chúng, cơ thể chúng liền bùng cháy dữ dội!

Không do dự, Lục Vũ vung mấy nhát đao, chém bay mấy Lệ quỷ, lập tức dẫn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương né sang một

bên!

Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng không biết làm sao, cứ há miệng lớn, không ngừng truy đuổi họ.

Mắt thấy, lựu đạn trong cái miệng lớn đó sắp nổ!

Mấy người không hề dừng lại, dưới sự trợ giúp của Tị Thủy Châu, nhanh chóng di chuyển.

Ngay khoảnh khắc họ chạy đến vách đá bên bờ sông, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn "BÙM"!

Ngay sau đó, giống như pháo hoa nổ!

BÙM!

BÙM!

BÙM!

BÙM!

Vô số tiếng nổ vang lên, đan xen không ngớt, vô số thịt vụn, dịch mủ, còn có những "Tử phiêu" ẩn giấu bên trong cơ thể nó, tất cả đều tung tóe như hoa trời.

Mấy người quay đầu lại, đã không còn thấy thân thể to lớn đó đâu, chỉ có thể thấy đỉnh sơn động, dính đầy không biết bao nhiêu dịch nhầy, thịt vụn.

Lúc này, vẫn còn đang không ngừng rơi xuống.

Ngoài ra.

Hai bên lòng sông được Tị Thủy Châu rẽ nước, trôi nổi không biết bao nhiêu Lệ quỷ, cũng có thể là Tử phiêu, tất cả đều trôi trên mặt nước, nhìn thôi cũng khiến người ta không rét mà run! "Lên đó xem thử." Trong thoáng suy nghĩ, Lục Vũ lấy "Mặc Gia Đăng Thiên Thê"

quăng lên vách đá, rồi leo lên.

Vài mét sau, có thể nhìn rõ hơn tình hình trên mặt nước.

Chỉ thấy, trên mặt nước một thân thể khổng lồ, tan tác trôi nổi, chính là "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" bị một hòm lựu đạn nổ tung.

Lần này, cơ thể nó bị nổ lật ra, máu thịt bên trong bị nổ ra ngoài, thân thể khổng lồ, cứ thế nằm bẹp trên mặt nước!

Những mảnh thịt vụn đó run rẩy, từ từ tiến lại gần.

Trông có bao nhiêu ghê tởm, thì có bấy nhiêu ghê tởm. "Ọe..." Vương Bàn Tử nôn khan một tiếng, hỏi: "Tiểu ca nhi, chúng ta làm sao bây giờ.

Con trùng quỷ này e là không bao lâu nữa sẽ sống lại, cứ trì hoãn mãi cũng không phải là cách." Ánh mắt Lục Vũ vô thức nhìn về phía bên kia.

Vị trí đó là đuôi của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, theo lời Hồ Bát Nhất nói trước đó, lối ra duy nhất, có lẽ chính là ở đó...

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai!

Lệ!

Lệ!

Lệ!

Tiếng hét ngày càng nhiều, trong tầm mắt của họ, vỏ ngoài của những Tử phiêu đó, từ từ nứt vỡ.

Từng Lệ quỷ mặc áo trắng, từ từ bay lên không trung...

Chương 486

Hít!

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Vương Bàn Tử tê cả da đầu, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Con Ngoa Thú nhỏ quay đầu nhìn lại, vội vàng co rúm người, lại chui vào lòng Lục Vũ, thân thể run lẩy bẩy!

Biểu cảm của Shirley Dương, lại một lần nữa bắt đầu trở nên đờ đẫn.

Trong không khí, lờ mờ bao phủ một lớp sương trắng.

Trong làn sương trắng mờ ảo, những Lệ quỷ mặc áo trắng lúc ẩn lúc hiện, càng thêm quỷ dị khó lường!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, Trần Hạt Tử đã dặn đi dặn lại họ, nhất định phải cẩn thận sương trắng!

Trong lòng rùng mình, anh vội vàng vỗ vai Hồ Bát Nhất, trầm giọng nhắc nhở: "Đưa 'Bàn Long Ngọc Tịch Tà' cho Shirley Dương." Vừa nói, anh lại lấy ra "Tinh Tuyệt Cổ Thành Ngọc Thi" đưa cho Vương Bàn Tử, bảo hắn mau đeo vào.

Tiếp đó, anh còn rạch đầu ngón tay, điểm vài giọt lên trán mỗi người.

Dù sao đi nữa, pháp khí ngưng thần tĩnh khí và trừ tà có thể giúp họ chống lại thứ âm thanh như có như không đó, lại thêm máu kỳ lân của anh, hẳn là có thể giúp mấy người tạm thời chống lại Lệ quỷ quái dị!

Con Ngoa Thú nhỏ dường như cũng cảm nhận được sự khác biệt của máu kỳ lân, vọt một cái đã leo lên đỉnh đầu Lục Vũ, bốn móng

vuốt bám chặt vào tóc anh, không động đậy!

Lục Vũ trong lòng cảm nhận được, đột nhiên hiểu ra một vài điều.

Anh cắn răng, lại rạch một nhát trên lòng bàn tay mình, trong nháy mắt bàn tay đã biến thành một bàn tay máu.

Những nữ quỷ vốn đang hăm hở, muốn lao tới, tất cả đều dừng lại.

Chỉ là chúng lơ lửng giữa không trung, từng con một ngửa đầu ra sau, mái tóc đen dài không gió mà tự bay, trông thực sự có chút quỷ dị.

Vương Bàn Tử có chút không chịu nổi sự im lặng chết chóc này, nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, tiếp theo làm sao đây?" Lời vừa dứt, đã nghe thấy tiếng "oa" một tiếng từ không xa!

Âm thanh trong trẻo, giống như tiếng khóc bản năng của trẻ sơ sinh khi vừa chào đời!

Trong một cái động xác chết quỷ dị như vậy, đột nhiên xuất hiện âm thanh quỷ dị như thế, khiến mấy người đều giật mình.

Ngay cả Lục Vũ, tim cũng đập mạnh một cái!

Hóa ra, những Lệ quỷ này dừng lại không phải vì máu kỳ lân, e là thứ từ Đẳng thuật sắp xuất hiện!

Giữa lớp sương mù dày đặc, cũng không thể nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ lờ mờ có thể thấy, những Lệ quỷ đang lơ lửng giữa không trung, từ từ lùi lại, biến mất trong sương trắng.

Suy nghĩ một lát, mấy người men theo "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" lại leo lên thêm vài bước.

Từ trên cao nhìn xuống mặt nước.

Cảnh tượng trước mắt, quả thực... không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy, không biết bao nhiêu nữ quỷ đang lơ lửng, từ từ dựa vào bên cạnh Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Mái tóc cứng như sắt đó, đâm vào thịt vụn và thân thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Tóc giống như một cái ống hút, đang nuốt chửng cơ thể nó...

Mảnh thịt vụn nhỏ, trong nháy mắt đã hóa thành tro đen, từ từ rơi xuống nước, khiến nước càng thêm vẩn đục.

Mảnh lớn hơn, tuy hút chậm hơn một chút, nhưng cũng đang từ từ nhỏ lại, cho đến khi biến thành tro đen hoàn toàn!

Cùng với sự nuốt chửng của chúng, cơ thể của các Lệ quỷ, dần dần biến thành màu đen... "Oa!" Lại một tiếng khóc như trẻ con truyền đến!

Lục Vũ nhìn theo hướng âm thanh, mày nhíu chặt lại!

Chỉ thấy... khi Lệ quỷ biến thành màu đen, bụng của chúng, dần dần phồng lên!

Bụng tròn căng, như bị nhét vào một quả bóng da, bị căng phồng lên.

Làn da đen kịt, bị căng đến mức trong mờ.

Lờ mờ, có thể thấy trong cái bụng trong mờ đó, có một thứ gì đó đang dần lớn lên, cho đến khi biến thành hình dạng trẻ sơ sinh!

Cái này... ngay cả Lục Vũ nhìn thấy, cũng không khỏi biến sắc!

Dù là Đẳng thuật hay Niết thuật, yêu thuật của nước Cổ Điền đều đủ quái dị, rợn tóc gáy!

Chương 487

Từ tình hình hiện tại, Lục Vũ đại khái có thể đoán được thứ này là gì.

Điều khiến anh ngạc nhiên là nguyên lý hình thành của những thứ này...

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất sắc mặt khó coi, nói: "Những thủ đoạn này thực sự không thể tưởng tượng nổi!" "Chỉ một con đường hiến tế, đã bố trí nhiều thủ đoạn như vậy..." "Trùng khổng lồ, sương độc, Tử phiêu, còn có sự biến hóa của Tử phiêu hiện tại, Hiến vương này làm việc, thực sự kín kẽ, một vòng nối một vòng!" Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mắt sáng lên: "Đúng rồi Tiểu ca, cái mặt nạ trước đó không phải có thể giúp người ta ra vào tự do sao?" "Hết cách rồi." Lục Vũ lắc đầu, thấp giọng nói: "Tinh lực của tôi đã không đủ để chống đỡ cho cái mặt nạ này." "Vậy để tôi!" "Đừng quậy." Mặt nạ Mạnh Cực không phải là thứ đơn giản, lúc Lục Vũ vừa sử dụng, phát hiện mặt nạ Mạnh Cực tiêu hao tinh thần cực kỳ mạnh!

Hơn nữa khi sử dụng, anh còn có thể nghe thấy suy nghĩ trong lòng mỗi người, thậm chí nhìn thấy ý nghĩ trong đầu họ!

Cảm giác đó, khiến anh cũng suýt nữa lạc lối!

Nếu Vương Bàn Tử đeo mặt nạ, miễn cưỡng thi triển, lỡ như lạc lối trong vô số mộng cảnh đó, sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được! "Mẹ kiếp!

Mấy cái Tử phiêu này, quả nhiên lòng dạ khó lường!" Đúng lúc này!

Không xa, một cái bụng căng phồng của Lệ quỷ, đột nhiên vỡ ra, như một quả bóng bay bị xì hơi, xẹp xuống với tốc độ mắt thường có

thể thấy.

Bóng đen trong bụng trước đó, lại biến mất không dấu vết, chỉ có thể nghe thấy một tiếng khóc "oa"!

Lúc này, Shirley Dương đột nhiên lên tiếng, kinh ngạc hét: "Ở bên kia!" Mấy người đồng loạt quay đầu, nhìn theo hướng tay Shirley Dương chỉ, vừa nhìn đã không khỏi biến sắc!

Trên vách đá xa xa, có mấy bóng đen nhỏ bé đang bám vào.

Nhìn qua, những bóng đen đó gần như hòa làm một với vách đá, chỉ khi đèn pin chiếu vào, lúc mấy bóng đen nhỏ bé đó quay đầu lại, mới có thể thấy được sự tồn tại của chúng.

Toàn thân chúng đen kịt.

Một khuôn mặt, méo mó không giống mặt người!

Chỗ mắt, cũng hoàn toàn không thấy mắt...

Mũi...

được rồi, chúng không có mũi nhô lên, mà là lõm xuống dưới xương mặt, hai lỗ mũi trống hoác, thở ra những làn khí trắng.

Còn miệng... chúng không có.

Chỉ là trên cổ chúng, có một cái miệng giống hệt miệng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, miệng tròn mở ra, có thể thấy bên trong vô số chiếc răng thịt nhỏ li ti, không ngừng run rẩy! "Mẹ nó, đây là quái vật gì vậy?" Đồng tử Hồ Bát Nhất đột nhiên co lại, buột miệng: "Tôi nhớ ra rồi!" Anh nuốt nước bọt, vẫn có chút không dám tin mà giải thích. "Đó là Quỷ thai!" "Trước đây tôi từng đọc một cuốn dã sử về Đằng thuật và Niết thuật của nước Cổ Điền, lúc đọc tôi cứ nghĩ đó chỉ là do người đời sau bịa đặt, những câu chuyện ma quỷ dùng để dọa người." "Bây giờ xem ra, tôi đã sai..." "Cuốn dã sử đó nói, rất có thể là thật!"

Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào: "Này Lão Hồ, lúc nào rồi mà còn cảm khái, anh có thể nói vào chuyện chính được không." Hồ Bát Nhất thu lại suy nghĩ, vội vàng nói: "Truyền thuyết kể rằng, Hiến vương nước Cổ Điển có một loại vu thuật cực kỳ tà ác, trong bài viết đó, gọi loại vu thuật này là 'Quỷ thai thuật', tôi đoán có thể là một loại Đẳng thuật." "Nói một cách đơn giản, Hiến vương dùng những người phụ nữ vừa mang thai làm vật chứa, cấy một loại trứng côn trùng nào đó vào cơ thể người phụ nữ." "Một thời gian sau, khi người phụ nữ sinh con, sẽ sinh ra Quỷ thai!" "Loại Quỷ thai này, đến không ảnh, đi không tung, cực kỳ hung tàn, chỉ nghe lệnh của một mình Hiến vương!" "Tôi thấy, ý nghĩa tồn tại của những Tử phiêu này, ngoài việc khiến người ta hoảng hốt, chính là để nuôi dưỡng Quỷ thai." "Hiến vương trước tiên dùng 'Nguyệt thiến thảo', phong bế xác chết thành Tử phiêu, sau đó nuôi dưỡng Quỷ thai trong cơ thể Tử phiêu." "Thời gian càng lâu, Quỷ thai càng nguy hiểm!" Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, nhìn cảnh tượng trước mắt, Lục Vũ không khỏi nghĩ đến một khả năng.

Hiến vương... chẳng lẽ đã dùng "Hoắc Thị Bất Tử Trùng" làm cổ trùng, sau đó tạo ra từng cái Tử phiêu như thế này!

Ý nghĩ vừa nảy ra, Lục Vũ liền cảm thấy khả năng này rất lớn!

Nhìn lại cách làm việc của Hiến vương, có thể nói là một vòng nối một vòng, kín kẽ không một kẽ hở!

Hệ thống phòng ngự của thần đạo hiến tế này, càng là mạnh nhất trong tất cả các lăng mộ mà họ từng thấy!

Cung điện bạch ngọc Hán bên ngoài tạm thời không nói, chỉ nói con đường thủy bên trong này.

Từ con cóc bàn cổ lưng đỏ lúc đầu, đến Tử phiêu, rồi đến Hoắc Thị Bất Tử Trùng...

Một vòng nối một vòng, vòng vòng tương khấu!

Mặt nạ vàng, khiến Hoắc Thị Bất Tử Trùng sinh ra Đẳng khí, lấy kiến cánh ẩn làm tuyến phòng thủ đầu tiên, tuyến phòng thủ thứ hai là bản thân Hoắc Thị Bất Tử Trùng cộng thêm Tử phiêu!

Tử phiêu vỡ, Quỷ thai ra đời!

Thủ đoạn phòng ngự này, quả thực khiến người ta phải kinh ngạc! "Lão Hồ, anh xem dã sử có nói những làn sương mù này sẽ thế nào không?" Lục Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, suy nghĩ kỹ lại, rồi nói: "Không có, sương trắng này cũng không biết có độc hay không." "Có độc!" Trên đầu Lục Vũ, Ngoa Thú hét lên thúc giục: "Mau nghĩ cách ra ngoài đi, cô nãi nãi không thể nín thở quá lâu!" Lời vừa dứt, đã nghe thấy một tràng âm thanh "lạc lạc".

Lục Vũ vừa nghe đã biết, đây là Thi ngữ thuật!

Trước đó, anh đã nắm vững Thi ngữ thuật dưới sự trợ giúp của hệ thống.

Lúc này cuối cùng cũng có đất dụng võ, nhưng thông tin giải mã được lại khiến anh có chút bất ngờ.

Theo ý nghĩa của âm thanh "lạc lạc" vừa rồi, những Quỷ thai đó yêu cầu Lục Vũ và họ để lại Ngoa Thú, sau đó sẽ tiễn họ rời đi.

Lục Vũ suy nghĩ một lát, cũng phát ra âm thanh "lạc lạc".

Chương 488

"Lạc lạc..." "Lạc lạc..." "Lạc lạc..." Âm thanh kỳ quái, không ngớt bên tai.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều kinh ngạc nhìn Lục Vũ. "Hù..." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, thấp giọng nói: "Lão Hồ, chuẩn bị đi.

Bất kể chúng có đến không ảnh đi không tung hay không, đối phó với loại vật âm tà này, dùng lửa luôn không sai." "Ừ!" "Tiểu ca nhi, lúc nãy cậu nói gì với chúng thế?" "Chúng nói để tôi để Ngoa Thú lại, sẽ cho chúng ta đi." "Tin nó cái quỷ." "Ừ." Lục Vũ gật đầu, không nói thêm, chỉ nắm chặt Tân Đình Hầu Đao.

Thực tế, những gì Quỷ thai nói còn nhiều hơn một chút.

Chúng không chỉ nói để lại Ngoa Thú sẽ cho họ đi, mà còn có một câu uy hiếp là nếu không để lại Ngoa Thú, sẽ khiến họ chết không có chỗ chôn! "Lạc lạc!" "Lạc lạc!" "Lạc lạc!" Sau một khoảng im lặng ngắn, tiếng kêu của mấy Quỷ thai trở nên chói tai, Lục Vũ sắc mặt không đổi, lạnh lùng nhắc nhở: "Cẩn thận, chúng sắp tấn công từ bốn phía." Vút!

Lời Lục Vũ vừa dứt, mấy Quỷ thai đều đã động!

Gần như trong nháy mắt, chúng đã từ vách đá không xa, lao đến vách đá gần mấy người!

Tốc độ này, có thể gọi là quỷ mị!

Ngay sau đó, cái miệng ở vị trí cổ của chúng mở ra, một cái lưỡi ba chạc hình chữ "nhân", thè ra từ bên trong...

“Mẹ nó chứ, ghê tởm thật!” Vương Bàn Tử chửi một câu, trực

tiếp bóp cò!

Sau tiếng súng giòn giã, một tiếng hét thảm thiết vang lên, một bóng đen không biết đã bay đi đâu!

Cùng lúc đó, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng không hề rảnh rỗi!

Hồ Bát Nhất tay trái cầm đuốc, tay phải vung đao Tân Đình Hầu không ngừng, tiếng gió vun vút, phòng ngự kín như bưng!

Lục Vũ tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, phối hợp với Nhiên Mộc Đao Pháp, mỗi lần lướt qua lại nghe thấy một tiếng hét thảm, tiếp đó là một chiếc lưỡi dài ba thùy từ trên trời rơi xuống.

Thế nhưng… Quỷ thai dường như vô cùng vô tận!

Bốn phương tám hướng, tiếng khóc của trẻ con không ngừng vang lên.

Ngày càng nhiều Quỷ thai chui ra từ cái bụng căng phồng của Lệ quỷ.

Những bức tường xung quanh chi chít những bóng đen nhỏ bé!

Shirley Dương không có vũ khí tiện tay, một bên dùng ô Kim Cương che chắn khắp nơi, một bên giơ đuốc xua đuổi, quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này thấy vậy, cô vội vàng nhắc nhở: "Tiểu ca nhi, cứ thế này không ổn, chúng nó hình như không sợ lửa!

Nhiều quá rồi!" Ngay lúc đó, một chiếc lưỡi ba thùy đột nhiên quấn lấy cây gậy quý của Vương Bàn Tử, khiến hắn cảm thấy kinh tởm tột độ, không khỏi chửi ầm lên!

Lục Vũ đang ở ngay bên cạnh, vung đao chém đứt nó.

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm xé lòng vang lên!

Cũng chính lúc này, Lục Vũ lần đầu tiên quan sát Quỷ thai ở khoảng cách gần như vậy!

Một đứa trẻ toàn thân đen kịt đang ngồi trên lòng sông, không ngừng phát ra những tiếng hét thảm thiết!

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể nó bắt đầu run rẩy!

Ngay sau đó, cái miệng trên cổ nó lại mở ra, chiếc lưỡi ba thùy bị chém đứt lúc trước dường như đã tái sinh trong một thời gian cực ngắn… Xoẹt!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ trực tiếp chém xuống.

Cơ thể nhỏ bé màu đen lập tức bị chém làm đôi!

Vương Bàn Tử càng bóp cò, tặng cho cái bóng đen ghê tởm này mấy viên đạn!

Trong tiếng lách cách, bóng đen lại một lần nữa từ từ hợp lại với nhau!

"Đệt!" Vương Bàn Tử không nhịn được chửi thề!

Ngay cả Lục Vũ, sắc mặt cũng khó coi đi mấy phần!

Bọn Quỷ thai này không phải là vô tận, mà là… không thể giết chết!

Giống như Hoắc Thị Bất Tử Trùng, không thể giết chết!

Cho dù bị đập nát, chúng cũng có thể từ từ hồi phục, tái sinh!

Đằng thuật của Cổ Điền quốc thật sự quá yêu ma!

Shirley Dương đã bị cảnh tượng kỳ dị này dọa cho ngây người, tay chân luống cuống!

Lục Vũ trấn tĩnh lại, biết rằng không thể tiếp tục dây dưa như thế

này nữa!

Chương 489

Lối thoát duy nhất chỉ còn lại nửa thân thể của "Hoắc Thị Bất Tử Trùng".

Bất kể cánh cửa mà Hồ Bát Nhất nhìn thấy trước đó là ảo giác hay là gì khác, bây giờ cũng chỉ có thể qua đó xem thử!

Sau khi nói ngắn gọn vài câu, Lục Vũ vung Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp dẫn mọi người bắt đầu đột phá vòng vây!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ba người lưng tựa lưng, không ngừng vung đao, vung gậy.

Shirley Dương ở giữa, giơ ô Kim Cương, che chắn cho họ những mối đe dọa từ trên cao!

Khi họ lùi lại, ngày càng nhiều "Quỷ thai" tụ tập trên các bức tường xung quanh.

Nhìn qua, chi chít dày đặc, trông vô cùng rợn người!

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, hét lớn: "Các cậu có phát hiện không, bọn Quỷ thai này không dính nước!

Chúng nó toàn bám trên tường, chúng nó sợ nước đấy." Shirley Dương nói: "Trong nước có độc, lại còn có Tử phiêu, chúng ta không thể xuống nước, cũng không thể lặn…" "Vậy phải làm sao?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, có ý kiến gì không?" Hồ Bát Nhất nhíu mày cười khổ, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ.

Lục Vũ không nói một lời, chỉ vừa dẫn họ đột phá vòng vây, vừa không ngừng suy nghĩ cách giải quyết vấn đề!

Vốn dĩ, nếu có thể tìm thấy chiếc hòm đồng được miêu tả trong *Ma Thổi Đèn*, lấy được mấy thứ bên trong, rất có khả năng sẽ

khống chế được đám Quỷ thai này.

Nhưng bây giờ, chiếc hòm đồng khổng lồ đó đã không thấy đâu!

Quỷ thai, Lệ quỷ, Tử phiêu vẫn đang không ngừng uy hiếp họ… Lúc này, mấy người đã đi đến vách núi nơi có thân thể của "Hoắc Thị Bất Tử Trùng".

Nhìn qua, ai cũng cảm thấy da đầu tê dại!

Không biết bao nhiêu Tử phiêu, Lệ quỷ, tất cả đều đang trôi nổi trên mặt nước.

Trên vách đá đó, còn có vô số bóng đen nhỏ bé, canh phòng nghiêm ngặt!

"Vẫn còn thuốc nổ, cho nổ thêm lần nữa!" Hồ Bát Nhất dùng sức gãi đầu, làm dịu đi cảm giác da đầu tê dại, khẽ nói một câu.

Tử phiêu, Lệ quỷ, Quỷ thai đều không vội tấn công họ, dường như đang chờ đợi một trận quyết chiến cuối cùng!

Không khí trong hang động trở nên vô cùng nặng nề, trong sự nặng nề lại mang theo cảm giác âm lãnh, rợn người khó tả!

Và… trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, ngày càng nhiều bóng đen xuất hiện trên bức tường đó!

Mỗi một bóng đen đều mở cái miệng trên cổ, chiếc lưỡi ba thùy kỳ dị thò ra một đoạn ngắn, dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ đâm về phía họ như vũ bão!

Lục Vũ sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Không cần thuốc nổ, tôi mở đường, chuẩn bị đột phá!" Trong tình thế này, cậu cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể hy vọng rằng bên trong cơ thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng có giấu lối ra của hang động!

"Mọi người yểm trợ phía sau cho tôi, xông lên!" Nói rồi, Lục Vũ

bước một bước ra ngoài!

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số chiếc lưỡi ba thùy ập đến!

Lục Vũ tay trái cầm Tị Thủy Châu, không thể sử dụng cặp song kiếm Ngô Vương Phù Sai ở bên hông, chỉ có thể thử dùng Hắc Kim Cổ Đao để thi triển Mặc Gia Kiếm Pháp!

Lần này, cậu không hề giữ sức, vừa ra tay đã là chiêu sát thủ mạnh nhất trong Mặc Gia Ngũ Kiếm, Điểm Hương Bình Mặc!

Điểm Hương Bình Mặc, lấy Huyết Mặc Bôn Đằng làm thế khởi đầu, tiếp theo là Mặc Lộc Càn Khôn, Mặc Hải Giang Hồ, nhị mặc tương liên!

Bốn thức kiếm chiêu liền một mạch, tuần hoàn không ngừng, đó chính là chiêu thức mạnh nhất trong Mặc Gia Kiếm Pháp, Điểm Hương Bình Mặc!

Lục Vũ tay không ngừng chuyển động, lấy đao làm kiếm, nhất thời hàn quang lướt qua, những chiếc lưỡi ba thùy bị cắt đứt bay đầy trời!

Trong không khí, tràn ngập một mùi hôi thối khó tả!

Dù họ đã đeo mặt nạ phòng độc, lúc này cũng bị mùi hôi thối đó xông lên đến choáng váng đầu óc!

Nhưng dù sao đi nữa, Mặc Gia Kiếm Pháp phòng thủ kín như bưng, mấy người vẫn dưới sự dẫn dắt của Lục Vũ, xông đến trước mặt Hoắc Thị Bất Tử Trùng!

Lục Vũ dừng bước, khẽ quát: "Lão Hồ, Bàn Tử, chặn một lát!" "Được!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên, không ngừng vung vũ khí!

Nhân lúc này, Lục Vũ đưa tay lấy "Mạnh Cực Diện Cụ" từ trong

“Quỷ Động Ma Mộc” ra!

Vừa đeo mặt nạ lên, vô số thông tin ập đến, khiến cậu không khỏi choáng váng, suýt nữa ngất đi!

Lục Vũ dùng sức cắn đầu lưỡi, ép mình tỉnh táo lại, trong lòng thầm nghĩ, hy vọng có một thứ gì đó giống như lá chắn có thể bảo vệ họ đi vào cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, vừa nghĩ, miệng cậu vừa khẽ lẩm bẩm: “Mạnh Cực, Mạnh Cực, Mạnh Cực.” Khoảnh khắc tiếp theo.

Một bong bóng khí khổng lồ bao bọc lấy họ!

Ngay sau đó, mấy người chỉ cảm thấy hoa mắt, đã xuất hiện trong một vùng bóng tối!

Vương Bàn Tử ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Tình hình gì đây?” “Tiểu ca?” “Tiểu ca!” Vương Bàn Tử quay đầu lại, thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên cằm Lục Vũ, không khỏi giật mình!

“Không sao, đi mau!” Tinh thần Lục Vũ đang ở bên bờ vực suy sụp, nhưng vẫn cố gắng gượng, dẫn mọi người đi về phía trước trong cơ thể khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

May mắn là kết cấu cơ thể của loại trùng này rất đơn giản, bên trong chỉ là một đường hầm dài.

Chương 490

Mấy người cứ đi thẳng về phía trước, không biết đã đi bao xa, chỉ biết tiến lên.

Chẳng bao lâu sau, trước mặt họ xuất hiện một vệt sáng kim loại phản quang!

Nhìn kỹ lại, đó chính là một cánh cửa lớn phủ đầy những ký hiệu kỳ quái!

Hồ Bát Nhất có chút phấn khích nói: "Tiểu ca nhi, phía trước là lối ra!" Mấy người tăng tốc, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy cánh cửa đồng đã rỉ sét loang lổ, trên đó vẽ đầy các loại ký hiệu kỳ dị.

Vương Bàn Tử đi hai bước đến bên cạnh Lục Vũ, vừa định đưa tay đẩy cửa thì Lục Vũ vội ngăn lại, khẽ nói: "Đừng động lung tung." Nói rồi, cậu chỉ vào bong bóng bên cạnh.

Ý tứ rất rõ ràng, không được chạm vào bong bóng.

Vương Bàn Tử ngẩn ra, Lục Vũ lại nhìn vào cánh cửa lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu hiện lên thông báo của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Kham Hồn Đẳng Môn】 【Cấp bậc vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Đẳng thuật】 【Mô tả vật phẩm: Hiến Vương của Cổ Điền quốc đã dùng Đẳng thuật ếm lên cửa đồng, oán niệm của Tử phiêu sinh sôi trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, bị Đẳng Môn hấp thụ!

Đẳng Môn mang theo oán độc vô tận, phàm kẻ nào chạm vào Đẳng Môn, sẽ bị oán độc vây khốn, hóa thành oan hồn, chấp niệm, vĩnh thế không thể siêu thoát!】 Ngay lúc này, Lục Vũ thấy khóe mắt

mình lóe lên một ngọn lửa ma trơi.

Quay đầu lại, cậu thấy trong góc cửa có một đống xương trắng, phát ra lân tinh xanh lập lòe!

Cậu lập tức hiểu ra, đống xương trắng này chính là của người đã xông vào bụng Hoắc Thị Bất Tử Trùng trước họ và phát hiện ra cánh cửa đồng.

Không biết là người của Trần Hạt Tử hay là người khác.

Ừm?

Khoan đã!

Ngay lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy một chiếc hộp ngọc trắng trong đống xương trắng!

"Lão Hồ." "Ơi." "Trước đó ở trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, cậu có cảm giác gì lạ không?" "Ngoài ghê tởm ra thì không có gì khác." "Được." Lục Vũ suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói: "Cánh cửa kia đã bị Hiến Vương ếm Đằng thuật…" Một câu còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử đã sốt ruột: "Thôi được rồi tiểu ca, cậu đừng nói nữa, việc mở cửa này, cứ để tôi!" "Bàn gia ta đây hơn trăm cân thịt, bản lĩnh khác không dám nói, chứ bản lĩnh mở cửa thì vẫn có!" Lần này.

Lục Vũ hiếm khi không ngăn cản, trực tiếp gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng là cần cậu mở cửa, nhưng khi mở cửa, bất kể thế nào cũng không được chạm vào cửa, cứ dùng gậy mà đẩy." "Okela!" Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn, xắn tay áo lên!

Lục Vũ tiếp tục nói: "Lát nữa, bong bóng sẽ vỡ, Vương Bàn Tử mở cửa, Shirley Dương và Lão Hồ bảo vệ cậu ta." Hồ Bát Nhất nghe xong, không khỏi nhíu mày nói: "Tiểu ca nhi, còn cậu thì sao?" "Tôi lấy một thứ." Nói rồi, Lục Vũ chỉ vào chiếc hộp ngọc trắng trong góc.

Hồ Bát Nhất còn muốn nói gì thêm thì nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh "oa" một tiếng.

Mấy người sắc mặt cứng lại, đột nhiên quay đầu lại, liền thấy một đám Tử phiêu chỉ cách họ hơn chục mét, bụng căng phồng gần như trong suốt!

Thấy cảnh này, Lục Vũ vội vàng thúc giục: "Không kịp nói nữa rồi, ba, hai, một, mở cửa!" Lục Vũ vừa dứt lời, bong bóng do "Mạnh Cực Diện Cụ" tạo ra lập tức vỡ tan!

Trong khoảnh khắc, một mùi chua thối khó tả xộc thẳng vào óc.

Nếu phải hình dung, mùi thối này giống như mùi nước vo gạo để thiu không thể thiu hơn vào mùa hè trộn với mùi cống rãnh.

Chỉ một cái đã khiến người ta buồn nôn muốn ói!

"Mở cửa!" Lục Vũ vừa dùng Hắc Kim Cổ Đao gạt đống xương cốt ra, vừa trầm giọng nhắc nhở Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hai người phản ứng lại, nắm lấy cây gậy quý của Vương Bàn Tử, tì vào cửa đồng, dùng sức đẩy cánh cửa đồng ra!

Cùng lúc đó.

Những Lệ quỷ trôi vào trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng vẫn đang không ngừng ấp nở ra từng "Quỷ thai" một!

Thậm chí, mấy bóng đen đã lao về phía họ!

May mà Shirley Dương vẫn luôn giơ ô Kim Cương, tạm thời chặn được mấy "Quỷ thai".

Cuối cùng!

Trong khoảnh khắc Lục Vũ gạt đống xương cốt ra, cất chiếc hộp ngọc trắng vào Quỷ Động Ma Mộc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã đẩy được cánh cửa ra một khe hở!

Sau cánh cửa, tối đen như mực, đèn pin chiếu vào cũng không thấy gì.

Nhưng một lát sau, không khí trong lành từ bên ngoài tràn vào, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang ở cửa tinh thần phấn chấn, cuối cùng cũng xác định bên ngoài chính là Trùng Cốc!

Đêm nay trời âm u, mây che trăng, cũng không thấy được sao trời, nhưng không khí trong lành thì tuyệt đối không lừa người được!

Hai người dùng đèn pin soi kỹ, cuối cùng phát hiện họ đang ở dưới một vách đá!

Dưới vách đá không biết cao bao nhiêu.

Nhưng… bên ngoài cửa chính là vách đá!

Bên cạnh vách đá, chỉ có một con đường làm bằng gỗ, lúc này đã mục nát không thể mục nát hơn.

Chương 491

Hồ Bát Nhất khẽ chạm một cái, cả con đường lập tức sụp đổ, rơi xuống vực!

"Tiểu ca nhi, sau cửa là vách đá, làm sao bây giờ!" Vương Bàn Tử phản ứng lại, theo thói quen hỏi Lục Vũ.

Vừa quay đầu lại, mới thấy Lục Vũ đang đứng bên cạnh Shirley Dương, không ngừng vung đao, chém rụng từng chiếc lưỡi ba thùy.

Nghe thấy tiếng Hồ Bát Nhất, Lục Vũ không nghĩ ngợi, trực tiếp lấy "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" từ trong ngực ra, tiện tay ném qua: "Cứ ném thẳng xuống!" Trong lúc nói chuyện, lại một chiếc lưỡi dài kỳ quái đâm tới, Lục Vũ vung tay một cái, chiếc lưỡi dài lập tức từ trên trời rơi xuống!

Hồ Bát Nhất đưa tay bắt lấy Mặc Gia Đăng Thiên Thê, không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp làm theo lời Lục Vũ, dùng sức ném đi.

Mặc Gia Đăng Thiên Thê lập tức bám vào vách đá, không ngừng đi xuống.

"Tiểu ca nhi, đi!" "Đi!" "Shirley Dương đi trước, tôi bọc hậu!" Lúc này, tình thế ngàn cân treo sợi tóc, căn bản không có thời gian khách sáo, Shirley Dương chỉ nói một câu "Cẩn thận", rồi vội vàng xoay người đi.

Lục Vũ ở cuối cùng, vừa vung đao, vừa từ từ rút lui.

Chẳng mấy chốc, cậu lại lùi đến bên cửa.

Trong lúc vung đao, cậu quay đầu nhìn lại, sau khi xác định vị trí của thang, liên tiếp chém mấy nhát, cắt đứt toàn bộ những chiếc lưỡi đang đâm về phía mình, lách người một cái, vọt ra khỏi cửa đồng, trực

tiếp nhảy lên thang dây.

Lúc này.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương thấy Lục Vũ xuất hiện trên thang dây, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng leo xuống.

Lục Vũ thấy họ động tác quá chậm, nhắc nhở: "Dùng dây trượt xuống!" Nói rồi, chính cậu lấy móc câu từ Quỷ Động Ma Mộc ra, nối với Phi Hổ Trảo, rồi trực tiếp móc vào thanh ngang của Đăng Thiên Thê.

Chỉ vừa định trượt xuống, thì thấy mấy bóng đen nhỏ bé lóe lên từ trong cửa đồng!

Những Quỷ thai xuất hiện ở mép vách đá, "nhìn" họ, cái miệng trên cổ lại mở ra, chiếc lưỡi ba thùy thò ra một đoạn ngắn, không ngừng ngoe nguẩy trong không trung.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương họ vẫn chưa xuống được bao nhiêu, nếu lúc này cậu đi xuống, e rằng mấy người họ sẽ bị Quỷ thai tấn công!

Nghĩ một lát, Lục Vũ trầm giọng nói: "Tiểu quỷ, bám chắc vào!" Ngoa thú căn bản đã từ bỏ việc bám víu, cực kỳ lanh lẹ, trực tiếp chui vào trong áo Lục Vũ, dường như chỉ có như vậy mới khiến nó an tâm.

Lúc này.

Mấy con Quỷ thai cuối cùng cũng động thủ!

Và… Quỷ thai từ sau cửa nhảy vọt lên, trực tiếp nhảy xuống vách đá!

Biết bay?

Không!

Quỷ thai không biết bay!

Sau khi nhảy xuống vách đá, mấy con Quỷ thai rơi tự do, nhanh chóng lao xuống!

Khi chúng rơi xuống gần độ cao của Lục Vũ, chiếc lưỡi ba thùy trong miệng chúng trực tiếp bắn ra từ cổ họng, một phát tóm lấy Mặc Gia Đăng Thiên Thê!

Ngay sau đó, những bóng đen nhỏ bé như lò xo, một phát kéo mình lên Mặc Gia Đăng Thiên Thê!

"Lệ!" "Lệ!" "Lệ!" "Lệ!" Tiếng kêu chói tai không ngớt!

Ngay sau đó, mấy con Quỷ thai ở cùng độ cao với Lục Vũ, đồng thời đâm chiếc lưỡi ba thùy của mình về phía cậu!

Lục Vũ di chuyển trên thang không tiện, chỉ có thể một tay bám thang, một tay vung đao.

Nếu chỉ có mấy con Quỷ thai, cậu còn có thể ung dung đối phó.

Nhưng theo thời gian, số lượng Quỷ thai xông ra ngày càng nhiều, thậm chí nhiều con còn không ngừng phát ra những âm thanh "lạc lạc lạc" như đang nói chuyện!

Bất kể chúng nói gì, Lục Vũ không thèm nghĩ, Hắc Kim Cổ Đao trong tay không ngừng vung múa!

Ngay lúc này!

Một con Quỷ thai đột nhiên từ trên trời rơi xuống, miệng la hét chói tai, ba thùy lưỡi đâm thẳng vào đỉnh đầu cậu!

Không biết từ lúc nào, bốn phương tám hướng xung quanh Lục Vũ đều là lưỡi ba thùy của Quỷ thai.

Che được đầu thì không che được thân.

Che được thân thì không che được đầu!

Trong lúc nguy cấp, Lục Vũ không nghĩ ngợi, thực ra cũng không có thời gian để suy nghĩ.

Trong nháy mắt, cậu cũng không vung đao nữa, trực tiếp buông tay, bước một bước ra, cả người từ trên trời rơi xuống.

Rơi xuống mấy mét, tránh được đòn tấn công của Quỷ thai, cậu mới đưa tay túm lấy thanh ngang của thang, dừng lại lần nữa.

Chỉ là cậu vừa mới dừng lại, còn chưa kịp ổn định thân hình, từng con Quỷ thai cũng học theo cậu, từ trên trời lao xuống!

Chương 492

Ngay lúc này!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng giòn giã lại một lần nữa xé toạc màn đêm.

Lục Vũ quay đầu lại, thấy Vương Bàn Tử đang giơ súng tiểu liên, vừa bóp cò vào đám Quỷ thai, vừa thúc giục: "Tiểu ca nhi, nhanh lên, mau xuống đi, đừng lãng phí thời gian ở đó nữa!" Lục Vũ biết đây không phải lúc lãng phí thời gian, vội vàng đi xuống.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất không ngừng nổ súng, yểm trợ cho cậu.

Tuy nhiên… không có Lục Vũ ở cuối cùng kiềm chế, thu hút mục tiêu, với tốc độ di chuyển nhanh như quỷ mị của Quỷ thai, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất căn bản không bắn trúng.

Đạn chỉ để lại một vệt lửa trên vách núi và tiếng kêu chói tai của đạn nảy!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ngày càng nhiều Quỷ thai từ trên xuống dưới, từ trên cao "nhìn chằm chằm" vào họ.

Lục Vũ thấy tình hình không ổn, biết rằng cứ thế này họ sẽ bị đám Quỷ thai đông như kiến này làm thịt hết.

Sau một chút do dự, Lục Vũ khẽ quát: "Đi nhanh lên, dùng dây trượt xuống, đừng lãng phí thời gian!" Miệng thúc giục, Lục Vũ không lùi mà tiến!

Cậu nhảy lên, trực tiếp nhảy sang bên cạnh, tạo ra một khoảng cách nhất định với Mặc Gia Đăng Thiên Thê!

Cậu vừa đi, đám Quỷ thai chi chít kia cơ bản đều bị cậu thu hút đi.

Trong lòng Lục Vũ, Ngoa thú thò đầu ra nhìn một cái, lại sợ hãi rụt trở lại, khẽ lẩm bẩm: "Dọa chết cô nãi nãi rồi, dọa chết cô nãi nãi rồi!" "Im miệng, còn la bậy nữa thì ta ném ngươi cho chúng nó." Lục Vũ lạnh lùng nói một câu, mượn sức Thê Vân Tung, không ngừng leo lên trên vách núi!

Dù khí tức của cậu dài, Thê Vân Tung phi phàm, nhưng leo trên vách núi trơ trụi thế này, cậu vẫn không bằng đám Quỷ thai kia!

Cũng không hiểu đám Quỷ thai này rốt cuộc là thế nào, trên vách núi, vách đá, lại đi như trên đất bằng, linh hoạt đến khó tin!

Phập!

Phập!

Phập!

Lục Vũ vừa leo, mấy lần suýt bị lưỡi ba thùy của Quỷ thai đâm trúng, sau khi vừa vặn tránh được, liền thấy lưỡi ba thùy cắm sâu vào vách đá.

Uy lực của cú đâm này quả thực kinh người!

Nếu bị chiếc lưỡi ba thùy này đâm trúng, Lục Vũ thậm chí cảm thấy nó có thể đâm thủng cơ thể mình!

Ngay lúc này… Lục Vũ đang không ngừng sử dụng Thê Vân Tung để leo lên, cuối cùng cũng cạn kiệt hơi sức, không thể lên cao hơn nữa!

Trong nháy mắt, cậu lấy một cái neo từ Quỷ Động Ma Mộc ra, cắm vào vách đá, treo mình lơ lửng giữa không trung, nhân lúc này,

cậu lại lấy ra một củ đương quy, trực tiếp nhét vào miệng, nhai rôm rốp!

Mà lúc này, Quỷ thai lại một lần nữa nhắm vào cậu.

Lục Vũ không chút do dự, lại một lần nữa rơi tự do!

Men theo vách đá, không biết đã rơi xuống bao nhiêu mét, sau khi né được đòn tấn công, Lục Vũ mới dừng lại.

Lần này, khi Quỷ thai lại đuổi kịp, cậu không tiếp tục rơi xuống, mà lại sử dụng Thê Vân Tung, dẫn đám Quỷ thai lại hướng lên trên.

Đây chính là kế hoạch của cậu!

Đơn giản, thô bạo, liều mạng!

Dù sao đám Quỷ thai này không biết vì lý do gì, cứ một mực đuổi theo Ngoa thú, nên cứ lợi dụng điểm này, không ngừng dụ chúng, câu giờ cho Hồ Bát Nhất và những người khác.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, hơn mười phút sau, bên dưới truyền đến tiếng hét lớn của Vương Bàn Tử.

Chỉ là khoảng cách quá xa, căn bản không nghe rõ.

Sau đó, vẫn là Hồ Bát Nhất phản ứng lại, dùng tay nắm lấy Mô Kim Phù, truyền âm cho Lục Vũ.

Thông điệp của Hồ Bát Nhất rất đơn giản, bên dưới không có đường, là một hồ nước lớn, mau xuống, có thể trốn đám Quỷ thai trong nước.

Nhận được tin, Lục Vũ không do dự, mang theo Ngoa thú lại nhanh chóng đi xuống, chẳng mấy chốc đã đến chân Mặc Gia Đăng Thiên Thê.

Bên dưới chính là một đầm nước sâu không thấy đáy.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều đang đợi cậu ở bờ đầm.

Lục Vũ thấy vậy, lấy ra Tị Thủy Châu, gọi họ một tiếng, trực tiếp nhảy xuống nước.

Tị Thủy Châu rẽ nước ra, nhưng khi Lục Vũ và mấy người chìm xuống, nước sâu tràn qua dòng nước mà Tị Thủy Châu rẽ ra, mấy người đã ở dưới nước.

Chương 493

Đầm nước này quả thực trong suốt thấy đáy.

Nhìn lên, mặc dù họ ở dưới nước, nhưng vẫn có thể thấy đám Quỷ thai ở trên vách đá bên ngoài đầm, từ từ tiến lại gần mặt nước.

Chỉ là… sóng này chưa lặng, sóng khác đã nổi!

Có một con Quỷ thai thử xuống nước, lập tức chui xuống!

"Hỏng rồi!" Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại, vội nói: "Chúng nó không thể xuống nước trong hang động, nhưng nước trong này thì chúng nó xuống được!" Trong lúc nói chuyện, mấy người đều thấy, con Quỷ thai xuống nước linh hoạt như cá, chỉ lướt mấy cái đã đến gần vị trí của họ!

Nhìn kìa, cái miệng trên cổ của Quỷ thai mở ra, chiếc lưỡi ba thùy kỳ dị thò ra, bộ dạng rục rịch không cần nói cũng biết!

Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy một giọng nói: "Xuống đi, lão phu đang ở dưới đợi ngươi." Giọng nói này nghe quen tai.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy giọng nói, đang nhìn Lục Vũ.

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thanh nói: "Cậu nghe thấy không?" Bên cạnh, Vương Bàn Tử và Shirley Dương cũng lên tiếng: "Tôi cũng nghe thấy." Dừng một chút, Vương Bàn Tử nói tiếp: "Là giọng của Khương Tử Nha!" Lục Vũ nhíu mày chặt hơn, sao ở đây lại nghe thấy giọng của Khương Tử Nha?

Khoan đã!

Nước!

Trước đó họ vào địa cung, vừa vào cửa cung đã thấy một con sông nhỏ trong suốt thấy đáy, trong nước còn có cá bơi.

Chẳng lẽ, nước ở đây và con sông nhỏ kia thông nhau?

Khương Tử Nha thông qua con sông nhỏ này chỉ đường cho họ, cho họ một con đường sống?

Ngay lúc này, dưới đáy nước có một vệt sáng trắng phản chiếu lên, nhìn từ xa, giống như có một người đang đứng đó vẫy tay với họ.

Áo vải gai, râu tóc bạc trắng, rất giống Khương Tử Nha.

Trong lòng Lục Vũ không khỏi có chút do dự.

Một mặt, cậu rất muốn biết, Khương Tử Nha đột nhiên xuất hiện lúc này là vì sao?

Mặt khác, nếu bây giờ men theo dòng sông đi đến địa cung, lúc đó làm sao ra ngoài?

Trong lúc cậu do dự, số lượng Quỷ thai xuống nước ngày càng nhiều, lưỡi ba thùy ngày càng gần họ!

Và… không biết vì sao, đám Quỷ thai kia từng con một dường như lớn hơn rất nhiều!

Lúc mới phát hiện, chúng chỉ to bằng đứa trẻ, bây giờ nhìn từng con một còn to hơn cả Ngoa thú!

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cầm súng tiểu liên nhắm vào Quỷ thai, bắn mấy phát!

Sau tiếng súng, hai con Quỷ thai dường như bị bắn trúng, chất lỏng màu đen chảy ra từ cơ thể, từ từ chìm xuống.

Ngay sau đó, dị biến lại xảy ra!

Đột nhiên, đám Quỷ thai dường như quên mất họ, từng con một

điên cuồng bơi xuống nước!

Tình huống này nằm ngoài dự liệu của mấy người!

Càng khiến họ bất ngờ hơn là… khi họ quay đầu lại, dưới nước không còn ánh sáng trắng, cũng không còn Khương Tử Nha đứng trong ánh sáng trắng!

Mấy người sắc mặt biến đổi, đều nghĩ đến một khả năng.

Vừa rồi, e rằng họ đã gặp ảo giác!

Chỉ là, còn chưa kịp nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Mẹ kiếp!" Đột nhiên, một loại rong nước màu đen giống như bàn tay, với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai, từ dưới đáy nước xông lên, tóm lấy mắt cá chân của Vương Bàn Tử, kéo hắn xuống đáy nước!

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh, lập tức kéo lấy Vương Bàn Tử!

Lục Vũ cũng lập tức ra tay, Hắc Kim Cổ Đao thoáng qua, trực tiếp chém đứt bàn tay đen nhỏ đó!

Lục Vũ cúi đầu nhìn, bàn tay đen nhỏ ở mắt cá chân Vương Bàn Tử trông giống như "Cửu Đầu Xà Bách".

Chỉ là… nó không phải là Cửu Đầu Xà Bách, mà là Ôn Ti Hắc Tảo! 【Tên vật phẩm: Ôn Ti Hắc Tảo】 【Cấp bậc vật phẩm: Ngũ phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Phệ Hồn】 【Mô tả vật phẩm: Ôn Ti Hắc Tảo, thực vật thủy sinh, gân lá hình tay, thân thể khổng lồ!

Có thể tiết ra một loại pheromone, kích thích khát vọng bản năng của sinh vật!

Ngoài ra, có thể thông qua gân lá để bắt con mồi, nuốt chửng linh hồn con mồi, lớn mạnh bản thân!

Sau khi Ôn Ti Hắc Tảo nuốt chửng linh hồn, sẽ sinh ra Xích Linh

Quả, Xích Linh Quả có sức hấp dẫn cực lớn đối với hồn thể, có thể làm cho hồn thể vững chắc!】 Nhìn phần giới thiệu, Lục Vũ bừng tỉnh!

Với hiệu quả như vậy, chẳng trách đám Quỷ thai kia lại lao thẳng xuống đáy nước.

Chương 494

Nhưng, Ôn Ti Hắc Tảo này không có khả năng tạo ra ảo giác… chẳng lẽ, vừa rồi thật sự là Khương Tử Nha?

Trong lúc cậu suy nghĩ, họ cũng đang từ từ chìm xuống trong đầm nước!

Càng lặn sâu, càng có thể thấy đám Ôn Ti Hắc Tảo kinh khủng dưới nước… Nhìn từ xa, một đám rong nước màu đen chiếm cứ toàn bộ đáy đầm, trông phạm vi không dưới trăm mét.

Trên gân lá của rong nước, bám đầy từng con Quỷ thai màu đen!

Đám Quỷ thai đó, sau khi bám vào rong nước, lại biến thành… màu trong suốt trong một thời gian ngắn!

Cảnh tượng này thực sự quá quỷ dị!

Nếu chỉ có một mình, Lục Vũ không ngại mạo hiểm đi xuống, xem thử Xích Linh Quả là gì, khám phá những điều chưa biết, tiện thể xem dưới nước ở đây có đường hầm nào vào địa cung không.

Nhưng bây giờ, chỉ sau một lúc suy nghĩ ngắn, cậu liền gọi mấy người, vội vàng đi lên!

Cho dù có Tị Thủy Châu, cũng không cần thiết phải mạo hiểm như vậy vào lúc nửa đêm!

Trên đường đi, họ đã mệt đến sắp kiệt sức, có chuyện gì cứ để lên bờ nghỉ ngơi cho khỏe, đợi đến ban ngày, rồi xem xét cụ thể!

Chẳng mấy chốc, mấy người bơi vào bờ, nhờ sự giúp đỡ của Tị Thủy Châu, nhẹ nhàng đi lên bờ đầm.

Nhìn xung quanh, tìm một nơi tương đối bằng phẳng, nhóm lửa

trại, nghỉ ngơi ngắn.

Mấy người, đã thân tâm mệt mỏi, ngồi xuống ăn uống đơn giản, sau khi xác định tạm thời không có nguy hiểm, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất lần lượt ngủ thiếp đi, ngay cả Ngoa thú cũng ngủ khò khò trên đầu Lục Vũ.

Người duy nhất còn tỉnh táo, chính là Lục Vũ.

Cậu nhìn một vòng, xác định tạm thời an toàn, liền lấy ra chiếc hộp ngọc trắng mà mình tìm được trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng trước đó, kiểm tra kỹ lưỡng.

Chiếc hộp ngọc trắng, vuông vức, trên đó không có điêu khắc gì, cả chiếc hộp trông mộc mạc không hoa mỹ.

Chỉ là có thể đã dính không ít xương cốt, để lại một ít lân tinh, dưới ánh lửa chiếu rọi, hiện lên những đốm sáng màu xanh lục yêu dị.

Kích thước của hộp cũng không lớn lắm, chiều dài, rộng, cao đều khoảng một thước.

Điều kỳ lạ nhất là, Lục Vũ nhìn kỹ, trên dưới trái phải, bao gồm cả hai bên, đều không có một khe hở nào.

Nhìn cảnh này, trong đầu cậu thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ, không lẽ là đặc ruột sao?

Cậu thử dùng ngón tay gõ nhẹ hai cái, ngọc trắng phát ra âm thanh trong trẻo duyệt nhĩ, cũng không thể xác định được.

Tuy nhiên… khi cậu đặt hộp ngọc trắng lên lửa trại để soi, lập tức thấy được sự khác biệt.

Bốn góc trên và bốn góc dưới của hộp ngọc trắng, đều có thể thấy một cái bóng rất nhỏ.

Một là, vì chất liệu của hộp ngọc trắng rất tốt, không phải là ngọc

Hán bạch thông thường, mà là một loại ngọc thạch gần giống ngọc Hòa Điền!

Chất liệu như vậy, độ trong suốt rất tốt.

Hai là… chiếc hộp ngọc trắng này được ghép lại bằng kỹ thuật mộng và ngàm.

Kỹ thuật mộng và ngàm thời cổ, chú trọng sự khít khao, mắt thường căn bản không thấy được khe hở!

Trong truyền thuyết, kỹ thuật mộng và ngàm là do Lỗ Ban phát minh, chỉ là, điều này cũng không làm khó được Lục Vũ.

Thân là truyền nhân Mặc gia, đừng nói là kỹ thuật mộng và ngàm, cho dù là khóa Lỗ Ban, thì đã sao?

Với sự giúp đỡ của "Mặc Gia Cự Tử Giới", Lục Vũ nhanh chóng xác định được vị trí một khớp nối, lấy ra một chiếc búa nhỏ, nhẹ nhàng gõ lên.

Động tác của cậu rất chậm, không vội không từ.

Một khớp nối, gõ mất hơn mười phút.

Tiếp theo, lại gõ khớp nối tiếp theo.

Chiếc hộp ngọc trắng này có tổng cộng tám khớp nối.

Và, cuối cùng được ghép lại khít khao, muốn mở ra mà không phá hỏng kết cấu, thì không thể dùng sức mạnh, chỉ có thể từ từ gỡ ra.

Lục Vũ cứ như vậy, gõ từng cái một.

Toàn bộ kết cấu bắt đầu lỏng ra từng chút một.

Không biết đã qua bao lâu, Lục Vũ cuối cùng cũng làm lỏng được tất cả các khớp nối của hộp ngọc trắng.

Cuối cùng, vỗ nhẹ lên nắp trên, bốn mặt bên của hộp ngọc trắng,

“cạch” một tiếng, tự nhiên mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Nắp hộp trực tiếp hóa thành tro bụi, một luồng ánh sáng đỏ chói mắt, lao thẳng lên trời!

Chương 495

Ánh sáng đỏ lúc này sáng đến mức muốn mù cả mắt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương vốn đang trong giấc mộng, và cả tiểu quỷ Ngoa thú, đều bị ánh sáng đỏ chói mắt làm cho tỉnh giấc.

Mấy người đều ngẩn ra.

Ánh sáng đỏ chói mắt, mang theo một sức mạnh kỳ lạ.

Chỉ cần nhìn thôi cũng khiến họ cảm thấy khó mà địch nổi!

Còn Lục Vũ thì càng bất ngờ hơn!

Vốn tưởng rằng, thứ bên trong chiếc hộp ngọc trắng này cho dù không giống lắm với trong *Ma Thổi Đèn*, nhưng cuối cùng cũng có liên quan đến đại tế ti, dụng cụ tế lễ.

Cho dù không phải là mấy thứ như con cóc màu xanh mà Hồ Bát Nhất họ phát hiện, cũng không thể nào chỉ là một viên châu phát sáng.

Hơn nữa, viên châu này dường như sở hữu sức mạnh hủy diệt vô tận!

Mà lúc này, dị biến lại nổi lên!

Ánh sáng đỏ vút trời, chiếu sáng cả bầu trời!

Mấy người kinh ngạc phát hiện, bầu trời lại có hình dạng vòm!

Vòm trời màu đỏ và màu đen vô tận tạo thành một sự tương phản rõ rệt!

Vương Bàn Tử không kìm được, nhịn không được hỏi: “Tiểu ca nhi, đây là tình huống gì?” Lục Vũ không nói gì, chỉ im lặng nhìn.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Ngoa thú, đều không nói một lời, cứ nhìn chằm chằm vào vòm trời trong đêm đen!

Một cột sáng đỏ vút trời trước mặt họ, thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi!

Nhưng ngay sau đó!

Sự việc càng khiến họ khó hiểu hơn đã xảy ra ngay trước mắt!

Vòm trời màu đỏ đó đột nhiên xuất hiện một vết nứt!

Ngay sau đó, vết nứt ngày càng lớn, ngày càng nhiều, giống như vỏ trứng bị nứt!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Trong một vết nứt, một luồng ánh sáng vàng nhạt lọt ra!

Sau đó… ánh sáng vàng ngày càng nhiều!

Ánh sáng vàng chói mắt khiến họ không thể nhìn thẳng, tất cả đều theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, họ đột nhiên cảm thấy áp lực trên người nhẹ bẫng, toàn thân ấm áp.

Trong cảm giác kỳ lạ, Lục Vũ thử mở mắt ra.

Chỉ một cái nhìn, cậu lập tức sững sờ!

Dụi mắt mấy cái, sau khi thích ứng với ánh sáng xung quanh, cậu càng kinh ngạc hơn, không thể tin vào những gì mình đang thấy!

Màn đêm trước đó đã lùi xa.

Trên bầu trời, mặt trời đỏ rực rỡ!

Nhìn ra xa, trong tầm mắt, cây cối xanh tươi, không biết bao nhiêu thác nước treo lơ lửng trên trời, bốn phương tám hướng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nước bắn tung tóe.

Đầm nước cách họ không xa, sóng biếc gợn lăn tăn, phản chiếu ánh nắng vàng.

Nhìn lên, trên vách đá, lại có thể thấy những dây leo màu xanh lục mọc ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Hoàn toàn khác với vách đá trơ trụi lúc họ đi xuống!

"Trời ơi!" Nghe thấy tiếng kinh hô của Shirley Dương, Lục Vũ cũng quay đầu lại, nhìn về hướng cô đang nhìn.

Chỉ một cái nhìn, ngay cả Lục Vũ cũng ngây người.

Trong tầm mắt là một vùng thác nước lớn nhỏ, cao thấp xen kẽ.

Hơi nước bốc lên, tụ lại mà không tan.

Dưới ánh nắng, hơi nước lập tức hóa thành cầu vồng bảy sắc!

Trong muôn vàn ánh cầu vồng, một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, ẩn hiện.

Trong cung điện, đình đài lầu các, nhiều không đếm xuể.

Chương 496

Trong cung điện có đủ cả đài ngắm cảnh, tường thần, bia đình, gác chuông, điện thờ, linh đài, lầu son gác ngọc, tráng lệ như cung A Phòng được phục dựng!

Dưới sự bao bọc của vô số ánh cầu vồng, tòa cung điện này dường như được xây dựng giữa không trung, tựa như cung điện trên trời.

Ngay khi Lục Vũ bị tòa cung điện tráng lệ này làm cho kinh ngạc, trong đầu cậu hiện lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ phát hiện Thủy Long Vựng Hiến Vương Mộ, tổng độ thăm dò Vân Nam Trùng Cốc đạt 30%, hệ thống thưởng thuật pháp Phong Thuật Phù!】 【Mô tả: Phong Thuật Phù, có thể phong ấn thuật pháp vào giấy bùa, tùy thuộc vào mức độ nắm vững thuật pháp của Túc chủ, xác suất thành công của Phong Thuật Phù sẽ thay đổi, uy lực của pháp thuật được phong ấn cũng thay đổi theo sự kiểm soát của Túc chủ đối với pháp thuật.】 Vậy là có thể viết Lôi pháp ra, viết thành một lá bùa, khi muốn dùng thì trực tiếp ném ra?

Nhưng với trình độ Lôi pháp hiện tại của mình, ném ra cũng chẳng có tác dụng gì?

Trong khi Lục Vũ đang suy nghĩ những chuyện này, Vương Bàn Tử dùng khuỷu tay huých Hồ Bát Nhất, miệng lẩm bẩm: "Lão Hồ, tôi không nhìn nhầm chứ, đó là một tòa cung điện phải không, không phải ảo ảnh chứ." Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Không phải!

Đó chính là Thủy Long Vựng, đó chính là Hiến Vương Mộ!" Nói rồi, cơ thể Hồ Bát Nhất khẽ run lên, chính anh cũng khó tin vào sự

thật này.

Thủy Long Vựng, Hiến Vương Mộ, lại có thể xuất hiện trước mắt anh vào lúc này!

Tòa Hiến Vương Mộ này thực sự là… quá đẹp, quá hùng vĩ!

Cung điện đệ nhất thiên hạ một thời, cung A Phòng, đã bị hủy trong chiến hỏa.

Mặc dù vẫn còn một số công trình kiến trúc thời Tần, và một số công trình kiến trúc mô phỏng.

Nhưng những công trình kiến trúc đó, làm sao có thể so sánh được với sự chấn động của một quần thể cung điện thực sự đến từ thời Đại Tần đã trải qua mấy nghìn năm trầm tích!

Hơn nữa… sự tồn tại của Thủy Long Vựng, và những ánh cầu vồng bảy sắc đó làm cho quần thể cung điện này trở nên như mộng như ảo, giống như thành phố trên trời trên đỉnh thác nước!

Trong lúc họ đang kinh ngạc, Lục Vũ cuối cùng cũng sắp xếp lại suy nghĩ, lại nhìn vào chiếc hộp ngọc trắng trên đất.

Nắp của hộp ngọc trắng đã biến mất không tăm tích, không biết đi đâu, trong hộp có một viên châu màu đỏ rực, yên tĩnh nằm đó.

Bề mặt của viên châu lưu quang rực rỡ, tựa như tiên đan!

Không.

Viên châu này không phải linh đan, mà là pháp khí! 【Tên vật phẩm: Vực Lang Niết Đan Châu】 【Cấp bậc vật phẩm: Địa giai trung phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Cải thiên hoán địa】 【Mô tả vật phẩm: Sinh vật tiền sử Vực Lang Trường Trùng (Hoắc Thị Bất Tử Trùng), sở hữu hệ thống thần kinh dạng bánh xe độc nhất vô nhị, hồn phách vô cùng vô tận, sau khi bị tổn thương, có thể tự

phục hồi.

Thể xác bị tổn thương, cũng có thể tự phục hồi, vĩnh viễn không bị phá hủy.

Hiến Vương và Đại tế ti của Cổ Điền quốc sau khi phát hiện sự độc đáo của Vực Lang Trường Trùng, đã dùng Niết thuật phong ấn vào đan châu, không ngừng thu lấy hồn phách của Vực Lang Trường Trùng, kết hợp nó với Đằng thuật trong Trùng Cốc.

Khi đan châu hấp thụ đủ hồn lực, sẽ tự động phong bế.

Đan châu phong bế, thì Đằng thuật trong Trùng Cốc sẽ khởi động, Thủy Long Vựng sẽ ẩn mình trong bóng tối, không thấy ánh mặt trời!

Cho đến khi đan châu xuất thế, dùng hồn thể hấp thụ nhiều năm để phá không, Thủy Long Vựng mới tái hiện nhân gian…】【Mô tả bổ sung: Vực Lang Niết Đan Châu chỉ có thể sử dụng một lần, một lần vào một lần ra, Đằng thuật tự tiêu.】 Nhìn phần mô tả của hệ thống, trong lòng Lục Vũ đột nhiên có chút cảm khái.

Không nói gì khác, thủ đoạn này của Hiến Vương, thực sự là… khiến người ta không thể không khâm phục.

Niết thuật, Đằng thuật, bị ông ta chơi ra đủ kiểu, quả thực giống như thần thuật!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và những người khác cuối cùng cũng miễn cưỡng thu hồi tầm mắt, chú ý đến sự khác lạ của Lục Vũ.

“Tiểu ca nhi, sao vậy?” Lục Vũ suy nghĩ một lát, đem phần mô tả của hệ thống, viện cớ là thông tin mình giải mã được thông qua “pheromone”, nói cho Hồ Bát Nhất và mấy người họ biết.

Hồ Bát Nhất mắt sáng lên, vội vàng lấy ra tấm bản đồ da người mà Trần Hạt Tử giao cho họ.

Mặt sau của tấm bản đồ da người có một số lời giải thích về phong thủy của Thủy Long Vựng và Hiến Vương Mộ.

Lúc này lật ra mặt sau xem, lập tức đọc lên.

"Thần hồn mịt mờ về đâu, nước biếc sinh huyền hiện chân hình.

Long sơn nhập vân, trùng cốc thâm hãm, phúc áp bách lý.

Cách thiên đoạn thế, tam thủy hô hô, cận đồ tụ thủ, các thủ hình thế.

Trung trấn thiên tâm hữu long vựng, long vựng sinh xử tương khiên liên, ẩn ẩn vi vi nhiễu tiên huyệt." "Sự ảo diệu huyền thông nằm ở đây, 'ẩn ẩn' là chỉ cái vô trong cái hữu, 'vi vi' là chỉ cái hữu trong cái vô.

Hình dạng của nó giống như bơ trong chén, nhạn trong mây, sương trong tro, rắn trong cỏ.

Tiên khí vận hành trong đó, vi diệu ẩn phục, nhưng hình thế tốt lành không gì sánh bằng, Hiến Vương mất, tấn vào trong Thủy Long Vựng, thi giải thành tiên.

Long vựng vô hình, nếu không phải trời sập, thì khó bị người ngoài phá vỡ." Câu cuối cùng, Hồ Bát Nhất cố ý lặp lại một lần: "Long vựng vô hình, nếu không phải trời sập, thì khó bị người ngoài phá vỡ." Anh lại ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Hiến Vương Mộ ở xa, miệng lẩm bẩm: "Hóa ra, đây chính là thần tiên huyệt!" Vương Bàn Tử dùng khuỷu tay lại huých vào tay Hồ Bát Nhất, khẽ lẩm bẩm: "Lão Hồ, giải thích đi chứ?" Hồ Bát Nhất trấn tĩnh lại, nhìn Hiến Vương Mộ ở xa, từ từ nói: "Trong *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* có nói, thần tiên huyệt không thể gặp, không thể cầu, chỉ tồn tại trong lý thuyết." "Tôi cũng không ngờ, Hiến Vương lại có thể thực sự tạo ra Thủy Long Vựng, thần tiên huyệt." "Cái gọi là long vựng

của Thủy Long Vựng, từ góc độ phong thủy học, là chỉ nơi giao nhau của thanh khí và trọc khí âm dương." "Mọi người nhìn cầu vồng ở xa kia, hơi nước bốc lên, trở thành một phần của không khí, đó là thanh khí." "Hơi nước hạ xuống, trở thành thác nước, là trọc khí." "Có câu nói thấp một phân là nước, cao một phân là khí, Thủy Long Vựng chính là không cao không thấp, không phải nước không phải khí, mà là ánh sáng." "Cầu vồng bảy sắc, không cao không thấp, ngưng tụ có hình mà không có chất.

Ánh sáng này chính là Thủy Long Vựng!" Dừng một chút, Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu, lại nói: "Long vựng vô hình, nếu không phải trời sập, thì khó bị người ngoài phá vỡ." "Câu nói này, ban đầu tôi nghĩ là sự kiện máy bay rơi, dẫn đến trời sập, phá hủy khí tượng, cho nên sẽ phá vỡ Thủy Long Vựng." "Bây giờ xem ra, chữ 'phá' trong câu nói này không phải là phá vỡ Hiến Vương Mộ, cũng không phải phá vỡ phong thủy, mà là làm cho Hiến Vương Mộ tái hiện nhân gian!" "Thần tiên huyệt, chỉ tái hiện nhân gian thôi đã… huyền diệu như vậy, thực sự là… khiến người ta kinh ngạc!" Vốn dĩ, Hồ Bát Nhất muốn nói chỉ tái hiện nhân gian thôi đã cần nhiều thủ đoạn như vậy, đã có nhiều nguy hiểm như vậy… nhưng nghĩ đến việc này có thể ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người, nên đã đổi cách nói.

Thực ra nếu anh biết rằng con đường gian khổ này chỉ giúp Lục Vũ hoàn thành 30% độ thăm dò, thì sẽ cảm thấy, những gian khổ này thực ra chẳng là gì.

Một lúc lâu sau, mọi người cuối cùng cũng thưởng thức xong Thủy Long Vựng kỳ vĩ tráng lệ và cung điện lầu các trên trời.

Chương 497

Một vấn đề thực tế đặt ra trước mắt họ.

"Chúng ta làm sao lên đó?" Vương Bàn Tử gãi đầu, có chút đau đầu.

Tục ngữ có câu, nhìn núi chạy chết ngựa!

Bây giờ, họ đang nhìn thác nước, không có đường đi.

Thôi được, cũng không thể nói là không có đường đi, họ có thể leo lên từ khe hở của thác nước.

Vương Bàn Tử chỉ tay vào thiên cung ở xa, xoa tay, có chút sốt ruột nói: "Chúng ta đi thôi, nhân lúc trời sáng, mau lên, kẻo trời tối chẳng thấy gì, lúc đó khó xuống." "Đúng, nhân lúc trời sáng, mau đi." Nghe có người đồng ý với mình, Vương Bàn Tử cười toe toét.

Chỉ vừa định cảm ơn Lục Vũ một tiếng, thì thấy một ông lão mặc áo vải gai, xuất hiện bên cạnh họ, cười tủm tỉm nhìn họ.

Vương Bàn Tử sắc mặt biến đổi, bước một bước ra, nhìn chằm chằm vào Khương Tử Nha đột nhiên xuất hiện, chửi: "Lão già, ông lại muốn làm gì?" Khương Tử Nha khẽ cười: "Không có gì, lão phu giúp các ngươi một tay." "Hả?" Vương Bàn Tử vừa định nói thêm câu gì, thì cảm thấy mình bay lên!

Lần này, chứng sợ độ cao của hắn bùng phát toàn diện, không nhịn được hét lên: "Lão già, mau thả Bàn gia của ông xuống!" "A!" "Cứu mạng!" "Bàn gia ta sắp rơi xuống rồi!" Vương Bàn Tử sợ đến nhắm tịt mắt, cơ thể không ngừng run rẩy.

So với hắn, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, chỉ kinh ngạc một chút rồi bình tĩnh lại.

Không thể phủ nhận.

Chiêu này của Khương Tử Nha thực sự rất đẹp mắt!

Lục Vũ và mấy người chỉ cảm thấy một luồng năng lượng kỳ lạ nâng họ từ mặt đất lên, từ từ bay lên cao.

Cho đến khi độ cao ngang bằng với Hiến Vương Mộ, mới từ từ bay về hướng Hiến Vương Mộ.

Cảm giác như cưỡi mây đạp gió, vô cùng huyền diệu!

Thủ đoạn này quả thực là thủ đoạn của thần tiên!

Thậm chí, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất còn có thể nhân cơ hội này nhìn xuống cảnh tượng của Trùng Cốc.

Lục Vũ cố ý quay đầu nhìn lại đầm nước lớn mà họ đã đi xuống.

Dưới ánh nắng, đầm nước lớn phẳng lặng không gợn sóng, chỉ phản chiếu ánh nắng chói mắt, hình dạng đầm nước không phải hình móng vuốt, cũng không có xoáy nước màu đen, không giống với trong sách *Ma Thổi Đèn*.

Đối với điều này, cậu cũng không mấy để tâm.

Còn về đám Quỷ thai kia, đã không thấy tăm hơi.

Có lẽ loại vật âm tà này không thể thấy ánh sáng.

Không lâu sau, mấy người trong thủ đoạn huyền diệu của Khương Tử Nha, lững lờ trôi đến trước cửa thần điện của Hiến Vương Mộ.

Vừa đáp xuống đất, Khương Tử Nha nhìn Lục Vũ, khẽ cười: "Có thể giao viên bảo châu đó cho lão phu không?" Lục Vũ nheo mắt, khẽ hỏi: "Tại sao?" "Viên bảo châu đó vốn là bảo châu của lão phu." Lục Vũ bật cười, hỏi Khương Tử Nha: "Lời này của Khương Thái Công, tôi có chút tò mò.

Tôi đột nhiên muốn hỏi Thái Công, viên châu này có công dụng gì?" Đối diện với ánh mắt có chút dò xét của Lục Vũ, Khương Tử Nha khẽ cười, không vội không hoảng nói: "Lão phu đã nói, ta chỉ mong cầu trường sinh.

Viên châu này chính là trường sinh châu do Tống Vô Kỵ luyện ra, chỉ là bị người khác dùng sai cách…" Lục Vũ nghe vậy, không khỏi cười khẩy.

Khương Thái Công này coi cậu là kẻ ngốc sao?

Nghĩ một lát, Lục Vũ vẫn không kìm được sự tò mò trong lòng, quyết định có một số chuyện vẫn nên làm rõ, xem ông ta giải thích thế nào.

Lục Vũ khẽ thở ra, bình tĩnh nhìn Khương Tử Nha.

Đối với vị thần tiên trong truyền thuyết này, cậu cũng không có chút kính trọng nào, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Phiền Khương Thái Công giải thích một chút, con khỉ đất này là sao?" Nói rồi, cậu lấy "Sinh Tế Sơn Tiêu Tượng" ra, như vứt rác, tiện tay ném xuống đất.

Nụ cười trên mặt Khương Tử Nha biến mất, ông ta cúi đầu nhìn Sinh Tế Sơn Tiêu Tượng.

Một lúc lâu sau, ngẩng đầu nhìn lại Lục Vũ, khẽ nói: "Ngươi đưa bảo châu cho ta, sẽ biết con khỉ đất này là sao." "Nếu tôi không đưa thì sao?" Lục Vũ sắc mặt không đổi, bình tĩnh nhìn Khương Tử Nha.

Im lặng một lát, cậu lại mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ Khương Thái sư đợi ở đây lâu như vậy, chỉ là để đợi tôi mang viên châu ra sao?" "Với thủ đoạn cưỡi mây đạp gió của ngài, muốn một viên châu, còn cần phải vòng vo như vậy sao?" Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều đang nhìn Khương Tử Nha.

Ngay cả Ngoa thú vẫn luôn trốn trong lòng cậu, lúc này cũng chui

ra, thò đầu ra nhìn, không biết đang nghĩ gì.

Khương Tử Nha cũng thật tốt tính, nhìn Lục Vũ khẽ lắc đầu: "Có một số chuyện, không đơn giản như ngươi nghĩ." Lục Vũ im lặng không nói, chỉ lặng lẽ nhìn Khương Tử Nha.

Ông ta thật kỳ quái.

Nói ra, hồn thể bình thường dưới ánh nắng gay gắt, ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Như đám Quỷ thai kia càng tệ hơn, mặt trời vừa chiếu, lập tức biến thành một đống tro bụi.

Nhưng từ tình hình của Khương Tử Nha mà xem, ánh nắng ấm áp đối với ông ta không có chút ảnh hưởng nào, thậm chí còn làm cho cơ thể ông ta trông càng thêm rắn chắc.

Một lúc lâu sau, Khương Tử Nha khẽ thở dài, lại mở miệng: "Lão phu trước đó đã nói với ngươi, lão phu đã già, mong tìm tiên giới." Dừng một chút, ánh mắt Khương Tử Nha lướt qua từng người một, cuối cùng đưa tay khẽ vẫy.

"Sinh Tế Sơn Tiêu Tượng" vốn rơi trên đất lập tức bay lên, lững lờ bay vào tay Khương Tử Nha.

Chương 498

Ông ta một tay nâng tượng Sơn Tiêu, lại ngẩng đầu nhìn Lục Vũ: "Tống Vô Kỵ, hại người không ít." Lục Vũ sắc mặt không đổi, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Con khỉ đất này, là do Tống Vô Kỵ làm sao?" Nói rồi, cậu không ngừng suy tính trong lòng, nếu thực sự trở mặt với Khương Tử Nha, cậu có thủ đoạn gì để trấn áp vị thần tiên trong truyền thuyết này?

Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo có thể làm thời gian ngưng trệ, có thể thử xem.

Ngoài ra, Khương Tử Nha này không biết là người hay quỷ.

Nếu là quỷ, có thể sử dụng "Quỷ Tỳ", cho dù tổn thất chút tuổi thọ, cũng có thể xử lý ông ta.

Bách Lý Lạc Phượng Đăng có thể nhiếp hồn, nói không chừng cũng có thể trấn áp lão già thối này.

Khoan đã!

Bách Lý Lạc Phượng Đăng được tìm thấy trong Bạch Ngọc Cung… chẳng lẽ, Bách Lý Lạc Phượng Đăng tồn tại là để trấn áp lão già thối này?

Mình lấy đi Lạc Phượng Đăng, cho nên đã thả ông ta ra?

Nghĩ đến đây, mắt Lục Vũ không khỏi nheo lại.

Khương Tử Nha dường như không biết gì, chỉ nhìn tượng Sơn Tiêu, trên mặt lộ ra vẻ hồi tưởng.

Một lúc lâu sau, ông ta lắc đầu, lại thở dài: "Lão phu vì để đăng tiên, dựa vào vật này, kéo dài tuổi thọ trăm năm.

Không ngờ, cuối cùng lại làm lợi cho một phàm nhân." Lục Vũ nhướng mày, hỏi dồn: "Ý gì?" Lời cậu vừa dứt, Vương Bàn Tử bên cạnh không kìm được sự tò mò trong lòng, nhịn không được hỏi: "Trước đó chúng ta ở dưới nước, nghe thấy giọng của ông là sao?" "Ông trốn dưới nước à?" Hắn vừa bắt đầu, Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được hỏi dồn: "Đầm nước kia có phải thông với nước trong Bạch Ngọc Cung không?" "Đường hầm vào mộ có phải ở trong đầm nước không?" Khương Tử Nha nhìn họ, khẽ cười: "Nói nhiều lại mất hay, có một số chuyện lão phu cũng không nói rõ được, chi bằng cứ để các ngươi tự xem, nói không chừng sẽ hiểu." "Khoan đã, trả lại đồ cho tôi." Thấy Khương Tử Nha định đi, Lục Vũ trong lòng khẽ động, trực tiếp lấy ra Bách Lý Lạc Phượng Đăng.

Trong lòng nghĩ, nếu không được, thì trở mặt với ông ta luôn!

Chỉ là có chút bất ngờ, Khương Tử Nha khẽ cười, nói: "Vật này oán độc sâu nặng, lão phu giúp ngươi thanh lý một chút." "À đúng rồi, các ngươi phá được Đẳng thuật, cũng là giúp lão phu một việc, lão phu tặng ngươi một thứ." Nói rồi, Khương Tử Nha phất tay áo, một chiếc đĩa vàng óng ánh bay thẳng về phía Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay ra bắt, trong khoảnh khắc nhận được chiếc đĩa vàng, Khương Tử Nha và tượng Sơn Tiêu đều biến mất không tăm tích, như thể chưa từng tồn tại.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương không khỏi nhìn nhau ngơ ngác.

Lục Vũ khẽ ngẩn ra, nhưng lập tức bình tĩnh lại, lão già này xuất quỷ nhập thần, chắc chắn không tìm được.

Đã đi thì cứ để ông ta đi, dù sao sau này ông ta cũng phải xuất hiện, đến lúc đó lại hỏi ông ta về quan hệ với Tống Vô Kỵ, cũng coi như giải được mấy bí ẩn.

Nghĩ vậy, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, cúi đầu nhìn chiếc đĩa vàng mà Khương Tử Nha vừa ném qua. 【Tên vật phẩm: Tam Tinh Ti Nam Bàn】 【Cấp bậc vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Thăm dò】 【Mô tả vật phẩm: Tam Tinh Ti Nam Bàn, là một phần của la bàn mà Quỷ Cốc Tử, một nhà Tung Hoành gia thời Chiến Quốc, đã sử dụng, chỉ cần nắm nó trong lòng bàn tay, trong lòng mặc niệm phương hướng mình muốn thấy, tự nhiên có thể thấy được, tùy thuộc vào cường độ tinh thần lực, khoảng cách có thể thấy được tự nhiên sẽ khác nhau.】 【Mô tả bổ sung: Tam Tinh Ti Nam Bàn sẽ ảnh hưởng đến thị lực.】 Bàn Tam Tinh Ti Nam!

Một phần khác của Tam Tinh Ti Nam!

Ánh mắt Lục Vũ không khỏi sáng lên!

Ngay từ lúc ở Tinh Tuyệt cổ thành, anh đã có được một phần Ti Nam mà Quỷ Cốc Tử từng dùng, chính là muỗng Tam Tinh Ti Nam.

Chỉ là từ đó về sau, anh vẫn luôn không tìm được đế tọa của Ti Nam, cũng chính là Bàn Ti Nam.

Không ngờ lần này cư nhiên lại nhận được Bàn Tam Tinh Ti Nam từ tay Khương Tử Nha!

Điều này thực sự khiến anh ngoài ý muốn.

“Tiểu ca nhi, cậu sao thế?

Lão đầu kia đưa cho cậu thứ gì vậy?

Lão ta mang Sơn Tiêu tượng đi rồi, chỉ đưa cho cậu cái mâm vàng này thôi sao?” “Đúng rồi tiểu ca nhi, cái ông Khương Tử Nha đó là thế nào vậy?” “Sao cứ thần thần thao thao chạy tới đây lượn một vòng rồi chuồn mất tiêu thế?” “Lão ta có ý gì chứ?” “Tôi cảm giác lão ta đối với chúng ta dường như không có địch ý, nhưng lão ta chạy tới lượn

vòng này là có ý gì?" Vương Bàn Tử rốt cuộc cũng mở máy, phun ra một tràng câu hỏi trút lên người Lục Vũ.

Chỉ đáng tiếc, những câu hỏi này Lục Vũ cũng không giải đáp được.

Dụng ý của Khương Tử Nha, anh không đoán ra nổi.

Điều duy nhất có thể xác định là lão đầu tử này không đơn giản.

Lão ta ở lại nơi này cũng không phải chuyện đơn giản gì.

Còn về rốt cuộc là thế nào, e rằng chỉ có tiến vào mộ Hiến Vương mới có khả năng từng chút một giải khai mê đoàn.

Lục Vũ thầm nghĩ trong lòng, định thần lại, quyết định tạm gác chuyện Khương Tử Nha sang một bên.

So với việc lo lắng chuyện không đâu, thà rằng xem xem Tam Tinh Ti Nam của Quỷ Cốc Tử rốt cuộc ra sao!

Lục Vũ tâm niệm vừa động, lấy muỗng Tam Tinh Ti Nam ra, một tay nâng Bàn Tam Tinh Ti Nam, nhẹ nhàng đặt cái muỗng lên trên.

Cái muỗng màu vàng nhạt khi lạc trên bàn vàng không có biến hóa gì.

Nhưng chỉ chờ khoảng chừng nửa phút, bề mặt của hai thứ này đều có hào quang màu vàng lưu động.

Ngay sau đó, muỗng Tam Tinh Ti Nam bắt đầu xoay tròn cực nhanh.

Trong mắt Lục Vũ lại hiện lên thông báo của hệ thống.

Chương 499

【Tên vật phẩm: Tam Tinh Ti Nam】【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Địa giai hạ phẩm】【Năng lực vật phẩm: Thăm dò, dẫn đường, di động】【Thuyết minh vật phẩm: Tam Tinh Ti Nam, Ti Nam được Tung Hoành gia Quỷ Cốc Tử thời Chiến Quốc sử dụng, chỉ cần nắm trong lòng bàn tay, có thể dùng để dẫn đường, thăm dò, có thể cảm tri địa điểm truyền thừa Vân Mộng Sơn của Quỷ Cốc Tử...】 Truyền thừa của Quỷ Cốc Tử, nói thực lòng, cực kỳ có sức hút.

Bởi vì trên người ông ta có quá nhiều truyền thuyết.

Lời đồn là đồ đệ của "Lão Tử", hơn nữa trong truyền thuyết, nơi mẫu thân ông ta táng tại giếng Quỷ Cốc chính là huyệt thần tiên "Cửu Long Tụ Hối"...

Chỉ là hiện tại, bọn họ còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Lục Vũ chỉ sau khi lắp ráp xong Tam Tinh Ti Nam, đơn giản nói qua vài câu rồi quay người nhìn về phía cung điện cách đó không xa.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lúc này cũng đều thu liễm tư tự, nhìn lên tòa "quỳnh lâu ngọc vũ" vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết này!

Trước đó Khương Tử Nha đã thu hút sự chú ý của họ, nên họ chưa kịp quan sát kỹ tòa cung điện này.

Lúc này nhìn lại, cả tòa cung điện cực kỳ hùng vĩ hoa lệ, thậm chí còn vượt xa cung điện của hậu thế!

Vương Bàn Tử nhìn thấy, không nhịn được mà trổ tài văn chương: "Di sơn khóa cốc, liễn đạo tương chúc, mộc y đề tú, thổ bị chu tử, cung nhân bất di, nhạc bất cải huyền, cùng niên vong quy, do

bất năng biến." Hồ Bát Nhất nhìn quanh, khẽ thở phào, miễn cưỡng bình phục tâm tình, nói: "Sử liệu ghi chép, người Tần mượn trì đạo, phục đạo liên kết các cung quán trong vòng hai trăm dặm xung quanh Hàm Dương thành một chỉnh thể hữu cơ, mô phỏng tinh tượng thiên thể, hoàn vệ bên ngoài Hàm Dương cung, càng hiển thị cơ sở quảng khoát của 'Thiên Cực' Hàm Dương cung, cũng làm nổi bật sự tôn nghiêm của nó." "Tòa mộ Hiến Vương này tuy nhỏ hơn nhiều, nhưng lại có nét tương đồng kỳ diệu với kiến trúc Hàm Dương cung.

Không có hành lang ngoài, cung tựa như thành, dựa vào núi sông hiểm trở làm hoàn vệ, sự tồn tại của Thủy Long Vựng càng tăng thêm khí khái hùng vĩ bao la vô ngần!" Mấy người nhìn xem, đều bất giác nghĩ tới một kiệt tác truyền thế của nhà Tần: Thủy Hoàng lăng!

Lăng Ly Sơn của Tần Thủy Hoàng, được khởi công xây dựng từ năm ông ta mười ba tuổi khi mới lên ngôi, số dân phu bị điều động xây dựng lăng viên Ly Sơn lúc cao điểm lên tới hơn bảy mươi vạn người!

Sau khi ông ta băng hà, lăng tẩm thậm chí còn chưa hoàn công, Tần Nhị Thế lại tiếp tục xây thêm hai năm mới miễn cưỡng xong việc, trước sau kéo dài gần bốn mươi năm!

Tòa hoàng lăng đó, lưng tựa Ly Sơn, chân đạp Vị Hà, trái có Hí Thủy, phải có Bá Hà, nam sản mỹ ngọc, bắc xuất vàng ròng, là vùng đất bảo địa phong thủy độc nhất vô nhị.

"Mộ Hiến Vương này tuy không tráng lệ bằng lăng Ly Sơn, nhưng phong thủy, khí tượng, và cả phong cách Minh lâu này đều có nét tương đồng với lăng Ly Sơn!

Thậm chí còn có phần hơn chứ không kém!" "Nhỏ thì có nhỏ thật, nhưng chỉ riêng điểm 'cửu khúc hồi hoàn' này, thế gian khó mà tìm được cái thứ hai!" Hồ Bát Nhất càng xem càng kinh tâm, không khỏi cảm thán mãi không thôi.

Dù sao anh ta từ nhỏ đã học tập 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, đây cũng là lần đầu tiên thấy được bảo địa phong thủy kỳ diệu như vậy!

Chỉ là lời vừa dứt, Vương Bàn Tử đột nhiên bĩu môi cười nói: "Dù có tốt đến mấy thì đã sao, chẳng phải cũng đã lụi bại rồi sao." "Lụi bại?" Mấy người đều quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, có chút kinh ngạc, không hiểu sao anh ta lại nói ra lời này.

Vương Bàn Tử đưa tay chỉ ra xa, cười nói: "Kìa, chẳng phải lụi bại rồi đó sao?" Nói đoạn, anh ta lại nhướng mày, có chút trêu chọc nói: "Chẳng lẽ Hiến Vương lão tổng tử này thích kiểu 'lão thụ bàn căn', nên đặc biệt trồng một cái cây khô già trước cửa cung?

Đừng nói nhé, cái cây này đúng là đủ già thật đấy.

Khá khen cho nó, các ngươi nhìn cái gốc cây đại thụ kia kìa, ít nhất cũng phải mấy người ôm mới xuể nhỉ?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm, Hồ Bát Nhất lại cau mày.

Từ góc độ phong thủy mà nói, trồng cây trước Minh lâu là chuyện đương nhiên.

Nhưng trồng cây thì không thể trồng đơn lẻ một cái, sao ở chỗ Minh lâu này chỉ có trong góc có một cái cây già như vậy?

Hơn nữa cành lá trông khô héo, như thể đã chết khô không biết bao nhiêu năm rồi.

Không đúng lắm!

"Sự xuất phản thường tất hữu yêu." Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Với tạo nghệ phong thủy và kiến trúc của Hiến Vương, tuyệt đối không vô duyên vô cớ để lại một cái cây như vậy." "Đừng vội, để tôi nghĩ xem cái cây này là thế nào." "Được rồi, vậy Bàn gia tôi nghỉ ngơi một lát." Vương Bàn Tử nhún vai, ngồi bệt xuống đất, lười biếng nói:

“Lão Hồ, tôi thấy anh cứ nghĩ lão tống tử Hiến Vương này thần thánh quá, tôi thấy lão ta cũng chỉ là hạng nửa thùng nước kêu to thôi...” Hồ Bát Nhất không thèm đáp lời anh ta, chỉ chăm chú nhìn cái cây kia.

Nhìn hồi lâu vẫn không nhìn ra môn đạo gì, trái lại Shirley Dương ở bên cạnh đột nhiên nghĩ ra điều gì, mở lời: “Tôi nhận ra rồi, đây là Hồ Vĩ Tùng (Tùng đuôi cáo)!

Hơn nữa, nó chưa chết!” “Trước đây tôi có xem qua một nghiên cứu, mật độ gỗ của Hồ Vĩ Tùng cực cao, hơn nữa trong quá trình sinh trưởng sẽ tiết ra lượng lớn nhựa cây, như vậy có thể khiến nó tránh xa các loại vi khuẩn và sâu bệnh xâm hại, từ đó hiếm khi xuất hiện sâu bệnh, cũng rất khó vì môi trường khắc nghiệt mà chết khô.

Hơn nữa, tuổi thọ của Hồ Vĩ Tùng càng lâu, năng lượng ứng phó với biến hóa khí hậu môi trường bên ngoài của chúng càng mạnh, thậm chí khi gặp hạn hán kéo dài, chúng còn tiến vào trạng thái ‘ngủ đông’, đợi đến khi môi trường tốt lên mới tỉnh lại.

Cây Hồ Vĩ Tùng này, ít nhất cũng phải cả ngàn năm!” Shirley Dương vừa nói vừa từ từ tiến lại gần cây tùng.

Khi đi đến trước mặt, cô lộ vẻ kinh hỉ, cười nói: “Các anh nhìn xem!” Theo ngón tay cô chỉ, có thể thấy dưới gốc cây Hồ Vĩ Tùng đã mọc ra những mầm non, xem chừng chẳng bao lâu nữa sẽ mọc ra lá kim.

Lục Vũ nhìn thấy cũng cảm thấy kinh ngạc, cười nói: “Dân gian có câu ‘ngũ đại tiên’, Hồ Hoàng Bạch Liễu Hôi, không ngờ cây tùng này lại dính dáng đến hồ ly, cũng có chút tà môn.” Lời vừa dứt, bỗng nghe thấy một giọng nói thanh thúy lọt vào tai mọi người: “Ngươi mới là tà môn, cả nhà ngươi đều tà môn!” “Á!” “Ối!” “Nha!” Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều bị dọa giật bắn người, chỉ cảm thấy da đầu tê rần!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, đang nhìn chằm chằm cái cây đại thụ, trong lòng thầm tính toán xem mình có nên ra tay không, ra tay thế nào?

Đúng lúc này, mấy người nghe thấy một tiếng động thanh thúy, ngay sau đó lại truyền đến tiếng khóc của một đứa trẻ!

Quay đầu nhìn lại, thấy Lục Vũ đang xách tai Ngoa Thú, từng đạo điện quang thuận theo tai con nhóc lan tỏa khắp thân thể nó.

Nhìn tình huống này, mấy người làm sao không hiểu được.

Giọng nói vừa rồi chính là do Ngoa Thú gây ra!

Vương Bàn Tử không nhịn được phun ra lời vàng ý ngọc, mắng Ngoa Thú một trận xối xả!

Ngoa Thú cũng bị cú điện vừa rồi của Lục Vũ làm cho sợ hãi, không còn tính khí gì, cũng không dám cãi lại.

Sau khi thu xếp con nhóc xong, Lục Vũ lại gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người chỉnh lý trang bị, ăn chút đồ để bổ sung thể lực, chuẩn bị tiến vào Minh lâu mộ Hiến Vương!

Thời gian không lâu, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.

Mấy người men theo bậc thang đá bạch ngọc trước đại điện chậm rãi đi lên, trên bậc thang đâu đâu cũng thấy điêu khắc vân văn.

Chương 500

Chẳng mấy chốc đã đến trước cửa chính của điện thờ.

Lục Vũ nhìn quanh, không thấy con thú cõng bia như dự đoán, chỉ thấy chính giữa cửa điện viết mấy chữ Tiểu Triện.

Nhìn kỹ lại thì nhận ra ba chữ: Trì Phòng Cung.

Vương Bàn Tử nghe xong không nhịn được cười nhạo một tiếng: "Cái tên này đặt thật chẳng ra sao, nhưng mà cũng sát thực tế, bên cạnh hồ nước chẳng lẽ không gọi là Trì Phòng Cung?

Nhưng đổi góc độ mà nhìn, chúng ta chuyến này tới đây ít nhất cũng phải phát tài đổi đời, chỗ này thà gọi là Cật Bàn Cung (Cung Mâm Ăn) còn hơn." Lục Vũ không mấy hứng thú với trò chơi chữ của Vương Bàn Tử, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu giải thích: "Cách dùng từ Trì Phòng Cung không phải như vậy.

Kiến trúc thời Tần, cung và thành là một thể, rất nhiều khi 'Phòng' ngụ ý là Thành.

Trì Phòng Cung, nếu nhất quyết phải giải thích, có thể mang ý nghĩa là Điền Trì Thành." Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên đáp: "Không đúng chứ, Điền Trì có ở đây đâu, Điền Trì chẳng phải ở phía Xuân Thành sao?" Shirley Dương nói: "Cổ Điền quốc khởi nguồn từ Xuân Thành, Hiến Vương có lẽ luôn tâm niệm về Điền Trì, nên mới đặt tên cho cung điện của mình như vậy?" Lời vừa dứt, Hồ Bát Nhất nghĩ tới điều gì, suy đoán: "Trì cũng dùng để chỉ nước, liệu có phải nói đây là một tòa thành dưới nước không?" Đoán thế nào cũng có khả năng.

Nhưng suy đoán chỉ là suy đoán, muốn biết đáp án thực sự thì chỉ có mở cửa!

Lục Vũ ra hiệu cho mấy người tránh sang một bên, dùng sức đẩy mạnh, đại môn ứng thanh mở ra!

Cửa điện mở toang, mấy người đều ghé mắt nhìn vào, không khỏi khẽ sững sờ.

Minh lâu thông thường, sau cửa điện sẽ là gian phòng.

Nhưng cửa điện Minh lâu của Hiến Vương lại như cổng thành, sau khi mở cửa, đập vào mắt là một quảng trường khổng lồ!

Ánh mặt trời hắt xuống, trong tầm mắt, quảng trường rộng dài cả trăm mét, thu hút ánh nhìn nhất là một hồ nước rộng mấy chục mét, dài gần trăm mét!

Hơn nữa, các góc cạnh mọc ra lởm chởm không đều.

Hồ Bát Nhất trợn tròn mắt, đột nhiên hít một hơi khí lạnh, quay sang Lục Vũ kinh hãi nói: "Tiểu ca nhi, cậu nói đúng rồi!

Hình dạng này thực sự rất giống hình dạng của Điền Trì!" "Ừm." Lục Vũ không nói gì nhiều, gật đầu một cái.

Khi chuẩn bị đi vào, Hồ Bát Nhất thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tiểu ca nhi, tuy đây là Minh lâu, nhưng theo phong cách của Hiến Vương, cho dù là Minh lâu thì e rằng cũng có không ít cơ quan phòng ngự, chúng ta vẫn nên cẩn thận là trên hết." Đối với điều này, Lục Vũ tự nhiên không có ý kiến, tay cầm Hắc Kim cổ đao, chậm rãi bước vào trong...

Mấy người bước qua cửa hành lang, đứng dưới hiên nhìn quanh.

Chỉ một cái liếc mắt, lông mày Lục Vũ không khỏi nhíu lại, đưa tay ngăn Hồ Bát Nhất mấy người lại, rồi chỉ vào mặt nước cách đó không xa.

Lúc này, trên mặt nước bỗng xuất hiện mấy đạo bóng đen!

Mấy người đều có chút ngoài ý muốn.

Mặt trời luôn ở phía trước họ, bóng của họ làm sao có thể xuất hiện trên mặt đất được.

Mấy người theo bản năng ngẩng đầu lên, liền thấy một cảnh tượng còn kinh diễm hơn!

Chỉ thấy, tận cùng phía trước Điền Trì, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hàng chục binh dũng mặc giáp trụ, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Thân khoác đồng giáp, dưới ánh nắng trông như kim giáp.

Ánh mặt trời rọi xuống, cái bóng kéo dài, vượt qua cả hồ Điền Trì dài mấy chục mét!

Hơn nữa, những cái bóng này còn đang dần dài ra...

Không đúng!

Không phải là cái bóng đơn thuần!

Lục Vũ lập tức phản ứng lại, thấp giọng nhắc nhở: "Cẩn thận!" Lời vừa dứt, cái bóng đã lan tới rìa hồ nước!

Đúng lúc này, cái bóng đang lan ra bỗng dừng lại.

Mấy người nhìn xem, cái bóng cũng không có biến hóa gì, cứ thế dừng lại trong hồ.

Chờ một lát cũng không xuất hiện dị thường nào khác!

Vương Bàn Tử đợi một hồi, không nhịn được lầm bầm nhỏ giọng: "Đừng nói nhé, cái bóng này đúng là sống động thật, trông giống hệt như...

ừm, giống hệt cái bức tượng đằng kia." Phía đối diện hồ Điền Trì, các binh dũng có hình thù dáng vẻ khác nhau.

Có kẻ cầm đại kích, có kẻ cầm trường đao, cái bóng binh dũng dưới đáy nước trước mắt này chính là kẻ cầm đại kích.

Kỳ lạ là, dù là bóng dưới nước, dáng vẻ binh dũng vẫn cực kỳ sống động, chỉ là bị kéo dài ra nên nhìn không rõ thực hư.

Lục Vũ nhìn kỹ lại, lờ mờ có thể thấy trên đại kích của binh dũng có khắc vân lôi phù, còn có một số vằn vện kỳ quái.

Những vằn vện đó trông có vẻ quen mắt, nhưng cụ thể là thấy ở đâu thì nhất thời Lục Vũ cũng không nhớ rõ.

Chỉ là suy nghĩ một chút rồi khẽ nói: "Có cổ quái, chúng ta đi men theo rìa, xem tình hình thế nào đã." Mấy người tự nhiên không có ý kiến, đi theo Lục Vũ vòng sang bên cạnh, men theo hành lang ven hồ Điền Trì chậm rãi tiến lên.

Trên sàn hành lang có khắc các bức vẽ rực rỡ.

Chương 501

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương lập tức bị nội dung bức vẽ thu hút, bèn dừng lại quan sát.

"Nét vẽ này thực sự không tệ." "Từ nội dung này mà xem, có vẻ như ghi lại quá trình xây dựng tòa Minh lâu này." "Đúng thế, anh nhìn chỗ này đi, vẽ nước từ trên trời rơi xuống, đổ vào hồ Điền Trì..." "Thủ đoạn này nếu là thật thì đúng là thủ đoạn của thần tiên." "Thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Tòa Minh lâu lớn thế này, luôn phải dùng mấy thủ pháp khoa trương để thể hiện sự lớn mạnh của mình." Hồ Bát Nhất, Shirley Dương liên tục bàn luận, nhưng sự chú ý của Lục Vũ vẫn luôn đặt vào những cái bóng dưới nước.

Cái bóng này quá mức kỳ quái!

Giống như có sinh mệnh vậy, họ đi đến hành lang, cái bóng cũng di chuyển đến gần hành lang.

Hơn nữa, ngay cả với nhãn lực của anh cũng không nhìn ra điều gì khác thường!

Cái bóng trông giống hệt như hình phản chiếu trên nước!

"Ơ?" "Bức họa này có chút không đúng lắm, tiểu ca nhi anh qua xem thử?" "Sao thế?" Nghe thấy tiếng gọi, Lục Vũ tạm thời thu lại suy tư, bước tới hai bước bắt kịp Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Bàn Tử, liếc nhìn bức bích họa.

Nội dung bức bích họa có chút tàn nhẫn.

Trông như có mấy người đàn ông cởi trần bị nhốt vào trong một cái đỉnh lớn, bên dưới đỉnh đang bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Vương Bàn Tử thấy vậy không khỏi ngạc nhiên: "Nồi sắt hầm chính mình à?" Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu nói: "Anh nhìn xem, binh dũng này ở trong đỉnh lớn, đúng không?" "Anh lại nhìn bức họa này đi." Bức họa tiếp theo có chút quỷ dị.

Bên cạnh cái đỉnh lớn xuất hiện mấy bộ giáp trụ và vũ khí bằng vàng, trông giống như dùng người gỗ để chống bộ quần áo lên.

Giáp trụ và binh khí trông không khác mấy so với binh dũng kim giáp phía đối diện hồ Điền Trì.

Sau đó từ trong đỉnh lớn bay ra mấy đạo hắc ảnh, lao vào trong kim giáp, những bộ giáp trụ đó liền... sống dậy!

Bức họa tiếp theo là một cuộc đồ sát vô cùng tàn nhẫn!

Mấy binh dũng kim giáp tay cầm đủ loại binh khí, truy sát các công tượng xây dựng Minh lâu quanh hồ Điền Trì.

Vô số công tượng bị giết, máu nhuộm đỏ hồ Điền Trì, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Tuy mọi người đều biết các đế vương tướng quân cổ đại sau khi hoàn thành lăng tẩm thường không tránh khỏi việc xử tử các công tượng, nhưng bức họa này trông thực sự quá tàn nhẫn và máu me!

Vương Bàn Tử định thần lại, nói: "Lão tống tử Hiến Vương này đúng là hạng chẳng ra gì!" Nói xong, khóe mắt anh ta vô ý liếc thấy bóng binh dũng trong hồ Điền Trì, mắt trợn trừng, không khỏi quái khiếu một tiếng, kinh hãi nói: "Tiểu ca nhi anh nhìn xem, cái bóng này, trong mũ giáp là một người gỗ!" Lục Vũ quay đầu lại, quả nhiên thấy trong mũ giáp binh dũng không phải khuôn mặt bình thường, mà là một loại hình vẽ bôi bác quái dị!

Dáng vẻ vặn vẹo, đặc biệt giống như người gỗ!

Lúc này, Hồ Bát Nhất nói: "Từ dáng vẻ của bức họa này, tôi mạn

phép giả thiết một chút." "Hiến Vương thông qua một số thủ đoạn, nhốt những người này trong đỉnh, sau đó thông qua cái đỉnh lớn này rút lấy hồn phách của họ, để họ ký thác vào người gỗ?" Cho dù là suy đoán do chính mình nói ra, Hồ Bát Nhất cũng không khỏi cảm thấy suy đoán của mình có chút viển vông, có chút... không thể tưởng tượng nổi!

Thủ đoạn rút hồn, phụ hồn thực sự quá kỳ lạ, quá giống thủ đoạn của thần tiên yêu ma trong truyền thuyết.

Nhưng tuy nói vậy, nội dung của tổ hợp bức vẽ trên mặt đất này, cách giải thích của Hồ Bát Nhất dường như cũng hợp lý.

Lúc này, Shirley Dương đưa tay chỉ vào cái bóng trong hồ Điền Trì, khẽ nói: "Nếu nhìn nhận như vậy, cái bóng này chính là cái bóng bị Hiến Vương rút ra từ trong đỉnh lớn?" "Nhưng sao nó lại thoát ra khỏi giáp trụ rồi?" "Kệ nó thế nào, xem Bàn gia tôi dạy cho nó một bài học!" Vương Bàn Tử đã sớm ngứa mắt cái bóng cứ bám theo họ dưới nước này, lúc này thấy mấy người cứ lầm bầm bàn tán, mắt đảo liên hồi, trực tiếp bưng một chậu hoa bằng thanh thạch bên hành lang, ném thẳng xuống hồ.

Bùm!

Một tiếng động lớn, nước bắn tung tóe!

"Thế nào, chiêu này của Bàn gia..." "Cẩn thận!" Vương Bàn Tử đang đắc ý, sắc mặt Lục Vũ liền biến đổi!

Anh kinh hãi thấy trong những tia nước bắn lên có những bóng đen lớn nhỏ khác nhau!

Không chút do dự, Lục Vũ lập tức ra tay, Hắc Kim cổ đao múa kín kẽ như không lọt một giọt nước, đánh bật tất cả những giọt nước đang bắn tới trở lại hồ!

Ngay sau đó, Lục Vũ đưa tay kéo Vương Bàn Tử lùi lại.

Giây tiếp theo!

"Xoẹt!" Một tiếng xé gió thanh thúy, một đạo thủy tiễn bắn ra từ hồ Điền Trì, nhắm thẳng vào Vương Bàn Tử!

Lục Vũ vung đao chém đứt, thủy tiễn dường như có sinh mệnh, lập tức rụt lại vào trong nước.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt!

Trong nháy mắt, mọi thứ đã định đoạt.

Mấy người lúc này mới chú ý tới, trên hành lang cư nhiên không để lại một giọt nước nào.

Mà bóng đen dưới nước lúc này cũng nhỏ đi rất nhiều.

Không, chính xác là ngắn đi rất nhiều.

Ban đầu bóng đen luôn bám sát rìa hồ Điền Trì, hiện tại trông bóng đen đã lùi lại mấy mét.

Chương 502

Nhưng toàn bộ cái bóng trông có vẻ chắc chắn hơn nhiều.

Mấy người sắc mặt ngưng trọng, chằm chằm nhìn bóng đen!

Hồ Bát Nhất thấp giọng mắng: "Bàn Tử, cái tật táy máy tay chân của anh có bỏ được không?

Cái bóng đen đó là cái gì chúng ta còn chưa làm rõ mà anh đã sốt sắng như vậy!" Vương Bàn Tử cười gượng gạo, gãi gãi đầu: "Tôi chỉ thấy cái bóng đen đó không thuận mắt." Hồ Bát Nhất cũng biết tính cách của Bàn Tử, nói bao nhiêu lần cũng chẳng thay đổi được gì.

Dù sao trước khi vào cửa anh ta đã nhắc nhở Vương Bàn Tử, nếu có ích thì đã không xảy ra chuyện này.

Đành không thèm nói anh ta nữa, chỉ nhìn chằm chằm bóng đen trong hồ, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, theo 《Sử Ký - Tần Thủy Hoàng Bản Kỷ》 ghi chép, trong lăng tẩm Thủy Hoàng có xây dựng cung điện lầu các, bên trong chứa đầy trân kỳ dị bảo.

Trong mộ còn lắp đặt cơ quan nỏ tiễn, nếu có kẻ khai quật trộm mộ chạm vào cơ quan sẽ trở thành người tuẫn táng sau này." "Tuy Minh lâu này không phải cung điện trong mộ, nhưng phong cách kiến trúc hoàn toàn là phong cách Tần Hán, vẫn phải..." Một câu còn chưa nói xong, bóng đen trong hồ Điền Trì đột nhiên động đậy!

Trong nháy mắt, vô số đạo thủy tiễn màu đen từ hồ Điền Trì bắn ra!

Thủy tiễn dày đặc như mưa trút từ trên trời xuống!

Lục Vũ luôn cảnh giác, phản ứng cực nhanh, Hắc Kim cổ đao trong tay múa kín không kẽ hở!

Shirley Dương cũng ngay lập tức bung Kim Cương Tán để phòng ngự.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng vung đao múa gậy chống đỡ những mũi thủy tiễn dày đặc!

Không biết vì sao, những thủy tiễn đó dường như nhắm chuẩn vào Vương Bàn Tử, từ tứ diện bát phương đâm tới cơ thể anh ta, dù Lục Vũ và Hồ Bát Nhất hỗ trợ che chắn cũng không thể khiến anh ta bình an vô sự.

Chỉ một lát sau, cơ thể Vương Bàn Tử đã bị thủy tiễn để lại vô số vết thương!

Tuy đều là vết thương ngoài da, nhưng những vết thương đỏ hỏn đó trông cũng khá đáng sợ!

Bóng đen khổng lồ dưới nước không biết đã biến mất từ lúc nào, chỉ để lại một Vương Bàn Tử thương tích đầy mình.

Vương Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, miệng lầm bầm chửi rủa: "Cái bóng này thành tinh rồi à, tâm cơ muốn đối đầu với Bàn gia ta sao!" "Nếu không phải anh táy máy, nó cần gì phải đánh anh?" Trong lòng Lục Vũ, Ngoa Thú lầm bầm một câu nhỏ.

Vương Bàn Tử không khỏi tức giận: "Liên quan gì đến mày, câm miệng!" "Xì, chính mình phạm lỗi còn không cho nói?" "Mày..." "Được rồi." Lục Vũ lên tiếng, khiến một người một thú ngừng tranh cãi, ánh mắt lần nữa chuyển hướng về phía binh dũng kim giáp ở phía xa. 【Tên vật phẩm: Kim Giáp Mộc Khuê - Khôi Cương】 【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Con rối (Khôi lỗi)】 【Thuyết minh vật phẩm: Đại tế ty Cổ Điền quốc, dùng bí pháp rút lấy linh hồn, quán chú tinh thần chi lực, trở thành Khôi Cương.

Khôi Cương nhập vào thân người gỗ, khoác kim giáp, bất sinh bất tử...】 Trầm mặc giây lát, Lục Vũ lần nữa lên tiếng: "Cái bóng đen này có lẽ là Khôi Cương." Hồ Bát Nhất sắc mặt khẽ biến, thấp giọng truy hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nói là Khôi Cương - một trong Tứ Trụ Thần Sát sao?" Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Hồ Bát Nhất lấy la bàn ra xem xét, lại lầm bầm lẩm bẩm một tràng, tự hỏi tự trả lời: "Phải rồi, phải rồi, chính là Khôi Cương!

Huyệt Thần Tiên, quả nhiên phi đồng phàm hưởng (không phải dạng vừa)!" Nói xong câu đó, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Vương Bàn Tử với biểu cảm có chút kỳ quái, dường như dở khóc dở cười.

Vương Bàn Tử bị anh ta nhìn đến ngơ ngác, hỏi: "Lão Hồ, anh có ý gì?" "Bàn gia, có những lúc tôi thực sự không biết nên nói anh vận khí tốt hay vận khí không tốt nữa." "Ý là sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, có chút dở khóc dở cười giải thích: "Khôi Cương, một trong Tứ Trụ Thần Sát, đây là một loại tinh sát có cả cát lẫn hung." "Có một câu nói thế này: Nhâm Thần Canh Tuất dữ Canh Thần, Mậu Tuất Khôi Cương tứ tọa thần.

Bất kiến tài quan hình sát tịnh, thân hành vượng địa quý vô luân." "Tuất là Hà Khôi, là nơi âm dương tuyệt diệt.

Thần là Thủy khố thuộc Thiên Cương, Tuất là Hỏa khố thuộc Địa Khôi." Shirley Dương linh cơ nhất động, xen vào nói: "Thủy Long Vựng này, theo một nghĩa nào đó cũng là nơi âm dương tuyệt diệt phải không?" "Không sai." Hồ Bát Nhất gật đầu, nói tiếp: "Tuy nhiên Bàn gia vừa rồi gặp chuyện này cũng không hoàn toàn là do Thủy Long Vựng.

Nói đi cũng phải nói lại, sinh thần của Bàn gia chính là Thiên Cương Địa Khôi.

Mệnh này, nếu suy thì nghèo kiết xác, nếu cường thì hiển quý vô

song!

Thế nên Bàn gia lúc trẻ luôn không thuận, sống dở chết dở.

Sau này gặp được tiểu ca nhi, tài quan lâm vị, Bàn Tử anh chính là nắng hạn gặp mưa rào, cộng thêm Khôi Cương trong Thủy Long Vựng này, chính là 'thân hành vượng địa quý vô luân'!" Vương Bàn Tử gãi đầu, mù tịt: "Lão Hồ anh có tính sai không đấy, cái 'quý vô luân' của tôi là để lại cho tôi một thân thương tích thế này hả?" Hồ Bát Nhất lườm anh ta một cái, cáu kỉnh: "Nếu không phải 'quý vô luân' thì anh vừa rồi đã nát bét rồi!

Anh tưởng Khôi Cương là thứ đơn giản sao!

Tôi nói cho anh biết, nếu anh một mình gặp phải Khôi Cương này thì chắc chắn phải chết..." Hồ Bát Nhất biểu cảm cực kỳ ngưng trọng, trầm giọng khuyên ngăn: "Hiện tại dù có tiểu ca nhi ở đây, anh cũng không được manh động nữa, nếu không Khôi Cương nhập thể, anh thực sự phải bỏ mạng ở đây đấy!" Những lời này Vương Bàn Tử nghe mà ù ù cạc cạc, chỉ lờ mờ hiểu được cái bóng dưới nước là một con Khôi Cương.

Khôi Cương là sát, loại sát này tốt xấu lẫn lộn!

Nếu gặp ở nơi khác, đối với anh ta chưa chắc đã là chuyện xấu, nhưng gặp ở vị trí giao giới âm dương như Thủy Long Vựng thì lại là chuyện tốt.

Theo phong thủy học mà nói, Khôi Cương này là bùa hộ mệnh của anh ta, nếu gặp hung hiểm gì, Khôi Cương thậm chí có thể bảo vệ anh ta!

Chỉ là anh ta táy máy, tự mình dùng đá ném Khôi Cương, làm hỏng chút tình phận, Khôi Cương quy vị.

Khí tượng này trở nên tốt xấu khó phân.

Loại phong thủy này, với trình độ của Hồ Bát Nhất vẫn chưa thấu triệt được, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể tự cầu phúc!

Chỉ là từ phản ứng vừa rồi của Khôi Cương, nếu không có Lục Vũ tại trường, Khôi Cương đã thành hung sát, không chừng có thể lấy mạng anh ta!

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhỏ giọng nói: "Lão Hồ, vậy tôi bồi lễ xin lỗi nó nhé?" "Anh nằm mơ đi!" "Vậy giờ tính sao?" "Khôi Cương là sát, không thể rời khỏi nước, chỉ cần anh không trêu chọc nó thì sẽ không sao." "Nó sẽ không từ dưới nước chui lên chứ?" "Mấy mũi thủy tiễn thì không lấy mạng anh được đâu." "Cũng phải." Vương Bàn Tử cũng thoáng tính, nghe Hồ Bát Nhất giải thích vài câu xong liền nhún vai cười nói: "Bàn gia tôi da dày thịt béo, chút vết thương nhỏ này không thành vấn đề!" Nói xong, lại cười khổ một tiếng: "Ôi, Bàn gia tôi mệnh khổ quá, đến duyên với điện thoại thế mà lại mất đi như vậy?" Hồ Bát Nhất nghe xong bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, Vương Bàn Tử lại nghĩ tới một chuyện: "Tiểu ca nhi, hay là anh cho tôi một tấm Hóa Sát Phù, hóa giải cái Khôi Cương sát này đi?" "Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không đáp lời, bèn nhìn theo hướng mắt của anh.

Tầm mắt Lục Vũ vẫn luôn dừng lại trên những binh dũng phía đối diện hồ Điền Trì.

"Tiểu ca nhi, sao thế?" Phù...

Chương 503

Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, chỉ ra xa, chậm rãi nói: "Lão Hồ, anh nghe xem tôi nói có đúng không." Thời gian qua, anh đã bổ sung rất nhiều kiến thức phong thủy, cộng thêm học được nhiều thứ thông qua Mặc gia.

Có thể nói, trong mấy người họ, nhận thức về phong thủy của anh chỉ đứng sau Hồ Bát Nhất.

Thêm vào đó, vừa rồi anh đã quan sát qua một lượt tất cả các binh dũng kim giáp, biết được rất nhiều điều.

"Bên kia binh dũng tổng cộng có hai mươi tám cái." "Tứ Trụ Thần Sát lưu truyền lại tổng cộng có hai mươi tư mệnh." "Trong lời đồn, Manh Phái Thần Sát không dưới trăm cái..." "Tôi thấy, cửa ải đầu tiên của Minh lâu này rất có thể là tinh sát phong thủy mà Hiến Vương để lại.

Chỉ là không biết lão ta dùng Tứ Trụ Thần Sát hay là Nhị Thập Bát Tinh Tú!" Nghe thấy lời Lục Vũ, sắc mặt Hồ Bát Nhất không khỏi biến đổi!

Lúc trước mải lo chuyện Khôi Cương nên anh ta không chú ý tới việc có hai mươi tám binh dũng.

Lúc này nhìn lại, một hàng binh dũng đúng là hai mươi tám cái!

Vị trí đứng của binh dũng có trước có sau, cao thấp đan xen, nói là có dụng ý thì đúng là có dụng ý.

Nhưng rốt cuộc có dụng ý gì, nhất thời cũng khó mà nhận ra.

Điều duy nhất có thể xác định là những binh dũng này vào ban ngày đều không có phản ứng gì đặc biệt.

Bởi lẽ, bất kể là Nhị Thập Bát Tinh Tú hay Tứ Trụ Thần Sát đều dựa trên cơ sở tinh thần chi lực...

"Đi thôi, cứ đứng đây chờ mãi cũng không phải cách." Trầm mặc giây lát, Lục Vũ lại lên tiếng, đưa tay chỉ vào đại điện cách đó không xa.

Đã tiến vào cửa cung thì không thể không đi đại điện, huống hồ Ngoa Thú trong lòng anh lúc này đang nhỏ giọng nói: "Ta cảm giác như có thứ gì đó trong đại điện kia, rất thơm, ta rất muốn có..." Mấy người sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi liền men theo hành lang đi tiếp một lát.

Khi cách cửa điện khoảng mười mét, trên mặt hồ Điền Trì thu nhỏ đột nhiên xuất hiện một chút sương mù.

Không cần biết có độc hay không, họ vẫn đeo mặt nạ phòng độc vào.

Mấy người tiếp tục tiến về phía trước, khi họ đi đến cuối hành lang, vừa rẽ một cái là có thể đi tới trước đại điện thì trong nháy mắt, dị biến nảy sinh!

Chỉ thấy trong sương mù trên hồ Điền Trì cư nhiên xuất hiện một con trường long màu đỏ!

Thân rồng ẩn hiện trong sương mù, khiến người ta không khỏi kinh thán!

Nhưng ngay sau đó, Lục Vũ đã phát hiện ra bí mật trong đó.

Dưới đáy hồ Điền Trì có một con ngọc long màu đỏ khổng lồ!

Dưới sự khúc xạ của ánh sáng, ngọc long màu đỏ sẽ xuất hiện trên mặt nước.

Hơn nữa, đế tọa của ngọc long là một cơ quan.

Cơ quan này vô cùng xảo diệu.

Chỉ cần có một chút dòng nước, ngọc long sẽ di chuyển, tạo cảm giác như nó sống dậy vậy.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền chửi ầm lên: "Mẹ kiếp!

Bày ra lắm thứ hoa hòe hoa sói dọa chết Bàn gia rồi!" Nhưng ngay lập tức, Vương Bàn Tử lại mừng rỡ, cười hì hì nói: "Hồ gia, làm phiền anh xuống nước vớt con ngọc long này lên được không?

Nhìn phẩm tướng này, ít nhất cũng phải dài năm mét, thứ này chắc chắn đáng giá lắm đấy!" Hồ Bát Nhất không nhịn được lườm anh ta một cái: "Lấy ra được anh cũng không mang đi nổi đâu." "Kể cả có phải khiêng, Bàn gia tôi cũng khiêng được nó về." "Đừng nói nữa." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng cắt ngang.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, đột nhiên mắt sáng rực như sao: "Sao tôi lại quên mất nhỉ, tiểu ca nhi anh có Tị Thủy Châu mà!

Tiểu ca nhi, anh giúp một tay, để tôi xuống vớt nó lên?" "Tiểu ca nhi?" Lục Vũ không đáp lời Vương Bàn Tử, mà đột nhiên ngồi xuống, đưa tay trực tiếp rửa tay trong nước hồ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương vẻ mặt ngơ ngác.

Lục Vũ lại lên tiếng: "Giống như tôi nghĩ, nước này lạnh thấu xương, không khác gì nước đá." "Sương mù này chắc hẳn là do nước quá lạnh tạo thành, không cần lo có độc." Nghe anh nói, Hồ Bát Nhất cũng đưa tay thử.

Tay vừa chạm nước, anh ta không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nước này thực sự quá lạnh!

"Lạnh thì có sao đâu, tiểu ca chẳng phải có Tị Thủy Châu à?" Vương Bàn Tử tươi cười rạng rỡ, híp mắt nói.

“Đừng quan tâm tới con rồng đó nữa.” Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhỏ giọng hỏi: “Lão Hồ, anh nói xem con thủy long này và Thủy Long Vựng có quan hệ gì không?” “Chuyện này... tôi cũng không chắc.” “Xuống xem thử đi.” Lục Vũ suy nghĩ một chút rồi vẫn lấy Tị Thủy Châu ra.

Giây tiếp theo, nước hồ Điền Trì lập tức dạt sang hai bên.

Trước đây do có sự khúc xạ của mặt nước nên nhìn không rõ lắm, nhưng hiện tại nước hồ bị Tị Thủy Châu rẽ ra, đáy hồ lộ ra không còn sót chút gì trước mắt mấy người, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Ngọc long màu đỏ họ đã thấy rồi, không có gì kinh ngạc.

Dù chiều dài hơn năm mét cũng không là gì.

Quan trọng là toàn bộ đáy hồ Điền Trì này đều dày đặc phù điêu!

Chương 504

Phù điêu cao thấp đan xen, có núi, có nước, có thành thị, có bóng người, và còn có...

đường!

Mặt đường bằng phẳng, điêu khắc vân lôi văn.

Chính giữa có một con thần đạo!

Con ngọc long màu đỏ đó được đặt ngay trên ngự đạo!

Hai bên ngự đạo, bắt đầu từ vị trí đuôi rồng, đặt đủ loại thạch khắc, thạch khắc đặt thành từng cặp đối xứng.

Từ đuôi rồng trở đi, lần lượt là ba cặp người đá.

Trang phục người đá khác nhau, tư thế khác nhau.

Đặc biệt là động tác của họ, một đầu gối quỳ xuống đất, mắt nhìn đuôi rồng, hơi ngẩng đầu, hai tay làm tư thế nâng đỡ.

Trông giống như một động tác kỳ lạ của nghi thức nào đó.

Sau người đá lần lượt là ngựa đá, voi lớn, lạc đà, giải trĩ, sư tử đá.

Tất cả thạch khắc cộng lại tổng cộng tám cặp, mười sáu cái.

Vương Bàn Tử nhìn một hồi, không nhịn được lẩm bẩm: "Thạch khắc này sao kỳ quái thế, Thập Tam Lăng cũng chỉ có sáu cặp thạch khắc, thêm một con kỳ lân nữa là mười ba cái, lấy số lẻ.

Chỗ này sao lại có mười sáu cái?

Để tôi nói nhé, Hiến Vương lão tổng tử này tạo nghệ phong thủy không đủ rồi!

Đây gọi là gì, đây gọi là vẽ hổ không thành lại thành chó!" Lục Vũ

lắc đầu, khẽ nói: “Tính cả ngọc long là mười bảy cái, số lẻ.” Vương Bàn Tử ngạc nhiên trợn mắt: “Cũng tính thế được hả?” Hồ Bát Nhất cũng hít một hơi sâu, thần sắc ngưng trọng nói: “Tiểu ca nhi, e rằng con đường này thực sự là thần đạo.” Shirley Dương sắc mặt biến đổi: “Nếu đây là thần đạo, vậy chẳng phải mộ Hiến Vương ở dưới nước sao?” “Khó nói lắm.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, không dám khẳng định.

Nói thật lòng, Lục Vũ cũng không dám xác nhận.

Hiến Vương làm việc quá mức cổ quái.

Đừng nói phong thủy lăng mộ Thăng Long không có thủ đoạn này, ngay cả Tây Hạ vốn nổi tiếng với sự quái đản cũng không ly phổ đến thế.

“Lên phía trước xem sao.” Lục Vũ khẽ nói một câu, dẫn mấy người đi thêm vài bước men theo rìa thần đạo.

Trong tầm mắt lập tức xuất hiện một cái hố đen khổng lồ vuông vức!

Nhưng đúng lúc đó, trong đầu Lục Vũ xuất hiện thông báo của hệ thống! 【Tên vật phẩm: Đỉnh Sái Hải】【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Diệt hồn】【Thuyết minh vật phẩm: Hình phạt Sái, dùng hồ đất nuôi rắn độc, độc trùng, bắt người chịu hình vào hồ Sái, bị rắn độc độc trùng cắn xé mà chết.

Hình phạt Hải, băm người chịu hình thành thịt vụn.

Cổ Điển quốc có hình phạt tên gọi Sái Hải.

Người chịu hình vào đỉnh Sái Hải, bị rắn độc, độc trùng cắn xé, trong lúc đó có người hành hình dùng đao côn...

Thủ đoạn tàn nhẫn khiến người ta không nỡ nhìn.

Người chịu hình chết đi, máu bẩn lưu lại trong đỉnh phơi nắng (sái), hồn phách tan nát, tiêu tan giữa đất trời.

Nhưng hễ có sinh linh lạc vào trong đỉnh đều phải chịu hình Sái Hải, bất tử bất hưu...】 Nhìn giới thiệu của hệ thống, trong lòng Lục Vũ dâng lên một cơn ớn lạnh.

Thủ đoạn tàn nhẫn của Hiến Vương anh đã nghe từ lâu.

Nhưng không ngờ thủ đoạn của lão ta lại tàn nhẫn đến mức này!

Một cái đỉnh bình thường vì hình phạt Sái Hải mà biến thành một cái Đỉnh Sái Hải!

Tất cả sinh linh tiến vào đó đều phải chịu hình phạt Sái Hải!

Có thể tưởng tượng được trong cái đỉnh lớn này rốt cuộc có bao nhiêu sinh linh đã bị tiêu diệt!

Chờ đã!

Cái Đỉnh Sái Hải này và cái đỉnh lớn mô tả trong sách 《Ma Thổi Đèn》...

Lục Vũ đột nhiên nảy sinh cảnh giác!

Trong 《Ma Thổi Đèn》, thứ liên quan mật thiết tới cái đỉnh lớn này chính là rất nhiều quần áo treo trên xà nhà.

Những bộ quần áo đó vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà ám phụ oan hồn và các vật âm tà, gây ra rất nhiều rắc rối cho Hồ Bát Nhất trong sách.

Chỉ có điều...

Lục Vũ nhìn quanh, không thấy tung tích của quần áo, cũng không thấy mối đe dọa nào từ quỷ hồn.

Chương 505

Khôi Cương từng gây đe dọa cho họ trước đó lúc này đã im hơi lặng tiếng, không biết đi đâu mất rồi.

Còn về những binh dũng kim giáp, họ vẫn luôn đứng ở cửa đại điện, không có bất kỳ phản ứng nào.

Xem ra vẫn phải đợi đến khi trời tối, nhờ tinh thần chi lực mới có biến hóa.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ quay đầu hỏi: "Lão Hồ, cái này xác định là thần đạo chứ?" "Cực kỳ có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu, bồi thêm: "Nhưng vẫn phải đợi đến khi trời tối, màn đêm buông xuống, dựa vào tinh tượng mới có thể quyết định." Chân mày anh ta ẩn hiện vẻ ưu sầu, dường như đang lo lắng không biết tiến vào con đường thần đạo này như thế nào.

Lục Vũ không nói gì thêm, cũng không nhắc tới chuyện cái đỉnh lớn, chỉ đổi chủ đề: "Vậy thì nhân lúc này, thám thính thêm tòa Minh lâu này đi, thuận tiện xem làm sao để giải quyết hai mươi tám binh dũng kia, tránh cho trời tối lại phiền phức!" Mấy người đơn giản bàn bạc vài câu rồi trực tiếp đạt thành thống nhất.

Từ tình hình hiện tại mà xem, mối đe dọa lớn nhất của họ chính là hai mươi tám binh dũng kia.

Ngoại trừ một Khôi Cương đã xác định, thân phận của các binh dũng khác cũng là đủ loại tên gọi kỳ quái, Lục Vũ cũng không có cách nào xác định năng lực của chúng ra sao.

Vừa nói chuyện, mấy người vừa chậm rãi đi về phía bờ hồ Điền Trì.

Rất nhanh đã đi qua ngọc long màu đỏ, tới rìa ngoài cùng.

Nơi đó có một cầu thang, chín bậc, trên các bậc thang vẽ một số hình họa kỳ quái, mấy người nhìn cũng không rõ lắm.

Nhưng khi họ men theo bậc thang đi lên bình đài, cách binh dũng kim giáp chỉ còn vài mét, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy gì đó, quay đầu nhìn lại một cái.

"Nha!" Nghe thấy tiếng kêu của anh ta, mấy người lần lượt quay đầu, ai nấy đều có chút kinh ngạc.

Không ngờ những họa tiết kỳ lạ trên bậc thang lúc trước, sau khi qua sự khúc xạ của mặt nước đã biến thành một bức họa hoàn chỉnh.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nó lơ lửng trên mặt nước, cực kỳ kinh diễm!

Phần dưới của bức họa chính là hồ Điền Trì thu nhỏ này.

Nội dung trong bức họa chính là một người đi ra từ dưới đỉnh lớn, băng qua thần đạo, cưỡi lên lưng rồng, ngao du trên trời!

Phía trên cùng của bức họa là mấy vị tiên nhân râu tóc trắng xóa, mặt mày mỉm cười, cúi xuống nhìn.

Bên cạnh họ còn có vô số tiên nhân, tư thế khác nhau nhưng mặt đều mang nụ cười, giống như đang nghênh tiếp Hiến Vương cưỡi rồng bay lên.

Hồ Bát Nhất tặc lưỡi, ngạc nhiên nói: "Tôi bảo sao con đường thần đạo này lại bắt đầu bằng rồng, người ở giữa, thú ở cuối, hoàn toàn ngược lại với thần đạo thông thường.

Hóa ra con đường thần đạo này mang nghĩa là Hiến Vương đi ra từ đại mộ, men theo thần đạo để thăng thiên thành tiên!" Vương Bàn Tử gãi đầu nói: "Lão Hồ, ý anh là lão tổng tử Hiến Vương đó đã thành

tiên rồi sao?" Ngừng một chút rồi bồi thêm: "Thành tiên thật à?" "Thật thật giả giả, giả giả thật thật." Lục Vũ lên tiếng giải đáp thắc mắc của Vương Bàn Tử: "Thành tiên đâu có dễ dàng như vậy, nếu cứ tùy tiện mà thành tiên được thì Khương Tử Nha đã thành tiên từ lâu rồi." Shirley Dương cũng gật đầu đồng tình: "Đúng vậy, đây rất có thể chỉ là mong muốn đơn phương của Hiến Vương, vẽ ra một bức bích họa như vậy để thỏa mãn ảo tưởng thành tiên của chính mình." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu tán đồng.

Tuy nhiên sau khi nói xong, trong mắt anh ta lại thoáng qua một tia ưu sầu.

Mấy bức họa tại hiện trường đều không thấy bóng dáng của "Mộc Trần Châu".

Theo lý mà nói, thế gian đồn rằng Mộc Trần Châu có thể trường sinh bất lão, đắc đạo thành tiên.

Nếu Hiến Vương muốn thông qua Mộc Trần Châu để thành tiên, loại bảo vật quý trọng này đáng lẽ phải xuất hiện ở mấy vị trí then chốt của Minh lâu.

Dù sao vương công quý tộc thời xưa luôn thích phô trương sự yêu thích của mình đối với một món đồ tùy táng nào đó như vậy.

Thế nhưng, trên bức họa không có, trên kiến trúc cũng không.

Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ một cái, vừa hay Lục Vũ cũng đang nhìn anh ta.

Hai người dường như đều hiểu được nỗi lo của đối phương, vô cùng ăn ý không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

"Đi thôi, qua xem mấy binh dũng kim giáp kia có môn đạo gì." "Được." Trong lúc nói chuyện, mấy người chậm rãi đi tới trước mặt binh dũng...

Binh dũng kim giáp, vũ khí, mỗi cái mỗi khác.

Nói đi cũng phải nói lại, sau thời gian dài đảo đấu, mấy người họ cũng đã thấy không ít binh dũng.

Như là thuật tát đậu thành binh mới thấy gần đây, hay binh dũng Tây Chu từng thấy trong Long Lĩnh mê quật.

Nhưng loại binh dũng vàng rực thế này thì đây là lần đầu thấy.

Vương Bàn Tử đã thông minh hơn, không trực tiếp chạm tay vào, chỉ dùng cây gậy bảo bối của mình gõ nhẹ hai cái.

Binh dũng phát ra tiếng gõ thanh thúy êm tai.

Vương Bàn Tử ngẩn người, sau đó lại gõ thêm mấy cái, bấy giờ mới nói: "Tiểu ca nhi, lão Hồ, tôi nghe tiếng này sao giống đồ sứ thế nhỉ?" "Không phải đồ sứ, là vàng." Lục Vũ lắc đầu khẽ nói.

Từng khuôn mặt của binh dũng kim giáp cực kỳ dữ tợn, đúng là phiên bản ngưu quỷ xà thần.

Trong lúc mấy người đang nghiên cứu kim giáp, cố gắng tìm ra mối quan hệ giữa các kim giáp này với Nhị Thập Bát Tinh Tú hoặc Tứ Trụ Thần Sát, Vương Bàn Tử đột nhiên trợn mắt, nuốt nước bọt một cái, không dám tin nói: "Tiểu ca nhi, ý anh là cái giáp này là vàng ròng hả?" "Ừm." Lục Vũ đang kiểm tra xem bộ kim giáp nào có khả năng ẩn chứa Khôi Cương, đầu cũng không ngoảnh lại mà đáp một câu.

Chỉ là sau khi nói xong, anh đột nhiên nghĩ ra điều gì.

Vừa quay đầu lại liền thấy Vương Bàn Tử đưa tay ra định cướp lấy cây trường đao trong tay một binh dũng kim giáp!

Nhìn qua, trên bề mặt binh dũng kim giáp thoáng qua một tia kim quang lóa mắt, giữa lông mày có một điểm đỏ nhấp nháy.

Chương 506

Ngay sau đó, mắt của binh dũng tỏa sáng, giống như lập tức sống dậy!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Sát!" Giây tiếp theo, trường đao trong tay binh dũng chém thẳng vào cổ Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử lập tức phản ứng, buông tay ra, theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng vừa né ra mới phát hiện bàn tay kia của binh dũng kim giáp từ lúc nào đã tóm chặt lấy vai anh ta!

Một bàn tay lớn bấu chặt lấy hốc vai, khiến anh ta căn bản không chạy thoát được!

Nhìn thấy thanh đại kim đao chém thẳng vào vai Vương Bàn Tử!

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, không khỏi mục tí dục liệt!

Lục Vũ ở gần Vương Bàn Tử nhất, trong chớp mắt, anh lao nhanh tới bên cạnh Vương Bàn Tử, dùng Hắc Kim cổ đao vung lên đỡ mạnh, trực tiếp gạt thanh kim đao ra.

Binh dũng vừa tỉnh giấc không hề có ý định dừng lại.

Sau một đao lại là một đao khác.

Lục Vũ lần nữa đỡ kim đao cho Vương Bàn Tử, còn Vương Bàn Tử thì dùng cả hai tay cố sức gỡ bàn tay của binh dũng kim giáp đang tóm mình ra.

Chỉ là đôi bàn tay vàng đó như tay sắt, dù anh ta có dùng bao nhiêu sức lực cũng không hề lay chuyển, Vương Bàn Tử tức giận vung gậy

bảo bối gõ mấy cái.

Nhưng ngoài việc làm cho kim giáp phát ra tiếng thanh thúy thì cũng không có biến hóa gì khác.

Kết quả này không khỏi khiến Vương Bàn Tử có chút hoảng hốt.

Tuy nhiên... phúc bất trùng lai họa vô đơn chí!

Một binh dũng kim giáp tỉnh lại, ngay sau đó binh dũng thứ hai cũng tỉnh lại!

Lục Vũ vội vàng nhắc nhở: "Lão Hồ, anh và Shirley Dương đối phó một cái, chú ý đừng chạm tay vào các binh dũng khác!" Nghe thấy vậy, Vương Bàn Tử đang dùng tay gỡ bàn tay lớn của binh dũng bỗng khựng lại, tay lơ lửng giữa không trung, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Nhắm mắt lại!" Lục Vũ đột nhiên quát khẽ, Vương Bàn Tử theo bản năng nhắm mắt.

Ngay sau đó cảm thấy trán có chút đau, chút lạnh!

Vương Bàn Tử lén mở mắt nhìn một cái, sợ tới mức vội vàng nhắm tịt mắt lại.

Anh ta nhận thấy Lục Vũ không biết dùng thủ đoạn gì mà khiến cái đầu kim giáp kia dán sát vào trán mình.

Vừa mở mắt ra là thấy khuôn mặt yêu dị của binh dũng kim giáp.

Cùng lúc đó, Lục Vũ một tay dùng Hắc Kim cổ đao kiềm chế thanh trường đao vàng của binh dũng, một bên cố gắng giúp Vương Bàn Tử thoát khỏi ràng buộc.

Nhưng đôi tay sắt đó cứ đứng yên không nhúc nhích, với sức mạnh của Lục Vũ mà thậm chí cũng không gỡ ra được!

Lục Vũ phát hỏa, ngón tay vàng (Hoàng Kim Chỉ) ở tay phải trực

tiếp đâm vào cổ tay binh dũng.

Nếu là người, ngón tay vàng kế thừa từ Phát Khâu Trung Lang Tướng của Lục Vũ chỉ cần điểm một cái, không gãy tay thì cũng đau đớn kịch liệt.

Cho dù là cơ quan bình thường, ngón tay vàng phá ra cũng dễ như trở bàn tay!

Chỉ là anh không ngờ, cổ tay gỗ của binh dũng kim giáp này cư nhiên cứng như sắt!

Một ngón đâm xuống, tơ hào không động.

Nhìn thấy trán Vương Bàn Tử mồ hôi lạnh đầm đìa, biểu cảm cũng trở nên dữ tợn, Lục Vũ biết cứ thế này vai Vương Bàn Tử e là sẽ bị binh dũng bóp gãy mất!

Sau một thoáng do dự, Lục Vũ vung đao chém thẳng vào cánh tay binh dũng.

Keng!

Một tiếng va chạm kim loại thanh thúy, lực phản chấn mạnh mẽ khiến hổ khẩu của Lục Vũ cũng có chút tê dại.

Nhưng binh dũng kim giáp vẫn không hề hấn gì!

Chờ đã!

Hóa Sát Phù!

Cuối cùng Lục Vũ cũng nhớ ra một vấn đề then chốt!

Trước đây đã gặp Khôi Cương, binh dũng này tuy không biết rốt cuộc là thứ gì nhưng cứ dùng thử Hóa Sát Phù, có bệnh thì vái tứ phương!

Vừa nghĩ tới đó, Lục Vũ lập tức rạch đầu ngón tay, nhanh chóng

vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên cánh tay binh dũng!

“Tiểu ca nhi!

Chương 507

Không xong rồi!

Lại thêm một cái tỉnh lại nữa!" Lục Vũ còn đang đau đầu vì Vương Bàn Tử không thể thoát ra thì một binh dũng kim giáp nữa lại tỉnh giấc.

Khéo làm sao, cái binh dũng tỉnh lại lần này chính là Khôi Cương vốn rất có duyên với Vương Bàn Tử!

Lục Vũ một trận đau đầu, gấp gáp nói: "Lão Hồ, anh chặn trước đi, tôi lập tức cứu Bàn Tử ra!" Vừa nói, Lục Vũ lại vẽ thêm một đạo Hóa Sát Phù.

Vô dụng!

Trải qua bao nhiêu lần đảo đấu, gặp đủ loại đại tống tử, thậm chí là thần tiên, Lục Vũ chưa bao giờ bó tay không biện pháp.

Nhưng hiện tại, cái binh dũng kim giáp này thực sự làm khó anh!

Thứ này giống như cái mai rùa vậy, căn bản không biết bắt đầu từ đâu!

Cứ ngỡ điểm yếu là những khung xương gỗ đó, nhưng không ngờ gỗ đó lại cứng như sắt, căn bản không đánh phá được!

Gỗ... chờ đã!

Dùng lửa đốt!

Gỗ dù có cứng đến đâu, gặp lửa thì cũng là củi khô!

Vừa nghĩ tới đó, Lục Vũ không chút do dự, trực tiếp lấy ra một bình nhiên liệu từ trong Quỷ Động Ma Mộc, nhanh chóng vặn nắp đổ một ít lên người binh dũng kim giáp.

Ngay sau đó, tay phải trực tiếp thi triển một đạo lôi pháp, châm lửa!

Trong nháy mắt, binh dũng kim giáp chìm trong biển lửa!

Lần này nó rốt cuộc cũng buông tay, thân hình ngả ra sau, đổ rầm xuống đất!

Vương Bàn Tử rốt cuộc thoát thân, lập tức nhe răng trợn mắt kêu oai oái!

Lục Vũ không nghỉ ngơi, lập tức lao về phía hai binh dũng kim giáp khác đang tỉnh giấc.

Vương Bàn Tử, Shirley Dương hai người kiềm chế hai binh dũng kim giáp cực kỳ vất vả.

Nếu không phải họ phối hợp ăn ý thì e rằng đã sớm bị binh dũng tóm được.

Đúng lúc này!

Binh dũng Khôi Cương tay cầm đại kích đâm thẳng vào Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất dùng Tân Đình Hầu đao chém mạnh xuống, chặn đứng đại kích!

Sau lưng anh ta, Shirley Dương dùng Kim Cương Tán chống đỡ đòn tấn công của binh dũng cầm đoản kiếm!

Lục Vũ lướt nhanh, vài bước đã chạy tới sau lưng binh dũng Khôi Cương, ngón tay búng một cái, một đạo điện quang trực tiếp từ đầu ngón tay truyền vào cơ thể binh dũng!

Vừa rồi khi đối phó với binh dũng mà Vương Bàn Tử đánh thức, anh đã phát hiện ra vấn đề này.

Khi lôi pháp nhập thể, cơ thể binh dũng bắt đầu run rẩy.

Bất kể hỏa công có tác dụng hay không, hiện tại có thể xác định

lôi pháp có tác dụng!

Tuy rằng với năng lực hiện tại của anh, lôi pháp phát ra chỉ là một tia điện nhỏ, nhưng chính tia điện nhỏ này cũng đã đủ rồi!

Quả nhiên!

Binh dũng Khôi Cương bị lôi pháp của Lục Vũ đánh trúng trong nháy mắt, cơ thể bắt đầu run rẩy, thậm chí ngay cả đại kích cũng không cầm nổi nữa, run lên mấy cái rồi đổ rầm xuống!

Lục Vũ không dừng lại, lách người chạy tới bên cạnh binh dũng cầm đoản kiếm, lại thêm một đòn lôi pháp!

Vài đạo điện quang lóe lên.

Ba cái binh dũng đều đã đổ gục trên mặt đất.

Lục Vũ thấy vậy mới khẽ thở phào, vội vàng gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mấy người tránh ra xa một chút.

Dù sao thì nhân lúc các binh dũng khác chưa tỉnh lại, hãy tạm nghỉ một lát, thuận tiện trao đổi ý kiến.

Mấy người loáng cái đã chạy tới sát hành lang, quay đầu nhìn những binh dũng vẫn đang nằm dưới đất, Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ vai mình: "Mẹ nó chứ, lợi hại quá, tay tôi suýt chút nữa gãy lìa rồi." Không nhắc thì thôi, nhắc tới là Hồ Bát Nhất lại bốc hỏa, gắt gỏng nói: "Nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có manh động, đừng có manh động!

Anh không quản được cái tay của mình sao!" "Nói là minh khí thì anh lấy thì lấy đi, nhưng anh lấy cái binh dũng này làm gì, anh mang đi được chắc!" Vương Bàn Tử tự biết mình đuối lý, mặc cho Hồ Bát Nhất nói gì cũng không phản bác, ngoan ngoãn nghe mắng.

Mãi đến khi Hồ Bát Nhất nói đã đời, bấy giờ mới cười gượng hỏi:

“Tiểu ca nhi, vừa rồi anh làm cách nào vậy?” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, đột nhiên véo tai anh ta, tặng cho một phát lôi pháp, thản nhiên nói: “Làm thế này này.” Vương Bàn Tử không ngờ Lục Vũ đột kích bất ngờ, không khỏi xuýt xoa một tiếng.

Sau thời gian dài luyện tập, cộng thêm các loại cơ duyên, lôi pháp của Lục Vũ hiện tại đã mạnh hơn gấp không biết bao nhiêu lần so với lúc họ vừa mới ra khỏi “vùng đất truyền thừa Mặc gia”.

Cái “bật lửa” ngày nào giờ đã sắp biến thành một chiếc dùi cui điện cỡ nhỏ.

Chương 508

Cái này thực sự làm Vương Bàn Tử bị điện cho một trận sướng tê người, đổ gục xuống đất, cơ thể co giật mấy cái mới im lặng.

Hồ Bát Nhất nhìn dáng vẻ thảm hại của anh ta, dở khóc dở cười đỡ anh ta dậy, mắng mỏ: "Đáng đời, cho anh biết thế nào là không biết nặng nhẹ!" Chỉ là...

Lục Vũ cũng không ngờ lôi pháp của mình lại trở nên mạnh như vậy, không khỏi có chút ái ngại, vội vàng qua vỗ vai Vương Bàn Tử: "Bàn gia, xin lỗi nhé, tôi chỉ đùa với anh chút thôi." "Không sao, không sao, anh em mình mà, không sao cả.

Đừng nói một cái này, dù có thêm mười cái tám cái nữa cũng không là gì!" "Đúng rồi!" Thấy mắt Lục Vũ sáng lên, Vương Bàn Tử theo bản năng giật nảy mình, sợ Lục Vũ định tặng thêm cho phát nữa.

May thay, Lục Vũ chỉ nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, đưa tôi mấy tờ giấy." Hồ Bát Nhất không khỏi ngẩn người, làm theo lời anh, lấy ra mấy tờ giấy từ trong "Thập Dạng Cẩm" đưa cho Lục Vũ, thắc mắc: "Tiểu ca nhi, anh định làm gì?" "Thử một thứ." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ dựa vào trí nhớ, bắt đầu vẽ bùa phong thuật lên giấy.

Thuật pháp này không giống như bùa hóa sát, bùa trấn thi thuộc loại bùa Thiên sư vẽ một lần là thành.

Bùa phong thuật có tỷ lệ thành công nhất định, Lục Vũ vốn cảm thấy lôi pháp của mình chỉ như cái bật lửa, chẳng có tác dụng gì.

Bây giờ đã xác định lôi pháp có thể đối phó với đám binh dũng giáp vàng kia, chi bằng làm mấy cái thử xem.

Nếu thành công thì đưa cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất mỗi

người một cái, đề phòng bất trắc.

Nhân lúc hắn đang vẽ bùa, Hồ Bát Nhất nhìn đám binh dũng giáp vàng cách đó không xa, khẽ nói: "Tiểu ca, tôi cơ bản đã xác định được đám binh dũng đó là gì rồi." "Nói xem nào." Lục Vũ tay vẫn không ngừng, tiếp tục vẽ xoẹt xoẹt.

Hồ Bát Nhất không lãng phí thời gian, nói thẳng: "Vừa rồi tôi đã quan sát kỹ, giữa hai hàng lông mày của đám binh dũng đó đều có chấm đỏ." "Chấm đỏ có lớn có nhỏ, hình dạng khác nhau, số lượng cũng khác.

Giống như gã nằm trên đất kia, chấm đỏ trên mi tâm là hình tam giác, có một chấm, hai chấm, ba chấm." "Tất cả các chấm đỏ, tổng cộng có chín loại hình dạng, có hình tròn, hình vuông, hình tam giác, v.v…" "Từ xưa đến nay trong tinh tú học, có thể liên quan đến hai mươi tám, lại có thể chia thành chín loại, chỉ có một cách giải thích duy nhất." "Cửu dã!" "Ơi!" Trong lòng Lục Vũ, Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng, nhân cơ hội chiếm hời.

Nhưng ngay lập tức, tiểu gia hỏa phản ứng lại, vội vàng nói: "Không phải, không phải, cô nãi nãi không phải muốn làm cữu gia của ngươi, ý ta là ta đồng ý với cách nói cửu dã của ngươi!" "Cửu dã ta biết, chính là phương vị của cửu cung: đông, tây, nam, bắc bốn phương, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc bốn góc và trung ương!" "Không sai." Hồ Bát Nhất gật đầu, chậm rãi nói: "Tuy nhiên, ngoài cửu cung ra, cửu dã còn tương ứng với cửu châu." "Thời thượng cổ Đại Vũ trị thủy, đã chia thiên hạ thành cửu châu." "Lần lượt là: Dự châu, Thanh châu, Từ châu, Dương châu, Kinh châu, Lương châu, Ung châu, Ký châu, Duyện châu." "Đến thời Chiến quốc, cửu châu đã trở thành đại danh từ của đất Hán, đến thời Hán, càng có một cách nói gọi là Hán địa cửu châu!" "Tôi đoán, Hiến Vương có lẽ muốn dùng binh dũng 'cửu dã' này để ngụ ý rằng sau khi ông ta đăng

thiên thành tiên sẽ thống ngự cửu châu.” Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, Vương Bàn Tử bĩu môi, không nhịn được mắng: “Cái lão tống tử này đúng là không có hồi kết, thần thần bí bí!

Tiểu ca, hay là cậu qua đó dùng thêm vài đạo lôi pháp, đánh cho chúng nó tan tành hết đi?” Lúc này, Lục Vũ ngẩng đầu, cầm một tờ giấy đưa cho Vương Bàn Tử, cười nói: “Cậu đi thử xem.” “Hả?” “Đây là bùa giấy, sau khi đốt lên ném vào đâu thì ở đó sẽ có sấm sét.” Lục Vũ giải thích đơn giản vài câu, Vương Bàn Tử nghe vậy mắt liền sáng lên!

Cơ hội báo thù của Bàn gia đến rồi!

Không nói hai lời, một tay cầm bùa giấy, một tay cầm bật lửa, mấy bước đã đi đến bên cạnh binh dũng khôi cương đang nằm trên đất.

Bật lửa châm một cái, bùa giấy ném đi, trực tiếp ném lên người binh dũng.

Tiếp đó, Vương Bàn Tử đột nhiên bịt chặt tai mình.

Hồ Bát Nhất bên cạnh không nhịn được cười nói: “Bàn Tử, cậu bịt tai làm gì, có phải đốt pháo đâu.” Vương Bàn Tử phản ứng lại, cũng không cảm thấy ngại ngùng, chỉ vênh váo nói: “Tôi sợ sấm đánh!” Giọng nói vừa dứt, bùa giấy đã cháy hết.

Trong tầm mắt của mấy người, một tia sét nhỏ lượn một vòng trên bề mặt binh dũng.

Hiệu quả này khiến Vương Bàn Tử vô cùng phấn khích: “Tiểu ca, còn không, cho tôi thêm mấy cái nữa, tôi đi thử đám anh em nhà nó!” “Bàn Tử, đừng quậy.” “Tôi đây không phải quậy.” Vương Bàn Tử nghiêm mặt lại, nói một cách nghiêm túc: “Tôi đây là phòng ngừa là chính!

Mấy người xem, mặt trời đã ngả về tây rồi, e là chẳng bao lâu nữa trời sẽ tối." "Trời tối một cái, mấy thứ này chẳng phải sẽ sống lại sao, không nhân lúc này phế chúng nó đi, đến lúc đó chịu thiệt chính là chúng ta." Nói ra thì lời của Vương Bàn Tử cũng có chút lý.

Tuy nhiên, Lục Vũ không để Vương Bàn Tử tiếp tục lãng phí bùa giấy.

Hắn vừa vẽ mười mấy tờ, tổng cộng chỉ thành công bốn tờ, bây giờ dùng mất một, còn lại ba.

Lục Vũ đưa cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mỗi người một tờ, lại đưa cho Ngoa Thú một tờ.

Lúc Ngoa Thú đưa tay nhận lấy, vẻ mặt có chút gượng gạo, còn có chút ngượng ngùng.

Lục Vũ chưa từng thấy nó lộ ra vẻ mặt như vậy, không khỏi ngẩn ra.

Ngay sau đó, hắn nhớ ra một chuyện.

Trước đó sau khi vào minh lâu, Ngoa Thú đã nói, nó cảm nhận được bên trong đại điện có một thứ rất thơm đang hấp dẫn nó.

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ hỏi: "Bên trong rốt cuộc là thứ gì?" Ngoa Thú cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta nói không rõ, chỉ cảm thấy chắc là thứ rất tốt cho ta!" "Vậy thì chuẩn bị một chút, vào trong xem sao." Lục Vũ đứng dậy, lại giật điện tất cả binh dũng một lần nữa, xác định không có vấn đề gì mới gọi mấy người chuẩn bị tiến vào chính điện.

Cửa lớn chính điện vẫn chưa mở.

Hồ Bát Nhất kiểm tra một vòng quanh cửa, sau khi xác định không có cơ quan gì mới gật đầu, ra hiệu cho Lục Vũ có thể mở cửa.

Chỉ là… đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên tự động mở ra!

Trong đại điện, mơ hồ truyền đến một giọng nói uy nghiêm: "Cô, đã đợi các ngươi rất lâu rồi!" Giọng nói này quá đột ngột.

Mấy người đều sợ hãi lùi lại hai bước, ngay sau đó, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều chuẩn bị sẵn vũ khí của mình, ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm vào trong đại điện!

Trong đại điện, xa hoa trang nhã, cột ngọc trạm rồng.

Nền nhà được lát bằng một khối đá xanh nguyên vẹn, không một kẽ hở.

Giữa đại điện là con đường ngự đạo hình rồng cuộn, hai bên ngự đạo có tượng người đá.

Tượng người đá vẻ mặt cung kính, cúi người hành lễ, như đang tham gia buổi triều hội.

Cuối ngự đạo là một tầng bậc thềm, trên bậc thềm là ngai vàng hoàng kim, có một người đàn ông trung niên đang ngồi.

Nhìn thoáng qua, người đàn ông trung niên vóc dáng cao lớn, dù đang ngồi nhưng trông cũng rất khôi ngô phi phàm.

Chương 509

Người trung niên mặc mãng bào cổ tròn rộng rãi, eo thắt đai ngọc, đầu đội kim quan.

Trên quan có khảm một viên châu, giống hệt mắt người, rõ ràng chính là Mộc Trần Châu!

Người đàn ông trung niên, giống hệt như người sống, mỉm cười nhìn bọn họ!

Khoảnh khắc nhìn thấy thứ nghi là Mộc Trần Châu, tim Shirley Dương đột nhiên đập nhanh, ánh mắt trở nên có chút ngây dại!

Đừng nói là cô, ngay cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lúc này cũng giật mình.

Nhưng ngay lập tức, nghĩ đến thứ đang nói chuyện này tuyệt đối không đơn giản, mấy người liền bình tĩnh lại, chỉ im lặng quan sát.

Nhưng, nhìn người đàn ông trung niên trên ngai vàng, nhìn đôi mắt linh động kia, mấy người toàn thân nổi da gà!

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên lại lên tiếng, giọng nói uy nghiêm, chậm rãi truyền vào tai mấy người.

"Diện kiến cô, cớ sao không bái?" Lần nữa nghe thấy giọng nói, trong lòng Hồ Bát Nhất và mấy người lại một phen kinh hãi.

Lục Vũ nhìn người đàn ông trung niên tự xưng là "cô" trên đài cao, trầm giọng nói: "Cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng nghĩ." Vừa rồi, hắn đã quan sát, có thể xác nhận chuyện xảy ra trước mắt không phải là ảo giác.

Nhưng… nếu nói người đàn ông trung niên kia thật sự là Hiến Vương, Lục Vũ một ngàn lần cũng không tin!

Rốt cuộc, nếu là Hiến Vương thật, làm sao có thể sống lâu như vậy?

Hơn nữa, Hiến Vương thật sự, lại đội một cái kim quan gắn Mộc Trần Châu giả?

"Các ngươi đến thần cung của cô, là muốn làm gì?" Người đàn ông trung niên đứng dậy, nhìn xuống bọn họ từ trên cao.

Lúc này nhìn lại, chiều cao của người đàn ông trung niên e là phải hơn hai mét!

Lục Vũ chỉ nhìn hắn, hoàn toàn không đáp lời.

Suy nghĩ một chút, hắn cúi đầu hỏi lại Ngoa Thú: "Thứ mà ngươi nói rất thơm, chính là hắn?" Tiểu gia hỏa lúc này đưa tay chỉ vào kim quan của người đàn ông trung niên, giọng trong trẻo nói: "Viên châu đó!" Lục Vũ khẽ cười: "Một viên Mộc Trần Châu giả, lừa ai vậy?" "Lớn mật, dám nghi ngờ cô!" Sắc mặt người đàn ông trung niên đột biến, lạnh lùng nói: "Lũ phàm tục các ngươi, còn chưa biết sự lợi hại của cô!" "Lợi hại đến mức nào?" Lục Vũ híp mắt, hỏi một câu.

Thế giới này, người ác thì ít nói.

Đương nhiên, người ác nói nhiều cũng có, nhưng đa số những kẻ tàn nhẫn đều rất ít lời.

Chỉ qua một cuộc gặp mặt đơn giản, hắn đã đưa ra kết luận.

Người đàn ông trung niên trước mắt này giống như Khương Tử Nha, ở trong ngôi mộ lớn này không biết có mưu đồ gì.

Nghe những lời có phần vô lễ của Lục Vũ, người đàn ông trung niên không khỏi tức giận, lạnh giọng quát: "Phàm phu tục tử, cũng dám khiêu khích cô!

Nếu không phải cô sắp đăng tiên, bây giờ đã lấy mạng chó của

ngươi rồi!" Lục Vũ nhìn hắn, lại không nói gì nữa.

Bên cạnh, sắc mặt Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lại biến đổi!

Chuyện Hiến Vương ý đồ đăng tiên, trong lòng họ đều rõ.

Bất luận là truyền thuyết, hay là những thứ họ thấy dưới đáy Điền Trì, đều chứng minh điều này.

Cổ họng Hồ Bát Nhất giật giật, muốn nói điều gì đó.

Nhưng lời đến bên miệng, nhớ lại lời dặn của Lục Vũ, vẫn không nói ra.

Nhưng… Shirley Dương nhìn thấy Mộc Trần Châu, liền có chút không thể bình tĩnh!

Dù Lục Vũ đã nói đó là hàng giả, lúc này vẫn không nhịn được nói: "Mộc Trần Châu của ngài, có thể cho tôi được không?" Người đàn ông trung niên vốn đang tức giận đùng đùng nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức dịu đi rất nhiều, nhìn Shirley Dương, nhàn nhạt nói: "Cô không chỉ có thể giao Mộc Trần Châu cho ngươi, thậm chí còn có thể khiến ngươi trường sinh bất lão!" Dừng một chút, ánh mắt người đàn ông trung niên lướt qua mấy người, tiếp tục nói: "Các ngươi quỳ bái, cung tống cô đăng tiên vị, cô là quốc vương Điền quốc, tự nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi!" Shirley Dương nghe vậy, trong lòng dao động.

Cô mang lời nguyền ngàn năm, rất khó sống qua bốn mươi tuổi… Người Bàn Sơn, từ khi sinh ra đến khi chết đi, khổ sở tìm kiếm chính là Mộc Trần Châu!

Mà bây giờ, lời của người đàn ông trung niên, trực tiếp đánh trúng vào khát vọng trong lòng cô.

Mộc Trần Châu, trường thọ!

Rốt cuộc, bốn mươi tuổi đời người còn chưa qua nửa, ai nguyện ý rời khỏi thế giới kỳ diệu này ở tuổi bốn mươi?

Nội tâm Shirley Dương, từng chút một dao động, thân thể chậm rãi cúi xuống… Lục Vũ thấy vậy, sắc mặt khẽ biến, trầm giọng nói: "Đứng dậy, đứng thẳng lên, ngậm miệng!" Tám chữ, như sấm nổ trong lòng Shirley Dương, khiến cô lập tức tỉnh ngộ!

Shirley Dương nháy mắt phản ứng lại, vừa rồi mình e là đã trúng chiêu, không khỏi kinh hãi toát một thân mồ hôi lạnh!

Không chỉ cô, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, cũng cảnh giác hơn rất nhiều.

Trên đài cao, người đàn ông trung niên cũng không tức giận, chỉ nhìn mấy người, phất phất tay, có chút tiếc nuối thở dài một hơi: "Thôi vậy, thôi vậy, các ngươi phúc duyên nông cạn, khó mà có được cơ duyên.

Nếu đã như vậy, các ngươi lui ra đi." "Ông bảo tôi lui là tôi phải lui à, ông nghĩ ông là ai?" Lục Vũ nhìn người đàn ông trung niên, đột nhiên bước ra một bước!

"Ha ha ha!" Người đàn ông trung niên chỉ sững sờ một lúc, đột nhiên phá lên cười ngạo nghễ, rồi hỏi lại: "Cô là ai?" "Ha ha ha ha!" "Ngươi hỏi cô là ai?" "Ha ha ha ha!" "Một tên phàm phu tục tử như ngươi, cũng xứng hỏi cô là ai?" "Thôi được, cô sẽ nói cho ngươi biết thêm một lần nữa!" "Cô chính là quân vương Điền quốc, Hiến Vương!" "Hôm nay, chính là ngày cô đăng lâm tiên giới, từ nay về sau, cô là tiên nhân!" "Lũ phàm tục các ngươi, mau mau quỳ bái, cô có thể ban cho các ngươi phúc duyên!" Nghe lời của hắn, Lục Vũ quay đầu lại nhìn Shirley Dương và mấy người, nói lại lần nữa: "Cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng nghĩ, cái gì cũng đừng đồng ý, lui ra ngoài cửa." Mấy người đều gật đầu, không nói một lời, im lặng lùi lại.

Bọn họ đều nhận ra, bây giờ sự việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Chương 510

Lục Vũ lại quay đầu lại, nhìn người đàn ông trung niên tự xưng là "Hiến Vương", đột nhiên hỏi: "Ngươi có biết Mộc Trần Châu là gì không?" Người đàn ông trung niên nhìn Lục Vũ thật sâu, cười lạnh một tiếng: "Sự kiên nhẫn của cô, là có giới hạn!" "Nếu không phải hôm nay cô đăng tiên, chỉ bằng ngươi nhiều lần vô lễ, lúc này đã hồn bay phách tán rồi!" Sắc mặt Lục Vũ bình tĩnh, khẽ cười, lại hỏi: "Khương Tử Nha tại sao lại xuất hiện?" "Hừ!

Phàm phu tục tử!" "Thủy Long Vựng là ai chọn cho ngươi?" "Ha ha ha ha!" "Ngươi thiểu năng à?" "Lớn mật!

Dám vô lễ với cô!" "Vô lễ?" Lục Vũ đột nhiên cười một tiếng, lấy móng lừa đen lâu năm trong quỷ động ma mộc ra, dùng sức ném đi, trực tiếp dùng làm ám khí, ném về phía người đàn ông trung niên.

Nói ra thì, cái móng lừa đen này, là do bọn họ chuẩn bị từ lần đầu tiên đến cương cương doanh tử đổ đấu, không ngờ bây giờ lại dùng đến.

"Khốn kiếp, ngươi thật lớn mật!" Người đàn ông trung niên một tay tóm lấy móng lừa đen, giữa hai hàng lông mày hiện rõ sự phẫn nộ, tức tối mắng chửi.

Nhưng mắng thì mắng, hắn lại không có hành động nào khác.

Cửa ra vào, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn nhau, ngơ ngác.

Vương Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lão Hồ, ý của Tiểu ca là dùng móng lừa đen đánh…" Nói được một nửa, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức cảnh giác, một tay bịt miệng Vương Bàn Tử, vội nói: "Cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng nghĩ!" Cùng lúc đó.

Trong điện, Lục Vũ lại đi về phía trước mấy bước, thản nhiên nhìn người đàn ông trung niên, vẫy vẫy tay: "Ngươi xuống đây, hai ta so tài một phen." Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm Lục Vũ, ánh mắt không ngừng biến đổi, dường như có chút do dự, lại có chút động lòng.

Chỉ là sau một hồi im lặng, hắn vẫn lặp lại: "Cô là tiên nhân, không thèm chấp nhặt với lũ phàm tục các ngươi, ngươi đi đi, cô muốn đăng tiên." Lục Vũ nhìn hắn, đột nhiên nói: "Ngươi là một con yêu, vọng tưởng một bước lên trời, có thể sao?" Người đàn ông trung niên này, một hai lần lặp lại chuyện đăng tiên, còn xem như bình thường.

Nhưng… câu nào hắn cũng nhấn mạnh mình muốn đăng tiên, còn muốn Lục Vũ và mấy người bái hắn.

Tình huống này, nếu Lục Vũ còn không phát hiện ra vấn đề, hắn thật sự là sống uổng rồi!

Theo phán đoán của hắn, thứ trước mặt này, e là muốn tìm bọn họ thảo phong!

Ước chừng, mười phần thì có đến tám chín phần, chính là một con yêu!

Điều này tuy kỳ quái, nhưng bên cạnh hắn có một con Ngoa Thú, dù có thêm một con yêu nữa cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Ngoài cửa.

Hồ Bát Nhất đột nhiên kinh hãi, chỉ cảm thấy trong đầu bỗng nhiên thông suốt, vội nói: "Tiểu ca, tôi biết rồi, nó là hồ ly!" "Hồ ly?" Lục Vũ nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên, khẽ hỏi một câu, trong mắt lóe lên một tia nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Còn nhớ cây tùng đuôi cáo mà chúng ta nhìn thấy ngoài cung không!" Vương Bàn Tử vỗ trán một cái, phấn khích nói: "Cái thứ này là do cái cây tùng mục nát đó biến thành à?" "Không phải." Sắc mặt Hồ Bát Nhất ngưng trọng, nói rất nhanh: "Trước đó chúng ta đều đã bỏ qua một vấn đề." "Hồ hoàng bạch liễu hôi là Ngũ đại tiên sau này mới có trong dân gian Đông Bắc, thực tế, trong thời kỳ Tần Hán địa vị của hồ ly cực cao!" "Trong một khoảng thời gian rất dài, hồ ly cùng với long, kỳ lân, phượng hoàng được xếp vào tứ đại tường thụy!" "Cây tùng đuôi cáo đó, sở dĩ xuất hiện ở rìa Thủy Long Vựng, tôi đoán là Hiến Vương dùng thụy thú để kính thiên địa!" "Không ngờ, Hiến Vương không chỉ để lại cây tùng đuôi cáo, mà còn để lại hồ ly!

Đây là hồ ly tinh đang thảo phong!" Mấy câu của Hồ Bát Nhất vừa dứt, người đàn ông trung niên luôn đứng trước ngai vàng đột nhiên xảy ra biến hóa!

"Rít!" Sau một tiếng kêu chói tai, trong đại điện không còn hương thơm như trước, chỉ có một mùi hôi thối khó tả!

Nhìn lại người đàn ông trung niên, đã biến thành một con hồ ly màu vàng khổng lồ!

Kim hồ thân dài hơn ba mét, nhe răng trợn mắt, mặt lộ vẻ hung tợn.

Đặc biệt là đôi mắt, đồng tử thẳng đứng, âm hiểm khôn tả!

Phía sau nó, chín cái đuôi lớn xù lông, không ngừng phe phẩy!

Sắc mặt Hồ Bát Nhất đột biến, vội vàng bước trở lại vào đại điện, đứng bên cạnh Lục Vũ, vội nói: "Tiểu ca, nó e là Cửu vĩ thiên hồ trong truyền thuyết!" "Sách《Dậu Dương Tạp Trở》từng ghi chép, trong đạo thuật có thiên hồ biệt hành pháp, nói rằng thiên hồ chín đuôi, màu vàng, dịch chuyển trong cung điện nhật nguyệt, có bùa có cười,

có thể thấu đạt âm dương!" "Chẳng trách lần này nó thảo phong, lại muốn một lần phong tiên!" Giọng nói vừa dứt, Cửu vĩ thiên hồ phát ra một tiếng kêu chói tai, tức tối gào lớn: "Lũ phàm tục các ngươi, nạp mạng đi!" Thảo phong thất bại, đối với sinh linh thảo phong mà nói, không khác gì mối thù giết cha!

Điểm này, Lục Vũ và bọn họ đã từng chứng kiến trong Lỗ Vương cung.

Chỉ là lần đó thảo phong là một "đại tống tử", lần này thảo phong là yêu!

Đương nhiên.

Cửu vĩ yêu hồ đột nhiên xông tới cũng khá đáng sợ, nhưng Lục Vũ và mấy người cũng là người từng trải, sau khi vạch mặt cũng không còn đáng sợ như vậy, chỉ ngạc nhiên một chút, cũng không tự loạn trận cước.

Nhìn Cửu vĩ yêu hồ xông tới, Lục Vũ liên tiếp vung đao, trực tiếp bức lui nó.

Vương Bàn Tử thấy vậy, trực tiếp lôi súng tiểu liên ra, liên tục nổ súng, đảm nhiệm vai trò tấn công từ xa.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Trong tiếng súng có nhịp điệu, Cửu vĩ yêu hồ dường như có chút sợ hãi, Vương Bàn Tử gân cổ gào lớn: "Thứ này sợ âm thanh!

Ái chà đệt!

Thứ này biết phân thân!" Trước mắt mấy người, bỗng nhiên xuất

hiện không biết bao nhiêu con hồ ly, con nào con nấy đều lưng vàng đuôi đỏ!

Hồ Bát Nhất vội vàng hét lớn: "Không phải phân thân, đều là con cháu của nó!

Cửu vĩ hồ tượng trưng cho con cháu phồn thịnh!" Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng không kịp giải thích điển cố cho mấy người, miệng nói, tay vung một đao, trực tiếp chém về phía một con hồ ly nhỏ đang xông tới!

Mắt thường có thể thấy, hồ ly nhỏ ngày càng nhiều!

Chương 511

Bọn chúng cũng không biết từ đâu chui ra, chẳng mấy chốc đã có đến mấy chục con!

May mà những con hồ ly này không có thuật pháp gì, chỉ dựa vào bản năng động vật để tấn công bọn họ.

Lục Vũ một đao bức lui Cửu vĩ thiên hồ, mắt vô tình lướt qua cửa, không khỏi biến sắc, quát: "Bàn Tử, quay đầu!" Vương Bàn Tử vừa quay đầu, liền thấy mấy con hồ ly nhỏ đang chạy loạn xạ trên người đám binh dũng giáp vàng!

Trong lòng Hồ Bát Nhất lo lắng, vội vàng quát: "Hồ ly có linh, không thể để máu của chúng dính vào binh dũng, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!" Vương Bàn Tử vốn đang nhắm vào một con hồ ly, lúc này chỉ có thể chuyển họng súng, bắn liên tiếp mấy phát vào con hồ ly nhỏ cách xa binh dũng hơn một chút.

Phía bên kia.

"A!" Cửu vĩ thiên hồ gào thét đến xé lòng, ánh mắt nhìn Lục Vũ oán độc khôn tả!

Trong tiếng gào rung trời, nó há miệng, đột nhiên phun ra một viên châu lớn màu đỏ rực!

Viên châu lớn lấp lánh, khoảnh khắc xuất hiện đã chiếu sáng cả tòa cung điện!

Mấy người, đều ngây ra.

Chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt, trở nên như mơ như ảo… Bất luận là Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất hay Shirley Dương.

Bọn họ mấy người, đều nhận ra, mọi thứ trước mắt là ảo giác.

Nhưng, ảo giác này, lại đại diện cho khát vọng sâu thẳm nhất trong lòng họ!

Dù là ảo giác, cũng khiến người ta có chút… khó mà thoát ra!

Mắt Lục Vũ, cứ liên tục nhảy nhót giữa hư ảo và thực tại.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, cũng đều giống Lục Vũ, dừng lại, chìm đắm trong ảo giác của riêng mình.

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy cổ có chút lạnh, có chút đau.

Vừa cúi đầu, liền thấy Ngoa Thú đang cắn vào cổ hắn!

Ánh mắt lại chuyển, liền thấy miệng máu của Cửu vĩ thiên hồ đã há to, ngay trên đỉnh đầu hắn!

Thậm chí còn có thể thấy trong miệng nó đầy nước dãi!

Lục Vũ lúc này hoàn toàn tỉnh ngộ, không nói hai lời, hắc kim cổ đao vung ngang, trực tiếp chặn ngay miệng Cửu vĩ thiên hồ.

Lần này bị nó áp sát, không ngờ sức lực của Cửu vĩ thiên hồ lại tăng lên rất nhiều, Lục Vũ bước chân chững lại, bị nó húc bay ra sau, mãi đến khi đâm vào mấy con hồ ly nhỏ mới dừng lại.

Lục Vũ vừa đứng dậy, liền đá bay mấy con hồ ly nhỏ bên cạnh, rồi lao đến bên Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, vỗ mỗi người một cái, đánh thức bọn họ.

Đúng lúc này, lại nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân trầm đục "bịch", "bịch", "bịch".

Trong lòng Lục Vũ kinh hãi, quay đầu nhìn lại.

Liền thấy một binh dũng giáp vàng lại tỉnh lại, ngực nó treo một con hồ ly nhỏ, máu tươi đỏ rực bao phủ toàn thân, khiến binh dũng vàng óng trở nên quỷ dị!

Lục Vũ không dám chậm trễ, một bước lao tới, tay phải thi triển một đạo lôi pháp!

Binh dũng giáp vàng vừa tỉnh lại thân thể liền khựng lại, Lục Vũ liền bồi thêm mấy đạo điện quang.

Lúc này, Vương Bàn Tử tỉnh lại nhìn thấy một binh dũng mới sống lại, không nói hai lời trực tiếp lao tới, đè binh dũng ngã xuống đất.

Ngay sau đó, lấy ra bùa phong thuật Lục Vũ đưa cho trước đó, trực tiếp đốt lên, dán lên người binh dũng.

Có lẽ binh dũng vừa mới tỉnh, sức mạnh chưa đủ, bị Vương Bàn Tử đè như vậy, lại thêm một đạo điện quang, cũng giải quyết được vấn đề.

Tuy nhiên, Lục Vũ vẫn vội vàng nhắc nhở một câu: "Bàn Tử, đừng dí sát vào binh dũng, kẻo xảy ra chuyện!" "Ok!" Hồ Bát Nhất, Shirley Dương tỉnh lại, không còn nhìn viên châu đỏ yêu dị trên không nữa, chỉ liên tục xua đuổi những con hồ ly nhỏ kia!

Cửu vĩ thiên hồ nằm cách mấy người không xa, lại lần nữa nói tiếng người, ngữ khí lạnh lẽo đến cực điểm: "Các ngươi… đều phải chết!" Cửu vĩ thiên hồ, thông minh cực độ!

Dường như nhìn ra Lục Vũ và bọn họ đau đầu vì đám binh dũng, viên châu đỏ khổng lồ của nó lại chia thành nhiều phần, mấy đạo hồng quang, trực tiếp bay về phía tất cả binh dũng giáp vàng!

Tất cả những điều này, xảy ra quá nhanh!

Đợi đến khi mấy người phản ứng lại, bề mặt binh dũng giáp vàng đã bị bao phủ bởi một lớp hồng quang yêu dị, từng người một chậm rãi đứng dậy!

Vốn dĩ, người gỗ bên trong binh dũng đã rất quái dị, lúc này bị bao

phủ trong hồng quang, càng thêm yêu dị!

Hồ Bát Nhất ở gần nhất, sau khi phản ứng lại, lấy ra bùa phong thuật liền nhắm vào binh dũng.

Chỉ là… một đạo điện quang lướt qua, binh dũng giáp vàng thậm chí bước chân cũng không thay đổi, giơ cao trường thương, bước chân vững chãi tiến về phía Lục Vũ!

Rõ ràng.

Dưới sự khống chế của Cửu vĩ thiên hồ, Lục Vũ đã nói rất nhiều, phá hỏng việc thảo phong của nó, tội ác tày trời!

Từng binh dũng giáp vàng một đứng dậy, bọn chúng hoàn toàn không quan tâm đến những người khác, sự chú ý đều tập trung vào Lục Vũ!

Chương 512

Mấy người đột nhiên chú ý, Cửu vĩ thiên hồ, không biết từ lúc nào đã chạy mất!

Ngay cả những con hồ ly nhỏ cũng biến mất!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Một binh dũng giáp vàng đã xông đến trước mặt Lục Vũ, Lục Vũ nhìn nó một cái, không khỏi cảm thán duyên phận kỳ diệu.

Binh dũng đầu tiên tấn công hắn, lại vẫn là binh dũng khôi cương!

Keng!

Đao đao chạm nhau, tiếng va chạm giòn tan, Lục Vũ chỉ cảm thấy hổ khẩu một trận tê dại!

Lần này, sức mạnh của binh dũng dường như đã tăng cường rất nhiều!

Tuy nhiên, thân pháp Lục Vũ linh hoạt!

Thân hình lóe lên, đã chuyển đến sau lưng binh dũng khôi cương, tay phải một đạo lôi pháp, trực tiếp đánh xuống.

Nhưng… lôi pháp vốn luôn hiệu quả với binh dũng, lại vô hiệu!

Điện quang trực tiếp bị hồng quang che lấp… xem ra, đây là thủ đoạn của Cửu vĩ thiên hồ.

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng xé gió, theo bản năng né sang một bên.

Ngay sau đó, liền thấy một cây đại kích xé không mà đến, sượt qua người hắn bay qua, đâm thủng tường!

Lực lượng này, có thể thấy sức mạnh của binh dũng cực mạnh!

Ngay sau đó, lại là một cây trường thương màu vàng, xé không mà đến.

Lục Vũ không hoảng không vội, lại né sang một bên, nhẹ nhàng né qua cây trường thương đang lao tới, mặc cho trường thương đâm vào tường.

Chỉ là… chưa kịp thở một hơi, dị biến đột ngột xảy ra!

Chỉ nghe thấy một trận tiếng "cạch rắc", "cạch rắc" liên tục, Hồ Bát Nhất đột nhiên phản ứng lại, kinh hãi kêu lên: "Có cơ quan bị kích hoạt rồi!" Giây tiếp theo, liền thấy trên các bức tường xung quanh, xuất hiện rất nhiều lỗ hổng, có một thứ giống như xe nỏ, từ trong lỗ hổng lộ ra.

Lục Vũ liếc mắt một cái, liền nhận ra thứ này.

"Đây là xe nỏ liên hoàn của Mặc gia, cẩn thận!" "Đệt, cái lão tống tử Hiến Vương này sao ngay cả cơ quan này cũng có!" "Truyền thuyết nói trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng đặt vô số cung nỏ tên, nền tảng của mộ Hiến Vương vẫn là phong cách kiến trúc Tần Hán, trước đó tôi đã nói rồi!" Giọng Hồ Bát Nhất chưa dứt, liền nghe thấy một tiếng "uỳnh" trầm đục.

Ngay sau đó, tiếng "vút vút vút vút vút" xé gió, liên tục vang lên!

Shirley Dương giương ô kim cương, liên tục múa, cản lại cơn mưa tên dày đặc.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Lục Vũ, cũng vung vũ khí trong tay kín như bưng!

Nhưng… đám binh dũng giáp vàng kia lại hoàn toàn không để ý đến những mũi tên nỏ đang bay tới, ngược lại nhân cơ hội này, không ngừng áp sát bọn họ!

Những binh dũng giáp vàng này, giáp vàng trên người dị thường chắc chắn, dù bị tên nỏ bắn trúng, cũng chỉ phát ra tiếng "leng keng leng keng" giòn tan, hoàn toàn không bị thương.

May mà tên nỏ tuy nhiều, nhưng bắn rất nhanh, chẳng mấy chốc trên trời đã không còn tên nỏ bay lượn.

Mấy người đang định tập trung chú ý vào đám binh dũng, định xử lý chúng thì lại thấy những mũi tên nỏ trên đất, trên tường, và từ bốn phương tám hướng, lại… từng mũi từng mũi đảo ngược, từ đâu đến, về đó, như thể muốn quay lại xe nỏ!

Cảnh tượng này, quả thực khó mà tưởng tượng, quỷ dị phi phàm!

Vương Bàn Tử không khỏi trừng lớn mắt!

Keng!

Một tiếng giòn tan, vang lên bên tai hắn.

Vương Bàn Tử ngơ ngác quay đầu, liền thấy binh dũng khôi cương giơ trường đao, bị Lục Vũ chặn lại!

"Bàn Tử, đừng mất tập trung!" "À, à, được, được!" Lục Vũ thân là truyền nhân Mặc gia, lúc ở "Địa điểm truyền thừa" đã thấy xe nỏ liên hoàn bị hư hỏng.

Đối với loại cơ quan thủ thành này, cũng khá quen thuộc.

Xe nỏ liên hoàn của Mặc gia, là một loại trang bị cơ giới cỡ lớn có thể bắn sáu mươi mũi tên lớn, và vô số mũi tên nhỏ!

Xe nỏ liên hoàn mà mộ Hiến Vương sử dụng là phiên bản đơn giản hóa, chỉ có tên nhỏ mà không có tên lớn, dù là tên nhỏ cũng không quá ba mươi mấy mũi.

Tuy nhiên, nó vẫn giữ lại đặc sắc lớn nhất của xe nỏ liên hoàn Mặc gia!

Đuôi tên có dây, sau khi bắn ra, tên nỏ có thể cuộn lại thu về máy nỏ!

Chỉ tiếc, lúc này Lục Vũ cũng không kịp giải thích cho bọn họ sự lợi hại của "xe nỏ liên hoàn Mặc gia", chỉ có thể không ngừng qua lại với đám binh dũng đang tỏa ra hồng quang yêu dị!

Sức mạnh của binh dũng ngày càng mạnh, bất kể đao kiếm đều không thể phá hủy, lôi pháp vốn luôn hiệu quả trước đây, lúc này cũng mất tác dụng, Lục Vũ không khỏi có chút bực bội!

Chương 513

Lại một đao bức lui một binh dũng, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, con Cửu vĩ thiên hồ đó, tại sao lại chạy?

Từ xưa đến nay, hồ tiên đều là một trong những biểu tượng của yêu quái.

Bất kể là Đát Kỷ được đồn là Cửu vĩ yêu hồ, hay từ ngữ mang ý nghĩa xấu sau này là "hồ ly tinh", đều cho thấy loại yêu quái hồ ly này không đơn giản.

Huống hồ là Cửu vĩ thiên hồ trong truyền thuyết!

Cửu vĩ thiên hồ thảo phong thất bại, hận hắn vô cùng.

Lúc này chẳng phải nên liều mạng với hắn sao?

Sao sau khi chia viên châu ra đánh thức đám binh dũng này, nó lại đi mất?

Thậm chí cả những con hồ ly nhỏ cũng không thấy tăm hơi!

Trong đại điện rộng lớn, chỉ có binh dũng và bọn họ đối địch!

"Lão Hồ, có thấy đám hồ ly đó không?" "Không có!" Hồ Bát Nhất lại đối một đao với binh dũng giáp vàng, thân thể không tự chủ được lùi lại mấy bước, mới miễn cưỡng đứng vững.

Chưa kịp nói thêm câu gì, lại một binh dũng giáp vàng khác giơ đại phủ xông tới, Hồ Bát Nhất không có tinh thần nói chuyện, chỉ có thể giơ đao Tân Đình Hầu, lại lần nữa chống đỡ!

Đại phủ trong tay kim giáp sức mạnh cực lớn, Hồ Bát Nhất suýt nữa không cầm nổi đao Tân Đình Hầu!

Lúc này, Vương Bàn Tử đối đầu với binh dũng khôi cương một

trận, gân cổ gào lớn: “Tôi thấy đám hồ ly con đó đều chạy ra ngoài rồi!” Bên ngoài… chờ đã!

Bảo châu!

Trong đầu Lục Vũ, đột nhiên nghĩ đến một khả năng!

Viên bảo châu màu đỏ rực mà Cửu vĩ thiên hồ phun ra trước đó, rất có thể là nội đan của nó!

“Tiểu Ngoa, vừa rồi con hồ ly lớn phun ra có phải là nội đan không!” Lục Vũ vừa xoay sở với binh dũng giáp vàng, vừa vội vàng hỏi tiểu gia hỏa trong lòng.

Ngoa Thú trong trẻo trả lời: “Phải!” “Tại sao nó lại chạy?” “Sau khi phun nội đan ra, bản thể của nó sẽ suy yếu, lỡ bị đánh trúng rất dễ chết.” Ngoa Thú không do dự, không cần suy nghĩ đã đưa ra câu trả lời của mình.

“Thật không?” “Chắc chắn một trăm phần trăm!” Tiểu gia hỏa này tuy nói dối thành tính, nhưng lần này lời giải thích của nó lại trùng khớp với phán đoán của Lục Vũ!

Nếu không phải vậy, lão hồ ly không cần phải chạy.

Nó chạy trốn lúc này, chính là để đợi đám binh dũng này bào mòn bọn họ đến chết, sau đó lại qua dọn dẹp chiến trường.

Những con hồ ly nhỏ kia, có thể là đi canh giữ nó rồi!

“Đệt, vậy chúng ta đi tìm con hồ ly lớn đó, xử lý nó trước, đám binh dũng này sẽ phế thôi!” Vương Bàn Tử cũng không ngốc, lập tức nghĩ thông mấu chốt.

Hồ Bát Nhất lại đấu một đao với binh dũng, thở hổn hển nói: “Hoàn toàn không thấy chúng nó chạy đi đâu!” “Hơn nữa, ở đây nhiều binh dũng như vậy, chúng ta không có cách nào thoát thân!” Vừa nói,

lại một cái đầu búa lớn chém tới, dọa Hồ Bát Nhất lăn một vòng tại chỗ, miễn cưỡng né được.

Cùng lúc đó, binh dũng khôi cương cứ như bám riết lấy Vương Bàn Tử, chỉ nhắm vào một mình hắn, phát động tấn công mãnh liệt.

Bảo côn đối kim đao, Bàn gia vốn luôn mạnh về sức lực, lần này cũng có chút không chịu nổi, chỉ cảm thấy hổ khẩu đau nhức vô cùng!

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn, hổ khẩu đã rách một vết nhỏ, máu tươi chảy dọc theo hổ khẩu.

Nhưng binh dũng khôi cương hoàn toàn không cho hắn thời gian nghỉ ngơi, lại một đao, bổ thẳng xuống.

Vương Bàn Tử cắn răng chống đỡ, gân cổ gào lớn: "Dù thế nào đi nữa, cũng phải nhanh chóng tìm ra đám hồ ly con đó, cứ đánh thế này thì voi cũng không chịu nổi!" Hắc kim cổ đao trong tay Lục Vũ không ngừng vung lên, tâm niệm quay cuồng!

Vừa rồi, hắn đã thử mấy loại pháp khí.

Bất kể là "Bách Lý Lạc Phượng Đăng", hay "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu", còn có các pháp khí khác có thể trấn hồn, định hồn, đối với đám binh dũng này, đều không có hiệu quả thực tế.

Hy vọng lớn nhất bây giờ, là có thể tìm được ổ hồ ly!

Ổ hồ ly… chờ đã!

Lục Vũ đột nhiên muốn tự tát mình một cái!

Sao thứ ngay dưới mắt, mà lại có thể bị hắn bỏ qua!

Ổ hồ ly, cây tùng đuôi cáo, còn có nơi nào liên hệ mật thiết hơn thế này sao?

Trong lòng Lục Vũ khẽ động, cẩn thận nhớ lại, trước đó ở chỗ cây tùng đuôi cáo, trong không khí dường như có một mùi hương kỳ

dị, giống với mùi mà họ ngửi thấy trong đại điện!

Đúng, đúng!

Chắc chắn là như vậy!

Đại não Lục Vũ vận hành tốc độ, càng nghĩ càng cảm thấy phán đoán của mình mười phần thì có đến tám chín phần là thật!

Hơn nữa… lúc này đám binh dũng tấn công không ngừng, ngoài hắn còn có thể chống đỡ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều có chút chật vật.

Chương 514

Cứ để họ ở lại đây, e là chẳng bao lâu, họ sẽ bị đám binh dũng này đánh trúng!

Lục Vũ định thần lại, lại vung đao bức lui một binh dũng, trầm giọng nói: "Lão Hồ, cậu đưa Bàn Tử và Shirley Dương nhanh chóng ra ngoài cung tìm cây tùng đuôi cáo, xử lý hết cả ổ hồ ly lớn nhỏ đó đi!" "Hả?" "Đi mau!" "Được!" Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, nhưng muốn đi lại không dễ dàng như vậy!

Mấy binh dũng bao vây chặt bọn họ, dựa vào thực lực của họ muốn đột phá không khác gì nói mơ giữa ban ngày!

Lục Vũ thấy họ chật vật, liên tiếp vung đao, trực tiếp xông vào vòng vây, dùng hắc kim cổ đao thi triển một chiêu 'Mặc Hải Giang Hồ', cứng rắn xé rách một lỗ hổng trong vòng vây của binh dũng, đẩy Shirley Dương và Hồ Bát Nhất ra ngoài.

Hai người vừa rút khỏi đại điện, mấy binh dũng lại ào ào xông lên!

Lục Vũ muốn đưa Vương Bàn Tử ra ngoài, nhưng Vương Bàn Tử lại hoàn toàn không đi, cứ ở trong vòng vây của binh dũng, không ngừng vung côn, cùng Lục Vũ làm mồi nhử.

"Lão Hồ, đi mau!" "Còn không đi, Bàn gia của cậu sắp không trụ nổi rồi!" Những binh dũng này, dưới sự khống chế của Cửu vĩ thiên hồ, không truy đuổi Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đang rời đi, chỉ không ngừng tấn công Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Chỉ cần Lục Vũ không rời khỏi đại điện này, đám binh dũng cũng không rời đi.

Cứ như vậy, hai bên liền giằng co trong đại điện.

Nói ra thì, cục diện hiện tại có lẽ còn tốt hơn trước một chút.

Trước đó, Lục Vũ phải thỉnh thoảng chú ý đến tình hình của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, bây giờ hắn chỉ cần chú ý đến một mình Vương Bàn Tử là đủ.

Hơn nữa, sau khi vòng vây thu nhỏ lại, hai người họ đồng thời đối mặt với không quá bốn năm binh dũng, số binh dũng còn lại đều đứng ngoài vòng vây lo lắng.

Vương Bàn Tử lúc này cũng lên tinh thần, thỉnh thoảng lại mắng một câu, chém gió một hồi!

Hai người, trong lúc không hay biết, đã bị đám binh dũng dồn đến gần ngai vàng.

Vừa đại chiến với đám binh dũng, Vương Bàn Tử liếc nhìn đám binh dũng đang bao vây họ, có một tên còn ngồi trên ngai vàng, không khỏi chửi ầm lên: "Cái chỗ mà Bàn gia mày còn chưa được ngồi, một con rối như mày có tư cách gì?" Giọng nói chưa dứt, liền nghe thấy Lục Vũ quát khẽ một tiếng: "Cúi đầu!" Vương Bàn Tử theo bản năng cúi đầu, liền cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một luồng kình phong lướt qua!

Quay đầu nhìn sang, liền thấy một cây hoàng kim đại thương, trực tiếp đâm thủng nền nhà, cứng rắn đâm vào!

Cú này, cũng khiến hắn nổi điên, bảo côn trong tay giơ cao, nhảy lên, nhắm vào đầu một binh dũng mà bổ xuống!

Hai người, không ngừng chiến đấu với binh dũng.

Phía bên kia, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương sau khi rời khỏi đại điện, men theo hành lang liên tục chạy nhanh ra ngoài cung!

Bởi vì tất cả binh dũng đều bị Lục Vũ và Vương Bàn Tử kiềm chế, hai người không gặp phải nguy hiểm gì lớn.

Men theo hành lang đã đi qua trước đó, chẳng mấy chốc đã chạy đến bên hiên cửa.

Hai người bước qua ngưỡng cửa nhìn, cây tùng đuôi cáo ở góc tường, lúc này đã trở nên xanh hơn trước rất nhiều.

Giữa những chiếc lá tùng thưa thớt, vô số hồ ly lớn nhỏ, tụ tập trên những cành cây có hình thù kỳ dị của cây tùng đuôi cáo.

Hai người không lãng phí thời gian, Hồ Bát Nhất trực tiếp từ trong "Thập dạng cẩm" lấy ra một khối nhiên liệu rắn lớn, ném thẳng qua.

Ngay sau đó, lại lấy ra một quả lựu đạn, không cần suy nghĩ, ném thẳng qua, quyết định cho đám hồ ly tinh này một mẻ lưới!

Dù không ném chết chúng, lựu đạn cũng có thể đốt cháy nhiên liệu rắn!

Bùm!

Lựu đạn không ngoài dự đoán phát nổ, nhất thời bụi đất bay mù mịt! … Lúc này, trong điện.

Vương Bàn Tử nhất thời không để ý, bị một binh dũng đá một cước, loạng choạng đâm vào long ỷ, lại đâm ngã cả long ỷ.

Long ỷ vừa đổ, kéo theo một viên gạch lát nền, lộ ra một ngăn tối nhỏ khoảng hai thước vuông bên dưới!

Phát hiện này, không khỏi khiến Lục Vũ có chút bất ngờ.

Hắn đang định đến cứu Vương Bàn Tử, chạy hai bước đến bên long ỷ, liếc mắt liền thấy trong ngăn tối là một hộp ngọc trắng dài khoảng một thước.

Hộp ngọc trắng rộng khoảng một nắm tay, trên đó có phù điêu

rồng cuộn, điêu khắc tinh xảo.

Giữa hộp ngọc buộc mấy vòng dây vàng, trông rất giống hộp ngọc mà Hồ Bát Nhất phát hiện trong minh lâu của Hiến Vương trong sách 《Quỷ Thổi Đèn》.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lục Vũ đưa tay vơ lấy, trực tiếp cầm hộp ngọc vào tay, tiếp đó trong lòng khẽ động, thu hộp ngọc vào quỷ động ma mộc.

Ngay sau đó, lao đến bên Vương Bàn Tử phía sau long ỷ, liên tiếp hai đao, bức lui mấy binh dũng, vừa vặn cứu được Vương Bàn Tử.

Nhưng… đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng xé gió "vút! vút! vút! vút!

Chương 515

vút!”.

Không biết là vừa rồi lúc nhặt hộp ngọc trắng đã kích hoạt cơ quan, hay là vì những chiếc xe nỏ liên hoàn kia đã chuẩn bị xong!

Trong chớp mắt, mưa tên dày đặc, ập đến!

Trong tình huống này, Lục Vũ muốn né, muốn vung đao cản mưa tên, đều đã không kịp.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, hắn chỉ có thể dang rộng thân thể, cố gắng bảo vệ Vương Bàn Tử.

Nhưng giây tiếp theo, Vương Bàn Tử không biết từ đâu lấy ra một luồng sức lực, lại lật người lại, dùng thân thể của mình để chống đỡ cơn mưa tên!

Khoảnh khắc này, Lục Vũ thậm chí có thể nhìn thấy, trong mắt Vương Bàn Tử mang theo một loại nhẹ nhõm phóng khoáng.

Lục Vũ có chút không đành lòng nhắm mắt lại… Tuy nhiên!

Keng!

Keng!

Keng!

Keng!

Keng!

Vô số tiếng kim loại va chạm, không ngớt bên tai!

Lục Vũ mở mắt ra lần nữa, liền thấy trên lưng Vương Bàn Tử, có thêm một binh dũng giáp vàng!

Trông có vẻ, chính là binh dũng khôi cương!

Binh dũng khổng lồ, ngã lên người Vương Bàn Tử, vừa vặn che chắn hết cơn mưa tên, bảo vệ Vương Bàn Tử, cũng bảo vệ Lục Vũ.

Chỉ là Vương Bàn Tử tuy vẫn chống đỡ ở đó, nhưng đã nhắm mắt lại… Đúng lúc này, trong đầu Lục Vũ đột nhiên vang lên giọng nói lo lắng của Hồ Bát Nhất: "Tiểu ca, chúng tôi xử lý xong cây tùng đuôi cáo rồi, bây giờ quay lại, các cậu thế nào rồi!" Giọng nói chưa dứt, liền thấy đám binh dũng xung quanh đang xông tới, từng tên một như mất hết sức lực, đều ầm ầm ngã xuống đất!

Cơn mưa tên dày đặc, cũng cuối cùng vào lúc này từ từ dừng lại.

"Bàn Tử, Bàn Tử?" Lục Vũ gọi hai tiếng, Vương Bàn Tử không có phản ứng, hắn vội vàng dùng sức đẩy binh dũng trên người Vương Bàn Tử ra, vội nói: "Bàn Tử, cậu sao rồi?" Lúc này, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cuối cùng cũng quay lại đại điện, vừa nhìn thấy cảnh tượng tan hoang trong điện, hai người đều giật mình.

Lục Vũ không lãng phí thời gian, trực tiếp cõng Vương Bàn Tử đang hôn mê bất tỉnh lên, thúc giục Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nhanh chóng rời đi, kẻo lát nữa lại xảy ra biến cố khác!

Chỉ là đi đến cửa, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, nội đan của Cửu vĩ thiên hồ!

Những binh dũng này đều ngã trên đất, vậy viên nội đan kia đâu?

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, không phát hiện sự tồn tại của nội đan.

Nhưng ngay sau đó, liền thấy một con thỏ trắng như tuyết đang nhảy nhót trong đại điện, má phồng lên từng chút một.

Chớp mắt một cái, Ngoa Thú đã lượn một vòng trong đại điện, chui tọt vào lòng Lục Vũ, nói không rõ lời thúc giục: "Đi mau, đi mau, cô nãi nãi hình như đụng phải cơ quan rồi!" Nói thì chậm mà xảy ra

thì nhanh!

Giọng Ngoa Thú vừa dứt, liền thấy trong miệng rồng của mấy cây cột ngọc rồng cuộn, không ngừng phun ra chất lỏng có ánh kim loại.

Thủy ngân!

Ngay sau đó, các bức tường xung quanh, có những tấm sắt lớn nguyên khối, từ trên trời rơi xuống!

Mấy người đứng ngoài điện, trơ mắt nhìn đại điện này bị vô số tấm sắt lớn phong tỏa.

Trước khi bị phong tỏa, mấy người còn thấy tốc độ chảy của thủy ngân trên cột ngọc rồng cuộn đột nhiên tăng nhanh.

Nhìn tình hình đó, đại điện này rất có thể sẽ bị thủy ngân phong kín.

Mấy người nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc trước cơ quan của tòa minh lâu này!

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca?" "Ra ngoài trước rồi nói." Lục Vũ khẽ nhíu mày, không nói nhiều.

Trên lưng hắn, Vương Bàn Tử vẫn chưa tỉnh, bây giờ phải ra ngoài kiểm tra xem Vương Bàn Tử thế nào rồi.

Lúc này, mặt trời đã ngả về tây, cả khu vực thượng cổ không còn sáng sủa như trước, phảng phất hoàng hôn.

Thủy Long Vựng trên trời, cũng không còn là ánh hào quang bảy màu, ánh sáng đã tối đi rất nhiều.

Ngay cả Điền Trì giữa đại điện và cổng cung, trông cũng không đẹp như trước.

Chính xác mà nói, Điền Trì trông yêu dị hơn rất nhiều, ẩn hiện một màu đỏ sẫm… Ra khỏi cổng cung, nghỉ ngơi một lát trên quảng

trường bên ngoài, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

"Cậu sao rồi?" Vương Bàn Tử xoa xoa gáy mình, cười khổ nói: "Không ngờ, cái thứ này nặng như vậy, một phát đã đập tôi ngất xỉu." "Không sao là tốt rồi." "Đó là đương nhiên, yên tâm, Bàn gia tôi cứng cáp lắm, dù bị đập một cái, cũng không có gì to tát." Tinh thần Vương Bàn Tử hồi phục một chút, vỗ ngực, cười nói: "Thế nào, Tiểu ca, cứ hỏi xem Bàn gia tôi hôm nay có anh dũng không?" "Anh dũng." Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng nói theo: "Phải, phải, Bàn gia muốn anh dũng bao nhiêu thì có bấy nhiêu." Trong lúc mấy người trêu đùa, trong lòng Lục Vũ không ngừng suy ngẫm về từng cảnh tượng đã xảy ra trong minh lâu.

Trong minh lâu, hắn không đặc biệt để ý đến những chiếc xe nỏ liên hoàn đó.

Chương 516

Sự tồn tại của xe nỏ, tự nhiên là để kết thúc minh lâu.

Như đám binh dũng giáp vàng kia, hắn cũng không quá lo lắng.

Lúc này, đám binh dũng đó đều bị phong tỏa trong đại điện, cũng không thể ra ngoài được nữa.

Ngay cả Cửu vĩ thiên hồ, hắn cũng có thể hiểu được.

Rốt cuộc, phong thủy kỳ đặc như Thủy Long Vựng, có hồ ly thành tinh cũng không có gì là không thể.

Điều thực sự khiến hắn nghĩ không ra là, tại sao những thứ này lại tụ lại với nhau?

Một cái đại điện, Hiến Vương cần dùng nhiều thủ đoạn như vậy sao?

Hắn luôn cảm thấy mình dường như đã bỏ qua một thứ gì đó quan trọng, nhưng càng nghĩ, lại càng không nghĩ ra.

Huống hồ… Hiến Vương muốn đăng thiên phong tiên, lẽ nào ông ta không tính đến khả năng bị yêu quái cướp cơ hội?

Hửm?

Lẽ nào, Hiến Vương làm nhiều thủ đoạn như vậy, chính là để phòng bị yêu quái cướp cơ hội?

Lục Vũ lại lắc mạnh đầu, phủ nhận phán đoán của mình.

Những thủ đoạn này, nhìn thế nào cũng không giống như phòng bị yêu quái… Lúc này, Hồ Bát Nhất chú ý thấy Lục Vũ lắc đầu, hỏi: "Tiểu ca, sao vậy?" "Không có gì." Lục Vũ suy nghĩ một chút, đem nỗi băn khoăn nói cho Hồ Bát Nhất và mấy người.

Tục ngữ nói ba cây rơm chụm lại nên hòn núi cao, tuy Vương Bàn Tử đối với loại chuyện này không nhìn rõ, nhưng Hồ Bát Nhất, Shirley Dương hai người ít nhiều cũng có chút suy nghĩ.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, truyền nhân chính thống của Mô kim hiệu úy, biết rất nhiều thứ kỳ lạ cổ quái.

Chỉ tiếc, chuyện xảy ra trong tòa minh lâu này, mây mù bao phủ, Hồ Bát Nhất cũng không nhìn rõ lắm, chỉ có thể xác định một điểm.

Điền Trì trong minh lâu, mười phần thì có đến tám chín phần chính là huyền đạo tiến vào chủ mộ.

"Đúng rồi." Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, trước đó hắn còn lấy được một hộp ngọc từ dưới long ỷ.

Ngay lập tức, liền lấy hộp ngọc ra từ trong quỷ động ma mộc.

Bề mặt hộp ngọc trắng buộc mấy vòng dây vàng, trên đó điêu khắc hoa văn long phượng cực kỳ tinh xảo.

Lục Vũ nhìn xem, hộp ngọc này là tác phẩm của cổ Điền quốc.

Chỉ là nội dung bên trong rốt cuộc là gì, hắn cũng không biết.

Lúc này.

Đồng tử Shirley Dương đột nhiên co rút lại, không thể tin được trừng lớn mắt.

Một tay cầm lấy hộp ngọc trắng, trên dưới, trái phải cẩn thận xem một vòng, biểu cảm trên mặt, càng thêm kinh ngạc.

"Shirley, cô nhận ra nó?" Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc hỏi một câu.

Shirley Dương gật mạnh đầu, giọng nói còn có chút run rẩy: "Nhưng tôi không biết có phải là thật không…" "Là cái gì?" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều nhìn Shirley Dương, chờ đợi câu trả

lời của cô.

Shirley Dương định thần lại, nói ra năm chữ: "Thiên Tử Phong Tiên Sách!" "Thiên Tử Phong Tiên Sách?" "Ừm." Shirley Dương gật đầu, nói: "Tôi đã thấy trong một cuốn cổ tịch, từ Tây Chu bắt đầu, Chu vương tự xưng là thiên tử.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, bao gồm cả hai triều Tần Hán sau này, nhiều vị đế vương đều sẽ cất giữ hộp ngọc dưới ngai vàng của mình, hộp dài một thước, rộng ba tấc, cao ba tấc, bề mặt điêu long vẽ phượng, bên trong phong Thiên Tử Phong Tiên Sách." "Thông thường mà nói, khi đế vương đăng thiên, hậu nhân sẽ lấy hộp ngọc trắng ra, đặt vào trong quan quách của đế vương, ngụ ý đăng thiên thành tiên!" Hồ Bát Nhất cẩn thận suy nghĩ, dường như đã nghe qua cách nói này, nhưng hiện tại… nếu trong hộp ngọc trắng này đựng Thiên Tử Phong Tiên Sách, tại sao lại không ở trong quan quách của Hiến Vương.

Tại sao lại còn ở đây?

"Nói nhiều thế làm gì, mở ra xem là biết ngay thôi?" Vương Bàn Tử một mặt phấn khích nhìn Thiên Tử Phong Tiên Sách, trong mắt đầy sao.

Tuy không biết mấy chữ này đại biểu cho cái gì, nhưng nghe qua đã là thứ tốt rồi!

Lục Vũ nhìn sắc trời, lại lắc đầu: "Bây giờ thời gian không còn sớm, hộp ngọc này mở ra cần rất nhiều thời gian, hay là đợi chúng ta quay về rồi hãy xem." Hồ Bát Nhất liên tục gật đầu đồng ý, rồi nói: "Nhân lúc trời chưa tối, chúng ta hay là vào minh lâu thăm dò thêm, tôi xác định vị trí huyền đạo, cứ ở đây mãi cũng không phải là cách." Mấy người tự nhiên không có ý kiến, đơn giản thu dọn đồ đạc, kiểm tra trang bị, lại lần nữa bước vào hiên cửa.

"Đúng rồi." Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, một tay túm lấy

tai Ngoa Thú, lôi nó ra khỏi lòng, hỏi: "Nội đan đâu?" Má Ngoa Thú phồng lên, nói không rõ lời: "Nội đan gì?" "Muốn tôi giúp ngươi nhớ lại không?" Cảm nhận được tai có chút cảm giác tê điện, thân thể Ngoa Thú lập tức thẳng tắp, vội nói: "Đừng động, đừng động, lúc này mà giật điện là xảy ra chuyện đó!" "Nội đan." "Không phải, tôi giúp cậu dung hợp nội đan lại với nhau." "Nội đan." "Đợi tôi loại bỏ lệ khí trong nội đan rồi sẽ đưa cho cậu, thật đó, cậu tin tôi đi, những gì tôi nói đều là thật!" Tin nó cái quỷ!

Nếu nói tin, Lục Vũ chắc chắn không tin lời của con thỏ trắng lông to này.

Chỉ là nghĩ lại, hắn vẫn không nói gì nhiều.

Việc có nặng nhẹ khẩn cấp, nội đan ở trong miệng Ngoa Thú, cũng không ảnh hưởng gì, hiện tại quan trọng hơn vẫn là kiểm tra tình hình của tòa minh lâu này, xác định lối vào thực sự của đại mộ.

Rốt cuộc.

Trước đó ở đáy Điền Trì, Lục Vũ còn phát hiện ra một cái Sái Hải Đỉnh.

Nếu lối vào ở Sái Hải Đỉnh, vậy thì sự việc thật sự có chút phiền phức! … Mấy người lại lần nữa tiến vào minh lâu, Điền Trì vẫn ở đó, không có gì thay đổi đặc biệt, chỉ là trời dần tối, hồng quang trên mặt nước ngày càng rực rỡ.

Chương 517

Như phản chiếu ánh hào quang của mặt trời đỏ, lại như khúc xạ ánh hào quang của ngọc long màu đỏ trong nước.

Chẳng mấy chốc, mấy người lại đi đến cửa đại điện, Vương Bàn Tử nhìn xem, lẩm bẩm: "Cái đại điện này, thật sự đã hoàn toàn bị phong tỏa rồi.

Hay là, tôi lên xem thử?" "Không vội." Lục Vũ lắc đầu.

Tòa minh lâu này, đình đài lầu các không ít, còn có rất nhiều nơi họ chưa đi qua, không cần thiết phải treo cổ trên một cái cây.

Hơn nữa, dù trong đại điện còn cất giấu bí mật gì, bây giờ đại điện này rõ ràng cũng không dễ vào, lãng phí thời gian ở đây không có ý nghĩa.

Chỉ là… mấy người đi loanh quanh trong minh lâu, đi hết tất cả các điện các lầu vũ, cũng không phát hiện ra thứ gì khác.

Trong những điện các lầu vũ đó, đa số đều trống rỗng.

Tuy có một số đồ trang trí, bài trí, nhưng đối với việc giải mã lần này của họ lại không có sự trợ giúp thực chất nào.

Dù một số phòng có bích họa, nhưng nội dung trên bích họa, chẳng qua cũng chỉ là phong thổ nhân tình của cổ Điền quốc và công tích mấy trận đại chiến của Hiến Vương.

Đi được một lúc, Vương Bàn Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"Tiểu ca, cậu nói cái binh dũng đó làm bằng gỗ gì, sao lại thần kỳ như vậy?" Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Đẳng thuật, niết thuật của cổ Điền quốc, đều quá kỳ quái, khiến người ta không thể hiểu nổi." Chủ đề của hắn, lại khiến mấy người mở lời.

Hồ Bát Nhất phỏng đoán: "Cây hòe còn gọi là cây quỷ, thứ kỳ lạ cổ quái này, có khả năng là làm từ cây hòe." Shirley Dương thì lắc đầu: "Anh không phát hiện ra sao, từ lúc chúng ta vào Điền Nam, chưa từng thấy cây hòe, Già Long Sơn, Trùng Cốc bên này, nói cây tùng, cây bách, cây hoa đều không hiếm, còn có cả cây ngô đồng lớn, nhưng duy nhất không có cây hòe." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất không khỏi có chút cảm khái: "Không nói đâu xa, Hiến Vương đối với phong thủy thật sự rất để ý, một ngọn núi lớn, không thấy một cây hòe nào, đây là sợ mình bị cây quỷ bao quanh không thể đăng tiên." "Thiết…" Vương Bàn Tử cười khẩy, khinh thường nói: "Lão Hồ, ông cứ chém gió đi, tôi thấy cái lão tống tử đó cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn, lần này nếu không phải chúng ta đến, tôi e là cái lão tống tử đó đăng tiên cũng làm lợi cho con hồ ly tinh kia." Hồ ly?

Hồ ly tinh?

Đúng rồi!

Sao lại bỏ qua cây tùng đuôi cáo!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đồng thanh nói: "Rất có thể là cây tùng đuôi cáo." "Đi xem thử!" "Đi!" Vừa nói chuyện, mấy người lại một lần nữa bước ra khỏi cung điện.

Một lát sau, cả nhóm đã đi đến bên cạnh bụi Hồ Vĩ Tùng ở góc quảng trường.

Lúc này, lửa trên bụi Hồ Vĩ Tùng đã tắt, cả cây đại thụ trông như một gốc cây già cỗi, ngoài mùi thịt khét lẹt lan tỏa trong không khí và một đống xác hồ ly cháy đen thì cũng không thấy cái cây bị tổn hại gì.

Có điều...

Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, nói nhỏ: "Có phải tôi hoa mắt không, sao cảm giác bụi Hồ Vĩ Tùng này cứ như đang lấp lánh thế?" "Tôi

cũng thấy.” “Lạ thật.” “Thơm quá!” Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, và cả Ngoa Thú đều lên tiếng.

Nhất là Ngoa Thú, ngửi thấy mùi thịt thơm lừng trong không khí mà nước miếng đã chảy ròng ròng.

Tiếp đó, nó còn chủ động nhảy khỏi vòng tay Lục Vũ, lon ton nhảy đến bên bụi Hồ Vĩ Tùng, tìm thấy xác của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Mấy người nhìn mà ngẩn ra.

Cảnh tượng này quả thực có phần quá đặc biệt.

Một con thỏ lông trắng to, đang ngồi xổm bên cạnh con hồ ly mà gặm lấy gặm để.

Nhìn thế nào cũng thấy có chút khó chấp nhận.

Con thỏ cơ mà!

Con thỏ thích ăn củ cải, ăn rau cơ mà!

Thôi được rồi.

Nó không phải thỏ, nó là Ngoa Thú.

Nhưng một con Ngoa Thú có vẻ ngoài xinh xắn như vậy, ngồi xổm ở đó ăn đến mặt mũi dính đầy tro đen, trông cũng thật sự có phần quái dị.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con vật nhỏ ăn ngon lành quá, Vương Bàn Tử cũng thấy thèm: “Tiểu ca nhi, ăn được không?” “Đừng ăn, con Cửu Vĩ Thiên Hồ này không giống yêu thú bình thường đâu, thôi bỏ đi.” Lục Vũ lắc đầu, thầm nghĩ, yêu thú bình thường hệ thống đều sẽ thông báo.

Nhưng con Cửu Vĩ Thiên Hồ này từ đầu đến cuối hệ thống chẳng hề có thông báo nào, e là không đơn giản như vậy.

Hắn đoán, con Cửu Vĩ Thiên Hồ này rất có khả năng không phải là một con Cửu Vĩ Thiên Hồ bình thường.

Nhưng cụ thể thế nào, nhất thời cũng không chắc chắn được.

Tuy nhiên, bụi Hồ Vĩ Tùng quả thật khiến hắn bất ngờ. 【Tên vật phẩm: Hồ Sí Mộc】 【Cấp bậc vật phẩm: Linh nguyên liệu Tứ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thông linh】 【Mô tả vật phẩm: Cây Hồ Vĩ Tùng sinh trưởng hơn ngàn năm, ngủ say hơn trăm năm, nhựa cây trong thân ngưng luyện, sau khi bị lửa đốt, nhựa cây bên trong tự cháy, ngưng tụ tinh hoa, hình thành ấn ký hình cánh bên trong.

Ấn ký hình cánh có linh tính cao nhất, bất kể dùng để luyện chế pháp khí, con rối, hay viết phù pháp, đều có thể làm ít công to.】 Xem giới thiệu của hệ thống, suy đoán của họ không sai.

Xem ra, Hiến Vương lão tổng tử này để lại một bụi Hồ Vĩ Tùng cũng không phải là vô ích.

Nhưng bây giờ... ai thấy thì người đó có phần!

Chương 518

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nói đơn giản vài câu, rồi trực tiếp xách Hắc Kim Cổ Đao, tìm kiếm "Hồ Sí Mộc" trên cây đại thụ, thỉnh thoảng lại dùng Hắc Kim Cổ Đao như dao phay, chém mạnh vài nhát.

Chỉ là thứ này chung quy không thuận tay bằng dao phay, chém một lúc, Lục Vũ lại tìm được một con dao phay, tùy ý chém bổ.

Dao phay đúng là dao phay, hiệu quả chém củi tốt hơn Hắc Kim Cổ Đao nhiều, chẳng mấy chốc, bên cạnh Lục Vũ đã có thêm mấy khúc Hồ Sí Mộc to bằng bắp chân.

"Tiểu ca nhi, định làm đuốc à?" Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ làm, có chút thắc mắc hỏi một câu.

Lục Vũ cười cười, thuận miệng nói: "Gỗ này làm đuốc thì thôi đi, chỉ lấy vài khúc, tôi có việc khác cần dùng." "Ồ." Vương Bàn Tử cũng không hỏi thêm, chỉ ngồi phịch xuống đất, bảo Hồ Bát Nhất lấy cho hắn chút đồ ăn để bổ sung thể lực.

Dù sao thì trời cũng sắp tối rồi.

Sau khi trời tối, họ sẽ phải thử tiến vào mộ Hiến Vương.

Đến lúc đó, khó tránh khỏi lại có một trận ác chiến, không nhân lúc này bổ sung thể lực thì sao được!

Lục Vũ thu dọn sơ qua đống Hồ Sí Mộc, cất mấy khúc gỗ vào trong Quỷ Động Ma Mộc, rồi cùng mấy người ăn uống, bổ sung thể lực, chờ trời tối.

Lúc này, Ngoa Thú đã ăn sạch sẽ cả con Cửu Vĩ Thiên Hồ, loạng choạng nhảy đến bên cạnh Lục Vũ, vất vả chui vào trong áo hắn, lẩm bẩm không rõ tiếng: "Cô nãi nãi ăn no quá, ngủ một lát đã..." Lục Vũ

lòng dạ biết rõ.

Con vật nhỏ này ăn hết cả con Cửu Vĩ Thiên Hồ to như vậy, lần này chắc chắn được bồi bổ không ít.

Nói không chừng, viên nội đan kia cũng bị nó tiêu hóa không ít rồi.

Chỉ là, đúng lúc hắn định nói gì đó, đột nhiên một trận gió yêu quái nổi lên!

Gió cực mạnh, đến cực kỳ nhanh.

Cơn cuồng phong bất ngờ ập đến cuốn theo vô số tro bụi, thậm chí còn khiến người ta khó mở mắt.

Bên tai ngoài tiếng gió gào thét, chỉ còn nghe thấy tiếng cây cối xào xạc.

Lục Vũ lờ mờ nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử hét lớn: "Mẹ kiếp, gió yêu ở đâu ra thế này!

Chết tiệt, tiểu ca nhi, không phải lại có yêu tinh đến đấy chứ!" May mà, trận gió yêu này tuy thế tới hung hãn, nhưng cũng không phải bão, so với trận bão cát mà họ gặp ở sa mạc Tây Vực thì vẫn còn dịu dàng hơn một chút.

Mấy người quay lưng lại, chẳng mấy chốc đã thích ứng được với cơn gió gào thét.

Trong cơn cuồng phong, sắc trời càng lúc càng tối, chân trời xa xa đã dần đen lại.

Còn quầng nước rồng trên bầu trời, lúc này đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trong tình huống này, trận gió yêu quái lại khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

Một lúc lâu sau, Shirley Dương đã quen với sức gió, đứt quãng

giải thích: "Đây không phải gió yêu gì cả, chỉ là gió thung lũng bình thường thôi." "Trùng Cốc nằm trong hẻm núi, khác với vùng đồng bằng, ban đêm sườn núi ở thung lũng bức xạ nhiệt làm lạnh nhanh, tốc độ hạ nhiệt nhanh hơn không khí ở cùng độ cao, không khí lạnh men theo sườn dốc chảy xuống thung lũng, hình thành một dòng đối lưu nhiệt, gió từ sườn núi thổi xuống thung lũng, gọi là gió núi." Đối với lời phổ cập kiến thức của Shirley Dương, Vương Bàn Tử nghe như vịt nghe sấm, cũng lười suy nghĩ nhiều.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một thứ gì đó rơi trúng đỉnh đầu hắn.

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn, không khỏi kinh hãi thất sắc: "Mẹ kiếp!" Chỉ thấy, một bộ hài cốt đang nằm ngay bên cạnh Vương Bàn Tử!

Lúc này, trời đã về chiều, bộ hài cốt tỏa ra ánh sáng xanh leo lét, nhìn qua thật sự có chút đáng sợ!

Vừa hay lúc này gió đã yếu đi, Vương Bàn Tử không nói hai lời, vớ lấy bộ hài cốt ném mạnh đi.

Xem ra là đã ném xuống vách núi không xa.

Đối với mâu thuẫn nhỏ giữa hắn và bộ hài cốt, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất đều không để ý.

Hồ Bát Nhất tay cầm la bàn, nhìn thiên tượng.

Trên bầu trời không có ánh trăng, nhưng vẫn còn vài tia sáng của các vì sao, chỉ là ánh sao mờ mịt, như thể bị mây mù che khuất.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt có chút khó coi, trầm giọng nói: "Hôm nay mây che trăng, nhưng sao trời lại rực rỡ, thiên tượng thế này quả là hiếm thấy." Nói ra thì Lục Vũ cũng thấy hơi lạ.

Bình thường nếu trời âm u không thấy mặt trăng thì cũng không

thấy sao.

Nhưng thiên tượng hôm nay, không thấy trăng mà lại thấy sao.

"Dùng Cửu Dã quan sát tinh tú, kết hợp với Cửu Châu Thập Nhị Cung mà xem, Trùng Cốc nằm giữa Thân cung và Vị cung." "Thiên Quan tinh, Thiên Đế tinh lấp lánh." "Lại có Thân sơn, Vị sơn xung thiên." "Có câu rằng Thân sơn Thiên Khai tinh, có thể độ tiên nhân.

Vị sơn Thiên Đế tinh, Thái Thường phong tiên!" Hồ Bát Nhất miệng lẩm bẩm, bỗng sững sờ.

Giây phút này, ông chỉ cảm thấy da đầu có chút tê dại!

Ông đã học nhiều về thiên tinh phong thủy, về 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, nhưng chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ được chứng kiến loại tinh tượng quỷ thần khó lường này!

Điều kinh người nhất là... hình tượng này...

Vương Bàn Tử nghe được một nửa, nghe mà như vịt nghe sấm, không nhịn được thúc giục: "Lão Hồ, ông có thể nói thẳng vào vấn đề, cho một cái kết luận được không?" Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, hơi thả lỏng da đầu đang căng cứng của mình, chậm rãi nói: "Khí tượng hôm nay, trong thiên tinh phong thủy, là khí tượng thích hợp nhất để đăng tiên." "Chẳng trách con Cửu Vĩ Thiên Hồ kia lại chọn hôm nay để thảo phong!" "Vốn tưởng nó hôm nay thảo phong chỉ vì ở trong Trùng Cốc này gặp được chúng ta không dễ dàng, gặp được rồi thì không thể bỏ lỡ." "Không ngờ, con hồ ly hoang này lại tính toán nhiều đến thế!" "Không đúng." Hồ Bát Nhất nói được một nửa, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Hồ ly không tính được nhiều thế đâu." "Tiểu ca nhi, ý cậu là?" Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, bình tĩnh nói: "Khương Tử Nha có thể tính ra, và ngoài ông ấy ra, Hiến Vương cũng có thể tính ra." "A?" "Chuyện này..." Giữa sự kinh ngạc của mọi người, Lục Vũ khẽ

lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đừng quên, chúng ta đã thấy lời tiên tri mà Tiên Tri để lại ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chương 519

Lời tiên tri kéo dài mấy nghìn năm còn có, ở đây xuất hiện lại cũng chẳng có gì là không thể." Lục Vũ vừa dứt lời, đã nghe thấy trong Minh Lâu đột nhiên vang lên một tiếng kêu trong trẻo!

Âm thanh vang vọng, trong suốt, khiến người nghe giật mình.

Sắc mặt mấy người khẽ biến, Lục Vũ trầm giọng nói: "Đi thôi, xem hôm nay rốt cuộc là có người đăng tiên, hay là lại chém chết một lão tống tử!" Đúng lúc này, bộ hài cốt bị Vương Bàn Tử ném đi trước đó, không ngờ lại bị gió núi thổi ngược trở lại, Vương Bàn Tử sợ giật nảy mình, tức đến giậm chân chửi ầm lên, vung gậy hai cái, trực tiếp đập nát bộ hài cốt kia.

Chuyện này, với gió thung lũng cũng không tính là hiếm, mấy người đều không để tâm, chỉ đi theo sau Lục Vũ, nhanh chân bước qua cổng cung điện, một lần nữa tiến vào Minh Lâu.

Tường cao che khuất, Minh Lâu càng thêm u tối, xung quanh tối đen như mực, cũng chẳng nhìn thấy gì.

Lục Vũ lấy đèn pin ra, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Lúc này mọi người mới thấy, trong cái ao ruộng kia, đã không còn nước!

Cái ao sâu hơn ba mét, không còn một giọt nước, nhiều nước như vậy, không biết đã đi đâu mất!

Dưới đáy ao, vẫn có thể nhìn thấy những bức phù điêu núi sông.

Rồng ngọc đỏ, bia đá, cũng yên vị ở đó, ngay cả cái "Sái Hải Đỉnh" tà ác kia cũng vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nói đùa: "Ối chà,

thủy triều rút à?" "Thủy triều rút?" Lục Vũ cúi đầu nhìn, rọi đèn quanh mép ao, quả thật tìm thấy mấy cái lỗ đen to tướng, trông giống như lỗ thoát nước.

Hồ Bát Nhất nhìn một lúc, mày nhíu càng chặt hơn, nói: "Chuyện lần này, e là thật sự không đơn giản." "Lão Hồ, mới có thủy triều rút mà ông đã không chịu nổi rồi?" "Không phải thủy triều rút, trong phong thủy khí tượng, cái này gọi là xuất thủy long!" "Kệ nó là rồng hay không rồng, rốt cuộc mộ đạo ở đâu?" Hồ Bát Nhất cũng lười cùng Vương Bàn Tử tranh cãi về những vấn đề phong thủy này, chỉ nhìn thiên tượng, rồi lại nhìn la bàn, vẫn đưa tay chỉ vào vị trí của Sái Hải Đỉnh, nói: "Chính là ở đó." "Có điều, có một cơ quan." "Để tôi tìm xem, loại cơ quan này thời nhà Tần hay dùng..." Trong lúc Hồ Bát Nhất còn đang lẩm bẩm, Lục Vũ đã đưa tay chỉ, nói: "Tìm thấy rồi." "Ặc..." "Cơ quan Mặc gia." Lục Vũ nói một câu, nhẹ nhàng nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào trong cái ao đã cạn nước.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương theo sát phía sau.

Lục Vũ đi vài bước trên đáy ao đầy phù điêu, đưa tay nhẹ nhàng ấn vào một hòn non bộ.

"Tiểu ca nhi, không có phản ứng gì cả?" Vương Bàn Tử nhìn quanh, thấy bốn phía không có gì thay đổi, không nhịn được hỏi một câu.

Lời vừa dứt, đã nghe thấy một tiếng "cạch".

Ngay sau đó, Sái Hải Đỉnh đen ngòm bỗng nhiên trượt sang một bên, để lộ ra một lối đi bí mật.

Mấy người cầm đèn pin soi vào, bậc thang của lối đi bí mật không quá dốc, nhưng trông có vẻ quanh co khúc khuỷu.

Trong lối đi, phảng phất có một mùi ẩm mốc bay lên.

Lục Vũ quay đầu nói với mấy người: "Chỗ này chắc là đúng rồi, nhưng chúng ta đợi một lát nữa hãy xuống, để thông gió đã." Nhân lúc này, Hồ Bát Nhất lại xem xét những bức phù điêu dưới đáy ao.

Ban ngày tuy cũng đã xem qua, nhưng lúc đó chỉ xem qua loa, rồi đã phải đánh nhau với đám binh lính áo giáp vàng tỉnh dậy, Hồ Bát Nhất cũng không phát hiện ra sự đặc biệt của bức phù điêu này.

Nhưng bây giờ, không còn nước, đèn pin rọi sáng toàn bộ bức phù điêu, nhìn như vậy, cảm giác đã có chút khác biệt.

"Tiểu ca nhi, tôi lên trên xem lại." Hồ Bát Nhất đột nhiên nói một câu, lùi lại vài bước, trực tiếp nhảy lên bờ, từ trên cao nhìn xuống đáy ao.

"Lúc trước nhìn, chỉ nghĩ là Hiến Vương cho người ta bày bố một số núi sông, ngụ ý là thiên hạ cửu châu." "Không ngờ, những núi sông này, không phải được sắp xếp một cách tùy tiện." "Nếu nhìn kỹ, bố cục của những ngọn núi và dòng sông này, giống hệt như ở Điền Nam!" Nghe những lời này, mấy người đều sững sờ, lần lượt leo lên bờ.

Lần này, Lục Vũ cũng nhận ra sự khác biệt!

Trong những ngọn núi và dòng sông, ẩn giấu chính là sơ đồ mặt cắt địa hình địa mạo của Già Long Sơn và Trùng Cốc!

Điều này quả thật khiến người ta bất ngờ.

Từ Già Long Sơn, thủy đạo Già Long Sơn, cho đến lối vào Trùng Cốc, hai cây ngô đồng, quan tài ngọc đỏ, thậm chí cả bờ sông uốn lượn chín khúc, đều có thể nhìn ra, sống động như thật!

Hơn nữa!

Mấy người dần dần tìm thấy trong bức phù điêu, quầng nước rồng, Minh Lâu, và lăng mộ.

Điều khiến họ bất ngờ là, nhìn từ bản đồ phù điêu này, giữa lăng mộ và Minh Lâu có khoảng cách ít nhất là hai ba mét.

Trong khoảng cách hai ba mét này, trên phù điêu không hề có bất kỳ nội dung nào.

Shirley Dương không nhịn được nhíu mày hỏi: "Lão Hồ, ông nói cái này có ý gì?" Hồ Bát Nhất trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "Không có gì, tức là đại diện cho thần đạo." "Thần đạo, huyền diệu vô cùng, lại có sinh linh tuẫn táng." "Thông thường mà nói, cho dù vẽ bản đồ cho lăng mộ, cũng không thể vẽ thần đạo của lăng mộ." "Một là, để tránh có kẻ lòng dạ bất chính." "Hai là, thần đạo chung quy là con đường một đi không trở lại, vẽ ra lúc nào cũng có chút xui xẻo." "Cũng chưa chắc." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nhíu mày: "Còn nhớ bức họa chúng ta đã xem trước đó không, Hiến Vương từ trong đại mộ bước ra, cưỡi rồng lên trời." "Phải." Hồ Bát Nhất nhíu mày càng chặt hơn, chỉ cảm thấy những thủ đoạn, ý tưởng của Hiến Vương này, quả thực còn tinh diệu hơn cả 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 mà ông học được.

Vị Hiến Vương này, tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Mấy người thương lượng một lúc, xác định không khí dưới thần đạo đã lưu thông một vòng, bèn không lãng phí thời gian nữa, chậm rãi bước xuống bậc thang đá của lối đi bí mật.

Dưới bậc thang, nhiệt độ thấp hơn trên mặt đất rất nhiều.

Càng đi xuống, mấy người càng cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Cảm giác âm lạnh này, vượt xa thủy đạo Già Long Sơn!

Cho dù so với động hồ lô mà Khương Tử Nha đưa họ vào, cũng không hề kém cạnh!

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đi xuống khoảng ba tầng lầu, từ mùa thu bước sang mùa đông.

Shirley Dương run lẩy bẩy, không ngừng xoa tay, hà hơi.

Chương 520

Có thể thấy, theo hơi thở của cô, một đám sương trắng từ miệng phun ra.

Vương Bàn Tử không nhịn được hắt hơi một cái, lẩm bẩm: "Lão tống tử này thích ở trong hầm băng à, dưới này cảm giác như âm độ rồi!" "Bên dưới còn lạnh hơn." Lục Vũ đi đầu, cảm nhận rõ nhất sự thay đổi nhiệt độ.

Có điều, may mắn là.

Sau khi đi xuống thêm khoảng hai tầng lầu nữa, cuối cùng không còn là bậc thang đi xuống, mà biến thành một hành lang bằng đá xanh.

Hành lang rộng khoảng ba trượng, đủ rộng rãi.

Nhưng, mấy người đứng ở rìa hành lang, đều không vội di chuyển.

Hành lang này, lơ lửng giữa không trung!

Hai bên hành lang dài là vực sâu, như thể có người đã khoét rỗng ngọn núi này, cố ý tạo ra một hành lang treo lơ lửng!

Hơn nữa... bên rìa hành lang, có vô số bàn tay.

Chủ nhân của những bàn tay này, toàn bộ đều là những hình người như bị 'nguyệt thiến thảo' phong ấn, trong suốt như hổ phách.

Lục Vũ dùng đèn pin soi một vòng, từ đầu đến cuối hành lang, hai bên đều là những tượng người chi chít.

Mỗi người, trên mặt đều mang nụ cười thành kính.

Một bức tượng người treo bên rìa hành lang mà có biểu cảm như vậy, thực sự là... quỷ dị!

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: "Cẩn thận!" Nói rồi, Vương Bàn Tử đưa tay kéo Lục Vũ ra, cây Bách Luyện Di Tôn Côn trong tay trực tiếp vung một cú thẳng đứng từ trên xuống!

Một gậy, đập mạnh vào một bàn tay bên rìa hành lang, trực tiếp đập vỡ bàn tay đó, khiến một cỗ "ngưng thi" rơi xuống vực sâu.

"Bàn Tử, sao vậy?" Lục Vũ lập tức phản ứng lại, ánh mắt sắc bén quét qua rìa hành lang, không hề nhận thấy có gì khác thường.

Vương Bàn Tử sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tôi thấy bàn tay đó cử động!" Lục Vũ khẽ nhíu mày.

Hắn vừa rồi không hề lơ là, vẫn luôn quan sát rìa hành lang, nếu có động tĩnh, hắn đáng lẽ phải nhận ra được.

Vương Bàn Tử dừng một chút, tiếp tục nói: "Tiểu ca nhi, tôi đi trước, xem lão tổng tử Hiến Vương này còn có thủ đoạn kỳ quái gì nữa!" Biểu hiện này, càng kỳ quái hơn.

Lâu như vậy, mọi người sớm đã hình thành ăn ý.

Chỉ cần là ra ngoài thám hiểm, mọi việc đều do Lục Vũ chủ trì.

Đặc biệt là chuyện dò đường, càng là do Lục Vũ làm, Vương Bàn Tử chưa bao giờ chủ động như vậy.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đều thấy sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

Hồ Bát Nhất nghĩ ngợi, bước theo Vương Bàn Tử, nói đùa: "Được đấy Bàn gia, hôm nay giỏi giang lên rồi ha!" Vương Bàn Tử cười ha hả: "Chủ yếu là ngại quá, mỗi lần 'xuống đất', không biết được tiểu ca nhi cứu bao nhiêu lần, Bàn gia tôi hôm nay là đáp lại ơn nghĩa thôi." Trong lúc nói chuyện, mấy người chậm rãi tiến lên.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi song song phía trước, Lục Vũ và Shirley Dương đi phía sau.

Lục Vũ vừa đi vừa suy nghĩ về tình hình của Vương Bàn Tử.

Chỉ là, biểu hiện của hắn tuy có chút kỳ quái, nhưng cũng không thể nói là đặc biệt kỳ lạ.

Đi thêm một lúc, mấy người đã đi qua hành lang, bình an vô sự đến được một cái bệ đá.

Bệ đá hình chữ "thập", có thể đi sang trái, phải, cũng có thể đi thẳng về phía trước, hoặc lùi.

Hơn nữa, trên bệ đá trông có vẻ có vết nước.

Hồ Bát Nhất đưa tay sờ một cái, nhẹ giọng nói: "Tiểu ca nhi, có thể là lúc thoát nước trước đó, có nước rơi xuống đây." Lục Vũ cũng chú ý đến điểm này, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Bậc thang, hành lang họ đi qua trước đó, đều không có một giọt nước, sao đến đây lại có vết nước.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, dùng đèn pin soi, đỉnh vòm cung, không có bích họa, cũng không có vết nước.

Cảm giác này, càng thêm kỳ quái.

Lục Vũ im lặng một lát, nhìn về phía Vương Bàn Tử: "Bàn gia, ông thấy thế nào?" Vương Bàn Tử gãi đầu, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, cậu thế này là làm khó Bàn gia tôi rồi, tôi chả hiểu gì về mấy thứ này cả." "Hay là, qua bên cạnh xem trước?" Hồ Bát Nhất nghĩ ngợi, nhẹ giọng đề nghị: "Nhìn từ kết cấu mộ đạo này, tôi thấy ngôi mộ này có thể là hình chữ Hồi." "Mộ hình chữ Hồi, tốt nhất là đi men theo tiêu chuẩn của mộ hình chữ Hồi, từ từ đi vòng vào, xông thẳng vào, tôi sợ có vấn đề." "Đi xem xem." Lục Vũ gật đầu.

“Vậy đi bên này xem trước.” Hồ Bát Nhất đưa tay chỉ về bên trái, đi đầu.

Chỉ mới đi được hai bước, Vương Bàn Tử đã lập tức chen lên trước, cười nói: “Lão Hồ, chuyện dò đường ông đừng giành với tôi, chúng ta còn trông cậy vào cái đầu của ông để tìm được lão đại tống tử Hiến Vương kia đấy.” Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử đi càng lúc càng nhanh.

Chẳng mấy chốc, đã đến trước một cánh cửa đá.

Hồ Bát Nhất nhìn xem, khe cửa đá được dùng rất nhiều da thú bịt kín, nhìn tình trạng của da thú, không có dấu vết hư hỏng.

Chương 521

“Tiểu ca nhi, cậu xem có cơ quan gì không?” Lục Vũ nhìn xem, khẽ nhấc Tân Đình Hầu Đao, đang định ra tay thì Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: “Tiểu ca nhi, cậu đưa con Ngoa Thú kia cho tôi, tôi giữ nó, để cậu đỡ vướng tay.” Lục Vũ nheo mắt, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Tuy nhiên, chỉ nghĩ một lát, hắn liền lôi con Ngoa Thú đã ngủ say trong lòng ra, đưa cho Vương Bàn Tử.

Khoảnh khắc Vương Bàn Tử đưa tay nhận lấy Ngoa Thú, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng hung ác, tay trái siết chặt cổ Ngoa Thú, gầm lên: “Súc sinh nhỏ, mày còn dám hại chúng tao, tao giết mày!

Bàn gia hôm nay phải giết mày!” Lúc này, vẻ mặt hung tợn của Vương Bàn Tử chưa từng thấy, ánh mắt hắn càng thêm lạnh lùng xa lạ!

Lục Vũ vốn đã nhận ra Vương Bàn Tử không ổn, lúc này càng thêm chắc chắn!

Vương Bàn Tử, chắc chắn có vấn đề!

Không biết là bị thứ gì đó nhập thân, hay là bị pháp khí nào đó mà hắn không để ý ảnh hưởng.

Ngoa Thú vốn đang ngủ say, lúc này cũng tỉnh lại, trong tay Vương Bàn Tử liều mạng giãy giụa.

Hồ Bát Nhất bị sự thay đổi của Vương Bàn Tử dọa cho giật mình, hét lớn: “Bàn Tử, mày sao vậy, mau buông tay!” Ngay sau đó, Shirley Dương càng là một bước lao ra, vội vàng nói: “Vương Bàn Tử, anh

làm gì vậy, mau thả nó ra!" Vương Bàn Tử đột ngột quay đầu lại, trừng mắt nhìn Shirley Dương, căm hận nói: "Còn có cô!

Nhất định là cô và Ngoa Thú thông đồng với nhau, hại chết tiểu ca nhi và lão Hồ, cô chịu chết đi!" Nói rồi, tay phải Vương Bàn Tử vung Bách Luyện Di Tôn Côn về phía đầu Shirley Dương, trực tiếp đập xuống!

Vương Bàn Tử hành động cực nhanh, lại ra tay bất ngờ, Shirley Dương căn bản không kịp phản ứng!

Tay cô vừa chạm đến Kim Cương Tán sau lưng, còn chưa kịp mở ra thì luồng gió mạnh từ cây côn của Vương Bàn Tử đã ập đến, thậm chí làm tóc cô tung bay.

Đúng lúc này, Shirley Dương đột nhiên cảm thấy mình bị một lực mạnh kéo thẳng về phía sau, lùi lại mấy bước!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Lục Vũ một bước lao tới kéo Shirley Dương ra, sau đó bước chân vừa xoay đã đến trước mặt Vương Bàn Tử, nhân lúc hắn vung gậy ra trọng tâm không vững, đã vòng ra sau lưng Vương Bàn Tử, nhẹ nhàng ấn vào lưng hắn, cả người lao tới, trực tiếp đè Vương Bàn Tử xuống dưới thân.

Tiếp đó tay phải điểm vào tay trái Vương Bàn Tử, buộc tay trái hắn buông lỏng, thả Ngoa Thú ra.

Bất ngờ thoát khỏi kiềm cặp, con vật nhỏ nhảy tưng tưng đến lòng Shirley Dương, chửi ầm lên Vương Bàn Tử: "Tao đã sớm thấy mày, lão biết tam này, có ý đồ bất chính với cô nãi nãi!

May mà cô nãi nãi có thủ đoạn nín thở, không thì lần này đã bị mày, lão biết tam này, hại chết rồi!" Nó đang chửi ầm lên, Lục Vũ lại trực tiếp bẻ quặt tay trái Vương Bàn Tử ra sau lưng, đầu gối phải đè

lên, tay và lưng đều bị khống chế, dùng một chiêu cầm nã, miệng quát khẽ: "Lão Hồ, Bàn Tử chắc chắn bị thứ gì đó nhập thân rồi, ông qua đây đè hắn, tôi hạ phù!" "Đến đây!" Hồ Bát Nhất vội vàng chạy qua, thay Lục Vũ.

Ngay khoảnh khắc hai người đổi chỗ, Vương Bàn Tử lại một lần nữa dùng sức giãy giụa, miệng chửi ầm lên: "Mấy thằng khốn các người, mau thả tôi ra, tôi phải báo thù cho tiểu ca nhi, lão Hồ!" Hồ Bát Nhất không nhịn được gõ vào đầu Vương Bàn Tử một cái, tức giận nói: "Tên Bàn Tử chết tiệt, mày có thể tỉnh táo lại được không!" Bất kể Vương Bàn Tử có tỉnh táo hay không, động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, thoăn thoắt vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên người Vương Bàn Tử.

Giây tiếp theo, sự giãy giụa của Vương Bàn Tử quả nhiên yếu đi một chút.

Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi: "Bàn Tử, cậu sao rồi?" Vương Bàn Tử vẫn bị đè trên đất, nghiêng đầu, có chút mờ mịt nhìn Hồ Bát Nhất, ngạc nhiên nói: "Lão Hồ?

Ông không phải chết rồi sao?" "Nói bậy bạ, mày mơ cái gì thế, Hồ gia tao vẫn sống sờ sờ đây!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ Hóa Sát Phù của Lục Vũ quả là thuốc đến bệnh trừ.

"Được rồi, mau cảm ơn tiểu ca nhi đi, là cậu ấy cứu mày đấy." "Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử cố sức quay đầu sang phía bên kia, nhìn thấy Lục Vũ, mừng rỡ nói: "Tiểu ca nhi, cậu cũng không sao à?

Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, nhíu mày hỏi: "Bàn Tử, cậu không sao rồi chứ?" "Không sao, không sao." Hồ Bát Nhất vốn đang đè Vương Bàn Tử lúc này cuối cùng cũng buông tay.

Nhưng vừa buông ra, Vương Bàn Tử đột nhiên động đậy, tay phải

vung gậy một vòng, trực tiếp quật vào người Hồ Bát Nhất, miệng gầm lên: "Lừa tao, còn muốn lừa tao!" Nói xong, ánh mắt lập tức khóa chặt vào Shirley Dương và Ngoa Thú, trong mắt đầy hận ý: "Tao tận mắt thấy hai đứa bây hợp mưu hại chết tiểu ca nhi và lão Hồ, mày còn muốn lừa tao!" "Mày qua đây, chịu chết đi!" Nghe hắn hét lớn, Shirley Dương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói: "Tôi biết rồi, là Khôi Cương!" "Lão Hồ, trước đây ông có phải đã nói, Khôi Cương là thủ hộ tinh sát, tinh sát này sẽ bảo vệ quý nhân không!" "Quý nhân của hắn, chính là tiểu ca nhi và ông!" "Có phải là vì hôm nay mây che trăng, thiên địa dị tượng, khiến Vương Bàn Tử xuất hiện ảo giác, muốn bảo vệ hai người không!" Trong lúc cô nói, Lục Vũ đã một lần nữa đuổi kịp Vương Bàn Tử, hai tay trực tiếp khóa chặt hắn, khiến hắn không thể di chuyển.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng xoa xoa eo mình, đi tới gần, sắc mặt ngưng trọng: "Tiểu ca nhi, tôi thấy hắn rất có khả năng thật sự bị Khôi Cương nhập thân rồi, nếu không sẽ không đến mức không nhận ra cả chúng ta." Nói rồi, Hồ Bát Nhất cẩn thận nhìn vào mắt Vương Bàn Tử.

Có câu nói, mắt là cửa sổ tâm hồn!

Hai người nhìn nhau, Hồ Bát Nhất từ trong mắt Vương Bàn Tử thấy được sự hối hận sâu sắc, lập tức hiểu ra.

"Hôm nay thiên địa dị tượng, sức mạnh của tinh sát sẽ có dị thường, hắn vẫn chưa tỉnh lại!" "Để tôi giật điện thử xem." Lục Vũ tay phải trực tiếp phóng ra một tia sét vào Vương Bàn Tử, ánh điện lóe lên, như thể chọc giận Vương Bàn Tử, hắn càng chửi ầm lên: "Lũ khốn các ngươi, chỉ cần Bàn gia hôm nay không chết, nhất định sẽ không đội trời chung với các ngươi!" Thấy lôi pháp vô hiệu, Lục Vũ nhíu mày, nói: "Trước tiên xem hắn có phải đã cầm thứ gì không nên cầm không!" Hồ Bát Nhất vội vàng sờ soạng khắp người Vương Bàn

Tử, không phát hiện ra thứ gì đặc biệt.

Tìm đến cuối cùng, cởi giày của Vương Bàn Tử ra, mới phát hiện một miếng da lông màu trắng to bằng lòng bàn tay.

Hồ Bát Nhất đang định vứt đi, Lục Vũ đột nhiên nói: "Chính là nó!" 【Tên vật phẩm: Cửu Vĩ Hồ Tố Hộc Tốc】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Khống chế tâm linh】 【Mô tả vật phẩm: Tinh hoa tu luyện cả đời của hồ tiên ngưng tụ trong nội đan, nội đan giấu trong hồ tố.

Cửu Vĩ Thiên Hồ quý trọng nội đan nhất, do đó bộ phận hồ tố vô cùng đặc biệt, đao chém không rách, lửa đốt không cháy.

Cửu Vĩ Thiên Hồ giỏi nhất về huyễn thuật, hồ tố được nội đan nuôi dưỡng, bất kỳ ai đeo hồ tố đều sẽ bị huyễn thuật ảnh hưởng, người tâm trí kiên định ảnh hưởng nhỏ, người tâm hoảng ý loạn ảnh hưởng lớn.

Hồ tố sẽ kích thích nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng người đeo, và tạo ra huyễn thuật...】 Hóa ra là vậy!

Nhìn giới thiệu của hệ thống, Lục Vũ lập tức hiểu ra.

Vương Bàn Tử theo hắn và Hồ Bát Nhất cùng xuống đất, điều lo lắng nhất chính là họ xảy ra chuyện, không ngờ lần này lại vì miếng hồ tố này mà khiến tình cảm của hắn bùng nổ!

Chẳng trách, Vương Bàn Tử không phải đột nhiên phát điên, mà là từ từ trở nên không bình thường...

Thấy Lục Vũ lộ vẻ mặt "bừng tỉnh đại ngộ", Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi: "Tiểu ca nhi, sao vậy, miếng da hồ ly này có gì kỳ quái à?

Để tôi hủy nó!" "Lão Hồ, đặt xuống." Lục Vũ vội vàng nhắc nhở, bây giờ Vương Bàn Tử đã gặp họa, nếu Hồ Bát Nhất lại bị hồ tố ảnh hưởng, không biết còn gây ra phiền phức gì nữa.

“Đây là hồ tố của con Cửu Vĩ Thiên Hồ kia, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất vội vàng ném miếng hồ tố xuống đất, vội nói: “Bây giờ không còn thứ này, Bàn Tử chắc sẽ ổn thôi nhỉ?” Lục Vũ trong lòng đang suy nghĩ xem Vương Bàn Tử làm sao lấy được miếng hồ tố này.

Trong ấn tượng của hắn, Vương Bàn Tử không hề đi lại gần xác Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Chương 522

Lúc đó, hình như ngoài Ngoa Thú ra, không ai lại gần Cửu Vĩ Thiên Hồ cả.

Lẽ nào, là do con súc sinh nhỏ kia giở trò?

Lục Vũ quay đầu, nhìn về phía Ngoa Thú.

Vừa hay, Ngoa Thú cũng đang nhìn hắn.

Chỉ là ánh mắt vừa chạm nhau, Ngoa Thú đã lập tức rụt đầu vào lòng Shirley Dương.

Lục Vũ hừ lạnh một tiếng, đang định nói gì đó, Vương Bàn Tử đang bị hắn khống chế đột nhiên lạnh lùng nói: "Mau thả tôi ra, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo với các người!" Giọng nói lạnh lẽo, hoàn toàn không phải giọng điệu nói chuyện của Vương Bàn Tử trước đây, và vào lúc này, Lục Vũ thậm chí còn cảm nhận được sức lực của Vương Bàn Tử đang tăng lên!

"Đừng quậy!" Lục Vũ có chút phiền lòng, hai tay càng dùng sức hơn.

Nhưng...

đúng lúc này, Vương Bàn Tử không biết làm thế nào, thân thể đột nhiên vươn cao, bật lên cao ba thước, tức thì thoát khỏi sự khống chế của Lục Vũ.

Đợi đến khi Lục Vũ phản ứng lại, định bắt lấy Vương Bàn Tử, thì hắn lại như một con lươn, vặn mình trên không trung, với một tư thế cực kỳ quái dị, né được cánh tay Lục Vũ.

Ngay sau đó, đạp mạnh vào tường, phóng ra ngoài, chạy về phía xa.

Xa xa, còn có một giọng nói vọng lại: "Các người chờ đấy, tôi nhất định sẽ bắt các người phải trả giá!" Lục Vũ nhíu mày, trầm giọng nói: "Xem ra, ngoài miếng hồ tố này, Vương Bàn Tử thật sự đã bị Khôi Cương nhập thân rồi." Hắn đã giao đấu với Khôi Cương, nhớ rõ đường lối của nó.

Chiêu thức mà Vương Bàn Tử vừa sử dụng, rất giống với động tác của Khôi Cương!

Hồ Bát Nhất cũng phản ứng lại, vội nói: "Trước đó tôi và Shirley Dương đi đốt Hồ Vĩ Tùng trở về, đã thấy binh lính Khôi Cương đè lên người Bàn Tử." "Lúc đó, tôi thấy một bóng đen lóe lên rồi biến mất, chỉ nghĩ là bóng ảnh.

Không ngờ..." Trong lòng Hồ Bát Nhất, lập tức có chút hối hận.

Nếu lúc đó ông có thể cảnh giác hơn một chút, nói với Lục Vũ về chuyện này, e là đã không có phiền phức như bây giờ!

"Đừng nghĩ nhiều nữa, kế hoạch hiện tại là tìm Vương Bàn Tử trước, tìm được hắn rồi hẵng nghĩ cách khác." Vừa phải phá huyễn thuật, vừa phải phá tinh sát, cụ thể nên làm thế nào, Lục Vũ vẫn chưa có một kế hoạch hoàn chỉnh.

Nhưng dù sao đi nữa, đây là mộ Hiến Vương bí ẩn khó lường, không thể để hắn chạy lung tung được.

Hồ Bát Nhất vội vàng gật đầu, nói: "Phía trước có thể là các gian tai của thành ngoài lăng mộ, chúng ta đuổi theo chắc là sẽ tìm được Vương Bàn Tử." Nói xong một câu, liền cất bước chạy!

Trong lòng ông vừa chửi thầm, vừa lo lắng.

Cùng lúc đó, Lục Vũ thu "Hồ Tố Hộc Tốc" dưới đất vào Quỷ Động Ma Mộc, chạy được hai bước, lại quay đầu nhìn về phía Shirley Dương, lạnh lùng nói: "Qua đây!" Shirley Dương hơi sững sờ, Ngoa

Thú trốn trong lòng cô lại rất hiểu chuyện, nhảy vọt ra, mấy bước đã nhảy lên vai Lục Vũ.

Cũng không cần Lục Vũ nói thêm câu nào, miệng nó động đậy, nhả ra một viên châu lớn lấp lánh ánh sáng đỏ, như dâng bảo vật nói: "Ta đã loại bỏ hết lệ khí trong nội đan này rồi, ta nghĩ có thể dùng nó để trừ lệ khí cho tên Bàn Tử chết tiệt kia." "Hừ!" Nể tình con súc sinh nhỏ này biết điều như vậy, Lục Vũ cũng không nói thêm gì với nó, chỉ lấy nội đan Cửu Vĩ Thiên Hồ xem qua. 【Tên vật phẩm: Cửu Vĩ Thiên Hồ Đan Châu】 【Cấp bậc vật phẩm: Linh nguyên liệu Tam phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Hỗ trợ tu luyện, tạo huyễn cảnh】 【Mô tả vật phẩm: Do tu vi cả đời của Cửu Vĩ Thiên Hồ ngưng luyện mà thành, khi tu luyện đặt ở yết hầu, có thể hỗ trợ tu luyện, ngoài ra có thể dùng làm dược liệu luyện khí, luyện chế pháp khí huyễn thuật, phối hợp với hồ tố của Cửu Vĩ Thiên Hồ, càng có thể luyện chế pháp khí đỉnh cấp trong huyễn thuật...】 Lục Vũ nhíu mày, mô tả của hệ thống không hề nói có thể giải trừ ảo giác hay không.

Xem ra, vẫn phải đuổi kịp Vương Bàn Tử rồi thử mới biết được.

Trong lòng tính toán, Lục Vũ không dừng bước, cùng Hồ Bát Nhất, Shirley Dương men theo hành lang nhanh chóng tiến lên.

Hành lang này, đúng như Hồ Bát Nhất dự đoán, không xa lắm.

Chỉ chạy một lúc, trong tầm mắt của mấy người đã xuất hiện một cánh cửa đá, cửa đá đã mở.

Chạy đến gần, có thể thấy trong cửa đá có không ít tượng đá đứng sừng sững.

Tượng người, tượng ngựa, tượng xe, và đủ loại binh khí.

Nói đúng ra thì cũng có nét tương đồng với đội quân binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng mà họ đã tham quan.

Chỉ là tượng người, tượng ngựa ở đây màu sắc sặc sỡ hơn, không phải là màu xám xịt...

Nhưng bây giờ, hiển nhiên không phải lúc để họ thưởng thức binh mã dũng.

Vừa đi qua một xe tượng, Hồ Bát Nhất đột nhiên chỉ tay về phía xa, vội nói: "Bàn Tử, là tôi, lão Hồ, cậu mau dừng lại!" Lục Vũ cũng chú ý thấy một bóng đen lướt qua, nhưng bóng đen đó không dừng lại, nhanh chóng di chuyển giữa các binh mã dũng!

Hồ Bát Nhất trong lòng càng thêm sốt ruột, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Chỉ mới chạy được hai bước, đột nhiên trong lòng dấy lên cảnh giác!

Trên người ông vẫn luôn mang "Song Phượng Nhĩ Ngọc Bích", chuyên dùng để cảnh báo.

Lúc này cảm thấy không ổn, theo phản xạ né sang một bên.

Ngay sau đó, liền thấy một cái gai nhọn từ dưới đất đâm vọt lên!

Nếu không phải ông vừa né kịp thời, cú này e là đã bị gai đất đâm thủng!

Cú tập kích bất ngờ này, cũng khiến họ nhớ ra một vấn đề then chốt.

Mộ Hiến Vương vô cùng nguy hiểm, môi trường phức tạp, càng có vô số cơ quan tồn tại.

Chương 523

Hơi bất cẩn, không cứu được Vương Bàn Tử, còn có khả năng tự mình cũng bỏ mạng.

Bất đắc dĩ, mấy người chỉ có thể đi chậm lại, từ từ tìm kiếm.

Theo suy đoán của Lục Vũ, Vương Bàn Tử đã chui vào đây, lại có chấp niệm sâu sắc với Shirley Dương và Ngoa Thú, chắc chắn sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Mấy người, vừa đi, vừa quan sát.

Trong gian tai này, toàn bộ đều là các loại binh mã dũng, và được sắp xếp rất quy củ.

Mấy hàng binh lính cầm kích, xen kẽ ở giữa là lính cầm khiên, phía sau nữa là mấy hàng lính cầm thương.

Trận hình nghiêm ngặt, rất giống trận pháp Thăng Long quân, có phần không phù hợp với văn hóa nước Điền cổ.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, Hiến Vương muốn lên trời thành tiên, đội quân mà ông ta mang theo, tự nhiên không thể nào vẫn là những đội quân bình thường của nước Điền.

Vào thời đại đó, ai có thể không khâm phục tướng sĩ Đại Tần?

"Bàn Tử, cậu ở đâu!" Tìm một hồi, vẫn không thấy tung tích của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất không khỏi có chút sốt ruột, liên tục gọi tên Vương Bàn Tử.

Vẫn không có hồi âm, Lục Vũ đột nhiên nắm lấy tai Ngoa Thú, xách lên, lạnh lùng nói: "Ngươi ra đây, ta đưa nó cho ngươi." "Ngươi..." Ngoa Thú vừa định chửi một câu, Lục Vũ không do dự giật điện nó một cái, Ngoa Thú lập tức ngoan ngoãn.

Ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng động nhỏ từ xa vọng lại.

Bóng người lóe lên, Vương Bàn Tử đột nhiên xuất hiện trên một cỗ xe đá, lạnh lùng nhìn họ: "Đưa cho ta." "Ngươi xuống đây." "Đưa cho ta." "Ngươi xuống đây." Sau cuộc đối thoại như trẻ con cãi nhau, xung quanh rơi vào im lặng.

Hồ Bát Nhất yết hầu động đậy, định nói gì đó, Lục Vũ lại nhẹ giọng nói: "Lát nữa hắn qua đây, tôi sẽ bắt lấy hắn, thử trước, không được thì tôi còn cách khác." "Được." Hồ Bát Nhất thấp giọng nói một câu.

Tiếng vừa dứt, Vương Bàn Tử đã đi đến trước mặt Lục Vũ, chìa tay ra: "Đưa cho ta!" Lục Vũ xách Ngoa Thú, trực tiếp đưa cho Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử đưa tay định nhận, Lục Vũ một tay lập tức câu lấy cổ tay Vương Bàn Tử, đang định dùng sức thì Vương Bàn Tử lại tức thì thoát ra được.

Lục Vũ sớm đã có chuẩn bị tâm lý, bước chân khẽ lướt, như hình với bóng, trực tiếp đuổi theo, tay trái dùng sức chộp lấy, trực tiếp tóm được cánh tay Vương Bàn Tử, ngay sau đó tay phải siết lại, khóa chặt Vương Bàn Tử, khiến hắn không thể thoát ra.

"Lão Hồ, Khổn Thi Tác!" "A?" "Trói lại!" Tình thế cấp bách, Hồ Bát Nhất cũng không do dự, lấy Khổn Thi Tác ra, quấn mấy vòng quanh người Vương Bàn Tử, trói một cách chắc chắn.

Lúc này, Lục Vũ mới buông tay trái ra, lấy nội đan Cửu Vĩ Thiên Hồ đặt lên yết hầu Vương Bàn Tử.

Ánh sáng đỏ của nội đan chiếu vào mắt Vương Bàn Tử.

Shirley Dương đột nhiên thấy đồng tử của Vương Bàn Tử lúc này biến thành hình dọc, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử hình dọc biến mất, lại trở về hình

dạng bình thường.

Vương Bàn Tử dường như cũng trở lại bình thường: “Tiểu ca nhi, cậu làm gì thế?” “Lão Hồ, ông làm gì thế?” “Ai?

Sao lại trói tôi lại?” “Ý gì đây?” Xem ra, Vương Bàn Tử có vẻ đã ổn.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử của Vương Bàn Tử lại một lần nữa biến thành hình dọc, mơ hồ lóe lên ánh sáng đỏ yêu dị!

Shirley Dương giật mình, vội nói: “Lão Hồ, ông nhìn mắt hắn kìa!” Hồ Bát Nhất cúi đầu nhìn, cũng giật mình.

Lục Vũ thấy vậy, trong lòng trầm xuống, thấp giọng nói: “Chấp niệm trong lòng Vương Bàn Tử quá sâu, huyễn thuật không thể giải như vậy được.

Hắn không chỉ bị huyễn thuật, mà ảnh hưởng lớn nhất là từ ‘Hồ Tố Hộc Tốc’.” “Chấp niệm không tiêu tan, huyễn thuật của hắn sẽ không giải được, không giải được huyễn thuật, Khôi Cương tinh sát kia cũng rất khó xử lý...” “Vậy phải làm sao?” Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ lo lắng, trong lòng vô cùng sốt ruột.

Trước đó Lục Vũ vẫn luôn cân nhắc vấn đề này, bây giờ gặp phải, cũng không hoảng loạn, trực tiếp nói: “Chấp niệm của hắn chính là Ngoa Thú và Shirley Dương, chỉ cần họ chết, chấp niệm tự nhiên sẽ tiêu tan.” “Tiểu ca nhi, cậu...” Hồ Bát Nhất không khỏi kinh hãi, không dám tin nhìn Lục Vũ.

Có điều...

Lục Vũ tự nhiên không thể nào thật sự giết Ngoa Thú và Shirley Dương.

Đối phó với loại huyễn thuật này, hắn còn một món pháp khí nữa!

“Thanh Nhãn Hồ Thi Đồng Diện”!

Tuy món pháp khí này chỉ là pháp khí Huyền giai hạ phẩm, nhưng thứ này vẫn có chỗ tốt, đó là Lục Vũ có thể khống chế huyễn cảnh, muốn Vương Bàn Tử thấy gì, thì có thể cho hắn thấy cái đó!

Lục Vũ không nói hai lời, trực tiếp đeo “Thanh Nhãn Hồ Thi Đồng Diện” cho Ngoa Thú, nói với Vương Bàn Tử: “Ngươi muốn báo thù không phải sao, ta bây giờ giết nó cho ngươi xem!” Nói rồi, Lục Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao, hươ hươ trước cổ Ngoa Thú.

Trong mắt Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, động tác này giả đến không thể giả hơn.

Nhưng...

đối với Vương Bàn Tử đã tiến vào ảo giác của “Thanh Nhãn Hồ Thi Đồng Diện” mà nói, cú này chân thực đến không thể chân thực hơn.

Mấy người đều có thể thấy, trong mắt Vương Bàn Tử lóe lên một tia nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, Lục Vũ đưa tay kéo Shirley Dương qua, lại một đao lướt qua.

Lần này, biểu cảm của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng thay đổi, miệng lẩm bẩm: “Tiểu ca nhi, lão Hồ, hai người dưới suối vàng có biết...” Nghe những lời này, Lục Vũ trong lòng đã hiểu, chính là lúc này!

Không chút do dự, Lục Vũ đưa tay ra, lại đặt nội đan Cửu Vĩ Thiên Hồ lên yết hầu Vương Bàn Tử!

Chương 524

Tiếp đó, lấy miếng hồ tố kia ra trực tiếp bọc lấy nội đan!

Giây tiếp theo, Lục Vũ dùng tay kéo một cái, liền thấy một luồng sáng đỏ từ trong mắt Vương Bàn Tử lóe lên, bay thẳng vào trong nội đan.

Lục Vũ không chút do dự, lập tức cất kỹ nội đan và hồ tố, tay phải một đạo lôi pháp trực tiếp đánh tới!

Một đạo rồi lại một đạo, liên tiếp đánh chín đạo, cho đến khi Vương Bàn Tử ngất đi, Lục Vũ mới cuối cùng dừng lại.

Lần này, về cơ bản có thể đảm bảo, Vương Bàn Tử không còn vấn đề gì nữa.

Một lát sau, Vương Bàn Tử từ từ tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy xung quanh toàn là binh mã dũng, không khỏi giật mình, suýt nữa từ dưới đất nhảy dựng lên.

Thấy bộ dạng này, mấy người cuối cùng cũng xác định, Vương Bàn Tử không sao rồi.

Hồ Bát Nhất và Lục Vũ nhìn nhau, ngồi phịch xuống đất, đều có cảm giác kiệt sức.

Hồ Bát Nhất thở ra một hơi dài, cảm khái nói: "Tên Bàn Tử chết tiệt, lần này đúng là bị mày dọa chết rồi..." Hồ Bát Nhất kể lại sơ qua chuyện đã xảy ra cho Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử gãi đầu: "Tôi chẳng có ấn tượng gì, chỉ cảm thấy đầu óc mê man, lộn xộn cả lên." "Cũng tại mày, rảnh rỗi không có việc gì làm đi nhặt miếng da hồ ly kia làm gì?" "Tôi không có." "Thế miếng da hồ ly tự bay vào giày mày à?" "Chuyện này thật sự không trách Vương Bàn Tử được." Lục Vũ

lắc đầu, đưa tay xách Ngoa Thú lên, huơ huơ trước mặt Vương Bàn Tử, nói: "Chuyện này là do nó táy máy tay chân, muốn trêu chọc cậu, kết quả không ngờ lại thành ra thế này, gây ra chuyện lớn như vậy." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức chửi ầm lên Ngoa Thú, nhìn bộ dạng của hắn, hận không thể ăn tươi nuốt sống Ngoa Thú.

Con vật nhỏ cũng biết lần này mình gây họa, ngoan ngoãn chịu mắng.

Cuối cùng, còn hiếm khi chịu mềm: "Đợi ra ngoài rồi, cô nãi nãi sẽ dẫn mày đi tìm nhân sâm ngàn năm, bồi bổ cho mày!" Mấy người, nói đùa vài câu, Lục Vũ nhớ ra một chuyện, hỏi: "Bàn Tử, cậu bình tĩnh lại, cẩn thận hồi tưởng xem, xem có thể nhớ ra trước đó đã xảy ra chuyện gì không?" "Người như cậu bị Khôi Cương và Cửu Vĩ Thiên Hồ cùng lúc nhập thân, chắc cũng là độc nhất vô nhị." "Xem xem chúng có để lại thông tin gì không..." Vương Bàn Tử suy nghĩ hồi lâu, gãi đầu, nói: "Tôi chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, cũng không nhớ ra được gì." Nói xong một câu, quay đầu trừng mắt nhìn Ngoa Thú, mắng: "Đều tại mày, con súc sinh nhỏ, trộm đồ ám hại Bàn gia mày!" Ngoa Thú tức giận phùng má hừ một tiếng: "Tên Bàn Tử chết tiệt mày đừng có được voi đòi tiên!

Lần này nếu không phải cô nãi nãi lấy nội đan ra, mày bây giờ không biết đã ra cái dạng gì rồi!" "Nếu không phải mày táy máy tay chân, Bàn gia tao có thể bị làm sao?" "Đây là cơ duyên!" "Cơ duyên cái con khỉ!" "Tên Bàn Tử chết tiệt mày không biết lòng người tốt!" "Con súc sinh nhỏ nhà ngươi không phải người tốt!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, đã thấy Lục Vũ đưa tay xách Ngoa Thú lên, Ngoa Thú không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, Lục Vũ nhìn Ngoa Thú, từng chữ từng chữ hỏi: "Tại sao ngươi không thảo phong?" Câu nói này, đã nhắc nhở mấy người.

Nếu nói về việc thành người thành tiên, con vật nhỏ này cũng có nhu cầu như vậy.

Hơn nữa...

Lục Vũ lúc này cẩn thận nhìn Ngoa Thú, lại hồi tưởng lại lúc mình vừa gặp nó, vẫn phát hiện ra một số thay đổi.

Lúc mới gặp, con vật nhỏ này tuy dung mạo xinh đẹp, nhưng tổng thể cũng là một khuôn mặt thỏ.

Nhưng bây giờ, khuôn mặt này càng nhìn càng giống mặt người, ngay cả cái miệng ba môi đặc trưng cũng trở nên có chút khác biệt.

Có điều, miệng ba môi của Ngoa Thú bĩu ra, khinh thường nói: "Cô nãi nãi là linh thú thượng cổ, không cần dùng đến thủ đoạn sơ cấp như thảo phong." "Vậy ngươi dùng gì?" "Dùng tâm." Loại lời nói dối rõ ràng này, Lục Vũ tự nhiên không tin, chỉ là cũng lười hỏi thêm.

Con súc sinh nhỏ này, nói chuyện thật giả khó lường, hỏi nhiều cũng vô ích.

Dứt khoát, quay đầu cùng Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử thảo luận về tình hình lăng mộ.

Theo cách nói của Hồ Bát Nhất, lăng mộ này là lăng mộ hình chữ Hồi, lớp ngoài cùng là thủy đạo thoát nước, và thành ngoài.

Thành ngoài có hai gian tai, gian tai họ đang ở bây giờ, toàn bộ đều là tượng người, tượng xe, tượng ngựa giống như binh mã dũng, số lượng đông đảo, trận liệt nghiêm ngặt.

Ngoài ra, cũng không có vấn đề gì.

Về phần cơ quan, mấy người đi dạo một vòng trong đó, ngoài cơ quan gai đất lúc trước, lại phát hiện thêm vài cơ quan nữa.

Cơ quan ở đây, được đặt một cách khéo léo hơn, nhưng rất ít,

cũng không phải là cơ quan quy mô lớn.

Về cơ bản đều là gai đất đơn lẻ.

Hồ Bát Nhất không khỏi nhíu mày nói: "Bảo vệ lăng mộ, hoặc là không làm cơ quan, nếu đã làm cơ quan, sao lại làm cơ quan đơn giản như vậy?

Cơ quan này, thực sự không thể chống được bọn trộm mộ." Lục Vũ nghĩ ngợi, nhẹ giọng nói: "Nếu không phải để chống trộm mộ thì sao?" Vừa rồi hắn cũng đang cân nhắc về chuyện cơ quan, giống như Hồ Bát Nhất nói, những cơ quan này quả thực rất đơn giản, không phức tạp.

Thậm chí, rất không phù hợp với tiêu chuẩn của Hiến Vương.

"Không chống trộm mộ?

Vậy chống cái gì?" "Đây là gian tai, gian tai thường là căn phòng được xây dựng sớm nhất trong lăng mộ, ông nói xem dùng để chống cái gì?" Hồ Bát Nhất bừng tỉnh đại ngộ, vỗ trán một cái: "Sao tôi lại bỏ qua chuyện này cơ chứ!" Shirley Dương, Vương Bàn Tử nghe vậy, nghiêng đầu suy nghĩ, cũng hiểu ra đạo lý này.

Là gian tai được xây dựng sớm nhất, việc xây dựng cơ quan không ngoài hai mục đích.

Một là, thử nghiệm xem cơ quan có hoạt động tốt trong lăng mộ không.

Hai là, dùng làm phần thưởng cho nô lệ lao dịch, thợ thủ công!

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, lưu truyền một thuyết, nói rằng thợ thủ công tham gia xây dựng lăng mộ nếu muốn an toàn rời đi, không phải tuẫn táng, thì cần phải đi qua một loại đường hầm đầy cơ quan.

Qua được đường hầm thì có thể rời đi trước khi lăng mộ được

phong kín, nếu không, chỉ có thể trở thành người tuẫn táng.

Lục Vũ nhìn tình hình trong gian tai, đột nhiên nghĩ thông một chuyện.

Tại sao những bức tượng người treo bên rìa hành lang, biểu cảm trông lại thành kính như vậy, thậm chí còn có chút vui vẻ.

Có lẽ, họ đều đã đi qua gian tai này, nghĩ rằng mình đã thoát chết, thoát khỏi nỗi khổ tuẫn táng, chỉ là họ không biết, một người thủ đoạn tàn độc như Hiến Vương, sao có thể cho họ con đường sống?

Chương 525

Đương nhiên, tình huống này cũng chỉ là suy đoán của mấy người họ, còn sự thật rốt cuộc thế nào, Lục Vũ và họ cũng không có cách nào xác nhận.

Dù sao thì, đẳng thuật, niết thuật của nước Điền cổ, đều quá đặc biệt, cho dù họ hiểu biết cũng không đủ nhiều...

Xem xong gian tai này, mấy người lại đi sang phía bên kia, xem gian tai còn lại.

Hai gian tai, gần như giống hệt nhau.

Bất kể là cơ quan, hay binh mã dũng trong gian tai, đều không có gì khác biệt.

Từ bài trí, đến bố cục, đều giống y như nhau.

Điều này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Kiểm tra một vòng, mấy người cũng không lãng phí thêm thời gian, quay trở lại con đường thần đạo chính ở trung tâm mộ đạo.

Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng vài nhát dao, cắt đứt lớp da thú bịt kín cửa đá, dùng sức đẩy một cái, cửa đá liền mở ra.

Sau cánh cửa, là một hành lang dài, hai bên là tường cao, hành lang cao không dưới năm mét.

Hơn nữa, bề mặt hành lang này càng ẩm ướt hơn.

Hồ Bát Nhất nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn lại cánh cửa bên trong, lập tức nghĩ ra điều gì đó, cười nói: "Quả nhiên là mộ hình chữ Hồi, đây là mương thoát nước của thành ngoài, để tránh nước ngập vào mộ chính." Lục Vũ tiện tay sờ lên vách tường, cảm giác vách

tường lạnh như băng, còn có chút ẩm ướt, linh cảm chợt lóe, nói: "Lão Hồ, cậu nói nước Điền Trì, có khi nào được thoát ra từ đây không?" "Rất có khả năng." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử vắt óc suy nghĩ, đầu óc mơ hồ hỏi: "Thế thì vô lý quá.

Lão tổng tử sợ mình bị ngập, làm ra cái mương thoát nước này rồi, lại còn dẫn nước Điền Trì xuống đây làm gì?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, thở dài: "Chính vì thế nên mới nói Hiến Vương và Đại tế ti có trình độ phong thuỷ cực cao." Dừng một chút, ông giải thích: "Tôi cả gan đoán rằng, nước Điền Trì kia cũng giống như thủy triều, có lúc dâng lúc rút." "Ban ngày, nước trong hồ dâng đầy." "Đến tối, nước hồ thông qua mương thoát nước chảy xuống lòng đất." Shirley Dương kinh ngạc nói: "Chuyện này có phải khó tin quá không?" "Mọi người nghĩ kỹ mà xem, dù là Điền Trì hay cái mương thoát nước này, tuy có vết nước nhưng không hề có chút rêu xanh nào." Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: "Hơn nữa, nước hồ lạnh buốt thấu xương.

Nếu cứ ở mãi trong Điền Trì thì sao có thể lạnh đến thế được." Shirley Dương vẫn cảm thấy hơi khó tin, nhưng Vương Bàn Tử nghĩ lại thì cũng thông suốt.

Dù sao thì thủ đoạn này nghe có vẻ huyền diệu vô cùng, nhưng nếu so với Thiên Củ Viên Lưu Các trong Long Lĩnh Mê Quật thì cũng chẳng huyền ảo đến mức nào, cứ băn khoăn mấy chuyện vặt vãnh này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lúc này, Ngoa Thú nhớ ra một chuyện, lí nhí lẩm bẩm: "Lão biết tam kia luôn muốn thành tiên, nên lúc lên kế hoạch cho lăng mộ của mình đã dùng rất nhiều thủ đoạn kỳ quái." "Thủ đoạn gì?" "Lâu quá rồi, ta không nhớ rõ lắm, chỉ mang máng nhớ một chuyện." Ngoa Thú nghĩ đi nghĩ lại, đắn đo một hồi lâu mới đưa ra câu trả lời.

“Ta nhớ lúc đó Minh Lâu vừa mới xây xong, chúng ta đều đang đứng xem ở bờ Điền Trì.” “Lão tống tử kia hình như có nói một câu gì đó giống như ‘long hấp thủy’, sau đó gió lớn nổi lên.” “Ừm, giống hệt cơn gió yêu quái mà chúng ta gặp ở quảng trường vậy.” “Lúc đó gió lớn, cô nãi nãi cũng không mở mắt ra nổi.” “Đợi đến khi gió lặng, mở mắt ra thì đã thấy trong Điền Trì đầy ắp nước...” Nghe đến đây, Vương Bàn Tử xen vào: “Dân gian có câu, rồng đi có mưa, hổ đi có gió, chẳng lẽ lão tống tử Hiến Vương này còn giấu một con hổ trong núi à?” Nhắc tới chuyện này, Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, không nhịn được nói: “Cơn gió núi đó đúng là quái lạ, sao lại có thể thổi cả xương người lên được chứ?” Nghĩ kỹ lại, Vương Bàn Tử vẫn thấy hơi rùng mình, sống lưng lạnh toát.

Nói đến tống tử, bây giờ hắn cũng chẳng sợ, yêu quái cũng chém mấy con rồi, nhưng cái kiểu không thể hiểu nổi, đột nhiên có một bộ xương bị gió thổi lên rồi rơi trúng người hắn, thật sự khiến người ta trong lòng không thoải mái.

“Lão Hồ, Tiểu ca nhi, hai người nói xem đây có phải điềm báo gì không, có phải lão tống tử Hiến Vương này với Bàn gia tôi bát tự không hợp?” Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái: “Chẳng phải đã nói với cậu rồi sao, cơn gió đó chỉ là gió thung lũng bình thường thôi...” “A!” Đúng lúc này, Shirley Dương đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, dọa mấy người giật nảy mình.

Dù sao thì, trong lúc vừa đi vừa nói, họ đã đi đến trước một cánh cửa mộ.

“Sao vậy?” “Thấy gì à?” “Nghe thấy gì sao?” “Không, không, không phải.” Shirley Dương liên tục xua tay, giải thích: “Tôi đột nhiên hiểu ra, nước Điền Trì có lẽ là nhờ sức gió núi, dẫn động áp suất thủy lực của máy móc, đóng mở van.” Nghe chuyện này, mấy người khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vừa hay, mấy người men theo dũng đạo lại đi đến một cánh cửa đá nữa, Hồ Bát Nhất đưa tay chỉ về phía cửa đá phía trước, nói: "Ngôi mộ này lớn hơn chúng ta tưởng tượng một chút, hẳn là có bốn nhĩ thất ở đông bắc, tây bắc, đông nam, tây nam." "Chúng ta vào mộ từ cửa bắc, cánh cửa này gần như là nhĩ thất phía tây nam." "Tây nam chính là quẻ Khôn, quẻ viết: Nguyên hanh, lợi tẫn mã chi trinh.

Quân tử hữu du vãng, tiên mê hậu đắc chủ, lợi; tây nam đắc bằng, đông bắc tang bằng, an trinh cát." Hồ Bát Nhất cười cười, nói: "Vận khí chúng ta không tệ, nếu vào từ cửa nam, e là sẽ bị nhĩ thất ở góc tây nam này mê hoặc, coi nó là ngôi mộ chính thật sự." "Nhưng đã biết là bốn nhĩ thất ở bốn góc thì sẽ không nhầm lẫn nữa." "Nếu tôi không đoán sai, sau cánh cửa lớn này chính là ảnh mộ." Nói đến đây, vẻ mặt Hồ Bát Nhất càng thêm nhẹ nhõm: "Cho dù Cổ Điển quốc có thần bí đến đâu, cách bố trí lăng mộ vẫn phải tuân theo thiết kế của các ngôi mộ lớn từ xưa đến nay, không có gì khác biệt." Nghe ông nói một hồi, mấy người lại nhìn quanh quất, xác định không có vấn đề gì, Hồ Bát Nhất liền cầm Tân Đình Hầu Đao bắt đầu phá cửa.

Da thú trên cửa, gặp đao là rách, không có vấn đề gì.

Chỉ có điều... khi Tân Đình Hầu Đao của Hồ Bát Nhất cắt đến đáy, đột nhiên nghe thấy một tiếng "xì xì xì" rất nhỏ.

Hồ Bát Nhất hơi sững lại, vội vàng nhắc nhở một tiếng, nép sang một bên, thấp giọng nói: "Có thể có cơ quan gì đó..." Chỉ là lời vừa dứt, trong khe cửa đột nhiên lóe lên những đốm sáng vàng...

Mấy người đứng ngoài cửa mộ, nhìn nhau ngơ ngác, dường như không ai ngờ sẽ xảy ra tình huống này.

Hơn nữa, ánh sáng vàng trong khe cửa không hề có dấu hiệu tan biến, thậm chí còn mờ ảo sáng hơn.

Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, đoán mò: "Không lẽ trong khe cửa có

đặt cơ quan đá lửa, tôi vừa vô tình chạm phải?" "Có khả năng." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nhưng không hợp lý." Hồ Bát Nhất giật mình!

Lời của Lục Vũ lập tức nhắc nhở ông.

Đúng vậy, không hợp lý!

Mộ Hiến Vương, trong truyền thuyết là không thể bị trộm, thậm chí không thể tìm thấy.

Nếu đã vậy, trong cửa của nhĩ thất, cần gì phải để lại cơ quan đá lửa?

Những ngôi mộ có cơ quan ở cửa từ xưa đến nay không phải là không có.

Một số vương công quý tộc thích để lại một ít vật dẫn lửa sau cửa mộ, khi hậu nhân đến tế điện, mở cửa mộ là có thể thắp đèn chiếu sáng, ngụ ý tổ tiên hiển linh.

Nhưng Hiến Vương, dường như không cần thiết phải làm chuyện này.

Mấy người nhìn nhau, ánh mắt đều đổ dồn vào Lục Vũ.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, bình tĩnh nói: "Đã đến rồi, không thể không vào xem." Nói rồi, hắn đi đến bên cửa, dùng sức đẩy mạnh, rồi lập tức né sang một bên, để tránh bị cơ quan sau cửa ám toán.

Đợi một lát, ngoài ánh sáng vàng tràn ra, không có gì bất thường khác, mấy người mới thập thò nhìn vào.

Chương 526

Chỉ một cái nhìn, mọi người không khỏi sững sờ.

Trong nhĩ thất, ánh sáng vàng lấp lánh không phải do nến được thắp lên.

Nhìn qua, nhĩ thất cực kỳ rộng rãi.

Diện tích không chỉ trăm mét, chiều cao còn vượt xa các nhĩ thất khác, trông ít nhất cũng phải cao mười mấy mét, mái vòm đen kịt, đầy vẻ thần bí.

Vừa vào nhĩ thất là một khoảng sân rộng lớn trống trải, vô số người quỳ ngồi trong đó.

Những xác khô này được bảo quản rất tốt, vẫn có thể lờ mờ nhận ra diện mạo.

Chỉ có điều... khi cửa mộ mở ra, oxy tràn vào, những xác khô này nhanh chóng bị oxy hóa, phốt pho trong cơ thể bùng cháy trong thời gian cực ngắn, tỏa ra ánh sáng xanh lục lập lòe.

Thế nhưng, trong nhĩ thất được lát gạch vàng, bốn bức tường xung quanh cũng vàng óng ánh.

Như vậy, ngọn lửa lân tinh màu xanh lục lại bị phản chiếu thành màu vàng kim.

Cả nhĩ thất, vàng son lộng lẫy!

Trong chốc lát, mấy người đều có chút ngây ngẩn.

Một lúc lâu sau, vẫn là Vương Bàn Tử lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Lão Hồ, ông xem những người này là tuẫn táng, hay là sao?" Trong lúc nói chuyện, ngày càng nhiều xác khô bốc cháy, trong nhĩ thất

không ngừng vang lên tiếng nổ lách tách như pháo.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, ép mình bình tĩnh lại, chậm rãi nói: "Trông giống tuẫn táng, lại không giống tuẫn táng." Dừng một chút, ông dường như cũng cảm thấy cách nói của mình có chút mơ hồ, giống như một câu nói thừa.

Định thần lại, ông tiếp tục nói: "Tuẫn táng trong mộ lớn, không ngoài hai loại.

Một là, trung thành tuyệt đối, tự nguyện tuẫn táng.

Hai là, những công tượng bị ép tuẫn táng." "Từ thần thái, tư thế ngồi, trang phục của những người này mà xem, họ không giống công tượng bị ép tuẫn táng, cũng không giống những người hầu trung thành." "Tuy sử liệu ghi chép về Cổ Điền quốc không nhiều, nhưng trang phục này không giống với trang phục của người Điền quốc." "Hơn nữa, tự nguyện tuẫn táng cũng có chút không rõ ràng." "Tự nguyện tuẫn táng, sao có thể ngồi ở cung Khôn phía tây nam?" "Đây chẳng phải là phá hỏng phong thủy đại cát đại lợi hay sao?" Hồ Bát Nhất càng xem càng không hiểu, mày càng nhíu chặt.

Lục Vũ không nói gì, chỉ im lặng quan sát, trong lòng cũng có chút thắc mắc.

Trình độ phong thủy của hắn tuy không bằng Hồ Bát Nhất, nhưng sau một thời gian dài học hỏi, ít nhiều cũng có chút kiến thức lý thuyết.

Lúc này, lý thuyết kết hợp với thực tế, càng nhìn nhĩ thất này càng thấy không ổn.

Tường vàng, nền vàng, cho dù đối với một vị vua, cũng là hàng cao cấp có giá trị không nhỏ.

Cổ Điền quốc lại là một nước nhỏ, Hiến Vương dù có giàu sụ đến

đâu, cũng không đến mức trang bị cho một gian nhĩ thất những thứ cao cấp như vậy.

Trừ phi, gian nhĩ thất này đối với ông ta vô cùng quan trọng.

Khoan đã!

Dưới ánh lửa vàng phản chiếu, Lục Vũ quay đầu nhìn lại, đột nhiên nhìn thấy một thứ gì đó khác biệt!

Ánh sáng vàng từ cửa mộ chiếu ra, rọi lên vách tường sau cửa mộ.

Lục Vũ vừa vô tình quay đầu nhìn lại, liền thấy trên vách tường đột nhiên xuất hiện một bức bích họa vàng óng!

Bức bích họa chỉ được phác họa vài nét, nét vẽ mảnh mai, dường như được làm bằng một loại chỉ vàng phản quang khảm vào trong vách tường, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy được.

Lúc này ánh sáng vàng chiếu vào, bức bích họa như muốn phá tường mà ra.

Nhưng nội dung trên bức bích họa lại khiến mấy người càng thêm mông lung, không hiểu đầu cua tai nheo gì...

Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tôi không nhìn nhầm chứ, thứ này… là Tịnh Kiến A Hàm?" Sợi chỉ vàng trên vách tường, chỉ vài nét, đã phác họa ra một cái đầu rắn khổng lồ!

Mào thịt trên đỉnh đầu, đôi mắt to lớn, quả thực giống hệt Tịnh Kiến A Hàm mà họ đã thấy trong Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Lục Vũ sau một thoáng kinh ngạc, gật đầu nói: "Rất giống, rất có khả năng chính là nó." "Lão tổng tử Hiến Vương này thông đồng với mụ đàn bà Tinh Tuyệt Nữ Vương từ bao giờ thế?" Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Shirley Dương tuy chấn kinh, nhưng trong sự chấn kinh lại mang

theo một tia kích động: “Bất kể lý do gì, có thể nhìn thấy ‘Tịnh Kiến A Hàm’ ở đây, chứng tỏ mộ Hiến Vương có liên quan đến Tinh Tuyệt, Mộ Trần Châu… rất có khả năng đang ở đây.” Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất lại nhíu mày nói: “Nhưng tại sao bức bích họa này lại ở ngoài cửa cung Khôn?

Điều này không hợp lý.” “Tây nam quẻ Khôn…” “Khoan đã!” “Quẻ Khôn, Thượng lục, long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng.” Nghĩ đến hào từ thứ sáu của quẻ Khôn, đồng tử của Hồ Bát Nhất đột nhiên co rút lại.

Hào thứ sáu, là hào khách ở vị trí trên cùng.

Đây là mộ Hiến Vương, Hiến Vương là chủ, bọn họ chính là khách.

Hào âm, biểu thị thái độ của bên khách hòa nhã.

Nói ra thì, thái độ của họ trên đường đi cũng xem như hòa nhã.

Nếu không, đổi lại là phái Bàn Sơn, Tá Lĩnh, sớm đã phá sập Minh Lâu và mộ lớn rồi, đâu có như họ tuần tự tiến lên, không vội không vàng.

“Không phải, Lão Hồ định nói gì thì nói cho rõ ràng một chút được không?” Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào một câu.

Chương 527

Hồ Bát Nhất sắp xếp lại ngôn từ trong đầu, tiếp tục nói: "'Long chiến vu dã' trong hào từ, chữ 'long' không phải nói đến rồng thật, mà là tượng trưng cho chủ và khách. 'Dã' chính là chỉ mối quan hệ giữa hai bên." "Bốn chữ này, nói đơn giản, là chủ và khách tranh đấu vì lợi ích của mình, nên mới gọi là long chiến vu dã." "Áp dụng vào chúng ta, chính là Hiến Vương không muốn bị trộm mộ, chúng ta lại phải xuống đây đảo đấu tìm Mộ Trần Châu, đây chính là tranh đấu." "'Kỳ huyết huyền hoàng', chữ 'huyền' chỉ màu đen, biểu thị cuộc tranh đấu giữa chủ và khách đã là chuyện quá khứ, giống như máu đen hòa vào cát vàng, không thể tách rời, lại ngụ ý khách theo chủ, chủ khách hòa hợp." Vương Bàn Tử nghe mà như lạc vào sương mù, nhưng cũng đại khái hiểu được ý, nói: "Vậy là lão tổng tử Hiến Vương này không có ý kiến gì với chúng ta, tùy chúng ta tham quan thế nào cũng được chứ gì?" "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?" "Mau vào xem có cái Mộ Trần Châu gì đó không, lấy rồi chúng ta đi thôi." "Xem cái gì mà xem." Lục Vũ một tay kéo Vương Bàn Tử lại, quay đầu nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, khoan nghĩ đến chuyện quẻ Khôn đã." "A?" "Cứ nhìn con rắn này đi." "Rắn thì sao?" "Cậu nhìn kỹ lại xem." Hồ Bát Nhất sững sờ, nhìn kỹ lại.

Đứng gần không nhìn ra gì, ông lại lùi lại vài bước, chỉ là lúc ở bên cửa thì bị Lục Vũ kéo lại, sợ ông không cẩn thận rơi vào gian nhĩ thất kỳ quái này.

Nhìn một cái, sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi, "A" lên một tiếng, không dám tin nhìn về phía Lục Vũ.

Con rắn này, nếu nhìn kỹ, sau đầu của nó, ẩn hiện thân hình, trên thân hình ẩn hiện có chân.

Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu nói, Tịnh Kiến A Hàm này, được người Cổ Điền quốc coi là rồng thì sao?" "Từ xưa đến nay, chưa ai từng thấy rồng." "Giống như trong lịch sử, có người gọi cá sấu là trư bà long, còn có người cho rằng hươu cao cổ chính là kỳ lân." "Đối với chúng ta, điều này khó mà lý giải, nhưng ở thời đại đó, gặp phải loại rắn kỳ quái như Tịnh Kiến A Hàm, coi nó là rồng trong truyền thuyết, dường như cũng không có gì không ổn." "Phải." Hồ Bát Nhất trầm tư một lúc, theo mạch suy nghĩ của Lục Vũ nói: "Nếu là rồng, thì có một khả năng." "Tiểu ca, cậu còn nhớ không, trước đây tôi từng nói, hồ ly ở thời Tiên Tần Lưỡng Kinh có địa vị tôn quý nhất, cùng với rồng, kỳ lân, phượng hoàng được xếp vào Tứ Đại Thụy Thú.

Trong các bức tranh khắc đá và tranh gạch thời Hán, thường có cửu vĩ hồ cùng với thỏ trắng, cóc, chim xanh đứng bên cạnh Vương Mẫu Nương Nương." "Nếu đây là rắn, vậy thì trong Tứ Đại Thụy Thú, đã có Cửu Vĩ Thiên Hồ, rồng." "Nếu có thêm kỳ lân, phượng hoàng, vậy thì..." "Phượng hoàng..." Hồ Bát Nhất dừng lại, miệng lẩm bẩm mấy tiếng phượng hoàng, đột nhiên mắt sáng lên, nhìn về phía Lục Vũ.

Hai người, đồng thanh nói: "Dục hỏa trọng sinh, tức vi phượng hoàng!" (Tái sinh từ lửa, chính là phượng hoàng!) "Đúng!" Hồ Bát Nhất gật mạnh đầu, chậm rãi nói: "Tứ Đại Thụy Thú, đã có ba, chỉ còn thiếu một con kỳ lân." Lần này, không chỉ Vương Bàn Tử nghe như vịt nghe sấm, mà ngay cả Shirley Dương cũng không nhịn được hỏi dồn: "Lão Hồ, rốt cuộc hai người đang nói gì vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ một cái, thấy hắn không có ý định nói, liền nói: "Đây là con đường đăng tiên của Hiến Vương, Tứ Thụy Thú bầu bạn, đăng thiên phong tiên!" "Quảng trường lớn ngoài cung, hẳn là nơi Hiến Vương sau khi ngự long phong tiên, cưỡi gió đăng thiên!" "Thời Tần Hán, hồ tiên quý nhất, nên hồ tiên ở ngoài, bầu bạn đăng tiên." Đợi

một lát, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đại khái hiểu được ý của Hồ Bát Nhất, hỏi: "Vậy kỳ lân đâu?" Lúc này, Lục Vũ mở miệng, nhẹ giọng nói: "Kỳ lân ở đây." Mấy người vừa quay đầu lại, đã thấy Lục Vũ xách hai tai Ngoa Thú nhấc nó lên.

Vương Bàn Tử sững sờ, ngạc nhiên nói: "Nó là kỳ lân?" Hồ Bát Nhất cũng sững lại, khó hiểu nhìn Lục Vũ.

Quả thực, từ xưa đến nay có rất nhiều cách nói về hình tượng kỳ lân, nhưng chưa có cách nói nào cho rằng kỳ lân có hình dạng con thỏ cả! 《Thụy Ứng Đồ》 ghi lại, kỳ lân đầu dê, móng sói, đầu tròn, thân màu sắc, không hại sinh linh, là nhân thú. 《Thuyết Văn Giải Tự》 của Đông Hán ghi lại, thân kỳ lân giống hươu xạ, đuôi giống đuôi rồng, còn có vảy rồng và một cặp sừng.

Từ xưa đến nay, các loại thuyết pháp về kỳ lân, duy chỉ không có thuyết pháp nào coi Ngoa Thú là kỳ lân.

Huống hồ, Ngoa Thú là vị Nhật Thỏ trong Trùng Cốc Tứ Tượng, sao có thể là kỳ lân?

Điều này không hợp lý!

Khoan đã!

Hồ Bát Nhất đột nhiên thấy ánh mắt Lục Vũ có chút khác lạ, sững lại một chút, rồi lập tức hiểu ra.

Câu nói này của Lục Vũ, chính là để thử Ngoa Thú, chứ không phải thật sự cho rằng nó là kỳ lân.

"Cô nãi nãi sao có thể là kỳ lân được!" "Cô nãi nãi là Ngoa Thú!" "Cái thằng Kỳ Lân ngu ngốc kia ở bên trong ấy!" Đúng là binh bất yếm trá.

Lục Vũ biết Ngoa Thú che giấu không ít bí mật, còn có những tâm tư không rõ ràng, liền nhân cơ hội này gài nó một phen.

Không ngờ, gài một cái, lại thật sự moi ra được chút thông tin.

"Chuyện gì vậy?" "Ta…" Ngoa Thú cũng biết mình lại bị lừa, vốn không muốn nói, nhưng nhìn thấy lôi pháp của Lục Vũ đang chực chờ, vẫn hậm hực khai báo.

Theo lời nó nói, tuy nó chưa từng vào đây, nhưng trong quá trình xây dựng mộ Hiến Vương, nó vô tình nhìn thấy bản vẽ, biết trong bốn nhĩ thất, ba cái là phòng phụ, còn một cái, cũng chính là nhĩ thất họ vừa phát hiện, là Đãng Địch thất, kỳ lân ở trong một gian mộ thất sau khi đi qua Đãng Địch thất.

Cái gọi là đãng địch, chính là trước khi đăng tiên, chặt đứt nhân quả thế gian, nhảy ra khỏi tam giới, không còn trong ngũ hành.

"Cô nãi nãi lúc đó chỉ vô tình liếc qua một cái, các ngươi có hỏi thêm, cô nãi nãi cũng không biết." Ngoa Thú ngậm chặt miệng, mắt cũng nhắm lại, ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

Lục Vũ nheo mắt, trong lòng thầm tính toán.

Ngôi mộ Hiến Vương mà hắn đang trải qua này, có sự khác biệt rất rõ ràng so với nguyên tác 《Ma Thổi Đèn》.

Nhưng đường nào cũng về La Mã, lão tổng tử Hiến Vương này, đều muốn đăng tiên!

Nếu đã muốn đăng tiên, mặc kệ là qua cầu Tam Sinh chém Tam Thi như trong 《Ma Thổi Đèn》, hay có thủ đoạn nào khác, đều phải xem thử mới biết được!

Lúc này, Hồ Bát Nhất nghịch la bàn một lúc, lại bấm đốt ngón tay bận rộn nửa ngày, nhíu mày nói: "Nếu bố trí theo kiểu này, vậy là ngay từ đầu tôi đã nghĩ sai." "Ngôi mộ Hiến Vương này, không phải là mộ hình 'Hồi', e rằng là một loại mộ hình 'Nhật' hiếm thấy." "Mộ hình 'Nhật' và mộ hình 'Hồi' tương tự nhau, đều là lớp này bao lớp

kia, chỉ là điểm mấu chốt của mộ hình 'Nhật' là hai lớp, là một ngôi mộ mẹ con." "Một lớp lõm, một lớp lồi." "Mộ lồi ở dưới, là quách ngoài, mộ lõm ở trên, là mộ chính." "Gian mộ thất này, chính là phần lồi lên của mộ hình 'Nhật', vị trí này lại tương ứng với vị trí khuyết của mộ lõm, chỉ cần tìm đúng cơ quan, là có thể vào được mộ lõm, cũng chính là mộ chính." Giải thích xong, Hồ Bát Nhất không khỏi có chút cảm khái: "Trình độ phong thủy của Cổ Điền quốc sâu sắc đến thế này, cho dù nói với Trương Tam gia, e rằng ông ấy cũng không tin nổi." "Mộ hình 'Nhật', thật lợi hại!" "Lợi hại hay không thì cũng không thể đứng đây mãi được, chúng ta làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử không nhịn được lại lẩm bẩm một câu.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, sự việc bất thường ắt có yêu ma, tôi đại khái biết ngôi mộ này đi thế nào rồi, chúng ta đi thử xem sao?" "Được." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều.

Loại mộ này, hắn không hiểu, cũng không ra vẻ ta đây.

Hồ Bát Nhất nhìn gian nhĩ thất lát gạch vàng đầy những ngọn ma trơi xanh lè, định thần lại, bước vào.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, đều đi theo sát bên cạnh ông.

Ngay từ đầu, Hồ Bát Nhất đi trong nhĩ thất rất chậm.

Lúc tiến lúc lùi, lúc trái lúc phải, thỉnh thoảng lại liếc nhìn những viên gạch vàng trên đầu, suy tính xem bước tiếp theo nên đi thế nào.

Không khí trong nhĩ thất, càng lúc càng nặng nề.

May mà những ngọn ma trơi xanh lè kia họ đã xem quen, đổi lại là người khác, cảnh tượng này đủ dọa người ta chết khiếp!

Đi thêm vài bước nữa, Hồ Bát Nhất lại dừng chân.

Mấy người, đều nghe thấy tiếng cơ quan mở đóng "lách cách",

“lách cách”.

Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng thở phào, cười nói: “Đi đúng rồi, tiếp theo cửa mộ sẽ mở ra.” “Lão Hồ, được đấy, chỉ bằng tay nghề này của ông, không sai được!” Vương Bàn Tử vỗ mạnh vào vai Hồ Bát Nhất, mặt đầy ý cười.

Chương 528

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, đều không cười nổi nữa.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Chỉ trong nháy mắt, những viên gạch vàng trên đầu họ như sụp đổ, không ngừng rơi xuống!

Lục Vũ mắt nhanh tay lẹ, thấy gạch vàng không rơi trúng đầu họ, miệng hô nhỏ "Đừng động", để tránh kích hoạt thêm cơ quan.

Nói rồi, hắn còn một tay tóm lấy Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất cũng phản ứng tức thì, kéo lấy Shirley Dương!

Gạch vàng đến nhanh, đi cũng nhanh.

Rất nhanh, trong nhĩ thất lại yên tĩnh trở lại.

Mấy người nhìn lại, những viên gạch vàng rơi xuống, tổng cộng sáu khối, mỗi khối trên đó đều là một tấm bia đá.

Nói là bia đá, nhưng lại không giống bia đá bình thường, thay vì nói là bia đá, đúng hơn là cột đá!Đúng hơn là cột đá!Thay vì nói là bia đá, đúng hơn là cột đá! thà nói là cột đá!

Cột đá toàn thân đen kịt, trên đó khắc chữ tiểu triện, cùng với những hình vẽ đơn giản.

Nhưng… còn chưa kịp quan sát xem cột đá rốt cuộc là thế nào, đã cảm thấy có bụi đất từ trên đầu rơi xuống.

Ngẩng đầu nhìn lại, mấy người đều nín thở!

Chỉ thấy, mái nhà bằng gạch vàng to lớn, lại đang từ từ hạ xuống!

Một cơ quan kỳ dị như vậy, không chỉ khiến người ta mở rộng tầm mắt, mà còn khiến người ta chóng mặt hoa mắt!

Vương Bàn Tử vội nói: "Lão Hồ, lần này chơi lớn rồi!

Ông đừng nói với tôi là mộ lồi lõm đang hợp lại thành chữ 'Nhật' đấy nhé!" "Mẹ nó chứ!" "Cái này mà sập xuống, có thành chữ 'Nhật' được không thì tôi không biết, nhưng mấy anh em mình sắp thành tương thịt hết rồi!" Lời vừa dứt, đã nghe một tiếng "Rầm"!

Mấy người quay đầu nhìn lại, lại một khối gạch vàng khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Trên khối gạch vàng, còn có một tảng đá xanh khổng lồ, trực tiếp bịt kín cửa đá mà họ vừa vào!

Vương Bàn Tử không khỏi ngây người.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương sắc mặt cũng lập tức trở nên khó coi.

Lúc này, giọng nói bình tĩnh của Lục Vũ truyền vào tai mấy người.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, mấy cây cột đá này không thể vô cớ rơi xuống được." "Đúng, đúng!" "Cột đá!" Mấy người phản ứng lại, lần lượt nhìn về phía cột đá.

Sáu cây cột đá, xếp thành hình lục giác.

Tuy không hiểu nội dung chữ tiểu triện trên đó, nhưng hình vẽ thì họ lại có thể hiểu.

Lục Vũ liếc mắt nhìn, nội dung khắc trên mặt chính của cột đá trước mặt là một người đang hành lễ, nhìn lại nội dung chữ tiểu triện, chính là chữ Lễ.

Nhìn sang cái tiếp theo, là một người đang thổi nhạc cụ, chữ tiểu triện chính là chữ Nhạc.

Lục Vũ vừa xem vừa nói, giải thích: "Sáu cột đá, tương ứng với Lục nghệ của quân tử, chính là Lễ, Nhạc, Xạ, Ngự, Thư, Số." Cùng lúc đó, vách đá phía trên rơi xuống ngày càng nhiều.

Shirley Dương nhìn thoáng qua, linh cảm chợt lóe nói: "Có phải chúng ta cần di chuyển sáu cây cột đá này, sắp xếp theo thứ tự chính xác, là có thể dừng lại…" "Có khả năng." Hồ Bát Nhất, Lục Vũ đồng thanh.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Thứ tự nào?" Lục Vũ quay đầu nhìn lại, có hai cây cột đá vừa vặn nằm trên một đường thẳng với cửa đá.

Một cây trong đó ghi chữ Nhạc, một cây ghi chữ Xạ.

Bất kể trên đó là chữ gì, bây giờ mấu chốt là tìm được vị trí bắt đầu!

Từ tình huống này xem ra, vị trí bắt đầu tất nhiên là một trong hai cột đá trên đường thẳng này.

"Gần cửa là ngoài, trong cửa là chủ, bắt đầu làm Lễ từ đây." Lục Vũ đưa tay ra, trực tiếp ôm lấy cột đá ghi chữ "Xạ".

Hồ Bát Nhất thấy vậy vội vàng giúp đỡ, tìm đến cột đá chữ "Lễ", vội vàng ôm qua.

Mấy người, theo chiều kim đồng hồ, nhanh chóng sắp xếp lại sáu khối cột đá theo thứ tự Lễ, Nhạc, Xạ, Ngự, Thư, Số.

Cùng lúc đó.

Chương 529

Mái nhà cách họ, trông chỉ còn lại khoảng cách bốn năm mét.

"Dừng rồi?" "Thành công rồi?" Thấy mái nhà không còn hạ xuống nữa, Vương Bàn Tử nhỏ giọng hỏi một câu.

Lời vừa dứt, đã thấy bề mặt sáu khối cột đá chảy qua một luồng ánh sáng vàng, cực kỳ kinh diễm.

Tuy nhiên… ngay khi mấy người tưởng đã giải mã thành công, mái nhà lại từ từ hạ xuống!

"Chết tiệt!" "Không đúng!" "Tiểu ca nhi, có phải hướng ngược rồi không, vị trí gần cửa mới là bắt đầu!" Vương Bàn Tử vội vàng hét lớn.

Ngay cả Ngoa Thú trong lòng Lục Vũ cũng sốt ruột không chịu nổi gầm lên: "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên, cô nãi nãi sống nhiều năm như vậy, không có ý định chết ở đây đâu!" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất tâm trí quay cuồng, nhất thời cũng không nghĩ ra được mấu chốt.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử không đợi được nữa, dùng sức ôm lấy một khối cột đá, muốn nhấc nó lên đổi vị trí khác.

Nhưng hắn mặt đỏ tía tai, mà cột đá này lại không nhấc lên nổi!

Vương Bàn Tử lúc đó suýt nữa sợ tè ra quần, sắc mặt lập tức trắng bệch: "Xong rồi, xong rồi, lão tổng tử Hiến Vương này chỉ cho chúng ta một cơ hội thôi!" "Lần này tiêu rồi!" Hồ Bát Nhất sắc mặt cũng khó coi, đứng đó nhìn Shirley Dương, muốn nói gì đó nhưng một câu cũng không nói nên lời.

"Bàn Tử…" Lục Vũ sắc mặt cũng khó coi, đi tới muốn an ủi Vương Bàn Tử một câu, chỉ là vừa đến bên cạnh, cúi đầu nhìn một

cái, sắc mặt Lục Vũ đột nhiên biến đổi.

Hình vẽ trên cột đá, lại có sự thay đổi rõ rệt!

Lẽ nào… Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một khả năng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào… Quả nhiên!

Cột đá có thể di chuyển!

"Lão Hồ, đừng nhìn Shirley Dương nữa, mau kiểm tra cột đá đi!" "Cột đá này, tổng cộng sáu tầng, sáu tầng đều có thể di chuyển, chắc chắn là một loại cơ quan nào đó!" Nghe Lục Vũ thúc giục, Hồ Bát Nhất giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn một cái!

Xoay vài vòng, giọng Lục Vũ lại vang lên: "Tôi nhận ra rồi, loại cơ quan này, cần phải làm được Lục Hợp!

Lão Hồ, theo Lễ, Nhạc, Xạ, Ngự, Thư, Số, làm sao để ghép thành Lục Hợp, mau nghĩ đi!" Hồ Bát Nhất nhìn cột đá, tâm trí quay cuồng.

Thuyết Lục Hợp, đâu đâu cũng có, không chỉ trong học thuyết phong thủy có Lục Hợp, mà đâu đâu cũng có thuyết Lục Hợp, thậm chí có nơi còn có cả xổ số Lục Hợp!

Trong 《Hoài Nam Tử - Thời Tắc Huấn》 có nói, Mạnh Xuân hợp với Mạnh Thu, Trọng Xuân hợp với Trọng Thu, Quý Xuân hợp với Quý Thu, Mạnh Hạ hợp với Mạnh Đông, Trọng Hạ hợp với Trọng Đông, Quý Hạ hợp với Quý Đông, đó là Tứ Quý Lục Hợp.

Nhưng sáu cây cột đá này, cũng không nhìn ra Tứ Quý!

Lại ví dụ như, Mười hai con giáp lục hợp.

Trên cột đá này, cũng không có… khoan đã!

"Thập Nhị Địa Chi Lục Hợp!" Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến gì đó vội nói: "Mau xem có thể xoay ra được dấu hiệu thời gian không!" "Không có, không có!" "Tôi chỉ thấy mấy đường vạch ngang…"

Shirley Dương xoay vài vòng, có chút thất vọng nói một câu.

"Vạch ngang?" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn, đang định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên nói: "Lão Hồ, qua đây xem, có vạch liền, còn có vạch đứt!" Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu, vừa nhìn đã thấy trên cột đá của Lục Vũ, một vạch liền, một vạch đứt!

Giây phút này, tư duy của ông thông suốt hẳn ra: "Tôi hiểu rồi, Tam Âm, Tam Dương, Lục Hào tương hòa!" Miệng hô lên, Hồ Bát Nhất càng không dám trì hoãn thời gian, vội vàng gọi mấy người nhanh chóng xoay cột đá, ghép thành Tam Âm Tam Dương!

Cùng lúc đó, mái nhà đã hạ xuống, cách đầu họ, chỉ còn lại vài tấc.

"Ôi mẹ ơi!" "Sập xuống rồi!" Vương Bàn Tử đang điều chỉnh một khối cột đá, đột nhiên gầm lên một tiếng, vội vàng cúi người.

Tam Âm Tam Dương, tuy không phức tạp.

Nhưng trên sáu khối cột đá, muốn xoay vạch liền, vạch đứt đến vị trí chính xác, lại cần thời gian.

Khi mái nhà sập xuống, họ mới chỉ điều chỉnh xong năm khối cột đá.

Mấy người, trán đầy mồ hôi vì căng thẳng.

Hồ Bát Nhất miệng lẩm bẩm: "Kịp mà, kịp mà, chỉ cần điều chỉnh xong cột dương này, là qua được!" Lúc này, mái nhà lại hạ xuống, mái nhà đã sắp chạm vào cột đá.

Chiều cao cột đá không đủ, mấy người ngay cả cúi người cũng không làm được, chỉ có thể nằm rạp trên đất, cố gắng điều chỉnh khối cột đá cuối cùng!

Cuối cùng, khối cột đá cuối cùng đã được điều chỉnh xong!

"Cạch!" Một tiếng động giòn tan, mấy người đều nhắm mắt lại,

trong lòng thầm nghĩ lần này… thật sự là sinh tử do mệnh, phú quý tại trời!

Thời gian, dường như ngừng lại vào khoảnh khắc này.

Không biết đã qua bao lâu, có thể là một khoảnh khắc, cũng có thể là vài giây.

Tóm lại, họ đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của thời gian.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" giòn tan, Vương Bàn Tử sợ đến giật bắn người!

Trong lòng nghĩ phen này chắc cột đá không trụ nổi rồi, mạng nhỏ của Bàn gia hôm nay phải bỏ lại đây rồi, không kìm được mà gào lên một tiếng… Nhưng ngay sau đó, không cảm thấy đau, ngược lại có cảm giác ươn ướt, giống như có giọt nước gì đó rơi lên người.

Đang thắc mắc, Hồ Bát Nhất nhắm mắt gào lên một tiếng: "Thằng Bàn Tử chết bầm, mày có sợ tè ra quần thì cũng không cần tè lên người tao chứ!" Vương Bàn Tử nhắm mắt, càu nhàu đáp lại một câu: "Mày mới sợ tè ra quần!" Lúc này, giọng Lục Vũ truyền vào tai mấy người.

"Đừng nói chuyện, mau nín thở, ôm chặt cột đá, không được buông tay!" Nghe giọng Lục Vũ ngưng trọng, mấy người không dám đùa giỡn, mỗi người tóm lấy một cây cột đá.

Chương 530

Ngay khoảnh khắc vừa tóm lấy cột đá, họ cuối cùng cũng hiểu, tại sao Lục Vũ lại bảo họ ôm chặt cột đá.

Chỉ thấy, giữa cột đá và vách tường trên đỉnh, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ vuông vức khoảng hai mét, trong lỗ không biết chứa bao nhiêu nước, lúc này tuôn ra như thác đổ!

Lực va chạm lần này cực lớn!

Dù họ đã dùng sức bám chặt cột đá, cũng suýt bị nước cuốn đi, càng không mở mắt ra nổi.

Hơn nữa, dòng nước lạnh buốt thấu xương, khiến người ta như thể bị ném vào hầm băng!

Vốn dĩ trước đó vì di chuyển cột đá, họ đã mệt lả mồ hôi, lúc này bị nước lạnh giội vào, tất cả đều rùng mình một cái, cơ thể càng thêm cứng đờ, chỉ còn lại bản năng bám chặt vào cột đá!

Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất cảm thấy có tay vỗ vào mình, lúc này mới phát hiện Lục Vũ vỗ vỗ ông, dùng đèn pin chiếu vào vị trí cái lỗ, ra hiệu cho ông đi theo lên đó.

Vị trí cái lỗ ngay trên cột đá, chỉ cần khẽ di chuyển là có thể qua được.

Lục Vũ gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương tỉnh lại, sau đó mấy người đều chui ra theo lối thoát đó.

Mực nước ngang bằng với lối thoát, chỉ cần nhô đầu lên là thoát khỏi cảm giác bị ngập nước.

Mấy người bám vào mép, cũng không quan tâm tầng trên tối om có thứ gì, cứ trèo lên đã rồi tính.

Vừa rời khỏi mặt nước, đã nghe thấy Ngoa Thú chửi ầm lên: "Cô nãi nãi đã nói với ngươi một vạn tám nghìn lần rồi, cô nãi nãi sợ nước!

Ngươi vừa rồi suýt nữa dìm chết cô nãi nãi!

Tại sao ngươi không dùng Tị Thủy Châu!" Lục Vũ không nói hai lời, khẽ đẩy một cái, trực tiếp ném Ngoa Thú vào trong nước, khiến tiểu gia hỏa lại gào thét một trận, mãi mới được Shirley Dương vớt lên từ trong nước.

"Tình hình không rõ, sao có thể dùng Tị Thủy Châu được." Lục Vũ liếc Ngoa Thú một cái, lạnh lùng nói một câu, lúc này mới lấy đèn pha ra, soi sáng cả không gian.

Nhìn một lượt tình hình xung quanh, mấy người đều hít vào một hơi khí lạnh, mặt lộ vẻ kinh hãi!

Căn phòng này, là một mộ thất!

Có bảy cỗ quan tài lớn, treo lơ lửng giữa không trung cách mặt đất khoảng một mét, kích thước, hình dạng của mỗi cỗ quan tài đều giống hệt nhau.

Bảy cỗ quan tài lớn, xếp thành hình dạng bất quy tắc, so le không đều, góc độ khác nhau, khiến người ta cảm thấy rất cẩu thả, rất tùy tiện… Lục Vũ nhìn trái nhìn phải, trên các bức tường xung quanh, có thể lờ mờ nhìn thấy vạch nước.

Vạch nước gần như ngang bằng với bảy cỗ quan tài lớn, chỉ thấp hơn một hai tấc.

Hơn nữa, sau khi quan tài cách mặt đất, độ cao còn cao hơn họ.

Ngay cả người cao nhất trong số họ là Hồ Bát Nhất, đỉnh đầu cũng chỉ miễn cưỡng chạm đến nửa bên của quan tài lớn.

Lúc này… Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, vẫn có chút không dám tin nói: "Quan tài Âm Trầm, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ đến gần." Lục Vũ sắc mặt không đổi, nhẹ giọng nói: "Lão Hồ, xác định bảy cỗ quan tài lớn này đều là quan tài Âm Trầm?" Hồ Bát Nhất gật mạnh đầu: "Không sai được." Trong mắt ông, vẫn là không thể tin nổi!

Quan tài Âm Trầm, cực kỳ hiếm có, so với loại gỗ cao cấp được công nhận là "Hải Hoàng" thì hiếm hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong truyền thuyết, ở nơi rừng sâu núi thẳm mà ánh mặt trời vĩnh viễn không thể chiếu tới, có một loại cây lạ màu than, loại cây này từ khi sinh trưởng đã chưa từng thấy ánh mặt trời, mấy chục đến hàng trăm năm vòng tuổi của nó mới tăng thêm một vòng.

Để có thể dùng làm quan tài lớn, không biết đã là cây cổ thụ mấy nghìn năm tuổi… Trong lúc mấy người kinh ngạc, Lục Vũ không nói nhiều, chỉ thầm cười khổ trong lòng, im lặng quan sát tình hình mộ thất.

Theo lời Hồ Bát Nhất, toàn bộ mộ Hiến Vương rất có khả năng là mộ mẹ con lồi lõm hình chữ "Nhật".

Vậy thì mộ thất mà họ đang ở, chính là phần lõm chồng chéo của hình chữ "Ao", không thể coi là thất chính, chỉ có thể coi là tiền thất.

Trong tiền thất, ngoài bảy cỗ quan tài Âm Trầm ra, còn có một lối cửa động.

Bên trong cửa động là một dũng đạo thẳng tắp, đèn pin công suất mạnh cũng chỉ có thể chiếu được mười mấy mét, còn ngoài mười mấy mét đó là gì, không nhìn ra được.

Trên tường xung quanh mộ thất, treo mấy cái giá, trên giá có đặt một số đồ tế khí, đa số trông đều là đồ bằng vàng.

Như là đĩa vàng, bát vàng, đũa vàng, ngoài ra còn có một số đồ ngọc có phẩm chất cũng không tệ.

Chỉ có điều, những thứ này, nhìn thế nào cũng không thuộc về đồ bồi táng của chủ mộ.

Nói thẳng ra, những thứ này so với những đồ bồi táng mà họ thấy trong cung điện ngọc bích trắng, kém hơn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, cũng không có pháp khí gì.

Ừm?

Khoan đã!

Lục Vũ đang định nói không có pháp khí, đột nhiên nhớ ra một chuyện, đi hai bước đến trước một cỗ quan quách, nhìn vào vị trí đuôi quan tài.

Quan quách đen kịt, trên đó treo một chiếc gương đồng nhỏ nhắn.

Bề mặt vẫn sáng có thể soi người, xung quanh gương có một vòng cốt thạch màu vàng kim làm trang sức, thanh tú điển nhã, mang đậm phong cách Tần Hán.

Trong đầu Lục Vũ, lập tức hiện ra thông báo của hệ thống.

Chương 531

【Tên vật phẩm: Trấn Thi Kính】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Trấn thi, trấn tà】【Giới thiệu vật phẩm: Hang đá cổ bên bờ Vũ Khê có một chiếc gương vuông, gương dài hơn một trượng, soi thấy ngũ tạng của người, Long Quân thời đó hiệu là Chiếu Cốt Bảo.

Thời Hán có người trộm lấy gương vuông, cắt gương dài hơn một trượng thành nhiều mảnh, khắc bùa chú của Pháp gia, chế thành Trấn Thi Kính, một gương có thể trấn trăm hung.】【Chú thích bổ sung: Thu thập đủ Trấn Thi Kính, có thể phục hồi Long Quân Chiếu Cốt Bảo!】Ánh mắt Lục Vũ sáng lên.

Long Quân Chiếu Cốt Bảo, rốt cuộc có công hiệu gì, hắn không chắc chắn, nhưng có thể chắc chắn Long Quân Chiếu Cốt Bảo tuyệt đối là bảo vật cao cấp hơn Trấn Thi Kính rất nhiều!

Dù sao, Long Quân Chiếu Cốt Bảo trong《Gián Trục Khách Thư》, là bảo vật ngang hàng với Tùy Hầu Chi Châu, Hòa Thị Bích, Minh Nguyệt Chi Châu, Thái A Chi Kiếm, v.v.

Theo《Tây Kinh Tạp Ký》ghi lại, Hán Cao Tổ Lưu Bang từng nhận được một chiếc gương đồng vuông ở cung Hàm Dương, tự xưng là "Tần Vương Chiếu Cốt Kính", nhưng chiếc gương đó rộng bốn thước, cao năm thước chín tấc, rõ ràng kích thước không đủ.

Nhưng trong truyền thuyết, chiếc gương đồng đó trong ngoài đều sáng, người đứng thẳng soi vào thì thấy ảnh ngược, lấy tay che tim mà soi, thì thấy được dạ dày, ngũ tạng, người có bệnh tật bên trong, thì biết bệnh ở đâu, nếu nữ tử có tâm tà, thì gan phình tim đập.

Nói là Hán Cao Tổ thường dùng gương này soi các cung nữ, ai gan

phình tim đập thì giết.

"Tiểu ca nhi, cái này có lai lịch gì không?" Vương Bàn Tử ghé sát vào Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi một câu.

Trong mắt đầy sao sáng, có chút háo hức!

Lục Vũ cũng không giấu giếm, nói đơn giản vài câu, giới thiệu qua về tình hình của chiếc gương đồng.

Mấy người, vô cùng kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất nhớ ra một chuyện, nói: "Xem ra, vụ án vu cổ thời Hán, Trần Hoàng hậu – hoàng hậu đầu tiên của Kinh Vũ Đế rất có khả năng là bị chiếc gương này soi, bị Kinh Vũ Đế phát hiện ra ý đồ phạm thượng làm loạn của họ?" "Kinh Vũ Đế?" Shirley Dương đột nhiên sắc mặt biến đổi, nói: "Mọi người còn nhớ truyền thuyết về Cổ Điền quốc và Mộ Trần Châu không?" Cô vừa nói, mấy người đều nhớ ra một chuyện.

Kinh Vũ Đế và Cổ Điền quốc duy nhất một lần "chung khung hình" trong lịch sử, chính là vì không quy thuận Kinh Vũ Đế, sau đó Kinh Vũ Đế đòi Mộ Trần Châu từ Cổ Điền quốc, đến lúc đó, Hiến Vương mang theo Mộ Trần Châu trốn vào rừng sâu núi thẳm, thành lập Cổ Điền quốc… Nhưng bây giờ, lại phát hiện ra Trấn Thi Kính có liên quan đến Kinh Vũ Đế trong mộ Hiến Vương!

Shirley Dương ép mình bình tĩnh lại, thử hỏi: "Có khi nào là, Kinh Vũ Đế cuối cùng vẫn phái người tìm được Cổ Điền quốc, tìm được mộ Hiến Vương, từ trong đó lấy đi Mộ Trần Châu." "Chỉ là trong quá trình trộm mộ gặp phải khó khăn, mới dùng Trấn Thi Kính để trấn áp…" "Không thể nào." Lục Vũ lắc đầu: "Già Long Sơn, Trùng Cốc, đều có dấu vết của người khác vào.

Duy chỉ có mộ Hiến Vương này, ngoài chúng ta ra chưa có ai từng

đến." Tuy nói vậy, Shirley Dương vẫn không khỏi có chút hoang mang.

Lục Vũ thấy vậy, cũng không lãng phí thời gian nữa, gọi Hồ Bát Nhất kiểm tra xung quanh xem có cơ quan nào khác cũng như tình hình của quan quách không, chuẩn bị mở quan tài!

"Thất Tinh quan, đây là lần thứ hai chúng ta thấy rồi." Hồ Bát Nhất định thần lại, chậm rãi nói: "Lần trước ở Lỗ Vương Cung, Thất Tinh quan đó, e rằng chỉ là nghi quan Thất Tinh, hơn nữa trong mộ cơ quan ám đạo cực nhiều, cộng thêm sau khi vào đã xảy ra nhiều biến cố, chúng ta đều không có cách nào xem xét kỹ lưỡng." "Quan tài này, không giống." "Hiến Vương am hiểu sâu sắc thiên tinh phong thủy, Thất Tinh quan mà ông ta bố trí, cũng ẩn hợp với thiên tinh phong thủy." "Từ góc độ của học thuyết thiên tinh phong thủy, bảy sao phương Bắc, Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Nguy, Thất, Bích, hợp thành Nam Đẩu, đối ứng với Bắc Đẩu Thất Tinh." "Trong đó sao Nguy có các tinh quan như Phần Mộ, Hư Lương, Cái Ốc, đối với người thường mà nói, rất không may mắn." "Nhưng dùng trong mộ, lại là điềm lành." "Sao Đẩu đầu tiên của bảy sao phương Bắc, lấy Huyền Vũ làm đầu, ngụ ý Chân Võ Đại Đế." "Hiến Vương muốn thành tiên, mối quan hệ với Chân Võ Đại Đế này, không thể không đả thông." Lục Vũ nhíu mày nói: "Lão Hồ, ý của cậu là, Thất Tinh quan này được sắp xếp theo Nam Đẩu Thất Tinh, không phải Bắc Đẩu?" "Phải." Hồ Bát Nhất gật đầu, ánh mắt vẫn luôn dán vào quan tài Âm Trầm, có chút tán thán: "Không nói đâu xa, Hiến Vương để mình có thể thành tiên, thật sự đã bỏ ra vốn liếng lớn!" "Quan tài Âm Trầm loại quan tài trong truyền thuyết này, cho dù là hoàng đế, cũng khó có được một cỗ, ông ta một mình đã có bảy cái." Vương Bàn Tử cũng là lần đầu thấy quan tài Âm Trầm, nhìn một lúc rồi nói: "Lão Hồ, cái nào là của lão tống tử kia?

Chẳng lẽ lão tống tử này lại tự phanh mình ra làm bảy mảnh?" Trò đùa này, không vui chút nào.

Hồ Bát Nhất không cười, Lục Vũ không cười, Shirley Dương không cười, chỉ có Ngoa Thú trong lòng Lục Vũ đột nhiên nhếch miệng cười, chế giễu: "Ngươi chết rồi còn phanh thây ra à?

Không muốn thành tiên sao?" "Lão biết tam Hiến Vương này, luôn nghĩ đến thi giải thành tiên, chứ không phải toái thi thành tiên!" Lục Vũ vừa quan sát tình hình của quan tài Âm Trầm, vừa nhàn nhạt nói: "Cái gọi là thi giải thành tiên, thật thật giả giả." Lần này, để đảo mộ Hiến Vương, hắn đã sớm tra cứu tài liệu về thi giải thành tiên, hiểu được rất nhiều, để phòng khi cần dùng.

Bây giờ đã nói đến, cũng không có gì phải giấu giếm, trực tiếp nói: "Sử liệu ghi chép, có người cho rằng tiên có ba bậc, là thiên tiên, địa tiên, và thi giải tiên.

Đạo sĩ sau khi đắc đạo có thể vứt bỏ nhục thể mà đi, hoặc không để lại di thể, chỉ giả thác một vật để lại thế gian mà thăng thiên, quá trình này gọi là thi giải, tiên nhân thành tiên bằng cách này gọi là thi giải tiên." Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên, nói: "Lão tống tử còn là đạo sĩ?" "Cũng chưa chắc." Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "《Động Chân Tàng Cảnh Linh Hình Thần Kinh》 có nói, pháp thi giải, có người chết mà sống lại; có người đầu đứt đã chết, lại từ bên cạnh đi ra; có người chết chưa kịp khâm liệm đã mất xác; có người hình người vẫn còn mà không còn xương; có người y phục còn mà hình người đã mất; có người tóc rụng mà mất hình." "Tóm lại, pháp thi giải, mỗi nhà mỗi kiểu." "Pháp thi giải của lão tống tử Hiến Vương này rốt cuộc là gì, phải xem mới biết được." "Bây giờ mấu chốt nhất, là thân phận của bảy cỗ quan tài này." Nói rồi, Lục Vũ nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trong lòng vẫn luôn suy nghĩ, lúc này liền tiếp lời, nói: "Nam Đẩu Thất Tinh quan, theo tôi thấy là người bồi táng.

Có câu nói, buông bỏ thất tình lục dục." "Thi giải thành tiên, tự nhiên phải đoạn tuyệt thất tình." "Hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục?" Vương Bàn Tử nghĩ một lát, nói: "Lão Hồ, ý của ông là, bảy người trong bảy cỗ quan tài, tương ứng với thất tình của Hiến Vương?" "Chẳng lẽ ông tưởng là bảy tình nhân?" Vương Bàn Tử mặt già đỏ ửng, không nói gì.

Shirley Dương mở miệng nói: "Thật sự có cách làm này sao?" "Ừm." Hồ Bát Nhất gật đầu, giải thích: "Trong Táng Kinh có ghi chép, trước đây lúc tôi trò chuyện với Kim gia, cũng nghe ông ấy nhắc qua, có một số vương công quý tộc, để mình sau khi chết có thể thi giải thành tiên, cũng sẽ làm một số thủ đoạn trong quan quách và mộ huyệt." "Có người khắc bùa chú lên quan quách, có người tìm đạo sĩ siêu độ, còn có người nghe nói ở đâu có thần tiên, liền bắt thần tiên đó, hợp táng với chủ mộ, ý đồ lừa trời dối biển, để mình đăng tiên vị." "Chỉ là người làm chuyện này e rằng cũng là muốn thành tiên đến phát điên rồi, không nghĩ đến người đã bị mình bắt, còn có thể là thần tiên sao?" Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Lục Vũ cũng không khỏi khẽ cười.

Nói thế nào đi nữa, mọi người ở đây nói chuyện một lúc, một là để thích nghi với môi trường âm lạnh trong mộ, hai là để giải tỏa căng thẳng.

Dù sao, sắp phải mở quan tài rồi!

"Lão Hồ, bảy cỗ quan tài, thắp mấy ngọn đèn?" "Bảy." "Được thôi!" Vương Bàn Tử gật đầu, lon ton chạy đến góc phòng, lẩm bẩm: "Có tác dụng hay không thì mình cũng không biết, dù sao cũng là một nghi thức.

Tổ sư gia ngài có linh có thiêng, thì phù hộ cho anh em chúng con

lần này thuận buồm xuôi gió, không bị thiếu tay gãy chân." Đợi Vương Bàn Tử thắp đèn xong, Hồ Bát Nhất cầm Tân Đình Hầu Đao, đi đến bên cạnh cỗ quan tài gần nhất, đang định động thủ, Shirley Dương đột nhiên hỏi: "Tại sao lại mở cái này?" Hồ Bát Nhất trầm ngâm một lát, giải thích: "Quan tài này, vị trí tương ứng là sao Huyền Vũ, là vị trí cao nhất trong mấy cỗ quan tài này." Vương Bàn Tử vừa thắp đèn xong quay lại, nghe thấy lời này liền gật đầu lia lịa: "Đúng, đúng, chúng ta muốn mở thì mở cái lớn nhất!" Hồ Bát Nhất có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, đang định nói gì đó thì sắc mặt biến đổi.

"Bàn Tử, cậu thắp đèn kiểu gì vậy!" "Hả?

Sao vậy?" Vương Bàn Tử quay đầu liếc một cái, miệng lẩm bẩm: "Một hai ba bốn năm sáu bảy, không sai mà, bảy cây nến." "Không phải chuyện mấy cây nến." Hồ Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng, vội nói: "Tôi hỏi cậu, hình dạng mà mấy cây nến đó xếp thành, là do cậu tự mình xếp ra à?" "Hả?" Nghe Hồ Bát Nhất căng thẳng, Lục Vũ cũng nhận ra điều không ổn.

Vương Bàn Tử vừa thắp bảy ngọn đèn, hình dạng xếp ra, lại giống hệt như cách bố trí của bảy cỗ quan tài treo này!

Vương Bàn Tử gãi đầu, ngạc nhiên nói: "Hình dạng này thì sao?

Tôi chỉ tiện tay thắp rồi đặt xuống thôi, cũng không nghĩ gì." Nếu nói, Vương Bàn Tử là cố ý, Hồ Bát Nhất còn không lo lắng.

Nhưng trớ trêu thay, Vương Bàn Tử lại vô tình xếp ra hình dạng hoàn toàn giống với cách bố trí của Nam Đẩu Thất Tinh quan này, điều này có chút quá trùng hợp.

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, hỏi: "Bàn Tử, cậu bắt đầu thắp từ cây nào?" "Cây đầu tiên ở góc trên bên trái." Sắc mặt Hồ Bát Nhất càng thêm kỳ quái.

Cây nến đó, và cỗ quan tài ông đang định mở, lại càng hoàn toàn giống nhau!

Trong lòng Hồ Bát Nhất, không khỏi có chút lẩm bẩm.

Trùng hợp sao?

Nhưng, có thể trùng hợp đến vậy sao?

Lẽ nào, trước đây khi Vương Bàn Tử bị Khôi Cương và Cửu Vĩ Thiên Hồ nhập vào, đã nhìn thấy gì đó, nhớ được chuyện gì đó, và vẫn còn bị ảnh hưởng?

Chương 532

Hay là, trong cõi u minh, họ đều bị ảnh hưởng bởi Hiến Vương?

Hoặc là… Khương Tử Nha?

Trong lúc ông đang suy nghĩ vẩn vơ, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, hỏi: "Lúc cậu vừa thắp đèn có nghe thấy gì, nhìn thấy gì không?" Vương Bàn Tử nghiêng đầu, suy nghĩ kỹ, vẫn lắc đầu: "Không có cảm giác gì đặc biệt, tôi chỉ thắp đèn bình thường, nhỏ sáp, cố định lại." "À, nhiều nhất là tôi thổi hai hơi, để sáp nến đông lại nhanh hơn một chút." "Cậu cũng biết đấy, một lần thắp bảy cây nến nhiều quá, không nhanh một chút tôi sợ tôi thắp xong hết các cây nến, cây đầu tiên đã cháy được một nửa rồi." Nghe có vẻ, không có vấn đề gì.

Nhưng để đảm bảo an toàn, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cảm thấy vẫn cần phải qua xem lại, để tránh bỏ sót gì đó, sau này lại gây phiền phức cho họ.

Dù sao, những quan quách này treo ở đây, cho dù mở quan tài, cũng không vội một lúc này.

Hơn nữa, quan tài treo rất cao, muốn mở quan tài Hồ Bát Nhất cũng phải đứng trên thứ gì đó cao hơn một chút, mới có thể làm việc trên không.

Làm việc mà chân không chạm đất, không tiếp địa khí như vậy, thực sự không phù hợp với quy củ của nghề Mô Kim.

Mấy người, nhanh chóng đi đến bên cạnh.

Nhìn xem, bảy cây nến cháy không có vấn đề gì, những ngọn lửa đỏ rực nhảy múa đều gần như giống hệt nhau, không có gì quái lạ,

không có dấu hiệu khởi thi.

Nói ra, gần đây đảo đấu, mỗi lần mở quan tài thắp đèn, luôn gặp phải đèn ma xanh lè, lần này hiếm khi họ gặp được ánh lửa đỏ bình thường.

Ừm?

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên thấy ngọn lửa của một cây nến biến đổi!

Ông dường như nhìn thấy một khuôn mặt người trong ngọn lửa!

Khuôn mặt đó, gần như giống hệt ông!

Hồ Bát Nhất không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

"Lão Hồ, ông sao vậy?" "Lão Hồ?" Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều nhìn Hồ Bát Nhất, mặt lộ vẻ khó hiểu.

Nếu là trước đây, Hồ Bát Nhất coi như mình hoa mắt, chuyện này cũng cho qua.

Nhưng chuyện Vương Bàn Tử bị Khôi Cương nhập mới xảy ra không lâu, lần này cho dù cuối cùng chứng thực là hoa mắt, ông cũng không suy nghĩ, trực tiếp nói ra chuyện mình nhìn thấy.

"Rất sống động, tuy chỉ thoáng qua, nhưng tôi nhìn rất rõ." "Lão Hồ ông hoa mắt rồi à, để tôi xem." Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, ngồi xổm xuống nhìn kỹ.

Lục Vũ và Shirley Dương cũng cảm thấy sự việc có thể có điều kỳ lạ, lập tức giống như Vương Bàn Tử, cũng ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn vào ngọn nến.

"Ừm?" "Tôi thấy rồi." "Lạ thật?" Lục Vũ, Shirley Dương, Vương Bàn Tử đều lộ vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi, mấy người họ đều nhìn thấy bóng của mình trong ánh

nến!

Lục Vũ lúc đó liền phản ứng lại, chuyện này không ổn.

"Có ý nghĩa gì không?" Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ khó xử, trong lòng không ngừng suy tính.

Chuyện này, ông cũng chưa từng gặp, trước đây hình như có nghe ai đó nói qua một lần, nhưng ấn tượng không sâu, lúc này cố gắng nghĩ, nhất thời cũng không nghĩ ra được.

"Có thể nhìn thấy chính mình, nói lên điều gì?" Shirley Dương nhíu mày, nhỏ giọng nói một câu, đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Ngoa Thú đâu?

Ngươi có nhìn thấy không?" Lúc này, Ngoa Thú vẫn còn giận Lục Vũ chuyện trước đó ném nó vào nước, vẫn đang ở trên người Shirley Dương.

Nghe thấy lời cô, nó trực tiếp nói thẳng: "Cô nãi nãi không thấy." Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên mở miệng: "Tôi nhớ ra một chuyện." Mọi người đều quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử, chờ gã giải thích.

Dừng một chút, Vương Bàn Tử mới lên tiếng: "Lần trước ở nơi truyền thừa của Mặc gia, anh em ta đã gặp một vị đại sư tướng thuật thời Minh, tên là Viên Củng." "Truyền thuyết kể rằng ông ta xem tướng bằng nến, nói là thông qua ánh nến có thể nhìn thấy linh hồn của một người, đúng không?" "Tôi đoán là, có phải vừa rồi chúng ta đã nhìn thấy linh hồn của chính mình trong ánh nến không?" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất sáng mắt lên, vỗ vai Vương Bàn Tử, cười nói: "Được đấy Bàn gia, biết nhiều phết, lời này nói ra cũng có chút hợp lý." Vương Bàn Tử hất đầu, mặt đầy đắc ý: "Đó là đương nhiên, Bàn gia tôi bình thường chỉ lười nói thôi, chứ thực ra trong bụng Bàn gia chứa cả vạn con mương, biết nhiều thứ lắm!" "Mấy anh em chúng ta

có thể thấy được bóng, chứng tỏ đều là người bình thường." "Ngoa Thú không thấy được, chứng tỏ nó không bình thường, hay là chúng ta..." Chưa đợi gã nói xong, Ngoa Thú đã mắng té tát: "Lão biết tam nhà ngươi, lại giở trò xấu gì đấy, cô nãi nãi chọc gì đến ngươi!" "Ngươi không chọc ta à?

Nếu không phải Bàn gia ta mệnh lớn, đã bị con súc sinh nhà ngươi hại chết rồi!" "Thôi, đừng cãi nhau nữa." Lục Vũ thực sự không muốn nghe hai người họ cãi cọ, liền lên tiếng ngăn lại.

Nói xong, cậu nhíu mày: "Chuyện thừa thãi không nói nữa, nhưng chuyện liên quan đến linh hồn mà Bàn Tử nói lúc nãy, tôi thấy cũng có lý." Hồ Bát Nhất gật đầu, nói tiếp: "Đúng rồi, Tiểu ca nhi, mấy cậu nhìn thấy ngọn nến nào?" "Cây này." "Cây này." "Hả?" "Tôi là cây này." Bốn người chỉ vào bốn cây nến, tương ứng với bốn phương vị.

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, lại lấy la bàn ra so sánh một lúc, cuối cùng nhắm mắt suy ngẫm hồi lâu, rồi nói nhỏ: "Đấu, Ngưu, Nữ, Hư." "Bốn ngọn nến, tương ứng với bốn phương vị." "Tiểu ca tương ứng với Đấu tú, chính là vị trí Huyền Vũ, chủ đại cát." "Tôi là Ngưu tú, chủ bình." "Shirley là Nữ tú, chủ bình." "Bàn Tử là Hư tú..." Chưa đợi Hồ Bát Nhất nói xong, Vương Bàn Tử đã tỏ vẻ bất mãn: "Bàn gia tôi sao lại 'hư' được, tôi có béo một chút thật, nhưng Bàn gia tôi cả người toàn là cơ bắp, không phải béo hư!" Hồ Bát Nhất cười khổ, bất đắc dĩ nói: "Hư tú không phải nói cậu hư, trong Nhị thập bát tú, Hư tú có chủ tinh là Hư tinh trong Nghiêu Điển tứ tinh." "Hư tinh còn có tên là Thiên Tiết, mang ý nghĩa không may mắn.

Thời viễn cổ, Hư tinh chủ về mùa thu, hàm chứa điềm sát phạt, vạn vật khô héo." Hồ Bát Nhất nhìn sâu vào Vương Bàn Tử một cái, rồi mới nói tiếp: "Chủ đại hung." "Xì..." Vương Bàn Tử cũng là người thoáng tính, bĩu môi, khinh thường nói: "Lão Hồ, ông nhìn bằng ánh mắt gì thế?

Bàn gia tôi mà lại sợ một cái điềm hung à?" "Trước đây Bàn gia đã nói với mấy cậu rồi, lão tổng tử Hiến Vương này không hợp với Bàn gia tôi." "Chuyện này có là gì, lát nữa Bàn gia lôi hắn từ trong quan tài ra, dần cho một trận!" Vốn dĩ Hồ Bát Nhất còn hơi lo lắng cho Vương Bàn Tử, lúc này thấy gã vẫn thản nhiên tự giễu như vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, xuống đất đổ đấu tối kỵ nhất là tinh thần sa sút.

Chỉ cần còn can đảm, dù là tổng tử lớn cũng không việc gì phải sợ!

Mấy người nói đùa vài câu, không khí căng thẳng cũng dịu đi đôi chút.

Nhưng đúng lúc này, chẳng thấy có cơn gió nào thổi qua, chỉ nghe tiếng nến kêu "phựt phựt phựt" mấy tiếng, ba ngọn nến lập tức tắt ngóm!

Chính là ba ngọn nến mà họ không nhìn thấy bóng.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất hơi thay đổi, trầm giọng nói: "Nguy tú có các tinh quan như Phần Mộ, Hư Lương, Cái Ốc, chủ điềm không lành." "Thất tú còn gọi là Huyền Cung, Thanh Miếu, Huyền Minh, đại diện cho mùa đông lạnh giá, chủ điềm không lành." "Bích tú gần với Thất tú, chủ điềm không lành." "Chuyện này..." Anh ta còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy sau lưng đột nhiên vang lên tiếng "kít, kít, kít", giống như tiếng người ta cào lên bảng đen.

Âm thanh chói tai khó nghe này vừa vang lên, mấy người đều theo bản năng rụt cổ lại, toàn thân nổi da gà, thậm chí da đầu tê rần từng cơn, chỉ cảm thấy khó chịu vô cùng!

Chương 533

Cố gắng quay đầu lại nhìn, liền thấy Ngoa Thú đang bò trên một cỗ quan tài lớn, móng vuốt cào từng nhát lên quách.

Lục Vũ nghe mà đau cả đầu, không nói hai lời, bước qua xách Ngoa Thú lên, day day nó một chút.

Day xong, cậu mới hỏi: "Mày làm gì đấy!" Ngoa Thú như vừa tỉnh mộng, có chút mờ mịt quay đầu hỏi: "Ngươi làm gì vậy?" "Mày hỏi tao làm gì, tao còn muốn hỏi mày làm gì đấy, tự dưng đi cào quách làm gì!" Ngoa Thú mặt đầy vẻ ngơ ngác, dường như thật sự không biết vừa xảy ra chuyện gì.

"Lão Hồ, nó vừa cào cái nào?" "Cái kia." Hồ Bát Nhất đưa tay chỉ một cái, rồi mới nhớ ra Lục Vũ không hỏi cái này, bèn sửa lại: "Vị trí Hư tú." Nói rồi, anh ta quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử trừng mắt, không nhịn được mắng to: "Con súc sinh, mày lại hại Bàn gia!" Lúc này, sắc mặt Lục Vũ đột nhiên thay đổi, trầm giọng quát khẽ: "Đừng ồn, im lặng!" Mấy người lập tức im bặt.

Mọi người đã ở cùng nhau lâu, rất hiểu thói quen của nhau.

Trong tình huống bình thường, dù gặp phải chuyện gì Lục Vũ cũng đều bình tĩnh.

Có thể khiến cậu trở nên gấp gáp, chứng tỏ sự việc không hề đơn giản!

Giây tiếp theo...

"Kẹc kẹc kẹc..." "Kẹc kẹc kẹc..." Trong một cỗ quan tài lớn, đột nhiên truyền ra những âm thanh kỳ quái, giữa gian mộ thất tĩnh lặng

lại càng thêm rõ ràng!

Dù không phải lần đầu nghe thấy tiếng thi ngữ, nhưng mấy người vẫn cảm thấy da đầu tê dại!

Bởi vì... cỗ quan quách phát ra âm thanh, chính là cỗ quan tài lớn mà Ngoa Thú vừa cào!

Dưới gầm trời này, không có chuyện gì trùng hợp đến thế!

Ấm tử quan, tống tử bên trong sẽ như thế nào, không ai biết được!

Nhưng!

Trấn thi kính vô hiệu, chứng tỏ thứ bên trong không phải Bạch hung, mà chỉ có thể là thứ lợi hại hơn Bạch hung!

Sắc mặt Lục Vũ ngưng trọng, không nói một lời, nhìn chằm chằm vào quan quách, cố gắng giải mã nội dung của thi ngữ.

Chỉ là âm thanh phát ra từ trong quan tài không giống với thi ngữ thuật mà cậu đã học, nghe nửa ngày, ngoài việc khiến cậu nhíu mày chặt hơn thì chẳng có tác dụng gì khác.

Hồ Bát Nhất quay đầu lại nhìn, ngọn nến đại diện cho vị trí Hư tú đột nhiên tự sáng lên, ánh sáng đỏ đen, cực kỳ quỷ dị.

Lòng Hồ Bát Nhất nguội lạnh đi một nửa, thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, có thể là một con tống tử lớn mà chúng ta chưa từng gặp." Lục Vũ nheo mắt nhìn quan quách, đột nhiên hỏi: "Nếu tính theo thất tình, vị trí Hư tú là gì?" "Cụ." Hồ Bát Nhất nhìn sâu vào cỗ quan quách.

Bây giờ, trong lòng anh ta có chút lạnh lẽo, có chút e sợ, có chút kinh hãi!

"Ừ, được." Lục Vũ nói một câu, đột nhiên đứng dậy, bước chân khẽ dịch, trong nháy mắt đã đến gần quan quách, tung người nhảy lên, đã đứng trên nắp quan tài.

Đợi đến khi Hồ Bát Nhất và những người khác phản ứng lại, Lục Vũ đã rạch đầu ngón tay, bắt đầu vẽ bùa trên mặt chính của quan quách, miệng nói: "Lão Hồ, bề mặt quan quách không có phù điêu, chính là ấm tử quan màu than." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ đã vẽ xong một đạo trấn thi phù.

Ngay khoảnh khắc cậu nhấc tay lên, tiếng "kẹc kẹc kẹc" đột ngột dừng lại.

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, không ngờ con tống tử lớn này lại khá ngoan ngoãn, chỉ một lá trấn thi phù trên quan tài mà nó đã yên phận.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nói: "Tiểu ca nhi, nến tắt rồi!" Lục Vũ quay đầu nhìn, ngọn nến trước đó lập lòe ánh lửa đỏ đen đã tắt.

Cảm giác như con tống tử này chắc là đã yên ổn.

Hồ Bát Nhất khẽ thở phào, nói: "May mà Tiểu ca nhi phản ứng nhanh, có thể nó vừa mới tỉnh lại, chưa tỉnh hẳn, nếu không thì e là phiền phức không nhỏ." "Con tống tử này, lúc tỉnh dậy nến tự sáng, chứng tỏ nó không phải là một con tống tử bình thường." "Mây che trăng, sao lấp lánh, thiên tượng này quả thực có chút hung hiểm." Vương Bàn Tử nói: "Vậy thì nhân lúc này mau mở quan tài, nhân lúc nó bệnh lấy mạng nó, tránh sau này lại có thêm phiền phức." Nói rồi, Vương Bàn Tử định đi qua.

Lục Vũ lắc đầu: "Bàn Tử cậu đừng qua đây, cứ ở bên đó đợi." "Không phải, Tiểu ca nhi, cậu..." "Không phải không tin cậu, chỉ là để an toàn thôi.

Lão Hồ lúc trước đã nói, vị trí Hư tú này đối với cậu là đại hung." Vương Bàn Tử không cho là đúng, thản nhiên nói: "Sợ gì chứ, Bàn gia tôi mệnh lớn!" "Biết cậu mệnh lớn, nhưng mệnh lớn cũng không thể gây chuyện bừa bãi được, quan tài tiếp theo, để cậu mở." "Đừng để cái tiếp theo, Tiểu ca nhi cậu tự mình mở quan tài nguy hiểm lắm, tôi

phải giúp cậu.” “Kẹc kẹc kẹc...” Vương Bàn Tử vừa bước ra một bước, cỗ quan tài lớn dưới chân Lục Vũ lại phát ra tiếng “kẹc kẹc kẹc”.

Thậm chí, bên trong quan quách lại vang lên tiếng “kít, kít” chói tai khó nghe như tiếng cào bảng đen.

Vương Bàn Tử vội vàng dừng bước, không dám tiến lại gần nữa.

Hồ Bát Nhất cố nén cảm giác da đầu tê dại, đưa tay kéo Vương Bàn Tử lại.

Chuyện lạ cũng xảy ra.

Vương Bàn Tử vừa lùi lại bên cạnh ngọn nến, cỗ quan tài lớn lập tức không còn phát ra thứ âm thanh khiến người ta tê dại da đầu nữa.

“Tiểu ca nhi!” Vốn tưởng đã yên ổn, nào ngờ biến cố đột ngột xảy ra!

Chỉ thấy, sợi xích treo ấm tử quan đột nhiên kéo lên trên!

Trong nháy mắt đã nâng lên hơn hai mét!

Sau đó...

Trong cỗ quan tài lớn, lại vang lên tiếng “kít, kít”.

Chương 534

Âm thanh này, khiến người ta sợ hãi, khiến người ta tê dại da đầu!

Ngay cả Lục Vũ đang đứng trên nắp quan tài nghe cũng thấy tim đập thình thịch từng cơn, dường như nhịp tim có chút không thể kiểm soát!

Khoan đã!

Cụ!

Vị trí Hư tú, tương ứng với Cụ (sợ hãi)!

Lục Vũ vừa chịu đựng âm thanh chói tai, vừa suy nghĩ.

Đã là Cụ, vậy tức là cỗ quan tài lớn này là để khiến họ sợ hãi!

Không sai...

âm thanh này, thật sự khiến người ta kinh hãi!

Lục Vũ không chút nghi ngờ, nếu liên tục nghe âm thanh này trong vài phút, màng nhĩ của cậu thậm chí có thể bị rách!

Đúng lúc này, âm thanh chói tai đột ngột dừng lại.

Cỗ quan tài lớn cũng đột ngột hạ xuống hai mét, trở về vị trí cũ.

Chỉ là... còn chưa đợi họ thở phào một hơi, cỗ quan tài lại nâng lên cao, lại phát ra thứ âm thanh chói tai xộc thẳng vào não!

Vương Bàn Tử nghe mà không chịu nổi, gân cổ gào lên: "Im miệng, im miệng, im miệng!" Vừa nói, gã vừa lao ra, xông thẳng về phía cỗ quan tài lớn!

Cỗ quan tài cách mặt đất hơn ba mét, Vương Bàn Tử không có thân pháp như Lục Vũ, không thể tung người một cái là nhảy lên

được.

Nhưng, tiếng "kít", "kít" chói tai truyền ra từ ấm tử quan, quả thực sắp bức gã phát điên.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, đầu óc mụ mị.

Gã đứng dưới cỗ quan tài, gào thét với nó!

Chỉ là vừa hét được mấy tiếng, gã đã cảm thấy đầu đau như búa bổ, không khỏi ôm đầu ngồi xổm xuống đất, phát ra tiếng kêu đau đớn!

Lúc này.

Hồ Bát Nhất ở cách đó không xa cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, choáng váng.

Nhưng thấy tình hình của Vương Bàn Tử không ổn, anh ta vẫn cắn răng, cố gắng gượng dậy chạy đến bên cạnh Vương Bàn Tử, tóm lấy gã định đưa về.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên phát điên!

Gã hất văng tay Hồ Bát Nhất, lao thẳng về phía một cỗ quan tài lớn khác.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn, mắt trợn tròn!

Lúc này, Ngoa Thú cũng chạy qua đó!

Bây giờ một cỗ quan tài đã đủ mệt rồi, nếu tống tử lớn trong cả hai cỗ quan tài đều bị đánh thức, đến lúc đó...

"Lão Hồ, đừng động!" Hồ Bát Nhất đột nhiên nghe thấy giọng Lục Vũ, bước chân khựng lại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Lục Vũ từ trên trời giáng xuống, trong tay giật ra một đoạn dây thép Phi Hổ Trảo.

Trong chớp mắt, đã trói chặt Vương Bàn Tử.

Cùng lúc đó, Shirley Dương cũng ném Phi Hổ Trảo trong tay ra, quấn chặt lấy Ngoa Thú.

Lục Vũ kéo Vương Bàn Tử chạy mấy bước đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, đưa Phi Hổ Trảo cho anh ta: "Giữ chặt nó, đừng để nó cử động lung tung, tôi đi xử lý con tống tử chó má kia!" Nói rồi, Lục Vũ tung người nhảy lên, cả người bật khỏi mặt đất, quăng Phi Hổ Trảo, móc vào sợi dây treo cỗ quan tài lớn, sau đó dùng sức kéo một cái, cả người đã đáp xuống trên quan quách.

"Cho mày cào, hôm nay cho mày cào đủ!" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung mạnh!

Một đao chém đứt sợi xích sắt dày bằng cánh tay nhỏ, Lục Vũ tóm lấy nửa đoạn xích sắt lơ lửng giữa không trung, vung đao một lần nữa, chém đứt đoạn xích còn lại.

Ấm tử quan rơi thẳng xuống!

Một tiếng "Ầm" vang trời, ấm tử quan khổng lồ rơi mạnh xuống đất!

Tiếng động cực lớn, khiến Ngoa Thú và Vương Bàn Tử đang trong trạng thái điên cuồng cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút.

Lúc này, trong cỗ quan tài lớn, cuối cùng cũng không còn phát ra thứ âm thanh chói tai rợn người đó nữa.

Lục Vũ từ trên trời giáng xuống, đáp xuống cỗ quan tài một cách tiêu sái.

Cậu quay đầu nhìn một cái.

Chương 535

Trong góc, bảy ngọn nến đã được thắp trước đó, bốn ngọn nến đại diện cho bốn người họ vẫn đang cháy.

Ngọn nến ở vị trí Hư tú, lúc sáng lúc tối, vẫn là ánh lửa đỏ đen.

Hồ Bát Nhất cũng liếc nhìn, đưa Phi Hổ Trảo đang trói Vương Bàn Tử cho Shirley Dương, vội nói: "Cô giữ nó, tôi đi giúp Tiểu ca!" Vương Bàn Tử lúc này cũng đã tỉnh táo lại, có chút lo lắng nói: "Thả tôi ra, thả tôi ra, tôi đi giúp Tiểu ca nhi!" "Shirley Dương, cô thả tôi ra, ân oán giữa hai chúng ta xóa sạch!" Shirley Dương không hề động lòng, không thèm nhìn Vương Bàn Tử, chỉ coi như không nghe thấy gì.

Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, nói: "Ở yên đó!" Sau khi bảo Vương Bàn Tử dừng lại, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, trực tiếp bắt đầu mở quan tài!

Lục Vũ vẫn đứng trên nắp quan tài, vẽ một đạo trấn thi phù, cố gắng kéo dài thời gian, tránh cho thứ bên trong lại phát ra tiếng "cào bảng đen".

Âm thanh đó, thực sự quá khó chịu.

Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã khiến người ta nổi da gà.

Hồ Bát Nhất cầm đao Tân Đình Hầu, cẩn thận cắt lớp sáp niêm phong ở mép ấm tử quan.

Ấm tử quan, vô cùng quý giá.

Gỗ tốt như cái trước mắt họ, e rằng trên thế giới này cũng không tìm được nơi thứ hai.

Thêm nữa, Hồ Bát Nhất lo lắng nếu không làm đúng quy củ sẽ

không ổn, nên lần mở quan tài này, lúc rạch miệng, hoàn toàn tuân theo quy tắc, ngược chiều kim đồng hồ, không được dừng lại, từ từ cắt.

Một nhát đao thành hình, không được đưa đao lại, không được run tay.

Nếu không, coi như thất bại, không thể mở quan tài.

Đương nhiên, dù thất bại, họ vẫn sẽ mở.

Dù sao đi nữa, Hồ Bát Nhất toàn tâm toàn ý, không một chút dừng lại, rất trôi chảy mà cắt mở lớp sáp niêm phong xung quanh cỗ quan tài lớn, khi còn cách vết rạch ban đầu khoảng một tấc, anh ta cuối cùng cũng dừng lại.

Theo quy củ, cắt quan tài chừa lại một tấc, giống như làm người chừa lại một đường lui, nếu mộ chủ đồng ý, quan quách sẽ không phát ra tiếng động.

Nếu không đồng ý, quan quách phát ra tiếng động, theo quy củ, quan tài này không thể mở, mọi người phải dập đầu rồi rời đi.

Cỗ quan tài lớn quả thực không phát ra âm thanh, nhưng... tại vị trí hai vết rạch trên lớp sáp niêm phong, đột nhiên xuất hiện một nhúm thứ gì đó đen kịt như sợi tóc.

Giây tiếp theo, sợi tóc lướt qua, trực tiếp cắt đứt một tấc sáp niêm phong cuối cùng.

Hồ Bát Nhất không khỏi kinh hãi, vội nói: "Tiểu ca cẩn thận, khởi thi!" Vừa nói, Hồ Bát Nhất liền lăn một vòng tại chỗ, giữ khoảng cách với cỗ quan tài, đao Tân Đình Hầu trực tiếp vào thế, chuẩn bị sẵn sàng!

Lục Vũ vẫn đứng trên cỗ quan tài lớn, cậu cũng nhìn thấy những sợi tóc đó.

Không nghĩ nhiều, cậu trực tiếp vung đao!

Nhiên Mộc Đao Pháp mang theo ánh lửa, lướt thẳng qua nhúm tóc đen đó.

Đao vừa giơ lên đã hạ xuống, sợi tóc đứt phựt!

Tuy nhiên... bốn phía khe hở của quan tài, lúc này đều bắt đầu mọc ra vô số tóc đen, giống như yêu nghiệt!

Gần như trong nháy mắt, vô số tóc đen bao vây lấy ấm tử quan màu than, một phần men theo mặt đất, từ từ lan ra, một phần hướng lên trên, lan về phía Lục Vũ!

Lục Vũ ở trên không hề hoảng hốt, Nhiên Mộc Đao Pháp thi triển như mây bay nước chảy, lưỡi đao luôn bám sát mép quan quách, giống như cạo đầu, tóc mọc ra từ trong quan quách đều bị cắt đứt!

Những sợi tóc đó sau khi rơi xuống đất, lập tức không còn lan ra nữa!

Chỉ dừng lại một chút, liền "phựt" một tiếng, hóa thành một đốm lửa nhỏ, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Lúc này, Hồ Bát Nhất phản ứng lại, quay đầu liếc nhìn ngọn nến, lớn tiếng nhắc nhở Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đèn của nó lại tắt rồi!" "Được, mở quan tài!" Lục Vũ thấp giọng đáp một tiếng, bước chân khẽ dịch, đi đến mép cỗ quan tài lớn, nhảy thẳng xuống đất, nhìn chằm chằm vào quan tài.

Hồ Bát Nhất lấy cây nạy ra, đi đến bên cạnh Lục Vũ, chuẩn bị mở quan tài.

Ấm tử quan, mật độ lớn, trọng lượng cực nặng, cỗ quan tài lớn này, e rằng nặng mấy nghìn cân, chỉ riêng nắp quan tài, e rằng cũng đã mấy trăm cân!

Hồ Bát Nhất chuẩn bị tâm lý, cây nạy đâm mạnh vào khe hở nắp quan tài, chỉ là chưa đợi anh ta thực sự dùng sức, chỉ khẽ nạy một cái, định để cây nạy vào đúng vị trí để dùng sức, nắp quan tài lại bay vọt ra ngoài!

Sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi, vội nói: "Shirley, mau tránh ra!" Dù anh ta không hét, Shirley Dương cũng đã kéo Vương Bàn Tử tránh sang một bên, để không bị cái nắp quan tài lớn đó đập trúng.

Nhưng lần này, nắp quan tài bay thẳng qua vị trí "điểm đăng" của mấy người họ, và...

đập lên trên đó!

Người thắp đèn, quỷ thổi đèn!

Lục Vũ cũng chú ý đến điều này, nhưng chỉ liếc nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt, lấy ra một cây pháo sáng, ném thẳng vào trong cỗ quan tài lớn.

Thật kỳ lạ.

Chương 536

Con tống tử lớn như dự đoán lại không xuất hiện.

Vốn dĩ, khi những sợi lông đen đó xuất hiện, Lục Vũ đã nghi ngờ có phải là Hắc hung hay không!

Dù sao, tính theo thời gian, mộ Hiến Vương đủ thời gian để nuôi dưỡng một con Hắc hung ra đời.

Đừng nói Hắc hung, niên đại này ngay cả Kim Mao Hống cũng đủ rồi!

Nhưng bây giờ, sau khi ném pháo sáng vào trong quan tài, lại không có dấu hiệu khởi thi.

Chỉ là ánh lửa của pháo sáng vừa tiếp xúc với những sợi tóc đen đó, lập tức bùng lên ngọn lửa lớn!

Lửa bốc ngút trời, nhưng trong quan quách, vẫn không có động tĩnh gì.

Điều này, thực sự quá kỳ lạ.

Lục Vũ nhìn ngọn lửa, quay đầu nhìn vị trí nắp quan tài.

Shirley Dương vẫn đứng đó trói Vương Bàn Tử, để gã không hành động thiếu suy nghĩ.

Ngoài ra, chính là bảy ngọn nến, tất cả đều bị nắp quan tài che khuất, không có gì khác thường.

Hử?

Khoan đã!

Lục Vũ đang định thu lại ánh mắt, đột nhiên liếc thấy trên mặt đất có một đường chỉ đen, chui ra từ dưới nắp quan tài, ngoằn ngoèo di

chuyển về phía Vương Bàn Tử!

Vốn dĩ, Shirley Dương đứng cách nắp quan tài không xa, những sợi tóc đó rất nhanh đã đến gần Vương Bàn Tử, chỉ còn cách chưa đầy một bước chân!

Lục Vũ nheo mắt, thầm nghĩ chẳng lẽ con tống tử lớn trốn dưới nắp quan tài?

Cậu cúi đầu liếc nhìn cỗ quan tài lớn, thấy bên trong quan quách không có gì khác thường, Hắc Kim Cổ Đao trong tay liền bị cậu dùng làm phi đao, vung mạnh một cái, vừa vặn cắm xuống giữa Vương Bàn Tử và nắp quan tài, chặn đứng nhúm tóc đó.

Vương Bàn Tử, Shirley Dương mặt không biểu cảm đứng đó, ngây người nhìn Lục Vũ, không có phản ứng gì.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng nhận ra có điều không ổn, trong lòng thắt lại, vội nói: "Shirley, Bàn Tử!" Vừa nói, anh ta vừa cầm đao lao tới!

Chỉ là chưa đợi anh ta chạy đến nơi, đã nghe Ngoa Thú hét lớn một tiếng: "Lão biết tam nhà ngươi, còn dọa cô nãi nãi, cô nãi nãi xử lý ngươi!" Ngay sau đó, liền thấy một luồng ánh lửa màu đỏ chui ra từ dưới nắp quan tài.

Ngoài ánh lửa, đứng đó là Ngoa Thú trắng như tuyết, vênh váo nhìn Shirley Dương, Vương Bàn Tử: "Tỉnh lại, tỉnh lại!" Theo tiếng của nó, Vương Bàn Tử, Shirley Dương từ từ tỉnh lại.

Hai người vừa mở mắt, có chút mờ mịt nhìn Hồ Bát Nhất, Lục Vũ, sau đó lại thấy một cái nắp quan tài lớn rơi bên cạnh, lại giật mình một phen!

Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói: "Đây là tình huống gì vậy?" Đừng nói gã không hiểu tình hình, ngay cả Lục Vũ lúc này cũng có chút hồ

đồ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Ngoa Thú lại vênh váo nói: "Tên béo chết tiệt, cô nãi nãi cứu ngươi một lần, lần này chúng ta huề!" Nói xong, ánh mắt chuyển sang nhìn Lục Vũ, giọng đầy oán trách: "Vì cứu bọn họ, cô nãi nãi đã dùng hết chút sức lực tích góp được, ngươi có định bồi thường cho cô nãi nãi không?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều ngạc nhiên nhìn Ngoa Thú, đầu óc mơ hồ.

Lục Vũ nheo mắt, im lặng một lúc rồi nói: "Nói xem." Ngoa Thú lúc này lại nhảy mấy cái, nhảy lên vai Shirley Dương, nói: "Các ngươi tự nhìn thì biết, để cô nãi nãi nói xong các ngươi lại bảo cô nãi nãi lừa các ngươi, còn không trả thù lao cho cô nãi nãi." Lục Vũ lười nói nhảm với nó, lại liếc nhìn cỗ ấm tử quan vừa mở, thấy bên trong toàn là tro đen thì cũng không lãng phí thời gian, đi mấy bước đến bên cạnh nắp quan tài.

Hồ Bát Nhất cũng sán lại gần, hai người hợp sức lật nắp quan tài lên.

Lúc này, mấy người mới nhìn thấy.

Mặt sau của nắp quan tài, cố định một cỗ xác khô!

Đầu, tay, chân của xác khô đều bị một thứ giống như đai ngọc, khóa chặt trên quan quách.

Lúc này, Vương Bàn Tử bất mãn lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, lần này có thể thả tôi ra được chưa." Lục Vũ không quay đầu lại, tiện miệng nói: "Cậu đừng cử động lung tung là được." "Tôi đảm bảo không cử động lung tung!" Vương Bàn Tử vội vàng đáp một tiếng, rồi giục Shirley Dương mau thả mình ra.

Cùng lúc đó.

Sự chú ý của Lục Vũ, từ đầu đến cuối đều đặt trên những chiếc

đai ngọc của xác khô.

Năm chiếc đai ngọc, tỏa ra ánh sáng đỏ đen yếu ớt, trông vô cùng quỷ dị. 【Tên vật phẩm: Ngũ Quỷ Định Hồn Cụ】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Trù ếm】 【Mô tả vật phẩm: Cổ có Ngũ Ôn Thần, Xuân Ôn Trương Nguyên Bá, Hạ Ôn Lưu Nguyên Đạt, Thu Ôn Triệu Công Minh, Đông Ôn Chung Sĩ Quý và Tổng quản Trung Ôn Sử Văn Nghiệp.

Có người dùng bí pháp, khắc phù lục lên đai ngọc thạch tinh, dùng thuật "Ngũ Ôn Thần" vận chuyển, vận chuyển nỗi sợ hãi trong lòng người khác, rót vào cơ thể, nuôi dưỡng pháp khí...】 Lục Vũ khẽ nhíu mày.

Theo giới thiệu của pháp khí, năm miếng đai ngọc tỏa ra ánh sáng đỏ đen này có thể hấp thụ cảm xúc của người khác.

Tại sao lại như vậy?

Là để hành hạ chủ nhân được chôn cất trong cỗ quan tài này?

Hay là có ý đồ khác?

Khoan đã...

Thạch tinh?

Chương 537

Lục Vũ hơi sững người, nhớ ra một chuyện.

Trong sách 《Ma Thổi Đèn》, nhóm người Hồ Bát Nhất đã phát hiện một cái quách gỗ, bên trong giấu một cỗ quan tài thạch tinh.

Theo ghi chép trong 《Ma Thổi Đèn》, quan tài thạch tinh tỏa ra ánh sáng màu xanh lam u tối, là loại đá chỉ có ở thung lũng gần Minh phủ, truyền thuyết kể rằng trong địa ngục có một loại cối đá làm bằng thạch tinh, phàm là những kẻ tội ác tày trời, sau khi rơi xuống cõi u minh, khó tránh khỏi bị cối đá đó nghiền nát, dưới đất có một con chó đen, chuyên chờ để liếm những phần thịt bị nghiền ra, phần thịt vụn còn lại thì hóa thành ruồi nhặng, muỗi mòng, ở thế gian bị người ta đập chết, vĩnh viễn không có ngày siêu sinh...

Nghĩ một lúc, Lục Vũ lấy ra một cái bàn chải nhỏ từ trong Quỷ Động Ma Mộc, nhẹ nhàng chải mấy cái lên một miếng đai ngọc thạch tinh.

Tro đen trên đai ngọc thạch tinh lập tức bị chải đi, để lộ ra "thạch tinh" màu xanh lam u tối huyền ảo bên trong!

"Đây là..." "Lam bảo thạch?" "Thạch tinh?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người theo động tác của Lục Vũ, nhìn thấy sự thay đổi của đai ngọc, đều hơi sững người.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất kể lại chuyện về thạch tinh.

Lục Vũ đứng bên cạnh nghe, nhíu mày nhìn đai ngọc, trong lòng càng thêm khó hiểu.

Mộ Hiến Vương này, thực sự quá yêu dị.

Toàn bộ bố cục đại mộ, không chỉ ngầm hợp với phong thủy, mà

còn ăn khớp với thiên tinh, vòng trong vòng ngoài, cái này nối tiếp cái kia, khiến người ta không kịp nhìn, không nắm bắt được điểm mấu chốt.

Dù Lục Vũ đã biết lão tống tử Hiến Vương này đang muốn đăng tiên, nhưng thủ đoạn bố trí quan quách này, cũng khiến cậu có chút không tìm ra manh mối.

Nghĩ một lát, ánh mắt cậu rơi vào người Ngoa Thú: "Vừa rồi ngươi cứu họ thế nào?" "Trả thù lao trước!" Lục Vũ khẽ nhíu mày, ném ra hai củ đương quy, ném thẳng cho Ngoa Thú.

Con tiểu yêu há miệng, cắn lấy hai củ đương quy, "rôm rốp, rôm rốp" nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

Nó ợ một cái đầy thỏa mãn, rồi mới nói tiếp: "Cô nãi nãi cứu bọn họ, rất đơn giản." "Cái nắp quan tài này có vấn đề, lúc đó cô nãi nãi thấy ánh mắt của họ không ổn, sợ đến mức mặt trắng bệch." "Cô nãi nãi liền xả thân quên mình, dùng chút sức lực ít ỏi tích góp được, phong bế thứ này lại." Lời vô nghĩa này, nói cũng như không.

Lục Vũ cũng hiểu, con tiểu yêu này không có lời nào thật, hỏi nữa cũng không ra được gì.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ chỉ tay vào năm chiếc đai ngọc trên nắp quan tài, nói: "Năm món đồ nhỏ này, là thạch tinh, nhưng cũng là pháp khí.

Nói ra thì, loại pháp khí này gọi là Ngũ Quỷ Định Hồn..." Đợi cậu nói xong, Hồ Bát Nhất nghĩ một lúc, rồi nói tiếp: "Trước đó chúng ta đã đoán, bảy cỗ quan tài này, ngoài việc được sắp xếp theo tinh tú phương Bắc, thì còn tương ứng với thất tình." "Bây giờ cơ bản có thể xác định, suy đoán của chúng ta là đúng." Dừng một chút, mày anh ta nhíu chặt hơn, nhìn Lục Vũ nói: "Quả thực cũng có chút kỳ quái, Hiến Vương thành tiên, cần phải trảm đoạn thất tình, lục dục.

Đặt bẫy cỗ quan tài thất tình là để trảm thất tình, tự dưng hấp thụ nỗi sợ hãi của người khác làm gì?" Hồ Bát Nhất nghĩ mãi không ra.

Vương Bàn Tử lại xắn tay áo lên, thản nhiên nói: "Kệ nó là trảm hay là hấp, anh em ta mở hết mấy cỗ quan tài còn lại ra, chẳng phải sẽ hiểu sao?" Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lời của Vương Bàn Tử, lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Cậu quay đầu, liếc nhìn Ngoa Thú một cái, nhưng không nói nhiều, chỉ khẽ lắc đầu: "Chưa vội, trước tiên xem trên người cỗ xác khô này, có thứ gì khác không đã." Lời nhắc nhở của Lục Vũ, cũng khiến mấy người họ nhớ ra.

Hiện tại trên nắp quan tài này, vẫn còn một cỗ xác khô.

Mặc dù không biết Ngoa Thú đã dùng thủ đoạn gì để cỗ xác khô này không còn thi biến, nhưng cũng phải chuẩn bị kỹ lưỡng một chút.

"Lão Hồ, chuẩn bị khổn thi tác." "Tôi gỡ đai ngọc xuống, ông trói chặt nó lại." "Được." Mấy người bàn bạc đơn giản vài câu, lập tức xác định kế hoạch tác chiến.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, mỗi người một sợi khổn thi tác, Shirley Dương cầm "triền thi tác", chỉ chờ Lục Vũ gỡ đai ngọc thạch tinh xuống, là sẽ trói chặt cỗ xác khô này lại, để tránh xảy ra biến cố khác.

Lục Vũ dùng một con dao nhỏ, nhẹ nhàng nạy lên, đai ngọc dưới chân bật ra, cậu cúi đầu nhìn, trong xương chân của xác khô, có thể lờ mờ nhìn thấy một cây đinh thấu cốt, cũng là thủ đoạn để phòng ngừa thi biến.

Chân còn lại, cũng như vậy, không có vấn đề gì.

Theo động tác của Lục Vũ, Vương Bàn Tử cũng nhanh nhẹn thuận theo hai chân, trực tiếp tròng khổn thi tác vào, khóa chặt ở

khoeo chân của xác khô.

Tiếp theo, đai ngọc ở tay, đầu đều được gỡ ra.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử hai sợi khổn thi tác, cộng thêm triền thi tác của Shirley Dương, tất cả đều vào vị trí.

Hai sợi khổn thi tác một sợi ở khoeo chân, một sợi ở dưới nách.

Còn triền thi tác, thì siết chặt cổ.

Mấy người, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Lục Vũ khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Khai." Lúc này, không thể nói "khởi", chỉ có thể nói khai.

Đây cũng là "kỵ húy" khi xuống đất đổ đấu, trước mặt tống tử nói "khởi", lỡ gây ra khởi thi, thì đúng là mất nhiều hơn được.

Sau tiếng "khai" của Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương trực tiếp kéo căng dây thừng, chuẩn bị kéo cỗ xác khô từ trên nắp quan tài xuống một bên.

Tuy nhiên... chỉ một cái kéo, cỗ xác khô lại... tứ phân ngũ liệt!

Shirley Dương vừa kéo, cổ của xác khô lập tức đứt lìa, cái đầu như một quả bóng da, lăn lông lốc mấy vòng, dừng lại ở góc tường.

Khổn thi tác của Hồ Bát Nhất, trực tiếp kéo ngược lại từ dưới nách xác khô, khiến hai cánh tay còn nguyên vẹn, bị tuột ra khỏi áo liệm.

Khổn thi tác ở khoeo chân của Vương Bàn Tử, nhẹ nhàng nhấc lên, trực tiếp nhấc lên hai cái chân.

Chương 538

Từ độ cao mà gã nhấc lên có thể thấy, thân thể của xác khô, vẫn còn trên tấm ván quan tài, không hề có phản ứng.

Lần này... mấy người đều dừng lại động tác trên tay.

Chỉ trong chốc lát, đã kinh hãi đến toát mồ hôi trán!

Xuống đất đổ đấu bao nhiêu lần, còn chưa từng gặp qua tình huống quỷ dị như vậy!

Chuyện này không hợp lý!

Rõ ràng lúc trước còn muốn khởi thi, sao chỉ kéo một cái, đã tứ phân ngũ liệt?

"Không sao, lùi ra một chút đã." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, bảo mấy người lùi ra trước.

Một lát sau, cậu cũng lấy ra một sợi khổn thi tác, kéo phần thân của xác khô từ trên xuống.

Lần này, càng có thể xác định, xác khô đã bị phân thây!

Lòng Hồ Bát Nhất lại một lần nữa kinh hãi!

Pháp phân thây, từ trước đến nay luôn là một trong những cách chết tàn nhẫn nhất.

Đã phân thây rồi, tại sao còn phải chôn cất trong ấm tử quan tốt như vậy, còn phải bồi táng?

Thủ đoạn của Hiến Vương, thực sự khiến người ta có chút khó mà đoán được.

Lúc này, Lục Vũ không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp chuẩn bị cởi áo liệm, xem xem có chuyện gì.

“Tiểu ca nhi, đợi chút.” Hồ Bát Nhất ngăn lại, chỉ tay vào nắp quan tài, muốn dời nắp quan tài đi trước.

Mặc dù, mấy người họ làm việc rất nhiều lúc không tuân theo quy củ của “Mô kim hiệu úy”, nhưng có lúc lại cảm thấy làm theo cách cũ một chút, không có hại.

Lục Vũ cũng không vội, lập tức gật đầu, đi đến bên cạnh nắp quan tài thử đẩy một cái.

Mặc dù rất nặng, nhưng nhờ cái nắp quan tài này bị lật nghiêng, chỉ cần dựng thẳng nó lên, là có thể đẩy sang một bên.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn, trong lòng lập tức an định hơn rất nhiều.

Bảy ngọn nến, ba ngọn tắt, bốn ngọn cháy, ngọn lửa màu đỏ rực, nhảy múa mạnh mẽ.

“Được rồi.” Hồ Bát Nhất khẽ thở ra một hơi, hỏi: “Tiểu ca nhi, bắt đầu từ đâu.” “Tay.” “Được.” Cánh tay rơi ra từ trong áo liệm, ngay bên chân họ.

Trông đen thui, cũng không biết là da đen, hay là dính tro đen.

Hồ Bát Nhất dùng tay nhẹ nhàng lau, sắc mặt hơi biến đổi.

Thân thể của xác khô, có màu tím đen.

Mấu chốt là... trên cánh tay này, có đủ loại phù hiệu kỳ quái!

Vương Bàn Tử không nhịn được nói: “Phù hiệu này, trông cũng giống như phù hiệu của Cổ Điền quốc, tôi nhớ...

đúng rồi, chính là trên cái hang quan kia, cũng có phù hiệu này.” Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cúi đầu nhìn, đều gật đầu: “Quả thực có chút giống.” Nhưng đúng lúc này, biến cố đột ngột xảy ra!

Ngay dưới mí mắt của mấy người, phù hiệu trên cánh tay xác khô, lại rời khỏi cánh tay, bay lơ lửng giữa không trung.

Sau đó... lập tức biến mất không dấu vết!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất và mấy người họ tuy xuống "đại mộ" không nhiều, tính đi tính lại cũng chỉ có mấy cái.

Nhưng trong đại mộ, các loại chuyện kỳ quái cũng đã chứng kiến không ít.

Nhưng Lục Vũ cảm thấy, dù mấy ngôi mộ lớn trước đó cộng lại, thậm chí bao gồm cả "nơi truyền thừa của Mặc gia", cũng không nhiều chuyện quỷ dị bằng ngôi "mộ Hiến Vương" này!

Lúc này, Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, thử hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem đây có phải là đẳng thuật hoặc niết thuật của Hiến Vương không?" Vương Bàn Tử nói tiếp: "Lão tổng tử dùng quan tài nuôi cổ, kết quả không biết sao lại thất bại à?" "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, vẫn nhìn cánh tay đã không còn phù hiệu, chậm rãi nói: "Chúng ta đã thấy nhiều thủ đoạn của Hiến Vương như vậy, có cái nào là dễ dàng phá giải được không?" "Thủ đoạn của Hiến Vương huyền diệu, các loại bố trí thì không cần phải nói nhiều." "Huống hồ, bản thân ấm tử quan đã là nơi đại âm, nếu Hiến Vương thiết lập đẳng thuật, niết thuật, càng không thể đơn giản thất bại như vậy." Bên cạnh, Ngoa Thú cũng nói theo: "Đúng vậy, thủ đoạn của lão biết tam Hiến Vương này nếu dễ dàng phá giải như vậy, cô nãi nãi cũng không đến nỗi phải đợi nhiều năm như thế!" Mấy người đều quay đầu, nhìn chằm chằm vào Ngoa Thú.

Tình huống hiện tại, khả năng lớn nhất là con tiểu yêu này lúc trước cứu Vương Bàn Tử, đã dùng thủ đoạn gì đó, thay đổi một số chuyện.

Nhưng... nó đã dùng thủ đoạn gì?

Hơn nữa, dù con tiểu yêu này đã dùng thủ đoạn gì, cũng không thể nào là nó làm cho cỗ xác khô này tứ phân ngũ liệt!

Nhìn vết cắt trên cánh tay xác khô, rõ ràng là bị một loại vũ khí sắc bén, trực tiếp chia cắt!

Chương 539

Thêm nữa, tại sao phải phân thây?

Là để tích tụ hận ý?

Hay là để phát tiết hận ý?

Thủ đoạn của Hiến Vương này, có lúc thực sự khiến người ta không thể nào hiểu nổi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều vây quanh đó, thỉnh thoảng nói một câu suy đoán của mình.

Còn Lục Vũ, vẫn nhìn chằm chằm vào cánh tay đó, suy ngẫm những chữ trên cánh tay, đã đi đâu.

Bất kể là đẳng thuật hay niết thuật, cậu đều chưa từng thấy loại phù lục nào có thể bay lên rồi biến mất như vậy.

Hơn nữa, cậu cẩn thận nhớ lại, phù hiệu trên cánh tay xác khô, mặc dù có phần tương tự với kham hồn phù trên hang quan kham hồn, nhưng cũng chỉ là tương tự, rõ ràng không phải là cùng một loại phù lục.

Hử?

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, trong lòng khẽ động, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra miếng "Ngũ Quỷ Định Hồn Cụ" trên cánh tay.

Món pháp khí này, chia làm năm miếng, đều là đai ngọc thạch tinh hình bán nguyệt.

Trước đó Lục Vũ không nhìn kỹ, nhưng bây giờ lấy ra, lật mặt sau

xem một cái.

Quả nhiên!

Mặt sau của đai ngọc thạch tinh, khắc rất nhiều phù triện!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử đều hơi sững người, có chút không hiểu.

Đúng lúc này, chuyện khiến họ càng thêm khó hiểu, đã xảy ra ngay dưới mí mắt họ!

Trên không trung đột nhiên có từng phù hiệu màu đen, từ từ ngưng tụ, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung.

Cảnh tượng quỷ dị, khiến người ta kinh ngạc.

Mà giây tiếp theo, những phù hiệu màu đen này, lại "vụt" một tiếng, tất cả đều bay về phía Lục Vũ.

Dường như...

đã nhập vào trong miếng đai ngọc thạch tinh đó.

Vương Bàn Tử không nén nổi sự tò mò trong lòng, là người đầu tiên lên tiếng hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là tình huống gì vậy?" Giọng gã vừa dứt, Ngoa Thú đã lẩm bẩm: "Cái này mà cũng không hiểu à?" "Ngươi hiểu, ngươi nói đi!" "Hừ!" Ngoa Thú có lẽ là mệnh khắc với Vương Bàn Tử, lúc này hừ lạnh một tiếng, bất mãn làu bàu: "Chuyện này còn không đơn giản sao?" "Nói trắng ra, bản thân phù triện chính là mượn sức mạnh của trời đất, bất kể lão biết tam kia dùng đẳng thuật hay niết thuật gì, xét cho cùng đều là sức mạnh của trời đất.

Những phù triện đó, không có người khống chế, không có vật gì khống chế, tự nhiên sẽ biến mất." Ngoa Thú quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Giống như ngươi vẽ bùa, phù triện vừa thành, tự nhiên sẽ biến mất." "Lý lẽ đơn giản như vậy, các ngươi cũng không hiểu?" Lời

Ngoa Thú nói, có vẻ khá có lý.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Xem ra, thực ra chính là phù triện, vốn được lưu giữ trong pháp khí?

Cho nên bây giờ Tiểu ca lấy pháp khí ra, những phù triện đó liền quay về?" Lục Vũ không tỏ ý kiến, chỉ âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Một lát sau, cậu đi mấy bước đến bên cạnh cánh tay còn lại, liếc nhìn.

Trên cánh tay màu tím đen, cũng không có phù triện.

Lục Vũ lại lấy ra một miếng đai ngọc thạch tinh khác của pháp khí, không cần thúc giục, từng phù hiệu màu đen, từ từ xuất hiện trước mắt, chậm rãi ngưng tụ.

Sau đó, lững lờ trôi, bay vào trong đai ngọc thạch tinh.

Một cái, hai cái, ba cái...

Tổng cộng năm miếng đai ngọc thạch tinh, Lục Vũ đều dùng một lần.

Mỗi một miếng đai ngọc, đều hấp thụ mấy lá bùa màu đen từ không trung.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Ngoa Thú, hỏi: "Đi đâu rồi?" Ngoa Thú có chút ngơ ngác, không hiểu hỏi: "Cái gì?" Lục Vũ khẽ cười, thoắt một cái đã đến bên cạnh Ngoa Thú, túm lấy tai nó, lạnh lùng nói: "Tao chỉ hỏi mày một lần, đi đâu rồi?" Ngoa Thú vẫn mặt đầy vẻ ngơ ngác, không hiểu hỏi: "Cái gì cơ?" Lục Vũ không nói hai lời, trực tiếp dùng một đạo lôi pháp chiêu đãi.

Sau khi giật điện một lần, cậu lạnh lùng hỏi: "Những 'cụ ý' đó đi đâu rồi?

Bị mày hấp thụ rồi?

Hay là đi đâu?" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất phản ứng lại.

Lục Vũ trước đó đã nói, năm miếng đai ngọc thạch tinh tạo thành "Ngũ Quỷ Định Hồn Cụ", có thể hấp thụ 'cụ ý' (ý niệm sợ hãi).

Bây giờ, trong pháp khí, một chút 'cụ ý' cũng không có.

Bất kể những phù triện lơ lửng trong không trung có ý nghĩa gì, điểm mấu chốt nhất chính là 'cụ ý'.

Trước đó, Ngoa Thú nói mình đã cứu Vương Bàn Tử và Shirley Dương.

Chương 540

Mà lúc nó nói mình cứu Vương Bàn Tử và Shirley Dương, chính là lúc nắp quan tài xảy ra vấn đề.

Điều này rất rõ ràng, Ngoa Thú có mối quan hệ không thể tách rời với chuyện này.

Hồ Bát Nhất cẩn thận suy ngẫm, liếc nhìn Lục Vũ, càng thêm bội phục cậu lại có thể nhanh chóng nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó!

Nói trắng ra, bảy cỗ quan tài thất tinh này, được sắp xếp theo phương thức tương ứng với Bắc phương thất tú, tương ứng với thất tình của con người.

Từ xưa đến nay, con người có thất tình lục dục, nếu muốn đắc đạo thành tiên, cần phải trảm đoạn thất tình lục dục!

Lục Vũ một tay xách Ngoa Thú, giọng bình tĩnh giải thích: "Cái gọi là trảm đoạn thất tình lục dục, mặc dù đa số các thuyết pháp đều nói là lục căn thanh tịnh, vô dục vô cầu." "Nhưng tôi đã đọc một cuốn dã sử tạp ký, kể về một người muốn thoát thai hoán cốt, thân đăng tiên vị, tất phải có dũng khí lớn, trảm thất tình." "Cái gọi là trảm thất tình, chính là ký thác thất tình của mình lên thân khôi lỗi, trước khi thành tiên, chém đứt khôi lỗi, chém đứt thất tình, để thể hiện tâm chí của mình." "Hiến Vương, cũng làm như vậy.

Chỉ là có lẽ cách làm khôi lỗi của hắn còn tiến thêm một bước, dùng người để ký thác thất tình." Lục Vũ dừng một chút, liếc nhìn Ngoa Thú, chậm rãi nói: "Người ký thác thất tình, hẳn là con cái, người thân của Hiến Vương.

Bảy cỗ quan tài này, chính là đại diện cho thất tình của Hiến Vương, hắn đã rót thất tình của mình vào trong đó." "Sau này tự mình

phá quan, trảm thất tình!" Lời nói đến đây, Hồ Bát Nhất đột nhiên kinh hãi, nhìn chằm chằm vào Ngoa Thú nói: "Nó đã hấp thụ thất tình của Hiến Vương?" "Đúng rồi!" Mắt Hồ Bát Nhất đột nhiên sáng lên, trầm giọng nói: "Hiến Vương đăng tiên cần trảm thất tình, yêu quái thành tiên, lại cần thất tình!" "Miệng ngươi luôn nói mình không cần thảo phong, hóa ra ngươi thật sự không cần thảo phong!" "Toàn bộ thần đạo của Hiến Vương, bắt đầu từ điền trì, chính là một con đường đăng tiên!

Chỉ là điền trì là lối ra, đại mộ mới là khởi điểm thực sự." "Nhưng đối với loại yêu như ngươi, khởi điểm không quan trọng, quan trọng là quá trình!" "Chỉ cần ngươi có được thất tình, là có thể hóa người thành tiên!" "Chó má!" Đối mặt với lời chỉ trích của Hồ Bát Nhất, Ngoa Thú chỉ mắng to: "Cô nãi nãi muốn thành tiên, căn bản không cần dùng đến những thứ tà ma ngoại đạo!" "Cô nãi nãi là linh thú thượng cổ, thủ đoạn thành tiên, căn bản không phải là thứ mà phàm nhân như các ngươi có thể hiểu được!" Lúc này, Lục Vũ lên tiếng: "Vậy ngươi giấu thất tình đi đâu rồi?" "Ta..." "Sự kiên nhẫn của tao có hạn." "Ta... ta cho ngươi xem!" Mặc dù lời nói trước đó của Hồ Bát Nhất không hoàn toàn đúng, nhưng đã nói đúng phần lớn, vẫn khiến Ngoa Thú có chút đau đầu.

Thêm vào đó, ánh mắt Lục Vũ lạnh như băng, khiến nó cũng có chút e sợ.

Chỉ có thể cắn răng, quyết tâm, há miệng, phun ra một luồng khí đen!

Khí đen lan tỏa, bên trong dường như có tiểu quỷ đang không ngừng giãy giụa gào thét!

Trong khoảng thời gian cực ngắn, vẻ mặt của Vương Bàn Tử khó coi thấy rõ, không biết đã nhìn thấy thứ gì đáng sợ, mà mặt mày tái

nhợt, mồ hôi lạnh túa ra!

Lục Vũ liếc nhìn làn sương đen, nheo mắt, đột nhiên hiểu ra ý đồ của Ngoa Thú.

"Nuốt về đi." Nói xong một câu, Lục Vũ lại lấy ra một củ đương quy, ném thẳng cho Ngoa Thú.

Ngoa Thú bất mãn làu bàu: "Hiểu lầm cô nãi nãi nhà ngươi, không tin vào lòng tốt của cô nãi nãi, định dùng một củ đương quy này mà đuổi cô nãi nãi đi à?" Lục Vũ không thèm để ý đến Ngoa Thú, quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, giải thích: "Nó nuốt thất tình, không phải là để hấp thụ thất tình của Hiến Vương." "Linh thú thượng cổ, không có tình cảm." "Nó muốn cảm nhận thất tình, để bản thân có thể sở hữu thất tình." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại, khẽ cười: "Con súc sinh này, tuy không phải thứ gì tốt đẹp, nhưng dù sao vẫn có chút cốt khí của linh thú thượng cổ." Vương Bàn Tử sững người, nói: "Tiểu ca nhi, ý của cậu là con súc sinh này không có tình cảm?" "Ừ." "Vậy nó làm gì mà cãi nhau với tôi?" "Không cãi nhau với cậu, làm sao nó biết thế nào là nộ?" Shirley Dương phản ứng lại, nhẹ giọng nói: "Ngoa Thú luôn cùng anh cãi nhau, thực ra là muốn thông qua anh, để hiểu được thế nào là nộ." "Thực tế, nó đối với anh, không có gì phẫn nộ." Vương Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu: "Con súc sinh này hóa ra là có ý đồ như vậy.

Linh thú thượng cổ, quả thực rất thông minh." "Vô nghĩa, cô nãi nãi thông minh hơn con heo nhà ngươi nhiều!" "Con súc sinh!" Vương Bàn Tử bị Ngoa Thú khiêu khích, lập tức mắng to, chỉ là vừa mắng một câu, đột nhiên nghĩ ra điều gì, lập tức dừng lại.

Cẩn thận nhìn Ngoa Thú một lúc, gã hừ lạnh một tiếng: "Bàn gia ta đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, không cãi nhau với con súc sinh nhà ngươi, để ngươi không biết thế nào là phẫn nộ, để ngươi không

cảm nhận được thất tình, vĩnh viễn không thể thành tiên, cả đời chỉ là cái đầu thỏ!" "Tên béo chết tiệt!" "Tên béo chết tiệt, ngươi điếc à?" "Tên béo chết tiệt, cô nãi nãi đang nói chuyện với ngươi đấy!" "..." Vương Bàn Tử quả thực nói được làm được, mặt nén đến đỏ bừng, cũng không đáp lại một tiếng, mặc cho Ngoa Thú tiến hành đủ loại "hỏi thăm" tàn nhẫn với gã.

Hồ Bát Nhất nhìn bộ dạng ấm ức của Vương Bàn Tử, chỉ cảm thấy buồn cười không chịu được.

Tuy nhiên, Lục Vũ đã mở miệng nói chuyện khác, Hồ Bát Nhất cũng không còn quản chuyện cãi nhau trẻ con của Vương Bàn Tử và Ngoa Thú nữa.

"Thực ra như vậy cũng tốt." Lục Vũ nhìn Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, chậm rãi nói: "Con tiểu yêu này, tuy là linh thú thượng cổ, nói dối thành quen, nhưng cũng không phải là thứ gì táng tận lương tâm." "Lần này Hiến Vương muốn trảm thất tình đăng tiên, bất kể cuối cùng hắn đăng tiên là thật hay giả, thất tình bị Ngoa Thú nuốt mất, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu." Hồ Bát Nhất liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Nói thật, lần này cũng là trùng hợp.

Thứ tự vào mộ của họ, vừa hay ngược lại với thứ tự đăng thiên của Hiến Vương.

Cho nên đi suốt một đường, xem như là đang phá hoại việc đăng thiên của Hiến Vương.

Nhưng đối với linh thú thượng cổ như Ngoa Thú, lần này, chính là một cơ duyên lớn lao.

"Đúng rồi, đừng nói cô nãi nãi không giúp các ngươi." Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: "Chính là cái lão già mà

các ngươi gọi là Khương Tử Nha ấy, lúc lão tiễn cô nãi nãi đuổi theo các ngươi, có nói với cô nãi nãi một câu." "Nói gì vậy?" Vương Bàn Tử có chút tò mò, theo bản năng hỏi một câu.

"Tên béo chết tiệt, ngươi muốn biết à?

Quỳ xuống dập đầu cho cô nãi nãi ba cái!" "Con súc sinh!" "Tên béo chết tiệt!" "Nghiệt súc!" "..." Vô tình, Vương Bàn Tử lại bị Ngoa Thú dắt mũi, trực tiếp cãi nhau với nó như trẻ con.

Cãi nhau một lúc, Ngoa Thú mới thỏa mãn, ra vẻ già dặn nói: "Đợi một chút, cô nãi nãi nói chuyện chính trước, rồi sẽ so tài với ngươi!" "Ngươi!" Vương Bàn Tử còn định mắng nữa, thì thấy Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều đang tủm tỉm cười nhìn mình, Vương Bàn Tử lập tức xấu hổ đến mặt đỏ bừng...

Mất mặt quá!

Nghĩ đến Bàn gia đây, người lợi hại như vậy, nam sơn đánh qua tống tử, bắc sơn chém qua yêu tinh, lại bị một con thỏ tinh tính kế?

Bất kể gã nghĩ gì, Ngoa Thú đã lên tiếng: "Ta không nhớ rõ nguyên văn lão già đó nói thế nào." "Lúc đó cô nãi nãi và lão ở trên vách núi kia, lão vốn nói cô nãi đi theo các ngươi là gây thêm phiền phức." "Nhưng sau đó không biết thế nào, lại nói cô nãi nãi có phúc duyên, rồi cho cô nãi nãi đi theo các ngươi." Hồ Bát Nhất sững người, nói: "Phúc duyên?

Là nói về thất tình quan lần này à?" Shirley Dương suy đoán: "Nói ra thì, thất tình quan này đối với nó, thực sự là một cơ duyên rất lớn.

Hơn nữa, trên đường đi tôi cảm thấy nó ngày càng giống người." Lục Vũ cũng chú ý đến điều này.

Cậu hồi tưởng lại trong lòng, từ khi Ngoa Thú cùng họ thám hiểm, mặc dù nguy hiểm, nhưng thu hoạch của con tiểu yêu này quả thực

không ít.

Một viên nội đan lớn như vậy của Cửu Vĩ Thiên Hồ, còn có thi thể của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Lần này, lại gặp được thất tinh quan.

Khương Tử Nha nói con súc sinh này có phúc duyên, quả thực không sai.

Nhưng mà...

Vừa nghĩ đến Khương Tử Nha, trong lòng Lục Vũ lại có cảm giác gì đó khó tả.

Chương 541

Khương Tử Nha này, rốt cuộc là sao?

Lục Vũ cảm thấy, trong mộ Hiến Vương, hẳn là còn giấu một bí mật kinh thiên.

Bí mật này, rất có khả năng liên quan đến Khương Tử Nha.

Nhưng mà...

Hử?

Khương Tử Nha?

Hồ ly tinh...

Đột nhiên, Lục Vũ nghĩ đến Khương Tử Nha, Tô Đát Kỷ trong Phong Thần Diễn Nghĩa?

Chẳng lẽ, Hiến Vương và Trụ Vương còn có chút quan hệ?

Ý nghĩ này, chỉ thoáng qua một cái, Lục Vũ đã bất đắc dĩ lắc đầu.

Ý nghĩ này, quá hoang đường, cũng không có bất kỳ bằng chứng nào, căn bản không thể nào.

Khương Tử Nha và hồ ly tinh đồng thời xuất hiện trong mộ Hiến Vương, chỉ có thể là một sự trùng hợp.

"Tiểu ca nhi, sao vậy?" Thấy Lục Vũ lắc đầu, Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi một câu.

"Đúng rồi." Lục Vũ nhớ ra một chuyện, quay đầu nhìn Ngoa Thú, hỏi: "Bảy ngọn nến này, ngươi có giở trò gì không?" "Không có, tuyệt đối không có." Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, trong lòng bừng tỉnh.

Ngoa Thú không giở trò, nến vẫn có dị thường, chứng tỏ trong ngôi mộ lớn này, vẫn có những thứ gì đó không thể nói rõ tồn tại.

Lúc này, họ vẫn phải cẩn thận hơn một chút.

"Hay là, tiếp tục mở quan tài?" "Ừ." Lúc thảo luận vừa rồi, mấy người cũng nhân cơ hội nghỉ ngơi một lúc, hồi phục lại chút thể lực.

Bây giờ đối với việc phân tích mộ Hiến Vương, đã có chút manh mối, cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian.

Nói đơn giản vài câu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gom cỗ thi thể bị phân thây thành một đống, ném chút nhiên liệu rắn, đốt thành tro.

Lục Vũ thì đi đến bên cạnh cỗ ấm tử quan đã mở, chuẩn bị xem lại bên trong ngoài tro đen, còn có thứ gì khác không, tiện thể thu lại trấn thi kính.

Dù sao, trấn thi kính này là một phần của "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", vẫn là một thứ rất quan trọng!

Đi đến bên ấm tử quan, thu dọn xong gương trấn thi, Lục Vũ lại lấy ra một cái Tham Âm Trảo, thò vào trong quan tài, định xem dưới lớp tro đen còn có đồ tùy táng nào không.

Dù sao, từ xưa đến nay, đặt đồ tùy táng trong quan tài là điều không thể thiếu.

Bất kể là vương công quý tộc hay dân thường, có quan tài là chắc chắn có đồ tùy táng.

Sự khác biệt chẳng qua chỉ là trong quan tài lớn thì đồ tùy táng quý giá hơn một chút, trong quan tài nhỏ thì đồ tùy táng bình thường hơn một chút.

Tuy nói đây là mộ tùy táng của lão tổng tử Hiến Vương, nhưng

sau khi Lục Vũ dùng Tham Âm Trảo khều vài cái bên trong, vẫn tìm được mấy món đồ.

Có mấy miếng ngọc thiền, ngọc tằm, ngọc ngư, ngọc quản nhỏ, cũng có ngọc trư, ngọc cẩu, ngọc ngưu, ngọc ngư lớn hơn.

Chất ngọc không được coi là đặc biệt tốt, nhưng công điêu khắc cũng coi là tinh xảo.

Tuy không phải pháp khí, nhưng quý ở chỗ niên đại đã lâu, cũng có chút giá trị.

Ngoài những món đồ táng khí này, ở vị trí quan tài đáp xuống đất còn có một cơ quan nhỏ không dễ thấy.

Lục Vũ cẩn thận xem xét kết cấu cơ quan, lại nhìn sang mặt đất dưới mấy cỗ quan tài treo khác, cũng phát hiện ra cơ quan ở những nơi đó.

Bảy cơ quan nhỏ, nối liền với nhau, vô cùng kín đáo.

Nếu không phải vô tình nhìn thấy, e là đã bỏ qua cơ quan này.

Mấy cơ quan này đều dùng để điều khiển con đường trông có vẻ có thể đi ra ở cách đó không xa.

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ đi đến bên cạnh thông đạo đó xem xét, rồi tiện tay lấy một món đồ từ trên giá bên cạnh, ném ra.

Quả nhiên.

Món đồ rơi xuống mặt đất của thông đạo, thậm chí còn không lăn đi, mà trực tiếp rơi thẳng xuống dưới.

Bề mặt thông đạo gợn lên từng vòng sóng.

Nhìn kỹ lại, đó vốn không phải là thông đạo, mà là một con sông!

Hơn nữa, không phải là sông nước bình thường.

Những chất lỏng lấp lánh đó, toàn bộ đều là...

Chương 542

thủy ngân!

Không còn nghi ngờ gì nữa, con đường này không thông.

Nếu vô tình bước vào, con sông thủy ngân này rất có khả năng là con đường một đi không trở lại. ...Lúc này, Hồ Bát Nhất và mấy người kia đã đốt xong thi thể, lần lượt tụ lại bên cạnh Lục Vũ.

Sau khi mấy người xem xét và nghe Lục Vũ giới thiệu, Hồ Bát Nhất không nhịn được chửi ầm lên: "Lão tống tử Hiến Vương này đúng là không phải thứ tốt!" "Mộ chữ Nhật mà lão ta cũng có thể bày vẽ ra thành thế này!" "Mộ chữ Nhật vốn đã là hình dạng hiếm thấy, có thể làm thành chữ Nhật nằm ngang đã không biết tốn bao nhiêu tiền của!" "Hiến Vương vậy mà còn làm một chữ Nhật dạng lập thể!" "Mộ chính của lão ta chắc chắn là ở phía trên mộ đạo này!" "Lúc đó, Hiến Vương hẳn là đã đi từ thông đạo kia lên trên mộ chính, sau khi lão ta đi vào, kích hoạt cơ quan, đáy thông đạo sụp xuống, thủy ngân rót vào, thế là phong bế con đường đó." Vương Bàn Tử nghe xong cũng chửi ầm lên: "Lão tống tử Hiến Vương này đúng là vẽ vời thật!" Chửi một câu xong, hắn lại quay đầu nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca, chúng ta đi thế nào đây?" Lục Vũ ngẩng đầu nhìn mái vòm không biết cao bao nhiêu, bình thản nói: "Nếu đã ở trên đó, chúng ta cứ đi từ trên đó là được." "Lão Hồ, tay nghề vẫn còn chứ?" Hồ Bát Nhất mỉm cười, lấy ra một cây xẻng công binh, cười nói: "Không vấn đề." Nếu là người khác, gặp phải tình huống này thật sự không có cách nào.

Nhưng Lục Vũ chỉ cần vung Mặc Gia Đăng Thiên Thê trong tay, đừng nói là mái vòm cao mười mấy mét, cho dù là vách đá cao trăm mét cũng có thể đi lại tự do.

Hồ Bát Nhất leo theo thang lên, quan sát đơn giản rồi gọi thẳng xuống: "Tiểu ca, không sai, là mái vòm đất nện, phá ra chính là mộ đạo." "Được!" Lục Vũ gật đầu, nói: "Xuống trước đi, chúng ta cùng nhau phá sáu cỗ quan tài này rồi cùng đi." "Được!" Hồ Bát Nhất men theo thang, chẳng mấy chốc đã trèo xuống.

Lục Vũ dẫn theo Ngoa Thú, bắt đầu phá quan tài.

Đã là thất tình quan, lúc này mọi chuyện đã nói rõ ràng, tiểu gia hỏa Ngoa Thú cũng không có gì phải giấu giếm.

Chỉ cần Lục Vũ đánh rơi quan tài lớn xuống, nó tự mình qua cào bay gương trấn thi, đợi đến khi bên trong khởi thi, ba chân bốn cẳng là giải quyết xong xuôi.

Vương Bàn Tử, Shirley Dương ở dưới xem mà ngẩn cả người.

Khi liên tiếp mở hai cỗ quan tài, đến cỗ quan tài thứ tư ứng với vị trí tinh tú và ngọn nến của bọn họ, tâm trạng Hồ Bát Nhất có chút căng thẳng hơn, từ lúc Lục Vũ bắt đầu chặt dây xích sắt, anh ta đã luôn dùng khóe mắt liếc nhìn ngọn nến, sợ xảy ra chuyện.

May mà, cho đến khi ấm tử quan bị phá, mọi chuyện kết thúc, cũng không xảy ra vấn đề gì.

Không lâu sau, bảy cái ấm tử quan đều đã bị mở ra.

Thất tình bên trong đã vào trong cơ thể Ngoa Thú, bảy cái gương trấn thi, và bảy bộ "Ngũ Quỷ Định Hồn" tự nhiên đều trở thành chiến lợi phẩm của Lục Vũ và mọi người.

Xong xuôi việc này, xác định không còn gì bỏ sót, Lục Vũ quay đầu nhìn mấy người, nói: "Đi?" "Đi!" Vương Bàn Tử là người hưng phấn nhất, la hét ầm ĩ.

Mấy người men theo Mặc Gia Đăng Thiên Thê leo lên mười mấy mét, đến vị trí mà Hồ Bát Nhất đã tìm trước đó, trực tiếp vung xẻng

một trận, rất nhanh đã lộ ra một phiến đá xanh.

Vương Bàn Tử không nhịn được chửi một câu: "Lão biết tam này đúng là lắm chuyện, để Bàn gia ta một gậy đập nát nó cho xong." Nói rồi, Vương Bàn Tử tiến lên một gậy, dùng sức đẩy mạnh!

Chỉ nghe một tiếng "rắc", viên gạch trên đầu vỡ tan tành, rơi xuống đất tạo ra một tiếng động lớn!

Hồ Bát Nhất có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử, vừa định nói một câu "hồ đồ", khóe mắt đã vô tình nhìn thấy hai đạo hồng quang...

Hồ Bát Nhất quay đầu, liền thấy trong lỗ hổng vừa mở ra, hai chấm đỏ lớn như đèn lồng, đang nhìn thẳng vào mình!

Mơ hồ, dường như còn có một khuôn mặt đang nhìn anh!

Cảnh tượng này làm Hồ Bát Nhất sợ đến tê cả da đầu, không khỏi hét lớn một tiếng, xẻng công binh trong tay chém thẳng lên!

Hai chiếc đèn lồng đỏ lập tức biến mất, Lục Vũ dùng đèn pin chiếu vào, bốn phương tám hướng đều là một mảng tối đen, trực tiếp nuốt chửng ánh sáng đèn pin, không có một chút phản quang nào!

Lục Vũ khẽ nhíu mày, thò đầu ra khỏi lỗ hổng, chiếu xuống mặt đất.

Mặt đất lát đá xanh, cũng có thể nhìn thấy, không có gì khác thường.

Nhưng trên đỉnh đầu lại là một mảng tối đen, mặc cho chiếu thế nào cũng không thấy được gì.

"Tôi lên xem trước." Nói nhỏ một câu, Lục Vũ trực tiếp chui ra khỏi lỗ hổng, đứng trong thông đạo, nhìn trái nhìn phải.

Tiếp đó, anh lại lấy ra một chiếc đèn rọi cực lớn, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Đến lúc này, anh mới cuối cùng nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Vị trí của họ là một quảng trường rộng lớn và trống trải.

Hơn nữa... là một quảng trường lộ thiên!

Bầu trời tối đen vô tận, không có ánh sao ánh trăng, rất giống với lúc họ vừa bước vào Trùng Cốc.

Càng giống hơn nữa là, phía trước họ, cách khoảng hơn ba mươi mét, có một cổng cung điện.

Cổng cung điện mở ra, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong được bao phủ bởi ánh hào quang bảy màu...

Cảnh tượng này quả thực không thể tưởng tượng nổi, khiến người ta không thể tin được.

Lục Vũ bất giác cảm thấy có phải mình đã đào từ dưới lòng đất mộ Hiến Vương lên trên mặt đất rồi không?

Nếu không, sao lại chạy ra ngoài Minh Lâu của Thủy Long Vựng được? [Chúc mừng Túc chủ đã đi ra khỏi mê đạo Mộ chữ Nhật, độ thám hiểm tổng thể của Vân Nam Trùng Cốc đạt 60%, hệ thống thưởng Cửu Phượng Triêu Dương Đao.] [Tên vật phẩm: Cửu Phượng Triêu Dương Đao] [Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm] [Năng lực vật phẩm: Trấn yêu, tru tà] [Mô tả vật phẩm: Thời Xuân Thu Chiến Quốc, có nàng Vô Diệm Nữ, tên Chung Vô Diệm, bốn mươi tuổi chưa lấy được chồng, tự mình xin yết kiến Tề Tuyên Vương, trình bày bốn điểm nguy nan của nước Tề, được Tề Tuyên Vương chấp thuận, lập làm Vương hậu.

Bèn dỡ Tiệm Đài, bỏ nữ nhạc, lui kẻ dua nịnh, tiến lời thẳng, chọn binh mã, làm đầy kho lẫm, nước Tề được đại an.

Chương 543

Nước Tề có chiến loạn, Chung Vô Diệm nhiều lần lĩnh binh xuất chinh, bội đao sử dụng đều là Cửu Phượng Triêu Dương Đao.

Sử dụng lâu ngày, có thể khiến người dùng trán cao mắt sâu, thân hình to lớn, mũi gồ họng lồi, cổ béo ít tóc, lưng gù ngực ưỡn, da dẻ như sơn, xấu xí vô cùng, nhưng trí dũng vô song...] Không ngờ trong tình huống này lại đạt được 60% tiến độ, Lục Vũ không khỏi có chút bất ngờ.

Tuy nhiên, ngoài sự bất ngờ ra, anh cũng không đưa Cửu Phượng Triêu Dương Đao cho Shirley Dương, người phụ nữ duy nhất trong đội.

Dù sao, cô cũng không biết đao pháp, và hiện tại anh cũng không có nhiều thời gian để giải thích cho Shirley Dương cách dùng đao.

Chỉ một lát sau, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Ngoa Thú đều đã chui lên từ dưới đất, mấy người đều trợn tròn mắt, không dám tin.

Nơi này, quả thực giống hệt Minh Lâu phía sau Thủy Long Vựng.

Điểm khác biệt duy nhất là ở đây không có cây hồ vĩ tùng kia.

Thôi được, tòa Minh Lâu này, xét về quy mô, cũng nhỏ hơn một chút so với Minh Lâu đã thấy trước đó.

Nhưng ngoài điều đó ra, nhìn từ bên ngoài, thật sự rất dễ khiến người ta nhầm lẫn.

Điều khiến họ không thể hiểu nổi nhất là, tại sao lại xuất hiện một Minh Lâu?

Theo kết cấu mộ chữ Nhật, cho dù họ có đào một đường hầm,

cũng là đang ở trong đại mộ, tuyệt đối không thể từ trong đại mộ đi ra ngoài được.

Cách bố trí mộ huyệt thế này, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng chưa từng nghe thấy!

"Lão Hồ, đây là tình huống gì vậy?" Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng.

Tình huống này, anh cũng không rõ là tình huống gì, thật sự có chút... hoang đường!

Đúng rồi!

Con mắt!

Mình trước đó đã đánh bay hai con mắt đỏ rực!

Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ ra, vội vàng cầm đèn pin tìm kiếm khắp nơi.

Không ngờ, sau một hồi tìm kiếm, Vương Bàn Tử thật sự tìm thấy trên mặt đất hai con ngươi to như bóng đèn.

"Cái này sao giống...

đôi mắt lớn của Cửu Vĩ Thiên Hồ trước đó vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn, phỏng đoán: "Chẳng lẽ nói, vừa rồi là do mộ thất bên dưới phản quang, nên hai con mắt này mới phát sáng?" "Có khả năng..." Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy một tiếng "vù", từ xa vọng lại.

Ngay sau đó, một luồng gió yêu thổi từ bên phải tới, lập tức thổi bay hai con mắt kia lên, bay thẳng về phía bên trái.

Mấy người quay đầu nhìn, hai con mắt lăn trên đất một hồi, rồi đột nhiên rơi xuống dưới.

"Vách đá?" Hồ Bát Nhất không khỏi kinh hãi.

“Qua xem thử.” Lục Vũ bình tĩnh nói một câu, đi về phía trước vài bước, trước mắt hiện ra một vực sâu.

Bầu trời đêm đen kịt bao trùm, vực sâu tối om, phảng phất như hòa làm một với đêm đen, không thể phân biệt được gì.

Dù họ có dùng đèn pin cường quang chiếu ra, cũng không thấy được gì.

Mấy người nhìn nhau, chỉ cảm thấy đầu óc mờ mịt.

Một lát sau, Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đây không phải là Minh Lâu của Thủy Long Vựng.” “Tại sao?” “Không có cây hồ vĩ tùng, hơn nữa các cậu xem bên kia.” “Hả?” Mấy người theo ánh đèn pin của Lục Vũ, quả nhiên nhìn thấy ở một góc vách đá có một con đường nhỏ men theo vách.

Con đường lát đá đen, bám sát vách đá, rất khó phát hiện.

Đi qua xem thử, con đường đi xuống khoảng mười mấy mét.

Từ tình huống này xem ra, điểm cuối của con đường bên dưới, rất có khả năng chính là con đường thủy ngân mà họ chưa đi qua.

“Con mắt kia, có thể là do gió trong sơn cốc thổi tới.” “Được rồi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, mặc kệ Hiến Vương giở trò gì, cũng phải xem rồi mới nói được.” Giọng Lục Vũ bình tĩnh, khiến tâm trạng căng thẳng của mấy người dịu đi một chút.

Định thần lại, mấy người cất bước đi về phía Minh Lâu ở xa.

Trước cửa Minh Lâu, vẫn là Lục Vũ đẩy cửa.

Bên trong cửa, cũng hoàn toàn khác với Minh Lâu của Thủy Long Vựng.

Ở đây không có điền trì, không có quảng trường, vào cửa là một nơi giống như lầu các.

Giữa nhà có hai cầu thang đi lên lầu, theo hình chữ chi từ từ đi lên, mỗi nửa tầng giao nhau, giữa hai cầu thang sẽ có một cái chiếu nghỉ nhỏ.

Cầu thang uốn lượn đi lên, tổng cộng cao chín tầng lầu.

Mỗi tầng lại hẹp hơn tầng dưới một chút, hình dạng giống như...

Chương 544

một tòa tháp.

Tầng họ đang đứng, bốn bức tường xung quanh đều là bích họa, màu sắc rực rỡ, phong cách phiêu dật.

Hơn nữa, trong tranh còn có không ít ký hiệu Mộ Trần Châu, khiến người ta nhìn vào là tâm tình kích động, tim đập nhanh hơn!

Bên trong tháp.

Shirley Dương ngẩn ngơ nhìn một viên Mộ Trần Châu trên bích họa, trong lòng cảm giác khó tả...

Cô cảm thấy, khoảng cách đến Mộ Trần Châu đã ngày càng gần rồi!

Lục Vũ quan sát nội dung bích họa.

Bích họa gần cửa ra vào đa số đều là hình dạng thiên thần, trông cao cao tại thượng, nhìn xuống nhân gian.

Về phần Vương Bàn Tử, sau khi xem bích họa một hồi, quay đầu hỏi: "Tiểu ca, có mấy viên châu giống Mộ Trần Châu, không phải vẽ, mà là trân châu thật được khảm vào." "Cái gì!" Shirley Dương kinh hô một tiếng, chạy mấy bước đến bên cạnh Vương Bàn Tử, nhìn chằm chằm vào viên châu đó.

Chỉ nhìn một cái, cô đã thất vọng lắc đầu.

Viên châu đó chỉ là đá lục tùng bình thường, vì hoa văn kỳ lạ nên được mài thành hình dạng giống Mộ Trần Châu.

"Tiểu ca, có cạy ra được không?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, trong mắt mang theo vẻ mong đợi.

Đợi đến khi Lục Vũ gật đầu, hắn lập tức ra tay.

Lục Vũ nhìn, cũng không nói nhiều.

Tính cách của Vương Bàn Tử là vậy.

Hơn nữa, một viên đá lục tùng lớn bằng lòng bàn tay như vậy cũng là một món đồ có giá trị.

Mấy người lại xem bích họa, xem hết toàn bộ bích họa ở tầng một.

"Lên lầu không?" "Đi." Nói rồi, Lục Vũ đi đầu, cất bước trước.

Chỉ là vừa định bước lên bậc thang, anh dừng lại một chút, đi sang bên cạnh vài bước, chọn đi lên lầu bằng cầu thang bên trái, tiện miệng dặn dò: "Tả vi tôn, hai cầu thang, đi lên bên trái, đi xuống bên trái." Đi một hồi, đã lên đến lầu hai.

Lầu hai vẫn là một số bích họa, nội dung cũng là một số tượng thiên thần tương tự như dưới lầu.

Tiếp đó, lầu ba.

Vừa đặt chân lên cầu thang lầu ba, Lục Vũ đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn, bước chân không khỏi dừng lại, thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút, tôi cảm thấy có gì đó không ổn." Giọng anh vừa dứt, đã nghe thấy một giọng nói yêu kiều: "Chỗ nào không ổn chứ?" Lục Vũ theo phản xạ nghĩ là Ngoa Thú lại đang gây rối, thò tay vào trong lòng, định lôi tiểu gia hỏa này ra điện cho một trận.

Chỉ là một cú thò tay vào khoảng không, lúc này mới nhớ ra.

Con súc sinh nhỏ Ngoa Thú này suốt đoạn đường vừa rồi đều ở trên người Shirley Dương, anh trực tiếp quay đầu nói: "Tự mình lăn qua đây!" "Hửm?" Khoảnh khắc quay đầu, sắc mặt Lục Vũ lạnh đi!

Bên cạnh anh, không có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, trước mắt chỉ có một nữ tử mặc y phục đỏ!

Một bộ áo bào đỏ rực, làn da trắng như giấy, khuôn mặt mỹ diễm vô song, nụ cười tươi như hoa.

Có thể nói, đây là khuôn mặt đẹp nhất mà Lục Vũ từng thấy.

Mày liễu mắt thu, da băng xương ngọc, môi đỏ rực lửa, đôi mắt kia linh động câu hồn.

Mái tóc dài, không gió mà tự bay, càng thêm phiêu dật...

Hai người, cách nhau không xa.

Lục Vũ thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người nàng.

Mùi hương này, rất khó hình dung.

Chỉ cần ngửi, đã khiến lòng người an tĩnh, sự căng thẳng trong lòng lúc này cũng tan đi rất nhiều.

"Anh sao vậy?

Sao không nói gì?

Không phải anh nói không ổn sao?

Là cảm thấy chỗ nào không ổn?" Đúng!

Không ổn!

Lục Vũ tức khắc bừng tỉnh, phản ứng lại!

Chuyện này không đúng!

Anh theo phản xạ muốn giơ tay lên, cho nữ tử áo đỏ trước mặt một đao, lại phát hiện mình căn bản không giơ tay lên nổi!

Chương 545

Cơ thể anh, hoàn toàn không nghe theo mệnh lệnh của đại não.

Đúng lúc này, nữ tử áo đỏ từ từ đến gần, đưa tay ra, lập tức ôm lấy mặt anh.

Lục Vũ cảm nhận được, đôi tay này cực kỳ băng giá, nhưng lại mềm mại đến lạ thường.

Cùng lúc đó, khuôn mặt nàng ngày càng gần mình, thậm chí đôi mắt còn từ từ nhắm lại, trông có vẻ định cho mình một nụ hôn nồng cháy!

Lục Vũ lòng nóng như lửa đốt, muốn ra tay, muốn chống cự, nhưng căn bản không có cách nào!

Ngay cả việc anh muốn cắn rách đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu kỳ lân, cũng hoàn toàn không làm được!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn, khuôn mặt đó ngày càng gần mình...

May mắn thay!

Ngay lúc đôi môi đỏ đó sắp chạm vào mặt anh, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy có người dùng sức kéo mình một cái, cả cơ thể lập tức lùi lại mấy bước.

Lần này, cảm giác không thể cử động kia cuối cùng cũng biến mất!

Lục Vũ lộn một vòng trên đất, Hắc Kim Cổ Đao trong tay múa một đường đao hoa, đang định chém xuống thì nghe thấy giọng nói lo lắng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca, là tôi, là tôi, đừng hiểu lầm!" Lục Vũ định thần nhìn lại, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều đang đứng bên cạnh anh, trong mắt đầy vẻ quan tâm.

Lúc này, giọng nói âm dương quái khí của Ngoa Thú truyền vào tai Lục Vũ: "Còn bảo người khác cẩn thận đừng trúng chiêu, sao thế, chính mình lại trúng chiêu rồi?" Lục Vũ quay đầu nhìn một cái, xách Ngoa Thú qua, một đạo Lôi pháp trực tiếp điện cho nó một trận rồi mới nói tiếp.

"Tiểu ca, vừa rồi sao vậy?" Hồ Bát Nhất cũng không quan tâm đến chuyện của Ngoa Thú, có chút căng thẳng nói: "Vừa rồi chúng tôi thấy anh bước qua ngưỡng cửa, cả người liền đứng sững lại, ngay cả cơ thể cũng bắt đầu dần dần trở nên trong suốt, giống như sắp biến mất vậy, vội vàng dùng Phi Hổ Trảo kéo anh ra." Hù...

Lục Vũ nghe xong lời của Hồ Bát Nhất, kể lại sơ qua chuyện mình vừa trải qua.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi, thấp giọng nói: "Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc." Dừng một chút, anh tiếp tục nói: "Lầu ba này, e là không đơn giản như vậy..." Không đơn giản, chắc chắn là không đơn giản.

Lục Vũ lúc vừa bước vào lầu ba đã cảm thấy không đơn giản.

Không ngờ chỉ quay đầu nhắc nhở Hồ Bát Nhất và mấy người một câu, chính mình đã trúng chiêu.

Shirley Dương do dự một chút, hỏi: "Có phải là ảo giác không?" "Theo lý thì không nên." Lục Vũ suy nghĩ một chút, lấy ra Phát Khâu Ấn và pháp khí chuyên phá giải huyễn thuật xem xét, xác định không phải ảo giác.

Hơn nữa... lúc vừa rồi xảy ra, cảm giác của anh vô cùng chân thật, thế nào cũng không nên là ảo giác.

Định thần lại, Lục Vũ cẩn thận quan sát tình hình bên trong lầu ba.

Bốn phía bích họa, toàn bộ đều là hình mỹ nữ.

Mỗi một mỹ nữ đều mặc váy đỏ rực, giống hệt như cô gái anh đã thấy.

Chỉ có điều, mỹ nữ trên bích họa không có ai lộ mặt, ngay cả mặt nghiêng cũng không có.

Khuôn mặt trên mỗi bức bích họa đều che một lớp sa, nửa kín nửa hở.

Vương Bàn Tử nhìn xem, nói: "Hay là không cần quan tâm tầng ba, chúng ta lên thẳng tầng bốn đi, dù sao cũng không thiếu tầng này." "Hơn nữa, chúng ta là để tìm lão tống tử Hiến Vương." Đề nghị của hắn cũng không phải không có lý.

Lục Vũ suy nghĩ, gật đầu, nói: "Vậy cứ thế đi, lên thẳng lầu bốn." "Lão Hồ đi đầu, các cậu lên trước, tôi xem tình hình." Lục Vũ lo lắng lầu ba có điều kỳ quái, liền đứng gác ở lối lên lầu ba.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người kia lần lượt lên lầu, không có gì bất thường, Lục Vũ cũng xoay người lên lầu.

Tuy nhiên.

Anh vừa xoay người, đã cảm thấy có thứ gì đó từ sau lưng, đột nhiên ôm chầm lấy mình!

Ôn hương nhuyễn ngọc, xúc cảm từ sau lưng truyền đến cực kỳ chân thật!

Thậm chí, Lục Vũ còn có thể cảm nhận được bên tai mình có một luồng khí lạnh!

Ngay sau đó, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Cần gì phải vội vàng như vậy?" Lục Vũ ngay lập tức muốn rút đao, nhưng tình huống vẫn y hệt như trước!

Cơ thể anh, không thể động đậy.

Dù cho đại não của anh có thể suy nghĩ, lo lắng muốn chỉ huy tay mình phản kích.

Nhưng cơ thể hoàn toàn không nghe lời!

Thậm chí, anh còn cảm nhận được cổ mình có chút ẩm ướt, một cảm giác mệt mỏi khó tả ập đến, tinh thần dần dần trở nên hoảng hốt...

Đúng lúc này!

Anh đột nhiên cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền đến từ vùng cổ, cả người giật nảy mình, tức khắc tỉnh lại.

Cơ thể vốn không thể kiểm soát, lúc này lại có thể điều khiển được!

Không chút do dự, Lục Vũ không cần suy nghĩ, quay người lại chém một đao!

Chương 546

Khoảnh khắc quay đầu, anh cuối cùng lần đầu tiên thực sự nhìn rõ thứ sau lưng mình rốt cuộc trông như thế nào!

Một nữ quỷ áo đỏ, một khuôn mặt người khổng lồ trắng bệch!

Da trên mặt không biết tại sao, toàn bộ đều sưng lên thành màu trong suốt!

Điều khiến người ta sởn gai ốc nhất là, hai con mắt yêu dị của nó lại không có lòng trắng, tròng đen gần như chiếm hết cả hốc mắt, thoạt nhìn cực giống một xác chết mục nát hung tợn bị khoét mất hai mắt!

Lục Vũ giật mình kinh hãi, Hắc Kim Cổ Đao mang theo hỏa quang, chém thẳng về phía nữ quỷ áo đỏ!

Nữ quỷ áo đỏ phản ứng cực nhanh, thân hình lóe lên, trong nháy mắt, nó đã biến mất ngay trước mắt Lục Vũ!

Chỉ có cảm giác âm lãnh thấu xương kia, vẫn luôn không tan biến.

Lục Vũ hít sâu một hơi, định thần lại, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, muốn phát hiện tung tích của nữ quỷ.

Đúng lúc này, bên tai anh đột nhiên vang lên giọng nói bất mãn của Ngoa Thú: "Cô nãi nãi vừa mới cứu ngươi một lần nữa, ngươi không cảm ơn một tiếng sao?" Hửm?

Lục Vũ cúi đầu nhìn, bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra, Ngoa Thú ở trong lòng anh, vừa rồi lúc anh không thể cử động, chính là Ngoa Thú đã cắn mạnh một cái vào cổ anh, khiến anh lập tức tỉnh lại.

“Tiểu ca, tôi thấy rồi!” Lúc này, giọng của Vương Bàn Tử cũng truyền vào tai Lục Vũ.

Vừa nói, Vương Bàn Tử đã chạy từ cầu thang trên lầu xuống bên cạnh Lục Vũ, vẻ mặt căng thẳng: “Vừa rồi tôi thấy một bóng đỏ, chui tọt vào trong bức bích họa kia!” “Tiểu ca, anh thế nào rồi?

Không sao chứ?” “Không sao.” Lục Vũ định thần lại, trầm giọng nói: “Không biết là thứ gì, mọi người đừng đứng quá gần, tôi vào xem thử.” “Đợi đã.” Shirley Dương đột nhiên đưa tay kéo Lục Vũ lại, nói: “Anh xem kia, có một con mắt!” Lục Vũ ngẩng đầu lên, liền thấy trên xà nhà có một con mắt độc nhất to bằng nắm đấm, hướng nhìn của nó dường như là...

“Lão Hồ!” “Hỏng rồi!” “Phi Hổ Trảo!” Lần này, con mắt đó đã nhắm trúng Hồ Bát Nhất!

Lục Vũ cuối cùng cũng thấy, cơ thể Hồ Bát Nhất đang dần dần trở nên trong suốt, giữa cơ thể anh ta và con mắt độc nhất kia dường như có một dải ngân hà lốm đốm.

Hơn nữa, miệng Hồ Bát Nhất cứ mấp máy, trông như đang hôn không khí...

Sắc mặt Lục Vũ vô cùng khó coi, rút Phi Hổ Trảo ra quăng mạnh, trực tiếp quấn lấy Hồ Bát Nhất, sau đó dùng sức kéo, kéo ngã Hồ Bát Nhất bay ra, suýt nữa rơi xuống lầu!

“Đừng để bị con mắt độc nhất đó nhìn thấy!

Thấy nó nhìn về phía mình, lập tức di chuyển!” Lục Vũ trầm giọng nói, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào con mắt độc nhất kia!

Con mắt này, chắc chắn là pháp khí! [Tên vật phẩm: Cửu Vĩ Thiên Hồ Nhãn] [Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai hạ phẩm] [Năng lực vật phẩm: Định thân, gây ảo giác] [Mô tả vật phẩm: Cửu vĩ thiên

hồ, hóa thành nữ thân, mỹ diễm vô song, nhưng sau khi bị người lăng nhục đã bị ném xác xuống nước, một luồng oán hận không tan, tất cả oán niệm đều ẩn chứa trong mắt.

Nhìn đối diện, bị nó nhìn chằm chằm sẽ không thể di chuyển.

Sẽ sinh ra ảo giác bị mỹ nữ dụ dỗ, mặc cho kẻ khác định đoạt!

Oán niệm sâu nặng, oan hồn bám vào trong mắt, nhiều năm không tan...] Quả nhiên, không thể bị nó nhìn thấy, không thể nhìn thẳng vào nó...

Hỏng rồi!

Không thể nhìn thẳng vào nó!

Anh vừa mới bảo mấy người nhìn vào con mắt, cẩn thận đừng để bị chiếu trúng, lúc này Lục Vũ trong lòng kinh hãi, vội vàng quát: "Xuống lầu, xuống lầu trước, nhanh lên, nhanh lên!" Con mắt này, chỉ ở trong lầu ba, không ra ngoài.

Hơn nữa, cho dù nó có ra ngoài, dưới lầu rộng rãi hơn, cũng dễ đối phó hơn là ở trên cầu thang!

Nghe Lục Vũ thúc giục, mấy người cũng không dám chậm trễ, vội vàng cùng nhau xuống lầu.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, vừa mới tự mình trải nghiệm sự lợi hại của hồ nhãn, lúc này trong lòng không khỏi sợ hãi!

Đến lầu hai, mấy người vừa cẩn thận đề phòng, vừa không ngừng suy nghĩ xem phải làm sao.

Hồ Bát Nhất đau đầu nói: "Nếu có thể nhìn thấy, còn có thể nghĩ cách né tránh con mắt, rồi tìm cách thu con mắt đó lại.

Nhưng không thể nhìn, chúng ta lên đó chỉ có nước làm bia đỡ đạn..." Điểm này, Lục Vũ trong lòng cũng rất rõ.

Shirley Dương suy nghĩ một chút, nói: “Hay là để tôi đi?

Tôi là phụ nữ, chắc sẽ không dễ bị...” Vừa nói, cô liếc nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất không khỏi đỏ mặt, lập tức nghĩ đến cảnh tượng thân mật giữa mình và Shirley Dương trong ảo giác vừa rồi.

“Vô dụng.” Lục Vũ nhíu mày nói: “Cô cũng sẽ bị con mắt định thân.” “Vậy chỉ có tiểu Ngoa đi được thôi.” “Cô nãi nãi đi không được.” “Ngươi sao lại đi không được?” “Chỗ cao như vậy, cô nãi nãi không lên được, cô nãi nãi sợ độ cao.” “Bớt giở trò đi!” “Cô nãi nãi thật sự sợ độ cao...” Hồ Bát Nhất nghe hai người lại bắt đầu cãi nhau, vội vàng chuyển chủ đề: “Đừng nói những chuyện này nữa, mấu chốt là bây giờ chúng ta phải làm sao.” “Nhìn nó thì dễ bị nó định thân.

Không nhìn nó, cũng có thể bị định thân, tôi không biết phải làm sao nữa, chẳng lẽ không để nó nhìn thấy chúng ta được à?” Vương Bàn Tử nói một câu với vẻ mặt cạn lời.

Chỉ là vừa nói xong, Lục Vũ đột nhiên đập mạnh vào đùi: “Đúng rồi!

Sao mình lại quên mất chuyện này!

Chương 547

Mọi người ở dưới đợi tôi!" Lời của Vương Bàn Tử lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Anh có Thừa Ảnh Kiếm, có thể ẩn thân!

Chỉ cần ẩn thân đi lên, con mắt sẽ không phát hiện ra anh, rồi lấy một cái hộp ngọc úp con mắt lại, mọi vấn đề đều được giải quyết!

Trong lòng đã có kế hoạch, Lục Vũ trực tiếp rút Thừa Ảnh Kiếm ra, lại dặn dò mấy người một tiếng, trực tiếp ẩn thân, từ từ đi lên.

Anh không chỉ cầm Thừa Ảnh Kiếm, mà còn đeo cả cặp kính râm đen trắng có được lúc có người gây sự ở "Tân Nguyệt Phạn Điếm" lần trước.

Hơn nữa, Vương Bàn Tử còn buộc "Phi Hổ Trảo" vào người anh, lại bảo Lục Vũ đeo kỹ Phát Khâu Ấn, miệng lẩm bẩm: "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" Như vậy, nếu gặp phải dị thường, cho dù cơ thể Lục Vũ không thể động đậy, nhưng vẫn có thể truyền tin qua Phát Khâu Ấn, họ có thể trực tiếp dùng Phi Hổ Trảo kéo Lục Vũ ra khỏi đó.

Lầu ba!

Nhìn thấy con mắt độc nhất khổng lồ kia, tâm trạng Lục Vũ bình tĩnh, từ từ đến gần.

Con mắt độc nhất khổng lồ kia, từ từ chuyển động, quan sát mọi thứ xung quanh, giống như một người bảo vệ trung thành!

Lục Vũ nhìn con mắt, cảm nhận được oán hận mãnh liệt của nó, cùng với cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Tuy nhiên, cơ thể anh vẫn có thể di chuyển tự do.

Tình huống này, khiến Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, chiến thuật lần này, chắc là không có vấn đề.

Lúc này, Vương Bàn Tử nắm chặt Mô Kim Phù, căng thẳng hỏi: "Tiểu ca, anh thế nào rồi?

Không sao chứ?

Không vô dụng như lão Hồ chứ?" Lục Vũ trong lòng khẽ động, dứt khoát đáp lại một câu: "Im miệng." Nhưng ngay sau đó, anh lại nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Vương Bàn Tử: "Lão Hồ, vừa rồi ông thấy mỹ nữ trông thế nào?" "Vương Bàn Tử, im miệng!" Lần này, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng im miệng, Lục Vũ cũng đã đến dưới con mắt độc nhất khổng lồ kia.

Trong tay anh, cầm một chiếc hộp ngọc đang mở, đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Hù..." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, nhảy vọt lên, hộp ngọc trong tay phải úp thẳng vào con mắt lớn kia!

Cạch!

Hộp ngọc úp vào con mắt, nhưng điều khiến Lục Vũ bất ngờ là, ngay lúc anh định lấy hộp ngọc xuống khỏi xà nhà, hộp ngọc đột nhiên bị kẹt ở đó, cho dù với sức mạnh của anh, cũng không có cách nào gỡ hộp ngọc xuống được.

Bên dưới, Hồ Bát Nhất phát hiện dị thường, lớn tiếng hét: "Tiểu ca, ngang, theo chiều ngang!" Lục Vũ trong lòng khẽ động, xoay ngang hộp ngọc, cuối cùng cũng úp được con mắt độc nhất to lớn kia vào trong hộp ngọc.

Rơi xuống đất, Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử của anh đột nhiên co rút lại, không

thể tin được nhìn vào mọi thứ trước mắt!

Lục Vũ nhìn tình hình xung quanh, chỉ cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi!

Trước khi anh gỡ con mắt hồ ly khổng lồ kia xuống, tòa kiến trúc này trông giống như một tòa tháp chín tầng, trong tháp chạm trổ rồng phượng, khắp nơi đều là bích họa, rất xa hoa.

Nhưng bây giờ... tháp chín tầng đã biến thành tháp ba tầng.

Vị trí anh đang đứng, chính là tầng thứ ba!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và mấy người kia đang đứng ở tầng một.

Tháp chín tầng biến thành tháp ba tầng còn chưa tính, tháp gỗ ban đầu lại biến thành... tháp bạch ngọc!

Nhìn một lượt, bất kể là tường hay mặt đất, toàn bộ đều là bạch ngọc!

Thậm chí, ngay cả thân tháp hình đa giác cũng biến thành bảo tháp hình tròn!

Tháp ba tầng, mỗi tầng lại hẹp hơn một vòng.

Ngay cả cầu thang cũng biến thành cầu thang giếng trời hình tròn.

Dưới lầu, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều có chút ngây người, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cảnh tượng này, có chút quá kỳ lạ!

Sau một lúc chần chừ ngắn ngủi, Lục Vũ cũng không đi cầu thang, lộn một vòng, trực tiếp nhảy từ lầu ba xuống!

Thấy anh an toàn đáp xuống, Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Tiểu ca, anh nói xem đây có phải là loại mộ cơ quan 'Thiên Củ Viên Lưu Các'

không?" "Chắc là không phải, tôi không thấy cơ quan." Lục Vũ nhíu mày, lại một lần nữa quan sát mọi thứ xung quanh.

Theo lý, trên người anh có "Mặc Gia Cự Tử Giới", rất nhạy cảm với các loại cơ quan.

Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy dấu hiệu của cơ quan.

Chương 548

Shirley Dương nói: "Hoặc là, do ảo giác của con mắt độc nhất kia?" Lục Vũ suy nghĩ, hỏi: "Lúc chúng ta vào, có ai đã xem qua hình dạng của toàn bộ kiến trúc này chưa?" Mấy người đều lắc đầu.

Lúc vào trước đó, bên ngoài trời đất tối tăm, không thấy được gì, cho dù muốn nhìn thấy hình dạng của toàn bộ kiến trúc cũng không rõ.

Lúc đó chỉ mơ hồ thấy được một cổng cung điện, bên trong cổng cung điện được bao phủ bởi ánh hào quang bảy màu.

Nhưng khi họ bước vào cổng cung điện thì lại không thấy ánh hào quang bảy màu nữa.

Mấy người cũng biết, những ánh hào quang đó thực chất là do ánh đèn pin của họ chiếu vào bảo thạch trên tường, phản xạ ra.

"Hay là, ra ngoài xem thử?" Im lặng một hồi, Hồ Bát Nhất lên tiếng đề nghị.

Trong tình huống này, cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

Lục Vũ suy nghĩ, liền cùng mấy người từ từ lùi ra cửa, đẩy cửa ra, nhìn ra ngoài.

Bên ngoài, vẫn là quảng trường mà họ đã đi lên, không có gì thay đổi, bầu trời đen như đít nồi, không có một chút ánh sáng nào...

Mấy người nhìn nhau, lại quay đầu nhìn tình hình bên trong cửa.

Lục Vũ mở miệng nói: "Đi lại một lần nữa, xem rốt cuộc thế nào." Bích họa ở lầu một không có gì thay đổi.

Bích họa ở lầu hai cũng không có gì thay đổi.

Nội dung bích họa hai tầng lầu vẫn là về các vị thần tiên cao cao

tại thượng.

Thậm chí, trên tường lầu một, vẫn có thể thấy được dấu vết Vương Bàn Tử để lại khi cạy viên đá lục tùng giả làm "Mộ Trần Châu" trước đó.

Chẳng mấy chốc, mấy người lại một lần nữa lên lầu ba.

Lầu ba, nội dung bích họa, cuối cùng cũng đã khác.

Bắt đầu từ cuối cầu thang hình tròn, bích họa giống như một cuộn tranh, kể lại cuộc đời của Hiến Vương.

Công bút trên bích họa tinh xảo, sống động như thật.

Mấy người đều có thể thấy được, một người trẻ tuổi, từ từ trở thành quân chủ của một quốc gia.

Điền quốc chinh chiến, Điền quốc phân liệt, Già Long Sơn...

Giữa bức bích họa, cuối cùng cũng đến quá trình xây dựng lăng mộ Hiến Vương mà họ quan tâm nhất.

Trong tranh vẽ, sau khi Hiến Vương và Đại tế ti đến Già Long Sơn, đã tìm thấy một nơi phong thủy bảo địa.

Trong quá trình khai quật, họ phát hiện ra một cung điện bạch ngọc, rất giống với cung điện bạch ngọc mà họ đã tham quan, trong cung điện bạch ngọc, một lão tiên nhân râu tóc bạc phơ nằm trên một chiếc giường bạch ngọc.

Trên giường bạch ngọc, treo một ngọn đèn, rất giống Bách Lý Lạc Phượng Đăng.

Nhìn xuống dưới, Hiến Vương đã không biết vận chuyển thi thể của lão tiên nhân đi đâu, bắt đầu cải tạo cung điện bạch ngọc.

Thấy đến đây, Vương Bàn Tử không nén được sự tò mò trong lòng, hỏi: "Tiểu ca, lão Hồ, đây có phải là nói lão tổng tử Hiến Vương

này cướp tổ chim khách, chiếm mộ của Khương Tử Nha rồi không?" Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Xem ra, đúng là như vậy." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu theo: "Xây dựng vương lăng, đặc biệt là xây loại thần tiên huyệt này, Hiến Vương và Đại tế ti đã quan sát phong thủy trước mấy lần.

Hẳn là, họ đã từ thiên tinh phong thủy, phát hiện ra đại mộ của Khương Tử Nha, nên mới làm như vậy..." Mấy người lại nhìn xuống, Shirley Dương nhíu mày nói: "Mọi người xem chỗ này, chính là Hiến Vương đang bố trí Tứ Tượng Vị ở Trùng Cốc." Ngoa Thú thấy trên tranh có mình, tức giận mắng nhiếc: "Dám vẽ cô nãi nãi xấu thế này, thật là vô lý!

Lão biết tam này chết không yên lành!" Lục Vũ và Hồ Bát Nhất đều không để ý đến Ngoa Thú, chỉ xem từng bức tranh một.

Dần dần, họ thấy được thủy đạo Già Long Sơn, cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn được xây dựng, thấy được Minh Lâu được xây dựng, thấy được điền trì được rót nước, thấy được địa cung được xây dựng, bố trí.

Bất kể là thất tinh quan, tứ thụy thú, trên bích họa đều có.

Tuy nhiên... càng xem về sau, bích họa càng khác, xem đến cuối, Vương Bàn Tử còn chỉ tay vào bích họa, sắc mặt kỳ quái nói: "Sao tôi cứ cảm thấy, người này giống Bàn gia tôi thế nhỉ?" Vương Bàn Tử chỉ tay vào bích họa, nội dung trên đó, chính là cảnh trong Minh Lâu, lúc đại loạn chiến cuối cùng, Vương Bàn Tử đè lên người Lục Vũ, còn trên người hắn bị binh dũng khôi cương đè lên.

Trên bích họa, biểu cảm trên mặt Vương Bàn Tử sống động như thật, có chút căng thẳng, lại có chút dũng khí bất chấp tất cả.

Vương Bàn Tử càng nhìn càng thấy giống mình, không khỏi toát cả mồ hôi lạnh!

Hơn nữa... không chỉ là một bức tranh!

Bức tranh tiếp theo của bức tranh này, nội dung trên đó chính là về Shirley Dương.

Trông giống như lúc họ ở trong Minh Lâu kích hoạt "Mặc Gia Liên Nỗ Xa", Shirley Dương giơ Kim Cương Tán, chống đỡ mưa tên dày đặc!

Bức tiếp theo, là Hồ Bát Nhất.

Nội dung trên tranh, chính là cảnh Hồ Bát Nhất trèo thang.

Hồ Bát Nhất nhìn, vẻ mặt ngẩn ngơ, lẩm bẩm: "Đây là bức họa lúc tôi tìm kiếm lối ra của mộ chữ Nhật." Trùng hợp sao?

Chương 549

Không thể nào.

Dưới gầm trời này, không có sự trùng hợp như vậy!

Cảm giác này, giống như có người ở trên cao, nhìn thấy hết mọi việc họ làm trong mộ Hiến Vương, rồi vẽ lên bích họa.

Cảnh tượng quỷ dị, khiến người ta sởn gai ốc, toát cả mồ hôi lạnh!

"Tiểu ca đâu?

Không có bích họa của tiểu ca à?" Vương Bàn Tử nhìn sang bức bích họa tiếp theo, trống trơn, trên đó không có bất kỳ nội dung nào, không khỏi ngẩn người.

"Đây là ý gì?" "Sao không có nội dung về tiểu ca?" "Đây..." "Bức bích họa này, chẳng lẽ còn chưa vẽ xong?" Vương Bàn Tử nói, trong lòng cũng có chút lo lắng, chỉ cảm thấy da đầu căng cứng!

Chuyện này, thật sự quá quỷ dị.

Lục Vũ thấy vậy, định thần lại, dùng giọng nói bình tĩnh nhất có thể nói: "Không cần quá lo lắng, tôi thấy bức bích họa này, chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí thôi." Có phải là cố làm ra vẻ huyền bí hay không, anh cũng không thể xác định.

Nhưng mấy người này sắp bị dọa chết rồi, anh cũng phải an ủi vài câu...

"Đừng quên, lúc chúng ta ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn thấy được lời tiên tri của nhà tiên tri." "Tôi thấy, Hiến Vương hoặc là đại tế ti của cổ Điền quốc, chắc cũng có năng lực tiên tri." Hồ Bát Nhất gãi đầu, khẽ dịu đi tình trạng da đầu tê dại, nói: "Tôi đang nghĩ, cổ Điền

quốc và Tinh Tuyệt quốc, liệu có mối liên hệ nào không?" Ý nghĩ này, Hồ Bát Nhất đã nghĩ rất nhiều lần.

Trong đại mộ dưới lòng đất, lần đầu tiên nhìn thấy Tịnh Kiến A Hàm trên bích họa kim tuyến, trong lòng anh đã có ý nghĩ kỳ lạ này.

Lúc này nhìn thấy thứ tương tự như lời tiên tri, anh lại càng cảm thấy có khả năng.

Sau khi sắp xếp lại ngôn ngữ trong lòng, anh tiếp tục nói: "Trong lịch sử, ghi chép về Tinh Tuyệt quốc đa số được tìm thấy ở Tây Kinh.

Ghi chép về cổ Điền quốc cũng đa số được tìm thấy ở Tây Kinh." "Giữa họ, nếu có liên hệ, chưa chắc đã là không thể." "Thêm một điều nữa, giữa họ còn có một mối liên hệ mật thiết nhất, Mộ Trần Châu!" Shirley Dương nhíu chặt mày, hỏi: "Lão Hồ, ý của anh là?" Hồ Bát Nhất gãi đầu, nói: "Cụ thể thì tôi cũng không nói rõ được, tôi chỉ cảm thấy giữa hai chuyện này, liệu có quan hệ gì không?

Hơn nữa, tôi cảm thấy Hiến Vương chắc sẽ không vô duyên vô cớ để lại bích họa Tịnh Kiến A Hàm." Lý lẽ, đúng là như vậy.

Chỉ là hiện tại còn không phải lúc suy ngẫm về cổ Điền quốc và Tinh Tuyệt Cổ Thành, Lục Vũ cắt ngang suy đoán của Hồ Bát Nhất, nhíu mày nói: "Lão Hồ, trước tiên xem có thể tìm thấy mộ thất thật sự của Hiến Vương không." "Tìm được mộ thất, thì có khả năng tìm được quan quách, tìm được Mộ Trần Châu, đến lúc đó tất cả vấn đề khó khăn, sẽ được giải quyết dễ dàng." Lời Lục Vũ vừa dứt, Vương Bàn Tử đã có chút nóng nảy nói: "Lão tống tử Hiến Vương này muốn thành tiên, có phải là ở trên đỉnh lầu, đợi một tia sét đánh xuống, đến lúc đó lão ta độ kiếp thành tiên không?" Lời nói đùa này, Hồ Bát Nhất tự nhiên sẽ không coi là thật, cũng biết hắn là để khuấy động không khí, tránh cho mấy người bị chuyện bích họa ảnh hưởng tâm trạng.

Suy nghĩ một chút, anh mở miệng nói: "Từ xưa đến nay, về các vị

tiên nhân thành tiên, cũng có không ít người lấy kiến trúc bạch ngọc làm nền tảng." "Thêm nữa, đây là lầu ba tầng." "Lão Tử có câu, Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Vạn vật phụ âm nhi bão dương, xung khí dĩ vi hòa." "Tòa lầu bạch ngọc này là ba tầng, phù hợp với thuyết tam sinh vạn vật." "Nhưng có âm mà thiếu dương, có khí mà lại loạn phong." "Tuy nhiên, Mộ Trần Châu còn có tên là Phượng Hoàng Đảm, là vật chí dương trong thiên hạ, e là không có gì có thể dương hơn phượng hoàng." "Cho nên tôi thấy, quan quách của Hiến Vương chính là ở trong tòa lầu này, Mộ Trần Châu, cũng chính là dương của tòa âm lâu này!" Vừa nói, Hồ Bát Nhất vừa chỉ tay xuống chân, lại chỉ lên trời: "Giếng trời này không lớn không nhỏ, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy kích thước giếng trời cũng từ từ thu nhỏ lại, chính là bằng một phần ba kích thước của mỗi tầng." "Cho nên tôi suy đoán, 'phụ âm nhi bão dương' chính là ở dưới chân chúng ta!" Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, Vương Bàn Tử dùng cây gậy bảo bối của mình gõ hai cái xuống đất, không khỏi nhíu chặt mày: "Lão Hồ, phiến đá xanh này không biết dày bao nhiêu, không có một chút tiếng vọng nào.

Chúng ta mà đào xuống dưới, thì khó lắm." Lục Vũ nghe, cũng có chút đau đầu.

Nhưng không thể phủ nhận, giải thích của Hồ Bát Nhất rất có lý.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Chúng ta lên lầu lại, tôi xem lại lần nữa, tôi cứ cảm thấy hình như có chuyện gì đó quan trọng, bị tôi bỏ sót mất..." "Hỏng rồi!" "Tôi nhớ ra rồi!" Hồ Bát Nhất nói giọng lo lắng, nhanh chóng chạy lên lầu ba.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng vội vàng theo sau lên lại lầu ba.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt căng thẳng, đi vòng quanh bích họa, rất nhanh

đã tìm thấy bức bích họa về Tứ Thụy Thú của lăng tẩm.

"Mọi người xem bức bích họa này, hồ ly, rồng, phượng, rõ ràng có thể thấy, chỉ duy nhất không có kỳ lân!" "Tôi bây giờ có thể xác định, con kim xà chúng ta thấy trên bích họa không có quan hệ gì với rồng, chắc là một thứ để đánh lạc hướng." "Tứ thụy thú thực sự, con thứ nhất chính là con hồ ly chúng ta thấy ở Minh Lâu." "Con thủy long thứ hai, chính là con hồng ngọc long trong điền trì." "Con phượng hoàng thứ ba, chính là ngọn lửa ở trung tâm mộ chữ Nhật, mọi người xem bức bích họa này." "Nhìn xuôi, giống như có người đang vẽ phượng hoàng trên trần nhà, nhưng nhìn ngược lại, sẽ phát hiện, không phải người đang vẽ, mà là... những người này toàn bộ đều đang bốc cháy, biến thành một bức tranh hỏa phượng." "Còn kỳ lân..." Hồ Bát Nhất dừng lại, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ, hít sâu một hơi, đưa ra đáp án của mình: "Kỳ lân, chính là tiểu ca!" "Tứ thụy thú, khấu thiên môn!" Câu cuối cùng có ý gì Vương Bàn Tử không hiểu, nhưng hắn vẫn không nhịn được nói: "Lão Hồ, ông có phải bị sốt không, tiểu ca sao lại thành thụy thú?" "Với lại, trước đó không phải tiểu ca nói Ngoa Thú là kỳ lân sao?" Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng không có thời gian giải thích thêm cho Vương Bàn Tử.

Anh đã tính toán cẩn thận, bọn họ vào đại mộ đã rất lâu, rất có khả năng đã hơn một ngày.

Thời gian dài sẽ mang đến rất nhiều biến hóa không thể kiểm soát, nên vội vàng cắt ngang lời của Vương Bàn Tử, trực tiếp nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, anh có tin tôi không?" "Anh nói đi." "Được." Hồ Bát Nhất gật đầu thật mạnh: "Vậy anh cho tôi mượn một ít máu." Lục Vũ khẽ nhíu mày: "Làm thế nào?" Hồ Bát Nhất chỉ tay vào cuối bích họa, một khoảng trống, nói: "Chính là ở đó." "Chỗ đó?" Lục Vũ không khỏi ngạc nhiên, cả bức bích họa, anh đã xem rất kỹ, bức bích họa này không phải pháp khí, cũng không giấu cơ quan gì.

Tuy nội dung trên đó rất quỷ dị, rất trùng hợp, nhưng cũng thật sự có khả năng chỉ là đến từ một lời ngụ ngôn cổ xưa.

Lão Hồ dùng máu của anh để làm gì?

Hồ Bát Nhất không kịp giải thích, Lục Vũ cũng không hỏi nhiều.

Sau khi rạch một nhát dao vào lòng bàn tay, anh đặt một tay lên bức bích họa trống không đó.

Trên bích họa, nửa bàn tay máu, vân tay rõ ràng có thể thấy.

Nhưng, không có gì thay đổi.

Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, trong lòng suy nghĩ: Chẳng lẽ đoán sai rồi?

Không phải thụy thú khấu thiên môn?

Chỉ là trong đầu vừa lóe lên ý nghĩ này, dị biến đột ngột xảy ra!

Bàn tay Lục Vũ vừa ấn lên bích họa, đột nhiên biến mất, giống như bị bích họa hấp thụ!

Dưới con mắt của mọi người, bích họa lại một lần nữa xảy ra biến hóa!

Trên đó, từ từ hiện ra hình ảnh của Lục Vũ!

Trong hình ảnh, Lục Vũ tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, không ngừng chém.

Chương 550

Từ kết cấu tổng thể, giống như lúc họ gặp phải tượng người ở thủy đạo Già Long Sơn.

Tuy nhiên... ngay lúc họ tưởng rằng mọi chuyện đến đây là kết thúc, nội dung trên bích họa lại một lần nữa xuất hiện biến hóa!

Hình ảnh vừa hiện ra lập tức biến mất, sau đó một hình ảnh mới, hiện ra trên tường!

Hình ảnh này, trông giống như lúc họ vừa vào Trùng Cốc, phát hiện ra cây dừa lớn, gặp phải quan tài huyết ngọc của Đại tế ti!

Mấy người vừa nhìn rõ, hình ảnh tiếp theo lại xuất hiện!

Lần này, nội dung trên tranh biến thành lúc họ ở trước Minh Lâu, phát hiện ra chuyện điền trì.

Vương Bàn Tử ngây người, ngạc nhiên nói: "Đây là ý gì vậy?" Không chỉ hắn, ngay cả Hồ Bát Nhất lúc này cũng có chút mơ hồ.

Anh suy đoán là "thụy thú khấu thiên môn", sao bây giờ lại xuất hiện tình huống này?

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Cố làm ra vẻ huyền bí!" Một câu nói xong, anh vung đao, chém thẳng vào bức bích họa đang không ngừng biến đổi!

Sức mạnh của anh cực lớn, một đao chém xuống, trên bích họa lập tức xuất hiện vết nứt, chỉ là nội dung bích họa dường như không bị ảnh hưởng, cũng không bị gián đoạn, vẫn hiển thị trước mặt mọi người.

Sắc mặt Lục Vũ không đổi, lại chém một đao.

Có câu, chuyện bất thường ắt có yêu ma!

Tuy anh nhìn thoáng qua không thấy đây là một pháp khí, nhưng có lúc, pháp khí sẽ không xuất hiện trước mắt, mà là giấu đi.

Đương nhiên, "thụy thú khấu thiên môn" mà Hồ Bát Nhất nói anh cũng tin, chỉ là tin thì tin, thủ đoạn thì thủ đoạn.

Nói trắng ra, anh sớm đã nhìn ra, Mộ Trần Châu chẳng qua chỉ là một pháp khí cao cấp, Hiến Vương sử dụng Mộ Trần Châu để đăng thiên phong tiên, chẳng qua chỉ là mượn sự trợ giúp của pháp khí.

Với sự huyền diệu của pháp khí, cộng thêm một truyền thuyết phối hợp, cả sự việc, liền trở nên huyền diệu vô cùng.

Về phần "đăng thiên phong tiên" có thật là công hiệu của Mộ Trần Châu, hay là Hiến Vương mơ mộng hão huyền...

Đập vỡ bức tường này, tự nhiên sẽ biết hết!

Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ quả thực bị anh dùng như một cây rìu, từng đao, không ngừng chém vào tường.

Cuối cùng.

Bức tường không chịu nổi sức nặng, bị Lục Vũ phá vỡ!

Ngay sau đó, vô số kim quang, từ khe nứt của bức tường chiếu vào!

Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Trời sáng rồi?" Lục Vũ tay vẫn không ngừng, vẫn đang chém bích họa, tiện miệng nói: "Phá ra xem là biết.

Chuyện này, chắc chắn là do pháp khí gây ra!" "Tôi giúp anh!" Vương Bàn Tử là người phản ứng đầu tiên, giơ cây gậy bảo bối của mình lên, xông lên đập loảng xoảng mấy cái.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng đến giúp, chẳng mấy chốc, khe

nứt trên tường càng lúc càng lớn.

Cuối cùng!

Mấy người dùng sức đẩy một cái, cả một tảng đá lớn trên tường bị họ đẩy xuống, trước mặt họ xuất hiện một cái lỗ lớn.

Ánh nắng vàng, không khí trong lành, đều từ cái lỗ lớn đó truyền vào.

Quan trọng hơn là, qua cái lỗ lớn này có thể thấy... bên ngoài động núi xanh nước biếc, xa xa sương mù lượn lờ.

Trong sương mù, cầu vồng hóa thành ánh hào quang bảy màu.

Những ánh hào quang đó, phảng phất như ở ngay trước mắt, có thể chạm tới, cực kỳ chân thật, khiến người ta hoa mắt mê mẩn!

Vương Bàn Tử thử thò đầu ra, muốn xem mình rốt cuộc đang ở đâu, nhưng vừa thò đầu ra, không khỏi phát ra một tiếng hét kinh hoàng tột độ!

"Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng a!" Vương Bàn Tử lần này thật sự sợ hãi!

Cơ thể hắn, rõ ràng là đang ở cùng Lục Vũ và mấy người kia, nhưng khi hắn vừa chui đầu ra khỏi cái lỗ thủng trên tường, đầu hắn lại chui ra từ một bức tường khác, ngay sau lưng Lục Vũ và mấy người kia!

Thậm chí, hắn còn có thể nhìn thấy cơ thể của mình!

Vương Bàn Tử sắp bị dọa chết, không dám động đậy: "Tiểu ca, tôi có phải... có phải bị... bị... bị phân thây không?" "Phân thây rồi mà anh còn nói được à?" Lục Vũ chỉ giật mình một cái, sau đó liền bình tĩnh lại, bình thản nói: "Rụt đầu lại." "Ồ." Vương Bàn Tử ngẩn người, thử rụt đầu lại.

Chương 551

Lần này, thật sự đã quay về vị trí cũ.

Điều này khiến hắn mừng đến phát điên!

Ngược lại, Lục Vũ không có gì vui mừng, chỉ men theo bức tường, đưa Hắc Kim Cổ Đao ra ngoài.

Ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao từ một bức tường khác, chui ra.

Cảm giác này, quá kỳ lạ.

Lục Vũ quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, hỏi: "Lão Hồ, anh thấy sao?" Hồ Bát Nhất có chút mơ hồ.

Mình đoán sai rồi?

Đây không phải là nơi "tứ thụy thú khấu thiên môn"?

Vậy đây là nơi nào?

Quan tài của Hiến Vương ở đâu?

Rốt cuộc đây là... tình huống gì?

Hiến Vương... rốt cuộc đang có tâm tư gì?

Hồ Bát Nhất trong lòng không ngừng suy nghĩ, không ngừng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trên đường đi, nghĩ xem mình có bỏ sót điều gì không.

Nhưng...

đi suốt một chặng đường, trải qua tất cả mọi chuyện, nhìn thấy tất cả nội dung, đều chỉ đến đây.

Bích họa trên tường, cũng nói rõ đây chính là mộ thất của Hiến Vương.

Cố nhiên, mộ thất ba tầng rất kỳ lạ.

Nhưng người đăng thiên thành tiên, dùng mộ thất ba tầng làm "tiên trủng" của mình, cũng phù hợp với lý niệm tiên nhân của Đạo gia.

Nhưng... rốt cuộc đây là chuyện gì?

Hồ Bát Nhất cảm thấy mình đã rơi vào một vòng luẩn quẩn kỳ lạ, càng nghĩ càng không thông rốt cuộc đây là chuyện gì.

"Mẹ kiếp?" Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô: "Sao tôi cứ cảm thấy, nơi này giống như một cái lồng, giam chúng ta ở đây, căn bản không ra được?" Câu nói này, đã nhắc nhở mấy người.

Sau một chút do dự, mấy người vội vàng xuống lầu, mở cánh cửa mà họ đã vào.

Sau khi đẩy cửa ra, Lục Vũ đưa Hắc Kim Cổ Đao ra.

Quay đầu nhìn lại, Hắc Kim Cổ Đao từ bức tường sau lưng, chui vào.

Lục Vũ quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nói: "Bất kể Hiến Vương có phải là 'tứ thụy thú khấu thiên môn' gì đó hay không, hiện tại nơi này có rất nhiều điều kỳ quái." "Chúng ta thử suy nghĩ từ một góc độ khác." "Tại sao Hiến Vương lại muốn nhốt chúng ta ở đây, chỉ có thể vào, không thể ra?" Hồ Bát Nhất cười khổ lắc đầu: "Khả năng duy nhất, chính là 'tứ thụy thú khấu thiên môn'.

Hiến Vương muốn đăng thiên, thụy thú vào mộ phải đi cùng ông ta đăng thiên, không thể rời đi cũng là chuyện thường tình." "Vậy tại sao vẫn chưa bắt đầu?" "Cái này..." Chuyện này, rối rắm phức tạp, nhất thời Hồ Bát Nhất cũng không nghĩ ra được điểm mấu chốt.

Lúc này, Lục Vũ nghĩ đến điều gì đó, từ trong lòng lôi ra Ngoa Thú, hỏi: "Ngươi nói trước đây trên bản đồ đã thấy một cái Đăng

Địch Thất, bên trong có kỳ lân.

Ta hỏi ngươi, Đãng Địch Thất trông như thế nào?" "Không biết." "Đãng Địch Thất..." Nghe thấy lời này, Hồ Bát Nhất cũng nhớ ra chuyện này, trong lòng không ngừng suy nghĩ, miệng lẩm bẩm: "Đãng địch...

đãng địch là thủy, thủy sinh kỳ lân?

Kỳ lân thuộc hỏa..." "Đạo sinh nhất..." "Cửu là cực của số..." "Đợi đã!" Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, đột nhiên hiểu ra một vài điều: "Tôi hiểu rồi!" "Không phải lầu ba tầng, vẫn là lầu chín tầng!" Vừa nghe lời này, Lục Vũ cũng lập tức nghĩ đến một khả năng, buột miệng nói: "Lục dục?" "Đúng!" Hồ Bát Nhất gật đầu thật mạnh, nói: "Đừng bị lừa!" "Chúng ta phá vỡ thất tình quan, sau đó vào đây, vốn nên vào Lục Dục Lâu, cũng chính là sáu tầng trước của tòa lầu chín tầng mà chúng ta đã thấy trước đó." "Cái gọi là lục dục, chính là sinh, tử, tai, mắt, miệng, mũi!" "Lúc chúng ta ở tầng thứ ba, gặp phải dị thường, chắc là khảo nghiệm của lục dục." "Chỉ là tiểu ca đã phá vỡ 'hồ ly nhãn', cũng chính là phá vỡ huyễn thuật của tòa lầu này, lục dục biến mất, chỉ còn lại ba tầng đăng thiên lâu này." Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, Shirley Dương suy nghĩ theo mạch của cậu ta một lúc nhưng vẫn chưa hiểu rõ lắm, cô cau mày hỏi: "Vậy tình hình của chúng ta bây giờ là sao?" "Không ra ngoài được, cũng không thấy được quan quách của Hiến Vương." Lục Vũ thở ra một hơi, giải thích: "Những gì Lão Hồ nói hơi phức tạp một chút." "Thực ra nghĩ đơn giản thì, vốn dĩ chúng ta phải đi qua sáu tầng, sau đó mới lên được ba tầng để gặp Hiến Vương." "Chỉ là bây giờ chúng ta đã trực tiếp bỏ qua ba tầng, khiến cho lão tống tử Hiến Vương này rất không hài lòng." "Cho nên, lão tống tử này muốn ở trong ba tầng lầu này, làm luôn một lượt những việc đáng lẽ phải làm ở sáu tầng lầu trước đó." Vương Bàn Tử giật nảy mình, kinh ngạc hét lên: "Tiểu ca, không lẽ cậu định nói cái

lão ba ba kia vẫn còn sống à?" Sau một lúc im lặng, Lục Vũ bình tĩnh nói: "Nửa sống nửa chết, không sống không chết, sống không bằng chết." Nói xong, mặc kệ mấy người kia nghĩ gì, hắn đi thẳng dọc theo một tòa lầu bạch ngọc ba tầng, vừa đi vừa thản nhiên nói: "Tòa lầu bạch ngọc này, hẳn là tiên trủng trong mộ Khương Tử Nha." "Hiến Vương đã đào mộ Khương Tử Nha, lấy cái tiên trủng này ra, nối liền với đại mộ của chính mình, muốn thông qua tiên trủng này để đăng thiên." "Chỉ là không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì mà biến cái tiên trủng bạch ngọc này thành một món pháp khí!" Giờ phút này, tư duy của Lục Vũ vô cùng rõ ràng.

Hồ Bát Nhất khi suy xét vấn đề này sở dĩ rơi vào vòng luẩn quẩn là vì cậu ta đã gộp chung pháp khí, mộ Hiến Vương và cả thủ đoạn đăng thiên của Hiến Vương lại với nhau để cố gắng giải mã bí ẩn này.

Còn Lục Vũ, hắn biết rõ sở trường của mình là nhận biết pháp khí, linh vật, cho nên đã chọn pháp khí làm điểm đột phá.

Lúc này, Lục Vũ đi dọc theo bức bích họa, chậm rãi bước đi và quan sát kỹ lưỡng.

Một tầng, hai tầng… Trước đó khi xem tầng hai, mấy người thấy toàn là hình thần tiên nên cũng không nhìn kỹ, cứ thế bỏ qua.

Nhưng bây giờ, khi đi được nửa đường ở tầng hai, bước chân của Lục Vũ đột ngột dừng lại, hắn nhìn chằm chằm vào một khu vực trên bích họa, khẽ nói: "Giấu nó ở đây, cũng thật biết nghĩ." 【Tên vật phẩm: Bản khắc Liệt Duệ】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Họa địa vi lao】 【Ghi chú vật phẩm: Thời cổ có người nước Khiên Tiêu tên Liệt Duệ, giỏi hội họa.

Miệng ngậm chu sa, vẽ rồng thú lên tường.

Lấy ngón tay vạch đất, như dây thừng khoanh lại.

Trong gang tấc, đất trời đều thành quy củ.

Chương 552

Bên trong một tấc vuông có Ngũ Nhạc Tứ Độc, liệt quốc bị thâu tóm, giỏi vẽ long phượng...

Liệt Duệ thường vẽ trong một cuộn đá một thước, treo lên tường, có thể tùy ý vẽ những gì trong lòng nghĩ ra lên tường.

Đặt cuộn đá vào kiến trúc thì kiến trúc đó có thể vào không thể ra.

Ngoài ra, bản khắc có thể họa địa vi lao...】 Lục Vũ nhìn thông báo của hệ thống trong đầu, biết rằng phán đoán của mình không sai.

Lập tức, hắn giải thích sơ qua vài câu, dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch nhẹ một đường trên bích họa, cắt ra vị trí của bản khắc, rồi khẽ nảy lên, một tấm đá khắc theo tiếng rơi xuống.

Lục Vũ cầm nó trong tay, nhìn một lúc rồi khẽ nói: "Họa địa vi lao, lần này Hiến Vương cũng là họa địa vi lao." Nghe những lời này, Hồ Bát Nhất giật mình kinh hãi, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngỡ ngàng nói: "Tiểu ca, ý của cậu là Hiến Vương vốn muốn đăng thiên phong tiên, nhưng lại bị cái bức họa này vây khốn, không thể phi thăng?" "Phi thăng hay không thì không biết, nhưng việc hắn bị vây khốn không thể chạy thoát thì là thật." Miệng nói vậy, nhưng trong đầu Lục Vũ không khỏi nghĩ đến Kinh Nhân Thái Tuế được miêu tả trong sách *Ma Thổi Đèn*, và cả cái thi động đáng sợ như có thể nuốt chửng mọi thứ...

Im lặng một lúc, Lục Vũ nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, những gì cậu nói trước đó đều không có vấn đề gì, Thụy thú khấu thiên môn, cũng nằm trong tính toán, hoặc là trong lời tiên tri của Hiến Vương." Lục Vũ lại thở dài: "Cục diện này, được bố trí rất lớn." "Chúng ta vừa đến, đã rơi vào trong cục." "Từ đầu đến cuối, đều ở dưới mí mắt

của Hiến Vương, đều bị hắn tính toán trong đó." "Ngay cả bây giờ, tìm được tấm đá khắc này, cũng là nằm trong tính toán của Hiến Vương." Shirley Dương, Vương Bàn Tử nghe vậy thì nhíu chặt mày, có chút mông lung, cảm thấy hồ đồ.

Nhưng Hồ Bát Nhất cúi đầu suy ngẫm một lát rồi hoàn toàn hiểu ra.

Đúng vậy!

Từ đầu đến cuối, bọn họ đi trên con đường này, phá giải các loại cơ quan, mở ra thất tình lục dục.

Bề ngoài thì giống như mang lại lợi ích cho tiểu yêu Ngoa Thú muốn hóa thành người, hủy đi con đường đăng thiên của Hiến Vương.

Nhưng mà... thật sự đã hủy rồi sao?

Nếu như, Hiến Vương vẫn luôn ở đó, thì việc bọn họ phá giải từng cơ quan một không phải là gây bất lợi cho Hiến Vương, mà là đang giúp hắn mở ra con đường thông thiên!

Quan trọng nhất là, Lục Vũ hiện đang cầm tấm đá khắc trong tay.

Chỉ cần hắn phá vỡ Bản khắc Liệt Duệ, chính là "khấu thiên môn", Hiến Vương tự nhiên sẽ xuất thế.

Một lão tống tử tính toán sâu xa như vậy mà xuất thế...

Kế hoạch này, thật sự quá đáng sợ!

"Vậy chúng ta không thả hắn ra là được chứ gì?" "Không thả không được." Lục Vũ vẫn luôn lau chùi khối 'Bản khắc Liệt Duệ', lúc nói chuyện đã lau sạch sẽ lớp màu còn sót lại trên đó, chỉ để lại nội dung nguyên bản của bản khắc.

Trong bản khắc, một người đàn ông trung niên ngồi trên vương

tọa, giống hệt như con hồ ly tinh ngụy trang thành Hiến Vương mà họ đã thấy trong minh lâu trước đó.

Chỉ là Hiến Vương này, trong tay đang nâng một viên bảo châu cực lớn, chính là...

Mộc Trần Châu!

"Cái này..." "Cái này..." Mãi một lúc sau, Shirley Dương có chút không dám tin nói: "Tiểu ca, ý của anh là, hình ảnh trên bản khắc này là vật sống?

Bên trong là Hiến Vương?" "Phải." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Cho nên mới nói, đây chính là chỗ lợi hại của Hiến Vương." "Muốn có Mộc Trần Châu, thì phải thả hắn ra." "Thả hắn ra, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, tự giễu cười: "Thủ đoạn của Hiến Vương, quả thực rất tinh diệu, cái gì cũng tính toán đến." "Xem ra lần này, Kỳ Lân ta đây, thật sự phải khấu thiên môn rồi." Vương Bàn Tử liền nói ngay: "Tiểu ca, đưa pháp khí cho tôi, tôi sẽ thả nó ra, không để cho lão tống tử này được như ý!

Với lại, tôi thấy cái trò thành tiên của hắn chỉ là lừa bịp thôi." "Làm đủ trò như vậy, lão ba ba này chắc chắn là công dã tràng!" Ngoa Thú, người nãy giờ vẫn im lặng, lúc này cuối cùng cũng lên tiếng.

Rất hiếm khi, nó không chế giễu Vương Bàn Tử, chỉ nói: "Ta cuối cùng cũng nhớ ra, nơi này chính là Đãng Địch Thất." "Ngươi bị nhốt ở đây, chính là nội dung trên bức vẽ của lão ba ba kia." Hồ Bát Nhất cau mày không hiểu: "Đãng Địch Thất, sao lại không có nước?" "Nước ở dưới chân." Lục Vũ lắc đầu khẽ nói: "Ở đây có một cơ quan, chỉ cần giẫm nhẹ một cái, sàn nhà sẽ mở ra." "Tôi nghĩ, nếu tôi thả lão tống tử này ra, hắn sẽ lập tức khởi động cơ quan, lúc đó nước sẽ trào ra, Đãng Địch Thất thiếu nước sẽ có nước, hắn có thể mượn nước thành tiên, men theo con đường chúng ta đã đi trước đó, một mạch phong tiên."

Đến nước này, bí ẩn về mộ Hiến Vương cơ bản đã được giải đáp.

Vấn đề còn lại là làm thế nào để thả Hiến Vương ra mà vẫn lấy được Mộc Trần Châu...

"Dùng pháp khí thì sao?" "Bách Lý Lạc Phượng Đăng?" "Còn cả con mắt của con hồ ly lớn kia nữa?" Nói thật, Lục Vũ cũng không biết Hiến Vương bị nhốt trong "bản khắc" mấy nghìn năm sau khi xuất thế sẽ lợi hại đến mức nào.

Nếu có lựa chọn, hắn chắc chắn không muốn thả lão tổng tử này ra.

Nhưng Mộc Trần Châu đang ở trong tay hắn, không thả hắn ra thì cũng không lấy được Mộc Trần Châu.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, mấy người đã vạch ra một kế hoạch tác chiến tạm thời.

Không phải ở trong tòa lầu này, mà là ở bên ngoài, dưới ánh mặt trời ban ngày, thả lão tổng tử Hiến Vương này ra!

Yêu ma tà túy không thể thấy mặt trời.

Hơn nữa không gian bên ngoài rộng lớn, lỡ có chuyện gì không kiểm soát được, họ cũng có thể nghĩ cách đối phó, vẫn còn đường lui.

Huống hồ, "vạn vật phụ âm nhi bão dương", ở trong tòa lầu này chính là hợp ý lão tổng tử Hiến Vương rồi.

Ra ngoài, phong thủy khí tượng khác biệt, phần thắng của họ cũng lớn hơn!

Tòa lầu bạch ngọc không còn sự gia trì của "Bản khắc Liệt Duệ", mấy người họ ra vào tự do, không còn bị như trước kia, cứ thò đầu ra là lại quay về từ phía bên kia.

Chỉ là khi bước ra khỏi lầu bạch ngọc, dưới ánh nắng chói chang,

mấy người lại thấy một cảnh tượng còn kinh ngạc hơn.

Đứng trên quảng trường nhỏ này, có thể nhìn thấy đối diện vách núi phía trước, chính là minh lâu của thủy long vựng!

Mà vị trí của họ lại ở phía sau minh lâu, trước đó khi ở minh lâu họ cũng không hề phát hiện ra.

Hồ Bát Nhất trong lòng không khỏi có chút cảm khái, thầm đoán: Già Long Sơn che rồng, lẽ nào là che con rồng phía sau thủy long vựng này?

Chương 553

“Chuẩn bị xong chưa?” Lời của Lục Vũ cắt ngang dòng suy nghĩ của họ.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử đều gật đầu, ngay cả Ngoa Thú, lúc này cũng gật đầu lia lịa, vẻ mặt nghiêm túc!

Lục Vũ thở ra một hơi, định thần lại.

Chỉ có điều, ngay khi hắn chuẩn bị khởi động bản khắc, dị biến đột ngột xảy ra!

Mấy người đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân có chút rung chuyển nhẹ!

Ngay sau đó, họ nhìn thấy tòa lầu bằng bạch ngọc mà họ vừa bước ra, ầm ầm sụp đổ!

Hầu như trong nháy mắt, cung điện bạch ngọc Hán bạch ngọc bỗng chốc chìm xuống lòng đất.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái hố tròn lớn, đường kính hơn chục mét, giống hệt cung điện bạch ngọc!

Trong hố, truyền đến mấy tiếng “loảng xoảng”, “loảng xoảng” của nước, khiến người ta vô cùng kinh ngạc!

Sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, trong lòng nghĩ đến một khả năng, vội vàng bước tới bên mép hố lớn.

Chỉ thấy, ánh nắng vàng rọi xuống mặt nước, mặt nước một màu vàng óng.

Hồ Bát Nhất càng kinh hãi hơn, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, như có một luồng khí xộc thẳng lên não!

Sắc mặt cậu ta đột biến, buột miệng nói: “Hỏng rồi, hỏng rồi, bị lừa rồi!” “Vạn vật phụ âm nhi bão dương!” “Chúng ta nghĩ sai rồi!” “Minh lâu chìm trong nước là phụ âm, mặt trời trên cao là bão dương!” “Lão tống tử này chính là muốn chúng ta rời khỏi minh lâu, hắn mới có thể phụ âm bão dương!” “Tiểu ca, nhà tù trong bản khắc, e rằng cũng chỉ là một đòn gió!” Giờ phút này, Lục Vũ cũng đã nghĩ đến khả năng này.

Hắn cúi đầu nhìn lại “Bản khắc Liệt Duệ”, hình ảnh trên đó không hề thay đổi, vẫn là hình Hiến Vương ngồi, tay nâng Mộc Trần Châu.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử nhìn cái hố lớn, cũng thốt lên một tiếng kinh hô: “Có chuyện gì thế, trong nước nở hoa à?” Ngay sau đó, chỉ thấy trong hố nước khổng lồ, nổi lên từng cụm màu trắng.

Nhìn qua, thật sự giống như một đóa hoa nhỏ màu trắng.

Nhưng ngay sau đó, theo những cụm trắng từ từ dâng lên, một cái bệ thịt màu trắng khổng lồ từ từ xuất hiện trong tầm mắt, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một thứ.

Giây tiếp theo, trong đầu hắn, hệ thống hiện lên thông báo! 【Tên vật phẩm: Thái Tuế】 【Cấp bậc vật phẩm: Tiên thảo nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Ký hồn trường sinh】 【Ghi chú vật phẩm: Thái Tuế, không phải thực vật, không phải động vật, nhảy ra ngoài Tam Giới, không thuộc Ngũ Hành, tự thành tiên thể, người sống khi vào Thái Tuế, thân thể, hồn phách sẽ dung nhập vào Thái Tuế, đồng thể với Thái Tuế, có thể cộng sinh với Thái Tuế, sống cùng trời đất.】 Quả nhiên là Thái Tuế!

Khi nhìn thấy đám hoa nhỏ màu trắng kia, Lục Vũ đã nghĩ đến Thái Tuế, đến bây giờ tận mắt nhìn thấy, còn có gì không thể tin được?

Sau một lúc im lặng cực ngắn, hắn lập tức lên tiếng: “Đây là Thái

Tuế!" Sắc mặt Hồ Bát Nhất đột biến, cũng nhanh chóng hiểu ra ý của Lục Vũ, vội vàng nói: "Thái Tuế, còn có tên là Nhục Linh Chi, được xưng là tổ của vạn vật, chỉ cần ăn nhẹ là có thể thân thể nhẹ nhàng, trường thọ, một khối Thái Tuế lớn như vậy, nếu giống như trong truyền thuyết, không biết đủ cho bao nhiêu người trường sinh bất lão, cho dù là đắc đạo thành tiên, cũng không phải là không thể a!" "A!" Lúc này, Hồ Bát Nhất lại hét lớn một tiếng: "Thì ra là vậy!" "Nhảy ra ngoài Tam Giới, không thuộc Ngũ Hành!" "Lần này, chúng ta chính là đã giúp Hiến Vương chặt đứt thất tình lục dục!" "Tiểu ca phá vỡ nhà tù, Thái Tuế phá đất mà ra, được nước nuôi dưỡng, Thái Tuế xuất thế, nhảy ra ngoài Tam Giới, không còn trong Ngũ Hành, hoàn thành việc cuối cùng, lão tổng tử này... sắp thành tiên!" Sự việc đã đến nước này, Hồ Bát Nhất còn có gì không hiểu?

Tính toán của Hiến Vương, thật sự là... quá sâu!

Từ lúc bắt đầu, từ khi tiến vào Già Long Sơn, bọn họ đã nằm trong tính toán của Hiến Vương!

Nào là thủy long vựng không thể vào, không thể bị phát hiện!

Hoàn toàn là do Hiến Vương cố tình làm ra vẻ huyền bí, hắn chỉ một mực xúi giục bọn trộm mộ trong thiên hạ, điên cuồng tìm kiếm mộ Hiến Vương, giải mã mộ Hiến Vương, để thả Nhục Linh Chi của hắn ra.

Đến lúc đó... hắn sẽ dùng Nhục Linh Chi thành tiên!

Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng hiểu ra, chẳng trách thiên tượng trước đó là mây che mặt trăng, tinh vân dày đặc!

Thiên tượng đó, chính là thiên tượng Thái Tuế xuất thế!

Dự cảm không lành trong lòng Hồ Bát Nhất ngày càng mãnh liệt!

Nhưng đúng lúc này!

Shirley Dương đột nhiên kinh hô một tiếng: "Mộc Trần Châu!" Ngoa Thú trong lòng Lục Vũ cũng nhảy dựng lên, hét lớn: "Phượng Hoàng Đảm!

Phượng Hoàng Đảm a!" Trong tầm mắt, trên Nhục Linh Chi đang từ từ dâng lên, có một viên châu lớn tròn trịa gần bằng đầu người, dưới ánh mặt trời, lấp lánh tỏa sáng, rực rỡ chói lọi!

Giờ phút này, trong đầu Lục Vũ, hệ thống lại hiện lên thông báo! 【Tên vật phẩm: Mộc Trần Châu】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Thiên giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thần lực】 【Ghi chú vật phẩm: Mộc Trần Châu, còn có tên là Phượng Hoàng Đảm, là phượng hoàng do Địa Mẫu nương nương Hậu Thổ hóa thành, sau khi niết bàn ngưng tụ thành châu, châu sinh ra cùng trời đất nên có thần lực vô cùng vô tận...】 Lục Vũ chưa kịp xem hết giới thiệu của hệ thống, vô số dây leo trắng muốt đã từ Thái Tuế khổng lồ bay ra, uốn lượn lao về phía họ!

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, dùng một giọng điệu vô cùng kỳ quái nói ra một tràng: "Các ngươi phân tích không sai, khối Thái Tuế này, chính là Hiến Vương!" "Hắn dùng Thái Tuế hóa thành thân mình, nhưng Thái Tuế nhảy ra ngoài Tam Giới không thuộc Ngũ Hành, quanh năm sinh trưởng dưới lòng đất!" "Hơn nữa..." "Thái Tuế không gì không ăn, cũng không có gì không thể ăn!" "Nhiều năm như vậy, Thái Tuế đã nuốt chửng vô số huyết nhục oan hồn vào trong cơ thể, cho nên mới có thể lớn như vậy!

Hiến Vương muốn phá kén trùng sinh, thì phải từ trong cơ thể Thái Tuế, đánh thức linh hồn của chính mình, ngưng tụ lại!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Ngoa Thú đột nhiên nhảy lên, một ngụm ngoạm lấy "Bản khắc Liệt Duệ" trên tay Lục Vũ, trong nháy mắt đã vọt đi!

Đến khi mấy người kịp phản ứng, Ngoa Thú đã nhảy ra ngoài,

nhảy lên mình Thái Tuế khổng lồ!

Giây tiếp theo!

Chương 554

Chỉ thấy bề mặt "Bản khắc Liệt Duệ", đột nhiên bốc lên một tầng khí trắng!

Ngay sau đó, từ thất khiếu của Ngoa Thú, liên tục có hắc khí bốc ra...

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, vội nói: "Hỏng rồi, tiểu gia hỏa này trước đó khi hấp thụ thất tình, đã giấu hồn chủng của Hiến Vương!" Vừa dứt lời, mấy người liền nghe thấy một tràng cười ngạo nghễ điên cuồng từ xa vọng lại!

Trong tiếng cười, một hư ảnh đầu người khổng lồ, từ từ xuất hiện trên đầu Thái Tuế, giống như thần linh, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, giọng điệu bình thản đến cực điểm: "Dù biết thì ngươi có thể làm gì?

Khương Tử Nha, ngươi chẳng qua chỉ là một tia tàn hồn của tiên nhân, còn muốn đối đầu với ta?" "Cút!" Chỉ một tiếng "Cút", Vương Bàn Tử lập tức lùi lại mấy bước, ngã sõng soài trên đất!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất vội vàng chạy tới, đỡ Vương Bàn Tử dậy.

Vương Bàn Tử phun ra một ngụm máu tươi, mặt trắng như giấy, giọng nói yếu ớt: "Lão phu một tia tàn hồn, không cầm cự được, các ngươi mau đi...

đi..." Nói được nửa chừng, Vương Bàn Tử nghiêng đầu, ngất đi.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất hai mắt như muốn nứt ra, chỉ vừa hét lên một tiếng, đã nghe thấy một giọng nói yếu ớt từ miệng Vương Bàn Tử phát ra: "Không ngờ Bàn gia ta còn có thể được Khương Tử Nha

nhập, Bàn gia ta còn được làm Khương Tử Nha một lúc a!" "Chuyện này ngầu vãi, Bàn gia ta có thể khoe cả đời!" "Tiểu ca, Lão Hồ mau đỡ tôi dậy, Bàn gia ta liều mạng với cái tên nhục tống tử kia!" Hồ Bát Nhất sững sờ một lúc, sau đó mừng như điên: "Bàn Tử, cậu không sao rồi!" Vương Bàn Tử giãy giụa đứng dậy, Lục Vũ vội lấy một miếng nhân sâm cho cậu ta, Vương Bàn Tử vừa nhai nhân sâm vừa lẩm bẩm không rõ lời: "Không sao, không sao, vừa rồi Khương Tử Nha nhập, ông ấy đi rồi, Bàn gia ta không sao...

Cẩn thận!" Vương Bàn Tử đang nói, đột nhiên hai tay dùng sức đẩy mạnh, đẩy Lục Vũ và Hồ Bát Nhất ra.

Một bàn tay quỷ trắng bệch, lập tức đâm vào chân cậu ta, trong nháy mắt quấn chặt lấy bắp chân, trực tiếp lôi về phía cái hố lớn!

Lục Vũ phản ứng ngay lập tức, cầm Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh xuống, tay quỷ theo tiếng đứt lìa.

Vương Bàn Tử vội vàng gỡ đoạn tay quỷ đang quấn trên bắp chân xuống đất, chửi ầm lên: "Bàn gia ta to con thế này, mà lại để cho một tên nhục tống tử bắt nạt sao?" Vừa nói, cậu ta liền rút khẩu súng tiểu liên Thompson sau lưng ra, điên cuồng bóp cò!

Tiếng súng đát đát đát, không ngớt bên tai!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng không kịp lo lắng cho Vương Bàn Tử nữa, mỗi người đều vung đao, chém đứt những bàn tay quỷ bay đầy trời.

Trong lúc liên tục vung đao, Lục Vũ thấy con dao rựa trong tay Shirley Dương ngày càng khó chống đỡ, hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn ném "Đao Cửu Phượng Triêu Dương" cho Shirley Dương.

Bất kể con dao này có tác dụng phụ gì, cũng còn hơn Shirley Dương cầm dao rựa!

Lục Vũ vung đao chém đứt mấy cái tay quái của Thái Tuế, giải thích sơ qua vài câu, vừa nói đến tác dụng phụ, thì nghe thấy hư ảnh trên không trung lại lên tiếng, những dây leo lao tới cũng ngày càng nhiều!

Lục Vũ không kịp giải thích thêm, chuyên tâm vung đao, nghe tiếng Hiến Vương gào thét kỳ quái!

"Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi..." "Ta là tiên nhân, cũng không vội, sẽ chơi với các ngươi một trận cho đã!" "Chơi cái ông nội nhà ngươi!" Vương Bàn Tử chửi ầm lên, trực tiếp nhắm vào khuôn mặt quỷ khổng lồ trên không trung, liên tục nổ súng!

Nhưng, mặt quỷ chỉ là mặt quỷ, đạn của Vương Bàn Tử hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào, chẳng khác gì bắn vào không khí.

Lục Vũ trầm giọng nói: "Bàn Tử, đánh vào cái nhục tống tử!" Vừa dứt lời, hắn đột nhiên nhớ ra, tuy Thái Tuế không phải thực vật, không phải động vật, nhưng lại sợ lửa!

"Lão Hồ, dùng hỏa công, ném nhiên liệu rắn qua đó!" "Được!" "Không được!" Shirley Dương vội nói: "Còn có Mộc Trần Châu!" Nghe vậy, Lục Vũ cũng nhất thời có chút khó xử.

Mộc Trần Châu, chắc chắn phải lấy đi, nhưng bây giờ cái "đại nhục tống" này thì phải làm sao?

Không dùng hỏa công...

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, thì nghe thấy Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng: "Shirley!" Quay đầu nhìn lại, thấy Shirley Dương bị một bàn tay thịt màu trắng tóm lấy, nhanh chóng kéo về phía Thái Tuế.

Nhìn thấy cô đang nắm chặt "Đao Cửu Phượng Triêu Dương" trong tay, Lục Vũ liền hiểu Shirley Dương muốn làm gì.

Cô muốn nhân cơ hội lên mình Thái Tuế, lấy đi Mộc Trần Châu!

Chỉ là... kế hoạch mãi mãi không theo kịp biến hóa!

Shirley Dương vừa đến mép hố lớn, đang định vung đao chém đứt bàn tay quái đang quấn trên tay mình, thì lại có mấy bàn tay quái khác, trực tiếp tóm lấy tay còn lại của cô.

Hầu như trong nháy mắt, lại có mấy bàn tay quái bay tới, treo cô lơ lửng giữa không trung!

Hồ Bát Nhất luôn chú ý tình hình của cô, thấy vậy, đâu còn dám chậm trễ, vội vàng chạy tới nhảy lên, đao Tân Đình Hầu trong tay liên tục lướt qua, chém đứt từng sợi dây leo, va vào Shirley Dương trên không trung.

Khả năng ứng biến của Shirley Dương cực kỳ mạnh, khi Hồ Bát Nhất chém đứt dây leo, hai người từ trên trời rơi xuống, cô đã điều chỉnh lại thân hình, tay phải múa "Đao Cửu Phượng Triêu Dương" kín như bưng!

Một lát sau, hai người đã rơi xuống bề mặt Thái Tuế.

Trên không trung, lại vang lên giọng của Hiến Vương: "To gan!" Đồng thời, những dây leo dày đặc, lại lao về phía hai người!

Lục Vũ ở bên mép hố lớn, chú ý đến một điểm đặc biệt!

Thái Tuế, hay nói đúng hơn là Hiến Vương tuy có thể điều khiển vô số xúc tu bay lượn khắp trời, nhưng những xúc tu này không phải bay ra từ bề mặt Thái Tuế, mà là từ hai bên hông của nó!

Điều này có nghĩa là, bề mặt Thái Tuế, không thể bay ra xúc tu!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương ở bên dưới liên tục vung đao, tuy không thể đến gần Mộc Trần Châu ở vị trí trung tâm, nhưng những xúc tu kia cũng không làm gì được họ.

Vương Bàn Tử lúc này cũng vứt khẩu súng đã hết đạn, cầm gậy xông đến mép hố, hét lớn: "Lão Hồ, đợi chút, Bàn gia ta đến cứu cậu đây!" "Bàn Tử!" Lục Vũ vừa hét lên, Vương Bàn Tử đã nhảy xuống.

Chương 555

Cây gậy của cậu ta không giống đao kiếm, không thể trực tiếp chém đứt xúc tu.

Cú nhảy này, lập tức bị xúc tu quấn lấy!

Lục Vũ vội vàng nhảy xuống, vung mấy nhát đao, trực tiếp giúp Vương Bàn Tử thoát khốn.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra một thanh Đao Thất Tinh Luân Hồi từ Quỷ Động Ma Mộc, ném cho Vương Bàn Tử, miệng hét lớn: "Lúc dùng đao, bất kể nghe thấy gì, nhìn thấy gì, cũng đừng suy nghĩ lung tung!" "Okê!" Vương Bàn Tử một tay bắt lấy, vung đao chém loạn, Lục Vũ cũng vừa chém tay quái, vừa suy tính trong lòng...

Đao Thất Tinh Luân Hồi, là đao luân hồi mà Lỗ Thương Vương dùng để trường sinh.

Ở Lỗ Vương Cung, Lỗ Thương Vương suýt nữa đã trường sinh, chỉ là bị Lục Vũ phá hỏng đại kế trường sinh của hắn, sau đó hồn phách Lỗ Thương Vương nhập vào đao, trở thành khí hồn.

Hắn sau đó đã thử một lần, thanh quỷ đao này luôn khiến người ta có thôi thúc muốn cắt cổ, đó cũng là lý do hắn luôn không lấy ra.

Nhưng bây giờ, để đối phó với Thái Tuế, không còn lựa chọn nào khác!

Thấy mấy người càng lúc càng hăng, liên tục chém xúc tu của hắn, Hiến Vương trên không trung cũng không để ý, chỉ thản nhiên nói: "Châu chấu đá xe, đúng là không biết tự lượng sức mình." Tiếng nói vừa dứt, những xúc tu kia, vẫn tiếp tục vung vẩy, không có ý định dừng lại.

Hồ Bát Nhất liên tục vung đao, miệng hét lớn: "Tiểu ca, 'đại nhục tống' có lẽ muốn làm chúng ta kiệt sức!" Điểm này, Lục Vũ cũng đã nghĩ đến.

Nhưng tình hình như vậy, hắn cũng không có biện pháp nào hay hơn, chỉ có thể vừa liên tục chém đứt "tay quái", vừa tính toán trong lòng xem nên làm thế nào.

Đại nhục tống chính là Hiến Vương, Hiến Vương chính là đại nhục tống.

Trước đó ở thất tình quan, Ngoa Thú e rằng đã vô tình hấp thụ mảnh vỡ linh hồn của hắn.

Mảnh vỡ linh hồn trong cơ thể Ngoa Thú, cộng với mảnh vỡ linh hồn trong Bản khắc Liệt Duệ, lão tống tử Hiến Vương cuối cùng đã tỉnh lại, ngưng tụ lại hồn thể, khống chế Thái Tuế khổng lồ này, thứ đã được vô số thi thể, linh hồn nuôi dưỡng không biết bao nhiêu năm...

Điểm yếu của hắn rốt cuộc là gì?

Tia tàn hồn của Khương Tử Nha trước khi tan biến, muốn nói gì với bọn họ?

Đã bỏ qua điều gì?

Không đúng!

Nếu chỉ muốn đánh thức "đại nhục tống", mộ Hiến Vương không cần phải làm phức tạp như vậy!

Trong này, nhất định có thứ gì đó quan trọng, đã bị mình bỏ qua!

Trong đầu Lục Vũ, bắt đầu không ngừng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra sau khi tiến vào đại mộ lần này.

Từ huyết ngọc quan ban đầu, đến binh dũng kim giáp ở minh lâu,

rồi đến con hồ ly sau đó, từng hình ảnh một, liên tục lướt qua trong đầu hắn!

Hắn biết, nhất định có một thứ quan trọng, kết nối tất cả mọi thứ lại với nhau.

Thứ quan trọng đó, chính là điểm yếu lớn nhất của Hiến Vương!

Là gì?

Rốt cuộc là gì?

Manh mối quan trọng mà mình đã bỏ qua, rốt cuộc là gì!

Hiến Vương muốn thành tiên, tại sao nhất định phải làm những chuyện lằng nhằng này!

Rõ ràng, hắn đã có Thái Tuế, đã chôn mình vào trong Thái Tuế!

Đợi đã!

Thi thể!

Đầu óc Lục Vũ bỗng nhiên thông suốt!

Linh hồn, huyết nhục của Hiến Vương, đều đã hòa làm một với Thái Tuế!

Mặc dù, sự xuất hiện của Ngoa Thú, giúp hắn có thể đánh thức linh hồn của mình.

Nhưng, có linh hồn, thân thể của hắn vẫn ở trong Thái Tuế!

Hơn nữa đã qua nhiều năm như vậy, thân thể của hắn, sớm đã bị Thái Tuế đồng hóa!

Điều này khiến hắn... không có cách nào di chuyển!

Cái Thái Tuế lớn này, trông đáng sợ bao nhiêu thì đáng sợ, nguy hiểm bao nhiêu thì nguy hiểm, nhưng lại luôn ở trong cái hố lớn, không hề rời khỏi hố!

Cho dù nó có thể nuốt chửng, có thể rời khỏi cái hố này, nhưng lại bị phong thủy khí tượng "thanh long đốn bút, bình phong tẩu mã" ở cửa Trùng Cốc chặn lại.

Một người, vì trường sinh, vì thành tiên đã trả giá biết bao gian khổ, thậm chí cả Mộc Trần Châu cũng tìm được, hắn có thể cam tâm mình mãi mãi ở lại trong một thung lũng?

Chương 556

Không thể!

Cho nên Hiến Vương cần một thân thể!

Giờ phút này, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra, Hiến Vương làm nhiều chuyện như vậy, là để sàng lọc bọn trộm mộ, cũng là để hoàn thành một loại đẳng thuật nào đó, hoặc là thuật pháp khác, nhằm tìm ra một thân thể có thể chứa đựng linh hồn khổng lồ của hắn.

Rất có khả năng, Hiến Vương thông qua Mộc Trần Châu, để hoàn thành thủ đoạn thi giải hoàn hồn này, khiến hắn trở thành một tiên nhân thực sự!

Lẽ nào là ta?

Không!

Hắn chỉ là một phàm nhân, thân thể phàm thai, cho dù mang trong mình huyết Kỳ Lân, nhưng cũng không phải tiên khu!

Mà trong Trùng Cốc, lại có một tiên khu!

Đó chính là, tiên khu của Khương Tử Nha!

Khương Tử Nha cuối cùng bảo họ đi...

đi đâu?

Đi xuống nước!

Trong đầu Lục Vũ đột nhiên lóe lên một tia giác ngộ!

Trước khi họ phát hiện thủy long vựng, đã từng từ một vách núi nhảy xuống nước!

Trong nước đó, mọc một cây "Ôn Ti Hắc Tảo"!

Ôn Ti Hắc Tảo nuốt chửng linh hồn, sinh ra xích linh quả, có thể làm hồn thể ổn định!

Đối với Hiến Vương vừa mới phá kén trùng sinh từ Thái Tuế, hồn thể của hắn cần nhất chính là loại bổ phẩm này!

Hơn nữa, ngoài "Ôn Ti Hắc Tảo", họ còn từng nghe thấy tiếng gọi của Khương Tử Nha dưới nước.

Sau này khi gặp lại Khương Tử Nha bên ngoài minh lâu, họ từng hỏi, nhưng Khương Tử Nha không nói gì cả!

Bây giờ xem ra, tiên thi di hài của Khương Tử Nha, e rằng chính là ở trong đám Ôn Ti Hắc Tảo quấn quanh!

Hơn nữa rất có khả năng, lão ba ba Hiến Vương, lúc này cũng đang lén lút đi đến chỗ Ôn Ti Hắc Tảo!

Lúc đầu khi họ phát hiện Ôn Ti Hắc Tảo, vô số quỷ thai ba miệng đều bám trên Ôn Ti Hắc Tảo, e rằng cũng là vì đại nghiệp thành tiên của Hiến Vương cuối cùng đã khởi động, những quỷ thai đó đều xuống nước, bám gần "Ôn Ti Hắc Tảo", chờ đợi để bảo vệ Hiến Vương!

Mà hư ảnh khổng lồ ở đây, e rằng chỉ là một đòn gió!

Nhưng không thể phủ nhận, viên Mộc Trần Châu kia, là thật!

Trong lòng nghĩ vậy, tư duy của Lục Vũ càng lúc càng rõ ràng, âm mưu, kế hoạch của Hiến Vương, đã không còn quá nhiều bí ẩn!

Nghĩ đến đây, Lục Vũ không do dự, không lãng phí thời gian, lập tức phát động bí thuật "Kỳ Lân Biến"!

Ngay sau đó, song kiếm Ngô Vương Phù Sai Thiên Tử bên hông xuất vỏ, Mặc Gia Kiếm Pháp không hề giữ lại mà thi triển ra!

Công kích của Lục Vũ đột nhiên tăng cường, Hiến Vương hiển

nhiên không ngờ tới!

Hầu như trong nháy mắt, Lục Vũ đã phá vỡ những xúc tu trắng dày đặc, xông vào trung tâm, ôm Mộc Trần Châu vào lòng thu vào "Quỷ Động Ma Mộc", miệng hét lớn: "Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, mau rút lui, tôi sắp đốt nó rồi!" Shirley Dương vội nói: "Mộc Trần Châu!" "Lấy được rồi, mau đi!" Lục Vũ không kịp giải thích thêm với họ, trong lúc nói chuyện đã lôi ra một đống nhiên liệu rắn từ Quỷ Động Ma Mộc, tất cả đều ném lên bệ Thái Tuế.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp lấy ra Lãnh Diễm Hỏa.

Đang định ném xuống, thấy Ngoa Thú đang nằm bên cạnh không rõ sống chết, Lục Vũ vẫn ôm tiểu gia hỏa lên, nhét vào lòng rồi mới trực tiếp ném Lãnh Diễm Hỏa xuống!

Nếu kéo dài thêm, sợ Hiến Vương phản ứng lại, đến lúc đó, người chịu thiệt chính là bọn họ!

"Chạy!" Vừa nói, Lục Vũ vừa vung song kiếm, nhanh chóng chạy về phía mép vách núi!

Ngay khoảnh khắc hắn vừa động thân, trên bệ Thái Tuế, đống nhiên liệu rắn hắn vừa ném xuống, lập tức bùng cháy!

Toàn bộ đỉnh đầu Thái Tuế bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lúc này cũng phản ứng lại, không còn triền đấu nữa, tất cả đều nhanh chóng rút lui!

Ngọn lửa hừng hực, khiến Thái Tuế hoàn toàn không rảnh để ý đến Lục Vũ và họ, hư ảnh Hiến Vương trên không trung, cũng tức giận không thể kiềm chế, gào thét ầm ĩ!

Mà lúc này, Lục Vũ lại một lần nữa lấy ra "Quỷ Tỳ", liều mạng, điều động âm binh!

Trong cơ thể Thái Tuế, có vô số oan hồn.

Những oan hồn này quấn lấy trong đó, tuy sớm đã không còn thần trí, nhưng dưới sự thúc đẩy của Quỷ Tỳ, vẫn khiến Hiến Vương vào lúc này gặp phải rắc rối lớn, không rảnh phân tâm để quản bọn họ...

Cũng chính nhờ sự chậm trễ này, Lục Vũ đã dẫn mấy người chạy ra khỏi cái hố lớn.

Chương 557

Vương Bàn Tử hưng phấn gào thét: “Tiểu ca, ngầu vãi!

Anh không chỉ động thổ trên đầu Thái Tuế mà còn động hỏa trên đầu nó luôn!” “Tiểu ca, Mộc Trần Châu...” “Không kịp nói nữa, mau đi!” Lục Vũ lo lắng chuyện dưới nước, không kịp nói chi tiết với họ về Mộc Trần Châu, vội vàng dẫn mấy người chạy nhanh!

Quảng trường họ đang đứng, ngay phía sau minh lâu của thủy long vựng.

Mấy người chạy như bay trên bệ đá, Lục Vũ nói sơ qua mấy câu về tình hình sắp phải đối mặt.

Trong lúc nói chuyện, họ đã chạy đến mép vách núi.

Đối diện vách núi, chính là bức tường sau của minh lâu!

Bốn người, động tác đều tăm tắp, trực tiếp ném ra phi hổ trảo, mượn lực phi hổ trảo, trực tiếp bám vào bờ đối diện.

Lên minh lâu, trèo qua tường viện, mấy người không hề dừng lại, trực tiếp xuyên qua minh lâu, chạy đến quảng trường phía trước minh lâu.

Mà lúc này...

Lục Vũ vô tình quay đầu lại, liền thấy một đám quái thú màu trắng, dày đặc đuổi theo sau họ!

Lục Vũ càng không dám chậm trễ, vừa thúc giục Hồ Bát Nhất và mấy người kia mau xuống, vừa lại ném ra một đống nhiên liệu rắn, Lãnh Diễm Hỏa châm lên sau đó hình thành một bức tường lửa.

Cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu, tóm lại có thể

chống được một lúc hay một lúc.

Chỉ cần chờ họ xuống nước, giải quyết hồn thể của Hiến Vương vừa mới tỉnh lại, mọi chuyện sẽ ổn!

Mấy người, cuồng chân chạy xuống núi.

Có câu lên núi dễ xuống núi khó, huống hồ nơi này căn bản không có đường.

Nhưng đối với họ, không có ảnh hưởng gì.

Xuống núi ngược lại còn dễ hơn!

Mấy người móc phi hổ trảo vào một cái cây bên vách núi, trực tiếp tuột xuống nhanh chóng!

Không lâu sau, đã nhảy xuống chân núi.

Vương Bàn Tử đang định thu lại hổ trảo, Lục Vũ thúc giục: "Không kịp nữa rồi, không cần nữa, mau xuống nước!" Hồ Bát Nhất cũng không quan tâm đến phi hổ trảo, trực tiếp vứt đi, chỉ có Shirley Dương do dự một chút.

Dù sao, phi hổ trảo của cô không giống của Lục Vũ và họ là do Đại Kim Nha cho người làm.

Phi hổ trảo của cô là được thừa hưởng từ ngoại công "Chá Cô Tiếu"...

Nhưng mà.

Chỉ trong một lúc chậm trễ, vô số "tay quái" đã từ trên trời giáng xuống, quấn chặt lấy cổ tay Shirley Dương.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng vung một đao, chém đứt tay quái!

May mà, phi hổ trảo đồ cổ của cô thu lại tốc độ không chậm, trong chốc lát đã thu xong.

“Mau đi, mau đi!” Lục Vũ lại thúc giục, mấy người không dám chậm trễ, vội vàng nhảy xuống nước.

Sau khi xuống nước, Lục Vũ trực tiếp lấy ra Tị Thủy Châu, mấy người dưới sự bảo vệ của Tị Thủy Châu, từ từ hạ xuống.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, vẻ mặt lo lắng: “Tiểu ca, đám quái thú kia đuổi tới rồi!” Shirley Dương vẻ mặt tự trách: “Tại tôi...” Nói được một nửa, Shirley Dương đột nhiên ngây người.

Chỉ thấy, những con quái thú lao xuống nước, lại... tan ra trong nước.

Hồ Bát Nhất sững sờ một lúc, ngạc nhiên nói: “Thì ra, đây là ngũ hành Thái Tuế...” “Ý gì?” “Thái Tuế phân thành hữu hình và vô hình, Thái Tuế hữu hình sinh ra từ nước, không sợ nước.

Thái Tuế vô hình sinh ra ở âm thổ, sợ nước.” Tạm thời không cần lo lắng chuyện Thái Tuế, khiến tâm trạng mấy người có chút nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không phải là bị tấn công từ hai phía.

Chỉ có điều... khi họ đến gần đáy hồ, nhìn thấy Ôn Ti Hắc Tảo, ai nấy đều có vẻ mặt, nghiêm trọng đến mức không thể nghiêm trọng hơn!

Dưới nước, họ đã có thể nhìn thấy Ôn Ti Hắc Tảo ở không xa.

Lúc này.

Phía sau Ôn Ti Hắc Tảo, tỏa ra ánh sáng trắng sữa, chiếu rọi thế giới dưới nước này vô cùng rõ ràng.

Đồng thời, cũng có thể để Lục Vũ và mấy người họ nhìn rất rõ trên Ôn Ti Hắc Tảo khổng lồ, toàn là những... quỷ thai dày đặc!

Nhìn qua, không biết có bao nhiêu.

Chương 558

E rằng, trong lúc mấy người họ thám hiểm trong đại mộ, những quỷ thai đẳng nhân kia đều đã phá bụng chui ra...

Tất cả quỷ thai, mắt lóe lên ánh lục, toát ra khí tức nguy hiểm không có ý tốt.

"Vòng ra sau, mặc kệ đám quỷ thai này." Lục Vũ trong lòng chợt động, dẫn mấy người trong "Tị Thủy Châu" di chuyển, từ từ vòng sang bên cạnh.

Đứng ở bên cạnh, họ có thể nhìn rõ trên lòng sông có một cái giường bạch ngọc khổng lồ, trên giường bạch ngọc có một bộ thi hài.

Thi hài mặc áo gai, râu tóc bạc trắng, trông không khác gì Khương Tử Nha mà họ đã gặp.

Điểm khác biệt duy nhất là, thân thể của Khương Tử Nha này, tỏa ra ánh sáng trắng sữa.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy thân thể Khương Tử Nha, không nằm trên giường bạch ngọc, thân thể cách giường bạch ngọc gần ba tấc.

Ở sau lưng ông, một cây cột ngọc trắng, chống đỡ thân thể ông.

Đồng thời, cây cột ngọc kia, đang không ngừng hóa thành bột mịn...

Nhìn kỹ, hoàn toàn không phải cột ngọc gì cả, mà là tay quái của Thái Tuế!

Những bàn tay quái đó, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ mình gặp nước sẽ tan, vẫn không ngừng chui lên từ dưới nước.

Từng cây một nối tiếp nhau không ngừng!

Nhìn là biết, đây chính là thủ đoạn cuối cùng để thành tiên của Hiến Vương.

Có lẽ, đẳng thuật của hắn rất có khả năng chính là thông qua thủ đoạn này, chuyển hồn phách của mình vào tiên thi của Khương Tử Nha, khiến hắn tá thi hoàn hồn, một bước phong tiên!

Đúng lúc này, có mấy bàn tay quái thay thế tốc độ chậm lại một chút, để lộ ra thứ thật sự được bao bọc.

Đó là một trụ tròn màu đen, tuy chỉ là thoáng qua, nhưng Lục Vũ vẫn nhìn thấy trên cây ống đó có khắc vô số phù chú dày đặc.

Dạng phù chú đó, hoàn toàn không phù hợp với phong cách phù lục đại khai đại hợp của đẳng thuật Cổ Điền quốc.

Những phù lục đó, cực kỳ nhỏ nhắn.

Hơn nữa, trong cái nhìn thoáng qua, Lục Vũ còn thấy trên phù lục có ký hiệu của Mộc Trần Châu.

Lúc này, tay quái tan ra nhiều hơn, trụ đen lộ ra nhiều hơn, Lục Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ đó là thứ gì! 【Tên vật phẩm: Nanh Cổ Xà Thần】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Thiên giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Gây ảo ảnh, định vị】 【Ghi chú vật phẩm: Thượng cổ có thần xà, sở hữu sức mạnh kinh thiên động địa, sau khi chết ma quốc Tây Vực vô tình phát hiện lăng mộ Xà Thần, cung phụng hài cốt, linh nhãn...

Nanh Cổ Xà Thần, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác đăng thiên thành tiên, vô tình bị ý thức còn sót lại trong Nanh Cổ Xà Thần chi phối, tàn hại người vô tội, một lòng vì mình, không phân biệt phải trái, cả đời tìm cách kết nối sức mạnh trời đất, thực chất là cung cấp dưỡng chất cho Nanh Cổ Xà Thần, tích trữ đủ năng lượng, Nanh Cổ Xà Thần có thể xây dựng thông đạo, kết nối lại với không gian hư

số...】 Nhìn thông báo trong đầu, tim Lục Vũ không kiểm soát được mà đập điên cuồng!

Nanh Cổ Xà Thần!

Xà Thần, trong *Ma Thổi Đèn* là sinh vật có địa vị cao nhất, chỉ là di cốt, đã có sức mạnh kinh thiên động địa!

Không ngờ, bây giờ hắn lại được thấy Nanh Cổ Xà Thần!

Càng quan trọng hơn là... cái nanh này, lại liên kết với Khương Tử Nha.

Bây giờ sự việc, đã không liên quan đến tên ngốc Hiến Vương.

Hiến Vương, hoàn toàn chỉ là đang làm áo cưới cho người khác!

Bây giờ quan trọng nhất là, cái nanh này, có thể kết nối với không gian hư số!

Nếu thật sự kết nối với không gian hư số, để mụ già Tinh Tuyệt nữ vương quay lại, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Lục Vũ hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại, siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

"Lão Hồ, cậu cầm Tị Thủy Châu, tôi phải ra tay ngay." "Tiểu ca..." "Không có thời gian, đừng nói nhảm." Lục Vũ không kịp giải thích thêm, tình hình hiện tại ngàn cân treo sợi tóc, hắn nhét Tị Thủy Châu vào tay Hồ Bát Nhất, trực tiếp chui ra khỏi màn nước của Tị Thủy Châu, dùng sức lướt đi, đã đến bên cạnh tiên thi của Khương Tử Nha.

Đồng thời, động tác của hắn cũng kinh động đến Ôn Ti Hắc Tảo và đám quỷ thai dày đặc kia!

Hồ Bát Nhất thấy vậy, lập tức siết chặt đao Tân Đình Hầu, trầm giọng nói: "Bất kể tiểu ca làm gì, bảo vệ cậu ấy, để đám quỷ thai kia không gây rối!" "Được!" "Chiến!" Hồ Bát Nhất trong lòng chợt động,

thu lại Tị Thủy Châu, ba người trực tiếp bước vào trong nước.

Tuy, tiên thiên công của họ không bằng Lục Vũ, nhưng cũng đã luyện quy tức công, nín thở dưới nước tự nhiên không thành vấn đề.

Trong lúc ba người nín thở bắt đầu đối địch với đám quỷ thai, hắc tảo đang xông tới, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ vung mạnh, trực tiếp chém về phía "Nanh Cổ Xà Thần"!

Ngay khoảnh khắc thân đao tiếp xúc với cái nanh, Lục Vũ chỉ cảm thấy một luồng hàn khí thấu xương, lập tức lan khắp toàn thân!

Đó là một loại sức mạnh đáng sợ đến khó tả!

Trong một khoảnh khắc, hắn cảm thấy mình khó thở, như thể cổ họng bị siết chặt!

Dù hắn có sự trợ giúp của quy tức công không cần hô hấp, nhưng cảm giác ngạt thở lúc này, lại cực kỳ chân thực!

Chương 559

Thân thể hắn, không thể di chuyển.

Cảm giác này, hoàn toàn khác với cảm giác bị hồ thi định trụ trước đó!

Cảm giác này, giống như... kiến hôi bị thần linh nhìn chằm chằm!

Trong lúc mơ hồ, hắn như thấy một con rắn khổng lồ đứng sừng sững giữa trời đất, như một ngọn núi hùng vĩ, uốn lượn giữa thiên địa.

Mà hắn, còn không bằng một chiếc răng của Xà Thần...

Trong lúc hoảng hốt, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy cổ có chút đau.

Ngay sau đó, cơn đau đó ngày càng mãnh liệt, khiến hắn không khỏi giật mình, lập tức tỉnh táo lại.

Cúi đầu nhìn, Ngoa Thú đang treo trên cổ hắn, máu Kỳ Lân của hắn, đã nhuộm đỏ lông trắng của Ngoa Thú.

Lục Vũ trong lòng kinh ngạc, không ngờ mình lại được tiểu gia hỏa này cứu một lần nữa.

Nhưng... máu Kỳ Lân của mình quý giá biết bao, đã tỉnh rồi, cũng không thể để nó hưởng lợi nữa.

Lục Vũ đưa tay trực tiếp đánh một đạo lôi pháp, giật điện Ngoa Thú xong, quay đầu nhìn lại Nanh Cổ Xà Thần kia.

Nó vẫn đứng đó, không có chút thay đổi nào, Hắc Kim Cổ Đao của mình đang gác trên mép cái nanh đó.

Lục Vũ trong lòng suy nghĩ, cái nanh này lợi hại hơn tưởng tượng.

Chỉ là một cái nanh, đã là pháp khí Thiên giai hạ phẩm, muốn phá

vỡ nó, với thực lực hiện tại của mình dường như vẫn chưa làm được.

Nhưng... không thể phá vỡ nó, vậy thì mang tiên thi của Khương Tử Nha đi!

Cái nanh quái này muốn kết nối với không gian hư số, chắc chắn cần năng lượng từ bên ngoài!

Mà tiên thi của Khương Tử Nha và Thái Tuế khổng lồ kia, chính là nguồn năng lượng lớn nhất!

Bản thể Thái Tuế, cách hắn quá xa, không cần xem xét.

Bây giờ duy nhất cần làm, chính là đem tiên thi của Khương Tử Nha... thu lại!

Lục Vũ trong lòng chợt động, một tay trực tiếp tóm lấy tiên thi.

Cảm giác lạnh buốt, cực kỳ cứng rắn, giống như đang nắm một khối đá.

Trong lòng chợt động, Lục Vũ trực tiếp thu tiên thi vào Quỷ Động Ma Mộc của mình!

Không ngờ, hắn lại cảm nhận được một chút lực kéo.

Tiên thi dường như bị thứ gì đó kéo lại, không cho nó tiến vào Quỷ Động Ma Mộc!

Nhưng, chưa đợi Lục Vũ nghĩ ra chuyện gì, trong nháy mắt, tiên thi thậm chí cả "Nanh Cổ Xà Thần", lại đột nhiên cùng nhau chui vào Quỷ Động Ma Mộc.

Lục Vũ không khỏi hơi sững sờ.

Nhưng bây giờ hắn cũng không kịp nghĩ xem chuyện này rốt cuộc là sao.

Không xa, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử và đám

quỷ thai, Ôn Ti Hắc Tảo đang đánh nhau túi bụi, và mấy người đều có chút vất vả.

Lục Vũ vội vàng đạp mạnh một cái, xông về phía Hồ Bát Nhất và mấy người, liên tục vung đao, giúp họ chia sẻ một phần áp lực.

Nhưng... quỷ thai và Ôn Ti Hắc Tảo dường như vô cùng vô tận, Lục Vũ vừa chém mấy con, lại có thêm nhiều quỷ thai xông tới.

Đúng lúc này!

Hắn đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó từ phía sau quấn lấy bắp chân mình, theo phản xạ quay lại chém một đao, quay đầu nhìn, thì thấy giường bạch ngọc trên lòng sông, lại biến thành màu đỏ yêu dị.

Ngay cả xúc tu của Thái Tuế vươn ra từ bên trong, cũng biến thành màu đỏ!

Đây là...

Thái Tuế nổi điên rồi?

Đang nghĩ, vô số xúc tu màu đỏ, như dải băng phun ra từ vòi phun, lập tức từ cái lỗ trên giường bạch ngọc phun ra.

Chương 560

Lục Vũ kinh hãi, vội vàng vung đao ngăn cản!

Ngay sau đó, hắn còn vỗ vai Hồ Bát Nhất, ra hiệu cho cậu ta lấy Tị Thủy Châu ra!

Lúc này, việc cần làm đã làm xong, đến lúc chạy rồi!

Hồ Bát Nhất vội vàng lấy Tị Thủy Châu ra.

Tị Thủy Châu vừa xuất hiện, lập tức tạo ra một không gian không có nước, mấy người cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Chỉ là chưa kịp thở phào, vô số xúc tu màu đỏ máu, lại phá vỡ màn nước của Tị Thủy Châu, uốn lượn xuyên vào bên trong Tị Thủy Châu!

Hồ Bát Nhất giật nảy mình, kinh ngạc nói: "Tình hình gì đây!" "Kệ nó, mau rút lui!" "Đúng, đúng, mau đi." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu.

Mấy người, vội vàng bơi lên trên!

Lục Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao, thỉnh thoảng vung đao, chém đứt những xúc tu màu đỏ máu đang lao về phía họ!

Nhưng, những xúc tu đó vô cùng vô tận, còn điên cuồng hơn trước.

Ngay cả khi "Nanh Cổ Xà Thần" và tiên thi của Khương Tử Nha liên kết với nhau, những xúc tu đó cũng không điên cuồng như vậy.

Lục Vũ trong lúc liên tục vung đao, phát hiện ra một sự thật còn kinh người hơn.

Những bàn tay quái của Thái Tuế, dường như không còn sợ nước

nữa!

Vô số xúc tu, dày đặc, lại bao vây không gian do Tị Thủy Châu tạo ra, xúc tu dày đặc che trời lấp đất.

Vốn dĩ độ sáng dưới nước đã yếu, lúc này xung quanh càng tối om, chỉ có thể xuyên qua khe hở, lờ mờ thấy họ đã ngày càng gần mặt nước!

Cuối cùng, họ miễn cưỡng nổi lên mặt nước.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều vung đao, trong nháy mắt, chém đứt những xúc tu màu đỏ đang bao vây họ, nhân lúc chúng chưa đuổi kịp, vội vàng lên bờ!

Sau khi lên bờ, mấy người dừng lại một chút.

Liền thấy một đám xúc tu màu đỏ, từ dưới nước lao ra!

Hồ Bát Nhất trên người còn sót lại một ít nhiên liệu rắn, vội vàng đổ ra đất, trước khi những xúc tu quái dị kia đuổi kịp họ, nhanh chóng đốt lên, tạo thành một bức tường lửa!

"Chạy!" "Mau rút!" "Trở về đường cũ!" Mấy người, trực tiếp chạy như bay trong rừng cây.

Trong lúc chạy, Vương Bàn Tử nhớ ra một chuyện, vội nói: "Tiểu ca, cái đại nhục tống kia thì sao!" Lục Vũ vừa chạy vừa nói: "Nó ở ngay đây, không chạy đi đâu được, đợi tôi nói với Trương Hạo một tiếng, bảo cậu ta qua dọn dẹp!" Nói xong, tốc độ của mấy người đột nhiên tăng nhanh, không lâu sau đã vòng một vòng, chạy đến mép vách núi bên hồ nước.

Lục Vũ ném ra "Mặc Gia Đăng Thiên Thê", thúc giục mấy người mau lên vách núi!

Vừa mới leo chưa được nửa, đã thấy một bóng người râu tóc bạc

trắng từ trên trời giáng xuống...

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, liên tục vẫy tay: "Lão Khương, Lão Khương, mau đến, mau đến nhập vào tôi, thân thể Bàn gia ta khỏe lắm!" Khương Tử Nha đột nhiên xuất hiện không thèm để ý đến họ, chỉ đứng lơ lửng giữa không trung, hai tay ấn xuống.

Mấy người đang leo thang đều theo phản xạ quay đầu lại.

Chỉ thấy, vô số xúc tu màu đỏ vọt lên khỏi mặt nước, lại bị định trụ giữa không trung, không tiến không lùi, cứ thế bị giữ lại.

Chiêu này, cực kỳ đẹp mắt!

"Để lại thi cốt của lão phu." Khương Tử Nha đột nhiên lên tiếng.

Lục Vũ phản ứng lại, vội vàng kéo tiên thi của Khương Tử Nha ra từ Quỷ Động Ma Mộc.

Sau khi tiên thi ra ngoài, chỉ rơi xuống một chút, liền đứng lơ lửng giữa không trung, phiêu diêu bay về phía Khương Tử Nha.

Lục Vũ thấy, "Nanh Cổ Xà Thần" kia, lại vẫn còn trên lưng thi hài của Khương Tử Nha.

Lẽ nào, Khương Tử Nha chuẩn bị trở về cơ thể của mình?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền thấy Khương Tử Nha đột nhiên động đậy.

Không.

Chính xác mà nói, là tiên thi của Khương Tử Nha đột nhiên động đậy, như một viên đạn pháo, lao thẳng về phía hồ nước kia.

Lục Vũ đang định nói gì đó, thì nghe thấy một tiếng nổ lớn "Ầm"!

Ngay sau đó, một luồng sóng xung kích và cột nước bắn lên trời, nếu không phải họ đang bám vào "Mặc Gia Đăng Thiên Thê", lúc này

có thể đã rơi thẳng xuống nước!

Cột nước lên trời đến nhanh, đi cũng nhanh.

Lúc này, bóng dáng Khương Tử Nha lại xuất hiện trước mặt mấy người.

Ông vẫn phiêu du giữa không trung, tiên phong đạo cốt, tiên khí mười phần.

Chương 561

"Chuyện ở đây đã xong, các ngươi đi đi." "Không phải..." Lục Vũ vừa định hỏi gì đó, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên.

Mở mắt ra nhìn lại, lại không phải ở trên Mặc Gia Đăng Thiên Thê, mà là trong một khu rừng xanh um tươi tốt.

Không khí thoang thoảng tiếng chim hót hương hoa, không xa có một đàn khỉ "chít chít chít" kêu loạn, còn có một ngôi nhà đá cũ nát, không phải là nơi ở của Ngoa Thú thì còn là đâu?

Không chỉ hắn, mà cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Ngoa Thú, đều đã bị Khương Tử Nha dùng thủ đoạn tinh diệu nào đó, một phát dịch chuyển đến đây.

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng "bộp", một bóng đen lướt qua trước mắt.

Cúi đầu nhìn, "Mặc Gia Đăng Thiên Thê" đã được thu gọn, yên ổn nằm trên mặt đất.

"Cái này..." "Cái đó..." "Tiểu ca..." Vương Bàn Tử mở miệng nói mấy câu, lại gãi đầu, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Cảnh tượng vừa xảy ra, thật sự khiến cậu ta không biết nên nói gì.

Chuyện này, thật sự quá khó tin.

Trong lòng họ, đều có rất nhiều nghi vấn, muốn hỏi Khương Tử Nha.

Nhưng tình hình hiện tại, Khương Tử Nha rõ ràng không muốn gặp họ.

"Lão Hồ, tôi..." Lúc này, giọng của Shirley Dương vang lên, mấy

người theo phản xạ quay đầu nhìn.

Liền thấy sắc mặt Shirley Dương trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra!

Đang định nói thêm gì đó, thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã sang một bên!

Hồ Bát Nhất giật nảy mình, miệng kinh hô, vội vàng đưa tay đỡ, để Shirley Dương nằm trên đất, vội nói: "Shirley, cô sao vậy?

Sao vậy?" "Shirley!" "Xem xem có bị thương ở đâu không." Lục Vũ thu lại suy nghĩ, nhắc nhở một câu.

Hồ Bát Nhất vội vàng xem xét, lúc này mới phát hiện, ống tay áo của bộ đồ tác chiến của Shirley Dương, rách một đường, có mùi hôi thối từ bên trong tỏa ra.

Hồ Bát Nhất vội vàng kéo tay áo lên, xem kỹ.

Chỉ thấy, trên cánh tay của Shirley Dương, đã đầy những vết bầm đen lớn nhỏ!

Hồ Bát Nhất giật nảy mình, kinh ngạc nói: "Thi độc!" Sắc mặt cậu ta lập tức trầm xuống, vội nói: "Tiểu ca, nhân sâm nghìn năm, nhân sâm nghìn năm có thể giải thi độc!" Cho dù Hồ Bát Nhất không nói, Lục Vũ cũng đã chuẩn bị sẵn nhân sâm nghìn năm và đương quy trăm năm, còn đặc biệt dùng "Hoàng Phủ Mật Thần Châm" châm một cái.

Đáng tiếc, không có tác dụng.

Vết bầm trên tay Shirley Dương không hề mờ đi, cũng hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ là sắc mặt trông có vẻ tốt hơn một chút.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi, nhìn chằm chằm vào Shirley Dương, miệng lẩm bẩm: "Cô ấy nhất định đã trúng độc từ sớm, chỉ là

luôn không nói...

Tại sao... tại sao cô không nói...” Hồ Bát Nhất trong lòng cũng không biết là tư vị gì.

Cậu ta muốn mình bình tĩnh lại, muốn mình lấy hết dũng khí đi nghĩ cách giải quyết vấn đề khó khăn này.

Nhưng, cậu ta không làm được.

Cậu ta bây giờ, lòng như tơ vò, đầu óc ong ong, như thể đã mất đi khả năng suy nghĩ!

Lục Vũ tâm niệm chuyển nhanh, không ngừng suy nghĩ.

Đợi đã!

Đúng rồi!

Sao lại quên mất nó!

Lục Vũ lập tức nhớ ra, tiểu gia hỏa Ngoa Thú này trước đó đã nói với họ, nó biết trong núi có nhân sâm ở đâu!

Lúc này nhớ ra, Lục Vũ liền xách tiểu gia hỏa lên, hỏi: “Ngươi biết ở đâu có nhân sâm nghìn năm?” “Biết!” “Đi, mau dẫn chúng ta đi!” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất cũng lấy lại tinh thần, vội vàng cõng Shirley Dương trên lưng, đi tìm nhân sâm nghìn năm!

Đường đi trong Trùng Cốc chẳng chịt phức tạp.

Dù là ban ngày, nếu không có người dẫn đường thì cũng rất dễ bị lạc.

May mà Ngoa Thú đã sống trong Trùng Cốc không biết bao nhiêu năm, từng ngọn cỏ cành cây ở đây nó đều quen thuộc.

Dưới sự dẫn dắt của Ngoa Thú, mấy người lúc lên lúc xuống, lúc chui qua dây leo, lúc trèo lên vách đá.

Cũng may trong tay họ vẫn còn Phi Hổ Trảo của Chá Cô Tiếu mà Shirley Dương để lại, cộng thêm Đăng Thiên Thê của Mặc gia, nên mới đi lại như trên đất bằng.

Đi được hơn nửa giờ, Hồ Bát Nhất trong lòng sốt ruột, không nhịn được hỏi: "Còn bao lâu nữa, nhân sâm ngàn năm ở đâu?" "Sắp rồi, sắp rồi, sắp đến nơi rồi." Ngoa Thú nói một câu, rồi lại chỉ huy mấy người chui qua một khu rừng nhỏ.

Bên ngoài rừng cây là một lối đi bằng đá dẫn lên núi, điều này khiến mọi người có chút bất ngờ.

Chương 562

Mấy người đều không ngờ sẽ phát hiện ra công trình nhân tạo ở đây.

Men theo bậc đá, từ từ đi lên, bốn phía cây cối um tùm.

Chỉ đi thêm vài bước, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một cái đùi trắng nõn.

Cách họ chỉ khoảng hơn mười bậc thang.

Hắn nhìn thấy, Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy, Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy.

Vào lúc này, khi thấy một cái đùi như vậy, cả mấy người đều bất giác dừng bước.

Lục Vũ ngưng thần quan sát, trong đầu hiện lên thông báo của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Hồng Môn Sơn Dược】 【Cấp bậc vật phẩm: Tam phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Phụ hồn, ngưng thể, phệ hồn】 【Mô tả vật phẩm: Hồng Môn Sơn Dược, một loại linh thảo thực vật hiếm thấy, có thể gắn các mảnh vỡ linh hồn vào trong Hồng Môn Sơn Dược.

Nếu thân xác chết đi, chỉ cần chưa hồn phi phách tán, còn lại một luồng tàn hồn, là có thể thông qua Hồng Môn Sơn Dược để nuôi dưỡng hồn thể!

Hồng Môn Sơn Dược có thể nuốt chửng linh hồn của người khác để nuôi dưỡng hồn thể được phụ vào.】 Tam phẩm tiên thảo?

Đôi mắt Lục Vũ nheo lại.

Đúng lúc này, Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng: "Ở ngay đó, đó chính là nhân sâm ngàn năm!" Mắt Lục Vũ nheo lại càng lợi hại hơn, nói:

“Ý cậu là cái thứ màu trắng giống chân người kia?” “Chính nó!” Hồ Bát Nhất nghe vậy, lập tức không kìm được sự kích động trong lòng, nhưng ngay sau đó nghĩ đến củ nhân sâm lớn như vậy chắc chắn đã thành tinh, không cẩn thận sẽ dọa nó chạy mất, nên gắng gượng kìm nén sự kích động.

Vương Bàn Tử cũng kích động đến mức run rẩy!

Lần trước, họ tìm thấy một củ nhân sâm ngàn năm trong rừng sâu ở Đông Bắc, củ đó còn không to bằng bắp chân của củ này!

Nếu đào được nó lên, có thể ăn sống như củ cải luôn!

Lục Vũ không thay đổi sắc mặt, nắm lấy tai của Ngoa Thú, đột nhiên hỏi: “Ngươi có nhớ cô nãi nãi của Vương Bàn Tử không?” “Cô nãi nãi?

Cô nãi nãi nào?

Đừng quan tâm chuyện cô nãi nãi nữa, mau đào củ nhân sâm kia lên đi, nó sắp chạy rồi đó!” Nghe những lời này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nhận ra có điều không ổn!

Ngoa Thú từ trước đến nay luôn tự xưng là cô nãi nãi.

Đặc biệt là khi đấu khẩu với Vương Bàn Tử, nó lại càng thích thú!

Bây giờ, con vật nhỏ này hoàn toàn không biết cô nãi nãi là gì!

Nhất là khi Lục Vũ còn biết con vật nhỏ này chỉ vào cỏ độc mà nói là tiên thảo!

Nghĩ lại lúc trước khi Ngoa Thú tỉnh lại dưới nước, nó đã ra sức cắn vào cổ hắn để hút máu, Lục Vũ lập tức hiểu ra!

Nếu trong chuyện này không có ma quỷ, có đánh chết hắn cũng không tin!

Không chút do dự, Lục Vũ tung một đạo lôi pháp đánh thẳng

xuống, tay phải siết chặt cổ Ngoa Thú.

"Lão Hồ, Bàn Tử, đừng lại gần cái đùi đó, đó là 'Hồng Môn Sơn Dược', không phải thứ tốt lành gì đâu." "Con vật nhỏ này, không phải là Ngoa Thú!" "Nếu tôi không đoán sai, e rằng là lão già tạp chủng Hiến Vương!" "Lão tạp chủng nhà ngươi làm việc cũng thật cẩn thận, vậy mà còn lưu lại một luồng tàn hồn ẩn trong cơ thể Ngoa Thú!" Nghe Lục Vũ nhận ra thân phận của mình, Hiến Vương đang nhập vào Ngoa Thú cười lạnh một tiếng, giọng nói ồm ồm: "Các ngươi tốt nhất nên xem cô gái kia, Cô Đồng Mệnh Đằng, không phải dễ dàng giải được đâu!" Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, vội vàng đặt Shirley Dương trên lưng xuống, lo lắng nhìn cô.

Chỉ thấy ngực Shirley Dương phập phồng nhanh chóng, tim đập dồn dập, trông như sắp ngạt thở.

Lúc này, giọng nói ồm ồm của Hiến Vương lại vang lên: "Thả ta ra, cô ta tự nhiên sẽ không sao." Lục Vũ hơi nới lỏng tay một chút, nhịp thở của Shirley Dương liền ổn định hơn nhiều.

Chuyện này thực sự nằm ngoài dự liệu của Lục Vũ.

Không ngờ rằng, hắn mang Ngoa Thú về lại gây ra phiền phức lớn như vậy.

"Bây giờ, ta nghĩ các ngươi nên nghe lời ta." Giọng nói ồm ồm của Hiến Vương lại vang lên: "Được rồi, nếu các ngươi muốn cứu cô ta, thì phải nghe lời ta." "Bây giờ, mỗi người các ngươi qua đó chạm vào Hồng Môn Sơn Dược một cái." Lục Vũ bình tĩnh nói: "Không thể nào." "Vậy ta sẽ để cô ta chết!" Giọng Hiến Vương trong nháy mắt trở nên ám ảnh chói tai.

Shirley Dương đang nằm trên đất cũng run rẩy dữ dội!

"Dừng tay!

Dừng tay!

Dừng tay!" Hồ Bát Nhất giật mình, theo bản năng hét lớn!

Hiến Vương càng đắc ý hơn, không ngừng cười ha hả!

Lục Vũ như không hay biết, sắc mặt không đổi, xách thẳng Ngoa Thú đi mấy bước đến bên cạnh "Hồng Môn Sơn Dược", đưa tay ấn một cái, trực tiếp ép Ngoa Thú vào cái đùi trắng như tuyết kia.

Trong khoảnh khắc Ngoa Thú và Hồng Môn Sơn Dược tiếp xúc, một bóng hồn mờ ảo từ cơ thể Ngoa Thú bay ra, bay thẳng về phía đầu của Hồng Môn Sơn Dược.

Lục Vũ liếc nhìn, bóng hồn đó có hình dáng y hệt Hiến Vương.

Chính là lúc này!

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lật tay một cái, Bách Lý Lạc Phượng Đăng lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chương 563

Một hư ảnh mờ ảo, cứ thế bị định trụ giữa không trung.

Lục Vũ đứng tại chỗ, nhìn luồng tàn hồn của Hiến Vương, bình tĩnh nói: "Đằng thuật giải thế nào?" "Thả ta ra!" "Đằng thuật giải thế nào?" "Cô Đằng Thuật, chỉ có ta mới giải được!

Không thả ta ra, cô ta sẽ chết ngay lập tức!" Lục Vũ nhìn luồng tàn hồn của Hiến Vương, rồi quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, sau một thoáng do dự, vẫn buông lỏng "Bách Lý Lạc Phượng Đăng".

Chỉ có điều... trong khoảnh khắc buông lỏng Bách Lý Lạc Phượng Đăng, Lục Vũ lập tức lấy ra "Niệm châu Cách Lí Cao Lợi".

Luồng tàn hồn của Hiến Vương còn chưa kịp chui vào trong "Hồng Môn Sơn Dược" đã bị "Niệm châu Cách Lí Cao Lợi" hút vào.

Lục Vũ vội vàng kéo Ngoa Thú ra, chạy hai bước xuống bậc thang, hỏi: "Shirley Dương sao rồi?" "Không có gì thay đổi." "Vậy thì tốt." Lục Vũ gật đầu, không thay đổi chính là chuyện tốt.

Hơn nữa, dù có thay đổi, hắn vẫn có cách khác.

Đúng lúc này, bên tay hắn truyền đến một giọng nói yếu ớt: "Cô nãi nãi ta đã trở lại rồi đây." Lục Vũ còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử giật mình kinh hãi, Thất Tinh Luân Hồi Đao trong tay lập tức chĩa vào Ngoa Thú, vẻ mặt cảnh giác.

Đúng lúc này, Ngoa Thú mở mắt, mở miệng chửi: "Tên mập chết tiệt nhà ngươi, cô nãi nãi cứu ngươi mấy lần rồi, ngươi còn đối xử với cô nãi nãi như vậy?" "Ngươi không phải là lão tổng tử Hiến Vương đó sao?" "Nói nhảm, lão già khốn kiếp đó còn độc ác hơn!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái này…" "Là

nó đấy." Lục Vũ gật đầu, nói: "Được rồi, xem đây là đâu, gần đây có nhân sâm ngàn năm không." "Để ta xem…" Ngoa Thú tuy vừa bị Hiến Vương nhập hồn, nhưng cũng đại khái biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không nói nhảm nhiều, nhìn quanh bốn phía, lập tức nói: "Có, còn có thứ tốt hơn cả nhân sâm, cô nãi nãi dẫn các ngươi đi!" Nói xong một câu, nhìn thấy "Hồng Môn Sơn Dược" đang lắc lư cái đùi trắng to của nó, Ngoa Thú trừng mắt, chửi: "Cút!" Giây tiếp theo, chỉ thấy cái đùi dài trắng như tuyết kia nhanh chóng thu lại.

Tiếp đó, liền nghe thấy tiếng sột soạt trong rừng.

Cảnh tượng này, lại khiến mấy người một phen kinh ngạc.

Trùng Cốc nơi này, hoang vu không một bóng người, trước đó lại được tiên thi của Khương Tử Nha nuôi dưỡng, linh thảo sinh ra quả thật khác biệt.

Lúc này, tinh thần của Ngoa Thú dần dần hồi phục, ngang ngược nói: "Đi, cô nãi nãi dẫn các ngươi đi tìm đồ tốt." Lần này, Ngoa Thú quả thật nói được làm được.

Chẳng mấy chốc, nó đã dẫn mấy người đến một vách đá và tìm thấy Nhục Quế mà Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từng ăn trong truyện 《Ma Thổi Đèn》.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhục Quế, Lục Vũ cũng suýt nữa tưởng nó là người sống.

Loại thực vật này, trông quá giống phụ nữ, bất kể là khuôn mặt hay thân hình, vấn đề duy nhất là không có chân, cộng thêm làn da xanh mướt.

Tuy nhiên, Nhục Quế này quả thực là vật đại bổ. 【Tên vật phẩm: Nhục Quế】 【Cấp bậc vật phẩm: Ngũ phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Giải độc, khinh thân, bổ khí】 【Mô tả vật phẩm: Nhục

Quế, thực vật tinh hoa của địa khí, có hình người.

Thường mọc ở nơi cực âm trên vách đá cổ, có dây leo to như thùng nước, toàn thân màu xanh lục, thịt ngọt giòn sảng khoái, vị ngon tuyệt hảo, nước trong vắt, hương thơm ngào ngạt, có giá trị dược liệu cực cao!】 Con vật nhỏ chỉ vào Nhục Quế, ngang ngược nói: "Tốt cho cơ thể, nhưng cô nãi nãi ăn ngán rồi, các ngươi tự ăn đi." Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhận ra Nhục Quế trước mắt, không khỏi mừng rỡ khôn xiết!

Mấy người trước đó đã trải qua đủ loại trận chiến trong mộ Hiến Vương, vừa chạy vừa nhảy, sớm đã vừa mệt vừa đói.

Lúc này ngay cả Lục Vũ cũng không khỏi nuốt nước bọt, bụng réo ầm ĩ.

"Ăn!" "Tuân lệnh!" Vương Bàn Tử sớm đã đói meo, nghe vậy không chút do dự, xông lên chém một nhát vào đầu Nhục Quế, ôm lấy mà gặm.

Lục Vũ thấy vậy, biết rằng Vương Bàn Tử có lẽ vẫn bị ảnh hưởng một chút bởi Thất Tinh Luân Hồi Đao.

Chỉ là ảnh hưởng không lớn, nên cũng không cần lo lắng đặc biệt.

Hắn chỉ đi qua, thu lại Thất Tinh Luân Hồi Đao, không để Vương Bàn Tử tiếp tục sử dụng.

Vương Bàn Tử cũng không có ý kiến gì, chỉ ôm Nhục Quế, ăn ngấu nghiến!

Lục Vũ cũng lấy một miếng Nhục Quế lớn, ăn một miếng, chỉ cảm thấy ngọt ngào trong miệng, hương thơm sảng khoái tinh thần.

Nếu phải nói, có chút giống vị khoai lang, rất ngon.

Hồ Bát Nhất cũng lấy một miếng Nhục Quế, nhét một miếng vào

miệng rồi lấy ra một cái bát nhỏ từ trong "Thập Dạng Cẩm", ra sức ép, vắt ra một bát nước cốt, trực tiếp đổ vào miệng Shirley Dương.

Nước cốt vừa vào miệng, sắc mặt Shirley Dương tốt lên trông thấy, Hồ Bát Nhất càng mừng rỡ khôn xiết, thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng mấy chốc, một cây Nhục Quế đã bị mấy người tiêu diệt sạch sẽ, họ cũng cảm thấy thể lực đã hồi phục.

Mấy người, dưới sự dẫn dắt của Ngoa Thú, tiếp tục tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo khác trong núi.

Lục Vũ thỉnh thoảng liếc nhìn ra xa, trong lòng thầm nghĩ: Chuyện của Khương Tử Nha và Thái Tuế e rằng vẫn chưa kết thúc, nếu không, hắn đáng lẽ đã nhận được thông báo của hệ thống rồi.

Chỉ là, ý nghĩ này vừa lóe lên, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh thiên!

Tiếng sấm cực lớn, thậm chí có chút… trời long đất lở!

Tiếng sấm vừa vang lên, mới chỉ khiến người ta cảm thấy có chút trời long đất lở.

Nhưng ngay sau đó… gần như trong nháy mắt, mây đen che khuất mặt trời, bầu trời bỗng chốc tối sầm lại!

Ầm!

Rắc!

Trong chốc lát, sấm chớp vang trời!

Chương 564

Vô số chim chóc trong Trùng Cốc kinh hãi kêu lên, vỗ cánh bay tán loạn!

Còn có vô số các loại động vật nhỏ, từ bốn phương tám hướng trong sơn cốc lao ra!

Trong mắt mấy người.

Ở phía xa, vô số tia sét từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả một khu vực!

Ánh sáng của tia sét, chiếu sáng cả bầu trời, chiếu sáng cả Trùng Cốc.

Vô số tia sét, không ngừng xuất hiện!

Cảnh tượng này, phảng phất như thiên phạt!

Tiếng sấm, tia sét, đinh tai nhức óc, không ngừng xuất hiện, thậm chí mặt đất dưới chân cũng thực sự rung chuyển nhẹ!

Mấy người nhìn, không nói một lời, không động một đậy.

Ngoa Thú vốn ngang ngược, lúc này cũng nằm rạp trên đất, không dám nhúc nhích.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng sấm cuối cùng cũng nhỏ dần, Trùng Cốc lại trở về yên tĩnh.

Nhưng, mấy người đều không vội nói chuyện.

Một lúc lâu sau, vẫn là Vương Bàn Tử nuốt nước bọt một cái, lẩm bẩm trong miệng: "Lão tổng tử Hiến Vương kia muốn độ kiếp, bị thiên lôi đánh chết rồi sao?" Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều nhìn ra xa.

Lục Vũ đang định nói gì đó, thì đột nhiên mây tan sương tan.

Chỉ trong nháy mắt, mây đen che trời, biến mất không dấu vết, trời quang mây tạnh, ánh nắng chan hòa.

Đúng lúc này, một cột sáng, từ trên trời giáng xuống!

Mấy người chỉ cảm thấy hoa mắt, trong nháy mắt, đã thấy Khương Tử Nha đứng trước mặt họ.

Sau một thoáng ngạc nhiên, mấy người phản ứng lại.

Lục Vũ đang định mở miệng, Khương Tử Nha lại nhíu mày, khẽ "di" một tiếng.

Ngay sau đó, ông mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Không ngờ, lão phu suýt nữa đã gây ra đại họa." Vừa nói, ánh mắt ông dừng lại trên người Ngoa Thú: "Nhóc con, lần này cơ duyên của ngươi không nhỏ." "Lão lừa đảo, cô nãi nãi có cơ duyên gì!" Ngoa Thú đột nhiên xù lông, gào lên với Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha cũng không tức giận, mỉm cười: "Sát khí trên người ngươi đã tan hết, cách hình người lại gần thêm một bước, đây không phải là cơ duyên sao?" "Lão lừa đảo!

Thất tình mà cô nãi nãi khó khăn lắm mới tích góp được, còn chưa kịp lĩnh ngộ, đã bị lão già khốn kiếp kia mang đi, đây gọi là cơ duyên gì!" Khương Tử Nha không khỏi bật cười, lắc đầu: "Thân ở trong phúc mà không biết phúc." Ngoa Thú còn muốn lẩm bẩm gì đó, nhưng Khương Tử Nha không thèm để ý đến nó nữa, chỉ chuyển ánh mắt sang Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Trước đó lão phu vội vàng, có vài lời chưa kịp dặn dò.

Chuyện ở đây tuy đã xong, nhưng cũng không tiện để người đời biết được…" Lục Vũ nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Vốn dĩ, hắn định sau khi rời khỏi Trùng Cốc sẽ tìm Trương Hạo

đến xử lý hậu quả.

Bây giờ xem ra, Khương Tử Nha đã tự mình làm xong công tác dọn dẹp, có vẻ cũng không cần hắn làm gì nữa.

Chỉ là trong lòng có chút nghi vấn, nhất định phải hỏi cho rõ.

Hơi do dự, Lục Vũ liền mở miệng hỏi: "Thái Tuế đó chết rồi sao?" "Chết rồi." Cổ họng Hồ Bát Nhất khẽ động, xen vào: "Truyền thuyết nói Thái Tuế nhảy ra ngoài Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành, bất sinh bất diệt, sống cùng trời đất, sao lại…" Khương Tử Nha mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Nó muốn nuốt chửng huyết thực, tự tìm đường chết." Một câu nói, cũng khiến mấy người hiểu ra phần nào.

Có lẽ là con tống tử thịt to Thái Tuế này mất đi cái đầu là Hiến Vương, sau khi phát điên gặp gì nuốt nấy, ăn quá nhiều quỷ thai, dẫn đến chính mình cũng vì quỷ thai mà bị liên lụy… "Thái công, cô ấy…" Lúc này, Hồ Bát Nhất nghĩ đến Shirley Dương, có chút lo lắng nói một câu.

Dù sao trước mắt vị này là tiên nhân trong truyền thuyết, đằng thuật của Hiến Vương tuyệt đối không làm khó được ông!

Khương Tử Nha không hề ra tay, chỉ liếc nhìn một cái đã nói với Hồ Bát Nhất rằng Shirley Dương sau khi ăn "Nhục Quế" đã không còn gì đáng ngại.

Một câu nói, khiến Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Vương Bàn Tử không kìm được sự tò mò trong lòng, hỏi: "Thái công, chuyện sấm sét vừa rồi, là do lão nhân gia ngài…" Khương Tử Nha quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, đột nhiên cười, đáp một cách lạc đề: "Trước đó lão hủ đã tự ý nhập vào thân thể…" "Không sao, nếu ngài muốn, Bàn gia tôi dẫn ngài ra ngoài, hai chúng ta một thể song hồn." Cũng không biết Vương Bàn Tử nghĩ gì, lại nói ra

một câu như vậy, khiến người ta dở khóc dở cười.

Ngay cả Khương Tử Nha cũng không khỏi bật cười.

Chỉ là nói đùa xong, đối với chuyện sấm sét và nhập hồn, lão già lại không giải thích thêm, sau một lúc im lặng ngắn ngủi, trực tiếp chuyển chủ đề: "Các vị còn muốn tìm thêm sơn trân trong núi sao?" "Đúng vậy, khó khăn lắm mới đến một chuyến, không mang thêm chút đồ ra ngoài thì không hợp lý." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Khương Tử Nha cũng gật đầu, nhẹ giọng nói: "Đêm nay có lũ quét, trước khi trời tối nhất định phải ra khỏi cốc, lão phu đi trước một bước." "A?

Thái công ngài đi đâu?" Lục Vũ nhíu mày, có chút khó hiểu hỏi một câu: "Tại sao?" Lần này Khương Tử Nha đến đây, hắn có chút không hiểu là vì sao.

Bây giờ đi, hắn cũng không hiểu là vì sao.

Luôn cảm thấy, Khương Tử Nha làm việc có chút thâm ý, dường như ẩn chứa huyền cơ.

Đặc biệt là Hiến Vương ẩn sau Trùng Cốc, rốt cuộc ra sao rồi, không xem một chút trong lòng thực sự không yên.

"Nếu đã như vậy, lão phu dẫn các ngươi đi xem." Khương Tử Nha liếc nhìn Lục Vũ, đột nhiên vung tay, mấy người chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt biến đổi.

Vốn dĩ, họ đang đứng bên vách đá, nhìn xuống cảnh tượng trong Trùng Cốc.

Chương 565

Nhưng bây giờ, lại đứng ở một nơi cao hơn, cúi đầu nhìn xuống, là một ngôi mộ lớn đã sụp đổ hoàn toàn… Trước mắt, bất kể là hai tòa minh lâu hay địa cung của mộ Hiến Vương, đều đã tụ lại một chỗ, biến thành một cái hố trời khổng lồ.

Những thác nước kia vẫn treo lơ lửng, hơi nước vẫn không ngừng bốc lên.

Chỉ là lúc này, cũng không còn "thủy long vựng" trong truyền thuyết, chỉ còn lại một cây cầu vồng khổng lồ vắt ngang trời!

Nhìn qua, tràn đầy sự yên tĩnh, thanh bình, không còn khí tượng phong thủy như trước, ngược lại giống như một điểm du lịch phong cảnh hữu tình.

Hử?

Khoan đã!

Đột nhiên, Lục Vũ nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, họ đang nhìn ở đâu, chính mình đang đứng ở đâu?

Hắn bất giác cúi đầu nhìn, lại không thấy được cơ thể của mình!

Quay đầu nhìn, cũng không thấy được cơ thể của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, chỉ lờ mờ thấy được khuôn mặt của họ.

Tình huống này, khiến Lục Vũ giật mình kinh hãi, lập tức tỉnh lại!

Trong khoảnh khắc hắn tỉnh lại, cảnh trí trước mắt đột nhiên thay đổi, một lần nữa quay lại bên vách đá!

Lục Vũ cúi đầu nhìn lại, trong tay hắn rõ ràng đang cầm "Tam

Tinh Chỉ Nam" hoàn chỉnh!

Lúc này, chỉ nam tỏa ra ánh sáng rực rỡ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Ngoa Thú đều đang nhìn chằm chằm vào ánh sáng của chỉ nam.

Còn về Khương Tử Nha, sớm đã không biết đi đâu… Trong ánh sáng vàng nhạt, Lục Vũ lờ mờ có thể thấy được cảnh tượng đã thấy trước đó.

Đối với điều này, Lục Vũ chỉ ngẩn người một chút rồi hiểu ra, "Tam Tinh Chỉ Nam" vốn có năng lực thăm dò, có thể thấy được những gì trong lòng nghĩ đến.

Điều thực sự khiến hắn ngạc nhiên là, Khương Tử Nha làm sao lấy được "Tam Tinh Chỉ Nam" của hắn từ trong cây ma gỗ trong quỷ động?

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Ngoa Thú cũng lần lượt tỉnh lại, vẻ mặt kinh ngạc!

"Loại thủ đoạn thần tiên này, thật sự lợi hại!" "Tiếc quá, Bàn gia ta và Khương Thái Công không có duyên sư đồ!" "Cháu trai, ngươi bái cô nãi nãi làm thầy đi." "Con súc sinh nhỏ này!" Vương Bàn Tử và Ngoa Thú chửi nhau một trận, lại khiến không khí giữa mấy người thoải mái hơn một chút.

Cùng lúc đó, Lục Vũ trong lòng thầm lắc đầu, thủ đoạn của Khương Tử Nha quả thực không thể tưởng tượng nổi, lẽ nào thế giới này thật sự có tiên nhân?

E rằng, cũng là có.

Quỷ quái đều có, tiên nhân lại có gì không thể có?

Đợi một lúc, hắn lại nghĩ đến một chuyện.

Hệ thống vẫn chưa thông báo hoàn thành thăm dò, có lẽ là vì chính

mình vẫn chưa rời khỏi Già Long Sơn.

Nghĩ đến đây, hắn cũng không lãng phí thời gian nữa, để Ngoa Thú dẫn họ đi tìm thêm mấy thứ trong núi, rồi ngay khi mặt trời vừa lặn đã rời khỏi Trùng Cốc, lại thông qua đường thủy Già Long Sơn, rút khỏi Già Long Sơn.

Lúc ra khỏi đường thủy, đúng là lúc hoàng hôn, trời chiều ráng đỏ, xa xa một đám mây đen, từ từ di chuyển… Giây phút này, trong đầu Lục Vũ, cuối cùng cũng xuất hiện thông báo của hệ thống đã lâu không thấy. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành thăm dò Trùng Cốc Vân Nam, hệ thống thưởng Chu Thiên Cổ Quái!】【Giải thích: Chu Thiên Cổ Quái còn gọi là Thập Lục Tự Cổ Quái, chia thành Tiên Thiên Bát Quái và Hậu Thiên Bát Quái.

Tiên Thiên Bát Quái do Phục Hy Đại Đế phát hiện trên mai rùa, tự nhiên mà thành.

Hậu Thiên Bát Quái do Chu Văn Vương diễn giải, do người đời sau tạo ra…】 Chu Thiên Cổ Quái!

Lục Vũ thật không ngờ, chuyến đi thăm dò Trùng Cốc Vân Nam lần này, lại mang đến cho hắn một bộ Chu Thiên Cổ Quái!

Có thể nói, áo nghĩa phong thủy trên đời, lợi hại nhất chính là Chu Thiên Cổ Quái!

Tiên Thiên Bát Quái, Hậu Thiên Bát Quái, mười sáu quẻ đã diễn giải hết bí ẩn của tạo hóa trong trời đất.

Đến thời Tây Chu, Chu Thiên Cổ Quái đã thất truyền… Cuối thời nhà Thanh, Trương Tam Liên Tử vô tình nhìn thấy "Chu Thiên Toàn Quái" trong một ngôi mộ cổ, đã viết ra 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》!

Tuy nhiên, còn chưa đợi Lục Vũ bắt đầu nghiên cứu "Chu Thiên

Cổ Quái", chân trời vang lên mấy tiếng sấm rền.

Nhìn lại sắc trời, ráng chiều không thấy, mây đen che khuất mặt trời, ngay sau đó, mưa như trút nước!

Cơn mưa xối xả, phảng phất như muốn gột rửa sạch mọi tà ác trong Già Long Sơn, Trùng Cốc, thế mưa vô cùng hung hãn.

Họ chạy về khách sạn Thái Vân chỉ mất vài phút, dù vậy, cũng ướt như chuột lột.

May mắn thay, Shirley Dương lúc này cuối cùng cũng tỉnh lại!

Lần này, trái tim luôn treo lơ lửng của Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng có thể hoàn toàn buông xuống.

Về đến khách sạn, nhìn thấy bà chủ và Khổng Tước, mấy người chỉ khách sáo vài câu, ăn vội mấy miếng cơm rồi lập tức về phòng của mình, ngủ say như chết.

Giấc ngủ này, kéo dài suốt một ngày một đêm, mãi đến chiều tối ngày hôm sau, mấy người mới mãn nguyện bước ra khỏi phòng.

Chiều tối, mấy người lại có một bữa ăn no nê tại khách sạn Thái Vân… Mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, để lại cho bà chủ một ít tiền coi như cảm ơn, họ mới lái xe một mạch trở về kinh thành.

Chương 566

Đương nhiên.

Trên xe ngoài bốn người họ ra, còn có một con thỏ lớn.

Ngoa Thú không chọn ở lại Già Long Sơn, nó vẫn quyết định đi theo bên cạnh Lục Vũ.

Lần đầu tiên đi xe, lần đầu tiên rời khỏi Già Long Sơn, con vật nhỏ nhìn thấy gì cũng cảm thấy vô cùng mới lạ.

Lục Vũ cũng chỉ có thể nhắc nhở nó không được nói chuyện trước mặt người ngoài, để tránh gây ra phiền phức không cần thiết.

Nghe vậy, Ngoa Thú lập tức nhớ ra một chuyện quan trọng, hai cái tai lớn lập tức dựng đứng lên: "Phượng Hoàng Đảm đâu!

Mau đưa Phượng Hoàng Đảm cho ta!" Lục Vũ sớm đã biết, Ngoa Thú muốn vào mộ Hiến Vương chính là vì Phượng Hoàng Đảm, lúc này cũng không che giấu, trong lòng khẽ động, liền lấy viên châu lớn đó ra, đặt trong lòng bàn tay.

Vừa nhìn thấy Phượng Hoàng Đảm, hai mắt Ngoa Thú sáng rực, lao thẳng tới.

Ngay cả Shirley Dương, Hồ Bát Nhất ngồi ở hàng ghế sau, và Vương Bàn Tử đang lái xe, cũng không khỏi liếc nhìn!

Mộc Trần Châu, Phượng Hoàng Đảm, thần khí thượng cổ.

Những truyền thuyết, lời đồn liên quan đến nó, nhiều không đếm xuể, đủ loại, kỳ lạ quái đản!

Lần này, Lục Vũ và họ vào Già Long Sơn, quan trọng nhất chính là vì Phượng Hoàng Đảm.

Shirley Dương nhìn Phượng Hoàng Đảm, lúc đó đã ngây người.

Đây là lần đầu tiên cô được nhìn Phượng Hoàng Đảm ở cự ly gần như vậy bên ngoài Trùng Cốc!

Lục Vũ sớm đã biết công hiệu của Phượng Hoàng Đảm, vì vậy cũng không tham gia náo nhiệt với họ, chỉ thầm tính toán thu hoạch của chuyến đi này.

Nói ra, thu hoạch của chuyến đi này thật sự rất nhiều.

Những đồ cổ ngọc khí, kim khí không cần phải nói, còn nhiều hơn cả mấy lần "hạ địa" trước đó của họ cộng lại, thậm chí trong Bạch Ngọc Cung còn có rất nhiều thứ họ chưa mang đi.

Hơn nữa, lần này thu hoạch pháp khí cũng vô cùng phong phú.

Thiên giai pháp khí Mộc Trần Châu tự nhiên không cần phải nói, địa giai pháp khí có "Liệt Duệ Khắc Bản", "Mạnh Cực Diện Cụ", huyền giai pháp khí thì càng nhiều… Đúng rồi!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, hắn còn một cái hộp ngọc chưa mở.

Hộp ngọc này, được lấy từ dưới ngai vàng của Hiến Vương trong minh lâu.

Vì hộp ngọc dùng công nghệ mộng và rãnh, Lục Vũ lúc đó không kịp mở, cũng không kịp xem, vẫn chưa biết bên trong giấu thứ gì.

Mãi đến bây giờ rảnh rỗi, hắn mới lấy ra, dùng một cái búa nhỏ gõ gõ.

Lúc đó, theo phỏng đoán của Shirley Dương, trong hộp ngọc này hẳn là Thiên Tử Phong Tiên Sách.

Thứ này Lục Vũ mới nghe lần đầu, trong lòng cũng có chút tò mò.

Trong lúc hắn mở hộp, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Ngoa Thú đều vây quanh Mộc Trần Châu, không nói nên lời kinh ngạc cảm thán.

Chỉ có điều… kinh ngạc thì kinh ngạc, cảm thán thì cảm thán, nhưng họ lại không hiểu được manh mối trong đó, chỉ có thể cùng nhau nhìn về phía Lục Vũ.

Shirley Dương cố nén sự kích động trong lòng, hỏi: "Tiểu ca nhi, chúng ta rốt cuộc nên dùng Mộc Trần Châu như thế nào, mới có thể… mới có thể kích hoạt 'Thất Lạc Thủ Hộ'?" "Thất Lạc Thủ Hộ", là kiện thiên giai pháp khí đầu tiên Lục Vũ nhận được, cũng là pháp khí nhận được khi thăm dò thành cổ Tinh Tuyệt.

Còn về cách kích hoạt, Lục Vũ trong lòng đã rõ, trạm tiếp theo chính là vùng tuyết mênh mông ở Côn Luân, chính trên mảnh đất thần kỳ đó, kích hoạt… Chỉ là có một số việc, không thể quá vội vàng.

Có câu nói dục tốc bất đạt, Lục Vũ nghĩ một lát, vẫn nói: "Cần có thời gian và địa điểm cụ thể mới có thể kích hoạt Thất Lạc Thủ Hộ.

Nhưng rốt cuộc là thời gian và địa điểm nào, tôi cũng không rõ lắm.

Lão Hồ, cậu xem có thể phát hiện được gì từ Mộc Trần Châu không?" Hồ Bát Nhất nghĩ một lát, phỏng đoán: "Có thể nào ở thành cổ Tinh Tuyệt không?

Bắt đầu từ thành cổ, kết thúc ở thành cổ?" Chỉ là nói xong, chính mình lại phủ định suy nghĩ của mình: "Sẽ không đơn giản như vậy." Shirley Dương cũng gật đầu theo, rồi lại cười khổ lắc đầu, nhìn viên Mộc Trần Châu khổng lồ, đột nhiên có cảm giác bất lực.

Dòng họ Bàn Sơn, không biết bao nhiêu người, đã dành cả đời chỉ để tìm Mộc Trần Châu.

Bây giờ, viên châu lớn này đang ở ngay trước mắt, nhưng rốt cuộc nên dùng như thế nào, lại hoàn toàn không biết.

Hơn nữa, Mộc Trần Châu chỉ là một ký hiệu hình con mắt khổng

lồ, trên đó cũng không có phù hiệu, phù lục gì để người ta giải mã.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nghĩ đến điều gì đó, nói: "Hiến Vương, vẫn có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Có khả năng nào, Mộc Trần Châu là do Tinh Tuyệt Nữ Vương giao cho Hiến Vương bảo quản không?" "Thần khí thượng cổ có linh, sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện bên cạnh Hiến Vương…" Nghe vậy, Lục Vũ nghĩ một lát rồi nhẹ giọng nói: "Đúng rồi, có một chuyện, tôi suýt quên." "Gì vậy?" "Trước đó ở trong đầm nước rêu đen ấm áp, tôi thấy trên lưng tiên thi của Khương Tử Nha có một chiếc răng khổng lồ.

Tôi đoán, rất có khả năng là… răng nanh của Xà Thần thượng cổ." Nói là đoán, nhưng trong lòng hắn lại chắc chắn không nghi ngờ.

Nghe vậy, Shirley Dương kinh hãi đến mức nhảy dựng lên, đầu đập vào nóc xe, cô cũng không để ý đến đau, vội nói: "Tiểu ca nhi, anh có mang về không?

Nó đâu rồi?

Chương 567

Trên đó có thể có rất nhiều thông tin…" "Bị Khương Tử Nha lấy đi rồi." "Chúng ta quay lại tìm Khương Tử Nha!" Lục Vũ nhíu mày, trầm giọng nhắc nhở: "Bình tĩnh đi." "Không được, không được, chúng ta phải quay lại, nhất định phải tìm được chiếc răng đó!

Hơn nữa, trong địa cung còn có rất nhiều thứ có thể chúng ta đã bỏ sót…" Shirley Dương càng nói càng vội, nói rất nhanh: "Chỉ cần chúng ta trở lại Già Long Sơn, là có khả năng giải được bí ẩn, đến lúc đó…" Lục Vũ không nói gì, Vương Bàn Tử tự nhiên cũng sẽ không dừng xe, càng không thể quay đầu lại.

Hồ Bát Nhất vội vàng cản Shirley Dương, khuyên vài câu, khiến cô miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Tuy đã bình tĩnh lại, nhưng Shirley Dương vẫn ngoan cố nói: "Bây giờ chúng ta đối với Mộc Trần Châu, lời nguyền, thủ hộ, đều chỉ biết một nửa!" "Nếu không quay lại, không tìm được thêm tư liệu hữu ích, chúng ta căn bản không có cách nào giải được bí ẩn này." "Không thể giải được bí ẩn, chúng ta sẽ không có cách nào sử dụng Mộc Trần Châu và Thất Lạc Thủ Hộ, vậy chẳng phải là công cốc sao?

Chúng ta…" Một câu còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng giòn tan.

Lục Vũ cúi đầu nhìn thứ trong hộp ngọc trên tay, bình tĩnh nói: "Hộp ngọc dưới ngai vàng của Hiến Vương đã mở, bí ẩn hẳn là có thể tìm được một phần đáp án ở đây." Shirley Dương mừng rỡ khôn xiết, nhận lấy hộp ngọc Lục Vũ đưa qua, vội vàng lấy thẻ tre trong hộp ngọc ra.

Thẻ tre không dài, mở ra cũng chỉ khoảng nửa mét, nhưng nội

dung trên đó lại vô cùng phong phú!

Vô số hình vẽ nhỏ, được người ta vẽ rất tinh xảo trên thẻ tre.

Thoạt nhìn, nội dung trên thẻ tre giống như ghi lại quá trình Hiến Vương vọng tưởng phong tiên, cũng chính là "Thiên Tử Phong Tiên Sách" trong truyền thuyết.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện bộ thẻ tre này, thực tế là đang dạy người khác cách trường sinh, chứ không phải ghi lại mọi chuyện của Hiến Vương.

Đặc biệt là minh lâu trong hình vẽ, tuy có chút tương tự với minh lâu của Hiến Vương, nhưng cũng có sự khác biệt rất lớn.

Minh lâu trên hình vẽ càng khí thế hùng vĩ hơn!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, nhìn thẻ tre không ngừng thảo luận… Lục Vũ nghe, nhưng không tham gia thảo luận, suy nghĩ của hắn đã bay đến một chuyện khác.

Dù sao, hắn rất rõ cửa ải tiếp theo chính là Côn Luân Thần Cung.

Còn về tại sao đi, khi nào đi, thì cứ để Hồ Bát Nhất và Shirley Dương hai vợ chồng họ thương lượng đi.

Lúc này, hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần suy nghĩ.

Đó chính là… Thomas!

Từ thành cổ Tinh Tuyệt bắt đầu, hắn đã mấy lần tiếp xúc với chuyện liên quan đến Thần phụ Thomas.

Bất kể là bọn trộm mộ trong sa mạc mênh mông, hay là những cái đầu rỗng tuếch bên ngoài thủy động Già Long Sơn.

Một lần, có thể nói là trùng hợp.

Nhưng hai lần… thì có chút kỳ lạ.

Huống chi, duyên phận của hắn và Thần phụ Thomas còn không chỉ hai lần?

Từ nội dung trên cuốn nhật ký mà họ phát hiện khi vừa đến khách sạn Thái Vân, cảm giác Thần phụ Thomas vẫn còn sống, dường như là ông ta đã sắp xếp người không ngừng tìm kiếm.

Cảm giác này, lại càng kỳ lạ hơn.

Lục Vũ trong lòng không ngừng suy tư, Vương Bàn Tử im lặng lái xe, nghe Hồ Bát Nhất, Shirley Dương hai vợ chồng không ngừng thảo luận về thẻ tre trong hộp ngọc.

"Thẻ tre này, thật sự có khả năng là Tinh Tuyệt Nữ Vương tặng cho Hiến Vương." "Nhưng tại sao?" "Tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại tặng cả răng Xà Thần cho Hiến Vương?

Hơn nữa, không có một truyền thuyết nào liên quan đến răng Xà Thần…" "Bà ta chỉ coi Hiến Vương như một con rối…" "Lẽ nào… Tinh Tuyệt Nữ Vương từ quỷ động biết được điều gì đó, dự đoán được mình sẽ bị phong ấn, bà ta không hy vọng mình và Ma Quốc sẽ biến mất hoàn toàn, nên đã tìm đến Hiến Vương, muốn để lại cho mình một con đường lui?" "Có khả năng, Tiểu ca nhi trước đó đã nói, răng nanh Xà Thần, có thể giao tiếp với không gian hư số…" Nói đến đây, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương dừng lại, cả hai đều nhìn về phía Lục Vũ.

Shirley Dương tưởng Lục Vũ không để ý đến họ, là vì chuyện xảy ra trước đó.

Nghĩ một lát, cô cúi đầu, nhỏ giọng xin lỗi.

Lục Vũ đang suy nghĩ về chuyện của Thomas, lơ đãng nói một câu: "Tôi cảm thấy, Lão Hồ trước đó nói không sai, chuyện này vẫn phải tìm đột phá từ Hiến Vương và Ma Quốc.

Đặc biệt là Ma Quốc đó, tôi cảm thấy chuyện này hẳn không đơn giản như vậy…" Shirley Dương cũng không day dứt thêm, tiếp tục thảo luận với Hồ Bát Nhất.

Về chuyện Ma Quốc, Hồ Bát Nhất nghĩ đến kinh nghiệm của mình… Trong băng thiên tuyết địa ở Côn Luân, băng hà mênh mông, Cửu Tầng Yêu Tháp, Bất Đống Tuyền, Đại Phượng Hoàng Tự, mộ cổ Ma Quốc, Quỷ Mẫu và Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát, bầy sói… Giọng Hồ Bát Nhất trầm thấp, nói rất chậm, kể lại mọi chuyện.

Nghe đoạn quá khứ này, Lục Vũ cũng tạm gác lại suy nghĩ, chăm chú lắng nghe.

Hồ Bát Nhất nói đến đoạn xúc động, vành mắt càng đỏ hoe.

Mấy người, đều không chú ý, trong lúc họ nói chuyện, con vật nhỏ Ngoa Thú lại đang nằm ngủ trên Mộc Trần Châu.

"Tôi đôi khi nghĩ, Quỷ Mẫu của Ma Quốc, có phải là nguồn gốc của ma quỷ không…" Một lúc lâu sau, Hồ Bát Nhất cười khổ lắc đầu, tiếp tục nói: "Bây giờ nhớ lại, những bức bích họa tôi thấy ở Côn Luân Sơn, và bích họa trong mộ Hiến Vương, có chút tương tự." "Ừm…" "Không chỉ có chút tương tự với mộ Hiến Vương, mà còn có chút tương tự với những bức bích họa chúng ta thấy ở sa mạc Tây Vực…" Shirley Dương còn muốn nói gì thêm, đột nhiên một luồng ánh sáng vàng chói lòa, lập tức chiếu sáng cả khoang xe.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, ngay cả Lục Vũ cũng không thể mở mắt!

Ngay cả Vương Bàn Tử đang lái xe cũng bị luồng sáng mạnh này làm cho không thể mở mắt, anh ta lập tức đạp mạnh phanh, dựa vào trí nhớ xoay vô lăng, để tránh họ rơi xuống vách đá!

Rầm!

Chiếc xe đột nhiên chùng xuống, lao khỏi lề đường, Vương Bàn Tử trong lòng chùng xuống, hét lên: "Cẩn thận, có lẽ sắp xong rồi…" Mấy người chỉ nghe thấy một tiếng "bụp", tiếp đó cảm nhận được chiếc xe rung lắc dữ dội!

Túi khí an toàn đều bung ra!

Chương 568

Chỉ trong chốc lát, Lục Vũ lấy lại hơi, ba hai lần ấn xuống túi khí an toàn vừa bung ra, song kiếm Ngô Vương Phù Sai lập tức ra khỏi vỏ, vô cùng cảnh giác!

Nhìn quanh bốn phía, thấy họ chỉ lao khỏi lề đường, không có yêu ma tà túy gì, Lục Vũ vội hỏi: "Bàn Tử, không sao chứ." "Không sao, không sao." Vương Bàn Tử đáp một tiếng, nhìn xem trong lòng thầm may mắn.

Tuy vừa rồi va chạm mạnh, nhưng may mà dưới lề đường toàn là cây, chỉ trượt xuống mấy mét đã bị cây lớn cản lại!

Sau khi mừng thầm, hai người quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, cắm suýt rớt xuống đất, Vương Bàn Tử càng la lớn: "Lão Hồ… Mẹ kiếp!" Chỉ thấy, Mộc Trần Châu bình an vô sự nằm giữa ghế.

Trên Mộc Trần Châu, lại có một đứa bé trần truồng đang nằm!

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Lão Hồ, tốc độ của cậu cũng nhanh quá rồi đấy…" Lúc này, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng từ từ tỉnh lại.

Hai người nhìn thấy trước mặt mình có thêm một đứa bé trần truồng, cũng đều giật mình!

Hồ Bát Nhất còn bất giác ngẩng đầu, nghĩ thầm đứa bé này từ cửa sổ trời rơi xuống sao?

Tuy nhiên, cửa sổ trời đang đóng.

Lục Vũ nắm lấy một chân của đứa bé, xách nó lên, nhìn kỹ, có chút ngạc nhiên: "Không ngờ, yêu quái hóa thành hình người trong

truyền thuyết, lại là thật!" "Hả?" "Gì?" "Mẹ kiếp???" Vương Bàn Tử ngây người, nói năng cũng lắp bắp, đưa tay chỉ vào đứa bé trong tay Lục Vũ, nói: "Cái này… cái này… đây là con thỏ thành tinh à?" "Ngươi mới là thỏ thành tinh!" Đứa bé lúc này đã tỉnh lại, tức giận mắng một câu, ngay sau đó phát hiện mình đang bị Lục Vũ xách ngược, lập tức chửi ầm lên: "Buông ra, buông ra, mau buông cô nãi nãi ra!" Lục Vũ vẫn nắm lấy bắp chân nhỏ của nó, lắc lư hai cái trong không trung, rồi mới lười biếng nói: "Cậu là một thằng nhóc rành rành, cứ khăng khăng tự xưng là cô nãi nãi, không sợ từ đực biến thành cái à?" "Ngươi biết cái quái gì, cô nãi nãi muốn là đực thì là đực, muốn là cái thì là cái!" "Nói chuyện cho đàng hoàng!" "Không đấy!" Lục Vũ tiện tay tung một đạo lôi pháp, đánh thẳng vào nó.

Giây trước còn vênh váo không chịu được, giây sau mặt đã trắng bệch!

Nó vừa mới hóa thành hình người, chút thực lực này còn không đủ cho Lục Vũ nhét kẽ răng, một đạo lôi pháp đánh vào, con vật nhỏ lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, khóc ré lên, thật sự giống như một cậu bé năm sáu tuổi.

Cảnh tượng này, khiến mấy người vô cùng kinh ngạc!

Shirley Dương càng nổi lên lòng mẹ, ôm Ngoa Thú vào lòng, dỗ dành một hồi, mới khiến nó không khóc nữa.

Sau khi ngừng lại, mấy người xuống xe xem xét, chiếc xe bị hư hại như vậy muốn lái tiếp rõ ràng là không thể.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể bỏ lại chiếc xe này, vẫy một chiếc xe qua đường trên quốc lộ. … Vài ngày sau, Bốn người lớn, một đứa trẻ cuối cùng cũng trở về kinh thành.

Sau khi trở về kinh thành, mấy người chia nhau hành động, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương bận rộn với công việc giải mã "Mộc Trần

Châu", Vương Bàn Tử chịu trách nhiệm dẫn "cô nãi nãi" của mình đi tìm hiểu xem thế giới này rốt cuộc là như thế nào.

Trong thời gian đó, Lục Vũ và họ cũng hỏi Ngoa Thú tại sao đột nhiên hóa thành hình người, nhưng con vật nhỏ chính mình cũng không biết, chỉ là ngủ trên Mộc Trần Châu, mơ mơ màng màng đã biến thành người… Đối với điều này, Lục Vũ chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, để Vương Bàn Tử dẫn Ngoa Thú tự đặt tên là "Lục Châu" đi xem tivi, lên mạng, học nói tiếng người cho tốt.

Sắp xếp ổn thỏa cho con vật nhỏ, Lục Vũ tự nhốt mình trong thư phòng tu luyện.

Chuyến đi này hắn có cảm ngộ, cảm thấy mình tu luyện "Tiên Thiên Công" đã tiến thêm một bước.

Hơn nữa, đối với "Mặc Gia Kiếm Pháp" và thuật cơ quan cũng có thêm hiểu biết sâu sắc hơn, nhân cơ hội này, vừa hay cùng Cầm Hoạt Ly thảo luận một phen.

Chiều tối vài ngày sau, Lục Vũ cuối cùng cũng bước ra khỏi thư phòng.

Trong sân nhỏ không có một ai, cũng không biết họ đi đâu rồi.

Lục Vũ gọi điện cho Vương Bàn Tử, mới biết Ngoa Thú xem tivi mấy ngày, muốn đi công viên giải trí, liền để Vương Bàn Tử dẫn nó đi chơi.

Còn về Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, một người đến thư viện, một người đến Phan Gia Viên.

Lục Vũ nhìn quanh, mình cũng không có việc gì, liền đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nghĩ bụng đi thăm Trương Hạo, rồi đi thăm cô bé Diệp Diệc Tâm.

Chủ yếu là Diệp Diệc Tâm ở thành cổ Tinh Tuyệt, từng có một loại liên hệ với Tinh Tuyệt Nữ Vương, hơn nữa thường xuyên gặp ác mộng.

Không đi xem một chút, Lục Vũ thực sự không yên tâm. … Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lục Vũ vừa đến cửa, đã có mỹ nhân mặc sườn xám mời hắn lên lầu.

Trương Hạo đang ở trong phòng trà, vừa pha trà, vừa cười ha hả nói: "Lại đến ủng hộ kinh doanh à?" "Ừm." Lục Vũ gật đầu, tiện tay lấy ra một đống kim khí, ngọc khí.

Cả phòng trà, lập tức châu báu sáng rực.

Dù Trương Hạo kiến thức rộng, đã trải qua không ít các tình huống lớn, nhưng khi nhìn thấy mấy chục, mấy trăm món đồ bày ra trước mắt, vẫn không khỏi hít một hơi lạnh, kinh ngạc nói: "Cậu đi đâu thế?

Sao lấy được nhiều đồ như vậy?" Trước đó, ở Trùng Cốc, Lục Vũ từng nghĩ sẽ để Trương Hạo đến xử lý hậu quả.

Chỉ là suy đi nghĩ lại, cộng thêm lời dặn của Khương Tử Nha, vẫn không nói cho Trương Hạo biết chuyện Trùng Cốc, chỉ khẽ lắc đầu, trực tiếp chuyển chủ đề: "Tiểu Diệp Tử đâu?" Trương Hạo nhìn sâu vào Lục Vũ, nhưng không hỏi thêm, chỉ vỗ tay, cho người gọi Diệp Diệc Tâm đến.

Diệp Diệc Tâm vừa nhìn thấy Lục Vũ, lập tức mừng rỡ khôn xiết, vui vẻ hét lớn: "Lục đại ca." Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy trong phòng trà chất đầy kim khí, ngọc khí, cô bé suýt nữa rớt cả cằm xuống đất.

Lục Vũ nhìn cô, trực tiếp hỏi: "Tiểu Diệp Tử, gần đây có gặp ác

mộng không?" "Không có." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." "Nhưng mà…" "Hử?

Sao vậy?" Diệp Diệc Tâm gãi đầu, định nói lại thôi, Trương Hạo đã mở miệng, nhàn nhạt nói: "Mấy ngày trước, con bé đột nhiên ngất đi nửa ngày." "Mấy ngày trước?" Lục Vũ nhíu mày, hỏi kỹ vài câu.

Tiểu Diệp Tử không rõ chuyện xảy ra lúc đó, vẫn là Trương Hạo cho ra đáp án.

Chương 569

Ngày hôm đó, Tiểu Diệp Tử đang dọn dẹp một món đồ, dọn dẹp được một nửa thì đột nhiên ngất đi, không có bất kỳ triệu chứng nào.

Trương Hạo lúc đó tưởng Tiểu Diệp Tử có thể đã phát hiện ra "thần khí", nhưng tra đi tra lại, cũng không phát hiện dấu vết của "thần khí", đến bệnh viện cũng không tra ra được nguyên nhân.

Lục Vũ trong lòng có cảm giác, lại hỏi thêm về thời gian, trong lòng chợt hiểu ra.

Thời gian Tiểu Diệp Tử ngất đi, tỉnh lại, cơ bản là tương đương với thời gian họ đánh thức Thái Tuế, Thái Tuế đánh thức "răng nanh Xà Thần" ở Trùng Cốc.

Theo tình hình này, Tiểu Diệp Tử rất có khả năng đã bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên… trước mặt con cáo già Trương Hạo, Lục Vũ vẫn không nói nhiều, chỉ nói không sao là tốt rồi.

Tán gẫu vài câu, lấy cớ tối cùng nhau ăn thịt nướng, Lục Vũ trực tiếp dẫn Diệp Diệc Tâm đi.

Đến nơi, Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và họ vẫn chưa đến.

Lục Vũ kiểm tra một lượt, xác nhận trong phòng riêng không có thiết bị nghe lén, liền hỏi lại chuyện Tiểu Diệp Tử ngất đi.

Lần này, Diệp Diệc Tâm hạ thấp giọng, trên mặt vẫn còn chút kinh hãi nói: "Em đã thấy một con rắn lớn!

Rất đáng sợ!" "Còn gì nữa không?" "Có một người phụ nữ che mặt đứng trên đầu rắn, rất đáng sợ, rất giống… giống Tinh Tuyệt Nữ

Vương.” Lục Vũ trong lòng chợt hiểu.

Quả nhiên, giống như hắn đoán.

Giữa Tiểu Diệp Tử và Tinh Tuyệt Nữ Vương, vẫn có một mối liên hệ nào đó.

Lông mày Diệp Diệc Tâm có chút ưu sầu, lo lắng nói: “Lục đại ca, mấy ngày nay em đã tra một số tài liệu, nói rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể nhập vào người khác, bà ta có nhập vào em không?” Lục Vũ lắc đầu, bình tĩnh nói: “Có câu nói ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, có thể là do em mấy ngày nay tra quá nhiều tài liệu, cộng thêm lao lực quá độ, nên mới ngất đi, gặp ác mộng.” “Được rồi, đừng nghĩ nhiều, ăn cơm cho ngon, về ngủ một giấc thật ngon, có lẽ sẽ không sao.” Lục Vũ nghĩ một lát, lại lấy ra mấy củ đương quy trăm năm, còn có một đoạn nhân sâm ngàn năm, đưa cho Diệp Diệc Tâm, bảo cô bồi bổ cơ thể.

Hai người nói xong, lại đợi một lúc, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Trần Hạt Tử còn có Ngoa Thú với bí danh Lục Châu, đều đã đến phòng riêng.

Mấy người, trực tiếp bắt đầu ăn.

Trong chốc lát, hương thịt lan tỏa, vừa ăn vừa tán gẫu… Vương Bàn Tử tự nhiên không thể không lôi chuyện ở Vân Nam ra khoe khoang, khiến mấy người nghe mà ngẩn ngơ.

Đặc biệt là Đại Kim Nha, liên tục mời rượu, mở miệng đóng miệng đều là “Bàn gia”, không khí cũng rất tốt.

Chỉ là nói đi nói lại, Đại Kim Nha đột nhiên nhớ ra một chuyện, nhìn Lục Vũ và họ nói: “Nói ra, có một chuyện còn phải phiền các vị gia một chuyến.” “Sao vậy?” “Chuyện là, bên Tân Môn có một ngôi mộ cổ được khai quật.

Lớn thì không lớn, nhưng được cái niên đại lâu, ước chừng là thời Xuân Thu Chiến Quốc." Đại Kim Nha mượn men rượu, từ từ kể lại một chuyện.

Nửa tháng trước, bên Tân Môn có một công trường bắt đầu thi công, vô tình đào phải một ngôi mộ lớn, giáo sư Trần, Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng ở kinh thành, tình cờ phụ trách khai quật ngôi mộ này.

Kết quả không biết thế nào, vừa dọn dẹp xong nóc mộ, bốn người chuẩn bị xuống thì đều đột nhiên ngất đi, ngã nhào vào trong mộ, may mà trên người có buộc dây an toàn, cộng thêm trước đó máy xúc khi đào mộ đã làm rơi một ít cát đất vào, mấy người mới không bị thương.

Giáo sư Trần cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, liền nhờ Đại Kim Nha xem Lục Vũ và họ có thể qua xem không.

Lục Vũ hỏi kỹ lại thời gian, xác định thời gian mấy người họ ngất đi, cũng không chênh lệch bao nhiêu so với thời gian Diệp Diệc Tâm ngất, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lẽ nào, họ cũng giống như Tiểu Diệp Tử, bị ảnh hưởng?

Tình huống này, thực sự không nên có.

Nếu họ đều bị ảnh hưởng, tại sao Lão Hồ, Bàn Tử và Shirley Dương lại không sao?

Lục Vũ trong lòng trăm mối không giải được, nghĩ một lát, lại hỏi: "Kim gia, ông đã nói với Trương Hạo chưa?" "Sao mà không nói được." "Anh ta nói sao?" "Anh ta qua xem, nói một câu cố làm ra vẻ huyền bí, rồi đi." "Hay là thế này." Hồ Bát Nhất nghĩ một lát, xen vào: "Tiểu ca nhi, tôi và Shirley cùng Bàn Tử đi, anh cứ ở kinh thành nghỉ ngơi?" Thời gian gần đây, Hồ Bát Nhất và họ đã mấy lần nói riêng với

nhau, muốn rèn luyện một chút, không thể lúc nào cũng hành động dưới sự che chở của Lục Vũ.

Bây giờ, chính là một cơ hội.

Nhân cơ hội này, lại cùng giáo sư Trần bàn bạc thêm về quốc cổ Tinh Tuyệt, Mộc Trần Châu và truyền thuyết về Ma Quốc.

Lục Vũ nghĩ một lát, với bản lĩnh của Hồ Bát Nhất và họ, chắc cũng không làm khó được họ, liền gật đầu, chỉ dặn mấy người mang nhiều đồ, chuẩn bị cho tốt… Ngày hôm sau, Hồ Bát Nhất và họ thu dọn đồ đạc, một mạch đến Tân Môn cách kinh thành không xa.

Lục Vũ thì thu dọn một chút đồ, dẫn theo Ngoa Thú, đi ra nước ngoài.

Dù sao, chuyện của Thần phụ Thomas, vẫn luôn lởn vởn trong đầu hắn, nhân lúc bây giờ không có việc gì, đi tìm câu trả lời.

Tam Phiên Thị.

Lục Vũ dẫn theo Ngoa Thú, từ từ bước ra khỏi sân bay.

Vẫy một chiếc xe, trực tiếp đến nhà thờ mà Thần phụ Thomas từng làm việc mà hắn đã hỏi thăm trước đó.

Chiếc xe rời khỏi sân bay, từ từ đi về một nơi hẻo lánh hơn.

Lục Vũ ngồi ở hàng ghế sau, vừa hay có thể qua kính chiếu hậu thấy được vẻ mặt tài xế có chút căng thẳng, trán đầy mồ hôi hột, hơn nữa thỉnh thoảng lại qua kính chiếu hậu liếc trộm họ.

Khi ánh mắt chạm nhau, càng sợ hãi vội vàng dời đi.

Cảnh tượng này, nhìn thế nào cũng có chút ma quỷ.

Lục Vũ trong lòng thầm nghĩ, không biết là gặp phải cướp, hay là gặp phải thủ hạ của lão già không chết Cừu Đức Khảo?

Chương 570

Nhưng, bất kể là người của ai, Lục Vũ cũng không quan tâm.

Một lúc sau, đường quốc lộ biến thành đường đất, trong tầm mắt xuất hiện mấy chiếc xe, chặn đường đi.

Tài xế đạp mạnh phanh, không đợi xe dừng hẳn, đã tháo dây an toàn, tháo chạy tán loạn.

Ngoa Thú có chút say xe, vốn đang ngủ, lúc này vì phanh gấp mà rơi từ ghế sau xuống, từ từ tỉnh lại, mở miệng chửi: "Có biết lái xe không!" Lục Vũ đưa tay kéo nó dậy, cười nói: "Đi, dẫn ngươi xuống xem náo nhiệt." "Náo nhiệt gì?" "Xem là biết." Lục Vũ sắc mặt bình tĩnh, trực tiếp đẩy cửa xe xuống, nhìn mấy chiếc xe đen ở xa.

Ngoa Thú cũng nhận ra chuyện có vẻ không ổn, nhỏ giọng nói: "Pháp lực của ta chưa hồi phục, cho ta chút đồ bảo mệnh." Lục Vũ lấy ra "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu", đeo cho con vật nhỏ.

Lúc này, cửa của mấy chiếc xe đen ở xa mở ra.

Có mấy người bước xuống xe.

Người đầu tiên bước xuống, trong mắt Lục Vũ khẽ lóe lên một tia ngạc nhiên.

Vốn tưởng là người của Cừu Đức Khảo, kết quả người đầu tiên bước xuống, lại là cô bé thanh tú Hoắc Tú Tú!

Người thứ hai, Tiểu Hoa Giải Vũ Thần.

Người thứ ba, một người đàn ông trung niên, mặc vest rất lịch sự, Lục Vũ cảm thấy người này rất lạ, chưa từng gặp.

Người thứ tư, là một người phụ nữ, cũng là một người phụ nữ

lạ.

Lục Vũ nhìn từng người một, cho đến người cuối cùng, biểu cảm của Lục Vũ càng cổ quái hơn.

Không ngờ, Hắc Hạt Tử lại cũng tụ tập cùng những người này.

Nói ra, lần trước gặp mặt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Lục Vũ và Hắc Hạt Tử tiếp xúc không nhiều, ngoài việc đánh một trận, thăm dò lẫn nhau, cũng không làm gì khác.

Không ngờ, bây giờ lại gặp nhau ở nước ngoài.

Lục Vũ nghiêng đầu, nhìn một lượt, thản nhiên đi đến trước xe, ngồi thẳng lên nắp ca-pô nhìn họ hỏi: "Nói xem, có chuyện gì?" Giọng vừa dứt, đã thấy một người trẻ tuổi lạ mặt nói: "Không có gì to tát, chỉ là đến đòi Lục tiên sinh một món nợ." Vừa nói, hắn vừa giơ tay, rút ra hai khẩu súng từ bên hông, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Lục Vũ, ra vẻ chỉ cần một lời không hợp là bắt đầu một trận đấu súng.

Lục Vũ không hoảng không vội, không nói không rằng lấy ra "Thừa Ảnh Kiếm Vĩ", nếu tình hình không ổn, sẽ ẩn thân ngay lập tức.

"Hoắc cô nương, Giải thiếu gia, giải thích một chút đi?" Trong số nhiều người như vậy, Lục Vũ cũng chỉ quen biết hai người họ, bây giờ gặp vấn đề, tự nhiên phải hỏi họ.

Hoắc Tú Tú người nhỏ mà lanh, toe toét cười: "Tôi giới thiệu cho anh trước, vị này là…" Vừa nói, Hoắc Tú Tú đi đến bên cạnh người đàn ông trung niên nho nhã, đang định nói tiếp thì người trung niên đã tự mình mở miệng, ngắt lời Hoắc Tú Tú: "Tôi là Ngô Nhị Bạch." Lục Vũ ngạc nhiên, khẽ sững sờ.

Vạn lần không ngờ, mình lại gặp được lão Nhị nhà họ Ngô, Ngô

Nhị Bạch ở đây!

Ngô Nhị Bạch, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 gần như có thể được gọi là người lợi hại nhất trong "Nhất Cùng Nhị Bạch Tam Tỉnh" của nhà họ Ngô, là người giỏi tâm kế, tinh anh bình tĩnh, là linh hồn của nhà họ Ngô, trông như thản nhiên xử thế, thực ra bước nào cũng tính toán.

Tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, giỏi chơi cờ, thích sưu tập mọi thứ liên quan đến Tần Thủy Hoàng, là siêu fan của ông ta… Chuyện này, có vẻ rất thú vị?

Lúc này, người trẻ tuổi bước ra trước đó lạnh lùng nói: "Khách sáo với hắn làm gì, mau bắt hắn giao đồ ra!" Lục Vũ quay đầu nhìn người trẻ tuổi vừa mở miệng, tò mò hỏi: "Đòi cái gì?

Đồ gì?" "Anh còn giả ngu?" "Anh…" Người trẻ tuổi đang định nói, Ngô Nhị Bạch liếc hắn một cái, người trẻ tuổi lập tức cúi đầu, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi, chỉ nhỏ giọng giải thích: "Con lo để lâu sẽ xảy ra chuyện." "Xảy ra chuyện gì?" "Nhị thúc ngài nói…" Người trẻ tuổi không còn khí thế, cúi đầu im lặng, cũng không dám đối mặt với Ngô Nhị Bạch.

Chỉ đến khi hắn quay đầu nhìn về phía Lục Vũ, mới ngẩng đầu lên, chĩa súng lại vào Lục Vũ, trong mắt đầy vẻ âm hiểm.

Ngô Nhị Bạch cũng không quản nữa, chỉ không hoảng không vội nói: "Thực ra cũng không có chuyện gì to tát, cũng không phải là thứ gì, chẳng qua chỉ là một ít vật ngoài thân." "Ồ?

Nhị thúc muốn nói gì, không ngại cứ nói thẳng." "Ừm, nói thế này đi, Lục tiên sinh gần đây kinh doanh phát đạt, mấy nhà trong Cửu Môn kinh doanh có chút kém đi.

Cho nên muốn xem Lục tiên sinh có thể chia sẻ một chút không."

Nghe vậy, Lục Vũ không khỏi sững sờ, ngay sau đó không khỏi bật cười.

Một lúc lâu sau, mới thu lại nụ cười, có chút dở khóc dở cười nhìn Ngô Nhị Bạch, hỏi: "Nhị thúc, ông đến đây để cướp bóc hay là ăn xin vậy?" Nghe Lục Vũ nói xong, gã thanh niên ban nãy không nói hai lời, trực tiếp nổ súng.

Một phát đạn rơi ngay trước mặt Lục Vũ không xa, phát ra tiếng kim loại va chạm, rồi gã cười lạnh nói: "Tao khuyên mày nên nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói!" Lục Vũ híp mắt, cười khẩy: "Lão Cửu Môn, từ bao giờ lại trở nên phế vật thế này?

Bước tiếp theo có phải là mỗi người cầm một cái bát, đi dọc theo đường lớn ăn xin không?" Thật lòng mà nói, Lục Vũ không hề ngờ rằng, vở kịch hôm nay lại thảm hại đến thế.

Không, còn tệ hơn cả thảm hại.

Dùng từ "thảm hại" để hình dung bọn họ, quả thực là sỉ nhục từ "thảm hại".

Năm xưa khi Trương Đại Phật Gia thống lĩnh Cửu Môn, Lão Cửu Môn dù có chút tranh chấp nội bộ, dù Trương Đại Phật Gia có vài vấn đề, nhưng cũng không thể làm ra chuyện mất mặt như thế này.

Anh vốn không quan tâm nhiều đến Lão Cửu Môn, ngoài việc có chút tiếp xúc với Ngô Tà, Hoắc lão thái thái, thì tiếp xúc nhiều nhất là với Trương Hạo.

Nhưng Trương Hạo đã gần như là người của chính quyền, dường như cũng không có quan hệ gì với Lão Cửu Môn.

Còn Trương Nhật Sơn, người đáng lẽ phải thống lĩnh Lão Cửu Môn sau Phật gia, thì lại chẳng biết tung tích ở đâu.

Đợi đã!

Trong lòng Lục Vũ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, không lẽ nào Trương Nhật Sơn mất tích, Lão Cửu Môn liền sa sút thành bộ dạng này chứ?

Chuyện này thật sự có chút kỳ quái.

Chương 571

… Trong lúc Lục Vũ đang suy ngẫm, gã thanh niên nổ súng lại chĩa họng súng vào anh, cười lạnh nói: “Chuyện làm ăn minh khí trong thiên hạ, vốn là chuyện làm ăn của Cửu Môn.

Mày là người ngoài đến làm ăn thì cũng thôi đi, lại còn không biết điều, không ra mắt bến tàu!” “Hôm nay ông đây sẽ dạy cho mày một bài học làm người!” “Làm ăn ở địa bàn Cửu Môn thì phải tuân theo quy củ của Cửu Môn!” “Mày giao hết tất cả thần khí trong tay ra đây, sau này sẽ được xem là người của Cửu Môn, làm ăn thế nào, tự nhiên sẽ có người dạy mày!” Lục Vũ nghe vậy càng ngạc nhiên, hỏi: “Cậu là ai?” “Lý Tứ Địa!” Lý Tứ Địa?

Lục Vũ nhíu mày, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong «Đạo Mộ Bút Ký», từng có một cuộc khảo cổ ở Tây Sa khiến Cửu Môn tổn thất nặng nề, cũng là nguyên nhân trực tiếp khiến Lão Cửu Môn sa sút.

Cuộc hành động đó có Trương Khởi Linh, Lý Tứ Địa, Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh, Hoắc Linh, Tề Vũ, Giải Liên Hoàn… Trong cuộc hành động này, Lý Tứ Địa đã chết ở Vân Thiên Cung.

Hơn nữa, tuổi tác cũng không khớp.

Lý Tứ Địa tuổi tác tương đương Ngô Nhị Bạch, nếu còn sống, thế nào cũng phải là một ông chú trung niên, chứ không phải là một gã trai trẻ như hiện tại!

Chuyện này, đúng là có chút kỳ quái. … Ủa?

Vừa cảm thấy kỳ quái, Lục Vũ lại phát hiện chuyện này càng thêm kỳ quái.

Khi gã tự xưng là Lý Tứ Địa này nói chuyện, anh đột nhiên phát hiện bên hông gã có treo một tấm thẻ gỗ không mấy bắt mắt, trên đó viết ba chữ phồn thể: Tiểu Tây Môn. 【Tên vật phẩm: Cửu Môn Lệnh Bài - Tiểu Tây Môn】【Cấp bậc vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】【Năng lực vật phẩm: Ngụy trang】【Mô tả vật phẩm: Trường Sa có Cửu Môn, năm xưa Lão Cửu Môn có tổng cộng chín tấm lệnh bài, do chín người nắm giữ.

Lệnh bài được làm từ huyễn mộc quý hiếm khắc pháp trận, người cầm lệnh bài có thể ngụy trang thành hậu nhân của chủ nhân lệnh bài tương ứng, dung mạo khó bị phát hiện…】 Ngụy trang sao?

Cũng có chút thú vị đấy!

Chẳng trách gã này vừa mở miệng đã tự xưng là Lý Tứ Địa còn nói chắc như đinh đóng cột, thì ra là có chỗ dựa này!

Lục Vũ liếc mắt nhìn từng người một, phát hiện không chỉ Lý Tứ Địa có lệnh bài bên hông, mà những người còn lại cũng đều có.

Chín kẻ ngụy trang thành người của Lão Cửu Môn ư?

Thế này lại càng thú vị!

Lục Vũ thầm nghĩ, đám người này muốn pháp khí của anh, không biết là người của Uông gia, Cừu Đức Khảo, hay là Trương Hạo?

Hay là "tha" bí ẩn khó lường kia?

Tóm lại bất kể là ai, chuyện này cũng khiến anh cảm thấy rất thú vị!

Nói thì dài dòng, nhưng thực tế những chuyện này chỉ lướt qua trong đầu Lục Vũ trong vài giây ngắn ngủi.

Lúc này, Lý Tứ Địa nhìn Lục Vũ, lạnh lùng nói: "Mau lấy đồ ra đây, đừng tưởng bọn tao không biết, viên đá bên hông mày chính là

thần khí trữ vật!" Lục Vũ cười nhạt, nói: "Muốn à?

Vậy thì qua đây mà lấy." Lý Tứ Địa cười lạnh một tiếng, quát: "Vậy thì tao sẽ tự mình xem xem mày làm được gì!" Vừa nói, gã vừa giơ súng, từ từ tiến lại gần Lục Vũ.

Gã không tin, dưới sự uy hiếp của họng súng, Lục Vũ còn có thể làm gì!

Thấy mình đã đến trước mặt Lục Vũ, họng súng chỉ cách anh chưa đầy nửa mét, Lý Tứ Địa lại cười lạnh: "Cũng biết điều đấy, bây giờ lập tức gỡ đồ xuống, đưa cho tao!" Lục Vũ mỉm cười, quả thật đưa tay gỡ Quỷ Động Ma Mộc bên hông xuống, đưa cho Lý Tứ Địa.

Lý Tứ Địa đưa tay định lấy, thì nghe thấy sau lưng mình có tiếng hét kinh hãi: "Lão Tứ, mau buông tay, mau buông tay!" Lý Tứ Địa còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên thấy tay phải của mình cùng với Quỷ Động Ma Mộc rơi thẳng xuống đất.

Gã theo phản xạ muốn nắm tay lại, nhưng phát hiện tay mình hoàn toàn không nghe lời.

Ngay sau đó… gã phát hiện cánh tay rơi trên đất hình như là của mình?

Lý Tứ Địa ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy một cơn đau dữ dội không thể tả ập đến, gã không kìm được mà hét lên thảm thiết, rồi bị chính vết thương nặng của mình dọa đến ngất đi!

Lục Vũ không chút hoang mang, nhặt Quỷ Động Ma Mộc từ dưới đất lên, tùy ý tung hứng, ánh mắt lướt qua mấy người còn lại, nói: "Người tiếp theo?" Cách đó không xa, chín người còn lại nhìn Lục Vũ chằm chằm, rất muốn nói điều gì đó, nhưng nghĩ đến cảnh Lục Vũ vừa rồi chỉ nhẹ nhàng vung tay một cái là một cánh tay đã bị chém đứt, bọn họ dường như đều có chút khó xử… Hơn nữa, sắc mặt Lục

Vũ vẫn bình tĩnh, như thể vừa làm một chuyện không đáng kể.

Lục Vũ nhìn một lúc, thấy họ không có động tĩnh gì, liền tiện tay lấy tấm lệnh bài trên hông gã tự xưng là "Lý Tứ Địa" xuống.

Ngay lập tức, khuôn mặt của Lý Tứ Địa đột nhiên thay đổi, trông vẫn là gương mặt phương Đông, chứ không phải là ma Tây.

Xem ra, chuyện này có lẽ không liên quan gì đến Cừu Đức Khảo.

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ dùng sức đá một cước, trực tiếp đá kẻ trước mặt bay xa hơn chục mét, vừa vặn rơi ngay trước mặt Ngô Nhị Bạch.

Lục Vũ nhìn ông ta với vẻ cười như không cười, nói: "Nhị thúc, đến lượt ông?" Ngô Nhị Bạch nhìn Lục Vũ, sắc mặt bình tĩnh đến lạ thường, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, đang định mở miệng nói gì đó thì Hắc Hạt Tử ở trong góc đột nhiên lên tiếng: "Để tôi." Biểu cảm của Ngô Nhị Bạch vẫn không có gì thay đổi, dường như không nghe thấy gì, lại như thể không quan tâm đến tất cả mọi chuyện.

Lúc này, Hoắc Tú Tú đột nhiên lên tiếng, cười khúc khích: "Hạt Tử anh đi đi, em tin vào thực lực của anh!

Với thực lực của anh, chắc chắn có thể đánh hắn tơi tả!" Lục Vũ biểu cảm hơi thay đổi, trong lòng có chút kinh ngạc.

Trong mấy người này, Lý Tứ Địa chắc chắn là giả, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng Hoắc Tú Tú này, lại cho anh cảm giác có chút giống thật.

Ngoài ra, Hắc Hạt Tử đang bước về phía anh, trông cũng không giống ngụy trang.

Chương 572

Chẳng lẽ nói, thật giả lẫn lộn?

Chuyện này, dường như còn phức tạp hơn anh tưởng tượng một chút.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ bất giác lại liếc nhìn Ngô Nhị Bạch, thầm nghĩ nếu Ngô Nhị Bạch là người thật chứ không phải giả, thì chuyện hôm nay có phải là thủ đoạn của Ngô Nhị Bạch không?

Chỉ là… Ngô Nhị Bạch từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt thanh đạm như không liên quan, anh cũng không có cách nào phán đoán.

Lúc này, Giải Vũ Thần cũng đột nhiên cười cười, mở miệng nói: "Hạt Tử, bắt thẳng đứa bé kia, để hắn ném chuột sợ vỡ đồ!" Nói xong một câu, còn nhìn Ngô Nhị Bạch hỏi: "Nhị thúc, làm như vậy, không có vấn đề gì chứ?" Ngô Nhị Bạch sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi lại: "Có gì không tốt sao?" Dừng một chút, ông ta lại nói tiếp: "Làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, Hạt Tử, nên làm thế nào trong lòng cậu tự biết." Ngay khi Hắc Hạt Tử quay đầu nhìn Ngô Nhị Bạch và mấy người kia định nói gì đó, Lục Vũ quay đầu nhìn Ngoa Thú bên cạnh, cười nói: "Bọn họ muốn đến bắt ngươi kìa, xem ra ngươi cũng được chào đón đấy." "Ngươi nói xem, nếu bọn họ bắt ngươi, đòi ta nộp tiền chuộc, ta nên nộp hay không nộp?" "Không nộp thì hình như dễ bị người ta nói là máu lạnh, còn nộp thì quan hệ giữa chúng ta hình như cũng không thân thiết đến thế." Ngoa Thú không nhịn được đảo mắt, đang định chửi một câu, đột nhiên nhớ ra mình bây giờ không phải là ngày xưa.

Nếu mấy người này muốn đối phó với nó, nó thật sự cũng không nói chắc được sẽ thế nào.

Đúng lúc này, Hắc Hạt Tử chậm rãi đi đến trước mặt Lục Vũ, giọng điệu cứng rắn nói: "Tôi sắp ra tay rồi." Vừa nói, gã vừa đưa tay ra sau lưng, trong tay đã có thêm một con dao găm sắc bén.

Ngoa Thú nhìn Hắc Hạt Tử, lại đảo mắt, ra vẻ già đời châm chọc: "Đã mù còn đeo kính, ra vẻ ta đây!" Nói xong, nó còn khiêu khích ngoắc ngón tay với Ngô Nhị Bạch và những người khác: "Hay là các ngươi cùng lên một lượt đi, một người một, còn chưa đủ nhìn…" Chưa đợi Ngoa Thú nói xong, Hắc Hạt Tử đột nhiên nhoáng người, cả người như tia chớp lao thẳng về phía nó!

Tiểu gia hỏa giật nảy mình, theo phản xạ siết chặt "Nhạc Trạc Kỳ Sơn Châu" trước ngực.

Trong chớp mắt, Lục Vũ bước một bước, chắn Ngoa Thú sau lưng, trong tay cũng đã có thêm thanh đoản kiếm trong cặp song kiếm Ngô Vương Phù Sai.

Hai người dao tới kiếm đi, ngươi công ta thủ, ngươi lui ta tiến, trong chốc lát đao quang kiếm ảnh, đánh nhau vô cùng náo nhiệt.

Sau khi giao thủ, Lục Vũ càng cảm thấy chiêu thức của Hắc Hạt Tử này rất giống, hoặc có thể nói là y hệt Hắc Hạt Tử mà anh từng gặp!

Chỉ là… bất kể là thật hay giả, Hắc Hạt Tử trước mắt ra chiêu cực nhanh, nhát dao nào cũng nhắm vào yếu hại của Lục Vũ!

Hơn nữa, Hắc Hạt Tử ra chiêu không hề kiêng nể, cái gì mà hạ tam lộ không được đánh, đối với gã hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí còn liên tục nhắm vào gốc đùi của Lục Vũ, khiến Lục Vũ cũng có chút nghi ngờ, Hắc Hạt Tử có sở thích đặc biệt gì không?

Đúng lúc này, Hoắc Tú Tú vẫn luôn quan sát trận đấu đột nhiên lên tiếng, giọng nói không lớn không nhỏ cười nói: "Nhị thúc, ông lợi hại

quá!

Để Hạt Tử giữ chân hắn, để Lão Lục đi bắt đứa bé kia!

Lão Lục, nhanh lên, nhanh lên, ngươi chạy từ bên cạnh qua đi, chạy chậm là người ta chú ý đến ngươi đấy!" Mấy câu này của Hoắc Tú Tú rõ ràng là đang nhắc nhở Lục Vũ và Ngoa Thú, một trong những người trẻ tuổi lập tức trừng mắt nhìn Hoắc Tú Tú!

Còn Ngô Nhị Bạch, người cầm đầu đám đông, chỉ quay đầu lại nhìn họ một cái, sắc mặt bình tĩnh, như thể vẫn đứng ngoài cuộc, chỉ đang xem kịch.

Lúc này, người mà Hoắc Tú Tú gọi là Lão Lục, chỉ còn cách Ngoa Thú hơn một mét.

Khóe mắt Lục Vũ cũng nhìn thấy gã, trong lòng khẽ động, thanh kiếm Ngô Vương Phù Sai trong tay trực tiếp được dùng làm phi đao, bay ra khỏi tay!

Hầu như trong nháy mắt, đoản kiếm của Lục Vũ đã đâm vào lồng ngực Lão Lục!

Sức mạnh của Lục Vũ cực lớn, cú này tuy không dùng toàn lực, nhưng lực va chạm của đoản kiếm vẫn mang theo cơ thể Lão Lục ngã xuống đất, va chạm mạnh xuống nền đất, trong khoảnh khắc ngã xuống, biểu cảm của Lão Lục bị đông cứng, trong mắt hắn vẫn còn mang một tia âm hiểm… Cùng lúc đó, một nhát dao của Hắc Hạt Tử cũng chém về phía vai Lục Vũ!

Hắc Hạt Tử không hề nương tay, trong chớp mắt, vai Lục Vũ đột nhiên hạ xuống, vừa vặn tránh được lưỡi dao của gã.

Nhưng dù vậy, vai Lục Vũ vẫn bị lưỡi dao sượt qua!

Lục Vũ nhân thế, cơ thể xoay ngang một góc cực kỳ quỷ dị, cả người xoay một vòng trên không, một chân từ trên trời giáng xuống,

trực tiếp ép xuống vai Hắc Hạt Tử!

Dưới sức mạnh kinh khủng, Hắc Hạt Tử không thể chống đỡ nổi, đầu gối mềm nhũn, sắp quỳ xuống.

Hắc Hạt Tử ứng biến cực nhanh, dứt khoát quỳ thẳng xuống, nhân lúc đó né ra khoảng trống, hai tay chống mạnh xuống đất, cả người như một con cá trơn, lùi ra xa!

Cứ tưởng sau khi né được, Hắc Hạt Tử sẽ dừng lại, ai ngờ Hắc Hạt Tử vừa đứng vững đã dùng chân phải đạp mạnh xuống đất, cả người với tốc độ không thể tưởng tượng được lại lao về phía Lục Vũ.

Hành động này khiến Hoắc Tú Tú và mấy người khác đều ngẩn ra.

Dường như họ đều không ngờ, thực lực của Hắc Hạt Tử lại mạnh mẽ đến vậy.

Đồng thời, Hắc Hạt Tử còn nhân cơ hội rút thanh đoản kiếm trong cặp "song kiếm Ngô Vương Phù Sai" của Lục Vũ từ ngực Lão Lục ra, một thanh đoản kiếm dính máu, mang theo uy thế mạnh mẽ, đâm thẳng về phía Lục Vũ!

Lục Vũ sắc mặt không đổi, thậm chí còn không rút thanh đoản kiếm còn lại, chỉ dùng hai tay không, trực tiếp đấu với Hắc Hạt Tử!

Chỉ thấy, Lục Vũ luồn lách trong ánh kiếm, mặc cho Hắc Hạt Tử công kích như vũ bão, nhưng căn bản không thể đánh ngã anh, thậm chí còn bị Lục Vũ dẫn dắt đến kiệt sức.

Tốc độ của hai người, ngày càng nhanh!

Trong lúc giao đấu, Lục Vũ đã lặng lẽ lấy được "Cửu Môn Lệnh Bài" bên hông Hắc Hạt Tử.

Sau khi xác định Cửu Môn Lệnh Bài là thật, Hắc Hạt Tử cũng là

Hắc Hạt Tử thật, Lục Vũ trong lúc giao đấu, dùng giọng nói chỉ hai người họ có thể nghe được hỏi: “Sao cậu lại ở đây, đã xảy ra chuyện gì?

Mấy người Lão Cửu Môn giả này là sao?” Trong lúc nói chuyện, động tác tay của hai người không ngừng.

Hắc Hạt Tử chém một kiếm về phía Lục Vũ, Lục Vũ đưa tay đỡ, rồi kéo một cái, trực tiếp kéo Hắc Hạt Tử quay lưng về phía những người khác.

Hắc Hạt Tử nhân cơ hội nói: “Có người bảo chúng tôi đến, đừng hỏi nhiều, chuyện gấp, tìm cơ hội chạy đi!” Lục Vũ trong lòng khẽ động, nhỏ giọng hỏi dồn: “Tha?” Hắc Hạt Tử dường như không ngờ Lục Vũ lại có thể nói ra chữ “tha”, trái tim vốn bình tĩnh lại nổi sóng, bị Lục Vũ chớp lấy cơ hội này, một cú chặt tay đánh vào khuỷu tay gã.

Dù là chặt tay, nhưng cú này cũng khiến Hắc Hạt Tử đau đến biến sắc, hạ giọng hỏi: “Cậu biết tha?” Lục Vũ không dây dưa với gã về chủ đề này, trực tiếp hỏi dồn: “Ngoài cậu ra, còn ai là thật?” “Nhị thúc, Tú Tú.” “Giải Vũ Thần thì sao?” “Giả.” “Tha muốn làm gì?” “Thăm dò cậu.” “Sao tha biết tôi?” “Không biết.” “Cậu còn biết gì nữa?” “Nhị thúc biết.” Lục Vũ còn muốn nói gì thêm, Hắc Hạt Tử đưa đoản kiếm trong tay về phía trước, đâm từ dưới lên trên một góc hiểm hóc về phía cằm Lục Vũ, miệng nói: “Nếu không đi, đoạt kiếm ngực trái, ấn ký, đâm.” Lục Vũ hiểu ý, biết Hắc Hạt Tử lúc này cần duy trì sự tin tưởng của “nó” đối với gã, anh cũng cần nhân cơ hội này tìm hiểu thêm về “nó” vô cùng bí ẩn trong «Đạo Mộ Bút Ký», khẽ chần chừ rồi đưa tay điểm mạnh vào cổ tay Hắc Hạt Tử!

Hắc Hạt Tử đau điếng, bản năng buông tay.

Chương 573

Lục Vũ tay trái trực tiếp nắm lấy đoản kiếm, liếc mắt đã tìm thấy dấu ấn trên ngực Hắc Hạt Tử, không chút do dự, một kiếm đâm vào, thuận thế nhét vào miệng Hắc Hạt Tử một đoạn "nhân sâm ngàn năm".

Anh tin Hắc Hạt Tử, tin rằng gã mù mắt nhưng sáng lòng này tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bảo anh đâm gã một nhát.

Đồng thời, anh càng biết về "tha" bí ẩn kia.

Vì một chữ "tha" này, Lão Cửu Môn có thể nói là người chết kẻ bị thương, truyền thừa huy hoàng một thời đã đứt đoạn, rất nhiều chuyện càng khó nói hết… Chỉ là anh có chút không ngờ, Hắc Hạt Tử vì đấu với "tha" mà tình nguyện trả giá nhiều đến vậy.

Cũng không ngờ, Ngô Nhị Bạch lại nhúng tay vào chuyện của "tha"!

Ngô Nhị Bạch nhìn Lục Vũ, vỗ tay, mặt không biểu cảm nói: "Lợi hại, Hắc Hạt Tử cũng không phải là đối thủ của cậu." "Điểm này, thật sự khiến tôi có chút bất ngờ." "Người xưa có câu sóng sau xô sóng trước, quả nhiên không sai.

Nếu cho cậu thêm chút thời gian, e rằng những lão già chúng tôi đây, cũng không làm gì được cậu." Cùng lúc đó, Lục Vũ đưa tay rút thanh đoản kiếm từ ngực Hắc Hạt Tử đang ngã trên đất ra.

Anh liếc nhìn Hắc Hạt Tử, thấy gã khẽ nháy mắt, lòng hơi yên tâm, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Ngô Nhị Bạch, nhàn nhạt nói: "Bây giờ ông lại có thể làm gì tôi?" "Phải rồi, ta có thể làm gì ngươi đây?" Ngô Nhị Bạch khẽ lặp lại một câu, rồi vỗ vỗ tay.

Chỉ thấy, từ trong mấy chiếc "xe đen" lại chui ra mấy người, mỗi người đều cầm vũ khí hạng nặng, họng súng đen ngòm đều nhắm vào Lục Vũ và Ngoa Thú… Lục Vũ chần chừ một lát, đưa tay kéo "Lão Lục" đang sống chết không rõ từ dưới đất lên chắn trước mặt, nhàn nhạt nói: "Tới đi." Đã diễn kịch, thì phải diễn cho trót.

Dù sao Lão Lục này cũng không liên quan gì đến anh, sống chết ra sao anh cũng không có gánh nặng tâm lý gì.

Trò này, tự nhiên không dọa được Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch đang định hạ lệnh nổ súng thì Hoắc Tú Tú lại lên tiếng: "Nhị thúc, người đánh chết thì không sao, lỡ như đánh hỏng đồ thì…" Lời vừa dứt, Ngô Nhị Bạch quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú một cái, nhàn nhạt nói: "Vậy, cô đi?" Ngô Nhị Bạch nói xong, Hoắc Tú Tú "phì" một tiếng, cười hì hì nói: "Nhị thúc ông đùa gì vậy, cháu làm gì có bản lĩnh đó, hay là để Hoa gia đi?" Bị điểm danh, Giải Vũ Thần giả khoanh tay, tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Tôi không được đâu, ngay cả Hắc Hạt Tử cũng không phải đối thủ, tôi sao có thể là đối thủ được?" "Mấy người các cậu, thử xem?" Bị ánh mắt của Giải Vũ Thần lướt qua, không một ai lên tiếng, tất cả đều cúi đầu.

Cuối cùng vẫn là Giải Vũ Thần cười nhẹ, chậm rãi nói: "Nhị thúc, theo con thấy, đồ vật cũng chưa chắc dễ bị đánh hỏng như vậy." "Thần khí mà, luôn có chút khác biệt, chúng ta hay là cứ trực tiếp nổ súng đi." "Đúng rồi, tôi nhớ tài bắn súng của Tú Tú rất tốt, hay là cô đến?" Hoắc Tú Tú như không nghe thấy, vẫn cười hì hì nhìn Ngô Nhị Bạch, hoàn toàn không đáp lời Giải Vũ Thần.

Lục Vũ nhìn bọn họ, cũng không vội, cứ thế nhìn.

Đúng lúc chuyến đi "Vân Nam Trùng Cốc" trước đây khiến anh lĩnh ngộ được rất nhiều, nhiều thủ đoạn đều cần thực chiến để kiểm nghiệm.

Ngô Nhị Bạch nhìn Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Cậu đợi một lát." Nói rồi, ông ta quay đầu nhìn những người khác, lại lên tiếng: "Ngay cả dũng khí chiến đấu với cậu ta cũng không có sao?" Câu này nói xong, không có ai đáp lại, im lặng như tờ.

Đúng lúc này, một tiếng lên đạn súng, cực kỳ rõ ràng truyền vào tai mọi người.

Mấy người quay đầu lại, liền thấy một người toàn thân bao bọc trong trang phục chiến đấu, cầm một khẩu súng lớn, nhắm vào Lục Vũ.

Ngô Nhị Bạch liếc nhìn, không nói gì.

Hoắc Tú Tú há miệng, đang định lên tiếng thì Giải Vũ Thần đột nhiên nói: "Cô tốt nhất đừng nhiều lời!" "Hừ!" Hoắc Tú Tú tức giận trừng mắt, nhưng lúc này, vẫn không nói thêm gì.

Hôm nay cô đã nói đủ nhiều rồi, đã đủ để gây sự chú ý của "tha", nếu còn nói nữa, e rằng sẽ vượt quá giới hạn chịu đựng của "tha", đến lúc đó e rằng không phải là chuyện tốt.

Nhưng mà… tiếng hừ lạnh này của Hoắc Tú Tú, vẫn khiến Lục Vũ nhận ra được điều gì đó khác biệt.

Xem ra, người này rất lợi hại, nên mới khiến Hoắc Tú Tú muốn nhắc nhở anh.

Hơn nữa anh phát hiện, Ngô Nhị Bạch dẫn những người này làm việc rất kiềm chế.

Rõ ràng, có thể một trận súng là giải quyết được anh, nhưng lại không phát động đòn tấn công hủy diệt này.

Lục Vũ trong lòng trầm ngâm, ánh mắt lại lướt qua trên người Ngô Nhị Bạch và những người khác, phát hiện ra điều gì đó khác biệt.

Trên tai của mấy người, đều đeo tai nghe!

Chẳng lẽ có người đang giám sát từ xa?

Lục Vũ hơi cúi đầu liếc nhìn Hắc Hạt Tử, phát hiện gã không đeo tai nghe, không biết có phải là ưu đãi dành cho người mù không.

Còn về người cầm súng lớn nhắm vào anh ở xa, Lục Vũ vẫn không đặc biệt lo lắng.

Thực sự không được, anh vẫn có thể né.

Lại không được nữa, còn có thể chạy.

Nhưng trước khi chạy và né, anh vẫn muốn nhân cơ hội này, xem có thể thấy được chút gì về chuyện của "tha" không.

Đúng lúc này, Ngô Nhị Bạch đột nhiên lên tiếng: "Nói ra, hôm nay cũng chỉ vì đồ vật, cũng không nghĩ đến chuyện đánh đấm chém giết, như vậy thật sự là mất hòa khí." "Thế này đi, nếu cậu né được phát súng tiếp theo này, chuyện hôm nay đến đây là hết…" "Ồ." Lục Vũ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía tay súng kia, sắc mặt thoải mái cười nói: "Thực sự không được thì có thể đi lại gần, không cần phải nấp xa như vậy." Tay súng nghe Lục Vũ nói, cũng không nói gì, cũng không có bất kỳ thay đổi nào, ngay cả họng súng trông cũng không có một chút rung động, như thể không có cảm xúc gì.

Chỉ có bờ vai của gã, trông hơi kỳ lạ trĩu xuống, không biết là như vậy dễ cầm súng hơn, hay là vì lý do gì.

Cũng không biết qua bao lâu, gã đột nhiên nổ súng.

Một khẩu súng lớn, liên tiếp vang lên mấy tiếng!

Từ những hướng khác nhau, bắn về phía Lục Vũ!

Ngô Nhị Bạch thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại: "Tôi nói một phát, cậu bắn mấy phát, điếc à?" Cùng lúc đó.

Thân ảnh Lục Vũ và Ngoa Thú, đồng thời biến mất.

Thực tế.

Chương 574

Lục Vũ vẫn luôn nhìn gã, ngay khoảnh khắc gã nổ súng, đã sử dụng "Thừa Ảnh Kiếm"!

Ngay sau đó, còn nhân sự che chở của Thừa Ảnh Kiếm, mấy bước đã đến bên cạnh tay súng kia, kiếm khí sắc bén không chút lưu tình lướt qua!

Anh rất rõ, góc độ nổ súng vừa rồi của tay súng này, trên dưới trái phải, đã khóa chặt anh và Ngoa Thú, hơn nữa đạn súng lớn thậm chí còn xuyên qua chiếc xe taxi mà họ đi tới, có thể tưởng tượng được uy lực và tính toán trong đó!

Đối với loại người muốn mạng mình, Lục Vũ sẽ không nương tay!

Tay súng toàn thân bao bọc trong trang phục chiến đấu vô cùng cảnh giác, khi Thừa Ảnh Kiếm của Lục Vũ còn chưa rạch qua trang phục chiến đấu, cơ thể gã đột ngột ngửa ra sau, trực tiếp ngã xuống đất!

Trong khoảnh khắc ngã xuống, còn như ảo thuật lấy ra một khẩu súng lục, liên tục bóp cò, bắn liên tiếp mấy phát!

Dù vai không ngừng chảy máu, cũng không ảnh hưởng đến động tác nổ súng của gã.

Điểm này khiến Lục Vũ lại ẩn thân có chút bất ngờ, người này là cao thủ!

Mấy phát súng sau, tay súng từ từ đứng dậy, không nói một lời, lặng lẽ nhắm bắn.

Lúc này, Ngô Nhị Bạch lạnh lùng lên tiếng: "Chuyện này, đến

đây…" Ngay khoảnh khắc Ngô Nhị Bạch mở miệng, Lục Vũ bước một bước, mang theo Ngoa Thú trực tiếp đi đến sau lưng tay súng, Thừa Ảnh Kiếm trực tiếp sử dụng Mặc gia kiếm pháp - Huyết Mặc Bôn Đằng, với một góc độ vô cùng hiểm hóc, đâm về phía vai phải của tay súng!

Tay súng dù thế nào cũng không ngờ Lục Vũ lại lặng lẽ ở ngay bên cạnh mình, hơn nữa còn tấn công từ phía sau!

Dù tốc độ ứng biến của gã có nhanh đến đâu, nhát kiếm này của Lục Vũ cũng không cho gã bất kỳ cơ hội nào!

Một nhát kiếm như tia chớp, đâm vào vai!

Chỉ trong nháy mắt, nửa bên vai đã bị kiếm khí của Thừa Ảnh Kiếm đâm nát!

Lục Vũ còn lật tay một cái, trực tiếp cắt đứt gân!

Ngay sau đó lại thúc đẩy Thừa Ảnh Kiếm, bình tĩnh mang theo Ngoa Thú biến mất trước mắt mọi người.

Đợi những người khác phản ứng lại, lần lượt giơ súng nhắm vào vị trí của tay súng kia, Lục Vũ đã thong thả rời khỏi vòng vây, trở về bên cạnh chiếc xe taxi, lặng lẽ nhìn họ.

Nhìn tay súng đang ôm vai không nói một lời, Lục Vũ hơi nghiêng đầu.

Với thực lực của người này, dù là dưới trướng "tha", e rằng cũng là một nhân vật kiệt xuất!

Lúc này, Giải Vũ Thần mấy bước xông đến bên cạnh tay súng, liếc nhìn vết thương của gã, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Rồi quay đầu nhìn Ngô Nhị Bạch, trầm giọng nói: "Chỉ còn dính lại một lớp da, mau đưa đến bệnh viện còn có khả năng cứu được

cánh tay." Một câu nói, khiến mấy người bên cạnh, sắc mặt đều trở nên khó coi không ít.

Ngay cả sắc mặt Ngô Nhị Bạch cũng hơi thay đổi.

Nhưng ngay sau đó, ông ta lại khôi phục vẻ điềm nhiên, nói: "Một miếng ăn một ngụm uống đều do trời định, hắn phạm lỗi trước, đây cũng coi như là trừng phạt." Trong lúc ông ta nói chuyện, đã có người dìu tay súng toàn thân bao bọc trong trang phục chiến đấu vào xe, xem ra định mau chóng đưa gã đến bệnh viện cứu chữa.

Cùng lúc đó, Ngô Nhị Bạch lại lên tiếng, tiếp tục nói: "Thương người là chuyện nhỏ, thể diện là chuyện lớn.

Lục tiên sinh thích động thủ như vậy, cái thân già này của tôi nếu không hoạt động một chút, dường như có chút không phải với cậu." Vừa nói, ông ta vừa chắp tay sau lưng, một bộ dạng nắm chắc phần thắng điềm nhiên, chậm rãi đi về phía Lục Vũ.

Thấy hai người ngày càng gần, Ngô Nhị Bạch đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Ngoa Thú.

Dừng một chút, lại lên tiếng: "Không ngờ, còn có đứa trẻ điềm tĩnh như vậy.

Cậu đưa nó cho tôi, chuyện hôm nay xóa sạch?" Câu cuối cùng, tự nhiên là nói với Lục Vũ.

Lục Vũ cũng không chắc Ngô Nhị Bạch rốt cuộc nhìn ra được điều gì, nhưng theo miêu tả của «Đạo Mộ Bút Ký», Ngô Nhị Bạch tinh thông kỳ môn độn giáp, xem ra đối với pháp khí cũng như các loại yêu tinh, tống tử, thuật phong thủy cũng rất am hiểu.

Trong lúc Ngô Nhị Bạch nói chuyện, Hoắc Tú Tú, Giải Vũ Thần và những người khác, cũng chú ý đến sự khác biệt của Ngoa Thú!

Đứa trẻ này, từ đầu đến cuối, không khóc không quấy.

Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy trong mắt nó ngoài vẻ khinh bỉ, thì chính là coi thường, hoàn toàn không có một chút lo lắng!

Tình huống này, sao có thể xuất hiện trên người một đứa trẻ năm tuổi được.

Có mấy người biết về "trường sinh", trong lòng càng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, chẳng lẽ đứa trẻ này đã sử dụng một loại "thuật trường sinh" nào đó, nên dung mạo luôn dừng lại ở năm tuổi, nhưng tuổi thật đã không biết là bao nhiêu?

Giống như mấy người có thể dung nhan không lão kia?

Đặc biệt là Giải Vũ Thần giả, ánh mắt nhìn về phía Ngoa Thú nóng rực!

Có lẽ bị họ nhìn đến phiền, Ngoa Thú chắp tay sau lưng, ra vẻ già đời nói: "Ngươi là cái thá gì, cũng dám đòi cô nãi nãi!

Còn nói nhảm nữa, cô nãi nãi một ngón tay chọc chết ngươi!" Suy cho cùng, nó ở Già Long Sơn làm sơn đại vương không biết bao nhiêu năm, khoảng thời gian này Vương Bàn Tử dẫn nó bổ sung kiến thức cũng không dạy dỗ được cái thứ nhỏ này.

Thấy sắc mặt mấy người trở nên kỳ quái, Ngoa Thú lại lên tiếng.

Nó là tổ tông của nói dối, dòng dõi Ngoa Thú, lừa cả thần tiên không biết bao nhiêu, nó tuy chưa lừa thần tiên bao giờ, nhưng tay nghề gia truyền vẫn không mai một.

Lúc này, nó còn lên tiếng nói: "Hôm nay đã cho các ngươi không biết bao nhiêu cơ hội!

Chương 575

Nếu các ngươi cứ không biết tiến lui không hiểu chừng mực như vậy, thì đừng trách cô nãi nãi không khách sáo với các ngươi!" "Đưa nó cho tôi, tất cả mọi chuyện, xóa sạch." Không đợi Ngô Nhị Bạch lên tiếng, Giải Vũ Thần đột nhiên mấy bước đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ lại lên tiếng: "Tôi nói được làm được, hơn nữa tôi còn có thể tặng Giải gia cho cậu!" Khi "Giải Vũ Thần" giả nói chuyện, Ngô Nhị Bạch không hề ngăn cản.

Ánh mắt của ông ta vẫn không ngừng dừng lại trên người Lục Vũ và Ngoa Thú, cố gắng phát hiện ra điều gì đó.

Lúc này, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng từ từ tiến lại, hình thành một vòng vây bán nguyệt.

Lục Vũ liếc nhìn "Giải Vũ Thần" giả, đột nhiên hỏi: "Cậu tùy tiện tặng Giải gia cho tôi như vậy, Giải Liên Hoàn có đồng ý không?

Giải Vũ Thần có đồng ý không?" Lời vừa dứt, Giải Vũ Thần giả mạo đột nhiên bước một bước, cả người bay như chim lao về phía Ngoa Thú!

Trong khoảnh khắc gã động, còn từ trong túi lấy ra mấy thứ nhỏ, ném về phía Lục Vũ.

Chỉ là… khi gã động, Lục Vũ cũng động, hơn nữa động tác còn nhanh hơn gã, trực tiếp mang theo Ngoa Thú né sang một bên, tránh được Giải Vũ Thần giả mạo, còn trong lúc lướt qua nhau, lấy được lệnh bài bên hông của Giải Vũ Thần giả mạo.

Ngay lập tức, liền thấy dung mạo Giải Vũ Thần xảy ra biến hóa, chỉ là dung mạo gã tuy thay đổi, nhưng trông vẫn có vài phần tương tự với Tiểu Hoa Giải Vũ Thần.

Lúc này, Lục Vũ đang ẩn thân, nhìn mấy viên châu nhỏ mà Giải Vũ Thần giả mạo ném ra, sắc mặt hơi thay đổi! 【Tên vật phẩm: Cao tường đinh tử】 【Cấp bậc vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Tù lung】 【Mô tả vật phẩm: Thời nhà Minh, Chu Văn Khuê, con trai của Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn, sau "Loạn Tĩnh Nan" của Minh Thành Tổ Chu Lệ bị phế làm thường dân, giam lỏng ở Phượng Dương Trung Đô, lúc đó Chu Văn Khuê chưa đầy hai tuổi, đồ chơi duy nhất là một hộp cờ.

Chu Văn Khuê trong tường cao ngày ngày nghịch cờ, luôn đợi đến sau cuộc 'Anh Tông phục tịch' mới rời khỏi nơi giam lỏng, nhưng vẫn chưa rời khỏi Phượng Dương Trung Đô, đến lúc này đã bị giam lỏng năm mươi lăm năm.

Quân cờ mà Chu Văn Khuê nghịch, rơi xuống đất thành tù, ba quân là có thể thành tù lung, khiến người ta chỉ có thể hoạt động trong tù lung…】 Nhìn những quân cờ không mấy bắt mắt, lại có chút lợi hại.

Điểm này, khiến Lục Vũ hơi bất ngờ.

Nhưng nghĩ lại, cũng thông suốt.

Sức mạnh của "tha" vô cùng cường đại, hơn nữa không biết đã truyền thừa bao nhiêu năm, có vài thần khí cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, người này trông cũng giống người của Giải gia trong Lão Cửu Môn.

Tất nhiên, nếu Lục Vũ muốn đối phó với họ cũng không phải là chuyện gì đặc biệt khó khăn.

Dù sao, so pháp khí, anh có quá nhiều pháp khí.

Thậm chí chỉ cần thả ra một cái "Bách Lý Lạc Phượng Đăng", những người này sẽ tùy ý anh xử lý.

Chỉ là có lúc, bộc lộ quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

Anh tự hỏi mình bộc lộ không nhiều, bây giờ đã bị "tha" để mắt đến, nếu còn biểu hiện thêm gì nữa, không biết sẽ gây ra phiền phức gì, nên Lục Vũ hôm nay vẫn luôn giấu tài!

Thấy Lục Vũ lại biến mất, Giải Vũ Thần giả cười lạnh một tiếng: "Tao biết mày chưa đi, đã mày không đi, vậy thì mày đi không nổi đâu!" Vừa nói, Giải Vũ Thần giả nhanh chóng nhặt mấy quân cờ vừa ném xuống đất lên, lại từ trong túi lấy ra một cái hũ nhỏ, bỏ quân cờ vào trong, tiếp tục nói: "Mày tưởng, tao chỉ có chút thủ đoạn này sao?

Mày tưởng, chỉ có mình mày có thủ đoạn?" "Mày cứ thử xem, xem rốt cuộc có thể đi ra khỏi nơi này không!" Lúc này, Ngô Nhị Bạch cũng không nói nữa, chỉ bình tĩnh nhìn sự việc tiến triển.

Lục Vũ vẫn thông qua "Thừa Ảnh Kiếm" không nhanh không chậm từ từ di chuyển ra rìa, đồng thời cúi đầu tìm kiếm dưới đất.

Một lát sau, quả nhiên phát hiện một quân cờ trên đất.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ trước tiên đưa tay thử.

Vừa đưa tay, cảm giác mình như đẩy vào một bức tường nước, có chút cản trở, không có cách nào xuyên qua.

Lúc này, Giải Vũ Thần giả lập tức cảnh giác, một phát khóa chặt phương hướng của Lục Vũ, quát: "Ở đó!" Lục Vũ nhìn họ, cúi đầu, trực tiếp nhặt quân cờ trên đất lên, cười nói: "Thứ này không tồi, cảm ơn." Vừa nói, Lục Vũ cũng không ẩn thân nữa, trực tiếp mang theo Ngoa Thú chạy dọc theo rìa, thỉnh thoảng cúi đầu nhặt một quân cờ.

Trạng thái chạy như điên này, dù anh có muốn ngưng thần tĩnh khí ẩn thân cũng hoàn toàn không làm được.

Thôi thì, cứ bung xõa hết.

Hành động này, trực tiếp khiến Giải Vũ Thần giả mạo tức muốn nổ phổi!

Những quân cờ này gã đã phải trả một cái giá rất lớn mới có được, vốn tưởng rằng như vậy là có thể khiến Lục Vũ bó tay chịu trói, ai ngờ lại biến thành tặng đồ cho Lục Vũ!

Gã không kìm được mà tức giận gầm lên: "Nổ súng, nổ súng, giết hết bọn chúng cho tao!" Dù sao, gã cũng là nhân vật cốt lõi thực sự của "tha", trong nhiệm vụ lần này không ít người là thân tín của gã.

Một tiếng lệnh hạ, lập tức tiếng súng vang lên!

Lục Vũ mang theo Ngoa Thú, tăng tốc độ đến cực hạn, nhanh chóng lao đến sau mấy chiếc "xe đen".

Tiếng súng không hề ngừng nghỉ, liên tục bắn vào chiếc xe đen, tiếng loảng xoảng không dứt bên tai.

Cuối cùng, không biết viên đạn của ai đã làm vỡ bình xăng ô tô, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, một chiếc xe bị nổ tung lên trời!

Tất cả tay súng, theo phản xạ né tránh.

Xe của họ, đậu rất gần, một chiếc rồi lại đến một chiếc nữa nổ tung!

Trong chốc lát, tiếng nổ vang lên, khói bụi mù mịt!

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng lắng xuống.

Chương 576

Tất cả tay súng lại từ dưới đất bò dậy, liền thấy Lục Vũ không hề hấn gì đứng giữa sân, một thanh đoản đao kề vào cổ Giải Vũ Thần giả mạo, sau lưng là chiếc xe việt dã đang cháy hừng hực.

Những người khác có mặt tại hiện trường, nhìn thấy cảnh này, trong lòng đều kinh hãi.

Đặc biệt là Giải Vũ Thần giả mạo bị Lục Vũ khống chế, càng cắn răng nghiến lợi, từ kẽ răng nặn ra một câu: "Mau thả tao ra, nếu không mày chết thế nào cũng không biết!" "Thật sao?" Lục Vũ khẽ nói một câu, tay trái hơi dùng sức, cổ của Giải Vũ Thần giả mạo lập tức đỏ lên một chút, một cảm giác tử vong cận kề, dọa gã toàn thân lập tức căng cứng!

Lục Vũ sắc mặt không đổi, nhàn nhạt nói: "Nghe nói Giải gia rất thích nội đấu, phải không?" Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại, tiếp tục nói: "Dù sao Giải Cửu gia cũng là du học sinh, Giải gia cũng coi như là nhà có học, sao các người tốt không học, lại học mấy thứ tà ma ngoại đạo?" "Đây là mày ép tao!" Giải Vũ Thần giả đột nhiên nói một câu, ngay sau đó từ trong cổ họng phát ra một loạt âm tiết quái dị mà người thường khó hiểu, thậm chí không giống như âm thanh do con người phát ra!

Ngay sau đó, cơ thể hắn lập tức bị hắc khí bao phủ, như thể không sợ gì nữa, bước một bước, trực tiếp men theo đoản kiếm của Lục Vũ thoát khỏi sự khống chế, ngay sau đó hai tay đẩy hắc khí trực tiếp đánh về phía đầu Lục Vũ!

Thấy bộ dạng bốc khói của Giải Vũ Thần giả, Lục Vũ liền biết gã đã sử dụng pháp khí, hơn nữa còn là tà ác pháp khí.

Sau khi đấu với gã hai chiêu, cảm giác âm hàn đó, càng khiến anh chắc chắn không sai.

Đặc biệt là đôi mắt của Giải Vũ Thần giả, đang hiện ra một sự biến đổi vô cùng quỷ dị!

Đồng tử của gã ánh lên ánh sáng xanh lục, hiện ra hình dạng cánh hoa.

Chần chừ một lát, Lục Vũ không để lại dấu vết lấy ra "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" từ trong Quỷ Động Ma Mộc - dừng thời gian!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dừng lại, bị định tại chỗ, không thể di chuyển.

Lúc này, Lục Vũ không hoang mang, còn có thời gian quan sát kỹ Giải Vũ Thần giả mạo, quan sát hắc khí, cuối cùng phát hiện ra một điểm khác biệt.

Trong tay áo của Giải Vũ Thần giả mạo này, giấu một đoạn xương bốc hắc khí!

Một đoạn xương, dài bằng cẳng tay, có lớp gỉ, giữa bọc da dê, hai bên bọc đồng vàng, trên có khắc phù lục. 【Tên vật phẩm: Bích ngọc cốt cán đinh】 【Cấp bậc vật phẩm: Hoàng giai trung phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Phụ thân】 【Mô tả vật phẩm: Cổ có Saman giáo, cốt cán đinh thực ra là pháp hiệu của Saman giáo, pháp hiệu được làm từ xương ống của thiếu nữ tuổi ngọc, do khi lấy xương thiếu nữ đau khổ ký thác vào xương ống, nên tiếng của nó thê lương chói tai!

Niệm chú Saman, có thể nhận được sự gia trì năng lực ẩn chứa trong Bích ngọc cốt cán đinh, lực này không thể dùng nhiều, sẽ kích phát khát vọng khát máu sâu trong nội tâm con người…】 Quả nhiên

không phải thứ tốt lành gì!

Lục Vũ không nghĩ ngợi, trong lúc tất cả mọi người còn bị "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" khống chế không biết thời gian trôi đi, đưa tay một cái, thu lấy đoạn "Bích ngọc cốt cán đinh" kia.

Trong lúc thu lấy "Bích ngọc cốt cán đinh", Lục Vũ một quyền đấm vào mặt Giải Vũ Thần, đồng thời thu lại "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo".

Lúc này, Giải Vũ Thần giả trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, lùi lại liên tiếp mấy bước, suýt nữa va vào chiếc xe vẫn đang cháy ở phía sau.

Ngã xuống đất, sống chết không rõ.

"Người tiếp theo?" Lục Vũ không hoang mang, nhìn Ngô Nhị Bạch và những người đối diện, trong lòng thầm nghĩ thủ đoạn vừa rồi có bị họ phát hiện không, đặc biệt là có bị "tha" nhận ra điều gì không?

Lúc này nếu xé rách mặt với "tha", đối với mình thực sự không có lợi gì.

Cùng lúc đó, Hoắc Tú Tú và mấy người sán đến bên cạnh Giải Vũ Thần giả xem xét, liền bĩu môi, khinh thường nói: "Tiếc thật, không chết, chỉ là ngất thôi." Từ đầu đến cuối, biểu cảm của Ngô Nhị Bạch không có gì thay đổi đặc biệt.

Lúc này, ông ta thậm chí còn không nhìn Lục Vũ, còn có tâm tư nói với những người khác: "Nếu các người có bản lĩnh của Lục tiên sinh, Cửu Môn cũng không đến nỗi suy tàn đến mức này." Lục Vũ hơi ngẩn ra.

Vốn tưởng Ngô Nhị Bạch sẽ động thủ với anh, anh cũng nhân cơ hội nói chuyện với Ngô Nhị Bạch về chuyện hôm nay, ai ngờ Ngô Nhị

Bạch lúc này còn có tâm tư dạy dỗ người khác?

Nói một câu xong, lại đi đến bên cạnh Giải Vũ Thần giả, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt gã, nhàn nhạt nói: "Chưa chết thì dậy đi, chết rồi thì thôi." Giải Vũ Thần giả không động đậy.

Đợi một lát, khóe miệng chảy ra máu tươi đỏ thẫm, xem ra cú này khá thảm, dù không chết cũng mất nửa lớp da.

Ngô Nhị Bạch liếc nhìn, lại quay đầu liếc nhìn Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Không ngờ, hậu sinh khả úy." Không đợi Lục Vũ lên tiếng, ông ta dừng lại, quay đầu phân phó: "Còn đợi gì nữa?

Đưa hết bọn họ về đi, chúng ta tài không bằng người, hôm nay hay là thôi đi." Thuộc hạ hơi ngẩn ra, không ngờ Ngô Nhị Bạch lại nói những lời như vậy.

Ngay cả Lục Vũ, cũng hơi kinh ngạc, trong lòng đột nhiên có chút suy đoán, Ngô Nhị Bạch hôm nay dẫn những người này đến, có phải là để mượn dao giết người không?

Vị Nhị thúc trong truyền thuyết này, lại dùng thủ pháp sơ cấp như vậy?

Thấy thuộc hạ của Ngô Nhị Bạch đã kéo Hắc Hạt Tử, "Lão Lục" và "Lý Tứ Địa" người khiêu khích Lục Vũ đầu tiên về, Lục Vũ trầm ngâm một lát, hỏi: "Đi vậy sao?

Ngô tiên sinh tiêu sái như vậy, hình như quên chuyện gì đó phải không?

Người Lão Cửu Môn, thật sự không còn chút quy củ nào sao?" Ngô Nhị Bạch vốn đã quay người định đi, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn Lục Vũ, đột nhiên cười, nói: "Có lúc, tuân thủ quy củ chính là đi theo lối mòn, đó không phải là chuyện tốt." Dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: "Giống như Nam phái, Bắc phái, các người Mô kim,

chúng tôi Thổ phu tử.

Theo lý mà nói, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng năm đó Trương Đại Phật Gia lại dùng Mô kim thống lĩnh Cửu Môn, chuyện này có chút kỳ diệu…" Thật lòng mà nói, những lời này của Ngô Nhị Bạch có chút khó hiểu, cũng khiến Lục Vũ có chút không đầu không cuối.

Hoắc Tú Tú càng trừng mắt, ngạc nhiên nói: "Nhị thúc, ông nói gì vậy, ông so sánh hắn với Trương Đại Phật Gia là có ý gì?

Hắn có tư cách gì để so sánh với Trương Đại Phật Gia!" "Ha." Ngô Nhị Bạch chỉ cười một tiếng vô cảm, lại quay đầu nhìn Lục Vũ, đột nhiên hỏi: "Thế nào, cậu có hứng thú trở thành Trương Đại Phật Gia thứ hai, thống lĩnh Cửu Môn không?" "Tôi nghĩ, nếu cậu đến thống lĩnh Cửu Môn, sẽ là một chuyện rất thú vị, có thể còn thú vị hơn thời Trương Đại Phật Gia thống lĩnh." "Tôi và mấy lão già bất tử còn có chút liên lạc, nếu cậu đồng ý, cũng thật sự có thể." "Đúng rồi, cậu cũng có thể cùng 'tha', chứng kiến kỳ tích của thế giới này." Ngô Nhị Bạch chính là Ngô Nhị Bạch, không nói thì thôi, một khi đã nói thì ngay cả Lục Vũ cũng không ngờ ông ta sẽ nói những điều này.

Chữ "tha" cuối cùng, Ngô Nhị Bạch nói rất rõ ràng, còn đặc biệt liếc nhìn Hắc Hạt Tử, không biết ông ta đang nói về "tha" thật sự hay là chỉ Hắc Hạt Tử.

Lục Vũ chần chừ một lát, nói: "Hay là thôi đi, tôi quen lười biếng rồi, không thích hợp làm chuyện này." "Làm chuyện gì?" Ngô Nhị Bạch trái với thường lệ dừng bước, nhìn Lục Vũ, hứng thú hỏi một câu.

Cùng lúc đó, Lục Vũ lại có thể thấy, xa xa bụi bay mù mịt, ẩn hiện có rất nhiều chiếc xe đang lao về phía này.

Lục Vũ trong lòng thầm nghĩ, viện binh của Ngô Nhị Bạch?

Chương 577

Ông ta đang câu giờ, đợi viện binh đến vây công mình?

Đúng lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, Hoắc Tú Tú đột nhiên hét lớn: "Không đúng, không đúng, không đúng, không phải người của chúng ta, là người ngoài!" "Nhị thúc, làm sao bây giờ!

Nhị thúc…" Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Hoắc Tú Tú, hoàn toàn không giống như giả vờ!

"Ra vẻ huyền bí." Không đợi Hoắc Tú Tú nói xong, Ngô Nhị Bạch hiếm khi ngắt lời cô, nhàn nhạt nói: "Chỉ là mấy người, đã dọa các người thành bộ dạng này?" "Lão Cửu Môn, thật sự sa sút đến mức này?" Vừa nói, Ngô Nhị Bạch còn có tâm tư quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, tiếp tục nói: "Tôi thấy, Lục tiên sinh nói không chừng một lời thành sấm, hậu duệ Lão Cửu Môn sau này nếu còn muốn ăn bát cơm này, thì phải bưng bát ra đường lớn đi." Nói đến đây, Ngô Nhị Bạch càng thêm điềm tĩnh, không hoang mang nói: "Lần này chúng ta đến địa bàn của người khác, chủ nhà không ra tiếp đãi một chút, cũng là không hợp quy củ." "Được rồi, cùng nhau đợi đi." "Lục tiên sinh, cậu muốn cùng chúng tôi đợi, hay là tự nhiên?" Ngô Nhị Bạch nói chuyện, không hề nói chết, xem ra là để Lục Vũ tự mình lựa chọn, chỉ là nghe ngữ khí của ông ta, ẩn ý như là mời Lục Vũ ở lại cùng xem kịch.

Hơn nữa, ông ta dường như đã biết người từ xa đến là ai.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, hai bước đi đến bên cạnh chiếc xe taxi, trực tiếp ngồi lên mui xe, ra vẻ xem náo nhiệt không tham gia.

Trong lúc nói chuyện, bụi ở xa ngày càng gần.

Dần dần, hơn mười chiếc xe đen lao tới dừng lại ở rìa, một đám người mặc vest đen xông ra.

Nhìn thấy trang phục của những người này, biểu cảm của Lục Vũ trở nên hơi kỳ quái.

Đợi đến khi anh lại thấy một mỹ nữ tóc ngắn mặc quần jean và áo phông bó sát, thân hình nóng bỏng xuất hiện, nụ cười trên môi càng trở nên kỳ quái hơn.

Thú vị thật!

Không ngờ, A Ninh lại đến!

A Ninh đột nhiên xuất hiện, mang theo hơn hai mươi người trang bị súng đạn, tạo thành thế bao vây đối với Ngô Nhị Bạch và những người khác.

A Ninh sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng lướt qua Ngô Nhị Bạch và những người khác, rồi dưới con mắt của mọi người trực tiếp đi về phía Lục Vũ, chào một tiếng: "Lục tiên sinh, không bị thương gì chứ?" "Vốn định đón Lục tiên sinh ở sân bay, chỉ là xảy ra một chút biến cố nhỏ, không kịp đến." Câu này giọng không lớn không nhỏ, vừa đủ để Ngô Nhị Bạch và những người khác nghe thấy.

Biểu cảm của Ngô Nhị Bạch, vẫn không có gì thay đổi.

Dù bị một đống họng súng đen ngòm chĩa vào, cũng như không có chuyện gì, chỉ hứng thú nhìn Lục Vũ và A Ninh.

Nhưng những người khác bên cạnh ông ta, thì đều có chút bất an.

Dù sao, trong số họ, người có sức chiến đấu mạnh nhất là Hắc Hạt Tử đã bị Lục Vũ phế, sống chết không rõ, tay súng kỳ lạ kia càng đã được đưa đến bệnh viện, Giải Vũ Thần giả mạo sống chết không rõ.

Có thể nói, họ bây giờ thật sự là hổ xuống đồng bằng, không cẩn thận là xảy ra chuyện lớn!

Ngay cả Hoắc Tú Tú, trong lòng cũng có chút bất an.

A Ninh là người của Cừu Đức Khảo, Hoắc gia của họ tuy không vì chuyện năm đó của Cừu Đức Khảo mà xảy ra biến cố gì lớn, nhưng hai bên luôn có chút ân oán.

Huống hồ, không lâu trước đây A Ninh ở ngoại ô kinh thành bị Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt, Trương Hạo và bà nội mình càng nhân cơ hội chặt chém một phen.

Tất nhiên.

Điều họ lo lắng nhất là, Lục Vũ có hợp tác với A Ninh, hốt trọn cả ổ bọn họ không?

Từng ánh mắt, đều đổ dồn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn A Ninh, một lúc sau, đột nhiên nói một câu: "Có xe dư nào cho tôi mượn một chiếc không?

Tôi đột nhiên nhớ ra còn một việc phải làm." Lúc này, Ngoa Thú luôn không có cảm giác tồn tại nhìn Lục Vũ, lại nhìn A Ninh, đột nhiên nói: "Thân hình này, bá đạo thật!" Lục Vũ cúi đầu nhìn Ngoa Thú một cái, bảo nó ngậm miệng, rồi lại nhìn A Ninh.

A Ninh hơi nhíu mày, khẽ nói: "Lục tiên sinh, có một người bạn của ngài đang làm khách ở chỗ chúng tôi, tôi nghĩ…" Lục Vũ trong lòng khẽ động, lập tức nghĩ đến một khả năng.

Ngô Tà!

Chẳng lẽ Ngô Tà rảnh rỗi không có việc gì làm chạy ra nước ngoài, bị Cừu Đức Khảo bắt?

Thấy Lục Vũ không nói gì, ánh mắt trong nháy mắt có chút lạnh, A Ninh lại lên tiếng: "Lục tiên sinh đừng hiểu lầm, bạn của ngài là khách của chúng tôi.

Nếu ngài có nhu cầu, có thể gọi điện thoại cho anh ấy bất cứ lúc nào." Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Ngoa Thú hóa danh "Lục Châu" thấy A Ninh không để ý đến nó, mắt đảo một vòng, lên tiếng: "Tiểu thư tỷ tỷ, điện thoại của chị bao nhiêu, em có thể gọi cho chị không?

Chúng ta có thể nói chuyện đời, bàn chuyện lý tưởng…" Lục Vũ thật sự không biết, khoảng thời gian này Vương Bàn Tử đã cho Ngoa Thú xem phim truyền hình gì.

Sao đứa trẻ xui xẻo này tốt không học, lại học mấy thứ vớ vẩn, một đứa trẻ trông năm sáu tuổi, lúc này lại đang công khai tán gái?

Quan trọng là, nó dường như hoàn toàn không cảm thấy hoàn cảnh này có gì không thích hợp, miệng liên tục nói.

"Mỹ nữ, chị đừng nhìn em tuổi nhỏ, nhưng mà non nhé!" "Hơn nữa em có tiền, ừm, em rất có tiền!" "Chị có thích uống rượu nho không?

Em mua cho chị một thùng, để chị giẫm nho uống?" "Chị có thích đồ cổ không?

Em dẫn chị đến một nơi, để chị tùy tiện lấy!" "Ừm, chị thích gì?" "Từ tướng mạo của mỹ nữ chị mà xem, là tuyệt phối với em, đặc biệt là mông của chị…" Thấy tiểu gia hỏa này sắp bình phẩm đến thân hình của "A Ninh", Lục Vũ thật sự không thể mất mặt thế này, đấm vào đầu nó một cái, từ kẽ răng nặn ra hai chữ: "Câm miệng!" Mất mặt!

Thật sự quá mất mặt!

Ngoa Thú cái gì!

Lục Vũ thậm chí còn cảm thấy nó nên đổi tên thành Toái Chủy Thú!

Chương 578

Hai chữ nói xong, Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh, hỏi: "Anh ta ở đâu?" "Lục tiên sinh hỏi là biết ngay." Vừa nói, A Ninh lấy điện thoại ra, đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ đang định lên tiếng, nghĩ đến Ngô Nhị Bạch ở không xa.

Mấy người nhà họ Ngô, đều coi Ngô Tà là người quan trọng nhất.

Hơn nữa, không chỉ có nhà họ Ngô… Nếu Ngô Nhị Bạch biết, sẽ có phản ứng gì?

Có phải Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Tú đã phán đoán sai về Ngô Nhị Bạch, người trước mắt này không phải là Ngô Nhị Bạch?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ quyết định thăm dò một chút, trực tiếp cầm lấy điện thoại của A Ninh, bấm số.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối, bên trong truyền đến giọng của Ngô Tà: "A Ninh tiểu thư?" "Ngô Tà, là tôi." "A?

Tiểu ca nhi?" "Ừ, là tôi, tôi nghe nói cậu bị bắt cóc?" "Không có mà!" "Cậu hợp tác với Cừu Đức Khảo?" "A?

Tiểu ca nhi anh ở cùng A Ninh à?

Tôi đã nói A Ninh bảo cô ấy đi mời một nhân vật lợi hại, tôi còn đang nghĩ là ai, thì ra là anh.

Nếu có sự giúp đỡ của anh, thì tốt quá rồi, chuyện lần này…" "Có việc, cúp trước đây." Không đợi Ngô Tà nói xong, Lục Vũ trực tiếp ngắt lời cậu ta, cúp điện thoại.

Không phải vì Ngô Nhị Bạch có phản ứng gì.

Thực tế, Lục Vũ luôn nhìn chằm chằm Ngô Nhị Bạch, muốn phát

hiện sự thay đổi biểu cảm tinh vi của ông ta.

Chỉ là, khi ông ta nghe thấy tên Ngô Tà, biểu cảm không có một chút thay đổi nào.

Lục Vũ bây giờ cúp điện thoại, cũng chỉ vì trên trời truyền đến một tiếng động lớn.

Ngẩng đầu lên nhìn, hai chiếc trực thăng đã xuất hiện trong tầm mắt, chỉ một lát sau, đã lượn lờ trên đầu bọn họ!

Gió mạnh thổi vào người, khiến người ta phải nghiêng đầu.

Mấy sợi thang dây thả xuống, Ngô Nhị Bạch vẫy tay, để thuộc hạ lần lượt lên máy bay, mình không hoang mang đi mấy bước, khi còn cách Lục Vũ và A Ninh mấy bước, mới dừng lại, nhàn nhạt nói: "Hôm nay thật không đúng lúc, hôm khác lại nói chuyện." Một câu nói xong, quay người lên thang dây, điềm tĩnh đến lạ thường.

Lục Vũ nhìn, đột nhiên lên tiếng nói với A Ninh: "Cô cứ thế trơ mắt nhìn ông ta đi?

Cô có biết người đó là ai không?

Bắt được ông ta, là một việc rất có giá trị." A Ninh liếc nhìn Lục Vũ, dường như có chút kinh ngạc.

Dừng lại một chút, mới chậm rãi nói: "Ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, sau này nói không chừng còn có cơ hội hợp tác, không cần thiết phải làm quan hệ căng thẳng quá.

Hơn nữa, chúng tôi không có thực lực lợi hại như Lục tiên sinh." "Thật sao?" Lục Vũ không tỏ ý kiến, chỉ nhìn chiếc trực thăng dần lên cao, trong lòng thầm suy nghĩ.

"Tha" thật sự rất bí ẩn… Lần tiếp xúc đầu tiên này, đột ngột bắt đầu, đột ngột kết thúc, như thể đã nói tất cả, đã làm tất cả, lại như thể

chưa nói gì, chưa xảy ra chuyện gì.

Đợi đã!

Thăm dò?

Đột nhiên, Lục Vũ nhớ đến một câu mà "Hắc Hạt Tử" đã nói với anh, mục đích lần này của "tha" là để thăm dò anh.

Lục Vũ trong lòng không khỏi nghĩ, chẳng lẽ lần này mình bộc lộ, vẫn là quá nhiều?

Đợi một lúc, trực thăng biến mất khỏi tầm mắt, đám người mà Ngô Nhị Bạch mang đến tự xưng là "Lão Cửu Môn", cũng không còn một ai.

Hiện trường, ngoài Lục Vũ ra chính là người của A Ninh.

A Ninh nhìn Lục Vũ, lại nói: "Lục tiên sinh, tôi thành chí mời ngài đến công ty chúng tôi làm khách…" Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh một cái, hơi lắc đầu: "Hôm nay không được, hôm nay tôi còn có việc." "Vậy không vấn đề gì, Lục tiên sinh muốn lúc nào cũng được." A Ninh dường như không hề miễn cưỡng, tùy ý nói: "Lục tiên sinh muốn đi đâu, tôi đưa ngài?" A Ninh biểu hiện từ đầu đến cuối đều lịch sự, so với lần đầu tiên hai người tiếp xúc, khác nhau một trời một vực!

"Tôi muốn đi vào trong tim của cô…" Lục Vũ không nói gì, Ngoa Thú cái thứ nhỏ này không biết nghĩ thế nào, đột nhiên nói một câu sến súa không thể tả, nhảy cẫng lên, lao vào lòng A Ninh.

Cú tấn công đột ngột này, A Ninh không khỏi kinh hãi thất sắc, mặt đỏ bừng.

Lục Vũ dở khóc dở cười, một tay nắm lấy cổ Ngoa Thú xách nó từ trên người A Ninh xuống, lại cười áy náy với A Ninh: "Tôi thấy phong cảnh ở đây không tồi, vẫn muốn ngắm cảnh một chút, sẽ không

làm mất thời gian của A Ninh cô nương nữa." A Ninh sững người một lúc, có chút kinh ngạc nhìn xung quanh.

Nơi họ đang đứng là một vùng hoang vu hẻo lánh, hoàn toàn khác với Già Long Sơn.

Nơi này là một vùng đồng bằng.

Phóng tầm mắt ra xa, bốn phương tám hướng đều trông như sa mạc, hoàn toàn không có bất kỳ cảnh sắc nào.

Thôi được rồi, cũng không thể nói là không có cảnh sắc gì, mặt đất cũng miễn cưỡng có vài đám cỏ dại, mấy bụi cây nhỏ, còn có vài con thằn lằn nhỏ ngốc nghếch chạy loạn trên đất.

Chỉ là những thứ này, nhìn thế nào cũng không giống cảnh sắc cho lắm.

Lúc này, A Ninh không biết nghĩ đến điều gì, bỗng "phì" một tiếng bật cười.

Nụ cười này lại mang một vẻ nữ tính vô cùng hiếm thấy, Lục Vũ nhìn mà cũng hơi kinh ngạc một chút.

Chương 579

Nhưng cũng chỉ là kinh ngạc một chút mà thôi.

A Ninh cười xong cũng lập tức thu lại nụ cười, bình tĩnh nói: "Lục tiên sinh, lần này chúng tôi mời Ngô tiên sinh đến làm khách cũng là vì một chuyến thám hiểm.

Chuyến thám hiểm lần này, tôi nghĩ Lục tiên sinh cũng không muốn bỏ lỡ." Nói đến đây, A Ninh dừng lại một chút, nhìn Lục Vũ với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi nói tiếp: "Ngô tiên sinh tuy rất lợi hại, nhưng thám hiểm không phải là chuyện của một người, cho nên theo đề nghị của Ngô tiên sinh, chúng tôi vô cùng mong đợi có thể hợp tác cùng Lục tiên sinh." Lời mời thẳng thắn như vậy khiến Lục Vũ có chút bất ngờ, anh khẽ hỏi: "Đổ đấu ở đâu?" A Ninh mỉm cười, nói tiếp: "Hiện tại, tôi chỉ có thể nói cho Lục tiên sinh biết, rất có khả năng là một địa cung dưới biển thời nhà Minh." Câu trả lời này có thể nói là nằm trong dự liệu, nhưng lại ngoài tình lý.

Trong sách 《Đạo Mộ Bút Ký》, sự hợp tác giữa Ngô Tà, A Ninh và công ty của Cừu Đức Khảo hoàn toàn không diễn ra như thế này.

Nhưng ở thế giới của anh, chuyện như vậy xảy ra dường như cũng không phải là không thể hiểu được.

Rốt cuộc, sự tồn tại của anh đã làm xáo trộn rất nhiều chuyện.

Chỉ là... mọi việc đều có thứ tự ưu tiên.

Chuyện địa cung dưới biển, A Ninh đã không nói là đặc biệt gấp gáp, Lục Vũ cũng không trực tiếp đồng ý, chỉ suy nghĩ một lát rồi khẽ nói: "Địa cung dưới biển, tôi chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe qua." "Nếu nói không có hứng thú, đó là lời nói dối." "Tư liệu cụ thể thì sao?" "Lục tiên sinh, thật sự xin lỗi." A Ninh cũng không

nhượng bộ, thong thả nói: "Bởi vì chuyện này vô cùng quan trọng, tất cả tư liệu đều được lưu trữ tại công ty chúng tôi, Ngô tiên sinh cũng đang nghiên cứu tư liệu ở công ty chúng tôi, và đã sơ bộ xác định đó là địa cung dưới biển thời nhà Minh." "Vậy sao?" Lục Vũ đột nhiên cười nhẹ, nhìn A Ninh với vẻ nửa cười nửa không, nghiêm túc hỏi: "Cô xem, tôi có ngốc không?" Chuyện này từ nhiều ngày trước, khi Ngô Tà mang theo cá đồng mày rắn đến tìm anh, Lục Vũ đã giải mã được thông tin về mộ dưới biển và Uông Tàng Hải từ con cá, hơn nữa còn nói cho Ngô Tà biết. "Chuyện địa cung dưới biển, có lẽ tôi còn biết sớm hơn cô, cô nói tất cả tư liệu đều ở công ty các người, đang đùa sao?" "Lục tiên sinh, sự việc không đơn giản như ngài nghĩ đâu." Bị Lục Vũ vạch trần, trên mặt A Ninh không có chút vẻ gì lúng túng, mặt không đỏ tim không đập nhanh, thản nhiên nói: "Địa cung dưới biển vô cùng phức tạp, việc thăm dò mộ dưới biển càng cần đến vô số tài lực và vật lực để hỗ trợ." "Hơn nữa, chúng tôi có thể đảm bảo, tất cả thu hoạch từ chuyến thám hiểm lần này, công ty chúng tôi chỉ lấy ba phần, ba phần giao cho Ngô tiên sinh, bốn phần để lại cho Lục tiên sinh." "Vậy xem ra tôi còn phải cảm ơn cô?" Lục Vũ nhìn A Ninh, đang định hỏi câu gì đó thì Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng: "Trông xinh đẹp thì thôi đi, sao tâm địa lại nhiều thế?" Nghe thấy câu nói trong trẻo này, sắc mặt A Ninh bất giác hơi thay đổi, đang định nói gì đó thì Lục Vũ lại lên tiếng, khẽ nói: "Trước đây tôi đã nói với cô, tôi rất không thích Cừu Đức Khảo, lão ta đã lớn tuổi rồi, quây quần bên con cháu thực ra rất tốt, không cần thiết phải tự tìm đường chết." Lời nói tuy bình thản, nhưng sắc mặt của A Ninh và mấy người xung quanh lập tức trở nên khó coi, đặc biệt là mấy người đứng gần, còn lập tức nắm chặt nắm đấm, xem ra chỉ cần một lời không hợp là sẽ động thủ!

Ánh mắt A Ninh biến đổi, sau một thoáng trầm ngâm, cô ta lại lên tiếng: "Lục tiên sinh, lần này chúng tôi vô cùng chân thành muốn hợp tác với ngài." Ngoa Thú lại bĩu môi, cười khẩy nói: "Đến cô nãi nãi

còn không lừa được nó, chỉ bằng cô mà cũng muốn lừa nó à?" Lục Vũ bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu, lại lên tiếng: "Nói đến đây, tôi khá tò mò làm sao cô thuyết phục được Ngô Tà?

Chẳng lẽ Ngô Tà ngay cả ân oán giữa Lão Cửu Môn và Cừu Đức Khảo cũng quên rồi sao?

Hay là cô uy hiếp cậu ta?" "Tất nhiên không phải là uy hiếp." A Ninh mỉm cười, khẽ nói: "Trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, hơn nữa chuyện này..." A Ninh dừng lại, nhìn Lục Vũ với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi nói tiếp: "Là do chính Ngô Tam Tỉnh tiên sinh đứng ra dàn xếp." Tên của Ngô Tam Tỉnh vừa được thốt ra, trong lòng Lục Vũ "lộp bộp" một tiếng.

Quả thực, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, A Ninh tìm đến Ngô Tà chính là vin cớ Ngô Tam Tỉnh mất tích ở địa cung Nam Hải, cộng thêm việc một công tử nhà giàu nào đó đi cùng Ngô Tam Tỉnh, nên mới phải tổ chức một cuộc hành động.

Nhưng sự thật rốt cuộc thế nào, thật thật giả giả, giả giả thật thật, rối rắm khó lường...

Lục Vũ cúi đầu nhìn Ngoa Thú, thấy nó không nói một lời, trong lòng biết nó cũng không phân biệt được lời A Ninh nói là thật hay giả.

Đương nhiên, còn có một khả năng nữa là tiểu gia hỏa này căn bản không muốn nói.

Rốt cuộc, nếu không phải trước đó nó mở miệng, Lục Vũ cũng không biết tiểu yêu quái này còn có khả năng phân biệt người khác nói dối.

A Ninh thấy Lục Vũ không nói gì, trong lòng thầm đoán, lời nói lần này của mình đã lay động được Lục Vũ!

Chỉ là...

đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng hỏi: "Sau khi gặp Ngô Tam Tỉnh, nói với ông ta một tiếng, khi nào trả hết số tiền nợ tôi, tôi mới xem xét hợp tác với ông ta." Nói rồi, anh trực tiếp bế Ngoa Thú lên, quay người định rời đi.

Cảnh tượng này thực sự nằm ngoài dự liệu của A Ninh!

Mấy tên thuộc hạ của cô ta càng theo phản xạ giơ súng lên, những họng súng đen ngòm đều chĩa vào Lục Vũ và Ngoa Thú.

Trong chốc lát, tiếng lên đạn "loạt xoạt", "loạt xoạt" không ngừng vang lên.

Lục Vũ dừng bước, quay đầu nhìn A Ninh một cái: "Sao?

Muốn thử?" A Ninh lắc đầu, nghiêm túc nói: "Lần này chúng tôi vô cùng chân thành muốn hợp tác với Lục tiên sinh, chứ không có ý đồ gì khác." "Vậy sao?" "Đúng vậy, đội ngũ lần này của chúng tôi vô cùng chuyên nghiệp, không chỉ có Lục tiên sinh, Ngô tiên sinh, mà còn có các chuyên gia am hiểu về địa cung, khảo cổ!" "Nếu tôi không đi thì sao?" "Lục tiên sinh, thật sự muốn bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy sao?" Mộ dưới biển của Uông Tàng Hải... bỏ lỡ thì chắc chắn không thể bỏ lỡ, chỉ là anh không hề có hứng thú hợp tác với A Ninh và Cừu Đức Khảo. "Lục tiên sinh không ngại gọi điện cho Ngô tiên sinh một lần nữa." Thấy Lục Vũ im lặng không nói, ra vẻ muốn đi, A Ninh lại lên tiếng nhắc đến Ngô Tà, rồi lấy điện thoại đưa cho Lục Vũ. "Ngô Tà?" "Tiểu ca nhi, sao anh vừa mới cúp máy vậy, em đang định nói với anh một chuyện quan trọng.

Anh còn nhớ không..." Không đợi Lục Vũ nói câu nào, Ngô Tà đã vội vã kể lại chuyện mộ dưới biển.

Theo lời cậu ta, đúng là tam thúc Ngô Tam Tỉnh đã tìm đến "Công ty nghệ thuật cổ đại Đại Đô Hội" của Cừu Đức Khảo, đề xuất hợp tác thăm dò mộ dưới biển.

Một là, Ngô Tà rất tò mò về tình hình của mộ dưới biển, hai là chuyện do tam thúc sắp đặt, cậu ta dù không vui cũng không có vấn đề gì lớn khi hợp tác với họ một lần.

Vấn đề duy nhất chính là có một người! "Tiểu ca nhi, ở đây có một giáo sư Tôn, thật sự quá đáng ghét, em hoàn toàn không hợp với ông ta, anh qua đây giúp em thuyết phục ông ta đi..." Lúc này, A Ninh đứng bên cạnh giải thích: "Giáo sư Tôn là chuyên gia khảo cổ, hơn nữa rất am hiểu về triều Minh, ông ấy từng chủ trì rất nhiều công tác khai quật mộ cổ.

À đúng rồi, giáo sư Tôn tên là Tôn Học Võ, là một chuyên gia khảo cổ rất có danh tiếng, có lẽ Lục tiên sinh cũng từng nghe qua?" Tôn Học Võ!

Trong lòng Lục Vũ lại "lộp bộp" một tiếng, thầm nghĩ chẳng lẽ cái tên này là trùng tên?

Dừng một chút, A Ninh đột nhiên vỗ trán, cười nói: "Tôi quên mất, giáo sư Tôn thường được gọi là Tôn Diệu Tổ, chỉ những người thân quen với ông ấy mới biết ông ấy tên là Tôn Học Võ." Thôi xong!

Lần này, không chạy đi đâu được!

Ở thế giới này, người có thể được gọi là giáo sư Tôn, lại có hai cái tên Tôn Học Võ và Tôn Diệu Tổ, hẳn chỉ có một người.

Hậu nhân của phái trộm mộ Quan Sơn Thái Bảo, Phong Học Vũ!

Người này, trong sách 《Quỷ Thổi Đèn》, không chỉ đơn giản là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo.

Chương 580

Trên thực tế, từ mê quật Long Lĩnh trở đi, mỗi một hành động của bộ ba Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều có bóng dáng của ông ta.

Tuy ông ta hành động không nhiều, chỉ thỉnh thoảng đóng vai chuyên gia khảo cổ để giải đáp một số nghi vấn cho họ.

Nhưng rất nhiều lúc, cảm giác mang lại cho người ta là ông ta đang thúc đẩy "Thiết tam giác" đi thám hiểm hết nơi này đến nơi khác...

Người này tâm cơ sâu xa, cả đời chưa từng được tự tại, ngay cả một người bạn tri kỷ để tâm sự cũng không có!

Người duy nhất có thể tin tưởng, cũng chỉ có con vượn Ba Sơn giấu trong quan tài!

Lần trước, khi Lục Vũ cùng Hồ Bát Nhất bọn họ đến Long Lĩnh còn đang nghĩ liệu có gặp được giáo sư Tôn không, không ngờ lần đó không gặp, lần này nghe thấy tên ông ta, giáo sư Tôn lại dính líu với đám Cừu Đức Khảo!

Chuyện này, thực sự nằm ngoài dự liệu của Lục Vũ.

Nhưng chỉ ngạc nhiên một chút, anh đã che giấu sự kinh ngạc trong lòng, cũng không nói chuyện với A Ninh, vẫn tiếp tục tán gẫu vài câu với Ngô Tà, bảo cậu ta không cần phải tranh cãi với người khác.

Nói qua nói lại, Ngô Tà lại hỏi anh khi nào trở về.

Lục Vũ trầm tư một lát, nói: "Vài ngày nữa đi, tôi còn chút việc phải làm, đợi làm xong việc đó sẽ đến tìm cậu." Nói xong, lại dặn dò

thêm hai câu, Lục Vũ cúp điện thoại nhìn A Ninh, nói: "Vài ngày nữa, sau khi tôi xử lý xong một chút việc riêng, sẽ liên lạc với cô, có vấn đề gì không?" "Lục tiên sinh muốn làm gì, chúng tôi rất sẵn lòng hỗ trợ." A Ninh nhìn Lục Vũ với vẻ mặt chân thành, vô cùng nghiêm túc.

Chỉ là, Lục Vũ không có chút hứng thú nào với cô ta.

Sau khi nói vài câu đơn giản, hẹn vài ngày sau liên lạc lại, A Ninh cũng không ngăn Lục Vũ nữa, còn đặc biệt cho người để lại một chiếc xe, tiện cho Lục Vũ rời khỏi vùng hoang vu này. ...

Một giờ sau, cảng cá San Francisco.

Một chiếc xe việt dã đỗ bên đường, không hề bắt mắt.

Thuộc hạ của A Ninh nhìn chiếc xe việt dã đang đỗ cách đó không xa, hỏi: "Chúng ta có cần theo dõi không?" "Thôi bỏ đi." "Cứ để hắn ta tự do ở San Francisco như vậy sao?" "Nếu không thì sao?" "Bắt thẳng về đi!" "Bắt về?" A Ninh cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Đồ ngu!" Trước đó, lúc Lục Vũ và đám người của Ngô Nhị Bạch giao đấu, A Ninh đã nhìn thấy một vài cảnh qua ống nhòm, đối với thực lực xuất quỷ nhập thần của Lục Vũ, dù không có nhận thức hoàn chỉnh, cũng đã nhận ra được phần nào.

Nếu không phải vậy, cô ta cũng sẽ không thà rằng lằng nhằng nói chuyện với Lục Vũ, chứ không dùng đến một chút thủ đoạn mạnh bạo nào! "Được rồi, đi thôi, tất cả về đi." "Chuyện này..." "Về!" "Vâng!" Dưới sự thúc giục của A Ninh, một chiếc xe từ từ rời đi.

Họ đều không biết, lúc họ vừa nói chuyện, Lục Vũ đã đứng ngay bên cửa sổ xe của họ, nghe không sót một chữ nội dung cuộc trò chuyện.

Nhìn chiếc xe đi xa, Lục Vũ khẽ lắc đầu, trong lòng lẩm bẩm: Phong Học Vũ và bọn họ cấu kết với nhau để làm gì?

Lẽ nào là vì chuyện Địa Tiên Thôn?

Suy nghĩ một hồi, Lục Vũ cũng không nghĩ ra nguyên do, cũng không ở lại đó nữa.

Anh đổi một nơi khác, thay một bộ quần áo, ngụy trang đơn giản.

Điều khiến Lục Vũ có chút bất ngờ là, anh lại phát hiện ra một kỹ năng mới của Ngoa Thú.

Tiểu gia hỏa này, nói mình muốn làm con trai thì làm con trai, muốn làm con gái thì làm con gái, thế mà không phải nói đùa!

Chỉ trong nháy mắt, nó đã biến thành một cô bé gái xinh xắn như ngọc, cùng Lục Vũ đi dạo trên đường phố San Francisco, giống hệt như một cặp cha con bình thường đang đi dạo, hoàn toàn không thể nhận ra một người là Lục Vũ, một người là thượng cổ linh thú. ...

Lục Vũ cứ thế thong thả dạo bước, dẫn Ngoa Thú đến nhà thờ nơi cha Thomas từng làm việc khi còn sống.

Dựa vào sự che chở của kiếm Thừa Ảnh, anh nhìn quanh một lượt, không phát hiện ra thứ gì.

Cha Thomas đã qua đời, ông cũng không có con cháu hậu duệ, cũng không có di sản gì.

Tìm một vòng không có kết quả, Lục Vũ suy nghĩ một chút, vẫn là trở về nhà mình, thầm nghĩ cha và cha Thomas rất thân thiết, có thể còn có chuyện gì đó mà anh đã bỏ qua.

Cha mẹ Lục Vũ, thấy anh đột nhiên trở về, tự nhiên vui mừng khôn xiết, không nói nên lời.

Đặc biệt là mẹ anh, càng cười không ngậm được miệng, vui vẻ biết bao nhiêu.

Đến khi nhìn thấy Ngoa Thú, bà càng lập tức yêu thích cô bé xinh

như ngọc, bế lên hôn tới tấp, quả thực coi như cháu gái ruột.

Lục Vũ thấy vậy, cũng không có cách nào nói ra thân phận của Ngoa Thú, chỉ nói là cô nhi do mình nhận nuôi, đặt tên là Lục Châu.

Tiểu gia hỏa cũng rất biết điều, trước mặt cha mẹ Lục Vũ, nó tỏ ra ngoan ngoãn như một cô bé bình thường, không có tính khí thất thường, cũng không mở miệng ra là "cô nãi nãi thế này, cô nãi nãi thế kia". ...

Một gia đình, trông vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Mãi cho đến sau bữa tối, Lục Vũ vẫn bước vào phòng sách của cha, nhìn ông, khẽ hỏi: "Cha Thomas, rốt cuộc là người thế nào?" Cha Lục hơi sững người, kể lại chuyện cũ về cha Thomas, nội dung vẫn là những chuyện cũ rích.

Chẳng qua là từng đến phương Đông truyền giáo, sau đó trở về San Francisco. "Vậy tại sao con lại nhìn thấy nhật ký của cha Thomas ở rất nhiều nơi?" Lục Vũ đưa tay ra, lấy hai cuốn nhật ký đặt trước mặt cha mình, rồi nói tiếp: "Cuốn này, con phát hiện ở Tây Vực.

Chương 581

Cuốn này, con phát hiện ở Điền Nam, cha và cha Thomas rất thân, có thể giúp con phân tích một chút, tại sao lại có nhật ký liên quan đến ông ấy không?" Cha Lục cầm cuốn nhật ký lên, xem qua nội dung bên trên, rồi đặt cuốn nhật ký xuống, nhìn Lục Vũ.

Hồi lâu, ông khẽ thở dài một hơi, đôi mày trĩu nặng ưu tư: "Không ngờ, cha Thomas vẫn chưa bao giờ buông bỏ được chuyện này." "Ai..." Cha Lục lại thở dài một hơi, mở lời kể lại một đoạn chuyện cũ. "Năm đó, khi cha Thomas trở về San Francisco, còn có một vị Dương Thiệu tiên sinh cùng ông ấy đến San Francisco." "Con chắc vẫn nhớ, cha từng nói với con, cha Thomas muốn cha chuyển cuốn nhật ký của ông ấy cho Dương Thiệu tiên sinh, chỉ là cha luôn không tìm được Dương tiên sinh, mãi đến khi có sự giúp đỡ của con, mới chuyển được cuốn nhật ký cho cháu gái ngoại của Dương tiên sinh..." "Cha nghe cha Thomas nói, Dương tiên sinh luôn muốn tìm một món đồ, nhưng mãi vẫn không tìm được, cha Thomas nói ông ấy cũng đang nhờ người giúp tìm, tiếc là luôn không tìm thấy." Câu trả lời này, Lục Vũ đã đoán được, chỉ là điều anh không ngờ tới, chính là những lời cha anh nói tiếp theo! "Sau này vô tình, cha mới biết, cha Thomas không chỉ giúp Dương tiên sinh tìm đồ, ông ấy lại không phải là một linh mục bình thường, cũng không phải một nhà truyền giáo bình thường, ông ấy thực ra là... một trong Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn!" Hả?

Câu trả lời này, nói thật, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Lục Vũ!

Anh theo phản xạ hỏi lại: "Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn?

Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn trong truyền thuyết của Vua Arthur?"

Cha Lục gật đầu, cười khổ nói: "Cha cũng không dám tin vào điều này, Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn, thật sự là..." Nhắc đến Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn, không thể không nhắc đến một vị vua huyền thoại của nước Anh, Vua Arthur.

Vua Arthur, tên đầy đủ là Arthur Pendragon, thường gọi là Vua Arthur, là vị vua vĩ đại mang màu sắc huyền thoại nhất của nước Anh cổ đại.

Người ta biết đến ông nhiều hơn qua thần thoại Celtic và các tài liệu lịch sử thời trung cổ, truyền thuyết kể rằng ông là thủ lĩnh của các Hiệp sĩ Bàn Tròn, một nhân vật huyền thoại gần như thần thoại, được mệnh danh là "Vị vua vĩnh hằng"!

Sự tồn tại của ông, ở một mức độ lớn, có phần tương tự như "Tam Hoàng Ngũ Đế", không có bằng chứng xác thực, nhưng dường như lại thực sự tồn tại.

Trong truyền thuyết, Arthur vì rút được thanh kiếm trong đá, mà được cho là vị vua được trời định của nước Anh.

Sự ra đi của ông cũng đầy màu sắc huyền thoại.

Tương truyền, ông bị trọng thương trong một trận đại chiến, đã nói với người thân tín của mình rằng, ông sẽ đến xứ sở ma thuật để chữa trị, nếu sau này nước Anh cần ông, ông sẽ quay trở lại...

Chỉ tiếc là, truyền thuyết về ông, đến đây là kết thúc.

Còn về đoàn Hiệp sĩ Bàn Tròn dưới trướng ông...

Trong truyền thuyết, sau khi Vua Arthur kết hôn với hoàng hậu, ông đã nhận được một chiếc bàn tròn khổng lồ từ cha vợ, cùng với một nhóm võ sĩ trung thành với ông, nhóm người đó chính là hình mẫu ban đầu của các Hiệp sĩ Bàn Tròn.

Họ đến từ các quốc gia khác nhau, có tín ngưỡng khác nhau.

Tương truyền, chiếc bàn tròn khổng lồ đó có thể ngồi được một trăm năm mươi người, họ bình đẳng với nhau, là bạn đồng hành của nhau, hy vọng có thể xây dựng một thế giới bình đẳng và hòa bình.

Và trong số những người này, có mười hai hiệp sĩ xuất sắc nhất, được gọi là Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn!

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Lục Vũ, cha Lục cười khổ lắc đầu, nói tiếp: "Cha cũng biết, những câu chuyện truyền thuyết như vậy nghe rất kỳ lạ.

Nhưng cha nghe nói, Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn vẫn luôn tồn tại." "Có một cách nói, các hiệp sĩ của Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn từ thời Vua Arthur, đã được truyền thừa cho đến tận bây giờ, ẩn mình trong số các giáo sĩ bình thường..." Lục Vũ sững người, kinh ngạc nói: "Họ làm gì?" Cha Lục lắc đầu, nói: "Chuyện này, cha cũng gần đây vì tò mò mới bắt đầu điều tra, mục đích thực sự của họ cha cũng không rõ lắm." "Chỉ là con vừa lấy ra cuốn nhật ký, cha mới nghĩ đến chuyện này." "Con nói xem, hai chuyện này, liệu có liên quan gì đến nhau không." "Liệu có phải, cha Thomas, vì thân phận Hiệp sĩ Bàn Tròn, nên mới luôn giúp Dương tiên sinh tìm đồ không?" Có liên quan?

Không liên quan?

Có câu nói... sự việc bất thường ắt có yêu ma!

Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn, loại tổ chức tồn tại trong truyền thuyết này lại liên quan đến cha Thomas, nếu nói không có quan hệ, dường như không hợp lý.

Nhưng, quan hệ gì?

Chẳng lẽ, sứ mệnh của Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn là đi khắp thế giới tìm kho báu sao?

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu.

Vốn tưởng rằng chuyến đi nước ngoài lần này có thể giải đáp một số bí ẩn, nào ngờ lại nhận được một bí ẩn còn lớn hơn.

Hiện tại, chuyện về Thomas và Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Mặt khác, Ngô Tà vẫn đang đợi anh cùng đi đến mộ dưới biển Tây Sa của Uông Tàng Hải, vén lên một đoạn lịch sử bị chôn vùi.

Hơn nữa... còn có "hắn ta" xuất hiện vào ban ngày hôm nay!

Từng bí ẩn một, đặt ra trước mắt, không có cái nào là đơn giản cả!

Đúng rồi!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra, nếu cha Thomas thật sự có liên quan đến tổ chức thần bí như "Mười Hai Hiệp Sĩ Bàn Tròn", thì việc cha anh điều tra chuyện này e rằng sẽ có chút nguy hiểm khó nói.

Nghĩ rồi, anh vẫn vội vàng nhắc nhở một câu, khuyên cha mẹ tốt nhất không nên điều tra công khai, để tránh rước họa vào thân.

Đương nhiên, Lục Vũ không nói quá thẳng, chỉ vin cớ những chuyện thần bí này có thể chỉ là lời đồn dân gian, hoặc là do ai đó khoác lác, nếu muốn tra thì lên mạng tra tài liệu là được rồi, không cần thiết phải tự mình mạo hiểm. "Đúng rồi, con còn quên một chuyện." Nói đến cuối, Lục Vũ vin cớ đi vệ sinh, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra bức "Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ" rồi quay lại phòng sách, cười nói: "Bức này là tranh thật của Ngô Đạo Tử 《Chung Quỳ Tróc Quỷ Đồ》, tương truyền có thể trấn trạch, treo trong nhà có lợi." Đương nhiên, bức tranh này vốn được treo trong phòng sách ở tiểu viện của Lục Vũ, chỉ là trước khi anh rời đi lần này, đã thay cho tiểu viện của mình một tấm "Liệt Duệ Khắc Bản" mạnh hơn, bức tranh này cũng không còn cần thiết.

Cha Lục mắt dán chặt vào cuộn tranh Lục Vũ đang mở ra, không dám tin: "Thật sự là tranh thật của Ngô Đạo Tử!

Chương 582

Trời ơi!

Tranh thật của Ngô Đạo Tử sớm đã tuyệt tích, bức tranh này nếu bị tuồn ra ngoài, các nhà sưu tầm trên thị trường đều sẽ phát điên, giá khởi điểm cũng phải vượt quá một tỷ!" Lục Vũ bật cười, lắc đầu: "Bức tranh này dù là trăm tỷ cũng không chỉ có giá đó." Một pháp khí, lại là tranh thật của Ngô Đạo Tử đời Đường, giá trị tự nhiên khác biệt!

Lục Vũ không nói nhiều về chuyện pháp khí, cha Lục cũng không hỏi thêm, chỉ nhìn tác phẩm lớn của Ngô Đạo Tử mà tấm tắc khen ngợi, yêu thích không nói nên lời!

Hai cha con nói chuyện đơn giản vài câu, người giúp việc qua gọi họ ăn cơm, hai người liền xuống lầu.

Một nhà ba người, không, tính cả "Lục Châu" tiểu yêu quái này, một nhà bốn người, vui vẻ ăn một bữa cơm.

Sau bữa tối, mấy người trò chuyện phiếm, xem TV, mãi đến đêm khuya mới ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Về đến phòng, đóng cửa lại, Lục Vũ trực tiếp gọi điện cho Trương Hạo...

Giữa Lục Vũ và Trương Hạo không có nhiều lời khách sáo thừa thãi, chỉ vài câu đơn giản, anh kể lại chuyện mình gặp phải mấy người hậu nhân Lão Cửu Môn, thuận tiện cũng nói qua chuyện "Cửu Môn Lệnh Bài", cuối cùng hỏi: "Trương Nhật Sơn đi đâu rồi?" Trương Hạo đáp một đằng, hỏi một nẻo: "Cậu chắc chắn mình nhìn thấy là Ngô Nhị Bạch thật không?" "Không chắc, tôi chỉ có thể chắc chắn một người có thể là thật." "Ai?" "Hắc Hạt Tử." "Hắn ta ở đâu?"

"Làm sao tôi biết, hắn ta bảo tôi đâm một kiếm vào ngực hắn, rồi sống dở chết dở." "Ngực nào?" "Ngực trái?" "Vậy thì không sao rồi." Có thể nghe ra, giọng của Trương Hạo ở đầu dây bên kia dường như đã thở phào nhẹ nhõm.

Im lặng một lát, Trương Hạo lại lên tiếng: "Chuyện này cậu không cần lo lắng, tôi sẽ cho người điều tra, xem rốt cuộc là kẻ nào đang giả mạo Cửu Môn." Đợi anh ta nói xong, Lục Vũ lại nói: "Tôi không hứng thú với chuyện có người giả mạo Cửu Môn, tôi chỉ muốn biết, Trương Nhật Sơn đi đâu rồi?" Giọng Trương Hạo có chút chua chát: "Tôi cũng muốn biết ông ta đi đâu, nếu cậu có thể tìm được ông ta, tôi cảm ơn cậu." "Ồ, còn có chuyện mà ông chủ Trương đây không biết sao?" "Tôi thật sự không biết, tôi đã tìm ông ta rất nhiều năm rồi." Giọng Trương Hạo có chút trầm xuống, dường như rất thất vọng.

Lục Vũ cũng không phán đoán được lời anh ta nói là thật hay giả, chỉ nói hai câu, rồi nhớ đến Hồ Bát Nhất bọn họ ở Tân Môn, liền hỏi thẳng một câu: "Ông chủ Trương, nghe nói ông đã đến Tân Môn một chuyến, xem một ngôi mộ cổ?" "Không ngờ tin tức của cậu cũng khá nhanh nhạy." Cũng không cần Lục Vũ hỏi thêm, Trương Hạo đã nói thẳng: "Đó chỉ là một ngôi mộ đất cố làm ra vẻ huyền bí, trông giống một ngôi mộ cổ thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng thực tế đồ vật có giá trị bên trong đều đã bị người ta khoắng sạch, đoán chừng là mấy tên trộm vặt vãnh, không biết làm sao tìm được nơi đó, đào ra rồi nhét vào mộ vài món đồ giả." Nghe anh ta giải thích, Lục Vũ cũng không hỏi thêm, trực tiếp gọi điện cho Hồ Bát Nhất, hỏi thăm tình hình của họ ở Tân Môn ra sao. ...

Cùng lúc đó.

Trương Hạo cúp điện thoại, đặt máy xuống, nhìn người đang nằm trên giường bệnh trước mặt, mỉm cười, khẽ nói: "Lần này, ngươi cũng coi như trong họa có phúc." Trên giường bệnh, Hắc Hạt Tử vẫn

đeo kính râm, nói một cách yếu ớt: "Lần này bọn họ làm loạn lên, ngươi không sợ chuyện hoàn toàn vỡ lở, khó mà dọn dẹp sao?" Trương Hạo quay đầu nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, miệng lẩm bẩm: "Chỉ sợ chuyện không làm loạn lên được thôi." Hắc Hạt Tử lại hỏi: "Ngươi không lo Tiểu Tam Gia xảy ra chuyện à?" "Ngọc bất trác bất thành khí, đứa trẻ này quá ngây thơ, đôi lúc phải đẩy nó một cái." "Vậy ngươi còn để ta chịu một kiếm này?" "Đây là ngươi tự tìm, hơn nữa một củ nhân sâm ngàn năm lớn như vậy, ngươi còn thấy thiệt sao?" "Nếu ngươi có thể cho ta nốt phần còn lại, ta sẽ không thấy thiệt." "Cơ thể của ngươi không thể ăn nhiều như vậy, không tốt cho ngươi đâu." Lúc này, đột nhiên có tiếng còi tàu vang lên, Trương Hạo mỉm cười: "Được rồi, bây giờ ra khơi, ta đi câu cá cho ngươi, bồi bổ cơ thể." "..." ...

San Francisco.

Lục Vũ không biết Trương Hạo đang giở trò gì, anh gọi điện cho Hồ Bát Nhất, xác nhận sự việc không khác mấy so với lời Trương Hạo nói.

Nhưng, điều Trương Hạo không biết là ngôi mộ này là một đại mộ!

Phần bị đào ra chỉ là một lớp mộ ngoài, bên trong còn có một chủ mộ khổng lồ, từ những phát hiện hiện tại của họ, thân phận của chủ mộ ít nhất cũng là một quý tộc thời Xuân Thu Chiến Quốc, dù không bằng công hầu, cũng không kém là bao.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh chen vào, tiếc là lần này là khai quật khảo cổ, họ chỉ có thể dẫn theo một đám người vào mộ.

Hơn nữa, ngôi mộ này chỉ là một ngôi mộ bình thường, tuy có một số cơ quan, nhưng lâu ngày không được tu sửa, đều đã hỏng cả, không có chút nguy hiểm kích thích nào.

Đợi cậu ta lẩm bẩm vài câu, bên cạnh Hồ Bát Nhất lập tức yên tĩnh đi nhiều, chắc là anh ta đã tìm một nơi yên tĩnh.

Chỉ nghe Hồ Bát Nhất hạ thấp giọng nói chuyện chính: "Tiểu ca nhi, bên giáo sư Trần cơ bản đã xác nhận suy đoán của chúng ta, nội dung trên thẻ tre, và nội dung trong mộ Hiến Vương, dường như đều mơ hồ chỉ về Côn Luân.

Mấy ngày nữa tôi sẽ dò hỏi thêm giáo sư Trần, xem có thể biết thêm được chuyện gì không.

Tôi luôn cảm thấy, giáo sư Trần biết rất nhiều thứ..." Chuyện này, Lục Vũ lòng dạ biết rõ, không bận tâm.

Chỉ suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Chuyện mấy người họ ngất xỉu mấy hôm trước, giải thích thế nào?" Hồ Bát Nhất nói: "Lúc đó họ đến bệnh viện kiểm tra, cũng không tra ra được nguyên nhân gì, giáo sư Trần đoán có thể là do họ luôn cúi người nhìn xuống, máu lưu thông không tốt, dẫn đến ngất xỉu tức thời." Lục Vũ trong lòng im lặng, nhưng cũng không nói nhiều.

Có những chuyện, nói nhiều vô ích.

May mà, chuyện Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp kết thúc rồi, đến lúc đó họ cũng có thể tránh được tai kiếp này, trở về cuộc sống trước đây.

Hai người lại nói chuyện đơn giản vài câu, Lục Vũ lại dặn dò họ ở Tân Môn mọi sự cẩn thận, rồi cúp máy.

Cúp điện thoại xong, Lục Vũ nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, trong lòng có cảm giác gì đó không nói nên lời.

Dường như... có thứ gì đó mấu chốt đã bị mình bỏ qua.

Nhưng lúc này muốn nghĩ, lại không nghĩ ra được.

Đúng lúc này, điện thoại của anh đột nhiên reo lên...

Lục Vũ cúi đầu nhìn, là điện thoại của Ngô Tà, liền bấm nghe: "Sao vậy?" "Tiểu ca nhi, ba ngày sau chúng ta phải đến Nam Hải!" "Sao vậy?" Lục Vũ nhíu mày, Nam Hải tuy anh quyết định sẽ đi, nhưng không định đi gấp như vậy.

Hơn nữa, anh còn đang cân nhắc có nên để Hồ Bát Nhất bọn họ tham gia cho vui không.

Bây giờ Ngô Tà nói như vậy, kế hoạch của anh đều bị đảo lộn.

Đầu dây bên kia, Ngô Tà cười khổ nói: "Bây giờ là mùa hè, biển không yên tĩnh, đã có một cơn bão nhiệt đới đang hình thành." "Chúng ta đi nhanh một chút, còn có thể tránh được." "Lỡ như chậm trễ, đến mùa bão nhiệt đới, thì phải đợi đến sang năm mới có cơ hội." Lời đã nói đến nước này, Lục Vũ cũng không tiện từ chối nữa, suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý, hẹn ba ngày sau gặp nhau ở bến tàu Nam Hải, lại liệt kê một danh sách, bảo Ngô Tà chuẩn bị trước một số đồ dùng cần thiết, rồi cúp máy.

Cúp điện thoại xong, Lục Vũ chỉ ở lại San Francisco thêm một ngày, rồi từ biệt cha mẹ, trở về kinh thành.

Đến kinh thành, anh đến Tân Môn tìm Hồ Bát Nhất trước, nói cho họ biết mình sắp đi Nam Hải, lại giao Ngoa Thú cho họ chăm sóc, một lần nữa dặn dò họ ở Tân Môn mọi sự cẩn thận, không được chạy lung tung, để tránh gây ra phiền phức không cần thiết, lúc này mới rời Tân Môn, vội vã đi tới Nam Hải.

Ba ngày sau, Nam Hải.

Một con tàu thám hiểm ngụy trang thành tàu cá, rời cảng lúc đêm khuya, mang theo mấy người không lòng dạ nào ngủ được, từ từ tiến vào vòng tay của đại dương.

Đứng trên boong tàu, Lục Vũ nhìn mặt biển yên tĩnh dưới ánh

trăng, trong lòng thầm nghĩ, không biết có gặp phải thuyền ma không...

Chương 583

Con tàu này là do A Ninh, hay nói đúng hơn là Cừu Đức Khảo, đã sớm sắp xếp người chuẩn bị, trông giống tàu cá, nhưng thực tế tất cả trang bị đều đầy đủ, dù là sonar hay radar đều vượt xa những gì tàu cá có thể có được, lượng choán nước cũng gần mười tấn.

Trong số các tàu cá ven bờ, đã không thể coi là nhỏ.

Lúc này, Ngô Tà đi đến bên cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, ông già Tôn đó có phải rất kỳ quái không?" Lục Vũ bật cười, lắc đầu, không nói gì, chỉ thầm nghĩ trong lòng người này quả thật có chút kỳ quái.

Sáng hôm nay, lúc lần đầu tiên gặp Tôn Học Võ hay nói đúng hơn là Phong Học Vũ ở bến tàu, Lục Vũ đã quan sát kỹ ông ta, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Tôn Học Võ cũng không có biểu hiện gì bất thường, cười chào hỏi, tự giới thiệu đơn giản, rồi tiếp tục bận rộn công việc của mình trên tàu.

Lục Vũ nhìn qua, thấy ông ta đang xem mấy tờ bản vẽ kiến trúc, trông giống như bản đồ địa cung.

Nhưng ông ta lại dùng mấy tờ giấy can trong suốt xếp chồng lên nhau, xem đi xem lại.

Người khác nhìn, ông ta cũng không ngăn cản, chỉ không ngừng thay đổi góc độ, thậm chí còn lật ngược lật xuôi, khiến người ta nhìn mà không hiểu gì.

Ngô Tà ở bên cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Em thấy ông ta kỳ quái lắm, kiểu đọc sách đến ngớ ngẩn ấy." Lục Vũ lại lắc đầu, khẽ

nói: "Đừng nói chuyện này nữa, bây giờ cậu nghiêng về khả năng khu vực nào là lớn nhất?" "Em vẫn thấy khả năng ở gần Tiên Nữ Tiêu là lớn nhất." Nói đến chuyện chính, Ngô Tà cũng không quan tâm đến Tôn Học Võ kỳ quái nữa, có chút phấn khích nói: "Trước đây em đã đặc biệt tra xem Tây Sa có chuyện gì, những năm đầu, dân địa phương có người đi lặn mò hải sâm ở gần Tiên Nữ Tiêu, nói là đã nhìn thấy thủy quỷ dưới biển." "Hơn nữa, những năm đầu còn có vài người xuống biển ở Tiên Nữ Tiêu rồi không trở về." "Em đoán, nếu ngôi mộ lớn của người tên Uông Tàng Hải đó thật sự ở dưới nước, chuyện này hẳn là có liên quan đến mộ của ông ta." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ thầm nghĩ trong lòng.

Mộ dưới biển Tây Sa, có thể nói là nơi bắt đầu của Ngô Tam Tỉnh và "hắn ta", cũng có thể nói là nơi kết thúc cuộc đời của Ngô Tam Tỉnh.

Không, ngôi mộ dưới biển này, không chỉ là của Ngô Tam Tỉnh.

Những nhân vật kiệt xuất thế hệ thứ hai của Lão Cửu Môn, vì chuyện lần này mà bị tiêu diệt toàn bộ!

Đúng rồi!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, trước đây anh luôn quên hỏi Ngô Tà, tại sao Ngô Tam Tỉnh lại có quan hệ với Cừu Đức Khảo, và sau khi có quan hệ, Ngô Tam Tỉnh đâu rồi?

Hay nói cách khác, Giải Liên Hoàn giả mạo Ngô Tam Tỉnh đã chạy đi đâu?

Vừa nhắc đến chuyện này, Ngô Tà đã tức sôi máu, giận dỗi nói: "Tam thúc thật sự không ra gì, nhân lúc em không có nhà, đã trộm hết tài liệu liên quan đến Uông Tàng Hải trong phòng sách của em." "Em cũng không biết ông ấy làm sao lại có quan hệ với Cừu Đức Khảo, hôm đó em về nhà, chỉ thấy tam thúc để lại một lá thư, bảo em liên hệ

với Cừu Đức Khảo, chuẩn bị cho chuyến hạ mộ lần này." Dừng một chút, Ngô Tà nói tiếp: "Em đoán, tam thúc chắc chắn đã bán được giá tốt ở chỗ Cừu Đức Khảo, giờ này không biết đang tiêu dao ở đâu!" "Tức chết em mất, lão già này, quá không ra gì!" Lục Vũ khẽ nhíu mày, hỏi: "Ông ấy không nói với cậu cần chú ý gì khi xuống mộ dưới biển sao?" "Không nói gì cả, lão già xui xẻo này, không biết chạy đi đâu chơi rồi, thật là, càng nghĩ càng tức!" Ngô Tà đang tức giận, nhưng trong lòng Lục Vũ lại càng thêm bối rối.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao chuyện này lại khác xa so với trong 《Đạo Mộ Bút Ký》?

Ngô Tam Tỉnh ngay cả chuyện mộ dưới biển cũng không nói với Ngô Tà một tiếng, không sợ cậu ta xảy ra chuyện dưới nước sao?

Hay là, Ngô Tam Tỉnh chưa từng đến mộ dưới biển?

Đợi đã?

Lẽ nào...

Lục Vũ đột nhiên trong lòng căng thẳng, hỏi: "Ngô Tà, cậu có từng thấy ở thắt lưng của tam thúc cậu có một tấm lệnh bài bằng gỗ, giống như thế này không?" Nhìn Lục Vũ lấy ra "Cửu Môn Lệnh Bài", Ngô Tà vô cùng tò mò, đưa tay nhận lấy xem, lại đi sang bên cạnh vài bước, dựa vào ánh đèn trên mạn thuyền, xem kỹ, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là lệnh bài gì vậy?" "Không có gì." Lục Vũ lắc đầu, hỏi: "Cậu nghĩ kỹ lại xem, có từng thấy lệnh bài như thế này trên người tam thúc cậu không?" Vừa nói, Lục Vũ cũng cẩn thận hồi tưởng lại, nhưng nhất thời không nghĩ ra.

Rốt cuộc, lần trước cùng Ngô Tam Tỉnh đi thăm dò Lỗ Vương Cung, cũng không nghĩ trên người Ngô Tam Tỉnh sẽ mang theo thứ như vậy, tự nhiên cũng không để ý.

Ngô Tà cũng cẩn thận nghĩ lại, vẫn lắc đầu: "Thật sự không có ấn tượng." Nói xong, lại hỏi tiếp: "Tiểu ca nhi, đây là cái gì vậy?" Lục Vũ suy nghĩ một chút, liền chuyển chủ đề, đột nhiên hỏi: "Lão Cửu Môn, chín môn phái đó là những ai?" "Phía đông có Tiểu Ngô Môn và Lưu Dương Môn, phía tây có Tiểu Tây Môn, Đại Tây Môn, Triều Tông Môn, Thông Thái Môn, phía nam có Hoàng Đạo Môn, phía bắc có Vi Tương Xuân Môn, Vân Dương Môn." Trong tay Lục Vũ, có tổng cộng ba tấm lệnh bài.

Một tấm đến từ Lý Tứ Địa vừa gặp Cửu Môn đã chủ động nộp mạng, tấm thứ hai đến từ Hắc Hạt Tử, tấm thứ ba đến từ Lão Lục.

Tấm lệnh bài của Lý Tứ Địa, viết là Tiểu Tây Môn.

Tấm lệnh bài của Hắc Hạt Tử, viết là Vân Dương Môn.

Còn tấm của Lão Lục, viết là Đại Tây Môn.

Suy nghĩ một chút, tính toán trong lòng, Lục Vũ nói ra suy đoán của mình: "Tiểu Tây Môn đại diện cho Bán Tiệt Lý, Vân Dương Môn đại diện cho Tề Thiết Chủy, Đại Tây Môn đại diện cho Hắc Bối Lão Lục, đúng không?" Ngô Tà hơi sững người, khen ngợi: "Tiểu ca đúng là tiểu ca nhi, chuyện bí mật như vậy cũng biết." Lục Vũ cúi đầu nhìn lệnh bài, không nói nhiều.

Hiện tại xem ra, tình hình cũng đã sáng tỏ hơn một chút, ít nhất đã biết được thân phận của những người trong Cửu Môn đã gây phiền phức cho anh trước đó.

Coi như không phải bận rộn vô ích.

Anh thì rõ rồi, nhưng trong lòng Ngô Tà lại càng thêm hồ đồ, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, lệnh bài này có liên quan đến Lão Cửu Môn không?" "Ừm." Lục Vũ gật đầu, đang do dự có nên nói tiếp không thì A Ninh đột nhiên từ trong khoang thuyền đi ra.

Thấy cô ta, Lục Vũ lập tức im lặng.

A Ninh cũng không để ý, đi mấy bước đến bên cạnh họ, khẽ nói: "Lục tiên sinh, Ngô tiên sinh, hai vị thực ra có thể nhân cơ hội này trò chuyện nhiều hơn với giáo sư Tôn, ông ấy uyên bác có thể giúp ích rất nhiều cho công việc lần này của chúng ta." Lục Vũ thực ra cũng muốn trò chuyện kỹ với Tôn Học Võ, thuận tiện dò xét ý đồ của ông ta lần này.

Thế là, anh cùng Ngô Tà đi vào khoang thuyền, tìm giáo sư Tôn.

Lần này, những tấm bản vẽ mà giáo sư Tôn luôn không rời tay, cuối cùng cũng không còn xuất hiện trên tay ông ta nữa.

Thấy Lục Vũ và Ngô Tà đến, ông ta liền vui vẻ gọi hai người ngồi xuống, lại lấy ra mấy chai bia, mấy người vừa uống bia vừa trò chuyện, trêu đùa nhau, nói vài câu chuyện phiếm.

Sau khi nói vài câu chuyện phiếm, ánh mắt giáo sư Tôn đột nhiên dừng lại trên người Lục Vũ, cười tủm tỉm nói: "Sáng nay lúc gặp mặt, tôi đang nghĩ đến vài chuyện phiền phức, chưa kịp trò chuyện nhiều với Lục tiên sinh, không biết Lục tiên sinh làm nghề gì?" "Tôi à?" Lục Vũ đảo mắt, thuận miệng bịa ra một lý do: "Nói ra thật xấu hổ, tôi là người không có tài năng gì, chỉ là một phú nhị đại thích thám hiểm." Lời này, thực ra cũng không phải là lời nói dối.

Cha mẹ Lục Vũ có bao nhiêu tiền, ngay cả Lục Vũ cũng không biết, nhưng từ lần trước anh xin tiền, họ không hỏi một câu đã chuyển cho một con số thiên văn, còn hỏi có đủ không.

Có thể thấy, tuyệt đối là gia tài bạc vạn.

Chương 584

"Không biết Lục tiên sinh đã đi thám hiểm những nơi nào rồi?

Trước đây tôi hỏi A Ninh tiểu thư, cô ấy dường như cũng không hiểu rõ Lục tiên sinh lắm, chỉ biết Lục tiên sinh rất lợi hại." "Quá khen rồi." Lục Vũ cười cười, thuận miệng bịa chuyện, giải đáp những câu hỏi của Tôn Học Võ.

Tôn Học Võ cũng không từ chối, Lục Vũ nói gì ông ta tin nấy, hoàn toàn không có một câu nghi ngờ, thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ mặt khoa trương, liên tục tỏ vẻ khâm phục, luôn miệng nói "anh hùng xuất thiếu niên".

Còn những câu hỏi của Lục Vũ dành cho Tôn Học Võ, ông ta cũng tương tự, lời thật xen lẫn lời giả, lời giả lại có chút thật.

Tóm lại là thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Nói qua nói lại, Tôn Học Võ đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, hai vị có ai biết về Tân Nguyệt Phạn Điếm không?" Nghe thấy lời này, sắc mặt Ngô Tà lập tức trở nên có chút kỳ quái.

Lục Vũ thấy bộ dạng của Ngô Tà, liền biết chắc chắn đã lộ sơ hở, thầm nghĩ Ngô Tà mà nói chuyện thêm vài câu với Tôn Học Võ, không chừng sẽ tiết lộ hết cả gia thế của mình, liền lập tức chen vào, hỏi: "Giáo sư Tôn, ông hỏi thăm Tân Nguyệt Phạn Điếm để làm gì?" Tôn Học Võ có chút lúng túng gãi đầu, lại đi qua cẩn thận đóng cửa lại, lúc này mới hạ thấp giọng nói: "Tôi nghe nói, Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi chuyên bán minh khí, tôi đang nghĩ...

ừm... tôi đang nghĩ đến đó xem náo nhiệt." Ngô Tà không hiểu gì về Tôn Học Võ, lúc này nghe giọng điệu của ông ta, lại nhìn vẻ mặt lúng túng và có chút xấu hổ của Tôn Học Võ, lập tức cắn câu, chen

vào nói: "Giáo sư Tôn không phải chỉ đến xem náo nhiệt đơn giản như vậy chứ?

Chắc là muốn đi bán đồ phải không?" Nghe thấy lời này, Lục Vũ liền không nói nữa, để cho Ngô Tà và Tôn Học Võ nói chuyện.

Tôn Học Võ như bị chọc trúng tim đen, mặt lộ vẻ lúng túng gãi đầu: "Thực ra cũng có vài món đồ gia truyền, muốn bán đi đổi chút tiền." Ngô Tà thầm nghĩ mình đoán đúng rồi.

Theo cậu ta thấy, Tôn Học Võ là một chuyên gia khảo cổ, thường xuyên dẫn đội đi khảo cổ, đôi khi phát hiện ra món đồ nhỏ nào đó liền trực tiếp nhét vào túi mình, cũng không có ai nhìn thấy.

Chuyện như vậy, cậu ta cũng không phải chưa từng nghe qua.

Hơn nữa, từ khi cậu ta tiếp quản Ngô Sơn Cư, loại khách hàng như vậy cũng không phải chưa từng có.

Ngô Tà nhếch miệng cười, nói: "Giáo sư Tôn, không nói nhiều nữa, tôi có một cửa hàng Ngô Sơn Cư ở Hàng Thành, cũng coi như một thương hiệu lâu đời ở Hàng Thành, những người làm ăn đồ cổ ở Hàng Thành, ít nhiều đều từng nghe qua Ngô Sơn Cư của tôi." "Ông này, nếu muốn gửi đồ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, không bằng trước tiên lấy ra cho chúng tôi xem, nếu là đồ tốt, chắc chắn không thể sai được." Mắt Tôn Học Võ sáng lên: "Thật sao?" "Tất nhiên." "Vậy tốt, cứ quyết định như vậy đi." Tôn Học Võ vui mừng khôn xiết, liên tục cười nói: "Vậy đợi sau khi chuyện ở đây kết thúc, tôi sẽ đến Hàng Thành tìm Ngô tiên sinh, Ngô tiên sinh giúp tôi đi cửa sau một chút." "Không vấn đề, không vấn đề." Ngô Tà cảm thấy lại có một mối làm ăn đến cửa, cũng không còn thấy Tôn Học Võ là một ông già kỳ quái như trước nữa.

Chỉ có Lục Vũ nhìn Tôn Học Võ, lại hoàn toàn không tin những lời ông ta nói.

Hơn nữa, ngay cả lúc Tôn Học Võ cười, anh cũng có thể nhìn ra sự giả dối trong mắt ông ta.

Cũng chỉ có Ngô Tà vừa mới ra xã hội, chưa từng trải, mới không phát hiện ra mánh khóe của Tôn Học Võ. ...

Mấy người lại trò chuyện phiếm vài câu, đã đến nửa đêm, thôi thì cũng không nói nhiều nữa.

Lục Vũ và Ngô Tà ở chung một khoang thuyền, hai người trở về, Ngô Tà lập tức trêu chọc: "Cứ tưởng là người đứng đắn thế nào, hóa ra cũng chỉ là một người muốn buôn bán đồ cổ mà không tìm được cơ hội." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Đừng nghĩ người khác quá đơn giản." Ngô Tà hơi sững người, hỏi lại: "Tiểu ca nhi, ý anh là ông già Tôn không đơn giản?" "Ừm." "Không đơn giản đến mức nào?" "Muộn rồi, ngủ đi." Ngô Tà không nói nên lời, vốn còn muốn hỏi thêm câu gì đó, để ngày mai còn so tài với Tôn Học Võ, xả bớt cơn tức mấy hôm trước, nhưng Lục Vũ đã nhắm mắt lại.

Thêm vào đó, thuyền cá trên biển lắc lư, hôm nay lại bận rộn cả ngày, cậu ta cũng có chút mệt, bất giác ngồi ngủ gật.

Lúc cậu ta ngáy vang trời, Lục Vũ mở mắt, khoanh chân ngồi, yên tâm luyện công.

Thời gian, vội vã trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy khoang thuyền rung lắc dữ dội một cái, ngay sau đó là lắc lư dữ dội về phía trước và sau, giống như gặp phải sóng lớn.

Cú lắc này, lập tức hất Ngô Tà từ trên giường xuống.

Tiểu Tam Gia mắt nhắm mắt mở, còn chưa kịp nghĩ rõ chuyện gì đã xảy ra, đã bị con thuyền lắc lư trái phải va cho choáng váng đầu óc.

Một lúc sau, khi biên độ lắc lư giảm bớt, cậu ta mới miễn cưỡng

bám vào chân giường được cố định vào thân tàu, kiểm soát được cơ thể mình.

Cùng lúc đó, hành lang cũng vang lên tiếng bước chân dồn dập, và vài tiếng kinh hô bị đè nén!

Lục Vũ nhìn qua cửa sổ mạn thuyền, trăng sáng treo cao, mặt biển yên tĩnh, không giống như gặp bão.

Đúng lúc này!

Trong hành lang, đột nhiên vang lên vài tiếng súng giòn giã!

Sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, hai bước đi đến bên cạnh Ngô Tà, kéo cậu ta dậy, trầm giọng nói: "Đứng sau lưng tôi." Nói rồi, Lục Vũ sờ vào thắt lưng, Hắc Kim Cổ Đao lập tức nắm trong tay.

Anh đang chuẩn bị đẩy cửa khoang thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, vẻ mặt hoảng hốt, chính là A Ninh.

A Ninh đẩy cửa khoang ra, thấy Lục Vũ và Ngô Tà bình an vô sự, liền thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, vội vàng nói: "Hai người đi theo tôi." Lời còn chưa dứt, cô ta nhìn Ngô Tà một cái, thấy cậu ta hai tay trống không, liền lập tức tháo khẩu súng ngắn ở thắt lưng, đưa cho Ngô Tà: "Cầm lấy!" Lục Vũ biết tình hình không ổn, khẽ nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?" "Tôi cũng không biết, thuyền đột nhiên thả neo khẩn cấp, thủy thủ đoàn đều chạy hết rồi." "Tiếng súng vừa rồi?" "Có một chiếc thuyền cứu sinh, những thủy thủ đó đã lên thuyền cứu sinh chạy rồi, tôi đã nổ súng." "Những người khác đâu?" "Tôi đang định đi tìm." "Cùng đi." "Được." A Ninh, Lục Vũ, Ngô Tà, ba người ngay lúc này tạo thành một tiểu đội.

A Ninh cầm súng trường tấn công đi đầu, Ngô Tà cầm súng ngắn ở giữa, Lục Vũ cầm một thanh đại đao sáng loáng đi cuối cùng, trong lòng thầm đoán, liệu có phải thủy thủ đoàn đã nhìn thấy thuyền ma,

nên sợ hãi bỏ thuyền chạy trốn không?

Nhưng, trăng sáng treo cao, mặt biển bốn phía mênh mông, không nhìn thấy gì cả.

Đừng nói thuyền ma, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Hử?

Đợi đã!

Bóng ma cũng không thấy?

Chương 585

Lục Vũ nhíu mày, rõ ràng nhớ A Ninh vừa nói, thủy thủ đoàn đã lái thuyền cứu sinh chạy đi, tại sao lại không thấy thuyền cứu sinh đâu?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ hỏi vài câu. "Họ ở bên kia." A Ninh chỉ về phía mạn thuyền bên kia.

Lục Vũ lập tức đi qua, nhìn kỹ, cuối cùng cũng tìm thấy ánh sáng tín hiệu phát ra từ chiếc thuyền cứu sinh trên mặt biển tối tăm.

Chỉ là...

đúng lúc này, vị trí của chiếc thuyền cứu sinh đó đột nhiên xuất hiện một cột nước khổng lồ!

Chỉ trong nháy mắt, chiếc thuyền cứu sinh biến mất không dấu vết!

Xa xa, truyền đến tiếng nước ào ào.

Bên cạnh Lục Vũ, A Ninh sững người, vội vàng giơ ống nhòm lên nhìn.

Lục Vũ và Ngô Tà nhìn những cột nước không ngừng xuất hiện, nhưng vì ở xa, cũng không nhìn thấy gì.

Chỉ có A Ninh, không biết rốt cuộc đã nhìn thấy gì, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Trời ơi!

Trời ơi!

Trời ơi!" "Cô đừng có trời ơi trời ơi nữa, rốt cuộc cô đã nhìn thấy gì!" Ngô Tà không nhịn được thúc giục.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, đưa tay giật lấy ống nhòm của A Ninh, nhìn

về phía cột nước đó.

Chỉ tiếc là, lúc này cột nước đã biến mất, mặt biển trong thời gian cực ngắn đã trở lại yên tĩnh, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh, nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc cô đã nhìn thấy gì?" Trong lòng anh có một suy đoán, chỉ cần lời của A Ninh để giúp anh xác nhận, rốt cuộc có phải là loại sinh vật kỳ quái đó không. "Tôi..." A Ninh dường như bị chấn kinh nặng, trên mặt mồ hôi lạnh túa ra.

Ấp úng mãi, một lúc sau mới nói: "Tôi hình như... nhìn thấy có thứ gì đó, không ngừng kéo họ xuống nước." "Thủy quỷ?" Ngô Tà theo phản xạ hỏi lại một câu, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Đêm hôm khuya khoắt, nói những chuyện "ma quỷ" thế này, cộng thêm con thuyền của họ im phăng phắc, thật sự khiến người ta có chút... rợn người!

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng "cạch", sắc mặt A Ninh lập tức trở nên khó coi hơn, giọng run rẩy: "Bên đó tôi đã kiểm tra rồi, không có ai!" Vừa dứt lời, trong khoang thuyền cách đó không xa, lại có tiếng động vang lên.

Lần này, không phải là "cạch" mà là tiếng "cốp".

Hơn nữa... không phải một tiếng.

Tiếng "cốp" vang lên, không dứt! "Cốp cốp cốp!" "Cốp cốp cốp!" "Cốp cốp cốp!" Tiếng động không lớn, nhưng trong đêm tối này, lại trở nên vô cùng quỷ dị!

Âm thanh này còn đầy nhịp điệu!

Lập tức, Ngô Tà và A Ninh, cả hai đều căng thẳng đến tim đập "thình thịch"!

Đặc biệt là, chỉ một phút trước đó, chiếc thuyền cứu sinh đó, còn bị một cột nước bất ngờ nuốt chửng ngay trước mắt họ, càng khiến người ta cảm thấy có chút tà ma.

Trong đầu Ngô Tà, không khỏi nghĩ đến những truyền thuyết mà mình từng nghe, sợ đến mức càng siết chặt khẩu súng ngắn! "Đừng căng thẳng." "A!" "Hít!" Lục Vũ lên tiếng nói một câu, A Ninh và Ngô Tà, một người hét lên một tiếng, một người hít một hơi khí lạnh, trong môi trường im phăng phắc này, cả hai đều bị dọa giật mình.

Lục Vũ trong lòng bất đắc dĩ thở dài, đột nhiên có chút nhớ Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử.

Họ cùng mình trải qua nhiều chuyện như vậy, không nói là thái sơn sụp trước mặt mà không đổi sắc, nhưng cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà sợ hãi la hét.

May mà, sau khi kinh hãi qua đi, Ngô Tà và A Ninh đều đã bình tĩnh lại.

Đặc biệt là Ngô Tà, nghĩ đến Lục Vũ ở bên cạnh, lá gan lập tức lớn hơn, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, anh nghe âm thanh có nhịp điệu này, có giống như, ừm?" Ngô Tà lập tức nhíu chặt mày, nghiêng tai lắng nghe âm thanh vẫn không ngừng truyền đến từ xa. "Cốp cốp cốp..." "Cốp... cốp... cốp..." "Cốp cốp cốp..." "SOS!" A Ninh và Ngô Tà đồng thanh!

Hai người nhìn nhau một cái, rồi đều quay đầu nhìn Lục Vũ, Ngô Tà giành nói trước: "Trên thuyền ngoài chúng ta, còn có người khác!" Xác nhận được chuyện này, sự bất an trong lòng họ đã vơi đi phần nào, A Ninh siết chặt khẩu súng trường tấn công trong tay, nói: "Chúng ta đi xem!" Lúc mấy người nói chuyện, tiếng gõ đầy nhịp điệu vẫn chưa biến mất.

Họ từ từ đi, chẳng mấy chốc đã đến hướng phòng điều khiển của

khoang thuyền.

Chương 586

Ánh đèn trên thuyền mờ tối, Lục Vũ lấy đèn pin ra, đưa cho hai người họ mỗi người một cái.

Ba người, từ từ đi, càng lúc càng gần phòng điều khiển, A Ninh dừng bước, đưa tay chỉ vào mình, rồi chỉ vào cửa khoang, ngón tay ra hiệu qua lại.

Rất tiếc, cả Lục Vũ và Ngô Tà đều không hiểu loại thủ ngữ chiến thuật này.

Hơn nữa, Lục Vũ cũng không có tâm trạng lằng nhằng với họ, một bước nhảy ra, trực tiếp chém vào cửa phòng điều khiển, một cước đá văng cửa khoang, Hắc Kim Cổ Đao mang theo hàn quang, dò xét mọi thứ bên trong khoang.

Trong khoang thuyền, mọi thứ vẫn như thường, không có gì khác thường.

Chỉ có tiếng "cốp cốp cốp" đó, vẫn không ngừng truyền đến.

Ngô Tà lắng nghe kỹ, nhỏ giọng nói: "Hình như là từ tầng dưới truyền lên?" Tầng dưới của khoang thuyền là kho hàng của tàu cá, cá bắt được, bao gồm cả lưới cá các thứ, đều được đặt ở tầng dưới.

Mấy người nhìn nhau, Lục Vũ nói thẳng: "Kiểm tra tầng trên một lượt, rồi xuống dưới." Dừng một chút, Lục Vũ lại hỏi: "Đúng rồi, giáo sư Tôn đâu?" A Ninh vội vàng nói: "Tôi đã đến phòng giáo sư Tôn đầu tiên, ông ấy không có trong phòng." Ngô Tà không nhịn được lẩm bẩm: "Đến chỗ lão già Tôn trước, tức là lão già Tôn quan trọng hơn chúng ta, phải không, tiểu ca nhi?" "Cô đừng có châm ngòi ly gián!

Tôi đến đó là vì khoang của giáo sư Tôn ngay cạnh tôi!" A Ninh không khỏi nổi giận, tức giận nói: "Tôi đã tìm từng khoang một!" Trong lòng Lục Vũ, lại nảy sinh một cảm xúc kỳ lạ.

Nếu giáo sư Tôn ở giữa biển cả mênh mông này, cùng với đám thủy thủ đó trở thành oan hồn, thì chuyện lần này thật sự có chút lớn chuyện rồi!

Nhưng, trong lòng anh vẫn có những suy đoán khác...

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, giáo sư Trương, Trương ngốc tử mà Ngô Tà gặp phải chính là Trương Khởi Linh giả mạo, vậy giáo sư Tôn biến mất này, liệu có phải là Trương Khởi Linh không?

A Ninh vừa dứt lời, tiếng gõ bên dưới khoang thuyền đột nhiên ngừng lại!

A Ninh vốn định nói gì đó cũng lập tức ngậm miệng, không nói một lời.

Lục Vũ sắc mặt vẫn như thường, bình tĩnh nói: “Cứ làm như cũ, kiểm tra hết các khoang thuyền một lượt, xem có ai chưa đi không rồi mới xuống dưới.” A Ninh do dự một chút rồi cũng gật đầu, dẫn Lục Vũ từ từ đi về phía trước, bắt đầu lục soát từng khoang thuyền một.

Con thuyền này của họ cũng không có nhiều người.

Có lẽ để tránh gây chú ý, thuộc hạ của Cửu Đức Khảo ngoài A Ninh ra thì không có ai khác đến.

Người tham gia chuyến thám hiểm lần này, ngoài A Ninh thì có Ngô Tà, Lục Vũ, cộng thêm một giáo sư Tôn đóng vai trò cố vấn.

Ngoài họ ra thì còn có thuyền trưởng và thủy thủ đoàn, tổng cộng tám người, thêm bốn người họ nữa, trên thuyền có tất cả mười hai người.

Mấy người họ đi kiểm tra từng khoang một nhưng không thấy một ai.

Chỉ có điều, nhìn vào giường chiếu lộn xộn và một chiếc giày vương vãi trên đất của các thủy thủ, có thể thấy họ đã đi rất vội, vội đến mức không kịp xỏ giày đã chạy trốn như điên.

Thấy cảnh này, Ngô Tà không nhịn được lại cà khịa: "Bọn họ thà gọi lão Tôn đi chứ không chịu gọi cô, xem ra cô làm bà chủ thật sự quá thất bại rồi." Cũng không biết Ngô Tà nghĩ gì mà khác hẳn mọi khi, mấy lần liền khiêu khích A Ninh.

A Ninh tức đầy bụng, lườm cậu ta một cái, cũng chẳng thèm đáp lời, nói thẳng với Lục Vũ: "Lục tiên sinh, cầu thang xuống khoang thuyền tầng dưới ở bên kia, bây giờ đi luôn chứ?" "Đi thôi." "Được." A Ninh đáp một tiếng, lại lườm Ngô Tà một cái nữa, lạnh lùng nói: "Trả súng lại cho tôi!" Nói rồi, cũng mặc kệ Ngô Tà có đồng ý hay không, cô ta vươn tay ra, nhân lúc Ngô Tà không để ý đã giật lại khẩu súng lục lúc trước đưa cho cậu ta rồi quay người bỏ đi.

Ngô Tà nhìn bóng lưng cô ta, dùng âm lượng chỉ đủ cho mình và Lục Vũ nghe thấy, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, xem ra cô ta không phải giả vờ, chắc cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Lục Vũ im lặng gật đầu, trong lòng có chút dở khóc dở cười.

Làm loạn cả buổi, hóa ra màn kịch vừa rồi của Ngô Tà là để thăm dò A Ninh?

Nếu A Ninh dễ bị thăm dò như vậy thì mọi chuyện đã đơn giản rồi!

Dù sao, trong «Đạo Mộ Bút Ký», ngay cả Trương Khởi Linh cũng từng bị A Ninh giả ngốc lừa qua. …..

Con thuyền này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nhưng kết cấu của thuyền cá rất đơn giản, cũng không có nhiều khoang thuyền hay lối đi lắt léo.

Mấy người đi loanh quanh một hồi đã đến cửa khoang dưới boong tàu.

Đứng ở cửa đã ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc.

Điều này cũng khó tránh, lưới cá, khoang cá đều ở boong dưới, những món hải sản tươi ngon đó luôn để lại chút hương vị của biển cả trên thuyền.

A Ninh thò đầu nhìn vào trước, thấy cửa cầu thang không có gì đặc biệt, tiếng gõ kia cũng không vang lên nữa, trong lòng mới yên tâm đôi chút.

Thế nhưng, khi nhìn thấy đống lưới cá chất thành một đống giữa khoang thuyền, sắc mặt cô ta trở nên có chút kỳ quái, hạ giọng nói: "Tối nay trước khi đi ngủ tôi đã tuần tra tất cả các khoang, lưới cá ở boong dưới đều được thu gọn lại." Ngô Tà xen vào: "Hay là lão thuyền trưởng nghĩ ra biển một chuyến không dễ dàng nên tự ý thả lưới bắt cá?" "Qua đó xem sao." Lục Vũ khẽ nói một câu, đi đầu, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, khiến A Ninh và Ngô Tà đi theo sau cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Mấy người từ từ đi xuống cầu thang, đến trước đống lưới cá.

Lưới vẫn còn ướt, xem ra mới được sử dụng không lâu.

Lục Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao khều khều, trong lưới cá lại có một cánh cửa sắt rỉ sét loang lổ, trên cửa có một cái tay vặn hình tròn, loại kết cấu này thường chỉ dùng cho cửa kín khí.

Lần trước nhìn thấy thứ này là lần đầu tiên Lục Vũ cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đến Cương Cương Doanh, nhìn thấy cửa kín khí trong căn cứ của quân Quan Đông.

Lúc Lục Vũ quan sát cánh cửa, A Ninh và Ngô Tà nhìn nhau.

Một lát sau, A Ninh lên tiếng: "Phát hiện ra dấu vết tàu đắm, lẽ ra họ phải rất vui mừng, sao lại chạy trốn được chứ?" Ngô Tà hỏi: "Liệu có phải họ không muốn chạy mà là muốn đi xác định vị trí tàu đắm không?" Dừng một chút, Ngô Tà nói tiếp: "Nếu không phải để xác định vị trí tàu đắm, họ cũng đâu cần phải thả neo khẩn cấp làm gì?" Trong lúc hai người họ bàn bạc, Lục Vũ vươn tay dùng sức lật mạnh cánh cửa sắt rỉ sét kia lại.

Chương 587

So với mặt ngoài loang lổ vết gỉ, mặt trong của cánh cửa lại không có nhiều rỉ sét, chỉ có rất nhiều vết xước và những vết va đập lồi lõm.

A Ninh cũng không nói gì với Ngô Tà nữa, chỉ cùng Lục Vũ quan sát cánh cửa, khẽ nói: "Nhìn kiểu dáng cửa kín khí này, chắc cũng không lâu lắm, có lẽ khoảng ba, bốn mươi năm." Nói rồi, cô ta lấy ra một con dao nhỏ, cạo cạo góc cửa, tìm thấy một con số được dập nổi: "1980?

Đây là nói về năm tháng sao?

Vùng biển Nam Hải này, vào thời đó có con tàu nổi tiếng nào bị đắm không?" Ngô Tà gãi đầu: "Chưa nghe nói bao giờ." "Thế thì lạ thật, sao các thủy thủ lại hành động khác thường như vậy?" A Ninh nhíu mày chặt hơn.

Trong lòng Lục Vũ lại lập tức nghĩ đến một con tàu!

Những năm tám mươi, chín mươi của thế kỷ trước, tàu đắm ở Tây Sa, Nam Hải, lại có cửa kín khí, dường như chỉ có một chiếc!

Năm đó, có một cuộc "khảo cổ Tây Sa" đã cuốn tất cả những người thừa kế của Lão Cửu Môn vào cuộc!

Sau hành động đó, con tàu khảo cổ kia đã biến mất không dấu vết.

…..

Lục Vũ nhớ, trong «Đạo Mộ Bút Ký», A Ninh ban đầu bị Nhân diện liêm nhập, sau đó mở một cánh cửa kín khí, thả Hải hầu tử bên trong ra.

Cánh cửa đó trông rất giống cái này.

Lục Vũ nheo mắt, trong lòng cảm thấy chuyện này e rằng có chút

kỳ quái!

Một mẻ lưới này thả xuống, sao lại trùng hợp như vậy, không vớt được thứ gì khác mà lại vớt trúng cánh cửa này?

Lẽ nào là có người cố ý làm vậy?

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nhớ lại tiếng gõ lúc trước, lại nhìn vào trong lưới cá, ngoài mấy con cá, tôm, cua ra thì cũng chẳng thấy gì khác.

Bên cạnh, Ngô Tà nói nhỏ: "Hay là con cá này cứ luẩn quẩn dưới cửa kín khí, va vào cửa sắt nên tạo ra tiếng động?" "Giờ cá chết rồi, thì…" Câu này còn chưa nói xong, đã nghe thấy ba tiếng "ceng ceng ceng" gõ dồn dập!

Âm thanh đột ngột, vừa to vừa vang, dọa cả Ngô Tà và A Ninh giật nảy mình, theo phản xạ nhìn về phía phát ra âm thanh!

Âm thanh này rất gần, hoàn toàn không thể là giả!

Im lặng một lát, A Ninh đưa tay chỉ về một cánh cửa sắt lớn phía trước, hạ giọng nói: "Hình như phát ra từ khoang cá." "Qua đó xem sao." Lục Vũ nghe tiếng động cũng phát ra từ vị trí đó, bây giờ cũng không có gì để nói, nên đi thì cứ đi.

Anh xách Hắc Kim Cổ Đao đi trước, A Ninh và Ngô Tà theo sau.

Đi được hai bước, Ngô Tà hạ giọng nói: "Tiểu ca nhi, có thể cho tôi mượn một món đồ nghề được không, lỡ như gặp phải… gặp phải thứ không sạch sẽ…" Ngô Tà thật sự có chút lo lắng họ sẽ gặp phải thủy quỷ, tống tử hay thứ gì đó tương tự, nếu không thì sao lại có thể dọa tất cả thủy thủ chạy mất dép như vậy?

Mặc dù trước đó cậu có đoán rằng những thủy thủ kia muốn tự mình đi trộm báu vật, nhưng đó cũng chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Lục Vũ nghĩ một lát rồi đưa con dao phay cho Ngô Tà.

Mặc dù dao phay cấp bậc hơi thấp, nhưng với trình độ của Ngô Tà, có đưa thứ tốt hơn cậu ta cũng không dùng được.

Lần này hai người gặp lại, Lục Vũ cũng đã thử kiểm tra việc luyện tập Tiên thiên công của cậu.

Chỉ có thể nói, vẫn còn một khoảng cách rất xa so với Vương Bàn Tử. …..

Càng đến gần khoang cá, mùi tanh nồng nặc dường như càng đậm hơn.

Khoang thuyền rộng lớn, ngoài tiếng gõ "ceng ceng ceng" không ngừng vang lên, không còn âm thanh nào khác.

Tiếng gõ từng nhịp, từng nhịp khiến tim người ta đập thình thịch loạn xạ.

Cửa khoang cá lúc này đang khép hờ, Lục Vũ đứng bên cửa, khẽ đá một cái, nửa cánh cửa sắt lớn mở ra hoàn toàn.

Chùm sáng đèn pin chiếu rọi toàn bộ khoang cá, đập vào mắt là đầy cá trên sàn.

Nhìn về phía trước, trong đống cá có một cái gáy, dường như có một người đang nằm úp sấp!

Cơ thể người đó bị cá che khuất, nhất thời cũng không nhìn rõ rốt cuộc là người hay là thứ gì.

Lờ mờ có thể thấy trong tay người đó đang cầm một cái cờ lê…..

Lúc này, A Ninh suy nghĩ kỹ một chút rồi nói nhỏ: "Có lẽ là thuyền viên Tiểu Ngũ, tôi nhớ trên thuyền chỉ có cậu ta là đi đâu cũng mang theo cờ lê." "Người này, thật đúng là kỳ quái." Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần không phải là ma thì cũng khiến người ta yên tâm hơn nhiều.

Thế nhưng, đúng lúc này, cơ thể kia đột nhiên động đậy!

Một tiếng "ceng" giòn tan lại vang lên bên tai mấy người!

Lục Vũ nhìn chằm chằm, mày hơi nhíu lại.

Anh đã nhìn ra, lúc cơ thể đó cử động, nó có thể nhấc chiếc cờ lê lên một chút rồi rơi xuống sàn thuyền, phát ra tiếng "ceng".

Sau một nhịp lại là một nhịp khác, gõ ba lần rất có quy luật rồi dừng lại.

Chương 588

Anh đã nhìn ra, Ngô Tà cũng thấy được.

Nhưng so với sự trấn định của Lục Vũ, Ngô Tà không khỏi toát một trán mồ hôi lạnh, theo phản xạ siết chặt con dao phay trong tay, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, chúng ta không phải là gặp phải… thủy quỷ rồi chứ?" "Tôi nghe nói, ở Tây Sa này có thủy quỷ, chỉ cần bị thủy quỷ nhập vào, sẽ bị…" Trong lúc cậu ta đang nói, Lục Vũ đã bước tới, vươn tay tóm lấy cánh tay lộ ra ngoài, dùng sức kéo mạnh, người đó liền bị lôi ra khỏi đống cá.

Cúi đầu nhìn một cái, trên người hắn ta đã máu thịt be bét, bụng có một vết rách lớn, còn có mấy con cá rơi vào trong, chết vô cùng thảm thương!

Đúng lúc này!

"Chítttt!" Một tiếng rít chói tai đột nhiên vang lên!

Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy trên một cái thùng gỗ cách đó vài mét lộ ra một khuôn mặt quỷ khổng lồ!

Khuôn mặt nhe nanh múa vuốt này gần như to bằng cái thùng, nhìn qua vô cùng quỷ dị!

Chỉ mới đối mắt một cái, Lục Vũ đã nghĩ đến một loại sinh vật, Hải hầu tử!

Đây không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy Hải hầu tử.

Lần trước, tại "Mặc gia truyền thừa chi địa", anh đã thấy những con Hải hầu tử bị phong ấn trong hũ đá, không biết chúng làm thế nào mà có thể sống dở chết dở nhiều năm như vậy ở nơi không có nước.

Lục Vũ nhìn Hải hầu tử, không hề hoảng hốt.

Ngô Tà không dám động đậy, chân còn có chút mềm nhũn.

Khuôn mặt này quá lớn, quá quỷ dị, quá đáng sợ!

A Ninh cố gắng giơ súng lên, nhắm vào khuôn mặt quỷ khổng lồ kia. …..

Đúng lúc cô ta định bóp cò, thì thấy Lục Vũ đột nhiên quay đầu, vung đao chém về phía mình!

Cú tấn công bất ngờ này dọa A Ninh sợ đến hoa dung thất sắc!

Trong khoảnh khắc, trong đầu cô ta hiện lên vô số ý nghĩ.

Lẽ nào Lục Vũ muốn ra tay với mình?

Lẽ nào kế hoạch của họ đã bị Lục Vũ phát hiện?

Không thể nào!

Chuyện đó bí mật như vậy, ngay cả cô ta cũng phải lên thuyền rồi mới biết kế hoạch của ông chủ, Lục Vũ làm sao có thể biết được?

"Nằm xuống!" Lúc này, tiếng quát khẽ của Lục Vũ lập tức đánh thức A Ninh đang suy nghĩ miên man, cô ta theo phản xạ nằm rạp xuống, chỉ cảm thấy một luồng kình phong bay sượt qua đỉnh đầu mình!

Ngô Tà đứng ngây ra nhìn, trơ mắt nhìn người cầm cờ lê vừa mới bò dậy đã bị Lục Vũ ném một thứ gì đó không rõ đánh ngã xuống đất, bất động.

Đầu Ngô Tà "ong" một tiếng, não bộ trống rỗng!

Cái gì đây?

Đã xảy ra chuyện gì?

Còn chưa kịp phản ứng lại xem chuyện gì đang xảy ra, thì đã nghe một tiếng "chíttt" chói tai, con quái vật mặt khổng lồ kia lập tức nhảy

ra từ phía sau thùng gỗ, lao thẳng về phía Lục Vũ.

Lúc này, A Ninh đã phản ứng lại.

Thấy có thứ gì đó lao tới, cũng không cần biết là thứ gì, càng không kịp ngắm bắn kỹ, chỉ dựa vào bản năng mà liên tục bóp cò, liên tục bắn!

Lửa đạn tuôn ra, tiếng súng vang không ngớt, trong tầm mắt của mấy người, một con quái vật toàn thân phủ vảy di chuyển cực nhanh, không ngừng né tránh đòn tấn công của A Ninh.

Không bao lâu sau, A Ninh đã bắn hết một băng đạn.

Đúng lúc cô ta chuẩn bị thay băng đạn, bóng dáng con quái vật đã lướt đến gần, rít lên một tiếng rồi bổ nhào về phía cô ta!

A Ninh đang định rút súng ngắn ra, thì cảm thấy bị ai đó kéo một cái, bất giác lùi lại hai bước, né được đòn tấn công của con quái vật.

Lục Vũ một tay kéo A Ninh ra, Hắc Kim Cổ Đao mang theo một vệt lửa, chém thẳng về phía Hải hầu tử!

Hải hầu tử dường như biết được sự lợi hại, thấy đao của Lục Vũ chém tới, cơ thể nó trên không trung vặn vẹo một cách kỳ dị, sau khi đáp xuống đất, nó quay người định bỏ chạy!

Lục Vũ không chút do dự, bước chân khẽ lướt, Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng vào ngực Hải hầu tử!

Tiếp đó, anh dùng sức kéo một đường, Hải hầu tử lập tức bị xé toạc, ngã xuống đất, co giật vài cái rồi chết không thể chết hơn.

Khoang thuyền trở lại yên tĩnh, không một tiếng động!

A Ninh định thần lại, cố gắng bình tĩnh nói: “Lục tiên sinh, cảm ơn…” Một câu còn chưa nói xong, Ngô Tà đột nhiên nhớ ra một chuyện, đập mạnh vào đùi, vội nói: “Hỏng rồi!

Hỏng rồi!

Chương 589

Hỏng rồi!

Mau ném nó xuống nước, chúng ta phải đi nhanh, không thì sẽ xảy ra chuyện lớn!" Giờ phút này, Ngô Tà da đầu tê dại, sợ chết khiếp!

Cậu ta cuối cùng cũng nhớ ra, con quái vật kỳ lạ trên mặt đất chính là Hải hầu tử!

Ngô Tà cứng đờ, ép mình bình tĩnh lại, vội vàng nói: "Hải hầu tử đều đi thành bầy!

Một con chết, những con khác sẽ đến báo thù!" "Tôi nghe người ta nói, bầy Hải hầu tử rất đáng sợ!" "Nhanh, nhanh, nhanh, Tiểu ca nhi cậu cùng tôi, mau ném nó xuống biển!

Ném càng xa càng tốt!" Lục Vũ thì không sao cả, nhưng thấy Ngô Tà căng thẳng như vậy, anh vẫn cùng cậu ta xách con Hải hầu tử lên, men theo cầu thang đi lên boong trên, rồi ném thẳng nó xuống biển.

Nhìn con Hải hầu tử chìm xuống đáy biển, Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó quay đầu nhìn A Ninh, hỏi: "Cô có biết lái thuyền không?

Chúng ta phải đi nhanh lên!

Ở lại đây chính là chờ Hải hầu tử đến báo thù!" A Ninh nhíu mày nói: "Lái thuyền thì tôi có thể lái được, nhưng chúng ta đi đâu?" "Về!" "Cái gì?" "Không về chính là tìm chết!

Ở đây có Hải hầu tử, chúng ta chỉ có ba người, đừng nói là xuống biển, ngay cả ở trên thuyền cũng có thể xảy ra chuyện!" Đảo đấu hạ mộ, điều tối kỵ chính là mất hết can đảm.

Lục Vũ vừa nhìn đã biết Ngô Tà bị dọa mất mật, trong lòng biết

nếu mình không nói vài câu, e rằng cậu ta sẽ càng sợ hãi hơn.

Hơn nữa, anh cảm thấy chuyện lần này không đơn giản như vậy, dường như ẩn chứa rất nhiều điều.

Suy nghĩ một chút, anh liền nói: "Cậu cũng đừng quá căng thẳng, phải biết tin đồn rất đáng sợ." "Không phải, Tiểu ca nhi…" "Không sao, đừng căng thẳng." Lục Vũ vỗ vỗ vai cậu ta, nói tiếp: "Hải hầu tử thì Hải hầu tử, nó có lợi hại đến mấy, liệu có thể lợi hại hơn những thứ chúng ta gặp lần trước không?" "Nhưng chúng ta chỉ có ba người…" Nghĩ đến trải nghiệm lần trước, trong lòng Ngô Tà lại bình tĩnh hơn không ít.

Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Chuyện này, ít người có cái lợi của ít người." "Lúc xuống đất, người đông tay nhiều, không cẩn thận có người đụng phải cơ quan, ngược lại còn lợi bất cập hại." "Chúng ta chỉ có ba người, rủi ro thực ra còn nhỏ hơn." Bên cạnh, A Ninh cũng nói thêm vào: "Tất cả tài liệu đều đã chuẩn bị xong, nếu cứ thế này mà về thì thật quá đáng tiếc." "Tuy nhiên, tôi còn để lại một số người trên bờ, nếu cần, tôi có thể gọi họ đến." Lục Vũ trong lòng khẽ động, hỏi: "Gồm những ai?" "Đều là thuộc hạ của tôi, tuy không rành về hạ mộ, nhưng trước đây cũng từng trục vớt tàu đắm." "Thôi bỏ đi." Lục Vũ lắc đầu.

Anh vẫn chưa hiểu được kế hoạch của A Ninh, hơn nữa tâm cơ của cô ta rất sâu.

Vì tính mạng của Ngô Tà, tốt nhất là càng ít người càng tốt!

Ngô Tà lúc này đã bình tĩnh lại, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, vẫn phải có người.

Ngôi mộ dưới biển này không giống trên cạn, chỉ riêng việc thăm dò địa hình đã tốn không ít sức lực, tất cả đều ở dưới nước, chỉ có ba chúng ta, tuy có sonar, có radar…" Nói được nửa câu, sắc mặt A Ninh

đột nhiên trở nên rất khó coi: "Không hay rồi!" Nghe tiếng kinh hô của A Ninh, Lục Vũ và Ngô Tà đều nhìn về phía cô ta: "Sao vậy?" "Radar, sonar đều ở khoang thuyền dưới, tôi sợ lúc mở khoang trước đó…" Cô ta không nói tiếp, nhưng tình hình đã quá rõ ràng.

Ba người vội vã quay lại khoang thuyền dưới, A Ninh nhanh chóng chạy đến bên mấy cái thùng gỗ, nhìn một lúc, sắc mặt lập tức trở nên khó coi hơn nhiều.

Cô ta cũng không nói gì, cầm một thanh xà beng, trực tiếp cạy thùng ra, kiểm tra một hồi, sắc mặt khó coi nói: "Sonar bị hỏng rồi, radar khí tượng chắc vẫn không có vấn đề gì." Sắc mặt cô ta khó coi, nhưng tâm trạng của Ngô Tà lại thả lỏng đi rất nhiều.

Không có sonar, họ ngay cả việc định vị cũng khó khăn, chỉ có một cái radar khí tượng phụ trợ thì có tác dụng gì?

Biết đâu lần này chỉ có thể đợi người tới.

Hoặc là, hủy bỏ hành động lần này.

Dù Lục Vũ nói thế nào, cậu ta vẫn cảm thấy ba người là quá ít, không ổn thỏa.

Vẫn nên thêm vài người nữa mới khiến cậu ta an tâm.

Sắp xếp lại ngôn từ trong đầu, Ngô Tà đang định mở miệng thì đột nhiên nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng từ phía sau.

Tiếng động không lớn, giống như một miếng gỗ rơi xuống boong tàu.

Cậu ta cũng không để tâm, nghĩ thầm có lẽ vẫn còn cá sống đang quẫy đạp lung tung, vô tình đụng phải tấm ván gỗ, liền nói: "Tiểu ca nhi…" Lục Vũ không lơ đễnh như cậu ta, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, theo bản năng quay đầu nhìn lại, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp giơ lên!

Trong lòng anh phỏng đoán, lẽ nào lúc trước Ngô Tà đã nói đúng, đám Hải hầu tử kia nhanh vậy đã đến báo thù rồi?

Đúng lúc này, một bóng đen lao thẳng tới!

Lục Vũ không nghĩ ngợi, một đao chém tới!

Bên cạnh, Ngô Tà nghe thấy tiếng động, theo phản xạ quay đầu lại nhìn, sợ hãi hét lớn: "Mẹ kiếp!

Tống tử!" Lúc này, Lục Vũ cũng đã nhìn rõ người lao tới, chính là thuyền viên tên "Tiểu Ngũ" mà anh đã lôi ra khỏi đống cá lúc trước.

Khi lôi hắn ta ra, Lục Vũ đã chú ý thấy trên người hắn có một con Nhân diện liêm tay quỷ, liền ném một cây kim lông trâu để giải quyết vấn đề.

Chuyện này, anh vẫn chưa kịp nói với Ngô Tà và A Ninh.

Không ngờ, kim lông trâu dường như không hiệu quả lắm, Nhân diện liêm vẫn chưa bị phế hoàn toàn.

Lục Vũ bước chân khẽ lướt, né được Tiểu Ngũ đang lao tới, Hắc Kim Cổ Đao vận dụng Nhiên Mộc Đao Pháp, một đao lướt về phía cổ Tiểu Ngũ.

Nơi đó, chính là chỗ Nhân diện liêm đang bám vào.

Khoảng cách hai người rất gần, Lục Vũ có thể nhìn rõ trên cổ Tiểu Ngũ có một khối u thịt, trên khối u có một khuôn mặt người kỳ quái, còn có hai cái xúc tu giống như cành cây khô, thò ra từ khối u, đặt lên vai Tiểu Ngũ.

"Lục tiên sinh, nằm xuống!" Giọng A Ninh truyền đến, Lục Vũ biết cô ta lại sắp nổ súng, lo lắng bị bắn nhầm, vội vàng di chuyển để né khỏi họng súng của A Ninh.

Ngay sau đó, tiếng súng liên tục vang lên!

Chương 590

Một loạt đạn đều bắn trúng người Tiểu Ngũ, trên người hắn ta lập tức xuất hiện thêm mấy lỗ đen.

Chỉ có điều… hắn ta lại không ngã xuống, vẫn đứng yên ở đó.

Chỉ có động tác chậm lại, giống như một cái xác không hồn, từ từ quay người lại, nhìn về phía A Ninh, phát ra âm thanh vô cùng quái dị: "Mày bắn tao?

Mày bắn tao?

Mày bắn tao?" Mỗi lần nói một câu, bước chân của hắn lại nhanh hơn một chút.

Đến khi câu cuối cùng nói xong, hắn đã lao đi như chạy, chỉ còn cách A Ninh một bước chân!

"Cạch!" "Cạch!" A Ninh lại bóp cò, nhưng súng lục đã hết đạn.

Không kịp thay băng đạn, cô ta chỉ có thể dùng súng như một viên gạch, ném thẳng vào trán Tiểu Ngũ!

Tiểu Ngũ không hề dừng lại, vẫn kiên định lao về phía A Ninh.

Lục Vũ thấy vậy, bước chân khẽ lướt, Hắc Kim Cổ Đao lại giơ lên!

Đao giơ lên rồi hạ xuống, Tiểu Ngũ đột nhiên phát ra một tiếng "rít" thê lương, đau đớn không thể tả.

Ngay sau đó, một khối u thịt lớn từ cổ hắn ta bật lên, lao về phía Ngô Tà đang ngẩn người.

Lục Vũ vội quát khẽ: "Chạy!" Nói rồi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay dùng sức vung lên, hóa thành một luồng sáng đâm về phía Ngô Tà!

Trong lúc hoảng loạn, Ngô Tà không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể lao sang bên trái, đâm sầm vào cánh cửa sắt lớn trong đống cá, "bụp" một tiếng, phát ra một tiếng kêu đau "A".

Lục Vũ liếc mắt nhìn, thấy chỉ là va chạm một chút, cũng không có gì to tát, liền thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm vào con Nhân diện liêm đang bị Hắc Kim Cổ Đao ghim trên mặt đất!

Thứ nhỏ bé này trông không lớn, nhưng uy hiếp lại rất lớn!

May mà, Hắc Kim Cổ Đao và "Nhiên Mộc Đao Pháp" đối với loại thủy quỷ này vẫn có tác dụng áp chế rất mạnh.

Chỉ một lát sau, Nhân diện liêm lập tức teo tóp lại, sau đó biến thành một vũng nước vàng trên mặt đất.

Lục Vũ thấy vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà cũng thở ra một hơi, vỗ vỗ ngực, hỏi: "Tiểu ca nhi, thủy quỷ này cũng lạ quá nhỉ?

Sao lại có thể biến thành một vũng nước?" Nói rồi, Ngô Tà giơ đèn pin đi lại gần hai bước, muốn xem rốt cuộc thứ này là cái gì.

Thế nhưng, cậu ta vừa đến gần hai bước, dị biến đột ngột xảy ra!

Trong vũng nước vàng, một bàn tay quỷ bất ngờ thò ra, tóm chặt lấy ống quần của Ngô Tà!

Cậu ta còn chưa kịp phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra, một con Nhân diện liêm đã lập tức bò ra từ vũng nước vàng, chỉ vài cú đã bò lên lưng Ngô Tà, mắt thấy khối u thịt lớn đã áp sát vào cổ cậu ta… Lục Vũ sắc mặt hơi đổi, tâm niệm xoay chuyển cực nhanh!

Ngô Tà càng hoảng hốt, trong lòng nghĩ đến "Tiểu Ngũ" lúc trước chính là bị thứ này bám vào người, sau đó biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, nếu mình cũng biến thành như vậy

thì cả đời này biết làm sao!

Đến bây giờ cậu ta còn chưa có bạn gái nữa là!

A Ninh cũng nhanh trí, cắn răng, cố gắng trấn tĩnh lại, định dùng tay kéo thứ đó ra!

Dù thế nào cũng không thể để Ngô Tà xảy ra chuyện lúc này, nếu không kế hoạch của họ sẽ đổ sông đổ bể!

Chỉ là cô ta vừa bước một bước, Lục Vũ đã một bước lướt đến trước mặt Ngô Tà, cũng không thấy anh có động tác gì đặc biệt, chỉ vẫy tay một cái, bàn tay quái dị như cành khô kia lập tức rơi xuống đất, trong nháy mắt biến thành một vũng nước.

Hơn nữa lần này, vũng nước trông rất trong, không giống như vũng nước vàng lúc trước.

A Ninh lúc này vừa hay đi tới, nhìn thấy trên tay Lục Vũ có thêm một chuỗi niệm châu, chính là chuỗi niệm châu mà công ty họ từng muốn có được trong buổi đấu giá ở bến tàu Ngư Nhân!

Trong lòng cô ta khẽ động, nghĩ đến một khả năng.

Nhưng suy nghĩ một chút, cô ta vẫn không nói ra, chỉ vội vàng hỏi Ngô Tà vài câu, xác định cậu ta không có vấn đề gì mới hỏi: "Lục tiên sinh, thủy quỷ đó là thứ gì vậy?" Lục Vũ không để lại dấu vết thu hồi "Cách lí cao lợi niệm châu", trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Truyền thuyết kể rằng oan hồn của những con tàu đắm không tan, sẽ hình thành một loại sinh vật kỳ dị trong đại dương, gọi là Nhân diện liêm." "Nó không có cơ thể hoàn chỉnh, chỉ có hai tay, giữa hai tay là một khối u thịt, trên khối u có một khuôn mặt quỷ kỳ dị." "Truyền thuyết nói khuôn mặt quỷ có thể bám vào sau gáy người, tiết ra một loại độc dịch làm tê liệt thần kinh, từ đó khống chế con người." Bên cạnh, Ngô Tà cũng đã hoàn hồn, miệng lẩm bẩm: "Lần này không

phải là truyền thuyết, đây thực sự là Nhân diện liêm.

Tiểu Ngũ lúc trước chắc chắn là bị nó khống chế." Nói đến đây, Ngô Tà sững người, đột nhiên nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem những thủy thủ lúc trước có phải cũng bị Nhân diện liêm khống chế không?" Một chuyện kinh khủng như vậy từ miệng cậu ta nói ra, chính cậu ta cũng cảm thấy có chút… rợn tóc gáy!

Nếu thực sự là Nhân diện liêm, vậy thì tình cảnh hiện tại của họ thật sự rất tồi tệ!

A Ninh cũng nghĩ đến điểm này, sắc mặt khó coi: "Lục tiên sinh, vừa rồi anh đã giải quyết Nhân diện liêm như thế nào, chúng ta có thể phòng bị thêm không…" "Kim lông trâu." Lục Vũ không chút do dự, nói thẳng: "Tôi đã tra rất nhiều tài liệu, trước đây nghe nói ở Tây Sa này có Nhân diện liêm nên đã chuẩn bị trước kim lông trâu.

Chỉ cần dùng kim lông trâu rắc lên, chúng sẽ lùi lại." "Lúc trước đối phó với Tiểu Ngũ, chính là đã rắc kim lông trâu." Ngô Tà nghe vậy, liên tục gật đầu: "Tôi nhớ ra rồi, lúc trước nói chuyện phiếm với thuyền trưởng, cũng nghe ông ấy nói qua chuyện này, lúc đó tôi còn không coi là thật…" Nói đến đây, cậu ta có chút sợ hãi: "May mà có Tiểu ca ở đây, nếu không lần này thật sự phiền phức rồi." A Ninh nhìn Lục Vũ, lại nhìn Ngô Tà, cuối cùng vẫn không hỏi thêm.

Sau khi nói vài câu đơn giản, Lục Vũ lại lên tiếng, nhẹ nhàng nói: "Kiểm tra lại khoang thuyền này một lần nữa, xem còn sót thứ gì không." Mấy người lại đi vòng quanh khoang thuyền hai vòng, kiểm tra kỹ lưỡng, ngoài mấy cái thùng gỗ bị hỏng và thi thể của Tiểu Ngũ ra, xem ra cũng không có vấn đề gì khác.

Lục Vũ nhìn một lượt, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Tiểu Ngũ.

Đương nhiên, anh không tin lời Ngô Tà nói lúc trước, rằng các

thủy thủ đều bị Nhân diện liêm khống chế nên đã bỏ chạy.

Điều này không hợp lý.

Chương 591

Nếu chạy, tại sao lại chạy cùng nhau mà bỏ lại một mình Tiểu Ngũ?

Anh cảm thấy, khả năng cao hơn là thuyền cá thả lưới, không biết làm sao lại vớt phải một con Hải hầu tử, Tiểu Ngũ bị Nhân diện liêm nhập, các thủy thủ thấy có ma, cảm thấy chuyện không ổn nên mới chạy trốn.

"Tôi thấy Lục tiên sinh nói không sai." A Ninh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng ngay sau đó, cô ta lại nhíu mày, nói nhỏ: "Nhưng xuồng cứu sinh của họ lúc trước, sao lại bị kéo xuống nước?

Lẽ nào có Hải hầu tử đuổi theo?" Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có A Ninh dùng ống nhòm quan sát, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì, đêm hôm khuya khoắt, trên biển một màu đen kịt, cũng hoàn toàn không nhìn rõ.

Ba người nói vài câu, không nghĩ ra được nguyên do, cuối cùng vẫn là Lục Vũ đưa tay chỉ vào thi thể Tiểu Ngũ trên sàn: "Dù thế nào đi nữa, trước tiên hãy xử lý cậu ta đi.

Cậu ta đã bị Nhân diện liêm nhập, cũng không thể đưa về được, tránh gây ra phiền phức khác." A Ninh liên tục gật đầu, nói: "Đến lúc đó, công ty chúng tôi sẽ bồi thường cho gia đình cậu ấy một khoản…" Lục Vũ nghe vậy, trong lòng lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Lúc vừa sử dụng "Cách lí cao lợi niệm châu" thì phát hiện, Nhân diện liêm không chỉ nhập vào Tiểu Ngũ, mà ngay cả linh hồn của Tiểu Ngũ cũng bị quấn lấy với Nhân diện liêm, bị Cách lí cao lợi niệm châu hút vào cùng một lúc.

Điểm này cũng khác với tình huống được miêu tả trong «Đạo Mộ Bút Ký».

Trong «Đạo Mộ Bút Ký», A Ninh tuy từng bị Nhân diện liêm nhập, nhưng sau khi Nhân diện liêm rời đi, cô ta cũng bình an vô sự.

Không biết Tiểu Ngũ có phải vì đã chết rồi nên mới xảy ra tình huống như vậy không?

Lục Vũ trong lòng suy nghĩ, lại cùng Ngô Tà khiêng thi thể Tiểu Ngũ đi lên.

Đúng lúc định ném hắn xuống, đột nhiên từ trên người Tiểu Ngũ rơi ra một cuốn sổ tay được đựng trong túi chống nước, rơi "cạch" xuống sàn.

Lục Vũ đang định không để lại dấu vết mà nhặt thứ vừa rơi từ người "Tiểu Ngũ" lên, thì Ngô Tà lại khẽ "ồ" một tiếng.

Lần này, A Ninh ở bên cạnh cũng lập tức chú ý tới.

"Tiểu ca nhi, xem ra tên nhóc này còn giấu bí mật gì đó?

Hay là đặt hắn xuống kiểm tra thử?" "Cũng được." Lục Vũ nhìn Ngô Tà, lại liếc A Ninh một cái, cùng Ngô Tà đặt Tiểu Ngũ xuống boong tàu.

Tuy đã đặt xuống, nhưng Ngô Tà lại có chút e ngại, mấy lần định ra tay nhưng lại không dám, cuối cùng vẫn là Lục Vũ ra tay lục soát trên người Tiểu Ngũ.

Ngoài một sợi dây chuyền vàng lớn ra, cũng không có thứ gì đặc biệt.

Nhưng không thể phủ nhận, sợi dây chuyền vàng này quả thực không nhỏ, Lục Vũ nhấc lên ước lượng một chút, ít nhất cũng phải một trăm gram.

Ngô Tà nhỏ giọng hỏi: “Tiểu ca nhi, là hàng biển à?” Hàng biển, tức là đồ lấy ra từ ‘hải đấu’ (trộm mộ dưới biển).

Trong tình hình bình thường, một ngư dân nhỏ như Tiểu Ngũ tự nhiên không thể đeo một sợi dây chuyền quý giá như vậy.

Lục Vũ lắc đầu, giải thích vài câu: “Ngư dân ở vùng Nam Hải này ra khơi, dù nghèo đến mấy cũng phải đeo vàng, coi như là một loại vật hộ thân của họ.” “Vậy cái này…” Ngô Tà nhíu mày, quay đầu nhìn A Ninh: “Cô có thể tìm được người nhà của cậu ta không?” “Có thể.” “Vậy thứ này, cô giao cho người nhà cậu ta.” A Ninh đương nhiên đồng ý ngay, nhưng đồ của người chết cô ta vẫn có chút kiêng kỵ, không muốn trực tiếp dùng tay cầm, liền tìm một cái túi đựng vào, tiện miệng nói: “Cuốn sổ kia, xem có phải của cậu ta không, tôi sẽ mang về cho cậu ta luôn.” Ngô Tà cũng không nghĩ nhiều, trước mặt Lục Vũ và A Ninh, trực tiếp mở túi chống nước ra, dốc ngược lại.

Dưới ánh đèn pin, mắt Ngô Tà sáng lên!

Lục Vũ cũng nhìn thấy, trên bìa cuốn sổ nhật ký có ghi mấy chữ lớn: Tây Sa Oản Tiều Khảo Cổ Ký Lục!

Cuốn nhật ký này, sao lại lọt vào tay “Tiểu Ngũ”?

Lục Vũ sau một thoáng kinh ngạc, nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn về phía A Ninh.

Chỉ thấy, A Ninh cũng giống như Ngô Tà, đều đang tập trung nhìn vào cuốn sổ, mắt không chớp nói: “Mở ra xem.” Ngô Tà cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lật trang bìa lót ra.

Trên đó có mấy chữ nhỏ rất thanh tú: Ngô Tam Tỉnh tặng Trần Văn Cẩm.

Thấy mấy chữ này, Lục Vũ trong lòng càng thêm bừng tỉnh!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cuốn sổ mà Ngô Tam

Tỉnh tặng cho Trần Văn Cẩm, chỉ không biết vì lý do gì lại rơi vào tay Tiểu Ngũ.

A Ninh thấy dòng chữ này, theo phản xạ kinh hô: "Đây là sổ tay của Ngô Tam Tỉnh tiên sinh?" "Tây Sa Oản Tiều Khảo Cổ Ký Lục…" A Ninh lẩm bẩm một câu, càng không dám tin mà nhìn về phía Ngô Tà, kinh ngạc nói: "Trời ơi, lẽ nào Ngô Tam Tỉnh tiên sinh đã đến đây, đã tiến hành công tác khảo cổ ở đây?" Ngô Tà khi lần đầu nhìn thấy cuốn sổ, cũng kinh ngạc đến thất điên bát đảo, nửa ngày không phản ứng lại được.

Sao cũng không thể ngờ sẽ nhìn thấy một cuốn sổ như vậy ở đây!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện khảo cổ ở Tây Sa Oản Tiều cậu ta cũng từng nghe qua, chỉ không ngờ, tam thúc của mình và Trần Văn Cẩm cũng tham gia.

Xem ra, vụ hải đấu mà tam thúc luôn úp úp mở mở, rất có khả năng chính là ở đây!

Ngô Tà lật tiếp xuống dưới, muốn tìm chút gì đó hữu dụng, miệng tiện giải thích: "Đây không phải sổ của tam thúc tôi, là sổ ông ấy tặng người khác, tam thúc tôi…" Vừa lật trang đầu tiên, Ngô Tà lại ngây người.

Trần Văn Cẩm làm việc rất cẩn thận, ghi chép rất rõ ràng, thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện, bốn yếu tố được liệt kê vô cùng rành mạch.

Trang đầu tiên ghi lại nội dung ngày đầu tiên, rõ ràng nói người dẫn đội tên là Ngô Tam Tỉnh!

Ngoài Ngô Tam Tỉnh ra, Lý Tứ Địa, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Tề Vũ, Giải Liên Hoàn đều có tên trong danh sách.

Ngoài ra, còn có Chu Nguyên, Tiêu Đạt, Hứa Cường, Doãn Mai và

những người khác.

Lục Vũ đứng bên cạnh xem, những cái tên xuất hiện trong bút ký của Trần Văn Cẩm chỉ có mười người, hơn nữa không có tên anh.

Chương 592

Thậm chí, không có một cái tên nào của Trương gia.

Điều này khiến lòng anh càng thêm kỳ quái.

Chẳng lẽ, thế giới này không có Trương Khởi Linh?

Hay là… Trương Khởi Linh vẫn ở sau Thanh Đồng Môn, chưa ra ngoài?

"Trời ơi!

Trên này viết cả quá trình họ xác định vị trí cụ thể của hải đấu!" Ngô Tà đột nhiên kinh hô một tiếng, mắt trợn tròn, A Ninh cũng kinh hô theo, vội nói: "Ngô tiên sinh, anh xem chúng ta có thể dựa theo cách nói của họ để tìm ngôi mộ dưới biển không?" Lục Vũ đứng bên cạnh nhìn, trong lòng đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Cuốn nhật ký này, tại sao lại xuất hiện trên người Tiểu Ngũ?

Tại sao Tiểu Ngũ lại bị Nhân diện liêm nhập?

Tại sao trên thuyền lại đột nhiên xuất hiện Hải hầu tử?

Nếu như Lục Vũ cũng giống như Ngô Tà, không biết gì cả, thì có lẽ anh cũng sẽ không nghĩ đến điểm này, chỉ coi đó là sự trùng hợp.

Nhưng, thứ mà anh không tin nhất, chính là sự trùng hợp!

Trùng hợp hơn nữa là, anh đối với A Ninh không có một chút tin tưởng nào, cộng thêm việc cuốn nhật ký xuất hiện quá trùng hợp, người trên thuyền đi cũng quá trùng hợp, những tiếng súng kia cũng quá trùng hợp… Trong lòng tính toán một chút, Lục Vũ đã nghĩ đến một khả năng.

Chỉ là khả năng này có chút tàn nhẫn, anh không hy vọng phán

đoán của mình là chính xác… Ngô Tà đang xem cuốn sổ, thỉnh thoảng lại nói một câu về chuyện Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm xác định vị trí hải đấu, A Ninh cũng đang chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng tham gia thảo luận.

Chỉ có Lục Vũ, vẻ ngoài như đang nghe, nhưng trong lòng lại đang sắp xếp lại đầu đuôi của sự việc này.

Theo anh nghĩ, chuyện này rất có khả năng là Ngô Tam Tỉnh và Cừu Đức Khảo đã đạt được một số thỏa thuận giao dịch nào đó, cũng có thể là Ngô Tam Tỉnh cố ý muốn gài bẫy Cừu Đức Khảo một lần.

Cụ thể giữa Ngô Tam Tỉnh và Cừu Đức Khảo đã xảy ra chuyện gì, anh tạm thời không nghĩ ra.

Hoặc là, Ngô Tam Tỉnh chỉ đơn thuần muốn kéo Ngô Tà vào cuộc… Nhưng việc cuốn nhật ký này xuất hiện, lại cực kỳ có khả năng là kế hoạch của A Ninh hoặc nói đúng hơn là của Cừu Đức Khảo!

Cừu Đức Khảo không phải là người tốt, âm hiểm xảo trá, không nể tình.

Điểm này có thể thấy được từ việc nhiều năm trước hắn đã tố cáo tất cả những "thổ phu tử" cung cấp hàng cho mình.

Lần này, rất có khả năng cũng là một cái bẫy do Cừu Đức Khảo giăng ra!

Giả sử, Cừu Đức Khảo đã có được tài liệu từ trước, đã tìm thấy con tàu đắm đó ở vùng biển Tây Sa Nam Hải, đã xác định được vị trí "hải đấu", thậm chí còn thử xuống mộ.

Chỉ vì một số cơ quan trong mộ, việc xuống mộ không thành công, nên đã thông qua một số thủ đoạn, kéo Ngô Tà vào cuộc?

Muốn biến Ngô Tà và anh thành vật hiến tế, mở cửa hải đấu, để

chúng có thể thành công tiến vào, sau đó lại giải quyết mình và Ngô Tà, độc chiếm miếng bánh lớn này?

Còn về việc thả neo khẩn cấp, cũng như những thủy thủ bỏ trốn… có lẽ không phải bị người của A Ninh xử lý, thì cũng là đang giả vờ.

Lục Vũ trong lòng suy tính, dần dần làm rõ đầu mối.

Cùng lúc đó, Ngô Tà cũng đã xem qua cuốn sổ một lượt, có chút hưng phấn nói: "Lần này, tôi cơ bản có thể xác định được vị trí hải đấu rồi!" A Ninh cũng hưng phấn lên, vui mừng nói: "Thật sao?

Vậy chúng ta hành động thế nào?" Sự hưng phấn của cô ta hoàn toàn không giả tạo, trong mắt toàn là ánh sao.

Hơn nữa, sau khi hưng phấn, cô ta lại lập tức căng thẳng, có chút sợ hãi nói: "Tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên tìm thêm người, tuy trong nhật ký không nói tình hình hải đấu nguy hiểm thế nào, nhưng những chuyện xảy ra trên thuyền hôm nay, luôn khiến tôi có chút rợn tóc gáy." "Con Hải hầu tử kia, còn có Nhân diện liêm, đều quá đáng sợ, nhiều người hơn một chút, mọi người cùng nhau hỗ trợ, sẽ an toàn hơn." Nói rồi, cô ta dường như cuối cùng cũng nhớ ra Lục Vũ đã lâu không nói chuyện, ánh mắt chuyển hướng Lục Vũ, hỏi: "Lục tiên sinh, anh thấy sao?" Lục Vũ thu lại những suy nghĩ rối bời, gật đầu: "Có lý, vậy thì sắp xếp người qua đây đi." Lúc nói chuyện, Lục Vũ đặc biệt nhìn A Ninh một cái, thấy sắc mặt cô ta vẫn như thường, không có biểu hiện gì đặc biệt, ngược lại Ngô Tà lại thở phào nhẹ nhõm: "Tốt quá rồi, tôi còn sợ Tiểu ca nhi anh không đồng ý, còn đang nghĩ làm sao để thuyết phục anh." Lục Vũ cười khổ một tiếng: "Vốn dĩ tôi không đồng ý, là nghĩ chúng ta cứ trôi nổi trên biển hai ngày, gặp thời tiết không tốt thì lên bờ, không đảo cái hải đấu này nữa thì thôi." "Nhưng bây giờ, trong sổ tay đã nói hải đấu dường như không có

nguy hiểm gì lớn, tôi thấy vẫn nên xuống xem một chút, nếu không trong lòng luôn có chút tò mò." Những lời này, Lục Vũ cố ý nói cho A Ninh nghe, để cô ta không nghi ngờ, đến lúc đó lại gây ra những phiền phức không cần thiết.

Ngô Tà có chút ngạc nhiên, nhìn Lục Vũ một cái: "Tiểu ca nhi, anh không muốn xuống hải đấu?" "Phải, tôi luôn cảm thấy chuyện xảy ra tối nay không phải là điềm tốt." Dừng một chút, Lục Vũ lại lắc đầu: "Thôi, không nói những chuyện này nữa, mau chóng dọn dẹp ở đây đi, để trời sáng lại xảy ra chuyện phiền phức." "Đúng, đúng, đúng." Ngô Tà liên tục gật đầu, không chậm trễ nữa, vội vàng cùng Lục Vũ ném Tiểu Ngũ xuống biển.

Sau khi dọn dẹp đơn giản, ba người cùng nhau ra boong thuyền chính.

Boong tàu rộng rãi, lỡ có xảy ra chuyện gì bất ngờ, họ cũng có thể phản ứng kịp thời.

Nhân lúc có thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi này, A Ninh đã gọi điện cho thuộc hạ của mình.

Lúc họ gặp chuyện là nửa đêm.

Loay hoay một hồi, thời gian cũng trôi qua nhanh.

Sau khi nghỉ ngơi trên boong tàu hai ba tiếng, trời cũng dần sáng, một vầng mặt trời đỏ rực từ mặt biển dâng lên, vô cùng đẹp đẽ.

Dưới ánh mặt trời, một chiếc thuyền cá từ từ tiến lại.

A Ninh vốn đang lơ mơ ngủ, mắt sáng lên: "Người đến rồi." Đợi một lát, thuyền cá cập sát thuyền lớn của họ, sau khi bắc ván, hơn mười người lên thuyền.

Sau khi lên thuyền, khách sáo vài câu, A Ninh lại nhìn về phía Lục Vũ và Ngô Tà, giải thích: "Họ đều là 'oa nhân', rất giỏi trục vớt tàu

đắm, nhưng hải đấu thì họ chưa từng thấy, chuyện lần này vẫn phải nhờ Lục tiên sinh, Ngô tiên sinh." Lục Vũ và Ngô Tà khách sáo vài câu, Ngô Tà ngáp một cái nói: "Vị trí đại khái là ở đảo Vĩnh Hưng, có một rạn san hô hình cái bát, đến đó rồi xuống nước tìm kiếm là sẽ thấy." "Đúng rồi." Lục Vũ nhớ ra một chuyện, nói: "Đã đến rồi thì cứ để họ xuống xem tình hình dưới nước thế nào, xem có tìm được mấy thủy thủ mất tích không, cũng coi như có một lời giải thích." A Ninh dường như không ngờ Lục Vũ lại đề xuất như vậy, hơi ngạc nhiên một chút rồi liên tục gật đầu, ra lệnh cho mọi người chuẩn bị xuống nước… Thời gian trôi qua nhanh chóng, Ngô Tà đợi nửa tiếng, buồn ngủ không chịu nổi, liền lẩm bẩm vài câu không rõ rồi quay về khoang thuyền ngủ.

Lục Vũ sắc mặt vẫn như thường, vẫn chờ tin tức từ những "oa nhân" kia.

Hai tốp oa nhân, mỗi tốp xuống nước nửa tiếng, đều không mang về được thông tin hữu ích nào, chỉ nói dưới nước không có gì cả.

Lúc này, Lục Vũ không tiện xuống nước, cũng không tiện thăm dò thêm, nên cũng không bận tâm nữa, chỉ thở dài một tiếng: "Tiếc thật, họ đều là trụ cột gia đình, cứ thế mà mất." A Ninh vội nói: "Lục tiên sinh yên tâm, chúng tôi sẽ bồi thường cho họ một khoản phí an gia lớn." Đối với những lời này, Lục Vũ cũng chỉ nghe cho có, ngáp một cái, viện cớ mình cũng buồn ngủ, rồi quay về khoang thuyền.

Chương 593

Trong khoang thuyền, Ngô Tà đang ngủ say sưa, Lục Vũ nhìn cậu ta, bất đắc dĩ lắc đầu.

Người như tên, ngây thơ trong sáng.

Chỉ tiếc là, sự ngây thơ trong sáng của cậu ta không thể giữ được nữa.

Nếu cứ để cậu ta ngây thơ như vậy, không chừng có ngày cậu ta bán mình đi rồi vẫn còn giúp người ta đếm tiền.

Bánh xe lịch sử đã được đẩy đi, những bóng tối ẩn sau lưng đang dần xuất hiện, Ngô Tà cũng phải trưởng thành lên rồi… Lục Vũ ngồi trên thuyền một lúc, cảm thấy thân thuyền lắc lư một cái, biết đã nhổ neo, tiến về phía rạn san hô đảo Vĩnh Hưng. …..

Buổi chiều, Ngô Tà sau khi ngủ một giấc cuối cùng cũng tỉnh lại, vươn vai một cái thật sảng khoái.

Tỉnh dậy, thấy Lục Vũ đang ngồi xếp bằng trên giường, trong lòng nghĩ ngợi, cũng học theo tư thế của Lục Vũ, ngồi xếp bằng.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, nhẹ nhàng nói: “Luyện công không phải một sớm một chiều, phải luyện tập mỗi ngày.” Ngô Tà giật mình, cười gượng: “Tiểu ca nhi, tôi ngày nào cũng luyện, chỉ là, ừm, chỉ là cái này gọi là gì nhỉ?

Đúng rồi, căn cốt tôi không tốt, nên tiến triển chậm!” Nghe cậu ta viện cớ một cách nghiêm túc, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: “Luyện nhiều vào, không có hại cho cậu đâu.” “Ừ, ừ, tôi hiểu, tôi hiểu.” “Đúng rồi, cái này cho cậu, ăn đi.” Nói rồi, Lục Vũ lại lấy ra một cọng rễ sâm ngàn năm ném cho Ngô Tà: “Ăn đi.” “Hả?” Ngô Tà sững người,

còn định nói gì đó thì Lục Vũ đã lại bắt đầu ngồi thiền.

Nghĩ một chút, cậu ta cũng không nói gì nữa, ăn nhân sâm rồi bắt đầu luyện công. …..

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Đến chạng vạng, A Ninh gõ cửa, bước vào khoang thuyền, vẻ mặt nghiêm trọng: "Ngô tiên sinh, Lục tiên sinh, tìm thấy rồi." "Tìm thấy hải đấu rồi?" Ngô Tà lập tức tỉnh táo.

Nhưng, vẻ mặt A Ninh vẫn nghiêm trọng, chậm rãi nói: "Không chỉ tìm thấy hải đấu." "Chúng tôi tìm thấy một con tàu đắm, trông rất giống với con tàu trong cuốn nhật ký lúc trước." Ngô Tà lập tức đứng dậy: "Người đâu?

Có thấy người trong tàu đắm không?" A Ninh vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Không có, nhưng những người mất tích trên thuyền của chúng ta lúc trước, tất cả đều ở trong con tàu đắm đó." "Cái gì?" Ngô Tà kinh hãi, thất thanh nói: "Họ thế nào rồi?" "Chết rồi." "Vớt lên chưa?" "Rồi." "Đi xem!" Ngô Tà vẻ mặt hoảng hốt, Lục Vũ mày hơi nhíu lại, hai người đi theo sau A Ninh, không bao lâu đã đến boong tàu chính.

Bảy cỗ thi thể, xếp thành một hàng.

Họ ngâm dưới nước chưa đến một ngày, ngoài việc hơi trắng và có chút nếp nhăn do ngâm nước, trông cũng không khác người thường là mấy.

Hơn nữa, dù nhìn thế nào, trên người họ cũng không có vết thương bên ngoài rõ ràng, khiến người ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Càng kỳ lạ hơn là, không ai hiểu được làm thế nào họ lại vào được trong con tàu đắm.

Lục Vũ trong lòng thầm tính toán, chuyện này có thể là do A Ninh sắp đặt, dùng mấy cỗ thi thể này để phủ lên con tàu đắm và ngôi mộ dưới biển một lớp bóng ma quỷ bí.

Im lặng một lúc lâu, A Ninh nói: "Trong số những người tôi gọi đến có một người là dân địa phương ở Tây Sa, anh ta nghe nói ở đây vẫn luôn có một truyền thuyết." "Truyền thuyết gì?" "Dưới biển có Long Vương, Long Vương sẽ tức giận, nên khi họ ra khơi, đều mang theo thịt đầu heo, rượu, để cúng Long Vương.

Như vậy khi gặp Long Vương sẽ không có chuyện gì." "Lúc trước có thể là đã gặp Long Vương, người trên thuyền không chuẩn bị đồ cúng, Long Vương tức giận…" Ngô Tà nghe chuyện này càng lúc càng thấy ma quái, không nhịn được nói: "Vậy sao chúng ta không sao?" "Các người không phải là ngư dân, không bắt cá, Long Vương biết mà." Một oa nhân đứng ra, nghiêm túc nói một câu.

Ngô Tà không tỏ thái độ, Lục Vũ thì càng không tin.

Đùa à, Long Vương còn có thể đưa Nhân diện liêm và Hải hầu tử lên sao?

Nếu chuyện này mà anh cũng tin, anh thà đổi tên thành Lục Thiên Chân còn hơn.

Lục Vũ lại nhìn sắc trời, nói: "Hay là thế này, chúng ta xuống thăm dò trước." A Ninh sững người, hỏi: "Ý của Lục tiên sinh là đi thẳng đến hải đấu?" "Làm sao có thể." Lục Vũ dứt khoát lắc đầu: "Tôi không quen lặn lắm, xuống nước làm quen một chút, rồi xem con tàu đắm đó và lối vào, chúng ta sẽ bàn bạc chuyện xuống đấu sau." Bên cạnh, Ngô Tà cũng gật đầu, đồng tình: "Phải xuống xem trước, xem tình hình rồi quyết định." Quan trọng hơn là, cậu ta rất tò mò về con tàu đắm, cậu ta rất muốn biết, những người mất tích của Lão Cửu Môn rốt cuộc đã ra sao?

Trần Văn Cẩm, Giải Liên Hoàn, Lý Tứ Địa, Hoắc Linh, Tề Vũ, họ đã đi đâu?

Nửa tiếng sau, Lục Vũ, Ngô Tà, A Ninh và một oa nhân, tất cả đều đã chuẩn bị xong, mặc đồ lặn, đeo bình oxy, được người ta dùng lưới đưa xuống nước.

Đương nhiên, bên hông Lục Vũ vẫn treo "Quỷ Động Ma Mộc".

Tuy có đồ lặn che khuất, nhưng anh đã thử, nó không ảnh hưởng đến việc anh lấy đồ từ bên trong.

Đối với anh, như vậy là đủ rồi.

Chạng vạng tối, ánh sáng dưới nước tự nhiên không bằng trên mặt nước.

Sau khi xuống nước, mấy người đều bật đèn trên đầu, dưới sự dẫn dắt của oa nhân, lặn xuống hơn mười mét thì thấy một con tàu đắm rỉ sét loang lổ.

Tàu đắm loang lổ vết gỉ, không ít cá bơi lượn trong đó.

Bốn người bơi một lúc, đáp xuống boong tàu đắm, oa nhân đưa tay chỉ vào boong tàu.

A Ninh lấy ra bảng viết dưới nước, viết lên đó một dòng chữ nhỏ: "Phát hiện ở đây." Viết dưới nước có nhiều bất tiện, nên đều cố gắng viết ngắn gọn.

Lục Vũ và Ngô Tà cũng hiểu, ý là đã phát hiện thi thể của bảy người kia ở đây.

Trên boong tàu, ngoài những vết gỉ sét loang lổ, chính là một số con hàu, rong biển bám trên đó, hoàn toàn không thấy dấu vết đánh nhau.

Mấy người xem xét một lúc, rồi dưới sự dẫn dắt của oa nhân,

men theo boong tàu quan sát.

Loại thuyền cá cũ này cũng không phân chia boong trên, boong dưới.

Chương 594

Chỉ có một tầng boong như vậy, trên boong có một cái hố lớn, là khoang hàng, cũng có thể nói là bể cá.

Sau khi một mẻ lưới được kéo lên, có thu hoạch thì ném vào bể cá, không có thu hoạch thì lại thả lưới tiếp.

Mấy người dùng đèn pin chiếu vào, oa nhân lại dùng tay chỉ xuống dưới, ra hiệu lối vào mộ ở dưới khoang hàng.

Ngô Tà đang định đi vào, Lục Vũ lại đưa tay kéo cậu ta lại, rồi lắc đầu, đưa tay chỉ về hướng khoang thuyền, ý muốn xem tình hình khoang thuyền trước.

A Ninh nhìn một chút, rồi vỗ vai oa nhân, ra hiệu cho anh ta dẫn đầu, đi đến khoang thuyền bên kia xem.

Mấy cái khoang thuyền đã hư hỏng nặng, không nhìn ra được gì.

Chỉ là đi dạo một vòng, vận động cơ thể, lãng phí một chút thời gian.

Sau khi xem xong khoang thuyền, mấy người lại bơi đến mép bể cá lớn trên boong tàu.

Dùng đèn đầu chiếu vào, nhìn kỹ, lờ mờ có thể thấy đáy bể cá có một cái hố lớn.

Mép hố rất không đều, trông như bị nổ tung.

Lúc này, A Ninh lấy bảng viết ra, lại viết một đoạn: "Thuyền va vào đây, nên gặp nạn." Lục Vũ nhìn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Lối vào này hoàn toàn khác với lối vào trong «Đạo Mộ Bút Ký», anh không hề ngạc nhiên.

Vấn đề là… độ cao của lối vào do vụ nổ này tạo ra, giống như đỉnh mộ lớn mà Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Tiểu ca và mấy người họ đã cho nổ tung để thoát thân trong «Đạo Mộ Bút Ký»!

Cảm giác này, rất kỳ lạ.

Bơi vào bể cá, sau khi quan sát kỹ, Lục Vũ trong lòng càng thêm kỳ lạ.

Miệng hố đường kính khoảng nửa mét, trông bộ dạng đó, đeo bình oxy muốn đi vào, còn phải cẩn thận một chút, nếu không rất dễ xảy ra chuyện.

Vách hố được đào rất không ngay ngắn, lộn xộn.

Không giống tay nghề của thổ phu tử, càng không thể là tay nghề của Mô kim hiệu úy, trông giống như thủ pháp của dân nghiệp dư.

Bên trong miệng hố lộn xộn, chỉ có thể nhìn thấy khoảng ba mét là có một khúc cua.

Còn phía sau khúc cua rốt cuộc có gì thì không biết.

Nhưng miệng hố này quả thực rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua.

Lúc này, Ngô Tà đưa tay nhận lấy bảng viết của A Ninh, viết lên đó một dòng chữ: "Không phải lối vào trong sổ tay, thủ pháp này quá không chuyên nghiệp, lên trước đã, chúng ta sẽ bàn bạc sau." A Ninh gật đầu, liền vỗ vai oa nhân, ra hiệu cho anh ta nổi lên.

Chỉ là vừa định đi, Lục Vũ lại lắc đầu, đưa tay chỉ vào lối vào, rồi chỉ sang bên cạnh.

Mấy người đều ngơ ngác.

Lục Vũ nhận lấy bảng viết từ tay Ngô Tà, viết: "Qua bên cạnh xem, biết đâu phát hiện được gì." A Ninh do dự một chút, rồi cũng gật

đầu, mấy người bơi đến mạn thuyền, từ từ đi xuống.

Dưới ánh đèn đầu, lờ mờ có thể thấy dưới nước có một rạn san hô ngầm khổng lồ, cả con thuyền đang nằm trên rạn san hô đó.

Lúc này, trời đã dần tối, cũng không nhìn thấy được xa hơn.

Xem thêm một lúc, A Ninh đưa tay chỉ vào bình oxy sau lưng, ra hiệu oxy không đủ nữa, nên nổi lên.

Lục Vũ gật đầu, đưa tay ấn vào rạn san hô và thân thuyền một cái, rồi cùng họ nổi lên.

Chỉ là vừa bơi qua boong tàu, Lục Vũ đưa tay kéo Ngô Tà một cái, Ngô Tà đột nhiên phát hiện mình không bơi được.

Không, phải nói là dù bơi thế nào cũng bị kẹt ở đó không lên được, không khỏi sững người, vội vàng quay đầu lại xem mình có bị vướng vào thứ gì không.

Vừa quay đầu lại, thì thấy thắt lưng mình bị vướng một sợi dây, Lục Vũ ở sau lưng cậu ta, dùng sức ấn cậu ta xuống một cái, sau đó quẫy nước một phát, nhanh chóng đuổi kịp A Ninh và oa nhân!

Trong tay anh, kinh ngạc thay lại là một thanh đoản kiếm sắc bén!

Ngô Tà không khỏi ngây người!

Ngay sau đó, liền thấy đoản kiếm trong tay Lục Vũ dứt khoát vung qua!

Trong nháy mắt, trực tiếp cắt đứt ống dẫn oxy của A Ninh và oa nhân!

Bên cạnh hai người họ, vô số bong bóng lập tức nổi lên!

Oa nhân không có phản ứng, nhưng A Ninh lại ứng biến cực nhanh, theo phản xạ muốn tóm lấy Lục Vũ.

Chỉ là cô ta không biết, Lục Vũ vừa rồi ở dưới rạn san hô đã không để lại dấu vết mà lắp đặt một cái móc câu.

Lúc này, chỉ cần khẽ ấn nút, cả người trực tiếp hạ xuống mấy mét, A Ninh căn bản không tóm được anh.

Nhưng… Lục Vũ không ngờ, A Ninh lại liều mạng, nín thở một hơi, trực tiếp lặn xuống, bơi cực nhanh!

Chương 595

Trong lúc Lục Vũ quay lại gỡ móc câu, cô ta đã tóm lấy Ngô Tà đang ngẩn người, giật lấy ống thở của cậu ta!

Lục Vũ thấy vậy, dùng chân đạp vào thân thuyền, lao thẳng về phía Ngô Tà, một kiếm vung qua, trực tiếp chém đứt ống dẫn oxy của Ngô Tà… Ngô Tà chưa kịp phản ứng, lúc đang hít vào thì sặc ngay một ngụm nước biển lớn.

Bị sặc nước, hơi thở của cậu ta lập tức rối loạn, cả người bắt đầu vùng vẫy như điên.

Bản năng sinh tồn khiến cậu ta muốn nhanh chóng trồi lên mặt nước.

Nhưng Lục Vũ và A Ninh đều đang kéo cậu ta lại, cậu ta hoàn toàn không thể ngoi lên được.

Lúc này!

A Ninh đột nhiên hất Ngô Tà ra, nín thở sau khi vừa hít một hơi mới, rồi đưa tay ra định giật ống dẫn khí của Lục Vũ, muốn ép Lục Vũ cùng mình đi lên!

Chỉ có điều... thực lực của cô ta so với Lục Vũ vẫn còn chênh lệch quá nhiều.

Thấy tay cô ta đưa tới, Lục Vũ nhẹ nhàng gạt một cái, trực tiếp đánh bật tay cô ta ra.

Tiếp đó, anh còn nhích vai, quay người vung dao, trực tiếp cắt đứt ống dẫn khí của chính mình.

A Ninh giật mình, không thể tin nổi mà nhìn Lục Vũ.

Cô ta hoàn toàn không hiểu nổi, Lục Vũ cắt ống dẫn khí vào lúc này là định làm gì?

Nhưng ngay sau đó, cô ta nghĩ đến một khả năng.

Lục Vũ có pháp khí trữ vật, và món pháp khí đó cũng là một trong những mục tiêu mà bọn họ gọi Lục Vũ đến lần này.

A Ninh nhanh chóng suy đoán, chắc hẳn Lục Vũ còn giấu ống dẫn khí khác trên người, muốn ép cô ta đi rồi lấy trang bị mới ra để một mình thăm dò!

Nghĩ đến đây, A Ninh cắn răng, quyết tâm lao về phía Lục Vũ.

Trong lòng cô ta thầm nghĩ, chỉ cần mình tóm được hắn, hắn sẽ không thể nào thoát ra được!

Chỉ là cô ta không ngờ rằng, ngay khoảnh khắc cô ta đến gần Lục Vũ, Lục Vũ vung tay một cái, chém một cú karate vào cổ họng cô ta.

Tuy ra tay không nặng, nhưng cũng khiến cô ta há miệng, bị sặc một ngụm nước biển lớn.

Mất hơi như vậy, A Ninh biết mình không thể cứng đối cứng với Lục Vũ, nếu còn chần chừ nữa thì e rằng mình sẽ mất mạng, nên vội vàng trồi lên.

Nhìn cô ta biến mất, Lục Vũ đưa tay kéo Ngô Tà vẫn đang vùng vẫy loạn xạ, lập tức lấy Tị Thủy Châu ra.

Tị Thủy Châu xuất hiện, đúng lúc Ngô Tà đang nín thở không chịu nổi, cũng chẳng quan tâm mình có đang ở trong nước biển hay không, cơ thể theo bản năng mà hít thở.

Lấy lại được hơi, Ngô Tà càng tham lam hít thở từng ngụm lớn.

Một lúc lâu sau, cậu ta mới phản ứng lại, thử mở mắt ra.

Vừa mở mắt, thấy mình vẫn đang ở dưới nước, cậu ta sợ đến

mức vội vàng lấy hai tay bịt miệng!

Ngay sau đó, thấy Lục Vũ đang cười nhìn mình ở bên cạnh, cậu ta càng trừng mắt nhìn Lục Vũ chằm chằm!

Trông bộ dạng đó, cứ như coi Lục Vũ là kẻ thù vậy.

Lục Vũ dở khóc dở cười lắc đầu: "Được rồi, đừng trừng mắt nữa, tôi dùng Tị Thủy Châu, có thể tự do hô hấp dưới nước." Ngô Tà không khỏi ngẩn ra, nhìn xung quanh, đưa tay ra hiệu vài cái, cuối cùng phát hiện mình không hề bị nước bao phủ.

Lần này, cậu ta càng kinh ngạc đến tột độ!

Sau cơn chấn kinh, cậu ta cũng biết Lục Vũ chắc không có ác ý với mình, chỉ là không hiểu tại sao Lục Vũ lại làm như vậy, bèn ngơ ngác hỏi một câu: "Tiểu ca nhi, tại sao vậy?" "Đi trước đã, cậu tự nghĩ đi." Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp cầm Tị Thủy Châu, dẫn Ngô Tà đến lối đi ngầm bên dưới khoang tàu.

Anh phải nhanh chóng đưa Ngô Tà vào trong, kẻo A Ninh và bọn họ đuổi kịp.

Có Tị Thủy Châu trong tay, hành động của họ vô cùng nhẹ nhàng, dễ dàng tiến vào lại hồ cá trên con tàu đắm.

Lục Vũ trực tiếp cởi bỏ bình dưỡng khí, chân vịt và các thiết bị lặn khác trên người, quay đầu nói với Ngô Tà: "Tôi đi trước, cậu theo sau tôi, đừng đi lung tung." "Vâng!" Ngô Tà gật đầu thật mạnh!

Lúc này, dù có bảo cậu ta đi lung tung, cậu ta cũng không dám.

Đùa à!

Không có dưỡng khí, không đi theo Lục Vũ thì cậu ta chết đuối chắc! ...

Lối đi ngầm chật hẹp này, sau khi cởi bỏ bình dưỡng khí và trang

bị, cũng trở nên rộng rãi hơn một chút, giúp họ có thể dễ dàng leo trèo.

Leo được vài mét thì có một khúc cua.

Qua khúc cua lại là một hành lang dài.

Chương 596

Hành lang này rộng hơn nhiều so với hành lang họ đi trước đó, đường kính hơn hai mét, hình vuông vức.

Bốn bức tường đều được xây bằng gạch.

Cách đó không xa, có thể lờ mờ nhìn thấy hai bóng người đang lơ lửng ở đó.

Thoáng nhìn đầu tiên, cả Lục Vũ và Ngô Tà đều giật mình!

Nhưng nhìn kỹ lại, hai bóng người đó đều là thi thể!

Trên người mặc đồ lặn, chân mang chân vịt, chỉ là sắc mặt trắng bệch, cơ thể vặn vẹo, trông vô cùng kỳ quái!

Hơn nữa, mặt mũi đều đã biến dạng, như thể bị ép bẹp.

Cái chết vô cùng kinh khủng!

"Tiểu ca nhi, đây..." Ngô Tà nuốt nước bọt, có chút không thể chấp nhận được cảnh tượng trước mắt.

"Đừng quan tâm đến họ, con đường này là Thần đạo, có cạm bẫy." Lục Vũ nhìn xung quanh, đã nhìn ra cơ quan.

Lúc này, anh cũng không có thời gian để suy nghĩ tại sao ngôi mộ này lại có nhiều điểm khác biệt so với trong truyện 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Điều cần làm nhất bây giờ là nhanh chóng đi qua hành lang này.

Từ tình hình hiện tại, A Ninh và bọn họ chắc không có cách nào vượt qua lối đi này, chỉ cần qua được đây, anh có thể dẫn Ngô Tà đi xem cho kỹ, rốt cuộc ngôi mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải ẩn giấu bí mật gì!

Nói rồi, Lục Vũ chỉ tay vào vách tường, nói: "Thấy không, trên tường có ký hiệu." "Hả?" "Đừng nhìn tôi, nhìn tường!" "À." Ngô Tà ngẩn ra một lúc, phản ứng lại, lúc này mới quay đầu nhìn hai bên vách tường.

Nhìn kỹ, quả thật cậu ta thấy được mấy hình dạng.

Trên vách tường hai bên mộ đạo có những hình dạng đối xứng trái phải.

Thoạt nhìn, trông giống như những tư thế của con người.

Chỉ là những động tác này trông rất kỳ quặc, dường như không có liên quan gì đến tế lễ.

"Tiểu ca nhi, cái này có ý gì?" "Lát nữa cứ làm theo động tác này, chỉ cần không sai lệch quá nhiều, chắc là có thể qua được an toàn." "Ý gì vậy?" "Đi!" Lục Vũ còn định giải thích thêm, đột nhiên thấy có ánh đèn phía sau, biết rằng có lẽ họ vừa chần chừ một lúc, A Ninh đã đuổi kịp.

Lập tức, anh không dám chậm trễ nữa, vội vàng đẩy Ngô Tà, thúc giục: "Mau làm động tác đi!" Trong lúc nói chuyện, thì thấy ánh sáng ở lối vào hành lang đột nhiên biến mất.

Lục Vũ hơi nhíu mày, Ngô Tà phía sau đã bắt đầu la hét, anh chỉ có thể vội vàng quay đầu lại!

Vừa quay lại, đã thấy Ngô Tà đứng ngây ra đó, mắt trân trối nhìn bức tường cơ quan chuyển động, cũng không biết làm theo lời anh nói mà nhanh chóng tạo dáng.

Lục Vũ chạy hai bước đến bên cạnh Ngô Tà, vỗ một cái vào gáy cậu ta, bực bội mắng: "Đừng có đứng ngây ra đó, mau làm động tác đi!" Ngô Tà vẻ mặt mông lung, chỉ vào bức tường cơ quan đang từ từ áp sát, không thể tin nổi: "Tiểu ca nhi, bức tường này ập tới, chẳng

phải sẽ đè bẹp người ta sao?

Tôi chẳng phải sẽ giống như mấy người kia...” “Không bẹp được đâu, cậu cứ đứng yên là biết!” Mắt thấy bức tường ngày càng gần.

Chỉ trong chốc lát, nó đã từ độ rộng hai mét thu hẹp lại còn nửa mét.

Ngô Tà trong lòng càng hoảng hốt, muốn lùi lại, nhưng Lục Vũ lại giữ chặt cậu ta, khiến cậu ta không thể lùi, chỉ có thể cắn răng, nhắm mắt làm liều, dựa theo bức tường đang từ từ di chuyển tới, tạo một tư thế kỳ quái.

Hai chân dang rộng, hai tay cũng dang ra, ngây ngô đứng đó.

Cùng lúc đó.

Vách tường ngày càng gần, Ngô Tà thậm chí còn cảm nhận được vách tường lạnh lẽo áp vào người mình.

Cậu ta nhắm chặt mắt, tim đập thình thịch, cảm giác như mình sắp bị ép bẹp, sẽ giống như hai cái xác kia...

Ngay lúc này!

Cậu ta đột nhiên nghe thấy tiếng “lách cách”, “lách cách”.

Theo phản xạ mở mắt ra, liền thấy một cảnh tượng kỳ lạ!

Cơ thể mình vậy mà lại lọt vào trong vách tường!

Không, nói chính xác hơn, là bị bức tường cơ quan ập tới kia đẩy vào trong vách tường đối diện.

Những rãnh lõm trên tường vừa khít với tư thế cậu ta tạo ra, lần này lại không hề bị thương chút nào.

Ngô Tà không khỏi mừng rỡ, quay đầu nhìn Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, cơ quan này...” Lục Vũ nhìn cậu ta, bình tĩnh nói: “Cái tiếp theo.

Ở đây có tổng cộng chín động tác, bắt đầu từ cái đầu tiên, động tác sẽ ngày càng nhanh, không theo kịp sẽ bị ép." Ngô Tà hơi sững sờ, trong lúc ngây người, cậu ta cảm thấy sau lưng như có thứ gì đó đẩy mình một cái, cơ thể mình lại nghiêng nghiêng di chuyển về phía bức tường đối diện.

Hơn nữa, tốc độ rất nhanh!

Ngô Tà giật mình, vội vàng nhìn chằm chằm vào động tác trên bức tường đối diện và làm theo.

Một lát sau, lại bị lọt vào bức tường đối diện.

Chương 597

Lần này, cậu ta cuối cùng cũng hiểu ra, mộ đạo này sử dụng kết cấu hình chữ Z.

Nói phức tạp thì cũng không hẳn là phức tạp.

Chỉ là sau khi bắt đầu, động tác sẽ ngày càng nhanh, hơn nữa lần này lọt vào, mặt cậu ta bị ép vào tường, lưng quay về phía vị trí tiếp theo, hoàn toàn không nhìn thấy động tác kế tiếp là gì.

Hơn nữa, tốc độ di chuyển của vách tường cực nhanh, hoàn toàn không có thời gian để xoay người!

May mà trước đó cậu ta đã thoáng nhìn thấy rất nhiều động tác, lúc này không kịp nghĩ nhiều, vội vàng dựa vào trí nhớ làm một động tác, vừa vặn qua ải.

May mắn thay, đến cái tiếp theo, cuối cùng cậu ta cũng nhìn thẳng được vào hình vẽ, nhanh chóng làm xong động tác.

Cùng lúc đó, Lục Vũ cũng đã vào mộ đạo cơ quan, bắt đầu làm các động tác khác nhau giống như Ngô Tà, từ từ di chuyển.

Chẳng bao lâu, đã đến cơ quan cuối cùng.

Lục Vũ quay đầu liếc một cái, thấy Ngô Tà đứng ngây ngốc ở vị trí cơ quan cuối cùng, cũng không bước ra khỏi mộ đạo, không khỏi bực mình nói: "Ngô Tà, mau đi đi!" Ngô Tà như ngây dại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Ngay lúc này, Lục Vũ nghe thấy tiếng "lách cách", "lách cách", biết rằng Ngô Tà đứng đó quá lâu, đã kích hoạt một cơ quan mới.

Liếc nhìn một cái, tình hình cơ quan anh đã nắm rõ trong lòng.

Cùng lúc đó, trong đường hầm đột nhiên sáng lên rất nhiều, Lục Vũ quay đầu nhìn lại, thì thấy A Ninh dẫn theo mấy người, trang bị đầy đủ bơi vào trong hầm.

Mỗi người trong tay đều cầm một thứ giống như súng bắn cá bằng khí nén, những mũi lao sáng loáng đều nhắm thẳng vào họ.

Lục Vũ trong lòng rùng mình, biết rằng A Ninh quả không đơn giản!

Trong chớp mắt, anh cũng không kịp nghĩ nhiều, cơ quan bên phía Ngô Tà sắp khởi động, anh mà không ra tay, Ngô Tà sẽ gặp chuyện!

Lục Vũ dùng chân phải dậm mạnh xuống đất, nhờ có Tị Thủy Châu có thể đẩy nước, bên cạnh anh không tồn tại lực cản của nước, cú dậm này trực tiếp lao thẳng vào người Ngô Tà, kéo theo cả Ngô Tà và anh cùng lao ra ngoài!

Vừa đáp xuống đất, đã nghe thấy một tràng tiếng "rắc rắc", nơi Ngô Tà vừa đứng lúc nãy xuất hiện một cái hố đen ngòm, từ trong hố thò ra một bàn tay quỷ, quơ quào tứ tung, từ từ bò ra!

Trông dáng vẻ, chính là Hải hầu tử!

Nhưng... không đợi Lục Vũ ra tay, mấy tên thuộc hạ của A Ninh đều theo phản xạ nổ súng, từng mũi lao từ đầu kia của đường hầm bay tới, găm vào lưng Hải hầu tử!

Hải hầu tử không khỏi gầm lên một tiếng giận dữ chói tai, muốn quay người lại xem rốt cuộc là kẻ nào dám ra tay với nó!

Lúc nó quay người, Lục Vũ đột nhiên thấy trên lưng Hải hầu tử có ánh điện lóe lên!

Nhìn lại những sợi dây mỏng nối với những mũi lao trên lưng Hải hầu tử, Lục Vũ lập tức hiểu ra.

A Ninh và bọn họ lần này đã chuẩn bị rất kỹ càng!

Nhìn qua thì là súng bắn cá thông thường, thực tế đều đã được cải tiến, chỉ cần găm vào lưng Hải hầu tử, phóng điện ra, hiệu quả giống như chích cá, trực tiếp chích chết Hải hầu tử!

Điều này càng chứng thực suy đoán của anh.

Không lãng phí thời gian, Lục Vũ vỗ một cái vào người Ngô Tà vừa mới hoàn hồn bên cạnh, kéo đi luôn!

Phía trước mộ đạo này chính là Thần đạo, hai bên còn có thể thấy thần thú trấn mộ, không phải là điện chính có mô hình thiên cung như Lục Vũ dự đoán.

Hai người chạy một lúc, Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, dừng phắt lại, vội nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta quay lại đi!" "Sao vậy?" "Tôi thấy một dòng chữ trên mộ đạo đó!" "Chữ gì?" "Ngô Tam Tỉnh hại ta, đường cùng lối hết, chết trong oan khuất, trời đất chứng giám!

Giải Liên Hoàn!" Ngô Tà nhìn chằm chằm Lục Vũ, trầm giọng nói: "Trong nhật ký của Trần Văn Cẩm, có tên của Giải Liên Hoàn, ông ấy là thành viên của đội khảo cổ Tây Sa lần trước!" "Tam thúc đã giết chết ông ấy, sau đó lại cấu kết với người của Cừu Đức Khảo!" "Tôi nghĩ..." "Tam thúc chắc chắn không phải là tam thúc, e rằng ông ta muốn hại tôi!

Tôi phải quay lại hỏi, hỏi cho rõ ràng!" Lục Vũ thầm nghĩ "Tam thúc của cậu không phải là tam thúc của cậu", điểm này cậu nói không sai.

Nhưng lúc này đi tìm A Ninh và bọn họ, chẳng phải là rảnh rỗi không có việc gì làm tự tìm phiền phức cho mình sao?

Lục Vũ đang định nói gì đó, Ngô Tà lại lên tiếng, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tiểu ca nhi, vốn dĩ chuyện này không có gì, nhưng bây giờ

tôi mới nhớ ra, trên người tam thúc của tôi, quả thật lúc nào cũng đeo một cái lệnh bài!" "Chuyện này, quá kỳ lạ!" "Cái lệnh bài đó, rốt cuộc dùng để làm gì?" "Còn nữa, tôi nhớ ra Giải Liên Hoàn là ai rồi, Giải Liên Hoàn là người của Giải gia trong Cửu Môn, con trai của Giải Cửu gia!" "Hơn nữa, ngoài Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Tam thúc, còn có Tề Vũ, Lý Tứ Địa, mấy người này có khả năng đều có liên quan đến Cửu Môn!" "Tôi phải hỏi họ cho rõ ràng!" Điểm mạnh của Ngô Tà chính là khả năng tư duy logic.

Tuy lúc vừa xuống mộ bị dọa cho hết hồn, nhưng lúc này bình tĩnh lại, cộng thêm việc nhìn thấy dòng chữ Giải Liên Hoàn để lại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong!

Dù vẫn còn hơi sợ, nhưng lại lập tức nắm bắt được mấu chốt của vấn đề, tóm được trọng điểm!

Điểm này, Lục Vũ cũng không thể không khâm phục.

Chỉ có điều...

Lục Vũ liếc cậu ta một cái, lạnh lùng nói: "A Ninh muốn dùng chúng ta làm 'thược thi', thay bọn họ mở mộ, cậu nghĩ cậu đi hỏi cô ta, có thể có được câu trả lời không?" "Tôi..." "Ngây thơ!" "Không phải, tôi cảm thấy..." Ngô Tà vừa mới nói được nửa câu, thì cảm thấy sau lưng hình như có rong biển gì đó bay đến bên tai mình, theo phản xạ đưa tay ra gạt.

Vừa đưa tay lên, đã thấy Lục Vũ đột nhiên giơ Hắc Kim Cổ Đao lên!

Ngô Tà lập tức im bặt, cơ thể căng cứng trong nháy mắt, biết rằng mình e là lại gặp phải thứ gì đó không hay rồi!

Ý nghĩ này vừa nảy ra, trong đầu liền xuất hiện một giọng nữ dịu dàng.

Chương 598

Giọng nói trầm ấm, nghe vô cùng quyến rũ!

Lục Vũ nhìn thấy, bước chân lệch đi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém mạnh vào đám tóc dày đặc sau lưng Ngô Tà!

Anh đã biết thứ kéo đến là gì, từ tình hình mái tóc đen này, chính là Cấm bà được hình thành sau khi ăn "Thi miết đan" và cơ thể xuất hiện phản ứng bài xích với nó!

Sau khi vung đao chém đứt mái tóc đen của Cấm bà, Lục Vũ vội vàng kéo Ngô Tà sang một bên, cẩn thận đề phòng.

Cấm bà dường như biết Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ khó đối phó, vậy mà không ra tay với Lục Vũ và Ngô Tà nữa, mái tóc đen kịt như có sức sống, lượn qua Lục Vũ, lao về phía Hải hầu tử.

Chỉ thấy, một búi tóc bao bọc lấy Hải hầu tử, trực tiếp kéo xác Hải hầu tử ném vào mộ đạo cơ quan.

Ngay sau đó, mái tóc dày đặc cũng lao vào trong mộ đạo đen ngòm.

Chẳng mấy chốc, đã quấn chặt lấy mấy người vừa mới vào mộ đạo cơ quan!

Ngô Tà thấy vậy, định qua giúp.

Chỉ là ý nghĩ này vừa nhen nhóm, những vách tường mộ đạo vốn đang thay đổi có quy luật đột nhiên đồng loạt chuyển động, kẹp chặt mấy vị khách không mời mà đến ở giữa.

Máu tươi lập tức từ trong mộ đạo văng ra!

Mái tóc đen kịt, máu tươi tung tóe, cảnh tượng như vậy xảy ra ngay trước mắt, cực kỳ...

đáng sợ!

Ngô Tà há hốc miệng, trợn tròn mắt, nửa ngày không khép lại được, không biết nên nói gì.

Cảnh tượng này, cuối cùng cũng khiến cậu ta hiểu ra, tại sao hai thi thể kia không né được cơ quan, lại còn bị biến thành bộ dạng vặn vẹo.

Bị nhiều tóc như vậy quấn lấy, họ dù muốn né, cũng không thể né được...

Một lát sau, Lục Vũ vỗ vai Ngô Tà, nói: "Đừng lãng phí thời gian ở đây, tôi biết trong lòng cậu có rất nhiều thắc mắc, vào mộ rồi chúng ta bàn bạc." Thực ra, không chỉ trong lòng Ngô Tà có thắc mắc, mà trong lòng Lục Vũ cũng có một nghi vấn không nhỏ.

Ngô Tà tuy trước đó nói rất cứng rắn, nhưng nhìn thấy máu tươi vẫn không ngừng tuôn ra từ mộ đạo, nhất thời đầu óc cũng rối bời, trong lòng không nói nên lời là cảm giác gì.

Nghe Lục Vũ nói vài câu, liền đi theo sau Lục Vũ, dọc theo Thần đạo từ từ tiến về phía trước.

Cuối Thần đạo là một cửa mộ đã mở, bên trong đã ngập đầy nước biển.

Dựa vào Tị Thủy Châu, hai người có thể dễ dàng đi vào trong, không cần lo lắng về nước biển.

Đập vào mắt là một gian tiền thất.

Trong tiền thất không có nhiều đồ vật, ngoài mấy pho tượng đá trấn mộ, cũng không có thứ gì khác.

Lục Vũ quan sát kỹ, trên vách tường không thấy phù điêu mặt người, cũng không thấy ký hiệu rắn mày đồng ngư, trong lòng không

khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

Suy nghĩ một lúc, anh hỏi: "Ngô Tà, cậu xem trong sổ tay của Trần Văn Cẩm viết thế nào?" Ngô Tà ngẩn ra, từ trên người lấy ra sổ tay, lật ra xem. 【Ngày 21 tháng 7, lần đầu tiên vào huyệt mộ dưới đáy biển.】【Nhân viên: Ngô Tam Tỉnh.】【Tiến độ: Phát hiện cơ quan đường hầm, chuẩn bị tiến vào.】【Công việc: Để đảm bảo an toàn, lựa chọn đào từ bên cạnh, vòng qua cơ quan đường hầm, tiến vào tiền thất.】【Ghi chú: Mộ dưới đáy biển có kết cấu áp suất đặc biệt, trong mộ không có nước, nghi là được xây dựng kết hợp với địa hình địa mạo của dãy núi dưới đáy biển, bất luận là người xây dựng hay người lựa chọn nơi này, đều cực kỳ giỏi về phong thủy và cơ quan.】 ... 【Ngày 22 tháng 7, tiến vào mộ dưới đáy biển.】【Nhân viên: Toàn bộ thành viên.】【Tiến độ: Trống】【Công việc: Thăm dò tiền thất, nhĩ thất trái phải.】【Ghi chú: Trống】 Sau một lúc im lặng, Ngô Tà đưa sổ tay cho Lục Vũ, để anh tự xem.

Nhìn dáng vẻ của cậu ta, dường như vẫn chưa thể chấp nhận được những chuyện vừa xảy ra.

Bất kể là dòng chữ khắc trong đường hầm, hay lần này Ngô Tam Tỉnh giao tài liệu về mộ dưới đáy biển cho Cừu Đức Khảo, khiến cậu ta chỉ có thể hợp tác với Cừu Đức Khảo, đều khiến cậu ta cảm thấy, tam thúc của mình vô cùng, vô cùng kỳ lạ.

Thậm chí khiến cậu ta cảm thấy, người đó chưa chắc đã là tam thúc của mình!

"Đừng mất tập trung." Lục Vũ xem xong sổ tay, nhíu mày hỏi: "Theo suy nghĩ của cậu, vị trí này có phải là tiền thất không?" Ngô Tà ngẩn ra, theo phản xạ trả lời: "Không phải tiền thất thì là đâu?" Chỉ là nói xong, chính cậu ta cũng ngây người.

Tình hình này, quả thật không đúng.

Theo nội dung trong sổ tay, tam thúc đã đào đất, mở một lối đi, vòng qua mộ đạo cơ quan.

Vậy thì, cậu ta và Lục Vũ đi không phải cùng một con đường với tam thúc năm đó?

Cúi đầu suy nghĩ một lát, vẻ mặt Ngô Tà trở nên kỳ quái, có chút không thể tin nổi hỏi: "Tiểu ca nhi, ý của anh là lối đi này là do Cừu Đức Khảo và bọn họ tìm thấy, không phải là lối đi mà đội khảo cổ năm đó đã đi." "Phải." "Vậy lần này, chúng ta bị Cừu Đức Khảo lợi dụng rồi?" "Đúng." "Vậy trước đó anh ra tay với A Ninh và bọn họ, là vì ra tay trước để chiếm lợi thế, tránh để cô ta giở trò trong mộ?" "Cậu cuối cùng cũng hiểu ra rồi." Hiểu thì hiểu rồi, nhưng lông mày của Ngô Tà lại càng nhíu chặt hơn.

Tình hình hiện tại, tạm thời không xét đến A Ninh và Cừu Đức Khảo, thậm chí không xét đến tam thúc, chỉ xét đến mộ thất trước mắt, cũng đủ khiến người ta khó hiểu.

Cấu trúc mộ thất thông thường, sau khi vào mộ đạo là đến cửa mộ.

Bên trong cửa là tiền thất, hai bên là đông, tây nhĩ thất.

Qua tiền thất là đến chủ quan thất, phía trước chủ quan thất là hậu tàng thất, hai bên là đông, tây trắc thất.

Mỗi một gian phòng đều có công dụng của nó, không có gian phòng nào lại để trống.

Nhưng bây giờ, trước mắt lại xuất hiện một gian phòng trống!

Chương 599

Điều này không hợp lý!

Đã chịu bỏ ra không biết bao nhiêu tiền để xây dựng một ngôi mộ dưới đáy biển như vậy, sao lại có thể chỉ có một cái vỏ rỗng?

"Có khi nào trước khi chúng ta đến, có người đã dọn sạch đồ đạc bên trong rồi không?" Sau một lát im lặng, Ngô Tà lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Lục Vũ lắc đầu, phủ nhận đề nghị của Ngô Tà.

Hai người lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Thực ra, trong lòng Lục Vũ đã có đáp án.

Năm đó khi xem tiểu thuyết 《Đạo Mộ Bút Ký》, anh đối với mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải không có cảm giác hình dung gì cả, không hiểu sao một ngôi mộ dưới đáy biển lại có thể thông khí, lại còn không có nước ở dưới nước, càng không hiểu một ngôi mộ dưới nước được làm như thế nào.

Nhưng theo thời gian trôi qua, anh đã chấp nhận rằng thế giới này có quá nhiều nghi vấn mà khoa học không thể giải đáp.

Và những nghi vấn này, thông qua pháp khí, thông qua sự hiểu biết về cơ quan, anh cũng dần dần nắm được một số nội dung.

Giống như ngôi mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải trống không như hiện tại, anh cảm thấy, ngôi mộ này có lẽ đã tham khảo ở một mức độ nào đó kết cấu của "Thiên Củ Viên Lưu Các", hoặc nói là thành cơ quan của Mặc gia!

Rốt cuộc, năm đó ở nơi truyền thừa của Mặc gia, trên "bảng thành tích" của Cầm Hoạt Ly có đánh giá về Uông Tàng Hải là "tư tưởng,

cơ quan đại thiện, kỳ nhân quỷ kế đa đoan, ý đồ dĩ Mặc gia cơ quan thuật lược đoạt địa điểm truyền thừa...".

Một người như vậy, có thể tạo ra một ngôi mộ dưới đáy biển thần kỳ như thế, có gì là không thể?

Lục Vũ trong lòng đã hiểu, gian mộ thất này có lẽ chưa từng xuất hiện trong tiểu thuyết.

Chỉ không biết, gian mộ thất này rốt cuộc nối liền với các mộ thất khác như thế nào?

Ngay lúc này!

Xa xa đột nhiên vang lên một tiếng "ầm"!

Dù có Tị Thủy Châu ngăn cách nước biển, Lục Vũ và Ngô Tà vẫn cảm nhận được một lực xung kích.

Chỉ là lực xung kích này rất nhỏ, cũng không thấy sóng xung kích và vụ nổ gây ra ảnh hưởng gì.

Nhưng... chỉ vài giây sau, chân của hai người đột nhiên hẫng đi, chỉ cảm thấy sàn mộ thất dường như sụp đổ hoàn toàn trong chớp mắt!

Tốc độ sụp đổ của mặt đất cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ rơi tự do của Lục Vũ và Ngô Tà, cả hai người đều xuất hiện tình trạng lơ lửng trong chốc lát!

Nhưng rơi nhanh, dừng cũng nhanh.

Gần như trong nháy mắt, mặt đất đang rơi xuống đột nhiên dừng lại, Ngô Tà ngã phịch xuống đất, chỉ cảm thấy dưới người có thứ gì đó, cấn vào mông đau điếng!

Nhìn kỹ lại, cậu ta sợ đến mức không khỏi kinh hô một tiếng!

Gian mộ thất này, trông như không có nước, cả mộ thất được bao

phủ bởi một thứ ánh sáng xanh u u!

Trong mộ thất, ma trơi lập lòe.

Đèn pin chiếu vào, khắp nơi đều là xương trắng!

Ngô Tà sợ đến mức theo bản năng lùi lại, nhưng vừa chống tay xuống đất, liền cảm thấy thứ bên dưới lạnh buốt.

Cúi đầu nhìn một cái, tim Ngô Tà như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Dưới người mình, toàn là xương trắng!

Cả gian mộ thất, chính là một đống xương!

Sắc mặt cậu ta lập tức trở nên trắng bệch, toàn thân toát mồ hôi lạnh, da đầu tê dại, cơ thể tê dại!

Dù xuất thân từ Ngô gia, nhưng dù sao đây cũng là lần thứ hai cậu ta xuống mộ, cũng là lần đầu tiên rơi vào đống xương...

Đặc biệt là những ngọn ma trơi lơ lửng trong không trung, khiến gian mộ thất này trông càng thêm quỷ dị.

"Tiểu, tiểu, tiểu ca nhi..." "Ừ." Nghe thấy giọng của Lục Vũ, trái tim luôn căng thẳng của Ngô Tà cuối cùng cũng hơi thả lỏng một chút.

Chỉ cần không phải một mình, là tốt rồi!

Cậu ta định thần lại, ép mình bình tĩnh, thử nói: "Tiểu, tiểu ca nhi, đây là...

đây là mộ thất bồi táng phải không?" "Có khả năng." Lục Vũ cũng có chút không chắc chắn.

Lăng mộ lớn đều có mộ thất bồi táng, ví dụ như những người thợ xây lăng mộ đều không được ra ngoài, phải ở lại trong mộ bồi táng khi lăng mộ được niêm phong.

Nhưng trong tình hình bình thường, mộ thất bồi táng cũng không đơn sơ như vậy, chỉ là một gian phòng, chất đầy xương cốt.

Nói một cách cứng rắn, Lục Vũ lại cho rằng đây có thể là phòng thí nghiệm vứt xác của Uông Tàng Hải.

Chương 600

Chỉ có điều... anh có một điểm không hiểu, họ làm thế nào từ gian mộ thất trống không phía trên lại đến được gian mộ thất này?

Lúc vừa rơi xuống, anh không hoảng loạn như Ngô Tà, anh thậm chí còn chú ý đến những vết xước trên hai bên vách tường, chú ý đến sự di chuyển của cơ quan mộ thất.

Nhưng làm thế nào mà trong khoảnh khắc họ rơi xuống, nơi này lại từ không thành có, bỗng nhiên có thêm đầy đất xương cốt?

Lúc Lục Vũ rơi xuống, còn có thể cảm nhận được, những bộ xương đó đã đẩy anh lên từ mặt đất bằng phẳng.

Chuyện này là sao?

Lục Vũ đang quan sát tình hình xung quanh, Ngô Tà cũng đang run rẩy quan sát tình hình xung quanh.

Nhưng, bốn phương tám hướng, ngay cả dưới chân cũng là những ngọn ma trơi xanh u u, thực sự khiến cậu ta không thể bình tĩnh lại được.

Cậu ta không khỏi nghĩ đến, mấy vị trong Cửu Môn đó, có khả năng ở đây không?

Giải Liên Hoàn để lại dòng chữ khắc đó, thi thể lại ở đâu?

Tại sao, ông ta lại để lại chữ khắc ở đó?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từng nghi vấn một, không ngừng xoay quanh trong đầu cậu ta, khiến cậu ta hoàn toàn không có manh mối!

Lục Vũ quan sát xung quanh, cuối cùng trong những ngọn ma trơi

xanh u u, đã tìm thấy một nơi khác biệt!

Ngay trong góc, có một đám ma trơi, nhưng đám ma trơi đó không phải màu xanh của lân tinh, mà mang một chút màu tím quỷ mị!

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong đống xương cốt, có một cây phất trần đạo gia nhỏ nhắn. 【Tên vật phẩm: Vạn Phúc Phất Trần】 【Cấp bậc: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thừa thượng khải hạ】 【Mô tả vật phẩm: Niên hiệu Khai Nguyên đời Đường, có đạo sĩ Trương Thanh Đô của Thượng Thanh giáo Mao Sơn tông, trở thành chủ của Thái Thanh quan ở Trường An, Trương Thanh Đô dẫn đầu chúng nhân chỉnh lý lại các loại nghi thức trai tiếu của các lưu phái đạo giáo, thanh lý lễ pháp đạo giáo, được coi là một nhân vật quan trọng thừa thượng khải hạ trong lịch sử đạo giáo thanh lý nghi phạm đạo giáo, sau được ban danh hiệu Đại đức, ngày thụ phong, hoàng đế ban thưởng phất trần.

Cây phất trần mà ông sử dụng, sở hữu sức mạnh thần kỳ thừa thượng khải hạ.

Phất trần đi đến đâu, phiến lá không dính, phiến lá không cản, muốn lên thì lên, muốn xuống thì xuống...】 Giới thiệu của hệ thống khiến Lục Vũ có chút không hiểu.

Thừa thượng khải hạ, phiến lá không dính, phiến lá không cản là cái gì?

Vừa nghĩ, Lục Vũ vừa đi về phía góc tường hai bước.

Ngô Tà thấy Lục Vũ di chuyển, vội vàng đi theo sau, bám sát bước chân của Lục Vũ.

Đến gần hơn một chút, Lục Vũ có thể nhìn rõ hơn cây phất trần.

Phất trần nhỏ hơn bình thường rất nhiều, chỉ dài hơn một thước, tinh xảo tỉ mỉ, trên thân khắc vô số phù triện.

Ngô Tà không kìm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là cái gì?" "Phất trần đời Đường." "Không đúng lắm?" "Sao vậy?" Ngô Tà gãi đầu, nghiêm túc nói: "Đời Đường bất kể là tăng hay đạo, đều không khắc phù lục trên phất trần hay các pháp khí khác, đây là văn hóa thời đó.

Tôi trước đây từng thấy một cây kim thiền trượng đời Đường, sáng bóng như mới, trên đó không có một chữ nào." Lục Vũ nhíu mày.

Hệ thống của anh không thể sai, vậy những chữ này là sao?

Thấy Lục Vũ nhíu mày, Ngô Tà suy nghĩ một lúc, rồi nói tiếp: "Cả một triều đại nhà Đường đều không có thói quen này, nhưng chưa chắc có những kẻ tà ma ngoại đạo lại làm chuyện này." "Không phải tà ma ngoại đạo, là một đại đức của đạo giáo vào niên hiệu Khai Nguyên đời Đường." Lục Vũ nghiêm túc nói một câu.

"Vậy thì vẫn không đúng." Ngô Tà lắc đầu, nghiêm túc nói: "Tiểu ca nhi, người có đức hạnh đời Đường, kỵ nhất là khắc phù lục trên pháp khí, có khi nào là... nhầm lẫn rồi không?

Hả?

Gì đây?" Nói được nửa câu, cậu ta đột nhiên như thấy được thứ gì đó kinh khủng, trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi!

Ngay sau đó, Ngô Tà cũng không nói gì, trực tiếp tháo đèn pin trên đầu xuống dùng làm đèn pin, từ từ đi sang bên cạnh vài bước, cứng rắn, cẩn thận nhấc mấy khúc xương ra.

Lúc này, Lục Vũ cũng chú ý đến chỗ không đúng.

Mép của cây phất trần vàng kim, vậy mà lại có một chút trong suốt.

Xuyên qua chỗ đó, có thể lờ mờ nhìn thấy tình hình bên dưới sàn nhà, trên mặt đất dường như... có không ít dấu chân!

Hơn nữa, mép trong suốt đang lấy phất trần làm tâm điểm, lan ra theo hình quạt một cách từ từ.

Cảnh tượng này, quả thực kỳ lạ!

Đừng nói Ngô Tà chưa từng thấy thứ mới lạ như vậy, ngay cả Lục Vũ cũng chưa từng thấy bao giờ!

“Tiểu ca nhi, đây là?” “Lùi lại một chút.” Không biết tình hình thế nào, Lục Vũ cũng không cần phải mạo hiểm.

Chương 601

Dù sao, đây là địa bàn của Uông Tàng Hải, mọi thứ cẩn thận là trên hết.

Ngô Tà gật đầu thật mạnh, cùng Lục Vũ lùi lại vài bước.

Họ đang lùi, nhưng tốc độ lan rộng của mép trong suốt lại không có gì thay đổi, vẫn đang từ từ lan ra, không hề vì sự di chuyển của họ mà đột ngột tăng tốc.

Hơn nữa, ngoài việc sàn nhà dưới chân trở nên trong suốt, cả tòa mộ thất không có bất kỳ thay đổi nào.

Những bộ xương đó vẫn tỏa ra những ngọn ma trơi u u.

Từ từ, trong vài phút, tình trạng trong suốt đã lan ra một nửa mộ thất.

Ngô Tà giơ đèn pin, chiếu xuống sàn nhà bên dưới, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ.

Dưới sàn nhà, có thể lờ mờ nhìn thấy một nơi giống như thư phòng, có giá sách, có bàn viết, còn có một số bình bình lọ lọ.

Quan trọng là, những thứ này trông cực kỳ chân thực.

Càng nhìn, Ngô Tà càng cảm thấy quỷ dị, mồ hôi lạnh vừa mới khó khăn lắm mới nén xuống được, lại tuôn ra.

Hơn nữa, trong mộ thất tĩnh lặng không một tiếng động, càng khiến cậu ta ngột ngạt khó chịu.

Nhất thời không nhịn được, lại lên tiếng: “Tiểu ca nhi, rốt cuộc chuyện này là sao?” “Chẳng lẽ sàn nhà dưới chân là kính sao?” “Triều Minh tuy có kính, nhưng kính triều Minh cực kỳ quý giá, không thể

nào dùng để lót sàn được?" "Hơn nữa, triều Minh cũng không có loại kính đổi màu này chứ?" Lục Vũ sắc mặt không đổi, bình tĩnh nói: "Bây giờ chưa thể xác định là kính đổi màu, hay là thứ gì khác." Nói rồi, ánh mắt anh lại nhìn về phía cây phất trần vàng kim ở góc đối diện, kể sơ qua tình hình của cây phất trần cho Ngô Tà.

"Tôi nghĩ, có thể liên quan đến cây phất trần đó, những phù lục trên đó, cậu có quen mắt không?" Ngô Tà cười khổ một tiếng: "Tiểu ca nhi anh cũng quá coi trọng tôi rồi, thứ này sao tôi biết được, tôi chỉ biết pháp khí đời Đường sẽ không khắc phù lục." "Dù có, cũng là phù lục do người đời sau khắc." "Giống như Càn Long, hễ thấy tranh chữ là đề từ." "Có thể vị cao nhân đạo giáo đó cảm thấy phất trần trơn không đẹp, nên khắc thêm chút phù lục?" Hả?

Chờ đã!

Đúng rồi!

Lục Vũ bừng tỉnh!

Vừa rồi anh vẫn đang suy nghĩ về vấn đề này, luôn nghĩ xem những phù lục này là sao.

Câu nói của Ngô Tà "pháp khí đời Đường không khắc phù lục" khiến anh cảm thấy mình có phải đã bỏ qua điều gì đó, nên cứ mải suy nghĩ tại sao đời Đường lại khắc phù lục.

Đến bây giờ, nghe lời của Ngô Tà, trong lòng chợt bừng sáng.

Không phải đời Đường khắc, vậy thì là người đời sau khắc!

Nói không chừng, những phù lục này còn là một loại pháp chú tương tự như đẳng thuật, niết thuật của cổ quốc Điền.

Kẻ đầu sỏ, rất có khả năng chính là Uông Tàng Hải!

Người này, bằng sức một người, đã làm được rất nhiều việc mà

nhiều người dùng sức cả nước cũng không làm được, không chỉ thiết kế xây dựng Vân Thiên Cung, mà còn nhìn thấy được chung cực sau Thanh Đồng Môn.

Một người như vậy, không phục không được!

Và ngay lúc này, Lục Vũ cũng đột nhiên nghĩ đến ý nghĩa của bốn chữ "Thừa thượng khải hạ"!

Tuy nhiên, anh vẫn cần phải thử một chút.

"Hù..." Sau khi thở ra một hơi nhẹ, Lục Vũ tiến lên hai bước, đứng cách mép trong suốt khoảng một bước.

Đợi đến khi mép trong suốt đến gần, Lục Vũ đưa tay ra, cánh tay vậy mà xuyên thẳng qua sàn nhà!

Cảnh tượng này, suýt chút nữa làm Ngô Tà sợ rớt cằm, không thể tin nổi mà hít một hơi khí lạnh!

"Tiểu ca, đây..." "Thừa thượng khải hạ, chính là ý này." "Ý gì?" Ngô Tà chỉ cảm thấy đầu óc mình ong ong, gần như mất đi khả năng suy nghĩ.

Lục Vũ chỉ có thể giải thích lại cho cậu ta: "Thấy cây phất trần kia không?" "Ừ." "Cây phất trần đó, bản thân nó sở hữu sức mạnh 'Thừa thượng khải hạ', tôi đoán những phù lục trên đó, không biết bằng một phương thức kết hợp nào đó, đã khiến sức mạnh của phất trần có thể tác động lên sàn nhà, làm cho sàn nhà từ từ thay đổi." "Chúng ta trước đó từ trên rơi xuống, một phát giẫm lên trên này, cũng là vì sự thay đổi này." Ngô Tà hiểu lơ mơ, hỏi: "Tiểu ca nhi, ý của anh là, sàn nhà này có thể cho chúng ta xuyên tường?" "Không phải cho chúng ta xuyên tường, mà là sàn nhà này sẽ biến thành trạng thái không tồn tại, khiến người ta có thể rơi xuống." "Tại sao?" Ngô Tà vẫn có chút mờ mịt, nói xong, chính mình cũng ngượng ngùng cười.

Vấn đề này hỏi ra, quả thực không có ý nghĩa gì.

Ngay lúc này, cậu ta đột nhiên lại khẽ "hử" một tiếng, vội vàng che đi ánh sáng đèn pin của mình!

Lục Vũ cũng vội vàng lùi lại hai bước, né qua mặt sàn trong suốt, đứng trên mặt đất thật.

Qua mặt sàn trong suốt, có thể thấy rõ A Ninh dẫn theo hai người, đang ở tầng dưới của họ.

Ba người đó, cũng không biết làm thế nào mà qua được mộ đạo.

Đợi một lúc, thấy họ vẫn đang ở tầng dưới lảng vảng không đi, Ngô Tà không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nói xem họ vào bằng cách nào?" Nói xong, cũng không đợi Lục Vũ trả lời, lại đưa ra một nghi vấn mới: "Sau khi họ vào, sao không xuất hiện ở tầng trên nhỉ?" Lục Vũ trong lòng phỏng đoán, e rằng tòa đại mộ này, Uông Tàng Hải đã dùng không ít pháp khí!

Hoặc nói, đã dùng không ít kết cấu quỷ bí.

Ví dụ như những lối đi khác nhau, thông qua sự biến ảo của lối đi, có thể khiến người ta đi vào những mộ thất khác nhau.

Rất có khả năng, đây cũng là biện pháp an toàn mà ông ta thiết kế năm đó.

Lại qua một lúc, mắt thấy những người bên dưới vẫn đang xem xét đồ sứ, giá sách, không có ý định rời đi, Ngô Tà không khỏi có chút sốt ruột.

Chương 602

Họ ở trên lầu, đã bị mép trong suốt dồn vào góc tường.

Nhìn tốc độ lan rộng của những tia sáng trong suốt đó, e rằng chưa đến hai phút, họ sẽ không có chỗ để đứng.

Lục Vũ thử sờ tường, không có chỗ bám.

Hơn nữa ở nơi này, anh cũng không dám dùng phi hổ trảo, lỡ như làm hỏng, phá hủy kết cấu, còn không biết sẽ gây ra phiền phức lớn đến mức nào.

"Đừng đợi nữa, xuống đi." Khi chỉ còn lại khoảng hai mét, Lục Vũ thấp giọng nói một câu, dặn dò: "Tôi xuống giải quyết họ, cậu tự cẩn thận, đừng để bị bắt." "A!

Được được!" Ngô Tà phản ứng lại, liên tục gật đầu.

Thủ đoạn của Lục Vũ, cậu ta đã được chứng kiến.

Theo cậu ta, ba người bên dưới hoàn toàn không phải là đối thủ của Lục Vũ.

Lục Vũ định thần, nhảy xuống!

Dưới lầu, A Ninh dẫn theo hai thuộc hạ đang nhìn những dấu chân trên mặt đất, suy nghĩ xem có phải là dấu chân của Lục Vũ không, họ cũng không chú ý đến việc Lục Vũ ở trên lầu sẽ đột nhiên nhảy xuống.

Lục Vũ lúc nhảy lên, đã xác định được cách đánh.

Lúc này nhảy xuống, trực tiếp đáp xuống người thuộc hạ của A Ninh, một chân đạp xuống, trực tiếp đạp ngất hắn, mượn lực nhảy lên, kéo theo một thuộc hạ khác của A Ninh đâm sầm vào vách tường.

Chỉ trong một cái chớp mắt, hai trong ba người trực tiếp mất khả năng chiến đấu.

Súng điện trong tay A Ninh lập tức nhắm vào Lục Vũ, không chút do dự bóp cò.

Một tấm lưới sắt lóe điện, lập tức chụp về phía Lục Vũ.

Lục Vũ thầm kêu không ổn, một chân đạp lên vách tường, cả người như lò xo, bật sang một bên, vừa vặn né được lưới điện.

Lục Vũ lăn một vòng trên đất, trực tiếp đứng dậy.

A Ninh phản ứng cũng cực nhanh, cây súng lưới điện mất tác dụng trong tay trực tiếp ném về phía Lục Vũ.

Lục Vũ không hoảng không vội, Hắc Kim Cổ Đao lập tức tuốt vỏ.

Đang định ra tay, thì nghe thấy một tiếng "Đừng", ngay sau đó Ngô Tà từ trên trời rơi xuống, chắn ngay giữa Lục Vũ và A Ninh.

Còn chưa đợi Lục Vũ nói gì, A Ninh đã một bước lao đến trước mặt Ngô Tà, thuận tay rút từ thắt lưng ra một con dao găm, trực tiếp kề vào cổ Ngô Tà, thậm chí còn ấn vào da thịt, động tác dứt khoát, như mây trôi nước chảy!

Ngô Tà lập tức ngây người, cơ thể căng cứng.

Hoàn toàn không ngờ rằng, mình lại biến thành con tin trong chớp mắt, vội vàng nói: "Cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận!" Nói rồi, vội vàng nắm lấy cổ tay A Ninh, sợ rằng mỹ nữ lạnh lùng này giây tiếp theo sẽ cho cổ mình nở hoa.

Lục Vũ thấy vậy, trong lòng không biết nói gì cho hết.

Anh đột nhiên cảm thấy, mình muốn hợp tác với Ngô Tà trong《Sa Hải》, không muốn hợp tác với Ngô Tà ngây thơ này.

Người anh em này, tuyệt đối là điển hình của đồng đội tạ!

“Lục tiên sinh, thủ đoạn hay thật.” A Ninh nhìn Lục Vũ, khóe miệng nở một nụ cười giễu cợt, vừa nói cổ tay lại dùng sức, lạnh lùng nói: “Ngô tiên sinh, anh tốt nhất đừng cử động lung tung, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!” Ngô Tà lập tức ngoan ngoãn, không dám nhúc nhích, chỉ không ngừng nghĩ trong đầu làm sao mình có thể biến thành một cao thủ võ lâm, giống như nhân vật trong phim hành động, chỉ cần một cái lắc đầu là có thể thoát hiểm.

Chỉ có điều... còn chưa đợi cậu ta nghĩ ra cách thoát thân, A Ninh lại lên tiếng, lạnh lùng nói: “Lục tiên sinh, anh làm như vậy, rất ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của chúng ta.” Lục Vũ vẻ mặt bình tĩnh, cười nhạt nói: “Cô không phải thật sự ngây thơ đến mức nghĩ rằng tôi sẽ hợp tác với các người chứ?” “Tại sao không thể?” A Ninh im lặng một lúc, đột nhiên hỏi.

Lục Vũ bật cười, nói: “Lần trước ở Tam Phiên Thị, các người đã nhòm ngó muốn cướp đồ của tôi, sau đó ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, các người vẫn muốn cướp đồ của tôi.” “Ba lần bảy lượt muốn cướp đồ của tôi, bây giờ nói hợp tác là hợp tác, các người thật sự coi Lục Vũ tôi không có não không biết nhớ à?” “Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, Lục tiên sinh không phải đến mức chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng phải tính toán mãi chứ?” A Ninh nhìn Lục Vũ, lại nói: “Lục tiên sinh, lời thừa không nói nhiều nữa.” “Vốn dĩ, chỉ muốn phiền anh dẫn chúng tôi vào mộ thất.” “Bây giờ đã vào rồi, phiền ngài dẫn đội, đưa chúng tôi đi dạo một vòng địa cung này, được không?” Nói rồi, tay phải lại dùng sức, dọa Ngô Tà liên tục kêu la!

Nhưng ngay sau đó, có lẽ là nghĩ đến mình không thể mất mặt trước một người phụ nữ, Ngô Tà lại cứng rắn nói: “Vong ân bội nghĩa!

Nếu vừa rồi không phải tôi cứu cô, tiểu ca nhi đã bắt được cô rồi!” A Ninh sắc mặt không đổi, không mặn không nhạt nói một tiếng:

“Cảm ơn.” Sự giễu cợt trong lời nói, ai cũng có thể nghe ra.

Ngô Tà không nhịn được tức giận nói: “Cô đàn bà này...” Vừa mới nói được nửa câu, thì nghe thấy xa xa đột nhiên vang lên một tiếng “chít” chói tai!

Âm thanh này, mấy người đều rất quen thuộc.

Đây là giọng của Hải hầu tử!

Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh.

Gần như trong nháy mắt, xa xa lại vang lên một tiếng “chít”!

Lần này, âm thanh từ xa đến gần, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng bước chân sột soạt!

A Ninh sắc mặt hơi biến, lạnh lùng nói: “Lục tiên sinh, chuyện này phiền anh rồi.” Lời vừa dứt, Lục Vũ quay đầu lại, thì thấy một con Hải hầu tử đã xuất hiện ở một cửa hang cách đó không xa.

Trước đó ở trên, Lục Vũ đã chú ý đến cửa hang này, chỉ là ở xa nhìn không rõ.

Bây giờ quay đầu lại, mới phát hiện cửa hang lởm chởm, không phải được xây dựng mà là do bị người ta phá vỡ!

Chương 603

Hải hầu tử đứng ở cửa hang, vẻ mặt cẩn thận nhìn Lục Vũ, không vội vàng tấn công.

Lúc này, hai thuộc hạ của A Ninh đã hồi phục, bò dậy nhìn Lục Vũ, cười âm hiểm nói: "Lục tiên sinh, hy vọng anh không chết trong tay Hải hầu tử!" Nhìn dáng vẻ của họ, dường như cảm thấy A Ninh đã bắt được Ngô Tà, Lục Vũ liền tùy ý họ nhào nặn.

Một trong số đó, còn nhặt lại cây súng bắn cá rơi bên cạnh, định lát nữa tìm cơ hội cho Lục Vũ một phát!

Tốt nhất là Lục Vũ giết được Hải hầu tử, hắn sẽ làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau!

Trong lòng hắn, thậm chí bắt đầu ảo tưởng mình dùng xiên cá chích điện Lục Vũ, đoạt được Quỷ Động Ma Mộc của Lục Vũ...

Đến lúc đó, hắn còn cần làm việc cho Cửu Đức Khảo sao?

Còn cần nghe lệnh của người phụ nữ A Ninh này sao?

Đến lúc đó... hắn đang nghĩ, đột nhiên cảm thấy mình bị bay lên, trong tầm mắt một con Hải hầu tử xấu xí đến cực điểm, đang ngày càng gần mình!

Khoảnh khắc này... hắn chỉ kịp hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó thì không biết gì nữa.

Sắc mặt A Ninh đột biến, buột miệng nói: "Lục Vũ!" Lục Vũ như không nghe thấy gì, đưa tay tóm lấy một thuộc hạ khác của A Ninh, trực tiếp ném qua, cho Hải hầu tử ăn.

Anh không phải Ngô Tà, đối với loại người muốn làm điều bất lợi cho anh, anh sẽ không nương tay.

Sau hai tiếng hét thảm, Hải hầu tử nhìn Lục Vũ, miệng thở hổn hển.

Trên mặt nó, trên người nó, máu tươi đầm đìa, mặt mũi hung tợn!

Lục Vũ múa một đường đao với Hắc Kim Cổ Đao, đang định ra tay, thì Hải hầu tử đột nhiên tóm lấy nửa thi thể trên mặt đất, chạy biến mất, chỉ để lại một vệt máu trên đất!

Lúc này, A Ninh hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Lục tiên sinh quả nhiên thủ đoạn cao tay!" Lục Vũ quay đầu lại, thì thấy mặt Ngô Tà trắng bệch, chuyện vừa xảy ra đã gây cho cậu ta một cú sốc lớn, khiến cậu ta có chút không thể chấp nhận được.

Hai người, giây trước còn sống sờ sờ, giây sau đã bị Lục Vũ cho Hải hầu tử ăn.

Cậu ta đột nhiên phát hiện, Lục Vũ không đơn giản như cậu ta nghĩ...

Đây cũng là do cậu ta chưa từng thấy cảnh Lục Vũ chiến đấu với mấy người trong Cửu Môn trước đó.

Nếu không, nhận thức của cậu ta còn bị đảo lộn hơn nữa!

Lục Vũ không nói gì, A Ninh lại tiếp tục nói: "Tuy nhiên, thuộc hạ của tôi không còn nữa, vậy thì phải phiền Lục tiên sinh đi trước dò đường." "Lục tiên sinh, không nói nhiều nữa, phiền anh đi vào cửa hang mà Hải hầu tử vừa chạy trốn." Lục Vũ nheo mắt nhìn A Ninh một cái, không nói gì, quay người đi.

Đương nhiên, anh không phải bị A Ninh uy hiếp.

Thực ra, dù Ngô Tà bị A Ninh khống chế, anh vẫn có mấy cách, có thể dễ dàng cứu được Ngô Tà, để cậu ta bình an vô sự.

Chỉ có điều, người xưa nói hay, cho người ta con cá không bằng

dạy người ta cách câu cá.

Ngô Tà đã tự mình lao đầu vào vòng xoáy của Cửu Môn, "hắn" cũng đã manh nha xuất hiện, anh cũng phải giúp Ngô Tà nhanh chóng trưởng thành.

Dù cho, sự trưởng thành này không phải là một chuyện vui vẻ.

Nhưng sinh ra ở Ngô gia, thân ở trong vòng xoáy, chỉ có trưởng thành, mới có đường sống.

Nếu không, sẽ giống như những người trên danh sách kia, nhận lấy một kết cục bi thảm!

Hơn nữa, anh vừa rồi đã chú ý thấy, không xa sau lưng A Ninh, có một con "Nhân diện liêm".

Có lẽ, việc Hải hầu tử vừa rồi rời đi, cũng có khả năng là giữa Hải hầu tử và Nhân diện liêm có một mối quan hệ đặc biệt.

Lúc này, Lục Vũ chính là đang đợi.

Anh đi rất chậm, khóe mắt luôn khóa chặt "Nhân diện liêm".

A Ninh tuy chú ý đến ánh mắt của anh, nhưng cũng chỉ nghĩ là Lục Vũ quan tâm đến Ngô Tà, không hề nghĩ rằng sau lưng mình đang có một đôi tay quỷ khô héo lơ lửng không một tiếng động!

Lục Vũ thấy, theo bước chân của mình, Nhân diện liêm cũng từ từ tiến lại gần A Ninh.

Điều này cũng không lạ, A Ninh luôn giữ Ngô Tà, vị trí của cô ta gần Nhân diện liêm hơn.

Hơn nữa, nữ thuộc âm, đối với loại âm quỷ này, càng có một sức hút tự nhiên.

Lúc này, Lục Vũ đã đi đến cửa hang, quay đầu nhìn lại một cái.

Đôi tay khô héo đó đã lơ lửng lên, cách vai A Ninh chỉ còn một bước.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, hỏi: "A Ninh, Cừu Đức Khảo thuê cô, bao nhiêu tiền?" A Ninh hơi ngẩn ra, cười khẩy nói: "Sao, Lục tiên sinh muốn mua chuộc tôi à?

Lục tiên sinh có phải quá coi trọng mình rồi không?" Lời còn chưa dứt, đôi tay khô héo đó đã đặt lên vai A Ninh, sắc mặt A Ninh đột biến, chỉ trong một khoảnh khắc, cô ta theo phản xạ buông Ngô Tà ra, định dùng dao găm tấn công thứ sau lưng...

Chương 604

Trong khoảnh khắc A Ninh quay đầu, Ngô Tà đã thoát hiểm.

Không chút do dự, Ngô Tà co giò bỏ chạy, vài bước đã chạy đến bên cạnh Lục Vũ.

Đến khi dừng lại bên cạnh Lục Vũ, lúc này mới quay đầu lại, thấy A Ninh vẻ mặt ngây dại đứng đó, không nhúc nhích.

Trên vai cô ta, đặt hai bàn tay quỷ khô héo!

Nhìn một cái, Ngô Tà lập tức nghĩ đến điều gì đó, buột miệng nói: "Nhân diện liêm!" Ngay sau đó, nghĩ đến cảnh thảm của "Tiểu Ngũ" trong khoang tàu trước đó, Ngô Tà chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, lông gáy dựng đứng!

Lục Vũ nhìn thấy, sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Đi thôi." "Hả?" Ngô Tà lại ngẩn ra, ngay sau đó đưa tay kéo Lục Vũ, vội nói: "Tiểu ca nhi, cứu cô ấy đi?" "Tại sao?" "Cái... cái... cái này không thể thấy chết không cứu được!" Lục Vũ liếc cậu ta một cái, lắc đầu: "Cô ta vừa rồi muốn mạng của cậu, cậu quên rồi à?" "Chưa quên." "Vậy cậu còn muốn cứu cô ta?" "Tôi..." Ngô Tà nghẹn lời một lúc, lập tức nói: "Tôi muốn biết chuyện về tam thúc từ miệng cô ta!

Tôi cảm thấy cô ta biết rất nhiều!" "Cô ta sẽ nói cho cậu biết sao?" Lục Vũ không vội không hoảng nói một câu, A Ninh ở xa đã hoàn toàn bị Nhân diện liêm khống chế, bước đi đờ đẫn, từ từ đi về phía Lục Vũ và họ, phát ra âm thanh không thuộc về cô ta: "Đợi đã, đợi đã, đợi đã." Lục Vũ sắc mặt bình thản nhìn A Ninh đang đi tới, anh thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề không xa sau lưng, chắc là Hải hầu tử đang chờ đợi để tấn công.

Đối với chúng, Lục Vũ không hề lo lắng.

Chuyến đi "Trùng cốc Vân Nam" lần trước, đã giúp thực lực của hắn có một bước tiến vượt bậc.

Đối với hai con quái vật nhỏ bình thường này, giống như mèo vờn chuột, dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, anh phát hiện ra rằng ban đầu mình thực ra là tự dọa mình.

Dù sao thì ngôi mộ dưới đáy biển này không phải là nơi chôn cất thực sự của Uông Tàng Hải, mức độ nguy hiểm, e rằng còn không bằng Thất Tinh Lỗ Vương cung.

Từ tình hình hiện tại, thực ra là anh đã nghĩ quá nguy hiểm về mộ dưới đáy biển.

"Tiểu ca nhi, cứu cô ấy đi." "Cứu cô ta rồi, cậu có thể làm gì?" "Tôi có thể hỏi cô ta biết những gì!" "Cậu có thể tra khảo ép cung cô ta không?" Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, nhẹ giọng hỏi: "Cậu nghĩ, chỉ cần hỏi, cô ta sẽ nói sao?

Có thể không?" "Nhưng..." Trong lúc nói chuyện, A Ninh đã đi đến bên cạnh họ.

Chỉ là A Ninh không dừng lại, trực tiếp đi qua họ, ra khỏi cửa hang tối đen.

Ngô Tà vội vàng đi nhanh hai bước, cầm đèn pin, vừa nhìn đã thấy một con Hải hầu tử to lớn cách đó không xa, đang nhìn A Ninh từ từ đi tới, nước dãi chảy ròng ròng.

Trước mặt nó, còn có một đống xương trắng vừa mới bị gặm.

Không cần nghĩ cũng biết, e rằng chính là nửa thi thể bị nó tha đi trước đó...

Cảnh tượng này, kinh khủng ghê tởm!

Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến, những đống xương trắng mà họ nhìn thấy ở trên, không lẽ đều là của Hải hầu tử...

Chỉ cần nghĩ đến thôi, cũng khiến người ta lạnh sống lưng!

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm: "Tiểu ca nhi, không thể thấy chết không cứu được!" Nói rồi, cắn răng một cái, hai bước lao đến bên cạnh A Ninh, đưa tay ra định kéo "Nhân diện liêm", miệng hét lớn: "A Ninh, cô mau tỉnh lại!" Lục Vũ thấy vậy, trong lòng thở dài.

Anh cũng biết, sự ngây thơ của Ngô Tà không dễ dàng bị đánh bại như vậy, luôn cần phải trải qua một số chuyện, mới có thể khiến cậu ta thực sự trưởng thành.

Lần này, cũng chỉ coi như là gieo một hạt giống vào trong lòng cậu ta mà thôi.

Định thần lại, Lục Vũ bước một bước ra, từ thắt lưng lấy ra "Cách Lí Cao Lợi Niệm Châu", tùy ý thúc đẩy.

Giây tiếp theo, liền thấy A Ninh đứng yên tại chỗ, cơ thể co giật một cái, trực tiếp ngã xuống đất.

Ngô Tà cũng đột nhiên phát hiện, thứ mình luôn nắm lấy là Nhân Diện Liêm, trong nháy mắt biến thành một vũng nước, trượt qua kẽ tay.

Cậu ta theo phản xạ quay đầu nhìn Lục Vũ, thì thấy Lục Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao, bước đi như bay, gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt mình!

Lúc cậu ta quay đầu lại, Lục Vũ đã lao đến bên cạnh con Hải hầu tử đang la hét, Hắc Kim Cổ Đao mang theo ánh lửa, trực tiếp chém vào người Hải hầu tử!

Hải hầu tử phát ra một tiếng hét thảm "chít"!

Lục Vũ tay không ngừng, nhát đao hạ xuống, vài nhát đã giải quyết xong Hải hầu tử, quay đầu liếc Ngô Tà một cái, hỏi: "Sao cậu không xin tha cho nó?" Ngô Tà mặt đỏ bừng, không biết nên nói gì.

Ngay lúc này, A Ninh bên cạnh đột nhiên thở ra một hơi dài, Ngô Tà vội vàng nói: "A Ninh, cô sao rồi?" Lời vừa dứt, tay A Ninh lập tức bóp chặt cổ họng Ngô Tà, ngay sau đó mở mắt ra.

Nhìn rõ là Ngô Tà, lúc này sắc mặt mới thả lỏng, lập tức buông tay, trực tiếp nhắm mắt lại.

Ngô Tà ngây người một lúc, lập tức lại gọi hai tiếng.

A Ninh hoàn toàn không đáp lại, chỉ là hơi thở bình thường, trông như kiệt sức quá độ, ngủ thiếp đi.

Lúc này, Lục Vũ đi đến gần, nhìn một cái, nhẹ giọng nói: "Dậy đi." "Tiểu ca nhi, cô ấy có thể là mệt quá ngất đi rồi." Lục Vũ không để ý đến Ngô Tà, lại nói: "Dậy đi, tôi không phải Ngô Tà, tôi không ngại đánh cô đâu.

Cô đã đánh với tôi, cô nên biết." A Ninh vẫn không có phản ứng gì.

Lục Vũ khẽ trầm ngâm, dứt khoát đặt tay lên đỉnh đầu A Ninh, một luồng lôi pháp phóng thẳng vào người cô ta!

Chương 605

Lần này, A Ninh không giả vờ được nữa!

Cô ta bật phắt dậy, trừng mắt nhìn Lục Vũ, hằn học nói: "Anh làm gì vậy!" "Cô còn sống là nên biết đủ rồi." Lục Vũ lạnh lùng liếc A Ninh một cái.

Nếu không phải vì A Ninh có liên quan đến rất nhiều chuyện, hắn cũng chẳng ngại tiễn cô ta lên đường ngay bây giờ.

Dù sao thì, cô ta lại dám tính kế hắn.

Nếu không phải thực lực của hắn mạnh, e rằng giờ này đã nằm dưới biển cho cá ăn rồi.

Lúc này, Ngô Tà đứng ra giảng hòa, Lục Vũ cũng không thèm để ý đến A Ninh nữa mà chỉ quan sát tình hình xung quanh.

Vốn dĩ, hắn từng cho rằng đây là một con đường trong mộ.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại mới phát hiện đây là một gian mộ thất, chỉ là hải hầu tử không biết vì lý do gì mà chỉ đi men theo rìa.

Nhìn kỹ hơn, gian mộ thất này có kích thước không khác mấy so với căn phòng bên cạnh.

Nhưng trong phòng không có nhiều đồ đạc, chỉ có một hồ nước chiếm nửa diện tích căn phòng.

Bốn góc hồ nước, lờ mờ có bốn sợi xích sắt dày bằng cánh tay trẻ con.

Lục Vũ biết căn phòng này chắc chắn không đơn giản, hắn khẽ trầm ngâm, lấy đèn rọi ra, soi sáng cả căn phòng.

Căn phòng trống trải, trên tường không có bích họa, nước trong hồ

có một màu đen rất kỳ dị, lờ mờ có thể thấy trong hồ có một cái đỉnh lớn hình tròn, cũng có thể là một cái vò quan tài, điểm này Lục Vũ tạm thời không thể xác nhận.

Lúc này.

Ngô Tà ghé lại gần, nhìn hồ nước, rồi lại nhìn Lục Vũ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người A Ninh: "Cô biết đây là gì không?" "Không biết." A Ninh trả lời cộc lốc, cũng không để ý đến Lục Vũ và Ngô Tà, tự mình quan sát gian mộ thất.

Lục Vũ nhìn vào làn nước đen kịt, đặt tay lên mặt nước, có thể cảm nhận được luồng khí âm hàn.

Hắn thu tay lại, im lặng suy nghĩ.

Ngô Tà ở bên cạnh hỏi: “Tiểu ca, hay là kéo sợi xích sắt lên xem thử?” Sợi xích sắt và cái đỉnh kia, Lục Vũ đều đã xem qua, đều là đồ từ thời nhà Minh, cũng không phải pháp khí.

Dù cho Uông Tàng Hải ban đầu có làm gì ở đây, thì bây giờ chắc cũng đã mất hiệu lực.

Điều duy nhất khiến hắn không hiểu là tại sao hồ nước này lại tỏa ra khí lạnh?

Lúc nãy khi hắn đặt tay lên mặt nước, mơ hồ cảm nhận được hàn khí của hồ nước này rất nội liễm, khí lạnh thoát ra ngoài rất ít. "Cứ xem đã." Lục Vũ khẽ nói, đi đến góc phòng nhẹ nhàng chạm vào sợi xích sắt.

Vừa chạm vào, một cảm giác lạnh buốt thấu xương truyền đến!

A Ninh thấy bộ dạng của Lục Vũ, hừ lạnh một tiếng: “Thủ đoạn của Lục tiên sinh, cũng quá vụng về rồi!” Vừa nói, cô ta trực tiếp đưa tay nắm lấy một đoạn xích sắt.

Trước đó, Lục Vũ chỉ dùng ngón tay chạm nhẹ vào xích sắt đã cảm thấy lạnh buốt thấu xương, A Ninh lại dùng cả bàn tay nắm lấy, cả người lập tức cứng đờ!

Cô ta muốn buông tay, nhưng phát hiện mình hoàn toàn không thể buông ra!

Dường như ngay khoảnh khắc nắm lấy, tay cô ta đã bị đông cứng!

Trong nháy mắt, cô ta phát hiện không chỉ tay mình bị đông cứng, mà cả cánh tay trái cũng như mất đi cảm giác!

Thậm chí, có thể thấy một lớp băng sương đang dần hiện lên trên cánh tay, cả người cũng bắt đầu run lẩy bẩy!

Ngô Tà giật mình, sắc mặt đại biến, vội nói: "Tiểu ca, dùng lửa, dùng lửa có được không!

Cứ đông cứng thế này tôi sợ cánh tay cô ta sẽ hỏng mất!" Lục Vũ thở dài: "Bình tĩnh, đừng hoảng, gặp chuyện phải bình tĩnh, hoảng loạn không giải quyết được vấn đề gì đâu, cùng lắm thì chặt cánh tay của cô ta đi, cũng giữ được cái mạng." Ngô Tà không khỏi ngẩn người.

Chẳng hiểu sao, cậu ta cảm thấy Lục Vũ không phải đang nói đùa.

Tuy nhiên, trong lúc cậu ta ngẩn người, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh A Ninh, quan sát, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến nước hồ này đông lạnh đến mức này?

Thấy Lục Vũ thấy chết không cứu, ánh mắt A Ninh trở nên vô cùng oán độc, hận thù liếc Lục Vũ một cái rồi cắn răng, dùng tay phải kéo tay trái của mình từ từ lên.

Cùng với đó, cô ta lại kéo được sợi xích sắt ra khỏi mặt nước, tuy không nhiều nhưng cũng được một đoạn nhỏ.

Chỉ một đoạn xích sắt nhỏ này đã khiến vẻ mặt A Ninh trở nên vô cùng đau đớn!

Cô ta cắn răng, đột nhiên hét lớn một tiếng, tay bỗng dùng sức, lại đột ngột giật mạnh bàn tay mình ra khỏi sợi xích sắt!

Vốn dĩ, lòng bàn tay của cô ta đã bị xích sắt làm đông hỏng hoàn toàn, lúc này ra tay độc ác, quả thật đáng sợ, tự tay xé rách lòng bàn tay mình đến mức máu thịt be bét!

Nhìn A Ninh sau khi thoát hiểm đang nằm trên đất đau đớn rên la, Ngô Tà lại một lần nữa ngây người!

Nhưng cậu ta lập tức phản ứng lại, vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi: "Sao rồi?

Cô sao rồi?

Chương 606

Có sao không?" "Tôi ổn lắm!" A Ninh nghiến răng nói, nhưng ngay sau đó, cô ta đột nhiên tóm lấy Ngô Tà, dùng sức đẩy một cái, trực tiếp hất Ngô Tà xuống hồ nước!

"Chết tiệt!" Lục Vũ đột nhiên phản ứng lại, không kịp suy nghĩ nhiều, vội cầm Tị Thủy Châu, nhảy thẳng xuống nước!

Tị Thủy Châu vốn luôn hiệu quả, lần này lại... mất tác dụng?

Nhiệt độ dưới nước âm hàn thấu xương, Tị Thủy Châu không thể rẽ nước, Lục Vũ cũng không kịp phân tích đây là tình huống gì, trong lòng hắn khẽ động, vội vàng lấy ra "Mạnh Cực Diện Cụ"!

Pháp khí giữ ấm thì Lục Nghị không có, nhưng "Mạnh Cực Diện Cụ" có thể đáp ứng mọi yêu cầu, chắc chắn không sai!

Sau khi cầm mặt nạ trong tay, Lục Vũ lập tức không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa, đuổi kịp Ngô Tà rồi lập tức bao bọc cả cậu ta vào trong "Mạnh Cực Diện Cụ".

Ngô Tà một giây trước còn đang run rẩy, đột nhiên cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Tâm trạng vốn đang hoảng loạn lập tức ổn định lại không ít, mở mắt ra thấy Lục Vũ, trong lòng nghĩ chắc là Lục Vũ lại lấy "Tị Thủy Châu" ra, không nghĩ ngợi gì liền hít một hơi thật sâu.

Nhưng trong khoảnh khắc, luồng khí âm hàn thấu xương đó lập tức khiến cả người cậu ta suýt đông thành một cây kem, đến cả đầu óc cũng như bị đông cứng, không biết gì nữa.

Lục Vũ nhận thấy sự bất thường của cậu, không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng kéo cậu ta, muốn lên bờ.

Chỉ là khi ánh mắt lướt qua, trong đầu đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống... 【Tên vật phẩm: Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Âm hàn, Tù hồn】 【Mô tả vật phẩm: Nhà Minh có Cẩm Y Vệ, Cẩm Y Vệ có Chiếu Ngục, trực thuộc quyền quản lý của hoàng đế.

Bốn vụ án lớn đầu thời Minh, Chiếu Ngục của Cẩm Y Vệ đều tham gia, bao gồm vụ án Hồ Duy Dung trước sau đã giết hơn ba vạn người, vụ án Không Ấn giết gần tám vạn người, vụ án Quách Hoàn, và vụ án Lam Ngọc đã tàn sát gần hết các công thần khai quốc đầu thời Minh!

Mỗi lần Chiếu Ngục xử án đều có hình phạt nghiêm khắc, hình phạt nào cũng thấy máu.

Trấn Ngục Chuyên nằm ngay dưới đài hành hình, đã chứng kiến oan hồn của hàng vạn người...】 Nhìn kỹ lại, Lục Vũ cuối cùng cũng xác định, Trấn Ngục Chuyên chính là viên gạch vuông lớn nằm dưới cái đỉnh lớn giữa hồ!

Viên gạch vuông trông khoảng nửa mét vuông, giống hệt những viên gạch vuông khác, nếu không phải vô tình nhìn thấy, Lục Vũ cũng sẽ bỏ qua.

Nhưng bây giờ, hắn vẫn chưa thể xử lý chuyện này, phải mau chóng đưa Ngô Tà lên bờ, kẻo cậu ta xảy ra chuyện.

Nói thì dài dòng, nhưng thực tế Lục Vũ chỉ mất hai ba giây, đã kéo Ngô Tà, dưới sự bảo vệ của "Mạnh Cực Diện Cụ", thoát ra khỏi hồ nước kỳ quái này.

Sau khi lên bờ, sắc mặt Ngô Tà tốt lên trông thấy, không còn run lẩy bẩy như trước nữa, chỉ một lát sau, cả người đã hồi phục, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện sắc hồng đã lâu không thấy.

Chỉ có điều, lúc nói chuyện, răng vẫn còn va vào nhau "cà lăm cà lăm".

"Tiểu... ca... ca, lạnh... lạnh... quá, dưới đó không... không phải là nước..." Ngô Tà lắp bắp, nói không thành lời. "Không phải nước?" Lục Vũ khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn lại, nghĩ đến một khả năng. "Được rồi, cậu đừng nói gì cả, nghỉ ngơi cho khỏe đã." Lục Vũ nghĩ một lát, tìm trong người ra mấy món pháp khí hộ hồn, ngưng thần, đặt lên người Ngô Tà.

Pháp khí vừa chạm vào, sắc mặt Ngô Tà càng tốt hơn, cuối cùng không còn run nữa.

Cảnh này càng khiến Lục Vũ chắc chắn rằng trong hồ không phải là nước, mà là...

âm khí vô tận!

Một viên gạch, đã chứng kiến không biết bao nhiêu cái chết, bao nhiêu hình phạt, bao nhiêu oan khuất, sức mạnh ngưng tụ này, thật sự là...

âm khí quá thịnh!

"Tiểu ca, A Ninh cô ta..." "Chạy rồi." Lục Vũ nói thẳng: "Lúc ném cậu xuống, cô ta đã chạy rồi." Nghe vậy, Ngô Tà trong lòng lặng đi, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, xin lỗi..." "Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa." Lục Vũ lắc đầu.

Tính cách của Ngô Tà, hắn nói nhiều cũng vô ích, vẫn phải để cậu ta tự mình nghĩ thông suốt thì mới được.

Ngô Tà ở giai đoạn này, nói hay thì gọi là "lấy oán báo ân", hoặc là "thánh mẫu", nói khó nghe thì là đồ ngu.

Để có thể tìm hiểu bí mật mà tam thúc của mình che giấu, dù A Ninh ra tay hãm hại, cậu ta vẫn không nổi giận.

Đương nhiên, trong đó cũng có một phần nguyên nhân là vì tính cách của cậu ta có chút phúc hắc...

Đối với tính cách của cậu ta, Lục Vũ bây giờ cũng không có thời gian nghiên cứu sâu.

Vấn đề lớn hơn hiện tại là, làm thế nào để lấy viên gạch vuông kia ra?

Chương 607

Còn một vấn đề nữa là, Uông Tàng Hải đặt viên gạch này ở đây là muốn làm gì?

Một cái hồ như thế này, tích tụ nhiều âm khí như vậy, lão ta muốn làm gì?

Chắc chắn, tòa địa cung này không phải là mộ của Uông Tàng Hải, nhưng ngôi mộ dưới biển này lại nằm trên một long mạch dưới biển cực kỳ hiếm có.

Nói theo phong thủy học, khí tượng này được gọi là xuất thủy long.

Nếu phải nói, khí tượng xuất thủy long này thậm chí còn hơn cả thủy long vựng ở Trùng Cốc.

Dù sao thì, một cái là tự nhiên, một cái là nhân tạo.

Một nơi phong thủy bảo địa như thế này, nếu xây dựng bình thường, tuyệt đối là một khu mộ đỉnh cao để "thăng quan phát tài"!

Lục Vũ càng nghĩ càng không hiểu tại sao Uông Tàng Hải lại tụ tập nhiều âm khí như vậy ở một nơi phong thủy bảo địa!

Hơn nữa, loại oán khí này, đối với việc dưỡng hồn, dưỡng quan tài mà nói, không phải là chuyện tốt, đều có khả năng dưỡng ra âm sát.

Nếu có người được chôn cất, gần như là trăm phần trăm sẽ biến thành đại tống tử!

Lục Vũ nhìn mà trong lòng có chút tiếc nuối.

Nếu đưa Hồ Bát Nhất đến đây, với kiến thức phong thủy của anh ta, có lẽ sẽ giải đáp được những nghi hoặc trước mắt.

Lúc này, Ngô Tà cuối cùng cũng hồi phục, nhìn Lục Vũ hỏi: “Tiểu ca, rốt cuộc là vì sao vậy?” Lục Vũ giải thích đơn giản vài câu, Ngô Tà không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: “Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên, thảo nào lại âm hàn như vậy!

Nói ra mới nhớ, lúc nãy tôi hít một hơi, cảm giác âm hàn thấu xương, lạnh buốt toàn thân, dường như còn có vô số người đang gào thét ‘oan uổng’ bên tai, hóa ra bên trong đều là âm khí của oan hồn!” Lục Vũ nghe vậy không tỏ ý kiến, chỉ im lặng suy nghĩ xem nên xử lý thứ này thế nào.

Nghĩ một lúc, hắn vẫn cảm thấy phải kéo cái đỉnh lớn dưới đáy hồ ra trước, mới có thể giải quyết vấn đề này. "Cậu đợi tôi." Lục Vũ quay đầu nói với Ngô Tà, trực tiếp lấy ra Phi Hổ Trảo, đeo “Mạnh Cực Diện Cụ” nhảy xuống hồ lần nữa, quấn mấy vòng quanh cái đỉnh lớn, rồi lại nhảy ra, cùng Ngô Tà dùng sức kéo.

Ngay sau đó... dị biến đột ngột xảy ra!

Ngay dưới mắt hai người, nước hồ âm hàn lại biến mất không dấu vết trong nháy mắt!

Cái hồ lớn lập tức cạn khô!

Cái đỉnh lớn kia nghiêng ngả trong hồ, kéo theo cả viên Chiếu Ngục đại phương chuyên cũng bị kênh lên, để lộ ra một cái hố lớn bên dưới!

Hố sâu hun hút, không nhìn rõ bên trong có gì, chỉ lờ mờ thấy được, rìa hố đều là gạch, xếp ngay ngắn.

Lúc này, trong đầu Lục Vũ, lại xuất hiện thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ đã phát hiện thành công thần đạo của Mộ dưới biển Tây Sa, bắt đầu hành trình khám phá Mộ dưới biển Tây Sa, hệ thống thưởng Lục Tự Đại Minh Đà La Ni!】 Hử?

Bây giờ mới bắt đầu?

Lục Vũ ngẩn người, cuối cùng cũng phản ứng lại!

Theo lẽ thường, thần đạo, mộ đạo mà hắn đã phát hiện từ trước, thậm chí đã vào mộ thất, hệ thống đáng lẽ phải thông báo phần thưởng cho hắn từ lâu!

Nhưng vừa rồi, đủ mọi chuyện xảy ra liên tiếp, hắn cũng không để ý đến điểm này.

Mãi cho đến bây giờ, trong đầu xuất hiện thông báo của hệ thống, mới khiến hắn nhận ra sự kỳ quái của chuyện này!

Vừa rồi vất vả như vậy, chẳng lẽ không phải là địa cung của Uông Tàng Hải?

Không phải địa cung của Uông Tàng Hải, vậy thì là gì?

Nơi này, dường như không đơn giản như hắn tưởng...

Trong lòng trấn tĩnh lại, Lục Vũ vẫn lấy ra "Lục Tự Đại Minh Đà La Ni" vừa nhận được.

Trước mắt là một cái ốc biển lớn!

Toàn thân nó có màu xanh biếc, được điểm xuyết bằng kỹ thuật khảp ti pháp lang, bên trên còn được khảm đủ loại bảo châu, trông vô cùng xa hoa. 【Tên vật phẩm: Lục Tự Đại Minh Đà La Ni】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Độ hóa, Hộ thân】 【Mô tả vật phẩm: Lục tự chân ngôn, "căn bản chân ngôn" của Liên Hoa Bộ.

Nó bao hàm nội dung của Phật Bộ Tâm, Bảo Bộ Tâm, Liên Hoa Bộ Tâm và Kim Cang Bộ Tâm.

Pháp khí Mật tông có "Cát Tường Bát Bảo" còn gọi là "Bát Cát Tường" hay "Bát Thụy Tương"...

Pháp luân, bảo tán, kim ngư (song ngư), bảo bình (quán), liên hoa, pháp loa, bàn trường, bạch cái.

Pháp loa tượng trưng cho ý của Bồ Tát, âm thanh kỳ diệu cát tường.

Mật tông dùng Bát Bảo, vẽ thành chân ngôn, Lục Tự Đại Minh Đà La Ni, dùng lòng từ bi của pháp loa để độ hóa oan hồn...】 Nhìn giới thiệu của pháp khí, Lục Vũ trong lòng chợt hiểu ra.

Chương 608

Thứ này, đúng là thứ hắn đang cần lúc này.

Chỉ là... những oan hồn kia đâu?

Tại sao lại đến không hình, đi không bóng?

Những oan hồn vừa rồi còn ở trong hồ, sao lại biến mất không dấu vết trong nháy mắt?

Lục Vũ nhíu mày, nói với Ngô Tà bên cạnh: "Xuống xem thử." Nói rồi, hắn nhảy thẳng xuống cái hồ đã cạn khô.

Ngô Tà thấy Lục Vũ bình an vô sự, cũng nhảy theo xuống.

Vào trong hồ, từ từ đi đến trước viên "Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên".

Lục Vũ nhìn kỹ, cuối cùng phát hiện một điểm bất thường ở đáy đỉnh lớn.

Dưới đáy đỉnh, kinh ngạc thay lại có một cái bát Phật úp ngược. 【Tên vật phẩm: Đào Hư Tử Phật Bát】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Trấn áp, Độ hóa】 【Mô tả vật phẩm: Nhà Minh có hắc y tăng nhân Diêu Quảng Hiếu, tên lúc nhỏ là Thiên Hi, pháp danh Đạo Diễn, tự Tư Đạo, lại tự Độc Ám, hiệu Độc Am Lão Nhân, Đào Hư Tử, tinh thông Tam giáo, là công thần chủ yếu giúp Minh Thành Tổ Chu Lệ thành công trong cuộc "Tĩnh Nan".

Mắt tam giác, hình như bệnh hổ, tính thích giết chóc, được gọi là Hắc y tể tướng, có thể dùng Phật pháp độ chúng sinh, cũng có thể nổi giận xung thiên.

Mất vào năm Vĩnh Lạc thứ mười sáu tại chùa Khánh Thọ, Minh

Thành Tổ Chu Lệ đích thân viết bia thần đạo, và là người duy nhất trong lịch sử được vào Minh Tổ miếu với thân phận văn thần!

Bát Phật mà ông dùng, một niệm từ bi, một niệm biển máu...】 Thủ bút lớn thật!

Uông Tàng Hải, đúng là cao tay!

Ban đầu, Lục Vũ đã đoán rằng Uông Tàng Hải chắc hẳn rất am hiểu về pháp khí.

Bây giờ cái bát Phật này càng khẳng định thêm suy đoán của hắn!

Uông Tàng Hải không chỉ am hiểu pháp khí, mà còn am hiểu hơn cả hắn!

Các cách ứng dụng pháp khí của lão ta, thật sự là... không thể tưởng tượng nổi!

Giống như con đường mộ này, trông có vẻ tầm thường, lại dùng đến hai món pháp khí!

Hơn nữa, dù là Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên hay Đào Hư Tử Phật Bát, đều là pháp khí Huyền giai thượng phẩm.

Xem ra, pháp khí đầu thời Minh, có khả năng đều nằm trong tay Uông Tàng Hải!

Khoan đã!

Cái phất trần!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, mình còn quên một cái phất trần chưa lấy!

Nhưng nghĩ lại, cũng không vội đến thế.

Phất trần đang ở trong căn phòng liên tục biến đổi bên cạnh, lát nữa qua lấy cũng kịp.

So với chuyện đó, chuyện trước mắt cấp bách hơn.

Đặc biệt là, Ngô Tà đang nhìn Lục Vũ chằm chằm, rõ ràng là đầu óc đang mông lung.

Không để cậu ta đợi lâu, Lục Vũ giải thích sơ qua tình hình hiện tại.

Ngô Tà nhanh chóng chấp nhận, nhìn một lúc, chỉ tay vào đáy đỉnh, nói: "Tiểu ca, cái bát Phật này được cố định vào rìa đỉnh, có thể xoay được." "Nếu chúng ta không kéo cái đỉnh, nó sẽ luôn ở phía bên kia." "Chỉ khi kéo cái đỉnh ra, bát Phật mới xoay chuyển, thu hết âm khí đó vào..." "Cơ quan này thiết kế, rất khéo léo." Lục Vũ gật đầu, hoàn toàn dẹp bỏ tâm lý coi thường.

Uông Tàng Hải, vẫn là Uông Tàng Hải!

Đối với một thần nhân như vậy, vẫn phải cẩn thận là hơn!

"Chúng ta có xuống bây giờ không?" Sau một lúc im lặng, Ngô Tà hỏi.

Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không vội." "Tại sao?" "Nó sắp ra rồi." "Hả?" Ngô Tà hơi ngẩn ra, thì thấy một bàn tay đột nhiên thò ra từ lối vào hang động, đập mạnh xuống đất!

Cánh tay này cực kỳ thon thả, nhìn qua giống như tay của phụ nữ, nhưng sau khi bàn tay thò ra, tiếp theo là một lọn tóc đen, chui ra từ cái hố đen kịt.

Lục Vũ lòng dạ sáng như gương, đây là Cấm bà!

Trước đó, khi Ngô Tà chưa kịp phản ứng, hắn đã nghe thấy tiếng động bên dưới, nên vừa suy nghĩ vừa chờ đợi.

Lúc này Cấm bà vừa ra, Lục Vũ đưa tay, kéo Ngô Tà ra ngay lập tức.

Ngô Tà hét lớn: “Quỷ!” Ngay sau đó, ngày càng nhiều tóc chui ra từ trong hang động, lơ lửng bay về phía Lục Vũ và Ngô Tà!

Chương 609

Lục Vũ không hoảng không vội, múa một đường đao với Hắc Kim Cổ Đao trong tay, chém đứt luôn lọn tóc đang lao tới!

Ngô Tà trước đó đã thấy bản lĩnh của Cấm bà, biết mớ tóc này không đơn giản, lúc này cũng không dám hành động bừa bãi, chỉ cầm một con dao găm nhỏ, chờ thời cơ.

Thấy có tóc bay tới, cậu ta liền thử chém một nhát.

Lục Vũ vừa đối phó với Cấm bà, vừa giải thích cho Ngô Tà: "Đây là Cấm bà, đừng thấy nó bây giờ lợi hại, nhưng cũng có điểm yếu." “Tóc nó sợ lửa, đốt là đứt.

Thân thể sợ đánh, đánh là đau.

Chỉ cần đập tan xương cốt của nó, là nó sẽ tan biến ngay lập tức.

Nhưng phải cẩn thận một chút, xương của nó có một mùi hương đặc biệt, có thể khiến người ta hôn mê.” Ngô Tà vốn đang thở hổn hển nghe Lục Vũ nói, liền căng thẳng nín thở, chỉ cẩn thận vung dao găm, chờ thời cơ hành động!

Có lẽ sau một hồi đối phó, phát hiện Cấm bà cũng chỉ có vậy, không lợi hại như tưởng tượng, Ngô Tà gan dạ hơn một chút, chớp lấy thời cơ, đấm một quyền vào đầu Cấm bà.

Đôi hốc mắt trống rỗng không thấy con ngươi, trông cực kỳ dữ tợn!

Khiến người ta không rét mà run, nhưng Ngô Tà vẫn cắn răng, đấm một quyền ra!

Nắm đấm vừa trúng vào mặt Cấm bà, Cấm bà lập tức hét lên một tiếng đau đớn, thân thể đột ngột lùi lại, nhưng ngay khoảnh khắc nó

lùi lại, vô số sợi tóc lập tức tuôn ra từ trong đường hầm!

Ngô Tà không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mắt cá chân như bị thứ gì đó quấn lấy, ngay sau đó bị kéo chặt, thân thể bất giác lao về phía cái hố đen.

Ngay khi sắp đến miệng hố, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ vừa kịp đến, một đao chém đứt lọn tóc đó!

Tiếp theo, hắn lấy ra một cây pháo sáng, ném thẳng vào trong đường hầm.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng hét chói tai, vô số sợi tóc như thủy triều điên cuồng rút lui!

Ngô Tà thoát hiểm, lùi lại liên tiếp mấy bước.

Nhưng lúc này, lại đột nhiên cảm thấy mình như đụng phải thứ gì đó.

Vừa quay đầu lại, đã thấy một con hải hầu tử toàn thân phủ đầy vảy, đang nhe răng cười nham hiểm nhìn cậu ta!

Ngô Tà giật mình, theo bản năng hét lớn một tiếng, con dao găm trong tay đâm thẳng vào người hải hầu tử, rồi nhanh chóng lùi lại!

Lần này, trước sói sau hổ, suýt nữa dọa chết cậu ta!

Lục Vũ nhìn chằm chằm vào miệng hố, thấy tình hình của Ngô Tà, đang định qua giúp, đột nhiên thấy một bóng người lén lút lướt qua ở cửa động mà họ đi vào.

Vừa định qua xem, đột nhiên cảm thấy dưới chân mình bị siết chặt.

Không cần suy nghĩ, Lục Vũ theo tiềm thức chém một đao!

Vung tay chém đứt ngay lập tức!

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên là tóc của Cấm bà!

Hơn nữa... trong lúc này, Cấm bà không biết làm sao đã tránh được pháo sáng, đã hoàn toàn chui ra khỏi miệng hố.

Nó cứ lơ lửng giữa không trung như vậy, toàn thân dường như trong suốt, chỉ có vô số tóc đen, không có gió mà tự động bay lượn trong không trung.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Sau khi Lục Vũ quay đầu lại, chỉ dừng lại một chút, hai tay Cấm bà vung lên, sau đó tóc càng dài ra, giương nanh múa vuốt lao về phía Lục Vũ!

Lục Vũ liên tục vung Hắc Kim Cổ Đao, lúc này hắn cũng không thể giúp Ngô Tà được nữa.

Hắn dùng khóe mắt liếc thấy, Ngô Tà và hải hầu tử đánh nhau cũng không đến nỗi quá thảm.

Cú đâm đầu tiên khi gặp nhau, Ngô Tà vẫn đâm bị thương hải hầu tử, hơn nữa con hải hầu tử này hành động chậm chạp.

Sau khi Lục Vũ chém đứt thêm một mớ tóc nữa, liếc thấy sau lưng hải hầu tử, lập tức hiểu ra.

Con hải hầu tử này chính là con mà họ đã thấy trên đường mộ ở trên.

Lúc nó vừa chui ra khỏi đường mộ, đã bị A Ninh và thuộc hạ dùng lưới điện chích cho một trận ra trò.

Ước chừng, nó bị điện giật quá nặng, vẫn chưa hồi phục, nên lúc này biểu hiện rất vụng về!

Lục Vũ thu lại suy nghĩ, tập trung chú ý vào Cấm bà trước mặt.

Lúc này.

Cấm bà ngày càng cách xa Lục Vũ, thân thể nó đã bay đến rìa hồ, chỉ dùng mái tóc ngập trời để liên tục tấn công!

Mái tóc của nó rất kỳ lạ, dường như vô tận!

Chương 610

Lục Vũ liên tục chém, lại một lần nữa mở ra một khoảng trống trong vòng vây của tóc, đang định lao về phía bản thể của Cấm bà thì đột nhiên phát hiện có điều không ổn!

Cấm bà lúc đang giao đấu với hắn, lại có một lọn tóc dày bằng bắp đùi quấn quanh chân đỉnh!

Chỉ cần nó kéo cái đỉnh bây giờ, lập tức âm khí vô tận sẽ bùng phát, hắn và Ngô Tà tuyệt đối không chịu nổi!

Sợ gì đến nấy!

Chỉ thấy, vô số tóc đen dùng sức giật mạnh, cái đỉnh lớn từ từ di chuyển!

Cái "bát Phật" dưới đáy đỉnh bắt đầu nghiêng, từng tia âm khí từ trong đó lan ra, cả cái hồ lớn lập tức âm hàn hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, cả Cấm bà và hải hầu tử đều hét lên một tiếng chói tai, dường như vô cùng vui vẻ!

Đặc biệt là hải hầu tử, sức lực đột nhiên tăng mạnh, một quyền đánh bay Ngô Tà ra ngoài...

Hải hầu tử được thế không tha người, hét lên một tiếng, lao thẳng về phía Ngô Tà!

Tình hình khẩn cấp, Lục Vũ không kịp quản chuyện của Cấm bà, một bước lao đến bên cạnh Ngô Tà, vung đao chém vào lưng hải hầu tử, kéo Ngô Tà ra.

Dù động tác của hắn cực nhanh, Ngô Tà vừa rồi vẫn bị móng vuốt sắc nhọn của hải hầu tử làm rách bộ đồ lặn, để lại một vết sẹo trên ngực!

Máu tươi tuôn ra, lập tức bị khí âm hàn do 'Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên' tỏa ra đông thành vụn băng!

Hải hầu tử bị Lục Vũ chém một đao không chết, cũng không dừng lại, sau khi hít sâu một hơi khí lạnh, cùng với mái tóc đen của Cấm bà, lại một lần nữa lao về phía Lục Vũ.

Cảm nhận được sự khác thường sau lưng, Lục Vũ xoay Hắc Kim Cổ Đao, một chiêu Nhiên Mộc Đao Pháp mang theo ánh lửa chém thẳng về phía hải hầu tử.

Hải hầu tử cực kỳ linh hoạt, trên không trung né được lưỡi đao của Lục Vũ, đạp mạnh vào tường hồ, cả người lập tức lao về phía Ngô Tà sau lưng Lục Vũ!

Cùng lúc đó, vô số tóc đen của Cấm bà lại dùng sức, muốn kéo cái đỉnh lớn đó xuống hoàn toàn, giải phóng tất cả âm khí ra ngoài!

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, Hắc Kim Cổ Đao hóa thành phi đao, một luồng sáng lao thẳng vào cái đỉnh.

Coong!

Một tiếng vang trầm đục, cái đỉnh lập tức ngã trở lại, những luồng âm khí đó cũng biến mất ngay lập tức.

Đồng thời, trong tay Lục Vũ đã có Ngô Vương Phu Sai Song Kiếm, một chiêu Mặc Gia Kiếm Pháp vung ra!

Hải hầu tử ở gần nhất, lập tức máu nhuộm tại chỗ!

Nhưng vô số sợi tóc bị chém đứt, dường như không ảnh hưởng gì đến Cấm bà.

Lục Vũ đang định lao về phía Cấm bà, đập nát nó hoàn toàn, đột nhiên cảm thấy vai mình tê dại, trong đầu lập tức có thêm một cảm giác kỳ quái khó tả.

Cúi đầu liếc một cái, liền thấy một đôi tay quỷ khô quắt đang đặt trên vai mình.

Lục Vũ lập tức hiểu ra, đây là "Nhân diện liêm" không biết trốn ở đâu, nhân cơ hội này, đã đặt móng vuốt quỷ của nó lên vai mình!

Trong đầu vừa lướt qua thông tin này, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy có gì đó khác thường!

Cổ hơi nhói đau, sau đó là cảm giác tê dại bắt đầu lan ra toàn thân!

Lục Vũ giật mình, biết rằng Nhân diện liêm đang bắt đầu nhập vào người!

Chỉ có điều... chỉ trong nháy mắt, cảm giác tê dại đó biến mất, cảm giác của cơ thể bắt đầu hồi phục.

Ngay lúc đó.

Lục Vũ đột nhiên nghe một tiếng hét giận dữ: "Tiểu ca!" Ngay sau đó, hắn cảm thấy đôi tay quỷ bị ai đó kéo ra khỏi vai và cổ của mình.

Động tác quá mạnh, thậm chí khiến hắn cảm thấy cổ hơi đau.

Quay đầu nhìn lại, thì thấy Ngô Tà đang một tay tóm lấy Nhân diện liêm!

Khi cậu ta đang định ném Nhân diện liêm đi, tay quỷ của Nhân diện liêm lại như một cái quẩy, quấn quanh tay cậu ta, và nhanh chóng quấn ra sau lưng, cái mặt quái dị đầy thịt giữa hai cánh tay lộ ra nụ cười kỳ quái!

Lục Vũ lập tức lấy "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" từ trong lòng ra, âm thầm thúc giục!

Nhưng...

Nhân diện liêm không biến mất ngay lập tức như trước!

Trong không khí, vẫn còn khí lạnh phả vào người.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, lập tức phản ứng!

Cấm bà rất thông minh, dường như biết rằng chỉ cần kéo cái đỉnh sẽ bị Lục Vũ phát hiện, lại chỉ dùng một lọn tóc để lật cái bát Phật có thể di động ở dưới đáy đỉnh!

Chương 611

Bát Phật bị lật, khí lạnh bức người tuôn ra!

Luồng âm khí dường như vô tận đó, đối với những thứ âm tà như Nhân diện liêm, Cấm bà hay thậm chí là hải hầu tử, đều là thuốc bổ!

Lục Vũ trong lòng chửi thầm, con Cấm bà này, thật sự là thành tinh rồi!

Chỉ trong nháy mắt, Nhân diện liêm vốn đang có chút uể oải trên lưng Lục Vũ đã trở nên tinh thần hơn, miệng phát ra tiếng cười quái dị "két két", cục thịt giữa hai cánh tay lộ ra một hàng răng nhỏ dày đặc, đột nhiên cắn vào lưng Ngô Tà!

Cơn đau nhói dữ dội khiến Ngô Tà không khỏi hét lên một tiếng đau đớn!

Lục Vũ biết việc bị nhập tạm thời sẽ không gây chết người, điều quan trọng nhất lúc này là giải quyết luồng âm khí này, nếu không thì sức mạnh của Nhân diện liêm và Cấm bà sẽ là vô tận, người chịu thiệt chỉ có thể là họ!

Theo mái tóc của Cấm bà kéo bát Phật, ngày càng nhiều khí âm hàn tràn ngập hồ nước, khiến người ta cảm giác như rơi vào hầm băng.

Tứ phía, lờ mờ còn nghe thấy tiếng cười quái dị két két.

Không biết là của Cấm bà hay Nhân diện liêm...

Lục Vũ đang định vung thanh đoản kiếm trong tay, định chém đứt tóc của Cấm bà lần nữa, nhưng ngay khoảnh khắc sắp vung kiếm, trong lòng hắn khẽ động, tay phải sờ vào hông, trực tiếp lấy ra "Lục Tự Đại Minh Đà La Ni" vừa nhận được!

Theo mô tả của hệ thống, pháp khí này có tác dụng độ hóa âm tà, dùng ở đây, quả là thích hợp!

Ốc biển lớn vừa xuất hiện, tiếng Phạn âm vang lên.

Ngay sau đó, nghe thấy một tiếng thét chói tai, Nhân diện liêm trên lưng Ngô Tà lập tức biến thành một vũng nước vàng, "bép" một tiếng rơi xuống đất!

Ngay khi nó định hóa hình tấn công Ngô Tà lần nữa, Lục tự chân ngôn đã trực tiếp độ hóa nó!

Trong nháy mắt, nước vàng biến thành nước trong, không thể tác oai tác quái được nữa.

Thậm chí, luồng khí âm hàn trong hồ cũng bị xua tan đi rất nhiều trong nháy mắt!

Cấm bà cũng bị cảnh tượng đột ngột này dọa không nhẹ, hét lên một tiếng, vô số sợi tóc lại như thủy triều rút đi, lập tức biến mất không dấu vết, trốn thẳng vào trong cái hố đó...

Lục Vũ vội vàng đứng dậy, chạy mấy bước đến bên cạnh Ngô Tà, sau khi xác định cậu ta không sao, càng không dám lãng phí thời gian, lao thẳng đến bên cạnh cái đỉnh lớn, vung đao chém liên tục!

Không có Nhân diện liêm, Cấm bà gây rối, Lục Vũ hành động dứt khoát, mấy nhát đã chặt đứt bốn chân của cái đỉnh.

Lần này, "Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên" và "Đào Hư Tử Phật Bát" đều rơi xuống đất.

Lục Vũ lật úp cái bát Phật lại, "Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên" không còn một tia hàn khí nào thoát ra nữa.

Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm, lại cất kỹ "Đại Pháp Loa" màu xanh biếc của mình, đỡ Ngô Tà đang ngã trên đất dậy.

Ngô Tà từ từ tỉnh lại, thấy Lục Vũ cũng thở dài một hơi, biết rằng cả hai đều không sao, có một cảm giác sống sót sau kiếp nạn.

Đừng nói là cậu ta, ngay cả Lục Vũ cũng không khỏi lắc đầu.

Nhân diện liêm, hải hầu tử, Cấm bà, ba thứ này, bất kỳ con nào, hắn đánh cũng đều nhẹ nhàng.

Nhưng ba thứ này tụ lại một chỗ, cộng thêm âm khí của "Trấn Ngục Chuyên", lại có thể bùng phát ra một sức chiến đấu kinh người, ngay cả hắn cũng cảm thấy vất vả!

Đặc biệt là sự kết hợp của "Trấn Ngục Chuyên" và "Phật Bát", càng khiến Lục Vũ cảm thấy khâm phục.

Cái đầu của Uông Tàng Hải không biết được sinh ra thế nào, lại có thể thông qua bố trí cơ quan, khiến hai pháp khí phối hợp với nhau, muốn sống thì sống, muốn chết thì chết.

Thủ đoạn này, quả thực tinh diệu.

Đúng lúc này!

Hướng cửa động đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm của phụ nữ!

Lục Vũ và Ngô Tà giật mình, hai người nhìn nhau một cái, Lục Vũ liền cất "Trấn Ngục Chuyên" và "Phật Bát" đi, nhanh chóng đi về phía cửa động!

Vừa ra khỏi cửa động, đã thấy A Ninh nằm trong vũng máu!

Trước đó hai người bận đối phó với Nhân diện liêm, không để ý đến A Ninh, trong lúc đó Lục Vũ tuy thấy một bóng người lén lút lướt qua, nhưng cũng không kịp quan sát.

Mãi đến bây giờ mới phát hiện tình hình của A Ninh rất tệ!

Vai trái của cô ta có một vết thương rất lớn, đang không ngừng

chảy máu!

Ngô Tà lúc đó liền sốt ruột!

Lúc này A Ninh là hy vọng lớn nhất để cậu ta giải đáp những nghi vấn về tam thúc, nếu cô ta chết, cậu ta sẽ tìm câu trả lời ở đâu!

Ngô Tà chạy hai bước đến bên A Ninh, vội vàng đưa tay ấn vào vết thương đang chảy máu, gấp gáp nói: "A Ninh!

A Ninh, cô mau tỉnh lại!

Tiểu ca, giúp cứu người!" Lục Vũ không vội, trước tiên quan sát tình hình xung quanh.

Chương 612

Gian mộ thất này, trước đây là một căn phòng giống như thư phòng, nhưng bây giờ đã hoàn toàn khác.

Giữa phòng có một cái giếng tròn, bốn góc có cột hình rồng cuộn, bên tường chất đống không ít đồ sứ.

Nhìn một cái, Lục Vũ lập tức nghĩ đến một khả năng.

Nhưng bây giờ vẫn chưa kịp xác nhận, sau khi chắc chắn xung quanh không có tiểu quỷ tác quái, hắn lấy ra một loại keo đông cầm máu đưa cho Ngô Tà, bảo cậu ta băng bó cho A Ninh.

Còn về thánh dược chữa thương nhân sâm ngàn năm, đừng có mơ!

Dù hắn cần tra rõ vài chuyện từ A Ninh, nhưng thứ quý giá như nhân sâm ngàn năm, hắn không có ý định lãng phí trên người A Ninh.

Người phụ nữ này, chính là một con sói mắt trắng!

Có lẽ là mệnh không đáng tuyệt, cũng có thể là keo đông cầm máu của Lục Vũ có hiệu quả.

Sau khi Ngô Tà cầm máu cho cô ta, chỉ một lát sau, A Ninh thở dài một hơi, từ từ tỉnh lại.

“Cô sao rồi?

Đã xảy ra chuyện gì?” “Ở đây không chỉ có chúng ta, còn có người khác, vừa rồi có người đánh lén tôi!” A Ninh nhịn đau, cứng rắn nói.

“Cái gì!” Ngô Tà ngẩn người, theo tiềm thức quan sát xung quanh.

Lúc này, Lục Vũ sắc mặt bình tĩnh nhìn A Ninh, lạnh giọng hỏi: “Cô vào mộ đạo bằng cách nào?” “Tôi không biết.” Nói xong, không đợi Lục Vũ hỏi tiếp, lại vội vàng giải thích: “Lúc đầu ở trong mộ đạo

có cơ quan đó, tôi định rút lui, nhưng đột nhiên có một luồng xoáy hút tôi vào." Ngô Tà liếc nhìn Lục Vũ, có chút không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên quyết định hỏi A Ninh vào lúc này.

Lục Vũ dường như không thấy vẻ nghi hoặc của Ngô Tà, hỏi tiếp: "Vậy sao cô lại chạy đến đây?" "Ban đầu tôi không ở trong phòng này, nhưng tôi đi vòng vòng, không biết sao lại đến căn phòng này." Dừng một chút, A Ninh tiếp tục nói: "Lúc tôi vừa vào, thì thấy một bóng người, anh ta mặc đồ lặn, tôi tưởng là thuộc hạ của mình cũng vào, vội vàng gọi một tiếng, ai ngờ anh ta quay đầu lại bắn tôi một phát!" "Sau đó?" "Sau đó tôi không biết gì nữa, cho đến khi các anh cứu tôi tỉnh lại.

Cảm ơn Lục tiên sinh, Ngô tiên sinh." Lúc này, một lời cảm ơn, không đáng một xu, cũng không có ý nghĩa gì.

Ngô Tà thấy Lục Vũ mở miệng hỏi, mình cũng vội vàng mở miệng, tuôn ra hết những nghi vấn trong lòng.

"Tam thúc của tôi rốt cuộc đã nói gì với Cửu Đức Khảo?" "Có phải cô thật sự muốn dùng chúng tôi làm xác chìa khóa, sau khi mở cửa sẽ hại chúng tôi?" "Cô vào mộ huyệt rốt cuộc muốn làm gì?" "Còn nữa, thi thể hai người thợ lặn bên ngoài là sao?

Có phải cô đã sớm tìm thấy địa cung này, nhưng lại muốn lợi dụng tôi!" "Tại sao trước đó cô lại ném tôi vào hồ nước!" Trong nháy mắt, Ngô Tà đã ném ra một loạt câu hỏi, nhìn chằm chằm A Ninh, chờ đợi câu trả lời mà mình muốn!

Chuyện của tam thúc, vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cậu ta, không có được câu trả lời, thật sự khiến cậu ta rất khó chịu!

Chỉ tiếc là, A Ninh tuy thừa nhận đã lợi dụng Ngô Tà, Lục Vũ, cũng thừa nhận đã sớm tìm thấy địa cung, nhưng về chuyện của Ngô Tam Tỉnh, Cửu Đức Khảo, lại tuyệt đối không hé răng.

Còn về lý do ném Ngô Tà vào hồ nước, theo lời A Ninh, chỉ đơn thuần là trả thù!

Không trả thù được Lục Vũ, thì để Ngô Tà chịu tội!

Ngô Tà nghe vậy, tức điên!

Cũng may là giáo dục từ nhỏ khiến cậu ta không động tay động chân với phụ nữ, dù A Ninh làm chuyện rất quá đáng, lúc này cậu ta vẫn có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh...

Lúc này, Lục Vũ nhìn Ngô Tà, nhẹ giọng nói: "Được rồi, đừng cãi nữa, xem xem gian mộ thất này rốt cuộc có chuyện gì." Nghe Lục Vũ nói, Ngô Tà lập tức thuận thế xuống thang.

Dù sao, cậu ta vẫn là một đứa trẻ ngây thơ vô tội, tuân thủ pháp luật, bảo cậu ta đánh đập A Ninh, tra tấn ép cung, cậu ta cũng không làm được.

Dũng khí lớn nhất của cậu ta, đều là do lòng hiếu kỳ thúc đẩy, bước vào Lỗ Vương Cung, và bây giờ là tòa địa cung dưới biển này.

Có thể nói, động lực lớn nhất của Ngô Tà, chính là đến từ lòng hiếu kỳ.

Lúc này, cậu ta liền buông A Ninh ra, bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Cùng lúc đó.

Lục Vũ vừa quan sát tình hình mộ thất, vừa suy nghĩ trong lòng, lời A Ninh nói có người đánh lén cô ta trước đó, rốt cuộc là thật hay giả?

Nếu là thật, là ai?

Ai sẽ đánh lén cô ta?

Hử?

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một người!

Trước đó, vào đêm xảy ra chuyện trên thuyền, Tôn Học Võ đã không hề xuất hiện.

Sau đó khi phát hiện bảy thi thể, chỉ nghĩ là thi thể của thuyền viên, cộng thêm việc phát hiện cuốn sổ tay Ngô Tam Tỉnh tặng cho Trần Văn Cẩm, Lục Vũ đã bỏ qua chuyện của Tôn Học Võ.

Bây giờ nghĩ lại, nếu thật sự có người đánh lén, khả năng của Tôn Học Võ là rất lớn!

Dù sao thì, vị giáo sư Tôn có tên giả là Phong Học Vũ này, là Quan Sơn Thái Bảo chính hiệu!

Quan Sơn Thái Bảo không có lịch sử lâu đời như Mô kim hiệu úy, và Quan Sơn Thái Bảo thực tế nên là "Quan Sơn Thái Bảo"!

Chương 613

"Phong thị" vốn là một gia tộc danh giá, tổ tiên nhiều đời đều sống ở Vu Sơn Quan Tài Hạp.

Địa hình trong hẻm hiểm trở, giấu vô số "huyền quan", tổ tiên Phong thị đã trộm được rất nhiều "thiên thư dị khí" trong "Quan Tài Hạp", nhờ đó mà phất lên, học được nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu...

Hơn nữa "Phong thị" không chỉ có nghề riêng của mình, mà còn dính líu đến nghề của Mô kim, Bàn sơn, Tá lĩnh, tinh thông lăng phổ và kỳ môn độn giáp chi thuật!

Trong 《Quỷ Xuy Đăng》, Quan Sơn nhất môn vì hỗ trợ xây dựng Hiếu Lăng Hoàng Lăng của Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương mà bước lên vũ đài lịch sử...

Nhưng trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương Hoàng Lăng lại do Uông Tàng Hải, người tinh thông kỳ môn độn giáp, âm dương bát quái, cơ quan bí thuật chủ trì xây dựng...

Khoan đã!

Nghĩ đến đây, đồng tử của Lục Vũ đột nhiên co lại, một ý tưởng cực kỳ táo bạo xuất hiện trong đầu hắn!

Đến ngày hôm nay, hắn đã hiểu biết rất nhiều về thế giới này.

Hắn biết, dù là 《Quỷ Xuy Đăng》 hay 《Đạo Mộ Bút Ký》, trong thế giới này đều được liên kết với nhau bằng một cách độc đáo.

Vậy nên... nếu nói, Uông Tàng Hải và "Phong thị" có quan hệ, dường như cũng không phải là chuyện không thể!

Thử nghĩ xem, Minh Hiếu Lăng có sự tham gia của Phong thị, có

bóng dáng của Uông Tàng Hải.

Cả hai bên đều giỏi nhất về kỳ môn độn giáp, âm dương bát quái!

Hơn nữa, họ đều có chút hiểu biết về thủ đoạn của Mô kim hiệu úy, Bàn sơn, Tá lĩnh, nên thiết kế và xây dựng Minh Hiếu Lăng về cơ bản đã chặn đứng mọi khả năng trộm mộ.

Địa cung bị đá cứng phong tỏa, sau khi phong tỏa, căn bản không thể mở ra!

Mộ đạo không nằm trên trục chính của Minh lâu, mà ở bên cạnh, sử dụng kỳ môn độn giáp để bố trí, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ kích hoạt cơ quan.

Cơ quan mở ra, vô số đá vụn đã được dự trữ trên núi Tử Kim sẽ đổ xuống, thậm chí dùng cả ngọn núi để đè sập địa cung!

Dù địa cung bị hư hại, cũng phải phong tỏa địa cung hoàn toàn!

Chính vì vậy, địa cung Minh Hiếu Lăng đến nay vẫn chưa từng được mở ra, bên trong rốt cuộc có gì, không ai biết!

Đương nhiên, Minh Hiếu Lăng có mở được hay không không quan trọng, đối với Lục Vũ, điều thực sự quan trọng là người đánh lén trong bóng tối đó, có phải là Tôn Học Võ, hay Phong Học Vũ không!

Người này, và Uông Tàng Hải, rốt cuộc có quan hệ gì?

Ý niệm vừa nảy ra, Lục Vũ càng cảm thấy khả năng hai người này có quan hệ là rất lớn!

Dù sao thì, Tôn Học Võ tinh thông cơ quan bí thuật!

Hắn thậm chí còn cảm thấy, mộ đạo đi vào từ con tàu đắm, rất có khả năng chính là tác phẩm của Tôn Học Võ!

Phát hiện này, khiến cho mộ dưới biển của Uông Tàng Hải, bị bao phủ trong một màn sương mù, trở nên khó đoán!

Trong lúc hắn suy tư, Ngô Tà đã đi đến bên tường, quan sát cột ngọc hình rồng cuộn.

A Ninh cũng gắng gượng, ôm vai, từ từ đi đến chân tường, nhìn những chiếc bình sứ đặt ở đó.

Đồ sứ tuy không quý bằng đồ ngọc, nhưng mấy chiếc bình sứ đặt ở đây, chế tác tinh xảo, thân bình đẹp đẽ, dù là vào thời đó, cũng chắc là những món đồ có giá trị không nhỏ.

Ngô Tà vốn định xem đồ sứ sau cùng, lúc này thấy A Ninh động tay, vội nói: "Nhẹ thôi, nhẹ thôi, nhẹ thôi, làm vỡ là mất mấy trăm vạn đấy!" Nghe cậu ta nói, A Ninh như đang hờn dỗi, tay khẽ hất một cái, bình sứ lập tức bay lên không, vẽ một đường parabol rồi rơi thẳng xuống đất, "loảng xoảng" một tiếng, vỡ thành mấy mảnh!

Ngô Tà trợn mắt, buột miệng nói: "Cô làm gì vậy!" A Ninh liếc Ngô Tà một cái, cười lạnh, khóe miệng đầy vẻ khinh thường.

Ngô Tà lúc đó có chút mất mặt, hừ một tiếng, cũng không thèm để ý đến A Ninh, chỉ đi đến bên cạnh những mảnh vỡ, cúi đầu nhìn.

Nhìn một cái, không khỏi hơi ngẩn ra, nói: "Tiểu ca, cậu qua đây xem, cái này hình như có chút kỳ quái." Lục Vũ nghe tiếng Ngô Tà, lúc này mới thu lại những suy nghĩ rối loạn, đi được hai bước thì hỏi: "Sao vậy?" Ngô Tà chỉ tay vào những mảnh sứ trên đất, nói: "Cậu xem?" Lục Vũ cúi đầu nhìn, không khỏi hơi ngẩn ra.

Đồ sứ bình thường, bên trong trắng tinh không tì vết.

Nhưng bên trong chiếc bình sứ mà A Ninh vừa đập vỡ, lại có in chữ!

Quan trọng là, chữ tiểu khải, cực kỳ rõ ràng, cực kỳ ngay ngắn.

Ngô Tà cầm trong tay một mảnh sứ lớn bằng lòng bàn tay, viết hai mươi mấy chữ, chữ được xếp thành hàng dọc, nhưng rất kỳ lạ,

những chữ này lại không thành đoạn.

Nói đơn giản, là nhìn thế nào cũng không giống một câu nói.

Ví dụ như cột đầu tiên, có sáu chữ: Vân tiên long thanh vẫn.

Nhìn ngang, từ phải qua trái, càng khiến người ta khó hiểu, viết là: tây trường niên yến.

Nhìn không đầu không cuối, lộn xộn.

Nếu cứ cố đoán, chữ "vẫn" miễn cưỡng có thể liên tưởng đến vẫn ngọc, chữ "tây" có thể liên tưởng đến Tây Vương Mẫu, nhưng cách làm này, thuộc loại vô lý, hoàn toàn là gượng ép.

Chương 614

Ngô Tà nghĩ một lúc, nói: "Là mật văn?" “Có khả năng.” Lục Vũ gật đầu, đưa tay lấy một chiếc bình khác, dùng đèn pin soi vào bên trong, thấy bên trong cũng có những chữ nhỏ chi chít, nội dung rất nhiều, từ miệng bình nhìn vào cũng không thấy rõ là có những chữ gì.

Lục Vũ lại nhìn đáy bình, không có lạc khoản, không có số hiệu.

Nhìn lại thân bình, trên đó chỉ là tranh sơn thủy bình thường, không phải là bức tranh miêu tả Vân Thiên Cung mà Trương Khởi Linh trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 từng thấy.

Lúc này, A Ninh cũng chú ý đến sự khác thường của hai người, không kìm được sự tò mò trong lòng, hỏi: “Những thứ này có gì đặc biệt?” Ngô Tà tức giận vì cô ta đã làm vỡ bình trước đó, cộng thêm thù mới oán cũ, không muốn nói chuyện với cô ta.

Lục Vũ thì hoàn toàn coi A Ninh như không khí, tự mình nhét những chiếc bình còn nguyên vẹn vào Quỷ Động Ma Mộc, trong lòng nghĩ rằng nếu bây giờ không nghiên cứu ra, thì đợi sau khi rời khỏi đây, tìm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cùng nhau bàn bạc.

Dù sao thì, chất lượng của những chiếc bình sứ này đều không tồi, ít nhất cũng phải một hai trăm vạn một cái, không thể nào đập vỡ hết tất cả ở đây được.

Ngô Tà liên tục nhặt những mảnh vỡ trên đất, xem kỹ nội dung trên đó, thử ghép chúng lại với nhau.

Khả năng tư duy logic của cậu ta quả thực lợi hại, trong tình huống không thể xem được nội dung hoàn chỉnh, cũng không thể chép lại, lại có thể nhìn ra được một vài manh mối.

Những nội dung này, trông có vẻ không có quy luật gì, nhưng lại được sắp xếp theo một kiểu mật văn.

Cậu ta thử giải mã, tìm ra được một chút quy luật.

Dù vẫn chưa thể xác định hoàn toàn, nhưng về cơ bản có thể xác nhận thông tin trên đó có thể là văn bia mộ! "Văn bia mộ?" Lục Vũ nhíu mày, có chút không hiểu.

Văn bia mộ không viết trên bia, lại viết trong bình sứ, là có ý gì?

Ngô Tà cười khổ một tiếng: “Tôi cũng không hiểu, đừng nói là tại sao ông ta lại viết trên bình sứ, ngay cả việc ông ta viết lên bình sứ như thế nào, tôi cũng không hiểu.” Những chuyện khác không biết, nhưng viết lên như thế nào, Lục Vũ lại đoán được sơ sơ.

Chính là cái phất trần nhỏ tinh xảo đó.

Nhờ công hiệu “thừa thượng khải hạ” của phất trần, muốn viết chữ bên trong bình sứ, cũng dễ như lấy đồ từ trong túi, không phải là chuyện gì hiếm lạ.

Bên cạnh, A Ninh cũng bị cuộc đối thoại của Lục Vũ và Ngô Tà thu hút, trong ánh mắt nhìn Lục Vũ, lóe lên một tia khác lạ, dường như không ngờ Ngô Tà trông có vẻ yếu đuối vô dụng, lại có chút tác dụng.

Ngô Tà say mê giải mã, liên tục lật xem từng mảnh sứ vỡ, cố gắng giải khai bí mật ẩn giấu bên trong.

Chỉ có điều, thời gian họ trì hoãn đã đủ lâu, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu hơi lạnh, dường như có thứ gì đó nhỏ xuống trán.

Ngẩng đầu lên, liền thấy một cảnh tượng vô cùng lộng lẫy.

Trần nhà phía trên đầu, đã có một nửa trông như nước biển, trong nước thậm chí còn có vài con cá đang vui vẻ bơi lội.

Cảm giác như đang ở trong thế giới dưới đáy biển!

Lúc này, trần nhà vẫn đang từ từ biến thành trong suốt.

Xem ra, không bao lâu nữa, sẽ hoàn toàn biến thành trong suốt.

Chú ý đến ánh mắt của Lục Vũ, A Ninh cũng ngẩng đầu nhìn một cái, rồi lại nhìn Lục Vũ, hỏi: “Lục tiên sinh, đây là ý gì?” Lục Vũ không có ý định trả lời A Ninh, đưa tay vỗ vỗ Ngô Tà đang ngồi trên đất nghiên cứu mảnh sứ: “Được rồi, đừng xem nữa, tôi cất đi đã.” “À, được.” Ngô Tà trong lòng không nỡ, nhưng vẫn làm theo ý Lục Vũ, đưa hết mảnh sứ cho Lục Vũ để hắn cất đi.

A Ninh thấy Ngô Tà và Lục Vũ đều hoàn toàn không để cô ta vào mắt, không khỏi tức giận, theo tiềm thức muốn so tài với Lục Vũ.

Chỉ có điều, nghĩ đến thủ đoạn của Lục Vũ, vẫn phải ép mình nuốt cục tức này xuống, cứng rắn nói: “Lục tiên sinh, bây giờ ba chúng ta nên hợp tác!” Lục Vũ nhìn A Ninh, đột nhiên hỏi: "Kế hoạch của Cửu Đức Khảo là gì?" A Ninh im lặng không nói.

Lục Vũ nhàn nhạt nói: “Không nói gì cả, mà muốn hợp tác?” A Ninh cười lạnh một tiếng, nói: “Lục tiên sinh, anh có phải là quá coi trọng mình không!

Tôi đã nói với anh rồi, ở đây còn có một thế lực khác!

Nếu anh không muốn hợp tác, tôi nghĩ bên kia, chắc sẽ sẵn lòng hợp tác.” Lục Vũ gật đầu, vẻ mặt chân thành nói: "Cô đi nhanh đi." A Ninh lập tức nghẹn lời, tức đến đỏ mặt.

Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên chỉ tay lên trần nhà, vội nói: “Tiểu ca, tôi thấy có bóng người ở trong đó!” A Ninh liền nói: “Chắc chắn là kẻ đã đánh lén tôi!” Lục Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không thấy bóng người nào, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn tin tưởng Ngô Tà.

Hắn dứt khoát nói: "Đi, sang phòng bên cạnh." A Ninh thấy Lục Vũ định đi, lạnh lùng hỏi: "Lục tiên sinh, chẳng lẽ không muốn xem thử người đó là ai sao?" Lục Vũ không buồn quay đầu lại, thản nhiên nói: "Cô muốn hợp tác thì cứ việc." Nói rồi, hắn dẫn Ngô Tà một lần nữa đi xuyên qua cửa động.

Vừa đứng vững, Ngô Tà vẫn còn mềm lòng, khuyên nhủ: "A Ninh, cô đừng ở đó nữa, có lẽ nước sắp đổ xuống rồi đấy!" Tiếng nói vừa dứt, trần nhà trong suốt đã lan đến điểm cuối cùng, nước biển đổ ập xuống!

Cảnh tượng bất ngờ này khiến A Ninh sợ đến hoa dung thất sắc, không dám nán lại, bay như tên lửa chạy đến cửa động nơi Lục Vũ và Ngô Tà đang đứng.

Lục Vũ không để ý đến A Ninh, trầm ngâm một lát rồi gọi Ngô Tà nép sang một bên, giữ một khoảng cách nhất định với cửa động và cả hồ nước giữa mộ thất.

Lúc này… nước biển đã tuôn xối xả, chảy thẳng qua cửa động, tràn vào trong hồ nước, rồi lại chảy vào con đường hầm giữa hồ, không biết sẽ dẫn đến đâu.

Giữa hồ nước trong mộ thất xuất hiện một xoáy nước nhỏ.

Đến lúc này, A Ninh mới chú ý, hồ nước trong mộ thất có vẻ khác so với lúc cô đẩy Ngô Tà xuống.

Dù trước đó cô vừa mới ném Ngô Tà xuống một lần, nhưng lúc này lại chẳng có gánh nặng tâm lý nào, mặt không đỏ tim không đập nhanh, thuận miệng hỏi: "Ngô tiên sinh, nước trong hồ này đâu rồi?" Nhắc đến chuyện này, Ngô Tà cũng bực mình, không muốn trả lời A Ninh, hừ một tiếng rồi nói: "Hợp tác với các cô, thật sự là do tam thúc của tôi sao?" A Ninh vừa nghe đã hiểu, Ngô Tà muốn trao đổi đáp án với cô, bèn nói: "Anh nói cho tôi biết chuyện hồ nước, tôi sẽ nói cho

anh biết chuyện hợp tác.” Cô ta thông minh, Ngô Tà cũng không ngốc, vừa nhìn nước biển không ngừng đổ vào hồ, vừa nói: “Cô nói trước đi.” “Không, anh nói trước.

Lỡ tôi nói rồi mà anh không nói thì sao?” “Tôi đáng tin hơn cô nhiều.” “Ngô tiên sinh, phiền anh có chút phong độ quý ông được không?” “Nữ sĩ ưu tiên.” “Đi.” Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, chỉ nói một chữ đã khiến cả hai người im bặt.

Quay đầu nhìn lại, dòng nước biển đổ xuống đã ngừng, trong mộ thất bên cạnh không còn nhiều nước, chỉ để lại một ít bùn cát và vỏ sò trên mặt đất.

Chương 615

Ngoài ra, còn có một thi thể… mặc đồ lặn!

Lục Vũ đi vài bước đến bên cạnh thi thể, cúi đầu nhìn xem.

Trông có vẻ vẫn chưa trương phình, chắc là mới chết không lâu.

Chỉ có điều, khuôn mặt gã máu thịt be bét, không thể nhận ra là ai.

Lúc này, Ngô Tà và A Ninh cuối cùng cũng đuổi kịp Lục Vũ.

Ngô Tà cúi đầu nhìn thoáng qua, hỏi: "Là người của cô à?" A Ninh không nói gì, chỉ nhìn thi thể, sắc mặt có chút khó coi.

Xem ra, hẳn là người cô ta quen biết.

Một lát sau, A Ninh trấn tĩnh lại, nói: "Hắn là người tôi để lại trên thuyền, bây giờ hắn cũng đã đến đây, tôi e rằng thế lực kia đã đến không ít người!" A Ninh vẻ mặt nặng nề, đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua mặt thuộc hạ, muốn giúp hắn nhắm mắt, bản thân cô ta cũng nhắm mắt lại, lẳng lặng cầu nguyện.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, trực tiếp đưa tay bắt đầu kiểm tra trên người thi thể.

Thấy Lục Vũ động thủ, A Ninh lập tức sốt ruột: "Anh làm gì vậy!" Lục Vũ không thèm nhìn A Ninh, cứ tự mình kéo cánh tay thi thể qua, vừa xem vừa thản nhiên nói: "Tôi không tin cô." Nhìn kỹ, trên cánh tay gã có một vết thương rất rõ ràng.

Vết thương hình tròn, gần như to bằng cánh tay.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, rút dao găm ra dễ dàng rạch bộ đồ lặn, như vậy có thể nhìn rõ vết thương hơn.

Cũng gần giống như hắn dự đoán, vết thương hình tròn, không có

đồ lặn che đậy, trông như bị một thanh sắt tròn nung đỏ dí vào, rất khó coi, rất dữ tợn!

Hơn nữa, mép vết thương hình tròn, dọc theo vòng tròn có rất nhiều gai đen nhọn, những chiếc gai rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ rất dễ bỏ qua.

Những chiếc gai này cũng được sắp xếp theo một hình dạng rất quy luật.

Lục Vũ nhìn mà càng thấy kỳ lạ, nhíu mày hỏi: "Các người dùng vũ khí hình tròn à?" A Ninh khẽ sững người, lắc đầu: "Đây không giống vết thương do vũ khí của chúng tôi gây ra.

Dưới nước chúng tôi chỉ có súng bắn cá và lưới điện, lưới điện trước đó dùng để đối phó với hải hầu tử, súng bắn cá sau đó lúc tôi bị đánh lén thì làm mất rồi." Lục Vũ không tỏ ý kiến, tiếp tục kiểm tra thi thể này.

Dần dần, hắn phát hiện trên thi thể có rất nhiều vết thương hình tròn!

Hơn nữa, đều là những vết thương hình tròn y hệt nhau.

Ngoài cánh tay trái vừa xem, trên bụng, trên tay phải, thậm chí trên cổ gã cũng có một vết sẹo tròn rất lớn.

Lục Vũ nhìn mà nhíu chặt mày.

Cảm giác này, giống như gã đang chiến đấu với thứ gì đó, sau đó bị thương rồi tử vong… Nhưng, thứ gì có thể tạo thành vết thương như vậy?

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, liệu có phải là nhân diện liêm không?

Tôi nhớ trước đó trên người 'Tiểu Ngũ', hình như cũng có vết

thương tương tự." "Tiểu Ngũ?" Lục Vũ nhíu mày chặt hơn, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Cậu nói vết thương trên cổ cậu ta à?" "Ừm, chính là vết thương bị nhân diện liêm bám vào, Tiểu ca, anh xem vết thương trên cổ tôi, có giống của hắn không?" Sau khi Ngô Tà quay lưng lại, Lục Vũ liếc nhìn rồi nói: "Nhân diện liêm ở trên người cậu thời gian quá ngắn, không để lại vết thương." Nói rồi, hắn quay đầu nhìn về phía A Ninh.

A Ninh cũng rất dứt khoát, trực tiếp xoay người, lạnh lùng nói: "Xem đi." Lục Vũ liếc nhìn, trên làn da trắng nõn của A Ninh, có vài vết thương đỏ thẫm, phá hỏng vẻ đẹp mịn màng.

Tuy nhiên, hắn dứt khoát lắc đầu, nói: "Vết thương không giống nhau, không phải cùng một loại sinh vật." Chỉ là tiếng nói vừa dứt, đã nghe thấy tiếng người gọi văng vẳng: "Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng!" "Các người có nghe thấy gì không?" Giây phút này, ba người hiếm hoi có được sự ăn ý, gần như đồng thanh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, họ đều nghe thấy tiếng kêu cứu.

A Ninh đưa tay chỉ vào bức tường đối diện, nhíu mày nói: "Ở trong bức tường kia." Ngô Tà cũng gật đầu: "Nghe như phát ra từ bên trong." "Qua xem thử." Lục Vũ trầm ngâm một lát rồi đi đến bên tường, dùng chuôi Hắc kim cổ đao gõ nhẹ mấy cái.

Ngay sau đó.

Tiếng kêu cứu từ phía sau bức tường càng thêm dồn dập!

"Cứu mạng!" "Cứu mạng!" "Cứu tôi với!" "Mau cứu tôi với!" Lúc này, sắc mặt A Ninh đột biến, vội nói: "Là người của tôi!

Mau cứu người!" Nói rồi, cô ta lao đến bức tường, hai tay không ngừng sờ soạng loạn xạ trên tường, cố gắng tìm ra cơ quan nào đó để có thể mở được bức tường này.

Chỉ có điều… nỗ lực của cô ta chỉ là vô ích!

“Cô tránh ra, tôi thử xem có tông sập tường được không!” Ngô Tà đột nhiên lên tiếng, lùi lại liên tiếp mấy bước.

Sau khi A Ninh và Lục Vũ tránh ra, cả người cậu ta lập tức tăng tốc, lao về phía bức tường.

Bịch!

Á!

Ngô Tà kêu thảm một tiếng, ôm lấy vai mình, mặt mày đau đến biến dạng.

Nhưng… đúng lúc này, trong tường đột nhiên vang lên một tiếng “pằng”, âm thanh giòn giã, giống như tiếng súng!

Sau một tiếng súng, trong tường im bặt.

Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, bên trong bức tường lại trở nên hỗn loạn, đủ loại tiếng la hét không ngớt, thậm chí ngày càng gần!

Chương 616

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lập tức nắm lấy cánh tay Ngô Tà, kéo cậu ta sang một bên.

Vừa đứng vững, đã nghe một tiếng "bịch", ngay sau đó bức tường trước mặt bị người ta tông vỡ, một người từ trong tường ngã văng ra.

Chưa kịp đứng dậy, đã có hai người khác từ trong tường chạy ra, trực tiếp đạp lên người đồng bạn vừa tông vỡ tường để chui ra.

Sau khi ra ngoài, hai người đó như ruồi không đầu, gào thét lao về phía khác.

A Ninh mắt tinh, liếc mắt đã nhận ra hai người mặc đồ lặn rách nát chính là thuộc hạ của mình, vội vàng lên tiếng gọi mấy câu.

Lần này, hai người cuối cùng cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Nhưng vừa quay đầu, nhìn thấy cái lỗ thủng mà mình vừa chui ra, lập tức lại hoảng loạn gào lên: "Mau chạy, mau chạy, mau chạy, nó đến rồi!" "Ai!" "Quái vật!

A!

Đến rồi!

Đến rồi!" Hai người đột nhiên la hét ầm ĩ, vẻ mặt hoảng hốt đến cực điểm!

Nhìn theo hướng của họ, chỉ thấy mấy con sâu dài khoảng một thước, xuất hiện ở lối đi đã vỡ.

Nhìn thoáng qua, chính giữa đầu con sâu là một cái miệng hình tròn.

Thấy hình dạng của nó, Lục Vũ lập tức nghĩ đến vết thương trên

người thi thể.

Vết thương này, khớp đến lạ thường!

Con sâu đột nhiên xuất hiện, thân thể màu đỏ sẫm, một cái đầu, tám chân!

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là sâu gì vậy?" Trong mắt Ngô Tà, Lục Vũ gần như không gì không biết.

Gặp khó khăn tìm Lục Vũ, không có khó khăn cũng phải tạo ra khó khăn để tìm Lục Vũ, đó từ lâu đã là phương châm cậu ta luôn quán triệt.

Nhưng bây giờ, Lục Vũ nhìn con sâu, trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

Lúc này, thuộc hạ của A Ninh miễn cưỡng bình tĩnh lại, giọng nói run rẩy: "Là, là sâu hút máu, chúng ta mau đi, nếu không sẽ bị chúng nó hút cạn!" Nói rồi, chỉ thấy một con sâu bò lên người kẻ đang nằm ở lối đi, chưa kịp đứng dậy, cơ thể nó vặn vẹo một cái, cái miệng hình tròn giữa đầu lập tức nhắm thẳng vào người đó.

Người đó chưa chết, lúc này cảm nhận được sự đau đớn, càng ra sức giãy giụa.

Nhưng… gã cũng chỉ co giật một cái, rồi không còn sức lực giãy giụa nữa, sắc mặt người đó trắng bệch đi trông thấy, cơ thể cũng xẹp xuống rõ rệt!

Lục Vũ muốn ra tay, cũng đã không kịp nữa rồi.

Mọi thứ, diễn ra quá nhanh.

Trong mộ thất, im phăng phắc.

Thậm chí, còn có thể nghe thấy tiếng nuốt "ùng ục", "ùng ục" văng vẳng.

Người đó, đã không còn chút phản ứng nào, chỉ như một quả bóng bay, xẹp lép xuống.

Hai thuộc hạ sau lưng A Ninh đã hoàn toàn chết lặng.

Họ cảm thấy, mình hết cứu rồi, không thể thoát được… Ngay cả A Ninh, vẻ mặt cũng đông cứng, có chút không biết phải làm sao.

Ngô Tà trợn to mắt, nhìn chằm chằm.

Trơ mắt nhìn thi thể vốn đã xẹp xuống, trong vòng vài giây, lại trở nên căng tròn, giống hệt thi thể họ vừa nhìn thấy.

Hình như… con sâu đó đã chui vào trong thi thể!

Cảnh tượng này, vô cùng quỷ dị!

Đúng lúc này, một thuộc hạ sau lưng A Ninh cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực này, gào lên: "Tao liều mạng với mày!" Không biết gã đã trải qua chuyện gì trong cái hố đó, chỉ biết lúc này tinh thần gã trông đã hoàn toàn sụp đổ.

Miệng gào thét, điên cuồng lao về phía mấy con sâu.

A Ninh muốn cản, nhưng vừa đưa tay ra, cô đã bị người ta tóm lấy, trực tiếp ném về phía lũ sâu!

Cái gì mà liều mạng với sâu, chỉ là lời nói dối lừa người!

Mục tiêu thực sự của gã, chính là A Ninh!

Chỉ là gã vừa ra tay, Ngô Tà đã ở ngay bên cạnh A Ninh, trong nháy mắt đã đưa tay ra tóm lấy cô.

Người đồng bạn còn lại của gã, cũng đang định đá gã qua để thí mạng, lúc này càng không chút lưu tình, bước lên một bước đá thẳng vào thắt lưng gã!

Kẻ vốn định ám toán A Ninh, chân lảo đảo, ngã nhào về phía

trước, vừa hay ngã ngay trước mặt lũ sâu, lũ sâu nhanh chóng bò lên người gã, làm điều y hệt con sâu trước đó.

Cái miệng hình tròn, lập tức đâm thủng bộ đồ lặn trên ngực gã.

Chương 617

Cơ thể hắn, cũng xẹp xuống trông thấy… không để lại cho mọi người nhiều thời gian phản ứng.

Chẳng mấy chốc, con quái trùng màu đỏ đó, cũng biến mất vào trong cơ thể của "người giấy"… Mọi thứ, diễn ra quá nhanh.

Bất kể là Lục Vũ, Ngô Tà hay A Ninh, đều có chút không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Thi miết?

Không.

Không thể là thi miết, cho dù là thi miết biến dị, cũng không thể.

Chưa từng nghe nói có loại sâu này… A Ninh càng nhìn càng hồ đồ, bất giác quay đầu nhìn về phía thuộc hạ của mình, đang định hỏi một câu thì mới phát hiện thuộc hạ của mình đang giơ súng, nhắm vào cô!

Thuộc hạ vẻ mặt hoảng hốt, tay cầm súng run rẩy, nhưng vẫn hung hăng nói: "Cô, cô, cô, ba người các người, mau có một người đi làm mồi cho con sâu chết tiệt kia đi, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết!" Nghe ý của gã, đã có mấy người chết dưới tay loại quái trùng này!

A Ninh hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Uy hiếp tôi?

Cậu cũng xứng?" "Cô, cô mau đi, nếu không, tôi lập tức nổ súng giết cô!" Thuộc hạ vẫn chĩa súng vào A Ninh.

A Ninh thần sắc lạnh lùng, mặt lạnh như băng, hoàn toàn không để

tâm đến lời uy hiếp của gã.

Đúng lúc này.

Ngô Tà đột nhiên hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: "Cậu mau quay đầu lại!" Thuộc hạ của A Ninh lập tức chĩa súng về phía Ngô Tà, căm hận nói: "Cậu, cậu đi làm mồi cho sâu đi!

Nhanh lên!

Nhanh lên!" Ngô Tà tức giận nói: "Cậu mau quay đầu lại, sau lưng cậu có sâu kìa!" "Tao không tin mày!" Lời gã vừa dứt, đột nhiên cảm thấy sau lưng nhói lên một cơn đau!

Ngay sau đó, cả người lập tức mềm nhũn vô lực, hai chân mềm oặt, quỵ xuống đất.

Sau đó, phần thân trên cũng không thể trụ nổi, đổ sập xuống đất, không còn chút phản ứng nào.

Chỉ có con sâu đỏ rực trên người gã, vẫn đang không ngừng hút máu… Chỉ trong một cái chớp mắt.

Ba thuộc hạ của A Ninh vừa phá tường chui ra, không còn một ai.

Cảnh tượng này, quả thực khiến người ta không dám tin!

Ngô Tà ngây người, A Ninh cũng ánh mắt đờ đẫn, hoàn toàn không hiểu tình hình hiện tại là thế nào.

Cùng lúc đó.

Con sâu còn lại, chậm rãi di chuyển, từ từ tiến lại gần vị trí của Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn nó, siết chặt Hắc kim cổ đao, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Hắn vừa rồi đã phát hiện, tốc độ di chuyển của con sâu này rất

chậm, tuy lúc hút máu rất nhanh, nhưng tốc độ di chuyển của nó cũng không khác rùa là bao.

Chỉ cần chạy nhanh, nó sẽ không đuổi kịp.

Từ từ, con sâu còn cách Lục Vũ nửa mét, cơ thể nó hiện lên một màu đỏ sẫm yêu dị, thậm chí cái miệng của nó bắt đầu đóng mở liên tục, vô số răng và gai nhọn li ti không ngừng lóe lên, cho người ta cảm giác như cái miệng của nó có thể xoay tròn.

Lục Vũ thần sắc không đổi.

Hắc kim cổ đao đột nhiên từ trên chém xuống, một nhát chém đầy uy lực, trực tiếp chém con sâu làm hai nửa!

Có thể nói, không chút trở ngại, không chút do dự, nhẹ nhàng dễ dàng.

Ngô Tà thấy vậy, không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Dễ vậy…" Cậu ta định nói "dễ dàng", nhưng giây tiếp theo, dị biến đột ngột xảy ra!

Con sâu bị Lục Vũ chém thành hai nửa, vậy mà không chết, chỉ vặn vẹo mấy cái rồi biến thành… hai con sâu!

Giống hệt như trước, mỗi con sâu đều có một cái đầu, tám chân!

Ngay cả cái miệng, cũng mọc lại!

Cảnh tượng này, cực kỳ quỷ dị!

Trong tự nhiên, không phải là không có loại sâu có thể phân tách như vậy.

Ví dụ như giun đất, có thể bị cắt làm hai, thậm chí ba lần, tức là một con giun đất có thể biến thành ba con.

Nhưng con sâu này, rõ ràng không phải giun đất!

Còn có rất nhiều sinh vật đơn bào, cũng có thể không ngừng phân chia, sao chép, như vi khuẩn, trùng roi, trùng đế giày, tảo silic, tảo cầu… Trong lòng Lục Vũ, một trận ngạc nhiên, chẳng lẽ thứ này là thành quả nghiên cứu của Uông Tàng Hải?

Sau một lúc suy nghĩ ngắn ngủi, hai con quái trùng lại một lần nữa di chuyển về phía Lục Vũ.

Chương 618

Lục Vũ lại vung đao, chém đứt một con trong số đó.

Rất nhanh, một con biến thành hai con.

Hai con sâu trước đó, trong chốc lát đã biến thành ba con!

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên có chút hiểu, tại sao những người kia lại phát điên… Lúc này, Ngô Tà cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng nói: "Tiểu ca nhi, đừng đánh nữa, chúng nó cứ phân chia thế này, không có hồi kết đâu!" Kể cả cậu ta không nói, Lục Vũ cũng biết.

Hơn nữa, nhát đao vừa rồi của hắn cũng chỉ để thử xem, con sâu này có phải có thể phân chia như hắn tưởng tượng không!

Bây giờ đã xác nhận, vậy thì không cần phải thử nữa.

Một bên, A Ninh nhíu mày nói: "Bây giờ làm sao đây?" Trước mắt, ba con sâu đang lăm le nhìn họ, tuy tốc độ di chuyển của chúng chậm chạp, tạm thời không gây ra uy hiếp cho họ.

Nhưng, vừa rồi có mấy con sâu chui vào trong thi thể, đợi chúng nó lại chui ra, cục diện có thể sẽ khó nói.

"Cứ xem sao đã." Lục Vũ suy nghĩ một lát, nhíu mày nói: "Con sâu này, các người có nhận ra nó rốt cuộc là sâu gì không?" Ngô Tà cười khổ một tiếng, không có chút manh mối nào.

A Ninh vẻ mặt lạnh tanh, chỉ chăm chú nhìn lũ sâu, sẵn sàng ứng biến bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, lại một con sâu nữa, từ trong một thi thể khác bò ra.

Ngay sau đó, một cảnh tượng không thể tin nổi xuất hiện trước mắt ba người.

Con sâu này, lớn hơn trước rất nhiều, dài đến nửa mét!

Nhưng, khi nó bò ra khỏi thi thể, bò đến mặt đất, cơ thể nó lại tự động chia làm hai, lập tức biến thành hai con!

Mỗi con, đều dài hơn một thước!

Lần này, ba con sâu biến thành năm con.

Năm con sâu, tất cả đều vây quanh họ.

Ngay sau đó, lại một con sâu bò ra, cũng phân chia thành hai con!

Dần dần, ngoài những con sâu trong mộ thất, cái cửa động bị tông vỡ kia, cũng bắt đầu có sâu không ngừng chui ra!

Ngày càng nhiều sâu, xuất hiện trong tầm mắt của họ!

Lũ sâu bước những bước chân vững chắc chậm rãi áp sát, mang theo một luồng tử khí!

Cuối cùng, A Ninh không nhịn được nữa, cúi người nhặt khẩu súng thuộc hạ vừa làm rơi trên đất, trực tiếp nhắm vào con sâu gần mình nhất, miệng mắng một tiếng "kinh tởm"!

Sau đó, không chút do dự bóp cò!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Mấy tiếng súng giòn giã liên tiếp vang lên, mấy con sâu, tất cả đều bị A Ninh bắn trúng, bị bắn vỡ ra.

Quan trọng là… nền đá xanh cứng rắn, đạn không xuyên thủng mặt đất, tạo ra hiện tượng nảy đạn.

Viên đạn nảy lên, giống như chơi bi, không biết đã bắn trúng bao

nhiêu con sâu.

Chỉ biết rằng, sau một thoáng ngỡ ngàng, số sâu xuất hiện trước mắt mấy người, đã biến thành một con số kinh khủng!

Ngô Tà lập tức ngớ người.

Một lúc lâu sau, cậu ta mới phản ứng lại, quay đầu tức giận với A Ninh: "Cô phát điên gì vậy!" A Ninh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chĩa súng vào Ngô Tà: "Còn viên đạn cuối cùng, tiễn anh lên đường, hay là anh tình nguyện bị sâu ăn thịt?" Ngô Tà lập tức nghẹn lời, trong lòng không biết nên nói gì với A Ninh.

Cậu ta chỉ còn lại một ý nghĩ: người phụ nữ này, là một kẻ điên!

Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, nhìn lũ sâu, lại nhìn lên đỉnh đầu, nhìn xuống chân, đã tìm ra lối thoát.

Nền nhà dưới chân họ, đã bắt đầu trở nên trong suốt, chỉ cần đợi thêm ba bốn phút, sẽ lan đến vị trí của họ, đến lúc đó họ chỉ cần trốn ở mộ thất bên cạnh, lũ sâu này đều rơi xuống, cũng sẽ không gây ra uy hiếp cho họ.

Hoặc là, họ có thể trực tiếp đến mộ thất bên cạnh, thông qua đường hầm giữa hồ nước, tiến vào địa cung của Uông Tàng Hải.

Chỉ là đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên ngửi thấy một mùi tanh!

Quay đầu lại, liền thấy trong mộ thất, không ngừng có nước biển trào ra.

Lục Vũ không khỏi sững sờ, không hiểu tại sao con đường hầm kia, lại có nước biển đột nhiên trào ra!

Lần này, con đường đó không đi được nữa, chỉ còn lại một lựa chọn!

Chương 619

Ngô Tà giật mình, vội vàng kéo Lục Vũ một cái, gấp gáp nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta nhân lúc lũ sâu này chưa phản ứng kịp, mau nhảy xuống đi!" Lúc này, sàn nhà dưới chân đã có khoảng một phần tư vị trí biến thành trong suốt, đủ để họ nhảy xuống!

Lục Vũ trong lòng khẽ động, nói: "Cậu và A Ninh đi trước đi, tôi xem thử con sâu này đã." "Hả?" "Đi!" A Ninh không quan tâm nhiều như vậy, đi đến bên cạnh Ngô Tà, trực tiếp kéo cậu ta vào góc, nhảy xuống mộ thất tầng dưới.

Cùng lúc đó.

Lục Vũ không xuống mà lại lên!

Hắn đã nhìn thấy, cây Vạn phúc phất trần có tác dụng thần kỳ "nối trên tiếp dưới" đang ở trong góc của mộ thất tầng này!

Dựa vào sự mạnh mẽ của "Thê vân tung", Lục Vũ đạp mấy bước trên tường, nhảy vọt lên, trực tiếp nắm lấy phất trần trong tay.

Ngay khi hắn nắm lấy phất trần, sàn nhà đang dần trở nên trong suốt lập tức khôi phục lại như cũ.

Lục Vũ đối với điều này, không hề bất ngờ.

Nhưng ngay sau đó!

Chỉ nghe thấy tiếng "két két", "két két" không ngừng vang lên!

Toàn bộ gian mộ thất, dường như có chút rung chuyển nhẹ.

Lục Vũ đột nhiên phản ứng lại, kết cấu của "mộ thất thang máy" này, phức tạp hơn hắn tưởng.

Uông Tàng Hải không chỉ sử dụng "Vạn phúc phất trần", mà còn

có khả năng thông qua cơ quan thuật, khiến sàn mộ thất có thể di chuyển lên xuống, từ đó thay đổi kết cấu của mỗi gian mộ thất một cách không dấu vết!

Thủ đoạn này của Uông Tàng Hải, quả thực khiến người ta phải kinh ngạc!

Tuy nhiên… bây giờ không phải là lúc Lục Vũ cảm thán!

Chỉ trong vài giây, các gian mộ thất bị dồn nén liên tục, cuối cùng đã mất đi sự cân bằng!

Mộ thất trên đỉnh đầu lập tức sụp đổ, vô số gạch đá ầm ầm rơi xuống, ngay sau đó là nước biển tuôn trào!

Ngay cả mặt đất dưới chân, cũng bắt đầu sụp đổ sau vài giây!

Bất kể là Lục Vũ hay lũ sâu đang không ngừng phân chia, tất cả đều cùng nhau, rơi xuống tầng tiếp theo!

Lục Vũ vừa rơi xuống, liền thấy Ngô Tà và A Ninh đang trốn trong góc.

Ngô Tà lo lắng gào lên: "Tiểu ca nhi, mau qua đây, sắp sập rồi!" Lục Vũ đang định đi qua, mặt đất dưới chân lại lún xuống, cơ thể không kiểm soát được mà rơi xuống.

Kể cả với thực lực của hắn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ thăng bằng, để mình không bị ngã nghiêng ngã ngửa.

May mắn là, không gian tầng dưới là mặt đất bằng phẳng.

Lục Vũ sau khi đứng vững, vội vàng chạy đến bên cạnh Ngô Tà.

Ngô Tà đã bị ngã đến mức thất điên bát đảo, đầu óc quay cuồng!

Lục Vũ đang định hỏi cậu ta một câu gì đó, thì cảm giác dưới chân lại lún xuống!

Ngay sau đó, một lực hút mạnh mẽ, trực tiếp hút cả hắn và Ngô Tà vào trong!

Trong nháy mắt, Lục Vũ cảm thấy mình bị nước bao vây.

Không biết bao lâu, lực hút đó yếu đi, Lục Vũ tự nhiên nổi lên, đầu nhô ra khỏi mặt nước.

Không kịp chiếu sáng, hắn dùng tay sờ soạng, tìm thấy mép bờ, dùng sức kéo mạnh, cơ thể lập tức rời khỏi mặt nước.

Đang định kéo cả Ngô Tà lên khỏi mặt nước, đột nhiên cảm thấy có một lực đang kéo chân phải của mình.

Không cần suy nghĩ, Lục Vũ dùng chân trái đạp mạnh, thứ đang kéo mình lập tức buông ra, Lục Vũ vội vàng lật người ra khỏi mặt nước, lại kéo Ngô Tà ra ngoài.

Chỉ là lúc kéo Ngô Tà, cảm thấy trọng lượng không đúng, Lục Vũ lúc này mới lấy đèn pin từ trên người ra chiếu một cái.

Chiếu một cái, mới phát hiện A Ninh cũng theo họ, lúc này người đang nắm lấy bắp chân Ngô Tà, chính là A Ninh.

Lục Vũ hơi thở phào nhẹ nhõm, kéo cả hai người ra khỏi nước.

Ngồi nôn ra một ngụm nước, Ngô Tà cuối cùng cũng hoàn hồn, thở hổn hển từng hơi!

Lục Vũ liếc nhìn A Ninh, thấy trên mặt cô ta có một dấu chân đỏ, vẫn còn chảy máu mũi, trong lòng biết cú đá vừa rồi của mình chính là đá trúng cô ta.

“Thế nào rồi?” Lục Vũ vẫn không quan tâm đến A Ninh, chỉ hỏi Ngô Tà một câu.

Lại rơi lầu, lại rơi xuống hố nước, Ngô Tà chỉ cảm thấy mình sắp rã rời ra rồi, đau đến mức tạm thời cũng không nói được lời nào, chỉ

có thể hừ hừ hai tiếng, tỏ vẻ mình vẫn còn sống.

Một bên, A Ninh đột nhiên có chút hậm hực nói: "Lục tiên sinh, anh đá tôi một cái là xong sao?" Lục Vũ chiếu thẳng đèn pin vào mắt A Ninh, khiến cô ta phải dùng tay che lại, lúc này mới thu lại đèn pin, lại chiếu về phía hồ nước trước mặt.

Bây giờ vấn đề quan trọng là, ngoài ba người họ, con quái trùng kia, có theo họ đến đây không?

Chương 620

Thấy Lục Vũ biểu hiện như vậy, A Ninh càng thêm tức giận, không khỏi bực mình nói: "Lục tiên sinh, anh có ý gì đây!" Lục Vũ quay đầu liếc cô ta một cái, thản nhiên nói: "Lũ sâu không theo đến, cô nên cảm thấy may mắn." "Anh…" "Dưới nước túm lấy tôi, nếu không phải lúc đó tôi đang giữ Ngô Tà, theo tính khí của tôi, vung tay là một nhát đao, cô nghĩ bây giờ cô sẽ thế nào?" Câu nói này của Lục Vũ, lập tức khiến A Ninh nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy ở ngoại ô Tam Phiên Thị trước đó.

Lần này, cô ta lập tức hết vênh váo, không nói nữa.

Chỉ ngồi trên đất, thở hổn hển, hồi phục thể lực, thuận tiện kiểm tra vết thương trên vai mình.

Lúc này, Ngô Tà cuối cùng cũng cảm thấy mình đã hồi phục lại một chút, thở ra một hơi dài, mở miệng nói: "Tiểu ca nhi, hình như tôi biết con sâu đó là gì rồi." "Gì?" "Gấu nước." "Gấu nước?" A Ninh cười lạnh một tiếng, chế nhạo: "Anh đùa gì vậy?

Gấu nước hình thể cực nhỏ, thường chỉ dài vài chục micromet, cho dù lớn, cũng chỉ một hai milimet, còn có gấu nước dài nửa mét sao?" Ngô Tà quay đầu cãi lại: "Gấu nước biến dị không được à!" A Ninh không tiếp tục đấu khẩu với Ngô Tà, chỉ hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không tin lời của cậu ta.

Nhưng cô ta không tin, không có nghĩa là Lục Vũ không tin.

Loài sinh vật gấu nước này, Lục Vũ cũng từng nghe nói.

Loài sinh vật này rất nhỏ, nhưng sức sống cực kỳ ngoan cường!

Sức sống của gián so với nó, cũng không khác gì những con côn

trùng bình thường.

Thực tế, loài sâu gấu nước này, gần như có thể sánh ngang với vực lang trường trùng, được mệnh danh là sâu bất tử!

Dù bị đóng băng trong lớp băng âm hai mươi độ, chỉ cần gặp nước, nó có thể sống lại.

Sinh vật bình thường thiếu nước, thiếu oxy về cơ bản sẽ chết, nhưng gấu nước có thể ở trong trạng thái giả chết trong thời gian dài, cơ thể chúng sẽ khô héo, để quá trình trao đổi chất ngừng lại, từ đó duy trì sức sống, gặp nước là có thể hồi sinh.

Có thể nói, gấu nước là một loại sinh vật vô cùng nghịch thiên.

Ngô Tà trấn tĩnh lại, tiếp tục nói: "Từ hình thái mà xem, chúng nó gần như giống hệt phiên bản phóng to của gấu nước, chỉ có điểm có thể phân chia này, tôi thực sự không nghĩ ra." "Không nghĩ ra thì tạm thời không nghĩ nữa." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bất kể là gấu nước hay sinh vật gì, nó cuối cùng cũng có điểm yếu của nó.

Vừa rồi thời gian quá ngắn, chúng ta vẫn chưa phát hiện ra điểm yếu của nó." Miệng nói vậy, Lục Vũ trong lòng suy tính.

Mười phần thì có đến tám chín phần lũ sâu họ phát hiện, chính là gấu nước biến dị, chỉ không biết đó là Uông Tàng Hải cố ý làm ra, hay là vô tình tạo thành ảnh hưởng?

Lục Vũ trong lòng tính toán, càng nghĩ càng cảm thấy địa cung này, quá mức kỳ quái.

Ngô Tam Tỉnh, Cừu Đức Khảo, Tôn Học Võ, tất cả đều liên quan đến nó, thậm chí lối vào địa cung rõ ràng là được xây dựng bởi con người sau này.

Bên trong đây rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Lục Vũ chỉ cảm thấy tòa mê cung vốn đối với hắn không có quá nhiều nghi vấn, đã trở nên rối rắm khó lường.

Hắn suy nghĩ một lát, quay đầu nhìn về phía A Ninh, A Ninh đang nhíu mày, không biết đang suy tính điều gì… Trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, mình có nên khống chế A Ninh, thẩm vấn cô ta ngay tại đây, hỏi ra tất cả những gì cô ta biết không!

Nói thật, nếu sử dụng Thanh đồng long văn quang, A Ninh sẽ bị hắn khống chế!

Hoặc là, sử dụng "mặt nạ Thanh nhãn hồ thi" cũng có thể ở một mức độ nào đó khiến cô ta tiến vào ảo giác, đến lúc đó… Tuy nhiên, A Ninh là người cảnh giác, không thể đơn giản như vậy mà để cô ta sử dụng Thanh đồng long văn quang uống rượu được, chuyện này còn phải suy xét thêm.

Hơn nữa, nơi này hiện tại, rốt cuộc là nơi nào?

Lục Vũ cầm đèn pin chiếu xung quanh, bốn phía một màu đen kịt, không có quan quách, cũng không có quá nhiều đồ tùy táng.

Cả căn phòng hình chữ nhật, đỉnh mộ thất vẽ tinh đồ, ngoài ra, không có quá nhiều trang trí, bốn bức tường mộ được bịt kín bằng đất cao lanh trắng, trên đó còn có những bức bích họa loang lổ, tiếc là quá loang lổ, đã không thể nhận ra được nữa.

Ở phía đối diện với xoáy nước mà họ chui ra, đặt không ít đồ sứ, nhìn qua không chỉ trăm cái, trong đó còn có mấy cái chum sứ lớn Thanh hoa vân long rất bắt mắt.

Vừa nhìn thấy thứ này, Lục Vũ lập tức bừng tỉnh!

Mộ thất này, chính là nhĩ thất thật sự!

Lục Vũ cẩn thận quan sát, trên mặt đất không có dấu chân mới, chỉ có dấu vết của ba người họ vừa mới từ dưới nước lên.

Lúc này, Ngô Tà cũng phản ứng lại, nói: "Cái nhĩ thất này, rất giống với ghi chép của Văn Cẩm, có lẽ ở đây tạm thời không có nguy hiểm." Lục Vũ không tỏ ý kiến, chỉ cầm Hắc kim cổ đao đi một vòng trong phòng, lại đến trước mấy cái chum sứ lớn, nhìn tới nhìn lui.

Kỳ lạ thật, ở đây vậy mà không có cái quan tài nhỏ bằng hộp đàn violin chạm khắc đôi phượng hoàng kia?

Thứ nhỏ đó, trốn đi đâu rồi?

Lục Vũ nhìn trái nhìn phải, cuối cùng xác định tạm thời chắc là không có nguy hiểm gì, ánh mắt tự nhiên lướt qua trên người Ngô Tà và A Ninh.

Có câu nói chọn ngày không bằng gặp ngày!

Tình hình trong gian mộ thất này, đã có sự khác biệt rất lớn so với dự tính của hắn, hắn bắt buộc phải hỏi A Ninh!

Nếu chỉ đơn thuần là địa cung của Uông Tàng Hải, dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không đặc biệt lo lắng.

Quan trọng là địa cung này không chỉ là địa cung của Uông Tàng Hải, mà còn có rất nhiều dấu vết sửa đổi của con người sau này, thậm chí còn cho hắn một cảm giác địa cung này là một cái bẫy.

Tình huống này, hắn buộc phải thận trọng, để tránh bị A Ninh đâm sau lưng!

Trong lòng suy nghĩ một lát, Lục Vũ lấy ra "Thanh đồng long văn quang", lại lấy ra "bình rượu trừ tà Thanh hoa dứu băng mai", đổ rượu trong bình vào "Thanh đồng long văn quang", tự mình uống một ngụm rồi đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà biết công hiệu của "bình rượu trừ tà", cũng không nghĩ nhiều, lập tức nhận lấy uống một ngụm.

Chương 621

Uống xong, thấy A Ninh chú ý đến động tác của họ, Ngô Tà suy nghĩ một lát, vẫn đưa cho A Ninh, nói: "Rượu trừ tà." A Ninh trông có vẻ do dự, nhíu mày nhìn Ngô Tà: "Trong mộ còn uống rượu?" "Trừ tà cô không hiểu à?" Đợi một lát, Ngô Tà lẩm bẩm: "Không uống thì thôi, đỡ lãng phí." Tuy nhiên… ngay lúc cậu ta thu tay lại, A Ninh vẫn không nhịn được mà đưa tay ra, nhận lấy Thanh đồng long văn quang, uống cạn số rượu còn lại bên trong.

Đi một vòng, Thanh đồng long văn quang quay trở lại tay Lục Vũ.

Lục Vũ nhận lại Thanh đồng long văn quang, nhẹ nhàng xoay trong tay, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, nhẹ giọng nói: "A Ninh, tôi hỏi cô trả lời." Ngô Tà ngạc nhiên nhìn về phía Lục Vũ, thầm nghĩ tiểu ca nhi đang nói gì vậy?

Ngay sau đó, A Ninh dứt khoát đáp lại: "Được." "Hả?" Ngô Tà thấy sự thay đổi đột ngột không khỏi sững sờ, mặt đầy kinh ngạc: "Tiểu ca nhi, đây là?" Lục Vũ khẽ lắc đầu với cậu ta, ra hiệu cậu ta đừng làm loạn, chỉ nhìn A Ninh, lại hỏi: "Cừu Đức Khảo và cô, có quan hệ gì?" "Ông ta là chủ của tôi." "Tôn Học Võ, cô tìm thấy ông ta như thế nào?" "Là ông chủ tìm thấy." "Ông ta là người như thế nào?" "Giáo sư đại học, chuyên gia khảo cổ." Lúc này, Ngô Tà cuối cùng cũng phát hiện tình hình khác thường, A Ninh ánh mắt đờ đẫn, Lục Vũ hỏi gì, cô ta nói nấy, hơn nữa trả lời câu hỏi rất dứt khoát, hoàn toàn không có chút do dự.

Cậu ta vô thức nhìn về phía Thanh đồng long văn quang trong tay Lục Vũ, trong lòng bừng tỉnh.

Vốn tưởng Lục Vũ không có gì đựng rượu, nên mới dùng đồ cổ

làm chén rượu, bây giờ mới biết, đồ cổ gì chứ, hoàn toàn là hàng thật giá thật!

Trong lúc cậu ta kinh ngạc, Lục Vũ vẫn đang thẩm vấn A Ninh.

Chỉ có điều, kết quả khiến hắn rất thất vọng!

A Ninh đối với Tôn Học Võ rất không quen thuộc, tất cả tiếp xúc đều chỉ giới hạn ở Tam Phiên Thị, hơn nữa còn là Cừu Đức Khảo giới thiệu họ quen biết.

Ngô Tam Tỉnh, A Ninh căn bản chưa từng gặp.

Sự hợp tác giữa Ngô Tam Tỉnh và Cừu Đức Khảo rốt cuộc như thế nào, A Ninh hoàn toàn không biết.

Kế hoạch mời Ngô Tà lần này, cũng là do ông chủ định ra.

Còn về lần xuống mộ này, chuyện vừa bắt đầu đã có người chết, A Ninh cũng cho biết không nằm trong kế hoạch của họ.

Đối với việc tại sao hải mộ lại xuất hiện biến hóa, càng là không biết gì, quả thực là hỏi ba không biết một.

Ngược lại là Ngô Tà ở bên cạnh, trợn to mắt, không thể tin nổi kinh hô: "Tiểu ca nhi, ý của anh là con đường hầm mà chúng ta đi xuống từ con tàu đắm, là do người đời sau làm?" Lục Vũ bất đắc dĩ nhìn Ngô Tà một cái, ra hiệu cậu ta đừng kích động như vậy, còn mình thì tiếp tục thẩm vấn A Ninh.

Trong lòng hắn, về hải mộ này còn có rất nhiều nghi vấn.

Thực tế, không chỉ là hải mộ, chuyện xảy ra vào đêm họ xuống mộ, hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, cũng là điểm hắn nghi ngờ A Ninh nhất.

Nhưng bây giờ, sau khi thẩm vấn, hắn phát hiện A Ninh thật sự không biết gì cả.

Ngoài việc thừa nhận cô ta lên kế hoạch động thủ với Ngô Tà và Lục Vũ trong đường hầm, những chuyện còn lại đều không biết, chuyện thuyền cá xảy ra sự cố lúc đêm khuya, không nằm trong kế hoạch của cô ta, cô ta cũng không biết mình làm thế nào vào được đường hầm, đối với việc thuộc hạ của mình làm thế nào vào được đường hầm, cô ta cũng hoàn toàn không biết!

Điểm này, lại càng khiến Lục Vũ cảm thấy kỳ quái!

Từ tình hình này xem ra, phán đoán trước đó của mình là sai, A Ninh có thể được loại trừ.

Nghi điểm lớn nhất, vẫn nằm ở trên người Tôn Học Võ, Cừu Đức Khảo, và Ngô Tam Tỉnh.

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ đưa ra câu hỏi cuối cùng: "Cừu Đức Khảo bảo cô xuống mộ làm gì?" "Tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão!" Câu trả lời này, khiến Ngô Tà hít một hơi khí lạnh!

Lục Vũ nhíu mày hỏi tiếp: "Làm sao cô biết ở đây có thuốc trường sinh bất lão?" Rất đáng tiếc, A Ninh lại một lần nữa rơi vào trạng thái hỏi ba không biết một.

Lục Vũ lại hỏi thêm mấy câu, Ngô Tà lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, xem ra Cừu Đức Khảo cũng không tin tưởng cô ta, rất nhiều chuyện đều không nói cho cô ta biết." "Ừm." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ trong lòng có chút tiếc nuối.

Vốn tưởng, lần này có thể từ miệng A Ninh moi được nhiều thứ hữu ích hơn, không ngờ làm một hồi, lại chỉ nhận được một đống lời vô nghĩa.

Trầm tư một lát, Lục Vũ dặn dò Ngô Tà mấy câu, bảo cậu ta đừng để lộ sơ hở, rồi lập tức giải trừ khống chế đối với A Ninh.

A Ninh thần sắc bình tĩnh, phảng phất như không có chuyện gì

xảy ra.

Lục Vũ càng tự nhiên hơn, lại một lần nữa quan sát mọi thứ trong mộ thất, chỉ có Ngô Tà không nhịn được mà lén lút quan sát A Ninh, khiến cô ta cười lạnh một tiếng: "Anh muốn nói gì thì nói, không cần phải lén lén lút lút!" Ngô Tà mặt đỏ bừng, tức giận nói: "Tôi hỏi cô, cô có nói không!" A Ninh cười lạnh một tiếng, không nói một lời.

Ngô Tà nhìn cô ta, cũng không nói nhảm nữa, quay sang cùng Lục Vũ, lại một lần nữa quan sát tình hình trong mộ thất.

Chỉ đi được mấy bước, Ngô Tà đột nhiên hít một hơi khí lạnh, đưa tay chỉ vào bức tường cách mình mấy mét đối diện, kinh hãi nói: "Tiểu ca nhi, anh nhìn kìa!" Lục Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy trên tường đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt quỷ khổng lồ!

Mặt quỷ sống động như thật, mắt mở trừng trừng, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, hắn trước đó đã quét qua tất cả các bức tường trong gian mộ thất này, nếu có mặt quỷ, hắn không thể bỏ qua.

Lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng: "Bên này cũng có." Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy trên một bức tường khác, cũng xuất hiện một mặt quỷ.

"Trời ạ, lại có nữa!" Ngô Tà trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn vào bức tường!

Lần này, cậu ta là trơ mắt nhìn bức tường đó, từ từ hiện ra mặt quỷ!

Chỉ trong chốc lát, trên tường đã xuất hiện ba mặt quỷ!

Hơn nữa, biểu cảm của các mặt quỷ, đều có sự khác biệt rõ rệt!

Cái đầu tiên giễu cợt, cái thứ hai oán hận, cái thứ ba, đờ đẫn, Ngay

sau đó, cái thứ tư!

Cái thứ năm!

Cái thứ sáu!

Chương 622

Chẳng mấy chốc, trên bốn bức tường, xuất hiện mười hai mặt quỷ khác nhau!

Mỗi một bức tường, đều có ba mặt quỷ khổng lồ!

Biểu cảm của các mặt quỷ đều sống động như thật, muôn hình vạn trạng, hỉ nộ ai lạc.

Trên bức tường loang lổ, càng thêm quỷ dị!

Dưới mỗi mặt quỷ, còn khắc những lá bùa kỳ quái.

Những lá bùa đó, trông rất quen mắt.

Chờ đã!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, lá bùa này và lá bùa hắn nhìn thấy trên "Vạn phúc phất trần", rất tương tự!

Đây là thủ đoạn của Uông Tàng Hải?

Lúc này, Ngô Tà nhìn những mặt quỷ trên tường, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, vô thức bước đi, muốn đến gần hơn, xem rõ hơn.

Lục Vũ vội vàng đưa tay kéo cậu ta lại, lắc đầu.

"Không phải, tiểu ca nhi." Ngô Tà cũng lắc đầu, nói: "Đây là Thập Nhị Quỷ!" "Thập Nhị Quỷ gì?" "Trong 'Bách Quỷ Đồ' miêu tả, có mười hai loại quỷ thường gặp nhất, bao gồm nịch quỷ, ải quỷ, tiểu nhi quỷ, sản quỷ, lệ quỷ, họa bì quỷ, mộ quỷ, đao lao quỷ, đại đầu quỷ, trường quỷ, mao quỷ, xà quỷ, v.v…" Ngô Tà dừng lại một chút, có chút căng thẳng nói: "Dáng vẻ của những con quỷ này, rất giống với Thập Nhị Quỷ." Cậu ta lau mồ hôi lạnh trên trán, đưa tay chỉ vào một trong những mặt quỷ, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, anh xem.

Mặt quỷ này, tuy cũng lớn bằng những mặt quỷ khác, nhưng anh nhìn kỹ, sẽ thấy dung mạo của nó giống trẻ con hơn." "Đây là tiểu nhi quỷ, còn gọi là dạ đề quỷ, truyền thuyết là do những đứa trẻ chết yểu hóa thành, hình dáng như trẻ con." Nghe đến đây, A Ninh chế nhạo một tiếng: "Không làm chuyện khuất tất, không sợ quỷ gõ cửa.

Mấy chuyện này, chẳng qua là mấy tên trộm mộ các người tự dọa mình thôi!" Ngô Tà lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn A Ninh, tức giận nói: "Cửu Đức Khảo chính là tên trộm mộ lớn nhất, thứ hai chính là cô!" A Ninh cười lạnh một tiếng, đang định nói gì đó, đột nhiên sắc mặt cứng đờ!

Ngay sau đó, cả ba người đều nghe thấy tiếng trẻ con khóc!

"Oa ~oa ~oa ~" Tiếng khóc oan ức, chân thật đến không thể chân thật hơn, hoàn toàn là tiếng của một đứa trẻ!

Một giây trước còn cười lạnh, A Ninh lúc này không cười nổi nữa.

Ngô Tà càng cảm thấy tay chân lạnh ngắt, da đầu tê dại!

Quỷ!

Từ cổ chí kim, ai nhìn thấy thứ đáng sợ, mà không quen miệng hét lên một tiếng "quỷ"?

Nhưng bây giờ, đây là quỷ thật!

Ngô Tà chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, hỗn loạn!

Đúng lúc này, bên tai truyền đến giọng của Lục Vũ: "Cậu đã xem qua Bách Quỷ Đồ, trên đó có nói loại tiểu quỷ này sợ gì không?" Nghe thấy giọng của Lục Vũ, Ngô Tà miễn cưỡng bình tĩnh lại, vội vàng nói: "Sợ ánh sáng, đặc biệt là ánh sáng đỏ!" Nói rồi, Ngô Tà phản ứng lại, vội vàng chĩa đèn pin của mình vào mắt của mặt quỷ khổng lồ!

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lấy ra mấy que pháo sáng lạnh, trực tiếp ném xuống đất.

Ngay sau đó, tiếng khóc của trẻ con, quả nhiên giảm đi rất nhiều.

Tình hình này, không hề khiến tâm trạng của Lục Vũ thả lỏng… bởi vì, cái Thập Nhị Quỷ Đồ này, lại một lần nữa chứng minh thực lực của Uông Tàng Hải!

Một người, vậy mà có thể sai khiến quỷ, còn có thể phong bế quỷ trong địa cung của mình!

Thủ đoạn của người này, quả thực quá khoa trương!

Nhưng, trong lòng Lục Vũ có thể hiểu được.

Dù sao… Uông Tàng Hải không chỉ dễ dàng trốn thoát sau khi xây dựng Vân Thiên Cung, thậm chí còn từng nhìn thấy cái "tận cùng" sau cánh cửa Thanh Đồng!

Một mình, bố trí một ván cờ giết chóc kéo dài ngàn năm!

Kể cả "nó", cũng chỉ là đi theo dấu chân của Uông Tàng Hải, có thể tưởng tượng người này rốt cuộc yêu nghiệt đến mức nào?

Lục Vũ có lúc đã nghĩ, nếu Uông Tàng Hải muốn, e rằng ông ta có thể thay trời đổi đất, tự mình làm hoàng đế!

Chỉ có điều, mục tiêu của ông ta luôn là trường sinh, hoặc là nói vĩnh sinh, hoặc là cái "tận cùng" mà không ai biết ông ta đã nhìn thấy sau cánh cửa Thanh Đồng… Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc!

Lục Vũ quay đầu, liền thấy A Ninh đột nhiên ôm lấy Ngô Tà, hơn nữa tư thế quái dị đến không thể quái dị hơn, nên nói là thân mật, hay là lẳng lơ?

Lục Vũ khẽ nhíu mày, liếc mắt đã nhận ra có điều không ổn, trầm

giọng nói: “Ngô Tà, quỷ gì!” “Họa… họa… họa bì quỷ!

Chỉ cần, chỉ cần, chỉ cần tâm trí kiên định, không bị cám dỗ, thì, thì, thì…” Nói thật, Ngô Tà từ trước đến nay chưa bao giờ là một người có tâm trí kiên cường.

Nếu không, trong “Đạo Mộ Bút Ký”, cậu ta cũng sẽ không suýt nữa xảy ra chuyện thân mật với cấm bà, suýt nữa mất cả mạng nhỏ.

Và bây giờ, kẻ động tay động chân với cậu ta không phải cấm bà, mà là một người sống sờ sờ, một A Ninh bị họa bì quỷ nhập!

A Ninh dung mạo xinh đẹp, thân hình nóng bỏng, lúc này lại dán chặt vào Ngô Tà, lập tức khiến cậu ta có chút tâm viên ý mã!

Kể cả cậu ta cắn chặt lưỡi, cũng không chịu nổi việc mặt A Ninh áp vào mặt mình, cơ thể mềm mại khiến cậu ta không thể kiềm chế.

Chương 623

May mắn thay, Lục Vũ lấy ra "Lục tự đại minh đà la ni", độ hóa cho con họa bì quỷ đang nhập vào A Ninh.

Kiệt sức, cơ thể A Ninh mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất.

Ngô Tà lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đỡ A Ninh dậy, trong lòng thầm mừng, may mà cô ta ngất rồi, nếu không nếu tỉnh táo, hai người thật sự có chút khó nói.

"Đừng suy nghĩ lung tung, họa bì quỷ là cái nào?" Lời của Lục Vũ, lập tức đánh thức Ngô Tà, cậu ta vội vàng thu lại suy nghĩ, nhìn quanh một lượt, đưa tay chỉ vào một mặt quỷ, nói: "Cái kia!" Lục Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lá bùa dưới mặt quỷ đó, trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhìn lại tiểu nhi quỷ trước đó, lá bùa cũng rõ ràng mồn một.

Còn những mặt quỷ khác, lá bùa bên dưới mờ mờ ảo ảo không nhìn rõ.

Lục Vũ trong lòng lóe lên một ý nghĩ, những lá bùa dưới các mặt quỷ này, khống chế các mặt quỷ.

Lá bùa sáng lên, mặt quỷ sẽ thả ra quỷ, họ xua đuổi quỷ, lá bùa biến mất.

Vậy cũng có nghĩa là, Thập Nhị Quỷ Đồ này, không phải là pháp khí, có khả năng là lá bùa dùng một lần.

Thứ như lá bùa, Lục Vũ thật sự không hiểu rõ.

Lâu như vậy, số phù pháp hắn biết cộng lại chỉ có năm cái, Hóa sát phù, Trấn thi phù, Lục đạo chuyển sinh phù, đây là ba loại thiên sư phù pháp.

Ngoài ra, còn có Lôi pháp, Phong thuật phù.

Lôi pháp tuy thuộc một loại phù pháp, nhưng không cần vẽ bùa.

Phong thuật phù là phù pháp hắn có được ở Trùng cốc Vân Nam, có thể phong ấn thuật pháp vào trong giấy bùa, lúc muốn dùng thì trực tiếp ném ra, đỡ phải vẽ bùa tạm thời.

Nói thật, Phong thuật phù ngược lại có điểm tương đồng với lá bùa trên tường.

Ừm?

Chờ đã!

Nghĩ đến điểm này, Lục Vũ vẻ mặt hơi biến đổi.

Đang định lấy ra một lá Phong thuật phù để so sánh, Ngô Tà đột nhiên đẩy hắn một cái: "Tiểu ca nhi, tiểu ca nhi, mau tỉnh lại!" Lục Vũ vừa mới suy nghĩ đến xuất thần, bị Ngô Tà đẩy tỉnh lại, lập tức nói: "Trong mười hai con quỷ này có con nào nguy hiểm nhất không?" Ngô Tà suy nghĩ một lát, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Đều không khác nhau nhiều lắm." "Yếu nhất thì sao?" "Tiểu nhi quỷ." "Được." "Tiểu ca nhi, anh định làm gì?" Lục Vũ không nói hai lời, trực tiếp lấy ra "Bích lục pháp loa" giao cho Ngô Tà, nhỏ giọng nói cho cậu ta cách dùng, rồi nói: "Gặp nguy hiểm, cần dùng thì cứ dùng." Nói rồi, hắn bước một bước, hai bước đã đến dưới mặt quỷ lớn của "tiểu nhi quỷ", nhìn chằm chằm vào lá bùa… Ngô Tà rất muốn hỏi thêm một câu Lục Vũ đang làm gì, nhưng do dự một lát, vẫn không đi qua.

Dù sao, bây giờ cậu ta phải canh giữ sau lưng Lục Vũ, còn phải trông chừng A Ninh đang ngất xỉu bên cạnh mình… Lục Vũ đứng dưới mặt quỷ khổng lồ của "tiểu nhi quỷ", nhìn chằm chằm vào lá bùa, lấy ra "Phong thuật phù" của mình, cẩn thận so sánh với lá bùa trên tường.

Nhìn thoáng qua, lá bùa trên tường, vậy mà còn phức tạp hơn cả "Phong thuật phù" của hắn, đủ loại ký hiệu kỳ quái, cực kỳ tinh xảo, thậm chí rất nhiều ký hiệu trong đó còn có chút tương tự.

Sau một lúc suy nghĩ ngắn ngủi, Lục Vũ trong lòng biết lá bùa này không phải là thứ có thể nghiên cứu rõ ràng trong thời gian ngắn, vội vàng lấy điện thoại ra, liên tục chụp ảnh, ghi lại hoàn chỉnh nội dung của lá bùa.

Dù trong hải mộ điện thoại không có tín hiệu, nhưng chụp ảnh thì không bị ảnh hưởng.

Chẳng mấy chốc, Lục Vũ đi một vòng, ghi lại toàn bộ mười hai đạo bùa.

Cuối cùng, cầm Hắc kim cổ đao, nhắm vào mép của một lá bùa, thử cạy lá bùa xuống.

Chỉ có điều… ngay khoảnh khắc mũi Hắc kim cổ đao chạm vào tường, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn!

Bức tường này, sao lại mềm như vậy?

Dường như còn có chút đàn hồi?

Cảm giác này, sao cũng không giống đất cao lanh trắng!

Mũi đao đâm vào, bức tường lại bị mũi đao ấn lõm vào một chút?

Đây là tình huống gì?

Lục Vũ khẽ nhíu mày, dùng mũi đao cạy lên một ít, đi mấy bước đến bên cạnh Ngô Tà, cho cậu ta xem.

Ngô Tà cẩn thận nhìn lớp đất trắng dính trên mũi đao của Lục Vũ, dùng tay véo một ít, nhẹ nhàng miết, lớp đất trắng vốn giống đất cao lanh, lập tức biến thành màu vàng, Ngô Tà ngửi ngửi, sắc mặt biến đổi: "Thi chá!" Cái gọi là thi chá, thường là thi thể ngâm trong nước

hoặc chôn trong đất ẩm ướt, đủ độ ẩm, theo thời gian trôi đi, chất béo và khoáng chất trong thi thể ngưng kết thành sáp!

Ngô Tà sắc mặt khó coi, không thể tin nổi nhìn về phía bốn bức tường xung quanh.

Nếu bốn bức tường của mộ thất này, tất cả đều dùng thi chá làm lớp nền, chủ nhân của nơi này, rốt cuộc điên cuồng đến mức nào?

Ngô Tà nuốt nước bọt, nhân lúc tạm thời không có ma quỷ gây rối, vội vàng kể lại một câu chuyện mà lúc nhỏ cậu ta nghe ông nội Ngô Lão Cẩu kể.

Truyền thuyết kể rằng, vào những năm đầu, có một vị quan lớn muốn xây dựng một khu mộ lớn cho gia tộc, hy vọng sau khi mình chết có thể bảo vệ con cháu đời sau thăng quan phát tài.

Thế là ông ta đã tìm một thầy phong thủy, tìm được một mảnh đất phong thủy tốt, sau khi "điểm huyệt", liền khởi công xây dựng!

Cái gọi là "điểm huyệt", chính là trước khi xây dựng lăng mộ, thông qua thuật phong thủy, tìm ra điểm trung tâm của toàn bộ lăng tẩm, xác định long mạch phong thủy, vị trí điểm này có thể là hình tròn, hoặc hình vuông, gọi là kim tỉnh.

Giống như tầm long điểm huyệt mà Hồ Bát Nhất thông thạo, chính là có thể thông qua thiên tượng, địa tượng, v.v., tìm ra trung tâm phong thủy, tìm được trung tâm của lăng mộ.

Nói ra, lúc "điểm huyệt" cho khu mộ của vị quan này mọi thứ đều bình thường, nhưng khi họ xây dựng được phân nửa, thì từ vị trí kim tỉnh bắt đầu rỉ nước.

Chương 624

Kim tỉnh ra nước là điềm đại hung, vị quan lúc đó đã đánh chết thầy phong thủy phụ trách điểm huyệt, thậm chí còn liên lụy đến cả thợ xây!

Lúc đó, có một người thợ biết chút thuật phong thủy, cộng thêm tài ăn nói, liền nói với vị quan rằng hiện tượng này trong phong thủy gọi là long hấp thủy, bởi vì mệnh của vị quan quá tốt, con cháu đời sau còn có người có mệnh đế vương, kim tỉnh ra nước này, là ông trời đang thử thách ông ta.

Lúc đầu, vị quan tự nhiên không tin.

Nhưng đến ngày hôm sau, phát hiện kim tỉnh rỉ nước vậy mà không có một giọt nước nào, hơn nữa dưới đáy kim tỉnh còn có thêm một lớp cát vàng óng ánh, vị quan lúc đó liền tin là thật, tiếp tục xây dựng.

Đợi đến khi mọi thứ hoàn thành, liền bắt đầu di dời mộ tổ tiên của mình.

Ngày di dời mộ tự nhiên không thể thiếu một trận ăn mừng, vị quan cũng rất mãn nguyện.

Chỉ một tháng sau khi di dời mộ, mũ quan của vị quan lại một lần nữa lớn hơn, điều này khiến vị quan càng vui mừng hơn, thầm nghĩ mình chọn đất phong thủy tốt, quả nhiên là đúng.

Tuy nhiên… tháng thứ hai sau khi di dời mộ, vị quan bắt đầu đêm không thể ngủ, ngày nào cũng gặp ác mộng.

Không chỉ sức khỏe vị quan không tốt, người nhà của vị quan cũng đêm không thể ngủ, ngày nào cũng gặp ác mộng.

Hơn nữa từ ngày đó bắt đầu, nhà vị quan ngày nào cũng có người chết.

"Tiếng tăm của vị quan đó không tốt, dân chúng cũng không quan tâm ông ta." "Đợi đến khi cả nhà già trẻ của vị quan chết hết, có một người hiểu phong thủy, nhìn ra manh mối, trực tiếp nói với dân chúng địa phương, mộ tổ nhà quan có ma, không đào mộ, dân chúng địa phương không ai sống nổi!" Ngô Tà thở ra một hơi, chậm rãi nói: "Sau khi dân chúng địa phương đào mộ, phát hiện dưới kim tỉnh, một lớp dày, toàn bộ đều là thi chá!" Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Anh đừng nói là do thi chá." Ngô Tà giật mình, hồn sắp bay mất, lúc này mới phát hiện A Ninh không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, vẫn luôn nghe lén cậu ta và Lục Vũ nói chuyện.

Ngô Tà không khỏi tức giận nói: "Cô không biết người dọa người dọa chết người à!" A Ninh bĩu môi, thản nhiên nói: "Tôi thấy anh không nên xuống đất, không bằng đi kể chuyện." Ngô Tà không muốn để ý đến A Ninh, chỉ quay đầu nhìn về phía Lục Vũ, thần sắc ngưng trọng: "Tiểu ca nhi, nếu bốn bức tường này đều là thi chá, tôi sợ nơi này, không chỉ có mười hai tiểu quỷ, mà còn có đại tống tử!" Lục Vũ khẽ nhíu mày, hỏi: "Cậu có nghĩ qua, tại sao ở đây lại dùng thi chá không?" "Cái này, có thể là thợ xây lăng mộ có thù với chủ mộ không?" Chỉ là nói xong, Ngô Tà cũng cảm thấy cách nói của mình có chút nực cười.

Chủ nhân của gian địa cung này là Uông Tàng Hải, với nhãn lực của Uông Tàng Hải, có người động tay động chân trên địa cung, ông ta sẽ không nhìn ra?

Đúng lúc này, trong cái xoáy nước mà họ bò ra đột nhiên truyền đến mấy tiếng "ùng ục ùng ục"!

Tiếng "ục ục" vang lên cực kỳ rõ ràng trong mộ thất vốn đang im

phăng phắc!

Mấy người vừa quay đầu lại đã thấy một bàn chân nhô ra từ mắt suối!

Ngay sau đó, một bàn chân khác cũng xuất hiện trong tầm mắt.

Sau hai bàn chân là hai ống chân, rồi đến thân mình và đầu!

Một "người ếch" với tư thế vô cùng quái dị, đang bò ngược từ trong mắt suối ra.

Toàn thân hắn mềm nhũn, phảng phật như không có xương cốt!

May mà hắn nằm ngửa mặt lên trời nên mấy người có thể nhìn rõ dung mạo.

Ánh đèn pin lướt qua khuôn mặt đó, A Ninh giật mình kinh hãi, không kìm được mà hít vào một ngụm khí lạnh, hoảng loạn lùi lại vài bước, nép ngay sau lưng Ngô Tà!

Tình cảnh này quá đỗi quỷ dị!

Người ếch này chính là kẻ bọn họ từng gặp trong mộ thất phía trên!

Hắn đã bị một thứ giống như "gấu nước" phóng đại gấp vạn lần ký sinh, không ngờ bây giờ vẫn còn đuổi theo bọn họ đến tận đây!

Tuy nhiên, người ếch dường như không chú ý đến bọn họ, vẫn giữ tư thế quái dị kia không ngừng tiến về phía trước.

Tay chân hắn hoàn toàn không cử động, giống như bị ai đó kéo lê từ dưới nước lên vậy.

Thế nhưng, tuyệt nhiên không thấy có thứ gì kéo hắn cả, chỉ thấy hắn từ từ tiến sát vào vách tường!

Trên vách tường vẫn là một khuôn mặt quỷ khổng lồ!

Lúc này, mặt quỷ đột nhiên động đậy, giống như đang há to cái miệng rộng!

Ngay sau đó, người ếch đang ở sát vách tường liền bị hút thẳng vào trong!

Chứng kiến cảnh tượng quỷ dị như vậy, mắt mấy người đều trợn ngược vì kinh hãi.

Ngô Tà cảm thấy da đầu tê dại, vô thức thốt lên: "Đó là Sản Quỷ!" A Ninh càng thêm kinh hồn bạt vía, không nhịn được mà rút súng ra, đem viên đạn cuối cùng của mình bắn thẳng vào vách tường vừa nuốt chửng người ếch!

Đúng là khi đã đen thì uống nước lã cũng dắt răng!

Ngay khoảnh khắc A Ninh nổ súng, con "gấu nước" đang vận chuyển thi thể kia bị đạn bắn trúng.

Chỉ trong chớp mắt, con gấu nước vừa ló đầu ra từ vách tường liền rơi xuống, rồi lập tức phân tách thành hai con!

Tuy nhiên...

đây mới chỉ là bắt đầu!

Đằng sau lớp sáp xác dày đặc trên tường dường như chính là tổ của lũ gấu nước này!

Phát súng của A Ninh không biết đã xuyên qua bao nhiêu thân thể gấu nước, chỉ thấy vách tường giống như đang sinh sản hàng loạt, lũ gấu nước không ngừng rơi xuống từ phía trên!

Cảnh tượng này quỷ dị khó tả, khiến người ta da đầu tê dại, tim đập chân run!

Chương 625

A Ninh thấy tình hình bất ổn, liền dứt khoát nép hẳn sau lưng Ngô Tà.

Lục Vũ quay tay lại, trực tiếp kề đao vào cổ A Ninh, lạnh giọng nói: "Đừng có mà nảy sinh ý đồ gì." Trước đó, thuộc hạ của A Ninh vì muốn thoát thân mà có thể hãm hại lẫn nhau.

Hiện tại, Lục Vũ cũng không thể tin tưởng cô ta!

Sắc mặt A Ninh không đổi, giọng nói thanh lãnh: "Hiểu lầm thôi." Cô ta nói gì Lục Vũ cũng sẽ không tin, nhưng nhìn lũ gấu nước bò ra từ vách tường ngày càng nhiều, anh tạm thời không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ thầm tính toán nhược điểm khả dĩ của chúng.

Thông thường, gấu nước sẽ rơi vào trạng thái giả chết trong môi trường thiếu nước, thiếu oxy hoặc nhiệt độ thấp.

Nhưng trong môi trường đó, dù gấu nước có sao hay không thì bọn họ cũng đã chết trước rồi!

Đặc biệt là lũ gấu nước đang ngày càng áp sát, tạo thành một vòng vây!

Lục Vũ trầm giọng nói: "Tạm thời đừng lo về lũ gấu nước, động tác của chúng rất chậm.

Dù bị bao vây, chỉ cần không phải chỗ nào cũng có thì vẫn tìm được chỗ đặt chân để tránh né.

Ngô Tà, chú ý Thập Nhị Quỷ, tôi sẽ tìm đường ra!" Đối phó với loại gấu nước quái dị này, kỵ nhất là hoảng loạn!

Những thuộc hạ trước đó của A Ninh chết trong đường hầm là vì

liên tục nổ súng, khiến gấu nước phân liệt không ngừng, dẫn đến không còn đường lui, uổng mạng vô ích!

Lúc này, mấy người từ từ lùi lại trong vòng vây của gấu nước, chẳng mấy chốc đã đến sau một bức tranh quỷ.

Khuôn mặt quỷ này có cái đầu to lớn bất thường, chính là Đại Đầu Quỷ trong "Bách Quỷ Đồ".

Theo tương truyền, Đại Đầu Quỷ là một loại quỷ ôn hòa, không chủ động hại người.

Vì vậy khi lùi lại, Ngô Tà đã chủ động dẫn Lục Vũ và A Ninh đến gần nó.

Nhưng lũ gấu nước ở đằng xa vẫn đang từ từ nhưng kiên định khép vòng vây lại.

Ba người đứng thành một hàng, nhìn lũ gấu nước đang áp sát, Ngô Tà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngay cả A Ninh lúc này cũng thấy đau đầu, cô ta nghiến răng nói: "Cho tôi một con dao!

Tôi thà tự kết liễu còn hơn bị lũ sâu bọ này ăn thịt!" Tay Lục Vũ đặt ở thắt lưng, lúc này anh cuối cùng cũng nghĩ ra cách giải quyết.

Chỉ cần lấy ra "Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên", luồng âm khí dường như vô tận kia rất có thể sẽ trực tiếp khiến lũ gấu nước này rơi vào trạng thái giả chết!

Thậm chí anh còn suy đoán, khả năng cao là do mình đã phá hỏng cơ quan, lấy đi viên gạch trấn ngục nên không còn hàn khí phong tỏa, cộng thêm nước biển tràn vào mới khiến lũ gấu nước đang ngủ say tỉnh lại.

Tám chín phần mười đây đều là những thủ đoạn phòng vệ liên

hoàn của Uông Tàng Hải trong địa cung!

Ngay khi định ra tay, Ngô Tà dường như đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó, giơ tay chỉ vào vách tường đối diện: "Tiểu ca nhi, anh nhìn kìa, có phải là tóc không!" Lục Vũ vốn đã chuẩn bị dùng viên gạch trấn ngục, nghe Ngô Tà nói liền ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy trên vách tường đối diện chằng chịt những sợi tóc chui ra.

Nhìn qua là biết ngay đó là tóc của Cấm Bà!

Tóc của nó không thể tự nhiên xuyên qua vách tường được.

Khả năng duy nhất là ở đó có cửa cơ quan!

Mắt Lục Vũ sáng lên, biết rằng một sinh lộ mới đang ở ngay trước mắt, anh không chần chừ nữa, một tay tóm chặt lấy thắt lưng Ngô Tà, trầm giọng: "Đừng cử động!" Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Lục Vũ dùng lực vung mạnh, trực tiếp quăng Ngô Tà ra khỏi vòng vây của gấu nước, sau đó bản thân anh đạp mạnh xuống đất, tung người nhảy qua.

A Ninh theo sau bọn họ, hừ lạnh một tiếng rồi cũng đuổi theo.

Lục Vũ không dừng lại, ngay khi vừa tiếp đất, Hắc Kim Cổ Đao đã đâm mạnh vào nơi tóc chui ra!

Khắc sau, một tiếng thét lanh lảnh vang lên, vô số sợi tóc đen rút lại như điên, kéo theo cả vách tường phủ đầy sáp xác đổ sập xuống!

Lúc này, Lục Vũ mới phát hiện đằng sau nơi Cấm Bà ẩn thân không phải cửa cơ quan gì cả, mà là một lối đi bị sáp xác che lấp, hèn gì anh không thấy bất kỳ cơ quan nào!

Loại chướng nhãn pháp tàn nhẫn này không biết Uông Tàng Hải rốt cuộc muốn che giấu thứ gì!

Mấy người đứng ở cửa động, sau một hồi im lặng ngắn ngủi,

chợt nghe thấy tiếng sột soạt truyền lại từ phía sau!

Quay đầu nhìn lại, lũ gấu nước vốn di chuyển chậm chạp, ngay khi lối đi này xuất hiện đã trở nên điên cuồng, tốc độ tăng vọt, liều mạng bò về phía bọn họ, chỉ trong nháy mắt đã cách chưa đầy nửa mét!

Không kịp nhìn kỹ cũng không có cách nào quan sát lối đi này dẫn đến đâu, Lục Vũ vỗ vai Ngô Tà, quát khẽ: "Chạy!" Ngô Tà không dám chậm trễ, cắm đầu chạy thẳng, A Ninh bám sát theo sau, Lục Vũ đi cuối cùng để chặn hậu!

Chạy không biết bao lâu, Ngô Tà vấp phải thứ gì đó, chân loạng choạng rồi ngã sấp mặt!

Cú ngã này kéo theo cả A Ninh đang chạy sát nút cũng mất đà ngã xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", không biết thứ gì đã bị đập vỡ!

Lúc này, Lục Vũ đuổi kịp hai người, đỡ bọn họ dậy rồi quan sát phía sau.

Lũ gấu nước dường như đã bị cắt đuôi, không còn truy đuổi nữa.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Lục Vũ bắt đầu quan sát xung quanh.

Chương 626

Đây là một mộ thất, tình hình bốn phía rất giống với mộ thất trước đó bọn họ thấy, trong góc chất đống rất nhiều bình gốm.

Tiếng "rắc" vừa rồi chính là do A Ninh ngã nhào làm vỡ một cái bình.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, nơi Ngô Tà ngã xuống là một bậc cửa bằng đá cẩm thạch trắng cao gần một thước.

Ngoài ra, bốn bức tường góc cạnh rõ ràng, không có thêm bất kỳ trang trí nào.

Lúc này, Ngô Tà cũng đã bình tĩnh lại, nhìn cách bày trí của mộ thất, đột nhiên không nhịn được chửi thề một câu: "Đây mà là mộ thất thì tôi đổi sang họ Uông luôn!" Từ xưa đến nay, dù là mộ lớn hay nhỏ đều có quy luật và quy tắc riêng.

Ngay cả "Minh Hiếu Lăng" nổi tiếng là không bao giờ bị trộm cũng chỉ có chút thay đổi trong cấu trúc mộ đạo, nhưng cấu trúc địa cung vẫn được sắp xếp theo nhĩ thất, tiền thất, trắc thất, hậu thất và mộ thất.

Lăng Ly Sơn của Thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng càng tuân thủ nghiêm ngặt điểm này, chỉ là quy mô hoành tráng như một thành phố dưới lòng đất vậy.

Thế nhưng cái mộ này từ khi vào đến giờ thật kỳ quái!

Trên dưới trái phải, vặn vẹo đủ kiểu, hoàn toàn không có điểm nào đối xứng.

Nói nơi này là mộ địa thì tổ sư gia ngành phong thủy chắc cũng phải bò từ dưới đất lên mà mắng chửi!

Lúc này, Lục Vũ gật đầu nói: "Đúng là không phải lăng tẩm." Bên cạnh, A Ninh cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Ngay từ đầu tôi đã bảo với anh đây là một địa cung, là anh tự coi nó là mộ dưới đáy biển thôi." Ngô Tà bị nghẹn một câu, cũng không buồn chấp cô ta, chỉ quay sang hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, anh thấy nơi này giống nơi nào?" Lúc này, Lục Vũ đang cầm một chiếc bình sứ hoa văn hai tai nhỏ, quan sát nội dung trên đó.

Anh cuối cùng đã thấy thứ mình hằng mong đợi!

Trên chiếc bình này vẽ cảnh các thợ thủ công đang điêu khắc những bức tượng đá khổng lồ!

Ngô Tà cũng sáp lại gần, cầm lấy một chiếc bình xem thử.

Vừa nhìn qua, cậu không khỏi ngạc nhiên: "Thợ thủ công đang làm việc?

Sao loại họa tiết này lại được vẽ trên đồ sứ?" "Nhìn kỹ vào, xem từng cái một." Lục Vũ nói một câu rồi không để ý đến Ngô Tà nữa, liên tục cầm các bình sứ lên xem.

Nội dung trên đó đều miêu tả tiến độ của một công trình vĩ đại!

Và công trình khổng lồ này chính là đại mộ của Vạn Nô Vương - Vân Thiên Cung!

Đó là một cung điện lơ lửng trên trời, không từ ngữ nào có thể diễn tả được!

Phía dưới cung điện mây mù bao phủ, những người thợ xây dựng đứng trên mặt đất ngước nhìn bầu trời, còn trên một ngọn núi bên cạnh có một đạo sĩ đang mỉm cười đắc ý.

Khoảnh khắc này, tâm hồn Lục Vũ cũng có chút xao động!

Thật không dễ dàng!

Anh cuối cùng đã tìm thấy manh mối này!

Những chiếc bình này xuất hiện đã chứng thực sự tồn tại của Vân Thiên Cung!

Bên cạnh, Ngô Tà và A Ninh nhìn nội dung trên đồ sứ mà trợn mắt hốc mồm, kinh ngạc đến mức không nói nên lời!

Lúc này, Ngô Tà nhìn thấy chiếc bình cuối cùng bị A Ninh làm vỡ, không khỏi sững người, ngạc nhiên nói: "Cái gì thế này?" Đập vào mắt là một nắm giấy vo tròn!

Nắm giấy vốn nằm dưới một mảnh sứ vỡ, Ngô Tà vừa nhấc mảnh sứ lên là thấy ngay.

Cậu ngẩn ra một lúc rồi nhìn A Ninh: "Cô để đây à?" A Ninh không trả lời, nhưng đáp án đã rõ rành rành.

Lục Vũ cũng bước tới, nhìn nắm giấy rồi nhặt lên mở ra xem.

Bên trong nắm giấy trống không, chẳng có gì cả.

Không chữ, không vật.

Lục Vũ dùng đèn pin soi kỹ cũng không thấy dấu vết viết vẽ gì trên giấy.

Chỉ là thấp thoáng, anh có thể cảm nhận được hơi thở "pheromone" trên nắm giấy đó.

Lục Vũ hơi khựng lại, khẽ thở hắt ra một hơi để bình tĩnh lại, thử giải mã nội dung trong nắm giấy.

Bên cạnh, A Ninh nhận thấy sự khác thường của Lục Vũ, nheo mắt lại, ngón tay khẽ cử động.

Thế nhưng đúng lúc này, Lục Vũ lại lắc đầu nói: "Chắc là ai đó vô tình đánh rơi thôi, chẳng có ý nghĩa gì đâu." Ngô Tà định nhặt nắm giấy lên thì A Ninh đã nhanh hơn một bước, tóm lấy nó.

Thấy vậy, Ngô Tà cũng không tranh giành với cô ta.

Lục Vũ nhìn quanh một lượt, chỉ tay vào lối đi trên một bức tường khác: "Ở đây chắc không còn gì rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta qua bên kia xem." Lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng: "Lục tiên sinh không lấy những bình sứ này sao?" Lục Vũ nhẹ giọng đáp: "Giá trị của đồ sứ phụ thuộc nhiều vào họa tiết trên đó, loại tranh này chỉ để chủ mộ ghi lại công tích của mình, không đáng tiền, mang ra ngoài cũng chẳng có ý nghĩa gì." "Vậy sao?" A Ninh vặn hỏi: "Lục tiên sinh không tò mò về cung điện lơ lửng trên trời kia à?" Lục Vũ bật cười: "Trong dân gian luôn có truyền thuyết về cung điện trên không, tương truyền thợ thủ công đời Minh là Uông Tàng Hải từng dùng diều khổng lồ kết hợp với vô số sợi chỉ vàng để tạo ra ảo ảnh cung điện trên không tuyệt đẹp nhằm đánh lừa Chu Nguyên Chương." "Bức vẽ này cũng chỉ để đánh lừa mà thôi." "Thực tế, tôi thấy không chỉ bức vẽ này, mà ngay cả địa cung này cũng tồn tại chỉ để đánh lừa người khác." A Ninh khẽ giật khóe mắt, truy hỏi: "Vậy Lục tiên sinh nghĩ ở đây không có đan dược trường sinh sao?" Lục Vũ chậm rãi lắc đầu: "Tôi không biết cô nghe từ đâu rằng ở đây có đan dược trường sinh, tôi chỉ có thể nói với cô rằng, tôi cảm thấy địa cung dưới đáy biển này chỉ là một nơi hư hư thực thực mà thôi." Ngô Tà rất đồng tình với cách nói của Lục Vũ.

Dù sao thì trước đó cậu cũng đã nói địa cung này hoàn toàn không theo lẽ thường, cấu trúc cực kỳ quái dị, nhìn thế nào cũng không giống thứ mà người bình thường có thể thiết kế và xây dựng được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không có dụng ý sâu xa thì những thiết kế kỳ quái trong địa cung này là để làm gì?

Hải hầu tử, Cấm Bà tại sao lại tồn tại?

Chương 627

Dùng một cái hồ đầy âm khí để chắn mộ đạo là vì cái gì?

Thập Nhị Quỷ Đồ có ý nghĩa gì?

Tụ tập nhiều sáp xác xác chết để tụ âm nhằm mục đích gì?

Trong đầu Lục Vũ và Ngô Tà đều đầy rẫy những dấu chấm hỏi.

Chỉ có điều... khác với Ngô Tà đang mù tịt, Lục Vũ vừa rồi đã thấy một dãy số trên tờ giấy: 120.21551, 30.253082.

Khi nhìn thấy hai dãy số này, Lục Vũ đã đoán ra một khả năng.

Những con số này đại diện cho một tọa độ vị trí.

Nhưng cụ thể là nơi nào thì anh không biết, anh chỉ chắc chắn rằng sau khi rời khỏi mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải, nhất định phải điều tra chuyện này! "Đi thôi, vào trong đó xem xem." "Ừ." Lục Vũ thu lại tâm tình, dẫn Ngô Tà và A Ninh rời khỏi mộ thất, bước vào đường hầm.

Trong đường hầm không có quá nhiều cơ quan, đi đến cuối là một mộ thất đã bị sụp đổ.

Không biết là do Lục Vũ lấy đi chiếc phất trần vạn phúc "thừa thượng khải hạ" hay do nguyên nhân nào khác.

May mắn là tuy mộ thất sụp đổ nhưng vẫn để lại một lối đi nhỏ.

Giữa đống đổ nát ngổn ngang, mấy người tìm thấy một cầu thang dẫn xuống dưới.

Men theo cầu thang đi xuống là một căn phòng hình tròn.

Ngay chính giữa phòng là bốn con khỉ đá định hải, ở giữa lũ khỉ đá là một tấm bia đá không chữ cao hơn ba mét!

Trên tường phòng cứ cách vài mét lại có một cửa động, giữa các cửa động vẽ những khuôn mặt quỷ quái dị.

Loại mặt quỷ này khác với "Thập Nhị Quỷ Đồ" bọn họ thấy phía trên, ở đây chỉ là những khuôn mặt quỷ vô cùng kỳ quái, điểm khác biệt duy nhất là lúc bắt đầu, mắt quỷ nhắm nghiền, từng bức họa sau đó mắt mở to dần, rồi lại từ từ khép lại.

Nếu đi vòng tròn để xem thì giống như phim hoạt hình vậy, mặt quỷ mở mắt, nhắm mắt tuần hoàn liên tục...

Loại bích họa quái dị này Ngô Tà nhìn không hiểu.

Nhưng trong đầu Lục Vũ lại vang lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ phát hiện trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp, độ thăm dò tổng thể mộ đáy biển Tây Sa đạt 30%, hệ thống ban thưởng Súc Cốt Công.】 【Thuyết minh: Súc Cốt Công, một trong những công phu bắt buộc của Phát Khâu Trung Lang Tướng.】 Thấy thông báo hệ thống, Lục Vũ hơi ngẩn người, trong đầu tự nhiên hiện lên bí kíp "Súc Cốt Công".

Quan sát sơ qua, Lục Vũ thấy công pháp này không khó, chỉ cần dùng "Tiên Thiên Công" thúc động là có thể thi triển.

Anh thử thúc động, nhưng bả vai lại lập tức bị trật khớp...

Ngô Tà nhận ra sự bất thường của Lục Vũ, liền hỏi: "Tiểu ca nhi, anh sao thế?" "Không sao, chắc lúc nãy bị trẹo chút thôi." Lục Vũ cười khổ trong lòng, vội vàng cử động cơ thể, xoay bả vai bị trật khớp về vị trí cũ.

A Ninh liếc nhìn Lục Vũ, lạnh lùng nói: "Muốn tôi dò đường thì cứ nói thẳng, không cần phải giả thần giả quỷ!" Lục Vũ chẳng buồn tranh chấp với cô ta, chậm rãi cử động bả vai vừa nắn lại, tiếp tục quan sát trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp này.

Thú thật, Kỳ Môn Độn Giáp cũng không phải thế mạnh của Lục Vũ.

Trước đây anh có thể bách chiến bách thắng trong các ngôi mộ, một là nhờ pháp khí mạnh mẽ, hai là thực lực cường hãn, ba là có Lão Hồ bên cạnh.

Bất luận là Kỳ Môn Độn Giáp hay Chu Dịch Bát Quái, hễ liên quan đến kỳ môn thì Hồ Bát Nhất luôn có thể nói ra được điều gì đó.

Dù có lúc nói không đúng hoàn toàn nhưng lời của ông ấy vẫn gợi mở cho Lục Vũ, giúp anh hiểu rõ việc này rốt cuộc nên làm thế nào.

Đáng tiếc, Ngô Tà ở giai đoạn này vẫn chưa biết nhiều như vậy, không giúp được gì cho Lục Vũ, tất cả đều phải dựa vào anh.

Cứ như vậy, trong địa cung này của Uông Tàng Hải, càng thăm dò thì nghi vấn càng nhiều, khiến người ta như rơi vào sương mù dày đặc, không biết đâu mà lần!

Lúc này, A Ninh bước tới cạnh một con khỉ đá, nhìn kỹ rồi lại xem xét những con khác, cuối cùng nhìn tấm bia đá không chữ, đột nhiên sắc mặt biến đổi kịch liệt, hét lớn: "Chạy mau, có quái vật!" Cô ta vừa dứt lời, không biết từ đâu đột nhiên tỏa ra vô số sương mù, lập tức che khuất tầm nhìn của Lục Vũ và Ngô Tà!

Ngô Tà giật mình, toàn thân căng cứng, quên bẵng cả việc chạy trốn, chỉ theo bản năng kêu lên: "Tiểu ca nhi!" "Đừng động đậy, tôi ở ngay cạnh cậu đây, nín thở đi!" Ngô Tà quờ quạng, tóm chặt lấy vai Lục Vũ, tâm trạng lo lắng mới dịu đi đôi chút.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng "lạch cạch, lạch cạch" vang lên, giống như có cơ quan nào đó bị kích hoạt!

Những âm thanh lanh lảnh đó trong hoàn cảnh này thực sự quá đỗi dọa người!

Lục Vũ khẽ cau mày, thầm cảnh giác.

Đúng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy mắt hơi cay!

Lục Vũ lập tức phản ứng lại, làn sương dày đặc này có thể có độc!

Anh vội lấy từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra hai chiếc mặt nạ phòng độc, đưa ngay cho Ngô Tà.

Ngô Tà đón lấy, vội vàng đeo vào, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Chương 628

Đặc biệt là chỉ trong thoáng chốc, cậu cũng cảm thấy mắt mình ngày càng cay, thậm chí nhịp tim cũng trở nên rất hỗn loạn, điều này càng khiến cậu hoảng loạn và sợ hãi hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là...

đây là loại khí độc gì thế, sao lại làm em muốn khóc thế này?

Không lẽ oán quỷ biến thành âm khí sao?

Sao em thấy muốn khóc quá..." Càng nói, tâm trạng Ngô Tà càng suy sụp.

Cậu nghĩ, mình đang yên đang lành kinh doanh Ngô Sơn Cư không tốt sao, việc gì phải dấn thân vào chuyện này?

Ngay cả bạn gái còn chưa có, chẳng lẽ lại bỏ mạng trong cái mộ này sao?

Ông nội nói đúng, cái nghề này không nên làm...

Lục Vũ không biết Ngô Tà đang nghĩ vớ vẩn, chỉ cảm thấy rất kỳ quái!

Mắt anh rất cay, rất khó chịu, muốn khóc nhưng lại không hề có cảm giác bi thương đó! "A Ninh, A Ninh, cô thế nào rồi, không sao chứ!" Ngô Tà vẫn lẩm bẩm, nhớ đến A Ninh vừa cảnh báo bọn họ, liền gọi to vài tiếng bằng giọng nghèn nghẹt! "Tiểu ca nhi, anh nói xem có khi nào A Ninh..." Nghĩ đến khả năng đó, Ngô Tà càng thấy bi thương hơn.

Nhưng chính câu nói này đã thức tỉnh Lục Vũ!

A Ninh lại chạy mất rồi!

Làn sương dày này căn bản không phải sương độc!

Mắt cay xè, che khuất tầm nhìn, nếu không phải lựu đạn cay thì còn là cái gì nữa!

Lục Vũ bừng tỉnh, dở khóc dở cười!

Không ngờ mình đã cẩn thận mọi bề, luôn cảnh giác với A Ninh, cuối cùng vẫn bị cô ta chơi một vố, ngay tại trận Kỳ Môn Độn Giáp này mà dính bẫy của cô ta! "Thôi đi, đừng gọi nữa, cô ta chạy lâu rồi." "Hả?" "Đây là lựu đạn cay." "Cái gì?" Ngô Tà nghe Lục Vũ nói thì ngẩn người ra.

Một lúc lâu sau, nhìn làn sương dần tan đi, tâm trạng căng thẳng mới bình tĩnh lại đôi chút, bộ não cuối cùng cũng khôi phục khả năng suy nghĩ.

Khi cậu nhớ lại mùi hăng ban nãy, cậu cũng lập tức nhận ra.

Đây là do trước đó tinh thần quá căng thẳng, adrenaline tăng vọt khiến cậu bỏ qua chi tiết này, nếu không thì chẳng đến mức bây giờ mới hiểu ra.

Thêm một lúc nữa, khói sương tan hẳn, hai người nhìn kỹ thì thấy sau một con khỉ đá định hải có một vỏ lựu đạn cay nằm đó!

Thấy thứ này thì còn gì mà không hiểu nữa?

Ngô Tà tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Cái cô A Ninh này, đúng là..." Nói được nửa câu, cậu đột nhiên khựng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tiếp đó, cậu quay sang nhìn Lục Vũ với vẻ mặt khổ sở: "Tiểu ca nhi, em xin lỗi anh.

Có lẽ lúc nãy em sợ quá, không biết đánh rơi pháp loa từ lúc nào rồi..." Trước đó ở mộ thất "Thập Nhị Quỷ Đồ", Lục Vũ muốn nghiên cứu bùa chú nên đã giao chiếc pháp loa bích lục "Lục Tự Đại Minh Đà La Ni" cho Ngô Tà.

Nhưng bây giờ, Ngô Tà thấy hai tay mình trống không.

Không nghi ngờ gì nữa, chiếc pháp loa lớn đã bị A Ninh thừa dịp hỗn loạn lấy trộm mất rồi... "Đừng cuống." Lục Vũ lắc đầu, ra hiệu cho Ngô Tà bình tĩnh lại.

Đồ đã mất, hoảng loạn cũng không giải quyết được gì.

Lục Vũ quan sát xung quanh, vách tường đã đóng kín hoàn toàn, không còn thấy tám cửa trên tường nữa.

Anh suy nghĩ một chút, bước tới bia đá không chữ, cúi đầu nhìn bệ bia.

Theo miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký", trên bệ bia này có một đoạn cổ văn khắc triện: "Bia này dành cho người hữu duyên, thấy được cửa thiên cung, vào đó có thể đắc cảnh tiên vậy." Chỉ tiếc là bệ bia bằng đá cẩm thạch trắng mấp mô lồi lõm.

Hiện tại tuy vẫn thấp thoáng thấy có cổ văn khắc triện nhưng nội dung trên đó bị ăn mòn nghiêm trọng, đã rất khó nhận diện là gì.

Lục Vũ tháo mặt nạ phòng độc ra, ngửi thử, trong không khí vẫn thoang thoảng mùi hăng, có lẽ là dư vị của lựu đạn cay.

Ngô Tà thấy có lỗi cũng tháo mặt nạ ra.

Thấy Lục Vũ nhìn chằm chằm bệ bia, cậu cũng ghé sát vào nhìn rồi ngửi, sau đó nhặt vỏ lựu đạn cay bên cạnh lên ngửi.

Lựu đạn cay vẫn còn dư lượng, cái mùi hăng đó làm mặt cậu biến dạng luôn.

Tuy nhiên, cái này không phải là vô ích. "Khụ khụ khụ..." Ngô Tà thở hắt ra một hơi, dụi dụi đôi mắt cay xè rồi nói: "Tiểu ca nhi, không phải cùng một mùi đâu, đây là vừa có người đổ axit mạnh lên." "Cảm giác A Ninh dường như đã chuẩn bị từ trước?

Cô ta dường như rất thông thạo địa cung này..." Nói đến đây, cậu khựng lại, mắt bỗng sáng rực lên, thốt ra: "Giáo sư Tôn!" Không đợi Lục Vũ hỏi thêm, Ngô Tà đã sốt sắng nói: "Trước đó cô ta từng nói giáo sư Tôn rất am hiểu cấu trúc địa cung!

Chương 629

Tiểu ca nhi, anh nói xem liệu có khả năng giáo sư Tôn có bản đồ cấu trúc địa cung rồi giao cho A Ninh không?

Nhưng mà vô lý!

Nếu đã có bản đồ địa cung thì cô ta cần gì phải tìm chúng ta nữa?" Ngô Tà gãi đầu, tự bác bỏ giả thiết của mình.

Lục Vũ nhíu mày, thầm tính toán, chỉ cảm thấy những thông tin lộ ra trong địa cung của Uông Tàng Hải hiện giờ như một mớ bòng bong.

Lúc thì manh mối ở chỗ này, lúc thì manh mối ở chỗ kia, có cái liên quan đến A Ninh, Cừu Đức Khảo, Tôn Học Võ, có cái liên quan đến Lão Cửu Môn, lại có cái liên quan đến chính Uông Tàng Hải.

Thậm chí còn có cả dãy số tọa độ bí ẩn kia nữa.

Có thể nói địa cung này bây giờ chẳng khác nào một nồi lẩu thập cẩm, hỗn tạp đủ thứ.

Suy đi tính lại, anh quyết định nhân lúc này bàn bạc kỹ với Ngô Tà, hai người cùng nhau xâu chuỗi lại mọi chuyện cho rõ ràng, tránh để hành động hấp tấp tiếp theo lại xảy ra biến cố.

Còn về phần A Ninh, dù sao cô ta cũng chạy rồi, có vội vàng đuổi theo cũng chưa chắc đã bắt kịp.

Kỳ Môn Độn Giáp đâu có dễ dàng tìm thấy lối ra như vậy?

Ngay sau đó, Lục Vũ đem những vấn đề mình đang cân nhắc nói cho Ngô Tà nghe, ngoại trừ tọa độ và thân phận thực sự của Tôn Học Võ, những chuyện khác cơ bản đều nói hết một lượt.

Ngô Tà cũng đem những suy nghĩ trong lòng mình ra nói từng chút

một.

Sau khi ý tưởng của hai người va chạm, Ngô Tà và Lục Vũ bắt đầu bóc tách từng lớp của toàn bộ sự việc. "Ngay từ đầu, chúng ta tìm thấy Xà Mi Đồng Ngư từ Lỗ Vương Cung, sau đó từ đó tìm được manh mối về mộ dưới đáy biển.

Lúc đó Tam thúc đã bảo cái Xà Mi Đồng Ngư kia là hàng dưới biển.

Nên từ điểm này có thể thấy, khi Tam thúc nhìn thấy Xà Mi Đồng Ngư chắc hẳn đã biết đến sự tồn tại của địa cung này.

Điểm này sổ tay của Trần Văn Cẩm đã chứng thực, không còn nghi ngờ gì nữa, chúng ta không cần bận tâm thêm." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Chuyện của Tam thúc cậu tạm thời gác lại, cứ tìm đột phá khẩu từ phía Cửu Đức Khảo trước đã." Ngô Tà cúi đầu suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: "Từ những gì anh thẩm vấn A Ninh trước đó, Cửu Đức Khảo thông qua kênh nào đó biết được trong địa cung này có đan trường sinh, nên mới cử A Ninh tới tìm.

A Ninh cũng thừa nhận cô ta định trừ khử chúng ta ngay tại lối vào.

Nhưng tại sao?

Đi một vòng lớn, kéo hai chúng ta vào đây rồi lại định giết ngay từ cửa vào, điều này không hợp lý." Vấn đề này Lục Vũ đã suy nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần mà vẫn không thông.

Điểm này thực sự quá mâu thuẫn.

Nếu A Ninh có bản đồ địa cung, cô ta hoàn toàn không cần lôi anh và Ngô Tà vào chuyện này.

Nếu không có bản đồ, cô ta càng không có lý do gì để hại bọn họ ngay từ cửa vào.

Đây chính là mâu thuẫn lớn nhất!

Lục Vũ tin rằng nếu làm rõ được điểm này, mọi chuyện phía sau sẽ dần sáng tỏ.

Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên lên tiếng: "Trừ phi..." Lục Vũ đợi một lát không thấy cậu nói tiếp, liền ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, thấy lông mày cậu nhíu chặt, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi, liền truy hỏi: "Trừ phi cái gì?" Ngô Tà định thần lại, nói từng chữ một: "Trừ phi thuật thôi miên của anh vừa rồi... thất bại." "Thất bại?" "Đúng!" Ngô Tà cũng thấy chuyện này hơi viển vông, nhưng trong tình cảnh không còn khả năng nào khác thì dù có viển vông đến đâu, đó vẫn là đáp án duy nhất!

Ngô Tà nhìn Lục Vũ, nghiêm túc nói: "Nếu nói lúc trước anh thôi miên A Ninh thất bại, thì mọi vấn đề đều được giải quyết!

Chúng ta giả định A Ninh không hề có ý định ra tay với chúng ta ở cửa mộ, cô ta nói thế chỉ để làm rối loạn suy nghĩ của chúng ta mà thôi..." Khả năng này Lục Vũ chưa từng nghĩ tới.

Nghe Ngô Tà nói vậy, anh chỉ thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng lên tận não!

Nếu đây là sự thật, thì lần này anh thực sự đã phạm sai lầm lớn!

Đúng!

Rất có thể anh đã sai!

Lục Vũ càng nghĩ càng thấy khả năng cao là ngay từ đầu "Thanh Đồng Long Văn Quang" đã mất tác dụng!

Giả sử pháp bảo đó không hiệu quả, thì A Ninh vốn không định ra tay ở lối vào!

Vậy thì kế hoạch thực sự của cô ta là gì? "Em nghĩ sự cố trên tàu

ngư dân đêm đó chính là do A Ninh dàn dựng, cô ta muốn mượn chuyện đó để phân tán người của mình ra.

Như vậy cô ta sẽ có thêm nhiều người ẩn nấp trong bóng tối!" "Để làm gì?" Lục Vũ nhíu mày khó hiểu.

Ngô Tà nghiêm túc nói: "Tiểu ca nhi, anh quên mất bản thân mình lợi hại thế nào rồi sao." "Hả?" Lục Vũ ngẩn ra, có chút ngạc nhiên.

Ngô Tà lại tiếp tục với vẻ mặt nghiêm nghị: "Cửu Đức Khảo làm việc không màng đạo nghĩa, nói là nẫng tay trên cũng được, tráo trở cũng xong, tóm lại ông ta là người chuyên ăn mảnh và dùng thủ đoạn 'rút củi dưới đáy nồi'!

Vì vậy, A Ninh cần có thêm người ẩn nấp trong tối để tiện ra tay hắc ám vào thời điểm then chốt." Nói như vậy, Lục Vũ cũng thấy tư duy của mình bừng sáng!

Chương 630

Sự việc có lẽ thực sự không phức tạp đến thế, mà chính anh đã làm nó trở nên quá phức tạp! "Cừu Đức Khảo, A Ninh ngay từ đầu đã có bản đồ địa cung, nhưng bản đồ trong tay họ có thể không hoàn thiện.

Nên họ cần sự hỗ trợ của chúng ta để có thể đi đến vị trí này một cách an toàn.

Có lẽ việc chúng ta tranh đấu trên tàu đắm lúc đầu đã làm loạn kế hoạch của họ, dẫn đến hàng loạt biến cố sau đó...

Khi đã đi đến vị trí này, bản đồ của A Ninh đủ để cô ta tìm thấy đan trường sinh thuận lợi, nên cô ta dứt khoát bỏ rơi chúng ta luôn!" Ngô Tà nói hết suy đoán của mình xong liền nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, lúc trước em cõng A Ninh, em biết trên người cô ta không có chỗ nào giấu được lựu đạn cay.

Khả năng duy nhất là trên người cô ta cũng giống anh, có giấu pháp khí lưu trữ đồ vật." Điểm này Lục Vũ cũng cơ bản xác định, anh có pháp khí lưu trữ thì Cừu Đức Khảo cũng có thể có.

Dù sao năm đó Cừu Đức Khảo đã lấy được không biết bao nhiêu cổ vật từ tay những kẻ trộm mộ! "Vấn đề hiện giờ là, tiểu ca nhi, lần thôi miên trước của anh rốt cuộc là thành công hay thất bại?" Lục Vũ nhíu mày, lại lấy Thanh Đồng Long Văn Quang ra, nhìn Ngô Tà rồi đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: "Chuyện ở Lỗ Vương Cung, cậu hoàn toàn không biết gì sao?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn Lục Vũ: "Anh nói gì cơ?" "Chuyện ở Lỗ Vương Cung cậu còn nhớ không?" "Nhớ chứ." "Thật không?" "Đúng vậy." "Mọi chuyện đều nhớ rõ?" "Nhớ rõ." Lục Vũ nhíu chặt mày, trong lòng thầm nghĩ một

chuyện.

Theo đặc tính của Thanh Đồng Long Văn Quang, chỉ cần ai uống rượu dùng nó rót ra, anh đều có thể khống chế tâm trí, thần hồn và ký ức của họ, sao bây giờ...

Ngô Tà cũng không bị khống chế?

Tại sao nó lại mất hiệu lực?

Lục Vũ tỉ mỉ nhớ lại những gì xảy ra khi thẩm vấn A Ninh.

Anh lấy chiếc bình sứ hoa xanh đựng rượu trừ tà, rót vào Thanh Đồng Long Văn Quang, sau đó đưa cho Ngô Tà, rồi từ Ngô Tà đưa cho A Ninh...

Chờ đã!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra một vấn đề then chốt, vội vàng lấy bình sứ hoa xanh ra.

Lúc này, tay trái anh cầm bình sứ, tay phải cầm Thanh Đồng Long Văn Quang.

Khoảnh khắc này...

Lục Vũ bừng tỉnh đại ngộ!

Những lần trước khi dùng Thanh Đồng Long Văn Quang, anh chưa bao giờ dùng chung với bình sứ hoa xanh kia!

Bình sứ đó tuy chỉ là pháp khí Hoàng giai nhưng lại có sự gia trì Phật pháp của cao tăng, có công hiệu trừ tà tịch tà!

Lần này anh rót "rượu trừ tà" bên trong ra, rượu vốn mang năng lực trừ tà nên đã xung đột với Thanh Đồng Long Văn Quang, dẫn đến mất hiệu lực!

Ngay lập tức mọi chuyện đều sáng tỏ!

Chính việc anh sử dụng hai loại pháp khí cùng lúc đã khiến công hiệu của chúng triệt tiêu lẫn nhau, kết quả là anh bị A Ninh dắt mũi vào một vòng quẩn quanh!

Chiêu "tương kế tựu kế" này dùng hay thật!

Lúc này Lục Vũ đột nhiên có chút khâm phục A Ninh!

Đầu óc cô ta thực sự quá linh hoạt!

Ngay cả khi anh đã cực kỳ cảnh giác vì biết trước những gì xảy ra trong truyện, vậy mà lần này lại chữa lợn lành thành lợn què, tự làm mình lún sâu vào!

Nhưng dù sao thì bây giờ khi đã hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện, tâm trạng Lục Vũ cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Tuy nhiên...

Lục Vũ thấy nhẹ lòng nhưng Ngô Tà vẫn đang nhíu mày.

Cậu vẫn không hiểu nổi Tam thúc mình đóng vai trò gì trong chuyện này?

Giải Liên Hoàn trong hoàn cảnh nào mới để lại đoạn chữ khắc đó! "Tiểu ca nhi, anh nói xem Tam thúc em..." Ngô Tà không nhịn được lại nhắc lại chuyện này.

Lục Vũ biết chuyện này rõ ràng là nỗ lực của Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn để đối phó với thế lực bí ẩn kia.

Chỉ là chuyện này anh nhất thời không biết nên nói thế nào với Ngô Tà...

Ơ?

Chờ đã!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một việc, liền hỏi: "Cậu có nhớ mình

phát hiện chữ khắc ở đâu không?" Ngô Tà ngẩn ra, đáp: "Trong mộ đạo cơ quan, trên bức tường cơ quan cuối cùng, lúc đó em thấy ở đó có vết tích, nghĩ bụng liệu có liên quan đến chủ mộ không nên đã lau sạch vết bẩn, kết quả là thấy câu nói đó." Mộ đạo cơ quan nằm trước đoạn mộ đạo thực sự mà Lục Vũ phát hiện.

Đoạn đó Lục Vũ luôn đoán là do người đời sau xây thêm, hiện tại anh vẫn giữ nguyên quan điểm đó.

Suy nghĩ một chút, anh nói: "Cậu có nghĩ khả năng đó là do người khác cố tình để lại nhằm làm chúng ta nghi hoặc, hoặc khiến tâm trí cậu bất an không?" "A Ninh sao?" Ngô Tà ngẩn người, lập tức nghĩ đến một khả năng.

Bọn họ đã xác định A Ninh từng vào địa cung trước đó, nên nếu cô ta để lại một dòng chữ ở ngoài cũng không phải là không thể.

Chương 631

Nếu Lục Vũ không phá hỏng kế hoạch của A Ninh, rất có thể sau khi vào mộ dưới đáy biển, bọn họ sẽ bị cô ta dắt mũi đi...

Ngô Tà càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn, nói: "Em đã bảo cái chữ đó nhìn có vẻ hơi mới, nếu là để lại từ mấy chục năm trước thì chắc hẳn đã bị nước biển bào mòn rồi, sao còn rõ ràng thế được.

Trách em, tại em cứ thấy chuyện liên quan đến Tam thúc là đầu óc lại rối tung lên." "Không trách cậu được, tôi cũng bị A Ninh dắt mũi đấy thôi." Lục Vũ lắc đầu thở dài: "Người phụ nữ này thực sự rất thông minh." "Đúng thế!" Ngô Tà gật đầu cảm thán: "Trước đó trên tàu, cuốn sổ tay rơi ra từ người Tiểu Ngũ chắc chắn cũng là cố ý.

Dùng cuốn sổ trước, rồi dùng chữ khắc sau, lúc đó đầu óc em cứ ong ong lên, chẳng còn nghĩ được gì nữa..." Hai người nhìn nhau, đều có chút cảm thán khó tả.

Lần này cả hai, một người thì tâm trí rối bời, một người thì thông minh quá bị thông minh hại, đều mắc bẫy của A Ninh!

Thực sự là... nguy hiểm khôn lường!

Lục Vũ thầm tự răn mình, sau này không được phạm sai lầm như vậy nữa.

Lòng người khó đoán, phàm sự nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm!

Đặc biệt là trong cổ mộ, địa cung, chỉ cần một chút sơ sảy là muôn đời không trở lại được!

Lần này nếu không phải anh khinh địch, cộng thêm chút tự đại thì đã chẳng rơi vào bẫy của A Ninh!

Nhưng dù sao bây giờ nhận ra cũng chưa muộn!

Định thần lại, Lục Vũ lấy lại tinh thần, vỗ vai Ngô Tà nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, giờ chúng ta cứ giải khai bí ẩn của địa cung này trước đã, xem Uông Tàng Hải giấu đan trường sinh gì ở đây, còn những chuyện khác để ra ngoài rồi tính!" Những chuyện khác mà Lục Vũ nói vẫn còn nằm trong lớp lớp sương mù.

Ví dụ như tọa độ kia đại diện cho cái gì?

Đoạn mộ đạo thừa ra là do ai xây, xây để làm gì?

Tôn Học Võ tại sao lại dính dáng đến Uông Tàng Hải?

Tôn Học Võ có thực sự liên quan đến Uông Tàng Hải như anh phân tích trước đó không?

Hay như những mật văn Ngô Tà phát hiện trong bình sứ rốt cuộc có nội dung gì?

Những nghi vấn này chỉ dựa vào phân tích thì không thể có kết luận, mấu chốt hiện tại là phải xem kỹ trận Kỳ Môn Độn Giáp này như thế nào!

Về Kỳ Môn Độn Giáp, Ngô Tà biết rất ít, Lục Vũ giỏi hơn một chút nhưng cũng có hạn.

Tuy nhiên Lục Vũ đã đọc qua truyện nên biết nhiều hơn Ngô Tà.

Trong lúc Lục Vũ quan sát trận pháp, Ngô Tà lại lấy cuốn sổ tay của Trần Văn Cẩm ra.

Cậu nhìn kỹ, cuốn sổ này không thể làm giả được, giấy đã ngả vàng, nét chữ cũng là từ xưa để lại.

Lật xem một lát, cậu bảo Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, trong sổ có đoạn này.

Vị trí ngôi cổ mộ này được chọn rất tốt, mấy hòn đảo vòng cung

rải rác trên mặt biển, bên dưới liên kết thành một dải sơn xuyên đáy biển liên miên bất tuyệt.

Sơn xuyên giấu dưới đáy biển, tụ phong dưỡng khí, phía đông có đầu rồng, phía tây có đuôi rồng, là một long mạch đáy biển cực kỳ hiếm gặp.

Mà rồng tiên thuộc thủy sau đó bay lên trời, nên Thủy Long trong phong thủy còn cao hơn cả Sơn Long một bậc.

Một nơi như thế này, nếu có quan tài tất nhiên sẽ là 'quan hữu tài' (có thăng quan có phát tài), đặc biệt nếu đây thực sự là mộ của Uông Tàng Hải, người này nhìn tên là biết ngũ hành khuyết thủy, như vậy trong mộ dưới biển càng thêm tương đắc ích chương, có thể nói là chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa trong phong thủy." Nói đến đây, Ngô Tà đột nhiên nhớ ra một chuyện, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng hơn nhiều: "Tiểu ca nhi, em đột nhiên hiểu những âm khí và sáp xác xác chết kia dùng để làm gì rồi.

Để phá hoại phong thủy." "Đúng thế." "Tại sao ông ta phải làm vậy? 'Thăng quan phát tài' tốt thế sao lại muốn phá hoại?" "Bởi vì ông ta không muốn 'thăng quan phát tài'." "Tại sao?" Ngô Tà không thông, sao lại biến một nơi phong thủy bảo địa thành một mảnh đất dữ.

Lục Vũ trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: "Có lẽ là bất đắc dĩ.

Cậu nghĩ xem, một huyệt phong thủy phát ra Thủy Long tốt như vậy, ông ta là một quan viên thời đó, nếu tự ý dùng thì đó là phạm thượng tác loạn.

Nên ông ta hủy hoại phong thủy nơi này để bày tỏ lòng trung thành với hoàng đế?

Tôi đoán có lẽ là vậy." Cách giải thích này cũng hợp lý, Ngô Tà không thắc mắc thêm nữa, cùng Lục Vũ quan sát xung quanh, thuận

miệng hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nói xem A Ninh có phải đã mở cơ quan rồi đi vào chỗ nào đó không?" "Đúng vậy." Lục Vũ đáp khẽ, âm thầm tìm vị trí cơ quan.

Trong truyện, chỗ này có một cái hồ, cái hồ chính là cơ quan.

Lúc đó Trương Khởi Linh và mấy người Lão Cửu Môn đã tìm thấy cơ quan ở đó và thấy một Ngô Tam Tỉnh đang chải đầu soi gương cực kỳ quái dị...

Nhưng bây giờ ở đây không có hồ.

Tất nhiên cũng có khả năng trước đó bọn họ đã kích hoạt cơ quan khác, gây ra phản ứng dây chuyền làm nơi này thay đổi.

Tóm lại, hiện thực là ở đây không có hồ, muốn tìm đường đi của A Ninh thì phải tìm thật kỹ.

Chẳng mấy chốc, Lục Vũ phát hiện cơ quan trên bệ một con khỉ đá.

Chỉ có điều...

Chương 632

cơ quan này đã bị phá hỏng.

Chắc hẳn là do A Ninh trước khi đi đã phá cơ quan để nhốt bọn họ lại đây.

Đã vậy, Lục Vũ không quan tâm đến lũ khỉ đá nữa, anh thậm chí tháo nhẫn Mặc Gia Cự Tử ra, bắt chước Trương Khởi Linh dùng ngón tay vàng của mình sờ soạng trên tường, cảm nhận từng khác biệt nhỏ nhất trong các kẽ gạch.

Quả nhiên!

Rất nhanh anh đã tìm thấy một vị trí trên tường, xác định xong, Lục Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao khắc một dấu dưới đất, rồi tiếp tục tìm cánh cửa tiếp theo.

Một loáng sau, anh đã đi hết một vòng mộ thất, để lại tám dấu hiệu dưới sàn.

Ngô Tà đi theo Lục Vũ, khi anh vẽ xong dấu cuối cùng, cậu có chút thắc mắc nói: "Tiểu ca nhi, anh có thấy gì không?

Khoảng cách không giống nhau.

Hai cánh cửa cuối cùng này so với hai cánh cửa trước lệch nhau gần một mét.

Lúc mới vào em có xem qua, khoảng cách giữa các cửa đều bằng nhau, dù có sai lệch cũng không đến mức nhiều thế này." Ngô Tà đã vào trạng thái, Lục Vũ cũng vậy.

Nghe cậu nói, anh lập tức nghĩ đến một khả năng.

Đó là tường mộ hoặc nền đất dưới chân bọn họ luôn chuyển

động, chỉ là chuyển động rất nhẹ nhàng, ổn định nên khó mà nhận ra!

Lục Vũ biết rõ khả năng vận dụng cơ quan, bí thuật thậm chí là pháp khí của Uông Tàng Hải đã đạt đến trình độ kinh người.

Những việc người khác không làm được thì ông ta làm được!

Dù cơ quan thuật không làm được thì Uông Tàng Hải tuyệt đối có thể thông qua pháp khí kết hợp với cơ quan thuật để đạt được mục đích!

Nên nhớ Uông Tàng Hải từng muốn chiếm đoạt cả nơi truyền thừa của Mặc Gia, chỉ vì có Cầm Hoạt Ly trấn giữ nên mới không thành công!

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao vẽ một đường thẳng nối từ tường xuống đất!

Sau đó, anh trợn to mắt nhìn chằm chằm vào đường thẳng đó.

Chỉ trong chốc lát, Ngô Tà hít một ngụm khí lạnh, trợn mắt kêu lên kinh ngạc: "Cái này là giả phải không!" Không biết là tường đang động hay sàn đang động.

Tóm lại, đường thẳng Lục Vũ vừa vẽ đã bị lệch ra.

Chỉ trong vài giây đã lệch đi một khoảng bằng một ngón tay.

Tốc độ di chuyển không nhanh nhưng lại khiến người ta hoàn toàn không cảm nhận được! "Cái này... cái này... cái này thật không thể tin nổi!" Ngô Tà vẫn không dám tin vào những gì mình thấy!

Mặc kệ Ngô Tà chấn kinh, Lục Vũ đã bắt đầu bước tiếp theo.

Đã biết cái thứ này đang chuyển động thì cứ đơn giản mà làm, không thèm quan tâm sàn đất thế nào nữa, chỉ cần đánh dấu hết tám cánh cửa trên tường ra là được.

Uông Tàng Hải dù cơ quan bí thuật có mạnh đến đâu cũng không

thể làm cho các cửa ngầm trên tường tự đập vỡ rồi hoán đổi vị trí được.

Nếu vậy thì không còn là cơ quan thuật nữa mà thành thần thuật, hoặc là có pháp khí tác oai tác quái!

Lục Vũ cất Hắc Kim Cổ Đao, thay bằng thanh đoản kiếm trong cặp Ngô Vương Phu Sai song kiếm, liên tục khắc họa trên tường.

Thực tế đúng như anh nghĩ.

Các cánh cửa trên tường không hề thay đổi, vị trí của chúng đã được Lục Vũ đánh dấu hoàn chỉnh.

Ngô Tà nhìn kỹ, rồi quay đầu nhìn bia đá không chữ và lũ khỉ đá định hải, không khỏi thốt lên: "Đây là Kỳ Môn Độn Giáp?" "Đúng vậy." Ngô Tà lập tức thấy đau đầu.

Kỳ Môn Độn Giáp cực kỳ phức tạp, đây là một trong những môn thuật số cổ xưa nhất, ra đời cùng thời với Phục Hy Bát Quái.

Tương truyền năm xưa Xi Vưu tác loạn, Hoàng Đế đánh mãi không thắng, Cửu Thiên Huyền Nữ đã truyền thuật Kỳ Môn Độn Giáp cho Hiên Viên Hoàng Đế để giúp ông diệt trừ Xi Vưu.

Hơn nữa lúc mới sáng lập, "Kỳ Môn Độn Giáp" có tổng cộng bốn nghìn ba trăm hai mươi cục, sau được Phong Hậu cải tiến còn một nghìn không trăm tám mươi cục, đến nay chỉ còn mười tám cục.

Ngô Nhị Bạch say mê môn này cũng chỉ biết nhiều hơn người khác hai mươi bốn cục, sở hữu bốn mươi hai cục Kỳ Môn.

Ngô Tà đi theo Ngô Nhị Bạch cũng đã từng học qua.

Nhưng đáng tiếc, trận thế trước mắt thực sự không phải thứ cậu có thể suy tính ra được...

Ngô Tà xem một lúc rồi cười khổ: "Tiểu ca nhi, Kỳ Môn Độn Giáp

vốn dùng trong binh pháp, mệnh lý và thuật pháp, nhưng dùng để bày trận thì đúng là làm người ta nhức đầu.

Nói là có tám cửa Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai.

Chương 633

Nhưng tám cửa này lại có thể được tính toán theo Tiên Thiên Bát Quái hoặc Hậu Thiên Bát Quái.

Tiên Thiên Bát Quái từ Phục Hy, Hậu Thiên Bát Quái nghe nói từ Chu Văn Vương.

Hai cái hợp lại gọi chung là Phục Hy Thập Lục Quái.

Mấu chốt là Thập Lục Quái không đơn giản chỉ là ghép hai cái bát quái lại với nhau.

Nó có thứ tự độc đáo, thiên biến vạn hóa.

Dù có tinh thông Tiên Thiên hay Hậu Thiên Bát Quái thì cũng vẫn mù tịt về Phục Hy Thập Lục Quái!

Cứ như làm mì sợi vậy, đều là bột mì với nước, biết cách thì làm ngon, không biết thì thành đống bùn.

Đúng là nhìn thì thấy dễ, làm thì thấy khó." Nói đến đây, Ngô Tà cười khổ: "Trước nghe Hồ Bát Nhất bảo, người giỏi nhất môn Mô Kim gần đây là Trương Tam Liên Tử Trương Tam gia, từng thấy Phục Hy Thập Lục Toàn Quái trong một ngôi mộ lớn mà ngộ ra được nhiều thứ.

Đáng tiếc, ông ấy cũng chưa từng thấy toàn bộ Thập Lục Quái..." Ngô Tà bây giờ đầu to như cái đấu!

Nếu có toàn bộ Thập Lục Quái ở đây, cậu còn có thể dựa vào những gì Nhị thúc dạy mà thử tìm ra quẻ tượng của nơi này, từ đó tính ra Sinh môn ở đâu.

Nhưng hiện tại, quẻ tượng nơi này cậu nhìn không ra, Sinh môn ở đâu hoàn toàn là mịt mù. "Tiểu ca nhi?" Ngô Tà nói vài câu thấy Lục

Vũ không đáp, liền gọi thêm tiếng nữa. "Ừ, tôi đang nghĩ." "Hả?" Ngô Tà định hỏi thêm nhưng thấy Lục Vũ nhíu mày, thậm chí còn ngồi xổm xuống đất liên tục vẽ vẽ vạch vạch, biết anh chắc hẳn đã nghĩ ra gì đó nên không quấy rầy nữa.

Thực tế đúng là Lục Vũ đã nghĩ ra điều gì.

Khi Ngô Tà còn đang vò đầu bứt tai, anh đã tìm cách tìm ra quẻ tượng nơi này.

Ban đầu nếu cơ quan không bị A Ninh phá hủy, chỉ cần mở cơ quan là tìm được Sinh môn.

Nhưng cơ quan đã hỏng, bọn họ chỉ còn cách tìm ra quẻ tượng trước, rồi xác định bố cục ở đây là Tiên Thiên hay Hậu Thiên Bát Quái mới có thể tính toán tiếp.

Còn về việc Tiên Thiên và Hậu Thiên Bát Quái dùng thế nào, Lục Vũ nắm rõ như lòng bàn tay!

Nên nhớ sau khi rời khỏi "Trùng Cốc Vân Nam", phần thưởng cuối cùng anh nhận được chính là "Phục Hy Thập Lục Quái"!

Tất nhiên nói thì dễ, nhưng tìm ra quẻ tượng ở đây mới khó.

Nan đề anh gặp phải bây giờ hoàn toàn khác với Kỳ Môn mà Trương Khởi Linh gặp năm đó.

Trương Khởi Linh có thể thông qua động tác của Ngô Tam Tỉnh, với sự giúp đỡ của Trần Văn Cẩm và ba con cá đá nhỏ trên tường mà tìm đúng vị trí Sinh môn.

Nhưng vách tường chỗ họ không có dấu vết gì, chỉ có thể dựa vào cách sắp xếp của lũ khỉ đá để suy tính quẻ tượng.

Đạo dẫn Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái.

Bia đá không chữ có hai mặt âm dương là tượng Lưỡng Nghi, khỉ đá định hải nằm ở vị trí Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Môn...

Lục Vũ không ngừng suy tính.

Phục Hy Thập Lục Quái gồm có: Càn một, Cảnh hai, Đoài ba, Linh bốn, Ly năm, Tụ sáu, Chấn bảy, Hư tám, Thực chín, Tốn mười, Tán mười một, Khảm mười hai, Vong mười ba, Cấn mười bốn, Lượng mười lăm, Khôn mười sáu.

Đúng như Ngô Tà nói, thứ tự và quẻ tượng này có nhiều điểm không có trong Tiên Thiên và Hậu Thiên Bát Quái, nếu không biết thì không tài nào tìm ra lối thoát.

Lục Vũ nhanh chóng xác định quẻ tượng ở đây có hai khả năng lớn nhất.

Một là Vong mười ba.

Hai là Lượng mười lăm.

Vong mười ba đối quẻ với Linh bốn, 'bác nhi tiêu vi vong, cơ nhi động vi linh', Vong Linh đại diện cho tử vong và sinh mệnh.

Vong là vị trí nguyên định của Thiên Hưu môn và Thiên Khai môn trong Kỳ Môn Bát Môn.

Lượng mười lăm đối quẻ với Cảnh hai, 'Lượng' là mặt trời, ánh sáng rực rỡ; 'Cảnh' là mặt trăng, đêm hiện trăng; Lượng Cảnh đại diện cho sự đối lập giữa ánh sáng và bóng tối.

Lượng mười lăm là vị trí nguyên định của Thiên Cảnh môn và Thiên Tử môn trong Kỳ Môn Bát Môn...

Lục Vũ liên tục suy tính, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Một lúc sau, anh cuối cùng cũng đứng dậy, bước tới cạnh bia đá không chữ, thậm chí còn nhảy lên ngồi xổm trên tấm bia cao ngất,

dùng đèn pin soi chằm chằm vào tám cửa đang di động trên tường.

Tất nhiên không phải tường đang động, mà là anh và bệ mộ thất đang cùng xoay tròn.

Ngô Tà đứng dưới nhìn mà mù tịt.

Không biết bao lâu trôi qua, Lục Vũ đột nhiên đứng bật dậy trên bia đá, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung mạnh ra!

Khắc sau, Hắc Kim Cổ Đao cắm phập vào một cánh cửa đá, trực tiếp đẩy tung nó ra!

Chương 634

Ngay sau đó, Lục Vũ nhảy từ trên bia xuống, cười nói: "Tìm thấy rồi." Nói đoạn, Lục Vũ bước tới cạnh Sinh môn, dùng đèn pin soi vào, đường hầm hẹp chỉ vừa một người đi.

Ánh đèn pin cũng không soi thấy điểm cuối.

Ngô Tà cũng ghé lại ngửi thử, lập tức nói: "Có mùi nước hoa của A Ninh." Lục Vũ ngạc nhiên, kiểm tra kỹ lối đi, sau khi xác định không có nguy hiểm liền lên tiếng: "Đi, vào xem sao." Con đường này dường như rất dài, Lục Vũ dẫn Ngô Tà đi một lúc mà phía trước và sau đều là một mảng tối tăm, không thấy lối ra.

Tường và mặt đất dường như được làm bằng vật liệu hấp thụ ánh sáng, khiến cho đèn pin cũng không thể chiếu đi quá xa.

Tuy nhiên, lối đi này quả thật không có cơ quan nào, đây là điều duy nhất khiến Lục Vũ tạm thời an tâm.

Đi thêm một lúc nữa, mặt đất bắt đầu dốc lên, anh nhìn theo ánh sáng hướng lên trên, cuối cùng cũng thấy được một vệt phản quang màu vàng trong bóng tối vô tận!

Vệt sáng vàng óng ánh ấy khiến người ta cảm thấy an lòng.

Quan trọng nhất là, cảnh tượng này không khác mấy so với những gì được miêu tả trong sách "Đạo Mộ Bút Ký"!

Đi thêm vài bước nữa, Lục Vũ cuối cùng cũng dừng lại, nhìn mọi thứ trước mắt.

Bên cạnh anh, Ngô Tà bất giác hét lên một tiếng, kinh ngạc đến tột độ!

Nếu không phải Lục Vũ đã từng thấy lăng mộ Hiến Vương chấn

động lòng người ở "Trùng Cốc Vân Nam", thì lúc này khi nhìn thấy điện chính của địa cung, e rằng anh cũng không khác Ngô Tà là bao.

Đã quen với những bức tường xám xịt bình thường trong các địa cung, nơi tráng lệ như cung điện vàng son lộng lẫy trước mắt này quả thực mang đến một cú sốc cực lớn!

Bốn phía căn phòng, mỗi bên đều có mười cây cột lớn bằng gỗ trinh nam tơ vàng, cực kỳ to lớn, ba người ôm cũng không xuể, trên cột còn có phù điêu rồng cuộn!

Toàn bộ căn phòng được lát bằng "kim chuyên" của triều Minh, bên trên lại được quét một lớp sơn màu vàng.

Trong lớp sơn pha lẫn không biết bao nhiêu bột thạch anh, chỉ cần một chút ánh sáng chiếu vào là có thể phản xạ khiến cả căn phòng sáng bừng lên, lấp lánh như sao trời!

Trên đỉnh vòm được khảm một bản đồ sao, mỗi một ngôi sao đều là dạ minh châu, có lớn có nhỏ, càng thêm rực rỡ.

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện những đường nối giữa các vì sao, trong suốt lấp lánh, được làm bằng lưu ly, dưới ánh sáng của dạ minh châu khiến cho cả bản đồ sao trông như đang chuyển động, ánh sáng tuôn chảy, phi thường khác lạ!

Giữa phòng là một bàn đá khổng lồ, trên bàn đá là một mô hình cung điện có quy mô hoành tráng!

Mặc dù chỉ là mô hình, nhưng lầu rồng điện báu, non bộ nước chảy, tất cả đều đầy đủ, vô cùng hùng vĩ!

Vừa nhìn qua, Lục Vũ đã biết đây là mô hình Vân Thiên Cung!

Nhưng... mặc dù là mô hình Vân Thiên Cung, nhưng cái mô hình trông cực kỳ tao nhã này lại là một kiện pháp khí!

Hay nói đúng hơn, là thông qua một kiện pháp khí mới có thể biến thành lớn như vậy!

Điều này khiến cả Lục Vũ cũng cảm thấy có chút khó tin!

Bởi vì, ở trung tâm mô hình Vân Thiên Cung, có đặt một chiếc ngọc tỷ rộng bằng lòng bàn tay! 【Tên vật phẩm: Ngọc tỷ Đế quốc Đại Mông】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Lớn nhỏ tùy ý】 【Thông tin vật phẩm: Đế quốc Đại Mông hưng thịnh suy vong mấy trăm năm, đều do một chiếc ngọc tỷ này chứng kiến.

Vô số năm tháng, chiếc ngọc tỷ này theo Thành Cát Tư Hãn chinh phục Mạc Bắc, chinh phục thiên hạ, nam chinh bắc chiến, vẽ nên một bản đồ khổng lồ.

Tuy nhiên, thiên hạ hợp lâu tất phân, thảo nguyên nội loạn, Thăng Long nội loạn, dân chúng lầm than, bản đồ Đế quốc Đại Mông lại một lần nữa thay đổi, từ thảo nguyên đến, về thảo nguyên đi, ngọc tỷ đã chứng kiến Đế quốc Đại Mông xuất hiện trước mắt thế nhân như một ánh hồng kinh diễm, cũng chứng kiến Đế quốc Đại Mông rơi xuống như sao chổi, khiến ngọc tỷ sở hữu sức mạnh thần kỳ có thể biến lớn thu nhỏ.】 Lục Vũ từ từ tiến lại gần hơn, nhìn chiếc ngọc tỷ kia, trong lòng có chút kích động!

Không kích động sao được.

Chiếc ngọc tỷ trước mắt chính là ngọc tỷ truyền quốc của Đế quốc Đại Mông!

Đế quốc Đại Mông, vương triều do Thành Cát Tư Hãn sáng lập!

Trước khi Thành Cát Tư Hãn qua đời, Đế quốc Đại Mông đã chiếm lĩnh một vùng lãnh thổ rộng lớn bao gồm Mạc Bắc, Hoa Bắc, Đông Bắc, Tây Tạng, Tây Vực, Trung Á, Tây Á, Đông Âu!

Điều không ai ngờ tới là chiếc ngọc tỷ này cuối cùng lại rơi vào tay Uông Tàng Hải.

Bên cạnh, Ngô Tà càng thêm tê dại da đầu, kinh ngạc đến tột độ.

Cậu hoàn toàn không thể hiểu nổi, tại sao trong một địa cung như thế này lại có một cung điện như vậy!

Chuyện này... quá vô lý!

Quá kỳ lạ!

Rõ ràng, những chuyện họ gặp phải trước đó đều chứng minh nơi này không phải chốn lành, tại sao ở đây lại phải xây một cung điện xa hoa đến thế?

Khoan đã!

Ngô Tà cuối cùng cũng phát hiện ra, mô hình trên bàn đá khổng lồ giống hệt với nội dung cậu thấy trên chiếc bình sứ!

Chương 635

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Tiểu ca, đây là cung điện trên trời được vẽ trên chiếc bình sứ kia mà!" "Trời ạ!" "Tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao lúc trước A Ninh lại hỏi cậu tại sao không tò mò về cung điện trên trời rồi!" "Rất có thể, cô ta biết cung điện này tồn tại!" "Ơ?" "Tiểu ca, cậu làm gì vậy?" Ngô Tà đột nhiên phát hiện, Lục Vũ đưa tay vào trong mô hình lấy ra một vật, trong tay tức thì có thêm một chiếc ngọc tỷ tinh xảo mà uy nghi!

Trên ngọc tỷ điêu khắc đầu rồng tinh mỹ, oai nghiêm, ấn văn là chữ Mông Cổ cổ, hơn nữa chữ trên ngọc tỷ còn sử dụng cả hai kỹ thuật âm khắc và dương khắc, điều này trong lịch sử khắc triện, đặc biệt là lịch sử khắc ngọc tỷ, là cực kỳ hiếm thấy.

Ngô Tà thực sự không kìm được sự tò mò trong lòng, bất giác vỗ vai Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca, đây là?" "Không có gì." Lục Vũ không vội giải thích với Ngô Tà, chỉ nói qua loa rồi cầm ngọc tỷ đi quanh mô hình Vân Thiên Cung hai vòng.

Anh nhớ trong "Đạo Mộ Bút Ký", trong mô hình Vân Thiên Cung có một vườn hoa bằng ngọc thạch hình tròn, trong vườn hoa có một cỗ thi thể khô đã hoàn toàn co lại, quần áo trên người đã rách nát, cơ thể lộ ra có màu đen.

Đây là một cỗ tọa hóa thân vô cùng hiếm có, chỉ cần nhúng vào bột vàng là thành tọa hóa kim thân, không biết bao nhiêu chùa chiền sẽ tranh nhau thờ phụng.

Sau này, Trương Khởi Linh, Ngô Tà và những người khác có thể thoát chết từ mộ biển chính là nhờ thuốc nổ trong cỗ thi thể khô đó!

Lục Vũ đi hai vòng, thấy vườn hoa vẫn còn đó, nhưng thi thể khô

đã không thấy đâu.

Hơn nữa, trong mô hình Vân Thiên Cung cũng không có thứ gì khác lạ.

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên nhớ ra một chuyện, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, A Ninh có phải cũng vào đây không?

Sao tôi không thấy cô ấy đâu cả?" "Tiểu ca?" Ngô Tà gọi hai tiếng, Lục Vũ gật đầu, nói một câu không đầu không cuối: "Tôi biến cho cậu xem một trò ảo thuật." "Hả?" Ngay giây tiếp theo, cằm của Ngô Tà sắp rớt xuống đất!

Mô hình cung điện to lớn trước mắt, trong chớp mắt, vậy mà biến mất rồi?

Đây là tình huống gì?

Ngô Tà tê dại da đầu, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh khó tả từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, đây là gặp quỷ rồi!

Mà còn không phải là tiểu quỷ bình thường!

Đây không biết là đại quỷ cỡ nào nữa!

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tà càng kinh ngạc hơn, cảm thấy tam quan của mình sắp bị đảo lộn!

Cậu nhìn vào lòng bàn tay Lục Vũ, một mô hình thu nhỏ chỉ cỡ bao thuốc lá, đầu óc ong ong, ánh mắt cũng đờ đẫn, dường như đã mất khả năng suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, cậu mới thử hỏi: "Tiểu ca, cậu sớm đã biết ở đây có cung điện?

Hay là cậu lấy được mô hình này ở đâu?

Có phải trong Lỗ Vương Cung không?" Cậu không phải không nghĩ đến khả năng khác, chỉ là đáp án đó quá khó tin, cậu không dám

tin, càng không dám nghĩ.

Thế nhưng, đáp án mà cậu nhận được từ miệng Lục Vũ, lại chính là đáp án mà cậu không dám nghĩ tới nhất!

"Đây là ngọc tỷ truyền quốc của Đế quốc Đại Mông, có khả năng làm cho đồ vật biến lớn biến nhỏ." Đáp án này, quả thực khiến Ngô Tà kinh ngạc đến tột độ.

Cơ thể cậu run rẩy, ánh mắt phức tạp vô cùng nhìn mô hình nhỏ nhắn trong tay Lục Vũ, nhất thời không biết nên nói gì.

"Nhưng mà..." Nghe Lục Vũ lại lên tiếng, tim Ngô Tà lại như treo lên cổ họng, cố gắng trấn tĩnh lại, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ, như muốn hỏi: "Tiểu ca, nhưng mà sao?" Lục Vũ xoay "Ngọc tỷ Đế quốc Đại Mông" một vòng, để lộ mặt bên, nói: "Không biết Uông Tàng Hải đã dùng thủ đoạn gì, ngọc tỷ này tạm thời chỉ có tác dụng với mô hình này thôi." Ngô Tà đã hoàn toàn ngây người.

Phát hiện này, thực sự quá mức chấn động!

Mãi một lúc sau, cậu mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, đột nhiên nhìn thấy vị trí vốn đặt mô hình thiên cung, đã xuất hiện thêm một lối bậc thang đi xuống, cậu đưa tay chỉ, hỏi: "Tiểu ca, A Ninh cô ấy..." "Khó nói." Lục Vũ hiểu ý Ngô Tà là muốn hỏi liệu A Ninh có chui xuống dưới đó không, điểm này anh cũng không thể chắc chắn.

Dù sao, trong "Đạo Mộ Bút Ký" không có ai thu mô hình thiên cung lại như anh cả.

"Xuống xem không?" "Không vội, để thông gió đã rồi nói." Sau khi thu dọn mô hình thiên cung, cả đại điện trống trải không còn gì che khuất, có thể quan sát tình hình trong điện rõ ràng hơn, cũng có thể thấy trên bốn bức tường và các cây cột lớn trong đại điện, đều là bích họa!

Lục Vũ hồi tưởng một chút, đột nhiên trong lòng khẽ động, lại ngẩng đầu nhìn lên đỉnh vòm.

Ở trung tâm đỉnh vòm, dạ minh châu vẫn lấp lánh, ánh sáng như cũ.

Anh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, đưa tay đặt mô hình thiên cung lên mặt đất, rồi lại kéo Ngô Tà lùi về sau vài bước, khi sắp đến cửa, lúc này mới thôi động "Ngọc tỷ Đế quốc Đại Mông".

Giây tiếp theo, mô hình thiên cung lại xuất hiện trước mắt.

"Tiểu ca, cậu đây là?" "Nhìn tường đi." "Hả?" Ngô Tà ngẩn người, nhưng vẫn làm theo lời Lục Vũ, quay đầu nhìn bức tường bên cạnh.

Vừa vào đây, cậu đã bị mô hình thiên cung xa hoa thu hút, hoàn toàn không để ý đến tường, lúc này cũng không phát hiện có vấn đề gì, chỉ cảm thấy tường thì chính là tường.

Lục Vũ đưa tay chỉ vào tường, nói: "Nhìn cho kỹ." Lời vừa dứt, mô hình thiên cung lại một lần nữa thu nhỏ, bị Lục Vũ cất đi.

Ngay khoảnh khắc mô hình thiên cung bị anh thu lại, trên bốn bức tường, lập tức lại xuất hiện không biết bao nhiêu bích họa.

"A?" Ngô Tà lại bị dọa lùi một bước, nhưng lần này cậu lập tức bình tĩnh lại.

Nhìn kỹ một chút, sau một hồi suy nghĩ, cậu nghĩ ra một chuyện, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ, thử hỏi: "Tiểu ca, những bức bích họa này… có phải xuất hiện thông qua Xà Mi Đồng Ngư không?" Trước đây, sau khi rời khỏi Lỗ Vương Cung, Ngô Tà từng mang Xà Mi Đồng Ngư đến tìm Lục Vũ, cùng với Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, thông qua một hộp ngọc vuông một thước đổ nước vô căn, mượn ánh sáng đèn xanh, cộng thêm ba thước giấy trắng, đã thấy được hình

chiếu thông tin khắc trên Xà Mi Đồng Ngư, từ đó có được manh mối về mộ biển.

Tình huống trước mắt, quả thực có điểm tương đồng kỳ diệu với hình chiếu của Xà Mi Đồng Ngư.

Lục Vũ cũng nhận ra điểm này, nên mới lấy mô hình thiên cung ra thử lại.

“Có khả năng, xem bích họa trước đã rồi nói.” Lục Vũ gật đầu, rồi cùng Ngô Tà quan sát tình hình bích họa.

Chương 636

Bức bích họa trước mắt, chính là miêu tả Vân Thiên Cung, nhưng hoàn chỉnh hơn so với trên bình sứ.

Nghĩ lại, bích họa trên bình sứ chỉ là để thu hút sự chú ý, khiến người ta đến đây tìm kiếm bích họa thật.

Trong bích họa, thiên cung được xây dựng trên một dãy núi vô cùng hiểm trở, đỉnh núi mây mù bao phủ, tuyết trắng ngập tràn, bao bọc lấy toàn bộ cung điện, nhìn qua tựa như tiên cảnh.

Nhìn những bức bích họa khác, cũng giống như miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký", dưới vách núi cheo leo của thiên cung, có rất nhiều hang đá và đường sạn đạo, vô số người đang kéo từng cỗ quan quách khổng lồ men theo hang đá, lần lượt lên trên.

Thấy đến đây, Ngô Tà bất giác "a" một tiếng, kinh ngạc nói: "Thiên cung hùng vĩ như vậy, chẳng lẽ là một ngôi mộ sao?" Lục Vũ không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn xuống, đường sạn đạo trên vách núi bốc cháy dữ dội, thiêu rụi toàn bộ con đường lên núi.

Bức họa cuối cùng, không còn cảnh tượng thiên cung nữa, chỉ còn tuyết trắng mênh mông, cả vách núi đều chìm trong cảnh tuyết.

Thấy đến đây, Lục Vũ như có điều suy nghĩ, khẽ nói: "Bức họa này, rất khéo léo." Ngô Tà lại ngẩn người, theo bản năng hỏi: "Sao vậy?" "Chu nhi phục thủy." Bốn chữ, giải đáp thắc mắc của Ngô Tà.

Ngô Tà cũng phát hiện ra, nội dung bích họa trên bốn bức tường này quả thực là một vòng tuần hoàn, lặp đi lặp lại.

Vách núi tuyết trắng mênh mông, có thể được coi là long mạch, kim tĩnh vừa mới được người ta phát hiện.

Nhìn theo chiều kim đồng hồ, tuyết trắng mênh mông là bức đầu tiên, bức thứ hai là xây dựng, bức thứ ba là nhập liệm, bức thứ tư là thiêu hủy.

Nếu coi việc xây dựng là bức đầu tiên, vậy thì tuyết trắng mênh mông chính là sau khi thiêu hủy sạn đạo đã gây ra lở tuyết, khiến mọi thứ trở về tĩnh lặng.

Bốn bức tranh này, cứ ở đây, chu nhi phục thủy, tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Cả hai người nhìn bích họa, lông mày càng nhíu chặt.

Cuối cùng, Ngô Tà không nhịn được hỏi: "Uông Tàng Hải có ý gì?

Xây một tòa thiên cung, để lại mô hình, để lại bích họa, để lại manh mối, đây là muốn người khác đến khám phá sao?" Xưa nay, lăng mộ hoàng gia các triều đại, chưa bao giờ được xây trên vách núi cheo leo.

Càng không thể sau khi xây mộ lại để lại bích họa quá trình và mô hình, ngay cả bản vẽ cũng phải thiêu hủy!

Đừng nói là bản vẽ, thợ thủ công cũng phải tuẫn táng!

Chỉ có một số rất ít thợ thủ công, thông qua một số thủ đoạn bí mật, trong quá trình xây mộ đã qua mắt được giám công, để lại cho mình một con đường mộ đạo để thoát thân.

Số còn lại, phần lớn đều ở dưới lòng đất, cùng với chủ mộ, từ sống đến chết, tạo thành một rào cản tự nhiên.

Mà bây giờ… tòa Vân Thiên Cung hùng vĩ này, Uông Tàng Hải không để lại bản vẽ, nhưng lại để lại mô hình, để lại bích họa, khiến người ta hướng về, theo bản năng muốn đi theo dấu chân của hắn!

Lục Vũ nhìn bích họa, trong lòng cũng đã hiểu ra.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Uông Tàng Hải để lại bích họa, mô hình, có thể là để tiện cho hậu duệ của mình, tiện cho người nhà họ Uông có thể ở đời sau làm việc theo thiết kế của hắn, dù là bích họa hay mô hình, đều là di sản hắn để lại cho người nhà họ Uông... chỉ là người nhà họ Uông còn chưa phát hiện ra những thứ này, đã bị anh nhanh chân hái mất quả đào.

"Hù..." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, bình ổn lại tâm trạng, ánh mắt chuyển hướng về phía góc phòng.

Trong khoảng thời gian này, tâm trạng của anh thực ra có chút phức tạp.

Bởi vì... tòa cung điện này, hiếm có khi gần như giống hệt với miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký", cảm giác này rất thân thuộc.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ lại quay đầu nhìn quanh.

Bốn góc cung điện, quả nhiên có bốn tấm gương đồng mạ vàng khắc chữ Phúc.

Chỉ có điều... khi anh nhìn kỹ, lại phát hiện tấm gương ở góc đông bắc không phải là gương đồng bình thường!

Gương đồng lớn có hoa văn chữ Phúc mạ vàng, nền hoa văn chữ Phúc, trông như được khảm đá quý.

Nhưng thực tế, lại là một tấm gương khác! 【Tên vật phẩm: Trấn Thi Kính】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Trấn thi, trấn tà】 【Thông tin vật phẩm: Hang đá cổ trên bờ Vũ Khê có một tấm gương vuông, gương dài hơn một trượng, chiếu thấy ngũ tạng người, Long Quân thời đó hiệu là Chiếu Cốt Bảo.

Thời Hán có người trộm lấy gương vuông, đem tấm gương dài hơn một trượng cắt thành nhiều mảnh, khắc họa phù lục của pháp gia,

chế thành Trấn Thi Kính, một tấm gương có thể trấn Bạch Hung.】 Không thể ngờ được!

Uông Tàng Hải vậy mà cũng có Trấn Thi Kính, lại còn giấu Trấn Thi Kính sau tấm gương đồng lớn!

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề then chốt!

Uông Tàng Hải đặt Trấn Thi Kính ở đây, là để trấn áp cỗ thi thể khô trong mô hình Vân Thiên Cung sao?

Cỗ thi thể khô đó đâu rồi?

Uông Tàng Hải tại sao phải dùng Trấn Thi Kính để trấn nó!

Chương 637

Chuyện này có điều kỳ quặc!

Lục Vũ trong lòng cảm thấy kỳ lạ, dẫn Ngô Tà đi xem xét cả bốn góc.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, càng khiến anh bất ngờ hơn!

Trên những tấm gương đồng lớn ở bốn góc đại điện này, đều giấu một tấm Trấn Thi Kính!

Không ổn rồi!

Sự việc bất thường ắt có yêu ma!

Uông Tàng Hải con người này, quỷ kế đa đoan!

Hắn tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ để lại bốn tấm Trấn Thi Kính!

Tại sao?

Hắn muốn làm gì?

"Ể?" Lúc này, Ngô Tà bên cạnh anh đột nhiên khẽ "Ể" một tiếng, Lục Vũ quay đầu lại, hỏi dồn: "Cậu nghĩ ra gì rồi?" "Những tấm gương này." Ngô Tà đưa tay chỉ vào bốn tấm gương đồng, nói: "Đều chiếu vào giữa." Điểm này, Lục Vũ trước đó đã nghĩ tới rồi.

Chỉ là anh không ngờ, lời tiếp theo của Ngô Tà lại là: "Chúng đều chiếu xuống dưới, bên dưới có thể là một... mộ thất." Câu nói này, lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Anh nhìn kỹ lại, bốn tấm gương đồng, góc độ đều hơi nghiêng, có chút hướng xuống dưới.

Ban đầu, anh nghĩ Trấn Thi Kính là để trấn áp thi thể khô trong mô

hình thiên cung, bây giờ xem ra, dường như không giống như anh nghĩ.

"Đúng rồi, tiểu ca." Lúc này, Ngô Tà lại nhớ ra một chuyện mà mình đã bỏ qua trước đó.

"Lúc trước tôi đứng ở bên cạnh, nhìn mô hình thiên cung, trên đó có chút, ừm, có chút mùi vị." Thấy Ngô Tà ấp a ấp úng, có vẻ ngượng ngùng, Lục Vũ mắt sáng lên liền hiểu ra, hỏi: "A Ninh?" "Ừm." Ngô Tà gật đầu, nhỏ giọng nói: "Chắc là mùi trên người cô ấy." Cả hai người, đều nhìn về phía lối vào con đường ngầm dưới đất, im lặng không nói, mỗi người đều có suy tính riêng.

Lục Vũ trong lòng suy nghĩ, Uông Tàng Hải tại sao lại dùng mô hình thiên cung để che đi mộ thất?

Chẳng lẽ nói, đây thật sự là mộ của chính hắn?

Trước đó, khi thấy trong mô hình thiên cung không có thi thể khô, trong đầu Lục Vũ còn nảy ra một ý nghĩ, có phải là lần trước Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh bọn họ xuống mộ, Ngô Tam Tỉnh đã mang thi thể khô đó đi rồi không?

Dù sao đi nữa, lần thám hiểm "Mộ biển Tây Sa" mấy năm trước từ đầu đến cuối chỉ là một cái bẫy, chính là cái bẫy mà "nó" giăng ra để bắt người, dùng hậu duệ của "Lão Cửu Môn" để thử nghiệm thi biệt đan.

Lần đó, đừng nói Trần Văn Cẩm bọn họ bị mắc bẫy, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không thoát khỏi.

Người duy nhất biết được chân tướng, chỉ có một mình Ngô Tam Tỉnh.

Chính vì thế, Ngô Tam Tỉnh lúc đó mới hợp tác với Giải Liên Hoàn, để Giải Liên Hoàn đóng giả mình, chăm sóc nhà họ Ngô, chăm

sóc Ngô Tà.

Mà Ngô Tam Tỉnh thật sự, từ khoảnh khắc đó đã không còn là Ngô Tam Tỉnh nữa, mà giống như một bóng ma, ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ bảo vệ tất cả những gì ông trân trọng...

Sau một hồi hồi tưởng, Lục Vũ tạm thời gác lại quá khứ, trong lòng dần dần hiện ra một sợi dây, một sợi dây có thể xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lần này lại với nhau.

Điều khác biệt lớn nhất giữa anh và những người trên thế giới này, là anh biết rất nhiều chuyện, biết rất nhiều bí mật, biết rất nhiều âm mưu.

Cho nên bây giờ, khi anh thấy từng sự việc một, mặc dù có rất nhiều khác biệt so với miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký", nhưng vẫn có thể tìm thấy một số manh mối then chốt, xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau.

Ngô Tam Tỉnh đã từng đến mộ biển, điểm này không cần nghi ngờ.

Thủ đoạn của "nó" cũng không cần nghi ngờ.

Ngô Tam Tỉnh và "nó", coi nơi này là địa điểm bắt người, hiển nhiên đã sờ soạng cả tòa địa cung một lượt, đã sờ soạng một lượt, chẳng lẽ lại bỏ qua thần khí như Trấn Thi Kính sao?

Hơn nữa!

"Ngọc tỷ Đế quốc Đại Mông" đặt ở vị trí dễ thấy như vậy, không lấy đi, để lại làm gì?

Cho dù không nhận ra "Ngọc tỷ Đế quốc Đại Mông" là pháp khí, nó cũng là đồ cổ vô cùng quý giá!

Không có bất kỳ lý do gì, thứ này lại còn ở đây!

Trừ khi mấy món "thần khí" này vì một lý do nào đó không thể mang đi!

Lý do không thể mang đi, có thể là cần Trấn Thi Kính để trấn áp thứ ẩn giấu bên dưới cầu thang dưới thiên cung.

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích tại sao những thứ đó không bị mang đi!

Tại sao không bị mang đi?

"Bởi vì còn cần phải quay lại." Ngô Tà đột nhiên lên tiếng, khiến sắc mặt Lục Vũ khẽ biến!

Câu nói này, đã nói trúng điểm mấu chốt!

Chương 638

Bởi vì còn cần phải quay lại, còn cần phải xuống dưới nữa, cho nên mới để lại những thứ này!

Khả năng này, rất có thể!

Nếu nhìn theo hướng này, chuyện lần này cũng giống như anh nghĩ trước đó, Cừu Đức Khảo cũng bị người ta gài bẫy, kéo vào cuộc.

Người gài bẫy, có thể là Ngô Tam Tỉnh, có thể là nó.

Người vào bẫy, chính là để làm chìa khóa, giải quyết vấn đề khó khăn ở bên dưới!

Khả năng này, rất lớn!

Khoan đã!

Ngô Nhị Bạch!

Trước đó, khi nhìn thấy môn đồ của "Lão Cửu Môn" ở Tam Phiên Thị, Ngô Nhị Bạch trước khi rời đi, đột nhiên nói với anh một câu: "Có những lúc, tuân thủ quy củ chính là đi theo lối mòn, đây không phải là chuyện tốt.

Giống như Nam phái, Bắc phái, các cậu Mô Kim, chúng tôi là thổ phu tử.

Lẽ ra đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng năm đó Trương Đại Phật Gia lại dùng Mô Kim thống lĩnh Cửu Môn, chuyện này có chút kỳ diệu..." Câu nói khó hiểu này, bị Hoắc Linh Linh cắt ngang, cho rằng ý của Ngô Nhị Bạch là muốn Lục Vũ tiếp quản "Lão Cửu Môn".

Nhưng bây giờ...

Bỏ qua ý nghĩ tiếp quản "Lão Cửu Môn" không nói, Ngô Nhị Bạch

đột nhiên xuất hiện, quá mức khéo léo!

Cho dù, người tự xưng là Lý Tứ kia nói họ muốn cướp, nhưng thủ đoạn này chưa kể quá thấp kém, sơ cấp!

Hơn nữa, cuối cùng Ngô Nhị Bạch còn nói với anh một câu: Đúng rồi, cậu cũng có thể cùng với 'nó', chứng kiến kỳ tích của thế giới này!

Trùng hợp?

Thăm dò?

Có thể sao?

Trên đời có nhiều sự trùng hợp đến vậy sao?

Hay là nói, suy nghĩ của mình chỉ là đơn phương, gượng ép, đang cố gắng tìm lý do để thuyết phục bản thân?

Lục Vũ chau mày, đột nhiên phát hiện chuyện này, càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng khiến người ta cảm thấy mơ hồ, khó lường.

Lục Vũ đột nhiên quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Ngô Tà.

Ngô Tà mặt lộ vẻ khó hiểu, hỏi: "Tiểu ca, cậu nghĩ ra gì rồi?" Lục Vũ rất muốn nói một câu "Chú hai và chú ba của cậu tâm cơ quá nhiều", nhưng lời đến bên miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu.

Anh thầm thở dài, mình vẫn luôn bảo Ngô Tà phải bình tĩnh, nhưng chính mình lại không làm được.

Nhiều manh mối rõ ràng như vậy, mình trước đó lại cứ bỏ qua.

Thực tế, khi anh nhìn thấy Vân Thiên Cung, mặc dù không la hét như Ngô Tà, nhưng trong lòng cũng khó giấu được sự kinh ngạc!

Vừa kinh ngạc, lại vừa bắt mình bình tĩnh, cộng thêm kiến trúc cung điện này trông giống như miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký", đã khiến anh lơ là.

Nếu không thì... khi nhìn thấy ngọc tỷ, anh đã nên phát hiện có điều không đúng, chứ không phải có chút đắc ý nói với Ngô Tà, muốn biến cho cậu xem một trò ảo thuật!

Càng không cần thiết chỉ vì để chứng minh bích họa sẽ thay đổi, mà lại một lần nữa thả ra mô hình thiên cung.

Thực sự là thừa thãi!

Lục Vũ thầm hạ quyết tâm, sau khi chuyện này kết thúc, mình nhất định phải nghỉ ngơi một thời gian, tĩnh tâm lại, thực sự không được thì đi tìm Hoắc Tiên Cô tâm sự.

Còn nhớ lần đầu gặp mặt, Hoắc Tiên Cô đã nói tâm thái của anh quá vội, quá nóng nảy!

Nghĩ lại, với con mắt tinh tường của bà, chắc hẳn đã nhìn ra điều gì đó.

“Tiểu ca, chúng ta có đi xem ngôi mộ dưới lòng đất đó không?” “Mộ dưới lòng đất?” Lục Vũ còn chưa phản ứng kịp, Ngô Tà lại đưa tay chỉ vào con đường dưới đất ở trung tâm đại điện.

Lục Vũ lại ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía tấm gương đồng lớn ở góc tây bắc.

Trong "Đạo Mộ Bút Ký", Trương Khởi Linh đã thông qua con đường bí mật phía sau tấm gương đồng lớn này để tìm ra một số chuyện.

Hơn nữa, không chỉ có Trương Khởi Linh, sau này Ngô Tà cũng thông qua tấm gương đồng đó để tìm ra một số chuyện.

Có nên đi xem không?

“Tiểu ca, sao vậy?” “Tôi cảm thấy...” Nói được một nửa, Lục Vũ đột nhiên dừng lại, nhìn tấm gương đồng lớn ở xa, không nói một lời.

Sai rồi!

Chương 639

Sai rồi a!

Ngay lúc này, anh đột nhiên phát hiện ra vấn đề lớn nhất của mình!

Có lẽ vì biết quá nhiều, anh không thể giống như Ngô Tà, thông qua việc phát hiện sự việc, từng chút từng chút một xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau.

Vấn đề lớn nhất của anh, chính là vì biết quá nhiều, một chút manh mối cũng sẽ khiến anh nghĩ đến rất nhiều chuyện!

Cho nên, khi anh thám hiểm nơi này, luôn bất giác nghĩ đến những âm mưu liên quan đến Lão Cửu Môn, những thế lực ẩn mình trong bóng tối, mà bỏ qua chuyện của chính địa cung này!

Giống như bây giờ, sau khi anh thu lại mô hình thiên cung, nhìn thấy địa cung, lẽ ra nên xuống thám hiểm.

Nhưng anh lại cứ suy nghĩ về âm mưu, suy nghĩ xem đằng sau chuyện này rốt cuộc ẩn giấu điều gì!

Cứ như vậy, đã bỏ qua chuyện quan trọng nhất trước mắt, thứ hiển nhiên nhất!

Nhìn trước ngó sau, bỏ qua hiện tại!

"Đổ đấu hạ địa", điều tối kỵ chính là điểm này!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Lục Vũ vỗ vào trán mình một cái, gạt bỏ tất cả những âm mưu liên quan đến "Lão Cửu Môn", Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, Cừu Đức Khảo và nó, để tâm trạng của mình hoàn toàn bình phục, chỉ suy nghĩ về địa cung trước mắt!

Ngô Tà có chút mờ mịt nhìn Lục Vũ, thầm nghĩ anh bị sao vậy?

Đang định hỏi một câu gì đó thì Lục Vũ lại lên tiếng: "Được rồi, không lãng phí thời gian nữa, chúng ta xuống xem." "Ơ?" Ngô Tà ngẩn người, thấy Lục Vũ nhấc chân đi, vội vàng đáp một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Lục Vũ sau khi nghĩ thông suốt vấn đề khó khăn vẫn luôn lởn vởn trong lòng, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cái đầu vốn có chút nặng nề cũng trở nên thanh tỉnh hơn nhiều, đi đến miệng hang đi xuống, trực tiếp ném xuống mấy cây pháo sáng lạnh, kiểm tra không khí.

Tiếp đó, quay lại gỡ cả bốn tấm Trấn Thi Kính xuống, cất kỹ rồi mới quay lại miệng hang.

Ánh sáng của pháo sáng lạnh rất hữu dụng, có thể thấy bậc thang từ từ đi xuống, chênh lệch độ cao khoảng mười mét.

Mà ở cuối tầm sáng của pháo, lại là một con thần đạo!

Phát hiện này khiến cả Lục Vũ và Ngô Tà đều có chút bất ngờ.

Thật ra mà nói, đây đã là con thần đạo thứ ba họ phát hiện trong mộ biển!

Nhưng so với hai con thần đạo trước, con thần đạo này quy củ hơn rất nhiều!

Lối đi rộng khoảng ba mét, hai bên đều là các loại thú trấn mộ cát tường.

Thú được đúc bằng đồng mạ vàng, công nghệ phức tạp, rất hoa lệ!

Nhìn lại mặt đất của thần đạo, lại dùng "kim chuyên"!

Tường hai bên và trần nhà cũng được làm bằng những phiến đá

xanh rất phi thường.

Đi đến cuối cùng, là một bức tường vàng khổng lồ cao chạm trời, cao bằng cả mộ đạo!

Đương nhiên, tường không phải bằng vàng, chỉ là được rắc không biết bao nhiêu bột vàng, đèn pin chiếu vào, vàng óng ánh, vàng rực rỡ, rất chói mắt!

Giữa tường có một cánh cửa lớn, hai bên mỗi bên có hai cánh cửa nhỏ, còn có vô số phù điêu rồng cuộn!

"Đây là..." Ngô Tà ngẩn người, nhìn kỹ một chút, đột nhiên có chút mờ mịt nói: "Sao lại giống công nghệ lăng mộ hoàng gia triều Minh thế này?" Cậu cảm thấy điểm này thật sự quá kỳ lạ, kinh ngạc nói: "Uông Tàng Hải định mưu phản tạo loạn sao?

Chôn cất mình theo tiêu chuẩn hoàng thân quốc thích?

Hắn điên rồi sao?" Lần này, Lục Vũ không còn vì phát hiện một chút chuyện mà không ngừng phát huy trí tưởng tượng của mình, chỉ đưa tay chỉ vào cánh cửa lớn ở giữa, nói: "Vào xem là biết." Dừng một chút, anh lại giải thích: "Các cánh cửa khác còn được niêm phong bằng da thú, chỉ có cánh cửa này, cậu nhìn kỹ xem, khe cửa đã bị cạy ra." "Không có gì bất ngờ, chắc là A Ninh đã vào rồi." "Đúng, đúng." Ngô Tà phản ứng lại, gật đầu lia lịa, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, chậm thôi, kẻo bị cô ta tập kích." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, thong thả bước về phía trước.

Có lẽ vì hải hầu tử và cấm bà đều ở bên ngoài, thần đạo ở đây không có cơ quan, cũng không có bất kỳ khí tức âm tà nào, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Vài bước đã đến trước cửa, Lục Vũ đang định đẩy cửa, Ngô Tà đưa tay kéo lại, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, cẩn thận có tống tử lớn." "Sẽ

không.” Sau khi bình tĩnh lại, Lục Vũ không còn tự mình rối rắm nữa, lúc này rất nhiều vấn đề trước đó chưa nghĩ thông, ngược lại lập tức đã nghĩ thông suốt.

“Âm khí mà chúng ta thấy ở trên, còn có những thi trát kia, thực ra có thể hiểu là thủ đoạn ẩn giấu của ngôi mộ này.” “Ý gì vậy?” Ngô Tà ngẩn người.

Lục Vũ sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng giải thích: “Hai chữ phong thủy, cái gọi là phong sinh thủy khởi, gặp nước thì dừng, nơi nước ra khí tượng cố nhiên tốt, nhưng lại không có gió, không có gió thì âm, âm thì tụ, chôn thật ở đây, không phải là phong thủy tốt, ngược lại là một con ác long.” “Mà những âm khí, thi trát này, trông có vẻ âm tà không ổn, nhưng lại vừa vặn triệt tiêu con ác long đó.” “Cứ như vậy, ngôi mộ này, đã trở thành một nơi phong thủy bảo địa thật sự!” Ở cùng Hồ Bát Nhất lâu ngày, cộng thêm Lục Vũ cũng không ngừng học hỏi.

Về phong thủy khí tượng, tuy anh còn kém Hồ Bát Nhất không ít, nhưng dù sao cũng mạnh hơn nhiều so với người ngoại đạo như Ngô Tà.

Lúc này bình tĩnh lại phân tích, mọi chuyện liền rõ như ban ngày.

“Vậy à?” Ngô Tà nghe Lục Vũ phân tích, cảm thấy cách nói của Lục Vũ rất có lý, thử hỏi: “Vậy người chôn ở đây, có thể là Uông Tàng Hải?” “Vào xem đi.” Lục Vũ trong lòng đã có một suy đoán, nhưng để tránh mình lại như trước, lại rơi vào vòng luẩn quẩn rối rắm không tiến lên được, vẫn quyết định trực tiếp vào xem.

Mắt thấy tai nghe, bao giờ cũng hiệu quả hơn là suy đoán!

Ngô Tà trong lòng cũng tò mò, không ngăn cản Lục Vũ nữa, chỉ đi theo sau Lục Vũ.

Lục Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa, cánh cửa lớn vang lên rồi mở ra!

Bước vào trong, vừa nhìn đã thấy vô số đình đài lầu các tao nhã!

Chương 640

Sự xuất hiện của những thứ này càng chứng thực thêm suy đoán của Lục Vũ.

Ngay cả Ngô Tà, sau một thoáng ngạc nhiên ngắn ngủi, cũng sờ sờ đầu mình, kinh ngạc nói: "Sao càng nhìn càng giống lăng tẩm của hoàng thân quốc thích thế này?

Mà còn không phải hoàng thân quốc thích bình thường, ít nhất cũng phải là con cháu hoàng đế, mới có tư cách xây dựng kim thành trước mộ thất của mình." Trong lăng mộ nhà Minh, cái gọi là kim thành có hai loại tình huống.

Thứ nhất, hoàng tử chưa được phong phiên, xây dựng kim thành dựa theo tiêu chuẩn trạch viện mà người đó ở trong cung.

Nếu là hoàng tử đã được phong phiên, tức là phiên vương, kim thành của phiên vương sẽ được xây dựng dựa trên tiêu chuẩn vương phủ của mình.

Từ quy mô kim thành trước mắt mà xem, không giống vương phủ, mà giống quy mô của hoàng tử chưa được phong phiên.

Chỉ là hoàng tử bình thường, lại không có tư cách sử dụng nhiều hoa văn rồng cuộn, rồng chầu như vậy.

Nói ra, đây đã có chút tiếm việt rồi.

Hai người, trực tiếp men theo thần đạo, bước vào kim thành.

Kiến trúc kim thành điển nhã, thậm chí có thể được gọi là xa hoa, khiến hai người tấm tắc khen ngợi.

Không lâu sau, đi qua kim thành chính là chủ mộ thất.

Ngoài cửa lớn chủ mộ thất, có một tấm bia đá trấn lăng, trên bia ghi lại cuộc đời của chủ mộ.

Trên đó, đều là chữ phồn thể, Lục Vũ và Ngô Tà đều có thể đọc hiểu nội dung trên đó.

Nhìn nội dung trên bia đá, Ngô Tà không khỏi kinh ngạc: "Chu Tiêu?

Đây không phải là mộ của Ý Văn Thái tử Chu Tiêu đấy chứ?" "Có nhầm lẫn gì không?" "Ý Văn Thái tử Chu Tiêu không phải được chôn ở phía đông Hiếu Lăng, chính là Minh Đông Lăng sao!" Nghe Ngô Tà kinh ngạc, Lục Vũ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói: "Đừng vội, xem tiếp đi." Ngôi mộ này, không phải là mộ của Ý Văn Thái tử Chu Tiêu.

Dù sao, thân phận của Chu Tiêu, dù thế nào cũng sẽ được chôn cùng Chu Nguyên Chương, điểm này không có gì phải nghi ngờ.

Trước đó ở bên ngoài, Lục Vũ đã suy đoán.

Khi anh nghiên cứu tài liệu về Uông Tàng Hải, đã đặc biệt tra cứu Minh sử, lúc đó có một chuyện khiến anh có chút cảm khái, đó là Chu Nguyên Chương không chỉ tuổi già mất con, mất cháu, thậm chí còn mất cả bạn già...

Chu Tiêu, bạn già, chắc chắn đều phải chôn cùng, người duy nhất không được chôn cùng, chính là đứa trẻ yểu mệnh.

Ngôi mộ này, là dùng để chôn cất hoàng tử, hoàng tôn yểu mệnh!

Dù sao, yểu mệnh là điềm không lành, không thể chôn cùng trong lăng hoàng gia.

Lúc này nhìn thấy nội dung trên bia đá trấn mộ, mọi chuyện đều sáng tỏ!

Chủ nhân của ngôi mộ này, chính là con trai của Ý Văn Thái tử Chu Tiêu, cháu trưởng của Chu Nguyên Chương, Chu Hùng Anh chết yểu năm tám tuổi!

Theo nội dung trên bia đá trấn lăng, sau khi Chu Hùng Anh chết yểu, Uông Tàng Hải đã tìm thấy nơi phong thủy bảo địa dưới đáy biển này, dùng để chôn cất Chu Hùng Anh!

Ngoài việc giải thích thân phận, phần lớn còn là những lời lẽ hoa mỹ nói rằng Chu Hùng Anh lấy thân trấn long mạch, bảo hộ Đại Minh, phù trợ Đại Minh, các loại như vậy.

"Thảo nào Uông Tàng Hải có tiền xây dựng một địa cung khổng lồ như vậy." Vào thời đại đó, cho dù Uông Tàng Hải là quan viên, cũng không có tư cách xây dựng một địa cung khổng lồ như vậy, cho dù có tiền, cũng không làm được.

Dù sao, cung điện dưới đáy biển, nhân lực vật lực tiêu tốn, đều không phải là một con số nhỏ.

Hơn nữa, động tĩnh quá lớn, dễ kinh động quan địa phương, kinh động triều đình!

Nhưng nếu nhận thánh chỉ, hoàng mệnh, thì lại khác.

Không cần tự mình bỏ tiền không nói, còn có thể giở nhiều trò.

Ví dụ như, một ngôi mộ biển đơn giản, bị Uông Tàng Hải nhân cơ hội cải tạo thành cứ điểm của mình!

Ngô Tà đột nhiên có chút cảm khái, lắc đầu: "Ngay cả hoàng đế cũng dám lừa, gan của Uông Tàng Hải cũng quá lớn rồi!" Trong lòng Lục Vũ cũng có chút cảm khái.

Nhưng nghĩ lại, Uông Tàng Hải ngay cả từ Vân Thiên Cung còn ra được, còn thấy được chung cực sau Thanh Đồng Môn, lừa gạt Chu Nguyên Chương, đối với hắn mà nói thì có gì to tát đâu?

Lúc này tư duy của Lục Vũ dần dần rõ ràng, dòng thời gian cũng được sắp xếp lại.

Theo tình hình hiện tại mà xem, mộ biển không phải được xây dựng một sớm một chiều, mà là Uông Tàng Hải đã sửa đổi nhiều lần trong nhiều năm tháng, từng chút một hoàn thiện.

Từ một ngôi mộ của hoàng tôn, biến thành phòng thí nghiệm của hắn!

Như vậy, cũng giải đáp được tại sao Uông Tàng Hải lại có nhiều pháp khí như vậy!

Dù là Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên, Đào Hư Tử Phật Bát, hay là Vạn Phúc Phất Trần, cũng như Ngọc tỷ Đế quốc Đại Mông, có thể đều là bảo vật trong cung của triều Minh.

Chắc là do hắn ra vào cung cấm tiện lợi, thông qua các loại thủ đoạn, trộm cắp mà có!

Lợi hại!

Không thể không phục!

Chương 641

"Nhưng, chuyện này không liên quan gì đến thuốc trường sinh bất lão cả, A Ninh tại sao lại vào đây?" Lúc này, Ngô Tà lại đặt ra một nghi vấn.

Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Có lẽ cô ta bị lừa, Cừu Đức Khảo chắc cũng bị lừa." "Điều đó cũng đúng, nhưng tại sao?" "Vào xem rồi nói." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ nói hai câu rồi cùng Ngô Tà tiếp tục tiến về phía trước.

Nghĩ lại, nghi vấn này trong chủ mộ thất, chắc hẳn có thể tìm được một phần đáp án.

Nói chuyện trong lúc, hai người bước vào mộ thất.

Vừa vào mộ thất, đã có thể thấy ngay chính giữa mộ thất có một bệ đá cao gần một mét so với mặt đất, xung quanh bệ đá đều là cột đèn trường minh, chính giữa bệ đá đặt một cỗ quan quách nhỏ nhắn.

Đi lại gần vài bước, có thể thấy ngay quan quách làm bằng gỗ, xung quanh điêu khắc rồng, kiểu dáng không khác mấy so với phù điêu trên tường vàng, chính là quan quách của chính chủ Chu Hùng Anh.

Chỉ có điều, lúc này nắp ngoài đã mở, đang rơi trên mặt đất.

Hơn nữa, không chỉ nắp ngoài bị mở, ngay cả nắp quan tài cũng không cánh mà bay.

Không biết là do A Ninh làm, hay là dấu vết do người trước để lại.

Trong quan tài không có hài cốt, thậm chí ngay cả đồ vật tùy táng cũng bị quét sạch.

Ngô Tà nhìn trái nhìn phải, không thấy bóng dáng A Ninh, nhưng lại thấy một thứ còn kỳ lạ hơn.

Cậu kéo tay áo Lục Vũ, đưa tay chỉ vào góc phòng, hạ thấp giọng nói: “Tiểu ca, nơi này sao lại có một cỗ quan tài lớn như vậy?

Không phải là quan tài của Uông Tàng Hải đấy chứ?” Lục Vũ cầm đèn pin, cùng Ngô Tà xem cỗ quan tài lớn trong góc, khẽ ngẩn người.

Thầm nghĩ lần này hoặc là không có quan tài, hoặc là có đến hai cái.

Đây là muốn chuyện tốt nhân đôi sao?

Cỗ quan tài lớn trông như được làm bằng gỗ trinh nam tơ vàng, nắp ngoài đã bị mở ra, rơi ở bên cạnh.

Cỗ quan tài này, rất giống với cỗ quan tài được miêu tả trong "Đạo Mộ Bút Ký".

Lục Vũ nhìn một chút, xác định xung quanh không có nguy hiểm, bèn bước đến gần, định xem bên trong rốt cuộc có thứ gì tốt.

Chỉ là đi qua nhìn một cái, kinh ngạc phát hiện, bên trong cỗ quan tài lớn này cũng trống không, tất cả mọi thứ đều bị người ta cướp sạch.

Lục Vũ trong lòng có chút kỳ lạ.

Những thi thể kia đâu?

Thi thể quái dị có mười hai tay kia đâu?

Thành quả nghiên cứu của Uông Tàng Hải, đi đâu rồi?

Bị A Ninh mang đi rồi sao?

Nghĩ một chút, Lục Vũ đưa tay sờ lên tấm ván quan tài, có một lớp bụi dày.

Hiển nhiên, quan tài này đã được mở ra từ rất lâu, đồ vật bên trong cũng đã rời đi từ lâu.

Tình huống này, rất kỳ lạ, rất không hợp lý.

Lục Vũ nhíu mày, nhìn trái nhìn phải, có thể thấy cửa hai bên nhĩ thất đều còn đó.

Sau một hồi suy nghĩ, vẫn quyết định đi đến nhĩ thất xem có manh mối nào khác không.

Nhĩ thất trái, mấy cái giá lớn, trên đó đặt một số đồ tùy táng, chỉ cần nhìn thoáng qua là biết đã thiếu rất nhiều thứ, còn lại đều là những món đồ sứ lớn, cùng với đồ gốm.

Nhĩ thất phải, mấy tượng người đá, ngựa đá, còn có binh khí rỉ sét loang lổ, cũng không có gì hiếm lạ.

Về phần hậu thất... trống rỗng không có gì cả.

"Tiểu ca, mộ thất này cũng quá kỳ lạ rồi, đồ tùy táng thiếu nhiều như vậy?" "Cho dù A Ninh có bản lĩnh đến đâu, cũng không thể mang đi nhiều thứ như vậy được." "Tôi vừa cũng xem rồi, mấy cái giá đựng đồ tế phẩm trên đó đều có một lớp bụi dày, đây là mộ của Chu Hùng Anh, lúc nhập liệm chắc chắn không thể thiếu đồ, tôi nghĩ hoặc là Uông Tàng Hải lấy, hoặc là hậu nhân lấy đi, không thể là do A Ninh làm." Điểm này, Lục Vũ rất đồng tình.

Theo anh thấy, Uông Tàng Hải không thể nào mang đồ đi được.

Dù sao, giá của minh khí là tỷ lệ thuận với thời gian và thân phận.

Luật pháp triều Minh nghiêm khắc, Cẩm Y Vệ lại càng bí ẩn vô cùng, nếu Uông Tàng Hải mang đồ ra ngoài bán, chắc ngày hôm sau đã bị Cẩm Y Vệ bắt rồi.

Cho nên, anh nghiêng về khả năng là "nó" làm chuyện này.

Suy cho cùng, "nó" năm đó còn để Ngô Tam Tỉnh ở đây ra tay với đội khảo cổ, không có lý do gì lại để lại đồ tốt.

Thậm chí những thi thể vốn nên ở trong quan quách, rất có thể cũng bị "nó" mang đi, để nghiên cứu "thuật trường sinh" của Uông Tàng Hải, muốn trường sinh.

Trường sinh...

Chương 642

hai chữ đơn giản, từ xưa đến nay, không biết đã khuấy động bao nhiêu người, càng không biết có bao nhiêu người vì trường sinh mà chết!

Bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, Lục Vũ định thần lại, nhìn quanh bốn phía, muốn tìm một cơ quan ám đạo.

Nghĩ một chút, lại đi đến bên cạnh cỗ quan tài nhỏ trên bệ đá, đột nhiên hỏi: "Ngô Tà, cậu còn nhớ chuyện xảy ra ở Lỗ Vương Cung không?" "Lỗ Vương Cung?

Chuyện gì?" "Lật ván." Nghe vậy, Ngô Tà lập tức hiểu ra, trừng lớn mắt nhìn chằm chằm vào đáy quan tài.

Nhưng nhìn tới nhìn lui, cũng không thấy một chút dấu vết lật ván nào.

Ngay khi cậu nghĩ rằng Lục Vũ đã nghĩ sai, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Trước đó khi họ xem cỗ quan tài lớn, đáy có rất nhiều bụi.

Nhưng nhìn lại cỗ quan tài nhỏ này, đáy quan tài lại sạch sẽ.

Ngô Tà đưa tay ra, nhẹ nhàng ấn vào mép, không có phản ứng gì.

Lúc này, Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không chỉ có quan tài này là lật ván đâu." "Ý gì?" "Cái bệ đá này, là lật ván." Nói đến đây, Lục Vũ lại có chút bội phục Uông Tàng Hải.

Con người này, không chỉ tinh thông kỳ kỹ dâm xảo, tinh thông các loại cơ quan, ngay cả lòng người cũng có tính toán rất sâu sắc.

Chính cái gọi là đại đạo chí giản!

Uông Tàng Hải trong tòa địa cung dưới biển này, có nơi dùng pháp khí thiết kế cơ quan xảo diệu, rất dễ dàng bẫy người, khiến người ta điên cuồng.

Có nơi, lại dùng lật ván đơn giản nhất, thậm chí còn không được coi là cơ quan, cũng chính vì vậy, Lục Vũ trên đường đi tìm cơ quan, rất khó tìm thấy.

Có thể phát hiện ra lật ván của bệ đá, cũng là vừa rồi khi lại một lần nữa bước lên bệ đá, vô tình thấy bệ đá quá sạch sẽ, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với cỗ quan tài lớn, lúc này mới cẩn thận quan sát một vòng, phát hiện ra kết cấu lật ván ẩn giấu.

"Đứng vững nhé." Sau khi giải thích ngắn gọn hai câu, Lục Vũ bảo Ngô Tà cùng anh đứng yên một chỗ trên bệ đá, không nhúc nhích.

Chờ một lúc, không có thay đổi.

Ngô Tà mặt lộ vẻ khó hiểu, quay đầu nhìn Lục Vũ, Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Đợi." Lật ván, không có nghĩa là giẫm lên là lật.

Dù sao, nếu đơn giản như vậy, sẽ trở thành một cánh cửa rõ ràng, sự tồn tại của lật ván sẽ không còn ý nghĩa.

Trong "Mặc Gia Cơ Quan Thuật", có một loại kết cấu lật ván, có thể làm lật ván bị trì hoãn.

Phía sau lật ván sẽ có một cơ quan liên động tương tự như bập bênh, khi trọng lượng thay đổi, sự cân bằng của bập bênh cũng bắt đầu thay đổi.

Đợi đến khi sự cân bằng hoàn toàn bị phá vỡ, bập bênh sẽ bật lật ván, để đạt được mục đích.

Đương nhiên, trong Mặc Gia Cơ Quan Thuật, cơ quan này không được dùng trong mộ thất, mà là dùng để nâng nước tưới cây cao, không ngờ Uông Tàng Hải...

Ngay lúc này!

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy dưới chân lỏng ra, biết cơ quan đã được kích hoạt, thấp giọng nói: "Sắp lật rồi!" "Ừm!" Vài giây sau, toàn bộ bệ đá xanh đột nhiên lật ngược!

Lần này tốc độ cực nhanh, gần như trong chớp mắt, lật ván đã thành trạng thái thẳng đứng, hai người tự nhiên trượt xuống, theo góc độ của lật ván, trực tiếp rơi vào không gian bên dưới!

Bịch!

Bịch!

Sau hai tiếng động có phần trầm đục, hai người trực tiếp rơi xuống đất.

Lục Vũ trước đó đã cầm đèn pin, lúc này chiếu một vòng, lập tức nhìn rõ môi trường xung quanh.

Bên dưới lật ván, là một căn phòng, rộng khoảng hai mươi mét vuông, ở giữa là một cái kim tĩnh hình bát giác, đường kính khoảng hai mét.

Trong kim tĩnh, trồng một cây san hô cao hai mét!

Cây san hô này, toàn thân màu trắng, còn cao lớn hơn vài phần so với cây san hô mà Lục Vũ từng thấy ở "Hắc Thủy Thành".

Quan trọng hơn là... cây san hô này còn sống!

Hơn nữa, không phải một cây san hô, mà là không biết bao nhiêu cây san hô ở đây!

"Đây là san hô nút áo." Lục Vũ hạ thấp giọng, nhỏ giọng giải thích với Ngô Tà: "San hô nút áo tuy tên là san hô, nhưng thực tế là họ hàng của san hô và hải quỳ, loại san hô nút áo màu trắng này rất hiếm thấy, có thể tiết ra độc tố của hải quỳ, đừng động vào bất cứ thứ gì, đừng

nói gì cả, đeo mặt nạ phòng độc vào." Nói xong một câu, Lục Vũ đưa mặt nạ phòng độc cho Ngô Tà, mình cũng cẩn thận đeo vào, thuận tay lại đưa cho Ngô Tà một pháp khí hộ hồn.

Bởi vì, không chỉ có cây san hô có độc, trên cây san hô được tạo thành từ không biết bao nhiêu san hô nút áo này, còn treo không biết bao nhiêu "Chuông Đồng Cộng Sinh"!

Lần trước, Lục Vũ lần đầu tiên nhìn thấy "Chuông Đồng Cộng Sinh" trong động tích thi.

Lần đó, chỉ là trong cơ thể của con rết, nhìn thấy một cái "chuông".

Nhưng bây giờ, trên cây san hô sam thụ này, treo đầy chuông, e rằng phải có đến cả trăm cái!

Chương 643

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên dùng sức kéo tay áo Lục Vũ, có chút căng thẳng chỉ vào phía sau cây san hô.

Lục Vũ nhìn theo ánh mắt của Ngô Tà, lập tức nhìn thấy A Ninh ở bên cạnh cây san hô, lơ lửng trên không trung!

Nhìn từ xa, sắc mặt tái nhợt, xem ra đã trúng độc.

Ngô Tà có chút căng thẳng, muốn đi cứu A Ninh, nhưng bị Lục Vũ ngăn lại.

Không nói san hô có độc, chỉ riêng những cái chuông đó cũng đủ mệt rồi.

Lúc này tùy tiện hành động, không chừng chính mình cũng phải bỏ mạng ở đây.

Lục Vũ nhìn kỹ, có một số san hô, thậm chí trông như đã mọc dính vào những cái chuông đó!

Phát hiện này, quả thực khiến anh có chút bất ngờ!

Nhưng nghĩ lại, Lục Vũ cũng thấy hợp lý.

Có lẽ, Uông Tàng Hải không biết ở ngôi mộ nào đã phát hiện ra "Chuông Đồng Cộng Sinh", vì để nghiên cứu "Chuông Đồng Cộng Sinh" nên đã mang chuông vào mộ biển.

Nhưng tại sao lại làm thí nghiệm trên "san hô"?

Khoan đã!

San hô rời khỏi nước biển, còn sống được sao?

Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên phát hiện có điều không đúng!

A Ninh đột nhiên rơi xuống đất, không chỉ sắc mặt trắng bệch, thậm chí cơ thể bắt đầu run rẩy, dường như đang phải chịu đựng sự đau đớn tột cùng!

Hơn nữa!

Tóc của cô, còn đang bạc đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Không ổn!

Xảy ra chuyện rồi!

Lục Vũ trong lòng thầm kêu không hay!

Anh quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, ra hiệu cho cậu đứng yên, mình cầm Tân Đình Hầu Đao, cẩn thận tiến lại gần A Ninh.

Sau khi đi lại gần hơn, Lục Vũ cuối cùng cũng phát hiện, trên cơ thể A Ninh có vô số xúc tu nhỏ!

Những xúc tu đó, cắm vào người cô, dường như đang hút lấy sinh mệnh lực của cô!

Cây san hô này, có vấn đề!

Không chỉ có độc!

Cây san hô này, có vấn đề lớn, thậm chí có khả năng là một cây yêu thụ!

Nhìn lại vị trí A Ninh ngã xuống, dưới người cô dường như là một bệ đá màu vàng, trên đó khắc các loại phù lục quái dị!

Trong địa cung dưới biển này, Lục Vũ đã thấy quá nhiều phù lục.

Anh rất rõ, Uông Tàng Hải đối với phù lục cực kỳ tinh thông!

E rằng phù lục này, lại là một thủ đoạn kinh người của Uông Tàng Hải!

Nhưng lúc này, Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, cũng không có cách nào suy nghĩ xem những phù lục đó rốt cuộc là nội dung gì!

Bởi vì... khi anh lại gần cây san hô, từ trên cây san hô bay ra vô số xúc tu nhỏ, đang từ từ lại gần anh!

Ngô Tà vẫn luôn chú ý đến anh, thấy những xúc tu đó lại gần Lục Vũ, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không còn quan tâm đến những thứ khác, gào lớn lên nhắc nhở: "Tiểu ca, quay lại mau!" Nghe thấy tiếng của cậu, Lục Vũ lập tức phản ứng lại, vội vàng quay đầu nhìn một cái.

Nhìn thấy xúc tu trong nháy mắt, Lục Vũ không chút do dự, vung đao chém tới.

Hắc kim cổ đao mang theo ánh lửa, dễ dàng chém đứt những xúc tu đó!

Động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, sau khi chém đứt xúc tu, vung đao một cái, trực tiếp chém đứt những xúc tu trên người A Ninh!

Xúc tu bị chém đứt, cơ thể A Ninh co giật dữ dội, thậm chí từ chỗ bị chém đứt còn chảy ra máu màu đỏ đen!

Loại máu này, nhìn thế nào cũng không phải là máu của người khỏe mạnh!

Nhưng chỉ trong vài giây, những vết thương đó đã lành lại.

Cùng lúc đó, ngày càng nhiều xúc tu, từ trên cây san hô xông ra, đâm về phía Lục Vũ!

Chương 644

Lục Vũ sắc mặt không đổi, không ngừng vung đao, chém rụng vô số xúc tu!

Nhưng, dần dần, anh cũng cảm thấy cơ thể có chút không khỏe, hô hấp khó khăn, cánh tay vung đao bắt đầu mỏi nhừ.

Tình huống này, trước đây chưa từng có!

Hỏng rồi!

Trúng độc rồi!

Lục Vũ hiểu ra, mình vẫn luôn ở gần san hô nút áo, không chú ý đã trúng độc tố của hải quỳ!

Mặt nạ phòng độc đối với loại độc tố hải quỳ này, thực sự vô hiệu!

Hô hấp ngày càng khó khăn, Lục Vũ vào lúc này cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi!

Không được!

Không thể tiếp tục như vậy!

Lục Vũ cắn răng, trực tiếp tháo mặt nạ phòng độc đang cản trở hô hấp, hít thở từng ngụm lớn, cả người cảm thấy tốt hơn một chút!

Sau khi liên tục vung đao, nhân lúc có được khoảng trống hiếm hoi, từ trong Quỷ Động Ma Mộc của mình lấy ra "Hoàng Phủ Mật Thần Châm", tự châm cho mình một nhát!

Cảm giác đau do kim châm, khiến tinh thần anh chấn động!

Nhưng anh rất rõ, kim châm không hoàn toàn giải độc, bây giờ phải đi ngay, nếu không thực sự sẽ xảy ra chuyện!

Lục Vũ nghiến răng, để mình tỉnh táo hơn một chút, một tay tóm lấy A Ninh trên đất, ném cho Ngô Tà ở không xa, còn mình thì sử dụng một chiêu Mặc Gia kiếm pháp, trực tiếp xé nát cây san hô!

Cây san hô lập tức vỡ tan tành, tiếng chuông trong cả mật thất vang lên không ngớt!

May mà Lục Vũ, Ngô Tà đều đeo pháp khí ngưng thần, không bị ảo giác do tiếng chuông gây ra.

Lục Vũ càng không ngừng tay, liên tục vung đao chém đứt không biết từ đâu chui ra vô số xúc tu, cũng như những san hô nút áo rơi xuống bên cạnh mình!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, anh cuối cùng cũng nhìn thấy phiến sàn nhà vàng óng nơi A Ninh nằm trước đó.

Anh nghĩ không sai, trên phiến sàn nhà đó quả nhiên khắc không biết bao nhiêu phù lục!

Anh có ý muốn cạy phiến sàn nhà lên mang đi nghiên cứu, lúc này mới phát hiện phiến sàn nhà không biết sao lại cố định chết cứng, cho dù anh dùng hắc kim cổ đao cũng không cạy lên được!

Còn muốn cạy tiếp, cảm giác chóng mặt lại ập đến, Lục Vũ biết mình không thể trì hoãn thêm nữa, nếu lãng phí thời gian, e rằng thật sự phải bỏ mạng ở đây!

Lại một lần nữa vung đao chém đứt xúc tu đang lao về phía mình, Lục Vũ vội vàng lui ra khỏi phạm vi cây san hô, nhanh chóng chạy về phía Ngô Tà.

Lúc này, Ngô Tà đang cố gắng giải cơ quan của đường hầm lật ván, chỉ là loại cơ quan này, cậu thực sự không hiểu.

Lục Vũ hai bước chạy đến gần, chỉ nhìn một cái, đã biết cơ quan này còn cần vài phút nữa mới chuẩn bị xong, chỉ có thể nghiến răng,

lại một lần nữa châm vào mình, rồi đưa "Hoàng Phủ Mật Thần Châm" cho Ngô Tà, trầm giọng nói: "Nghiến răng kiên trì, chỉ cần vài phút nữa là ra được!" Ngô Tà biết bây giờ là thời khắc sinh tử, không nói lời thừa, nhận lấy kim châm, đâm mạnh vào tay mình một nhát, lại đâm mạnh vào tay A Ninh một nhát.

Đáng tiếc, A Ninh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong lúc trì hoãn này, vô số xúc tu, vậy mà đã rời khỏi phạm vi cây san hô, nhanh chóng áp sát vị trí của Lục Vũ và họ.

Mà lúc này, Ngô Tà lần đầu tiên nhìn thấy những xúc tu đó ở cự ly gần, đột nhiên hít một hơi khí lạnh: "Đây là La Quang Tinh Trùng!" "Tinh trùng La Quang là gì?" Lục Vũ trước đó đã hấp thụ quá nhiều độc tố hải quỳ, lúc này đã ngày càng mệt mỏi, cộng thêm tiếng chuông không ngừng vang lên, chỉ riêng việc mở mắt thôi cũng đã khiến cậu vô cùng kiệt sức.

Nhưng cậu vẫn nghiến răng, gắng gượng tinh thần hỏi Ngô Tà một câu, cố gắng để mình giữ tỉnh táo.

Ngô Tà cũng biết điều này, vội vàng nói lớn: "Tinh trùng La Quang là một loại côn trùng chuyên sống ở bờ biển, trông giống như giun đất, còn được gọi là giun cát!" "Nhưng loại tinh trùng La Quang này không giống giun cát thông thường, cấu trúc cơ thể của tinh trùng La Quang cực kỳ đơn giản..." Nói được hai câu, Ngô Tà đổi giọng, kinh hãi kêu lên: "Trời ạ!

Tiểu ca, cậu có thấy không!" Lúc này tinh thần Lục Vũ hoảng hốt, tầm nhìn đã trở nên mơ hồ.

Nghe thấy giọng Ngô Tà, cậu chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy thứ mà Ngô Tà gọi là "tinh trùng La Quang" và chiếc chuông ở cùng một chỗ, hình như là con giun cát đó quấn quanh chiếc chuông, không ngừng lắc lư.

Ngô Tà nhận thấy tình hình của Lục Vũ ngày càng tệ, vội vàng lấy kim châm mạnh vào tay cậu một cái.

Cơn đau nhói này khiến sự chú ý vốn đang hoảng hốt của Lục Vũ tập trung trở lại.

Cuối cùng cậu cũng nhìn rõ, không phải giun cát quấn quanh chiếc chuông rồi liên tục lắc nó.

Mà là thân thể của giun cát và "Cộng Sinh Linh" là một thể!

Không phải là san hô và Cộng Sinh Linh là một thể như cậu nghĩ trước đó...

Phát hiện này khiến tinh thần cậu tốt hơn một chút!

Ngô Tà thấy vậy càng vội nói: "Tiểu ca, cậu nghĩ xem, đây có phải là thủ đoạn của Uông Tàng Hải không!" "Liệu có phải Uông Tàng Hải biết bí mật của 'Cộng Sinh Linh', nên đã kết hợp tinh trùng La Quang và Cộng Sinh Linh lại với nhau?" "Tiểu ca, cậu mau nghĩ đi!" "Nghĩ thông suốt điểm này, mọi vấn đề sẽ được giải quyết!" Lúc này, Ngô Tà cũng chẳng quan tâm đúng sai, nghĩ gì nói nấy, anh chỉ hy vọng những lời nói linh tinh của mình có thể khiến Lục Vũ suy nghĩ, giúp cậu tỉnh táo hơn một chút!

Chỉ có Lục Vũ tỉnh lại, họ mới có thể thoát ra ngoài!

Điểm này, Ngô Tà cực kỳ rõ ràng!

Chương 645

Tiếc là... bản thân Lục Vũ đã vô cùng mệt mỏi, lúc này vấn đề Ngô Tà đưa ra càng khiến cậu uể oải, không muốn tốn sức suy nghĩ.

Điều duy nhất cậu muốn làm là nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật sâu... "Tiểu ca, cậu tỉnh lại đi!" Thấy lũ giun cát ngày càng gần, Lục Vũ đến đứng cũng đã mệt không chịu nổi, lòng Ngô Tà bắt đầu nguội lạnh.

Anh nghiến răng, liều mình, cầm chủy thủ xông thẳng về phía lũ giun cát!

Vừa chém lũ giun, vừa hét lớn: "Tiểu ca, cậu mau tỉnh lại!

Tiểu ca, cậu nhìn tôi này!

Tôi có thể giúp cậu rồi!" "Tiểu ca, cậu mau nhìn lên đỉnh đầu, nhiều nhất là một phút nữa, cơ quan sẽ mở!" "Tiểu ca!" Ngô Tà vừa chém đứt mấy con giun, lòng chợt lạnh toát!

Bởi vì, anh nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh cảm thấy khó tin, không thể tin nổi! "Thủy Hùng" lại chui ra từ dưới viên gạch vàng bên cạnh cây san hô!

Lần này xong rồi!

Độc tố của hải quỳ san hô nút áo, lũ giun cát mưu đồ bất chính, lại thêm Thủy Hùng bây giờ...

Lần này, không chết không được!

Trong khoảnh khắc, tâm trạng của Ngô Tà rơi xuống đáy vực, thậm chí còn từ bỏ chống cự, uể oải đi đến bên cạnh Lục Vũ, ngồi phịch xuống, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca, tôi không muốn chết, tôi còn rất nhiều ước mơ.

Nhưng mà..." Những lời khác anh nói, Lục Vũ đều không nghe lọt tai.

Nhưng tiếng "ước mơ" đó đã lập tức thức tỉnh Lục Vũ!

Lục Vũ như một bệnh nhân hồi quang phản chiếu, trong khoảnh khắc đó, cậu đột ngột ngồi bật dậy, tay phải sờ vào hông.

Giây tiếp theo, "Mặt nạ Mạnh Cực" đã được cậu đeo lên đầu!

Sao có thể quên nó được! "Mặt nạ Mạnh Cực" vừa vào tay, Lục Vũ khẽ gọi "Mạnh Cực" ba lần, lập tức cảm thấy khá hơn rất nhiều, không nói là hồi phục hoàn toàn, ít nhất cũng đã hồi phục được bảy tám phần!

Cảm giác này, giống như vừa uống thuốc tăng lực, tinh thần lập tức phấn chấn.

Ngô Tà thấy Lục Vũ khác thường, trong lòng vui mừng, phấn khích nói: "Tiểu ca, cậu khỏe rồi!" Lục Vũ vừa định nói thì lại cảm thấy một trận chóng mặt hoa mắt, thậm chí kiệt sức!

Nhưng cảm giác này hoàn toàn khác với trước đó, cảm giác hiện tại là do cậu vừa dùng "Mặt nạ Mạnh Cực", dẫn đến dùng sức quá mạnh!

Không chút do dự, Lục Vũ lấy ra một đoạn nhân sâm ngàn năm ném vào miệng, tinh thần lập tức tốt lên!

Cùng lúc đó, lũ giun cát đã xông đến bên cạnh họ!

Phía sau chúng, còn có một con Thủy Hùng dài khoảng một thước đang từ từ tiến lại gần!

Lục Vũ không chút chần chừ, Hắc Kim Cổ Đao vung mạnh lên, tức thì có mấy con giun cát bị chém thành hai đoạn.

Khi giun cát rơi xuống đất, "Cộng Sinh Linh" phát ra âm thanh

trong trẻo, vui tai.

Ngay sau đó, Thủy Hùng như nhận được lời kêu gọi nào đó, nhanh chóng di chuyển về phía lũ giun.

Con Thủy Hùng mở to miệng trên đầu, lũ giun cát thì vặn vẹo thân mình chui vào trong nó.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vũ không khỏi hơi sững sờ.

Cậu cảm thấy, chuyện này có lẽ không đơn giản là Thủy Hùng muốn ăn côn trùng.

Quả nhiên!

Giây tiếp theo, Thủy Hùng quay người, nhanh chóng chạy đến viên gạch vàng lớn khắc đầy bùa chú, lướt qua viên gạch rồi biến mất không dấu vết!

Hành động của Thủy Hùng trái với bình thường, cực kỳ nhanh!

Nếu không phải Lục Vũ đã hồi phục tinh thần nhờ sự trợ giúp của "Mặt nạ Mạnh Cực", thì căn bản không thể bắt kịp!

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc con Thủy Hùng đó biến mất, gần như cùng lúc một con Thủy Hùng khác xuất hiện trên viên gạch vàng!

Một con biến mất, một con xuất hiện, hai con Thủy Hùng nối tiếp nhau, không có bất kỳ khoảng trống nào.

Nhưng... chỉ trong nháy mắt, lại một con Thủy Hùng khác chui ra từ nơi đó!

Tiếp theo, hết con này đến con khác!

Chương 646

Lần này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra của lũ Thủy Hùng!

Lối ra của chúng chính là bên cạnh viên gạch vàng, vị trí của cây san hô trước đó!

Lúc trước khi cứu A Ninh, Lục Vũ vừa đến đã bị viên gạch vàng thu hút, không hề để ý bên dưới cây san hô còn có một lối đi.

Lúc này nhìn kỹ lại, từng con Thủy Hùng đẩy san hô nút áo lên, bò ra từ cái hố đó.

Nhìn qua, cái hố có đường kính khoảng một mét, lũ Thủy Hùng không ngừng ra vào.

Mỗi con Thủy Hùng chạy qua, sau khi hấp thụ một con giun cát bị chặt đứt, liền lập tức quay về hang động biến mất!

Bên dưới đó, rốt cuộc cất giấu thứ gì?

Lúc này, Lục Vũ nghe thấy tiếng "két két" trên đầu, vội ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy, vị trí cơ quan lật bị một đống san hô nút áo kẹt lại, tiến thoái lưỡng nan, không thể mở ra được nữa.

Hơn nữa... một bộ phận Thủy Hùng không tìm thấy "giun cát chuông", bắt đầu nhắm mục tiêu vào họ.

Lục Vũ lại nhìn Ngô Tà bên cạnh, lòng trầm xuống.

Chỉ trong chốc lát, tình hình của Ngô Tà chuyển biến xấu đi, đầu óc quay cuồng, đứng cũng không vững.

Thấy vậy, Lục Vũ càng không dám lãng phí thời gian, vội dùng

Mặt nạ Mạnh Cực chữa trị cho Ngô Tà một chút, rồi vác A Ninh vẫn còn bất tỉnh trên đất lên, trầm giọng nói: "Đi!" Nếu còn chần chừ, độc tố hải quỳ và lũ Thủy Hùng liên tục kéo đến chắc chắn sẽ vây chết họ.

Dù Lục Vũ có Mặt nạ Mạnh Cực, cũng không thể ngốc nghếch đối đầu trực diện với chúng!

Lục Vũ vác A Ninh chạy như bay, không hề bị ảnh hưởng.

Chỉ trong vài hơi thở, cậu đã nhảy xuống cái hố lớn.

Bên trong hố lớn đúng như cậu dự đoán, hoàn toàn do con người xây dựng, chỉ là so với các lối đi khác, lối đi này vô cùng chật hẹp.

Rộng nhất khoảng một mét, cao hai mét.

Nhưng... trong cái rủi có cái may, lối đi này rất khô ráo, Lục Vũ và Ngô Tà chạy rất nhanh.

Cộng thêm việc lũ Thủy Hùng sau khi vào lối đi, không biết vì sao tốc độ lại chậm lại, nên không còn là mối đe dọa với họ.

Chạy được một lúc, trước mặt xuất hiện một ngã rẽ, chỉ liếc mắt một cái, cậu dứt khoát chọn lối đi bên phải.

Lối đi này rộng rãi hơn nhiều so với lối đi trước.

Nhưng... trong lối đi rộng rãi, lại đầy... xương trắng chất chồng!

Lân tinh lập lòe, chiếu sáng cả lối đi.

Nhìn qua, lối đi rộng ba mét, toàn bộ đều là hài cốt chất đống lộn xộn!

Dày đặc, không biết có bao nhiêu!

Lục Vũ và Ngô Tà đều bất giác dừng bước.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng sột soạt.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, hai con Thủy Hùng đã đuổi theo họ.

Lục Vũ biết không thể trì hoãn thời gian, vội vỗ vai Ngô Tà, trầm giọng nói: "Đi vào trong một chút, xem lũ Thủy Hùng đi thế nào đã." Ực!

Ngô Tà nuốt nước bọt, cẩn thận đi theo sau Lục Vũ, bước hai bước vào lối đi đầy hài cốt.

Rắc!

Cạch!

Hài cốt ở đây, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm.

Một bước dẫm lên, đã gãy không biết bao nhiêu khúc.

Tiếng lách cách khiến Lục Vũ cũng thấy khó chịu, huống chi là Ngô Tà.

Lúc này, tim Ngô Tà đập thình thịch, lông gáy dựng đứng, đầu gối cũng hơi phát run!

Chương 647

Nhìn thấy Thủy Hùng đi tới, càng không dám nhìn, vội quay đầu đi, sợ bị chúng phát hiện!

Nhưng chỉ trong lúc quay đầu, anh đột nhiên phát hiện... trên vách tường có một dòng chữ máu! "Ngô Tam Tỉnh hại ta, cùng đường bí lối, chết trong oan khuất, trời đất chứng giám - Giải Liên Hoàn!" Khoảnh khắc nhìn thấy dòng chữ máu này, đầu Ngô Tà "ong" một tiếng, chỉ cảm thấy máu trong người đều lạnh toát!

Cùng đường bí lối!

Cùng đường bí lối!

Giải Liên Hoàn bị Tam thúc ép đến cùng đường, đi vào đây, nên đã để lại huyết thư, hy vọng người khác nhìn thấy, đúng không?

Ngô Tà ngơ ngác quay đầu, nhìn đống xương trắng dưới chân, trong lòng nghĩ, hài cốt của Giải Liên Hoàn, không biết có ở đây không?

Đợi đã!

Dòng chữ khắc trên đá ở cửa mộ đạo...

đó là có người đã nhìn thấy những chữ này, sau đó khắc lại ở cửa mộ đạo, đúng không?

Ngô Tà nghĩ đến điều gì đó, không kìm được sự tò mò về sự thật, không nhịn được nói: "Tiểu ca..." Một câu vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Tôi hiểu rồi!" Ngô Tà sững sờ, ngơ ngác nói: "Tiểu ca, cậu hiểu gì rồi?" "Tìm thấy lối ra rồi!" "Lối ra nào?" "Ở ngay phía trước!" Lục Vũ thả lỏng tinh thần, nói: "Còn nhớ mười hai bức tranh quỷ trong mộ thất chúng ta thấy trước đó không?" "Nhớ." Đầu óc Ngô Tà

ong ong, cũng không nhớ được nhiều chi tiết.

Lục Vũ cũng không để anh đoán, trực tiếp dẫn anh đi xuyên qua đống hài cốt, vừa đi vừa nói: "Cuối con đường hầm này, chính là bức tranh quỷ sinh con đó!" Sinh con?

Tranh quỷ?

Lục Vũ nói liên tiếp mấy câu, Ngô Tà cuối cùng cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Anh cũng biết bây giờ không phải lúc suy nghĩ về chuyện của Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, vội vàng đi theo sau Lục Vũ, cứng rắn đi theo bước chân của Thủy Hùng, từ từ tiến về phía trước.

Đi khoảng năm sáu mét, không khí có thêm một mùi hôi thối đặc trưng của xác chết.

Lúc này, lũ Thủy Hùng cũng dừng lại.

Hai người có thể nhìn thấy, vị trí mà Thủy Hùng dừng lại có một cái xác.

Đó là một thi thể mặc đồ lặn, không phải hài cốt.

Thủy Hùng dừng lại bên cạnh thi thể, mở miệng, liền thấy một con giun cát từ trong miệng nó rơi ra, rơi xuống thi thể đó.

Con giun cát vốn đã bị đứt thành hai đoạn, sau khi rơi xuống thi thể, thân thể lập tức lại ngọ nguậy, đoạn thân gãy liên tục bò trên thi thể, bò đến vị trí vết thương mà Thủy Hùng để lại, rồi chui tọt vào trong!

Thủy Hùng đứng yên bên cạnh, không hề động đậy.

Lục Vũ và Ngô Tà nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Lúc này, Lục Vũ đã nghĩ đến một khả năng.

Cây san hô, viên gạch vàng bùa chú, "Cộng Sinh Linh" và cả Thủy Hùng, e rằng là một loại "hệ thống cộng sinh" mà Uông Tàng Hải tạo ra, không biết ông ta lấy cảm hứng từ sự cộng sinh của thi biệt và rết, hay là nguyên nhân khác.

Trong chốc lát, Lục Vũ cũng không nghĩ ra, ý nghĩa tồn tại của một "hệ thống cộng sinh" như vậy là gì?

Nhưng... trong cảnh tượng kỳ quái này, Lục Vũ nhìn thấy một thứ còn kỳ quái hơn!

Vừa rồi cứ mải nhìn Thủy Hùng, đến tận bây giờ quan sát xung quanh, cậu mới phát hiện, sát vách tường đường hầm, mọc một ít cỏ dại màu đen.

Thứ này, rất kỳ lạ! 【Tên vật phẩm: Manh Nhân Thảo】 【Cấp bậc vật phẩm: Thất phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Hóa rắn】 【Giới thiệu vật phẩm: Manh Nhân Thảo, tính khó sống.

Lấy nơi âm địa làm gốc, xác thối làm đất, tưới máu rắn, liên tục chín ngày, mới có thể bén rễ, sau khi bén rễ âm khí không ngừng mới có thể sinh trưởng, sau khi trưởng thành kết quả, ăn vào có thể đọc được thông tin pheromone của rắn độc.】 Lục Vũ khẽ nhíu mày, thầm nghĩ tại sao ở đây lại có thứ này?

Tuy nhiên, không đợi cậu nghĩ kỹ, Ngô Tà nghĩ đến dòng chữ máu mình vừa thấy, lập tức hạ thấp giọng, nói nhỏ: "Tiểu ca, tôi vừa thấy dòng chữ máu của Giải Liên Hoàn để lại." "Ở đâu?" "Ở kia." Vừa đi qua mấy mét, Lục Vũ dùng đèn pin soi qua, liền có thể thấy những chữ máu đó, cũng không đến xem kỹ.

Dù sao, chuyện này đã xảy ra rồi, có day dứt cũng không có ý nghĩa.

So với chuyện đó, Manh Nhân Thảo càng khiến Lục Vũ muốn tìm

hiểu!

Tuy nhiên, đúng lúc này tại vị trí vết thương của thi thể, đột nhiên chui ra mấy con giun cát.

Mấy con giun cát đều chui vào trong chiếc chuông đồng.

Sau đó, mấy con giun cát, cùng với chuông đồng, đều bị Thủy Hùng nuốt vào bụng.

Thủy Hùng từ từ quay người, dẫm lên đống hài cốt, men theo đường hầm chậm rãi tiến về phía trước.

Nó dường như không để ý đến Lục Vũ và Ngô Tà.

Chương 648

Sau khi ra khỏi lối đi, nó lại rẽ hướng, từ từ di chuyển về phía nơi Lục Vũ và họ vừa chạy ra.

Bất đắc dĩ, Lục Vũ và Ngô Tà cũng chậm rãi đi mấy bước, đến cửa đường hầm, nhìn động tác của Thủy Hùng.

Cùng lúc đó, vẫn có Thủy Hùng không ngừng di chuyển về phía đường hầm đầy hài cốt.

Lục Vũ nhíu mày, Ngô Tà cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, Ngô Tà lên tiếng: "Tiểu ca, lũ Thủy Hùng này... chẳng lẽ là đang nuôi giun cát?" Dừng một chút, lại bổ sung: "Tôi cũng không biết nên nói là nuôi hay là gì, chỉ cảm thấy lũ Thủy Hùng này hình như đang chăm sóc giun cát?" Trong lòng Lục Vũ cũng có suy nghĩ tương tự.

Từ tình hình hiện tại, Thủy Hùng thả giun cát vào thi thể, giun cát có thể biến thành mấy con, sau đó chui vào trong chuông, lại bị Thủy Hùng nuốt xuống.

Thủy Hùng lại mang giun cát, quay về cây san hô.

Nhưng, tại sao?

Chuyện này, nói không tò mò là giả.

Không ai có thể không tò mò!

Lục Vũ và Ngô Tà nhìn nhau, nói: "Cậu có muốn đi không?" Ngô Tà thành thật gật đầu, nhưng lại lộ vẻ khó xử: "Cơ thể A Ninh..." "Tạm thời chưa chết được, không có vấn đề gì lớn.

Độc tố hải quỳ chỉ khiến người ta hôn mê, sau khi rời đi uống

thuốc đúng bệnh, chắc sẽ nhanh khỏi thôi." Nghe vậy, Ngô Tà cũng không còn day dứt.

Dù sao, ngôi mộ dưới đáy biển này có quá nhiều bí ẩn.

Rất có thể, cả đời này chỉ xuống địa cung này một lần, không làm rõ mọi chuyện, chẳng phải là đến vô ích sao?

Hai người đạt được thỏa thuận, không còn lãng phí thời gian, Lục Vũ không để lại dấu vết thu hết Manh Nhân Thảo ở bên cạnh, im lặng đi theo Thủy Hùng, từ từ tiến lại gần nơi họ vừa thoát ra.

Không lâu sau, hai người đi theo sau Thủy Hùng, chui ra khỏi đường hầm.

Họ đi đi về về, mất hơn mười phút.

Cây san hô bị Lục Vũ đập vỡ trước đó đã được ghép lại, đứng sừng sững ở đó.

Thủy Hùng bò trên viên gạch vàng lớn khắc đầy bùa chú, mở miệng, từng con giun cát cuộn lấy chiếc chuông, từ miệng Thủy Hùng bò ra, rơi xuống viên gạch vàng.

Tiếp đó, chỉ thấy từng con giun cát vặn vẹo thân mình trên đó, giống như đang nhảy múa, kéo theo chiếc chuông cũng không ngừng vang lên.

Đồng thời, thân thể giun cát co lại, phun ra từng hạt cát đen.

Điều bất ngờ là, mấy con giun cát rất biết phun cát.

Dường như đã phun hết cát đen trong cơ thể ra, để lại một nhúm cát đen trên viên gạch vàng.

Mấy con giun cát dường như kiệt sức, nằm liệt trên viên gạch vàng, không động đậy.

Lúc này, Thủy Hùng lại nuốt giun cát vào, chậm rãi mang giun cát

rời đi...

Lục Vũ và Ngô Tà nhìn nhau, mặt mày ngơ ngác, đối với chuyện xảy ra trước mắt không có chút manh mối nào.

Nhìn thấy hết mọi thứ, mà lại như không thấy gì, không hiểu tất cả những điều này rốt cuộc là vì sao.

Tuy nhiên... một lát sau, những hạt cát đen lại biến thành màu vàng ngay dưới mí mắt Lục Vũ và Ngô Tà!

Ngô Tà trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt quá đỗi khó tin!

Ngay cả Lục Vũ, vào khoảnh khắc này cũng có chút kinh ngạc.

Đây là làm gì?

Điểm đá thành vàng?

Uông Tàng Hải bày vẽ nhiều như vậy, tốn nhiều công sức như vậy, chỉ để điểm đá thành vàng?

Có thể sao?

Không thể!

Thứ Uông Tàng Hải muốn không phải là tiền, ông ta muốn là trường sinh!

Nhưng, đây rốt cuộc là cái gì?

Ngay lúc Lục Vũ đang tính toán trong đầu, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng "xào xạc".

Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy trên cây san hô, một san hô nút áo rất nhỏ trôi xuống.

Chương 649

San hô nút áo rơi xuống đất, nảy lên mấy cái, bò đến viên gạch vàng.

Chỉ thấy, sau khi san hô nút áo rơi xuống viên gạch vàng, nó từ từ bò đến một góc.

Tiếp đó, Lục Vũ lại ngửi thấy một mùi hăng nồng nặc!

Mùi này, chính là khí độc "san hô nút áo" mà cậu đã ngửi thấy khi cứu A Ninh.

Lục Vũ lập tức hiểu ra, A Ninh ngất xỉu trên viên gạch vàng bùa chú này, rất có khả năng chính là vì cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Không chút do dự, Lục Vũ lại một lần nữa kích hoạt "Mặt nạ Mạnh Cực", bảo vệ mình và Ngô Tà, tránh lặp lại tình trạng thảm hại như trước.

Nhân lúc này, Lục Vũ lại lấy ra một miếng nhân sâm ngàn năm, chia làm hai, mình và Ngô Tà mỗi người một nửa, bổ sung thể lực!

Hai người, im lặng chờ đợi, muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ gì.

Lần này, không để họ chờ lâu!

Chỉ sau vài hơi thở, liền nghe thấy một trận tiếng "két, két".

Lục Vũ quay đầu nhìn, chỉ thấy tấm ván lật mà họ đi xuống, cuối cùng cũng đẩy được san hô nút áo cản đường, lại một lần nữa lật lên, những tia sáng vàng từ trên đó chiếu xuống.

Ngô Tà sững sờ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, chúng ta..." Vừa nói

được nửa câu, Ngô Tà đột nhiên trừng lớn mắt, như thể gặp ma!

Chỉ thấy!

Viên gạch vàng khắc bùa chú đó, lúc này, lại đột nhiên từ dưới đất nhô lên!

Trong cơn biến động đột ngột, Lục Vũ là người phản ứng đầu tiên, vội kéo Ngô Tà lùi lại hai bước, chuẩn bị ứng phó!

Nhưng... không có bất kỳ mũi tên, khói độc nào xuất hiện từ dưới viên gạch vàng nhô lên.

Bên dưới viên gạch vàng, là một cây đèn đồng hình rùa.

Toàn bộ hình dạng là một con rùa đồng, trên mai rùa có một cái đĩa đèn, trong đĩa không có bấc đèn, chỉ có một viên đan lớn lấp lánh ánh vàng! 【Tên vật phẩm: Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Ngưng đan, đoạt sinh cơ】 【Giới thiệu vật phẩm: Đường Vũ Tông Lý Viêm, thích luyện đan, si mê trường sinh!

Sau khi lên ngôi liền tìm kiếm đan phương, lệnh cho đạo nhân luyện đan, từng ra lệnh cho các đạo sĩ trong thiên hạ tiến cống tim của đồng nam đồng nữ mười lăm tuổi, dùng để luyện đan...

Đường Vũ Tông Lý Viêm băng hà năm ba mươi ba tuổi, Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc là minh đăng dùng trong đan phòng.

Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc, có thể lấy sinh cơ của sinh linh ngưng kết thành đan, uống vào có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng trong đan hoàn, ngưng tụ chấp niệm của sinh linh, hình thành ác mộng, đến chết mới thôi...】 Thì ra là vậy!

Nhìn giới thiệu của hệ thống, Lục Vũ bừng tỉnh!

Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc và tượng thần ở núi Sinh Tế có những

điểm tương đồng kỳ diệu, hai loại pháp khí này đều đi ngược lại ý trời, cướp đoạt mệnh số của người khác để kéo dài tuổi thọ cho mình.

Hoàn toàn có thể nói, là một thứ độc ác hại người không lợi mình!

Lần này, Lục Vũ cũng hiểu được thủ đoạn của Uông Tàng Hải!

Lòng vòng một hồi, thì ra Uông Tàng Hải thông qua "Cộng Sinh Linh" để khống chế giun cát, khiến giun cát, Thủy Hùng, san hô nút áo cùng hợp tác.

Sinh vật như Thủy Hùng, sinh mệnh dài lâu, gần như bất tử.

Rất có thể, Uông Tàng Hải đã phát hiện ra nhược điểm của "Thi Biệt Đan", quyết định tự mình nghiên cứu chế tạo đan dược mới, nên mới có cảnh tượng hiện tại!

Nhìn lại cơ quan này, Lục Vũ càng hiểu rõ trong lòng.

Uông Tàng Hải làm việc, cực kỳ tỉ mỉ, bố trí cơ quan càng là một vòng nối một vòng.

Ông ta giấu "trường sinh đan" dưới viên gạch vàng, khiến người ta không thể phát hiện, cho dù giống như cậu, tìm được căn phòng tối dưới lòng đất này, cũng sẽ chỉ như cậu trước đó, nhìn thấy viên gạch vàng, nhìn thấy bùa chú trên đó, suy nghĩ về những bùa chú đó.

Sau đó... sẽ bị độc tố hải quỳ của san hô nút áo làm cho ngất đi trong lúc do dự, trở thành thức ăn cho giun cát, Thủy Hùng.

Chỉ khi ở bên dưới, đợi đến khi "tấm ván lật" di chuyển lần nữa, mới vì sự di chuyển của tấm ván mà kích hoạt "đòn bẩy", đẩy viên gạch vàng lên khỏi mặt đất, mới có thể nhìn thấy diện mạo của kim đan!

Tất nhiên.

Trước đó khi Lục Vũ và Ngô Tà đi xuống, cũng đã kích hoạt "đòn

bẩy" đẩy viên gạch vàng lên, chỉ tiếc là lúc đó Lục Vũ nhìn thấy A Ninh lơ lửng trên không, không nghĩ đến bên dưới còn giấu một bảo bối như vậy đã đẩy A Ninh lên không trung!

Đợi đến khi cậu đi đến bên cạnh cây san hô, đòn bẩy lại một lần nữa thay đổi, viên gạch vàng lại hạ xuống, khiến cậu bỏ lỡ cơ hội phát hiện bí mật, may mà cậu vì biểu hiện của Thủy Hùng mà quay lại...

Nghĩ đến đây, Lục Vũ không còn lãng phí thời gian, vội vươn tay, lấy ngay Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc bên trong ra, trực tiếp nhét vào "Quỷ Động Ma Mộc".

Nhưng!

Chương 650

Ngay khoảnh khắc Lục Vũ lấy ra "Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc", một cột nước bắn thẳng lên trời, trực tiếp đẩy cả viên gạch vàng lớn đó lên nóc vòm!

Áp lực nước kinh người, thậm chí còn làm vỡ cả nóc vòm!

Lục Vũ thầm nghĩ không ổn!

Ngôi mộ dưới đáy biển này, vẫn luôn duy trì một sự cân bằng vô cùng tinh vi, mới có thể đảm bảo trong mộ có không khí, mà không có nước, không bị sụp đổ!

Nhưng không ngờ, khi cậu nhặt Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc lên, đã phá vỡ sự cân bằng, giống như giọt nước làm tràn ly!

Toàn bộ địa cung dưới biển, đang trên bờ vực sụp đổ!

Cột nước bắn lên trời, giống như súng nước cao áp, phá vỡ tường mộ và nóc vòm!

Loại cấu trúc nóc vòm này, chỉ cần một viên gạch bị hỏng, toàn bộ nóc vòm sẽ mất đi kết cấu hoàn chỉnh, vô số viên gạch vàng phía trên đều bắt đầu rơi xuống!

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, một tay tóm lấy Ngô Tà, tránh cho anh vì hoảng loạn mà chạy lung tung!

Lúc này, điều kỵ nhất chính là chạy loạn!

Có thể không động, thì không động!

Nơi an toàn nhất trong cả mộ thất, chính là vị trí cột nước mà họ đang đứng!

Thực tế, dù Lục Vũ không tóm lấy Ngô Tà, Ngô Tà cũng đã sợ đến

ngây người.

Cảnh tượng trước mắt, thực sự quá kinh người! "Mộ thất" phía trên vẫn đang không ngừng sụp đổ, cột nước vẫn bắn lên trời, nhưng dưới chân họ, lại không có một giọt nước, ngay cả vị trí cây san hô cũng không xuất hiện xoáy nước, có lẽ toàn bộ nước đều đổ ngược vào đường hầm dưới cây san hô.

Đợi một lúc, thấy không có mảnh vỡ nào rơi xuống người mình, Ngô Tà hơi bình tĩnh lại một chút, nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, chúng ta đi theo đường hầm đó nhé?" "Đừng động." Lục Vũ suy nghĩ một chút, quyết định không đi theo con đường hầm đã đi qua trước đó nữa.

Cơ quan này, rõ ràng là cơ quan cuối cùng mà Uông Tàng Hải để lại để phá hủy ngôi mộ dưới biển.

E rằng sẽ không có chuyện gì tốt, nói không chừng tình hình còn nguy hiểm hơn!

Thay vì chạy loạn, không bằng lấy bất biến ứng vạn biến!

Cậu có Tị Thủy Châu, cho dù nước biển có tràn vào hết, chỉ cần ngôi mộ lớn này có kẽ hở với bên ngoài, luôn có thể tìm được lối ra.

Nhưng nếu lỡ chui vào đường hầm, đường hầm sụp đổ, thì thật sự sẽ bị chôn sống trong đó!

Ngô Tà kinh hãi thất sắc, thấy những viên gạch rơi xuống ngày càng nhiều, trái tim vừa miễn cưỡng bình tĩnh lại, lập tức lại treo lên cổ họng!

Anh dùng đèn pin, cẩn thận quan sát phía trên mộ thất.

Mộ thất trên đầu, đã sụp gần hết, những viên gạch vàng và đá vụn rơi xuống tạo thành một con dốc, chỉ cần men theo con dốc là có thể leo lên.

Từ mấy tượng người đá, ngựa đá rơi xuống xem ra, vị trí phía trên hẳn là tai thất của đại mộ Chu Hùng Anh.

Tường mộ và nóc vòm của tai thất đều là đá xanh nguyên khối, xem ra đá xanh dường như không có ý định sụp đổ, sự sụp đổ của mộ thất dường như đến đây là kết thúc.

Chỉ là...

đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của Ngô Tà!

Chỉ trong chốc lát, đòn bẩy của tấm ván lật vẫn đứng sừng sững ở đó đã tích đủ năng lượng, khẽ rung lên một cái.

Cú va chạm có vẻ yếu ớt này lại đập vào viên gạch lớn của chủ mộ thất, một lần nữa phá vỡ sự cân bằng tinh vi.

Chỉ trong nháy mắt, tấm ván lật không còn chịu được trọng lượng, lập tức rơi xuống toàn bộ!

Qua khoảng trống khổng lồ mà tấm ván lật để lại, hai người có thể thấy, chủ thất đã mất cân bằng, vô số viên gạch vàng trên mặt đất của chủ thất đều bắt đầu nghiêng, đổ dồn về phía vị trí tấm ván lật của chủ thất!

Lúc này họ mới nhận ra, kết cấu đáy của khu mộ này cũng dùng hình phễu!

Điểm chống đỡ kết cấu chính là chủ mộ có tấm ván lật!

Sau khi tấm ván lật sụp đổ, không còn thứ gì có thể chống đỡ sức ép của những viên gạch vàng đó!

Tất cả gạch vàng, đều bắt đầu trượt xuống!

Xem ra, chẳng bao lâu nữa, những viên gạch vàng đó sẽ đè sập hoàn toàn vị trí của tấm ván lật!

Thấy vậy, Lục Vũ lập tức hiểu ra, phải nhân lúc này thoát ra khỏi

vị trí tấm ván lật vẫn đang sụp đổ.

Nếu không, sẽ thế nào, cậu cũng không biết! "Ngô Tà, đi!" Đầu óc Ngô Tà ong ong, nhưng nghe thấy lời của Lục Vũ, lập tức hiểu ra ý của cậu.

Đúng vậy, bây giờ phải đi.

Chương 651

Nếu không đi, đợi đến khi gạch vàng rơi xuống nhiều hơn, trọng lượng ở vị trí lối ra của tấm ván lật mất cân bằng, e rằng cả gian mộ thất đều sẽ sụp xuống!

Ngô Tà không dám lãng phí thời gian, vội vàng đi theo sau Lục Vũ, men theo tấm ván lật đang sụp đổ, nhân lúc gạch vàng đã tạo thành hình phễu, nhanh chóng leo lên trên.

Sau khi lên mộ thất, hai người càng không dừng lại, chạy một mạch ra khỏi chủ mộ, men theo con đường lúc đến, xuyên qua kim thành, kim tường, nhanh chóng trở về đại điện Thiên Cung!

Chỉ vừa vào đại điện Thiên Cung, đã nghe thấy tiếng nứt vỡ "rắc, rắc" trên nóc vòm.

Lục Vũ và Ngô Tà ngẩng đầu nhìn, liền thấy nóc vòm to lớn đã bắt đầu nứt ra!

Lúc này, họ cũng không biết trên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến cả nóc vòm cũng bắt đầu vỡ!

Loại kết cấu chỉ cần một chút xáo trộn là biến tất cả thành phế tích này, thực sự khiến người ta... khó nói!

Đúng lúc này, Ngô Tà nghe thấy âm thanh kỳ lạ, quay đầu nhìn, chỉ thấy cây cột gỗ lim vàng ở góc đại điện xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Cảnh này, suýt nữa làm anh sợ chết khiếp! "Tiểu ca, đại điện này e rằng..." Sau khi vào đại điện, Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nóc vòm.

Cậu đang đợi nó sụp!

Cậu đã thấy, ở vị trí vết nứt trên nóc vòm, có những giọt nước rõ

rệt xuất hiện.

Không còn nghi ngờ gì nữa!

Phía trên nóc vòm, chính là nước biển!

Nước biển đó, chính là lối ra của họ!

Quả nhiên!

Đợi khoảng nửa phút, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn "bùm", có một thứ giống như cột sắt lớn, từ trên trời giáng xuống, đâm xuyên qua nóc vòm, ầm một tiếng rơi xuống!

Chỉ là khi gần mặt đất, nó lại dừng lại!

Cùng lúc đó, vô số nước biển, tuôn xuống như thác!

Thấy cảnh này, Lục Vũ và Ngô Tà nhìn nhau, trong mắt vừa kinh ngạc, vừa nhẹ nhõm...

Thật trùng hợp, cây cột lớn đột nhiên đâm xuống đó, chính là cột buồm của "thuyền khảo cổ Tây Sa"!

Cú đâm này, cột buồm rơi xuống, cả con thuyền khảo cổ Tây Sa cắm xiên vào nóc vòm, theo một cách vô cùng khéo léo, cùng với kết cấu mộ thất hình thành một sự cân bằng, khiến sự sụp đổ của mộ thất tạm thời dừng lại, chỉ có nước biển không ngừng đổ vào.

Lục Vũ không vội, chỉ dặn Ngô Tà đừng hoảng, đợi đến khi nước biển tràn vào hết, họ có thể dễ dàng rời khỏi đây.

Cùng lúc đó, Lục Vũ cũng xác thực được suy đoán của mình.

Mộ đạo trên con tàu đắm mà họ vào ban đầu, hoàn toàn là thứ mà người đời sau xây dựng để che mắt!

Nhưng không thể phủ nhận, người xây mộ đạo rất chuyên nghiệp, đã nối con mộ đạo đó với địa cung dưới biển thực sự, mà không phá

vỡ sự cân bằng!

Cũng có một khả năng là lần thám hiểm đó đã phá vỡ sự cân bằng của địa cung, chỉ có thể xây thêm mộ đạo để giải quyết vấn đề.

Nhưng dù nói thế nào, người xây thêm mộ đạo rõ ràng không ngờ rằng, kết cấu của địa cung này phức tạp hơn ông ta dự kiến.

Càng không ngờ rằng, con tàu đắm này, vào lúc này, lại trở thành sự tồn tại tinh vi cân bằng địa cung.

Trong lúc Lục Vũ đang suy tính trong lòng, nước biển đổ vào đã gần như lấp đầy mộ thất.

Lục Vũ lấy ra Tị Thủy Châu, dẫn Ngô Tà trực tiếp rời đi từ vị trí con tàu đắm.

Sau khi bơi ra khỏi nóc vòm, Lục Vũ quay đầu nhìn lại, lờ mờ có thể thấy một cột nước, chống đuôi con tàu đắm này lên, vừa khéo có thể để con tàu cắm vào nóc mộ.

Có thể là không khí trong địa cung ngày càng ít, áp lực có xu hướng cân bằng, lực đẩy lên của cột nước đó giảm đi, con tàu đắm lại từ từ trở về vị trí cũ.

Chỉ cần một chuyển động này, nóc vòm không còn được kiểm soát, đại mộ ầm ầm sụp đổ, cả con tàu đắm đều rơi vào nóc vòm địa cung!

Trong chốc lát, bùn cát cuồn cuộn, nước biển đục ngầu, không thể nhìn thấy gì...

Lần này, trong lòng cậu càng thêm cảm khái.

Người xưa nói nhất ẩm nhất trác giai do tiền định, quả không sai.

Lục Vũ trong lòng cảm khái, tay không ngừng cử động, vội vàng dẫn Ngô Tà, A Ninh phá nước mà lên.

Trong đầu cậu, vào khoảnh khắc này hệ thống đột nhiên thông báo. 【Chúc mừng túc chủ thoát khỏi địa cung của Uông Tàng Hải, tổng độ thám hiểm mộ dưới biển Tây Sa đạt 60%, hệ thống thưởng Chủy thủ Long Lân.】 Lúc này, Lục Vũ cũng không kịp xem Chủy thủ Long Lân là gì, nhìn tình hình trên mặt biển.

Chương 652

Không xa, chính là thuyền cá của họ, đậu trên biển, dập dềnh theo sóng.

Hai người nhìn nhau, vẫn quyết định lên thuyền xem thử.

Nếu trên thuyền có chuyện, họ còn có A Ninh làm con tin, nếu không có chuyện, thì lại nói sau...

Không lâu sau, hai người dẫn theo A Ninh vẫn chưa tỉnh bơi đến mạn thuyền, rồi men theo thang dây leo lên.

Sau khi lên, cũng không dừng lại, trực tiếp bắt đầu tìm kiếm khắp con thuyền.

Không lâu sau, hai người đã tìm kiếm khắp con thuyền một lượt, trên thuyền lại một lần nữa không một bóng người!

Không chỉ người biến mất, mà cả những trang bị vốn để trong khoang cá cũng không thấy đâu, cảm giác này, rất kỳ lạ!

Đến khi kiểm tra phòng điều khiển, tình hình càng không ổn!

Ngô Tà lòng trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, con thuyền này hỏng rồi, tín hiệu và hệ thống điều khiển đều hỏng cả." Lục Vũ cũng đã thấy, vị trí của mấy thiết bị quan trọng trong khoang điều khiển, đều có dấu vết bị bắn súng.

Xem ra... thật sự có bên thứ ba tham gia vào hành động lần này của họ!

Phá hỏng thuyền, đây là muốn để họ trôi dạt trên biển?

Nhìn một lúc, Ngô Tà nhỏ giọng nói: "Không phải là gặp cướp biển chứ?" "Không thể nào." Lục Vũ lắc đầu: "Tây Sa nơi này, làm

sao có thể có cướp biển." "Cũng đúng." Ngô Tà cũng cảm thấy suy nghĩ vừa rồi của mình có chút hoang đường, lắc đầu.

Nhưng... không phải cướp biển, vậy thì là thế lực thứ ba, người ẩn mình trong bóng tối.

Người như vậy, còn khiến anh lo lắng hơn cướp biển.

Dù sao, tình hình hiện tại, căn bản không có cách nào phán đoán người phá thuyền là kẻ thù của họ, hay là bạn bè.

Còn có một vấn đề thực tế hơn là, thuyền hỏng rồi, họ làm sao trở về?

Nơi này cách bờ biển nói gần không gần, nói xa không xa, nhưng bơi về rõ ràng là một chuyện không thể.

Hai người, lại tìm kiếm trên thuyền, vẫn không phát hiện ra gì.

Lần này, Ngô Tà càng thêm lo lắng.

Tuy nhiên, Lục Vũ lại không quá lo lắng, trôi dạt trên biển một chút, cũng không có vấn đề gì.

Cùng lắm, dùng Tị Thủy Châu đi bộ về bờ biển, cũng không phải là không thể.

An ủi Ngô Tà vài câu xong, Lục Vũ liền dẫn anh trở lại boong tàu.

Một là nghỉ ngơi một chút, hai là cậu cũng muốn xem Chủy thủ Long Lân mà hệ thống vừa thưởng là thứ gì.

Còn có một điều quan trọng nhất là, cậu phải xem xét lại toàn bộ sự việc lần này.

Đã ra khỏi mộ dưới biển rồi, tại sao tổng độ thám hiểm lại là 60%, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu thông tin cậu đã bỏ lỡ?

Những chuyện này, đầu mối muôn vàn, đều cần phải sắp xếp lại

cẩn thận. "Tiểu ca, cậu xem bên kia có phải có một con thuyền không?" Lục Vũ vừa định sắp xếp lại suy nghĩ, đã bị giọng nói của Ngô Tà cắt ngang.

Lục Vũ lấy ống nhòm ra, nhìn kỹ, dưới ánh hoàng hôn, quả thật có mấy chiếc thuyền cá từ xa lại gần.

Hơn nữa, còn không phải là hướng bờ biển, mà là từ vùng biển sâu hơn...

Hai ngày sau.

Lục Vũ, Ngô Tà, A Ninh cuối cùng lại một lần nữa đặt chân lên đất liền.

Lục Vũ lấy tiền ra, cảm ơn thuyền cá đã đưa họ về cảng, rồi đưa A Ninh đến bệnh viện, sau đó dẫn Ngô Tà rời đi. "Tiểu ca, chúng ta không theo dõi cô ta à?" "Theo dõi được gì?" "Xem có ai đến tìm cô ta không, tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau chứ!" "Đằng sau cô ta chính là Cửu Đức Khảo, theo dõi cô ta không có ý nghĩa." "Nhưng... tôi luôn cảm thấy cô ta biết rất nhiều chuyện, đặc biệt là về Tam thúc của tôi..." "Cậu nên biết Cửu Đức Khảo đã làm những gì, lúc này theo dõi cô ta, không có lợi cho mình đâu." Lục Vũ nói mấy câu ngăn Ngô Tà lại, rồi trực tiếp dẫn anh tìm một khách sạn.

Sau khi ổn định, xác định tiện nói chuyện, Lục Vũ mới bắt đầu cùng Ngô Tà xem xét lại tình hình trước đó. "Trước đó trên thuyền, cậu không để ý." "Để ý cái gì?" "Con thuyền cá đó, mùi không đúng." "Mùi gì?

Hả?" Ngô Tà sững sờ, đột nhiên nhớ ra.

Trước đó khi họ đi nhờ con thuyền cá đó về cảng, trên con thuyền đó, mùi tanh còn nhạt hơn cả con thuyền của họ.

Tình huống này, chỉ có một khả năng.

Chương 653

Đó là... con thuyền cá đó, không phải là thuyền cá thật!

Sắc mặt Ngô Tà đột biến, nhíu mày nói: "Vậy chúng ta càng nên theo dõi cô ta chứ!" "Không cần theo dõi." "Tại sao?" "Tôi đoán được thuyền của ai rồi, đợi một lát có thể sẽ biết." "Không phải của Cừu Đức Khảo à?" Ngô Tà càng thêm mờ mịt, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ biết, chuyện này bây giờ và dự đoán của anh có sự chênh lệch rất lớn!

Một lúc sau, có người gõ nhẹ cửa, nói là dịch vụ phòng.

Lục Vũ mở cửa, một thanh niên mặc vest đen đi vào.

Trong lúc Ngô Tà còn đang ngạc nhiên, người thanh niên cứng rắn nói: "Lục tiên sinh, Ngô tiên sinh, ông chủ của chúng tôi bảo hai vị về nhà." "Ông chủ của các anh?" Ngô Tà ngơ ngác, nhưng nhìn người đó, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, kinh hô một tiếng: "Anh không phải là thuyền trưởng của con thuyền cá đó sao?" "Mặc vest đen..." "Đợi đã!" "Anh là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Ngô Tà cuối cùng cũng nhận ra, không khỏi có chút kinh ngạc!

Lục Vũ thì vẻ mặt bình tĩnh, rất thản nhiên.

Với thủ đoạn của Trương Hạo, A Ninh vào Tây Sa, ông ta chắc chắn đã để ý, chuyện này, nếu Trương Hạo không tham gia, thì mới là không đúng.

Lục Vũ gật đầu, nói: "Nói với ông chủ của các anh, ngày mai tôi sẽ về, cậu ta ngày mai cũng về." "Cảm ơn Lục tiên sinh." Người áo đen cứng rắn nói một câu, quay người liền đi.

Ngô Tà cổ họng động đậy, rất muốn nói với Lục Vũ một câu

"mình muốn đi điều tra A Ninh", nhưng nghĩ đến Lục Vũ trước đó cũng không ủng hộ anh làm chuyện này, vẫn là thở dài trong lòng, không nói nhiều.

Chỉ nghĩ dù sao Lục Vũ cũng không thể theo dõi mình mãi, lát nữa mình tìm một cái cớ, liền đi điều tra A Ninh.

Tuy nhiên... người áo đen vừa đi đến cửa đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, cứng rắn nói: "Lục tiên sinh, còn một chuyện quên nói với ngài, ông chủ nói rồi, Cừu Đức Khảo đã trả tiền, ông ấy sẽ đưa cô A Ninh cho Cừu Đức Khảo trước." Lần này, Ngô Tà ngây người.

A Ninh cũng không thể điều tra, vậy manh mối không phải là đứt hết sao?

Anh sững sờ, lúc này mới nhớ ra nhìn Lục Vũ, nhưng Lục Vũ vẫn bình tĩnh, không nói gì, chỉ gật đầu. "Được rồi, đi thôi, đi ăn cơm đi." Nghe thấy giọng Lục Vũ, Ngô Tà gượng cười, lắc đầu: "Tiểu ca, tôi không đi đâu, tôi nghỉ một lát." "Đi đi." "Thôi, tôi thật sự không có khẩu vị." "Không ăn cơm, lấy đâu ra sức lực mà xem xét lại chuyện lần này?" "A?" "Đi thôi, chuyện lần này còn rất nhiều bí ẩn, chúng ta ăn no, rồi sắp xếp lại cẩn thận." "A, được, được!" Tâm trạng của Ngô Tà, lập tức lại tốt lên, vội vàng cùng Lục Vũ ra ngoài.

Nói ra, hai người cũng đã mấy ngày không được ăn ngon, trước đó ở trong mộ dưới biển lại lo lắng sợ hãi.

Bây giờ lên bờ, tâm trạng ổn định lại, cũng đều đói không chịu nổi, liền ở nhà hàng khách sạn ăn uống thỏa thích.

May mà lúc này đã hơn chín giờ tối, không phải giờ ăn, người ăn cơm ngoài họ ra cũng không có ai khác, món ăn lên nhanh không nói, xung quanh yên tĩnh, nói chuyện cũng tiện.

Ăn được một lúc, Ngô Tà cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, lập tức tìm phục vụ viên xin giấy bút, liệt kê từng nghi vấn trong lòng ra, đặt bên cạnh Lục Vũ, chờ đợi câu trả lời của cậu.

Lục Vũ liếc mắt nhìn, vừa ăn vừa nói: "Không cần nghĩ, địa cung này chắc chắn là bút tích của Uông Tàng Hải, hơn nữa trước đó cũng đã nói, Uông Tàng Hải là mượn danh nghĩa xây dựng địa cung, để xây dựng rất nhiều thứ không hợp lẽ thường." "Những thứ không hợp lẽ thường đó rốt cuộc là gì, tôi tạm thời cũng không biết, nhưng có thể chắc chắn là, Uông Tàng Hải chắc chắn có dụng ý của ông ta." "Tất nhiên, cũng có khả năng những thứ không hợp lẽ thường đó, đều là để phục vụ cho viên kim đan lớn cuối cùng..." Lục Vũ trong lòng đã nghĩ, có nên tiết lộ cho Ngô Tà một số nội dung được miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy như vậy có thể sẽ làm rối loạn suy nghĩ của Ngô Tà, nên vẫn không nói ra những chuyện đó... "Cũng phải." Ngô Tà gật đầu, chấp nhận lời giải thích của Lục Vũ.

Sau khi tính toán trong lòng một lúc, lại mở miệng hỏi: "Tiểu ca, cậu nói Vân Thiên Cung, có thể là thật không?" "Ừm." Lục Vũ lại gật đầu, nhẹ giọng nói: "Từ kết cấu của địa cung dưới biển mà xem, Uông Tàng Hải có năng lực thiết kế và xây dựng Vân Thiên Cung." "Tại sao phải xây chứ?" "Vậy thì phải đợi chúng ta tìm được Vân Thiên Cung, vào xem thử, có thể sẽ biết." Ngô Tà sững sờ, mắt đột nhiên sáng lên, phấn khích nói: "Thật sự muốn đi tìm Vân Thiên Cung à?" "Không tìm, làm sao có thể giải đáp những bí ẩn đó?" "Đúng, đúng, đúng, vậy tôi về sẽ tra tài liệu, xem có thể tìm thấy ghi chép tương tự không!" Ngô Tà vẻ mặt phấn khích nói: "Từ tình hình trên bích họa mà xem, Thiên Cung chắc chắn là ở trên núi tuyết, núi tuyết cũng chỉ có mấy ngọn, luôn có thể tìm được manh mối..." Nhìn Ngô Tà phấn khích, Lục Vũ thở dài trong lòng.

Tuy nhiên, chỉ phấn khích được vài giây, biểu cảm của Ngô Tà lại một lần nữa ưu sầu.

Im lặng một lúc, anh cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi: "Tiểu ca, có một chuyện, tôi vẫn chưa nói với cậu." "Sao vậy?" "Lúc nhỏ, có một lần tôi nghe ông nội mắng Tam thúc, lúc đó ông nói chính là vì Tam thúc, nhà chúng ta ở trước mặt nhà họ Giải vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được..." Nói rồi, Ngô Tà cũng cúi đầu, chậm rãi nói: "Trước đây tôi vẫn không hiểu chuyện này có ý gì, nhưng tôi nghĩ chắc là vì dòng chữ trong mộ dưới biển đó." Về chuyện này, Lục Vũ thực ra không day dứt.

Dù sao, đây là kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn.

Nhưng nghĩ lại, vẫn khuyên: "Chuyện này cậu cũng đừng nói với ai nữa, tự mình về từ từ điều tra, đến nhà Tam thúc của cậu xem sao, tôi nghĩ ông ấy sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện này đâu." "Ừm." Ngô Tà gật đầu, nói: "Tôi cũng nghĩ vậy, tôi định đến nhà Tam thúc xem trước, sau đó đi điều tra Trần Văn Cẩm bọn họ." Nghe đến đây, Lục Vũ im lặng.

Ngô Tà bắt đầu điều tra chuyện cũ đó, đại biểu anh đã hoàn toàn nhập cuộc!

Rất nhiều chuyện, sẽ vì anh nhập cuộc, mà sản sinh ra những thay đổi hoàn toàn khác biệt. "Đúng rồi, cho cậu một thứ." Nghĩ đến đây, Lục Vũ từ trên người lấy ra "Chủy thủ Long Lân" nhẹ nhàng đặt trên bàn.

Chủy thủ Long Lân, chính là phần thưởng hệ thống cho cậu khi ra khỏi đáy biển. 【Tên vật phẩm: Chủy thủ Long Lân】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Sắc bén】 【Giới thiệu vật phẩm: Năm xưa, Âu Dã Tử khi rèn kiếm Cự Khuyết còn thừa lại một khối thần thiết dùng để rèn, sau khi Ngụy

thái tử Tào Phi có được thần thiết, đã lệnh cho người chế tạo ba thanh chủy thủ bách tịch, sau khi tạo thành, ba thanh chủy thủ hợp thành một, hình dạng như văn rồng, tên gọi Long Lân, sắc bén phi thường, vung một nhát ra ba lưỡi...】 Trước đó trên thuyền cá do Trương Hạo sắp xếp, Lục Vũ đã xem qua tình hình của Chủy thủ Long Lân, lúc đó đã cảm thấy Ngô Tà dùng sẽ hợp hơn.

Dù sao, sức chiến đấu của anh thật sự có chút... yếu.

Hơn nữa, ngoài thanh chủy thủ này, Lục Vũ cũng tìm thấy trên người A Ninh một cái túi nhỏ đựng đồ.

Không phải là đồ cao cấp gì, chỉ là một cái "Ban Lạc Ti Không Đại", bên trong ngoài việc đựng con ốc xà cừ lớn màu xanh biếc của cô ta, chỉ có một ít đồ lặt vặt, không gian của cả cái túi cũng không đặc biệt lớn.

Nhưng dù nói thế nào, đây cũng coi như là một chút thu hoạch.

Hơn nữa, cũng nhắc nhở cậu, sau khi trở về kinh thành phải nhanh chóng thử luyện khí...

Cùng lúc đó.

Ngô Tà cầm chủy thủ lên xem, tim gần như ngừng đập.

Chủy thủ Long Lân dưới ánh đèn, lấp lánh hàn quang, toát ra sát khí, cực kỳ khác biệt!

Chương 654

"Tiểu ca, cái này quá quý giá, tôi..." "Đều là lấy được ở bên trong, Thiên Cung tôi giữ, chủy thủ này cho cậu, ngoài ra tôi tiện tay nhặt được ít bình sứ gì đó, đợi bán được hàng rồi nói sau." "Đừng, đừng, đừng cho tôi, tôi không nhận nổi đâu." Ngô Tà liên tục lắc đầu, tiền nào có thể lấy, tiền nào không thể lấy, trong lòng anh rõ như gương.

Khách sáo vài câu, Lục Vũ không nói nhiều, sự chú ý của Ngô Tà lại chuyển sang viên "đại kim đan" và "trường minh đăng" đó.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, vẫn không lừa anh, chỉ là nơi này không tiện nói chuyện, cậu vẫn đợi đến khi hai người ăn no uống đủ, trở về phòng đóng cửa lại mới lấy "đại kim đan" và "Đèn Huyền Vũ Thọ Phúc" ra, giải thích.

Ngô Tà nghe, trán toát mồ hôi lạnh, kêu lên: "Cái này cũng quá ác rồi!" Lục Vũ thấy vậy, thầm nghĩ nếu Ngô Tà trước đó cùng họ đi "Trùng Cốc Vân Nam", e rằng trên đường tự mình đã có thể kích động đến chết...

Ngay cả bây giờ, Lục Vũ tự mình hồi tưởng lại những chuyện xảy ra ở "Trùng Cốc", cũng cảm thấy khó tin!

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc cậu hồi tưởng về Trùng Cốc.

Rất nhiều nghi vấn của Ngô Tà đã được giải đáp, nhưng rất nhiều nghi vấn của cậu, vẫn chưa có câu trả lời!

Hơn nữa, những nghi vấn của cậu, không thể nói cho Ngô Tà, chỉ có thể tự mình nghĩ cách...

Đầu tiên, chuỗi tọa độ trong mảnh giấy tìm thấy trong bình sứ trước đó, đại biểu cho cái gì?

Đêm khuya.

Sau khi đuổi Ngô Tà đi, Lục Vũ tìm máy tính, bắt đầu tra tài liệu.

Cậu nhập tọa độ vào máy tính, định vị ở một vùng biển mênh mông ở châu Phi, xung quanh không có gì cả.

Định vị này vừa nhìn đã thấy có chút không đúng, Lục Vũ thử điều chỉnh lại thứ tự kinh độ, vĩ độ của tọa độ.

Lần này, xuất hiện một vị trí mới!

Nhìn vị trí trên bản đồ điện tử, tim Lục Vũ đập mạnh một cái!

Vị trí này, tọa độ này, nếu không có quan hệ, căn bản không thể nào!

Hàng Thành, Ngô Sơn!

Nhìn vị trí hiển thị trên bản đồ điện tử, trái tim Lục Vũ đập mạnh một cái.

Cậu đã kiểm tra nhiều lần, không hề nhập sai một con số nào, dãy số trên đó chính là dãy số mà cậu giải mã được từ thông tin Pheromone trên mảnh giấy kia.

Hàng Thành, Ngô Sơn!

Ngô Sơn có phải của nhà họ Ngô hay không, Lục Vũ không biết, nhưng Hàng Thành và nhà họ Ngô có mối liên hệ quá sâu sắc.

Ngô Sơn Cư của Ngô Tà chính là ở Hàng Thành!

Hơn nữa, trong tên Ngô Sơn Cư còn có một chữ "Sơn"!

Trong chuyện này, rốt cuộc có liên quan gì?

Lục Vũ không thể xác định được mối liên hệ, nhưng cậu quyết định sẽ đến Hàng Thành.

Hơn nữa, phải đi một mình.

Cậu không thể đưa Ngô Tà đi cùng, vì đại bản doanh của Ngô Tà chính là ở Hàng Thành.

Cậu đã bị kéo vào vũng lầy này rồi, nếu còn lôi cả Ngô Tà vào, e rằng mọi chuyện sẽ có biến.

"Đúng rồi!" Sau một lúc trầm tư, Lục Vũ nhớ ra một chuyện, liền gõ lách cách trên máy tính.

Đầu tiên là tìm kiếm thông tin về "Trương Khởi Linh", kết quả là… không có gì cả.

Trên mạng không có bất kỳ thông tin nào về Trương Khởi Linh.

Lục Vũ lại tìm kiếm thông tin về "khảo cổ Tây Sa", chỉ có một bài báo từ rất lâu, vài dòng ngắn ngủi chỉ nói một con tàu "khảo cổ Tây Sa" vì bão nên va phải đá ngầm và bị chìm, các nhân viên trên tàu đã được cứu, ngoài ra không có thêm thông tin gì khác.

Hắn nghĩ một lúc, lại học theo việc Ngô Tà đã làm trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, tìm kiếm nội dung về Ngô Tam Tỉnh.

Kết quả, vẫn không thu được gì, không hề xuất hiện mẩu tin thú vị nào.

Tiếp đó, Lục Vũ lại tìm kiếm thông tin của Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm và cả Lý Tứ Địa.

Lần này, cuối cùng cũng có một vài nội dung, chỉ tiếc là hầu hết đều là những lời vô nghĩa, không có giá trị gì, thậm chí còn là thông tin của những người trùng tên trùng họ.

Lục Vũ lắc đầu, thở dài, chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý định dùng mạng internet để tìm thêm tài liệu.

Trong lòng khẽ động, cậu lấy mô hình Vân Thiên Cung ra.

Vì sự tồn tại của "Đại Mông Ngọc Tỷ", mô hình Thiên Cung vẫn

là một mô hình nhỏ bé, nằm trong lòng bàn tay cậu, vô cùng tinh xảo.

Nhìn mô hình, Lục Vũ lẩm bẩm: "Uông Tàng Hải, Tôn Học Võ…" "Phần mộ dưới đáy biển dư ra một đoạn, thật sự là do 'hắn' xây dựng sao?" "Rốt cuộc là ai đứng sau giật dây, để Cừu Đức Khảo cũng tham gia vào chuyện này, đến tìm thuốc trường sinh?" "Bày ra nhiều thứ như vậy, dựng nên một vở kịch lớn như thế, rốt cuộc là vì cái gì?" "Người ẩn náu phía sau, rốt cuộc là hắn, hay là Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, hay là Trương Hạo?" "Để lại Thiên Cung, Ngọc Tỷ, Trấn Thi Kính, thật sự là giống như mình nghĩ trước đây, cố ý để lại để tiện cho việc xuống lấy kim đan sao?" "Tôn Học Võ…" Lục Vũ không tin vào tà ma, nghĩ một lúc, lại lên mạng tìm kiếm thông tin về Tôn Học Võ.

Tôn Học Võ, Phong Học Vũ, Tôn Diệu Tổ, ba cái tên này, cậu liên tục tìm kiếm.

Chương 655

Cuối cùng… công sức bỏ ra cũng được đền đáp, khi tìm kiếm Tôn Diệu Tổ, cậu cuối cùng đã tìm thấy một chuyện cũ năm xưa!

Đây là một đoạn video, tiêu đề là "Anh hùng cứu người Diệu Tổ, phỏng vấn độc quyền".

Lục Vũ vốn định tắt đi, nhưng tay lại vô tình nhấn vào nút phát, câu nói đầu tiên đã thu hút sự chú ý của cậu.

Một người dân làng trông rất mộc mạc, cười tươi trước ống kính, nói: "Thằng nhóc Diệu Tổ này giỏi giang lắm, nhất định có thể làm rạng danh tổ tông nhà họ Tôn chúng ta." Xem tiếp, Lục Vũ phát hiện ra chuyện này rất kỳ diệu.

Khi đội khảo cổ Tây Sa gặp phải đá ngầm dưới biển, có một thanh niên tên Tôn Diệu Tổ rất giỏi bơi lội, đã mấy lần xuống nước cứu người, còn lợi hại hơn cả người Oa!

Nội dung phía sau chỉ đề cập một câu, Tôn Diệu Tổ có công cứu người, đã rời hòn đảo để lên thành phố học.

"Tôn Diệu Tổ, Tôn Diệu Tổ, trùng tên sao?" "Hay là nói, lúc đó, thật sự là ông đang ở trên đảo?" Nghĩ đến đây, Lục Vũ định thần lại, ép mình phải bình tĩnh, suy nghĩ một cách lạnh lùng, không nghĩ đến những chuyện xảy ra trong tiểu thuyết, chỉ từ những gì mình đã thấy, đã nghe, để suy nghĩ, phân tích, giải mã.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu lắc đầu, không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh "Tôn Diệu Tổ" cứu người trên biển nhiều năm trước chính là giáo sư Tôn!

Nghĩ một lúc, cậu âm thầm ghi nhớ chuyện này, rồi lại gác nó sang

một bên, lấy ra mấy cái bình sứ.

Mấy chiếc bình sứ này chính là mấy chiếc bình có chữ mà cậu đã thu thập trong địa cung.

Sau khi lấy ra, Lục Vũ dựa vào tác dụng kết nối của "Vạn Phúc Phất Trần", ghi lại toàn bộ chữ trong bình sứ, không sót một chữ.

Lúc đó, Ngô Tà chỉ nhìn thấy những mảnh sứ vỡ, đoán rằng trên đó là nội dung văn bia mộ.

Nhưng bây giờ Lục Vũ chép lại toàn bộ nội dung, trông thế nào cũng không giống văn bia mộ.

Điều duy nhất có thể xác nhận là nội dung trên đó đều là mật văn!

Mật văn, Lục Vũ thực sự không rành lắm.

Cậu đã nghĩ đến việc nhờ Ngô Tà giải mã, nhưng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, cảm thấy chuyện này tốt nhất không nên để Ngô Tà tham gia.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu gọi một cuộc điện thoại cho cô nhóc Diệp Diệc Tâm đang ở Kinh thành, sau khi dặn dò kỹ lưỡng, đã giao mật văn cho cô bé.

Dù sao thì, Diệp Diệc Tâm rất kín đáo, sẽ không có ai để ý đến cô bé, hơn nữa cô bé làm việc rất có chừng mực, chuyện cậu giao cho, chắc chắn cô bé sẽ không nói lung tung.

Sắp xếp xong chuyện này, Lục Vũ tạm thời gác lại, tiếp tục phân tích… … Ngày hôm sau, Lục Vũ và Ngô Tà gặp mặt, nói chuyện vài câu rồi chia tay.

Ngô Tà phải về Hàng Thành để điều tra chuyện của tam thúc, còn Lục Vũ thì ở lại trên đảo. … Một ngày trôi qua rất nhanh.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Lục Vũ nằm trên giường.

Hiếm khi cậu không luyện công, không nghĩ ngợi bất cứ chuyện

gì, chỉ nằm đó, cố gắng để đầu óc trống rỗng, để không bị chìm đắm trong đủ mọi chuyện mà khó lòng thoát ra.

Nhưng mà… có lẽ vì đã quen với cuộc sống bận rộn từ lâu.

Bỗng dưng nhàn rỗi thế này, ngược lại lại không quen, trằn trọc mãi cũng không ngủ được.

Cầm điện thoại lên, cũng bất giác muốn tra một vài tài liệu.

Đặt điện thoại xuống, trong lòng vẫn nghĩ đến những nghi vấn chưa được giải đáp, lúc nào cũng thấy thấp thỏm không yên.

Lăn qua lộn lại, Lục Vũ thực sự không ngủ được, đành phải ngồi dậy, cười khổ một tiếng, tự giễu: "Thôi được rồi, đúng là số con trâu." Lắc đầu, cậu đặt điện thoại xuống, nghĩ đến chuyện Uông Tàng Hải dùng pháp khí bố trí cục diện trong địa cung dưới đáy biển.

Nghĩ một lúc, cậu lại một lần nữa lấy ra "Thanh hoa dứu băng mai khu tà tửu hồ" và "Thanh đồng long văn quang", trong lòng âm thầm suy ngẫm về mối quan hệ giữa các pháp khí.

Không biết tự bao giờ, hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, điện thoại của cậu đột nhiên vang lên.

Lục Vũ cúi đầu nhìn, là số của Tiểu Diệp Tử.

Trong lòng khẽ động, cậu lập tức nhấn nút nghe: "Tiểu Diệp Tử?" "Lục đại ca, mật văn đó em giải mã được rồi, chỉ là nội dung trên đó… rất kỳ lạ, em có chút không hiểu, cảm giác hơi lộn xộn, giống như có người cố tình làm ra vẻ huyền bí." Lục Vũ mắt sáng lên, thầm nghĩ mình tìm Diệp Diệc Tâm làm chuyện này quả là quá hợp lý.

Không cần cậu phải hỏi dồn, Diệp Diệc Tâm đã nhanh chóng nói ra nội dung mình giải mã được.

"Nội dung trong mật văn, có lẽ là lời tự bạch của Uông Tàng Hải,

nguyên văn như sau: Dòng họ Uông, gia học uyên nguyên cực trọng, truyền đến đời ta, đối với phong thủy, kiến trúc thế gian đã đạt đến cực hạn, khó có thể tiến thêm." "Tình cờ phát hiện truyền thừa Mặc gia, học được cơ quan thuật, nhận ra sự huyền diệu của thần vật thế gian, kinh ngạc như thấy được trời người!

Nhân lực có hạn, mà thần lực vô cực." "Ta ở núi tuyết gặp chân thần, chân thần ban cho ta trường sinh.

Người đời ai không muốn trường sinh, nào biết muốn sinh còn cần phải chết." "Ta có ba phương pháp trường sinh, đều có thể trường sinh, đều có thể bất tử, nhưng lại không phải là thứ ta cầu." "Ta muốn trường sinh, lại biết trường sinh chỉ mới là nhập môn, nhất thời lấy làm tiếc, bất lực trong việc tìm hiểu sự huyền diệu của thế gian." "Gặp lúc tiên hoàng muốn xây lăng tẩm, vô tình tiếp xúc với một nhánh Quan Sơn Thái Bảo, tự xưng là hậu duệ họ Phong ở Bột Hải, giỏi phong thủy, giỏi bùa chú, giỏi mở quan tài, không phải người lương thiện, nhưng hậu duệ họ Phong sở hữu rất nhiều bùa chú, đã cho ta nhiều cảm hứng." "Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, chừa lại một tia cho người tranh đoạt, ta đã nắm được một tia, nhìn thấu được đại đạo." Lục Vũ đã tìm thấy chín đoạn mật văn từ các bình sứ, Diệp Diệc Tâm đã giải mã được chín đoạn văn từ đó.

Nội dung trong đó, nói huyền thì cũng huyền, nói trắng ra thì cũng trắng.

Người không biết gì, sau khi xem xong sẽ mù tịt, chỉ cảm thấy như đã xem tất cả, nhưng lại như chưa xem gì.

Ngay cả Lục Vũ, khi xem nội dung trên, cũng có chút mơ hồ.

Tuy nhiên, một vài thông tin quan trọng trong đó vẫn khiến cậu chấn động tinh thần!

Bất kể Uông Tàng Hải có thật sự nhìn thấu được một tia đại đạo

hay không, chuyện gặp chân thần ở núi tuyết, có lẽ là Uông Tàng Hải đã nhìn thấy thứ cuối cùng sau cánh cửa Thanh Đồng!

Chương 656

Dù ngôn từ không rõ ràng, nhưng cũng đã chứng thực được một số chuyện.

Ngoài ra, mấy câu về họ Phong, càng chứng thực cho suy đoán bấy lâu của Lục Vũ!

Uông Tàng Hải và họ Phong có giao tình!

Quan Sơn Thái Bảo, chẳng phải chính là họ Phong mà Tôn Học Võ đại diện sao?

Lần này, nghi vấn lại được giải đáp!

Lục Vũ trong lòng bừng tỉnh, lập tức hiểu rõ một số chuyện.

Uông Tàng Hải và họ Phong đã từng hợp tác, điều này giải thích được tại sao Tôn Học Võ, hay nói đúng hơn là Phong Học Vũ lại rành rẽ về địa cung như vậy, cũng khớp với bản đồ trong tay A Ninh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sự quen thuộc của A Ninh đối với địa cung, đều là do Phong Học Vũ.

Nếu không có gì bất ngờ, đằng sau chuyện này, nhất định có Phong Học Vũ giật dây Cừu Đức Khảo, bảo hắn đến tìm cái gọi là kim đan trường sinh!

Phong Học Vũ hẳn là biết rất nhiều chuyện, cũng đã từng đến mộ dưới biển, thăm dò tình hình bên trong, phát hiện ra bí mật ẩn giấu dưới lăng mộ, chỉ là bản thân ông ta không có cách nào lấy được thứ bên trong, nên đã mượn sức của Cừu Đức Khảo.

Nhưng ông ta muốn kim đan để làm gì?

Kéo dài tuổi thọ của mình, để có thể tìm ra cách giải quyết "Địa

Tiên Thôn", hoàn thành di huấn của tổ tiên?

Hay là, ông ta muốn dùng chuyện này để xem thực lực của mình?

Phải biết rằng, trong 《Ma Thổi Đèn》, Phong Học Vũ đã nhiều lần thử thách năng lực của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, xác định họ có thể giúp mình giải đáp bí ẩn của "Địa Tiên Thôn", sau đó mới tuần tự dẫn dắt, thu hút nhóm Hồ Bát Nhất vào Địa Tiên Thôn… Không đúng!

Lục Vũ lại lắc đầu, cậu và Phong Học Vũ chưa từng có giao thiệp, Phong Học Vũ không thể nào thử thách cậu!

Chuyện này, rối rắm phức tạp, khiến Lục Vũ lại nhíu mày, trong đầu lại nảy ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ, Phong Học Vũ đang hợp tác với "hắn"?

Không có lý do!

"Hắn" theo đuổi trường sinh, hoàn toàn khác với mục tiêu của Phong Học Vũ, có câu nói đạo bất đồng bất tương vi mưu, Phong Học Vũ không tin ai cả, lại là truyền nhân duy nhất của "Quan Sơn Thái Bảo" đương thời, ngay cả một người bạn cũng không có, ông ta cũng không thể nào hợp tác với "hắn".

"Rốt cuộc ông muốn làm gì?" Lục Vũ trong lòng trăm mối ngổn ngang, nhưng cũng mù tịt, không khỏi lẩm bẩm một câu.

Nói xong, Diệp Diệc Tâm ở đầu dây bên kia nghe thấy, ngạc nhiên hỏi lại: "Lục đại ca, em có làm gì đâu!" Lục Vũ hơi sững lại, lúc này mới phát hiện mình vẫn chưa cúp điện thoại của Diệp Diệc Tâm, bèn tìm một cái cớ để lảng sang chuyện khác, hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô bé, nói chuyện phiếm vài câu, rồi dặn cô bé nghỉ ngơi cho tốt, sau đó cúp máy.

Cúp điện thoại, Lục Vũ cũng không ngủ nữa, bắt đầu tiếp tục suy

ngẫm về chuyện của Uông Tàng Hải và Tôn Học Võ.

Bây giờ, chuyện rối rắm này có hai manh mối quan trọng, một là Tôn Học Võ, một là tọa độ dãy số đại diện cho Ngô Sơn ở Hàng Thành!

Tôn Học Võ, tạm thời không tìm được người, cũng không tìm thấy thông tin.

Từ tình hình hiện tại, đến Hàng Thành là việc nên làm nhất.

Nghĩ một lúc, Lục Vũ trực tiếp đặt vé trên mạng, chuẩn bị ngày mai đến Hàng Thành.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc chuẩn bị rời đi, Hồ Bát Nhất gọi điện tới, nói rằng chuyện của họ ở Tân Thành đã xong.

Họ quả thực đã phát hiện ra một ngôi mộ Tây Chu, chỉ là một ngôi mộ nhỏ, quy mô tuy lớn nhưng đồ tùy táng không nhiều, kết cấu mộ huyệt cũng khá đơn giản, họ cũng hiếm khi không gặp phải tống tử hay thứ gì quái dị.

Nói chung, mọi thứ đều khá thuận lợi.

"Đúng rồi Tiểu ca nhi, còn một chuyện nữa." Sau vài câu chuyện phiếm, Hồ Bát Nhất nói đến trọng điểm: "Tôi đã nhờ giáo sư Trần xem giúp ảnh của Mộc Trần Châu, còn có một số thứ chúng ta thấy trong mộ Hiến Vương." "Trong đội khảo cổ tại hiện trường, có một giáo sư Tôn, ý của ông ấy là thứ này có liên quan đến Ma Quốc ở Tây Vực.

Hồi trẻ lúc đi lính, tôi đã từng thấy nó ở núi Côn Luân…" "Giáo sư Tôn?

Tên là gì!" Lục Vũ không đợi Hồ Bát Nhất nói hết, đã ngắt lời

ông!

Nếu là Tôn Học Võ, thì chuyện này… "Ông ấy nói ông ấy tên là Tôn Học Võ, tự là Diệu Tổ." Tôn Học Võ, tự là Diệu Tổ, quả nhiên là ông!

Lục Vũ vội hỏi: "Ông ta đâu rồi?" "Đi rồi." "Đi đâu?" "Cái đó thì không hỏi." Hồ Bát Nhất nghe ra có điều không ổn, hỏi lại: "Tiểu ca nhi, sao vậy?

Cậu quen giáo sư Tôn sao?" "Một hai câu không nói rõ được." Lục Vũ nghĩ một lúc, trầm giọng nói: "Lão Hồ, ông đi hỏi thăm chuyện của giáo sư Tôn này, nhưng cẩn thận một chút, đừng kinh động người khác.

À, còn chuyện này đừng cho Bàn Tử biết, kẻo cậu ta nhanh mồm nói lỡ." Giọng nói vừa dứt, trong điện thoại đã truyền ra tiếng bất mãn của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, cậu nói vậy là không được rồi, Bàn gia tôi là loại người nhiều chuyện sao?" Lục Vũ nghe xong, lập tức dở khóc dở cười.

Thôi được rồi, Hồ Bát Nhất đang bật loa ngoài, không chỉ Vương Bàn Tử nghe thấy, mà Shirley Dương cũng nghe thấy, ngay cả con nhóc Ngoa Thú cũng chen vào nói vài câu.

Lúc này Lục Vũ không có tâm trạng đùa giỡn, vẫn tiếp tục hỏi thêm vài câu về chuyện của Tôn Học Võ.

Từ miệng Hồ Bát Nhất, cậu nghe nói Tôn Học Võ đến hiện trường khảo cổ vào sáng hôm qua, ở lại cả ngày, chiều nay thì đi rồi.

Xét về thời gian, Tôn Học Võ hoàn toàn có thời gian để bỏ rơi họ ở Tây Sa, rồi quay đầu đến Tân Môn.

Chương 657

Nghĩ đến đây, Lục Vũ lại hỏi thêm vài câu, chủ yếu là về cơ quan trong lăng mộ.

Tuy nhiên, quan điểm của Hồ Bát Nhất vẫn như trước, lăng mộ này không có cơ quan gì ghê gớm, đều là những thứ thô sơ.

Nói đi nói lại, Hồ Bát Nhất chuyển chủ đề, hỏi: "Tiểu ca nhi, khi nào cậu quay lại, chúng ta bàn bạc một chút?" Câu nói chưa hết, nhưng Lục Vũ cũng hiểu, điều Hồ Bát Nhất muốn bàn bạc là chuyện đi "Côn Luân", ông ta không quan tâm đến lăng mộ ở Tân Môn.

Lục Vũ nghĩ một lúc, nói: "Mọi người cứ tra tài liệu trước, luyện công đi, một hai ngày nữa tôi sẽ về.

À đúng rồi, mộ ở Tân Môn còn phải khai quật một thời gian nữa phải không?" "Giáo sư Trần và mọi người ít nhất cũng phải khai quật thêm mấy tháng nữa." "Vậy được, ông nói với họ một tiếng, đừng động chạm nhiều đến kết cấu, hai ngày nữa tôi về xem." "Cũng được, lát nữa tôi đi tìm ông ấy nói chuyện." Nói vài câu, quyết định xong chuyện này, Lục Vũ lấy giấy bút ra, viết lên đó một cái tên: Tôn Học Võ!

Mộ dưới biển Tây Sa, mộ Tây Chu ở Tân Môn, cả hai nơi này đều xuất hiện bóng dáng của Tôn Học Võ.

Ông ta muốn làm gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, Lục Vũ cũng không nghĩ ra được lý do, chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện này.

Tất nhiên, trong lòng cậu có rất nhiều suy đoán, nhưng không có bất kỳ bằng chứng nào để hỗ trợ chúng.

Thay vì đoán mò, chi bằng nghĩ đến chuyện ở Hàng Thành! … Hàng Thành.

Lục Vũ xuống máy bay vào buổi trưa, ăn uống đơn giản, giả làm du khách, đi thẳng về hướng Ngô Sơn.

Ngô Sơn nằm ở phía đông nam của Tây Hồ, Hàng Thành, địa thế núi non uốn lượn, ăn sâu vào khu đô thị, bên trái là sông Tiền Đường, bên phải nhìn ra Tây Hồ, được tạo thành từ nhiều ngọn núi nhỏ như Bảo Nguyệt, Nga Mi, Thiển Sơn, Tử Dương, Thất Bảo, Vân Cư, chiều cao núi đều không quá trăm mét.

Xét về phong thủy, Ngô Sơn có thể nói là nơi tàng phong tụ khí, có núi có sông, là một vùng đất quý.

Đặc biệt là từ đỉnh núi phía nam Ngô Sơn có thể nhìn xa ra sông Tiền Đường và vùng đồng bằng hai bên bờ, bao quát cả sông, núi, hồ, thành của Hàng Châu, có cảm giác vượt lên không trung.

Tô Thức đã từng viết trong bài từ 《Bặc Toán Tử》: "Thục khách đáo giang nam, trường ức ngô sơn hảo".

Chỉ có điều, sau khi vào Ngô Sơn, Lục Vũ lại không cảm thấy Ngô Sơn có gì tốt đẹp.

Phong cảnh nơi đây tuy đẹp, nhưng cậu lại có cảm giác bị ai đó nhìn trộm, lúc có lúc không!

Lục Vũ đi một mình trên con đường mòn lên núi một lúc, nhìn lại tọa độ của mình, rồi nhìn phương hướng, thấy xung quanh không có ai, liền rời khỏi đường mòn, đi vào rừng thông.

Sau khi vào rừng, cảm giác bị theo dõi càng thêm mãnh liệt.

Nhưng vị trí tọa độ không sai, bản đồ điện tử cũng không sai, chỉ có thể tiếp tục đi xem sao.

Càng gần mục tiêu, Lục Vũ càng cảm thấy kỳ lạ.

Cậu đang ở sườn nam của Ngô Sơn, bên trái là cảnh đẹp Tây Hồ, bên phải là sông Tiền Đường và vùng đồng bằng hai bên bờ, trước mắt là toàn cảnh sông, núi, hồ, thành của Hàng Châu.

Nhưng nếu quay đầu lại, thì sương mù mịt mờ, ngay cả con đường vừa đi cũng có chút không nhìn rõ, đừng nói là nhìn về sườn bắc.

Dù có Tây Hồ, sông Tiền Đường bao quanh, nhưng giữa trưa thế này, sương mù trên núi sao có thể dày đặc như vậy.

Lục Vũ trong lòng âm thầm cảnh giác, biết rằng nơi này không đơn giản, mình hẳn là đã tìm đúng chỗ!

Cậu vừa cảnh giác, vừa chậm rãi tiến về phía trước, đi đến đích.

Không lâu sau, cậu đến một vách đá, cây cối thưa thớt, cảnh đẹp càng hiện ra không sót một chi tiết!

Dưới ánh nắng, có thể lờ mờ nhìn thấy một dải cầu vồng trên sông Tiền Đường, vô cùng lộng lẫy!

Lục Vũ liếc nhìn một cái, rồi lập tức thu hồi ánh mắt, xem lại tọa độ trên điện thoại, tọa độ chính xác không sai.

Cậu không khỏi nhíu mày, tọa độ không sai, nhưng xung quanh không thấy gì cả.

Nơi này rốt cuộc là sao?

Ngay lúc này, cậu đột nhiên nghe thấy một giọng nói: "Đến rồi à?" Giọng nói như từ phía dưới truyền đến, Lục Vũ cúi đầu nhìn, thì thấy cách vách đá ba mét bên dưới là một mỏm đá nhỏ, trên mỏm đá có một người đang ngồi đó!

Lúc này, người đó quay đầu lại nhìn, nhếch miệng cười: "Xuống

đây nói chuyện?" Sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, người ngồi trên vách đá không phải ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh!

Lục Vũ cẩn thận nhìn vào hông ông ta, không có treo thẻ bài nào, lại nhìn lên tay ông ta, đang cầm một nửa chiếc tước đồng, trong lòng chiếc tước đồng còn có nửa ly nước.

Rõ ràng, chiếc tước đồng đã bị chẻ làm đôi, nhưng nửa ly nước đó lại không rỉ một giọt, cứ yên vị ở bên trong!

Lục Vũ khóe mắt khẽ động, trong đầu hiện lên thông báo của hệ thống! 【Tên vật phẩm: Tả Từ Phân Tước】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Huyễn thuật】 【Mô tả vật phẩm: Ở Đông Kinh có kỳ nhân Tả Từ, Tào Tháo không thích người này, cho rằng ông ta là yêu nhân, muốn chém Tả Từ.

Trước khi hành hình, Tả Từ xin rượu, Tào Tháo đồng ý.

Tả Từ lại nói nguyện cùng Tào Tháo uống rượu chia tước, Tào Tháo lại đồng ý.

Đang định nâng tước uống trước, Tả Từ dùng trâm đạo chém đôi tước rượu, rượu chia làm hai!

Chương 658

Đặt rượu trong chén, có thể thi triển huyễn thuật, những gì trong lòng nghĩ đến, đều sẽ thành hiện thực.】 Không đơn giản!

Lục Vũ trong lòng rùng mình, lập tức cảnh giác, lạnh lùng nhìn Ngô Tam Tỉnh, không nói gì nữa, Hắc Kim Cổ Đao tức thì xuất hiện trong tay.

Chỉ cần có gì không ổn, cậu sẽ lập tức ra tay!

Ngô Tam Tỉnh sững sờ, rồi bật cười: "Lục tiên sinh ngay cả tôi cũng không nhận ra nữa sao?" Lục Vũ trầm tư một lúc, hỏi: "Anh là ai?" Với sự tồn tại của "Tả Từ Phân Tước", cậu không có cách nào phân biệt được Ngô Tam Tỉnh trước mắt là thật hay là huyễn thuật.

Lúc này, tối kỵ hành động thiếu suy nghĩ!

Lục Vũ quyết định, lấy bất biến ứng vạn biến!

Chỉ là điều cậu không ngờ tới, Ngô Tam Tỉnh cúi đầu nhìn "Tả Từ Phân Tước" trên tay, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái, ngạc nhiên nói: "Nhãn lực của Lục tiên sinh, quả thực quá mạnh mẽ." "Thôi được, vậy tôi không khoe mẽ nữa, món đồ nhỏ này tặng cho Lục tiên sinh, coi như quà gặp mặt." Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh ném mạnh "Tả Từ Phân Tước" trong tay, trực tiếp ném cho Lục Vũ đang đứng trên vách đá.

Lục Vũ không đỡ, chỉ mặc cho "Tả Từ Phân Tước" rơi xuống đất.

Ngay khoảnh khắc "Tả Từ Phân Tước" chạm đất, Lục Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, cảnh sắc đột nhiên thay đổi!

Trước mặt vẫn là vách đá, bên ngoài vách đá vẫn là cảnh đẹp như tranh vẽ.

Nhưng mặt đất dưới chân đã biến thành mặt đường nhựa, bên

cạnh không còn những cây cổ thụ rậm rạp.

Quay đầu lại, sương mù phía sau đã biến mất, chỉ còn lại một khu kiến trúc bê tông cốt thép.

Công trình kiến trúc không cao, chỉ khoảng một mét.

Nhưng nó trải dài không biết bao nhiêu, vô cùng kỳ dị!

Lục Vũ chỉ liếc nhìn một cái, rồi thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn chằm chằm vào vách đá trước mặt!

Ngô Tam Tỉnh, vẫn đang đứng trên vách đá cười tủm tỉm nhìn cậu.

Lục Vũ do dự một lúc, nhặt "Tả Từ Phân Tước" dưới đất lên, "Tả Từ Phân Tước" vừa vào tay, cậu có thể xác định trước mặt không phải ảo giác.

Tất cả những điều này, đều là thật, không phải ảo giác.

Người trên vách đá, chẳng lẽ là Ngô Tam Tỉnh thật?

"Anh…" Lục Vũ do dự một lúc, mở miệng nói một chữ, còn định nói tiếp, Ngô Tam Tỉnh đã xua tay, cười nói: "Xuống đây nói chuyện đi, tôi cứ ngẩng đầu mãi, mệt quá." Lục Vũ trầm ngâm một lúc, bước chân nhảy xuống mỏm đá trên vách.

Sau khi xuống, lúc này mới phát hiện trên mỏm đá có một cánh cửa sắt lớn lõm vào trong.

Lục Vũ đang cảm thấy kỳ quái, Ngô Tam Tỉnh lại lên tiếng: "Tôi biết ngay là anh nhất định sẽ tìm được đến đây, anh quả nhiên không làm tôi thất vọng." Dừng một chút, ông ta lại nói: "Thứ tôi bảo anh mang theo đâu rồi?" "Tại sao tôi phải mang?" Lục Vũ căn bản không biết phải mang thứ gì, chỉ thuận miệng đáp lại.

Ngô Tam Tỉnh hơi sững người, cười khổ: "Tôi ở đây đợi anh mấy

ngày, bảo anh mang cho tôi một con gà quay mà anh cũng không nỡ sao?" Lúc này, Lục Vũ cũng không biết trong hồ lô của Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc bán thuốc gì, cũng không trả lời, chỉ nhìn ông ta.

Ngô Tam Tỉnh mặt mày ủ rũ, nói: "Tôi đã tốn bao nhiêu công sức, chỉ để lại cho anh một mảnh giấy, vậy mà anh cũng không mang cho tôi?" "Chữ tôi viết trên giấy anh không hiểu sao?" "Tôi viết rõ ràng rành mạch, mang một con gà quay, đến vị trí đã định để tìm tôi, tôi sẽ cho anh biết một bí mật!" Ngô Tam Tỉnh lải nhải, mặt đầy vẻ oán trách.

Đến cuối cùng còn khoa trương hét lớn: "Trời ơi, không có tình nghĩa gì cả!

Tôi Ngô Tam Tỉnh chín chết một sống, để lại manh mối cho anh, liều mạng ở đây đợi anh, anh lại đối xử với tôi như vậy?" "Lão già tôi lớn tuổi thế này, xuống biển có dễ dàng không?" "Tôi còn phải tránh né bao nhiêu người mới có thể để lại cho anh một mảnh giấy…" Lục Vũ trong lòng khẽ động, sinh ra vài cảm giác khác lạ.

Cậu nhìn thấy mảnh giấy, trên đó không có một chữ nào, nếu không phải cậu thông qua giải mã thông tin Pheromone, căn bản không thể thấy được tọa độ.

Chẳng lẽ, mảnh giấy này cũng bị ai đó động tay động chân?

Lục Vũ nghĩ một lúc, không nói nhiều với Ngô Tam Tỉnh, mà nói bóng gió: "Mảnh giấy của anh giấu kỹ như vậy, tôi có thể tìm được, anh nên biết đủ rồi." "Làm người không thể không có lương tâm!" Ngô Tam Tỉnh trừng mắt, tức giận nói: "Tôi để mảnh giấy ở nơi dễ thấy như vậy, mà anh còn cho là kín đáo sao?" "Ngọc tỷ to như thế, đè lên một mảnh giấy, anh còn chê kín đáo?" Lục Vũ trong lòng chùng xuống!

Nếu những gì Ngô Tam Tỉnh nói là thật, vậy thì những chuyện

xảy ra trong địa cung dưới đáy biển, thật sự có biến!

Chẳng lẽ, là Tôn Học Võ?

Tôn Học Võ sau khi Ngô Tam Tỉnh quay lại địa cung dưới biển, đã đi theo vào?

Nhưng, thông tin Pheromone trên đó, lại là ai để lại?

Điều này không hợp lý!

Chẳng lẽ, Tôn Học Võ có thể để lại thông tin Pheromone?

Chuyện này, không ổn!

Những gì Ngô Tam Tỉnh nói, rốt cuộc là thật hay giả?

Im lặng một lúc, Lục Vũ đột nhiên mở miệng: "Giải Liên Hoàn." Nghe thấy ba chữ này, trong mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia mất mát, cúi đầu: "Giải Liên Hoàn vẫn ổn chứ." Hàm ý là, ông ta là Ngô Tam Tỉnh, chứ không phải Giải Liên Hoàn giả trang thành Ngô Tam Tỉnh.

"Anh thật sự là Ngô Tam Tỉnh?" "Thật một trăm phần trăm." "Có bằng chứng gì không." "Anh muốn bằng chứng gì?" Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, không nói gì.

Bảo Ngô Tam Tỉnh chứng minh thân phận, quả thực rất khó.

Chứng minh thế nào?

Chương 659

Chứng minh thư?

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của Lục Vũ, Ngô Tam Tỉnh mỉm cười, đột nhiên chỉ tay vào cánh cửa sắt lớn phía sau, trực tiếp chuyển chủ đề: "Nơi này là kho Mười Một." Kho Mười Một!

Khóe mắt Lục Vũ bất giác giật giật!

Cậu thật sự không ngờ, phía sau cánh cửa sắt lớn này, chính là kho Mười Một thần bí.

Ngô Tam Tỉnh không quan tâm đến sự thay đổi biểu cảm của Lục Vũ, chỉ xoay người lại, nhìn cánh cửa sắt lớn phía sau, chậm rãi nói: "Kho Mười Một, ngay cả Cửu Môn cũng không có mấy người biết, càng không có mấy người từng đến." "Tôi có thể cho anh biết, bên trong lưu trữ những món đồ cổ mà mấy thế hệ của Cửu Môn để lại." "Rất nhiều thứ bên trong, thậm chí là những thứ mà Trương Hạo thèm muốn, nhưng hắn không có cách nào đặt chúng vào 'Hằng Hà Sa', chỉ có thể gửi chúng ở đây." Nói xong vài câu, Ngô Tam Tỉnh đẩy cánh cửa sắt lớn ra, quay đầu cười và vẫy tay với Lục Vũ: "Tham quan một chút?" Kho Mười Một!

Một nơi thần bí như vậy, nếu nói Lục Vũ không muốn vào tham quan, là nói dối!

Nhưng cậu không hiểu, tại sao Ngô Tam Tỉnh lại muốn cậu tham quan Kho Mười Một?

Tại sao không trả lời thẳng câu hỏi của cậu?

Quan trọng hơn là… "Kho Mười Một không phải nên do Ngô Nhị Bạch quản lý sao?" Ngô Tam Tỉnh hơi ngạc nhiên, nhìn Lục Vũ một

cái, rồi cười nói: “Nhất cùng nhị bạch tam tỉnh, có gì khác biệt?” Nếu bắt Lục Vũ nói ra lý do, cậu cũng không nói được, cậu cũng không biết, Ngô Tam Tỉnh bảo cậu đến Kho Mười Một, rốt cuộc là vì sao.

Nhưng sau khi do dự một lúc, cậu vẫn đi theo Ngô Tam Tỉnh, im lặng bước vào cánh cửa sắt lớn đó.

Bên trong cửa sắt, là một hành lang dài, trong hành lang có đèn sợi đốt chiếu sáng, sáng như ban ngày.

Ngô Tam Tỉnh đi phía trước, vừa đi vừa nói: “Biện pháp bảo vệ của Kho Mười Một, ngoài ‘Tả Từ Phân Tước’ trong tay anh, còn có thuốc nổ được bố trí trên tường hành lang này.” “Số thuốc nổ này đủ để san bằng Ngô Sơn, bất kỳ ai cũng không thể thoát khỏi cái chết.

Vì vậy, tôi không lo lắng lắm về việc nói cho anh biết địa chỉ của Kho Mười Một, cho dù có nói, anh cũng không thể xông vào trực tiếp.” “Tại sao anh lại muốn tôi đến đây?” Lục Vũ cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi một câu.

Ngô Tam Tỉnh dừng bước, quay đầu nhìn Lục Vũ, nhìn chằm chằm.

Một lúc sau, lại gật đầu: “Không kiên nhẫn như Hoắc lão thái thái nói.

Điểm này, anh thật sự phải học hỏi Giải Vũ Thần, nhưng dù sao đi nữa, vẫn tốt hơn Tiểu Tam Tử nhiều.” “Thằng bé đó, cứ lầm lầm lì lì, nhưng đầu óc không đủ dùng, thấy cái gì cũng kinh ngạc…” “Hai lần ‘xuống đất’ này, cũng là nhờ anh chăm sóc rồi.” Trong lúc nói chuyện, hai người đi qua hành lang, bước vào một nơi giống như văn phòng.

Ngô Tam Tỉnh ngồi thẳng xuống, sau khi rót hai ly nước, hứng thú nhìn Lục Vũ, nói: “Nói xem, anh có suy nghĩ gì về địa cung dưới đáy biển?” Trong kho hàng có một văn phòng, có một cửa sổ kính lớn từ

sàn đến trần, có thể nhìn thấy bên ngoài toàn là các loại kệ hàng.

Nhìn qua, có chút tương tự với "Hằng Hà Sa" của Trương Hạo.

Nhưng, lại không thấy ai cả.

Sau một lúc im lặng, Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: "Tại sao lại đưa 'Tả Từ Phân Tước' cho tôi, không phải anh nói 'Tả Từ Phân Tước' là thiết bị bảo vệ của Kho Mười Một sao?" "Đã là phân tước, tự nhiên là có hai cái.

Cho anh một cái, tôi vẫn còn một cái." Lời giải thích này có thể chấp nhận được, Lục Vũ cũng không băn khoăn nữa, trực tiếp chuyển chủ đề, hỏi chuyện chính: "Giải Liên Hoàn đi đâu rồi?" "Tôi cũng rất muốn biết." "Anh không biết?" "Không biết, ông ấy nói có việc phải điều tra, rồi đi rồi." Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, lại hỏi: "Tại sao lại bảo tôi đến mộ dưới biển của Uông Tàng Hải." "Tôi già rồi, có một số chuyện không điều tra rõ được, cần người giúp đỡ." "Cho nên?" "Tôi cảm thấy, anh có thể giúp tôi." "Anh muốn điều tra chuyện gì?" "Hắn, hắn, hắn." "Ba 'hắn'?" Ngô Tam Tỉnh dường như không có ý định che giấu, cũng cất đi vẻ cợt nhả trước đó, rất thẳng thắn nói: "Anh có vẻ rất hiểu về Cửu Môn, vậy anh có biết Trương Đại Phật Gia không?" "Biết." "'Hắn' thứ nhất, chính là 'hắn' mà Trương Đại Phật Gia dẫn đến, đó là một tổ chức vô cùng nghiêm mật." Trong mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Một 'hắn', đã biến Cửu Môn thành chín con chó, vì 'hắn' này, Cửu Môn…" Chuyện này, Lục Vũ cũng có nghe nói.

Suy cho cùng, "hắn" đã để Trương Đại Phật Gia đứng đầu thành lập Cửu Môn, chính là để tìm kiếm sự trường sinh.

Chỉ cần có thể tìm thấy trường sinh, người trong Cửu Môn sống hay chết, đều không quan trọng.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh nói sơ qua về chuyện cũ này, Lục Vũ đột

nhiên xen vào: “Mấy ngày trước tôi ở nước ngoài, đã gặp anh hai của anh.” “Ngô Nhị Bạch?” Ngô Tam Tỉnh cau mày lại, không hiểu hỏi: “Nó tìm anh làm gì?” “Nó dẫn theo mấy người của Cửu Môn đến tìm tôi ăn mày, mời tôi gia nhập ‘hắn’.” Lục Vũ nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Tam Tỉnh, nói từng chữ một: “Vậy, chuyện này là tại sao?” Ngô Tam Tỉnh mày càng cau chặt, biểu cảm phức tạp.

Một lúc lâu sau, lại mở miệng, trầm giọng nói: “Từ sau vụ khảo cổ Tây Sa, tôi đã ở lại đây, hoàn toàn không biết Nhị Bạch đang làm gì.

Nhưng, ‘hắn’ trong miệng nó, có lẽ không phải là ‘hắn’ thứ nhất, tôi cũng không biết nó đang làm gì.” Lục Vũ không tỏ thái độ, trực tiếp chuyển chủ đề: “Vậy ‘hắn’ thứ hai là ai?” “Đó là một gia tộc.” “Gia tộc nào.” “Nhà họ Uông của Uông Tàng Hải!” Lục Vũ không ngờ, Ngô Tam Tỉnh lại thẳng thắn đưa nhà họ Uông ra ánh sáng như vậy!

Câu nói này, thực sự khiến cậu rất ngạc nhiên.

Điều khiến cậu ngạc nhiên hơn là những lời tiếp theo của Ngô Tam Tỉnh: “Thuốc trường sinh của Uông Tàng Hải, anh hắn là đã mang ra ngoài rồi chứ?” “Không có.” “Ồ, vậy cũng không sao.” “Là anh bảo Cừu Đức Khảo để ý đến mộ dưới biển?” “Không phải tôi.” “Là ai?” “Hắn.” “‘Hắn’ nào?” “‘Hắn’ vọng tưởng trường sinh, có thể là ‘hắn’ thứ ba.” Ngô Tam Tỉnh lấy hộp thuốc ra, đưa cho Lục Vũ một điếu, tự mình châm lửa, hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi nói: “Năm đó, ‘hắn’ đã phát hiện ra mộ dưới biển trước cả ‘đội khảo cổ Tây Sa’.

Hơn nữa, còn tiến hành thăm dò vô cùng, vô cùng tỉ mỉ.” “Đã thấy Thiên Cung, thấy Ngọc Tỷ, thấy mộ Chu Hùng Anh ẩn giấu bên dưới, cũng thấy được thuốc trường sinh.” “Tôi có thể cho anh biết, những

thứ anh thấy, không phải là mộ dưới biển hoàn chỉnh, rất nhiều thứ đã bị 'hắn' mang đi, không hy vọng người khác có thể thấy được." Lục Vũ trong lòng lóe lên một tia giác ngộ, thầm nghĩ chẳng trách một số bức bích họa có dấu vết phá hoại rất rõ ràng.

Sau khi trầm ngâm một lúc, cậu mở miệng hỏi: "Là thuật trường sinh?" "Đúng vậy." Ngô Tam Tỉnh dứt khoát gật đầu, nói: "Sự si mê của 'hắn' đối với trường sinh, không thua kém Uông Tàng Hải." "Để có được viên kim đan đó, 'hắn' đã luôn chờ đợi, từ lúc sinh ra đến lúc chết." "Thuộc hạ của 'hắn', tổng cộng có năm trăm bảy mươi tư người chết trong địa cung của Uông Tàng Hải!" "Mỗi lần tôi đi, đều là thập tử nhất sinh!" "Nhưng, đã thành công." "'Hắn' đã tìm thấy thuật trường sinh trong mộ dưới biển, tìm thấy đơn thuốc, bào chế ra đan dược." "'Hắn' cần có người thử thuốc cho mình, cho nên… mới có mọi chuyện ở 'mộ dưới biển Tây Sa'." Chuyện cũ này, không khác biệt nhiều so với những gì được miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Lục Vũ rất nhanh đã có thể chấp nhận.

Nhưng cậu phát hiện ra một vấn đề kỳ lạ.

Không có Trương Khởi Linh!

Lâu như vậy, cậu không nghe bất kỳ ai nhắc đến tên của Trương Khởi Linh.

Không chỉ không có Trương Khởi Linh, mà cũng không có Trương Nhật Sơn!

Có vẻ như, người nhà họ Trương đã biến mất trong thế giới này.

Từ đầu đến cuối, cậu chỉ gặp một người tự xưng là Trương Nhật Thiên tên Trương Hạo, đang quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm… Lục Vũ đang suy nghĩ, Ngô Tam Tỉnh vẫn đang giải thích: "Khi đó, chuyện thử thuốc vốn dĩ nên tìm người bên ngoài, nhưng tôi điều tra được, một ngày trước khi thử thuốc, có người đã tìm đến 'hắn', không biết

rốt cuộc đã nói gì, chỉ biết từ ngày đó trở đi, 'hắn' đã thay đổi ý định, dùng người của Cửu Môn để thử thuốc." "Tôi đoán, 'hắn' có lẽ không muốn Cửu Môn tiết lộ bí mật của mình, muốn nhân chuyện thử thuốc, trực tiếp giải quyết Cửu Môn…" Ngô Tam Tỉnh dừng lại, thở dài: "'Hắn' đã không thành công, 'hắn' rất tức giận, cũng chính từ lúc đó, 'hắn' đã phát hiện ra 'hắn'…" "Nhà họ Uông?" "Không sai." Ngô Tam Tỉnh tán thưởng nhìn Lục Vũ một cái, dường như rất hài lòng vì Lục Vũ có thể theo kịp mạch suy nghĩ của mình.

Dừng một chút, Ngô Tam Tỉnh tiếp tục nói: "Sau khi phát hiện ra nhà họ Uông, 'hắn' đã cố gắng tìm kiếm thuật trường sinh của nhà họ Uông." "Rất may mắn, khi 'hắn' còn chưa tìm thấy, 'hắn' đã quá già, trước khi tìm thấy, 'hắn' đã chết." "Kế hoạch của 'hắn', cũng dừng lại." "Vốn dĩ, tôi tưởng mọi chuyện đến đây sẽ kết thúc, nhà họ Ngô có thể sống một cuộc sống yên ổn, nhưng trước khi tôi về nhà, lại vô tình phát hiện 'hắn' vẫn đang hoạt động, 'hắn' không hề dừng lại hoàn toàn, chỉ chuyển sang hoạt động ngầm, làm việc trở nên cẩn thận, vô cùng bí mật." "Từ lúc đó, tôi bắt đầu điều tra, Giải Liên Hoàn cũng bắt đầu điều tra." "Dùng mấy năm thời gian, chúng tôi cuối cùng cũng phát hiện, 'hắn' không còn là 'hắn' nữa, 'hắn' và nhà họ Uông đã quấn lấy nhau, có rất nhiều người của nhà họ Uông trong tổ chức 'hắn', nhưng nhà họ Uông ẩn mình rất sâu, cũng khiến 'hắn' làm việc trở nên bí mật hơn rất nhiều." "'Hắn' đã biến thành một con rắn độc, ẩn mình trong bóng tối…" "Có thể là vì Trương Đại Phật Gia đã qua đời, Cửu Môn danh tồn thực vong, 'hắn' mới khi làm việc, đã không còn như trước đây, chuyện gì cũng huy động sức mạnh của Cửu Môn." "Cho nên, Giải Liên Hoàn cũng không điều tra được nhiều thứ, tôi cũng không điều tra được gì hữu ích." "Dùng mấy năm thời gian, mới cuối cùng phát hiện, 'hắn' đang lợi dụng Cửu Đức Khảo!" "Bao gồm cả sự kiện 'Chiến Quốc Bạch Thư', đằng sau cũng có bóng dáng của người nhà họ Uông…" "Còn sự kiện 'mộ dưới biển Tây Sa' lần

này, là 'hắn' đã tìm đến Cừu Đức Khảo, tôi và Giải Liên Hoàn ở phía sau giật dây." "Vốn dĩ, muốn nhân cơ hội này để câu người của nhà họ Uông ra.

Nhưng không ngờ, lại phát hiện ra một 'hắn' khác!" Những chuyện này, Ngô Tam Tỉnh nói vòng vo, nếu không phải Lục Vũ đã biết rất nhiều chuyện, lúc này chắc chắn sẽ bị ba cái 'hắn' làm cho rối tung.

Nhưng… cậu dù không bị rối, cũng bị tình hình phức tạp này làm cho có chút đau đầu.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tam Tỉnh hít mạnh một hơi thuốc, rồi thở ra một làn khói dày, tiếp tục giải thích: "Sau khi định ra kế hoạch, Giải Liên Hoàn đi liên lạc với Cừu Đức Khảo, tôi lén lút đến Nam Hải một chuyến, muốn quay lại địa cung, để tiện điều tra rõ ràng trong địa cung." "Nhưng khi tôi đến địa cung, thì phát hiện lối vào địa cung đã bị người ta sửa đổi, đường hầm tôi đào lúc đầu đã bị người ta lấp lại!" Nghe những lời này, Lục Vũ có chút tặc lưỡi, không ngờ chuyện này thật sự phức tạp hơn cậu tưởng tượng rất nhiều.

Một địa cung nhỏ dưới đáy biển, lại liên quan đến quá nhiều người, quá nhiều âm mưu, quá nhiều toan tính!

Chương 660

“Ban đầu, tôi tưởng đây là thủ đoạn của người nhà họ Uông, dù sao thì địa cung này cũng là do tổ tiên họ xây dựng.” “Nhưng sau khi tôi xem xét kỹ lưỡng, lại phát hiện thủ pháp có sự khác biệt rất lớn so với thủ pháp ban đầu.” “Bất kể là lối vào được sửa đổi, hay là đường hầm bị lấp, không giống thủ đoạn của thổ phu tử và mô kim hiệu úy, càng không giống thủ đoạn của nhà họ Uông.” “Hơn nữa, trong mộ còn có thêm rất nhiều ác thú!” “Tôi ở trong lăng mộ, cửu tử nhất sinh, bị một đám côn trùng quái dị truy đuổi đến điện Thiên Cung, biết rằng không thể ở lại đây nữa, hơn nữa chuyện này một mình tôi điều tra quá khó khăn, nghĩ đi nghĩ lại liền để lại cho anh mảnh giấy, vội vàng rời khỏi địa cung.” Lục Vũ nghe, có chút kỳ lạ, không nhịn được hỏi: “Tại sao lại để lại giấy cho tôi, anh biết tôi sẽ đến sao?” “Tôi đã thấy những gì anh làm ở Lỗ Vương Cung, là một người có tay nghề.” Lục Vũ giật mình, buột miệng nói: “Anh đã thấy?

Lúc đó là anh, không phải Giải Liên Hoàn?” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, giải thích: “Giải Liên Hoàn mang theo máy quay phim trên người, ghi lại tất cả mọi chuyện.” “Ồ.” Lục Vũ gật đầu, chuyển chủ đề lại, lại hỏi: “Tại sao lại tìm tôi?” “Cần một người phá cục, chỉ có anh mới có năng lực này.” “Ngô tiên sinh quá khen rồi.” “Không phải.” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, lại nói: “Tôi đã nói với anh trước đây, nơi này lưu trữ rất nhiều đồ cổ của Cửu Môn, trong đó có một thứ là đồ bói toán, không thể nói là cầu gì được nấy, nhưng cũng gần như vậy.

Tôi đã bói rồi, người đó chính là anh.” “Ngô tiên sinh đùa rồi, chuyện này tin thì có, không tin thì không.” “Anh tự xem đi.” Ngô Tam Tỉnh không nói nhiều, sờ soạng trên người, lấy ra một miếng mai rùa đặt trước mặt Lục Vũ.

Nhìn qua, có chút tương tự với Long Cốt Thiên Thư, chỉ là trên đó không có bất kỳ ký hiệu Mộc Trần Châu nào.

Lục Vũ định thần quan sát, trong đầu lập tức hiện ra từng dòng thông tin kinh người! 【Tên vật phẩm: Liên Sơn Bặc】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Thiên giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Bói toán】 【Mô tả vật phẩm: 《Dịch Kinh》 có ba bộ, 《Liên Sơn》, 《Quy Tàng》, 《Chu Dịch》.

Thượng cổ Nhân Hoàng Thiên Hoàng Thị, sau Bàn Cổ Thị đã lên ngôi Nhân Hoàng, Thiên Hoàng Thị phát minh ra Thiên Can Địa Chi, dùng nó để suy diễn thiên cơ, thành sách 《Liên Sơn》. 《Liên Sơn》 lấy tứ quý lục khí làm chỉ dẫn vượng suy, lấy lục giáp trị phù làm tọa độ phán đoán cát hung, lấy tam nguyên cửu vận làm chuyển đổi thời không… Liên Sơn Bặc, là vật Thiên Hoàng Thị dùng khi suy diễn Thiên Can Địa Chi, có thể dùng sinh mệnh làm giá, bói toán thiên cơ!】 Nhìn thông báo của hệ thống trong đầu, trái tim Lục Vũ đập mạnh một cái!

Thiên Hoàng Thị, Thượng cổ Nhân Hoàng, sau Bàn Cổ Thị, trở thành Nhân Hoàng! 《Dịch Kinh》, kỳ thư đệ nhất thượng cổ, sách chia làm ba bộ, 《Liên Sơn》, 《Quy Tàng》, 《Chu Dịch》.

Trong mấy nghìn năm truyền thừa, chỉ có 《Chu Dịch》 lưu truyền đến nay, 《Liên Sơn》, 《Quy Tàng》 đã hoàn toàn thất truyền.

Cho nên lại có một cách nói: sau Tần Hán, không ai hiểu được Dịch Kinh.

Bởi vì, 《Liên Sơn》, 《Quy Tàng》 thất truyền, hậu nhân chỉ biết đại khái nội dung của hai bộ Dịch thư này, căn bản không thể biết được sự ảo diệu bên trong!

Rất nhiều người, chỉ biết 《Chu Dịch》, liền tự xưng là Dịch

học!

Ít người biết đến "Tam Dịch", dùng cả đời để giải mã "Chu Dịch", nhưng vẫn khó có thể biết được 《Dịch Kinh》 thực sự là như thế nào… Chỉ là một miếng mai rùa, đã là pháp khí Thiên giai thượng phẩm, có thể tưởng tượng được sự thần kỳ của 《Liên Sơn》?

Lục Vũ thực sự có chút không thể rời mắt, không nhịn được cầm miếng mai rùa lên, xem xét kỹ lưỡng.

Đang định xem tiếp, Ngô Tam Tỉnh lại đưa một tay ra, che khuất tầm mắt của Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Lục tiên sinh, lần này anh tin tôi chưa?" Lục Vũ ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Nói tin, vẫn có chút không tin.

Nhưng thứ trước mắt, lại không thể làm giả được.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Tin hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Lục tiên sinh giúp tôi điều tra 'hắn' thứ ba là được." Lục Vũ im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: "Ngô Tà cũng đang điều tra." "Nó quá yếu, lại là độc đinh của nhà họ Ngô, tôi không hy vọng nhà họ Ngô tuyệt hậu." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh dừng lại, nhìn sâu vào mắt Lục Vũ, nói từng chữ một: "Không cần Lục tiên sinh một mình điều tra chuyện này, chỉ cần khi Ngô Tà điều tra chuyện này, Lục tiên sinh giúp đỡ một tay, bảo vệ mạng sống của nó là được rồi." Cho dù Ngô Tam Tỉnh không nói, Lục Vũ cũng không thể trơ mắt nhìn Ngô Tà đi nộp mạng.

Hơn nữa, ba cái 'hắn' này, cậu đều rất có hứng thú!

Sau khi trầm ngâm một lúc, Lục Vũ mở miệng nói: "Tôi có lợi ích gì?" Ngô Tam Tỉnh nhếch miệng cười: "Kho Mười Một, sẽ mãi mãi mở rộng cửa với anh, bất kể là gửi đồ hay lấy đồ, tùy ý ngài, tùy ý!" Lục Vũ không khỏi sững người, có lời muốn nói nhưng cuối cùng vẫn

không nói ra.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh lại đứng dậy, cười ha hả nói: "Lục tiên sinh, đi thôi, tôi dẫn anh đi xem những thứ cất giấu trong mộ dưới biển năm xưa." "Những thứ đó đều được anh cất ở Kho Mười Một?" "Khi nhà họ Uông tiếp quản 'hắn', không quan tâm đến những món đồ cổ này, tôi và Giải Liên Hoàn trong ngoài phối hợp, đã chuyển đồ qua đây rồi." Có lẽ vì Lục Vũ đã đồng ý đề nghị của mình, tâm trạng của Ngô Tam Tỉnh rất tốt, "hắc hắc" cười một tiếng, mặt đầy vẻ đắc ý: "Sau này người nhà họ Uông có lẽ đã nhớ ra đây là di vật của tổ tiên, muốn tìm lại, nhưng căn bản không biết những thứ này đều ở đây." Lục Vũ đi theo sau Ngô Tam Tỉnh, nghe ông ta kể về chuyện quá khứ, im lặng nhìn những thứ được cất giữ trong kho Mười Một.

Đi được một lúc, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, Trấn Thi Kính anh có mang ra không?" "Sao vậy?" "Có thể cho tôi mượn một cái dùng không." "Sao vậy?" "Trong kho có một tiểu gia hỏa không được ngoan ngoãn lắm, lúc nào cũng muốn chạy loạn, tôi đang nghĩ cho nó ngủ một giấc ngon." Kho Mười Một, bên trong cất giữ rất nhiều thi thể.

Thực tế, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, chỉ cần là những vụ án liên quan đến Cửu Môn, hoặc những người chết không rõ nguyên nhân trong giới đạo mộ, không có người thu liệm thi thể, đều sẽ được gửi đến Kho Mười Một, do người quản lý Kho Mười Một là Ngô Nhị Bạch tiến hành điều tra.

Nếu mười một năm vẫn không điều tra rõ, người này sẽ bị hỏa táng, an táng, đưa ra khỏi Kho Mười Một, đây cũng là nguồn gốc của tên Kho Mười Một.

Lục Vũ có chút tò mò hỏi một câu: "Người nào?" Ngô Tam Tỉnh đang định nói, mắt sáng lên, cười nói: "Được rồi, đến nơi rồi." Nói

rồi, dẫn Lục Vũ rẽ qua một góc kệ hàng.

Lục Vũ đi theo, thứ đầu tiên nhìn thấy, chính là một "tử miêu" đặt trong một chiếc quan tài kính nhỏ.

Bên cạnh, Ngô Tam Tỉnh nói: "Đây là thứ tìm thấy trong phòng mộ chính, con tử miêu này không biết là do Uông Tàng Hải để lại năm xưa, hay là do hậu nhân để lại." Lục Vũ không quan tâm lắm, thứ cậu thực sự quan tâm, chính là cỗ thi thể quái dị mười hai tay đó!

Sau khi xem tử miêu, lại xem qua một số đồ tùy táng, trong tầm mắt của Lục Vũ cuối cùng cũng xuất hiện một chiếc quan tài kính khổng lồ!

Trong quan tài, một cỗ thi thể vô cùng quái dị, bị những chiếc đinh tròn màu vàng sẫm cố định chặt chẽ.

Lục Vũ liếc mắt đã nhận ra, những chiếc đinh tròn đó, đều là Trấn Thi Đinh.

Bên cạnh, Ngô Tam Tỉnh cũng lên tiếng giải thích: "Cỗ thi thể này, là thứ kỳ quái nhất tôi từng thấy trong nhiều năm qua." "Một người, lại mọc ra cái dạng kỳ quái này." "Nói thật, khi nhìn thấy, tôi đã tưởng đây là một thí nghiệm sinh vật biến thái cổ đại, ép buộc gắn tay của người khác lên." "Sau này xem xét kỹ, những con quái thú đó, lại thật sự mọc ra từ cơ thể nó." Lục Vũ vẫn luôn nhìn vào cái xác khô, nhìn cơ thể đã biến dạng của nó, nhìn đầu của nó, nhìn thân thể quái dị, tay chân quái dị, trong đầu nghĩ đến Vạn Nô Vương đã từng cộng sinh với du diên trong Vân Thiên Cung… "Hả?" Lục Vũ lại nhìn thêm vài lần, đột nhiên phát hiện ra một điểm khác thường, không khỏi thốt lên một tiếng nhẹ!

Ngô Tam Tỉnh có chút kỳ quái hỏi: "Sao vậy?" "Có thể mở ra xem không?" "Hử?" Ngô Tam Tỉnh cảm thấy có chút không ổn, cau mày nói: "Sao vậy?

Anh đừng nói với tôi thứ này là tống tử, nó còn có thể tỉnh lại?" "Cũng không phải." Lục Vũ chỉ tay vào thi thể quái dị mười hai tay, nói: "Tôi cảm thấy cái Trấn Thi Đinh đó rất kỳ lạ." Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm một lúc, rồi trực tiếp mở quan tài kính ra.

Lúc này Lục Vũ mới phát hiện, lớp kính của quan tài này dày gần bằng một nắm tay, độ dày này không chỉ đơn giản là chống đạn nữa.

Hơn nữa, còn có thiết bị chân không, có thể làm cho thi thể không bị oxy hóa hết mức có thể.

"Cái Trấn Thi Đinh này có gì đặc biệt?" Ngô Tam Tỉnh lấy găng tay đưa cho Lục Vũ, Lục Vũ đeo găng tay vào, ghé sát lại xem xét kỹ lưỡng.

Nhìn bộ dạng của cậu, tâm trạng của Ngô Tam Tỉnh có chút căng thẳng, nói: "Lục tiên sinh, tôi thấy hay là anh đeo một cái Trấn Thi Kính đi, tôi sợ tiểu gia hỏa kia đến gây rối." Lục Vũ không để ý đến Ngô Tam Tỉnh, chỉ nhìn chằm chằm vào Trấn Thi Đinh.

Chính xác mà nói, Trấn Thi Đinh chỉ là Trấn Thi Đinh bình thường, không có gì hiếm lạ.

Chỉ là trên cái Trấn Thi Đinh này, có lưu lại thông tin Pheromone!

Chương 661

Thông tin này, rất ẩn giấu!

Ngay cả Lục Vũ có khả năng giải mã thông tin Pheromone, cách một lớp kính dày, cũng chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại của Pheromone, mà không thể giải mã.

Cho đến tận bây giờ… Tuy nhiên, có lẽ vì thời gian đã trôi qua quá lâu, cậu chỉ có thể giải mã được một ít mảnh vỡ thông tin từ trên đó.

"Họ Phong vọng trường sinh, ta dùng tiểu thiếp họ Phong, thí nghiệm phương pháp cộng sinh Vạn Nô Vương du diên.

Ban đầu thành công, họ Phong và du diên cộng sinh.

Nhưng nàng mất đi thần trí, không thể tỉnh lại, chỉ có thể đưa vào luân hồi." Thông tin này, khiến trong lòng Lục Vũ dâng lên một cảm giác khó tả.

Không ngờ, Uông Tàng Hải và họ Phong còn có mối quan hệ như vậy, dùng tiểu thiếp của mình để thử nghiệm cộng sinh với du diên, ông ta cũng là một người quyết đoán!

"Lục tiên sinh, thế nào?" "Ồ, tôi nhìn nhầm, vốn nghĩ rằng trên loại thi thể quái dị này dùng Trấn Thi Đinh sẽ là thần khí." Lục Vũ thu hồi ánh mắt, lắc đầu.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, trực tiếp đóng quan tài kính lại, đợi đến khi quan tài kính lại ở trong trạng thái chân không, lúc này mới lên tiếng, dẫn Lục Vũ tiếp tục xem.

Tiếp theo, là một chiếc quan tài kính nhỏ hơn rất nhiều, bên trong là một cái xác khô nhỏ, chính là Chu Hùng Anh đã biến thành Hạn Bạt.

Ngô Tam Tỉnh có chút cảm khái: "Vốn là một vùng đất phong thủy

bảo địa, thủ đoạn của Uông Tàng Hải, đã biến nó thành một con Hạn Bạt, cũng thật lợi hại." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ tiếp tục xem.

Những thứ còn lại, đều là những vật tùy táng, không có gì hiếm lạ.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh lại dẫn Lục Vũ đến một hành lang khác.

Trên hành lang này, có mấy kệ hàng khổng lồ, toàn bộ đều là bản thác!

Có ghi chép thí nghiệm của Uông Tàng Hải, công thức của hoàn thi miết, thậm chí còn có cả công thức của "Đại kim đan"!

"Có thể nói, thứ này, mới là thứ quý giá nhất trong địa cung dưới đáy biển." Ngô Tam Tỉnh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "'Hắn' chính là vì những tài liệu này, mới thật sự bắt đầu nghiên cứu trường sinh!" Lục Vũ đối với công thức, không có hứng thú, nhưng những thí nghiệm đó, lại khiến cậu cảm thấy rợn tóc gáy.

Thí nghiệm của Uông Tàng Hải, cực kỳ tàn nhẫn!

Ông ta đã thử nghiệm cộng sinh du diên, thử nghiệm đan thi miết, thậm chí thử nghiệm nuốt sống thi miết vương, lại thử nghiệm cả gấu nước… Những bức bích họa đó, quả thực còn tàn nhẫn hơn cả những hình phạt tàn khốc nhất.

Có thể nói, sự tàn nhẫn của Uông Tàng Hải, không thua kém Hiến Vương ở Trùng Cốc, Vân Nam!

Một người thành tiên, một người trường sinh!

Hai người, đều là kẻ điên!

Kẻ điên từ đầu đến cuối!

Đợi đã!

Khi Lục Vũ nhìn thấy bức bích họa cuối cùng, sắc mặt lập tức trở

nên có chút kỳ quái.

Bức bích họa này, chia làm hai phần.

Phần phía trước, chính là một con du diên khổng lồ, trong miệng ngậm một viên kim đan khổng lồ.

Phần phía sau, một sinh vật quái dị cộng sinh với du diên, trên mặt mang nụ cười kỳ quái.

Phía dưới còn có một dòng chữ nhỏ: "Du diên đan, là bí pháp trong môn, du diên phục đan, người phụ thân, mới có thể tỉnh thần.

Tiếc thay ta đã già, du diên đan chưa thành, không thể nhìn thấu thật giả." Nhìn thấy dòng thông tin này, Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, hỏi: "Anh muốn thuốc trường sinh, không phải là muốn đánh thức thứ đó chứ?" Ngô Tam Tỉnh nhếch miệng cười, nghiêm túc nói: "Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, tìm chút náo nhiệt xem cũng tốt.

Nhưng anh không mang thuốc trường sinh ra ngoài, thật đáng tiếc." "Nếu không, dựa vào viên thuốc trường sinh này, có khả năng rất lớn sẽ câu được 'hắn' thứ ba ra!" Lục Vũ cau mày, hỏi: "Nói thế nào?" "'Hắn' thứ ba vào địa cung, chính là vì đại kim đan." "Anh có bao nhiêu phần chắc chắn." "Mười phần." "Bằng chứng." "Đây là vấn đề của lòng tin rồi." Ngô Tam Tỉnh lại nhếch miệng cười, rất không đứng đắn nói: "Nhiều thì không nói, tôi chỉ có thể cho anh biết, tôi rất chắc chắn, 'hắn' thứ ba rất muốn cái đại kim đan đó!" "Bất kể là 'hắn', Uông Tàng Hải hay Cừu Đức Khảo, thực tế lần này đều bị 'hắn' lừa." "Tôi và Giải Liên Hoàn, lần này cũng chỉ là giật dây…" "Thôi bỏ đi, vài ngày nữa, đợi mọi chuyện lắng xuống, tôi xem xét đi một chuyến nữa, mang thứ đó ra ngoài." "Anh không đi được đâu." Lục Vũ do dự một lúc, nhẹ giọng nói: "Địa cung dưới đáy biển, đã sập hết rồi." Nghe tin này, Ngô Tam Tỉnh hít một hơi khí lạnh, cả người lập tức kích động, hét lớn: "Anh nói gì!

Sập rồi!

Sao lại sập!

Sao có thể!

Lăng mộ đó, sao có thể sập!" "Xong rồi!" "Xong rồi!" "Lần này… hỏng chuyện lớn rồi!" "Không được, tôi phải đi ngay bây giờ!

Tôi phải đến Nam Hải ngay lập tức!" Thấy Ngô Tam Tỉnh không có vẻ gì là đang nói đùa, vội vàng xoay người định đi, Lục Vũ sắc mặt hơi đổi, vội đưa tay ra cản lại: "Cả địa cung đều sập rồi, ông đi cũng chẳng thấy được gì đâu." "Không được, tôi phải đi!" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Lục tiên sinh, xin lỗi, kho hàng hôm nay phải đóng cửa, có chuyện gì thì đợi tôi từ Nam Hải trở về rồi nói sau!" "Đợi đã." Lục Vũ lại cản, hỏi: "Tại sao?" Ngô Tam Tỉnh lòng rối như tơ, lại thêm tâm trí nóng như lửa đốt, nhất thời cũng đã quên mất một chuyện.

Lúc này bị Lục Vũ cản lại hai lần, ông ta mới nhớ ra mình cứ hoảng hốt đi như vậy chưa chắc đã tìm được thứ kia, vội vàng nói: "Đúng rồi, địa cung sập thế nào?

Vị trí cất giữ kim đan có sập không?

Bên dưới có một địa đạo, cậu có thấy không?

Có vào đó chưa?" Nhìn dáng vẻ sốt ruột của Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ chợt nhớ ra một chuyện!

Manh Nhân Thảo!

Lúc đó, trước khi phát hiện ra kim đan, cậu và Ngô Tà đã vào địa đạo trước để tìm đường ra, lúc ấy mới phát hiện ra chữ viết bằng máu và Manh Nhân Thảo!

Chương 662

Trong lúc Lục Vũ im lặng, Ngô Tam Tỉnh cũng đã phản ứng lại, vì cậu đã thấy chữ máu trên vách tường, vậy tức là đã vào mật đạo nơi ông ta cất giấu Manh Nhân Thảo, bèn vội hỏi: "Cậu có thấy loại cỏ cứng màu đen trong địa đạo không!

Loại cỏ đó, cậu có mang ra ngoài không!" Quả nhiên!

Bảo sao Manh Nhân Thảo không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi đó được!

Hóa ra là do Ngô Tam Tỉnh trồng!

Thế thì đúng rồi!

Chẳng trách ông ta lại thất thố đến vậy!

Không có Manh Nhân Thảo, kế hoạch bao nhiêu năm của nhà họ Ngô sẽ bị đảo lộn!

Không có Manh Nhân Thảo, Ngô Tà sẽ không thể giải độc pheromone, "Kế hoạch Sa Hải" sau này cũng sẽ không xuất hiện.

Lục Vũ lúc này như bừng tỉnh khỏi cơn mê, trong lòng dâng lên cảm giác thì ra là thế!

Sau một lúc im lặng, cậu hỏi ngược lại: "Manh Nhân Thảo à?" "Cậu biết Manh Nhân Thảo?" Ngô Tam Tỉnh ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại, cơ thể có chút run rẩy, kích động nói: "Cậu đã mang Manh Nhân Thảo ra ngoài rồi?" "Ừm." Lục Vũ dứt khoát gật đầu, lật tay một cái, trên tay đã có một cây Manh Nhân Thảo.

Ngô Tam Tỉnh há hốc miệng, nhìn chằm chằm: "Chỉ có một cây?" "Ông có chỗ trồng không?" "Có." "Vậy đưa hết cho ông." Vừa nói, Lục Vũ trong lòng khẽ động, lấy hết toàn bộ Manh Nhân Thảo ra.

Hơn hai mươi cây cỏ cứng màu đen được bày thành một đống trên mặt đất.

Nhìn thấy những báu vật này, vẻ mặt Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng giãn ra, không còn căng thẳng như trước.

Nhưng ngay sau đó, ông ta lại như bị giẫm phải đuôi, kinh ngạc hét lên: "Cậu biết Manh Nhân Thảo?

Sao cậu lại nhận ra Manh Nhân Thảo?

Trời ạ, sao cậu cái gì cũng biết vậy!" Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ông biết được, tại sao tôi lại không thể biết?" Ngô Tam Tỉnh ngẩn người, sung sướng nhìn đám Manh Nhân Thảo, cũng không còn bận tâm đến chuyện này nữa, cười nói: "Cảm ơn Lục tiên sinh, đỡ cho cái thân già vô dụng này của tôi lại phải xuống đáy biển thêm một lần nữa." "Lần này, cậu thật sự đã giúp tôi một việc lớn rồi đấy!" Ngô Tam Tỉnh cảm khái vài câu, vung tay lên, đám Manh Nhân Thảo trên đất đều biến mất.

Lục Vũ cũng không ngạc nhiên, chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh đang hưng phấn, đột nhiên hỏi: "Ông thật sự đã để lại mẩu giấy cho tôi dưới đáy biển à?" "Hả?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy thì sững người, nhưng ngay sau đó nghĩ tới điều gì, sắc mặt kịch biến!

"Ý của cậu là... cậu không thấy mẩu giấy đó?" "Ừm." Đôi mắt Ngô Tam Tỉnh không chớp, nhìn thẳng vào Lục Vũ, hỏi: "Vậy cậu đã thấy cái gì?" "Trong một chiếc bình sứ, tôi thấy một cục giấy trắng, bên trong chỉ có một chuỗi tọa độ." Lục Vũ không nói rằng mình có thể giải mã thông tin pheromone.

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh hít một hơi khí lạnh, gấp gáp nói: "Hỏng rồi!

Hỏng rồi!

Bị lộ rồi!" "Chắc chắn có người đã vào Thiên Cung Điện trước các cậu, đã thấy được mẩu giấy của tôi!" "Hỏng rồi!" "Vị trí kho hàng số Mười Một bị lộ rồi!" Ngô Tam Tỉnh đang định nói thêm câu gì đó thì nghe thấy một tràng cười quái dị "két két"!

Ngô Tam Tỉnh sắc mặt kịch biến, quay đầu nhìn Lục Vũ, cười khổ nói: "Lục tiên sinh, lần này thật sự phải dùng đến Trấn Thi Kính của cậu rồi, cái thứ nhỏ bé kia lại đến rồi!" Tiếng nói vừa dứt, đã nghe tiếng cười quái dị "két két két" từ xa đến gần, xa xa có một cái xác khô đen như than củi đang nhanh chóng chạy về phía họ.

Ngô Tam Tỉnh như gặp phải đại địch, lập tức đứng sau lưng Lục Vũ, nói: "Lục tiên sinh, phiền cậu rồi, tôi phải xem kho hàng có an toàn không, lỡ như bị bọn chúng tìm thấy..." Lục Vũ nhìn dáng vẻ đen bóng của nó, lập tức nghĩ đến cái xác khô kia.

Cái xác khô vốn nên xuất hiện trong mô hình Thiên Cung, nhưng lại chưa từng xuất hiện!

"Nó có phải là thứ trong Thiên Cung Điện không?" Chuyện này rất quan trọng, Lục Vũ cũng chẳng quan tâm Ngô Tam Tỉnh có cảm thấy cậu biết quá nhiều hay không, hỏi thẳng một câu.

Ngô Tam Tỉnh cũng rất dứt khoát, cúi đầu nhìn điện thoại, đầu không ngẩng lên: "Đúng!

Cái thứ nhỏ bé này cực kỳ cổ quái, vừa giống Tống tử lại vừa giống người sống, lúc thì động lúc thì không, tôi cũng không rõ rốt cuộc nó là cái gì." Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngô Tam Tỉnh còn chưa dứt lời, cái xác đen cười "két két" đã chạy đến trước mặt Lục Vũ, nhảy vọt lên, móng tay hai bàn tay lập tức biến dài như roi, quất thẳng về phía Lục Vũ!

Lục Vũ lật tay, Hắc Kim Cổ Đao đã ở trong tay, một đao chém ra

trực tiếp chặt đứt những móng tay đó!

Thế nhưng, xác đen không hề dừng lại, móng tay bị chặt đứt, cả người nó áp sát tới, vẫn lao về phía Lục Vũ!

Lục Vũ xoay Hắc Kim Cổ Đao, dùng sống đao như gậy, bổ thẳng từ trên xuống dưới.

Keng!

Xác đen tựa như kim loại, bị một cú này bổ ngã xuống đất mà không hề hấn gì.

Cùng lúc đó.

Giọng của Ngô Tam Tỉnh sau lưng Lục Vũ càng thêm sốt ruột: "Hỏng rồi!

Hỏng rồi!

Hỏng rồi!" "Kho Mười Một thật sự bị người ta phát hiện rồi!" "Có người đang đến vị trí kho Mười Một!" "Lần này, sắp xảy ra chuyện lớn rồi!" Lục Vũ không có thời gian nghe Ngô Tam Tỉnh nói, chỉ liên tục vung đao chống lại đòn tấn công của xác đen.

Cái xác đen này, quá kỳ quái!

Giống như Ngô Tam Tỉnh nói, cái xác đen này không phải là Tống tử.

Tống tử có lông, nhưng thứ này lại không có một cọng lông nào, toàn thân cứng như sắt.

Chương 663

Với sự mạnh mẽ của Hắc Kim Cổ Đao mà cũng không thể để lại một vết xước nào trên người nó.

Ngay cả sàn đá xanh của kho hàng cũng bị nó va vỡ, mà cái xác đen này vẫn không hề hấn gì.

Lục Vũ biết có điều không ổn, vừa vung đao, vừa lấy ra Trấn Thi Kính.

Trấn Thi Kính vừa xuất hiện, động tác của xác đen chỉ khựng lại một chút, rồi lại cười quái dị "két két", lao về phía Lục Vũ lần nữa.

Lục Vũ nhíu mày, lại vung đao đẩy lùi xác đen, nói với Ngô Tam Tỉnh sau lưng: "Đây rốt cuộc là thứ gì?" "Tôi không biết nó rốt cuộc là thứ gì." "Trấn Thi Kính vô dụng." "Phải dùng bốn cái mới được, lúc trước ở Thiên Cung Điện, chính là dùng bốn cái Trấn Thi Kính mới trấn áp được nó!" Ngô Tam Tỉnh nói rất nhanh, vội vàng nói: "Đưa cho tôi hai cái Trấn Thi Kính, tôi ở bên này, cậu ra sau lưng nó!" Chỉ là lời ông ta vừa dứt, Lục Vũ còn chưa kịp đưa Trấn Thi Kính, đã nghe thấy một giọng nói đầy giễu cợt đột nhiên vang lên: "Ngô tiên sinh, đã lâu không gặp." Ngô Tam Tỉnh sắc mặt cứng đờ, đứng sững tại chỗ.

Ngẩng đầu nhìn về phía Lục Vũ, chỉ thấy cuối hành lang, trên vách tường đột nhiên xuất hiện một người đeo mặt nạ.

Người này, xuất hiện từ hư không.

Và trong khoảnh khắc hắn ta xuất hiện, cái xác đen đang náo loạn đột nhiên dừng lại, nhanh chóng chạy vài bước, dừng bên cạnh người lạ mặt.

Cảnh này... thực sự ngoài dự liệu của Lục Vũ.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc một lúc, buột miệng nói: "Ngươi vẫn luôn dùng nó để tìm vị trí kho Mười Một?" "Ngu xuẩn." Người đột nhiên xuất hiện, giọng nói lạnh lùng: "Kho Mười Một giấu ngay trên núi, ngươi nghĩ có thể lừa được ai?" "Nó di chuyển, chỉ là để giúp ta có thể mở được cánh cửa kho hàng rách nát này thôi." Ngô Tam Tỉnh đang nói chuyện với người lạ mặt, Lục Vũ chỉ đứng nhìn, chờ cơ hội ra tay.

"Đúng rồi, quên giới thiệu với cậu, người này là người của 'nó', cũng là người nhà họ Uông, hắn tên gì thì tôi không biết, tôi chỉ biết có vậy thôi." Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm người nhà họ Uông, nói với Lục Vũ một câu.

"Ngươi biết đã đủ nhiều rồi." Người lạ mặt cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Được rồi, ta rất bận, không có thời gian nghe các ngươi nói nhảm, tự mình đeo vào đi." Nói rồi, hắn ta tiện tay vung một cái, ném ra hai bộ còng tay, quăng về phía Ngô Tam Tỉnh và Lục Vũ.

Ngay lúc này, Lục Vũ đã động.

Lần này, nhanh như thỏ thoát!

Hắc Kim Cổ Đao lúc này đã được cậu thu vào trong Quỷ Động Ma Mộc, hai tay trái phải nắm chặt song kiếm Ngô Vương Phù Sai, trong nháy mắt đã đến trước mặt người nhà họ Uông, hai kiếm thi triển một chiêu Mặc Gia Kiếm Pháp, đâm thẳng vào người nhà họ Uông đột nhiên xuất hiện!

Người nhà họ Uông sắc mặt kịch biến, không ngờ Lục Vũ lại đột nhiên ra tay tập kích, nhất thời cũng không kịp né tránh.

Ngay cả cái xác đen đứng bên cạnh hắn ta cũng không kịp phản

ứng, vội vàng đưa tay ra, chỉ đỡ được đoản kiếm của Lục Vũ, còn trường kiếm thì không chút do dự đâm vào cơ thể người nhà họ Uông.

Ngoài dự liệu.

Một kiếm của Lục Vũ lại không gây thương tích, chỉ khiến cơ thể người nhà họ Uông sinh ra một trận gợn sóng.

Tình huống này quá kỳ quái, Lục Vũ sau một kiếm, nhanh chóng lùi lại vài bước.

Người nhà họ Uông khinh miệt cười: "Hai tên ngu." "Người giả?" Lục Vũ nhíu mày, thầm nghĩ người này chắc đã dùng pháp khí gì đó, ánh mắt không ngừng tìm kiếm.

Ngô Tam Tỉnh buột miệng nói: "Hỏng rồi, đây là giương đông kích tây, Lục tiên sinh cậu cản con quỷ đen kia lại, tôi đi tìm hắn!" Lời còn chưa dứt, Ngô Tam Tỉnh đã chạy đi.

Ánh mắt Lục Vũ không ngừng đảo qua lại giữa xác đen và người nhà họ Uông, nhưng xác đen luôn đối diện với cậu, cũng không thấy được gì.

Sau một hồi suy nghĩ, Lục Vũ lao về phía xác đen, tấn công vào lưng nó!

Sau vài lần xung kích, Lục Vũ cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường sau lưng nó.

Trên lưng nó, có thêm một chiếc nơ! 【Tên vật phẩm: Nơ Cổ Bá Tước Saint-Germain】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Khí Hồn】 【Ghi chú vật phẩm: Bá tước Saint-Germain, tự xưng là con trai của hoàng tử Transylvania, hoạt động vào thế kỷ mười bảy, mười tám, từng có người chứng minh ông ta có thể đồng thời xuất hiện ở nhiều nơi.

Có người phát hiện ông ta đang kéo violin trong sảnh tiệc, có

người lại thấy ông ta đang vẽ tranh trong phòng sách, Bá tước Saint-Germain tự xưng sở hữu thuật phân thân...

Sử dụng nơ cổ, có thể khiến một tia hồn phách của người đó rời khỏi cơ thể, tạo thành phân thân, phân thân chỉ có thể tồn tại một giờ, tổn thương linh hồn không thể phục hồi.】 Hồn phách ly thể, tạo thành phân thân?

Lục Vũ trong lòng khẽ động, nhìn về phía bóng dáng của người nhà họ Uông, nhàn nhạt nói: "Tạm biệt." Nói rồi, cậu lấy ra "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" trực tiếp thôi động!

Cái phân thân kia, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, chỉ trong nháy mắt đã bị "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" hấp thu.

Cảnh này, khiến "xác đen" phát điên, nó lập tức lao về phía Lục Vũ, điên cuồng tấn công.

Chỉ là song kiếm trong tay Lục Vũ bay lượn, nó cũng không thể công phá được phòng tuyến của cậu.

Sau vài lần công thủ, xác đen dường như cũng hiểu ra điều này, dừng lại, không tấn công Lục Vũ nữa.

Lục Vũ nhìn chằm chằm nó, nghĩ đến Ngô Tam Tỉnh đã lâu không có tiếng động, liền hét lớn: "Ngô Tam Tỉnh, ông ở đâu!" Kho hàng này cực lớn, âm thanh truyền đi rất xa, rồi lại có tiếng vọng từ xa vọng lại, nhưng lại không có tiếng của Ngô Tam Tỉnh.

Một lát sau, từ xa truyền đến một tiếng cười lạnh: "Ngô Tam Tỉnh, ngươi nghĩ ngươi chạy được sao?" Nghe thấy tiếng, Lục Vũ không chút do dự, lập tức chạy về phía bóng người đó!

Ở phía xa, có lẽ người nhà họ Uông cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng, không ngừng cười lạnh: "Ngô Tam Tỉnh, ngươi nghĩ ta không biết kho Mười Một ở đây sao?

Ngươi nghĩ ta không biết ngươi trốn ở đây sao?

Ta đã đến rồi, ngươi nghĩ ngươi còn chạy thoát được à?" "Đây chỉ là một sự khởi đầu..." Lục Vũ đuổi theo tiếng nói, di chuyển nhanh chóng trong hành lang, sau khi rẽ qua vài chỗ, cuối cùng cũng thấy được một bóng người ngạo mạn.

Trước bóng người đó, Ngô Tam Tỉnh ngã trên đất, mặt mũi bầm dập, bị đánh rất thảm, đã không thể phát ra tiếng.

Chương 664

Khi Lục Vũ phát hiện ra hắn, cái xác đen vẫn luôn đối đầu với cậu, lúc này cũng đã chạy đến bên cạnh người nhà họ Uông, lại một lần nữa đứng cùng hắn.

Người nhà họ Uông thấy Lục Vũ, cười lạnh một tiếng: "Tự mình đến nộp mạng cũng tốt, đỡ cho ta phải đi tìm ngươi." "Đưa thần khí chứa đồ của ngươi cho ta, ta sẽ để cho ngươi một cái toàn thây." Vừa nói, người nhà họ Uông từng bước tiến lại gần Lục Vũ, hoàn toàn không coi cậu là mối đe dọa.

Đồng thời, Lục Vũ phát hiện ra sự khác thường trong tay hắn!

Nhìn thoáng qua, tay hắn dường như đang cầm một con dao găm bằng gỗ, nhưng lại không đơn giản như vậy! 【Tên vật phẩm: Cây Tyburn】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Tù Cấm】 【Ghi chú vật phẩm: Thế kỷ mười sáu, một giá treo cổ kiên cố được dựng lên ở một ngã tư làng Tyburn, được gọi là "Cây Tyburn".

Trong hơn hai trăm năm, vô số "tội nhân" đã đi đến điểm cuối của cuộc đời tại đây, nhận lấy tiếng hoan hô, tiếng chửi rủa của người xem.

Giữa thế kỷ mười bảy, trong một hoạt động gọi là "vũ điệu Tyburn", hai mươi ba người đàn ông và một người phụ nữ đã đồng thời chết trên giá treo cổ "Cây Tyburn".

Dao găm mang tất cả oán niệm của "Cây Tyburn", có thể khiến người ta bị oán niệm quấn lấy, không thể di chuyển, giống như bị hành hình treo cổ.】 Quả nhiên là pháp khí!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sau khi Lục Vũ nhìn rõ con dao

gỗ trong tay người nhà họ Uông, chỉ suy nghĩ một chút, liền trực tiếp lấy ra "Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính".

Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính, giỏi nhất về hộ hồn.

Lúc trước "Viên Củng" bị Uông Tàng Hải coi như vật thí nghiệm, làm cho ra người không ra người, ma không ra ma, nhưng qua nhiều năm như vậy, hồn phách của ông ta vẫn không hề bị tổn thương, chính là nhờ "Thần Đồ Úc Lũy Văn Kính".

Người nhà họ Uông dường như không thấy thứ Lục Vũ lấy ra, trực tiếp nhìn về phía Lục Vũ, lạnh lùng nói: "Ta rất bận, ngươi tự mình bó tay chịu trói đi, đừng lãng phí thời gian của ta." "Ngươi cũng xứng?" Lục Vũ vừa nói, cả người đã lao về phía người nhà họ Uông, song kiếm Phù Sai trong tay, lại một lần nữa sử dụng Mặc Gia Kiếm Pháp!

Lần này, tốc độ của cậu còn nhanh hơn lần trước!

Hai thanh đoản kiếm đâm thẳng vào yếu huyệt của người nhà họ Uông!

Người nhà họ Uông không hoảng không vội, chỉ có cái xác đen bên cạnh trực tiếp đứng trước mặt hắn ta, dứt khoát thay hắn đỡ đòn tấn công của Lục Vũ!

Xác đen giống như một tấm khiên, không ngừng chống lại các đòn tấn công của Lục Vũ, bất kể Lục Vũ tấn công từ hướng nào, nó đều như tường đồng vách sắt, khiến Lục Vũ không có cách nào đâm thủng.

Người nhà họ Uông bình tĩnh đứng sau xác đen, thản nhiên nói: "Ngươi không có cơ hội đâu." "Thử xem!" Nói về pháp khí, trên người Lục Vũ, đã không biết cất giữ bao nhiêu món!

Đêm đó trên hòn đảo, cậu cũng không hề lãng phí thời gian.

Đối với tình huống hiện tại, chỉ suy nghĩ một chút, cậu đã nghĩ ra cách làm.

Cổ tay lật một cái, "Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên" trực tiếp đập xuống đất.

Ngay sau đó, vô số âm khí từ trong "Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên" bay ra, Lục Vũ trực tiếp đeo "Mặt Nạ Mạnh Cực" để bảo vệ mình và Ngô Tam Tỉnh!

Lúc này, cơ thể của xác đen đang che chắn cho người nhà họ Uông lập tức bị đông cứng, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Sắc mặt người nhà họ Uông cũng kịch biến!

Ngay lúc Lục Vũ lại một lần nữa áp sát, chuẩn bị hạ gục hắn, hắn đột nhiên cử động, một viên châu lấp lánh ánh sáng vàng từ trong tay áo tuột ra.

Ánh sáng vàng vừa xuất hiện, sắc mặt người nhà họ Uông lập tức tốt lên, hắn nhặt viên châu dưới đất lên, nhanh chóng rời đi!

Lục Vũ đang định đuổi theo, nhưng dị biến đột ngột xảy ra!

Xác đen bị "Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên" đông cứng, đột nhiên phát ra một tiếng "rắc"!

Ngay sau đó, Lục Vũ chú ý thấy cơ thể nó xuất hiện những vết nứt.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh ở không xa đột nhiên hét lớn: "Mau chạy, sắp nổ rồi!" Cùng lúc Ngô Tam Tỉnh hét lên, Lục Vũ cũng chú ý thấy trong những vết nứt trên cơ thể "xác đen" có một tia lửa yếu ớt lóe lên.

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ chạy hai bước đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, đưa tay ra, trực tiếp tóm lấy áo Ngô Tam Tỉnh nhấc ông ta

lên khỏi mặt đất, một tay khác lại nhấc "Trấn Ngục Chuyên" rơi dưới đất lên.

Ngay lúc cậu chạy đi, "xác đen" cuối cùng cũng mất kiểm soát và phát nổ!

Một luồng khí mạnh mẽ, trực tiếp hất văng Lục Vũ, đập mạnh vào một nơi xa!

Lực va chạm này, Lục Vũ cũng không kịp phản ứng, va thẳng vào một cái giá hàng, làm đổ cái giá, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại!

Mọi thứ, đều xảy ra quá nhanh!

Và lúc này, trong đầu Lục Vũ lại đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống! 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành khám phá mộ đáy biển Tây Sa, hệ thống thưởng Hồi Mộng Kính!】 【Tên vật phẩm: Hồi Mộng Kính】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Hồi Mộng】 【Ghi chú vật phẩm: Thời cổ, Trang Chu nằm mộng, bên gối có đặt một chiếc gương đồng.

Mơ thấy mình biến thành một con bướm, bay lượn trên không, lang thang khắp nơi vô cùng vui vẻ, nhất thời quên mất mình là Trang Chu, chứ không phải bướm.

Không biết bao lâu, tỉnh mộng, lại cảm thấy giấc mơ vô cùng chân thật, giống như thế giới trước mắt vậy.

Ông đột nhiên hoang mang mờ mịt, không biết rốt cuộc là ông trong giấc mơ của mình biến thành bướm, hay bản thân là bướm, mơ thấy Trang Chu.

Hồi Mộng Kính, có thể khiến người ta quay về ký ức của chính mình...】 Lúc này, Lục Vũ không kịp suy nghĩ về chuyện Hồi Mộng Kính, cũng không có thời gian để nghiền ngẫm tại sao mình lại đột nhiên hoàn thành toàn bộ cuộc khám phá vào lúc này.

Bên cạnh cậu, vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt của Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ khó khăn quay đầu, mở mắt ra.

Chương 665

Đang định nói chuyện, một giọng nói lạnh lùng truyền vào tai Lục Vũ: "Từ lúc ngươi xuất hiện, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã lợi hại đến vậy, ngay cả Trương Khải Sơn lúc mới ra đời, cũng kém ngươi rất nhiều.

Ừm, đám lão già phế vật của Cửu Môn đời đó, cộng lại có lẽ cũng không bằng một mình ngươi." "Nhưng đáng tiếc, bây giờ ngươi cũng là một phế vật rồi." Lục Vũ liếc hắn một cái, giả vờ rất mệt mỏi, dùng tay ôm eo, khó khăn ngồi thẳng dậy, lúc này mới nói: "Đặt thuốc nổ trong cơ thể lão tổ tông, cho nổ lão tổ tông của chính mình thành tro bụi, ngươi cũng có mặt mũi nói ta là phế vật à?" Nắm đấm của người nhà họ Uông lập tức siết chặt, nhưng ngay sau đó lại thả lỏng, cười lạnh nói: "Người nhà họ Uông dù có điên cuồng đến đâu, cũng không thể đặt thuốc nổ trong cơ thể tổ tiên của mình." "Ồ, cái xác đen đó không phải là tổ tông nhà họ Uông các ngươi à?" "Nghĩ vớ vẩn." Người nhà họ Uông nói một câu, cũng không có ý định giải thích thêm với Lục Vũ, đưa tay ra sau lưng rút súng, nhắm vào Lục Vũ.

Ngay lúc hắn sắp bóp cò, tay Lục Vũ đột nhiên động!

Tay phải đột nhiên ném ra một thanh đoản kiếm Ngô Vương Phù Sai, trực tiếp dùng làm ám khí, phóng về phía người nhà họ Uông.

Khoảng cách giữa hai người không quá gần, trong chớp mắt người nhà họ Uông phản ứng cũng cực nhanh, cố gắng né sang một bên, nhưng hắn nhanh, đoản kiếm còn nhanh hơn!

Gần như trong nháy mắt, đoản kiếm đã đâm vào cơ thể người nhà họ Uông, kéo hắn lùi lại hai bước, ngã xuống đất.

Cơ thể hắn giãy giụa vài cái, rồi hoàn toàn bất động.

Xem ra, chắc là đã chết...

Phù...

Lục Vũ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vụ nổ trước đó, tuy không có mảnh vỡ nào đâm vào cơ thể cậu, nhưng sóng xung kích đó quả thật không nhẹ.

Cậu cũng không phải là người máy mình đồng da sắt, cú va chạm này cũng khiến cậu choáng váng, toàn thân không có chỗ nào không đau.

Thêm vào đó, liên tục sử dụng pháp khí, tinh thần của cậu cũng mệt mỏi rã rời.

Một kiếm vừa rồi cũng đã khiến cậu kiệt sức, ngay cả động một ngón tay cũng có chút khó khăn.

Lục Vũ thở hổn hển, nghĩ rằng nghỉ một hơi, rồi lấy chút đồ ra, bồi bổ cơ thể, phục hồi thể lực.

Chỉ là ngay lúc này, bên tai lại truyền đến một giọng nói lạnh lùng quái dị: "Ngươi không nghĩ rằng ta dễ chết như vậy chứ?

Sao ngươi có thể ngây thơ như vậy?

Ngô Tam Tỉnh, ngươi không nói cho nó biết thủ đoạn của ta sao?

Ta rất thất vọng về ngươi, vậy mà ngay cả nó cũng không tin tưởng." Giọng nói này, chính là giọng phát ra từ người nhà họ Uông đang nằm trên đất!

Lục Vũ cố gắng gượng dậy, nỗ lực mở to mắt, liền thấy người nhà họ Uông đột nhiên ngồi dậy, lắc mạnh đầu, tiếp đó còn rút phắt thanh đoản kiếm ra.

Một tia máu lập tức phun ra từ vết thương, nhưng trong nháy mắt, máu đã ngừng chảy, vết thương của hắn dường như có thể tự động

lành lại!

Quá trình này, cực kỳ quỷ dị!

Người nhà họ Uông nhìn thanh đoản kiếm mình vừa rút ra, tùy ý ném xuống đất, nhìn về phía Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Được rồi, ta cho ngươi thêm một cơ hội, làm việc cho ta, hoặc là chết." "Ngươi làm thế nào được vậy?" Lục Vũ nhìn người nhà họ Uông, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Ngươi chắc chắn không dùng thuật trường sinh của Uông Tàng Hải, ngươi không phải bất tử, ngươi hẳn là có thần khí, có thể giúp ngươi bảo mệnh, là cái gì?" Người nhà họ Uông gật đầu, cười nói: "Ngươi rất thông minh, ta rất hài lòng, chỉ cần ngươi đi theo ta, lúc ta vui, có thể nói cho ngươi biết." Người nhà họ Uông nói xong, thấy Lục Vũ không nói gì, do dự một chút, tiếp tục nói: "Thực lực của Lục tiên sinh quá mạnh, ta chỉ có thể dùng một chút thủ đoạn nhỏ thôi.

Nhưng, Lục tiên sinh có thể yên tâm, không đau, chỉ cần ngủ một giấc là được rồi." Vừa nói, người nhà họ Uông từ sau lưng rút ra một khẩu súng nhỏ, nhắm vào Lục Vũ, trông có vẻ là súng gây mê.

Họng súng nhắm vào Lục Vũ, ngón trỏ của hắn đặt trên cò súng.

Ngay lúc tiếng súng vang lên, Lục Vũ dùng chút sức lực còn sót lại của mình, đẩy Ngô Tam Tỉnh né vào một hành lang bên cạnh.

Sau khi lại ngã xuống đất, Lục Vũ thật sự không còn chút sức lực nào, ngay cả muốn mở Quỷ Động Ma Mộc, lấy chút đồ ra bổ sung thể lực cũng không làm được, ánh mắt cũng có chút hoảng hốt.

Chỉ miễn cưỡng có thể thấy người nhà họ Uông cầm súng, từ từ đi về phía cậu.

Nhìn kìa, hắn ngày càng gần Lục Vũ!

Ba mét, hai mét, một mét!

Đoàng!

Đột nhiên, một tiếng súng giòn giã vang lên từ sau lưng người nhà họ Uông!

Ngay sau đó, người nhà họ Uông ngã xuống đất!

Sau lưng hắn, xuất hiện một bóng người mặc vest, vẻ mặt bình tĩnh.

"Đến sớm không bằng đến đúng lúc." Người đàn ông mặc vest nhìn Ngô Tam Tỉnh và Lục Vũ ngã trên đất, cười nói: "Sao lại thảm hại thế này?

Hôm nay tôi mà không đến, hai người các cậu thật sự bị một mình người khác xử lý rồi à!" Lục Vũ nhìn anh ta, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tôi đã nói mà, kho Mười Một bị người ta xông vào như vậy, sao Ngô Tam Tỉnh lại có thể yên tâm ngất đi như thế, hóa ra là biết anh sẽ đến." "Trương lão bản, anh đứng đó xem kịch nãy giờ à?

Xem đủ kịch rồi, ra hôi của?" Lục Vũ không phải kẻ ngốc.

Trương Hạo xuất hiện đúng lúc như vậy, nếu cậu không nghĩ ra điều gì, thì cậu cũng ngây thơ như Ngô Tà rồi.

Bị Lục Vũ nói thẳng tim đen, Trương Hạo cũng không cảm thấy xấu hổ, đi hai bước đến bên cạnh người nhà họ Uông, lại bắn một phát vào người hắn, nhàn nhạt nói: "Nằm yên đó, đừng động!" Anh ta dường như chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể, tiếp đó đi đến bên cạnh Lục Vũ, nhưng lại không có ý định giúp Lục Vũ dậy, chỉ nói: "Thế nào, bây giờ đã biết sức mạnh của một người dù có mạnh đến đâu, cũng có lúc lực bất tòng tâm rồi chứ?" Dừng một chút, Trương Hạo tiếp tục nói: "Cậu chi bằng nghe tôi, gia nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến lúc đó cậu muốn làm gì thì làm, dưới tay có một đám

người, loại phế vật này, còn có thể làm cậu bị thương sao?" Vừa nói, anh ta quay đầu lại bắn thêm một phát vào người nhà họ Uông, lại mở miệng: "Cái thứ này, tôi đã giao đấu với hắn mấy lần rồi, biết hắn không chết được." "Nhưng tôi chỉ cần không để hắn chết, hắn chẳng phải là hết cách rồi sao." Câu này vừa nói xong, người nhà họ Uông đang nằm trên đất đột nhiên phát ra một tiếng gầm gừ như dã thú, tức giận nói: "Trương Hạo, ngươi có tin ta ra tay với Tân Nguyệt Phạn Điếm không!" Trương Hạo quay đầu liếc hắn một cái, khẽ lắc đầu: "Ngươi không có tư cách ra tay với Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngươi cũng không có thực lực đó. 'Nó' bây giờ, còn bao nhiêu sức mạnh?

Chẳng qua chỉ là một đám sâu mọt không dám ra ánh sáng." Trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia kỳ lạ, không ngờ Trương Hạo lại xem thường nhà họ Uông và 'nó' đến vậy.

Chương 666

Sự tự tin này, quả thực khiến cậu có chút bất ngờ.

Đợi một lát, người nhà họ Uông dường như không có ý định phản bác, càng khiến Lục Vũ cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Lúc này, Trương Hạo lại quay đầu, nhìn Lục Vũ, khổ tâm khuyên nhủ: "Nói thật, tôi thật sự không ngại cậu dính vào mấy chuyện chó má của Cửu Môn đâu." "Một đám người vì trường sinh mà hô đánh hô giết, có ý nghĩa gì?" "Cậu đến nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm, khám phá sự kỳ diệu của thế giới này, chẳng phải thú vị hơn nhiều so với làm mấy chuyện vớ vẩn này sao?" Nếu có lựa chọn, Lục Vũ thật sự cảm thấy lời Trương Hạo nói rất có lý.

Nhưng cậu rất tò mò những người này rốt cuộc muốn làm gì...

Vì vậy, lúc này cậu cũng chỉ khó khăn cười một tiếng, nói: "Cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từng chút một, tôi lười lắm, không muốn lo nhiều chuyện như vậy." "Sự nghiệp của Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy, tôi còn sợ làm hỏng của anh." Lục Vũ nói xong, Trương Hạo im lặng không nói, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng mà... ngay lúc Lục Vũ định nói thêm một câu, để Trương Hạo đỡ mình đứng dậy, Trương Hạo đột nhiên quay đầu lại, lại bắn một phát, trầm giọng nói: "Tao không cho mày chết, mày tưởng mày chết được à?" Vừa nói, Trương Hạo còn đi hai bước đến trước mặt người nhà họ Uông, hung hăng giẫm một chân lên người hắn, tức giận nói: "Chuyện mà năm đó 'nó' còn không thể và không dám làm, một con ký sinh trùng như mày, cũng dám làm!" Lục Vũ lúc này mới chú ý thấy, phát súng Trương Hạo quay đầu lại đã bắn nát một cái điều khiển từ xa nhỏ, đang rơi ngay dưới chân anh ta.

Trương Hạo nhìn người nhà họ Uông, lại nói: "Ngươi tưởng ta thật sự không giết được ngươi?" Một câu nói xong, Trương Hạo sờ vào người, lấy ra một tờ giấy, ném xuống đất, lạnh lùng nói: "Mở to mắt chó của ngươi ra mà xem, xem ngươi có chết được không!" Khi người nhà họ Uông nhìn thấy tờ giấy đó, cả người đột nhiên co giật một cái, dường như vô cùng sợ hãi!

So với sự sợ hãi của người nhà họ Uông, Lục Vũ lại cảm thấy rất kinh ngạc về năng lực của Trương Hạo, cũng như tờ giấy đó.

Lục Vũ và Trương Hạo không phải mới quen ngày đầu, cậu vẫn luôn không hiểu sao Trương Hạo có thể nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đặc biệt là chuyến đi "Thành Hắc Thủy Tây Hạ" lần đó, càng khiến cậu không hiểu Trương Hạo rốt cuộc có gì đặc biệt.

Trong suốt quá trình hành động, Trương Hạo về cơ bản là người tàng hình.

Thậm chí, sau này một buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn bị người của Cừu Đức Khảo trực tiếp trộm đi một món, nếu không phải hôm đó mình ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, kịp thời ra tay, e rằng hậu quả khó lường.

Nhưng hôm nay gặp Trương Hạo, ra tay tàn nhẫn quyết đoán, đối với người nhà họ Uông đủ loại khinh bỉ, cuối cùng lấy ra một lá bùa vẽ đầy những đường nét quái dị, trực tiếp trấn áp người nhà họ Uông.

"Đừng xem thường tờ giấy rách này." Trương Hạo thấy ánh mắt tò mò của Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Đây là một loại bùa, cụ thể thì tôi cũng không hiểu rõ lắm." "Chỉ biết nó tên là Lý Đại Đào Cương, nếu hắn chết, lập tức sẽ có một người khác chết thay hắn." "Đây cũng là lý do tại sao hắn có thể sống đến bây giờ." Trong lúc Trương Hạo nói chuyện, cơ thể người nhà họ Uông lại một lần nữa run rẩy kịch liệt,

dường như không ngờ, Trương Hạo lại có thể nói ra tác dụng của lá bùa này.

Tuy nhiên, trong nháy mắt, người nhà họ Uông lại bình tĩnh lại, bất mãn nói: "Cho dù ngươi biết thì thế nào!

Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta đến đây một mình sao?" "Cửa lớn kho Mười Một đã mở, người của ta sắp đến rồi." "Chỉ bằng chút thuốc nổ nhỏ ngươi chôn bên ngoài mà muốn cho nổ tung cửa lớn kho Mười Một?" Trương Hạo nhìn người nhà họ Uông ngã trên đất, cả người trực tiếp đứng lên người hắn, khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt, hít khí lạnh, lúc này mới nói: "Cái điều khiển từ xa rách của ngươi đều bị ta bắn nát rồi, ngươi còn kích nổ thế nào?

Năm đó 'nó' còn không mở được cửa lớn kho Mười Một, ngươi nghĩ bây giờ ngươi có thể mở được à?" "Nhưng ngươi có thể tìm được vị trí kho Mười Một, vẫn khiến ta có chút bất ngờ." Vừa nói, Trương Hạo quay đầu liếc Lục Vũ một cái, lại nhìn Ngô Tam Tỉnh đang nằm bên cạnh Lục Vũ không rõ sống chết, đột nhiên có chút tức giận: "Nếu không phải tên ngu này cứ dính vào mấy chuyện vớ vẩn của Cửu Môn, vị trí kho Mười Một sao có thể bị người nhà họ Uông tìm thấy." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh vẫn đang ngất xỉu cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

Nhìn tình hình xung quanh, lại nhìn Trương Hạo, nhe răng cười: "Trương lão bản, đã lâu không gặp." "Bớt nói nhảm đi." Giọng Trương Hạo vẫn lạnh lùng, trầm giọng nói: "Vị trí kho Mười Một bị lộ rồi, ông tự nghĩ cách giải quyết đi." Chuyện này, quả thực có chút khó xử lý.

Bên trong kho Mười Một, cất giữ quá nhiều thứ, Cửu Môn những năm qua, không biết đã cất bao nhiêu thứ linh tinh trong đó, ngay cả thi thể cũng không biết có bao nhiêu.

Sự tồn tại của nó, luôn rất bí ẩn, gần như là một truyền thuyết.

Bây giờ bị lộ ra, cho dù nhà họ Uông có phế vật đến đâu, cũng luôn là một chuyện phiền phức.

Điều bất ngờ là, Ngô Tam Tỉnh chỉ suy nghĩ trong một khoảnh khắc rất ngắn, rồi nhe răng cười: "Còn làm thế nào được nữa, hắn không phải muốn kho Mười Một sao, thì tặng kho Mười Một cho hắn thôi." "Dù sao bây giờ trời cũng sắp tối rồi, vừa hay mọi người cùng nhau xem pháo hoa!" Xem pháo hoa?

Lục Vũ còn chưa hiểu ý của Ngô Tam Tỉnh là gì, đã nghe thấy một giọng nữ lạnh lùng từ trên cao vọng xuống.

"60, 59, 58, 57, 56..." Lúc này, vẻ mặt Trương Hạo đột nhiên trở nên có chút kỳ quái.

Anh ta không nói một lời, lấy ra một sợi dây thừng trói chặt người nhà họ Uông.

Đồng thời, Ngô Tam Tỉnh khó khăn bò dậy, lại kéo Lục Vũ đứng lên, miệng lẩm bẩm không rõ: "Lão tử muốn xem pháo hoa, chứ không định biến mình thành pháo hoa." Lục Vũ đột nhiên hiểu ra điều gì đó, đột nhiên kéo Ngô Tam Tỉnh dừng lại, hỏi: "Ông muốn cho nổ tung nơi này?" "Thông minh, nhưng còn năm mươi giây, mau đi..." Nghe những lời này, Lục Vũ không dám chậm trễ thêm nữa, dùng chút sức lực vừa tích lũy được vội vàng lấy ra một đoạn nhân sâm từ "Quỷ Động Ma Mộc", nhét vào miệng rồi vội vàng cùng Ngô Tam Tỉnh, Trương Hạo chạy ra khỏi "Kho hàng số Mười Một".

Trên trần nhà, không ngừng vang lên giọng đếm ngược lạnh lùng của người phụ nữ.

Những con số ngày càng nhỏ, như lá bùa đòi mạng, nghe thôi đã thấy căng thẳng.

“44, 43, 42, 41, 40...” “25, 24, 23, 22, 21...” Khi còn lại hơn hai mươi giây, mấy người cuối cùng cũng chạy ra khỏi cửa sắt lớn của kho hàng số Mười Một.

Bên ngoài là vách đá, bên cạnh vách đá, có một chiếc trực thăng đang lơ lửng.

Trương Hạo thấy trực thăng, còn có tâm trạng nói đùa với Lục Vũ: “Sau khi nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm, chiếc máy bay này cũng là của cậu.” Ngô Tam Tỉnh thì vội vàng nói: “Bớt nói nhảm đi, mau đi, sắp có pháo hoa đầy trời rồi, đến lúc đó...” Lục Vũ cũng không nghe được Ngô Tam Tỉnh nói gì tiếp theo, trong tai chỉ còn lại tiếng gầm rú của cánh quạt.

Khi cậu vừa lên máy bay, còn chưa kịp ngồi vững, máy bay đã lập tức lách sang một bên, bay về phía xa.

Chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy một luồng khí ập tới.

Quay đầu lại, liền thấy ngọn núi mình vừa ở, nở rộ những bông pháo hoa rực rỡ!

Dưới pháo hoa, khói bụi mù mịt, che khuất cả ngọn núi, khiến người ta không thấy được gì...

Pháo hoa rực rỡ, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Lục Vũ nhìn những bông pháo hoa đang nở rộ, nhìn khói bụi cuồn cuộn bên dưới, lần đầu tiên cảm thấy đầu óc mình “ong ong”, không thể tin vào mọi thứ đang xảy ra trước mắt.

Kho hàng số Mười Một, cứ thế nổ tung?

Kho hàng số Mười Một, nơi chứa đựng bao nhiêu năm ký ức của “Cửu Môn”, cứ thế nổ tung?

Thi thể của Trương Đại Phật Gia, Doãn Tân Nguyệt, cứ thế mà mất?

Chương 667

Người trông giống hệt Ngô Tà, không biết có phải Tề Vũ hay không, cũng mất luôn?

Kho hàng số Mười Một, cứ thế mà không còn nữa?

Lục Vũ dụi dụi mắt, không thể tin vào những gì mình tận mắt chứng kiến.

Một lúc lâu sau, cậu ngơ ngác quay đầu lại.

Bên cạnh mình, Ngô Tam Tỉnh ngồi đó, nhìn chằm chằm vào pháo hoa trên núi Ngô, môi trên môi dưới mấp máy, cũng không biết ông ta đang lẩm bẩm điều gì.

Chỉ thấy khóe mắt ông ta, có nước mắt lăn dài.

Đầu óc Ngô Tà "ong ong", chỉ còn lại tiếng gầm rú của cánh quạt trực thăng.

Không biết qua bao lâu, trực thăng dừng lại ở một nơi, Lục Vũ có chút ngơ ngác bước xuống máy bay, mắt trân trân nhìn máy bay lại một lần nữa bay đi.

Mãi đến khi máy bay biến mất khỏi tầm mắt, cậu vẫn chưa phản ứng lại.

Không biết qua bao lâu, Lục Vũ nuốt nước bọt thật sâu, làm dịu đi sự khô khốc trong cổ họng, ngơ ngác rời khỏi con phố lớn...

Trên trời, trực thăng vẫn đang bay.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Hạo, cười lạnh một tiếng: "Chuyện lần này, tốt nhất anh có thể giấu Lục Vũ mãi mãi, chỉ cần nó tìm tôi xác thực, tôi tuyệt đối sẽ không do dự mà bán đứng anh!" Trương

Hạo cũng cười theo một tiếng, thuận miệng nói: "Tôi đã tốn nhiều công sức như vậy, thậm chí cả kho Mười Một cũng cho nổ tung, nếu thế mà còn bị nó phát hiện, thì thật là công cốc rồi." "Ha." Ngô Tam Tỉnh cười gượng một tiếng, quay đầu liếc Trương Hạo một cái, đột nhiên chuyển chủ đề: "Anh nói nhà họ Uông và 'nó' tệ hại như vậy, không sợ sau này nó sẽ chịu thiệt à?" "'Nó' và nhà họ Uông, vốn dĩ rất tệ hại." "Tệ hại?

Tệ hại mà có thể trói buộc Cửu Môn nhiều năm như vậy?" "Anh có từng nghĩ, là 'nó' trói buộc Cửu Môn, hay là Cửu Môn tự trói buộc chính mình?" "Tôi không muốn nói mấy lời nhảm nhí này với anh, tôi đã dùng mười mấy năm tuổi thọ để tính ra nó là người phá cục, tôi chỉ không hy vọng mười mấy năm tuổi thọ này bị lãng phí." "Đó là mạng của ông à?" Ngô Tam Tỉnh rõ ràng không ngờ Trương Hạo lại đột nhiên nói với ông ta câu này, lập tức rơi vào im lặng.

Hồi lâu, ông ta hít một hơi thật sâu, lúc này mới tiếp tục nói: "Ba cái 'nó', Lục Vũ đều đã biết rồi, kho Mười Một đã bị hủy, bọn chúng cũng đã ba lần bốn lượt gặp Lục Vũ, anh khuấy vũng nước này đục ngầu như vậy, tiếp theo phải làm thế nào, chính anh có biết không?" Trương Hạo cũng rơi vào trầm tư, không nói gì.

Qua một lúc lâu, anh ta đột nhiên nói một câu không đầu không cuối: "Anh nói xem, cái tên nhóc đó sao lại biết nhiều như vậy, sao lại có thể đọc được thông tin pheromone nhỉ?" "Cái gì!" Ngô Tam Tỉnh giật nảy mình, không dám tin nhìn Trương Hạo, như thể nghe thấy chuyện gì đó vô cùng hoang đường.

Trương Hạo liếc ông ta một cái, bình tĩnh nói: "Sau khi ông vào mộ dưới đáy biển, tôi đột nhiên nảy ra ý nghĩ, liền đi theo ông vào, điều chỉnh một chút kế hoạch." "Mẹ kiếp!

Anh điều chỉnh kế hoạch thì không thể nói với tôi một tiếng à!

Hại lão tử cứ tưởng nó cũng vào theo, toàn bộ phán đoán đều sai hết, suýt nữa gây ra đại họa!" Trương Hạo cũng không để ý đến sự kích động của Ngô Tam Tỉnh, chỉ nhíu mày, trầm tư một lát, lại mở miệng, hỏi: "Ngoài nó ra, còn ai có thể phá cục không?" "Nếu anh nỡ lòng bỏ Tiểu Tam Tử, thì để Tiểu Tam Tử phá." Trương Hạo lại không nói nữa, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Không biết qua bao lâu, máy bay hạ cánh xuống một vùng đất hoang ở ngoại ô Hàng Thành, trên vùng đất hoang ngoài một chiếc xe, chỉ có một người mù đeo kính đen đứng đó.

Ngô Tam Tỉnh bước xuống máy bay, quay đầu liếc Trương Hạo một cái, nhe răng cười: "Hào phóng vậy, tặng tên mù này cho tôi à?" "Hắn bị thương rồi, về quê với ông cùng dưỡng thương." Trương Hạo liếc Ngô Tam Tỉnh một cái, không nói gì thêm, chỉ lại một lần nữa bước lên máy bay.

Nhưng mà.

Trước khi máy bay cất cánh, anh ta vẫn quay đầu lại, liếc Ngô Tam Tỉnh một cái, nhẹ giọng nói: "Lão Tam, cẩn thận." Tiếng nói không lớn, trực tiếp bị tiếng cánh quạt át đi, cũng không biết Ngô Tam Tỉnh có nghe thấy gì không.

Đợi đến khi máy bay biến mất trong màn đêm, Ngô Tam Tỉnh vỗ vỗ vai Hắc Hạt Tử, nhe răng cười: "Hạt Tử, Tam gia đưa mày đi ăn đậu phụ thối chính tông.

Mày có biết, đậu phụ thối chính tông ngon ở đâu không?" "Cút." "Nói đúng rồi, đậu phụ thối chiên này, phải dùng dầu sôi mới cho vào chảo, như vậy chiên ra vị mới đúng, tôi đã nói mà, cái tên mù như mày mắt mù nhưng tâm không mù, là một người bạn tốt..." "Cút." "Đúng đúng đúng, Hạt Tử mày nói hợp ý tao quá!"...

Trong lúc Ngô Tam Tỉnh và Trần Hạt Tử lôi thôi lếch thếch, Lục

Vũ bắt một chiếc xe, đến khách sạn tốt nhất Hàng Thành.

Lúc vào cửa, tình cờ gặp Ngô Tà từ trong đi ra.

Hai người gặp nhau, Ngô Tà một mắt đã nhận ra Lục Vũ, hưng phấn nắm lấy tay cậu: "Tiểu ca nhi, sao cậu lại đến đây?" Lục Vũ vẫn chưa hồi phục sau cú sốc trước đó, nhìn thấy Ngô Tà, không khỏi sững người, ngạc nhiên nói: "Ngô Tà, sao cậu lại ở đây?" "Tôi vừa mới ăn cơm với bạn." Ngô Tà vẻ mặt tươi cười, kéo người bạn bên cạnh qua, giới thiệu: "Tiểu ca nhi, đây là bạn tôi Lão Dương, Lão Dương, đây là bạn tôi Tiểu ca nhi." "Lão Dương?" Lục Vũ giây trước còn ủ rũ, lập tức tỉnh táo lại, quay đầu nhìn qua.

Người trước mặt, đầu đinh, mắt tam giác, sống mũi cao thẳng, trên sống mũi đeo một cặp kính, đeo khuyên tai, không Tây không Tàu, không ra thể thống gì.

Xem ra, chính là Lão Dương được miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》!

Bạn thân của Ngô Tà, Lão Dương, người dẫn đến Tần Lĩnh Thần Thụ!

Lão Dương nhìn Lục Vũ, nhe răng cười, chào hỏi: "Tiểu, tiểu, tiểu ca nhi." Lão Dương nói chuyện cà lăm, không được lưu loát.

Lục Vũ nhìn anh ta, không nói một lời.

Lão Dương thấy Lục Vũ cứ nhìn chằm chằm mình, ánh mắt có chút né tránh.

Ngô Tà biết Lão Dương vừa mới ra tù, chưa quen, vội vàng cản lại, kéo Lục Vũ sang một bên, nhỏ giọng lẩm bẩm vài câu.

Ngô Tà nói rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nói sơ qua chuyện Tần Lĩnh Thần Thụ mà Lão Dương đã kể cho cậu ta, lại nhắc đến chuyện chuông đồng, nhỏ giọng nói: "Cái chuông đồng đó, liên quan đến Tam

thúc, tôi vẫn muốn đi xem thử.” Lục Vũ nhìn cậu ta, yết hầu động đậy, muốn nói một câu tôi vừa mới gặp Tam thúc của cậu.

Nhưng lời đến bên miệng, cuối cùng vẫn không nói ra được.

“Tiểu ca nhi, cậu có muốn đi cùng không?” “Không cần, tôi phải về Kinh thành.” “Ồ.” Trong mắt Ngô Tà không giấu được sự thất vọng.

Thật lòng mà nói, một mình cậu ta và Lão Dương đi đến nơi đó, vẫn có chút lo sợ, nhưng Lục Vũ không muốn, cậu ta cũng không thể miễn cưỡng, chỉ đành thôi.

Hai người nói chuyện đơn giản vài câu, rồi chia tay ngay trước cửa khách sạn.

Lục Vũ đứng đó, nhìn họ đi xa, nhìn chiếc xe đó biến mất, lúc này mới lắc đầu, bước vào cửa khách sạn...

Một ngày sau, Lục Vũ trở về Kinh thành, trực tiếp về tiểu viện của mình.

Chương 668

Hồ Bát Nhất đang ở trong sân, vừa thấy Lục Vũ trở về, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Chỉ là đang định nói với Lục Vũ chuyện Côn Luân, Lục Vũ lại viện cớ quá mệt, trực tiếp về phòng.

Cậu tự nhốt mình trong phòng, mở tiếng TV lớn nhất, dùng âm thanh chấn động màng nhĩ, để tâm trạng bồn chồn của mình từ từ bình tĩnh lại.

Chuyện lần này xảy ra quá lớn, khiến tâm trạng của cậu hoàn toàn không thể bình tĩnh lại được.

Đủ loại chuyện linh tinh, không ngừng lướt qua trong đầu cậu, không ngừng xoay vòng, khiến suy nghĩ của cậu cũng có chút mông lung.

Đặc biệt là sự sụp đổ của kho Mười Một, khiến cậu quá đỗi chấn động!...

Tiểu viện, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đợi đến tối, cũng không thấy Lục Vũ từ trong phòng đi ra, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ rằng Lục Vũ ra ngoài chuyến này có lẽ là quá mệt, nên cũng không nói nhiều.

Nhưng một ngày trôi qua, đợi đến ngày thứ hai, Lục Vũ vẫn không ra khỏi phòng, hai người liền cảm thấy có điều không ổn.

Gõ mạnh cửa, Lục Vũ không trả lời, chỉ là trong phòng vẫn có thể nghe thấy âm thanh chấn động màng nhĩ.

Hai người nhìn nhau, Vương Bàn Tử dùng sức húc một cái, trực tiếp đẩy tung cửa phòng, liền thấy Lục Vũ ngồi trên đất, bên cạnh đặt

“Bình Rượu Tịch Tà” còn có “Thanh Đồng Long Văn Quang”.

Nhìn lại lòng bàn tay cậu, đang cầm một chiếc gương đồng nhỏ cổ xưa.

Hai người tuy không có con mắt của Lục Vũ, nhưng tiếp xúc với pháp khí lâu như vậy cũng không ít, chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, Lục Vũ e rằng đã trúng phải pháp khí!

“Tiểu ca nhi?” “Tiểu ca nhi?” Hồ Bát Nhất gọi hai tiếng, thấy Lục Vũ không có phản ứng gì, nhíu mày lại.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Lão Hồ, tôi thấy tình hình này có vẻ không ổn lắm.” Hồ Bát Nhất cũng biết không ổn, nhưng lúc này, cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Shirley Dương.

“Hồ Bát Nhất?” “Hồ Bát Nhất?” “Vương Bàn Tử?” “Ở trên lầu, cô mau lên đây, Tiểu ca nhi có chút không ổn!” Shirley Dương nghe vậy, vội vàng lên lầu.

Thấy tình hình của Lục Vũ, cô cũng rất ngạc nhiên, nhưng cô cũng không biết đây là chuyện gì.

Hai người, đều vẻ mặt khó xử, vẻ mặt rối rắm.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử không nhịn được, nói: “Không được, tôi không đợi được nữa, tôi thấy chính là cái gương này có vấn đề, tôi trực tiếp lấy cái gương ra!” “Bàn Tử!” “Đừng!” Hai người, cuối cùng vẫn chậm một bước, tay của Vương Bàn Tử đã đặt lên trên gương.

Trong khoảnh khắc bàn tay hắn chạm vào gương, Vương Bàn Tử lập tức ngây người, cả người nhắm mắt lại, trực tiếp ngã sang một bên.

Hắn ngã một cái, lập tức đè lên người Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất

nghiêng một cái, đè lên Shirley Dương.

Lập tức, tay của ba người, đều đặt lên trên gương.

Ngay sau đó, ba người, đều ngã xuống đất!

Tuy nhiên...

Họ không biết mình đã ngã xuống đất, ngược lại vẻ mặt kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt.

Lúc này, họ đang ở trong một tòa cung điện!

Xung quanh cung điện, là những cây cột lớn bằng gỗ nam mộc vàng, chính giữa cung điện, có một mô hình khổng lồ.

Trước mô hình, Lục Vũ đang ngồi, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn họ: "Sao các cậu lại đến đây?" "Ủa?

Sao các cậu vào được?" Phản ứng của Lục Vũ, hoàn toàn ngoài dự liệu của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương.

Càng khiến ba người ngạc nhiên hơn là, thế giới trước mắt vô cùng chân thật.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, đột nhiên véo mạnh cánh tay Hồ Bát Nhất một cái, khiến Hồ Bát Nhất đau đến co giật khóe miệng, không nhịn được hét lớn "Buông tay".

Tiếp đó còn trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái: "Tên Bàn Tử chết tiệt, mày làm gì thế!" Vương Bàn Tử gãi gãi đầu: "Tôi không chắc mình có đang nằm mơ không." "Mày không chắc thì tự tát mình một cái đi!" "Lão Hồ, xem cậu nói kìa, xa lạ quá rồi đấy.

Anh em tốt, còn phân biệt mày tao làm gì?" "Được, vậy thì không phân biệt mày tao." "Ủa, Lão Hồ mày đánh tao làm gì!" "Không phân biệt mày tao, tao tự đánh mình thôi." "Không phải, Lão Hồ tao phát hiện mày..." Hai người như hai tên hề pha trò, Lục Vũ nhìn họ, không

khỏi mỉm cười, một cảm giác nhẹ nhõm đã lâu, lại một lần nữa xuất hiện trên mặt cậu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy nụ cười trên mặt Lục Vũ, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Tiểu ca nhi, đây là?" "Đây, là ký ức của tôi." "Hả?" "Cái gì?" "A?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều kinh ngạc, không dám tin nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ cũng có chút ngại ngùng, từ từ nói: "Tôi nhận được một cái 'Hồi Mộng Kính', có thể quay về ký ức của chính mình." Lục Vũ giới thiệu sơ qua tình hình của 'Hồi Mộng Kính', rồi nói: "Những gì các cậu đang thấy, là trải nghiệm của tôi ở Tây Sa trước đây.

Đó là một ngôi mộ dưới đáy biển, tôi cảm thấy có một số chuyện quan trọng có thể đã bị tôi bỏ qua, nên xem xét lại một lần nữa." Nói ra, ngày hôm qua sau khi trở về Kinh thành, chỉ trầm mặc một lúc, Lục Vũ đã quay lại xem ký ức của mình.

Đặc điểm của "Hồi Mộng Kính", là cho phép cậu, trong ký ức của chính mình, từ góc độ của một người ngoài cuộc, quan sát, xem lại tất cả những gì cậu đã thấy.

Bộ não của con người, là một sự tồn tại rất kỳ diệu.

Tuy có một câu thành ngữ gọi là "mắt thấy tai nghe", nhưng có lúc, mắt thấy chưa chắc đã là thật, vì rất nhiều lúc bộ não sẽ chủ động dự đoán những gì sắp xảy ra, sự dự đoán này lại và những gì bạn tận mắt thấy lại có sự chênh lệch.

Chương 669

Đợi đến khi bộ não phản ứng lại, chuyện đã qua rồi...

Hoặc ví dụ như, mắt có thể tiếp nhận rất nhiều thông tin, nhưng dây thần kinh thị giác sẽ lựa chọn góc nhìn, kiểm soát tầm nhìn, dẫn đến rất nhiều chuyện xuất hiện sai lệch.

Còn bây giờ, Lục Vũ với tư cách là một người ngoài cuộc, có thể một lần nữa quan sát thông tin mà mắt mình đã ghi lại lúc đó.

Chỉ cần ký ức của cậu không bị mờ, cậu có thể xem mãi.

May mắn là, những chuyện xảy ra trước đó cậu vẫn nhớ như in!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy chuyện này thật sự có chút khó tin, không thể tin được!

Nhưng ngay sau đó, họ nghe thấy một giọng nói.

Quay đầu lại, liền thấy Lục Vũ và Ngô Tà đang đứng trước một tấm gương, đang nói gì đó.

Hồ Bát Nhất sững người, theo bản năng quay đầu lại, Lục Vũ vẫn ngồi trên mô hình, mà không xa, một Lục Vũ khác vẫn đang nói gì đó với Ngô Tà.

Vương Bàn Tử ngây người, im lặng một lúc lâu, nặn ra được hai chữ: "Vãi chưởng!" Câu này vừa nói xong, liền thấy Lục Vũ trong ký ức đã đi đến trước mô hình Thiên Cung.

Trực tiếp đi xuyên qua cơ thể Vương Bàn Tử, không hề dừng lại.

Vương Bàn Tử cảm thấy tình huống này vô cùng kỳ lạ, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, đây có được coi là xuyên không không?" "Không liên quan gì đến xuyên không cả." Lục Vũ có chút bất đắc dĩ liếc

Vương Bàn Tử một cái: "Đây đều là trong ký ức của tôi, đây cũng không phải là mộng cảnh, càng không phải là thế giới thực, chỉ là một đoạn ký ức." "Vậy chúng ta nói gì làm gì, đều không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào?" "Không." "Thôi được." Vương Bàn Tử có chút thất vọng lắc đầu, mắt trân trân nhìn Lục Vũ nhấc ngọc tỷ lên.

Lúc này, Lục Vũ đóng vai người thuyết minh, kể lại những chuyện mình đã xảy ra trong địa cung dưới đáy biển Tây Sa, để Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương họ không bị rối rắm, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Thời gian từng chút một trôi qua, mấy người trong ký ức của Lục Vũ, không ngừng xem.

Nhìn cậu và Ngô Tà đi xuống lòng đất của Thiên Cung Điện, đi vào mộ thành của Chu Hùng Anh.

Thấy được tường vàng, thành vàng, cơ quan lật, thấy được mật đạo bên dưới cơ quan, thấy được cây san hô yêu diễm, thấy được gấu nước kinh người cũng như giun cát quái dị.

Mấy người, trên đường đi không ngớt lời kinh ngạc.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, liên tục vỗ đùi, nói không nên lời tiếc nuối: "Tiểu ca nhi, chuyện tốt như vậy, sao lại không cho tôi đi chứ!" Trong lúc nói chuyện, họ vừa hay đi vào đường hầm phía sau "Sản Quỷ".

Trong tầm mắt của họ, Lục Vũ đang quan sát tình hình xung quanh, Ngô Tà đang nhìn đống xương cốt mà da đầu tê dại.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng: "Tiểu ca nhi, người đó là ai?" "Ngô Tà chứ ai, Lão Hồ, sao đến Tiểu Tam Gia mà cậu cũng không nhận ra à." Vương Bàn Tử có chút khó hiểu liếc Hồ Bát Nhất một cái.

Chỉ là, Hồ Bát Nhất lại đưa tay chỉ vào đường hầm sau lưng Lục Vũ, nói: “Tiểu ca nhi, lúc nãy khi cậu và Ngô Tà quay người đi vào đường hầm, có một người chạy qua sau lưng cậu, động tác rất nhanh, chỉ lóe lên một cái là mất rồi!” Lục Vũ quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Đặc điểm của "Hồi Mộng Kính" là hễ trong lòng nghĩ đến điều gì, ký ức tương ứng sẽ hiện ra.

Lần này, khi khung cảnh thay đổi, Lục Vũ cũng giống như Hồ Bát Nhất, nhìn thấy một bóng người di chuyển cực nhanh.

Nhưng mà... hắn đưa tay ra tóm, một phát bắt được cái bóng đó!

Chưa kịp nói gì, cái bóng đó đã la hét ầm ĩ: "Ngươi còn biết đường quay về à!

Đồ vô lương tâm nhà ngươi, ngươi còn biết mò về đây à!

Mau buông cô nãi nãi ra!" Lục Vũ chỉ theo bản năng đưa tay ra chứ không hề nghĩ rằng mình thật sự có thể bắt được!

Nhưng bây giờ, nghe thấy giọng nói quen thuộc này, hắn suýt nữa thì bật cười vì tức!

Thật là... cứ tưởng lần này đã phát hiện ra chuyện gì đó mà mình bỏ lỡ, không ngờ lại là con nhóc Ngoa Thú này chạy vào.

Lục Vũ bất lực lắc đầu, đặt Ngoa Thú xuống đất, tiếp tục hồi tưởng lại lần trước.

Không còn con nhóc gây rối, mọi người quan sát cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Xem xong ngôi mộ dưới đáy biển, Lục Vũ lại dẫn họ xem lại chuyện ở nhà kho số mười một.

Mấy người họ nhìn Lục Vũ và Ngô Tam Tỉnh nói chuyện, lắng nghe từng sự việc, từng bí mật được hé lộ. "Đợi đã!" Khi Ngô Tam

Tỉnh nói đến một chuyện, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, lần này cậu bị gài rồi!

Rõ ràng, Ngô Tam Tỉnh này chỉ muốn dụ cậu xuống mộ dưới đáy biển!

Hơn nữa, lão còn muốn lừa cậu!" "Sao lại nói vậy?" "Cậu xem nhé, Ngô Tam Tỉnh vừa đến đã tặng cậu cái gì mà Tả Từ, rồi lại tặng cậu cái món đồ bói toán.

Đây là gì, đây chính là kiểu điển hình vừa đấm vừa xoa đấy!" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, nói: "Bàn Tử nói chưa chắc đã đúng, nhưng Ngô Tam Tỉnh quả thực có chút kỳ lạ.

Lão cứ nói muốn nhờ cậu giúp điều tra, nhưng lời nói lại cứ mập mờ, khó hiểu." "Hắn đang nói dối." Shirley Dương nhìn kỹ Ngô Tam Tỉnh, nhíu mày nói: "Lúc hắn vừa gặp cậu, tần suất chớp mắt rất thấp, nhưng khi ngồi xuống trong nhà kho với cậu, đặc biệt là sau khi lấy ra pháp khí 'bói toán' kia, tần suất chớp mắt của hắn tăng lên." Đúng là một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Lần này, có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương tham gia, từ góc độ của riêng mình, họ đã phát hiện ra sự khác thường của Ngô Tam Tỉnh.

Chương 670

Xem tiếp, mấy người họ phát hiện ra càng lúc càng nhiều vấn đề!

Đặc biệt là một thông tin mà Lục Vũ đã bỏ qua, nay lại bị mấy người họ phát hiện.

Lúc đó ở nhà kho số mười một, vì người nhà họ Uông đột nhiên xuất hiện, Ngô Tam Tỉnh lấy cớ đi điều tra gì đó nên rời đi giữa chừng, khi Lục Vũ đi tìm Ngô Tam Tỉnh, trên kệ hàng có mấy camera giám sát đang theo dõi bóng dáng của hắn.

Lúc đó, Lục Vũ đang mải suy nghĩ nên không để ý đến điểm này, bây giờ khi mọi người cùng hồi tưởng lại, lập tức nhận ra có điều không đúng.

Lặng lẽ ghi nhớ chuyện này, Lục Vũ tiếp tục hồi tưởng.

Mãi cho đến khi hồi tưởng xong tất cả những gì mình đã trải qua ở nhà kho số mười một, Lục Vũ mới lên tiếng: "Lúc Trương Hạo xuất hiện tôi đã nghi ngờ anh ta luôn quan sát, bây giờ có thể xác định Trương Hạo đúng là đang theo dõi, có thể là giám sát từ xa, cũng có thể là đang đợi một cơ hội thích hợp để xuất hiện, điểm này tôi không chắc chắn." "Làm gì chứ, thằng họ Trương đó còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân à?" Vương Bàn Tử không nhịn được bĩu môi. "Đừng nói bậy." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Từ thái độ của Trương Hạo lúc xuất hiện mà xem, anh ta đã nắm chắc phần thắng trong tay, cảm giác như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát." "Còn nữa, Tiểu ca, cậu thử hồi tưởng lại lúc Trương Hạo nói anh ta và người nhà họ Uông chỉ là đồ bỏ đi xem, tôi thấy biểu hiện của người nhà họ Uông lúc đó có chút kỳ lạ." Nghe Hồ Bát Nhất nói, Lục Vũ trong lòng khẽ động, ký ức lại một lần nữa tái hiện khung cảnh lúc đó.

Hồ Bát Nhất đi tới vài bước, đứng ở bên cạnh người nhà họ Uông, nói: "Tiểu ca nhi, ánh mắt của hắn trong khoảnh khắc đó trở nên vô cùng phẫn nộ, sau đó là đau khổ.

Tôi cảm giác hắn muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói ra." "Hắn bị người ta dùng pháp khí khống chế." Lục Vũ nhìn người nhà họ Uông đang ngã trên đất, lại nhìn sang Trương Hạo và Ngô Tam Tỉnh, trong mắt lóe lên một tia giác ngộ. "Người nhà họ Uông lúc đó muốn phản bác, thậm chí có thể là muốn uy hiếp, chỉ là Trương Hạo hoặc là Ngô Tam Tỉnh không muốn hắn nói ra điều gì, nên đã dùng pháp khí để ngăn cản hắn." "Đúng rồi, lúc trước tôi đã nói với mọi người, trên tay người nhà họ Uông có một cái 'Cây Thái Bá Ân' có thể khiến người ta phải chịu hình phạt treo cổ, sau khi Trương Hạo xuất hiện, tôi không hề nhìn thấy thứ đó nữa." Vương Bàn Tử xoa cằm, suy nghĩ một lát: "Vậy thì khỏi cần nghĩ, chắc chắn là thằng họ Trương có ý đồ.

Chúng ta đi tìm nó, phang cho nó một trận!" Hồ Bát Nhất có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, cậu đừng gây thêm chuyện nữa." Chỉ có điều... lời anh vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Thật sự là gây thêm chuyện sao?" "Hả?" "Tiểu ca nhi, ý cậu là?" "Đi tìm Trương Hạo." "Tìm anh ta nói gì?" "Nói thật." "Chuyện này..." Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút không ổn, nhưng chưa nghĩ ra nên khuyên Lục Vũ thế nào thì hắn đã lại lên tiếng: "Mọi nghi vấn đều nằm trên người Trương Hạo và Ngô Tam Tỉnh." "Ngô Tam Tỉnh đã chạy mất, không tìm được lão, vậy nên Trương Hạo chính là đột phá khẩu!" Vừa nói, Lục Vũ trong lòng khẽ động, trực tiếp đưa mấy người họ thoát khỏi ký ức của mình, giải trừ sự khống chế của "Hồi Mộng Kính".

Sau khi mấy người lấy lại tinh thần, lập tức ra ngoài, chạy đến khách sạn Tân Nguyệt!

Khách sạn Tân Nguyệt.

Lục Vũ và mấy người vừa vào cửa, lập tức có một người đẹp mặc sườn xám ra đón, dẫn họ lên lầu. "Ông chủ Trương đâu?" "Ông chủ không có ở đây." "Không có?

Đi đâu rồi?" "Thưa Lục tiên sinh, lịch trình của ông chủ chúng tôi cũng không biết." "Ồ, anh ta đi lúc nào?" "Cái này..." Người đẹp mặc sườn xám đang do dự thì một giọng nói vô cùng vui mừng vang lên bên tai mọi người: "Lục đại ca, anh về rồi!" Mọi người quay đầu lại, liền thấy Tiểu Diệp Tử đang đứng ở cửa, vẻ mặt mừng rỡ!

Bên cạnh cô là Hoắc Tiên Cô với vẻ mặt bình thản.

Chào hỏi qua loa, chưa đợi Lục Vũ lên tiếng, Hoắc Tiên Cô đã hỏi: "Cậu tìm Trương Hạo có việc gì?" "Anh ta đi đâu rồi?" "Cậu biết thân phận của Trương Hạo, cũng biết việc nó làm, vậy nên cậu cũng nên biết, có những nơi nó phải đến không tiện cho người khác biết." "Vậy sao?" Lục Vũ híp mắt lại, đang định nói gì đó thì Hoắc Tiên Cô chậm rãi nói: "Nhưng cậu không phải người khác, chuyện này dù xét về tình hay về lý cũng phải nói cho cậu biết." "Nói nghe xem." "Trương Hạo nó đến Nam Hải, con tàu đắm ở Tây Sa được trục vớt, nó dẫn người đi lo liệu việc còn lại." Hoắc Tiên Cô quay đầu nhìn Diệp Diệc Tâm, nói: "Tiểu Diệp Tử lần này cũng đi tham gia.

Nhưng cậu yên tâm, con bé không xuống biển, chỉ ở trên tàu giúp dọn dẹp.

Hơn nữa, bà già này cũng sẽ đi xem." "Đúng rồi, tay của Trương Hạo vẫn chưa hồi phục, nếu cậu có thời gian thì cũng đến giúp một tay đi." Cái gì?

Tay Trương Hạo vẫn chưa hồi phục?

Lục Vũ đột nhiên sững người, hỏi dồn: "Trương Hạo đi ngày

nào?" "Sáng nay vừa mới đi." "Cái gì!" Điều này không đúng!

Hắn mới gặp Trương Hạo ở nhà kho số mười một Hàng Thành, sao bây giờ Hoắc Tiên Cô lại nói Trương Hạo chưa đi?

Lại còn nói tay của anh ta chưa lành!

Hỏng rồi!

Lẽ nào nhận nhầm người?

Trương Hạo đột nhiên xuất hiện kia, không phải là Trương Hạo thật? "Sao vậy?" Hoắc Tiên Cô thấy sắc mặt Lục Vũ không tốt, bèn hỏi một câu. "Không có gì." Lục Vũ lập tức thu lại suy nghĩ, im lặng một lát rồi quay sang nhìn Diệp Diệc Tâm: "Tiểu Diệp Tử, em muốn đi thì đi, không muốn đi thì thôi." "Em... vẫn rất muốn đi xem thử." Diệp Diệc Tâm nhỏ giọng đáp.

Nghe vậy, Lục Vũ cũng không băn khoăn nữa.

Trong lòng hắn bây giờ chỉ muốn biết một vấn đề, Trương Hạo ở nhà kho số mười một là ai!

Tuy nhiên, hắn không nói ra, chỉ âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Sau một lúc im lặng, hắn cuối cùng cũng lên tiếng: "Vậy trong khoảng thời gian này khách sạn Tân Nguyệt không có ai trông coi, tôi muốn bán hàng thì làm thế nào?" Hoắc Tiên Cô khẽ cười: "Khách sạn Tân Nguyệt không phải chỉ có một mình Trương Hạo, việc bán hàng vẫn diễn ra như cũ." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Lục Vũ gật đầu, nói: "Tôi vốn còn lo mấy món đồ trong tay không bán được, vậy bây giờ tôi mang đồ qua nhé?" "Không vấn đề gì, vừa hay tôi đang rảnh, tiện thể giúp cậu thẩm định giá luôn." "Được thôi, vậy làm phiền Tiên cô rồi." Lục Vũ nói một câu, tiện tay lấy ra mấy món đồ từ trong "Quỷ Động Ma Mộc" của mình, rồi lại khách sáo thêm vài câu với Hoắc Tiên Cô.

Chỉ là lúc chuẩn bị rời đi, hắn nhớ ra một chuyện, nhìn Hoắc Tiên Cô rồi đột nhiên hỏi: "Hoắc phu nhân, Hoắc Tú Tú đâu rồi?" "À, con bé đi du lịch nước ngoài rồi." "San Francisco phải không?" "Sao vậy?" "Không có gì, tôi ở San Francisco có thấy một người trông rất giống Hoắc Tú Tú." "Chắc là Lục tiên sinh nhìn nhầm rồi." Hoắc Tiên Cô thản nhiên nói, nhưng Lục Vũ lại để ý thấy khi nghe đến "San Francisco", khóe mắt của Hoắc Tiên Cô khẽ giật một cái.

Lục Vũ không nói nhiều, chỉ khách sáo một câu rồi trực tiếp dẫn mọi người rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt.

Lên xe, vừa đóng cửa xe lại, đã nghe thấy tiếng Ngoa Thú la hét ầm ĩ, bực bội: "Tại sao không cho cô nãi nãi vào!" "Đừng ồn!" Lục Vũ trầm giọng nói một câu, trong lòng không ngừng suy tính!

Hắn đã nói là mình bỏ sót chuyện gì đó quan trọng mà!

Chuyến đi đến khách sạn Tân Nguyệt lần này, quả nhiên đã giúp hắn phát hiện ra mình đã bỏ lỡ những điều then chốt!

Lần này Trương Hạo xuất hiện với biểu hiện trái ngược hoàn toàn với thường lệ!

Chương 671

Hắn vẫn luôn cho rằng, đó là vì nhà họ Trương không thích "hắn" và nhà họ Uông, nên mới có biểu hiện như vậy.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, dường như đây chỉ là suy nghĩ của hắn, chứ không phải sự thật!

Tay của anh ta đáng lẽ phải bị thương, nhưng bây giờ lại lành lặn.

Hơn nữa, chuyện Hoắc Tú Tú xuất hiện ở San Francisco, Hoắc Tiên Cô dường như không hề hay biết.

Đúng rồi, biểu hiện của Hoắc Tiên Cô cũng có chút kỳ lạ!

Dù sao đi nữa, trước khi hắn rời đi lần trước, Hoắc Tiên Cô còn nói muốn nhờ hắn giúp giải một tòa mật lâu, nhưng lần này lại tuyệt nhiên không nhắc tới.

Lục Vũ cảm thấy mình vẫn đã bỏ lỡ một chuyện quan trọng nào đó, chỉ cần tìm ra được chuyện đó, là có thể xâu chuỗi tất cả mọi việc lại với nhau!

Đúng lúc này, Ngoa Thú vẫn không ngừng lải nhải, bất mãn nói: "Cô nãi nãi đã ngửi thấy mùi của con súc sinh Bạch Trạch kia, tại sao lại không cho..." "Ngươi nói gì?" Lục Vũ đột nhiên kinh ngạc quay đầu nhìn Ngoa Thú ở hàng ghế sau: "Ngươi ngửi thấy mùi của Bạch Trạch?" Lúc đầu, Lục Vũ không cho con nhóc này vào khách sạn Tân Nguyệt chỉ vì lo Trương Hạo hoặc người khác nhìn ra manh mối gì đó, thêm nữa là con nhóc này quá nghịch ngợm, dẫn nó theo cũng không biết nó sẽ nói gì, lỡ như nói bậy bạ, gây ra phiền phức không cần thiết thì không hay.

Nhưng bây giờ, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề then chốt,

Bạch Trạch!

Bạch Trạch!

Là một linh thú thượng cổ, Bạch Trạch được cho là biết hết mọi chuyện trên đời, tinh thông việc của quỷ thần!

Nó có thể chung sống hòa bình với con nhóc Ngoa Thú này, Trương Hạo hay Hoắc Tiên Cô cũng có khả năng lợi dụng năng lực của Bạch Trạch!

Với năng lực của Bạch Trạch, cộng thêm khả năng mưu tính của Cửu Môn, Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, trong đầu mấy người này không có ai là kẻ dễ đối phó!

Nếu như họ hợp lực bày mưu, vậy thì thật khó nói!

Hay là, để Ngoa Thú trộm Bạch Trạch ra ngoài, xem thử có được không?

Thấy vẻ mặt Lục Vũ có chút kỳ quái, Ngoa Thú trừng mắt, tức giận phồng má nói: "Sao hả, mũi chó mới thính à?

Cô nãi nãi thì không được sao?

Ta nói cho ngươi biết, mũi của cô nãi nãi còn thính hơn mũi chó nhiều!

Một con Bạch Trạch nhỏ bé như vậy, ta ở trong xe cũng có thể ngửi thấy mùi hôi trên người nó!" "Bạch Trạch có thông minh không?" "Muốn biết à?

Được thôi, ngươi cho ta xuống, ta sẽ mang nó về!" Lục Vũ thật sự đã động lòng, nhưng do dự một lúc, vẫn lắc đầu: "Thôi bỏ đi, ngươi mà ra ngoài, không chừng lại gây thêm phiền phức khác." Có những chuyện vẫn nên làm từng bước một.

Bạch Trạch ở khách sạn Tân Nguyệt, chắc chắn khách sạn Tân

Nguyệt sẽ canh gác nghiêm ngặt.

Lúc này mà gây xung đột với khách sạn Tân Nguyệt, rõ ràng không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ lại nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, đừng ngẩn ra nữa, lái xe về đi." "Ấy, Tiểu ca nhi, chúng ta không quản chuyện của Trương Hạo nữa à?

Lão ranh con đó lừa cậu, cứ thế cho qua sao?" "Không dễ dàng như vậy đâu." Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Chỉ là Trương Hạo đã không ở đây, vậy thì phải đổi cách khác." "Cách gì?" Lục Vũ không nói thêm gì với Vương Bàn Tử, sau khi bắt Ngoa Thú đang lải nhải im miệng, hắn liền lấy điện thoại ra gọi một số. "Tiểu ca à?" "Ngô Tà, cậu đã đến Tần Lĩnh chưa?" "Chưa, đang chuẩn bị đồ đạc." "Được, vậy cậu đừng vội, đến lúc đó tôi đi cùng cậu." "Thật không?" "Ừ." Nói chuyện đơn giản vài câu, quyết định xong xuôi, Lục Vũ cúp điện thoại, thầm nghĩ trong lòng: Những thứ khác có thể thay đổi, nhưng hổ dữ không ăn thịt con thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Cả đời này Ngô Tam Tỉnh sống vì Ngô Tà, chỉ cần bám theo Ngô Tà, sớm muộn gì cũng tra ra được chuyện của Ngô Tam Tỉnh.

Tra ra được chuyện của Ngô Tà, chuyện của Trương Hạo, có lẽ cũng sẽ sáng tỏ! "Đúng rồi..." Lục Vũ quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương: "Chuyện ở Côn Luân đừng quá vội vàng, bây giờ đã vào đông rồi, lúc này mà đi leo núi tuyết thì khổ lắm.

Chúng ta cứ từ từ, đợi đến mùa hè, khí hậu Côn Luân không khắc nghiệt như vậy nữa chúng ta hãy đi, giải quyết xong chuyện đó." Lời của Lục Vũ, họ tự nhiên sẽ không phản đối.

Vào mùa đông, Côn Luân tuyết lớn phong tỏa núi, lên núi rất cực khổ, huống chi họ còn phải đi tìm lại những chuyện trong quá khứ.

Dù mùa hè vẫn là núi tuyết lớn, nhưng giai đoạn đầu đi sẽ không vất vả như vậy.

Lục Vũ nói vài câu, Vương Bàn Tử vẫn còn ấm ức chuyện Trương Hạo và Ngô Tam Tỉnh lừa người, không nhịn được lẩm bẩm mấy câu.

Lục Vũ khẽ lắc đầu, chỉ nói: "Chuyện này không cần phải bận tâm, vẫn là câu nói đó, dù Trương Hạo và Ngô Tam Tỉnh muốn làm gì, ít nhất hiện tại họ không có địch ý với tôi, cũng không cố tình ra tay hãm hại.

Còn những chuyện khác, cứ từ từ điều tra, rồi sẽ tra ra thôi." Lục Vũ nói đến đây, Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng hỏi: "Tiểu ca nhi, lần này đi Tần Lĩnh, chúng ta đi cùng nhau chứ?" "Không cần, tôi đi một mình." "Tiểu ca nhi, một mình thật sự không được, hay là chúng tôi đi cùng cậu đi." Lục Vũ lắc đầu: "Lão Hồ, Shirley Dương, tôi muốn nhờ hai người một việc." "Nói gì mà nhờ vả, Tiểu ca nhi cậu có chuyện gì cứ nói thẳng là được." "Hiệp sĩ Bàn Tròn, hai người từng nghe qua chưa?" "Ừ." Shirley Dương gật đầu, có chút kỳ lạ: "Họ làm sao?" "Tôi nghe nói, cha Thomas là một thành viên của Hiệp sĩ Bàn Tròn, chuyện này hai người có thể giúp tôi điều tra một chút được không?" "Cái gì!" Lời này thật sự khiến Shirley Dương kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc, cô liền đồng ý ngay!

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng vô cùng tò mò về chuyện này.

Dù sao đi nữa, cha Thomas và họ đã có vài lần giao thoa trong các cuộc thám hiểm, khiến người ta rất muốn tìm hiểu ngọn ngành! "Đúng rồi, còn một chuyện nữa." Lục Vũ suy nghĩ một chút, dặn dò: "Sau khi hai người ra nước ngoài thì cải trang một chút, Cửu Đức Khảo tuy không quen biết hai người, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn." Lục Vũ không chỉ lo lắng về Cửu Đức Khảo, mà còn lo về những người

có liên quan đến Cửu Môn. "Ấy, Tiểu ca nhi, họ đều có việc làm, thế tôi làm gì đây." Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu. "Trông nhà, cậu trông chừng Ngoa Thú là được rồi." "Vậy thì chán chết, hay là tôi đi Tần Lĩnh cùng cậu đi, con thỏ con này không được thì gửi vào nhà trẻ..." "Ngươi mới là thỏ già nhà ngươi." Ngoa Thú tức giận mắng: "Cô nãi nãi lớn tuổi thế này rồi, còn cần người trông sao.

Các người cứ đi đi, đợi các người đi rồi, cô nãi nãi sẽ đi trộm con súc sinh Bạch Trạch kia ra, đánh cho nó một trận, không, giáo dục nó cho tốt, để nó có thể lớn lên thành người, trở thành rường cột của xã hội!" Cũng không biết con nhóc này học được mấy từ này ở đâu, Lục Vũ cũng lười để ý đến nó, trực tiếp đưa nó về lại tiểu viện. ...Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Chương 672

Nửa tháng sau, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương rời khỏi tiểu viện, đến San Francisco.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử dẫn theo một cậu bé rời khỏi tiểu viện, đi thẳng đến Trường An.

Trên xe, tâm trạng của Lục Vũ và Vương Bàn Tử rất tốt, vừa ngắm phong cảnh, vừa thản nhiên trò chuyện về chuyện đi Tần Lĩnh lần này.

Trong nửa tháng qua, Lục Vũ và Ngô Tà liên tục gọi điện thoại, Ngô Tà biết gì nói nấy, nói hết tất cả những thông tin mà mình nghe ngóng được.

Bao gồm cả văn lộ cộng sinh có tên là "Song Thân Nhân Diện Văn Xà", rất có thể có liên quan đến một quốc gia cổ đại giữa nhà Hạ và Tây Chu là "nước Xá"...

Những chuyện này Lục Vũ đã sớm nghe qua, chủ yếu là để Vương Bàn Tử hiểu rõ hơn về tình hình lần này.

Chỉ tiếc là Vương Bàn Tử chẳng có hứng thú gì với việc "nước Xá" có phải là hậu duệ của "nước Hoa Tư cổ" bị chia cắt hay không.

Hắn chỉ có hứng thú với pháp khí, có thể nói là việc đổ đấu xuống mộ, vừa khiến hắn hưng phấn, vừa khiến hắn sợ hãi.

Đặc biệt là lần này đi Tần Lĩnh, càng khiến hắn có cảm giác quay lại "tìm lại sân nhà".

Dù sao, lần trước họ ở mê quật Long Lĩnh Tần Lĩnh, Vương Bàn Tử mới vào nghề, trình độ còn non, bị đủ loại động vật nhỏ, tống tử hành hạ cho một trận tơi bời.

Lần này, hắn phải quay lại báo thù, lấy lại mặt mũi đã mất!! "Tiểu ca nhi, Tần Lĩnh này có nhiều đồ tốt lắm, tôi thấy lần này chúng ta có nên tiện thể xem thêm những thứ khác không?" Lục Vũ bất lực lắc đầu: "Dù là nước Xá hay nước Hoa Tư cổ, đều là những quốc gia rất ít người biết đến, nơi đó rất có thể còn nguy hiểm hơn cả Hắc Thủy thành, tốt nhất là đừng nghĩ lung tung." "Chúng ta có thể tiện đường đi mấy nơi nhỏ nhỏ, mò chút đồ tốt chứ!" "Cậu còn thiếu tiền à?" "Thiếu chứ!" Vương Bàn Tử nghiêm túc nói: "Cậu xem nhé, chúng ta bây giờ đã xác định thằng họ Trương không phải là thứ tốt lành gì, sau này tốt nhất chúng ta nên tự kinh doanh, mở một nơi giống như khách sạn Tân Nguyệt, như vậy mới tiện bán hàng." "Mấy ngày nay tôi có nói chuyện với Kim gia, chúng ta mua lại Phan Gia Viên đi.

Khách sạn Tân Nguyệt của họ không phải coi thường Phan Gia Viên sao, chúng ta cứ để cho họ xem, Phan Gia Viên có nền tảng là quần chúng nhân dân, tuyệt đối sẽ không..." Vương Bàn Tử không ngừng ba hoa, Lục Vũ bất lực quay mặt đi, không muốn để ý đến hắn, ngay cả Ngoa Thú nghe hắn nói cũng thấy phiền, không nhịn được mắng: "Ngươi không thể nói ít đi vài câu được à, cả đường đi toàn nói nhảm, lo lái xe cho đàng hoàng đi không được sao!" Mắng xong Vương Bàn Tử, Ngoa Thú lại từ hàng ghế sau thò đầu ra, trừng mắt với Lục Vũ, tức giận nói: "Tại sao cô nãi nãi lại phải đi trộm mộ với các ngươi!

Chuyện tổn hại âm đức thế này, các ngươi tự làm là được rồi, tại sao lại bắt cô nãi nãi phải làm!" "Ngươi nói xem tại sao." Lục Vũ vung tay tung ra một đạo lôi pháp, giật con nhóc một cái rồi bực bội nói: "Ta mới ngủ được một tiếng mà ngươi đã chạy ra ngoài khách sạn Tân Nguyệt đào hang rồi." "Nếu không phải xem tin tức, ta còn không biết có một đứa trẻ đang đào hang trên đường phố! "Sao hả, ngươi thật sự không sợ bị người ta bắt đi à?" "Con Bạch Trạch kia, ta

đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng vội, cơ hội còn nhiều, ngươi thì hay rồi, ta vừa mới nằm xuống, ngươi đã chạy đến khách sạn Tân Nguyệt đào hang!

Nếu không phải ta xem tin tức vội vàng chạy qua tìm ngươi, con thỏ con nhà ngươi đã bị người ta bắt đi làm thỏ nướng rồi!" Nhắc đến chuyện này, Lục Vũ vừa tức vừa buồn cười.

Kể từ ngày ngửi thấy mùi Bạch Trạch bên ngoài khách sạn Tân Nguyệt, Ngoa Thú đã để ý đến Bạch Trạch.

Tối hôm đó, một mình lén lút chạy ra khỏi nhà, tìm đến khách sạn Tân Nguyệt, rồi đào hang ở bên ngoài.

Đừng thấy nó biến thành hình người, nhưng tay nghề "thỏ đào hang" lại không hề mai một, tay không đào hang bên ngoài khách sạn Tân Nguyệt, sau đó bị người ta phát hiện, suýt nữa xảy ra chuyện lớn! "Ta là sợ con nhóc đó ở bên cạnh người khác nuôi không tốt, linh thú thượng cổ như chúng ta không giống người các ngươi, lúc nhỏ cần phải cẩn thận nhất, sơ sẩy một chút là toi đời." "Được rồi, đừng nói nữa, chuyện này ngươi đừng có tơ tưởng nữa." "Ấy, ta nói thật đấy, con Bạch Trạch đó còn nhỏ, không tìm cách sớm, không chừng sẽ chết đấy." "Ngươi còn nói nữa?" "Ta không đùa đâu, tuổi thọ của nó chỉ còn lại hơn trăm năm thôi." Vương Bàn Tử đang lái xe nghe vậy, suýt nữa thì lái xe xuống mương.

Cái gì gọi là chỉ còn lại hơn trăm năm?

Ngay cả Lục Vũ nghe vậy cũng thấy có chút bất lực.

Linh thú thượng cổ, thật sự quá khác biệt với họ...

Đời người ngắn ngủi trăm năm, nhưng trăm năm đối với linh thú thượng cổ, chỉ là mới bắt đầu... "Chúng ta lần này đi Tần Lĩnh, cũng không mất bao lâu.

Đi đi về về, nhiều nhất là một tháng, đợi lần sau quay lại, tôi sẽ tìm cách, đòi Bạch Trạch về." Khi nói những lời này, trong lòng Lục Vũ thật ra cũng có chút rối rắm.

Trương Hạo rõ ràng có chuyện giấu hắn, Bạch Trạch lại luôn ở khách sạn Tân Nguyệt, muốn lấy được Bạch Trạch từ tay Trương Hạo, e là phải tốn không ít công sức.

Hơn nữa, nếu Bạch Trạch thật sự đang giúp họ bày mưu tính kế, chắc chắn họ sẽ càng không giao Bạch Trạch cho hắn. ...Thời gian trôi nhanh.

Hai ngày sau, Lục Vũ, Vương Bàn Tử gặp Ngô Tà và Lão Dương ở Trường An.

Lần đầu tiên gặp Lão Dương, Vương Bàn Tử đã không thích bộ dạng gian như chuột của lão ta, Ngoa Thú cũng rất ghét lão.

Tuy nhiên, Lục Vũ đã dặn trước, con nhóc cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ lén nói với Lục Vũ một câu: "Lão ta không phải là người tốt đâu." Lục Vũ lòng dạ biết rõ, lại dặn con nhóc không được nói bậy.

Bên kia, Lão Dương cũng cảm thấy nhóm Lục Vũ rất kỳ lạ, đi đổ đấu xuống mộ, sao lại mang theo một đứa con nít, không sợ xảy ra chuyện à?

Ngô Tà không biết sự đặc biệt của Ngoa Thú, nhưng đã hỏi Lục Vũ, nghe Lục Vũ nói là con của bạn, không có ai trông nên dẫn theo đi chơi, thế là cũng không nói thêm gì nữa.

Kỳ lạ thì có kỳ lạ, nhưng trong ngành của họ, làm những chuyện thế này, có kỳ lạ hơn nữa cũng không thấy lạ.

Hơn nữa, Lục Vũ làm việc, Ngô Tà vẫn rất tin tưởng! ...Ba ngày sau, huyện Cổ Lam.

Trở lại huyện Cổ Lam, cả Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều có chút

kinh ngạc.

Lần này, sau khi họ rời khỏi Trường An, trên đường đi đều do Lão Dương dẫn đường, và Lão Dương cũng không nói rõ điểm đến chính xác, chỉ một mực dẫn họ đi lòng vòng.

Mãi cho đến bây giờ, loanh quanh một hồi mới đến huyện Cổ Lam. "Lão Dương, nơi ông nói là ở đây sao?" "Đây là nơi trung chuyển." Lão Dương gãi đầu, ấp úng nói: "Từ đây vào núi, tôi biết một con đường nhỏ, hai ba ngày là đến nơi." "Đi về hướng nào?" "Chắc chắn là đi về phía bắc." Lão Dương đưa tay chỉ vào một khu rừng ở phía xa, nói: "Đi qua khu rừng đó, đường sẽ nhanh hơn nhiều." "Ông nói nhanh là nhanh à?" Vương Bàn Tử quay đầu liếc Lão Dương một cái, nói: "Chúng ta cùng nhau ra ngoài làm ăn, có chuyện gì cứ nói thẳng ra cho rõ ràng, ông cứ giấu giấu giếm giếm thế này là sao?" Vừa nói, Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, nói: "Tiểu Tam Gia, cậu nói xem có đúng không?

Chương 673

Làm ăn không phải làm như thế này chứ?" Ngô Tà lộ vẻ khó xử, nhưng cũng biết Vương Bàn Tử nói có lý.

Lão Dương trên đường đi, quả thực đã giấu giếm một số chuyện.

Suy nghĩ một chút, cậu cũng nói theo: "Lão Dương, ông cứ nói cụ thể đi, rốt cuộc chúng ta đi đường nào.

Ông đã đi qua một lần rồi, nói ra cho mọi người biết để yên tâm, trên đường cũng sẽ an toàn hơn." Lão Dương gãi đầu, lúc này mới ấp úng nói: "Cụ thể tôi cũng không nói rõ được, nhưng từ đây vào núi, trong núi có một ngôi làng của dân tộc thiểu số.

Đến ngôi làng đó, tôi sẽ tìm được đường đến ngôi mộ lớn." "Trên đường có nguy hiểm gì không?" "Chẳng có nguy hiểm gì cả." "Không có một câu nào là thật." Một giọng nói non nớt đột nhiên vang lên.

Nghe Ngoa Thú xen vào một câu, Vương Bàn Tử không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Thấy chưa, con nít còn không tin ông, ông nói Bàn gia tôi có thể tin ông được không?

Tiểu ca nhi, tôi thấy chuyện này không ổn, không thể đi cùng lão ta được!" Trên đường đi, Vương Bàn Tử đã nhịn rất nhiều, đến huyện Cổ Lam, thấy miệng Lão Dương vẫn không có một câu thật lòng, cuối cùng không nhịn được nữa phải lên tiếng.

Nói xong vài câu, hắn lại quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, nói: "Tiểu Tam Gia, tôi không có ý gì với cậu, tôi chỉ là không tin được lão ta thôi!" Sắc mặt Lão Dương lập tức trở nên khó coi, tức giận nói: "Không tin thì thôi, tôi còn không tin các người nữa là!" Nói xong một câu, Lão Dương mở cửa xe bỏ đi!

Ngô Tà muốn ngăn lại, Lão Dương đã xuống xe rồi... "Tiểu ca nhi, có đuổi theo không?" Thấy Lão Dương và Ngô Tà đi càng lúc càng xa, Vương Bàn Tử hỏi một câu, rồi nhíu mày nói: "Tôi thấy người này không phải là thứ tốt, đừng để Tiểu Tam Gia bị thiệt." "Đợi đã." Lục Vũ cũng đang nhìn, nhưng hắn không vội, hắn đang đợi.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, sau khi Ngô Tà và Lão Dương đến Tần Lĩnh, họ đã gặp phải mấy kẻ "đảo đấu" từ phương Nam đến.

Lúc đó, Ngô Tà đề nghị theo dõi nhóm người đó cùng vào núi, để tránh bị lạc trong Tần Lĩnh mênh mông, nhưng Lão Dương lại không đồng ý.

Mặc dù bị Ngô Tà thuyết phục và vẫn chọn theo dõi, nhưng xét cho cùng, Lão Dương chỉ muốn dẫn một mình Ngô Tà đi, không muốn dẫn theo người khác.

Lần này gặp Lão Dương, Lục Vũ cũng nghĩ đến điểm này.

Vì vậy, hắn không vội, hắn muốn xem, Lão Dương rốt cuộc sẽ làm thế nào...

Đợi một lúc, Ngô Tà quay trở lại, nhưng Lão Dương không theo cậu về, vẫn đứng ở không xa, sắc mặt vẫn còn hơi khó coi. "Tiểu ca à." Ngô Tà kéo cửa xe, nhưng không lên xe, cười khổ một tiếng rồi nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, thật sự xin lỗi, tính tình Lão Dương rất kỳ quặc, Bàn gia không tin ông ấy, Lão Dương cũng cảm thấy vụ làm ăn này không thể làm như vậy." "Ý của tôi là lần này cứ coi như đi du lịch thôi, vụ làm ăn này không làm nữa, thật sự xin lỗi..." "Không làm thì thôi." Vương Bàn Tử nghe vậy, liền bĩu môi, nói: "Dù sao ở Tần Lĩnh này có nhiều đồ tốt, thiếu lão ta một người, Tiểu ca nhi, chúng ta đi..." Nói vài câu đơn giản, Lục Vũ cũng không nói gì phản đối, chỉ nói: "Vậy thì thôi, vừa hay dạo này tôi cũng hơi mệt, cứ ở đây nghỉ ngơi một chút, hai ngày nữa chúng ta về lại kinh thành." "Được,

được." Ngô Tà vội vàng đồng ý, lại nói thêm vài câu đơn giản rồi gọi mọi người cùng nhau đến khách sạn bên kia nghỉ ngơi trước.

Sau khi ổn định chỗ ở trong khách sạn, Lục Vũ đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nhẹ giọng nói: "Bàn Tử, cậu đi mua ít quần áo đi." "Hả? Mua quần áo gì?" Vương Bàn Tử vẫn còn đang bực bội chuyện của Lão Dương, lúc này nghe Lục Vũ nói vậy, không khỏi ngẩn ra. "Màu đen." "Tiểu ca nhi, ý gì vậy?" "Không có gì, cậu cứ làm theo lời tôi, mua ba bộ quần áo đen, ba chúng ta mỗi người một bộ." Vương Bàn Tử ngơ ngác, nhưng Lục Vũ nói không giống như đang đùa, hắn cũng đành phải ra ngoài tìm mua quần áo.

Lục Vũ vẫn đứng bên cửa sổ, nhìn dòng xe cộ tấp nập bên ngoài, trong lòng thầm suy tính tình hình hiện tại.

Suy nghĩ một chút, hắn quay đầu hỏi một câu: "Mùi của Ngô Tà, ngươi nhớ kỹ chưa?" "Lão ta có rơi xuống hố phân, cô nãi nãi cũng không quên được." "Vậy thì tốt." Lục Vũ lại gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử mang đồ về, sau khi đóng cửa lại, liền hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, huyện Cổ Lam này náo nhiệt phết, tôi vừa mới thấy một người quen trên đường!" "Sao lại nói vậy?" "Người đó tên gì tôi không nhớ, dù sao cũng là người ở Phan Gia Viên, mặt quen, trước đây thường thấy hắn lượn lờ trong tiệm của Kim gia." Lục Vũ trong lòng khẽ động, thầm nghĩ chẳng lẽ là nhóm người của Thái Thúc mà Ngô Tà và Lão Dương theo dõi trong《Đạo Mộ Bút Ký》? "Cậu thấy ở đâu?" "Ngay tại khách sạn của chúng ta, nhưng họ ăn xong cơm là đi rồi." "Đi đâu rồi?" "Vậy thì không nói rõ được, hay là tôi đi theo xem thử?" "Không vội, chúng ta đi ăn cơm trước." "Được thôi." Vương Bàn Tử cũng không nói nhiều nữa, hắn đã sớm đói rồi, lập tức cùng Lục Vũ, lại bế theo Ngoa Thú,

chuẩn bị xuống lầu ăn cơm.

Ra khỏi phòng, Lục Vũ trước tiên gọi điện thoại cho Ngô Tà.

Điện thoại không thông, hắn lại đến phòng Ngô Tà gõ cửa, cũng không có ai trả lời, cuối cùng gọi điện cho lễ tân mới biết Ngô Tà và Lão Dương đã trả phòng rời đi, Ngô Tà còn để lại một tờ giấy ở lễ tân. "Tiểu ca à, tôi và Lão Dương chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, ông ấy có chuyện tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được, tôi giúp ông ấy một lần.

Không từ mà biệt, mong anh bỏ qua." "Tôi đã nói thằng nhóc đó không phải thứ tốt lành gì mà!" Vương Bàn Tử lập tức mắng: "Tôi thấy không chừng Tiểu Tam Gia bị bắt cóc rồi, chúng ta báo cảnh sát đi!" Lục Vũ có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử, dở khóc dở cười nói: "Bàn gia, có thể dùng não một chút không." "Ấy, người đó mặt mày gian như chuột, cậu không lo lắng à!

Tiểu Tam Gia hiền lành như vậy, lỡ bị người ta lừa..." "Được rồi, không có nhiều chuyện như vậy đâu." Lục Vũ bất lực lắc đầu, cảm ơn nhân viên phục vụ xong, lại nhờ cô ấy giúp chuẩn bị cơm. "Ấy, Tiểu ca nhi, lúc nào rồi mà cậu còn có tâm trạng ăn cơm à!" "Ăn nhanh đi, ăn xong rồi vào núi." "Hả?" "Ăn cơm." Sau khi ăn cơm, trả phòng rời khỏi khách sạn, Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu ra, Lục Vũ không hề lo lắng là vì đã sớm có kế hoạch theo dõi Ngô Tà và Lão Dương trên đường đi. "Hai người họ, dù đi nhanh đến mấy cũng không nhanh được bao nhiêu, chúng ta đi nhanh một chút, chắc chắn sẽ đuổi kịp." Lục Vũ không vội không vàng, nói sơ qua kế hoạch của mình, rồi cùng Vương Bàn Tử, dẫn theo Ngoa Thú ra khỏi khách sạn.

Họ cũng không lái xe, tất cả đồ đạc đều cất trong Quỷ Động Ma Mộc, đi trên đường, không ai có thể nhận ra họ sắp vào núi.

Dựa vào chiếc mũi thính của Ngoa Thú, Lục Vũ, Vương Bàn Tử

và Ngoa Thú rất nhanh đã ra khỏi khu vực thành thị, đi vào rừng núi.

Vừa vào rừng, Ngoa Thú càng vui hơn, nhảy nhót liên tục thúc giục Lục Vũ và Vương Bàn Tử đi nhanh lên.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử có "Tiên Thiên Công" hộ thân, thể lực tự nhiên mạnh hơn Ngô Tà và Lão Dương không ít.

Đến nửa đêm, xa xa đã thấy ánh đèn pin trong rừng.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử tắt đèn pin, đi theo phía sau từ xa, không vội không vàng.

Đi theo từ tối đến nửa đêm, rồi từ nửa đêm đến sáng, Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, Lão Dương này thật sự không định ra tay với Tiểu Tam Gia sao?" "Ừ." "Vậy lão ta muốn làm gì?" "Tôi không phải đã nói với cậu rồi sao, lão ta cảm thấy nhiều người không yên tâm, chỉ muốn dẫn một mình Ngô Tà đi thôi." "Người này cũng thật kỳ quặc..." Lục Vũ thầm nghĩ, Lão Dương đâu chỉ là kỳ quặc, e là không còn là người nữa rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng không nói nhiều với Vương Bàn Tử, vẫn đi theo Ngô Tà và Lão Dương không xa không gần.

Khát thì uống nước, đói thì ăn cơm, cũng không cảm thấy đặc biệt mệt mỏi.

So với họ, tình cảnh của Ngô Tà và Lão Dương không tốt bằng.

Chương 674

Hai người không có pháp khí trữ vật, dù là trang bị hay lương thực, đều phải tự mình mang vác.

Ngô Tà đã tu luyện Tiên Thiên Công, thể lực còn khá tốt, Lão Dương không có Tiên Thiên Công, lại thêm cơ thể khác xa người thường, trên đường đi phải nói là cực kỳ thảm, đi một tiếng là phải nghỉ mười mấy phút.

May mắn là, sau khi luồn lách trong rừng thêm nửa ngày, đến trưa, trong tầm mắt cuối cùng cũng xuất hiện một ngôi làng.

Ngô Tà và Lão Dương vội vàng đi vào làng.

Cùng lúc đó, Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Ngoa Thú cũng theo sau họ, lén lút vào làng.

Tất nhiên, những người dân làng thuần phác chỉ có thể nhìn thấy một mình Vương Bàn Tử, còn Lục Vũ và Ngoa Thú, nhờ sự trợ giúp của "Thừa Ảnh Kiếm", đã ẩn thân, lặng lẽ vào làng, vừa hay ở đối diện chéo với nhà dân mà Ngô Tà và Lão Dương tạm trú.

Họ ở trong phòng trên tầng hai, qua khe cửa sổ, có thể nhìn thấy Lão Dương và Ngô Tà đang ngồi ăn cơm trong sân của nhà đó...

Ăn cơm xong, hai người họ quay về phòng nghỉ ngơi.

Lục Vũ nhìn một lúc, cũng không biết tiếp theo còn phải theo dõi bao lâu, liền bảo Vương Bàn Tử nghỉ ngơi trước.

Hắn vừa trông chừng Ngoa Thú, vừa theo dõi nhóm Ngô Tà, để tránh họ chạy mất lúc nào không hay.

Tuy nhiên, Lão Dương và Ngô Tà có lẽ đã quá mệt, mãi đến tối họ cũng không có động tĩnh gì, chỉ dậy ăn một bữa cơm rồi lại tiếp tục đi

ngủ.

Nhưng... sau khi họ đi ngủ, lại có một nhóm người khác đến, vào làng!

Lục Vũ nhìn nhóm người đó có chút kỳ lạ, vội vàng đánh thức Vương Bàn Tử, bảo hắn xem thử.

Vương Bàn Tử mắt nhắm mắt mở, nhìn kỹ một lúc, lúc này mới nhận ra: "Đúng, đúng, chính là họ, người dẫn đầu kia, chính là người thường xuyên lượn lờ ở Phan Gia Viên, tên gì thì tôi thật sự không nhớ ra được.

Hay là, tôi đi hỏi thăm một chút?" "Đừng đánh rắn động cỏ." "Tiểu ca nhi cậu yên tâm, chút tài mọn này Bàn gia tôi vẫn có." Vương Bàn Tử toe toét cười: "Lúc trước chúng ta đến đây, đã nói là đến hái sản vật núi rừng, đã hái sản vật núi rừng, chẳng lẽ lại không đi hỏi thăm tình hình của đồng nghiệp sao?" Nói xong vài câu, Vương Bàn Tử lập tức ra khỏi phòng, đi tìm dân làng trò chuyện.

Lục Vũ ở trên lầu có thể thấy Vương Bàn Tử ở dưới không ngừng mời thuốc, mặt mày tươi cười hớn hở.

Lượn lờ mười mấy phút, Vương Bàn Tử mới quay lại phòng, lập tức nói: "Nhóm người đó, cũng nói là đi hái sản vật núi rừng, nhưng ngoài việc hái sản vật núi rừng ra, còn có việc khác!" "Việc gì?" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, vẻ mặt ngưng trọng: "Cũng không biết là thật hay giả, chị gái kia nói, làng của họ từ trước đến nay đều có một truyền thuyết, sâu trong núi chính là đường xuống hoàng tuyền, nhóm người này chính là muốn đi xem đường xuống hoàng tuyền, còn có chuyện âm binh mượn đường gì đó, chị gái nói lung tung cả lên, tôi cũng không nhớ được nhiều, dù sao thì nhóm người đó nói ngoài việc hái sản vật núi rừng, còn muốn ngắm phong cảnh, đang tìm người dẫn đường trong làng." Lục Vũ trong lòng bừng tỉnh, xem ra chính là họ!

"Họ tìm được người dẫn đường chưa?" "Cái đó thì chưa, chị gái kia nói..." Vương Bàn Tử còn định nói tiếp, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

Hắn vội vàng trả lời một tiếng, lại bảo Lục Vũ và Ngoa Thú ẩn nấp, lúc này mới ra mở cửa.

Mở cửa ra, là dân làng mang cơm đến, cũng không có chuyện gì khác.

Ăn cơm xong, một lúc sau, trời tối hẳn, Vương Bàn Tử nói: "Tiểu ca nhi, cậu ngủ một lát đi, tôi canh cho." "Cũng được." Lục Vũ gật đầu, vừa mới nằm xuống, đã nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, cậu qua đây xem, sao tôi thấy có chút không ổn?" Lục Vũ đi đến bên giường, nhìn sang thì thấy ở cửa sổ đối diện, Lão Dương đang thò đầu ra nhìn gì đó.

Theo ánh mắt của lão, có thể thấy nhóm người "Phan Gia Viên" mà Vương Bàn Tử nói đã đi ra, dường như định vào núi ngay trong đêm.

Đợi một lát, Lão Dương và Ngô Tà cũng từ nhà dân đi ra, dưới sự che chở của màn đêm, họ đi về hướng ngược lại. "Tiểu ca nhi, chúng ta theo bên nào?" "Cậu nói xem." "Tiểu Tam Gia." Vương Bàn Tử toe toét cười, lén lút ra ngoài, Lục Vũ và Ngoa Thú cũng ẩn thân, đi theo họ không xa không gần.

Chẳng mấy chốc, ba người đã theo hai người ra khỏi làng, lại một lần nữa đi vào rừng rậm...

Đi được khoảng một tiếng, Ngô Tà và Lão Dương dừng lại, lại lấy xẻng ra, không ngừng khoa tay múa chân trên mặt đất, bàn bạc điều gì đó.

Vương Bàn Tử nhìn từ xa, cảm thấy có chút kỳ lạ, thắc mắc:

"Tiểu ca nhi, họ không phải định 'đào đất' ở đây chứ?

Khu vực này nhìn thế nào cũng không giống nơi có mộ mà?" "Xem rồi nói sau." Lục Vũ thấp giọng nói một câu, suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: "Cậu ở đây đợi, tôi qua đó xem." "A?" Vương Bàn Tử còn định nói tiếp, Lục Vũ đã lấy ra "Thừa Ảnh Kiếm" ẩn thân, từ từ tiến lại gần vị trí của Ngô Tà và Lão Dương.

Hắn đoán, lúc này Ngô Tà và Lão Dương hẳn là đang đào một thứ gì đó!

Lúc này, Ngô Tà và Lão Dương không hề biết Lục Vũ đang ở ngay bên cạnh họ.

Lão Dương nhìn Ngô Tà, nhẹ giọng nói: "Lần trước, khi tôi và ông anh họ từ trong núi ra, đã qua đêm dưới gốc cây này, vì cây này là cây đào dại duy nhất trong khu rừng này.

Người ta nói cây đào trừ tà, chúng tôi liền ngủ ở đây..." "Đêm đó ngủ được nửa chừng, tôi bị mắc tiểu nên tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra đã thấy ông anh họ đang đào gì đó ở đây, cứ tưởng ông ấy đi vệ sinh xong đang lấp đất, cũng không hỏi nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ông ấy đang giấu thứ gì đó..." "Giấu thứ gì?" "Có thể là chuông." Lão Dương hạ thấp giọng nói: "Cậu không phải nói cái chuông tôi mang theo này có thể khiến người ta sinh ra ảo giác sao?

Bây giờ nghĩ lại, ông anh họ của tôi lúc đó giống như bị trúng tà, có thể có liên quan đến chuyện này!" Ngô Tà nghe vậy, gật đầu, nhỏ giọng nói: "Động tác nhẹ thôi." "Được." Rừng sâu núi thẳm, khắp nơi đều là lá cây mục và đất ẩm, chỉ cần đào nhẹ là đã xuống sâu.

Chẳng mấy chốc, Lão Dương đã đào xuống được một mét, nghe thấy một tiếng "ceng", Lão Dương lập tức dừng lại, ném xẻng sang

một bên, lại nhìn Ngô Tà một cái, rồi cẩn thận lấy ra một vật từ trong hố.

Ngô Tà dùng đèn pin chiếu vào, Lão Dương trực tiếp dùng tay lau mấy cái, sau khi lau sạch đất phía trên, sắc mặt Lão Dương biến đổi, lập tức làm rơi vật đó xuống đất, kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp!

Sao lại là thứ này!" Lục Vũ đứng ngay bên cạnh, có thể nhìn thấy rõ, thứ mà Lão Dương làm rơi xuống đất, là một món đồ đúc bằng đồng xanh đã mọc đầy rỉ sét màu xanh lục.

Phía trên lờ mờ có hoa văn 'rắn hai đầu', chỉ là vẫn còn rất nhiều bùn đất dính trên đó, cũng không nhìn rõ lắm.

Ngô Tà cúi đầu nhìn, quay sang Lão Dương: "Đây là thứ gì?" "Còn nhớ tôi nói với cậu về cây thần bằng đồng không, đây chính là cành của cái cây lớn đó!

Chương 675

Không ngờ, ông anh họ lại mang thứ này ra ngoài!" Nghe vậy, Ngô Tà lập tức nhíu mày.

Cùng lúc đó, Lục Vũ đang ẩn mình sau Thừa Ảnh Kiếm, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng lùi lại mấy bước.

Vừa rồi, trong đầu hắn đã hiện lên thông báo của hệ thống! 【Chúc mừng túc chủ phát hiện thành công cành 'Kiến Mộc' tàn phế, bắt đầu hành trình khám phá Thần Thụ Tần Lĩnh, hệ thống thưởng Dạ Thị.】 【Giải thích: Dạ Thị, giúp túc chủ có thể nhìn trong bóng tối mà thị lực không bị ảnh hưởng.】 Kỹ năng phụ trợ này tuy bình thường, nhưng cũng khá hữu dụng.

Quan trọng nhất là, chuyện về Thần Thụ Tần Lĩnh, cuối cùng cũng đã bắt đầu!

Lục Vũ không nói không rằng, lùi về bên cạnh Vương Bàn Tử, nhỏ giọng dặn dò vài câu...

Một đêm không có gì xảy ra.

Sau khi đào được cành cây thần bằng đồng, Ngô Tà và Lão Dương lại tiếp tục lên đường.

Lục Vũ lại cùng Vương Bàn Tử, Ngoa Thú, đi theo không xa không gần.

Việc theo dõi này, thực ra rất nhàm chán.

May mà con nhóc Ngoa Thú này mũi thính, trên đường thỉnh thoảng còn có thể dẫn Lục Vũ và họ đào được một ít sản vật núi rừng, khiến Vương Bàn Tử trêu chọc: "Chuyến này chúng ta đúng là đến hái sản vật núi rừng thật." Tuy Tần Lĩnh không có nhân sâm ngàn

năm loại nguyên liệu linh dược đỉnh cấp, nhưng Thiết Bì Thạch Hộc và Hoàng Tinh đủ năm tuổi thì thật sự không thiếu.

Đặc biệt là hoàng tinh hoang dã trong rừng sâu núi thẳm này, không biết đã mọc bao nhiêu năm, chỉ còn một bước nữa là có thể trở thành nguyên liệu linh dược.

Lục Vũ cũng không nỡ đào hết một lần, chỉ đào một cây, nếm thử cho biết mùi vị là thôi.

Còn lại, vẫn để ở đó, nghĩ rằng sau này rảnh rỗi sẽ quay lại thu hoạch nguyên liệu linh dược.

Dù sao, có phải là nguyên liệu linh dược hay không, sự khác biệt thật sự quá lớn! ...Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Lục Vũ và họ theo Ngô Tà, Lão Dương, đi từ đêm tối đến ban ngày.

Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà đang ngủ ở xa và Lão Dương đang canh gác, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lão Dương này trước đây nói hai ba ngày là đến, xem ra lại là nói dối.

Còn nữa, Tiểu ca nhi, cậu xem lão ta ban ngày không đi đường, cứ phải đợi đến đêm mới đi, có phải không phải là người tốt không?" "Họ chỉ có hai người, ban đêm ngủ lỡ gặp phải động vật hoang dã thì không kịp phản ứng.

Ban ngày, động vật hoang dã hoạt động ít hơn, an toàn hơn ban đêm." "Thôi được rồi, dù sao tôi cũng không tin lão ta." Nghe Lục Vũ giải thích, Vương Bàn Tử không nhịn được ngáp một cái, nói: "Tiểu ca nhi, cậu ngủ trước đi, tôi canh cho, lát nữa cậu đổi cho tôi nhé?" "Cậu ngủ đi." "Vậy tôi không khách sáo nữa." Vương Bàn Tử thật sự đã buồn ngủ, ngả người ra sau, lập tức ngủ say sưa, cùng lúc đó, Lục Vũ vẫn đang theo dõi Ngô Tà và Lão Dương ở không xa...

Sau khi luồn lách trong rừng liên tục mấy ngày, cuối cùng vào sáng ngày thứ năm, Ngô Tà, Lão Dương lại dừng bước.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng dừng lại.

Nhìn từ xa, bên ngoài khu rừng rậm, có một khung cảnh tráng lệ!

Một ngọn núi lớn, uốn lượn nhấp nhô.

Giữa đỉnh núi, có một khe nứt như bị dao chém búa bổ, tạo cho người ta cảm giác như có thần tiên trên trời chém xuống một kiếm, mạnh mẽ tạo ra một khe hở trên đỉnh núi. "Trong mây đá mở đường thêu gấm, chẳng bao giờ cho bóng tà dương qua.

Ai người ngước thấy con đường lên trời, một thước trời xanh vạn trượng dài!" Vương Bàn Tử hưng phấn nhìn, ngâm một bài thơ, khoe khoang một chút xong, lúc này mới nói: "Tiểu ca nhi, Nhất Tuyến Thiên này là phong thủy tốt đúng không, tôi cảm thấy nơi này có thể có mộ lớn!" Lục Vũ nhìn, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu tôi không nhìn lầm, ngọn núi này, thật sự không phải là phong thủy tốt!" "Ai da, Tiểu ca nhi cậu cũng biết phong thủy rồi à?" Lục Vũ không để ý đến sự kinh ngạc của Vương Bàn Tử, nhẹ giọng nói: "Thiên hạ long mạch xuất phát từ Côn Luân, Tần Lĩnh bản thân nó cũng là một long mạch kéo dài từ dãy núi Côn Luân." "Trước đây chúng ta ở huyện Cổ Lam, tại sao nơi đó lại gọi là Long Lĩnh?" "Bởi vì nơi này, có rồng." "Toàn bộ Tần Lĩnh, có hướng đông tây, kéo dài về phía sông Hoài, mà sông Hoài lại chảy ra biển lớn, đây là một cảnh tượng rồng phun nước, rất tốt." "Năm đó có rất nhiều triều đại, chọn định đô ở Trường An, một phần lớn nguyên nhân cũng là vì nơi này có rồng." "Chỉ tiếc là, nhát chém kia, đã chặt đứt long khí." "Trong thung lũng này, không còn rồng nữa." Vương Bàn Tử suy nghĩ một chút, hỏi: "Vậy nói như vậy, phong thủy ở đây hình như cũng có chút giống Già Long Sơn?" "Không giống, rồng ở Già Long Sơn bị che lại, vẫn còn cứu được.

Rồng ở đây bị chặt đứt, long khí bay lên trời, hết cứu rồi.

Không chôn người thì còn được, chôn người vào, chính là đại tống tử." Vương Bàn Tử nghe vậy, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, trước đây người trong làng họ nói về hoàng tuyền, không phải là thật chứ?

Tôi nghe nói ở đây còn có âm binh mượn đường..." "Thật thật giả giả, giả giả thật thật, xem rồi sẽ biết thôi." "Ồ." Đúng lúc này, Ngô Tà và Lão Dương lại khởi hành, trèo xuống sườn núi, Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian với Vương Bàn Tử, theo họ xuống núi.

Đến chân núi, đi đến trước Nhất Tuyến Thiên, mấy người lại dừng lại.

Nhất Tuyến Thiên, trong lời của người dân địa phương, được gọi là Giáp Tử Câu, về con khe này, cũng có rất nhiều truyền thuyết.

Âm binh mượn đường, chỉ là một trong số đó.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử và họ cách Ngô Tà và họ hơn hai trăm mét, nhờ có rừng cây che khuất, Ngô Tà trên đường đi cũng không phát hiện ra họ.

Lúc này, Ngô Tà và Lão Dương đang ăn cơm, cũng không để ý rằng, họ đã bị một bầy khỉ hoang bao vây!

Tất nhiên, lũ khỉ vốn dĩ cũng để ý đến Lục Vũ và họ, chỉ là có Ngoa Thú ở đây, nhẹ nhàng mắng một câu "Cút đi", lũ khỉ đó liền chạy toán loạn, căn bản không dám đến gần, chỉ có thể đi bắt nạt Ngô Tà và Lão Dương.

Vương Bàn Tử nhìn từ xa, thấy bầy khỉ bắt đầu tấn công Ngô Tà và Lão Dương, không nhịn được nói: "Lão Dương này thật sự không được việc nhỉ, ngay cả khỉ cũng không đánh lại?

Tiểu Tam Gia cũng vậy, sao không dám ra tay chứ.

Với lũ khỉ hoang này mà không ra tay tàn nhẫn, chúng nó có sợ không?" "Không được, không được, Tiểu Tam Gia nhìn thế này là biết không chuyên nghiệp rồi!" Vương Bàn Tử đang cảm khái, Ngô Tà thì đang giơ đuốc, không ngừng xua đuổi lũ khỉ.

Đúng như Vương Bàn Tử nói, cách làm này của Ngô Tà, đối với lũ khỉ hoang trong núi Tần Lĩnh này hoàn toàn vô dụng!

Lũ khỉ hoang này, ăn sản vật núi rừng lớn lên, con nào con nấy tinh như quỷ, cả một bầy khỉ, ào ào lao lên, Ngô Tà và Lão Dương bị tấn công cả trước lẫn sau, ba lô bị khỉ kéo giật, suýt nữa bị kéo đi mất.

Chương 676

"Tiểu ca nhi, không giúp nữa, tôi e là Tiểu Tam Gia sắp phải ở truồng rồi." Trong lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, một con khỉ đầu đàn cao hơn những con khỉ khác ít nhất một cái đầu, kêu "chít chít", lao về phía Ngô Tà, móng vuốt trực tiếp cào vào mặt cậu!

Ngô Tà muốn ném đuốc qua, nhưng lại có một con khỉ nhỏ cực kỳ lanh lợi, luồn qua ngọn đuốc, cào mạnh một phát vào cổ tay cậu!

Ngô Tà đau đến nhe răng trợn mắt, cây đuốc tuột khỏi tay.

Cùng lúc đó, móng vuốt lớn của con khỉ đầu đàn cũng đã đến, cào một phát vào cánh tay kia của Ngô Tà, để lại một vệt máu dài!

Sau khi con khỉ đầu đàn đáp đất, còn kêu quái dị, vẻ mặt hành động, không thể nói hết được sự khinh bỉ.

Một người sống sờ sờ, bị khỉ coi thường, lần này khiến Ngô Tà nổi giận!

Quyết tâm, cuối cùng cũng rút ra con dao Long Lân bên hông, định cho lũ khỉ này nếm mùi lợi hại!

Loài khỉ này, thực ra cũng rất tiện!

Bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh!

Bạn cảm thấy nó dễ thương, là một "đứa trẻ lông lá" đầy linh tính, nhưng nếu nó cảm thấy bạn dễ bắt nạt, nó sẽ coi bạn là thức ăn của nó!

Chỉ có ra tay tàn nhẫn, đánh cho lũ khỉ hoang sợ, chúng nó mới ngoan ngoãn!

Ngô Tà bây giờ nổi giận, rút ra dao Long Lân múa loạn xạ, lập tức

khiến lũ khỉ có chút hoảng sợ.

Đặc biệt là khi dao Long Lân chém đứt đuôi một con khỉ, cả bầy khỉ đều náo loạn!

Lập tức, bầy khỉ không dám xông lên nữa, chỉ vây quanh Ngô Tà và Lão Dương mà không tấn công.

Ngô Tà và Lão Dương nhìn lũ khỉ, đang định bàn bạc đối sách thì bầy khỉ đột nhiên lại động!

Mấy con khỉ nhảy lên, con khỉ đầu đàn nhân cơ hội chộp lấy ba lô của Ngô Tà, kéo đi, chạy thẳng về phía nơi Lục Vũ và họ đang ẩn nấp, dường như muốn tìm Ngoa Thú cầu cứu!

Đối với Ngô Tà mà nói, ba lô chính là mạng sống.

Thấy tình hình này, cậu lập tức không quan tâm gì nữa, liên tục vung dao, chém bị thương mấy con khỉ hoang xong, vội vàng gọi Lão Dương cùng đuổi theo.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lấy ra "Thừa Ảnh Kiếm" ẩn thân, bây giờ vẫn chưa đến lúc hắn lộ diện, hắn còn phải đợi thêm.

Lũ khỉ hoang dường như có thể ngửi thấy mùi của Lục Vũ hoặc Ngoa Thú, cũng không đi đâu, cứ đứng trước mặt mấy người họ, kêu chít chít, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Chẳng mấy chốc, Ngô Tà và Lão Dương cũng đuổi kịp lũ khỉ, chỉ còn cách nơi Lục Vũ và họ ẩn nấp vài mét.

Lũ khỉ cũng không chạy, vẫn kêu chít chít.

Ngoa Thú nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bọn chúng nói rồi, trả ba lô cho ngươi, bảo ngươi đánh đuổi hai người kia đi." "Bảo nó cút đi." Vương Bàn Tử nghe tiếng khỉ kêu phiền không chịu được, không nhịn được nói một câu.

Lời vừa dứt, đã nghe thấy Ngoa Thú gân cổ hét lớn: "Tất cả cút hết cho ta!" Tiếng hét vừa vang lên, Ngô Tà, Lão Dương, tất cả đều ngây người, đứng im không nhúc nhích!

Rừng sâu núi thẳm, trên đường đi họ không gặp một bóng người nào, bây giờ đột nhiên nghe thấy một câu nói rõ ràng như vậy!

Nếu chỉ là một tiếng hét, hoặc một tiếng "Cút", hai người có thể cũng không cảm thấy gì, chỉ nghĩ là tiếng khỉ kêu loạn, hoặc là tiếng động của động vật hoang dã nào đó.

Nhưng bây giờ câu nói này, thật sự quá rõ ràng!

Ngô Tà và Lão Dương nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương có điều không ổn!

Đặc biệt là... trong nháy mắt, lũ khỉ vừa rồi còn ồn ào, bỗng nhiên chạy toán loạn, tốc độ cực nhanh, gần như trong chớp mắt đã chạy mất tăm mất tích, ngay cả cái ba lô vừa cướp được cũng không cần nữa.

Chỉ sau một lúc do dự ngắn ngủi, Ngô Tà chộp lấy ba lô của mình, cùng Lão Dương hai người cắm đầu bỏ chạy!

Tiếng hét này quá tà dị!

Đặc biệt là ở một nơi như thế này, nghe thấy tiếng hét đó, cảm giác giống như gặp ma vậy!

Nhìn hai người cắm đầu chạy thục mạng, Lục Vũ không nói nên lời, dở khóc dở cười nhìn Ngoa Thú một cái.

Con nhóc vẻ mặt vô tội: "Bàn Tử bảo ta hét mà." Vương Bàn Tử lập tức cạn lời, tức giận nói: "Đồ con nít xúi quẩy này, thật đúng là làm gì cũng không xong, đổ thừa thì số một." "Được rồi, đừng nói nữa, mau đuổi theo." Ba người cũng không dám trì hoãn, vội vàng đuổi theo.

Vốn dĩ họ đang ở bên ngoài Giáp Tử Câu, lúc này chạy một hồi đã vào trong Giáp Tử Câu.

Sau khi vào Giáp Tử Câu, cảm giác lập tức khác hẳn.

Bên ngoài vẫn là mặt trời chói chang, tầm nhìn vạn dặm.

Trong Giáp Tử Câu lại vô cùng âm u lạnh lẽo.

Đặc biệt là vách núi Nhất Tuyến Thiên ở đây cực kỳ chật hẹp.

Lối vào có thể cho hai người đi song song, nhưng khi vào trong rồi thì chỉ cho phép một người đi qua.

Chương 677

De va… … đi được vài bước đã có một luồng gió lạnh ập tới, trong tiếng gió gào thét còn phảng phất tiếng ai oán của con người!

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại, có chút rợn người: "Tiểu ca, không phải thật sự có âm binh mượn đường đấy chứ, sao tôi lại cảm thấy lạnh thế này?" Lục Vũ cũng nhíu mày.

Anh phát hiện, nơi này không chỉ có gió lạnh mà còn có sương mù.

Sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn, chỉ có thể nhìn xa được chừng mười mét, hơn nữa trong hẻm núi không một ngọn cỏ!

Hai bên vách đá ẩm ướt, nhưng lại không thấy một chút rêu xanh nào.

Nhìn thế nào cũng thấy có chút không thể, rất không khoa học.

Không thấy ánh mặt trời, không khí ẩm ướt, sao có thể không mọc rêu?

Hơn nữa… "Ta không ngửi thấy mùi nữa rồi." Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng.

Trước đó, bọn họ và Ngô Tà cách nhau không biết bao xa, Ngoa Thú vẫn có thể ngửi thấy mùi mà tìm đến.

Nhưng bây giờ, Ngoa Thú lại nói không ngửi thấy mùi của Ngô Tà.

Lần này, nếu nói không có gì kỳ lạ thì không thể nào. "Bàn Tử, cậu đi trước đi, cậu ở sau tôi không nhìn thấy, lỡ có chuyện gì thì khó nói." Đoạn đường này vách núi vô cùng chật hẹp, Vương Bàn Tử hóp bụng, khó khăn lắm mới chen được lên trước Lục Vũ.

Lục Vũ lại đưa cây gậy quý cho hắn, bản thân cũng rút ra đoản kiếm, rồi để Ngoa Thú ngồi trên vai mình, giúp anh canh chừng phía sau, lúc này mới tiếp tục tiến lên!

Vài người đi được mấy bước trong sương mù dày đặc, Vương Bàn Tử đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn kỹ, trầm giọng nói: "Tiểu ca, có vết máu!" Lục Vũ hơi sững lại, ghé qua cúi đầu nhìn, trên mặt đất quả thật có một vũng máu, to bằng lòng bàn tay.

Đúng lúc này!

Trời bỗng rơi xuống một giọt nước, nhỏ vào vũng máu nhỏ, mặt nước lập tức gợn sóng.

Vương Bàn Tử vô thức ngẩng đầu, chỉ một cái nhìn đã cảm thấy da đầu tê dại, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, sắc mặt cũng trở nên có chút kỳ quái.

Ngay trên đỉnh đầu họ, ở độ cao khoảng bốn mét, có một cây dây leo màu đen.

Dây leo đen thui, chỗ to thì cỡ cánh tay, chỗ nhỏ cũng cỡ ngón tay, uốn lượn trên vách núi, hình dáng như rồng bay phượng múa.

Trong Giáp Tử Câu ánh sáng không tốt, không nhìn kỹ thì không thể thấy được.

Những giọt máu tươi kia chính là từ trên dây leo nhỏ xuống!

Cảnh tượng này trông vô cùng quỷ dị!

Thế nhưng, trong mắt Lục Vũ lại thoáng hiện một tia cười. 【Tên vật phẩm: Long Huyết Đằng】 【Cấp bậc vật phẩm: Tam phẩm tiên thảo】 【Công năng vật phẩm: Thanh nhiệt, lương huyết, giải độc, bổ khí】 【Mô tả vật phẩm: Long Huyết Đằng, mọc ở nơi long mạch bị chặt đứt, lấy sinh khí của long mạch làm dưỡng chất, trăm năm

mới bén rễ, sinh trưởng cực kỳ chậm chạp, dây leo bị thương sẽ chảy ra 'long huyết', máu đông lại thành huyết kiệt, gặp ánh sáng sẽ thành kỳ lân kiệt...】 Đúng lúc này, Ngoa Thú cũng phát hiện chuyện Long Huyết Đằng chảy máu, mắt sáng lên, trực tiếp nhảy khỏi cổ Lục Vũ, hai bước chạy tới, cứ thế nằm bò trên đất, ừng ực uống.

Vương Bàn Tử giật mình, hạ giọng nói: "Tiểu ca, chuyện này có gì đó không ổn thì phải?" "Đúng là không ổn lắm." Vương Bàn Tử vừa mới thót tim, Lục Vũ lại nói tiếp: "Không thể để nó uống hết được, tôi còn có việc cần dùng." Nói rồi, anh trực tiếp lấy ra một cái bình, đựng phần "long huyết" còn lại vào.

Tiểu gia hỏa lập tức bất mãn nhìn Lục Vũ, uất ức nói: "Ngươi có cần phải tranh với ta không?" "Tiểu ca, thứ này là đồ tốt à?" Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, mắt sáng như sao.

Lục Vũ gật đầu, nói đơn giản vài câu, mắt Vương Bàn Tử càng sáng hơn, hưng phấn nói: "Vậy tôi leo lên chém thêm hai nhát nữa!" "Đánh chết ngươi!" Ngoa Thú đột nhiên mắng một câu, cười lạnh nói: "Ngươi tưởng Long Huyết Đằng là thứ gì tốt đẹp lắm sao!" "Ngươi chém nó, nó hút cạn ngươi đấy!" Vương Bàn Tử ngẩn người, ngơ ngác nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nó nói không sai, Long Huyết Đằng và Cửu Đầu Xà Bách tương tự nhau, nhưng chỉ cần không chủ động tấn công nó, nó cũng sẽ không tấn công." Một cây Long Huyết Đằng lớn như vậy, không biết đã sinh trưởng mấy nghìn năm, Lục Vũ còn phải đi tìm Ngô Tà, không có ý định gây sự với cây Long Huyết Đằng này.

Nói đơn giản vài câu, đang định đi thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng!

Ai đã chém Long Huyết Đằng?

Nhìn tốc độ chảy máu này, hẳn không phải Ngô Tà và Lão Dương.

Vậy là có người đã vào Giáp Tử Câu trước họ?

Hơn nữa, thời gian không quá lâu.

Hỏng rồi, là bọn chúng!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ tới, sau khi vào núi đã không thấy tung tích của nhóm người kia, e rằng tốc độ của bọn họ còn nhanh hơn! "Bàn Tử, đi, đừng lãng phí thời gian nữa." Lục Vũ vội vàng thúc giục Vương Bàn Tử đi nhanh hơn, chẳng mấy chốc, mấy người đã đi đến bên cạnh một đống đá vụn, nhìn thấy một người đá.

Vương Bàn Tử săm soi hồi lâu, quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, người đá này trông kỳ quái quá vậy?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Lục Vũ tiến lên vài bước, trong lòng bừng tỉnh.

Người đá này chính là cái vò đầu người được miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》!

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Ngô Tà và Lão Dương chính là sau khi nhìn thấy cái vò đầu người này mới phát hiện ra một sơn động, từ đó dẫn đến những chuyện sau này...

Trong lòng trầm ngâm một lát, Lục Vũ đi qua xem thử, quả nhiên phía trước người đá có một sơn động.

Chương 678

Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Bàn Tử, tôi đi trước, cậu ở sau lưng tôi, chúng ta đi từ từ, động tác nhẹ một chút." "Được thôi." Vương Bàn Tử đáp một tiếng, lập tức tiến lên vài bước, nhường lối vào sơn động, để Lục Vũ vào trước, còn mình thì cẩn thận đi theo sau.

Còn Ngoa Thú, vẫn nằm trên người Lục Vũ.

Ba người nhẹ nhàng chui vào sơn động, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Sau khi vào trong là một thạch thất mái vòm rất lớn, trong thạch thất tối đen như mực, chỉ có vị trí cửa ra vào có một chút ánh sáng.

Vương Bàn Tử định thắp đèn, nhưng bị Lục Vũ ngăn lại.

Lục Vũ vừa mới có được năng lực "Dạ Thị", không ngờ lại nhanh chóng dùng đến.

Ánh sáng yếu ớt đối với anh mà nói sáng như ban ngày, có thể giúp anh nhìn rõ tình hình xung quanh.

Trên vách tường có những bức bích họa loang lổ, nhưng đã bị oxy hóa nghiêm trọng, không còn nhìn ra được gì nữa.

Ngoài ra, chính là một đường hầm thẳng tắp.

Khoảng chừng hai mươi mét, cuối đường hầm là một cánh cửa đá, cửa đá đã bị mở ra.

Trước cửa có một ít đá vụn, không biết có phải là tổn hại gây ra lúc mở cửa đá hay không.

Lục Vũ vẫn luôn quan sát, Vương Bàn Tử chẳng thấy gì cả, trong lòng thấp thỏm không yên.

Đợi một lúc, cảm thấy có chút ngột ngạt, Vương Bàn Tử không nhịn được nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, cậu thở một tiếng đi, tối om thế này tôi thấy hơi hoảng." Lục Vũ chỉ có thể hạ giọng nói: "Phía trước hai mươi mét có một cánh cửa đá, cậu đi sau lưng tôi, từ từ đi qua xem thử." Chỉ vừa định đi, đã nghe thấy bên trong cửa đá truyền đến một tràng cười quái dị đắc ý!

Sơn động truyền âm, tiếng vọng không dứt, tiếng cười quái dị này giống như tiếng quỷ cười, nghe mà rợn tóc gáy!

Vương Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh, siết chặt cây gậy quý trong tay, hạ giọng nói: "Tiểu ca, là Tống tử phải không?" Lục Vũ định nói nhưng chưa kịp nói, đã nghe thấy bên trong cửa đá lại truyền đến tiếng nói chuyện, giọng nói không rõ ràng, cũng không nghe rõ lắm.

Nhưng có thể xác định, có người đang nói chuyện lớn tiếng bên trong! "Theo tôi, vào trong." Lục Vũ thấp giọng nói một câu, không lãng phí thời gian nữa, dẫn Vương Bàn Tử và Ngoa Thú mò mẫm tiến lên.

Chẳng mấy chốc, ba người đã đi qua cửa đá.

Vào cửa đá, đi thêm một lúc, đã nghe thấy âm thanh từ xa truyền đến ngày càng lớn, nhưng vẫn không thấy người, cũng không thấy ánh sáng.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, đoán rằng là do kết cấu của mộ đạo này quanh co, lại toàn là đá, nên tiếng vọng rất lớn.

Đi thêm một lúc, xung quanh xuất hiện rất nhiều vò đá và vò hình động vật, xa xa cũng lờ mờ thấy được một chút ánh sáng, Lục Vũ đi chậm lại, ra hiệu cho Vương Bàn Tử cũng nhẹ nhàng hơn.

Rất nhanh, mấy người đã đi đến cuối đường đá.

Có thể thấy, trong một thạch thất bên trong đèn đuốc sáng trưng, bóng người chập chờn, còn có tiếng chửi bới ầm ĩ. "Thương hành thị, chỉ hai thằng nhãi các ngươi mà cũng muốn đấu với đám thương hành thị bọn ta à?" "Chúng tôi là khách du lịch..." "Phì!

Đi trộm mộ còn nói mình là khách du lịch!

Tiểu Tam Gia, sao thế, thấy bà già này mà không nhận ra à?

Cậu không nhận ra tôi, nhưng tôi nhận ra cậu đấy!" "Bà già?" "Không nhận ra cũng phải thôi, năm đó lúc tôi làm trợ thủ cho Ngô lão cẩu, cậu còn nhỏ, cũng không nhận ra tôi, nhưng cái tên Quỷ Thủ này của tôi, chắc cậu cũng từng nghe qua rồi chứ?" "Bà là Quỷ Thủ Thái!" "Tiểu Tam Gia, không dễ dàng gì, cậu vẫn còn nhớ đến tôi!" Lúc này.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã mon men đến cửa động, đứng bên cạnh quan sát.

Chỉ thấy, Ngô Tà và Lão Dương đều bị trói gô, có mấy người đang vây quanh họ.

Người đứng đầu mặt đầy âm khí, đầu trọc, tay đút túi quần, tự xưng là Quỷ Thủ Thái.

Bên cạnh bà ta, một người chen vào hỏi: "Thái thúc, nó chính là cháu của Ngô lão cẩu à?" "Chứ còn gì nữa, độc đinh nhà Ngô lão cẩu đấy." "Vậy còn chờ gì nữa, giết nó đi, báo thù!" "Khốn nạn, nói bậy bạ!" Quỷ Thủ Thái hung hăng trừng mắt nhìn gã đàn ông vừa nói, mắng: "Cháu của Ngô lão cẩu, cũng là một 'thổ phu tử' chính hiệu, dùng để dò đường, không phải tốt hơn giết nó nhiều sao?" Nói rồi, bà ta lại quay đầu nhìn một người đàn ông trung niên béo ú, mặt đầy nụ cười nói: "Vương lão bản, ông nói xem?" Vương lão bản cười khà khà, nói: "Đó là đương nhiên, danh tiếng của Ngô lão cẩu tôi cũng từng nghe qua, năm đó là một thổ phu tử lừng lẫy.

Tục ngữ nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh ra đã biết đào hang, cháu của thổ phu tử, không dùng thì phí, cậu nói phải không, tiểu huynh đệ?" Ngô Tà hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Vương lão bản cũng không để ý, chỉ cười cười, thong thả nói: "Được rồi, cũng đừng lãng phí thời gian nữa.

Lương sư gia, địa điểm chính là nơi này, lối vào cần ông tìm, đã tìm thấy chưa?" Từ góc độ của Lục Vũ và những người khác nhìn sang, không thấy được dung mạo của Lương sư gia, chỉ nghe thấy một giọng nói: "Tôi đoán, ám đạo chính là ở dưới quan tài, chúng ta đẩy ra xem thử?" Lúc này, Ngô Tà cười lạnh một tiếng: "Chưa nghe nói dùng giường quan tài làm lối vào ám đạo bao giờ." "Nơi này rõ ràng là một ngôi mộ hoang bị bỏ đi, các người còn muốn mở quan tài ở đây, đúng là ngu hết chỗ nói." Theo giọng nói của họ, có thể thấy trong thạch thất có một cỗ quan tài lớn, mặt bên có một bức phù điêu hình con rắn hai thân, nhưng chưa hoàn thành, nắp quan tài cũng chưa đậy kín, không biết đã xảy ra biến cố gì. "Bàn Tử, cậu đợi tôi một chút." Lục Vũ nghĩ ra một kế hoạch, hạ giọng dặn dò Vương Bàn Tử một câu, rồi trực tiếp dùng "Thừa Ảnh Kiếm" ẩn thân, từ từ tiến lại gần quan tài đá.

Đồng thời, Thái thúc và gã thanh niên kia cũng đang ở bên cạnh quan tài.

Hai người cúi người, vai tì vào quan tài, đang định dùng sức thì Lục Vũ nhẹ nhàng vỗ vai Ngoa Thú, tiểu gia hỏa lập tức hiểu ý, giọng non nớt nói: "Đến rồi à?

Cũng không mang theo thứ gì sao?

Cứ thế tay không mà đến à?" Tiếng nói đột ngột vang lên, suýt chút nữa dọa chết tất cả những người có mặt!

Âm thanh này quá bất ngờ, đặc biệt là giọng nói non nớt của tiểu

gia hỏa, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

Gã thanh niên lúc trước chửi bới ầm ĩ càng bị dọa đến mức hét lên một tiếng quái dị, ngã lăn ra đất, cơ thể không ngừng co giật!

Chương 679

Ngay cả Ngô Tà và Lão Dương cũng bị dọa đến la hét loạn xạ.

Chỉ có Quỷ Thủ Thái gầm lên: "Đừng loạn, chỉ là một tiểu Tống tử thôi!

Lão tử đây không phải chưa từng chém Tống tử!" "Tất cả câm miệng cho ta!" Vừa nói, Quỷ Thủ Thái vừa rút súng săn ra, trực tiếp bắn một phát vào quan tài đá, hét lớn: "Thằng nhãi con, ra đây cho ta, hôm nay lão tử siêu độ cho ngươi!" Ngoa Thú "ha ha" cười một tiếng, cười hì hì nói: "Để ta xem các ngươi có mấy người, một, hai, ba, bốn…" "Hỏng rồi, là Diêm Vương gia điểm danh, mau, mau đóng nắp quan tài lại, muộn là không kịp đâu!" Trong góc, giọng Lương sư gia vô cùng gấp gáp!

Ông ta vừa hét lên như vậy, mấy người vốn đã có chút hoảng loạn, lúc này càng thêm rối loạn, người nổ súng thì nổ súng, người la hét thì la hét!

Ngô Tà và Lão Dương nhìn nhau, vội vàng đứng dậy, nhân lúc hỗn loạn liền chạy ra ngoài!

Lúc này, đám người Thái thúc vì chuyện Tống tử mà sợ đến mức không có thời gian để ý đến Ngô Tà và Lão Dương, lại để cho họ chạy đến cửa động.

Vừa ra khỏi cửa đá, nhìn thấy bóng người, Ngô Tà không khỏi sợ hãi hét lớn, theo đó là một cú đấm thẳng vào mặt Vương Bàn Tử! "Tiểu Tam Gia, là tôi, Vương Bàn Tử!" Vương Bàn Tử đưa tay ra chặn, miễn cưỡng né được cú đấm của Ngô Tà, nhưng không ngờ Lão Dương lại ở ngay bên cạnh Ngô Tà, một cú đá hiểm hóc, nhắm thẳng vào hạ bộ của Vương Bàn Tử!

May mà Vương Bàn Tử phản ứng nhanh, mới không bị trúng đòn.

Ngô Tà nhận ra Vương Bàn Tử, không khỏi vui mừng: "Bàn gia, sao anh lại đến đây, Tiểu ca đâu!" Lời còn chưa dứt, trong thạch thất lại vang lên một tiếng súng, Ngô Tà lúc này mới phản ứng lại, vội vàng né sang một bên, kéo Vương Bàn Tử định chạy.

Vương Bàn Tử hất tay ra, trầm giọng nói: "Tiểu ca ở bên trong!" Nói xong một câu, liền xách gậy xông vào.

Sau khi vào trong, mới thấy mọi chuyện bên trong đã được Lục Vũ xử lý xong.

Trên mặt đất nằm bốn người, Lục Vũ nhẹ nhàng ngồi trên quan tài đá, bên cạnh anh còn có một đứa trẻ con.

Ngô Tà nhìn thấy, kinh ngạc đến cực điểm, vội vàng chạy tới: "Tiểu ca, sao anh lại đến đây?" Lục Vũ không nói gì, Ngô Tà cũng hiểu ra, thầm nghĩ Lục Vũ chắc là lo lắng cho mình nên mới đi theo.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà không khỏi cúi đầu, có chút không biết nên nói gì. "Được rồi, không sao đâu." Lục Vũ nhìn Ngô Tà, xua tay nói: "Bọn chúng muốn cậu giúp dò đường, lần này vừa hay dùng bọn chúng giúp dò đường." "Đúng rồi, Lương sư gia là vị nào?" "Là tôi, là tôi." Một giọng nói run rẩy vang lên, Lục Vũ nhìn theo, thấy đó là một ông lão nhỏ con khoảng sáu mươi tuổi, để râu dê, trông cũng khá hiền lành.

Lục Vũ nghĩ trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, vị Lương sư gia này trên đường đã giúp đỡ không ít, định giữ lại ông ta, xem thử thế nào.

Chỉ có điều… Đúng lúc này, Thái thúc đang nằm trên đất đột nhiên hét lên một câu gì đó bằng tiếng địa phương miền Nam, ngay sau đó ném ra một quả cầu nhỏ màu đen thui.

Quả cầu nhỏ lăn hai vòng trên đất, "xì xì" bốc khói.

Vương Bàn Tử mắt tinh, giật mình, hét lớn: "Lựu đạn!" Nói rồi, hắn theo bản năng lao về phía quả lựu đạn!

Thế nhưng, ngay khi hắn vừa lao đi, Lục Vũ phản ứng còn nhanh hơn, đã hai bước chạy đến trước mặt Thái thúc, túm lấy Thái thúc đang định chạy, trực tiếp đè lên quả lựu đạn, tiện thể lôi cả thằng nhóc bị dọa ngất trên đất lên cùng, còn có thời gian kéo Vương Bàn Tử nấp sau quan tài đá!

Vừa nấp xong, đã nghe một tiếng nổ lớn "bùm", Thái thúc và thằng nhóc chửi bới kia lập tức bị sóng xung kích hất tung lên!

Bốn phương tám hướng không ngừng vang lên tiếng "lách tách", kèm theo tiếng la hét thảm thiết của một người! "Bàn Tử, Ngô Tà không sao chứ?" "Không sao." "Không sao." "Lão Dương, cậu thế nào?" "Tôi không sao." Sau khi xác định mấy người đều không sao, Lục Vũ mới nhìn tình hình xung quanh.

Phải nói, uy lực của quả lựu đạn tự chế mà Thái thúc lấy ra không hề nhỏ, đã tiễn cả bà ta và gã thanh niên kia đi cùng một lúc.

Vương lão bản béo ú chạy chậm, cũng bị mảnh đạn găm vào mắt, mặt mày máu thịt be bét, xem ra không sống nổi...

Trong đám người của Thái thúc, người may mắn nhất chính là Lương sư gia, ngoài cánh tay bị sượt qua một chút da thì không bị gì cả.

Nhưng chuyện vừa rồi cũng khiến ông ta sợ hết hồn, kinh hãi chưa định.

Lục Vũ nhìn xem, lấy ra chuỗi niệm châu Cách Lý Cao Lợi, thu hai hồn phách người chết, quay sang nói với Ngô Tà vài câu, kể lại tình hình hiện tại.

Đương nhiên, anh không nói mình đi theo Ngô Tà, chỉ nói mình

thấy phong thủy nơi này đặc biệt, có tướng đoạn long, nên dẫn Vương Bàn Tử đến xem, không ngờ lại gặp bọn họ.

Ngô Tà cảm khái nói: "May mà Tiểu ca anh đến, nếu không lần này tôi và Lão Dương thật sự gặp phiền phức rồi." Lão Dương lên tiếng: "Tôi thấy chúng ta nên đi thôi, vừa mới nổ, tôi sợ ảnh hưởng đến kết cấu của mộ thất này, chúng ta cứ trực tiếp đi xuyên qua Giáp Tử Câu đi..." Một câu còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng "rắc", "rắc" vang lên.

Nghe như là phát ra từ dưới thân thể hai người chết kia. "Lão Dương, cái miệng quạ của cậu..." Ngô Tà còn chưa than vãn xong, đã nghe một tiếng "bùm", hai cỗ thi thể, cùng với một mảng sàn nhà, lập tức bay vọt lên trời!

Một cột nước đột nhiên từ dưới đất phun lên!

Cột nước phun lên trời, toàn là nước nóng, Lý lão bản đang hấp hối càng gào thét thảm thiết!

Ngay cả Lương sư gia cũng bị nước nóng làm cho la hét oai oái!

Lục Vũ không hoảng không vội, lấy ra Tị Thủy Châu, bên cạnh mấy người lập tức không còn bị hơi nước tấn công.

Lão Dương nhìn thấy, một trận kinh ngạc.

Lục Vũ nhìn xem, vẫy tay với Lương sư gia đang lộn xộn trên đất, nói: "Lương sư gia, ông qua đây." "A, được, được!" Lương sư gia mừng quá đỗi, vội vàng đáp một tiếng, chỉ vừa đi một bước, đột nhiên cảm thấy có một lực hút mạnh mẽ, như muốn hút ông ta vào cái lỗ thủng trên sàn nhà vừa rồi!

Lúc này, Lục Vũ cũng nhìn thấy trên cái lỗ thủng dưới đất xuất hiện một xoáy nước.

Anh vội vàng lấy ra Phi Hổ Trảo, dùng sức vung một cái, miệng

quát khẽ: "Nắm lấy!" Dây thừng của Phi Hổ Trảo lập tức quấn quanh eo Lương sư gia, ông lão nắm chặt lấy, không dám buông tay chút nào.

Chương 680

Cùng lúc đó.

Vị Vương lão bản kia đau đến ngất đi, không kịp giãy giụa, bị hút vào trong xoáy nước...

Cảnh tượng này, vô cùng quái dị!

Rõ ràng một giây trước còn là cột nước phun lên trời, vậy mà một giây sau đã biến thành cảnh tượng hút nước kỳ lạ, còn xuất hiện xoáy nước mạnh như vậy!

Càng kỳ lạ hơn là, nước đến nhanh mà rút cũng nhanh.

Chỉ trong một phút, trong thạch thất không còn thấy một giọt nước, ngay cả dưới cái lỗ thủng kia cũng không còn tiếng nước!

Ngô Tà sững sờ, vươn cổ nhìn, thấy Lương sư gia vẫn còn ở bên cạnh cái lỗ thủng đó thở hổn hển, thầm nghĩ mình chắc không bị ảo giác, những chuyện vừa xảy ra đều là thật.

Nhưng… điều này cũng quá khó tin rồi! "Tiểu ca, cái này…" "Tôi cũng không biết, qua xem thử." Xung quanh không có hơi nước, Lục Vũ cất "Tị Thủy Châu", từ phía sau quan tài đá đi ra.

Thật ra, nói là không biết, trong lòng anh cũng biết một chút, nhưng chuyện này quá kỳ lạ, anh vẫn quyết định xem xét rồi mới nói.

Lúc này, Lương sư gia suýt bị dọa chết cuối cùng cũng hoàn hồn, thấy cái lỗ thủng ngay trước mặt mình, Lục Vũ lại đang đi về phía ông ta, sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, ra hiệu cho ông ta bình tĩnh lại, rồi đi qua gỡ Phi Hổ Trảo trên người ông ta, lúc này mới nhìn xuống dưới.

Dưới cái hố tối om, có một mùi rất kỳ lạ bốc lên từ dưới.

Lục Vũ dùng đèn pin soi vào, bên dưới sâu không thấy đáy!

Thông thường, dưới mộ thất chỉ cần có không gian trống, chắc chắn đều có ý đồ.

Lục Vũ nhớ, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, mộ thất này, dưới quan tài đá có một đường hầm.

Anh nghĩ một chút, quay đầu nhìn Lương sư gia, hỏi: "Lương sư gia, ông nói ở đây có ám đạo là ở dưới quan tài đá?" "A, phải, phải, tôi đoán vậy." Lương sư gia vẫn chưa hết sợ, nghe Lục Vũ nói, vội vàng đáp.

Vương Bàn Tử thắc mắc: "Tiểu ca, Tiểu Tam Gia trước đó nói không có cách đặt như vậy mà." Ngô Tà cười khổ một tiếng, giải thích: "Bàn gia, vừa rồi tôi chỉ nói bừa để kéo dài thời gian thôi, không thể coi là thật được." Lục Vũ gật đầu, gọi Vương Bàn Tử cùng mình đẩy quan tài.

Quan tài được đẩy ra, bên dưới là một cái giường đá hoàn chỉnh, không có bất kỳ dấu hiệu nào, cũng không có bất kỳ lối ra nào.

Lương sư gia đứng bên cạnh nhìn, có chút do dự: "Cái này thì tôi không biết." "Biết hay không, cũng chỉ còn con đường đó thôi." Lục Vũ quay đầu chỉ vào cái lỗ thủng bị nổ trên mặt đất, đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng nước "lách tách" rất nhỏ. "Các cậu có nghe thấy gì không?" "Hình như có tiếng nước." Vương Bàn Tử không chắc chắn, nhỏ giọng nói một câu.

Lúc này, tiếng nước từ xa đến gần, ngày càng rõ ràng!

Lục Vũ không do dự, lại lấy ra Tị Thủy Châu, gọi mấy người đi lên giường quan tài, nhắc nhở: "Đừng cử động lung tung, đều ở bên cạnh tôi." Vương Bàn Tử, Ngô Tà đều là những người đã từng thấy

công hiệu của Tị Thủy Châu, lúc này không chút do dự.

Lão Dương và Lương sư gia cũng không ngốc, cũng đều đứng yên không nhúc nhích.

Lục Vũ lại lấy đèn pin ra, chĩa vào cái hố sâu thẳm đó.

Làm xong tất cả, đợi vài giây sau, một cột nước lại một lần nữa phun lên trời! "Bùm!" Chỉ nghe một tiếng động trầm đục, vị trí cái lỗ thủng trên sàn nhà lập tức lớn hơn, một đống mảnh đá vụn trong nháy mắt bị một cột nước phun lên trời.

Chưa đợi mảnh đá rơi xuống, dòng nước lại đột ngột dừng lại, nhìn lại chỗ lỗ thủng, đột nhiên xuất hiện một cái miệng khổng lồ!

Hàm răng sắc nhọn, dưới ánh sáng lạnh của đèn pin lóe lên hàn quang, toát ra khí tức nguy hiểm!

Ngô Tà, Lão Dương, Lương sư gia đều không tự chủ được hít một hơi khí lạnh!

Vương Bàn Tử trợn to mắt, kinh ngạc nói: "Đây không phải là cái gì Long Vương sao?" Lục Vũ cũng có chút bất ngờ, không ngờ cái miệng lớn đột nhiên xuất hiện lại là Thiết Đầu Long Vương!

Nhưng con Thiết Đầu Long Vương này nhỏ hơn rất nhiều so với con mà họ đã xử lý dưới lòng sông ở Long Lĩnh. "Tiểu ca, để tôi đi xử nó." Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, xách gậy đinh đi qua.

Vừa đi được hai bước, con Thiết Đầu Long Vương bị kẹt lại đột nhiên dùng sức vặn vẹo cơ thể, một ngụm cắn vào sàn đá xanh dày, dùng sức húc lên!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Cú húc này của Thiết Đầu Long Vương lại húc văng một viên gạch đá, cột nước lại một lần nữa phun lên trời!

Ngay sau đó, một con cá quái lùn mập hoàn toàn khác với Thiết Đầu Long Vương chui ra từ cột nước.

Chưa đợi Vương Bàn Tử phản ứng lại chuyện gì, đã bị một lực cực lớn húc lùi lại mấy bước.

May mà Lục Vũ vẫn luôn cầm Tị Thủy Châu, mới tránh cho Vương Bàn Tử bị nước văng vào người.

Lúc Vương Bàn Tử bị húc văng ra, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ từ trên xuống dưới, một đao chém thẳng lên!

Da của con cá quái này rất dày, không thua gì Thiết Đầu Long Vương, một đao chém vào người lại không chém đứt, chỉ chém nó bay lên trời, rồi lại rơi mạnh xuống nước.

Chương 681

Chỉ trong chốc lát, nước đọng trong thạch thất của họ đã gần một mét!

Con cá quái rơi xuống nước, sau khi quẫy mình trong nước, lại một lần nữa lao về phía Lục Vũ và những người khác, trực tiếp xuyên qua bức tường nước của Tị Thủy Châu, cắn về phía Ngoa Thú!

Cùng lúc đó, Lục Vũ phát hiện trong nước đọng xuất hiện ngày càng nhiều bọt nước, từng con cá quái, không ngừng từ dưới tràn vào thạch thất!

Lục Vũ có thể dùng Tị Thủy Châu để tránh nước, nhưng bức tường nước của Tị Thủy Châu lại không thể ngăn cản những con cá quái điên cuồng chui ra từ bên trong.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử chỉ có thể không ngừng vung đao, vung gậy, chém những con cá quái liên tục xuất hiện!

Lúc này, Ngô Tà phát hiện có gì đó không đúng, hét lớn: "Lũ cá này thành tinh rồi!

Tiểu ca, có mấy con cá quái kẹt ở cái hố lớn kia chặn nước lại!" Lục Vũ cũng chú ý đến điểm này, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Điều khiến anh kỳ lạ hơn là… Thiết Đầu Long Vương đâu rồi?

Tại sao lũ cá quái này đến, mà Thiết Đầu Long Vương lại biến mất?

Chẳng lẽ, lũ cá quái này đều là thuộc hạ của Thiết Đầu Long Vương?

Lục Vũ trong lòng nghĩ vậy, nhưng tay không hề có ý định dừng lại, vẫn không ngừng vung đao.

Đối với anh và Vương Bàn Tử, những con Triết La Khuê đột nhiên xuất hiện này không có gì uy hiếp, điều duy nhất khiến Lục Vũ phải bận tâm một chút chính là Thiết Đầu Long Vương.

Trong lòng đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy mặt đất có chút rung chuyển.

Không ổn!

Không phải mặt đất!

Lục Vũ nhìn thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một vết nứt, trong lòng căng thẳng, quát khẽ: "Mau đi, sắp sập rồi, mau xuống dưới!" Lúc nói chuyện, mấy người kia cũng phát hiện tình hình không ổn, vội vàng theo Lục Vũ cùng tiến lên, đến gần cái hố lớn, Vương Bàn Tử hai gậy đã xử lý hai con Triết La Khuê đang chặn ở miệng hố, để lộ ra cái hố lớn bên dưới.

Không còn vật cản, nước sông cũng thuận theo miệng hố chảy đi lần nữa.

Bên dưới cái hố lớn vẫn sâu không thấy đáy, Lão Dương có chút do dự: "Xuống đây không phải là mồi cho cá sao..." Lời còn chưa dứt, đã nghe một tiếng "rắc", ngẩng đầu nhìn lại trần nhà, vết nứt ngày càng lớn. "Đi!" Lục Vũ không lãng phí thời gian, nói xong một câu, tay cầm Tị Thủy Châu, trực tiếp xuống nước.

Vương Bàn Tử, Ngoa Thú và Ngô Tà cũng theo xuống nước, Lão Dương do dự một chút, nhưng không có lựa chọn nào khác.

Dựa vào sự mạnh mẽ của Tị Thủy Châu, mấy người nhẹ nhàng thuận theo dòng nước, từ từ hạ xuống.

Đi xuống một mạch, bên ngoài bức tường nước do Tị Thủy Châu tạo thành, có một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Ngô Tà dùng đèn pin soi xung quanh, chỉ thấy có rất nhiều hài cốt,

khô lâu.

Những hài cốt khô lâu này phảng phất như không có trọng lượng, cứ thế lơ lửng trong nước...

Tị Thủy Châu từ từ đi xuống, trong tầm mắt của mấy người ngoài những hài cốt lơ lửng ra, không còn thấy thứ gì khác.

Ngay cả những con cá kia, cũng không biết đi đâu rồi.

Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên nói một câu: "Cô nãi nãi có một dự cảm không tốt lắm." "Ngươi cảm giác được gì?" "Ta hình như đã thấy qua thủ đoạn này ở đâu đó." "Ở đâu?" "Cô nãi nãi không biết!" Ngoa Thú nói một cách hùng hồn: "Ta chỉ nói là những bộ xương này lơ lửng, chắc chắn có vấn đề, các ngươi tự mình nhìn kỹ đi!" Lục Vũ đương nhiên cũng biết những hài cốt này có vấn đề, nhưng nhất thời không nhìn ra được rốt cuộc là có vấn đề gì.

Hơn nữa, cái hố lớn này, dường như là một cái hố không đáy, họ đã chìm xuống mấy phút rồi, vẫn còn đang không ngừng chìm xuống. "Ngô Tà, cậu thấy thế nào?" Lục Vũ hỏi một câu, Ngô Tà còn chưa kịp nói, Lão Dương đã vội vàng nói: "Chúng ta mau đi thôi, ở đây không an toàn!

Thật đấy, tôi..." Lão Dương run lẩy bẩy, sợ hãi không nói nên lời!

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên hít một hơi khí lạnh, chỉ tay lên đỉnh đầu, kinh ngạc kêu lên không thể tin được: "Tiểu ca, anh nhìn kìa!" Lục Vũ ngẩng đầu, liền thấy hai bóng đen từ trên xuống dưới, nhanh chóng đuổi theo họ.

Lương sư gia sợ đến mềm nhũn cả chân, ngồi phịch xuống đất!

Lão Dương vốn đã sợ run, lúc này càng run rẩy hơn!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hai bóng đen ngày càng gần!

Chưa đợi mấy người nhìn rõ bóng đen rốt cuộc là thứ gì, hai bóng đen đã lao qua bức tường nước, xông vào.

Lục Vũ không nói hai lời, Hắc Kim Cổ Đao mang theo ánh lửa chém thẳng tới, Vương Bàn Tử theo sát phía sau, một gậy trực tiếp đập lên!

Hai bóng đen phát ra tiếng kêu thảm thiết, lập tức lùi ra ngoài, ẩn nấp sau những thi hài lơ lửng.

Lục Vũ nhìn quanh, chỉ thấy hai bóng đen không ngừng xuyên qua những hài cốt, động tác cực nhanh, cũng không biết chúng là thứ gì, càng không biết chúng làm vậy có ý nghĩa gì. "A!" Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên kinh hô một tiếng, sợ hãi lùi lại hai bước!

Ngay bên ngoài bức tường nước của Tị Thủy Châu, rất đột ngột xuất hiện một thân ảnh máu thịt be bét!

Thân ảnh béo ú, máu thịt be bét, nửa khuôn mặt đã chỉ còn lại xương, nửa khuôn mặt kia vẫn còn là da thịt!

Chương 682

Lương sư gia cũng hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy máu trong người đều lạnh toát, lắp bắp nói: "Là, là, là Vương lão bản!" Lời vừa dứt, đã nghe thấy một giọng nói hung ác, đầy oán hận chửi rủa: "Không sai, chính là ta!

Mấy người các ngươi, dám cướp mối làm ăn của ta, ta sẽ khiến các ngươi chết không được yên!" Giọng nói này, vô cùng rõ ràng!

Lúc Vương lão bản nói chuyện, thậm chí có thể thấy miệng ông ta mấp máy!

Một người chết đầy thương tích, nửa khuôn mặt đã không còn, lại có thể nói chuyện rõ ràng như vậy dưới nước!

Cảnh tượng này, quả thực dọa chết người!

Ngô Tà không thể tin vào những gì mình nhìn thấy, dùng sức cắn vào đầu lưỡi, muốn đánh thức mình, tự nhủ rằng đây đều là ảo giác!

Đừng nói là cậu ta, ngay cả Vương Bàn Tử lúc này cũng có chút run rẩy, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, đây là người hay là quỷ?" "Không hiểu thì đừng nói bừa." Lúc này, Ngoa Thú luôn nằm trên lưng Lục Vũ có chút ra vẻ ông cụ non lẩm bẩm: "Thứ này, lúc nhỏ cô nãi nãi từng thấy qua, gọi là gì nhỉ?" "A, đúng rồi!

Thứ này gọi là Quỷ Sát, hình như là thứ được một loại hoa nào đó nuôi dưỡng ra..." Quỷ Sát?

Hoa?

Lục Vũ trong lòng khẽ động, lập tức nghĩ đến một thứ, hỏi: "Có phải là Phệ Hồn Cự không?" "Phệ Hồn Cự?" Vương Bàn Tử không khỏi kinh ngạc kêu lên: "Tiểu ca, đây là thứ mà chúng ta gặp lần trước

sao?" "Phệ Hồn Cự là gì?" Ngô Tà ngơ ngác hỏi một câu.

Lời vừa dứt, Lương sư gia bên cạnh nghĩ đến điều gì đó, nói: "Phệ Hồn Cự lại là thật sao?

Trời ơi, các người đã thấy Phệ Hồn Cự rồi à?

Vậy Thất Sát Tỏa Hồn Trận các người cũng đã thấy rồi sao!" "Trời ơi, lần này được cứu rồi, được cứu rồi!" Lương sư gia vốn đã mặt mày tái mét, run như cầy sấy, lúc này cuối cùng cũng thở phào một hơi, trên mặt tuy không có vẻ vui mừng, nhưng cũng có chút hy vọng.

Ông ta một mặt đầy hy vọng nhìn Lục Vũ: "Hai vị, các vị đã phá Thất Sát Tỏa Hồn như thế nào, hôm nay phiền hai vị phá thêm lần nữa." "Ông biết cũng nhiều đấy." Lục Vũ liếc Lương sư gia một cái, không nói thêm gì với ông ta.

Nhưng bây giờ anh cũng không có cách nào phán đoán được thứ đang bám bên ngoài bức tường nước có phải là Quỷ Sát mà anh từng thấy trong mộ tướng quân nước Kim hay không.

Nhưng anh có thể chắc chắn thứ này quỷ khí mười phần, còn nồng đậm hơn nhiều so với Thi Sát và Tống tử mà anh từng gặp.

Đúng lúc này, hai đoàn hắc ảnh đang di chuyển không ngừng kia từ từ dừng lại, tụ tập bên cạnh Vương lão bản.

Hắc khí xung quanh chúng luôn không tan đi, lúc này cuối cùng cũng yếu đi một chút, khiến người ta có thể lờ mờ nhìn thấy dung mạo của chúng.

Một trong số đó, mặt đầy thịt ngang, trên bụng có một vết thương khổng lồ, ruột gan lòi cả ra, máu thịt be bét, cực kỳ ghê tởm chính là...

Thái thúc! "Ọe!" Lương sư gia có chút không chịu nổi cảnh tượng kích thích này, lập tức quay đầu đi, nôn khan.

Ngô Tà nhìn thấy, tim cũng đập thình thịch, huyết áp tăng vọt, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ: người xưa nói người chết oan hồn không tan, biến thành hành thi tẩu nhục quỷ quái, e rằng đây là thật...

Vương Bàn Tử còn có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, đây là tình huống gì?" "Mặc kệ là tình huống gì, chém là được." Lục Vũ trầm ngâm một lát, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp mang theo ánh lửa chém tới!

Một đao vung ra, mũi đao vừa mới rạch qua bức tường nước, còn chưa kịp chém trúng ba thứ nanh ác kia, những hài cốt lơ lửng xung quanh đột nhiên động đậy!

Một đống thi cốt, trong nháy mắt lại bao vây chặt lấy bức tường nước do Tị Thủy Châu tạo thành!

Trên dưới trái phải, bốn phương tám hướng, toàn bộ đều là hài cốt, bao bọc mấy người trong một quả cầu lớn cấu thành từ hài cốt!

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tiểu ca, đây là có ý gì?" "Nhốt." "Phải rồi, phải rồi, chúng nó muốn nhốt chúng ta!" Lương sư gia thở phào một hơi, giọng nói lắp bắp: "Thật không thể tin được, thật không thể tin được, đây rốt cuộc là cái gì a!" "Lão Lương!

Ngươi sinh tính bạc bẽo, không ngờ lần này lại dám bán đứng ta, ta muốn ngươi chết không được yên!" Bên ngoài lồng xương, Vương lão bản đột nhiên gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, có một cây gai xương, từ bên ngoài lồng xương bắn vào!

Trong chớp mắt, Lục Vũ phản ứng cực nhanh, Hắc Kim Cổ Đao vung ngang một cái, trực tiếp chém đứt ngang cây gai xương đó!

Cây gai xương bị gãy phảng phất như có sinh mệnh, lại một lần nữa đâm về phía Lương sư gia!

Lương sư gia kinh hãi thất sắc, nhìn cây gai xương đang lao tới mà không biết né tránh, ngây người đứng đó, chân run lẩy bẩy.

Mắt thấy gai xương sắp đâm vào người, Vương Bàn Tử dùng sức kéo một cái, lôi ông ta sang một bên, vừa vặn né được gai xương.

Nhưng giây tiếp theo, Lương sư gia cảm thấy trên đầu mình có chút lành lạnh.

Ông ta đưa tay sờ một cái, sắc mặt lập tức tái nhợt: "Hỏng rồi, Quỷ Thế Đầu!

Đây thật sự là Quỷ Sát!" "Trời ơi, Quỷ Sát Long Huyết Đằng!

Lần này xong rồi... xong rồi... xong rồi, tất cả đều xong rồi..." Lương sư gia không biết đã nghĩ đến điều gì, mặt mày tái mét, ngã ngồi trên đất, miệng lẩm bẩm những điều không ai hiểu.

Nhưng nghe ông ta nói, liền cảm thấy không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Ngô Tà ở bên cạnh, không nhịn được hỏi một câu: "Quỷ Sát Long Huyết Đằng là gì?" Vương Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Trong Giáp Tử Câu đó có một cây Long Huyết Đằng, Tiểu Tam Gia cậu không thấy sao?" "Không, tôi và Lão Dương vừa vào Giáp Tử Câu đã bị bọn chúng bắt rồi, Long Huyết Đằng là gì?

Chương 683

Lão Dương...

Lão Dương, mau né ra!" Ngô Tà vừa nói vừa quay đầu nhìn Lão Dương, giật mình kinh hãi!

Chỉ thấy, bên ngoài bức tường nước sau lưng Lão Dương có một bóng đen, một bàn tay quỷ đen thùi từ khe hở của hài cốt chui ra, sắp tóm lấy Lão Dương!

Ngô Tà nhắc nhở cuối cùng vẫn chậm một bước.

Chỉ trong nháy mắt, Lão Dương đã bị bóng đen bóp chặt cổ họng!

Sắc mặt anh ta lập tức trở nên khó coi, cũng bị bao phủ bởi một tầng hắc khí!

Ngô Tà không kịp nghĩ nhiều, cậu ở gần nhất, vội vàng vung tay chém một đao, cũng không quan tâm có thể chém đứt luồng hắc khí đó hay không.

Bàn tay quỷ hắc khí dường như rất sợ chủy thủ, bị một đao lập tức phát ra một tiếng hét thảm, nhưng lại không buông tay.

Ngô Tà nghe ra có gì đó không đúng, lập tức liên tiếp vung đao!

Sau mấy đao liên tiếp, cuối cùng cũng khiến bàn tay quỷ đó lùi lại, buông Lão Dương ra.

Sau khi thoát khốn, hắc khí trên mặt Lão Dương dần dần tiêu tan, Ngô Tà nhìn thấy thở phào nhẹ nhõm, liên tục nói: "Lão Dương, thế nào, không sao chứ?" "Khụ khụ khụ... không chết được..." Còn chưa đợi Lão Dương thở ra một hơi, đã nghe thấy giọng của Vương lão bản lại vang lên: "Chờ đấy, đây mới chỉ là bắt đầu thôi!

Mấy người các ngươi, sắp biết thế nào là..." Chưa đợi ông ta nói xong, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ vẽ một đường đao hoa, trực tiếp chém qua bức tường nước, chém vào cái lồng bên ngoài! "Keng!" Một tiếng kim loại va chạm chói tai, Hắc Kim Cổ Đao vốn dĩ không gì cản nổi lại không chém vỡ được cái lồng!

Điều khiến anh bất ngờ hơn là, một đao này lại đánh tan bức tường nước, xung quanh mấy người không còn bức tường nước tồn tại, cũng không có nước, cứ như lơ lửng giữa không trung. "Ha ha ha!" Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, nửa khuôn mặt của Vương lão bản bên ngoài lồng đầy vẻ chế nhạo: "Các ngươi đã bị nhốt rồi, chờ sống không bằng chết đi!" Lục Vũ không tin, lại chém thêm một đao, không ngờ vẫn không chém đứt được cái lồng.

Điều này không khỏi khiến anh có chút bất ngờ.

Vương Bàn Tử cũng trợn to mắt, có chút kinh ngạc: "Xương này lại có thể cứng như vậy sao?" "Lương sư gia, Quỷ Sát Long Huyết Đằng là cái quỷ gì vậy?" Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, quay đầu nói với Lương sư gia.

Thấy ông ta vẫn còn ngây người không nói được câu nào, Vương Bàn Tử tiến lên tát một cái. "Bốp" một tiếng, răng giả của Lương sư gia suýt bị Vương Bàn Tử tát bay, lúc này cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng giải thích. "Tôi cũng không chắc, chỉ là lúc nhỏ nghe người lớn tuổi nói qua..." "Nói trọng điểm!" "Quỷ Sát Long Huyết Đằng là hai thứ, một là Long Huyết Đằng, một là Quỷ Sát!" "Bảo ông nói trọng điểm ông không hiểu à!" Thấy tình hình ngày càng căng thẳng, Lương sư gia còn muốn khoe khoang, Vương Bàn Tử giả vờ muốn đánh ông ta, Lương sư gia giật mình, vội nói: "Xin nương tay, xin nương tay, tôi nói ngay đây, nói ngay đây." "Long mạch bị đứt, linh khí thoát ra ngoài, thì có Long Huyết Đằng, nhưng long mạch bị đứt, không chỉ linh khí thoát ra ngoài, mà còn dễ sinh ra oán khí." "Nếu

không có ai động tay động chân, oán khí theo Long Huyết Đằng đi, cũng sẽ tan biến." "Nhưng chỉ cần chôn kẻ ác, lại thêm Phệ Hồn Cự, thì chắc chắn sẽ sinh ra Sát!" "Hơn nữa còn là Quỷ Sát!" "Quỷ Sát có thể phụ thể, bất kể là người chết, người sống hay xương cốt, chỉ cần có một thứ là Quỷ Sát có thể nhập vào, có thể hại người!" "Không có quan tài cũng có thể nuôi Sát?" Lục Vũ quay đầu nhìn Vương lão bản đang hau háu nhìn bên ngoài lồng xương, nhíu mày nói một câu.

Chỉ vừa nói xong, sắc mặt lạnh đi: "Ngươi thật sự nghĩ rằng ta không có cách nào đối phó với ngươi sao!" Cùng lúc đó, mấy người đều thấy một cây gai xương lại từ bên ngoài đâm vào!

Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ lại một lần nữa vung lên!

Lần này, anh dùng Mặc Gia Kiếm Pháp, cây gai xương vừa tới lập tức bị ánh đao lướt qua, thoáng chốc bị gãy thành mấy đoạn, mất đi lực xung kích, rơi từ trên trời xuống.

Lục Vũ tay không ngừng, tay trái trực tiếp đeo "chuỗi niệm châu Cách Lý Cao Lợi", thuận tay lại lấy ra "hộp Ngũ Quỷ Phong Môn", chơi một cú bảo hiểm kép.

Không biết là "chuỗi niệm châu Cách Lý Cao Lợi" có tác dụng, hay là "hộp Ngũ Quỷ Phong Môn" hiệu quả, từng luồng hắc khí từ những mảnh xương gãy đó bay ra, biến thành một quả cầu tròn.

Mờ mờ ảo ảo, có thể thấy trong quả cầu đen có một khuôn mặt người, đầy đau khổ ai oán: "Cứu tôi, cứu tôi, cứu tôi, cứu tôi..." Lục Vũ liếc nhìn, quay đầu nhìn Lão Dương, rồi lại nhìn khuôn mặt người trong sương mù đen, đột nhiên nói: "Khuôn mặt này rất giống Lão Dương." Ngô Tà không khỏi sững sờ, vừa định ngẩng đầu nhìn thì bóng đen đó "vèo" một tiếng đã rút ra ngoài, biến mất trước mắt mấy người.

Đợi cậu cúi đầu nhìn lại Lão Dương, định hỏi thêm câu gì đó thì

Lão Dương đột nhiên ngất đi!

Lúc này, Vương Bàn Tử nghĩ đến điều gì đó, lạnh lùng nói: "Tôi đã nói thằng nhóc này có gì đó kỳ lạ!

Tiểu ca, anh nói xem có phải nó bị Quỷ Sát kia nhập vào, muốn hãm hại chúng ta không!" "Anh có nhớ không, Lão Hồ trước đây từng nói, ông nội của anh ấy là Hồ Quốc Hoa đã bị một con thi ma nào đó khống chế, đòi ăn tim của phụ nữ." "Tôi đoán con Quỷ Sát này cũng muốn ăn thịt người, nên mới để thằng nhóc này lừa chúng ta đến đây!" "Tôi thấy thằng nhóc này cùng một phe với mấy đứa bên ngoài, Tiểu Tam Gia cậu đừng để nó lừa!" Câu cuối cùng là nói với Ngô Tà, khiến Ngô Tà mặt mày khổ sở, bất đắc dĩ nói: "Bàn gia, lúc này đừng nội loạn nữa.

Lão Dương anh ấy không phải loại người đó, hơn nữa ban đầu anh ấy chỉ muốn tôi một mình qua đây, Bàn gia anh và Tiểu ca cũng không phải bị anh ấy lừa đến..." "Không phải, Tiểu Tam Gia, cậu phải giống như tôi, phân tích một cách bình tĩnh và khách quan..." "Bàn gia..." Trong lúc Vương Bàn Tử và Ngô Tà tranh cãi, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh Lương sư gia đang ngây ngốc, lại hỏi: "Trước đó tôi hỏi ông, không có quan tài làm sao nuôi Sát, ông vẫn chưa nói." "A?

A!" Lương sư gia phản ứng lại, vội vàng nói: "Chưa nghe nói không có quan tài có thể nuôi Sát, chắc chắn phải có quan tài.

Hơn nữa, ngài đã thấy Phệ Hồn Cự, nên biết thứ đó nhất định là mộc sinh, còn phải là quan tài gỗ kim ti nam mộc đủ năm tuổi mới mọc ra được." Nghe những lời này, Lục Vũ gật đầu.

Mặc dù "Thất Sát Hắc Quan" và "Phệ Hồn Cự" là những thứ anh gặp từ rất lâu trước đây, khi mới đến Doanh Tử, nhưng đến hôm nay vẫn còn nhớ như in.

Anh nhớ Thất Sát Hắc Quan trước tiên phải dùng "Thất Sát chi

lực" để giam cầm người sống, đợi người đó bị Thất Sát hành hạ đến hồn bay phách tán, thì có thể dung hợp với Thất Sát Hắc Quan để gieo mầm, trong quan tài gỗ kim ti nam mộc sinh ra Phệ Hồn Cự.

Phệ Hồn Cự lấy linh hồn, máu thịt, hài cốt của sinh mệnh tươi sống làm dưỡng chất, mười người có thể sinh ra một đóa Phệ Hồn Hoa, hai mươi người có thể sinh ra hai đóa Phệ Hồn Hoa, ăn trăm người, chín đóa Phệ Hồn Hoa.

Hoa nở chín đóa, Thất Sát Hắc Quan hấp thu Phệ Hồn Cự, cùng với đồng nam, đồng nữ bồi táng, lấy vong hồn hài cốt làm dẫn, có thể thành Thất Sát!

Ngôi "mộ tướng quân nước Kim" kia tuy đã bày ra Thất Sát Hắc Quan và Phệ Hồn Cự, nhưng lại không thành công nuôi ra Thất Sát thật sự!

Còn nơi này, có nhiều điểm khác biệt so với mộ tướng quân nước Kim, e rằng không biết vì sao, lại nuôi ra được Quỷ Sát trong miệng Lương sư gia.

Hơn nữa không chỉ có Quỷ Sát, ba con tiểu quỷ đang hau háu nhìn bên ngoài, xem ra cũng không dễ dàng đối phó!

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ lại hỏi: "Chuyện Quỷ Sát ông biết bao nhiêu?" "Thật sự không biết nữa." "Dưới này, ông còn biết gì nữa không?

Chương 684

Vương lão bản không nói cho ông sao?" "Ngươi dám nói, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!" Ngoài lồng, Vương lão bản đột nhiên lại gầm lên một tiếng.

Lương sư gia giật mình, lập tức ngậm chặt miệng.

Lục Vũ giơ tay, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp gác lên đầu Lương sư gia: "Không nói tôi sẽ tiễn ông đi ngay bây giờ." Lưỡi đao lạnh băng, cộng thêm giọng nói bình tĩnh của Lục Vũ, lập tức khiến Lương sư gia hiểu ra.

Vương lão bản bên ngoài lồng dù có đáng sợ đến đâu, cùng lắm cũng chỉ khiến ông ta chết.

Nhưng Lục Vũ trước mắt, có thể cho ông ta một con đường sống!

Lúc này nên chọn thế nào, Lương sư gia tuổi tác đã lớn, cũng không phải không biết, ông ta lập tức run rẩy nói: "Vương lão bản trước đây từng nói, dưới này có một cái bị xích sắt khóa lại..." Lương sư gia vừa nói được một nửa, đã nghe thấy Vương lão bản bên ngoài gầm lên: "Tìm chết!" Vừa nói, vừa vung tay lớn, lại rút ra mấy cây gai xương từ trên lồng!

Theo động tác của ông ta, Thái thúc và thi thể trẻ tuổi khác bên cạnh cũng làm y như vậy, rút ra mấy cây gai xương, không ngừng ném vào khe hở của lồng.

Từng cây gai xương, đều đâm về phía Lương sư gia!

Lục Vũ đang chờ câu trả lời của Lương sư gia, lúc này tự nhiên không thể để chúng giết chết Lương sư gia được.

Hắc Kim Cổ Đao liên tục vung lên, chém đứt tất cả các cây gai

xương.

Tiếp đó, hắc khí trong gai xương bay ra, ngưng tụ thành một đoàn đen mang theo khuôn mặt người, cứ lơ lửng trước mắt mấy người, không động đậy, cứ thế nhìn chằm chằm.

Rồi, trong nháy mắt, biến mất không thấy!

Cảnh tượng này, khiến Ngô Tà, Lương sư gia càng thêm da đầu tê dại, một câu cũng không dám nói.

Thế nhưng, Lục Vũ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cũng không thèm nhìn nơi mấy đoàn đen đó biến mất, anh chỉ nhìn chằm chằm vào ngón tay của Thái thúc!

Trước đó anh luôn không thấy được quỷ thủ của Thái thúc, cho đến khi Thái thúc ném gai xương vừa rồi, anh mới thấy được bàn tay khô héo hoàn toàn không giống của người bình thường!

Không ngờ, quỷ thủ của Thái thúc này, lại là một món pháp khí.

Chẳng trách lão già này trước đây luôn có vẻ không sợ hãi gì, trong khi những người khác sắp sợ đến tè ra quần, bà ta vẫn còn la hét!

Ánh mắt Lục Vũ chuyển đi, liền thấy quỷ thủ của Thái thúc đã giấu sau lưng, lờ mờ có thể thấy từng tia hắc khí đang tụ lại phía sau lưng bà ta...

Lục Vũ trong lòng trầm xuống, hai bước đi đến bên cạnh Lão Dương, đột nhiên đưa tay giật lấy con dao bên cạnh Lão Dương, tiếp đó dùng sức vung một cái, trực tiếp ném ra khỏi lồng xương, đâm về phía Thái thúc.

Mấy người bên cạnh không khỏi ngẩn người, không hiểu Lục Vũ định làm gì, tất cả đều nhìn theo hướng Lục Vũ ném dao.

Chỉ thấy bàn tay khô héo mà Thái thúc luôn giấu sau lưng đột

nhiên vươn ra, nắm lấy đoản đao.

Lưỡi đao xoay một vòng trong tay Thái thúc, rồi lại bị ném trở lại vào lồng.

Bên cạnh, Vương lão bản tiến lên tát một cái vào đỉnh đầu Thái thúc, mắng: "Mẹ kiếp não mày dùng để thở à, tao bảo mày ném à!" Lục Vũ nhìn đoản đao bay trở lại, mặc cho nó rơi xuống đám xương trắng dưới chân, không hề chạm vào, chỉ nhíu mày, nhìn Vương lão bản và Thái thúc bên ngoài lồng xương.

Bàn tay khô héo bên phải của Thái thúc là pháp khí, tên là Quỷ Thủ! 【Tên vật phẩm: Quỷ Thủ】 【Cấp bậc vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí】 【Công năng vật phẩm: Tu quỷ】 【Mô tả vật phẩm: Quan tài tử sinh ra, lấy thi nhục làm thức ăn, tích tụ thi khí trong cơ thể, thi khí quá nặng thì cơ thể teo tóp, toàn thân ngâm trong máu chó đen, tụ thi khí vào tay phải, thi khí uất kết, dung hợp với tay thì sinh ra quỷ chỉ, chặt ngón tay lưu quỷ chỉ, năm ngón đều đổi thành quỷ chỉ thì thành quỷ thủ, cầm quỷ thủ có thể thông âm khí, sau khi chết quỷ tu không vào luân hồi.】 Người này, ác thật!

Sản phụ sau khi chết sinh ra, mới được gọi là quan tài tử, ở nhiều nơi đều nói quan tài tử sinh ra đã như quỷ.

Không ngờ, Thái thúc này còn tiến thêm một bước, biến truyền thuyết thành hiện thực, cứng rắn nuôi quỷ thủ trên người mình, biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Cho đến lần này bị lựu đạn nổ chết, lập tức trở thành quỷ tu.

Lục Vũ nhìn bà ta, miệng khẽ lẩm bẩm: "Nhưng, tại sao ngươi không thể hiện ra?" Vương Bàn Tử, Ngô Tà ở bên cạnh nghe mà nhíu mày, bọn họ tuy đều cùng Lục Vũ xuống mộ, đã thấy không ít thứ kỳ quái, nhưng tình huống quái dị trước mắt này, họ thật sự cũng không có chút manh mối nào.

Đừng nói là họ, ngay cả Lương sư gia cũng một đầu mờ mịt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà lo lắng ảnh hưởng đến suy nghĩ của Lục Vũ, Lương sư gia run rẩy nói: "Vị... vị tiên sinh này, cái này, cái ngài vừa nói không thể hiện ra, không biết là có ý gì?" Nghe Lương sư gia nói, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, nhẹ giọng nói: "Vương lão bản kia không có tác dụng gì, người thực sự quan trọng, là bà ta." Lục Vũ đưa tay chỉ vào Thái thúc, thản nhiên nói: "Còn nhớ người lái thuyền mà chúng ta gặp ở Tề Lỗ không, bà ta còn tiến xa hơn người lái thuyền đó." "Tiến xa hơn người lái thuyền..." Ngô Tà thấp giọng lặp lại một câu, ánh mắt lướt trên người Thái thúc, sau khi nhìn kỹ, đã nghĩ đến điều gì đó: "Tiểu ca, ý của anh là bà ta lớn lên bằng cách ăn thịt xác chết?" "Không chỉ ăn thịt xác chết, trong cơ thể bà ta toàn là thi khí, tay phải của bà ta là quỷ thủ, sớm đã là thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ rồi." Giọng Lục Vũ bình tĩnh, nhưng lại khiến mấy người Ngô Tà giật mình.

Đặc biệt là Lương sư gia đã nghe rất nhiều lời đồn, càng hít một hơi khí lạnh: "Lại thật sự có người tàn nhẫn như vậy, thử nghiệm quỷ thủ trên người mình." "Nói như vậy, bà ta là quan tài tử!" Nói rồi, Lương sư gia dường như nghĩ ra mình có chút nhiều lời, vội vàng ngậm miệng lại.

Chỉ có điều, đợi khi ông ta tỉnh ngộ, Lục Vũ đã nhìn về phía ông ta.

Người này biết, quả thực quá nhiều.

Lục Vũ cổ tay khẽ động, Hắc Kim Cổ Đao lại một lần nữa gác lên đỉnh đầu Lương sư gia, hỏi: "Có phải ông có lời gì quên nói không, có cần tôi giúp ông nghĩ lại không?" Lương sư gia liếc nhìn Vương lão bản và Thái thúc đang hau háu bên ngoài lồng, cắn răng, cứng rắn nói:

"Nói đúng hay không tôi không biết, tôi cũng là lúc nhỏ nghe trưởng bối nói qua." "Người có quỷ thủ, nhất định phải là quan tài tử mới nuôi ra được, hơn nữa sau khi nuôi ra, quan tài tử này nhất định không thể tự sát, nếu không oán khí và thi khí quấn lấy nhau, quỷ thủ sẽ không còn tác dụng." "Bà ta nhất định phải bị người khác giết, mới có thể thật sự trở thành quỷ thủ." "Tôi nghĩ quả lựu đạn trước đó, chính là để bà ta thật sự trở thành quỷ thủ..." "Những điều này tôi biết, nói hai câu tôi không biết đi." Lục Vũ hơi nhíu mày, nói được một nửa, đột nhiên Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ đâm ra, đâm trúng một đoàn hắc khí bên ngoài lồng.

Anh nghiêng người nhìn, đoàn hắc khí vừa rồi, đã khắc lên hài cốt của lồng một ký hiệu kỳ quái, rất giống một phần của phù lục.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, Hắc Kim Cổ Đao lại một lần nữa gác lên cổ Lương sư gia: "Còn cần tôi hỏi lại lần nữa không?" "Tôi không biết, tôi thật sự không biết, tôi thật sự không biết gì cả!" Lương sư gia sợ đến mức quỳ sụp xuống.

Ông ta còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử phát hiện có gì đó không đúng, có chút khó hiểu nói: "Lạ thật, nước đâu rồi?

Tôi nhớ chúng ta luôn ở trong nước mà, sao xung quanh không có nước nữa?" "Trước đó đã không có rồi." Lục Vũ không quay đầu, chỉ nhìn Vương lão bản và Thái thúc đang hau háu bên ngoài lồng, nhẹ giọng nói: "Khi sự chú ý của chúng ta đều đổ dồn vào họ, nước đã biến mất.

Mất đi cũng tốt, lát nữa phá cái thứ này ra, cũng tiện hơn." Lục Vũ vừa dứt lời, đã nghe thấy một giọng nói âm lãnh, sắc bén nói: "Người trẻ tuổi, ngươi khẩu khí thật lớn!" Nghe thấy âm thanh này, rõ ràng chính là giọng của Thái thúc.

Chương 685

Thế nhưng, điều quái đản là giọng nói ấy lại phát ra từ miệng của Lão Dương!

Lão Dương đang hôn mê, môi máy động liên tục, phát ra những âm thanh dị hợm.

Ngô Tà giật nảy mình, vội gọi: "Lão Dương, cậu sao thế này?" "Ngô Tà, cậu tránh ra." "Bàn Tử, canh chừng phía sau." Lục Vũ sắc mặt hơi biến đổi, bước nhanh đến bên cạnh Lão Dương, ngồi xuống xem xét.

Ngô Tà lo lắng truy vấn: "Tiểu ca nhi, Lão Dương anh ấy sao rồi?" Lục Vũ không nói gì, vẫn quan sát Lão Dương.

Anh có thể cảm nhận được trên người Lão Dương có âm khí rất nặng, hơn nữa luồng âm khí này không thuộc về bản thân hắn.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ dùng tiểu đao rạch đầu ngón tay, dùng ngón tay làm bút vẽ trực tiếp một đạo Hóa Sát Phù lên trán Lão Dương.

Ngay khi nét bút cuối cùng hoàn tất, cơ thể Lão Dương đột ngột co giật, từ miệng, mắt, tai, mũi liên tục bốc ra những luồng hắc khí.

Mấy người bên cạnh đều ngẩn ngơ, nhìn trân trân vào những luồng hắc khí đó.

Nhưng hắc khí này rất lạ, vừa thoát ra đã tan biến không dấu vết.

Rất nhanh, chưa đầy thời gian một điếu thuốc, cơ thể Lão Dương đã ngừng run rẩy.

"Tiểu ca nhi, Lão Dương anh ấy..." Ngô Tà chưa kịp dứt lời thì Lão Dương đã mở mắt, nhìn Ngô Tà hỏi: "Ngô Tà, sao tôi lại ngất đi

thế này?

Lại là cậu cứu tôi à?" "Không phải tôi, cậu thật sự phải cảm ơn Tiểu ca nhi, nếu không có anh ấy thì lần này cậu tiêu đời rồi!" Lão Dương chuyển ánh mắt sang Lục Vũ, liên tục cảm ơn.

Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ giơ tay vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên người Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Lương sư gia.

Tuy mấy người này không bị quỷ sát nhập thân, nhưng đề phòng một chút cũng không thừa.

Có điều... ngay khi Lục Vũ định vẽ bùa lên người Ngoa Thú, một giọng nói nham hiểm vang lên: "Thằng ranh, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Cái thứ nhỏ bé này đã ăn bao nhiêu long huyết, dù thế nào nó cũng phải ở lại, nôn hết long huyết ra cho ta!" "Muốn thì cứ bước tới đây." Lục Vũ hờ hững nói, ngón tay vẫn bình ổn vẽ xong đạo Hóa Sát Phù trên trán Ngoa Thú.

Sau đó anh quay đầu nhìn Vương lão bản đang lên tiếng: "Cái miệng bị lọt gió mà vẫn nói rõ chữ được, cũng thật không dễ dàng gì.

Ta còn thấy tò mò, một thứ người không ra người quỷ không ra quỷ như ngươi cần long huyết làm gì?" Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, nhìn Vương lão bản rồi lại nhìn thi thể tàn tạ của Thái thúc, tiếp tục: "Ta thật sự không hiểu nổi, ngươi đã như thế rồi, sao còn không dùng chính thân thể mình mà nói chuyện?" Lúc này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều đứng cạnh Lục Vũ, im lặng quan sát Thái thúc và Vương lão bản, thầm tính toán tình hình hiện tại.

Ngoài dự liệu của họ, thứ quái dị mang hình hài Thái thúc kia dường như biết rất nhiều chuyện, hắn nhìn Lục Vũ, dùng cái miệng lọt gió tiếp tục nói: "Thằng ranh, ta khuyên ngươi tốt nhất nên biết

điều!

Các ngươi cứ đi tìm Thanh Đồng Thụ, để nhóc con này lại cho ta, ta có thể giải trừ cấm chế, chúng ta nước sông không phạm nước giếng...” “Còn biết chúng ta đi tìm Thanh Đồng Thụ nữa cơ đấy!

Bàn gia đã nói thẳng ranh này không phải hạng tốt lành gì mà, chắc chắn là nó khai ra rồi!” Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã không nhịn được, vung côn sắt kề ngay cổ Lão Dương, lạnh lùng nói: “Tiểu Tam Gia có thể bị mày lừa, chứ Bàn gia đây không dễ mắc bẫy đâu!

Nói mau, rốt cuộc là chuyện gì!” Lão Dương hừ lạnh một tiếng, cười nhạt: “Nói cái gì mà nói, vậy các ngươi nói xem, tại sao các ngươi lại dắt theo một đứa con nhỏ?

Tại sao quỷ sát không đòi cái khác, lại cứ nhắm vào đứa nhỏ này!” Lương sư gia lúc này cũng chen vào góp chuyện: “Đứa nhỏ này linh khí tràn trề, không phải người thường đâu.” “Tuy người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng nhãn lực cũng khá đấy, có điều ngươi muốn nó là chuyện không tưởng.” “Đúng, đúng!

Cái đồ tiểu biết tam như ngươi tính là cái thá gì, cũng đòi dòm ngó cô nãi nãi!” Nhóc con Ngoa Thú nghênh ngang mắng một câu!

Lục Vũ đặt Ngoa Thú lại lên lưng mình, nhìn Vương lão bản ngoài lồng xương, khẽ nói: “Nếu ta đoán không lầm, ngươi không quay lại thân thể mình là vì thân thể đó đã hư hỏng quá nặng.

Tuy quỷ thủ giúp ngươi trở thành quỷ tu, nhưng cũng ảnh hưởng rất lớn đến ngươi.” Lục Vũ dừng một chút, liếc nhìn đống hài cốt xung quanh rồi nói tiếp: “Có thể thấy, ngươi không phải kẻ trông coi quan tài bình thường, chắc hẳn từ nhỏ đã học không ít phù lục dị thuật, nơi này e rằng ngươi cũng đã đến nhiều lần, chuẩn bị trước rất nhiều thứ.

Luồng hắc khí lúc trước đến khắc phù lục chính là bản thể của ngươi nhỉ?

Ngươi muốn khắc bùa lên cái lồng này nhưng bị ta phát hiện, nên giờ ngươi cũng đang khó xử, không biết ra tay thế nào đúng không?" Những lời của Lục Vũ khiến bọn Vương Bàn Tử ngẩn người.

Nhưng Lương sư gia lại hít một hơi khí lạnh, đột nhiên nói: "Hèn gì ngươi dẫn chúng ta vào núi mà chẳng cần người dẫn đường!" "Đồ nhiều chuyện!" "Vương lão bản" đột nhiên gầm lên một tiếng, chộp lấy mấy mảnh xương sắc nhọn ném mạnh vào trong lồng, không cần biết có trúng hay không, hắn vừa gào thét: "Ta cho các ngươi cơ hội mà không nhận, vậy thì chết hết đi!

Chỉ cần các ngươi chết, nhóc con đó vẫn là của ta!" "Vậy ngươi cứ thử xem." Lục Vũ đợi lâu như vậy không chỉ để quan sát cục diện, mà còn đang tính cách phá vỡ cái lồng xương này.

Cái lồng này làm từ xương người không phải loại thường, đều do Thái thúc chuẩn bị từ trước, chắc chắn hơn cả kim loại.

Nhưng anh đã có cách, chỉ là cần chờ thời cơ!

Anh không vội, Thái thúc lại càng không vội, đó là chỗ dựa lớn nhất của hắn!

Có cái lồng này, hắn hoàn toàn không tin Lục Vũ có thể phá được.

Hắn tin chắc không lâu nữa, Lục Vũ và bọn họ sẽ trở thành tù nhân của hắn.

Đặc biệt là đứa nhỏ tỏa ra linh khí khắp người kia, chỉ nhìn thôi cũng khiến hắn thèm thuồng chảy nước miếng!

Đúng lúc này, dòng nước lũ hung hãn lại ùa tới, Lục Vũ lấy Tị Thủy Châu ra, thấp giọng nói: "Chuẩn bị kỹ, đi theo ta xuống dưới!" "Hả?" "Xuống dưới?" "Đi đâu cơ?" Trong lúc mấy người còn đang

ngơ ngác, họ đột nhiên cảm thấy chân hẫng một cái, cơ thể không tự chủ được mà rơi xuống, trực tiếp thoát khỏi cái lồng đã nhốt họ bấy lâu!

Thái thúc thấy mục tiêu biến mất, không khỏi tức điên người!

Nhưng chưa đợi hắn kịp tìm Lục Vũ, Lục Vũ đã dẫn mọi người nhanh chóng trồi lên mặt nước.

Chương 686

“Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi tự đâm vào!” Thái thúc cười lạnh, định ra tay với Lục Vũ thì đột nhiên phát hiện mình không thể cử động được!

Không chỉ thân thể Vương lão bản mà hắn đang chiếm xác, mà ngay cả bản thể của hắn cũng cứng đờ!

Lúc này, hắn thấy hắc kim cổ đao của Lục Vũ tiến gần đến quỷ thủ của mình, lòng bồn chồn lo lắng.

Tuy nhiên... dù hắn có cuống cuồng thế nào cũng không cử động được, chỉ có thể trố mắt nhìn hắc kim cổ đao của Lục Vũ vung mạnh một nhát, chém đứt quỷ thủ của hắn!

Cú chém này khiến Thái thúc đau thấu xương, không kìm được phát ra tiếng gào thét như dã thú!

Đừng nói là đánh trả, Thái thúc lúc này đối với Lục Vũ chẳng khác nào cá nằm trên thớt!

“Ngươi đã làm gì ta!” “Mau thả ta ra!” “Đáng chết!

Mau thả ta ra!” Thái thúc hoàn toàn không hiểu nổi tại sao Lục Vũ lại phá giải cái lồng của mình dễ dàng như vậy!

Phải biết rằng, cái lồng đó vốn không phải chuẩn bị cho Lục Vũ, mà dành cho một thứ to lớn khác!

Không ngờ chưa thấy được thứ đó, giờ đã bị Lục Vũ chế ngự dễ dàng!

Đặc biệt khi nghĩ đến việc Lục Vũ phá hỏng kế hoạch của mình, lòng hận thù của Thái thúc dâng lên ngút trời.

Bên cạnh, Ngô Tà thấy Lục Vũ luân phiên sử dụng mấy loại pháp khí, ánh mắt đầy vẻ thán phục: "Tiểu ca nhi, em phục anh rồi!

Lúc nãy anh dùng Vạn Phúc Phất Trần 'thừa thượng khải hạ' dẫn chúng ta thoát ra đúng không?

Nhưng làm sao anh định thân hắn lại, khiến hắn không nhúc nhích được thế?" Không đợi Lục Vũ trả lời, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đau đớn và oán hận nồng nặc của Thái thúc: "Ngươi cứ chờ đó, chuyện này chưa xong đâu!

Ta biết các ngươi định đi đâu, ta sẽ bám theo, ta sẽ không ngừng ám sát các ngươi!" "Ngươi không có cơ hội đó đâu!" Lục Vũ lạnh lùng thốt ra một câu, thúc động "Đèn Bách Lý Lạc Phượng" một lần nữa định trụ hồn thể của Thái thúc.

Thế nhưng ngay lúc đó, Thái thúc đột nhiên phát ra một tiếng rít nhọn hoắt, cả bản thể hắn và thân thể Vương lão bản đều phình to nhanh chóng.

Ngay sau đó, hai cái xác nổ tung!

Thịt vụn và đủ loại dịch nhầy bẩn thỉu bay tứ tung, may mà Lục Vũ vẫn luôn mở Tị Thủy Châu để ngăn lại những thứ kinh tởm đó...

Nhưng không biết Thái thúc dùng thủ đoạn gì, xung quanh họ không còn một mảnh hồn phách nào tồn tại.

Lục Vũ lòng thắt lại, quay đầu nhìn chằm chằm Lương sư gia, trầm giọng hỏi: "Quan tài ông nói ở đâu!" Lương sư gia sợ đến hồn xiêu phách lạc, phải nhận một cái tát của Vương Bàn Tử mới tỉnh hồn lại.

Sau khi phản ứng được câu hỏi của Lục Vũ, lão lập tức nói: "Phía dưới, ngay phía dưới thôi.

Tôi nghe Lý lão bản nói qua, ngay dưới cùng của mộ thất là một

cỗ đại quan quấn xích sắt!

Tôi đoán đó là dưỡng sát quan, rất có thể hắn đã quay về đó rồi!" "Lão già, ông có lời nào chắc chắn không vậy, lúc thì Lý lão bản, lúc thì Vương lão bản, rốt cuộc ai mới là thật!" Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn Lương sư gia!

Lương sư gia giật mình, vội giải thích: "Vương lão bản và Lý lão bản là hai người, giữa họ..." "Được rồi, không rảnh nghe chuyện này." Lục Vũ trực tiếp ngắt lời họ, trầm giọng nói: "Tranh thủ lúc còn nước, mau xuống dưới đi, nếu không đợi nước rút thì sẽ thành rơi tự do đấy!" Nghe vậy, mấy người lập tức không nói nhảm nữa, vội vàng đi theo Lục Vũ hạ xuống thật nhanh.

Không lâu sau, họ đã chạm đất ngay trước khi nước rút hết.

Hiện ra trước mắt là một dòng sông ngầm dưới lòng đất rộng hơn hai mươi mét, hai bên bờ có lối đi lát đá rộng khoảng ba mét.

Mấy người cầm đèn pin nhưng không soi tới tận cùng.

Đừng nói là điểm cuối, ngay cả phương hướng cũng khó lòng nhận biết.

Dù là bên trái hay bên phải đều dài hun hút không thấy đầu.

"Lão già, lời ông nói có chuẩn không đấy?" Nhìn quanh một hồi, Vương Bàn Tử đột nhiên tóm lấy Lương sư gia đang nhìn chăm chăm dòng sông, lạnh lùng hỏi: "Lúc nãy ông bảo xuống đây là thấy quan tài, giờ Bàn gia hỏi ông quan tài đâu?" "Lão già, có phải ông cùng hội cùng thuyền với cái lão Thái thúc chó má kia định hại bọn ta không!" "Nói!

Không nói thì Bàn gia tiễn ông đi gặp lão ta ngay bây giờ!" Trong lúc Vương Bàn Tử đang dọa dẫm Lương sư gia, Lão Dương vốn luôn im lặng quan sát đột nhiên cử động.

Hắn không biết đã nhặt được khẩu súng từ lúc nào, chĩa thẳng vào eo Vương Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Cậu có giết lão hay không tôi không quan tâm, nhưng các người rốt cuộc là ai, dùng yêu pháp gì vậy!" Ngô Tà thấy thế vội vàng lên tiếng: "Lão Dương, đừng quậy nữa, toàn người nhà cả." Lão Dương quay đầu nhìn Ngô Tà, lạnh giọng: "Ngô Tà, cậu đừng có lúc nào cũng ngây thơ như thế!

Bọn họ chắc chắn không đơn giản, tôi nghi ngờ họ..." Lão Dương chưa kịp dứt câu, Lục Vũ đã giơ tay giáng một nhát thủ đao.

Lục Vũ vốn sức lớn, lại bồi thêm chút nội kình "Tiên Thiên Công", Lão Dương dính đòn này, không kịp rên rỉ một tiếng, cổ ngoẹo sang một bên rồi đổ rụp xuống đất.

Lục Vũ cúi đầu nhìn một cái rồi quay sang nói với Ngô Tà: "Bây giờ không phải lúc nội loạn, không rảnh đôi co với hắn." Nói đoạn, anh quay sang dặn Vương Bàn Tử: "Được rồi Bàn Tử, cậu cũng đừng quản Lương sư gia nữa, trói tay Lão Dương lại, chúng ta bàn bạc chuyện này chút." "Rõ rồi." Vương Bàn Tử không quan tâm nhiều, Lục Vũ bảo làm gì là gã làm cái đó, tuyệt đối không hai lời!

Ngô Tà nhìn cảnh đó, thầm suy tính một chút rồi cũng không xoắn xuýt nữa.

Một là Lão Dương quả thực có điểm kỳ quái, cậu cũng không biết đạo "Hóa Sát Phù" lúc nãy của Lục Vũ đã tẩy sạch quỷ sát trên người Lão Dương chưa.

Hai là tình hình hiện tại quả thực không phải lúc để nội đấu.

Tình hình mờ mịt, lại thêm Thái thúc đang lẩn trốn trong bóng tối hổ báo rình rập, điều không nên làm nhất chính là lục đục nội bộ.

Chương 687

"Lão Dương những năm qua sống không dễ dàng gì, ai hắn cũng không tin, Tiểu ca nhi, Bàn gia, hai anh đừng chấp nhặt hắn." Ngô Tà nói một câu, rồi đặc biệt vỗ vai Vương Bàn Tử: "Bàn gia, em biết anh không tin hắn, nhưng hắn là bạn nối khố của em, em không thể bỏ mặc được." "Tiểu Tam Gia, tôi chắc chắn tin tưởng cậu, tôi chỉ thấy thằng ranh này cái miệng không có khóa..." Vương Bàn Tử còn định nói tiếp thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Im lặng, nước lại tới rồi." Dứt lời, mấy người nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn từ phía sau.

Quay đầu lại, họ thấy một con sóng dữ đang lao tới!

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, cảm thán: "Nước to thật!" Ngoài gã ra, những người khác không ai nói gì.

Đặc biệt là Lương sư gia, mặt mày đầy vẻ kinh hãi.

Dù biết Lục Vũ có cách tị thủy, nhưng nhìn dòng nước ngày càng gần, lão già vẫn sợ hãi nhắm tịt mắt, run lẩy bẩy!

Một lúc lâu sau mới thử mở mắt ra, thấy họ đã hoàn toàn chìm trong nước, xung quanh là một bong bóng khí khổng lồ.

Lương sư gia cuối cùng cũng gượng lại bình tĩnh, cảm thán: "Phép tị thủy của tiên sinh đây làm tôi nhớ đến Tị Thủy Châu trong truyền thuyết." "Lão già, ông nghe câu tò mò hại chết mèo chưa?" Đối với người không cùng hội cùng thuyền, Vương Bàn Tử chẳng có thái độ tốt đẹp gì.

Lương sư gia ngượng nghịu cười xòa, lập tức im lặng, một lát sau mới lên tiếng: "Theo tôi thấy, chúng ta hay là xuôi dòng mà đi, xem có tìm thấy cỗ quan tài kia không." Lão khơi chuyện, Ngô Tà nghĩ ngợi

rồi cũng tiếp lời: "Tiểu ca nhi, dòng nước này chảy xiết quá, em thấy thượng nguồn có lẽ có vấn đề." "Theo lý thì sông ngầm dù có biến đổi cũng không đến mức lúc to lúc nhỏ như thế này." Lục Vũ gật đầu nói: "Tôi cũng nghĩ vậy, thượng nguồn có vấn đề, hơn nữa mọi người không thấy lạ sao?

Sau khi chúng ta xuống đây, cả hài cốt lẫn đám cá lớn đều biến mất sạch." Lúc đọc "Đạo Mộ Bút Ký", anh đã thấy dòng sông này ẩn chứa bí mật.

Giờ đã biết có chuyện dưỡng sát, lại thêm quỷ sát Thái thúc này, nếu không qua đó xem xét, điều tra cho rõ thì lòng không yên được.

"Quả thực là kỳ quái." Lương sư gia do dự một chút rồi nói tiếp: "Tôi đi nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy hiện tượng nước thế này, tuy thông thường dưỡng sát quan không thể đặt ở thượng nguồn, nhưng sự đời không gì là tuyệt đối..." Vừa dứt lời, bụng lão già kêu "ọc ọc".

Cơn đói có tính lây lan, mọi người bận rộn suốt chặng đường cũng chưa kịp ăn gì.

Thấy mọi người đều đói, Lục Vũ lấy thực phẩm ra cho cả hội ăn một chút để bổ sung thể lực.

Ngô Tà tranh thủ gọi Lão Dương dậy ăn uống.

Lão Dương tỉnh lại cũng không gây hấn gì, thấy đồ ăn là không khách khí.

Ăn lương khô uống nước mấy ngày rồi, giờ thấy Lục Vũ mang ra đủ loại thịt đóng gói chân không, hắn lập tức ra tay, ngốn ngấu như hổ đói.

Ngô Tà và Lương sư gia ăn tướng cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, thậm chí Ngô Tà còn bị thịt bò làm nghẹn cổ, phải uống mấy ngụm

nước lớn mới trôi xuống được.

Cả hội ăn uống tất bật một hồi, sau khi hòm hòm, Lục Vũ hỏi: "Lão Dương, đoạn sông này anh từng đến chưa?" "Chưa." Lão Dương đưa ra câu trả lời dứt khoát.

Ngô Tà thấy Lục Vũ khẽ nhíu mày liền hỏi ngay: "Lão Dương, anh nhớ lại xem, lần trước anh và anh họ tẩu tử đi Giáp Tử Câu có nghe ai nói gì không?" "Có rượu không?" "Cái ngữ gì thế không biết!" Vương Bàn Tử lầm bầm bất mãn.

Lão Dương dường như đã nghĩ thông suốt, cũng không chấp nhặt với Vương Bàn Tử, chỉ nhìn Lục Vũ: "Tôi chỉ thèm rượu thôi, có lẽ uống rượu vào sẽ nhớ ra." "Được." Lục Vũ lấy bình rượu Tịch Tà ra, rót cho Lão Dương một chén.

Sau một chén rượu, mặt Lão Dương hiện lên vẻ hưởng thụ, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Tôi nhớ anh họ có nói với tôi một câu, bảo khí tượng ở đây gọi là trong núi Thiên Môn có một thác nước Hoàng Tuyền, thác nước này chính là con đường thông giữa hai giới âm dương!" "Âm dương hai giới?" Vương Bàn Tử ngẩn người ra một chút, bĩu môi nói: "Cứ bịa tiếp đi, tôi xem anh có bịa ra luôn cả âm phủ địa phủ không." Lão Dương cũng chẳng quan tâm Vương Bàn Tử nói gì, quay sang nhìn Ngô Tà, tiếp tục: "Tiểu Tam Gia, cậu còn nhớ khi chúng ta ở trong thôn, lão già kia cũng nói như vậy không?" "Nước Hoàng Tuyền..." Ngô Tà như chợt nghĩ ra điều gì, cầm đèn pin soi kỹ dòng nước bên cạnh, rồi nhìn ánh sáng đèn pin, mắt chợt sáng lên: "Tôi hiểu rồi!" "Tiểu ca nhi, mọi người nhìn xem, nước này có màu vàng, chắc hẳn chính là Hoàng Tuyền trong miệng họ!" "Thác nước Hoàng Tuyền là con đường thông âm dương, tôi thấy có lẽ có hai ý nghĩa." "Thứ nhất, nước là nước vàng, đó chính là thác Hoàng Tuyền." "Thứ hai, trong dòng nước vàng này ẩn chứa hung hiểm, cũng chính là âm dương cách biệt..." "Đúng, đúng, đúng, chuyện này

tôi cũng từng nghe qua.” Lương sư gia sợ mình không thể hiện được gì sẽ không được đi theo, sau khi ổn định tâm thần liền vội vã tiếp lời: “Nói chuyện khác thì tôi không dám chắc, chứ chuyện tiên sinh đây nói về đường Hoàng Tuyền và âm dương hai giới thì tôi đồng ý cả hai tay, chỉ có một vấn đề nhỏ thế này.” “Thông thường thác nước đều ở hạ lưu, phải có vực thẳm mới có thác.” “Mà nơi có thác nước chính là huyền hà phi tuyền.” “Khí tượng này đối với đại mộ mà nói thì chẳng phải điềm lành.” “Tôi thấy hay là cứ xuống hạ lưu xem trước đã?” “Ông đối với thượng nguồn rốt cuộc là có ý kiến gì?” Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, nhìn chằm chằm Lương sư gia.

Từ đầu lão đã kiến nghị đi hạ lưu.

Giờ ăn no uống đủ, mắt lão lại đảo liên hồi, bắt đầu nhắc chuyện hạ lưu.

Lương sư gia định mở miệng giải thích, giọng nói lạnh lùng của Lục Vũ đã lọt vào tai lão: “Là ông tự nói, hay là để tôi ra tay?” “Không, không phải...” “Lương sư gia, nghĩ kỹ rồi hãy nói.” “Á, cái này, cái này...” Lương sư gia ấp úng như vậy, ai cũng nhận ra có điểm không đúng, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Lương sư gia giật nảy mình, vội vàng nói: “Đừng, đừng, tôi nói, tôi nói.” “Lúc trước tôi có xem qua một số thứ trong sổ tay của Lý lão bản, nói là hồi đó có một đội người vào đây thăm dò đường.” “Thượng nguồn có quỷ, vô cùng hung hiểm.

Chỉ có hạ lưu mới có một tia sinh cơ...” “Còn gì nữa?” Vương Bàn Tử lại gác côn lên cổ Lương sư gia, vẻ mặt hung tợn.

“Hết rồi, hết rồi, tạm thời không nhớ ra được nữa.” Lương sư gia liên tục xua tay, sợ hãi nói: “Tôi nhát gan, có những chuyện đột nhiên không nhớ nổi.” Vương Bàn Tử cũng chẳng ngu, nghe là biết bụng lão già này còn đầy bí mật, nhưng giờ lão không muốn nói, chắc là sợ

xong việc sẽ bị vứt bỏ.

"Phi." Hiểu được điểm này, Vương Bàn Tử nhổ một bãi, nhìn Lương sư gia đầy khinh bỉ: "Lão già này, một bụng mưu mô mà chẳng dùng vào đường chính đạo!

Tôi bảo sao họ gọi ông là sư gia, ông chính là loại hỗn chướng hay xúi giục đại nhân làm quan tham thời xưa đấy." Bị Vương Bàn Tử mắng xối xả, Lương sư gia cũng hoảng, nuốt nước bọt nói nhỏ: "Tôi thật sự không nhớ ra được nhiều thế, lúc này đang sợ muốn chết đây." "Khi nào nhớ ra thì nói tiếp." Lục Vũ liếc Lương sư gia một cái rồi dời tầm mắt sang Lão Dương, hỏi: "Lão Dương, anh có gì bổ sung không?" "Tôi hơi lo cho đám người Thái thúc." Lão Dương cũng rất dứt khoát, trầm ngâm một lát mới nói: "Lúc trước khi tôi ở trong tù, bạn cùng phòng giam không ít kẻ buôn đồ cổ, đổ đấu." "Lúc đó mọi người rảnh rỗi thì bốc phét, anh kể trải nghiệm của anh, tôi kể câu chuyện của tôi..." "Khi ấy có người kể một câu chuyện về kẻ sinh ra trong quan tài (Quan tài tử)." "Tôi nói trước, lời hắn là thật hay giả tôi không biết, mọi người muốn nghe thì tôi kể, nhưng sau này lỡ có chuyện gì không đúng thì đừng bảo tôi lừa gạt gì đó." "Cứ nói đi." Lục Vũ trầm ngâm giây lát, tự rót cho mình một chén rượu rồi rót cho Lão Dương một chén, nói: "Dù thật hay giả, chuyện này cũng không trách anh được." "Được, vậy tôi nói." Lão Dương nhe răng cười, bưng chén rượu uống cạn một hơi.

Rượu của Lục Vũ là rượu trắng độ cao, Lão Dương có thể nốc một hơi hết cả chén nhỏ, tửu lượng cũng khá.

Sắc mặt vốn trắng bệch giờ đã hồng hào hơn đôi chút, hắn liền kể: "Chuyện Quan tài tử thì trước đó các người nói nhiều rồi, tôi không khoe khoang nữa, tôi chỉ kể cho các người nghe chuyện một người từng đi theo Quan tài tử xuống mộ." "Hắn không nói người đó là ai, tôi cũng chẳng biết có phải Thái thúc không." "Theo lời hắn, có một

lần họ đi xuống một cái đấu lớn, năm nào thì không rõ." "Tóm lại hắn kể rất gay cấn, nào là cơ quan ám đạo, nào là bánh chưng (tống tử) lớn, bánh chưng nhỏ." "Hắn bảo nhóm họ có hơn hai mươi người vào, cuối cùng đi hết mộ đạo vào được mộ thất chỉ còn lại năm sáu người." "Sau khi mở quan tài, mọi người thấy đồ bên trong thì mừng hết biết." "Nhưng mọi người biết cái gã Quan tài tử đó đã làm gì không?" Vương Bàn Tử bĩu môi, khinh miệt: "Còn làm gì nữa, nuốt trọn một mình chứ gì." "Không phải nuốt trọn đâu, nếu vậy thì người khác làm sao biết chuyện gì đã xảy ra?" "Cũng đúng." Ở một nơi như thế này mà nghe chuyện này, ai nấy đều cảm thấy lạnh thấu xương, Ngô Tà hít một hơi sâu để trấn tĩnh, thúc giục: "Lão Dương, đừng úp mở nữa, nói mau!" Lão Dương hắc hắc cười, mắt cứ nhìn chằm chằm chén rượu, thấy Lục Vũ không rót thêm mới lầm bầm: "Hắn kể gã Quan tài tử đó lôi mộ chủ bên trong ra, tự mình ngồi vào quan tài, rồi coi mộ chủ như bánh chưng mà ăn thịt." Lão Dương nói rất dứt khoát, trực diện, khiến Lương sư gia nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nếu không phải giờ chẳng có nơi nào để đi, lão hận không thể chạy càng xa càng tốt!

Lục Vũ hơi nhíu mày, hỏi: "Ăn thật à?" Lão Dương nhún vai, tỉnh queo nói: "Hắn kể như thật vậy, nhưng thật giả thế nào tôi cũng chịu." Chuyện này Lục Vũ cũng không cách nào xác định được.

Dù sao chuyện Quan tài tử anh từng nghe qua, chuyện quỷ thủ anh cũng đã xác nhận, nhưng chuyện Quan tài tử "ăn bánh chưng" nghe sao cũng thấy ly kỳ.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ nói: "Được rồi, nghỉ ngơi thế là đủ rồi, chúng ta cứ lên thượng nguồn xem thử, thật giả thế nào gặp Thái thúc sẽ rõ." Mấy người lập tức đứng dậy, phân rõ thượng hạ nguồn rồi nhờ Tị Thủy Châu dẫn đường, ngược dòng mà lên.

May mà đông người, lại thêm ánh sáng đầy đủ, cả nhóm đi trong lòng sông cũng không quá sợ hãi.

Chỉ có điều đi dọc theo lòng sông hơn một tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, khiến mọi người bắt đầu lo lắng.

Đi thêm một lát, dòng sông xuất hiện một ngã rẽ, sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Hai nhánh sông, bên trái nước trong vắt, bên phải nước đục ngầu, hơi nước bốc lên mù mịt.

Khi mấy người định lên tiếng thì thấy dòng nước vàng bên phải đột ngột dâng cao, làm cả lòng sông dậy sóng!

Chương 688

Nhìn kỹ lại, họ nhận ra không phải hai dòng nước hội tụ làm nước dâng cao.

Mà là... dòng nước trong bên trái đang bị hút vào dòng nước vàng bên phải!

Chính điều này làm dòng chảy đột ngột dâng cao, cuộn trào mãnh liệt!

"Mẹ kiếp!" "Chuyện gì thế này!" "Có yêu quái à?" "Không phải." Nhìn kỹ một hồi, Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: "Đây là hiệu ứng Marangoni." Vương Bàn Tử há mồm định hỏi thì Lão Dương đã nhanh nhẩu: "Cái hiệu ứng gì cơ?" Ngô Tà nhìn dòng nước, giải thích: "Do sự chênh lệch sức căng bề mặt giữa hai chất lỏng khác nhau, tạo ra độ dốc sức căng làm khối lượng dịch chuyển, gọi là hiệu ứng Marangoni." Giải thích thế cũng như không.

Ngô Tà chỉ đành cười khổ, cố gắng dùng cách thô thiển nhất để giải thích cho họ.

Vương Bàn Tử nghe được mấy câu thấy chẳng thú vị gì: "Được rồi, tóm lại không phải yêu quái là được." Nói đoạn, gã quay sang Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chúng ta đi bên nào?" "Đi bên kia!" Lục Vũ chưa kịp nói thì Ngoa Thú vốn im lặng trên lưng anh đột nhiên chỉ tay về phía nước vàng: "Bên kia thơm lắm!" Ngoa Thú vừa nói xong, mấy người cũng ngửi thấy một mùi thơm thanh khiết, giống như thứ gì đó được nướng chín...

Lúc này, trong tầm mắt họ lại xuất hiện một khung cảnh quái dị khác.

Một đàn cá Chiết La Khuê khổng lồ mười mấy con, cùng một con

cá Long Vương đầu sắt, tất cả đều bị dòng nước lạnh chảy ngược cuốn vào dòng nước nóng bên phải!

Đám cá liều mạng muốn bơi xuôi dòng thoát ra, nhưng dường như có một sức mạnh kỳ lạ hút chúng vào lòng sông!

Rõ ràng là bơi xuôi dòng mà còn khó khăn hơn cả đi ngược dòng!

"Chuyện này cũng lạ quá đi." Vương Bàn Tử gãi đầu, không nhịn được cảm thán một câu.

Vừa dứt lời, họ thấy con cá Long Vương đầu sắt ngoạm chặt vào vách đá hai bên bờ, cái đuôi dài như một tấm lưới, chắn cứng mấy con cá Chiết La Khuê kia lại.

"Con Long Vương đầu sắt này đúng là thành tinh thật rồi." Cả hội đứng nhìn một lúc, khi dòng chảy ngược hơi dịu đi, Long Vương đầu sắt dẫn theo đàn cá Chiết La Khuê lao điên cuồng về phía trước, lúc lướt qua nhóm Lục Vũ cũng chẳng thèm dừng lại.

Cảnh tượng này thật sự quá quái dị!

"Đi thôi, qua đó xem xem." Đợi đàn cá đi khuất, Lục Vũ vẫy tay gọi mọi người chậm rãi bước vào nhánh sông nước vàng.

Đi dọc theo đó chừng hai ba phút, tình hình càng lúc càng kỳ lạ.

Hai bên bờ sông dày đặc những tượng đá điêu khắc!

Hơn nữa, những tượng đá này được tạc trực tiếp từ vách núi dọc theo bờ sông, mỗi tượng cách nhau không quá một bước chân.

Hình dáng, biểu cảm của các tượng đá đều giống hệt nhau, y hệt những tượng đá họ thấy ở lối vào bên ngoài.

Đặc biệt, đặc điểm lớn nhất là trên hai má của chúng đều có phù điêu hình rắn hai thân!

"Nhìn phong cách tượng đá này thì đúng là của Xà quốc rồi." Ngô

Tà quan sát một lúc rồi khẽ nói.

Nói xong, cậu sực nhớ ra điều gì liền quay đầu nhìn Lão Dương: "Lão Dương, lần trước anh tới có thấy những người đá này không?" "Không có ấn tượng gì mấy." Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, định lên tiếng thì Ngô Tà đã cướp lời: "Tiểu ca nhi, dựa vào những tượng đá này, chắc chúng ta tìm đúng chỗ rồi.

Xà quốc trong lịch sử ghi chép rất ít, cũng không giao lưu nhiều với Thăng Long, họ chắc không giỏi về cơ quan, chúng ta đi tiếp xem sao?" "Đi thôi." Đã đến nước này thì không thể không xem.

Huống hồ trong mùi hương thoang thoảng kia còn ẩn chứa âm khí.

Mấy người dọc theo lòng sông tiến bước, nhìn những tượng đá không ngừng xuất hiện cùng dòng nước biến ảo, ai nấy đều kinh thán trước sự kỳ vĩ của đoạn sông này!

Đi thêm một lúc, Vương Bàn Tử đột nhiên đưa tay sờ tấm bùa Mô Kim trước ngực, hỏi: "Mọi người bảo lúc họ xây dựng cái này có phải cũng xây dưới nước không?

Xây trong dòng nước vàng này, họ làm kiểu gì?

Chẳng lẽ người Xà quốc không sợ nước?

Toàn là người cá, có thể thở dưới nước chắc?" "Vô văn hóa." Lão Dương bĩu môi, lầm bầm một câu.

"Anh nói cái gì cơ!" "Nói gì à?

Nói anh vô văn hóa đấy!" Ngay từ lúc mới gặp, Lão Dương và Vương Bàn Tử đã không ưa nhau, lúc nãy miễn cưỡng không tranh chấp, giờ lại bắt đầu.

Lão Dương cười lạnh, khinh bỉ nói: "Đoạn sông này rành rành là họ ngăn nước rồi mới tạc tượng, đợi làm xong hết mới mở nước cho

ngập lối đi.

Chuyện đơn giản thế mà anh cũng không nhìn ra?

Cỡ anh mà cũng là Mô Kim Hiệu Úy à?" "Mày nói cái gì!" "Tao nói anh còn không bằng mấy lão đào đất ở Tần Lĩnh này đâu!" "Mày nói lại lần nữa xem!" "Đừng nói một lần, mười lần tao cũng nói thế!

Cao to lực lưỡng mà chẳng có tí não nào!" "Mày...

Bàn gia liều mạng với mày!" Chưa dứt câu, côn sắt trong tay Vương Bàn Tử đã quật thẳng về phía Lão Dương!

Lão Dương không ngờ Vương Bàn Tử nói đánh là đánh, theo bản năng giơ tay định đỡ, nhưng phát hiện côn của Vương Bàn Tử sau khi vung ra lại lướt qua đỉnh đầu mình, đánh thẳng ra sau lưng!

"Á!" Một tiếng thét thảm thiết vang lên bên tai mọi người!

Lão Dương còn đang ngơ ngác thì đã bị Lục Vũ nắm lấy kéo ra khỏi chỗ cũ!

Chương 689

Ngay khoảnh khắc đó, hắn thấy một bóng đen lao ra khỏi màn nước của Tị Thủy Châu, biến mất trong lòng sông.

Vương Bàn Tử nhìn quanh mắng: "Mẹ nó, cái thứ quỷ quái đó chạy nhanh thật!" Lục Vũ hỏi: "Nhìn rõ là thứ gì không?" "Chỉ là một luồng khói đen, không nhìn rõ được." Vương Bàn Tử lắc đầu, rồi liếc Lão Dương một cái, hừ nhẹ: "Bàn gia đổ đấu còn nhiều hơn số mộ anh từng thấy, anh tưởng Bàn gia không biết chắc?

Nếu không phải để cứu anh, Bàn gia rảnh hơi mà làm thế à?" Lão Dương lúc này cũng hiểu ra chuyện vừa rồi, không khỏi cứng họng, cúi đầu lí nhí nói một câu cảm ơn.

Vương Bàn Tử cũng chẳng khách khí, nhận luôn lời cảm ơn đó, rồi nhìn Lão Dương nói: "Tiểu ca nhi, anh thấy chuyện này lạ không, sao cái bóng đen đó cứ nhắm vào hắn?" Lão Dương mặt căng thẳng, lạnh giọng: "Đừng tưởng anh vừa cứu tôi mà có thể vu khống tôi cùng hội cùng thuyền với chúng!" Vương Bàn Tử cũng nổi nóng, cười lạnh: "Sao nào, chưa đánh đã khai à?" Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Ngô Tà cười khổ, vội can ngăn mấy câu.

Khuyên bảo hết lời, hai người mới thôi không cãi nữa.

Tất nhiên không phải vì lời khuyên của Ngô Tà hiệu quả, mà vì trước mặt họ xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái.

Ban đầu, họ dự tính cứ đi dọc theo lòng sông này chắc chắn sẽ thấy dưỡng sát quan.

Nhưng giờ... dưỡng sát quan chẳng thấy, mà thấy vô số cây Phệ Hồn Cự!

Cách họ hơn mười mét là một hàng trụ lớn bằng gỗ Nam Mộc Kim Ty chống trời.

Mỗi cột đường kính gần nửa mét, vuông vức, sừng sững.

Các cột cách nhau chừng một thước.

Vô số dòng nước vàng phun ra từ kẽ hở, như một đập nước.

Trên những cột gỗ Nam Mộc Kim Ty đó, từng đóa Phệ Hồn Cự nở ra những bông hoa đen yêu dị.

Nhìn sơ qua cũng phải có hàng chục, hàng trăm đóa!

"Mẹ kiếp, nhiều hoa Phệ Hồn thế!" Vương Bàn Tử không khỏi ngỡ ngàng!

"Á!

Anh bảo những cái hoa bồ công anh đen đó là hoa Phệ Hồn ư?

Trời đất ơi..." Nhận ra Phệ Hồn Cự và hoa Phệ Hồn, Lương sư gia hít một hơi khí lạnh, máu trong người như đông cứng lại, không dám tin: "Phải hiến tế bao nhiêu người sống mới có được cảnh tượng thế này..." Vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Bao nhiêu người thì ngươi không cần quản, kẻ tiếp theo chính là ngươi!" Chỉ nghe tiếng không thấy người!

Ngay sau đó, một đóa hoa Phệ Hồn bay lên từ cột gỗ Nam Mộc Kim Ty, vô số sợi lông đen như những mũi kim bay, trong nháy mắt đều bắn về phía Lương sư gia!

"Bàn gia ta phải xem xem ngươi lợi hại đến mức nào!" Vương Bàn Tử cười lạnh, bước lên chắn trước mặt Lương sư gia, côn sắt trong tay múa kín không kẽ hở!

Đám lông đen đó đều bị côn sắt đánh rơi, dưới tác dụng của côn Thiêu Hỏa Thiếu Lâm, chúng biến thành tro bụi rơi xuống đất!

Đòn đánh thành công, Vương Bàn Tử không giấu nổi vẻ đắc ý, cười: "Cái đồ cháu chắt quan tài nhà ngươi chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn thôi sao?

Đấu với Bàn gia ngươi thì bấy nhiêu chưa đủ nhét kẽ răng đâu!

Ha ha ha!" Sau một tràng cười quái dị, giọng nói lạnh lùng lại vang lên: "Đây chỉ là món khai vị thôi, ngươi vội gì.

Ta còn sợ ngươi không cẩn thận mà bị chơi chết mất, chúng ta cứ từ từ!" Theo tiếng nói của hắn, thêm hai đóa hoa Phệ Hồn lại biến thành mưa kim lông đen lao tới!

Lần này, một đám nhắm vào Lão Dương, một đám nhắm vào Lương sư gia!

Nói đến vài tháng trước lần đầu gặp hoa Phệ Hồn ở mộ Kim quốc tướng quân, Vương Bàn Tử gần như không có sức chống đỡ.

Nhưng nay đã khác xưa!

Thời thế thay đổi, Vương Bàn Tử cũng không còn là Vương Bàn Tử của ngày xưa.

Lúc này thấy hai đóa hoa lao tới, gã không hề hoảng loạn, côn sắt trong tay múa kín như bưng, đánh rơi hết đám lông đen xuống đất, biến thành tro bụi.

"Nói thì có vẻ ghê gớm lắm, sao giờ lại kém thế?

Chỉ có hai bông hoa rách này mà đòi chặn Bàn gia sao?

Ta bảo cho ngươi biết..." "Không đúng." Không đợi Vương Bàn Tử nói hết câu, Lục Vũ đột ngột lên tiếng, giật mạnh tay Vương Bàn Tử bắt gã lùi lại ngay lập tức!

Ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử lùi ra, một bàn tay đen ngòm đột nhiên xuất hiện hư không, chộp thẳng vào vị trí gã vừa đứng.

May mà Lục Vũ kéo gã ra kịp, nếu không bàn tay quỷ đó chắc chắn đã tóm chặt lấy gã!

Chuyện xảy ra cực nhanh!

Ngay khi kéo Vương Bàn Tử ra, hắc kim cổ đao trên tay Lục Vũ đã chém đứt lìa bàn tay quỷ vừa xuất hiện!

Vô số tro đen lại rơi lả tả.

"Muốn chạy!" Lục Vũ thấy tro đen tan biến dần, hắc kim cổ đao đảo ngược, đâm thẳng xuống chân!

Chương 690

Theo động tác của anh, mấy người mới chú ý thấy dưới chân họ trong lòng sông không biết từ lúc nào đã xuất hiện một sợi dây leo màu đen!

Cũng đúng thôi, người ta thường quen nhìn về phía trước, ít ai chú ý dưới chân mình.

Hắc kim cổ đao của Lục Vũ đâm trúng sợi dây leo đen, nó đứt lìa, đoạn bị đứt nhanh chóng tháo chạy, trong nháy mắt mất hút, chỉ để lại một vệt máu!

Phía xa loáng thoáng truyền lại tiếng cười quái dị lạnh lẽo: "Ha ha ha ha, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, chúng ta từ từ mà chơi, không việc gì phải vội!" Nói xong, Thái thúc dường như lại biến mất không dấu vết.

Một lát sau, Vương Bàn Tử quay sang cảm ơn: "Tiểu ca nhi, may mà anh phản ứng nhanh." Lục Vũ nhíu mày khẽ nói: "Thứ lúc nãy rất lạ, vậy mà không phải Phệ Hồn Cự." Phệ Hồn Cự thì hệ thống sẽ có thông báo.

Nhưng thứ vừa rồi hệ thống im lìm.

Hơn nữa...

Lục Vũ cảm giác sợi dây leo đen biến mất trong chớp mắt đó giống như vật sống, mà cũng không hẳn là vật sống, nhất thời anh cũng không chắc đó rốt cuộc là thứ gì, chỉ thấy rất kỳ quái!

"Ngươi có nhận ra không?" Lục Vũ đột nhiên nhớ đến Ngoa Thú trên lưng, liền hỏi một câu.

"Cô nãi nãi làm sao biết được cái thứ quái đản này." Ngoa Thú bĩu

môi, lầm bầm: "Quản nó là cái gì, tóm lại anh cứ một đao chém xuống là nó im thin thít, thế chẳng phải xong rồi sao?" Nói thì dễ, nhưng chuyện không đơn giản như thế.

Lúc trước Thái thúc bị anh chém đứt tay đã nghiến răng nghiến lợi thề sẽ ám sát họ suốt dọc đường để trả thù.

Theo tình hình hiện tại, Thái thúc đang làm đúng như vậy.

"Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, sóng to gió lớn gì chúng ta chẳng thấy qua, còn ngán gì cái thằng tiểu biết tam này?" Vương Bàn Tử vừa nói xong, Ngoa Thú cũng phụ họa theo: "Đúng thế, cái thằng tiểu biết tam này kém xa lão biết tam kia, không thèm chấp nó!" Lão biết tam mà nó nói tự nhiên là Hiến Vương trong Trùng Cốc...

Lục Vũ gật đầu, tầm mắt lại đặt lên những cột gỗ Nam Mộc Kim Ty trước mặt.

Chờ một lát, Lục Vũ lại lên tiếng: "Bàn Tử, cậu đi đoạn hậu, tôi đi thám thính, mọi người ở giữa." Sau khi phân phó đơn giản, Lục Vũ dẫn mọi người chậm rãi tiến lên, tiếp cận cột gỗ Nam Mộc Kim Ty.

Trên cột vẫn dày đặc những đóa hoa Phệ Hồn đen đang nở rộ.

Nhìn xuống dưới, cột gỗ cắm sâu vào đất.

Nhìn lên trên, đỉnh cột cũng cắm chặt vào trần hầm.

Dù trên hay dưới đều không có kẽ hở, tất cả như được đúc liền một khối.

Nhìn qua kẽ hở giữa các cột gỗ, bên ngoài chỉ toàn là nước.

Hai bên bờ sông đều là đá xanh, thậm chí không có cả tượng đá.

Lục Vũ nói khẽ vài câu, Ngô Tà thử suy đoán: "Có khi nào mộ chủ thấy ở đây có Phệ Hồn Cự canh giữ nên bên trong không cần chuẩn bị

tượng đá phòng bị nữa không?" Lục Vũ trầm ngâm không đáp, ánh mắt không ngừng đảo qua lại giữa gỗ Nam Mộc và Phệ Hồn Cự, thỉnh thoảng vung đao chém đứt những đóa hoa Phệ Hồn có ý đồ xấu.

"Không đúng lắm." "Bàn Tử, cậu còn nhớ lần trước chúng ta gặp Phệ Hồn Cự thế nào không?" "Lúc đó, Phệ Hồn Cự tấn công chúng ta điên cuồng." "Trên cột gỗ Nam Mộc Kim Ty này mọc nhiều Phệ Hồn Cự thế kia, nếu chúng đồng loạt lao tới, chúng ta cũng vất vả lắm." "Sao mấy cây Phệ Hồn Cự này cứ đứng yên không nhúc nhích thế?" Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, đám Phệ Hồn Cự vẫn cứ từng đóa từng đóa chậm chạp phát động tấn công.

Nhiều nhất cũng chỉ hai đóa hoa tấn công họ một lúc.

Kiểu tấn công này chẳng có ý nghĩa gì, căn bản không thể đe dọa được mấy người.

Lúc này, Lục Vũ chợt nghĩ ra điều gì: "Không ổn, lùi lại!" "Hả?" "Đi!" Lục Vũ giục giã, mấy người tuy không hiểu nhưng cũng vội vàng theo anh lùi lại.

Chớp mắt đã lùi được hơn mười mét, về đúng chỗ lần đầu họ bị Phệ Hồn Cự tấn công.

Lục Vũ nhìn lên nhìn xuống, lấy ra Thang Lên Trời của Mặc gia bắc sang một bên rồi leo lên vài bậc.

"Tiểu ca nhi, anh định làm gì..." Ngay khi mọi người còn chưa hiểu Lục Vũ định làm gì, lưỡi hắc kim cổ đao của anh đã xoay lại, mũi đao hướng lên trên.

Đợi đến khi mực nước dâng cao bằng với lòng sông, anh đâm mạnh một đao vào trần hầm phía trên rồi dùng lực kéo một đường!

Ngay sau đó, một cột nước phun ngược lên trời!

Cột nước phun trào!

Nhát đao vừa rồi của Lục Vũ chỉ định mở một kẽ hở trên trần hầm, không ngờ dưới sức ép của cột nước, trần hầm lập tức xuất hiện một cái lỗ hổng đường kính gần ba mét.

Khi cột nước hạ xuống, vô số hài cốt, xương trắng dày đặc theo dòng nước rơi xuống từ lỗ hổng đó.

Những hài cốt đó dường như vô tận, đổ xuống ào ạt!

Điều kỳ quái là những hài cốt rơi xuống lại cứ thế nổi lềnh bềnh trong nước chứ không chìm xuống đáy.

"Cái này..." "Sao trông giống hệt mớ xương lúc trước nhốt chúng ta vậy." "Không phải giống đâu." Lục Vũ lắc đầu khẽ nói: "Chính là cùng một loại đấy." "Hả?" Ngô Tà không kìm được tiếng kêu kinh ngạc: "Đây là cách làm gì vậy?

Chẳng lẽ phía trên là một cái hố vạn người sao?" Lão Dương đứng bên cạnh chợt nhớ ra điều gì, nói: "Nếu thật sự là hố vạn người thì cũng khá giống nơi tôi tìm thấy Thanh Đồng Thụ." "Lên trên xem rồi hãy hay." Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp gọi mọi người cùng anh lên trên.

Trong lòng anh đã có một phỏng đoán, nhưng vẫn cần lên xem để xác thực.

Trong nhóm, Lục Vũ là người bình tĩnh nhất, ngoài anh ra, Vương Bàn Tử cũng không quá hoảng loạn.

Chương 691

Nhưng Ngô Tà, Lão Dương và Lương sư gia thì trong lòng thấp thỏm không yên.

Đặc biệt trong đám hài cốt nổi lềnh bềnh kia có mấy cái trông chẳng giống người, càng khiến họ lo sợ.

Nhưng giờ không lên cũng không được, chẳng còn lựa chọn nào khác.

Mấy người men theo thang, nhanh chóng leo lên tầng trên.

Lục Vũ lấy đèn chiếu sáng soi khắp không gian xung quanh.

Nhìn sơ qua, bốn bề dày đặc hài cốt.

Vô số xương xẩu gần như lấp đầy cả căn phòng này.

Họ thậm chí không thể xác định nổi đây rốt cuộc là nơi nào.

Tầm mắt chạm đến đâu cũng chỉ thấy xương là xương!

Dù Vương Bàn Tử thấy nhiều biết rộng, lúc này cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Gã còn vậy, Ngô Tà và Lương sư gia càng thảm hại hơn!

Cùng lúc đó, đống hài cốt như núi nhỏ vẫn không ngừng rơi xuống qua lỗ hổng mà Lục Vũ vừa mở.

Tiếng xương va chạm "lạch cạch, lạch cạch" càng khiến người ta thêm kinh hãi!

"Lên trên đi." "Hả?" "Không lên là bị đống xương này chôn sống đấy." Vô số xương trắng đã khiến mấy người sợ đến khó thở, nhưng giọng nói của Lục Vũ giúp họ trấn tĩnh lại đôi chút, vội vàng đi theo anh leo lên đỉnh đống hài cốt.

Nghe những tiếng "lạch cạch", "lạch cạch" đó, Ngô Tà chỉ thấy da đầu tê dại, chân tay bủn rủn, nhưng vẫn phải cắn răng tiếp tục trèo.

Còn Lương sư gia thì người đã lạnh toát, không ngừng hò hét để tự trấn an mình, hét đến khản cả giọng!

Không biết bao lâu trôi qua, có lẽ do hài cốt rơi xuống quá nhiều đã lấp đầy lỗ hổng lúc nãy, đống xương không còn sụt xuống nữa, tâm trạng mọi người mới ổn định lại đôi chút.

Nhưng khi bình tĩnh lại, thấy bốn phương tám hướng đều là hài cốt, họ lại thấy rùng mình.

Lúc này, Lục Vũ nhìn quanh một lượt rồi nói: "Giấu kín thật đấy." "Lương sư gia, nội dung trong sổ của Lý lão bản mà ông xem là từ bao lâu trước?" "Hả?

À!" Lương sư gia ngẩn người, vội trả lời: "Nghe nói là chuyện từ trước giải phóng." Lục Vũ gật đầu, lạnh lùng nói: "Mấy chục năm trời, Thái thúc có thể thay đổi cả kết cấu nơi này, đúng là thủ đoạn khá thật!" "Thái thúc thay đổi kết cấu sao?" Ngô Tà không nhịn được hỏi lại.

Lục Vũ gật đầu giải thích: "Còn nhớ lúc nãy ta bảo tình hình quỷ thủ rất lạ không." "Nhớ chứ, sao ạ?" "Thông thường thì không có thứ gì mà ta không biết.

Nhưng sợi dây leo dưới quỷ thủ đó thì ta thật sự không nhận ra." "Mãi đến khi thấy đám Phệ Hồn Cự kia không mặn mà tấn công chúng ta, ta mới nhớ ra một chuyện." "Thứ đó căn bản không phải dây leo, mà chắc hẳn là xích sắt bị rỉ sét nghiêm trọng." "Chính là xích sắt vốn dùng để quấn dưỡng sát quan." "Chuyện này..." Ngô Tà có phần không dám tin, nhìn trân trân vào Lục Vũ chờ anh giải thích.

Vương Bàn Tử thì đã phản ứng kịp, nói: "Tiểu ca nhi, ý anh là gã

Quan tài tử đó đã trộm quan tài đi, để xích sắt lại bên dưới để hù dọa người ta chơi?

Nhưng để làm gì chứ?" "À, tôi hiểu rồi!" Lương sư gia đang sợ hãi đột nhiên nghĩ ra điều gì, thốt lên: "Thái thúc sợ chúng ta phát hiện ra mật thất phía trên này, nên mới dùng xích sắt đó dọa dẫm, ép chúng ta rời khỏi vị trí đó.

Nếu tôi đoán không lầm, nơi này vốn dĩ thông với bên dưới.

Cỗ quan tài gỗ Nam Mộc Kim Ty, cộng thêm đám hài cốt này, dưỡng sát là chuẩn không cần chỉnh." "Những thứ này có gì mà phải giấu giếm?" Lão Dương khó hiểu hỏi.

"Vốn dĩ thì không có gì, nhưng Thái thúc bị quỷ thủ, à, bị vị tiên sinh này chém đứt tay rồi, nguyên khí của hắn bị tổn thương nặng nề, chắc là phải vào dưỡng sát quan để tu dưỡng, nên mới..." Ngay khi Lương sư gia đang nói, bốn phương tám hướng đột nhiên lại vang lên tiếng "lạch cạch, lạch cạch", kèm theo giọng nói lạnh lẽo của Thái thúc: "Các ngươi tự tìm đến cái chết, vậy thì chết đi!" Ngay khi chữ cuối cùng dứt xuống, hài cốt từ khắp nơi đột nhiên cử động, lao thẳng về phía họ!

Ngô Tà, Lão Dương, Lương sư gia lúc đó sợ đến ngây người, đứng đực ra đó không nhúc nhích nổi!

Lục Vũ bình tĩnh thu Tị Thủy Châu lại, trầm giọng nhắc nhở: "Bàn Tử, ra tay." "Được thôi!" Dù Lục Vũ không nói thì côn sắt trong tay Vương Bàn Tử cũng đã vung lên liên hồi!

Cứ mỗi bộ xương bay tới đều bị gã đánh tan xác!

Đối phó với loại này, ngoài việc tốn thời gian ra thì chẳng có vấn đề gì khác.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử bảo vệ những người khác ở giữa, liên

tục vung đao múa côn.

Một lát sau, Ngô Tà và Lão Dương cũng phản ứng lại, lần lượt gia nhập cuộc chiến.

Họ kinh ngạc nhận ra đám hài cốt này không phải tống tử thành tinh như tưởng tượng, chỉ là xương cốt chết từ bao nhiêu năm, âm khí cực nặng.

Ngoài việc hù dọa ra thì không có đe dọa gì lớn.

Nghĩ lại, có lẽ vì thời gian quá lâu, chút hồn phách tàn dư trong xương đều bị cỗ dưỡng sát quan giấu ở đâu đó hút sạch rồi, khiến Thái thúc dù muốn hạ thủ nặng nề với nhóm Lục Vũ cũng không làm nổi.

Tuy nhiên...

đúng lúc này, đột nhiên có một sợi dây leo đen nhanh chóng len lỏi giữa đám hài cốt, đâm thẳng về phía Lão Dương.

Lục Vũ nhìn thấy liền vung đao chém đứt gốc rễ của cây Phệ Hồn Cự đó, rồi quát: "Đuổi theo!" Gốc rễ Phệ Hồn Cự chính là quan tài gỗ Nam Mộc Kim Ty!

Bất kể Thái thúc có bày trò gì ở đây, điểm này chắc chắn không đổi!

Chương 692

Cả nhóm đuổi theo sợi dây leo đó, di chuyển cực nhanh trên đống hài cốt, không biết đã dẫm nát bao nhiêu xương cốt!

Chẳng biết qua bao lâu, cuối cùng họ đã chạy đến rìa đống hài cốt.

Lúc này họ mới kinh hoàng nhận ra...

Sự quái dị của nơi này thật khó mà hiểu nổi!

Từ vị trí họ đứng xuống đến mặt đất là một vực thẳm cao gần năm mét!

Dưới đống hài cốt là một công trình kiến trúc có hình dáng như đại điện.

Mặt đất lát gạch đá xanh lớn, hai bên là những cột đá xanh khảm không ít huỳnh thạch.

Chỉ cần ánh đèn pin quét qua là tỏa sáng lung linh...

Nhìn về phía trước, có thể thấy trên mặt đất có vài cột trụ cao hơn nửa mét dựng đứng.

Trên những cột đó là một cỗ quan tài gỗ Nam Mộc Kim Ty to lớn vô cùng!

Kích thước cỗ quan tài này chắc là lớn nhất mà họ từng thấy!

Dài mười mấy mét, rộng cũng phải bốn năm mét!

Trong ký ức của mọi người chưa bao giờ có cỗ quan tài nào khổng lồ đến thế!

Và trong quan tài có một khúc xương!

Một khúc xương to lớn vô cùng, chỉ nhỏ hơn lòng quan tài một

vòng, nhìn kết cấu trông giống như một cánh tay, nhưng kích thước này nhìn kiểu gì cũng không giống của con người!

Dù có bảo là xương của cự thú thời tiền sử cũng không phải là không thể tin!

Quan trọng là, trên xương tay quái dị đó có một "người" đang đứng.

So sánh hai bên, cảm giác "người" đó vô cùng nhỏ bé.

Nhưng thực tế Lục Vũ biết rõ, kích thước của người đó giống như người bình thường.

Chỉ vì khúc xương tay kia quá đỗi khổng lồ nên mới gây ra ảo giác như vậy!

Hơn nữa, anh có thể nhận ra đó chính là Vương lão bản người không ra người quỷ không ra quỷ!

Lúc này, Vương lão bản nhảy ra khỏi đại quan, đứng bên mép quan tài khinh miệt ngoắc tay: "Lại đây nộp mạng đi." Nhìn hắn vẫn là cái bộ dạng quái dị nửa mặt thịt nửa mặt xương khô, chỉ là khắp người ngoại trừ khuôn mặt đều bị bao phủ trong lớp lông đen.

Nhìn từ xa cũng không rõ lớp lông đen đó là lông của Phệ Hồn Cự hay là lông của hắc hung.

"Mẹ nó chứ... chuyện này là sao?" Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, có chút không biết nên nói gì.

"Chiến thôi." Lục Vũ nói một câu cực kỳ dứt khoát, sải bước lao xuống đống hài cốt.

Khi mấy người họ lao xuống, Vương lão bản cũng lao từ mép quan tài về phía đống hài cốt, tay cầm một mảnh xương nhọn, mặt đầy vẻ cười cợt âm hiểm!

Hai bên giáp mặt, Lục Vũ vung đao chém về phía Vương lão bản, hắn dùng tay đỡ rồi đâm thẳng mảnh xương nhọn về phía Vương Bàn Tử đang lao tới.

Vương Bàn Tử mượn đà lao, vung một côn theo quán tính, trực tiếp đánh bay mảnh xương nhọn đó!

Nhưng Vương lão bản không hề nao núng, móng tay bên phải đột nhiên mọc dài ra, lại đâm về phía Vương Bàn Tử lần nữa!

"Ái chà mẹ ơi!

Cái đồ tiểu biết tam này còn định cào ta à!

Ăn một côn của Bàn gia đây!" Vương Bàn Tử thụp đầu tránh khỏi móng vuốt của Vương lão bản, rồi dùng một chiêu Thiêu Hỏa Thiếu Lâm, đánh ngang hông hắn!

Lúc này gã cũng nhận ra rồi, cái gã Vương lão bản này chính là một con tống tử, mà còn chẳng phải tống tử lớn gì, chẳng có gì đáng sợ!

Một côn giáng xuống, Vương lão bản trực tiếp bị Vương Bàn Tử đánh bay.

Nhưng... hướng hắn bay đi chính là vị trí của Lão Dương, cú bay này khiến móng tay sắc nhọn đâm thẳng vào vai Lão Dương!

Ngô Tà ở ngay cạnh Lão Dương, không quản được nhiều, hét lớn một tiếng rồi cầm dao găm đâm tới!

Vương lão bản kêu thét lên, vội vàng lùi lại!

Chỉ có điều lần này, tay hắn đã rời khỏi vai Lão Dương!

Chương 693

Lão Dương lập tức máu chảy như suối, đau đớn kêu la thảm thiết!

"Ha ha ha ha!" "Còn muốn chạy sao!" Vương Bàn Tử giận dữ quát lớn, giơ côn định hạ thủ với Vương lão bản.

Vương lão bản liên tục cười âm hiểm, chạy thẳng về đống hài cốt, đứng ngay bên dưới liên tục rút xương ra ném về phía bọn Lục Vũ như phóng lao.

"Điệu hổ ly sơn đấy, đừng quan tâm hắn." Lục Vũ liếc nhìn một cái, trực tiếp giữ lấy Vương Bàn Tử đang định xông lên đánh nhau với Vương lão bản, nói: "Trọng điểm vẫn là cỗ đại quan kia, qua bên đó!" Lời của Lục Vũ lập tức nhắc nhở mấy người.

Không chút do dự, họ vội vàng theo Lục Vũ chạy nhanh về phía cỗ quan tài lớn!

Biểu hiện này khiến Vương lão bản lập tức kích động, gân cổ gầm lên: "Còn muốn chạy, tao lại muốn xem chúng mày chạy thế nào!" Dứt lời, chỉ nghe phía sau vang lên từng trận tiếng xé gió!

Lục Vũ quay đầu lại, thấy Vương lão bản không ngừng vơ lấy xương cốt, điên cuồng ném về phía họ.

Lúc này Vương lão bản đã biến thành tống tử, sức mạnh vô cùng!

Nhiều xương cốt như vậy cùng lúc ném tới, Lục Vũ và mọi người cũng không thể không dừng lại để đối phó.

"Tiểu ca nhi, tôi cản nó, cậu đi xem cái quan tài lớn kia rốt cuộc là thế nào đi!" Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, cây Bách Luyện Di Tôn Côn trong tay múa tít không kẽ hở!

"Cẩn thận đấy!" Lục Vũ cũng không lề mề, quay đầu liếc một cái,

xác định Vương Bàn Tử tạm thời không có vấn đề gì lớn, liền chạy mấy bước đến bên cạnh cỗ quan tài lớn.

Cỗ quan tài này, khi nhìn từ xa, chỉ là một cỗ quan tài bằng gỗ kim ti nam mộc bình thường, không có bất kỳ phù điêu hay ấn ký đặc biệt nào.

Nhưng khi đến gần mới thấy trên quan tài khắc rất nhiều phù hiệu kỳ quái.

Không phải phù lục, mà là... văn tự!

"Cái này... sao giống Hạ Vũ Thư thế?" Lương sư gia nhìn chằm chằm vào những phù hiệu đó, đột nhiên nói một câu.

Trong lúc ông ta nói, Ngô Tà cũng nói một câu tương tự.

Sau khi hai người nhìn nhau, Ngô Tà ra hiệu cho Lương sư gia nói trước, còn mình thì tiếp tục băng bó vết thương cho Lão Dương, vừa rồi cậu cũng chỉ vô tình liếc qua.

Lương sư gia vội vàng giải thích: "《Hạ Vũ Thư》 tương truyền là thể chữ do Đại Vũ, tổ tiên của hoàng thất nhà Hạ có công trị thủy, sáng tạo ra hoặc là bút tích do ông viết, còn được gọi là chung đỉnh thư hoặc quả biển triện, toàn bộ sách chỉ có mười hai chữ, rốt cuộc có ý nghĩa gì thì không ai có thể nói rõ được." "Để tôi xem, để tôi xem..." "Ừm..." "Hai phù hiệu này, là từ Hạ Vũ Thư." Lục Vũ quay đầu nhìn, thấy được phù hiệu mà Lương sư gia nói tới.

Phù hiệu này, nửa trên trông giống chữ 'thổ', ở vị trí nét ngang ngắn của chữ 'thổ' có hai vòng tròn nhỏ.

Nửa dưới, bên trái là hai dấu lớn hơn đặt nghiêng, bên phải là một đường gợn sóng nước.

Nhìn qua, cũng không biết rốt cuộc nó có ý nghĩa gì.

Lục Vũ nghĩ đến tiểu gia hỏa trên lưng mình không biết đã sống bao nhiêu năm, hồi ở Trùng Cốc Vân Nam nó có vẻ rất am hiểu cổ văn, liền vội vàng hỏi một câu.

"Không biết." Ngoa Thú dứt khoát đáp: "Những thứ kỳ quái này, cô nãi nãi chưa từng thấy." "Hừ!

Lũ ngu xuẩn các ngươi, cái gì cũng không biết mà cũng dám đến Thiên Môn Sơn." Lúc này, phía sau mấy người đột nhiên vang lên giọng nói đầy vẻ khinh bỉ của Vương lão bản.

"Mày biết thì mày nói đi!" Vương Bàn Tử dùng côn đánh tan một bộ xương bị ném tới, thở hổn hển một hơi rồi chửi: "Tiểu biết tam, dám đấu với Bàn gia đây à, mày còn non lắm!

Đừng tưởng Bàn gia đây không biết mày đang câu giờ!" Dứt lời, Vương Bàn Tử vung cây bảo côn lên, xông về phía vị trí của Vương lão bản.

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, quát: "Bàn Tử, lùi lại mau!" Tiếng còn chưa dứt, cả người hắn đã lao về phía Vương Bàn Tử!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay khi Vương Bàn Tử vừa chạy đến trước đống xương cốt, chưa kịp vung đao, đã thấy một sợi dây leo mọc ra mấy đóa hoa đen đột nhiên chui ra từ đống xương.

Ngay sau đó, những đóa Phệ Hồn Hoa yêu dị như bồ công anh kia lập tức nổ tung, vô số lông đen bắn về phía Vương Bàn Tử.

Toàn thân trên dưới, mọi góc độ đều là lông đen, Vương Bàn Tử nhất thời đau đầu, hơn nữa đà lao tới của cậu ta chưa dừng, căn bản không kịp phản ứng!

Thấy lông đen ngày càng gần mình, Vương Bàn Tử đột nhiên cảm

giác có một luồng sức mạnh túm lấy sau eo mình, khiến cậu ta lập tức dừng lại.

Tiếp đó, cậu ta còn bị kéo lùi lại không biết bao nhiêu bước.

Ngay sau đó, một luồng lửa trực tiếp bao trùm lấy đám lông đen và Vương lão bản!

Vương Bàn Tử đỉnh thần nhìn lại, chỉ thấy Lục Vũ đang cầm một chiếc đèn phun dầu diesel trong tay, giống như một khẩu súng phun lửa, trực tiếp thiêu Phệ Hồn Hoa thành tro bụi!

"Tiểu ca nhi, làm đẹp lắm!" Vương Bàn Tử hưng phấn la lớn, nhưng Lục Vũ không có thời gian để hưng phấn.

Thế nhưng, ngay khi hắn định nhân cơ hội tiêu diệt Vương lão bản, thân hình của ông ta lại đột ngột biến mất.

Ngay cả những đóa Phệ Hồn Hoa kia cũng biến mất không dấu vết.

Chương 694

Phía sau vẫn còn nhiều người đang chờ, Lục Vũ không thể một mình đâm đầu đi truy đuổi, lỡ như đây là kế điệu hổ ly sơn của đối phương thì sẽ lợi bất cập hại.

Từ rất lâu trước đây Lục Vũ đã đặt ra quy tắc, khi xuống đất, tất cả mọi người phải ở cùng nhau, lúc này đương nhiên hắn sẽ không phá vỡ quy tắc.

"Tiểu ca nhi..." "Tạm thời đừng quan tâm đến nó." Lục Vũ nhìn sâu vào đống xương cốt, sau đó thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Lương sư gia vẫn đang nhìn chằm chằm vào những phù hiệu kia, hỏi: "Cái quan tài lớn này là thế nào, ông có ý kiến gì không?" "Tôi thật sự không biết." Lương sư gia cười khổ một tiếng, không thể đưa ra câu trả lời.

"Tài liệu ông đã xem cũng không có ghi chép sao?" "Không có, không có, thật sự không có..." "Không có sao?" Lục Vũ trầm ngâm một lát rồi đột nhiên hỏi: "Sao tôi lại nghe nói 《Hà Mộc Tập》 là ghi chép về việc Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy đi trộm mộ?

Bất kể là quá trình trộm mộ, quá trình xuống mộ, hay trong mộ có những thứ gì, 《Hà Mộc Tập》 đều ghi lại rất rõ ràng." "Ông nói ông đã xem ghi chép, trước đó thì nói thượng nguồn có quỷ, bây giờ lại cái gì cũng không biết?" Ba chữ 《Hà Mộc Tập》 vừa thốt ra, sắc mặt Lương sư gia lập tức trở nên rất khó coi, ông ta vô thức lùi lại một bước.

Vương Bàn Tử tuy không hiểu câu nói đó có ý gì, nhưng thấy bộ dạng của Lương sư gia, cũng biết lão già này e là còn giấu giếm điều gì trong lòng chưa nói ra, cây côn lập tức đặt lên đầu ông ta: "Lão già, mời rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, ông nói xem Bàn gia

nên đánh ông vào chỗ nào đây?" "Không phải, không phải, không phải." Lương sư gia liên tục xua tay, hoảng hốt nói: "Tôi thật sự không thấy được nhiều như vậy, 《Hà Mộc Tập》 vẫn luôn ở trong tay Lý lão bản, tôi chỉ là nhân lúc ông ta xem thì nhìn ké một chút, không thấy được nhiều nội dung như vậy đâu!" "Thật đó, thật đó, thật đó, những gì tôi biết tôi đã nói hết rồi!" Nhìn bộ dạng của ông ta, không giống như đang nói dối.

"Hừ!

Tôi thấy ông là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, uy hiếp: "Nào, ông tự chọn chỗ đi, xem chết ở đâu thì hợp lý, đỡ cho Bàn gia lát nữa còn phải khiêng ông đi." Lương sư gia càng sợ hãi hơn, liên tục cầu xin tha thứ.

Nghe có vẻ, ông ta không giống như đang nói dối.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, quay đầu hỏi Ngoa Thú một câu: "Ông ta nói thật hay nói dối?" "Thật." "Được." Lục Vũ gật đầu, ra hiệu cho Vương Bàn Tử buông Lương sư gia ra, rồi lại hỏi: "Cái quan tài lớn này, rốt cuộc ông có nhìn ra được gì không?" "Nhìn thì thật sự không nhìn ra được gì, nhưng tôi nhớ ra một truyền thuyết, cũng không biết có phải hay không..." "Bớt nói nhảm đi, mau nói!" "Vâng, vâng, vâng." Lương sư gia không dám lề mề, vội nói: "Theo ghi chép trong 《Sử Ký - Ngũ Đế Bản Kỷ》, Xi Vưu tác loạn, không tuân theo mệnh lệnh của Đế, thế là Hoàng Đế liền chinh phạt chư hầu, cùng Xi Vưu chiến đấu ở cánh đồng Trác Lộc." Đoạn này nói rất văn vẻ, nhưng mấy người đối với chuyện này cũng không quá xa lạ.

Nói một cách đơn giản, thời viễn cổ Xi Vưu tác loạn, trong trận chiến Trác Lộc, đã bại bởi Hiên Viên thị, từ đó thiên hạ quy về Hoàng Đế.

Câu chuyện này, rất nhiều nơi đều có ghi chép, đại thể rất tương

tự, chỉ có một số chi tiết là khác biệt.

Ví dụ, trong 《Khổng Tử Tam Triều Ký》 có ghi, Hoàng Đế giết Xi Vưu ở Trung Ký, thân và đầu Xi Vưu ở hai nơi khác nhau, máu Xi Vưu chảy vào ao hóa thành nước mặn, tức là ao muối Giải Trì.

Vì thi thể của ông ta bị phân giải, nên nơi đó được đặt tên là Giải Châu.

Lại có người nói, bá tánh Giải Châu thương nhớ Xi Vưu, nên đọc Giải Châu thành Hại Châu, ngụ ý nơi này chính là nơi Chiến Thần Xi Vưu bị hại năm xưa.

Lại có lời đồn, gông xiềng mà Xi Vưu từng đeo sau khi bị vứt trên núi hoang, lại hóa thành một rừng phong, mà mỗi chiếc lá phong đỏ rực, đều là vết máu loang lổ của Xi Vưu...

"Lương sư gia, ông không phải là muốn nói bộ xương trong quan tài này là xương của Xi Vưu đấy chứ?" Lục Vũ nhìn Lương sư gia mặt mày run rẩy, đột nhiên hỏi một câu.

Lương sư gia cười khổ nói: "Vừa rồi tôi đã nói, tôi thật sự không có chút manh mối nào, chỉ có thể phỏng đoán thôi." "Cái phỏng đoán này của ông, cũng quá gượng ép rồi." Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn ông ta, gắt gỏng nói: "Lão già, ông cũng phải đáng tin một chút đi chứ.

Chẳng có gì cả, ông chỉ nhìn một cái quan tài, dựa vào bộ xương này to, liền nói đây là thi thể của Xi Vưu sao?" Ngô Tà gật đầu, nói theo: "Theo truyền thuyết, đầu của Xi Vưu được chôn ở thành Hám Hương huyện Thọ Trương quận Đông Bình, vai và tay chôn ở Trọng Khâu huyện Cự Dã quận Sơn Dương, một phần thi hài chôn trong huyện Đài Tiền, làm sao cũng không liên quan đến Tần Lĩnh được!" "Cũng không thể nói là hoàn toàn không có quan hệ." Lương sư gia do dự một chút, cười khổ nói: "Có một bài thơ, không biết các vị đã nghe qua chưa." "Ai có thời gian nghe ông ngâm thơ đối câu, bây giờ chúng

ta đang đi trộm mộ, còn có tên tiểu biết tam kia đang rình rập, không nhanh lên...” “Ông nói đi.” Lục Vũ mở miệng ngắt lời Vương Bàn Tử, để Lương sư gia nói.

Lương sư gia cảm kích nhìn Lục Vũ một cái, rồi vội vàng nói: “Bách nhị quan hà thảo bất hoành, thập niên nhung mã ám Tần kinh.

Kỳ Dương tây vọng vô lai tín, Lũng thủy đông lưu văn khốc thanh.

Dã mạn hữu tình oanh chiến cốt, tàn dương hà ý chiếu không thành.

Tòng thùy tế hướng thương thương vấn, tranh khiển Xi Vưu tác ngũ binh?” Ngừng một lát, ông ta nói tiếp: “Bài thơ này, nói một cách nghiêm túc, không có quan hệ lớn với Xi Vưu.” “Nhưng tôi nhớ lại đã thấy một số thứ trong ngôi làng đó.” “Thứ gì?” “Trong làng đó, có rất nhiều tượng đá lâu năm, không phải rồng phượng, mà lại có rất nhiều bò và chim.” “Hả?” Một câu nói của Lương sư gia đã nhắc nhở Lục Vũ.

Trước đó khi ở trong làng, hắn thật sự đã thấy mấy con bò đá, tuổi đời đến nay đã rất xa xưa!

Lương sư gia hít sâu một hơi, nói: “Trong làng có một ông lão từng nói, nơi họ ở luôn có một truyền thuyết, đó là âm binh mượn đường...” “Hơn nữa, tôi từng nghe người ta kể một đoạn dã sử, tương truyền có một lần vào cuối triều Kim, thiên hạ đao binh tứ khởi.” “Kỵ binh Đại Mông qua Tây Hạ, qua Tần Lĩnh vào Thăng Long, bất ngờ tấn công triều Kim, một trận định giang sơn!” “Tranh khiển Xi Vưu tác ngũ binh...” Lục Vũ khẽ lặp lại câu thơ mà Lương sư gia vừa đọc, rồi đột nhiên nói: “Ý của ông là, âm binh mượn đường năm xưa, không chỉ đơn giản là âm binh mượn đường, mà rất có thể là kỵ binh Đại Mông?” “Sau đó bọn họ đã nhận được sức mạnh của Xi Vưu ở đây, nên mới có thể bách chiến bách thắng?” “Phải,

phải, phải, tôi chính là dựa vào nguyên nhân này, phỏng đoán rằng bộ xương này có thể liên quan đến Xi Vưu." Lương sư gia liên tục gật đầu, nói: "Dù sao, người bình thường làm sao có thể có bộ xương lớn như vậy chứ!" "Tôi cảm thấy, đây chính là thứ chỉ có trong truyền thuyết xa xưa!" Mấy người nghe ông ta nói, đều có chút không biết nên nói gì.

Xi Vưu.

Chiến thần viễn cổ.

Đây là di cốt của ông ta?

Ngô Tà nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Trong truyền thuyết, Xi Vưu thân cao năm trượng, thân người móng bò, bốn mắt sáu tay, tóc mai như kiếm kích, đầu có sừng, ăn sắt đá." "Năm trượng, đổi ra bây giờ, cũng chỉ là mười lăm mét.

Tính ra cánh tay của ông ta dài nhất cũng dưới năm mét." "Nhưng cánh tay này đã dài hơn mười mét rồi, đây có thể là Xi Vưu sao?" "Tôi thấy, tám phần là xương cốt của một loài vượn khổng lồ cổ đại nào đó, bị người ta coi là xương cốt của thần minh, rồi đem ra thờ cúng." Cách nói này, Lục Vũ cảm thấy cũng có chút khả năng.

Suy cho cùng, trong 《Ma Thổi Đèn》, Xà Thần đến từ thời viễn cổ, chính vì thân hình cực kỳ to lớn, nên bị người ta coi là thần minh để thờ cúng, từ đó mới có loạt câu chuyện sau này của 《Ma Thổi Đèn》.

"Coi như các ngươi biết thì đã sao?" Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên từ phía sau.

Lục Vũ quay đầu lại, thì thấy Thái thúc đang đứng trước đống xương cốt.

Lúc này, bụng của Thái thúc cuối cùng đã không còn là bộ dạng

máu thịt be bét ghê tởm như trước.

Nhìn lại cánh tay bị đứt của lão, lúc này đã mọc lại một bàn tay khô quắt, trông rất tà dị.

Xung quanh lão, còn lượn lờ từng luồng khí đen, càng thêm quỷ dị.

“Ta đã luôn cho các ngươi cơ hội, nhưng các ngươi cứ ép người quá đáng!

Xuống âm tào địa phủ, nhớ nói với Diêm Vương, đây là các ngươi tự tìm lấy!” Thái thúc cười lạnh một tiếng, đột nhiên vung tay!

Theo động tác vung tay của lão, chỉ thấy một sợi dây leo đen kịt, lập tức chui ra từ phía sau, đâm thẳng về phía mấy người họ!

Sợi dây leo đen kịt, to bằng cánh tay, trên đó toàn là những đóa Phệ Hồn Hoa yêu dị!

Chương 695

Nhìn qua, không dưới mấy chục đóa!

Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, quát: "Chỉ bằng chút đồ này, mà cũng muốn đối phó Bàn gia đây à?" "Bàn Tử, đừng ra tay!" Vương Bàn Tử đang định vung côn đánh tới, Lục Vũ đột nhiên ngăn lại, trầm giọng nói: "Trong dây leo không chỉ có Phệ Hồn Cự, mà còn có Long Huyết Đằng...

Ê, mày làm gì thế!" Lục Vũ nói được nửa câu, thì thấy Ngoa Thú đột nhiên từ trên vai hắn nhảy vọt lên, đáp xuống sợi dây leo.

Bàn tay nhỏ của nó túm lấy một đoạn Long Huyết Đằng, không nói hai lời, cắn phập một miếng!

Tiếp đó, giống như đang gọt mía, nó không ngừng mút!

Phệ Hồn Cự và Long Huyết Đằng quấn quanh dây leo, điên cuồng rung lắc, nhưng dù chúng có rung lắc thế nào, tiểu gia hỏa Ngoa Thú này vẫn vững như bàn thạch, miệng không ngừng động tác, vô số dịch thể đỏ tươi từ vết thương của Long Huyết Đằng chảy vào cơ thể Ngoa Thú, sắc mặt nó cũng trở nên hồng hào hơn rất nhiều.

Cơ thể tiểu gia hỏa này giống như một cái động không đáy, không ngừng hút!

"Dừng tay!" "Chết tiệt!" "Mau dừng lại cho ta!" Thái thúc không biết dùng thủ đoạn gì mà có thể khống chế Long Huyết Đằng và Phệ Hồn Cự.

Bây giờ Long Huyết Đằng bị thương, đối với lão cũng là một chuyện vô cùng đau đớn.

Lão gầm thét, thi khí phía sau ngưng tụ thành một bàn tay quỷ, tóm

về phía Ngoa Thú đang ăn uống ngon lành!

Lục Vũ trong lòng khẽ động, một bước lao ra, Hắc Kim Cổ Đao trong tay không chút do dự chém vào bàn tay quỷ của Thái thúc.

Thái thúc dường như mất tập trung, không kịp né tránh.

Chỉ một nhát, đã bị Lục Vũ chặt đứt cánh tay!

Vương Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được trêu chọc: "Lúc đến mày không phải ngầu lắm sao, sao bây giờ lại không ngầu nữa rồi?" "Công phu có sâu, cũng sợ thái đao à?" Lục Vũ lại không được thoải mái như Vương Bàn Tử tưởng tượng...

Long Huyết Đằng không biết vì sao lại không tấn công Ngoa Thú, ngược lại còn mặc cho nó ăn uống, nhưng Long Huyết Đằng lại không có thiện cảm với hắn, sau khi hai chân hắn đạp lên dây leo, cả Long Huyết Đằng và Phệ Hồn Cự đều tấn công hắn dữ dội!

May mà Ngoa Thú không ngừng hút máu, khiến uy hiếp của Long Huyết Đằng giảm đi rất nhiều, giúp Lục Vũ có thể ung dung đối phó!

"Chết tiệt, ta liều mạng với ngươi!" Thái thúc lại gầm lên, trong tay cầm một thanh cổ đao, gào thét lao về phía Lục Vũ.

Ngay khi Lục Vũ chuẩn bị sẵn sàng, Thái thúc lại lướt qua hắn, cổ đao chém mạnh vào Long Huyết Đằng, cắt đứt đoạn Long Huyết Đằng đang bị Ngoa Thú mút, cả người cùng với đoạn Long Huyết Đằng và Phệ Hồn Cự gãy lìa, nhanh chóng lùi lại!

"Ngươi nghĩ lần này còn chạy được sao?" Thái thúc vừa lùi được hai bước, đột nhiên cảm thấy mình va phải một thứ gì đó, lập tức bị chặn lại.

Lục Vũ xách Hắc Kim Cổ Đao nhìn Thái thúc không xa: "Cho ngươi chạy một lần, ngươi còn chưa biết đủ à?" Vừa rồi, nhân lúc Ngoa Thú và Long Huyết Đằng đại chiến thu hút sự chú ý của Thái

thúc, Lục Vũ đã lấy "Cao Tường Đinh Tử" ra đặt mấy cây ở phía sau.

Cao Tường Đinh Tử, hồi ở Tam Phiên Thị ngay cả hắn cũng suýt trúng chiêu.

Những cây đinh không bắt mắt, chỉ cần ba cây là có thể tạo thành một cái lồng giam, khiến người ta không thể thoát ra!

Hơn nữa, hắn còn bày ra "Bách Lý Lạc Phượng Đăng"!

Hai món pháp khí bày trận, không chỉ là người, mà cả thứ không phải người cũng không phải quỷ, cũng không thoát được!

Sắc mặt Thái thúc lạnh đi, quay đầu nhìn Lục Vũ quát: "Ngươi dám làm ta bị thương, Xi Vưu sẽ xuất hiện, đến lúc đó..." Trong lúc Thái thúc nói, Lục Vũ đã xách đao đi đến bên cạnh lão.

Không đợi Thái thúc kịp phản ứng, Lục Vũ đã vung đao, Hắc Kim Cổ Đao mang theo một vệt lửa, lướt thẳng qua cổ Thái thúc!

Thái thúc thậm chí không kịp phát ra một âm thanh, đầu lìa khỏi cổ!

Ngay sau đó, hồn phách không cam lòng của lão, bị chuỗi niệm châu Cách Lý Cao Lợi trong tay Lục Vũ thu vào.

Đáng tiếc, Thái thúc bày mưu tính kế lâu như vậy, bố trí nhiều như vậy, đến lúc hồn phi phách tán cũng không hiểu được, tại sao khi đao của Lục Vũ chém tới, mình lại không thể động đậy?

Giải quyết "Thái thúc" xong, Lục Vũ thu lại "Cao Tường Đinh Tử" và "Bách Lý Lạc Phượng Đăng", lẳng lặng đi đến bên cạnh mấy người vẫn đang ngơ ngác nhìn hắn, khẽ nói: "Xem ra bộ xương này thật sự có khả năng là xương của Xi Vưu." "Hít!" "Vãi chưởng..." "Trời ạ!" Trong mắt mấy người, đều là vẻ không thể tin nổi!

Mãi một lúc sau, Ngô Tà mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nuốt nước

bọt, nhỏ giọng nói: “Bây giờ làm sao đây?” Làm sao đây?

Lục Vũ cũng không biết làm sao.

Xương Xi Vưu... xương cốt của Chiến thần thượng cổ, có thể làm gì được?

Vấn đề lớn hơn là, bộ xương này, tại sao lại ở đây?

Trong đầu Lục Vũ, xuất hiện một ý nghĩ vô cùng kỳ quái.

Liệu có phải...

Xà Quốc đã vô tình phát hiện ra xương của Xi Vưu, nên đã di chuyển nó đến đây, muốn mượn sức mạnh kỳ diệu của cây thần thanh đồng, để vật chất hóa Xi Vưu?

Kế hoạch này, e là quá điên rồ rồi?

“Tiểu ca nhi?” “Ừm.” Lục Vũ hoàn hồn, tạm thời gác lại suy đoán kinh người trong đầu, định thần lại.

Chương 696

Đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên một tiếng "ợ".

Quay đầu nhìn lại, tiểu gia hỏa Ngoa Thú vẫn đang ngồi trên đất, khóe miệng còn vương một vệt máu, bụng căng tròn.

Còn về Long Huyết Đằng, đã hoàn toàn khô héo.

Không biết tiểu gia hỏa này đã uống bao nhiêu máu rồng, tóm lại nó cứ ợ một cái là máu lại trào ra...

Lục Vũ nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Nhưng dù thế nào, cũng không thể để tiểu gia hỏa này lại đây.

Lục Vũ đi hai bước tới, bế Ngoa Thú lên, lại cúi đầu nhìn Phệ Hồn Cự.

Những Phệ Hồn Cự này, sau khi Thái thúc toi đời, đã bắt đầu khô héo dần...

Lúc này, đã hoàn toàn không còn là mối đe dọa với họ.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, Lục Vũ quay đầu, gọi Ngô Tà và những người khác, đi đến bên cạnh cỗ quan tài lớn, thả thang ra, rồi từ từ trèo lên.

Sau khi lên trên, đứng ở mép quan tài, nhìn gần cánh tay bên trong, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ cần nhìn thôi, đã khiến họ cảm thấy một áp lực ập tới.

"Lúc còn sống, gã này không biết mạnh đến mức nào." Vương Bàn Tử đột nhiên cảm khái một câu.

Lục Vũ gật đầu, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự.

“Tiểu ca nhi, xuống xem thử không?” “Không vội.” Lục Vũ khẽ nói: “Cứ ở trên mép xem trước đã, xác định không có vấn đề gì rồi tính sau.” “Cũng phải.” Ngô Tà gật đầu, đồng tình: “Tuy Xà Quốc có vẻ không giỏi về cơ quan, nhưng Thái thúc rõ ràng đã đến đây nhiều lần, nói không chừng đã giở trò gì đó.” Trong đầu Ngô Tà, bất giác nhớ lại lời Thái thúc nói trước khi bị Lục Vũ phế.

“Ngươi dám làm ta bị thương, Xi Vưu sẽ xuất hiện, đến lúc đó...” Bây giờ Xi Vưu không xuất hiện, nhưng cậu luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng cụ thể không ổn ở đâu, lại không nói ra được.

“Lão Dương, ông làm gì thế?” Ngô Tà đang thất thần, đột nhiên nghe thấy giọng Vương Bàn Tử.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Vương Bàn Tử đang túm lấy cánh tay Lão Dương, giọng điệu không thiện cảm: “Tiểu ca nhi đã nói bây giờ không được xuống, ông muốn làm gì?” Lão Dương ngẩng đầu nhìn Vương Bàn Tử, đột nhiên cười một cách rất quỷ dị, rồi đột nhiên dùng sức húc mạnh một cái, kéo cả mình và Vương Bàn Tử cùng ngã khỏi mép quan tài!

Dù Vương Bàn Tử đã đề phòng, nhưng lúc này đối mặt với sự tấn công đột ngột của Lão Dương, cũng không có cách nào, chỉ đành cùng ông ta rơi xuống.

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, Phi Hổ Trảo trực tiếp quăng ra móc lấy Vương Bàn Tử.

Đang định kéo Vương Bàn Tử lên, đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh cực lớn, kéo hắn ngã xuống!

“Tiểu ca nhi!” Ngô Tà đưa tay ra kéo Lục Vũ, kết quả cũng vậy, không những không kéo được Lục Vũ mà còn bị Lục Vũ kéo theo,

cùng ngã xuống.

Trong chớp mắt, bên trên chỉ còn lại một mình Lương sư gia.

Lương sư gia cắn răng, quyết tâm, dậm chân một cái, tự mình nhảy xuống!

Rõ ràng, quan tài trông chỉ cao hơn ba mét.

Nhưng Lương sư gia cảm giác mình như đã rơi mười mấy phút, cuối cùng mới chạm đất.

Sau khi chạm đất, ông ta thấy Lục Vũ, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Ngoa Thú, Lão Dương, đều đang đứng cùng nhau.

Trước mặt họ, có một cái quách, dài khoảng hai mét.

Nắp quách trong suốt, tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo, bên trong có vẻ là một cánh tay.

Cánh tay dài chưa đến hai mét.

Hơn nữa... cánh tay này, không phải là xương cốt, mà là một cánh tay hoàn chỉnh.

Lương sư gia nhìn chằm chằm, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Các vị, đây là tình huống gì vậy?" "Không biết." Vương Bàn Tử gắt gỏng chửi một câu.

Lúc này, đừng nói là ông ta không hiểu chuyện gì, mà tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì.

Rõ ràng, khi nhìn từ trên xuống, là một bộ xương khổng lồ!

Nhưng sau khi nhảy xuống, lại chỉ có một cái quách nhỏ, bên trong quách là một cánh tay bị chặt đứt.

Bộ xương khổng lồ kia, hoàn toàn không biết đã đi đâu.

Còn Lão Dương, người đầu tiên nhảy xuống, thì đã ngất đi một

cách gọn gàng.

Lục Vũ nhìn chằm chằm vào cái quách, hồi lâu không nói.

Chương 697

【Tên vật phẩm: Dưỡng Linh Quan】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm】【Công năng vật phẩm: Dưỡng linh】【Mô tả vật phẩm: Dưỡng Linh Quan, lấy Long Huyết Đằng làm nền tảng, long mạch dưỡng quan, Long Huyết Đằng hấp thu không khí, không khí rót vào quan, thi thể trong quan bất hủ bất diệt, không bị tổn hại, không khí tư dưỡng, phục hồi thi thể, khí tức của Dưỡng Linh Quan không bị rò rỉ...】Cái Dưỡng Linh Quan này, rất lợi hại!

Tuy chỉ là pháp khí Huyền giai trung phẩm, nhưng đứng bên cạnh, Lục Vũ có thể cảm nhận được linh khí của Dưỡng Linh Quan lan tỏa!

Hơn nữa, không chỉ có Dưỡng Linh Quan.

Nắp quan tài bằng thủy tinh trong suốt trên Dưỡng Linh Quan, không phải là nắp quan tài bình thường!【Tên vật phẩm: Di Cảnh Huyễn Kính】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm】【Công năng vật phẩm: Huyễn thuật】【Mô tả vật phẩm: Di Cảnh Huyễn Kính, có thể nhìn thấu lòng người, dựa vào người đang xem huyễn kính mà tổng hợp ra huyễn cảnh phù hợp nhất, mê hoặc thị giác.

Sau khi vào huyễn cảnh, có thể thấy được sự thật, huyễn cảnh biến thành khốn trận, không thể phá vỡ, không thể rời đi.】Hai món pháp khí, tuy cấp bậc không cao, cũng không có sức sát thương gì, nhưng sử dụng lại vô cùng hợp lý.

Dù sao... trước đó ở trên, hắn đã luôn có một dự cảm không lành.

Và bây giờ, hắn đã chứng thực thành công dự cảm của mình.

Cái gương lớn này, đã nhốt họ lại rồi.

Thậm chí những gì họ thấy lúc đầu, đều là giả!

Hắn không thử rời đi, vì không vội, vì biết hệ thống sẽ không sai, hơn nữa, hệ thống còn cho hắn gợi ý. 【Chúc mừng túc chủ phát hiện di cốt Xi Vưu, tổng tiến độ khám phá Thần thụ Tần Lĩnh đạt 30%, hệ thống thưởng Ngũ Hành Thuật Pháp - Hỏa Pháp!】 【Mô tả: Ngũ Hành Thuật Pháp - Hỏa Pháp, thuật pháp do Trương Thiên Sư của Ngũ Đấu Mễ Đạo thuận theo trời mà học, người tu luyện tinh thâm, giơ tay nhấc chân, có thể mượn uy lực của thiên hỏa...】 "Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ cứ đứng đó không phản ứng, thực sự không đợi được nữa, không nhịn được hỏi một câu.

"Không sao." Nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử, Lục Vũ thuận miệng đáp một tiếng, rồi bắt đầu đi vòng quanh cái quách này, dù sao bây giờ cũng không đi được, chi bằng xem kỹ nơi này rốt cuộc là thế nào!

Hắn luôn cảm thấy, cái quách này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Coi như Huyễn Kính có thể nhốt họ, nhưng cũng phải có lối ra khác.

Hơn nữa, thứ bên trong cái quách này, là di cốt thật sự của Xi Vưu!

Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Lão Dương, Lương sư gia, cũng đi theo Lục Vũ, chậm rãi đi vòng quanh, cố gắng phát hiện ra điều gì đó.

Đi vòng mấy vòng, Lục Vũ vẫn không phát hiện ra gì.

Ngoài Dưỡng Linh Quan, chính là cái gương vỡ kia.

Ngoài ra, không còn gì khác.

"Tiểu ca nhi, cái quan tài này, chúng ta có mở không?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ cuối cùng cũng dừng lại, thử hỏi một câu.

Lục Vũ không khỏi ngẩn ra.

Đã lúc nào rồi, còn nghĩ đến việc mở quan tài?

"Ngươi thử xem!" Ngay lúc này, một giọng nói đầy uy nghiêm, đột nhiên truyền vào tai mấy người.

Quay đầu nhìn lại, Lão Dương lúc trước đã ngất đi không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh cái quách đó, nhắm mắt, phát ra giọng nói hoàn toàn không thuộc về mình.

"Ái chà, ông có ý gì đây?" Vương Bàn Tử vốn đã không ưa Lão Dương, lúc trước rơi xuống nếu không phải thấy Lão Dương ngất đi, Vương Bàn Tử đã cho ông ta một trận.

Bây giờ thấy Lão Dương tỉnh lại, lập tức xắn tay áo, định đi tới.

Lục Vũ đưa tay ngăn lại, nhìn Lão Dương từ trên xuống dưới, nói: "Ông ta không phải Lão Dương." "Không phải Lão Dương thì là ai?" Vương Bàn Tử nói được nửa câu, giọng đột ngột im bặt, cậu ta cũng nhận ra cơ thể Lão Dương có chút khác thường.

Không đứng trên mặt đất, mà lại lơ lửng, cách mặt đất khoảng một thước.

"Các ngươi tự tiện xông vào cấm địa, tội chết khó tha!

Nhóc con, ngươi đã ăn quá nhiều máu rồng, bắt đầu từ ngươi!" Lão Dương lại mở miệng, giọng điệu uy nghiêm không tả xiết!

Dứt lời, ông ta lập tức lao về phía Ngoa Thú trên đầu Lục Vũ.

Động tác nhanh đến mức, ngay cả Lục Vũ cũng có chút trở tay không kịp!

Khi nắm đấm của Lão Dương sắp đánh trúng đỉnh đầu nó, cuối cùng nó cũng vừa vặn né được.

Tuy né được, nhưng quyền phong của Lão Dương, lại khiến Lục

Vũ có chút kinh hãi.

"Lão Dương, ông làm gì thế!" Ngô Tà hét lớn một tiếng, hai bước lao đến trước mặt Lục Vũ: "Ông muốn đánh, thì đánh chết tôi trước đi!" Ánh mắt Lão Dương lóe lên một cái, quả nhiên dừng lại tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, Lão Dương lại hừ lạnh một tiếng, nói với Ngô Tà: "Tội của ngươi, tự nhiên cũng là tội chết!" "Chỉ là, tội chết và tội chết không giống nhau, ngươi chờ đấy, sắp đến lượt ngươi rồi." Dứt lời, Lão Dương dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Lục Vũ: "Nhóc con linh khí dồi dào, không phải là một đứa trẻ bình thường." "Để ta xem kỹ một chút..." "Ồ, hóa ra nhóc con ngươi không phải là người." "Thú vị, thú vị, thú vị!" "Không phải người?" Ngô Tà ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, nó không phải là người?" Không đợi Lục Vũ mở miệng, Lão Dương cười khẩy một tiếng: "Ngay cả người của mình cũng không nói sao?

Nhóc con, ngươi nghĩ như vậy là có thể che giấu thân phận của mình à?" "Thôi được, ta sẽ nói cho các ngươi biết, nó chính là..." "Ngoa Thú?" "Thượng cổ linh thú?" Ngô Tà mặt mày mờ mịt, không hiểu "Lão Dương" đang nói gì.

Nhưng Lương sư gia ở bên cạnh, lại giật mình một cái, buột miệng nói: "Trời ơi, là Ngoa Thú, thượng cổ linh thú trong 《Thần Dị Kinh》 sao?" "Trời ơi!

Chương 698

Trời ơi!" "Tây nam hoang trung xuất Ngoa Thú, kỳ trạng nhược thố, nhân diện năng ngôn, thường khi nhân, ngôn đông nhi tây, ngôn ác nhi thiện.

Kỳ nhục mỹ, thực chi, ngôn bất chân hĩ." "Trời ơi, trời ơi!" Lương sư gia kích động đến mức sắp chết đi được!

Ông ta hoàn toàn không ngờ, lần này mình lại được chứng kiến nhiều chuyện kỳ lạ như vậy.

Thượng cổ linh thú đấy!

Cảm giác có chết cũng đáng!

Lục Vũ quay đầu nhìn Lương sư gia đang kích động không kìm được, lạnh lùng nhắc nhở: "Cái gì nên nói cái gì không nên nói, ông tự mình liệu lấy." Nói xong một câu, Lục Vũ quay đầu nhìn Lão Dương, khẽ nói: "Ông không phải Lão Dương, ông là ai?" "Đừng nói với tôi, ông là một luồng tàn hồn của Xi Vưu bị Hoàng Đế phanh thây nhé." "Đừng nhắc đến tên của kẻ lừa đảo đó trước mặt ta!" Lão Dương đột nhiên nổi giận, không khỏi chửi ầm lên!

Nhưng ngay sau đó, ông ta lại bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn mấy người, mất kiên nhẫn nói: "Được rồi, ta không có thời gian nghe các ngươi nói nhảm, ta cũng không muốn động thủ với các ngươi, để tránh bị nói là ta ỷ lớn hiếp nhỏ.

Thế này đi, giao nhóc con đó cho ta, các ngươi tự sát đi." "Một kẻ đã chết bị phanh thây, chỉ là một luồng tàn hồn trên cánh tay, ông nói chuyện vẫn cứng miệng thế à?" Lục Vũ nhìn Lão Dương, Hắc Kim Cổ Đao trong tay múa một đường đao hoa, khẽ nói: "Ông đến đây, tôi xem ông lợi hại đến đâu." Trong lúc nói, hắn đã không để lại dấu vết

mà lấy ra "Bách Lý Lạc Phượng Đăng" và "Cao Tường Đinh Tử".

Đừng thấy hiện tại kẻ nhập vào Lão Dương có thể là Chiến thần thượng cổ Xi Vưu, nhưng Lục Vũ không hề sợ hãi.

Bên cạnh hắn, Vương Bàn Tử thì cơ thể run rẩy, cây Bách Luyện Di Tôn Côn và mặt đất không ngừng va chạm tạo ra tiếng kêu.

"Sợ rồi sao?

Vậy thì tự sát đi." "Ha ha ha ha!" Vương Bàn Tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lão Dương, trên mặt là vẻ hưng phấn kích động không tả xiết: "Vừa nghĩ đến Bàn gia đây có thể thịt một vị thần tiên trong truyền thuyết, tôi lại kích động không chịu nổi!

Lại đây, lại đây, hai ta so tài một phen, tôi xem ông rốt cuộc lợi hại đến đâu!" "Ngươi tìm chết!" Lão Dương cười lạnh một tiếng, vẫn không động thủ, ánh mắt lại chuyển sang Ngô Tà, nói: "Còn ngươi, cũng không chọn tự sát sao?" Ngô Tà nhìn chằm chằm Lão Dương, đột nhiên nghĩ ra điều gì, hét lớn: "Tiểu ca nhi, tôi nghi ngờ ông ta đang câu giờ!" "Rất có khả năng ông ta căn bản không có sức mạnh để tấn công chúng ta, chỉ là đang dọa người thôi!" Điểm này, giống hệt như Lục Vũ nghĩ.

Chỉ là ông ta đang câu giờ, Lục Vũ nào đâu phải không đang câu giờ?

Vừa rồi khi Lão Dương và Vương Bàn Tử nói chuyện, Lục Vũ đã thử sử dụng "Bách Lý Lạc Phượng Đăng", nhưng phát hiện Lạc Phượng Đăng không thể khóa mục tiêu là Lão Dương.

Không chỉ "Lạc Phượng Đăng" không thể khóa Lão Dương, mà ngay cả "Cao Tường Đinh Tử" cũng không thể nhốt được Lão Dương.

Điểm này, e là vì cơ thể của Lão Dương vốn đã khác người

thường, lại thêm tàn hồn của Xi Vưu... có khi pháp khí của hắn hoàn toàn vô dụng với thứ này.

Lúc này, Lão Dương đột nhiên mở miệng: "Nể mặt nó, ta cho các ngươi cơ hội lựa chọn.Đã các ngươi không cần, vậy đừng trách ta không khách khí." "Tôi xem ông có thể không khách khí đến mức nào!" Tiếng còn chưa dứt, Lục Vũ đã dậm mạnh chân phải xuống đất, cả người lao về phía Lão Dương.

Hắc Kim Cổ Đao mang theo một vệt lửa, không chút giữ lại mà chém thẳng vào đầu!

Vương Bàn Tử theo sát phía sau, sải bước xông tới.

Ngô Tà do dự một chút, cũng cầm chủy thủ chạy tới.

Nếu là một con tống tử bình thường, Lục Vũ một đao chém xuống, không chết cũng tàn.

Trước đó đối phó với Thái thúc, Lục Vũ nhờ sự trợ giúp của pháp khí, gần như không tốn chút sức lực nào đã khiến Thái thúc hồn phi phách tán.

Nhưng bây giờ... không có sự trợ giúp của pháp khí, Lục Vũ không ngờ, đánh một Lão Dương chỉ bị tàn hồn nhập vào, lại thật sự... có chút khó!

Thấy lưỡi đao của Lục Vũ chém tới, Lão Dương không né không tránh, không có bất kỳ động tác thừa thãi nào, một quyền đấm thẳng vào lưỡi đao!

Khi Hắc Kim Cổ Đao và nắm đấm của ông ta va chạm, chỉ nghe một tiếng kim loại va vào nhau!

Hắc Kim Cổ Đao từ trước đến nay chưa từng bị cong, vậy mà dưới nắm đấm của Lão Dương, lại cong đi!

Một đường cong đáng sợ, mang theo lực phản chấn mạnh mẽ, khiến Lục Vũ bay ngược ra ngoài!

Biến cố này, khiến sắc mặt Vương Bàn Tử đại biến!

Lâu nay, cậu ta chưa bao giờ thấy Lục Vũ chịu thiệt như vậy!

Trong lòng nghĩ vậy, Vương Bàn Tử cũng đã xông đến gần.

Ban đầu cậu ta còn định giữ lại chút sức, nhưng nghĩ đến tình cảnh vừa rồi của Lục Vũ, lần này không chút do dự, toàn lực xuất thủ!

Bành!

Cây côn bị Lão Dương một tay túm lấy, lòng bàn tay đặt lên ngực Vương Bàn Tử, cũng không thấy ông ta dùng sức thế nào, Vương Bàn Tử đã bay ngược ra, va vào Ngô Tà, lăn mấy vòng trên đất, mới miễn cưỡng dừng lại.

Lão Dương vẫn đứng đó, nhìn họ, nhàn nhạt nói: "Chỉ có chút sức mạnh này, còn không bằng binh tốt dưới trướng ta, cũng dám vô lễ với ta?" "Hoàng Đế còn có thể phanh thây ông, tôi lại có thể để ông bắt nạt sao?" Lục Vũ bây giờ cảm thấy trong người cũng không ổn, toàn thân đau nhức, nhưng vẫn cố gắng gượng!

Hắn đã cất Hắc Kim Cổ Đao đi, tay không có gì, chỉ nhìn Lão Dương không xa, nói: "《Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Bắc Kinh》 ghi lại, Xi Vưu chế tạo binh khí phạt Hoàng Đế, Hoàng Đế bèn lệnh cho Ứng Long tấn công ở cánh đồng Ký Châu.

Ứng Long tích nước, Xi Vưu mời Phong Bá, Vũ Sư tung đại phong vũ.

Chương 699

Hoàng Đế bèn hạ thiên nữ Nhật Bạt, mưa tạnh, bèn giết Xi Vưu." Nói đến đây, mắt Lục Vũ đột nhiên sáng lên, lại nhìn Lão Dương từ trên xuống dưới, rồi lại quan sát kỹ cỗ quan quách khổng lồ đang giam giữ mình.

Trầm tư một lát, hắn nhìn Lão Dương nói: "Tôi đột nhiên hiểu ra, tại sao bên ngoài lại có Hoàng Tuyền." "Xi Vưu thích nước, nước cạn thì chết." "Thú vị, thú vị..." Trong thần thoại truyền thuyết, có rất nhiều cách nói về trận chiến Trác Lộc giữa Hoàng Đế và Xi Vưu, trong đó có một cách, là bổ sung từ 《Sơn Hải Kinh》.

Truyền thuyết kể rằng, khi trận chiến đang ở thế giằng co, Xi Vưu cầu viện Phong Thần và Vũ Thần, lập tức gió lớn bạt núi nhổ cây, mưa to như thác đổ, mặt đất sóng lớn ngập trời, một vùng mênh mông nước.

Bộ lạc Cửu Lê nhân cơ hội đó đánh úp, đánh cho bộ tộc Hiên Viên tan tác!

Khi đó, bộ tộc Hiên Viên đã nhờ Hạn Bạt trợ trận, khiến chiến trường đại hạn, Phong Thần Vũ Thần liền tháo chạy, nước lớn tan biến, bùn lầy khô nứt.

Bộ tộc Hiên Viên thừa cơ phản công, bộ lạc Cửu Lê đại bại!

Chuyện này tuy là truyền thuyết, nhưng lúc này Lục Vũ nói ra, rõ ràng thấy khóe mắt Lão Dương bất giác giật giật, hiển nhiên chuyện này vẫn ảnh hưởng đến tâm trạng của ông ta.

"Ha, nói nhiều thì có ích gì, ngươi còn dám chiến một trận nữa không?" Lão Dương nhìn Lục Vũ một cái, ánh mắt lại chuyển sang Ngoa Thú trên đầu Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Nhanh lên đi, ta không có

nhiều thời gian chờ các ngươi đâu, tự sát đi." "Ông đến đây." "Các ngươi quá yếu, không xứng để ta động thủ." Dứt lời, Lão Dương đột nhiên vẫy tay, nhẹ nhàng đẩy cái quách một cái.

Ngay sau đó, nước lớn trực tiếp từ dưới trào lên!

Thấy cảnh này, Lục Vũ chợt hiểu ra, thầm nghĩ khó trách nước trong con sông kia lúc nhiều lúc ít.

Hóa ra là vị Chiến thần trong truyền thuyết này đang chơi với nước!

Lục Vũ tay không ngừng động tác, lấy ra Tị Thủy Châu, trực tiếp ngăn cản dòng nước vàng vô tận, để mấy người không bị tấn công.

Lão Dương thấy vậy, cười lạnh một tiếng: "Cũng có chút thủ đoạn, vậy ta xem các ngươi có thủ đoạn lớn đến đâu!" Dứt lời, ông ta vẫy tay, đám Thiết Đầu Long Vương và Triết La Khuê ẩn trong nước đều lao về phía họ!

Lục Vũ và Vương Bàn Tử là chuyên gia giết cá, cơ bản không tốn chút sức lực nào, nhẹ nhàng chém chết mấy con Triết La Khuê.

Còn con Thiết Đầu Long Vương kia, dù sao cũng là yêu thú, rất thông minh, giống như một con lươn luồn lách, căn bản không đi qua bức tường nước của Tị Thủy Châu!

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên phát hiện có gì đó khác thường, vội nói: "Tiểu ca nhi, cậu có chú ý không, có một vệt máu bay về phía Lão Dương." Lục Vũ vừa vung đao chém đứt một con Triết La Khuê, thì thấy một vệt máu bay thẳng về phía Lão Dương.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, phỏng đoán: "Đường đường là Chiến thần viễn cổ, muốn ăn huyết thực, lại không dám động thủ, giỏi quá nhỉ!

Bàn Tử, đập đầu, đánh ngất lũ cá này, không giết!" Cùng lúc đó,

Lão Dương nuốt vệt máu kia, mặt lộ vẻ hưởng thụ, cười nói: "Lời của nhóc con, giống như lão già Hoàng Đế vậy, thật đáng ghét!

Nếu đã vậy, ta sẽ tiễn ngươi đi đầu thai trước!" Dứt lời, Lão Dương lại lao về phía Lục Vũ!

Cũng không thấy ông ta dùng vũ khí gì, trong nước cũng đi lại như trên đất bằng, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Lục Vũ, một quyền đấm thẳng vào Lục Vũ.

Có kinh nghiệm đối đầu trực diện với Lão Dương từ trước, lần này Lục Vũ căn bản không đối đầu trực diện với ông ta.

Thấy nắm đấm của Lão Dương đến, hắn bước chân lệch đi, trực tiếp né tránh, một cú dịch chuyển đã vòng ra sau lưng Lão Dương.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay đâm thẳng vào lưng Lão Dương!

Thấy mũi đao chỉ còn cách Lão Dương một bước, Lão Dương không tiến mà lùi, lùi liền mấy bước, trực tiếp va vào lưỡi đao, dùng lưng đẩy Lục Vũ cùng lùi lại!

Sức mạnh này, thật không thể tưởng tượng nổi!

Lục Vũ đang nghĩ nên đánh với Lão Dương thế nào, đột nhiên chú ý thấy xa xa có mấy bóng người không ngừng lắc lư.

Lục Vũ trong lòng căng thẳng!

Hỏng rồi!

Tị Thủy Châu của hắn không thể che chắn xa như vậy, Vương Bàn Tử, Ngô Tà đều bị chìm trong nước, có khi toi rồi...

Lục Vũ không dám dây dưa với Lão Dương, quay đầu liếc một cái, thấy đã sắp đến mép quan tài, bèn quay người chạy thẳng về phía mép.

Mấy bước sau, hắn dậm mạnh lên quan tài, mượn Thê Vân Tung

trực tiếp bay lên không!

Đang định xoay người lao về phía Vương Bàn Tử và những người khác, thì thấy một bàn tay lướt qua trước mắt, tóm thẳng vào đỉnh đầu mình!

Lục Vũ trong lòng kinh hãi, vội rụt đầu, mang theo Ngoa Thú vừa vặn né được cú tóm của Lão Dương!

Nhưng hắn không ngờ, Lão Dương không phải muốn tóm Ngoa Thú, mà là cầm một sợi dây thừng, trực tiếp trói chặt Lục Vũ!

Sợi dây thừng này, chính là Khổn Thi Tác mà Vương Bàn Tử trước đó đã trói Lão Dương, Lục Vũ thử giãy giụa, nhưng càng giãy, dây thừng càng siết chặt!

Lúc này, Lão Dương quay người lại, ung dung nói: "Đã cho ngươi cơ hội mà không biết dùng, bây giờ thì sao, vẫn chỉ có thể ở lại đây?

Nhóc con, tự mình qua đây, đừng để ta phải động thủ!" Giọng Lão Dương vừa dứt, sắc mặt Ngoa Thú nhanh chóng đỏ bừng!

Ban đầu, sau khi uống rất nhiều máu rồng, mặt nó đã luôn đỏ, bây giờ bị Lão Dương nói vậy, mặt càng đỏ như máu, cổ họng động đậy, miệng há ra, "oa" một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra!

Ngụm máu này không biết đã phun ra bao nhiêu, lập tức nhuộm đỏ bức tường nước trước mặt, còn có rất nhiều máu phun lên người Lão Dương.

Lão Dương vốn đang định nói thêm câu gì đó, nhưng bây giờ sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng lùi lại, xuyên qua bức tường nước, dùng nước điên cuồng rửa vết máu trên người.

Chương 700

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy Ngoa Thú sợ hãi "oa oa" khóc lớn, la hét: "Xong rồi!

Không sống nổi nữa rồi!

Khó khăn lắm mới thoát khỏi tay một lão biết tam, tên khốn này lại sắp ăn thịt cô nãi nãi!

Lão Thiên gia ơi, Người không mở mắt ra được à..." Ngoa Thú la hét, nhưng mắt Lục Vũ lại sáng lên!

Lão Dương sợ máu!

Không đúng!

Không thể đơn giản như vậy!

Nếu Lão Dương sợ máu, tại sao trước đó lại hút máu?

Hít!

Chờ đã!

Hiểu rồi!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một khả năng, trong lòng khẽ động, rạch lòng bàn tay mình, Kỳ Lân huyết chảy ra, cả lòng bàn tay lập tức đẫm máu!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, từ lúc Ngoa Thú phun máu đến lúc Lục Vũ nghĩ thông suốt, chỉ trong nháy mắt.

Lục Vũ càng không chút do dự, một bước lao ra, trực tiếp sử dụng Kỳ Lân Biến, khiến thực lực của mình lại tăng lên, nhanh chóng đuổi theo Lão Dương đang ở trong nước!

Lúc này, hắn cũng không thể lo cho Vương Bàn Tử và Ngô Tà, chỉ có thể để họ nín thở một lát, còn mình thì một chưởng đánh thẳng về phía Lão Dương!

Lục Vũ truy đuổi, Lão Dương bỏ chạy, trong chốc lát, bóng người đan xen!

Lục Vũ thấy vậy, càng truy đuổi không tha!...

Bên kia, Ngô Tà, Lương sư gia nín thở trong nước đến chóng mặt hoa mắt, chỉ có Vương Bàn Tử dựa vào việc đã luyện Quy Tức Công, miễn cưỡng có thể giữ được bình tĩnh, lờ mờ có thể thấy hai bóng người trong nước không ngừng đan xen biến ảo!

Chỉ là nước sông đục ngầu, cậu ta cũng không nhìn rõ lắm.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng gầm giận dữ long trời lở đất!

Vương Bàn Tử trong lòng kinh hãi, cả người giật nảy.

Trong chớp mắt, mực nước bên cạnh nhanh chóng hạ xuống.

Chẳng bao lâu, không còn một giọt nước nào, có thể thấy Lục Vũ và Lão Dương đang đứng cách đó không xa, đối mặt nhau.

Cả hai đều có chút quần áo tả tơi, quần áo của Lão Dương còn rách nát hơn Lục Vũ một chút, mặt đỏ bừng, từng vệt máu vẽ trên mặt, xem ra là bút tích của Lục Vũ!

Tình hình của Lục Vũ cũng không khá hơn, hoặc có thể nói là nghiêm trọng hơn Lão Dương rất nhiều.

Cánh tay trái của hắn buông thõng vô lực, cẳng tay cong ở một góc độ vô cùng kỳ quái, xem ra đã gãy.

Ngoài cẳng tay bị gãy, trên người hắn còn có vô số vết thương lớn nhỏ!

Nhưng bây giờ, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai động thủ.

Lục Vũ thở hổn hển, trông có vẻ thảm hại hơn Lão Dương đối diện một chút.

Nhưng...

Lão Dương đứng yên không động, thậm chí không thở, mắt mở lại, nhìn Lục Vũ một cái: "Ngươi đi đi, chuyện lần này, coi như xong.

Đi đi!" Lão Dương sợ rồi, chính xác mà nói là Xi Vưu nhập vào Lão Dương... sợ rồi!

Thao tác vừa rồi của Lục Vũ, hoàn toàn đánh trúng vào điểm yếu của ông ta!

Quả thực, sức mạnh của tàn hồn Xi Vưu cực mạnh, nhưng ông ta chỉ là một luồng tàn hồn, căn bản không thể làm gì, chỉ có thể ký thác tàn hồn lên người khác!

Người bình thường, căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh kinh khủng của tàn hồn ông ta, chỉ có Lão Dương do cây thần thanh đồng bồi dưỡng ra, không âm không dương, không phải người cũng không phải quỷ, không thuộc tam giới, là một dạng năng lượng thể đặc biệt, mới có thể chịu đựng được năng lượng của ông ta!

Nhưng oái oăm thay, loại năng lượng thể đặc biệt của Lão Dương lại sợ nhất là máu bẩn!

Nếu là máu của chính ông ta thì không sao, nhưng máu bẩn từ bên ngoài ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể ông ta, sẽ khiến Xi Vưu không thể nhập vào!

Vừa rồi Lục Vũ đã nắm được điểm này, dùng Kỳ Lân huyết của mình tấn công Lão Dương dữ dội!

Lúc này, Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, nắm chặt Mô Kim Phù trên ngực, quay đầu liếc Vương Bàn Tử một cái, rồi mới tự nhủ: "Sớm biết ông sợ máu, tôi liều mạng đổ máu cũng phải cho ông toi đời." Khi hắn quay đầu lại, Vương Bàn Tử đã hiểu ý, một tay nắm chặt Mô Kim Phù, nghe rõ câu nói đó của Lục Vũ, còn nghe được một câu Lục Vũ nói riêng với cậu ta!

Chương 701

Ngô Tà cũng đã lấy lại hơi, nhìn Lão Dương, cắn răng, dùng chủy thủ cắt vào lòng bàn tay mình!

Cú này lại khiến cậu ta đau đến nhe răng trợn mắt!

Tiếp đó, cậu ta cắn răng hét lớn một tiếng, lao thẳng về phía Lão Dương!

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử cũng hét lớn "Bàn gia liều mạng với mày", cùng Ngô Tà lao về phía Lão Dương!

Hai người ngày càng gần Lão Dương, tay của Lão Dương cũng đã giơ lên!

Chỉ là đang định động thủ, Vương Bàn Tử đột nhiên đổi hướng, lao thẳng về phía cái quách thủy tinh đó, cây côn lớn trong tay đập thẳng vào nắp quan!

Đây là lời Lục Vũ truyền cho cậu ta qua Mô Kim Phù!

Lão Dương vốn đang toàn thần cảnh giác lập tức biến sắc!

Nhưng ông ta đang định đuổi theo Vương Bàn Tử, lại bị Ngô Tà từ phía trước ôm chặt, vô số máu bẩn bôi lên mặt, lên đầu ông ta!

Máu của Ngô Tà cộng với những vệt máu Lục Vũ để lại trước đó, biến mặt Lão Dương thành một cái mặt máu.

"Lão Dương!

Mẹ kiếp nhà ông mau tỉnh lại cho tôi!

Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên tỉnh lại!" Lúc này Ngô Tà cũng không biết làm vậy có tác dụng không, nhưng từ xưa đến nay người bị nhập đều làm như vậy, dù sao bây giờ cũng là liều mạng, tỉnh được

thì tỉnh, không tỉnh được thì tính sau!

"Cút!" Thấy Vương Bàn Tử đã chạy đến bên cạnh quách, một côn đã đập xuống, Lão Dương miệng gầm lên giận dữ, càng không ngừng giãy giụa!

Nhưng bây giờ, Ngô Tà biết rõ đây là thời khắc quan trọng, căn bản không dám buông tay, siết chặt cổ Lão Dương, mặc cho ông ta giãy giụa thế nào cũng không thoát được!

"Buông ta ra!" "Buông ta ra!" "Ta sẽ giết ngươi!" Dù Lão Dương có gầm thét thế nào, Ngô Tà vẫn không buông tay, gân cổ hét lớn: "Lão Dương, ông mau tỉnh lại cho tôi!

Đồ khốn, đầu óc ông để thở à!" "Mau tỉnh lại cho tôi!" Dứt lời, Ngô Tà quyết tâm, đặt tay mình lên mặt Lão Dương ra sức chà, dù vết thương ở lòng bàn tay đau đến mức mặt cậu ta biến dạng, vẫn không ngừng chà, không hề dừng lại!

Bên kia, Vương Bàn Tử hét lớn: "Tiểu ca nhi, đập không ra!" Trong lúc hét, Lục Vũ đã nhịn đau, đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, vừa ăn thuốc trị thương hồi phục thể lực, vừa nhìn cái quách.

"Tiểu ca nhi, nhanh lên!

Tôi thấy Tiểu Tam Gia sắp không trụ nổi rồi!

Ái chà!" Vương Bàn Tử không đợi được, không nhịn được thúc giục một câu.

Lục Vũ quay đầu liếc một cái, Ngô Tà thật sự có chút không trụ nổi.

Cậu ta bị Lão Dương một tay túm lấy cánh tay, nhấc bổng lên.

Lão Dương đang định ném cậu ta ra ngoài, Vương Bàn Tử vội chạy hai bước qua, từ phía sau ôm chặt Lão Dương, thuận tiện túm

lấy cánh tay Ngô Tà.

Trong nháy mắt, hai người, trước, sau kẹp chặt!

Lão Dương chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị hai người đối xử như vậy, không khỏi nổi giận, hai tay không ngừng đập!

Vương Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn không buông tay, chỉ từ kẽ răng nặn ra một câu: "Đánh, đánh đi, vừa hay Bàn gia đây không nỡ tự làm mình bị thương, mày đánh tao, Bàn gia phun cho mày một mặt máu!" Dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh lớn ập đến, đầu không biết bị thứ gì đập một cái, chỉ cảm thấy chóng mặt hoa mắt, lảo đảo.

Giây tiếp theo, cậu ta cuối cùng cũng phản ứng lại là Lão Dương đã húc mình một cái.

Thấy sau gáy Lão Dương lại húc tới, Vương Bàn Tử cũng nổi điên, húc thẳng lên, còn cắn chặt lấy tai Lão Dương, dồn hết sức!

Cú này càng khiến Lão Dương tức giận, hét lớn: "Ngươi tìm..." Chỉ là một câu còn chưa nói xong, cơ thể Lão Dương đột nhiên loạng choạng một cái, mang theo Ngô Tà và Vương Bàn Tử trên người, ba người cùng ngã xuống đất.

Vương Bàn Tử sau khi ngã xuống, lập tức lại lao vào người Lão Dương, đang định cắn thêm một miếng nữa, thì nghe Ngô Tà đột nhiên nói: "Bàn gia, hình như có gì đó không ổn." "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, đột nhiên phát hiện Lão Dương ngã trên đất, không động đậy.

Đây là?

Cậu ta lập tức phản ứng lại, vội quay đầu nhìn Lục Vũ, thì thấy Lục Vũ đang ngồi trên đất thở hổn hển, bên cạnh có một cái hố lớn, trước mặt bày một đống đồ.

Còn cái quách kia, đã biến mất không dấu vết.

Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, không thể tin nổi hỏi: "Tiểu ca nhi, cái quan tài lớn kia..." Lục Vũ gật đầu, khẽ thở ra một hơi, nói: "Thu vào rồi." Vừa rồi hắn thay Vương Bàn Tử đến đập quan tài, phát hiện cái quan tài lớn này thật sự quá chắc chắn!

Đập không vỡ, cạy không ra, nổi điên liền thu cả cái quan tài lớn vào trong Quỷ Động Ma Mộc.

Ngoài dự kiến là, khi hắn thu quan tài vào, một luồng tàn hồn của Xi Vưu, lập tức rời khỏi cơ thể Lão Dương, chui vào trong quan tài...

Lục Vũ nói đơn giản vài câu, kể lại sự việc, mấy người đều mặt mày mờ mịt, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không phải họ tự mình trải qua, họ dù thế nào cũng không dám tin những gì vừa xảy ra.

Mãi một lúc sau, Ngô Tà nuốt nước bọt, lại lắc đầu, khó hiểu nói: "Chuyện này kỳ lạ quá, tại sao lại đặt thi thể của Xi Vưu ở đây?" "Đoạn long dưỡng linh." Lục Vũ khẽ thở dài, nói: "Tuy thuyết về long mạch cực kỳ huyền diệu, nhưng cách nói này từ xưa đã có." "Tần Lĩnh xuất long mạch, cũng không biết là ai có thể tìm được đoạn long mạch này, lại đặt thi thể của Xi Vưu ở đây để nuôi dưỡng." Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Cái này...

Chương 702

tôi có một phỏng đoán.” Nghe thấy giọng nói này, mấy người quay đầu lại, mới thấy Lương sư gia đang đứng ở góc, run rẩy nói một câu.

Trước đó mấy người bận đại chiến với Lão Dương, đều quên mất sự tồn tại của ông ta.

Không ngờ, lão già nhỏ bé này cũng mạng lớn, gặp phải chuyện như vậy mà không chết.

“Nói xem.” “Vâng vâng.” Lương sư gia liên tục gật đầu, đáp một tiếng rồi vội vàng nói: “Không biết các vị đã nghe nói về Xà Quốc và Hoa Tư Cổ Quốc chưa?” “Có gì mà không biết?” Vương Bàn Tử huênh hoang nói một câu.

Lần này, cậu ta cũng đã làm một số bài tập, lập tức nói: “Lịch sử của quốc gia Xà Quốc này lúc ẩn lúc hiện, xuất hiện rải rác trong một số thẻ tre cổ, đầu Tây Chu dường như đã có một thời gian thịnh vượng, sau đó đến giữa Tây Chu, thì đột nhiên biến mất, dường như trong khoảng mười đến hai mươi năm, đã nhanh chóng biến mất trong rừng rậm nguyên thủy.” “Lần này chúng ta đến, không phải là vì Lão Dương phát hiện ra thứ nghi là thanh đồng linh của Xà Quốc sao.

Hả?

Ông ta còn chưa tỉnh à?

Chưa tỉnh thì thôi...” Ngô Tà đang chăm sóc Lão Dương, bổ sung: “Truyền thuyết nói Xà Quốc là hậu duệ phân liệt từ Hoa Tư Cổ Quốc, nhưng bao nhiêu năm qua, cũng không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh điều này, Xà Quốc tuy có rắn hai thân mặt người làm đồ đằng, nhưng cái này và truyền thuyết Phục Hy mặt người thân rắn không thể nói là hoàn toàn giống nhau, vẫn có chút gượng ép.”

“Không, không, không, tôi muốn nói không phải chuyện này.” Lương sư gia liên tục xua tay, lại bắt đầu trổ tài văn chương: “《Cương Giám Dịch Tri Lục》 ghi, mẹ của Thái Hạo ở tại Hoa Tư Chi Chử.” “Lại theo 《Trúc Thư Kỷ Niên Tiền Biên》, Thái Hạo Bào Hy thị, mẹ của Thái Hạo ở tại Hoa Tư Chi Chử, đạp lên dấu chân của người khổng lồ, trong lòng có cảm động, cầu vồng quấn quanh, do đó mà sinh thần...” Vương Bàn Tử ngơ ngác, Ngô Tà và Lục Vũ cũng không hiểu rõ tình hình.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử không nhịn được thúc giục vài câu, Lương sư gia mới đi vào vấn đề chính: “Cổ quốc Hoa Tư chính là ở Lũng Tây, đầm Hoa Tư chính là huyện Cổ Lam, cũng chính là nơi này!” “Hả?” “Gì cơ?” Cả mấy người đều không quá quen thuộc với đoạn truyền thuyết cổ xưa này.

Dù sao chuyện thời thượng cổ, phần lớn mọi người biết được danh hiệu Tam Hoàng Ngũ Đế là đã khá lắm rồi.

Những chuyện được ghi lại trong cổ văn như thế này, trừ phi cố tình tra cứu, ai mà biết được?

“Cổ quốc Hoa Tư là một quốc gia mẫu hệ, vua một nước là Hoa Tư thị.

Hoa Tư thị sinh ra Phục Hy, Nữ Oa, Phục Hy và Nữ Oa sinh ra Thiếu Điển, Thiếu Điển sinh ra Viêm, Hoàng nhị đế.” Nghe đến đây, Lục Vũ dường như nghĩ tới điều gì, hỏi: “Ý của ông là, nơi này không chỉ do nước Xà xây dựng, mà là do Hoàng Đế xây dựng để trấn áp Xi Vưu?” “Chính xác, chính xác.” Lương sư gia không khỏi nhìn Lục Vũ thêm một cái, liên tục gật đầu, nói: “Văn hóa nước Xà bị đứt gãy, khiến người ta không thể tìm ra manh mối, chỉ có thể dựa vào tượng rắn hai thân mặt người để liên hệ nó với cổ quốc Hoa Tư.” “Nhưng cổ quốc Hoa Tư cũng không dùng hình tượng thân rắn mặt người của

Phục Hy làm đồ đằng.

Dù sao, làm gì có quốc gia của mẹ lại dùng con trai làm đồ đằng chứ…" "Tôi vẫn luôn cảm thấy điểm này vô cùng, vô cùng kỳ lạ, cũng không hợp lý.

Rất nhiều nhà khảo cổ học và sử học cũng tranh cãi rất nhiều về điểm này." Vương Bàn Tử nghe mà lùng bùng lỗ tai, không nhịn được cắt lời Lương sư gia: "Bây giờ không nói chuyện Hoa Tư với ông nữa, tôi chỉ hỏi ông, rốt cuộc chỗ này là thế nào?" Lương sư gia cười khổ một tiếng, đang định giải thích thì Lục Vũ lên tiếng: "Cậu đừng nghĩ chuyện này phức tạp quá." "Thực ra nói đơn giản thì, cậu cứ coi như không có nước Xà này là được." "Vậy nơi này?" "Nơi này chỉ là một trò che mắt của Hoàng Đế thôi." "Ờ…" Vương Bàn Tử gãi đầu, vẫn chưa thông suốt lắm.

Lúc này, Ngô Tà cũng đã hiểu ra, liền nói: "Chuyện thời thượng cổ không có chứng cứ gì, chúng ta cũng chỉ có thể phỏng đoán." "Bàn gia, thực ra cậu có thể nghĩ thế này." "Hiên Viên diệt Xi Vưu, Hoàng Đế lên ngôi thống nhất thiên hạ, đúng không?" "Đúng vậy." "Hoàng Đế phanh thây Xi Vưu, trấn áp khắp thiên hạ.

Tuy đây là truyền thuyết, nhưng nếu truyền thuyết này là thật, sau khi Xi Vưu bị phanh thây, phải có người canh giữ chứ?" Vương Bàn Tử gãi đầu, hỏi: "Cho nên mới có nước Xà?" "Đúng, nhưng Hoàng Đế đã dùng một trò che mắt, không dùng tượng rắn mặt người truyền thống của Phục Hy, mà đổi thành rắn hai thân mặt người.

Trong đó rốt cuộc có ý nghĩa gì thì không biết.

Nhưng có thể là vì mục đích hạ thấp?

Dù sao, Xi Vưu cũng không phải là tên thật của chiến thần Cửu Lê…" "Nói vậy thì tôi hiểu rồi." Vương Bàn Tử bừng tỉnh, nói: "Nói trắng ra là Hoàng Đế xử đẹp Xi Vưu xong, trong lòng vẫn không yên,

nhất định phải phanh thây hắn, còn phải cho người trông chừng mới yên tâm, đúng không?

Cho nên mới giấu cánh tay của hắn về quê nhà mình, trên địa bàn của cổ quốc Hoa Tư, đúng không?" "Nhưng cũng không đúng." Nói được một nửa, Vương Bàn Tử lại gãi đầu: "Vừa nãy tiểu ca nhi lại nói nơi này là thế 'đoạn long dưỡng linh', thế chẳng phải mâu thuẫn sao?" "Bàn gia, là cậu vội quá thôi." Lương sư gia tiếp lời: "Nó không phải hình thành trong một sớm một chiều." "Ồ… tôi hiểu rồi." Vương Bàn Tử vỗ trán một cái, nói: "Tức là sau thời Hoàng Đế, hậu duệ của bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu vẫn còn sống, sau đó vẫn luôn để mắt tới nơi này, về sau chờ được cơ hội đã thay đổi phong thủy ở đây, từ trấn áp đoạn long mạch biến thành dưỡng linh?" "Chẳng trách ở đây có nhiều xác chết như vậy, xem ra họ đã đánh không biết bao nhiêu trận ở đây, chết không biết bao nhiêu người…" Phải nói rằng, Vương Bàn Tử đi theo Lục Vũ một đường đã trưởng thành, lúc này cũng trở nên thông minh hơn nhiều, phân tích nhiều chuyện rất có đầu có đuôi.

Cách nói của cậu ta cũng trùng khớp với suy nghĩ của Lục Vũ, nhưng họ cũng không có bằng chứng gì.

Suy cho cùng, những chuyện này đều xảy ra vào thời xa xưa, ai có thể nói rõ được chứ?

"Vậy bây giờ chúng ta?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Vừa rồi đã nghỉ ngơi ở đây một lúc, không thể cứ ở mãi đây được.

Lục Vũ tự nhiên cũng hiểu điều này, chỉ là chưa kịp nói gì, Lão Dương hôn mê nửa ngày đột nhiên thở ra một hơi dài.

Cây côn của Vương Bàn Tử lập tức gác lên cổ Lão Dương, ngay cả Ngô Tà cũng giơ dao găm lên, kề vào cổ Lão Dương, chỉ cần có chút gì không ổn… "Ấy?

Các người làm gì vậy?" Lão Dương mặt đầy vẻ mờ mịt.

Ngô Tà hỏi: "Lão Dương, ông không nhớ gì cả sao?" "Nhớ gì?" Lão Dương suy nghĩ kỹ rồi nói: "Tôi chỉ nhớ mình đang ở trên nắp quan tài, sau đó đột nhiên ngất đi." Lúc này, Ngoa thú bên cạnh nói: "Hắn không nói dối." Có một cái máy phát hiện nói dối hình người ở đây, Lục Vũ cũng không nói gì thêm, ngược lại Lương sư gia quay đầu, vẻ mặt kích động nhìn tiểu quỷ bên cạnh Lục Vũ.

Tiểu quỷ hung hăng trừng mắt nhìn ông ta một cái, a thé lên: "Còn nhìn cô nãi nãi, cô nãi nãi giết chết ngươi!" Câu này vừa dứt, liền nghe một tiếng "cạch".

Âm thanh không lớn, nhưng trong chiếc quan tài tĩnh lặng lại cực kỳ rõ ràng.

Cả mấy người bất giác quay đầu lại, liền thấy một cái bình Lục Vũ để trên đất, chưa kịp cất vào ba lô, bỗng lăn về phía bên kia.

Lục Vũ sắc mặt hơi đổi, trầm giọng nói: "Không ổn, quan tài bị nghiêng rồi!" Lục Vũ vừa dứt lời, mấy người liền cảm thấy quan tài đột nhiên nghiêng hẳn về một bên!

Chiếc quan tài lớn mà họ đang đứng vốn cách mặt đất gần nửa mét, bây giờ nghiêng đi, cả mấy người đều chao đảo.

Đặc biệt là những thứ Lục Vũ để trên đất, tất cả đều lăn hết về phía bên kia!

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, quay người lao thẳng đến những pháp khí chưa kịp cất đi.

Đùa chắc, những pháp khí đó gần như là toàn bộ gia tài của hắn, lúc này mà mất hết thì còn chơi bời gì nữa!

Vương Bàn Tử cũng hiểu rõ điều này, vội vàng quay người cùng Lục Vũ thu dọn những pháp khí đó.

Lục Vũ tay không ngừng động, vội vàng nhét những pháp khí còn lại vào khe hở của gỗ ma Quỷ Động, để tránh lát nữa lại xảy ra tình huống khẩn cấp, làm mất đồ.

Ngô Tà, Lão Dương và Lương sư gia cũng đều vào giúp.

Chương 703

Chỉ là bọn họ đều không chú ý, lúc Lương sư gia giúp đỡ, đã giấu đi một viên châu nhỏ, không giao cho Lục Vũ.

Quan tài nghiêng ngả, Lục Vũ cũng không thể để ý nhiều chuyện như vậy, vội vàng thu dọn đồ đạc xong, vội nói: "Bàn Tử, xông ra ngoài, cậu dẫn theo Lão Dương và Lương sư gia." Cánh tay trái của hắn đã gãy, không thể dùng sức, dặn dò một câu xong, tay phải nắm lấy Ngô Tà, trầm giọng nói: "Nắm chắc!" Nói xong, chân phải đạp mạnh xuống đất, cả người bay vọt lên!

Một chiêu Thê Vân Tung, nhanh chóng leo lên, trong nháy mắt đã trèo lên đỉnh quan tài.

Vương Bàn Tử tuy không tình nguyện, nhưng vẫn tay trái Lão Dương, tay phải Lương sư gia, dẫn hai người trèo lên đỉnh quan tài.

Đứng trên đỉnh nhìn xuống, sắc mặt mấy người đều trở nên vô cùng tệ!

Nền đá xanh bên dưới quan tài đã xuất hiện một vết nứt rất rõ ràng.

Xem ra chẳng bao lâu nữa sẽ sụp đổ!

Đến lúc đó, chiếc quan tài này cùng vô số hài cốt, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lục Vũ quan sát bốn phía, cuối cùng nhìn thấy một tia sáng xanh trong khe nứt!

Trong không khí, dần dần có thêm một mùi vị kỳ lạ, giống như mùi khói lửa… "Đây là… mùi lưu huỳnh!" Khi Lục Vũ chú ý đến khe nứt đó, sắc mặt Ngô Tà cũng lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Rất lâu trước đây, khi mới vào sơn động, cậu đã cảm thấy mùi đó có chút kỳ lạ, có chút quen thuộc, nhưng lúc đó hoàn toàn không nhớ ra được.

Mãi cho đến bây giờ, cuối cùng cũng nhớ ra, mùi đó chính là mùi lưu huỳnh!

Chỉ là mùi lưu huỳnh hòa lẫn với hơi ẩm trong sơn động, khiến người ta khó phân biệt.

Cho đến bây giờ, cậu vô cùng chắc chắn, mùi đó chính là lưu huỳnh!

"Ngọn lửa màu xanh đó chính là do lưu huỳnh cháy mới tạo ra được!" Ngô Tà nói rất nhanh, vội vàng nói: "Nói chung, trong suối nước nóng có chứa lưu huỳnh là rất bình thường, nhưng không biết tại sao bên dưới lại có nhiều mỏ lưu huỳnh như vậy…" "Lưu huỳnh cháy tạo ra nhị dưỡng hóa lưu (SO2), khi nhị dưỡng hóa lưu hòa tan trong nước sẽ tạo thành axit sunfurơ.

Axit sunfurơ bị oxy hóa thêm sẽ nhanh chóng và hiệu quả tạo ra axit sulfuric, mưa axit chính là hình thành như vậy…" Ngô Tà nói những biến đổi này, bọn họ không hiểu rõ lắm.

Nhưng nhị dưỡng hóa lưu có độc, axit sulfuric có tính ăn mòn mạnh, ai cũng biết!

Hơn nữa, nếu trong không khí có một lượng lớn bụi lưu huỳnh, sẽ gây ra nổ, đến lúc đó… "Chết tiệt!

Toang rồi!

Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ!" Nhìn những ngọn lửa màu xanh từ dưới vọt lên, đã cháy đến mặt đất, Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng!

Không chỉ cậu ta đau đầu, mà cả mấy người bây giờ đều đau đầu!

Bên dưới là mỏ lưu huỳnh đang cháy, trong không khí có nhị dưỡng hóa lưu, may mà lúc này nước chưa dâng lên, nếu nước dâng lên nữa thì… Khoan đã!

Nước!

Lục Vũ nghĩ tới điều gì đó, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, cái lỗ lớn bị quan tài dưỡng linh che khuất trước đó không hề có nước trào ra nữa, vẫn ở trong trạng thái khô cạn.

Lục Vũ cẩn thận nhớ lại, nước trào ra từ con đường nước đó trước đây không phải là suối nước nóng, tuy có hơi đục, nhưng chỉ là vì "dòng chảy ngược", trong nước có thêm một ít tạp chất.

Vậy có nghĩa là, cái lỗ lớn đó nên được kết nối với một nhánh khác của dòng sông.

"Tôi biết rồi!" Không đợi Lục Vũ mở miệng, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng: "Tôi biết cái quan tài lớn này là thế nào rồi, mấy cây cột dưới quan tài chính là những cây cột gỗ nam mộc vàng mà chúng ta thấy ở dưới trước đó!" Chuyện này Lục Vũ đã nghĩ đến từ khi nhìn thấy những cây cột lớn.

Chỉ là hắn không ngờ, câu nói tiếp theo của Vương Bàn Tử lại có chút hợp lý.

"Tiểu ca nhi, không phải vẫn luôn nói xương cốt có phốt pho, sẽ tạo ra ma trơi sao.

Tôi đoán là vừa rồi những bộ xương đó rơi xuống quá nhiều, không biết làm sao mà ma trơi đã đốt cháy lưu huỳnh trong động, lưu huỳnh lại đốt cháy những cây cột lớn!" Nghe vậy, Ngô Tà liên tục gật đầu: "Khả năng này rất lớn, Bàn gia, vậy cậu nói bây giờ chúng ta làm sao?" Một câu nói lại làm khó Vương Bàn Tử.

Cậu ta nghĩ thông được điểm này đã là may mắn lắm rồi, lúc này

bảo cậu ta nghĩ ra lối thoát thì tuyệt đối không có khả năng.

"Hay là, đi lên trên?" Vương Bàn Tử thử nói một câu.

Chỉ là lời vừa dứt, đã thấy ngọn lửa màu xanh từ khe nứt bên dưới bùng lên, khiến cả đại điện càng thêm sáng rực!

Trong không khí, mùi hăng nồng ngày càng đậm đặc.

Mà phía trên họ, ngày càng nhiều tro bụi bay xuống… "Không ổn!" "Sắp nổ rồi!" "Lui!" Không kịp nói thêm, Lục Vũ đưa tay, trực tiếp kéo Ngô Tà nhảy xuống quan tài lần nữa, chạy về phía cái lỗ lớn trong quan tài… Vừa chạy được mấy bước, liền nghe sau lưng một tiếng nổ lớn "Ầm", ngay sau đó là một luồng khí mạnh ập tới!

Lục Vũ chỉ cảm thấy một luồng khí mạnh mẽ, hất tung mình lên.

Trong tai "ong ong ong" không nghe thấy âm thanh gì, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng!

Giây tiếp theo, đột nhiên cảm thấy trên đầu rất đau, dường như bị thứ gì đó đập trúng.

Vừa ngẩng đầu lên, mới phát hiện một mảnh xương từ trên trời rơi xuống.

Chương 704

Không, không phải một mảnh!

Vụ nổ vừa rồi đã làm nổ tung những đống xương cốt chất đống bên cạnh quan tài, trong khoảnh khắc, các loại xương cốt như mưa rơi, lốp đốp rơi xuống.

Lục Vũ cố gắng lắc đầu để tỉnh táo lại, vừa nhìn thấy Vương Bàn Tử ở gần đó, vội vàng hét lớn: "Bàn Tử, cậu sao rồi!" "Không sao!" Vương Bàn Tử cũng tỉnh lại, vừa nói xong đã bị một mảnh xương từ trên trời rơi xuống đập trúng, cậu ta vội vàng một tay ôm đầu, chật vật chạy đến bên Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ!" "Mau xuống dưới!" May mắn là, vụ nổ vừa rồi có lẽ xảy ra bên ngoài quan tài, phần lớn lực tác động đều bị quan tài chịu đựng, bọn họ chỉ bị chấn động đến hơi choáng váng, không bị thương.

Lúc này phản ứng lại, Lục Vũ vội vàng thúc giục mấy người nhảy xuống cái hố lớn giữa quan tài.

Nếu không xuống nữa, e rằng vụ nổ tiếp theo họ sẽ không may mắn như vậy… Lúc này cũng không kịp suy nghĩ bên dưới cái hố lớn là thứ gì, tóm lại cái hố lớn là lối thoát duy nhất, đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!

Sau khi nhảy xuống hố lớn, là một lối đi cao khoảng một mét, mấy người hoàn toàn không thể đi, chỉ có thể bò trong đó.

Lục Vũ nhìn, lập tức cảm thấy kỳ lạ!

Đường hầm này lại là… đường hầm trộm mộ!

Hơn nữa đào rất chuyên nghiệp, giống như… tay nghề của Mô Kim Giáo Úy!

Lục Vũ vừa bò về phía trước trong cái hố lớn, vừa thầm tính toán trong lòng.

Cái hố này, chẳng lẽ là do Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy đào?

Nói đến Bất Ngôn Kỵ, có thể xem là hậu duệ của Mô Kim Giáo Úy của Tào Tháo, đều là "quan đạo" chuyên nghiệp.

Dòng dõi Mô Kim có Phát Khâu Ấn và Mô Kim Phù truyền thế, Bất Ngôn Kỵ có "Hà Mộc Tập" lưu truyền.

Lục Vũ đang suy nghĩ, phía trước đột nhiên vang lên giọng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ, đi đường nào." "Ý gì?" "Phía trước có tám con đường." "Kỳ Môn Độn Giáp?" Lục Vũ hơi sững sờ, bảo Vương Bàn Tử tránh ra, mình cố sức bò qua bên cạnh Vương Bàn Tử.

Sau khi qua đó nhìn, trước mặt là một không gian ngang dọc.

Chiều ngang khoảng mười mét, chiều sâu cũng gần hai mét, giống như một đường hầm ngang.

Ở phía bên kia của đường hầm của họ, có tổng cộng tám cái lỗ, cái này nối tiếp cái kia.

Kết cấu này, đừng nói là thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa ai từng nghe qua.

Ai đào hầm mà lại đào như vậy.

Đào liền tám cái hố, cuối cùng hội tụ lại một chỗ?

Thiên hạ không có kiểu làm việc này!

Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, cậu có nghe thấy tiếng gì không?" Lục Vũ nghiêng tai lắng nghe, từ tám cái lỗ, mơ hồ truyền đến tiếng "u u u".

"Đây là…" Lục Vũ nhíu chặt mày, dùng đèn pin chiếu, cẩn thận

nhìn, tám cái lỗ đó, hoàn toàn khác với con đường mà họ vừa chui qua!

Tám con đường đó, bên trong càng bằng phẳng hơn, cũng ẩm ướt hơn.

"Hửm?" Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì, đưa tay sờ lên mặt đất, lại nhìn lên đỉnh đầu, rồi đi thêm hai bước, sờ vào vách tường của tám cái lỗ đó!

Lần này, trong lòng đã rõ.

Tám cái lỗ đó, là vốn có từ khi xây dựng địa cung này, không phải là đường hầm trộm mộ do người đời sau đào.

Ngoài tám cái lỗ này, còn có một lối đi hướng lên trên, có lẽ là để nếu địa cung bị ngập nước, nước sẽ chảy theo lối đi hướng lên đó ra ngoài, không ảnh hưởng đến địa cung.

Vị trí đối diện với lối đi hướng lên đó, cũng là một lối đi.

Chỉ là sau khi đào ra, lại bị người ta lấp lại.

Lục Vũ nói sơ qua phát hiện của mình, Ngô Tà tiếp lời: "Vậy thì phù hợp với cách làm việc của Bất Ngôn Kỵ." "Họ xác định vị trí, sau đó bịt đường hầm lại, để tránh có người hớt tay trên của họ." Nói xong, dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Tiểu ca nhi, chúng ta đổi vị trí, tôi thử đào nó ra." "Được." Tay Lục Vũ không tiện, lúc này cũng không cần khách sáo, lùi về phía sau, nhường vị trí cho Ngô Tà.

Ngô Tà bò ở cửa đường hầm, cố sức xúc đất, lại đẩy đất đào ra vào lối đi khác.

Sau khi đào một lúc, liền nghe một tiếng "keng", mắt Ngô Tà sáng lên: "Đào trúng tấm ngăn rồi!" Lần này, cậu càng có sức, vội vàng đào thêm mấy cái, đào hết lớp đất bên trong, lộ ra một tấm ngăn bằng sắt.

Thứ này, Ngô Tà cũng không phải chưa từng thấy qua.

Không có cơ quan gì, tấm ngăn chỉ là bốn phía có mấu, có thể bám vào vách tường, không bị rơi xuống.

Nhưng tấm ngăn này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, Ngô Tà dùng xẻng sắt cạy mấy cái, tấm ngăn liền bị đánh rơi xuống.

Ngô Tà dùng đèn pin chiếu vào, thấy bên dưới đường hầm vẫn là một cái hố, sâu không thấy đáy, cũng không thấy chỗ rẽ.

"Tiểu ca nhi, cái này đào có hơi kỳ quái rồi." Vừa nói, đột nhiên nghe thấy dưới đáy hố có một tiếng "cạch" giòn tan, giống như va vào kim loại gì đó!

Vương Bàn Tử chép miệng, nói: "Cái quỷ này không phải là cái hố thẳng đứng chứ?" "Nếu mà xuống dưới, chẳng phải là ngã chết tươi sao?" Sự lo lắng của Vương Bàn Tử không phải không có lý, Lục Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Móc Phi Hổ Trảo." Nói rồi, Lục Vũ lấy ra móc Phi Hổ Trảo, đưa cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đưa tay nhận lấy, bắt đầu chuẩn bị.

Chương 705

Vừa chuẩn bị, trong lòng cậu ta lại cảm thấy có chút buồn cười.

Trước đây mỗi lần đi trộm mộ cùng Lục Vũ, tuy không phải là vai phụ mờ nhạt, nhưng cảm giác tồn tại cũng không quá mạnh.

Không ngờ lần này Lục Vũ bị thương, trong mấy người cậu ta lại trở thành người có kinh nghiệm phong phú nhất, trọng trách dò đường cuối cùng cũng rơi xuống vai cậu ta.

"Xong rồi, tiểu ca nhi, vậy tôi đi trước một bước." Chẳng mấy chốc, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Vương Bàn Tử hít sâu vài hơi, chui xuống cái hố lớn, bám vào dây thừng, nhanh chóng hạ xuống.

"Bàn Tử, chậm thôi!" "Không sao, tiểu ca nhi đừng lo!" "Ái chà, chết tiệt!" "Bàn Tử!

Bàn Tử, mau trả lời!" "À, à, không sao, không sao, tôi vừa rơi xuống đất giẫm phải xương cốt, giật cả mình!" Dừng một chút, bên dưới lại vang lên tiếng hét của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi mau xuống đây, tôi đây hơi hoảng!" Vương Bàn Tử tuy nhát gan, nhưng cậu ta không thừa nhận.

Lần này chủ động gọi Lục Vũ xuống như vậy, còn nói mình hơi hoảng, có thể tưởng tượng tình hình bên dưới rốt cuộc thế nào!

Lục Vũ không dám chậm trễ, dùng sức bò trên đất, nắm lấy dây thừng Phi Hổ Trảo nhảy thẳng xuống!

Không lâu sau, Lục Vũ cảm thấy hai chân chạm đất, trước mặt có một luồng sáng, Vương Bàn Tử đang đứng đó.

"Bàn Tử, sao vậy?" Nói rồi, Lục Vũ đi qua hai bước.

Nơi Vương Bàn Tử đứng là một bệ đá rất lớn, đừng nói đứng hai

người, cho dù hai mươi người cũng đứng vừa.

Lục Vũ đứng qua, nhìn một cái, tim đập thình thịch.

Cây đồng cổ thụ!

Dù biết ở đây có cây đồng cổ thụ, cũng đã đọc qua rất nhiều trong sách.

Nhưng tận mắt nhìn thấy cây đồng cổ thụ, cảm giác mang lại hoàn toàn khác biệt! 【Tên vật phẩm: Cây Thần Thông Thiên Hoa Tư】 【Cấp bậc vật phẩm: Thiên giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Bất hủ】 【Mô tả vật phẩm: Cây Thần Thông Thiên, là lễ khí tế tự bất hủ!

Lễ khí bất hủ có uy lực thần kỳ, có thể khiến bất kỳ sinh vật nào trong thế giới Hoa Tư không sinh không tử, không hủy không diệt, nhảy ra ngoài Tam Giới không ở trong Ngũ Hành, trong thế giới Hoa Tư, được vĩnh hằng.

Mỗi một sinh linh trước khi bất hủ, sẽ được Cây Thần Hoa Tư dẫn dắt đối diện với chấp niệm trong nội tâm, biến ước mơ thành hiện thực, loại bỏ mọi tạp niệm, thanh tịnh tiến vào thế giới Hoa Tư, trở thành một phần của sự bất hủ vĩnh thế…】 Trong đầu, hiện lên thông báo của hệ thống.

Lục Vũ nhìn, cũng không biết nên nói gì.

Thậm chí, đầu óc hắn cũng có chút "ong ong"!

Cây Thần Thông Thiên, từ xưa đã có truyền thuyết về Cây Thần Thông Thiên.

Không ngờ, cây này ở Tần Lĩnh, thật sự là một cây thông thiên, hơn nữa còn thông đến thế giới Hoa Tư.

Hắn không biết bất hủ trong thế giới Hoa Tư đại diện cho cái gì,

nhưng hắn biết, Hoa Tư thị là thủ lĩnh của nước Hoa Tư trong truyền thuyết thời thượng cổ!

Mẹ của Phục Hy và Nữ Oa, tổ tiên trực hệ của Viêm Đế và Hoàng Đế, được gọi là "Nhân Tổ", là cội nguồn và mẫu thể của nền văn minh an lạc mấy nghìn năm, được tôn thờ là "Thủy Tổ Mẫu"!

Cây Thần Thông Thiên này, là lễ khí của bà ấy!

Bất hủ, vĩnh hằng, trong thế giới của bà ấy… Điều này thật sự rất… kinh người!

Trong lúc Lục Vũ trầm mặc, Ngô Tà, Lão Dương, Lương sư gia cũng lần lượt từ trong đường hầm đó đi ra, đứng trên bệ đá, nhìn cây thần đồng cổ thụ kỳ diệu không xa trước mặt… Vị trí của họ, cách cành cây gần nhất của cây đồng khoảng ba bốn mét, cách mặt đất cao bảy tám mét.

Cây đồng đó, nhìn qua đường kính sợ rằng không dưới năm mét, còn về chiều cao, dường như thông thiên, một mắt nhìn không thấy hết.

Lục Vũ lấy ra mấy cái đèn chiếu, chiếu sáng cả căn phòng, vẫn không thể nhìn rõ được đỉnh của cây đồng.

Chỉ có thể thấy, cây đồng rất dài, rất dài… Ngoài ra, dưới gốc cây đồng, vô số hình vòm, có thô có mảnh, trông giống như rễ cây, lại như thần sơn.

Thân cây to khỏe, nhẵn bóng, còn có vô số cành cây, nhánh cây.

Đầu mỗi cành cây đều hơi rủ xuống, có hoa quả màu đồng, trên những cành to khỏe có chim đứng, trên những cành mảnh hơn có chuông đồng treo!

Nhìn kỹ, có thể thấy bên cạnh cành cây có vảy rồng quấn quanh, từ từ hướng lên trên.

Chỉ là thân rồng không biết dài bao nhiêu, nhìn qua một cái, lại không thấy đầu rồng.

Vị trí xa nhất, cũng chỉ có thể mơ hồ thấy một cái giống như năm ngón vuốt rồng… Lương sư gia nhìn mà lòng phát lạnh, giọng nói có chút run rẩy: "Một cây đồng lớn như vậy, thật sự là… quá kinh người!" "Không nhìn thấy đỉnh, lẽ nào để làm cây đồng này, người ta đã khoét rỗng cả ngọn núi sao…" Ngô Tà cũng cảm thấy rợn tóc gáy, chỉ cảm thấy quá mức hoang đường.

"Cổ quốc Hoa Tư vẫn là thời thượng cổ, làm sao có thể có kỹ thuật luyện kim cao như vậy.

Chưa nói đến những thứ khác, một cây lớn như vậy, họ làm sao có thể tìm được nhiều đồng như vậy?" Điểm này, thật sự khiến người ta khó có thể lý giải!

"Đúng rồi." Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, tôi nhớ ra một chuyện." Nói rồi, Vương Bàn Tử cầm lên một thứ, đưa cho Lục Vũ: "Lúc tôi vừa rơi xuống, đã thấy cái này, tiểu ca nhi cậu xem thử?" Lục Vũ đưa tay nhận lấy, cúi đầu nhìn, là một cái hộp sắt bị đè bẹp, rỉ sét loang lổ, có lẽ là bị tấm ngăn trong đường hầm trước đó làm hỏng.

Hộp không phải là đồ cổ, trông cũng là đồ vật tồn tại chưa được mấy năm.

Lục Vũ đang định mở ra xem, đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay đầu liếc Lão Dương một cái, hỏi: "Lão Dương, ông có quen thuộc nơi này không?" "Có hơi giống." "Giống gì?" Ngô Tà sững sờ, vội hỏi: "Lão Dương, cây đồng mà ông nói, chính là cây đồng này?" Nói xong, không đợi Lão Dương mở miệng, Ngô Tà liền tiếp tục nói: "Đúng rồi, đúng rồi, một cây đồng lớn như vậy, ngoài cây này ra, còn có cây nào nữa?" Lời cậu vừa dứt, Lương sư gia bên cạnh liền cảm thán: "Trời

ơi, thật là đáng kinh ngạc, đáng kinh ngạc quá!" "Một cây đồng lớn như vậy, xét về mặt khảo cổ khai quật, đơn giản là không có thứ gì quý giá hơn cái này!" "Tôi cuối cùng cũng hiểu, tại sao Vương lão bản và Lý lão bản nói bảo vật bên trong này, quý giá hơn lăng Tần Thủy Hoàng rất nhiều!" "Chỉ cái này thôi, lăng Tần Thủy Hoàng làm sao so được!" "Đừng nói cái này, cho dù là di hài của Xi Vưu trước đó, cũng quý giá hơn lăng Tần Thủy Hoàng!" "Trời ơi…" Trong lúc ông ta kinh ngạc la hét, Lục Vũ đã mở cái hộp sắt đó ra xem.

Chương 706

Trong hộp sắt có một tấm ảnh, một quyển nhật ký, và một tấm chứng minh nhân dân.

Tên trên chứng minh nhân dân chính là Giải Tử Dương.

Thấy đến đây, Lục Vũ không cần xem nội dung trong quyển nhật ký nữa, đã có thể xác định, Lão Dương trước mắt chính là Lão Dương được vật chất hóa, không phải Lão Dương thật.

Hắn suy nghĩ một chút, nhìn Lão Dương, đột nhiên nói: "Lão Dương, ông có thể tháo chuông đồng xuống cho tôi xem được không?" "Ấy?

Được chứ." Nói rồi, Lão Dương giơ tay lên, làm bộ muốn cởi chuông đồng.

Nhưng vừa giơ tay lên, ông ta đột nhiên trợn trắng mắt rồi ngã lăn ra đất.

Ngô Tà đang đứng bên cạnh Lão Dương, định qua đỡ ông ta dậy, nhưng Lục Vũ lại đưa tay kéo cậu lại, không cho cậu qua.

Trước đó Lục Vũ vẫn không thể xác định.

Nhưng bây giờ, thấy được chứng minh nhân dân và nhật ký của Lão Dương, cộng thêm thông báo của hệ thống, hắn rất rõ ràng Lão Dương hiện tại chính là đang hoàn thành chấp niệm của mình, từ đó tiến vào thế giới Hoa Tư bất hủ!

Bây giờ, họ đã đến đích cuối cùng, hắn rất muốn biết, Lão Dương rốt cuộc sẽ làm gì!

Chấp niệm của ông ta, có phải giống như trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, là người mẹ mà ông ta không kịp gặp mặt lần cuối?

Chỉ là hắn có chút bất ngờ, vừa thăm dò một chút thì Lão Dương đã ngất đi… "Tiểu ca nhi, cậu…" "Đừng vội, cậu xem cái này trước đã." Lục Vũ lắc đầu, đưa cái hộp sắt bị đè bẹp cho Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn nội dung trong hộp, sắc mặt trở nên khó coi!

Lưỡng lự nửa ngày, mới ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi, đây là ý gì?

Tại sao nhật ký của Lão Dương lại ở đây?

Tại sao chứng minh nhân dân của ông ta lại ở đây?" "Tại sao trong nhật ký viết mười tám người cùng nhau đến trộm mộ, mười bảy người đều chết, chỉ còn lại một mình ông ta?" "Không phải ông ta nói, họ bị bắt sao?" "Không phải còn lại một mình ông ta, mà là không còn ai cả." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ông ta cũng chết rồi, chỉ là xương cốt của ông ta không biết ở đâu." Đầu óc Ngô Tà ong ong, chỉ cảm thấy đầu óc như một đống hồ, rối tung rối mù.

Cậu quay đầu liếc trộm Lão Dương đang ngất, rồi lại quay đầu nhìn Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Lương sư gia, một lúc lâu sau, dùng giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ nói: "Tiểu ca nhi, ý là Lão Dương là ma?" "Tôi đã sớm nói thằng nhãi này không phải thứ tốt lành gì mà, các người còn không tin tôi!" Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, tức giận lẩm bẩm một câu.

"À, ra là cái cây thần đó!" Lương sư gia dù sao cũng kiến thức rộng, tuy lúc này nghe lộn xộn, cũng không thấy được nội dung trong nhật ký.

Nhưng nghe cuộc đối thoại của Lục Vũ và Ngô Tà, lại nhìn Lão Dương đang ngất, lập tức hiểu ra mấu chốt, kinh ngạc nói: "Đây là cây thần có thể biến ước mơ thành hiện thực!" "Trời ơi, ra là những gì nói trong 《Hà Mộc Tập》 đều là thật!" "Ha ha ha ha!" "Ta đến rồi, ta đến rồi!" Cả mấy người chỉ sững sờ một chút, liền thấy Lương sư

gia hưng phấn la hét, lùi lại mấy bước, từ trên bệ đá nhảy lên, một tay ôm lấy một cành của cây Thần Thông Thiên.

Lúc này ông ta giống như đã uống phải hai cân doping, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, một hơi lên lầu năm không tốn sức.

Nhưng mà, ông ta không phải lên lầu, mà là trèo cây!

Chẳng mấy chốc, đã trèo lên được mấy mét!

Vương Bàn Tử sững sờ, vội nói: "Tiểu ca nhi, đừng để hắn hớt tay trên món đồ tốt này!" Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu đơn giản như vậy, trước đó đã không có nhiều người chết ở đây như vậy, để ông ta đi dò đường đi." Trong lúc hắn nói, Lương sư gia đang trèo cây nhanh chóng một giây trước, bước chân đã chậm lại, dừng lại trên một nhánh cây, không động đậy.

Vương Bàn Tử lại sững sờ, hỏi: "Tiểu ca nhi, ông ta bị sao vậy?" "Lát nữa cậu sẽ biết." Đúng lúc này, một giọng nói rất đột ngột vang lên bên tai họ.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử bất giác quay đầu, liền thấy Lão Dương không biết từ lúc nào đã đứng dậy, dùng sức đẩy một cái, đẩy cả hai người ra ngoài… Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, Lục Vũ không kịp phản ứng gì thêm.

Hắn thấy Vương Bàn Tử ở bên cạnh, muốn kéo Vương Bàn Tử lại, nhưng cánh tay trái đã gãy không dùng được.

Mắt thấy Vương Bàn Tử rơi xuống bên cạnh mình!

May mắn là, trong lúc nguy cấp Vương Bàn Tử đưa tay ra nắm được một cành cây, treo lơ lửng ở đó, Lục Vũ cũng vội đưa tay ra, cũng nắm lấy một cành cây.

Vừa treo mình lên, ngẩng đầu lên đã thấy Lão Dương nắm lấy Ngô Tà nhảy lên, trực tiếp nhảy lên cây lớn!

“Bàn Tử, đuổi theo!” “Tiểu ca nhi cậu không sao chứ!” “Không sao, đuổi theo Ngô Tà trước!” “Tôi đợi cậu lên!” “Đến đây!” Lục Vũ cắn răng, tay phải dùng sức kéo một cái, cả người bay lên, đứng trên nhánh cây.

May mà nhánh cây của Cây Thần Thông Thiên không quá thưa cũng không quá dày, tuy hắn chỉ có tay phải có thể cử động, nhưng vẫn rất nhanh đuổi kịp Vương Bàn Tử.

“Tiểu ca nhi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, tại sao một giây trước còn yên ổn, giây sau đã biến thành thế này.

Lục Vũ vừa dẫn Vương Bàn Tử leo lên trên, vừa giải thích cho cậu ta nghe.

Nói đơn giản là, ba năm trước Lão Dương đã chết rồi.

Nhưng ông ta có cơ duyên xảo hợp, vô tình phát hiện ra sự kỳ diệu của Cây Thần Thông Thiên, khiến mình có thể tiến vào thế giới Hoa Tư bất hủ!

“Bất hủ là có cái giá của nó, tôi không biết cái giá Lão Dương phải trả rốt cuộc là gì, nhưng chắc chắn không phải là một cái giá nhỏ!” Vương Bàn Tử cuối cùng cũng đại khái hiểu ra đầu đuôi sự việc, thở dài một hơi, mắng: “Tôi đã nói rồi, tại sao tôi vừa gặp thằng nhóc này đã cảm thấy nó không phải người tốt.” “Ấy?

Tiểu ca nhi, Lục Châu trên người cậu đâu, tiểu quỷ đó sao không thấy nữa?” “Gọi cô nãi nãi làm gì?” Vương Bàn Tử vừa lo lắng một tiếng, liền thấy quần áo Lục Vũ động đậy, cái đầu nhỏ của Ngoa thú từ trong cổ áo Lục Vũ chui ra.

Cậu ta lập tức hiểu, sự lo lắng của mình là thừa, con vật nhỏ này phản ứng cực nhanh, khi gặp nguy hiểm, đã sớm chạy vào trong quần

áo Lục Vũ trốn.

Vương Bàn Tử còn định nói thêm câu gì đó, liền nghe một giọng nữ dịu dàng vang lên bên tai họ: "Các con của ta, các con cuối cùng đã trở về." Nghe thấy giọng nói này, động tác của Lục Vũ, Vương Bàn Tử đều dừng lại, bất giác ngẩng đầu nhìn.

Nhưng, chỉ nghe thấy tiếng, không thấy người.

Chương 707

Đúng lúc này, tiểu quỷ trong lòng Lục Vũ đột nhiên nói một câu: "Cô nãi nãi có một dự cảm không lành." Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử cũng nói theo một câu: "Tiểu ca nhi, tôi cũng có một dự cảm không lành." "Tôi cảm thấy… tôi có thể sắp toi rồi…" "Im miệng, đừng nghĩ gì cả!" Lục Vũ tuy cũng là lần đầu tiên trải nghiệm cây đồng cổ thụ, nhưng hắn biết rất nhiều chuyện, biết rằng Cây Thần Thông Thiên này sẽ khiến người ta biến ước mơ thành hiện thực, đối diện với chấp niệm trong nội tâm, đến cuối cùng sẽ không hiểu sao mà tiến vào thế giới Hoa Tư!

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Ngô Tà chính là vì không khống chế được trí tưởng tượng kỳ lạ của mình, khiến mình nhiều lần rơi vào hiểm cảnh, tuy sau này cũng nhờ trí tưởng tượng mà tìm được một tia hy vọng sống, nhưng bây giờ không thể nghĩ nhiều!

Chỉ là không đợi Lục Vũ nói thêm câu nào, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi!

Rõ ràng, một giây trước còn ở trên cây đồng cổ thụ, nhưng giây sau họ đã đứng trên mặt đất bằng phẳng.

Xung quanh trông giống như một ga xe lửa, xe cộ qua lại tấp nập, người đông như mắc cửi.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Lục Vũ, nhìn tất cả, mặt đầy vẻ mờ mịt.

"Bàn Tử, cậu nghĩ gì vậy?" "Tôi… tôi vừa nghĩ sớm biết trộm mộ vất vả thế này, tôi thà tiếp tục bán đĩa lậu còn hơn…" Lời vừa dứt, hình tượng của Vương Bàn Tử đột nhiên thay đổi, mặc áo khoác quân đội, đội mũ da lớn, trong lòng căng phồng.

Ngoa thú trong lòng Lục Vũ, thấy cảnh này, không khỏi cười ha hả.

Nghe thấy tiếng cười của nó, Vương Bàn Tử cũng nhận ra có gì đó không ổn, kéo áo khoác ra xem.

Chỉ thấy, bên trong áo khoác của mình treo đầy các loại đĩa quang.

Tuy lúc này đang ở trong ảo cảnh, nhưng Lục Vũ vẫn không nhịn được trêu một câu: "Có nam với nam, có nam với nữ, có nữ với nữ, còn có cả động vật nhỏ?

Bàn gia, khẩu vị của cậu cũng độc đáo thật!" Vương Bàn Tử đỏ mặt, đang định nói thêm câu gì, đột nhiên nghe một giọng nói: "Bàn Tử, thằng cháu mày thật sự đến đón tao rồi, ấy?

Mày đang nói chuyện với ai vậy?" Nghe giọng nói quen thuộc, Vương Bàn Tử và Lục Vũ đều quay đầu lại!

Vừa quay đầu, đã thấy Hồ Bát Nhất mặc quân phục, trông vô cùng tinh thần xuất hiện trước mặt họ.

Hơn nữa, trên vai còn đeo lon hai vạch một sao.

Trong lúc ngẩn người, Hồ Bát Nhất đã đi tới gần, cười ha hả nói: "Bàn gia, sao rồi, lần này Hồ gia tao thăng quan rồi!

Nhận ra không?

Thiếu tá doanh trưởng chính hiệu đấy!" "Mau lên, gọi một tiếng doanh trưởng tao nghe xem!" Nói đến đây, Hồ Bát Nhất quay người nhìn Lục Vũ một cái, lại hỏi: "Bàn gia, bạn mày à?" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất, không nói một lời.

Lục Vũ đứng bên cạnh nhìn Vương Bàn Tử, khẽ nhíu mày.

Hắn hiểu, tất cả những gì đang thấy bây giờ, đều là chấp niệm của Vương Bàn Tử.

Ra là, cậu ta vẫn luôn mong Hồ Bát Nhất có thể thăng quan?

Nhưng trong giấc mơ của Vương Bàn Tử, tại sao Hồ Bát Nhất lại không nhận ra mình?

"Đừng ngẩn ra đó nữa, bạn của Bàn gia cũng là bạn của tao, đi thôi, đi thôi, cùng đi ăn cơm." Hồ Bát Nhất cười gọi Lục Vũ và Vương Bàn Tử cùng đi.

Thế giới do Cây Thần Thông Thiên tạo ra, vô cùng chân thật.

Lục Vũ nhìn mọi thứ xung quanh, cảm thấy cái gì cũng là thật.

Hắn còn cảm thấy như vậy, huống chi là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ một cái, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta cứ xem xem, xem ở đây rốt cuộc là chuyện gì, rồi tính tiếp, được không?" Không được thì có thể làm thế nào?

Lục Vũ cũng không phân biệt được thế giới này, hắn cũng không biết làm sao để rời đi, lúc này chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Ngay sau đó, hai người đi theo Hồ Bát Nhất đột nhiên xuất hiện vào một quán ăn.

Thật trùng hợp, chính là Đông Lai Thuận.

Sau khi ngồi xuống, gọi món, Hồ Bát Nhất liền trò chuyện với Vương Bàn Tử, nói về chuyện quá khứ.

Nói về chuyện hai người ở trong khu tập thể, nói về chuyện hai người "lên núi xuống làng".

Trò chuyện một lúc, rượu và thức ăn được dọn lên, ba người uống rượu ăn thịt, cũng rất náo nhiệt.

Nói đi nói lại, Vương Bàn Tử hỏi một câu: "Lão Hồ, ông thăng quan thế nào vậy?" Hồ Bát Nhất nhe răng cười: "Cũng không có gì, chỉ là có một đám trộm mộ, buôn lậu quốc bảo, bị tôi bắt được." Sắc

mặt Vương Bàn Tử cứng lại, bất giác nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ có chút dở khóc dở cười, cảm khái nói: "Ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy." Hồ Bát Nhất có chút ngạc nhiên nhìn hai người họ, hỏi: "Hai người nói gì vậy?

Bàn Tử, sao mặt mày khó coi thế, ăn thịt đi, không phải mày ngày nào cũng muốn ăn Đông Lai Thuận sao?" "À." Vương Bàn Tử sững sờ, liên tục gật đầu, lẩm bẩm: "Tôi nghỉ một chút, vừa ăn vội quá, hơi nghẹn." "Bàn gia, mày thế này không được rồi." Hồ Bát Nhất trêu một câu, lại ăn mấy miếng thịt, rồi mới nói: "Bàn gia, tao biết mày vẫn luôn muốn đi lính, Lão Hồ tao bây giờ cũng coi như có chút chức sắc, hay là tao nghĩ cách, tìm mối quan hệ, cho mày vào luôn?" "A?" Vương Bàn Tử lại sững sờ, định nói nhưng chưa kịp nói thì Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Nghĩ lại năm đó chúng ta đều ở trong khu tập thể, chẳng phải đều muốn thành danh sao?

Bây giờ anh em tao cuối cùng cũng coi như có chút bản lĩnh, dù tình dù lý cũng phải giúp mày một tay." Vương Bàn Tử gãi đầu, đột nhiên cảm thấy giấc mơ này có chút vô vị.

Chỉ là đang ngẩn người, Hồ Bát Nhất đột nhiên đập bàn một cái, tức giận nói: "Vương Bàn Tử, tao quá thất vọng về mày!" Nói trở mặt là trở mặt, không có một chút dấu hiệu nào, không khỏi khiến Vương Bàn Tử sững sờ.

Cậu ta còn định nói gì đó, Hồ Bát Nhất đã đứng dậy, hai tay chống bàn, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Mày nghĩ hôm nay tại sao tao đến tìm mày?" "Mày nghĩ tao bắt được mấy tên trộm mộ đó là có thể thăng quan sao?" "Tao nói cho mày biết, Vương Bàn Tử!

Mày đừng tưởng tao không biết, mày chính là cốt cán trong băng nhóm trộm mộ do Lục Vũ cầm đầu!" Nói rồi, ánh mắt Hồ Bát Nhất

chuyển sang, rơi trên người Lục Vũ, lạnh lùng nói: “Lục Vũ, không ngờ tìm mày khắp nơi không thấy, đúng là đạp phá giày sắt không tìm thấy!” “Lục đại lão bản đường đường, lại không ngờ lại bình thường thế này à!” “Là tự các người đeo vào, hay là để tao đeo cho các người?” Một câu nói xong, “loảng xoảng” một tiếng, trên bàn lập tức có thêm hai bộ còng tay.

Chương 708

Sắc mặt Vương Bàn Tử khó coi.

Giấc mơ này, đã bắt đầu đi theo hướng ác mộng… Đặc biệt là Vương Bàn Tử, đây là giấc mơ của cậu ta, cậu ta cảm thấy vô cùng chân thật, nhất thời không phân biệt được hư ảo hay thực tế, đưa tay cầm lấy còng tay.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất lại lên tiếng, hạ thấp giọng, tiếp tục nói: "Bàn Tử mập, lát nữa nhìn hiệu của tao, chỉ cần tao đập bàn một cái nữa, mày liền bưng chậu canh này hất vào người tao, ba chân bốn cẳng mà chạy!

Nhớ kỹ, nhất định phải chạy về phía bắc!

Phía nam toàn là người chờ bắt mày!" Câu nói này, càng khiến Vương Bàn Tử không biết phải làm sao!

Lục Vũ liếc một cái, suy nghĩ một chút, liền đưa tay kéo Vương Bàn Tử, nhắc nhở: "Bàn Tử, cậu tỉnh lại đi!" "Vương Bàn Tử, Lục Vũ, các người đã bị bao vây, mau bó tay chịu trói!" Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng còi cảnh sát vang lên, ngay sau đó một đám đông xông vào, ào ào lao về phía bàn của họ.

Hồ Bát Nhất đột nhiên đập mạnh bàn một cái, hét lớn: "Vương Bàn Tử, mày còn đợi gì nữa!

Lẽ nào mày còn dám chống cự sao!" Nói đến đây, Hồ Bát Nhất lại liên tục nháy mắt với Vương Bàn Tử, thấy Vương Bàn Tử ngây ra, Hồ Bát Nhất lại vội vàng nháy mắt với Lục Vũ.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, đưa tay bưng chậu canh cừu nóng hổi đó, hất thẳng vào người Hồ Bát Nhất, ngay sau đó kéo Vương Bàn Tử

chạy.

Chạy được hai bước, Lục Vũ đột nhiên cúi đầu nhìn.

Cánh tay bị gãy của mình, không biết từ lúc nào đã lành lại!

Hai người đang chạy trốn, sau lưng họ, tiếng còi cảnh sát inh tai nhức óc, rất nhiều người la hét.

"Đứng lại!" "Đứng lại!" "Còn chạy sẽ nổ súng!" "Lập tức đứng lại cho tôi!" Lục Vũ không hề dừng lại, dẫn Vương Bàn Tử chạy một mạch về phía bắc, không ngừng chạy như điên!

Gặp cầu thang thì lên cầu thang, gặp dốc nhỏ thì chạy một mạch.

Tóm lại, chạy nước rút một đường.

Chẳng mấy chốc, cả hai người đều chạy đến thở hổn hển, nhưng sau lưng đã không còn tiếng còi cảnh sát, cũng không có ai đuổi theo họ nữa.

"Không được, không được, không được rồi, chúng ta nghỉ một chút, tôi chạy không nổi nữa." Vương Bàn Tử thở hổn hển nói, ngồi phịch xuống đất.

Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, định nói nhưng chưa kịp nói thì Vương Bàn Tử đột nhiên lại đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không được, tôi không thể chạy, Lão Hồ khó khăn lắm mới được làm thiếu tá, tôi mà chạy, mũ thiếu tá của Lão Hồ sẽ mất, không được không được, không thể làm vậy!" "Bàn Tử, cậu tỉnh lại đi." Vừa nghe lời của Vương Bàn Tử, Lục Vũ trong lòng thầm kêu không ổn, biết rằng Vương Bàn Tử sợ là đã bị ảo cảnh mê hoặc, sắp quên đi thế giới thực.

Tuy không biết ảo cảnh này làm thế nào, nhưng nếu còn chậm trễ, e rằng hậu quả khó lường!

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ một tay kéo Vương Bàn Tử, cắn rách đầu ngón tay mình, nặn ra máu tươi nhỏ lên giữa trán Vương Bàn Tử, hy vọng kỳ lân huyết có thể khiến Vương Bàn Tử tỉnh táo.

"Bàn Tử, cậu tỉnh lại đi, nghĩ kỹ lại chuyện trước đây, cậu đang nằm mơ đấy!" "Tôi không có!" "Cậu nghĩ kỹ lại đi, tôi, cậu, Lão Hồ ba chúng ta cùng nhau đến trại Cương Cương!" Bốn chữ "trại Cương Cương" vừa thốt ra, Vương Bàn Tử ngây người một lúc, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ.

Ngay sau đó, trong đầu nghĩ đến điều gì đó, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Hình như chúng ta không chỉ cùng nhau đến trại Cương Cương mà còn đi những nơi khác…" "Đúng!

Sau trại Cương Cương chúng ta cùng nhau đến thành cổ Tinh Tuyệt trong sa mạc Tây Vực, cậu có nhớ ở thành cổ Tinh Tuyệt không…" Thấy có hiệu quả, Lục Vũ vội vàng nói mấy chuyện mà Vương Bàn Tử có ấn tượng sâu sắc.

Chỉ là chưa nói xong, đã nghe thấy không xa có tiếng thở hổn hển: "Bàn Tử…" Giọng nói từ xa đến gần, liền thấy Hồ Bát Nhất chạy tới, đứng trước mặt Vương Bàn Tử và Lục Vũ, thở không ra hơi nói: "Bàn Tử mày không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." "Được rồi, mau chạy đi, đừng ở đây nữa, tao đã sắp xếp cho mày cả rồi, từ phía bắc ra ngoài, trốn ở nước ngoài một thời gian!" "Mau đi, mau đi, mau đi!" Hồ Bát Nhất nói vội, Vương Bàn Tử vừa nghe sắc mặt liền thay đổi, vội nói: "Lão Hồ, đưa tao đi rồi mày làm sao!" Lần này, công sức của Lục Vũ đổ sông đổ bể, Vương Bàn Tử lại chìm vào ảo cảnh.

Vừa nghe lời này, Hồ Bát Nhất càng thêm sốt ruột, liên tục thúc giục, miệng không ngừng nói mình không sao.

Anh em một nhà, chuyện lớn đến đâu cũng cùng nhau gánh vác!

Càng nói như vậy, Vương Bàn Tử càng sốt ruột, Vương Bàn Tử

càng sốt ruột, Hồ Bát Nhất lại càng sốt ruột.

Hai người nói qua nói lại, Lục Vũ thấy Vương Bàn Tử ngày càng chìm sâu vào ảo cảnh, biết không thể tiếp tục như vậy nữa, nhíu mày suy nghĩ một chút, đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao ra, kề vào cổ Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lúc đó ngây người.

Vương Bàn Tử sững sờ một lúc, lập tức phản ứng lại, vội nói: "Mày làm gì vậy, mau bỏ dao xuống, nếu không đừng trách tao không khách sáo!" "Bàn Tử cậu tỉnh lại đi, nghĩ kỹ lại xem chúng ta đang ở đâu, đây không phải là một thế giới thực!" "Lục Vũ!

Mày đừng quá đáng!" Vương Bàn Tử hoàn toàn không quan tâm Lục Vũ nói gì, tay phải cử động, đặt cây côn của mình lên cổ Lục Vũ, tức giận hét lớn: "Mau bỏ dao ra cho tao!

Nếu không tao không khách sáo với mày nữa!" Lục Vũ còn định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy trên cổ một cơn đau thấu tim, ngay sau đó có chút choáng váng.

Trong mơ hồ, chỉ thấy Vương Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất nhanh chóng chạy đi.

Dường như đã qua mấy giây, lại giống như đã qua một thời gian rất dài, hắn cảm thấy bên tai mình có những tiếng nói lo lắng: "Trương Khởi Linh!

Trương Khởi Linh!

Đứng dậy cho ta!

Ngươi là người cuối cùng của Trương gia, ngươi còn muốn quỳ đến bao giờ!" "Trương gia đã quỳ mấy nghìn năm, còn muốn quỳ tiếp sao!" Giọng nói mơ hồ, Lục Vũ cũng không nghe rõ, chỉ cảm thấy đầu óc từng cơn đau nhói, tiếng ong ong không ngừng vang lên.

Dần dần, hắn cảm thấy mí mắt mình ngày càng nặng, chỉ mở mắt cũng có chút khó khăn.

Hắn cảm thấy mình cắn mạnh răng, cố gắng để tỉnh táo lại.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt thay đổi, mình dường như đang ở trên một cánh đồng hoang, phía sau cánh đồng là một chiếc trực thăng.

Chương 709

Có hai người, đang ở đó nhìn hắn.

Một người là Trương Hạo, người còn lại là Ngô Tam Tỉnh… Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng cảm thấy tinh thần hoảng hốt của mình đã tỉnh táo hơn nhiều.

Ngô Tam Tỉnh, Trương Hạo dường như không thấy hắn, tự mình quay người.

Lục Vũ sững sờ, đuổi theo hai người họ.

Ngô Tam Tỉnh, Trương Hạo tự mình đi lên máy bay ngồi xuống, giống như không thấy Lục Vũ, tự mình đóng cửa khoang máy bay.

Trực thăng từ từ cất cánh, Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Hạo, đột nhiên lên tiếng: "Nhị ca, ván cờ lần này bày ra rất lớn, rất nhiều người đã cắn câu, anh nói lỡ như Lục Vũ khai ra hết, thì phải làm sao?" Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Trương Hạo, chỉ thấy Trương Hạo tháo kính xuống, day day mi tâm, nhẹ giọng nói: "Để nó cắn câu, tôi đã lừa cả Trương Hạo đến Nam Hải, nó không vào tròng, có khả năng sao?" "Có nó, thật sự có thể bảo vệ được Tiểu Tam Tử sao?" "Ít nhất có thể kéo dài thời gian, ít nhất có thể khiến Tiểu Tam Tử an toàn hơn!" "Cũng phải." Ngô Tam Tỉnh trầm mặc một lúc, gật đầu, tiếp tục nói: "Tiếc thật, một ngọn núi đẹp như vậy, cứ thế bị nổ tung." "Không có gì đáng tiếc." Trương Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Chỉ là một ngọn núi, không đáng kể." "Có câu tiểu ẩn ẩn nơi thôn dã, đại ẩn ẩn giữa thị thành, Thập Nhất Thương chuyển về Kinh thành vẫn là hợp lý hơn, dù sao Kinh thành có Cửu Môn, đó mới là gốc rễ của chúng ta." "…" Lục Vũ nghe cuộc đối thoại của hai người, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Tuy, hắn cũng biết đây có thể là giả, nhưng thế giới giả này, quá chân thật, chân thật đến mức khiến hắn không thể thoát ra, chân thật đến mức khiến hắn muốn nghe cuộc đối thoại của hai người, muốn nhìn trộm xem rốt cuộc là chuyện gì.

Muốn biết Trương Hạo giả này rốt cuộc là ai!

"Nhị Bạch." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Hạo, thở dài một hơi: "Chuyện này ngay cả Giải Liên Hoàn cũng không biết, nên cậu cũng đừng nói cho bất kỳ ai, để tránh cuối cùng xảy ra chuyện." "Tôi biết rồi, bên ông cũng phải chú ý đấy...

Ai đó?" Đang nói chuyện, Trương Hạo dường như cuối cùng cũng phát hiện ra sự tồn tại của Lục Vũ, đột nhiên ra tay, bóp chặt lấy cổ Lục Vũ.

Không đợi Lục Vũ kịp phản ứng, gã trực tiếp kéo cửa khoang máy bay, ấn đầu Lục Vũ ra ngoài, gầm lên: "Ngươi là ai!

Người nào!

Mau nói!" Lục Vũ chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, muốn né tránh nhưng căn bản là bất lực.

Lúc này, Ngoa Thú vẫn luôn trốn trong lòng Lục Vũ thấy tình hình của hắn không ổn, vội vàng chui ra, cắn mạnh một phát vào cổ tay gã Trương Hạo giả!

Trương Hạo đau đớn, dùng sức vung tay, Ngoa Thú lập tức đập vào phía bên kia, đầu váng mắt hoa, một câu cũng không nói nên lời.

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ mặt Trương Hạo, không phải là Trương Hạo trong ký ức của hắn.

Người này, vừa nhìn đã thấy đầy vẻ thư sinh, đeo kính, trông hệt như một giáo viên hoặc một học giả.

Lục Vũ không biết người này là ai, nhưng từ hai chữ "Nhị Bạch", hắn đoán rằng đây là Ngô Nhị Bạch!

Trong đầu Lục Vũ bất giác nảy ra một ý nghĩ, chẳng lẽ Trương Hạo mà hắn thấy ở nhà kho số 11 trước đó là do Ngô Nhị Bạch giả dạng, không phải Trương Hạo thật?

Từ đầu đến cuối, chuyện đó chính là một cái bẫy do Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh giăng ra?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ miên man, Ngô Nhị Bạch lại kéo hắn vào trong khoang máy bay, một tay kéo toạc áo hắn ra, sau khi nhìn kỹ một lượt thì cười lạnh nói: "Hình xăm Kỳ Lân, đúng là người nhà họ Trương thật!" "Lão Tam, tôi đã nói rồi, những lời Trương Hạo nói trước đó đều là giả!" "Người nhà họ Trương vẫn chưa chết hết, còn một kẻ lọt lưới!" Lục Vũ rất muốn nói gì đó, nhưng vẫn bị người đàn ông nghi là Ngô Nhị Bạch bóp cổ, một lời cũng không thốt ra được.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh cũng nhìn Lục Vũ, gật đầu, cười nói: "Sống cũng có cái lợi của sống." "Một người nhà họ Trương còn sống, càng có thể khiến bọn chúng điên cuồng." "Chỉ cần tung tin tức của nó ra ngoài, bọn chúng đều sẽ lộ đuôi cáo, đến lúc đó, chúng ta muốn tìm người..." Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch cứ thế thản nhiên bàn bạc.

Nói qua nói lại, Ngô Tam Tỉnh nheo miệng cười với Lục Vũ: "Người nhà họ Trương, ngươi nên thấy may mắn, vì ngươi có thể chứng kiến một cảnh mà những người nhà họ Trương khác chưa từng thấy.

Ta biết, nhà họ Trương các ngươi có thứ cần phải bảo vệ, nhưng thứ các ngươi bảo vệ, là đúng hay sai?

Các ngươi tự mình cũng không biết, phải không?" Nhân lúc Ngô Tam Tỉnh đang nói chuyện với Lục Vũ, Ngoa Thú nghiến răng, lảo

đảo đi đến bên cạnh Lục Vũ, gân cổ gào lên: “Ngươi tỉnh lại đi, đây là giả, đều là mộng!

Ngươi mau tỉnh lại, con sâu lớn kia sắp chui vào miệng ngươi rồi kìa!” “Mau tỉnh lại!” “Mau tỉnh lại!” Lục Vũ vốn đang chìm đắm trong câu chuyện của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, sau khi nghe thấy lời của Ngoa Thú, tinh thần đột nhiên hoảng hốt, lờ mờ dường như nhìn thấy cây đồng cổ thụ.

Nhưng cây đồng cổ thụ chỉ thoáng qua, trong mắt hắn lại chỉ còn lại Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch.

Giờ phút này, hắn giống như những con bạc dốc hết tất cả để được ăn cả ngã về không.

Hắn vô cùng tò mò, khao khát về chuyện xảy ra ở nhà kho số 11 lần trước, cũng như bí mật đằng sau Ngô Tam Tỉnh.

Cuối cùng không nhịn được, hắn lớn tiếng nói: “Hai người các ông rốt cuộc đang âm mưu chuyện gì!

Ngô Tam Tỉnh, ông muốn tôi thay thế Ngô Tà, để làm gì!” “Người nhà họ Trương rốt cuộc đã đi đâu, tại sao tôi không tìm thấy một người nhà họ Trương nào, Trương Khởi Linh đâu!” Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, Ngoa Thú giống như lúc nó nhắc nhở Vương Bàn Tử trước đó, không ngừng nhắc Lục Vũ, đây là ảo giác, tất cả đều là giả!

Cảnh tượng trước mắt Lục Vũ cũng theo giọng nói của nó mà không ngừng biến đổi.

Lúc thì là cây đồng quỷ dị, lúc thì là Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch trước mặt.

“Trương Khởi Linh?

Ngươi không phải là Trương Khởi Linh đời này của nhà họ Trương sao?” Ngô Tam Tỉnh có chút kỳ quái nhìn Lục Vũ, lại nheo

mắt đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, lúc này mới tiếp tục nói: "Trương Khởi Linh, ngươi lại mất trí nhớ rồi à?

Hay là vừa mới ra đời?" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Lục Vũ: "Nếu ngươi vừa mới ra đời, vậy ngươi còn nhớ sau Thanh Đồng Môn có gì không?

Nói xem, sau Thanh Đồng Môn, ngươi rốt cuộc đã thấy gì?" Thanh Đồng Môn!

Trong đầu Lục Vũ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ!

Nếu nói trên thế giới này có thứ gì khiến hắn tò mò nhất, thì không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Thanh Đồng Môn sừng sững ở núi Trường Bạch.

Sau cánh cửa như thể chống trời đạp đất ấy, rốt cuộc là thứ gì, hắn vẫn luôn vô cùng tò mò...

Chương 710

Hầu như chỉ trong nháy mắt, mắt hắn hoa lên, trước mắt xuất hiện một cánh Thanh Đồng Môn khổng lồ vô tận, hắn thậm chí có thể cảm nhận được từng tia hơi lạnh.

Cánh Thanh Đồng Môn cổ kính, chống trời đạp đất, cổ xưa đến mức không giống thứ có thể tồn tại trên thế giới này.

"Tiểu ca nhi, chúng ta cuối cùng cũng đến rồi." Nghe thấy giọng nói, Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy Ngô Tà vẻ mặt hưng phấn nhìn hắn, nói: "Chỉ cần mở cánh cửa này ra, chúng ta sẽ biết được bí mật của thế giới này..." Lời vừa dứt, Lục Vũ lại nghe thấy một giọng trẻ con chói tai: "Thằng họ Lục kia, ngươi còn không tỉnh lại, mấy người bọn họ chết hết đấy!" Trong cơn mơ màng, Lục Vũ dường như thấy bên cạnh mình có Vương Bàn Tử đứng đó, một con côn trùng to bằng mặt người đang ở trên mặt Vương Bàn Tử...

Nhưng giây tiếp theo, Ngô Tà bên cạnh đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, đưa cậu Quỷ Tỳ, cậu mở cửa đi." Lục Vũ cúi đầu nhìn, trong tay Ngô Tà đang nâng một cái Quỷ Tỳ.

"Thằng khốn họ Lục, cô nãi nãi sắp không trụ nổi nữa rồi!" "Ngươi đang ép cô nãi nãi liều mạng với ngươi đấy!" "Kệ xác nó!" "Đây là ngươi ép cô nãi nãi!" Lục Vũ nghe giọng Ngoa Thú ngày càng gần, vô thức quay đầu lại nhìn, thì thấy một đứa trẻ đang giơ một con dao, mặt mày hung ác chạy tới, còn nhảy bật lên, con dao nhỏ đâm thẳng vào mặt hắn!

Lục Vũ giật mình, bản năng muốn né tránh, nhưng bên cạnh lại vang lên giọng của Ngô Tà: "Tiểu ca nhi, bí mật cuối cùng ở ngay trước mắt..." "Cô nãi nãi đ* m* cái chung cực nhà ngươi!" Lời vừa

dứt, Lục Vũ liền thấy trên người Ngô Tà bên cạnh cắm một con dao găm.

Giây tiếp theo, mắt hắn hoa lên.

Trước mắt nào còn có Ngô Tà và Thanh Đồng Môn...

Chỉ cảm giác có một chiếc mặt nạ đang úp trên mặt mình, có thứ gì đó không ngừng chui vào miệng hắn...

Giây phút này, Lục Vũ hoàn toàn bừng tỉnh!

Tay phải hắn lập tức tóm lấy chiếc mặt nạ trên mặt, dùng sức giật mạnh, liền cảm thấy trong miệng một trận đau nhói khó tả!

Hắn cố nén cơn đau, cứng rắn kéo chiếc mặt nạ đó ra khỏi mặt mình, dùng sức vung tay, ném thật xa!

Thế giới trước mắt, cuối cùng không còn là ảo giác.

Trước mắt, chỉ có vô số cây đồng, vô số chuông đồng, vô số cành cây, và... những con khỉ đeo mặt nạ dày đặc!

"Thằng khốn, cuối cùng ngươi cũng chịu tỉnh rồi!" Lục Vũ quay đầu lại, thì thấy Ngoa Thú vốn đang mặc đồ trẻ con lúc này đã biến thành một đứa bé mông trần, toàn thân đầy thương tích.

"Nhanh lên, nhanh lên, đừng có ngẩn ra đó nữa, cháu trai của ta sắp toi rồi!" Ngoa Thú gân cổ la hét, Lục Vũ cuối cùng cũng tỉnh táo lại!

Quay đầu nhìn một cái, liền thấy trên mặt Vương Bàn Tử đang úp một chiếc mặt nạ y hệt cái hắn vừa ném đi.

Loại mặt nạ này, hắn nhận ra.

Chính là Ly Cổ!

Theo miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, loại Ly Cổ này có thể

khiến người ta trở nên vô cùng hiếu chiến!

Chỉ là ở thế giới này, hắn không biết Ly Cổ có khiến người ta trở nên hiếu chiến hay không.

Hắn chỉ biết, khi hắn bước lên cây đồng, hắn đã bị ảo cảnh ảnh hưởng.

Không, đó không nên là ảo cảnh, mà nên là một thế giới hư ảo có thật.

Rất có thể, đó là nơi giao thoa giữa thế giới Hoa Tư và thế giới này...

Những con côn trùng đó, rất có thể là chìa khóa đưa hắn vào thế giới Hoa Tư!

Trong lòng nghĩ vậy, tay Lục Vũ không ngừng hành động, hai bước chạy đến bên cạnh Vương Bàn Tử, đưa tay giật mạnh, kéo chiếc Ly Cổ khỏi mặt Vương Bàn Tử, ném thẳng xuống dưới.

Lúc này, Lục Vũ mới phát hiện, thì ra trong vô thức, hắn đã leo lên cây đồng không biết bao nhiêu mét...

Rất có thể là sau khi hắn và Vương Bàn Tử gặp Hồ Bát Nhất, họ không ngừng chạy trốn, chính là đang leo cây...

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian để suy nghĩ nhiều về chuyện này, sau khi cứu được Vương Bàn Tử, Lục Vũ vội vàng lấy Tịch Tà Tửu từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, cho Vương Bàn Tử uống một ngụm lớn, lại nghiến răng, dùng sức kéo cánh tay trái của mình, cứng rắn nắn lại cánh tay trái bị gãy biến dạng, tiện tay xé một mảnh vải rách từ quần áo, băng bó cánh tay lại!

"Có thấy Ngô Tà không?" "Ở trên kia." Ngoa Thú vội vàng đưa tay chỉ, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, phía trên lờ mờ dường như có bóng người.

“Đi!” Mấy người không lãng phí thời gian, vội vàng leo lên trên.

Chỉ vừa leo lên được vài cành cây, Vương Bàn Tử liền cảm thấy tinh thần mình một trận hoảng hốt, vội vàng nói: “Tiểu ca nhi, cậu mau đánh tôi một cái, tôi lại sắp vào trong đó rồi!” “Để ta!” Không đợi Lục Vũ ra tay, Ngoa Thú chạy đến bên cạnh Vương Bàn Tử, vung tay cho hắn một cái vào đầu, chửi ầm lên: “Cô nãi nãi đánh chết cái thằng cháu rùa này!” Vương Bàn Tử vốn đang hơi mơ màng lập tức tỉnh táo lại, vừa nhìn đã thấy một con khỉ lớn đeo mặt nạ lao về phía mình, Vương Bàn Tử không nói hai lời, một gậy đập tới!

Ngoa Thú vốn giật mình, tưởng Vương Bàn Tử muốn trả thù nó, lúc này thấy một con khỉ lớn bị Vương Bàn Tử một gậy đánh bay, liền vỗ tay khen hay: “Cháu trai, lợi hại, cô nãi nãi khâm phục!” “Đó là dĩ nhiên!” Vương Bàn Tử đắc ý cười, liên tục vung gậy, đánh bay hết những con khỉ kỳ dị lao tới trên đường.

Có hắn ở phía trước mở đường, Lục Vũ cũng nhẹ nhõm hơn nhiều!

Nếu không một tay của hắn, vừa phải leo cây vừa phải chiến đấu, thật sự rất bất tiện!

Mấy người càng leo càng cao, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp một bóng người!

Vương Bàn Tử quay đầu hét lên: “Tiểu ca nhi, không phải Ngô Tà.” Lục Vũ cũng thấy người đó là Lương sư gia, suy nghĩ một chút liền bảo Vương Bàn Tử né ra, hắn đến gỡ cổ trùng.

Hắn nghĩ, Lương sư gia biết rất nhiều, nhân lúc này hỏi ông ta thêm cũng không sao.

Chỉ là không ngờ, tay hắn vừa chạm vào cổ trùng, còn chưa kịp dùng sức, chiếc Ly Cổ trong ký ức còn cứng hơn cả cua không biết

bao nhiêu lần, vậy mà lại lập tức biến thành tro bụi!

Chương 711

Tro bụi lấm tấm bay lượn, lấp lánh ánh sáng trắng sữa.

Chiếc Ly Cổ khổng lồ và Lương sư gia, tất cả đều từ từ tan biến vào khoảnh khắc này...

Lục Vũ chớp chớp mắt, mọi thứ trước mắt không thay đổi, chỉ có một ảo ảnh lơ lửng giữa không trung, không cam lòng hét lớn: "Cứu tôi với, cứu tôi với..." Ảo ảnh giữa không trung chính là hình ảnh của Lương sư gia.

Vẻ mặt ông ta vô cùng kinh hãi, phảng phất như đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, la hét ầm ĩ: "Đừng, đừng, đừng..." Giây tiếp theo, tiếng hét đột ngột dừng lại, bóng dáng Lương sư gia biến mất không thấy, hóa thành những đốm sáng li ti.

Lục Vũ đột nhiên đưa tay ra tóm lấy, một viên Định Hồn Châu xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Định Hồn Châu, Lục Vũ rất quen thuộc.

Trần đại sư bị nhốt ở Hắc Thủy thành của Tây Hạ không biết bao nhiêu năm, khi hắn tìm thấy Trần đại sư, chính vì có Định Hồn Châu, ông mới có thể không bị hồn bay phách tán trong ngần ấy năm.

Nhưng bây giờ... không biết Lương sư gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà ngay cả Định Hồn Châu cũng không thể giữ được linh hồn của ông, khiến ông hồn bay phách tán!

Nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, lòng Lục Vũ thắt lại, càng hiểu rõ tình hình hiện tại không cho phép hắn ngẩn người!

"Bàn Tử, đừng dừng lại, tiếp tục đi về phía trước!" "Lục Châu, thấy ánh mắt Bàn Tử không ổn, lập tức tát nó!" Nói xong, Lục Vũ

dùng sức véo mạnh cánh tay trái của mình, khiến bản thân tỉnh táo lại trong cơn đau, để không bị rơi vào ảo cảnh một lần nữa mà không thể thoát ra!

Ngoa Thú lập tức nghe lời tát Vương Bàn Tử một cái, miệng hô lớn: "Đây!" Vương Bàn Tử suýt nữa bị một câu của Ngoa Thú làm cho tức cười, chửi một câu xong, vẫn nhanh chóng leo lên trên!

Càng leo lên cao, cành cây càng trở nên dày đặc.

Cành cây càng dày đặc, sức mạnh của ảo cảnh càng mạnh!

Vương Bàn Tử vốn không cần dừng lại, lúc này lại không ngừng thấy Hồ Bát Nhất lượn lờ trước mắt, may mà Ngoa Thú không ngừng ra sức tát vào gáy hắn, giúp hắn luôn giữ được tỉnh táo...

"Đừng đánh, đừng đánh, đừng đánh!" Vương Bàn Tử lại một lần nữa dừng lại, cảm thấy sau gáy mình lại bị ăn một cái, vội nói: "Ngươi xem bên kia có phải có một cái hang núi không." "Hang núi gì, đều là ảo giác của ngươi thôi." Nói xong, Ngoa Thú lại cho Vương Bàn Tử một cái vào gáy!

"Đừng giỡn!

Tiểu ca nhi cậu xem đi!" Vương Bàn Tử cảm thấy cái hang núi đó vô cùng chân thật, vội gọi Lục Vũ xem một cái.

Lục Vũ leo đến độ cao ngang với Vương Bàn Tử, nhìn một cái, vị trí đó đúng là một cái hang núi.

"Tiểu ca nhi, chúng ta có vào xem không?" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, thì thấy cửa hang xuất hiện một bóng người!

"Thằng khốn, tao đã nói mày trốn đi đâu, thì ra là ở đây!" Vương Bàn Tử vừa nhìn đã thấy bóng người vừa xuất hiện ở cửa hang chính là Lão Dương.

“Tiểu ca nhi, tôi không nhìn lầm, người đó chính là Lão Dương!” Không chỉ Vương Bàn Tử nhìn thấy, Lục Vũ và Ngoa Thú cũng đều nhìn thấy.

Đồng thời, Lão Dương cũng nhìn thấy họ.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy họ, Lão Dương lập tức thụt vào trong hang núi.

“Đuổi theo!” Lục Vũ nói một câu, chạy vài bước trên cành của Thần thụ Thông Thiên, bật người nhảy lên, trực tiếp nhảy vào trong hang núi.

Trong động đèn đuốc sáng trưng, nhưng bóng dáng Lão Dương lại không thấy đâu.

Lúc này, trong đầu Lục Vũ đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống! 【Chúc mừng Túc chủ nhảy ra khỏi Thần thụ Thông Thiên, tổng độ thăm dò Thần thụ Tần Lĩnh đạt 60%, hệ thống thưởng Khổng Minh Đạo Y.】 【Tên vật phẩm: Khổng Minh Đạo Y】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Tăng cường Ngũ hành thuật pháp, khống chế gió】 【Giới thiệu vật phẩm: Thời Tam Quốc, Khổng Minh vào tiết trọng đông đã làm phép mượn ba ngày ba đêm gió đông nam, giúp Chu Du dùng hỏa công phá tan đại quân Tào Tháo.

Khi đó, Khổng Minh lệnh người đến Xích Thổ xây đàn pháp, chu vi hai mươi bốn trượng, mỗi tầng cao ba thước, tổng cộng chín thước...

Mặc đạo y, thi triển Ngũ hành thuật pháp sẽ có hiệu quả tăng cường, vào tiết trọng đông, mặc pháp y có thể khống chế đại phong!】 Đồ tốt!

Nhưng bây giờ Lục Vũ cũng không có thời gian kiểm tra thu hoạch

của mình.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, cậu xem hai bên hang núi này, bích họa hình như không ổn lắm!" "Bích họa?" Lục Vũ nhớ, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, là lúc Ngô Tà bị 'Chúc Cửu Âm' đuổi đến sắp rời đi mới thấy bích họa, sao bây giờ trong hang núi này cũng có bích họa?

"Không phải bích họa, là phù điêu." Vương Bàn Tử vội sửa lời, trong lúc hắn nói chuyện, Lục Vũ cũng thấy trên vách đá hai bên hang núi đều là những hình ảnh điêu khắc.

Công nghệ điêu khắc vô cùng cổ xưa, cũng rất trừu tượng, thậm chí còn trừu tượng hơn cả bích họa ở thành cổ Tinh Tuyệt mà hắn từng thấy.

Phong cách này, không phải bích họa, không phải phù điêu.

Nói chính xác, đây là... tranh trên đá!

Từ nét vẽ đơn giản đó, nó có nét tương đồng kỳ diệu với "tranh trên đá Âm Sơn" rất nổi tiếng mà Lục Vũ từng xem, là sản vật của thời đại đồ đồng, tức là thời kỳ xa xưa.

Thời kỳ đó, lại trùng khớp với thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế!

Lục Vũ liếc mắt một cái, liền thấy một cảnh tượng kinh người.

Chương 712

Vô số người, thành kính quỳ trên cây đồng, tay mỗi người đều cầm một chiếc mặt nạ Ly Cổ...

Nhìn sang bức tranh trên đá tiếp theo, rất nhiều người trong số đó giống như Lương sư gia trước đó, từ từ biến mất.

Những người không biến mất, thì lập tức biến thành hai người giống hệt nhau đứng đó, vẻ mặt trông có vẻ hơi tiếc nuối.

Nhìn sang bức tranh tiếp theo, hai người giống hệt nhau đó, dắt tay nhau nhảy xuống từ cây đồng, biến mất không dấu vết.

Liên tiếp ba bức tranh trên đá, khiến Lục Vũ cau mày, có chút không hiểu bức tranh này rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì.

Chẳng lẽ sau khi Thần thụ Thông Thiên vật chất hóa vật thể rồi biến mất, mới khiến họ vui mừng, mới gọi là thành công?

Lục Vũ tiếp tục nhìn xuống, hy vọng có thể tìm được câu trả lời.

Bức tranh tiếp theo, trên đó vẽ một cánh cửa lớn, phảng phất như cánh cửa chống trời đạp đất, trông có rất nhiều người, vui vẻ đi vào trong cửa...

Cánh cửa chống trời đạp đất, rất giống...

Thanh Đồng Môn trong truyền thuyết ẩn giấu "chung cực".

Không chỉ là giống, phải nói là y hệt cánh Thanh Đồng Môn mà hắn vừa thấy trong ảo cảnh của Thần thụ Thông Thiên!

Lục Vũ nhìn chằm chằm vào cánh Thanh Đồng Môn trên vách đá, trong đầu không tự chủ hiện lên cảnh tượng cuối cùng mà hắn thấy trên Thần thụ Thông Thiên.

Cánh Thanh Đồng Môn to lớn, chống trời đạp đất, ẩn giấu bí mật lớn nhất của trời đất, bên cạnh hắn, là Ngô Tà...

"Tiểu ca nhi?" Lúc này, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ lâu không nói gì, lo lắng xảy ra chuyện, vội gọi một tiếng.

Tiểu gia hỏa bên cạnh còn vung tay, trực tiếp đập vào đầu Lục Vũ một cái: "Tỉnh lại, mau tỉnh lại!" Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, bảo hai người họ dừng lại.

Tuy nhiên...

Ngay lúc hắn định tiếp tục xem bích họa, thì nghe thấy một trận gió "vù vù" từ trong hang núi thổi ra!

Tiếng gió gào thét, mấy người đều bị gió lớn thổi đến nheo mắt, trong cơn hoảng hốt liền thấy có thứ gì đó từ trong hang núi thổi tới.

Vô thức né tránh, liền nghe bên tai tiếng "cạch rắc", "cạch rắc" không ngừng vang lên.

Đợi đến khi gió lớn cuối cùng cũng dịu đi một chút, bích họa hai bên hang núi đã bị phá hủy hoàn toàn, trên đất rải rác đủ loại xương cốt...

Vương Bàn Tử thấy một đất xương cốt, không khỏi giật mình: "Mẹ kiếp... gió quỷ gì thế!" Không đợi Lục Vũ nói, Ngoa Thú đột nhiên gân cổ gào lên: "Chạy mau, chạy mau, chạy ra ngoài mau!

Muộn là không kịp nữa!" Lời còn chưa dứt, đã cảm thấy trong hang núi lại truyền ra một mùi hôi thối khó tả!

Lờ mờ, còn có một giọng nói đầy uy hiếp từ bên trong truyền ra: "Các ngươi đi đi, ta tìm Ngô Tà có việc, đợi ta làm xong việc, ta sẽ đưa nó ra ngoài!" Cho dù Lão Dương không nói, Ngoa Thú cũng định chạy!

Nhưng hắn nói như vậy, Lục Vũ lại tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Lão Dương, ngươi đã bị bao vây rồi!” Lời vừa thốt ra, chính Lục Vũ cũng cảm thấy kỳ quái, trong lòng biết là do mình cứ mãi suy nghĩ về chuyện Thanh Đồng Môn, vô thức nói ra một câu khó hiểu như vậy.

Nhưng câu nói này lại khiến Vương Bàn Tử vốn đang hơi sợ hãi lại phấn chấn lên, hét lớn: “Lão Dương!

Đừng có ngoan cố chống cự, mau đưa Tiểu Tam Gia ra đầu hàng!” “Tôi không có ác ý với Lão Ngô!

Các cậu không hiểu đâu!

Các cậu mau đi đi, men theo cây đồng, cứ leo thẳng lên đỉnh, là một cái ao nước, đó chính là lối ra!” “Tao tin mày mới là quỷ, Bàn gia tao mà leo lên cây đồng, chẳng phải lại bị cái thứ quái quỷ kia đưa vào ảo cảnh à!” “Cậu không hiểu, mau đi đi, nó sắp tỉnh rồi!

Nó tỉnh rồi, các cậu sẽ không đi được đâu!” Lão Dương nói xong câu này, đột nhiên đổi giọng, nói nhanh hơn: “Lục Vũ, tin tôi một lần, tôi không có lý do gì để lừa cậu!” “‘Nó’ mà ngươi nói là gì?” “Một con rắn lớn, một con rắn lớn màu đỏ, tôi không biết nó rốt cuộc là gì, nhưng tôi biết nó là thần hộ mệnh của cấm địa!” “Chúc Cửu Âm?” Trong đầu Lục Vũ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Ở chỗ cây đồng cổ thụ này xuất hiện một con rắn lớn, dường như ngoài “Chúc Cửu Âm”, không có khả năng nào khác.

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện!

Chúc Cửu Âm, được gọi là Chúc Long, thân mang vảy rồng!

Trước đó trên cây đồng, hắn nhớ có thứ gì đó giống như vảy rồng to lớn uốn lượn đi lên...

Nghĩ đến đây, Lục Vũ quay đầu lại nhìn, những vảy rồng uốn lượn trên cây đồng đã dừng lại không động đậy.

Lục Vũ đột nhiên quay đầu nhìn Ngoa Thú một cái: "Ngươi có phải biết gì không?" "Ngửi mùi thì giống, không phải giống, chắc là con rắn thối đó!" Tiểu gia hỏa bị dọa đến run lẩy bẩy, lắp bắp: "Con rắn thối xui xẻo, cả người thối muốn chết, cậy mình to xác, cứ đi khắp núi bắt nạt ta.

Ta chẳng qua chỉ ăn mấy củ nhân sâm trên núi, mà nó làm như muốn lấy mạng ta vậy..." Lời vừa dứt, đã cảm thấy bên trong lại truyền ra từng trận gió tanh.

Lúc này, Ngoa Thú dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, nói: "Hình như không ổn lắm, sao nó lại yếu đi thế này?

Sắp chết rồi à?

Chương 713

Thật sự sắp chết rồi à?" Lời của Ngoa Thú, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều có thể hiểu được.

Nhưng tiểu gia hỏa này làm sao nghĩ ra được điểm này, hai người hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể coi đó là sự cảm nhận giữa các linh thú thượng cổ.

"Ha ha ha!" Ngay lúc Lục Vũ tưởng tiểu gia hỏa đang cảm thương cho linh thú thượng cổ sắp chết, thì nghe thấy tiểu gia hỏa đột nhiên cười ha hả, vô cùng vui vẻ, thậm chí còn nhảy cẫng lên: "Ha ha ha ha!

Lão ba ba kia, năm xưa ngươi truy sát cô nãi nãi có nghĩ tới ngày hôm nay không!" "Ha ha ha!

Cô nãi nãi nói cho ngươi biết, đây gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây!" "Ngươi cứ yên tâm mà chết đi, bảo bối ngươi canh giữ, cô nãi nãi sẽ thu giúp ngươi!" Ngoa Thú lời vừa dứt, liền cảm thấy trong hang núi lại truyền ra một luồng cương phong!

Gió mang theo mùi hôi thối khó tả, cùng vô số hài cốt lộn xộn bay loạn!

Hài cốt bay loạn không ngừng đập vào người, khiến Vương Bàn Tử một trận đau đầu, không nhịn được nói: "Mày có phải bị ngứa mồm không, không có chuyện gì lại đi gây sự!

Mày rảnh quá à..." "Ta nào biết cái thứ xui xẻo này sắp chết rồi mà còn sung sức như vậy!" "Mày..." Bụp!

Một câu còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử liền cảm thấy có thứ gì đó đập thẳng vào mặt mình, nếu không phải Lục Vũ nhanh tay lẹ mắt, kéo hắn một cái, có khi đã rơi xuống rồi.

Lúc này, tiểu gia hỏa đột nhiên mắt sáng lên, hét lớn: "Lão Lục, ngươi mau xem, cánh cửa kia mở rồi!" Cửa?

Cửa gì?

Hả?

Lục Vũ trong lòng đột nhiên nghĩ ra một chuyện, quay đầu lại nhìn, bị dọa cho một phen kinh hãi!

Nhưng ngay sau đó, hắn liền phản ứng lại, là tự mình dọa mình.

Bức bích họa vốn vẽ cánh Thanh Đồng Môn chống trời đạp đất, lúc này chỉ còn lại khung cửa, những thứ còn lại đều đã bị đập vỡ.

Nhìn qua, thật sự giống như Thanh Đồng Môn đã được mở ra!

Lúc này, Vương Bàn Tử hét lớn: "Tiểu ca nhi, trong hang núi kia có ánh sáng, chúng ta vào đó trốn một chút!" Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, liền nghe thấy giọng của Lão Dương từ trong hang núi truyền ra: "Đừng qua đây, các cậu mau đi đi!" Nói thật, nếu Lão Dương không nói câu này, xét đến sự quái dị của Thanh Đồng Môn và uy hiếp của Chúc Cửu Âm không biết đang ở đâu, Lục Vũ còn phải suy nghĩ một chút mới vào hang núi.

Nhưng bây giờ, câu nói này của Lão Dương lại khiến Lục Vũ bắt buộc phải bước vào hang núi!

Bất kể thế nào, cái hang núi ẩn sau Thanh Đồng Môn này, đều phải vào xem thử!

Vừa hay lúc này cương phong đã yếu đi, Lục Vũ vội gọi Vương Bàn Tử, Ngoa Thú bước vào hang núi.

Bước vào hang núi, đèn đuốc sáng trưng, liền thấy Ngô Tà và Lão Dương hai người.

Bên cạnh họ, nằm la liệt mấy bộ thi hài.

Lục Vũ đếm một chút, tổng cộng mười tám bộ.

“Năm xưa ngươi chính là ở đây.” Lục Vũ nhìn một lượt, đoán rằng đây là nơi đám người Lão Dương năm đó ẩn náu.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Lão Dương do cây đồng vật chất hóa ra đã giết chết bản thể của Lão Dương...

Nghĩ đến điểm này, Lục Vũ quay đầu nói với Lão Dương đang nhắm mắt: “Tự mình giết chết chính mình, vui không?

Phải rồi, sao ngươi không nhảy khỏi cây như trên bích họa?” Chưa đợi Lục Vũ nói xong, giọng của Lão Dương đột nhiên cắt ngang lời hắn: “Ngươi không hiểu, ngươi chỉ thấy bích họa, căn bản không hiểu quy luật của thế giới này!” “Ngươi biết?” Lục Vũ nhìn Ngô Tà, thấy sắc mặt cậu ta vẫn bình thường, chỉ nhắm chặt hai mắt, trong lòng nghĩ chắc không có gì đáng ngại.

Nhưng hắn vừa bước chân định đến gần Ngô Tà, thì nghe thấy giọng của Lão Dương lại vang lên: “Đừng qua đây, nó sẽ chết.” Giọng nói bình tĩnh, nhưng một con dao lại kề trên cổ Ngô Tà.

Đúng vậy, chính là một con dao, không có người cầm, không có người đứng đó, một con dao tự dưng xuất hiện, kề trên cổ Ngô Tà.

Cảnh tượng quỷ dị, khiến tim Lục Vũ cũng run lên một nhịp.

Thủ đoạn này... thật sự kỳ dị!

“Sắp xong rồi, các cậu đừng vội, đợi tôi một chút, nhiều nhất là hai ba phút, tôi sẽ đưa các cậu ra ngoài...” Lúc này, giọng của Lão Dương lại vang lên, mở miệng nói: “Lão Ngô, cậu còn nhớ mẹ tôi không?

Cậu có nhớ mùi vị cơm hộp tôi mang đi học hồi nhỏ không?” Lục Vũ cau mày, tay phải lặng lẽ siết chặt.

Hắn nhớ, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Lão Dương quả thực không có ác ý với Ngô Tà, hắn chỉ mượn sức mạnh của Ngô Tà, giúp hắn vật chất hóa ra mẹ của mình.

Lúc đó Lão Dương đã nói, ba năm, hắn chỉ cần ba năm thời gian với mẹ...

Ba năm, là chỉ ba năm thời gian Lão Dương bỏ lỡ vì vào tù, hay là có ẩn ý khác, Lục Vũ cũng không có ấn tượng sâu sắc.

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng nỉ non: "Khoai tây xé sợi cô làm, thật sự rất ngon." Bên cạnh, Vương Bàn Tử chau mày.

Hắn tiếp xúc với Ngô Tà không nhiều, nhưng dù sao cả bọn cũng đã cùng nhau đến Tề Lỗ vương cung, ở trong Lỗ vương cung ít nhiều cũng đã giúp đỡ lẫn nhau, lúc này lại cứ thế trơ mắt nhìn?

Hắn quay đầu nhìn Lục Vũ, thấy hắn không có biểu hiện gì khác thường, cũng chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Chương 714

Nhưng giây tiếp theo, Lục Vũ đột nhiên mở miệng: "Lão Dương, để tôi." Nói xong, hắn đi hai bước đến gần, một tay kéo Ngô Tà từ dưới đất lên.

Khi hắn kéo Ngô Tà dậy, Vương Bàn Tử và Ngoa Thú mới chú ý đến trong tay Ngô Tà đang cầm một thanh đồng côn nhỏ.

Chỉ là thanh đồng côn nhỏ đó, lúc này lại nằm trong tay Lục Vũ.

Lão Dương vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm Lục Vũ!

"Tôi biết anh muốn làm gì, tôi rất tò mò quá trình của chuyện này rốt cuộc là như thế nào." Nói xong, Lục Vũ nhẹ nhàng đẩy một cái, đẩy Ngô Tà cho Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, chăm sóc cậu ta, không sao đâu." Nói là nghệ cao gan lớn, nhưng thực tế Lục Vũ thật sự rất tò mò.

Bởi vì cách làm của Lão Dương, liên quan đến bí ẩn của Thần thụ Thông Thiên...

Giới thiệu của hệ thống rất ngắn gọn, và trên đó cũng không có phương thức hiện tại của Lão Dương, điều này khiến hắn rất tò mò, Lão Dương rốt cuộc biết điều gì!

Đặc biệt là câu "ngươi không biết quy luật của thế giới này" mà Lão Dương nói trước đó càng khiến hắn tò mò!

Quan trọng nhất là, nơi mở cửa của hang núi này, vừa vặn chính là vị trí của Thanh Đồng Môn trên tranh đá.

Trùng hợp sao?

Không.

Nếu là trùng hợp, sao nội thất của hang núi này lại là một gian thạch thất vuông vức chỉnh tề?

Lão Dương nhìn chằm chằm Lục Vũ, một lúc lâu sau mới nói: "Ngưng thần tĩnh khí, đừng nghĩ gì cả, đi theo dòng suy nghĩ của tôi.

Nếu ngươi nghĩ lung tung, thật sự có thể vạn kiếp bất phục..." Đang nói, Ngô Tà bên cạnh tỉnh lại, trong mắt đầy vẻ mơ màng.

Cậu ta nhìn xung quanh, lại cúi đầu nhìn hai tay mình, đột nhiên chú ý đến Lục Vũ đang đứng đối diện Lão Dương, sắc mặt Ngô Tà kịch biến, vội nói: "Tiểu ca nhi, anh mau mở mắt ra!" Ngay khoảnh khắc Lục Vũ mở mắt ra, liền nhìn thấy một cánh Thanh Đồng Môn chống trời đạp đất.

Chỉ là...

Thanh Đồng Môn thoáng qua rồi biến mất, chớp mắt một cái, trước mắt hắn chỉ còn lại Lão Dương.

Mặt Lão Dương vào khoảnh khắc này trở nên vô cùng méo mó, miệng to bằng mặt, há to miệng, như thể muốn nuốt chửng hắn vào trong!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, nhanh chóng lùi lại hai bước, thanh đồng côn trong tay vung mạnh, đập thẳng vào khuôn mặt đã trở nên vô cùng quái dị kia.

Khoảnh khắc thanh đồng côn tiếp xúc với khuôn mặt quái dị, Lục Vũ liền phát hiện thanh đồng côn vậy mà bắt đầu tan chảy.

Hắn vội lùi lại mấy bước nữa, đứng bên cạnh Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Ngoa Thú.

Ngoa Thú đột nhiên rùng mình, vẻ mặt kinh hãi nhìn xung quanh, gân cổ la hét: "Lần này cô nãi nãi toi rồi!

Đây là nơi quỷ quái gì, xung quanh toàn là âm khí lạnh lẽo...” Nghe nó nói, mấy người liền thấy cảnh tượng cả thạch thất đột nhiên thay đổi!

Thạch thất vốn chỉ rộng hơn mười mét vuông, lập tức biến thành một hang động khổng lồ vô tận, trên đỉnh đầu là những nhũ đá dày đặc, đầu mỗi măng đá đều treo một cái đầu lâu nhe nanh múa vuốt.

Lão Dương lại một lần nữa lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống họ, trên mặt mang theo nụ cười vô cùng kỳ quái: “Vốn dĩ các ngươi có thể đi, tại sao các ngươi không muốn chứ?” “Tại sao các ngươi cứ không nghe lời ta, nhất định phải nghĩ ta xấu xa như vậy?” Lão Dương vừa nói xong, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay đầu nhìn Ngoa Thú một cái, hỏi: “Bộ dạng này, có phải là do ngươi vừa nghĩ ra không?” “Đáng sợ quá!” Ngoa Thú không dám nói gì, lập tức nhảy dựng lên, chui vào lòng Lục Vũ.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy Lão Dương trước mặt đã thay đổi bộ dạng, biến thành một người đàn ông trung niên.

Vương Bàn Tử mặt xanh mét, kinh hãi nói: “Vãi nồi, đây không phải là lão tổng tử Hiến Vương sao!” “Không phải!” Giờ khắc này, Lục Vũ bừng tỉnh đại ngộ!

Hắn đột nhiên hiểu ra, tại sao Lão Dương lại muốn dẫn dắt Ngô Tà trong căn phòng này để giúp hắn vật chất hóa mẹ của mình...

Bởi vì gian thạch thất này, và Thần thụ Thông Thiên có liên hệ với nhau!

Gian thạch thất này, e rằng là nơi duy nhất có thể khiến người ta tâm tưởng sự thành, vật chất hóa mọi thứ.

Những nơi còn lại, đều là thông qua Thần thụ Thông Thiên, tiến vào thế giới Hoa Tư không ai biết, trở thành một phần của sự bất hủ.

Điều này rốt cuộc đại diện cho điều gì, không ai biết.

Từ tình hình hiện tại mà xem, Lục Vũ cũng không muốn biết thế giới Hoa Tư rốt cuộc là gì...

Giữa không trung, Lão Dương biến thành Hiến Vương lạnh lùng nhìn đám Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Ngươi nghĩ không sai, đây là nơi duy nhất có thể vật chất hóa mọi thứ.

Ta gọi nó là, Thần Tiền Thất." Lục Vũ ngẩn ra, rồi bật cười: "Lão Dương, não ngươi hỏng rồi à?" "Câm miệng!" Lão Dương hung hăng trừng Lục Vũ một cái, vung tay, bộ dạng cả thạch thất đột nhiên thay đổi, lại biến về như cũ.

Thủ đoạn này, quả thực có chút kinh người!

Ngô Tà nhìn chằm chằm Lão Dương đã biến về bộ dạng ban đầu, mắng: "Lão Dương, rốt cuộc cậu bị làm sao vậy!

Rốt cuộc cậu muốn làm gì!" "Tôi đã nói với cậu rồi, tôi muốn không nhiều, tôi chỉ muốn mẹ tôi trở về, thế là đủ rồi." Lão Dương cười lạnh một tiếng, nhìn Ngô Tà, lại nói: "Bây giờ, Lão Ngô, phiền cậu đi qua đây." "Không thể nào!" Ngô Tà không nhúc nhích, nhìn Lão Dương đối diện, toàn thân đề phòng!

Mày Lão Dương lập tức cau lại, nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Hồi lâu, hắn đột nhiên lắc đầu, thở dài một hơi: "Lão Ngô, tại sao ngay cả cậu cũng không tin tôi?" "Trên thế giới này, người duy nhất tôi tin tưởng chính là cậu, tại sao bây giờ cậu lại không tin tôi nữa?

Chương 715

Tôi đã phát hiện ra bí mật lớn nhất của thế giới này, tại sao cậu lại không muốn cùng tôi chia sẻ?" Lời vừa dứt, liền nghe một tiếng "phụt", Lão Dương trước mắt mấy người đột nhiên nổ tung, trở nên tứ phân ngũ liệt, giống như một mảnh ghép hình, những mảnh vỡ dày đặc lơ lửng giữa không trung.

Lục Vũ có thể cảm nhận được tiểu gia hỏa trong lòng đang run lẩy bẩy, đoán rằng cảnh tượng này có khả năng lại là do tiểu gia hỏa gây ra.

"Ngoa Thú, linh thú thượng cổ, quả nhiên rất khác biệt.

Ta trả giá đắt như vậy, cửu tử vô sinh mới có được sức mạnh, không ngờ ngươi cái con búp bê nhỏ này không làm gì, lại có thể được nó ưu ái." Lão Dương nhìn chằm chằm vào lòng Lục Vũ, giọng nói lơ lửng giữa không trung.

Nhưng người của hắn, vẫn là bộ dạng mảnh vỡ...

Nói thật, cho dù là Lục Vũ nhìn thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt, cũng cảm thấy quá quỷ dị ly kỳ!

Vừa rồi hắn cũng không phải chưa từng thử tưởng tượng một vài thứ, chỉ là bất kể hắn nghĩ thế nào, căn phòng này cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

"Nhưng, lại có thể thế nào chứ?" Lão Dương đột nhiên bật cười, giọng nói lập tức trở nên vô cùng thành kính, chậm rãi nói: "Ta là sứ giả của thần, các ngươi lại có thể làm gì chứ?" Giây tiếp theo, Lão Dương vỡ nát trước mắt khôi phục nguyên dạng, lơ lửng giữa không trung, nhàn nhạt nhìn họ: "Thế nào, thấy được nhiều sức mạnh của thần như vậy, các ngươi còn muốn tiếp tục sao?" Ngô Tà nuốt nước

bọt, định thần lại, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, bây giờ chúng ta làm sao đây?" Thật lòng mà nói, lúc này Ngô Tà thật sự không biết phải làm sao.

Ở trong một căn phòng như vậy, cảm giác mọi thứ đều bị Lão Dương khống chế, họ hoàn toàn không có cách nào...

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra một chuyện, mở miệng nói: "Tiểu gia hỏa, đừng nghĩ nó chết, nghĩ nó biến lớn, biến thành rất lớn, biến thành lớn như Thần thụ Thông Thiên bên ngoài!" Lúc này, Lục Vũ trong lòng đột nhiên phản ứng lại.

Lão Dương khống chế thì khống chế, nhưng bất kể hắn khống chế thế nào, có một vấn đề then chốt không thay đổi, đó là Thần thụ Thông Thiên có quy tắc của Thần thụ Thông Thiên, Lão Dương hiện tại chính là đang làm việc dưới quy tắc này.

Nếu không, hắn đã sớm vô địch rồi, căn bản cũng không cần bọn họ những người này đến.

Chỉ cần nghĩ một cái, muốn sống thì sống, muốn chết thì chết, đã thật sự thành thần rồi!

Nhưng từ khi họ đến, Lão Dương làm việc luôn tuân theo quy củ, không động tĩnh gì, chỉ lặng lẽ đi theo đội ngũ của họ, không lộ tài năng.

Điểm này, cũng chính là vấn đề lớn nhất của Lão Dương!

Đặc biệt là sau khi hắn và Vương Bàn Tử, Ngoa Thú tìm thấy hang núi này, Lão Dương lúc này không ngừng cùng Ngoa Thú biến đổi hang động, nhưng lại không ra tay ác độc.

Tại sao?

Hắn đang kéo dài thời gian!

Lão Dương không biết vì lý do gì, có thể phá vỡ quy tắc của Thần thụ Thông Thiên, có thể mượn sức mạnh của Thần thụ Thông Thiên, nhưng hắn vẫn phải tuân thủ một quy tắc, không thể phá vỡ quy tắc đó!

Khoan đã...

Lục Vũ trong đầu, lại một lần nữa hồi tưởng lại tranh đá bên ngoài hang động!

Hắn chỉ thấy ba bức tranh trên đá, còn chưa kịp nhìn xuống, đã bị một luồng gió yêu thổi hỏng tranh đá.

Nói cách khác, những bức tranh trên đá phía sau đó, rất có thể là bí mật của hang núi này!

Không đúng!

Không phải phía sau, mà nên là tranh đá trên vách tường bên kia!

Lúc đó Lục Vũ chỉ liếc mắt một cái, còn chưa kịp xem nội dung trên đó, bây giờ muốn hồi tưởng lại, cũng có chút khó.

Nhưng...

"Vãi nồi!" "Tiểu ca nhi, anh muốn làm gì!" "Mẹ nó chứ!" "Thứ này to quá đi!" Ngoa Thú theo ý đồ của Lục Vũ, trong lòng nghĩ, khiến Lão Dương trở nên khổng lồ vô cùng, chống trời đạp đất.

Giờ khắc này, bọn họ trở nên vô cùng nhỏ bé...

"Tiếp tục nghĩ, đừng dừng lại." Lão Dương đang tuân thủ quy tắc, Lục Vũ cũng cần thời gian để tìm ra quy tắc đó!

Trong lòng hắn khẽ động, lấy ra "Hồi Mộng Kính" của mình, trực tiếp hồi mộng trong hang động!

Tình huống này, cực kỳ nguy hiểm!

Nhưng không có lựa chọn, hoặc là tìm ra nội dung trên bích họa, hoặc là bị Lão Dương nhốt ở đây mãi mãi!

"Hồi Mộng Kính" có thể khiến hắn quay trở lại ký ức của mình, khoảng cách thời gian càng ngắn, nội dung nhìn thấy sẽ càng nhiều!

Lục Vũ thúc đẩy "Hồi Mộng Kính", thế giới trước mắt đột nhiên thay đổi!...

Lúc này, Vương Bàn Tử chú ý đến động tác của Lục Vũ, trong lòng biết hắn vào lúc này dùng "Hồi Mộng Kính" chắc chắn có lý do của mình, lập tức hét lớn: "Lão Dương, mày biến trò ảo thuật cho tao xem đi!" Hét lớn một tiếng xong, hắn lập tức hạ giọng nói với Ngô Tà: "Tiểu Tam Gia, Tiểu ca nhi cần nó kéo dài thời gian!" "Được!" Ngô Tà gật mạnh đầu, lập tức mở miệng nói: "Lão Dương, cậu có nghe thấy tôi nói không!" "Cậu muốn nói gì!" Giọng của Lão Dương như thể từ xa vọng lại, phiêu đãng.

"Lão Dương, cho dù cậu vật chất hóa cô ra, thì lại có thể thế nào?

Để cô giống như cậu sao!

Cậu như vậy lại có thể duy trì được bao lâu!

Vừa rồi không phải cậu còn nói với tôi, ký ức của cậu ngày càng kém, rất nhiều chuyện đều không nhớ được sao!

Chương 716

Đợi đến khi tất cả ký ức đều biến mất, cậu sẽ thế nào?

Biến thành một cái xác không hồn?

Biến mất không thấy?" "Cậu không hiểu!" "Vậy cậu nói đi!" "Nói rồi cậu cũng không hiểu!" "Cậu không nói sao biết tôi không hiểu?" Lúc này, Ngô Tà lòng rối như tơ, thực ra cũng không biết nói gì, giống như trẻ con cãi nhau, bắt đầu nói những lời vô nghĩa, câu giờ.

"Kéo dài thời gian, các ngươi tưởng ta không biết sao?" Lão Dương đột nhiên cười lạnh một tiếng, tình hình cả thạch thất lại một lần nữa khôi phục như cũ, Lão Dương nhẹ nhàng đứng đó, nhìn mấy người họ, nhàn nhạt nói: "Ở thế giới này, ta chính là thần, những chuyện các ngươi không biết, ta đều biết, thậm chí suy nghĩ của các ngươi, ta cũng biết..." Nói được một nửa, giọng của Lão Dương đột ngột dừng lại, hắn đột nhiên dừng lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lục Vũ: "Ngươi biết rồi, sao ngươi biết được, sao ngươi có thể biết được!" Vương Bàn Tử, Ngô Tà đều quay đầu nhìn Lục Vũ có chút ngơ ngác, họ hoàn toàn không hiểu, sao trong chớp mắt, Lão Dương đang đắc ý lại trở nên kinh hãi như vậy.

Lục Vũ nhìn Lão Dương, đột nhiên nói: "Thực ra, ngươi đã chết rồi, ngươi đã biến mất không thấy rồi, ngươi căn bản không có trên thế giới này, ngươi cũng không bước vào thế giới Hoa Tư." "Tất cả những điều này, đều chỉ là một ảo tưởng mà thôi, ngươi căn bản không có một chút sức mạnh nào, ngươi căn bản không làm được gì cả, ngươi chỉ là... một cây cột." Lời vừa dứt, liền thấy Lục Vũ vung tay, từ trong Quỷ Động Ma Mộc lấy ra quan tài lớn của Xi Vưu, đặt trên đất, lạnh lùng nói: "Là ngươi tự mình chết ra ngoài, hay là ta giúp

ngươi một tay, Xi Vưu đại nhân vĩ đại?" "Hả?" "Gì?" Vương Bàn Tử và Ngô Tà vốn đã mơ hồ, càng trở nên mờ mịt hơn, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay lúc họ định hỏi một câu gì đó, cỗ quan tài mà Lục Vũ lấy ra, đột nhiên bay lên, bay thẳng đến vị trí của Lão Dương!

Quan tài lập tức hất văng Lão Dương, trong tầm mắt của mấy người, Lão Dương bay lên rồi rơi xuống, liền biến thành một thanh đồng côn nhỏ!

"Đây..." "Chạy!" Vương Bàn Tử vừa nói được một chữ, Lục Vũ đã đưa tay kéo Vương Bàn Tử, xoay người bỏ chạy...

Vương Bàn Tử, Ngô Tà, đều không kịp phản ứng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ bị Lục Vũ kéo nhanh chóng lùi lại.

Theo sau họ lùi lại, Lục Vũ đột nhiên sờ vào người, ném ra một thứ.

Cũng không biết hắn đã ném thứ gì ra, chỉ nghe một tiếng nổ lớn khó tả, cả gian hang núi như thể sắp sụp đổ!

Vô số đá vụn, không ngừng rơi xuống, mặt đất dưới chân cũng bắt đầu trở nên lồi lõm...

"Nắm chặt lấy tôi!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà đột nhiên nghe thấy một giọng nói, vô thức nắm chặt lấy Lục Vũ.

Giây tiếp theo, liền cảm thấy mình lập tức bay lên không trung.

Thì ra, trong lúc họ còn đang ngơ ngác, Lục Vũ đã dùng Phi Hổ Trảo móc vào cành của Thần thụ Thông Thiên, treo họ lơ lửng giữa không trung.

Nhưng còn chưa đợi họ thuận theo Phi Hổ Trảo leo lên cành cây, thì nghe thấy một tiếng gầm giận dữ!

Ngay sau đó, ở cửa hang núi đó, xuất hiện một bóng người.

Bóng người mặt mày dữ tợn, họ đều không nhận ra.

Nhưng, bóng người này tai nhọn như kiếm kích, đầu có hai sừng, chính là hình tượng của Xi Vưu trong thần thoại truyền thuyết!

"Xi Vưu..." Ngô Tà nhìn bóng người đó, miệng lẩm bẩm, mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Cậu ta đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, Lão Dương chết từ lâu rồi, là Xi Vưu huyễn hóa ra Lão Dương?" "Không thể nói như vậy." Lục Vũ lắc đầu, nhìn Xi Vưu đang đứng ở cửa hang, cũng có chút sợ hãi!

Chỉ thiếu một bước!

Nếu hắn chậm một bước, e rằng hậu quả khó lường...

Vừa rồi trong "Hồi Mộng Kính", hắn đã thấy tranh đá trên vách núi.

Tranh đá trên vách núi đó và nét vẽ hắn thấy trước đó cực kỳ khác biệt, nội dung trên đó cũng dữ tợn đáng sợ!

Lục Vũ nghĩ thầm, có thể là vì nội dung của tranh đá quá kỳ quái dữ tợn, mới khiến hắn lúc đó không nhìn kỹ, nếu không, cũng không đến nỗi bỏ lỡ chuyện quan trọng như vậy.

Một vách đá, không nói rõ có bao nhiêu bức tranh trên đá, nội dung trong đó là liên tục.

Bức đầu tiên, vẽ đầy đất thi cốt hài cốt, mặt đất lồi lõm, giống như gốc của Thần thụ Thông Thiên.

Bức tiếp theo, có một người đầu có hai sừng xuất hiện ở đó, làm một tư thế quái dị, giống như cầu phúc, lại giống như làm phép.

Bức thứ ba, chính là người đầu có hai sừng này, dẫn theo vô số

người, bắt đầu công thành chiếm đất, thiên hạ chiến loạn không ngừng.

Nhìn kỹ, có thể chú ý đến, những người đó đều không giẫm trên đất, mà là lơ lửng giữa không trung, chính như âm binh trong truyền thuyết!

Bức tiếp theo, là một trận đại chiến, người đàn ông đầu có hai sừng bại vong, bị nhốt ở đây, lại bị người ta dùng một loại dược liệu đặc thù quấn quanh lại với nhau, biến thành hình dạng một cánh tay, sau khi điêu khắc, phong ấn vào trong quan tài...

Lục Vũ dẫn theo mấy người vừa không ngừng leo trèo trên Thần thụ Thông Thiên, vừa kể lại bích họa mình thấy cho Vương Bàn Tử, Ngô Tà nghe.

Vương Bàn Tử không nói một lời, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, nhưng Ngô Tà lại lập tức nắm bắt được điểm mấu chốt: "Tiểu ca nhi, ý của anh là đó không phải cánh tay của Xi Vưu mà là bản thể của hắn?" "Cách nói phân thây, chỉ là để che mắt người đời." Lục Vũ nói xong, quay đầu nhìn Xi Vưu đang đứng bất động ở cửa hang, tiếp tục nói: "Không biết tên này rốt cuộc làm sao, bất tử bất diệt, nhưng sau này Lão Dương có thể đi ra khỏi đây, là vì hắn có thể ở một mức độ nhất định mượn sức mạnh của Thần thụ Thông Thiên, dùng sức mạnh này, vật chất hóa ra một Lão Dương, căn bản không phải như Lão Dương nghĩ, là tự mình đi ra ngoài..." "Ngươi rất thông minh." Ngay lúc Lục Vũ vừa nói xong, giữa không trung đột nhiên truyền đến một giọng nói đầy uy nghiêm, chính là giọng nói phát ra khi Lão Dương bị Xi Vưu nhập vào trong cỗ quan tài khổng lồ trước đó.

Mấy người vừa ngẩng đầu, liền thấy Xi Vưu lơ lửng ở đó, từ trên cao nhìn xuống họ.

Có thể là vì làm chiến thần viễn cổ quá lâu, đến tận ngày nay hắn

vẫn thích ở trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Mấy người dừng bước, đứng trên cành của Thần thụ Thông Thiên nhìn hắn, Lục Vũ mở miệng nói: "Ngươi muốn thế nào?" "Ta muốn biết ngươi làm sao nhìn ra được, chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi làm sao nhìn ra được, ta có thể đảm bảo mấy người các ngươi an toàn rời khỏi đây." "Tất cả những gì ta vừa nói, đều là suy nghĩ trong lòng Lão Dương, tại sao ngươi lại phát hiện không ổn?" Lục Vũ nhìn hắn, do dự một chút, không nói cho hắn biết mình phát hiện ra manh mối từ bích họa, mà định lừa hắn.

Chỉ là ý niệm vừa nảy ra, liền thấy Xi Vưu gật đầu: "Thì ra là vậy." Nghe có vẻ hơi có ý bừng tỉnh đại ngộ, dừng một chút, hắn lại thở dài một hơi: "Đáng tiếc." Vương Bàn Tử, Ngô Tà, vẫn có chút hồ đồ, không hiểu gì.

Cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, rốt cuộc là có ý gì?" "Đây chính là nơi giam cầm Xi Vưu." Tình hình khẩn cấp, Lục Vũ không có thời gian giải thích cặn kẽ cho họ, chỉ nói những chuyện quan trọng nhất: "Năm xưa Lão Dương có thể rời khỏi đây, là vì Xi Vưu đã giữ lại linh hồn của Lão Dương, dùng Thần thụ Thông Thiên, vật chất hóa Lão Dương, để hắn đi tìm cậu." "Còn về tại sao lại đi tìm cậu..." "Tôi nghĩ, có thể là vì hắn muốn thoát ra khỏi cái nhà tù này, nên cần người đến giúp hắn?" Điểm này, Lục Vũ cũng không chắc chắn.

Chương 717

Hắn chỉ thông qua tranh đá trên vách núi mà mạnh dạn giả thiết Xi Vưu đang giở trò, sau đó nhìn một cái vào quan tài lớn trong Quỷ Động Ma Mộc của mình, liền thấy quan tài đó giống hệt như trên tranh đá, cánh tay bên trong cũng là giả, lúc này mới có giả thiết.

Còn về Lão Dương rốt cuộc là thật hay giả, hắn cũng không biết, chỉ là thử một chút.

Không ngờ, vừa thử đã ra...

"Ngươi thật sự rất thông minh." Giọng Lục Vũ vừa dứt, Xi Vưu đang lơ lửng giữa không trung từ từ hạ xuống, đứng trên một nhánh cây ở tầng trên, nhìn mấy người họ.

Hắn nhìn qua nhìn lại, cuối cùng ánh mắt lại dừng trên người Lục Vũ: "Chỉ là ngươi nói sai một điểm, ta không phải muốn rời khỏi cái lồng giam này, mà là muốn đi luân hồi." "Luân hồi?" Lục Vũ hơi sững sờ, nhíu mày nói: "Ngươi muốn chuyển thế đầu thai?" Câu nói này khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Bọn họ không tài nào ngờ được, Xi Vưu làm loạn nhiều như vậy, vòng vo tốn bao công sức, cuối cùng lại nói muốn đi luân hồi?

Lời này, sao nghe nực cười đến vậy?

"Đúng vậy, chính là đầu thai." Nói xong một câu, Xi Vưu thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Ta ở đây đã quá lâu, lâu đến mức sắp hòa làm một với nó rồi.

Ta chán ngấy rồi, ta muốn đi, ngươi có thể tiễn ta vào luân hồi được không?" "Không được." Lục Vũ còn chưa kịp nói gì, Vương Bàn Tử đã buột miệng thốt ra: "Ai biết mày nói thật hay giả.

Mẹ kiếp, mày cứ tâm tâm niệm niệm muốn giết bọn tao, giờ lại quay sang bảo bọn tao giết mày, đổi lại là mày, mày có tin không?" Vương Bàn Tử nói xong, Ngô Tà cũng hỏi theo: "Lão Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao ngươi lại có thể huyễn hóa ra Lão Dương?" Nghe Ngô Tà hỏi, ánh mắt Xi Vưu chuyển sang cậu ta, đột nhiên cười nói: "Lão Dương không giống những người khác.

Mười tám người bọn họ cùng nhau xuống đây, những kẻ đó, trong thử thách của cây Thần Thông Thiên, chấp niệm trong lòng đều giống hệt nhau, không phải muốn xưng vương xưng bá thì cũng là muốn chiếm hữu sức mạnh của cây Thần Thông Thiên." "Chỉ có Lão Dương, lòng dạ của hắn rất nhỏ, chỉ muốn một chút tiền, cho nên hắn đã vượt qua thử thách chấp niệm." "Vốn dĩ, sau khi chấp niệm kết thúc, hắn nên tiến vào thế giới Hoa Tư, nhưng trong lòng hắn lại xuất hiện chấp niệm đối với mẹ mình." "Cho nên ngươi đã tìm được cơ hội, nhân lúc đó kéo hắn từ trên cây Thần Thông Thiên xuống?" Lục Vũ đột nhiên hiểu ra vài điều, hắn nhìn chằm chằm Xi Vưu, hỏi: "Bởi vì hắn có hai chấp niệm, nên sẽ xuất hiện hai Lão Dương, đúng không?" Lục Vũ cuối cùng cũng hiểu, tại sao trên vách đá, khi thấy mình có hai người, người kia lại dứt khoát nhảy xuống.

Chắc là vì như vậy thì sẽ không thể bước vào thế giới Hoa Tư?

"Ngươi có thể hiểu như vậy." Xi Vưu gật đầu.

Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Vậy tại sao Lương sư gia lại biến mất?" "Bởi vì ông ta muốn có được quá nhiều." Lục Vũ khẽ nói: "Một chấp niệm là một người, hai chấp niệm sẽ có phân thân, một trăm chấp niệm sẽ có một trăm phân thân.

Muốn có được quá nhiều, ông ta sẽ không ngừng phân thân, cho đến khi... hồn phi phách tán!" "Ta đã nói ngươi rất thông minh, ngươi thật sự rất thông minh." Xi Vưu lại gật đầu, khen một câu, rồi quay

đầu nhìn sinh vật nhỏ đang thò đầu ra ngó nghiêng trong lòng Lục Vũ, cười nói: "Nhóc con, ngươi không cần sợ, Chúc Long sắp chết rồi, nó sẽ không làm gì ngươi đâu." Nói xong, Xi Vưu mới lại nhìn về phía Lục Vũ, khẽ nói: "Ta bị nhốt ở đây không biết bao nhiêu năm, lúc bị giam, rảnh rỗi không có việc gì làm nên đã tạo ra một thứ." "Thứ này, chính là Cổ Ly." "Thứ nhỏ này không có tác dụng gì lớn, nhưng có thể câu hồn trên cây Thần Thông Thiên." "Những kẻ vì suy nghĩ quá nhiều mà bị cây Thần Thông Thiên bài xích, hồn phách vỡ nát của chúng đều bị ta thu thập lại." "Sau này, ta tích lũy đủ sức mạnh, khiến ta có thể gửi một luồng tàn hồn ra khỏi chiếc quan tài đó." "Vừa hay, gặp được Lão Dương, một người đặc biệt.

Cho nên, ta đã chặn hắn lại, không để hắn chịu thử thách trên cây thần, bảo hắn dẫn người đến cho ta, để ta có thể tích lũy thêm nhiều tàn hồn, tiện cho việc để nhiều hồn phách hơn rời khỏi quan tài Dưỡng Linh." "Không ngờ, các ngươi không đi từ trên xuống, mà lại đi vào từ đài Đoạn Long..." Xi Vưu có lẽ đã quá nhiều năm không được nói chuyện với ai, cũng có thể là thật sự muốn được luân hồi.

Lúc này, cũng không cần Lục Vũ và mọi người tra hỏi, hắn đã thẳng thắn nói ra rất nhiều chuyện, giải đáp những nghi hoặc trong lòng mỗi người.

Nói thật.

Những chuyện này, đều là hắn tự nói một mình, không ai có thể phán đoán lời hắn nói rốt cuộc là thật hay giả.

"Ta biết, những chuyện này đối với các ngươi mà nói quá kinh người, nhất thời các ngươi cũng không thể chấp nhận được." Xi Vưu nhìn mấy người im lặng hồi lâu, đột nhiên cười, tiếp tục nói với Lục Vũ: "Ngươi có thể khiến Ngoa Thú xả thân vì ngươi, hiển nhiên có chỗ hơn người.

Ngươi có thể nghĩ thông suốt nhiều chuyện như vậy, chắc cũng là người thông minh.

Tuy ta không biết ngươi có cách gì, nhưng ta cảm thấy ngươi có thể đưa ta vào luân hồi." "Ngươi, có thể không?" "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù, ngươi đã nghe qua chưa?" Lục Vũ suy nghĩ một lát, đột nhiên hỏi một câu.

Vừa nói, cũng không đợi Xi Vưu trả lời, hắn nói thẳng: "Ngươi mang cái quan tài lớn kia tới đây, ta vẽ cho ngươi một lá bùa, nói không chừng có thể tiễn ngươi đi luân hồi đấy." Nghe vậy, Vương Bàn Tử sững sờ, buột miệng: "Tiểu ca nhi, cậu không nói thật đấy chứ?

Lời của tên khốn này thật thật giả giả, ai dám chắc hắn là Xi Vưu chứ, hắn chỉ nói vậy thôi, không thể coi là thật được.

Xi Vưu đến nay đã không biết bao nhiêu nghìn năm rồi!" "Những năm qua, thực ra ta cũng đã đọc được ký ức của rất nhiều người." Sau khi Vương Bàn Tử nói xong, Xi Vưu lại lên tiếng, bình tĩnh nói: "Ta có thể cho các ngươi biết tại sao Phục Hy lại có thân người mặt rắn." "Trước đó ta nghe các ngươi luôn thảo luận đây rốt cuộc là nơi nào, nhưng mãi vẫn không chắc chắn." Xi Vưu quay đầu nhìn Ngô Tà, nhàn nhạt nói: "Tại sao Phục Hy lại thân người mặt rắn?

Thực ra rất đơn giản, bởi vì chỗ dựa lớn nhất của Phục Hy chính là Chúc Long." Nói xong, Xi Vưu đột nhiên vỗ tay.

Ngay sau đó, một tiếng gầm rú cực lớn vang lên, khiến người ta đau đầu như búa bổ!

Tiếp theo, là tiếng "sột soạt".

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những chiếc vảy rồng quấn quanh thân cây Thần Thông Thiên lại một lần nữa chuyển động!

Lục Vũ trước đó đã đoán, liệu những vảy rồng quấn quanh thân cây Thần Thông Thiên này có phải là Chúc Cửu Âm không?

Dù sao, thứ này trông quá sống động, độ bóng và hoa văn của vảy rồng có chút không tương xứng với cây Thần Thông Thiên, trông tinh xảo hơn nhiều.

Nếu nói là do con người điêu khắc sau này thì cũng quá khó tin.

Không ngờ… bây giờ những vảy rồng này lại thật sự chuyển động!

Điều này thực sự khiến người ta tê cả da đầu, lạnh sống lưng!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, hắn có nỗi sợ bản năng với loài rắn!

"Đừng vội, các ngươi đợi một lát." Xi Vưu nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mấy người, khẽ nói: "Nó đã rất già rồi, nên động tác cũng không còn nhanh nhẹn như trước nữa." "Con Chúc Long này, chính là Chúc Long của thị tộc Phục Hy.

Trước khi ta bị giam ở đây, nó đã ở đây rồi..." Dần dần, một cái đầu khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt của mấy người.

Cái đầu này, còn lớn hơn một vòng so với đầu của con Thiết Đầu Long Vương lớn nhất mà Lục Vũ từng thấy.

Càng khó tin hơn là, cái đầu rắn to lớn lại mang một khuôn mặt người!

Chương 718

"Phục Hy thân người mặt rắn, Chúc Long thân rắn mặt người." Xi Vưu đứng trước cái đầu khổng lồ đó cũng tỏ ra vô cùng nhỏ bé, nhưng Chúc Long dường như có quan hệ rất tốt với hắn, nó cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cọ vào Xi Vưu.

Cảnh tượng này, lại một lần nữa khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngây người.

Yết hầu của Vương Bàn Tử khẽ động, rất muốn nói đùa một câu, bảo nó cho mấy người họ một ít thịt rắn quái vật.

Nhưng lời đến bên miệng, hắn thật sự không có dũng khí nói ra.

Lục Vũ nhìn cảnh đó, cũng trợn tròn mắt, không thể tin nổi. 【Tên vật phẩm: Chúc Long】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Chưởng quản thiên tượng】 【Mô tả vật phẩm: Thần thú thượng cổ Chúc Long, vốn là thần của núi Chương Vĩ, thân rắn mặt người, toàn thân màu đỏ, mắt trên mắt dưới.

Còn được gọi là Chúc Âm, Chúc Cửu Âm, Trác Long, Hỏa Tinh.

Khi nhắm mắt, vùng đất nó cai quản chìm trong đêm đen, mở mắt thì thiên hạ sáng bừng, không ăn, không nói, không ngủ, thở ra thành gió, phun nước bọt thành mưa...】 【Ghi chú bổ sung: Chúc Long già yếu, sắp chết.】 "Hù..." Lục Vũ thở ra một hơi dài, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và Ngô Tà một cái, giọng vẫn còn có chút kinh ngạc: "Nó thật sự là Chúc Long." Hai người có chút mờ mịt nhìn Lục Vũ, rồi lại nhìn cái đầu khổng lồ trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, đại não sắp biến thành một đống hồ, dường như mất đi khả năng suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, Xi Vưu đột nhiên lên tiếng: "Nếu muốn,

thực ra các ngươi cũng có thể đưa nó vào luân hồi.

Nó ở đây quá lâu rồi, cũng đã sớm chán ngấy." Từ thời viễn cổ đến hiện đại, không biết bao nhiêu nghìn năm, Chúc Long chỉ sống ở nơi này.

Trong một thời gian rất dài, hoạt động giải trí duy nhất của nó là quấn quanh cây Thần Thông Thiên.

Nhưng quấn vòng quanh, rõ ràng không phải là một hoạt động giải trí có thể chơi được mấy nghìn năm...

"Ta sắp phải đi rồi." Xi Vưu nhìn Chúc Long, đột nhiên nói một câu.

Lục Vũ nhìn khuôn mặt người khổng lồ đó, rồi lại nhìn Xi Vưu, nói tiếp: "Quan tài lớn của ngươi đâu?" "Ngay sau lưng ngươi, ngươi quay đầu lại là thấy." Lục Vũ vô thức quay đầu, liền thấy chiếc quan tài pha lê mà hắn đã thả ra trước đó, đang ở ngay đó.

Bên trong quan tài, vẫn là cái kén lớn trông giống như một cánh tay.

Lục Vũ đi tới hai bước, cắn rách đầu ngón tay, dùng ngón tay làm bút, trực tiếp vẽ ra một đạo "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù".

Nét bút cuối cùng vừa hạ xuống, mặt bên của quan tài đột nhiên lóe lên một tia sáng đỏ kỳ dị, nhưng quan tài vẫn ở đó, không có gì thay đổi đặc biệt, cái kén bên trong cũng không hề có chút biến hóa nào!

"Hình như có gì đó không đúng." Khi Lục Vũ ra tay, Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều đang nhìn.

Lúc này, vừa hay thấy tình hình có chút không ổn.

"Tiểu ca nhi, tôi vừa thấy hình như có một sợi chỉ đỏ bay về phía

mặt bên của quan tài." Vương Bàn Tử nói xong, Ngô Tà cũng bổ sung: "Tôi cũng thấy, một sợi chỉ đỏ, rất rõ ràng." "Chỉ đỏ sao?" Lục Vũ đột nhiên nói một câu, ngẩng đầu nhìn Xi Vưu một cái.

Xi Vưu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy hy vọng: "Ta có thể cảm nhận được, vừa rồi sức mạnh dường như...

ừm, hình như đã mở ra một chút.

Chỉ cần tiếp tục, là có thể mở ra cánh cửa luân hồi, ta có thể trở về rồi." "Vậy ta thử lại." Lục Vũ định thần lại, đang định ra tay thì đột nhiên thu tay về, tháo Mô Kim Phù trên cổ mình xuống đưa cho Ngô Tà: "Cậu đeo đi, tôi thấy hơi vướng cổ." Ngô Tà không khỏi sững sờ, Vương Bàn Tử tâm lĩnh ý hội, ghé sát vào, cười hì hì nói: "Tiểu Tam gia, tôi giúp cậu.

Đeo cái này vào, hai chúng ta cùng nhau cầu phúc cho Tiểu ca nhi, sẽ dễ thành công hơn!" Ngô Tà vừa đeo xong, tay vẫn còn nắm chặt Mô Kim Phù, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói: "Một lát nữa ta nói nhảy, lập tức nhảy xuống dưới, đừng do dự..." Giọng nói đột ngột xuất hiện khiến Ngô Tà giật mình, may mà Vương Bàn Tử ở ngay bên cạnh, vội vàng ra hiệu cho cậu ta.

Ngô Tà tuy không hiểu rõ ý gì, nhưng cũng phản ứng lại được chuyện này có điểm kỳ lạ.

Xi Vưu!

Chiến thần viễn cổ!

Người này, có thể dễ nói chuyện như vậy sao?

Tích cực muốn luân hồi như vậy sao?

Còn có Chúc Long, tại sao nó lại ở cùng một chỗ với Xi Vưu?

Chuyện này không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ đã thấy đầy sơ hở, càng

nghe càng ly kỳ.

Đặc biệt là, nếu hắn muốn luân hồi, cớ gì phải giả dạng Lão Dương nói muốn hồi sinh mẹ, càng không cần thiết phải biến thành bộ dạng kỳ quái đó khi Tiểu ca nhi thế chỗ hắn.

Tuy nhiên, Ngô Tà không biết, lúc đó dung mạo của Lão Dương thay đổi là do tưởng tượng của Ngoa Thú gây ra. … Lúc này, Lục Vũ đã đi đến mặt bên của quan tài, miệng lẩm bẩm: "Nếu một lá bùa không được, xem ra phải cần sáu lá bùa mới được!" Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn cẩn thận kiểm tra mặt bên của quan tài, muốn xem có thứ gì mình đã bỏ sót không.

"Đa tạ." Giữa không trung, Xi Vưu dường như không nhận ra Lục Vũ còn giấu giếm tâm tư khác, chỉ lại lên tiếng cảm ơn.

"Lá bùa thứ hai, vẫn nên viết ở mặt bên mới đúng." Lục Vũ lẩm bẩm, nói xong dừng lại, lại rạch đầu ngón tay, bắt đầu vẽ một đạo "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù" ở mặt bên.

Đồng thời, hắn cuối cùng cũng tìm thấy thứ mình luôn tìm kiếm! 【Tên vật phẩm: Phong Hồn Châu】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Phong hồn】 【Mô tả vật phẩm: Phong Hồn Châu, dùng long khí bị đứt để trấn hồn, thần hồn ở bên trong, không thể ra ngoài.

Cách giải khai, cần dùng huyết cấm để phá giải...】 Nhìn thấy giới thiệu của hệ thống, Lục Vũ cuối cùng cũng hiểu, tại sao Xi Vưu lại không quản ngại vất vả làm nhiều chuyện như vậy.

Bởi vì, hắn hoàn toàn không muốn luân hồi.

Chương 719

Dĩ nhiên, bản thân Lục Vũ cũng không tin vị chiến thần viễn cổ này muốn luân hồi!

Và vấn đề hiện tại là, hắn không những không muốn luân hồi, mà còn muốn thoát khỏi Phong Hồn Châu.

Chẳng trách hắn luôn không sử dụng bản thể của mình.

Không chỉ vì thân thể hắn bị quan tài lớn phong ấn, mà còn vì linh hồn của hắn cũng bị phong cấm.

Những năm này, không biết Xi Vưu đã tích tụ bao nhiêu huyết khí, cuối cùng mới có thể chống lại một chút sức mạnh của Phong Hồn Châu, lén lút thoát ra một luồng tàn hồn.

Đợi đã… dùng long khí bị đứt để trấn áp!

Vậy chẳng phải là… Xì!

Lục Vũ đột nhiên hiểu ra, lần này bọn họ thật sự đã gây ra một họa không lớn không nhỏ!

Cứ nói sao ngọn núi Đoạn Long này không thể vô duyên vô cớ bị đứt long mạch!

Đoạn long mạch sinh ra huyết đằng rồng, huyết đằng rồng cung cấp long khí bị đứt, áp chế Phong Hồn Châu, khiến Xi Vưu luôn ngủ say trong Phong Hồn Châu.

E rằng, không biết là ai vì lấy Kỳ Lân Kiệt mà chặt đứt huyết đằng rồng, điều này mới khiến Xi Vưu đang ngủ say tìm thấy một tia sinh cơ.

“Ta đi vẽ lá tiếp theo.” Lục Vũ biết mình không thể ở đây quá lâu,

nếu không sẽ dễ gây ra sự cảnh giác của Xi Vưu.

Hắn chỉ có thể đứng dậy đi đến vị trí tiếp theo, chuẩn bị vẽ bùa, đồng thời thông qua Phát Khâu Ấn của mình, nhanh chóng nói lại những gì vừa nghĩ ra cho Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Hai người đều đã chuẩn bị tâm lý, lúc này nghe Lục Vũ nói cũng không hoảng loạn, không lộ ra vẻ gì khác thường.

Ngô Tà không để lại dấu vết, truyền âm trong lòng: "Trước đó Lão Dương và bây giờ Xi Vưu đều mấy lần nhắc đến Ngoa Thú, tôi cảm thấy nó có vấn đề gì không?" Câu nói này, lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Ngoa Thú đã uống rất rất nhiều máu rồng!

Long khí bị đứt có thể phong cấm Phong Hồn Châu, con nhóc này uống nhiều máu rồng như vậy chính là phương pháp không thể tốt hơn để phá trừ phong cấm!

Phá trừ phong cấm dùng máu rồng, nhưng nếu muốn gia cố phong cấm, để Xi Vưu tiếp tục bị nhốt bên trong, thì phải làm thế nào?

Món làm ăn lớn như vậy, Lục Vũ cũng chưa từng làm, trong lòng cũng có chút đắn đo.

Điều khiến hắn càng không hiểu là, Xi Vưu đã làm nhiều như vậy, quy tắc của cây Thần Thông Thiên rốt cuộc là như thế nào?

Lục Vũ cũng biết bây giờ không phải là lúc mình suy nghĩ lung tung, chỉ nghĩ một lát, liền bắt đầu suy tính đường thoát!

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là… nổ!

Trước đó hắn có thể dẫn Ngô Tà và Vương Bàn Tử chạy thoát khỏi hang núi, chính là đột nhiên ném một quả lựu đạn, làm sập nửa hang núi, nhân lúc hỗn loạn mới chạy thoát ra ngoài.

Cục diện hiện tại, cũng chỉ có thuốc nổ mới có thể giải quyết vấn

đề.

Sau khi cho nổ tung nơi này, bọn họ lập tức chạy, quay lại con đường cũ, chỉ cần không có ai đến gây rối khu rừng này nữa, long khí bị đứt của ngọn núi này sẽ có thể phong ấn được hồn phách của Xi Vưu.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ thở ra một hơi dài, nhìn Xi Vưu giữa không trung một cái, cười nói: "Tôi nghỉ một lát, mệt quá rồi." "Không sao, cũng không vội nhất thời." Nói xong, Lục Vũ lấy ra một đoạn nhân sâm ngàn năm, chia làm bốn phần, cho mình, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Ngoa Thú.

Mấy người ăn xong, cảm thấy thể lực đã hồi phục rất nhiều, cánh tay trái bị gãy trước đó cũng đã hồi phục kha khá, Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, đứng dậy, quay lưng về phía Xi Vưu, lại thông qua Phát Khâu Ấn nói: "Đếm ngược, chuẩn bị nhảy." "Ba, hai, một." Tiếng cuối cùng vừa dứt, Lục Vũ từ trong gỗ quỷ động ma lấy ra gói thuốc nổ còn sót lại từ lần ở "Trùng Cốc Vân Nam", ném thẳng về phía Xi Vưu và Chúc Long, rồi nhảy xuống!

Lúc này, cũng không kịp suy nghĩ xem bọn họ hiện tại đã leo cao đến đâu, dù sao nhảy xuống chính là con đường sống duy nhất!

Ngay lúc đó, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng "ầm", hẳn là gói thuốc nổ đã phát nổ.

Ngay sau đó, Lục Vũ cảm nhận được một luồng khí mạnh mẽ, giống như một cây búa tạ đập vào người, khiến tốc độ rơi của bọn họ đột ngột tăng nhanh!

Trong chớp mắt, Lục Vũ một tay rút ra Phi Hổ Trảo, ném thẳng ra ngoài, vừa vặn móc được vào một nhánh của cây Thần Thông Thiên, làm chậm tốc độ rơi của mình.

Nhưng chưa kịp nhìn rõ vị trí của Vương Bàn Tử và Ngô Tà để cứu họ, một luồng khí nóng lại từ trên ập xuống!

Vụ nổ vừa rồi, lập tức khiến vách núi lỏng lẻo, không biết bao nhiêu đá vụn trong luồng khí nóng rơi xuống.

"ĐM!" "Ái da!" Nghe thấy hai tiếng kêu kinh hãi này, Lục Vũ cuối cùng cũng tìm thấy vị trí của Vương Bàn Tử, vội vàng hét lớn: "Bàn Tử, bắt lấy!" Nói xong, hắn lại ném ra một sợi Phi Hổ Trảo khác, ném về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử phản ứng nhanh, một tay nắm lấy Phi Hổ Trảo, sau đó lợi dụng quán tính đu người một cái, đạp mấy bước trên vách núi, lập tức ổn định cơ thể, hét lớn: "Tiểu ca nhi, mau xuống đây, hang núi này sắp sập rồi!" Giọng vừa dứt, phía dưới lại vang lên một tiếng "ái da", Lục Vũ cúi đầu nhìn, thấy Ngô Tà đập mạnh vào một nhánh cây, dùng chính bụng mình để giảm tốc.

Cú va chạm mạnh này khiến cậu ta đau điếng, trông có vẻ đã ngất đi, nhưng may mắn là không tiếp tục rơi xuống.

Lúc này, Lục Vũ đã đuổi kịp Vương Bàn Tử, hai người vội vàng xuống nhánh cây nơi Ngô Tà đang ở.

Vừa đỡ cậu ta dậy, đã nghe thấy tiếng "xì xì".

Vương Bàn Tử hơi sững sờ: "Tiểu ca nhi, cậu có nghe thấy gì không?" Lục Vũ nhìn theo hướng âm thanh, thấy một bệ đá.

Bệ đá đó, chính là bệ đá mà bọn họ nhìn thấy khi mới vào hang núi "Cây Thần Thông Thiên".

Chương 720

Thứ âm thanh kỳ lạ đó, chính là phát ra từ trên bệ đá.

"Tiếng nước?" "Hình như là tiếng nước." Vương Bàn Tử và Lục Vũ mỗi người một câu, vừa nói xong, đã thấy một cột nước phun trào ra!

Ngay sau đó, tiếng "rắc rắc", "rắc rắc" không ngừng vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, vách núi rung chuyển dữ dội, một nửa vách núi như sắp sập xuống!

Cảnh tượng này, quả thực giống như tận thế!

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ một tay cõng Ngô Tà đang ngất đi, hét lớn: "Bàn Tử, xông lên!

Bất kể thế nào, ở trong nước chắc chắn sẽ an toàn hơn!" Nói xong, hai người men theo các nhánh của cây Thần Thông Thiên nhanh chóng chạy đi, sau đó nhảy một cái, trực tiếp nhảy lên bệ đá!

Dựa vào sự lợi hại của Tị Thủy Châu, sau khi nhảy lên bệ đá, hai người ngược dòng đi lên!

"Chỗ chúng ta đào lúc trước, cái hang ở trên đó, chắc chắn là lối ra, chỉ cần men theo đó bò ra ngoài là được!" Sợi Phi Hổ Trảo bọn họ để lại trước đó vẫn còn, mấy người liền men theo sợi Phi Hổ Trảo bò lên trên.

Trong lúc nguy cấp, Lục Vũ cũng không kịp nói nhiều với Vương Bàn Tử, chỉ có thể một mạch bò lên!

Lúc này Vương Bàn Tử cũng thật sự rất cố gắng, không nói một lời, chỉ cắm đầu bò lên trên.

Hắn dường như biết tay Lục Vũ không dùng sức được, cứ một mạch bò lên trên, gần như là đẩy Lục Vũ lên.

Nhưng… dù sao cánh tay trái của Lục Vũ không thể dùng sức, lại còn cõng Ngô Tà, càng khó dùng sức hơn.

Đặc biệt là hang núi này chật hẹp, bọn họ cũng khó dùng sức.

Lúc này, sinh vật nhỏ trong lòng Lục Vũ cuối cùng cũng ra tay, Ngoa Thú đột nhiên bò lên đỉnh đầu Lục Vũ, lại bò về phía trước mấy bước, tay nắm lấy dây cáp của Phi Hổ Trảo, hai chân nhỏ lủng lẳng, hét lớn: "Bắt lấy, cô nãi nãi mang ngươi chạy!" "Nhanh lên!" "Nhanh lên!" "Nơi này sắp sập hết rồi!" "Gầm!" Cũng không biết từ đâu đột nhiên lại vang lên một tiếng gầm rú cực lớn!

Trong chớp mắt Lục Vũ cũng không nghĩ được nhiều, chỉ có thể liều mạng, buông tay ra nắm lấy chân nhỏ của Ngoa Thú.

Ngoa Thú quay đầu hét lớn: "Mập chết tiệt, nắm lấy chân thằng họ Lục!" Vương Bàn Tử vội vàng nắm lấy!

Giây tiếp theo, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều ngẩn người.

Thân hình của Ngoa Thú rất nhỏ, trông chỉ như một đứa trẻ năm sáu tuổi, nhưng lúc này chạy như điên trong hang núi, tốc độ nhanh hơn bọn họ trước đó không biết bao nhiêu lần.

Trên đường đi, hai người cũng liên tục va vào vách núi xung quanh, có chút choáng váng… Không biết qua bao lâu, mấy người cảm thấy trước mắt sáng lên.

Mở mắt nhìn lại, bọn họ đã ở trên mặt đất, trên đầu là trời xanh mây trắng, trước mắt là cây cối um tùm, xa xa là những dãy núi trập trùng… Lục Vũ vừa định nói gì đó, thì cảm thấy dưới chân rung lên một cái!

Lòng Lục Vũ thắt lại, vô thức kéo Vương Bàn Tử và Ngoa Thú,

vội vàng chạy ra xa!

Theo sau tiếng chạy của họ, là tiếng "ầm ầm ầm ầm" không ngừng vang lên từ phía sau, như thể trời sập đất lún.

Chạy không biết bao lâu, cuối cùng cảm thấy dưới chân dường như không còn rung chuyển nữa, Lục Vũ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, một cột nước phóng thẳng lên trời, giữa trời treo một dải cầu vồng.

Dưới cầu vồng, chỉ có một hồ nước khổng lồ, nhấn chìm tất cả mọi thứ.

Nhìn những cây cối gãy đổ xiêu vẹo hai bên hồ nước, e rằng không biết bao nhiêu thứ đã bị trận động đất vừa rồi chôn vùi.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên thấy một nhánh cây màu đồng xanh trồi lên từ trong nước.

Nhưng ngay sau đó, lại cảm thấy dưới chân rung chuyển dữ dội, nhánh cây đó trực tiếp bị vô số đá vụn nhấn chìm… Lục Vũ muốn nhìn thêm, nhưng ngọn núi không ngừng rung chuyển, khiến hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể cùng Vương Bàn Tử, cõng Ngô Tà, mang theo Ngoa Thú, nhanh chóng rời đi.

Khi họ lao ra khỏi Nhất Tuyến Thiên, trong đầu Lục Vũ lại hiện lên thông báo của hệ thống… 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành thám hiểm cây Thần Tần Lĩnh, hệ thống thưởng Hoa Đà Đao!】【Tên vật phẩm: Hoa Đà Đao】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai hạ phẩm】【Năng lực vật phẩm: Trị liệu】【Mô tả vật phẩm: Đại tướng Thục Trung Quan Vũ từng bị tên lạc bắn trúng, mũi tên xuyên qua cánh tay trái của ông, sau này vết thương tuy đã lành, nhưng mỗi khi trời âm u mưa gió, xương cốt thường đau nhức, tên có độc, độc đã thấm sâu vào tủy, chỉ có cách cạo xương để loại bỏ độc...

Khi đó, dụng cụ mà Hoa Đà sử dụng, có sức mạnh thần kỳ có thể chữa lành vết thương ngoài da...】 Cánh tay trái của Lục Vũ đang đau nhức, thanh Hoa Đà Đao này không khác gì mưa rào giữa lúc hạn hán, hắn liền thử ngay lập tức.

Thân dao áp vào cánh tay trái, hiệu quả tức thì.

Lần này, Lục Vũ đã hồi phục, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm hơn nhiều, dẫn mấy người nhanh chóng ra khỏi núi. …… Mười ngày sau, tại huyện Cổ Lam.

Trong một khách sạn, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà ba người ngồi cùng nhau, nhìn nhau không nói nên lời.

Ở một bên khác, Ngoa Thú đang một mình chơi đùa, xem TV.

"Tiểu ca nhi…" "Tiểu ca nhi…" "Tiểu ca nhi…" Ngô Tà mấy lần mở miệng, nhưng mỗi lần chỉ gọi tên Lục Vũ, rồi lại ngậm miệng lại, không biết nên nói gì.

Chuyện xảy ra trong núi mười ngày trước, thật sự quá kinh ngạc, thậm chí hoang đường!

Dĩ nhiên, bọn họ vốn không cần mười ngày mới có thể ra khỏi núi.

Chỉ là hôm đó ở chân núi, đợi đến khi mọi thứ trở lại bình yên, mấy người lại quay lại nơi phát hiện cây Thần Thông Thiên nhìn một cái.

Chương 721

Nhưng, cảnh tượng họ nhìn thấy, lại khiến họ hoàn toàn không nói nên lời… Ngô Tà mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử bình tĩnh hơn một chút, mở miệng nói: "Tiểu ca nhi, chuyện đó quá tà môn, một ngọn núi lớn như vậy, cứ thế mà biến mất sao?" "Ngay cả Nhất Tuyến Thiên cũng không còn nữa!" Nghe giọng Vương Bàn Tử, Lục Vũ cũng nhớ lại cảnh tượng mình đã thấy.

Toàn bộ địa thế, địa mạch của nơi đó, vì trận động đất do vụ nổ gây ra mà trở nên hoàn toàn khác biệt.

Dĩ nhiên.

Không chỉ vì gói thuốc nổ mà hắn ném ra khi chạy trốn, mà còn vì sự chèn ép của núi non, sức mạnh của Xi Vưu và Chúc Long, đã gây ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Nói mấy câu, Ngô Tà vẫn còn có chút kinh hồn bạt vía.

Nhưng dù sao đi nữa, ván đã đóng thuyền, chuyện đã kết thúc, dù có sợ hãi cũng không thể thay đổi được gì.

Ba người nói chuyện đơn giản, cũng không nghĩ ra được nhiều mấu chốt trong đó, hoặc là nói nhiều thứ không dám tưởng tượng, dứt khoát không nói nữa, chỉ ở lại huyện Cổ Lam nghỉ ngơi một ngày, rồi ai về nhà nấy.

Ngô Tà trở về Hàng Thành, Lục Vũ và Vương Bàn Tử thì một mạch quay về Kinh Thành.

Trên đường trở về, Lục Vũ suy nghĩ kỹ lại, hồi tưởng lại trải nghiệm lần này của mình, trong lòng cảm khái muôn vàn.

Mọi chuyện, bắt đầu từ Lão Dương, nhưng Lão Dương trong đó,

chỉ là một quân cờ, thậm chí từ lúc hắn rời khỏi núi, hắn đã không phải là Lão Dương thật sự nữa.

E rằng hắn đến chết cũng không biết, mình chỉ trở thành một quân cờ của Xi Vưu… "Bàn Tử, chuyện của Xi Vưu đừng…" "Tôi biết, tôi sẽ không nói cho Lão Hồ." Vương Bàn Tử hiểu rõ suy nghĩ của Lục Vũ, vội vàng nói một câu, nói xong, lại nói tiếp: "Tiểu ca nhi, chuyện tôi nằm mơ trước đó, cậu cũng đừng nói cho Lão Hồ." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều.

Tình nghĩa huynh đệ của Lão Hồ và Vương Bàn Tử, hắn quá rõ. … Thoáng cái hai ngày, Vương Bàn Tử lái xe đưa Lục Vũ về Kinh Thành, sau khi về Kinh Thành, Lục Vũ tự nhốt mình trong thư phòng, lấy giấy bút ra.

Hắn có một cuốn sổ, rất lâu trước đây, hắn từng lấy giấy bút, viết lên đó một cái tên, Tôn Học Võ.

Hôm nay, hắn lại lấy bút ra, viết lên đó mấy cái tên, Trương Hạo, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, Ngô Tà.

Một loạt bốn cái tên, sau bốn cái tên này, Lục Vũ vẽ một dấu hỏi lớn.

Viết xong tên mấy người, Lục Vũ trực tiếp lật sang trang mới, suy nghĩ một lát, lại hạ bút, ghi lại đại khái chuyến đi Tần Lĩnh lần này. … "Mọi chuyện, trông như do Xi Vưu gây ra, nhưng tôi luôn cảm thấy mình đã bỏ qua điều gì đó, bỏ lỡ điều gì đó?

Trong ngọn núi đó, mọi thứ mờ ảo, rối rắm, tôi có chút hỗn loạn, nhưng trong cục diện hỗn loạn đó, dường như có một thứ gì đó mấu chốt…" Viết đến đây, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: "Không biết Xi Vưu thế nào rồi, cây Thần Thông Thiên bị hủy chưa?

Tôi hiện tại đang ở thế giới thực, hay là đang ở trong thế giới Hoa Tư do cây Thần Thông Thiên huyễn hóa ra?" Câu hỏi này, không ai có thể trả lời hắn.

Hơn nữa, không chỉ câu hỏi này không ai có thể trả lời hắn, mà những cơn ác mộng mỗi ngày của hắn, cũng không thể nói cho bất kỳ ai.

Thực tế.

Từ ngày ra khỏi núi, mỗi lần hắn thử ngủ, trong đầu sẽ hiện lên một hình ảnh.

Một cánh cửa đồng xanh khổng lồ, hắn đứng trước cửa, chờ đợi nó mở ra.

Hình ảnh này, lặp đi lặp lại, vô tận, giống hệt như những gì hắn thấy trong thế giới Hoa Tư… Tuy nhiên, đúng lúc này, điện thoại của hắn đột ngột reo lên.

Lục Vũ nhìn một cái, bấm nút nghe: "Ngô Tà, sao vậy?" "Tiểu ca nhi, có rảnh không, tôi muốn nói chuyện với cậu một chút." "Cậu nói đi." "Tôi mơ một giấc mơ." "Nói xem." "Tôi mơ thấy Lão Dương." "Lão Dương?" "Ừm." Im lặng một lát, Ngô Tà tiếp tục nói: "Tôi mơ thấy Lão Dương nói với tôi rằng ông ấy đã làm một việc rất ghê gớm, tôi hỏi ông ấy là gì, ông ấy nói sớm muộn gì tôi cũng sẽ biết, còn bảo tôi hãy kiên nhẫn." "Trong mơ, tôi cảm thấy rất thật.

Cực kỳ thật, tôi đang nghĩ, lúc chúng ta ở đó, có phải đã bỏ lỡ chuyện gì không?" Điểm này, cũng trùng khớp với suy nghĩ của Lục Vũ, nhưng rốt cuộc đã bỏ lỡ điều gì, Lục Vũ không biết.

Hắn suy nghĩ một lát, vẫn khuyên: "Ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy, chuyện đã qua rồi thì đừng nghĩ nữa, chỉ thêm phiền não." Khuyên Ngô Tà mấy câu, hai người cúp điện thoại, Lục Vũ ngay lập tức gọi

một số khác, đầu dây bên kia, là Trương Hạo.

Chuông điện thoại reo rất lâu, cuối cùng cũng có người nghe, bên trong truyền ra giọng nói mệt mỏi của Trương Hạo: "Alo?" "Anh đang ở đâu?" "Trên đường về." "Khi nào đến Kinh Thành?" "Ngày mai." "Ngày mai tôi muốn gặp anh." "Được." Sau mấy câu nói ngắn gọn, Lục Vũ cúp điện thoại.

Nhìn màn hình điện thoại, hắn ngồi im một lát, chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, trực tiếp ngồi xuống đất, bắt đầu luyện công. … Sáng sớm hôm sau, Lục Vũ rời khỏi nhà, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chỉ là đi được nửa đường, mới chú ý trên người mình còn treo một sinh vật nhỏ, định đưa nó về, nhưng không chịu nổi tiếng khóc oe oe của nó: "Ngươi nói không giữ lời, ngươi nói từ Tần Lĩnh về sẽ dẫn ta đi…" Trên đường người qua kẻ lại, lắm mồm nhiều miệng, Lục Vũ cũng lo xảy ra chuyện, chỉ có thể mang Ngoa Thú đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vào cửa hỏi, mới phát hiện Trương Hạo còn chưa về.

Trương Hạo chưa về thì thôi, Bạch Trạch cũng không thấy đâu.

Trong phòng riêng, Ngoa Thú không nhịn được oán trách Lục Vũ: "Đều tại ngươi, đều tại ngươi, cứ phải đợi, cứ phải đợi!" "Kết quả thế nào, bây giờ đợi ra chuyện rồi chứ!" "Con chó nhỏ đó chạy mất rồi, lần này ngươi nói xem phải làm sao!" "Ai…" "Một con chó tốt như vậy, cứ thế mà mất rồi…" Ngoa Thú lải nhải, Lục Vũ cũng nhíu mày.

Chuyện Bạch Trạch mất tích, có thể lớn có thể nhỏ.

Nếu là Trương Hạo chuyển nó đi, thì không có gì, nhưng lỡ như là Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch hai vị này bắt Bạch Trạch đi, thì chuyện càng khó nói.

Lục Vũ đợi một lát, vẫy tay gọi cô gái mặc sườn xám, hỏi hai câu xem Trương Hạo khi nào về.

Câu hỏi này, đã làm khó nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lục Vũ lại gọi điện thoại cho Trương Hạo và Diệp Diệc Tâm, kết quả đều là tắt máy, chỉ có thể đoán có phải họ đang trên máy bay không.

Chương 722

Lục Vũ suy nghĩ một lát, lại hỏi chuyện Hoắc Tiên Cô, kết quả Hoắc Tiên Cô cũng không có ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đang nghĩ có nên về nhà một chuyến không, thì nghe thấy dưới lầu truyền đến một giọng nói cười mỉm: "Sao, Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay không làm ăn nữa à?

Đợi lâu như vậy một người cũng không có, là có ý gì?" Lục Vũ đi tới hai bước, bên lan can cúi đầu nhìn một cái, sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái.

Hắn không thể nào ngờ, lại có thể gặp A Ninh ở đây!

Khi Lục Vũ nhìn thấy A Ninh, A Ninh cũng nhìn thấy Lục Vũ, lập tức cười lạnh một tiếng: "Lục tiên sinh, thấy anh vẫn còn sống, thật sự là một tin tốt." Lục Vũ lặng lẽ thu hồi ánh mắt, không muốn để ý đến cô ta.

Lúc này, lại nghe A Ninh tiếp tục nói: "Sao, Lục tiên sinh không mời tôi lên ngồi một chút sao?" "Lên đi." "Lục tiên sinh, tôi đi đón một chút." Người đẹp mặc sườn xám ra hiệu cho Lục Vũ ngồi xuống, lập tức xuống đón A Ninh.

Cũng không thấy cô ta có động tác gì, chỉ thấy từ trong phòng đi ra mấy tên "trai mặc đồ đen" đặc sản của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trực tiếp đi vào phòng của Lục Vũ, đứng thành một hàng bên cạnh hắn.

Lúc này, A Ninh bước vào phòng, nhìn một cái, khinh bỉ cười một tiếng: "Lục tiên sinh bây giờ ra vẻ không nhỏ!" "Cô đến đây làm gì?" Lục Vũ nhìn A Ninh, tùy ý hỏi một câu.

"Cũng không có chuyện gì lớn." A Ninh ngồi xuống vị trí bên cạnh

Lục Vũ, vắt chéo chân, cười mỉm nói: “Chỉ là muốn bán cho Lục tiên sinh mấy người, không biết tiên sinh có hứng thú không.” Lục Vũ trong lòng khẽ động, khóe mắt nheo lại, tay phải trực tiếp rút ra Hắc Kim Cổ Đao, kề lên cổ A Ninh.

A Ninh sắc mặt biến đổi, hừ lạnh một tiếng: “Lục tiên sinh có ý gì!” “Tôi muốn hỏi cô có ý gì.” Lục Vũ lạnh lùng nhìn A Ninh, thờ ơ nói: “Cừu Đức Khảo sống chán rồi à?

Người của ta mà hắn cũng dám động?

Hắn thật sự cho rằng mình rất lợi hại?” “Anh đang nói gì vậy?” “Cô lại đang nói gì vậy?” “Tôi muốn nói cho anh biết, mấy ngày nữa tại buổi đấu giá lớn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, có mấy người có địch ý với các anh sẽ đến, bảo anh chuẩn bị sẵn sàng.

Ân tình này vốn là muốn bán cho Trương Hạo, nhưng anh ta không có ở đây, bán cho anh cũng như nhau.

Thế nào, anh có muốn không?” Buổi đấu giá?

Lục Vũ nhíu mày, chuyện này hắn thật sự không biết.

A Ninh nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt Lục Vũ, quay đầu liếc nhìn người đẹp mặc sườn xám của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cười duyên, mới quay đầu nói: “Chuyện quan trọng như vậy, Lục tiên sinh cũng không biết sao?” Bên cạnh, người đẹp mặc sườn xám ghé vào tai Lục Vũ nói nhỏ mấy câu, Lục Vũ mới biết đại khái.

Không ngờ, mấy ngày nữa là buổi đấu giá thường niên của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lần này, vì là buổi đấu giá thường niên nên quy mô rất lớn, người đến rất nhiều, rất nhiều người của Lão Cửu Môn, rất nhiều nhà sưu tập trong nước, nhà sưu tập nước ngoài, thậm chí cả Cừu Đức Khảo cũng nhận được lời mời.

Hơn nữa, quy cách vật phẩm đấu giá lần này càng đặc biệt hơn, nghe nói các nhà sưu tập nước ngoài cũng mang đến rất nhiều thứ để tham gia đấu giá.

Nghe ý của người đẹp mặc sườn xám, trận thế lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên trong lịch sử của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Trong lòng suy nghĩ một chút, Lục Vũ thu lại Tân Đình Hầu Đao, nhìn A Ninh, nói: "Ý của cô là, Cừu Đức Khảo đích thân cũng sẽ đến?

Ông ta không sợ đến rồi bị người của Lão Cửu Môn đánh chết sao?" Ân oán giữa Cừu Đức Khảo và Lão Cửu Môn đã không cần phải nói nhiều, ai cũng không ưa ai.

"Hừ!" A Ninh chỉ hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục dây dưa vào chủ đề này.

Im lặng một lát, lại mở miệng nói: "Tôi đã nói, tôi muốn bán một ân tình cho Lục tiên sinh.

Tương tự, ân tình này cũng cần Lục tiên sinh trả lại." "Sao, bảo tôi bảo vệ Cừu Đức Khảo?" "Chuyện này không cần Lục tiên sinh lo lắng, Trương Hạo đã mời Cừu tiên sinh, tự nhiên sẽ phụ trách an toàn." Lục Vũ trong lòng thật sự có chút tò mò, hỏi: "Vậy cô muốn gì?" "Lục tiên sinh đã đồng ý nhận ân tình này rồi?" A Ninh thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ cười nói: "Cũng phải xem cô muốn tôi làm gì, mới có thể đồng ý hay không." "Tôi có thể đảm bảo với Lục tiên sinh, với năng lực của anh, làm chuyện này chỉ là một việc nhỏ." "Nói xem, nếu được, tôi sẽ nhận." A Ninh thấy Lục Vũ hoàn toàn không cho câu trả lời chắc chắn, trong lòng không khỏi thầm mắng một câu, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh nói: "Chúng tôi có một nơi cần thám hiểm, nhưng chỉ với người của chúng tôi thì không đủ, muốn mời Lục tiên sinh đi cùng." Lục Vũ vẻ mặt lạnh đi, thầm nghĩ chuyện lần trước còn chưa

tính sổ với cô, giờ lại đến, thật sự cho rằng hắn không có chút tức giận nào sao?

Chỉ là lúc này, A Ninh lại mở miệng nói: "Lục tiên sinh cứ yên tâm, lần này là ở nước ngoài…" A Ninh dừng lại một chút, nhìn xung quanh những người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang nhìn chằm chằm, mới tiếp tục nói: "Là kho báu của Hiệp sĩ Dòng Đền trong truyền thuyết." "Hiệp sĩ Dòng Đền?" Đối với thứ này, Lục Vũ thực ra không có hứng thú lớn, nhưng chuyện đã nói đến nước này, cũng không ngại đồng ý.

"Năm nay không thể được, nhanh nhất cũng là sang năm, nếu các người đồng ý, vậy cứ quyết định như vậy." "Lục tiên sinh đã đồng ý, tự nhiên không có vấn đề." A Ninh rất dứt khoát đồng ý, tiếp theo lấy ra một tập tài liệu, đặt trước mặt Lục Vũ, khẽ nói: "Những người Lục tiên sinh cần chú ý, chính là bọn họ." Hai người đang nói chuyện, lại có mấy người từ bên ngoài đi vào.

Người đi đầu mặc vest, đeo kính râm, bên cạnh là một cô gái nhỏ thanh thuần, ngoài ra còn có mấy người mặc đồ đen mặt mày mệt mỏi.

Người trở về, không ai khác, chính là Trương Hạo, Diệp Diệc Tâm và đoàn người đã đến Tây Sa ở Nam Hải.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn lên lầu, lạnh lùng nói: "Tôi đã nói với cô, nếu còn xuất hiện trước mặt tôi thì sẽ thế nào?" "Sao, tôi đã tha cho cô hai lần, cô liền cho rằng tôi không có chút tức giận nào sao?" A Ninh rõ ràng sững sờ, sắc mặt lập tức xị xuống, cười lạnh nói: "Trương tiên sinh, anh có ý gì?" Trong lúc nói chuyện, Trương Hạo đã đi lên lầu, nhìn chằm chằm A Ninh, mặt mày âm trầm nói: "Tôi có ý gì tự cô không biết sao?

Lúc tôi tiễn cô đi, đã nói gì với cô!" Nhìn dáng vẻ của Trương

Hạo, gần như là nổi giận!

"Trương lão bản, đừng vội." Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, đứng dậy giảng hòa, nói: "Lần này bỏ qua đi, để cô ta đi trước, tôi có chuyện gấp muốn nói với anh." A Ninh nhìn Trương Hạo, sắc mặt cũng rất không tốt.

Nhưng Lục Vũ đã giảng hòa, cô ta cũng không thể được đằng chân lân đằng đầu, lập tức cũng không nói gì khác, chỉ cười lạnh một tiếng, để lại một câu "Trương tiên sinh đừng quá đáng", rồi một mình đi ra khỏi phòng, đi thẳng ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lục Vũ không quan tâm đến A Ninh đã rời đi, chỉ đột nhiên nắm lấy tay trái của Trương Hạo, nói: "Trương lão bản, đắc tội rồi." Nói xong, hắn kéo tay áo của Trương Hạo ra, cúi đầu nhìn, Lục Vũ nhíu mày.

Trương Hạo nhìn hắn, nhếch miệng cười: "Thế nào, có lợi hại không, có phải là có thể làm giả như thật không." Tay trái của Trương Hạo, là một bàn tay giả.

Điểm này, Lục Vũ lập tức có thể nhìn ra, và bàn tay trái này, cũng khác hẳn với cánh tay Trương Hạo mà hắn thấy ở "Kho số 11".

"Được rồi, các người xuống trước đi." Trương Hạo vẫy tay, để tất cả mọi người lui ra ngoài, lúc này mới chớp chớp mắt, nhìn Lục Vũ, cười nói: "Nói xem, vừa đến đã nhìn tay này của tôi, có gì muốn nói à?

Ân?

Đợi đã, nhóc con này, con riêng của cậu?

Chương 723

Không đúng, nó là thứ gì?" Tiếng "thứ gì" này, nói rất hay, khiến Ngoa Thú vốn đang buồn ngủ lập tức tỉnh táo lại, chửi bới: "Ngươi lại là thứ gì!" Trương Hạo cũng không tức giận, cũng không chấp nhặt với sinh vật nhỏ, chỉ quay đầu nhìn Lục Vũ, lại hỏi: "Nói đi, cậu vội vàng tìm tôi như vậy, rốt cuộc có chuyện gì?

Chẳng lẽ, cậu đã thấy một Trương Hạo giả?" Lục Vũ sắc mặt biến đổi, gật đầu.

Đang định nói chuyện, thì nghe thấy dưới lầu có tiếng bước chân.

Hai người đều liếc nhìn, thấy một người mặc đồ đen, cánh tay quấn khăn đen, chính là Phan Tử đã lâu không gặp.

Sau khi Phan Tử vào, có chút thất thần hỏi có ai thấy Ngô Tam Tỉnh không, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên không thấy Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ là vừa định đuổi anh ta đi, Phan Tử thấy Lục Vũ, vội vàng hỏi một câu Lục Vũ có thấy Ngô Tam Tỉnh không.

Lục Vũ thầm nghĩ hắn đang muốn tìm Ngô Tam Tỉnh khắp thế giới mà không thấy đây.

Phan Tử cũng không ở lại lâu, hỏi một câu, nghe nói đều không biết, lập tức thất vọng lắc đầu, rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trên lầu, Lục Vũ và Trương Hạo nhìn nhau, đều không có ý định gọi Phan Tử lại, chỉ là trong mắt hai người, đều có chút khác thường.

"Được rồi, tôi vừa về, cơm cũng chưa kịp ăn, chúng ta đổi chỗ khác, ăn cơm xong rồi nói." "Cũng được." Lục Vũ hôm nay dậy sớm, cũng chưa ăn cơm, lập tức cùng Trương Hạo lên phòng trên lầu, Diệp

Diệc Tâm cũng theo lên lầu, cùng ăn cơm.

Không bao lâu, có người chuẩn bị xong đồ ăn, Trương Hạo cười gọi: "Nghe nói cậu thích thịt cừu xiên, thử xem thịt cừu xiên ở chỗ chúng tôi so với Đông Lai Thuận thế nào." "Có cà rốt không, tôi không muốn ăn thịt cừu." Ngoa Thú đột nhiên nói một câu.

Trương Hạo ngẩn người cười, lập tức sắp xếp người chuẩn bị.

Đợi đến khi cà rốt được mang lên, sinh vật nhỏ mặt mày hớn hở: "Người tốt, ngươi là người tốt, tốt hơn cháu trai của ta nhiều." Trương Hạo lại ngẩn người, sắc mặt có chút cổ quái nhìn Lục Vũ một cái.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Trương Hạo chuyển chủ đề: "Chuyện ở Nam Hải của anh đều làm xong rồi?

Có phát hiện gì không?" Nói xong, Lục Vũ liếc nhìn Diệp Diệc Tâm.

"Còn không tin tôi?" Trương Hạo tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Lục Vũ, ăn một miếng thịt xiên, thẳng thắn nói: "Nói về phát hiện, cũng có một chút, trên tàu đắm có một số dấu vết." "Còn về địa cung, sụp đổ quá nghiêm trọng rồi, lâu như vậy cũng không thấy một thứ gì hoàn chỉnh, ngoài mảnh vỡ thì chỉ là mảnh vỡ." Lục Vũ nhìn anh ta, khẽ nói: "Không thấy thứ gì không sạch sẽ là tốt rồi." Trong địa cung của Uông Tàng Hải, những thứ không sạch sẽ rất nhiều, bất kỳ thứ nào cũng có thể gây ra tổn thất rất lớn cho họ.

Trương Hạo cười gật đầu, ăn hai miếng thịt cừu, đang định nói gì đó, thì có một người đẹp mặc sườn xám đi vào, vừa cúi đầu định nói gì đó bên tai Trương Hạo, Trương Hạo đã vẫy tay: "Cứ nói thẳng, không có người ngoài." Người đẹp mặc sườn xám rõ ràng sững sờ, mới nói: "Lão bản, đã điều tra kỹ rồi, có người dùng danh nghĩa của Tân Nguyệt Phạn Điếm gửi thư mời cho Cừu Đức Khảo, không chỉ

Cừu Đức Khảo có, mà rất nhiều nhà sưu tập nước ngoài cũng nhận được lời mời tham gia buổi đấu giá, ngoài danh sách lão bản đã định, còn có thêm hai mươi mấy người." "Vậy thì náo nhiệt đấy, đến thì đến thôi, đông người náo nhiệt một chút, cũng không có gì xấu." Nói đến đây, Trương Hạo cười, tiếp tục nói: "Tôi cứ thắc mắc sao A Ninh nghe tôi nói vậy lại có vẻ không hiểu, hóa ra còn có chuyện này.

Chuyện này, càng ngày càng thú vị rồi." Lục Vũ nhìn kỹ Trương Hạo, đột nhiên rất tò mò về anh ta.

Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra chuyện lớn như vậy, sào huyệt đều bị người ta đánh úp, anh ta vẫn bình tĩnh như chó già?

"Anh không lo lắng chút nào à?" "Binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn, là phúc không phải họa, là họa không thể tránh, lòng hoảng ý loạn, cũng không giải quyết được vấn đề thực tế." Mấy câu này, không biết bao nhiêu người đều có thể nói ra.

Nhưng nói ra và làm được là hai khái niệm khác nhau.

"Được rồi, các người cũng đừng lo lắng, mọi thứ cứ chuẩn bị như thường, buổi đấu giá này, nhất định phải làm cho thật náo nhiệt." Dừng một chút, lại bổ sung: "Cũng không biết có phải tuổi tác quá lớn không, người có tuổi, chính là thích náo nhiệt." Nói nói cười cười, Trương Hạo không để lại dấu vết chuyển chủ đề, nói chuyện phiếm với Lục Vũ.

Nói qua nói lại, một bữa cơm cũng coi như đã ăn xong, Lục Vũ để Diệp Diệc Tâm giúp hắn trông Ngoa Thú, mình và Trương Hạo đến phòng bên cạnh.

Đóng cửa lại, hai người ngồi đối diện nhau bên bàn trà.

Trương Hạo rửa tay pha trà, không vội không vàng, nói: "Trong lòng cậu rốt cuộc giấu chuyện gì, lúc ăn cơm đã thấy cậu vội không

chịu được.

Xảy ra chuyện gì?

Lúc trộm mộ gặp chuyện?

Hay là sao..." "Anh đã đến Kho số 11 ở Hàng Thành chưa?

Một tháng trước, đã đến chưa?" Không đợi Trương Hạo nói xong, Lục Vũ đột nhiên mở miệng ngắt lời.

Câu nói này, lại khiến tay Trương Hạo đang rót trà run lên một cái, nước trà trực tiếp đổ ra bàn trà.

"Trương lão bản, động tác này của anh, chỉ cần không phải người mù đều biết anh đang giấu chuyện gì rồi." Nghe lời của Lục Vũ, Trương Hạo mặt không có vẻ lúng túng, ngược lại hít sâu một hơi, thần sắc vô cùng ngưng trọng nhìn Lục Vũ, từng chữ một hỏi: "Cậu chắc chắn là Kho số 11 thật không?" Lục Vũ suy nghĩ một chút, tay phải lật một cái, lấy ra "Tả Từ Phân Bôi" đặt trước mặt Trương Hạo, khẽ nói: "Thật giả tôi không biết, dù sao Ngô Tam Tỉnh đã đưa thứ này cho tôi." Trương Hạo trợn tròn mắt, đưa tay cầm lấy 'Tả Từ Phân Bôi', tay cũng có chút run rẩy.

Hồi lâu, cười khổ một tiếng, thở dài một hơi: "Lão Cửu Môn, thật sự không có ai là đèn cạn dầu…" "Đã xảy ra chuyện gì?" "Lúc ở Nam Hải…" Lần này, Trương Hạo kể cho Lục Vũ nghe về trải nghiệm của mình trong địa cung dưới đáy biển Tây Sa ở Nam Hải.

Vốn dĩ, chuyện ở Nam Hải lần này Trương Hạo từ đầu đã rất cẩn thận, đối với toàn bộ địa cung, dọn dẹp tàu đắm, đều là không vội không vàng, từng bước tiến hành ổn định.

Theo lý mà nói, làm việc như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa Lục Vũ đã nói với Trương Hạo về cơ quan trong địa cung, dưới tay Trương Hạo cũng có người tinh thông cơ quan, tuy

không chuyên nghiệp như bọn Lục Vũ, nhưng đã khai quật rất nhiều lăng mộ cổ, luôn có chút kinh nghiệm.

Chỉ là khi đào đồ vật lên, Trương Hạo luôn cảm thấy đồ vật không đúng, làm sao có thể toàn là mảnh vỡ, một chút đồ vật tử tế cũng không có?

Theo quy củ, hễ xảy ra chuyện này, là phải điều tra người dưới tay mình.

Điều tra một phen, liền tra ra chuyện không đúng.

Liên tục điều tra mấy người, đều không phải là người mà anh ta sắp xếp đến Nam Hải lần này.

Nhưng hỏi mấy người, đều nói là Trương Hạo sắp xếp họ đến.

Chương 724

Mấu chốt nhất là, những người này đều là những người mà anh ta đã đuổi khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, hiện trường lúc đó liền náo loạn!

May mắn lần này anh ta đến Nam Hải bên cạnh có không ít người, đánh qua đánh lại, cũng đã bắt được mấy người đó.

Người bắt được, đương nhiên là thẩm vấn.

But Trương Hạo dẫn người thẩm vấn qua lại, những người này chỉ nói là Trương Hạo sắp xếp họ đến, còn nói lần này Trương Hạo có thể không tính toán chuyện cũ tìm họ về, thực sự là một chuyện tốt, sau này mình đảm bảo sẽ làm việc chăm chỉ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, tuyệt đối sẽ không có chút tay chân không sạch sẽ nào.

Nói thì nói vậy, Trương Hạo cũng không thể lúc đó liền tin, bảo người canh gác nghiêm ngặt.

Nhưng không ngờ, sáng sớm hôm sau đang định thẩm vấn lại, thì người đã không thấy đâu.

Hỏi qua hỏi lại, người dưới chỉ nói là Trương Hạo ra lệnh đuổi họ đi.

Trên tàu lớn của họ, toàn bộ đều có camera giám sát, xem lại camera giám sát, Trương Hạo liền thấy trên đó có một người giống hệt mình, nghênh ngang ra vào tàu lớn của họ, mang người đi mất.

Trương Hạo lập tức sắp xếp người tìm kiếm toàn bộ con tàu, tìm qua tìm lại, không tìm thấy ai, chỉ là trên người những người đã chạy trốn đều phát hiện một tờ giấy.

Mỗi tờ giấy đều giống hệt nhau, nhìn thoáng qua không có chữ.

Nhưng nếu nhìn kỹ, dùng một số thủ đoạn, sẽ thấy trên đó có hai chữ: "Kẻ lừa đảo." Một tờ thì thôi, một lúc mười mấy tờ, Trương Hạo lập tức nghĩ đến một người, liền bắt đầu sắp xếp người của mình tìm người, truy tìm Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh im hơi lặng tiếng, Trương Hạo không tin, đến Hàng Thành một chuyến, định tìm Ngô Nhị Bạch đòi người.

"Tôi thật sự không ngờ, Kho số 11 ở Hàng Thành sụp đổ, Ngô Nhị Bạch không thấy bóng dáng." Nói đến đây, Trương Hạo dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Lúc đó tôi đã cảm thấy không đúng, vội vàng chạy đến nhà cũ của họ Ngô ở Tinh Thành, nhưng nhà cũ của họ Ngô ngoài người trông nhà, không thấy một người quan trọng nào.

Ngay cả bà lão cũng không có ở đó." "Lúc đó tôi còn muốn điều tra thêm, nhưng lúc này lại có thuộc hạ nói thấy tôi ở Tây Sa, tôi lại vội vàng quay về Tây Sa tìm người." Dù Trương Hạo chạy nhanh đến đâu, vẫn chậm một bước.

Người đó đã chạy thoát, nhưng cuối cùng cũng có thể xác định một chuyện, là có người giả mạo anh ta, không biết đang làm gì.

Nhân lúc truy tìm chuyện này, Trương Hạo cũng điều tra một chút về việc Lục Vũ trước đó nói với anh ta về tình hình anh ta gặp hậu duệ của Lão Cửu Môn ở Tam Phiên Thị.

Theo lời anh ta nói, chuyện này anh ta đã truy tìm mấy năm, thậm chí để Hắc Hạt Tử trà trộn vào, truy tìm chuyện này.

Điều tra qua lại, tất cả manh mối đều chỉ về một người, Ngô Tam Tỉnh.

Trương Hạo kể xong tất cả mọi chuyện, Lục Vũ nhìn anh ta, nhíu mày: "Chuyện lớn như vậy, anh nói một hơi, liền hy vọng tôi tin anh?" "Tôi cũng biết có chút ly kỳ." Trương Hạo thở dài, nói: "Mối quan hệ

giữa Tân Nguyệt Phạn Điếm và Lão Cửu Môn vốn đã rất vi diệu.

Đặc biệt là sau khi Phật gia qua đời, mối quan hệ hai bên càng vi diệu hơn." "Tôi không nói chuyện này." Lục Vũ lắc đầu, nói thẳng: "Anh nói anh gặp phải Trương Hạo giả, nhưng với bản lĩnh của Trương lão bản, còn có thể bị người ta đánh úp sào huyệt?

Sao tôi lại cảm thấy, nó quá ly kỳ nhỉ?" "Tôi biết là không giấu được cậu." Trương Hạo đột nhiên nhếch miệng cười, nhìn Lục Vũ nói: "Chuyện này tôi vẫn luôn điều tra, lần này cũng coi như là thêm dầu vào lửa, muốn nhân cơ hội xem đằng sau rốt cuộc là chuyện gì." "Chơi lớn như vậy, anh không sợ xảy ra chuyện sao?" Lục Vũ đối diện với ánh mắt của Trương Hạo, nhíu mày hỏi: "Hậu duệ của Lão Cửu Môn, nhiều người như vậy chơi đùa náo nhiệt, sao tôi lại cảm thấy họ đang có suy nghĩ gì đó nhỉ?" "Cậu cảm thấy không sai, chỉ là chuyện này có chút loạn, cũng không dễ dàng điều tra rõ ràng." Không chỉ là không dễ dàng, mà là quá khó.

Những chuyện như thế này, giống như một cuộn len rối, không điều tra thì thôi, càng điều tra càng loạn.

Đặc biệt là đối phương dường như có thể biến thành một người khác bất cứ lúc nào, nên rất khó phán đoán người đó rốt cuộc là người ban đầu, hay là người bị giả mạo.

Lập tức, Lục Vũ và Trương Hạo liền anh một câu tôi một câu, thương lượng về những việc tiếp theo.

Từ sáng, nói đến trưa, từ trưa nói đến chiều tối… Cũng không ai biết họ rốt cuộc đã nói gì, chỉ biết khi Lục Vũ và tiểu Ngoa Thú rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong lòng Ngoa Thú ôm một con chó nhỏ trắng như tuyết, sinh vật nhỏ cười toe toét, vui đến mức sắp bay lên… Tuy nhiên, vừa đi được mấy bước, đã nghe thấy một giọng nói có chút kích động: "Ôi chao Lục gia của tôi, ngài cuối cùng cũng về

rồi!" Lục Vũ vừa quay đầu lại thì thấy Đại Kim Nha mồ hôi nhễ nhại chạy tới.

Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì mà Đại Kim Nha trông có vẻ rất gấp gáp.

Chạy đến trước mặt, Đại Kim Nha còn không kịp thở đều, vội vàng nói: "Lục gia, lần này cậu về thật đúng lúc quá, lần này tôi thật sự phải phiền cậu cứu mạng." "Sao thế?" "Hồ gia đánh nhau với người ta rồi." "Hả?" Lục Vũ ngẩn ra, hắn còn chưa biết Hồ Bát Nhất đã về, sao lại đánh nhau với người ta rồi?

"Xảy ra chuyện gì?" Đại Kim Nha lúc này mới thở đều, cũng chẳng màng đang ở ngoài đường, vội nói: "Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Vừa rồi tôi đang ở Phan Gia Viên, là Ngô Tam gia dẫn theo một khách hàng lớn từ nước ngoài đến..." "Đang bàn chuyện làm ăn, Hồ gia dẫn người đến tìm tôi, ai ngờ hai bên vừa gặp mặt đã lao vào đánh nhau.

Tôi thấy tình hình không ổn, định qua tìm Trương lão bản đến hòa giải, không ngờ Lục gia cậu lại về.

Chuyện này tìm cậu chắc chắn hợp lý hơn tìm bọn họ." Lời này nói chẳng rõ ràng gì cả, Lục Vũ cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Theo lý mà nói, Hồ Bát Nhất không phải người lỗ mãng.

Hơn nữa, nếu anh ta đã về thì cũng nên gọi điện thoại một tiếng, không ngờ lần này Hồ Bát Nhất về lại đi thẳng đến Phan Gia Viên.

Quan trọng hơn là, Ngô Tam Tỉnh mà mọi người đang tìm kiếm khắp nơi, lại đang ở Phan Gia Viên?

Hơn nữa, Hồ Bát Nhất dẫn người về, vừa thấy Ngô Tam Tỉnh đã

đánh, đây là kịch bản gì vậy?

Lạ thì lạ, nhưng chuyện đã đến nước này, Lục Vũ cũng không chút do dự, vội vàng cùng Đại Kim Nha đến Phan Gia Viên.

Trên đường, hắn lại gọi điện cho Vương Bàn Tử, xác định cậu ta đang ở nhà thì bảo cậu ta cứ ở nhà trông nhà, để tránh mọi chuyện càng thêm loạn!

Tiếp đó, Lục Vũ lại thử gọi cho Hồ Bát Nhất.

Điện thoại vừa kết nối, bên kia đã vang lên giọng nói phấn khích của Hồ Bát Nhất: "Tiểu ca nhi, cậu về rồi à?" "Về từ hôm qua.

Cậu cũng về rồi à?" "Tôi vừa về, chưa kịp gọi điện.

Chương 725

Tiểu ca nhi, cậu đang ở đâu, bây giờ có thể đến Phan Gia Viên một chuyến không?" "Tôi gặp Kim gia rồi, đang trên đường đến Phan Gia Viên đây.

Nghe Kim gia nói cậu đánh nhau với người ta, chuyện gì vậy?" "Một hai câu không nói rõ được, cậu đến là biết.

Đừng lo, người tôi đã khống chế được rồi, không xảy ra chuyện gì đâu." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Lục Vũ cũng yên tâm phần nào.

Một lát sau, xe đến Phan Gia Viên, mấy người vội vàng xuống xe, chạy đến Tụ Bảo Trai.

Vừa vào Tụ Bảo Trai, đã thấy Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đang đứng đó, bên cạnh có mấy người lạ mặt, đối diện có một người bị trói lại.

Đều là những gương mặt xa lạ, Lục Vũ không quen ai, còn Ngô Tam Tỉnh thì không thấy đâu.

Lục Vũ đang định hỏi Hồ Bát Nhất một câu thì nghe người bị trói lạnh lùng nói: "Biết điều thì mau thả tao ra, nếu không..." Một câu còn chưa nói hết, đã nghe Ngoa Thú đột nhiên lẩm bẩm một câu: "Sao người này trông không giống người tốt..." "Đúng là không phải người tốt thật." Lục Vũ lại quay đầu nhìn một cái, bước tới tát thẳng một cái vào mặt gã.

Dù thế nào Lục Vũ cũng không ngờ được, chỉ trong nháy mắt, gã này lại biến thành bộ dạng của Trương Hạo.

Chuyện này đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất nói: “Lúc tôi gặp hắn ở Tam Phiên Thị, hắn mang bộ dạng của Ngô Tam Tỉnh.

Lúc đó chạm mặt một lần, hắn không nhận ra tôi, tôi cứ ngỡ là quý nhân hay quên.” “Nhưng sau đó xảy ra một chuyện, tôi lại phát hiện hắn hình như không quen biết tôi.

Chuyện này có hơi kỳ lạ, thế là tôi bám theo hắn về tận đây...” Hồ Bát Nhất còn định nói tiếp thì nghe Lục Vũ đột nhiên nói: “Lão Hồ, lùi ra!” Vừa nói, Lục Vũ đã đá một cước vào người gã giống hệt Trương Hạo.

Hồ Bát Nhất vừa lùi ra thì thấy một vệt đao quang sượt qua người mình.

Ngay sau đó, trước mắt hoa lên, cơ thể bất giác lùi lại hai bước.

Khi nhìn rõ lại, đã thấy Lục Vũ dùng một tay bóp chặt cổ gã kia, một chiêu cầm nã quật ngã hắn xuống đất.

Nhìn lại tay của gã kia, đang cầm một thanh trường kiếm lóe hàn quang.

“Lão Hồ, khóa cửa.” “À, à, được, được!” Lão Hồ phản ứng lại, vội vàng đi khóa cửa.

Lục Vũ nhìn người bị mình khống chế, hiếm khi nhếch mép cười, nói: “Tôi thật sự cảm ơn anh, thanh kiếm này coi như là quà anh tặng tôi, cảm ơn nhé.” Vừa nói, Lục Vũ đưa tay ra, gạt phăng chuôi kiếm mà cánh tay bị gãy của gã đàn ông vẫn đang nắm chặt, thu vào trong Quỷ Động Ma Mộc.

“Sao ngươi có thể thấy ta!

Ngươi không thể nào thấy ta được!” Gã đàn ông bị Lục Vũ khống chế gắt gao nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Người khác không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thủ đoạn mà gã vừa sử dụng chưa từng thất bại, không ngờ lần này lại thất thủ trước Lục Vũ.

Gã nghiến răng, hận thù nói: "Mau thả ta ra, nếu không..." "Tôi cũng không biết anh dựa vào cái gì mà uy hiếp tôi." Lục Vũ lắc đầu, đưa tay sờ lên đỉnh đầu gã này, lấy ra một chiếc trâm gỗ cổ xưa, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn xem thử, rốt cuộc anh là ai." Vừa dứt lời, hình dạng của gã đàn ông bị hắn khống chế đột nhiên thay đổi, biến thành một người bình thường có tướng mạo không mấy nổi bật.

Lục Vũ nhìn gã, ánh mắt lại dừng trên chiếc trâm, trong lòng có chút kinh ngạc.

Chiếc trâm nhỏ không đáng chú ý này cũng là một kiện pháp khí, hơn nữa còn là pháp khí dịch dung, có thể làm giả như thật! 【Tên vật phẩm: Trâm Tống Tứ Công】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Dịch dung】 【Mô tả vật phẩm: Thần trộm Tống Tứ Công thời Tống, giỏi dịch dung, mỗi khi gặp quan phủ đều cải trang thành người khác, dễ dàng rời đi.

Mỗi lần hành sự đều để lại chữ ký, 'Tống quốc tiêu dao hán, tứ hải tẫn lưu danh.

Tằng thượng thái bình đỉnh, đáo xử hữu danh thanh'.

Đeo trâm có thể dịch dung thành bất kỳ ai, ngoại hình đủ để làm giả như thật.】 Gã đàn ông cũng nhận ra điều bất thường, không ngờ bí mật của mình cũng bị Lục Vũ phát hiện, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Nhưng lúc này hắn muốn chạy...

đã muộn!

Gã đàn ông này cũng thật sự có chút ngu ngốc, không biết thực lực

của Lục Vũ, vừa thấy Lục Vũ đã dùng thân kiếm "Thừa Ảnh Kiếm" định nhân cơ hội thoát thân, kết quả là bị Lục Vũ phát hiện manh mối, một đòn trực tiếp kết thúc trận đấu.

Thân Kiếm Thừa Ảnh có một năng lực rất đặc biệt, nói đơn giản là một loại thủ đoạn giống như phân thân.

Vừa rồi gã giả mạo Trương Hạo này chính là muốn dùng phân thân để kết thúc trận đấu, nhưng cuối cùng vẫn công dã tràng.

Lục Vũ nhìn gã, đang định hỏi một câu thì nghe thấy ngoài cửa có người "rầm rầm" đập cửa, gào lớn đòi mở cửa!

Lục Vũ bất giác quay đầu lại nhìn, động tác trên tay lơi lỏng một chút.

Chính trong khoảnh khắc này, gã đàn ông đột nhiên co người lại, nhỏ đi rất nhiều, rồi đâm sầm qua cửa xông ra ngoài!

Lục Vũ chạy mấy bước đến bên cửa, đang định đuổi theo thì thấy Phan Tử nằm dưới bậc thềm, máu tươi từ bụng anh ta chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất!

Ngẩng đầu nhìn lại người kia, đã không còn tung tích.

Lúc này Lục Vũ cũng không kịp nghĩ nhiều, vội gọi người khiêng Phan Tử vào phòng trong, lại lấy ra "Hoa Đà Đao" thử chữa trị cho Phan Tử.

Hồ Bát Nhất thì dẫn mấy người xông thẳng ra ngoài, muốn tìm gã kia...

Chương 726

Trong phòng Tụ Bảo Trai.

“Lục gia, cậu nói xem... cái này không đưa đến bệnh viện...

Hả?” Đại Kim Nha mặt mày hoảng hốt, nhưng vừa nói được nửa câu thì thấy máu của Phan Tử đã cầm lại, không khỏi ngây người.

“Tam gia!” Phan Tử mở mắt, nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh đâu, lập tức hét lên với vẻ mặt trắng bệch: “Tam gia đâu!

Các người giấu Tam gia ở đâu rồi!

Đừng tưởng tôi không biết Tam gia đã đến đây!

Tôi chỉ hỏi các người một câu, Tam gia đâu!” Lục Vũ đang định nói gì đó thì Hồ Bát Nhất đuổi người đi đã quay lại, nhíu mày nói: “Chạy mất rồi, không còn một bóng người, tốc độ của tên trộm vặt này quá nhanh!” Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ kể lại chuyện vừa xảy ra cho Phan Tử nghe.

Phan Tử tự nhiên không tin, nhưng tiệm của Đại Kim Nha có camera giám sát, hơn nữa Phan Tử cũng từng thấy thần khí, biết sức mạnh của nó, lúc này cũng không tiện nói gì thêm.

Mấy người lại nói vài câu, chỉ có thể đoán rằng người kia lúc chạy đã đâm Phan Tử một nhát dao là để câu giờ.

Mà bây giờ, Phan Tử đã khỏe lại, anh ta cũng không dây dưa nữa, trực tiếp cáo từ rời đi, nói rằng mình phải đi tìm Ngô Tam Tỉnh!

Lục Vũ cũng không giữ anh ta lại.

Sau khi tiễn Phan Tử, hắn lại trò chuyện vài câu với Hồ Bát Nhất,

lúc này Hồ Bát Nhất mới nhớ ra Minh thúc và mấy người kia còn đang đợi bên ngoài, vội vàng nói với Lục Vũ.

"Tiểu ca nhi, lúc tôi và Shirley truy tìm cha xứ Thomas ở nước ngoài, phát hiện cha xứ Thomas thường đến bến tàu truyền đạo." "Sau nhiều lần trắc trở, phát hiện nhà thờ nơi ông ta truyền đạo, phía sau lại nối liền với một sàn đấu giá ở bến tàu số 27." "Lúc đó có một buổi đấu giá, chúng tôi tham gia luôn để che mắt..." Người đều đang đợi ở ngoài, Hồ Bát Nhất nói ngắn gọn, nhanh chóng kể rõ sự tình.

Nói đơn giản, bọn họ thấy có người bán "Trấn Thi Kính" trong buổi đấu giá, liền bỏ ra số tiền lớn mua nó.

Nhưng lúc giao hàng lại phát hiện "Trấn Thi Kính" tại hiện trường đã bị tráo, không phải là thứ lúc đấu giá.

Bên tổ chức đấu giá định ăn vạ, tình cờ Minh thúc hôm đó cũng có mặt, liền giúp hòa giải vài câu, chuyện này coi như xong.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương sau khi bàn bạc cảm thấy chuyện này có thể không đơn giản như vậy, liền bám theo điều tra.

Nhưng chưa tìm được kẻ trộm Trấn Thi Kính thì lại gặp phải nhóm người của Minh thúc.

Hai bên có cùng mục tiêu, thế là cùng nhau điều tra chuyện này.

Tìm tới tìm lui, lại tìm được người có dung mạo giống hệt Ngô Tam Tỉnh.

Sau đó bọn họ truy đuổi người này về nước, cho đến hôm nay mới giăng lưới ở tiệm của Đại Kim Nha, bắt được người.

"Tiếc là công dã tràng, cuối cùng vẫn để hắn chạy thoát." Hồ Bát Nhất thở dài, tiếc nuối nói: "Chuyện này cũng do tôi, lúc đó chỉ mải nhìn hắn, để đồng bọn của hắn cũng chạy mất, nếu không thì ít nhất cũng tìm được vài người..." Lục Vũ không bận tâm, chỉ suy nghĩ một

lát, rồi quay sang hỏi chuyện Minh thúc.

Hồ Bát Nhất nói thẳng: "Tổ tiên nhà Minh thúc là những người cõng thi ở Tương Tây, thời xưa dựa vào nghề 'cõng thi' mà làm giàu.

Lần này họ nhắm vào Trấn Thi Kính, cũng là vì cần nó để làm một phi vụ lớn." Dừng một chút, Hồ Bát Nhất tiếp tục: "Bọn họ muốn vào Côn Luân tìm Băng Xuyên Thủy Tinh Thi." Nghe vậy, Lục Vũ trong lòng bừng tỉnh!

Minh thúc này, quả nhiên là Minh thúc trong *Ma Thổi Đèn* vẫn luôn nhòm ngó Băng Xuyên Thủy Tinh Thi!

Không ngờ lại gặp được trong hoàn cảnh này.

"Gâu gâu!

Gâu gâu!

Gâu gâu!

Gâu gâu!" Lục Vũ còn đang định nói gì thêm với Hồ Bát Nhất thì nghe thấy tiếng chó sủa, cúi đầu nhìn, thấy Tiểu Bạch Trạch đang vẻ mặt phấn khích nhìn mình...

"Chó nhà ai đây?" "Hử?

Sao mày lại ở đây, sao chỉ có một mình mày, còn tiểu quỷ kia đâu?" Hồ Bát Nhất không nhận ra Bạch Trạch, nhưng Lục Vũ vừa nhìn đã nhận ra con vật đang phấn khích sủa loạn với mình chính là Bạch Trạch mà hắn từng mang ra từ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bây giờ Bạch Trạch ở đây, vậy Ngoa Thú đâu rồi?

Dựa vào tiếng sủa và hành động liên tục kéo ống quần của hắn, Lục Vũ cảm thấy con vật nhỏ này dường như có chuyện cần tìm hắn.

Suy nghĩ một lát, hắn dặn Hồ Bát Nhất ổn định bên Minh thúc trước, còn mình thì vội vàng đi theo Bạch Trạch!

Vừa ra khỏi Tụ Bảo Trai, xung quanh không có ai, Bạch Trạch liền mở miệng nói vài câu, bảo Lục Vũ rằng Ngoa Thú kêu hắn mau đến một nơi.

Trong đêm đen, Lục Vũ theo Bạch Trạch băng qua đường lớn ngõ nhỏ, chạy một lúc lâu, đến bên ngoài một tòa nhà lớn ở ngõ Kiệu Tử.

Con nhóc Ngoa Thú đang ngồi trên bậc thềm của tòa nhà, thấy Lục Vũ cuối cùng cũng tới, nó liền bế Bạch Trạch dưới đất lên, đắc ý nói: "Nể tình ngươi tìm lại nó cho ta, hôm nay cô nãi nãi giúp ngươi một phen, người ngươi cần tìm đang ở trong đó đấy." "Ngươi bắt được?" "Chứ sao?" Con nhóc vẻ mặt kiêu ngạo, đắc ý nói: "Yên tâm, bên trong ngoài hắn ra không còn ai cả.

Thằng khốn nhỏ đó còn định dùng súc cốt công, đã bị cô nãi nãi đánh cho chừa rồi!" Mắt Lục Vũ sáng lên, hỏi đơn giản vài câu rồi đẩy cửa bước thẳng vào sân nhỏ.

Chương 727

Vào trong, hắn thấy một người bị trói vào gốc cây đào trong sân, trói rất chặt, mặt mũi bầm dập.

Lục Vũ đi hai bước đến gần nhìn kỹ, chính là gã đã chạy thoát trước đó: "Ta thật không ngờ, ngươi còn biết súc cốt công.

Môn công phu này quả là hiếm thấy, xem ra ngươi cũng là người có tâm.

Ta rất tò mò, rốt cuộc ngươi là ai, tại sao lại làm nhiều chuyện như vậy?" Nghe thấy tiếng Lục Vũ, gã đàn ông gắng sức ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vũ, nở một nụ cười vô cùng kỳ quái: "Ta làm gì lẽ nào phải báo cáo với ngươi?" "Vậy thì không cần." Lục Vũ lắc đầu, nhìn gã đàn ông bị trói trên cây bình tĩnh nói: "Chỉ là gần đây ta thấy quá nhiều người giả, nên có chút tò mò không biết có phải là ngươi giở trò, hay ngươi là người của thế lực nào?" Lúc này, Ngoa Thú tiếp lời Lục Vũ, lớn tiếng mắng: "Đúng, đúng, phải thẩm vấn kỹ thằng khốn nhỏ này!

Trước đó nó vênh váo lắm, suýt nữa quên mình họ gì rồi.

Lúc cô nãi nãi bắt được nó, nó còn uy hiếp cô nãi nãi rằng phe nó đông người, sớm muộn gì cũng có người đến cứu!

Hôm nay để xem có ai đến cứu nó không!" Trong lúc Ngoa Thú nói, vẻ mặt của gã đàn ông bị trói trên cây có chút thay đổi, hậm hực lườm Ngoa Thú một cái, dường như chê nó lắm lời.

Thấy phản ứng của gã, Lục Vũ tiếp lời: "Người của ngươi đông, người của ta cũng không ít." "Thừa lời ta cũng không nói với ngươi nữa.

Nói cho ta biết rốt cuộc chuyện của ngươi là thế nào, vừa giả mạo Ngô Tam Tỉnh, lại giả mạo Trương Hạo, rốt cuộc ngươi là ai?" "Nói rõ ràng, chúng ta cứ thế mà làm.

Nói không rõ ràng, ta sẽ đưa ngươi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ta nghĩ, Trương lão bản chắc sẽ rất vui khi thấy một người cải trang thành ông ấy." Nghe thấy bốn chữ "Tân Nguyệt Phạn Điếm", trong mắt gã đàn ông thoáng qua vẻ kinh hoàng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Lục Vũ thấy vậy, trong lòng suy nghĩ một lát, lại nói: "Hai món thần khí ngươi mang theo trên người, đều bị ta lấy được rồi, ngươi nghĩ không nói gì thì có thể sống sót sao?" "Thần khí quý giá thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết?" "Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, thanh kiếm ngươi làm rơi, là Kiếm Thừa Ảnh, một trong ba thanh kiếm của thiên tử triều Thương, Kiếm Thừa Ảnh." Câu nói này chính là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, gã đàn ông kia lập tức hét lớn: "Đưa ta đi, đưa ta rời khỏi kinh thành, ngươi muốn biết gì ta cũng nói cho ngươi, bất kể là gì..." "Rất tốt." "Mau tránh ra!" Lục Vũ gật đầu, đang định hỏi một câu thì đột nhiên nghe Bạch Trạch hét lên một tiếng, ngay sau đó cảm giác Ngoa Thú lao vào người mình, đẩy hắn sang một bên.

Đang lúc sắp ngã, hắn nghe một tiếng "vút", một tia sáng đỏ lóe lên trước mắt.

Ánh lửa đến nhanh, đi cũng nhanh!

Lục Vũ lập tức cảnh giác, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Nhưng xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, không có chuyện gì xảy ra cả.

Quay đầu nhìn lại gã đàn ông bị trói trên cây, đã không còn tăm

hơi, chỉ để lại một bóng đen trên thân cây.

Nhìn thấy vết tích này, Lục Vũ lập tức nghĩ đến vết tích mình từng thấy ở Tam Phiên Thị!

Lúc đó, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đến Tam Phiên Thị truy tìm nhật ký của cha xứ Thomas, sau đó Lão Hồ nói với hắn rằng người đó đột nhiên biến mất trong quán ăn, chỉ để lại một bóng đen.

Sau này Lục Vũ đến Tam Phiên Thị xem xét, phát hiện có người dùng "Kính ngắm Simon Hayha" để ám sát...

Nghĩ đến đây, Lục Vũ lập tức kéo Ngoa Thú trốn vào góc, lấy ra "Du Long Quy Y Bình", thử thu thập vong hồn như lần trước.

Chỉ cần người này còn chấp niệm và oán niệm, hắn sẽ có thể thu được vong hồn, lúc đó sẽ biết được một số chuyện từ miệng hắn.

"Không có?" Lục Vũ không khỏi ngẩn ra, người này đã hồn bay phách tán, cho dù dùng "Du Long Quy Y Bình" cũng không thể siêu độ.

Khoan đã!

Người đó dùng thứ gì?

"Kính ngắm Simon Hayha" rõ ràng là hắn đã giao cho Trương Hạo từ rất lâu rồi, sao lại xuất hiện trong tay người khác?

Ngoa Thú nhìn bóng đen trên cây, lòng còn sợ hãi nói: "Mẹ kiếp, dọa chết cô nãi nãi rồi!" "Ngươi ở đây đừng động, ta đi xem thử." Lục Vũ mặt trầm xuống, nhìn xung quanh.

Tòa nhà lớn của nhà họ Hoắc này là một khu nhà sâu rộng, gần đó không có mấy chỗ có thể nhìn thấy cây đại thụ kia, chỉ có vài vị trí trên mái nhà.

Lúc này đã đêm khuya, lợi dụng bóng đêm che chở, Lục Vũ đi thẳng đến mấy chỗ đó xem xét.

Thời gian gấp gáp, hắn cũng không kịp xem kỹ, nhưng cũng đã thấy vết tích trên một mái nhà.

Sau khi kiểm tra một lúc, hắn quay lại tòa nhà họ Hoắc, lần lượt gọi điện cho Hoắc Tiên Cô và Trương Hạo.

Chuyện lần này tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Bất kể là Cửu Môn cũ, Uông gia, Ngô Tam Tỉnh hay những người khác làm, chuyện này đều là một chuyện vô cùng nghiêm trọng!

Hơn nữa, chuyện này chắc chắn sẽ gây ra một cơn sóng gió không nhỏ! ...

"To gan lớn mật, mất hết lương tâm!" Trương Hạo sau khi đến nơi, nghe Lục Vũ kể sơ qua, sắc mặt khó coi đến cực điểm, quay sang mắng té tát đám thuộc hạ của mình, còn điều động người đi điều tra nghiêm ngặt chuyện này.

Sau khi dặn dò vài câu, Trương Hạo mới quay sang nhìn Lục Vũ, nói: "Lần này may mà có cậu ở kinh thành, nếu không thì hậu quả không thể lường được!

Tiếc là người mất rồi, nếu không thì có thể điều tra xem rốt cuộc hắn là ai!

Tôi đang nghĩ, có khi nào chính hắn đã giả dạng thành tôi, gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không!" Vấn đề không chỉ đơn giản là chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, thậm chí bất kể hắn làm gì, chỉ riêng việc hắn có thể sở hữu ba kiện pháp khí, mà đều là những pháp khí có giá trị không nhỏ, đã đủ chứng minh thân phận người này không đơn giản!

Hơn nữa, theo lời Trương Hạo, cái "kính ngắm" kia ông ta không cất ở Hằng Hà Sa, mà đã gửi đến kho số 11.

Chương 728

Nhưng bây giờ, "kính ngắm" lại xuất hiện ở đây.

Chuyện này có liên quan đến Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch không?

Hay là tổ chức đứng sau gã đàn ông kia đã lấy nó ra từ kho số 11, không ai có thể xác định được.

Lúc này, thuộc hạ của Trương Hạo đến báo cáo, nói Hoắc Tiên Cô đã tới.

Trương Hạo lập tức cho người đưa Hoắc Tiên Cô vào.

Người vào không chỉ có Hoắc Tiên Cô, mà còn có Hoắc Tú Tú.

Điểm này, Lục Vũ thật sự không ngờ tới.

Sau khi Hoắc Tiên Cô dẫn Hoắc Tú Tú đến, mấy người chào hỏi đơn giản, Hoắc Tiên Cô nói thẳng: "Lục tiểu ca nhi, chuyện cậu nói lần trước, tôi đang điều tra, không ngờ chuyện đó vừa có manh mối thì lại xảy ra chuyện như thế này..." Hoắc Tiên Cô nói vài câu đơn giản, kể rằng lần trước Hoắc Tú Tú chặn đường Lục Vũ ở ngoại ô Tam Phiên Thị là gặp phải Ngô Nhị Bạch giả, bọn họ cũng đã tìm ra một nhân vật chủ chốt, chỉ là người đó lại đột nhiên biến mất.

Trùng hợp là, nơi người đó mất tích, cũng chính là căn nhà cũ này của nhà họ Hoắc.

Lục Vũ được Hoắc Tiên Cô dẫn đi, lại tìm thấy một bóng đen nữa trong sân.

Hắn nhìn xem, rồi lại nhìn Hoắc Tiên Cô một cái, đột nhiên nói: "Hoắc Tiên Cô, gần đây Hoắc Tú Tú đều ở bên cạnh bà, không đi lung tung chứ?" "Lục tiểu ca nhi yên tâm, nó vẫn luôn ở bên cạnh tôi."

Hoắc Tiên Cô cũng vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Từ lần trước đến giờ, tôi chưa từng để nó ra khỏi cửa, hôm nay cũng là lần đầu tiên cho nó ra ngoài." Thời điểm ra ngoài này, có chút quá khéo léo, Lục Vũ liếc nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh Hoắc Tiên Cô, nhưng cũng không nói nhiều.

Im lặng một lát, hắn lại quay sang Trương Hạo, nói: "Chuyện như thế này, vốn tôi không nên xen vào, nhưng tôi có chút tò mò, kho số 11 rốt cuộc là sao?

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch đều mất tích, không lẽ Ngô Tà cũng mất tích nốt chứ?" Nghe vậy, Trương Hạo trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: "Tôi đã cho người theo dõi Ngô Tà rồi." "Ngô Nhị Bạch thật sự không tìm được sao?" Lục Vũ lại nhìn Trương Hạo, nói tiếp: "Tôi đã nói với ông rồi, lần đầu tiên tôi thấy có người có thể giả dạng thành người khác, chính là ở Tam Phiên Thị thấy Ngô Nhị Bạch, mà không chỉ có ông ta, bao nhiêu hậu nhân của Cửu Môn cũ, nào là Lý Tứ Địa, nào là Tề Vũ, Giải Liên Hoàn đều ở Tam Phiên Thị chặn đường tôi, hôm nay lại xảy ra chuyện thế này, rất khó để người ta tin rằng hai chuyện này không liên quan, cho dù có Cửu Môn Lệnh..." "Chuyện này tôi nhất định sẽ cho cậu một lời giải thích." Không đợi Lục Vũ nói xong, Trương Hạo đột nhiên ngắt lời.

Chẳng biết tại sao, ông ta dường như không muốn người khác biết đến sự tồn tại của Cửu Môn Lệnh Bài.

Lục Vũ đăm chiêu nhìn ông ta một cái, cũng không bận tâm.

Suy cho cùng, mục đích hắn nói những lời này chỉ là muốn thăm dò phản ứng của Hoắc Tiên Cô.

Chỉ là, Hoắc Tiên Cô từ đầu đến cuối sắc mặt không có chút biến đổi nào.

Đợi Trương Hạo nói xong, Hoắc Tiên Cô mới không nhanh không

chậm nói: “Lục tiểu ca nhi, trước đây tôi đã hứa tặng cậu căn nhà này, nhưng bây giờ căn nhà này xảy ra chuyện như vậy, thật sự không tiện tặng người nữa.” Lục Vũ quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, không ngờ bà lại nhắc đến chuyện này vào lúc này, khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Hoắc Tiên Cô khách sáo rồi, căn nhà này quý giá, vốn tôi cũng không thể nhận.” “Tôi sẽ tìm thứ khác để đền bù cho Lục tiểu ca nhi.” Hoắc Tiên Cô không chút do dự, nói thẳng, chốt hạ chuyện này.

Bên cạnh, Ngoa Thú nhíu mày, mặt mày nhăn nhó lẩm bẩm, Lục Vũ nghe mà không khỏi buồn cười.

Con nhóc vừa nói là: Tiếc quá, một căn nhà tốt lại biến thành nhà ma, không đáng tiền nữa rồi.

Lúc này, Trương Hạo bên cạnh đề nghị: “Đi thôi, đến chỗ tôi bàn bạc tiếp?” Trương Hạo đề nghị, mấy người cũng không có ý kiến, cùng nhau đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dù sao Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là nơi nửa công nửa tư, bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn là Tân Nguyệt Phạn Điếm phụ trách xử lý.

Trên đường, Lục Vũ gọi điện cho Hồ Bát Nhất, bảo anh ta về sân nhỏ trước, có chuyện gì ngày mai nói sau...

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mấy người vừa xuống xe, đang định vào cửa thì thấy một ông già mặc vest, đeo kính gọng vàng đứng đó.

“Trương lão bản, lâu rồi không gặp.

A, Hoắc phu nhân cũng ở đây à?” Ông già dường như quen biết rất nhiều người, ánh mắt lướt qua mọi người rồi dừng lại trên người Trương Hạo, cười tủm tỉm nói: “Nghe nói hôm nay không được yên bình lắm, buổi đấu giá của Trương lão bản còn làm tiếp được không?

Đến cả mời ai cũng không rõ nữa, Trương lão bản đúng là bản lĩnh thật!" Lời này nghe có vẻ âm dương quái khí, ngoài Trương Hạo sắc mặt vẫn như thường, những người khác đều khẽ nhíu mày.

Hoắc Tiên Cô mặt lạnh như nước, lạnh lùng nói: "Cừu Đức Khảo, ông thật sự cho rằng mình tuổi già, đã sống đủ lâu rồi sao?" Cừu Đức Khảo sắc mặt cứng đờ, không ngờ Hoắc Tiên Cô lại không nể mặt ông ta chút nào.

Thuộc hạ bên cạnh ông ta cũng lộ vẻ bất mãn, nhưng đang định phát tác thì bị Cừu Đức Khảo ngăn lại.

Cừu Đức Khảo đè nén cơn giận trong lòng, không để ý đến Hoắc Tiên Cô, lại nói với Trương Hạo: "Trương lão bản, thừa lời tôi cũng không nói nhiều, lần đấu giá này đồ tôi muốn bán nhiều, đồ muốn mua cũng nhiều, Trương lão bản vạn lần đừng làm hỏng bảng hiệu đấy!" "Đúng vậy, dù sao cũng là một cái bảng hiệu." Trương Hạo ngẩng đầu nhìn bốn chữ "Tân Nguyệt Phạn Điếm" trên cổng, thở dài, cảm khái nói: "Bảng hiệu lâu đời, không thể cứ thế mà bỏ được." Nói xong, cũng không thèm nhìn Cừu Đức Khảo và những người khác, đi thẳng vào cửa.

Đợi bọn họ vào trong, lại cho người đóng cửa lại, nhốt Cừu Đức Khảo và đám người của ông ta ở ngoài.

Lúc lên lầu, Trương Hạo mở miệng nói: "Cừu Đức Khảo người này, quả thực thông minh, A Ninh hôm nay đến thăm dò một chuyến, ông ta liền phát hiện vấn đề rồi." Lời của Trương Hạo vừa dứt, Hoắc Tiên Cô bên cạnh cười lạnh nói: "Sao cậu lại có thể chắc chắn chuyện này không có bàn tay của ông ta?

Tin tức của ông ta, có phần quá linh thông rồi!" "Kinh thành ngọa hổ tàng long, người tin tức linh thông không chỉ có một mình ông ta." Trương Hạo lắc đầu, lại nhìn Lục Vũ và Hoắc Tiên Cô một cái, mới

tiếp tục nói: "Ông ta đến không lạ, ngược lại những người không đến, mới có chút kỳ quái." Theo cách nói của ông ta, xảy ra chuyện lớn như vậy, thế nào cũng phải kinh động không ít người.

Cửu Môn cũ nhiều người như vậy, lại không một ai có phản ứng, chuyện này có chút kỳ lạ.

Chuyện như thế này, Lục Vũ không hiểu rõ lắm, chủ yếu là Trương Hạo và Hoắc Tiên Cô bàn bạc, hắn chỉ nghe.

Theo lời Trương Hạo, Tân Nguyệt Phạn Điếm những năm qua, kết giao không ít bạn bè, kẻ thù cũng không ít, luôn có người nhòm ngó chút đồ vật của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đoán chừng, lần này kế hoạch của bọn họ cũng là như vậy, có thể là lợi dụng buổi đấu giá thường niên ba ngày sau để gây chuyện.

Bây giờ thông tin trong tay họ vẫn còn quá ít, cũng chỉ có thể đoán mò.

Đoán tới đoán lui, cũng không đoán ra được gì, chỉ là Trương Hạo vẫn kiên quyết rằng buổi đấu giá ba ngày sau sẽ không thay đổi.

Chương 729

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đến bao nhiêu người, thì tùy bọn họ.

Mấy người lại nói vài câu, cũng không nói ra được chuyện gì, Lục Vũ liền dẫn Ngoa Thú và Bạch Trạch rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chỉ là lúc ra cửa, lại gặp Diệp Diệc Tâm đang nói chuyện với Hoắc Tú Tú.

Lục Vũ lại nói với cô vài câu, hẹn ngày mai cùng đi ăn cơm, rồi dẫn hai con vật nhỏ về sân của mình, định bụng xem xét lại kỹ lưỡng chuyện hôm nay, xem mình có bỏ sót điều gì không.

Nhưng khi về đến sân nhỏ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Đại Kim Nha, còn có Minh thúc đều đang ở sân đợi hắn, hắn cũng không có cách nào xem xét lại chuyện hôm nay.

Mấy người gặp nhau cũng không khách sáo thừa thãi, sau khi Lục Vũ bảo Ngoa Thú dẫn Bạch Trạch lên lầu, Minh thúc liền hỏi chuyện hôm nay.

Chuyện hôm nay quá loạn, quá tạp, Lục Vũ cũng không muốn nói quá nhiều, chỉ nói Tân Nguyệt Phạn Điếm đang xử lý chuyện này, rồi chuyển chủ đề.

Minh thúc cũng không dây dưa, chỉ cảm khái hai câu rồi đổi giọng: "Lục tiên sinh, có một chuyện tôi muốn nhờ cậu." "Sao vậy?" "Tôi quanh năm hoạt động ở Nam Dương và cảng thành, cũng đã sớm nghe danh Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lần này, tôi muốn bán chút đồ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng

tiện xem có thần khí trấn thi nào không.

Lục tiên sinh có thể dẫn tôi đi xem vào lúc đấu giá không.” Lời này của Minh thúc lại nhắc nhở Lục Vũ.

Hắn nhớ, trong *Ma Thổi Đèn*, Minh thúc để đổi lấy Trấn Thi Kính từ tay Hồ Bát Nhất, đã lấy ra ngọc phượng của Dương Quý Phi, lại lấy ra một bức tranh Tống *Lạc Hà Tê Ngưu Đồ*, cuối cùng còn có một thứ gọi là “Long Lân”...

Vừa hay chuyện lộn xộn hôm nay khiến Lục Vũ có chút rối lòng, nhân lúc này nói thêm vài câu, bảo Minh thúc lấy vài món đồ ra xem, mình sẽ giúp ông ta đến Tân Nguyệt Phạn Điếm hỏi thử, xem có thể đổi được Trấn Thi Kính mà ông ta muốn không.

Minh thúc cũng là người dứt khoát, nghe vậy, lập tức lấy ra ngọc phượng, cẩn thận đặt lên bàn.

Ngọc phượng nhỏ nhắn, chỉ bằng một đốt ngón tay út, mấy người nhìn đều sáng mắt lên, Đại Kim Nha lúc đó nuốt nước bọt, mấp máy môi, nhìn chằm chằm nói: “Minh gia, tôi xem một chút được không?” “Kim gia, quy củ không thể loạn.” Minh thúc vẫn nắm chặt ngọc phượng, hoàn toàn không có ý định buông tay.

Theo quy tắc trong nghề, muốn đổi đồ, không thể đổi trên tay, phải đổi trên bàn, để tránh đồ vật rơi từ trên tay xuống đất, mọi người khó nói rõ.

Đại Kim Nha quay đầu, mắt hau háu nhìn Lục Vũ, nói: “Lục gia, thứ này là đồ tốt đấy.” “Cổ nhân nói, ngọc ở trong núi thì cây cối tươi tốt, sinh ra từ nước thì dòng chảy thơm tho.

Ngọc phượng này tuy nhỏ nhắn, nhưng vừa lấy ra, cảm giác cả căn phòng đều trở nên tư nhuận, thật sự là đồ tốt!” Giống như Đại Kim Nha nói, thứ này quả thực là đồ tốt. 【Tên vật phẩm: Ngọc

Phượng Tám Nét Chạm】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Sinh tân, giải độc】【Mô tả vật phẩm: Chế tác từ trầm ngọc vạn năm dưới đáy biển, được đạo giáo thiên sư Trương Đạo Lăng khắc phù lục mà thành, có thể giải khát, nhuận táo, giải trăm độc.

Bên trong ẩn chứa kinh nghiệm phù lục của Trương Đạo Lăng, người có duyên sẽ đắc được, có thể quan sát phù lục...】Đồ tốt!

Đối với Lục Vũ, sinh tân, giải độc đều không là gì.

Quan trọng nhất là, kinh nghiệm phù lục của Trương Đạo Lăng!

Thứ này, đối với hắn quá quan trọng!

Nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài.

Minh thúc người này khôn như ranh, nếu hắn biểu hiện ra, muốn lấy thêm những thứ khác, sẽ khó khăn hơn nhiều.

Nói thì dài dòng, nhưng Lục Vũ chỉ nhìn một cái, xác định món đồ xong, liền ngồi một bên bình thản uống trà, nói: "Đồ thì không tệ, nhưng Minh thúc muốn dùng miếng ngọc nhỏ này đổi lấy Trấn Thi Kính, e là có chút khó." "Trấn Thi Kính dù sao cũng là cổ vật thời Tần, có thể gặp mà không thể cầu.

Minh ngọc tuy quý giá, nhưng nếu chịu bỏ tiền, vẫn có thể lấy được." "Phải, phải, tôi tự nhiên hiểu rõ." Minh thúc liên tục gật đầu, nói: "Tôi cũng không trông mong một món đồ nhỏ như vậy có thể đổi được Trấn Thi Kính, chỉ nghĩ bán đồ đi, đổi lấy chút tiền, xem có thể mua được một bảo bối trấn thi trong buổi đấu giá không." "Còn nữa không?" "Có." Sau khi Lục Vũ hỏi một câu, Minh thúc lập tức ra ngoài một chuyến, lát sau đã quay lại, lấy ra một bức tranh cổ, cẩn thận trải ra trên bàn, chính là bức *Lạc Hà Tê Ngưu Đồ*.

Toàn bộ tác phẩm có cấu trúc hai khối lớn chéo nhau, cận cảnh

chủ yếu là cây cối rậm rạp, một con trâu già đang gặm cỏ dưới gốc cây, đường nét đơn giản lưu loát, bút pháp thần diệu, phác họa thần thái hiền lành, ung dung của con trâu già một cách sống động, truyền thần...

"Các vị, đừng xem thường bức tranh này, đây là trân phẩm hiếm thấy đấy." "Thấy con trâu gặm cỏ này không?

Đợi đến khi ánh sáng tối đi, con trâu này sẽ lập tức quay về mái tranh, không gặm cỏ nữa." Nghe có vẻ thần bí, nhưng khi ông ta tắt đèn, mấy người dựa vào ánh trăng nhìn lại, con trâu thật sự đã quay về mái tranh.

Cảnh này, khiến Hồ Bát Nhất và mấy người kinh ngạc không thôi, vô cùng vui mừng.

Không chỉ bọn họ, Lục Vũ khi nhìn thấy bức tranh này, tim cũng đập thình thịch một cái.

Bởi vì bức tranh này, cũng là một kiện pháp khí, còn là pháp khí Địa giai trung phẩm!

Nếu là pháp khí Địa giai bình thường, Lục Vũ cũng sẽ không kinh ngạc đến vậy, nhưng bức tranh này, lại có điểm tương đồng kỳ diệu với "Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ" mà hắn từng thấy trong "Mê Cung Long Lĩnh"!

Điểm khác biệt nằm ở chỗ Bà La Môn Thất Tinh Sơn Hà Đồ được vẽ trên tường, đã hoàn toàn biến mất.

Mà bức này... 【Tên vật phẩm: Lạc Hà Sơn Hà Đồ】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Phong ấn】 【Mô tả vật phẩm: Bức tranh được sắc phong bởi thủ lĩnh Ngũ Đấu Mễ Đạo, thiên sư Trương Đạo Lăng, luôn được thờ phụng trong Long Hổ Sơn, các đời thiên sư đều đến chiêm bái, và tu

luyện trước tranh, truyền thừa phù pháp Long Hổ Sơn.

Thiên sư đời thứ hai mươi, Trương Kham triều Tống, trong lòng có ý, đã vẽ thêm bức Lạc Hà Đồ lên tranh, dùng để che đậy sự huyền diệu của bức tranh...

Bằng bí pháp, có thể phong cấm sinh linh vào trong Lạc Hà Sơn Hà Đồ, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra...】 Thứ này, thật sự phi phàm!

Muốn nhốt ai vào Sơn Hà Đồ, là có thể nhốt người đó vào Sơn Hà Đồ!

Đối với Lục Vũ, thứ này tuyệt đối có công dụng lớn!

Chương 730

Chỉ sau một thoáng suy nghĩ, Lục Vũ đột nhiên ra tay, lấy cả cuộn tranh và ngọc bội trong tay Minh thúc vào tay mình.

"Này, cậu..." Minh thúc đang định nói gì, Lục Vũ lật tay, lấy ra một tấm Trấn Thi Kính đặt lên bàn: "Minh thúc, người ngay không nói chuyện vòng vo, ông muốn Trấn Thi Kính, đây chính là Trấn Thi Kính." "Thật không?" "Không giả được." "Tôi có thể thử một chút không?" Minh thúc hiển nhiên cũng đã tìm hiểu kỹ, lúc này thấy Trấn Thi Kính tuy kích động nhưng cũng không tin ngay lập tức.

Lục Vũ hỏi vài câu, mới biết Minh thúc lần này đã để một con tống tử không yên phận trong xe của mình.

Lúc này, chính là muốn dùng Trấn Thi Kính để thử.

Minh thúc ra ngoài, một lát sau đã quay lại, trên mặt hiện rõ vẻ vui mừng.

Vừa phấn khích, vừa liên tục gật đầu, rồi lại nói về chuyện "Băng Xuyên Thủy Tinh Thi".

Nhắc đến "Băng Xuyên Thủy Tinh Thi", tự nhiên không thể thiếu "Cửu Tầng Yêu Lâu".

Chuyện này, Hồ Bát Nhất trước đó đã nói với Lục Vũ, và cho dù Hồ Bát Nhất không nói, hắn cũng biết.

Có lẽ là vì có được "Trấn Thi Kính", tâm trạng Minh thúc rất tốt, nhất thời hứng khởi, kể cho mọi người nghe những thông tin mình điều tra được, nói cực kỳ phấn khích, luôn nói đến nửa đêm, hẹn ngày khác sẽ bàn bạc kỹ hơn, mới thôi.

Sau khi tiễn Minh thúc, Lục Vũ đang định bàn bạc thêm với Hồ

Bát Nhất và mọi người, Ngoa Thú đột nhiên thò đầu ra từ trên lầu, ra vẻ già dặn nói: "Cô nãi nãi có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi, mau lên đây." Nghe lời Ngoa Thú, Lục Vũ không nói nên lời, dở khóc dở cười hỏi: "Ngươi có chuyện quan trọng gì?" "Dù sao cũng là chuyện trời sập, ngươi không tin thì thôi." Ngoa Thú bất mãn lườm Lục Vũ một cái, đầu lại rụt vào, miệng lẩm bẩm: "Lòng tốt bị coi như đồ bỏ." Lục Vũ suy nghĩ một lát, vẫn quyết định lên lầu, thầm nghĩ lỡ như Bạch Trạch có chuyện gì, cũng là một phiền phức.

Dù sao, lúc hắn mang nó ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, hơi thở của nó cũng thực sự yếu ớt.

Lên lầu, vào phòng sách chỉ có Lục Vũ, Ngoa Thú, Bạch Trạch, một người hai thú, Ngoa Thú lập tức vênh váo nói: "Muốn biết bí mật thì trả lại hết 'đương quy' mà ngươi đã cướp của cô nãi nãi lúc trước đi." "Được." Dù sao sau này ở trong núi cũng đã hái không biết bao nhiêu dược liệu, Lục Vũ cũng không thiếu chút đương quy này, liền đưa hết cho nó.

"Thế còn tạm được." Con nhóc ôm tất cả đương quy vào lòng, lúc này mới mãn nguyện cười toe toét, nói: "Trước đó cô nãi nãi giúp ngươi bắt được người kia, là nhờ vào mũi của nó rất thính.

Nó vừa nói với ta, bên cạnh gã họ Trương kia, có mấy người trên người có mùi giống hệt người bị bắt, đoán chừng là cùng một bọn.

Được rồi, ngươi tự hỏi nó đi, cô nãi nãi phải ăn cơm đây..." Vừa nói, Ngoa Thú ôm một đống đương quy, gặm như gặm củ cải "sột soạt sột soạt".

Lục Vũ lười nhìn nó, ánh mắt chuyển sang Bạch Trạch.

Chưa kịp nói gì, Bạch Trạch đã mở miệng trước: "Trên người ngươi có mùi nhân sâm ngàn năm, cho ta một củ trước đã." "Thông tỏ vạn vật, biết chuyện quỷ thần, đến tống tiền cũng biết sao?" Lục Vũ

bất lực lắc đầu, lấy ra một đoạn nhân sâm ngàn năm đưa cho Bạch Trạch.

Bạch Trạch cũng dứt khoát, nuốt một ngụm xong, nói thẳng: "Người đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, hơn nữa còn ở ngay bên cạnh Trương Hạo." Dừng một chút, Bạch Trạch tiếp tục: "Trương Hạo cũng biết bên cạnh mình có mấy kẻ có ý đồ xấu, ta đã nhắc nhở ông ta mấy lần, nhưng ông ta vẫn giữ lại không động đến." "Ta đoán, ông ta chính là đang chờ đợi chuyện lần này." "Mấy ngày trước, lúc ta theo ông ta ra biển, có một người đeo kính đi cùng, người đó còn có chút lo lắng, nói rằng lâu như vậy không về, có bị người ta bứng cả ổ không." "Ta nhớ lúc đó Trương Hạo nói là bứng đi thì càng tốt, đỡ phải đi tìm." "Chuyện lần này chắc chắn có Trương Hạo đứng sau thúc đẩy, nhưng rốt cuộc ông ta đang giở trò gì, thì ta không biết." "Thêm một đoạn nhân sâm nữa." "Ta thật sự không biết." Bạch Trạch nói xong, Lục Vũ im lặng một lúc, nhìn nó nói: "Ngươi dẫn ta đi tìm mấy người đó." Vừa nói, hắn vừa lấy ra một đoạn nhân sâm.

Con vật nhỏ nghe vậy, lập tức nhảy dựng lên, đang định vồ lấy nhân sâm thì Lục Vũ trong lòng khẽ động, cất nhân sâm đi, nói: "Gặp được người, ta sẽ cho ngươi." Sau khi thỏa thuận xong, Lục Vũ cũng không báo cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, chỉ dặn họ trông nhà cẩn thận, rồi một mình dẫn Bạch Trạch rời khỏi sân nhỏ.

Lợi dụng bóng đêm che chở, hắn từ từ tiếp cận Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó lấy ra Kiếm Thừa Ảnh hoàn chỉnh, ẩn đi thân hình, lẻn thẳng vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nửa lúc sau, Bạch Trạch dẫn Lục Vũ lên tầng bốn, đưa tay chỉ vào một căn phòng nói: "Một trong số chúng ở trong đó, ta có thể cảm nhận được hắn bị người khác khống chế..." Lục Vũ đứng ở cửa, hít hít mũi, ngửi thấy một mùi hương rất quen thuộc, cảm giác như đã từng ngửi ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Hơn nữa còn có một vấn đề, hắn có thể ẩn thân, nhưng không thể đi xuyên tường, cái cửa trước mắt này làm sao vào, cũng là một vấn đề.

Đang lúc hắn do dự, trong cửa đột nhiên vang lên vài tiếng bước chân.

Lục Vũ bình tĩnh lại, lập tức đi sang một bên trốn.

Một lát sau, nghe thấy tiếng mở cửa, tiếp đó thấy Diệp Diệc Tâm từ trong cửa bước ra!

Lục Vũ khẽ ngẩn người, chú ý thấy ánh mắt Diệp Diệc Tâm đờ đẫn, hoàn toàn khác với dáng vẻ thường ngày.

Ra khỏi phòng, Diệp Diệc Tâm đóng cửa lại, đi thẳng xuống lầu.

Lục Vũ ôm Bạch Trạch, luôn ẩn mình, đi thẳng xuống tầng hầm, mới dừng bước.

Tầng hầm của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất lớn, là nơi dùng để xử lý những món đồ cổ thông thường.

Lúc này, trong tầng hầm ngoài Diệp Diệc Tâm ra, còn có một gương mặt xa lạ mà Lục Vũ không quen biết.

"Trên người hắn cũng có mùi kỳ lạ đó." Bạch Trạch ghé vào tai Lục Vũ thì thầm một câu.

Vừa dứt lời, đã nghe gã đàn ông kia nhìn Diệp Diệc Tâm nói: "Đồ đã chuẩn bị xong cả chưa?" "Đã tìm được rồi." Ánh mắt Diệp Diệc Tâm vẫn đờ đẫn, nhưng gật đầu nói: "Đồ chắc chắn ở trên người Trương Hạo." "Thế không được." Gã đàn ông kia cười lạnh một tiếng: "Tao đã nói với mày, tao muốn đồ, chứ không phải muốn biết đồ ở đâu!" "Ở trên người Trương Hạo, anh nghĩ tôi có thể lấy được sao?" "Đồ vô dụng!" "Ngươi muốn thứ gì, ta giúp ngươi đến tìm hắn đòi?" Giọng nói đột ngột xuất hiện, dọa gã đàn ông kia giật nảy mình.

Gã quay đầu lại thì thấy Lục Vũ, ngẩn ra một lúc rồi lập tức phản ứng, định bắt Diệp Diệc Tâm làm con tin.

Nhưng ngay lúc gã sắp tóm được Diệp Diệc Tâm, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, xung quanh biến thành một thảo nguyên dưới chân núi...

Chuyện gì thế này!

Tim của gã đàn ông suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu óc cũng ong ong trống rỗng!

Không chỉ hắn, Diệp Diệc Tâm cũng sợ hãi đến ngơ ngác.

Cô đứng trong mái tranh, nhìn con trâu vàng đang nằm bên cạnh mình.

Trên đầu con trâu vàng, còn có một con chó nhỏ.

Nhưng...

Chương 731

rốt cuộc đây là tình huống gì?

Dù sao cô cũng đã từng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã thấy rất nhiều cảnh tượng mà người thường cả đời cũng không thấy được.

Vì vậy tuy có chút hoảng loạn, nhưng sau đó, cô nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ quan sát tình hình xung quanh.

Ngoài mái tranh, gã đàn ông kia không được bình tĩnh như cô...

Gã đàn ông sợ hãi la hét, theo bản năng muốn chạy!

Nhưng quay đầu nhìn thấy Diệp Diệc Tâm trong mái tranh, gã cắn răng, lao về phía Diệp Diệc Tâm!

Chỉ vừa chạy đến trước mái tranh, một người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hai người đâm sầm vào nhau!

Lục Vũ thì không sao, cảm thấy có chút mới lạ, ngược lại gã đàn ông đâm vào Lục Vũ, sợ hãi lùi lại liên tục, miệng la hét inh ỏi.

Lục Vũ nhìn bộ dạng của gã, cũng không để ý.

Ở đây, thật sự là dù gã có la hét thế nào, cũng sẽ không có ai đến giúp.

Bởi vì, đây là "Lạc Hà Sơn Hà Đồ"!

Tự thành một thế giới, "Lạc Hà Sơn Hà Đồ" tuy không kinh ngạc bằng "Hằng Hà Sa" của Trương Hạo, nhưng cũng là một pháp khí vô cùng mạnh mẽ...

Cách đó không xa, gã đàn ông chạy một lúc, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

Hình như, dù gã có chạy thế nào, cũng không chạy xa được, vẫn

luôn ở trên một bãi cỏ xanh, quay đầu lại là có thể thấy mái tranh kia, cứ như thể gã vẫn luôn dậm chân tại chỗ!

Lần này, gã hoàn toàn hoảng sợ, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Lục Vũ nói: "Chỉ cần anh tha cho tôi, anh muốn biết gì tôi cũng nói!

Tôi không phải chủ mưu, tôi chỉ là một kẻ làm thuê thôi!" "Tất cả mọi chuyện, đều là hắn ta sai tôi làm!" "Anh muốn tìm kẻ đứng sau, thì đi tìm hắn ta!" "Thứ trên người Diệp Diệc Tâm cũng là hắn ta bảo tôi đặt vào, tôi không biết là thứ gì, chỉ là hắn ta nói với tôi, đặt thứ đó lên người cô ta thì cô ta sẽ nghe lời tôi, hơn nữa sau khi làm xong việc, cô ta cũng sẽ không nhớ mình đã làm gì!" "Hắn ta đang ở kinh thành..." Nói được một nửa, gã đàn ông đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ, không biết đang nghĩ gì.

Lục Vũ nhìn gã, cũng không vội, chỉ quay đầu nhìn Diệp Diệc Tâm, thấy ánh mắt cô không còn đờ đẫn, chỉ có chút ngạc nhiên, dường như khó có thể hiểu được chuyện này.

"Ngươi nợ ta một củ nhân sâm." Bạch Trạch đột nhiên mở miệng nói một câu, quay đầu, ném một vật nhỏ về phía Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay đỡ lấy, là một nửa chiếc khuy cài áo màu vàng, rất lộng lẫy. 【Tên vật phẩm: Khuy cài Mesmer】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thôi miên】 【Mô tả vật phẩm: Thế kỷ 18 ở châu Âu, có một bác sĩ tên là Mesmer, tin rằng trong vũ trụ có một loại từ trường, có thể truyền vào cơ thể người qua không khí, nó có yếu tố chữa bệnh tự nhiên, sẽ thúc đẩy bệnh nhân từ trạng thái nguy kịch chuyển sang phục hồi.

Sau này tình cờ phát hiện ra thuật thôi miên...

Đầu thế kỷ 19, Mesmer bị coi là lang băm, kẻ lừa đảo, qua đời trong u uất.

Chiếc khuy cài trên áo choàng của ông ta có hiệu quả thôi miên thần kỳ...】 "To gan lớn mật!" Lục Vũ đột nhiên nhận ra một âm thanh kỳ dị làm rối loạn suy nghĩ, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lấy ra pháp khí trấn hồn.

Động tác này suýt nữa dọa chết gã đàn ông vừa định ra tay với Lục Vũ, vội vàng lấy ra nửa chiếc khuy cài còn lại, hoảng hốt nói: "Tôi không cố ý, không cố ý, tôi chỉ lấy nó ra, định giao cho anh!" "Ta không có thời gian nghe ngươi nói nhảm." Lục Vũ đi hai bước qua, lấy chiếc khuy cài vào tay cất đi, lúc này mới lạnh lùng nói: "Nói đi, 'hắn ta' mà ngươi nói là ai, hắn ta rốt cuộc sai ngươi làm gì?" "Tôi nói, tôi nói, chỉ cần anh đảm bảo an toàn cho tôi, tôi sẽ nói cho anh biết mọi thứ." "Nói đi, đừng nói nhảm nữa." Lục Vũ nhíu mày, thúc giục: "Nhanh lên, ta còn rất nhiều việc phải làm." Gã đàn ông có lẽ đã thực sự sợ hãi, lúc này nghe thấy giọng Lục Vũ, cũng không dám giấu giếm, lập tức kể ra những gì mình biết.

Gã không phải người của Cửu Môn cũ, vốn chỉ là một nhân viên bình thường trong "Tân Nguyệt Phạn Điếm".

Nhưng vài tháng trước, họ nhận nhiệm vụ đi dọn dẹp "Tây Hạ Hắc Thủy Thành".

Khi họ đến Hắc Thủy Thành, là sau khi Lục Vũ và những người khác đã rời đi, là nhóm thứ hai đến dọn dẹp Hắc Thủy Thành.

Ban đầu, mọi thứ khá thuận lợi.

Nhưng sau khi dọn dẹp vài ngày, mắt thấy sắp tiến vào khu vực bên dưới để tiếp tục dọn dẹp, đội trưởng của họ đột nhiên đổ bệnh không dậy nổi.

Họ lập tức báo cáo tin tức cho Trương Hạo.

Ai ngờ người mới mà Trương Hạo sắp xếp còn chưa đến, đội

trưởng của họ đã khỏe lại.

Nhưng... trong quá trình làm nhiệm vụ ngày thứ hai, đột nhiên xảy ra tình huống bất ngờ.

Những người xuống dọn dẹp, trừ đội trưởng của họ, không ai quay trở lại.

Mà sau khi đội trưởng trở về, lại như phát điên, thấy người là giết, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đó, may mà có một đồng đội phản ứng nhanh, khống chế được đội trưởng, mấy người cũng phản ứng lại rằng đội trưởng đã gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ ở dưới đó.

Dù sao họ cũng là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chuyện như thế này không phải lần đầu gặp, liền xử lý theo quy trình thông thường.

Nhưng sau khi xử lý xong chuyện này, lại xảy ra một chuyện khác khiến người ta không thể hiểu nổi...

“Lúc đó đội trưởng lấy ra một đoạn video cho chúng tôi xem.” Nói đến đây, người đàn ông khựng lại một chút, có chút sợ hãi nhìn Lục Vũ một cái.

“Sao thế, ta không hỏi thì ngươi không biết đường nói à?” Lục Vũ nhìn hắn, đạm mạc nói: “Ngươi đã đặt thứ gì lên người Tiểu Diệp Tử, ngươi ở đây để làm gì?

Chương 732

Nội dung video là gì?

Ngươi không nói thì còn đợi đến lúc nào?

Đợi người đến cứu ngươi chắc?" "Không phải, không phải..." Người đàn ông chối phắt, vội vàng mở miệng nói: "Tôi... tôi đang nghĩ xem nên nói thế nào cho ổn." "Không cần nghĩ nữa, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thành thật khai ra, đừng có giở trò tâm cơ." "Vâng, vâng, vâng." Người đàn ông liên tục gật đầu, nói tiếp: "Lúc đó đội trưởng đưa ra một đoạn video, là video đối thoại giữa anh ấy và Trương lão bản.

Vì Hắc Thủy Thành rất nguy hiểm, ý của đội trưởng là không nên tiếp tục chuyện này nữa, tránh xảy ra chuyện, hoặc là để người của Lão Cửu Môn qua xử lý.

Dù sao Lão Cửu Môn cũng là người làm nghề này, bọn họ qua đây cũng an toàn hơn.

Nhưng Trương lão bản nói không cho người Lão Cửu Môn tới, đội trưởng nói Trương lão bản làm vậy là không coi mạng sống của anh em ra gì.

Lúc đó lão bản lạnh lùng cảnh cáo anh ấy rằng đã vào 'Tân Nguyệt Phạn Điếm' thì không còn mạng, đây là quy tắc bao nhiêu năm nay rồi...

Nói chung mọi người xem video xong trong lòng đều thấy không ổn, cộng thêm trước đó không lâu lúc chúng ta đi Tần Lĩnh còn chết bao nhiêu người, mọi người càng thấy bất an.

Sau đó đội trưởng nói anh ấy gặp được tiền bối trước đây bị Tân

Nguyệt Phạn Điếm đuổi đi, các tiền bối rất không hài lòng với cách xử trí của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tại sao mỗi lần bán mạng đều là chúng tôi, mà cuối cùng lấy được đồ cổ bán được bao nhiêu tiền đều không liên quan đến chúng tôi, cho nên lần này muốn hợp tác dạy cho Tân Nguyệt Phạn Điếm một bài học...

Về sau, các tiền bối nói muốn chiếm lấy Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến lúc đó mọi người chia nhau ra, mỗi người đều có thể chia được rất nhiều tiền." Nói đến đây, người đàn ông lại khựng lại, nuốt nước miếng mới tiếp tục nói: "Chúng tôi đều rất thiếu tiền, nghe thấy thế là không nhịn được, hơn nữa chúng tôi ngày nào cũng quanh quẩn bên bao nhiêu bảo vật, sớm đã đỏ mắt rồi.

Sau đó, đội trưởng sắp xếp tôi, sắp xếp tôi khống chế Diệp Diệc Tâm, bảo cô ấy tìm cách lấy được chìa khóa kho hàng thật sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm từ chỗ Trương Hạo..." "Kẻ giả mạo Trương Hạo là ai?" Lục Vũ nghe hắn nói nhảm, phần lớn đều không có ý kiến gì, dứt khoát hỏi thẳng.

Người đàn ông ngạc nhiên hỏi: "Giả mạo Trương Hạo cái gì, tôi không biết..." "Hắn đang nói dối." Bạch Trạch có lẽ là ở trong chuồng thấy vô vị, mấy cái nhảy đã vọt tới, tùy miệng nói một câu.

Người đàn ông đột ngột thấy con chó nhỏ biết nói, không khỏi giật mình kinh hãi, lời định nói ra lại nuốt ngược vào trong.

"Ta đã nói với ngươi là đừng có giở trò tâm cơ." Lục Vũ vẻ mặt bình tĩnh, đặt bàn tay lên đỉnh đầu người đàn ông, đạm mạc nói: "Trên người ngươi có thần khí, ngươi còn đang dùng thần khí, lẽ nào ngươi chỉ biết bấy nhiêu thôi sao?" "Tôi biết một số chuyện." Lúc này, Diệp Diệc Tâm đột nhiên bước tới nói: "Tôi đã gặp Trương lão bản giả, tôi thấy hắn và Trương lão bản giả ở cùng nhau bàn bạc chuyện gì đó, bọn họ dường như..." "Cô dám nói!" Người đàn ông đột nhiên hét lớn

một tiếng, lập tức lao về phía Diệp Diệc Tâm, Lục Vũ vung tay tát một cái, mang theo lôi pháp trực tiếp đánh hắn ngất xỉu tại chỗ.

Diệp Diệc Tâm cũng không đợi anh truy vấn, lập tức nói: "Tôi vừa nhớ ra một số việc, bọn họ không chỉ bảo tôi tìm chìa khóa kho hàng, mà còn bảo tôi lấy rất nhiều đồ cổ từ đây ra ngoài.

Còn nữa, còn nữa..." "Đừng khẩn trương, từ từ nói." Lục Vũ nhìn Diệp Diệc Tâm, giọng nói bình tĩnh khiến tâm trạng Diệp Diệc Tâm cũng dịu lại đôi chút.

Diệp Diệc Tâm thở ra một hơi, im lặng giây lát rồi lại nói: "Tên Trương Hạo giả đó muốn trong buổi đấu giá mấy ngày tới sẽ khiến Tân Nguyệt Phạn Điếm sụp đổ, dường như định mang tất cả mọi người, tất cả đồ đạc đi hết!" "Chơi lớn vậy sao?" Lục Vũ định thần lại, hỏi thêm vài câu.

Nửa giờ sau, người đàn ông nằm dưới đất đột nhiên cảm thấy mặt hơi đau, còn hơi lạnh, rùng mình một cái rồi mở mắt ra.

Vừa mở mắt, hắn đã thấy mình đang ở trong một chiếc xe, bên cạnh là đội trưởng của mình: "Gọi điện cho cậu không bắt máy, tôi biết ngay chỗ cậu chắc chắn có chuyện rồi, nói đi, rốt cuộc là thế nào?" "Xảy ra chuyện rồi, Lục Vũ tới rồi!" Người đàn ông lập tức phản ứng lại, vội vàng nói: "Lục Vũ đã xuống tầng hầm, lúc tôi đang bảo Diệp Diệc Tâm làm việc thì bị anh ta..." Nhìn thấy đội trưởng của mình, tinh thần hắn đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, bắt đầu kể lại tường tận những gì mình biết.

"Cậu nói hết mọi chuyện rồi?" "Tôi... tôi... tôi không còn cách nào khác, Lục Vũ không biết dùng pháp khí gì mà tôi không thể khống chế được bản thân." Người đàn ông run cầm cập nói: "Lục Vũ quá hiểu rõ về thần khí, lập tức tìm ra cái chốt ngầm!

Hơn nữa, tôi không biết anh ta làm thế nào, lại đưa tôi vào một

thảo nguyên lớn, nơi đó giống như ảo cảnh, như mộng như thực...” Nghe hắn nói, đội trưởng sững lại một chút, im lặng giây lát rồi sờ tai mình, đột nhiên hỏi: “Trên thảo nguyên đó có phải có một con bò không?” “Hả?” “Có phải có một con bò không!” “Á!

Đúng, đúng, đúng!” Người đàn ông không dám tin nhìn đội trưởng của mình, không ngờ đội trưởng lại biết nhiều như vậy!

Lúc này, đội trưởng nhướng mày, lạnh lùng nói: “Cậu còn nói gì với Lục Vũ nữa, có phải đã nói hết kế hoạch rồi không?” Nghe thấy câu này, mồ hôi lạnh của người đàn ông lập tức chảy ròng ròng, trong lòng hoảng loạn không lời nào diễn tả được.

Thủ đoạn của đội trưởng hắn không phải chưa từng thấy qua...

Hắn nghiến răng, cố giữ bình tĩnh nói: “Tôi không nói gì hệ trọng cả, đều là con bé Diệp Diệc Tâm đó, nó nói rất nhiều chuyện không nên nói.

Tôi... tôi còn phát hiện ra một bí mật lớn!” “Bí mật gì?” “Tôi thấy bên cạnh Lục Vũ có một con chó, con chó đó biết nói!” Đội trưởng nhìn hắn một cái, im lặng giây lát rồi lại hỏi: “Con chó như thế nào?” “Là một con chó trắng nhỏ!

À, hôm nay ở ngõ Kiệu Tử cũng có con chó đó!” “Cậu chắc chứ?” “Chắc chắn!” “Rất tốt.” Đội trưởng hài lòng gật đầu, đột nhiên vươn tay bóp cổ người đàn ông.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lục Vũ sau khi bỏ mặc người đàn ông đó dưới hầm, cũng không xử lý hắn, trực tiếp đưa Diệp Diệc Tâm về tiểu viện, để Vương Bàn Tử chăm sóc cô và Bạch Trạch, rồi mới đàng hoàng quay lại Tân Nguyệt Phạn Điếm lần nữa.

Đến nơi, chào hỏi xong xuôi, anh gặp Trương Hạo ở trà thất tầng

ba.

Trương Hạo mời anh ngồi rồi thắc mắc: “Sao đêm hôm khuya khoắt lại tới đây?

Có chuyện gì à?” Lục Vũ vừa định kể lại chuyện mình phát hiện được cho Trương Hạo thì thuộc hạ của Trương Hạo đột ngột gọi điện về, nói là phát hiện Ngô Tam Tỉnh ở gần Phan Gia Viên, bọn họ đang bám theo!

“Thật sự là Ngô Tam Tỉnh?” Trương Hạo đang lùng sục Ngô Tam Tỉnh khắp thế giới, nghe thấy vậy lập tức truy vấn: “Diện mạo thật sự là Ngô Tam Tỉnh chứ?

Ông ta đi một mình hay có nhiều người?” “Chỉ có một mình.” Giọng điệu ở đầu dây bên kia rất gấp gáp, nói khẽ: “Chúng tôi không dám bám quá gần, sợ đánh động ông ta...

Đợi đã!

Lão bản, Phan Tử cũng xuất hiện, đang đi cùng Ngô Tam Tỉnh!” Hiện tại nước ở kinh thành đục ngầu, sóng ngầm cuộn trào, rất nhiều chuyện quan trọng đều chỉ hướng về Ngô Tam Tỉnh.

Chương 733

Tuy lúc nãy Lục Vũ tra được chuyện dường như không liên quan đến Ngô Tam Tỉnh, nhưng giờ Ngô Tam Tỉnh lại ngang nhiên xuất hiện ở kinh thành gặp mặt Phan Tử, thật khó để người ta không suy nghĩ nhiều.

"Đợi đấy, tôi sắp xếp ngay." Nghe vậy, người ở đầu dây bên kia vội vàng vâng dạ rồi mới cúp máy.

Lục Vũ nhìn chiếc điện thoại anh ta vừa hạ xuống, hỏi một câu: "Người này là ai?" "Một đội trưởng dưới trướng tôi." Khựng lại một chút, Trương Hạo lắc đầu thở dài: "Một người tốt như vậy mà không học điều hay, suốt ngày đàn đúm với lũ bất lương." Nói xong, Trương Hạo lại nhìn Lục Vũ, cười nói: "Tôi đã nói sớm muộn gì cũng giao Tân Nguyệt Phạn Điếm cho cậu, hôm nay để cậu xem thử vốn liếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Dứt lời, Trương Hạo vỗ tay, thấy Hắc Hạt Tử từ bên ngoài bước vào.

Nhìn thấy Lục Vũ, Hắc Hạt Tử nhếch miệng cười: "Lục tiểu ca nhi, chuyện lần trước đại ân không lời nào tả xiết, đa tạ nhân sâm của cậu, bệnh cũ của tôi khỏi hẳn rồi." "Thôi, giờ không phải lúc nói mấy chuyện này." Trương Hạo xua tay, khẽ nói: "Đợi lâu như vậy, giờ lũ yêu ma quỷ quái đều tự mình nhảy ra rồi, hôm nay đến lúc thu lưới." Lục Vũ quay đầu nhìn Trương Hạo, chờ đợi một lời giải thích.

Dù sao trước đó anh đã nghe Bạch Trạch nói rằng đằng sau chuyện này có Trương Hạo nhúng tay vào.

Nhưng cụ thể Trương Hạo đang làm gì, làm như thế nào thì anh không rõ.

Trương Hạo cười xua tay, dặn dò Hắc Hạt Tử vài câu rồi mới nói

với Lục Vũ: “Chuyện này thực ra chẳng phải chuyện gì hiếm lạ, Tân Nguyệt Phạn Điếm một năm gặp không ít chuyện xấu, chuyện lần này nghe thì có vẻ ghê gớm nhưng đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng chẳng thấm thía gì.” Theo cách nói của Trương Hạo, rừng lớn thì chim gì cũng có.

Tân Nguyệt Phạn Điếm kinh qua đồ cổ, minh khí, thần khí không kể xiết, kẻ thèm thuồng dưới trướng cũng vô số.

Giống như bảo Bàn Tử trông nồi thịt vậy, có nhịn được hay không hoàn toàn dựa vào tự giác.

Chuyện lần này chẳng qua là một nhóm người rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, trộm một số thần khí từ Thập Nhất Thương rồi ra ngoài gây sóng gió, muốn làm loạn.

Nghe anh ta nói, Lục Vũ vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Chỉ là chưa kịp nói ra những gì mình tra được, điện thoại của Trương Hạo lại reo.

Sau khi nghe máy, Trương Hạo mở mấy cái màn hình trước mặt, cười hì hì nói: “Hắc Hạt Tử dẫn đội đi bắt người, xem náo nhiệt chút cũng hay.” Trên màn hình không thấy Hắc Hạt Tử, nhưng thấy một nhóm người đang di chuyển nhanh chóng trong một khu dân cư cũ kỹ.

Trương Hạo nhìn màn hình, vừa uống trà vừa thong thả nói: “Bất kể là ở Tam Phiên, Nam Hải hay sau khi trở về, tôi đúng là có nhúng tay vào, cũng cố ý giả ngu.

Vì tôi giả ngu nên bọn chúng mới thích nhảy ra.

Bọn chúng nhảy ra thì tôi cũng đỡ phải mất công đi tìm từng đứa, phiền phức lắm.

Mỗi năm một hội đấu giá lớn, không biết bao nhiêu đồ tốt, lũ

người này sao có thể không đỏ mắt cho được?" Lục Vũ quay sang nhìn Trương Hạo, rồi lại nhìn hành động của đội Hắc Hạt Tử trên màn hình, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi: "Chuyện này thật sự không liên quan đến Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch sao?" "Vấn đề lớn nhất của cậu là cứ muốn xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau." Trương Hạo đối mắt với Lục Vũ, lắc đầu khẽ nói: "Chuyện ở Thập Nhất Thương cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không biết.

Cho nên khi xử lý việc này, phải tách riêng ra.

Cứ nắm lấy một manh mối mà truy đuổi.

Trương Hạo lại nhìn sâu vào mắt Lục Vũ, chậm rãi nói: "Cứ nhìn chằm chằm vào mọi chuyện một lúc thì dù có mệt chết cũng chẳng trông nổi.

Giống như bây giờ, chúng ta nhìn chằm chằm vào nhóm người này, hốt trọn bọn chúng.

Nếu bọn chúng có liên quan đến Ngô Tam Tỉnh hay Ngô Nhị Bạch, chúng ta có thể thuận nước đẩy thuyền.

Nếu không liên quan, chúng ta lại quay đầu nhìn chằm chằm vào chuyện của Ngô gia và Lão Cửu Môn." Lục Vũ khẽ cau mày.

Chuyện này vốn dĩ anh cũng định xem xét riêng lẻ, nhưng giờ Ngô Tam Tỉnh rõ ràng đã can thiệp vào, ngay cả Phan Tử cũng xuất hiện, Trương Hạo nói vậy e là có chút xem nhẹ...

Trương Hạo mỉm cười, nâng chén trà nhấp một ngụm, khẽ nói: "Phan Tử là Phan Tử thật, nhưng Ngô Tam Tỉnh kia lại là giả." "Bọn chúng giả mạo Ngô Tam Tỉnh thực chất là để nhiễu loạn tầm nhìn, nhiễu loạn tư duy." Nói đến đây, Trương Hạo đứng dậy, tay chỉ vào một màn hình trước mặt: "Sắp phá cửa rồi, trong phòng không chỉ có Ngô Tam Tỉnh giả, mà còn có Tề Vũ, Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm,

Hoắc Linh...” Nghe lời này, Lục Vũ không khỏi ngẩn người, không ngờ Trương Hạo lại đột ngột nói ra những lời như vậy.

Ngay lúc đó, nghe thấy một tiếng “rầm”, một cánh cửa trên màn hình bị đá văng, Hắc Hạt Tử dẫn người xông vào.

Bên trong đúng như lời Trương Hạo nói, Ngô Tam Tỉnh giả, Tề Vũ, Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh đều có đủ.

Chỉ thấy Hắc Hạt Tử xông lên, giật mạnh vài cái trên mặt mỗi người, tháo mặt nạ ra, lộ ra những khuôn mặt lạ lẫm.

Trương Hạo nhìn, bình thản nói: “Đều là thuộc hạ của tôi, tôi quá hiểu bọn chúng rồi.

Biết được chút chuyện là muốn từ chuyện nhỏ đó mà làm lớn, nhiễu loạn tầm nhìn.

Cậu biết không, bọn chúng thậm chí còn chẳng biết tại sao phải giả danh những người này, chỉ vì lúc ở Tây Sa, Nam Hải thấy một danh sách có tên những người đó, biết những người này rất quan trọng đối với Lão Cửu Môn nên mới làm vậy để đánh lạc hướng!” Lục Vũ nheo mắt, nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên màn hình, lòng không ngừng suy tính.

Chuyện này thật sự đơn giản như vậy sao?

Là Trương Hạo quá khinh địch, hay là anh đã nghĩ mọi chuyện quá phức tạp?

Lúc này, Trương Hạo vươn vai một cái, cười hì hì nói: “Cậu nên điềm tĩnh hơn chút nữa, nhất định phải giữ thái độ thản nhiên trước mọi biến cố, dù trời sập xuống cũng đừng lo lắng.

Ừm, điểm này cậu thực sự không bằng Tiểu Diệp Tử đâu.

Con bé đó tâm thái rất tốt.” Nghe lời Trương Hạo, Lục Vũ lắc

đầu, không nói gì thêm.

Anh không nói, nhưng Trương Hạo lại đang hứng khởi, uống thêm chén trà rồi nói tiếp: “Ban ngày chúng ta đã nói nhiều chuyện đổ đấu.

Tôi cũng đã nói với cậu, chuyện dưới mộ tôi không bằng cậu.

Luận về chiến đấu lực, tôi càng kém cậu xa.

Điều duy nhất tôi mạnh hơn cậu chính là tâm thái ổn định.

Chương 734

Dùng cách nói của giới trẻ hiện nay thì tôi chính là 'ổn như lão cẩu'.

Những chuyện như thế này, đối với tôi chỉ là trò con nít, không đáng nhắc tới..." Lục Vũ nhìn anh ta, suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói: "Vậy còn Thanh Đồng Môn?" Giọng nói này đặc biệt rõ ràng.

Trương Hạo vốn đang cao hứng bỗng nhiên khựng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Thấy Lục Vũ lấy ra một tờ giấy, trên đó vẽ một cánh cửa lớn, anh lặp lại: "Tôi liên tục nhìn thấy cánh cửa đồng xanh này, anh có thể giải thích cho tôi một chút về vấn đề này không?

Cánh cửa này tôi biết là có thật.

Vì tôi đã thấy ghi chép về cánh cửa này trong tài liệu của Uông Tàng Hải." Trương Hạo hiếm khi thất thố, anh ta luôn tỏ ra thản nhiên, bất cần đời trước mọi việc.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy bức vẽ Thanh Đồng Môn của Lục Vũ, dù có che giấu tốt đến đâu, Lục Vũ vẫn thấy được tia khác thường lướt qua mắt anh ta!

Tiếp đó, Lục Vũ lại hỏi: "Tôi còn biết người Trương gia luôn phụ trách canh giữ cánh cửa này.

Cho nên tôi muốn biết, cửa ở đâu?

Người Trương gia đi đâu cả rồi?

Trương Nhật Sơn?

Trương Khởi Linh?

Bọn họ đều đi đâu cả rồi?" Lục Vũ đột ngột chuyển chủ đề sang chuyện này khiến Trương Hạo trở tay không kịp.

Không đợi anh ta trả lời, Lục Vũ nói tiếp: "Mấy ngày trước tôi lại đi Tần Lĩnh một chuyến, thấy rất nhiều thứ.

Tôi không thể nói cụ thể cho anh đó là gì, nhưng tôi có thể nói với anh, thứ đó rất kỳ lạ, cũng kỳ lạ như Thanh Đồng Môn vậy.

Cho nên, tôi muốn hỏi Trương lão bản, anh còn biết những gì?" Trương Hạo im lặng, một lời cũng không thốt ra, chỉ nhìn chằm chằm vào bức họa Lục Vũ lấy ra.

Hồi lâu sau, anh ta mới mở miệng, bình tĩnh nói: "Tôi không biết." "Trương lão bản thấy tôi ngu lắm sao?" Lục Vũ nhìn Trương Hạo, tiếp tục truy vấn: "Trương lão bản xử lý những chuyện phức tạp như vậy đều thành thạo, chỉ coi như trò con nít.

Bây giờ mấy người quan trọng như vậy mất tích, Trương lão bản định dùng một câu 'không biết' để cho qua sao?" Lúc này, Trương Hạo mới phản ứng lại, Lục Vũ cũng không phải người đơn giản.

Nhìn thì có vẻ lơ mơ, thực chất lại rất tinh tế, vô tri vô giác đã xoay anh ta vào trong rồi.

Thấy ánh mắt Trương Hạo có chút đắn đo, Lục Vũ càng thừa thắng xông lên, nói với anh ta: "Trương lão bản, anh tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm từ tay ai?

Chắc là từ Trương Nhật Sơn nhỉ?

Vậy những chuyện trong quá khứ đó, Trương lão bản chắc cũng phải biết mới đúng.

Trương gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trương Hạo vốn không muốn nói gì với Lục Vũ, nhưng không chịu nổi Lục Vũ liên tục đặt mấy câu hỏi đều xoáy vào Trương gia và những chuyện cũ, lúc này

nếu cứ lảng tránh dường như cũng không ổn.

"Thập Nhất Thương là do Ngô Nhị Bạch quản lý." Lục Vũ nhìn sâu vào mắt Trương Hạo, chậm rãi nói: "Dù cho tôi có gặp Trương Hạo giả ở Thập Nhất Thương, nhưng Ngô Tam Tỉnh mà tôi gặp chắc chắn không phải giả.

Nếu Ngô Tam Tỉnh cũng là giả, vậy tôi muốn hỏi, Thập Nhất Thương rốt cuộc là thế nào?

Ngô gia rốt cuộc là thế nào?

Lão Cửu Môn lại có vấn đề gì!" Nhiều khi Lục Vũ đều làm việc theo quy tắc, không bốc đồng hỏi này hỏi nọ.

Nhưng lần này, vì nguyên nhân nào đó, anh dứt khoát đưa ra vài câu hỏi, mỗi câu đều sắc bén!

Tiếp đó, Lục Vũ còn kể ra chuyện mình thẩm vấn thuộc hạ của Trương Hạo, trầm giọng nói: "Trương lão bản, lúc trước khi Diệp Diệc Tâm vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh không nói với tôi như vậy.

Chuyện này cũng cần phải có một lời giải thích!" Trương Hạo và Lục Vũ đối mắt với nhau, im lặng giây lát rồi khẽ nói: "Có một số việc, chưa đến lúc cậu được biết." Lục Vũ định hỏi tiếp, Trương Hạo xua tay ngắt lời anh, khẽ nói: "Tôi biết, những chuyện này đã giấu kín trong lòng cậu từ lâu, cậu nhẫn nhịn được đến tận bây giờ mới nói cũng thật không dễ dàng." Khựng lại một chút, anh ta nói tiếp: "Tôi không thể nói với cậu quá nhiều, nhưng tôi có thể cho cậu biết, tất cả những gì tôi làm, bất kể đúng sai, đều là vì Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đương nhiên, nếu cậu sẵn sàng tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm ngay bây giờ, tôi sẽ lập tức khai hết mọi sắp xếp cho cậu.

Nếu không, muốn biết chuyện gì thì cậu chỉ có thể tự mình từng bước đi tra thôi.

Ừm, chuyện này thực ra cậu tự mình truy tra cũng khá thú vị đấy, Lão Cửu Môn, hắn, hắn, hắn... những ân oán giữa bọn họ có rất nhiều chuyện hay ho.

Bao gồm cả chuyện Thanh Đồng Môn, tôi đều có thể kể cho cậu nghe...” Nói xong mấy câu, Trương Hạo không nhìn Lục Vũ nữa, nhấc ấm trà đổ hết bã trà bên trong đi, thay trà mới.

Tự mình rửa trà, pha trà, rót trà, cứ như thể vừa mới nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Lục Vũ nheo mắt nhìn Trương Hạo, không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, khi Lục Vũ vẫn chưa lên tiếng thì có người khẽ gõ cửa.

Cửa mở, Hắc Hạt Tử trực tiếp bước vào, bình thản nói: “Những người anh cần tôi đều đã bắt về rồi, có mấy đứa gào thét quá bị tôi đánh ngất, những người khác anh muốn hỏi gì cũng không ảnh hưởng.” Nói xong, anh ta lại “nhìn” về hướng Lục Vũ, gật đầu coi như chào hỏi.

Lục Vũ cũng gật đầu với Hắc Hạt Tử, ánh mắt lại rơi trên người Trương Hạo.

Chương 735

Tình hình hiện tại, bảo anh tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm là chuyện hoàn toàn không thể.

Đằng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm ẩn giấu bí mật gì, anh cũng không hề biết.

Hơn nữa, phong cách làm việc này cũng không phải của anh.

Vấn đề lớn hơn là Trương Hạo rốt cuộc đang toan tính điều gì, anh cũng khó mà phán đoán.

Thật lòng mà nói, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch... những âm mưu quỷ kế, ân oán giữa Lão Cửu Môn anh cũng chẳng muốn dính vào.

Chỉ là có vẻ như vũng nước đục này đã kéo anh vào rồi, không muốn dính vào cũng không xong.

Giữa lúc Lục Vũ đang im lặng, Trương Hạo đột nhiên lên tiếng: "Thực ra cậu còn một lựa chọn nữa." Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Trương Hạo, Trương Hạo đối mắt với Lục Vũ, ánh mắt vô cùng chân thành, nói từng chữ một: "Cậu thích khám phá, thích đổ đấu, thì đừng bận tâm đến những chuyện lừa lọc, âm mưu quỷ kế kia nữa.

Muốn đi thám mộ ở đâu thì đi, muốn truy tìm cái gì thì cứ truy tìm cái đó.

Còn lại, ân oán Lão Cửu Môn cũng được, chuyện của bọn họ cũng thế, đều không liên quan gì đến cậu cả." Vừa nói, Trương Hạo vừa rót một chén trà đặt trước mặt Lục Vũ, khẽ nói: "Lần này là sự lựa chọn của cậu.

Cậu muốn chọn thế nào thì chọn.

Lúc này cậu muốn rút lui khỏi những chuyện này vẫn còn kịp."

Lục Vũ trầm tư giây lát, nâng chén trà nhấp một ngụm, nói với Trương Hạo: “Tại sao tôi nhất định phải chọn?

Tôi muốn làm gì thì làm.

Tôi muốn đi thám mộ thì tôi đi, tôi muốn dính vào ân oán Lão Cửu Môn thì tôi dính vào.

Trương lão bản chắc cũng biết, nhiều khi không phải tôi muốn dính vào những ân oán đó, mà là sự việc cứ dồn dập kéo đến cùng một lúc.

Tôi là người hay tò mò, chuyện cứ chất đống lại thì cũng phải đi xem cho biết chứ.” “Tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm sao?” Trương Hạo cũng không để tâm, chỉ nhìn Lục Vũ một cái rồi cười lắc đầu.

Tuy nhiên, khi anh ta định nói thêm gì đó thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó đá văng, sau đó là một giọng nói giận dữ: “Hay cho tên Trương Hạo nhà anh, dám âm thầm lặng lẽ làm chuyện lớn như vậy!” Người xông vào chính là Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô vẻ mặt đầy giận dữ, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Trương Hạo: “Hoắc Linh nhà chúng tôi đâu!” “Hoắc phu nhân, bà bình...” “Đừng có nói mấy lời nhảm nhí đó với tôi, tôi chỉ hỏi anh Hoắc Linh đâu!” Hoắc Tiên Cô cau mày trợn mắt, hoàn toàn không phải vẻ mặt đang nói đùa.

Trương Hạo chỉ đành cười khổ giải thích: “Không phải Hoắc Linh, là một kẻ đeo mặt nạ Hoắc Linh, giả mạo cô ấy.” “Anh nói giả là giả sao?

Người đâu!

Người đâu rồi!” Hoắc Tiên Cô nói xong, ánh mắt chuyển sang nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử, lạnh lùng nói: “Tôi biết là anh đi bắt người,

giờ nói cho tôi biết, người đâu!" Hắc Hạt Tử "nhìn" Trương Hạo một cái, thấy anh ta gật đầu mới nói: "Người ở tầng hai, đều bị nhốt chung một chỗ, ngoại trừ một Phan Tử thật, những người còn lại đều là giả, giờ tôi đưa bà qua đó, Hoắc phu nhân nhìn là hiểu ngay." "Không cần anh dẫn đường, tôi tự biết đường!" Hoắc Tiên Cô lạnh lùng thốt ra một câu, lại lườm Trương Hạo một cái rồi xoay người ra khỏi cửa.

Lục Vũ chứng kiến cảnh này, khẽ cau mày rồi cũng bước ra, đuổi theo Hoắc Tiên Cô xuống tầng hai xem những kẻ mạo danh bị Hắc Hạt Tử bắt về.

Sau khi nhìn thấy những kẻ mạo danh, tâm trạng Hoắc Tiên Cô đương nhiên là không vui, nhưng sau khi trút giận một hồi và nghe Trương Hạo khuyên nhủ vài câu, bà cũng không tiếp tục gây khó dễ nữa mà một mình rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc bà rời đi, trong bóng tối có hai người nhìn theo bóng dáng bà, hạ thấp giọng bàn bạc điều gì đó.

Một người hỏi khẽ: "Trương Hạo liệu đã phát hiện ra điều gì chưa?" "Làm sao tôi biết được?

Mồi nhử ném ra anh ta đều ăn rồi, ai mà biết anh ta sẽ thế nào?" Người kia cười lạnh một tiếng, nói tiếp: "Lúc đầu lập kế hoạch tôi đã bảo anh rồi, đừng động vào người của Lục Vũ.

Anh thì hay rồi, tự dưng đi chọc vào Diệp Diệc Tâm làm gì!

Nếu không phải anh ta không nhìn ra thì lần này đã hỏng việc rồi!" Sau khi Hoắc Tiên Cô đi, Lục Vũ cũng không ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa, khách sáo với Trương Hạo vài câu rồi về tiểu viện của mình.

Trong viện, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn chưa ngủ, cứ đứng đợi anh, thấy anh về liền vội vàng đón lấy hỏi thăm vài câu.

Lục Vũ nhìn bọn họ, không kể lại những chuyện xảy ra ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dù sao những chuyện này rất rắc rối, anh thấy không cần thiết phải kéo Hồ Bát Nhất và mọi người vào.

Vốn dĩ cục diện đã rối như tơ vò rồi, lôi kéo thêm người vào chỉ càng loạn thêm.

Anh nói bừa vài câu rồi bảo hai người đi nghỉ ngơi, còn mình thì vào thư phòng, thấy Ngoa Thú và Bạch Trạch đang ngủ say.

Trầm ngâm giây lát, anh bế Bạch Trạch vào lòng, kể lại những chuyện nghe được hôm nay cho nó nghe.

Nếu người ngoài thấy cảnh này chắc chắn sẽ rớt cả hàm...

Khi Lục Vũ nói, Bạch Trạch im lặng lắng nghe, cũng không ngắt lời hỏi câu nào.

Đợi Lục Vũ nói xong, Bạch Trạch mới nhìn anh một cái, ngáp một cái rồi lại nằm bẹp xuống đất: "Chuyện của loài người các anh không liên quan đến tôi, không cần phải hỏi." Lục Vũ không ngờ con "chó nhỏ" này lại kiêu kỳ như vậy, sững người một lát rồi nói tiếp: "Ngươi cho ta biết suy nghĩ của ngươi, ta sẽ cho ngươi 'nhân sâm'." Bạch Trạch mở mắt liếc Lục Vũ một cái, do dự giây lát rồi cuối cùng cũng mở miệng: "Anh muốn biết điều gì?" Biết điều gì?

Câu hỏi này làm Lục Vũ bí lù.

Anh cũng không biết mình muốn biết điều gì, chỉ là chuyện này ập đến nên anh có chút tò mò, muốn biết kẻ đứng sau rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì.

"Thiên hạ hi hi, giai vi lợi lai, thiên hạ nhương nhương, giai vi lợi vãng." Ngoa Thú thích nói kiểu cụ non đã làm Lục Vũ thấy cạn lời rồi, không ngờ Bạch Trạch còn cụ non hơn cả Ngoa Thú.

Chương 736

Lúc này nói ra một câu sáo rỗng vô nghĩa làm Lục Vũ vô cùng ngao ngán.

"Tất cả những gì bọn họ làm đều là vì lợi ích." Bạch Trạch nhìn Lục Vũ, ra vẻ ông cụ non nói: "Tôi không thể nói nhiều hơn, phần còn lại anh tự đi mà nghĩ." Trước sau hai câu, toàn là lời vô nghĩa.

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy, mình đòi rước cái thứ nhỏ xíu này về thực sự là chẳng được tích sự gì.

Nhưng nó đã không nói thì anh cũng không thể ép, chỉ đành thầm tính toán trong lòng.

Manh mối lớn nhất của anh hiện giờ là ba ngày nữa sẽ có kẻ gây chuyện tại buổi đấu giá thường niên của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng cụ thể gây chuyện thế nào thì anh chưa chắc chắn.

Ngoài ra, còn có những lời Trương Hạo đã nói...

Theo lời Trương Hạo, những kẻ bị Hắc Hạt Tử bắt về tối nay chỉ là tôm tép, không cần lo lắng, đều là những kẻ từng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn quay lại kiếm chác một mẻ.

Nhưng mà... nếu những người này thực sự có liên quan đến nhóm xuất hiện ở Tam Phiên thì sao?

Nếu vậy, mục đích xuất hiện của bọn họ bây giờ là gì?

Muốn đánh lạc hướng?

Dương đông kích tây?

Suy nghĩ ngắn ngủi, Lục Vũ lấy điện thoại gọi cho Hoắc Tiên Cô.

"Nói đi." "Hoắc phu nhân, chuyện hôm nay tôi thấy rất kỳ lạ, bà có

thời gian không?" "Nói thử xem, cậu thấy kỳ lạ chỗ nào?" Lục Vũ trầm ngâm giây lát, kể lại suy nghĩ của mình cho Hoắc Tiên Cô nghe, bà im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Chuyện này quá loạn, tôi không tin có ai đó có thể tính toán được nhiều đến thế, cứ tĩnh quan kỳ biến đi." Nói đơn giản vài câu, Hoắc Tiên Cô cúp máy, nhìn Trương Hạo bên cạnh, khẽ nói: "Tôi bảo này, lần này anh làm rầm rộ như thế, rất có khả năng sẽ bị cậu ta phát hiện ra điều gì đó, giờ anh tính sao?" "Không sợ cậu ta phát hiện, chỉ sợ cậu ta không phát hiện ra thôi." Trương Hạo cười lắc đầu, nói khẽ một câu.

Một câu nói bình thường nhưng lại khiến sắc mặt Hoắc Tiên Cô biến đổi đột ngột, thậm chí bà bật dậy, không dám tin nhìn Trương Hạo, lo lắng nói: "Có chuyện gì xảy ra sao, tại sao anh lại thay đổi kế hoạch!" "Ngô Tam Tỉnh làm việc quá gấp gáp, tôi cũng chỉ đành theo nhịp điệu của ông ta để đẩy chuyện này tới trước." Trương Hạo tự giễu cười một tiếng, quay đầu liếc nhìn Hắc Hạt Tử đang ngồi bên cạnh, nói: "Anh đi Hàng Châu, đưa Ngô Tà tới đây." Nghe vậy, Hắc Hạt Tử "phụt" một tiếng, phun sạch ngụm trà vừa uống vào, sau đó ho sặc sụa.

Một lúc sau mới lấy lại được hơi, cười khổ nhìn Trương Hạo: "Trương lão bản, anh đúng là hết chuyện để làm rồi à?

Lúc này mà gọi cậu ta tới..." Hắc Hạt Tử định nói thêm gì đó, Trương Hạo lắc đầu khẽ nói: "Cứ gọi tới đi, đông người cho náo nhiệt." Hắc Hạt Tử cười khổ, chỉ đành đứng dậy gật đầu: "Vậy tôi đi một chuyến." Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch đã dốc hết vốn liếng bày ra một cục diện lớn, đi một vòng lớn chỉ để tách Ngô Tà ra khỏi những ân oán này, để Lục Vũ đứng ra gánh vác, không ngờ Trương Hạo vừa ra tay đã bảo Hắc Hạt Tử đi Hàng Châu đưa Ngô Tà đến kinh thành.

Tại tiểu viện của Lục Vũ.

Anh cũng không có tâm trí ngủ nghê, suy nghĩ một hồi về chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm nhưng không có manh mối, đành làm theo lời Hoắc Tiên Cô là tĩnh quan kỳ biến.

Đợi đến sáng, anh cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương thảo luận về chuyện Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Lai lịch của Minh thúc, Hồ Bát Nhất đã nắm rõ, ông ta chính là hậu duệ của những người cõng xác ở Tương Tây, lần này đi Côn Luân cũng là để cõng một cái xác băng ra khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp.

Cửu Tầng Yêu Tháp, Hồ Bát Nhất từng đến một lần, tuy là chuyện từ nhiều năm trước nhưng ký ức vẫn còn mới nguyên.

Mọi người vừa ăn sáng, Hồ Bát Nhất vừa kể sơ qua những chuyện đó, cuối cùng thở dài một tiếng: "Thật lòng mà nói, lúc đó thoát ra được đúng là nhờ may mắn.

Tôi thực sự không ngờ đời này còn phải quay lại nơi đó lần nữa.

Lần này không đi không được.

Không đi thì không tìm được ngôi mộ Ma Quốc còn nguyên vẹn kia, chỉ có tìm được mộ Ma Quốc mới có hy vọng tìm thấy thần điện thờ phụng Mộc Trần Châu, mới có thể giải quyết được chuyện này." Khựng lại một chút, Hồ Bát Nhất nói tiếp: "Lần này chúng ta phải tìm Cửu Tầng Yêu Lâu, theo lời Minh thúc thì phải tìm được di tích Guge trước.

Trong di tích Guge có một cái 'Ngân Nhãn Guge', trên đó có bản đồ phân bố các lăng tẩm Ma Quốc qua các đời, tòa Cửu Tầng Yêu Lâu chôn cất xác băng tà thần kia cùng manh mối chúng ta muốn đều nằm trong Ngân Nhãn Guge.

Tôi tính rồi, tôi sẽ một mình đi Tạng địa thám thính trước, xem có thể tìm được lão Lạt ma không, ông ấy biết rất nhiều chuyện, có ông

ấy dẫn đường chúng ta sẽ làm được nhiều việc hơn với ít công sức hơn!

Còn những người khác thì đợi đi cùng Minh thúc vào núi...” Lục Vũ đương nhiên không thể để Hồ Bát Nhất đi Tạng địa một mình.

Anh cũng rất tò mò về vị đại Lạt ma kia, lập tức đề nghị mình sẽ cùng anh ấy đi thám đường.

Mọi người tranh luận vài câu, Hồ Bát Nhất không cãi lại được Lục Vũ, chuyện cứ thế quyết định.

Vài ngày tới Lục Vũ và Hồ Bát Nhất sẽ đi thám đường trước, Shirley Dương và Vương Bàn Tử ở lại kinh thành đợi chuẩn bị xong xuôi trang thiết bị sẽ đưa người của Minh thúc vào núi.

Còn về Ngoa Thú và Bạch Trạch, Lục Vũ định sau khi xong chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ giao cho Diệp Diệc Tâm chăm sóc.

Mấy người bàn bạc đơn giản, rồi ai làm việc nấy, chuẩn bị trang bị, chuẩn bị tư liệu để phòng khi cần đến.

Vương Bàn Tử vừa tra tư liệu vừa lẩm bẩm: “Cái lão Minh thúc này cũng thật tài, lên núi một chuyến mà lôi cả vợ con theo, đúng là có một không hai.” Lục Vũ nghe thấy chỉ cười không nói, thầm nghĩ nếu chuyện này không khác mấy so với trong sách ‘Ma Thổi Đèn’ thì không chỉ có Minh thúc, mà còn có vợ ông ta là Hàn Thục Na, cùng con gái nuôi A Hương và một tên thuộc hạ nữa...

Đương nhiên, những lời này Lục Vũ cũng không vội nói ra.

Dù sao cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từng bước, giờ anh nói ra ai biết là thật hay giả?

Hơn nữa, trong lòng anh vẫn luôn canh cánh chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nói cũng khéo, đến trưa, lúc anh đang nghiền ngẫm chuyện này thì Ngô Tà đột nhiên gọi điện, nói mình đang ở kinh thành, muốn gặp Lục Vũ tụ tập một chút.

Lục Vũ suy nghĩ một lát rồi đi một mình đến Đông Lai Thuận mà không dẫn theo ai.

Chương 737

Đến cửa, Ngô Tà đã đợi sẵn, mày cau lại, trông có vẻ bất an.

Thấy Lục Vũ, cậu ta liền bước tới đón, cau mày nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta vào trong nói." Ngô Tà đã sắp xếp phòng bao, sau khi đóng cửa, cậu ta lập tức nói: "Tiểu ca nhi, buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hai ngày tới anh nghe nói rồi chứ?" Lục Vũ trong lòng khẽ động, nghĩ đến một chuyện, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản, chỉ hỏi một câu có chuyện gì.

Ngô Tà hạ thấp giọng, nhìn Lục Vũ nói nhỏ: "Buổi đấu giá lần này có người bán Xà Mi Đồng Ngư, giá khởi điểm là mười triệu!

Anh nói xem chuyện này liệu có liên quan gì đến Tam thúc của tôi không?" Vừa nói, Ngô Tà vừa lấy ra một cuốn danh mục đặt trước mặt Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay nhận lấy danh mục xem qua, Ngô Tà nói tiếp: "Tôi đã nhờ người dò hỏi rồi, người bán Xà Mi Đồng Ngư lần này không lộ diện, nhưng mà..." Lục Vũ lật xem danh mục đấu giá lần này, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi thẳng: "Nhưng mà sao?" Ngô Tà nuốt nước miếng, nói nhỏ: "Hôm kia, có người gửi một mẩu giấy đến cửa hàng của tôi, trên đó chỉ có một câu: Cá ở chỗ tôi.

Tôi đang nghĩ, câu này liệu có liên quan đến con Xà Mi Đồng Ngư này không?

Liệu có khả năng trong con cá này ẩn chứa thông tin khác thường không?" Cá ở chỗ tôi?

Thông tin này Lục Vũ không hề xa lạ.

Trong 'Đạo Mộ Bút Ký', đây là thông tin Hoắc Tú Tú tung ra trên

mạng để nhử Ngô Tà cắn câu.

Nhưng hiện tại, nghe ý của Ngô Tà là có người gửi đến tận cửa hàng.

“Mẩu giấy đâu?” “Đây, anh xem đi.” Lục Vũ đưa tay nhận lấy xem qua, mẩu giấy in mấy chữ đó, cũng không nhìn ra được gì.

Anh suy nghĩ một chút rồi tìm kiếm trên mạng, vẫn không thấy thông tin gì.

Cục diện vốn đã mờ mịt giờ lại càng thêm rối rắm, khiến người ta không biết đường nào mà lần...

“Lần này cậu đến kinh thành là muốn mua con Xà Mi Đồng Ngư đó sao?” “Cũng không hẳn.” Nghe Lục Vũ hỏi, Ngô Tà lắc đầu khẽ nói: “Tôi nhận được tin Phan Tử bị Tân Nguyệt Phạn Điếm giữ lại, tôi đến để tìm anh ấy.” Chuyện này Lục Vũ có biết.

Tối qua Hắc Hạt Tử ra ngoài bắt người, tiện tay bắt luôn cả Phan Tử, không ngờ giờ vẫn chưa thả.

Lục Vũ suy nghĩ một lát rồi gọi điện trực tiếp cho Trương Hạo, ý của Trương Hạo rất đơn giản, chỉ cần Ngô Tà qua đó là thả người ngay.

Chuyện này làm Lục Vũ hơi mơ hồ, không nhịn được hỏi: “Trương lão bản, không phải anh nói chuyện không liên quan đến Ngô Tam Tỉnh sao?

Sao giờ vẫn giữ Phan Tử?” Ở đầu dây bên kia, Trương Hạo thản nhiên nói: “Không phải tôi cố ý giữ Phan Tử, chẳng qua là Phan Tử cứ ở kinh thành đi tìm Ngô Tam Tỉnh khắp nơi, gây ra tiếng tăm lớn quá.

Ý tôi là để Ngô Tà qua đây đưa người đi, bảo anh ta yên ổn một chút.” Nghe vậy, Lục Vũ cũng không biết nói gì, cùng Ngô Tà ăn qua

loa chút đồ ở Đông Lai Thuận rồi trực tiếp đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay thật náo nhiệt, bọn họ đến vào buổi trưa mà người ra kẻ vào tấp nập, tầng dưới thậm chí còn giống như một nhà hàng bình thường, một đám người đang ăn uống, gọi món.

Nói đi cũng phải nói lại, Lục Vũ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bao nhiêu lần rồi mà đây là lần đầu thấy cảnh này.

Hơn nữa, người qua kẻ lại trông chẳng giống dân trong nghề.

Hỏi han vài câu ở cửa mới biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay treo bảng mời hàng xóm láng giềng ăn cơm miễn phí.

Lục Vũ có chút ngạc nhiên, nhưng người ta làm việc thế nào cũng chẳng đến lượt anh lo lắng.

Chỉ là lúc anh và Ngô Tà định vào thì nghe thấy tiếng mô tô gầm rú sau lưng.

Quay đầu nhìn lại, hàng chục chiếc mô tô rầm rộ kéo đến, những kẻ bước xuống tóc tai nhuộm đủ màu xanh đỏ, trông toàn lũ lưu manh xã hội.

Đám người kéo đến chặn ngay cửa, không cho ai vào cũng chẳng cho ai ra.

Cầm đầu là một tên tóc vàng, cười khẩy nhìn mỹ nhân mặc sườn xám đón khách của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nghênh ngang nói: "Đi gọi lão bản của mấy người ra đây." Chuyện này đừng nói Lục Vũ và Ngô Tà không ngờ tới, mà ngay cả mỹ nhân ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng thấy mở mang tầm mắt.

"Bọn họ có bị thần kinh không thế?" Ngô Tà vẻ mặt kỳ quặc nhìn mấy thanh niên đó, không ngờ lúc này lại có kẻ dám đến Tân Nguyệt

Phạn Điếm gây chuyện.

Anh và Ngô Tà cũng không vào nữa, đứng ở cửa xem náo nhiệt.

Mỹ nhân sườn xám đương nhiên không vì chuyện cỏn con này mà đánh động Trương Hạo, chỉ quát mắng vài câu, rồi ra tay vài chiêu đã đuổi được đám thanh niên muốn gây sự đi.

Lục Vũ và Ngô Tà nhìn nhau, cũng không coi bọn chúng ra gì, chỉ nghĩ chắc là đám trẻ con không hiểu quy tắc mà thôi.

Hai người nhìn quanh rồi đi thẳng vào Tân Nguyệt Phạn Điếm lên tầng hai, thấy Phan Tử đang bị nhốt ở đó.

Ngô Tà và Phan Tử gặp nhau, đương nhiên có cả rổ chuyện để nói.

Lục Vũ nghe một hồi thấy vô vị nên lên tầng ba tìm Trương Hạo.

Vừa gặp mặt, chào hỏi xong đã thấy Trương Hạo cười hì hì nói: "Vừa nãy thấy mấy tên lưu manh ở dưới kia, cậu thấy thế nào?" Lục Vũ khẽ cau mày: "Ý anh là sao?" "Cậu cũng không chú ý thấy à?" Lục Vũ càng nhíu mày chặt hơn, nhớ lại mấy tên lưu manh đó nhưng vẫn không thấy có gì bất thường, cau mày hỏi: "Trương lão bản có gì cứ nói thẳng." "Nhớ câu tôi từng nói với cậu không, Lão Cửu Môn chẳng có ai là hạng vừa cả?" "Anh đừng có bảo mấy kẻ không ra gì đó cũng là người của Lão Cửu Môn nhé." Trương Hạo quay đầu liếc Lục Vũ một cái, khẽ nói: "Ai bảo cậu người Lão Cửu Môn toàn hạng ra gì?" Câu này lập tức làm Lục Vũ sực tỉnh.

Lão Cửu Môn chia thành Thượng Tam Môn, Bình Tam Môn và Hạ Tam Môn.

Thượng Tam Môn làm quan, quân gia hý tử quải trượng tiên.

Bình Tam Môn làm tặc, diêm la lãng tử tiếu diện phật.

Hạ Tam Môn làm thương, mỹ nhân toán tử kỳ thông thiên.

Chương 738

Nếu nói trong Lão Cửu Môn có nhà nào bày ra trò này, dường như chỉ có một nhà...

Lục Vũ nhìn Trương Hạo, hỏi: "Người của Trần Bì A Tứ?" "Bởi vậy mới nói cậu thông minh." Trương Hạo nhìn Lục Vũ, cười gật đầu.

Nhưng Lục Vũ không cười nổi, chuyện này ngày càng ầm ĩ khiến anh càng thêm mờ mịt.

"Trần Bì A Tứ dù có thế nào cũng không đến mức cử mấy tên lưu manh này qua chứ, ông ta có ý gì?" Lục Vũ nhíu mày, luôn cảm thấy chuyện này có chút nực cười.

Trần Bì A Tứ vốn là kẻ liều mạng, ông ta muốn tìm chuyện thì cần gì tìm mấy tên tôm tép đó?

Thậm chí chẳng cần gậy gộc, một mỹ nhân đón khách ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng giải quyết được, loại người đó qua đây làm gì?

"Không hiểu chứ gì?" Trương Hạo quay đầu nhìn Lục Vũ, cười khẽ nói: "Đều già cả rồi, xem náo nhiệt thì bọn họ thích, nhưng náo nhiệt quá đà thì không ai muốn xem nữa, tránh để bị bắn máu lên người." Nghe vậy, Lục Vũ nghĩ đến một khả năng.

Anh suy tính trong lòng một lát rồi hỏi: "Trần Bì A Tứ cố ý để mấy tên lưu manh đến gây sự, tự tìm cho mình một cái bậc thang để không tham gia buổi đấu giá hai ngày tới?" "Thông minh." Trương Hạo lại nhìn Lục Vũ, cười gật đầu.

Anh ta đang cười, nhưng Lục Vũ lại cau mày.

Một lúc sau, anh đột nhiên hiểu ra vài điều, cau mày hỏi: "Trần Bì A Tứ chỉ là bắt đầu, tiếp theo sẽ còn có người đến gây sự để không tham gia buổi đấu giá?" Trương Hạo không nói gì, Lục Vũ cũng không đi, ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm suốt buổi chiều.

Buổi chiều quả nhiên liên tục có người đến gây sự.

Những kẻ đến cũng toàn lũ lưu manh không ra gì.

Đến nói vài câu hùng hổ, nghênh ngang một vòng, bị ăn đòn rồi bỏ đi.

"Làm rầm rộ như thế rồi cứ thế là xong à?" Lục Vũ đến lúc này còn gì mà không hiểu nữa.

Rõ ràng là những người bị kéo vào vũng nước đục này thấy nước quá bẩn, sợ mình bị kẻ khác đục nước béo cò nên dứt khoát chơi bài ngửa, để mấy tên lưu manh trong nhà đến gây sự rồi bị Tân Nguyệt Phạn Điếm đánh cho một trận.

Như vậy mâu thuẫn đã có, lại bị Tân Nguyệt Phạn Điếm đánh, cái bậc thang này coi như đã được bắc lên.

Nói trắng ra, thủ đoạn này chính là 'phụ kinh thỉnh tội', chỉ là những người này chơi hơi hoa mỹ một chút.

"Vật lộn bao nhiêu lâu rồi trắng tay à?

Đấu giá hội cũng không tổ chức nữa?

Trương lão bản, chiêu này của anh không phải là lãng phí tình cảm sao?" Lục Vũ vốn đang đợi xem náo nhiệt, xem xem lần này gây ra bao nhiêu chuyện, Trương Hạo sắp xếp bao nhiêu thứ, chỉ chờ xem mưa gió rơi xuống sẽ như thế nào.

Kết quả lại là thế này?

Lúc Lục Vũ nói chuyện, Trương Hạo vẫn thản nhiên uống trà, cứ

như không nghe thấy sự bất mãn trong lời nói của Lục Vũ.

Đợi Lục Vũ nói xong, anh ta mới mở miệng: "Cậu xem, cậu lại nóng vội rồi.

Thực ra ấy mà, làm chuyện này cũng giống như đi câu cá vậy.

Cậu đã đi câu cá bao giờ chưa?" Cũng chẳng đợi Lục Vũ trả lời, Trương Hạo tự nói tiếp: "Câu cá không được thấy phao động là giật cần ngay, cá cắn câu đều là nhấm nháp trước, hút mồi vào xem có nguy hiểm không, nếm thử mùi vị thế nào.

Cảm thấy có nguy hiểm, thấy mồi không ngon là nó nhả ra ngay." Lục Vũ quay sang nhìn Trương Hạo, hỏi: "Ý anh là bọn họ nhả mồi rồi?" "Chính xác." Lục Vũ nheo mắt nhìn Trương Hạo, đột nhiên nói: "Tôi cứ cảm thấy là anh ép bọn họ phải nhả mồi thì đúng hơn?

Nếu không phải tối qua anh bảo Hắc Hạt Tử đi bắt người thì bọn họ cũng chẳng thấy mồi có vấn đề!" Vừa nói, Lục Vũ chỉ cảm thấy tư duy bừng sáng.

Từ đầu đến cuối, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Trương Hạo.

Anh ta để những người đó ăn mồi, họ liền ăn mồi, lúc này lại gây kinh động một chút khiến họ phải nhả mồi ra hết.

Thủ đoạn này có phần giống với 'đả thảo kinh xà'.

Điểm khác biệt là đả thảo kinh xà khiến con mồi bỏ chạy, còn thủ đoạn của Trương Hạo lại khiến con mồi tự mình dâng xác đến cửa!

Một trận phong ba ầm ĩ khắp nơi, kết quả là trước khi khai màn, những kẻ vốn đang lăm le lên sàn diễn kịch lại chùn bước!

Thủ đoạn này, không phục không được!

Nhưng Lục Vũ thực sự chẳng muốn nói gì về thủ đoạn của

Trương Hạo, chỉ nhìn anh ta một cái rồi lẳng lặng quay người bỏ đi.

Đợi bóng dáng Lục Vũ biến mất, Hắc Hạt Tử từ ngoài bước vào, bưng chén trà uống một ngụm rồi mới nói: "Cậu ta có biết anh đưa Ngô Tà đến kinh thành làm con tin, ép Giải Liên Hoàn phải thu tay không?" "Ha ha." Trương Hạo cười lắc đầu, khẽ nói: "Cậu ta không biết." Khựng lại một chút, Trương Hạo nói tiếp: "Không phải tôi ép Giải Liên Hoàn thu tay, mà là tự ông ta muốn thu tay." "Tại sao?" "Lần này cục diện quá lớn, ông ta không ngờ tất cả mọi người đều muốn nhảy vào nhúng tay, dù ông ta có giải được 'Cửu Liên Hoàn' thì cục diện này ông ta cũng không tính toán nổi.

Giải Liên Hoàn tính tình cẩn thận, chỉ cần không phải chuyện chắc ăn mười mươi thì ông ta tuyệt đối không làm." "Vậy chuyện lần này cứ thế mà bỏ qua sao?" "Bỏ qua á?

Thế thì mất vui quá, cứ theo kế hoạch đã định thôi, đợi Lục Vũ vừa đi là để bọn họ náo nhiệt một phen." "Anh tin tưởng cậu ta đến thế sao?" Trương Hạo quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử, hiếm khi nở nụ cười nhếch mép, nói: "Cũng không thể để tất cả mọi người đều lăm le tính kế cậu ta được, như vậy thì bất công quá." Sắc mặt Hắc Hạt Tử thay đổi đôi chút, do dự một hồi rồi vẫn không nhịn được hỏi: "Cậu ta rốt cuộc có phải người Trương gia không?" "Có quan trọng không?" Trương Hạo lắc đầu, tự vấn tự đáp: "Không quan trọng." Cơn sóng gió ầm ĩ trước đó, không ngờ lại chìm vào im lặng trong tình huống thế này, điều này thực sự khiến Lục Vũ có phần không thể chấp nhận.

Nhưng không chấp nhận cũng chẳng có cách nào khác.

Hai ngày sau, buổi đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt vẫn diễn ra như thường lệ, Lục Vũ cũng đến xem.

Buổi đấu giá chỉ toàn những món minh khí bình thường, không có một món pháp khí nào.

Chương 739

Người đến cũng toàn là người thường, ngay cả Cừu Đức Khảo cũng không xuất hiện.

Lục Vũ ngồi trong phòng riêng, quan sát buổi đấu giá, miệng lẩm bẩm: "Làm ầm ĩ cả một vòng lớn, chỉ thế này thôi sao?

Chẳng phải quá trẻ con rồi sao?" "Thế giới này, không phải cứ làm ầm ĩ lên mới không bị coi là trẻ con." Hoắc Tiên Cô bên cạnh liếc Lục Vũ một cái, rồi lại nhìn xuống buổi đấu giá đang diễn ra, bình thản nói: "Dù sao thì chuyện làm ăn của mọi người đều là những chuyện không quang minh chính đại." "Có những lúc, làm ầm lên chưa chắc đã là chuyện tốt.

Cậu còn trẻ, không hiểu được mánh khóe trong đó." "Tôi đúng là không hiểu." Lục Vũ lắc đầu, nhìn về phía Hoắc Tiên Cô, hỏi: "Hoắc phu nhân có thể giải thích cho tôi một chút được không?" Hoắc Tiên Cô đột nhiên mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Tôi cũng chưa nhìn thấu hết, làm sao giải thích cho cậu được." Dừng một chút, bà ta nói tiếp: "Tôi chỉ có thể nói với cậu, sau chuyện này, Kinh thành có lẽ sẽ yên tĩnh được một thời gian." "Ý của ông chủ Trương ngay từ đầu đã là gõ núi dọa hổ?" Lục Vũ sững người, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, bước đến bên lan can, lắng nghe kỹ giá cả, rồi lại nhìn những người tham gia đấu giá, quay đầu nói với Hoắc Tiên Cô: "Là ông ta cố ý khuấy cho vũng nước này đục ngầu hơn?" Không đợi Hoắc Tiên Cô lên tiếng, Lục Vũ lại hỏi tiếp: "Nếu những người đó không chịu nhượng bộ, cứ nhất quyết làm ầm lên thì sao?" "Vậy thì càng tốt." Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ với vẻ tán thưởng, dường như có chút bất ngờ khi cậu có thể tìm ra đáp án mấu chốt giữa cục diện rối rắm.

Dừng một chút, bà ta giải thích: "Nếu những người đó cứ nhất quyết gây chuyện, ông chủ Trương sẽ nhân cơ hội vớ bẫm một mẻ, không một ai trong số họ thoát được." Nói xong, Hoắc Tiên Cô lại thở dài: "Tiếc là, dồn ép họ quá, cuối cùng không một ai dám nhảy ra." Đến lúc này, Lục Vũ mới đại khái hiểu được cách làm của Trương Hạo.

Cục diện này thật sự đã bị ông ta nắm trong lòng bàn tay, tất cả mọi người đều bị ông ta dắt mũi.

Chuyện nhà cửa bị trộm chẳng qua chỉ là chiêu ông ta tung ra để thả dây dài câu cá lớn.

Đến cuối cùng lại tung thêm một chiêu gõ núi dọa hổ, định ép tất cả mọi người phải lộ diện.

Kết quả là đám người đó cuối cùng vẫn nhát gan, không dám đối đầu trực diện với Trương Hạo, nên đành phải nhận thua, hơn nữa còn phải trả giá cao cho những món đồ lặt vặt không đáng tiền trong buổi đấu giá hôm nay, coi như là bồi lễ xin lỗi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn về phía tầng ba, trong mắt ngoài sự khâm phục ra thì chỉ còn lại sự khâm phục, hắn thầm nghĩ: "E rằng Trương Đại Phật Gia năm đó cũng không có được khí phách như Trương Hạo." Trương Đại Phật Gia năm xưa bị nhiều thứ ràng buộc, quả thật không thể tùy ý như Trương Hạo bây giờ. .....

Ba ngày sau, Lục Vũ đã thoát khỏi cơn sóng gió ở khách sạn Tân Nguyệt, không còn suy nghĩ về những âm mưu quỷ kế của khách sạn Tân Nguyệt và Lão Cửu Môn nữa.

Hắn đã sắp xếp mọi thứ, chuẩn bị cùng Hồ Bát Nhất đến Côn Luân ở Tây Tạng.

Shirley Dương và Vương Bàn Tử thì ở lại Kinh thành, vài ngày

sau sẽ cùng đội của Minh thúc tiến vào Tây Tạng.

Đương nhiên, Lục Vũ vẫn phải bất đắc dĩ mang theo Ngoa Thú và Bạch Trạch.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị giao hai tiểu gia hỏa này cho Diệp Diệc Tâm chăm sóc, nhưng không ngờ Ngoa Thú lại nghiện đi chơi, la lối om sòm đòi đi theo: "Cô nãi nãi không đi, đến lúc gặp phải thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, ai cứu ngươi!" Ngoa Thú muốn đi, Bạch Trạch tự nhiên cũng không thể ở lại Kinh thành, đành để Ngoa Thú ôm theo tiểu gia hỏa này. .....

Ba người ôm một con chó, đầu tiên là máy bay, sau đó là ô tô, đến Cát Sắc ở Tây Tạng, họ lại tìm một người dân du mục dẫn đường, đi bộ một mạch đến hồ Tiên Nữ.

Trên đường, Hồ Bát Nhất kể cho Lục Vũ nghe về người bạn cũ của mình là "Lạt ma Thiết Bổng", đặc biệt dặn dò Ngoa Thú không được nói năng lung tung, tránh gây ra những phiền phức không cần thiết.

Có lẽ là lần đầu tiên đến cao nguyên tuyết sơn, cả Ngoa Thú và Bạch Trạch đều có chút không quen, hai tiểu gia hỏa này đều rất ngoan ngoãn, không gây chuyện.

Sau khi đi vòng vèo trong vùng hoang dã, người dẫn đường mà họ tìm, "Vượng Đôi", chỉ tay về phía một hồ nước xanh biếc ở phía xa, nói với họ đó chính là hồ Tiên Nữ mà họ đang tìm.

Hồ Bát Nhất đang định nói sẽ qua đó tìm Lạt ma "Thiết Bổng", thì nghe thấy một tiếng hét lớn từ phía không xa: "Nghiệt chướng, còn dám tác quái!" Nghe có vẻ là tiếng phổ thông chuẩn, không phải tiếng Tạng.

Quay đầu nhìn lại, họ thấy một người đàn ông giơ súng lên, la hét

vào không khí, trông như phát điên!

Tiếng la hét của gã lập tức kinh động những người dân Tạng đang đi quanh hồ cầu nguyện, mọi người vội vàng né tránh.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn thấy một bóng người còng lưng, từ từ tiến lại gần người đàn ông như bị điên kia.

Khi nhìn thấy cây hộ pháp thiết bổng màu đen nổi bật, anh lập tức xác định đó chính là người bạn cũ của mình, "Lạt ma Thiết Bổng"!

Sau một thoáng ngạc nhiên, Hồ Bát Nhất lập tức nói: "Tiểu ca nhi, tôi qua giúp ông ấy một tay." "Cùng đi." Lục Vũ thấy gã điên kia có vẻ kỳ lạ, hơn nữa hắn cũng rất tò mò về Lạt ma Thiết Bổng, liền đi theo.

.....

Khi Hồ Bát Nhất và Lục Vũ đến gần, Lạt ma Thiết Bổng nhận ra Hồ Bát Nhất ngay lập tức.

Thấy Hồ Bát Nhất định ra tay, Lạt ma Thiết Bổng vội đưa tay ngăn lại, khẽ nói: "Cứ để mặc cậu ta đi, như vậy cậu ta mới có đường sống." Hồ Bát Nhất và Lục Vũ không hiểu chuyện gì, bèn hỏi vài câu.

Lạt ma Thiết Bổng nói với họ, những người dân du mục xung quanh nói người này là một "kẻ săn trộm", đã ăn thịt một con chuột tuyết sơn vừa bắn chết, không đợi linh hồn của nó rời đi nên mới sinh ra ảo giác.

Đợi một lát nữa, khi linh hồn của con chuột tuyết sơn rời đi, ảo giác của gã sẽ biến mất và sẽ ổn thôi.

Nếu lúc này động vào gã, thì thật sự hết cứu.

Về sự thần kỳ của "Tạng y", cả Hồ Bát Nhất và Lục Vũ đều đã từng nghe nói, nên họ đứng bên cạnh quan sát.

Đợi một lát, họ thấy vẻ mặt hoảng loạn của người đàn ông kia đã

dịu đi một chút, chỉ nhìn chằm chằm vào khoảng không, miệng hoảng sợ lẩm bẩm: “Tôi không ăn, tôi không ăn, tôi sẽ không bao giờ ăn nữa.....” “Thế là không sao rồi.” Lạt ma Thiết Bổng mỉm cười gật đầu, khẽ nói: “Tôi sẽ qua tiễn chúng một đoạn, kết thúc đoạn ân oán này.” Ông ta đang định qua đó niệm kinh siêu độ, thì bất ngờ nghe thấy một giọng nói âm u từ phía sau vọng đến: “Không cần ngươi tiễn, ta tự mình tiễn!” Mấy người quay đầu lại, thấy một người đàn ông xuất hiện phía sau họ, toàn thân mặc đồ đen, trên mặt còn đeo mặt nạ trượt tuyết màu đen, trông không khác gì một tên thổ phỉ!

Gã nhìn mấy người Lục Vũ, giơ súng lên bắn một phát, kết liễu người đàn ông vừa phát điên, rồi ánh mắt lại dừng trên người Lục Vũ, cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Không ngờ oan gia ngõ hẹp, lại gặp ngươi ở đây.

Như vậy cũng tốt, đỡ phải đi tìm ngươi nữa.....” “Tôi cũng không biết ngươi lấy tự tin ở đâu ra.” Lục Vũ nhìn gã, không đợi gã nói xong, đột nhiên bước một bước, hai bước đã lao đến gần.

Hắn vỗ nhẹ vào cổ tay gã, đánh rơi khẩu súng, tiện tay giật luôn mặt nạ của gã xuống.

Nhìn một cái, thì ra là người quen.

Phải nói là người của khách sạn Tân Nguyệt mà hắn đã gặp ở Nam Hải.

Chương 740

Lúc đó, khi hắn và Ngô Tà còn chưa rời khỏi Nam Hải, có mấy người đến khách sạn tìm họ, nói là Trương Hạo bảo họ rời khỏi Nam Hải.

Không ngờ, hôm nay lại gặp ở đây!

Sau khi khống chế gã, Lục Vũ hỏi thẳng: "Nói xem, tại sao ngươi lại ở đây?

Phe 'phản loạn' các ngươi vẫn chưa bị tiêu diệt sạch à?" "Biết điều thì mau thả ta ra!" Gã áo đen cười lạnh, nhìn Lục Vũ chằm chằm, uy hiếp: "Ngươi nghĩ chỉ có một mình ta đến đây sao!

Không thả ta ra, lập tức ngươi....." Một câu còn chưa nói hết, đã nghe thấy một tiếng "xé gió" có phần kỳ quái.

Gần như trong nháy mắt, gã áo đen này đã ngã xuống đất, sau gáy trắng hếu, đỏ lòm, trông rất ghê tởm. .....

Hồ Bát Nhất phản ứng lại ngay lập tức, vội kéo Lục Vũ né sang một bên, căng thẳng nói: "Đây không phải là súng săn làm được, chắc chắn là súng bắn tỉa!" Chuyện này không thể đùa được.

Lục Vũ cũng không ngờ, vừa mới vào Côn Luân mà đã gặp phải chuyện thế này.

"Tiểu ca nhi, hắn là người thế nào?" Đợi một lúc, thấy xung quanh có vẻ không có vấn đề gì, Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi nhỏ một câu.

"Chắc là kẻ phản bội của khách sạn Tân Nguyệt." Vừa nói, Lục Vũ vừa lấy Phi Hổ Trảo ra, quăng nhẹ một cái, kéo cái xác lại gần, kể sơ qua về những chuyện ồn ào mấy ngày nay ở khách sạn Tân

Nguyệt, rồi kiểm tra cái xác.

Trên người gã không có gì đặc biệt, ngoài súng đạn ra thì không còn gì khác.

"Lão Hồ, cái này ông có muốn không?" Lục Vũ đưa khẩu súng qua, Hồ Bát Nhất tự nhiên không do dự mà nhận lấy.

Dù sao, vừa vào Côn Luân đã gặp phải chuyện này, phủ một lớp mây mù lên thế giới trong trắng này.

Có một khẩu súng trong tay, vẫn yên tâm hơn một chút.

Bên cạnh họ, Đại Lạt ma vẻ mặt thành kính, miệng khẽ niệm kinh văn, dường như muốn siêu độ cho vong hồn vừa chết dưới họng súng này.

Đợi một lúc, Hồ Bát Nhất nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, chúng ta có đi kiểm tra không?" "Chạy mất rồi." Lục Vũ lắc đầu, trong lòng đã hiểu rõ, giải thích với Hồ Bát Nhất: "Bọn chúng chỉ không muốn hắn nói chuyện, chứ không phải muốn lấy mạng chúng ta.

Nếu không thì một phát súng vừa rồi đã giải quyết tôi rồi." Lý lẽ đúng là như vậy, chỉ là tiếng súng vừa rồi vẫn khiến Hồ Bát Nhất có chút lo lắng.

Đợi một lúc, anh mới lên tiếng: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem những người đó có phải cũng đến đây vì chuyện Ma quốc không?" Trong lúc hai người nói chuyện, Đại Lạt ma không nói gì, chỉ im lặng niệm kinh.

Mãi đến khi niệm kinh xong, Đại Lạt ma mới lên tiếng, nói một câu có vẻ thần bí: "Hóa ra cậu ta không phải là kẻ săn trộm, người này đã bán linh hồn cho ma quỷ....." Cách nói này có phần kỳ lạ.

Nhưng trên đường đi, họ đã gặp không ít chuyện kỳ lạ, Hồ Bát Nhất hỏi thẳng: "Tại sao lại nói vậy?" Nhìn Lục Vũ và Hồ Bát Nhất có vẻ không hiểu, Đại Lạt ma đưa tay ra, cởi cúc áo ngực của người

đàn ông vừa uy hiếp Lục Vũ, để lộ cổ áo ra.

Có thể thấy, dưới cổ gã có một hình xăm lá cây màu đen kỳ dị.

Lạt ma Thiết Bổng vẻ mặt trầm trọng, nói nhỏ: "Đây là ấn ký Ma quân." Thấy hai người không có ý nghi ngờ, Đại Lạt ma nói tiếp: "Trong mộ Ma quốc phong ấn yêu ma, có thể có yêu ma đã lén lút thoát ra....." Thật lòng mà nói, nếu là trước đây nghe thấy chuyện yêu ma, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất dù không coi thường thì cũng chỉ xem như chuyện thần thoại, không bao giờ coi là thật.

Nhưng nay đã khác xưa, trên đường đi họ đã thấy quá nhiều yêu ma quỷ quái, đủ loại chuyện.

Đặc biệt là sau lần "Thần thụ Tần Lĩnh", Lục Vũ mỗi ngày đều mơ thấy cánh cửa Thanh Đồng Môn sừng sững giữa trời đất, điều này khiến hắn càng thêm tò mò về thế giới này.

Hơn nữa, trong mộ Ma quốc phong ấn yêu ma cũng là một trong những thần thoại cổ xưa được lưu truyền bao đời nay ở Côn Luân, Tây Tạng.

Hai người nhìn nhau một cái, Hồ Bát Nhất liền nói rõ mục đích của mình với Lạt ma Thiết Bổng, cho biết lần này mình đến để tìm cổ mộ Ma quốc, muốn nhờ Lạt ma Thiết Bổng giúp tìm một vị xướng thi nhân Thiên Thụ am hiểu về Ma quốc và Tây Tạng.

Lạt ma Thiết Bổng lập tức cho biết ông chính là xướng thi nhân, sẵn sàng đi cùng Hồ Bát Nhất và họ.

Nói đến đây, Lục Vũ luôn rất tò mò về xướng thi nhân Thiên Thụ của Tây Tạng.

Tương truyền, các xướng thi nhân ở Tây Tạng đều là trong một đêm, đột nhiên có thể ngâm tụng hàng triệu chữ thơ, kinh điển, hơn nữa còn thông thạo các loại mật văn, hoàn toàn không phải do học hỏi

từng chút một.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ không nhịn được hỏi thêm vài câu.

Lạt ma Thiết Bổng cũng không giấu giếm, nói thẳng mình chỉ là sau khi ngủ một giấc, liền biết được rất nhiều kiến thức, họ gọi đó là Thiên Thụ.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, Lạt ma Thiết Bổng đột nhiên nhìn Lục Vũ, nói: "Tôi có thể xem qua cậu một chút không?" Lục Vũ hơi sững người, không ngờ Lạt ma Thiết Bổng lại đột nhiên đề nghị chuyện này.

Nghĩ một lát, hắn cũng không câu nệ, ngược lại còn nói đùa một câu: "Tôi có thể xem cây pháp côn của đại sư được không?" Lạt ma Thiết Bổng cũng không câu nệ, trực tiếp đưa pháp côn cho Lục Vũ, còn mình thì đứng dậy, đi vòng quanh Lục Vũ, miệng lẩm bẩm những thứ không ai hiểu được.

Lục Vũ nghe một lúc cũng không hiểu, đành dồn sự chú ý vào cây thiết bổng lớn của Lạt ma Thiết Bổng.

Tiếc là, cây thiết bổng lớn này không phải là pháp khí, điều này khiến hắn có chút thất vọng.

Vốn dĩ hắn nghĩ cây pháp côn mà Lạt ma Thiết Bổng mang theo bên mình nhiều năm sẽ là một món pháp khí không tồi.

Lúc này, Lạt ma Thiết Bổng dừng bước, nhìn Lục Vũ, nghiêm túc nói: "Cậu nhất định phải cẩn thận, tôi không biết trên người cậu sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được, rất nhiều chuyện cậu không thích sẽ tìm đến cậu, quấn lấy cậu." Lục Vũ hơi sững người, định hỏi thêm vài câu, nhưng Đại Lạt ma lại lắc đầu, nói thẳng mình cũng không biết nhiều hơn. .....

Một lúc sau, ánh mắt của Đại Lạt ma lại dừng trên người Ngoa

Thú và Bạch Trạch trong lòng nó, khẽ nói: “Hai đứa chúng nó không thể đến lăng mộ Ma quốc, nếu không sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.” Lục Vũ không ngờ Đại Lạt ma lại đột nhiên nói đến chuyện của Ngoa Thú và Bạch Trạch, tiện miệng hỏi một câu tại sao.

Chương 741

Đại Lạt ma suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Linh khí trên người chúng quá nặng, nếu vào lăng mộ Ma quốc, sẽ kinh động yêu ma bị phong ấn....." Lục Vũ có chút kinh ngạc nhìn Đại Lạt ma một cái, thầm nghĩ Đại Lạt ma này quả nhiên không đơn giản!

Lúc này, Đại Lạt ma đột nhiên chắp tay cúi chào Lục Vũ và Hồ Bát Nhất, nói: "Tôi đã phát đại nguyện đi quanh hồ ở đây, nhưng đứa trẻ Cách Mã vẫn không khá hơn.

Có thể để chúng nó đến thăm Cách Mã được không, đây là một việc đại công đức, có khả năng đưa linh hồn của Cách Mã từ âm phủ trở về....." "Cách Mã?" Hồ Bát Nhất đã lâu không trở lại Côn Luân ở Tây Tạng, cũng đã mất liên lạc với quân y Cách Mã, lúc này nghe lời Đại Lạt ma, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Phải biết rằng, lần trước anh ở Côn Luân, trong đội ngũ gặp nạn trên đường có cả Cách Mã, trên đường đã trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở. .....

Chỉ tiếc là, Cách Mã giữ được mạng nhưng lại trở thành người thực vật.

"Tiểu ca nhi, chúng ta đi xem nhé?" "Ừm, phải đi." Lạt ma Thiết Bổng nghe vậy, liên tục cảm ơn, dẫn đường cho mấy người họ, lại gọi thêm người dẫn đường Vượng Đôi, cùng nhau đi tìm Cách Mã.

Trên đường, Lạt ma Thiết Bổng nói: "Mấy ngày nay lúc 'đi quanh hồ', tôi đã cảm thấy sự việc có thể sẽ có chuyển biến, không ngờ hôm nay lại gặp được chuyển cơ, thật là trời Phật phù hộ." "Đại sư, ông có biết hai đứa nó không?" Trên đường, Lục Vũ nhìn Lạt ma Thiết Bổng, đột nhiên hỏi một câu.

Đại Lạt ma bước chân không dừng, chỉ cười nói: "Cậu là người có phúc khí, bên cạnh có hai vị linh tiên bầu bạn." "Thật sao?" "Được rồi, sao ngươi cũng trở nên nhiều lời vậy?" Lục Vũ còn muốn nói gì đó, Ngoa Thú vốn im lặng từ khi lên Côn Luân đột nhiên xen vào, chặn lời Lục Vũ.

Chỉ là chưa đợi nó nói thêm câu nào, Bạch Trạch trong lòng nó đột nhiên nhảy bật lên, một phát nhảy vào lòng Lạt ma Thiết Bổng.

Cú này làm Lạt ma Thiết Bổng giật mình.

Chỉ là chưa đợi ông ta nói gì, Bạch Trạch đột nhiên lại "gâu" một tiếng.

Cũng không biết tiếng "gâu" này đại diện cho cái gì, tóm lại sau khi nghe thấy tiếng sủa của Bạch Trạch, Lạt ma Thiết Bổng lập tức quỳ xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng nghe không hiểu, chỉ lờ mờ phân biệt được ý nghĩa của một câu trong đó là lần này trở về, ông ta sẽ mãi mãi đi quanh hồ Tiên Nữ, không bao giờ rời đi nữa. .....

Lục Vũ có chút kinh ngạc nhìn Bạch Trạch một cái, định hỏi nó một câu, nhưng chưa kịp mở miệng, Bạch Trạch đã nhảy trở lại vào lòng Ngoa Thú, nhắm mắt lại, tỏ rõ thái độ không muốn để ý đến hắn.

Lục Vũ bất lực lắc đầu, cũng lười tính toán với một con chó, liền vừa đi vừa trò chuyện với Lạt ma Thiết Bổng.

Nói qua nói lại, mấy người đã đến một khu định cư nhỏ của người Tạng, đập vào mắt là những cái lều lớn nhỏ.

Trong đó có một cái lều đen, chính là nơi ở của Cách Mã, có mấy người Tạng trẻ tuổi đang chăm sóc cô.

Mấy người đi đến bên lều, còn chưa kịp bước vào, đã nghe thấy tiếng la hét phấn khích từ bên trong.

Toàn là tiếng Tạng, Hồ Bát Nhất và Lục Vũ cũng nghe không rõ lắm, chỉ có thể từ giọng nói mà phán đoán rằng họ có vẻ rất vui.

Nhưng ngay sau đó, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Không ngờ, Cách Mã đã làm người thực vật nhiều năm, vừa mới tỉnh lại!

Biến cố này khiến những người Tạng trẻ tuổi chăm sóc Cách Mã đều phấn khích không thể tả.

Đừng nói là họ, ngay cả Lạt ma Thiết Bổng cũng kích động đến mức không thể tự chủ.

Lục Vũ lập tức nhìn Bạch Trạch một cái, thầm nghĩ chẳng lẽ là công lao của con chó nhỏ này?

Chỉ có điều Bạch Trạch vẫn nhắm mắt, ngủ trong lòng Ngoa Thú.

Còn về Ngoa Thú, vẻ mặt ngơ ngác, trông như không biết gì cả.

Hỏi loanh quanh cũng không ra được gì, Lục Vũ cũng không hỏi nữa, chỉ nhân lúc Hồ Bát Nhất và những người khác vào thăm Cách Mã, kéo Ngoa Thú sang một bên, cẩn thận hỏi vài câu.

Sau khi xác định nó và Bạch Trạch ở lại đây không có vấn đề gì, hắn cũng không còn vướng bận nữa.

Dù sao thì, Ngoa Thú trông như một đứa trẻ, nhưng lại là một linh thú thượng cổ đã sống không biết bao nhiêu năm, cũng không cần hắn phải lo lắng nhiều.

Sau khi dặn dò vài câu đơn giản, Lục Vũ cũng bước vào trong lều, nhìn thấy Cách Mã.

Nói chung, người thực vật dù có tỉnh lại cũng không thể nào lập tức giống như một người bình thường.

Nhưng Cách Mã bây giờ tỉnh lại, thật sự giống như một người không có chuyện gì, thậm chí còn có thể ngồi dậy tự mình cử động cơ thể.

Cảnh tượng này, hoàn toàn có thể nói là một kỳ tích!

Càng bất ngờ hơn, Cách Mã nhìn Hồ Bát Nhất, rồi lại nhìn Lục Vũ, đột nhiên nói: "Hồ Bát Nhất, lần này anh đi tìm lăng mộ Ma quốc, tôi đi cùng anh nhé." "Không được, không được, cô chắc chắn không thể đi." Hồ Bát Nhất không chút do dự từ chối yêu cầu của Cách Mã.

Cách Mã mở miệng mấy lần, cho biết cơ thể mình đã khỏe, có thể đi cùng, thậm chí còn đứng dậy nhảy vài cái.

Nhưng dù cô nói thế nào, Hồ Bát Nhất vẫn kiên quyết không đồng ý.

Cách Mã cũng bướng bỉnh, nói cùng lắm thì mình lén đi theo, Hồ Bát Nhất cũng không phát hiện được.

Lời này khiến Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười.

Chương 742

Cuối cùng vẫn là Lạt ma Thiết Bổng lên tiếng khuyên vài câu, bảo Cách Mã ở lại chăm sóc Ngoa Thú và Bạch Trạch, Cách Mã lúc này mới đồng ý không đòi theo Hồ Bát Nhất vào núi nữa.

Nhưng cô lại đưa tay lên cổ kéo vài cái, lấy ra hộp hộ mệnh Dát Ô của mình, đưa cho Hồ Bát Nhất: "Hồ Bát Nhất, anh nhất định phải đeo nó, từ bây giờ, dù thế nào cũng không được tháo ra." Dát Ô là một chiếc hộp Phật nhỏ, người Tạng đeo nó như một lá bùa hộ mệnh.

Hộp Dát Ô của Cách Mã, cô đã đeo từ khi còn nhỏ, không biết bao nhiêu năm.

Hộp Dát Ô bằng đồng, không quá xa hoa, nhưng được khảm mã não, đá ngọc lam, và chạm khắc nhiều hoa văn cát tường.

Không cần nhìn kỹ, cũng có thể thấy vết đạn rõ ràng trên đó.

Đó là từ rất lâu trước đây, khi Hồ Bát Nhất và Cách Mã cùng nhau thực hiện nhiệm vụ, bị gián điệp trong đội bắn một phát, may mà có "Dát Ô" cứu mạng.

Hồ Bát Nhất không nghĩ ngợi, định từ chối.

Lục Vũ đứng bên cạnh nhìn, trong mắt lóe lên một tia khác thường. 【Tên vật phẩm: Hộp hộ mệnh Dát Ô của Cách Mã】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thế thương】 【Mô tả vật phẩm: Quân y người Tạng Cách Mã, từng xả thân vì người ở núi tuyết Côn Luân, hộp hộ mệnh Dát Ô mà cô đeo vào khoảnh khắc đó đã sở hữu một sức mạnh kỳ diệu.

Hộp Dát Ô của Cách Mã có năng lực hộ thân, khi Cách Mã thành tâm cầu nguyện, có thể chuyển thương tổn mà người đeo Dát Ô phải

chịu sang người Cách Mã. .....】 "Hồ Bát Nhất!

Tôi bảo anh đeo thì anh cứ đeo, nói nhiều lời vô ích làm gì!" Cách Mã không vui trừng mắt nhìn Hồ Bát Nhất.

Bên cạnh, Lạt ma Thiết Bổng cũng khuyên thêm vài câu.

Đã nói đến nước này, Hồ Bát Nhất không còn cách nào khác, đành phải đeo "Hộp hộ mệnh Dát Ô của Cách Mã".

"Lão Hồ." Lục Vũ vỗ vai Hồ Bát Nhất, nhìn anh một cách nghiêm túc, dặn dò: "Lần này vào núi, vạn lần cẩn thận, đừng để bị thương.

Nếu không, tôi sợ Shirley Dương sẽ liều mạng với tôi." Hồ Bát Nhất tự nhiên không biết câu nói này của Lục Vũ có ẩn ý khác, ngược lại còn bị câu trêu chọc này làm cho mặt đỏ tai hồng.

Mấy người lại nói thêm vài câu, nhân dịp Cách Mã bình phục trong một ngày có phần kỳ diệu này, họ tổ chức một hoạt động ăn mừng nhỏ ngay tại khu định cư.

Một đám người ăn uống, ca hát nhảy múa, càng thêm náo nhiệt.

Còn về chút sóng gió xảy ra ban ngày, thì đã bị người ta lãng quên. .....

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất không quên.

Buổi tối, anh và Lục Vũ ngồi bên đống lửa, ngước nhìn bầu trời sao, đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, tôi có một dự cảm không tốt, cứ cảm thấy lần này e là sẽ xảy ra chuyện gì đó." "Không có chuyện gì đâu, đừng nghĩ nhiều." Lục Vũ quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, khẽ nói: "Người lúc trước, đã phản bội 'khách sạn Tân Nguyệt' thì tự nhiên cũng không phải người tốt, ông chủ đứng sau chắc chắn không muốn người này nói ra nội dung gì có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của họ....." Lục Vũ vừa nói đến mấy chữ cuối cùng, thì nghe thấy một tiếng nổ giòn tan từ phía xa, lờ mờ còn có tiếng kêu thảm thiết của dã

thú.

Nghe có vẻ như có kẻ săn trộm lại ra tay.

Hai người nhìn nhau, vừa lúc Cách Mã, Lạt ma Thiết Bổng đều từ trong lều đi ra.

Lạt ma Thiết Bổng nhìn về phía xa, thở dài: "Những người này, thật là hà tất.

Đêm khuya ở Côn Luân không được gây kinh động, họ ngay cả điểm này cũng không biết sao?" "Sao lại nói vậy?" Lạt ma Thiết Bổng chỉ tay về phía xa, miệng lẩm bẩm: "Vùng núi đó là phạm vi hoạt động của bầy sói.

Họ gây ra tiếng động lớn như vậy, nhất định sẽ kinh động đến bầy sói." Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng nghĩ đến điều gì đó, nói nhỏ: "Chúng ta có cần trốn đi không?" Hồ Bát Nhất vẫn còn nhớ như in lần gặp nạn ở Côn Luân lần trước, lần đó bị bầy sói bao vây, anh cũng thập tử nhất sinh, khó khăn lắm mới giữ được mạng.

Lạt ma Thiết Bổng nói không cần, bầy sói sẽ không đến gần hồ Tiên Nữ, đây là quy củ bao năm nay ở đất Tạng, chưa bao giờ có vấn đề gì.

Chỉ là ông ta vừa nói xong, Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng: "Lão già, lần này ông nói sai rồi, quy củ của đất Tạng các ông phải thay đổi rồi." Cùng với tiếng nói của Ngoa Thú, mấy người liền nghe thấy tiếng sói hú từ xa vọng lại gần!

Những tiếng súng đó cũng từ xa đến gần!

Người nào mắt tốt còn có thể thấy trong bóng tối phía xa, toàn là những đôi mắt xanh lục dày đặc.

Nghe tiếng động, sắc mặt Lạt ma Thiết Bổng biến đổi, lại nhìn Hồ Bát Nhất, cười khổ nói: "Đại quân, lần này e là thật sự bị cô nhóc nói

trúng rồi.” “Vị thần hộ pháp trông coi gia súc đã bị kinh động, có bầy sói xuống núi rồi.” “Bao nhiêu năm nay, bầy sói đều không xuống núi, cũng không biết bây giờ sói đầu đàn thế nào rồi.....” Cùng với tiếng nói của Lạt ma, ngày càng nhiều người Tạng bị đánh thức, lần lượt đi ra khỏi lều, cầm theo dao sắt của mình, đứng ngoài lều, toàn thân cảnh giác.

Những người Tạng này đã chiến đấu với bầy sói từ nhỏ, không hề sợ hãi.

Hơn nữa, hồ Tiên Nữ trong lòng họ có địa vị rất cao, càng không cho phép bầy sói đến gần.

Lạt ma Thiết Bổng rất có uy tín trong cộng đồng người Tạng, lập tức có người tìm đến ông, tỏ ý muốn xông ra ngoài, không thể để lũ sói con đó đến khu vực hồ Tiên Nữ.

Chỉ sau một lúc im lặng ngắn ngủi, phía xa đã lờ mờ có thể thấy bóng người đang nhanh chóng chạy về phía họ, Lạt ma Thiết Bổng không còn do dự, trực tiếp dẫn người nghênh đón.

Đám người chạy đến cũng thấy Lạt ma Thiết Bổng và những người ông dẫn theo, vừa bắn chỉ thiên, vừa gào thét bảo họ mau tránh ra, đừng cản đường, kẻo bị sói cắn chết thì đáng đời!

Mọi người đều không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào họ.

Thấy họ ngày càng gần, đám người đó trong chốc lát đã xông đến trước mặt, thậm chí có vài họng súng còn nhắm vào họ, Lục Vũ cảm thấy có gì đó không ổn!

Sau một hồi trầm ngâm, hắn hạ thấp giọng nói vài câu với Hồ Bát Nhất và Lạt ma Thiết Bổng.

Chương 743

Lúc này, có một người đã chạy đến trước mặt Lục Vũ, Lục Vũ thấy rõ trong mắt gã lóe lên một tia hung ác, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Thấy vậy, Lục Vũ trực tiếp ra tay trước, đè gã xuống đất!

Lúc này, Lạt ma Thiết Bổng cũng phát hiện Lục Vũ vừa nói với ông không sai, đám người xông đến này không có ý tốt, hơn nữa phía sau bầy sói còn có một đám người khác!

Không phải bầy sói chủ động tấn công họ, mà là bầy sói bị xua đuổi chạy về phía hồ Tiên Nữ.

"Các người muốn làm gì?" Lục Vũ bắt một người làm con tin, Hồ Bát Nhất cũng bắt một người làm con tin.

Mấy người còn lại, cũng bị người Tạng đồng lòng tóm gọn trước khi kịp nổ súng.

"Làm gì là làm gì, chúng tôi bị bầy sói đuổi đến đây, mau thả tôi ra!" Lục Vũ không để ý đến gã, trực tiếp lột mặt nạ của gã ra xem, là một gương mặt lạ.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn một cái, khẽ "à" lên một tiếng, có chút bất ngờ nói: "Tiểu ca nhi, người này tôi đã gặp." "Người nào?" "Người của Cừu Đức Khảo." Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Mấy hôm trước khi tôi và Shirley ở chợ Tam Phiên điều tra về cha xứ Thomas, trong số những người theo dõi chúng tôi có hắn ta." Điều này khiến Lục Vũ có chút bất ngờ.

Người của Cừu Đức Khảo không có việc gì lại chạy đến đây làm gì?

Theo dõi họ?

Lục Vũ hỏi thẳng vài câu, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo cũng là kẻ cứng đầu, không nói một lời!

Cùng lúc đó.

Trước mặt họ không xa, bầy sói kia đang nhìn chằm chằm, nhe nanh múa vuốt nhìn họ!

Dưới ánh trăng, Lục Vũ có thể thấy phía sau bầy sói có hơn chục người cầm súng lớn, họng súng đen ngòm đầy vẻ uy hiếp.

Người cầm đầu đám người đó trông không cao lớn, mặc một bộ quần áo bó sát, không hợp với những người khác.

Dù đeo mặt nạ, nhưng Lục Vũ nhìn người đó, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác có phần quen thuộc. .....

Sau khi hai bên giằng co một lúc, quả nhiên nghe thấy giọng một người phụ nữ từ bộ đàm truyền ra: "Thả người, chúng tôi rút lui." "A Ninh, mọi người đều không phải lần đầu gặp mặt, có cần phải dùng giọng giả không?" Lục Vũ cúi xuống, nhặt bộ đàm lên, nói bâng quơ một câu.

Phía bên kia, A Ninh dường như không ngờ Lục Vũ lại nhận ra mình ngay lập tức, chậm rãi bước ra từ trong bầy sói, nhìn Lục Vũ: "Lục tiên sinh, lâu rồi không gặp.

Không ngờ, ở buổi đấu giá không gặp được Lục tiên sinh, hôm nay lại trùng phùng với Lục tiên sinh ở đây....." Cô ta còn chưa nói hết câu, bầy sói trông có vẻ hiền lành kia lại có chút không nhịn được, có một con sói ngẩng đầu hú lên một tiếng!

Tiếng hú thê lương vang vọng trong hoang dã, nghe có chút rợn người.

A Ninh nhíu mày, quay đầu lạnh lùng mắng một câu "Câm miệng", con sói vừa hú lập tức im bặt.

A Ninh lúc này mới thu lại ánh mắt, thản nhiên nói: "Lục tiên sinh, lần này chúng tôi có việc gấp phải làm, không làm phiền Lục tiên sinh nữa, người tôi xin phép đưa đi trước." "Không vội." Lục Vũ nghĩ đến một chuyện, đột nhiên đưa tay kéo phăng cổ áo của người đàn ông đang bị mình khống chế, cúi đầu nhìn một cái.

Trên ngực gã cũng có một hình xăm lá cây kỳ dị, giống hệt hình xăm mà họ thấy trên cái xác ban ngày.

Lúc đó, Lạt ma Thiết Bổng gọi hình xăm này là ấn ký Ma quân.

A Ninh cũng rất bình tĩnh, thấy hành động của Lục Vũ cũng không hề nao núng, mãi đến khi Lục Vũ ngẩng đầu nhìn cô ta, cô ta mới cười lạnh một tiếng, thờ ơ nói: "Lục tiên sinh, chuyện lần này là chúng tôi có lỗi trước, tôi sẽ đưa họ đi ngay." Theo lẽ thường, Lục Vũ và họ có việc của mình, không cần thiết phải gây xung đột với A Ninh và đám người của cô ta.

Nhưng hình xăm của mấy tên thuộc hạ của A Ninh rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Hơn nữa, tại sao họ lại có thể khống chế được bầy sói?

Chưa kể, A Ninh và đám người của cô ta phô trương thanh thế chạy đến đây, rốt cuộc có âm mưu gì?

Nếu trong chuyện này không có gì khuất tất, tuyệt đối không thể!

Ánh mắt Lục Vũ lướt qua mọi người, lập tức phát hiện ra một vấn đề!

Có mấy người, ánh mắt luôn vô tình liếc về phía Ngoa Thú và Bạch Trạch.

Trong lòng khẽ động, Lục Vũ quay đầu ra hiệu cho Hồ Bát Nhất, khẽ nói: "Nếu đã là hiểu lầm, vậy thì chuyện lần này coi như bỏ qua, Lão Hồ thả người đi." Lời Lục Vũ vừa dứt, mấy người vừa bị bắt lập tức la hét.

"Coi như các người biết điều!" "Mẹ mày điếc à, mau buông tay!" "Mau thả tao ra, nếu không thì biết tay!" "Thả ra!" "Mẹ kiếp, một lũ nhà quê!" Trong lúc họ la hét, Lục Vũ đã cầm Mô Kim Phù, dặn dò Hồ Bát Nhất vài câu một cách kín đáo.

Dân du mục nghe họ la hét, ai nấy đều khó chịu trong lòng.

Nhưng Lạt ma Thiết Bổng cũng đã nói thả người, thế là ai nấy đều buông tay.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất cũng thả hai người mà mình đang khống chế.

Sau khi thoát khỏi vòng vây, mấy người vẫn miệng mắng chửi đi về phía A Ninh.

Chỉ là vừa đi ngang qua Ngoa Thú, có hai người đột nhiên ra tay, lao về phía Ngoa Thú và Bạch Trạch!

Ngoa Thú và Bạch Trạch như không hề hay biết, đứng yên không nhúc nhích.

Chương 744

Ngay khi hai gã áo đen sắp tóm được Ngoa Thú và Bạch Trạch, đột nhiên vang lên hai tiếng bịch!

Sau tiếng động, hai kẻ lao về phía Ngoa Thú và Bạch Trạch đều bị đánh bay ra ngoài, mãi đến khi đâm vào thuộc hạ bên cạnh A Ninh mới dừng lại.

Lúc này, Lục Vũ nhìn A Ninh, khẽ nói: "Cô thật sự nghĩ tôi không có tính khí sao?

Đây là đất Tạng, nể mặt Đại Lạt ma, tôi đã nương tay, không lấy mạng hai tên đó." "Cô thử nghĩ xem, nếu động thủ nữa, sẽ thế nào?" Giống như Lục Vũ suy đoán, mục tiêu của A Ninh và đám người của cô ta quả nhiên là Ngoa Thú và Bạch Trạch.

Biến cố đột ngột khiến thuộc hạ của A Ninh đều căng thẳng, họng súng đen ngòm giơ lên.

Sắc mặt A Ninh thay đổi, vội đưa tay ngăn thuộc hạ lại.

Đùa gì vậy!

Mục tiêu của họ chỉ là Ngoa Thú và Bạch Trạch!

Nếu lúc này lại gây xung đột chí mạng với Lục Vũ, liệu những người này có thể sống sót rời khỏi Côn Luân hay không, cô ta cũng không chắc!

Sau khi ngăn thuộc hạ lại, A Ninh lại nhìn Lục Vũ, cười xin lỗi, nói: "Lục tiên sinh, đều là một chút hiểu lầm nhỏ, thuộc hạ không hiểu quy củ, hy vọng Lục tiên sinh đừng để bụng." Nói rồi, A Ninh lại quay đầu trừng mắt nhìn thuộc hạ của mình, lạnh lùng nói: "Còn không mau lui ra!" Thuộc hạ của cô ta nhìn một cái, sau một lúc im

lặng, cũng lùi lại vài bước.

A Ninh lại nhìn Lục Vũ và Hồ Bát Nhất, đang định nói thêm câu gì đó, Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Các người không nên tiếp tục ở lại Côn Luân, sớm trở về đi." "Lục tiên sinh, lời này nói ra có phần quá bá đạo." A Ninh nhìn Lục Vũ, vẻ mặt khôi phục lại dáng vẻ thản nhiên trước đó: "Tôi làm gì ở Côn Luân, dường như cũng không cần phải báo cáo với Lục tiên sinh." "Trên người các người có mùi của Ma quân." Lúc này, Lạt ma Thiết Bổng đột nhiên lên tiếng, giọng bình tĩnh: "Điều này thực sự không nên, tôi nghĩ các người cần phải rời khỏi đây." "Ma quân?" Lục Vũ quay đầu nhìn Lạt ma Thiết Bổng, đang định nói gì đó, thì Lạt ma Thiết Bổng đã nói tiếp: "Tôi không biết các người đã lấy được di vật của Ma quốc ở đâu, nhưng thứ tà ác này, các người không nên dùng.

Dùng tiếp, sẽ không có lợi cho cô đâu.

Có phải cô đã cảm thấy toàn thân nóng ran, gần như sắp chết vì nóng rồi không?" Lời của Lạt ma Thiết Bổng vừa thốt ra, sắc mặt A Ninh lập tức thay đổi!

Thuộc hạ bên cạnh cô ta, ai nấy cũng sắc mặt khó coi!

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ trầm, tiếp theo đó là một luồng lửa chói mắt, bay thẳng lên trời!

Luồng lửa như sao chổi, lóe lên rồi biến mất trước mắt mọi người, nhưng lại khiến sắc mặt A Ninh và những người khác càng thêm khó coi!

Lục Vũ vẫn luôn chú ý đến họ, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, khẽ nói: "A Ninh, cô có thể đưa đồ vật đó cho tôi, tôi xem giúp cô, nói không chừng còn có thể cứu được." Trong lúc hắn nói, thuộc hạ của A Ninh đều nhìn về phía A Ninh.

Luồng lửa vừa rồi đại diện cho cái gì, họ không phải là không biết. .....

Trên người mỗi người họ đều có hình xăm lá cây kỳ dị đó, loại hình xăm này có thể khiến bầy sói tuân theo mệnh lệnh của họ, không tấn công họ.

Nhưng đồng thời, loại hình xăm này cũng khiến cơ thể họ vô cùng khó chịu, làm thế nào cũng không thể giảm bớt!

Xăm càng lâu, càng khiến họ cảm thấy nóng, thậm chí cơ thể như muốn bị đốt cháy. .....

"Tôi không muốn chết!" "Tôi cũng không muốn chết....." "A Ninh!" Có vài kẻ nhát gan, lập tức không nhịn được, ai nấy đều nhìn về phía A Ninh, người đứng gần A Ninh nhất còn vội vàng nói: "Dù thế nào, hắn là người hiểu rõ nhất về thần khí!

Cô mau đưa đồ vật đó cho hắn!" "Câm miệng!" A Ninh quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn thuộc hạ của mình, tức giận nói: "Ông chủ đã cho các người nhiều tiền như vậy, bây giờ các người muốn làm gì!

Lúc nhận tiền, sao các người không nói không được?" "Lúc đó không nói nhận tiền để bán mạng!" A Ninh cười khẩy, vẻ mặt khinh bỉ nhìn thuộc hạ của mình: "Không nói bán mạng?

Lúc đó các người nói thế nào, nhận số tiền này, mạng là của ông chủ.

Bây giờ nói những lời này, không sợ người khác cười chê sao?" Cười chê hay không, cũng không quan trọng bằng mạng sống của mình.

Thấy thuộc hạ của A Ninh ngày càng hỗn loạn, thậm chí có người còn chĩa súng về phía A Ninh, Lục Vũ lại lên tiếng, khẽ nói: "Là người, ai mà không sợ chết?

Cô lấy đồ vật đó ra, tôi xem xem, nói không chừng có thể tìm ra cách cho cô." "Đúng, đúng, đúng!" "Cô mau lấy đồ vật đó ra!" "Tôi biết là thứ gì, chỉ là một bức tượng điêu khắc nhỏ!" "Mau lên, mau lấy ra!" Thuộc hạ của A Ninh lần lượt náo loạn, có một người thậm chí còn định ra tay cướp, chỉ là vừa đưa tay ra, họng súng của A Ninh đã dí thẳng vào trán gã.

Một đám thuộc hạ lập tức im bặt.

Sau khi lạnh lùng lướt mắt qua mọi người, ánh mắt A Ninh lại dừng trên người Lục Vũ, lạnh lùng nói: "Lục tiên sinh thật cao tay." Dừng một chút, cô ta mò ra một chiếc hộp gấm nhỏ trên người, lại nhìn Lục Vũ, nói tiếp: "Lục tiên sinh, lời thừa tôi không nói nữa, nếu anh có thể giải quyết vấn đề trước mắt này, tôi có thể nói cho anh một bí mật.

Một bí mật sẽ khiến anh cảm thấy rất thú vị." A Ninh là người thế nào, Lục Vũ không phải không biết.

Đối với bí mật mà cô ta nói, hắn cũng sẽ không tin, hắn chỉ đưa tay ra, mỉm cười, đợi A Ninh đưa hộp gấm cho hắn.

Tuy nhiên, A Ninh không có ý định đưa hộp gấm cho hắn, chỉ mở hộp gấm ra, để lộ đồ vật bên trong.

Hai người chỉ cách nhau một bước chân, Lục Vũ có thể thấy rõ trong hộp gấm đặt một chiếc lá cỏ màu đồng cổ, trên lá có khắc hoa văn cánh ve, gân lá cũng cực kỳ rõ ràng. 【Tên vật phẩm: Quỷ Mẫu Ô Đầu Thảo】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Khống chế bầy sói】 【Mô tả vật phẩm: Quỷ Mẫu của Ma quốc sở hữu sức mạnh mà người thường khó có thể hiểu được, bầy sói không sợ gì, chỉ có Ô Đầu Thảo mới khiến bầy sói sợ hãi.

Lấy hoa Ô Đầu Thảo nở rộ trong tay Quỷ Mẫu, máu của sói đầu

đàn, qua bí pháp luyện chế thành pháp khí, giữ Ô Đầu Thảo có thể khống chế bầy sói.

Ô Đầu Thảo có độc tính cực mạnh, khiến người ta không thể chịu đựng, cho đến khi hóa thành một luồng lửa, hồn về Ma quốc.

Ô Đầu Thảo sợ bạc, có thể dùng bạc để áp chế.

Chương 745

.....】 “Tôi biết đây là cái gì, cũng biết xử lý thế nào, nói xem bí mật của cô là gì?” Lục Vũ thu lại ánh mắt, nhìn vào người A Ninh.

A Ninh nhìn Lục Vũ, khẽ cười: “Lục tiên sinh, anh nói trước xem?” “Giống như Đại Lạt ma Thiết Bổng đã nói, đây là di vật của Ma quốc.

Mang theo nữa, từng người các người sẽ biến thành lửa.....” “Lời này của Lục tiên sinh nói cũng như không.” A Ninh lắc đầu, không biết nghĩ đến điều gì, lại khẽ cười một tiếng, nói: “Nếu đã vậy, vậy thì tôi sẽ nói trước với Lục tiên sinh vài câu vậy.” “Cơn sóng gió lần trước của khách sạn Tân Nguyệt, ngoài Trương Hạo đứng sau thúc đẩy, còn có Ngô Tam Tỉnh tham gia.” “Chỉ tiếc lần này Ngô Tam Tỉnh làm việc quá vội vàng, kế hoạch của ông ta có một lỗ hổng rất lớn.” “Lỗ hổng này là do ông chủ của chúng tôi phát hiện, ông chủ của chúng tôi đã làm một việc tốt, tặng cho ông chủ Trương, nên lần này ông chủ Trương đã giải quyết vấn đề một cách dễ dàng.” Trong lúc cô ta nói, Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào cô ta, A Ninh cũng nhìn thẳng vào mắt Lục Vũ, không hề lùi bước.

Mãi đến khi A Ninh nói xong, Lục Vũ mới hỏi dồn: “Kế hoạch gì, lỗ hổng gì?” “Lục tiên sinh, tôi đã nói rất nhiều, hình như đến lúc anh thể hiện thành ý rồi chứ?” A Ninh dừng lại một chút, sau khi cất hộp gấm của mình đi, lại nói tiếp: “Thứ này, rốt cuộc nên xử lý thế nào, Lục tiên sinh nên nói rồi chứ?” Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Ngoa Thú vốn ít nói đột nhiên lên tiếng: “Vừa rồi còn muốn bắt cô nãi nãi, bây giờ lại xuống nước, muốn sống, mà nói chuyện vẫn cứng rắn thế sao?” “Hoặc là nói cho rõ ràng, hoặc là các ngươi cứ từng người một, xếp hàng biến thành pháo hoa đi!” Lúc này, Lục Vũ cũng lắc đầu, bình

thản nói: “Thành ý mà cô nói, chẳng qua là lại ném cho tôi một câu đố, thành ý như vậy, không cần cũng được.” “Giống như tiểu gia hỏa vừa nói, các người có lỗi trước, dù sao cũng phải thể hiện nhiều hơn một chút mới phải.” Trong lúc Lục Vũ và Ngoa Thú nói chuyện, A Ninh vẫn lạnh lùng quan sát, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Mãi đến khi họ nói xong, A Ninh mới cười lạnh một tiếng, thờ ơ nói: “Lục tiên sinh còn muốn thế nào nữa?

Lời của tôi đã nói rõ ràng như vậy, Lục tiên sinh chẳng lẽ vẫn chưa nghĩ thông?” Dừng một chút, ánh mắt A Ninh lướt qua mặt Lục Vũ và những người khác, lúc này mới nói tiếp: “Người quang minh chính đại không nói lời mờ ám, thứ này là lấy được từ tay Ngô Tam Tỉnh, nếu Lục tiên sinh vẫn không hiểu, vậy thì không còn gì để nói nữa.....” Ngô Tam Tỉnh?

Có thể sao?

Đợi đã!

Một đống lửa!

Lục Vũ lập tức nghĩ đến một chuyện.

Đêm đó ở Kinh thành, dưới sự giúp đỡ của Ngoa Thú và Bạch Trạch, hắn đã tìm thấy người đeo “trâm của Tứ A Công” giả dạng Trương Hạo.

Lúc đó ở ngõ Kiệu Tử, người bị bắt đó đang định nói ra bí mật, kết quả lại biến thành một đống lửa trong nháy mắt, chỉ để lại một cái bóng!

Lúc đó, hắn cho rằng đó là hiệu quả của “kính ngắm” kia.

Nhưng bây giờ xem ra, “Quỷ Mẫu Ô Đầu Thảo” mà A Ninh vừa lấy ra cũng có công hiệu tương tự!

Nếu thứ này thật sự lấy được từ tay Ngô Tam Tỉnh, vậy thì đúng là chứng tỏ Ngô Tam Tỉnh đã sắp xếp người giả dạng Trương Hạo, thậm chí còn có khả năng là kẻ cầm đầu đám phản bội của khách sạn Tân Nguyệt.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy chuyện này chưa chắc đã như vậy.

Sau một lúc trầm ngâm, hắn chuyển chủ đề hỏi: "Lần này các người vào Côn Luân là muốn làm gì?" A Ninh liếc Lục Vũ một cái, thản nhiên nói: "Chuyện này không cần Lục tiên sinh phải lo, nhưng cũng không ngại nói cho Lục tiên sinh biết, việc của chúng tôi đã làm xong, bây giờ phải đi rồi, lần này Lục tiên sinh nên nói xem thứ nhỏ này nên xử lý thế nào rồi chứ?" Nói đến cuối, ánh mắt A Ninh vẫn vô tình dừng lại trên người Ngoa Thú và Bạch Trạch một lúc.

Dù không rõ ràng, nhưng Lục Vũ cũng nhìn thấy được.

A Ninh có chút vội vã muốn rời đi, nhưng Lục Vũ lại không vội.

Đặc biệt là nguyên nhân A Ninh đến Tây Tạng, và những lời cô ta vừa nói, đều khiến hắn rất tò mò.

Những lời đó đã giải đáp một phần nghi vấn trong lòng hắn.

Chuyện lần đó ở khách sạn Tân Nguyệt, tuy vẫn còn nhiều uẩn khúc, nhưng cuối cùng cũng có một vài manh mối.

Đúng lúc này, một thuộc hạ phía sau A Ninh đột nhiên ngã thẳng xuống đất, lẩm bẩm: Thấy thêm một thuộc hạ sắp biến thành pháo hoa, A Ninh có chút không ngồi yên được.

Một người, hai người, cô ta còn có thể trấn áp được.

Nếu người này lại xảy ra chuyện, e rằng đám thuộc hạ này cô ta không trấn áp được nữa.

Quan trọng hơn là, rất có thể cô ta cũng sẽ bỏ mạng ở Tây Tạng, đến lúc đó thật sự là xong đời!

Ngay lúc A Ninh đang sốt ruột muốn thúc giục Lục Vũ một lần nữa, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, khẽ nói: "Cô đưa đồ vật đó cho tôi, tôi đảm bảo các người không hề bị tổn thương." "Cho anh?" Sắc mặt A Ninh trở nên khó coi hơn: "Lục tiên sinh, anh đây là thừa nước đục thả câu!" "Cô đã làm gì tự mình biết rõ, tôi không nói nhiều với cô." Lục Vũ vừa nhìn chằm chằm vào biểu cảm thay đổi của A Ninh, vừa bình tĩnh nói: "Chuyện cô đến Tây Tạng muốn làm, tôi cũng không phải không đoán ra được." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, thấy sắc mặt A Ninh ngày càng khó coi, trong mắt còn có một tia hoảng loạn không tự nhiên, trong lòng càng hiểu rõ, nói tiếp: "Nể tình quen biết một trận, có những chuyện tôi sẽ không vạch trần, cô trở về nói với Cừu Đức Khảo một tiếng, tôi chỉ là bận không có thời gian, không phải vì không biết chuyện tốt mà ông ta đã làm!" "Nhớ kỹ, ân oán giữa Lão Cửu Môn và khách sạn Tân Nguyệt, các người không có tư cách chen vào, muốn ly gián, các người còn kém xa!" Nói trắng ra, nếu A Ninh không nói nhiều như vậy, Lục Vũ nghĩ đi nghĩ lại, e rằng thật sự có thể đổ cái nồi đen vụ ở ngõ Kiệu Tử lên đầu Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng xui xẻo thay, A Ninh lại nói quá nhiều, điều này khiến hắn cảm thấy không ổn.

Hơn nữa, nếu món pháp khí này Ngô Tam Tỉnh lấy được, ông ta dựa vào đâu mà đưa cho Cừu Đức Khảo?

Sắc mặt A Ninh khó coi, nhìn Lục Vũ chằm chằm.

Một lúc lâu sau, cuối cùng vẫn phải cúi đầu, hít sâu một hơi, nói: "Lời của Lục tiên sinh, tôi trở về sẽ nói lại với ông chủ, bây giờ thứ này....." Đang nói, thuộc hạ bên cạnh đã trông như điên dại, thậm chí

còn cởi quần áo lăn lộn trên đất, miệng phát ra tiếng kêu gào đau đớn!

Lờ mờ có thể thấy hình xăm trên ngực gã đang tỏa ra ánh sáng đỏ kỳ dị!

"Đưa đồ đây." Lục Vũ nhìn A Ninh, trực tiếp đưa tay ra, không hoảng không vội nói: "Nhìn bộ dạng của hắn, nhiều nhất còn có thể cầm cự được nửa phút.

Nếu cô muốn xem pháo hoa, tôi cũng không ngại." Chuyện âm mưu quỷ kế, Lục Vũ không giỏi, nên mấy lần giao đấu ngầm với Trương Hạo, Lão Cửu Môn bao gồm cả Cừu Đức Khảo và những người khác, hắn đều không chiếm được thế thượng phong.

Thậm chí thân ở trong cuộc, cũng không hiểu những người này rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng hắn có một điểm khác biệt so với những người khác, đó là hắn dám phá vỡ quy tắc, không chơi theo bài bản.

Ví dụ như bây giờ. .....

Vì hắn trì hoãn, bên phía A Ninh lại có một thuộc hạ không cầm cự được, ngã xuống đất, bắt đầu liều mạng xé quần áo của mình, muốn làm cho mình bình tĩnh lại!

"Lục Vũ!

Chương 746

Anh rốt cuộc muốn thế nào!

Anh muốn trơ mắt nhìn hắn chết sao!" A Ninh nghiến răng, mắt nhìn Lục Vũ chằm chằm!

Thuộc hạ của cô ta, có người không chịu nổi, thậm chí còn chĩa súng về phía Lục Vũ, gào thét: "Mau nói phải làm thế nào!

Nếu không, anh sẽ chết ngay lập tức!" "Mau nói!" "Không nói thì anh chết đi!" Thuộc hạ của A Ninh cuối cùng cũng hoàn toàn mất kiểm soát, ai nấy đều điên cuồng, mắt đỏ ngầu, chĩa súng về phía Lục Vũ và những người khác!

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh Lục Vũ, không lùi một bước, Tân Đình Hầu Đao trong tay múa một đường đao hoa, lạnh lùng nói: "Xem ai chết trước!" Lời vừa dứt, liền nghe một tiếng "BÙM"!

Một luồng lửa chói mắt bay thẳng lên trời!

Luồng lửa biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một cái bóng đen hư ảo, giống hệt cái bóng mà Lục Vũ đã thấy ở ngõ Kiệu Tử.

Lập tức, tất cả thuộc hạ của A Ninh đều bị dọa ngây người.

Không chỉ họ, ngay cả dân du mục cũng sững sờ.

Sau một thoáng ngạc nhiên ngắn ngủi, dân du mục lần lượt quỳ xuống đất, dưới sự dẫn dắt của Lạt ma Thiết Bổng, miệng khẽ niệm kinh văn, không biết đang cầu nguyện điều gì.

"Lục Vũ, anh rốt cuộc muốn thế nào!" A Ninh cũng hoảng hốt, có chút tức giận la lớn: "Anh cứ lật lọng như vậy, rốt cuộc muốn thế nào!

Chuyện anh muốn biết, tôi đều đã nói cho anh rồi.....” Lục Vũ nhìn A Ninh, thần sắc vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nói: “Cô nói thật hay nói dối, tự cô không biết sao?” “Ở ngõ Kiệu Tử, tôi đã thấy một người, giả dạng thành Trương Hạo.

Cái chết của người đó, giống hệt thuộc hạ của cô.” “Ừm, ban ngày hôm nay, tôi cũng thấy một người, là thuộc hạ của Trương Hạo, cũng chết như vậy.” “Bây giờ, cô nói với tôi đó là thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh?” “A Ninh, có phải cô nghĩ rằng thuộc hạ của cô giở trò trên người Diệp Diệc Tâm mà tôi không biết?” “Lúc đó tôi cố ý thả người đã giở trò trên người Tiểu Diệp Tử, vì sao?” “Cô nói lần này các người đến Tây Tạng việc đã thành, làm việc gì?” “Các người đến Tây Tạng vì sao?

Vì nó?” Lục Vũ chỉ tay vào Bạch Trạch, lạnh lùng nói: “Người có thể tiết lộ bí mật của nó ra ngoài, chỉ có người đã bị tôi thả đi.” “Cái nồi đen lớn như vậy, muốn đổ lên đầu người khác, A Ninh, cô và Cừu Đức Khảo thật sự coi tôi không có não sao?” Nghe những lời này, A Ninh nghiến răng, nhẫn tâm, trực tiếp chĩa súng về phía Hồ Bát Nhất, lập tức bóp cò!

Ngay khoảnh khắc cô ta bóp cò, A Ninh còn mượn lực giật của súng để ngả người lùi lại.

BẰNG!

Một tiếng súng vang lên, A Ninh đã lùi lại phía sau thuộc hạ của mình, miệng la lớn: “Tôi bắn không phải chỗ hiểm, anh ta không chết, nhưng đạn có độc!

Anh nói cho tôi.....” Một câu còn chưa nói hết, A Ninh đột nhiên cảm thấy cảnh sắc trước mắt mình đột nhiên thay đổi, lập tức biến thành một thảo nguyên rộng lớn.

Thảo nguyên dưới hoàng hôn, phía xa có một ngôi nhà tranh, một

con bò vàng già đang gặm cỏ trong nhà tranh.

Cảnh tượng này, giống hệt "Lạc Hà Tê Ngưu Đồ" mà cô ta đã nghe nói trước đây!

"Lần này, tôi thật sự phải cảm ơn cô đã giải đáp rất nhiều nghi vấn cho tôi." Ngay lúc A Ninh đang cảm thấy mờ mịt, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của Lục Vũ.

Tiếp theo đó, cô ta cảm thấy trên cổ mình có một luồng khí lạnh.

Cô ta còn muốn nói gì đó, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, từng người thuộc hạ của mình xuất hiện trong tầm mắt cô ta.

A Ninh không khỏi ngây người.

Đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy tay mình buông lỏng, chiếc hộp gấm nhỏ kia đã nằm trong tay Lục Vũ.

Lục Vũ cân nhắc chiếc hộp gấm, nhìn A Ninh, khẽ nói: "Thứ này có độc tính cực mạnh, nhất định phải dùng bạc để áp chế, mới có thể tránh cho các người biến thành pháo hoa." Nói rồi, Lục Vũ lấy ra mấy món đồ bạc, ném trước mặt đám người đang ngơ ngác: "Đây là vừa mượn từ tay người Tạng, các người tốt nhất đừng làm hỏng, nếu không thì đền mạng!" "Anh....." A Ninh cuối cùng cũng phản ứng lại.

Nhưng không đợi cô ta nói thêm một câu nào, Lục Vũ đã lóe lên một cái, biến mất trước mắt họ.

Sau khi thu lại "Lạc Hà Sơn Hà Đồ", Lục Vũ lập tức đến bên cạnh một người dân du mục, hỏi một câu: "Thế nào, không sao chứ?" Vừa rồi lúc A Ninh nổ súng, hắn đã đẩy Hồ Bát Nhất ra, nhưng phát súng này không may lại bắn trúng người dân du mục Vượng Đôi.

Lục Vũ đã dùng "Hoa Đà Đao" để chữa trị cho Vượng Đôi, chắc là không có gì đáng ngại.

Vượng Đôi vẻ mặt ngơ ngác, anh ta không hề cảm thấy gì.

Chỉ là trước đó cảm thấy đau một chút, nhưng bây giờ ngay cả vết thương cũng không thấy đâu, càng đừng nói là đau.

Vượng Đôi chất phác nghĩ đi nghĩ lại, đây là Phật tổ phù hộ, anh ta vội chạy đến bên cạnh Lạt ma Thiết Bổng, cùng ông ta cầu nguyện.

Còn những người dân du mục khác, thấy tất cả những kẻ uy hiếp họ trước đó đều biến mất không thấy đâu, càng thêm kinh ngạc, lần lượt quỳ lạy trên đất.

Nhìn dáng vẻ của họ, khóe miệng Lục Vũ cũng nở một nụ cười.

Đương nhiên, anh không phải vui vì mấy người chăn nuôi kia.

Mà là vì sự xuất hiện lần này của A Ninh đã giải đáp rất nhiều nghi hoặc trong lòng anh.

Mặc dù vẫn chưa thể hoàn toàn làm rõ chuyện xảy ra ở "Tân Nguyệt Phạn Điếm" lần trước, nhưng so với việc mù mờ trước đây, bây giờ đã rõ ràng hơn nhiều, cũng xác định được Cừu Đức Khảo đã đóng một vai diễn vô cùng mờ ám trong chuyện đó!

Hơn nữa, còn nhận được một món pháp khí.

Phải nói rằng, lần này đúng là vô tình cắm liễu liễu lại xanh.

Rốt cuộc, ai mà ngờ được trong quá trình chuẩn bị thám hiểm "Côn Luân Thần Cung", anh lại gặp phải một chuyện thú vị như vậy.

Chương 747

Vấn đề bây giờ là, nên xử trí những người này thế nào.

Giao cho Trương Hạo?

Hay cứ nhốt mãi trong Sơn Hà Đồ?

Trong lúc Lục Vũ đang suy tính, Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, rốt cuộc vừa rồi là chuyện gì vậy?" "Không có gì." Lục Vũ lắc đầu, lại chuyển chủ đề, hỏi một câu có vẻ không đầu không cuối: "Lão Hồ, lần này nếu chúng ta có thể giải quyết được chuyện Mộ Trần Châu, sau này cậu có dự định gì không?" Sau vụ Thần thụ Tần Lĩnh, vì không ngủ được, Lục Vũ thường hay suy nghĩ lung tung trong lúc luyện công vào ban đêm.

Từ rất lâu trước khi quyết định đến Côn Luân ở Tạng Địa, anh đã nghĩ đến đoạn đối thoại giữa Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ở Tạng Địa trong 《Ma Thổi Đèn》.

Lúc đó, Shirley Dương đã mời Hồ Bát Nhất cùng cô ra nước ngoài sinh hoạt, Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh hùa theo đòi đi cùng...

Lục Vũ cảm thấy, chuyện này cũng nên cân nhắc một chút.

Nếu Hồ Bát Nhất thật sự muốn cùng Shirley Dương ra nước ngoài, thì sau chuyện lần này, Hồ Bát Nhất có thể đi, anh cũng không cần thiết phải lôi Hồ Bát Nhất vào một loạt sự việc của "Tân Nguyệt Phạn Điếm".

Chính vì vậy, lần này ở kinh thành, mấy lần anh đến Tân Nguyệt Phạn Điếm làm việc đều không gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, luôn chỉ có một mình.

"Tôi cũng không nói chắc được sau này có dự định gì..." Hồ Bát

Nhất nghe Lục Vũ nói, im lặng một lúc lâu, rồi lại lắc đầu, thở dài, kể lại chuyện lần trước anh và Shirley Dương cùng nhau đến Tam Phiên Thị điều tra về cha xứ Thomas.

"Ý của Shirley là những ngày tháng thế này, tuy phong phú nhưng quá nguy hiểm, nên biết điểm dừng, cô ấy muốn tôi cùng cô ấy ra nước ngoài sinh hoạt..." Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, Ngoa Thú không biết đã chạy ra từ lúc nào đột nhiên chen vào một câu: "Đây chính là cái mà loài người các người gọi là tiểu bạch kiểm phải không?" Nói xong một câu, Ngoa Thú lại bắt chước giọng điệu của Vương Bàn Tử nói: "Được đấy Hồ gia, có triển vọng đấy!" Mặt già của Hồ Bát Nhất đỏ lên, đang định nói thêm gì đó thì Ngoa Thú đã mở miệng chuyển chủ đề: "Này họ Lục, chúng ta nói trước nhé, chỗ này không yên bình, tôi và Tiểu Uông không thể ở đây được.

Mẹ kiếp, hôm nay vừa đến đã bị người ta để ý, nếu đợi các người đi rồi, cô nãi nãi đây chẳng phải sẽ bị chúng bắt đi hầm canh sao?

Cô nãi nãi nghĩ rồi, cô nãi nãi và Tiểu Uông sẽ vào trong cái bức tranh kia ở, tuy nhỏ một chút nhưng yên bình." "Nói cũng có lý." Lục Vũ liếc nhìn Ngoa Thú, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy thế này đi, bắt đầu từ ngày mai, gặp nguy hiểm thì hai người cứ ở trong tranh." Nói xong, ánh mắt lại chuyển sang Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, cậu gọi điện cho Bàn Tử và Shirley Dương đi, bảo họ chuẩn bị qua đây, tiện thể mang thêm ít đồ bạc qua, không cần đồ cổ, chỉ cần là bạc là được." "Được." Nhìn Hồ Bát Nhất đang gọi điện, Lục Vũ khẽ lắc đầu, thầm nghĩ: Chuyện tương lai, cứ để tương lai tính.

Nếu Hồ Bát Nhất muốn tiếp tục thám hiểm cùng anh, anh cũng cầu còn không được. .....

Mấy ngày sau, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Thiết Bổng Lạt Ma và cả Cách Mã, đều dưới sự dẫn đường của hướng dẫn viên Vượng Đôi,

cùng nhau tiến về phía tây bắc xa nhất của Tạng Địa, khu vực A Lý dưới chân núi Himalaya.

Vốn dĩ, mọi người đã bàn bạc xong, không để Cách Mã đi.

Nhưng Ngoa Thú và Bạch Trạch không ở lại hồ Tiên Nữ, Cách Mã liền lấy cớ mình đã nhận được Thiên Thụ trong giấc mơ, biết được một số chuyện, cộng thêm Thiết Bổng Lạt Ma đứng ra hòa giải, Lục Vũ cũng không tiện nói gì thêm.

Mấy ngày sau, tất cả mọi người tập hợp tại "Sâm Cách Tạng Bố" dưới chân núi Himalaya.

Sau khi Lục Vũ lấy hết đồ bạc từ Vương Bàn Tử, anh đã đổi lại những món đồ bạc của người Tạng trong "Lạc Hà Sơn Hà Đồ" của mình, rồi bảo Vượng Đôi mau chóng tìm người gửi trả lại cho những người chăn nuôi đó, lúc này mới chào hỏi đám người Minh thúc.

Chuyện bên phía Minh thúc, từ đầu đến cuối đều do Hồ Bát Nhất đứng ra lo liệu.

Mặc dù Lục Vũ có lộ diện lúc trao đổi đồ vật, nhưng bên Minh thúc vẫn quen coi Hồ Bát Nhất là người dẫn đầu nhóm của Lục Vũ.

Lục Vũ cũng vui vẻ chấp nhận, vừa hay mình có thể nhân cơ hội suy nghĩ về tiến triển của sự việc.

Thêm nữa, lần này Minh thúc đến cũng hơi đông người, anh cũng có thể nhân cơ hội này quan sát một chút.

Phía Lục Vũ có anh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Thiết Bổng Lạt Ma, quân y Cách Mã, tổng cộng sáu người.

Phía Minh thúc, ngoài vệ sĩ Bỉ Đắc Hoàng, còn có phu nhân Hàn Thục Na, con gái nuôi A Hương, đàn em của Minh thúc là A Đông, và một người đàn ông trung niên.

Minh thúc nói người này thời trẻ đã nhiều lần thám hiểm ở Tạng Địa, kinh nghiệm phong phú, là người ông ta đã bỏ ra số tiền lớn mời đến, tên là A Thổ.

Mọi người vừa nghe đã biết là tên giả, nhưng cũng không bận tâm.

Hồ Bát Nhất trực tiếp bảo Vượng Đôi thuê mấy con bò yak, nhân lúc trời còn sớm, cả nhóm thẳng tiến đến di tích Cổ Cách. .....

Con đường đến di tích Cổ Cách vô cùng hoang vắng, suốt dọc đường cũng chẳng có chút màu xanh nào, ngoài những ngọn núi tuyết ở phía xa thì chỉ có đất vàng cằn cỗi.

May mà lúc này đã vào xuân, thời tiết khá tốt, cũng không có gió lớn.

Đặc biệt là bầu trời, một màu xanh biếc, khiến lòng người thư thái.

Tốc độ di chuyển của đoàn không nhanh lắm, Lục Vũ dắt bò yak cho Thiết Bổng Lạt Ma, cùng vị đại lạt ma trò chuyện về Thiên Thụ, nghe ông kể về cuộc đại chiến giữa ngưu quỷ xà thần, binh qua tướng lại.

Cứ thế nói chuyện, đến gần chập tối, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra trên người mình còn có một món bảo vật của Mật Tông.

Anh suy nghĩ một lát, rồi lấy ra cho Thiết Bổng Lạt Ma xem.

Thứ anh lấy ra chính là bảo vật đoạt được khi thám hiểm mộ dưới đáy biển Tây Sa, pháp khí Huyền giai thượng phẩm, "Lục Tự Đại Minh Đà La Ni".

"Đại lạt ma, nghe nói chiếc pháp loa này là một trong 'Bát Cát Tường', ngài xem thử xem thế nào?" Khi Thiết Bổng Lạt Ma nhìn thấy chiếc pháp loa, cả người ông thực sự có chút kích động.

Rõ ràng, ông cũng nhận ra sự phi phàm của chiếc pháp loa này!

Không chỉ đại lạt ma nhìn thấy kích động, Minh thúc và A Đông ở bên cạnh nhìn thấy cũng ánh mắt rực lửa.

Chương 748

Ngay cả Hàn Thục Na vốn đang mệt mỏi vì say độ cao, lúc này mắt cũng sáng lên: "Lục tiểu ca quả nhiên không phải người thường, đồ vật mang theo bên mình đều là hàng tốt!" Lục Vũ không để ý đến họ, anh chỉ chờ đợi suy nghĩ của đại lạt ma.

Đại lạt ma nâng niu chiếc pháp loa, khuôn mặt đầy vẻ thành kính.

Một lúc lâu sau, ông mới nhìn Lục Vũ, cẩn thận hỏi: "Ta có thể... cung phụng 'Lục Tự Đại Minh Đà La Ni' một lát được không?" "Tất nhiên." Lục Vũ gật đầu, đang định nói thêm câu gì đó thì phía trước đột nhiên vang lên một tiếng kêu quái dị.

Ngay sau đó, liền thấy con bò yak đang thồ bình dưỡng khí và trang bị cho đám người Minh thúc ở phía trước nhất đột nhiên sụp xuống lòng đất.

Mọi người giật nảy mình!

May mắn là ngoài một con bò yak bị sụp xuống, cũng không có gì khác thường.

Mấy người đứng bên cạnh nhìn, có thể thấy được một vài cọc gỗ.

Hướng dẫn viên Vượng Đôi lập tức giải thích mấy câu, nói rằng nơi này trước đây đều là mộ cổ, tiếc là đã hoang tàn từ lâu, chẳng còn lại gì cả, có lẽ là do sa mạc hóa dẫn đến sụt lún.

Tuy nói vậy, sau khi Minh thúc cùng Vượng Đôi và mấy người dân chăn nuôi hợp sức đẩy con bò yak ra khỏi hố, ông ta vẫn ghé sát vào tự mình xem xét, rồi cảm khái nói: "Kết cấu của những ngôi mộ lớn này đều là gỗ bách nguyên khối, giá thành thực sự không hề thấp.

Chỉ riêng điểm này thôi đã cho thấy thân phận của chủ mộ ở đây

tuyệt đối không tầm thường.” Nói xong mấy câu, Minh thúc quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, cười tủm tỉm nói: “Hồ lão đệ, tôi xuống xem qua một chút, xem có sót lại thứ gì không.” Vừa nói, ông ta vừa gọi vệ sĩ và con gái nuôi cùng xuống.

Nhìn hành động của họ, Hồ Bát Nhất nhỏ giọng lẩm bẩm bên tai Lục Vũ: “Minh thúc này cũng không phải dạng vừa, rõ ràng đã nói với ông ta là mộ hoang không có đồ, vậy mà vẫn muốn xuống xem có ‘thứ gì vác được không’.” Cái gọi là “vác được”, tự nhiên chính là vác xác khô.

Lục Vũ cũng không quan tâm Minh thúc làm gì, chỉ nhìn tình hình xung quanh, thuận miệng bàn với Hồ Bát Nhất, đi thêm một lát nữa là nên tìm chỗ hạ trại.

Nếu không đợi mặt trời lặn, gió thổi lên nhiệt độ sẽ giảm xuống, lúc đó dễ xảy ra chuyện.

Mấy người đợi một lúc, bên dưới vẫn không có động tĩnh, phu nhân của Minh thúc là Hàn Thục Na có chút sốt ruột, gọi A Đông xuống gọi một tiếng.

Chỉ vừa mới mở miệng gọi, đã nghe thấy giọng nói bất mãn của Minh thúc: “Gọi cái gì mà gọi, lại gọi quỷ đến bây giờ!

Không biết ở trong mộ không được la hét à!

Một chút quy củ cũng không hiểu!” Minh thúc bực bội mắng hai câu, rồi lại cười áy náy với mấy người Hồ Bát Nhất, nói: “Hồ lão đệ, thật sự xin lỗi, làm lỡ thời gian của mọi người rồi, chúng ta đi thôi?” Mấy người cũng không nói gì, đoàn người lại lên đường, chỉ là Lục Vũ nhìn dáng vẻ của họ, trong lòng nghĩ đến một chuyện, tìm cơ hội dặn dò mấy người Hồ Bát Nhất vài câu.

Có câu hại người thì không nên, nhưng phòng người thì phải có.

Toàn thân Minh thúc phải có đến tám trăm cái mưu mẹo, ngôi mộ hoang vừa rồi lại là một nơi rất tốt để bàn chuyện, ai biết được họ có đang tính đến chuyện chơi xấu hay không? ...

Thời gian trôi nhanh, mấy người đi qua một khu mộ hoang, tìm một nơi tương đối khuất gió qua đêm tạm bợ, ngày thứ hai lại đi thêm một ngày, đến chập tối, Vượng Đôi chỉ vào một khu vực đổ nát cách đó không xa, bảo họ rằng đó chính là di tích Cổ Cách.

Vương Bàn Tử nhìn, liên tục lắc đầu: "Nơi này còn không bằng Tinh..." Hồ Bát Nhất biết Vương Bàn Tử sắp nói đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, vội vàng lên tiếng ngắt lời: "Nơi này chắc chắn không bằng điểm tham quan, cậu đừng nói nhiều nữa." Vương Bàn Tử hiểu ý, cười toét miệng nói: "Cũng đúng, dù sao cũng không tốn tiền vé, Bàn gia ta cũng không kén chọn." Trong lúc nói chuyện, mấy người nhìn về phía tòa thành cổ ở xa.

Trước mắt họ là những cụm kiến trúc và hang động có màu sắc giống hệt như màu đất bùn.

Ngoài những ngôi chùa có kết cấu tương đối vững chắc, các ngôi nhà còn lại đa số đều đã sụp đổ, chỉ còn lại một số bức tường đất, bên ngoài có di tích của tường thành và tháp canh.

Toàn bộ vương thành được xây dựng dựa vào núi, nơi cao nhất là vương cung trên đỉnh núi, tầng giữa là chùa chiền, còn bên dưới là nhà dân và các công trình phòng thủ ngoại vi. ...

Nói thẳng ra, kết cấu này có phần tương tự với Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca, sau lưng tôi hơi ngứa, cậu gãi giúp tôi được không?" Vương Bàn Tử vừa mở miệng, Lục Vũ cũng cảm thấy vai mình hơi ngứa, lại nhìn vẻ mặt của Vương Bàn Tử, lập tức hiểu ra.

Anh suy nghĩ một lát, khẽ nói: "Cậu là do mấy ngày không tắm, bẩn thôi." Nói xong, thấy đám người Minh thúc không chú ý đến họ, Lục Vũ mới nắm chặt Mô Kim Phù, truyền âm cho Vương Bàn Tử: "Có phải chỗ dấu ấn sau vai bị ngứa không?" Vương Bàn Tử không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Ở bên kia, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng tâm linh tương thông, đều gật đầu.

Mấy người lòng dạ sáng như gương, biết rằng lần này đã tìm đúng chỗ.

Nếu không phải vậy, dấu ấn trên vai không biết bao lâu rồi không có phản ứng, sẽ không có cảm giác ngứa ngáy vào lúc này.

Hồ Bát Nhất và Lục Vũ nhìn nhau, lập tức đi đến chỗ Minh thúc, hỏi: "Di tích Cổ Cách này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu cứ tìm từng cái một cũng phải mất mấy ngày.

Minh thúc, trong tài liệu của ông, có nói cụ thể Mắt Bạc Cổ Cách ở đâu không?" Minh thúc lúc này cũng có chút phản ứng độ cao, tư duy dường như trở nên chậm chạp đi nhiều.

Mất một lúc lâu mới uể oải nói: "Không ở trong chùa, thì ở trong vương cung." Hồ Bát Nhất mặt đầy vẻ cạn lời, gọi A Đông cho Minh thúc thở ôxy, để đầu óc ông ta thông thoáng một chút.

Một lúc sau, đầu óc Minh thúc lại tỉnh táo hơn một chút, nói: "Tôi nhớ ra rồi, là ở trong chùa, hình như là... là một cái miếu Luân Hồi gì đó, đúng, đúng, chính là miếu Luân Hồi." Miếu Luân Hồi là gì, Hồ Bát Nhất và những người khác tự nhiên đều không biết.

Nhờ có Thiết Bổng Lạt Ma đi cùng, cả đội sau khi vào thành cổ, rất nhanh đã được đại lạt ma dẫn đến miếu Luân Hồi.

Đi qua một điện thờ Hộ Pháp đã đổ nát, mọi người liền đến cửa

miếu Luân Hồi.

Chương 749

Đang định vào xem, lại bị Minh thúc thở hổn hển ngăn lại, tỏ ý mình phải nghỉ lấy hơi một chút mới vào được.

Hồ Bát Nhất, Lục Vũ và những người khác chỉ có thể chờ đợi.

Hồ Bát Nhất thầm mắng Minh thúc này thật là gian xảo, ỷ mình nắm giữ manh mối trong tay mà làm mình làm mẩy, cứ như sợ minh khí bị người khác cướp mất vậy.

Mãi một lúc sau, đám người Minh thúc hít đủ ôxy, cuối cùng cũng lấy lại được hơi.

Mấy người đang định đi vào, thì nghe thấy sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng kêu a nhọn!

Mấy người vừa mới lấy lại hơi đều thót tim, vội vàng quay đầu lại!

Chỉ thấy một con chuột marmot to béo dễ thương đang đứng cách họ không xa, tò mò nhìn bọn họ.

Nhìn thấy con chuột marmot, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử đảo mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Hồ gia, món này năm đó ông ăn chưa?" Lời vừa dứt, đã nghe thấy đại lạt ma Thiết Bổng nói: "Khúc Oa không ăn được, không đánh được, cứ để nó đi là được." Ông nói vậy, nhưng A Đông, thuộc hạ của Minh thúc lại không nghĩ vậy.

A Đông cười khà khà, lẩm bẩm: "Minh thúc, hồi nhỏ con từng ăn hạn thát, chính là chuột marmot.

Con này to không nhỏ, thịt cũng nhiều dầu, không cần thêm dầu, nướng trên tấm sắt là có thể tự chiên giòn rụm, hồi nhỏ con ăn một

lần, tuyệt đối là ngon nhất!

Con còn nghe nói, ăn hạn thát có thể chống say độ cao...” “Thật sao?” Minh thúc nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, nói thẳng: “Vậy còn chờ gì nữa, mau bắt một con!” “Được thôi!” Hồ Bát Nhất và Lục Vũ liếc nhau, vội vàng bước tới ngăn lại: “Đừng gây chuyện, chuột marmot đào hang rất giỏi, đừng thấy bây giờ chỉ có một con, dưới đất không biết còn bao nhiêu con nữa đâu.” “Lỡ như kinh động con chuột marmot này, lúc đó loạn lên ngôi miếu vốn đã sắp sập này mà sập luôn thì mất nhiều hơn được.” “Làm gì mà màu mè thế, chỉ là một con chuột marmot mà cũng làm ông nói ra được cả một tràng, đúng là tài thật.” A Đông khinh thường bĩu môi, trực tiếp lướt qua Hồ Bát Nhất, định đi bắt con chuột marmot.

Vương Bàn Tử bước một bước dài, chắn trước mặt A Đông.

Thấy tình hình này, A Đông nhún vai, quay đầu nhìn ông chủ của mình: “Minh thúc, họ không cho, con cũng hết cách.” “Vậy thôi bỏ đi.” “Vâng.” A Đông đáp một tiếng, vừa định quay về, lại làm một động tác giả!

Hắn xoay người, trực tiếp vồ lấy con chuột marmot vừa béo vừa to kia.

Cú vồ này của hắn quả thực linh hoạt, một phát đã tóm được con chuột marmot!

Bị hắn tóm được, con chuột marmot lập tức hét lên một tiếng thảm thiết!

Sau tiếng hét đó, mấy người liền nghe thấy một tràng âm thanh “sột soạt”.

Ngay sau đó, lại có thêm mấy con chuột marmot từ dưới đất chui lên, lao thẳng vào người A Đông, không nói hai lời liền cắn!

A Đông đâu ngờ sẽ gặp phải cuộc tấn công đột ngột này, nhất thời hoảng loạn.

Vốn dĩ ở trên cao nguyên thể lực của hắn đã có chút không ổn, giờ bị mấy con chuột marmot vây công, lập tức bị cắn chặt, lúc này càng đau đớn la hét!

Minh thúc thấy vậy, bực bội nói: "Bỉ Đắc, đừng để nó ở đó làm mất mặt nữa." Lời ông ta vừa dứt, Bỉ Đắc Hoàng đã rút súng lục ra.

Sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, vội nói: "Không được nổ súng!" Bỉ Đắc Hoàng không biết là không nghe thấy hay là nghe thấy mà giả vờ không nghe thấy, trực tiếp nhắm vào một con chuột marmot bên cạnh, bắn một phát.

Súng lục cỡ nòng lớn không có ống giảm thanh, tiếng nổ như bom!

Trong phút chốc, mấy con chuột marmot đều bị dọa đến ngừng lại.

Nhưng ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng "rắc rắc", "rắc rắc" vang lên bên tai!

"Sắp sập rồi, chạy mau!" Không biết là ai hét lên một tiếng, mấy người đều phản ứng lại!

Ngôi miếu Luân Hồi vốn đã mục nát, dưới tiếng súng vừa rồi, cũng có thể đã kinh động đến đàn chuột marmot dưới lòng đất.

Một cây cột lớn màu đỏ ở cửa miếu Luân Hồi nghiêng ngả, ầm ầm đổ sập!

Minh thúc, Hàn Thục Na, A Hương vốn đang ngồi nghỉ trên bậc thềm đều kinh hãi, trong khoảnh khắc cuối cùng cũng phản ứng lại, dưới sự dẫn dắt của Bỉ Đắc Hoàng, nhanh chóng chạy thoát.

Về phần Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử và

Thiết Bổng Lạt Ma, vốn dĩ đã cách cửa miếu một khoảng, lúc này không hoảng không vội lùi lại mấy bước.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn ngôi miếu Luân Hồi đã bắt đầu sụp đổ, thở dài một hơi, lắc đầu, nói một câu tiếng Tạng mà không ai hiểu.

Đúng lúc này, liền nghe một tiếng "ầm" thật lớn, cả ngôi miếu Luân Hồi hoàn toàn sụp đổ.

Vô số đất vàng, đá vụn, cột lớn, đổ nát vào nhau.

Một ngôi miếu Luân Hồi đang yên đang lành, trực tiếp biến thành một đống phế tích!

"Tổ cha nhà nó!" Bàn Tử lúc đó không nhịn được, trợn mắt chửi ầm lên: "Mẹ nó chứ, để thịt che mờ mắt rồi à!" "Chỉ vì một con chuột marmot chết tiệt, mà mày gây ra động tĩnh lớn như vậy!" "Mẹ kiếp!" Hồ Bát Nhất cũng tức điên, trợn mắt mắng Bỉ Đắc Hoàng: "Tao đã bảo mày không được nổ súng, tai mày điếc à!" "Tao nổ súng đấy, mày làm gì được tao!

Mày muốn làm gì!" Bỉ Đắc Hoàng bị mắng đến tức điên, giơ tay chĩa họng súng vào Hồ Bát Nhất, cười lạnh nói: "Các người nên biết rõ thân phận của mình!

Làm việc cho ông chủ của chúng tao, không đến lượt các người..." "Nói thêm một câu nữa, cái đầu của mày cũng đừng giữ lại." Trong lúc Bỉ Đắc Hoàng còn đang uy hiếp Hồ Bát Nhất, Lục Vũ đã bước một bước, Hắc Kim Cổ Đao đã kề lên cổ Bỉ Đắc Hoàng, lạnh lùng nói: "Minh thúc, nếu thuộc hạ của ông đều làm loạn như vậy, sự hợp tác của chúng ta nên dừng lại ở đây." Trong lúc nói chuyện, tay trái Lục Vũ khẽ điểm vào cổ tay Bỉ Đắc Hoàng, trực tiếp đoạt lấy khẩu súng trong tay hắn, nhắm vào Minh thúc rồi thản nhiên nói: "Minh thúc, ông nói có phải không?" Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng không rảnh rỗi, mỗi người đều rút vũ khí

ra, trong nháy mắt khống chế được tình hình.

"Các vị, đều bình tĩnh, đều không phải cố ý, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý." Lúc này, Hàn Thục Na là người đầu tiên phản ứng lại, vội vàng khuyên giải mấy câu.

Chỉ là lúc bà ta nói chuyện, Lục Vũ lại chú ý đến người tên "A Thổ" đi cùng Minh thúc, từ đầu đến cuối đều không có biểu hiện gì khác thường.

Chương 750

Người này, cảm giác tồn tại rất thấp, nếu không chú ý, rất dễ bỏ qua hắn.

Lục Vũ âm thầm quan sát "A Thổ", luôn cảm thấy người này có chút kỳ quái, nhưng cụ thể quái ở đâu, anh cũng không nói được.

Lúc này, Minh thúc cũng phản ứng lại, vội vàng cười làm lành: "Hiểu lầm, hiểu lầm, đều là hiểu lầm." "Bỉ Đắc nó luôn sống ở Nam Dương với tôi, nghe mọi người nói chuyện có chút không hiểu." "Bỉ Đắc, còn không mau xin lỗi mọi người!" Trong lúc nói, Minh thúc lại vội vàng đi hai bước, qua vỗ vỗ vai Bỉ Đắc Hoàng, rồi lại hung hăng lườm A Đông một cái, mắng: "Chính là mày, nói năng bậy bạ, gây ra phiền phức lớn như vậy!" "Hồ lão đệ, anh xem đều là hiểu lầm, có thể bảo Lục lão đệ bỏ đồ xuống trước được không, kẻo mất hòa khí?" "Lục lão đệ cũng là mày gọi được à?" Vương Bàn Tử hoàn toàn không nể mặt Minh thúc, thẳng thừng đáp trả một câu.

Nói trắng ra, trong lòng hắn hiểu rõ, ngôi miếu Luân Hồi này rất quan trọng.

Bây giờ bị tên thuộc hạ ngu ngốc A Đông của Minh thúc làm loạn một trận, phá hủy cả ngôi miếu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc thám hiểm tiếp theo của họ!

"Thuộc hạ Bỉ Đắc của ông, nói tiếng phổ thông rất lưu loát, Minh thúc ông cũng đừng giả vờ nữa." "Các ngươi muốn ăn tươi nuốt sống chúng tôi, vậy thì hãy chuẩn bị sẵn sàng bị ăn đi." "Đến đây Minh thúc, lấy tài liệu của ông ra đi." Đã lật bài ngửa rồi, cũng chẳng còn gì để nói.

Nói trắng ra, Vương Bàn Tử đối với Minh thúc này, từ trước đến

nay vẫn có chút xem thường, luôn cảm thấy con người này có chút âm hiểm, nói chuyện cũng không thật thà.

Giống như... cái lão Dương kia vậy!

Sắc mặt Minh thúc khó coi, nhưng cũng biết mình bây giờ yếu thế, chỉ có thể nhìn Hồ Bát Nhất, lại nói: "Hồ lão đệ, lúc đầu chúng ta đã nói là cùng nhau làm việc, bây giờ vì một chút chuyện nhỏ mà làm mất hòa khí, không cần thiết." Đúng lúc ông ta đang nói, A Đông vốn không có phản ứng gì đột nhiên mặt đỏ bừng lên, thở hổn hển.

Vương Bàn Tử đang định trêu hắn một câu "chưa nói nó béo, sao đã thở rồi" thì A Đông đột nhiên phát ra một tiếng kêu nhọn không giống tiếng người!

Ngay sau đó, hắn lao thẳng về phía Vương Bàn Tử gần nhất, há miệng ra cắn!

Thấy hắn lao tới, Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, một quyền đấm thẳng vào mặt hắn, miệng chửi lớn: "Thứ gì vậy, mày còn dám cắn Bàn gia mày à!

Bàn gia ngay cả Tống tử cũng đánh không tha, còn thiếu mày một thằng sao?" A Đông đương nhiên không phải đối thủ của Vương Bàn Tử, một quyền đã bị Vương Bàn Tử đánh bay ra, ngã vào trong đống đổ nát của miếu Luân Hồi.

Nhưng ngay sau đó, A Đông lại như người không có chuyện gì đứng dậy, phủi bụi trên người, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Ánh mắt âm u, hệt như dã thú.

Lúc này, sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma thay đổi, vẻ mặt ngưng trọng: "Không ổn, hắn bị trúng thân trung ấm!" Thiết Bổng Lạt Ma vừa dứt lời, đã nghe thấy A Hương đột nhiên hét lên một tiếng!

Trên mặt cô ta là vẻ kinh hãi không thể tả, nhìn chằm chằm vào A Đông trong đống phế tích, kinh hãi kêu lên: “Cha nuôi, con sợ quá!

A Đông hắn...

A Đông hắn biến rồi, hắn không phải người!

Mấy con chuột marmot bên cạnh hắn, toàn bộ đều là... toàn bộ đều là binh lính mặc áo giáp!” A Hương ngoài việc là con gái nuôi của Minh thúc, còn là một người có khả năng tương tự như âm dương nhãn.

Trước đó Hồ Bát Nhất từng nghe Minh thúc nói, A Hương từ lúc sinh ra cho đến hai tuổi, đều sống trong một môi trường có hệ thống tuần hoàn không khí độc lập, để đảm bảo cô không bị trọc khí ô nhiễm.

Cũng không biết đây là thủ đoạn gì của bên Nam Dương, tóm lại sau đó, A Hương đặc biệt nhạy cảm với những thay đổi nhỏ của môi trường, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người khác không thấy được.

Ví dụ như có lúc Tống tử thi biến, lại ví dụ như bây giờ...

“Phải nhanh chóng làm lễ độ vong cho thân trung ấm, nếu không hắn sẽ còn hại chết những người sống ở đây.” Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma nhìn A Đông đang đứng trên đống phế tích của miếu Luân Hồi, vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Lục tiểu ca nhi, ta mạo muội, xin mượn pháp loa lớn của cậu một chút!” Trước đó khi Lục Vũ giao pháp loa cho Thiết Bổng Lạt Ma, thực ra đã có ý này.

Rốt cuộc, trong 《Ma Thổi Đèn》, A Đông vì một số lý do mà bị trúng thân trung ấm, trực tiếp dẫn đến việc đại lạt ma bị thương không nặng không nhẹ, không thể cùng họ tiếp tục cuộc thám hiểm.

Lục Vũ rất có thiện cảm với Thiết Bổng Lạt Ma, hơn nữa vị đại

lạt ma này có thể cung cấp rất nhiều sự giúp đỡ, nên trước đó đã tìm một cái cớ, để Thiết Bổng Lạt Ma cầm pháp loa.

Như vậy, lỡ có chuyện gì cũng không đến nỗi quá vội vàng, Thiết Bổng Lạt Ma cũng có thể giúp họ chống đỡ một chút!

Trong lúc nói chuyện, Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay đầu nhìn A Hương, vội nói: "Cô vừa nói có rất nhiều người mặc áo giáp phải không!" "Đúng vậy!" "Hỏng rồi!" Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, cũng không biết tại sao, đột nhiên một trận gió lạnh nổi lên, sắc trời bỗng chốc tối sầm lại!

Bầu trời u ám, tiếng pháp loa du dương, khiến cho vùng hoang dã vốn đã hoang vắng trở nên có chút âm u.

A Hương, Hàn Thục Na, hai người phụ nữ này đều sợ đến hoa dung thất sắc.

Shirley Dương cũng cảm thấy có chút không ổn, nhíu mày hỏi: "Lão Hồ, cậu nghĩ đến cái gì rồi?" Minh thúc càng thêm kinh hãi, vội vàng hỏi dồn: "Hồ lão đệ, ý cậu là gì?" Hồ Bát Nhất siết chặt thanh đao Tân Đình Hầu trong tay, nhìn chằm chằm vào đống phế tích của miếu Luân Hồi cách đó không xa, trầm giọng nói: "Triều Minh từng thiết lập Ô Tư Tạng Đô Ty ở Tạng Địa, thống lĩnh Tạng Địa...

Vĩnh Lạc oán niệm, đệ ngũ thế Khúc Bối Tạng Bặc của phái Cát Mã thuộc Thích giáo ứng chiếu của triều đình nhà Minh, vào Nam Kinh triều kiến, tại chùa Linh Cốc vì vợ chồng Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương truy tiến minh phúc, Thành Tổ ban cho danh hiệu Như Lai Đại Bảo Pháp Vương, bèn đổi tên thành Đắc Ngân Hiệp Ba." "Không phải, Lão Hồ ông định nói gì thì nói nhanh lên, tôi cảm giác có gì đó không ổn." Vương Bàn Tử không nhịn được thúc giục một câu.

Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Đừng vội, nghe tôi nói...

Lúc Đại Bảo Pháp Vương trở về Tạng Địa, triều đình đã cử một đội quân hộ tống pháp vương." "Nghe nói vào một buổi chiều nọ khi tiến vào Tạng Địa, Đại Pháp Vương đã nhìn thấy rất nhiều 'Khúc Oa', tức là chuột marmot.

Lúc đó, Đại Pháp Vương đã dặn dò tướng lĩnh thống lĩnh quân Minh, khi đi ngủ vào ban đêm, tất cả mọi người phải quay đầu về phía tây, chân hướng về phía đông, ngụ ý có thể nhanh chóng trở về Thăng Long." "Vị tướng lĩnh đó không coi là chuyện gì to tát, nhưng nghĩ đến việc phải nể mặt Đại Pháp Vương, nên vẫn truyền lệnh xuống." "Một số người nghe theo lời khuyên của Đại Pháp Vương, một số người lại không để tâm." "Nghe nói đêm đó, khi đại quân đang say ngủ, Đại Pháp Vương đã làm phép, khiến tất cả các tướng sĩ nhà Minh đầu hướng tây, chân hướng đông đều trở về Thăng Long trong một đêm.

Những người không tuân theo lời khuyên của pháp vương thì bị mắc kẹt nơi hoang dã, không tìm thấy lối ra, không tìm thấy thảo nguyên, biến thành hạn thát..." Đợi Hồ Bát Nhất nói xong, Cách Mã quân y vẫn luôn đi theo đoàn mà không nói nhiều lúc này mới gật đầu: "Tôi cũng từng nghe qua chuyện này, nghe nói lúc đó Đại Pháp Vương phát hiện ra Ma Quốc có ý đồ bất chính, chỉ có thể dùng cách này để đưa các tướng sĩ nhà Minh đi, những người không đi được thì bị Ma Quốc nguyền rủa, mãi mãi ở lại nơi hoang dã, trở thành 'Khúc Oa'..." Hai người nói đều là truyền thuyết, cũng không khác biệt lắm.

Quan trọng là, cả hai đều nói đến một điểm mấu chốt, đó là chuột marmot chính là do đám binh lính triều Minh biến thành!

"A!

Chương 751

Chúng đến rồi!" A Hương đột nhiên hét lên, liền thấy A Đông đột nhiên cử động, dẫn theo một đám lớn chuột marmot, lao thẳng về phía họ!

Bỉ Đắc Hoàng bảo vệ Minh thúc và những người khác sau lưng, một tay cầm dao găm liên tục chém ngã lũ chuột marmot.

Về phần A Đông, hắn lao thẳng về phía Vương Bàn Tử.

Lục Vũ một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, múa một đường đao hoa, chém ngã mấy con chuột marmot, thuận tiện quan sát "A Thổ" vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Trong tầm mắt, mấy con chuột marmot lao về phía "A Thổ", nhưng ngay khoảnh khắc chạm vào người A Thổ, chúng lại như phát điên mà chạy trốn, không dám dừng lại!

"Quả nhiên có gian trá!" Lục Vũ vừa thấy dáng vẻ của "A Thổ", lập tức quyết định phải thử dò xét A Thổ, trong lòng khẽ động, sống đao Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đập vào người A Đông đang đánh qua đánh lại với Vương Bàn Tử, trực tiếp đánh hắn bay về phía "A Thổ"!

A Đông đâm sầm vào A Thổ, hắn đã mất hết ý thức, đè lên A Thổ, cúi đầu, há to miệng cắn vào cổ họng "A Thổ".

Nhưng đúng lúc này, "A Thổ" đột nhiên động!

Hắn chỉ nắm lấy cánh tay A Đông dùng sức giật một cái, lại giống như một con đại tống tử, một phát đã giật đứt cánh tay A Đông!

Do hành động của Lục Vũ, ánh mắt của mấy người đều dõi theo A Đông, nhìn thấy biểu hiện của "A Thổ", không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Không chỉ họ bị biểu hiện của "A Thổ" dọa sợ, mà cả những con chuột marmot thân trung ấm đang vây công họ cũng bị cú này dọa cho chạy tán loạn, không còn vây công mọi người nữa.

A Đông bị A Thổ xé đứt một cánh tay ngã xuống đất bên cạnh "A Thổ", máu tươi đỏ thẫm chảy ra, rất nhiều vương lên người hắn, càng thêm hung tợn!

Lục Vũ nhìn "A Thổ", "A Thổ" cũng đang nhìn Lục Vũ.

Hai người đối mặt nhau, A Hương không biết đã nhìn thấy gì, đột nhiên hét lên một tiếng, cả người run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch, ngay cả đứng cũng không vững!

Lúc này, Vương Bàn Tử dùng gậy đánh bay một con chuột marmot đang lao về phía mình, rồi liếc nhìn A Thổ, lại nhìn chằm chằm vào đám người Minh thúc đang kinh hãi nói: "Hay lắm, giấu kỹ thật đấy.

Không khoe khoang, cứ thế đi theo trong đoàn, ý gì đây, định ra tay sau lưng à?" Sắc mặt Minh thúc và mấy người khác trắng bệch, lúc này đều không biết nói gì.

A Thổ quay đầu, lạnh lùng liếc Vương Bàn Tử một cái, đang định mở miệng thì nghe thấy trong đống phế tích "miếu Luân Hồi" sau lưng phát ra tiếng "cạch cạch", "cạch cạch"!

Ngay sau đó, lại truyền ra một trận tiếng kêu quái dị "lộc cộc".

A Thổ vốn đã chuẩn bị ra tay, nhưng nghe thấy âm thanh này, cơ mặt ở khóe mắt không tự chủ được giật giật hai cái, sau đó làm ra một hành động khiến mấy người cảm thấy khó tin.

Hắn đột nhiên phát ra một tiếng gầm lớn như dã thú, ngay sau đó, co giò chạy như điên về hướng ngược lại với miếu Luân Hồi.

Vương Bàn Tử bị hành động của A Thổ làm cho kinh ngạc, ngẩn ra một lúc rồi hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca, đây là tình huống gì vậy?" "Vừa

rồi là thi ngữ sao?" Không đợi Lục Vũ mở miệng, Hồ Bát Nhất cũng nhỏ giọng hỏi một câu, vừa cảnh giác với đống phế tích cách đó không xa, vừa nhìn chằm chằm đám người Minh thúc.

Trong lúc nói chuyện, tiếng "lộc cộc" trong phế tích miếu Luân Hồi càng thêm dữ dội, những con chuột marmot lúc này đã không biết chạy đi đâu hết.

Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Không phải thi ngữ." Nói rồi, trong lòng anh không khỏi nghĩ đến một khả năng.

Trong 《Ma Thổi Đèn》, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử từng gặp phải Thực Tội Ba Lỗ trong phế tích của Luân Hồi Tông.

Âm thanh này, rất có thể là do Thực Tội Ba Lỗ gây ra.

Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma thở hổn hển nói: "Âm thanh này, là âm thanh đến từ địa ngục!" Lời vừa dứt, đã thấy một con quái vật lông trắng từ trong đống phế tích thò đầu ra, nhìn bọn họ một cái, rồi lại rụt vào trong phế tích.

"Luân Hồi Tông có một loại Thực Tội Ba Lỗ, chuyên dùng để trừng trị tội nhân.

Không ngờ, Luân Hồi Tông đã biến mất không biết bao nhiêu năm, Thực Tội Ba Lỗ lại vẫn còn sống..." Lúc đại lạt ma nói chuyện, xung quanh yên tĩnh lạ thường, ngay cả tiếng kêu quái dị "lộc cộc" cũng ngừng lại, phảng phất như đang cho ông thời gian để nói.

Đợi đến khi ông nói xong, Vương Bàn Tử lập tức hỏi dồn: "Thực Tội Ba Lỗ là cái gì?

Đại Tống tử?

Tiểu Tống tử?" Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào đống phế tích cách đó không xa, khẽ nói: "Đầu mèo, có đuôi, thân người, giống như ác quỷ màu trắng, tính tình hung bạo, thích giết chóc, ăn thịt người."

“Vãi chưởng?” Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng, rồi nói: “Nói như vậy thì đúng là một thứ lợi hại.” Một câu nói xong, ánh mắt hắn lập tức chuyển sang Minh thúc, nheo mắt nói: “Minh thúc, được đấy, ông tính toán sâu xa thật đấy!

Ông định làm gì chúng tôi?” Vương Bàn Tử một câu còn chưa nói xong, Minh thúc đã mặt mày đưa đám vội nói: “Bàn gia ngài đừng có trêu tôi nữa, tôi thật sự không biết chuyện gì xảy ra cả!

Mọi người giúp một tay, sau này chúng ta dễ thương lượng!” Minh thúc cũng là người biết mềm mỏng khi cần.

Bây giờ A Thổ không hiểu sao lại chạy mất, A Đông thì chết, bên ông ta ngoài Bỉ Đắc Hoàng còn chút sức chiến đấu, còn lại bất kể là chính ông ta, Hàn Thục Na hay A Hương, đều không đủ cho Lục Vũ và những người khác đánh một trận...

“A Thổ rốt cuộc là chuyện gì?” Nghe tiếng kêu quái dị trong đống phế tích giảm dần, Lục Vũ cũng không vội, trực tiếp nêu ra nghi vấn của mình.

So với những người khác, điều khiến anh để ý nhất chính là A Thổ.

“A Thổ?

A Thổ hắn là, là...” “Là cái gì?” “Là...” “Ông có thể không nói, nhưng tôi đề nghị ông mở to mắt ra mà nhìn, Thực Tội Ba Lỗ không thể nào chỉ nhìn một cái là thôi đâu.” Nghe lời Lục Vũ, mấy người Minh thúc theo bản năng trợn to mắt, chỉ thấy gạch đá đất vàng trên đống phế tích đang động đậy phập phồng.

Cảnh tượng này dọa mấy người họ mềm cả chân, mắt như muốn lồi ra!

Hàn Thục Na cuối cùng không nhịn được, vội nói: “A Thổ là

người của Cửu Đức Khảo giới thiệu!" Cửu Đức Khảo!

Chương 752

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi.

Đang định nói thêm câu gì đó, thì nghe thấy một tiếng "bụp" trầm đục, con Thực Tội Ba Lỗ đã phập phồng trong đống phế tích nửa ngày, lúc này cuối cùng cũng nhảy ra!

Một con quái vật toàn thân lông trắng, hoàn chỉnh xuất hiện trước mắt họ!

Quái vật to gần bằng người, toàn thân lông trắng, một cái đuôi dài thon, đầu mèo.

Mọi thứ đều không khác mấy so với mô tả trong 《Ma Thổi Đèn》.

Điều duy nhất khác biệt là...

Thực Tội Ba Lỗ có một khuôn mặt người!

Minh thúc, Hàn Thục Na, Bỉ Đắc Hoàng và mấy người khác vừa nhìn thấy, sắc mặt liền thay đổi.

Hàn Thục Na càng đứng không vững, chỉ có thể miễn cưỡng đứng nhờ Minh thúc dìu.

Và lúc này, Shirley Dương đột nhiên kinh hãi hét lên, không thể tin được nhìn chằm chằm vào Thực Tội Ba Lỗ, thậm chí không nói được một câu hoàn chỉnh: "Anh, anh, anh..." "Thực Tội Ba Lỗ!" Thiết Bổng Lạt Ma nhìn chằm chằm vào con quái vật lông trắng, tay nâng pháp loa, thành kính niệm kinh, vẻ mặt vô cùng trang nghiêm.

Lúc này, A Hương cũng lại hét lên kinh hãi: "Trời ơi, cha nuôi, nó, nó, sau lưng nó có một người, mặt giống hệt nó, nhưng toàn thân là máu..." Lời cô ta vừa dứt, Shirley Dương đột nhiên đi về phía Thực

Tội Ba Lỗ, miệng khẽ nỉ non: “Ba, con đến đón ba về nhà...” Lục Vũ, Hồ Bát Nhất và mấy người đứng gần, nghe thấy lời này sắc mặt đều thay đổi.

Lục Vũ liếc nhìn khuôn mặt của Thực Tội Ba Lỗ, rồi lại nhìn khuôn mặt của Shirley Dương, trông quả thực có vài phần tương tự.

Trong lòng anh bỗng nghĩ đến một khả năng!

Người cha mất tích không biết đi đâu của Shirley Dương, Dương Huyền Uy, rất có khả năng liên quan đến con Thực Tội Ba Lỗ này!

Thứ A Hương nhìn thấy, rất có thể là hồn ma của Dương Huyền Uy!

Hồ Bát Nhất thấy Shirley Dương như bị trúng tà, ngẩn ngơ đi về phía Thực Tội Ba Lỗ, vội vàng đưa tay ngăn lại.

Lúc này, Shirley Dương đã nước mắt lưng tròng!

Một bên, Vương Bàn Tử siết chặt cây pháp côn trong tay, trầm giọng nói: “Tiểu ca, để tôi đi xử nó?” “Đừng vội, đừng vội.” Quân y Cách Mã lúc này đột nhiên lên tiếng: “Các người nhìn mặt nó xem, nó rất đau khổ, rất giãy giụa.

Lúc này không thể kinh động nó...” Mấy người nhìn kỹ, biểu cảm trên mặt Thực Tội Ba Lỗ, quả thực có chút đau khổ, giãy giụa.

Hơn nữa, sau khi nó chui ra, vẫn luôn không tấn công họ, chỉ đứng ở đó.

Cảm giác này, ít nhiều có chút kỳ lạ.

Đúng lúc này, Bỉ Đắc Hoàng bên phía Minh thúc đột nhiên cười lạnh một tiếng, lên tiếng nói: “Nhìn thấy Tống tử không ra tay, lẽ nào đợi Tống tử động thủ với chúng ta sao!

Vừa rồi cô gái kia nói gì, tại sao cô ta khóc, các người tốt nhất nên

giải thích, nếu không...” “Mày muốn làm gì?” Lục Vũ quay đầu liếc nhìn Bỉ Đắc Hoàng mặt đầy vẻ cười lạnh, thản nhiên nói: “Bây giờ câm miệng, nói thêm một câu nhảm nhí nữa tao sẽ tiễn mày đi.” “Mày...” “Câm miệng!” Bỉ Đắc Hoàng còn muốn cứng rắn, nhưng Minh thúc không dám gây chuyện với Lục Vũ và những người khác vào lúc này, vội vàng quát một tiếng, cẩn thận đề phòng, lại không để lại dấu vết nắm chặt khẩu súng lục nhỏ mà mình luôn giấu, để phòng khi cần.

Lục Vũ nhíu mày, nhìn con Thực Tội Ba Lỗ đang đứng im không động cách đó không xa, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trong lòng khẽ động, lấy ra “Bình Du Long Quy Nhất”.

Sau khi âm thầm thúc đẩy, một đạo hồn thể từ cơ thể Thực Tội Ba Lỗ bay ra, trực tiếp chui vào trong “Bình Du Long Quy Nhất”.

A Hương nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh hô một tiếng, không thể tin được nhìn Lục Vũ.

Và lúc này, Thực Tội Ba Lỗ đột nhiên ngã xuống đất, không có bất kỳ động tác nào.

Minh thúc và những người khác tuy không hiểu chuyện gì, nhưng cũng cảm thấy bớt căng thẳng hơn.

Nhưng, chưa kịp thở phào một hơi, đã nghe thấy một tiếng hét nhọn, Thực Tội Ba Lỗ đột nhiên đứng bật dậy!

Hơn nữa, không phải một con!

Trong nháy mắt, có bốn năm con Thực Tội Ba Lỗ từ trong đống phế tích chui ra!

Dưới bầu trời u ám, nhiệt độ xung quanh dường như đã giảm đi rất nhiều.

Bỉ Đắc Hoàng, Minh thúc, những người trước đó còn muốn nói

nhảm mấy câu, lúc này đều không dám động đậy.

Về phần A Hương, càng sợ đến nhắm chặt hai mắt, run lẩy bẩy...

Không chỉ họ, ngay cả Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Cách Mã cũng bị cảnh này dọa cho giật mình.

Chỉ có đại lạt ma và Cách Mã đang âm thầm niệm kinh, tâm không vướng bận, dường như không cảm thấy bất ngờ trước những gì xảy ra.

"Sắp đến rồi." Cách Mã đột nhiên lên tiếng, siết chặt con dao găm của mình, toàn thân cảnh giác nhìn chằm chằm vào Thực Tội Ba Lỗ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Lời Cách Mã vừa dứt, Thực Tội Ba Lỗ đã động!

Những con quái vật này dường như cũng biết đạo lý "chọn quả hồng mềm mà bóp", bốn chi dùng sức đạp mạnh xuống đất, lao thẳng về phía đám người Minh thúc.

Chương 753

"A!" "Cứu mạng a!" "Hồ lão đệ!" Phải nói là ở nơi khác, Lục Vũ, Hồ Bát Nhất chưa chắc đã cứu họ, nhưng cuộn kinh quyển cất giấu manh mối đang ở trong tay Minh thúc, lỡ như bị hủy, không tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp, chuyện sau này làm sao lo?

Minh thúc dường như cũng hiểu ra điểm này, thấy Bỉ Đắc Hoàng và một con Thực Tội Ba Lỗ đang đánh nhau, lập tức gào thét: "Cứu mạng, cứu mạng, giải quyết chúng nó đi, tôi sẽ đưa kinh quyển cho các người ngay!" "Kinh quyển đưa trước." Lục Vũ bước một bước, đã đến bên cạnh Minh thúc.

Một con Thực Tội Ba Lỗ lao tới, Lục Vũ vung đao, chém bay con quái vật lông trắng sang một bên.

Đúng lúc anh nói chuyện, mấy con Thực Tội Ba Lỗ khác cũng lao tới.

Vương Bàn Tử đi ngay bên cạnh Lục Vũ, lúc này vung gậy hai cái, đánh lui hai con Thực Tội Ba Lỗ mấy bước.

Thực Tội Ba Lỗ dường như có chút sợ hãi, không dám tiến lên nữa, từ từ lùi về phía đống phế tích.

Lúc đầu nhìn thấy Thực Tội Ba Lỗ, Vương Bàn Tử còn có chút hoảng.

Nhưng sau mấy gậy, phát hiện Thực Tội Ba Lỗ cũng chỉ có vậy, lập tức quay đầu liếc Minh thúc một cái, nói: "Minh thúc, kinh quyển không đưa qua, không hợp lý lắm nhỉ?" "Hợp lý hay không cũng không phải một tên béo như mày có tư cách nói." Trong lúc Vương Bàn Tử và Thực Tội Ba Lỗ đại chiến, Bỉ Đắc Hoàng lặng lẽ lùi lại mấy bước, đứng sau lưng Shirley Dương, dùng súng chỉa vào họ,

lạnh lùng uy hiếp: “Có chuyện gì...” Chưa đợi hắn nói xong, Lục Vũ lạnh lùng liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Tiểu nhân quả nhiên là tiểu nhân, tao không tin mày...” Vốn dĩ, anh đã nghĩ xong lời thoại.

Nhưng thấy quân y Cách Mã đã tiếp cận Bỉ Đắc Hoàng, anh chỉ lắc đầu, đổi giọng: “Mày không sợ tao giết ông chủ của mày sao?” “Không...” Bỉ Đắc Hoàng còn muốn nói thêm câu gì đó, thì cảm thấy sau lưng, ngay vị trí trái tim nhói lên một cơn đau thấu xương.

Giây tiếp theo, liền không còn biết gì nữa...

Cách Mã hận thù liếc nhìn Bỉ Đắc Hoàng ngã xuống đất, tức giận nói: “Đại địch trước mắt, còn dám nội loạn, tao ghét nhất loại gián điệp như mày!” Sau khi kết liễu Bỉ Đắc Hoàng, mấy người lại nhìn những con Thực Tội Ba Lỗ lông trắng.

Chỉ thấy từng con Thực Tội Ba Lỗ như uống say, loạng choạng, ngã xuống, không còn có thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho họ nữa.

Đúng lúc mấy người đang ngơ ngác không hiểu, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh Thiết Bổng Lạt Ma vẫn đang âm thầm niệm kinh, nhỏ giọng nói: “Đại sư, vất vả cho ngài rồi.” Sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma trắng bệch, nhưng trong mắt vẫn có niềm vui không thể tả, cười nói: “Có thể siêu độ oán niệm của Thực Tội Ba Lỗ, thực sự là nhờ công của đại pháp loa, đây thực sự là một công đức lớn.” Thực Tội Ba Lỗ, vốn là do oán niệm của con người mà sinh ra.

Trước đó Vương Bàn Tử có thể dễ dàng đánh bay Thực Tội Ba Lỗ, cũng là vì Thiết Bổng Lạt Ma không ngừng tụng kinh siêu độ.

Nếu không, mấy con Thực Tội Ba Lỗ này, vẫn sẽ mang đến cho họ không ít phiền phức.

Lục Vũ lại cảm ơn Thiết Bổng Lạt Ma một lần nữa, rồi đi đến bên cạnh Minh thúc, nói: “Kinh quyển đâu?” Minh thúc lúc này đã sợ

ngây người, nhưng cũng biết thuộc hạ và vệ sĩ của mình đều đã tiêu đời, bây giờ chính là cá nằm trên thớt, lập tức lấy kinh quyển ra, giao cho Lục Vũ.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, cũng không hiểu nội dung loằng ngoằng trên đó, trực tiếp giao cho Hồ Bát Nhất.

Thêm nữa, trong 《Ma Thổi Đèn》, kinh quyển cần phải đối chiếu với bức bích họa 'Mắt Bạc Cổ Cách' trong miếu Luân Hồi mới có thể xác định được vị trí cụ thể.

Lúc này, Minh thúc quay đầu liếc nhìn đống phế tích giống như "miếu Luân Hồi", nghĩ đến việc sửa chữa lại mối quan hệ hai bên, nhỏ giọng giải thích.

"Kinh quyển này là do một đội thám hiểm nước ngoài khai quật được từ một động kinh ở Côn Luân Tạng Địa vào những năm 20-30 của thế kỷ trước." "Lúc đầu họ cũng không để ý, chỉ để trong tầng hầm của bảo tàng, sau này một người quản lý rất có nghiên cứu về tôn giáo, vô tình phát hiện ra cuốn kinh này, bắt đầu thử giải mã." "Mãi đến mấy năm gần đây, cùng với việc tích lũy tài liệu, mới phân tích ra rằng trong cuốn kinh này, rất có thể ghi lại thông tin về một tòa Cửu Tầng Yêu Tháp.

Tòa yêu tháp đó chính là một ngôi mộ, bên trong phong ấn thi thể thủy tinh của tà thần mà Ma Quốc sùng bái, cũng chính là mục tiêu của tôi lần này." "Thông tin về Cửu Tầng Yêu Tháp, đều là truyền miệng, tôi cũng chỉ nghe người khác nói rất nhiều..." Minh thúc vẫn giấu giếm chút mưu mẹo của mình, muốn dùng câu nói cuối cùng này để bảo toàn mạng sống của họ.

Rốt cuộc, chỗ dựa lớn nhất của ông ta là kinh quyển cũng không còn, hai thuộc hạ cũng đã chết, cứ tiếp tục thế này, thật sự không còn gì để chơi nữa...

Lục Vũ cũng không để ý đến lời của Minh thúc, chỉ thản nhiên nói: "Minh thúc, không nói nhiều, cứ thế nào thì thế ấy đi." "Vâng, vâng, vâng." Minh thúc liên tục gật đầu, biết mình đã giữ được một mạng, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, lắc đầu: "Tiểu ca, trên kinh quyển có bản đồ cương vực Ma Quốc, nhưng những sông núi này đều dùng dã thú, hoặc thần linh để đánh dấu, khác biệt quá lớn so với bản đồ thông thường, hơn nữa niên đại xa xưa, tên gọi và ý nghĩa tượng trưng của rất nhiều dãy núi, hệ thống sông ngòi đến nay đã thay đổi, khó mà xác nhận được." "Cũng không biết Mắt Bạc Cổ Cách trông như thế nào, lần này e là mò kim đáy bể..." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất dừng lại, cười khổ nói: "Tổ của long mạch thiên hạ là Côn Luân, không ngờ lần này ta lại phải thực hiện một lần tầm long điểm huyệt ngay tại tổ của long mạch." Lời này nói thì dễ, nhưng làm thì... thực sự vô cùng khó.

Côn Luân ở Tạng Địa, khắp nơi đều là long mạch, muốn tìm được Phượng Hoàng Thần Cung bí ẩn, không khác gì mò kim đáy bể!

Sắc mặt Minh thúc cũng khó coi đi nhiều.

Lần này, tất cả hy vọng của ông ta đều đặt vào thi thể thủy tinh băng xuyên, nhưng nghe ý của Hồ Bát Nhất bây giờ, đừng nói là vào Cửu Tầng Yêu Tháp vác xác, có tìm được hay không cũng là một vấn đề.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, đang định hỏi Hồ Bát Nhất một câu liệu có thể dựa vào ký ức để tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp mà cậu từng đến hay không, thì đột nhiên nghe thấy tiếng "sột soạt".

Ngay sau đó, liền nghe thấy một giọng nói có chút cứng ngắc từ cách đó không xa truyền đến: "Chém tao một đao, lẽ nào cứ thế cho qua?" Mấy người quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh ngạc!

Chỉ thấy Bỉ Đắc Hoàng vốn nên chết không thể chết hơn lúc này lại đứng dậy, phủi bụi trên người, lạnh lùng nhìn mấy người.

Ánh mắt lạnh như băng, không giống con người!

"Toang rồi!" Thiết Bổng Lạt Ma lập tức phản ứng lại.

Trước đó chỉ lo đối phó với đám "Thực tội ba lỗ" kia mà quên mất bên cạnh còn có bao nhiêu trung âm thân đang chờ đợi!

Peter Hoàng chắc chắn đã bị trung âm thân nhập vào!

Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma đã không còn sức lực để niệm kinh siêu độ cho trung âm thân nữa, chỉ có thể liều mạng đứng chắn trước mặt mọi người, đối diện trực tiếp với Peter Hoàng đã bị "trung âm thân" nhập vào!

Peter Hoàng bị trung âm thân nhập hoàn toàn khác với tình huống của Đông Tử trước đây, không những có thể nói chuyện mà trên mặt còn nở một nụ cười kỳ quái.

"Đại lạt ma, ta phải cảm ơn ngươi đấy!" Sau một câu nói với giọng điệu kỳ dị, Peter Hoàng liền lao về phía đại lạt ma!

Không đợi Thiết Bổng Lạt Ma kịp phản ứng, Peter Hoàng đã vồ đến trước mặt, một tay tóm lấy cổ tay của đại lạt ma.

Nhưng ngay khi Peter Hoàng định thực hiện động tác tiếp theo, cơ thể hắn đột nhiên cứng đờ, không thể cử động được nữa.

Chương 754

Không chỉ hắn không cử động được, mà cả đám chuột đất vốn ẩn nấp dưới đất chờ thời cơ cũng lần lượt chui ra khỏi hang, xếp thành hàng ngay ngắn.

Lục Vũ tay nâng một phương ấn nhỏ, từ từ đi đến bên cạnh Thiết Bổng Lạt Ma.

Phương ấn nhỏ trong tay chính là Quỷ Tỳ!

Cho dù trung âm thân của Peter Hoàng có lợi hại đến đâu, thì xét cho cùng, nguồn gốc của những âm thân này đều là đám quân sĩ nhà Minh mà Hồ Bát Nhất và Cách Mã đã nhắc đến.

Xét tận gốc rễ, những kẻ này đều là âm binh.

Quỷ Tỳ, ngoài việc là chìa khóa của Thanh Đồng Môn, công hiệu lớn nhất chính là thống lĩnh âm binh!

Lúc này, việc khống chế đám trung âm thân này quả thực dễ như trở bàn tay.

Sau khi chế ngự được Peter Hoàng và một đám oán quỷ, Lục Vũ quay đầu nhìn Thiết Bổng đại lạt ma, thong thả nói: "Đại sư đừng vội, hãy nghỉ một hơi, lát nữa siêu độ cho bọn họ là được." Nghe xong, Thiết Bổng Lạt Ma gật đầu lia lịa, chỉ nghỉ lấy một hơi rồi lại cầm đại pháp loa lên, bắt đầu tụng kinh siêu độ.

Có lẽ vì sự tồn tại của Quỷ Tỳ, tất cả các trung âm thân đều không thể động đậy hay phản kháng, nên đại lạt ma siêu độ cho bọn họ rất dễ dàng.

Lục Vũ quan sát, thấy không có vấn đề gì quá lớn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lão Hồ, trước đây cậu nói Phượng Hoàng Thần

Cung thật sự không có chút manh mối nào sao?" Hồ Bát Nhất nhìn những trung âm thân lần lượt biến mất trước mắt, nhất thời không nghe thấy lời Lục Vũ nói.

Mãi đến khi Lục Vũ gọi hai tiếng, xung quanh cũng không có dị thường gì xảy ra, anh mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, cười khổ nói: "Nếu nhìn thấy bích họa, có lẽ còn nghĩ ra được vài manh mối." "Dù sao, bản đồ cương vực này cũng chỉ là bản đồ cương vực, không hề đánh dấu vị trí Cửu Tầng Yêu Tháp." "Tôi nghĩ vị trí Cửu Tầng Yêu Tháp, có lẽ là ở 'Cổ Cách Ngân Nhãn'..." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất lại thở dài một tiếng, trong lòng vô cùng phiền não.

Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Minh Thúc, đang định mở miệng thì Shirley Dương đột nhiên phản ứng lại, kinh hãi kêu lên: "Ba!" Nói rồi, cô quay phắt lại, trừng mắt nhìn Lục Vũ, hét lớn: "Ba tôi đâu!" "Tôi vừa mới nhìn thấy hồn phách của ông ấy!" "Đi đâu rồi!" "Anh đã làm gì!" "Trả ông ấy lại cho tôi!" Shirley Dương như phát điên, gào thét với Lục Vũ.

Chỉ là cô vừa định nói thì đàn bò yak đang đợi ở không xa đột nhiên náo loạn.

Cách Mã vội vàng nói: "Bò yak cảnh báo, sắp có gió lớn rồi, không thể ở lại đây được." Đang nói thì người dẫn đường Vượng Đôi đang đợi họ ở xa cũng chạy tới, vẻ mặt căng thẳng nhắc nhở họ mau đi.

Lúc này quả thật không phải lúc để chậm trễ, nhất là khi trời đã về chiều, nếu còn ở lại không biết sẽ còn bao nhiêu nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất vội vàng khuyên Shirley Dương mấy câu, khiến cô miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Mọi người nhanh chóng rời khỏi di tích Cổ Cách, xuống sườn núi để tránh gió lạnh.

Mọi người chạy xuống sườn núi, chưa kịp đợi bao lâu thì đã nghe tiếng gió bắc gào thét ập đến.

Gió lớn nổi lên, cát bay mù mịt!

Cảnh tượng này tuy không thể so với bão cát mà họ từng thấy ở sa mạc Tây Vực, nhưng cơn gió gào thét vẫn khiến di tích Cổ Cách vốn đã xiêu vẹo lại càng thêm tiêu điều.

Không biết bao nhiêu bức tường đất đã bị thổi đổ.

Vượng Đôi và mấy người chăn gia súc chỉ huy đàn bò yak vây thành một vòng tròn để chống lại gió lớn.

Dù vậy, họ cũng không thể nhóm lửa, thậm chí ngoài tiếng gió ra không nghe thấy âm thanh nào khác.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng gió bắc gào thét cuối cùng cũng nhỏ lại một chút.

Shirley Dương lập tức đứng dậy, hét về phía Lục Vũ: "Lục tiên sinh, cha tôi đâu!

Tôi biết anh đã thu ông ấy lại rồi, ông ấy ở đâu!

Anh cho tôi gặp ông ấy đi!" "Cô bình tĩnh một chút." Lục Vũ lắc đầu, khẽ thở dài.

Hồn phách của cha Shirley Dương, Dương Huyền Uy, quả thực trước đó đã quấn lấy đám Thực tội ba lỗ, và cũng bị anh dùng Du Long Quy Y Bình thu lại.

Chỉ tiếc là...

"Ông ấy ở đây không biết đã bao lâu, chấp niệm đã không còn, oán niệm cũng không tồn tại, chỉ muốn siêu thoát, cho nên ông ấy đã chuyển thế rồi..." Trong lòng Lục Vũ cũng có chút tiếc nuối.

Dù sao thì, anh vốn còn định hỏi Dương Huyền Uy một vài

chuyện.

Nào ngờ sau khi vào "Du Long Quy Y Bình", chẳng bao lâu sau đã được siêu độ.

Có thể tưởng tượng được, những năm tháng ở trong di tích này, ông ấy đã phải trải qua đau khổ đến nhường nào?

Nghe Lục Vũ kể lại chuyện đã xảy ra, Shirley Dương ngây như phỗng, ngồi đờ đẫn ở đó, nước mắt lã chã rơi xuống, một câu cũng không nói nên lời.

"Không được, tôi phải đi xem!" Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Shirley Dương đột nhiên đứng dậy, cũng không lau vết nước mắt trên mặt, định đi thẳng vào di tích Cổ Cách đang bị bão cát bao trùm.

"Shirley, em bình tĩnh một chút." Hồ Bát Nhất vội vàng kéo cô lại, sợ cô trong lúc kích động chạy vào phế tích thành cổ, lại gây ra thêm phiền phức khác, rồi lại khuyên nhủ: "Anh biết em muốn làm gì, nhưng bây giờ gió cát lớn như vậy, có qua đó cũng không tìm được thứ gì đâu." "Em đợi một chút, đợi gió cát nhỏ lại, chúng ta cùng đi!" Shirley Dương không chút do dự, ánh mắt vẫn nhìn về phía phế tích xa xôi, vô cảm nói: "Tôi nhất định phải đưa ông ấy về, ông ấy nhất định là vì..." "Em bình tĩnh lại đi!" Hồ Bát Nhất giữ chặt cô, nói gì cũng không cho cô đi vào trong gió cát lúc này.

Nói qua nói lại, Shirley Dương cũng không giãy giụa nữa, ngây ngô để Hồ Bát Nhất ôm vào lòng, không có biểu cảm gì.

Không biết đã qua bao lâu, cơn gió lớn vẫn thổi cuối cùng cũng yếu đi.

Một vầng trăng sáng treo trên cao, ánh trăng lạnh lẽo chiếu rọi di tích thành cổ xa xa.

"Chắc là đi được rồi." Shirley Dương lúc này có chút ngây ngô nói

một câu, Hồ Bát Nhất gật đầu: “Anh đi cùng em.” “Cùng đi đi.” Lục Vũ lên tiếng: “Hai người các cậu cũng không tìm được gì đâu.” “Đúng đúng, lỡ đâu lại chui ra một con tống tử gì đó...” Vương Bàn Tử vừa nói được nửa câu đã bị Hồ Bát Nhất lườm một cái, thấp giọng nhắc nhở: “Đừng nói bậy!” Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, di hài của cha Shirley Dương rất có thể đang ở trong khu phế tích này, nói “tống tử” chẳng phải là gộp cả cha cô vào rồi sao.

Chương 755

Lúc này, Minh Thúc lên tiếng: “Chúng tôi không đi nữa, chúng tôi mệt quá rồi, nghỉ một chút.” “Minh Thúc, tên của ông có chữ Minh, sao lại không minh sự lý như vậy chứ, hả?” Vương Bàn Tử liếc Minh Thúc một cái, nói thẳng: “Hai đứa thủ hạ của ông là cái thá gì?

Ông nghĩ Bàn gia tôi có thể yên tâm để ông ở lại đây canh giữ sao?” “Này mấy ông, đừng nói nhảm nữa, cùng đi.” “Chuyện này...

được thôi.” Minh Thúc không tiện nói gì khác, chỉ có thể nghiến răng, cứng rắn đi theo, dẫn theo vợ là Hàn Thục Na và con gái nuôi A Hương, cùng đám người Lục Vũ tiến vào di tích thành cổ.

Ban ngày họ đã đi qua con đường này, nhưng trận gió lớn trước đó lại để lại không biết bao nhiêu vết sẹo trong thành cổ.

Đi trên đường, chỉ nghe tiếng chân giẫm lên cát đá “cạch cạch”, “cạch cạch” không ngừng vang lên, nghe mà da đầu tê dại.

May mà trên đường đi ngoài những âm thanh kỳ quái ra cũng không có thứ gì lạ xuất hiện dọa người, coi như là hữu kinh vô hiểm.

Chẳng bao lâu sau, cả nhóm lại một lần nữa đi đến trước Luân Hồi Miếu đã biến thành phế tích.

Lục Vũ lấy đèn pha ra, chiếu sáng toàn bộ khu phế tích.

Shirley Dương cũng không nói gì, tự mình cầm đèn pin, lặng lẽ đi vào trong phế tích, dùng tay đào bới.

Xem ra, cô muốn đào tung khu phế tích này lên để tìm di hài của cha mình.

Cô đã làm vậy, Hồ Bát Nhất tự nhiên không nói hai lời, ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô đào bới.

Minh Thúc nhìn vợ mình là Hàn Thục Na và con gái nuôi, cũng cố gắng gượng dậy, giúp đào đất.

Đúng là nhiều người góp củi lửa sẽ cao, nhiều người như vậy cùng nhau đào cát, dọn đồ, chẳng mấy chốc đã dọn dẹp được một số thứ ở rìa.

Tiếp đó, lại đào một lúc thì phát hiện ra một pho tượng Phật bằng vàng cao chừng một thước.

Biểu cảm vốn không thay đổi của Shirley Dương cuối cùng cũng có chút biến đổi, cô vội vàng dọn dẹp pho tượng Phật ra.

Pho tượng là một bức tượng đồng ba mắt bốn tay, đầu đội bảo quan hóa Phật, ngồi xếp bằng trên tòa sen đế thú.

Ba con mắt lấp lánh ánh bạc, tỏa sáng trong pho tượng Phật màu vàng kim.

Nhìn thấy pho tượng Phật này, Lục Vũ trong lòng chợt hiểu ra.

Trong 《Ma Thổi Đèn》, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi theo Đông Tử, chính là vì pho tượng Phật này mà cánh cửa sắt bị kéo ra, giải thoát cho Thực tội ba lỗ, dẫn đến việc Đông Tử tự làm tự chịu.

Sau khi dọn dẹp kỹ lưỡng, quả nhiên thấy pho tượng Phật được cố định trên một cánh cửa sắt lớn màu đen, xung quanh còn có mấy vòng sắt lớn để cố định dây xích.

Ngoài ra, loáng thoáng còn có vài lá bùa rách nát, có lẽ là những phong ấn Lục Tự Chân Ngôn của Mật Tông.

Thiết Bổng Lạt Ma đến gần xem, phỏng đoán: "Đây có thể là cửa địa ngục của chính Luân Hồi Tông." "Phàm là những kẻ bị Luân Hồi Tông cho là đại gian đại ác, đều sẽ bị Luân Hồi Tông đày xuống địa ngục, vĩnh viễn trấn giữ nơi đây." Luân Hồi Tông truyền thừa trong một thời gian rất ngắn, lại bị diệt vong chỉ trong một đêm.

Cho nên, dù Thiết Bổng Lạt Ma là Thiên Thụ, cũng không biết quá nhiều chuyện về Luân Hồi Tông.

Mấy người không có gì để nói, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm.

Vương Bàn Tử ghé sát vào Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, pho tượng Phật này để ở đây có phải là lãng phí không?" "Chúng ta có nên mang về, cứu vãn một đoạn đứt gãy văn hóa không?" "Bàn Tử, có văn hóa." Lục Vũ gật đầu, khen một câu.

Chỉ là lời vừa dứt, đột nhiên thấy một bóng đen chạy vụt qua trước mắt!

Lục Vũ vừa quay đầu nhìn thấy bóng đen đó thì nghe một tiếng "phụt", ngay sau đó bóng đen chui tọt xuống đất.

Một lát sau, dưới đất đột nhiên truyền đến từng tràng âm thanh quái dị "rắc rắc", "rắc rắc"!

Hồ Bát Nhất lắng nghe kỹ, nhỏ giọng nói: "Sao nghe giống tiếng xương bị giẫm gãy vậy?" Nói xong, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: "Tôi nhớ có một nhóm nhà thám hiểm châu Âu từng khám phá 'di tích Cổ Cách', nói là ở đây tìm thấy rất nhiều hang động, nổi tiếng nhất là một động thi thể không đầu, còn có một động chứa binh khí vũ khí, liệu dưới đây có phải là động chứa thi thể không?" Vương Bàn Tử đang tơ tưởng pho tượng Phật, mắt đảo một vòng, nói tiếp: "Vừa rồi đại sư không phải nói cửa sắt có tượng Phật này là để trấn thủ địa ngục của Luân Hồi Tông sao?" "Cái gọi là địa ngục, cũng chỉ là một cách nói mà thôi." Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Chuyện của Luân Hồi Tông không ai nói rõ được, phải tìm thấy xem sao mới biết được." Vừa nói, Lục Vũ vừa cầm đèn pin, chậm rãi đi về phía trước vài bước, nhìn thấy một cái hố nhỏ, chắc là nơi con chuột xạ nhỏ lúc nãy rơi xuống.

Xem xét một lúc, Lục Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao gõ gõ xuống đất, lập tức một đống đá vụn rơi xuống, lộ ra một cái hố lớn rộng chừng

hai mét vuông.

Cái hố sâu khoảng hơn hai mét, dưới hố là xương trắng chất đống!

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào xương trắng, càng khiến người ta rùng mình.

Lục Vũ nhìn xuống, liền thấy con chuột xạ nhỏ kia, miệng đang ngậm một tấm da lông dày.

Vừa nhìn thấy tấm da lông đó, lòng Lục Vũ khẽ động, nghĩ đến một thứ quan trọng.

Anh làm bộ dọa một cái, con chuột xạ nhỏ vội vàng nhả tấm da lông ra, thoáng cái đã chạy mất tăm.

"Tôi xuống xem thử." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, tung người nhảy xuống.

Vừa đáp xuống, liền cảm thấy dưới chân mềm xốp, không giống như giẫm lên xương, mà giống như giẫm lên nước.

Vương Bàn Tử đứng ngay bên cạnh quan sát, liếc mắt một cái đã nhận ra có điều không ổn, vội nói: "Tiểu ca nhi, dưới đống xương toàn là nước đen, cậu cẩn thận!" Nói rồi, hắn quay đầu thúc giục Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, Phi Hổ Trảo, mau kéo tiểu ca nhi lên, tôi cảm thấy tình hình không ổn!" Lục Vũ ở dưới cũng nhận ra có điều không ổn, vội vàng đưa tay tóm lấy tấm da lông.

Lúc này, Phi Hổ Trảo của Vương Bàn Tử cũng đã quăng xuống.

Anh đang định bám vào Phi Hổ Trảo để leo lên thì đột nhiên nhìn thấy bên cạnh còn có một thứ giống như quyển sổ ghi chép.

Chương 756

"Đợi tôi một chút." Nói rồi, Lục Vũ dùng chân phải điểm nhẹ lên đống xương, nhảy thẳng đến rìa hố.

Nhặt lên xem, quả nhiên là một quyển sổ ghi chép.

Chỉ là lúc này, biến cố đột ngột xảy ra!

Đột nhiên có một dòng nước đen từ trong một cái đầu lâu chui ra, dính chặt vào người Lục Vũ.

Ngay sau đó, anh cảm thấy một lực hút cực mạnh, kéo anh rơi xuống dưới.

Không ổn!

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, dùng sức đạp mạnh mấy cái lên đống xương hòng thoát ra.

Nhưng lớp nước đen dưới đống xương cốt giống như đầm lầy, theo động tác của anh, nước đen không ngừng sủi bọt, lực kéo xuống ngày càng mạnh!

"Không được, tiểu ca nhi cậu đợi đó, tôi đến đây!" Vương Bàn Tử vội vàng đi vài bước, tìm được góc độ chuẩn rồi quăng thẳng Phi Hổ Trảo về phía Lục Vũ.

Lục Vũ một tay tóm lấy, Vương Bàn Tử đang định dùng sức kéo Lục Vũ lên thì nghe một tiếng hét quái dị: "Mày xuống đây cho tao!" Vương Bàn Tử vốn đang đứng ở mép hố, lần này không chú ý, lại bị Minh Thúc đẩy một cái lảo đảo, ngã thẳng xuống dưới.

Minh Thúc đưa tay định đẩy tiếp Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, nhưng Hồ Bát Nhất ngay khoảnh khắc Vương Bàn Tử gặp chuyện đã phản ứng lại, quay đầu một cái tát quật bay Minh Thúc ra xa.

Ngay sau đó, anh vội vàng lấy ra Phi Hổ Trảo.

Lúc này, Shirley Dương cuối cùng cũng hoàn hồn, vội cùng Hồ Bát Nhất, Cách Mã, kéo cả Vương Bàn Tử và Lục Vũ từ trong hố lớn lên.

Sau khi hai người lại đặt chân lên nền cát, thứ nước đen cực kỳ dính kia lại biến mất không dấu vết, bốc hơi ngay trong không khí.

Cảnh tượng này vô cùng kỳ lạ.

Lục Vũ đứng ở miệng hố, nhìn đám nước đen, im lặng không nói.

Vương Bàn Tử thì đi hai bước sang một bên, túm cổ áo lôi Minh Thúc từ dưới đất dậy, giơ tay lên là một cái tát, lạnh lùng nói: "Ông được đấy, ông giỏi thật đấy!" "Bàn gia tôi dù có ngứa mắt ông, cũng chưa bao giờ làm chuyện đâm sau lưng." "Ông đúng là đồ rùa đen, quả không hổ là kẻ chuyên cõng xác, giỏi ra tay từ phía sau.

Nếu đã vậy, thì ông quay về đó đi!" Vừa nói, Vương Bàn Tử đã lôi Minh Thúc đang choáng váng đi đến mép hố, không nói hai lời, ném thẳng ông ta vào trong!

Cú này, quả thực đã dọa chết Hàn Thục Na và A Hương.

Hai người họ cũng biết Lục Vũ, Vương Bàn Tử không phải người dễ nói chuyện, vội vàng đi cầu xin Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma cũng mềm lòng, liền khuyên hai câu.

Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, cứng rắn nói: "Tự làm tự chịu." Bên cạnh, Lục Vũ lại lấy ra Phi Hổ Trảo, quăng cho Minh Thúc.

"Tiểu ca nhi, cậu..." Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, tuy đã quăng Phi Hổ Trảo nhưng không kéo lên, chỉ nhìn Minh Thúc, hỏi: "Ông còn gì để nói không?" Minh Thúc sắc mặt hoảng hốt, chỉ trong chốc lát mà bắp chân đã ngập trong nước đen, ông ta càng sợ hãi, vừa

giãy giụa vừa la hét: “Không phải tôi, không phải tôi, tôi bị người ta hại, tôi chắc chắn là... chắc chắn là bị âm thân nhập, hoặc là trúng yêu pháp rồi...” Trên người Minh Thúc không hề có dấu hiệu bị trung âm thân hay trúng thứ gì khác, ánh mắt trong veo, cũng không có âm khí, trông không khác gì người bình thường.

Vương Bàn Tử đối với lời giải thích của ông ta càng thêm khinh bỉ, cười khẩy một tiếng, chỉ vào mũi mình nói: “Minh Thúc, ông nghĩ ngoài ông ra là người thông minh, thì tất cả mọi người đều là kẻ ngốc chắc?” “Không phải, tôi thật sự không, thật sự không phải ý của tôi...” Trong lúc nói, cơ thể Minh Thúc chìm xuống, nước đen đã ngập đến đùi ông ta.

Minh Thúc kinh hoàng thất sắc, giãy giụa như điên, thậm chí còn thử dùng tay kéo chân mình ra khỏi nước đen.

Chỉ là tay ông ta vừa chạm vào nước, cơ thể run lên mấy cái, một vật nhỏ đột nhiên từ túi áo trên bay ra, nổi trên mặt nước.

Nhìn thoáng qua, đó là một chiếc chuông đồng nhỏ xinh.

Chiếc chuông đồng nhỏ này hoàn toàn khác với những chiếc chuông đồng trên “Tần Lĩnh Thần Thụ”.

Nếu phải nói thì, nó có chút tương tự với Tử Kim Ly Hồn Linh mà họ từng gặp ở “Tinh Tuyệt Cổ Thành” rất lâu trước đây.

Trên thực tế, chiếc chuông đồng này quả thực là pháp khí! 【Tên vật phẩm: Ma Bảo Linh】 【Cấp vật phẩm: Hoàng giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Dục vọng】 【Mô tả vật phẩm: Ma Bảo Linh, vật phẩm của Ma Quốc thời viễn cổ, tiếng chuông của nó có thể khiến tinh thần người ta hoảng hốt, kích thích dã tâm đen tối nhất trong lòng, khiến người ta mất đi khả năng tự chủ, chỉ có thể tuân theo khát vọng sâu thẳm nhất trong nội tâm để hành động...】 Thì ra là vậy!

Nhìn thấy món pháp khí này, Lục Vũ trong lòng chợt hiểu ra.

Với tình hình của Minh Thúc, khi gặp phải hoàn cảnh này, chắc chắn ông ta muốn báo thù.

Và cách báo thù tốt nhất, không gì khác hơn là đẩy cả mấy người bọn họ vào trong vũng bùn.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy!" Lúc này, một câu nói của Hồ Bát Nhất lập tức cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Vũ.

Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy Vương Bàn Tử không biết từ đâu lôi ra một khẩu súng lục, nhắm thẳng vào Minh Thúc trong hố lớn, chuẩn bị bóp cò.

Hồ Bát Nhất phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt đã gạt nòng súng của Vương Bàn Tử lệch đi, lúc này mới tránh cho Minh Thúc dưới hố hoàn toàn đi đời.

Tiếng súng giòn giã cũng khiến Vương Bàn Tử lập tức tỉnh táo lại.

"Bàn Tử, vừa rồi cậu có cảm thấy gì không?" "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn ra một lúc, vội nói: "Tôi chỉ là thấy ngứa mắt ông ta, cảm thấy ông ta lúc nào cũng có ý đồ muốn hại chúng ta!" "Vậy là đúng rồi." Lục Vũ trong lòng đã hiểu, Vương Bàn Tử cũng bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông đồng.

Chương 757

May mà Minh Thúc vừa mới phát hiện ra chiếc chuông này.

Không đúng!

Lục Vũ suy nghĩ kỹ lại, rồi phản ứng.

Trước đó, bất kể là Peter Hoàng hay Đông Tử, đều hành động rất bốc đồng, biểu hiện khác hẳn bình thường.

Cứ thế mà xem, bọn họ đã nghe thấy tiếng chuông từ trước rồi.

Đợi đã!

Ngôi mộ hoang kia!

Nghĩ đến đây, Lục Vũ cúi đầu, quát: "Minh Thúc, ông lấy thứ đó từ đâu ra!" "Anh nói gì!" "Chuông đồng!" "Chuông đồng gì!" "Ông thật sự không muốn sống nữa?" "A!" Minh Thúc giật nảy mình, dường như vừa mới chú ý thấy trước mặt mình có thêm một chiếc chuông đồng nhỏ xinh.

"Tôi thật sự không biết!" "Móc vào Phi Hổ Trảo, đưa cho tôi." "Cứu tôi lên." "Ông tự chọn đi." Lục Vũ lạnh lùng nói một câu, Minh Thúc lập tức thỏa hiệp, không cần Hàn Thục Na và A Hương thúc giục, liền xé một mảnh vải rách từ quần áo mình, bọc chuông đồng lại, để Lục Vũ dùng Phi Hổ Trảo kéo lên.

"Cứu tôi, mau cứu tôi!" "Tôi..." Lục Vũ thu lại Phi Hổ Trảo, cầm chuông đồng xem một lát, trong đầu lại hiện lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ đã nhận được di vật của Ma Quốc, bắt đầu hành trình khám phá Côn Luân Thần Cung, hệ thống thưởng Âm Dương Nhãn!】 【Mô tả: Âm Dương Nhãn, có thể phân biệt âm dương, nhìn thấy u hồn, và đối thoại với vong hồn, có thể thấy những

hiện tượng mà người khác không thể thấy...】 Nhìn thấy thông báo của hệ thống, Lục Vũ chỉ ngạc nhiên trong giây lát, rồi lại thả Phi Hổ Trảo ra, để Minh Thúc bám vào, kéo ông ta từ trong hố lớn lên.

"Tiểu ca nhi, cậu đây là..." "Tình có thể tha thứ." Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, lắc đầu.

Vương Bàn Tử lập tức có chút buồn bực, còn Minh Thúc vừa thoát khỏi lồng giam thì mừng rỡ khôn xiết.

Chỉ là ông ta vừa định nói thêm câu gì đó, Lục Vũ đã quay đầu nhìn Minh Thúc, nhẹ giọng nói: "Minh Thúc, chuyện lần này, coi như bỏ qua." "Được, được, được, vẫn là Lục lão đệ độ lượng, cảm ơn cảm ơn, đợi đến khi chúng ta tìm được bảo vật..." "Ông hiểu lầm rồi." Lục Vũ lắc đầu, bình tĩnh nhìn Minh Thúc, nhắc nhở: "Ý của tôi là mọi người có thể giải tán, ông dẫn người đi đi." "Chuyện này..." Minh Thúc không ngờ Lục Vũ lại làm thế này, nhất thời ngẩn ra, rồi lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất, hạ giọng cầu xin: "Hồ huynh đệ, anh biết tôi mà, tôi thật sự không cố ý." "Tôi từ xa đến đây một chuyến, vất vả cực khổ, không thể nào..." "Hồ huynh đệ, chuyện chúng ta đã nói, anh không thể không giữ lời được!" Thấy mấy lời nói không lay chuyển được mấy người, Minh Thúc cũng không nổi giận, nói lời gì cay độc, chỉ là vẻ mặt tủi thân, ngồi bệt xuống đất than thở, quay sang Hàn Thục Na và A Xuân khóc lóc: "Lần này, thật sự là bị hai tên sao chổi kia hại chết rồi..." Mặc cho Minh Thúc nói thế nào, Lục Vũ cũng không hề động lòng.

Chỉ bình tĩnh nhìn ông ta một cái, rồi gọi mọi người rời khỏi phế tích thành cổ.

Nhưng trước khi rời đi, Shirley Dương nhìn cái hố lớn đầy xương cốt, hồi lâu không nói nên lời, nước mắt lã chã rơi xuống.

Cô cũng không biết di hài của cha mình có ở trong cái hố lớn này

không, nhưng từ những chuyện đã xảy ra, cô cảm thấy rất có khả năng này.

Tuy nhiên... cái hố lớn này đã bị nước đen nuốt chửng, vô số xương cốt rơi vào trong hố, dù có muốn tìm kiếm gì nữa cũng không còn khả năng.

Cả nhóm người lặng lẽ rời khỏi di tích thành cổ, quay về khu cắm trại dưới sườn núi.

Trên đường đi, Minh Thúc còn muốn nói gì đó, nhưng mỗi lần vừa mở miệng đã bị Vương Bàn Tử một câu chặn họng, khiến ông ta một lời cũng không nói ra được.

Lục Vũ tự nhiên cũng không mềm lòng, sự việc đã đến nước này, bất kể Minh Thúc có quan trọng đến đâu, anh cũng không thể tiếp tục dẫn theo ông ta đi khám phá.

Hơn nữa, anh cũng không vội vàng lấy ra hai món đồ mình vừa phát hiện dưới hố lớn.

Mãi đến sáng hôm sau, Lục Vũ dẫn mọi người quay trở lại ngôi mộ hoang.

Tại sao anh lại quay về ngôi mộ hoang, Hồ Bát Nhất đoán được phần nào, nhưng không nói gì, chỉ dẫn theo Minh Thúc cùng đi xuống.

Dù sao cũng là một ngôi mộ hoang bị bỏ phế, không có thứ gì quý hiếm, cũng không có cơ quan hay quan quách.

Chỉ là ở sâu nhất trong ngôi mộ, mọi người phát hiện ra một chiếc ba lô, cùng mấy cỗ thi thể khô.

Lục Vũ quay đầu nhìn Minh Thúc một cái, nhàn nhạt nói: "Đây là ông nói không có gì cả sao?" Minh Thúc gượng cười: "Lúc đó chúng tôi nhát gan, không dám đi vào." Lục Vũ đưa tay chỉ vào chiếc ba lô đã mốc meo, cùng những thứ rơi vãi trên đất, cười lạnh một tiếng.

Ý nghĩ của anh, không cần nói cũng rõ.

Vương Bàn Tử càng hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Minh Thúc, mắng: "Biết ngay cái đồ khốn nhà ông không đáng tin mà!" "Không phải, tôi..." "Ông cái gì mà ông!" "Tôi..." "Ông còn muốn nói gì nữa!" Trong lúc hai người cãi nhau, Hồ Bát Nhất đi qua lật xem chiếc ba lô, tìm thấy một tấm ảnh đen trắng bên trong.

Trên tấm ảnh cỡ bao thuốc lá, có tổng cộng ba người.

Một người đàn ông trung niên, một người già, và một cô bé.

Dưới đáy ảnh, chỉ có một dòng chữ ngắn: "Tôi tin, sẽ thành công." Shirley Dương đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất, vừa nhìn thấy tấm ảnh này, không khỏi bật khóc!

Ba người trên ảnh, một người là cô, một người là cha cô Dương Huyền Uy, một người là ông ngoại Già Cô Tiếu!

Tâm trạng của Shirley Dương, hồi lâu không thể bình tĩnh lại, nghẹn ngào nói: "Lúc chụp tấm ảnh này, là trước khi ba tôi đi thám hiểm một lần..." Mấy người nhìn dáng vẻ của cô, đều có chút động lòng.

Hồ Bát Nhất khuyên nhủ vài câu, thu dọn tất cả đồ đạc, rồi hỏi: "Bác ấy là..." "Ở đây không có ông ấy!" Hồ Bát Nhất ngắn ra, trong lòng nghĩ Shirley Dương có lẽ không thể chấp nhận được hiện thực này.

Do dự một chút, cuối cùng cũng không nói gì thêm, chỉ để Thiết Bổng Lạt Ma niệm một đoạn kinh siêu độ, tự mình đem những thứ đó bỏ lại vào ba lô, lại kiểm tra các thi thể khác, sau khi không phát hiện ra bất cứ thứ gì mới cùng Lục Vũ và mọi người rời khỏi ngôi mộ hoang.

"Được rồi, đi đi, không tiễn." Vừa ra khỏi ngôi mộ hoang, Lục Vũ

liền hạ lệnh đuổi khách với Minh Thúc và nhóm của ông ta.

Minh Thúc không muốn từ bỏ như vậy, lại thử tranh thủ thêm vài câu, ngay cả A Hương cũng nói mình có thể giúp đỡ họ.

Chỉ có điều, Lục Vũ vẫn rất dứt khoát lắc đầu, bảo Vượng Đôi sắp xếp hai người chăn gia súc, đưa cả nhà Minh Thúc đi.

Chương 758

Tiễn gia đình ba người nhà Minh Thúc đi xong, Hồ Bát Nhất gọi Vương Bàn Tử cùng mình tìm mấy tảng đá, lấp kín lối vào ngôi mộ hoang, coi như để cho những thi thể khô này cũng có một nơi an nghỉ.

Bất kể bên trong có cha của Shirley Dương hay không, cũng là một tấm lòng.

Trong lúc họ làm những việc đó, Lục Vũ đã xem qua quyển sổ ghi chép, xác định được một chuyện.

Chủ nhân của quyển sổ là cha của Shirley Dương, Dương Huyền Uy!

Vừa hay mọi người đều có mặt, Lục Vũ liền tìm thẳng đến Shirley Dương, đưa quyển sổ cho cô, nhẹ giọng nói: "Cha của cô, rất có phong thái của ông ngoại cô." Trong lòng Lục Vũ, thật sự có chút khâm phục Dương Huyền Uy.

Nhà thám hiểm này, trong hoàn cảnh không có nhiều tài liệu, không có nhiều sự giúp đỡ, thậm chí khi Già Cô Tiếu đã từ bỏ, vẫn đi tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chỉ là sau khi không có kết quả ở sa mạc Tây Vực, ông lại đi khắp nơi tìm tài liệu, biết được di tích Cổ Cách ở Côn Luân, Tây Tạng có thể liên quan đến Ma Quốc, liền dẫn theo mấy người đến Côn Luân, Tây Tạng.

Chỉ tiếc là... bọn họ cuối cùng vẫn chưa đủ chuyên nghiệp, sau khi phát hiện "Ma Bảo Linh" ở Côn Luân, Tây Tạng, lại không biết công hiệu của Ma Bảo Linh, chỉ coi nó là di vật của Ma Quốc, muốn dựa vào đó để tìm di tích Ma Quốc.

Nhật ký đến đây, đột ngột kết thúc, không có chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Lục Vũ phỏng đoán, Dương Huyền Uy có lẽ là vì "Ma Bảo Linh" mà dẫn đến tinh thần thất thường, mất đi năng lực tự chủ, xông vào di tích Cổ Cách, khiến bản thân bị mắc kẹt lại đó.

"Hử?

Đây là..." "Để tôi xem..." "Cái này hình như là...

Cổ Cách Ngân Nhãn!" Shirley Dương vốn đang có chút u buồn, khi lật đến trang cuối của cuốn nhật ký, đột nhiên nhìn thấy một bức tranh kẹp bên trong, không khỏi kinh ngạc thốt lên!

Ở cuối cuốn sổ ghi chép của Dương Huyền Uy, là một tờ giấy viết thư được gấp lại.

Mở ra, là một bức tranh.

Bức tranh vẽ tay, có lẽ vì luôn được đặt trong phong bì, cộng thêm nơi họ đang ở lại là cao nguyên tuyết phủ, nên quá trình oxy hóa không nghiêm trọng, vẫn có thể nhìn thấy màu sắc rực rỡ.

Chính giữa bức tranh là một con mắt khổng lồ, vòng ngoài là một đồ đằng hình phóng xạ, chia làm tám màu, mỗi một tia là một loại thần thú khác nhau, vòng ngoài cùng còn có một vòng nữa, là hàng chục vị Không Hành Mẫu khỏa thân, dáng vẻ vạn phương, không có vị nào giống vị nào.

Lục Vũ ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra đây là Cổ Cách Ngân Nhãn.

Shirley Dương lại một lần nữa ngây người, nước mắt như mưa.

Đến lúc này, cô cũng đã đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Cha của cô, có lẽ biết mình không có cách nào rời khỏi đây, nên

mới dốc lòng miêu tả lại toàn bộ bức bích họa, cẩn thận đặt vào phong bì, rồi lại kẹp vào trong cuốn sổ ghi chép của mình.

Nhưng lần này, Shirley Dương rất nhanh đã bình tĩnh lại, lau vết nước mắt trên mặt, nói với Hồ Bát Nhất: "Hồ Bát Nhất, anh xem trên đây có phải thật sự là Cổ Cách Ngân Nhãn không, có thể tìm ra manh mối không." Hồ Bát Nhất vừa rồi đã nhận ra bức tranh này có chút manh mối, lúc này lại nghe lời Shirley Dương nói, lập tức nhận lấy cuốn kinh cổ từ tay Lục Vũ, đối chiếu với tác phẩm của Dương Huyền Uy, tìm hiểu huyền bí bên trong.

Có Thiết Bổng Lạt Ma giúp đỡ, cộng thêm nguyên lý phong thủy mà Hồ Bát Nhất nắm giữ, về cơ bản không gặp trở ngại gì, đã xác định được bức tranh này quả thực là Cổ Cách Ngân Nhãn, nội dung miêu tả trên đó chính là tọa độ.

"Bức tranh này vẽ rất tỉ mỉ, các màu sắc, thần thú, hay thiên thần khác nhau đều rõ ràng, có thể thấy chúng đều chỉ về các vị trí địa lý tương ứng." "Nếu không có bức tranh này, e rằng dù Luân Hồi Miếu không sụp đổ, chúng ta cũng chưa chắc đã có thể nhìn thấy hình ảnh rõ ràng như vậy." "Mấy chục năm gió cát, e rằng bích họa sớm đã loang lổ không còn nguyên vẹn..." Lời nói này của Hồ Bát Nhất, một nửa là thật lòng, một nửa cũng là để an ủi Shirley Dương.

Chỉ tiếc là Shirley Dương không mấy cảm kích, chỉ nói: "Hồ Bát Nhất, có tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp không?" Cửu Tầng Yêu Tháp là lăng mộ quan trọng nhất của Ma Quốc, trên bích họa Cổ Cách Ngân Nhãn có dấu hiệu rất rõ ràng.

"Xem trên kinh quyển, Cửu Tầng Yêu Lâu chính là ở Phượng Hoàng Thần Cung.

Trong kinh quyển ghi lại, Phượng Hoàng Chi Cung là một sườn núi, do vàng, bạc, thủy tinh, lưu ly bốn loại bảo thạch của thiên giới

chất thành, sườn núi có bốn ngọn núi tuyết, lần lượt đại diện cho bốn vị thần hộ mệnh của Ma Quốc." Bên cạnh, Thiết Bổng Lạt Ma lên tiếng: "Nếu ví núi Côn Luân là phượng hoàng, thì nhất định phải phù hợp với bài trường thi 'Thế giới chế địch bảo châu hùng sư đại vương võ huân trường thi', vị trí của Phượng Hoàng Thần Cung, theo như miêu tả trong thơ, hẳn là ở cửa khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ..." Hồ Bát Nhất đối chiếu kinh quyển và bức tranh, rất nhanh đã tìm thấy trên bức tranh hai vị Không Hành Mẫu màu trắng và màu bạc tương ứng.

Màu trắng đại diện cho núi tuyết, màu bạc là sông băng.

Sau một hồi suy nghĩ, Hồ Bát Nhất lại nói: "Vị trí này là nơi bốn ngọn núi bao quanh, trong phong thủy Thanh Ô gọi là 'Thù Mâu', trong Tầm Long Quyết gọi là 'Long Đỉnh', có thể coi là xương sống của trời đất, Long Vương bắt nguồn từ nơi này, địa thế vô cùng hiếm thấy!" "Còn hiếm hơn cả Thủy Long Vựng?" Vương Bàn Tử nghe mà lùng bùng lỗ tai, theo bản năng hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất cười khổ lắc đầu: "Không thể so sánh cùng một ngày được." Lục Vũ nghĩ đến một chuyện, hỏi: "Lão Hồ, vị trí này có giống với vị trí mà cậu đã từng đến không?" Hồ Bát Nhất nghe câu hỏi của Lục Vũ, im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới u uất nói: "Tôi cũng không biết, lần đó đến Côn Luân, tôi còn trẻ, trên đường chỉ biết là một vùng tuyết trắng mênh mông, người dẫn đường cũng là chuyên gia địa chất và chuyên gia đo đạc..." "Nói thật, trước khi đến Tây Tạng tôi đã suy nghĩ rất kỹ, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được nơi đó." "Không nhớ ra cũng tốt, cũng chẳng phải chuyện gì hay ho." Vương Bàn Tử vỗ vai Hồ Bát Nhất, lẩm bẩm: "Để cậu đỡ phải ngày nào cũng gặp ác mộng." Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Lục Vũ nhướng mày, hỏi: "Lão Hồ, cậu gặp ác mộng gì thế?" "Cũng không có gì, chỉ là thói quen xấu hình thành từ trước thôi." "Rốt cuộc là gì?" Lục Vũ hỏi dồn một câu, Hồ Bát Nhất cũng không tiện giấu

diếm, thành thật nói: “Tôi thỉnh thoảng lại mơ thấy Cửu Tầng Yêu Tháp, còn có những chiến hữu đã ở lại Côn Luân, Tây Tạng...” Nghe vậy, Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ chỉ cần Hồ Bát Nhất không giống mình, lúc nào cũng mơ thấy cánh cổng Thanh Đồng Môn kia thì đã là chuyện tốt rồi.

Nói xong chuyện này, đợi mấy người đều đã lấy lại hơi, Lục Vũ lại lấy ra tấm da thú kia, nói với Hồ Bát Nhất và mọi người đây là thứ mình nhặt được từ dưới hố lớn.

Trên mặt nạ da thú, giống hệt như miêu tả trong sách 《Ma Thổi Đèn》, đều là kinh thánh.

Và trong những trang giấy khô héo đó, ẩn giấu một tấm bản đồ.

Chỉ là... khi trang giấy vừa xuất hiện trước mắt họ, mọi người còn chưa kịp xem kỹ, mấy người đều cảm thấy trên vai lại một trận đau nhói!

Những trang giấy khô héo kia, đột nhiên tự bốc cháy.

Trong ánh lửa, lờ mờ có thể nhìn thấy một con mắt khổng lồ giống như Mộ Trần Châu...

“Đây là...” “Tình huống gì vậy?” Ánh lửa đến nhanh đi cũng nhanh, gần như chỉ lóe lên rồi tắt.

Hơn nữa, sau khi ánh lửa biến mất, cơn đau nhói trên vai của Lục Vũ và mấy người cũng theo đó mà biến mất.

Chương 759

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Shirley Dương đột nhiên lên tiếng: "Lục tiên sinh, 'Hồi Mộng Kính' có thể cho tôi mượn dùng được không, tôi vừa nhìn thấy bản đồ hoàn chỉnh." "Tôi muốn xem lại một lần nữa, sao chép lại tấm bản đồ đó." "Tấm bản đồ đó, chắc chắn có dụng ý khác." Dù cô không nói, mấy người cũng biết tấm bản đồ đó chắc chắn có ý nghĩa.

Chưa nói đến dấu hiệu Mộ Trần Châu xuất hiện trên đó, chỉ riêng việc tấm da rách đó có thể lập tức hóa thành tro cũng đủ kỳ quái rồi.

Lục Vũ cũng không biết vẽ, nghĩ một lát, liền đưa thẳng Hồi Mộng Kính cho Shirley Dương, để cô xem rồi vẽ lại.

May mà tấm bản đồ đó không phải là tranh màu, Shirley Dương lấy sổ ghi chép ra, lúc thì xem lại trí nhớ của mình, lúc lại phác họa trên giấy.

Lục Vũ không tham gia vào chuyện này, để Hồ Bát Nhất, Shirley Dương bọn họ bận rộn, còn mình thì lấy ra "Lạc Hà Sơn Hà Đồ".

Ngoa Thú, Bạch Trạch còn có A Ninh và mấy người thủ hạ đều đang ở trong Sơn Hà Đồ.

Lục Vũ khoảng thời gian này bận rộn cũng không có thời gian quản bọn họ, vừa hay nhân lúc này xem bọn họ thế nào.

Ngoa Thú và Bạch Trạch thì ổn, chơi đùa với con bò vàng già trong Sơn Hà Đồ rất vui vẻ.

Còn đám thủ hạ của A Ninh, ai nấy đều thất thần lạc phách.

Tuy nhặt lại được một mạng, nhưng lúc nào cũng sống dưới hoàng hôn, không có bất kỳ sự thay đổi cảnh vật nào, không có bất kỳ

hoạt động giải trí nào, cứ ngây ngốc ngồi đó, đã khiến tinh thần họ gần như suy sụp.

Thấy Lục Vũ xuất hiện, A Ninh đứng ngoài nhà tranh nhìn anh một lúc, cuối cùng không nhịn được đi vào trong nhà, lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?" "Không có gì." Lục Vũ nhìn cô, bình thản nói: "Gần đây tôi rất bận, cũng không có thời gian quản các người, các người cứ ở yên trong này, đợi khi nào tôi rảnh sẽ đến thăm." "Anh..." A Ninh còn muốn nói thêm gì đó thì thân hình Lục Vũ đã lóe lên, biến mất không thấy.

Ngoa Thú liếc A Ninh một cái, cười tủm tỉm nói: "Người đẹp, qua đây chém gió năm hào không?" A Ninh: ...

Cô vốn định đi, nhưng do dự một lát, lại thật sự ở lại bên cạnh Ngoa Thú, hỏi: "Chuyện về Lục Vũ, cô biết bao nhiêu?" "Rất nhiều." "Cô nói cho tôi biết." "Tại sao?" "Có lợi cho cô." "Vậy cô nghe tôi từ từ kể cho nghe..." Trong mắt Ngoa Thú lóe lên một tia giảo hoạt.

Nói cho cùng, nó là tổ tông của việc nói dối lừa người, A Ninh muốn moi lời từ miệng nó, không khác gì kẻ si nói mộng.

Lục Vũ cất "Lạc Hà Sơn Hà Đồ" đi, xem xét tình hình của những người khác.

Vương Bàn Tử buồn chán trêu chọc bò yak, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đang chụm đầu vào nhau sắp xếp bản đồ, Thiết Bổng Lạt Ma cùng Cách Mã và Vượng Đôi cùng mấy người chăn gia súc đang cùng nhau cầu nguyện.

Lục Vũ nghĩ một lát, trước tiên đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, vỗ vỗ vai hắn, nói: "Sao vậy, Bàn gia muốn uống sữa bò yak?" Vương Bàn Tử nhếch miệng cười: "Tiểu ca nhi, chúng ta không nói mấy lời vô nghĩa này nữa, tôi nói thế này cho cậu nghe, tôi nghe nói sữa bò yak có thể làm vodka, đang nghĩ xem làm thế nào đây." Lục Vũ nhìn dáng

vẻ của hắn, biết hắn đang nói nhăng nói cuội, nhưng vẫn lấy ra bình rượu Tịch Tà, cùng Vương Bàn Tử trực tiếp cụng bình tu mấy ngụm, lúc này mới nói: "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, mà có thể khiến Bàn gia của chúng ta phiền não thế?" Vương Bàn Tử quay đầu liếc Hồ Bát Nhất, ý tứ quá rõ ràng.

"Tôi hơi lo cho Lão Hồ." Uống thêm một ngụm rượu, Vương Bàn Tử tiếp tục nói: "Lão Hồ tuy không đến mức anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng cậu ta đối với cô nàng ngoại quốc này có chút quá để tâm, tôi chỉ sợ lúc chúng ta làm việc, Lão Hồ phân tâm, đến lúc đó lại được chẳng bù mất..." "Được rồi, chuyện này cậu đừng lo nữa, trong lòng Lão Hồ chắc chắn có chừng mực.

Chúng ta đã cùng nhau đi bao nhiêu nơi, nên làm thế nào, cậu ấy còn không biết sao?" "Lý là vậy, nhưng mà..." Vương Bàn Tử còn muốn nói gì đó, điện thoại của Lục Vũ đột nhiên vang lên.

Lần này, vì sự việc không tầm thường, Lục Vũ trước khi đến Tây Tạng đã đặc biệt mua điện thoại vệ tinh, biết số của anh chỉ có vài người.

Lúc này điện thoại vang lên, Lục Vũ lấy ra xem, lập tức nhấn nút nghe: "Tiểu Diệp Tử?" "Xảy ra chuyện rồi." Phía bên kia điện thoại, không phải là giọng của Diệp Diệc Tâm, mà là Trương Hạo!

Sắc mặt Lục Vũ khẽ biến, giọng nói lập tức trầm xuống: "Trương lão bản có ý gì?" "Diệp Diệc Tâm hôn mê, chỉ số sinh tồn không có vấn đề, chỉ là không tỉnh." "Chuyện khi nào." "Hai tiếng trước." Lục Vũ nhớ lại, hai tiếng trước, chính là lúc mấy người họ cảm thấy vai đau nhói, và cũng là lúc tấm da thú kia tự cháy.

Lẽ nào, giữa hai chuyện này còn có liên quan?

Không đợi anh hỏi dồn, Trương Hạo đã lên tiếng: "Ngoài cô ấy ra, nhà khảo cổ học giáo sư Trần, giáo sư Hách, còn có hai học sinh của

họ, Sở Kiện, Tát Đế Bằng...” Thông tin này khiến tâm trạng Lục Vũ có chút nặng nề.

Trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy, mấy người này cùng lúc ngất đi, chắc chắn có liên quan đến chuyện xảy ra với họ trên cao nguyên Tây Tạng.

Sau một hồi trầm ngâm, Lục Vũ bảo Trương Hạo đưa tất cả mấy người đó lại cùng một chỗ chăm sóc, như vậy lỡ có chuyện gì cũng có thể ứng phó.

Trương Hạo tự nhiên không có ý kiến.

Nói xong chuyện này, hắn lại nói đến một chuyện khác: “Tôi tra được Cừu Đức Khảo đã phái người đến Tây Tạng, tôi đã sắp xếp người theo dõi, tạm thời chưa có tin tức gì.” “Người của tôi không thấy A Ninh, cậu bên đó cẩn thận hơn.” Chuyện này, Lục Vũ không nói nhiều với Trương Hạo, cũng không nói ra việc mình đã bắt A Ninh và mấy tên thủ hạ của Cừu Đức Khảo.

Bất kể Trương Hạo đang thử dò xét anh hay là hắn thật sự không biết tin tức của A Ninh, tóm lại chuyện này Lục Vũ vẫn định xử lý xong chuyện “Côn Luân Thần Cung” rồi mới nói.

Nói đơn giản vài câu, anh nhớ ra một chuyện, người tên “A Thổ” trước đó.

Người này, thần xuất quỷ một.

Kể từ ngày biến mất ở “di tích Cổ Cách”, một chút động tĩnh cũng không có.

Nhưng nghĩ lại, anh vẫn không nói với Trương Hạo.

Cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từng chút một.

Người đó anh chỉ cần cẩn thận đề phòng là được, còn những

chuyện khác, xảy ra rồi tính.

“Tiểu ca nhi, sao vậy?” Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ cúp điện thoại xong cứ im lặng không nói, nhỏ giọng hỏi một câu.

Lục Vũ xua tay, nói: “Không có gì.” Nói xong, thu lại suy nghĩ.

Lục Vũ nhìn sắc trời, lúc này đã là buổi chiều.

Nghĩ một lát, anh đi tìm Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã, Vượng Đôi bọn họ thương lượng một chút.

Vượng Đôi cho biết gần đây có người chăn gia súc, nếu đi nhanh, hai ba tiếng đồng hồ là có thể tìm được chỗ ở nhờ.

Chương 760

Lục Vũ lập tức quyết định, đến chỗ người chăn gia súc nghỉ ngơi cho thật tốt, rồi mới đi đến vùng Ca Tắc Bố Thanh gần Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Đêm hôm đó, họ dựng lều ở một nơi tập trung của người chăn gia súc, ăn chút trà nóng cơm nóng, Lục Vũ cũng thả Ngoa Thú và Bạch Trạch đã bị nhốt mấy ngày ra ngoài.

Chỉ là tiểu gia hỏa Bạch Trạch này thật sự quá đỏng đảnh, vừa thả ra đã muốn quay về, Lục Vũ dứt khoát lại ném nó vào, chỉ để lại một mình Ngoa Thú.

Ngoa Thú nhìn anh, nhếch miệng cười: "Mau lên, cảm ơn cô nãi nãi của ngươi đi." "Tại sao?" "Cô nãi nãi đã giúp ngươi một việc lớn!" "Ngươi không gây họa đã là tốt lắm rồi." Lục Vũ dở khóc dở cười lắc đầu.

Tiểu gia hỏa lập tức không vui, huênh hoang nói: "Cô nãi nãi mấy ngày nay ở trong căn nhà tranh kia mở phiên tòa thẩm vấn, không nói là điều tra ra được tổ tông mười tám đời của A Ninh, thì ít nhất cũng hỏi ra được rất nhiều chuyện." "Chuyện gì?" "Ta có chuyện, ngươi có rượu không?" Lục Vũ nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Ngoa Thú, lập tức ngẩn ra: "Ngươi học cái này ở đâu vậy?" "Ngươi tưởng cô nãi nãi mấy năm nay sống vô ích à?" "Được được được, cho ngươi rượu." Lục Vũ cũng có chút tò mò tiểu gia hỏa đã tra ra được cái gì, dứt khoát lấy ra rượu lúa mạch mua được ở chỗ người Tạng, cho Ngoa Thú nếm thử.

Một phút sau, Lục Vũ nhìn Ngoa Thú đang ôm chân bàn không ngừng khóc lóc, dở khóc dở cười.

Ai ngờ được, tửu lượng của tiểu gia hỏa này lại kinh người đến vậy!

Chỉ uống một ngụm, còn bị sặc phun ra quá nửa, thế mà đã say.

Ngoa Thú say một ngày, chuyện quan trọng gì cũng không nói ra được.

Lục Vũ cũng lười hỏi nó, đợi đến sáng sớm hôm sau, nhét Ngoa Thú vào "Sơn Hà Đồ" xong, cả đội lại lên đường, tiến đến vùng Ca Tắc Bố Thanh gần Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Trên đường, anh cùng Thiết Bổng đại lạt ma ngồi lại, nghe ông kể chuyện về "Thế giới chế địch bảo châu hùng sư đại vương võ huân trường thi".

Dù sao, chuyện về Ma Quốc đều nằm trong "Thế giới chế địch bảo châu hùng sư đại vương võ huân trường thi".

Lục Vũ lắng nghe, thỉnh thoảng lại thảo luận vài câu với đại lạt ma.

Phía bên kia, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đã hoàn thành việc vẽ bản đồ, cũng tham gia thảo luận.

Trong lúc đó, đại lạt ma đề nghị trả lại đại pháp loa cho Lục Vũ, Lục Vũ vẫn lắc đầu, cười nói để đại lạt ma tiếp tục tích lũy công đức, như vậy sau này khi anh dùng đại pháp loa, pháp loa cũng sẽ lợi hại hơn.

Về việc này, đại lạt ma vẫn cười cảm ơn.

Nói qua nói lại, Lục Vũ nhân lúc không có ai ở cùng đại lạt ma, hỏi ông vài câu về lời nguyền của Ma Quốc.

Chỉ tiếc là trong Thiên Thụ của đại lạt ma không có thông tin về lời nguyền, Lục Vũ lại kể cho ông nghe chuyện mấy người ở kinh

thành bị ngất.

Chuyện này, đại lạt ma cũng là lần đầu nghe nói, chỉ có thể phỏng đoán là thủ đoạn của yêu ma Ma Quốc, có lẽ lần này sau khi hủy đi lăng mộ Ma Quốc, sự việc sẽ được giải quyết.

Mười ngày sau, Ca Tắc Bố Thanh.

Đến Ca Tắc Bố Thanh, cả nhóm ở nhờ nhà một người chăn gia súc.

Người chăn gia súc tên là "Thử Cát", tên Hán là Sơ Nhất, là bạn của người dẫn đường Vượng Đôi của họ.

Qua lời giới thiệu của Vượng Đôi, bắt đầu từ Ca Tắc Bố Thanh, người dẫn đường của đội đã đổi thành Sơ Nhất, vì anh ta là người duy nhất ở gần đây đã từng vào Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Tối hôm đó, cả nhóm ăn no uống đủ, ai về phòng nấy ngủ.

Lục Vũ cũng đi vào một căn lều, anh vừa ngồi xuống mép giường, đột nhiên lao tới, thuận theo cửa sổ lều chui tọt ra ngoài.

Bên ngoài lều, một người mặc đồ đen từ đầu đến chân đang đứng ngay ngoài cửa sổ của Lục Vũ, cổ đã bị Lục Vũ bóp chặt, ngực bị một thanh đoản kiếm dí vào, chỉ cần Lục Vũ hơi dùng sức, lập tức sẽ máu tươi bắn ra tại chỗ!

"Ngươi là ai?" Lục Vũ hơi nới lỏng tay đang bóp cổ, người áo đen lập tức khàn giọng nói: "Lão bản, lão bản, lão bản đang đợi ngài ở lều phía trước." "Ai?" "Trương Hạo..." "Dẫn đường." Lục Vũ hơi nhíu mày, sau một hồi trầm tư, liền bảo hắn dẫn đường.

Chẳng mấy chốc, đã đến bên ngoài một căn lều đen.

Sau khi vào lều, liền thấy bên trong đã hoàn toàn không liên quan gì đến nhà của người chăn gia súc, mấy chiếc giường bệnh đang có mấy

người nằm, còn có không ít thiết bị y tế, Trương Hạo ngồi đó hút thuốc.

Thấy Lục Vũ, Trương Hạo thấp giọng nói: "Ngồi." "Sao cậu lại đến đây?" Dừng một chút, Lục Vũ lại nói tiếp: "Sao họ lại đến đây?" Vừa nói, Lục Vũ vừa đi mấy bước, nhìn thấy Diệp Diệc Tâm đang nằm trên một chiếc giường bệnh.

Sắc mặt Diệp Diệc Tâm trắng bệch, ngoài ra thì không có vấn đề gì.

Lúc này, giọng của Trương Hạo từ sau lưng anh truyền đến: "Tôi cũng không muốn đến, nhưng không đến không được." "Ý gì?" Lục Vũ quay đầu, nhíu mày nhìn Trương Hạo.

Đang định nói, Trương Hạo đưa tay chỉ vào màn hình máy tính, nhẹ giọng nói: "Cậu tự xem đi." Trên màn hình là một đoạn video, ghi lại tình hình của Diệp Diệc Tâm trong phòng bệnh.

Phòng bệnh đó, hoàn toàn khác với căn lều hiện tại.

Video vừa bắt đầu, mọi thứ trông không có vấn đề gì, nhưng vài giây sau, Diệp Diệc Tâm đột nhiên ngồi dậy, trợn to mắt, miệng phát ra những âm tiết kỳ quái, cũng không hiểu là có ý gì.

Cùng một vài âm tiết, cô lặp lại mấy lần, rồi lại thẳng đơ nằm xuống.

Ngay sau đó, trong video vang lên tiếng báo động dồn dập, một đám bác sĩ xông vào màn hình, tiến hành cấp cứu cho Diệp Diệc Tâm.

Video đến đây là hết, Trương Hạo lên tiếng giải thích: "Cô ấy nói, là một loại tiếng Tạng rất cổ, bây giờ không có nhiều người biết, tôi cũng phải tìm mấy người, mới hiểu được ý cô ấy nói là Ca Tắc Bố Thanh." "Sáng nay, bác sĩ đã ra thông báo bệnh tình nguy kịch, tôi nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy cô ấy đề cập đến Ca Tắc Bố Thanh không thể

không có lý do, nên đã đưa cô ấy qua đây." "Sau khi đến Tây Tạng, tình hình của cô ấy lập tức ổn định hơn rất nhiều." Lục Vũ nhíu mày nhìn giáo sư Trần, Hách Ái Quốc và mấy người họ.

Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Trương Hạo đã nói trước: "Mấy người họ không xuất hiện tình trạng như Diệp Diệc Tâm, nhưng để cho chắc chắn, tôi cũng đưa họ qua đây." Lục Vũ nhíu chặt mày, nhìn Diệp Diệc Tâm, trong lòng phỏng đoán sự bất thường của Diệp Diệc Tâm, e rằng có liên quan nhất định đến việc họ ngày càng đến gần Côn Luân Thần Cung.

"Còn có tình huống nào khác không?" Lục Vũ hỏi một câu, đưa tay sờ trán Diệp Diệc Tâm.

Chương 761

Nhưng... khi lòng bàn tay anh và trán Diệp Diệc Tâm tiếp xúc trong nháy mắt, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm!

Ngay sau đó, cảnh vật xung quanh hoàn toàn khác!

Anh lại một lần nữa xuất hiện trong ảo giác từng có ở "Vân Nam Trùng Cốc"!

Một thế giới u ám, một con rắn khổng lồ cao chạm trời...

"Lục Vũ!" "Tỉnh lại!" Trong cơn mơ hồ, giọng của Trương Hạo, cùng với những giọng nói lo lắng của một đám người, Lục Vũ cảm thấy trước mắt mình hoa lên, không còn con rắn khổng lồ cao chạm trời nữa, lại biến thành căn lều.

Anh cố sức lắc đầu, ép mình tỉnh táo lại.

"Cậu bị sao vậy, đây là ý gì?

Khi cậu chạm vào trán cô ấy, nhịp tim của Diệp Diệc Tâm trực tiếp lên gần hai trăm, may mà lập tức hạ xuống được, nếu không thì cô ấy..." Lời của Trương Hạo mới nói được một nửa, liền nghe trong lều đột nhiên vang lên từng tràng tiếng rút súng, tất cả nòng súng đều nhắm thẳng vào Thiết Bổng Lạt Ma vừa xuất hiện ở cửa lều.

Trương Hạo biểu cảm kỳ quái nhìn vị lạt ma, nói: "Ông vào đây bằng cách nào?" Căn lều này, trông có vẻ không bắt mắt, nhưng Trương Hạo để cho chắc chắn, vẫn dùng pháp khí che lều lại, người bình thường đều không nhìn thấy.

Sau khi Thiết Bổng Lạt Ma vào lều, cũng không để ý đến Trương Hạo, đi mấy bước đến bên cạnh Lục Vũ, nhìn Diệp Diệc Tâm đang nằm trên giường bệnh, đột nhiên cầm lấy đại pháp loa, đặt thẳng lên

trán Diệp Diệc Tâm, thấp giọng niệm chân ngôn: "Úm, ma, ni, bá, mễ, hồng!" Biểu cảm của Thiết Bổng Lạt Ma vô cùng thành kính, Lục Tự Chân Ngôn từng chữ một.

Mỗi khi ông nói một chữ, cơ thể Diệp Diệc Tâm lại run lên một cái.

Bên cạnh, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều nhìn về phía Trương Hạo, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Trương Hạo thấy Lục Vũ không có gì khác thường, lúc này cũng không nói gì.

Thiết Bổng Lạt Ma niệm xong một lần chân ngôn, khẽ thở ra một hơi, nhấc pháp loa lên, lại đặt xuống, miệng lại một lần nữa niệm chân ngôn!

Lần này, giọng của ông lớn hơn trước rất nhiều, trong lúc nói chuyện mơ hồ có ánh sáng từ miệng pháp loa chiếu về phía Diệp Diệc Tâm.

Diệp Diệc Tâm run rẩy càng lúc càng dữ dội, trên mặt mơ hồ hiện lên một lớp khí đen.

Khi Thiết Bổng Lạt Ma niệm đến chữ "hồng" cuối cùng, đưa tay định tóm lấy đám khí đen đó, chỉ là lúc sắp chạm vào, đáy lòng Lục Vũ đột nhiên nảy sinh một dự cảm không lành, vội nói: "Đại sư, mau lùi lại!" Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, Thiết Bổng Lạt Ma đã không kìm được động tác, khi tay của ông ta tiếp xúc với luồng khí đen đó, một cơn đau nhói dữ dội khiến Thiết Bổng Lạt Ma bất giác hét lên một tiếng đau đớn!

Gần như trong nháy mắt, lòng bàn tay của Thiết Bổng Lạt Ma xuất hiện đầy rẫy những con trùng lạ, cánh tay phải của ông ta biến thành nước đen với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Trong chớp mắt, Lục Vũ không kịp suy nghĩ xem rốt cuộc là thứ gì đã khiến Thiết Bổng Lạt Ma biến thành như vậy.

Hắn chỉ có thể nghiến răng, lấy Hoa Đà Đao từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, quát khẽ: "Đại sư, đắc tội rồi!" Giọng còn chưa dứt, một nhát đao đã lướt qua!

Một cánh tay đứt lìa rơi xuống đất, chẳng mấy chốc đã hóa thành một vũng nước đen. ...

Nhờ động tác của Lục Vũ cực nhanh, cộng thêm "Hoa Đà Đao" vốn là một pháp khí chữa thương Địa giai hạ phẩm, cánh tay của Thiết Bổng Lạt Ma đã được giữ lại, chỉ mất đi bàn tay phải.

"Chủ quan rồi, không ngờ lời nguyền của Ma Quốc ngay cả Lục Tự Đại Minh Đà La Ni cũng không thể áp chế." Vừa nói, Thiết Bổng Lạt Ma vừa nhìn Diệp Diệc Tâm trên giường bệnh, cổ họng động đậy, thở dài một hơi.

"Đại sư, ông sao rồi?

Lời nguyền mà ông vừa nói có ý gì?" Lục Vũ lúc này cũng chẳng bận tâm đến việc tại sao Thiết Bổng Lạt Ma lại biết sử dụng "Lục Tự Đại Minh Đà La Ni", vội vàng hỏi nhỏ.

Thiết Bổng Lạt Ma lắc đầu, nói khẽ: "Tôi cũng không nói rõ được, chỉ là lúc nãy đang làm công khóa trong lều, cảm nhận được một luồng tà khí nên tìm đến đây, không ngờ lại gặp phải chuyện này." Lục Vũ thầm đoán, có lẽ là lúc hắn vừa xuất hiện ảo giác thì vị đại lạt ma này mới cảm nhận được.

Sau một hồi trầm ngâm, Lục Vũ hỏi: "Đại sư, trên người tôi có loại khí tức đó không?" "Không có." "Trên người mấy người họ thì sao?" "Cũng không có." Dừng một chút, Thiết Bổng Lạt Ma nhìn Diệp Diệc Tâm, lại thở dài: "Mang trên mình lời nguyền tà ác như vậy, cô

ấy chắc hẳn luôn bị ác mộng giày vò, sống trong đau khổ." Điểm này, Lục Vũ cũng biết.

Rất lâu trước đây, khi họ vừa từ Tây Vực trở về, Diệp Diệc Tâm đã vì ác mộng mà đêm không ngủ được.

Sau khi đưa cho cô ấy pháp khí Ngưng Thần Trấn Hồn, tình hình của Diệp Diệc Tâm đã khá hơn một chút.

Nhưng rốt cuộc thế nào, chỉ có mình cô ấy biết.

Lục Vũ và cô tiếp xúc không nhiều, nhưng cũng biết cô nhóc này là một người rất kiên cường, nhiều chuyện có thể tự mình chịu đựng thì tuyệt đối không muốn gây phiền phức cho người khác.

Bây giờ nghe lời của đại lạt ma, Lục Vũ thầm đoán, có khi nào Diệp Diệc Tâm lo lắng gây phiền phức cho mình nên mới không nói ra sự đau khổ của cô ấy.

"Khụ khụ khụ..." Lúc này, sau lưng vang lên mấy tiếng ho, cùng với giọng nói có chút ai oán của Trương Hạo: "Tuy tôi không muốn cắt ngang cuộc trò chuyện của hai vị, nhưng tình hình hiện tại là thế nào, có nên nói cho tôi biết một chút không?" Lục Vũ quay đầu lại nhìn Trương Hạo, nói: "Ông ấy là Thiết Bổng Lạt Ma." Trương Hạo có chút cạn lời nhìn Lục Vũ, giới thiệu người mà súc tích đến mức này, cũng khiến hắn không biết phải nói tiếp thế nào.

May mà Trương Hạo vì quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm, kiến thức linh tinh tích trữ rất nhiều, cũng biết Thiết Bổng Lạt Ma không phải là lạt ma cầm gậy sắt, mà là một chức sắc trong Phật giáo Tạng truyền chuyên quản lý danh sách và kỷ luật.

Nói ra thì cũng có nét tương đồng với Giới Luật Viện của Thiếu Lâm Tự.

Sau vài câu trò chuyện đơn giản, Trương Hạo cũng đại khái biết

được tình hình của Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma là một người rất thật thà, đầu tiên là xin lỗi Trương Hạo vì mình đường đột đến đây, sau đó lại lo lắng nói: "Cô ấy không thể ở đây, như vậy không tốt cho cô ấy, cũng không tốt cho họ.

Cô ấy vẫn nên ở bên cạnh chúng tôi, cùng vào núi, như vậy sẽ an toàn hơn." "Đại sư, tay của ông..." Lục Vũ nhíu mày.

Chương 762

Vốn dĩ, hắn định đưa Thiết Bổng Lạt Ma cùng vào núi, cùng đi khám phá "Thần cung Phượng Hoàng".

Nhưng bây giờ tay phải của Thiết Bổng Lạt Ma đã mất, lại để ông ấy lên núi thì có phần...

"Không đi không được." Thiết Bổng Lạt Ma lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: "Tôi là Thiết Bổng Lạt Ma, vốn dĩ phải trừ ma vệ đạo.

Ma Quốc ở Côn Luân đất Tạng nhiều năm, thỉnh thoảng sẽ có vài chuyện xảy ra." Lục Vũ còn muốn khuyên một câu, nhưng nghĩ lại, bây giờ đang ở trong lều của Trương Hạo, cũng không phải lúc để nói chuyện này, nên không còn bận tâm nữa, chuyển sang nói: "Đại sư, vậy bây giờ chúng ta trở về nhé." "Cũng được." Lục Vũ thấy vậy, đi đến bên giường bệnh, trực tiếp cõng Diệp Diệc Tâm lên, chào Trương Hạo một tiếng rồi rời đi.

"Tôi tiễn anh." Đi đến cửa lều, Trương Hạo cười tủm tỉm nói một câu, trực tiếp đi theo ra ngoài, luôn đi theo đến tận trong lều Lục Vũ.

Lục Vũ cũng không kinh động Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, ngồi xuống trong lều, lại cẩn thận đặt Diệp Diệc Tâm lên giường, lúc này mới quay đầu nhìn Trương Hạo, nói: "Trương lão bản tiễn một đoạn, lại tiễn đến tận cửa rồi." Trương Hạo nhếch miệng cười, nói: "Có câu giúp người giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên." "Anh ở đây làm gì tôi không hỏi, nhưng tôi ít nhiều cũng có mang theo một số người, anh xem có cần dùng đến không, mang theo cùng?" "Không cần." Lục Vũ không nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối đề nghị của Trương Hạo.

Nhưng dừng một chút, lại nói tiếp: "Người thì thôi, lần này rất

nguy hiểm.

Nhưng vũ khí trang bị, càng nhiều càng tốt.” Trương Hạo cũng rất dứt khoát, Lục Vũ cần trang bị, lập tức cấp trang bị.

Súng trường, súng ngắn, lựu đạn các loại, thứ gì cũng có.

Nhìn những chiếc hòm lớn mà Trương Hạo cho người khiêng tới, Lục Vũ còn hơi nghi ngờ không biết có phải hắn đã tính toán từ trước rồi không?

Tuy nhiên, theo lời của Trương Hạo, mỗi lần Tân Nguyệt Phạn Điếm ra ngoài đều theo tiêu chuẩn này.

Nếu không phải lần này họ không chuẩn bị xuống mộ, còn mang theo nhiều thứ hơn nữa.

Lục Vũ cũng không hỏi nhiều, sau khi cảm ơn Trương Hạo, cũng không nói thêm gì khác với hắn.

Đến ngày hôm sau, đội ngũ đã chuẩn bị xong xuôi.

Chỉ là lúc chuẩn bị vào núi, lại có một trận gió nổi lên.

Gió ở núi Côn Luân, có thể lớn có thể nhỏ, rất dễ gây ra chuyện lớn, họ chỉ có thể đợi thêm vài ngày.

Mãi đến hai ngày sau, khi trời quang mây tạnh, mọi người mới rời khỏi doanh địa, tiến vào khu không người.

Sau mấy ngày lặn lội, họ đã đến được cửa núi Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Sơ Nhất dẫn mọi người tìm một nơi khuất gió ở cửa núi, đang định nghỉ ngơi thì đột nhiên phát hiện một đống tuyết nhỏ, vẻ mặt anh ta lập tức trở nên có chút kỳ quái.

Lại gần xem xét, anh ta nhặt một cành cây cời mấy cái lên đống tuyết, lông mày lập tức nhíu chặt, quay đầu nói với Lục Vũ và mọi người: “Có người đã vào núi trước chúng ta.” Nghe lời anh ta nói, mọi

người đều sán lại xem đống tuyết nhỏ.

Đống tuyết nhỏ là một đống phân bò yak, đây là một loại nhiên liệu rất phổ biến ở khu vực Tây Tạng.

Mặc dù những năm gần đây mức sống đã khá hơn, dân du mục thường không dùng thứ này, nhưng khi vào vùng không người thì dùng loại nhiên liệu này vẫn tiện lợi hơn.

Sơ Nhất nhìn về hướng cửa núi, trầm giọng nói: "Họ đi rất vội, ngay cả đồ đạc cũng không kịp thu dọn.

Có lẽ là vào lúc có bão tuyết hai ngày trước, để tránh bão tuyết nên đã vào trong cửa núi." Nói xong, Sơ Nhất lại quay đầu nhìn Thiết Bổng Lạt Ma, nói: "Thượng sư, tình hình trong núi không ổn, ngài thật sự muốn vào sao?" "Lục tiểu ca, ngài thật sự muốn cõng một người phụ nữ vào núi sao?" Lục Vũ cũng biết Sơ Nhất có ý tốt, nhưng Thiết Bổng Lạt Ma hắn đã khuyên không biết bao nhiêu lần, vị đại lạt ma này bướng bỉnh như một con bò yak không nghe khuyên.

Còn về Diệp Diệc Tâm, không mang theo cũng không được.

Trên đường đi, Lục Vũ cũng đã thử đưa Diệp Diệc Tâm vào "Sơn Hà Đồ", nhưng không biết tại sao, cô ấy vừa vào "Sơn Hà Đồ" liền khiến Lão Ngưu trong đó trở nên xao động, Bạch Trạch càng hiếm khi mở miệng thúc giục Lục Vũ mau đưa Diệp Diệc Tâm ra ngoài.

Hơn nữa, tình hình của Diệp Diệc Tâm trong "Sơn Hà Đồ" cũng không tốt, Lục Vũ chỉ có thể đưa cô ấy ra.

Chỉ khi ở trong bão tuyết của đất Tạng, Diệp Diệc Tâm mới giống như một người đẹp ngủ yên tĩnh, không có bất kỳ dị thường nào!

"Không nói những chuyện này nữa." Lục Vũ trầm tư một lúc, hỏi: "Sơ Nhất, bây giờ anh có thể xác định chắc chắn có người vào núi trong mấy ngày gần đây không?

Có biết họ có bao nhiêu người không?" "Từ tình hình đống lửa, chắc chắn là vào núi trong hai ngày gần đây.

Nhưng có bao nhiêu người thì không nói chắc được, có điều chắc chắn có bò yak." Sơ Nhất lại quan sát kỹ xung quanh, suy nghĩ một lúc, tiếp tục nói với mọi người: "Theo lý mà nói, bên trong cửa núi là Khe Cất Xương, có dã thú chạy vào là chuyện bình thường, nhưng tôi chưa nghe nói ngoài các vị ra còn có ai muốn vào Khách Lạp Mễ Nhĩ..." "Chẳng lẽ là Minh thúc không từ bỏ ý định, tìm người vào núi rồi sao?" Nghĩ đi nghĩ lại, Lục Vũ cảm thấy chỉ có một khả năng này.

Sơ Nhất lập tức đi hỏi mấy người dân du mục trong đội, hỏi vài câu xong, giải thích với mọi người: "Vượng Đôi trước đây có hỏi có ai biết đường đến Khách Lạp Mễ Nhĩ không, rất có thể là Vượng Đôi dẫn người vào núi rồi." Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, nói với Lục Vũ: "Chuyện chúng ta đến Khách Lạp Mễ Nhĩ không có nhiều người biết, thật sự có khả năng là Vượng Đôi và Minh thúc, ba người họ không cần mạng nữa sao?" "Người chết vì tiền, chim chết vì mồi." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Minh thúc vì Thủy Tinh Thi Băng Xuyên mà mê muội rồi, nếu biết mục đích ở Khách Lạp Mễ Nhĩ, chắc chắn không nhịn được.

Hơn nữa, Minh thúc chỉ là vẻ bề ngoài hào nhoáng..." Dừng một chút, Lục Vũ lại kể sơ qua chuyện Minh thúc đã gần như phá sản, toàn bộ gia sản đều bị hai đứa con trai phá gia chi tử tiêu tán sạch sẽ, mọi người cũng chỉ biết nhìn nhau không nói nên lời.

Vương Bàn Tử cảm khái một câu: "Đúng là mỗi nhà mỗi cảnh." ...

Nghỉ ngơi thêm một lúc, mọi người lại lên đường, tiến vào cửa núi Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Trên đường, Sơ Nhất giải thích sơ qua về lai lịch của Khe Cất Xương.

Khe Cất Xương, sở dĩ được gọi là Khe Cất Xương, là vì truyền thuyết kể rằng mỗi năm đều có rất nhiều hoàng dương, bò rừng, gấu ngựa Tây Tạng và các loài dã thú khác chạy đến đó nhảy xuống tự sát.

Dưới khe đều phủ đầy xương trắng của dã thú.

Còn về Khách Lạp Mễ Nhĩ, có nghĩa là đại dương tai họa, tại sao lại có cái tên xui xẻo như vậy, thì ngay cả những người dân du mục râu dài nhất cũng không biết. ...

Chương 763

Cách Mã cũng không quen thuộc với truyền thuyết về Khách Lạp Mễ Nhĩ, nhưng lúc này nghe lời của Sơ Nhất, suy nghĩ một lúc, nói: "Mỗi khi trăng tròn như mâm, dã thú trong núi sẽ nhìn lên mặt trăng, từ trên cao nhảy xuống khe mà chết, dùng cái chết của chúng để xoa dịu cơn giận của thần linh." Nói xong, Cách Mã lại nhìn về phía cửa núi, miệng lẩm bẩm: "Tối hôm qua chính là trăng tròn, nếu có người vào cửa núi tối hôm qua, e rằng lành ít dữ nhiều." Thiết Bổng Lạt Ma có chút kinh ngạc nhìn Cách Mã, lại dùng tiếng Tạng trao đổi với cô.

Hai người nói rất nhanh, Lục Vũ và mọi người cũng không hiểu gì.

Chỉ là nói qua nói lại, vẻ mặt của nữ quân y Cách Mã có chút e thẹn, còn Thiết Bổng Lạt Ma thì mặt mày hớn hở.

Còn Sơ Nhất và mấy người dân du mục khác, ánh mắt nhìn Cách Mã vừa kính nể, vừa ngưỡng mộ, lại có chút thành kính. ...

Sau khi vào cửa núi, đội ngũ loanh quanh trong núi tuyết, cuối cùng đến một nơi gọi là dốc Ca Thanh.

Sơ Nhất dẫn đội dừng lại, chỉ tay về phía bên kia sườn dốc, nói: "Muốn vào Khe Cất Xương, trước tiên phải qua dốc Ca Thanh.

Đến đỉnh Ca Thanh, đưa tay bắt lấy trời, gặp Đài Yểm Thú..." Câu cuối cùng Sơ Nhất nói không rõ ràng, cộng thêm tiếng gió không nhỏ, mọi người cũng không nghe rõ, chỉ thuận theo hướng tay của Sơ Nhất nhìn xuống, lờ mờ có thể thấy mặt đất bên dưới sườn dốc nứt ra một khe sâu, từ trên cao nhìn xuống vực thẳm, chỉ thấy một màu mờ mịt, không lường được độ sâu.

Đừng nói là nhảy xuống từ đây, chỉ cần nhìn một cái, đã cảm thấy

trong lòng sợ hãi, nếu mây mù trên đỉnh núi dày hơn một chút, người không biết địa hình ở đây, chắc chắn sẽ tiếp tục đi về phía trước, rơi xuống khe sâu tan xương nát thịt. ...

Lục Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ, kéo mọi người lùi lại mấy bước, lại quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương mấy người, hỏi: "Các cậu vừa rồi là lo mình sẽ rơi xuống, hay là lo mình không nhịn được mà nhảy xuống." Nghe câu hỏi của Lục Vũ, mấy người Tạng dân đều có chút ngơ ngác.

Ở nơi cao như vậy, chắc chắn là lo mình sẽ rơi xuống chứ.

Chỉ là điều họ không ngờ tới là, câu trả lời của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lại là một đáp án khác: sợ rằng mình không nhịn được mà nhảy xuống!

Bọn họ vừa đứng trên đỉnh dốc, nhìn xuống khe sâu kia, đều có một cảm giác không nói thành lời, khiến họ muốn nhảy xuống, lại không dám nhảy xuống.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn mấy người, im lặng một lúc, cầm đại pháp loa đi đến bên cạnh Lục Vũ, nói: "Cậu cầm đại pháp loa, đừng nói chuyện, đừng nghĩ nhiều, cứ cầm lấy." Nói xong, ông lại đưa những pháp khí như thiên châu, vòng tay trên người mình cho Vương Bàn Tử, Shirley Dương mỗi người một cái.

Trên người Hồ Bát Nhất có đeo hộp hộ mệnh của Cách Mã, đại lạt ma không đưa thêm đồ cho anh ta, chỉ niệm một lần Lục Tự Chân Ngôn.

Nói cũng lạ, sau khi mọi người đeo đồ xong, cảm giác lập tức trở nên khác đi, cảm giác hoảng hốt trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

Lục Vũ hỏi đại lạt ma nguyên nhân là gì, Thiết Bổng Lạt Ma mỉm cười, tỏ ý là Phật gia nói cho ông biết.

Lục Vũ cũng không hỏi thêm, chỉ sau một hồi bàn bạc ngắn, mọi người liền để Sơ Nhất dẫn đội vượt qua dốc Ca Thanh, tiến vào Khe Cất Xương.

Theo lời Sơ Nhất, bây giờ trời đã tối, không thể đi xuyên qua trong đêm, chỉ có thể xuống dưới cắm trại, đợi đến ngày hôm sau, mới đi qua Khe Cất Xương. ....

Hai giờ sau, mọi người cuối cùng cũng xuống núi, đi đường vòng đến lối vào của Khe Cất Xương.

Khe Cất Xương có độ cao khoảng ba nghìn mét, mọi người đều cảm thấy hô hấp thông suốt hơn nhiều.

Lúc này nhìn lại tình hình xung quanh, Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Sao chỗ này giống Nhất Tuyến Thiên ở Tần Lĩnh thế nhỉ..." Thật vậy, địa hình của Khe Cất Xương có phần tương tự với Nhất Tuyến Thiên mà Lục Vũ, Vương Bàn Tử lần trước thấy ở Tần Lĩnh, đều là một thung lũng hẹp, hai bên là vách đá thẳng đứng như dao cắt rìu bổ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ có một vạch trời.

Trong khe đâu đâu cũng là đá vụn cỏ dại, xen kẽ vô số xương cốt, nhiều nhất là sừng bò và sừng dê núi, lờ mờ có thể thấy lân tinh lập lòe.

Trời dần tối, đàn bò yak bắt đầu trở nên có chút bồn chồn.

Để đảm bảo an toàn, mọi người không đi tiếp nữa, liền cắm trại ngay ở cửa khe.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, trong lúc mọi người ăn cơm, Sơ Nhất nói với họ: "Đừng thấy chỗ này đáng sợ, nhưng Khe Thần Loa ở phía bên kia, lại hoàn toàn khác với nơi này.

Ở đó rừng rậm um tùm, có rất nhiều dược liệu quý hiếm, tôi đã

từng đến đó một lần...” “Có những dược liệu gì?” Lục Vũ nghĩ đến con Ngoa thú nhỏ đang giấu trên người, rất có hứng thú với việc hái thuốc, liền hỏi vài câu.

Sơ Nhất cũng không giấu giếm, nói thẳng: “Có rất nhiều cỏ mao cao, mao biện lục nhung hao, long đởm hoa trắng, kê đản sâm, đông trùng hạ thảo, đào nhi thất...” Chưa đợi Sơ Nhất nói xong, đàn bò yak vốn đang nằm nghỉ trên mặt đất đột nhiên đồng loạt đứng dậy, bồn chồn cào đất, phát ra những tiếng kêu trầm thấp.

Vương Bàn Tử cũng bật dậy, nói khẽ: “Mọi người có nghe thấy gì không?” Từ thung lũng xa xa, lờ mờ truyền đến tiếng kêu cứu!

“Cứu mạng...” “Cứu mạng...” “Cứu mạng...” Tiếng kêu từ trong Khe Cất Xương vọng ra xa, khiến sắc mặt mọi người đều biến đổi!

Ở trong núi tuyết, tối kỵ nhất là la hét ầm ĩ.

Đặc biệt là trên vách đá hai bên Khe Cất Xương đều là tuyết đọng dày đặc, tiếng động quá lớn, không cẩn thận là có thể gây ra tuyết lở!

“Không đi, lùi ra ngoài, tìm một nơi tương đối an toàn.

Lều không cần nữa, bỏ lại đây!” Lục Vũ không chút do dự, bất kể tiếng kêu cứu đó là thật hay giả, lập tức gọi Sơ Nhất dẫn đội, rời khỏi nơi có khả năng bị tuyết lở vùi lấp.

Hồ Bát Nhất cực kỳ ủng hộ điều này, dù sao anh ta cũng đã đến Côn Luân một lần, hiểu rõ sức mạnh của tuyết lở. ...

Chương 764

Đội ngũ lùi lại khoảng nửa giờ, tìm được một nơi tương đối bằng phẳng dừng lại, đàn bò yak cũng không còn xao động, tiếng kêu cứu tuyệt vọng cũng không còn nghe thấy nữa, khiến tâm trạng họ hơi yên ổn.

Nhưng lúc này, Cách Mã đột nhiên lên tiếng: "Tôi nhớ ra một vài chuyện, Đài Yểm Thú không phải năm nào cũng có dã thú nhảy xuống vách đá, mà là mỗi 'Năm Nhiễu Huỳnh' sẽ có cả một năm trời, vô số dã thú, nối đuôi nhau bước lên Đài Yểm Thú, hiến tế..." Hôn mê kéo dài dường như thật sự đã khiến nữ quân y Cách Mã có được "thiên thụ".

Cô nhìn về phía thung lũng xa xôi, miệng lẩm bẩm: "Chỉ vào 'Năm Nhiễu Huỳnh', sương mù dày đặc ở Khe Cất Xương dưới Đài Yểm Thú mới bị gió núi thổi tan, chỉ đường cho những con dã thú đó." "Dã thú ở khu núi Khách Lạp Mễ Nhĩ đều sẽ chạy lên thung lũng, nhảy xuống Đài Yểm Thú!" "Các vị trước đây cảm thấy muốn nhảy xuống khi ở trên Đài Yểm Thú, có lẽ cũng vì nguyên nhân này." "Từ giờ khắc này trở đi, chính là 'Năm Nhiễu Huỳnh'..." "Năm Nhiễu Huỳnh" là một loại lịch pháp độc đáo của Tây Tạng, nghe nói bắt nguồn từ《Thời Luân Kinh》, lịch pháp này trông giống với cách tính năm Can Chi của người Hán, đều có mười hai con giáp, đều là sáu mươi năm một chu kỳ.

Những năm gần đây, Tây Tạng chịu ảnh hưởng của văn hóa Thăng Long, đã không còn sử dụng "Năm Nhiễu Huỳnh", những người còn biết về lịch pháp "Năm Nhiễu Huỳnh" gần như không còn.

"Sáu mươi năm..." Lục Vũ cúi đầu trầm tư một lúc lâu, ngẩng đầu

nhìn Cách Mã, hỏi: "Bây giờ đã qua bao nhiêu 'Năm Nhiễu Huỳnh' rồi?" Cách Mã suy nghĩ kỹ, lại uống một ngụm rượu thanh khoa, bình tĩnh lại tâm trạng, nói: "Năm nay chắc là năm 'Nhiễu Huỳnh' thứ mười bảy." Lục Vũ tính toán thời gian, mười bảy 'Năm Nhiễu Huỳnh' cũng gần một nghìn năm, cách thời gian tồn tại của Ma Quốc còn rất xa, hai thứ này hẳn là không có quan hệ.

Tuy nhiên...

Dừng một chút, Cách Mã lại nói tiếp: "Trước 'Năm Nhiễu Huỳnh', Khách Lạp Mễ Nhĩ lấy 'Khẩu toán pháp của lão nhân Tượng Hùng' làm chuẩn, lúc đó là chín mươi năm một chu kỳ, mỗi chu kỳ gọi là "Cam Châu Nhĩ", nói ra đã không biết bao nhiêu năm.

Có lẽ từ thời xa xưa, Đài Yểm Thú đã tồn tại rồi..." "Khẩu toán pháp của lão nhân Tượng Hùng?" Cái tên này, Lục Vũ cảm thấy có chút quen tai, hỏi thêm một câu: "Lịch pháp này, có liên quan đến cổ quốc Tượng Hùng?" Lần trước, thứ họ phát hiện có liên quan đến cổ quốc Tượng Hùng, là ở di tích Hắc Thủy Thành của Tây Hạ.

Lần đó, họ đã thấy ngôi chùa Thông Thiên Đại Phật Tự của Ung Trọng Bổn giáo thuộc cổ quốc Tượng Hùng ở Hắc Thủy Thành, gặp được xá lợi của cao tăng Chiêm Ba Nam Tạp của "Ung Trọng Bổn giáo".

Cách Mã gật đầu, tỏ ý bộ lịch pháp đó chính là lịch pháp của cổ quốc Tượng Hùng.

Tây Tạng thời xa xưa, vốn chịu sự thống trị của cổ quốc Tượng Hùng, mãi cho đến sau này Thổ Phồn trỗi dậy, cổ quốc Tượng Hùng mới trở thành một phần của lịch sử, rất ít được nhắc đến.

Mấy người đang định nói thêm vài câu thì nghe thấy một tiếng "bịch" trầm đục, từ xa vọng lại!

Cách Mã nhìn về phía Khe Cất Xương không xa, miệng lẩm bẩm: "Đài Yểm Thú đã mở, từ bây giờ, sẽ có vô số dã thú, nhảy lên Đài Yểm Thú..." Cùng với giọng nói của Cách Mã, mấy người cũng có thể thấy, trên vách đá cheo leo không xa, từng bóng đen kịt, nhanh chóng rơi xuống dưới vách đá, rơi vào trong Khe Cất Xương, phát ra những tiếng kêu bi thương tuyệt vọng!

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, mọi người đã thấy không dưới chục con dê núi, bò yak và gấu ngựa Tây Tạng rơi từ trên vách đá xuống.

Tất cả mọi người, đều là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời đều có chút không nói nên lời, không biết nên nói gì.

Đúng lúc này!

Diệp Diệc Tâm luôn không phát ra tiếng động nào ở sau lưng Lục Vũ, đột nhiên mở miệng, nói ra vài âm tiết mà không ai hiểu được.

Lục Vũ lập tức phản ứng lại, vội vàng ghi âm lời của Diệp Diệc Tâm.

Lời của cô, vẫn giống như video Lục Vũ đã xem trước đây, là một đoạn âm tiết có phát âm kỳ quái, lặp lại mấy lần, rồi dừng lại.

Lục Vũ đang định gửi đoạn thoại này cho Trương Hạo để hắn dịch, thì nghe thấy Thiết Bổng Lạt Ma đột nhiên mở miệng, lặp lại những lời mà Diệp Diệc Tâm vừa lặp lại.

Lục Vũ quay đầu nhìn Thiết Bổng Lạt Ma, chỉ thấy vẻ mặt ông ta trang nghiêm, trầm giọng nói: "Đây là tiếng Tạng cổ, đại ý là bảo chúng ta đến Đài Yểm Thú hiến tế." "Cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử trợn to mắt, kinh ngạc nói: "Đại lạt ma, ông có nhầm không, tiểu Diệp còn bảo chúng ta đi hiến tế?" "Không phải tiểu Diệp." Lục Vũ lắc đầu, nhíu mày nói: "Đại sư, ông thấy chúng ta có nên đến Đài Yểm Thú không?" Lời hắn vừa dứt, thì sau lưng lại vang lên tiếng

kinh hô.

Quay đầu lại nhìn, thì thấy mấy con bò yak, bước những bước chân vững chãi, từ từ đi về phía Khe Cất Xương.

Người dân du mục dắt chúng ra sức kéo dây cương, cũng không thể làm đàn bò yak dừng lại.

Dù họ vung roi quát tháo, cũng không có chút tác dụng nào.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tốc độ của đàn bò yak đột ngột tăng nhanh!

Từ đi bộ chậm rãi ban đầu, biến thành chạy như điên!

Biến cố này, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, hơn nữa hướng đi của đàn bò yak là Khe Cất Xương.

Dù họ có muốn làm gì, cũng không thể theo đàn bò yak vào trong.

Người dân du mục vốn định xông ra, nhưng đều bị Sơ Nhất chặn lại. ...

Chẳng mấy chốc, đã thấy những con bò yak đó xông vào Khe Cất Xương.

Qua ống nhòm, lờ mờ có thể thấy mấy con bò yak sau khi vào Khe Cất Xương liền phân tán ra, mỗi con tìm một chỗ, nằm xuống đất, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Lại một lúc sau, thấy trên Đài Yểm Thú lại có một con gấu ngựa Tây Tạng nhảy xuống.

Thân thể nặng nề, nhanh chóng lăn xuống đáy khe, va mạnh vào người con bò yak. ...

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, khiến Khe Cất Xương vốn đã thần

bí, lại càng thêm một tầng u ám!

Đúng lúc này, mấy người dân du mục có bò yak chết, cũng ngơ ngác đi về phía thung lũng...

Cách Mã và Sơ Nhất vội vàng qua ngăn cản, không ngờ mấy người đó lại như ngây dại, miệng không ngừng lặp lại những âm tiết kỳ quái mà Diệp Diệc Tâm đã phát ra trước đó, ngơ ngác đi về phía Khe Cất Xương.

Dù bị ngăn lại, cũng vẫn không ngừng lặp lại những âm tiết như bùa đòi mạng đó.

Chương 765

Hơn nữa, tốc độ nói ngày càng nhanh, sắc mặt ngày càng đỏ!

Thiết Bổng Lạt Ma nhận thấy không ổn, vội vàng niệm chân ngôn ở bên cạnh.

Vừa nghe thấy chân ngôn, sắc mặt mấy người dân du mục đã khá hơn một chút, cũng thử lặp lại chân ngôn cùng Thiết Bổng Lạt Ma.

Vẻ mặt họ vô cùng giằng xé, dường như mỗi chữ niệm ra, đều khiến họ đau đớn vô cùng.

Lục Vũ nhìn một lúc, đi mấy bước đến trước mặt Thiết Bổng Lạt Ma, giao đại pháp loa cho đại lạt ma.

Thiết Bổng Lạt Ma lo Lục Vũ sẽ bị ảnh hưởng, không muốn sử dụng.

Lục Vũ cũng không nói nhiều với ông, trực tiếp đặt pháp loa vào tay đại lạt ma.

Thiết Bổng Lạt Ma thấy vậy cũng không nói nhiều, vội vàng cầm pháp loa niệm chân ngôn một lần nữa.

Lần này, sắc mặt mấy người dân du mục lại khá hơn một chút, có thể cùng đại lạt ma niệm chân ngôn.

Ban đầu còn có chút lắp bắp, nhưng sau khi niệm nhiều lần, đã hồi phục bình thường.

Đối với những điều thần kỳ ở Tây Tạng, mọi người đều không phải lần đầu thấy, nhưng chuyện lần này, vẫn khiến họ có chút khó hiểu.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn mấy người dân du mục, xác định họ đều

không có vấn đề gì, lúc này mới giải thích: "Bò yak thông linh, họ đều là chủ nhân của bò, linh hồn và bò yak tương liên..." Thật lòng mà nói, những lời thần thần bí bí, ma ma quỷ quỷ này Lục Vũ không muốn tin lắm.

Nhưng thời gian dài như vậy, thấy nhiều chuyện, không tin cũng phải tin.

Dù là người theo chủ nghĩa vô thần kiên định như Shirley Dương, trong tình huống này cũng không thể phản bác.

Dù sao thì, phản bác cái gì?

Chuyện mà cả tộc của cô, mấy nghìn năm qua vẫn luôn nỗ lực, chính là "mê tín" lớn nhất...

Im lặng một lúc, Lục Vũ và Thiết Bổng Lạt Ma nhìn nhau, quay đầu nói với Sơ Nhất: "Sơ Nhất, tình hình trong núi không ổn lắm, hay là để họ ra ngoài trước đi, đến lúc đó..." Lời Lục Vũ còn chưa nói xong, sau lưng đột nhiên vang lên từng trận quỷ khóc sói gào!

Hồ Bát Nhất, Thiết Bổng Lạt Ma, Cách Mã ba người nhìn nhau, đồng thanh nói: "Tiếng này sao giống con sói vương một mắt đó vậy?" Nhiều năm trước, Hồ Bát Nhất, Thiết Bổng Lạt Ma, Cách Mã ba người từng kề vai chiến đấu ở Côn Luân đất Tạng, gặp phải một con sói vương một mắt, sau khi tiêu diệt hơn chục con sói đói, đã đuổi con sói vương đi. ...

Chẳng mấy chốc, trong tầm mắt của họ xuất hiện những luồng sáng xanh biếc!

Nhìn một cái, một con sói đầu đàn to lớn toàn thân trắng như tuyết, đang đứng đó.

Nhìn nó, mấy người lập tức xác định, con súc sinh lông trắng này chính là con sói vương một mắt có thù sâu oán nặng với họ!

“Nó đến tìm tôi báo thù.” Lúc này, Sơ Nhất siết chặt con dao bên hông, thân thể hơi khom xuống, nhìn chằm chằm bầy sói ở xa, cả người trông như đang chờ thời cơ.

Mấy người trên đường cũng đều nghe “Sơ Nhất” nói qua, anh ta là một “đội trưởng đội săn sói”, những năm nay số sói con chết trong tay anh ta không biết bao nhiêu.

Nhưng sói vương một mắt, vẫn là lần đầu tiên anh ta gặp.

Bầy sói dường như không vội, chỉ vây quanh họ ở không xa, thỉnh thoảng gầm lên một tiếng trầm thấp.

Nhân lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma nói: “Theo như trường thi về võ huân của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, Ma Quốc từng có yêu nô tên là ‘Thủy Tinh Tự Tại Sơn’, là một con sói trắng khổng lồ, cũng là tổ tiên của tất cả sói đói ở Côn Luân.” “Truyền thuyết nói rằng nó đã được Liên Hoa Sinh đại sư siêu độ, thi thể hóa thành một khối đá thủy tinh băng sơn khổng lồ.” “Con sói vương này, rất có khả năng là hậu duệ của nó!” Lúc này, Hồ Bát Nhất nói: “Bất kể nó có phải là hậu duệ của yêu nô thật hay không, hay chỉ là truyền thuyết, bây giờ lũ sói con này chỉ đến để thăm dò chúng ta.” “Chúng ta nổ súng, dọa chúng đi, để tránh xảy ra biến cố khác.” Vấn đề Khe Cất Xương phía sau vẫn chưa giải quyết, lúc này mà bị bầy sói vây công, không biết sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức.

Nhân lúc địa hình ở đây còn khá trống trải, không cần quá lo lắng về vấn đề tuyết lở, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Cách Mã ba người đều giơ súng, Sơ Nhất cũng bị họ thuyết phục, đổi sang súng, không dùng dao.

“Đợi đã.” Lục Vũ nhớ ra mình có một pháp khí có thể khống chế bầy sói, hơn nữa còn là do Quỷ Mẫu làm ra.

Sau khi ngăn mấy người lại, hắn lập tức lấy ra “Quỷ Mẫu Ô Đầu

Thảo", lại đeo thêm mấy món đồ bạc lên người, để áp chế độc tính của "Quỷ Mẫu Ô Đầu Thảo".

Hắn định thần, bình tĩnh nói: "Lui, lui ra, đi!" "Quỷ Mẫu Ô Đầu Thảo" quả thực có tác dụng, bầy sói nằm rạp xuống đất, phát ra mấy tiếng 'ư ử' rồi từ từ lui ra.

Nhưng sau khi chúng lui đi, Lục Vũ lại không có chút cảm giác thả lỏng nào, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái không nói nên lời.

Lúc này, con sói vương một mắt đột nhiên hú lên một tiếng, bầy sói co giò chạy như điên, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Ở nơi chúng biến mất, lờ mờ, có thể thấy một đốm lửa.

Bên cạnh đốm lửa dường như có bóng người.

"Không phải dường như, giống như có ba người." Lục Vũ nhìn về phía xa, nhíu mày nói một câu.

Trong lòng hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, bầy sói thật sự bị hắn dùng pháp khí ép lui sao?

Hay là... sói vương cố ý lui đi, để họ đi kiểm tra đốm lửa đó?

Từ bao giờ, sói lại không sợ lửa nữa?

Chương 766

Khoảng cách có chút xa, cộng thêm cây khô đá lạ trong thung lũng che khuất, cũng không nhìn rõ lắm.

Hồ Bát Nhất lấy ống nhòm ra, quan sát kỹ, nhẹ giọng nói: "Đều mặc áo choàng Tạng, chắc không phải là Minh thúc và mấy người đó." Bên cạnh, Vương Bàn Tử nói nhỏ: "Sao không nhúc nhích gì hết, trông không giống người sống." Nghe lời của Vương Bàn Tử, Lục Vũ cũng cầm ống nhòm lên nhìn đống lửa ở xa.

Lờ mờ, có thể thấy một ít khí đen đang lượn lờ ở đó.

Lục Vũ hỏi một câu, ngoài hắn ra, không ai thấy cả.

Hắn bất giác hơi sững sờ, rồi lập tức nhớ đến Âm Dương Nhãn của mình!

Không ngờ, hiệu quả của Âm Dương Nhãn lại tốt đến vậy!

Chỉ có chút đáng tiếc, Âm Dương Nhãn cũng chỉ có thể thấy khí đen lượn lờ, không có cách nào nhìn rõ hơn.

Đợi một lúc, Sơ Nhất với tư cách là người dẫn đường, lại là người duy nhất từng vào khu vực Khe Cất Xương, lập tức lên tiếng: "Các vị đợi đó, tôi đi..." Chưa đợi anh ta nói xong, Lục Vũ lắc đầu: "Không thể đi một mình, nơi này hung hiểm dị thường, tôi đi cùng anh, có chuyện gì cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Lục Vũ muốn đi, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng đòi đi, đặc biệt là Vương Bàn Tử, còn dùng quy tắc mà Lục Vũ đã đặt ra trước đây để nói chuyện.

Cùng xuống đất, chắc chắn không thể hành động riêng lẻ.

Quy tắc là chết, người là sống, Lục Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ giải

thích với họ vài câu, tỏ ý nơi này không tầm thường, để lại vài người cứu viện, chắc chắn tốt hơn là vạn nhất có chuyện gì cả đám cùng bị kẹt!

"Hơn nữa, đây cũng không được coi là hành động riêng lẻ, các cậu cứ đi theo sau chúng tôi, đừng tách ra quá xa là được." Lục Vũ nói vậy, Hồ Bát Nhất và mọi người cũng cảm thấy có lý, lần lượt gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, đội dò đường ngoài Sơ Nhất và Lục Vũ ra, còn có thêm một Cách Mã, ba người sẽ an toàn hơn một chút.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương bảo vệ Thiết Bổng Lạt Ma và mấy người dân du mục vẫn còn hoảng sợ đi theo sau, cả đội từ từ tiến về phía trước.

Phía sau, vẫn thỉnh thoảng vang lên những tiếng "bịch" và tiếng kêu bi thương, không cần quay đầu lại cũng biết là có dã thú lại nhảy xuống từ Đài Yểm Thú.

Mấy người dân du mục nghe thấy tiếng kêu thảm của bò yak nhà mình, trong lòng không nỡ, muốn quay đầu lại xem, lại bị Thiết Bổng Lạt Ma quát lại, Thiết Bổng Lạt Ma dặn dò tất cả mọi người không được quay đầu, cứ đi theo Lục Vũ phía trước, tuyệt đối không được quay đầu lại nhìn!

Mấy người dân du mục tuy không nỡ, trong lòng cũng có chút sợ hãi, nhưng lời của đại lạt ma không ai không nghe.

Nhưng, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều không phải là người đặc biệt tuân thủ quy củ, không nhịn được liền quay đầu lại nhìn một cái.

"Hít!" "Vãi chưởng!" "Mẹ nó!" Chỉ một cái nhìn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà, sau

lưng từng cơn lạnh buốt!

Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh, còn Vương Bàn Tử thì kinh hãi hét lớn!

Chỉ thấy, Khe Cất Xương sau lưng họ, vô số dã thú vốn đã chết lại đứng dậy.

Ngoài những con dã thú này ra, thậm chí còn có không ít hài cốt dã thú, cũng đang lóe lên những ngọn lửa ma trơi, đứng dậy!

Cảnh tượng này, chưa từng nghe chưa từng thấy, quả thực muốn dọa chết người ta!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hét lên như vậy, mấy người bên cạnh đều bị kinh động.

Mấy người dân du mục thấy cảnh này, càng sợ hãi hét lớn, ngay sau đó liền quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu, không ngừng niệm gì đó, như thể cầu xin tha thứ, lại như đang cầu xin điều gì.

"Nhắm mắt!" Giọng của Thiết Bổng Lạt Ma lập tức đánh thức Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người.

Mấy người theo bản năng nhắm chặt hai mắt, bên tai liền nghe thấy tiếng Thiết Bổng Lạt Ma tụng kinh: "Sắc tức là không, không tức là sắc, sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc..." Cùng với việc đại lạt ma niệm 《Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh》, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người cảm thấy tâm trạng của mình dần dần bình tĩnh lại.

"Xoay người." Nghe lời của đại lạt ma, mấy người nghe lời xoay người lại.

Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói khẽ: "Đi từ từ, đừng vội." Mấy người đi được vài bước, Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Đại sư, mở mắt được chưa,

không thấy đường." Được sự cho phép của Thiết Bổng Lạt Ma, Vương Bàn Tử mở mắt ra nhìn.

Xa xa, Lục Vũ, Sơ Nhất, Cách Mã vẫn đang từ từ tiếp cận ba bóng người bên đống lửa.

Không biết tại sao, họ từ đầu đến cuối, đều không quay đầu lại nhìn vị trí của Vương Bàn Tử và mọi người một lần nào.

Vương Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, nhíu mày hỏi: "Đại sư, chuyện này không thể nào, tôi vừa rồi la lớn như vậy, tiểu ca không thể không nghe thấy, chắc chắn sẽ quay lại xem chúng ta, bây giờ tiểu ca vẫn không có phản ứng gì, chuyện này có gì đó kỳ lạ!" "Cậu ấy không nghe thấy." Đại lạt ma nói khẽ một câu, lại ra hiệu im lặng, ý bảo Vương Bàn Tử đừng nói nhiều.

Vương Bàn Tử còn muốn nói một câu, bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

Hồ Bát Nhất cực kỳ tin tưởng Thiết Bổng Lạt Ma, tuy một bụng tò mò, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc để giải đáp thắc mắc.

Ngăn Vương Bàn Tử lại, Hồ Bát Nhất liền đi theo sau Thiết Bổng Lạt Ma, từ từ đi theo.

Lại đi một lúc, tình hình cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Họ có thể thấy, Lục Vũ, Sơ Nhất, Cách Mã chỉ còn cách đống lửa đó một bước chân...

Lục Vũ đã đi đủ gần, có thể thấy làn da lộ ra của bóng người bất động kia trắng như tuyết.

Tuy vẫn chưa biết tại sao ba người dân du mục này lại đến đây, nhưng hắn đã đoán được chuyện gì đã xảy ra với họ.

Nếu không có gì bất ngờ, ba người họ, hẳn là đều bị một loại sinh

vật đặc hữu của cửa núi Khách Lạp Mễ Nhĩ nhập thân rồi!

Lục Vũ ba người dần dần tiếp cận, hắn đưa tay ngăn Sơ Nhất và Cách Mã lại, hạ giọng dặn dò vài câu, nói với hai người rằng ba người phía trước đã hoàn toàn bị Tuyết Di Lặc bám vào.

Chương 767

Tuyết Di Lặc là một loại động vật nhỏ rất "không thân thiện", chúng sẽ chui vào trong quần áo của thi thể, lớp da bên ngoài của thi thể sẽ biến thành màu trắng, bên ngoài như được bao bọc bởi một lớp da thịt màu trắng, cùng với việc lớp da thịt bên ngoài này không ngừng hấp thu, bề mặt sẽ ngày càng phình to, trở nên béo ú, giống như từng khối từng khối thịt mỡ, lớn nhất có thể to bằng hai người cộng lại!

Nhìn từ xa giống như một người tuyết rất béo, người dân địa phương mới gọi nó là "Tuyết Di Lặc"!

Hơn nữa, trong quá trình bám vào, nó sẽ tiếp tục tấn công người và gia súc sống, nếu hai ba ngày không ăn được người sống, sẽ từ từ khô héo, lại phân tán ra, chui vào trong băng xuyên ẩn nấp, cho đến khi tìm được xác chết mới...

Cách Mã không nhận ra, nhưng Sơ Nhất sau khi đến gần, đã nhận ra Tuyết Di Lặc.

"Tôi đánh trận đầu!" Sơ Nhất hạ giọng, siết chặt con dao trong tay.

Đối phó với loại này, anh ta vẫn quen dùng dao, không thích dùng súng.

Đang định động thủ, ba con Tuyết Di Lặc đều quay đầu lại nhìn Lục Vũ và mọi người một cái.

Ngay sau đó, như thể cuối cùng cũng phản ứng lại, chúng nhanh chóng nhảy lên, men theo vách đá cheo leo bên cạnh, nhanh chóng leo lên!

Cách Mã trực tiếp giơ súng lên, đang định nhắm bắn thì bị Sơ

Nhất ngăn lại.

"Tuyết Di Lặc đều sống theo bầy, lúc này có thể dọa chúng đi là chuyện tốt, lỡ như đến quá nhiều, chúng ta cũng khó giải quyết." Sơ Nhất nhìn vào đống lửa, xác định vẫn là một đống lửa bằng phân bò yak, lại lên tiếng: "Hẳn là đống lửa do mấy người vào núi trước chúng ta chuẩn bị, đống lửa lớn như vậy, chắc chắn không chỉ có ba người.

Nhìn tình hình này, đã cháy được hai ngày..." Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người cũng được Thiết Bổng Lạt Ma dẫn đến.

Hồ Bát Nhất cũng không kìm được sự kinh ngạc trong lòng, chỉ tay vào bóng người sắp biến mất trên vách đá cheo leo hỏi: "Tiểu ca, đó là thứ gì vậy?" Lục Vũ nhíu mày suy tư, không nói gì, Sơ Nhất và Cách Mã giải thích chuyện về Tuyết Di Lặc cho những người khác.

Nghe xong chuyện về Tuyết Di Lặc, Vương Bàn Tử cảm thấy những chuyện xảy ra trước đó cũng nên nói cho Lục Vũ biết, để tránh hắn không biết.

Vài câu đơn giản nói xong, Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Khe Cất Xương.

Lúc này bên trong Khe Cất Xương lại trở nên mờ mịt sương mù, không nhìn rõ gì, dù là Âm Dương Nhãn của hắn, cũng không thấy được cảnh tượng quỷ dị mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đã thấy trước đó.

"Đại sư, tình hình vừa rồi là?" Thiết Bổng Lạt Ma cũng không giấu giếm, từ từ nói: "Lúc nãy ở đó, không tiện nói chuyện..." "Tôi cũng chỉ có thể nói, có yêu ma tác quái." "Đi suốt đường, tôi thấy quá nhiều dấu hiệu mắt bạc của Tông Luân Hồi, luôn cảm thấy không ổn." "Trong cõi u minh, nhận được sự dạy bảo của Liên Hoa Sinh đại

sư, nên dùng tâm kinh để ngưng thần, tránh kinh động." Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, đợi Thiết Bổng Lạt Ma nói xong, lập tức hỏi: "Đại sư, dấu hiệu mắt bạc mà ông nói ở đâu?" Thiết Bổng Lạt Ma chỉ tay, mấy người quả nhiên thấy trên một khúc gỗ khô có một dấu hiệu hình con mắt, cấu trúc gần như giống hệt với hình vẽ họ thấy trong sổ tay của Dương Huyền Uy.

Quan sát kỹ, có thể phát hiện những dấu hiệu đó đều đối xứng, từng cặp từng cặp xếp dọc theo Khe Cất Xương.

Chỉ là vì gió tuyết, cũng có thể là do dã thú va vào, khiến nhiều dấu hiệu đã xiêu vẹo, không nhìn kỹ thật sự không thấy được.

"Tông Luân Hồi đã thất truyền, không ngờ lại có dấu vết ở đây..." Hồ Bát Nhất không nhịn được suy đoán: "Tông Luân Hồi có quan hệ gì với Ma Quốc không?" Thiết Bổng Lạt Ma lắc đầu, tỏ ý mình không rõ.

Lục Vũ thì lại nghĩ đến một chuyện khác, hỏi: "Đại sư, Xiển giáo và Ma Quốc, hoặc là Tông Luân Hồi, có khả năng có liên quan không?" "Ma Quốc tôi không rõ lắm, nhưng Xiển giáo có trước Tông Luân Hồi không biết bao nhiêu năm, hai bên có lẽ không có liên hệ gì." "Bổn giáo xuất phát từ cổ quốc Tượng Hùng, Tượng Hùng quốc rất coi trọng tế tự.

Tông Luân Hồi xuất phát từ Phật giáo, tuy đã thất truyền, nhưng dù sao cũng là một nhánh của Phật giáo Tạng truyền." "Giáo lý của họ sùng bái mắt và hang động, không có tế tự đặc biệt quan trọng nào lưu truyền lại..." Lời của Thiết Bổng Lạt Ma còn chưa nói xong, thì thấy thân thể Diệp Diệc Tâm đang nằm trên lưng Lục Vũ đột nhiên ngửa ra sau, lại phát ra những âm tiết kỳ quái.

Sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma biến đổi, vội nói: "Cô ấy nói sẽ có một người chết, sắp có một người chết rồi!" "Khụ khụ khụ..." Lời

này vừa nói xong, Vương Bàn Tử lập tức ho sặc sụa.

Mấy người đều giật mình, mắt Hồ Bát Nhất lập tức đỏ hoe, miệng gầm lên: "Bàn Tử, cố lên!

Tiểu ca, cậu mau xem Bàn Tử, làm sao bây giờ!" "Khụ khụ khụ... tôi, chỉ là, chỉ là bị sặc thôi." Sau khi ho liên tục mấy tiếng, Vương Bàn Tử mới thở lại được, vội vàng nói một câu.

"Cậu thật là..." Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, đang định oán trách anh ta một câu, thì nghe thấy bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng "A"!

Mấy người đều quay đầu lại, thì thấy một người dân du mục hai tay ôm cổ, từ từ quỳ xuống đất, khóe miệng, lỗ mũi, mắt, tai, đều chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Mấy người dân du mục bên cạnh, đều chết lặng, không dám thở mạnh, cứ thế nhìn chằm chằm.

Rõ ràng, người dân du mục đó đã chết.

Đúng lúc này, Diệp Diệc Tâm đột nhiên lại mở miệng, phát ra từng tiếng âm tiết kỳ quái!

Lần này, chưa đợi cô ấy nói xong, có người dân du mục phản ứng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Lục Vũ, hét lớn: "Cô ta là yêu ma, cô ta là yêu ma, phải giết cô ta đi, không thì mọi người đều sẽ chết!" "Không ổn, tất cả đừng động đậy!" Lục Vũ cảm thấy tình hình xung quanh có chút bất thường, vội vàng đưa tay ngăn người dân du mục lại.

Vương Bàn Tử càng dứt khoát hơn, lập tức giơ súng lên, lạnh lùng nói: "Tất cả đừng động đậy, tôi xem ai dám động!

Ai còn động nữa, đừng trách súng đạn không có mắt!" Đều là những người dân du mục chất phác, trước đó chỉ là bị tình hình quái

dị dọa sợ, lúc này bị họng súng của Vương Bàn Tử uy hiếp, lập tức lại bình tĩnh lại.

Lục Vũ quay đầu nhìn đại lạt ma, nhíu mày hỏi: "Đại sư, tiểu Diệp vừa nói gì?" Thiết Bổng Lạt Ma hít sâu một hơi, từ từ nói: "Đây chỉ là một lời cảnh cáo." "Một lời cảnh cáo..." Lục Vũ trầm tư một lúc, nhẹ giọng nói: "Cảnh cáo chúng ta, nếu trời sáng mà không rời đi thì sẽ có kết cục như vậy sao?" Thiết Bổng Lạt Ma gật đầu, nhẹ giọng nói: "Cô ấy không nói nhiều như vậy, nhưng rất có khả năng là ý này." Lục Vũ gật đầu, lại nhìn người dân du mục đã ngã xuống đất, nói một câu không đầu không đuôi: "Đúng là rất giỏi giả thần giả quỷ." Vương Bàn Tử quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu nói tiểu Diệp giả thần giả quỷ?" "Không phải cô ấy." "Vậy là ai?" Vương Bàn Tử dừng một chút, trong mắt lóe lên một tia khác thường, thầm nghĩ chẳng lẽ là Tinh Tuyệt nữ vương?

Trong lòng Hồ Bát Nhất cũng có suy nghĩ tương tự, dù sao Tinh Tuyệt nữ vương và Ma Quốc có mối quan hệ không rõ ràng.

Mối quan hệ giữa hai bên, họ đến nay vẫn chưa làm rõ được.

Cổ họng động đậy, Vương Bàn Tử vẫn không nhịn được nói: "Tiểu ca, nơi này hình như thật sự có chút tương tự với một nơi chúng ta đã từng đến..." Trong lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, Lục Vũ ngồi xổm trên đất, nhìn người dân du mục đã ngã xuống.

Nhưng thực tế, trong Âm Dương Nhãn của hắn, hoàn toàn là một khung cảnh khác.

Lần này, Âm Dương Nhãn lại giúp hắn một phen!

Hắn có thể thấy, ngay sau lưng người dân du mục này chưa đến một mét, đang đứng một "người".

Chương 768

Qua Âm Dương Nhãn, hắn có thể xác định đó là một người sống, không phải là hồn thể của người dân du mục, người này không biết đã dùng pháp khí gì, có thể ẩn đi thân hình, hắn cũng chỉ có thể lờ mờ thấy một đường nét, không nhìn rõ diện mạo.

"Để tôi siêu độ cho anh ta." Thiết Bổng Lạt Ma thở dài, đi đến bên cạnh Lục Vũ, đang định đưa tay nhắm mắt cho người dân du mục, thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Bàn Tử, cậu vừa nói gì?" "Hả?

Tôi nói nơi này giống với một nơi chúng ta đã từng đến..." "Không phải, câu trước đó." "Ờ... tôi hỏi người giả thần giả quỷ là ai?" Vương Bàn Tử sững sờ, ánh mắt rơi vào người Thiết Bổng Lạt Ma, thầm nghĩ Lục Vũ không phải là đang nghĩ đến đại lạt ma chứ?

"Ừm, tôi có thể nói cho cậu biết, là hắn." Chữ cuối cùng vừa dứt, thân thể Lục Vũ lập tức lao ra, Hắc Kim Cổ Đao đâm về phía trước, lưỡi đao sáng loáng đâm thẳng vào kẻ đang ẩn mình trong bóng tối.

Lần này, Lục Vũ đột ngột tấn công cực nhanh, người kia cũng không ngờ Lục Vũ lại ra tay như vậy.

Trong chớp mắt, hắn vội vàng lùi lại, nhưng vẫn bị Lục Vũ một đao đâm trúng ngực.

Lục Vũ đang định thừa thế truy kích, thì thấy đột nhiên có một vật hình trụ giống như lựu đạn bay qua trước mắt mình.

"Chạy..." Hắn chỉ kịp phát ra một tiếng, trước mắt đã xuất hiện một luồng sáng chói mắt khó tả, cùng với âm thanh chói tai khó tả.

Lần này ngay cả hắn cũng không chịu nổi, suýt nữa bị mù mắt!

Âm thanh chói tai, càng khiến hắn cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Không ngờ, người kia trước khi chạy trốn, lại còn có thể ném ra một quả "lựu đạn choáng"!

Trong khoảnh khắc đó, Lục Vũ trong cơn hoảng hốt cũng chỉ thấy một người ôm bụng, nhanh chóng chạy trốn...

Lúc này vì ánh sáng mạnh mà tạm thời mất thị lực, hắn cũng không có cách nào truy kích nữa!

May mà lựu đạn choáng chỉ gây mù tạm thời, rất nhanh Lục Vũ đã hồi phục thị lực, Hồ Bát Nhất và mấy người cũng đã tỉnh lại.

Mấy người, đều thấy sau lưng người dân du mục vừa chết, có một vệt máu, chỉ vài bước sau, đã không thấy nữa.

Nhìn phương hướng, là đi về phía Khe Cất Xương.

"Tiểu ca, đó là gì?" "Không chắc." "Chạy rồi?" "Tạm thời là vậy." Lục Vũ nhẹ giọng nói vài câu, xoa dịu đôi mắt khô rát, lại quan sát kỹ xung quanh.

Lúc này, trên thân đao Hắc Kim Cổ Đao dính một cọng lông vũ màu nâu lọt vào tầm mắt của hắn. 【Tên vật phẩm: Lông đuôi Lâm Si】 【Cấp bậc vật phẩm: Không】 【Công năng vật phẩm: Ẩn thân】 【Mô tả vật phẩm: Chim Lâm Si, giỏi ngụy trang, được mệnh danh là bậc thầy ngụy trang trong giới động vật.

Cả đời gần như đều đứng ngụy trang và chờ đợi trên cây, giỏi dùng hoa văn trên lông vũ để ngụy trang thành một cành cây, có thuật sĩ dùng lông đuôi Lâm Si, qua bí pháp luyện chế thành áo choàng lông đuôi Lâm Si, khoác lên người, có thể ẩn đi thân hình...】 Lục Vũ đưa tay nhặt cọng lông vũ lên, đang định quan sát kỹ, thì Vương Bàn Tử trợn to mắt, có chút không thể tin nổi nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, sao cánh tay của cậu biến mất rồi?" "Một con yêu quái." Lục Vũ lắc đầu, cất chiếc lông vũ đi.

Vương Bàn Tử cũng biết mình lỡ lời, không hỏi thêm về chiếc lông vũ nữa mà chuyển chủ đề, hỏi về chuyện vừa xảy ra. "Là người, nhưng không biết đã dùng thủ đoạn gì để ẩn thân." Có mấy người dân du mục bình thường ở đây, Lục Vũ cũng không nói rõ hơn.

Nhưng câu nói này lại khuấy động tâm tư của mấy người dân du mục.

Sau khi nhìn nhau, một người trong số họ nghiến răng hỏi: "Mặc kệ hắn là người hay là cái gì, hắn đã hại chết Trát Tây, không thể cứ thế cho qua được!" "Đúng!

Đàn ông Khang Ba chúng ta không thể cứ bỏ qua như vậy!" "Phải, phải!

Bò Yak của chúng ta đều chết cả rồi, nhất định phải có một lời giải thích!" "Chiếc lông vũ này có liên quan đến hung thủ hại chết Trát Tây, anh phải giao nó cho chúng tôi, chúng tôi sẽ giữ, đợi sau khi báo thù cho Trát Tây..." Lục Vũ vừa nghe đã biết mấy gã đàn ông Khang Ba trông có vẻ chất phác này đã nổi lòng tham.

Cũng khó trách, thứ có thể tàng hình, ngay cả hắn cũng thấy là vật hiếm có, huống chi là mấy gã đàn ông Khang Ba này?

Hơn nữa, như lời họ nói, bò Yak cũng không còn, tổn thất nặng nề, nếu không nghĩ cách vớt vát lại chút gì đó thì chẳng phải là đến đây công cốc sao? "Thứ này rất nguy hiểm, các người đừng nghĩ đến nữa.

Tiền bò Yak tôi sẽ bồi thường cho các người." Dù sao cũng là hắn nhờ Sơ Nhất thuê bò Yak, trước đó đã đồng ý nếu có tổn thất sẽ bồi thường, lúc này Lục Vũ tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Chỉ có điều... người dân du mục tự xưng là Đức Lặc xua tay, vẻ mặt nghiêm túc tỏ ý mình không phải kẻ ngốc, biết rằng chiếc lông vũ

kia rất quý giá.

Hơn nữa, gã còn thẳng thừng nói rằng mình biết họ vào núi là để tìm Yêu Tháp Chín Tầng!

Gã còn muốn đi cùng nhóm Lục Vũ, tìm được kho báu thì phải có phần của họ!

Lục Vũ nhìn gã, hỏi một câu: "Ngươi biết từ miệng Vượng Đôi?" "Đúng!" Đức Lặc cũng thẳng thắn, trực tiếp thừa nhận Vượng Đôi trước đó đã tìm người vào núi ở bên ngoài, gã vốn định đi theo, nhưng nghe nói Sơ Nhất cũng vào núi nên đã chọn đi cùng đội của Sơ Nhất. "Khe Tàng Cốt nguy hiểm thế nào các người cũng tự thấy rồi, vào nữa cẩn thận mất mạng đấy!" Sơ Nhất có chút ác cảm với sự không thành thật của Đức Lặc.

Trước đó ở cửa khe, lúc phát hiện đống phân, anh ta đã hỏi Đức Lặc, lúc đó Đức Lặc ấp úng mãi mới nói chỉ thấy Vượng Đôi đang tìm người.

Vậy mà bây giờ ngay cả chuyện vào núi tìm kho báu cũng nói ra được! "Hừ." Đức Lặc hừ lạnh một tiếng, nói giọng âm dương quái khí: "Dám không dẫn bọn tao đi, tao xuống núi sẽ báo cho người khác biết chúng mày muốn tìm kho báu trong núi, xem chúng mày độc chiếm kho báu Karameer thế nào!" "Ngươi..." Sơ Nhất còn định khuyên một câu, mấy người dân du mục bên cạnh Đức Lặc đã hùa theo la ó.

Chương 769

"Đây là kho báu Karameer của chúng tao, sao có thể để chúng mày độc chiếm được!" "Dù thế nào cũng phải có phần của chúng tao!" "Kể cả có nguy hiểm chúng tao cũng không sợ!

Đàn ông Khang Ba chúng tao không sợ nguy hiểm!" Những lời này khiến Sơ Nhất tức đến bật cười, thầm nghĩ mình đúng là nhìn lầm người, sao lại tìm phải mấy kẻ này đi cùng vào núi cơ chứ!

Anh ta đang định nói thêm một câu thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng hỏi: "Mấy người các cậu, ai nhặt được một cái chuông đồng?" "Chuông đồng gì?

Tôi không biết, tôi chưa thấy cái chuông đồng nào." Đức Lặc nhướng mày, vẻ mặt khinh thường.

Nhưng gã không biết, hành động của mình chính là không đánh đã khai!

Lục Vũ hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Lấy chuông đồng ra đây." "Chuông đồng gì?" "Mau lấy ra đây, không thì ngươi chết thế nào cũng không biết đâu." Từ biểu hiện của mấy người họ, Lục Vũ đã có thể xác định rằng họ hẳn đã nhặt được Ma Bảo Linh và bị ảnh hưởng.

Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Cách Mã.

Ba người hiểu ý, ngay khoảnh khắc Lục Vũ lao ra, họ cũng lao theo.

Mấy người họ đối phó với vài tên dân du mục đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Chẳng mấy chốc đã khống chế được cả bọn.

Lục Vũ lục soát trên người Đức Lặc, quả nhiên tìm thấy một chiếc "Ma Bảo Linh".

Cất kỹ chiếc chuông, Lục Vũ nhìn gã: "Ngươi tìm thấy nó ở đâu?" Lúc này, Đức Lặc đã bình tĩnh lại, không còn điên cuồng nữa, thành thật nói: "Lúc vừa đến cửa Khe Tàng Cốt, khi tôi đang chỉ huy đàn bò Yak nghỉ ngơi thì nhặt được dưới đất." "Còn nữa..." "Đây là bảo bối tôi nhặt được, dù anh có lấy đi thì cũng phải trả tiền cho tôi!" "Mẹ kiếp nhà mày rơi vào trong lỗ tiền rồi à?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền nổi đóa, chửi ầm lên: "Nếu không phải Tiểu ca nhi nhà tao tìm ra thứ này thì mạng mày cũng mất rồi, còn muốn tiền!" "Muốn tiền phải không, ngươi muốn bao nhiêu?" Lục Vũ liếc nhìn Đức Lặc, bình tĩnh nói: "Bây giờ ngươi còn muốn đi tìm bảo bối không?

Nếu muốn, tôi có thể dẫn ngươi đi." "Tiểu ca nhi, chuyện này..." "Đi, sao lại không đi!" Đức Lặc trợn to mắt, nói thẳng: "Đã đến rồi thì không thể cứ thế cho qua được!" Sau gã, mấy người dân du mục còn lại cũng không đổi ý, vẫn kiên quyết muốn đi cùng vào núi, ngay cả Thiết Bổng Lạt Ma khuyên can cũng vô dụng.

Nếu đã vậy, Lục Vũ cũng không nói nhiều.

Sau khi bàn bạc một lát với Hồ Bát Nhất và mấy người, họ quyết định tạm thời nghỉ ngơi tại đây, đợi trời sáng sẽ tiến vào Khe Tàng Cốt, cố gắng vượt qua nhanh nhất có thể để tránh xảy ra biến cố khác.
...

Đêm khuya, ai nấy đều mệt lả, uống một ngụm rượu lúa mạch xong liền chui vào túi ngủ nhắm mắt dưỡng thần.

Lục Vũ cũng nhắm mắt nhưng không nghỉ ngơi, cũng không luyện công.

Lúc này, Đức Lặc đang nghỉ ngơi bên cạnh đột nhiên đứng dậy.

Sau khi quan sát tình hình xung quanh, gã rón rén đi về phía Khe Tàng Cốt...

Lục Vũ lén gọi Hồ Bát Nhất dậy, ra hiệu cho anh gác đêm, còn mình thì đi ra phía sau, giả vờ đi vệ sinh rồi trực tiếp rút "Thừa Ảnh Kiếm" ra ẩn thân, đi theo Đức Lặc.

Đức Lặc như không có chuyện gì, cứ thế đi thẳng về phía trước, một mạch đến rìa Khe Tàng Cốt, nơi họ cắm trại lúc trước mới dừng lại, lén lút nhìn trái phải.

Thấy không có ai, gã lập tức rút con dao nhỏ của mình ra, bắt đầu đào đất.

Chẳng mấy chốc, gã đã đào lên được mấy chiếc "Ma Bảo Linh" tinh xảo.

Lục Vũ vốn định theo dõi gã xem có thể phát hiện thêm chuyện gì không, nhưng Đức Lặc lấy Ma Bảo Linh xong liền định quay về, điều này khiến hắn có chút thất vọng.

Nghĩ đến ảnh hưởng của Ma Bảo Linh, Lục Vũ đành vỗ vai Đức Lặc.

Canh ba nửa đêm, lại ở một nơi quỷ dị thế này, Đức Lặc sợ đến mức nhảy dựng lên, hồn vía gần như bay mất, la lớn: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi đều..." Nói được nửa câu, phát hiện người sau lưng là Lục Vũ, Đức Lặc lập tức bình tĩnh lại, có chút tức tối nói: "Anh bị bệnh à!

Không biết người dọa người dọa chết người sao!

Anh theo tôi làm gì!

Tôi biết ngay mà, người Hán các người chẳng phải thứ tốt đẹp gì!" Phải nói rằng, Đức Lặc cũng có vài phần hơn người.

Sau khi chửi bới vài câu trong cơn tức giận, gã lập tức gân cổ lên gào thét: "Tao biết rồi, mày không phải người tốt!" "Mau tới đây!" "Tao biết rồi, chắc chắn là mày đã thông đồng với kẻ chạy trốn kia để giết Trát Tây, bây giờ lại muốn giết tao!" "Chắc chắn là mày!" "Nếu không thì tại sao kẻ mà không ai nhìn thấy, chỉ có mày mới thấy được!" "Mau tới đây!

Giết người rồi!

Mau tới đây!" Biểu hiện của Đức Lặc có phần nằm ngoài dự đoán của Lục Vũ, tiếng hét của gã cũng kinh động đến mọi người đang nghỉ ngơi không xa.

Lục Vũ nhìn Đức Lặc, nhẹ giọng nói: "Tự làm bậy không thể sống, liệu mà làm." Nói xong một câu, Đức Lặc còn định nói gì đó, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ đã kề ngay lên cổ gã, giọng nói bình tĩnh như nước: "Ta giữ lại ngươi là có mục đích, đừng tưởng ta không dám." Lưỡi đao sáng loáng, ánh mắt sắc bén, dọa Đức Lặc mồ hôi lạnh túa ra trong nháy mắt, chỉ trong một thoáng đã ướt đẫm toàn thân, đừng nói là trán, ngay cả quần áo cũng ướt sũng.

Gã hoàn toàn không nghi ngờ, chỉ cần mình nói thêm một câu nhảm nhí, Lục Vũ sẽ ra tay...

Lúc này, những người bị đánh thức cũng chạy đến cửa hang, tất cả đều vây lại.

Sơ Nhất nhìn Đức Lặc, nhíu mày nói: "Đức Lặc, ngươi lại la hét bậy bạ gì đấy?" "Tôi không la bậy, là hắn..." Đức Lặc chưa nói hết câu, đột nhiên cảm thấy tay mình bị ai đó đánh mạnh một cái. "Ái da..." Gã còn chưa kịp kêu hết tiếng, Lục Vũ đã nhanh tay chộp lấy, thu hết những chiếc "Ma Bảo Linh" mà Đức Lặc vừa đào lên, rồi nhìn Sơ Nhất, nói: "Không có chuyện gì to tát, đợi lát nữa trời sáng, chúng ta sẽ đi thẳng qua Khe Tàng Cốt." Đêm nay liên tục xảy ra chuyện.

Cứ giày vò qua lại, mọi người còn chưa kịp nghỉ ngơi thì trời đã sắp sáng.

Sơ Nhất tự nhiên không có ý kiến.

Chương 770

Dù sao bây giờ cũng đang lo lắng đề phòng, nghỉ ngơi cũng không yên, chi bằng vượt qua Khe Tàng Cốt rồi nghỉ ngơi cho tử tế.

Đức Lặc gọi những người khác chuẩn bị một chút, thu dọn lều trại các thứ, rồi lại nói với nhóm Lục Vũ về tuyến đường tiếp theo.

Sau khi vượt qua Khe Tàng Cốt chính là Thần Loa Câu mà gã đã nói trước đó.

Nhưng giữa Thần Loa Câu và khu rừng nguyên sinh kia là một dải sông băng cổ độc nhất vô nhị trên thế gian.

Gã đã từng đi qua, không đặc biệt nguy hiểm.

Trong lúc họ đang bàn bạc về tuyến đường, Đức Lặc lại ghé sát vào Thiết Bổng Lạt Ma, thì thầm kể lại chuyện vừa xảy ra, tỏ ý mình không phải tiếc mấy món bảo bối này, chỉ là cảm thấy lãng phí, gã muốn thu lại bảo bối để dâng lên chùa, cầu phúc cho Trát Tây đã khuất, tích lũy công đức.

Tiếp đó, gã lại nhấn mạnh Lục Vũ biết tàng hình, không chừng có liên quan đến kẻ đã giết Trát Tây trước đó.

Những lời như vậy Thiết Bổng Lạt Ma tự nhiên không tin, chỉ đành thở dài, khuyên Đức Lặc vài câu.

Lúc này, Sơ Nhất đã sắp xếp xong mọi việc, đi đến bên cạnh Đức Lặc và mấy người kia, lạnh lùng nhắc nhở: "Đừng có không biết điều!" Theo suy nghĩ của anh ta, loại người như Đức Lặc chắc chắn không thể đi cùng, nhưng không biết vì sao Lục Vũ lại muốn giữ gã lại, Sơ Nhất cũng đành đồng ý yêu cầu của Lục Vũ.

Trước khi khởi hành, Sơ Nhất ghé sát vào Lục Vũ, thần bí nói

nhỏ: "Nữ thần không nói gì nữa sao?" "Nữ thần?" Lục Vũ ngẩn ra, nhưng khi thấy ánh mắt của Sơ Nhất, hắn hiểu anh ta đang nói về Diệp Diệc Tâm trên lưng mình.

Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không nói." Sơ Nhất lập tức toe toét cười, nói: "Vậy lời tiên tri trước đó, có lẽ là cô ấy gặp ác mộng thôi." Đối với điều này, Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ đi qua nói thêm vài câu với Thiết Bổng Lạt Ma.

Một lúc sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, cả đội cuối cùng cũng thực sự tiến vào Khe Tàng Cốt.

Chỉ qua một đêm, trong Khe Tàng Cốt đã có thêm rất nhiều thi thể.

Từ xa đã có thể thấy không ít xác bò Yak, dê hoang, gấu ngựa Tây Tạng bị xé nát, không khí cũng thoang thoảng mùi máu tanh, khiến người ta có chút rùng mình.

Đức Lặc và những người trước đó còn nghênh ngang, lúc này cũng đã ngoan ngoãn lại, quy củ đi theo sau Thiết Bổng Lạt Ma.

Vương Bàn Tử quay đầu liếc gã một cái, khịt mũi một tiếng, nói với Lục Vũ: "Chỉ được cái mồm to, gặp chuyện là như cháu trai." Lục Vũ bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử, ra hiệu cho cậu ta bớt lời.

Vương Bàn Tử nhún vai, không nói nữa.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu vang lên một tiếng kêu thảm thiết!

Mấy người vốn không quá căng thẳng, trong phút chốc đều căng thẳng trở lại!

Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn, tóc gáy đều muốn dựng đứng lên, lúc này cũng không còn để ý đến việc không được la hét nữa, trực tiếp gân cổ lên gào: "Chạy!

Mau chạy!

Đừng quay đầu lại!

Cứ chạy thẳng về phía trước, đừng dừng lại!" Trên đài Yểm Thú phía trên Khe Tàng Cốt, mấy con bò Yak đứng đó, sau khi phát ra một tiếng kêu bi thương liền nhảy xuống!

Bò Yak trọng lượng cực lớn, lần này lại có mấy con cùng nhảy xuống, lập tức giẫm vỡ lớp tuyết bên trên, trong nháy mắt gây ra lở tuyết!

Cảnh tuyết vốn nên thơ mộng, vào khoảnh khắc này lại biến thành "nỗi kinh hoàng màu trắng" đòi mạng!

Bất kể là Sơ Nhất, Cách Mã, Thiết Bổng Lạt Ma, những người sống ở vùng Côn Luân Tây Tạng này, hay là Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, những người lần đầu tiên đến Côn Luân.

Vào khoảnh khắc này, tất cả đều không chút do dự, cắm đầu cắm cổ chạy bán sống bán chết!

Không ai dám dừng lại để nhìn quy mô của trận lở tuyết, chỉ hy vọng khi mình chạy ra khỏi Khe Tàng Cốt sẽ không bị tuyết vùi lấp!

Cả đám người co giò chạy như điên!

Lúc này, họ cũng chẳng còn để tâm đến xung quanh toàn là xương cốt tử thi.

Chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm vang dội phía trên, chỉ biết nếu không chạy nhanh hơn, mình sẽ trở thành một phần của cảnh tuyết.

Không biết đã qua bao lâu, bên tai cuối cùng cũng không còn tiếng ầm ầm, mọi người cuối cùng cũng dừng bước.

Vương Bàn Tử thở hổn hển, nói: "Mẹ kiếp, chạy chậm một chút nữa, Bàn gia tôi chắc thành xác ướp pha lê băng rồi." Hồ Bát Nhất

cũng thở hồng hộc, nói đùa một câu: "Nếu cậu mà biến thành xác ướp pha lê băng, đội khảo cổ đời sau chắc phiền phức to, không nhận ra cậu là người hay là dã thú nữa..." Nói được nửa câu, giọng Hồ Bát Nhất đột ngột dừng lại, ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt...

Trước mặt là một dòng sông băng trải dài mấy ngàn mét, bên dưới sông băng là khu rừng nguyên sinh rậm rạp.

Cảnh sắc như vậy, độc nhất vô nhị.

Hồ Bát Nhất ngây người, Vương Bàn Tử ngây người, Shirley Dương cũng không nói một lời, ba người cứ thế đăm đăm nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc trước sự kỳ diệu của tạo hóa!

Lục Vũ chỉ liếc nhìn một cái, xác định phía trước chính là Thần Loa Câu, sau đó liền cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Trong đội của họ, những người quan trọng đều còn đây, chỉ thiếu một người dân du mục, Đức Lặc.

Lục Vũ hỏi mấy người dân du mục chạy ra được, không ai thấy Đức Lặc đâu cả.

Cũng khó trách, vừa rồi mọi người chỉ biết cắm đầu chạy, ai mà có thể để ý đến tình hình của người khác.

Chương 771

Vương Bàn Tử bĩu môi, nói: "Đây gọi là tự làm bậy không thể sống.

Tôi đoán hắn gặp báo ứng rồi, bị chôn trong tuyết rồi." Lục Vũ nhìn thung lũng đã bị tuyết trắng bao phủ, cũng không nói gì thêm.

Giống như Vương Bàn Tử nói, tự làm bậy không thể sống.

Dù hắn vốn định khám phá thêm điều gì đó từ Đức Lặc, nhưng người đã mất tích, cũng không cần phải bận tâm nữa.

Hơn nữa, hắn cũng có thể đoán được, lý do Đức Lặc đi đào những chiếc "Ma Bảo Linh" kia có lẽ là đã nghe được kẻ chạy trốn lén lút nói gì đó với gã.

Còn về kẻ đó, Lục Vũ cảm thấy có khả năng là "A Thổ", nhưng không có bằng chứng gì...

Suy nghĩ một lát, hắn thu lại dòng suy tư, ánh mắt rơi vào dòng sông băng trước mặt.

Dòng sông băng này, được Sơ Nhất gọi là Đại Băng Khảm.

Đại Băng Khảm trông có vẻ rất bằng phẳng, nhưng thực chất bên trong có rất nhiều khe băng và hố băng mỏng manh, chỉ cần một chút sơ suất là có thể làm vỡ lớp băng mỏng, rơi xuống sông băng, trở thành một phần của nó...

May mắn là Sơ Nhất những năm đầu theo các nhà sư vào Thần Loa Câu hái thuốc đã phát hiện ra một khu vực hẹp tương đối an toàn.

Mọi người chuẩn bị đơn giản một chút, rồi dưới sự dẫn dắt của Sơ Nhất, từ từ trượt xuống Đại Băng Khảm.

Sau khi xuống Đại Băng Khảm, nghỉ ngơi một lát, họ tiến vào khu rừng nguyên sinh.

Vừa vào rừng, Thiết Bổng Lạt Ma cố ý đi nhanh vài bước, đuổi kịp Lục Vũ, hỏi: "Lục tiên sinh, anh cũng là Thiên Thụ sao?" Nghe câu này, Lục Vũ không khỏi ngẩn người.

Suy nghĩ một lát, hắn nhẹ giọng nói: "Có thể nói như vậy." Lục Vũ vốn tưởng Thiết Bổng Lạt Ma sẽ hỏi thêm vài câu, không ngờ ông vừa nói xong, Thiết Bổng Lạt Ma đột nhiên kéo Lục Vũ dừng lại. "Đại sư?" Thiết Bổng Lạt Ma đăm đăm nhìn Lục Vũ, mắt không chớp, trong ánh mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa...

Không biết đã qua bao lâu, đại lạt ma lại lên tiếng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: "Lục tiên sinh, tôi có một câu, anh dù thế nào cũng phải nhớ kỹ, nhất định phải tuân thủ!" "Đại sư xin mời nói." "Sống chết có số, phú quý do trời.

Mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, không thể cưỡng cầu, không thể cưỡng ép thay đổi." Nói xong, đại lạt ma hành lễ với Lục Vũ.

Không đợi Lục Vũ đáp lễ, ông đã quay người đi về phía Cách Mã mà không ngoảnh đầu lại.

Lục Vũ quay đầu nhìn bóng lưng của Thiết Bổng Lạt Ma, trong lòng đột nhiên dấy lên một tia cảnh giác.

Lời của đại lạt ma, rất giống như lời phó thác.

Không biết là ông đã dự liệu được mình có thể sẽ ở lại vùng đất tuyết Côn Luân này, hay là đang ám chỉ Diệp Diệc Tâm?

Trong nhất thời Lục Vũ cũng không nghĩ ra được đáp án, dứt khoát không nghĩ nữa.

Đợi một lát, thấy xung quanh vẫn còn khá an toàn, lại nghĩ đến

không biết có bao nhiêu dược liệu quý giá trong khu rừng nguyên sinh này, Lục Vũ bèn thả Ngoa Thú ra khỏi "Lạc Già Sơn Hà Đồ".

Tiểu gia hỏa cũng đã mấy ngày không ra ngoài, vừa ra đã nghênh ngang nói: "Cô nãi nãi cho các ngươi mở mang tầm mắt, xem cái gì mới gọi là lợi hại!" Nó đột ngột xuất hiện, dọa Sơ Nhất và những người khác giật nảy mình, nhưng họ nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ thầm đoán Lục Vũ có phải là cao nhân đắc đạo, có những pháp thuật mà họ khó có thể hiểu được không?

Dù sao, ở Tây Tạng có vô số truyền thuyết, từ nhỏ họ cũng đã nghe quen những câu chuyện về pháp lực, chỉ là chưa bao giờ tận mắt chứng kiến.

Lần này tận mắt nhìn thấy, mấy người dân du mục trước đó còn gây sự với Lục Vũ, sắc mặt đều có chút tái đi...

Bất kể những người khác nghĩ gì, Ngoa Thú ở trong rừng nguyên sinh hoàn toàn như cá gặp nước.

Khịt mũi một cái là biết chỗ nào có đồ tốt.

Trên đường đi, nó dẫn mọi người tìm được không ít dược liệu, tuy không có hàng cao cấp "nhập phẩm", nhưng cũng đều là những thứ tốt có tuổi đời.

Nào là mao cao thảo, mao biện lục nhung hao, bạch hoa long đảm, kê đản tham, đông trùng hạ thảo, đào nhi thất, bà bà nạp, đại hoa hồng cảnh thiên, hỉ mã lạp nhã tử mạt ly...

Đặc biệt là đông trùng hạ thảo!

Ngoa Thú tùy tiện đào một cái, đào ra còn to hơn tiêu chuẩn "trùng thảo vương" thường dùng ở Tây Tạng gấp đôi, cầm trên tay nặng trĩu.

Ngửi càng có mùi nấm hương nồng đậm, loại trùng thảo như vậy là lần đầu tiên họ thấy trong đời!

Mấy người dân du mục nhìn mà mắt sáng rực!

Phải biết, từ xưa đã có câu: Thà có một nắm trùng thảo, còn hơn vàng ngọc đầy xe.

Chỉ cần một nắm trùng thảo mà Ngoa Thú đào ra, mang ra thị trường bán trăm vạn tám mươi vạn cũng không tốn nhiều sức.

Điều khiến họ càng không ngờ tới là, Ngoa Thú phủi hết cát đất trên đó, trực tiếp nhét vào miệng, "rôm rốp rôm rốp" nhai rồi nuốt xuống.

Mấy người dân du mục càng ngây người, "ực ực" nuốt nước bọt.

Đừng nói là họ, ngay cả Sơ Nhất cũng có chút không dám tin vào những gì mình thấy.

Ngoa Thú nghe thấy động tĩnh, liếc họ mấy cái, nghênh ngang nói: "Muốn ăn?

Chương 772

Muốn ăn thì tự đi mà đào, bên kia còn nhiều lắm." Nghe câu này, một người dân du mục lập tức trợn to mắt, hỏi dồn: "Ở đâu?" "Đi sang bên cạnh, ngay trong rừng ấy, cô nãi nãi đều ngửi thấy mùi rồi." Mấy người dân du mục nhìn nhau, trực tiếp lao vào trong rừng.

Dân du mục Tây Tạng, rất nhiều người từ nhỏ đã đào trùng thảo, lúc này nghe nói bên trong có trùng thảo, còn do dự gì nữa?

Ngoa Thú cũng không quản họ, lại lấy một cọng trùng thảo ra phủi đất, đưa cho Thiết Bổng Lạt Ma, nói: "Lão già, cho ông một cọng nhai chơi, đảm bảo ông ăn xong sẽ biến thành rồng sống, để vợ ông sinh cho ông một thằng cu mập mạp!" "Phụt..." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang uống nước, động tác đồng loạt như một, phun cả ngụm nước ra ngoài.

Lục Vũ bất đắc dĩ trừng nó một cái: "Đừng nói bậy!" Thiết Bổng Lạt Ma lại không để ý, cười ha hả đáp một tiếng, nhận lấy cọng trùng thảo xem xét, cẩn thận nhai, từ từ ăn hết.

Vương Bàn Tử nghĩ ngợi, ghé sát vào Ngoa Thú, thì thầm: "Lục Châu, cho tôi một cọng nếm thử." "Thằng ranh con, mày..." Ngoa Thú chưa nói hết câu, đã nghe thấy trong rừng truyền ra một tiếng hét kinh hoàng!

Nghe là biết của mấy người dân du mục vừa chui vào.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, vội vàng xuyên qua rừng, đuổi theo tiếng hét.

Chẳng mấy chốc, đã thấy mấy người dân du mục đứng đó.

Trước mặt họ, dường như còn có một người đang nằm.

Cách Mã cũng đi vào cùng nhóm Lục Vũ, liền gọi một tiếng.

Người dân du mục lập tức quay đầu lại, lùi sang bên cạnh vài bước, nói: "Có thể để Thiết Bổng Lạt Ma qua đây không, anh ta, anh ta đi rồi..." Mấy người qua xem, thi thể nằm trên đất cũng mặc trang phục Tây Tạng, trên ngực có một vết thương rõ ràng. "Các người có quen anh ta không?" Lục Vũ hỏi một câu, mấy người dân du mục lập tức gật đầu, cho biết người này cũng là bạn của họ, chắc là đi cùng Vượng Đôi vào núi.

Đợi một lát, Sơ Nhất dẫn Thiết Bổng Lạt Ma cùng vào rừng.

Nhìn thấy người nằm trên đất, ông thở dài, lại lắc đầu, đang định mở miệng nói gì đó thì nghe thấy bên ngoài rừng đột nhiên vang lên một tiếng súng, ngay sau đó là tiếng hét của Vương Bàn Tử: "Mẹ kiếp nhà mày!

Bàn gia tao liều mạng với mày!" Giây tiếp theo, lại nghe thấy tiếng hét của Ngoa Thú: "Thằng khốn, còn muốn bắt cô nãi nãi của mày, mày chết đi cho tao!" Hỏng rồi!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, đây là điệu hổ ly sơn!

Không chừng chính là tên "A Thổ" lén lén lút lút kia, lúc này muốn bắt Ngoa Thú đi.

Không kịp suy nghĩ kỹ, Lục Vũ đã bước một bước dài, lao ra khỏi rừng.

Chỉ là vừa ra khỏi rừng, đã thấy Vương Bàn Tử đang tóm một con thỏ lớn lông xù, Ngoa Thú đứng đó đấm đá con thỏ túi bụi.

Thấy cảnh này, Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, lúc này đừng quậy nữa." "Không phải, Tiểu ca nhi, khó khăn lắm mới bắt được một con, chúng ta nếm thử xem.

Không phải tôi khoe, tài nghệ nướng thỏ của tôi là số một, tuyệt

đối ngoài giòn trong mềm!" Vừa nói, cậu ta vừa xách con thỏ đi về phía Lục Vũ, miệng lẩm bẩm: "Anh xem con thỏ này béo chưa này..." Chưa nói hết câu, Vương Bàn Tử lập tức hạ giọng nói: "Tôi cảm thấy có chút không ổn, có một luồng âm khí, ngay sau lưng tôi không xa, tôi cũng không nói rõ được, tiểu gia hỏa cũng bị dọa rồi!" Lục Vũ đang định nói, nghe Vương Bàn Tử nói vậy liền thuận theo vai cậu ta nhìn ra sau.

Mờ mờ ảo ảo, quả thực có thể thấy một luồng hắc khí.

Đúng lúc này, Diệp Diệc Tâm trên lưng hắn đột nhiên mở miệng, một lần nữa phát ra những âm tiết kỳ quái mà chỉ có Thiết Bổng Lạt Ma mới có thể hiểu được.

Lần này, giọng của cô rất gấp, tốc độ nói rất nhanh, nội dung nói ra cũng có chút nhiều.

Thiết Bổng Lạt Ma nghe xong, sắc mặt đột biến, vội nói: "Mau vứt con thỏ đi!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay khi Thiết Bổng Lạt Ma vừa dứt lời, đã thấy một vật nhỏ từ trong cơ thể con thỏ chui ra, lao thẳng về phía Ngoa Thú!

Trong chớp mắt, Lục Vũ vung một đao!

Ánh đao lướt qua, một con vật nhỏ khô quắt rơi xuống đất, bị Lục Vũ chém thành hai nửa.

Sơ Nhất liếc nhìn, thấp giọng nói: "Là Tuyết Di Lặc." Bên cạnh, vẻ mặt Thiết Bổng Lạt Ma có chút nặng nề, từ từ nói: "Thông thường, Tuyết Di Lặc chỉ xuất hiện vào đêm khuya, và đều ở trong sông băng." "Bây giờ Tuyết Di Lặc lại xuất hiện ở đây, e rằng trong núi lại sắp xảy ra một trận đại nạn..." Thiết Bổng Lạt Ma chưa nói hết câu, đã nghe thấy trong rừng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết! "Hỏng rồi!

Trong cái xác kia e rằng cũng có Tuyết Di Lặc!" Hồ Bát Nhất nói một câu, vội vàng lao vào rừng.

Anh không để ý rằng, Lục Vũ không lao vào rừng, mà lao thẳng đến nơi có hắc khí lúc trước. "Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử gọi một tiếng, Lục Vũ không quay đầu lại nói: "Đừng quản, cẩn thận đề phòng!" "Được!" Vương Bàn Tử đáp một tiếng, quay đầu nói với Cách Mã: "Lão Cách, ông qua giúp họ đi, tôi đi theo Tiểu ca nhi!" Lúc này.

Lục Vũ đã lao đến nơi có hắc khí, Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào mặt! "Keng!" Lần này, "kẻ" ẩn thân ở đó đã có chuẩn bị, cứng rắn đỡ một đao của Lục Vũ.

Chỉ là sau tiếng va chạm kim loại giòn tan, nửa thân đao bị chém đứt, rơi xuống đất.

Chưa kịp để hắn phản ứng, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ như một cơn lốc, sử dụng chiêu thứ ba của Mặc Gia Kiếm Pháp, Mặc Lộc Càn Khôn!

Mặc Lộc Càn Khôn giỏi nhất về cắt xẻ!

Một trận kiếm quang lướt qua, lập tức lông vũ bay tán loạn, vị trí vốn không có ai cũng xuất hiện một bóng người.

Lục Vũ liếc mắt đã nhận ra, đó chính là A Thổ!

Chương 773

Lúc này, A Thổ rất suy sụp!

Bao nhiêu năm qua, hắn sử dụng "Ẩn Thân Vũ Y" chưa bao giờ xảy ra vấn đề gì.

Bất kể đi đâu cũng ra vào tự do.

Không ngờ, trước đó bị Lục Vũ đâm một nhát, khó khăn lắm mới hồi phục được một hơi, giờ lại bị Lục Vũ phát hiện, chém cho một trận tơi bời, đến cả áo choàng lông vũ cũng bị đánh rách.

A Thổ không dám tiếp tục giao đấu với Lục Vũ, lật tay một cái, lại có thêm một quả lựu đạn choáng.

Đang định ném ra, Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ lướt qua, trong nháy mắt chặt đứt bàn tay của A Thổ! "A!" Lần này, A Thổ không nhịn được hét lên một tiếng thảm thiết, lập tức dừng lại.

Đao của Lục Vũ cũng kề lên cổ hắn vào lúc này, chỉ cần dùng thêm chút lực, e rằng đầu sẽ lìa khỏi cổ.

Nhưng...

Lục Vũ phát hiện ra điểm kỳ lạ của A Thổ!

A Thổ bị hắn chặt đứt tay, vậy mà không có máu chảy thành sông, chỉ chảy ra một chút máu, vết thương lập tức liền lại.

Thủ đoạn này, quả thực có điểm tương đồng với "Hoa Đà Đao"! "Ngươi là ai, tại sao lại theo dõi ta?" Định thần lại, Lục Vũ trầm giọng hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử cũng đi tới, nhìn "A Thổ", lập tức rút súng ra, dí thẳng vào thái dương hắn: "Mày điếc à, mau nói

đi!" "A Thổ" cũng không phải người thường, lúc này cũng không sợ hãi, ngược lại còn cười nhạo: "Côn Luân Tây Tạng lớn như vậy, sao lại nói ta đang theo dõi ngươi?" Lục Vũ vẻ mặt bình tĩnh, hỏi: "Vậy tại sao ngươi lại đến đây?" A Thổ nghiêng đầu nhìn Lục Vũ, lắc đầu, khịt mũi cười: "Ngươi hỏi ta là ta phải trả lời à?" Nói xong, hắn trực tiếp nhắm mắt lại, không thèm nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn hắn, chửi: "Mày còn ngang ngược nhỉ, tao thấy mày chưa biết sự lợi hại của Bàn gia tao..." Đang nói, thì thấy trên mặt A Thổ lộ ra một nụ cười kỳ dị: "Vậy sao?

Tiếc là hôm nay ta rất bận, để hôm khác xem vậy..." Lục Vũ trong lòng cảnh giác, lập tức lao về phía Vương Bàn Tử, đẩy cậu ta ngã xuống đất.

Ngay khoảnh khắc hắn đẩy Vương Bàn Tử ra, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn "BÙM"!

Trong nháy mắt, vô số bụi đất bay mù mịt!

Mấy cây đại thụ xung quanh, vậy mà trong khoảnh khắc này đã bị nổ đổ...

Nhanh chóng, mọi thứ trở lại yên tĩnh, Lục Vũ nghe thấy tiếng gọi lo lắng từ không xa.

Hắn vội vàng đứng dậy, nhìn tình hình xung quanh, rồi đỡ Vương Bàn Tử dậy: "Sao rồi, không sao chứ?" "Phì, phì, phì, ngoài ăn một miệng đất ra, chẳng sao cả." Hồ Bát Nhất và cả đám lại từ trong rừng chạy ra.

Sau khi xác định Lục Vũ và Bàn Tử đều không sao, Hồ Bát Nhất thở dài: "Ba người họ đều bị Tuyết Di Lặc nhập vào, chạy vào trong rừng rồi." Thiết Bổng Lạt Ma vẻ mặt nghiêm trọng, thấp giọng nói: "Đêm nay, e rằng sẽ không yên bình." Mọi người đều biết điều này,

tâm trạng cũng có chút nặng nề.

Lúc này, Shirley Dương kiểm tra tình hình xung quanh, quay lại nói: "Dùng thuốc nổ tự chế, không phải trang bị tiêu chuẩn, nếu không thì vừa rồi đã nguy hiểm rồi." "Đúng là người như tên, A Thổ dùng thuốc nổ tự chế." "Vừa rồi là do A Thổ làm ra sao?" Shirley Dương có chút kinh ngạc hỏi.

Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi tôi đã thấy, là A Thổ." "Đúng rồi!" Vừa nói xong, Lục Vũ bỗng nhớ ra một chuyện, hỏi: "Mọi người có thấy lông vũ không?" "Không thấy." Shirley Dương lắc đầu.

Vừa rồi cô đi kiểm tra xung quanh, không để ý đến chuyện lông vũ.

Lục Vũ không yên tâm, vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Trước khi vụ nổ xảy ra, những chiếc lông vũ đó chính là bị hắn đánh rơi trên đất...

Lục Vũ cẩn thận tìm kiếm xung quanh, cuối cùng trong đống đất vàng và lá cây bay tung tóe đã tìm thấy một ít lông vũ, còn có vài mảnh vải vụn, trông có vẻ đều là những thứ trên chiếc "áo choàng tàng hình" kia.

Từ số lượng lông vũ rơi vãi, A Thổ có lẽ không còn cách nào duy trì trạng thái tàng hình nữa.

Lục Vũ lại nhìn tình hình xung quanh, xác định không có gì bỏ sót, trực tiếp thu Ngoa Thú vào trong "Sơn Hà Đồ".

Thấy bóng dáng tiểu gia hỏa biến mất, Vương Bàn Tử cũng không ngạc nhiên, trực tiếp hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nói tên A Thổ này có ý gì?" "Có thể là nhắm vào nó, cũng có thể là đang nhòm ngó chuyện khác." Điểm này, Lục Vũ cũng không thể xác nhận.

Quan trọng hơn là, trước đó Tiểu Diệp Tử đã nói một đoạn gấp gáp, hắn vẫn chưa biết ý nghĩa là gì, liền vội vàng hỏi Thiết Bổng Lạt Ma một câu. "Vẫn là những lời đe dọa." Thiết Bổng Lạt Ma ôm đại pháp loa, thấp giọng niệm một lần Lục Tự Chân Ngôn, sau đó từ từ nói: "Lời tiên tri lần này, cụ thể hơn trước đây một chút.

Nó vừa nói, tặng cho chúng ta một vài con Tuyết Di Lặc." Nói ra, từ lúc phát hiện Tuyết Di Lặc đầu tiên ở Khe Tàng Cốt, đây là lần thứ hai họ gặp Tuyết Di Lặc.

Có chút bất ngờ là, Tuyết Di Lặc lại sống trong rừng núi, điều này trước đây tuyệt đối không thể xảy ra.

Lục Vũ cúi đầu trầm tư, thầm nghĩ liệu A Thổ và Ma Quốc có quan hệ gì không, hắn cứ đi theo bên cạnh họ, thực thi lời nguyền của Ma Quốc?

Nếu không, tại sao mấy lần Tiểu Diệp Tử mở miệng, thời điểm đều trùng khớp với lúc A Thổ xuất hiện?

Dĩ nhiên, còn một khả năng khác là A Thổ luôn âm thầm theo dõi họ, nhân lúc Tiểu Diệp Tử tiên tri, họ đang luống cuống tay chân mà thừa cơ ra tay.

Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma lên tiếng, tiếp tục nói: "Đêm nay có thể sẽ có loạn, chúng ta vẫn không nên đi quá xa, tìm một nơi địa thế bằng phẳng hơn để cắm trại thì tốt hơn." Lời của ông tự nhiên được mọi người đồng tình, Sơ Nhất chỉ quay đầu nhìn lại hướng khu rừng, thở dài một hơi, rồi dẫn nhóm Lục Vũ tiếp tục đi về phía trước.

Trong lòng Sơ Nhất vẫn không khỏi có chút đau buồn.

Chương 774

Nhiều người cùng vào núi như vậy, Trát Tây chết không rõ ràng, Đức Lặc dường như đã ở lại Khe Tàng Cốt, mấy người còn lại cũng bị Tuyết Di Lặc nhập vào... ...

Chạng vạng.

Mọi người tìm một nơi tương đối bằng phẳng để cắm trại, dựng lều, ăn uống đơn giản xong, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất bàn bạc chuyện gác đêm.

Dù mọi người đều đoán đêm nay sẽ có chuyện, nhưng không thể tất cả mọi người cùng thức trắng.

Dù sao, từ lúc vào cửa Karameer họ đã không được ngủ ngon giấc, cứ cố gắng gượng ép tinh thần thế này chắc chắn không ổn!

Sau khi bàn bạc, họ quyết định tối nay gác đêm hai người một tổ, Lục Vũ và Cách Mã gác trước, những người khác tự đi ngủ.

Những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này khiến mọi người đều có chút mệt mỏi, chẳng mấy chốc, tiếng ngáy đã vang lên tứ phía.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, rất nhanh đã đến giờ đổi gác.

Cách Mã vừa đứng dậy định vào lều thì đột nhiên nghe thấy trong rừng có tiếng động lạ.

Anh ta lập tức trợn to mắt, cảnh giác!

Lắng nghe kỹ, không sai, trong rừng đúng là có tiếng động!

Cách Mã không do dự, trực tiếp rút súng, vừa cẩn thận đề phòng, vừa nói với Lục Vũ vài câu.

Nhưng nhìn kỹ lại, trong rừng lại không còn tiếng động, xung

quanh tĩnh lặng. "Lục tiên sinh, có cần gọi họ dậy không?" "Đợi thêm chút nữa." Lục Vũ trước đó cũng đã chú ý đến tình hình trong rừng, và hắn phát hiện ra sự bất thường trong rừng còn sớm hơn Cách Mã.

Có một bóng người, đang di chuyển nhanh trong rừng, không giống với động tác của Tuyết Di Lặc.

Lúc này, hắn chú ý thấy bóng đen đó dừng lại ở rìa rừng.

Lục Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, không nói gì.

Lúc này, trong rừng đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh băng: "Lục tiên sinh, thật sự xin lỗi, vì một số lý do, tôi không thể chơi cùng anh nữa, chỉ có thể tiễn anh rời đi ở đây.

May mà ở đây phong cảnh hữu tình, là một nơi không tồi, hy vọng Lục tiên sinh không phiền lòng." "Ngươi rốt cuộc là ai?" Giọng nói đột ngột xuất hiện khiến Lục Vũ ngạc nhiên một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã bình tĩnh lại, thuận miệng hỏi một câu.

Trong lúc nói chuyện, hắn đổi Hắc Kim Cổ Đao, nắm lấy Thừa Ảnh Kiếm!

Thừa Ảnh Kiếm của hắn, đã là một trong ba thanh kiếm của Thương Thiên Tử tái hiện, Thừa Ảnh Kiếm!

Địa giai thượng phẩm pháp khí, Thừa Ảnh Kiếm!

Thừa Ảnh Kiếm hoàn chỉnh sở hữu năng lực cực kỳ thần kỳ, có thể khiến người ta trong thời gian ngắn có được phân thân!

Hơn nữa, bản thân có thể thấy, phân thân không thể thấy.

Bản thân không thể động, nhưng phân thân có thể động.

Lục Vũ chưa bao giờ dùng chiêu này, cho đến bây giờ, sự đeo bám không dứt của A Thổ khiến hắn cảm thấy phải dùng thử chiêu này, xem A Thổ rốt cuộc thế nào! "Cách Mã, canh ở đây." Lục Vũ thấp

giọng dặn dò một câu, phân thân lập tức lao vào rừng, Thừa Ảnh Kiếm trong nháy mắt khóa chặt A Thổ đang nấp sau cây.

Trên người A Thổ, mặc chiếc áo choàng tàng hình rách nát, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, là có thể thấy cơ thể hắn ẩn hiện.

Lục Vũ không nói gì, một kiếm đâm thẳng vào yết hầu A Thổ!

Tuy nhiên, chưa kịp thở phào rút kiếm ra, đã nghe thấy giọng nói khàn khàn của A Thổ: "Lục tiên sinh, sao lại vội vàng thế?" Lục Vũ khẽ nheo mắt, nhìn chằm chằm vào cổ họng A Thổ.

Vết thương, không một giọt máu chảy ra!

Quá kỳ quái!

Lục Vũ đảo mắt, Thừa Ảnh Kiếm trong tay lại là một chiêu Mặc Gia Kiếm Pháp, chém thẳng vào cánh tay A Thổ!

A Thổ không chống cự, mặc cho Lục Vũ chặt đứt cánh tay trái của hắn!

Không đúng!

Hắn nhớ rõ ràng tay của A Thổ trước đó đã bị hắn chặt đứt, sao bây giờ hai tay vẫn còn nguyên vẹn, lẽ nào hắn có thể tái sinh chi đứt?

Lúc này, giọng nói khàn khàn của A Thổ lại vang lên: "Lục tiên sinh, người xưa nói dục tốc bất đạt, anh hà tất phải vội vàng như vậy?

Lẽ nào Lục tiên sinh không biết nghe lời khuyên thì no bụng sao?

Tôi đã nói tiễn anh đi, tự nhiên sẽ tiễn anh đi, anh hà tất phải vội vàng chứ?" Lời còn chưa dứt, một luồng hàn quang đột nhiên từ miệng A Thổ bay ra, đâm thẳng vào mặt Lục Vũ!

Chương 775

Lục Vũ theo bản năng muốn quay người né tránh, nhưng lúc này lại phát hiện mình không thể cử động được!

Luồng hàn quang đó, dừng ngay trước mắt hắn, dường như giây tiếp theo sẽ đâm vào não hắn. "Bất ngờ không, ngạc nhiên không?

Có phải nghĩ mãi không ra, tại sao mình lại không cử động được không?" A Thổ toe toét cười nhạo mấy tiếng, đưa tay nhặt cánh tay bị đứt dưới đất lên, lại gắn vào vai mình, nhìn Lục Vũ từ từ nói: "Còn tưởng anh lợi hại thế nào, tiếc thật, vẫn tầm thường như vậy..." Cùng lúc đó, Lục Vũ đã nhận ra luồng hàn quang đó là thứ gì. 【Tên vật phẩm: Khẩu Mật Phúc Kiếm】 【Cấp bậc vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Phúc Kiếm】 【Mô tả vật phẩm: Cuối thời Đường, gian tướng Lý Lâm Phủ xuất thân từ Thiên Ngưu Trực Trường, sau này độc chiếm quyền lực, bịt tai dư luận, bài xích hiền tài, khiến triều cương rối loạn...

Người này bề ngoài hòa nhã, lời nói ngọt ngào, nhưng lại âm mưu hãm hại trong bóng tối, giỏi nhất là khẩu mật phúc kiếm.

Sau khi Lý Lâm Phủ bệnh chết, từng có người thấy một luồng hàn quang xông thẳng lên trời, chính là Khẩu Mật Phúc Kiếm.

Người cầm kiếm, giỏi nói dối, nói chuyện một phút là có thể định trụ thân hình đối phương, rồi dùng phúc kiếm đâm người...】 Không biết là thứ gì thì thôi, đã biết là thứ gì, Lục Vũ trong lòng không hề hoảng sợ! "Lục tiên sinh, nói thật, tôi không muốn tiễn anh đi, tôi còn muốn trò chuyện với anh thêm một chút, có những chuyện người khác không hiểu, tôi nghĩ có thể từ trên người anh sẽ có được một vài câu trả lời, nhưng tiếc là..." A Thổ lắc đầu thở dài, trên mặt viết đầy tiếc

nuối, rất ra vẻ.

Hắn không biết, Lục Vũ trong lòng khẽ động, tiểu gia hỏa Ngoa Thú đã từ trong Sơn Hà Đồ chui ra!

Không đợi A Thổ phản ứng, tiểu gia hỏa một ngụm nuốt chửng "Khẩu Mật Phúc Kiếm", rồi lại chui tọt vào Sơn Hà Đồ.

Mọi chuyện, xảy ra quá nhanh, trong nháy mắt, tình hình đã hoàn toàn khác!

Khi A Thổ còn chưa dám tin, Lục Vũ đã không còn bị hắn khống chế, Thừa Ảnh Kiếm trong tay lại vung lên, một kiếm chém về phía cánh tay phải của A Thổ.

A Thổ trong khoảnh khắc Lục Vũ vung kiếm, cuối cùng cũng phản ứng lại, trong chớp mắt vội vàng lăn sang một bên.

Dù vậy, một kiếm của Lục Vũ vẫn chém trúng cánh tay hắn!

Thừa Ảnh Kiếm trong nháy mắt rạch qua cánh tay A Thổ, da rách thịt nát, lộ ra xương trắng bên trong.

Dù chỉ là thoáng qua, nhưng Lục Vũ vẫn chú ý thấy xương tay của A Thổ khác thường! 【Tên vật phẩm: Sinh Tử Nhục Cốt】 【Cấp bậc vật phẩm: Huyền giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Phục Nguyên】 【Mô tả vật phẩm: Thời Xuân Thu, người nước Sở là Quan Khởi được lệnh doãn Tử Nam sủng ái, Sở Khang Vương vô cùng bất an, lấy cớ lệnh doãn Tử Nam vô năng mà giết hại, lại đem Quan Khởi ngũ mã phanh thây, diễu phố thị chúng.

Sở Khang Vương sau đó ủy nhiệm Vĩ Tử Phùng làm lệnh doãn, khi đó Vĩ Tử Phùng sủng ái tám người, họ cũng giống như Quan Khởi năm xưa không có bổng lộc nhưng lại có rất nhiều ngựa quý...

Khi đó, Thân Thúc Dự nhắc nhở Vĩ Tử Phùng, để tránh Vĩ Tử Phùng và lệnh doãn Tử Nam có kết cục tương tự, Vĩ Tử Phùng như

được khai sáng, giải tán tám người, hô to lời của Thân thúc phu tử là sinh tử nhục cốt, khiến tám người cũng cảm kích không thôi.

Sau khi Thân Thúc Dự qua đời, xương tay của ông như xá lị của Phật gia, có thể sinh tử nhục cốt...】 Hừ...

Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, định thần lại, nhìn A Thổ đang ngã trên đất với ánh mắt âm hiểm, nói: "Xương người chết ngươi cũng có thể gắn lên người, bội phục." Sắc mặt A Thổ biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nhưng nghe câu tiếp theo của Lục Vũ, sắc mặt hắn càng khó coi hơn. "Trộm mộ không trộm xương, ai cũng biết.

Ngươi không chỉ trộm xương, mà còn gắn lên người mình, Quan Sơn Thái Bảo quả nhiên khác thường!" "A Thổ, ta nên gọi ngươi là A Thổ, hay giáo sư Tôn, hay là Phong Học Vũ?" A Thổ đăm đăm nhìn Lục Vũ, một lúc lâu sau, thở dài một hơi, cười khổ nói: "Không ngờ, Lục tiên sinh lại biết nhiều chuyện như vậy.

Xem ra, ta thật sự đã xem thường Lục tiên sinh, nhưng mà..." Chưa nói hết câu, A Thổ lật tay, lại một luồng sáng xuất hiện, chỉ là đang định ném về phía Lục Vũ, lại đột nhiên phát hiện mình không cử động được!

Có câu, có qua có lại mới toại lòng nhau!

Lục Vũ lúc nói chuyện với A Thổ đã lấy ra "Bách Lý Lạc Phượng Đăng", lúc này dưới ánh đèn vàng mờ ảo, A Thổ không thể cử động! "Ngươi có phải là Phong Học Vũ không?" Lục Vũ nhìn A Thổ, lại hỏi.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy sau lưng truyền đến một trận kinh hô, nghe như giọng của Cách Mã.

A Thổ lập tức hét lên: "Lẽ nào Lục tiên sinh cho rằng ta không có

chút hậu thủ nào sao?

Ta khuyên ngươi mau quay lại xem, để tránh bọn họ đều..." Chưa nói hết câu, A Thổ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, xung quanh biến thành một thảo nguyên rộng lớn, còn có một con trâu.

Một đứa trẻ ngồi trên sừng trâu, đang nghịch "Khẩu Mật Phúc Kiếm", trong lòng có một con chó trắng nhỏ đang ngủ.

Xa hơn, còn có A Ninh và cả đám người.

A Thổ trong mắt lóe lên một tia do dự, cắn răng, đang định lao về phía Ngoa Thú, Ngoa Thú toe toét cười: "Ngươi động thử xem?

Cô nãi nãi ở đây nhiều ngày như vậy, bọn họ không một ai dám động thủ, ngươi nghĩ cô nãi nãi dựa vào cái gì?" "Lại đây, không phục thì qua đây thử xem." A Thổ ánh mắt lấp lóe, muốn lao tới, nhưng đang định động thủ, đột nhiên cảm thấy cánh tay mình lỏng ra, đoạn cánh tay gắn "Sinh Tử Nhục Cốt", vậy mà trong nháy mắt đã bị chặt đứt, lấy đi rồi!

Trong không khí thoang thoảng một câu của Lục Vũ: "Vừa rồi quên lấy..." Bên ngoài Sơn Hà Đồ.

Lục Vũ sau khi cất "Sinh Tử Nhục Cốt" vào Quỷ Động Ma Mộc, trực tiếp tham gia vào trận chiến bên phía Cách Mã.

Giống như họ đã đoán trước, có rất nhiều Tuyết Di Lặc, nhân lúc màn đêm che chở, tấn công doanh địa của họ!

Hắn vừa thu lại phân thân, đã nghe thấy một trận tiếng súng "đoàng đoàng đoàng" giòn giã phá tan bầu trời đêm yên tĩnh, xen kẽ là tiếng hét lớn phấn khích của Vương Bàn Tử!

Chương 776

Dù sao cũng ở trong rừng, không có tuyết, không có băng, Vương Bàn Tử nổ súng cực kỳ dứt khoát.

Hơn nữa, khu rừng này đối với Tuyết Di Lặc hoàn toàn là hổ xuống đồng bằng.

Đừng thấy thân thể to lớn vô cùng, nhưng giống như cá voi mắc cạn, không có nhiều uy hiếp.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Cách Mã, bốn người bắn loạn xạ, đánh cho Tuyết Di Lặc hoảng loạn trốn khỏi những thi thể bị bắn vỡ!

Từng con côn trùng nhỏ, nhân lúc màn đêm trốn chạy tứ phía, mấy cái xác không bị bắn nát, cũng hoàn toàn không dám xông về phía Hồ Bát Nhất và họ nữa, lần lượt trốn đi...

Nhìn những bóng hình đi xa, Vương Bàn Tử đắc ý hừ một tiếng: "Mấy thứ nhỏ nhặt này, có Bàn gia đây, không thành vấn đề!" Bên cạnh, Sơ Nhất thở dài, quay đầu nói với nhóm Lục Vũ: "Vừa rồi có một người, là Vượng Đôi..." Nghe câu này, Hồ Bát Nhất cũng thở dài, lắc đầu.

Vượng Đôi là người dẫn đường mà anh và Lục Vũ tìm được khi vừa đến Tây Tạng, có thể gặp lại Thiết Bổng Lạt Ma, tìm được di tích Cổ Cách, đều là nhờ Vượng Đôi dẫn đường.

Không ngờ anh ta cuối cùng vẫn vào Karameer, ở lại nơi này...

Nghe câu này, Vương Bàn Tử lại lên tiếng: "Vậy không cần nghĩ nữa, Vượng Đôi đã đến, nhà ba người của Minh thúc chắc chắn cũng ở đây." "Minh thúc này, cũng thật không biết từ bỏ, tự mình tìm rắc

rối!" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, lắc đầu, nói: "Lúc này đừng nói những chuyện này nữa." Trong lòng anh rõ ràng, Minh thúc lần này là đánh cược một lần, chẳng phải họ cũng vậy sao?

Vương Bàn Tử cũng dứt khoát, không bận tâm chuyện này nữa, chuyển sang hỏi: "Tiểu ca nhi, tiếp theo làm sao đây?" "Nghỉ ngơi đi." "Hả?" "Nghỉ ngơi đi." Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Bây giờ còn mấy tiếng nữa là trời sáng, nghỉ ngơi cho khỏe, đợi trời sáng rồi xuất phát, tối nay chắc cũng không có chuyện gì nữa." Mọi người quả thực đã mệt mỏi, nghe Lục Vũ nói vậy, sắp xếp người gác đêm xong, ai nấy đều đi nghỉ.

Lục Vũ không ngủ, hắn vẫn đang âm thầm suy nghĩ về chuyện "A Thổ".

Theo hắn thấy, dù "A Thổ" không thừa nhận, nhưng hắn chín phần mười chính là Phong Học Vũ.

Nhưng bất kể hắn là Phong Học Vũ hay A Thổ, người này luôn theo họ vào Côn Luân Tây Tạng, rốt cuộc là vì sao?

Lời tiên tri của Diệp Diệc Tâm, liệu có liên quan đến A Thổ không?

Có phải hắn đã dùng pháp khí gì đó, ảnh hưởng đến Diệp Diệc Tâm không?

Trong lòng nghĩ vậy, Lục Vũ nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đang cùng nhau gác đêm, lại một lần nữa tiến vào thế giới "Sơn Hà Đồ".

Vừa thấy hắn, A Thổ đang dưỡng thương liền hừ lạnh một tiếng, nói: "Lục tiên sinh quả là thủ đoạn cao tay!" Lục Vũ vẻ mặt bình tĩnh, nhìn vết thương của A Thổ, thấy cánh tay bị đứt của hắn không mọc lại, vẫn là bộ dạng tàn phế, vết thương được băng bó sơ sài còn ẩn

hiện vết máu, trong lòng yên tâm hơn một chút, rồi nói: "Không cao minh bằng thủ đoạn của giáo sư Tôn, ai có thể ngờ, trên người ngài lại có nhiều thần khí như vậy, Quan Sơn Thái Bảo chính là Quan Sơn Thái Bảo, không phục không được." A Thổ liếc Lục Vũ một cái, hận thù nói: "Tôi thật sự không hiểu, Lục tiên sinh luôn gọi tôi là giáo sư Tôn, rốt cuộc là có ý gì?

Hơn nữa, tôi không biết Quan Sơn Thái Bảo là gì." "Không biết sao?

Vậy ngươi rốt cuộc là ai?" Lục Vũ nhìn A Thổ từ trên xuống dưới, nhẹ giọng nói: "Không phải Quan Sơn Thái Bảo, tôi thật sự không nghĩ ra được ai lại có thi khí nồng nặc như vậy trên người." "Thôi bỏ đi, không phải thì không phải, vậy ngươi nói xem, ngươi rốt cuộc là ai?" "Lần này ngươi rõ ràng là theo dõi tôi, ám toán tôi, ngươi đừng có nói mấy lời nhảm nhí như đường lớn ai đi nấy đi nữa." A Thổ có chút kỳ quái nhìn Lục Vũ, đang định mở miệng nói thì Lục Vũ nhắc nhở: "Đúng rồi, tôi nhắc nhở anh một câu, Minh thúc đã khai anh ra rồi, ông ta nói anh là do Cừu Đức Khảo giới thiệu cho ông ta." A Thổ không hề ngạc nhiên, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Biết ngay người Nam Dương không đáng tin." Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ chờ hắn nói tiếp.

Một lát sau, A Thổ cười một cách kỳ dị, hỏi ngược lại: "Vậy ông ta có nói với anh, là ai đã giới thiệu tôi cho Cừu Đức Khảo không?" Lúc nói chuyện, A Thổ quay đầu nhìn về phía A Ninh, tiếp tục nói: "Cô ta còn không quen tôi, anh nghĩ Cừu Đức Khảo có thể quen tôi sao?" Lục Vũ nhíu mày, cẩn thận nhìn A Thổ, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Ngoa Thú.

Ngoa Thú đang nhai trùng thảo, thấy ánh mắt Lục Vũ, lẩm bẩm không rõ ràng: "Hắn nói thật đấy." Ngừng một lát, nó lại tiếp tục nói: "Nhưng mùi trên người kẻ này có chút quen thuộc, ta hình như đã

ngửi thấy ở đâu đó, đợi ta nghĩ lại chắc chắn sẽ nhớ ra." Lục Vũ thu lại ánh mắt, lại một lần nữa đánh giá A Thổ.

Quen thuộc mà Ngoa Thú nói, chắc chắn là sau khi ở Trùng Cốc Vân Nam, những người đã gặp cùng với hắn.

Sau Trùng Cốc, hắn không đi nhiều nơi, ngoài chợ Tam Phiên, thì chỉ đến tranh đoạt Thần Thụ Tần Lĩnh.

Mùi có thể khiến Ngoa Thú nhớ, không ngoài những chuyện xảy ra ở hai nơi này.

Khoan đã!

Lục Vũ nheo mắt lại, nhìn chằm chằm A Thổ, hỏi từng chữ một: "Ngươi là người của Ngô Tam Tỉnh?" Lời của Lục Vũ ngay lập tức thu hút sự chú ý của A Ninh đang quan sát bên ngoài mao xá.

"Không sai!" A Thổ nheo mắt nhìn Lục Vũ, thản nhiên nói: "Lục tiên sinh quả nhiên thông minh, đã biết ta là người của Ngô Tam Tỉnh, vậy thì phiền anh trả lại đồ cho ta, tránh gây ra những rắc rối không đáng có." Khi nói chuyện, A Thổ chậm rãi đứng dậy, dùng bàn tay trái còn lại phủi bụi trên người, nói tiếp: "Lục tiên sinh, thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh chắc anh cũng đã hiểu rõ, anh dù có thông minh đến đâu cũng không phải đối thủ của ông ấy." Lục Vũ lắc đầu, không nói một lời, trực tiếp vung một chưởng đánh ngã A Thổ xuống đất, không thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, quay đầu nói với Ngoa Thú: "Trông chừng bọn chúng, tôi còn có việc, chuyện khác để sau hãy nói." Dứt lời, không thèm nhìn những người khác, Lục Vũ trực tiếp rút khỏi Sơn Hà Đồ.

Bên ngoài Sơn Hà Đồ, gió lạnh trong rừng thổi qua khiến Lục Vũ không khỏi rùng mình.

Anh sờ soạng trên người, rút ra một điếu thuốc, vừa hút vừa suy

ngẫm về độ tin cậy trong lời nói của A Thổ.

Nói đi cũng phải nói lại, năng lực hợp tác bày mưu tính kế của bộ ba Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn quả thực khiến Lục Vũ bội phục.

Nhưng đồng thời, anh cũng không hiểu nổi tại sao Ngô Tam Tỉnh lại cứ nhắm vào mình?

Chẳng lẽ...

Lục Vũ ngẩn người, trong đầu không khỏi nhớ lại chuyện mình đã thấy lần trước tại Tần Lĩnh Thần Thụ.

Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch tính kế anh, để anh thay thế Ngô Tà?

Nhưng chuyện này có phải là thật không?...

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Đợi mãi đến sáng sớm, Lục Vũ vẫn không nghĩ ra được manh mối gì, đành tạm thời gác chuyện đó sang một bên.

Dù sao A Thổ hiện tại cũng không gây ra đe dọa gì cho anh, sự chú ý của anh vẫn phải đặt vào mục tiêu then chốt là "Côn Luân Thần Cung".

Lúc này mà phân tâm thì không chỉ là không trách nhiệm với bản thân, mà còn là không trách nhiệm với những người khác!

"Tiểu ca nhi, tên A Thổ đó sao rồi?" Trong lúc ăn sáng, Vương Bàn Tử vừa nhai nhồm nhoàm vừa hỏi một câu.

Chương 777

Nghe Lục Vũ nói trong miệng A Thổ không có lời nào thật lòng, Vương Bàn Tử vỗ đùi cái đét, oang oang nói: "Đúng là loại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chúng ta cứ lột sạch quần áo nó quẳng vào hầm băng, cho nó đông lạnh một trận là đảm bảo khai sạch sành sanh ngay.

Nếu không được nữa thì ghế hổ, nước ớt, cứ thế mà dùng!" Hồ Bát Nhất bất lực lắc đầu, trêu chọc: "Bàn Tử, cậu coi hắn là gián điệp địch đấy à?" "Loại như hắn không phải gián điệp thì là cái gì?" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy ánh sáng trên đầu có sự thay đổi rõ rệt.

Theo bản năng anh ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên cao mặt trời đỏ rực đang treo lơ lửng, một đạo hào quang trắng mờ ảo bao bọc lấy mặt trời, bằng mắt thường có thể thấy trong màn sương ấy rực rỡ sắc màu, vô cùng thần thánh.

Mọi người nhìn cảnh tượng này, cảm thấy đây quả là kỳ quan trăm năm khó gặp!

Điều khiến họ không ngờ tới hơn là chỉ vài giây sau, dưới ánh hào quang, thấp thoáng hiện ra một đạo thiên thê màu vàng kim, từ từ kéo dài xuống...

Vị Lạt ma thiết bổng nhìn thấy cảnh này, cơ thể run rẩy vì xúc động, giọng nói cũng run run: "Đây là...

đây là...

đây là Đăng Thiên Thê, Tây Vương Mẫu Đăng Thiên Thê..." Từ cổ chí kim, Côn Luân luôn gắn liền với truyền thuyết về Tây Vương Mẫu!

Tây Vương Mẫu ở đây không phải là Tây Vương Mẫu trong 'Đạo Mộ Bút Ký', mà là Vương Mẫu nương nương trong dân gian, cũng là vị nữ thần tối cao của Đạo giáo! 'Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Tây Kinh' có chép: Tây Vương Mẫu ở hang tại gò Côn Luân.

Cát Hồng đời Đông Tấn trong 'Chẩm Trung Thư' gọi bà là con gái do tinh khí của Nguyên Thủy Thiên Vương và Thái Huyền Thánh Mẫu kết hợp sinh ra, hiệu là 'Thái Chân Tây Vương Mẫu', cai quản vô lượng quần tiên...

Theo thuyết của Đạo gia, phàm là người thành tiên ở thế gian, khi vào Thiên đình đều phải "tiên kiến Tây Vương Mẫu, hậu yết Đông Vương Công", sau đó mới có thể tiến vào Tam Thanh Cảnh bái kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Bàn gia ta hôm nay sắp thành tiên rồi sao?" Vương Bàn Tử nhìn về hướng đó lầm bầm một câu, sau đó mắt sáng rực lên, phấn khích nói: "Tiểu ca nhi, chuyện này không thể bỏ lỡ được đâu!" "Bất kể thật giả, cứ đuổi theo xem thử, coi như đi ngắm cảnh cũng tốt!" "Kỳ cảnh trăm năm khó gặp thế này, không nhìn kỹ là lỗ to đấy!" Lục Vũ cũng dứt khoát gật đầu: "Đuổi theo." Cả nhóm vội vàng đuổi theo ánh hào quang, lao về phía trước!

Vốn dĩ họ đã đến bìa rừng, lúc này chỉ chạy khoảng mười phút đã thấy trước mắt thoáng đãng.

Hào quang vạn trượng vẫn lơ lửng trên không trung.

Tòa thiên thê kia cũng đang tỏa sáng rực rỡ.

Phía xa là một dải băng rộng lớn, xa hơn nữa là thác băng và núi tuyết.

Thấp thoáng có thể thấy Đăng Thiên Thê vàng kim đang đáp xuống dải băng đó.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh thán không thôi.

Dù không ai trong số họ là truyền nhân chính thống của Đạo giáo, nhưng Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Yang đều cảm thấy khí tức trong cơ thể dao động, Tiên Thiên Công đang luyện dường như mạnh lên không ít.

Nhất thời bọn họ cũng không biết là do ảo giác hay thực sự như vậy.

Còn Lạt ma thiết bổng, Cách Mã và Sơ Nhất thì quỳ sụp xuống đất, liên tục cầu nguyện.

Tuy nhiên... chỉ vài giây sau, Đăng Thiên Thê và hào quang đều biến mất.

Lạt ma thiết bổng đột nhiên như nghĩ ra điều gì, chậm rãi đi tới bên cạnh Lục Vũ.

"Đại sư?" Lạt ma không nói gì, đột nhiên đưa tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Diệp Diệc Tâm, quát khẽ: "Tỉnh lại!" Suốt quãng đường qua, bất kể xảy ra chuyện lớn nhỏ gì cũng chỉ nói ra những từ "cổ Tạng ngữ" mà chỉ Lạt ma thiết bổng mới hiểu được, vậy mà dưới một câu của Lạt ma, Diệp Diệc Tâm lại đột ngột mở mắt!

Cô mở mắt ra, ngơ ngác nhìn quanh, khẽ lẩm bẩm: "Tôi... chết rồi sao?

Đây là thiên đường à?" "Tiểu Diệp Tử?" "Tiểu Diệp Tử?

Cô tỉnh rồi?" Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Yang đều vây lại, vẻ mặt quan tâm nhìn cô.

Diệp Diệc Tâm càng thêm ngơ ngác, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh vội vàng kể sơ qua những chuyện

mình biết, cuối cùng vỗ vai Lục Vũ nói: "Dù sao thì Tiểu ca nhi đã cõng cô suốt quãng đường, leo đèo lội suối.

Cũng nhờ cậu ấy, chứ đổi lại người khác chưa chắc đã làm được." Đúng như Trương Hạo đã nói, tâm thái của Diệp Diệc Tâm quả thực rất tốt, lúc này chỉ sau một hồi ngỡ ngàng ngắn ngủi, cô lập tức bình tĩnh lại và hiểu rõ mọi chuyện.

Sau khi khẽ cảm ơn Lục Vũ, cô gắng gượng đứng vững trên tuyết, nhìn về phía sông băng xa xa, đột nhiên nói: "Tôi từng mơ thấy nơi này." Lục Vũ nghe vậy nheo mắt, gặng hỏi: "Cô đã mơ thấy gì?

Những chuyện xảy ra trước đó cô còn nhớ không?" Diệp Diệc Tâm nhìn Lục Vũ với vẻ áy náy, thấp giọng nói mình chỉ nhớ mơ thấy dải băng này, còn những chuyện khác thì không nhớ gì cả.

Ngay cả chuyện mình bị ngất và những lời tiên tri, cô cũng không có ấn tượng gì.

Tuy nhiên, Lạt ma thiết bổng nhận thấy trong mắt cô thoáng qua một tia không nỡ, nhưng biểu cảm đó biến mất quá nhanh nên ông cũng không nói ra...

Mọi người nói chuyện đơn giản vài câu, Lục Vũ hỏi Đại Lạt ma tại sao Diệp Diệc Tâm lại tỉnh lại vào lúc này, Lạt ma cũng không rõ lắm, chỉ nói mình mơ hồ nghe thấy tiếng Bồ Tát nên đã thử một chút.

Lục Vũ thầm đoán chuyện này có lẽ có liên quan đến hào quang và Đăng Thiên Thê trên trời, nhưng mối liên hệ thần bí này đến Đại Lạt ma còn không giải thích được thì anh càng mù tịt, thôi thì không tốn thời gian suy nghĩ nữa.

Dù sao, điều quan trọng nhất lúc này là dải băng phía xa kia!

Chương 778

Nếu anh không đoán sai, dưới dải băng đó chính là vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp mà họ đang tìm kiếm!

Lục Vũ quay sang hỏi Sơ Nhất vài câu, quả nhiên nhận được câu trả lời khẳng định!

Sơ Nhất đưa tay chỉ về phía xa, vẻ mặt hồi tưởng, chậm rãi nói: "Nơi các anh muốn tìm có bốn ngọn núi tuyết bao quanh, chính là ở đó.

Hồi trước đi hái thuốc tôi đã từng nhìn thấy, nơi này vừa vặn có bốn đỉnh núi tuyết khổng lồ vây quanh.

Núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ rất nhiều, ngọn phía đông, ngọn phía tây, nhưng nối liền với nhau như vậy thì không dễ tìm, theo tôi biết thì chỉ có chỗ này thôi.

Tuy nhiên..." Sơ Nhất dừng lại, sắc mặt nghiêm trọng nhìn mọi người rồi nói tiếp: "Truyền thuyết nói đây là trung tâm của Biển Tai Họa, chưa từng có ai tiến vào, khi chúng ta đi vào phải hết sức cẩn thận." "Trung tâm Biển Tai Họa..." Bên cạnh, Diệp Diệc Tâm dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, xen vào: "Tôi nhớ trong mơ dường như đã nghe thấy một câu nói, bằng bất cứ giá nào cũng không được tiến vào trung tâm Biển Tai Họa." Suy nghĩ một chút, cô nói tiếp: "Giọng nói đó là của một bé gái, nghe có vẻ rất sợ hãi..." Vừa dứt lời, sắc mặt Diệp Diệc Tâm đột nhiên trở nên trắng bệch, kinh hãi nói: "Tôi lại nghe thấy tiếng con bé, nó nói... nói ba mẹ đều chết rồi, bằng bất cứ giá nào..." Lần này lời chưa nói hết, người Diệp Diệc Tâm đột nhiên nhũn ra, lại ngất đi một lần nữa.

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, nhìn về phía Lạt ma thiết bổng cầu cứu:

“Đại sư?” Lạt ma nhìn một hồi rồi lại lắc đầu, tỏ ý mình cũng bất lực.

May mà chuyện bất thường của Diệp Diệc Tâm không phải lần đầu xảy ra, Lục Vũ cũng biết tình trạng của cô không thể dùng lẽ thường mà suy luận nên không thắc mắc thêm, chỉ cõng cô lên lưng một lần nữa rồi gọi Sơ Nhất dẫn đường, tiến vào sông băng tìm kiếm Cửu Tầng Yêu Tháp trong truyền thuyết!

Trên đường đi, Shirley Yang vốn ngày càng trầm mặc đột nhiên lên tiếng hỏi: “Giọng nói mà Tiểu Diệp Tử nghe thấy, liệu có phải là A Hương không?

Minh thúc và Hàn Thục Na đều đã chết, nên con bé mới nói là ba mẹ đều chết rồi?” Suy đoán của cô cũng không có bằng chứng gì, mọi người nghe xong thảo luận qua loa vài câu rồi lại dồn sự chú ý vào sông băng.

Dù sao trên dải băng cổ này đầy rẫy những khe nứt, hố băng, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể trở thành một phần của sông băng vĩnh cửu.

Cả nhóm di chuyển trên sông băng, suốt quãng đường vẫn coi như bình an vô sự.

Một tiếng sau, cả đội dừng lại nghỉ ngơi, Lục Vũ cũng muốn nhân lúc này xem có thể tìm thấy hang băng đặc biệt kia không.

Tuy nhiên... vừa mới dừng lại, điếu thuốc còn chưa hút hết, mọi người đã thấy phía xa xuất hiện vài bóng trắng.

Bóng trắng dẫn đầu cực kỳ to lớn, dường như chính là con Độc Nhãn Lang Vương mà họ đã từng gặp qua một lần!

Hồ Bát Nhất nhìn cái bóng đó, lẩm bẩm: “Sao tôi cứ thấy con súc sinh lông trắng này dường như to hơn một chút nhỉ?” “Không đúng!”

Sơ Nhất đột nhiên quát khẽ, vội vàng kéo Hồ Bát Nhất ra, gấp gáp nói: “Không phải Độc Nhãn Lang Vương, đó là Tuyết Di Lặc bám vào xác sói!

Bọn chúng thường ẩn mình dưới sông băng...” Chưa đợi Sơ Nhất nói xong, con sói trắng khổng lồ đột nhiên nổ tung!

Tiếp theo đó, tiếng băng nứt “răng rắc, răng rắc” liên tục vang lên bên tai mọi người!

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy mất trọng tâm, cơ thể không tự chủ được mà ngả về một bên...

Vốn dĩ Vương Bàn Tử đứng ở ngoài rìa đội ngũ.

Tất nhiên, nói là ngoài rìa nhưng cũng cách vách đá bên hông sông băng mười mấy mét, không phải vị trí gì quá nguy hiểm.

Nhưng trớ trêu thay... mấy con sói hoang bị Tuyết Di Lặc bám vào kia không biết làm thế nào mà đột nhiên khiến sông băng nứt toác ra!

Một vết nứt lớn xuất hiện, nửa bên sông băng lập tức nghiêng hẳn về một phía.

Vương Bàn Tử theo bản năng định gào lên, nhưng chợt nghĩ tiếng hét lớn có thể gây ra chuyện tồi tệ hơn nên đành nuốt lời vào trong, cuống cuồng định chạy ngược lại!

Nhưng dưới chân trơn trượt, anh ngã nhào xuống đất, cơ thể không tự chủ được mà trượt về phía sau...

“Bám lấy!” Trong chớp mắt, Lục Vũ vội ném Phi Hổ Trảo về phía Vương Bàn Tử, Bàn Tử vội vàng bám chặt lấy.

Anh đang định nhân cơ hội đạp vào băng để đứng dậy chạy qua thì đột nhiên cảm thấy phía dưới hẫng một cái.

Một khối băng lớn như vậy lại đột ngột rơi xuống cực nhanh!

Vương Bàn Tử mất đà, theo trọng lực cũng rơi tự do vào khoảng không!

"Chết tiệt Bàn Tử, quấn dây vào tay, bám chắc lấy!" Vào thời khắc nguy cấp, Lục Vũ không màng gì khác, cổ tay chuyển động, Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ cắm phập vào tảng băng, tay trái nắm chặt cổ đao để trụ vững, tay phải siết chặt Phi Hổ Trảo, treo lơ lửng Vương Bàn Tử giữa không trung!

Đúng lúc đó, đám Tuyết Di Lặc dị thường kia từ xa điên cuồng lao tới!

Trên sông băng không thể nổ súng, mọi người lần lượt rút đao chuẩn bị nghênh chiến.

Hắc Kim Cổ Đao của Hồ Bát Nhất, đao Tạng của Sơ Nhất và Cách Mã đều cực kỳ sắc bén, thấy Tuyết Di Lặc lao đến liền không ngần ngại vung đao chém đứt, chia cắt chúng khỏi Lục Vũ, Lạt ma và Shirley Yang!

Shirley Yang và Lạt ma đứng bên cạnh Lục Vũ, đóng vai trò là tuyến phòng thủ cuối cùng để tránh bị Tuyết Di Lặc quấy rối.

Họ đều hiểu rõ, nếu Lục Vũ buông tay thì hậu quả của Vương Bàn Tử sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Trên sông băng, Tuyết Di Lặc cực kỳ linh hoạt, dù vài con sói bị nhóm Hồ Bát Nhất hạ gục dễ dàng nhưng lũ Tuyết Di Lặc dày đặc lại liên tục nhảy nhót né tránh, hầu như không hề hấn gì!

Ngay lúc này, Lục Vũ thông qua "Mô Kim Phù" nghe thấy tiếng của Vương Bàn Tử đang treo dưới khe băng.

Chương 779

"Tiểu ca nhi, chỗ này không đúng, dưới khe băng có một cái hang lớn, toàn là tử thi!" "Toàn bộ, toàn bộ là..." "Đệch mợ nó!" Cái tính hay làm quá của Vương Bàn Tử lại trỗi dậy!

Lục Vũ nghe mà đau cả đầu, nhưng cũng biết anh ta đã phát hiện ra điều gì.

Nếu không đoán sai, nơi Bàn Tử phát hiện chính là hang băng giấu "Kim Thân Xác Ướp Núi Tuyết"!

Chỉ là lúc này anh không thể rảnh tay, cũng không thể hò hét lớn tiếng.

Đúng lúc đó, Vương Bàn Tử lại nói: "Tiểu ca nhi, tôi thấy A Hương rồi, cô ấy nằm gục ở bên trong!" "Cao khoảng hai mét, tôi nhảy qua đây!" Lục Vũ cảm thấy sợi dây Phi Hổ Trảo trong tay đột nhiên nhẹ bẫng, cú này khiến anh trở tay không kịp, suýt chút nữa ngã nhào.

Chưa kịp nói câu nào, tiếng Vương Bàn Tử lại truyền tới: "Tiểu ca nhi tôi vào trong rồi, đúng là A Hương thật, vẫn chưa chết nhưng cũng sắp đi chầu ông bà rồi, người lạnh ngắt rồi!" Lục Vũ không kịp oán trách Bàn Tử, dặn anh ta đừng cử động lung tung rồi buông Phi Hổ Trảo ra, cầm đao xông về phía Hồ Bát Nhất, sát cánh chiến đấu cùng họ, nhanh chóng đánh lui đám Tuyết Di Lặc kia, sau đó lập tức gọi mọi người đi tới mép khe nứt, thông qua Mô Kim Phù nói vài câu với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vẫn bình an vô sự, chỉ có tình trạng của A Hương là cực kỳ tệ.

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất bàn bạc vài câu, để bốn người Lạt ma,

Cách Mã, Sơ Nhất và Shirley Yang ở trên giữ Phi Hổ Trảo, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất xuống dưới kiểm tra tình hình.

Sau khi cố định dây, xuống đến dưới khe băng, Hồ Bát Nhất không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trên một mặt tường băng không biết đã đóng băng bao nhiêu tử thi!

Tất cả tử thi đều mặc cổ phục, đầu đội mũ quan xưa, trông sống động như thật, khác hẳn với trang phục người Tạng bây giờ, cũng không giống phục sức của Ma Quốc, nói đúng hơn thì có vẻ giống với cổ quốc Tượng Hùng...

Các tử thi đều giữ tư thế đứng thẳng, cúi đầu, hướng nhìn về phía bên kia tường băng, Lục Vũ có thể thấy ánh mắt của họ đều vô cùng thành kính...

"Tiểu ca nhi, Lão Hồ, người ở đây." Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ và Hồ Bát Nhất liền vội vàng gọi hai người vào trong.

Hai người men theo lối đi đi lên vài bước, đến bên cạnh Vương Bàn Tử nhìn thử.

Người nằm dưới đất chính là A Hương.

Đúng như Bàn Tử nói, cô vẫn còn sống nhưng hơi thở rất yếu.

Trên người cô không có vết thương ngoài da rõ rệt, trên trần hang băng cũng không có lỗ hổng nào lớn, không hiểu cô rơi vào đây bằng cách nào.

Hồ Bát Nhất vẫn có chút kinh nghiệm, lấy muối tiêu đưa sát mũi A Hương, hơi thở của cô có phần nặng nề hơn một chút nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn là biết không thể trông mong cô tự mình leo lên được.

Ngay khi Hồ Bát Nhất định cõng A Hương lên, anh đột nhiên chú ý thấy phần bụng cô cử động một cái.

Động tác nhỏ này khiến cả ba giật bắn mình!

Cả ba đồng loạt lùi lại một bước, cảnh giác cao độ!

Hồ Bát Nhất hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, liệu có phải Tuyết Di Lặc không?" A Hương mặc áo lông vũ và áo khoác dày cộp, nhưng vẫn thấy được vị trí bụng cứ nhấp nhô liên hồi, trông thực sự đáng sợ!

Lục Vũ quan sát một hồi, trầm giọng nói: "Để tôi kéo khóa áo ra, hai người cẩn thận." Nói đoạn, Lục Vũ nhẹ nhàng nắm lấy khóa kéo, từ từ kéo xuống.

Chẳng mấy chốc đã đến chỗ lồi lên kia...

Lục Vũ đột ngột tăng tốc, kéo toạc áo lông vũ ra.

Vương Bàn Tử giơ gậy Bách Luyện Di Tôn, Hồ Bát Nhất giơ đao Tân Đình Hầu, tất cả đều sẵn sàng giáng xuống!

Nhưng khoảnh khắc sau, khi nhìn thấy thứ bên trong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều ngẩn người.

Chỉ thấy trên bụng A Hương đặt một con mèo sứ béo mầm, hai mắt mèo mở to, linh hoạt có thần, chính là Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu mà các gia đình chuyên nghề cõng xác ở Tương Tây hay thờ phụng!

Con mèo sứ trông như thật, chỉ tiếc là một con mèo bị sứt mẻ... 【Tên vật phẩm: Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu】 【Cấp độ vật phẩm: Pháp khí Huyền giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Tịch tà, thỉnh thi, dự trắc cát hung】 【Mô tả vật phẩm: Tại vùng núi Tương Tây, từ xưa đã có nghề cõng xác.

Trong các gia đình làm nghề này đều thờ phụng Thập Tam Tu Hoa

Từ Miêu, mỗi lần làm việc đều phải thắp hương tế bái.

Con 'Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu' này đã được bái tế hàng trăm lần, bất kể râu mèo có bị gãy hay không, người cũng xác đều phải tuân theo ý nó.

Tuy nhiên, râu mèo đã bị người ta dán chặt, không còn linh nghiệm.

Cần phải một lần nữa tuân theo điềm báo của 'Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu' thì mới có thể phục hồi...】 Nhìn phần mô tả của hệ thống, Lục Vũ không khỏi dở khóc dở cười.

Anh nhớ trong 'Quỷ Thổi Đèn', Minh thúc có nói khi chạy tàu ở Nam Dương, để cầu điềm lành, ông ta đã dùng keo dán chặt những sợi râu mèo vốn có thể cử động được kia lại...

Không ngờ một thao tác đó đã trực tiếp khiến món pháp khí Huyền giai hạ phẩm mà bao nhiêu đời tiên nhân dày công bái tế biến thành một món phế vật.

Nếu Minh thúc mà biết được thì không hiểu sẽ nghĩ gì?

"Anh..." Lúc này, A Hương cuối cùng cũng phát ra một tiếng rên khẽ rồi tỉnh lại.

Hồ Bát Nhất lấy nước, Lục Vũ cũng lấy ra một ít thảo dược, sau khi uống xong tinh thần A Hương khá lên nhiều.

Chương 780

Vương Bàn Tử nhìn A Hương hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, sao cô lại ở đây?" A Hương ngẩn người, mở mắt nhìn quanh, vẫn còn chút mơ màng.

Vương Bàn Tử định hỏi thêm gì đó, nhưng ánh mắt A Hương quét qua Lục Vũ và Diệp Diệc Tâm trên lưng anh, sắc mặt lập tức trở nên kinh hoàng tột độ, hai tay chống xuống đất liên tục lùi lại, miệng lắp bắp: "Đừng, đừng, đừng tới đây..." Khuôn mặt vốn đã xanh xao lúc này lại càng trắng bệch đến đáng sợ!

Chỉ lùi được hai bước, cô đã sợ đến mức không thể nhúc nhích nổi nữa...

"A Hương, cô nhìn thấy gì rồi?" Lục Vũ nhíu mày nhìn A Hương.

Bản thân anh cũng có Âm Dương Nhãn, nhưng thứ ở sau lưng thì anh không thể nào cứ nhìn chằm chằm mãi được.

"Đừng, đừng, đừng!" A Hương đã không còn nói được lời nào, chỉ còn biết la hét theo bản năng, thấy Lục Vũ tiến lại gần, cô nghẹn thở một cái rồi ngất lịm đi!

"Gan thế này mà cũng đòi xuống mộ sao?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn A Hương với vẻ ngỡ ngàng.

Lục Vũ hơi nhíu mày, không buồn quan tâm đến A Hương nữa, trực tiếp đặt Diệp Diệc Tâm trên lưng xuống, quan sát kỹ lưỡng.

Trên người cô, ngoại trừ một luồng hắc khí thoắt ẩn thoắt hiện, không còn thứ gì khác.

Vương Bàn Tử đợi một lát, lại lên tiếng: "Tiểu ca nhi, lúc nãy tôi xuống trước anh một chút nên có đi xem qua bên trong.

Có thứ gì đó khác lạ lắm, trông giống một gian mộ thất, nhưng tôi chưa vào xem kỹ...” “Mộ thất sao?” Lục Vũ lại cõng Diệp Diệc Tâm lên lưng, thầm suy tính.

Hang băng mà họ phát hiện này chắc hẳn chính là cái hang băng mà nhóm Hồ Bát Nhất đã tìm thấy trong ‘Quỷ Thổi Đèn’.

Theo lý mà nói, ở đây phải có “Kim Thân Xác Ướp Núi Tuyết” mới đúng.

“Bàn Tử, cậu cõng cô ấy đi, chúng ta vào trong xem thử.” Lục Vũ chỉ tay vào A Hương đang ngất xỉu.

“Rõ!” Vương Bàn Tử lập tức cõng A Hương lên lưng, dẫn đầu chậm rãi đi vào trong.

Một con đường băng do con người đẽo gọt, không dài lắm, hai bên đều là tử thi đóng băng trừng trừng nhìn họ, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm bước vào một gian phòng băng.

Đập vào mắt họ, ở chính giữa đặt một tòa linh tháp ba tầng, tượng trưng cho Thiên, Địa, Nhân, tháp cao khoảng một mét rưỡi, đều được làm bằng vàng ròng, bên trên khảm đủ loại trân châu bảo ngọc, tỏa ánh sáng rực rỡ lóa mắt!

Lục Vũ quan sát một hồi, lấy đèn pin chiếu cho gian phòng sáng thêm một chút.

Suy nghĩ một lát, anh lại lấy ra “Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu”, hỏi Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, anh có biết dùng cái này không?” “Cái này thì tôi chịu thật.” Hồ Bát Nhất cười khổ.

Nói về truyền thuyết thì anh có nghe qua, nhưng dùng thế nào thì quả thực không rõ, phái nào có cách của phái đó...

Lục Vũ trầm ngâm một chút, lấy ra một món pháp khí có tác dụng an thần định khí, rồi gọi A Hương tỉnh lại.

Lần này, nhờ sự trợ giúp của pháp khí, cảm xúc của A Hương đã bình tĩnh hơn, không còn bị dọa ngất ngay lập tức nữa.

Lục Vũ hỏi thêm vài câu xem cô có biết dùng "Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu" không, cô run rẩy gật đầu.

"Vậy cô thử xem sao." Lục Vũ đã làm sạch lớp keo trên con mèo sứ từ trước, lúc này liền giao nó cho A Hương.

A Hương cắn răng, lấy hết can đảm thắp hương tế bái, sau khi cô dập đầu, Lục Vũ nhìn con mèo sứ bắt đầu phục hồi, thầm nghĩ thủ đoạn này quả thực thần kỳ.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nói: "Không rụng sợi râu nào, đây là điềm lành đúng không?" "Còn phải đợi một chút..." A Hương chưa kịp dứt lời đã nghe thấy tiếng "tạch tạch" liên tục vang lên.

Mười ba sợi râu của "Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu" rụng mất mười hai sợi...

A Hương sợ hãi biến sắc, cả người run bần bật, theo bản năng nhào vào lòng Vương Bàn Tử là người đứng gần mình nhất.

"Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu" dự đoán cát hung, tình hình hiện tại chính là đại hung triệu!

A Hương vốn nhát gan, lúc này càng sợ đến mức run rẩy không nói nên lời.

Ngay cả Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này cũng có chút lo lắng.

Dù sao cái nghề của họ, có nhiều chuyện không tin không được...

Đợi một lát, Hồ Bát Nhất khẽ nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta rút lui chứ?" Lục Vũ nhíu mày nhìn A Hương, khẽ hỏi: "A Hương, cái này

có ý nghĩa gì?" A Hương run rẩy nói: "Đại hung, đại hung, ba nuôi đã nói ba của ông ấy khi gặp phải Thi Vương, vào đúng ngày đó cũng hiện ra điềm báo y hệt thế này..." A Hương không phải bị nói lắp, nhưng vì quá sợ hãi nên không nói rõ lời, gắng gượng nói xong liền nghẹn thở, lại ngất đi lần nữa!

Nhìn bộ dạng cô, hẳn là do quá kinh sợ cộng thêm cái chết của Minh thúc và Hàn Thục Na khiến tinh thần gần như suy sụp.

"Đại hung sao?" Lục Vũ khẽ nói một câu, lại quan sát xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bộ xác ướp kia.

Trong ký ức của anh, hang băng này ngoại trừ bộ "Xác ướp vàng" ra thì không có gì quá nguy hiểm.

Tòa linh tháp trước mặt anh đã kiểm tra kỹ, không có cơ quan gì.

Trầm tư một lát, khi Lục Vũ định mở tháp thì Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, Shirley có vẻ lo lắng, bảo chúng ta nếu không có việc gì thì khẩn trương đi lên, lớp băng này dường như không được ổn định cho lắm." Lời này Lục Vũ cũng vừa nghe được qua truyền âm của Mô Kim Phù.

Sau một hồi suy nghĩ, Lục Vũ lên tiếng: "Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa, đi ra trước đã." "Còn tòa linh tháp này?" Vương Bàn Tử vừa định hỏi thì thấy Lục Vũ bước tới cạnh linh tháp, vung tay một cái, tòa tháp lập tức biến mất.

Chương 781

Sau khi thu linh tháp vào Quỷ Động Ma Mộc, Lục Vũ trực tiếp gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mau chóng đi lên.

Khi bám theo Phi Hổ Trảo leo lên, Lục Vũ nhìn xuống phía dưới, khe băng sâu hun hút không thấy đáy, lớp băng bên này dường như thấp thoáng có dấu hiệu tan chảy.

Lúc quay đầu lại, anh đột nhiên thấy mấy tử thi đứng gần cửa hang dường như cử động một cái.

Đúng lúc này, Tiểu Diệp Tử sau lưng Lục Vũ đột nhiên thốt ra một câu "cổ Tạng ngữ" mà họ không hiểu.

Giữa đám tử thi, Tiểu Diệp Tử đột nhiên lên tiếng khiến Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều giật mình hít một hơi khí lạnh, suýt nữa tưởng tử thi mở miệng!

Vạn hạnh là cho đến khi họ leo lên được tới trên, đám tử thi đóng băng vẫn không có biến hóa gì thêm.

Lên đến nơi, Lục Vũ vội vàng tìm Lạt ma thiết bổng, dựa vào trí nhớ thử thuật lại câu cổ Tạng ngữ mà Tiểu Diệp Tử vừa hét.

Lạt ma cúi đầu trầm tư một lát, trầm giọng nói: "Có bảy cái, còn thiếu hai cái." "Ý gì cơ?" Vương Bàn Tử gãi đầu hỏi lại: "Ý là chết bảy người rồi, chết thêm hai người nữa là đủ à?" "Để tôi tính xem nào..." Vương Bàn Tử xòe ngón tay ra đếm: "Ở Khe Cốt Tạng là Trát Tây và Đức Lặc, hai người; trong rừng Thần Loa Câu ba người, tổng cộng là năm." Hồ Bát Nhất tiếp lời: "Ở lối vào Khe Cốt Tạng chúng ta cũng thấy ba người." "Thế thì không đúng, chẳng phải là tám người sao?" Vương Bàn Tử ngẩn người, quay sang hỏi Lạt ma: "Đại sư, có khi nào ngài nhầm không?" "Không nhầm." "Không tính ba người đó

thì là năm người." Shirley Yang trầm tư một lát rồi khẽ nói: "Nếu chúng ta chỉ tính những người có liên quan đến lời tiên tri của Tiểu Diệp Tử thì là bảy người." "Hai người ở lối vào Khe Cốt Tạng, ba người bị Tuyết Di Lặc bám xác, cộng thêm Minh thúc và Hàn Thục Na, vừa vặn là bảy người." Tính như vậy quả thực có lý.

Nhưng đồng thời nó cũng đặt ra một vấn đề.

Theo lời của Diệp Diệc Tâm, trong đoàn của họ sẽ phải chết thêm hai người nữa.

Vương Bàn Tử đảo mắt một vòng, oang oang đùa cợt: "Phật dạy rằng, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, chuyện này cứ để Bàn gia ta gánh vác cho!" "Ngậm miệng." Lục Vũ lườm Bàn Tử một cái, đang định nói gì đó thì Bàn Tử cười nhăn nhở: "Tiểu ca nhi, đừng quản chuyện đó vội, anh lôi tòa linh tháp kia ra đây để chúng ta nghiên cứu tí xem nào?" "Đừng ở lại đây nữa." Sơ Nhất tuy không hiểu linh tháp mà Bàn Tử nói là cái gì, nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở: "Bản thân sông băng này đã không ổn định, chúng ta nên đi tiếp, đổi chỗ khác đi." Mọi người liên tục gật đầu, rời khỏi dải băng, đi tiếp khoảng hơn một tiếng đồng hồ mới dừng lại.

Lúc này A Hương cũng đã tỉnh lại lần nữa.

Tỉnh lại thấy Shirley Yang, A Hương lập tức ôm chầm lấy cô mà khóc nức nở.

Sau một hồi khóc lóc, cô dần bình tĩnh lại và kể lại đứt quãng những chuyện đã xảy ra.

Cô kể không rõ ràng lắm nhưng Lục Vũ vẫn hiểu được phần nào.

Minh thúc, Hàn Thục Na và A Hương cùng với Vượng Đôi và mấy người dân du mục tiến vào Thần Loa Câu.

Đường đi gian nan hiểm trở, cũng tương tự như những gì nhóm

Lục Vũ đã trải qua, chỉ là trên sông băng, Vượng Đôi vô ý rơi xuống hang băng và phát hiện ra "Kim Thân Xác Ướp Vàng".

Minh thúc thấy vàng là mắt sáng lên, không chịu đi nữa, đòi phải cõng nó ra bằng được.

Ngay khi vừa phá vỡ lớp băng, một ngọn lửa xanh bùng lên ngút trời, A Hương chỉ nhớ hình ảnh cuối cùng là mình bị ai đó đẩy ra, Minh thúc và Hàn Thục Na đều táng thân trong biển lửa, sau đó cô ngất đi cho đến khi được Vương Bàn Tử phát hiện...

Nghe A Hương kể xong, Vương Bàn Tử vỗ vai cô nói: "Cô yên tâm, đại nạn không chết tất có hậu phúc." A Hương gượng cười một cái, nhưng nụ cười đó trông chẳng khác gì đang khóc.

Shirley Yang ôm lấy cô an ủi thêm vài câu để tâm trạng cô bình phục hơn.

Lúc này Hồ Bát Nhất suy nghĩ rồi nói: "Theo kinh thư của Luân Hồi Tông ghi lại, ngọn lửa xanh đó khác với các loại lửa thông thường, Luân Hồi Tông gọi nó là 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa', truyền thuyết nói đó là ngọn lửa có thể thiêu linh hồn thành tro bụi." "Có lẽ trên bộ xác ướp vàng đó có cơ quan, Minh thúc và những người kia đã vô tình kích hoạt nó." Lục Vũ gật đầu, không thắc mắc thêm.

"Vô Lượng Nghiệp Hỏa" tuy anh chưa thấy qua nhưng đã nghe danh không ít.

Hơn nữa, Lạt ma thiết bổng cũng biết về Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Luân Hồi Tông.

Chỉ là Đại Lạt ma cũng không rõ tại sao lại có thứ như xác ướp vàng.

Dù sao thời gian Luân Hồi Tông tồn tại quá ngắn, truyền thừa bị đứt đoạn, nhiều thứ đã biến mất tăm tích, hậu thế rất khó hiểu rõ.

Tuy nhiên, sau khi Lục Vũ lấy tòa linh tháp vàng tinh xảo kia ra, sắc mặt Lạt ma thiết bổng lập tức trở nên khác lạ.

Không chỉ ông, cả Hồ Bát Nhất và Lục Vũ cũng phát hiện ra điểm bất thường.

Trước đó ở trong phòng băng, họ không thấy điểm gì khác lạ trên thân tháp.

Nhưng bây giờ, có thể thấy rõ trên thân tháp đầy những hình chạm khắc tất hội (hình vẽ bí mật) tương tự như mắt bạc cổ.

"Quả thực là đồ của Luân Hồi Tông, thân tháp ba tầng, chỉ có Tông chủ Luân Hồi Tông mới được sở hữu." Lạt ma thiết bổng dừng một chút rồi nói tiếp: "Những phù lục kinh văn này chính là giáo nghĩa của Luân Hồi Tông..." "Đây là bản đồ." Trong khi Đại Lạt ma đang thử giải mã kinh văn, Hồ Bát Nhất đã nhận ra các hình vẽ tất hội trên thân tháp, anh nói: "Ở giữa có một người phụ nữ khỏa thân bán trong suốt, đó chắc hẳn là Xác Ướp Thủy Tinh Sông Băng, cũng chính là vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp." "Từ tình hình này mà xem, Cửu Tầng Yêu Tháp nằm ngay trong dải băng này thôi, không cách hang băng kia quá xa đâu." Lạt ma thiết bổng gật đầu tán đồng, nói tiếp: "Nhìn thế này thì Luân Hồi Tông quả thực có liên quan đến Ma Quốc.

Các anh nhìn chỗ này đi..." Mọi người nhìn theo hướng tay chỉ của Đại Lạt ma xuống dưới đáy linh tháp, ông nói: "Đây là ấn ký của Ma Quốc." Hồ Bát Nhất nhìn kỹ một chút, thấy có chút quen thuộc.

Lục Vũ quan sát rồi khẽ nói: "Các anh còn nhớ chùa Thông Thiên Đại Phật không?" "A, đúng đúng đúng!

Chính là cái đó!" Dưới đáy linh tháp có một bức tượng người, tượng có bốn tay, rất giống với vị thần hộ pháp của Bổn giáo mà họ đã thấy ở Hắc Thủy Thành.

“Nói như vậy thì Bổn giáo, Luân Hồi Tông và Ma Quốc đều có liên quan đến nhau.” Hồ Bát Nhất nhíu mày suy tư một lát rồi quay sang hỏi Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, mở chứ?” “Ừ, mở.” Lục Vũ không dùng tay, bảo mọi người tránh ra một chút rồi trực tiếp dùng Tham Âm Trảo bật cửa tháp.

Đập vào mắt là tầng dưới cùng chứa đầy lương thực, trà, muối, quả khô, dược liệu các loại, tất cả đã sớm bị đông cứng thành tiêu bản.

Tầng giữa linh tháp có hơn mười chiếc hộp bảo hộ giống như hộp hộ thân Vu Gát Ô, cùng với san hô đỏ trắng, vân thạch, mã não và các loại trân bảo khác.

Nhìn qua đều là những thứ thuộc về Luân Hồi Tông.

Những chiếc hộp bảo hộ đó hóa ra toàn bộ đều là pháp khí! 【Tên vật phẩm: Luân Hồi Phong Hạp】 【Cấp độ vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Hộ mệnh】 【Mô tả vật phẩm: Luân Hồi Tông canh giữ Cửu Tầng Yêu Tháp, trong tháp đầy rẫy ma thần Đạt Phổ quỷ trùng, chỉ có đeo Luân Hồi Phong Hạp mới có thể bước vào tháp mà không bị Đạt Phổ quỷ trùng tấn công.】 Lục Vũ nhìn qua, thầm gật đầu, bụng bảo dạ đây đúng là đồ tốt.

Chương 782

Trong ký ức của anh về 'Quỷ Thổi Đèn', nhóm Hồ Bát Nhất đã bị lũ trùng nhỏ trong Cửu Tầng Yêu Tháp làm cho vô cùng chật vật.

Giờ có những chiếc "Luân Hồi Phong Hạp" này thì có thể giúp họ nhẹ nhàng hơn đôi chút.

Nghĩ vậy, Lục Vũ trực tiếp lấy hết Luân Hồi Phong Hạp ra, đếm được tổng cộng tám cái, vừa vặn tương ứng với tám người hiện tại, mỗi người một cái.

Lục Vũ giải thích ngắn gọn rồi chia cho mỗi người một cái.

Anh lại nhìn lớp áo bào tơ vàng ở tầng trên, chiếc áo được gấp lại tinh mỹ cực kỳ, dù chưa lấy ra nhưng trông vẫn lấp lánh rạng ngời, chẳng kém gì Thăng Long Kim Ti Y là bao.

Chỉ tiếc là chiếc áo này không phải pháp khí, nó chỉ là chiếc áo bào mà mỗi đời giáo chủ Luân Hồi Tông tự chuẩn bị cho mình từ ngày nhậm chức, để sau khi chết sẽ được táng trong linh tháp.

"Mấy người này cũng biết chơi đấy chứ." Vương Bàn Tử tặc lưỡi đùa một câu: "Ngày đầu nhậm chức đã lo may đồ liệm, chẳng phải là trù mình mau chết sao?" Lạt ma thiết bổng lắc đầu, khẽ nói: "Giáo nghĩa của Luân Hồi Tông khác biệt, họ làm vậy có lẽ là để ngưng tụ toàn bộ công đức tu hành của mình lên pháp bào." "Làm như vậy thì khi chuyển thế luân hồi có thể mang theo pháp lực, không cần phải tu hành lại từ đầu." "Nói đi cũng phải nói lại, nó có chút giống với Thiên Thụ của Mật tông, chỉ có điều cách làm của Luân Hồi Tông là tu hành luân hồi không dứt, một người liên tục luân hồi..." Những lời của Đại Lạt ma khiến mấy người còn lại lặng đi.

Luân Hồi Tông này thực sự quá đỗi thần bí.

Trầm mặc một lát, Đại Lạt ma lên tiếng: "Những tử thi bị đóng băng kia, e rằng linh hồn của họ đều bị giam cầm trong đó, hay là chúng ta quay lại làm một buổi pháp sự để siêu độ cho họ?" Sơ Nhất nhíu mày nói: "Đại sư, dải băng đó không ổn định, lúc này mà mạo hiểm đi xuống..." Lạt ma thiết bổng lại lắc đầu, bảo mình sẽ không xuống dưới mà chỉ tụng kinh siêu độ ở trên này thôi.

Lục Vũ nghĩ thầm đây cũng là cơ hội tốt để xem có thể tìm thấy lối vào "Cửu Tầng Yêu Tháp" không, nên trực tiếp đồng ý.

Sau khi bàn bạc, cả nhóm men theo con đường cũ quay trở lại một đoạn.

Suốt dọc đường, Đại Lạt ma bưng pháp loa, thấp giọng tụng kinh.

Gần một tiếng sau, mọi người quay lại vị trí hang băng đã phát hiện trước đó, Đại Lạt ma một lần nữa niệm chân ngôn rồi khẽ nói: "Trong sử thi về Vua Sư Tử Bảo Châu Chế Địch Thế Giới, ở Ma Quốc chỉ có quốc quân và tà thần mới được vào yêu tháp an táng, những người còn lại chỉ có thể được bồi táng xung quanh thánh địa." Điểm này cũng chẳng khác gì việc các vương hầu nhà Thanh bắt sủng thần bồi táng trong hoàng lăng cả.

"Những người này đều là người được bồi táng tại thánh địa, tôi nghĩ họ hẳn phải biết thánh địa ở đâu." Đang nói chuyện, Lạt ma thiết bổng đột nhiên cắm mạnh thanh thiết bổng đen của mình xuống băng, sau đó hai tay chắp lại, vẻ mặt trang nghiêm!

Vương Bàn Tử kéo kéo tay áo Lục Vũ, thì thầm: "Tiểu ca nhi, Đại Lạt ma đang làm gì thế?

Làm phép chiêu hồn à?" "Đừng nói bậy." Lục Vũ cũng không rõ Đại Lạt ma đang làm gì, nhưng nghe những lời ông nói trước đó thì có vẻ giống như là "ném đá dò đường".

Một lát sau, Đại Lạt ma đột nhiên quay sang nhìn Lục Vũ, trịnh trọng nói: "Lục tiên sinh, thỉnh pháp bào." Lục Vũ lấy chiếc áo bào tơ vàng từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, đang định giao cho Đại Lạt ma thì chiếc áo bỗng bay lên khỏi tay anh.

Chỉ trong chớp mắt, chiếc áo bào phát ra ánh lửa chói mắt!

Sắc mặt Đại Lạt ma biến đổi, lập tức rút thanh thiết bổng ra, miệng hô vang pháp chú.

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, ngay khoảnh khắc chiếc áo bốc cháy, anh lập tức kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ra xa.

Shirley Yang kéo A Hương né sang một bên, Sơ Nhất đang định kéo Cách Mã lánh đi thì lại bị Cách Mã đẩy ra.

Một ngọn lửa từ sau lưng Sơ Nhất lao thẳng về phía Cách Mã!

May mắn thay, ngọn lửa này không phải là "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" màu xanh, người Cách Mã bị bén lửa nhưng chỉ cần lăn một vòng trên băng là lửa đã tắt ngóm.

Dù vậy, sự cố nhỏ này vẫn khiến mọi người một phen hú vía, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Lục Vũ nhíu mày nhìn Đại Lạt ma, trong lòng không hiểu tại sao ông lại đột nhiên làm ra hành động đường đột như vậy.

Đúng lúc đó, Đại Lạt ma đột nhiên vung thiết bổng, gấp gáp nói: "Đuổi theo nó, đó chính là vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp!" Trong tầm mắt của mọi người, giữa không trung xuất hiện nhiều dải tro bay, lao về phía bên trái dải băng.

Vừa đuổi theo, Đại Lạt ma vừa giải thích ngắn gọn về phép thuật vừa rồi.

Ông đã nói giáo chủ Luân Hồi Tông sẽ ngưng tụ tu hành cả đời

vào pháp bào.

Tuy nó chưa đủ để trở thành pháp khí nhưng Đại Lạt ma vốn là Lạt ma thiết bổng của Mật tông nên rất nhạy cảm với loại sức mạnh này.

Lúc nãy ông chỉ định thử dùng 'Thập Luân Kinh' để siêu độ, không ngờ pháp bào lại đột ngột bùng nổ!

Theo hiểu biết của ông về Luân Hồi Tông, pháp bào nổ tung rất có thể là do những tàn dư pháp lực bên trong phát hiện ra ông, muốn quay về bên cạnh quốc quân Ma Quốc để báo tin hoặc bảo vệ...

Đại Lạt ma vừa dứt lời thì thấy những tàn tro kia từ từ rơi xuống, ghép thành một chữ "Vạn" hoàn chỉnh trên mặt đất.

Ngay lúc đó, Diệp Diệc Tâm vốn vẫn nằm trên lưng Lục Vũ đột nhiên rướn thẳng người, thốt ra một câu "cổ Tạng ngữ".

"Đại sư?" "Tôi không hiểu." Sắc mặt Đại Lạt ma nghiêm trọng chưa từng thấy.

Suốt quãng đường này, bất kể Diệp Diệc Tâm nói gì cũng đều lặp lại ba lần, nên dù ông không quá thông thạo cổ Tạng ngữ thì vẫn có thể hiểu lõm bõm.

Nhưng lần này, cô chỉ nói đúng một lần, hơn nữa chỉ có năm âm tiết.

"Liệu có phải là cô ấy nhắc chúng ta rằng Cửu Tầng Yêu Tháp ở ngay đây không?" Trong không gian tĩnh lặng, Shirley Yang đưa tay chỉ vào chữ "Vạn" dưới đất, khẽ nói: "Đại sư vừa bảo tàn dư pháp lực muốn quay về bên cạnh quốc quân, đúng không?" "Tôi nhớ lúc đại sư kể về Vua Sư Tử Bảo Châu còn nói Lang Vương là yêu nô của Ma Quốc, sau khi Lang Vương chết thì biến thành..." Shirley Yang chưa kịp nói hết câu thì từ phía xa đã vang lên từng tràng tiếng sói hú thê

lương!

Tiếng hú cực kỳ lớn!

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên xuất hiện vô số bóng dáng cự lang!

Lạt ma thiết bổng nhìn bầy sói, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Cảnh tượng ở chùa Đại Phượng Hoàng sắp tái hiện rồi..." "Chùa Đại Phượng Hoàng?" Hồ Bát Nhất ngẩn người, chợt nhớ ra một chuyện, sắc mặt biến đổi: "Tôi nhớ ra rồi, trong chùa Đại Phượng Hoàng có một bức bích họa về việc sai khiến nô lệ sói, còn có một tấm da sói khổng lồ.

Chương 783

Nếu dưới này thực sự là Cửu Tầng Yêu Tháp, bầy sói này tuyệt đối sẽ không lùi bước, hơn nữa còn có sứ thần sai khiến nô lệ sói của Ma Quốc...

Đến rồi!" Vừa dứt lời, trong bầy sói phía xa thấp thoáng hiện ra một con sói khổng lồ, thân hình to hơn hẳn những con khác.

Nhóm Lục Vũ nhận ra ngay, đó chính là Độc Nhãn Lang Vương!

Đứng cạnh nó là một bóng người mặc áo bào Tạng.

Sơ Nhất biến sắc, trầm giọng nói: "Người đó là Vượng Đôi." Câu nói này khiến mọi người chú ý, bóng người kia quả thực chính là Vượng Đôi!

Cảnh tượng cực kỳ quỷ dị!

Rõ ràng trước đó họ đã thấy Vượng Đôi biến thành Tuyết Di Lặc!

Không ngờ hiện tại hắn lại xuất hiện lành lặn như người bình thường bên cạnh Độc Nhãn Lang Vương!

Hồ Bát Nhất nắm chặt đao Tân Đình Hầu, trong lòng thầm tự trách.

Nếu anh không đưa Vượng Đôi đến Khách Lạp Mễ Nhĩ thì Vượng Đôi đã không ra nông nỗi này...

Lạt ma thiết bổng cũng thấp giọng niệm Lục Tự Chân Ngôn, chậm rãi nói: "Linh hồn Vượng Đôi...

đã đầy mùi vị yêu ma của Ma Quốc." "Đến rồi, nó đến rồi!" A Hương nhìn qua một cái đã sợ đến mất vía, hét lớn: "Tôi thấy một người, trên cổ toàn là máu, bên cạnh có một con sói..." Theo tiếng hét

của cô, Lục Vũ cũng chú ý thấy điểm đó, thực thể hồn ma kia chính là Vượng Đôi!

Linh hồn của hắn một nửa vẫn còn trong xác, một nửa đã phiêu dạt ra ngoài.

Từ xưa đến nay, truyền thuyết vùng Tạng nói rằng sau khi chết linh hồn sẽ không rời đi ngay, mà phải sau một ngày mới rời đi.

Giờ xem ra truyền thuyết là có thật...

Dưới sự an ủi của Shirley Yang, A Hương mặt cắt không còn giọt máu, kể đứt quãng: "Nhiều sói lắm, còn có rất nhiều dã thú khác nữa..." "Sợ thì đừng nhìn nữa." Lục Vũ có Âm Dương Nhãn nên không cần A Hương giúp.

Khẽ nói một câu xong, Lục Vũ quan sát kỹ tình hình xung quanh, định dùng "Quỷ Mẫu Ô Đầu Thảo" để khống chế bầy sói, nhưng tiếc là lần này nó không có tác dụng với lũ sói đang kích động.

Suy nghĩ một chút, anh đã hiểu ra nguyên do, khẽ nói: "Tế đàn Yến Thú, hóa ra không phải chuyện bịa đặt." Anh có thể thấy trên cơ thể mỗi con cự lang đều ám đầy linh hồn của các loài dã thú khác.

E rằng Ma Quốc đã dùng phương thức nào đó bắt dã thú hiến tế.

Lũ sói này ăn thịt uống máu dã thú, ám cả linh hồn chúng vào người nên con nào con nấy khỏe mạnh vượt xa sói thường...

Sau khi giải thích ngắn gọn, Lục Vũ nói: "Ra tay trước chiếm ưu thế, ra tay sau gặp họa." "Bọn chúng đã đến thì chỉ có một mất một còn, lần này phải làm một trận lớn thôi." "Đúng vậy!" Sơ Nhất rất tán đồng với Lục Vũ, anh nhìn bầy sói xa xa nói: "Lũ sói này theo đuôi suốt mà không ra tay, chắc là chờ đến lúc này đây." "Lần này chúng định chơi bài ngửa, muốn đánh một trận sống mái với chúng ta!" Vương Bàn Tử chẳng nói chẳng rằng, lôi súng tấn công sau lưng ra,

kiểm tra đạn dược rồi lên đạn cái rắc, cười lạnh: "Vậy thì để Bàn gia cho chúng biết thế nào là hỏa lực toàn khai, chơi một vố thật lớn! 'Rambo' của Bàn gia không phải để ngắm đâu!" Những người khác cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Lục Vũ nhìn Sơ Nhất đang mài đao, nhớ lại trong 'Quỷ Thổi Đèn' Sơ Nhất đã đồng quy vu tận với Độc Nhãn Lang Vương, lòng bỗng dấy lên cảm giác khó chịu.

Tuy thời gian tiếp xúc không dài nhưng Sơ Nhất quả thực rất hợp tính anh, người này lầm lì nhưng làm việc dứt khoát.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ bước tới vỗ vai anh, lấy ra một xâu chuỗi hạt khẽ nói: "Sơ Nhất, xâu chuỗi này anh giữ lấy." Chuỗi hạt Cách Lí Cao Lợi trông bình thường không có gì đặc sắc.

Sơ Nhất vốn không định nhận nhưng vì Lục Vũ đưa nên anh vẫn nể mặt đeo vào cổ tay.

Bên cạnh, Đại Lạt ma chú ý thấy hành động của Lục Vũ liền khẽ thở dài, lắc đầu nhưng rốt cuộc không nói gì.

Khi mọi người đã vào vị trí, bầy sói cũng chuẩn bị xong, thấy bóng người Vượng Đôi đứng cạnh Độc Nhãn Lang Vương đột nhiên giơ tay lên, Độc Nhãn Lang Vương lập tức phát ra một tiếng hú chấn động đất trời!

Khe băng này được bốn ngọn núi tuyết bao quanh!

Tiếng hú của nó vang vọng khắp thiên địa, khiến lớp tuyết tích tụ có phần lung lay...

Một trận gió lạnh ập tới, khe băng bỗng chốc biến thành thế giới của phong tuyết!

"Yêu lang đúng là yêu lang, lại còn biết mượn uy thế của thiên địa..." Lục Vũ nhìn bầy sói đang hòa làm một với gió tuyết phía xa,

khẽ lẩm bẩm.

Tiếng anh vừa dứt, bầy sói đồng loạt hú vang rồi phát động tấn công mãnh liệt!

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, Cách Mã năm người đứng thành một hàng, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liên tục bóp cò trong gió tuyết!

Từng con cự lang lao tới bị trúng đạn ngã xuống, nhưng rồi lại mang theo vết máu tiếp tục chồm dậy như thể không biết chết là gì!

Vương Bàn Tử không tin vào mắt mình, liên tục xả đạn, họng súng phun ra những lưỡi lửa dài, sau khi nã liên tiếp mấy phát vào một con sói khiến nó cuối cùng cũng gục hẳn, Bàn Tử mới cười nhe răng, vừa thay băng đạn vừa nói: "Tưởng lợi hại thế nào, cũng chỉ có vậy thôi!" "Lát nữa Bàn gia sẽ cho tụi bây nếm thử uy lực của lựu đạn!" "Đừng, đừng, đừng!" Hồ Bát Nhất giật mình, vội vàng nhắc Bàn Tử không được dùng lựu đạn ở đây.

Tiếng hú của Lang Vương đã gây ra tuyết lở nhẹ rồi, giờ mà ném lựu đạn thì dải băng này sẽ sập mất!

Đúng lúc đó, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy cánh tay như bị thứ gì đó cắn một cái, đau thấu xương, anh không kìm được mà rên lên một tiếng!

Nhưng khi quay đầu lại thì chẳng thấy gì cả!

Ngay sau đó, anh thấy đao của Lục Vũ đâm thẳng về phía mình!

Chương 784

Hồ Bát Nhất giật nảy mình, tưởng Lục Vũ điên rồi, định tự sát với hắn.

Nhưng ngay sau đó, hắn thấy Lục Vũ đâm kiếm vào không trung, trên mặt đất tức thì xuất hiện một vũng máu đen đỏ.

Sau khi rơi xuống sông băng, vũng máu đen đỏ lập tức biến thành một làn khói đen, từ từ bốc lên!

Lục Vũ không kịp giải thích với Hồ Bát Nhất, chỉ đành thúc giục: "Đừng ngẩn ra, tiếp tục bắn đi!" Vũng máu đen đỏ đó chính là máu của những con dã thú đã nhảy xuống Tàng Cốt Câu để hiến tế ở Yển Thú Đài.

Hồ Bát Nhất không có Âm Dương Nhãn nên không thể nhìn thấy những con dã thú đã biến thành "thứ bẩn thỉu".

Lục Vũ ban đầu tưởng rằng những con dã thú đó chỉ khiến bầy sói khổng lồ trở nên hung bạo hơn, nhưng không ngờ rằng, hồn thể của chúng không chỉ có thể bám vào người sói khổng lồ mà còn có thể tách ra khỏi cơ thể chúng để tấn công lén bọn họ!

Sau khi giải quyết một con, Lục Vũ quay đầu lại liếc nhìn, thấy ngày càng nhiều hồn thể dã thú tách ra khỏi cơ thể sói khổng lồ, lao về phía bọn họ.

Lục Vũ thầm nghĩ không ổn, trầm giọng nói: "Đừng bắn nữa, đổi sang dao!" Mặc dù hắn biết mục đích của bầy sói là cận chiến, dựa vào móng vuốt và răng nanh sắc bén để tấn công, nhưng bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Số lượng hồn thể dã thú lao tới quá nhiều, nếu không xử lý, e rằng

ngoài hắn ra, Hồ Bát Nhất và những người khác đều sẽ vô cùng chật vật!

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể yêu cầu họ ngừng bắn để hắn có thể xông lên tấn công chớp nhoáng, giải quyết một đợt hồn thể dã thú!

Dựa vào Hắc Kim Cổ Đao và Nhiên Mộc Đao Pháp, Lục Vũ tung hoành ngang dọc, có khả năng khắc chế cực mạnh đối với loại "thứ bẩn thỉu" này.

Nhưng… mấy ngày gần đây, số lượng dã thú nhảy từ Yển Thú Đài xuống Tàng Cốt Câu không thể đếm xuể, một mình Lục Vũ cũng có chút lực bất tòng tâm.

Đúng như hắn nghĩ, hắn có thể nhìn thấy hồn thể, không có vấn đề gì, nhưng không thể ngăn cản rất nhiều dã thú lao về phía Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác!

Chỉ trong chốc lát, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều bị những thứ vô hình cắn mấy miếng, không nhịn được đau đớn la lớn!

Thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, Lục Vũ nhanh trí suy nghĩ, vội quay lại nói với Thiết Bổng Lạt Ma: "Đại sư, khắp nơi đều là oan hồn dã thú, có thể nghĩ cách siêu độ cho chúng không!" Nghe thấy tiếng Lục Vũ, Thiết Bổng Lạt Ma mới phản ứng lại, vội vàng cầm Đại Pháp Loa, miệng không ngừng tụng kinh.

Đại Pháp Loa trong tay ông chính là "Lục Tự Đại Minh Đà La Ni" mà Lục Vũ đưa cho trước đó, là một trong tám pháp khí cát tường của Liên Hoa Bộ, Đại Pháp Loa giỏi nhất về việc độ hóa.

Dùng để độ hóa những oan hồn này là thích hợp nhất!

Theo tiếng tụng kinh của Thiết Bổng Lạt Ma, hành động của những oan hồn dã thú dần chậm lại.

Một lát sau, mấy con dã thú gần Lục Vũ nhất, sau một nhát đao

của hắn, lập tức tan thành mây khói.

Ngày càng nhiều hồn thể được Đại Pháp Loa siêu độ.

Nhưng, đây vẫn chưa phải là lúc họ có thể thở phào nhẹ nhõm!

Bầy sói ở phía xa, nhân khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, đã xông đến trước mặt họ!

Sơ Nhất đứng cách Lục Vũ không xa, thấy một con sói khổng lồ lao tới, liền lao thẳng về phía trước, vung đao chém con sói làm đôi, trầm giọng nói: "Tôi đi tìm Lang Vương!" Nói xong một câu, hắn lao thẳng về phía Lang Vương một mắt và Vương Đôi ở đằng xa!

Sau khi Lục Vũ chém tan vài hồn thể dã thú cuối cùng, hắn hét lên: "Lão Hồ, ông giữ ở đây, tôi đi giúp Sơ Nhất!" "Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Cách Mã ba người ở lại, đối phó với bầy sói ngày càng ít, còn Lục Vũ đuổi theo Sơ Nhất lao về phía Lang Vương và Vương Đôi.

Tuy nhiên… ngay khi họ sắp đuổi kịp Lang Vương và Vương Đôi, Lang Vương và Vương Đôi đột nhiên di chuyển, quay đầu chạy như điên vài mét rồi nhảy thẳng xuống vách núi!

Cảnh tượng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Bầy sói thiếu Lang Vương không còn là mối đe dọa, chẳng mấy chốc, trên sông băng đã đầy xác sói, một cảnh tượng tan hoang!

Đợi một lát, không có chuyện gì khác xảy ra.

Lục Vũ và Sơ Nhất nhìn nhau, đều có chút khó hiểu.

Sơ Nhất rất quen thuộc với tập tính của loài sói, lập tức nói: "Tuy thỉnh thoảng có sói già rơi xuống khe núi tự vẫn, nhưng việc Lang Vương một mắt nhảy xuống vách núi thực sự có chút khó tin." Chuyện này quá kỳ lạ, những người khác cũng cảm thấy khó tin, khó

có thể chấp nhận.

"Chuyện này, tôi hình như đã nghe ở đâu đó." Sau một lúc im lặng, Cách Mã lên tiếng: "Hình như là…" Nói đến đây, cô ngừng lại, sắp xếp lại ngôn từ trong đầu rồi tiếp tục: "Năm xưa, Liên Hoa Sinh Đại Sư vốn định độ hóa yêu lang, nhưng yêu lang thà chết chứ không chịu khuất phục, đã chọn nhảy xuống vách núi để siêu thoát, sau này hóa thành băng sơn thủy tinh thạch, hiệu là 'Thủy Tinh Tự Tại Sơn'." "Có khả năng nào, Lang Vương này biết chuyện quá khứ, tưởng Thiết Bổng Lạt Ma muốn siêu độ cho nó, nên thà chết chứ không chịu khuất phục, chọn nhảy xuống vách núi không?" Khả năng này cũng không phải là không có.

Dù sao, Lang Vương một mắt là hậu duệ của yêu lang năm xưa, lại sống trên một vùng đất thần kỳ như vậy.

Dường như bất cứ chuyện gì xảy ra với nó cũng không có gì kỳ lạ.

"Tiếc quá, tấm da sói to thế, mang về sưu tầm cũng tốt." Vương Bàn Tử chép miệng, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

"Được rồi, mặc kệ nó thế nào, đi là đi." Lục Vũ nhìn về phía xa, xác định Lang Vương và Vương Đôi không xuất hiện trở lại, rồi chỉ tay về phía nơi họ nhìn thấy chữ Vạn trước đó, nói: "Đến đó xem, rốt cuộc có phải là Tháp Yêu Chín Tầng không." "Đúng, đúng." Lời của Lục Vũ lập tức nhắc nhở mọi người, họ vội vàng đi đến vị trí phát hiện "chữ Vạn" trước đó, cẩn thận quan sát.

Hồ Bát Nhất ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Đào lên xem sao." Trong lúc nói, sau khi chuẩn bị đơn giản, Hồ Bát Nhất lấy ra nước gừng, đổ lên lớp băng.

Nước gừng có hiệu quả kỳ diệu đối với loại băng ngàn năm này!

Chỉ cần nhổ lên, lớp băng dày đến đâu cũng dễ như thái dưa bổ củi!

Nhưng, ngay khi hắn chuẩn bị dùng xẻng, trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, một dự cảm rất xấu cũng dâng lên, hắn không chút do dự, vội nói: "Lùi lại, Lão Hồ, mau lùi lại!" Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy một con đom đóm màu xanh lam bay ra từ vị trí Hồ Bát Nhất vừa rắc nước gừng… "Không ổn rồi!" Mặc dù đây là lần đầu tiên nhìn thấy đom đóm màu xanh lam, nhưng Lục Vũ vẫn nhận ra ngay lập tức, con bọ cánh cứng màu xanh lam này chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng!

Ngay khi hắn kéo Hồ Bát Nhất lùi lại, từ xa lại vọng đến một giọng nói có phần quen thuộc: "Xong rồi, lần này xong hết rồi." Theo sau giọng nói đó, ngày càng nhiều Đạt Phổ Quỷ Trùng bay lên từ "chữ Vạn" trên mặt đất, vỗ cánh bay về phía họ.

Chương 785

Trong chớp mắt, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra "Luân Hồi Phong Hạp" mà mình đã phát hiện trước đó, lập tức bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Không được tấn công, không được chạm vào chúng, tránh ra trước đã!" Hồ Bát Nhất vốn đã giơ bình xịt lên, chuẩn bị dùng nước gừng phun vào lũ bọ nhỏ, nhưng sau khi nghe thấy giọng Lục Vũ, chỉ có thể ép mình bình tĩnh lại, không tấn công, chỉ liên tục lùi lại.

May mắn là tốc độ của những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này không quá nhanh, mọi người né sang một bên là đã tránh được chúng.

Đạt Phổ Quỷ Trùng cũng không đuổi theo họ, mà lao về phía đống xác sói trên mặt đất!

Khi quỷ trùng chui vào xác sói, gần như ngay lập tức, thi thể của con sói khổng lồ hóa thành một ngọn lửa!

Gần như trong nháy mắt, nó biến thành tro bụi… Trên dòng sông băng rộng lớn, từng ngọn lửa liên tục xuất hiện!

"Mẹ nó…" Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, mắt tròn miệng dẹt, lẩm bẩm: "Tiếc quá, bộ lông tốt như vậy, tất cả đều bị đốt hết, Bàn gia ta vốn định lột một lớp da về làm chiến lợi phẩm…" Trên sông băng có rất nhiều sói, nếu không phải một trăm thì cũng gần bằng!

Nhưng bây giờ, chưa đầy một lúc, tất cả đã biến thành những đống lửa, thành tro bụi, bay lả tả giữa đất trời… Nhìn cảnh này, Hồ Bát Nhất không khỏi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên đặt chân đến Côn Luân.

Nhiều người như vậy, vì loại bọ lửa khó hiểu này, đã phải ở lại Côn Luân… Sau khi thiêu rụi tất cả sói hoang, bầy bọ lửa mất mục

tiêu lại trở nên náo động, bay loạn khắp nơi, thỉnh thoảng lượn qua bên cạnh Lục Vũ và những người khác!

Mỗi người họ đều không dám động đậy, thậm chí không dám thở mạnh.

Họ vừa mới tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của những con bọ xinh đẹp này… Cho đến khi Đạt Phổ Quỷ Trùng rời đi, mọi người mới dám thở phào nhẹ nhõm.

"Luân Hồi Phong Hạp" có hiệu quả, Lục Vũ cảm thấy yên tâm hơn một chút, nhưng sóng này chưa qua, sóng khác đã tới!

Phía sau mọi người đột nhiên vang lên những tiếng "rắc rắc", "rắc rắc" nhỏ vụn.

Mọi người cẩn thận quay đầu nhìn lại, thấy mặt đất nơi có "chữ Vạn" trước đó đã xuất hiện từng vết nứt!

Chưa kịp phản ứng, họ lại nghe thấy một tiếng "rắc" giòn tan hơn!

Ngay sau đó, khu vực chữ Vạn đột nhiên sụp đổ, lớp băng dày trực tiếp rơi xuống, một cái hố lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Khoảng cách hơi xa, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy trong hố dường như có một số khúc gỗ tròn, gỗ vuông, đất nện, giống như một cấu trúc tháp, nhưng không nhìn rõ lắm.

"Tôi qua đó xem thử." Shirley Dương cảm thấy đó hẳn là Tháp Yêu Chín Tầng, không kìm được sự kích động trong lòng, giọng nói cũng có chút run rẩy.

"Đợi đã…" Lục Vũ vội vàng đưa tay ngăn lại, câu nói của hắn còn chưa dứt, đã thấy những con Đạt Phổ Quỷ Trùng lượn lờ bay trở lại, rồi bay xuống dưới cái hố lớn.

Shirley Dương cau mày, nói: "Lục tiên sinh, không đi xem thì không thể xác định được bên dưới có phải là…" Nói được một nửa, cô liền thấy một ngọn lửa màu xanh lam bùng lên trời!

Ngọn lửa này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là "Vô Lượng Nghiệp Hỏa"!

Shirley Dương đứng đó, nhìn ngọn lửa màu xanh lam như muốn hủy thiên diệt địa, không nói nên lời.

Nếu vừa rồi không phải Lục Vũ ngăn cô lại, e rằng lúc này, cô đã có thể biến thành tro bụi… Tuy nhiên, cô cũng không nói những lời xin lỗi sáo rỗng với Lục Vũ.

Có lẽ vì càng đến gần sự thật, tâm trạng của Shirley Dương càng trở nên nóng nảy, cộng thêm việc linh hồn của cha cô, Dương Huyền Uy, đã được Lục Vũ siêu độ mà cô không kịp nhìn mặt, khiến cho giữa Shirley Dương và Lục Vũ có thêm một lớp ngăn cách xa lạ.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn quanh rồi cau mày hỏi: "Trước đó các người có nghe thấy giọng của Vương Đôi không?" "Nghe thấy." "Tôi cũng nghe thấy." "Hắn nói xong rồi, xong hết rồi." Mọi người nhìn nhau, Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Xem ra, việc Lang Vương một mắt và Vương Đôi nhảy xuống vách núi trước đó không đơn giản như vậy." Mọi người suy nghĩ một lúc, cũng không có manh mối gì, đành phải đi một bước xem một bước, trước tiên hãy xem dưới cái hố lớn có phải là Tháp Yêu Chín Tầng trong truyền thuyết không!

"Vô Lượng Nghiệp Hỏa vừa rồi có lẽ là cơ quan ở lối vào, bây giờ bị Đạt Phổ Quỷ Trùng kích hoạt, chắc là không có vấn đề gì nữa." Lục Vũ vừa dứt lời, Shirley Dương đã không thể chờ đợi được nữa, bước về phía đó, Hồ Bát Nhất lo có chuyện, vội vàng đi theo.

Khi đến gần, cả hai người đều không nhịn được hít một hơi khí

lạnh!

Cảnh tượng trước mắt thực sự khiến người ta kinh ngạc!

Lớp băng trước đó đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa làm tan chảy, hóa thành nước tuyết rửa sạch đỉnh tháp gỗ, một ít nước tuyết còn sót lại phản chiếu ánh mặt trời chói lọi, ánh vàng lấp lánh, vô cùng thánh khiết!

Hơn nữa, ở trung tâm đỉnh tháp, có một cái lỗ tròn trên một bệ vuông, miệng lỗ có một tấm pha lê hình vuông che chắn, trên đó khắc hoa văn Mộc Trần Châu!

Từ lớp băng đến đỉnh tháp, cao gần năm mét.

Shirley Dương không thể chờ đợi được nữa, trực tiếp móc Phi Hổ Trảo rồi nhảy xuống.

Ngay khoảnh khắc vừa tiếp đất, cô phát ra một tiếng "hừ" đau đớn, rồi quỳ sụp xuống đất!

Hồ Bát Nhất giật nảy mình, vội vàng men theo Phi Hổ Trảo đi xuống.

Nhưng khi vừa tiếp đất, hắn cũng phát ra một tiếng hừ đau đớn tương tự!

Trong khoảnh khắc đó, hắn chỉ cảm thấy hình xăm "Mộc Trần Châu" trên vai như bị thiêu đốt, đau đến mức khó có thể chịu đựng!

Trên lớp băng, Vương Bàn Tử vội vàng la lớn hai tiếng, rồi cầu cứu Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đây là tình huống gì!

Mau nghĩ cách cứu Lão Hồ!" "Lão Hồ, ông cố chịu đựng, Bàn gia tôi đến ngay đây!" Lục Vũ cau mày không nói gì, đứng ở đây, hắn cũng có thể cảm nhận được hình xăm trên vai mình hơi nhói đau… Tuy nhiên, hắn đã tìm ra mấu chốt của vấn đề, chính là tấm pha lê tròn

ở miệng hang! **[Tên vật phẩm: Thủy Tinh Vô Sinh Phong]** **[Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm]** **[Năng lực vật phẩm: Phong ấn]** **[Ghi chú vật phẩm: Thượng cổ Tây Vương Mẫu, dùng huyền tinh để viết phù lục.

Phù lục lấy Mộc Trần Châu làm trung tâm, phàm là người từng tiếp xúc với Mộc Trần Châu, người mang hình xăm Mộc Trần Châu, có thể cảm nhận được sức mạnh phong cấm, dùng Mộc Trần Châu có thể giải trừ phong cấm…]** Nhìn thấy ghi chú của hệ thống, Lục Vũ chợt hiểu ra, thảo nào trong truyền thuyết nói rằng phải là người mang lời nguyền mới có thể giải quyết những chuyện cổ xưa đó.

Giống như những gì họ đã biết ở "Tinh Tuyệt Cổ Thành".

Chương 786

Hình xăm Mộc Trần Châu không chỉ là lời nguyền, mà còn là chìa khóa, hay nói cách khác là vé vào cửa.

Còn bây giờ, vé vào cửa này chính là Mộc Trần Châu và hình xăm trên người họ.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương chỉ có hình xăm mà không có Mộc Trần Châu, nên chỉ có thể kích hoạt lời nguyền chứ không thể giải khai phong cấm… Bình tĩnh lại, Lục Vũ quay đầu nói với Vương Bàn Tử và những người khác: "Mọi người đợi tôi một lát!" "Tiểu ca nhi, cái này…" Không đợi Vương Bàn Tử nói xong, Lục Vũ nhảy xuống, đáp lên đỉnh tháp yêu!

Giờ khắc này, hắn cũng cảm thấy hơi nhói đau.

Nhưng khi hắn lấy ra Mộc Trần Châu, tấm huyền tinh kia lập tức vỡ tan, hóa thành bột mịn, rơi vào trong tháp!

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương vốn vì đau đớn dữ dội mà không nói nên lời, lúc này cũng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ, cười khổ một tiếng: "May mà cậu xuống đây, tôi cảm giác mình sắp cháy đến nơi rồi." "Không sao." Nói đơn giản vài câu, Lục Vũ gọi Vương Bàn Tử, đại lạt ma, Cách Mã, Sơ Nhất, và cả A Hương đang run rẩy sợ hãi cùng xuống.

Hồ Bát Nhất lúc này đã hồi phục, hắn chỉ tay vào miệng hang, nói: "Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có giải thích về bố cục của tháp yêu, miệng hang này ngụ ý trời tròn đất vuông, là lối ra vào duy nhất của tháp." "Mỗi tầng tiếp theo, có thể cũng có một lối ra vào như vậy." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất dừng lại, nhìn Lục Vũ rồi tiếp tục: "Tiểu ca nhi, nơi này vốn bị phong ấn, lần

này chúng ta phá vỡ phong ấn, rất có thể sẽ có nhiều chuyện bất ngờ xảy ra." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Phong ấn à, chẳng phải là để người ta phá sao?" Lúc Lục Vũ nói chuyện, trên đầu có vài bông tuyết rơi xuống, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gió rít gào.

Họ đứng dưới lớp băng, trong tiếng gió mơ hồ như có tiếng người nức nở, nghe rất khó chịu.

Sơ Nhất cau mày nói: "Hướng gió trong núi đã thay đổi, sắp có bão tuyết." Lục Vũ không quan tâm đến bão tuyết, lần này vào Tháp Yêu Chín Tầng, nếu không giải quyết được vấn đề, hắn cũng không định ra ngoài.

Hơn nữa, Tháp Yêu Chín Tầng chỉ là bắt đầu, mấu chốt thực sự là phía sau tháp yêu… Đương nhiên, hắn không nói nhiều với mọi người, chỉ đơn giản bàn bạc vài câu, rồi men theo vị trí đỉnh tháp, cầm đuốc lửa lạnh thử ở miệng hang.

Dù sao, kết cấu chính của tháp yêu là gỗ, hắn cũng không dám ném đuốc lửa lạnh xuống, sợ bị cháy rụi, thế thì mất nhiều hơn được.

Sau khi xác định dưỡng khí trong tháp không có vấn đề, Lục Vũ lại lấy ra que phát sáng đã chuẩn bị sẵn, ném thẳng xuống.

Trong ánh sáng lạnh do que phát sáng phát ra, có thể thấy tầng một trong tháp trống rỗng, không có gì cả.

Sau khi xuống, cũng chỉ thấy trên đất có một ít giọt nước, một ít bụi bẩn.

Ngoài ra, mọi thứ đều bình thường.

Điều này ít nhiều khiến mọi người có chút bất ngờ.

Ban đầu họ nghĩ rằng, nơi chôn cất quốc quân Ma Quốc và tà thần, chắc chắn sẽ có rất nhiều đồ tùy táng, không ngờ lại trống rỗng như vậy.

Xuống tầng hai, tình hình vẫn như cũ, căn phòng trống không, ngoài vị trí thang thẳng đi xuống có một tấm huyền tinh phong cấm ra, không có gì khác.

Cho đến khi họ xuống tầng thứ ba, tình hình cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Trong tầng ba, treo đầy những lá phướn ma không chữ với các hoa văn tinh tú, được chia thành năm màu: đỏ, xanh lam, trắng, xanh lục, đen, trong đó phướn ma màu đen nhiều nhất, màu xanh lam ít nhất.

Thiết Bổng Lạt Ma cẩn thận xem xét, rồi suy nghĩ một lát, giải thích: "Theo giáo nghĩa của Luân Hồi Tông, những màu sắc này tượng trưng cho những ý nghĩa khác nhau." "Màu đỏ đại biểu cho máu tươi, màu xanh lam là trời, màu trắng là núi non, màu xanh lục là nguồn nước, còn màu đen đại biểu cho vực sâu." "Theo tôi thấy, những lá phướn ma này có lẽ dùng số lượng để biểu thị cương vực của Ma Quốc, cũng như quyền thế." "Bất kể là Ma Quốc hay Luân Hồi Tông, họ đều sùng bái địa huyệt, động quật, dường như họ có thể lấy sức mạnh từ dưới lòng đất…" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, trong lòng đều có cùng một suy nghĩ.

Lần này, có lẽ họ đã tìm đúng chỗ rồi.

Tháp Yêu Chín Tầng, cũng như sự sùng bái vực sâu của Ma Quốc và Luân Hồi Tông, cộng thêm dấu hiệu Mộc Trần Châu mà họ phát hiện… Tất cả mọi thứ đều nói cho họ biết, nơi này có mối liên hệ rất sâu sắc với Tinh Tuyệt Cổ Thành và Quỷ Động Tộc!

Đương nhiên, tầng thứ ba còn có một điểm khác biệt so với hai tầng đầu.

Lối vào giữa tầng ba và tầng bốn không có phong cấm huyền tinh.

Không biết là ban đầu đã không có, hay sau này bị người ta phá

hủy.

Mọi người cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi Thiết Bổng Lạt Ma niệm chân ngôn, họ trực tiếp giật hết những lá phướn ma đó xuống, rồi tiến vào tầng thứ tư!

Tầng thứ tư, chất đống vô số những viên đá cuội khắc các ký hiệu khác nhau, đó là kinh thạch trong truyền thuyết.

Hơn nữa… trên đó khắc toàn là giáo nghĩa của Luân Hồi Tông!

Những ký hiệu kỳ lạ đó chính là tiếng Tạng cổ!

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn thấy những viên kinh thạch này, kích động đến mức cơ thể cũng có chút run rẩy.

Nội dung ghi trên đó vô cùng phong phú, ngoài kinh văn ra, còn có rất nhiều sự tích.

Thiết Bổng Lạt Ma nhất thời cũng không nhận ra được nhiều như vậy.

Dù sao, tiếng Tạng cổ cũng là một ngôn ngữ gần như thất truyền, ông có thể nghe hiểu đã là rất không dễ dàng, còn việc nhận biết những văn tự này, ông cũng cần rất nhiều thời gian để thử giải mã.

Chỉ tiếc là, thứ mà mọi người thiếu nhất hiện tại chính là thời gian.

Lục Vũ nhìn một lúc, liền bảo Hồ Bát Nhất dùng "Thập Dạng Cẩm" của mình thu hết kinh thạch lại, đợi sau này có thời gian sẽ nghiên cứu.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cất kỹ "kinh thạch", mọi người tiếp tục đi xuống.

Tầng năm là một số bức bích họa, trông rất giống với Cổ Cách Ngân Nhãn của Luân Hồi Tông, đều là nội dung về các nghi lễ tôn

giáo.

Tầng sáu, nội dung bích họa trở nên có chút dâm mị, là một loại bích họa song tu khó tả, Vương Bàn Tử nhìn bích họa, miệng lẩm bẩm: "Phải nói là mấy chiêu này có thể so sánh với mấy chiêu thức kia rồi, bọn họ cũng biết chơi thật đấy!" Tầng bảy, không phải là bích họa, mà là phù điêu, từng bức tường phù điêu, khắc những nội dung hình phạt vô cùng đẫm máu.

Chương 787

Đương nhiên, loại hình phạt này so với thủ đoạn của Hiến Vương mà họ từng chứng kiến, vẫn còn "ôn hòa" hơn nhiều.

Mọi người khám phá từng tầng, không gặp phải tình huống quá kỳ lạ nào… Lúc này, họ không biết rằng, Vương Đôi mặc áo choàng Tạng, trên mặt mang nụ cười kỳ dị, đang bước vào Tháp Yêu Chín Tầng trong bão tuyết, vừa từ từ đi xuống, vừa lẩm bẩm những âm tiết không ai hiểu nổi.

Càng kỳ quái hơn là, cơ thể Vương Đôi… luôn lơ lửng cách mặt đất một nắm tay, trông như đang bước đi nhưng không hề có tiếng động, thậm chí những bông tuyết rơi xuống cũng không để lại dấu vết nào trên người hắn… Tầng một, tầng hai, tầng ba… Vương Đôi đi ngay sau lưng Lục Vũ và những người khác, từ từ bước vào Tháp Yêu Chín Tầng, mỗi khi xuống một tầng, nụ cười trên mặt hắn lại càng trở nên kỳ dị hơn, kỳ dị đến khó tả.

Mãi cho đến tầng thứ năm, Vương Đôi dừng bước, chậm rãi quay đầu nhìn lại một cái.

Không biết hắn đã nhìn thấy gì, nụ cười trên khóe miệng càng thêm cổ quái, hắn nhếch miệng, dùng một giọng điệu cực kỳ kỳ lạ nói: "Nhẹ một chút, đừng để người khác nghe thấy." Phía sau hắn, không một bóng người.

Nhưng sau câu nói đó, liền thấy ở lối đi giữa tầng bốn và tầng năm, một thân hình cực kỳ mập mạp khó khăn lách ra, chính là Tuyết Di Lặc!

Chẳng mấy chốc, từ trong lối đi lách ra ba Tuyết Di Lặc!

Tuyết Di Lặc trời không sợ, đất không sợ, không biết vì sao lại có

vẻ hơi sợ hãi Vương Đôi, ngoan ngoãn đứng ở lối vào, không dám tiến lên.

Vương Đôi nhìn chúng, đột nhiên nhếch miệng cười, nụ cười vốn đã cổ quái càng trở nên cổ quái hơn, giọng điệu cũng cực kỳ kỳ lạ: "Ta vốn tưởng đều bị bọn chúng đánh nát rồi, không ngờ ba đứa các ngươi còn sống sót, đúng là may mắn." "Thú vị, thú vị, thật sự thú vị…" Trong ba Tuyết Di Lặc, có một là Tuyết Băng Đức Lặc đã biến mất ở Tàng Cốt Câu, một là Trát Tây chết đầu tiên, và một là một người dân du mục bình thường đi theo Lục Vũ và những người khác.

"Các con, các con còn sống, đây thật sự là một tin tốt." Vương Đôi nhìn ba Tuyết Di Lặc, lại nhếch miệng cười, sau đó sờ soạng trên người vài cái, lấy ra mấy viên gì đó giống như hạt đậu tuyết, nhìn Tuyết Di Lặc, cười nói: "Nào, ngoan, há miệng ra." Theo lời hắn, từng con Tuyết Di Lặc há miệng ra, từ trong miệng chui ra một con bọ kỳ lạ, vặn vẹo biến thành một cái miệng.

Đợi Vương Đôi ném hạt đậu tuyết vào miệng chúng, ba Tuyết Di Lặc đều phát ra tiếng kêu vui sướng.

Nhưng ngay lập tức, nhìn thấy sắc mặt Vương Đôi không tốt, ba Tuyết Di Lặc đều run lẩy bẩy, sợ hãi đến cực điểm!

"Đừng sợ, Ma Quốc sẽ bảo vệ các ngươi." Vương Đôi cười một cách kỳ dị, đột nhiên đi đến bên cạnh một Tuyết Di Lặc, nắm lấy cánh tay mập mạp của nó, cắn một miếng.

"Rôm rốp", "rôm rốp" nhai, khóe miệng máu thịt be bét, mắt đầy vẻ hưởng thụ, trông ghê tởm đến mức nào thì có mức đó… Lúc này, Lục Vũ và những người khác tìm kiếm từng tầng, cuối cùng cũng đến tầng thứ tám.

Trong tầng thứ tám, có vài cổ thi có bốn tay, ngồi vây quanh.

Từng người da dẻ ngăm đen, mặc pháp bào, đội phát quan cực kỳ hoa lệ, rất giống với pháp tôn của Bổn giáo Tượng Hùng trong sử liệu.

Thoạt nhìn giống như cương thi đen, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên người họ không có lông thi, từng người đều tươi tắn, như còn sống… Hơn nữa, giữa hai lông mày mỗi người đều có một chữ Vạn của Bổn giáo, chữ Vạn của Bổn giáo do hai chữ Vạn ghép lại thành, còn gọi là "Ung Trọng Khắp Tân".

Lục Vũ cẩn thận xem xét, nhẹ giọng nói: "Giống với thứ chúng ta thấy trong Thông Thiên Đại Phật Tự." Bên cạnh, Thiết Bổng Lạt Ma mở lời giải thích vài câu, nói cho họ biết ý nghĩa của chữ Vạn của Xiển giáo.

Theo Kim Chế Ung Trọng Kiểm Ký, "Ung Trọng Khắp Tân" biểu thị "bản" không biến không diệt, tượng trưng cho việc chứng đắc Ung Trọng chi tạng và có mười tám văn nghĩa.

Nói xong, Shirley Dương cũng nhớ lại tư liệu về Bổn giáo mà mình đã tra được, chậm rãi nói: "Theo sách 《Ung Trọng Nghiệp Tẫn》 của Bổn giáo ghi lại, Khắp Tân truyền từ thái cổ Tư Ba, do Tân Nhiêu thông hiểu mười tám tạng, thường mang theo bên người không rời, xoay quanh trên đỉnh của Gia Tông, có thể khiến Bổn giáo Ung Trọng lập thắng tràng, thường đoạn tà kiến nghi hoặc đều uy nhiếp." "'Ung Trọng Khắp Tân' nghĩa mặt chữ, Ung biểu thị thắng nghĩa vô sinh, Trọng biểu thị thế tục vô diệt, Khắp biểu thị hàng diệt tà kiến, Tân biểu thị dẫn nhập giải thoát, hai đầu Ung Trọng phù hiệu tượng trưng cho hiển mật hai tông, hai đóa hoa sen ở giữa tượng trưng cho Vô Thượng Đại Viên Mãn." Nội dung liên quan đến tôn giáo, luôn không tránh khỏi có chút thần bí, mọi người chỉ nghe qua, nhất thời cũng không có nhiều manh mối, nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Dù sao, mục đích của họ không phải là giải quyết bí ẩn chưa có lời giải của Luân Hồi Tông, mà là làm rõ cách giải quyết lời nguyền, ở vị trí nào sử dụng "Mộc Trần Châu" và "Thất Lạc Thủ Hộ", giải quyết vấn đề nan giải luôn đeo bám trong lòng!

Sau một lúc im lặng, Hồ Bát Nhất mở lời: "Tôi vừa đếm, tổng cộng có mười tám cổ thi.

Mặc dù trông đều tương tự nhau, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy những khác biệt nhỏ trên trang phục của họ." "Tôi nhớ, 'Chiêm Ba Nam Tạp Xá Lợi' của Bổn giáo có thể chúc phúc cho giáo chúng, khiến họ tái sinh song tí, trở thành thần linh hộ giáo của Bổn giáo." Hồ Bát Nhất đang chỉ chính là 'Chiêm Ba Nam Tạp Xá Lợi' mà Lục Vũ và họ đã phát hiện lần đó ở Thông Thiên Đại Phật Tự thành Hắc Thủy Tây Hạ.

Dừng lại một chút, Hồ Bát Nhất lại nói, giọng trầm xuống: "Những cổ thi này có phải đang bảo vệ tầng thứ chín không, nếu chúng ta vào tầng thứ chín, có khiến chúng kinh biến khởi thi không?" "Tiểu ca nhi, hay là đặt một cái Trấn Thi Kính?" Ngay khi Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói: "Cần gì phải phiền phức như vậy, họ đã đợi ở đây không biết bao nhiêu năm, lẽ nào không thể để họ hoạt động một chút sao?" "Ai!" "Người nào!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử buột miệng, đột ngột quay người, họng súng đều chĩa vào một người.

Vị trí lối vào giữa tầng bảy và tầng tám, lờ mờ có thể thấy bóng người lóe lên.

Xem ra, "người" đó hẳn vẫn còn ở tầng trên.

"Tiểu ca nhi, tôi…" Vương Bàn Tử còn chưa nói xong, Lục Vũ đã lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Giọng của ngươi rất giống Vương Đôi, nhưng ngươi không phải Vương Đôi." Dừng lại một chút, giọng nói

kia không lên tiếng, Lục Vũ lại nói: "Ta đã đặt Trấn Thi Kính rồi, ngươi không định xuống đây xem sao?" "Không xuống, hình như có chút không thích hợp." Vương Đôi cười quái dị một tiếng rồi nói: "Vậy ta xuống đây, các ngươi đừng sợ." Tiếng nói chưa dứt, mọi người liền nghe thấy tiếng "xì xì soạt soạt".

Chỉ thấy, những cổ thi vốn đang ngồi cùng nhau, mặt đều hướng vào trong, lúc này đều đã quay người lại, từng khuôn mặt đều hướng ra ngoài.

Hơn nữa… mỗi khuôn mặt, vào khoảnh khắc này đều biến thành mặt của Vương Đôi!

Mười tám Vương Đôi, trên mặt đều mang nụ cười kỳ dị, nhìn chằm chằm Lục Vũ và những người khác!

Cảnh tượng quỷ dị này, lúc đó khiến Lục Vũ tưởng rằng mình gặp phải ảo giác.

Nhưng hắn dùng Âm Dương Nhãn xem xét, không phải ảo giác, sau lưng mười tám Vương Đôi bốn tay đều có một luồng khí đen, trong luồng khí đen lờ mờ có thể thấy chính là bóng của Vương Đôi… Trong lúc im lặng, mười tám Vương Đôi đồng thanh chế nhạo: "Bất ngờ không?

Kinh hãi không?" "Có phải không ngờ rằng, chúng ta sẽ ở nơi này, với thân phận này gặp lại nhau không?" Mười tám giọng nói, trùng khớp hoàn toàn, không khác gì một người nói ra!

Cảnh tượng này, thực sự khó tin!

Càng bất ngờ hơn là, ý tứ trong lời của Vương Đôi, dường như hắn và Lục Vũ quen biết nhau!

Điểm này, ngay cả Lục Vũ cũng không có chút manh mối nào.

Thời gian hắn và Vương Đôi ở bên nhau rất ngắn, cũng không có

giao tình gì.

Hơn nữa, trong ký ức của hắn, Vương Đôi luôn là một người dân du mục chất phác.

Tuy rằng người này không thể là Vương Đôi, nhưng nhất thời Lục Vũ cũng không nghĩ ra thân phận của hắn.

Sau một lúc suy nghĩ, hắn thản nhiên nói: “Ta không biết ngươi là ai, tự nhiên cũng không có gì gọi là gặp lại.” “Ta tuy bạn bè không ít, nhưng hình như cũng không có người bạn nào kỳ hình quái trạng như ngươi.” “Vương Đôi” không hề để ý đến lời của Lục Vũ, ngược lại còn nhếch miệng cười.

Chương 788

"Xấu thì thôi đi, ra dọa người là mày không đúng rồi." Vương Bàn Tử lúc này lên tiếng, chế nhạo: "Nói ra, Bàn gia ta đời này cũng coi như kiến thức rộng, song sinh, tam sinh đều nghe nói qua, nhưng loại mười tám đứa như mày thì lần đầu gặp, mẹ mày họ gì?

Bà ấy lợi hại như vậy, bố mày có biết không?" "Vương Đôi" vẫn không nổi giận, chỉ là tất cả "Vương Đôi" đều quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, nhếch miệng cười nói: "Ta không có ấn tượng sâu sắc về ngươi, hình như ngươi tên là Vương Bàn Tử phải không?

Không ngờ, đến bây giờ ngươi vẫn chưa chết." Một câu nói, lại khiến Vương Bàn Tử cứng họng, hắn không ngờ người này lại cũng biết mình.

Quan trọng hơn là, lời của hắn tuy không gây sát thương cao, nhưng tính sỉ nhục lại cực mạnh!

Dù hắn không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, sự thật là hắn có thể bình an vô sự trong nhiều lần thám hiểm, thực sự may mắn hơn rất nhiều người… Thấy Vương Bàn Tử không nói gì, "Vương Đôi" lại cười một tiếng, chế nhạo: "Đời người, vận may dùng mãi cũng hết.

Ngươi là như vậy, Hồ Bát Nhất cũng là như vậy.

Mô Kim Hiệu Úy, thì có là gì?" "Vậy ngươi thì là cái gì?" Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, hỏi ngược lại một câu, ánh mắt lướt qua mười tám cổ thi, cuối cùng cũng phát hiện ra một chút khác thường!

Mười tám cổ thi, luồng khí đen trên người chúng nối liền với nhau, tất cả khí đen lại nối liền với lối đi giữa tầng bảy và tầng tám.

Lục Vũ trong lòng đã hiểu, nhân lúc "Vương Đôi" không nói gì, hắn đưa tay nắm lấy Mô Kim Phù, dặn dò Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương vài câu.

Ngay sau đó, hắn lật tay, lấy ra Thừa Ảnh Kiếm, nhẹ giọng nói: "Giấu đầu hở đuôi, một kẻ không dám lộ mặt, cũng dám nói gặp lại ta sao?" Trong lúc nói, Lục Vũ thúc đẩy Thừa Ảnh Kiếm, phân thân trong nháy mắt, lặng lẽ hướng về tầng bảy!

Tầng tám, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn nhau, chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu những cổ thi bốn tay này khởi thi, họ sẽ phải bảo vệ bản thể của Lục Vũ ngay lập tức.

Quan trọng nhất là, bảo vệ Diệp Diệc Tâm vẫn đang được Lục Vũ cõng trên lưng!

Lục Vũ ẩn thân lặng lẽ lên tầng bảy, vừa nhìn đã thấy Vương Đôi ung dung đứng đó, sau lưng còn có ba Tuyết Di Lặc.

Vương Đôi không chú ý đến hắn, Lục Vũ cũng không vội, bước đến đứng trước mặt Vương Đôi khoảng một mét.

Sau một lúc vận khí cực ngắn, Thừa Ảnh Kiếm như một con rồng lượn, một chiêu "Huyết Mặc Bôn Đằng", kiếm quang toàn bộ cuốn về phía Vương Đôi!

Đòn tấn công bất ngờ này vô cùng mãnh liệt, "Huyết Mặc Bôn Đằng" lại là một chiêu chuyên về ám sát trong Mặc Gia Lục Thức Kiếm Pháp, Vương Đôi căn bản không kịp phản ứng.

Trong chớp mắt, hắn theo bản năng lùi lại, nhưng khoảng cách quá gần, hắn hoàn toàn không kịp né tránh, bị kiếm quang của Lục Vũ bao phủ hoàn toàn!

"Vương Đôi" vào khoảnh khắc này phát ra một tiếng hét thảm

thiết vô cùng chói tai, kiếm quang trắng bạc sắc bén vô cùng, gần như trong nháy mắt đã để lại vô số vết thương trên người "Vương Đôi".

Lần này Lục Vũ ra tay ổn, chuẩn, ác, hơn nữa lại là lần đầu tiên sử dụng toàn bộ sức mạnh của "Thừa Ảnh Kiếm".

Cơ thể Vương Đôi… trực tiếp bị kiếm quang của hắn chém thành từng mảnh!

Mặc dù trong một lần đối mặt đã giải quyết được Vương Đôi, nhưng ba Tuyết Di Lặc cũng đã phản ứng lại vào lúc này, sau khi phát ra một tiếng hét chói tai thảm thiết, đồng thời lao về phía Lục Vũ!

Lục Vũ liên tục vung đao, không ngừng chém những con bọ của Tuyết Di Lặc thành hai nửa!

Chẳng mấy chốc, trên mặt đất tầng bảy đã có thêm một đống xác Tuyết Di Lặc!

Lần này, hắn toàn lực ra tay, không chút giữ lại, động tác gọn gàng dứt khoát!

Trong lúc kiếm quang tung hoành, đã có hai Tuyết Di Lặc mập mạp bị hắn chém nát, rơi xuống đất biến thành một đống thịt vụn.

Tuyết Di Lặc duy nhất còn lại, luôn trốn ở một bên.

Tuyết Di Lặc này là Trát Tây, người chết đầu tiên, trên người có một số vết thương, vết cắn, giống như bị dã thú cắn xé!

Tuy nhiên, không phải dã thú, mà là Vương Đôi!

Âm Dương Nhãn của Lục Vũ có thể thấy, linh hồn của Trát Tây đã sớm không còn, chỉ có linh hồn vỡ nát của Vương Đôi lúc ẩn lúc hiện sau lưng Tuyết Di Lặc, giãy giụa, nhe nanh múa vuốt!

Hắn không vội vàng tấn công Tuyết Di Lặc cuối cùng, chỉ nhìn nó, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai, ngươi đến đây làm gì?" Tuyết Di Lặc

nghiêng đầu, cẩn thận đánh giá Lục Vũ, có chút chế nhạo lặp lại câu hỏi của Lục Vũ: "Ta là ai?

Ta đến đây làm gì?" Dừng lại một chút, Tuyết Di Lặc cười nói: "Ta đến để cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi đã thả ta ra, vì vậy mạng sống của ngươi, ta sẽ tự tay kết thúc." Nghe lời nó nói, Lục Vũ trong lòng càng thêm nghi hoặc, hắn thực sự không nghĩ ra được là ai đã nhập thân lên linh hồn Vương Đôi, lại được hắn thả ra.

Cảm giác này, rất kỳ lạ.

Ngay lúc này!

Tuyết Di Lặc đang cười nhạo đột nhiên nổ tung, vô số con bọ kỳ lạ, từ bốn phương tám hướng, lao về phía Lục Vũ!

Lục Vũ tuy trong lòng đang suy nghĩ về thân phận của người này, cũng như nguyên nhân hắn đột nhiên xuất hiện, nhưng vẫn luôn đề phòng Tuyết Di Lặc đột ngột tấn công.

Lúc này chỉ không hoảng không vội, dùng Mặc Gia Kiếm Pháp, đối phó với Tuyết Di Lặc đang lao tới!

Ngay khi Thừa Ảnh Kiếm và Tuyết Di Lặc tiếp xúc, trong lòng Lục Vũ đột nhiên dâng lên một tia lạnh lẽo.

Ngay sau đó, liền nghe thấy giọng nói kỳ quái của Tuyết Di Lặc vang lên: "Bọn họ đều nói ngươi thông minh, nhưng tại sao ta lại cảm thấy ngươi rất ngu ngốc nhỉ?" "Ta đã nói sẽ tự tay kết thúc mạng sống của ngươi, sao ngươi vẫn ra tay với những con bọ nhỏ vô nghĩa này?" …Tầng tám, từng luồng khí đen từ mười tám cổ thi chui ra, ngưng tụ lại, nhanh như chớp lao về phía cơ thể Lục Vũ!

Bản thể Lục Vũ không hề động đậy, giọng nói kia càng lúc càng đắc ý: "Nể tình mạng sống của ngươi sắp kết thúc, ta có thể nói cho ngươi biết, ta xuống đây bây giờ, chỉ vì cái cơ thể này khiến ta cảm

thấy ghê tởm, còn cơ thể của ngươi, ta rất thích…" Hắn còn muốn nói gì đó, đột nhiên cảm giác cơ thể mình bị định trụ, không thể động đậy!

Chương 789

Lúc này, giọng nói bình tĩnh của Lục Vũ truyền vào tai hắn, nhẹ nhàng nói: "Cơ thể của ta, ta cũng rất thích, sao có thể nhường cho ngươi được?" Lần này, đến lượt kẻ ẩn mình trong làn khói đen kia cảm thấy một tia lạnh lẽo, giọng nói của hắn trở nên âm hiểm: "Sao ngươi đoán được ta sẽ làm vậy?" Phân thân của Lục Vũ trở về bản thể, quay đầu nhìn làn khói đen đang lơ lửng sau lưng Diệp Diệc Tâm, bình tĩnh nói: "Không phải đoán, mà là phân tích ra.

Thế giới này, không chỉ có một mình ngươi là người thông minh." Khi chữ cuối cùng được nói ra, trong tay Lục Vũ đột nhiên ném ra mấy thứ!

Có thứ ném về phía Diệp Diệc Tâm, có thứ bay về phía làn khói đen đang hăm he trước mặt.

Bách Lý Lạc Phượng Đăng trấn hồn, Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo làm ngưng đọng thời gian, và chiêu cuối cùng, Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên!

Liên tiếp sử dụng mấy món pháp khí, làn khói đen trước mặt và trên người Diệp Diệc Tâm đều bắt đầu giãy giụa, cuối cùng từ từ bị Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên hút vào, chỉ là trên người Diệp Diệc Tâm vẫn còn một ít khí đen mờ nhạt… Nhưng dù sao đi nữa, tình huống này đã khiến Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, đã giải quyết được một thứ có ý đồ xấu.

"Hù…" Thở ra một hơi, Lục Vũ định thần lại, cẩn thận đặt Diệp Diệc Tâm xuống đất, rồi kiểm tra kỹ cơ thể cô.

Cuối cùng, hắn tìm thấy trên người cô một viên trân châu màu đỏ thẫm!

Viên trân châu này được giấu rất kỹ, nếu không phải lần này Lục Vũ tìm kiếm cẩn thận, cũng không thể tìm thấy. **[Tên vật phẩm: Nhiếp Hồn Bi Châu]** **[Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm]** **[Năng lực vật phẩm: Nhiếp hồn, Phệ hồn, Dưỡng hồn]** **[Ghi chú vật phẩm: Cổ có Nhiếp Hồn Bi, giỏi chiêu hồn.

Thời Tống có người dùng bia đá làm phép, thử triệu hồi quỷ hồn của các thư pháp gia nổi tiếng để viết bia văn cho mình, người đó một đêm mơ màng, không ngừng viết bia văn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, chính là bia văn do mình viết, nội dung bia văn còn có tên là Nhiếp Hồn Bi, hậu nhân dùng bí pháp ngưng tụ bia đá thành châu, khi còn sống phân hồn nhập châu, có thể dưỡng hồn, và có thể phệ hồn, nhiếp hồn, khiến hồn phách của chủ nhân bia ngày càng mạnh mẽ…]** Viên châu này, cũng không biết nên nói nó là vật âm tà, hay là một thứ tốt.

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại đã giải quyết được luồng khí đen này, cũng là một chuyện tốt.

Bi Châu đến tay hắn, mặc kệ người bên trong là ai, cũng không thể làm gì được nữa.

Hơn nữa, chủ nhân bia ẩn trong Bi Châu, hắn cũng đã đoán ra một khả năng.

Chỉ là suy nghĩ này, vẫn là một giả thiết táo bạo.

Đương nhiên, giả thiết không phải là đoán mò, giống như Lục Vũ đã nói với luồng khí đen trước đó, hắn là phân tích ra… Hắn đã xem qua tất cả mọi người xung quanh, trên người ai cũng không có khí đen âm tà, chỉ có Diệp Diệc Tâm.

Trước đó, khi còn ở trên núi tuyết, lúc Trương Hạo vừa đưa Diệp Diệc Tâm đến, Thiết Bổng Lạt Ma từng xông vào lều, dùng pháp loa

tấn công khí đen trên người Diệp Diệc Tâm.

Chỉ là lần đó, khí đen không bị tiêu diệt, Thiết Bổng Lạt Ma còn suýt mất mạng.

Nếu không phải Lục Vũ vào thời khắc nguy cấp vung một đao, hậu quả của đại lạt ma không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đó, Lục Vũ cho rằng khí đen trên người Diệp Diệc Tâm có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương và con rắn khổng lồ kia.

Dù sao, lần đầu tiên vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, hắn đã bị đánh dấu, trở thành một phần của Quỷ Động Ma Mộc mở ra không gian hư số.

Lúc đó, hắn cũng không có Âm Dương Nhãn, cũng không nhìn thấy trên người Diệp Diệc Tâm rốt cuộc giấu thứ gì.

Mãi cho đến lần này xảy ra chuyện… Khi đại chiến với Vương Đôi giả ở tầng bảy, Lục Vũ đã nhận ra điều không ổn, khí đen trên người Diệp Diệc Tâm không chỉ là do Quỷ Động Ma Mộc để lại năm xưa, mà còn có một luồng khác ẩn giấu bên trong.

Luồng này, chính là khí đen mới giấu trên người Diệp Diệc Tâm gần đây!

Sau một lúc suy nghĩ, Lục Vũ đột nhiên vung tay, thả "A Thổ" ra khỏi Sơn Hà Đồ.

A Thổ vừa ra ngoài, nhìn Lục Vũ một cái, hống hách nói: "Coi như ngươi biết điều…" Lời của hắn vừa nói được một nửa, đã dừng lại, nhìn viên châu lớn màu đỏ thẫm trong tay Lục Vũ, biểu cảm trên mặt có chút cứng đờ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại như không có chuyện gì xảy ra, hống hách nói: "Đã thả ta ra, thì chuyện lần này coi như xong, ta cũng không tính toán với ngươi." "Nhưng ta muốn tính toán với ngươi." Lục Vũ nhìn hắn, nhẹ nhàng vung tay, đặt "Nhiếp Hồn Bi Châu" màu

đỏ thẫm trước mặt A Thổ, nhẹ giọng nói: "Tàn hồn bên trong vẫn còn, ngươi muốn không, hay là ta trực tiếp độ hóa?" "Có liên quan gì đến ta?" "Uông Tàng Hải cũng không có quan hệ gì với ngươi sao?" Lục Vũ đột nhiên nói một câu, khiến A Thổ giật mình, sắc mặt đại biến.

Sự kinh ngạc này, hắn tuyệt đối không thể giả vờ được.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vũ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thật sự đoán đúng rồi!

"Ta nghĩ tới nghĩ lui, người có thể giở trò trên người Tiểu Diệp Tử, cũng chỉ có vài người." "Người thần thần bí bí như ngươi, tự nhiên không thể thiếu." "Tiểu Diệp Tử rất lâu không xuống mộ, hành động duy nhất gần đây, chính là mộ Tây Sa Nam Hải…" Dựa vào biểu hiện của A Thổ, Lục Vũ cuối cùng có thể xác định, A Thổ này, và "Bi Châu", Uông Tàng Hải đều có mối quan hệ vô cùng mật thiết.

Thậm chí rất có thể A Thổ chính là một tàn hồn của Uông Tàng Hải!

Mộ dưới đáy biển Tây Sa… Năm xưa Lục Vũ và họ lần đầu tiên đến Tây Sa, ngay đêm đó Giáo sư Tôn đã mất tích, không chừng đều là do Uông Tàng Hải giở trò sau lưng.

Lục Vũ trong lòng càng thêm bừng tỉnh, thảo nào năm xưa ở mộ dưới đáy biển không phát hiện ra bất kỳ pháp khí hộ hồn, dưỡng hồn nào.

"Ta đột nhiên có chút hiểu tại sao bọn họ đều khen ngươi thông minh rồi." A Thổ không hoảng không vội, sau khi nhìn Lục Vũ một cái, trực tiếp ngồi phịch xuống đất, hứng thú nhìn Lục Vũ, cười nói: "Ngươi muốn nói chuyện với ta, chi bằng trước tiên hãy cởi trói cho ta, tay chân của những người khác đều không thể động, lại làm họ bị thương…" Lục Vũ liếc nhìn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley

Dương và những người khác bị định trụ bên cạnh, không có ý định giải khai "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo".

Món pháp khí này, trong thời gian ngắn cũng sẽ không gây tổn thương cho người!

Hắn nhìn A Thổ trước mặt, lại mở lời, hỏi: "Ngươi có phải là Uông Tàng Hải không?" "Ta là, nhưng cũng không phải." A Thổ nhếch miệng cười, cúi đầu nhìn cánh tay cụt của mình, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lục Vũ, lại nói: "Ta là A Thổ, là Giáo sư Tôn, là Uông Tàng Hải, là Vương Đôi…" "Nuốt chửng quá nhiều hồn phách của người khác, ta cũng có chút không biết mình là ai nữa." Dừng lại một chút, A Thổ lại nói, cười: "Có lẽ, ta chỉ là ta?" "Ngươi chỉ là ngươi?" Lục Vũ nhìn A Thổ, nhẹ giọng nói một câu, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Thân phận của người này, cuối cùng cũng đã lộ diện.

Vẫn luôn ẩn mình trên người Diệp Diệc Tâm, cho đến bây giờ, cuối cùng cũng lộ mặt.

Nhưng, tại sao?

Chương 790

Uông Tàng Hải đã chất lên người hắn nhiều pháp khí như vậy, không thể nào chỉ coi hắn như một kho vũ khí di động, đến để tặng đồ cho hắn chứ?

Lục Vũ nheo mắt, sau khi đánh giá "A Thổ" từ trên xuống dưới, đột nhiên nghĩ đến một khả năng: "Ngươi biết bí mật của Tháp Yêu Chín Tầng, ngươi đến đây vì Tây Vương Mẫu?" "Thang lên trời của Tây Vương Mẫu trước đó, là có ý gì?" Suy nghĩ của Lục Vũ đột nhiên thông suốt, hắn lập tức hiểu ra tại sao Uông Tàng Hải lại luôn đi theo họ.

Hắn thật sự không ngờ, chuyện Côn Luân Thần Cung lại có liên quan đến Uông Tàng Hải!

Lẽ nào, Tây Vương Mẫu trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, và Tây Vương Mẫu ở Côn Luân là cùng một người?

Theo lý thuyết, Tây Vương Mẫu kia là hậu duệ của Phục Hy thị trong truyền thuyết, đã xây dựng quốc gia Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà, không cùng cấp bậc với Vương Mẫu Nương Nương ở Côn Luân.

Nhìn thấy Lục Vũ cau mày suy tư, A Thổ đột nhiên cười "hắc hắc", lại đánh giá Lục Vũ từ trên xuống dưới một lần nữa, rồi nói: "Ta càng ngày càng cảm thấy ngươi thông minh rồi, ngươi thử nói suy nghĩ của mình xem, nếu nói hay, ta có thể nói cho ngươi một vài bí mật." "Ta không hứng thú lắm." Lục Vũ đột nhiên lắc đầu, sau khi nhìn "A Thổ" một cái, dừng lại, tiếp tục nói: "Giấu đầu hở đuôi, chung quy vẫn là một kẻ tiểu nhân.

Lời của ngươi, ta cũng không tin được.

Có chuyện gì, có bí mật gì, ta tự mình xem là được rồi, ngươi chọn một cách chết đi." "Ngươi cũng phải giết được ta mới được chứ." Mắt A Thổ đầy vẻ chế giễu, sau khi cười nhạo một tiếng, lại nói: "Ta cũng không biết mình đã sống bao nhiêu năm, ngươi nghĩ ngươi có thể giết được ta sao?

Nếu ta dễ chết như vậy, đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi." Lục Vũ nhìn A Thổ, nhẹ giọng nói: "Uông Tàng Hải từ đầu Minh đến nay chưa đầy ngàn năm." "Một thứ do tàn hồn sinh trưởng như ngươi, lại có thể sống được bao nhiêu năm?" "Thế gian vạn vật, nhất vật hàng nhất vật." Lục Vũ dừng lại, nhìn A Thổ, nhẹ giọng nói: "Ngươi có dám tin không, ta đã từng gặp tàn hồn của Xi Vưu." "Tàn hồn của viễn cổ chiến thần Xi Vưu, ngươi có biết kinh khủng đến mức nào không?" Ban đầu, trên mặt A Thổ luôn là vẻ chế giễu, khinh thường, nhưng khi nghe câu nói này của Lục Vũ, sắc mặt hắn lại thay đổi.

Tuy nhiên, sau khi Lục Vũ nói xong, hắn lập tức cười lạnh, hừ lạnh nói: "Ngươi không phải định nói với ta rằng tàn hồn của Xi Vưu còn sống đến tận bây giờ, sau đó bị ngươi thu phục rồi chứ?

Nếu ngươi nghĩ như vậy có thể lừa được ta, thì cũng quá coi thường ta rồi." Nói đến đây, A Thổ dừng lại, khinh bỉ nói: "Các ngươi những người trẻ tuổi, luôn không phân biệt được sự khác biệt giữa thần thoại truyền thuyết và thần khí.

Bịa chuyện cũng không biết bịa." "Ta vốn định nói cho ngươi biết sự thần kỳ của thế giới này, bây giờ xem ra ngươi dường như ngu ngốc hơn ta tưởng một chút." Lục Vũ nhìn A Thổ, cười cười, nhẹ giọng nói: "Thực ra ngươi không nói ta cũng hiểu, năm xưa ngươi chính là một tàn hồn được Uông Tàng Hải tách ra, nhiều năm như vậy từ từ nuôi lớn." "Lần này để vào Côn Luân, ngươi cũng coi như đã xuống vốn, đem tất cả mọi thứ buộc vào người." "Nhưng thì sao

chứ?" "Ngươi là một tàn hồn, ở Côn Luân nhiều chuyện vẫn là thân bất do kỷ, sẽ bị một loại sức mạnh thần bí ảnh hưởng, thúc giục ngươi không ngừng muốn ra tay với chúng ta." "Đúng không?" "Kết quả ngươi vẫn lộ ra sơ hở, bị ta bắt được." "Sơ hở?" A Thổ nhìn Lục Vũ, lại nhếch miệng cười, chế giễu nói: "Ngươi một kẻ phàm nhân, cũng xứng đoán suy nghĩ của ta?

Được rồi, đừng giả vờ thăm dò ta nữa, nếu ngươi có gan, đã sớm ra tay với ta rồi.

Lâu như vậy, vẫn luôn nói chuyện với ta, chẳng qua là vì ngươi không có dũng khí ra tay với ta, muốn kéo dài thời gian, muốn phát hiện vấn đề của ta, muốn lấy dũng khí ra tay với ta, ta nói, đúng không?" "Ngươi nói đúng một nửa." Lục Vũ nhìn A Thổ một cái, nhẹ giọng nói: "Ta quả thực đang kéo dài thời gian, chỉ là có chút khác biệt nhỏ so với những gì ngươi nghĩ." Giống như A Thổ đã nói, Lục Vũ không vội ra tay với hắn, mà đã chuẩn bị một số thứ hoàn chỉnh.

Dù sao, người này là Uông Tàng Hải, chỉ cần một chút sơ suất, rất có thể sẽ gây ra hậu quả khó có thể cứu vãn cho họ!

Vì vậy, hắn đã giở một vài trò nhỏ, cho đến bây giờ, A Thổ chớp chớp mắt, đột nhiên phát hiện tình hình xung quanh mình đã hoàn toàn khác trước!

A Thổ vẫn luôn chờ Lục Vũ giết hắn, tốt nhất là chém đầu hắn.

Như vậy, Bách Lý Lạc Phượng Đăng sẽ không thể nào trở thành lồng giam của hắn nữa!

Hơn nữa, sau khi hắn từ Sơn Hà Đồ tiến vào Tháp Yêu Chín Tầng, hắn đã lập tức phát hiện ra phân hồn "Vượng Đôi" trước đó đã để lại tàn hồn trên mười tám cỗ cổ thi!

Cứ như vậy, việc hắn một lần nữa khống chế mười tám cỗ cổ thi

bốn tay dễ như trở bàn tay!

Những cỗ cổ thi này được thờ cúng trong tháp yêu quanh năm suốt tháng, thi khí trên người vô cùng nặng nề.

Đối với bất kỳ ai, việc phụ hồn vào loại cổ thi này đều là con đường chết.

Nhưng A Thổ vốn được nuôi dưỡng từ tàn hồn, đã dưỡng hồn trong "Bi Châu" không biết bao nhiêu năm, phân hồn vô số!

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Lục Vũ ra tay với hắn, hắn sẽ lập tức thúc đẩy mười tám cỗ cổ thi, đến lúc đó hắn có thể cướp lấy thân thể của Lục Vũ, hoàn thành kế hoạch tiếp theo của mình!

Nhưng bây giờ… mười tám cỗ cổ thi không thấy tăm hơi!

Bên cạnh hắn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Thiết Bổng Lạt Ma, Sơ Nhất, Cách Mã, tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Trong tay Lục Vũ còn có một chiếc "Mặt nạ hồ thi mắt xanh" nhỏ nhắn!

Sắc mặt A Thổ biến đổi, nhưng ngay lập tức lại bình tĩnh lại, chỉ chế nhạo: "Không ngờ, cậu cũng biết giương đông kích tây, ảo thuật này dùng không tồi.

Chỉ có điều, sống chết của con nhóc trên lưng cậu, cậu không quan tâm sao?" "Cô ấy à?

Nhờ phúc của ngươi, cô ấy đã không sao rồi." Lục Vũ đột nhiên đặt Diệp Diệc Tâm trên lưng xuống, cho A Thổ xem.

Sắc mặt A Thổ thay đổi đột ngột!

Người Lục Vũ cõng trên lưng, đâu còn là Diệp Diệc Tâm!

Đừng nói là Diệp Diệc Tâm, ngay cả người cũng không phải, chỉ

là một khúc gỗ!

Lần này, Lục Vũ đã chuẩn bị đầy đủ, tự nhiên không thể để lại sơ hở như vậy.

Ngay lúc "A Thổ" đang chìm trong ảo giác, hắn đã chuyển Diệp Diệc Tâm vào "Sơn Hà Đồ" một lần nữa.

Lần này, không có luồng tàn hồn của A Thổ gây rối, Diệp Diệc Tâm trong "Sơn Hà Đồ" vô cùng yên tĩnh, trông không có vấn đề gì cả.

Cảnh này cũng khiến Lục Vũ hoàn toàn xác nhận, lần trước hắn đặt Diệp Diệc Tâm vào Sơn Hà Đồ mà lại nảy sinh phản ứng mạnh mẽ, chính là do luồng tàn hồn kia giở trò!

Nhưng mà… tâm lý của A Thổ quả thực không tồi, chỉ kinh ngạc trong giây lát rồi lại bình tĩnh lại ngay, liếc mắt nhìn Lục Vũ, chế nhạo: "Chút mưu mẹo này cũng không tệ, nhưng để đối phó với ta, ngươi vẫn còn kém một chút đấy.

Lại đây, ngươi đã nhiều ngày chưa được ăn no rồi." A Thổ vừa nói, vừa chỉ tay về phía Lục Vũ, cười nói: "Trừ nó ra ngươi không được ăn, còn lại ăn hết đi." Giữa lúc nói chuyện, mọi người nghe thấy một tiếng sói tru thê lương!

Ngay sau đó là một trận âm thanh "rắc rắc" vỡ vụn liên tục vang lên!

Chương 791

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sói vương một mắt từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt mọi người!

Cái đầu sói to lớn, thở hổn hển phì phò, con mắt độc nhất toát lên vẻ âm hiểm, hận thù không thể tả!

Đặc biệt là khi nhìn thấy Sơ Nhất, Hồ Bát Nhất, Cách Mã, Thiết Bổng Lạt Ma, những kẻ thù cũ ngày nào, ánh mắt nó càng thêm âm độc!

"Gào!" Sói vương một mắt gầm lên một tiếng giận dữ, lao thẳng về phía Sơ Nhất!

Cùng lúc đó, mấy người Hồ Bát Nhất cũng đều lao về phía sói vương.

Khi họ phát động tấn công, Lục Vũ cũng đã động, gần như trong chớp mắt đã lao đến bên cạnh A Thổ!

Trong tay hắn không còn là Hắc Kim Cổ Đao, cũng không phải Ngô Vương Phu Sai Song Kiếm, mà là thanh "Thất Tinh Luân Hồi Đao" mà hắn vốn không thích cho lắm.

Thất Tinh Luân Hồi Đao có thể "luân hồi sinh mệnh", một tên ngốc nào đó đã từng sử dụng Thất Tinh Luân Hồi Đao để cầu trường sinh, kết quả chính mình lại trở thành khí hồn của thanh đao… Có "khí hồn", Thất Tinh Luân Hồi Đao giỏi nhất một việc, đó chính là phệ hồn!

Nhớ lại hồi ở Trùng Cốc Vân Nam đối phó với "Hiến Vương", Luân Hồi Đao đã phát huy tác dụng rất lớn!

Thấy Lục Vũ lao tới, A Thổ cười lạnh, chế nhạo: "Thanh đao rách

của Lỗ Vương cung, ngươi nghĩ ta không biết sao?" "Dùng một thanh đao rách như vậy để đối phó với ta, hình như ngươi tự đề cao mình quá rồi đấy." "Ngươi quá làm ta thất vọng rồi, ngu ngốc…" Nói được nửa chừng, giọng của A Thổ đột ngột dừng lại, không biết hắn đã nhìn thấy chuyện gì đáng sợ mà giọng nói bỗng trở nên a thé chói tai: "Dừng lại, dừng lại, dừng lại!" "Ta đã dùng Đồng Mệnh Phù, ta chết, con nhóc kia cũng phải chết…" Lời của A Thổ cuối cùng vẫn chậm một bước, khi hắn còn chưa nói xong, "Thất Tinh Luân Hồi Đao" trong tay Lục Vũ đã chém lên người hắn, chỉ thấy một luồng hồng quang yêu dị lóe lên, trong tháp yêu không còn tàn hồn của A Thổ nữa.

Ở phía bên kia, sói vương một mắt tuy lợi hại, nhưng hổ tốt mấy cũng không địch lại được bầy sói.

Dưới sự hỗ trợ của các loại pháp khí, sói vương một mắt chẳng khác nào thịt sói trên thớt, bị mấy người Sơ Nhất, Hồ Bát Nhất chém loạn xạ, phanh thây xẻ thịt, không còn gây ra ảnh hưởng gì cho họ nữa.

Lục Vũ chỉ liếc nhìn một cái, xác định không có vấn đề gì rồi lập tức tìm kiếm trên người A Thổ.

Rất nhanh, hắn tìm thấy một miếng ngọc thạch nhỏ màu vàng trên lưng hắn, trên đó vẽ những phù hiệu kỳ quái, chính là… Đồng Mệnh Phù! **[Tên vật phẩm: Đồng Mệnh Phù (Hư hỏng)]** **[Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm]** **[Năng lực vật phẩm: Sinh tử đồng mệnh]** **[Mô tả vật phẩm: Đạo giáo thiên sư Trương Đạo Lăng từng chế Đồng Mệnh Phù để nghịch thiên cải mệnh cho người khác, dùng phù pháp khiến hai người tính mệnh tương liên, một người sống thì hai người sống, một người chết thì hai người chết.

Có người dùng chu sa phong ấn phù pháp vào hoàng ngọc.

Hoàng ngọc Đồng Mệnh Phù có hai lá, người giữ phù, đồng mệnh tương liên.]** **[Chú thích bổ sung: Phù này đã hỏng, không thể đồng mệnh…]** Thấy hệ thống giải thích, Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu ca, sao rồi?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trước đó cũng nghe thấy tiếng thét của "A Thổ", lúc này sau khi giải quyết xong yêu lang, lập tức vẻ mặt căng thẳng nhìn Lục Vũ.

Vương Bàn Tử là người nóng ruột nhất, không nhịn được lại hỏi: "Tiểu ca, Tiểu Diệp không sao chứ?

Hắn nói cái gì 'Đồng Mệnh Phù' sẽ không làm Tiểu Diệp gặp chuyện chứ?

Mau gọi con bé ra xem, đừng để…" "Không sao." Lục Vũ tĩnh tâm là có thể giao tiếp với Sơn Hà Đồ, vừa rồi hắn đã kiểm tra, Diệp Diệc Tâm trong "Sơn Hà Đồ" vẫn an toàn.

Lúc này, hắn cũng không định đưa Diệp Diệc Tâm ra ngoài, để tránh còn tàn hồn của "A Thổ" chưa được dọn dẹp sạch sẽ, lại gây ra phiền phức khác.

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ lại gọi A Hương đến bên cạnh, cũng đưa cô vào "Sơn Hà Đồ".

Dù sao, A Hương quá nhát gan, để cô ở ngoài vẫn là một gánh nặng.

Xong xuôi, Lục Vũ nói chuyện đơn giản với mấy người, lại dọn dẹp chiến trường, lên tầng bảy xem mười tám cỗ cổ thi bốn tay đã được chuyển lên từ trước.

Trên người cổ thi đều có Trấn Thi Phù và Hóa Sát Phù mà hắn để lại, mọi thứ vẫn như thường, không có gì khác lạ.

Ngoài ra, chỉ có thể nhìn thấy một lỗ thủng khổng lồ, từ tầng bảy thẳng lên đến tầng thượng.

Chắc là do con sói vương một mắt kia lao xuống gây ra.

Chỉ một lát sau, tuyết càng lúc càng bị gió lớn thổi vào trong tháp.

Sơ Nhất sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Bão tuyết lớn thế này, không đầy hai tiếng đồng hồ là có thể lấp đầy tháp yêu." "Nếu muốn ra ngoài, chỉ có thể là bây giờ." "Nếu không, chắc chắn không thể đi ra bằng con đường này được nữa…" Cậu ta còn chưa nói xong, Shirley Dương đã dứt khoát lắc đầu, nói thẳng: "Tôi không đi." Đừng nói là bão tuyết, dù trời có đổ dao xuống, cô cũng sẽ không đi.

Tất cả mọi thứ đều chứng minh nơi giải đáp mọi bí ẩn chính là ở đây.

Trong tình huống này, sao cô có thể đi được.

Vẻ mặt Hồ Bát Nhất cũng có chút ngưng trọng, nhìn Lục Vũ một cái, đang định nói gì đó để hòa hoãn không khí thì Lục Vũ đột nhiên lắc đầu, khẽ nói: "Ra khỏi tháp không phải là lối thoát, bão tuyết bên ngoài ngược lại là một con đường chết." Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Sơ Nhất, không phải trước đó cậu nói vùng sông băng này từng là một vùng biển nội địa sao, đã là biển nội địa, thì phải có lối ra chứ." "Biết đâu còn có thể tìm thấy thần đạo mà Ma quốc xây dựng tháp yêu năm xưa…" May mà tâm lý của mọi người cũng khá ổn định.

Tuy không phải là phường liều mạng, nhưng lần này họ đều biết, chỉ có một con đường mà thôi!

Sau một hồi bàn bạc ngắn, mọi người quay lại tầng tám, tìm thấy lối xuống tầng chín.

Lối đi là một tấm ván gỗ.

Lục Vũ nấp sang một bên, dùng phi hổ trảo kéo tấm ván ra, không có cơ quan hay tên độc nào cả.

Đợi một lúc, anh đi tới gần, ném xuống vài que huỳnh quang.

Theo lý thuyết, tầng đáy của tháp yêu là nơi quan trọng nhất, quý giá nhất, quốc quân Ma quốc, thi thể tà thần, đều nên ở tầng đáy.

Giống như Băng Xuyên Thủy Tinh Thi mà Minh Thúc trước đó vẫn canh cánh trong lòng, theo ghi chép là ở tầng đáy của tháp yêu!

Chương 792

Chỉ có điều… Dưới ánh sáng của que huỳnh quang, họ có thể thấy tầng đáy không hề có Băng Xuyên Thủy Tinh Thi nào cả!

Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu: "Minh Thúc lão già người Hồng Kông này toàn nói phét, quá không đáng tin!" Có thể thấy, chính giữa tầng đáy tháp yêu là một đài đá, trên đài đá đặt hai khối pha lê hình tròn có kích thước tương đồng.

Một khối màu trắng, một khối màu xanh lam, dưới ánh sáng của que huỳnh quang, lưu quang rực rỡ.

Loáng thoáng có thể thấy đó là một bức tinh đồ, có phần tương tự với cương vực của Ma quốc, cũng không biết là tự nhiên hay do con người điêu khắc sau này.

Thấy cảnh này, Lục Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ.

Theo miêu tả trong 《Quỷ Xuy Đăng》, tháp yêu chính là như vậy, thứ thực sự quan trọng nằm ở tầng nền tháp sâu hơn nữa!

Sau khi bàn bạc đơn giản, mọi người tiến vào tầng chín, nhìn xung quanh.

Lục Vũ nhìn đài đá kia, trông không có nhiều cơ quan, thứ mấu chốt chẳng qua là hai khối pha lê hình tròn đại diện cho quỷ trùng Dap.

Bây giờ mấy người họ đều mang theo "Luân Hồi Phong Hạp", sẽ không bị quỷ trùng Dap tấn công, tạm thời cũng không cần quá để ý, Lục Vũ cũng không phá vỡ pha lê, tránh làm khéo thành vụng.

Mọi người đi một vòng tầng chín, Lục Vũ và Hồ Bát Nhất bàn bạc một chút, liền hợp sức đẩy đài đá thờ pha lê sang một bên, để lộ ra không gian bên dưới.

Vừa đẩy ra, liền thấy một người nằm trong hố đất đóng băng, đôi mắt đen láy phản chiếu ánh huỳnh quang!

Bị người đó nhìn chằm chằm, Vương Bàn Tử suýt nữa thì bị dọa chết, không khỏi kinh hô một tiếng!

Lục Vũ ở ngay bên cạnh, lúc này nhìn thấy thứ trong hố đất đóng băng, cũng không khỏi có chút bất ngờ.

Đập vào mắt, chính là một xác ướp vàng óng!

Dưới thân xác ướp, là một đĩa tròn pha lê khổng lồ… Nói thật, Lục Vũ cũng không ngờ sẽ nhìn thấy "Hoàng Kim Mộc Nãi Y" ở đây!

Hơn nữa, "Hoàng Kim Mộc Nãi Y" này toàn thân không còn một dấu vết thi kiển nào, là một "Hoàng Kim Mộc Nãi Y" đã hoàn toàn thoát khỏi thi kiển.

Trong 《Quỷ Xuy Đăng》, sau khi Hồ Bát Nhất, Minh Thúc và nhóm người phát hiện "Hoàng Kim Mộc Nãi Y", vì kích hoạt cơ quan mà phát ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa, mọi người vội vàng rời đi, vợ của Minh Thúc là Hàn Thục Na bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu chết, sau này biến thành Tuyết Di Lặc.

Lúc đó họ chỉ thấy "Hoàng Kim Mộc Nãi Y" bị thiêu thành than đen… Trước đó, khi Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất phát hiện Linh Tháp và A Hương, Lục Vũ cũng đoán rằng Hoàng Kim Mộc Nãi Y cùng Minh Thúc, Hàn Thục Na đã bị chôn vùi trong khe băng sâu không thấy đáy.

Không ngờ lại xuất hiện một cục diện như vậy… Lúc này, Shirley Dương ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, không thể tin được chỉ vào đĩa băng pha lê dưới thân xác ướp kinh hô một tiếng: "Đây là Thủy Tinh Tự Tại Sơn!" "Không sai." Thiết Bổng Lạt Ma nhìn đĩa tròn, gật đầu nói: "Chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, truyền thuyết nói Yêu Nô Lang

Vương bị phong ấn trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn, hơn nữa trong núi có lời nguyền, không thể chạm vào…" Trong lúc họ nói chuyện, Lục Vũ cũng cẩn thận quan sát đĩa tròn pha lê.

Trong đĩa tròn pha lê, có những đường vân dày đặc như gợn nước, trông như tự nhiên nhưng lại không phải tự nhiên, mà là những lá bùa được khắc vào bên trong bằng một phương pháp nào đó.

Bề mặt đĩa tròn, điêu khắc một thần tướng thân người đầu sói, mặt mày hung ác nhe nanh, đầu đội mũ giáp trắng, thân mặc áo bào bạc giáp trắng, tay cầm trường mâu tua bạc, tạo tư thế nhảy vọt trên không, uy phong lẫm liệt.

Hơn nữa, từ góc nhìn của Lục Vũ, phía sau thần tướng thân người đầu sói chính là Hoàng Kim Mộc Nãi Y.

Trông như thể "thần tướng" đang nhận lệnh chỉ huy của Hoàng Kim Mộc Nãi Y.

Đương nhiên, Thủy Tinh Tự Tại Sơn là một kiện pháp khí! **[Tên vật phẩm: Thủy Tinh Tự Tại Sơn]** **[Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm]** **[Năng lực vật phẩm: Phong cấm]** **[Mô tả vật phẩm: Yêu nô Ma quốc, sau khi được Liên Hoa Sinh đại sư độ hóa đã rơi xuống vực sâu, hóa thành đá băng pha lê, đắc được tự tại ý. 'Tự tại ý' ở trong sông băng, nhờ phù lục liên kết với núi băng, hiệu là Tự Tại Sơn!

Tự Tại Sơn không thể động, động thì đất rung núi chuyển, Ác La Hải hiện thế!]** Ra là vậy, không phải lời nguyền, mà là then chốt… Lục Vũ nhìn "Thủy Tinh Tự Tại Sơn" khẽ than một tiếng.

Trong lòng suy nghĩ một lát, đại khái đoán được ý nghĩa tồn tại của tòa tháp yêu này.

Ban đầu, trong truyền thuyết tháp yêu là lăng mộ của quốc quân và

tà thần Ma quốc, nhưng không biết người nào đã biến tháp yêu thành nơi phong ấn, chia cắt Ma quốc với thế giới yên bình.

Chắc hẳn, đây cũng là một trong những nguyên nhân Ma quốc lặng lẽ biến mất trong dòng sông dài của lịch sử.

Lục Vũ lại quan sát kỹ, không phát hiện Băng Xuyên Thủy Tinh Thi dưới Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

"Tiểu ca, cậu nghĩ ra điều gì rồi?" Lục Vũ từ đầu đến cuối không nói một lời, cứ nhìn chằm chằm vào trong hố, khiến Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút không ổn, không nhịn được hỏi một câu.

"Không có gì, cái Thủy Tinh Tự Tại Sơn này, không tầm thường." Lục Vũ trầm mặc một lát, sau khi ổn định lại tâm trạng một chút, kể lại sơ lược chuyện Thủy Tinh Tự Tại Sơn và Hoàng Kim Mộc Nãi Y.

"Theo lý thuyết, Hoàng Kim Mộc Nãi Y là một phương thức mà người có thân phận, địa vị rất cao trong Luân Hồi Tông mới có thể sử dụng, ngay cả giáo chủ bình thường cũng không có tư cách này." "Vậy thân phận của xác ướp này là gì?" Vương Bàn Tử có chút tò mò hỏi một câu.

Chỉ là một câu nói còn chưa dứt, đã nghe thấy một giọng nói tựa như của phụ nữ, dịu dàng nói: "Thân phận của ta, ngươi lại có tư cách gì để biết?" Mấy người đều thấy rõ Hoàng Kim Mộc Nãi Y mở miệng, miệng một đóng một mở!

Lúc nói chuyện, thân thể nó còn cử động một chút, nhìn mấy người với vẻ nửa cười nửa không!

Cảnh tượng quỷ dị khiến người ta rợn tóc gáy, da đầu tê dại!

Sơ Nhất, Cách Mã hơi thở đều ngưng lại, ngay cả những người từng trải như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, cũng đều toát mồ hôi lạnh đầy đầu!

Càng khiến họ kinh ngạc hơn là, chỉ trong chớp mắt, cỗ Hoàng Kim Mộc Nãi Y kia lại cử động!

Nó xoay người lại, gần như trong nháy mắt biến thành một thiếu phụ trẻ trung, ba đầu sáu tay, y phục hở hang, mày đưa mắt liếc.

Chương 793

Hồ Bát Nhất nhìn nó, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Bên cạnh, Thiết Bổng Lạt Ma đột nhiên nói: "Ngươi là yêu phi chuyển thế của Quỷ Mẫu đời cuối cùng!" Câu nói này đã nhắc nhở Hồ Bát Nhất, cũng nhắc nhở Lục Vũ!

Trong 《Quỷ Xuy Đăng》, lần đầu Hồ Bát Nhất lên núi Côn Luân tuyết vực, từng đến chùa Đại Phượng Hoàng, nhìn thấy "Quỷ Mẫu Kích Bát Đồ".

Lần đó, Thiết Bổng Lạt Ma đã nói với Hồ Bát Nhất, trong truyền thuyết cổ xưa của Tạng địa, Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương nhận được ủy thác của công chúa Gia Địa, dưới sự giúp đỡ của Liên Hoa đại sư, đã tru sát yêu phi trốn trong núi Côn Luân!

Trong võ huân trường thi của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, có miêu tả về chuyện này, nói rõ yêu phi là quỷ mẫu chuyển thế đời cuối cùng của Ma quốc, bị trấn áp trong "Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát".

Lúc này, lời nói của Thiết Bổng Lạt Ma lại khiến Shirley Dương và những người khác đều kinh hãi!

Quỷ Mẫu Yêu Phi, Quỷ Mẫu Yêu Phi trong truyền thuyết!

Lại tiến thêm một bước nữa để giải khai bí ẩn!

"Tiểu Lạt Ma, mắt nhìn của ngươi không tồi." Giữa lúc mọi người kinh ngạc, Quỷ Mẫu Yêu Phi mỉm cười, giọng nói vẫn nhẹ nhàng: "Nói ra cũng phải cảm ơn các ngươi, nếu không phải các ngươi giải khai phong ấn, ta sao có thể trở lại thế gian?" "Được rồi,

tâm trạng ta không tồi, chỉ giết hai người, các ngươi thương lượng đi, ai đến nộp mạng?" Hai người?

Lục Vũ khóe mắt giật giật, thoáng chốc nghĩ đến một chuyện!

Trước đó, khi họ rời khỏi hang động lẽ ra phải có Hoàng Kim Mộc Nãi Y, Tiểu Diệp có một câu tiên tri, lúc đó Thiết Bổng Lạt Ma dịch ra ý là có bảy người, còn thiếu hai.

Giữa chúng có liên quan gì?

"Ngươi…" "Câm miệng." Vương Bàn Tử vừa định mở miệng, Lục Vũ đã trực tiếp ngăn lại, mắt nhìn chằm chằm Quỷ Mẫu Yêu Phi, khẽ hỏi: "Ngươi thật sự là yêu phi chuyển thế của Quỷ Mẫu, quỷ mẫu chuyển thế đời cuối cùng của Ma quốc?" "Trong truyền thuyết Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương dưới sự giúp đỡ của Liên Hoa Sinh đại sư, đã dùng 'Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát' tiêu diệt ngươi ở Côn Luân?" "Ta có chút tò mò, 'Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát' đâu?" "Chỉ là một cái bát pháp, làm gì được ta?

Gesar, lại tính là cái gì, chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi." Lời của Quỷ Mẫu Yêu Phi rất ngông cuồng, Gesar trong miệng nó chính là vua Gesar, tôn xưng là Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương.

Trong truyền thuyết Tạng địa, vua Gesar là hóa thân của thần tử Thôi Ba Cát Ngõa, cả đời chinh chiến, dương thiện ức ác, hoằng dương Phật pháp, truyền bá văn hóa, một đời hàng yêu phục ma, trừ bạo an lương, nam chinh bắc chiến, thống nhất hơn một trăm năm mươi bộ lạc lớn nhỏ, thống nhất Tạng địa, là vua của các nước lân bang.

Sau một tiếng cười lạnh, Quỷ Mẫu Yêu Phi liếc nhìn Lục Vũ, tiếp tục nói: "Đừng nói nhiều lời vô ích như vậy, ta đã nói chỉ cần tính mạng hai người, cho các ngươi thời gian tự lựa chọn." "Bỏ lỡ cơ hội này, vậy thì…" Nói đoạn, Quỷ Mẫu Yêu Phi đứng dậy, đứng trên

“Thủy Tinh Tự Tại Sơn”, ba cái đầu ba biểu cảm khác nhau.

Ở giữa là mặt cười, bên trái là mặt khóc, bên phải là phẫn nộ.

Cảnh này khiến Sơ Nhất, Cách Mã đều có chút mồ hôi lạnh!

“Sợ rồi sao?” Ba cái đầu của Quỷ Mẫu Yêu Phi đồng thời cười quái dị một tiếng, đưa tay chỉ Sơ Nhất, Cách Mã, nói: “Vậy thì hai người các ngươi đi, lại đây, chỉ cần các ngươi chết, họ sẽ có cơ hội sống sót.” “Ngươi có phải bị phong ấn nhiều năm quá nên ngốc rồi không?” Thời gian gần đây, tính cách của Lục Vũ đã trầm ổn hơn rất nhiều, không nói là vững như chó già, ít nhất cũng trầm trọng hơn trước nhiều.

Nhưng bây giờ một câu nói của Quỷ Mẫu Yêu Phi lại khiến hắn không nhịn được mà phun một câu, rồi nói tiếp: “Ngươi một câu là đòi sống đòi chết, ngươi nghĩ ngươi là ai?

Có bản lĩnh thì ngươi ra đây, để ta xem ngươi có tư cách gì mà không coi Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương ra gì?” Một câu nói xong, liền thấy ba cái đầu của Quỷ Mẫu Yêu Phi biểu cảm đều trở nên cực kỳ phẫn nộ, điên cuồng lao về phía Lục Vũ!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Lục Vũ quát khẽ một tiếng “Lui”, trực tiếp dẫn mọi người tránh ra khỏi miệng hố, đồng thời, lòng bàn tay hắn lật lại, trong tay đã có một quả bom nhỏ, chính là “Khuông Hành Tạc” giỏi đào tường nhất.

Lục Vũ không chút do dự, đưa tay ra, trực tiếp ném Khuông Hành Tạc lên “Thủy Tinh Tự Tại Sơn”.

Một giây trước còn là Thủy Tinh Tự Tại Sơn nguyên vẹn, lúc này đột nhiên phát ra một tiếng “rắc”, ngay sau đó, lập tức vỡ thành bột mịn, rơi vãi khắp nơi!

Không đợi mọi người phản ứng, Quỷ Mẫu Yêu Phi đã lao ra khỏi

miệng hố nền tháp, lơ lửng ở miệng hố, nhìn Lục Vũ và những người khác ở tầng chín.

"Đây là các ngươi tự tìm!" Nói đoạn, liền thấy sáu cánh tay của Quỷ Mẫu Yêu Phi, thoáng chốc biến thành sáu con rắn độc, lè lưỡi, lao về phía họ!

"Tất cả đừng động, đừng hoảng!" Lục Vũ trước đó khi Quỷ Mẫu Yêu Phi cử động, đã nhìn thấy dưới Thủy Tinh Tự Tại Sơn có một cái bát Phật màu đen tuyền, chính là Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát! **[Tên vật phẩm: Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát]** **[Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai thượng phẩm]** **[Năng lực vật phẩm: Trấn yêu, tịch tà, độ hóa]** **[Mô tả vật phẩm: Bát pháp mà Liên Hoa Sinh đại sư sử dụng, chế từ bí thiết, tu Đại thiền pháp, dùng bảy năm Đại thiền pháp, pháp bát khắc triện định diệt pháp.

Liên Hoa Sinh đại sư dùng pháp bát trấn áp Quỷ Mẫu Yêu Phi của Ma quốc, dùng linh hồn chín người có thể giải phong ấn!]** Có nó ở đây, Quỷ Mẫu Yêu Phi này dù có lợi hại đến đâu, phạm vi hoạt động dù có lớn đến đâu, cũng không thể lao ra ngoài được.

Hơn nữa, nếu Quỷ Mẫu Yêu Phi có thể tự do hoạt động, thì làm gì còn đường sống cho bọn họ?

Cho dù chỉ cần linh hồn chín người là có thể giải phong, nhưng Quỷ Mẫu Yêu Phi đã được gọi là Quỷ Mẫu Yêu Phi, tự nhiên là bản tính giết chóc!

Quả nhiên!

Giống như hắn nghĩ, Quỷ Mẫu Yêu Phi chỉ là thanh thế lớn, nhưng căn bản không thể rời khỏi bát Phật, càng không có cách nào tấn công được họ.

"Lời nguyền trên người Tiểu Diệp, cũng là do ngươi." Lục Vũ

ngăn mọi người lại, nhìn chằm chằm Quỷ Mẫu Yêu Phi đang lơ lửng ở đó, lạnh lùng nói: "Thu hồi lời nguyền." Ba cái đầu của Quỷ Mẫu Yêu Phi đều nhếch miệng cười: "Ngươi nói con nhóc đó à?

Nó cũng không tệ, thuần âm chi thể, trên người có khí tức của Quỷ Mẫu, là một đứa trẻ tốt…" Quỷ Mẫu Yêu Phi còn muốn nói tiếp, Lục Vũ đã trực tiếp cắt lời nó, lạnh lùng nói: "Ta biết lối vào thành Ác La Hải ở ngay bên dưới, nhưng ngươi đừng hòng nghĩ đến việc quay về Ma quốc." Câu nói này khiến mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là Thiết Bổng Lạt Ma vốn luôn trầm ổn, nghe thấy lời này cũng không khỏi có chút kích động!

Còn những lời tiếp theo của Lục Vũ, càng khiến sắc mặt Quỷ Mẫu Yêu Phi vô cùng khó coi!

"Ta đoán, năm đó Luân Hồi Tông đã tìm đến đây, tìm thấy thi thể của ngươi, chế ngươi thành Hoàng Kim Mộc Nãi Y, muốn làm cho thi thể ngươi bất hủ, và dùng nó để chống lại pháp lực của 'Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát'." "Chỉ tiếc là, linh hồn của ngươi từ đầu đến cuối đều bị giam cầm trong Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát, mặc dù một luồng tàn hồn đã quay về cơ thể, nhưng lần này ngay cả cơ thể của ngươi cũng bị giam cầm." "Ngươi còn dọa được ai?" Chưa đợi Quỷ Mẫu Yêu Phi nói gì, Shirley Dương ở bên cạnh đã không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên: "Thành Ác La Hải là thật, vậy… vậy…" Lúc này, cơ thể Shirley Dương có chút kích động khó kiềm chế!

Trên đường đi, Shirley Dương từ miệng Thiết Bổng Lạt Ma đã nghe được rất nhiều câu chuyện trong võ huân trường thi của "Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương", cũng biết chủ thành của Ma quốc chính là thành Ác La Hải, còn có tên là Úy Phố Tráng Lực Thập Hạng Thành.

Chương 794

Những thứ này chưa từng xuất hiện trong bất kỳ sử liệu nào, mãi mãi chỉ có người được trời ban, mới có thể từ võ huân trường thi hiểu được một số nội dung.

Trong truyền thuyết, thành Ác La Hải chính là ẩn giấu ở nơi sâu nhất của núi Côn Luân… Lần này, mục đích của họ chính là tìm thấy tất cả những gì liên quan đến Ma quốc!

Bây giờ, mọi thứ đang ngày càng gần họ!

Câu đố mà người tộc Zagrama đã phấn đấu vô số năm, khoảng cách đã ngày càng gần!

Chỉ có điều… "Ngươi nói đúng một nửa." Quỷ Mẫu Yêu Phi chế nhạo một tiếng, không nhanh không chậm nói: "Nhưng, ở giữa thành Ác La Hải và nơi này, còn có một cánh cửa tai ương!" Cửa tai ương, cũng là nội dung trong võ huân trường thi, giống như Quỷ Mẫu Yêu Phi nói, chính là cánh cửa cuối cùng phong bế thành Ác La Hải!

"Hơn nữa, Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát đã hòa làm một với ta, ngươi căn bản không có cách nào đi đến đó được." Thiết Bổng Lạt Ma rất nhanh đã hiểu rõ tình hình hiện tại, sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: "Muốn đi tìm cửa tai ương, thì phải di chuyển Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát, nhưng Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát đang ở trong tay nó, chỉ có giải khai phong ấn, mới có một tia khả năng…" Suy cho cùng, Thiết Bổng Lạt Ma cả đời dốc sức trảm yêu trừ ma, tuy không có hệ thống hỗ trợ như Lục Vũ, nhưng nhờ vào thiên phú, lúc này ông cũng đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Không chỉ ông, Cách Mã vừa tỉnh lại từ trạng thái thực vật, lúc này cũng ra vẻ suy tư nhìn Thiết Bổng Lạt Ma một cái, trong mắt

mang theo một tia bừng tỉnh, dường như cuối cùng cũng đã hiểu ra thiên phú của mình… Nghe lời của Thiết Bổng Lạt Ma, Lục Vũ cũng thông qua Âm Dương Nhãn của mình, nhìn thấy tình huống vô cùng bất lợi.

Bây giờ, họ quả thực đã giằng co với Quỷ Mẫu Yêu Phi.

Muốn đến thành Ác La Hải, phải giải khai pháp bát, giải khai pháp bát, không chỉ cần thêm hai người hiến tế, mà còn giải thoát cho Quỷ Mẫu Yêu Phi.

Tất cả mọi người đều im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, vẫn là Quỷ Mẫu Yêu Phi phá vỡ sự im lặng, nhàn nhạt nói: "Ta ở đây đã đủ lâu, ta còn có thể sống lâu hơn nữa, nhưng các ngươi thì sao?" Nói đoạn, ánh mắt lướt qua Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương.

Nó dừng lại trên người Shirley Dương một chút, nhàn nhạt nói: "Tộc Zagrama, ngươi nhiều nhất còn có một năm thời gian." "Một năm…" Shirley Dương đột ngột ngẩng đầu, trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn nó.

Sau khi hít một hơi, cô quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, anh thấy lời nó nói là thật sao?" Hồ Bát Nhất dường như hiểu ra điều gì đó, mặt mày lập tức đỏ bừng, trực tiếp nắm lấy cánh tay Shirley Dương, nắm chặt, không hề buông ra!

Lúc này, ánh mắt của Quỷ Mẫu Yêu Phi lại rơi trên người Lục Vũ, mở miệng nói: "Con nhóc thuần âm chi thể kia còn không đến bảy ngày, ngươi thấy sao?" Nói đến đây, ba cái đầu của Quỷ Mẫu Yêu Phi đều lộ ra vẻ đắc ý.

Lục Vũ nhìn nó, thần sắc bình tĩnh, khẽ nói: "Độ hóa ngươi, ta vẫn có thể khống chế Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát." "Ha ha ha

ha!" Quỷ Mẫu Yêu Phi như thể nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời, cười ngông cuồng, vẻ trào phúng trên mặt đậm đặc đến mức không thể đậm đặc hơn, cười lớn nói: "Năm đó Liên Hoa Sinh còn không thể độ hóa được ta, chỉ bằng ngươi?" Trong lúc họ nói chuyện, Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã nhìn nhau một cái, trong mắt cả hai đều có một tia nhẹ nhõm.

Thiết Bổng Lạt Ma không nói không rằng, nhẹ nhàng tháo cây gậy sắt trên người xuống, trang trọng đặt xuống đất.

Nhìn thêm một cái, ông nâng Đại Pháp Loa trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt vô cùng thánh khiết.

Bên cạnh ông, Cách Mã cũng lộ ra biểu cảm khác thường.

Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma đột nhiên mở miệng, lớn tiếng niệm chú: "Úm, ma, ni, bá, mễ, hồng." Lục Tự Chân Ngôn, từng chữ từng câu, vang vọng khắp phòng!

Mỗi khi nói một chữ, thần sắc của Thiết Bổng Lạt Ma lại trở nên thánh khiết hơn một phần!

Lục Vũ quay đầu nhìn ông, trong lòng nghĩ có lẽ Thiết Bổng Lạt Ma đã nghĩ ra cách gì đó để độ hóa Quỷ Mẫu Yêu Phi, nên bây giờ thử một lần.

Nhưng… khi Thiết Bổng Lạt Ma tiến lên một bước, trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, một trận tim đập hoảng hốt khó tả, hắn theo phản xạ mở miệng: "Đại lạt ma, đừng động!" Lời còn chưa dứt, Thiết Bổng Lạt Ma lại một lần nữa mở miệng niệm chú!

Chỉ là lần này, tốc độ niệm cực nhanh, khiến người ta căn bản nghe không hiểu.

Không chỉ ông, Cách Mã cũng nhanh chóng niệm chú!

Hơn nữa, tốc độ cực nhanh lao về phía Quỷ Mẫu Yêu Phi!

Lục Vũ căn bản không kịp phản ứng, Thiết Bổng Lạt Ma, Cách Mã đã va vào Quỷ Mẫu Yêu Phi, sáu cánh tay rắn của Quỷ Mẫu Yêu Phi, quấn lấy Thiết Bổng Lạt Ma, Cách Mã.

"Đại lạt ma!" Lục Vũ chỉ kịp hét lên một tiếng, một luồng Phật quang chói mắt, lập tức bao trùm cả căn phòng, khiến người ta không thể mở mắt… Lục Vũ mấy lần cố gắng mở mắt, nhưng ánh sáng chói lòa căn bản không cho hắn mở mắt ra được.

Dù hắn cố hết sức dùng tay để mở mắt, nhưng ngoài một thế giới trắng xóa, không thấy gì cả!

"Đại lạt ma!" "Cách Mã!" Hắn hét lên hai tiếng khản cả giọng, không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Không biết qua bao lâu, mới nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử từ bên cạnh: "Tiểu ca, cậu sao rồi!" "Bàn Tử, cậu sao rồi?" "Tôi không sao!" Vương Bàn Tử đáp một tiếng, nhưng ngay sau đó thấy Lục Vũ trợn to mắt như không nhìn thấy gì, trong lòng lập tức hoảng loạn, giọng nói đầy lo lắng, ẩn ẩn còn mang theo chút nức nở: "Tiểu ca, cậu nhìn tôi đi, sao cậu không thấy tôi!" Bên cạnh, giọng của Shirley Dương vang lên: "Đừng vội, đừng vội, anh ấy có thể bị ánh sáng mạnh kích thích, đợi một lát, có lẽ sẽ ổn thôi." Giọng của Hồ Bát Nhất cũng truyền vào tai Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu đừng vội, giờ không sao rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát." Trước mắt Lục Vũ vẫn là một mảng trắng xóa.

Hắn không vội, chỉ đứng đó, bình tĩnh hỏi: "Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã đâu?" "Họ…" Hồ Bát Nhất lập tức nghẹn lời, không nói gì.

Im lặng một lúc lâu, Sơ Nhất mới mở miệng, chậm rãi nói: "Họ giống như các vị tiền bối, đã phong ấn yêu ma." Nghe thấy câu trả lời đã dự liệu này, Lục Vũ ngậm miệng lại, không nói một lời, cứ đứng

đó, không nhúc nhích, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, không tả được.

Hắn đột nhiên hiểu ra, ý đồ của những lời mà Thiết Bổng Lạt Ma đã nói với hắn khi vào Thần Loa Câu!

Lúc đó, Thiết Bổng Lạt Ma đã nói với hắn: "Lục tiên sinh, tôi có một câu, ngài dù thế nào cũng phải nhớ kỹ, nhất định phải tuân thủ!" "Sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên, mỗi người đều có vận số của riêng mình, không thể cưỡng cầu, không thể cưỡng ép thay đổi." Hắn lúc đó không hiểu, nhưng bây giờ đã hoàn toàn hiểu ra.

Thiết Bổng Lạt Ma đã nhìn thấy kết cục của mình… Không cần nhìn, Lục Vũ cũng đoán được, Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã đã phong ấn Quỷ Mẫu Yêu Phi chuyển thế đời cuối cùng, giải thoát Đại Pháp Bát ra… Không biết qua bao lâu, mắt của Lục Vũ cuối cùng cũng dần dần hồi phục.

Hắn quay đầu lại, nhìn mấy người bên cạnh.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều ở đó, còn có một Sơ Nhất.

Sơ Nhất và Vương Bàn Tử mắt đỏ hoe, xem ra vừa mới khóc không lâu.

"Tiểu ca, mắt cậu hồi phục rồi." "Ừm." Lục Vũ vừa mới gật đầu, Shirley Dương đã không thể chờ đợi được nữa nói: "Chúng ta đã ở đây trì hoãn rất lâu rồi, điều cậu vừa nói…" Hồ Bát Nhất biết Lục Vũ tâm trạng không tốt, vội vàng đưa tay ngăn Shirley Dương lại.

Hơn nữa, tâm trạng của anh cũng rất tệ.

Chương 795

Nói ra, trong mấy người, anh và Thiết Bổng Lạt Ma, Cách Mã có giao tình sâu nhất.

Cách Mã là chiến hữu của anh, từng kề vai chiến đấu, lần này Cách Mã có thể tỉnh lại từ trạng thái thực vật, Hồ Bát Nhất vui đến không biết nói gì.

Nhưng… mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, Cách Mã đã đi rồi.

Sự ngăn cản của Hồ Bát Nhất không khiến Shirley Dương dừng lại, cô vẫn nhìn Lục Vũ, trầm giọng nói: "Đại sư và Cách Mã đã liều mình, chính là để chúng ta có thể giải quyết vấn đề này, chẳng lẽ còn phải chờ sao?" Lục Vũ quay đầu nhìn cô một cái, không nói với cô một lời nào, chỉ lặng lẽ đi đến bên cạnh lối đi giữa tầng chín và nền tháp, cúi đầu nhìn xuống.

Chiếc bát Phật từng đen tuyền, lúc này đã trở nên vàng óng, trong bát Phật có một bức tranh sống động.

Trong tranh, Thiết Bổng Lạt Ma tay nâng pháp loa khổng lồ, trấn áp Quỷ Mẫu Yêu Phi ba đầu sáu tay.

Một người trông rất giống Cách Mã, hai tay nắm chặt hai chân của Quỷ Mẫu Yêu Phi… **[Tên vật phẩm: Bát Trấn Quỷ Cách Quý Cách Mã]** **[Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm]** **[Năng lực vật phẩm: Trấn yêu, tịch tà, độ hóa]** **[Mô tả vật phẩm: Mật tông Thiết Bổng Lạt Ma Cách Quý, Mật tông tu sĩ Cách Mã, dùng Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát của Liên Hoa Sinh đại sư và Lục Tự Đại Minh Đà La Ni trấn áp Quỷ Mẫu Yêu Phi chuyển thế, linh hồn bị phong cấm, vĩnh viễn không thể giải!

Giữ pháp bát…]** Nhìn nội dung trên đó, Lục Vũ còn có gì không

hiểu?

Thiết Bổng Lạt Ma dùng Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát, cộng thêm Đại Pháp Loa mà hắn trước đó đã tặng cho đại lạt ma, cùng với Cách Mã, đã giải quyết vấn đề lớn nhất của họ.

Giải quyết Quỷ Mẫu Yêu Phi, giải quyết Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát, khiến cho lối đi đến thành Ác La Hải xuất hiện trước mắt họ… "Lục tiểu ca…" Lúc này, Sơ Nhất đi đến bên cạnh Lục Vũ, đưa cây gậy sắt mà Thiết Bổng Lạt Ma đã dùng cả đời cho Lục Vũ, khẽ nói: "Thượng sư trước đó đã nói với tôi, nếu có một ngày ngài trở về trong vòng tay của Phật tổ, thì hãy giao cái này cho cậu." Lục Vũ sững người, có chút hoang mang quay đầu lại, nhìn cây gậy sắt, trong đầu lập tức hiện ra thông báo của hệ thống.

Cây gậy sắt của Thiết Bổng Lạt Ma cuối cùng cũng đã trở thành pháp khí, còn là một kiện pháp khí Địa giai hạ phẩm.

Chỉ tiếc là, hắn không có tâm trạng để xem kiện pháp khí này rốt cuộc có gì đặc biệt.

Hắn lắc đầu, thở dài một hơi, quay đầu nhìn mấy người, chậm rãi nói: "Đi thôi, con đường này chính là đường đến thành Ác La Hải." Một giờ sau.

Lục Vũ dẫn mọi người, liên tục đi xuyên qua đường hầm đất đóng băng dưới nền tháp.

Con đường này là một con dốc hẹp dài dằng dặc.

Dưới đất chằng chịt, thỉnh thoảng có thể thấy một con đường rẽ, ở ngã rẽ có đủ loại dấu hiệu, phù lục, còn có một số ký hiệu hình con mắt bạc xương cổ và Mộc Trần Châu.

Lục Vũ không chọn đường rẽ, chỉ đi theo con đường chính có hoa văn Mộc Trần Châu, một mạch tiến về phía trước.

Suốt đường đi im lặng, không nói một lời.

Đi khoảng ba giờ đồng hồ, Lục Vũ cuối cùng cũng dừng bước.

Trước mặt họ, đã xuất hiện một vực sâu không thấy đáy… Ngẩng đầu lên trên, đen như mực, lờ mờ có những đốm sao, thỉnh thoảng có những bông hoa mềm mại bay xuống.

Hồ Bát Nhất nghĩ đến điều gì đó, khẽ nói: "Vị trí này, có phải là nơi chúng ta trước đó đã thấy khe băng lớn không?" Lục Vũ không nói, Shirley Dương ở bên cạnh đoán: "Rất có khả năng là vậy." "Con đường này, đến đây là hết, rất có khả năng đường ở bên dưới." Dừng một chút, cô tiếp tục nói: "Tổng hợp những gì chúng ta đã nói trước đó, Ma quốc tôn sùng sức mạnh của lòng đất, và nơi này từng là một vùng biển, tôi nghĩ nên xuống xem thử." "Tiểu ca, cậu thấy sao?" Vương Bàn Tử chuyển chủ đề sang Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn một lát, khẽ nói: "Ở bên dưới." "Bên dưới không biết sâu bao nhiêu, vách băng trơn như vậy, hay là để tôi xuống trước dò đường." Hồ Bát Nhất nghĩ một lát, mở miệng nói.

Anh thấy được, Lục Vũ tâm trí không yên, để hắn tiếp tục dò đường, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, nên tự mình chủ động đề xuất.

Nói xong hai câu, lại lấy tạc tử ra, ở mép vách đóng mấy cái cọc cố định, dùng để treo phi hổ trảo.

Sau khi chuẩn bị đơn giản, Hồ Bát Nhất từ từ hạ xuống.

Dưới khe băng, là một thung lũng sông đã khô cạn, hai bên thung lũng rải rác không ít gỗ mục màu đen.

Bên bờ sông có lượng lớn mỏ đá băng pha lê, chỉ cần một que huỳnh quang là có thể chiếu sáng cả thung lũng.

Dưới ánh sáng rực rỡ, thung lũng đẹp như dải ngân hà.

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, xác định không có nguy hiểm gì, thông qua Mô Kim Phù phát tín hiệu, thông báo họ xuống.

Mấy người từng người một xuống, Lục Vũ cuối cùng quay đầu nhìn lại con đường đã đi, cũng theo phi hổ trảo, từ từ hạ xuống.

Dưới đáy.

Vương Bàn Tử xoa xoa bụng, đề nghị: "Ăn chút gì rồi tiếp tục nhé?" "Phía trước còn không biết xa bao nhiêu, có nguy hiểm gì, hay là ăn chút gì, nghỉ ngơi một lát, sẽ tốt hơn." Hồ Bát Nhất lập tức đồng ý, từ trong "Thập Dạng Cẩm" của mình lấy ra thức ăn, chia cho mấy người.

Ăn xong, Vương Bàn Tử lại sáp lại gần Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca, tôi hơi hoảng, có thể lấy chút rượu tịch tà ra, tôi trấn tĩnh một chút." Lục Vũ trong lòng hiểu rõ, Vương Bàn Tử lúc này là không có chuyện gì để nói, cố gắng làm cho tâm trạng của hắn tốt hơn một chút.

Nhưng tâm trạng của Lục Vũ, sao có thể tốt được?

Hắn không giống Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất đã quen với sinh tử, đã học được cách chịu đựng nỗi đau này.

Vương Bàn Tử tuy không phải là người kiên cường gì, nhưng sau khi khóc xong, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Chỉ là trong lòng Lục Vũ, từ đầu đến cuối đều có chút tự trách.

Nếu hắn có thể kiên quyết hơn một chút không để đại lạt ma lên núi, chuyện này có thể đã không xảy ra!

Lúc vừa đi trong đường hầm dưới đất, Lục Vũ không ngừng hồi tưởng lại những lúc quen biết đại lạt ma và Cách Mã, trong lòng hắn không chỉ một lần nghĩ đến, suốt đường đi Thiết Bổng Lạt Ma đã ám chỉ hắn mấy lần, tại sao chính mình lại không nghĩ đến khả năng

Thiết Bổng Lạt Ma sẽ ở lại đây… Tại sao, chính mình lại để một đại lạt ma đã bị gãy tay lại tiến vào cửa khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ nguy hiểm?

Im lặng nửa ngày, Lục Vũ từ đầu đến cuối không lấy rượu ra, cứ thế ngẩn ngơ nhìn chiếc bát Phật vàng óng kia.

Chương 796

Bên cạnh, Shirley Dương không chịu nổi, không nhịn được đứng dậy đi đến bên cạnh Lục Vũ.

Đang định mở miệng nói gì đó, thì nghe thấy một tiếng "gâu" trong trẻo!

Nghe thấy âm thanh này, Lục Vũ không khỏi sững người.

Quay đầu nhìn lại, chính là Bạch Trạch!

Không biết đã xảy ra biến cố gì, tiểu gia hỏa này lại có thể tự do ra vào Sơn Hà Đồ.

Năng lực này, ngay cả Ngoa Thú cũng không có!

Bạch Trạch nhìn Lục Vũ, kêu một tiếng, rồi nói thẳng: "Mỗi người đều có kiếp số của riêng mình, kết cục của họ, chính là kết cục tốt nhất." Lục Vũ nhìn nó, đang định nói gì đó, Bạch Trạch lại mở miệng lần nữa: "Ta đưa cô ấy ra ngoài, cơ thể cô ấy không thể tiếp tục ở bên trong được nữa." Một câu nói xong, trước mắt mấy người hoa lên, liền thấy Diệp Diệc Tâm nằm trên đất trước mặt, run lẩy bẩy, biểu cảm đau đớn.

Còn Bạch Trạch, đã biến mất không dấu vết, xem ra đã quay về trong Sơn Hà Đồ.

"Tiểu Diệp?" "Em sao vậy?" "Tiểu ca, cô ấy…" Thấy tình hình của Diệp Diệc Tâm không ổn, Lục Vũ cuối cùng cũng hơi hồi phục tinh thần, vội vàng ôm Diệp Diệc Tâm vào lòng.

Nói cũng lạ, sau khi được hắn ôm lên, tình hình của Diệp Diệc Tâm cải thiện rõ rệt.

Tuy vẫn yếu ớt, nhưng không còn run lẩy bẩy như trước nữa.

Lục Vũ cẩn thận quan sát Diệp Diệc Tâm, hắc khí ngưng tụ trên người cô, lại một lần nữa trở nên đậm đặc.

Tuy nhiên, hắn không nói cho những người khác, chỉ bình tĩnh nói: "Không có gì, đi thôi, nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, cũng nên đi tiếp, xem phía trước có chỗ nào thích hợp để cắm trại, chúng ta nghỉ ngơi thật tốt." Lời vừa dứt, đã nghe thấy từ xa vọng lại một trận tiếng răng va vào nhau "cộc cộc cộc"… Tiếng "cộc cộc cộc" từ xa vọng lại gần!

Lờ mờ, còn có tiếng bước chân sột soạt, như có người lê dép, từ từ đi tới.

Mấy người nhìn nhau, đều cảnh giác.

Vương Bàn Tử rút súng sau lưng, nhẹ nhàng kéo chốt, lên đạn!

Trong môi trường tĩnh lặng thế này, dù động tác của hắn rất nhỏ, mọi người vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Hồ Bát Nhất lườm hắn một cái, Vương Bàn Tử lè lưỡi, nhưng cũng không nói gì.

Một lát sau, trong không khí truyền đến một giọng nói khàn khàn, hụt hơi.

Lờ mờ, hình như là "Con gái, con gái, con gái của tôi…" Đợi một lát, từ xa lại vọng lại tiếng khóc bi thảm của một người phụ nữ, nghe giọng vô cùng đau thương… Cuối cùng, trong tầm mắt của họ, xuất hiện hai bóng người.

Nhìn từ xa, cũng không thấy rõ lắm.

Đợi họ đi lại gần hơn một chút, Hồ Bát Nhất không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Hai người đi tới, không phải ai khác, chính là Minh Thúc và Hàn Thục Na đã mất tích trước đó!

Chỉ có điều… hai người đã sớm chết, hoặc nói là đã trở thành một loại người sống cực kỳ quái dị!

Minh Thúc nửa bên mặt bị thiêu rụi, chỉ còn lại xương trắng, nửa bên còn lại vẫn là mặt người, cảnh tượng này trông cực kỳ quỷ dị.

Tình hình của Hàn Thục Na còn thảm hơn, cả khuôn mặt đã biến thành khô lâu, ngay cả tóc cũng bị thiêu cháy xơ xác như tổ chim.

"Tiểu ca, đây…" "Bắn?" "Chờ chút đã." Sự xuất hiện của hai người này rất kỳ lạ, Lục Vũ không vội, phải xem xem rốt cuộc họ bị làm sao rồi mới quyết định!

Minh Thúc và Hàn Thục Na động tác rất chậm, cứ lê chân trên đất, quãng đường người bình thường đi mất hai ba phút, hai người họ dùng gần mười phút!

Điều này cũng khiến Lục Vũ nhìn thấy cổ chân của họ đều quấn một sợi dây leo xanh non.

Trên dây leo, có những đóa hoa đỏ yêu diễm, và những quả giống như quả nhãn.

Quả nhỏ màu đỏ tươi, vô cùng diễm lệ. **[Tên vật phẩm: Sinh Nhân Chi Quả]** **[Cấp bậc vật phẩm: Tiên thảo tam phẩm]** **[Năng lực vật phẩm: Huyết nhị]** **[Mô tả vật phẩm: Sinh Nhân Chi Quả, lấy "Huyền Vũ Cự Thi" được chôn ở nơi sinh khí dồi dào làm gốc, sau nhiều năm tháng bén rễ nảy mầm, ra hoa kết quả, quả là huyết nhị, thịt quả huyết nhị giống thịt người, nước quả như máu, dính vào thì sẽ mọc rễ, trở thành một phần của Sinh Nhân Chi Quả…]** "Con gái, con gái, con gái của tôi, mau trả lại con gái cho tôi…" Trong lúc Lục Vũ quan sát Sinh Nhân Chi Quả, Minh Thúc vẫn nhìn chằm chằm Lục Vũ và họ, không ngừng lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, những dây leo quấn quanh chân Minh Thúc và Hàn

Thục Na từ từ vươn dài ra, chậm rãi tiến lại gần Lục Vũ và họ.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng quỷ dị, ánh mắt kinh ngạc, miệng lẩm bẩm: "Vợ chồng này cũng được đấy, tìm được chỗ trước cả chúng ta, đã bén rễ nảy mầm rồi à?" Lục Vũ đang định nhắc nhở Vương Bàn Tử một câu, thì thấy sắc mặt Minh Thúc đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, giương nanh múa vuốt gào lớn: "Trả con gái cho tao, trả con gái cho tao!" Nói đoạn, tốc độ của Minh Thúc đột nhiên tăng nhanh, lao thẳng về phía Vương Bàn Tử!

Dây leo dưới chân hắn, càng giống như Cửu Đầu Xà Bách mà họ từng thấy, tăng tốc độ chộp về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử né người ra sau, Lục Vũ không lùi mà tiến, vung đao chém liên tục!

Gần như trong khoảnh khắc, đã chém đứt mấy sợi dây leo!

Dây leo rơi xuống đất, lập tức khô héo biến thành tro đen, Lục Vũ chém đứt mấy đoạn dây leo, xác định tạm thời không có uy hiếp, lúc này mới mở miệng nói: "Lão Hồ, tôi thấy thứ này giống như Sinh Nhân Chi Quả." "A, đúng, đúng!" Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại!

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có một chữ gọi là "hóa", nội dung trong đó đều là một số trường hợp đặc biệt về sự biến hóa của phong thủy âm dương.

Ở những nơi có địa thế phong thủy đặc thù, sẽ xảy ra một số chuyện kỳ lạ.

Chương 797

Ví dụ như sông băng mà họ đang ở, nơi này là sông băng có độ cao thấp hiếm có trên đời, được bao bọc bởi đỉnh Ngọc, núi tuyết vây quanh, ngay cả trong núi Côn Luân cũng thuộc loại địa thế đặc biệt.

Côn Luân vốn là khởi nguồn của long mạch thiên hạ, Thần Loa Câu lại là long đỉnh của long vương, sinh khí dồi dào, đứng đầu thiên hạ.

Sau khi giải thích đơn giản hai câu, Hồ Bát Nhất trầm giọng nói: "Lần này, thực sự có thể xác định chúng ta chắc chắn không tìm sai chỗ." "Còn Minh Thúc và Hàn Thục Na, e là chấp niệm trong lòng chưa tiêu, lại vô tình tiếp xúc với Sinh Nhân Chi Quả, mới có cơ duyên xảo hợp, trở thành một loại 'tống tử' vô cùng hiếm thấy…" Nói đoạn, Hồ Bát Nhất còn có chút thổn thức.

Cùng lúc đó, Minh Thúc vẫn không ngừng lặp lại "con gái, con gái, con gái của tôi…".

Vừa lẩm bẩm, vừa không quên quấn lấy Vương Bàn Tử.

"Con gái ông có ở trên người tôi đâu, ông cứ nhìn chằm chằm tôi làm gì?" Vương Bàn Tử có chút cạn lời nói một câu.

Vừa nói xong, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói: "Bàn Tử, có phải trên người cậu có mùi của A Hương không?" "Hả?" "Đúng!" Shirley Dương mở miệng nói: "Bàn Tử trước đó đã cõng A Hương một đoạn, trên người chắc hẳn đã lưu lại mùi của con bé." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất lập tức nói: "Tiểu ca, hay là thử đưa A Hương ra xem sao?

Chúng ta không thể cứ bị Minh Thúc ép lùi mãi được…" Lục Vũ vẫn có thể nhìn thấy sau lưng Minh Thúc và Hàn Thục Na lờ mờ có

hắc khí bao quanh, giống như tia chấp niệm cuối cùng vẫn chưa tiêu tan.

Nếu là trước đây, hắn chắc chắn sẽ không do dự nhiều, có lẽ lúc này đã đưa Minh Thúc và Hàn Thục Na vào luân hồi rồi… Nhưng chuyện của Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã đã đâm sâu vào lòng hắn, khiến hắn có chút mềm lòng.

Lúc này chỉ trầm mặc một lát, trong lòng khẽ động, đưa A Hương từ trong Sơn Hà Đồ ra.

A Hương vừa ra ngoài, nhìn thấy tình hình trước mắt, đầu tiên là sợ hãi hét lớn!

Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy Minh Thúc và Hàn Thục Na, lại đau thương khóc nức nở, cơ thể run lẩy bẩy.

Shirley Dương ở ngay bên cạnh A Hương, không ngừng vỗ vai cô, an ủi cảm xúc của cô.

Nói thật, thảm trạng của Minh Thúc và Hàn Thục Na, người bình thường nhìn thấy đều sẽ sợ hãi, huống hồ A Hương có Âm Dương Nhãn, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người thường không thấy được, trong lòng cô càng sợ hãi hơn.

Nhưng nhìn Minh Thúc, và tia chấp niệm không thể tiêu tan kia, A Hương vẫn cắn răng, lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói: “Ba, ba đi đi.” Điều đáng ngạc nhiên là, Minh Thúc đang lẩm bẩm không ngừng, sau khi nghe A Hương nói một câu, lại dừng bước, không còn giương nanh múa vuốt, cứ thế nhìn chằm chằm A Hương.

Cảnh này, chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Chắc là do Sinh Nhân Chi Quả, cộng thêm sinh cơ bàng bạc của long mạch Côn Luân, nên mới có sự thần diệu như vậy!

Đợi một lát, thấy Minh Thúc không có động tác gì khác, Hồ Bát

Nhất khẽ nói: "A Hương, cháu nói thêm một câu nữa đi, có lẽ chấp niệm của ông ấy sẽ tiêu tan." Có thể khiến Minh Thúc không còn chấp niệm, trong mắt Hồ Bát Nhất cũng là một việc công đức.

Chuyện xảy ra với Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã trước đó, cũng đã ảnh hưởng nhất định đến tâm thái của anh.

Ngay lúc A Hương lại một lần nữa lấy hết dũng khí, muốn nói gì đó, Minh Thúc đột nhiên cử động.

Ông ta đưa tay ra sau lưng mình gãi một cái, vơ lấy một nắm "huyết nhị" đỏ như máu, mặt mang nụ cười cực kỳ quỷ dị nhìn A Hương, cái miệng hở gió phát ra âm thanh: "Con gái ngoan, ăn đi, ăn xong là có thể trường sinh bất lão, mãi mãi ở bên ba." Đây là nói cái quái gì vậy!

Vốn dĩ Lục Vũ, Hồ Bát Nhất và mấy người họ vẫn đang chờ đợi, trong lòng đều nghĩ là đang làm một việc công đức.

Nào ngờ, Minh Thúc lại bảo A Hương ăn huyết nhị!

Một nắm huyết nhị trên tay ông ta, có mấy quả đã vỡ nát, một tay máu me đầm đìa, còn không ngừng nhỏ máu xuống, vô cùng rùng rợn!

Đợi một lát, thấy A Hương không đưa tay nhận quả, sắc mặt Minh Thúc lạnh đi, tức giận nói: "A Hương, lời của ba con cũng không nghe nữa à!

Ba nuôi con bao nhiêu năm, đều là công cốc sao!

Lương tâm của con, bị chó ăn rồi sao!

Con quên, lúc nhỏ con bị cha mẹ bán đi, là ai đã nhận nuôi con, cho con ăn ngon mặc đẹp!" "Con…" A Hương quả thực là người biết ơn, lúc này nghe lời của Minh Thúc, lập tức do dự, càng theo phản xạ đưa tay ra, muốn lấy quả từ tay Minh Thúc.

Ngón tay sắp chạm vào quả, Vương Bàn Tử đã kéo A Hương ra, mắng một câu không mấy thiện cảm: "Ông thôi đi, con gái cái gì, ông chỉ coi nó là công cụ thôi." "Lần này ông đào Băng Xuyên Thủy Tinh Thi chuyện lớn như vậy, sao không bảo hai đứa con trai ruột của ông đến, lại bảo nó đến?" "Thân hình nó nhỏ bé, gan lại nhỏ, suốt đường đi suýt nữa bị dọa chết, còn phải ở cao nguyên tuyết vực, ông đúng là nói nhảm!" "Câm mồm!" Minh Thúc vốn đã tức giận, nghe lời của Vương Bàn Tử càng thêm phẫn nộ!

Nhìn bộ dạng của ông ta, có vẻ như thần trí vẫn còn giữ được khá nhiều.

Vương Bàn Tử được lý không tha người, cãi nhau thì tự nhiên không thể thua Minh Thúc, cái tống tử này, liền đốp chát thêm một câu: "Thôi đi, một lão già Hồng Kông, ông còn tưởng mình là ai à!

Giỏi thật, lúc giới thiệu Hàn Thục Na còn nói là vợ ở đại lục của ông." "Ông mà coi bà ấy là vợ, thì đã không để bà ấy đến nơi nguy hiểm như vậy!" "Nói trắng ra, bà ấy và A Hương giống nhau, đều là công cụ của ông, một người có Âm Dương Nhãn giúp ông dò quỷ thần, một người biết nhận biết đồ cổ giúp ông làm ăn." "Chút tâm tư này của ông mà Bàn gia còn không biết sao?" "Bây giờ ở đây giả bộ thâm tình, ông lừa quỷ à!" Nói ra, lời của Vương Bàn Tử quả thực rất chính xác!

Nhưng… Minh Thúc lại vì một câu nói của hắn mà tức đến điên cuồng, la hét: "Mày đi chết đi!" Chữ cuối cùng vừa thốt ra, Minh Thúc vung tay, "huyết nhị" trong tay toàn bộ ném về phía Vương Bàn Tử và mấy người họ.

Có lẽ ông ta dùng lực rất mạnh, "huyết nhị" bị ném lên không trung lại biến thành một đám sương máu, rơi xuống như mưa.

Lục Vũ trong lòng thầm kêu không hay, vội vàng kéo Vương Bàn

Tử ra, để tránh trên người hắn mọc ra huyết nhị.

Ngay lúc hắn kéo Vương Bàn Tử ra, đột nhiên cảm thấy sau gáy mình có chút ẩm ướt.

Quay đầu lại nhìn, Sơ Nhất mặt mày hoang mang, trong tay cầm mấy quả huyết nhị, không ngừng ném về phía hắn.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lục Vũ tức giận đến mức hai mắt như muốn nứt ra!

Đùa à!

Dưới mắt hắn, Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã đã đi rồi, hắn còn có thể để Sơ Nhất đi sao!

Chương 798

"Mẹ kiếp!" Lục Vũ cực kỳ hiếm khi chửi một câu tục, quát: "Lão Hồ, còn không ra tay còn đợi cái gì!" Nói đoạn, càng trực tiếp lao về phía Sơ Nhất!

Lục Vũ lao đến bên cạnh Sơ Nhất, quả nhiên phát hiện Sinh Nhân Chi Quả đã nhân lúc bọn họ nói chuyện với Minh Thúc và Hàn Thục Na mà lén lút vòng ra sau lưng, đâm vào trong cơ thể Sơ Nhất.

Lục Vũ không nói hai lời, liên tục vung đao, chém đứt toàn bộ những sợi dây leo đó!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cuối cùng cũng phản ứng lại, không còn thời gian suy nghĩ chuyện khác, vội vàng lao tới, ba chân bốn cẳng giải quyết Minh Thúc và Hàn Thục Na!

Hai người họ vốn đã chết không thể chết hơn, sau khi mất đi sự chống đỡ của "Sinh Nhân Chi Quả" thì lập tức ngã gục xuống đất.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và mọi người mới chú ý thấy, trên lưng Minh Thúc và Hàn Thục Na chi chít những nhánh dây leo.

Hơn nữa... sau khi họ chết, những nhánh dây leo còn sinh trưởng điên cuồng hơn, chỉ trong chốc lát đã bao trùm toàn bộ thi thể, cả lưng đều là những đóa hoa đỏ yêu dị và "Huyết Nhị" đỏ như máu!

Vương Bàn Tử canh giữ A Hương, thấy Hồ Bát Nhất lại dừng lại, không nhịn được giục: "Lão Hồ, mẹ kiếp nhà cậu còn mơ à!

Mau đi tìm gốc rễ, diệt cái thứ quái quỷ này đi!" Lúc này, Lục Vũ đã xử lý xong đám dây leo trên người Sơ Nhất, dùng Hoàng Kim Chỉ của mình rút những sợi dây leo còn sót lại ra.

Sơ Nhất tinh thần thoáng chốc hoảng hốt, nhưng vẫn nhận ra Lục

Vũ, đứt quãng nói: “Lục tiểu ca, tôi...” “Im miệng, đợi đấy!” “Anh nghe tôi nói, Thiết Bổng Lạt Ma...” Lục Vũ biết thứ gì có thể cứu Sơ Nhất, lúc này căn bản không quan tâm Sơ Nhất nói gì, không nói hai lời, kéo Sơ Nhất chạy mấy bước đến bên cạnh Vương Bàn Tử, quát khẽ: “Bàn Tử, canh chừng cậu ấy, tôi quay lại ngay!” Vừa nói, Lục Vũ đã lao ra ngoài.

Theo như miêu tả trong *Ma Thổi Đèn*, nơi có “Sinh Nhân Chi Quả” còn có một con “Thuế Xác Quy”!

Mai của “Thuế Xác Quy” có thể giải mọi loại độc, đối với độc của “Huyết Nhị” lại càng có hiệu quả đặc biệt.

Lục Vũ đang trong cơn thịnh nộ, tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, lao thẳng đến hang động vòm ở cuối thông đạo!

Hang động tương đối rộng rãi, gần một trăm mét vuông, liếc mắt là có thể thấy lối ra là một cái đài đá bán tự nhiên, bên ngoài đài đá là một mảng tối đen, sâu thẳm bí ẩn!

Lục Vũ không chút do dự, trực tiếp lao lên đài đá.

Nhìn xuống một cái, liền thấy bên dưới đài đá chi chít những đóa hoa Huyết Nhị màu đỏ, còn có những dây leo cực kỳ dày đặc!

Không cần suy nghĩ, Lục Vũ móc Phi Hổ Trảo vào, chuẩn bị nhảy xuống!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Shirley cuối cùng cũng đuổi kịp Lục Vũ, thấy hắn định nhảy xuống từ đài đá, Hồ Bát Nhất giật nảy mình, vội nói: “Tiểu ca nhi, đừng vội, chúng ta xem xét trước đã...” Cậu ta còn chưa nói hết câu, thân hình Lục Vũ đã biến mất ở cuối đài đá!

Hắn có Âm Dương Nhãn, có thể nhìn xuyên qua khe hở của những đóa hoa Huyết Nhị, thấy được bên dưới có một hình người cao lớn,

tất cả thực vật đều mọc ra từ thi thể đó, cũng có nghĩa là, những đóa Huyết Nhị kia chính là một phần của thi thể!

Ở rìa bụi hoa, có một tảng đá vuông khổng lồ, bề mặt tảng đá lại bị không ít hoa Huyết Nhị leo lên, trên đó ẩn hiện một vài hình vẽ phù hiệu được khắc trên đá.

Bên dưới tảng đá, đè lên một cỗ quan tài gỗ đỏ, phần chắn phía đối diện bị thủng một lỗ lớn.

Đương nhiên, đó không phải là một cỗ quan tài gỗ đỏ, mà là một cái mai rùa rồng khổng lồ! 【Tên vật phẩm: Long Quy Thuế Xác】 【Cấp bậc vật phẩm: Linh nguyên liệu nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Giải độc, tăng tuổi thọ】 【Mô tả vật phẩm: Mai rùa rồng, là mai rùa tự nhiên lột ra sau khi trưởng thành, linh khí từ mai lột ra tỏa ra bốn phía, có thể giải độc, có thể kéo dài tuổi thọ.

Uống mai lột, có thể sống lâu như mai lột!】 Hệ thống giới thiệu như vậy, dù là Lục Vũ nhìn thấy cũng không khỏi sững sờ.

Tục ngữ có câu ngàn năm vương bát vạn năm rùa, con rùa rồng già này nếu sống được vạn tám ngàn năm, nuốt hết cả cái mai rùa này, vậy chẳng phải...

Còn chưa đợi Lục Vũ nghĩ thông suốt, đã nghe thấy tiếng sột soạt.

Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy một "con chó nhỏ" toàn thân mọc lông xanh, đang không ngừng gặm nhấm Sinh Nhân Chi Quả!

Theo động tác của nó, những đóa hoa đỏ mất đi quả lần lượt khô héo thành tro, chẳng mấy chốc bên dưới đã lộ ra một thi thể nam giới cao hơn hai mét!

Sự chú ý của Lục Vũ đổ dồn vào "con chó nhỏ"! 【Tên vật phẩm: Thuế Xác Long Quy】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú cửu phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Mang vật nặng】 【Mô tả vật phẩm: Rùa rồng

lột xác, mang trong mình huyết mạch thần thú thượng cổ Bí Hý, sau ngàn năm trưởng thành, thoát xác mà ra, kích hoạt huyết mạch Bí Hý!

Vạn năm tu dưỡng, có cơ hội trở thành long tử Bí Hý...】【Ghi chú bổ sung: Con rùa rồng này chưa đủ ngàn năm, không khí trong cơ thể quá thịnh, dẫn đến lột xác sớm, sau khi lột xác không thấy ánh mặt trời, tuy có không khí nuôi dưỡng, nhưng trong cuộc sống tăm tối chỉ có thể ăn Huyết Nhị, khiến độc tố tích tụ trong cơ thể cực nặng, thị giác, khứu giác thoái hóa nghiêm trọng, phẩm cấp tụt dốc, tính mạng đáng lo...】 Lục Vũ hơi ngạc nhiên, không ngờ "con chó nhỏ" này lại là rùa rồng.

Vốn dĩ nó sống ở nơi long mạch nặng như vậy, việc kích hoạt huyết mạch Bí Hý chỉ là chuyện đương nhiên, không ngờ con vật nhỏ này lại tự tìm phiền phức cho mình, ăn nhiều thứ độc hại như vậy.

Sau một hồi trầm ngâm, Lục Vũ bước một bước, hai bước lao đến bên cạnh "rùa rồng", tóm lấy nó rồi ném thẳng vào Sơn Hà Đồ.

Lúc này, hắn còn chưa có thời gian để ý đến con vật nhỏ này, hơn nữa trong Sơn Hà Đồ có Ngoa Thú và Bạch Trạch, thấy đồng loại của mình, hai đứa nó hẳn cũng biết phải làm gì.

"Tiểu ca nhi, cậu sao rồi!" "Đợi đó, tôi quay lại ngay." Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất, dùng Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát lên mai rùa rồng, trực tiếp cắt một miếng mai lớn rồi quay trở lại bên trên...

Trên đài đá, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn Lục Vũ không cần dùng Phi Hổ Trảo, chỉ đạp vài bước lên vách băng đã đứng lại trên đài, hoàn toàn ngây người.

Mãi đến khi Lục Vũ vụt người quay trở lại, hai người họ mới phản ứng, vội vàng đuổi theo Lục Vũ.

Vừa chạy được vài bước, đã nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ xa vọng lại!

Lục Vũ nghe ra là tiếng hét của A Hương, lòng thắt lại, lại tăng tốc.

Chương 799

Chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Vừa nhìn đã thấy, A Hương đã ngã trên mặt đất, mặt mũi máu me đầm đìa, trên lòng bàn tay đã mọc ra không ít mầm non!

Bên cạnh cô, Sơ Nhất không mọc thêm nhánh cây nào nữa, nhưng sắc mặt trắng bệch, trông như sắp chết đến nơi.

Vương Bàn Tử lo như kiến bò trên chảo nóng, thấy Lục Vũ quay lại, vội nói: "Tiểu ca nhi, mau nghĩ cách đi!" "Không sao, có tôi ở đây." Lục Vũ lúc này đã bình tĩnh lại, trầm giọng nói một câu rồi trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh, lại lấy một cái bát nhỏ từ trong Quỷ Động Ma Mộc ra, chẳng mấy chốc đã nghiền miếng "Long Quy Thuế Xác" lớn thành bột, đổ thêm một ít Tịch Tà Tửu, hắn cho Sơ Nhất uống nửa bát, lại bảo Vương Bàn Tử cho A Hương uống nửa bát.

Sắc mặt A Hương tốt lên trông thấy, những nhánh cây, dây leo kia cũng nhanh chóng khô héo, tàn lụi trong thời gian ngắn.

Chẳng mấy chốc, sắc mặt A Hương trở nên hồng hào, trông như không có chuyện gì.

Ngược lại Sơ Nhất, sắc mặt vẫn trắng bệch.

Lục Vũ tập trung nhìn một cái, lúc này mới phát hiện, linh hồn của Sơ Nhất đã lìa khỏi cơ thể một nửa.

Nửa hồn thể đó bị bao bọc bởi những đường hư tuyến chi chít như dây leo!

Sắc mặt hắn, lập tức trầm xuống.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương lúc này cũng chạy về, thấy biểu cảm của Lục Vũ, cũng hiểu ra phần nào.

Hai người đứng tại chỗ, không biết nên nói gì.

Hồi lâu, Shirley Dương không nhịn được mở miệng: "Hay là..." Một câu còn chưa nói xong, đã thấy Lục Vũ đột nhiên kề đao lên cổ Sơ Nhất.

Vương Bàn Tử sắc mặt biến đổi, cố nén nỗi bi thương trong lòng khuyên: "Tiểu ca nhi, cậu đừng làm vậy, Sơ Nhất huynh đệ cậu ấy..." Lục Vũ không nhìn Vương Bàn Tử, chỉ liếc nhìn cổ tay Sơ Nhất, "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" vẫn còn ở đó.

Hắn lại nhìn Sơ Nhất, miệng khẽ lẩm bẩm: "Coi như là tạo hóa của cậu..." Dứt lời, lưỡi đao sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao lập tức cứa qua cổ Sơ Nhất!

Máu tươi đỏ thẫm, tức thì nhuộm đỏ vạt áo trước của anh ta!

Vương Bàn Tử chết lặng!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều nín thở!

Bọn họ nghĩ thế nào cũng không ngờ Lục Vũ lại làm ra chuyện như vậy vào lúc này.

Đặc biệt là Shirley Dương, toàn thân cứng đờ, cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng khó mà diễn tả...

Sắc mặt Lục Vũ vẫn bình tĩnh, đặt Hắc Kim Cổ Đao sang một bên, lặng lẽ nhìn Sơ Nhất, miệng lẩm bẩm: "Cách Lý Cao Lợi còn có thể phục sinh, cậu không có lý do gì để rời đi." Nghe thấy lời này, Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lại cẩn thận nhìn chuỗi niệm châu trên cổ tay Sơ Nhất, cuối cùng cũng hiểu ra.

Chuỗi "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" này, chính là thứ mà lần đầu tiên hắn cùng Lục Vũ ra nước ngoài, mua được ở buổi đấu giá tại bến cảng San Francisco!

Định thần lại, Vương Bàn Tử thử hỏi: "Tiểu ca nhi, đây chính là 'Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu' hồi đó phải không?" Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều.

Giữa hai hàng lông mày của hắn ẩn chứa một tia lo lắng, đã lâu như vậy rồi, tại sao Sơ Nhất vẫn chưa tỉnh lại?

"Cậu còn đợi gì nữa, mau tỉnh lại cho tôi!" Phía sau, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng phản ứng lại, suy nghĩ một lát, mở miệng khuyên: "Tiểu ca nhi, đừng vội, có thể là do đã lâu không có ai khởi động pháp khí này, nó cần phải khởi động một chút, phản ứng một chút.

Đúng rồi tiểu ca nhi, tiểu Diệp Tử vẫn luôn ở trên lưng cậu, có cần..." Câu nói này, lập tức nhắc nhở Lục Vũ, hắn vội vàng kiểm tra tình hình của Diệp Diệc Tâm.

Diệp Diệc Tâm vẫn như cũ, đang trong trạng thái hôn mê, đám hắc khí trên người cũng không có gì thay đổi.

Sự chú ý của Lục Vũ lại đặt lên người Sơ Nhất.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua, mắt thấy máu ở vết thương của Sơ Nhất đã đông lại, anh ta vẫn không có biến đổi gì.

Lòng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử có chút nguội lạnh.

Shirley Dương muốn mở miệng nói gì đó, lại bị Hồ Bát Nhất dùng ánh mắt ngăn lại.

Cuối cùng... sau hai phút, cơ thể Sơ Nhất cuối cùng cũng bắt đầu có biến hóa!

Trên mặt anh ta từ từ hiện lên một vẻ đau đớn!

Ngay sau đó, sắc mặt anh ta lại trở nên trắng bệch!

Nhưng trong nháy mắt, lại trở nên đỏ bừng!

Sắc mặt Sơ Nhất liên tục biến đổi, lúc đỏ, lúc trắng, không ngừng

thay đổi!

Cùng lúc đó, "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" trên cổ tay anh ta cuối cùng cũng phát ra một luồng ánh sáng xanh lam yêu dị!

Ánh sáng bao phủ Sơ Nhất.

Sự thay đổi này khiến mắt Vương Bàn Tử sáng lên, khẽ nói: "Tiểu ca nhi, có phải, có phải, có phải sắp thành công rồi không!" Lục Vũ nhìn Sơ Nhất, thần kinh vốn luôn căng thẳng, lúc này cũng hơi thả lỏng.

Chương 800

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Lục Vũ biến đổi, hừ lạnh một tiếng: "Cút cho ta!" Vừa nói, hắn vừa đưa tay, trực tiếp tóm về phía đầu Sơ Nhất!

Nếu không có Âm Dương Nhãn, Lục Vũ căn bản không thể thấy được vào khoảnh khắc này lại có một oan hồn vốn nên trở thành năng lượng để "Sơ Nhất" phục sinh lại muốn cướp xác!

Nhưng đã thấy rồi, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua!

Lục Vũ đưa tay, tóm lấy vong hồn kia!

Nhìn một cái, liền nhận ra chủ nhân của vong hồn này, Thái Thúc!

Không ngờ, thứ này sau khi bị "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" hấp thu, thần trí vẫn chưa tiêu tan!

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ lòng chợt hiểu ra.

Dù sao, Thái Thúc từng sống gần "Thông Thiên Thần Thụ" rất lâu, e rằng hồn phách cũng đã bị Thông Thiên Thần Thụ làm cho thay đổi...

Lục Vũ lật tay, lấy ra Thất Tinh Luân Hồi Đao.

Một đao vung qua, linh hồn Thái Thúc trực tiếp rời khỏi "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu"!

Đồng thời, "Sơ Nhất" vốn im lặng, cơ thể khẽ động, phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn, tất cả ánh sáng, tức thì tiến vào cơ thể anh ta!

Một lát sau, Sơ Nhất mở miệng, thở hổn hển từng ngụm lớn, từ từ mở mắt, cuối cùng... thành công!

Sự thành công này, không phải không có giá!

Lục Vũ nhìn Sơ Nhất vẫn bị hắc khí bao bọc, giữa hai hàng lông mày có chút đau đớn, đột nhiên hiểu ra tại sao "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu" có thể khiến người chết sống lại, mà lại chỉ là một pháp khí Hoàng giai bình thường...

Trong lúc Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác kinh ngạc đến không nói nên lời, Lục Vũ nhìn Sơ Nhất, trầm giọng hỏi: "Có phải cậu có rất nhiều chấp niệm, rất đau khổ không?" Cách Mã ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, cười khổ lắc đầu, từ từ nói: "Thượng sư trước đó chính là muốn tôi nói với anh, nhất định phải tuân thủ lời ngài ấy đã nói với anh, sinh tử có mệnh phú quý tại trời, mỗi người đều có vận số của riêng mình, không thể cưỡng cầu, không thể cưỡng ép thay đổi." Cách Mã vừa nói xong, liền thấy một đám hắc khí trên người anh ta từ từ ngưng tụ.

Ngay sau đó, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nó lao thẳng vào người Lục Vũ!

"Không!" Sơ Nhất sợ hãi hét lớn, bật người đứng dậy!

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất họ không thấy được, nhưng những chấp niệm đó vừa rồi đều là do việc phục sinh anh ta để lại, anh ta có thể thấy được.

"Sơ Nhất, Sơ Nhất cậu không sao rồi?" "Tôi không sao, Lục tiểu ca, Lục tiểu ca anh sao rồi?" Vừa nói, mấy người đều chú ý thấy sắc mặt Lục Vũ đen đi một chút, đặc biệt là giữa ấn đường ẩn hiện một đường hắc tuyến.

Trong tướng thuật, đây gọi là ấn đường biến đen, là đại hung!

"Lục tiểu ca, pháp bát của Thượng sư, có thể phiền anh lấy ra không." Sơ Nhất nhìn Lục Vũ, nghĩ đến lời dặn của Thiết Bổng Lạt Ma, vội vàng chạy đến bên cạnh Lục Vũ, nói gấp: "Thượng sư nói, nếu có một ngày tôi thật sự... chết đi sống lại, dùng pháp bát có thể

giải quyết được." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ đã lấy ra "Cách Quý Cách Mã Trấn Quỷ Bát" mà Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã đã phải trả giá bằng tính mạng để đổi lấy.

Ngay sau đó, Lục Vũ cảm thấy một luồng cảm giác mát lạnh lan tỏa khắp toàn thân, bên tai mơ hồ vang lên Lục Tự Chân Ngôn.

Những chấp niệm hỗn loạn đó, vào khoảnh khắc này từ từ tiêu tan.

"Tiểu ca nhi, cậu sao rồi?" Vương Bàn Tử đợi một lát, thấy Lục Vũ vẫn chưa có phản ứng, không nhịn được vội hỏi.

"Không sao." Lục Vũ lắc đầu, cúi đầu nhìn bức chân dung của Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã trên pháp bát, không nói gì thêm.

Trầm ngâm một lát, hắn khẽ nói: "Đi thôi, tiếp tục ở lại đây, đã không còn ý nghĩa gì nữa." Vương Bàn Tử quay đầu liếc Hồ Bát Nhất một cái, thấy sắc mặt cậu ta như thường, lúc này mới hơi yên tâm, đi theo Lục Vũ, men theo hang động, từ từ tiến về phía trước.

Không lâu sau, mọi người đã lại đi đến đài đá mà Lục Vũ đã nhảy xuống trước đó.

Nhìn từ trên xuống, vẫn là những đóa hoa kiều diễm như trước.

Lục Vũ đưa tay chỉ vào một tảng pha lê khổng lồ bên cạnh, nói: "Vừa rồi tôi thấy trên đó có khắc một vài thứ, nhưng chưa kịp xem kỹ, rất có thể có liên quan đến Cửa Tai Ương." Lục Vũ không nói thêm, Shirley Dương đã không kìm được sự kích động trong lòng, sau khi nhìn Hồ Bát Nhất một cái, khẽ nói: "Sinh Nhân Chi Quả thực ra hành động không nhanh, chúng ta cẩn thận một chút, chắc sẽ không có vấn đề gì." "Đi xem thử đi." Lục Vũ khẽ nói một câu, lập tức nhảy xuống đài đá, đi vài bước đến bên cạnh "Long Quy Thuế Xác", vung đao cắt mai rùa!

Cái mai huyền quy này, là linh nguyên liệu nhất phẩm chính hiệu, giống như nhân sâm ngàn năm, đều thuộc loại vật phẩm có thể gặp mà không thể cầu, nói gì thì nói cũng không thể lãng phí ở đây.

Cùng lúc đó.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ghé sát vào tảng pha lê khổng lồ mà Lục Vũ nói, cẩn thận quan sát.

Xem một lúc, Hồ Bát Nhất không khỏi sững sờ, quay đầu nhìn Lục Vũ, lại đưa tay chỉ vào những hình khắc trên tảng đá, nói: "Tiểu ca nhi, cậu xem hình khắc ở đây, nghi thức này rất giống với đằng thuật mà chúng ta thấy ở Vân Nam, đều là giết người một cách tàn nhẫn, sau đó dùng một thứ gì đó đặc biệt bám vào cơ thể người, biến oán niệm của người chết thành một loại sức mạnh nào đó." Vương Bàn Tử vốn không có hứng thú, lúc này cũng quay đầu nhìn một cái, hỏi: "Lão tổng tử Hiến Vương kia cũng từng đến đây à?" Bên cạnh, Shirley Dương sau khi quan sát tảng pha lê khổng lồ một lúc, lên tiếng nói: "Trong truyền thuyết, đằng thuật của Hiến Vương vốn bắt nguồn từ Tây Tạng, đằng thuật ghi trên đá này còn lâu mới có nhiều chiêu trò, thần quỷ khó lường như đằng thuật của Hiến Vương." "Tôi cảm thấy, nơi đây có thể là khởi nguồn cổ xưa nhất của đằng thuật, vẫn chỉ là một hình mẫu sơ khai chưa hoàn thiện, nhưng cốt lõi của đằng thuật, biến sinh mệnh đã chết thành năng lượng khác đã được thể hiện hoàn toàn." "Sau này đằng thuật của Hiến Vương tuy phức tạp hơn, nhưng cũng không thể thoát khỏi cái khung ban đầu này..." Lời của Shirley Dương, Lục Vũ lòng dạ biết rõ, cứ để họ thảo luận.

Hắn quan tâm hơn, là thi thể cổ dài gần hai mét kia!

Tiếc là thi thể cổ này ở đây không biết đã bao nhiêu năm, toàn thân đều bị dây leo của "Sinh Nhân Chi Quả" xuyên thủng, căn bản cũng không nhìn ra được gì.

Đợi một lúc, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đã xem xong toàn bộ tảng pha lê khổng lồ, bắt đầu giải thích cho Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất.

Tầng thứ hai trên tảng pha lê băng sơn là một người phụ nữ, hai tay che mặt.

Tầng thứ ba là một con rắn khổng lồ có mắt trên đầu, phần quan trọng nhất ở tầng thứ tư, đã bị người ta mài mòn phá hủy, nhưng nhìn hình dạng bị mài mòn, là một hình tròn, có lẽ trước đây cũng là một ký hiệu con mắt.

Chương 801

Tầng dưới cùng, thì đặc biệt nhất, chỉ khắc một vài thứ trông giống như hài cốt.

Lục Vũ nghe, trong lòng đã có đáp án.

Suy nghĩ một chút, hắn trực tiếp mở miệng nói: "Người phụ nữ đó, có thể là loại tương tự Tinh Tuyệt Nữ Vương và Chuyển Thế Quỷ Mẫu.

Con rắn khổng lồ có mắt trên đầu rất có thể là 'Tịnh Kiến A Hàm'." "Còn về con mắt hình tròn kia, tôi đoán chính là Mục Trần Châu." "Thứ cuối cùng trông giống hài cốt kia..." Lục Vũ đi qua xem một cái, đột nhiên không lý do cảm thấy đáy lòng phát lạnh, Diệp Diệc Tâm trên lưng hắn, lại đột nhiên mở miệng, nói mấy câu Tạng ngữ cổ quái dị!

Chỉ tiếc, Thiết Bổng Lạt Ma đã rời đi, không có ai có thể giải thích cho họ Diệp Diệc Tâm rốt cuộc đang nói gì.

Lục Vũ nhìn Diệp Diệc Tâm một cái, thấy tình hình của cô không xấu đi, vẫn như trước, lúc này mới từ từ nói: "Còn nhớ lúc chúng ta ở dưới nước trong Trùng Cốc, đã phát hiện một chiếc 'Xà Thần Lão Nha' không?" Hồi ở Trùng Cốc, Vân Nam, tại một nơi dưới nước đầy rêu đen ấm áp, Lục Vũ đã phát hiện ra "Xà Thần Lão Nha".

Lần đó, hắn lần đầu tiên nhìn thấy con rắn khổng lồ sừng sững giữa trời đất.

Chỉ là sau đó, chiếc "Xà Thần Lão Nha" đó không biết vì sao, đã bị tàn hồn của Khương Tử Nha mang đi.

Hồ Bát Nhất nghe lời của Lục Vũ, hít một hơi thật sâu, lại nuốt

nước bọt, quay đầu nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng nói: “Tiểu ca nhi, ý của cậu là, ý nghĩa của bức khắc đá cuối cùng là hài cốt của Xà Thần?” “Ừm, tôi đoán là vậy.” Dừng một chút, Lục Vũ tiếp tục nói: “Vừa rồi tiểu Diệp Tử có lẽ cũng cảm nhận được gì đó, mới đột nhiên mở miệng.” “Lần đó ở Trùng Cốc, lúc tay tôi chạm vào Xà Thần Lão Nha, đã từng thấy một con rắn khổng lồ sừng sững giữa trời đất.” “Sau khi về Kinh thành, tôi nghe Trương Hạo nói, gần như cùng lúc tôi thấy con rắn khổng lồ, tiểu Diệp Tử đã ngất đi.” “Tuy sau đó không có vấn đề gì, nhưng chuyện này quá trùng hợp.” Mọi người nghe, im lặng hồi lâu.

Im lặng một lúc lâu, Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn: “Nếu nói như vậy, mọi chuyện đã được xâu chuỗi lại.

Rất có thể chính là Hiến Vương đã đến đây, hoặc vô tình có được bí mật của Luân Hồi Tông, hoặc là Luân Hồi Tông đã tìm đến hắn, giao Xà Thần Lão Nha cho hắn thờ phụng.” “Hiến Vương lại nhờ đó mà biết được đẳng thuật, và phát huy đẳng thuật, mọi việc làm sau này, đều là để mở lại không gian hư số, khiến...” Cậu ta dừng lại, Shirley Dương tiếp lời: “Trùng Cốc là như vậy, Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng thế, họ đều muốn mở lại không gian hư số.” Mấy người đều hiểu điểm này, chỉ có Sơ Nhất nửa hiểu nửa không, nhưng sống ở Tây Tạng nhiều năm, anh ta cũng đã nghe qua rất nhiều truyền thuyết, câu chuyện cổ.

Sắp xếp lại ngôn từ trong lòng, Sơ Nhất mở miệng nói: “Tôi nhớ, các bậc tiền bối nhiều năm trước thường nói, mọi thứ của Ma Quốc đều do Xà Thần ban tặng.” “Giống như ‘Tịnh Kiến A Hàm’ mà các anh chị nói trước đó, trong kinh văn chính là con rắn khổng lồ một mắt kỳ dị.” Mấy người đều có suy nghĩ riêng, biểu cảm của Shirley Dương là kích động nhất, vội nói: “Chúng ta tìm thêm ở đây, rất có

thể sẽ có những phát hiện khác." Mọi người từ từ tìm kiếm trong hang động, lại tìm thấy một vài tấm bia pha lê.

Trên đó không có nhiều văn tự, hình vẽ đều đã mờ, khó mà nhận ra được thứ gì hữu ích.

Không có ghi chép về nguồn gốc của tảng pha lê khổng lồ này, cũng không có lời giải thích nào về thi thể, huyền quy.

Tuy nhiên, họ vẫn tìm thấy một lối ra trong hang động, có thể tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng trước khi tiến lên, họ vẫn tìm một vị trí an toàn, nghỉ ngơi một lúc.

Dù sao, suốt chặng đường này, họ vẫn chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, các loại nguy hiểm nối tiếp nhau ập đến, gần như không có cả thời gian để thở.

Nhân lúc này, Lục Vũ tĩnh tâm, tiến vào "Sơn Hà Đồ" xem xét.

Những người khác ra sao, hắn không quan tâm, hắn chỉ hơi lo lắng cho con rùa rồng lột xác kia.

Vừa vào Sơn Hà Đồ, đã thấy con vật nhỏ đen thui bị Ngoa Thú trói trên sừng trâu, còn nó thì ngồi trên đầu trâu, dùng một cây roi nhỏ, không ngừng quất, miệng còn lẩm bẩm gì đó...

"Ăn, chỉ biết ăn!" "Mặt mũi thần thú thượng cổ đều bị ngươi làm mất hết!" "Bà cô đây nuôi con chó còn hơn ngươi!" "Thứ vô dụng, sống bao nhiêu năm uổng phí, hít bao nhiêu không khí cũng vô ích..." Thật lòng mà nói, Lục Vũ không bao giờ ngờ rằng, mình sẽ thấy một cảnh tượng như vậy trong Sơn Hà Đồ, lập tức cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, nỗi buồn u ám do sự ra đi của Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã mang lại, lúc này cũng tan đi phần nào.

Lúc này, Ngoa Thú cũng chú ý đến sự tồn tại của Lục Vũ, giơ cây

roi da trong tay, đứng thẳng người, có chút kiêu ngạo nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa ta quất cả ngươi!" "Ta nói ngươi đó, ngươi còn nhìn!" Lục Vũ trong lòng thắc mắc, con nhóc này uống nhầm thuốc à?

Đang nghĩ, Ngoa Thú đột nhiên nhảy dựng lên, lao sang một bên khác, nhắm vào một thuộc hạ của A Ninh, xông lên quất mấy roi, còn không quên chửi mấy câu: "Cái thứ gì đây, cho các ngươi ở nơi tốt như vậy, còn dám nghĩ những thứ không đứng đắn, lại còn dám có ý đồ bất chính với tôn tử của ta?" "Được rồi, đừng quậy nữa." Lục Vũ lắc đầu, ngăn cản hành động của Ngoa Thú.

Ngoa Thú bĩu môi, ngang ngược nói: "Bà cô đây đánh nó là vì tốt cho nó, người thường muốn bà cô đây đánh, bà cô đây còn không thèm đánh đâu!" Lục Vũ cũng không tranh cãi với nó về chuyện này, chỉ quay đầu nhìn A Ninh ở xa, rồi thu lại ánh mắt, hỏi về tình hình của rùa rồng.

Nói đến chuyện chính, Ngoa Thú lập tức nghiêm túc, nói: "Con vật nhỏ này, ăn quá nhiều thứ bẩn thỉu, nếu không có không khí trên người đè nén, giờ này đã chết cứng rồi." Trong lúc nói chuyện, con nhóc lén nhìn Bạch Trạch đang nằm ngủ bên cạnh, thấy nó không có phản ứng, lập tức nói: "May mà bà cô đây kiến thức rộng, mắt sáng như đuốc, biết tình hình này phải đánh bay hết những thứ bẩn thỉu đó ra!" Lục Vũ nhìn bộ dạng của nó, liền biết đây là ý của Bạch Trạch, không liên quan gì đến con nhóc này.

Lục Vũ cười cười, cũng không quá để ý.

Dù sao Bạch Trạch con vật nhỏ này, tính khí nó vậy, cái gì cũng không muốn nói, thần thần bí bí.

Nhưng dù sao đi nữa, chuyện có thể giải quyết, cũng coi như là một chuyện tốt.

"Lục tiên sinh còn muốn nhốt chúng tôi ở đây bao lâu nữa?" Lúc

Lục Vũ chuẩn bị rời đi, A Ninh từ xa đi tới, nhìn Lục Vũ, khẽ nói: "Lục tiên sinh, đã lâu như vậy rồi, cũng nên có một lời giải thích chứ?" "Nói gì?" A Ninh nhíu mày, nhìn chằm chằm Lục Vũ: "Lục tiên sinh rốt cuộc muốn làm gì?" "Không có gì, gần đây tôi rất bận không có thời gian quản các cô, đợi tôi về Kinh thành rồi..." Chưa đợi Lục Vũ nói xong, một người đi cùng A Ninh, lạnh lùng lên tiếng: "Lập tức thả tôi ra, nếu không người phụ nữ mà anh đưa vào sẽ phải chết!" "Im miệng!" Sắc mặt A Ninh đột biến, vội vàng quát ngăn thuộc hạ!

Cô ta khó khăn lắm mới sắp xếp người bắt được A Hương ngay dưới mắt Ngoa Thú và Bạch Trạch, chính là muốn dùng A Hương làm con tin để giao dịch với Lục Vũ.

Nhưng bây giờ thuộc hạ nói một câu, lập tức khiến tình hình trở nên căng thẳng.

Thuộc hạ của A Ninh đã sắp bị nhốt đến phát điên, lúc này căn bản cũng không nghe lời cô ta, tức giận hét lớn: "Bớt nói nhảm đi!

Lập tức thả tôi ra, nếu không, tôi sẽ cho cô ta chết ngay!

Tôi muốn cho cô ta chết!

Mau thả tôi ra!" "Ngươi muốn ra ngoài đến thế sao?" Lục Vũ liếc nhìn thuộc hạ của A Ninh, khẽ thở dài.

Ngay sau đó, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, người đó và A Hương cùng nhau biến mất.

Nhưng giây tiếp theo, A Hương đã quay trở lại Sơn Hà Đồ, ngay bên cạnh con trâu già, có chút ngơ ngác nhìn họ.

Thuộc hạ của A Ninh không ngờ Lục Vũ có thể làm được điều này, nhất thời đều ngây người, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Tình hình thế này, bọn họ đấu với Lục Vũ bằng cái gì?

Tất cả mọi người cộng lại, có đủ cho Lục Vũ phất tay một cái không?

Chương 802

Còn về người xuất hiện trong hang động, thấy cảnh tượng trong hang, lại càng sợ đến hồn bay phách lạc, suýt nữa ngất đi!

Lúc này, Lục Vũ nhìn tình hình trong Sơn Hà Đồ, xác định không có vấn đề gì, cũng rời khỏi Sơn Hà Đồ.

Nhìn người đàn ông đang run lẩy bẩy bị Sơ Nhất khống chế, Lục Vũ thuận miệng hỏi: "Tôi cho cậu một cơ hội, nếu câu trả lời của cậu làm tôi hài lòng, tôi có thể thả cậu, cậu muốn đi đâu cũng không ai quản." Cũng không cần hắn đồng ý hay không, Lục Vũ trực tiếp hỏi: "Lần này các người đến Côn Luân, Tây Tạng, rốt cuộc là vì cái gì?" "Cái... cái..." Sơ Nhất không hiểu ý của Lục Vũ, cũng không biết tại sao hắn lại đột nhiên biến ra một người như ảo thuật, nhưng sự tin tưởng giữa hai người, khiến Sơ Nhất không nói nhiều, lại còn tâm lĩnh thần hội, trực tiếp kề con dao còn dính máu của mình lên cổ người đàn ông.

"Đừng, đừng, đừng, tôi nói, tôi nói, tôi nói..." Thuộc hạ của A Ninh lập tức run rẩy dữ dội hơn, lắp ba lắp bắp nói ra những gì mình biết.

Tiếc là, hắn biết quá ít, chỉ lờ mờ biết rằng lần này họ lên Côn Luân, là để phối hợp hành động với ai đó.

Còn phối hợp với ai, hắn không biết.

"Những chuyện này, đều do ông chủ và A Ninh phân phó, tôi..." "Câu trả lời này, tôi không hài lòng." "Đừng, đừng, đừng, tôi còn biết một chuyện nữa!" Thuộc hạ biết mình khó giữ được mạng, vội vàng hét lên một tiếng, làm kinh động cả Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đang ngủ say không xa...

Mấy người tỉnh lại nhìn tình hình xung quanh, đại khái hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, lắc đầu, tiếp tục nghỉ ngơi.

Vương Bàn Tử lại tỉnh táo, trực tiếp nhận con dao từ tay Sơ Nhất, huơ huơ trên người thuộc hạ của A Ninh.

Nhìn bộ dạng của hắn, dường như lúc nào cũng chuẩn bị cho tiểu huynh đệ của tên kia ngắn đi một khúc...

Người đàn ông vốn đã run sợ, lúc này bị Vương Bàn Tử dọa lại càng sợ hơn.

Người đàn ông tên Tiểu Luân, dưới trướng Cừu Đức Khảo nhiều năm, từ đời cha đã làm việc cho Cừu Đức Khảo.

Tuy không có địa vị cao như A Ninh, nhưng cũng cao hơn những người khác một chút.

Cho nên có những chuyện người khác không biết, hắn vẫn biết...

"Mau nói, mày đợi sét đánh à?" Vương Bàn Tử thấy hắn vẫn chưa nói vào chuyện chính, lưỡi dao ấn xuống một chút, Tiểu Luân lập tức đổi sắc mặt, vội nói: "Nói, nói, nói, tôi nói ngay!" "Tôi, tôi, tôi nói cho các người biết chuyện ở Tây Sa, Nam Hải!" "Tây Sa, Nam Hải?" Lục Vũ đưa tay, trực tiếp bóp cằm Tiểu Luân, nhìn kỹ một chút, lập tức nhận ra người này là người mà họ đã gặp trên con tàu đi thám hiểm Tây Sa, là một trong những người mất tích đêm đó.

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì." "Vâng vâng, tôi nói ngay, nói ngay..." Tiểu Luân sợ đến run rẩy, lắp ba lắp bắp kể lại chuyện cũ.

Sự việc thực ra không khác mấy so với suy đoán của Lục Vũ lúc đó, Tiểu Luân và những người này, chính là theo kế hoạch, trốn xuống nước.

Chỉ là kế hoạch này A Ninh có biết hay không, hắn cũng không chắc, tóm lại là hắn nhận lệnh từ Cừu Đức Khảo.

Lúc đó mệnh lệnh của Cừu Đức Khảo cho hắn là dẫn người nhảy xuống nước, đưa những con hải hầu tử đó vào trong thuyền cá, còn chuyện sau đó dẫn người theo Lục Vũ và Ngô Tà ở địa cung dưới đáy biển, đó là việc của A Ninh, hắn cũng không rõ lắm.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện quan trọng mà Tiểu Luân muốn nói, chuyện thực sự quan trọng là thông tin về "giáo sư Tôn"!

"Vốn theo kế hoạch, ngày hôm đó sau khi xuống nước, giáo sư Tôn nên đi cùng chúng tôi." Trong mắt Tiểu Luân lóe lên một tia kinh hãi, nuốt nước bọt, từ từ nói: "Nhưng lúc đó, giáo sư Tôn không biết tại sao lại phát điên, tấn công chúng tôi." "Chúng tôi đều mang súng, đều đánh lại ông ta." "Sau khi bắn mấy phát, ông ta liền lặn xuống nước, đợi tôi lên thuyền nhỏ tiếp ứng, liền vội vàng gọi điện cho ông chủ nói chuyện này." "Kết quả..." Vương Bàn Tử đang nghe đến đoạn cao trào, giọng Tiểu Luân lại dừng lại, hắn cầm dao hươ một cái, chửi: "Mau nói!" Tiểu Luân nuốt nước bọt, từ từ nói: "Kết quả ông chủ nói... nói... nói ông ấy không biết chuyện này, không sắp xếp tôi làm chuyện này, càng không nói gì về chuyện giáo sư Tôn!" "Hử?" Trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia khác thường!

Nếu lời của Tiểu Luân là thật, vậy chuyện ở Tây Sa năm đó, có lẽ vẫn còn những điều quan trọng, bị hắn bỏ qua.

Lục Vũ đang định hỏi thêm một câu gì đó, Tiểu Luân đột nhiên ho một tiếng, sắc mặt lập tức biến thành xanh tím!

Ngay sau đó, hắn ôm lấy cổ mình, ngẩng đầu, không ngừng ho!

Cùng với tiếng ho của hắn, không ngừng có tro đen phun ra từ miệng.

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, dưới sự trợ giúp của Âm Dương Nhãn, lập tức nhận ra trong cơ thể Tiểu Luân, có một đạo phù lục đang cháy!

Hắn tức thì nhận ra có chuyện không ổn, vội vàng kéo Vương Bàn Tử, Sơ Nhất lùi sang một bên.

Vừa lùi ra, đã thấy sắc mặt Tiểu Luân càng lúc càng khó coi, cơ thể cũng dần dần đen lại!

"Thằng nhãi này ăn đất..." Vương Bàn Tử còn định nói thêm một câu gì đó, Tiểu Luân đang giãy giụa đột nhiên từ bỏ.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng "phụt" nhẹ, Tiểu Luân giống như một bức tượng cát bị đánh tan, lập tức biến thành một đống cát vàng.

Cảnh tượng quỷ dị, lập tức khiến người ta chết lặng.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn về phía Lục Vũ.

Định nói đùa một câu, lại không nói nên lời.

Sơ Nhất thì cầm chặt dao, cảnh giác nhìn xung quanh!

Lục Vũ trong lòng nhớ lại những gì mình vừa thấy, khẽ nói: "Không sao, không cần quá lo lắng, không liên quan đến chuyện xảy ra ở đây." An ủi Sơ Nhất xong, Lục Vũ lấy bao thuốc ra, châm một điếu, hút hai hơi, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Bất luận lời của Tiểu Luân trước đó là thật hay giả, lá bùa giấu trong cơ thể hắn, chắc chắn không phải là giả.

Chương 803

Ai có bản lĩnh lớn như vậy?

Chờ đã!

Lục Vũ lập tức nghĩ đến một chuyện, tĩnh tâm, lại tiến vào Sơn Hà Đồ, tìm Ngoa Thú hỏi vài câu.

Từ miệng Ngoa Thú, hắn xác định được một chuyện, trước đó lúc A Thổ bị hắn nhốt trong "Sơn Hà Đồ", Tiểu Luân đã đi tìm A Thổ.

Lục Vũ suy nghĩ, cũng không nói chuyện này cho những người khác, chỉ ghi nhớ trong lòng.

Về cái chết của Tiểu Luân, hắn chỉ nói với Vương Bàn Tử và mọi người rằng Tiểu Luân có thể đã đắc tội với ai đó không nên đắc tội, bị người ta hạ "ngải đầu trớ chú" gì đó...

Về những chuyện khác, vẫn là đợi hắn làm xong chuyện này, về Kinh thành rồi xử lý sau...

Vương Bàn Tử và Sơ Nhất cũng không bận tâm, cũng không hỏi thêm, chuyện của Tiểu Luân, tạm thời kết thúc.

Vương Bàn Tử nhìn một lát, lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Đợi đến khi tỉnh lại lần nữa, Lục Vũ dẫn mọi người, lại xuất phát, men theo con sông đầy khoáng mạch pha lê không ngừng tiến về phía trước.

Đi liền ba ngày trong lòng đất sâu, tình hình cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Trên đỉnh đầu họ không còn là đỉnh đá đen thui, mà là khoảng không không biết cao bao nhiêu!

Một bức tường pha lê, sừng sững chắn trước mặt họ!

Bức tường pha lê khổng lồ, sừng sững giữa trời đất, trên đó điêu khắc các loại phù hiệu và ấn ký quỷ dị!

Dưới bức tường cao lớn, mấy người nhỏ bé như con kiến.

Trên tường khổng lồ mơ hồ có thể thấy ánh sáng mặt trời chói lóa, và một ký hiệu Mục Trần Châu to lớn!

Trong đầu Lục Vũ, xuất hiện thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ phát hiện Cửa Tai Ương, độ thăm dò tổng thể Côn Luân Thần Cung đạt 30%, hệ thống thưởng Mã Lương Bút.】【Tên vật phẩm: Lập Bản Họa Bút】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Hội họa, chế đồ】【Mô tả vật phẩm: Diêm Lập Bản thời Đường, vào triều Tùy nhờ ấm phong mà vào triều, thăng dần đến Triêu Tán Đại Phu, Tương Tác Thiếu Giám.

Thời Đường Trinh Quán, lần lượt giữ chức Chủ Tước Lang Trung, Hình Bộ Lang Trung, thăng Tương Tác Thiếu Giám.

Vẽ "Chiêu Lăng Lục Tuấn" và đồ công thần "Lăng Yên Các", giám tu Thúy Vi Cung, thiết kế xây dựng Đại Minh Cung!

Diêm Lập Bản vẽ tranh, chế đồ đều có một cây bút, bất luận là đồ họa hay đồ chỉ, đều sẽ sử dụng.

Người sở hữu, có thể điền bổ hội họa, có thể...】 Thứ này cũng không tệ, sau này sẽ dùng đến.

Lúc này.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác nhìn bức tường pha lê khổng lồ, im lặng hồi lâu.

Hồi lâu, Hồ Bát Nhất nhìn mọi người, từ từ nói: "Đây chắc là Cửa

Tai Ương trong truyền thuyết phải không?" Shirley Dương gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Bức tường này, ngoài là Cửa Tai Ương, cô không nghĩ ra bất kỳ khả năng nào khác.

Lục Vũ nhìn, trong lòng không khỏi nhớ lại miêu tả trong *Ma Thổi Đèn*.

Trong Ma Thổi Đèn, lúc Hồ Bát Nhất và nhóm người của họ đi đến trước Cửa Tai Ương, có thể thấy nước sông chảy xuyên qua tường.

Họ chính là men theo dòng sông, đi thẳng vào hồ Phong Thực, rồi thấy được nơi trong truyền thuyết đó.

Chỉ là bây giờ, trước mắt không có một giọt nước sông nào, lòng sông khô cạn, không hề có bùn lầy, rõ ràng không phải ngày đầu tiên không có nước sông tưới nhuần.

Lại nhìn bức tường đá sừng sững, lại không có một chút kẽ hở nào.

Mấy người tìm kiếm một lúc lâu, Vương Bàn Tử chép miệng, nhỏ giọng đề nghị: "Tiểu ca nhi, sao đây, cho nổ cái tường pha lê lớn này đi?" Lục Vũ không muốn cho nổ cửa.

Một bức tường pha lê lớn như vậy, đã được gọi là Cửa Tai Ương, tự nhiên có điểm độc đáo của nó.

Tùy tiện động thủ, hắn cũng không nói chắc sẽ gây ra hậu quả gì.

Hồ Bát Nhất cũng đồng ý với ý của Lục Vũ, trầm ngâm một lát, thử nói: "Hay là, chúng ta dùng Mục Trần Châu thử xem?" Ý tưởng của cậu ta rất dễ hiểu, đã trên tường có một hoa văn Mục Trần Châu lớn như vậy, đây là Cửa Tai Ương trong truyền thuyết phong ấn thành Ác La Hải, Mục Trần Châu có khả năng có tác dụng giống như đá gõ

cửa.

Chỉ là Hồ Bát Nhất vừa nói xong, đã nghe thấy Sơ Nhất bên cạnh khẽ "Hử" một tiếng, trầm giọng nói: "Lục tiểu ca, cô gái trên người anh có chút không ổn!" Nghe thấy lời này, Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy trên trán Diệp Diệc Tâm, có thêm một vầng sáng thánh khiết, vầng sáng chính là từ hoa văn Mục Trần Châu trên Cửa Tai Ương chiếu xuống.

Lục Vũ nhíu mày, đột nhiên cảm thấy sau lưng nhẹ bẫng.

Diệp Diệc Tâm vẫn luôn ở trên lưng hắn, một chút thay đổi trọng lượng nhỏ hắn đều có thể cảm nhận được huống chi Diệp Diệc Tâm lúc này lại đang bay lên!

Lục Vũ không cần suy nghĩ, vung đao một nhát, trực tiếp chém về phía vầng sáng đó.

Ánh đao lướt qua, tia sáng không có bất kỳ thay đổi nào!

Chương 804

Tuy nhiên, Diệp Diệc Tâm cuối cùng cũng không tiếp tục bay lên, ngược lại giống như một bông bồ công anh, bị một cơn gió nhẹ nhàng thổi đến bên cạnh Lục Vũ, lơ lửng trên không trung, cách mặt đất khoảng nửa mét.

Lục Vũ nhìn cô, vừa định nói gì đó, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảnh giác!

Chờ đã!

Gió!

Gió từ đâu ra!

Họ đi trong con đường ngầm này không biết bao lâu, luôn không cảm nhận được sự tồn tại của gió, sao bây giờ đột nhiên cảm thấy có một cơn gió lạnh?

Quay đầu lại nhìn Cửa Tai Ương, trên tường lại có thêm một cánh cửa nhỏ!

"Tiểu ca nhi, đây là tiểu Diệp Tử mở cửa à?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Diệp Diệc Tâm, trong mắt đầy vẻ không thể tin được.

Biến cố như vậy, Lục Vũ cũng không đoán ra được, chỉ mơ hồ cảm thấy chuyện này e rằng có liên quan đến chuyện xảy ra với Diệp Diệc Tâm ở Tinh Tuyệt Cổ Thành...

Trong lúc im lặng, Shirley Dương mở miệng phá vỡ sự im lặng, khẽ nói: "Bây giờ cửa đã mở, chúng ta ngoài việc đi vào, cũng không có con đường nào khác, đi thôi?" Bên cạnh, Lục Vũ vốn định nói gì đó, nhưng Shirley Dương vội vã muốn đi, khiến hắn trong lòng có

chút không thoải mái.

Tình hình của tiểu Diệp Tử bây giờ kỳ lạ như vậy, cô ta vẫn chỉ nghĩ đến chuyện của mình.

Thành thật mà nói, người tộc Trát Cách Lạp Mã bị Mục Trần Châu và lời nguyền ám ảnh mấy ngàn năm, nhưng biểu hiện như vậy vẫn khiến Lục Vũ không thoải mái.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ vẫn không nói gì, chỉ nhìn Hồ Bát Nhất, rồi tập trung sự chú ý vào Diệp Diệc Tâm.

Trong Âm Dương Nhãn của hắn, trong cơ thể Diệp Diệc Tâm ngoài đám hắc khí, còn có thêm một đám bạch khí.

Hắc khí và bạch khí phân định rõ ràng, không ai can thiệp ai.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nhìn nhau, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Chúng tôi đi trước, tiểu ca nhi ở giữa, Bàn Tử cậu và Sơ Nhất đi sau." Một câu vừa nói xong, còn chưa kịp động thân, đã nghe thấy Diệp Diệc Tâm bên cạnh Lục Vũ đột nhiên phát ra một âm thanh.

Ngay sau đó, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã lao vào "Cửa Tai Ương"!

Thấy tình hình này, Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, bước một bước, trực tiếp đuổi theo Diệp Diệc Tâm!

Dù tốc độ hắn cực nhanh, nhưng sau khi lao vào Cửa Tai Ương, hắn vẫn không thể thấy được bóng dáng của Diệp Diệc Tâm.

Trong Cửa Tai Ương, là một hành lang dài vài mét, tốc độ Lục Vũ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã lao ra ngoài hành lang.

Ngoài hành lang, chính là ban ngày, ánh nắng chói mắt!

Hồi lâu, Lục Vũ cuối cùng cũng đỡ đau mắt, thích ứng được với ánh sáng, liền thấy xung quanh là cát vàng ngút ngàn!

Trong cát vàng, rải rác vô số hài cốt, binh khí.

Nhìn một cái, phảng phất như một chiến trường cổ đại không biết đã yên tĩnh bao nhiêu năm...

Sau Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất cũng đều chui ra khỏi hành lang, nhìn mọi thứ trước mắt.

Hồi lâu, Vương Bàn Tử ra sức dụi mắt, có chút không dám tin nói: "Mẹ kiếp, tình hình gì đây?

Trong núi tuyết, mà lại có sa mạc?" Lục Vũ vốn đã cảm thấy kỳ lạ, bây giờ thấy mọi thứ sau Cửa Tai Ương, lại càng thấy kỳ lạ.

Thành thật mà nói, trong *Ma Thổi Đèn*, Shirley Dương sau này phát hiện nơi họ đang ở là do ảo ảnh, cũng chính là không gian hư số.

Nhưng ở đó có hồ Phong Thực, có thành Ác La Hải do ảo ảnh tạo thành, còn trước mắt mình, ngoài cát vàng ngút ngàn, không có bất kỳ dấu vết thành trì nào, cũng không có dấu hiệu của hồ Phong Thực, càng không có tung tích của Diệp Diệc Tâm.

Đây là trò gì vậy?

Lục Vũ nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn lại, bức tường pha lê sừng sững kia, vẫn đứng sừng sững ở đó, vị trí mặt đất, vẫn có một cánh cửa, lúc nào cũng có thể đi vào.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng chết lặng.

Hồi lâu, Vương Bàn Tử ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta có phải xuyên không, đến sa mạc Tây Vực không?" "Các cậu nghĩ xem, Ác La Hải, cái tên này nghe đã không giống nơi tốt lành gì." "Tôi nhớ lúc chúng ta ở Tây Vực, cái gì đó gọi là người dẫn đường còn nói vùng sa mạc đó gọi là hải gì đó?" Nghe lời của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lập tức dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: "Không phải nói sa mạc là biển, mà là trong sa mạc có ốc đảo, ốc đảo gọi là hải tử."

“Đúng, đúng, chính là hải tử, Lão Hồ cậu nhớ ra rồi, cậu nghĩ kỹ lại xem hải tử đó tên là gì?” “Hải tử tên gì?” Hồ Bát Nhất sững sờ, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, miệng lẩm bẩm: “Thành Ác La Hải, Mục Tư Lỗ Khắc Hải Tử...” Mục Tư Lỗ Khắc, có nghĩa là băng xuyên...

Vừa nói, Hồ Bát Nhất đột nhiên cúi người vốc một nắm cát, cầm trong tay cẩn thận nhìn.

Vương Bàn Tử không nhịn được trêu chọc: “Sao, Lão Hồ cậu còn muốn nếm thử mặn nhạt à?” “Ê?

Lão Hồ cậu làm gì thế, cậu còn nếm thật à!” Điều Vương Bàn Tử không ngờ là, Hồ Bát Nhất lại thật sự dùng ngón tay vê mấy hạt cát, đặt lên miệng nếm thử vị, ngay sau đó lại nhổ ra: “Đắng, chát, mặn!

Không phải cát, đây đều là...” Nói đến đây, Hồ Bát Nhất dừng lại, nuốt một ngụm nước bọt, có chút không dám tin nói: “Đều là nước biển bị phơi khô, biến thành muối biển...” “Cái gì!” Vương Bàn Tử giật mình, đưa tay vốc một nắm cát, học theo động tác của Hồ Bát Nhất nếm thử.

Hắn lúc nhỏ cũng sống ở ven biển, biết vị muối biển phơi ra từ nước biển.

Lúc này nếm một miếng, lập tức chết lặng, nhìn chằm chằm mọi thứ trước mắt, hít một hơi khí lạnh: “Mẹ kiếp... nước biển đều bị phơi khô rồi?” Không chỉ hắn, Shirley Dương cũng kinh ngạc đến tột độ.

Chương 805

Dù cô đã nghĩ rất nhiều, cũng không ngờ sau Cửa Tai Ương, lại là một tình cảnh như vậy.

Lục Vũ nhíu mày, nhìn xung quanh, muốn tìm tung tích của Diệp Diệc Tâm, nhưng không có một dấu vết nào.

Hơn nữa, Âm Dương Nhãn của hắn, cũng không thấy được gì bất thường...

Im lặng một lát, hắn lặng lẽ đi về phía trước vài bước, đi đến bên cạnh một thi hài, vừa đưa tay định lấy cây binh khí cắm trong cát muối ra xem, toàn bộ binh khí đã hóa thành bụi mịn, rơi vào trong cát muối.

Lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng động sau lưng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Liền thấy Shirley Dương nhẹ nhàng vỗ một cái lên bức tường pha lê sừng sững kia.

Ngay sau đó, Cửa Tai Ương từ dưới đáy bắt đầu, từng chút một hóa thành bụi mịn, từ từ rơi xuống đất, thành một đống cát pha lê!

Sắc mặt Lục Vũ lập tức trầm xuống, nhìn Shirley Dương, từng chữ từng chữ hỏi: "Cô vừa làm gì?" "Tôi không làm gì cả, Cửa Tai Ương này, không biết đã xảy ra chuyện gì." Shirley Dương mặt mày ngơ ngác, lắc đầu.

Dừng một chút, cô lại tiếp tục nói: "Bây giờ không phải lúc suy nghĩ về Cửa Tai Ương, chúng ta phải tìm thành Ác La Hải.

Đã ở đây là Ác La Hải, thành Ác La Hải chắc chắn không ở quá xa, tôi thấy ngọn núi xa kia, rất có thể là thành Ác La Hải." Nói đến

đây, thấy Lục Vũ không trả lời mình, Shirley Dương lại quay đầu nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, anh còn nhớ truyền thuyết mà Thiết Bổng Lạt Ma nói không?" "Trong truyền thuyết, thành Ác La Hải gặp phải biến cố kinh hoàng, cho nên Ma Quốc mới trong một đêm, biến mất không dấu vết." "Biến cố kinh hoàng này, rất có thể cũng chỉ việc biển cạn ở đây!

Còn có Tinh Tuyệt Cổ Thành..." Lục Vũ nghe được vài câu, mở miệng cắt ngang lời của Shirley Dương, nhìn chằm chằm vào mắt cô, lại hỏi: "Rốt cuộc cô vừa làm gì, tôi thấy cô không chỉ vỗ vào Cửa Tai Ương một cái, rốt cuộc cô đã làm gì!" "Tôi không có!" "Không nói à?" "Tiểu ca nhi, đừng vội, bình tĩnh, bình tĩnh chút." Thấy không khí giữa hai người có chút căng thẳng, Hồ Bát Nhất vội vàng ra mặt hòa giải, giải thích: "Shirley cô ấy luôn ở bên cạnh tôi, tôi thực sự không thấy cô ấy làm gì.

Hơn nữa, một bức tường pha lê sừng sững như vậy, không thể nào cô ấy làm gì đó mà biến thành thế này, có thể là do tiểu Diệp Tử..." "Lão Hồ, cậu không cần giải vây cho cô ta." Không đợi Hồ Bát Nhất nói xong, Lục Vũ lại mở miệng cắt ngang lời của Hồ Bát Nhất, khẽ nói: "Tôi thấy cô ta đã làm động tác trên tường, dùng thứ gì đó điểm một cái lên tường." "Thứ đó đang ở trên tay trái của cô ta, là cô tự lấy ra, hay để tôi ra tay?" Nghe thấy vậy, sắc mặt của Shirley Dương cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Cô nhìn Lục Vũ một cái, cổ họng động đậy nhưng vẫn không nói gì.

Lục Vũ nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Mọi người đi cùng nhau một chặng đường, không nói là đồng sinh cộng tử, nhưng cũng coi như đã trải qua rất nhiều chuyện.

Có việc gì mà cô còn phải giấu giếm ư?" Vương Bàn Tử và Hồ

Bát Nhất cũng nhận ra có điều không ổn, lần lượt khuyên nhủ vài câu, nhưng Shirley Dương vẫn khăng khăng rằng mình không làm gì cả, chỉ đưa tay chỉ về phía xa: "Các anh nhìn xem, bên đó chắc chắn có vấn đề, tôi thấy Cửa Tai Nạn này rất có thể là một cơ quan khổng lồ." Lục Vũ nhìn chằm chằm Shirley Dương một lúc rồi bình tĩnh nói: "Sau khi chuyện này kết thúc, cô có thể xóa số điện thoại của tôi đi." Nói xong câu đó, Lục Vũ dứt khoát quay người, không thèm nhìn Shirley Dương thêm một lần nào nữa.

Phía xa, đúng như lời Shirley Dương nói, vô cùng kỳ lạ.

Có một cơn gió lớn không biết từ đâu thổi tới, cuốn cát muối trên mặt đất bay về phía xa, trong tầm mắt của họ dần dần hiện ra đường nét của một thành phố!

Lục Vũ nhìn nơi đó, không nói một lời.

Hồ Bát Nhất kéo Shirley Dương lùi lại vài bước, nhìn vào mắt cô, dùng giọng nói chỉ hai người họ có thể nghe thấy, chậm rãi nói: "Cô nói cho tôi biết, lời Tiểu ca nhi vừa nói có phải thật không, sự bất thường của Cửa Tai Nạn có phải do cô làm không?

Cát bụi phía xa có liên quan đến cô không?" Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất, vẻ mặt có chút dằn vặt, cuối cùng vẫn gật đầu, hạ giọng nói: "Có vài lời tôi không thể nói, nhưng anh phải tin tôi." Nghe cô thừa nhận, Hồ Bát Nhất ngẩn người, định quay lại nói với Lục Vũ chuyện này.

Thế nhưng vừa quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Hồ Bát Nhất hoàn toàn bị chấn kinh.

Trong phút chốc, anh ta thậm chí không biết mình nên nói gì, chỉ ngây ngốc nhìn về tòa thành lớn nguy nga ở phía xa!

Trong tầm mắt, cách họ chỉ vài trăm mét, trên một ngọn núi nhỏ

trông giống như dãy núi dưới đáy biển, có vô số cột đá vươn thẳng lên trời.

Cột đá có dài có ngắn, chống đỡ một tòa cổ thành bằng đá bị gió bào mòn khổng lồ tựa như một tổ ong!

Nhìn qua, ít nhất cũng phải có hơn mười tầng!

Số lượng hang động trên đó vô số kể, và bề mặt cổ thành còn xanh um tươi tốt, tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với cảnh vật xung quanh gần như hoang mạc!

Hồ Bát Nhất sau một thoáng kinh ngạc, lập tức lấy ống nhòm ra quan sát kỹ.

Có thể thấy, trên đỉnh của tòa thành khổng lồ hình tổ ong, có một ký hiệu hình con mắt được tạc từ một tảng đá lớn!

Càng kỳ lạ hơn là, mơ hồ có tiếng cười nói vui vẻ truyền ra từ trong thành phố đó. …Lúc này, tất cả mọi người đều không còn bận tâm đến hành động nhỏ của Shirley Dương trước đó nữa, sự chú ý của mỗi người đều đổ dồn vào tòa cổ thành nguy nga kia!

Hồi lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Thành này… từ đâu ra vậy?" Hồ Bát Nhất định thần lại, ngạc nhiên nói: "Liệu có phải là Quỷ Thận không?

Tiểu ca nhi, hay là để A Hương ra xem thử?" Quỷ Thận, là một loại hải thị thận lâu, nhưng không giống hải thị thận lâu thông thường, có rất nhiều lời đồn kỳ quái về Quỷ Thận, đa phần đều liên quan đến "quỷ thành"...

"Không phải Quỷ Thận." Lục Vũ lắc đầu, không có ý định gọi A Hương ra.

Thứ mà anh không nhìn ra được, sao A Hương có thể nhìn ra chứ?

Nếu không nhầm, tòa thành đó chính là thành Ác La Hải, hơn nữa là thành Ác La Hải tồn tại trong ảo cảnh Hành Cảnh do Xà Thần tạo ra!

Lục Vũ quay đầu liếc Shirley Dương một cái, không nói gì, chỉ chuẩn bị gọi mọi người cùng đến thành Ác La Hải xem thử, xem ảo cảnh Hành Cảnh ra sao, để chuẩn bị cho việc phong ấn mọi thứ sau này.

Chỉ là lúc định đi mà chưa kịp bước, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy dưới chân lún xuống.

Cúi đầu nhìn lại, mặt đất khô cằn đang dần dần trở nên ẩm ướt!

Đống cát thủy tinh chất cao như núi phía sau lưng lúc này đang từ từ tan chảy, hóa thành dòng nước trong vắt… Khi cát thủy tinh bắt đầu tan chảy, tốc độ tan chảy ngày càng nhanh, chỉ trong chốc lát, nước trong đã ngập đến mắt cá chân của mọi người.

Cảnh tượng này quá đỗi kinh ngạc, tựa như thần tích!

Chương 806

Điều kinh ngạc hơn nữa là trong mấy phút tiếp theo, mực nước tăng lên đều đặn, chẳng mấy chốc đã đến bắp chân của họ!

Lại một lúc sau, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào trong nước: "Tôi không hoa mắt đấy chứ, trong nước kia, là cá đúng không?" Hồ Bát Nhất cũng sững sờ, ngây người gật đầu, nói: "Giống như cá râu trắng." Lại đợi một lát, liền thấy phía xa nổi lên sóng nước, dường như có một vật khổng lồ nào đó đang lao tới.

Lúc này, nước cực kỳ trong, có thể nhìn thấy thứ đang lao tới là một con cá quái dài năm sáu mét.

Con cá quái có bốn chân ngắn, trên thân có những vằn đen trắng lớn, hình dáng giống thằn lằn, chạy trên lớp cát muối, trông như một quả ngư lôi.

Trong lúc nó quẫy mình, không biết bao nhiêu con cá râu trắng đã trở thành thức ăn trong bụng nó.

"Không phải chứ, đây…" "Đây…" "Đây…" Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, hai người mấy lần định nói lại thôi, không thể chấp nhận được mọi chuyện đang xảy ra trước mắt!

Lòng biển khô cằn, bỗng chốc lại có nước, có nước thì thôi đi, đến cá cũng có?

Đây là đang làm trò ảo thuật sao?

Nhìn con cá quái hung dữ kia, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, kinh hãi nói: "Tôi nhớ ra rồi, nó là Giao Long vằn!" "Tôi nhớ thứ này ưa nóng sợ lạnh, da dày thịt béo, còn cứng hơn cả Long Vương Ngạc, súng đạn bình thường không ăn thua với nó đâu!" Lục

Vũ cũng để ý đến Giao Long vằn, nhưng không đặc biệt quan tâm, dù sao cũng chỉ là một vài con dã thú bình thường, không phải yêu thú.

Cá bình thường, dù có lợi hại đến đâu, cũng khó mà gây ra uy hiếp cho họ.

Cùng lúc đó, mực nước vẫn tiếp tục dâng lên, chẳng mấy chốc đã đến ngang hông họ, Vương Bàn Tử vui vẻ lặn một cái, ngẩng đầu vẩy nước, cười nói: "Sướng, đã thật!" Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử đang nghịch ngợm, chỉ nhìn về phía tòa thành lớn nguy nga giữa biển trời một màu, khẽ lẩm bẩm: "Thành Ác La Hải, thì ra là thế này." Lời của anh cũng nhắc nhở mấy người kia.

Thành Ác La Hải, một tòa thành khổng lồ giữa biển cả!

"Tiểu ca nhi, chúng ta qua đó chứ?" Vương Bàn Tử nhướng mày, nói: "Lát nữa trên đường tôi bắt ít cá, lên đó rồi tôi nướng cho mọi người ăn!" "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta đợi thêm chút nữa?" Cảnh tượng trước mắt thực sự quá kinh ngạc, trong lòng Hồ Bát Nhất mơ hồ có chút bất an.

Suy nghĩ một lát, anh nói tiếp: "Tuy nơi này là thành Ác La Hải, nhưng vừa nãy vẫn còn là cảnh biển cạn đá mòn, chỉ trong chốc lát đã biến thành thế này, có phần quá…" Nói đến đây, Hồ Bát Nhất cũng không nói tiếp được nữa.

Dù sao thì, cảnh tượng này quá sức tưởng tượng.

"Thế này thì có là gì?" Vương Bàn Tử toe toét cười: "Lão Hồ, là do lần trước ông không đi Tần Lĩnh cùng bọn tôi, nếu ông mà thấy thứ ở Tần Lĩnh, không phải Bàn gia tôi chém gió với ông đâu, cảnh này chẳng là cái thá gì!" Chuyện về Thần thụ ở Tần Lĩnh, Vương Bàn Tử vẫn chưa bao giờ kể cho Hồ Bát Nhất, lúc này lại nhớ ra để khoe khoang một phen.

Nhưng Vương Bàn Tử cũng biết điểm dừng, lại quay đầu nhìn Sơ Nhất, nói: "Sơ Nhất huynh đệ, cả đời này cậu chưa thấy biển bao giờ đúng không, có muốn Bàn gia tôi dạy cậu bơi không, chúng ta đi tắm biển nhé?" "Được rồi, Bàn Tử, đừng quậy nữa." Lục Vũ cũng biết, Vương Bàn Tử là do trước đó quá áp lực, lúc này trời xanh, mây trắng, biển lớn, tâm trạng lập tức thả lỏng, cũng có chút mất phương hướng.

Nhắc nhở cậu ta một câu, bảo cậu ta giữ cảnh giác, sau đó Lục Vũ lấy ra Tị Thủy Châu, trực tiếp dẫn mọi người đến thành Ác La Hải.

Trên đường đi, Lục Vũ thỉnh thoảng kiểm tra tình hình xung quanh, nhưng vẫn không thấy thứ mình đang tìm, không biết là do ảo cảnh Hành Cảnh chưa hoàn thành, hay vì lý do khác.

Không lâu sau, mọi người đã men theo lòng sông dưới đáy biển, đi đến vị trí dãy núi dưới đáy biển nơi thành Ác La Hải tọa lạc.

Hồ Bát Nhất nhìn dãy núi dưới đáy biển, lại nhìn sắc trời, rồi lấy la bàn của mình ra loay hoay một lúc, chân mày càng nhíu càng chặt.

"Lão Hồ, ông còn định xem phong thủy của thành Ác La Hải này à?" Vương Bàn Tử thấy vậy hỏi một câu, lại thuận miệng nói: "Không phải trước đó ông nói Côn Luân là long vương sao, giờ còn xem cái gì nữa, dù xem thế nào thì thành Ác La Hải này cũng nằm trên long mạch mà." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Từ trường ở đây kỳ lạ, la bàn không dùng được." "Thành Ác La Hải, sào huyệt của Ma Quốc, nếu không có chút kỳ lạ nào thì chúng ta tìm nhầm chỗ rồi." Vương Bàn Tử cũng nghĩ thoáng, thuận miệng nói một câu rồi đưa tay chỉ lên trên, hỏi: "Tiểu ca nhi, chúng ta lên chứ?" Lúc này, họ có thể thấy, nước biển đã ngang bằng với những cây cột lớn của thành Ác La Hải, và mực nước cũng không tiếp tục dâng lên nữa.

"Đã đến đây rồi, không đi cũng không hợp lý lắm, Tiểu Diệp Tử

có lẽ cũng đang ở trong thành." Nghe Lục Vũ nhắc đến Tiểu Diệp Tử, vẻ mặt của mấy người đều trở nên nghiêm trọng hơn một chút.

Lục Vũ không nói gì thêm, dẫn họ nổi lên mặt nước, rồi đứng bên ngoài tường thành của thành Ác La Hải.

Nhìn gần tòa cổ thành tựa như một tổ ong khổng lồ này, càng khiến người ta kinh ngạc về cách xây dựng của nó!

Tường thành thấp như bờ đê, chưa đến hai mét, mấy người chỉ cần nhón chân là có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Nói là tường thành, nhưng cũng không khác hàng rào là bao.

Trong thành xanh um tươi tốt, đập vào mắt là những ngôi nhà như hang động trong tổ ong, trong không khí phảng phất những làn sương mỏng kỳ lạ, thêm vào vài phần cảm giác thần bí.

Mấy người đi dọc theo tường thành một lúc, ngoài nhà ra thì vẫn là nhà, không thấy một người sống nào, cũng không thấy dã thú.

Đi thêm một lát, mọi người dừng bước, Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói: "Thành Ác La Hải tính đến nay cũng đã hàng trăm hàng nghìn năm rồi, nhưng thành phố không hề có dấu hiệu bị sa mạc hóa, những viên gạch đá kia thậm chí còn không có nhiều dấu vết oxy hóa, vẫn còn góc cạnh sắc bén, khác biệt rất lớn so với những cổ thành chúng ta từng gặp." "Còn ở đây nữa, anh xem mấy cái đèn đồng kia kìa, trông vẫn như mới." "Chỉ có đèn đồng thôi sao?" Vương Bàn Tử đưa tay chỉ về một nơi không xa phía sau, nói: "Lúc nãy đi qua chỗ đó các người có để ý không, tôi thấy một cái đầu lâu động vật mới mài được một nửa, nơi này cảm giác như chỉ trong một đêm, đã bị phong cấm, tất cả mọi người đều bị đưa đi…" Vương Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy trong thành lại một lần nữa vang lên tiếng nhạc cổ, mơ hồ còn có một giọng nói dịu dàng: "Về rồi sao?

Mau qua đây ăn cơm đi?" "Các người… có nghe thấy không?" Vương Bàn Tử có chút không chắc chắn những gì mình vừa nghe có phải là thật không, giọng nói có chút run rẩy.

Bên cạnh, Sơ Nhất gật đầu, giọng có chút khàn khàn: "Tôi nghe thấy rồi." Tiếng nói vừa dứt, liền cảm thấy một mùi thơm bay tới, Lục Vũ ngửi thử, chính là mùi thịt bò hầm.

Anh không cảm thấy bất ngờ, Sơ Nhất lại hít một hơi thật sâu, hít đến mức mặt có chút đỏ lên, lúc này mới nói: "Là mùi bò ly!" Lúc này, lại nghe thấy giọng nói dịu dàng từ phía không xa truyền đến: "Mau đến đây, đã hầm xong rồi, chỉ đợi các người về ăn thôi." "Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Sơ Nhất, các người qua đây cả đi." "Tôi đặc biệt làm món thịt bò ly…" Bỗng chốc, cả năm người đều bị gọi tên, càng khiến họ nhìn nhau ngơ ngác, chỉ cảm thấy mình gặp phải ảo giác!

Điều khiến họ bất ngờ hơn nữa là, giọng nói này hoàn toàn chính là giọng của Diệp Diệc Tâm!

Trong lúc mấy người đang kinh ngạc, giọng của Diệp Diệc Tâm lại vang lên: "Qua đây đi, ăn no rồi các người mới có sức đi phong ấn…" Lục Vũ nhìn theo hướng giọng nói, trên một hang đá trong tổ ong mơ hồ có hơi nóng bốc lên.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, anh trực tiếp bước về phía đó.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác tất nhiên không chịu tụt lại phía sau, vội vàng đi theo.

Chẳng mấy chốc, họ trèo qua bức tường thấp vào một căn nhà hang động, liền thấy giữa nhà có một cái nồi đá, trong nồi toàn là thịt bò ly hầm nhừ, hơi nóng bốc lên nghi ngút, hương thơm lan tỏa!

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy, lập tức không đi nổi nữa.

Đừng nói cậu ta, cả Hồ Bát Nhất, Sơ Nhất, đều nhìn chằm chằm vào nồi thịt bò ly đó, không ngừng nuốt nước bọt.

Chương 807

Thơm, quá thơm!

Khóe miệng Vương Bàn Tử đầy nước dãi, trong lòng không còn nghĩ gì khác, chỉ còn lại thịt bò ly!

Hồi lâu sau, cuối cùng không kìm nén được khát vọng trong lòng, cậu ta nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, ăn được không?" "Đợi đã." Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp đi vào sâu trong hang động, muốn tìm Diệp Diệc Tâm đã mất tích.

Sâu trong hang động, có một cửa đá, trên cửa treo một tấm rèm không biết được đan bằng lá cây gì, trông tay nghề cũng khá tốt.

Vén rèm đi vào, không thấy Diệp Diệc Tâm, lại thấy một người đàn ông.

Người đàn ông thân hình cao lớn, ít nhất cũng phải hai mét, cao hơn cả bọn họ một cái đầu.

Lúc này, người đàn ông đang đứng trước một bàn đá, trên bàn máu me đầm đìa, trên đó là từng đống thịt bò ly tươi!

Thấy mấy người xông vào, sắc mặt người đàn ông biến đổi, tức giận hét lớn hai tiếng.

Những lời ông ta nói giống như tiếng Tạng cổ, mọi người cũng không hiểu.

Nhưng hành động tiếp theo của người đàn ông, họ lại nhìn rất rõ.

Chỉ thấy, người đàn ông giơ con dao mổ bò của mình lên, trực tiếp lao về phía họ!

Ở đây, Âm Dương Nhãn của Lục Vũ không có tác dụng, nhưng

anh có một cảm giác, người đàn ông này chỉ là một ảo ảnh.

Vì vậy, anh không vội ra tay.

Nhưng trong mắt Vương Bàn Tử, lại hoàn toàn không phải như vậy!

Thấy Lục Vũ không ra tay, Vương Bàn Tử lật tay, Bảo côn trực tiếp chặn lại.

Ngay khoảnh khắc Bảo côn và con dao lớn tiếp xúc, Vương Bàn Tử đột nhiên thấy con dao lớn xuyên thẳng qua Bảo côn của mình.

Vương Bàn Tử không khỏi ngạc nhiên một lúc, thầm nghĩ chẳng lẽ cây Bảo côn lớn bách chiến bách thắng của mình lại bị người ta dễ dàng chém đứt như vậy sao?

Nhưng ngay sau đó, cậu ta phát hiện Bảo côn của mình vẫn nguyên vẹn, còn người đàn ông giống như đồ tể kia, lại xuyên thẳng qua cơ thể Lục Vũ, ngã xuống đất, rồi biến mất không dấu vết.

Vương Bàn Tử ngẩn người, cẩn thận nhìn xung quanh.

Ngoài việc người đồ tể biến mất, những thứ khác đều không thay đổi, trong chốc lát cậu ta không khỏi sững sờ.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, đi mấy bước đến bên bàn đá, nhìn miếng thịt bò đẫm máu trên đó, lại ngẩng đầu nhìn cái đầu bò khổng lồ treo ngược phía trên, khẽ thở dài, lẩm bẩm: "Nơi này hẳn là ảo cảnh Hành Cảnh, cũng chính là một phần của không gian số ảo, nhưng mà…" "Không gian số ảo!" Lục Vũ còn chưa nói xong, Shirley Dương đã hít một hơi khí lạnh, không khỏi lặp lại một lần.

Bốn chữ này khiến tâm trạng của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử tự nhiên căng thẳng lên!

Phải biết rằng, lần này họ đã trải qua muôn vàn khó khăn, chính là

để giải quyết không gian số ảo!

Không ngờ, mình lại chạy vào trong không gian số ảo!

Lúc này, họ cũng không nghi ngờ lời nói của Lục Vũ.

Dù sao thì, sự thật thắng mọi lời hùng biện!

Một tòa thành lẽ ra đã bị hủy diệt từ mấy nghìn năm trước, sau mấy nghìn năm trôi qua, trông vẫn như xưa, được bảo tồn hoàn hảo.

Hơn nữa, thịt bò này còn tươi… Ác La Hải, thành Ác La Hải, mọi thứ trong thành phố này đều đang nói cho họ biết, đây là ảo cảnh Hành Cảnh, một phần của không gian số ảo.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn Shirley Dương một cái, nhẹ giọng nói: "Tôi không quan tâm trước đó cô đã làm gì, tôi có thể nói cho cô biết, chính vì việc cô làm, mới khiến không gian số ảo này xuất hiện ở đây." "Tôi không có…" Shirley Dương còn muốn nói thêm gì đó, Lục Vũ lại không thèm nhìn cô, thong thả bước ra ngoài, đi đến bên nồi thịt bò kia, ngồi phịch xuống, tự lẩm bẩm: "Ăn đi, ăn no rồi mới có sức làm việc." Khi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Sơ Nhất và những người khác đi ra ngoài, Lục Vũ đã ngồi bên nồi đá ăn mấy miếng thịt bò ly.

Thấy hành động của Lục Vũ, Vương Bàn Tử không nói hai lời, nuốt nước bọt, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lục Vũ, ăn từng miếng lớn.

Sơ Nhất sau một thoáng ngạc nhiên, cũng ngồi xuống.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, cũng thấy thèm.

Ngay lập tức, Hồ Bát Nhất trực tiếp ngồi xuống, chỉ là khi Shirley Dương vừa định ngồi, giọng Lục Vũ đột nhiên vang lên: "Ăn xong, đưa tấm bản đồ đó cho tôi." Hồ Bát Nhất ngẩn người, hỏi: "Bản đồ gì?" Lục Vũ không ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Dương tiểu thư, cô đã

sắp xếp tấm bản đồ đó lâu như vậy, bây giờ cũng nên có kết quả rồi chứ." Tấm bản đồ mà Lục Vũ nói đến chính là tấm bản đồ da thú mà anh đã vớt lên từ hố sâu trong di tích Cổ Cách trước đó.

Tấm bản đồ đó là bản đồ Phượng Hoàng Thần Cung, cũng chính là bản đồ của khu cổ thành này.

Muốn rời khỏi đây, muốn tìm Diệp Diệc Tâm, bản đồ là thứ không thể thiếu.

Nghe giọng điệu cứng rắn của Lục Vũ, sắc mặt Shirley Dương cũng có chút không vui, chậm rãi nói: "Tấm bản đồ đó, tôi hiện chỉ phục hồi được khoảng ba phần, tuy mơ hồ có hình dạng của tòa cổ thành này, nhưng thiếu rất nhiều thông tin quan trọng, nhưng mà…" "Không có nhiều nhưng mà như vậy." Lục Vũ trực tiếp cắt ngang lời cô, bình tĩnh nói: "Lấy bản đồ ra, tôi xem rồi nói sau." Sắc mặt Shirley Dương biến đổi, vừa định nói gì đó, Hồ Bát Nhất vội vàng mở miệng giảng hòa.

Ở giai đoạn này, dù thế nào cũng không thể xảy ra nội loạn, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Trầm ngâm một lát, Hồ Bát Nhất kéo Shirley Dương ra ngoài, nói chuyện đơn giản vài câu, sau khi quay lại hang động, Hồ Bát Nhất liền giao bản đồ cho Lục Vũ.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, nói: "Không cần tấm này." Nói xong, ngừng một chút, lại nói tiếp: "Thứ tôi muốn là tấm da thú đó, không phải tấm cô phục chế sau này." "Có vấn đề gì sao?

Tấm bản đồ tôi phục chế hoàn chỉnh hơn, rõ ràng hơn mà." "Không có vấn đề gì, chỉ là tôi không tin cô." Chuyện Shirley Dương phá hủy "Cửa Tai Nạn" trước đó, tuy anh không truy cứu nữa, nhưng không có nghĩa là chuyện đã kết thúc.

Chương 808

Sắc mặt Shirley Dương lập tức trở nên khó coi đi rất nhiều, nhưng vẫn cắn răng, lấy tấm bản đồ da thú ra.

Lục Vũ cũng không thèm để ý đến cô, sau khi cầm tấm bản đồ da thú trong tay, liền cất đi.

Sở dĩ anh muốn lấy lại bản đồ, ngoài việc không tin tưởng Shirley Dương, còn vì anh đã nhận được một "Bút vẽ khuôn in", dùng để phục chế bản đồ thì không gì thích hợp hơn.

Một lúc sau, đợi Sơ Nhất ăn no, Lục Vũ gọi cậu ta, bảo cậu ta cùng mình đi dạo một vòng trong thành.

Hồ Bát Nhất vội vàng khuyên vài câu, nói rằng mọi người đi cùng nhau sẽ tốt hơn, nhưng Lục Vũ lần này rất kiên quyết.

Nói đi nói lại, Hồ Bát Nhất vẫn không lay chuyển được Lục Vũ, chỉ đành để Lục Vũ dẫn Sơ Nhất đi dạo trong cổ thành tổ ong, còn anh, Shirley Dương và Vương Bàn Tử lập thành một nhóm, cũng đi dạo trong cổ thành.

Trong lòng Shirley Dương vẫn có chút không phục, muốn nhân lúc trời chưa tối đi dạo trong thành nhiều hơn một chút, thử phục chế bản đồ hoàn chỉnh hơn. …Lúc này, Lục Vũ dẫn theo Sơ Nhất, đi vòng quanh thành, chẳng mấy chốc đã tìm thấy một hang động lớn nhất để vào bên trong tổ ong.

Bên trong tổ ong, các hang động dày đặc, kết cấu phức tạp, giống hệt như một tổ ong hay tổ kiến thật sự, khiến người ta phải kinh ngạc!

Hai người men theo lối đi, một mạch đi sâu xuống lòng đất, Lục

Vũ cầm bút, vừa đi vừa vẽ, không hề dừng lại, tốc độ cực nhanh.

Ngoài việc vẽ bản đồ nháp những nơi họ đã đi qua, Lục Vũ còn dựa vào kết cấu của tổ ong, sử dụng "Bút vẽ khuôn in" để phục chế bản đồ.

Cùng lúc đó, hai người cũng dần dần đi sâu xuống lòng đất.

Dần dần, họ đã đi đến cuối cùng.

Cuối lối đi là hai cánh cửa đá khổng lồ mở toang, hai bên trái phải của lối đi còn có một cửa động.

Trên cửa động lần lượt được khảm một viên bảo thạch màu xanh lam và một viên màu trắng… Bên trong động bên trái rộng khoảng mấy chục mét vuông, trần rất cao, sâu bên trong có một bức tượng quỷ đầu bằng đá.

Quỷ đầu mặt mày xấu xí dữ tợn, cằm dưới khắc một hàng hình bọ rùa bảy sao, bốn góc có những ngọn đèn dầu bò cháy leo lét, giữa mặt đất là hai vật tế phẩm được hấp chín, một con bò đen và một con ngựa trắng, đặt song song.

Đồ vật trong cửa động bên kia cũng tương tự.

Lục Vũ nhìn bản đồ, đây chính là hai vị trí được đánh dấu "Băng Cung" và "Hỏa Cung" trên bản đồ.

Còn giữa Băng Cung và Hỏa Cung, trên bản đồ không có đánh dấu, nhưng Lục Vũ trong lòng hiểu rõ, nơi này phi thường bất thường, là một trong những nơi tế tự quan trọng nhất của thành Ác La Hải!

Lục Vũ và Sơ Nhất đang định đi vào, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau, cùng với giọng nói có phần oán trách của Vương Bàn Tử.

"Lão Hồ, mặc kệ ông nói thế nào, tóm lại tôi thấy lần này ông sai

rồi.” “Chuyện không phải làm như thế, Tiểu ca nhi là người thế nào, trong lòng ông rõ như gương, lần này mà ông còn giấu giếm anh ấy…” Ngay sau đó, là giọng cười khổ của Hồ Bát Nhất: “Có những chuyện, cậu không biết đâu.” Vương Bàn Tử bĩu môi, giọng điệu càng bất mãn hơn: “Cái gì gọi là tôi không biết, tôi không biết thì ông nói cho tôi biết đi, ông nói xem Tiểu ca nhi làm sao?” “Dốc lòng dốc sức giúp chúng ta, nếu không có Tiểu ca nhi, chỉ dựa vào hai đứa mình, có làm được vụ làm ăn lớn như vậy không?” “Đạo lý thì đúng là như vậy, nhưng mà…” “Nhưng mà cái gì?” “Ông không thấy Tiểu ca nhi có lúc quá thần bí sao?” “Đây là vấn đề lòng tin rồi.” Vương Bàn Tử thuận miệng nói một câu, không nói gì thêm.

Không phải không muốn nói, mà là có chút khó xử.

Cậu ta, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương vừa đi qua khúc quanh, đã thấy Lục Vũ và Sơ Nhất đứng trước cửa thần điện.

Vương Bàn Tử đi mấy bước đến gần, định nói gì đó thì Lục Vũ đã lên tiếng trước, như thể chưa nghe thấy gì, kể sơ qua chuyện mình vẽ bản đồ, nói cho họ biết hai bên là Băng Cung, Hỏa Cung, còn gian giữa này là thần điện.

Đứng ngoài nhìn vào thần điện, chỉ thấy bên trong mây mù lượn lờ, nhìn cái gì cũng như hoa trong sương, không rõ ràng.

Trong sương mù, mơ hồ có thể thấy ánh lửa, như thể có người đã thắp nến bên trong.

Tuy nhiên, sương mù cũng không cản được bước chân của họ.

Mấy người bàn bạc đơn giản vài câu, cùng nhau bước vào thần điện.

Sau khi vào thần điện, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên khác hẳn.

Trong thần điện không còn sương mù nữa, chỉ còn lại một đại

điện vàng son lộng lẫy!

Trong điện có mấy cây cột vàng chống trời, trên cột có đèn bàn, ánh lửa nhảy múa, chiếu sáng cả không gian.

Có thể thấy trên các bức tường xung quanh, căng đầy không biết bao nhiêu tấm da.

Lục Vũ liếc mắt nhìn qua, thậm chí có thể thấy phía sau những tấm da, mơ hồ có oan hồn lượn lờ, chưa được vào luân hồi!

Cảnh tượng này cho anh biết, những tấm da được căng lên kia, đều là… da người!

Trên những tấm da, dùng bốn màu đỏ, trắng, đen, lam để vẽ lại những sự kiện quan trọng trong thành!

Ngoài ra, trong điện còn có một số tế khí lớn, trên những tế khí đó, càng có vô số oan hồn!

Ở sâu bên trong hơn, có vài bức tượng điêu khắc hoang dã, có nét tương đồng kỳ diệu với những bức tranh song tu của Luân Hồi Tông, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Điều kỳ lạ là, sau khi nhìn qua, những bức tượng đó như thể biết cử động, tạo ra những tư thế, động tác khiến người ta huyết mạch sôi trào… Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, nuốt nước bọt, lẩm bẩm: "Trời đất ơi, người cổ đại chơi bạo thế này sao?

Tư thế này cũng quá…" Trong đó, có một bức tượng nửa người nửa rắn, cực kỳ quái dị.

Lục Vũ liếc nhìn bức tượng, sắc mặt khẽ biến!

Chương 809

【Tên vật phẩm: Tượng Xà Thần Tà Thần Giao Vĩ】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai hạ phẩm】【Năng lực vật phẩm: Dựng dục】【Mô tả vật phẩm: Thời cổ có Xà Thần, Tà Thần, thân rắn mặt người.

Xà Thần Tà Thần dùng thân giao vĩ để sinh sôi nòi giống.

Tế bái tượng giao vĩ có thể dựng dục sinh tử…】 "Nếu không muốn mang thai sinh con thì đừng nhìn nữa." Lục Vũ định thần lại, thu hồi ánh mắt, giọng bình tĩnh nhắc nhở mọi người vài câu.

Họ vốn đã cảm thấy bức tượng này kỳ lạ, liền lập tức dời mắt đi.

Trong gian thần điện này, quan trọng nhất vẫn là những bức tranh trên da người!

Mọi người nhìn những bức tranh trên da người, dần dần bắt đầu tìm hiểu lịch sử của Ma Quốc… Thời kỳ đỉnh cao, phạm vi thống trị của Ma Quốc bao trùm khắp vùng Côn Luân, thành Ác La Hải là chủ thành của Ma Quốc.

Ma Quốc không có vua, người thống trị là chủ thần mà họ thờ phụng "Xà Thần"!

Trong Ma Quốc, bất kỳ việc quan trọng nào, đều do Quỷ Mẫu tuân theo ý chỉ của Xà Thần… Giai cấp thống trị của Ma Quốc cũng rất đơn giản.

Thần tối cao, Xà Thần.

Cấp thứ hai, Quỷ Mẫu, Tà Thần.

Cấp thứ ba, Tịnh Kiến A Hàm.

Còn lại, đều chỉ là nô bộc… Trong đó, những ghi chép nhiều nhất trong các bức tranh da người là về Quỷ Mẫu và Tà Thần.

Theo nhận thức của Ma Quốc, Quỷ Mẫu và Tà Thần vĩnh viễn không chết, chỉ là không ngừng tái sinh, tái hiện.

Mỗi một đời Quỷ Mẫu và Tà Thần, đều là đồng sinh đồng tử.

Sự phân công giữa hai người cũng rất đơn giản.

Theo ghi chép trên da người, Quỷ Mẫu của Ma Quốc sở hữu Vô Giới Ma Nhãn, có thể giao tiếp với không gian số ảo, có thể hiểu được ý chỉ của Xà Thần.

Còn Tà Thần, chính là nghe Quỷ Mẫu truyền đạt ý chỉ, rồi thực thi ý chỉ của thần… Vương Bàn Tử nghe Lục Vũ và những người khác phân tích, đột nhiên xen vào: "Vậy theo cách nói này, Tinh Tuyệt nữ vương là Quỷ Mẫu?" "Có khả năng." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Bà ta hẳn là Quỷ Mẫu chuyển thế." "Mụ già đó muốn tái hiện Ma Quốc, nhưng đã thất bại, bị một đám đại hòa thượng xử lý rồi." "Đúng vậy." Lục Vũ thở dài, chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Những pháp sư đó, vẫn luôn nghĩ rằng họ đang đối đầu với Tinh Tuyệt nữ vương, nào hay họ đang đấu tranh với Xà Thần đáng sợ nhất giữa trời đất." Trong lòng Lục Vũ, hiểu rõ hơn bất kỳ ai về mối quan hệ giữa Ma Quốc, Tinh Tuyệt, Tây Hạ, Cổ Cách và Luân Hồi Tông.

Ngừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Thực ra, không chỉ những pháp sư đó không hiểu, có lẽ cả Tinh Tuyệt nữ vương, thậm chí cả tộc nhân Trát Cách Lạp Mã, bao gồm cả tiên tri, đều không đặc biệt rõ ràng về đầu đuôi câu chuyện." "Tại sao anh lại nói như vậy?" Shirley Dương nhíu mày nhìn Lục Vũ, không mấy tin tưởng những lời anh vừa nói.

Lục Vũ liếc cô một cái, thản nhiên nói: "Tôi đã nói trước đó rồi,

đây là ảo cảnh Hành Cảnh, là không gian số ảo." "Quan trọng hơn là, đây là vực sâu không đáy Quỷ Động…" Một câu nói bình thản của Lục Vũ, trực tiếp khiến mấy người đều sững sờ.

Một bên là Côn Luân, một bên là sa mạc Tây Vực, sự chênh lệch này có phần quá lớn.

Đúng, lúc họ vừa bước ra khỏi Cửa Tai Nạn, nhìn thấy trước mắt toàn là cát vàng, cũng đã nghĩ rằng mình đã đến Tây Vực.

Vương Bàn Tử lúc đó còn định nói một câu, Cửa Tai Nạn này còn có thể dịch chuyển tức thời sao?

Nhưng mà, đùa là một chuyện, chuyện thật lại là một chuyện khác!

Vực sâu không đáy Quỷ Động, họ đều đã từng thấy trước đây.

Lúc họ trốn thoát khỏi Quỷ Động, cái vực sâu không đáy đó, vô số nước đen, phẳng phất như muốn nuốt chửng mọi thứ… Nếu họ đang ở trong vực sâu không đáy, vậy nước đâu?

Chẳng lẽ, bầu trời trên đầu đều là giả sao?

Lúc này, Hồ Bát Nhất nghĩ ra điều gì đó, đi đến bên cạnh Sơ Nhất, kéo áo trên vai cậu ta ra xem, có một vết đỏ nhạt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là giai đoạn đầu của lời nguyền, không bao lâu nữa, vết đỏ này sẽ biến thành hình xăm Mộc Trần Châu giống như của họ!

Shirley Dương vẫn có chút không tin lời Lục Vũ, Lục Vũ cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt nói: "Các người cứ tiếp tục xem tranh da người, sẽ tìm thấy câu trả lời." Shirley Dương lập tức lại đi xem những bức tranh trên da người, chẳng mấy chốc đã thấy một bức tranh.

Vô số người Ma Quốc, đang hiến tế cho xương cốt của Xà Thần!

Mà nơi chôn cất xương cốt của Xà Thần, chính là Quỷ Động không đáy dưới Thần sơn Trát Cách Lạp Mã ở sa mạc đen!

Xem xong bức tranh, Shirley Dương và Hồ Bát Nhất lại đi đến ngồi xuống bên cạnh Lục Vũ.

Im lặng hồi lâu, Shirley Dương mở miệng nói: "Trong 'Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương Trường Thi' mà Thiết Bổng Lạt Ma từng nói, có một chuyện như thế này." "Ở phía bắc xa xôi của núi Côn Luân, có một hang động Tăng Cách Nam Duẫn cất giấu bảo tàng, bên trong có năm chiếc hộp báu, lần lượt được dùng để đặt hài cốt của Xà Thần." "Xà Thần có hai thần tích, một là cơ thể mục rữa chỉ còn lại bộ xương, nhưng đại não của nó vẫn bảo tồn sức mạnh của 'ảo cảnh Hành Cảnh'." "Thần tích còn lại là con mắt khổng lồ trên đầu rắn, có thể khiến linh hồn nó trường sinh bất diệt, ở nơi tận cùng của trời đất và thời gian." "Chỉ cần mắt và cơ thể nó hợp nhất, nó sẽ giống như phượng hoàng, niết bàn tái sinh từ trong xương cốt!" "Bởi vì… mắt của nó là cánh cửa thông đến 'ảo cảnh Hành Cảnh', tất cả sức mạnh mà nó tích lũy đều ở trong ảo cảnh Hành Cảnh, cũng chính là không gian số ảo." "Trong quá trình hiến tế không ngừng của Ma Quốc, đã tích lũy đủ năng lượng, chỉ là khi Ma Quốc sắp hồi sinh Xà Thần, Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Sư và Liên Hoa Sinh Đại Sư đã liên thủ phong cấm mắt của Xà Thần, khiến hài cốt của nó không thể lấy năng lượng từ không gian số ảo, vì vậy không thể hồi sinh." Lúc này, Lục Vũ đã hiểu ra một vài chuyện, nhẹ giọng nói: "Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Sư và Liên Hoa Sinh Đại Sư chỉ có thể phong ấn mắt của Xà Thần, chứ không thể phong ấn không gian số ảo." "Vì vậy dù là Tinh Tuyệt, Cổ Cách hay Tây Hạ, đều có hết thế hệ này đến thế hệ khác muốn giải khai phong ấn, và cũng có hết đời này đến đời khác cố gắng hoàn thành phong ấn." "Thất Lạc Thủ Hộ…" Lục Vũ khẽ lẩm

bẩm một câu, nhớ lại phần giới thiệu về 'Thất Lạc Thủ Hộ' trong hệ thống.

Thượng cổ tiên hiền dùng vô thượng pháp lực, đem khát vọng sâu sắc nhất trong lòng tử dân các quốc gia Tây Vực rót vào trong đó, khiến nó sở hữu vĩ đại niệm lực, người mang lời nguyền của Tinh Tuyệt nữ vương, thông qua Mộc Trần Châu, có thể kích hoạt Thất Lạc Thủ Hộ hóa giải lời nguyền, và khiến không gian số ảo, lạc lối tại vùng đất thất lạc, vĩnh viễn không bao giờ trở lại… Các quốc gia Tây Vực, không chỉ là sa mạc, mà còn bao gồm cả Côn Luân.

Có lẽ, Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Sư và Liên Hoa Sinh Đại Sư đã liên thủ để lại "Thất Lạc Thủ Hộ", lại nhờ sự giúp đỡ của các tăng lữ đi qua Tây Vực lần đó, cuối cùng đã hoàn thành "Thất Lạc Thủ Hộ" hoàn chỉnh.

Chỉ thiếu Mộc Trần Châu, là có thể ở một nơi đặc định, hoàn thành nghi thức đặc định, giải quyết lời nguyền đã làm khổ vô số người suốt mấy nghìn năm này!

Suy nghĩ trong lòng, Lục Vũ nói sơ qua ý nghĩ của mình.

Đợi anh nói xong, Hồ Bát Nhất khẽ thở dài: "Không ngờ, đằng sau chuyện này lại còn ẩn giấu nhiều chuyện như vậy, xem ra chuyện này còn khó hơn tôi tưởng…" "Thực ra cũng không khó lắm." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bao nhiêu năm nay, Xà Thần vẫn luôn muốn hồi sinh, vì vậy nó mới để lại chiếc răng nanh của mình ở Trùng Cốc." "Dù là răng nanh ở Trùng Cốc, hay là vực sâu Quỷ Động không đáy, suy cho cùng đều muốn liên kết đến một nơi." "Nơi nào?" "Ở đây, ảo cảnh Hành Cảnh." Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Chỉ có điều, đây không phải là ảo cảnh Hành Cảnh hoàn chỉnh, chúng ta cũng không thể thực sự đi vào ảo cảnh Hành Cảnh, nếu vậy chúng ta có thể quay về hay không, cũng không biết được." Vương Bàn Tử nghe có chút mơ hồ,

nhưng Hồ Bát Nhất lại có phần hiểu được ý của Lục Vũ, thử hỏi: "Tiểu ca nhi, ý của anh là, chúng ta phải tìm ra nơi ảo cảnh Hành Cảnh xuất hiện, tìm ra vị trí phong ấn ban đầu của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Sư và Liên Hoa Sinh Đại Sư, bổ sung Thất Lạc Thủ Hộ vào, là được?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu.

Hồ Bát Nhất lại nhíu mày, hạ giọng nói: "Nhưng như vậy, chúng ta phải tìm được thành Ác La Hải thật sự." "Thành Ác La Hải thật sự ở đâu?" "Tôi biết rồi!" Hồ Bát Nhất tự hỏi tự trả lời, đột nhiên đứng bật dậy, có chút hưng phấn nói: "Ảo cảnh Hành Cảnh cũng được, không gian số ảo cũng được, đó là một nơi nằm giữa thực và ảo!" "Không cần phải xem xét không gian đa chiều gì cả, mấy thứ đó tôi cũng không hiểu." "Nhưng chuyện giữa thực và ảo, tôi hiểu!" "Giống như u linh trủng, chính là nằm giữa thực và ảo, nó có biên giới." "Thêm nữa, Thủy Long Vựng mà chúng ta từng thấy ở Trùng Cốc, các người còn nhớ không?" "Thủy Long Vựng, cũng là giữa thực và ảo!" "Thành Ác La Hải này, nhất định có liên kết với thành Ác La Hải thật sự, có một vị trí biên giới!" "Chỉ cần tìm đúng vị trí đó, chúng ta sẽ tìm được nơi cần tìm!" Chỉ là sau cơn hưng phấn, một câu "Đi đâu tìm" của Shirley Dương, lại dội một gáo nước lạnh lên đầu Hồ Bát Nhất.

Đừng nói Hồ Bát Nhất khó xử, trong lòng Lục Vũ cũng có chút khó khăn.

Chương 810

Trong 《Quỷ Xuy Đăng》, hậu nhân của Luân Hồi Tông đã từng vào khu ảo cảnh Hành Cảnh này, và trong sách, tình hình sau khi Hồ Bát Nhất và họ vào đây, hoàn toàn khác với tình hình Lục Vũ đang trải qua.

Vì vậy, những chuyện xảy ra trong sách, chỉ có thể cho anh một sự tham khảo… Im lặng hồi lâu, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Không xét đến thành Ác La Hải, lấy Cửa Tai Nạn làm điểm gốc thì…" Ngừng một chút, Hồ Bát Nhất nói: "Chúng ta ra ngoài xem thử, có lẽ xem một chút, tôi sẽ nghĩ ra được gì đó." Lúc này, Lục Vũ cũng không có ý kiến gì hay hơn, thế là cả nhóm đều rời đi, ra ngoài.

Bên ngoài hang động hình tổ ong, vẫn như trước, bầu trời không thay đổi, nước biển không thay đổi.

Mọi thứ đều không có bất kỳ thay đổi nào!

Lúc này, dù muốn tìm vị trí của Cửa Tai Nạn, cũng hoàn toàn không thấy được nữa.

Tám phương bốn hướng của thành Ác La Hải, đều là đại dương vô tận!

Hồ Bát Nhất cười khổ lắc đầu, thở dài một hơi: "Lúc trước khi thấy dãy núi dưới đáy biển kia, và thiên tượng hoàn toàn không phù hợp với thuật phong thủy, tôi đã nên nghĩ đến rồi." "Thời gian ở đây bị giam cầm, trời cũng sẽ không bao giờ tối, không có sao, không có bất kỳ phong thủy nào, mọi thứ đều là hư ảo, cũng là chân thực…" Mấy người ngồi trên bức tường thấp của thành Ác La Hải, nhìn ra biển nước vô tận bên ngoài, trong lòng đều là một trận im lặng.

Đặc biệt là Shirley Dương, mắt đã đỏ hoe.

Rõ ràng, họ đã giải quyết được rất nhiều vấn đề khó khăn, chỉ còn một bước nữa là có thể kết thúc mối quan hệ rắc rối mấy nghìn năm.

Nhưng đúng bước này, lại không tìm thấy bất kỳ lối thoát nào.

Tâm trạng của mấy người đều có chút sa sút.

Ngay cả khi Vương Bàn Tử thử nói đùa vài câu, nói rằng ở nơi thời gian bị giam cầm này có thể khiến họ trường sinh bất lão, cũng chỉ có Lục Vũ hùa theo một câu, những người khác vẫn không có tâm trạng.

Hồi lâu, Shirley Dương ngồi không yên, nhìn Hồ Bát Nhất, lại mở miệng hỏi: "Lão Hồ, thật sự không còn cách nào nữa sao?" Hồ Bát Nhất ngây ngốc nhìn mặt nước, cười khổ nói: "Nếu nói là cách, cũng không phải là không có." "Có cách mà ông không nói sớm!" Vương Bàn Tử lập tức kích động, vỗ mạnh vào vai Hồ Bát Nhất, thúc giục: "Nói mau, nói mau." Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng, chậm rãi nói: "Có một cách rưỡi.

Cách thứ nhất, là cách ngu ngốc, chúng ta cứ tìm hết trời đất ở đây, dù sao cũng không biết mất bao nhiêu năm, nói không chừng vận may tốt sẽ tìm được biên giới." "Thôi đi!" Vương Bàn Tử thất vọng lắc đầu: "Lão Hồ, ông có biết biển là cái gì không, là đại dương đấy, toàn là nước.

Chỉ với mấy cái chân của chúng ta, đi đến chết cũng không tìm được chỗ đâu, ông đừng đùa nữa, mau nói cách thật đi." Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn trời, ngây ngốc nói: "Cách còn lại là nửa cách, xem ông trời có nể mặt không, tổ sư gia có thương tình không, cho tôi xem được Chu Thiên Toàn Quái mà Trương Tam Gia từng thấy." "Biết đâu gieo một quẻ là có thể tìm được lối ra…" Vương Bàn Tử nghe vậy, càng thêm uất ức, mua vui trong đau khổ nói đùa: "Được rồi, Lão Hồ ông đi quỳ đi, lại dâng thêm ít lễ vật cho Trương Tam Gia, nói không

chừng ông ấy hiển linh, cho ông xem Chu Thiên Toàn Quái…" "Lão Hồ, ông nói thật chứ?" Lúc này, Lục Vũ mở miệng, nhẹ giọng hỏi: "Chu Thiên Cổ Quái, thật sự có thể tìm được lối ra?" Hồ Bát Nhất vẫn ngẩng đầu nhìn trời, miệng lẩm bẩm: "Chu Thiên Toàn Quái biến hóa vô cùng, hàm chứa chân lý trời đất, cùng tận biến hóa trời đất, tính toán một cái biên giới nho nhỏ, dễ như trở bàn tay.

Tiếc là, chúng ta không tìm được một người hiểu Chu Thiên Toàn Quái…" "Tôi biết." Hồ Bát Nhất còn chưa nói xong, Lục Vũ đột nhiên mở miệng, nhẹ nhàng nói: "Toàn quái của Chu Thiên Cổ Quái, tôi biết." Nghe thấy vậy, cơ thể Hồ Bát Nhất cứng đờ, ngay lập tức ngây người.

Hồi lâu sau, anh ta quay đầu nhìn chằm chằm Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca nhi, anh biết toàn quái của Chu Thiên Cổ Quái?" "Biết." Bùm!

Hai chữ này, kinh động đến mức Hồ Bát Nhất trực tiếp rơi từ trên tường xuống, nhưng anh ta lập tức bò dậy, hưng phấn hét lớn: "Tiểu ca nhi, mau lên, mau gieo một quẻ, lần này chúng ta thật sự có đường rồi!" Lục Vũ cũng không khách sáo, suy nghĩ một lát, liền lấy "Mai rùa rồng lột" từ trong gỗ ma Quỷ Động ra, đơn giản cắt vài đường, chuẩn bị xong chín hào để bói quẻ.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, cảm thán: "Từ xưa đến nay, người dùng mai rùa rồng để gieo quẻ, e rằng ngoài Tiểu ca nhi ra cũng không có mấy người." Từ cổ chí kim, vô số thầy bói khi gieo quẻ đều ưu tiên dùng mai rùa, tương truyền Huyền Vũ thông linh, là con của rồng, nên quẻ số gieo ra linh nghiệm nhất.

Rùa rồng, có thể gặp mà không thể cầu.

Hơn nữa, mai rùa rồng mà Lục Vũ dùng lần này bản thân đã được không khí nuôi dưỡng không biết bao nhiêu năm, có thể nói đương thời không có thứ nào tốt hơn, linh nghiệm hơn thế này.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Lục Vũ cũng không ra vẻ thần bí như những thầy bói thông thường, đọc những câu như thiên linh linh địa linh linh, chỉ tùy tay ném chín hào ra, đã thành một quẻ tượng.

Lục Vũ nhìn xem, đang định nói gì đó, Vương Bàn Tử bên cạnh đã không kìm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là quẻ gì vậy?" Lục Vũ quay đầu liếc Vương Bàn Tử một cái, nói: "Thật là trùng hợp, quẻ Chấn, Thủy Phong Tỉnh." "Đây là bảo chúng ta xuống nước?" "Sấm liên tục, là uy chấn.

Kẻ khốn ở trên tất sẽ quay xuống dưới, nên tiếp theo là quẻ Tỉnh." Nói về sáu mươi bốn quẻ của Dịch Kinh, Hồ Bát Nhất ít nhiều cũng hiểu một chút, nhưng Lục Vũ lúc này nói về mười sáu quẻ của Phục Hy, anh ta vẫn chưa thông suốt, vội vàng hỏi thêm vài câu.

Lục Vũ lại nhìn kỹ quẻ tượng, nghiêm túc nói: "Quẻ này, là quẻ thượng thượng." "Nếu dùng để tìm đường, tự nhiên là ở trong nước." "Giếng bùn không uống, là đi xuống.

Giếng cũ không chim, là lúc nên bỏ.

Giếng cạn cá nhảy, là không còn gì…" "Nhưng mà, quẻ này lại không chỉ rõ phương hướng cụ thể, cũng tương ứng với tình cảnh hiện tại của chúng ta, không tìm được phương hướng." "Nhưng trời không tuyệt đường người, suối lạnh có thể uống, là trung chính vậy.

Tìm hàn khí trong nước, tự nhiên trung chính bình hòa, nguyên cát ở trên, là đại thành vậy." Lục Vũ lại giải thích thêm vài câu, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất vẫn ngơ ngác, nhưng Hồ Bát Nhất đã hiểu ra rất nhiều, vội vàng đứng dậy, cẩn thận nhìn xung quanh.

Vùng biển này, nước không sâu, lại cực kỳ trong, muốn tìm một nơi có hàn khí cũng không khó.

Hàn khí chắc chắn là từ một cái lỗ lớn!

Tuy nhiên, đứng trên tường thành cũng không nhìn ra được gì, mọi người men theo tường thành, lại đi một vòng nữa.

Lần này, khi sắp vòng ra phía sau tường thành, mọi người đều thấy có điều khác biệt!

Trong vùng biển cách thành Ác La Hải gần trăm mét, có một xoáy nước sâu thẳm!

Xoáy nước không lớn, nhìn từ xa cũng chỉ khoảng ba mét đường kính.

Nhưng… xoáy nước này lại đang di chuyển, không chỉ xoay tròn, mà còn đang di chuyển sang vị trí khác.

"Tiểu ca nhi, đây là ý gì?

Tôi hiểu là, xoáy nước đó chính là cái giếng, cũng chính là lối ra, nhưng cái giếng này cứ di chuyển suốt, là ý gì?" Hồ Bát Nhất có chút không chắc, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lục Vũ.

"Giếng cạn không uống, là đi lệch." Lần này, Lục Vũ không nói nhiều hơn, chỉ nói một câu mơ hồ, rồi đưa tay chỉ vào xoáy nước đó, nói: "Dù nó có di chuyển hay không, lối ra vẫn là ở đó." Trong lúc nói chuyện, liền nghe thấy tiếng nước "ào ào".

Mấy người định thần lại, đều thấy vô số cá râu trắng và Giao Long vẫn lại đang đại chiến trong nước!

Lục Vũ không quan tâm đến chuyện đàn cá, ngừng một chút, nói tiếp: "Trong xoáy nước đó, rốt cuộc có nguy hiểm gì, tôi không biết, cậu không biết, mọi người đều không biết." Nghe có vẻ như một câu thừa thãi, nhưng câu nói tiếp theo của Lục Vũ lại khiến mấy người đều hơi biến sắc.

Chương 811

"Nhưng tôi có thể chắc chắn, bên trong có nguy hiểm cực lớn, hắc khí lượn lờ, mơ hồ có oan hồn chiếm cứ, đây là hàn khí, chính là tương ứng với hàn thủy đã nói trước đó." Ngừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Chín phần mười đây chính là biên giới, bên dưới chính là thành Ác La Hải thật sự.

Bây giờ bên trong đã có nhiều oan hồn như vậy, nên rất có thể con đường này thông đến tế đàn thật sự." "Tế đàn của Ma Quốc, tế tự Xà Thần, có nguy hiểm gì không ai biết." "Nhưng tôi đã nói với các người trước đó, tôi đã thấy một con rắn khổng lồ đứng sừng sững giữa trời đất…" "Trước mặt con rắn khổng lồ đó, chúng ta không có bất kỳ cơ hội nào, đừng nói là phong ấn nó, ngay cả nhìn nó, cũng không cử động được." Con rắn khổng lồ đứng sừng sững giữa trời đất, ngoài Lục Vũ ra, không ai từng thấy, nhưng không ai nghĩ anh đang nói quá lời.

Dù sao thì… Ma Quốc có thể để lại nhiều truyền thuyết như vậy ở vùng Tây Vực rộng lớn, lại còn có năng lực thần kỳ như ảo cảnh Hành Cảnh, rõ ràng không phải là chuyện sức người có thể làm được.

Lúc này, Lục Vũ đổi chủ đề, nhẹ giọng nói: "Dương tiểu thư, trước đó cô đã làm gì, còn muốn giấu giếm không nói sao?" "Tôi không làm gì cả…" Shirley Dương vẫn không thừa nhận mình đã làm gì trước Cửa Tai Nạn.

Tuy nhiên, ngừng một chút, cô vẫn mở miệng nói: "Về chuyện con rắn khổng lồ, tôi từng nghe một lời đồn." "Con rắn khổng lồ đứng sừng sững giữa trời đất mà anh nói, có thể là thân thể khổng lồ mà Xà Thần hiển lộ trong ảo cảnh Hành Cảnh của chính nó, thực tế nó có

thể không lớn đến vậy." "Giống như quan hệ không gian vậy, một con rắn nhỏ đặt trong một cái hộp nhỏ, sẽ là một vật khổng lồ, nhưng nếu đặt trong một cái hộp lớn, nó vẫn là một con rắn nhỏ." "Vậy sao?" Lục Vũ liếc Shirley Dương một cái, không nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ muốn nói bấy nhiêu thôi, nếu không có chuyện gì, vậy thì chuẩn bị đi, xuống nước thôi." "Bàn gia tôi đã sớm muốn xuống lặn một cái rồi!" Vương Bàn Tử toe toét cười, bắt đầu kiểm tra trang bị, đạn dược của mình.

Dù sao thì, cây Bảo côn lớn của cậu ta không thể giết sinh vật, nên khi cần phải ra tay tàn độc, Vương Bàn Tử đều dùng súng.

Hồ Bát Nhất cũng lấy đạn dược từ "Thập Dạng Cẩm" ra, bổ sung cho Vương Bàn Tử và Sơ Nhất.

Chẳng mấy chốc, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Lục Vũ nhìn sắc trời, vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, hắc khí lượn lờ quanh xoáy nước cũng vẫn như cũ.

Chỉ là khi sắp xuống nước, Lục Vũ đột nhiên nói một câu: "Cung Chấn còn một quẻ, Lôi Thủy Giải.

Tượng viết mục hạ nguyệt lệnh như qua quan, thiên tân vạn khổ thụ ngao tiên, thời lai kháp tương hữu nhân cứu, nhiệm ý sở vi bất tương cán." "Lần này có ai đến cứu chúng ta không thì tôi không biết, nhưng thả một tia sét, lấy hên đi." Lúc nói chuyện, Lục Vũ cố ý vô tình liếc Shirley Dương một cái, anh có thể thấy sắc mặt cô trong khoảnh khắc đó có chút không tự nhiên.

Lục Vũ không nói nữa, đưa ngón tay vào trong nước, khẽ vẫy, một đạo Lôi pháp trực tiếp được phát động.

Lần này đến Côn Luân, đây là lần đầu tiên anh dùng Lôi pháp.

Không ngờ vừa dùng, đã thấy một tia sét dày bằng cánh tay trẻ

con, từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp đánh vào giữa xoáy nước, đánh tan không ít oan hồn lượn lờ bên trên… Cảnh tượng này, thực sự nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Vương Bàn Tử đột nhiên sờ tai mình, thầm nghĩ nếu tia sét này lại giống như trước đây đánh vào người mình, chẳng phải là ngoài giòn trong mềm sao?

Nhưng mà… Lục Vũ lại nhíu chặt mày.

Anh rất rõ, tia sét này không phải Lôi pháp của anh!

Lôi pháp của anh, nhiều nhất cũng chỉ dày bằng ngón tay… Tia sét này khiến anh nghĩ đến một người.

Nhưng người đó… có thể sao?

Lục Vũ lại nhìn kỹ Shirley Dương, vẫn không nhìn ra được gì… Mấy phút sau, mọi người xuống nước.

Dựa vào sự mạnh mẽ của Tị Thủy Châu, họ dễ dàng xuống đến đáy biển.

Đáy biển lúc này đã khác biệt rõ rệt so với trước đó, những tinh thể muối biển giống như cát vàng đã bị nước biển đồng hóa.

Đáy biển biến thành cát trắng tinh, còn có một ít rong biển mọc.

Tuy không nhiều, nhưng trông cũng không khác mấy so với đáy biển gần bờ.

Phía xa, vẫn có thể mơ hồ thấy đàn cá đang điên cuồng chiến đấu.

Chỉ có điều, sự chú ý của mọi người đều không đặt vào đàn cá, trọng điểm quan tâm của họ vẫn là xoáy nước khổng lồ phía sau đàn cá.

"Tiểu ca nhi, anh nói đàn cá này bất thường, liệu có phải có thứ gì đó quan trọng không?" Đi dưới đáy biển một lúc, nhìn thấy con cá râu

trắng khổng lồ kia và hai con Giao Long vẫn điên cuồng chiến đấu, đến mức nước biển cũng có chút nhuốm đỏ, Hồ Bát Nhất cảm thấy có gì đó không ổn, không nhịn được nói một câu.

"Có hay không tôi cũng không biết." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Dù sao mục đích của chúng ta là ở đó, không cần thiết phải gây thêm chuyện." Lúc nói chuyện, Lục Vũ không khỏi nghĩ đến những chuyện xảy ra trong 《Quỷ Xuy Đăng》.

Tiếc là, tình cảnh hiện tại của anh và trong sách có sự khác biệt rất lớn, cũng không cần thiết phải quan tâm đến đàn cá nữa.

Nguy hiểm thật sự, vẫn là xoáy nước màu đen kia!

Không lâu sau, họ đã vòng qua đàn cá, đến gần xoáy nước màu đen.

Đứng lại ở khoảng cách mười mét, đã có thể cảm nhận được, xoáy nước có một lực hút, kéo họ, muốn đưa họ vào trong xoáy nước.

Mơ hồ, còn có một luồng hàn khí bức người!

Nhìn xoáy nước, Vương Bàn Tử chép miệng, nói: "Cái xoáy nước này cũng lạ thật, trước đó không hề cảm nhận được lực hút, vậy mà đi đến đây lại cảm nhận được." "Chẳng trách đám cá kia ở phía sau đánh nhau thoải mái mà không lo lắng về xoáy nước…" Vương Bàn Tử nói chuyện, quay đầu lại nhìn đàn cá, chỉ một cái nhìn đã khiến cậu ta trợn tròn mắt, hét lên một tiếng quái dị!

Chỉ thấy, dù là Giao Long vẫn hay cá râu trắng, tất cả đều quay đầu, mục tiêu nhắm thẳng vào họ.

Hồ Bát Nhất cũng quay đầu lại nhìn, miệng lẩm bẩm: "Sao tôi lại có cảm giác, chúng nó như thể chung một kẻ thù, nhắm mục tiêu vào chúng ta vậy?" Một câu vừa dứt, đã thấy những con cá đó điên cuồng quẫy đuôi, khuấy động vô số bọt nước, điên cuồng lao về phía họ.

Đặc biệt là hai con Giao Long vằn kia, như hai quả ngư lôi, mang theo sóng nước, lao tới!

"Chết tiệt, chuyện gì vậy!" Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, nhưng cũng không hoảng sợ, trực tiếp giơ súng lên, chuẩn bị ra tay.

Hồ Bát Nhất nhìn đàn cá, lại nhìn xoáy nước phía sau, như có điều suy nghĩ: "Bàn Tử, đừng vội, có lẽ không phải nhắm vào chúng ta, có lẽ là nhắm vào xoáy nước?" Trong lúc nói chuyện, con Giao Long vằn bơi nhanh nhất đã đến gần, chỉ cần một cú lao tới nữa, là có thể phá vỡ bức tường nước của Tị Thủy Châu!

Vương Bàn Tử cầm súng, trợn mắt, chỉ cần thứ này chui ra, lập tức ra tay.

Chương 812

Đúng lúc này, biến cố lại xảy ra!

Con Giao Long vằn vốn đang lao về phía xoáy nước, đột nhiên không tiến lên nữa, mà lao thẳng lên trên.

Không chỉ Giao Long vằn, mà cả những con cá râu trắng kia cũng có phản ứng tương tự.

Thậm chí, cả cát dưới đáy biển cũng bị chúng khuấy động lên, trong chốc lát nước trở nên đục ngầu vô cùng!

Đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy một dòng nước cực mạnh, cuốn phăng họ đi!

Dù được Tị Thủy Châu bảo vệ, Lục Vũ cũng không thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Nước vô cùng vẩn đục, Tị Thủy Châu dường như bị dòng nước đẩy lắc lư qua lại, mấy người bên trong đều cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

Chỉ sau vài giây, Lục Vũ đột nhiên phát hiện vách nước của Tị Thủy Châu vỡ tan, vô số nước biển lập tức bao trùm toàn thân!

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lục Vũ ngưng thần tĩnh khí, dựa vào Quy Tức Công có hơi thở dài nên cũng không hoảng loạn lắm, rất nhanh đã ổn định lại cơ thể trong vòng xoáy!

Sau khi ổn định cơ thể, Lục Vũ nhìn trái phải nhưng không thấy bóng dáng Vương Bàn Tử và những người khác, có lẽ lúc vách nước của Tị Thủy Châu vỡ, họ đã không cẩn thận bị cuốn vào dòng nước.

Tuy nhiên, cuối cùng anh cũng phát hiện ra nguyên nhân Tị Thủy Châu bị vỡ.

Chỉ thấy trên vách nước do Tị Thủy Châu tạo ra có thêm một vòng ánh sáng màu xanh lam rực rỡ!

Ánh sáng chớp động, kẹt ngay trên vách nước của Tị Thủy Châu!

Xuyên qua vòng sáng, có thể lờ mờ thấy phía sau vẫn sáng sủa.

Cảnh tượng này kỳ quái lạ lùng, vô cùng kinh ngạc, Lục Vũ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đặc biệt là khi anh nhìn rõ những vòng sáng màu xanh lam rực rỡ kia được tạo thành từ từng con côn trùng nhỏ.

Chưa kịp nhận ra đây là loại côn trùng gì, anh đã thấy một con cá râu trắng bơi qua đám côn trùng nhỏ.

Một luồng sáng xanh lam lập tức bao phủ con cá, con cá râu trắng dài gần nửa mét biến thành một đống xương với tốc độ mắt thường có thể thấy, ngay cả da và thịt trên đầu cá cũng bị đám côn trùng ăn sạch sẽ, không còn sót lại chút nào!

Cảnh tượng này thật sự khiến người ta kinh ngạc!

Anh đột nhiên hiểu ra, đám cá ban nãy không phải tấn công họ, mà là để trốn tránh những con côn trùng kỳ lạ phát ra ánh sáng xanh lam này!

May mà lúc này lực hút kinh người kia đã giảm đi nhiều, Lục Vũ vừa cảnh giác với đám côn trùng lạ, vừa tìm kiếm tung tích của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác.

Không lâu sau, cuối cùng anh cũng phát hiện một bóng người trong làn nước vẩn đục, cũng không nhìn rõ là ai.

Nhưng có thể thấy bóng người đó đang ngày càng đến gần đám côn trùng nhỏ phát ra ánh sáng xanh lam!

Lục Vũ thắt lòng, không màng nhiều, vội vàng quăng Phi Hổ Trảo

ra, móc lấy bóng người đó!

Đúng lúc anh định kéo bóng người kia lại, tốc độ của đám côn trùng phát ra ánh sáng xanh lam đột nhiên tăng nhanh.

Nếu để đám côn trùng đó đuổi kịp, Lục Vũ không nghi ngờ gì bóng người mờ ảo kia sẽ có kết cục giống như con cá râu trắng.

Trong khoảnh khắc, bóng người đó dường như cuối cùng cũng phản ứng lại, gắng sức bơi mấy cái, vừa vặn tránh được đám côn trùng đang đuổi theo mình.

Vừa hay có mấy con cá râu trắng bơi qua, cho bóng người kia thời gian để trốn thoát.

Khi mấy con cá râu trắng biến thành xương cá, cuối cùng Lục Vũ cũng kéo được bóng người đó lại.

Nhìn kỹ, chính là Vương Bàn Tử!

Lục Vũ vội vàng thúc giục Tị Thủy Châu, lại tạo ra một vách nước nữa, tạm thời ngăn cách đám côn trùng kia, để Vương Bàn Tử thở một hơi.

"Bàn Tử, cậu sao rồi?" "Không sao, không sao, không sao hết, Tiểu ca nhi chúng ta mau đi thôi!" Sau khi mở mắt trong Tị Thủy Châu, Vương Bàn Tử liếc nhìn ánh sáng xanh lam đang đến gần vách nước, giật mình, vội nói: "Tiểu ca nhi, mau đi, mau đi, đây đều là Hải vương hỏa thể trùng!" "Nhìn thì đẹp đấy, nhưng mà hung dữ cực kỳ!" Vương Bàn Tử lúc nhỏ từng sống ở ven biển rất lâu, nhận ra loại côn trùng này, vội vàng thúc giục Lục Vũ mấy câu.

"Cậu có thấy Sơ Nhất, Lão Hồ họ không?" "Không, lúc đó tôi bị dòng nước xô đến chóng mặt hoa mắt, chẳng để ý gì cả..." Nói được nửa chừng, Vương Bàn Tử đột nhiên chỉ tay sang bên, vội nói: "Tiểu ca nhi, cậu xem kia có phải có bóng người không?" "Gay rồi!" "Là Sơ

Nhất!" Lục Vũ cũng nhận ra bóng dáng của Sơ Nhất, tình hình của cậu ta không khá hơn Vương Bàn Tử lúc nãy là bao.

Lúc này, Sơ Nhất đang bám vào một con cá râu trắng, bơi loạn xạ trong nước, mấy lần đều suýt soát tránh được sự truy đuổi của Hỏa thể trùng.

Đồng thời, Lục Vũ cũng phát hiện ra điểm yếu của Hỏa thể trùng.

Bầy côn trùng màu xanh lam này tuy sức tấn công kinh người, nhưng tốc độ lại không nhanh!

Tốc độ di chuyển của chúng cũng tương đương với ốc sên.

Chỉ là trong khoảnh khắc phát hiện con mồi, chúng có thể phun ra một luồng nước như máy bay phản lực, khiến tốc độ của mình đột nhiên tăng nhanh, bao phủ con mồi.

Tính toán trong lòng, Lục Vũ đã có chủ ý, lập tức nắm lấy Vương Bàn Tử nói: "Tôi thu Tị Thủy Châu lại, qua đó ngay, cậu bắt lấy Sơ Nhất, tôi sẽ dùng Tị Thủy Châu lần nữa!" Hai người phối hợp rất ăn ý, ngay khoảnh khắc Tị Thủy Châu được thu lại, họ lập tức bơi mấy bước, Vương Bàn Tử một tay tóm lấy Sơ Nhất vẫn đang bơi loạn xạ theo con cá.

Sơ Nhất đột nhiên bị tóm lấy cũng không giãy giụa, Vương Bàn Tử lúc này mới phát hiện sắc mặt Sơ Nhất có chút tái xanh.

Chương 813

Hắn giật mình, vội vàng vỗ mạnh vào vai Lục Vũ, rồi chỉ vào Sơ Nhất.

Rõ ràng, Sơ Nhất đang bị đuối nước!

Lục Vũ vừa định sử dụng Tị Thủy Châu thì phát hiện làn nước vẩn đục xung quanh cuối cùng cũng trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy một thứ giống như rạn san hô cách đó vài mét, anh không do dự, vội kéo Vương Bàn Tử và Sơ Nhất qua đó.

Bề mặt rạn san hô trơn tuột vô cùng, may mà có rất nhiều chỗ lồi lõm, giúp họ có thể bám vào, từ từ leo lên.

Leo một lúc, hai người cảm thấy quang đãng hẳn!

Xung quanh cơ thể không còn là nước biển vô tận.

Trên đỉnh đầu họ là một không gian rộng lớn khoảng mười mấy mét, nơi này giống như địa cung dưới đáy biển mà họ từng thấy ở Tây Sa, là một không gian dưới nước hiếm có!

"Hù..." "Hù..." Không gian dưới nước hiếm có này cho họ một cơ hội để thở.

Tuy nhiên, Lục Vũ và Vương Bàn Tử không rảnh để thở đều, vội vàng cứu Sơ Nhất.

Vương Bàn Tử sống ở ven biển, biết cách cứu người đuối nước, vội vàng lật Sơ Nhất nằm nghiêng, ra sức vỗ vào lưng cậu ta, miệng còn không quên lẩm bẩm: "Sơ Nhất, tôi cho cậu cơ hội rồi đấy nhé, nếu cậu không qua được hơi này, nụ hôn đầu của Bàn gia chỉ có thể tặng cho cậu thôi..." Một câu còn chưa nói xong, đã nghe một tiếng "phụt", Sơ Nhất phun ra một ngụm nước biển, sau đó hít một hơi thật

sâu, bụng trên dưới phập phồng.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử lập tức vui vẻ, cười nói: "Được rồi, sống lại rồi." Vừa nói, đã thấy Sơ Nhất thở hổn hển, từ từ mở mắt.

Sau khi Sơ Nhất tỉnh lại, tâm trạng Vương Bàn Tử rất tốt, liền trêu chọc: "Xong rồi, nụ hôn đầu của Bàn gia tôi còn có thể giữ lại một thời gian." Một lúc lâu sau, Sơ Nhất hoàn toàn hồi phục, nói lời cảm ơn.

"Cảm ơn hay không không quan trọng, Sơ Nhất cậu có thấy Lão Hồ và vợ anh ấy đâu không?" "Không." Sơ Nhất cười khổ lắc đầu, nhận lấy một chai nước từ tay Lục Vũ, uống mấy ngụm để làm dịu vị nước biển trong miệng, rồi nói tiếp: "Tôi cũng không biết bơi, lúc xảy ra chuyện trước đó, tôi không thấy gì cả..." Câu trả lời này cũng nằm trong dự đoán của Lục Vũ.

Anh cũng không bận tâm, sau khi nhìn quanh, chỉ thấy trong không gian này toàn là loại rạn san hô mà họ vừa leo lên, trải dài hàng chục mét!

Xa xa lờ mờ còn có mấy ngã rẽ, phía sau cũng vậy!

Cứ như vậy, họ cũng không biết nên đi về hướng nào.

Vương Bàn Tử gãi đầu, nói thẳng: "Tiểu ca nhi, tôi nhớ lúc trước cậu bói quẻ toàn là trên dưới, không có trái phải, chẳng lẽ lần này chúng ta phải đi lên trên à?" "Bên trên..." Lục Vũ vừa mở miệng, chưa kịp nói một câu, đã cảm thấy rạn san hô dưới người mình dường như động đậy một cái.

Anh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử cũng gật đầu thật mạnh, nhỏ giọng nói: "Tôi cũng cảm nhận được, có phải sắp có động đất không?" Nói ra thì động đất dưới đáy biển cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Nhưng chấn động này luôn khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái, giống như sóng gợn.

Trong đầu Lục Vũ bất giác nảy ra một ý nghĩ táo bạo!

Thứ giống như rạn san hô dưới thân họ, e rằng là một vật sống!

Ý nghĩ vừa nảy ra, càng nghĩ càng thấy có khả năng!

Trong «Ma Thổi Đèn», Hồ Bát Nhất và đồng đội khi tìm kiếm thành cổ Ác La đã gặp phải con giun đất khổng lồ, thậm chí còn nhầm nó với Nấm Đế Vương và rừng nấm.

Lục Vũ cẩn thận quan sát thứ dưới chân mình, lại lấy đèn pin ra, chiếu sáng toàn bộ không gian, nhìn những chỗ lồi lõm lớn nhỏ chi chít trên những rạn san hô này, từng cột nhỏ to nhỏ khác nhau, trong đầu anh nghĩ đến một khả năng.

"Bàn Tử, cậu có thấy thứ này giống như..." "Giống gì?" "Hải sâm." "Hải sâm?" Vương Bàn Tử sững sờ, nhìn kỹ, rồi đi về phía trước vài bước.

Nhìn trước sau trái phải một vòng, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh: "Thứ này, thật sự giống như một con hải sâm khổng lồ được phóng đại vô số lần!" "Trời ạ, thứ này nếu thật sự là hải sâm, một miếng thôi chắc bổ chết người mất?" Hải sâm vốn là thứ đại bổ, càng to càng bổ!

Loài hải sâm lớn nhất thế giới là hải sâm mai hoa, dài hơn nửa mét, dài nhất có thể đạt tới một mét.

Nhưng con "hải sâm" lớn trước mắt họ này, dài hơn mười mét!

"Hải sâm lớn như vậy, có thể sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, cố gắng bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, thứ này thật sự có thể là hải sâm sao?" Trong lúc Vương Bàn Tử nói, Lục Vũ trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Nhưng nghĩ lại, anh vẫn cảm thấy khả năng rất lớn.

Mạch rồng Côn Luân, không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Hơn nữa, lúc này họ có thể đã xuyên qua ranh giới của Hành Cảnh Huyễn Hóa, tiến vào thành cổ Ác La thực sự, ở nơi này, dù xuất hiện thứ gì kỳ lạ cổ quái cũng có thể hiểu được.

"Tạm thời không quan tâm nó có phải là hải sâm hay không, đi tìm Lão Hồ và Shirley Dương đã." Lục Vũ nhìn một vòng, trái phải cũng không biết đi đâu, vậy thì cứ tùy tiện chọn một hướng mà đi thôi.

Hải sâm cũng không có sức tấn công gì, họ đi trên đó cũng không cần quá lo lắng.

Đi một đoạn đường, cảm giác không gian dưới đáy biển này giống như một mê cung, đi thế nào cũng có ngã rẽ.

Lục Vũ cũng đã cẩn thận phân biệt những ngã rẽ đó, không phải do Kỳ Môn Độn Giáp bố trí, cũng không có quy luật, không có dấu hiệu, chỉ có thể dựa vào trực giác, muốn đi hướng nào thì đi hướng đó.

Đi thêm một lúc, Lục Vũ đột nhiên có cảm giác, dừng lại.

Vương Bàn Tử vừa định hỏi một câu, đã nghe thấy một tiếng "gâu" trong trẻo vang lên bên tai.

Quay đầu lại thì thấy Bạch Trạch đột nhiên xuất hiện trên thân con hải sâm.

Vừa định hỏi một câu gì đó, Bạch Trạch đã mở miệng nói: "Phía trước đi thẳng, trái hai, trái ba, phải ba." "Ngươi nói gì?" Lục Vũ vừa định hỏi thêm một câu, Bạch Trạch đã "vèo" một tiếng, biến mất không dấu vết.

Chương 814

Xa xa, lờ mờ có tiếng gọi.

"Tiếng này... có phải là Lão Hồ họ không?" Vương Bàn Tử sững sờ, vội nói.

Tiếng gọi ở xa, Lục Vũ cũng không nghe rõ lắm, cũng không thể xác định, suy nghĩ một lát, nói: "Cứ theo lời Bạch Trạch vừa nói, đi qua đó xem sao." "Trái hai, trái ba, phải ba, là nói về ngã rẽ sao?" "Chắc là vậy." Vừa nói, mấy người men theo lối đi tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, dưới chân họ không còn là sinh vật khổng lồ giống "hải sâm" nữa, mà là một mặt đất đá ngầm rất thô ráp, giống như đáy biển, không có nhiều dấu vết đẽo gọt nhân tạo.

Chỉ đi một lúc, phía trước quả nhiên xuất hiện một ngã rẽ, Lục Vũ nhìn, tổng cộng có bảy lối.

Anh trực tiếp dẫn Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đi vào lối thứ hai từ bên trái, đi thêm một lúc, vào lối thứ ba bên trái.

Vừa định vào lối thứ ba bên phải, Lục Vũ đột nhiên cảnh giác, đưa tay kéo Vương Bàn Tử và Sơ Nhất lại.

Vương Bàn Tử quay đầu, có chút khó hiểu.

Vừa định hỏi một câu, đã nghe thấy một tiếng gió "vù"!

Ngay sau đó là một loạt tiếng "loảng xoảng", dường như có thứ gì đó bị thổi bay ra.

Bùm!

Loảng xoảng!

Gần như trong nháy mắt, trong "lối đi phải hai", đột nhiên có thêm mấy bộ hài cốt.

Hài cốt toàn thân đen kịt, trông giống như một bộ xương hoàn chỉnh, các khớp ở tay, chân ẩn hiện một loại chất dịch dính màu đen.

Trong không khí phảng phất một mùi chua thối.

Thấy cảnh này, Lục Vũ nhíu mày.

Mùi này, anh cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã ngửi thấy ở đâu.

Nhưng ngay sau đó, khi anh thấy giữa những bộ xương lờ mờ có mấy khẩu súng, trong lòng đột nhiên lóe lên một tia sáng.

"Mùi này là mùi dầu đen dưới thành Hắc Thủy ở Tây Hạ, mấy người này, nếu không phải là những người đi theo chúng ta lúc đầu, thì chính là thuộc hạ của Trương Hạo." Lục Vũ vừa nói, Vương Bàn Tử cũng nhớ lại chuyện xảy ra ở thành Hắc Thủy lúc đó, bất giác hạ thấp giọng, nhỏ tiếng nói: "Tiểu ca nhi, không thể nào?

Thành Hắc Thủy cách đây không biết bao xa, sao họ có thể từ thành Hắc Thủy chạy đến đây được?" Vừa nói, mấy bộ xương khô đột nhiên giãy giụa đứng dậy, phát ra tiếng "cạch cạch" chói tai.

"Nếu những dòng nước đen đó đều thông với nhau, thì có khả năng." Lục Vũ không loại trừ bất kỳ khả năng nào, chỉ nhìn những bộ xương khô, trong lòng âm thầm suy tính.

Trầm ngâm một lát, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Lão Hồ, cậu ở đâu!" Hang động sâu thẳm, có tiếng vọng lại.

Rất nhanh, lại có một giọng nói từ trong hang động truyền ra.

Sơ Nhất nhíu mày, chỉ tay vào lối đi thứ hai, nói: "Là ở đây, không phải lối thứ ba." Lục Vũ nhíu mày càng chặt hơn, theo lý mà nói Bạch

Trạch thông quỷ thần biết vạn vật, không nên sai sót.

Nhưng giọng nói này, lại thật sự truyền ra từ lối đi thứ hai!

Đúng lúc họ đang do dự, xa xa thậm chí còn truyền đến một tràng tiếng "đoàng đoàng đoàng", thậm chí còn có vỏ đạn từ lối đi thứ hai văng ra.

Động tĩnh này đã chọc giận những bộ xương khô vừa mới bò dậy, chúng dứt khoát quay người, xông vào trong lối đi.

"Tiểu ca nhi, chúng ta có đi không?" Bên trong lối đi là một khúc quanh, lối đi tối tăm, cũng không thấy được nơi những bộ xương biến mất rốt cuộc có cái gì.

Lục Vũ suy nghĩ một lát, nói: "Đi xem sao." Anh nghĩ rất đơn giản, nếu bên trong thật sự có Hồ Bát Nhất, vậy họ có thể hội quân thành công, mọi người lại lui ra, đi vào lối thứ ba bên phải mà Bạch Trạch đã nói là được.

Nếu không có, vậy họ cũng cứ lui ra, rồi đi sang lối đi thứ ba bên phải xem sao.

Vừa bước vào lối đi, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy trên vai có chút nhói đau, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất cũng có cảm giác tương tự, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Lục Vũ liếc nhìn lưng Vương Bàn Tử, hình xăm Mộ Trần Châu trở nên sống động hơn, màu sắc sặc sỡ như muốn nhảy ra ngoài, phảng phất như có một viên châu thật ở đó.

"Tiểu ca nhi, đây có phải là chứng minh chúng ta tìm đúng chỗ rồi không?

Tôi thấy có lẽ con chó lúc nãy nói sai rồi." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ xác nhận Vương Bàn Tử, Sơ Nhất đều không sao, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Khi họ đi đến chỗ rẽ, có thể lờ mờ nghe thấy tiếng đánh nhau, phía trước tối om cũng xuất hiện một chút ánh sáng.

Mấy người nhìn nhau, đi nhanh vài bước, đã nghe thấy tiếng đánh nhau ngày càng rõ, dường như còn nghe thấy giọng của Hồ Bát Nhất.

"Shirley, mau đi!" "Tát Đậu Thành Binh không cầm cự được lâu đâu!" "Mau đi, mau đi, đừng lo cho tôi!" "..." Nghe những lời này, Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột, không màng thật giả, gân cổ hét lớn một tiếng "Lão Hồ", rồi xông thẳng qua.

Lục Vũ, Sơ Nhất cũng không lãng phí thời gian, đều tăng tốc, chẳng mấy chốc đã xông đến vị trí có ánh sáng ở cuối đường hầm.

Đi đến cuối đường, liếc nhìn một cái, Lục Vũ bất giác nín thở!

Chương 815

Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, cũng đều ngây người.

Cuối đường hầm, lại giống như một thế giới!

Bầu trời đỏ như máu, không biết cao bao nhiêu!

Mặt đất lồi lõm không bằng phẳng, thây chất đầy đồng.

Cách cuối đường hầm khoảng ba bốn mươi mét, vô số bộ xương khô đang bao vây một đám binh sĩ mặc giáp vàng, lờ mờ có thể thấy Hồ Bát Nhất, Shirley Dương được một đám binh sĩ giáp vàng bảo vệ ở giữa.

Những binh sĩ giáp vàng đó, chính là Tát Đậu Thành Binh mà Lục Vũ đã đưa cho Hồ Bát Nhất trước đó!

"Lão Hồ, Bàn gia tôi đến cứu cậu đây!" Sau một thoáng kinh ngạc, Vương Bàn Tử phản ứng lại, gân cổ hét lớn một tiếng, trực tiếp nổ súng vào đám xương khô!

Trong vòng vây, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đã sắp không cầm cự nổi, nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử, thấy Lục Vũ và những người khác xông tới, lập tức mừng rỡ khôn xiết!

Đám xương khô cũng chú ý đến Lục Vũ và đồng đội, lập tức chia làm hai, một phần tiếp tục vây công Hồ Bát Nhất, một phần cười quái dị nhào về phía Lục Vũ.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất không do dự xông lên nghênh chiến.

Chỉ sau khi giao thủ, mới phát hiện sự quái dị của những bộ xương này!

Dù Lục Vũ vung một đao là có thể chém tan bộ xương, nhưng bộ xương sau khi tan rã, lập tức lại ghép lại, một lần nữa giương nanh múa vuốt nhào về phía họ.

"Tiểu ca nhi, nước đen ở khớp xương là mấu chốt!" Cách đó không xa, Hồ Bát Nhất qua khe hở thấy Lục Vũ và đồng đội chiến đấu, vội vàng gân cổ nhắc nhở một câu.

Anh đã đánh với những thứ quái dị này rất lâu, đã phát hiện ra một số điểm yếu.

Nhưng phát hiện ra điểm yếu, không có nghĩa là có cách giải quyết vấn đề.

Vừa rồi, Hồ Bát Nhất đã thử dùng lửa đốt, kết quả vô dụng, thứ nước đen trong khớp xương đó, căn bản không thể bắt lửa.

Lục Vũ lúc ở trong lối đi cũng đã chú ý đến vấn đề nước đen, nhưng bây giờ anh không có thời gian để suy nghĩ về nó.

Sau khi vung đao chém tan những bộ xương đang bao vây mình một lần nữa, Lục Vũ nhân lúc này hét lớn với Hồ Bát Nhất: "Ngoài nước đen ra cậu còn thấy thứ gì quái dị khác không!

Có thứ gì giống pháp khí không!" Theo anh thấy, những bộ xương này không thể nào cứ ghép lại mãi được, hẳn là có pháp khí gì đó đang cung cấp năng lượng!

"Không có!" Hồ Bát Nhất vung đao chém tan một bộ xương khô, hét lớn: "Tôi và Shirley vừa mới vào đây đã bị chúng bao vây, còn chưa kịp tìm kiếm kỹ..." Trong lúc Hồ Bát Nhất nói, Lục Vũ thử đột phá vòng vây, nghĩ rằng năm người tụ lại một chỗ sẽ an toàn hơn.

Nhưng khi đột phá mới phát hiện, chỉ cần họ thử đột phá, đám xương sẽ càng hưng phấn hơn chặn lại chỗ hổng, khiến họ không có cách nào thoát ra.

Biểu hiện như vậy khiến Lục Vũ trong lòng khẽ động, lập tức nghĩ đến điều gì đó.

Anh thử nghiệm mấy hướng, phát hiện chỉ cần anh không đột phá về phía Hồ Bát Nhất, thì không có vấn đề gì.

"Lão Hồ, cậu đột phá về phía chúng tôi!" "À, được!" Hồ Bát Nhất tuy không hiểu ý của Lục Vũ, nhưng vẫn chỉ huy "Tát Đậu Thành Binh" và Shirley Dương cùng nhau, thử đột phá về phía phòng tuyến của Lục Vũ.

Sau khi họ di chuyển, lập tức gặp phải vấn đề tương tự như Lục Vũ lúc trước!

"Tiểu ca nhi, không được!

Chúng nó đông quá, căn bản không đột phá qua được!" Hồ Bát Nhất gân cổ hét lớn một tiếng, trong lòng có chút nặng nề.

Lục Vũ trong lòng bừng tỉnh!

Động vật đều có bản năng tìm lợi tránh hại, huống hồ là những bộ xương này.

E rằng, thứ khiến chúng biến thành bộ dạng kỳ quái này chính là ở giữa đống xương.

Cho nên những bộ xương này luôn canh giữ, không cho phép bất kỳ ai đến gần!

Nghĩ thông điểm này, vấn đề còn lại là làm sao để qua đó, và đó là thứ gì.

"Lão Hồ, cậu dẫn người lui về phía sau, kéo dãn không gian, tôi xem ở giữa rốt cuộc là chuyện gì!" Lục Vũ trong lòng khẽ động, có chủ ý, lập tức hét lên một tiếng.

Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, lập tức cùng Shirley Dương lùi về

phía sau.

Sau khi lui ra, Hồ Bát Nhất bất giác kinh ngạc, không ngờ sau khi họ lui ra, những bộ xương khô kia lại không truy đuổi họ nữa, mà đứng yên tại chỗ, trông giống như đang bảo vệ thứ gì đó.

"Tiểu ca nhi, các cậu cũng lui ra thử xem!" Trong lúc Hồ Bát Nhất hét lớn, Lục Vũ đã ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Sơ Nhất di chuyển sang bên cạnh, không đối đầu trực diện với những bộ xương này.

Theo sự di chuyển của họ, đám xương cũng không truy đuổi họ nữa.

Nhờ phát hiện ra điều kỳ lạ này, Lục Vũ và mấy người cuối cùng cũng hội quân thành công với Hồ Bát Nhất.

Mấy người đứng ở bên cạnh đám xương, vừa cảnh giác, vừa kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra lúc chia tách.

Chuyện rất đơn giản, hai câu là có thể nói rõ.

Chương 816

Lúc Tị Thủy Châu bị vỡ, Hồ Bát Nhất không thể xác định phương hướng, cộng thêm dòng nước chảy xiết, trong lúc hoảng loạn chỉ tóm được một mình Shirley Dương.

Sau đó nhìn thấy những ánh sáng xanh lam kỳ quái, vừa định xem rốt cuộc là chuyện gì, đột nhiên có một luồng nước ngầm cuốn anh và Shirley Dương đi, va chạm lung tung trong nước như ruồi không đầu.

Va chạm qua lại, đến khi tỉnh lại, mới phát hiện mình vô tình ngồi trên lưng con Ban Văn Giao, được nó đưa đến một không gian kỳ lạ như thế này.

"Lúc các cậu vào đây đã có nhiều xương khô như vậy rồi à?" "Không." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Vốn dĩ lúc vừa vào, chúng tôi đang ở trên lưng con Ban Văn Giao." "Tôi đang định ra tay với nó, con Ban Văn Giao đột nhiên phát điên, hất cả tôi và Shirley lên." "Đợi chúng tôi đáp xuống, phản ứng lại, thì thấy trước mắt toàn là xương khô..." "Ban Văn Giao đâu?" "Không để ý." "Lão Hồ, cậu thế này không được rồi, Bàn gia tôi ở bên ngoài thấy con hải sâm khổng lồ, lát nữa đi bắt một con về bồi bổ cho cậu." Vương Bàn Tử trêu một câu, thì nghe Lục Vũ đột nhiên mở miệng: "Tôi biết đây là đâu rồi." Nghe lời Lục Vũ, sắc mặt mọi người đều thay đổi, ánh mắt đều đổ dồn về phía Lục Vũ, chờ đợi câu trả lời của anh.

Lục Vũ cẩn thận nhìn không gian này, không vội vàng.

Lúc vừa vào anh không kịp quan sát, bây giờ nhìn kỹ lại, càng khẳng định suy nghĩ của mình.

"Đây là nơi tôi thấy con rắn khổng lồ đứng sừng sững kia." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, nhìn đống hài cốt cách đó không xa, chậm rãi

nói: “Cũng chính là Magmaningdun trong truyền thuyết!” Không cần xem bản đồ nữa, anh đã có thể xác định, đây chính là một vị trí vô cùng quan trọng, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!

“Trong trường thi của Thế giới chế địch bảo châu đại vương, nơi này gọi là Magmaningdun...” Lục Vũ nhìn tình hình xung quanh, chậm rãi nói: “Magmaningdun có nghĩa là, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!” “Truyền thuyết kể rằng, Đại Hắc Thiên là một loại tà linh có thể khống chế khoáng thạch của Kích Lôi Sơn...” Nghe Lục Vũ giải thích, mọi người đều hiểu ra.

Chuyện về Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, mọi người đều đã nghe qua một ít từ miệng Thiết Bổng Lạt Ma, nhất thời tâm trạng đều có chút bồn chồn.

Im lặng một lát, Hồ Bát Nhất nói: “Nếu nhìn như vậy, những bộ xương khô kia đều bị Đại Hắc Thiên khống chế?” Dừng một chút, Hồ Bát Nhất nói tiếp: “Nhưng mà, chúng rốt cuộc đang canh giữ cái gì?” Điểm này, Lục Vũ cũng không nghĩ ra được.

Hơn nữa trong lòng anh còn có một nghi vấn khác, nếu đây là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, tại sao Bạch Trạch lại bảo anh đi lối “phải ba”?

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện!

Trong «Ma Thổi Đèn», Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và đội của họ đi vào Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, cuối cùng thông qua lối đi tế phẩm để vào tế đàn, không phải lối đi tế ti, nếu nói như vậy...

Lục Vũ trong lòng lóe lên một tia sáng, e rằng Bạch Trạch nói với anh là lối đi “tế ti”!

Vừa nghĩ đến đây, Lục Vũ lập tức ra hiệu cho mấy người đi ra

khỏi lối đi phía trước, rồi đi "phải ba".

Chỉ là một câu còn chưa nói xong, đã nghe thấy một tiếng "ầm ầm" vang lớn, lối đi mà họ vừa đi ra, ầm ầm sụp đổ!

Tiếng động lớn khiến những bộ xương khô kia cũng giật mình, thậm chí có mấy bộ còn bị chấn động đến tan rã!

Vương Bàn Tử nhìn bụi đất bay mù mịt, miệng lẩm bẩm: "Xong rồi, con hải sâm của tôi..." Đúng lúc này, lối đi sụp đổ dường như đã kích động những bộ xương khô kia, chúng đột nhiên thay đổi thái độ, bắt đầu tấn công họ!

"Các cậu cầm cự một chút, tôi vào giữa!" Trong khoảnh khắc, Lục Vũ không nói thêm gì, bước chân khẽ lướt, trực tiếp chạy sang bên cạnh, chuẩn bị từ bên hông chạy vào giữa, xem Đại Hắc Thiên rốt cuộc là thứ gì!

Nếu không họ cứ bị những bộ xương vô tận này vây quanh, mệt cũng chết!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Sơ Nhất hiểu ý, đều nhào về phía những bộ xương khô, kiềm chế chúng, tạo cơ hội cho Lục Vũ!

Xương khô cuối cùng cũng chỉ là xương khô bị Đại Hắc Thiên khống chế, không có nhiều linh trí, dưới sự kiềm chế của Hồ Bát Nhất và đồng đội, lập tức xuất hiện một kẽ hở!

Nhân lúc kẽ hở xuất hiện, Lục Vũ bước chân khẽ lướt, đã xông vào giữa.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung lên, đánh bay mấy bộ xương khô tụt lại phía sau, trong tầm mắt Lục Vũ cuối cùng cũng xuất hiện Đại Hắc Thiên đã lâu không gặp!

Cái gọi là Đại Hắc Thiên, là một loại tà linh.

Nhưng Đại Hắc Thiên, tà linh khống chế tinh khoáng của Kích Lôi Sơn này, còn có một bản thể.

Một tảng đá điêu khắc đen kịt!

Tảng đá trông chỉ cao nửa mét, giống như một tượng khỉ ngồi, nhưng không có mặt, cũng không có dấu vết điêu khắc nhân tạo. 【Tên vật phẩm: Đại Hắc Thiên】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Khống linh, khống tà】 【Mô tả vật phẩm: Nước Ma đã cử hành vô số nghi thức tế tự ở Kích Lôi Sơn, năm này qua tháng nọ không biết bao nhiêu sinh linh đã đi qua Kích Lôi Sơn, để lại oán hồn chấp niệm.

Trong Kích Lôi Sơn có vô số tinh thạch, tinh thạch có mạch, mạch thông không khí, nhân duyên hội ngộ sinh ra Đại Hắc Thiên.

Đại Hắc Thiên linh trí không cao, chỉ biết bản năng xua đuổi tà linh, xua đuổi mọi thứ nhìn thấy vào lối đi tế tự, để tăng cường năng lực bản thân...】 Hóa ra là vậy!

Đại Hắc Thiên này, quả thật xảo diệu!

Trong lúc Lục Vũ đang cảm thán, Đại Hắc Thiên đã phản ứng lại, chỉ huy vô tận hài cốt khô, điên cuồng nhào về phía Lục Vũ, hoàn toàn không quan tâm đến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử phía sau!

Lục Vũ trong lòng rùng mình, vội vàng thu lại những suy nghĩ hỗn loạn!

Chỉ là anh vừa định thu "Đại Hắc Thiên" vào Quỷ Động Ma Mộc, đột nhiên một bóng trắng lướt qua, ôm chầm lấy Đại Hắc Thiên, lập tức biến mất không dấu vết!

Lục Vũ bất giác sững sờ, nhưng ngay sau đó đã nghe thấy một loạt tiếng "loảng xoảng" phía sau.

Quay đầu lại nhìn, những bộ xương khô kia, tất cả đều rơi lả tả

trên mặt đất, không còn đứng dậy được nữa.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người đều có chút kinh ngạc, càng khiến họ kinh ngạc hơn là Lục Vũ lại đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của họ.

May mắn thay, chỉ vài giây sau, Lục Vũ lại xuất hiện trong tầm mắt của họ, điều này khiến mấy người khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 817

Vương Bàn Tử vội vàng chạy mấy bước đến bên Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu không sao chứ?" Shirley Dương cũng đi tới, nhíu mày hỏi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Thứ ở giữa là gì?" Từ hai câu hỏi, có thể thấy trọng điểm quan tâm của hai người hoàn toàn khác nhau.

Lục Vũ liếc nhìn Shirley Dương, khẽ lắc đầu, nói: "Chỉ là một tảng đá, bị Bạch Trạch lấy đi chơi rồi." Một câu vừa dứt lời, Shirley Dương đã mở miệng nói: "Có thể cho tôi xem không?" Không còn mối đe dọa của "Đại Hắc Thiên", Lục Vũ cũng không vội, chỉ liếc nhìn Shirley Dương, thuận miệng hỏi: "Tại sao?" "Tôi... tôi muốn xem có thể tìm được lối ra không." Shirley Dương suy nghĩ một lát, đưa ra một lý do, dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Trước đây tôi nghe Thiết Bổng Lạt Ma nói trong trường thi của Thế giới chế địch bảo châu đại vương, có nội dung về Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, trên bản đồ cũng có một số thứ, tôi muốn xác minh một chút." Vừa nói, Shirley Dương vừa lấy ra tấm bản đồ mình đã sửa chữa, chỉ vào một vị trí trên đó.

Từ nội dung trên tấm bản đồ đó, quả thực có vẽ một hình dạng "Đại Hắc Thiên".

Chỉ có điều... trên tấm bản đồ da thú đó, không hề có nội dung về Đại Hắc Thiên, điểm này Lục Vũ nhớ rất rõ.

Shirley Dương bây giờ lấy bản đồ ra, lại có ý gì?

Lục Vũ nhìn bản đồ của cô, im lặng một lát rồi hỏi: "Ai nói với cô 'Đại Hắc Thiên' có hình dạng này?" "Tôi thấy trên bản đồ." Shirley Dương thần sắc bình tĩnh, giọng điệu bình thản: "Lúc tôi sửa chữa tấm bản đồ da thú đó, đã thấy có dấu hiệu này." "Sao tôi không thấy?"

Vừa nói, Lục Vũ vừa lấy ra tấm bản đồ da thú, nhìn Shirley Dương, ra hiệu cho cô chỉ ra "Đại Hắc Thiên" ở đâu.

Shirley Dương đưa tay chỉ vào một chỗ đen kịt trên bản đồ, nói: "Chính là ở đây." "Cô đang đùa à?" "Tôi rất nghiêm túc, bóng đen này, trông là bóng đen, thực tế là một loại tranh ba chiều.

Loại tranh ba chiều này chỉ những người đã tiếp xúc mới có thể nhìn ra." Shirley Dương nghiêm túc giải thích mấy câu, còn nói với Hồ Bát Nhất bên cạnh, ra hiệu cho anh làm theo lời mình, qua một góc độ đặc định, nhìn vào chỗ đó.

"Hình như..." Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm hồi lâu, lại quay đầu liếc nhìn Shirley Dương một cái rồi mới ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, từ vị trí của tôi, quả thật có thể thấy một thứ có hình dạng hòn đá kỳ lạ, giống như có thứ gì đó đang ngồi ở đó." Lục Vũ chú ý đến sự do dự trong mắt Hồ Bát Nhất, hiểu rằng anh ta căn bản không thấy gì cả.

Tuy nhiên, anh vẫn không vạch trần, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói: "Là gì cũng không quan trọng nữa, thứ đó đã bị Bạch Trạch nuốt vào bụng rồi." Không ai ngờ Lục Vũ lại đưa ra một câu trả lời như vậy, đều bất giác ngây người!

Đặc biệt là Shirley Dương, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Cô nhìn chằm chằm Lục Vũ, muốn nói gì đó, nhưng Lục Vũ đã mở miệng, chặn lại lời cô muốn nói.

"Cũng không cần xem bản đồ gì nữa, nơi này chỉ lớn chừng này, tìm kỹ một chút, thế nào cũng tìm được lối ra." "Nhưng..." Shirley Dương còn muốn nói gì đó, Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng: "Trước đó Tiểu ca tính ra quẻ đó là Thủy Phong Tỉnh, chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm nước, tôi nhớ lúc ở phía sau, đã thấy một chút vệt nước." Vừa nói, anh vừa liếc Shirley Dương một cái.

Vương Bàn Tử vừa hay thấy được hành động nhỏ của hai người, lập tức không nhịn được muốn nói một câu.

Chỉ là lời đến bên miệng, Lục Vũ đột nhiên vỗ vai anh một cái, hỏi: "Bàn Tử, vai cậu còn đau không?" Vương Bàn Tử lập tức hiểu ý anh, chỉ có thể không tình nguyện nuốt một hơi, nuốt lại lời muốn nói vào bụng.

Chuyện này rốt cuộc có ý gì anh không hiểu, nhưng anh biết Lục Vũ chắc chắn có cân nhắc của mình.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử lại liếc nhìn Hồ Bát Nhất, thầm nghĩ Lão Hồ sao có thể giúp Shirley Dương, một người ngoài như vậy?

Có gái quên anh em, bị con nhỏ Tây mê hoặc rồi à?

Chỉ nghĩ vậy thôi, anh vẫn không nói gì, cuối cùng lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, giúp ai không giúp ai?

Hơn nữa, trong lòng anh cũng rõ, Lục Vũ không bận tâm, tức là chuyện này vẫn còn có thể hòa giải, cũng không cần anh lo lắng.

Tuy nhiên...

Mọi người đi về phía trước một lúc, khi một ngọn núi nhỏ xuất hiện trong tầm mắt, Lục Vũ đột nhiên động.

Ngay khoảnh khắc Lục Vũ động, Hồ Bát Nhất dừng bước, nhưng Shirley Dương vẫn vững bước tiến về phía trước, dường như không bị ảnh hưởng bởi "Bách Lý Lạc Phượng Đăng".

Cảnh này khiến Vương Bàn Tử bất giác sững sờ.

Hiệu quả của Bách Lý Lạc Phượng Đăng, anh đã thấy, nhưng tại sao Hồ Bát Nhất bị định thân, Shirley Dương lại dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng?

Hồ Bát Nhất càng kinh ngạc hơn, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình!

Đúng lúc Hồ Bát Nhất đang kinh ngạc, Lục Vũ đã một bước xông đến sau lưng Shirley Dương, Thất Tinh Luân Hồi Đao kề lên cổ cô, giọng bình tĩnh nói: "Ra đây đi, ta thấy ngươi rồi." Shirley Dương không để ý đến Lục Vũ, vẫn đi về phía trước, giọng nói cũng không một chút run rẩy, nói: "Bí mật ở ngay trước mắt, anh còn muốn nội đấu sao?" "Cô đi thêm một bước nữa, tôi không ngại cho cô một nhát." Một câu của Lục Vũ khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác giật mình.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu, lời nói tiếp theo của Lục Vũ mới khiến họ tê cả da đầu!

"Theo cả một chặng đường, trốn trong người cô ấy cả một chặng đường, cùng cô ấy làm nhiều chuyện như vậy, ngươi nghĩ ta còn có thể để ngươi vào trong sao?" "Thanh đao này, gọi là Thất Tinh Luân Hồi Đao, không có công năng gì đặc biệt, chỉ là có thể phệ hồn!" "Ta không quan tâm ngươi là Khương Tử Nha thật, hay Khương Tử Nha giả, ngươi đi thêm một bước, chắc chắn sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán!" Shirley Dương phảng phất như không nghe thấy lời của Lục Vũ, vẫn cứ đi về phía trước.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, không nói thêm một lời thừa thãi nào, chỉ bước chân khẽ lướt, đuổi kịp Shirley Dương, Luân Hồi Đao trong tay đâm thẳng vào lưng cô.

Nhát đâm này nhanh như chớp, không hề lưu tình!

Hồ Bát Nhất giật mình, hét lớn: "Tiểu ca nhi, đao hạ lưu nhân!" Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, cũng sợ hãi hét lên.

Điều khiến Vương Bàn Tử kinh ngạc nhất, vẫn là câu nói của Lục Vũ "quan tâm ngươi là Khương Tử Nha thật, hay Khương Tử Nha

giả".

Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh!

Đúng lúc lưỡi đao sắp đâm vào cơ thể Shirley Dương, Shirley Dương đột nhiên động, bước chân khẽ lướt, thân hình lóe lên, vừa vặn tránh được lưỡi đao của Lục Vũ.

Ngay sau đó, từ miệng Shirley Dương phát ra một giọng nói hoàn toàn không thuộc về cô, là một giọng nam có chút già nua: "Cậu lại hà tất phải như vậy, lão phu cũng không có ác ý, tại sao lại làm thế..." "Ta không tin ngươi." Lục Vũ nhìn Shirley Dương, bình tĩnh nói: "Giấu đầu hở đuôi, ai biết ngươi có ý đồ gì?

Lén lén lút lút phá hủy cánh cửa tai ương, dẫn họ vào lối đi tế phẩm, ta biết ngươi trong lòng có ý đồ gì?" Sắc mặt Shirley Dương thay đổi, kinh ngạc nói: "Sao anh biết đây là lối đi tế phẩm?" Lần này là Shirley Dương nói, không phải giọng của Khương Tử Nha.

Chương 818

Nhưng một lát sau, giọng của Khương Tử Nha lại vang lên, nghe có chút cay đắng: “Lão phu cũng không ngờ đây là lối đi tế phẩm, chỉ là nhận thấy sự khác thường ở đây, nên mới đi vào nơi này.” “Không ngờ, làm khéo thành vụng, làm khéo thành vụng a!” Lục Vũ căn bản không quan tâm đến lời của Khương Tử Nha, chỉ lạnh lùng hỏi: “Bây giờ nên nói ngươi rốt cuộc muốn làm gì rồi chứ?” “Cũng giống như chuyện các cậu muốn làm, lão phu chỉ muốn kết thúc chuyện ở đây.” “Nói nghe hay quá, ngươi nghĩ ta tin?” “Tin hay không, lão phu cũng không thể nói với cậu quá nhiều, lần này vọng động thiên cơ, thực sự không nên, một tia tàn hồn này của lão phu cũng nên trở về...” Một câu nói xong, đã thấy một luồng khí trắng bay ra từ người Shirley Dương, lờ mờ có hình dạng của Khương Tử Nha.

Nhưng trong nháy mắt, luồng khí trắng đã biến mất không dấu vết!

Mấy người vốn đã mờ mịt, càng thêm mắt tròn mắt dẹt!

Lúc này, Shirley Dương liếc nhìn Lục Vũ, khóe miệng cay đắng: “Tại sao anh nhất định phải ép ông ấy ra, ông ấy đã nói trước, không thể lộ diện, cho nên luôn trốn trong người tôi.

Bởi vì sau khi lộ diện, nhiễu động thiên cơ, tàn hồn của ông ấy sẽ hồn bay phách tán!” Cảm xúc của Shirley Dương có chút kích động, vô cùng bất mãn với hành động của Lục Vũ trước đó.

“Tôi không tin ông ta.” Lục Vũ lạnh lùng nhìn Shirley Dương, bình tĩnh nói: “Tôi đã nói trước đây, bây giờ lặp lại lần nữa, tôi không tin ông ta, cũng không tin cô.

Chuyện lần này...” Lời của Lục Vũ còn chưa nói xong, Shirley

Dương trừng mắt nhìn Lục Vũ, tức giận nói: “Không tin, không tin, anh không tin, nhưng tôi cũng không tin anh!” “Đừng lúc nào cũng cho rằng mình biết mọi chuyện, rồi cho rằng người khác đều sai!

Anh...” “Shirley!” Shirley Dương còn muốn nói thêm gì đó, Hồ Bát Nhất đột nhiên hét lớn một tiếng, ngăn lại câu nói tiếp theo của cô.

Lục Vũ quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, hỏi: “Lão Hồ, rốt cuộc là chuyện gì, khiến cậu cảm thấy tôi không đáng tin?” Sắc mặt Hồ Bát Nhất thay đổi, biết rằng biểu hiện của mình quá rõ ràng, nhưng chuyện đó anh vẫn chưa định nói ra, chỉ có thể gượng cười nói: “Tôi chỉ không muốn mọi người nội chiến, chúng ta đang ở thời điểm quan trọng nhất...” “Nói thử xem.” “Không phải, Tiểu ca nhi, Khương Tử Nha ông ta trốn trong người Shirley...” “Không phải chuyện này.” Lục Vũ bình tĩnh nhìn Hồ Bát Nhất, tiếp tục nói: “Có phải lần trước cậu ở Tam Phiên Thị đã điều tra được chuyện gì, khiến cậu cảm thấy tôi có vấn đề?” “Tôi...” “Nói.” “Đúng!” Shirley Dương mở miệng, hừ lạnh một tiếng, nói: “Những chuyện thần bí trên người anh, tôi không đề cập đến, tôi cũng không quan tâm.

Dù sao, năng lực của anh đã cứu mọi người rất nhiều lần.” “Nhưng tôi muốn hỏi anh một câu, anh bảo chúng tôi truy tra chuyện của thần phụ Thomas, có biết trước mối quan hệ giữa thần phụ Thomas và cha mẹ anh không!” “Quan hệ gì?” Lục Vũ nhíu mày nhìn Hồ Bát Nhất, vẻ mặt khó hiểu.

Hồ Bát Nhất do dự một chút, khóe miệng có chút cay đắng, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Chúng tôi tìm thấy một tấm ảnh cũ của cha anh trong tài liệu của thần phụ Thomas, trên đó ghi rõ thần phụ Thomas là cha đỡ đầu của cha anh...” Lục Vũ dù thế nào cũng không ngờ, lại nghe được câu nói này từ miệng Hồ Bát Nhất.

Cha mình lại là con đỡ đầu của thần phụ Thomas?

Lần trước trở về Tam Phiên Thị, anh quả thực có nghe cha mẹ nói, họ và thần phụ Thomas quan hệ rất tốt.

Dù sao, thần phụ Thomas trước khi chết đã giao cuốn nhật ký của mình cho cha anh, nhờ ông giúp giao cho Chá Cô Tiếu.

Nhưng không ngờ, quan hệ hai bên lại thân thiết hơn anh tưởng tượng.

Trong lúc Lục Vũ đang trầm tư, Shirley Dương đột nhiên mở miệng, lạnh lùng nói: "Tôi còn có thể nói cho anh biết, cha mẹ anh và Jude Cầu qua lại rất thân thiết!

Tôi và Hồ Bát Nhất vô tình thấy họ ăn cơm cùng nhau, nói chuyện rất vui vẻ!" Dừng một chút, Shirley Dương cười lạnh một tiếng, nói: "Anh nói anh không tin tôi, tôi còn không tin anh, nếu không phải Hồ Bát Nhất tin tưởng anh, lần này đến Tạng Địa Côn Luân, vốn dĩ tôi không định mời anh!" Lục Vũ ít nhiều có chút bất ngờ, không ngờ lần trước Hồ Bát Nhất và đồng đội đến Tam Phiên Thị còn xảy ra chuyện như vậy.

Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ, có chút lúng túng.

Một lúc lâu sau, anh cười khổ lắc đầu, thấp giọng nói: "Vốn dĩ tôi định đợi sau khi chuyện ở Côn Luân lần này kết thúc sẽ nói chuyện này với cậu." Biểu cảm của Hồ Bát Nhất rối rắm, dừng một chút, bổ sung: "Tiểu ca nhi, cha mẹ cậu có lẽ không đơn giản như vậy..." Lục Vũ suy nghĩ một lát rồi nói: "Còn chuyện gì nữa không?" "Cái này..." Hồ Bát Nhất nhìn bộ dạng của Lục Vũ thì biết anh không phải dễ lừa, chỉ có thể cắn răng nói: "Khương Tử Nha nói mệnh số của cậu kỳ lạ, không phải người thường." Lần trước, sau chuyện ở Trùng Cốc Vân Nam, Khương Tử Nha biến mất không dấu vết, nhưng thực tế Khương Tử Nha sau khi họ rời khỏi Trùng Cốc, cũng đã rời khỏi Trùng Cốc, trốn trong người Hồ Bát Nhất, Shirley Dương.

Chính vì vậy, sau này khi Lục Vũ và Ngô Tà đến Nam Hải Tây Sa, Hồ Bát Nhất mới dứt khoát không đi theo, thậm chí lúc ở Thần Thụ Tần Lĩnh, cũng rất dứt khoát không đi cùng.

Đương nhiên, đây không phải vì Hồ Bát Nhất không tin Lục Vũ, chỉ là vì trên người anh có mang theo Khương Tử Nha, lo lắng Lục Vũ phát hiện ra manh mối gì.

Cuối cùng, Khương Tử Nha đã dặn đi dặn lại, không được nói cho bất kỳ ai ông đã rời khỏi Trùng Cốc, nếu không nhiễu động thiên cơ, sẽ có chuyện không hay.

Trước đó, sự biến mất của cánh cửa tai ương, quả thực là do Shirley Dương làm, hoặc nói là Shirley Dương hành động dưới sự chỉ thị của Khương Tử Nha...

Nghe đến đây, Vương Bàn Tử nghe không nổi nữa, không nhịn được xen vào: "Lão Hồ, đây là cậu không đúng rồi, chuyện lớn như Khương Tử Nha, sao cậu có thể không nói với Tiểu ca nhi, ai biết ông ta có ý đồ xấu không?" "Nói một cách khác, cho dù nhà Tiểu ca nhi có chút chuyện, nhưng những chuyện đó cũng không thể đổ hết lên đầu Tiểu ca nhi được chứ?" "Chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, không tin Tiểu ca nhi, cậu lại tin cái lão Khương Tử Nha giấu đầu hở đuôi đó, cậu nghĩ cái gì vậy?" "Cậu..." Vương Bàn Tử còn muốn nói gì đó, lại bị Lục Vũ ngắt lời, anh nhìn Hồ Bát Nhất, hỏi: "Lần trước các cậu đi cổ mộ Tân Môn, có phải không đơn giản như sau này đã nói không?" Sắc mặt Hồ Bát Nhất cứng lại, vẫn gật đầu, nói: "Ngôi mộ đó, là Khương Tử Nha đề nghị chúng tôi đi..." "Đồ đâu?" Lục Vũ không ngốc, nghe nhiều như vậy, anh đã hiểu ra, Khương Tử Nha chắc chắn đã đi đến ngôi mộ đó lấy thứ gì đó ra.

Thậm chí, Shirley Dương có thể đập vỡ cánh cửa tai ương, mở ra Hành Cảnh Huyễn Hóa, đều là vì thứ đó.

Hồ Bát Nhất do dự một chút, nhìn về phía Shirley Dương, nói: "Cô đưa đồ cho Tiểu ca nhi xem đi." Sắc mặt Shirley Dương thay đổi, nhíu mày nói: "Lão Hồ, Khương thái sư đã nói, thứ này dù thế nào cũng không thể..." Lời của cô vừa nói được một nửa, đã thấy Lục Vũ lật tay, trong tay có thêm một chuỗi lựu đạn, đi thẳng đến cửa đá cách đó không xa.

Trông có vẻ định ném một quả.

Cửa đá này, chính là mệnh môn lớn nhất của Shirley Dương.

Lục Vũ không nói một lời, trực tiếp kéo chốt an toàn, lựu đạn đã bắt đầu bốc khói, miệng tự lẩm bẩm: "Cứ nghe nói thiết thụ ngân hoa đẹp, hôm nay phải xem cho kỹ, tiện thể nghe một tiếng nổ, xả xui..." Xác định hành động của Lục Vũ, biểu cảm của Hồ Bát Nhất càng thêm rối rắm, vội nói: "Shirley!

Khương Tử Nha đã đi rồi, cô đừng giấu giếm nữa, đưa đồ cho Tiểu ca nhi đi!" "Tôi không tin anh ta dám ném!" Shirley Dương vẫn kiên trì, cắn răng nói: "Ném sập động huyệt, ai cũng không ra được!" Lục Vũ hoàn toàn không để ý đến lời của Shirley Dương, ngay khi cô vừa dứt lời, quả lựu đạn bốc khói trong tay anh đã bị ném vào trong cửa đá.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng "bùm" vang lớn, vô số đá vụn lăn xuống liên tục không ngớt.

"Anh..." Shirley Dương quay đầu, không thể tin được nhìn Lục Vũ, hoàn toàn không ngờ anh lại điên cuồng như vậy!

Hồ Bát Nhất lại mở miệng, vội nói: "Cô còn muốn đợi đến bao giờ, mau lấy đồ ra đi!" Thấy Lục Vũ lại kéo chốt quả lựu đạn thứ hai, Shirley Dương cuối cùng cũng chịu thua, từ trên người mò ra một thứ giống như viên bi thủy tinh, ném về phía Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay bắt lấy, vừa định xem một cái, đã cảm thấy cả thế giới đều thay đổi.

Trước mắt anh không có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, Shirley Dương.

Trước mắt, chỉ còn lại con rắn khổng lồ đứng sừng sững, từ trên cao nhìn xuống anh!

Cảnh này, vô cùng chân thực!

Trong con mắt độc nhất của con rắn khổng lồ, đầy vẻ mỉa mai, chế giễu, như đang chế giễu anh không biết tự lượng sức mình, lại như đang mỉa mai sự nội loạn của đội họ.

Không biết qua bao lâu, con rắn khổng lồ biến mất, trước mắt trở lại như cũ.

Lục Vũ ngơ ngác nhìn nơi con rắn khổng lồ biến mất, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi, bình tĩnh trở lại.

Chương 819

Ánh mắt anh lướt qua Hồ Bát Nhất và những người khác, bình tĩnh lại, rồi lại nhìn vào viên bi thủy tinh trong tay. 【Tên vật phẩm: Xà Thần Linh Nhãn】 【Cấp bậc vật phẩm: Linh nguyên liệu nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Giao tiếp với Hành Cảnh Huyễn Hóa】 【Mô tả vật phẩm: Thượng cổ có thần xà, sức mạnh vô biên, sau khi chết nước Ma ở Tây Vực vô tình phát hiện lăng mộ Thần Xà, cung phụng hài cốt, linh nhãn...

Xà Thần Linh Nhãn, có thể mở ra không gian hư số.

Linh nhãn bị thượng cổ tiên hiền dùng bí pháp phong ấn, hình dạng như viên bi thủy tinh nhỏ, sau khi trở về với hài cốt Thần Xà, linh nhãn có thể khôi phục lại hình dáng ban đầu...】 Hóa ra, viên bi thủy tinh nhỏ này, chính là con mắt độc nhất của Thần Xà.

Chẳng trách Shirley Dương trước đó có thể dựa vào nó, mở ra Hành Cảnh Huyễn Hóa!

Lục Vũ định thần lại, ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất, hỏi: "Lão Hồ, cậu có biết đây là thứ gì không?" "Bất kể là thứ gì..." Trước khi Hồ Bát Nhất mở miệng, Shirley Dương đã giành nói trước: "Đây là đồ của tôi, anh phải trả lại." Vừa nói, cô vừa đưa tay ra nhìn Lục Vũ.

Thứ này, đã đến tay, Lục Vũ tự nhiên không thể đưa lại cho cô!

Xà Thần Linh Nhãn, vạn nhất Shirley Dương phát điên ném thứ này vào người Thần Xà, đến lúc đó hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Thấy Lục Vũ không động thủ, Shirley Dương càng giơ súng lên, nhắm vào Lục Vũ: "Trả lại cho tôi, nó là thứ quan trọng nhất để giải lời nguyền của tộc nhân chúng tôi, không thể để trong tay anh được!"

“Lời nguyền à?” Lục Vũ khẽ thở dài, lắc đầu, nói: “Đây là mắt của Thần Xà, cô nghĩ nó có thể giải lời nguyền sao?

Có thể không?” “Tôi không tin anh.” Shirley Dương căn bản không quan tâm Lục Vũ nói gì, vẫn dùng súng nhắm vào Lục Vũ, lạnh lùng nói: “Trả lại đồ cho tôi, nếu không, tôi không ngại cho anh một phát.” “Shirley, cô bình tĩnh một chút.” Hồ Bát Nhất thấy tình hình ngày càng căng thẳng, vội vàng khuyên một câu.

Chỉ tiếc Shirley Dương căn bản không nghe lời khuyên của Hồ Bát Nhất, thậm chí còn bóp cò, bắn một phát xuống đất cách Lục Vũ một bước, lạnh lùng nói: “Trả lại cho tôi!” Lục Vũ nhíu chặt mày, nhận ra tình hình của Shirley Dương không đúng.

Nhưng Âm Dương Nhãn của anh, cũng không nhìn ra trên người Shirley Dương rốt cuộc có gì không đúng.

Khoan đã!

Sai rồi!

Lục Vũ đột nhiên phản ứng lại, đây là Kích Lôi Sơn!

Ngay cả những thứ nhìn thấy, cũng chưa chắc có thể tin là thật, huống hồ là những thứ không nhìn thấy!

Vừa rồi anh còn có thể dựa vào ảo thuật của “Thanh Nhãn Hồ Thi” để lừa Khương Tử Nha, Shirley Dương rất có khả năng cũng đã trúng ảo thuật!

Hồ Bát Nhất lo lắng Shirley Dương cứ giơ súng chĩa vào Lục Vũ sẽ xảy ra chuyện, vội vàng xông lên muốn giật súng lại.

Shirley Dương không chịu buông tay, hai người lập tức giằng co.

Đúng lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng phát hiện một điểm không đúng trên mái tóc bay phấp phới của Shirley Dương!

Trong tóc của Shirley Dương, lại giấu một viên "Ma Bảo Linh"!

Ma Bảo Linh, vật của nước Ma viễn cổ, tiếng chuông của nó có thể khiến người ta tinh thần hoảng hốt, kích thích những ham muốn đen tối nhất trong lòng, khiến người ta mất đi năng lực tự chủ, chỉ có thể tuân theo khát vọng sâu thẳm nhất trong nội tâm mà hành động!

Trên đường đi, Lục Vũ không biết đã thu bao nhiêu viên Ma Bảo Linh, nhưng chưa bao giờ phát hiện trên người Shirley Dương.

Hóa ra là vậy!

Chẳng trách cảm xúc của cô ấy lại bất ổn như vậy!

Nghĩ thông điểm này, Lục Vũ vội vàng nói: "Lão Hồ, đánh ngất cô ấy đi, trên đầu cô ấy có một viên Ma Bảo Linh!" Nghe lời này, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng ra tay đánh ngất Shirley Dương!

Ngay sau đó, Lục Vũ đi qua gỡ viên Ma Bảo Linh ra khỏi tóc cô.

"Lão Hồ, trên người cậu có không?" Hồ Bát Nhất định nói một câu không có, nhưng trong lòng cũng có chút nghi ngờ, để Vương Bàn Tử xem kỹ trên người mình, xác định không có gì xong, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều, vừa nhìn thấy Lục Vũ, biểu cảm của Hồ Bát Nhất lại có chút lúng túng.

Do dự một lát, vẫn mở miệng nói: "Tiểu ca nhi, chuyện lần này..." "Không có gì." Lục Vũ xua tay, ngắt lời Hồ Bát Nhất, nói thẳng: "Chuyện đã qua không nói nữa, cậu kể kỹ lại chuyện của Khương Tử Nha cho tôi nghe, một chút cũng đừng giữ lại." Chuyện của Khương Tử Nha, quá kỳ quái, thần thần bí bí, khiến Lục Vũ trong lòng có chút bất an.

Thậm chí... anh cảm thấy Khương Tử Nha và "A Thổ" bị anh xử

lý trước đó có thể có quan hệ gì đó?

Dù sao, với thân phận của Khương Tử Nha, và việc ông ta đã ở cùng Thần Xà già trong Trùng Cốc Vân Nam một thời gian dài, ông ta làm ra chuyện gì, dường như cũng không phải là chuyện hoang đường!

Thêm một điều nữa, Khương Tử Nha có thể dễ dàng tìm thấy Xà Thần Linh Nhãn, còn luôn đi theo Shirley Dương, dường như cũng không phải là chuyện đơn giản!

Lão tiên này, rốt cuộc mưu đồ cái gì?

Trong lúc Lục Vũ đang suy ngẫm về chuyện này, Shirley Dương u u tỉnh lại.

Không còn tiếng chuông "Ma Bảo Linh" nhiễu loạn tâm trí, lúc này cô đã bình tĩnh lại, hiểu rõ bản thân trước đó rốt cuộc đã làm những gì.

Trong phút chốc, trên mặt không nén nổi vẻ hổ thẹn.

Nói thực lòng, đặt mình vào hoàn cảnh của Lục Vũ mà nghĩ, nếu cô là anh, nhìn thấy cộng sự hủy đi cánh cửa giải cứu tại Cánh Cửa Tai Nạn, lại còn luôn giấu giếm lấp liếm, bất luận Lục Vũ nói gì, cô cũng không thể tiếp tục hợp tác được nữa.

Thế nhưng Lục Vũ chỉ nói vài câu không đau không ngứa rồi lại tiếp tục dẫn họ đi thám hiểm.

Chương 820

Mãi cho đến trước cánh cửa đá lần này, Lục Vũ mới thực sự bộc phát.

Tâm thái này, Shirley Dương tự thấy mình không sao theo kịp!

Cô nhìn Lục Vũ, cuối cùng cúi đầu, thấp giọng nói: "Lục Vũ, thực sự xin lỗi..." Một câu chưa nói xong, Lục Vũ đã xua tay: "Chuyện Ma Bảo Linh không liên quan đến cô." "Chuyện gia đình cô lúc trước tôi nói..." "Được rồi, chuyện đó cứ đợi đến khi rời khỏi đây rồi hãy nói." Lục Vũ ngắt lời Shirley Dương, ánh mắt lại rơi vào cánh cửa đá phía xa.

Nghe lời anh nói, Shirley Dương càng thêm áy náy.

Dẫu sao, trước đó khi trên người cô chưa có Ma Bảo Linh, cô đã bắt đầu nghi ngờ Lục Vũ.

Nếu không phải vậy, cô cũng không sau khi trúng Ma Bảo Linh lại trở nên kích động đến thế...

Trước khi xuất phát tới cửa đá, Lục Vũ nhìn mấy người, một lần nữa mở lời, khẽ nói: "Mô Kim Hiệu Úy, hợp thì sống, phân thì chết, bất luận thế nào cũng không được quên." Nghe thấy câu này, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử đều bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra bất luận xảy ra chuyện gì, Lục Vũ vẫn luôn giữ chừng mực...

Tương tự, câu nói này cũng lập tức nhắc nhở Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Nói trắng ra, căn nguyên lớn nhất của lần nội loạn này chính là ở hai người bọn họ.

Nếu không phải Lục Vũ luôn giữ bình tĩnh, e rằng kết cục của họ sẽ giống hệt như ba đồ đệ của Trương Tam Liên Tử năm xưa...

Cửa đá vốn dĩ cách họ không xa, sau khi mấy người xử lý xong chuyện nội loạn thì trực tiếp đi tới.

Đến gần nhìn một cái, biểu tình của Hồ Bát Nhất tức thì trở nên cổ quái.

Cửa đá hoàn hảo không chút tổn hại, không thấy một mảnh vụn đá nào.

Anh ngẩn người, lập tức phản ứng lại: "Tiểu ca nhi, cậu vừa dùng Thanh Nhãn Hồ Thi à?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Chúng ta hiện giờ chỉ còn con đường này thôi, dù không muốn đi tiếp thì tôi cũng không thể nổ tung nó được." Nói trắng ra, Lục Vũ lúc trước chỉ là để bức Khương Tử Nha lộ diện.

Vạn hạnh là anh đã cược đúng, Khương Tử Nha không phát hiện ra ảo thuật do Thanh Nhãn Hồ Thi của anh giăng ra nên đã mắc bẫy, không biết đã chạy đi đâu rồi.

"Cái đầu của Tiểu ca nhi, cả đời này tôi cũng không theo kịp." Nghe Lục Vũ nói xong, Vương Bàn Tử khâm phục không để đâu cho hết, trong lòng càng thêm cảm thán, chuyện lần này thực sự quá hung hiểm!

Nếu không có Lục Vũ, hậu quả thật sự không dám nghĩ tới!

Lục Vũ không nói gì nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào cửa đá quan sát kỹ lưỡng.

Cửa đá đã mở, trên xà ngang chạm khắc một con độc nhãn khổng lồ.

Loại đồ đằng nhãn cầu này, dù là ở Tinh Tuyệt thành hay Ác La Hải thành đều đã thấy quá nhiều.

Điểm khác biệt là các đồ đằng khác đều trợn mắt, còn nhãn cầu ở đây lại nhắm mắt.

Vì trước đó đã biết đây là lối đi của tế phẩm, nên chỉ cần nhìn qua, Lục Vũ đã hiểu ý nghĩa của nó.

"Thực ra nhãn cầu này và Con Đường Không Lối Thoát có điểm tương đồng." "Nhãn cầu này có hai tầng ý nghĩa.

Một là nhắc nhở người đưa tế phẩm tới phải nhắm mắt lại, tránh bị ảnh hưởng bởi Núi Kích Lôi Đại Hắc Thiên trong đường hầm.

Hai là, người Ma Quốc sống ở Tây Vực, cũng giống như vùng đất Tạng, đều sùng bái việc linh hồn sinh linh sau khi chết không lập tức rời đi.

Một đồ đằng nhắm mắt thế này cũng ngụ ý tiễn đưa những linh hồn đó." Sau khi Lục Vũ giải thích đơn giản vài câu, Hồ Bát Nhất hỏi: "Vậy khi chúng ta đi vào có cần nhắm mắt không?" "Đại Hắc Thiên đã bị Bạch Trạch nuốt chửng rồi, không cần nhắm mắt nữa." Lục Vũ nhìn cửa đá, rồi nhìn mấy người hỏi: "Đi vào trực tiếp hay nghỉ ngơi một lát rồi mới vào?" Lục Vũ vừa dứt lời, bỗng nghe thấy trong cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Tiếng bước chân từng nhịp một, cực kỳ có tiết tấu.

Ở nơi như thế này, nghe thấy tiếng bước chân có nhịp điệu như vậy khiến người ta thấy hoảng sợ không rõ lý do, thậm chí ngay cả nhịp tim cũng dường như đập theo tiếng bước chân ấy.

Vương Bàn Tử không chịu nổi cảm giác áp bức này, mở miệng phá vỡ trầm mặc: "Tiểu ca nhi, thế này là có ý gì, không lẽ Khương Tử Nha lại ở bên trong?" Trong lúc nói chuyện, họ còn nhìn thấy một bóng người lướt qua trong hang núi!

"Đánh nó!" Lục Vũ đột ngột lên tiếng, quát khẽ một tiếng.

Vương Bàn Tử phản ứng tức thì, cử súng lên, nhắm vào vị trí bóng người vừa lướt qua trực tiếp bóp cò, cả băng đạn đều bắn ra hết.

Trong hang núi, tiếng súng vang dội liên hồi, điếc cả tai!

Có điều, họng súng khạc lửa ngoài việc để lại một địa đạn vỏ thì dường như chẳng bắn trúng ai.

Đúng lúc này, trong hang núi đột nhiên lại truyền ra mấy tiếng cổ ngữ Tạng!

Nghe kỹ thì chính là giọng nói của Diệp Diệc Tâm đã mất tích bấy lâu!

Lục Vũ và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đồng thanh hô: "Đuổi theo!" Lần này, họ không còn nhắc đến chuyện nghỉ ngơi nữa.

Suốt thời gian qua, họ đã sớm phát hiện Diệp Diệc Tâm không tự nhiên mà phát ra tiếng động.

Mỗi lần cô ấy phát ra tiếng là mỗi lần có chuyện xảy ra!

Bất luận lần này cô ấy là do Khương Tử Nha cũng biến mất hay do Tinh Tuyệt Nữ Vương quỷ thần khó lường, tóm lại chuyện hiện giờ không thể bỏ qua!

Chương 821

Mấy người không chậm trễ thời gian, trực tiếp xông vào trong hang núi, dựa vào ánh đèn pin sáng lóa, tốc độ di chuyển của họ cực nhanh!

Chỉ thấy trong hang núi tự nhiên, vách tường trắng toát, trên đó ẩn hiện một số vết máu đỏ tươi.

Không biết có phải tế phẩm năm xưa không cam tâm bị hiến tế, muốn trốn ra ngoài nên để lại dấu vết hay không.

Mấy người đi suốt một quãng đường, không thấy tung tích Diệp Diệc Tâm, cũng chẳng thấy bóng dáng Khương Tử Nha, ngay cả tiếng bước chân kia cũng biến mất, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân của chính họ.

Hang núi này vì toàn là tinh thạch tự nhiên, chứa lượng lớn thạch anh nên hiệu ứng hồi âm rất tốt, tiếng bước chân của họ bên trong vang lên đều đặn, giống như dẫm vào nhịp trống vậy.

Lục Vũ nghe vậy, chỉ cảm thấy nhịp tim cũng đồng nhất cao độ với tiết tấu này, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Anh theo bản năng dừng bước, khựng lại một chút để lệch nhịp với mọi người, tiếng bước chân trong hang tức thì trở nên hỗn loạn.

Như vậy, nghe lại càng khiến người ta thấy khủng hoảng, Vương Bàn Tử không nhịn được ho một tiếng, nói: "Hay là chúng ta hát một bài đi!" Giọng của Bàn Tử vốn đã lớn, hồi âm trong hang lại vô cùng kinh người, cú này khiến mấy người đều giật nảy mình.

"Bàn Tử, đừng quậy." Hồ Bát Nhất có chút bất lực nói một câu.

Tuy nói vậy, nhưng sau khi Bàn Tử phá vỡ sự im lặng, mọi người

đều cảm thấy gánh nặng đè nén trong lòng vơi đi nhiều.

Khựng lại một lát, Hồ Bát Nhất tiếp lời: "Cái núi Kích Lôi này quả thực xứng với cái tên, đi bên trong mà tiếng bước chân cứ như tiếng sấm vậy." "Chúng ta mới có năm người mà đã tiếng lớn thế này rồi..." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất khựng lại, vội vàng dừng bước, trán lập tức túa mồ hôi lạnh!

Anh đột nhiên phản ứng lại, kể từ khi vào hang núi, anh đã nghe thấy sáu tiếng bước chân!

Hồ Bát Nhất nhìn phía trước mình là Shirley Dương, phía trước nữa là Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, Lục Vũ.

Anh nhìn từ phía sườn cũng không thấy trước mặt Lục Vũ còn ai.

Vậy thì, tiếng bước chân đó là ở sau lưng anh?

Hồ Bát Nhất định quay đầu nhìn lại, nhưng cảm thấy sống lưng lạnh toát!

"Lão Hồ, sao anh không nói gì nữa?" Shirley Dương vừa nói vừa định quay đầu, Hồ Bát Nhất vội vã đưa tay ấn đầu cô lại, cuống quýt: "Đừng quay đầu!" Dù nói là mê tín hay là quái gở, Hồ Bát Nhất luôn kiên trì rằng trong loại đường hầm quái dị này tuyệt đối không được quay đầu.

Giống như tục đưa tang trên đời, chủ mộ an táng xong, mọi người xuống núi, trong thời gian đó không ai được phép quay đầu, đó là quy củ cũ bao nhiêu năm nay rồi!

"Không phải, lão Hồ anh bị sao vậy?" Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, định thần lại nói: "Tôi nghe thấy có sáu tiếng bước chân..." "Sáu tiếng?" Vương Bàn Tử không nhịn được lầm bầm: "Có phải nghe nhầm không?" "Không." Hồ Bát Nhất lắc đầu, bình phục tâm tình, chậm rãi nói: "Tôi có thể khẳng định có sáu tiếng bước chân, có khả

năng ngay sau lưng tôi...” Vừa dứt lời, thanh Tân Đình Hầu Đao trong tay Hồ Bát Nhất vung mạnh ra sau, nghe thấy một tiếng “tăng” sắc lạnh!

Phát này thực sự chém trúng vật gì đó!

Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà, lúc này cũng không màng đến quy củ nữa, quay phắt người lại đối mặt với phía sau, muốn xử lý thứ đó!

Không chỉ anh, Vương Bàn Tử, Lục Vũ, Shirley Dương và cả Sơ Nhất đều quay đầu lại, lao đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Hang núi này rộng khoảng mười mét, mấy người dàn hàng đứng không thành vấn đề.

Chỉ có điều khi họ quay người lại, chỉ thấy một bóng người nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Động tác cực nhanh, giống như một bóng ma vậy.

“Lão Hồ, có nhìn rõ là thứ gì không?” “Không.” Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Đừng nói nhìn rõ, ngay cả là thứ gì cũng không biết.

Vừa rồi tôi chém một đao, cảm giác lực phản chấn cực mạnh, đao suýt chút nữa tuột khỏi tay.” Điểm này là điều khiến Hồ Bát Nhất khó chấp nhận nhất.

Đổ đấu bao nhiêu lần, quái vật lớn nhỏ, Tống tử gặp không ít, nhưng chưa có thứ gì khiến anh cảm thấy rắn chắc đến vậy!

“Đây là...” Lúc này, Sơ Nhất đang quỳ dưới đất định tìm dấu chân thì nhặt được một viên tinh thạch trong suốt.

Viên tinh thạch này hoàn toàn khác biệt với tinh thạch của hang núi.

Nếu phải nói thì nó giống như kim cương, trong suốt long lanh,

tỏa ánh lửa lấp lánh dưới ánh đèn, vô cùng đẹp mắt.

Mấy người lập tức nhìn quanh dưới đất, nhưng ngoại trừ viên tinh thạch Sơ Nhất phát hiện ra thì không còn dấu vết nào khác.

"Tạm thời mặc kệ nó, tiếp tục đi lên phía trước." Lục Vũ suy nghĩ rồi lên tiếng: "Lần này đi theo đội hình hai-hai-một, Bàn Tử và tôi đi trước, Sơ Nhất ở giữa, lão Hồ và Dương tiểu thư hai người đi phía sau." Hang núi sâu thẳm, hồi âm cực mạnh, chỉ cần bước đi là sẽ vang vọng tiếng bước chân đầy tiết tấu khiến người ta khó chịu.

Mấy người chỉ có thể đi đi dừng dừng để tránh bị tiết tấu đó làm cho mệt mỏi.

Vương Bàn Tử thỉnh thoảng lại nói vài câu đùa để phá vỡ sự im lặng của đường hầm.

Đi một lúc, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, cậu có nghe thấy gì không?

Sao tôi cảm giác tiếng bước chân kia lại tới nữa rồi?" Một câu nói khiến mấy người đều cảnh giác, Hồ Bát Nhất càng siết chặt Tân Đình Hầu Đao, quay người chém một đao!

Chỉ là phía sau chẳng có gì cả, đao này chém vào không khí.

"Không phải phía sau, là phía trước." Lúc này, Lục Vũ đưa tay chỉ về phía trước đường hầm, khẽ nói: "Mọi người có chú ý thấy không, phía trước là một dốc lên, âm thanh truyền ra từ cuối cái dốc thoải đó." "Dốc lên?" Vương Bàn Tử gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi có phải cậu nhìn nhầm không, phía trước không có dốc lên mà." Lúc này, Sơ Nhất đột nhiên lên tiếng: "Là một sườn núi, độ dốc không lớn, phải nhìn kỹ mới thấy được." Vương Bàn Tử hơi không tin vào tai mình, ngẩn người ra, trợn tròn mắt nhìn kỹ, lại gãi đầu nói tiếp: "Tôi nhìn vẫn thấy là dốc xuống mà, lão Hồ anh thấy sao?" Hồ Bát

Nhất, Shirley Dương lần lượt lên tiếng, đều nói là dốc xuống, không thấy con đường dốc lên nào.

Đáp án của mấy người khiến Lục Vũ trong lòng có chút rối rắm.

Chương 822

Khựng lại một lát, anh quay sang bảo Vương Bàn Tử và Sơ Nhất: "Một người ra đứng ở lối vào dốc lên, một người ra lối vào dốc xuống." "Được." Vừa nói, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đều bước lên phía trước vài bước.

Vị trí Sơ Nhất đứng, Lục Vũ có thể nhìn thấy đường hầm phía sau, nhưng nơi Vương Bàn Tử đứng, anh lại không cách nào thấy được nơi đó có gì đặc biệt.

"Tế phẩm và tế ty có sự phân biệt sao?" Lục Vũ nhìn qua, thầm nhủ trong lòng.

"Ba người đi lên, hai người đi xuống, chúng ta vào thăm dò đường xem tình hình thế nào?" Shirley Dương phá vỡ sự im lặng, chậm rãi nói: "Con đường này xuất hiện ngã rẽ chắc chắn là có dụng ý, không thể cứ đứng đây đợi mãi được." "Đợi một lát cũng không phải chuyện xấu." Lục Vũ khẽ nói một câu rồi rút Thừa Ảnh Kiếm ra, chậm rãi bảo: "Mọi người đợi chút, để tôi đi xem sao." Thừa Ảnh Kiếm có thể phân hồn, dùng để thám đường cực kỳ ổn thỏa, nếu tình hình không ổn, Lục Vũ có thể lập tức chạy về, chỉ cần bản thể không bị thương thì mọi thứ không vấn đề gì.

Chưa đợi mấy người lên tiếng, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh Sơ Nhất, đang định bước lên thì nghe thấy một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ phía sau!

Lục Vũ theo bản năng quay đầu, thấy một vệt sáng lao tới, anh né người theo bản năng, vệt sáng đó đã lao vào đường hầm hướng lên trên, không cho Lục Vũ và mọi người chút thời gian phản ứng nào, vệt sáng đã biến mất hút!

Ngay sau đó, trong đường hầm hướng lên truyền ra tiếng cười quái dị "kiệt kiệt"!

Lục Vũ đang định đuổi theo thì nghe tiếng "oanh long" một tiếng nổ lớn, đường hầm hướng lên đổ sập tan tành, vô số đá vụn rơi xuống, suýt chút nữa đè trúng mấy người!

Biến hóa đột ngột này khiến mọi người cực kỳ bất ngờ, may mà không ai bị thương.

Đường hầm sụp đổ cũng khiến Vương Bàn Tử và mọi người nhìn rõ vị trí đường hầm, quả thực không phải cùng một con đường với thứ họ nhìn thấy!

Quan trọng hơn là, họ cuối cùng đã nhìn thấy cái bóng luôn đi theo mình kia!

Giọng Hồ Bát Nhất trầm xuống: "Thứ vừa chạy qua kia tinh khiết trong suốt, nói ra thì có chút giống với Xác Thủy Tinh Băng Xuyên (Băng Xuyên Thủy Tinh Thi) mà Minh thúc từng nhắc tới..." "Cái đệch?" Vương Bàn Tử hít một hơi lạnh, ngạc nhiên nói: "Lão Hồ anh không đùa chứ?

Xác Thủy Tinh còn có thể biến thành Tống tử à?

Tôi cứ tưởng lão vương bát Minh thúc đó nói hươu nói vượn!" Lục Vũ nhìn đường hầm đã sụp đổ, rồi nhìn vị trí Vương Bàn Tử đứng lúc trước, khẽ nói: "Giờ đường hướng lên phế rồi, chỉ còn con đường hướng xuống này thôi, Sơ Nhất, ông có thấy đường hướng xuống không?" "Thấy cái gì?" Sơ Nhất vẫn còn đang ngơ ngác vì vụ sập vừa rồi, khó hiểu nhìn Lục Vũ.

Vừa định nói thêm gì đó, đột nhiên chân ông ta trượt một cái, ngã nhào xuống đất, trực tiếp ngã vào trong đường hầm dốc xuống, gần như trong chớp mắt đã biến mất không tăm tích!

Biến hóa đột ngột này khiến Lục Vũ không kịp phản ứng, khi anh vừa rút Phi Hổ Trảo ra thì Vương Bàn Tử cũng phát ra một tiếng kinh hô!

"Ơ kìa?" Ngay sau đó, cơ thể không khống chế được mà lùi lại, lọt tỏm vào đường hầm!

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, sải bước lao thẳng vào đường hầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, anh cảm thấy đường hầm dưới chân còn trơn hơn cả cầu trượt, khó lòng đứng vững, vừa dẫm vào là cơ thể không tự chủ được mà trượt xuống, tốc độ cực nhanh!

Trong đường hầm vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét của Vương Bàn Tử!

Lục Vũ tâm niệm xoay chuyển, chú ý thấy vách tường hai bên đường hầm lồi lõm không đều, anh dùng lực cắm mạnh Hắc Kim Cổ Đao vào, chỉ thấy quán tính mạnh mẽ kéo theo cơ thể anh chao đảo, nhưng cuối cùng cũng không trượt xuống nữa.

Không kịp thở dốc, Lục Vũ vội gọi: "Bàn Tử, Sơ Nhất, bám vào vách tường có thể giảm tốc..." Lục Vũ chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng kinh hô của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, ngay sau đó là một cú va chạm mạnh mẽ!

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều nhờ có Lục Vũ ngăn cản mà kịp thời dừng lại.

Sau khi đứng vững, Hồ Bát Nhất học theo Lục Vũ cắm mạnh Tân Đình Hầu Đao vào vách tường, miễn cưỡng ổn định thân thể, vội hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu thế nào rồi, không sao chứ?" "Không vấn đề gì." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, vẫn dùng Hắc Kim Cổ Đao giữ vững thân thể, quan sát kỹ vách tường rồi rút Phi Hổ Trảo móc vào khe hở vách đá, bấy giờ mới thu Hắc Kim Cổ Đao lại, đưa hai người chậm rãi

xuống dưới.

"Bàn Tử, Sơ Nhất, hai người sao rồi?" Trong đường hầm chỉ có tiếng hồi âm của chính anh, không có tiếng trả lời của Vương Bàn Tử và Sơ Nhất.

Trong lòng Lục Vũ không khỏi lo lắng, điều khiến anh phiền lòng hơn chính là cái "Xác Thủy Tinh Băng Xuyên" đột ngột xuất hiện kia!

"Lão Hồ, hai con đường một lên một xuống vừa rồi rất có thể một là đạo tế ty, một là đạo tế phẩm, giờ cái xác thủy tinh kia đã lên trên rồi, chuyện bên dưới e là không đơn giản đâu..." Nghe Lục Vũ nói, Shirley Dương đột nhiên lên tiếng: "Không đúng chứ?

Trước khi chúng ta vào, anh đã bảo đây là lối đi tế phẩm, sao giờ lại lòi ra..." Nói được một nửa, Shirley Dương bỗng phản ứng lại, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Quả thực, toàn bộ đường hầm này đều là lối đi tế phẩm.

Nhưng tế phẩm đi vào đường hầm là dưới sự xua đuổi của khu vực tế ty!

Nghĩa là khi họ vừa đi đến ngã rẽ, tình huống bình thường là tế phẩm rơi xuống đạo dưới, tế ty bước vào đạo trên để tránh trở thành tế phẩm...

Nhưng hiện giờ...

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái xác thủy tinh băng xuyên kia đã vào đường hầm tế ty trước họ, lại còn phá hủy đường hầm đó, khiến họ chỉ có thể trở thành tế phẩm!

Biểu hiện của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lập tức trở nên khó coi.

Lục Vũ không màng tới suy nghĩ của hai người, trầm giọng nói:

“Còn vài mét nữa là tới lối ra, động tác chậm một chút!” Nói đoạn, Lục Vũ khựng lại, chậm rãi đi xuống.

Vài giây sau, cuối cùng anh cũng dừng lại trên một bệ đá nhỏ hình miệng bình ở cửa động.

Lục Vũ quan sát kỹ tình hình xung quanh, chỉ thấy nơi họ đang đứng là một hang khoáng tinh thạch lớn đến kinh người!

Trên vòm hang cao hàng chục mét, thỉnh thoảng có nước rỉ xuống, cứ như hồ nước đang treo lơ lửng trên đầu.

Các mạch tinh thạch đan xen ngang dọc, trên đỉnh đầu toàn là những khối tinh thể đâm xuống dưới!

Ánh đèn pin chiếu vào, vòm hang như một dải ngân hà rực rỡ, ánh lửa lung linh!

Chương 823

Ở nơi cách họ không xa phía trước có một sợi dây xích treo ngược, sợi dây kéo dài xuống dưới, chìm nghỉm trong làn sương trắng mờ ảo.

Sương trắng mờ mịt khiến người ta không nhìn rõ bên dưới rốt cuộc có thứ gì, chỉ thấy sợi dây xích đó thỉnh thoảng lại run lên một cái, đu đưa nhẹ.

Đây là...

Lục Vũ ngẩn người, quan sát kỹ rồi bừng tỉnh đại ngộ!

"Đó là dây xích của Phi Hổ Trảo." Lục Vũ quay đầu nói với Hồ Bát Nhất một câu, sau đó lập tức gào lớn: "Bàn Tử, Sơ Nhất, hai người sao rồi?" Lần này, bên dưới cuối cùng cũng truyền lên giọng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, là cậu phải không?" "Là tôi, Sơ Nhất có ở cùng cậu không?" "Có!" "Hai người sao rồi?" "Lãng mạn không để đâu cho hết, hai chúng tôi đang đóng Titanic đây, tôi là Rose, Sơ Nhất là Jack." Nghe thấy Vương Bàn Tử còn tâm trạng đùa cợt, Lục Vũ biết họ không gặp vấn đề gì quá lớn, Hồ Bát Nhất nãy giờ căng thẳng cũng thở phào một hơi.

Hai người hỏi thêm vài câu thì hiểu được tình cảnh hiện tại của Vương Bàn Tử.

Nhờ có Phi Hổ Trảo móc vào vòm hang nên hai người không bị rơi xuống, ở dưới họ khoảng hai ba mét là một bệ đá khắc đầy những ký hiệu kỳ quái.

Bệ đá cực lớn, chiếm gần một nửa hang núi, đường kính có lẽ vượt quá mười mét!

Vương Bàn Tử ở dưới hét lên: "Tôi đoán bệ đá bên dưới chính là

nơi đặt tế phẩm." Khựng lại một chút, gã nói tiếp: "Không ngờ có ngày Bàn gia tôi cũng biến thành tế phẩm, ngày tháng trôi qua đúng là càng sống càng thụt lùi." Vừa dứt lời, nghe thấy tiếng "rắc" một cái giòn tan, Phi Hổ Trảo của Vương Bàn Tử đột ngột nới lỏng, nó móc trúng một khối tinh thạch lớn và khối đá đó rơi khỏi vòm hang.

Vương Bàn Tử, Sơ Nhất đều phát ra một tiếng kinh hô!

Ngay sau đó nghe tiếng "uỳnh" một cái!

Trong chớp mắt, khối thủy tinh khổng lồ cùng Phi Hổ Trảo cùng chìm vào màn sương trắng.

"Bàn Tử!

Sơ Nhất!" "Bàn Tử!

Sơ Nhất!" Trong không gian rộng lớn lại chỉ còn lại tiếng hồi âm tiếng gọi của chính Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất không có bất kỳ phản ứng nào.

Tâm trạng Lục Vũ thắt lại, vội nhìn bệ đá, dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm mạnh vài nhát vào bệ đá, sau khi cố định Phi Hổ Trảo xong thì định nhảy xuống.

"Tiểu ca nhi, hay là để tôi..." "Mọi người ở trên này canh chừng đi..." Không cho Hồ Bát Nhất cơ hội phản bác, Lục Vũ đã nắm lấy Phi Hổ Trảo nhảy xuống!

Bên dưới không đặc biệt sâu, trong chớp mắt Lục Vũ đã xuyên qua màn sương trắng, nhìn thấy cảnh tượng bên dưới!

Dưới làn sương mù là một bệ đá khổng lồ hình bán nguyệt, bệ đá có màu vàng nhạt, trong suốt như hổ phách.

Vương Bàn Tử, Sơ Nhất nằm vật ra trên bệ đá, bất động, nhưng trông có vẻ không có ngoại thương gì.

Lục Vũ hạ thấp thêm vài mét, cách độ cao của hai người khoảng nửa mét.

Anh vừa định gọi họ một câu thì nghe tiếng "rắc", Phi Hổ Trảo trên tay đột ngột nới lỏng!

Không đợi anh kịp phản ứng, chỉ thấy tay hụt hẫng, cả người không khống chế được rơi xuống bệ đá!

Khoảnh khắc hai chân chạm xuống bệ đá, Lục Vũ lập tức cảm thấy cơ thể mình bị giam cầm, không thể nhúc nhích.

Khi rơi xuống tư thế nào thì cơ thể giữ nguyên tư thế đó, cứ như trúng phải "Quỳ Hoa Điểm Huyệt Thủ" vậy, không động đậy nổi!

Nhưng ngoài việc không thể cử động, không có ảnh hưởng gì khác, bất luận là tư duy hay thị lực, thính lực đều không bị ảnh hưởng, anh vẫn có thể nghe thấy tiếng của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương ở bên trên.

Tuy nhiên lại không có cách nào đáp lại.

Đồng thời, trong đầu anh xuất hiện thông báo hệ thống! 【Chúc mừng túc chủ phát hiện tế đài, độ thám hiểm tổng thể Côn Luân Thần Cung đạt 60%, hệ thống ban thưởng Chiêu Hồn Định Phách Phù.】 【Thuyết minh: Chiêu Hồn Định Phách Phù, do Trương Thiên Sư phái Ngũ Đấu Mễ Đạo tự sáng tạo ra phù triện, dùng máu đầu ngón tay vẽ bùa, có thể triệu ba hồn, định bảy vía, giải quyết cho người bị thất hồn lạc phách, giúp người đó khôi phục thần trí!】 Chưa kịp nghiên cứu Chiêu Hồn Định Phách Phù, sự chú ý của Lục Vũ lập tức bị vách núi một bên thu hút!

Trên vách núi dày đặc thạch họa!

Những bức thạch họa ở đây đều là loại cực kỳ đơn giản, thô bạo, có nét tương đồng với những bức thạch họa anh từng thấy ở Tần

Lĩnh Thần Thụ!

Điểm khác biệt là... thạch họa ở đây có những sự tàn nhẫn rất trực diện, khiến người ta kinh tâm động phách!

Nhìn vào, nội dung trên thạch họa toàn là những cuộc hiến tế tàn bạo, và ngoài việc hiến tế ra, cuối cùng anh cũng hiểu được ý nghĩa trên thạch họa này.

Nơi này không đơn thuần là hiến tế máu thịt để hồi sinh Xà Thần!

Ma Quốc chọn nơi này để hiến tế vì đây là tổ của long mạch thiên hạ, là gốc của địa mạch!

Bệ tế dưới chân họ chính là Địa Mạch Đài!

Mọi thứ đều là vì tế tự, chỉ cần hiến tế đủ lượng máu thịt, địa mạch sẽ mở ra...

Mà để mở địa mạch cần có năm tế phẩm mang lời nguyền đứng trên tế đài.

Đến lúc đó, địa mạch sẽ chủ động mở ra, nhả ra Long Đan.

Chương 824

Từ thạch họa bên dưới mà xem, Ma Quốc định dùng sức mạnh kinh người ẩn chứa trong Long Đan để một lần hồi sinh Xà Thần...

Thủ đoạn này quả thực có chút khó tin!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lục Vũ tuy không hiểu rõ về "Tầm Long Quyết" lắm nhưng cũng biết giới phong thủy thường nói dưới Long Vương Đỉnh có Long Đan!

Truyền ngôn từ cổ chí kim, cộng thêm những thứ mắt thấy tai nghe trước mắt, khiến anh không thể không tin.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đợi mãi ở bên trên không thấy Lục Vũ phản hồi, không thể đợi thêm được nữa, cũng móc Phi Hổ Trảo rồi nhảy xuống.

Hai người cũng giống như Lục Vũ lúc trước, đột nhiên cảm thấy Phi Hổ Trảo nới lỏng, không tự chủ được mà rơi xuống tế đài.

Khoảnh khắc họ rơi xuống tế đài, Lục Vũ cảm thấy sức mạnh giam cầm trên người lập tức tan biến.

"Bàn..." Anh vừa định gọi Vương Bàn Tử một tiếng thì nghe tiếng "rắc" giòn tan.

Ngay sau đó, thấy bệ đá dưới chân xuất hiện một vết nứt.

Lúc này, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất cũng phản ứng lại, vội vàng vùng vẫy đứng dậy.

"Tiểu ca nhi..." Chưa đợi gã nói hết câu, lòng Lục Vũ đột nhiên dâng lên một luồng ớn lạnh, không kịp nghĩ nhiều, không kịp nói nhiều, Lục Vũ nhìn quanh vách tường, chạy hai bước tới sát vách núi nơi bệ đá cố định, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đâm mạnh vào, gấp gáp:

“Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!” Bốn người tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới bên tường, cùng với Lục Vũ bám chặt vào vách đá.

Vừa mới cố định được thân thể, Hồ Bát Nhất vội hỏi: “Tiểu ca nhi, có chuyện gì vậy, sao mọi người xuống đây rồi toàn bộ đều...” Một câu chưa nói xong đã nghe tiếng “rắc”, “rắc” vang lên không dứt.

Trong hang núi hồi âm cực mạnh, nhất thời mọi người chỉ còn nghe thấy tiếng “rắc”, “rắc”.

Âm thanh hủy diệt này nghe thôi đã thấy rùng mình!

Đồng thời, Shirley Dương chú ý đến thạch họa trên mấy mặt vách tường, nội dung trên đó càng khiến cô tê dại da đầu, cảm thấy nổi da gà, không nén nổi hít một hơi khí lạnh!

Oanh!

Rắc!

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên!

Bệ đá họ đứng lúc trước sụp đổ tan tành, rơi xuống vực sâu không đáy phía dưới.

Hồ Bát Nhất không khỏi hít một hơi khí lạnh, lẩm bẩm trong miệng: “Nói thật lòng, nơi này trông giống như vực thẳm không đáy của Quỷ Động vậy...” Anh chưa nói hết câu, Shirley Dương đã nhịn không được nói: “Vừa rồi mọi người xuống đây sao không nói năng gì cả?” “Cái gì mà chúng tôi không nói!” Vương Bàn Tử lập tức thu hồi tâm tư, hừ hừ mắng: “Ý cô là Bàn gia tôi cố ý lừa cô à?” “Tôi nói cho cô biết, lúc chúng tôi vừa xuống đây, căn bản là một ngón tay cũng không nhúc nhích nổi!

Còn nói chuyện, nói cái đếch ấy!

Nếu không phải lão Hồ xuống đây, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, Bàn gia tôi lúc này nói không chừng đã rơi xuống dưới cho rùa ăn rồi!" Shirley Dương không ngờ Vương Bàn Tử lại kích động như vậy, định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, khẽ bảo: "Sắp ra rồi." Cả bốn người đều ngẩn ra, theo bản năng hỏi dồn: "Tiểu ca nhi, cậu nói cái gì sắp ra?" "Không lẽ là Xà Thần chứ?" "Năm người chúng ta còn chưa chết, chưa thành tế phẩm mà nghi thức đã hoàn thành rồi sao?" "Long Đan sắp ra rồi." Lục Vũ nhìn xuống vực sâu không đáy dưới chân, trong lòng có một loại cảm ứng, một luồng sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa đang từ dưới từ từ đi lên.

Rất nhanh.

Một đạo ánh sáng màu vàng nhạt từ bên dưới phản xạ lên.

Cảnh tượng này khiến mấy người đều giật mình, Vương Bàn Tử ngạc nhiên: "Sao tôi thấy có chút ấm áp nhỉ?" "Đây... không phải là miệng núi lửa chứ?" "Cái đệch!

Thực sự là nham thạch nóng chảy!" Trong lúc nói chuyện, có thể thấy vực sâu đen ngòm lúc trước giờ đã trở nên đỏ rực!

Lửa quang cuồn cuộn, y hệt như nham thạch!

Nói đi cũng phải nói lại, dãy núi Côn Luân dọc tuyến Khả Khả Tây Lý ít nhất có không dưới mười quần thể núi lửa, phát hiện một miệng núi lửa ở đây cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ.

Thế nhưng... miệng núi lửa rực nóng cùng nham thạch phun trào lại khiến tim của mấy người đều lạnh toát!

"Chạy!" "Nhanh chóng chạy lên trên!" Trong khi Hồ Bát Nhất và mấy người còn đang chấn kinh vì nham thạch phun trào, Lục Vũ đã phản ứng lại, nắm lấy Phi Hổ Trảo, cả người lập tức bay vọt lên không trung, dựa vào khinh công "Thê Vân Tung" không hề lơ là tập

luyện suốt thời gian qua, chỉ vài nhịp thở đã lên được năm sáu mét.

Ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao đâm mạnh vào vách tường, treo mình ở đó.

Không chút do dự, anh lập tức thả Phi Hổ Trảo xuống, bảo mấy người phía dưới mau chóng lên theo!

Nham thạch phun trào vẫn đang từ từ dâng lên, nhìn mà thấy rùng mình!

Mấy người đều đã có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rẫy cũng như mùi hắc nồng nặc trong không khí.

Lúc này càng không dám do dự, vội vàng bám lấy Phi Hổ Trảo, liều mạng leo lên.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều từng luyện qua Thê Vân Tung, tuy không mạnh mẽ như Lục Vũ nhưng chỉ cần có chỗ bám thì tốc độ đi lên vẫn rất nhanh.

Sau khi họ ổn định được thân hình, Lục Vũ lại tiếp tục đi lên.

Chẳng mấy chốc, mấy người dọc theo vách đá xuyên qua màn sương trắng.

Chương 825

Sau khi leo thêm một lúc, họ chỉ còn cách những cụm tinh thạch trên đỉnh đầu chưa đầy hai ba mét.

Vương Bàn Tử nhìn xuống dưới một cái, thở phào nhẹ nhõm: "Nham thạch dừng lại ở vị trí sương trắng rồi, không dâng lên nữa." Mấy người cúi đầu, đều thấy nham thạch kẹt ở đó, không dâng lên thêm, thậm chí còn không hề cuộn trào, bình lặng như một vũng nước đọng.

Nhưng ngay sau đó, thấy bên trong trôi ra một viên ngọc lớn, từ từ hiện lên.

Viên ngọc lớn bóng mượt, trong suốt long lanh, xét ra thì có nét tương đồng với Mộc Trần Châu, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm không chớp mắt, kinh ngạc hỏi: "Đó là thứ gì vậy?" 【Tên vật phẩm: Côn Luân Long Đan】 【Cấp độ vật phẩm: Linh nguyên liệu Thiên giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Năng lượng】 【Thuyết minh vật phẩm: Địa đan do long mạch vương của dãy Côn Luân thai nghén, còn gọi là Long Đan, ẩn chứa chí lý của thiên địa, phong thủy và không khí trong thiên hạ đều nằm trong một viên đan này, chứa đựng năng lượng vô cùng vô tận...】 Lục Vũ nhìn viên ngọc lớn đó, lòng không khỏi rạo rực!

Long Đan!

Đây chính là Long Đan thực sự!

Năng lượng chứa trong viên ngọc lớn này e là ngang ngửa với Mộc Trần Châu, thậm chí có phần hơn chứ không kém!

Ngay cả anh nhìn thấy thứ này cũng có chút khó lòng kiềm chế.

“Tiểu ca nhi, đây là thứ gì, cậu có biết không?” Hồ Bát Nhất thấy Lục Vũ không nói gì, nhịn không được lại hỏi thêm một câu.

Chỉ là vừa dứt lời, bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói cười ha hả: “Đồ tốt...” Mọi người đều ngẩng đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, thấy tinh thạch trên đỉnh đầu từng tầng từng tầng vỡ vụn, vô số mảnh vụn tinh thạch từ trên trời rơi xuống!

Theo bản năng, mọi người đều quay đầu đi để tránh bị những mảnh băng tinh rơi xuống làm bị thương.

Chỉ trong chốc lát, băng tinh đều rơi hết xuống vực sâu.

Mấy người quay đầu lại thì thấy hai bóng người từ trên không trung từ từ hạ xuống.

Một trong số đó tinh khiết trong suốt, chính là Xác Thủy Tinh Băng Xuyên!

Người còn lại vẻ mặt đờ đẫn, không phải Diệp Diệc Tâm thì còn là ai?

“Tiểu Diệp Tử!” “Tiểu Diệp Tử!” “Tiểu Diệp Tử!” Vương Bàn Tử vừa thấy Diệp Diệc Tâm liền gào to mấy tiếng.

Chỉ là Diệp Diệc Tâm vẻ mặt ngơ ngác, chẳng hay biết gì, chỉ từ từ hạ xuống dưới sự dẫn dắt của Xác Thủy Tinh, tiến lại gần chỗ nham thạch.

“A!

Tôi nhớ ra rồi!” Nhìn họ ngày càng tiến gần Long Đan, Shirley Dương cuối cùng cũng nhớ ra ý nghĩa của bức bích họa cô vô tình nhìn thấy lúc nãy, vội vàng nói: “Viên ngọc đó chính là viên ngọc còn lại cần thiết để tiến hành nghi thức!” Lúc này, cô cũng chẳng màng tới Diệp Diệc Tâm và cái xác thủy tinh kia nghe thấy lời mình thì sẽ thế

nào, chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất nói ra những gì mình đã thấy.

"Tế tự Ma Quốc do hai vị tế ty hoàn thành, sau khi viên châu nham thạch này xuất hiện, một trong hai vị tế ty là nữ giới sẽ lấy viên đan châu từ trong nham thạch ra, đi vào tầng tế đài phía trên, đặt viên đan châu vào một hồ nước giống như mắt xoáy." "Vị tế ty còn lại sẽ đặt Mộc Trần Châu vào một hồ nước khác." "Lúc này mới có thể phát huy hiệu dụng của hai viên châu tử, mới có thể hoàn thành nghi thức!" Nói đến đây, Shirley Dương khựng lại, nhấn mạnh từng chữ: "Như vậy mới có thể hoàn thành nghi thức, Lục tiểu ca, anh hiểu chứ!" Ý ngoài lời nói, Lục Vũ tự nhiên hiểu rõ.

Điều Shirley Dương nói về việc hoàn thành nghi thức chính là ám chỉ Lục Vũ phải sử dụng "Sự Bảo Vệ Đã Mất" (Thất Lạc Thủ Hộ) vào lúc cả hai viên châu đều đã được đặt lên tế đài.

Chỉ cần nắm bắt được cơ hội, anh có thể hoàn thành việc phong ấn lần này, giải quyết mọi rắc rối!

Điểm này Lục Vũ tự nhiên hiểu, chỉ có điều sự chú ý của anh luôn đặt lên viên Long Đan đó!

Lúc này, Xác Thủy Tinh và Diệp Diệc Tâm chỉ còn cách Long Đan một bước chân.

Chỉ thấy Diệp Diệc Tâm đưa tay khẽ vẫy, Long Đan thoát khỏi sự bao bọc của nham thạch, từ từ bay lên không trung, lơ lửng trước mặt cô...

Trên mặt Xác Thủy Tinh Băng Xuyên lộ ra một nụ cười cổ quái, quay đầu nhìn đám người Lục Vũ, dùng một tông giọng cực kỳ quái đản nói: "Nói đều rất đúng, vậy nên, Mộc Trần Châu ta muốn đâu?" "Tại sao phải đưa Mộc Trần Châu cho ngươi?" Lục Vũ nhìn Xác Thủy Tinh, không hề vội vàng.

Anh đã phát hiện ra sau khi Long Đan bị Diệp Diệc Tâm lấy lên bằng thủ đoạn nào đó, những dòng nham thạch đáng sợ kia đã từ từ rút đi.

Chỉ trong chốc lát đã lùi xuống dưới lớp sương trắng, từ tình hình này mà xem, nơi này rất phù hợp với quy tắc địa mạch long thủ.

Anh chưa từng đọc qua 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, nhưng suốt thời gian dài, những lúc rảnh rỗi anh luôn đọc về các chuyện kỳ văn dị sự, có một thuyết pháp về địa mạch long thủ chính là sau khi Long Vương nhả đan, địa mạch sẽ đóng lại, phải đợi đến khi viên Long Đan tiếp theo được thai nghén mới mở miệng lần nữa.

Lúc này không cần quá lo lắng.

"Phải rồi, tại sao nhỉ?" Xác Thủy Tinh lơ lửng giữa không trung cười cổ quái, nhe răng nói: "Ta nên nói nếu không đưa thì các ngươi đều phải chết, hay là nói đưa cho ta thì các ngươi sẽ được thấy chuyện kinh nhân nhất trên thế giới này đây?" "Chuyện kinh nhân nhất..." Lục Vũ lặp lại lời của Xác Thủy Tinh trong lòng, lại nhìn Diệp Diệc Tâm một cái, đột nhiên nói: "Ngươi chính là Tiểu Luân!

Tấm bùa họa sa lúc trước không phải để ngươi chết, mà là để ngươi thoát thân!" "Không sai!" Xác Thủy Tinh Băng Xuyên khẳng định chắc nịch: "Có điều, lão phu không phải Tiểu Luân!

Tiểu Luân chẳng qua chỉ là một phân thân của lão phu mà thôi!

Được rồi, nể tình các ngươi giúp lão phu mang Mộc Trần Châu tới đây, không ngại nói cho các ngươi biết, lão phu chính là Khương Tử Nha!" "Được rồi, lão phu đã nói cho các ngươi biết quá nhiều rồi, giờ đừng lãng phí thời gian nữa." "Không vội, tôi còn có chút chuyện muốn hỏi." Lục Vũ thần sắc bình tĩnh nhìn Xác Thủy Tinh, trầm mặc giây lát rồi lại lên tiếng: "Tất cả những chuyện này đều là cục diện do

ngươi bày ra?" Khương Tử Nha dường như cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng, không còn biến cố nào có thể xảy ra, do dự một chút rồi vẫn thản nhiên nói: "Lão phu chẳng qua chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Chuyện bao nhiêu năm nay, lão phu sao có thể tính toán hết được?" Nghe vậy, Lục Vũ trong lòng đã hiểu đôi chút, hỏi: Hiến Vương quật lăng mộ của ngươi, ngươi mới phát hiện ra sao?" Khương Tử Nha không nói gì, Lục Vũ cũng không cần lão ta trả lời, tự hỏi tự đáp: "Hóa ra là vậy, hóa ra là thế này..." "Tiểu ca nhi, cậu đang nói gì vậy?" Vương Bàn Tử có chút mờ mịt hỏi một câu.

Lục Vũ cũng không giấu giếm, trực tiếp giải thích: "Tiên có Xà Thần, hậu có Ma Quốc." "Ma Quốc luôn dốc sức hồi sinh Xà Thần, nên đã tìm thấy long mạch Côn Luân để tế tự Xà Thần." "Sau khi Ma Quốc diệt vong, văn hóa bị đứt gãy.

Thế nên bất luận là Tinh Tuyệt hay Cổ Cách cũng chỉ biết phải tế tự Xà Thần, chứ không biết phải tế tự thế nào, cho đến khi... người Cổ Cách một lần nữa tìm thấy địa mạch Côn Luân." "Sau Cổ Cách chính là nước Cổ Điền.

Chương 826

Nước Cổ Điền cung phụng Xà Thần Lão Nha, có thể tiếp tục cung cấp năng lượng cho Xà Thần." "Cũng chính lúc Hiến Vương tế tự Xà Thần Lão Nha đã làm kinh động đến ngươi..." Ánh mắt Lục Vũ rơi trên người Khương Tử Nha, chậm rãi nói: "Ngươi phát hiện ra thủ đoạn của Hiến Vương, cũng phát hiện ra Xà Thần, phát hiện ra bao nhiêu năm qua vô số người đã làm đủ mọi chuyện." "Họ muốn hồi sinh Xà Thần, cần có Long Đan và Mộc Trần Châu, vì hai thứ này, một cái đại diện cho Trời, một cái đại diện cho Đất, thiên địa hợp nhất..." Bên cạnh, Hồ Bát Nhất cũng hiểu ra điều gì đó, chen lời: "Cái gọi là Long Đan, trước khi xuất thế tất có dị trạng, nghĩa là cái 'Thang Lên Trời' mà chúng ta thấy trên sông băng lúc trước chính là điềm báo trước khi Long Châu xuất hiện?" "Có khả năng." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Có Long Đan, có Mộc Trần Châu, đối với Ma Quốc mà nói chính là hoàn thành sự chuẩn bị hồi sinh Xà Thần." "Nhưng ngươi lại không muốn hồi sinh Xà Thần, cái ngươi muốn là chiếm lấy thành quả của người khác (cưu chiếm thước sào), đem nguồn năng lượng đó quán chú vào bản thân mình, đến lúc đó e rằng không ai lợi hại bằng ngươi, thậm chí giống như trong thần thoại truyền thuyết, đắc đạo thăng thiên phong tiên ngay tại chỗ cũng không phải chuyện không thể!" Nói đến đây, biểu cảm của Lục Vũ trở nên cổ quái, nhìn Khương Tử Nha hỏi: "Tôi cứ cảm thấy cái Minh Lâu mà Hiến Vương xây dựng hoàn toàn không giống trình độ của lão ta, e rằng cái Minh Lâu đó là ngươi chuẩn bị cho chính mình phải không?" "Tiên thi của ngươi vẫn ở Trùng Cốc, định từ Trùng Cốc thăng tiên?" Lúc này, tư duy của Lục Vũ chưa bao giờ minh mẫn đến thế.

Anh đột nhiên hiểu ra, chuyện Tinh Tuyệt tuy là bắt đầu, nhưng

mãi đến Vân Nam Trùng Cốc mới là lúc họ thực sự bắt đầu bị Khương Tử Nha dắt mũi!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Khương Tử Nha vỗ tay, một mặt tán thưởng nhìn Lục Vũ, cười cổ quái: "Quả nhiên thông minh, ngươi nhìn thấu đáo đấy." Nghe được đáp án khẳng định của Khương Tử Nha, Vương Bàn Tử nhịn không được chửi ầm lên: "Đệch!

Cái thứ gì thế này!

Lãng phí tình cảm của Bàn gia tôi!" Bên cạnh, Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, trong lòng không ngừng suy tính xem giờ phải làm sao.

Từ tình hình hiện tại, dường như lối thoát duy nhất là giao Mộc Trần Châu cho Khương Tử Nha, rồi đợi lúc lão ta sử dụng hai viên châu thì rút "Sự Bảo Vệ Đã Mất" ra giải quyết một lượt.

Nhưng mà... ai đảm bảo sau khi giao châu cho Khương Tử Nha, họ sẽ có cơ hội động dụng "Sự Bảo Vệ Đã Mất"?

Đúng lúc này, Lục Vũ nhìn Diệp Diệc Tâm, đột nhiên hỏi: "Ngươi đã làm gì cô ấy?" "Hừ!" Khương Tử Nha đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng, quát: "Lão phu đã cho các ngươi đủ thời gian rồi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Giờ lập tức đưa Mộc Trần Châu cho ta, nếu không sẽ cho các ngươi chết không có chỗ chôn!" "Vậy thì đổi sang câu hỏi khác." Bất chấp Khương Tử Nha có thịnh nộ hay không, Lục Vũ vẫn luôn tâm bình khí hòa, bình tĩnh hỏi: "Trước đó chúng ta gặp một cái xác ướp hoàng kim, tính ra thì đó là xác ướp Quỷ Mẫu chuyển thế cuối cùng

của Ma Quốc, là bị ngươi nhập vào phải không?" "Ngươi không phải tưởng rằng trì hoãn thời gian như vậy sẽ có ý nghĩa gì chứ?" Khương Tử Nha lúc này cũng bình tĩnh lại, lạnh lùng liếc Lục Vũ một cái, cười nhạt: "Thủ đoạn của ta, làm sao những kẻ tục tằn như các ngươi có thể hiểu được!

Giờ, đưa Mộc Trần Châu đây, nếu không..." Khương Tử Nha lại cười lạnh một tiếng, cơ thể đột nhiên run rẩy, một khối thủy tinh rơi ra từ người lão!

Trong lúc hoang mang, cánh tay lão dường như vung lên một cái, liền thấy một đạo bạch quang lóe qua, vách đá cách đầu Lục Vũ không xa lập tức bị đánh rụng mấy khối đá vụn, Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên tường cũng suýt chút nữa lung lay!

Nhìn kỹ lại, lớp thủy tinh trên cơ thể Xác Thủy Tinh kia quả thực đang từng chút một nứt ra, lộ ra một người bị băng phong bên trong.

Chính xác mà nói, là hình dáng một người phụ nữ!

Vương Bàn Tử nhịn không được chửi ầm lên: "Đệch!

Cái lão biết tam nhà ngươi, nhập hồn vào một mụ già mà còn định hù dọa ai nữa!

Chúng tôi rơi xuống thì Mộc Trần Châu cũng rơi theo, đến lúc đó ngươi chỉ có nước xôi hỏng bỏng không thôi!" "Câm miệng!" Lúc này, phần đầu của Xác Thủy Tinh đã lộ ra hoàn toàn, Khương Tử Nha lườm Vương Bàn Tử một cái, giận dữ: "Nói thêm một câu nhảm nhí nữa, ta sẽ cho ngươi nhập luân hồi trước!" "Đệch!

Ngươi dọa ai đấy?

Bàn gia tôi mà sợ ngươi thì tôi theo họ ngươi!" "Được!

Đã các ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, vậy thì đi đi!" Vừa nói, Khương Tử Nha lại vung tay.

Ngay lúc đó, Lục Vũ lật tay trái, trong lòng bàn tay nâng một viên Mộc Trần Châu to lớn, lạnh lùng nói: "Ngươi thử xem?" Trong lúc nói chuyện, vệt bạch quang bắn về phía Vương Bàn Tử lập tức biến mất không tăm tích.

Nhìn lại Khương Tử Nha đang nhập vào Xác Thủy Tinh, cả người trợn mắt, nghiến răng, trong mắt đầy vẻ hưng phấn, khát vọng cùng những cảm xúc khiến khuôn mặt lão đang nhập vào trở nên có chút điên cuồng!

Theo sự hưng phấn của lão, lớp thủy tinh trên người lão vỡ vụn ngày càng nhiều.

Lục Vũ thấy vậy, tâm niệm xoay chuyển cực nhanh!

Nếu anh không đoán sai, Xác Thủy Tinh mà Khương Tử Nha nhập vào chính là Xác Thủy Tinh Niệm Hung Hắc Nhan, vị Quỷ Mẫu đời đầu của Ma Quốc!

Tại sao phải nhập vào Niệm Hung Hắc Nhan?

Vì lão không còn cơ thể nào khác để chọn?

Hay vì chỉ có người của Ma Quốc mới có thể thực hiện các thủ đoạn tế tự?

Nhưng tại sao lại giữ lại Diệp Diệc Tâm?

Chờ đã!

Diệp Diệc Tâm lúc ở Tinh Tuyệt vì là cơ thể thuần âm nên suýt chút nữa trở thành chìa khóa mở lại không gian hư số của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nghĩa là... trên người Tiểu Diệp Tử vẫn còn khí tức của Tinh Tuyệt Nữ Vương hay Quỷ Mẫu, vẫn là người của Ma Quốc!

Khương Tử Nha giữ cô lại chính là để cô giúp lão hoàn thành nghi

thức!

Một tia minh ngộ lóe lên trong lòng Lục Vũ, Khương Tử Nha không thể hoàn toàn khống chế Diệp Diệc Tâm, thậm chí việc nhập vào Xác Thủy Tinh Băng Xuyên cũng có ảnh hưởng nhất định đến lão.

Hắc khí trên người Diệp Diệc Tâm không chỉ có Khương Tử Nha mà còn có Tinh Tuyệt Nữ Vương, tức là khí tức Quỷ Mẫu chuyển thế...

Phải làm sao đây?

Chương 827

Chiêu Hồn Định Phách Phù!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra mình vừa nhận được bùa chú này, nó sẽ giúp ích rất lớn cho việc giải quyết tình cảnh khốn cùng hiện tại!

Lục Vũ tâm niệm khẽ động, một mặt tiếp tục lôi kéo chuyện phiếm với Khương Tử Nha để hóa giải các nghi vấn trong lòng, mặt khác tranh thủ thời gian này để học cách sử dụng "Chiêu Hồn Định Phách Phù".

Anh đã xem đi xem lại trong đầu, tuy chưa từng vẽ qua nhưng đã ghi nhớ rõ các nét bút...

"Đưa Mộc Trần Châu cho ta!" Xác Thủy Tinh do Khương Tử Nha nhập vào đưa tay về phía Lục Vũ, trong mắt đầy vẻ khát khao!

Lão dường như đã thấy mình chỉ còn cách thành công một bước chân!

Một viên Mộc Trần Châu do Địa Mẫu nương nương hóa thành Phượng Hoàng ngưng luyện thành, một viên Long Đan, năng lượng của hai viên châu này đủ để hủy thiên diệt địa, đủ để khiến lão trở thành thực thể mạnh nhất thế giới này...

Thăng thiên phong tiên?

Không, lão vốn dĩ đã là thần!

"Đưa chúng tôi tới tế đàn." Lúc này, Lục Vũ lại lật lòng bàn tay, Mộc Trần Châu lại bị anh thu vào trong Gỗ Ma Quỷ Động.

"Ngươi!" Khương Tử Nha không ngờ nước đến chân rồi mà Lục Vũ còn định giở trò tiểu xảo này với lão, cười lạnh nói: "Được, vậy lão phu sẽ đưa các ngươi tới tế đàn!

Nhưng tới tế đàn rồi, nếu ngươi còn dám nói nhảm thêm một câu, lão phu thà bỏ Mộc Trần Châu cũng phải bắt các ngươi chết!" Dứt lời, Vương Bàn Tử lại không nhịn được chửi đổng: "Cái lão biết tam nhà ngươi..." Mặc kệ gã chửi bới thế nào, Khương Tử Nha căn bản không thèm để ý, chỉ dẫn theo Diệp Diệc Tâm nhẹ nhàng bay lên trên, lạnh lùng buông một câu: "Tế đàn ngay phía trên." Lục Vũ không nói gì thêm, vẫn như trước dùng Hắc Kim Cổ Đao và Phi Hổ Trảo mở đường, đưa mấy người từ từ đi lên.

Có điều vừa đi lên, anh vừa sử dụng Mô Kim Phù để thực hiện một cuộc giao tiếp cực kỳ ngắn gọn với họ!

Lần này tình hình so với những gì họ từng trải qua còn tồi tệ hơn nhiều, chỉ cần một chút sơ sảy là vạn kiếp bất phục!

Hơn nữa còn một vấn đề nữa là Sơ Nhất vốn dĩ vẫn nằm ngoài tình trạng này!

Suy cho cùng, Sơ Nhất tuy khỏe mạnh và có chút năng lực chiến đấu, nhưng trong chuyện hiện giờ, năng lực chiến đấu của ông ta căn bản không phát huy được tác dụng.

Trên người ông ta cũng không có Mô Kim Phù, Lục Vũ cũng không có cách nào dặn dò ông ta điều gì, chỉ có thể bảo Vương Bàn Tử – người đứng gần Sơ Nhất nhất – trông chừng ông ta, hễ lát nữa có biến là lập tức đẩy Sơ Nhất về phía mình để anh có thể thu Sơ Nhất vào Sơn Hà Đồ, tránh cho ông ta gặp chuyện không may...

Có lẽ do Lục Vũ lấy Mộ Trần Châu ra trước đó nên tâm trạng của Khương Tử Nha đã ổn định lại phần nào, vì vậy trên đường leo lên, nhóm Lục Vũ không gặp phải quá nhiều vấn-đề.

Chẳng mấy chốc, họ đã leo qua vị trí vòm thủy tinh lúc trước, tiếp tục leo lên một đoạn nữa thì thấy một bệ đá.

Bệ đá trong suốt lấp lánh, trông có vẻ tương tự với tế đàn mà họ rơi xuống trước đó, nhưng trên bệ đá này ngoài việc khắc đầy phù chú, còn có hai tế đàn không lớn lắm.

Hai tế đàn nằm một trái một phải, mỗi cái đều có một xoáy nước hình tròn rộng chừng một mét vuông, bên trong chảy thứ chất lỏng màu đen.

Trên vách tường xung quanh tế đàn còn có vô số bích họa, chỉ là bây giờ chúng đã loang lổ đến mức không thể nhận ra được nữa.

Xem ra, hẳn là Khương Tử Nha sau khi lên đây đã phá hủy các bức bích họa, không muốn họ phát hiện ra điều gì.

Ngoài ra, xung quanh còn có mấy bức tượng người khổng lồ, tất cả đều thân người đuôi rắn, trông vô cùng quỷ dị.

Nhìn tới nhìn lui, ánh mắt Lục Vũ cuối cùng dừng lại ở một lối vào thông đạo tương tự như con đường họ đã đi qua.

Có vẻ như, nếu lúc đầu hắn nghe theo lời đề nghị của Bạch Trạch mà đi vào "hữu tam thông đạo", thì sẽ đến được nơi này.

Thấy mấy người vừa lên đã chỉ mải mê quan sát tế đàn, Khương Tử Nha đứng giữa không khỏi cười lạnh một tiếng, quát: "Mộ Trần Châu đâu, đừng để ta phải hỏi lại các ngươi lần nữa!" Lục Vũ quay đầu nhìn Khương Tử Nha, nói: "Ông có bao giờ nghĩ rằng, nếu ông thất bại, lỡ như đánh thức Xà Thần, đến lúc đó, e rằng sẽ là sinh linh đồ thán..." "Không có lỡ như." Khương Tử Nha đi hai bước đến trước mặt Lục Vũ, cười lạnh nói: "Đưa cho ta!" Dù cho toàn thân Khương Tử Nha toát ra một luồng khí lạnh lẽo, Lục Vũ cũng chẳng thèm để ý, bình tĩnh nói: "Hai tế đàn, một trời một đất, ông đặt Long đan vào, tôi tự nhiên sẽ đặt Mộ Trần Châu vào tế đàn còn lại." Khương Tử Nha gắt gao nhìn chằm chằm Lục Vũ, không nói một lời.

Hồi lâu sau, dường như không thấy được bất kỳ dao động tình cảm nào trong mắt Lục Vũ, lão ta đành nghiến răng, cười lạnh nói: "Tốt nhất cậu đừng giở trò gì!" Lục Vũ trong lòng biết rõ, thủ đoạn này dùng một lần, hai lần đều không có vấn đề.

Nhưng nếu có lần sau, Khương Tử Nha chắc chắn sẽ lật mặt!

Chỉ là Khương Tử Nha không biết rằng, tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, Lục Vũ đã dùng phân hồn của Thừa Ảnh Kiếm, liên tục vẽ ra mấy tấm "Chiêu Hồn Định Phách phù".

Có lẽ vì liên quan đến sinh tử, bình thường Lục Vũ sử dụng "Phong Thuật phù" tỷ lệ thành công chưa đến ba thành, hôm nay lại lên đến năm thành!

Hơn nữa, hắn không chỉ lén lút hoàn thành "Chiêu Hồn Định Phách phù", mà còn chuẩn bị cho Khương Tử Nha một bất ngờ nho nhỏ! "Loại phù lục này, gọi là phù lục gì?" Lần này, Lục Vũ không hề chuẩn bị thêm hành động nhỏ nào, chỉ sau khi Khương Tử Nha đặt "Long đan" xong, hắn chỉ tay vào một lá bùa mới được khắc rất rõ ràng trên mặt đất của tế đàn, tò mò hỏi một câu.

Phù lục vô cùng phức tạp, hắn xem không hiểu, nhưng hắn cũng hiểu ra tại sao Khương Tử Nha trước đó lại không xuất hiện.

Hắn là đang chuẩn bị lá bùa này... "Mộ Trần Châu." Vẻ mặt Khương Tử Nha nghiêm nghị, lạnh lùng nói một câu.

Lục Vũ lật tay, Mộ Trần Châu xuất hiện trong lòng bàn tay.

Cùng với động tác của hắn, không chỉ Khương Tử Nha, mà cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và Sơ Nhất, tất cả đều thắt chặt lòng!

Lúc leo lên đây, mọi người đã định sẵn kế hoạch, chỉ cần Mộ Trần Châu được đặt xuống, chính là lúc kế hoạch bắt đầu!

Ngay khi Lục Vũ nâng Mộ Trần Châu, từng chút một tiến lại gần xoáy nước, trong mắt Khương Tử Nha đột nhiên lóe lên một nụ cười quái dị.

Chương 828

Lục Vũ vô tình liếc qua ánh mắt của lão, trong lòng chợt rùng mình.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một cảm giác quen thuộc, trong nháy mắt đã trói chặt cơ thể hắn, không thể động đậy!

Đúng lúc này, một tia nước đen đột nhiên phun ra từ trong xoáy nước, bao phủ lấy Mộ Trần Châu, kéo nó khỏi lòng bàn tay hắn, rơi vào trong xoáy nước!

Ngay sau đó, bên tai họ vang lên giọng nói đầy chế nhạo của Khương Tử Nha: "Đấu với lão phu, các ngươi còn non lắm." "Bàn về âm mưu quỷ kế, lão phu là tổ tông của các ngươi!" "Mấy nghìn năm trước, lão phu còn có thể tạo ra chuyện 'Võ Vương phạt Trụ', huống chi là mấy tên nhóc các ngươi?" "Nếu không có chỗ dựa, các ngươi nghĩ lão phu sẽ để các ngươi lên tế đàn quan sát buổi lễ sao?" "Ha ha ha ha ha!" Khương Tử Nha cười ngạo nghễ, đi hai bước đến trung tâm của lá bùa, dang rộng hai tay, dáng vẻ vô cùng cuồng phóng!

Lục Vũ trong lòng lo sốt vó!

Hắn đã tính toán cả rồi, vốn dĩ lúc đặt Mộ Trần Châu xuống, Vương Bàn Tử và những người khác sẽ nhân cơ hội dán lá bùa lên người Diệp Diệc Tâm, nếu có thể dán lên người Khương Tử Nha thì càng tốt.

Hơn nữa, hắn còn định thả "Đại Hắc Thiên" từ trong Sơn Hà Đồ ra, làm cho cả tế đàn sụp đổ!

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi, Khương Tử Nha có quá nhiều con bài tẩy, đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, hoàn toàn không cho hắn cơ hội ra tay!

Đúng lúc này!

Long đan và Mộ Trần Châu đột nhiên xoay tít một cách điên cuồng trong hai xoáy nước!

Long đan bên trái tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt!

Mộ Trần Châu bên phải tỏa ra ánh sao lấp lánh!

Hai luồng sáng chiếu rọi toàn bộ không gian, phóng thẳng lên trời, thậm chí dường như xuyên thủng cả vòm trời!

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Tiếng vỡ vụn liên tục vang lên!

Trong tầm mắt Lục Vũ, bệ đá dưới chân xuất hiện từng vết nứt một!

Tim Lục Vũ như vọt lên tận cổ họng!

Nếu lúc này tế đàn sụp đổ, họ chắc chắn sẽ rơi xuống!

Đang nghĩ ngợi, Lục Vũ đột nhiên phát hiện lá bùa bị vết nứt cắt đứt, ngay sau đó cảm thấy cơ thể mình có thể cử động được rồi!

Không chút do dự, Lục Vũ ngay lập tức thả "Đại Hắc Thiên" ra, quát: "Bàn Tử, bắt đầu!" Vừa nói, "Đại Hắc Thiên" đã bị Lục Vũ ném xuống đất, một bóng đen lập tức chui ra từ bên trong!

Gần như trong nháy mắt, Long đan và Mộ Trần Châu vốn đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ bỗng nhanh chóng tối sầm lại, bóng tối bắt đầu bao trùm xung quanh!

Tất cả những điều này đều xảy ra trong chớp mắt!

Đại Hắc Thiên xuất hiện trở lại trong Kích Lôi Sơn, như cá gặp

nước!

Chỉ trong một khoảnh khắc, nó đã khống chế được khoáng mạch trong Kích Lôi Sơn!

Giữa mây đen dày đặc, vô số tinh thạch bắt đầu điên cuồng vươn dài, lan rộng!

Từng cụm tinh thể băng nhọn hoắt như dùi băng, nhe nanh múa vuốt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm tới mấy người đang ở trên tế đàn từ mọi phía.

Lục Vũ đang định lấy "Thất Lạc Thủ Hộ" ra, nhưng một dòng nước đen đột nhiên trào lên từ bên dưới tế đàn, khiến hắn không kịp lấy ra!

Một bóng người khổng lồ màu đen không ngừng giãy giụa trong dòng nước đen, phát ra những âm thanh như sấm rền!

Xen lẫn trong đó là những tiếng rít gào quỷ dị, vang vọng khắp hang động, tỏa ra âm thanh đầy bất tường!

Cảnh tượng mây đen ùn ùn kéo đến khiến hang động vốn rộng rãi bỗng trở nên vô cùng ngột ngạt! "Chết tiệt!

Chết tiệt!

Chết tiệt!" "Ngươi rốt cuộc đã làm gì!" "Chết tiệt!" "Ngươi đã làm cho Xà Thần sống lại!" "Chết tiệt!" "Chết tiệt!" Giờ phút này, Khương Tử Nha hoàn toàn hoảng loạn!

Lão ta chỉ là một hồn thể ở đây, vốn hy vọng lần này có thể dựa vào sức mạnh của Long đan và Mộ Trần Châu, cộng thêm pháp phù mà mình đã nghiên cứu hàng trăm năm để giải quyết vấn đề, hoàn toàn không ngờ Lục Vũ lại đột ngột phản công!

Tranh thủ lúc này, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương,

Sơ Nhất đều đã nhắm đúng mục tiêu của mình, dán mấy tấm "Chiêu Hồn Định Phách phù" lên người thi thể thủy tinh và Diệp Diệc Tâm!

Xà Thần đang thức tỉnh, tàn hồn của Khương Tử Nha lại đang nhập vào thân xác của Niệm Hung Hắc Nhan, quỷ mẫu đời đầu.

Nhất thời, lão ta không thể động đậy được nữa!

Giống như Lục Vũ đã đoán trước, Khương Tử Nha không thể hoàn toàn khống chế được thi thể của Niệm Hung Hắc Nhan!

Chương 829

Một bóng đen không ngừng giãy giụa trên người lão, vẻ mặt trở nên dữ tợn! "Ta sẽ giết ngươi, ta phải giết ngươi!" "Ngươi đã phá hỏng kế hoạch của ta!" "Ta phải giết ngươi!" Vẻ mặt Khương Tử Nha ngày càng hung tợn, ánh mắt tìm đến Lục Vũ, gân cổ gào thét, trông như phát điên!

Nhưng chưa kịp lao về phía Lục Vũ, lão ta đã nghe thấy một tiếng rít thê lương!

Ngay sau đó, một dòng nước đen từ dưới tế đàn đâm ra, cắm phập vào cơ thể thi thể thủy tinh!

Khoảnh khắc tiếp theo, Khương Tử Nha bị ghìm chặt giữa không trung!

Cả người lão ta dần dần bị dòng nước đen đồng hóa, từng chút một biến thành nước đen, chảy xuống dưới...

Cảnh tượng này vô cùng kinh người, Lục Vũ nhìn thấy cũng không khỏi ngẩn người một lúc.

Nhưng hắn lập tức phản ứng lại, không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng lấy Thất Lạc Thủ Hộ từ trong lòng ra, mở ra rồi đặt xuống đất.

Nhưng...

Thất Lạc Thủ Hộ sau khi đặt xuống đất chỉ lóe lên một chút ánh sáng rồi lập tức không có phản ứng gì nữa.

Không gian xung quanh vẫn đang dần trở nên tối đen!

Không chỉ không gian, ngay cả những tinh thạch trên vách tường bốn phía cũng đang dần chuyển sang màu đen!

Bóng tối vô tận, dường như muốn nuốt chửng tất cả!

Đúng lúc này, bên tai Lục Vũ đột nhiên vang lên một giọng nói run rẩy: "Nó đang sống lại, nó đã đang sống lại rồi, đợi đến khi Đại Hắc Thiên bao phủ mọi nơi, chính là lúc nó thực sự sống lại..." Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy Diệp Diệc Tâm đã hồi phục, không còn vẻ ngây dại như trước, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng! "Nhiều nhất là còn năm phút nữa!" Lúc này, Shirley Dương quan sát tốc độ lan rộng của Đại Hắc Thiên, trong mắt thoáng qua một tia tuyệt vọng.

Rõ ràng...

đã chuẩn bị xong tất cả, đã đến bước cuối cùng.

Kết quả, lại biến thành thế này.

Thất Lạc Thủ Hộ vốn dĩ phải kết thúc mọi chuyện, lại không có chút tác dụng nào, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Dưới tế đàn, dòng nước đen cũng không ngừng dâng lên, trong mơ hồ thậm chí có thể thấy được một khúc xương trắng có hình thù cực kỳ kỳ dị bên trong! "Chắc chắn là do phù lục!" Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội nói: "Phù lục mà Khương Tử Nha bày ra chắc chắn đã ảnh hưởng đến Thất Lạc Thủ Hộ!

Bàn Tử, mau cùng tôi cạo bỏ những lá bùa này đi!" "Đúng, đúng!" Lúc này, Lục Vũ cũng chẳng thể nghĩ được nhiều như vậy nữa, bất kể thật giả, bây giờ chỉ có một con đường này thôi!

Mấy người cầm đồ vật, bắt đầu điên cuồng cạo bỏ phù lục!

Cùng với hành động của họ, tốc độ lan rộng của "Đại Hắc Thiên" dường như cũng đang tăng nhanh!

Hai bên tế đàn, mỗi bên đều có một cột sáng màu đen từ từ dâng lên!

Hồ Bát Nhất vô tình liếc nhìn, lòng lạnh đi một nửa!

Đúng lúc này, Diệp Diệc Tâm vốn vừa mới hồi phục, lại lơ lửng trên không trung, nhìn xuống mấy người từ trên cao, giọng nói lạnh lùng vô cảm: "Tế đàn đã khởi động, làm gì cũng vô ích.

Ta phải cảm ơn các ngươi, đã cho ta có thể trở lại thế gian!

Bây giờ, các ngươi có thể đi chết được rồi!" Dứt lời, liền nghe thấy tiếng "rắc rắc", ngay sau đó vô số gai băng thủy tinh đen kịt từ vách tường mọc ra, mang theo "tiếng gió" xé không khí lao tới!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, đang định nói gì đó thì Sơ Nhất đã đứng bật dậy, vội nói: "Các cậu làm việc của mình đi, tôi đỡ cho các cậu!" Vừa nói, gai băng đã bắn tới!

Sơ Nhất không chút do dự, vung đao liên tục chống đỡ, nhất thời chỉ nghe tiếng "loảng xoảng" vang lên không ngớt!

Vô số gai băng thủy tinh bị anh ta chém gãy, rơi xuống dòng nước đen vô tận bên dưới tế đàn.

Giữa không trung, Diệp Diệc Tâm đang lơ lửng, sắc mặt âm u, lạnh lùng nói: "To gan thật!

Vậy để ngươi xem, ngươi có thể chống đỡ được bao nhiêu!" Trên vách tường xung quanh, lại một lần nữa tụ tập vô số gai băng, xé không khí lao tới!

Vương Bàn Tử vô tình liếc nhìn một cái, biết rõ với nhiều gai băng như vậy, một mình Sơ Nhất tuyệt đối không thể chống đỡ nổi, liền vác cây côn của mình lên, trực tiếp đứng dậy.

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử, đang định nói gì đó thì nghe thấy giọng Lục Vũ: "Nhiều nhất còn ba phút nữa, đợi đến khi tất cả mọi nơi đều bị bóng tối nuốt chửng..." Hồ Bát Nhất trong lòng rùng mình, không dám nghĩ đến chuyện khác nữa, toàn tâm toàn ý cùng Lục

Vũ và Shirley Dương không ngừng cạo bỏ những lá bùa mà Khương Tử Nha đã khắc trước đó!

Bên tai, tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt, vô số gai băng bị Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đánh rơi.

Nhưng hai người dù sao cũng không thể kín kẽ như bức tường, có mấy cây gai băng sượt qua tóc Lục Vũ cắm vào bệ đá, suýt nữa thì đâm trúng người hắn!

Lục Vũ như không nhìn thấy, tay vẫn không ngừng động, Hắc Kim Cổ Đao liên tục vung lên!

Hồ Bát Nhất quay đầu liếc nhìn, trên chân Vương Bàn Tử đã cắm một cây gai băng, cánh tay Sơ Nhất cũng bị gai băng đâm vào.

Chương 830

Nhìn bộ dạng của họ, căn bản không thể trụ được bao lâu.

Tuy nhiên, những lá bùa chưa bị họ cạo hết vẫn còn hơn một nửa.

Nhìn cảnh này, trong lòng Hồ Bát Nhất thoáng qua một tia tuyệt vọng, biết rõ căn bản không có thời gian để cạo hết phù lục, kích hoạt Thất Lạc Thủ Hộ trước khi Xà Thần sống lại... "Tiểu ca nhi, suốt chặng đường đã chiếu cố, cảm ơn cậu nhiều, nếu có cơ hội, chúng ta sau này còn gặp lại!" Vừa nói, Hồ Bát Nhất cũng đứng dậy, cùng Vương Bàn Tử và những người khác, chờ đợi những cây gai băng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào!

Không chỉ anh, Shirley Dương cũng có chút tuyệt vọng.

Rõ ràng, thành công đã ở ngay trước mắt, sao lại không có cách nào cả... "Mang hạt châu đi, ngắt quãng nghi thức, chúng ta cạo xong bùa rồi quay lại!" Trong chớp mắt, Shirley Dương cuối cùng cũng nghĩ ra một ý, vội vàng nói một câu, rồi chạy đến kéo viên thiên châu gần mình nhất, muốn mang nó đi. "To gan!" Giữa không trung, Diệp Diệc Tâm quát khẽ, vung tay, mấy đạo gai băng đâm về phía Shirley Dương!

Lục Vũ bước một bước, đánh rơi tất cả gai băng, Shirley Dương vội nói: "Hạt châu bị kẹt rồi, không lấy ra được!" Lục Vũ cũng thử một chút, căn bản không thể nhúc nhích!

Những dòng nước đen đó, giống như keo siêu dính, đã dán chặt hạt châu lại! "Đừng hoảng, trước đó cô đã thấy bích họa, hãy nghĩ kỹ lại đi!" Lục Vũ vừa vung đao chém gãy gai băng, vừa nhắc nhở Shirley Dương một câu.

Shirley Dương suy nghĩ nhanh chóng, cuối cùng cũng nhớ ra nội

dung một bức bích họa mình đã thấy, vội nói: "Cần hiến tế!" "Những dòng nước đen này đều là do ảo ảnh từ di cốt của Xà Thần biến thành!

Chỉ cần có người hiến tế, là có thể tạm thời ngắt quãng ảo ảnh!" Nghe thấy lời này, Sơ Nhất vốn đã bị thương không nhẹ lập tức nói: "Hiến tế thế nào, tôi..." "Không cần đến anh!" Lục Vũ đưa tay giữ chặt Sơ Nhất đang định chạy đến bên Shirley Dương, cánh tay dùng sức khiến anh ta không thể chạy thoát.

Sơ Nhất mặt đầy lo lắng, còn muốn nói gì đó thì Lục Vũ đã đưa tay, lôi một tên thuộc hạ của A Ninh từ trong "Sơn Hà Đồ" ra.

Những người này, trước đó đã có ý đồ muốn hại chết hắn, bây giờ dùng bọn chúng, Lục Vũ không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Sắc mặt Shirley Dương biến đổi, có chút do dự.

Trong lúc cô còn đang chần chừ, đã nghe thấy dòng nước đen dưới tế đàn cuộn trào, mơ hồ còn có một tiếng gầm giận dữ vọng lên... "Đừng lơ đãng!" Lục Vũ lòng như lửa đốt, kéo người kia, hai bước đi đến bên cạnh Shirley Dương, vội nói: "Không có thời gian nghe cô nói nhảm, mau nói đi!" "Mắt... mắt!" Shirley Dương nghiến răng, nhẫn tâm nói: "Hai con mắt lần lượt ném vào hai xoáy nước, là có thể tạm thời ngắt quãng nghi thức, tôi thấy trên bích họa của Ma quốc..." Chưa đợi cô ra tay, Lục Vũ đã cầm chắc dao găm, nhắm vào một tên thuộc hạ của A Ninh.

Chỉ ngay khi dao găm sắp đâm vào mắt hắn, đột nhiên vang lên một tiếng hét thê lương: "Đừng!" Động tác trên tay Lục Vũ khựng lại, dừng một chút.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn cảm thấy cả thế giới đột nhiên chìm vào bóng tối hoàn toàn, ngay cả mấy ngọn đèn chiếu trên bệ đá cũng không thể mang lại một chút ánh sáng nào!

Trước mắt hắn, hiện ra một con rắn khổng lồ sừng sững giữa trời đất!

Dáng vẻ sống động như thật, như thể Xà Thần đã sống lại ngay tại khoảnh khắc này!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, trong bóng tối xuất hiện một vệt sáng dịu dàng.

Ánh sáng dịu dàng, từng chút một xua tan bóng tối.

Ánh sáng này quá đỗi dịu dàng, giống như một tách trà nóng giữa trời băng tuyết, khiến toàn thân trên dưới đều ấm áp.

Lục Vũ liếc mắt một cái, liền nhận ra luồng sáng này phát ra từ "Thất Lạc Thủ Hộ" mà trước đó vẫn không thể khởi động được.

Hắn cũng thấy, lúc này "Thất Lạc Thủ Hộ", đang được Diệp Diệc Tâm nâng trong lòng bàn tay...

Nhìn Diệp Diệc Tâm đang lơ lửng trên không, trong lòng Lục Vũ đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Nhìn kỹ lại, trên người Diệp Diệc Tâm cắm một cây gai băng!

Cây gai băng đã xuyên qua cơ thể cô, đầu nhọn đen sẫm nằm ngay dưới Thất Lạc Thủ Hộ.

Giờ phút này, thời gian như ngưng đọng!

Lục Vũ nhìn Diệp Diệc Tâm, đầu óc ong ong, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại khoảnh khắc vệt sáng xuất hiện trong bóng tối.

Hắn đột nhiên hiểu ra, tiếng hét "Đừng!" của Diệp Diệc Tâm có ý nghĩa gì.

Vốn dĩ, vào khoảnh khắc bóng tối bao trùm, hắn đang định ra tay

với thuộc hạ của A Ninh, moi mắt hắn ra để ngắt quãng nghi thức.

Tiếc là, động tác của hắn đã chậm một bước.

Tại khoảnh khắc đó, bóng tối đã nuốt chửng tất cả, Xà Thần sừng sững giữa trời đất đã bắt đầu sống lại, ảo ảnh đã mở ra...

Những nghi thức cổ xưa này, cuối cùng vẫn mang lại hậu quả khó lường...

Vào lúc đó, Diệp Diệc Tâm hẳn là cuối cùng đã thoát khỏi sự khống chế, không biết bằng cách nào, đã kích hoạt Thất Lạc Thủ Hộ!

Chương 831

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, tất cả đều nhìn chằm chằm vào mọi chuyện đang diễn ra trước mắt.

Thế giới đen kịt, từng chút một trở nên sáng sủa, bóng tối từng chút một lùi đi, những cây gai băng màu đen đầy trên vách tường xung quanh, vào lúc này cũng từ từ tan biến.

Dần dần, ánh sáng ấm áp che đi cây gai băng trên người Diệp Diệc Tâm.

Rắc!

Một tiếng vang giòn tan, cây gai băng trong suốt lập tức vỡ nát, Diệp Diệc Tâm đang lơ lửng trên không trung rơi từ trên trời xuống, ngã phịch xuống tế đàn, phát ra một tiếng "bịch"!

Lục Vũ phản ứng lại trong nháy mắt, bước một bước dài, lao đến bên cạnh Diệp Diệc Tâm, trực tiếp lấy ra con dao Hoa Đà, đặt vào tay cô, giọng nói hoảng loạn tột độ: "Tiểu Diệp Tử, cầm lấy dao!

Cầm lấy dao!" Diệp Diệc Tâm cầm lấy con dao, nhìn Lục Vũ, chỉ nói một câu: "Mau chạy đi, sắp sập rồi..." Một câu nói xong, Lục Vũ liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Diệp Diệc Tâm trong vòng tay hắn, dường như không có chút trọng lượng nào!

Hắn đột nhiên hiểu ra, đã xảy ra chuyện gì.

Giờ phút này, trong lòng hắn không có bất kỳ sự giải thoát hay nhẹ nhõm nào, chỉ có một cảm giác mất mát khó tả!

Để có được khoảnh khắc này, cái giá phải trả đã quá lớn!

Thiết Bổng Lạt Ma đi rồi, Cách Mã đi rồi, bây giờ...

Tiểu Diệp Tử cũng đi rồi.

Lúc này, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào một hơi, nhìn xung quanh, ngây người nhìn Diệp Diệc Tâm, nói: "Tiểu Diệp Tử lợi hại thật, đúng là một tiểu tiên nữ, thật..." Chỉ là một câu nói chưa dứt, sắc mặt Vương Bàn Tử bỗng đỏ bừng, vội nói: "Tiểu Diệp Tử!

Tiểu Diệp Tử!

Tiểu Diệp Tử!" Giờ phút này, Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra điều không ổn!

Thân thể Diệp Diệc Tâm, ngay dưới mí mắt họ, từng chút một biến thành những đốm sáng lấp lánh, từ từ bay đi...

Nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, mấy người đều cảm thấy đầu óc "ong ong", não bộ trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, một tiếng hét thảm thiết khiến họ bừng tỉnh.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy tên thuộc hạ của A Ninh bị hắn thả ra từ "Sơn Hà Đồ" lúc trước, đột nhiên từ mép tế đàn rơi xuống, tiếng hét thảm thiết vọng lên từ bên dưới.

Nhìn kỹ lại, mép tế đàn đã bắt đầu sụp đổ!

Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, vội nói: "Mau rút lui, tế đàn sắp sập rồi!" Câu nói này, chính là câu cuối cùng Diệp Diệc Tâm nói với Lục Vũ.

Lục Vũ ngẩn người một lúc, rồi lập tức phản ứng lại, đưa tay ra ôm lấy Mộ Trần Châu và Long đan đang lơ lửng trên xoáy nước! "Tiểu ca nhi, nhanh lên!

Đừng quan tâm đến nó nữa!" Vương Bàn Tử vốn đã chạy đến

mép lối ra, quay đầu thấy Lục Vũ vẫn còn ở trên tế đàn, vội vàng thúc giục.

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng "rắc", "rắc" lớn liên tục vang lên, cả tế đàn ầm ầm sụp đổ, tất cả đều rơi xuống vực sâu! "Tiểu ca nhi!" Vương Bàn Tử sợ đến hồn bay phách lạc, gân cổ gào lên một tiếng!

Nhưng vài giây sau, bóng dáng Lục Vũ đã xuất hiện trước mắt Vương Bàn Tử, khiến cậu ta khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, lại nghe tiếng "rắc", "rắc" không ngừng vang lên!

Trong hang động, vô số tinh thể băng, không ngừng rơi từ trên trời xuống, đập vào sâu trong vực thẳm.

Lục Vũ thò đầu nhìn một cái, liền thấy nước đen trong vực sâu bắn lên vô số bọt nước.

Cùng với sự rơi xuống của tinh thể băng, những dòng nước đen đó từng chút một trở nên trong vắt.

Lục Vũ không nói gì, chỉ là trong lòng có một sự mất mát không tên... "Không ổn, cả hang động sắp sập rồi!" Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên phản ứng lại, hang động này bây giờ giống như một cái hố sụt, mọi thứ ở trên đều đang sụp xuống, nếu họ không đi ngay, rất có khả năng con đường thoát hiểm dưới chân họ cũng sẽ sụp đổ!

Hồ Bát Nhất vội nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta phải đi thôi, nếu còn chần chừ nữa..." "Đi." Lục Vũ trực tiếp ngắt lời Hồ Bát Nhất, ra hiệu cho anh ta đi trước mở đường.

Mấy người men theo thông đạo, nhanh chóng tiến về phía trước.

Con đường hầm này, họ chưa từng đi qua, lúc này đi vào mới phát hiện nó rộng rãi, bằng phẳng, hai bên đều là những bức bích họa đã bị phá hủy.

Chẳng mấy chốc, mọi người đi vào một gian phòng đá, sau lưng vẫn mơ hồ có tiếng ầm ầm.

Trong phòng đá, toàn là xương cốt!

Mấy người không khỏi dừng bước, Hồ Bát Nhất ngạc nhiên nói: "Sao ở đây lại có xương cốt?" Vừa dứt lời, liền thấy một khối vật trong suốt như băng từ đống xương cốt màu đen tím nhanh chóng lao ra, trực tiếp bổ nhào về phía anh ta!

Chương 832

Hồ Bát Nhất theo phản xạ né sang một bên, nhưng tốc độ của vật trong suốt đó cực nhanh, lúc Hồ Bát Nhất né người, vẫn bị nó lướt qua vai.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, trong chớp mắt Hồ Bát Nhất đã cảm thấy vai mình lành lạnh, có chút đau nhói.

Quay đầu nhìn lại, quần áo trên vai đã bị rách, có một vết thương rõ ràng.

Chưa kịp thở phào, mấy người lại căng thẳng, Vương Bàn Tử vội nói: "Là cái quái gì vậy?

Sao nhanh thế?" "Diệt Đăng Ngân Oa Oa." Lục Vũ lúc này đã ép mình phải bình tĩnh lại, hắn nhìn một cái, nhẹ giọng nói một câu, rồi chỉ tay vào đống xương cốt, nói: "Tất cả cẩn thận, trong đống xương cốt giấu rất nhiều." Theo giọng nói của hắn, mấy người đều chú ý thấy, trong đống xương cốt có hàng chục khối vật mờ ảo, đang bơi lội bên trong!

Hình dáng đó vừa giống rắn, lại vừa giống cá!

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ, hít một hơi khí lạnh: "Đúng là Diệt Đăng Ngân Oa Oa thật!" "Lão Hồ, cái thứ này làm thế nào đây, tốc độ nhanh quá, nếu ông biết nó thì mau nghĩ xem nó có điểm yếu gì không!" Vừa nói, lại một con Diệt Đăng Ngân Oa Oa nữa lao ra, Lục Vũ đột nhiên động, Hắc Kim Cổ Đao vung mạnh một cái, Diệt Đăng Ngân Oa Oa lập tức bị chém thành hai đoạn!

Lần này, mấy người đều có thể nhìn rõ hình dáng của Diệt Đăng Ngân Oa Oa.

Dài hơn một mét, đầu dẹt, thân giữa to, đuôi nhỏ dài, toàn thân là những lớp vảy nhỏ trong suốt như tinh thể băng.

Trên người có ánh huỳnh quang nhàn nhạt, vảy trên toàn thân kỳ dị, sắc bén vô cùng.

Nó không có chân, hai thứ giống như vây cá, lại mọc trông như hai cánh tay người, còn có bàn tay, trông không khác gì tay người, nhưng tỷ lệ quá nhỏ, tính cả chiều dài cánh tay, chỉ to bằng lòng bàn tay người bình thường.

Dù vậy, tốc độ di chuyển của Diệt Đăng Ngân Oa Oa trong bóng tối vẫn kinh người!

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, từ từ nói: "Thứ này, cực kỳ hiếm có, trong truyền thuyết..." Trong lúc Hồ Bát Nhất đang cảm thán, Lục Vũ lại động.

Chỉ thấy, Lục Vũ bước một bước, trực tiếp xông vào đống xương cốt.

Động tác của hắn cực nhanh, khoảnh khắc tiếp theo, mấy người chỉ thấy ánh đao không ngừng lóe lên trong mắt.

Cùng với động tác của Lục Vũ, từng đám sương máu bay lơ lửng trong không trung, từng con Diệt Đăng Ngân Oa Oa, biến thành từng cỗ thi thể.

Mỗi con, đều bị Lục Vũ chém thành hai đoạn, không có con đường sống nào.

Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn bộ dạng của Lục Vũ, trong lòng hiểu rằng Lục Vũ có lẽ là vì chuyện của Diệt Diệc Tâm, nên đang dùng những con Diệt Đăng Ngân Oa Oa này để trút bỏ nỗi buồn phiền trong lòng! "Lão Hồ, ông ăn nói khéo, hay là ông khuyên một câu?" Vương Bàn Tử lo Lục Vũ nghĩ quẩn, nhỏ giọng nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nghĩ thầm lúc này họ phải đi gấp, không thể lãng phí thời gian ở đây, vội nói: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem đây là nơi nào?

Chúng ta nên đi hướng nào?" "Xương cốt ở đây kỳ quái quá, tôi cảm thấy gian phòng đá này có lẽ không đơn giản như vậy." "Có gì mà không hiểu, chẳng qua chỉ là nơi các tư tế chờ chết thôi." Sau khi con Diệt Đăng Ngân Oa Oa cuối cùng trong tầm mắt bị Lục Vũ chém thành hai đoạn, hắn lạnh lùng nói: "Tư tế Ma quốc, sau khi tế tự Xà Thần cũng không thể rời đi, họ phải ở lại để phụng sự Xà Thần, nội dung này đều có trên bích họa trước đó, các người đừng giả vờ không biết nữa." Sắc mặt Hồ Bát Nhất có chút xấu hổ, nhưng lập tức lại nghiêm túc trở lại, trầm giọng nói: "Tiểu ca nhi, tuy nói là vậy, nhưng trong gian phòng đá này ngoài con đường chúng ta vừa đi qua, không còn con đường nào khác nữa, chuyện này..." Anh ta nói chưa dứt lời, đã nghe thấy tiếng "két két", "két két" từ phía sau vọng lại.

Âm thanh này, nghe trong hang động khiến người ta lạnh sống lưng. "Không ổn, hang động này vẫn đang không ngừng sụp đổ!" Sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi, vội nói: "Phải tìm đường ra ngay, không bao lâu nữa, gian phòng đá này cũng sẽ sập!" Lục Vũ quay đầu nhìn lại, liền thấy con đường họ vừa vào đã bắt đầu sụp đổ. "Đừng hoảng, tìm kỹ đi, vách tường xung quanh có thể có cơ quan." Tình hình khẩn cấp, Lục Vũ cũng thu liễm tâm thần, không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng, gian phòng đá này tự nhiên như đúc, trên vách tường cũng không tìm thấy cơ quan...

Trong lúc chần chừ, con đường hầm kia sụp đổ ngày càng nghiêm trọng, trông chỉ còn cách phòng đá năm sáu mét! "Tiểu ca nhi, Lão Hồ, hai người chọn một vị trí đi, tôi cho nổ tường!

Thuốc nổ lấy được từ chỗ Trương Hạo trước đó, không dùng thì phí!" Vừa nói, Vương Bàn Tử bảo Hồ Bát Nhất lấy ra mấy gói thuốc nổ từ trong thập dạng cẩm.

Loại thuốc nổ này, uy lực không lớn lắm, đều là thuốc nổ mà đặc nhiệm dùng để phá cửa.

Lục Vũ không có ý kiến gì hay, Hồ Bát Nhất nghĩ một lúc rồi nói: "Mô Kim Hiệu Úy có một quy tắc cổ, vào mộ cổ trộm vàng, phải thắp đèn ở góc đông nam trước, vì đông nam là vị trí của họa và sự, họa là tai nạn, sự là làm việc, đèn vừa thắp, tất sinh cơ họa!" "Góc tây bắc lại là đường sống, tây bắc, đông bắc và bắc là Khai, Hưu, Sinh tam môn, trong Bát môn chỉ có ba cửa này là cửa cát." "Tiểu ca nhi trước đó khởi quẻ Thủy Phong Tỉnh, thuộc cung Chấn, không biết là phương vị nào?" Lục Vũ nghĩ một lúc rồi nói: "Quẻ Càn bắt đầu từ chính bắc, quẻ Khôn khởi lập ở chính nam, quẻ Chấn ở tây nam." Vừa dứt lời, mắt Lục Vũ sáng lên: "Có rồi, tôi biết sinh môn ở đâu!" "Tư Mã Thiên từng nói, người làm việc tất bắt đầu ở đông nam, người thu hoạch thành quả thường ở tây bắc!" Nghe lời Lục Vũ, Hồ Bát Nhất không khỏi ngẩn người, nhíu mày hỏi: "Tiểu ca nhi, tôi vừa xem rồi, không có cách nào xác định phương hướng cả!" "Thủy Phong Tỉnh ở phía tây nam!" Lục Vũ không cần suy nghĩ, quay người chỉ vào lối vào họ vừa chui vào, trầm giọng nói: "Nơi đó, chính là Thủy Phong Tỉnh, hình thế là giếng, có nước, mang theo gió." "Nơi đối diện thông đạo, chính là đông bắc, vậy thì tây bắc..." Lục Vũ dừng lại, nhìn quanh trong phòng đá, rồi chỉ tay vào một vị trí, nói: "Bàn Tử, chỗ này, cho nổ!" "Được thôi!" Vương Bàn Tử lập tức phấn khởi, cầm gói thuốc nổ chạy mấy bước qua đó.

Cùng lúc đó.

Đường hầm vẫn tiếp tục sụp đổ, chỉ còn cách phòng đá hai ba mét.

Sau khi Vương Bàn Tử đặt xong gói thuốc nổ, quay đầu nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, bấm nhé?" "Bấm!" Vương Bàn Tử trực tiếp bấm nút hẹn giờ của gói thuốc nổ, nhanh chóng lùi lại mấy bước, nép sang một bên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe một tiếng "bùm", phòng đá rung chuyển dữ dội, bụi bay mù mịt!

Nhìn qua, chỗ Vương Bàn Tử vừa đặt gói thuốc nổ, xuất hiện một lỗ hổng, một luồng gió lạnh từ đó thổi tới. "Thành công rồi!" Vương Bàn Tử vừa phấn khởi hét lên một tiếng, đã nghe thấy tiếng "xoạt xoạt", "xoạt xoạt" không ngừng vang lên từ phía sau!

Quay đầu nhìn lại, phòng đá bắt đầu sụp đổ!

Trần phòng đá bắt đầu lỏng ra, từng khối đá vụn không ngừng rơi xuống!

Mấy người không dám chần chừ nữa, vội vàng từ lỗ hổng vừa được tạo ra lao ra ngoài!

Vừa chui ra khỏi lỗ hổng, liền cảm thấy chân hẫng đi, cơ thể không khỏi rơi xuống!

Chương 833

May mắn thay, lỗ hổng chỉ cách mặt đất vài mét, mấy người đều không bị thương gì.

Sau khi đứng dậy, mấy người bật đèn pin nhìn kỹ, trước mắt là một hẻm núi ngầm hùng vĩ!

Hai bên vách đá dựng đứng không thấy đỉnh, trong hẻm núi tử khí nặng nề!

Mỗi bước đi, đều có một tiếng vọng kỳ quái, giống như cảm giác khi họ vừa bước vào Kích Lôi Sơn... "Không ngờ, trong Kích Lôi Sơn lại có một hẻm núi ngầm như vậy." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, không khỏi cảm thán một câu.

Vừa nói, mấy người lại đi về phía trước vài chục mét, liền phát hiện trong hẻm núi chằng chịt, một bộ xương cốt không biết lớn cỡ nào, sừng sững giữa hẻm núi!

Dù đã là xương cốt, nhưng bộ xương đó vẫn đứng thẳng, không hề ngã xuống!

Ánh sáng đèn pin, thậm chí không thể chiếu đến đỉnh của bộ xương đó!

Nhưng, mấy người có thể thấy, trên xương cốt đầy những phù văn khó hiểu! "Đây không phải là xương cốt của Xà Thần chứ?" Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, có chút không dám tin nhìn vào bộ xương khổng lồ trước mặt!

Bộ xương này, thật sự quá lớn, cao ngất trời, cao không biết bao nhiêu trăm mét!

Hồ Bát Nhất ngây người, Shirley Dương ngây người, Vương Bàn

Tử, Sơ Nhất, tất cả đều ngây người. "Xem thử là biết." Lục Vũ đột nhiên nói một câu, Phi Hổ Trảo trong tay vung ra, trực tiếp móc vào một đoạn xương cốt, rồi đu người lên.

Nghe Lục Vũ mở miệng, Hồ Bát Nhất đã có một dự cảm chẳng lành, ngay khi anh ta định khuyên một câu gì đó, Lục Vũ đã nhảy lên, đáp xuống bộ xương kinh người kia!

Động tác của Lục Vũ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã lên được độ cao mười mấy mét.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất nhìn nhau, đồng thanh: "Đi xem thử." Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Sơ Nhất đều theo sau Lục Vũ, leo lên bộ xương khổng lồ kinh người!

Mười mét, hai mươi mét, ba mươi mét...

Không biết từ lúc nào, Lục Vũ cảm thấy mình đã leo được khoảng năm sáu mươi mét, nhưng vẫn không thể nhìn thấy đỉnh, con Xà Thần sừng sững giữa trời đất này, không biết cao bao nhiêu mét!

Hắn cũng không vội, cứ tiếp tục leo, thậm chí giữa chừng còn dừng lại nghỉ ngơi một lát, ăn chút nhân sâm, bổ sung thể lực.

Cứ như vậy, leo suốt.

Mấy người đã leo không biết bao nhiêu mét, thậm chí có chút mất phương hướng, trong tầm mắt cuối cùng cũng xuất hiện một vài điều khác biệt...

Đỉnh đầu vốn tối tăm không thấy mặt trời, xuất hiện một vệt sáng.

Ánh sáng xuất hiện, khiến mấy người đang leo đường dài trong lòng đều thả lỏng, tất cả đều tăng tốc.

Tuy nhiên...

Vệt sáng đó, không phải là lối ra như Hồ Bát Nhất dự đoán, mà là

một cái đầu lâu khổng lồ, trên đó lấp lánh ánh sáng của phong ấn!

Nhìn nó, trong đầu Lục Vũ tự nhiên hiện ra thân hình vĩ đại của Xà Thần!

Bộ xương khổng lồ này, thật sự là xương cốt của Xà Thần!

Nhìn cái đầu tam giác không biết lớn cỡ nào, trong lòng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đều có cảm giác ngột ngạt.

Chỉ là xương cốt đã kinh người như vậy, nếu còn sống, thì sẽ kinh người đến mức nào?

Trong lòng mấy người đều thoáng qua một tia giác ngộ, chẳng trách nó lại được gọi là thần!

Một con rắn khổng lồ cao không biết mấy trăm mét như vậy, không phải là thần, thì là gì?

Thậm chí ngay cả khi chết, thân thể nó vẫn đứng sừng sững! "Tiểu ca nhi, chúng ta..." Hồ Bát Nhất đang định đề nghị họ nên rời đi, Lục Vũ đột nhiên chỉ tay về phía đầu lâu, nói: "Lối ra ở ngay đó." Mấy người không khỏi ngẩn người, nhìn kỹ hướng tay Lục Vũ chỉ, lúc này mới phát hiện dựa vào vách núi, có một tòa tháp gỗ được xây dựng bên vách đá, tháp gỗ cực cao, dường như có mười mấy tầng.

Tầng thấp nhất của tháp, đối diện với hàm dưới của Xà Thần, mơ hồ có thể thấy trên thân tháp, lúc nhúc không biết bao nhiêu con rắn đen, đang lo lắng lè lưỡi...

Nhìn thấy những con rắn đen đầu có mào thịt, vảy trên người lấp lánh, Lục Vũ ngay lập tức nhận ra chúng, tất cả đều là bạn cũ của họ, Thiểm Lân Hắc Phụ Hý!

Phần lớn đều là yêu thú cửu phẩm, bát phẩm, thất phẩm, trong đó con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý lớn nhất, to gần bằng đùi người thường,

đã là tam phẩm!

Trong bầy rắn, con nóng nảy nhất, chính là nó.

Nó vẫn luôn ở vị trí đầu lâu của Xà Thần lè lưỡi, vẻ mặt lo lắng bất an không thể tả!

Thậm chí, bên cạnh nó, còn có không ít thi thể.

Xem ra đều là vì nó quá nóng nảy, nên đã tiễn đồng bạn lên đường...

Chương 834

"Vãi chưởng, nhiều rắn mắt đen quái dị thế!" Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc không thôi.

Hồi lâu sau, thở đều một hơi, tiếp tục nói: "Đây là con cháu rắn đến bái tổ tông à." "Cưu chiếm thước sào." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Các người có để ý không, tòa tháp kia, là xá lợi tháp." Nghe lời Lục Vũ, mấy người đều nhìn kỹ lại.

Tòa tháp kia, tính cả nền tháp, bệ tháp, đỉnh tháp, tổng cộng mười tám tầng, có bệ ngồi, có bệ Tu Di và bệ sen ngửa.

Mặt phẳng bệ ngồi điêu khắc rồng, phượng, cá, rùa... trong sóng biển và mây lành, mặt bên điêu khắc hình thạch lựu, phượng hoàng.

Bệ ngồi, bệ Tu Di cũng đều có điêu khắc, công phu điêu khắc hoa lệ!

Có thú lành và "Bát Tướng Thành Đạo Đồ" của Thích Ca Mâu Ni...

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là xá lợi tháp, hơn nữa còn là xá lợi tháp mười tám tầng hiếm thấy! "Chúng ta làm sao bây giờ?" Hồ Bát Nhất nhìn xong phật tháp, ánh mắt lại rơi vào Lục Vũ, thử hỏi: "Tiểu ca nhi, chúng ta có thể từ đây vào phật tháp không?" Lục Vũ vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, nhìn kỹ một lúc, nói: "Thử là biết." Vừa nói, Lục Vũ lại tiếp tục leo lên, chẳng mấy chốc đã leo đến đỉnh đầu rắn, đứng trên cái đầu rắn dẹt hình tam giác, nhìn về phía xá lợi tháp không xa.

Bầy rắn nóng nảy, thấy Lục Vũ leo lên đầu rắn, biểu hiện càng thêm vội vã, có con không nhịn được, còn lè lưỡi, thân thể cuộn tròn.

Nhìn bộ dạng của nó, Lục Vũ liền biết chúng muốn ra tay, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp múa một vòng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Một con rắn đen nhảy lên, trực tiếp bay về phía Lục Vũ!

Rắn mắt đen, tốc độ cực nhanh!

Trong 《Ma Thổi Đèn》, Hách Ái Quốc chính là chết dưới nanh độc của rắn mắt đen.

Chỉ là, đối với Lục Vũ mà nói, thứ này không đáng sợ lắm.

Hồi ở Tinh Tuyệt Cổ Thành hắn đã có thể chém chết vô số, hôm nay càng không sợ!

Trong nháy mắt, con rắn mắt đen đã lao đến phía trên xương rắn, chỉ là khi nó tiếp xúc với ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ phía trên xương rắn, còn chưa kịp lao đến trước mặt Lục Vũ, đã hóa thành một đám tro đen, tan biến trong trời đất!

Xì!

Mấy người nhìn thấy, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Cảnh tượng này, quá kinh người!

Không chỉ vì sức mạnh của phong cấm trong nháy mắt đã khiến một con rắn mắt đen có cơ hội biến thành Tịnh Kiến A Hàm biến thành khói đen.

Mà còn, cảnh tượng này dường như đã cắt đứt đường ra của họ! "Tiểu ca nhi, chúng ta..." Vương Bàn Tử vừa mở miệng định nói gì đó, đã thấy một con rắn khác từ trong phật tháp nhảy ra, trực tiếp nhảy vào phong ấn, biến thành tro đen.

Từng con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, giống như thiêu thân lao vào lửa, điên cuồng nhảy lên, điên cuồng biến thành tro đen.

Chỉ có con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý lớn nhất, vẫn luôn ở đó, lo lắng bất an lè lưỡi.

Lục Vũ không quan tâm đến những con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đó nữa, đi vài bước trên đầu lâu của Xà Thần, đến trung tâm của phong ấn.

Nhìn phong ấn vàng lấp lánh đó, chính là giống hệt "Thất Lạc Thủ Hộ" mà hắn đã nhận được ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hắn theo phản xạ đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào phong ấn đó.

Vương Bàn Tử giật mình, hét lớn: "Tiểu ca nhi, đừng manh động!" "Không sao." Tay Lục Vũ, đã chạm vào ánh sáng của phong ấn, không hề bị thương.

Lần này, ngược lại khiến Vương Bàn Tử và những người khác khẽ thở phào nhẹ nhõm. "Đi thôi, tòa xá lợi tháp này, hẳn là lối ra." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, định thần lại, Hắc Kim Cổ Đao trong tay múa một vòng, đột nhiên từ trong phong ấn nhảy lên, trực tiếp lao về phía xá lợi tháp!

Con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý vẫn luôn điên cuồng lè lưỡi thấy Lục Vũ ra ngoài, không né không tránh, thân thể thẳng tắp, giống như tổ tông của nó.

Mở miệng, phun ra một đám khói độc!

Nhưng nó không ngờ rằng, Lục Vũ căn bản không quan tâm đến khói độc, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đâm về phía đầu nó!

Thấy lưỡi đao càng ngày càng gần, con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý sợ hãi lùi lại liên tục! "Chạy, ngươi chạy được không!" Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ không chút lưu tình, sau khi mở "Kỳ Lân Biến", thực lực lại tăng cường, vung đao liên tục chém, chém đôi mấy con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý bên cạnh mình!

Động tác của Lục Vũ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã giết ra một con đường máu, đuổi theo con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý lớn nhất xông vào trong xá lợi tháp!

Chỉ là hắn không chú ý, có một con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, trước đó giả chết trong bầy rắn, lúc này đột nhiên nhảy lên, như một mũi tên ngầm, đâm thẳng vào lưng hắn.

Đúng lúc này, Sơ Nhất nhanh như ngựa phi đến, một đao lướt qua, con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý lập tức bị chặt thành hai khúc!

Chương 835

Lục Vũ cũng không quan tâm đến chuyện xảy ra sau lưng, trực tiếp vòng qua tầng một của phật tháp, lên tầng hai, Hắc Kim Cổ Đao trong tay không ngừng vung vẩy, đuổi theo con lớn nhất kia.

Chỉ là vừa vào tầng hai, nhìn thấy tình hình trong lầu, hắn không khỏi ngẩn người...

Lúc này, Hồ Bát Nhất và mấy người khác cuối cùng cũng đuổi kịp Lục Vũ.

Nhìn thấy tình hình trong xá lợi tháp, mấy người hơi ngẩn người, hoàn toàn không ngờ sẽ thấy những thứ này.

Tầng hai của xá lợi tháp có tổng cộng tám bức phù điêu, khắc Bát Tướng Thành Đạo Đồ của Thích Ca Mâu Ni, diễn giải cuộc đời của Thích Ca Mâu Ni một cách nghệ thuật và cô đọng.

Tám bức tranh lần lượt là thác sinh mẫu thai, thụ hạ đản sinh, du thành xuất gia, tuyết sơn khổ hạnh, hàng phục ma quân, thụ hạ thành đạo, lộc uyển thuyết pháp, hạc lâm nhập diệt...

Ngoài ra, trên đất rải rác mấy cái bệ sen, bên cạnh mỗi bệ sen, đều có xương cốt màu đen tím cùng với kinh đồng, pháp trượng, pháp bát... các loại khí vật.

Nhìn qua, cực kỳ cổ xưa. "Đây hẳn là cát đan khước đan, trong ghi chép về 'cát đan khước đan' của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương Võ Huân trường thi có nhắc đến." Shirley Dương suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói: "'Cát đan khước đan' là một loại phật tháp, các cao tăng đại đức, tăng lữ đại chúng của Xiển giáo đều dùng nó làm linh tháp để cất giữ xá lợi phật, nhục thân pháp thể của hoạt phật và các loại pháp vật." "Sau khi Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương

và Liên Hoa Sinh Đại Sư trục xuất Ma quốc, đã từng xây dựng tháp phù đồ mười tám tầng, an táng..." "Không đơn giản như vậy." Lục Vũ mở miệng, ngắt lời Shirley Dương, nhẹ giọng nói: "Những thứ ở đây, còn lâu đời hơn cả thời đại của Liên Hoa Sinh Đại Sư rất nhiều." Shirley Dương im lặng một lát, rồi nhìn Lục Vũ hỏi: "Vậy ý của anh là?" "Năm tháng dài lâu." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bao nhiêu năm qua, không chỉ có tộc người của cô cố gắng phong ấn Xà Thần, mà còn có những người khác cũng đang cố gắng hoàn thành việc này.

Tòa xá lợi tháp này, e rằng mỗi tầng, đều là người của những thời đại khác nhau..." Câu nói này, lập tức nhắc nhở mấy người.

Hồi đó khi họ tìm đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã phát hiện ra mộ của hoàng tử Cô Mặc trước.

Lúc đó trên tường mộ của hoàng tử Cô Mặc có một bức bích họa, miêu tả việc hoàng tử Cô Mặc cùng chín người khác cùng nhau phong ấn nữ vương Tinh Tuyệt. "Tại sao sau khi chúng ta vào tháp, những con rắn quái kia đều biến mất?" Giữa lúc im lặng, một câu nói của Sơ Nhất lại phá vỡ sự trầm mặc.

Mấy người đều phát hiện ra tình huống kỳ lạ này, xung quanh họ không còn sót lại một con rắn độc nào lè lưỡi!

Sinh vật có bản năng xu lợi tị hại, nếu không có chuyện bất thường xảy ra, chúng tuyệt đối sẽ không bỏ chạy!

Chỉ là không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến những con rắn quái này ngay cả tổ tông của mình cũng không màng.

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn bậc thang đi lên, nhẹ giọng nói: "Dù sao đi nữa, lên xem là biết." Vào tầng ba, tình hình tương tự tầng hai, vẫn là đồ trang trí phật bảo, còn có không ít xương cốt, phật khí.

Lục Vũ nhìn một cái, niên đại so với phật khí ở tầng hai gần hơn

rất nhiều.

Lên tiếp tầng ba, tầng bốn, tầng năm, mỗi tầng lầu đều như trước, có bích họa, có phù điêu, có pháp khí, có phật bảo.

Có chút bất ngờ là, ở tầng thứ ba, Lục Vũ phát hiện ra dấu vết của Mặc gia!

Giữa tầng ba và tầng bốn, sử dụng cơ quan của Mặc gia để kết nối, cơ quan không phức tạp, chỉ là để kiến trúc phía trên có thể vững chắc hơn.

Tầng bốn, có cà sa của cao tăng Hậu Tần Cưu Ma La Thập, không biết đã qua bao nhiêu năm, cà sa vẫn mới như xưa, chính là pháp khí Huyền giai thượng phẩm.

Lục Vũ nhìn một cái, thu cà sa lại, rồi lên tầng năm.

Tầng năm, tầng sáu, tầng bảy...

Sau đó mỗi tầng, Lục Vũ và họ đều có phát hiện.

Tuy không phải là pháp khí, nhưng lại chứng minh trong các triều đại lịch sử, ngoài Bàn Sơn đạo nhân, còn có vô số người đang cố gắng phong ấn Xà Thần!

Hơn nữa, họ dường như còn tiến xa hơn Bàn Sơn đạo nhân một bước, biết nhiều hơn, chứ không như Bàn Sơn đạo nhân, luôn chỉ chăm chăm vào Mộ Trần Châu...

Tuy nhiên, khi họ lên đến tầng mười, nhìn thấy một đoạn văn khắc trên vách tường, mới phát hiện tình hình không giống như họ nghĩ.

Bàn Sơn đạo nhân và người đời phân công, Bàn Sơn tìm châu, người đời củng cố phong ấn, đợi đến khi châu xuất hiện, hoàn thành phong ấn hoàn chỉnh! "Không ngờ, lại có một quá khứ như vậy..."

Nhìn tất cả mọi thứ trong tòa tháp phù đồ này, cô như thể thấy được tất cả những gì đã xảy ra với tổ tiên mình.

Shirley Dương cảm thán một câu, lắc đầu, đi đầu lên tầng mười một.

Tuy nhiên...

Tầng tháp thứ mười một, trống không, ngoài những bức phù điêu, bích họa trên tường, không có dấu vết nào khác.

Tầng mười hai, cũng như vậy.

Mãi cho đến tầng mười bảy, mọi người đều không có phát hiện gì mới.

Shirley Dương hiểu ra điều gì đó, cười khổ nói: "Xét theo thời gian này, rất gần với thời gian Bàn Sơn nhất mạch nội loạn, từ bỏ việc tìm châu.

E rằng họ cũng đã xảy ra một số đứt gãy văn hóa, cho nên..." Shirley Dương nói chưa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng "vút" xé gió!

Hồ Bát Nhất đang ở ngay bên cạnh cô, vội vàng kéo cô lùi lại một bước, liền thấy một thứ giống như dây xích sắt từ bên kia văng tới, quất xuống đất tạo ra một chuỗi tia lửa!

Tia lửa lóe lên, liền thấy một cái đầu rắn khổng lồ, giữa tầng mười bảy và mười tám, đang trừng mắt nhìn họ!

Chương 836

Miệng nó cử động, tỏa ra mùi tanh hôi, không cần nhìn kỹ cũng có thể phát hiện khóe miệng nó toàn là máu đen đỏ, mơ hồ còn có chút thịt vụn dính trong kẽ răng.

Lục Vũ nhìn bộ dạng của nó, trong lòng thoáng qua sự giác ngộ, nhẹ giọng tự nhủ: "Ăn nhiều đồng bạn như vậy, muốn tự biến mình thành Tịnh Kiến A Hàm sao?" "Hỏng rồi!" Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất phát hiện có gì đó không ổn, vội nói: "Những tia lửa đó, không phải là tia lửa, đều là lân tinh!" Vừa nói, liền thấy dây xích sắt bị con rắn lớn phun ra lúc trước, lại từng chút một bốc cháy...

Nhìn kỹ lại, đó đâu phải là dây xích sắt, rõ ràng là một chuỗi xương rắn được xâu lại với nhau!

Phật tháp bắt đầu bốc cháy, không khí tràn ngập một mùi hôi thối khó tả, khiến người ta chóng mặt nhức đầu!

May mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác lúc đi theo Lục Vũ lên lầu đã lấy không ít mào rắn của Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, lúc này mỗi người ngậm một miếng trong miệng, chống lại độc tố trong mùi hôi thối.

Lục Vũ ngậm một miếng trong miệng, trực tiếp lao về phía con rắn lớn đang cuộn tròn ở cửa cầu thang!

Con rắn lớn vẫn là Thiểm Lân Hắc Phụ Hý tam phẩm, chưa biến thành Tịnh Kiến A Hàm, lúc này chỉ dựa vào thân hình to lớn, cứng rắn triền đấu với Lục Vũ!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, Shirley Dương và những người khác ở bên cạnh, thỉnh thoảng chớp thời cơ, lao lên đánh lén một cái.

Chẳng mấy chốc, con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý tam phẩm đã mình đầy thương tích, động tác chậm chạp, thân thể từ từ trở nên cứng đờ.

Lục Vũ lại một đao nữa chém về phía bảy tấc của nó, liền nghe một tiếng nổ trầm!

Con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý lại như thể ăn phải hai lạng thuốc nổ, đột nhiên nổ tung, máu thịt tanh hôi bắn tung tóe!

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay múa kín như bưng, vừa vặn đỡ được những mảnh thịt vụn đó. "Bàn Tử, là cậu..." "Không phải, tôi không đặt thuốc nổ!" Chưa đợi Lục Vũ nói xong, Vương Bàn Tử đã vội vàng phủ nhận, rồi lại vội nói: "Tiểu ca nhi, không ổn rồi, máu thịt của con khốn này hình như có thể ăn mòn, tôi cảm thấy cái tháp này..." Một câu nói chưa xong, mấy người đều cảm thấy chân mình lỏng đi. cúi đầu nhìn lại, trên sàn nhà đã xuất hiện từng cái lỗ lớn!

Thậm chí... chiếc ô kim cương đã theo Shirley Dương nhiều năm, dưới sự ăn mòn của máu thịt Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, lại cũng trở nên rách nát, lỗ chỗ!

Shirley Dương giật mình, vội vàng ném chiếc ô kim cương đi. "Lên lầu!" Lục Vũ biết không thể chần chừ, nhắc nhở mấy người một câu, vội vàng chạy lên lầu.

Vừa bước chân vào tầng mười tám, đã nghe thấy trong không khí truyền đến một âm thanh kỳ quái: "Tự tiện vào cấm địa, lui!" Vừa nói, đã thấy một người đàn ông mặc áo gấm xuất hiện từ không trung.

Người này trông khoảng bốn mươi tuổi, tiên phong đạo cốt, tay cầm một cây thước dài màu mực.

Tựa kiếm không phải kiếm, không lưỡi không mũi, bình thường như thước...

Lục Vũ nhìn cây trường kiếm trong tay ông ta, hơi ngẩn người. 【Tên vật phẩm: Mặc Mi Kiếm】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Kiếm khí】【Mô tả vật phẩm: "Tựa kiếm phi công, Mặc Mi vô phong".

Mặc Mi là bội kiếm của các Cự tử Mặc gia qua các đời, toàn thân đen kịt như mực, không lưỡi không mũi, bình thường như thước, vô phong thắng hữu phong.

Nhìn như không có mũi, nhưng thực ra uy lực kinh người, có thể huyễn hóa ra kiếm khí vô hình chém giết kẻ địch, uy lực vô cùng, thường được cất giữ trong cơ quan thành của Mặc gia...】 Không ngờ, lại có thể thấy được đồ của cơ quan thành Mặc gia ở đây.

Lục Vũ hơi ngạc nhiên một chút, ánh mắt lại rơi vào người đàn ông áo gấm.

Nhìn kỹ, đột nhiên cảm thấy người này rất giống một người. "Lý Thuần Phong?" Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ra điều này, không khỏi kinh hô một tiếng, nhưng sau tiếng kinh hô, người đó đã lóe lên một cái đến trước mặt anh ta, Mặc Mi Kiếm trong tay giống như một cây thước kẻ, trực tiếp chém về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất theo phản xạ giơ Tân Đình Hầu đao lên!

Đao kiếm giao nhau, liền nghe một tiếng nổ trầm!

Hồ Bát Nhất không khỏi lùi lại mấy bước, mặt đỏ bừng!

Nhìn lại Lý Thuần Phong đang cầm Mặc Mi Kiếm, không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ dùng một giọng điệu rất cứng nhắc nói: "Rời khỏi cấm địa!" Hồ Bát Nhất xoa xoa ngực, khó khăn lắm mới thở được một hơi, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, ông ta còn sống hay đã chết?" Nhìn bộ dạng của Lý Thuần Phong, nhất thời cũng không thể phân biệt được ông ta rốt cuộc là người sống, hay là oan hồn!

Lục Vũ thử dùng âm dương nhãn, chỉ thấy toàn thân ông ta bao phủ bởi thi khí, không thấy được hồn phách... "Lui!" Thấy mấy người đều không lùi, thứ trông rất giống Lý Thuần Phong, lại một lần nữa lao tới, chỉ là lần này mục tiêu của nó đổi thành Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử giơ cây côn lên, hoảng hốt chống đỡ!

Mắt thấy Mặc Mi Kiếm đến gần, Vương Bàn Tử sắp bị đánh bay ra ngoài như Hồ Bát Nhất lúc trước, thứ trông rất giống Lý Thuần Phong, lại đột nhiên bay ngang ra ngoài, đâm vào vách tường bên cạnh xá lợi tháp, phát ra một tiếng "bịch".

Sau tiếng động lớn, lại nghe một tiếng "ken két", mấy người liền cảm thấy chân mình rung chuyển... "Sắp sập rồi..." "Thôi được, Bàn gia tôi hôm nay phải liều mạng..." "Tôi biết nó là gì rồi..." Lục Vũ nhìn "Lý Thuần Phong" đang ngã ở bức tường đối diện, gọi Hồ Bát Nhất và mấy người khác mau chóng nép vào trong, kẻo tòa xá lợi tháp đang gắng gượng duy trì này sập thật! "Xuống đất bao nhiêu lần, chưa gặp được một con đại cương thi nào ra hồn, không ngờ hôm nay lại gặp phải một con Kim Hung." "Nhìn bộ dạng của nó, e rằng còn có cơ hội biến thành Kim Mao Hống..." "Côn Luân Sơn, quả nhiên là đất của long vương, nhân kiệt địa linh, ngay cả tống tử cũng có thể lợi hại như vậy." Hồ Bát Nhất không khỏi cảm thán một câu.

Chỉ là vừa nói xong, đã thấy "Kim Hung" xách đao, nhìn họ, miệng lặp đi lặp lại một câu một cách máy móc: "Tự tiện vào cấm địa, lui..." Vừa dứt lời, “Kim Hung” đã lao tới, lần này mục tiêu của nó đổi thành Shirley Dương.

Chương 837

Ngay khi Mặc Mi Kiếm sắp đánh trúng Shirley Dương, chỉ nghe mấy tiếng "bốp, bốp, bốp" giòn giã, vài luồng sáng trắng chiếu lên người "Kim Hung", tức thì định trụ thân thể nó.

Ngay sau đó, Lục Vũ trực tiếp lao lên, cắn rách đầu ngón tay, dùng máu Kỳ Lân vẽ ra Trấn Thi Phù!

Bất kể là Tống tử lớn cỡ nào, Trấn Thi Phù đều có hiệu quả.

Tuy Trấn Thi Phù của Lục Vũ hiện tại chưa đủ để trấn áp Kim Hung, nhưng với sự trợ giúp của "Trấn Thi Kính", nó vẫn khiến "Kim Hung" khựng lại.

Tranh thủ khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Lục Vũ ra tay đoạt lấy Mặc Mi Kiếm trong tay "Kim Hung".

Ngay sau đó, lại là một đạo Chiêu Hồn Định Phách Phù!

Tuy nhiên… khi Chiêu Hồn Định Phách Phù vừa hạ bút, Kim Hung đã thoát khỏi khống chế, vung tay tung một chưởng, trực tiếp đánh trúng người Lục Vũ, hất văng cậu bay ra, đập mạnh vào bức tường đối diện, phát ra một tiếng "bịch" vang dội!

"Tiểu ca nhi!" "Cậu sao rồi?" Vương Bàn Tử, Sơ Nhất vội vàng chạy tới đỡ Lục Vũ dậy.

"Không sao." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, cảm giác xương cốt toàn thân như muốn rã rời.

Kim Hung đúng là Kim Hung, sức chiến đấu này thật sự kinh người!

Điều duy nhất cậu thấy may mắn bây giờ là con Kim Hung này dường như không có sát ý với họ, chỉ muốn đuổi họ ra ngoài.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng "rắc rắc".

Vốn dĩ tòa tháp xá lị này đã lung lay sắp đổ, lúc này nghe thấy âm thanh đó, cả bọn càng kinh hãi toát mồ hôi lạnh!

Nhưng… sau khi quay đầu nhìn lại, mắt Sơ Nhất sáng lên, hưng phấn nói: "Là Địa Quan Âm, chúng ta có thể ra ngoài rồi!" Mấy người quay đầu nhìn lại, liền thấy một cái đầu nhỏ thò ra từ chỗ Lục Vũ vừa đập vào.

Một thân lông trắng, mặt cáo, tai to, mõm nhọn, chính là Tuyết Nghiêu thường được gọi là "Địa Quan Âm"!

Con vật nhỏ này giống như chuột đất, giỏi đào hang nhất!

Người dân ở vùng Karamay, gần như nhà nào cũng treo vài tấm da "Địa Quan Âm".

Đúng lúc này, đôi mắt lanh lợi của Địa Quan Âm đảo một vòng qua mấy người, phát ra một tiếng gầm lớn, như hổ gầm!

"Thứ thì bé mà tiếng thì to." Vương Bàn Tử vừa định trêu một câu, đột nhiên nhớ ra phía sau còn có con "Kim Hung" giống Lý Thuần Phong kia, lòng không khỏi thắt lại, vội vàng quay đầu liếc nhìn.

Chỉ vừa quay đầu, lại phát hiện "Kim Hung" đang đứng yên tại chỗ, không có ý định tấn công họ, trong mắt dường như có chút mờ mịt.

"Sao nó không tấn công chúng ta nữa, nghĩ thông rồi à?" Vương Bàn Tử gãi đầu, nói nhỏ một câu.

"Là lời nguyền, chắc chắn là lời nguyền!" Thấy cảnh này, Shirley Dương đột nhiên phản ứng lại, vội nói: "Chắc chắn là dấu ấn lời nguyền trên người chúng ta đã biến mất, nên nó mới không tấn công chúng ta." Vừa nói, Shirley Dương vừa đi đến sau lưng Hồ Bát Nhất xem xét, giọng nói kích động có chút run rẩy: "Thật sự không còn nữa,

thật sự không còn nữa…" Tuy trước đó đã hoàn thành nghi lễ, nhưng trên đường đi vội vã, họ cũng chưa kịp kiểm tra.

Mãi đến bây-giờ, cuối cùng cũng xác định, nghi lễ trước đó đã thành công mỹ mãn!

Trên người họ, không còn dấu ấn của lời nguyền nữa!

Ngay lúc mọi người đang vui mừng, những tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên, cả tòa tháp xá lị bắt đầu nghiêng đi với một góc độ có thể thấy bằng mắt thường!

Cảnh này lập tức khiến mọi người bừng tỉnh, không dám chậm trễ thêm chút nào, vội vàng chui vào vị trí "Địa Quan Âm" vừa xuất hiện.

Chui vào trong, mấy người liền cảm thấy không gian rộng ra, hang động này cực lớn, đừng nói là bò, dù đi lại bên trong cũng không có vấn đề gì, nói là hang đất không bằng nói là mật đạo!

Hơn nữa, xung quanh còn có dấu vết tu sửa nhân tạo rõ rệt.

Xem ra, có lẽ là lúc xây dựng tòa Phật tháp này, họ đã vận chuyển dược liệu qua con đường mật đạo này… Đúng lúc này, đột nhiên một luồng sáng kỳ dị từ phía sau chiếu sáng cả đường hầm, kèm theo những tiếng "rắc rắc" liên miên không dứt.

Lục Vũ quay người nhìn lại, liền thấy Phật tháp đã ầm ầm sụp đổ!

Ánh sáng dịu nhẹ, chiếu sáng cả thung lũng dưới lòng đất!

Sững sờ một lúc, Lục Vũ đi về phía trước vài bước, đứng ở mép vách đá nơi hang động giao với Phật tháp.

Cúi đầu nhìn xuống, liền thấy bộ xương rắn khổng lồ dường như chống trời đỡ đất, tất cả đều được bao bọc trong ánh sáng.

Vốn tưởng rằng họ đã nhìn thấy hết thân thể của con rắn khổng

lồ, nhưng khi nhìn ra xa, thân thể con rắn uốn lượn kéo dài, dường như cả thung lũng dưới lòng đất đều là thân thể của nó!

Một lát sau, chỉ thấy một vầng hào quang lóe lên, mờ mờ ảo ảo, Lục Vũ dường như thấy được bóng dáng của Diệp Diệc Tâm trong vầng hào quang đó.

Đáng tiếc, hào quang chỉ lóe lên rồi tắt, cả thung lũng dưới lòng đất cũng trở nên tối tăm.

Bộ xương chống trời đỡ đất kia cũng biến mất trước mắt họ.

Cảnh tượng kinh người như vậy khiến mọi người đều có chút ngây ngẩn.

Không biết qua bao lâu, Hồ Bát Nhất lên tiếng phá vỡ sự im lặng, nói: "Tiểu ca nhi, đi trước đã." "Ừm." Lục Vũ gật đầu, không nói gì thêm, cùng mấy người đi theo sự dẫn dắt của Sơ Nhất, men theo hang động lớn của "Địa Quan Âm" từ từ đi lên.

Suốt chặng đường, mọi người đều im lặng.

Chương 838

Chỉ đi được một lúc, Vương Bàn Tử đã có chút không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này, lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Tiểu ca, lần này chúng ta thành công mỹ mãn, sau khi về, tôi sẽ dắt cậu đi chơi cho đã, để cậu cũng được hưởng thụ cuộc sống." "Đúng rồi, Sơ Nhất, cậu đã lấy vợ chưa?

Có muốn Bàn gia tôi dắt cậu đi 'khai trai', cảm nhận niềm vui của 'chăm sóc sức khỏe' không?" Một giờ, hai giờ… Mọi người không ngừng đi xuyên qua "Quan Âm Động" như mê cung dưới lòng đất, địa thế dần dần cao lên.

Suốt đường đi, Vương Bàn Tử pha trò tếu táo, Hồ Bát Nhất cũng hùa theo nói vài câu đùa, không khí giữa mọi người đã tốt hơn trước rất nhiều.

Ước chừng nửa ngày sau, không khí ẩm ướt dưới lòng đất cuối cùng cũng có chút thay đổi rõ rệt, thêm một chút hơi lạnh.

Cảm giác này càng khiến người ta phấn chấn!

Mấy người tăng tốc bước chân, đi thêm khoảng một giờ nữa thì cảm thấy trên đầu thoáng đãng, cuối cùng đã chui ra khỏi mê cung dưới lòng đất.

Bên ngoài, sao sáng lấp lánh, ánh trăng lạnh lẽo, chính là giữa đêm!

Nhìn kỹ, họ đang ở trong một khe núi.

Xa xa, bóng núi mờ ảo, tiếng suối rừng róc rách, khung cảnh có phần thê lương, giữa những vách núi dựng đứng chỉ có một vệt trời, giống như mang cả thung lũng dưới lòng đất ra ngoài.

Nhưng địa hình ở đây lại khiến người ta có cảm giác quen thuộc.

Mấy người nhìn quanh, trên mặt đất có lác đác xương trắng của dã thú, xa xa ẩn hiện ma trơi lập lòe, mọi người nhìn trái nhìn phải, Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng: "Tôi biết rồi, đây là một Tàng Cốt Câu khác, chúng ta chỉ cần đi thẳng về phía tây là có thể ra ngoài…" "Lão Hồ, ý của cậu là… chúng ta cuối cùng cũng ra được rồi?" Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, vẻ mặt hưng phấn nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu thật mạnh, cười nói: "Ra được rồi!" Nghe vậy, Shirley Dương và Sơ Nhất bên cạnh đều có một niềm vui sướng như được sống sót sau kiếp nạn, tinh thần lập tức phấn chấn!

Cái cảm giác nôn nao, chờ đợi cái chết ập đến trước đó đã tan biến sạch sẽ!

Mọi người tăng tốc bước chân, muốn rời khỏi Tàng Cốt Câu ngay trong đêm.

Vài giờ sau, trước khi trời sáng, họ cảm thấy vệt trời trên đầu đã rộng ra rất nhiều.

Trong đầu Lục Vũ, đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành thám hiểm 'Côn Luân Thần Cung', hệ thống tưởng lệ Bách độc bất xâm.】 Nhìn thông báo của hệ thống, Lục Vũ chỉ liếc qua một cái, không mấy để tâm, cũng không có niềm vui hoàn thành nhiệm vụ.

Trong lòng cậu, trống rỗng, có chút mất mát.

Cậu vẫn còn nhớ, lúc đi vào, có biết bao nhiêu người.

Lúc đó, Diệp Diệc Tâm còn đang ngủ yên trên lưng cậu.

Nhưng bây giờ, không còn gì cả.

Cô gái nhỏ mà cậu chưa kịp tìm hiểu, ngay cả di cốt cũng không còn sót lại, cùng với "Thất Lạc Thủ Hộ" kia, tan biến vào giữa đất trời!

Không biết qua bao lâu, cậu ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời đầy sao lấp lánh, trong thung lũng nhấp nhô, nơi rừng rậm, thông bách phủ kín sườn núi, che khuất cả ánh sao, dưới bầu trời đêm, không khí trong núi rừng đặc biệt mát mẻ trong lành.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương kích động ôm chầm lấy nhau, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, đều hưng phấn la hét, vui mừng khôn xiết.

Tất cả họ đều cảm thấy, ngọn núi lớn đè nặng trên đầu mình bấy lâu nay, cuối cùng đã biến mất! … Hai ngày sau, tại cửa núi Karamay.

Ra khỏi cửa núi, quay đầu nhìn lại thung lũng, mọi người càng cảm thấy như thể đã qua một kiếp!

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản, mấy người quay về làng Gozab.

Lục Vũ nhìn quanh, lập tức phát hiện một thuộc hạ của Trương Hạo.

Tùy tiện hỏi vài câu, biết được Trương Hạo đã đi rồi, đã trở về kinh thành.

Về phần giáo sư Trần, Hách Ái Quốc và mấy người họ, sức khỏe cũng đã hồi phục như thường, được Trương Hạo đưa về kinh thành.

Dĩ nhiên, Trương Hạo cũng dùng một chút thủ đoạn, để họ không phát hiện ra điều gì.

Xử lý xong chuyện này, mấy người tụ tập ở nhà Sơ Nhất, uống rượu, ăn thịt, mãi đến đêm khuya, tất cả đều say mềm.

Không, Lục Vũ vẫn còn tỉnh.

Cậu đứng ngoài lều, nhìn trời đầy sao, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì… Ngày thứ hai.

Lục Vũ tìm Sơ Nhất, đưa cho anh ta một ít tiền, bảo anh ta giao

cho những người chăn nuôi đã theo họ vào núi lúc đầu.

Dù sao đi nữa, những người chăn nuôi đó đều vì đi theo họ vào núi mà bỏ mạng lại trong núi, tuy cái chết của họ có nguyên nhân từ chính họ, nhưng Lục Vũ vẫn quyết định cho họ một chút tiền tuất.

Sơ Nhất tự nhiên là cảm kích, liên tục cảm ơn rồi sắp xếp mọi việc ổn thỏa.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Lục Vũ nhìn Sơ Nhất, hỏi: "Cậu có muốn theo tôi về kinh thành không?" Sơ Nhất do dự một chút, im lặng hồi lâu, vẫn lắc đầu, khẽ nói: "Tôi phải đến hồ Tiên Nữ, giúp Thượng sư hoàn nguyện." Nghe vậy, Lục Vũ cũng không ép buộc, lại lấy cây thiết bổng của Thiết Bổng Lạt Ma và cái pháp bát kia ra.

Vừa định nói một câu, Sơ Nhất đã lắc đầu, nói: "Lúc trước Thượng sư đã nói, những thứ này giao cho cậu, Thượng sư còn một câu muốn tôi nói với cậu." "Gì vậy?" "Đừng nghĩ nhiều quá, người đời đều có nhân duyên." "Người đời đều có nhân duyên…" Lục Vũ nghe vậy, khẽ lặp lại một lần, cũng không ép buộc gì thêm, chỉ cất đồ đi, lại cảm ơn Sơ Nhất, hẹn có thời gian sẽ lại đến Côn Luân thăm anh ta.

Chương 839

Sơ Nhất toe toét cười, vui vẻ nói: "Có thời gian có thể đến hồ Tiên Nữ, chúng ta cùng đi nhiễu hồ, có thể sẽ giúp ích cho cậu." Lục Vũ cười cười, thầm nghĩ mình cũng phải có thời gian mới được.

Thời gian, nói thì dễ, nhưng trên người cậu, có quá nhiều chuyện đang chờ cậu xử lý.

Bây giờ, cuối cùng cũng hoàn thành được ngọn núi lớn đè nặng trong lòng, cậu cũng nên đi điều tra vấn đề về cha mẹ mà Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đã đề cập trước đó, còn có Trương Hạo, Ngô gia… Vô số chuyện, vẫn đang chờ đợi cậu ở kinh thành… Vài ngày sau, kinh thành, quán Đông Lai Thuận.

Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, bốn người ngồi cùng nhau ăn thịt xiên, xem như là tiệc mừng công.

Trong bữa tiệc, Lục Vũ để ý thấy Hồ Bát Nhất ăn cơm có chút lơ đãng, bèn lên tiếng hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất mặt đỏ lên, do dự một chút, cúi đầu nói: "Tiểu ca, Bàn Tử, tôi, tôi đã quyết định sẽ cùng Shirley ra nước ngoài sinh sống, tôi…" Chưa đợi Hồ Bát Nhất nói xong, mắt Vương Bàn Tử đã trợn tròn lên, nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, ý cậu là muốn đi rồi?

Không làm nữa?

Cậu muốn rửa tay gác kiếm, làm lại cuộc đời à?" Mấy câu nói ra, Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười: "Cái gì gọi là rửa tay gác kiếm làm lại cuộc đời chứ…" Lúc này, Lục Vũ lên tiếng, khẽ nói: "Bàn Tử, cậu để cậu ấy nói hết đã." Vương Bàn Tử lập tức im bặt, Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ với ánh mắt biết ơn, lại lên tiếng nói: "Trộm mộ đổ đấu, suy

cho cùng cũng quá nguy hiểm.

Chúng ta đi suốt chặng đường này, trải qua quá nhiều chuyện, quá nguy hiểm, mấy lần đều có thể nói là đi trên lưỡi dao." "Thời gian dài như vậy, tôi cũng đã nghĩ thông suốt một vài điều." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất ngừng lại, nhìn Shirley Dương bên cạnh, tiếp tục nói: "Thay vì treo đầu trên thắt lưng, không bằng cùng Shirley sống những ngày tháng yên ổn." Lời này vừa dứt, Vương Bàn Tử lập tức không kìm được, vội nói: "Cậu nói cái gì vậy, cái gì gọi là ngày tháng yên ổn?

Chúng ta trộm mộ, sao lại không yên ổn?" "Lão Hồ cậu nói vậy là không có lương tâm rồi, nếu không phải tiểu ca dắt chúng ta đổ đấu, bây giờ lấy đâu ra tiền ăn thịt cừu xiên?" "Hơn nữa, Kim gia trước đó còn nói với tôi một chuyện, lăng mộ vua Cáp Mật ở Tân Cương cậu có nghe nói qua chưa?" "Nghe nói trong cổ mộ vua Cáp Mật có một bộ kinh thư bằng vàng, mỗi trang kinh thư đều là vàng, bên trong còn nạm đầy các loại bảo thạch, đọc một hàng kinh văn có thể khiến trăm hoa tàn úa lại nở rộ, đọc hai hàng kinh văn có thể khiến…" "Bàn Tử!" Không đợi Vương Bàn Tử nói xong, Lục Vũ lại lên tiếng cắt ngang lời Vương Bàn Tử, nhíu mày nói: "Đừng nói bậy bạ." Nói xong, cậu lại quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ nói đúng, trộm mộ đổ đấu, suy cho cùng không phải là chính đạo, Lão Hồ có thể rời đi, cũng là chuyện tốt." "Tiểu ca cậu…" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn Lục Vũ một cái, còn định nói gì đó thì Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Người không có của phi nghĩa không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm không béo." "Chúng ta trước đây trộm mộ, nói trắng ra ngoài pháp khí, cũng là vì của phi nghĩa." "Bây giờ tiền không thiếu, pháp khí cũng đủ nhiều, tôi cũng chuẩn bị nghỉ ngơi một chút…" Nghe lời của Lục Vũ, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ra, muốn nói gì đó, nhưng cũng không biết nên nói gì, cứ thế ngơ ngác nhìn Lục Vũ.

Hồi lâu, mới dưới sự thúc giục của Lục Vũ, bắt đầu uống rượu,

không nói gì thêm.

Có thể là có tâm sự, có thể là không nỡ xa Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sau khi nâng ly rượu lên, liền bắt đầu từng ly từng ly nốc cạn.

Hồ Bát Nhất cũng biết hôm nay chia tay, lần sau gặp lại không biết là khi nào, cũng từng ly từng ly uống cạn.

Ngày hôm đó, họ uống thả phanh, điên cuồng chuốc rượu, uống rồi nôn, nôn rồi uống, từ chập tối uống đến nửa đêm, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều gục xuống đất, lúc này mới rời khỏi Đông Lai Thuận. … Shirley Dương dìu Hồ Bát Nhất lên xe, lại từ trên xe lấy ra một chiếc vali nhỏ, nhìn Lục Vũ, khẽ nói: "Lão Hồ vốn định tự tay giao cho anh, nhưng cậu ấy lại cảm thấy có chút áy náy với anh, nên bảo tôi giao cho anh." "Có nhiều chuyện, anh xem là biết." Lục Vũ vốn dĩ không say, lúc này cũng Vương Bàn Tử, cũng không thấy mệt, chỉ nhận lấy chiếc vali từ tay Shirley Dương, gật đầu, rồi từ biệt.

Cậu vừa quay người đi được hai bước, phía sau liền truyền đến giọng của Shirley Dương: "Lục Vũ." Lục Vũ dừng lại, quay đầu nhìn Shirley Dương, Shirley Dương vẫy tay, khẽ nói: "Bảo trọng." Lục Vũ không nói gì nữa, chỉ gật đầu, cũng Vương Bàn Tử biến mất trong màn đêm.

Nửa đêm, Lục Vũ cũng Vương Bàn Tử về tiểu viện.

Vừa đặt xuống đất, liền nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca, xin lỗi, để cậu cũng tôi về suốt đường." "Không có gì to tát." Lục Vũ biết, Vương Bàn Tử vốn không say, chỉ là luôn giả vờ.

Vương Bàn Tử thở dài, lắc đầu: "Tôi mà không giả say, thật sự không biết nên nói gì với Lão Hồ…" "Không nói gì cả, là thích hợp nhất." Lục Vũ liếc nhìn chiếc vali trong tay, nghĩ một lát, khẽ nói: "Bàn Tử, cậu đi nghỉ đi." "Tiểu ca, sau này thật sự không trộm mộ nữa à?" Nhìn Lục Vũ đang lên lầu, Vương Bàn Tử cuối cùng vẫn

không nhịn được, hỏi một câu.

Bước chân Lục Vũ dừng lại một chút, khẽ nói: "Bàn Tử, cậu thật sự muốn trộm mộ?" "Muốn." Dừng một chút, Vương Bàn Tử lại tiếp tục nói: "Cuộc sống như vậy, mới khiến tôi cảm thấy có ý nghĩa.

Nếu không quá bình lặng, không có hứng." "Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi đoán không bao lâu nữa, ngôi mộ tiếp theo sẽ xuất hiện." Nghe vậy, trong mắt Vương Bàn Tử lập tức lóe lên một tia hưng phấn, buột miệng nói: "Tiểu ca, là đi đến chỗ vua Cáp Mật à?" Tiểu viện, thư phòng.

Bước vào thư phòng, Lục Vũ ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, cậu nhìn xem, trên bàn sách của mình cắm một bình hoa, hoa đã khô héo, dưới bình hoa đặt một tờ giấy nhắn, trên đó chỉ có vài chữ nhỏ thanh tú: "Lục đại ca, chúc anh mọi việc thuận lợi." Nhìn dòng chữ, Lục Vũ biết là Diệp Diệc Tâm để lại.

Cậu nhìn hồi lâu, thở dài một tiếng, bước ra khỏi thư phòng, trở về phòng của mình.

Cậu lấy thuốc lá ra hút, mở chiếc vali mà Shirley Dương đưa cho trước khi chia tay.

Mở ra, đập vào mắt là hai tấm Mô Kim Phù.

Không cần phải nói, chủ nhân của hai tấm Mô Kim Phù này chính là Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

"Phù cũng đã gỡ rồi sao?" Lục Vũ liếc nhìn, tự lẩm bẩm lắc đầu, đặt Mô Kim Phù sang một bên, lại lấy ra một phong bì bên dưới, mở ra xem.

Trong phong bì là một lá thư, và vài tấm ảnh.

Trên ảnh, cha mẹ cậu đang ăn cơm cùng Cừu Đức Khảo, hai bên trông có vẻ rất vui vẻ.

Vài tấm ảnh, đều là nội dung trong bữa tiệc.

Lục Vũ xem qua, trên ảnh không tiết lộ quá nhiều thông tin, cậu lại mở thư ra, xem nội dung bên trên.

Đoạn đầu là những lời cảm ơn, cũng như tâm sự của Hồ Bát Nhất, và sự không nỡ, không cần phải kể lại.

Ở phần sau của lá thư, là Hồ Bát Nhất kể lại lần trước mình truy tìm tung tích của mục sư Thomas và các Kỵ sĩ Bàn tròn.

Và ở cuối cùng, là điều tra về gia đình Lục Vũ.

"Tiểu ca, thời gian rất gấp, tôi không tra được quá nhiều thông tin, chỉ từ thái độ của Cừu Đức Khảo đối với cha mẹ cậu mà xem, ông ta dường như là thuộc hạ của cha mẹ cậu, hoặc nói là vô cùng kính sợ cha mẹ cậu." "Chuyện này, tôi nghĩ không đơn giản như vậy." "Ngoài ra, Shirley nhờ bạn của cô ấy tra được một số thông tin, khiến người ta cảm thấy càng kỳ lạ hơn, cậu xem ảnh sẽ hiểu." Xem ảnh?

Lục Vũ sững sờ, cầm mấy tấm ảnh bên cạnh lên kiểm tra lại một lần nữa, không phát hiện điều gì khác thường.

Cậu vốn tưởng, trong ảnh sẽ có lớp kẹp, giấu những tấm ảnh khác, xem ra là mình đã nghĩ nhiều.

Cậu lại nhìn vào trong vali, thấy được "Thập Dạng Cẩm".

Cầm "Thập Dạng Cẩm" lên, Lục Vũ không khỏi sững sờ, không ngờ Hồ Bát Nhất lại trả cả thứ này cho cậu.

Sau khi mở Thập Dạng Cẩm, pháp khí bên trong đều là những thứ cậu đã giao cho Hồ Bát Nhất trước đây.

Chương 840

Trừ đao Tân Đình Hầu không có ở đây, những thứ còn lại đều có đủ, xem ra Hồ Bát Nhất chỉ mang đi đao Tân Đình Hầu.

Ngoài ra, trong Thập Dạng Cẩm, còn có một tấm ảnh.

Tấm ảnh là một bức ảnh chụp chung rất rõ nét.

Trên đó có cha mẹ cậu, có Ngô Tam Tỉnh, có Ngô Nhị Bạch, còn có vài người cậu không quen biết… Nhìn tấm ảnh này, Lục Vũ không khỏi ngây người.

Đùa cái gì vậy!

Cha mẹ cậu, sao lại có thể chụp ảnh chung với người nhà họ Ngô?

Giữa chuyện này, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Lục Vũ lại nhìn vào Thập Dạng Cẩm, không có phát hiện gì khác.

Nhưng phát hiện này, đã đủ khiến cậu… đứng ngồi không yên!

Nhất thời, Lục Vũ không còn chút tâm tư nào để nghỉ ngơi, thu dọn đồ đạc đơn giản, trực tiếp ra khỏi cửa.

Chỉ vừa đẩy cửa ra, liền thấy trong hẻm có thêm mấy thanh niên mặc vest.

Quay đầu nhìn lại, ở đầu hẻm có một người, đang từ từ đi tới.

“Trương lão bản thật có nhã hứng!” “Tôi không có nhã hứng gì cả.” Người đi tới, chính là Trương Hạo.

Sau khi đến gần, ông ta liếc nhìn Lục Vũ, khẽ nói: “Không mời tôi vào ngồi một lúc sao?” Lục Vũ híp mắt nhìn Trương Hạo một cái, vẫn để Trương Hạo vào tiểu viện.

Dù sao, cậu vốn dĩ định đi tìm Trương Hạo, bây giờ thấy ông ta tự mình đến cửa, cũng đỡ cho cậu phải đi một chuyến.

Vào tiểu viện, sau khi ngồi xuống ở phòng khách, Vương Bàn Tử vốn không ngủ cũng đi ra, ngồi đối diện Trương Hạo.

"Có thuốc không?" Trương Hạo nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử, lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Lục Vũ lấy thuốc ra, sau khi Trương Hạo châm lửa, hít một hơi thật sâu, nhả ra một làn khói trắng, lúc này mới nói: "Cậu về, tôi biết ngay, lúc đó tôi đã định qua tìm cậu, nhưng vì có chút việc bận, không kịp." "Chuyện gì." "Không quan trọng." Trương Hạo lắc đầu, trực tiếp chuyển chủ đề, nói vào chuyện chính: "Tiểu Diệp, đi rồi phải không?" "Cút." Nghe câu nói không chút nể nang của Lục Vũ, sắc mặt Trương Hạo cứng lại, rồi thở dài, cười khổ lắc đầu: "Chuyện này, quả thật là lỗi của tôi.

Nhưng tình hình lúc đó cậu cũng thấy rồi, nếu tôi không đưa cô ấy đến Tây Vực, e rằng cô ấy…" "Ông có chuyện gì, thì nói thẳng đi." Lục Vũ trực tiếp cắt ngang lời Trương Hạo, nhíu mày hỏi một câu.

Trương Hạo nhìn Lục Vũ, lại nhìn Vương Bàn Tử, do dự một chút, từ từ nói: "Giáo sư Trần, Hách Ái Quốc, Sở Kiện, Tát Địch Bằng đều bình an vô sự." "Người nên đi thì không đi, người không nên đi lại đi." Lục Vũ bình tĩnh một câu, lại khiến Trương Hạo nghẹn họng.

Tuy nhiên, Trương Hạo chỉ lắc đầu, rồi tiếp tục nói: "Cậu biết đấy, cô ấy ở khách sạn Tân Nguyệt, nếu cô ấy đi, đồ đạc của cô ấy cần có người giúp cô ấy thu dọn." "Lúc cô ấy vào ở khách sạn Tân Nguyệt, người cô ấy chọn chính là cậu." Lục Vũ khẽ nhíu mày, im lặng một lát rồi nói: "Đi." Một giờ sau, khách sạn Tân Nguyệt.

Lục Vũ bước vào phòng của Diệp Diệc Tâm, nhìn quanh, căn

phòng sạch sẽ gọn gàng, ngay cả trên bàn sách cũng được thu dọn ngăn nắp.

Lục Vũ thấy quyển nhật ký của Diệp Diệc Tâm trên bàn, trên đó viết đầy những vui buồn của cô.

Trong đó, có rất nhiều đoạn miêu tả về những cơn ác mộng của cô.

Lục Vũ cứ thế đọc, mãi đến khi trời sáng, mới gấp quyển nhật ký lại, bước ra khỏi phòng.

Sau khi tìm lại Trương Hạo, cậu không nói lời thừa, trực tiếp nói: "Căn phòng này không được động đến, niêm phong trực tiếp, có vấn đề gì không?" Trương Hạo dường như không ngờ Lục Vũ sẽ nói như vậy, không khỏi sững sờ.

Vừa định hỏi thêm một câu, Lục Vũ đã lấy ra một tấm ảnh, đặt trước mặt Trương Hạo: "Trên này, có bao nhiêu người là người quen của ông?" "Cậu tìm thấy tấm ảnh này ở đâu?" Trương Hạo chỉ liếc nhìn một cái, sắc mặt đã hơi thay đổi, theo phản xạ cầm lấy tấm ảnh, xem xét kỹ lưỡng.

Hồi lâu, ông ta mới tiếp tục nói: "Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, cậu chắc cũng biết.

Người này, là Trương Nhật Sơn, người này là Lý Tứ Địa, đây là Giải Liên Hoàn, đây là…" Nghe Trương Hạo nói, trên mặt Lục Vũ không có biểu cảm gì, mãi đến khi Trương Hạo nói xong, Lục Vũ mới hỏi: "Tại sao lại có tấm ảnh này?" Trương Hạo dừng lại một chút, lông mày lập tức nhíu chặt, dường như gặp phải một vấn đề rất lớn.

Hồi lâu, mới lên tiếng nói: "Theo tôi." Lục Vũ trực tiếp đi theo ông ta, đến tận phòng trà, sau khi đóng cửa, Trương Hạo lấy ra một tấm ảnh.

Tấm ảnh này lớn hơn tấm ảnh trong tay Lục Vũ, người trên đó cũng nhiều hơn.

Nhìn kỹ, tấm ảnh Lục Vũ lấy ra, chỉ là một phần của tấm ảnh lớn trong tay Trương Hạo.

Lúc này, trên mặt Lục Vũ lộ ra một tia kinh ngạc, hỏi: "Tấm ảnh này, rốt cuộc là sao?" "Tôi cũng rất muốn biết." Trương Hạo lắc đầu, khẽ nói: "Sau khi tôi tiếp quản khách sạn Tân Nguyệt, vô tình có được tấm ảnh này." "Tôi đã hỏi mấy người trên ảnh, đều không nhớ mình đã chụp tấm ảnh này." "Ý ông là tấm ảnh này là giả?

Làm giả?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Trương Hạo, lại xem kỹ tấm ảnh lớn kia.

Tuy nhiên, Trương Hạo lại lắc đầu, khẽ nói: "Tôi đã tìm chuyên gia, có thể chứng minh tấm ảnh này là thật, nhưng kỳ lạ là, những người tôi hỏi, không một ai nhớ mình đã chụp tấm ảnh này." Nghe vậy, mắt Lục Vũ híp lại, sau khi xem kỹ tấm ảnh cũ, đột nhiên chuyển chủ đề: "Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, ông tìm thấy chưa?" Lần trước, sau sự kiện "Kho hàng số 11", Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch đều biến mất tăm, lúc đó Trương Hạo nói ông ta sẽ truy tìm.

Không ngờ, thời gian dài như vậy, Trương Hạo vẫn không có kết quả.

Do dự một lát, Lục Vũ chỉ tay vào hai người trên ảnh, nhíu mày hỏi: "Hai người này, ông có biết không?" "Không biết." "Thật không?" "Tôi có cần phải lừa cậu không?" "Ông không truy tìm?" "Khách sạn Tân Nguyệt mỗi ngày không biết có bao nhiêu chuyện cần tôi truy tìm, tôi đâu có nhiều thời gian như vậy?" "Thế à?" "Nếu cậu có hứng thú, cậu có thể đến truy tìm chuyện này, tôi sẽ giao thuộc hạ cho cậu." "Không hứng thú." Nói xong một câu, Lục Vũ trực tiếp đứng dậy, khẽ nói: "Trương lão bản, ông chắc vẫn còn nợ tôi không ít

tiền chưa trả, nhớ chuyển số tiền đó cho tôi." Nói xong, Lục Vũ không ở lại khách sạn Tân Nguyệt nữa, trực tiếp về tiểu viện của mình.

Tiểu viện.

Vương Bàn Tử đang luyện công trong sân, thấy Lục Vũ liền nói ngay: "Tôi vừa mới nghĩ, tiểu ca cậu mà không về, Bàn gia tôi sẽ đến khách sạn Tân Nguyệt đại náo một trận." "Thu dọn đồ đạc, chúng ta ra nước ngoài đại náo một trận." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, thuận miệng nói một câu.

"Hả?

Chương 841

Nước ngoài?" "Không muốn đi à?" "Sao có thể!" Vài giờ sau, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đáp chuyến bay đến San Francisco.

Ngồi trên máy bay, Vương Bàn Tử vẫn có chút không dám tin.

Không ngờ, mới từ Côn Luân về chưa được hai ngày nghỉ ngơi, đã lại ra ngoài.

Nhưng, anh ta cũng không quan tâm, dù sao có việc để làm, vẫn tốt hơn là rảnh rỗi… Đèn hoa vừa lên, hai người đến San Francisco, Lục Vũ bắt một chiếc taxi, trực tiếp về nhà.

Suốt đường không nói chuyện, rất nhanh đã đến ngoại ô.

Con đường này, Lục Vũ nhận ra, đi đến cuối là nhà của cậu, hay nói đúng hơn là nhà của cha mẹ cậu.

Chỉ là lúc này, con đường vốn nên thông thoáng, lại trở nên tắc nghẽn, xe cứu hỏa, xe cứu thương, xe cảnh sát không ngừng lao qua.

Tài xế taxi là một người Hoa nhiệt tình, hỏi thăm người qua đường, sắc mặt trở nên khó coi hơn nhiều, quay đầu nói với Lục Vũ: "Anh bạn, thật sự xin lỗi, nơi anh muốn đến, đã xảy ra một vụ nổ lớn…" "Cái gì!

Sao lại thế?" Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, vội vàng hỏi dồn vài câu, tài xế taxi kể lại chuyện mình vừa nghe ngóng được.

Khoảng một giờ trước, biệt thự nhà Lục Vũ xảy ra một vụ nổ dữ dội, bây giờ lửa vẫn chưa dập tắt, cứu hỏa không thể vào cứu người, ước tính sẽ không có người sống sót.

"Anh bạn, người của cục cảnh sát cũng đang chờ anh, anh đừng quá lo lắng, có thể họ không có ai ở nhà…" Lục Vũ không nghe tài xế

taxi nói gì nữa, chỉ cảm thấy đầu mình "ong ong", hỗn loạn… "Ngài Lục, xin ngài nén bi thương…" Sáng sớm, tại cục cảnh sát San Francisco, Lục Vũ nhìn thấy mấy cỗ thi thể đã cháy thành than.

Theo lời của cục cảnh sát San Francisco, mấy cỗ thi thể cháy thành than này, chính là di thể của cha mẹ và người giúp việc trong nhà cậu.

Tuy nhiên, Lục Vũ biết họ không phải.

Âm Dương Nhãn của cậu, lần này lại lập công, cậu có thể thấy oan hồn của mấy cỗ thi thể đó chưa hoàn toàn tan biến.

Mơ hồ có thể thấy, dung mạo, thậm chí tuổi tác của họ hoàn toàn khác với cha mẹ cậu.

Dĩ nhiên, Lục Vũ không nói rõ, cũng không nói gì, chỉ đợi luật sư đến, dưới sự chứng kiến của rất nhiều người mở di chúc, nhận được một khối tài sản khổng lồ… Trưa, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đến khách sạn.

Vương Bàn Tử vẻ mặt đau buồn, lắc đầu thở dài không ngớt, cố gắng khuyên nhủ: "Tiểu ca, cậu đừng nghĩ nhiều, chú thím…" "Trong này có âm mưu." Lục Vũ trực tiếp lên tiếng, cắt ngang lời Vương Bàn Tử, khẽ nói: "Họ chưa chết." Vương Bàn Tử vốn tưởng Lục Vũ không thể chấp nhận hiện thực, đang định nói thêm câu gì đó, Lục Vũ lại lên tiếng, khẽ nói: "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, họ là giả chết, trốn đi rồi." Nghe Lục Vũ nói chắc nịch, Vương Bàn Tử do dự một chút, hỏi: "Tiểu ca, cậu nói thật?" "Ừm." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Nghỉ ngơi đi, đợi đến tối chúng ta cùng đến hiện trường vụ cháy, xem có thể phát hiện được gì không." Trong đầu Lục Vũ, không khỏi nhớ lại tấm ảnh Hồ Bát Nhất để lại cho cậu trong "Thập Dạng Cẩm".

Cậu có chút muốn đi tìm Hồ Bát Nhất hỏi cho rõ, nhưng nghĩ lại, Hồ Bát Nhất đã rút lui, cũng không cần thiết phải đi tìm anh ta, chỉ

thêm phiền não.

Mình và Vương Bàn Tử từ từ điều tra, luôn có thể tra ra manh mối… Đêm khuya, Lục Vũ, Vương Bàn Tử đến ngôi biệt thự đã cháy thành phế tích.

Vốn dĩ, Lục Vũ còn định dùng "Thừa Ảnh Kiếm" lẻn vào, nhưng không ngờ, phế tích đã không còn ai canh giữ, trừ vòng ngoài có vài dây cảnh giới, cả ngôi biệt thự họ có thể tùy tiện ra vào.

Hai người bước vào, không khí tràn ngập một mùi hăng mũi.

Vương Bàn Tử ngửi ngửi, nói nhỏ: "Ngửi thì giống mùi gas, tiểu ca cậu trước đó nói họ kết luận là nổ gas, phải không?" "Ừm." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, trực tiếp tiếp tục đi xuyên qua ngôi biệt thự bị cháy rụi.

Ngôi biệt thự này, kiến trúc chủ yếu là đá, gỗ chỉ là điểm xuyết, nên dù vụ nổ và đám cháy trước đó, cũng không gây tổn hại quá lớn đến kết cấu tổng thể.

Lục Vũ đi một vòng, lên thư phòng trên lầu hai.

Nhìn quanh, không phát hiện thứ gì có giá trị, tất cả mọi thứ đều bị cháy rụi, ngoài ra, còn có vài mảnh vỡ đồ sứ.

Lục Vũ nhìn xem, lại lắc đầu, khẽ lẩm bẩm: "Còn nhớ mang cả Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp đi, xem ra lúc đi cũng không vội vã lắm." Rất lâu trước đây, sau khi Lục Vũ có được "Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp", đã tặng cho cha mẹ mình, nghĩ rằng họ có thể dùng nó để tăng cường sức khỏe, kéo dài tuổi thọ.

Dù sao, chiếc đĩa nhỏ đó là đồ dùng hòa thân của triều Thanh, dùng nó để ăn, rất tốt cho cơ thể.

Lần này không thấy "Ngọc Phấn Điệp", Lục Vũ càng khẳng định suy đoán trong lòng.

Đúng lúc này, cả hai người đều nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài.

Hai người nhìn nhau, lập tức trốn sang một bên, cẩn thận quan sát.

Đợi một lúc, liền thấy hai người lén lút như trộm chui vào biệt thự, lục lọi khắp nơi, miệng còn lẩm bẩm.

"Nhà lớn như vậy, không lẽ không có chút tài sản nào sao?" "Trang sức kim cương chắc chắn không thể cháy rụi, chúng ta tìm kỹ một chút, chắc chắn sẽ có phát hiện!" Nghe hai người lẩm bẩm, Lục Vũ có chút thất vọng lắc đầu, trực tiếp cùng Vương Bàn Tử xuống lầu, mỗi người một tên, đánh ngất hai tên trộm vặt, ném ra ngoài.

"Tiểu ca, chúng ta còn xem nữa không?" "Không xem nữa, đi thôi." "Ồ, được." … Hai người không hề biết, ở một nơi rất xa ngôi biệt thự này, có một cặp vợ chồng, đang nhìn vào màn hình.

Trên màn hình của họ, hiện ra chính là ngôi biệt thự đã bị nổ tung.

Họ, chính là cha mẹ của Lục Vũ.

"Lần này, kế hoạch cuối cùng cũng bắt đầu, không ai có thể cản trở được gì nữa." Cha Lục Vũ khẽ thở dài, dường như có chút thất vọng.

"Hy vọng nó không làm mẹ thất vọng, làm cho thế giới này náo nhiệt một chút, để không uổng công cho nổ nhà một lần." Nói xong một câu, mẹ Lục Vũ lấy điện thoại ra, gọi một số, khẽ nói: "Bảo Cừu Đức Khảo, không tìm được A Ninh về, ông ta có thể đi chết được rồi.

Ngoài ra, người tôi cần, chuẩn bị cho tôi, ngay lập tức…" Người ở đầu dây bên kia liên tục gật đầu, luôn miệng đồng ý, không dám có bất kỳ ý kiến nào.

Đợi đến khi mẹ Lục Vũ cúp máy, người đó lập tức nói với Cừu Đức Khảo bên cạnh mình: "Cừu lão bản, lời của phu nhân ông nghe

thấy rồi đấy, nên làm thế nào ông tự hiểu." Giọng điệu của người đàn ông hoàn toàn khác với trước, đối mặt với Cừu Đức Khảo, hắn ta càng thêm cao ngạo.

Cừu Đức Khảo gật đầu khom lưng, mặt đầy nịnh nọt: "Vâng, vâng, vâng, tôi hiểu, tôi hiểu, tôi sẽ lập tức sắp xếp người đi Côn Luân tìm kiếm tung tích của A Ninh và bọn họ." "Ngu xuẩn!" "Vâng, vâng, vâng, vậy ngài nói làm thế nào, tôi bảo đảm làm theo không sai!" "Phu nhân cần không phải A Ninh, mà là người có thể làm việc, ông tìm một người giỏi hơn A Ninh, không phải là được rồi sao!" "Người giỏi hơn A Ninh?" Cừu Đức Khảo vẻ mặt khó xử, đang định nói gì đó, thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, ngay sau đó thuộc hạ còn trực tiếp đẩy cửa vào, hưng phấn la lớn: "Lão bản, A Ninh về rồi!" "Tiểu ca, cứ thế thả A Ninh đi, không quan tâm nữa à?" Trên máy bay rời San Francisco, Vương Bàn Tử có chút không hiểu nhìn Lục Vũ, đưa ra nghi vấn của mình.

Chương 842

Anh ta không ngờ, sau khi hai người đến ngôi biệt thự, Lục Vũ lại quyết định rời San Francisco ngay trong đêm, khiến anh ta không có cơ hội trải nghiệm dịch vụ "chăm sóc sức khỏe" của nước ngoài.

Hơn nữa, ngay trước khi rời San Francisco, Lục Vũ lại thả cả đám người của A Ninh ở sân bay, lúc đó khiến sân bay lập tức trở nên hỗn loạn.

Bây giờ nghĩ lại, Vương Bàn Tử vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

Sân bay San Francisco lớn như vậy, vì một hành động nhỏ của Lục Vũ, mà trở nên náo loạn, trông đáng sợ vô cùng.

Lục Vũ khẽ lắc đầu, nói nhỏ: "Không cần quan tâm họ, cứ để họ náo nhiệt đi." Vương Bàn Tử lắc đầu, cũng không hiểu trong lòng Lục Vũ rốt cuộc đang có kế hoạch gì.

Điều khiến anh ta càng không hiểu hơn là, sau khi hai người đến kinh thành, lại không dừng lại, mà tiếp tục bay đến Côn Luân… Xuống máy bay, cảm nhận cái lạnh đặc trưng của cao nguyên tuyết, Vương Bàn Tử càng thêm ngạc nhiên: "Tiểu ca, lần này chúng ta đến đây làm gì?

Không lẽ chuyện lần trước, vẫn còn thiếu sót gì sao?" "Lần này, chỉ là đến thăm Sơ Nhất, tiện thể tìm chút yên tĩnh, luyện công." Lục Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy: "Cậu không phải vẫn còn canh cánh chuyện muốn đổ một ngôi mộ lớn sao, ở Côn Luân một thời gian, thực lực nâng cao một chút, là có năng lực đi đổ mộ lớn rồi." Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, trong lòng vẫn có chút không hiểu, nhưng cũng không để ý, toe toét cười, nói: "Được thôi, vừa hay tôi đi tìm Sơ Nhất cạn vài ly, chứ một mình uống rượu

chán chết!" Vài ngày sau… Bên hồ Tiên Nữ, Sơ Nhất thấy Lục Vũ và Vương Bàn Tử đến, lập tức vui mừng cười lớn, khách sáo với hai người vài câu.

Vương Bàn Tử vỗ vai Sơ Nhất, cười hì hì nói: "Thế nào, 'khai trai' chưa?" Sơ Nhất mặt đỏ lên, lại còn có chút ngượng ngùng.

"Được rồi, Bàn Tử cậu đừng đùa cậu ấy nữa." Lục Vũ vỗ vai Sơ Nhất, cười nói: "Lần này, chúng tôi sẽ ở Côn Luân một thời gian, giúp chúng tôi tìm một cái lều." "Được thôi." Sơ Nhất cũng không do dự, trực tiếp đồng ý, giúp Lục Vũ sắp xếp chỗ ở.

Sau khi sắp xếp xong chuyện nhỏ này, Lục Vũ cùng Vương Bàn Tử, Sơ Nhất mỗi ngày đều đi nhiễu hồ.

Trong lúc nghỉ ngơi giữa các vòng nhiễu hồ, Lục Vũ tìm Sơ Nhất, dạy anh ta luyện tập Tiên Thiên Công.

Trong thời gian này, Lục Vũ còn thả Ngoa Thú từ trong "Sơn Hà Đồ" ra, để tiểu gia hỏa này dắt mấy người chăn nuôi, mỗi ngày vào núi tuyết hái thuốc, cuộc sống trôi qua cũng rất đầy đủ, đơn giản.

Tư chất của Sơ Nhất rất tốt, những thứ Lục Vũ dạy, anh ta không cần tốn quá nhiều thời gian đã có thể học được.

Cộng thêm các loại linh dược, đồ bổ không ngừng, chỉ hơn một tháng, Sơ Nhất cảm giác mình như được thay da đổi thịt.

Và điều này, cũng khiến Sơ Nhất hiểu ra, Lục Vũ tìm anh ta chắc chắn không đơn giản như vậy.

Đêm khuya hôm đó, sau khi luyện công, Sơ Nhất tìm Lục Vũ đang ngắm sao bên hồ, hỏi: "Lục tiểu ca, cậu cần tôi làm gì?" Lục Vũ quay đầu nhìn Sơ Nhất, rồi lại thu hồi ánh mắt, nhìn bóng trăng dưới hồ Tiên Nữ, khẽ nói: "Cậu đã từng ra nước ngoài chưa?

Có muốn ra nước ngoài sống một thời gian không?" "Nước

ngoài?" Sơ Nhất không khỏi sững sờ, có chút ngạc nhiên nhìn Lục Vũ: "Ra nước ngoài làm gì?" "Tôi có chút sản nghiệp ở nước ngoài, tôi muốn cậu ra nước ngoài giúp tôi trông coi một chút." Lục Vũ quay đầu lại, nhìn Sơ Nhất, khẽ nói: "Sẽ là một chuyện rất thú vị, có hứng thú không?" "Nhưng Thượng sư…" Sơ Nhất do dự một chút, nói nhỏ: "Ngày mai lúc nhiễu hồ, tôi sẽ hỏi Thượng sư, nếu Thượng sư đồng ý, tôi sẽ đi." Lục Vũ không nói gì thêm, đây là phong tục bao năm nay của vùng đất Tạng, cậu rất tôn trọng. … Một ngày sau, Sơ Nhất mặt đầy hưng phấn từ bên hồ chạy đến lều của Lục Vũ và Vương Bàn Tử, tỏ ý mình đã hỏi Thiết Bổng Lạt Ma, ngài ấy muốn cậu tự mình đi theo Lục Vũ rời đi.

Lần này, Lục Vũ cuối cùng cũng vui vẻ cười.

Hiện nay, cục diện rối rắm, người duy nhất bên cạnh cậu đáng tin cậy, chính là Vương Bàn Tử.

Mãi đến bây giờ, cuối cùng lại có thêm một Sơ Nhất.

Tuy nhiên, Lục Vũ không vội rời đi, mà nhờ Sơ Nhất tìm một vị Đại Lạt Ma, bỏ tiền xây dựng một ngôi chùa, dùng để tưởng nhớ Thiết Bổng Lạt Ma và Cách Mã.

Cậu còn đặc biệt cho người làm một cây thiết bổng và một cái pháp bát giống hệt.

Hơn nữa, trong chùa, có một bức tường khác do chính cậu dùng "Lập Bản Họa Bút", từng nét một phác họa lại cảnh tượng Thiết Bổng Lạt Ma, Cách Mã phong ấn xác ướp cây vàng… Thoáng một cái, đã nửa năm trôi qua.

Vương Bàn Tử đã quen với cuộc sống đơn giản ở Côn Luân.

Ngày hôm đó, anh ta vừa nhiễu hồ về, đang định hỏi Lục Vũ xem tên nhóc Ngoa Thú có tìm được thứ gì tốt mang về không, thì thấy

Lục Vũ đang ngồi trong lều, nghe điện thoại.

Ở đầu dây bên kia, giọng người nói chuyện rất kỳ lạ: "Lục tiểu ca, tôi không thể nói quá nhiều, tôi chỉ có thể nói với anh, chuyện lần này là do Tam gia sắp xếp." "Cụ thể tôi cũng không biết nhiều, tóm lại Tam gia giao phó, ngài Lục đến Tinh Thành, sẽ hiểu…" Lục Vũ không phải lần đầu nghe thấy giọng nói này, lúc này cũng không thấy kỳ lạ, thậm chí còn thấy có chút buồn cười.

Im lặng một lát, cậu lên tiếng hỏi: "Ngoài cậu và Ngô Tà, còn có ai?" "Tôi không biết kế hoạch hoàn chỉnh, Tam gia chỉ bảo tôi thông báo cho Lục tiểu ca, Lục tiểu ca muốn dẫn theo mấy người, đều không sao cả." "Nếu tôi không đi thì sao?" Đầu dây bên kia, Phan Tử im lặng hồi lâu, lên tiếng nói: "Tam gia nói nếu anh không đi, bảo tôi gửi anh một câu." "Câu gì?" "Có một người rất giỏi, có thể mở một cánh cửa trên trời, còn có một tên ở trên núi cởi truồng phơi nắng, đều đang ở trong núi chờ anh." Lời này nghe không giống tiếng người, nhưng Lục Vũ chỉ ngạc nhiên một chút, rồi hỏi: "Thời gian nào?" "Bảy ngày sau, Tinh Thành, núi Phúc Thọ." "Được." Lục Vũ gật đầu, trực tiếp đồng ý.

Chuyện khác, cậu không mấy quan tâm, nhưng lời Phan Tử truyền đến, câu đầu tiên nói chính là Trương Khải Sơn, câu sau nói chính là Trương Nhật Sơn.

Hai người này, cậu thật sự có hứng thú.

Huống chi… nghe giọng điệu này, Lục Vũ đã đoán được nơi lần này phải đến e là Vân Thiên Cung!

Thấy Lục Vũ cúp máy, Vương Bàn Tử lập tức xoa tay, có chút hưng phấn nói: "Tiểu ca, chuyện lần này, chúng ta làm một vố lớn nhé?" "Sẽ làm một vố lớn." Lục Vũ gật đầu khẽ nói: "Nghỉ ngơi lâu như vậy, cũng gần đến lúc về kinh thành rồi." Dừng một chút, Lục Vũ

tiếp tục nói: “Cậu gọi điện cho Kim gia, bảo ông ta chuẩn bị ít đồ.” “Được thôi!” Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn gật đầu, nói: “Tôi nói với Lão Hồ…” Nói được nửa chừng, sắc mặt Vương Bàn Tử cứng lại, cười khổ gãi đầu: “Quen cả rồi, nhất thời vẫn chưa sửa được.” “Không sao.” Lục Vũ cũng hiểu, thời gian dài như vậy, mỗi lần ra ngoài, đều là Hồ Bát Nhất gọi điện cho Đại Kim Nha lấy đồ.

Cậu cũng không nói gì nhiều, dặn dò đơn giản hai câu rồi để Vương Bàn Tử gọi điện cho Đại Kim Nha, còn mình thì gọi cho Trương Hạo.

Một là, một số vũ khí trang bị gì đó, lấy đồ ở chỗ Trương Hạo tiện hơn.

Hai là, cậu nhớ trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Ngô Tà bị cảnh sát truy đuổi như đảng viên hoạt động ngầm, thảm hại vô cùng, cậu không có ý định mất mặt như vậy.

Dứt khoát gọi điện cho Trương Hạo, bảo ông ta giúp mình chú ý tình hình.

Điện thoại được kết nối, sau khi Lục Vũ nói đơn giản vài câu, Trương Hạo liền thuận miệng cười nói: “Đều là chuyện nhỏ, không cần để trong lòng, tôi sẽ chuẩn bị giấy phép công tác cho cậu và Vương Bàn Tử, dù có người gây sự, cũng không tìm ra được lỗi.” “Ăn của người miệng mềm, Trương lão bản đây chẳng phải là có thể danh chính ngôn thuận đi theo chúng ta rồi sao?” “Nói vậy chứ, lỡ có chuyện gì xảy ra, tôi chẳng phải phải giúp cậu dọn dẹp hậu quả sao?” Dừng một chút, Trương Hạo lại thăm dò: “Gần đây cậu không có nơi nào cần tôi giúp dọn dẹp hậu quả chứ?” Lục Vũ biết Trương Hạo có lẽ vẫn còn canh cánh di tích Xà Thần ở sâu trong Côn Luân, chỉ nghĩ một lát, liền dùng giọng điệu nghiêm túc chưa từng có, nói: “Trương lão bản, người ngay không nói lời vòng vo, Côn Luân ông đừng phái

người đến.

Tôi có thể nói cho ông biết, đến bao nhiêu, chết bấy nhiêu.” Nói đơn giản vài câu, lại hẹn với Trương Hạo hai ngày nữa về kinh thành sẽ đến khách sạn Tân Nguyệt một chuyến, Lục Vũ cúp máy.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng đã gọi điện cho Đại Kim Nha, sắp xếp xong mọi việc, tiện thể gọi Sơ Nhất qua.

Vừa nãy ở cùng Vương Bàn Tử, Sơ Nhất đã biết Lục Vũ và Vương Bàn Tử sắp đi, trong lòng hiểu rõ Lục Vũ lúc này tìm anh, chắc chắn là có chuyện muốn giao phó.

Chương 843

Quả nhiên không sai.

Lục Vũ bảo Sơ Nhất ngồi xuống, khẽ nói: "Lần này, cậu không cần đi cùng tôi và Bàn Tử, cậu đi Nam Dương trước, rồi đến San Francisco, không cần làm gì đặc biệt, cứ như tôi đã nói với cậu trước đây, ở Nam Dương tìm được hai thằng con vô dụng của Minh thúc, rồi dẫn chúng đến San Francisco, đến lúc đó, cậu cứ để hội đấu giá ở bến tàu, tùy tiện mua chút đồ, kiếm chút tiền, tự nhiên sẽ có người để mắt đến các cậu…" Sơ Nhất đáp một tiếng, rồi nhìn Lục Vũ nói: "Lục tiểu ca, có cần tôi điều tra chuyện gì không?" "Không vội." Lục Vũ lắc đầu.

Sơ Nhất là con bài tẩy của cậu, lần này cậu để Sơ Nhất đi San Francisco, chính là định để anh ta ẩn mình dưới mắt tất cả mọi người, âm thầm cắm rễ ở San Francisco.

Nghĩ một lát, cậu tiếp tục nói: "Sơ Nhất, cậu nhớ một điều, mọi việc lấy ổn thỏa làm đầu, càng bí ẩn càng tốt, đừng để người ta phát hiện ra lai lịch của cậu là được.

Hai thằng nhóc nhà Minh thúc, ăn uống chơi bời hút chích, thứ gì cũng không thiếu, nắm chúng trong tay, chắc không phải là chuyện gì đặc biệt khó." "Tôi hiểu rồi." Sơ Nhất gật đầu, lặng lẽ siết chặt nắm đấm, đối với cuộc sống mới sắp bắt đầu của mình, có chút mong đợi, lại có chút kích động! … Ngày hôm sau.

Lục Vũ dẫn theo Vương Bàn Tử, sáng sớm rời Côn Luân, trở về kinh thành, đã là chập tối hai ngày sau.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử về nhà thu dọn đơn giản, rồi chạy đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha, gọi thêm Trần Hạt Tử, mấy người

cùng nhau đến Đông Lai Thuận.

Vài đĩa thịt xiên, thêm vài ly rượu vào bụng, Đại Kim Nha cũng mở lời, thở dài một hơi, than thở: “Tiếc quá, thật sự là tiếc quá!

Nhân tài như Hồ gia, sao lại nói không làm là không làm nữa.

Tôi nói thật, lăng mộ vua Thổ Phồn, đó thật sự là nơi tốt nhất thiên hạ, dù so với lăng Ly Sơn ở Lâm Đồng, cũng không kém bao nhiêu.” Sau một hồi cảm khái, Đại Kim Nha đột nhiên nhớ ra một chuyện, chớp mắt, nhìn Lục Vũ hỏi: “Lục gia, ngài lần này trở về, là định đi đâu?” "Kim gia có suy nghĩ gì sao?" Lục Vũ biết Đại Kim Nha không đời nào vô duyên vô cớ hỏi chuyện này, bèn liếc nhìn ông ta một cái rồi hỏi: "Kim gia nghe ngóng được tin tức gì rồi?" Đại Kim Nha nhe răng cười, nói: "Chẳng trách người ta nói Lục gia lợi hại, tôi vừa mới cân nhắc ra chút chuyện đã không giấu được cậu." Lục Vũ không nói gì, Đại Kim Nha lại cười cười, lúc này mới hạ thấp giọng nói: "Theo lý thì cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, nhưng Lục gia, Bàn gia hai người cũng biết đấy, tôi nhát gan, hễ có gió thổi cỏ lay là không tránh khỏi kinh hãi.

Cách đây mấy hôm, tôi gặp một lão đồng nghiệp từ bên Trường Sa tới, nói là có người tố giác việc làm ăn của Ngô Tam gia ra ngoài, hiện tại cấp trên đã lập chuyên án, đang điều tra gắt gao lắm." Lục Vũ nhìn Đại Kim Nha, mỉm cười, thầm nghĩ chuyện này quả thực giống hệt trong Đạo Mộ Bút Ký.

Ngô Tam Tỉnh đúng là hạng người không đơn giản. "Lục gia, có câu đi đêm lắm có ngày gặp ma." Đại Kim Nha khựng lại một chút, tiếp tục nói: "Chuyện tuy không lớn, nhưng đi đường cẩn thận một chút vẫn hơn." Lục Vũ gật đầu, định nói gì đó thì Đại Kim Nha lại hạ giọng, nói nhỏ: "Lục gia, còn một việc nữa, cậu coi như chưa từng nghe từ miệng tôi nhé." "Việc gì?" "Tôi không nói gì hết nhé, tôi không

hề nói là Trần Bì A Tứ đã trở lại, cũng không nói lão đã lộ diện ở Trường Sa đâu đấy." Nghe thấy thế, Lục Vũ bật cười: "Kim gia, khẩu vị của ông cũng khá đấy, có muốn gọi thêm bốn đĩa thịt dương không?" "Được, vậy làm bốn đĩa." Lục Vũ đánh trống lảng, trực tiếp gạt chuyện Trần Bì A Tứ sang một bên để tránh cho Đại Kim Nha khó xử.

Đại Kim Nha lộ vẻ cảm kích, liên tục gật đầu cảm ơn Lục Vũ.

Dù sao thì tiết lộ chuyện của Trần Bì A Tứ, trong lòng ông ta cũng thấy hoảng.

Dù thế nào đi nữa, dù Lão Cửu Môn có sa sút thì uy danh của Trần Bì A Tứ bao năm qua vẫn không hề giảm bớt.

Trần Bì A Tứ, đứng đầu Bình Tam Môn trong Lão Cửu Môn, là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng.

Thời trẻ lão thầm yêu sư nương, từng vì một trăm văn mà giết một người, tàn nhẫn vô đạo, ác danh lẫy lừng nhất!

Nghe nói, Trần Bì A Tứ từng vì muốn đổ đấu một ngôi mộ lớn, do sợ lộ tin tức mà nhẫn tâm đồ sát cả một ngôi làng nhỏ.

Loại người này không chỉ tâm ngoan thủ lạt mà còn là kẻ tán tận lương tâm!

Chính vì những việc lão từng làm, nên dù nay đã cao tuổi nhưng dư uy vẫn còn đó, Đại Kim Nha nếu không phải lo lắng Lục Vũ sẽ chịu thiệt dưới tay lão thì tuyệt đối không dám nhúng tay vào vũng nước đục này.

Thời gian sau đó, mấy người họ chỉ tập trung ăn uống, tán gẫu mấy chuyện phiếm không đâu.

Sau khi rượu no cơm chán thì ai về nhà nấy.

Vương Bàn Tử nghĩ chỉ một hai ngày nữa là phải lên đường nên tìm chỗ làm cái 'đại bảo kiện' để thư giãn.

Lục Vũ thì trực tiếp đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi gặp Trương Hạo ở trà thất liền nói thẳng: "Chuyện lớn đến mức nào mà Trương lão bản còn phải nhờ Kim gia truyền lời?" "Nói xấu sau lưng người khác chẳng phải chuyện tốt gì, ngộ nhầm để người ta nghe được lại bảo tôi lo chuyện bao đồng." Trương Hạo vừa pha trà vừa tùy tiện đáp một câu.

Sau khi tráng trà, ông ta đổ hết nước trà lên trà sủng rồi mới tiếp tục: "Đám người đó rốt cuộc tính toán gì tôi cũng không rõ lắm, chẳng giúp được cậu gì nhiều, chỉ có thể giúp cậu đi đường dễ dàng hơn chút thôi." Nói đoạn, Trương Hạo lấy ra hai tấm thẻ căn cước giao cho Lục Vũ.

Lục Vũ mở ra xem, đều là thẻ công tác của Viện nghiên cứu khảo cổ.

Anh không khỏi nhíu mày: "Cái này có tác dụng sao?" Trương Hạo bị câu nói của Lục Vũ làm cho nghẹn họng suýt trợn mắt, trừng anh một cái rồi gắt: "Cậu không biết để có được hai cái sổ nhỏ mà cậu khinh thường này tôi đã phải trả giá lớn thế nào đâu!

Với lại cậu cứ yên tâm đi, trên dưới tôi đã lo liệu ổn thỏa cả rồi, hễ có động tĩnh gì tôi sẽ nhận được tin ngay, bảo đảm không ai tìm đến cậu đâu." "Được rồi." Lục Vũ gật đầu, cất hai tấm thẻ có vẻ vô dụng kia đi.

Đang định rời đi thì Trương Hạo sực nhớ ra một chuyện, vỗ trán giữ Lục Vũ lại, rồi dặn dò thuộc hạ đứng ngoài vài câu, sau đó nói với Lục Vũ: "Hai ngày trước thuộc hạ của tôi thấy có thằng nhóc cứ lảng vảng trước cổng nhà cậu, trông không giống người tốt nên đã bắt nó lại, thằng này cũng thú vị lắm, lát nữa nó tới cậu cứ xem thử." Trong

lúc nói chuyện, thuộc hạ của Trương Hạo dẫn một thanh niên vào.

Trông tầm hai mươi tuổi, mặt mũi đầy vẻ phẫn uất, vừa thấy Trương Hạo đã hừ lạnh: "Khôn hồn thì thả ông đây ra, không thì các người không gánh nổi hậu quả đâu!" Lục Vũ hơi khựng lại, nhìn Trương Hạo, thầm nghĩ sao ông ta không nói gì?

Lúc này, Trương Hạo cười hì hì hỏi: "Cậu lợi hại thế nào mà nói chuyện cứng giọng vậy?" "Lợi hại là vì tôi có chỗ dựa!" Gã thanh niên cười lạnh, hăm dọa: "Ngồi cho vững vào, kẻo tôi nói ra lại khiến các người ngã ngửa đấy!

Tiểu gia đây đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chính là Mô Kim Hiệu Úy đỉnh cấp nhất, Lục Vũ!

Dưới trướng tôi còn có một lão Hồ, còn có một cô nàng Tây nữa!

Giờ khôn hồn thì thả tôi ra ngay, nếu không anh em của tôi..." Nghe đến đây, biểu cảm của Trương Hạo và Lục Vũ đều trở nên quái dị.

Thấy hai người không lên tiếng, gã thanh niên tưởng mình đã dọa được họ, định nói thêm gì đó thì Lục Vũ đột nhiên tiến tới tát cho gã một cái nổ đom đóm mắt, rồi mới lạnh lùng nói: "Tôi biết Lục Vũ, tôi từng gặp anh ta, anh ta không có cái bộ dạng này." "Tôi nói tôi tên Lục Vũ hồi nào?" Gã thanh niên vẫn ngoan cố, mắt đảo liên tục rồi mạnh mồm: "Tôi là người đi cùng Lục Vũ, tôi là Vương Bàn Tử!" 'Chát!' Lục Vũ lại bồi thêm một bạt tai suýt nữa đánh gã ngất xỉu, rồi nói tiếp: "Mày nhìn tao giống bị mù không?" Nhìn đôi mắt gã thanh niên đảo liên hồi, Lục Vũ nhìn chằm chằm vào mắt gã, lạnh lùng đe dọa: "Tốt nhất mày nên nghĩ kỹ rồi hãy nói, nếu mày dám nói mày là Hồ Bát Nhất, tao sẽ giết mày ngay lập tức!" Nghe giọng điệu của Lục Vũ có vẻ còn hiểu rõ giới Mô Kim hơn cả mình, gã thanh niên không dám nói bừa nữa.

Vốn tưởng mượn oai hùm có thể giúp mình lộng hành, phen này xem ra khó rồi! "Đừng kích động, tôi chỉ đùa chút thôi mà!" Gã thanh niên thầm nhủ trong lòng, trấn tĩnh lại rồi nhìn Lục Vũ và Trương Hạo, chậm rãi nói: "Nói thật nhé, tôi đến từ vùng Đông Bắc, tôi họ Trương, tên là Trương Khởi..." Chưa kịp nói hết câu, Lục Vũ đã tặng thêm một cái tát nữa.

Lần này đến lượt Trương Hạo không nhịn nổi, lao vào đấm đá túi bụi khiến gã rụng mất mấy cái răng, vẫn chưa hả giận còn bồi thêm một đạp vào bụng gã rồi mắng: "Định nói mày là Trương Khởi Linh chứ gì?

Chương 844

Muốn hù tao à?

Để tao xem mày có phải người nhà họ Trương không!" Nói đoạn, Trương Hạo vươn tay xé toạc áo gã ra, trên người gã sạch trơn, chẳng có lấy một hình xăm nào. "Người nhà họ Trương, bản gia xăm Kỳ Lân, phân gia xăm Cùng Kỳ!

Mày nói xem mày là bản gia hay phân gia, để tao xăm cho mày một hình ngay bây giờ!" Trương Hạo rút dao găm ra quơ quơ trước người gã.

Lúc này gã thanh niên mới thực sự sợ hãi!

Gã vốn chỉ muốn lừa bịp kiếm chác chút tiền, giờ mà bị thương tích thì thật là lợi bất cập hại.

Ngay khi mũi dao của Trương Hạo vừa chạm vào người, gã thanh niên cứng đờ người, gào lên: "Đừng ra tay, đừng ra tay!

Tôi tên Lôi Tiểu Minh, ba tôi là Lôi Hiển Minh...

Tôi nói thật, tôi không phải Trương Khởi Linh!

Có gì từ từ nói, các ông hỏi gì tôi đáp nấy, bảo đảm không nửa lời gian dối!" "Lôi Tiểu Minh?

Ba mày là Lôi Hiển Minh, kẻ chuyên buôn xác ở Tương Tây?" "Đúng, đúng, đúng, tôi đúng là con trai Lôi Hiển Minh..." Lục Vũ chỉ qua vài dòng chữ trong sách Quỷ Thổi Đèn mà biết Minh thúc có hai thằng con bất tài, không ngờ mình lại có cơ hội gặp một đứa.

Hỏi vài câu mới biết, tên này quả thực giống hệt trong sách mô tả, bất học vô thuật, chỉ giỏi ăn chơi trác táng.

Ban đầu gã ở Nam Dương đợi cha mình về, nhưng đợi mãi không thấy.

Lôi Hiển Minh không về, gã cũng chẳng chịu ngồi yên ở nhà, vừa ra khỏi cửa đã lao vào bài bạc.

Kết quả là thua sạch sành sanh, bị chủ nợ vây kín cửa.

Chủ nợ đợi sốt ruột nên tìm đến anh trai gã là Lôi Đại Minh, bắt Lôi Tiểu Minh phải lên kinh thành tìm Minh thúc.

Gã đến Tân Thành trước để tìm Hàn Thục Na lấy tiền nhưng bà ta đã biến mất tăm.

Suy đi tính lại, gã mò đến kinh thành.

Vốn dĩ gã định tìm Lục Vũ để hỏi xem cha mình thế nào, nhưng chờ mãi không thấy động tĩnh, lại không tìm được nhà Lục Vũ nên ngày nào cũng lảng vảng ở Phan Gia Viên.

Hạng người chuyên lừa bịp như gã ở Phan Gia Viên cũng có chút đất diễn.

Cậy vào việc từng nghe Minh thúc kể không ít chuyện về Lục Vũ, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và cả chuyện Lão Cửu Môn, gã giúp vài kẻ bán hàng gian lận chốt được mấy đơn hàng.

Dần dà sau một hai tháng, gã cũng trở nên nhẵn mặt ở Phan Gia Viên.

Sau đó cơ duyên xảo hợp nghe người ta nhắc đến nơi ở của Lục Vũ, gã hí hửng chạy đến ngoài tiểu viện để tìm người.

Nhưng gọi mãi chẳng thấy Lục Vũ đâu, ngược lại bị người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tóm gọn.

Kể xong trải nghiệm của mình, Lôi Tiểu Minh nước mắt ngắn nước mắt dài, mặt mày bi thảm: "Tôi nói thật cả đấy, nếu có nửa lời

gian dối, trời tru đất diệt Lôi Đại Minh!" Lục Vũ chẳng thèm để ý đến lời thề độc của gã, thầm nghĩ thằng nhóc này tâm địa xảo quyệt quá, mình tên Lôi Tiểu Minh mà lại thề lên đầu Lôi Đại Minh, ngay cả anh em cũng sẵn sàng đem ra bán đứng.

Tuy nhiên, chuyện đời đúng là không gì không thể xảy ra!

Anh vốn định nhờ Sơ Nhất tìm tên này ở Nam Dương, không ngờ gã lại tự dẫn xác tới. "Người này cậu tính sao đây?" Trương Hạo thấy Lục Vũ im lặng bèn hỏi: "Bắn quách cho rồi hay là băm ra cho chó ăn?" "Không vội." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Nó cũng là một đứa trẻ tội nghiệp, Lôi Hiển Minh và Hàn Thục Na đều chết cả rồi, ngay cả A Hương cũng không thoát khỏi." Nhắc đến đây, A Hương vẫn đang được Lục Vũ giữ trong Sơn Hà Đồ, anh nói vậy chỉ là để che mắt thiên hạ mà thôi. "Chết rồi...

Đều chết cả rồi sao..." Lôi Tiểu Minh nghe Lục Vũ nói vậy thì đờ người ra, rồi cả người run rẩy, khóc rống lên thảm thiết. "Câm miệng." Lục Vũ trừng mắt nhìn gã rồi quay sang nói với Trương Hạo: "Tôi mang nó đi, dù sao Lôi Hiển Minh cũng coi như có quen biết với tôi." Lôi Tiểu Minh nghe vậy, mắt lại đảo liên hồi, thầm nghĩ phen này mình tìm được chỗ dựa rồi.

Có điều, vừa chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Lục Vũ, gã lập tức nuốt ngược những lời càn rỡ định nói vào trong, ngoan ngoãn theo Lục Vũ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lục Vũ cũng không đưa gã về tiểu viện mà tìm một khách sạn gần đó, đưa cho gã ít tiền rồi bảo gã ở yên đó.

Sắp xếp xong, Lục Vũ gọi điện cho Đại Kim Nha, bảo ông ta đưa máy cho Trần Hạt Tử: "Trần gia, có rảnh không?" "Gì thế?" "Muốn nhờ ông xem giúp một quẻ." "Ơ kìa, nói thế là sao?" Trần Hạt Tử càng ở Phan Gia Viên lâu thì danh tiếng càng nổi, đã trở thành thầy bói số

một vùng này, khách tìm đến xem bói nườm nượp không ngớt.

Nghe Lục Vũ nhờ xem bói, Trần Hạt Tử ban đầu hơi ngẩn ra, nhưng nghe anh bảo xem cho một thằng nhóc, lại còn phải đến tận nơi, ông ta lập tức hiểu ra Lục Vũ đang có tính toán gì. "Cậu muốn thế nào?" "Cũng không cần phiền phức quá, cứ dọa cho nó ngoan ngoãn biến về Nam Dương là được." "Được rồi, cứ giao cho tôi." Tối hôm đó, Lục Vũ đứng quan sát từ bên ngoài khách sạn.

Chẳng bao lâu sau đã thấy Lôi Tiểu Minh chịu không nổi cô đơn lẻn ra ngoài, rồi 'tình cờ' gặp Trần Hạt Tử.

Chẳng biết Trần Hạt Tử nói những gì, chỉ sau vài câu, Lôi Tiểu Minh đã cuống cuồng chạy về khách sạn, lúc trở ra trông vô cùng hoảng hốt, vội vã chạy thẳng ra sân bay.

Chứng kiến cảnh đó, Lục Vũ khẽ lắc đầu, thầm nghĩ chuyện này chắc không còn vấn đề gì nữa, còn lại chỉ xem Sơ Nhất ở Nam Dương làm ăn thế nào thôi.

Giải quyết xong chuyện Lôi Tiểu Minh, Lục Vũ và Vương Bàn Tử nán lại kinh thành thêm hai ngày rồi trực tiếp lái xe đến Trường Sa.

Chương 845

Sau khi hối hả lên đường, họ đến nơi vào ngày thứ hai.

Lục Vũ gọi điện cho Phan Tử mới biết anh ta và Ngô Tà đã trốn vào trong núi, chỉ đợi họ đến là xuất phát.

Lục Vũ hỏi thăm vài câu, xác định nhóm Phan Tử vẫn định đi tàu hỏa, anh liền nói thẳng là mình sẽ lái xe đến hội quân tại núi Trường Bạch.

Phan Tử khuyên vài câu nhưng Lục Vũ vẫn không đổi ý, anh ta đành phải đồng ý.

Thế là hai nhóm chia nhau đi.

Ngô Tà và Phan Tử đi tàu hỏa, dọc đường bị cảnh sát truy đuổi như chuột chạy cùng sào.

Địa điểm hội quân đã phải thay đổi mấy lần.

Qua giọng điệu chán nản của Ngô Tà mỗi lần gọi điện, có thể thấy hành trình của họ chẳng hề dễ dàng gì. "Tiểu ca nhi, chúng ta gặp nhau ở Nhị Đạo Bạch Hà đi." Một ngày nọ, Ngô Tà lại gọi điện đến, mệt mỏi đưa cho Lục Vũ một địa điểm mới.

Lục Vũ không nói gì thêm, chỉ đồng ý rồi quay sang bảo Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ với vẻ kinh ngạc: "Tiểu ca nhi, sao cậu làm được hay vậy?" Suốt dọc đường, dù Ngô Tà có gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, Lục Vũ vẫn không hề thay đổi phương hướng.

Thực tế là ngay từ khi rời Trường Sa, định vị của họ đã là Nhị Đạo Bạch Hà rồi.

Khả năng tiên tri như thần này khiến Vương Bàn Tử càng thêm khâm phục Lục Vũ. "Không có gì, khoan hãy nói chuyện đó." Lục Vũ lắc đầu đánh trống lảng: "Lần hành động này phải chú ý một chút, tôi đoán phía Cửu Đức Khảo sẽ không chịu ngồi yên đâu, có khi còn nhúng tay vào đấy." "Lại nữa à?" Vương Bàn Tử không khỏi ngạc nhiên: "Bọn họ không sợ chết sao?

Chuyến này mà tới thì chẳng khác nào nộp mạng." "Không cần bận tâm." Nói xong, Lục Vũ nhìn ra cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ xe, im lặng không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, anh đột nhiên cử động, cơ thể phát ra những tiếng 'răng rắc' như rang đậu.

Vương Bàn Tử vô tình nhìn thấy qua gương chiếu hậu, suýt nữa rớt cả cằm, kinh ngạc hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu đang làm gì vậy..." Lục Vũ vừa sử dụng 'Súc cốt công' để thay đổi chiều cao và diện mạo của mình, rồi mới hỏi: "Giờ còn nhận ra tôi không?" "Nhìn thì không ra, nhưng nghe giọng thì vẫn nhận được." "Thế này thì sao?" Lục Vũ cố tình nén giọng, khiến âm thanh trở nên khàn đặc hơn hẳn. "Không nghe ra nữa rồi." Vương Bàn Tử ngơ ngác lắc đầu, hồi lâu sau mới hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu làm thế này là có ý gì?" "Tôi không tin tưởng bọn họ." Lục Vũ trầm mặc một lát rồi khẽ nói: "Đến nơi rồi, cậu cứ bảo là tôi có việc không đợi được nên nhờ anh ta đến thay.

Tôi nghĩ rồi... thân phận của tôi sẽ là hậu duệ của Trương Tam Liên Tử, tôi họ Trương, tên là Trương Bách Xuyên, chuyên nghiên cứu Dịch học, tinh thông Thập Lục Toàn Quẻ..." Nói ra thì Lục Vũ cũng lấy cảm hứng từ Lôi Tiểu Minh, lần này mới cố tình dùng Súc cốt công để thay đổi hình tượng, sẵn tiện xem thử lần này có phát hiện ra điều gì mà trước đây mình chưa chú ý tới không.

Thấm thoát ba ngày đã trôi qua.

Đông Bắc, Nhị Đạo Bạch Hà!

Lúc này là cuối tháng mười, trời đã sang thu đậm, vùng đại Đông Bắc đã bắt đầu vào đông.

Dù chưa có tuyết rơi nhưng thời tiết cũng đã rất lạnh.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử lái xe đến nơi.

Sau khi xe dừng hẳn, Ngô Tà không xuất hiện, thay vào đó là Phan Tử đang bọc mình trong chiếc áo đại y quân đội, không biết từ xó xỉnh nào chui ra rồi tót vào trong xe.

Lên xe thấy Vương Bàn Tử và một khuôn mặt lạ hoắc ở ghế phụ, Phan Tử sững người một chút rồi đột nhiên rút dao găm kề vào cổ Lục Vũ: "Thằng chó này là ai!

Có phải là cớm không!

Nói mau!

Bàn Tử thối!

Mày dám phản bội bọn tao sao!

Mày..." Phan Tử chưa kịp nói hết câu, Lục Vũ đã đưa tay điểm nhẹ vào cổ tay anh ta, trực tiếp đoạt lấy con dao rồi nhíu mày, xoay ngược dao kề lại vào cổ Phan Tử.

Anh lạnh lùng nhìn anh ta, không nói một lời!

Phan Tử cứng đờ mặt, không ngờ gã đàn ông trông không mấy nổi bật ở ghế phụ này lại có động tác nhanh đến vậy.

Hơn nữa, ánh mắt kia lạnh lẽo vô cùng, dường như chẳng hề ngại ngần mà cứa cho anh ta một nhát vào họng. "Đừng kích động, đều là người mình cả." Lúc này Vương Bàn Tử mới ra tay can ngăn: "Phan Tử, không phải tôi nói anh chứ anh quá đa nghi rồi.

Nào nào, để tôi giới thiệu, đây là Trương Bách Xuyên, người do Tiểu ca nhi sắp xếp đấy." Phan Tử vẫn nhìn chằm chằm Lục Vũ, tức là Trương Bách Xuyên trong miệng Bàn Tử, sự cảnh giác trong mắt không hề giảm bớt.

Đợi Bàn Tử nói xong, anh ta quay sang hỏi dồn: "Lục Vũ đâu?

Sao cậu ta không tới?

Hai người lái xe suốt chặng đường này chẳng lẽ không gặp cớm sao?

Chương 846

Sao tôi biết được nó không phải do cớm cài vào?

Biết đâu mày bị cớm mua chuộc rồi thì sao?" "Mẹ kiếp nhà anh!" Vương Bàn Tử trợn mắt chửi bới: "Nếu anh không tin Bàn gia này thì tôi đi ngay bây giờ!" Phan Tử vẫn nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, hỏi lại: "Rốt cuộc nó là ai?

Lục Vũ đi đâu rồi?" Hỏi một lần thì thôi, hỏi đến lần thứ hai làm Bàn Tử cũng bực, gắt gỏng đáp: "Gặp Ngô Tà tôi tự khắc sẽ nói cho cậu ấy biết." Nghe vậy, Phan Tử im lặng hẳn đi.

Một lúc sau, anh ta trầm giọng nói: "Đứng đây đợi, tôi đi gọi Tiểu Tam gia tới." Dặn dò xong, Phan Tử xuống xe rời đi.

Nhìn bộ dạng đó, chắc hẳn dọc đường anh ta cũng bị dọa cho sợ đến mức 'chim sợ cành cong', giờ vẫn còn lo bị sập bẫy rồi bị tóm gọn cả lũ.

Chẳng mấy chốc, Ngô Tà và Phan Tử lại xuất hiện.

Sau khi hai người chui vào xe, Ngô Tà quan sát kỹ Lục Vũ rồi nhìn sang Vương Bàn Tử hỏi: "Bàn Tử, Tiểu ca nhi đâu?" Vương Bàn Tử thở dài một tiếng, lắc đầu: "Nhà Tiểu ca có chuyện rồi, mấy hôm trước tôi cùng cậu ấy về nhà, ai ngờ..." Vương Bàn Tử kể sơ qua chuyện nhà Lục Vũ bị nổ rồi hỏa hoạn, trực tiếp tìm cho Lục Vũ một lý do rất hợp lý.

Thấy vẻ mặt Ngô Tà và Phan Tử đều trở nên khó coi, bấy giờ lão mới tiếp tục: "Tiểu ca nhi không muốn làm lỡ việc của các cậu nên đã nhờ người này đến giúp." "Anh ta là ai?" "Hậu duệ của Trương Tam gia thời cuối Thanh, xuất thân Mô Kim Hiệu Úy chính tông.

Những năm qua tuy ít khi đổ đấu nhưng đã là hậu duệ của Trương Tam Liên Tử thì tôi không cần phải nói nhiều nữa..." Sau khi giới thiệu ngắn gọn, Vương Bàn Tử cũng không nói thêm gì.

Ngô Tà và Phan Tử cứ nhìn chằm chằm Lục Vũ, còn anh thì không có nửa lời thừa thãi.

Chính xác mà nói, từ lúc gặp mặt đến giờ anh vẫn chưa hé môi câu nào.

Tất nhiên đây là anh cố tình làm vậy để tránh bị người khác nhận ra. "Anh thực sự là hậu duệ của Trương Tam Liên Tử sao?" Ngô Tà vẫn tính tình ngây thơ như vậy, nghe Bàn Tử giới thiệu xong cũng chẳng suy nghĩ nhiều, liền nói với Lục Vũ: "Vậy anh có thể bói một quẻ xem lần này công việc của chúng ta sẽ thế nào không?" Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, gật đầu, hiếm hoi thốt ra một chữ "Được".

Nói xong, anh trực tiếp đẩy cửa xuống xe, tiện tay bứt vài chiếc lá trên cái cây bên cạnh.

Thấy động tác của anh, Ngô Tà và Phan Tử đều không mấy để tâm, thầm nghĩ thế này thì bói được cái gì?

Trong lúc họ còn đang lưỡng lự, Lục Vũ đã tùy tay ném ra một quẻ tượng.

Liếc nhìn một cái, anh nhạt giọng nói: "Quẻ Khảm, Thủy Sơn Kiển.

Lợi hướng Tây Nam, không lợi hướng Đông Bắc.

Lợi gặp đại nhân, trinh cát." "Quẻ Khảm, Thủy Sơn Kiển?" Ngô Tà và Phan Tử đều ngẩn người, chớp chớp mắt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Phan Tử mới lên tiếng: "Anh đừng có bày trò giả thần giả quỷ..." Chưa kịp nói hết câu, Lục Vũ đã ngẩng đầu nhìn Phan Tử một cái,

Vương Bàn Tử càng trực tiếp cắt lời, cứng giọng nói: "Tiểu Tam gia, chuyện thừa thãi không nói nữa, tôi chỉ hỏi cậu một câu, phi vụ này có làm hay không?

Nếu không tin tưởng thì bọn tôi đi ngay." Ngô Tà không ngờ Vương Bàn Tử lại hỏi mình, sững sờ một lúc rồi gãi đầu nói: "Tôi chắc chắn là tin anh rồi, nhưng mà... lần này không chỉ có mấy người chúng ta, còn có người khác nữa, tính tình người đó hơi cổ quái, tôi sợ..." Trong lúc nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, kèm theo một giọng nói oang oang: "Các người làm cái gì đấy, đợi sét đánh à!" Lục Vũ quay đầu nhìn, thấy một gã đầu trọc tầm ba bốn mươi tuổi, đeo kính, trên đầu còn có vết sẹo, trông khá hung dữ.

Đi đến trước mặt, gã trọc mắt đảo qua Vương Bàn Tử và Lục Vũ, lạnh lùng hỏi: "Người các cậu chờ là hai đứa này à?

Thế còn đợi gì nữa?

Tứ gia đang đợi đấy!

Khẩn trương lên!" Ngô Tà cân nhắc một chút rồi gật đầu, không để Phan Tử nói thêm gì, trực tiếp dẫn Lục Vũ và Vương Bàn Tử về căn nhà trống mà họ thuê tạm.

Căn nhà không lớn, bước vào trong thấy ba người nữa đang ngồi quanh lò sưởi.

Ngay cái nhìn đầu tiên, Lục Vũ đã thấy một ông lão mặt mũi xa lạ, tầm hơn bảy mươi tuổi, gầy tong teo, dáng người thấp bé, giữa lông mày phảng phất vẻ âm u.

Ông lão mặc chiếc áo bông cũ kỹ nhăn nhúm, đeo cặp kính lão dày cộm như đáy chai bia, không phải Trần Bì A Tứ thì còn ai vào đây nữa?

Nghe thấy tiếng người bước vào, nhóm Trần Bì A Tứ đều nhìn về

phía bọn họ, nhưng Trần Bì A Tứ chỉ liếc qua một cái rồi lại thu hồi tầm mắt, lẳng lặng sưởi lửa.

Tuy nhiên, những người còn lại vẫn nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử và Lục Vũ với vẻ thận trọng. "Trần gia A Công, có câu này phải thưa với ngài..." Phan Tử vốn tính dứt khoát, bước tới bên cạnh Trần Bì A Tứ, chỉ về phía Lục Vũ và Vương Bàn Tử mà nói: "Tên béo này trước đây từng làm việc cùng Tam gia, còn gã lùn kia, đáng lẽ không phải anh ta tới, người Tam gia chọn là một người khác..." Phan Tử tóm tắt lại chuyện của Lục Vũ, sẵn tiện kể luôn cả quẻ bói lúc nãy.

Vương Bàn Tử nghe vậy liền cười lạnh, mỉa mai: "Phan Tử được đấy, anh mà làm công tác ngầm thì bảo đảm hốt gọn cả ổ!" Phan Tử không đáp lời, mặt vẫn bình thản, ngược lại Ngô Tà bên cạnh thì đỏ bừng mặt vì ngượng. "Thập Lục Tự Toàn Quẻ sao?" Trần Bì A Tứ vốn không mấy để tâm bỗng nghiêng đầu nhìn Lục Vũ, quan sát một hồi rồi lầm bầm như tự nói với mình: "Gặp quẻ này, lợi đi hướng Tây Nam, không lợi đi hướng Đông Bắc.

Lợi gặp quý tộc vương công, là điềm báo đại cát." Khựng lại một chút, lão lại tiếp tục: "Chúng ta lần này đi hướng Đông Bắc, lại còn sắp gặp cả vương công quý tộc, thế thì giải thích thế nào đây?" Lục Vũ nhìn Trần Bì A Tứ, chỉ nói một câu: "Tượng viết: Sơn thượng hữu thủy, Kiển.

Quân tử dĩ phản thân tu đức." Nói xong một câu, anh lại ngậm miệng lại.

Trần Bì A Tứ những năm qua cũng học được không ít về phong thủy quẻ tượng, nghe Lục Vũ nói vậy, trong lòng cũng thầm đánh giá.

Câu nói văn vẻ "Tượng viết" của Lục Vũ chính là lời giải quẻ, lão đại khái cũng hiểu được.

Quẻ Khảm, Thủy Sơn Kiển.

Thượng quái là Khảm (nước), hạ quái là Cấn (núi).

Ngụ ý núi đá lởm chởm, dòng nước khúc khuỷu.

Chương 847

Quân tử xem quẻ tượng này biết đường đi gian nan, từ đó tự soi xét lại mình, tu dưỡng đức hạnh.

Im lặng hồi lâu, Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng lên tiếng, chậm rãi nói: "Đã đến đều là bạn, vậy thì cùng đi đi." Nghe vậy, hai tên thuộc hạ bên cạnh lão mới thả lỏng tay.

Người khác không chú ý, nhưng Lục Vũ lại nhận ra thắt lưng cả hai đều giấu đoản đao.

Xem ra chỉ cần một lời không hợp là có khả năng động thủ ngay.

Lục Vũ cũng chẳng bận tâm, trực tiếp ngồi xuống một bên.

Vương Bàn Tử thì mắt đảo liên hồi, cố tình tiến lại gần một tên thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, huých gã một cái, sẵn tay đoạt lấy con đoản đao giấu trong thắt lưng gã ném xuống đất, rồi cười hì hì nói: "Đừng có dùng cái thứ này dọa Bàn gia, bộ tôi bị nhát từ nhỏ chắc?" "Mày..." "Thôi được rồi." Trần Bì A Tứ ngăn thuộc hạ lại, trên mặt hiện lên nụ cười quái dị, dường như lão không ngờ tay nghề của Vương Bàn Tử lại nhanh nhẹn đến thế. "Đều là người cùng vào núi, chuyện thừa thãi không nói nữa, mọi người làm quen với nhau đi." Vương Bàn Tử cười cợt nói một câu rồi rút thuốc ra mời một vòng.

Nói qua nói lại, cuối cùng cũng nắm rõ lai lịch của mấy người kia.

Đi cùng Trần Bì A Tứ có ba tên hỏa kế.

Tên vừa bị Bàn Tử cướp dao tên là Quách Phong.

Tên đầu trọc hung dữ lúc trước ở trên xe là Hoa Hòa Thượng.

Còn một người tầm hơn ba mươi tuổi, lầm lì ít nói, ánh mắt thâm độc tên là Diệp Thành.

Vương Bàn Tử cũng giới thiệu lại mình và Lục Vũ, rồi nói tiếp: "Người đã đến đủ rồi, đi đâu, làm phi vụ gì, cũng nên có một lời giải thích rõ ràng chứ hả?" Ngô Tà thấy mấy người kia không ai có ý định lên tiếng, đành phải mở lời: "Chuyện lần này là do Tam thúc sắp xếp, vội vội vàng vàng, mập mờ chẳng rõ, cụ thể thế nào tôi cũng không nắm chắc, chỉ biết là ở trong mạch núi Hoành Sơn thuộc dãy Trường Bạch thôi.

Đáng lẽ Tam thúc gọi Tiểu ca nhi là muốn nhờ cậu ấy giúp tầm long điểm huyệt để nhanh chóng tìm ra vị trí..." Nghe anh ta nói xong, Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ một cái, thầm nghĩ Lục Vũ đúng là thần rồi.

Trên đường tới đây, Lục Vũ đã nói với lão đích đến lần này là Vân Thiên Cung ở núi Trường Bạch!

Chuyện về Vân Thiên Cung, Vương Bàn Tử cũng đã nghe Lục Vũ kể nhiều.

Nhưng lúc này lão không lộ vẻ gì, chỉ cười hì hì hỏi: "Là mộ của ai thế?" Im lặng một lát, lần này đến lượt Trần Bì A Tứ lên tiếng, giọng khàn đặc: "Quan tài Cửu Long Khiêng Xác của hoàng đế Đông Hạ, có dám đi không?" Vương Bàn Tử nhe răng cười: "Trùng hợp thật, Bàn gia tôi trước đây vừa đi Hắc Thủy Thành của Tây Hạ, lần này lại đi Đông Hạ, Đông Tây kết hợp thế này, sao tôi có thể không đi cho được?" Nghe vậy, Trần Bì A Tứ cười khan hai tiếng, không nói gì thêm, nhưng hai tên thuộc hạ của lão thì biến sắc.

Mấy người họ liếc nhau một cái, lập tức hỏi dò chuyện ở Hắc Thủy Thành.

Luận về khẩu tài, mấy người này cộng lại cũng chưa chắc bằng Vương Bàn Tử, thế là lão bắt đầu chém gió tưng bừng...

Nói một hồi, lão còn vỗ đùi cái đét, nói: "Tiếc là Tiểu ca nhi và lão

Hồ không có ở đây, nếu không đã cho các ngươi thấy bản lĩnh của chúng tôi, dăm ba cái mộ Đông Hạ Vương kia chẳng phải nói tìm là tìm thấy sao?" Nghe giọng điệu đó, Trần Bì A Tứ vốn im lặng nãy giờ cũng thấy chướng tai, giọng khàn đặc mỉa mai: "Chỉ với cái suy nghĩ đó của mày mà đòi đào quan tài Cửu Long Khiêng Xác của hoàng đế Đông Hạ sao?

Mô Kim Hiệu Úy, không nổ thì chết à?" Vương Bàn Tử bĩu môi, cũng chẳng thèm chấp, cứ thế nghênh ngang nói: "Đó là do lão gia tử không biết Mô Kim Hiệu Úy lợi hại thế nào thôi." Nói đoạn còn liếc nhìn Lục Vũ một cái.

Trần Bì A Tứ cười lạnh, khinh miệt nói: "Tầm long dễ, điểm huyệt mới khó.

Táng Kinh có câu 'ba năm tầm long, mười năm điểm huyệt', định ra một long mạch ít nhất phải mất ba năm, tìm được bảo nhãn phải mất mười năm.

Tôi tuy không phải Mô Kim Hiệu Úy nhưng thủ đoạn tầm long điểm huyệt cũng biết đôi chút, mày đừng có múa rìu qua mắt thợ." "Được rồi, không nói thì thôi." Vương Bàn Tử nhún vai, không đôi co thêm.

Dù sao nãy giờ nói nhiều như vậy lão cũng đã nắm sơ bộ được lai lịch mấy người này.

Huống hồ Lục Vũ đang ở ngay bên cạnh, Bàn Tử tự tin lắm.

Sau khi lão im lặng, mấy người họ trò chuyện thêm vài câu rồi lập tức lên đường.

Vương Bàn Tử vẫn lái một chiếc xe cùng Lục Vũ, nhưng lần này trên xe có thêm Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành.

Còn Phan Tử và Ngô Tà thì ngồi xe khác cùng Trần Bì A Tứ.

Suốt mấy ngày liền, cả nhóm ngày đi đêm ngủ luôn trên xe.

Mãi đến ngày thứ tư mới đến được đích đến của họ là làng Doanh Sơn.

May mà lúc này mới cuối tháng mười, chưa đến lúc tuyết lớn phong tỏa núi rừng.

Chỉ cần muộn nửa tháng nữa thôi, đừng nói là xe, chỉ cần vài trận tuyết rơi xuống là việc tìm đường cũng đã là cả một vấn đề rồi.

Vào đến làng Doanh Sơn, Vương Bàn Tử và Lục Vũ không nhúng tay vào việc gì, mọi chuyện đều do thuộc hạ của Trần Bì A Tứ lo liệu.

Từ thuê nhà, tìm ngựa cho đến việc tìm được người dẫn đường tên là Thuận Tử.

Một ngày sau.

Một đội ngũ gồm hơn mười con ngựa thồ hùng dũng tiến vào sâu trong khu rừng núi Trường Bạch.

Phong cảnh núi Trường Bạch rất đẹp, nhìn xa xa mỗi đoạn núi lại có một màu sắc khác nhau.

Tuy nhiên, đối với Lục Vũ và Vương Bàn Tử - những người vừa sống ở Côn Luân suốt nửa năm trời - thì chẳng có gì đáng để thưởng ngoạn.

Dù sao ở Côn Luân ngần ấy thời gian, núi tuyết hay băng xuyên họ đều đã gặp qua cả rồi.

Chương 848

Nhưng dẫu vậy, sự hùng vĩ của bầu trời và những đỉnh núi vẫn khiến người ta không khỏi xao động.

Dọc đường đi, trong khi những người khác đều cẩn trọng dè chừng thì Vương Bàn Tử lại sán lại gần Ngô Tà, luyên thuyên đủ thứ chuyện phiếm để dò hỏi về Trần Bì A Tứ, tiện thể hỏi luôn Thuận Tử xem trong núi có lợn lòi hay thú rừng gì không. "Tất nhiên là có, thỏ rừng, hươu sao đều có cả.

Cũng tại lúc này trời lạnh rồi, nếu không còn có thể gặp được gấu đen cơ." Thuận Tử nói thêm vài câu rồi chuyển chủ đề: "Tiếc là thời điểm này không đúng, nếu lên núi sớm vài tháng còn có cơ hội bắt gặp nhân sâm hoang dã đấy." Nghe thấy hai chữ "nhân sâm", mắt Lục Vũ sáng lên, trong lòng thầm hạ quyết tâm tối nay phải thả Ngoa Thú từ trong Sơn Hà Đồ ra để gã nhỏ này thực hiện đại nghiệp hái thuốc!

Đêm hôm đó, cả nhóm đóng quân tại một ngôi làng hoang trong núi.

Sau khi phân công người trực đêm xong xuôi, ai nấy đều đi nghỉ ngơi.

Đến lượt Lục Vũ trực, anh liền thả Ngoa Thú ra ngoài.

Chỉ trong vòng một giờ ngắn ngủi, Ngoa Thú đã thu hoạch đầy ắp, chẳng biết nó làm cách nào mà tìm được không dưới một trăm củ nhân sâm.

Sau khi gã nhỏ tự nhét vài củ vào túi, lầm bầm đòi về cho chó ăn, nó còn nói với Lục Vũ một câu: "Đừng bảo cô nãi nãi không giúp ngươi nhé, đằng kia có người đấy, cũng cùng lên núi với các ngươi, người dẫn đội là người quen cũ của ngươi, Tiểu Ninh đấy." Lục Vũ

nghe xong cũng không thấy bất ngờ.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ từ phía sau, Lục Vũ vội ra hiệu cho Ngoa Thú im lặng rồi thu nó vào Sơn Hà Đồ.

Gã nhỏ vừa vào trong thì có người bước ra, ánh mắt thận trọng nhìn quét qua Lục Vũ.

Lục Vũ liếc nhìn, là Phan Tử.

Phan Tử nhìn Lục Vũ, nhíu mày hỏi: "Tôi vừa nghe thấy có tiếng người nói chuyện, là anh nói à?" Lục Vũ nhìn anh ta một cái không đáp, lẳng lặng đứng dậy. "Anh làm gì đấy?" Phan Tử càng cau mày chặt hơn, không nhịn được cao giọng hỏi.

Tiếng động này làm mấy người trong nhà chưa ngủ say đều tỉnh cả.

Mọi người xôn xao bàn tán khiến không gian trở nên khá hỗn loạn.

Lục Vũ thấy phiền phức vô cùng, đành phải lên tiếng, dứt khoát thốt ra hai chữ: "Có người!" Nói đoạn, anh đưa tay chỉ lên phía trên.

Trong lúc đó, Vương Bàn Tử lấy kính viễn vọng ra quan sát kỹ lưỡng, lờ mờ thấy được chút ánh sáng.

Suy nghĩ một chút, lão quay lại lay Thuận Tử đang ngái ngủ: "Thuận Tử, anh nhìn xem, chỗ kia có phải là cái trạm gác bỏ hoang anh nói không?

Sao tôi thấy chỗ đó có ánh sáng nhỉ?" Không chỉ lão, mà những người khác cũng chú ý đến trạm gác vốn dĩ phải bỏ hoang ở đằng xa đang có biểu hiện lạ.

Sau một hồi bàn bạc ngắn gọn, Bàn Tử, Ngô Tà, Hoa Hòa Thượng và Thuận Tử rời khỏi doanh trại, mượn bóng đêm che phủ lặng lẽ mò lên để thám thính tình hình.

Chẳng mấy chốc, mấy người họ đã quay về.

Biểu cảm của Vương Bàn Tử và Ngô Tà vô cùng quái dị, đặc biệt là Vương Bàn Tử, sau khi liếc nhìn Lục Vũ một cái, trong lòng lão cứ thấy bồn chồn khó tả.

Trên đường tới đây Lục Vũ đã nói với lão là có khả năng sẽ gặp A Ninh.

Không ngờ lại đúng thật.

Ngô Tà thì mặt mày ủ rũ, đắng chát nói: "Bọn họ đông người, trang bị tận răng, thậm chí còn có cả thứ giống như radar, giờ tôi cũng không chắc đó là radar hay là chảo vệ tinh nhỏ nữa." "Lần này khó nhằn rồi đây..." Ngô Tà đau đầu cũng là điều dễ hiểu, một mặt là phía A Ninh có chảo vệ tinh, mặt khác là trang bị của họ thực sự vượt trội hơn nhóm này quá nhiều!

So sánh hai bên, phía Ngô Tà toàn là vũ khí thô sơ, còn đám người A Ninh thì toàn hỏa lực mạnh.

Có lẽ cũng nhờ có vũ khí nóng phòng thân nên đám người kia mới ngang nhiên không kiêng dè gì, ngay cả người trực đêm cũng thản nhiên ngủ gật, để mặc cho họ lẻn đến gần.

Im lặng một lát, mắt Hoa Hòa Thượng lóe lên một tia tàn nhẫn, đưa tay cứa nhẹ vào cổ mình, hạ thấp giọng: "Tứ gia, hay là nhân lúc đêm cao gió lớn..." Vừa thốt ra câu đó, Hoa Hòa Thượng mới sực nhớ bên cạnh còn có người dẫn đường Thuận Tử, lập tức đổi giọng: "Tôi định lẻn qua chôm ít đồ của bọn chúng, để anh em mình đi săn thỏ cho tiện, đỡ như ban ngày để thỏ chạy mất." Tâm tư của gã thì ai mà chẳng hiểu.

Thuận Tử cũng không ngốc, lúc này cũng không vạch trần mà chỉ suy nghĩ một chút rồi nói: "Trong núi thợ săn trộm nhiều lắm, nhìn bộ

dạng bọn họ chắc tám phần là đi tìm gấu đen, gà lôi, loại người này một năm tôi gặp cả mấy toán." Nói vài câu đánh lạc hướng, Thuận Tử lấy cớ buồn ngủ rồi đi nghỉ, để mặc mấy người họ bàn bạc.

Hoa Hòa Thượng nheo mắt nhìn chằm chằm Thuận Tử cho đến khi anh ta vào hẳn trong nhà mới hạ giọng hỏi: "Tứ gia, tính sao đây?" "Tính gì?" Trần Bì A Tứ cười khinh miệt, nhạt giọng đáp: "Làm việc này đâu phải cứ đông người là tốt." Nói đoạn lão liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, thong thả nói: "Vị Bàn gia này chẳng phải từng một mình cùng bốn người đến Tây Hạ đó sao?

Huống hồ, bọn chúng tuy đông nhưng nếu không tìm đúng vị trí thì cũng giống như mù dở thôi, cứ loanh quanh trong núi mà quay vòng." Dặn dò vài câu ngắn gọn, Trần Bì A Tứ cũng về nghỉ ngơi.

Mấy người còn lại nhìn nhau, cũng không còn bận tâm đến chuyện của nhóm A Ninh nữa, chỉ đề cao cảnh giác để tránh bị người khác đột kích doanh trại.

Một đêm yên ả trôi qua.

Sáng hôm sau, họ không vội vàng mà đợi nhóm A Ninh xuất phát rồi mới rời doanh trại, dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử bắt đầu đi lên phía trên.

Tốc độ của họ vốn đã không nhanh, lại còn cố tình đi chậm lại, đến chập tối thì đã không còn thấy tăm hơi nhóm A Ninh đâu nữa.

Đến tối ngày thứ ba, cả đội đã chạm tới lằn ranh tuyết, đi lên cao nữa sẽ chỉ thấy một màu trắng xóa của tuyết phủ.

Lúc còn ở dưới lằn ranh tuyết thì không thấy lạnh lắm, nhưng vừa chạm đến đây, gió lạnh thổi qua rát như dao cứa vào mặt.

Đám người Trần Bì A Tứ, Ngô Tà đều có chút không thích nghi kịp.

Ngay cả người sống lâu năm ở vùng núi Trường Bạch như Thuận Tử lúc này cũng phải kéo chặt cổ áo, hà hơi vào tay rồi nói với mọi người: "Đêm nay có lẽ trời sẽ trở quẻ, chúng ta cứ nghỉ lại ở dưới này thôi, ngộ nhỡ lên trên kia mà gặp bão tuyết thì khốn." Chuyến này lấy Trần Bì A Tứ làm đầu, ánh mắt mọi người tự nhiên đều đổ dồn về phía lão.

Chương 849

Trần Bì A Tứ im lặng một lát rồi chậm rãi nói: "Cứ xem tình hình thế nào đã." Vị trí họ đang đứng là một gờ núi thấp, quay đầu lại có thể nhìn thấy khu rừng nguyên sinh lúc đi qua.

Phóng tầm mắt ra xa, phong cảnh cực kỳ diễm lệ!

Lúc này, Trần Bì A Tứ đưa tay chỉ vào một vùng trũng rộng lớn, nói: "Từ xưa đến nay, các công trình lớn đều chú trọng việc lấy vật liệu tại chỗ.

Các người xem, cánh rừng đằng kia rõ ràng thưa thớt hơn hẳn xung quanh, chắc chắn vài trăm năm trước đã bị người ta chặt hạ.

Hơn nữa đường chúng ta đi lên không mấy khó khăn, cũng chẳng gặp chướng ngại gì đáng kể, quanh đây chắc chắn từng có công trình lớn của thời cổ đại.

Hướng đi không sai đâu, phải lên tiếp thôi." Đứng bên cạnh, Vương Bàn Tử nghe vậy không khỏi trợn mắt, thầm nghĩ thủ đoạn của Trần Bì A Tứ cũng chỉ đến thế thôi.

Trong đầu lão bất giác nhớ tới Hồ Bát Nhất.

Thầm nghĩ nếu lão Hồ mà thấy cảnh này chắc chắn có thể tầm long điểm huyệt, tìm ra thứ gì đó tốt lành ngay.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ một cái, lên tiếng: "Tiểu...

Xuyên ca, anh xem chỗ này thế nào?" Lục Vũ chỉ lặng lẽ nhìn dãy núi, không nói lời nào. 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' anh chưa từng học qua, những kiến thức trong tay chẳng qua đều là học lỏm từ mấy cuốn cổ tịch.

Anh vẫn chưa có bản lĩnh như Trương Tam Liên Tử để có thể từ Thập Lục Toàn Quẻ mà ngộ ra quá nhiều điều.

Tất nhiên, địa thế của ngọn núi này anh cũng nhìn ra được, Trường Bạch Sơn có long khí.

Truyền thuyết năm xưa Lưu Bá Ôn chém đứt chín mươi chín long mạch trong thiên hạ, để đảm bảo giang sơn Đại Minh được trường tồn, duy chỉ có long mạch núi Trường Bạch là không chém đứt, chính vì thế mới khiến Đại Thanh nhập quan chiếm lấy Đại Minh.

Tuy rằng giả thuyết này phần lớn là do hậu thế thêu dệt, nhưng không thể phủ nhận long mạch núi Trường Bạch rất dài...

Thấy Lục Vũ im lặng, Hoa Hòa Thượng cười khẩy, nhìn Vương Bàn Tử bằng nửa con mắt, rồi nói nhỏ với Trần Bì A Tứ: "Tứ A Công, chúng ta vẫn tiếp tục lên trên chứ?" "Nghỉ ngơi một chút, mai hãy lên." Lão đã quyết định thì mọi người đương nhiên hạ trại nghỉ ngơi.

Thuận Tử tuy không muốn vào sâu trong núi nhưng vì đã nhận tiền và hứa dẫn đường nên đành phải nghe theo.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự sắp xếp của Thuận Tử, mọi người dùng ngựa kéo xe trượt tuyết.

Nói trắng ra thì ngựa kéo xe trượt tuyết cũng giống như chó kéo xe trượt, có tác dụng kỳ diệu tương đương.

Ngựa có thể đi được thì họ cũng đỡ tốn sức hơn nhiều.

Chỉ là khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chuẩn bị xuất phát thì Lục Vũ đột nhiên cảm thấy trong lòng mình có vật gì đó.

Cúi đầu nhìn lại, chính là Bạch Trạch!

Anh đang định nói gì đó thì đúng lúc Phan Tử quay lại nhìn, Lục

Vũ vội vàng kéo chặt cổ áo giấu Bạch Trạch đi.

Phan Tử nhìn quanh không thấy vấn đề gì nên cũng thu hồi tầm mắt.

Lúc này Thuận Tử đã sắp xếp xong mọi việc, toàn bộ người và hành lý đều đã yên vị trên xe trượt.

Thuận Tử vung roi ngựa, con ngựa dẫn đầu bắt đầu chạy, những con khác cũng lủi thủi theo sau.

Cả đoàn người lao vun vút trên nền tuyết.

Cảm giác này cũng khá thú vị.

Có điều sự chú ý của Lục Vũ lại đổ dồn vào Bạch Trạch trong lòng, anh vội nhỏ giọng hỏi xem cái gã nhỏ này sao đột nhiên lại tự ý chui ra.

Tuy nhiên, việc Lục Vũ nói chuyện với nó hoàn toàn giống như đàn gảy tai trâu, mặc cho anh nói gì gã nhỏ vẫn im như thóc.

Chờ một lúc, khi mọi người đang di chuyển, Bạch Trạch đột nhiên chui tọt khỏi lòng Lục Vũ, lặn mất tăm dưới lớp tuyết.

Sợ có chuyện, Lục Vũ vội nhảy khỏi xe trượt đuổi theo.

Vương Bàn Tử ngồi ngay bên cạnh, thấy động tác của anh thì tưởng Lục Vũ bị ngã, vội vàng gào lên bảo Thuận Tử dừng xe lại.

Đoàn ngựa lập tức dừng hẳn, mấy người vội chạy lại kéo Lục Vũ từ dưới tuyết lên.

Tất nhiên là Lục Vũ mặc áo lông vũ và áo khoác dày cộp nên họ cũng không phát hiện ra anh đang giấu một con 'chó nhỏ' trong lòng.

Chỉ có Hoa Hòa Thượng là liếc nhìn Lục Vũ, mỉa mai một câu: "Hậu duệ Trương Tam Liên Tử mà trình độ chỉ có thế này thôi sao?".

Vương Bàn Tử lúc đó định cãi tay đôi với gã nhưng thấy ánh mắt của Lục Vũ nên đành nhịn.

Mọi người lại leo lên xe trượt.

Họ đâu biết cú ngã vừa rồi của Lục Vũ rốt cuộc là vì cái gì.

Chỉ có Vương Bàn Tử đại khái đoán được chắc chắn Lục Vũ có lý do riêng, nhưng thấy anh không nói nên cũng chẳng dám hỏi.

Chương 850

Thực tế là lúc nãy Lục Vũ lao ra là để đuổi theo Bạch Trạch.

Cái gã nhỏ Bạch Trạch này đúng là quá sức tùy hứng!

Ngay cả Ngoa Thú - kẻ chuyên gia bày trò - cũng không tùy hứng bằng nó!

Tuy nhiên, khi Lục Vũ thò tay vào lòng quờ quạng vài cái, giằng được một thứ từ miệng Bạch Trạch rồi lén nhìn qua, anh lập tức hiểu ra ý đồ của nó!

Trường Bạch Sơn còn có tên là Thần Tiên Sơn.

Trong núi có thần tiên hay không thì không ai biết, nhưng Trường Bạch Sơn có báu vật thì ai cũng hay.

Nhân sâm, linh chi thì khỏi phải bàn rồi.

Đặc biệt nhất là ở núi Trường Bạch còn có tứ đại sơn trân: tay gấu, nấm đầu khỉ, gà lôi và cáp thập mô!

Cáp thập mô còn gọi là tuyết cáp, là một loại lâm oa quý hiếm sống ở gần lằn ranh tuyết.

Do có thể ngủ đông tới năm tháng trong mùa đông giá rét nên nó mới có tên là 'tuyết cáp', nhưng người dân địa phương vẫn quen gọi là cáp thập mô.

Cáp thập mô lớn hơn ếch thông thường khá nhiều, thân màu nâu hồng.

Tất nhiên, thứ thực sự khiến Lục Vũ rung động là cái món này chính là một loại yêu thú đại bổ, được mệnh danh là nhân sâm biết đi! [Tên vật phẩm: Cáp Thập Mô] [Cấp độ vật phẩm: Yêu thú cửu phẩm]

[Năng lực vật phẩm: Nguyên liệu linh nguyên] [Mô tả vật phẩm: Cáp thập mô là món đại bổ, dùng một số bộ phận cơ thể nó để chế thành dầu tuyết cáp có thể tư bổ ích tinh, dưỡng âm nhuận phế, bổ não tăng trí tuệ, hơn nữa còn giúp cường thân kiện thể, khu hàn cực kỳ hiệu quả!] Thừa lúc không ai chú ý, Lục Vũ vội hỏi Bạch Trạch xem dưới lớp tuyết kia có phải toàn là cáp thập mô không?

Chỉ tiếc là Bạch Trạch vẫn giữ vẻ cao ngạo, chẳng thèm đáp lời Lục Vũ, chỉ đợi vài giây sau lại lôi kéo anh lao đầu vào đống tuyết...

Suốt nửa ngày sau đó, Lục Vũ cứ liên tục nhảy qua nhảy lại giữa đống tuyết và xe trượt, tuyết bám đầy người không lúc nào ngớt, trên tóc cũng trắng xóa, trông chẳng khác gì một người tuyết nhỏ.

Nhưng không thể phủ nhận, công sức bỏ ra đã được đền đáp xứng đáng!

Chỉ trong nửa ngày, Bạch Trạch đã giúp Lục Vũ đào được không dưới một trăm con cáp thập mô đang ngủ đông dưới tuyết, tất cả đều được Bạch Trạch mang vào trong Sơn Hà Đồ.

Ngoài ra còn có vài cây tuyết linh chi niên đại lâu đời!

Linh chi thông thường là loại sinh vật thuộc họ nấm, tuyệt đối không thể mọc ở trên lằn ranh tuyết, nhưng tuyết linh chi thì khác, nó lại chuyên mọc ở những nơi cao hơn lằn ranh tuyết, nơi dấu chân người hiếm khi tới được.

Thứ này Lục Vũ cũng chỉ mới nghe tên chứ chưa từng thấy mặt.

Lần này tận mắt nhìn thấy, tâm trạng anh cực tốt!

Điều duy nhất khiến Lục Vũ thấy tiếc nuối là sau nửa ngày lao đi trong vùng tuyết, cả đội buộc phải dừng lại.

Theo lời người dẫn đường Thuận Tử thì không dừng không được. "Gió to quá, tuyết ở đây cũng bắt đầu khác rồi, tôi hơi mất phương

hướng." Thuận Tử vẻ mặt nghiêm trọng, chỉ tay về phía trước nói tiếp: "Tuyết phía trước quá sâu và xốp, có lẽ cách đây không lâu vừa xảy ra lở tuyết.

Loại tuyết này cứ đặt chân xuống là lút đến bụng ngựa, ngựa không thể đi qua được.

Hơn nữa dưới lớp tuyết này có túi khí, rất dễ sụt lún, cực kỳ nguy hiểm.

Có muốn đi tiếp thì cũng không thể đi tập trung một chỗ được." Đứng bên cạnh, Phan Tử nhíu mày nói: "Vậy tính sao đây, chẳng lẽ lại bỏ dở giữa chừng à?" "Cũng không hẳn." Thuận Tử suy nghĩ một chút rồi bảo: "Vùng này vẫn còn một cái trạm gác bỏ hoang, chỉ cần tìm được chỗ đó là chúng ta có thể trú tạm một hai ngày.

Qua đợt bão tuyết này là không sao nữa." Anh ta vừa nói xong, Lục Vũ - người vốn im lặng nãy giờ - đột nhiên lên tiếng, khẽ nói: "Không cần tìm đâu, nếu có lở tuyết thì trạm gác chắc chắn đã bị vùi lấp rồi." Nghe Lục Vũ nói vậy, Thuận Tử vỗ đùi một cái, tỏ vẻ ảo não cực độ: "Đúng, đúng, đúng, sao tôi lại quên mất điểm này nhỉ!

Lở tuyết chắc chắn đã vùi trạm gác dưới tuyết rồi..." "Anh đừng có cuống lên thế, tôi hỏi anh, giờ chúng ta phải làm thế nào?" Phan Tử trừng mắt hỏi thêm một câu.

Thuận Tử lộ vẻ mặt khó xử, suy nghĩ một lúc rồi đưa tay chỉ về phía trước nói: "Vẫn còn một hy vọng cuối cùng, tôi nhớ gần đây có một suối nước nóng, nằm trong một quả đồi nhỏ.

Nhiệt độ suối rất cao, nếu đến được đó, với số thức ăn của chúng ta thì có thể sống được mấy ngày..." Chưa đợi gã nói xong, Vương Bàn Tử đã cắt lời, chất vấn: "Cái suối nước nóng ông nói ở đâu?

Hướng nào, nói cho rõ ràng, đừng có chỉ tay bâng quơ là xong

chuyện." Thật lòng mà nói, Vương Bàn Tử có chút coi thường Thuận Tử.

Đúng là không so sánh thì không thấy đau lòng, lần trước ở Côn Luân, Sơ Nhất dẫn đường cho bọn họ, phải gọi là thuận lợi hết chỗ nói.

Địa hình ở cửa khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ phức tạp như vậy, tình hình nguy hiểm như thế, Sơ Nhất dẫn họ đi một mạch mà gần như chẳng gặp khó khăn gì, ngay cả sông băng cổ cũng không khiến họ gặp nguy hiểm.

Bị Vương Bàn Tử chặn họng một câu, sắc mặt Thuận Tử có chút khó xử, nghĩ ngợi rồi tiếp tục nói: "Suối nước nóng đó ở độ cao hơn chỗ này, chắc là chưa bị tuyết vùi lấp, có lẽ vẫn còn ở trên đó..." Ngừng một chút, gã lại mở miệng, cười khổ nói: "Nếu thật sự không tìm được, thì chỉ còn cách dựa vào ý chí, từng bước một đi ngược trở về thôi." Nghe những lời này, lòng Ngô Tà nguội lạnh đi một nửa, còn Trần Bì A Tứ và ba tên thuộc hạ của lão, sắc mặt cũng có phần khó coi.

Trần Bì A Tứ đã có tuổi, việc leo núi tuyết thế này là một thử thách quá lớn đối với thể lực của lão!

Nhưng lúc này, quay về thì bọn họ chắc chắn không cam lòng.

Có câu nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt*, lúc này mà lùi bước, e rằng sẽ không còn dũng khí để lên núi tìm Vân Thiên Cung nữa!

Hơn nữa, trời đã về chiều, gió tuyết mù mịt khiến tầm nhìn ngày càng thấp, lúc này mà quay lại, e rằng cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Sau khi bàn bạc đơn giản vài câu, mọi người chỉ có thể cắn răng đi

tiếp, từng chút một leo lên trên, hy vọng tìm được quả đồi nhỏ có suối nước nóng kia.

Chương 851

Vương Bàn Tử không tin tưởng Thuận Tử, sau khi thì thầm với Lục Vũ một tiếng, liền cùng anh đi trước mở đường.

Đi thêm một lúc, gió tuyết càng lúc càng lớn, tầm nhìn ngày càng thấp, bên tai toàn là tiếng gió gào thét, Trần Bì A Tứ đã phải nheo mắt lại, sắc mặt tái nhợt, trông trạng thái rất không ổn.

Không chỉ lão, Phan Tử, Ngô Tà, và ba tên thuộc hạ của Hoa Hòa Thượng, sắc mặt đều tái mét.

Trong đội, chỉ có Lục Vũ và Vương Bàn Tử vẫn ung dung như cũ.

Một là, có Tiên Thiên Công hộ thể.

Hai là, đã sống trong băng thiên tuyết địa ở Côn Luân một thời gian dài, tố chất cơ thể của họ tự nhiên mạnh hơn những người khác rất nhiều.

Đi thêm một lát, thấy Thuận Tử có vẻ không trụ nổi nữa, Vương Bàn Tử ghé sát vào Lục Vũ gân cổ hò hét mấy câu, sau đó lấy dây thừng ra, mỗi người buộc một đoạn vào eo, cả nhóm nối liền với nhau tiếp tục tiến lên, để tránh có người bị tụt lại phía sau mà không tìm thấy được.

Nhân lúc gió tuyết khiến tầm nhìn của mọi người không tốt, Lục Vũ lại thả Bạch Trạch ra, để nó tùy ý vui đùa trong tuyết.

Chỉ có điều, con vật nhỏ này quá đỏng đảnh, bảo nó làm gì nó lại không làm, Lục Vũ đành phải đổi thành Ngoa Thú.

Một đứa trẻ trần truồng vui đùa trong gió tuyết, vui vẻ đến mức nào thì có đến mức ấy.

Đặc biệt là dưới lớp tuyết còn có cóc tuyết ẩn nấp, càng khiến

Ngoa Thú vui mừng khôn xiết, trực tiếp nuốt sống mấy con.

Đương nhiên, tiểu gia hỏa cũng không phải chỉ ăn không làm, chỉ một loáng sau, nó đã từ dưới lớp tuyết chui lên, ghé sát vào Lục Vũ, cười tủm tỉm nói: "Đừng nói cô nãi nãi ta không giúp ngươi, ngay phía trước có một cái hố lớn, chính là suối nước nóng mà ngươi đang tìm đấy..." Lời nó còn chưa dứt, đã nghe một tiếng gầm giận dữ: "Thứ gì vậy!" Vừa dứt lời, đã thấy Hoa Hòa Thượng đầu đầy tuyết lao tới, xông thẳng về phía Ngoa Thú.

Ra tay dứt khoát, quyết đoán!

Tiểu gia hỏa giật nảy mình, tung một cú đá, trực tiếp đá bay Hoa Hòa Thượng ra ngoài.

Lục Vũ cũng lập tức thu Ngoa Thú vào Sơn Hà Đồ.

Nói cũng thật trùng hợp, cú đá của Ngoa Thú lại đá Hoa Hòa Thượng rơi thẳng xuống một cái hố tuyết, gã trực tiếp ngã nhào xuống, kéo theo mấy người đang buộc chung dây thừng trên người cũng bị sức mạnh này lôi đi loạng choạng!

Thấy tình hình không ổn, Vương Bàn Tử vô cùng dứt khoát vung dao, cắt đứt dây thừng của mình, tiện tay cắt luôn dây của Ngô Tà và Phan Tử, Lục Vũ cũng cắt dây của mình.

Chỉ có Trần Bì A Tứ và ba tên thuộc hạ không kịp cắt dây, lập tức bị kéo tuột vào trong hố tuyết.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tà và Phan Tử sợ toát mồ hôi lạnh.

Vương Bàn Tử có chút đắc ý liếc nhìn họ một cái: "Thế nào, Bàn gia ta lợi hại chứ?

Phản ứng nhanh chứ?" Chưa kịp nói xong, đã nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt từ phía không xa.

Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, thấy anh khẽ gật đầu, lúc này mới miễn cưỡng tiến lại gần một cái hố tuyết lớn.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử, Thuận Tử năm người, từ từ tiến lại gần.

Đến nơi, họ phát hiện đó là một cái hố tuyết khá sâu, có lẽ vốn là một cái hố đá lởm chởm, bị trận tuyết lở trước đó vùi lấp nên không ai để ý tới.

Lúc này, bốn người Trần Bì A Tứ đều đang bị treo lơ lửng giữa không trung, trên cùng là Hoa Hòa Thượng, cuối cùng là Trần Bì A Tứ.

Cây gậy băng trong tay Trần Bì A Tứ móc vào một tảng đá, giữ vững thân hình, mấy người còn lại thì người này nắm chân người kia.

Xem ra, khoảng cách đến mặt đất còn khoảng ba bốn mét.

Vương Bàn Tử liếc nhìn, trêu chọc: "Úi chà, các vị, đang luyện xiếc đấy à?" "Thằng béo chết tiệt!" Hoa Hòa Thượng không nhịn được buột miệng chửi: "Mau giúp đi, còn đứng đó nói mát..." Hét được nửa câu, một tảng tuyết lớn rơi xuống, đập vào mặt Hoa Hòa Thượng, khiến gã lập tức không nói nên lời. "Hét đi, cứ hét tiếp đi, để xem mày có hét cho tuyết lở được không." Vương Bàn Tử bực bội chửi một câu, đang định ra tay kéo mấy người họ lên thì nghe thấy Thuận Tử bên cạnh đột nhiên hít một hơi khí lạnh, kinh hãi thốt lên, giọng nói cũng trở nên run rẩy: "Kia là cái gì, cái gì..." Theo hướng tay Thuận Tử chỉ, mấy người đều có thể nhìn thấy trong đống tuyết bên dưới, lộ ra mấy cái chân đen dài nhỏ.

Nhìn theo những cái chân đó, trong đống tuyết thấp thoáng hiện ra một thứ gì đó to bằng cái thùng nước, đen nhánh, uốn lượn, thân hình đầy đốt với vô số vảy, một phần ẩn trong tuyết, một phần lộ ra ngoài, mới nhìn cứ tưởng là một con rắn đang ngủ đông, nhưng nhìn kỹ lại

giống một con rết khổng lồ!

Thứ đó bám sát vào vách đá, không hề động đậy, không biết là sống hay chết, không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi, chẳng biết nó dài bao nhiêu!

Đừng nói là Thuận Tử, ngay cả Ngô Tà và Phan Tử, sau khi nhìn thấy cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong lòng lạnh buốt từng cơn!

Nhìn kỹ lại, dưới lớp tuyết bên dưới những lớp vảy kia, còn có một cái chân đen thò ra...

Thứ mà bọn họ chú ý tới, bốn người đang treo lơ lửng giữa không trung cũng đã nhìn thấy.

Lần này, Diệp Thành lập tức sợ hãi la hét ầm ĩ.

Vương Bàn Tử lúc đó không nhịn được vơ một cục tuyết, ném thẳng vào mặt gã, chửi lớn: "Câm miệng!

Mẹ nó, cứ tưởng mày im lặng từ nãy đến giờ là vì gan to, ai dè lại là đồ vô dụng thế này!" Lúc Vương Bàn Tử đang chửi, tuyết tích tụ bên cạnh hố lớn vẫn không ngừng rơi xuống.

Ngô Tà vội nói mấy câu, bảo kéo người lên trước rồi tính sau.

Nhưng ven hố tuyết này toàn là tuyết xốp, căn bản không có chỗ bám, hơn nữa dưới chân cũng không chắc có giẫm phải thứ gì chắc chắn.

Lúc Vương Bàn Tử đang tìm vị trí, Phan Tử trượt chân, trực tiếp rơi xuống đáy vực, trong chớp mắt, Phan Tử đưa tay kéo Vương Bàn Tử một cái, kéo theo cả Vương Bàn Tử cũng rơi xuống.

Chương 852

Vương Bàn Tử không khỏi buột miệng chửi: "Phan Tử cái ông nội nhà mày..." Nhưng một câu chửi còn chưa xong, Vương Bàn Tử và Phan Tử đã rơi xuống dưới, ngã vào một đống tuyết.

Nhờ có một ít tuyết rơi xuống trước đó, lần này Vương Bàn Tử không bị thương.

Gã cũng chẳng thèm quan tâm đến Phan Tử vừa làm đệm cho mình, lồm cồm bò dậy, giơ cây gậy quý lên đập thẳng vào cái tay đen trong tuyết, ngay sau đó lại là một gậy nữa đập vào con rắn đen kia.

Chỉ nghe một tiếng "bốp" trầm đục, như thể đập vào đá.

Vương Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói: "Được rồi, mấy anh em đừng diễn xiếc nữa, xuống hết đi, không có chuyện gì đâu." Bốn người Trần Bì A Tứ lúc này mới lần lượt nhẹ nhàng nhảy xuống đất, hoàn toàn không giống bộ dạng treo lơ lửng giữa không trung lúc trước.

Vương Bàn Tử liếc nhìn, cười lạnh một tiếng, nói: "Hay lắm, mấy cái trò khôn vặt này thì giỏi." Nói xong, gã lại liếc nhìn Ngô Tà vừa mới xuống, nói: "Đội của Tam gia tốt thật đấy, đoàn kết ghê." Ngô Tà mặt đỏ bừng, lặng lẽ xua tay, ý bảo Vương Bàn Tử đừng nói nữa.

Nhìn bốn người kia bắt đầu dọn dẹp đống tuyết trên người con rắn quái dị màu đen, Vương Bàn Tử cũng không nói nhiều, chỉ đứng bên cạnh Lục Vũ.

Không lâu sau, tuyết tích tụ bên trên đã được dọn sạch, có thể thấy đó là một con rồng đá bám vách.

Toàn thân được điêu khắc từ đá đen, kỹ thuật vô cùng sống động,

nếu giấu trong tuyết, thật đúng là không nhìn ra!

Con rồng này có điểm khác biệt so với những con rồng khác, dưới thân nó, khắc vô số cái chân giống như chân rết, hoàn toàn khác với loại rồng bốn móng, năm móng thường thấy.

Đương nhiên, cái tay đen mà Vương Bàn Tử đập trúng lúc trước, lại không phải là một trong những móng rồng, mà là cánh tay của một người...

Người này đã đông cứng, nhìn bộ dạng và những thứ trên người, hẳn là một trong số người của A Ninh.

Có lẽ là rơi vào hố tuyết, không có ai cứu, nên đành ở lại đây làm bạn với rồng đá.

Vương Bàn Tử liếc nhìn, lắc đầu: "Đúng là xui xẻo, tiếc thật, mày ôm một con rồng đá, kiếp sau có đầu thai cũng chưa chắc thành con rồng được đâu..." Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử, trong lòng biết rõ Vương Bàn Tử đang có chút tự mãn.

Cũng khó trách, Vương Bàn Tử đã theo anh đi quá nhiều nơi lớn, các loại ngưu quỷ xà thần, những ngôi mộ lớn bí ẩn khó lường đều đã xuống, lúc này làm những việc như vậy, quả thực sẽ không hoảng loạn, thần sắc ung dung.

Hơn nữa, còn có cảm giác mình ở một đẳng cấp cao hơn.

Giống như một chuyên gia, đang dẫn theo một đám nghiệp dư.

Lúc này, những "kẻ nghiệp dư" trong lòng Vương Bàn Tử đang lục lọi trên người tên thuộc hạ đã chết của A Ninh, lấy đi những thứ có giá trị và súng đạn, rồi kiểm tra bức tượng đá. "Nhìn thế rồng của tảng đá này, có vẻ giống như tay nghề của nước Đông Hạ." Hoa Hòa Thượng nhìn kỹ, gọi những người khác đến giúp dọn sạch tuyết bên trên, rồi quan sát cẩn thận.

Sau khi gạt hết tuyết đi, mới thấy con rồng đá được điêu khắc trên một phiến đá khổng lồ.

Phía sau phiến đá là một con dốc đầy đá lởm chởm.

Phiến đá đen và những tảng đá phía sau có sự khác biệt rõ rệt, liếc mắt một cái là có thể nhận ra phiến đá này vốn không thuộc về nơi đây.

Nhìn kỹ lại, trên phiến đá có những vết nứt gãy rõ ràng.

Ngô Tà suy nghĩ một lúc, phỏng đoán: "Thứ này có thể đã bị sập xuống từ trên cao, hơn nữa hình rồng không đối xứng, đầu rồng lại ở bên cạnh, chắc không phải là một bức tranh hoàn chỉnh, có thể là loại trấn thú bằng đá ở cổng mộ như 'song long hí châu', loại này hẳn là phải có một cặp và còn một bên nữa..." "Nói bậy!" Trần Bì A Tứ đột nhiên lên tiếng, thở hổn hển chửi: "Biết một nửa mà đã huênh hoang!

Cổng đá gì chứ, đây là phiến đá bịt mộ đạo!" Vừa nói, lão vừa chỉ vào miệng rồng, ra hiệu cho Hoa Hòa Thượng đi tới đó.

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Đừng động!" Lời của Lục Vũ, Hoa Hòa Thượng coi như không nghe thấy, trực tiếp thò tay vào miệng rồng được chạm rỗng, lôi ra một sợi xích sắt to bằng cổ tay.

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, lúc này nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể nhắc nhở: "Lùi lại!" Trong lúc nói, anh đã lùi sang một bên.

Vương Bàn Tử cũng rất dứt khoát lùi lại bên cạnh Lục Vũ.

Ngô Tà, Phan Tử ngây ra một lúc, thấy phiến đá khổng lồ kia dường như rung lên một cái, hai người hoảng hốt lùi lại.

Lúc này, họ cũng không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, theo bản năng lùi về phía Lục Vũ.

Đồng thời, Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn, vội vàng gọi ba tên thuộc hạ lùi ra.

May mắn là, tốc độ đổ xuống của phiến đá không nhanh, sau khi mấy người họ tránh được, phiến đá mới sập xuống.

Phiến đá không biết nặng bao nhiêu, đập thẳng lên cái xác không đầu kia.

Trong thoáng chốc, không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Vương Bàn Tử nhìn mấy người vẫn còn đang hoảng sợ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trần Bì A Tứ, cười lạnh nói: "Biết một nửa mà cũng dám huênh hoang." Trần Bì A Tứ mặt già đỏ bừng, Hoa Hòa Thượng thì lập tức chĩa súng vào Vương Bàn Tử, chửi: "Thằng béo chết tiệt mày nói gì!" Tiếng nói vừa dứt, Vương Bàn Tử đã lao vụt tới, một tay nắm lấy khẩu súng, dùng sức giật mạnh, trực tiếp đoạt lấy, sau đó là một cái tát thẳng vào mặt Hoa Hòa Thượng, chửi: "Bàn gia ta không thèm chấp nhặt với mày, mày còn tưởng mình hay lắm à?" Nói xong một câu, trực tiếp đeo súng lên người mình.

Chuỗi hành động của Vương Bàn Tử diễn ra như nước chảy mây trôi, mãi đến khi gã quay lại đứng vững bên cạnh Lục Vũ, mấy người Trần Bì A Tứ mới phản ứng lại.

Trần Bì A Tứ nheo mắt nhìn Vương Bàn Tử, giọng nói âm hiểm: "Không ngờ, thủ đoạn của ngươi cũng không tệ.

Nhưng ngươi làm vậy..." "Bớt giở trò đó đi!" Vương Bàn Tử lạnh lùng nói: "Giở thói cậy già lên mặt à, với Bàn gia đây không có cửa đâu.

Cùng làm ăn, mấy người các người bớt mấy trò vớ vẩn đi.

Chuyện lần trước tính kế Bàn gia ta đi dò đường, Bàn gia ta chưa tính sổ với các người.

Chương 853

Vừa rồi Tiểu ca...

Tiểu Xuyên ca đã nhắc nhở đừng động, các người vẫn ra tay, là có ý gì?

Tưởng mình thiên hạ vô địch, người khác đều là đồ ngốc cả sao?" Nói về đấu võ mồm, mấy người bọn họ cộng lại cũng không phải là đối thủ của Vương Bàn Tử, huống hồ những gì Vương Bàn Tử nói lúc này đều rất có lý.

Lúc này, Phan Tử cũng lên tiếng, giọng nói âm u: "Trần A Công, tôi không biết Tam gia đã dặn dò ngài thế nào, nhưng làm ăn thế này đúng là không được rồi." "Hậu sinh khả úy!" Trần Bì A Tứ nheo mắt nhìn mấy người, cuối cùng cũng chịu xuống nước: "Trước đó lão phu cũng là muốn thử xem năng lực của các ngươi, để tránh lúc tìm được đúng chỗ lại gây phiền phức." Lão đưa ra một cái thang, nhưng Vương Bàn Tử không thèm bắt, Lục Vũ càng không nói lời nào, cuối cùng vẫn là Ngô Tà đứng ra, nói hai câu xã giao, rồi chỉ tay vào khe nứt trên dốc đá lởm chởm, nói: "Tứ A Công, cháu ngửi thấy phía sau đó hình như có mùi lưu huỳnh, hay là để người vào xem thử?" Trần Bì A Tứ không do dự, trực tiếp để thuộc hạ của mình là Quách Phong đi dò đường.

Thấy Quách Phong chuẩn bị vào động, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đợi đã." Lần trước, Lục Vũ nói không ai để ý, nhưng lần này, anh vừa mở miệng, ánh mắt của mấy người đều đổ dồn về phía anh, ngay cả Quách Phong cũng quay đầu lại, nhìn anh, trong mắt có chút nghi hoặc.

Lục Vũ nhìn Quách Phong, trong lòng cũng không hiểu.

Trước đó anh không chú ý, không ngờ vừa rồi vô tình lại phát hiện trên người Quách Phong có luồng hắc khí lượn lờ.

Xem ra, không phải là bị trúng bùa chú gì, thì cũng là trên người có pháp thuật đặc biệt nào đó.

Ngoài gã ra, những người khác đều không có tình huống này. "Ngươi có ý gì?

Gọi người lại rồi không nói gì?" Đợi một lúc, thấy Lục Vũ vẫn không nói gì, Quách Phong không nhịn được gắt lên một câu: "Nếu ngươi thấy không được, thì tự mình đi đi!" Lục Vũ nhìn gã, lắc đầu, nói như không có chuyện gì: "Nhìn quen mắt, tưởng là bạn cũ, nhận nhầm người rồi." "Vậy thì thôi, Quách Phong ngươi đi đi." Trần Bì A Tứ lại lên tiếng, xua tay, ra hiệu cho Quách Phong đi dò đường.

Lục Vũ cũng thu hồi tầm mắt, như thể chưa từng nói gì, chỉ âm thầm suy nghĩ xem những luồng hắc khí đó là chuyện gì.

Không lâu sau, từ trong khe nứt của vách núi truyền ra giọng của Quách Phong: "Tứ gia, bên trong rất ấm, tôi có thể cảm nhận được một luồng hơi nóng, sâu hơn nữa trên vách đá hình như có vẽ thứ gì đó, ở xa quá, tôi cũng không nhìn rõ." Nghe gã nói xong, ánh mắt Trần Bì A Tứ chuyển sang Lục Vũ: "Trương Bách Xuyên tiểu ca, cùng vào xem chứ?" Lục Vũ bình tĩnh gật đầu, không nói nhiều.

Trần Bì A Tứ cũng không hỏi thêm, lại gọi Ngô Tà, cùng nhau vào xem xét.

Còn Vương Bàn Tử, thì cùng với Phan Tử, Hoa Hòa Thượng, Diệp Thành và Thuận Tử ở lại bên ngoài, để có người ứng phó.

Bước vào vách núi, liền thấy khe nứt là một lối đi dốc xuống, bên trong rất tối.

Vừa đi, Trần Bì A Tứ vừa ung dung nói với Lục Vũ hai câu:

"Trương Bách Xuyên tiểu ca, ngươi là hậu nhân của Trương Tam Liên Tử, phải không?" Lục Vũ không nói gì, Trần Bì A Tứ lại nói tiếp: "Bản gia của Trương tiểu ca có ai sống ở gần núi Trường Bạch không?" Lục Vũ vẫn không trả lời câu hỏi của lão, trong lòng còn cảm thấy có chút buồn cười.

Không ngờ, lần này mình giả mạo hậu nhân của Trương Tam Liên Tử, lại còn dính dáng đến Trương gia ở núi Trường Bạch.

Chuyện này, cũng có chút thú vị.

Đúng lúc này, phía sau anh đột nhiên vang lên giọng của Vương Bàn Tử: "Mấy người các người đừng có lề mề thế, vội đi đầu thai à!" "Thằng béo chết tiệt, nhanh lên, không thấy tuyết rơi nhiều quá à!" "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!" Nghe tiếng thúc giục của mấy người, Lục Vũ không cần hỏi cũng đoán được đại khái, có lẽ là gió tuyết càng lúc càng lớn, tuyết trên cao sập xuống, mấy người thực sự không ở lại được nữa, chỉ có thể vội vàng chạy vào.

Trần Bì A Tứ hét mấy tiếng, quả nhiên giống như lão nghĩ, bên ngoài có một trận tuyết dày sập xuống, nếu không phải Vương Bàn Tử nhanh trí chui vào khe nứt trước tiên, có lẽ lúc này đã bị tuyết vùi lấp rồi.

Đợi bọn họ nói xong, Trần Bì A Tứ quay đầu nhìn Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Thủy Sơn Kiển*, quẻ này lại bị ngươi đoán trúng rồi.

Núi đá lởm chởm, dòng nước quanh co, con đường này, khó đi rồi!" Lục Vũ vẫn không nói gì, chỉ im lặng đi về phía trước.

Dù sao, anh phải đè giọng nói chuyện, quá mệt.

Hơn nữa, anh bây giờ cũng cảm thấy quẻ này huyền diệu vô cùng.

Không ngờ, vô tình tính ra quẻ Thủy Sơn Kiển, lại ứng với tình hình hiện tại của bọn họ.

Đi trong vách đá, chẳng phải là núi đá lởm chởm, dòng nước quanh co sao?

Xem ra, có thời gian mình vẫn phải nghiên cứu kỹ Phục Hy Thập Lục Quái, biết đâu lại có phát hiện gì khác.

Trần Bì A Tứ cũng không để ý đến việc Lục Vũ không nói gì, chỉ đi một lúc, thấy trên vách tường có một vài văn tự, lập tức gọi một tiếng: "Hòa Thượng, nhìn kỹ vị trí, ngươi qua đây xem trên tường viết gì!" Vừa nói, mấy người vừa từ từ tiến về phía trước.

Đi thêm một lúc, mùi lưu huỳnh trong không khí càng lúc càng nồng, vách đá cũng ngày càng đen, bắt đầu hiện ra ánh sáng như lưu ly, là dấu vết của mica bị nhiệt độ cao làm tan chảy.

Vương Bàn Tử còn có tâm trạng đùa một câu: "Tiểu Xuyên ca, đá này có đáng tiền không, tôi cạy mấy khối nhé?" Ngô Tà trong lòng thấp thỏm, vội nói: "Đừng đùa, tôi sợ nơi này là chỗ dung nham chảy qua, vạn lần cẩn thận một chút...

Người anh em dẫn đường phía trước, nếu phát hiện có gì không ổn, mau nói nhé!" Vừa nói, Quách Phong đi đầu đột nhiên dừng lại, trầm giọng nói: "Cẩn thận, chỗ này hẹp lại rồi." Lục Vũ ở phía sau vươn đầu ra xem, khe nứt phía trước đột nhiên thu hẹp lại, đá lởm chởm chồng chất, chỉ còn lại một khe hở cực nhỏ có thể đi xuống.

Khe hở còn lại này không chỉ hẹp mà còn thấp hơn rất nhiều, xem ra phải bò mới vào được.

Trần Bì A Tứ nhìn xem, thử chen sang một bên, nói rằng mình thể lực không đủ cần nghỉ ngơi, để Lục Vũ và mấy người vào xem tình hình trước.

Chỉ vừa nói xong, đã nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử lại truyền đến: "Đừng vội, đừng vội, đừng vội vào, Bàn gia ta thấy chữ

khắc trên tường rồi, anh em Hòa Thượng đang nhận dạng đấy." Một lát sau, nghe thấy Hoa Hòa Thượng nói: "Tôi chỉ nhận ra được là văn tự Nữ Chân, nhất thời cũng không nhận ra được, đợi đến chỗ rộng rãi hơn tôi sẽ nghĩ kỹ lại." "Ồ, vậy chúng ta cùng đi về phía trước, phía trước chắc chắn rộng rãi, đến đó ngươi từ từ mà ngẫm nghĩ." Vương Bàn Tử vốn là một kẻ ngang ngược, nhưng thô trong có tế.

Suốt đường đi, Lục Vũ không ngừng thông qua Mô Kim Phù để liên lạc với gã, người khác căn bản không nhìn ra được.

Lúc này, gã cũng làm theo yêu cầu của Lục Vũ, ép Hoa Hòa Thượng cùng bọn họ chui vào động, cũng để đề phòng Trần Bì A Tứ giở trò gì ở phía sau.

Thêm nữa, Hoa Hòa Thượng trong ba tên thuộc hạ của Trần Bì A Tứ có địa vị cao nhất, đối với văn hóa Đông Hạ dường như cũng là người hiểu biết nhất.

Người này, rất có ích!

Hoa Hòa Thượng cũng không làm bộ làm tịch, trực tiếp cùng mấy người chui vào trong động, từng chút một bò vào bên trong.

Chương 854

Trong quá trình bò, Lục Vũ nhớ lại trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Trương Khởi Linh đã từng biến mất trong chốc lát khỏi tầm mắt của Ngô Tà, vì vậy suốt đường đi cũng đều chú ý đến các cơ quan, mật đạo xung quanh.

Chỉ có điều, suốt đường đi không phát hiện ra cơ quan, mật đạo nào, điểm này, ít nhiều khiến anh cảm thấy có chút kỳ quái.

Bò trong động thêm một lúc, phía trước đột nhiên truyền đến giọng của Quách Phong: "Đến cuối rồi, phía trước rộng rãi hơn, là lối ra." Tiếng nói của gã vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên khẽ "ể" một tiếng! "Tiểu ca, sao vậy?" Vương Bàn Tử ở ngay sau Lục Vũ, nghe thấy tiếng, vội vàng hỏi một câu. "Không sao." Lục Vũ đè giọng đáp lại một câu, nhưng trong lòng lại đập thình thịch!

Ngay vừa rồi, Bạch Trạch, con vật nhỏ không nghe lời này đột nhiên lại từ trong Sơn Hà Đồ chui ra, dùng sức cào một phát vào vách đá, cào ra một viên đá màu đỏ thẫm, vừa khéo rơi ngay trước mặt Lục Vũ.

Đợi đến khi Bạch Trạch chạy về lại Sơn Hà Đồ, Lục Vũ mới phát hiện ra điểm đặc biệt của viên đá đó!

Toàn thân đỏ thẫm, trong suốt như pha lê!

Quan trọng là... linh nguyên liệu nhất phẩm! 【Tên vật phẩm: Nam Hồng Xích Quỳnh】【Cấp bậc vật phẩm: Linh nguyên liệu nhất phẩm】【Năng lực vật phẩm: Luyện khí, Tịch Hỏa】【Mô tả vật phẩm: Nam Hồng Xích Quỳnh, khi núi lửa phun trào liên tục, dung nham hình thành đá bazan, khi đá bazan bị dung nham phun trào nhiều lần bao phủ, hình thành ngọc tủy.

Khi gần ngọc tủy có quặng sắt đỏ, sẽ thành ngọc tủy Nam Hồng.

Ngọc tủy Nam Hồng gặp nhiệt độ không khí giảm đột ngột, làm lạnh nhanh mà thành Nam Hồng Xích Quỳnh!

Nam Hồng Xích Quỳnh, có thể luyện chế pháp khí Tịch Hỏa!】Bất kể lúc đầu Trương Khởi Linh vì sao lại biến mất, khi nhìn thấy Nam Hồng Xích Quỳnh, Lục Vũ cũng định để mình biến mất rồi.

Giá trị của linh nguyên liệu nhất phẩm, không thua kém gì pháp khí Thiên giai!

Tuy nhiên, lúc này anh vẫn chưa có thời gian nghiên cứu chuyện của Nam Hồng Xích Quỳnh, vội vàng bò về phía trước một lúc, bò đến cuối đường.

Quách Phong, Ngô Tà đều ở phía trước Lục Vũ đã bò ra khỏi lối đi.

Lúc này, mấy cây gậy huỳnh quang đã chiếu sáng không gian bên dưới.

Nhìn một cái, đó là một hang động khá rộng rãi, khoảng mười mét vuông, trên mặt đất toàn là đá vụn, trong đống đá vụn có hai cái xác đang nằm...

Nhìn quần áo, trang bị của họ, đều là người của A Ninh, chỉ là hai người chết rất thê thảm, trên người có vô số vết thương lớn nhỏ.

Vết thương có sâu có cạn, miệng vết thương lởm chởm không đều, như thể bị dã thú cắn xé.

Quách Phong, Ngô Tà nhìn cảnh này, sắc mặt có chút trắng bệch, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Lục Vũ liếc nhìn thi thể, ánh mắt liền rơi vào những bức bích họa trên tường.

Dọc theo vách tường, rải rác không ít mảnh vỡ bích họa.

Rõ ràng, nơi này vốn có hai lớp bích họa, lúc này đã bị người ta bóc lớp ngoài ra, để lộ ra nội dung bên trong.

Vị trí Lục Vũ nhìn thấy, chính là có một cỗ xe ngựa ngũ sắc, xe ngựa rõ ràng là đang trôi trên mây, mấy cô gái mặc trang phục Mông Cổ đang hầu hạ hai bên xe ngựa, mà chủ nhân của xe ngựa, là một người đàn ông béo mập, trang phục của người này vô cùng lộng lẫy, nhưng là kiểu dáng rất xa lạ.

Chưa đợi Lục Vũ xem kỹ bích họa, Vương Bàn Tử, Hoa Hòa Thượng cũng đã từ trong lối đi chui ra.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Ngô Tà và những người khác, rồi chú ý ngay đến thi thể, sắc mặt lạnh đi, nói: "Hay lắm, động tác của các người nhanh thật, Bàn gia ta còn chưa nghe thấy động tĩnh gì đã giải quyết xong trận đấu rồi." "Suỵt!" Gã vừa mở miệng nói, Quách Phong và Hoa Hòa Thượng đều căng thẳng, vội vàng trốn sang một khe đá khác, sợ trong khe đá đó có người hoặc thứ gì đó nghe thấy tiếng ồn của Vương Bàn Tử!

Nếu là người thì không sao, lỡ như là thứ gì đó bẩn thỉu, ở nơi này, bọn họ hoàn toàn là cá nằm trên thớt!

Hai cái xác chết thảm trên mặt đất chính là bài học nhãn tiền!

Đợi một lúc, trong khe đá không có tiếng động gì truyền ra, Quách Phong và Hoa Hòa Thượng mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hai người nhìn nhau một cái, Hoa Hòa Thượng hạ thấp giọng nói: "Đến lượt người khác đi dò đường rồi." Hầu như ngay khi Hoa Hòa Thượng vừa dứt lời, đột nhiên có một đường chỉ đỏ từ trong khe đá chui ra, đâm thẳng vào người Hoa Hòa Thượng.

Hoa Hòa Thượng như bị ai đó đẩy mạnh một cái, không tự chủ

được lùi lại mấy bước!

Đường chỉ đỏ sau khi điểm vào người Hoa Hòa Thượng, lập tức lùi lại, gần như trong chớp mắt đã chui vào trong hang động!

Tốc độ của đường chỉ đỏ này cực nhanh, ngay cả Lục Vũ cũng không bắt kịp được nó rốt cuộc là thứ gì! "A!" Đúng lúc này!

Hoa Hòa Thượng hít một hơi khí lạnh, không nhịn được hét lên một tiếng thảm thiết!

Quay đầu nhìn lại, quần áo của gã không biết đã bị thứ gì đó ăn mòn, gần như trong chớp mắt đã thủng một lỗ lớn!

Ngô Tà và Quách Phong vội vàng qua giúp gã cởi áo ra, liền thấy ngực gã đã có một vết thương to bằng lòng bàn tay, vết thương đỏ rực, như thể bị bỏng!

May mắn là vết thương không tiếp tục nặng thêm, Hoa Hòa Thượng cũng miễn cưỡng có thể nhịn đau không la hét.

Chương 855

Lục Vũ qua xem một cái, nhíu mày nhìn về phía lối đi đó, từ sau lưng rút ra Mặc Mi Kiếm!

Lần này, để che giấu thân phận, anh không dùng Hắc Kim Cổ Đao đã quen dùng từ lâu, mà đổi thành Mặc Mi Kiếm cổ xưa không có lưỡi sắc.

Đúng lúc này, sau lưng Lục Vũ vang lên giọng của Hoa Hòa Thượng: "Lúc trước ở trên tuyết, tôi đã nói bị thứ gì đó đá một cái, tôi cảm thấy có thể chính là thứ đó." Lúc trước, trong gió tuyết Hoa Hòa Thượng có muốn nói cũng không có cách nào nói, bên tai toàn là tiếng gió tuyết, cho đến lúc này bị thương, gã mới nhớ ra chuyện này, vội vàng nói một câu.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn gã một cái, lại quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu Xuyên ca, anh xem là thứ gì vậy?" Trong lúc nói, Lục Vũ đột nhiên động đậy, Mặc Mi Kiếm trong tay như một cây gậy bóng chày, vung mạnh một cái!

Bốp!

Một tiếng giòn tan!

Vương Bàn Tử ở ngay bên cạnh, vừa khéo có thể nhìn thấy một đường chỉ đỏ bị Lục Vũ đập trúng, văng vào tường.

Trong nháy mắt, liền thấy một thứ giống như con sên, từ trên tường từ từ rơi xuống, rơi xuống đất, không động đậy.

Con côn trùng kỳ dị, toàn thân đỏ rực, có cảm giác trong suốt, giống như con sên.

Màu sắc rực rỡ, nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy bất an!

Lúc này, bất kể là Ngô Tà hay Quách Phong, Hoa Hòa Thượng, đều đã hiểu ra mình trước đó đã xem thường Lục Vũ, người đang giả danh Trương Bách Xuyên.

Chỉ bằng tốc độ phản ứng này, mấy người bọn họ dù thế nào cũng không thể so bì được!

Sau một lúc ngạc nhiên ngắn ngủi, Ngô Tà khẽ "ể" một tiếng, sắc mặt đột nhiên trở nên có chút kỳ quái, nhỏ giọng nói: "Con trùng này, trông sao giống con sên thế nhỉ." "A, tôi nhớ ra rồi, đây là Sên dung nham!" Một câu nói xong, sắc mặt Ngô Tà trở nên càng khó coi hơn, như thể gặp ma!

Vương Bàn Tử quay đầu hỏi một câu: "Sên dung nham gì?

Cậu đừng nói với tôi thứ này sống trong dung nham, cho nên vừa rồi thằng ngốc kia mới bị bỏng thành cái dạng đó chứ..." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa đi về phía trước, chuẩn bị dùng tay cầm con sên lên xem.

Vừa mới đưa tay ra, đã nghe thấy Ngô Tà gân cổ hét lớn: "Đừng động, đừng động, Sên dung nham tuy không sống trong dung nham, nhưng toàn thân đều là lưu huỳnh, chạm vào là bốc cháy ngay!" "Tôi chỉ đùa thôi, không thể nào thật sự chạm vào được, tôi có ngốc đâu." Vương Bàn Tử sợ đến mức rụt tay lại, còn cứng miệng nói một câu.

Ngô Tà cũng không có tâm trạng để tranh cãi với gã về điểm này, nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Sên dung nham, còn có tên là Hỏa diên du, thường sống ở gần miệng núi lửa..." Một câu của cậu còn chưa nói xong, đã nghe thấy một tiếng "bốp" giòn tan!

Quay đầu lại, liền thấy một luồng sáng đỏ lướt qua bên cạnh mình, có một con Hỏa diên du đâm vào bích họa.

Chưa đợi cậu phản ứng lại, Lục Vũ đã lao thẳng vào khe đá mà

con Hỏa diên du vừa lao ra!

Vương Bàn Tử giật nảy mình, buột miệng: "Tiểu ca!" "Đợi đấy!" Nghe thấy Lục Vũ truyền đến một câu, Vương Bàn Tử chỉ có thể nghiến răng, sốt ruột chờ đợi bên ngoài khe đá.

May mắn là, khe đá đó rộng hơn khe đá mà bọn họ bò vào rất nhiều, rọi đèn pin vẫn có thể nhìn thấy bóng Lục Vũ, nhưng ngoài bóng anh ra, thì không nhìn thấy gì khác.

Lúc này, Lục Vũ ở trong khe đá, nhìn Bạch Trạch đang luồn lách trong khe hẹp, nuốt từng con Hỏa diên du một vào bụng.

Một lúc lâu sau, trong tầm mắt của Lục Vũ không còn một con Hỏa diên du nào lóe sáng đỏ nữa.

Anh nhìn xem, cũng không tiếp tục ở lại trong khe đá, từ từ lùi ra ngoài. "Tiểu...

Xuyên ca, anh thế nào rồi?" Thấy Lục Vũ ra ngoài, Vương Bàn Tử vội vàng hỏi một câu.

Lục Vũ lắc đầu, đưa tay chỉ con Hỏa diên du ở góc tường, nói: "Chỉ có hai con này, bên trong không có." Ngừng một chút, suy nghĩ một lúc, lại nói tiếp: "Bên trong cũng hết đường rồi." Mấy câu nói ngắn gọn, súc tích, khiến mấy người đều hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà suy nghĩ một lúc, nói: "Nói như vậy, A Ninh bọn họ lúc đầu cũng đã đi vào đây, muốn tránh gió tuyết, nhưng sau khi gặp phải Hỏa diên du, đã rời đi rồi sao?" "Tôi..." Ngô Tà còn định nói thêm gì đó, thì chú ý đến những bức bích họa xung quanh không khỏi ngẩn người, nhất thời quên mất mình định nói gì.

Không chỉ có cậu, ngay cả Hoa Hòa Thượng vốn đang đau đến nhe răng trợn mắt, lúc này cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Đây là bích họa của nước Đông Hạ!" Không còn sự uy hiếp của

Hỏa diên du, Ngô Tà, Hoa Hòa Thượng hai người đều chăm chú nhìn vào bích họa, xung quanh không có tiếng động nào khác.

Dưới ánh đèn mờ ảo, màu sắc của bích họa vô cùng rực rỡ, có một vẻ sáng như lưu ly, đặc biệt là màu đỏ, như thể dùng da của Sên dung nham làm màu vẽ, cực kỳ sống động.

Điều đáng kinh ngạc nhất là nội dung của bích họa, rất khó dùng lời để hình dung trên đó vẽ gì, chỉ có thể nói bích họa được chia làm hai phần, ghi lại những sự việc khác nhau.

Nhưng khi xem tổng thể, lại vô cùng hoàn chỉnh!

Hoa Hòa Thượng nhìn đến mắt sáng lên, miệng lẩm bẩm: "Đây hẳn là cảnh chiến tranh giữa hoàng đế Vạn Nô của Đông Hạ và người Mông Cổ, người này, người này hẳn là chính Vạn Nô Vương!

Đây rất có thể là trận chiến diệt quốc của Đông Hạ trong truyền thuyết!" Ngô Tà đối với bức bích họa này cũng vô cùng hứng thú, lập tức cùng Hoa Hòa Thượng thảo luận.

Vương Bàn Tử thì ghé sát vào Lục Vũ, nhỏ giọng thì thầm: "Tiểu Xuyên ca, nhìn tình hình hiện tại, mục đích của A Ninh bọn họ có thể rất rõ ràng.

Anh xem nhé, bọn họ vào trước chúng ta một bước, còn vào được đây, thậm chí còn bóc lớp ngoài của hai lớp bích họa, con mụ này lần này chuẩn bị kỹ càng thật!" Ngô Tà vốn đang cùng Hoa Hòa Thượng thảo luận bích họa, vừa nghe đến chuyện liên quan đến A Ninh, nghĩ đến người Tam thúc mất tích của mình, vội vàng lại ghé sát vào Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử cậu nói vậy, tôi lại nhớ ra một chuyện." "Chuyện gì?" "Cái vách đá mà chúng ta vừa vào, chính là phiến đá dùng để che lối đi đó." Không gian này nhiệt độ gần ba mươi độ, mặc áo bông lớn, quần bông hai lớp cảm thấy vẫn quá nóng.

Ngô Tà cởi chiếc áo khoác lông vũ dày cộp bên ngoài ra, lại uống một ngụm nước, lúc này mới tiếp tục nói: "Trước khi vào tôi đã đặc biệt nhìn một cái, trên vách đá có một cơ quan nhỏ, chỉ cần kéo sợi xích sắt, đẩy nhẹ một cái là có thể đẩy vách đá ra." Nói đến đây, nghĩ đến lời nhắc nhở trước đó của Lục Vũ, Ngô Tà như có điều suy nghĩ liếc nhìn Lục Vũ một cái, tiếp tục nói: "Tôi nghi ngờ, A Ninh bọn họ biết chúng ta đang theo sau, cho nên mới để lại một cơ quan như vậy, muốn gài bẫy chúng ta." Lục Vũ không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này, chỉ lại đưa mắt nhìn lên bích họa, xem xét kỹ lưỡng.

Sắc mặt Ngô Tà cứng lại, chỉ cảm thấy mình như đấm vào bịch bông.

Đang định nói thêm gì đó, Vương Bàn Tử đã chuyển chủ đề: "Hoa Hòa Thượng, theo cách nói của ngươi, những binh lính mặc áo da chồn và khôi giáp này chính là quân đội của Vạn Nô Vương rồi?" Trong bích họa, có một bức tranh đối chiến.

Trong hai phe đối chiến, phe Vạn Nô Vương dường như sợ lạnh, đều khoác áo da thú bên ngoài khôi giáp.

Chương 856

Vốn dĩ, những bức bích họa chiến trường này trông lúc nào cũng có cảm giác sát khí.

Nhưng từ miệng Vương Bàn Tử nói ra, lại khiến người ta cảm thấy buồn cười một cách khó hiểu.

Hoa Hòa Thượng lườm một cái, đưa tay chỉ vào bích họa, chế giễu: "Bọn họ mặc không phải là da chồn, đây là da thú, ở nước Đông Hạ, mỗi chiến sĩ sau khi thành niên, đều phải một mình đi săn thú, lột da xuống, sẽ khoác lên người mình mỗi khi chiến đấu, nghe nói là để nhận được sức mạnh của dã thú..." Nói được một nửa, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Quách Phong đâu?" Nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, Ngô Tà cũng quay đầu nhìn xem, trong khe nứt của hẻm núi quả nhiên không có bóng dáng của Quách Phong.

Bọn họ vẫn luôn chú ý đến chuyện khác, lại không mấy để ý đến Quách Phong vốn không có cảm giác tồn tại.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng thản nhiên nói: "Tôi bảo hắn đi đón Tứ gia và những người khác qua đây rồi." Vừa nói, đã nghe thấy trong lối đi truyền đến tiếng sột soạt, thấp thoáng còn có ánh sáng của đèn pin từ bên trong hắt ra.

Không lâu sau, mấy người canh giữ bên ngoài trước đó đều đã vào trong khe nứt.

Một đám người, sau khi ấm lên, đều vây quanh bích họa, bảy miệng tám lưỡi thảo luận.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là Ngô Tà và Hoa Hòa Thượng nói.

Nói qua nói lại, Ngô Tà bắt đầu đưa ra nghi vấn của mình.

Trong lịch sử, nước Đông Hạ tồn tại trong thời gian rất ngắn, hơn nữa còn bị chiến loạn quấy nhiễu, không có thời gian cũng không có tài lực để hoàn thành việc xây dựng Vân Thiên Cung.

Dù sao, từ nội dung trên bích họa mà xem, nước Đông Hạ bị người Mông Cổ diệt.

Vậy thì rõ ràng, chuyện này xảy ra trước triều Minh.

Sau khi có Đại Minh, người Mông Cổ tự lo không xong, căn bản cũng không thể nào lại đem quân đánh Đông Hạ được.

Nhưng như vậy, thời gian lại không khớp.

Uông Tàng Hải là đại gia triều Minh, nếu Vân Thiên Cung là lăng tẩm mà ông ta xây cho hoàng đế Đông Hạ, vậy tất nhiên là chuyện xảy ra ở triều Minh.

Đối mặt với nghi vấn của Ngô Tà, Hoa Hòa Thượng chỉ nhìn Trần Bì A Tứ.

Thấy Trần Bì A Tứ mặt không biểu cảm gật đầu, gã lập tức từ trong túi áo sát người lôi ra một miếng vải cuộn màu trắng, mở ra trước mặt mọi người.

Bên trong, kinh ngạc là một con Cá đồng mày rắn!

Đầu Ngô Tà "ong" một tiếng, như có một luồng khí lạnh xông thẳng lên não, không khỏi nhớ đến một tin nhắn mà mình đã xem trên mạng "Cá ở chỗ tôi".

Cậu không khỏi nghĩ, chẳng lẽ mấy chữ đó, là Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Tỉnh dùng để liên lạc?

Trong lúc Ngô Tà lòng hoang mang rối bời, khóe mắt Lục Vũ cũng hơi giật một cái.

Con Cá đồng mày rắn trong tay Trần Bì A Tứ, là giả!

Mắt của anh, tuyệt đối không thể sai, thật giả liếc mắt một cái là có thể phân biệt được!

Mặc dù con Cá đồng mày rắn này trông rất thật, làm giả cũng rất cao siêu, nhưng tuyệt đối không phải là tay nghề của Uông Tàng Hải!

Lúc này, Hoa Hòa Thượng cười lạnh một tiếng, từ từ nói: "Loại cá đồng này, là Tứ gia trong một cơ duyên xảo hợp mà có được.

Hơn nữa, đây không phải là cá, mà là một dị hình của rồng.

Chúng tôi tin rằng nó là do một người rất am hiểu nội tình của nước Đông Hạ chế tạo.

Bởi vì, ông ta đã dùng một thủ đoạn vô cùng khéo léo, ẩn giấu một đoạn thông tin tuyệt mật trên thân con cá đồng này!" Vừa nói, Hoa Hòa Thượng vừa lấy ra một chiếc đèn bão, lại đặt con cá đồng sang một bên đèn.

Vảy cá mạ vàng phản xạ ra ánh sáng vàng, chiếu lên bích họa rất nhiều đốm sáng nhỏ, Hoa Hòa Thượng xoay thân cá, đốm sáng liền bắt đầu biến hóa.

Dần dần, lại biến thành mấy đốm sáng hình dạng văn tự.

Liếc mắt một cái, liền giống với văn tự Nữ Chân mà bọn họ đã thấy trong lối đi, có chút tương tự! "Bí mật ở đây, trong vảy của con cá này, tổng cộng giấu bốn mươi bảy chữ Nữ Chân!" Nghe những lời này, Ngô Tà lập tức không nhịn được sự kích động trong lòng, cơ thể cũng có chút run rẩy!

Dù sao, lần đầu tiên cậu nghe nói về chuyện Vân Thiên Cung, chính là ở trong sân nhà Lục Vũ giải mã Cá đồng mày rắn, cũng như sau này ở mộ dưới biển...

Lúc đó, Lục Vũ dùng nước để giải mã.

Mà bây giờ, Hoa Hòa Thượng dùng lửa để giải mã!

Ngô Tà nuốt nước bọt một cách khó khăn, ép mình bình tĩnh lại, nhưng giọng nói của cậu vẫn không tự chủ được mà run rẩy: "Là, là, là..." Chưa đợi cậu nói ra một câu là cái gì, đã nghe thấy một tiếng "xì".

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn "bùm"!

Tất cả mọi người, đều cảm thấy đầu óc choáng váng!

Trước mắt trắng xóa, trong tai toàn là tiếng rít chói tai, mấy người thể chất yếu hơn một chút, càng đau khổ ngã xuống đất!

Trong cơn hoảng loạn, Ngô Tà chỉ thấy một bóng người lướt qua, hình như là đi cướp Cá đồng mày rắn.

Chương 857

Cậu theo bản năng lao tới, muốn tóm lấy người, hoặc là cá đồng, lại lao thẳng xuống đất.

Lúc này, lòng Ngô Tà lạnh ngắt...

Không biết đã qua bao lâu, mấy người cuối cùng cũng cảm thấy cảm giác đầu váng mắt hoa hơi dịu đi.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên tỉnh táo lại, gắng gượng đứng dậy, dụi mắt mạnh, cảm thấy mình như hoa mắt, sao Lục Vũ lại tóm lấy tên Quách Phong kia?

Đầu gã, vẫn còn tiếng ù ù.

Lại qua một lúc lâu, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng chạy hai bước đến bên cạnh Lục Vũ, vội nói: "Tiểu Xuyên ca, tình hình thế nào?" "Hắn ném lựu đạn choáng, định cướp cá, bị tôi bắt được rồi." Lục Vũ dường như đã thích cách nói chuyện ngắn gọn súc tích này, nói đơn giản một câu xong, liền không nói nữa, chỉ mặt không biểu cảm nhìn Quách Phong.

Từ đầu đến cuối, anh đều cẩn thận đề phòng Quách Phong.

Vừa rồi, khi tất cả mọi người đều bị Cá đồng mày rắn thu hút ánh mắt, Lục Vũ cũng đang chú ý đến Quách Phong, vừa khéo bắt được hành động nhỏ của gã.

Trong khoảnh khắc Quách Phong ra tay, Lục Vũ một chưởng chém vào gáy gã, trực tiếp đánh gã ngất đi.

Đợi một lúc, mấy người khác đều đã tỉnh táo lại.

Hoa Hòa Thượng vừa nhìn thấy Cá đồng mày rắn đang sáng lên trong tay Lục Vũ, sắc mặt lập tức thay đổi, trực tiếp rút dao ra, quát:

"Ngươi muốn làm gì!

Ngươi định làm gì!" Lục Vũ như nhìn một kẻ thiểu năng liếc nhìn Hoa Hòa Thượng một cái, đưa tay vỗ vỗ vào Quách Phong bên cạnh, thản nhiên nói: "Người của các người." Trước đó, khi xảy ra biến cố, Hoa Hòa Thượng đang mải mê khoe khoang chuyện Cá đồng mày rắn, không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này nghe Lục Vũ nói vậy, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ.

Thêm nữa, đừng nhìn gã hét to, thủ đoạn của Lục Vũ gã cũng đã được chứng kiến, biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Lục Vũ.

Lúc trước la hét ầm ĩ, chẳng qua là muốn để đồng bạn của mình tỉnh lại sớm hơn.

Lúc này, Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại, dụi dụi đôi mắt khô khốc, gắng gượng nói: "Hòa Thượng, ngươi có thấy là ai không?" "Không thấy." Hoa Hòa Thượng không chút suy nghĩ, đưa ra câu trả lời của mình.

Trần Bì A Tứ lần lượt nhìn qua từng người, hỏi: "Các ngươi có thấy ai ra tay không?" Hỏi một vòng, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Diệp Thành đều đang nhìn chằm chằm vào Cá đồng mày rắn, cũng không để ý.

Ngược lại Phan Tử nhếch miệng cười, nói: "Trần A Công, rừng lớn chim gì cũng có, lần này ngài sợ là nhìn nhầm rồi." Một câu nói xong, sắc mặt Trần Bì A Tứ lạnh đi, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, dường như rất không hài lòng với lời trêu chọc của Phan Tử.

Nhưng ngay lập tức, tia lạnh lẽo đó biến mất, Trần Bì A Tứ lại nhìn về phía Thuận Tử: "Ngươi thấy gì không?" Thuận Tử sớm đã

nhìn ra đám người này không phải là người bình thường, lúc này hơi trầm ngâm, đưa tay chỉ vào Quách Phong nói: "Hắn giở trò, Xuyên ca ngăn hắn lại." "Được." Trần Bì A Tứ gật đầu, lại liếc nhìn Lục Vũ một cái, vừa đi về phía Quách Phong, miệng lẩm bẩm: "Bắn chim cả đời, không ngờ đến cuối cùng lại bị chim mổ vào mắt, thôi vậy, thôi vậy..." Đi mấy bước đến gần, Trần Bì A Tứ vỗ vỗ vào mặt Quách Phong, gọi gã tỉnh lại, bình tĩnh nói: "Xuống âm phủ, nhớ nói với Diêm Vương một tiếng, là Trần Bì A Tứ tao..." Quách Phong lập tức phản ứng lại, gân cổ hét lớn: "Tôi nói, tôi nói hết, tôi..." Một câu còn chưa nói xong, dao găm của Trần Bì A Tứ đã đâm vào cổ họng gã, khiến gã một câu cũng không nói hết được.

Trần Bì A Tứ rút dao găm ra, một vòi máu bắn thẳng ra xa hai mét, bắn cả vào ống quần của Ngô Tà.

Ngô Tà trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào Trần Bì A Tứ.

Cậu hoàn toàn không ngờ, lão già này nói ra tay là ra tay, một lời thừa cũng không có, thậm chí không hỏi một câu thuộc hạ vì sao lại làm vậy.

Thủ đoạn sấm sét này, quả nhiên là chuyện mà Trần Bì A Tứ, người âm hiểm độc ác nhất trong Bình Tam Môn mới làm được...

Đừng nói là Ngô Tà, ngay cả Lục Vũ khi thấy thủ đoạn dứt khoát này của Trần Bì A Tứ, cũng không khỏi có chút liếc mắt.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động...

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử ho một tiếng, nói: "Ông vội vàng làm gì, ít nhất cũng phải hỏi hai câu xem hắn có ý gì chứ." Trần Bì A Tứ dường như có chút ngạc nhiên khi không ai dám nói gì, Vương Bàn Tử lại dám dùng giọng điệu tùy ý như vậy nói chuyện với lão.

Ngừng một chút, lắc đầu, hiếm khi giải thích một câu: "Ai cũng

không quan trọng, cài người vào bên cạnh ta, sớm muộn gì hắn cũng phải lộ ra." Không nói gì khác, chỉ riêng thủ đoạn dứt khoát này của Trần Bì A Tứ, Lục Vũ thật sự có chút bội phục.

Ánh mắt Trần Bì A Tứ lại nhìn về phía Hoa Hòa Thượng, nói: "Tiếp tục đi." Hoa Hòa Thượng ngẩn người, thấy ánh mắt lạnh như băng của Trần Bì A Tứ, lúc này mới phản ứng lại.

Gã định thần lại, cất con dao ngắn đi, nhận lấy Cá đồng mày rắn từ tay Lục Vũ, lại bắt đầu nói tiếp chuyện chưa nói xong lúc trước.

Hoa Hòa Thượng dường như vẫn chưa hồi phục sau cú sốc vừa rồi, nói một hồi toàn chuyện vô nghĩa, đông tây lan man nói về《Cao Lệ Chí》,《Minh Sử》để chứng minh nước Đông Hạ vẫn luôn tồn tại đến triều Minh, lúc này mới cuối cùng đi vào vấn đề chính... "Căn cứ vào tư liệu trong tay chúng tôi, có thể chứng minh nước Đông Hạ kéo dài mấy trăm năm, tổng cộng có mười bốn vị hoàng đế." Ngừng một chút, lại nuốt nước bọt, Hoa Hòa Thượng đưa tay chỉ vào văn tự Nữ Chân trên vách tường, từng chữ từng chữ, vô cùng nghiêm trọng nói: "Ý nghĩa của mấy chữ này là, các đời Vạn Nô Vương đều không phải người, mà là... một loại quái vật bò từ dưới lòng đất lên!" Nói đến đây, Hoa Hòa Thượng lại thở dài một hơi: "Tiếc là trong tay chúng tôi chỉ có một con cá đồng, nội dung giải mã được quá ít, nếu có thể tìm được mấy con cá đồng khác..." Nghe những lời này, Ngô Tà theo bản năng nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Lúc này, Vương Bàn Tử cười khẩy một tiếng nói: "Đừng đùa nữa, hoàng đế bò từ dưới lòng đất lên, chẳng lẽ nước Đông Hạ là nước cương thi, quốc vương là một con đại tống tử?

Hay thật, còn có thể làm quốc vương, đại tống tử đó không phải là kim mao hống sao?" "Tôi không nói là tống tử, tôi nói là quái vật." Hoa Hòa Thượng nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử một cái, nghiêm túc nói:

"Tôi có thể khẳng định với các người, nội dung câu cuối cùng viết rất thẳng thắn, chính là ý này, không có vấn đề gì." Vương Bàn Tử bĩu môi, vẫn không tin.

Suy nghĩ một chút, lại mở miệng hỏi: "Vậy tôi hỏi ngươi, mấy chữ Nữ Chân mà chúng ta thấy trên vách đá lúc trước có ý gì?" "Tôi còn chưa kịp giải mã." "Nói cách khác, ngươi không thông thạo văn tự Nữ Chân cho lắm?" "Bàn gia, đừng kích động, đừng kích động." Ngô Tà nghe thấy Vương Bàn Tử lại sắp cãi nhau với Hoa Hòa Thượng, vội vàng đứng ra giảng hòa.

Chỉ là cậu vừa nói xong, trên mặt Vương Bàn Tử đột nhiên hiện lên một nụ cười kỳ quái, hỏi: "Hòa Thượng, ngươi có bao giờ nghĩ đến một vấn đề, nếu con cá đồng trong tay ngươi là giả thì sao?" Nghe thấy câu nói của Vương Bàn Tử, mặt gã hòa thượng đầu trọc đỏ bừng lên trong nháy mắt, theo phản xạ muốn chửi lại một câu.

Nhưng thấy cả Ngô Tà và Phan Tử đều đang nhìn mình, gã bèn hít một hơi thật sâu, cố gắng khống chế cảm xúc, lạnh lùng nói: “Chúng tôi đã cho rất nhiều người kiểm tra, tất cả đều cho rằng đây là đồ vật từ thời nhà Minh.

Về niên đại thì không thể sai được, hơn nữa còn có rất nhiều sử liệu, tư liệu có thể chứng minh cho chuyện Đông Hạ quốc.” “Tôi có thể nói cho cậu một cách rõ ràng, thứ này chính là đồ giả, là hàng nhái.” Vương Bàn Tử đã lén nghe Lục Vũ chỉ dẫn từ trước, lúc này không hề hoang mang, chỉ thản nhiên nói: “Chúng ta chia chuyện này làm hai nửa để xem xét, thứ nhất là con cá đồng, thứ hai là chuyện mà ông nói.” “Tạm thời không xét đến nội dung ông giải mã từ con cá đồng là thật hay giả, chỉ nói về vấn đề con cá đồng này thôi.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử dừng lại một chút, nghiêm túc nói từng chữ một: “Thứ này không phải đời Minh, ngay cả đời Thanh cũng không phải.

Theo Bàn gia đây thấy, con cá nhỏ này có lẽ là hàng nhái tinh xảo do người ta làm ra trong mấy chục năm gần đây!" Lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Đợi đến khi hắn nói con cá đồng là hàng nhái tinh xảo, sắc mặt Trần Bì A Tứ lập tức lạnh đi, trầm giọng nói: "Cậu có biết mình đang nói gì không!" Để có được con cá đồng này, Trần Bì A Tứ đã phải trả một cái giá lớn đến mức nào chỉ có lão tự biết, vậy mà bây giờ Vương Bàn Tử lại dám nói như vậy, khiến cho lòng lão tức tối không thôi.

Chương 858

Dù sao đi nữa, lão cũng là người của Lão Cửu Môn đời trước, bây giờ bị một thằng nhãi ranh như Vương Bàn Tử chất vấn, thể diện đương nhiên không thể để mất được!

Vương Bàn Tử cũng chẳng thèm để ý, nghênh ngang nói: "Sự việc chính là như vậy, tin hay không là tùy các người." Dừng một chút, Vương Bàn Tử lại nói tiếp: "Trần gia a công, đừng kích động như vậy, người sống cả đời, ai mà chẳng có lúc nhìn nhầm?" Nói xong, Vương Bàn Tử cũng không nói thêm gì nữa, ngồi phịch xuống đất, lại lôi từ trong túi ra một miếng thịt khô, mặt mày hớn hở ăn ngấu nghiến, trông đắc ý vô cùng.

Hòa thượng đầu trọc nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, sắc mặt khó coi đến cực điểm, nhưng vì a công nhà mình chưa lên tiếng nên gã cũng không tiện nói thêm gì.

Hồi lâu sau, vẫn là Trần Bì A Tứ lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Lão nhìn về phía Lục Vũ, hỏi: "Trương tiểu ca, cậu thấy thế nào?" "Là đồ giả." Lục Vũ im lặng một lúc rồi đưa ra câu trả lời của mình, không hề dây dưa dài dòng.

"Vậy thì thú vị rồi đây." Trên mặt Trần Bì A Tứ hiện lên một nụ cười kỳ quái, tâm trạng cũng không còn kích động nữa, lão cảm khái một câu đầy ẩn ý rồi mới nói tiếp: "Một con cá giả lại giấu một chuyện thật, chuyện này quả là thú vị!" "Tứ a công, sao ông có thể chắc chắn nội dung bên trên là thật được?" Ngô Tà nghe ra được ý tứ trong lời nói của Trần Bì A Tứ, không nhịn được hỏi một câu: "Đồ là giả, liệu chuyện có phải cũng là giả không?" "Chuyện này không thể sai được." Trần Bì A Tứ cười một cách kỳ quái, nói với Ngô Tà:

“Nhiều lời ta không nói, ta chỉ có thể cho cậu biết, chuyện về Vạn Nô Vương và Vân Thiên Cung là chắc chắn, không thể sai được đâu.” Ngô Tà còn muốn hỏi thêm gì đó thì Trần Bì A Tứ đã ngáp một cái: “Được rồi, hôm nay đã đủ mệt rồi, không nói nhiều nữa, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thôi.

Kẻo nói nhiều, mọi người cũng chẳng hiểu được….” Trần Bì A Tứ không muốn nói nữa, nhưng Ngô Tà lại không chịu ngồi yên, cậu bước nhanh đến bên cạnh Vương Bàn Tử, châm một điếu thuốc rồi nói với hắn: “Bàn Tử, cái đó… thật sự là đồ giả à?” Lúc nói chuyện, cậu cố ý quay lưng về phía Trần Bì A Tứ và hòa thượng đầu trọc, sợ họ nhìn thấy hành động nhỏ của mình.

Chỉ có điều, Vương Bàn Tử ngáp một cái, nói thẳng là mình buồn ngủ rồi, không thèm để ý đến Ngô Tà.

Ngô Tà trong lòng đầy nghi vấn, muốn hỏi thêm gì đó, nhưng không chịu nổi việc Vương Bàn Tử hoàn toàn lờ đi.

Về phần Lục Vũ, anh đã sớm nhắm mắt lại, trông như đã ngủ rồi.

Ngô Tà mặt mày buồn bực, chỉ có thể nghe lời Phan Tử khuyên, lùi sang một bên, một mình âm thầm suy nghĩ, luôn cảm thấy sau chuyện này dường như có điều gì đó ẩn giấu.

Đặc biệt là chuyện này lại liên quan đến người tam thúc bí ẩn của cậu, càng khiến trong lòng cậu dấy lên một nỗi bất an.

Cậu cảm thấy cả sự việc giống như nhìn hoa trong sương, không thể thấy rõ!

Người tam thúc đã mất tích lâu như vậy, tại sao không lộ diện mà lại sắp xếp một cái đấu lớn để cậu đến đào?

Tại sao Trần Bì A Tứ sau khi nghe nói con cá đồng là giả vẫn khăng khăng cho rằng nội dung ghi chép bên trong là thật?

Từng nghi vấn một cứ thay nhau xoay vần, va đập trong đầu Ngô Tà, khiến cậu nghĩ đến phiền muộn.

Nhưng trớ trêu thay, những chuyện trong lòng lại không thể nói ra, chỉ có thể một mình giữ kín, khiến tâm trạng càng thêm u uất.

Cũng không biết qua bao lâu, cậu đã thiếp đi trong cơn buồn bực… Thời gian tiếp theo, cứ tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, sau khi vật vờ trong khe đá được hai ngày, Trần Bì A Tứ bảo hòa thượng đầu trọc và Thuận Tử cùng nhau đi ra trước dò đường, xem thử bão tuyết thế nào, đã ra ngoài được chưa.

Thuận Tử quanh năm sống ở núi Trường Bạch, kỹ năng sinh tồn trên núi tuyết rất tốt, anh ta dẫn hòa thượng đầu trọc ra miệng khe đá xúc tuyết một lúc, lại cẩn thận quan sát, xác định bão tuyết đã ngừng, rồi lại vội vàng đào thêm mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đào được một lối thông ra ngoài, không khí trong lành và ánh nắng chói mắt chiếu vào từ khe tuyết… Mọi người lần lượt bò ra khỏi khe tuyết, bên ngoài trời đã quang đãng, trong tầm mắt là một thế giới trắng xóa rộng lớn.

Trong lúc những người khác đang thưởng thức cảnh tuyết và cảm thán sự mong manh của sinh mệnh, Vương Bàn Tử đã liếc mắt thấy mấy con thỏ tuyết đang nhảy nhót trong tuyết, hắn liền lao tới tóm được hai con.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu lột da, nướng thỏ, bận rộn không ngớt.

Trong lúc hắn đang bận bịu, Ngô Tà lại không nhịn được mà sáp lại gần Vương Bàn Tử và Lục Vũ, nhân lúc những người khác đang bận việc riêng của mình, cậu dùng giọng nói mà chỉ ba người có thể nghe được để hỏi: “Bàn Tử, lần trước chúng ta xem con cá đồng, là thật hay giả?” “Là thật.” Vương Bàn Tử cười khì khì, vừa lật con thỏ nướng, vừa hạ giọng nói: “Vụ làm ăn này không đơn giản đâu, tam

thúc của cậu cũng không phải dạng vừa.

Tôi nói cho cậu biết, để ý một chút đi, đừng có lúc nào cũng ra vẻ ngây thơ vô tội như vậy….” Nói được nửa chừng, thấy Phan Tử đi về phía này, Vương Bàn Tử lập tức đổi chủ đề, cười tủm tỉm nói: “Thỏ nướng nguyên con, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu đó nha!” Phan Tử đi tới, liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, rồi lại nhìn Lục Vũ, nhíu mày nói: “Trương tiểu ca, chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu đó rồi không?” Dừng một chút, ánh mắt anh ta lại rơi vào người Vương Bàn Tử, nheo mắt nói: “Người ta thường nói xa ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác, trình độ của Bàn gia đây so với lần trước gặp mặt đã lợi hại hơn nhiều rồi nhỉ?

Bàn gia biết được những chuyện này từ đâu, có tiện nói không?

Phan Tử tôi cũng muốn tìm một cao nhân để học hỏi.” “Bàn gia đây là được trời phú.” Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, nghênh ngang nói: “Nói thật với anh, Bàn gia trước đây đã ở Côn Luân nửa năm, cứ cảm thấy cái đầu này ngày càng lanh lợi, biết được càng lúc càng nhiều chuyện, sau này hỏi một vị đại lạt ma mới biết Bàn gia đây là được trời phú, có lẽ là do ông bà tổ tiên thấy Bàn gia đây trộm mộ không dễ dàng nên đã truyền cho chút kiến thức!” Cái kiểu nói nhảm này của hắn, đừng nói Phan Tử không tin, ngay cả Ngô Tà vừa được hắn khen ngây thơ cũng hoàn toàn không tin.

Lúc này, Trần Bì A Tứ và mấy người đi tìm hành lý đã quay về, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác lập tức im bặt.

Lục Vũ đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát mối quan hệ của họ, trong lòng không ngừng lắc đầu.

Mô Kim nhất môn, chú trọng 'hợp thì sống, chia thì chết'.

Nhưng bên Lão Cửu Môn này, ngoài tính toán ra thì vẫn là tính toán, người nhà tính kế người nhà, tính kế người ngoài.

Nhóm người này chỉ là một tập thể thuần túy kết hợp bằng lợi ích, không có ràng buộc tình cảm gì lớn lao.

Chẳng trách trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, cả thế hệ cũ lẫn thế hệ mới của Lão Cửu Môn đều có kết cục thảm hại.

Một tập thể không đoàn kết như vậy, chỉ nghĩ đến lợi ích, thì làm sao mà khá lên được?

"Những chuyện khác không nói, nhưng tay nghề nướng thỏ cũng không tệ." Trần Bì A Tứ đi tới gần, cúi đầu liếc nhìn con thỏ nướng một cái rồi mới nói tiếp: "Vừa rồi ta và Thuận Tử đã xem xét tình hình, nhóm người kia không có tung tích, không phải bị tuyết chôn vùi, thì cũng là đi nhanh hơn chúng ta rất nhiều, tìm được nơi trú ẩn qua cơn bão tuyết." Dừng một chút, Trần Bì A Tứ nói tiếp: "Ăn xong thỏ nướng, phải tranh thủ thời gian lên đường thôi." "Đừng mà, vừa đi vừa ăn là được rồi." Vương Bàn Tử đưa tay xách thẳng hai con thỏ đang xiên trên cành cây lên, cười hì hì nói: "Đừng nói Bàn gia tôi không biết điều nhé, mỗi bên một con." Trần Bì A Tứ liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, cười gượng hai tiếng, bảo hòa thượng đầu trọc nhận lấy con thỏ, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, trời quang mây tạnh, mặc dù nhiệt độ vẫn còn lạnh giá, nhưng không có bão tuyết táp vào mặt, đi lại cũng dễ dàng hơn trước rất nhiều.

Trên đường đi, họ còn phát hiện mấy con ngựa bị chết cóng trong đống tuyết, trông không giống ngựa của họ thuê khi lên núi, có vẻ là do đội của A Ninh để lại.

"Xem ra, bên họ cũng không dễ dàng gì." Hòa thượng đầu trọc kiểm tra một lúc, lại tìm thấy một ít đồ tiếp tế từ trong đó, liền nói: "Vận khí không tệ, còn không ít lương khô, có thể bù đắp lại tổn thất trước đây của chúng ta." Thu dọn đồ đạc xong, mọi người lại tiếp tục

đi về phía trước, không chỉ phát hiện ngựa chết mà còn thấy mấy cái xác người.

Xem ra, đội của A Ninh đã tổn thất nặng nề.

Thuận Tử nhận dạng mấy cái xác đó, đều là những gương mặt xa lạ, cũng không giống người sống ở núi Trường Bạch.

"Quan tâm họ là ai làm gì, dù sao đồ đạc cũng về tay chúng ta cả rồi." Hòa thượng đầu trọc thu dọn đồ đạc xong, bảo Diệp Thành đeo lên, lại cố ý liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, chậm rãi nói: "Vẫn là Tứ gia nói đúng, làm việc không phải cứ đông người là có ích, quan trọng là phải chuyên nghiệp." Nghe câu nịnh hót này, Vương Bàn Tử không nhịn được mà trợn trắng mắt, đang định nói móc lại một câu thì nghe thấy Ngô Tà kinh hô một tiếng.

Vương Bàn Tử giật nảy mình, còn định nói gì đó thì Ngô Tà đã đưa tay chỉ về một ngọn núi ở xa, giọng nói kích động đến run rẩy: "Thuận Tử, đó là núi gì?

Chương 859

Làm thế nào để qua đó được?" Nhìn theo hướng tay cậu chỉ, chỉ thấy giữa mây mù bao phủ, một ngọn núi tuyết sừng sững đứng đó, nối liền với các dãy núi khác nhưng lại có vẻ vô cùng nổi bật.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, ngọn núi này quả thực rất giống với bức bích họa mà họ đã thấy trong lăng mộ dưới đáy biển, anh đoán đó chính là Tam Thánh Tuyết Sơn nơi có Vân Thiên Cung.

Quả nhiên, vài giây sau đã thấy sắc mặt Thuận Tử trở nên khó coi, anh ta liên tục xua tay: "Không đi được, không đi được, đó là Tam Thánh Sơn, phía trên đường tuyết đều là khu vực ngoại cảnh, qua đó là xảy ra chuyện ngay." "Trạm gác biên phòng mới mà tôi nói lúc trước chính là ở bên đó…." Tam Thánh Tuyết Sơn, nói ra thì cũng không phải là quá cao, cũng không phải là ngọn núi thần thánh gì đặc biệt nổi tiếng.

Nhưng điểm đặc biệt nằm ở chỗ, ngọn núi này là một ngọn núi biên giới, đường biên phòng kéo dài hơn mười cây số, hai bên phong tỏa vô cùng nghiêm ngặt, đến gần biên giới chính là tự tìm đường chết.

Dù Ngô Tà và những người khác nói thế nào, Thuận Tử cũng chỉ liên tục lắc đầu, tỏ ý không có cách nào đi thẳng đến Tam Thánh Tuyết Sơn được.

Đến đó rất dễ bị coi là vượt biên trái phép, ăn mấy viên đạn thì mất nhiều hơn được.

Ngay cả khi Trần Bì A Tứ đứng ra trả thêm tiền cũng không thể thuyết phục được.

Lục Vũ thầm nghĩ không biết có nên gọi điện cho Trương Hạo

không, dù sao đây cũng là quê nhà Trường Bạch Sơn của cậu ta, hơn nữa quan hệ của cậu ta với chính quyền cũng rất cứng.

Nhưng chỉ nghĩ một lát, Lục Vũ lại lắc đầu trong lòng, phủ định suy nghĩ của mình.

Chuyện của Lão Cửu Môn rất phức tạp, càng nhiều người tham gia, anh càng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên.

Lần này cứ lấy thân phận của một người ngoài cuộc, đi theo Trần Bì A Tứ, biết đâu lại có thể phát hiện ra nhiều chuyện hơn.

Thế là, lúc này anh cũng không xen vào, chỉ nghe Trần Bì A Tứ, Ngô Tà, Phan Tử và mấy người họ bàn bạc chuyện đường đi, còn mình thì ngắm phong cảnh.

Vương Bàn Tử cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, liền tham gia thảo luận cùng, chốc chốc lại đưa ra một ý kiến tồi.

Lúc thì nói là đi "thăm hỏi", lúc lại đề nghị giả làm "phượt thủ" bị lạc đường, khiến mọi người nghe mà cạn lời.

Nhìn qua nhìn lại, trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia khác thường, anh đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời của mấy người: "Nhìn bên kia kìa." Nghe thấy giọng anh, mấy người đều nhìn theo hướng anh chỉ, ở phía xa xa có bóng người lờ mờ di chuyển.

Vương Bàn Tử cầm ống nhòm nhìn kỹ, là nhóm người của A Ninh.

Xem xong, hắn quay đầu nhìn Thuận Tử, cười lạnh nói: "Thuận Tử, anh tự mình xem đi, xem xong rồi giải thích cho Bàn gia tôi một chút, tại sao họ lại có thể quang minh chính đại đi lên Tam Thánh Tuyết Sơn!" Phía xa, bóng người lấp ló, chính là đội của A Ninh.

Tốc độ di chuyển của họ nhanh hơn nhóm Lục Vũ rất nhiều, lúc

này đã sắp đến chân núi Tam Thánh Sơn rồi!

Ngay lập tức, ánh mắt của mấy người đều đổ dồn vào Thuận Tử.

Thuận Tử nhìn kỹ, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, cười khổ nói: "Họ đi được, chứ chúng ta vẫn không đi được…." "Anh nói thế mà nghe được à?" Vương Bàn Tử vốn đã không ưa Thuận Tử, nghe câu này càng thêm bất mãn.

Thuận Tử vội vàng giải thích mấy câu, Vương Bàn Tử lúc này mới hậm hực, miễn cưỡng bỏ qua cho anh ta.

Theo lời của Thuận Tử, trong đội của A Ninh có mấy người là "đầu nậu" địa phương, hơn nữa còn là "đầu nậu" bên kia đường biên giới.

"Đầu nậu" bên đó có một con đường, có thể dẫn người vượt biên trái phép, sau đó lại từ bên ngoài biên giới vòng vào Tam Thánh Sơn.

Các "đầu nậu" bên đó đã sớm đả thông các mối quan hệ, chỉ cần có thể vòng qua biên giới thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng họ thì không được, Thuận Tử không có mối quan hệ này, qua đó chính là đi nộp mạng.

"Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, vậy anh nói xem, đi thế nào?" Nói qua nói lại, Phan Tử cũng có chút sốt ruột, không nhịn được mà gắt lên một câu.

Thuận Tử bị chặn họng, cũng không tranh cãi, dù sao sự việc chính là như vậy, nói nhiều cũng vô ích.

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa." Lúc này, vẫn là Trần Bì A Tứ đứng ra, đưa tay chỉ vào một ngọn núi nhỏ phủ đầy tuyết trắng bên cạnh Tam Thánh Tuyết Sơn, hỏi: "Đó là núi gì?" Thuận Tử nhìn xem, nói: "Đó là Tiểu Thánh Tuyết Sơn, ngọn núi đó thì không nằm ngoài biên giới, Tam Thánh Sơn và Tiểu Thánh Sơn, cộng thêm Đại Thánh

Sơn bên kia nữa, thường được gọi chung là Ngũ Thánh, phong cảnh rất đẹp, mỗi mùa hè đều có người lên đây ngắm cảnh." Trần Bì A Tứ gật đầu, lại hỏi: "Từ đây đi, có thể lên được Tiểu Thánh Sơn đó không?" Nghe câu này, mấy người đều có chút kinh ngạc.

Thuận Tử cũng ngẩn người một lúc, nhưng vẫn nói: "Đi thì có thể đi được, mất khoảng một ngày là đến." "Vậy thì chuẩn bị đi, chúng ta đến đó." Trần Bì A Tứ nói xong, quay đầu liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, cười nói: "Thế nào, Mô kim hiệu úy cậu đã nhìn ra được gì chưa?" Vương Bàn Tử nhếch miệng cười: "Sao nào, lão gia tử đây là muốn thử tôi à?" "Tầm long điểm huyệt vốn là nghề của dân Mô kim, không có chuyện thử hay không, chẳng qua là lão già ta đây tuổi đã cao, lo mình mắt mờ nhìn nhầm, nên bàn bạc với cậu một chút thôi." Vương Bàn Tử nghe mà ngứa cả răng, thầm nghĩ lão già này không ra vẻ thì chết à!

Nhưng mà… đang định nói lảng sang chuyện khác thì mắt hắn sáng lên, cười hì hì nói: "Lão gia tử đã nói vậy thì tôi đành phải nói vài lời vậy." "Nói thử xem." Vương Bàn Tử hắng giọng một tiếng, lập tức khoe khoang theo những lời Lục Vũ vừa nói với hắn.

Hắn đưa tay chỉ dãy núi trập trùng phía xa: "Thế núi ở đây kéo dài liên miên, quanh năm tuyết phủ lại được ba mặt bao bọc, là một thế 'lão long ba đầu' hiếm thấy.

Trong phong thủy lớn, đây chính là cái gọi là 'quần long tọa', ba ngọn núi này đều là đầu rồng, rất thích hợp để quần táng.

Nếu thiên cung nằm trên vách núi cheo leo của Tam Thánh Sơn ở giữa, thì hai đầu rồng nhỏ hai bên hẳn sẽ có lăng mộ bồi táng của hoàng hậu hoặc cận thần." "Nói thật, thế phong thủy này quả thực hiếm thấy, không kém Thủy Long Vựng là bao!" "Nói đến chuyện này, tôi lại nhớ ra một việc, năm xưa khi nhà Thanh nhập quan, biết

đâu chính là nhờ vào ba con rồng này bảo vệ đại long mạch….” Nghe một tràng của Vương Bàn Tử, biểu cảm của Trần Bì A Tứ càng trở nên kỳ quái.

Chuyện “Thủy Long Vựng” và “nhà Thanh nhập quan” mà Vương Bàn Tử nói sau đó tạm thời không bàn đến, chỉ riêng mấy câu đầu đã giống hệt như những gì lão nghĩ trong lòng, thậm chí không sai một chữ!

Điểm này quả thực có chút kỳ lạ.

Nghe Vương Bàn Tử còn định nói tiếp, Trần Bì A Tứ không nghe nổi nữa, không nhịn được mà cắt ngang lời hắn, nói: “Không tệ!” “Thế long mạch này bố cục vô cùng đặc biệt, ba cái đầu phải thông nhau.

Nếu không ba rồng mỗi con bay một hướng, rồng sẽ không có phương hướng, sẽ loạn thành một đoàn, con cháu được chôn cất ở đây sẽ huynh đệ tương tàn, cho nên nếu có lăng mộ bồi táng, bên dưới lăng mộ chắc chắn sẽ có mật đạo thông với chủ lăng thiên cung ở giữa.” Nói đến đây, Trần Bì A Tứ dừng lại, ra vẻ suy tư nhìn Vương Bàn Tử một cái, thấy hắn không có ý định xen vào, lúc này mới nói tiếp: “Trong lịch sử có rất nhiều cổ mộ ba đầu rồng, ví dụ như mộ liên táng ba người con thời Chiến Quốc ở Mang Sơn, chính là ba ngôi mộ cổ có liên quan phân bố trên ba đỉnh núi của cùng một dãy núi, hai ngôi mộ cổ hai bên vốn đều có đường hầm đường kính khoảng nửa mét thông đến ngôi mộ chính ở giữa, đáng tiếc khi khai quật lúc đó, những đường hầm này đều đã sụp đổ, đội khảo cổ không biết những đường hầm này có thực sự thông nhau hay chỉ là một sự sắp đặt mang tính tượng trưng….” Lúc Trần Bì A Tứ nói chuyện, lão cố ý liếc nhìn Lục Vũ đang dùng tên giả là Trương Bách Xuyên, thấy Lục Vũ cũng đang đăm chiêu nhìn ngọn núi xa xăm, dường như đang đi theo dòng suy nghĩ của lão, cảm giác kỳ quái trong lòng cũng giảm đi một chút,

lão thầm nghĩ Vương Bàn Tử vừa rồi có thể nói ra được những lời đó, có lẽ cũng là toàn bộ thực lực của hắn rồi.

Nhưng dù sao đi nữa, trong lòng Trần Bì A Tứ cũng đã bớt đi phần nào sự coi thường đối với Vương Bàn Tử, thầm nghĩ Mô kim hiệu úy cuối cùng vẫn có những điểm phi phàm!

Chỉ có điều… Trần Bì A Tứ không biết rằng, Lục Vũ nhìn ngọn Tiểu Thánh Sơn ở phía xa, trong lòng lại đang nghĩ lần này đi qua đây, có thể sống sót được mấy người?

Liệu có ai sẽ bị kẹt lại trong cái bẫy mà Uông Tàng Hải để lại không?

Chương 860

Hay là, liệu có phát hiện ra điều gì khác lạ trong ngọn Tiểu Thánh Sơn giống như một cái bẫy đó không?

Rốt cuộc, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, thứ trong ngọn núi đó chính là một cái bẫy.

"Nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, ý của tôi là chúng ta nên đi ngay bây giờ, đi nhanh một chút, đến nơi trước khi trời tối." Sau khi nói đông nói tây một hồi, Trần Bì A Tứ nhìn mấy người, nói: "Đến nơi rồi còn phải tìm một chỗ tránh bão tuyết, nếu không, nói không chừng sẽ phải ở trong tuyết một đêm.

Các cậu thanh niên trai tráng không sao, chứ lão già tôi đây không chịu nổi cái lạnh này đâu." "Vậy thì đi thôi." Những người khác còn chưa nói gì, Vương Bàn Tử đã nhếch miệng cười, mặt mày hớn hở đáp một tiếng.

Mấy người nói xong, Thuận Tử cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp dẫn họ đi thẳng về hướng cửa vào Tiểu Thánh Sơn.

Vừa đi, Thuận Tử cũng vừa tiện miệng nói với họ vài câu về những nét đặc biệt của núi Trường Bạch, giống như một hướng dẫn viên du lịch.

"Núi Trường Bạch có lẽ là ngọn núi tuyết duy nhất trên thế giới có thể đi bộ lên, so với Côn Luân, môi trường ở đây tốt hơn rất nhiều.

Không có những tảng băng khổng lồ, không cần lo lắng mặt đất dưới chân đột nhiên nứt ra, nhưng sông băng ở Trường Bạch cũng là sông băng cổ điển hình, tính liên kết của núi không tốt…." Trên đường vừa đi vừa nói chuyện phiếm, bước chân của mọi người cũng không chậm.

Đến lúc chạng vạng, cuối cùng họ cũng vào đến cửa Tiểu Thánh Sơn, Thuận Tử lại đưa tay chỉ về một vách đá ở phía xa, nói: "Núi Trường Bạch từ xưa đến nay đều có tục băng táng, bên đó chính là một thung lũng băng táng, bây giờ qua đó vẫn có thể nhìn thấy…." Thuận Tử vừa nói xong, Phan Tử bĩu môi, đang định nói gì đó thì Lục Vũ, người vốn ít nói, đột nhiên đè giọng xuống, nói: "Đi xem thử đi, băng táng tôi chưa từng thấy, có chút tò mò." "Ui à, tưởng câm à." Phan Tử vốn định nói chuyện khác, liền buông một câu mỉa mai, còn định nói thêm gì đó thì bị Ngô Tà lên tiếng ngăn lại, kẻo lại cãi nhau, làm mất hòa khí.

"Nói ra thì, tôi cũng chưa từng thấy băng táng.

Tứ a công, chúng ta cùng qua đó xem thử nhé?" "Ta không đi đâu." Trần Bì A Tứ xua tay, tỏ ý mình đã mệt rồi, gọi người của mình giúp dựng trại, để mặc Thuận Tử dẫn Lục Vũ và mấy người họ đến vách đá bên kia xem băng táng.

Trên đường, Thuận Tử nhìn Lục Vũ, lại nói đơn giản vài câu về chuyện băng táng.

Theo lời anh ta, vào thời kỳ đầu giải phóng, vẫn có người được chôn cất ở vách băng này.

Cho đến ngày nay, vẫn có một số người già nhân lúc thời tiết mùa hè tốt sẽ vào núi tế bái.

Lục Vũ đứng bên vách đá, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy trong lớp băng dưới vách đá, có rất nhiều bóng đen co quắp thành một cục, dày đặc, có những cái có thể nhìn rõ hình người, có những cái thì chỉ còn lại những chấm đen nhỏ, xung quanh vách đá cũng có một số dấu vết tế lễ.

Vương Bàn Tử nhìn một lúc, lẩm bẩm một mình: "Trông cái này

có vẻ không giống băng táng ở Côn Luân." Hắn nói, đương nhiên là đang nhắc đến khu mộ băng ở Côn Luân, nơi lẽ ra phải phát hiện ra xác ướp trong quan tài gỗ vàng.

Nhưng, hắn liếc nhìn Lục Vũ, thấy anh không có ý định nói chuyện, Vương Bàn Tử cũng không nói nhiều.

Chỉ nhìn một lúc, Ngô Tà đột nhiên lên tiếng: "Các cậu nói xem, trong số những thi thể này có nô lệ Đông Hạ từ thời xây dựng thiên cung không?" "Xuống xem thử không?" Câu hỏi của Ngô Tà đột ngột, câu trả lời của Vương Bàn Tử còn đột ngột hơn.

Bây giờ trời đã nhá nhem tối, chân trời đã có chút đen kịt.

Trong thung lũng băng dưới vách đá, gió lạnh âm u gào thét, nhìn thôi đã thấy rợn người.

Hơn nữa, dưới vách đá hoàn toàn không có đường, chỉ là một vách đá thẳng đứng, làm sao mà xuống?

Tự tìm đường chết à?

Phan Tử không nhịn được mà gắt lên: "Bàn gia giỏi quá nhỉ, anh xuống xem đi, Phan Tử tôi ở trên này cổ vũ cho anh." "Suỵt…." Phan Tử vừa nói xong, Vương Bàn Tử đưa tay ra hiệu cho họ im lặng, lại đưa tay chỉ xuống dưới, hạ giọng nói: "Có thấy ma trơi không?" Ban đầu, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào những thi thể bị đóng băng thành tảng, bây giờ nghe Vương Bàn Tử nhắc nhở, mấy người đều có chút bất ngờ.

Dưới thung lũng băng, ma trơi lấp lóe, những đốm sáng li ti.

Tình huống này, chỉ có một khả năng.

Đó là có thi thể không bị đóng băng thành tảng, thịt da đã không còn, chỉ còn lại xương cốt, mới có khả năng xuất hiện lân tinh.

“Chúng ta đi thôi, nơi này có chút rợn người.” Thuận Tử tuy dám vào núi, nhưng đối với những chuyện liên quan đến người chết này, vẫn không tránh khỏi có chút sợ hãi.

“Chuyện này quả thực có chút kỳ lạ.” Ngô Tà không để ý đến lời của Thuận Tử, chỉ lấy ống nhòm ra, muốn nhìn kỹ xem bên dưới có thứ gì.

Vừa mới giơ lên, sắc mặt Thuận Tử biến đổi, vội nói: “Không thể nhìn như vậy được!” “Tại sao?” “Chuyện này….” Thuận Tử dường như nghĩ đến điều gì đó vô cùng đáng sợ, sắc mặt có chút trắng bệch, anh ta cứng rắn kéo mấy người lùi lại vài bước, cách xa vách đá một chút, mới kể về một truyền thuyết cổ xưa trên núi Trường Bạch.

“Thế hệ người già luôn nói, đến núi xem băng táng hay tế lễ, đều không được ở bên cạnh quá lâu.” “Hơn nữa, nếu không có người thân được chôn cất ở bên trong, thì dù thế nào cũng không được tế bái, càng không được nói những lời cúng tế.” “Nếu không, sẽ có chuyện lạ xảy ra.” Mấy câu vừa nói xong, đã nghe thấy Phan Tử bất mãn nói: “Có chuyện gì sao anh không nói sớm, sao bây giờ mới nhớ ra?

Được rồi, anh cũng đừng úp mở nữa, mau nói rõ rốt cuộc là chuyện gì.” Thuận Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Chúng ta về trước đi, về rồi tôi sẽ nói.

Đi nhanh lên, tôi cảm thấy có chút không ổn!

Lúc đi, dù nghe thấy gì, tuyệt đối đừng quay đầu lại!

Tuyệt đối đừng lên tiếng!” Cũng không biết Thuận Tử rốt cuộc đã nghe thấy gì hay nhìn thấy gì mà sắc mặt ngày càng tái nhợt, giọng nói càng run rẩy, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi không thể tả.

Nhóm người của Lục Vũ đều là dân đổ đấu, tống tử, ma quỷ đều đã gặp qua.

Về phần hòa thượng đầu trọc, cũng là người "thà tin là có còn hơn không".

Đang định nói "đi" thì nghe thấy trong thung lũng băng gió lạnh gào thét, âm thanh đột nhiên lớn hơn rất nhiều!

Lờ mờ, còn có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở của một người phụ nữ… Âm thanh bi thảm, như khóc như kể!

Mấy người nghe thấy, sắc mặt đều biến đổi, không khỏi bước nhanh hơn!

Chương 861

Nói cũng lạ, sau khi họ bước nhanh hơn, tiếng khóc của người phụ nữ phía sau cũng trở nên ngày càng lớn, dường như thật sự có thứ gì đó đang đi theo họ.

Vương Bàn Tử rất muốn quay đầu lại liếc một cái, nhưng Ngô Tà dường như biết Vương Bàn Tử là kẻ gây rối, thấy vai hắn cử động một cái, vội vàng đè vai hắn lại, vội nói: "Đừng quay đầu, nghe lời Thuận Tử.

Phan Tử anh cũng vậy, tuyệt đối đừng quay đầu, đừng gây chuyện!" Nghe tiếng khóc rợn người phía sau dường như ngày càng gần, Vương Bàn Tử vẫn không nhịn được mà nói: "Thuận Tử, chuyện anh chưa nói hết lúc nãy rốt cuộc là thế nào?" "Tôi….." Thuận Tử dường như sợ hãi tột độ, răng va vào nhau lập cập, vừa mới nói một tiếng, đã nghe thấy "tiếng khóc của người phụ nữ" dường như vang lên ngay bên tai, sợ đến mức hét lên một tiếng, người mềm nhũn, trực tiếp ngất đi!

Nhìn thấy biểu hiện của anh ta, Vương Bàn Tử đầu tiên là ngẩn người, sau đó có chút dở khóc dở cười nói: "Đây là chuyện quái gì vậy…." Nói cũng lạ, sau khi Thuận Tử ngất đi, tiếng khóc kỳ quái đó lại dần dần giảm bớt, cho đến khi biến mất.

Vương Bàn Tử trong lòng càng cảm thấy kỳ lạ, không nhịn được lẩm bẩm: "Đây là chuyện quái gì?

Anh ta ngất đi, âm thanh đó liền biến mất?" "Nói đi cũng phải nói lại, thằng nhóc này vừa rồi định nói rốt cuộc là chuyện gì vậy!" "Bàn Tử, cậu không thể đợi về rồi hãy nói sao." Ngô Tà trong lòng cũng có chút lẩm bẩm, lúc này không dám lãng phí thời gian, cũng không muốn

nói nhiều, sợ lại kinh động đến thứ không rõ tên kia, rước lấy phiền phức không cần thiết.

May mắn là, trên đường đi không xảy ra chuyện gì, không lâu sau họ đã trở về khu cắm trại.

Về đến nơi, Trần Bì A Tứ nhìn thấy Thuận Tử ngất xỉu, mày nhíu lại, lại nghe mấy người kể lại chuyện đã xảy ra, mày nhíu càng chặt hơn.

Sau một hồi im lặng, lão trầm giọng nói: "Băng táng ở Trường Bạch Sơn, ta cũng đã nghe nói qua, nhưng chưa từng nghe nói có chuyện ma quỷ." Ngô Tà vẫn còn có chút sợ hãi, nhận lấy trà nóng từ tay Diệp Thành uống một ngụm, lúc này mới nói: "Tứ a công, âm thanh vừa rồi, thật sự giống như tiếng một người phụ nữ khóc bên mộ." Bên cạnh, Vương Bàn Tử thì vỗ vỗ vào mặt Thuận Tử, lại nhét một ít tuyết vào trong cổ áo anh ta, thúc giục: "Đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại, Bàn gia có chuyện quan trọng muốn hỏi anh." "A?" Thuận Tử từ từ tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt to của Vương Bàn Tử, Thuận Tử lại giật nảy mình, suýt chút nữa lại ngất đi, khiến Vương Bàn Tử dở khóc dở cười mắng một câu: "Với cái gan này của anh, mà cũng làm hướng dẫn viên vào núi cho người ta được à?" Thuận Tử mặt đỏ bừng, muốn đáp trả một câu, nhưng cũng không nói được gì.

Ngô Tà lấy trà nóng cho anh ta uống mấy ngụm, lúc này mới cuối cùng cũng bình tĩnh lại được một chút, miễn cưỡng trấn tĩnh lại.

"Được rồi, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngô Tà lại mở miệng hỏi một câu, Thuận Tử nuốt nước bọt, chậm rãi kể lại câu chuyện mình nghe từ nhỏ đến lớn.

Tương truyền, khu băng táng đó có ma.

Ban ngày đến thì không sao, ban đêm đến, sẽ nghe thấy tiếng khóc của một người phụ nữ.

Truyền thuyết trong núi nói, đó là một nữ quỷ chết oan không cam lòng, muốn điểm danh nhập xác.

Gặp phải chuyện này, phải chạy thật nhanh, chạy chậm, sẽ bị bám theo, không chỉ mất mạng, mà thân xác cũng bị nữ quỷ chiếm lấy….

"Sao nào, anh vừa bị nữ quỷ nhập xác à?" Vương Bàn Tử không nhịn được mà trêu chọc một câu.

"Không phải, không phải." Thuận Tử liên tục xua tay, vẫn còn có chút sợ hãi nói: "Lúc nhỏ tôi cũng thường nghe người lớn nói chuyện này, nhưng cũng không tin." "Sau này đi lính, lại càng không tin những thứ này." "Cho đến vừa rồi, nghe thấy âm thanh đó, cảm thấy tay chân lạnh ngắt, dường như có thứ gì đó lạnh băng muốn chui vào người tôi, tôi mới nhớ ra chuyện này…." Một câu còn chưa nói xong, Ngô Tà đột nhiên chú ý thấy quần áo của Thuận Tử cử động một cái.

Cái động tác phồng lên đột ngột đó, trông không giống như động tác mà Thuận Tử có thể làm ra.

Lần này, Ngô Tà sợ đến mức hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não, da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà, tim cũng thắt lại!

Không chỉ cậu, bên cạnh Vương Bàn Tử, Phan Tử, hòa thượng đầu trọc mấy người cũng nhận ra điều bất thường, lập tức cảnh giác lùi sang một bên.

Vương Bàn Tử còn trực tiếp vung cây bảo côn lên, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!

Thấy mấy người có biểu hiện khác thường, Thuận Tử cũng cảm thấy ngực mình có chút không ổn, "oái" một tiếng kêu quái dị, lại một

lần nữa ngất đi!

Anh ta thì ngất đi rồi, nhưng cái thứ đang phập phồng ở ngực anh ta vẫn chưa dừng lại.

Nhất thời, cảnh tượng càng thêm rợn người!

Đúng lúc này!

Xa xa lờ mờ, lại vang lên mấy tiếng "khóc nức nở của người phụ nữ"!

Một bên là ngực Thuận Tử không ngừng phập phồng, một bên là tiếng khóc nức nở, hai chuyện này gộp lại, ngay cả sắc mặt Trần Bì A Tứ cũng biến đổi, lập tức rút con dao găm của mình ra, ánh mắt lạnh như băng, dường như chuẩn bị ra tay.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu Xuyên ca, đây là tình huống gì vậy?" Lục Vũ nhìn chằm chằm vào ngực Thuận Tử, không nói gì, chỉ bước lên một bước!

Anh đưa tay vào cổ áo Thuận Tử, lôi ra một con vật nhỏ lông xù.

Dưới ánh đèn pin, đôi mắt của con vật nhỏ sáng long lanh, ẩn hiện ánh vàng!

Lục Vũ liếc nhìn một cái, giống như một con cú mèo.

Đúng lúc này, trên trời lại truyền đến tiếng khóc nức nở của người phụ nữ, âm thanh càng lúc càng gần!

Mấy người ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bóng đen, mang theo một luồng gió lạnh, vụt qua đầu họ!

Động tác cực nhanh, không nhìn rõ là thứ gì, nhưng gió không nhỏ, thậm chí còn cuốn theo không ít tuyết bột!

Tuy nhiên, Lục Vũ nhìn thấy bóng đen đó, lại lập tức hiểu ra.

Anh thầm nghĩ Thuận Tử cũng thật may mắn, chuyện mà người khác có lẽ cả đời cũng không gặp phải, anh ta lại gặp được.

Con cú mèo nhỏ này, không phải là cú mèo bình thường, mà là Điêu Hào vô cùng hiếm thấy!

Vùng núi Trường Bạch này, trời cao mây nhạt, người ở thưa thớt, giống như Trùng Cốc ở Vân Nam, đều là những nơi rất thích hợp cho Điêu Hào sinh sống.

Lần này rõ ràng là Điêu Hào con không biết làm thế nào lại chạy vào người Thuận Tử, Điêu Hào lớn đến tìm con.

Chương 862

Lục Vũ vừa mới nghĩ thông suốt chuyện này, con Điêu Hào trên không trung lại lao xuống một lần nữa!

Lần này, mục tiêu của nó rất rõ ràng, chính là Lục Vũ!

Con Điêu Hào khổng lồ, mắt lóe lên ánh vàng, móng vuốt sắc nhọn trực tiếp vồ về phía đỉnh đầu Lục Vũ.

Xem ra, nó định bắt cả anh và con Điêu Hào nhỏ đi!

Điêu Hào thường sống theo bầy đàn, Lục Vũ cũng không muốn gây chuyện với loại súc sinh có lông này, thấy con Điêu Hào lao tới, anh cúi người né tránh, dùng sức ném mạnh, trực tiếp ném con Điêu Hào nhỏ lên trời.

Con Điêu Hào lớn quay đầu lại chú ý thấy con mình đang liều mạng đập cánh trên trời, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống đất, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng vỗ cánh, dùng mỏ quắp lấy con non, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Đợi đến khi bóng dáng Điêu Hào biến mất, Vương Bàn Tử là người đầu tiên phản ứng lại, hỏi: "Tiểu Xuyên ca, đó là cái gì vậy?" "Điêu Hào." Lục Vũ chỉ đưa ra hai chữ ngắn gọn.

Tuy chỉ có hai chữ, nhưng Ngô Tà lập tức phản ứng lại, bừng tỉnh ngộ: "Thì ra là Điêu Hào, thảo nào lại có tiếng kêu đó." Sau khi cậu giải thích mấy câu, Vương Bàn Tử cũng hiểu ra, lại nhìn Thuận Tử với vẻ mặt ghét bỏ, nói với giọng không mấy thiện cảm: "Gặp phải một người dẫn đường như thế này, cũng chịu thật." "Một con Điêu Hào mà anh ta cũng có thể nói ra được bao nhiêu chuyện kỳ quái…." Câu này vừa nói xong, đã nghe thấy trên đầu lại có âm thanh kỳ quái vang lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy một thứ lấp lánh ánh vàng, từ trên trời rơi xuống!

Lục Vũ đưa tay ra đỡ, cầm lấy thứ đó.

Trên không trung, lại vang lên tiếng kêu thê lương của Điêu Hào.

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn lên, con Điêu Hào lại một lần nữa bay đi xa.

Xem ra, lần này con Điêu Hào đến giống như là để "đáp lễ".

"Tiểu Xuyên ca, tình hình thế nào?" Vương Bàn Tử là người đầu tiên phản ứng lại, mở miệng hỏi một câu.

Lục Vũ cúi đầu nhìn thứ trong tay, là một cái khóa sắt.

Mặt trước có hình ngôi sao năm cánh, và hai chữ "Bát Nhất".

Thứ này, mấy người nhìn đều rất quen thuộc, chính là khóa dây lưng quân dụng, cũng chính là khóa thắt lưng.

"Cái này trông có vẻ đã lâu năm, không phải là đồ dùng bây giờ." Ngô Tà cũng ở bên cạnh, cúi đầu nhìn một cái, gãi gãi đầu: "Không ngờ, con Điêu Hào này lại còn biết đáp lễ nhỉ?" Mấy người nhìn cái khóa thắt lưng cũng không để tâm.

Rốt cuộc, loại khóa thắt lưng này không phải là thứ gì hiếm lạ, có thể thấy ở khắp nơi.

Con Điêu Hào có được, có lẽ cũng là do thắt lưng của lính già ở trạm gác biên phòng năm xưa bị nó trộm đi.

Dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát.

Nhưng Lục Vũ nhìn cái khóa thắt lưng, lại lật mặt sau ra xem, trên đó có một chữ "Trần".

Phát hiện này khiến anh nghĩ đến một chuyện.

Nhiều năm trước, Trần Văn Cẩm từng dẫn người vào Vân Thiên Cung.

Cái khóa thắt lưng này, chẳng lẽ là của Trần Văn Cẩm?

Đương nhiên, anh không nói gì, trực tiếp cất cái khóa thắt lưng đi.

Mấy người khác lại nói thêm vài câu chuyện phiếm, rồi ai về chỗ nấy nghỉ ngơi.

Dù sao, ngày mai còn phải lên đường… Một đêm không có chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, mấy người ở cửa núi uống một ngụm nước nóng, chuẩn bị đơn giản một chút, Trần Bì A Tứ lại xác định phương hướng, sau đó mọi người dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử, lại một lần nữa lên đường.

Đi thẳng lên trên, qua khỏi con đường tuyết ở sườn núi, liền tiến vào một khu vực có những sườn tuyết và đỉnh băng khổng lồ ở hai bên.

Nơi này quanh năm không thấy ánh nắng mặt trời, tuyết đều ở trạng thái đất đóng băng, độ dốc của sườn núi càng đi càng dốc, nhiệt độ cực thấp.

Dần dần, cũng không thể đi lại tùy ý như trước nữa, cuốc chim, đinh băng đều được dùng đến, từ từ bò lên một con dốc cao.

Leo dốc không giống đi bộ, mà nhóm người này lại không phải là những người chuyên nghiệp như Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Mặc dù trước đó Lục Vũ đã dạy Ngô Tà "Tiên Thiên Công", nhưng biểu hiện của Ngô Tà cũng không mạnh hơn những người khác bao nhiêu.

Chỉ mạnh hơn Trần Bì A Tứ một chút, so với hòa thượng đầu trọc

thì không có sự khác biệt lớn.

Nửa đường, thể lực của Trần Bì A Tứ đã đến giới hạn, chỉ có thể để hòa thượng đầu trọc cõng, tốc độ của mọi người lại chậm đi một chút.

Nếu là Vương Bàn Tử và Lục Vũ, hai người có lẽ không cần đến một giờ là có thể lên đến đỉnh núi, cả đội đã phải leo mất hơn ba tiếng đồng hồ.

Nhưng sau khi lên đến nơi, cảm giác quả thực khác hẳn!

Sườn tuyết này là một khu vực rộng lớn, hai bên gần như không nhìn thấy ranh giới, tuyết trên đó phủ rất bằng phẳng, chỉ có mấy tảng đá đen trơ trụi nhô lên.

Tam Thánh Tuyết Sơn ở bên trái, đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng xóa, thân núi sừng sững như một con quái thú, đỉnh trắng đá đen, trông càng hiểm trở hơn so với những ngọn núi khác xung quanh.

Chương 863

Do ảnh hưởng của hoàng hôn, một làn sương mù màu xanh nhạt kỳ lạ bao phủ toàn bộ thân núi, tiên khí lượn lờ, mây mù bao phủ, cảnh sắc vô cùng chấn động lòng người.

Đợi một lúc, Trần Bì A Tứ cũng đã lấy lại hơi, quan sát tình hình xung quanh.

Bên cạnh, Thuận Tử có lẽ vì trên đường đi đều bị người ta coi thường, lúc này lại giống như một hướng dẫn viên du lịch khoe khoang.

"Tiểu Thánh Sơn tuy không nằm trong mười sáu đỉnh núi của Trường Bạch, nhưng cũng không phải là một ngọn núi vô danh, đỉnh núi và Đại Thánh Phong đối diện đối diện từ xa, ở giữa hình thành một thung lũng, đứng sừng sững trước Tam Thánh Tuyết Sơn, như hai vệ sĩ canh cửa, cảnh quan này được gọi là Thiên Binh Thủ Tiên Môn!" Dừng một chút, lấy hơi, lại nói: "Cho nên, từ trước đến nay vẫn có một câu nói, gọi là Bồng lai tiên cảnh bất cập Trường Bạch nhất thiếu!" Cảnh sắc tuy đẹp, nhưng họ lên đây cũng không phải để ngắm cảnh.

Trần Bì A Tứ lúc này đã quan sát xong tình hình, chậm rãi nói: "Xét về phong thủy nhỏ, Tiên Môn hai núi hổ cứ long bàn, khí thôn vạn tượng, nếu không phải ở biên giới, từ xưa đến nay tranh chấp không ngừng, nơi này cũng tất nhiên là một nơi tụ tập mộ táng của hoàng cung quý tộc…." Mấy người nghe, tấm tắc khen ngợi, ngay cả Lục Vũ cũng theo hướng tay chỉ của Trần Bì A Tứ, nghe lão nói.

Chỉ có điều, trong lòng anh lại nghĩ, phong thủy khí tượng ở đây quả thực không bình thường!

Lúc ở dưới, anh còn chưa nhìn ra được Uông Tàng Hải đã dùng thủ đoạn gì.

Nhưng sau khi lên đây, nhìn kỹ lại, trong lòng cũng đã hiểu ra một vài điều.

Nói ra, phong thủy của nơi này và quẻ Hư, Thủy Sơn Kiển mà anh đã bói trước đó có sự tương đồng kỳ diệu!

Thế núi kỳ đặc ở đây, có một luồng khí thế mạnh mẽ, trong Ngũ Thánh Sơn có ba con rồng ngự trị, quả thực là một nơi có phong thủy tốt hiếm có.

Nhưng vấn đề là, vách băng táng mà họ gặp ở dưới núi, vị trí của nó lại chính là bụng rồng.

Vách đá hình như bụng rồng bị thương, luồng khí này, liền trở thành khí hư.

Tam long ngũ thánh tốt đẹp, lại biến thành nơi vô long vô thánh hư long chi địa.

Thủ đoạn này, nếu không phải Lục Vũ đã sớm xác định nơi này là mộ giả, cũng không thể nhìn ra được!

Bên cạnh, Thuận Tử lại bắt đầu nói với mấy người về phong cảnh kỳ lệ, anh ta đưa tay chỉ về phía xa: "Tương truyền, trên Tam Thánh Sơn có thể nhìn thấy Thiên Thê Phong.

Ngọn núi đó quanh năm bị mây mù bao phủ, không thấy được bộ mặt thật.

Chỉ có những lúc trời cao khí sảng, mới có thể nhìn thấy một chiếc thang trời, có thể đi thẳng lên thiên cung, thiên cung có ánh sáng như cầu vồng, như bút tiên vẽ nên, đẹp tuyệt trần, kỳ dị vạn phần!" Nghe lời của Thuận Tử, mấy người nhìn nhau, Diệp Thành vốn ít nói mở miệng nói: "Anh có nhớ nhầm không, có phải là Tam Thánh Sơn, anh

nhớ nhầm thành Thiên Thê Phong không?" "Không có, không có, chuyện này tuyệt đối không thể sai được." Thuận Tử liên tục xua tay, tỏ ý mình từ nhỏ đã nghe ba mình nói như vậy.

Anh ta đã nói vậy, mấy người cũng không tranh cãi với anh ta.

Hòa thượng mặt sẹo suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: "Truyền thuyết này tôi cũng đã nghe qua, quả thực giống như Thuận Tử nói." Thuận Tử vừa nghe có người ủng hộ mình, lập tức gật đầu, định nói thêm một câu.

"Nhưng mà, tôi cảm thấy chuyện này có thể là ảo ảnh." Hòa thượng đầu trọc tuy trông giống một người thô lỗ, nhưng tâm tư lại tỉ mỉ, kiến thức không hề nhỏ.

Từ tình hình của gã, có lẽ là người được Trần Bì A Tứ trọng dụng nhất.

Nói đơn giản hai câu, hòa thượng đầu trọc liền chuyển chủ đề, lấy cớ bảo Thuận Tử đi tìm ít củi để nhóm lửa đun nước.

Thuận Tử cũng hiểu đây là để anh ta tránh đi, liền đáp một tiếng, đi thẳng sang một bên.

Nhìn bóng dáng anh ta đi xa, Trần Bì A Tứ thở ra một hơi, mở miệng nói: "Nhiều lời không nói nữa, cũng đừng quan tâm là Thiên Thê Phong hay Tam Thánh Sơn.

Bây giờ cách trời tối còn hai ba tiếng nữa.

Huyệt mộ ngay dưới này, nhanh tay lên, đợi trời tối, chúng ta cũng gần như có thể xuống xem, cũng đỡ phải ở trên đỉnh tuyết này hóng gió." Ngô Tà biểu cảm có chút rối rắm, đi một vòng quanh nơi Trần Bì A Tứ chọn, quay đầu lại nói với Trần Bì A Tứ: "Tứ a công, nơi này muốn đào hố cũng không dễ đâu, tuyết ở dưới này không biết dày bao nhiêu, hai ba tiếng chưa chắc đã đào xuống được." "Không sao, ta có

người.” Trần Bì A Tứ trực tiếp ngồi xuống một bên, cũng không nói gì thêm.

Bên cạnh, Diệp Thành lấy từ trong túi ra một chiếc xẻng gió lốc, lắp ráp đơn giản lại với nhau, rồi trực tiếp bắt đầu hành động.

Vốn dĩ Diệp Thành này trông không mấy nổi bật, nhưng đào hố quả thực rất nhanh gọn!

Trong vài phút, hắn đã phối hợp với hòa thượng đầu trọc đào được hơn chục cái hố thăm dò trong tuyết.

Chỉ có điều, gần như tất cả các nhát xẻng đâm vào sườn tuyết khoảng năm sáu mét, đều không thể đâm sâu hơn được nữa.

Bên dưới xẻng là lớp băng dày, hoàn toàn không thể phá vỡ!

Nghe mấy người nói, sắc mặt Trần Bì A Tứ biến đổi, lão bảo Diệp Thành lại đâm thêm một nhát xẻng nữa, rồi tự mình cầm xẻng đâm mấy cái, thử cảm giác tay, nghe âm thanh.

Đợi đến khi Diệp Thành rút xẻng lên, Trần Bì A Tứ mặt lộ vẻ khó xử: “Phiền phức rồi, lớp băng này là băng cũ, muốn phá vỡ, khó lắm!” “Nếu Quách Phong còn ở đây…..” Diệp Thành chép miệng, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Quách Phong là người dưới trướng Trần Bì A Tứ giỏi nhất về phá nổ, bình thường đổ đấu, phá tường mộ, đều là hắn làm.

Chỉ là lần này, Quách Phong đã bị chính tay Trần Bì A Tứ giải quyết!

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Thành lập tức ngậm miệng lại, trong mắt lộ ra một trận sợ hãi, sợ Trần Bì A Tứ vì chuyện này mà trút giận lên hắn.

Trần Bì A Tứ nheo mắt nhìn Diệp Thành một cái, ánh mắt lại rơi

vào người Vương Bàn Tử, nói: "Mô kim hiệu úy đối với chuyện này không có cách nào sao?" "Có." Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, nghênh ngang nói: "Thứ này, Bàn gia tôi đã làm ở Côn Luân rồi.

Lớp băng cũ thì sao chứ, vẫn xuống xẻng như thường." "Không phải Bàn gia tôi khoác lác, cho dù bên dưới là sông băng, chỉ cần không có tuyết cản trở, Bàn gia tôi đều có thể đào ra cho các người!" "Không khoác lác thì chết à?" Phái Nam và phái Bắc vốn đã không ưa nhau.

Mặc dù những năm gần đây Trần Bì A Tứ tu thân dưỡng tính, học được không ít thứ của phái Bắc, nhưng cũng chỉ là để lúc xuống đất kiếm được nhiều tiền hơn, đối với quy củ của phái Bắc, lão hoàn toàn coi thường!

Lúc này nghe Vương Bàn Tử nói mạnh miệng, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Vậy thì phải xem thủ đoạn của cậu thế nào." "Không nói nhiều, cậu ở đây đào được nửa mét băng, tôi cho người phụ cậu một tay, đào tuyết!" "Được thôi, vậy tôi xin múa rìu qua mắt thợ." Vương Bàn Tử mặt mày hớn hở đáp một tiếng, nhận lấy xẻng từ tay Diệp Thành, lại giả vờ lấy đồ từ trong túi, từ trong túi Cẩm Thập Dạng mà Lục Vũ đưa cho hắn lấy ra một bình nước gừng.

Chương 864

Thứ này cũng là trước khi vào núi Trường Bạch lần này Lục Vũ bảo hắn mang theo, chính là để đề phòng đào băng, không ngờ bây giờ lại dùng đến.

Sau khi đổ một ít nước gừng, lại hút một điếu thuốc, Vương Bàn Tử vung xẻng như đang chơi đùa, không bao lâu đã đào xuống được nửa mét băng, nhếch miệng cười: "Múa rìu qua mắt thợ rồi, múa rìu qua mắt thợ rồi a!" Trần Bì A Tứ không ngờ Vương Bàn Tử nói được làm được, đến gần ngửi ngửi, lại nhìn cái xẻng, hỏi: "Đây là thủ đoạn gì?

Quả là tinh xảo." "Cần câu cơm thôi, không tiện tiết lộ với các vị." Giọng Vương Bàn Tử vừa dứt, đã nghe thấy Ngô Tà ở bên cạnh nói một câu: "Sao lại có mùi gừng nặng thế?" Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn cậu ta một cái, trong lòng một trận buồn bực, càng khiến hắn buồn bực hơn là, mắt Ngô Tà sáng lên, buột miệng nói: "Đúng rồi, đúng rồi, thì ra là như vậy!

Nước gừng và nước muối giống nhau, đều là thứ có thể làm tan băng, thủ đoạn này của Bàn Tử cậu…." Nói được nửa chừng, Ngô Tà cuối cùng cũng phát hiện ra sắc mặt của Vương Bàn Tử không tốt, lúc này mới nhớ ra mình đã lỡ lời.

Bên cạnh, Trần Bì A Tứ chậm rãi nói: "Thứ này cũng không phải là hiếm lạ gì, cũng chỉ là lần này Quách Phong bị ta xử lý rồi, nếu không để hắn dùng thuốc, nơi này trực tiếp nổ tung, không phiền phức như vậy." "Thôi được rồi, ta đã có tuổi, cũng không thể chiếm tiện nghi của cậu.

Như vậy đi, thu hoạch lần này, cậu được thêm một phần." Nói

xong, cũng không quan tâm Vương Bàn Tử có vui hay không, trực tiếp ra hiệu cho thuộc hạ nhanh chóng dọn dẹp hiện trường.

Trần Bì A Tứ khoanh vùng một khu vực rộng mười mét vuông rồi bảo họ bắt đầu.

Chỉ dọn tuyết, không đụng đến băng, cả đám điên cuồng dùng xẻng xúc, tiến độ lập tức tăng nhanh.

Hơn một giờ sau, họ đã đào xuyên qua lớp tuyết dày năm sáu mét, để lộ ra lớp băng bên dưới.

Lớp băng vẫn còn lẫn tuyết, dù có dọn sạch tuyết trên bề mặt thì lớp băng bên dưới vẫn có những tầng trông như sợi bông, khiến người ta không thể nào nhìn thấy tình hình thực sự bên dưới.

Trần Bì A Tứ liếc nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Nghỉ ngơi lâu thế rồi, xuống hoạt động chút không?" "Vậy thì hoạt động chút thôi." Vương Bàn Tử nhìn sang Lục Vũ, thấy anh không có biểu hiện gì khác, liền cầm lấy nước gừng, men theo thang dây trèo xuống.

Ngay lúc chuẩn bị ra tay, Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, đưa tay ngăn lại. "Cậu khoan đã, để tôi nghĩ lại kỹ hơn." "Sao vậy?" "Nếu bên dưới thật sự là một ngôi mộ lớn, chỉ sợ nó là một vòm băng kín." Ngô Tà mặt lộ vẻ khó xử, nhíu mày suy nghĩ không ngừng: "Vòm băng kín có thể chịu lực, lỡ như xuất hiện vết nứt do áp suất, không chừng cả nơi này sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó đừng nói đến chuyện thám hiểm, chúng ta có ra được hay không cũng là cả một vấn đề." Ngô Tà lo lắng không phải là không có lý.

Nhưng đợi một lúc mà cậu ta vẫn không nói gì, Phan Tử không khỏi có chút sốt ruột, thúc giục: "Tiểu Tam Gia, thời gian không chờ ai đâu, cậu phải nhanh lên một chút, bên phía Tam gia..." Nhắc đến Ngô

Tam Tỉnh, trong mắt Ngô Tà cũng lóe lên vẻ lo âu.

Do dự một lát, cậu ta lập tức nói: "Thế này, Bàn Tử, phiền cậu một chút, đào thử một lỗ trước xem sao, tôi muốn xem lớp băng dày bao nhiêu, đến lúc đó trong lòng sẽ có tính toán." "Vậy..." "Không cần." Vương Bàn Tử vừa định đồng ý, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, bảo Vương Bàn Tử cứ đào thẳng.

Nói là trực giác cũng được, tự tin cũng chẳng sao, anh cảm thấy lớp băng này không có vấn đề gì.

Vấn đề duy nhất là phải nhanh chóng xuống dưới, trong lòng anh mơ hồ có chút bất an, dường như nếu không xuống sớm một chút, sẽ gặp phải chuyện phiền phức gì đó.

Vương Bàn Tử xưa nay luôn coi lời của Lục Vũ như thánh chỉ, lúc này cũng chẳng thèm để ý Ngô Tà nghĩ gì, trực tiếp bắt đầu phun nước gừng.

Đợi thêm một điếu thuốc, anh ta vung xẻng bắt đầu hành động.

Phan Tử vốn định ngăn lại, nhưng nghĩ đến Tam gia, vẫn cắn răng, không nói hai lời, giúp Bàn Tử phá băng.

Trong một giờ, họ đã đào sâu xuống năm mét.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Tà, nói: "Không cần lo lắng nữa, lớp băng này dày ít nhất cũng mười mét.

Cậu nói có chịu lực hay không thì Bàn gia đây không hiểu, nhưng lớp băng dày thế này, thuốc nổ cũng khó mà phá tung, chắc chắn không sập được.

Vấn đề bây giờ là bên dưới rốt cuộc rỗng ruột hay là đất đóng băng.

Nếu là đất đóng băng thì chúng ta nên sớm xuống núi, đến chỗ

băng táng kia nhảy xuống là xong." Lúc này, cũng không ai trách câu nói đùa của Vương Bàn Tử, Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành cũng xúm vào giúp, vung xẻng.

Đào cái hố băng kiểu này cũng có kỹ thuật, không thể đào thẳng đứng mà phải đào theo hình tam giác ngược dạng bậc thang.

Cứ đào sâu thêm một mét thì phải thu hẹp lại một chút.

Một là để có chỗ chất băng, hai là để dễ hoạt động, quan trọng nhất là dễ dùng xẻng, cũng không đến mức khi đào tới đáy, lỡ không chú ý lại tự làm mình lọt xuống.

Một đám người, bận rộn tới lui, mắt thấy trời đã bắt đầu tối, tình hình bên dưới lớp băng lại càng không nhìn ra.

Nhưng từ dáng vẻ đào xuống của Vương Bàn Tử mà xem, đã sâu được khoảng mười mét.

Bề mặt băng vốn rộng mười mét vuông, bây giờ chỉ còn lại hơn hai mét chiều dài, chiều rộng thì chỉ hơn nửa mét một chút.

Trần Bì A Tứ ở trên nhìn hình dạng này, miệng lẩm bẩm: "Sao lại đào ra hình cái quan tài thế này?" Bên dưới, Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng, cười hì hì nói: "Cái này gọi là thăng quan phát tài, đại cát đại lợi." Mọi người chỉ coi đây là lời nói nhảm của Mô kim hiệu úy, nào biết đây là do Vương Bàn Tử tự ý làm, cảm thấy đào như vậy mới vui...

Đào thêm một lúc nữa, Vương Bàn Tử vung xẻng xuống, liền cảm thấy dưới tay hẫng đi, người chao đảo, may mà Phan Tử bên cạnh phản ứng nhanh, dùng sức kéo anh ta một cái, mới tránh cho Vương Bàn Tử trực tiếp ngã nhào trên băng.

Vài giây sau, bên dưới lại truyền đến một tiếng "cốp" giòn tan!

Vương Bàn Tử mắt sáng rực lên, cười nói: "Thế nào, Bàn gia tôi

đã nói là thăng quan phát tài, đại cát đại lợi mà!" Mấy người bên cạnh, trong mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn!

Tiếng động vừa rồi đại biểu cho cái gì, họ không phải không biết.

Bên dưới là khoảng không, xẻng rơi xuống mới có tình huống này.

Trần Bì A Tứ đang chờ ở trên cũng lập tức phấn khích, vội vàng cho thuộc hạ đỡ mình xuống, nhìn kỹ.

Mấy chiếc đèn pin chiếu qua lỗ hổng xuống dưới, lờ mờ có thể thấy được bên dưới là một không gian khổng lồ xám xịt, toàn bộ nắp băng giống như một cái bát trong suốt úp trên một vách đá thẳng đứng, vô số xà gỗ treo đầy băng tuyết đan xen vào nhau, tạo thành một kết cấu giống như giàn giáo, chống đỡ 'cái bát băng' bên ngoài.

Chương 865

"Dùng nắp băng làm đỉnh mộ, không cần biết chủ mộ là ai, người xây mộ quả là cao nhân." Ngô Tà nhìn một lúc, không nhịn được cảm thán một câu.

Một bên, trong mắt Trần Bì A Tứ lóe lên một tia mờ mịt, tựa như lẩm bẩm: "Đây rốt cuộc là mộ, hay là minh lâu?" Không đợi những người khác lên tiếng, Trần Bì A Tứ đã lập tức bình tĩnh lại, đi trước một bước nói với Vương Bàn Tử: "Nhanh, đào rộng ra thêm nữa!" Vương Bàn Tử cũng tò mò bên dưới rốt cuộc là thứ gì, liền gọi mấy người né sang một bên, rồi "loảng xoảng loảng xoảng" vài nhát xẻng, trực tiếp đào ra một cái lỗ lớn rộng gần hai mét vuông.

Lần này, mấy người đều nằm rạp trên mặt băng, qua cái lỗ lớn, cẩn thận quan sát tình hình bên dưới.

Càng nhìn, họ càng kinh hãi!

Bên dưới, không phải là mộ, cũng không phải minh lâu, mà là lăng!

Một tòa lăng tẩm khổng lồ, xây dựa vào núi!

Những cái giá gỗ trông giống như giàn giáo kia, không phải chống từ mặt đất lên, mà là dựng dọc theo vách đá cheo leo!

Nhìn kỹ, cái nắp băng khổng lồ đã che giấu đi nửa ngọn núi!

Công trình vĩ đại như vậy, lăng tẩm nửa núi quy mô như vậy, thật sự khiến người ta kinh ngạc!

Cảnh tượng này, thật sự... có chút khó tin!

Dù họ có tưởng tượng thế nào cũng không thể ngờ được, lại có người điên cuồng đến mức này, dùng một cái bát băng khổng lồ vô

tận, che kín cả nửa ngọn núi!

Tất cả mọi người, nhìn cảnh tượng này, đều kích động đến tim đập loạn xạ, ngay cả Lục Vũ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi có chút chấn động tâm thần.

Từ xưa đến nay, bàn về việc xây dựng lăng tẩm, Uông Tàng Hải e rằng là độc nhất vô nhị.

Sự điên cuồng này, sự cực đoan này, quá mức chấn động lòng người!

Tuy nhiên, sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, anh liền bình tĩnh lại, bật đèn pin tìm kiếm khắp nơi.

Rất nhanh, anh đã tìm thấy mục tiêu của mình, một sơn động hình bào thai khổng lồ!

Cũng không biết là do con người tạo ra hay tự nhiên hình thành, cửa động lớn bằng cả một bể bơi tiêu chuẩn, thoạt nhìn, cực kỳ giống một đứa trẻ sơ sinh khổng lồ màu đen.

Những người khác, theo ánh sáng của đèn pin cường độ cao, cũng chú ý đến sơn động khổng lồ bên dưới.

Trần Bì A Tứ nhìn chằm chằm vào sơn động đó, nhìn hồi lâu, lại dụi dụi mắt, đột nhiên ho một tiếng, giọng có chút kinh ngạc: "Sơn động đó, chẳng lẽ là 'Côn Luân Thai'?" Nói đoạn, lão lại quay đầu nhìn về phía Lục Vũ: "Xuyên tiểu ca, cậu thấy sao?" Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cái động thai màu đen đó.

Nói là Côn Luân Thai, anh chắc chắn không tin.

Cái gọi là Côn Luân Thai, trong *Quỷ Động Ma Mộc* của anh đã có một cái, Côn Luân Long Đan.

Thứ này, có thể gặp mà không thể cầu!

Đợi một lúc, thấy Lục Vũ mãi không nói, Ngô Tà không nén được sự tò mò trong lòng, không nhịn được hỏi một câu.

Trần Bì A Tứ hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "'Côn Luân Thai' là một loại hiện tượng tự nhiên kỳ lạ, cổ tịch có ghi, phàm là nơi khởi nguồn của long mạch, thường ở trong nham thạch, sông băng, cây cối, sẽ tự mình thai nghén ra một số thứ kỳ lạ hình dạng trẻ sơ sinh, những thứ này được gọi là 'địa sinh thai'." "Truyền thuyết trải qua vạn năm diễn hóa, có một số 'địa sinh thai' sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký." Một bên, Hoa Hòa Thượng nghe Trần Bì A Tứ nói chuyện còn có chút thở dốc, liền tiếp lời: "Một cuốn cổ tịch đời Đường có nhắc đến, cuối đời Tây Kinh dưới một đấu băng khổng lồ ở núi Côn Luân, người Tạng địa phương đã phát hiện ra một băng thai khổng lồ, lớn như đấu núi, ngũ quan đã đầy đủ, còn là một nữ anh, sống động như thật, thế là 'địa sinh thai' được gọi là 'Côn Luân Thai'.

Sau này còn xây một cái miếu trên rốn của nữ anh đó, gọi là miếu Côn Luân Đồng Tử." "Không thể nào, Bàn gia tôi ở Côn Luân lâu như vậy, chưa bao giờ nghe nói đến cái gọi là Côn Luân Thai, có phải là tam sao thất bản, do đời sau bịa đặt không?" Lần này, Vương Bàn Tử không phải nói bừa.

Giống như anh ta nói, anh ta và Lục Vũ đã ở Côn Luân rất lâu, ngoài việc xử lý chuyện Thần cung Côn Luân, Vương Bàn Tử mỗi ngày rảnh rỗi còn thích cùng Sơ Nhất và một số người Tạng uống rượu tán gẫu.

Nếu có thứ hiếm lạ như vậy, anh ta chắc chắn sẽ nghe nói qua.

Hơn nữa, bọn họ lúc trước đã từng thấy Long Đan ở sâu trong Côn Luân!

Cảnh tượng nham thạch phun châu, đến tận hôm nay, Vương Bàn

Tử vẫn nhớ như in, không quên một chi tiết nhỏ nào.

Hoa Hòa Thượng có lẽ vì lần này giọng điệu của Vương Bàn Tử khá hòa nhã, nên không cãi nhau ngay với anh ta.

Chỉ nghĩ một lát, rồi nói tiếp: "Mô tả trong cuốn cổ tịch đó không giống như giả, nhưng thật thật giả giả, tôi cũng không có cách nào phân biệt.

Nhưng tôi có thể nói cho các anh biết, trong cổ tịch còn ghi lại một chuyện, nói rằng Hoàng Đế, được chôn cất trong 'Côn Luân Thai'." "Hoàng Đế?" Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Vậy ý của ông là, bên dưới miếu Côn Luân Đồng Tử là mộ của Hoàng Đế?" Hoa Hòa Thượng cười khổ một tiếng, cũng không biết nên nói gì.

Gã cũng hiểu, cách nói về Côn Luân Thai quá thần kỳ, đừng nói người khác không tin, ngay cả gã cũng không tin lắm, thứ này quá giống sản vật trong thần thoại. "Nhưng dù nói thế nào, Côn Luân Thai là một bảo địa phong thủy, điểm này thì không sai." Hoa Hòa Thượng nói một câu, ánh mắt lại rơi trên người Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ lúc này đã thở đều lại, chậm rãi nói: "'Côn Luân Thai' là thần định thai vị, địa sinh thần vật.

Nếu đây là 'Côn Luân Thai', thì lăng tẩm bồi táng, tất nhiên sẽ được xây dựng bên trong 'Côn Luân Thai'..." Trong lúc nói chuyện, Trần Bì A Tứ thuận tay cầm lấy ống nhòm, lời còn chưa nói hết, đột nhiên hít một hơi khí lạnh: "Nếu đây là Côn Luân Thai thật, thì ngôi mộ lớn này tuyệt đối phi phàm!" Nghe những lời này, mấy người chỉ ngẩn ra một lúc, rồi lần lượt phản ứng lại, đều lấy ra ống nhòm, ló đầu xuống dưới lớp băng, nhìn về phía 'Côn Luân Thai' trong truyền thuyết!

Lúc này, họ cuối cùng cũng phát hiện, trong động thai đó vậy mà

thật sự có xây một cung điện khổng lồ với mái cong và xà ngang!

Một phần kiến trúc nhô ra khỏi cửa động, dùng cột gỗ chống đỡ trên vách đá, như lầu các lơ lửng giữa không trung, còn phần lớn kiến trúc được xây dựng trong sơn động, không nhìn thấy toàn cảnh.

Có lẽ vì quanh năm ở nhiệt độ thấp, khắp nơi đều ngưng kết băng tuyết, phần kiến trúc ở cửa động trông xám xịt, không rõ ràng, nếu không dùng ống nhòm nhìn kỹ, sẽ không dễ phát hiện.

Chương 866

Phát hiện như vậy, khiến tâm trạng của mỗi người đều có chút kích động!

Lăng mộ đế vương, cả đời có thể gặp được mấy cái?

Vương Bàn Tử theo Lục Vũ bôn ba nam bắc, đủ loại chuyện nguy hiểm đều đã trải qua, cũng chỉ thấy được Tinh Tuyệt Cổ Thành và mộ Hiến Vương, hai lăng mộ đế vương này.

Nhưng dù là Tinh Tuyệt Cổ Thành hay mộ Hiến Vương, đều không có quy mô hoành tráng như vương lăng trước mắt!

Tinh Tuyệt Cổ Thành thì không cần phải nói nhiều, nguy hiểm dị thường.

Mộ Hiến Vương cũng cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa minh lâu của Hiến Vương cực kỳ xa hoa, không chỉ dùng vật liệu xa xỉ, mà còn dùng thêm nhiều pháp khí.

Nhưng xét về quy mô, vẫn là vương lăng Đông Hạ trước mắt này có quy mô hoành tráng hơn!

Sau khi bàn bạc đơn giản, mấy người liền quyết định xuống ngay lập tức, thám hiểm xem vương lăng này rốt cuộc ra sao!

Nhưng nói thì nói vậy, mấy người đều phát hiện ra một vấn đề thực tế.

Làm sao xuống?

Bên dưới lớp băng, là vách đá cao gần trăm mét, xà gỗ gần nhất cách họ cũng có khoảng cách hơn hai mươi mét.

Đương nhiên, nói về cách thức, cũng không phải là không có.

Nhưng lúc này bảo họ quay lại đào thêm hai mươi mét, rồi định vị lại từ trên, rõ ràng là không khả thi.

Bàn tới bàn lui, mấy người đều cảm thấy tình thế này giống như chó cắn con nhím, không có chỗ nào để xuống miệng!

Ngô Tà và những người khác, ánh mắt đều đổ dồn vào Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ nghiến răng, nói: "Chuyện đơn giản như vậy, còn cần tôi dạy sao?" "Mời ngài nói." Ngô Tà giống như một học sinh tiểu học khiêm tốn, vẻ mặt cầu thị nhìn Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ hắng giọng, nhàn nhạt nói: "Vạn biến bất ly kỳ tông, đã không thể quay lại mở lối, vậy thì dùng cái lỗ này là được.

Xung quanh đều có xà ngang, cử một người xuống, giăng lưới trên xà ngang, đến lúc đó lại thả một sợi dây thừng xuống, không có vấn đề gì." Cách này, thực ra cũng không phức tạp.

Cái gọi là giăng lưới, chính là giăng mấy sợi dây thừng trên mấy thanh xà ngang, một là để bảo vệ, lỡ ai sẩy tay, cũng không đến nỗi rơi thẳng xuống khe núi bên dưới.

Hai là, giăng lưới như vậy cũng có thể tránh cho những thanh xà ngang kia mục nát, kéo một cái là đứt.

Nói xong vài câu, Trần Bì A Tứ lại lên tiếng: "Cách thì tôi đã chỉ cho các cậu rồi, ai xuống thì tự nói đi.

Nói trước, hòa thượng và Diệp Thành đều không có tay nghề này, chuyện này vẫn phải phiền mấy cậu." Nghe lời của Trần Bì A Tứ, Vương Bàn Tử liền nhíu mày.

Đang định nói gì đó, Phan Tử lên tiếng: "Trong mấy người chúng ta, tôi là nhẹ nhất, chuyện đu dây lộn mình này, vẫn phải là tôi." Phan Tử vốn xuất thân từ lính đặc chủng, làm việc này cũng không phải là

chuyện gì lạ.

Lập tức tìm dây thừng, chuẩn bị đơn giản một chút, mang theo móng vuốt hổ bay, nhảy vọt xuống!

Trong khoảnh khắc nhảy xuống, móng vuốt hổ bay của Phan Tử trực tiếp ném ra, móc vào một thanh xà ngang, cả người giống như vượn Tarzan nhảy lên xà ngang, động tác cực kỳ linh hoạt.

Nhưng... theo động tác của anh ta, bên dưới không ngừng truyền đến tiếng "rắc", "rắc" vỡ vụn.

Phan Tử ôm lấy xà ngang, không dám nhúc nhích.

Đợi một lúc, tiếng động biến mất, anh ta nhìn kỹ, xác định tiếng động vừa rồi chỉ là do băng vỡ trên xà ngang chịu lực nứt ra, không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, định thần lại, Phan Tử bắt đầu giăng lưới, không lâu sau, đã giăng được một tấm lưới ba ngang ba dọc.

Làm xong mọi chuẩn bị, Phan Tử lại móc móng vuốt hổ bay, men theo mép từ từ hạ xuống.

Khoảng ba mươi mét độ cao, liền đáp xuống đất.

Dưới chân là gạch đá xanh, chính là thần đạo của vương lăng!

Phan Tử nhìn trái nhìn phải, không phát hiện ra tình huống gì bất thường, lập tức phát tín hiệu, bảo mấy người họ cùng xuống.

Có tấm lưới Phan Tử vừa giăng, mấy người xuống không khó lắm, móc khóa an toàn ở trên cùng lớp băng, rồi từ từ trượt xuống, trượt đến vị trí lưới thì đổi dây thừng, nhẹ nhàng men theo con đường Phan Tử vừa tìm ra xuống đến nơi.

Không lâu sau, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Trần Bì A Tứ, Diệp Thành, Hoa Hòa Thượng, Thuận Tử, có bao nhiêu người thì bấy

nhiêu, tất cả đều đã xuống dưới.

Lục Vũ nhìn quanh tình hình, cảm thấy có chút mới lạ.

Dù sao, trong «Đạo Mộ Bút Ký», nhóm người Ngô Tà và con đường anh đang đi bây giờ không phải là một.

Hơn nữa... con đường thần đạo này, cảm giác rất không tệ!

Chương 867

【Chúc mừng Túc chủ đã phát hiện thành công Tiểu Thánh Sơn Hư Lăng, bắt đầu hành trình khám phá Vân Thiên Cung, hệ thống thưởng phương pháp luyện chế Tịch Hỏa Châu.】【Ghi chú: Phương pháp luyện chế Tịch Hỏa Châu, là phương pháp dùng Nam Hồng Xích Quỳnh làm dược liệu để luyện chế Tịch Hỏa Châu, có thể luyện chế pháp khí Địa giai Tịch Hỏa Châu!】 Hư Lăng?

Nhìn thấy thông báo của hệ thống trong đầu, Lục Vũ trong lòng chợt hiểu ra.

Xem ra mình đoán không sai, nơi này quả nhiên là giả.

Tuy nhiên, phương pháp luyện chế Tịch Hỏa Châu cũng không tệ.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, trực tiếp xem xét phương pháp mà hệ thống thưởng.

Độ khó thì không khó, chỉ là rất nhiều dược liệu ghi trên đó đều là những thứ anh nghe cũng chưa từng nghe, huống chi là thấy.

Thôi thì, tạm thời gác lại chuyện này, quan sát tình hình của hư lăng này. "Từ kết cấu của mộ đạo và ngoại vi mà xem, phù hợp với phong cách kiến trúc Thăng Long từ thời Tần Hán trở đi." Ngô Tà vốn học kiến trúc, lúc này chỉ cần nhìn mộ đạo, rồi lại nhìn minh lâu ở xa, đã có phán đoán. "Là tay nghề của Uông Tàng Hải sao?" Vương Bàn Tử nhận được truyền âm của Lục Vũ, lập tức hỏi một câu: "Tiểu Tam Gia, cậu xem nơi này và Vân Thiên Cung có phải là một bộ không?" "Cái này..." Ngô Tà đang định mở miệng nói một câu thì nghe thấy trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng hét chói tai thê lương!

Phảng phất như tiếng nghẹn ngào của phụ nữ, sau đó liền thấy

mấy bóng đen từ trên đỉnh đầu bay lướt qua!

Lục Vũ mắt tinh, một cái đã nhận ra thứ vừa lướt qua là điêu hào đã từng có duyên gặp mặt một lần với họ!

Mà lần này, điêu hào đến không phải một con, mấy bóng đen lượn vòng trên đỉnh đầu, tốc độ cực nhanh, trông có vẻ phải có bốn năm con.

Ngô Tà nhìn một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Những con điêu hào này chẳng lẽ là canh giữ lăng mộ?" Mấy người đều ngẩng đầu, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm những con điêu hào đang lượn vòng.

Nghe Ngô Tà nói, Vương Bàn Tử nói theo một câu: "Không giống lắm, nếu là canh giữ lăng mộ, giờ này chẳng phải đã tấn công chúng ta rồi sao?" "Nói cũng phải." Ngô Tà đáp một tiếng, rồi lại suy đoán: "Chúng có thể là phát hiện ra sự khác thường ở đây, xuống tìm thức ăn?

Động vật đặc biệt nhạy cảm với sự thay đổi của môi trường, cũng không phải không có khả năng..." Giọng vừa dứt, Trần Bì A Tứ lên tiếng: "Mặc kệ chúng, chúng ta cứ đi thẳng về phía trước." Mấy người, men theo thần đạo đi thêm vài bước, đứng lại trước đôi thú trấn mộ cuối cùng, nhìn về phía kiến trúc cung điện không xa trước mặt.

Nhìn qua, cung điện cổ kính trang nhã, ngói vàng xà đỏ rất có khí chất hoàng gia, càng giống với kiến trúc thời Minh.

Trên mái nhà đâu đâu cũng có thể thấy linh thú trấn trạch, dưới mái cong có bàn long, thân rồng mọc trăm chân, có phần giống với con rồng mà họ đã thấy trong khe đá trước đó.

Hành lang trước đại điện là nơi giống như đài tế tự, mặt đất vẫn được lát bằng đá xanh, hai bên trái phải mỗi bên là một hàng đỉnh

đồng lớn, chỉ là lúc này bề mặt đều phủ một lớp băng tuyết.

Phan Tử rất có hứng thú với loại đỉnh lớn này!

Ban đầu ở Lỗ Vương Cung tại Tề Lỗ, nhìn thấy đỉnh tế tự lớn là anh ta đã vào mò đồ, lần này cũng không nén được sự tò mò trong lòng, một bước bước ra đi về phía đỉnh lớn.

Chỉ vừa đi một bước, liền nghe thấy giữa không trung truyền đến một tiếng hét chói tai thê lương, một luồng gió mạnh ập đến, mấy con điêu hào đều nhào về phía Phan Tử!

Phan Tử giật mình, trong lúc vội vã căn bản không kịp né tránh, điêu hào đã đến bên cạnh, móng vuốt sắc bén trực tiếp vồ về phía ngực anh ta!

Ngay lúc này, Phan Tử chỉ cảm thấy cơ thể bị người ta kéo mạnh ra, vừa vặn né được một đòn của điêu hào.

Móng vuốt điêu hào trực tiếp va vào đỉnh lớn, phát ra một tiếng "bụp" trầm đục!

Tiếp đó, điêu hào đáp xuống đất, ngồi xổm ngay bên cạnh đỉnh lớn.

Bốn con điêu hào ngồi thành một hàng, con nào con nấy trông cao gần một mét rưỡi, đôi mắt sắc bén dưới ánh đèn pin đều lóe lên ánh sáng vàng kim!

Phan Tử một phen sợ hãi, quay đầu nhìn Lục Vũ người đã kéo mình lại.

Đang định cảm ơn thì Ngô Tà đột nhiên nói: "Sao tôi cảm thấy, những con điêu hào này chính là canh giữ lăng mộ, lúc trước không tấn công là vì..." Ngô Tà quay đầu nhìn quanh, phản ứng lại, nói: "Là vì chúng ta chưa vượt qua linh thú trấn mộ?" "Hình như đúng là như vậy thật." Vương Bàn Tử nhìn bốn con điêu hào đang nhìn chằm

chằm, chép chép miệng, theo bản năng hỏi: "Tiểu ca nhi, làm sao đây?" Nói xong, chợt nhớ ra thân phận lần này của Lục Vũ, vội vàng sửa miệng: "Tiểu Xuyên ca, xin lỗi, gọi quen rồi." Lục Vũ không nói gì, Vương Bàn Tử cũng không dây dưa, còn những người khác thì nhìn điêu hào, một phen đau đầu.

Một lát sau, vẫn là Hoa Hòa Thượng phá vỡ sự im lặng, thấp giọng nói: "Nổ súng bắn chết chúng nó?" Trước đó ở khe đá, họ đã nhặt được mấy khẩu súng và bốn năm băng đạn từ thuộc hạ của A Ninh.

Thứ này họ không có đồ tiếp tế, phải dùng tiết kiệm. "Không được." Trần Bì A Tứ không nghĩ ngợi, một lời từ chối, rồi trầm giọng nói: "Tôi đã từng tiếp xúc với loại súc sinh có lông vũ này, không có hồi kết đâu.

Hơn nữa cậu xem nó to con, nhưng linh hoạt, có thể né đạn." Thứ này, quả thực khiến người ta khó xử.

Lúc này, Lục Vũ lên tiếng, đè thấp giọng nói: "Tôi chặn chúng, các người mở cửa." Nói rồi, anh chỉ tay về phía cửa điện ở xa, tiếp tục nói: "Cửa đá đã bị đổ nước, đóng băng rồi, các người động tác nhanh một chút." Một câu nói xong, Lục Vũ cũng không cần biết họ có đồng ý hay không, trực tiếp rút Mặc Mi Kiếm sau lưng, xông thẳng về phía bốn con điêu hào!

Mấy người đều ngẩn ra, liền thấy bốn con điêu hào vậy mà vỗ cánh tại chỗ, vây Lục Vũ thành một vòng, không ngừng phát ra tiếng kêu thê lương!

Mặc Mi Kiếm của Lục Vũ không ngừng múa, nhất thời gà bay chó sủa!

Lúc này, Vương Bàn Tử phản ứng lại, hét lớn: "Còn ngẩn ra cái đéo gì, mau qua mở cửa!" Vương Bàn Tử hét xong một câu, mấy

người khác cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng nhân lúc Lục Vũ một mình kiềm chế bốn con điêu hào, từ bên cạnh chạy nhanh đến trước cửa đại điện dưới hành lang.

Lâu đài rồng là một cánh cửa đá bạch ngọc khổng lồ, trông phải cao năm sáu mét, rộng hơn ba mét.

Trên cửa đá khắc rất nhiều quái điểu mặt người đang múa trong mây, không gọi được tên, vòng cửa bằng đồng thau phía trên là một đầu hổ, khe cửa và trục cửa đều bị đổ nước, bây giờ hai cánh cửa đóng băng lại như một thể thống nhất.

Ngô Tà nhìn kỹ, lập tức xác định phương án, gọi mấy người nhanh chóng phá tan băng ở hai bên trục cửa.

Lúc này, tiếng kêu thê lương sau lưng ngày càng lớn, Ngô Tà không khỏi quay đầu nhìn lại một cái.

Chương 868

Chỉ một cái liếc mắt, liền thấy cảnh tượng như gà bay chó sủa.

Mặc Mi Kiếm trong tay Lục Vũ như một cây thước kẻ không ngừng vung vẩy, đánh rụng không biết bao nhiêu lông dài của điêu hào.

Xa xa, mơ hồ còn có bóng đen bay tới.

Dường như là tiếng kêu lớn của điêu hào đã gọi thêm đồng bọn!

Đôi mắt màu vàng kim đó, khiến Ngô Tà giật mình, càng vội vàng gọi mọi người phá tan tảng băng ở khe cửa để mở cửa.

Tuy nhiên, cậu không biết rằng, cuộc chiến của Lục Vũ với những con điêu hào này trông có vẻ hung hiểm, nhưng thực ra cũng không nguy hiểm đến thế.

Nói trắng ra, nếu những con điêu hào này đều bổ nhào xuống, tấn công mạnh vào anh, Lục Vũ còn có chút đau đầu, nhưng những con điêu hào này đánh với anh trên mặt đất, dù cánh có dang rộng đến đâu cũng vô dụng.

Đúng như câu nói cũ: Phượng hoàng rơi xuống đất không bằng gà!

Lục Vũ luồn lách giữa bầy điêu hào, thỉnh thoảng vung kiếm, hoàn toàn coi những con điêu hào này như đối tượng luyện tập...

Bên cửa, Ngô Tà và họ nhanh chóng phá tan khe băng trên cửa, chuẩn bị mở cửa thì Ngô Tà trong lòng căng thẳng, vội nói: "Cũng không biết phía sau có cơ quan không..." "Quan tâm cái đéo gì cơ quan hay không, không mở cửa nữa để chim mổ chết à!" Vương Bàn Tử tức giận mắng một câu, cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp đẩy cửa!

Mấy người khác cũng có cùng quan điểm, vội vàng giúp đẩy cửa!

Cửa đá cực nặng, mấy người dùng sức, miễn cưỡng đẩy ra một khe hở, đủ cho người chui qua.

Chỉ vừa mới mở cửa, một luồng khói đen từ bên trong phun ra, Vương Bàn Tử ở ngay bên khe cửa, lập tức hít phải một ngụm lớn, không ngừng ho khan.

Ngô Tà giật mình, vội nói: "Bàn Tử, cậu sao rồi?" "Khụ khụ khụ...

đừng quản tôi, vào trong rồi nói!" Vương Bàn Tử miễn cưỡng thở được một hơi, gân cổ hét lớn: "Tiểu ca nhi, cửa mở rồi, Bàn gia tôi hít phải một ngụm khói đen lớn..." "Đến đây!" Vừa nghe Vương Bàn Tử hít phải một ngụm khói đen lớn, Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian nữa, một chiêu Mặc Gia Kiếm Pháp đẩy lùi mấy con điêu hào ra sau, rồi nhanh chóng mấy bước xông đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Nhìn một cái, xác định Vương Bàn Tử không sao, lại nhìn tình hình bên cửa.

Dựa vào Giới chỉ Cự tử Mặc gia, có thể thấy bên cửa không có cơ quan gì, Lục Vũ vội bảo mấy người vào trong, đừng đi lung tung.

Lời còn chưa nói hết, liền nghe thấy sau lưng lại truyền đến mấy tiếng kêu chói tai!

Hơn mười bóng đen điêu hào, như mũi tên, bay nhanh đến!

Bên cạnh Lục Vũ, mấy người thậm chí còn chưa kịp chui vào khe cửa!

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ một chiêu Mặc Gia Kiếm Pháp, múa kiếm dày đặc không kẽ hở, chống đỡ điêu hào!

Thân kiếm và móng vuốt, mỏ nhọn của điêu hào không ngừng tiếp xúc, phát ra tiếng "cộc cộc cộc".

Lúc này, Vương Bàn Tử và họ cuối cùng cũng chui vào được đại môn! "Tiểu ca nhi, mau lùi vào!" Lục Vũ lại vung kiếm đánh điêu hào sang một bên, nhân khoảng trống trong đợt tấn công của điêu hào, vội vàng chui vào đại điện.

Không ngờ, trong khoảnh khắc anh lách người, một con điêu hào như hình với bóng, một cái chui tọt vào khe cửa.

May mà cánh của nó bị khe cửa kẹp lại, mới không xông vào được.

Lục Vũ định thần lại, dùng Mặc Mi Kiếm như một cây gậy, một phát đánh bay con điêu hào vừa kẹt vào ra ngoài.

Vương Bàn Tử nhân lúc này vội vàng gọi mấy người giúp đỡ, dùng sức đóng cửa điện lại.

Làm xong mọi việc, Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển: "Tiểu ca nhi, vừa rồi Bàn gia hít phải một ngụm khí đen lớn, e là sắp không ổn rồi..." "Được rồi, đừng nói nhảm nhiều nữa, vừa rồi chỉ là một ít bụi bặm, không có ảnh hưởng gì." "Hả?

Chỉ là bụi bặm thôi à?" Vương Bàn Tử lập tức lại vui vẻ, chỉ là còn muốn nói gì thêm thì nghe thấy một tiếng "cộc".

Phảng phất như cửa đá cũng có chút rung động!

Không phải phảng phất, cửa đá chính là đang rung động! "Cộc"! "Cộc"! "Cộc"!

Tiếng động không ngừng, rung động không ngừng.

Mấy người nhìn nhau, Hoa Hòa Thượng lên tiếng: "Mấy con điêu hào này điên rồi à?

Không cần mạng mà đâm vào cửa đá?" Vương Bàn Tử chép miệng: "Bên trong này chôn ba má chúng nó hay sao mà liều mạng

thế?" Câu nói đùa như vậy, không thể làm cho tâm trạng của mọi người thả lỏng được.

Tiếng "cộc cộc cộc" trên cửa đá, phảng phất như có quỷ gõ cửa, khiến người ta trong lòng run sợ! "Không cần quan tâm chúng, tạm thời không vào được đâu." Lục Vũ nói một câu, rồi trực tiếp bắt đầu quan sát tình hình trong đại điện.

Chương 869

Giữa đại điện, là một con đường linh đạo khắc rồng, bên cạnh còn điểm xuyết những con thú lành.

Hai bên linh đạo là những cột đá lớn, cao khoảng năm mét, trên thân cột ngoài rồng cuộn, không có điểm xuyết gì thêm.

Đi vào sâu hơn, lờ mờ thấy được những ngọn đèn nô lệ lớn màu đen.

Đúng lúc này, liền nghe một tiếng "phụt", đèn nô lệ giữa những cột đá lớn, vậy mà đột nhiên sáng lên!

Một ngọn đèn nô lệ, tỏa ra ánh sáng vàng vọt, không ngừng phát ra tiếng lách tách giòn tan.

Có lẽ dầu trong đèn đã để quá lâu, nên mới có âm thanh như vậy.

Tiếng lách tách, không dứt bên tai, mang đến cho người ta một cảm giác căng thẳng khó tả.

Nghe một lúc, Vương Bàn Tử liền cảm thấy cảm giác ngột ngạt này vô cùng khó chịu, không nhịn được mở miệng phá vỡ sự im lặng: "Các cậu có phát hiện không, mấy con điêu hào kia không đâm cửa nữa." Nghe anh ta nói, mấy người hoàn hồn lại, trong lòng đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Tuy nhiên, mọi người đều không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ quan sát tình hình xung quanh, Vương Bàn Tử nhớ lại chuyện Thuận Tử nói dưới băng táng có ma, liền hỏi Thuận Tử một câu, còn có truyền thuyết gì nữa không.

Thuận Tử sợ đến run lẩy bẩy, ấp a ấp úng hồi lâu, rồi lắp bắp nói một câu: "Quỷ, quỷ, quỷ châm đèn?" "Quỷ châm đèn cái gì, nói bậy

bạ." Hoa Hòa Thượng quát một tiếng, giải thích đơn giản hai câu.

Nơi có thể tự động châm đèn như thế này, họ cũng đã từng thấy qua, không phải là chuyện gì hiếm lạ, e là đã để lại thứ gì đó dễ cháy, có dưỡng khí vào, trực tiếp oxy hóa là tự cháy.

Nhưng nói thì nói vậy, kết cấu, bố cục của đại điện này, cộng thêm tiếng lách tách, vẫn khiến người ta trong lòng rất không thoải mái.

Trong số mọi người, người không thoải mái nhất, chính là Lục Vũ!

Không nói rõ được vì sao, sau khi vào đây, cảm giác bất an trong lòng anh trở nên càng mãnh liệt hơn!

Mơ hồ, dường như còn có thứ gì đó đang triệu hồi anh...

Cảm giác này, quá kỳ quái, khiến anh cũng có chút lạnh gáy, thầm nghĩ chẳng lẽ là Thanh Đồng Môn?

Trong lúc trầm ngâm, Trần Bì A Tứ đã dẫn người từ từ tiến về phía trước.

Vì lo lắng có cơ quan, mọi người đi rất chậm, năm sáu phút mới đi đến dưới ngọn đèn nô lệ đang sáng phía trước.

Dựa vào ánh sáng vàng vọt nhảy múa, có thể thấy phía trước có một đài ngọc, xung quanh có mấy tôn đồng khổng lồ hình người đầu chim thân, pho tượng này điêu khắc không phải người không phải Phật, giống như một cây cột kỳ dị bám đầy rêu. "Cái quái gì đây?" Vương Bàn Tử nhìn thấy liền thấy buồn nôn, thuận miệng hỏi một câu.

Một bên, Hoa Hòa Thượng suy đoán: "Đây có thể là 'Trường Sinh Thiên' bị dị hóa trong tôn giáo Đông Hạ, cũng chính là chủ thần của họ..." Trong lúc mấy người thảo luận về "Trường Sinh Thiên", Lục

Vũ vẫn đang quan sát tình hình xung quanh, cảm giác kỳ dị trong lòng ngày càng mạnh.

Cảm giác loại này, nói không rõ, đạo không minh.

Anh cũng từng nghĩ, có khả năng nào giống như trong sách viết, mình bị ảnh hưởng bởi từ quy, nhưng Vương Bàn Tử và những người khác đều không bị ảnh hưởng, không thể nào chỉ ảnh hưởng đến một mình anh được.

Ngay lúc anh đang suy nghĩ, thấy Phan Tử mon men đến bên cạnh tôn đồng, đưa tay định mò một cái.

Lục Vũ nhíu mày, thấp giọng nhắc nhở: "Đừng động." Phan Tử quay đầu liếc Lục Vũ một cái, cười khẩy một tiếng: "Đến cũng đến rồi, còn có thể không động sao?" Một câu nói xong, tay Phan Tử trực tiếp thò vào, không lâu sau liền lôi ra một con khỉ đồng mạ vàng mặt xanh răng nanh.

Nhìn qua, trên thân con khỉ đồng khắc vô số hoa văn kỳ lạ, như một tiểu quỷ xăm mình!

Ngay lúc này!

Liền nghe thấy ngọn đèn nô lệ phía sau phát ra tiếng "đột đột đột", mấy người vừa quay đầu, ánh đèn nô lệ, lập tức tắt ngóm.

May mà họ đều bật đèn pin, cũng không đến mức lập tức không thấy gì.

Nhưng tình huống này, vẫn khiến mọi người giật mình, Phan Tử ôm con khỉ đồng, ngây người tại chỗ, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Lục Vũ liếc nhìn con khỉ đồng, là di vật của nước Đông Hạ, không phải pháp khí, nhưng động tác vừa rồi của Phan Tử lại kích hoạt một loại cơ quan.

Cơ quan này vô cùng ẩn mật, dù anh có Giới chỉ Cự tử Mặc gia, nhất thời cũng không phân biệt được cơ quan rốt cuộc nối với thứ gì.

Cơ quan thuật của Uông Tàng Hải, quả thực mạnh hơn anh rất nhiều!

Lúc này, Vương Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đây là tình huống gì, tự mình châm đèn, tự mình tắt đèn, nhắc nhở chúng ta đi à?" Nói đoạn, Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ một cái.

Lục Vũ không nói một lời, vẫn nhìn chằm chằm vào con khỉ đồng cơ quan.

Nhìn một lúc, cuối cùng cũng lên tiếng, thấp giọng nói: "Đi về phía trước, đừng động lung tung, con khỉ đồng này hẳn là cơ quan mở cửa." Nghe những lời này, Phan Tử vốn đang cứng đờ tại chỗ cuối cùng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng hỏi: "Vậy con khỉ đồng này làm sao?" "Còn làm sao nữa, thứ mà Phan gia cậu ôm ra, chẳng phải phải tiếp tục ôm sao?

Về rồi mang ra Phan Gia Viên bán, nói ít cũng phải mấy chục vạn!" Phan Tử như thể không nghe thấy ý trêu chọc trong lời của Vương Bàn Tử, thật sự ôm con khỉ đồng không buông.

Nói vài câu, mọi người lại tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lúc, liền thấy được cuối đại điện.

Cuối đại điện còn có một cánh cửa ngọc, trông có vẻ cửa ngọc hẳn là được ghép từ bốn tấm hán bạch ngọc, nhưng lúc này có một tấm hán bạch ngọc đã biến mất, trên cửa chỉ còn ba tấm, để lại một khoảng trống không nhỏ.

Chương 870

Ngô Tà quay đầu nhìn Phan Tử một cái, lại nhìn cửa đá, nhỏ giọng nói: "Cánh cửa ngọc này nối với tôn đồng kia sao?

Đụng vào tôn đồng, cửa ngọc liền mở?

Cơ quan này, sao lúc khởi động một chút tiếng động cũng không có?" Lúc này, Thuận Tử run rẩy nói: "Lúc nãy tôi, tôi, tôi nghe thấy tiếng soạt soạt soạt...

Mấy, mấy vị lão bản, tôi thấy nơi này tà tính, hay là chúng ta rút lui đi, đừng để lỡ không cẩn thận để lại cái gì ở đây..." Đảo đấu hạ địa, nếu có thể nói đi là đi, cũng không đến mức có nhiều người ở lại trong đấu như vậy.

Huống chi, trong linh điện này không có đồ bồi táng, ít nhất cũng phải đến hậu điện xem có bảo bối gì không.

Lập tức, tự nhiên không ai để ý Thuận Tử nói gì.

Tuy nhiên, Lục Vũ trong lòng suy nghĩ một chút, như có điều suy tư nhìn Thuận Tử một cái.

Trong «Đạo Mộ Bút Ký», Thuận Tử là hậu thủ do Ngô Tam Tỉnh hoặc nói đúng hơn là Giải Liên Hoàn để lại, để Thuận Tử dẫn Ngô Tà đi gặp Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ là lần này, không biết tình hình có còn như vậy không?

Trong lòng nghĩ, Lục Vũ cũng đi đến trước cửa ngọc, nhìn kỹ, trục cửa quấn rồng cuộn trăm chân bằng lưu ly, trên trán cửa là phù điêu nhạc vũ bách hí đồ, trên cửa khắc hai đồng tử gác cửa.

Qua khoảng trống của một tấm ngọc, có thể thấy bên trong đen kịt một mảng, cũng không thấy được thứ gì.

Mấy người bàn bạc đơn giản vài câu, trực tiếp chui qua chỗ thiếu một tấm ngọc.

Vào trong, là một con linh đạo.

Trong linh đạo, toàn là bích họa.

Hai bên tường, cộng thêm trên đỉnh đầu, toàn là rồng trăm chân quấn quanh trong mây mù, đầy tường đều là, thoạt nhìn giống như bám đầy rết, khiến người ta da đầu tê dại, chứng sợ mật độ dày đặc suýt nữa phát tác.

Những bức bích họa này, ngoài rồng trăm chân, không có thứ gì khác, cũng không thể phán đoán ra được thông tin gì.

Mọi người chỉ có thể men theo thông đạo từ từ tiến về phía trước, không lâu sau liền đi đến bên một cửa động.

Giữa cửa động, đặt một đài đèn chân hạc bằng đồng xanh, cao bằng nửa người, tạo hình rất đặc biệt, trên đó phủ một lớp màng băng trắng, khiến màu sắc trông có vẻ hơi đen. "Đây là ý gì?" Vương Bàn Tử cảm thấy kỳ quái, hỏi một câu.

Một bên, Hoa Hòa Thượng lên tiếng giải thích: "Đây hẳn là vô sinh đăng." Vương Bàn Tử không biết vô sinh đăng là ý gì, nhưng lúc này không muốn tỏ ra quê mùa, cũng không nói nhiều.

Dù sao, trong lòng anh ta, anh ta chuyên nghiệp hơn những người này rất nhiều.

Lúc này, Lục Vũ cũng đang nhìn ngọn "đèn" kia.

Có phải vô sinh đăng hay không, không quan trọng, mấu chốt là ngọn đèn này là một cơ quan.

Không phải cơ quan gì đặc biệt phức tạp, chỉ là một thủ pháp của cửa ngầm.

Cơ quan đang mở, chỉ cần người đi qua, sẽ làm mở ra một cánh cửa ngầm giống hệt nơi này, đến lúc đó quay lại sẽ không vào được cánh cửa này, mà là đi vào một cánh cửa khác.

Trong cơ quan thuật của Mặc gia, loại cửa ngầm này, nhiều nhất là cửu liên môn, chỉ cần đi vào, sẽ giống như mê cung, tuyệt đối không chạy ra được.

Dù chạy thế nào, cũng chỉ loanh quanh trong chín cánh cửa.

Tuy nhiên, có lợi có hại.

Loại cửa này dùng để nhốt người thì được, nhưng chỉ cần một cơ quan hỏng, liên môn sẽ bị đứt, cơ quan tự nhiên không còn tác dụng.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng ở bên cạnh đèn cẩn thận nhận dạng một hồi, chậm rãi nói: "Chúng ta không đụng vào đèn, vòng qua bên cạnh là được, phía trước hẳn là nơi đặt linh cữu." Chỉ là gã vừa nói xong một câu, Lục Vũ đã đi đến trước "vô sinh đăng", không nói hai lời, Mặc Mi Kiếm quét một cái, trực tiếp đập ngã vô sinh đăng xuống đất. "Anh..." "Hửm?" "Các người nghe!" Mấy người đều nghe thấy, hình như là từ dưới chân mình, truyền đến một trận tiếng "xuy xuy xuy"!

Hoa Hòa Thượng trong lòng kinh hãi, hít một hơi khí lạnh, kinh hoàng nói: "Tên ngầm, mau né!" Trừ Lục Vũ, mấy người đều theo bản năng né vào sát tường!

Tuy nhiên, đợi một lúc, cũng không nghe thấy tiếng tên ngầm, chỉ nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Lục Vũ: "Đi." Mấy người nhìn nhau, đối mặt vài giây, Hoa Hòa Thượng ra hiệu cho Diệp Thành, Diệp Thành lập tức nói: "Anh làm cái gì vậy!

Làm cái gì có thể nói một tiếng không!

Anh có biết không..." Lục Vũ không thèm để ý đến gã, trực tiếp

tiến vào hậu điện.

Một là, lười nói chuyện.

Hai là, nơi này cho anh cảm giác vô cùng kỳ quái, vô cùng ngột ngạt.

Hơn nữa, càng đi vào trong, cảm giác kỳ dị trong lòng càng nghiêm trọng hơn, thậm chí anh còn cảm thấy trong lòng có một luồng táo nhiệt.

Cảm giác này, nói không rõ, đạo không minh.

Tiến vào hậu điện, Lục Vũ bật đèn pin, nhìn quanh.

Chương 871

Bố cục hậu điện và đại điện phía trước không có gì khác biệt, chỉ là nhỏ hơn một chút, bích họa trên tường xung quanh vẫn là bích họa rồng trăm chân đầy trời.

Nói là rồng trăm chân, nhưng Lục Vũ cũng biết, những bích họa này đều là du diên, chính là du diên của Vạn Nô Vương "du diên cộng sinh".

Ngoài ra, trong hậu điện không có bất kỳ đồ bồi táng nào.

Chỉ có giữa hậu điện, đặt ngang ba chiếc giường đá bàn long vân sấm màu đen, trên mặt bàn phủ một lớp đài gỗ điêu khắc viền mây. "Đài đặt quan tài." Lúc này, Trần Bì A Tứ và những người khác lề mề ở phía sau cũng đã đi vào hậu điện.

Trần Bì A Tứ đi đến gần xem xét, sau đó nói: "Ba đài đặt quan tài, xem ra lúc nhập liệm không chỉ có một cỗ quan quách, thê nhi của mộ bồi táng này cũng theo bồi táng." Trong lúc nói chuyện, Trần Bì A Tứ quay đầu nhìn Lục Vũ, thấy anh không nói một lời nhìn chằm chằm vào giường đá, mới tiếp tục nói: "Nơi này đúng rồi, lối vào mộ cũng chính là đây." Theo ánh mắt của lão, có thể thấy trên mặt đất sau ba chiếc giường đá, nhô lên một tảng đá lớn hình vuông, trên tảng đá khắc hai con quái điểu mặt người, tạo thành hình vòng tròn, giữa tảng đá là phù điêu thái cực bát quái đồ.

Lúc này, trên mặt Trần Bì A Tứ lộ ra một vẻ mặt kỳ quái, quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, nói: "Đá phong mộ ở ngay đây, cậu nói có mở không?" Lúc này biểu hiện của Trần Bì A Tứ ít nhiều có chút khác biệt so với trước đây, người như lão, vậy mà lại đi hỏi ý kiến của người khác, điểm này khiến hai tên đàn em của lão ngạc nhiên nhất,

ánh mắt đều đổ dồn vào Lục Vũ.

Nhưng nghĩ lại cũng hiểu, trên đường đi Lục Vũ tuy không nói nhiều, cũng không tham gia nhiều, nhưng mỗi lần ra tay, đều cực kỳ dứt khoát, không nói là cứu người trong nước sôi lửa bỏng, cũng không kém bao nhiêu. "Mở." Lục Vũ không nói thêm lời nào, đi đến gần nhìn hai cái, trong lòng âm thầm tính toán, tảng đá phong mộ này có giống như trong tiểu thuyết không, bên dưới cũng không có mộ đạo, chỉ là một tảng đá phong mộ giả?

Nhìn một lúc, thấy anh không nói gì thêm, Diệp Thành bất mãn lẩm bẩm: "Thôi được, chuyện này, vẫn phải đến tay chúng ta." Nói đoạn, gã gọi Hoa Hòa Thượng, Phan Tử, ngay cả Thuận Tử cũng bị gọi đến giúp.

Trong lúc mấy người đẩy đá phong mộ, Trần Bì A Tứ đi đến bên cạnh Lục Vũ, cười quái dị một tiếng, nói: "Lát nữa xuống, cậu dẫn đường?" Thấy Lục Vũ không nói, Trần Bì A Tứ lại tiếp tục nói: "Lão già tôi tuy tuổi đã cao, nhưng mắt vẫn chưa mù.

Cậu đã là hậu nhân của Trương Tam Liên Tử, dẫn đường cũng không phải chuyện gì phiền phức..." "Tứ gia, không ổn!" Trần Bì A Tứ một câu còn chưa nói xong, phía sau đã truyền đến tiếng hét của Diệp Thành: "Tứ gia, ngài mau qua xem đi, bên dưới không phải mộ đạo, vẫn là gạch đá, kết cấu này chưa từng thấy." Đừng nói thấy qua, loại kết cấu này nghe cũng chưa từng nghe nói.

Trần Bì A Tứ và Lục Vũ cùng đi qua xem, mắt Lục Vũ hơi nheo lại, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt!

Trần Bì A Tứ nhìn mặt đất đá xanh không một dấu vết, lại quay đầu nhìn Lục Vũ: "Xuyên tiểu ca, cậu thấy sao?

Hậu nhân của Trương Tam Liên Tử, kiến thức rộng rãi, có từng nghe nói qua loại kết cấu này chưa?" Lục Vũ liếc Trần Bì A Tứ một

cái, không nói thêm một lời, chỉ rút Mặc Mi Kiếm sau lưng, dùng sức đập mạnh xuống đất.

Một tiếng "rắc" giòn tan, gạch đá xanh vỡ tan tành!

Lục Vũ lại gõ thêm vài cái, đập vỡ toàn bộ mấy viên gạch xanh mà đá phong mộ đè lên, rồi đi sang một bên đứng, không nói một lời.

Trần Bì A Tứ nhìn cũng hiểu ý anh, nhếch miệng cười, nói: "Còn ngẩn ra làm gì, đào đi.

Diệp Thành, cạy gạch cẩn thận một chút, xem bên dưới là gì rồi nói sau." Nghe lão nói, Diệp Thành vừa mới kinh ngạc trước sức mạnh của Lục Vũ cuối cùng cũng hoàn hồn, lấy xà beng ra, dùng sức cạy vài cái, cạy tung tấm gạch đá xanh Lục Vũ vừa đập vỡ, để lộ ra lớp gạch bên dưới.

Đối với thổ phu tử, cạy gạch đào đất là công phu cứng của nghề.

Một đám người ra tay, chỉ trong một điếu thuốc, đã đào ra một cái hố lớn.

Lớp gạch cuối cùng được lấy ra, đếm lại chỉ có bảy lớp.

Dưới đáy hố, vậy mà lại lộ ra một tảng đá màu đen, hình như giống như mai rùa đầy hoa văn. "Đây là ý gì?" Diệp Thành vừa dùng hết sức lực, lúc này không thấy đá phong ấn, lập tức thở hổn hển nói: "Hòa thượng, ông nhận ra không?" "Không nhận ra." Hoa Hòa Thượng nhíu mày nhìn tảng đá, trong lòng cũng lẩm bẩm.

Gã tuy là lần đầu tiên xuống hoàng lăng vương mộ, nhưng tài liệu khảo cổ về hoàng lăng, vương mộ đã xem rất nhiều, chưa bao giờ nghe nói cửa mộ đạo có nơi nào có thứ quái dị này.

Trên kia, Trần Bì A Tứ cũng có chút bất ngờ, gọi mấy người dọn dẹp xung quanh rồi xem tiếp.

Không lâu sau, mấy người đã dọn ra một con rùa đá hai đầu màu đen!

Con rùa đá lớn gần bằng một chiếc bàn Bát Tiên, hoa văn trên mai, vậy mà lại khắc một khuôn mặt phụ nữ!

Nhìn kỹ một cái, liền khiến người ta lạnh gáy, tay chân băng giá! "Đừng nhìn." Lục Vũ liếc một cái, vẫy vẫy tay, bảo mấy người lùi ra, thứ này không đơn giản! 【Tên vật phẩm: Bí Hý Tụ Long Thạch】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Tàng Hư Tụ Long】 【Ghi chú vật phẩm: Bí Hý Tụ Long Thạch, từng có Bí Hý nghỉ ngơi trên một tảng đá lớn ven biển, qua năm tháng, tảng đá sinh ra hoa văn Bí Hý, có khí của Bí Hý...

Dùng Bí Hý Tụ Long Thạch tụ tại một nơi, có thể dẫn khí của long mạch vào...】 Trong lúc Lục Vũ quan sát "Bí Hý Tụ Long Thạch", liền nghe thấy một tiếng "cạch".

Hoa Hòa Thượng cúi đầu liếc một cái, con dao găm trên eo mình vậy mà bị hút vào tảng rùa đá.

Lần này, gã quên mất lời Lục Vũ vừa nói với họ. "Tứ gia, không ổn, con rùa đá này là đá nam châm!" Sắc mặt Hoa Hòa Thượng lập tức thay đổi, kinh hoàng nói: "Tứ gia, ngài xuống xem đi, tôi sợ lần này xảy ra chuyện rồi!" Nghe lời của Hoa Hòa Thượng, sắc mặt của Trần Bì A Tứ cũng lập tức trở nên khó coi đi không ít.

Lúc này cũng không quản được gì khác, vội vàng xuống hố, lại lấy ra la bàn, đến gần con rùa đá.

Nhìn một cái, sắc mặt lập tức xanh mét. "Bàn Tử, ra ngoài." Ngay lúc Trần Bì A Tứ định hét lên cái gì đó, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Ngô Tà, Phan Tử, ra ngoài." Ba người không nghĩ nhiều, nghe Lục Vũ gọi, vội vàng đi lên.

Vương Bàn Tử hai bước chạy đến bên cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu...

Xuyên ca, sao vậy?" Trần Bì A Tứ dẫn theo hai tên đàn em ở dưới, tức giận chửi bới Uông Tàng Hải sửa đổi phong thủy, hại lão tìm sai chỗ.

Chương 872

Lục Vũ không quản họ, chỉ trong lòng âm thầm tính toán.

Nơi này, là hư lăng không sai, nhưng trong hư lăng, lại là một ngôi mộ thật!

Vấn đề là đây là mộ thật...

Trong lúc Lục Vũ suy tính, Trần Bì A Tứ ở dưới vẫn đang cùng mấy tên đàn em chửi bới Uông Tàng Hải.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ tái mét, khó coi đến mức nào thì khó coi đến mức đó!

Trên kia, sắc mặt Ngô Tà cũng lập tức trở nên khó coi.

Cậu cũng ý thức được, kiến trúc của tòa linh cung này đúng là quy củ, nhưng bên trong một chút vật phẩm cần thiết của linh cung cũng không có, cũng không có đồ bồi táng, nhìn thế nào cũng giống như một nơi giả.

Nói là đã vào một ngôi mộ giả, cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận, nhưng vấn đề là A Ninh và họ chắc chắn đã đến Tam Thánh Sơn!

Đợi họ ra khỏi mộ giả, rồi muốn đến Tam Thánh Sơn chắc chắn đã muộn, đến lúc đó còn muốn tìm được tung tích của tam thúc Ngô Tam Tỉnh, chính là nói mơ giữa ban ngày!

Ngô Tà càng nghĩ càng phiền não, không nhịn được oán trách với Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi anh ta là có ý gì, chuyện lớn như vậy lần này, sao anh ta có thể không đến, không đến cũng nói với tôi một tiếng, tôi nghĩ cách tìm người khác, cũng không đến nỗi..." Vốn dĩ, Ngô Tà đối với Lục Vũ hóa danh Trương Bách Xuyên vẫn có hảo

cảm.

Nhưng lúc này, tâm trạng phiền não, cũng không quản được nhiều như vậy.

Vương Bàn Tử nhướng mày, bất mãn nói: "Ngô Tà, cậu nói vậy là có ý gì?

Tự mình tìm sai chỗ, còn trách tiểu ca nhi?" Ngô Tà mày nhíu càng chặt, vội nói: "Không phải tôi trách anh ta, là tam thúc lần này chỉ danh muốn anh ta, chắc chắn là trông cậy vào anh ta có thể cứu mạng, nhưng người này..." Nói được một nửa, Ngô Tà liếc Lục Vũ một cái, thấy thần sắc anh vẫn bình tĩnh, trong lòng càng phiền não hơn, không nhịn được gắt: "Xuyên tiểu ca nhi, anh nói một câu đi chứ!" Một bên, Phan Tử đợi một lúc, cũng trong lòng nổi lên ngọn lửa vô danh, gắt: "Nhanh lên, rốt cuộc thế nào cho một câu chắc chắn đi!

Tam gia lần này bố trí nhiều như vậy, chắc chắn là có thâm ý!" "Tam gia cái đéo gì mà tam gia, lão già ba rùa kia là thứ tốt lành gì!

Mẹ nó!" Vương Bàn Tử cũng nổi nóng, không nhịn được mắng một câu: "Đảo đấu hạ địa, không chuẩn bị trước, cũng không nói đi đâu, cứ phải nước đến chân mới nhảy, không xảy ra chuyện mới lạ?" Từ đầu đến cuối, Lục Vũ không nói một lời, chỉ nhìn biểu hiện của họ, trong lòng có chút thất vọng.

Nói họ là vì "ma bảo linh" gì đó, tinh thần mất kiểm soát, thì thôi đi, cũng có thể hiểu.

Nhưng Lục Vũ đã xem qua "Bí Hý Tụ Long Thạch", là pháp khí tốt chính hiệu, không có tác dụng làm người ta tinh thần sụp đổ.

Họ bây giờ chỉ trích lẫn nhau, chẳng qua là vì trong xương cốt của những người này, đều là loại người như vậy.

Trong lòng anh càng hiểu rõ hơn, chẳng trách ba người Mô kim

hiệu úy có thể đảo thành công những ngôi mộ lớn, đổi thành thổ phu tử thì không biết phải bao nhiêu người...

Không đoàn kết à, người của mình còn hại người của mình gần chết! "Nói đi, nói đi, nói đi, mau đưa ra chủ ý đi!" Lúc này, Trần Bì A Tứ và mấy người của lão cũng đã lên, đều nhìn chằm chằm Lục Vũ nói: "Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian, có ý tưởng gì thì mau nói ra!" "Còn nói gì nữa, phá hủy con rùa từ tính chết tiệt đó đi, định vị lại!" Phan Tử có chút tức giận hét lên.

Nói đoạn, gã nhìn quanh, có vẻ như đang muốn tìm thứ gì đó để đập vỡ con rùa từ tính.

Trần Bì A Tứ cũng nói theo: "Đúng, trước tiên đập rồi nói sau, đập nó đi, nhắm chuẩn phương vị, chúng ta lại nghĩ tiếp!" "Được!" Hoa Hòa Thượng đáp một tiếng, vung xà beng định xuống lại.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đừng động." Hoa Hòa Thượng coi như không nghe thấy, vẫn đi xuống, Lục Vũ đột nhiên bước chân một cái, trực tiếp chặn trước mặt Hoa Hòa Thượng.

Sắc mặt Hoa Hòa Thượng biến đổi, cười lạnh nói: "Tránh ra!" "Cút." Nghe câu trả lời cứng rắn như vậy của Lục Vũ, trong mắt Hoa Hòa Thượng lóe lên vẻ lạnh lùng, quay đầu liếc Trần Bì A Tứ một cái, thấy lão mặt không biểu cảm, không nói gì, lập tức hiểu ra ý của lão già!

Cười lạnh một tiếng, Hoa Hòa Thượng lại lên tiếng: "Lúc trước phá hủy 'vô sinh đăng' tôi đã thấy anh có chút kỳ quái, bây giờ không cho phá rùa từ tính, anh có mấy ý?

Sao nào, anh và A Ninh bọn họ là một phe?" Giọng vừa dứt, Phan Tử nói theo: "Tôi đã nói thằng nhóc này không ổn mà!" "Mẹ mày mới không ổn!" Vương Bàn Tử mắng một câu, họng súng dứt khoát nhắm vào Hoa Hòa Thượng, mắng: "Thằng ranh con, mày động thêm một

cái nữa, Bàn gia tiễn mày về quê!" Khung cảnh vốn đã căng như dây đàn, vì hành động này của Vương Bàn Tử, trở nên càng căng thẳng hơn!

Ngay lúc này.

Bốp!

Một tiếng giòn tan, Hoa Hòa Thượng trực tiếp bị Lục Vũ một cái tát đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt mấy người cứng đờ, Lục Vũ đã nhẹ nhàng thu lại con rùa đá, cất vào trong Thập Dạng Cẩm.

Cảnh tượng này, càng khiến mọi người kinh ngạc dị thường.

Ngô Tà theo bản năng nhìn vào eo Lục Vũ, không thấy Quỷ Động Ma Mộc.

Lúc này, Lục Vũ chậm rãi hướng về phía mấy người đang giương cung bạt kiếm, nhẹ giọng nói: "Tuổi già không sao, cậy già lên mặt thì có chút khiến người ta phiền.

Luận về phong thủy, ông có biết nhiều đến đâu, lại làm sao so được với Uông Tàng Hải chuyên nghiên cứu phong thủy?

Nếu thủ đoạn của Uông Tàng Hải dễ dàng bị ông nhìn ra như vậy, chẳng phải cũng quá nực cười rồi sao." Lần này, Lục Vũ hiếm khi nói nhiều vài câu, nói đến mức sắc mặt Trần Bì A Tứ một trận xanh, một trận trắng, đang định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên chỉ tay ra sau lưng Trần Bì A Tứ, nói: "Thâm tàng nhược hư, nghe nói qua chưa?" Nghe Lục Vũ nói, Hoa Hòa Thượng cười lạnh một tiếng, nói thẳng: “Trong 《Sử Ký - Lão Trang Thân Hàn Liệt Truyện》 có câu: ‘Ta nghe nói, người buôn giỏi thì giấu kỹ như không có gì, người quân tử có đức lớn thì dung mạo trông như kẻ ngu.’ Đừng có nói giấu kỹ như không có gì, ta thấy ngươi chỉ muốn tỏ vẻ bí ẩn, còn tự xưng là hậu nhân

của Trương Tam Liên Tử gì đó...” Nói được nửa chừng, Hoa Hòa Thượng đột nhiên nhận ra điều gì đó, có chút kinh ngạc nhìn về phía Lục Vũ.

Lão lại liếc sang Trần Bì A Tứ, thấy ông lão chau mày, cũng không nói gì thêm, nhường cơ hội thể hiện này cho đại ca của mình.

Trần Bì A Tứ im lặng một lát, nhíu mày nói: “Hư thì thực, thực thì hư, ý của ngươi là, Uông Tàng Hải cố tình làm ra vẻ bí hiểm, cố ý để lại sơ hở, khiến chúng ta tưởng rằng đây là lăng mộ giả, không tiếp tục tìm kiếm nữa?” Cũng phải nói, Trần Bì A Tứ bao nhiêu năm nay không sống hoài sống phí, sau khi nghĩ thông suốt điểm này, ông ta nhướng mày, hỏi: “Vậy theo ngươi thấy, ở đây vẫn còn mộ đạo thật sự?” Trần Bì A Tứ vừa nói vậy, những người trước đó còn đang cãi cọ như Ngô Tà, Phan Tử đều đổ dồn ánh mắt về phía Lục Vũ.

Lục Vũ không nói một lời, chỉ im lặng chờ đợi.

Vừa rồi lúc thu hồi “Bí Hý Tụ Long Thạch”, anh đã phát hiện bên dưới còn giấu một cơ quan.

Chương 873

Chính xác mà nói, cơ quan này được bố trí quá kín đáo, nếu không nhấc "Bí Hý Tụ Long Thạch" lên thì không tài nào phát hiện được.

Trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, anh đã nhìn ra cơ quan này được đặt theo một kết cấu tương tự như đá đè, giống như kết cấu họ gặp trong mộ dưới biển, có tác dụng giữ thăng bằng.

Bây giờ, sự cân bằng đã bị phá vỡ, cách làm ổn thỏa nhất chính là chờ đợi, lấy bất biến ứng vạn biến, chờ cho lối vào đó mở ra!

Im lặng chưa đầy một phút, sắc mặt Hoa Hòa Thượng biến đổi, buột miệng: "Các ngươi có cảm thấy gì không?" Tiếng nói vừa dứt, mấy người đều cảm thấy có gì đó không ổn!

Mặt đất dưới chân vậy mà có chút rung chuyển nhẹ!

"Động đất!" Diệp Thành sợ hãi hét lớn, theo bản năng muốn bỏ chạy!

Chỉ là vừa chạy được một bước, thấy Lục Vũ chỉ hơi nhíu mày, không vội vàng chạy đi, lại dừng lại, nhìn anh chằm chằm.

Lòng Trần Bì A Tứ rối như tơ vò, nhưng lúc này cũng không chịu thua mà bỏ chạy, hơn nữa trong lòng ông ta còn mơ hồ có chút mong đợi, liệu như vậy có tìm được mộ đạo thật sự không...

Lúc này, mặt đất dưới chân không còn rung chuyển nữa, mấy người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Ngô Tà không nhịn được lên tiếng: "Bây giờ làm sao?" Một câu còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng "rắc rắc", "rắc rắc" từ xa truyền đến.

Âm thanh từ xa đến gần cực nhanh, gần như trong nháy mắt, đã cảm thấy mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Những âm thanh đó chính là tiếng gạch đá bị ép nén!

Tâm trạng vừa thả lỏng một chút của mấy người lại lập tức treo lên cổ họng!

"Chạy!" Nghe Lục Vũ hét lên một tiếng, đám người vốn đã thấp thỏm đến mềm cả chân, càng không chút do dự, nhấc chân bỏ chạy!

Lúc này, dù nói thế nào, chạy là quan trọng nhất!

Giữ mạng là trên hết!

Trần Bì A Tứ và mấy tay chân của ông ta lúc này căn bản không quan tâm đến chuyện khác, nhấc chân là chạy!

Trong lúc hỗn loạn, Lục Vũ bước chân lướt đi, một tay tóm lấy Thuận Tử, nhân lúc không ai chú ý, ném Thuận Tử vào trong Sơn Hà Đồ.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử một tay tóm lấy Ngô Tà, khiến Ngô Tà chạy cũng không chạy được.

Ngô Tà bị động đất dọa cho mềm nhũn cả chân, lúc này càng sợ hãi hét lớn: "Bàn Tử chết bầm, buông tôi ra, cậu muốn làm gì!

Mau buông tôi ra!" Vương Bàn Tử trước đó đã nhận được chỉ thị của Lục Vũ qua Mô Kim Phù, lúc này dùng hết sức lực, Ngô Tà căn bản không thể chạy thoát!

"Bàn Tử chết bầm, cậu điên rồi!

Cậu muốn chết thì tự đi mà chết, đừng..." Ngô Tà nói được nửa câu, Lục Vũ đã chém một cú vào gáy cậu ta, trực tiếp đánh ngất.

Bên cạnh, Phan Tử vốn định cứu Ngô Tà thấy tình hình này, càng như phát điên lao về phía Lục Vũ!

Chỉ là vừa đến gần, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Lục Vũ một tay vác Phan Tử lên, bảo Vương Bàn Tử vác Ngô Tà, chạy mấy bước trong bóng tối.

Sau khi đến trước ba cái bệ đặt quan tài, Lục Vũ vỗ tay mấy cái, bệ quan tài ở giữa lập tức xuất hiện một khe nứt đen ngòm.

"Đi!" Lục Vũ gọi một tiếng, trực tiếp nhảy xuống.

Vương Bàn Tử nghiến răng, theo sát phía sau!

Sau khi họ nhảy xuống khỏi bệ quan tài, chỉ nghe một tiếng "cạch" giòn tan, bệ quan tài khôi phục lại vị trí cũ, mọi thứ hoàn hảo tự nhiên, căn bản không nhìn ra được gì.

Lối đi bí mật dưới lòng đất là một cầu thang đi xuống, đi được hai bước, Vương Bàn Tử không nén được sự tò mò trong lòng, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca, chỗ này là thế nào?

Chúng ta không dẫn theo mấy người kia à?

Vừa rồi anh bắt tên Thuận Tử đó làm gì?

Thằng nhóc đó có vấn đề gì à?" "Xuống dưới rồi nói." Con đường này là do anh phát hiện ra lúc tìm thấy "Bí Hý Tụ Long Thạch", cũng không biết có phải là con đường thật sự dẫn đến địa cung hay không, chỉ bảo Vương Bàn Tử ngậm miệng lại trước, rồi im lặng đi xuống thông đạo một lúc.

Khoảng mười mấy bậc thang sau, là một hành lang bằng phẳng, hành lang không biết dài bao nhiêu, đèn pin chỉ có thể chiếu xa được vài mét, nguồn sáng đã bị bóng tối nuốt chửng.

"Được rồi, đặt họ xuống đi." Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, bảo hắn đặt Ngô Tà xuống, mình cũng đặt Phan Tử xuống đất, sau đó nói: "Cậu đợi tôi một lát." Nói xong một câu, thân hình Lục Vũ lóe lên rồi biến mất, không cho Vương Bàn Tử cơ hội hỏi thêm. ...

Trong Sơn Hà Đồ.

Thuận Tử ở bên trong, mặt mày ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hắn tự tát mình mấy cái, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại.

Nhưng dù thế nào, hắn vẫn đang ở trên một sườn núi dưới hoàng hôn.

Chương 874

Trước mắt là một túp lều tranh, trong lều có một con trâu vàng già đang nằm.

Trên lưng con trâu có một đứa bé ở truồng đang ngồi, trong lòng đứa bé còn ôm một con chó.

Tình huống này, hắn hoàn toàn không hiểu là gì, nhất thời ngây người ra.

Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên thấy Lục Vũ xuất hiện trước mặt mình.

"Ngươi là thần tiên sao?" Thuận Tử nhìn Lục Vũ chằm chằm, miệng lẩm bẩm: "Phải rồi, ngươi nhất định là thần tiên, nếu không phải thần tiên, sao lại có..." "Đừng giả vờ nữa." Lục Vũ lạnh lùng nhìn Thuận Tử, cắt ngang lời hắn, nói: "Tôi biết anh không phải kẻ ngốc, cũng biết anh không phải người đơn giản." "Thần tiên, tôi..." Thuận Tử còn muốn nói thêm gì đó, Ngoa Thú đột nhiên cười khẩy một tiếng, nói: "Cái tài nói dối của ngươi, thôi bỏ đi.

Nhóc con, cô nãi nãi nói cho ngươi biết, có gì thì thành thật khai báo, đừng tự tìm rắc rối." "Tiểu thần tiên, ngài nói gì vậy?" Thuận Tử vẫn tỏ vẻ ngơ ngác, trông hệt như một người dân thường khi gặp được thần tiên thật sự.

Thấy hắn không nói thật, Ngoa Thú không nhịn được đảo mắt một cái, bực bội nói: "Ngươi sao lại không biết điều thế, cô nãi nãi còn biết ngươi đang nói dối, ngươi còn giả vờ cái gì nữa?

Mọi người gặp nhau là duyên phận, ngươi thành thật khai báo, chẳng phải tốt hơn sao?" "Thêm tiền." Đợi Ngoa Thú nói xong, Lục Vũ nhìn Thuận Tử, nói từng chữ một: "Tôi biết có người thuê anh giả

ngốc đi theo chúng tôi vào núi, tôi cũng biết người đó là ai.

Người đó hứa cho anh bao nhiêu tiền tôi không quan tâm, tôi trả anh gấp đôi, anh nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì, tôi sẽ thanh toán ngay lập tức." Khi Lục Vũ nói hai chữ "thêm tiền", anh có thể thấy ánh mắt Thuận Tử có chút thay đổi, dường như có chút động lòng.

Anh suy nghĩ một chút, trong lòng lóe lên một ý, từ Thập Dạng Cẩm lấy ra một thỏi vàng lớn, ít nhất cũng vài chục cân, ném thẳng trước mặt Thuận Tử.

"Đây coi như tiền đặt cọc." Đồng tử của Thuận Tử co rút mạnh!

Nói thật, giá mà Ngô Tam Tỉnh đưa cho hắn tuy cao, nhưng phải đưa người đến nơi mới được thanh toán.

Nhưng bây giờ, Lục Vũ trực tiếp ném đồ cho hắn.

Hơn nữa, không nói đến thỏi vàng này, chỉ riêng thủ đoạn này của Lục Vũ cũng đủ khiến người ta kinh ngạc!

Huống chi, Ngô Tam Tỉnh sắp xếp, chính là để đối phó với Trương Bách Xuyên trước mắt!

Thuận Tử thầm tính toán một lát rồi nói: "Thêm cho tôi hai triệu, và tôi sẽ không ra ngoài nữa, cứ ở đây đợi, đợi đến khi nào các người rời đi, tôi sẽ ra ngoài." "Được." Yêu cầu nhỏ này đối với Lục Vũ chẳng là gì, anh trực tiếp đồng ý.

Chỉ là sau khi đồng ý, anh dặn dò thêm: "Nếu có một câu nói dối, thì đừng nghĩ đến chuyện lấy tiền nữa." "Được." Thuận Tử đồng ý ngay, hít một hơi thật sâu rồi kể lại những gì mình biết.

Nói một cách đơn giản, khoảng một tháng trước, hắn từng dẫn một đội người lên núi.

Trong số những người vào núi, có một người tự xưng là Ngô Tam Tỉnh.

Một đêm nọ, Ngô Tam Tỉnh tìm đến Thuận Tử và thực hiện một giao dịch với hắn, bảo Thuận Tử dẫn một người tên là Trương Bách Xuyên vào núi, chỉ cần đưa người đó vào địa cung, Ngô Tam Tỉnh gặp được người đó, sẽ cho hắn một triệu!

Một triệu, đối với Thuận Tử sống dưới chân núi Trường Bạch, không phải là một con số nhỏ, hắn đã đồng ý ngay lúc đó.

Chỉ có điều khiến Lục Vũ có chút kinh ngạc là, Ngô Tam Tỉnh lại muốn đưa anh vào núi, điều này có chút kỳ lạ!

Không chỉ là kỳ lạ, mà phải nói là khó tin!

Phải biết rằng, anh cũng chỉ là trên đường đến núi Trường Bạch mới nảy ra ý định tạm thời ẩn danh, lấy tên giả là Trương Bách Xuyên, làm sao Ngô Tam Tỉnh có thể biết được?

Có một Trương Bách Xuyên khác muốn vào núi?

Không thể nào!

Ngô Tam Tỉnh có thể đoán trước tương lai sao?

Hửm?

Khoan đã!

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhớ ra, lúc ở Thập Nhất Thương ở Hàng Thành, anh từng thấy một pháp khí.

Pháp khí Thiên giai thượng phẩm, Liên Sơn Bặc!

Liên Sơn Bặc là vật mà Thiên Hoàng Thị dùng để suy diễn Thiên Can Địa Chi, có thể dùng tính mạng làm cái giá để bói toán thiên cơ!

Lúc đó, Ngô Tam Tỉnh chính là chỉ vào Liên Sơn Bặc, nói với anh

rằng gã đã tính ra anh là người phá cục.

Đến sau này Thập Nhất Thương xảy ra chuyện, Liên Sơn Bặc cũng không rõ tung tích.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ thầm nghĩ, lẽ nào Ngô Tam Tỉnh đã dùng "Liên Sơn Bặc" để tính ra tên giả của mình?

"Lúc các người vào thôn, tôi đã biết các người là dân trộm mộ, lại hỏi thăm trưởng thôn hai câu, biết có một người là anh, nên tôi đã nhận vụ làm ăn này.

Vốn dĩ, phải vào một cái cửa hoàng lăng gì đó mới có thể nói cho anh biết, nhưng dù sao cũng là chuyện của anh, nói sớm một chút cũng không sao." Trương Bách Xuyên nhìn Lục Vũ, tự giễu cười một tiếng, tiếp tục nói: "Vốn còn tưởng mình giấu giếm kín kẽ, không ngờ vẫn bị anh nhìn ra." Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, vẻ mặt kỳ quái nhìn Lục Vũ một cái, lại nói: "Ngô Tam Tỉnh còn có một câu nhờ tôi chuyển cho anh." "Câu gì?" "Ta ở cửa đợi ngươi." "Ở cửa đợi ta..." Nghe câu này, Lục Vũ không khỏi ngây người một lúc, miệng lẩm bẩm lặp lại một lần, suy nghĩ về ý nghĩa của câu nói này. ...

Lục Vũ nhớ rất rõ, trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tam Tỉnh hay nói đúng hơn là Giải Liên Hoàn đã sắp xếp cho Thuận Tử đợi Ngô Tà, và còn nói cho Ngô Tà một câu mật ngữ địa phương, để cậu ta có thể tìm thấy địa cung thật sự.

Nhưng bây giờ, câu nói mà Thuận Tử nói ra lại là "Ta ở cửa đợi ngươi".

Chương 875

Cửa nào?

Cửa Đồng Thanh ư?

Ngô Tam Tỉnh đã tìm thấy Cửa Đồng Thanh?

Gã muốn vào xem Cực Hạn?

Có thể không?

Cảm giác bất an trong lòng không vì những gì Thuận Tử nói mà giảm bớt, ngược lại còn thêm vài phần nghi hoặc.

Dường như, ván cờ lần này, lại là do Ngô Tam Tỉnh bày ra nhắm vào anh!

Một lúc lâu sau, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, lại nhìn Thuận Tử một cái rồi thân hình lóe lên, quay trở lại bên ngoài.

Vương Bàn Tử ở bên ngoài đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy Lục Vũ xuất hiện trở lại, vội vàng nói: "Tiểu ca, xem hai người này thế nào?

Ngất lâu như vậy rồi vẫn chưa có động tĩnh, có phải xảy ra vấn đề gì không?" Trong lúc Lục Vũ biến mất, Vương Bàn Tử đã thử gọi Ngô Tà và Phan Tử tỉnh lại, nhưng không có chút phản ứng nào, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Tuy nhiên, sau khi Lục Vũ vỗ mấy cái, Ngô Tà và Phan Tử đã tỉnh lại.

Vừa mở mắt, Ngô Tà lập tức hét lớn: "Bàn Tử chết bầm, tôi bị cậu hại chết rồi!" Phan Tử cũng vậy, tức giận hét lên: "Cái thằng Bàn Tử chết bầm...

Hửm?" Hét được nửa câu, Phan Tử đột nhiên phát hiện tình hình có chút không đúng, mày lại nhíu chặt lại.

Lúc này, giọng nói của Lục Vũ truyền vào tai mấy người: "Tôi mà muốn hại các cậu, các cậu đã chết từ lâu rồi." Phan Tử quay đầu lại, thấy vẫn là Lục Vũ đang dùng tên giả Trương Bách Xuyên.

Anh ta nheo mắt, lạnh lùng hỏi: "Trương tiểu ca có ý gì?" "Không có ý gì." Lục Vũ thản nhiên nói: "Đông người không tiện làm ăn, nên bỏ lại họ, mấy người chúng ta làm việc là được rồi." "Không đơn giản như vậy chứ!" Phan Tử lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, đối với một người lai lịch không rõ như Lục Vũ, theo bản năng đã có chút nghi ngờ.

Đợi đến khi anh ta nhìn thấy hành lang kia, trong mắt lóe lên vẻ hiểu ra, cười lạnh nói: "Sao, muốn chúng tôi giúp anh dò đường à?" Nghe Phan Tử nói, Vương Bàn Tử chửi một câu, bực bội nói: "Phan Tử cái não của mày chứa cái gì vậy?

Lấy lòng tốt làm lòng lang dạ sói!" "Mày..." "Được rồi!" Ngô Tà lên tiếng, ngăn Phan Tử lại.

Cậu ta tuy cũng có chút mơ hồ, nhưng đại khái cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Có lẽ là Lục Vũ và Vương Bàn Tử vừa rồi nhân lúc hỗn loạn đã đưa họ tránh khỏi đám người của Trần Bì A Tứ, dẫn họ vào mộ đạo thật sự, chuẩn bị bắt đầu thám hiểm.

Trong lòng suy nghĩ, lại nhìn hành lang xa xa, rồi lại nhìn Bàn Tử và Lục Vũ, Ngô Tà lại lên tiếng hỏi: "Đi thế nào?

Nếu thông đạo này là mộ đạo thật, e là cơ quan cạm bẫy sẽ không ít đâu.

Hồi trước tôi ở mộ dưới biển của Uông Tàng Hải, đã thấy không

biết bao nhiêu cơ quan rồi.

Thủ đoạn của Uông Tàng Hải, tuyệt đối không phải chuyện đùa." Lúc Ngô Tà nói chuyện, Lục Vũ cũng không để ý đến cậu ta, trực tiếp bước về phía trước.

Vương Bàn Tử vội vàng theo sau, tiện miệng cười nói: "Tiểu Uông Uông có lợi hại đến mấy cũng chỉ là người, còn có thể lật trời được sao?

Tiểu Tam Gia, hắn ta chắc không lợi hại hơn Xi Vưu chứ?" Nghe hai chữ Xi Vưu, sắc mặt Ngô Tà lập tức trở nên kỳ quái hơn nhiều, miệng lẩm bẩm: "Nếu nói về cơ quan bí thuật, Xi Vưu chắc không bằng Uông Tàng Hải..." Nói thì nói vậy, Ngô Tà vẫn vội vàng cùng Phan Tử, theo sau Vương Bàn Tử và Lục Vũ.

Mấy người đi dọc theo hành lang một lúc, mặt đất có chút thay đổi rõ rệt.

Nơi họ vừa đi qua đều là gạch hình chữ công ghép lại, nhưng hành lang tiếp theo lại không có gạch, mà là một hành lang trông rất giống đất nện, nhìn qua không một hạt bụi.

Từ hình thế mà xem, không giống mộ đạo cho lắm.

Dù sao, làm gì có mộ đạo nào phía trước là gạch đá phía sau là đất nện?

"Xây được nửa chừng thì hết tiền à?" Vương Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không phải đều nói tiểu quốc Đông Hạ không có tiền sao?

Mấy nước nhỏ thế này thiếu tiền không phải là chuyện bình thường à?" "Đừng đùa nữa." Ngô Tà có chút dở khóc dở cười nhìn Vương Bàn Tử một cái, lắc đầu: "Nếu nghèo, bên ngoài đã không xây lớn như vậy." Nói đến đây, Ngô Tà dừng lại một chút, nhìn Lục Vũ, muốn từ biểu cảm của anh tìm ra chút gì đó.

Chỉ tiếc, Lục Vũ mặt không biểu cảm, dường như không cảm thấy mộ đạo này có gì kỳ quái.

Đúng lúc này, Phan Tử đột nhiên lên tiếng, hạ giọng nói: "Các người có cảm thấy gì không?

Sao tôi cứ thấy... trên người hơi ngứa ngứa?" Nghe anh ta nói, mấy người đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ một cái nhìn, đã dọa Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều hét lên một tiếng, suýt nữa bị dọa chết!

Chỉ thấy, trên đỉnh đầu Phan Tử, có mấy con côn trùng giống như rết!

Râu trước sau của con trùng rất dài, thân thể thon dài chia thành chín đốt, mỗi đốt trên lưng đều có một đốm xanh lục, nhưng điểm khác biệt rõ ràng với rết là, chân của con trùng này rất dài, gần như bằng chiều dài cơ thể nó, và rất nhiều, như nhiều sợi lông dài ở hai bên thân thể.

Lúc này, con trùng đang từ từ bò trên áo khoác lông và mũ của Phan Tử, từ từ đến gần tai anh ta!

Ngô Tà sợ nhất là côn trùng, lúc này vừa nhìn thấy đã cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, da đầu tê dại!

Chương 876

Lục Vũ cũng thấy tình hình của Phan Tử, mày hơi nhíu lại, nói: "Du Diên." Nghe giọng Lục Vũ, Ngô Tà cố gắng bình tĩnh lại, vội vàng nói: "Phan Tử, mau cởi áo ra, giũ mấy con trùng đó đi!

Nhanh lên, nhanh lên, nó sắp vào tai anh rồi!" Phan Tử nghe Ngô Tà hét lên, không khỏi giật mình, vội vàng cởi áo ra, điên cuồng giũ mạnh, giũ sạch đám Du Diên trên người.

Trong chốc lát, trên mặt đất đã có thêm một đống côn trùng đang giương nanh múa vuốt!

Sau khi rơi xuống đất, Du Diên bò nhanh vài bước, trong nháy mắt đã bò vào hành lang đất nện phía trước.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Du Diên vậy mà biến mất ngay dưới mí mắt họ!

Quay đầu nhìn lại, từng con từng con Du Diên, không ngừng bò ra từ ba lô của Phan Tử!

Cảnh tượng lúc nhúc khiến Ngô Tà nhìn mà tay chân lạnh toát!

Lục Vũ nhìn chằm chằm vào ba lô của Phan Tử, trong lòng bừng tỉnh!

Đám Du Diên này có lẽ đã trốn trong con khỉ đồng mà Phan Tử đào ra trước đó, lúc này không biết vì sao lại phản ứng, tất cả đều chui ra từ bên trong!

Lúc này, điều duy nhất khiến Phan Tử may mắn là, đám Du Diên này không chui vào người hắn, mà đều bò vào hành lang kia.

Đợi một lúc, không còn Du Diên nào bò ra từ ba lô nữa, Phan Tử đi tới đá văng cái ba lô, đổ con khỉ đồng ra ngoài, trong lòng vẫn còn

một trận sợ hãi.

“Sau này đừng có cái gì cũng nhặt như vậy.” Ngô Tà nuốt nước bọt, cố gắng định thần lại.

Nói Phan Tử một câu xong, ánh mắt cậu ta lại rơi vào thông đạo kia.

Chỉ thấy, Lục Vũ đang ở bên cạnh hành lang, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào hành lang, lại sờ một cái, ngửi mùi trên ngón tay, nhẹ giọng nói: “Không phải đất nện, là gỗ mục.” Nghe câu này, mấy người trong lòng bừng tỉnh.

Nếu là gỗ mục thì đúng rồi.

Du Diên loại côn trùng này, còn có tên là hương du trùng, ở phương Bắc thường gọi là thảo hài để tử, ý nói loại trùng này thích chui vào đế giày cỏ và gỗ mục.

“A!” Đúng lúc này, Phan Tử đột nhiên hét lên một tiếng.

“Sao vậy, anh bị côn trùng cắn à, mau cho tôi xem tai anh.” Ngô Tà lập tức lo lắng, căng thẳng hét lên hai tiếng.

“Không phải, không phải.” Phan Tử liên tục xua tay, chỉ tay về phía hành lang phía trước, mặt mày kinh hãi: “Các người xem!” Mấy người quay đầu lại, liền thấy khúc gỗ mục lúc trước chắn ngang ở đó, có một khúc đã biến mất không thấy đâu.

Quan trọng là, không có bất kỳ tiếng vang nào truyền lại.

Mấy người, không hẹn mà cùng nghĩ đến một khả năng.

Lục Vũ nhíu mày, dùng đèn pin chiếu vào cái lỗ thủng đó.

Bên dưới là một mảng đen ngòm, không thấy gì cả.

Đúng lúc này, lại thấy một khúc gỗ mục rơi xuống biến mất không tăm tích.

Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, chửi một câu: "Tổ cha nó!" Lúc trước không để ý thì thôi, nhưng bây giờ... hắn vừa rồi cứ nhìn chằm chằm vào hành lang, tận mắt thấy một khúc gỗ mục lớn, lặng lẽ biến mất không tăm tích.

"Bên dưới đó, e là lại là một vực sâu chứ gì?

Nếu không, sao có thể không có chút động tĩnh nào.

Dù là gỗ mục rơi vào đống bông, cũng phải có chút tiếng động chứ!" Phan Tử, Ngô Tà, nhìn cảnh này cũng có chút rùng mình.

Điều khiến họ càng rùng mình hơn là, mắt Lục Vũ hơi nheo lại, thanh Mặc Mi Kiếm sau lưng tức thì tuốt vỏ, lạnh lùng nhắc nhở: "Sắp ra rồi!" Cái gì sắp ra?

Ngay lúc mấy người đang kinh ngạc, liền thấy đột nhiên một cái râu dài, từ bên dưới thò đầu ra.

Ngay sau đó, lại là một cái nữa.

Trong nháy mắt, hai cái chân dài vô cùng, đặt lên gạch xanh của bức tường hai bên.

Mơ hồ, còn có thể nghe thấy tiếng "xì", "xì".

"Mẹ nó... tình hình gì đây." Phan Tử nhìn mà trợn mắt há mồm, miệng lẩm bẩm.

"Rít!" Sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, hai cái chân dài cong lại, liền thấy lại có hai cái chân dài từ bên dưới thò ra.

Ngay sau đó, một cái đầu côn trùng kỳ dị, xuất hiện trước mặt họ.

Lần đầu tiên nhìn thấy một con côn trùng lớn như vậy, Ngô Tà chỉ cảm thấy máu trong người lạnh đi một nửa!

"Du Diên thành tinh rồi!" Trong vài giây ngắn ngủi, một con Du Diên khổng lồ xuất hiện trước mặt họ!

Chương 877

Nói chung, Du Diên lớn nhất có thể dài đến khoảng nửa mét.

Nhưng con vật trước mắt này, trông phải cao hơn hai mét! 【Tên vật phẩm: Du Diên】 【Cấp vật phẩm: Linh thú Bát phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Kịch độc】 【Mô tả vật phẩm: Du Diên có độc, sau khi được linh khí nuôi dưỡng thành yêu thú thì độc tính trong cơ thể càng mạnh hơn.

Ngoài ra, trong cơ thể Du Diên có thể lưu trữ pheromone, và có thể thông qua bí pháp, chuyển pheromone vào cơ thể người khác...】 Côn trùng, vốn đã trông kinh tởm, phóng to lên nhiều lần như vậy, trông lại càng kinh tởm hơn.

Nhất là đôi chân dài và cái miệng của nó, nhìn thôi đã khiến người ta thấy da đầu tê dại!

Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, nhỏ giọng nói: "Bàn gia sao lại cảm thấy cái thứ này còn kinh tởm hơn cả Hắc Vưu mặt người!" Trong lúc nói chuyện, mấy cái chân kỳ dị của Du Diên dùng sức, thân thể khổng lồ lao về phía Lục Vũ.

Mấy người thậm chí có thể thấy, cái miệng sắc nhọn của nó vẫn đang động đậy.

Lục Vũ trực tiếp vung Mặc Mi Kiếm chém vào chân Du Diên!

Du Diên dường như không ngờ con người có thân hình còn không bằng nó lại dám đối đầu với nó, cũng không để ý, không thu chân lại, chỉ có cái miệng động đậy mạnh hơn một chút, dường như đã thấy được cảnh chân dài của mình đâm thủng lồng ngực Lục Vũ, và mình đang ngấu nghiến hắn!

Trong lúc nói chuyện, kiếm và chân giao nhau.

Chỉ nghe một tiếng "bốp", một chân của Du Diên bị Lục Vũ một kiếm đánh gãy.

Đúng vậy, Mặc Mi Kiếm cổ xưa không có lưỡi, không thể cắt, nhưng sức của Lục Vũ cực lớn, trực tiếp đánh bay một chân của nó!

Tuy nhiên, Du Diên còn có tên là bách túc trùng, thân dài vô số chân, thân thể run lên một cái, lại lao về phía trước, chân trước bên phải lại đâm về phía Lục Vũ!

Hai cái râu dài trên đầu càng như roi da, quất tới!

Lục Vũ lại vung Mặc Mi Kiếm trong tay, muốn giống như trước đó, đánh gãy râu của Du Diên, không ngờ râu của Du Diên lại cực kỳ dẻo dai, một kiếm vung qua, vậy mà không có chút ảnh hưởng nào, ngược lại còn xoắn lại, một phát quấn chặt Mặc Mi Kiếm của anh!

Cái râu còn lại, càng quấn về phía thân thể anh.

Trong chớp mắt, tay trái Lục Vũ lật lại, từ Quỷ Động Ma Mộc lấy ra Thừa Ảnh Kiếm!

Với sự sắc bén của Thừa Ảnh Kiếm, kiếm quang lướt qua, râu của Du Diên trực tiếp bị chém đứt!

Lục Vũ vung kiếm mấy nhát, hai cái râu của Du Diên đều bị chặt đứt!

Râu của nó, không chỉ là vũ khí, mà còn là cơ quan cảm giác quan trọng nhất!

Lần này bị Lục Vũ cắt đứt hai cái râu, giống như người mất đi tri giác, ngay cả thăng bằng cũng không thể khống chế, lập tức ngã xuống đất!

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Tà và những người khác trợn tròn mắt,

chỉ cảm thấy khó tin!

Lục Vũ động tác trên tay không ngừng, bước chân lướt đi, kiếm quang lóe lên, chém mấy nhát vào thân thể Du Diên, trực tiếp phanh thây!

Ngay sau đó, Lục Vũ khều một cái vào đầu Du Diên, trực tiếp cạy hộp sọ ra, từ bên trong lăn ra một viên châu màu trắng sữa.

Đừng nhìn Du Diên trông kinh tởm, nhưng viên châu này lại tỏa ra ánh sáng màu trắng sữa, trông cực kỳ phi phàm!

Lục Vũ nhìn một cái, cầm viên châu đó trong tay.

Nhân lúc này, Ngô Tà, Phan Tử đều chú ý, viên châu này tuy là từ trong đầu nó cạy ra, nhưng lại sạch sẽ lạ thường, không dính bất kỳ thứ gì kinh tởm.

Khi họ còn muốn nhìn kỹ hơn, Lục Vũ đã cất viên châu đi. 【Tên vật phẩm: Nội đan Du Diên Bát phẩm】 【Cấp vật phẩm: Nguyên liệu linh Bát phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Cộng sinh】 【Mô tả vật phẩm: Nội đan Du Diên Bát phẩm, sau khi dùng, có thể khiến Du Diên nhận chủ, không còn tấn công nữa.

Ngoài ra, pheromone của Du Diên đều được lưu trữ trong nội đan.】 Lần này, mô tả của hệ thống rất ngắn gọn, giải thích mấy vấn đề.

Thứ nhất, Vạn Nô Vương và Du Diên cộng sinh, nhất định là dựa trên Du Diên cấp cao, nếu không, làm sao có thể lưu trữ nhiều ký ức như vậy?

Thứ hai, nội đan Du Diên có lượng lớn pheromone.

Vừa mới tiếp xúc với nội đan, Lục Vũ vốn định giải độc, nhưng lúc này không tiện lắm.

Ngô Tà, Phan Tử, Vương Bàn Tử đều đang đợi anh...

Đúng lúc này, Ngô Tà nheo mắt nhìn Lục Vũ, lên tiếng: "Tiểu ca, anh có gì muốn nói không?

Nếu tôi không nhận lầm, thanh Thừa Ảnh Kiếm trong tay anh là đồ của Lục Vũ.

Vậy, làm sao anh có được nó?

Bàn Tử, cậu có gì muốn nói không?" Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, thầm nghĩ mắt cậu ta vẫn còn tinh, mình chỉ mới dùng Thừa Ảnh Kiếm một chút, đã bị cậu ta phát hiện ra manh mối.

Tuy nhiên, anh cũng không để ý đến Ngô Tà, tự mình cất Thừa Ảnh Kiếm, đi sang bên cạnh hai bước, men theo thân thể Du Diên, thò đầu nhìn xuống, đột nhiên tự lẩm bẩm: "Ngươi vội như vậy sao?" Ngô Tà hừ một tiếng, nói: "Trộm mộ xuống đất, không tin được người..." Một câu còn chưa nói xong, giọng Ngô Tà đột ngột dừng lại, sắc mặt cứng đờ!

Chỉ thấy, một bàn tay màu tím đen, từ trong cái hố trên mặt đất hành lang thò ra, một phát đặt lên phiến đá xanh, phát ra một tiếng "bộp" trầm đục!

Chương 878

"Tổ cha nó, Tống tử đến!" Vương Bàn Tử tức thì phản ứng lại, không nói hai lời, đi đến trước mặt, một gậy trực tiếp đập xuống!

Bàn tay màu tím đen đó bị đau, từ bên dưới phát ra một tiếng hét chói tai, lập tức buông tay ra, rơi xuống dưới.

Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, lắc đầu: "Cậu vội cái gì?" Vừa rồi một phát đó, anh lờ mờ thấy sau lưng Tống tử dường như có thứ gì đó, chỉ là còn chưa nhìn rõ, đã bị Vương Bàn Tử một gậy đập xuống.

"Đừng quan tâm là thứ gì nữa, đã muốn vào địa cung, chúng ta vẫn nên nhanh chóng vào địa cung, đừng lãng phí thời gian ở đây." Phan Tử thúc giục một câu, rất muốn nói thêm một câu "Tam gia còn đang đợi", nhưng lo Lục Vũ và Vương Bàn Tử lại nói gì đó, nên vẫn nhịn không nói.

"Đây chính là đường." Lục Vũ chỉ tay xuống không gian đen ngòm bên dưới, lại quay đầu nói với Vương Bàn Tử: "Cho tôi tờ giấy." "A?" Vương Bàn Tử ngớ người một lúc, từ trên người mò ra khăn giấy, đưa cho Lục Vũ, thầm nghĩ tiểu ca đây là muốn hỉ mũi sao?

Lục Vũ ước lượng khăn giấy trong lòng bàn tay, tiện tay ném một cái, trực tiếp ném về phía đối diện mộ đạo.

Ngay sau đó, một bức tường lửa, tức thì xuất hiện, biến gói khăn giấy đó thành tro bụi.

"Rít!" "Tổ cha nó!" "Cái quái gì vậy!" "Cơ quan." Lục Vũ không giải thích thêm, dù sao vị trí đó chỉ là một cơ quan Mặc gia bình thường.

Trông có vẻ đáng sợ, nhưng thực tế không khó lắm, chỉ là dược liệu sử dụng có chút đặc biệt mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử đều ghé vào bên cạnh cái lỗ thủng của hành lang.

Khi đi qua xác Du Diên, Phan Tử còn có chút buồn nôn, đi lên hung hăng đạp mấy cái, khiến đế giày toàn là chất dịch nhầy màu vàng, kinh tởm không tả xiết.

Chỉ có điều... kinh tởm hơn lại là cái hố lớn trước mắt này!

Ánh đèn pin chiếu xuống, có thể thấy một cầu thang đi xuống.

Hai bên cầu thang, toàn là những thi thể màu tím đen lúc nhúc!

Các thi thể đều đứng thẳng tắp, mỗi người trên người đều mặc áo giáp, da cừu, giống hệt quân đội Đông Hạ mà họ đã thấy trên bích họa.

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Đừng nói với tôi đây mới là mộ đạo thật..." Tầm mắt nhìn thấy, toàn là những xác khô mặc giáp màu tím đen.

Nhìn một cái, lúc nhúc, e là hàng trăm hàng nghìn cũng không hết!

Ngô Tà nhìn mà tim gần như ngừng đập!

Nhiều!

Quá nhiều!

Nhiều xác khô như vậy, quỷ mới biết bên trong sẽ có bao nhiêu con Tống tử!

Một con Tống tử đã đủ mệt rồi, bây giờ ở một nơi như thế này...

"Rít!

Kia là cái gì!" Ngô Tà đột nhiên hít một hơi khí lạnh, chỉ tay vào

hai điểm sáng đỏ đột nhiên xuất hiện trong đám xác khô, sợ đến nỗi răng cũng "cạch cạch cạch" va vào nhau!

Đừng nói là cậu ta, ngay cả Phan Tử và Vương Bàn Tử cũng biến sắc!

Trong đám xác khô lại xuất hiện một thứ phát sáng như vậy, ai trong lòng mà không thấp thỏm?

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, đó là tình hình gì vậy?" "Đợi xem." Nói xong, Lục Vũ liền nhìn chằm chằm vào hai chấm đỏ đó, mắt không chớp.

Đợi một lúc, không có chuyện gì xảy ra, Phan Tử có chút không đợi được nữa, hạ giọng nói: "Con Tống tử lúc nãy đâu rồi, có muốn xuống dưới dò xét một chút không?" "Sao, nhớ vợ mày à?" Vương Bàn Tử cũng giống Lục Vũ nhìn chằm chằm vào chấm đỏ bên dưới, đầu cũng không ngẩng lên mà trêu một câu.

Chỉ là một câu nói vừa xong, liền thấy chấm đỏ đó động đậy, vút một cái, lóe lên rồi biến mất!

Ngay sau đó, liền nghe thấy một trận tiếng "cạch cạch cạch", giống như một cái máy móc nào đó thiếu dầu bôi trơn, tiếng va chạm khô khốc chói tai, khiến người ta da đầu tê dại!

Theo tiếng động, liền thấy một xác khô bước những bước cứng ngắc, từng bước đi lên cầu thang, từ từ đi lên.

Ngô Tà vốn trong lòng đã có chút thấp thỏm, lúc này càng rùng mình, nghiến răng nói: "Bàn Tử, cho tôi mượn một món đồ dùng." Thập Dạng Cẩm cậu ta đã giao cho Lục Vũ, Vương Bàn Tử đưa tay từ sau lưng lấy xuống khẩu súng, ném cho Ngô Tà: "Cẩn thận một chút, đừng có bắn nhầm." Trong lúc nói chuyện, con Tống tử vừa chạy ra tốc độ đột nhiên tăng nhanh, mang theo thứ âm thanh khô khốc

chói tai đó nhanh chóng chạy lên, trong chốc lát, đã từ dưới hố nhảy vọt ra, một cây trường thương mang theo băng sương trong tay trực tiếp đâm về phía Ngô Tà.

"Tổ cha nó!" Ngô Tà giật mình, hét lớn một tiếng "Đi chết đi", trực tiếp bóp cò!

Trong phút chốc, tiếng súng đát đát đát vang lên, đạn bay loạn xạ!

"Tổ cha nó!" "Tổ cha nó!" "Tiểu Tam Gia, đừng nổ súng, đạn nảy, đạn nảy!" Phan Tử sợ hãi hét lớn, chỉ sợ giây tiếp theo sẽ bị đạn nảy của Ngô Tà bắn trúng!

Đồng thời, Lục Vũ nhân lúc Tống tử nhảy ra, cuối cùng cũng phát hiện trên lưng Tống tử có một thứ!

Chính xác mà nói, là một con Du Diên kỳ dị dài khoảng một thước rưỡi, toàn thân lấp lánh ánh kim loại, trên thân có hai chấm đỏ, tỏa ra ánh sáng đỏ yêu dị, giống như đôi mắt! 【Tên vật phẩm: Hào Nhãn Từ Du Diên】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Chiến đấu】 【Mô tả vật phẩm: Xưa có vua Đông Hạ, tin rằng Du Diên trăm chân như rồng có sức mạnh vô cùng, không sợ hãi gì.

Do đó đã dùng đồng đúc Du Diên, lại lệnh cho tướng sĩ đeo Du Diên sau lưng, để có được sức mạnh của rồng trăm chân...

Chương 879

Diều hâu thích ăn Du Diên, có một binh sĩ dùng Du Diên hộ thân sinh ra từ tính, khiến diều hâu mất phương hướng, rơi xuống lưng hắn, bị hắn móc mắt rồi khảm vào Du Diên.

Trải qua nhiều năm được linh thai nuôi dưỡng, thành tựu Hào Nhãn Từ Du Diên!

Khiến người biến thành cỗ máy chiến đấu, tuân theo mệnh lệnh, cho đến khi năng lượng cạn kiệt, Hào Nhãn Từ Du Diên sẽ tự đi tìm vật chủ tiếp theo...】 Nhìn mô tả của hệ thống, Lục Vũ lập tức nhíu mày.

Thứ này, vậy mà còn có thể liên tục đổi người ký sinh, vậy không phải là không có hồi kết sao?

Trong lúc suy nghĩ, Vương Bàn Tử một gậy đập thẳng vào đầu Tống tử.

Giây trước còn hung tợn, Tống tử bị Vương Bàn Tử một gậy này, trực tiếp đập cho quỳ xuống đất.

Vương Bàn Tử toe toét miệng cười, đắc ý nói: "Thế nào, Bàn gia ta..." "Cẩn thận!" Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, vội vàng nhắc nhở một câu.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, trong lúc Vương Bàn Tử một câu còn chưa nói xong, "Hào Nhãn Từ Du Diên" vậy mà từ trên người Tống tử rơi ra, nhảy vọt lên, trực tiếp lao về phía Vương Bàn Tử!

Lục Vũ còn chưa kịp ra tay, "Hào Nhãn Từ Du Diên" đã cực kỳ linh hoạt men theo ống quần của Vương Bàn Tử đi lên, trong nháy

mắt đã bò đến lưng hắn.

“Tiểu ca, anh bảo tôi cẩn thận...

A!!” Vương Bàn Tử vốn còn không cảm thấy gì, nhưng lúc này, đột nhiên cảm thấy cột sống của mình đau thấu tim, không nhịn được phát ra một tiếng hét thảm, thân thể lập tức còng xuống!

“Bàn Tử!” Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, một bước nhảy đến trước mặt Vương Bàn Tử, vội nói: “Bàn Tử, cậu sao rồi, cảm thấy thế nào...” “Đau!” Vương Bàn Tử nghiến răng, phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, thân thể vì đau đớn mà có chút run rẩy.

Trong lúc hoảng hốt, liền thấy thân thể hắn, từ từ biến thành màu đỏ!

Nhất là đôi mắt, đỏ một cách yêu dị!

“Cậu ta cũng biến thành Tống tử rồi!” Ngô Tà chú ý đến sự thay đổi của Vương Bàn Tử, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, nghiến răng nói: “Tiểu ca, anh mau tránh ra, tôi tiễn Bàn Tử một đoạn, đừng để cậu ấy chịu khổ!” “Đúng, tiễn tôi đi!” Vương Bàn Tử dường như đang phải chịu đựng nỗi đau cực lớn, cả khuôn mặt trở nên hung tợn, biểu cảm cực kỳ giãy giụa!

“Đừng động!” Lục Vũ không chút do dự đưa tay ngăn Ngô Tà lại, trực tiếp đưa tay tóm lấy cái “Hào Nhãn Từ Du Diên” đó, muốn gỡ nó ra.

Nhưng chỉ vừa mới chạm vào một cái, Vương Bàn Tử lại phát ra tiếng hét thảm và tiếng gầm giận dữ!

Một tiếng gầm xong, Vương Bàn Tử quay người bỏ chạy, một phát nhảy vào trong động xác lúc nhúc.

“Bàn Tử!” Lục Vũ vừa hét một tiếng, Vương Bàn Tử đã sắp biến mất khỏi tầm mắt anh.

“Đợi đó!” Nói một câu, Lục Vũ bước chân lướt đi, trực tiếp nhảy xuống, đuổi theo Vương Bàn Tử.

Ngô Tà và Phan Tử sững sờ một lúc, đợi đến khi bóng Lục Vũ biến mất, hai người họ mới phản ứng lại.

Hai người nhìn nhau, Ngô Tà lại nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Lẽ nào, đây là nơi nuôi xác trong truyền thuyết?

Cho nên mới nuôi ra loại thi thai quái dị vừa rồi, bám vào người Vương Bàn Tử?” Dưỡng thi địa là tình huống gì Phan Tử không hiểu, nhưng nhân lúc này, có một chuyện anh ta phải nói với Ngô Tà.

“Tiểu Tam Gia, tiến ba bước lùi bốn bước, chuyện này đừng quên.

Chuyện vội vàng ra tay với Vương Bàn Tử như vừa rồi, sau này tuyệt đối đừng phạm phải.” Cái gọi là tiến ba bước lùi bốn bước, là một câu lóng trong giới trộm mộ.

Nói một cách đơn giản, khi xuống đất, mỗi hành động đều liên quan đến tính mạng, cho nên trước khi làm bất cứ việc gì, đều phải suy tính đến ba bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì và cách xử lý, nếu phát hiện mình không thể giải quyết được, thì việc đó không thể làm, và sự suy tính như vậy phải trở thành thói quen.

Hiện tại, Ngô Tà cũng không có thói quen như vậy, vừa rồi vội vàng, cũng là bị tình huống quỷ dị dọa mất mật.

Lúc này nghe Phan Tử nói, Ngô Tà trong lòng xấu hổ, vội vàng đáp một tiếng, nói: “Chuyện này là tôi sai rồi, vừa rồi hoảng quá.

Không được, chúng ta phải xuống xem, lỡ có chuyện gì cũng có thể giúp một tay.” Nói rồi, trực tiếp đi xuống cầu thang.

Phan Tử ngạc nhiên một trận, thầm nghĩ lời mình nói lúc nãy coi như nói suông rồi. ...

Bên dưới cầu thang.

Lục Vũ điên cuồng xuyên qua đám xác, cuối cùng ở một góc rẽ đã đè được Vương Bàn Tử xuống đất!

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Vương Bàn Tử như biến thành một người khác, mắt trở nên đỏ như máu, biểu cảm càng thêm hung tợn, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ như dã thú!

"Bàn Tử!" Nhìn Vương Bàn Tử biến thành bộ dạng này, Lục Vũ suy nghĩ nhanh, vội vàng lấy ra "Hoa Đà Đao" cho Vương Bàn Tử nắm trong tay, cố gắng giảm bớt triệu chứng của hắn, tay phải lại tóm lấy con "Du Diên" trên lưng hắn, muốn gỡ nó xuống.

Nhưng, chỉ cần Lục Vũ chạm vào thứ đó, Vương Bàn Tử lại đau đớn toàn thân run rẩy!

Lục Vũ lúc này cũng không thể giấu giếm được nữa, suy nghĩ nhanh, đưa tay từ Sơn Hà Đồ lôi cả Ngoa Thú và Bạch Trạch ra, nói: "Xem đi, làm thế nào, cho ý kiến!" Một đứa bé ở truồng, một con chó, lúc này sao có thể nghĩ ra ý kiến gì?

Lục Vũ thấy chúng không có ý kiến, liền vung tay ném hai thứ nhỏ bé đó vào Sơn Hà Đồ.

Và lúc này, Vương Bàn Tử dường như cuối cùng cũng tích lũy đủ sức mạnh, nghiến răng nghiến lợi, nói không rõ ràng: "Tiểu ca, mau đi, đừng quan tâm đến tôi!

Thứ này...

Chương 880

thứ này nhất định phải đợi tôi chết rồi mới hết năng lượng, mới có thể rơi ra!" "Mau đi, đừng quan tâm đến tôi, nếu không, các người..." "Đừng có nghĩ..." Lục Vũ nghiến răng, trực tiếp lấy ra "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo", bất kể thế nào, cũng phải cố định Vương Bàn Tử lại, không để tình hình của hắn xấu đi!

Tiếp đó, Lục Vũ quay đầu nói với Ngô Tà và Phan Tử đang trốn trong bóng tối: "Đừng trốn nữa, tôi thấy các người rồi, mau qua đây, cho ý kiến!" Khi thấy Lục Vũ nhìn qua, Ngô Tà theo bản năng muốn trốn đi, nhưng động tác quá chậm, bị Lục Vũ nhìn thấy rõ mồn một.

Lúc này, Ngô Tà và Phan Tử nhìn nhau, chỉ có thể nghiến răng, cứng rắn đi tới.

"Xuyên ca, không phải tôi không muốn nghĩ cách, thật sự là tình hình này tôi còn không hiểu, cũng căn bản không biết..." "Có gì mà không hiểu, cậu chưa thấy pháp khí thì cũng biết thần khí chứ?" Lục Vũ nhìn Ngô Tà một cái, không nói nhiều hơn, nói thẳng: "Bây giờ là thứ này ký sinh trên người Vương Bàn Tử, lấy năng lượng của hắn làm...

Năng lượng của Vương Bàn Tử cạn kiệt, thứ đó sẽ rơi ra đi ký sinh vào người tiếp theo..." Phan Tử nghe câu này, theo bản năng nói: "Chả trách một tiểu quốc Đông Hạ có thể chống đỡ lâu như vậy, xem ra có liên quan không nhỏ đến thứ này." Anh ta vừa nói xong, Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mắt sáng lên, nói: "Tôi biết rồi!" "Nói!" "Thần khí này hấp thu năng lượng, năng lượng cạn kiệt sẽ tự động tìm mục tiêu tiếp theo." Ngô Tà nói rất nhanh, vội nói: "Cũng có nghĩa là, chỉ cần làm cho nó tưởng rằng năng lượng của Vương Bàn Tử đã

cạn kiệt, nó sẽ đi tìm mục tiêu tiếp theo!" "Tôi nghĩ xem, cái xác lúc nãy..." "Rất lạnh." Lục Vũ trầm giọng nói: "Lúc nó rơi ra, cái xác đó rất lạnh." "Vậy thì phải làm cho Vương Bàn Tử lạnh đi..." Lạnh, nói thì nhẹ nhàng, nhưng lúc này làm sao để Vương Bàn Tử trở nên lạnh?

Lục Vũ lại không có tài nghệ biến ra đá viên...

Khoan đã!

Đột nhiên, Lục Vũ nhớ ra, trên người mình có một thứ cực kỳ âm hàn, Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên!

Lục Vũ lấy Chiếu Ngục Trấn Ngục Chuyên ra, trực tiếp đặt bên cạnh Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó, liền cảm thấy không khí xung quanh, đều trở nên âm hàn!

Biểu cảm của Ngô Tà, cũng lập tức trở nên kỳ quái hơn nhiều, nhìn Lục Vũ chằm chằm, ra chiều suy nghĩ...

Cảm nhận được hàn khí xung quanh, Phan Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội nói: "Hỏng rồi, không thể làm vậy!

Lúc nãy không phải nói thứ này sẽ đi tìm người khác ký sinh sao, đến lúc đó..." Còn chưa nói xong, Phan Tử đã chú ý thấy tay Lục Vũ vẫn luôn giữ chặt thứ đó, xem ra chỉ cần thứ đó lỏng ra, Lục Vũ sẽ lập tức tóm lấy nó.

Dù vậy, Phan Tử cũng không thả lỏng cảnh giác, kéo Ngô Tà lùi sang bên một chút, để tránh bị bắn nhầm.

Trong lúc nói chuyện, khí tức âm hàn ngày càng nồng đậm, sắc mặt Vương Bàn Tử cuối cùng cũng từ đỏ chuyển sang xanh, bắt đầu run lẩy bẩy!

Trên lưng hắn con Du Diên, ánh mắt đỏ cũng xuất hiện chớp nháy.

Lúc này, toàn bộ tinh thần của Lục Vũ đều tập trung vào con Du Diên, chỉ cần Du Diên lỏng ra, anh sẽ tóm lấy thứ này, đập nát nó!

Mắt thấy, hai con mắt trên người Du Diên chớp nháy ngày càng nhanh, dường như có khả năng có hành động tiếp theo.

Một giây, hai giây, mười giây, một phút.

Tay Lục Vũ không động đậy, mắt không chớp, cứ thế nhìn chằm chằm!

Dần dần, trên mặt Vương Bàn Tử xuất hiện một lớp sương lạnh, tình hình cuối cùng cũng trở nên khác đi!

Đôi mắt đỏ chớp nháy trên lưng Du Diên cuối cùng cũng dừng lại, không còn chớp nháy nữa, mơ hồ có thể thấy những cái chân dài của Du Diên, từ từ rút ra khỏi cơ thể Vương Bàn Tử.

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu quái dị "chí", như có thứ gì đó sắp tới.

Phan Tử nhìn quanh, vội nói: "Có một cái bóng, lớn hơn người bình thường!" "Tiểu Tam Gia, đưa súng cho tôi, cậu cẩn thận!" "Đừng động." Mắt Lục Vũ không chớp, dùng giọng nói bình tĩnh hết mức có thể nói: "Đó là một Tử thai Tống tử, trên người tử khí cực nặng, cậu không đụng vào nó thì không sao.

Gần đây đều là âm khí, nó tạm thời sẽ không qua đây." Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà và Phan Tử cuối cùng cũng chú ý thấy "tử thai" mà Lục Vũ nói rốt cuộc là thứ gì.

Cách họ hơn mười mét, có một con Tống tử lớn bằng người trưởng thành.

Bò trên đất, đầu tròn, da thịt trắng như tuyết, cánh tay như ngó sen từng khúc từng khúc, giống như một đứa trẻ sơ sinh được phóng to vô số lần.

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, nhỏ giọng nói: "Thứ đó, lẽ nào là Côn Luân Thai?" "Không phải." Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào Du Diên, mắt thấy sắc mặt Vương Bàn Tử ngày càng xanh, trên mặt còn phủ một lớp băng sương, mà những cái chân Du Diên vẫn chưa rút hết.

Để tránh mình lo lắng, chỉ có thể hơi chuyển sự chú ý, nói: "Thứ đó, là do người ta nuôi ra, nơi này dù phong thủy có tốt đến đâu, cũng không thể sinh ra Côn Luân Thai." Ngô Tà nghe mà hiểu được không, định hỏi thêm một câu thì sắc mặt đột nhiên cứng đờ.

Đứa trẻ sơ sinh khổng lồ đó, đang từ từ đến gần họ.

Nói thật, nếu là một con Tống tử bình thường, Ngô Tà cũng không sợ.

Nhưng quan trọng là một đứa trẻ có kích thước như người lớn.

Nhất là khuôn mặt trẻ con đó, nhìn thôi đã khiến người ta không rét mà run!

"Tôi nói này Trương tiểu ca, thứ đó ngày càng gần rồi." Phan Tử giơ súng, nhắm vào đứa trẻ Tống tử đó, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào!

Đúng lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng thấy tất cả các chân dài của Du Diên đều đã rút ra khỏi lưng Vương Bàn Tử, cũng cảm thấy thứ trên tay bắt đầu giãy giụa, Lục Vũ không nghĩ ngợi, tay phải lập tức giơ lên, ấn Du Diên xuống đất, Mặc Mi Kiếm coi như cái chày, một phát đập xuống.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, con Du Diên trước đó bám trên người Vương Bàn Tử trực tiếp bị Lục Vũ đập gãy!

Lục Vũ một cước đá văng mảnh vỡ Du Diên, vội vàng thu lại mấy món pháp khí đang đặt trên người Vương Bàn Tử.

Nhờ Vương Bàn Tử trong tay vẫn luôn nắm Hoa Đà Đao, nên không bị tổn thương.

Lúc này tỉnh lại, còn chưa kịp nói một câu, Lục Vũ đã thúc giục: "Đừng ngây ra đó, mau chạy!

Bị cái tử thai đó đuổi kịp, sẽ giống như những xác chết kia!" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ kéo Vương Bàn Tử bỏ chạy.

Chương 881

Ngô Tà, Phan Tử ngớ người một lúc, ngay sau đó liền nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng "oa" một tiếng, như tiếng trẻ con khóc.

Hai người cũng không dám nghĩ nhiều nữa, đuổi theo Lục Vũ và Vương Bàn Tử co cẳng chạy, không dám quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ là trên đường, Ngô Tà gân cổ hét lớn: "Tiểu ca anh không phải nói không sao sao, bây giờ vội chạy làm gì!" "Nếu tôi nói có chuyện, các cậu manh động, tình hình còn nguy hiểm hơn." "Anh..." Ngô Tà lập tức cứng họng, hiểu ra vừa rồi đã bị Lục Vũ lừa, không nhịn được tức giận nói: "Lục Vũ, anh lấy tên giả Trương Bách Xuyên là có ý gì!" Thấy nhiều pháp khí như vậy, còn có nhiều thủ đoạn như vậy, nếu Ngô Tà một chút cũng không nghi ngờ, thì cậu ta quá ngây thơ rồi.

"Tên giả?" Trong lúc chạy trốn, Phan Tử nghe ra lời này không đúng, vội vàng hét theo mấy tiếng: "Lục Vũ, anh có mấy ý, làm cái quái gì mà phải dùng tên giả!

Mẹ kiếp!

Anh thật là..." Phan Tử lúc này thật sự cảm thấy đau trứng không tả xiết!

Lúc mới gặp, Phan Tử đã nghi ngờ Lục Vũ, sau đó cũng nghi ngờ mấy lần, nhưng mỗi lần đều không nghi ngờ thân phận của anh, mà là nghi ngờ người này không đơn giản...

"Một hai câu nói không rõ được." Lục Vũ chạy như điên, thỉnh thoảng quay đầu nhìn con "quái thai" đó, thấy nó động tác rất chậm, không đuổi kịp họ, trong lòng hơi thả lỏng một chút, thở phào một hơi rồi nói: "Mộ đạo này là đường hầm bí mật, là do Uông Tàng Hải lén lút để lại cho mình, cho nên cơ quan không nhiều, nhưng phải chạy

nhanh, bị thứ đó đuổi kịp là xong đời!" Trong lúc nói chuyện, mấy người men theo hành lang càng chạy càng sâu.

Cả một đoạn đường xuống dốc, không biết đã chạy được bao nhiêu mét.

Nhưng... dù họ đã chạy bao nhiêu mét, hai bên cầu thang vẫn có thể thấy những thi thể kỳ dị đó.

Tuy nhiên, so với sự lúc nhúc ở lối vào, thi thể ở đây đã ít đi nhiều, chỉ đứng thành một hàng dọc theo thông đạo, và cũng không phải là đứng sát nhau như trước.

Giữa các thi thể, có chỗ rộng bốn năm mét, chỗ hẹp cũng có hai ba mét.

Qua khe hở, có thể thấy vách đá hai bên thông đạo cực kỳ gồ ghề, đá lạ lởm chởm.

Còn trên đỉnh đầu, thì là những đốm sáng lốm đốm, dường như toàn là Du Diên đang ngủ đông!

Chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Ngô Tà thầm nghĩ, đoạn đường chạy gấp này không biết có con Du Diên nào từ trên rơi xuống người không.

Ý nghĩ vừa nảy ra, liền cảm thấy cơ thể có chút ngứa ngáy, trong lòng một trận không thoải mái.

"Được rồi, có thể nghỉ một lát." Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nói một câu, từ từ dừng bước.

Ngô Tà, Phan Tử và những người khác lúc này mới chú ý, họ đã không biết từ lúc nào, chạy đến một vùng đất bằng phẳng.

Hành lang cầu thang ban đầu, cuối cùng đã biến thành một con đường bằng phẳng.

Ngô Tà đột nhiên cảm thấy chân có chút mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Chỉ là vừa thở được một hơi, mắt Ngô Tà đột nhiên trợn to, hệt như gặp ma!

"Đây...

đây...

đây..." Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cậu ta, mấy người cũng ngẩng đầu nhìn.

Phan Tử nhìn một cái, lập tức trợn mắt há mồm, còn kinh ngạc hơn cả Ngô Tà!

Tuy nhiên, Lục Vũ và Vương Bàn Tử chỉ nhìn một cái, liền cúi đầu, không để ý.

Dù sao, hẻm núi trong núi họ đã thấy không ít.

Lần trước ở Côn Luân, đã thấy rồi.

Huống chi, trong hẻm núi ở núi Côn Luân, còn có thân thể của một Xà Thần vô cùng vĩ đại!

Nơi đây, chỉ là một thung lũng trong núi, không có gì hiếm lạ.

Nhưng đối với Ngô Tà và Phan Tử mà nói, nơi đây phảng phất là một thế giới khác!

"Không lẽ, cả ngọn núi đều bị khoét rỗng rồi chứ..." Ngô Tà nuốt nước bọt, có chút kinh ngạc nói một câu.

"Không phải khoét, là tự nhiên hình thành." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Loại hẻm núi trong núi này, thực ra không hiếm, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy, quả thực rất kinh người." Lục Vũ nói hai câu xong, Ngô Tà phản ứng lại, nhìn Lục Vũ chằm chằm: "Anh đã từng thấy cảnh sắc như vậy rồi?" Nói xong, không đợi Lục Vũ trả lời, Ngô

Tà lại như bị người ta dẫm phải đuôi, một phát nhảy dựng lên, vội nói: "Đúng, đúng, đúng, tôi còn quên!

Anh che giấu thân phận, lấy tên giả là Trương Bách Xuyên, anh muốn làm gì!" Ngô Tà càng nói càng kích động, còn kích động hơn cả Phan Tử!

Lục Vũ nhìn Ngô Tà, lắc đầu, từ từ nói: "Tử thai lúc nãy, không phải Côn Luân Thai, nhưng lại là một loại tử thai rất phiền phức." Anh trắng trợn trả lời lạc đề, chuyển chủ đề như vậy, khiến Ngô Tà chỉ biết đảo mắt, nhưng đang định nói gì đó với Lục Vũ, câu nói tiếp theo của Lục Vũ lại thu hút sự chú ý của cậu ta.

"Tử thai này, chính là vì được linh khí của long mạch nuôi dưỡng, bị Uông Tàng Hải ra tay, nuôi ra xong, giúp ông ta giữ cửa.

Bởi vì nó được linh khí nuôi dưỡng, cho nên chỉ cần linh khí của núi Trường Bạch không ngừng, nó sẽ mãi mãi như vậy, không sinh không diệt, bị nó quấn lấy, thiệt thòi chính là chúng ta." Đợi Lục Vũ nói xong, Ngô Tà ngớ người một lúc, hỏi: "Làm sao anh biết đó là thủ đoạn của Uông Tàng Hải?" "Đoán thôi." Lục Vũ nói xong một câu, đứng dậy phủi mông, nói: "Đi thôi, ông chú đáng yêu của cậu còn đang đợi chúng ta." Nghe giọng điệu có chút kỳ quái, Ngô Tà không nhịn được hỏi một câu: "Có phải anh biết gì đó không?" Lục Vũ đầu cũng không quay lại, đi thong thả phía trước, tiện miệng nói: "Chú ba của cậu tâm địa nhiều như hạt bàn tính, ai biết ông ta lại đang tính toán cái gì?" "Tôi không nói cái đó, tôi nói con đường ở đây." Ngô Tà sắc mặt cứng đờ, biện minh: "Có phải anh đã sớm biết nơi này là lăng mộ giả trong lăng mộ thật không?

Vậy sao anh không nghĩ cách đi con đường Tam Thánh Sơn kia?" "Nói đến đây, lúc trước Vương Bàn Tử nói nhà anh bị nổ, e là cũng là giả nhỉ?

Chương 882

Anh làm vậy, rốt cuộc là vì sao?" Lục Vũ đầu cũng không quay lại, cũng không nói gì, cứ im lặng đi phía trước, tùy ý nhìn tình hình hai bên.

Khi Ngô Tà còn muốn nói gì thêm, Vương Bàn Tử hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta một cái, tức giận nói: "Ngô Tà mày nói chuyện có dùng não không thế!" "Tôi cả đường này kinh hồn bạt vía, não cũng bị dọa mất rồi!" "Vậy thì mày câm miệng!" Vương Bàn Tử bực bội nói: "Thật là, Bàn gia đây thật sự không muốn dính dáng đến đám người Cửu Môn các ngươi, ai nấy cũng có tám trăm cái bụng dạ, toàn nghĩ cách tính kế người mình, không thì cũng lo có người hại mình.

Mẹ kiếp!

Mày tưởng mày là hoàng đế à!

Có phải mày còn muốn nói một câu 'Luôn có gian thần muốn hại trẫm' không?" Vương Bàn Tử liên tiếp xả giận, mấy câu nói khiến Ngô Tà á khẩu không trả lời được.

Một lúc lâu sau, vẫn là Phan Tử lên tiếng giảng hòa, cười khổ nói: "Bàn gia, không phải chúng tôi thích như vậy, thật sự là Cửu Môn và Mô Kim nhất môn khác biệt quá lớn, mọi người đều làm việc như vậy..." "Bớt cái trò đó đi, chúng ta làm ăn một vụ, bớt mấy cái giả tạo, làm mấy cái thực tế đi..." Vương Bàn Tử còn muốn nói gì thêm, Lục Vũ đột nhiên cắt ngang lời hắn, nói: "Lên dốc, sau khi lên đó, có thể chính là địa cung Vạn Nô Hoàng Lăng thật sự..." Lúc này, trong lòng Lục Vũ lại một lần nữa dâng lên cảm giác bất an khó tả.

Mọi người men theo bậc thang đá trên sườn núi, chậm rãi bước đi.

Trong đầu Lục Vũ bất giác nhớ lại câu nói mà Thuận Tử đã nhắn

với anh: "Tôi ở cửa chờ cậu." Liệu có khả năng, cái "cửa" mà Ngô Tam Tỉnh nói đến chính là cửa địa cung không?

Nghĩ đến đây, bước chân của Lục Vũ bất giác lại nhanh hơn vài phần, Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác phía sau cũng tăng tốc theo.

Mọi người lại đi thêm một lúc dưới lòng đất, đột nhiên nhìn thấy một luồng sáng, tất cả đều theo phản xạ dừng bước.

Luồng sáng ở ngay trên đỉnh đầu họ, hẳn là có người bắn pháo sáng, soi rọi cả không gian.

Dưới ánh sáng mạnh, có thể thấy một quần thể kiến trúc hùng vĩ, nằm ở vị trí cách họ hơn một trăm mét về phía trên.

Một tòa thành đá khổng lồ màu đen, không thể nhìn rõ toàn bộ.

Nhưng, nhờ ánh sáng của pháo sáng, có thể lờ mờ thấy được con đường họ đang đi là một lối mòn men theo sườn núi, không phải là con đường chính.

"Các cậu nói xem, người ở trên là đám A Ninh, hay là Trần Bì A Tứ?" Pháo sáng không thể tự nhiên xuất hiện, sau một lúc im lặng, Phan Tử lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng.

"Chắc không phải Trần Bì A Tứ, khả năng cao là đám A Ninh." Ngô Tà nói, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng, không kìm được mà thúc giục: "Chúng ta đi nhanh lên, đuổi kịp có thể sẽ gặp được tam thúc." Nói thì nói vậy, nhưng vừa nhìn thấy quần thể kiến trúc trên đỉnh đầu, Ngô Tà lại không khỏi dừng lại.

Cảnh tượng như vậy, vượt xa sức tưởng tượng, thực sự quá kinh người!

Điều khiến cậu kinh ngạc hơn là, theo bức bích họa trong mộ dưới biển, Vân Thiên Cung thực sự vốn phải ở trên trời, bây giờ họ không

thấy được linh cung, lại từ thiên môn vào địa cung, con đường phía dưới phải đi thế nào, cậu hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Cũng không biết mình có cơ hội được thấy thiên cung mờ ảo trong mây mù như trên bích họa hay không. ...

Trong lúc trầm mặc, ánh sáng của pháo sáng dần dần mờ đi, cho đến khi biến mất.

"Đi." Lúc này, Lục Vũ khẽ nói một tiếng, dẫn theo mấy người tiếp tục đi lên.

Nửa giờ sau, cuối cùng họ cũng đến cuối bậc thang.

Lục Vũ không bật đèn pin, dựa vào khả năng "dạ thị" của mình kiểm tra tình hình trước, sau khi xác định xung quanh không có ai mai phục, mới để mọi người trèo lên.

Lên đến nơi, liền thấy một con đường đá được lát bằng những phiến đá, rộng gần mười mét, gần như thẳng tắp dẫn về phía trước.

Cấu trúc này, chính là thần đạo trong lăng mộ.

Thần đạo một bên thông đến huyền cung, bên còn lại không biết dẫn tới đâu, có lẽ là thiên cung.

Vị trí họ đi lên, hẳn là gần huyền cung hơn.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại phía bên kia mộ đạo, nhưng vẫn không đi qua.

Dù sao thì, đi ngược lại đường cũ trong địa cung là một chuyện rất xui xẻo.

Định thần lại, anh trực tiếp gọi mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc, đã có thể lờ mờ nhìn thấy cuối con đường là một bóng đen khổng lồ.

Hai bên thần đạo, cũng xuất hiện một số cây đá trang trí.

Đi thêm một lúc nữa, xa xa đã có thể nhìn thấy một cổng chào khổng lồ.

Xét theo cấu trúc của hoàng lăng, cổng chào này được gọi là thiên môn, ngụ ý từ đây trở đi, trời và người cách biệt, đã thuộc phạm vi hoàng lăng.

Bên trong thiên môn, hai bên đường không còn là cây đá, mà là cây đồng!

Vừa nhìn thấy cây đồng, sắc mặt của Lục Vũ, Ngô Tà, Vương Bàn Tử lập tức trở nên có chút kỳ quái!

Ngô Tà nén sợ hãi, đi qua cẩn thận xem xét, sợ rằng thứ này cũng giống như thần thụ ở Tần Lĩnh, là một thứ kỳ quái.

Nhưng may thay, đây chỉ là cây đồng bình thường, không có vấn đề gì.

Mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước, chẳng mấy chốc, sau khi vượt qua mấy cánh cửa đá nữa, trong tầm mắt xuất hiện một số bức tường thấp màu đen, đi tiếp về phía trước, liền thấy những bức tường thấp đó thuộc về một tế đàn ở cuối thần đạo!

Chương 883

Tế đàn không phải là đỉnh đồng, mà có hình dạng một cái bát đồng rất kỳ dị, hoàn toàn khác biệt với văn hóa Thăng Long.

Ngô Tà và Phan Tử nhìn nhau, Phan Tử gãi đầu, rồi lại lắc đầu.

Ý tứ là, lần này mình sẽ không đi trộm đồ cúng tế nữa. ...

Vòng qua tế đàn, phía sau chính là địa cung hoàng lăng.

Điều bất ngờ là địa cung đã bị phá hủy rất nghiêm trọng, nhìn qua toàn là tường đổ vách nát, hoang tàn đổ nát, rõ ràng không phải là sự phá hoại mới xảy ra gần đây.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho tòa lăng mộ dưới lòng đất hùng vĩ đến mức được coi là kỳ tích này, lại phải chịu một biến cố kinh hoàng như vậy.

Mọi người nhìn quanh, đi qua cánh cửa lăng sau tế đàn.

Cửa lăng đã sớm sụp đổ, tấm cửa đầy đinh tán đổ rạp trên mặt đất, như thể báo hiệu nơi này đã bị càn quét sạch sẽ.

Phan Tử đứng bên cửa nhìn xem, nói: "Không phải cửa mới bị phá, không biết đã bao nhiêu năm rồi." Lục Vũ cũng đi qua xem, những vết nứt vỡ bên cạnh cửa đã gần như không còn nhìn ra được, rõ ràng không phải là chuyện xảy ra trong vòng trăm năm gần đây.

"Không giống như do con người làm, lẽ nào là do động đất?" Ngô Tà thấy Lục Vũ vẫn đang quan sát tình hình xung quanh, không nhịn được nhỏ giọng hỏi một câu.

Thực ra, Lục Vũ đang tìm kiếm tung tích của Ngô Tam Tỉnh.

Lão hồ ly này nói sẽ đợi anh ở cửa, bây giờ anh đã đến tận cổng

chính của lăng cung rồi, mà vẫn không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh đâu.

"Đi thôi, vào trong xem sao." Lục Vũ nói một câu, rồi lại đi về phía trước, tiến vào tiền điện của lăng cung. 《Táng Kinh》 có câu, tứ đạo long lâu bàn bảo điện, cửu vĩ tiên xa nhập hoàng tuyền.

Điện đầu tiên của lăng cung, cũng chính là điện đầu tiên trong tứ đạo long lâu.

Cửa điện rộng lớn, khoảng chừng hai sân bóng rổ, hai bên là những cỗ xe ngựa đồng nghênh giá.

Ở bức tường sâu phía sau, bên trái và phải mỗi bên có hai pho tượng đen, đã phủ đầy bụi.

Tượng mặt mày hung tợn, mắt trợn trừng giận dữ, dường như là một loại đồ đằng tôn giáo nào đó.

Các cột chống dầm phía trên đại điện đã sụp đổ, ngói vỡ văng đầy đất, may mà ở đây không mưa, nếu không chỗ này đã sớm bị ngập.

Ngô Tà càng nhìn, càng cảm thấy cảnh tượng này giống như do động đất gây ra.

Đi về phía trước thêm hai bước, Ngô Tà đột nhiên cảm thấy chân mình bị thứ gì đó tóm lấy, vội vàng dừng lại, giọng nói cũng run rẩy: "Phan Tử, cậu xem có thứ gì tóm tôi!" Phan Tử cúi đầu nhìn, liền thấy một bàn tay đen thò ra từ dưới đống gạch ngói vỡ, tóm lấy chân Ngô Tà.

Phan Tử không nghĩ ngợi, một chân giẫm lên bàn tay đen đó, giẫm nát nó ra, rồi kéo Ngô Tà vội lùi lại hai bước.

"Chắc không phải tống tử." Phan Tử hoàn hồn, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm vào thứ đang bị đè dưới đống đá vụn.

Trong lúc Phan Tử và Ngô Tà đang nhìn chằm chằm vào thứ đó, Lục Vũ nhìn quanh bốn phía, có thể thấy trên những thanh xà ngang cao vút là từng bóng người màu đen.

Nhìn bộ dạng của họ, đều là thủ hạ của A Ninh.

Đếm sơ qua, ước chừng còn lại bảy tám người.

Trên đỉnh đầu, còn có không ít dây thừng, cùng với gạch ngói, xem ra đám người đó đã từ trên xuống.

Lục Vũ cũng không để tâm, anh vẫn đang tìm kiếm tung tích của Ngô Tam Tỉnh.

Lão hồ ly này, đang ở đâu chứ?

Lẽ nào ở dưới huyền cung dưới lòng đất?

Theo lẽ thường, huyền cung dưới lòng đất nằm ở điện thứ ba của Long Lâu Bảo Điện, bên dưới thiên điện.

Nhưng nơi này kỳ quái, chưa chắc đã có thể dùng lẽ thường để đoán định.

Hơn nữa, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, đám Ngô Tà đi một con đường thiên môn khác, chứ không phải thông qua thiên điện để vào địa cung.

Đúng lúc Lục Vũ đang suy ngẫm, thì nghe thấy tiếng "bộp", "bộp" từ phía sau truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, chính là thứ ở dưới đống gạch đó đang cử động.

Đống gạch nhấp nhô lên xuống, như thể có thứ gì đó muốn chui ra.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Gần như chỉ trong một cái chớp mắt, một thứ lóe lên ánh sáng đỏ, đột nhiên từ dưới đống ngói vọt ra, lao thẳng về phía Vương Bàn Tử!

"Mẹ kiếp nhà ngươi!" Lần này, Vương Bàn Tử đã luôn cảnh giác, thấy thứ đó lao tới, cây côn quý trong tay liền vung lên, như thể đang đánh bóng chày, đánh bay thứ đó văng ra xa, đâm thủng một bức tường.

Chương 884

Đèn pin của mấy người đồng loạt chiếu vào cái lỗ thủng đó.

Chẳng mấy chốc, liền thấy một thứ đang giãy giụa bò ra từ trong lỗ thủng!

Một con du diên màu đen, trên lưng lóe lên ánh sáng đỏ, đôi mắt chớp nháy, vô cùng yêu dị!

"Còn muốn bám lên người Bàn gia à, mày tưởng mày là gái chắc?" Vương Bàn Tử giơ súng, nhắm vào con du diên, đang định bóp cò, thì nghe thấy bên tai vang lên một tiếng súng giòn giã, viên đạn sượt qua vai Vương Bàn Tử bay đi!

"Không được động đậy!" "Tất cả không được động đậy!" "Bỏ vũ khí xuống!" Sau vài tiếng quát, Lục Vũ và mấy người thấy trong tầm mắt xuất hiện thêm vài bóng người.

Từng người mặc đồ đen, trang bị đầy đủ, trông có vẻ là đám người của A Ninh.

Chỉ có điều, những người này trông ai cũng mặt mày xám xịt, rõ ràng là đã trải qua không ít khó khăn.

Thấy bọn họ, Vương Bàn Tử cũng không hoảng sợ, nhếch miệng cười, chào hỏi: "Các vị vất vả rồi, nhưng kích động thế làm gì?" "Ra ngoài làm ăn, thêm một người bạn là thêm một con đường, thêm một kẻ thù là thêm một bức tường, có gì cứ từ từ nói chuyện không phải tốt hơn sao?" Trong lúc nói chuyện, mấy người từ ngoài điện đi vào, Ngô Tà đột nhiên chú ý thấy ánh sáng đỏ trên lưng con "du diên" ở góc tường trở nên sáng hơn.

Có kinh nghiệm từ trước, cậu biết đây là con du diên đã phát hiện

mục tiêu, lập tức liếc mắt với Vương Bàn Tử, nói: "Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng, đừng bắn, gã này không phải nói nhiều, chỉ là sợ hãi thôi, các vị đừng để ý, đừng để ý…" Trong lúc nói chuyện, mấy người áo đen từ từ tiến lại gần, một người trong số đó, đi đến bên cạnh con du diên.

Đúng lúc này!

Một luồng sáng đỏ lóe lên, con du diên đột nhiên bổ nhào lên lưng một người!

Cơn đau nhói dữ dội, lập tức khiến người đó hoảng loạn, vứt hết mọi thứ đi, chỉ còn lại tiếng la hét theo bản năng!

Đúng lúc này, từ xa lại vang lên một tiếng hét chói tai thê lương, như tiếng kêu của người đàn bà bị nghẹn cổ!

Hai chuyện cùng lúc xảy ra, lập tức khiến mấy người áo đen vừa rồi còn đang đắc ý trở nên rối loạn, hoảng sợ nổ súng loạn xạ.

Trong phút chốc, tiếng súng vang lên dữ dội, tiền điện như một sân khấu hỗn loạn!

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử không chút do dự, vội vàng chạy vào góc, nấp sau một cây cột lớn để tránh đạn.

Đợi một lúc, mấy người áo đen hoảng loạn bắn hết một băng đạn, tiếng súng mới tắt.

Nhưng tiếng gào thét ai oán, vẫn chưa biến mất!

Một con điêu hào khổng lồ, lớn hơn cả con điêu hào mà Lục Vũ và họ từng thấy trước đây, lao xuống, tóm lấy một người áo đen!

Con điêu hào cúi đầu mổ một cái, trực tiếp cắn đứt cổ họng của người đó, máu tươi lập tức bắn tung tóe!

Động tác của nó vô cùng thành thạo, dường như đã làm chuyện

này quen rồi.

Sau khi xử lý xong một người, con điêu hào lập tức lao về phía mục tiêu tiếp theo!

Trong lúc con điêu hào xoay người, Lục Vũ chú ý thấy trên lưng nó, lại cũng có một con du diên!

Chẳng trách những con điêu hào này lại điên cuồng đến thế. … Vương Bàn Tử vốn định nổ súng, nhưng khi nhìn thấy con du diên yêu dị, anh do dự một chút, rồi không nổ súng nữa.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên từ sau cột lao ra, tóm lấy một người áo đen, rồi quay người bỏ chạy.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử đang nấp sau cột vẫn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, có chút ngơ ngác.

"Chạy!" Đợi đến khi Lục Vũ hét lên một tiếng, ba người mới phản ứng lại, vội vàng chạy về phía cửa điện, đuổi theo Lục Vũ!

Khi sắp chạy đến cửa, thì nghe thấy một tiếng nổ lớn "Ầm" từ phía sau, cũng không biết là tên khốn nào đã ném "lựu đạn" hay sao.

Tóm lại, mấy người đều cảm thấy một lực xung kích mạnh mẽ khiến cơ thể họ bay lên mất kiểm soát, đâm vào cửa sổ gỗ của đại điện, rồi bay thẳng ra ngoài. … Sau khi bay ra ngoài cửa sổ, Lục Vũ, Vương Bàn Tử thuận thế lăn một vòng trên mặt đất, nhẹ nhàng đứng dậy, cũng không bị thương.

Về phần Ngô Tà và Phan Tử, cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ có người áo đen bị Lục Vũ tóm lấy bị một mảnh gỗ đâm vào bắp chân, lúc này cũng đã ngất đi.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, xác định tạm thời không chết được, cũng không có ý định chữa trị cho hắn, vội vàng gọi mọi người chạy

mau!

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng kêu quái dị của điêu hào, mấy con điêu hào giống như những chiếc máy bay ném bom cỡ nhỏ, gào thét lao về phía họ!

Lục Vũ chỉ có thể dừng lại, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vung một đao nghênh đón!

Keng!

Thân đao tiếp xúc với đầu con điêu hào, phát ra âm thanh kim loại va chạm chói tai, tia lửa lấp lóe!

Lực xung kích mạnh mẽ, khiến Lục Vũ cũng không khỏi lùi lại mấy bước, gắng gượng giữ vững cơ thể.

Lúc này, Lục Vũ mới phát hiện con điêu hào này không phải vật sống, mà là một loại chim máy!

Chương 885

【Tên vật phẩm: Kim Diên】【Cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Tấn công】【Mô tả vật phẩm: Có dị nhân, lấy cơ quan thuật 'Mộc Diên' của Mặc gia làm nền tảng, dùng thanh đồng làm nguyên liệu, dung nhập tinh phách của điêu hào con, dùng bí pháp luyện chế, thành tựu Kim Diên!

Kim Diên có thể tuân theo hiệu lệnh, tấn công người khác, phòng ngự phe mình…】 Lục Vũ biết rất rõ trong cơ quan thuật của Mặc gia có một loại "Mộc Diên" có thể bay, nhưng không ngờ lại có người dựa trên nền tảng "Mộc Diên", chế tạo ra loại điêu hào Kim Diên này, thực sự khiến người ta kinh ngạc!

"Dị nhân" đó, rất có thể chính là Uông Tàng Hải!

Nhưng mà… chưa đợi Lục Vũ kịp thán phục cơ quan thuật quỷ dị khó lường của Uông Tàng Hải, con điêu hào bị Hắc Kim Cổ Đao găm chặt, điên cuồng vỗ cánh, trực tiếp muốn mang Lục Vũ bay lên!

Vương Bàn Tử là người phản ứng đầu tiên, đưa tay níu lấy đùi Lục Vũ, gân cổ gầm lên: "Phan Tử, mẹ nó cậu còn đang mơ à!" Tiếng gầm này, cuối cùng cũng làm Phan Tử bừng tỉnh.

Phan Tử sau khi phản ứng lại, nhặt cây côn quý của Vương Bàn Tử trên đất lên, trực tiếp nhảy lên, nhắm vào sống đao trên đầu con điêu hào mà giáng một đòn!

Cú này, giống như một cái búa, khiến thanh Hắc Kim Cổ Đao vốn đã chém vào đầu con điêu hào lại găm vào sâu hơn một chút.

Vương Bàn Tử chết sống giữ chặt Lục Vũ, Ngô Tà cũng phản ứng lại, giúp Vương Bàn Tử giữ Lục Vũ, còn Phan Tử thì ra sức đập vào Hắc Kim Cổ Đao!

“Keng keng keng” liên tiếp mấy tiếng, liền nghe một tiếng “Keng” giòn tan, Hắc Kim Cổ Đao cuối cùng cũng chém đứt đầu con điêu hào, con điêu hào rơi xuống đất.

Chỉ có điều… đầu của con chim máy không phải là điểm yếu của nó, chưa đợi mấy người kịp thở một hơi, đã thấy đôi cánh của con điêu hào lại hoàn toàn giang rộng.

Tiếp đó, đôi cánh giang rộng vỗ mạnh vào người mấy người!

Lục Vũ và mấy người họ, đều không kịp phản ứng, đã bị vỗ bay ra ngoài!

Trong lúc vật lộn vừa rồi, họ vốn đã đứng rất gần hào nước bao quanh bên ngoài điện, cú này lại càng bị con điêu hào đẩy thẳng xuống qua khe hở của hào nước.

Trong khoảnh khắc lơ lửng trên không, Ngô Tà sợ đến hồn vía lên mây, gào thét thảm thiết!

Trong khoảnh khắc rơi xuống, Lục Vũ đã rút Phi Hổ Trảo từ bên hông ra, quăng mạnh một cái, móc vào vách đá, rồi kéo Vương Bàn Tử lại, để anh ta lơ lửng.

Trong chớp mắt, anh lại quăng ra hai chiếc Phi Hổ Trảo nữa, móc lấy Ngô Tà và Phan Tử đang rơi nhanh xuống!

Tốc độ của anh, đã nhanh không thể nhanh hơn!

Cảm thấy mình bị treo lơ lửng, không bị ngã xuống đất, Ngô Tà run rẩy mở mắt, cẩn thận nhìn xuống dưới.

Phía dưới cách khoảng bốn năm mét, chính là đáy hào, đáy sông đã sớm không còn nước, đập vào mắt toàn là những tảng đá đen lởm chởm, một số tảng đá có kích thước vô cùng đáng sợ, có thể thấy khi xưa lúc xây dựng, chắc chắn là một công trình vô cùng đồ sộ.

Nhìn kỹ lại, trên một tảng đá có một người áo đen nằm úp sấp, trông có vẻ là người bị Lục Vũ kéo ra từ trên cao lúc trước.

Không ngờ, hắn cũng bị con điêu hào đánh bay xuống đây.

Nhìn bộ dạng của hắn, chắc là đã chết rồi.

Ngô Tà trong lòng một trận sợ hãi, thầm nghĩ nếu không phải Lục Vũ vừa rồi kéo cậu một cái, thì bây giờ mình cũng gần giống như gã kia dưới đó.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà quay đầu nhìn Lục Vũ, chỉ thấy Lục Vũ mày nhíu chặt, dường như gặp phải vấn đề gì khó khăn.

Thực ra, Lục Vũ đúng là đã gặp phải một vấn đề khó khăn.

Không có lý do gì cả, anh chỉ có một trực giác khó hiểu, dường như con điêu hào cố ý muốn đánh họ xuống đây.

Thậm chí, trước đó con điêu hào muốn bắt anh lên, đưa xuống dưới này, chứ không phải muốn tấn công anh.

Cảm giác này rất vi diệu, nói không nên lời, chỉ là một cảm giác.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã tiếp đất.

Lục Vũ thu lại Phi Hổ Trảo, rồi lại lấy Hắc Kim Cổ Đao ra.

Lúc này, không cần phải che giấu thân phận nữa, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao, trong lòng cảm thấy vững vàng hơn.

Chỉ vừa rút Hắc Kim Cổ Đao ra, liền thấy trên mũi đao có một thứ giống như viên thuốc, trông như mắt của con điêu hào, có lẽ là dính vào lúc chém đứt đầu nó lúc trước.

Lục Vũ gỡ "viên thuốc" xuống, lại nhìn tình hình xung quanh, thấy Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử và mấy người họ đều đang quan sát tình hình xung quanh, liền bình tâm nhìn kỹ viên thuốc.

Vừa nhìn, trong mắt Lục Vũ lóe lên vẻ khác thường.

Không ngờ, trên "viên thuốc" lại có thông tin phí lạc mông.

Nội dung của thông tin rất đơn giản, chỉ có hai chữ: "Quay về." Hai chữ không đầu không cuối, cũng không biết là bảo anh rời khỏi đây, hay là thế nào.

Lúc này, giọng của Vương Bàn Tử vang lên: "Tiểu ca nhi, tên này còn thoi thóp, có cần cứu không?" Nghe vậy, Lục Vũ thu lại suy nghĩ, gật đầu, đi thẳng đến bên cạnh Vương Bàn Tử, nhìn người áo đen bị ngã nửa sống nửa chết kia. … Hoa Đà Đao, thần khí trị thương.

Chỉ cần chưa chết, một nhát đao xuống, có thể giữ lại nửa cái mạng.

Lúc này, Lục Vũ cầm Hoa Đà Đao, để người áo đen cầm một lúc, tình hình lập tức chuyển biến tốt đẹp.

Chương 886

Trong ánh mắt đầy kinh ngạc của Ngô Tà và Phan Tử, người áo đen mở mắt ra, Lục Vũ cũng đúng lúc này lấy lại Hoa Đà Đao, liếc hắn một cái, nói: "Được rồi, tạm thời cậu chưa chết được, nói những gì cậu biết đi." "Nói gì?

Anh là ai?

Buông tôi ra, nếu không tôi… A!" Hắn chưa nói xong, Vương Bàn Tử đã đưa tay nhẹ nhàng búng vào mảnh gỗ cắm trên bắp chân người áo đen, lập tức khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt, la hét thảm thiết.

Vương Bàn Tử "hắc hắc" cười một tiếng, lại vỗ vỗ vào mặt người áo đen, rồi mới nói: "Đừng nói những lời cứng rắn như vậy, vô dụng thôi.

Người xưa có câu hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, mày lại không phải hổ, chỉ là một tên tay sai, mày nói xem mày sẽ thế nào?" Nghe lời anh ta, người áo đen dường như cuối cùng cũng nhận ra tình cảnh hiện tại của mình.

Có câu người dưới mái hiên không thể không cúi đầu!

Lúc này, Ngô Tà không nhịn được, vội hỏi: "Cậu có phải là thủ hạ của A Ninh không, tôi hỏi cậu, Ngô Tam Tỉnh đâu!" Khi nghe ba chữ "Ngô Tam Tỉnh", đồng tử của người áo đen co rút mạnh, dù hắn phản ứng rất nhanh, lập tức che giấu tia kinh hãi trong mắt, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay ra, rút phắt cây gậy gỗ cắm trên bắp chân người áo đen, khiến hắn đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết, mồ hôi lạnh túa ra!

Lục Vũ sắc mặt bình tĩnh, tiếp tục nói: "Nói sớm còn có thể bớt đau khổ, cậu nói có đúng không?" Vừa nói, Lục Vũ lại vung tay, cắm cây gậy gỗ vào lại theo vết thương cũ.

Người áo đen vốn đã đau đến nửa sống nửa chết, lần này lại càng đau đến toàn thân co giật!

Ngô Tà nhìn thủ đoạn có phần tàn nhẫn của Lục Vũ, vội quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Lục Vũ cũng không để ý đến suy nghĩ của Ngô Tà, chỉ nhìn người áo đen, nhẹ giọng nói: "Không nói à?" Một câu nói xong, anh đưa tay, lại rút cây gậy gỗ đó ra, huơ huơ trước mặt người áo đen, để hắn nhìn thấy một vệt máu, rồi bóp cổ hắn nói: "Tôi là Lục Vũ, cậu đã gặp tôi, và cậu nên biết lần này tôi tìm cậu là vì cái gì.

Nói thẳng đi, đừng lãng phí thời gian, đỡ phiền phức cho tôi." "Nếu những gì cậu nói đều là thật, cái mạng này còn có thể giữ lại." Nghe lời của Lục Vũ, rồi nhìn kỹ lại Lục Vũ trước mặt, người áo đen cuối cùng cũng nhớ lại nỗi sợ hãi từng bị Lục Vũ chi phối. … Đã từng có lúc, ở vùng tuyết Côn Luân, những người đồng đội của hắn lần lượt biến thành pháo hoa rực trời, nếu không phải Lục Vũ, hắn cũng sẽ trở thành một phần của những đóa pháo hoa đó.

Sau đó, họ cả ngày ở trên một thảo nguyên dưới hoàng hôn, không làm được gì, không đi đâu được.

Cứ như vậy trôi qua không biết bao lâu, đột nhiên có một ngày liền xuất hiện ở sân bay Tam Phiên. … Nghĩ lại từng cảnh tượng đã xảy ra, người áo đen không tự chủ được mà rùng mình một cái, vội nói: "Tôi nói, tôi nói, tôi nói hết!" "Nói mau." "Vâng, vâng!" Người áo đen gắng gượng bình ổn lại tâm trạng, trực tiếp kể ra những gì mình biết.

Nói ra thì, những gì hắn biết cũng không nhiều lắm.

Lần này vào núi, hắn cũng không gặp Ngô Tam Tỉnh, chỉ nhận được bản đồ từ tay của Ngô Tam Tỉnh.

"Bản đồ gì?" "Một bản đồ vô cùng hoàn chỉnh." Người áo đen thành thật nói: "Bao gồm cả núi tuyết, lộ trình lên núi, lộ trình xuống mộ, đều vẽ rất rõ ràng, ngay cả chỗ nào có cơ quan, trên đó cũng viết rõ." "Bản đồ đâu?" "Luôn ở trên tay A Ninh." "Bản đồ là ai cung cấp?" "Chính là Ngô Tam Tỉnh!" "Sao cậu biết?" "Chính là, chính là…" Người áo đen liếc nhìn Lục Vũ một cái, cẩn thận nói: "Chính là ngày chúng tôi xuất hiện ở sân bay Tam Phiên, Ngô Tam Tỉnh đã giao bản đồ cho ông chủ…" Mắt Lục Vũ híp lại, thời gian sao lại trùng hợp đến vậy?

Ngày đó, nhà anh bị nổ.

Ngày đó, Ngô Tam Tỉnh giao bản đồ cho Cừu Đức Khảo?

Trùng hợp?

Giữa hai chuyện này, có liên quan?

"Sao cậu biết là Ngô Tam Tỉnh?" Lục Vũ híp mắt, lại đưa ra một câu hỏi.

"Tôi, tôi, tôi… Lần trước ở mộ Tây Sa dưới Nam Hải, tôi đã gặp Ngô Tam Tỉnh, nhận ra ông ta.

Ngày đó tôi ở văn phòng của ông chủ, cũng thấy Ngô Tam Tỉnh giao bản đồ cho ông chủ.

Lúc đó, họ còn nói…" "Nói." "Tôi đau quá, có thể cho tôi nghỉ một lát không." "Ồ." Lục Vũ gật đầu, một tay nắm lấy cây gậy gỗ ở bắp chân hắn, vặn mạnh một cái, khiến người áo đen đau đớn lại hét lên thảm thiết!

Người áo đen thở hổn hển, một lúc lâu sau mới gắng gượng bình tĩnh lại, người áo đen không dám đòi hỏi điều kiện nữa, vội nghiến

răng nói: "Ngô Tam Tỉnh nói, nói, nói lần này nhất định có thể để ông chủ biết cái gì gọi là…" "Gọi là gì?" "Tôi không biết." Người áo đen khổ sở nói một câu, thấy Lục Vũ lại đưa tay về phía cây gậy gỗ, trong mắt lóe lên vẻ tuyệt vọng, khóc lóc nói: "Tôi thật sự không biết, lúc cuối họ đều ghé tai nói chuyện, tôi thật sự không biết, thật sự không nghe thấy…" Lục Vũ không tiếp tục hành hạ hắn, chỉ quay đầu nhìn Ngô Tà và Phan Tử, nhẹ giọng nói: "Ngô tam gia cũng bận rộn ghê." Ngô Tà mặt đỏ bừng, Phan Tử cũng mặt già đỏ ửng, Vương Bàn Tử thì bĩu môi, lẩm bẩm: "Tam gia chẳng phải là bận rộn sao, lôi cả lão già Cửu Đức Khảo này đến đây, cũng không biết vị tam gia này đang tính toán chuyện gì to tát đây!" Sắc mặt Ngô Tà càng thêm bối rối, không biết nên nói gì cho phải.

Cậu làm sao cũng không ngờ được, tam thúc trong khi sắp xếp cho họ đi đến đây, lại đưa một bản tài liệu cho bên Cửu Đức Khảo.

Đây không phải là rõ ràng khiến cho cục diện vốn đã rối ren lại càng thêm hỗn loạn sao?

Ông ấy lôi kéo nhiều người đến đây góp vui, rốt cuộc muốn làm gì?

Mưu đồ của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà hoàn toàn không đoán được, càng nghĩ càng phiền não, chỉ lờ mờ có một cảm giác, tam thúc dường như muốn đục nước béo cò… Một bên, Phan Tử nghiêm mặt nói: "Tam gia là người từng trải, không thể vô duyên vô cớ làm chuyện này, sự sắp xếp của ông ấy chắc chắn có thâm ý." Lục Vũ quay đầu nhìn Phan Tử một cái, thầm nghĩ Ngô Tam Tỉnh có lẽ đang tính kế mình, nhưng rốt cuộc ông ta tính kế chuyện gì, Lục Vũ nhất thời cũng không nghĩ ra.

Thôi thì, tạm thời gác chuyện này sang một bên, quay sang hỏi: "Cửu Đức Khảo và nhà tôi có quan hệ gì, cậu có biết không?" "Hả?"

Người áo đen ngẩn ra, như thể không hiểu câu hỏi của Lục Vũ.

Ngô Tà và Phan Tử, cũng đột ngột quay đầu nhìn Lục Vũ, có chút kinh ngạc, không hiểu sao Lục Vũ lại đột ngột chuyển chủ đề sang chuyện này.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ cũng phát hiện mình hỏi quá đột ngột, họ có thể không hiểu, liền lấy ra tấm ảnh mà Hồ Bát Nhất đã để lại cho mình lúc trước.

Đương nhiên, không phải là tấm ảnh cũ kia, mà là tấm ảnh bố mẹ anh ăn cơm cùng Cửu Đức Khảo.

Lấy ảnh ra, Lục Vũ liếc nhìn một cái, đặt tấm ảnh trước mặt hắn, nói: "Nhìn cho kỹ, nghĩ cho kỹ, nghĩ xong rồi hãy nói." Một bên, Ngô Tà và Phan Tử ghé đầu vào xem ảnh, đột nhiên phát hiện một người trong ảnh có chút quen mắt, lại nhìn kỹ tấm ảnh, rồi nhìn người áo đen, lúc này mới phát hiện người áo đen lại cũng có mặt trong tấm ảnh đó!

Lần này, Ngô Tà và mấy người họ cuối cùng cũng hiểu, tại sao Lục Vũ lại lôi người áo đen này ra, mà còn thẩm vấn hắn gấp gáp như vậy.

Ngô Tà theo phản xạ nhìn về phía Vương Bàn Tử, có chút không dám tin, lẽ nào vụ nổ, vụ cháy mà Vương Bàn Tử nói lúc trước là thật?

Chương 887

"Tôi, tôi, tôi…" Người áo đen ấp úng, thấy tay Lục Vũ lại đưa về phía cây gậy gỗ, vội la lên: "Tôi nhận ra, tôi nhận ra họ, là Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh đã đưa họ đến làm quen với ông chủ của chúng tôi!" "Ngày ăn cơm hôm đó, Ngô Tam Tỉnh cũng ở đó, nhưng sau khi giới thiệu hai bên làm quen, Ngô Tam Tỉnh đã đi rồi…" Câu này vừa nói ra, mắt của Lục Vũ và mấy người họ đều trợn tròn lên!

Phan Tử còn túm lấy cổ áo người áo đen, hung hãn quát: "Nói cho rõ ràng, mày đã gặp tam gia ở đâu, lúc đó tam gia thế nào!

Sau đó tam gia lại đi đâu!

Tấm ảnh này là chuyện khi nào!" "Buông ra, để cậu ta nói." Lục Vũ nhẹ nhàng vỗ vào tay Phan Tử, để người áo đen thở một hơi.

Người áo đen thở phào một hơi, rồi mở miệng nói: "Cách đây không lâu, để tôi nghĩ xem, chính là… ừm, là trước khi xảy ra chuyện ở Nam Hải." "Ngày hôm đó, tôi nhớ Ngô Tam Tỉnh nói…" người áo đen chuyển ánh mắt sang Lục Vũ, cẩn thận nói: "Nói bố mẹ ngài là chuyên gia địa cung, ông ấy giới thiệu cho ông chủ, giúp ông chủ tham mưu xem cái địa cung dưới biển đó làm sao xuống cho an toàn hơn." "Lúc đó ông chủ mừng rỡ lắm, liền cùng ông Lục, bà Lục trò chuyện về chuyện địa cung, rồi Ngô Tam Tỉnh đi mất…" Nghe hắn kể lại chuyện cũ, Ngô Tà, Phan Tử, Lục Vũ, Vương Bàn Tử đều nghiêm túc lắng nghe.

Cơ thể người áo đen vẫn không khỏe, chỉ có thể nói một chút, rồi lại nghỉ một chút.

"Lúc đó, ông Lục, bà Lục nói… ừm… nói họ có tài liệu về địa cung đó, rồi yêu cầu ông chủ đưa cho họ một cái gì đó gọi là bạch

thư, thì sẽ giao tài liệu địa cung cho ông chủ." "Sau đó lại sắp xếp một giáo sư Tôn nào đó, để ông ấy chỉ đường cho ông chủ, rồi cùng chúng tôi đi Nam Hải…" "Ý của cậu là giáo sư Tôn chỉ đường ở Nam Hải, là người do bố mẹ tôi giới thiệu, đúng không?" Lục Vũ híp mắt, giọng nói trầm thấp, tiếp tục hỏi một câu.

Câu hỏi thì hỏi rồi, nhưng trong lòng Lục Vũ lại càng thêm hồ đồ!

Giáo sư Tôn đó, rốt cuộc là sao?

Lâu như vậy, anh đã gặp giáo sư Tôn mấy lần, một lần ở mộ dưới biển, một lần ở Côn Luân.

Lần cuối cùng gặp giáo sư Tôn, ông ta bị Khương Tử Nha nhập xác… Lẽ nào, Khương Tử Nha lúc đó cũng tham gia vào?

Kể cả không xét đến chuyện giáo sư Tôn, tại sao bố mẹ lại tham gia vào chuyện này, làm sao họ có được tài liệu mộ dưới biển?

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy, bố mẹ mình quá bí ẩn.

Chưa kể chuyện này, còn có tấm ảnh chụp chung mà anh thấy ở chỗ Trương Hạo.

Nhiều người của Cửu Môn như vậy, bố mẹ cũng có mặt trong đó.

Lục Vũ trong lòng suy tính, Ngô Tà cũng trong lòng tính toán, thỉnh thoảng lại liếc trộm Lục Vũ một cái.

Cậu cảm thấy, chuyện này dù nhìn thế nào, người mấu chốt nhất đều là tam thúc đứng giữa điều phối!

Ngô Tà định thần lại, trầm giọng nói: "Không nghĩ nhiều nữa, chỉ cần tìm được tam thúc, chắc chắn có thể biết được câu trả lời từ miệng ông ấy." Lục Vũ thu lại suy nghĩ, liếc nhìn Ngô Tà một cái, im lặng một lúc, rồi nhẹ giọng nói: "Tam thúc của cậu nhờ Thuận Tử nhắn cho tôi một câu, 'tôi ở cửa chờ cậu'." "Tôi ở cửa chờ cậu?" Ngô

Tà có chút ngạc nhiên lặp lại câu nói của Lục Vũ, mày nhíu chặt.

Suy nghĩ nửa ngày, vẫn là cười khổ lắc đầu: "Tôi thật sự không biết câu này có ý gì." Dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Tiểu ca nhi, tam thúc đã sắp xếp chuyện gì, bây giờ tôi thật sự không có chút manh mối nào." "Dù nói thế nào, chúng ta vẫn phải tìm được tam thúc, mới có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì từ miệng ông ấy." "Đúng vậy." Phan Tử cũng gật đầu, nói theo: "Chúng ta lên trước đi, đến được cửa mộ là có thể thấy tam gia…" "Không cần." Lục Vũ lắc đầu, đưa tay chỉ về phía xa, nói: "Đây chính là mộ đạo, không cần phải lên nữa." Phan Tử ngẩn ra, quay đầu nhìn, lại dùng đèn pin chiếu kỹ, lúc này mới phát hiện lòng sông ở phía xa có một đoạn đứt gãy.

Bên dưới đoạn đứt gãy là một con mương rộng, sợ rằng cũng phải rộng hai ba mươi mét.

Vô số tượng người và tượng ngựa, xen lẫn với những mảnh vỡ của xe ngựa đồng xếp thành hàng trong con mương, kéo dài thành một dải.

Ngô Tà không khỏi gãi đầu, tự lẩm bẩm: "Thật kỳ lạ, sao đồ bồi táng lại ở đây?" "Uông Tàng Hải làm việc, chẳng lẽ không tuân theo quy củ cũ nào sao?" "Không phải ông ta không tuân theo, mà là phong tục của Đông Hạ khác với Thăng Long, nên kết quả là không ra thể thống gì." Lục Vũ đã tiếp xúc với Uông Tàng Hải mấy lần, đối với thủ pháp của ông ta cũng có chút hiểu biết.

Nếu không phải Uông Tàng Hải làm việc vẫn quen trong một khuôn khổ nhất định, dựa vào cơ quan thuật của ông ta, đám người này không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Vừa nói, Lục Vũ trực tiếp ném người áo đen vào "Sơn Hà Đồ", định bụng rảnh rỗi sẽ thẩm vấn kỹ hơn.

Làm xong chuyện nhỏ này, mọi người men theo lòng sông đi thẳng

về phía trước.

Đi một lúc, đến rìa đoạn đứt gãy, có thể thấy bề mặt tượng người bị ăn mòn nghiêm trọng, mặt mũi mơ hồ, ngũ quan không thể phân biệt, nhiều tượng người còn cầm đồ đồng, càng bị rỉ sét loang lổ.

"Cái hào này, trước đây dường như thật sự có nước?" Ngô Tà nhìn một lúc, rồi tự hỏi tự trả lời: "Nếu không có nước, sao có thể bị rỉ sét nhiều như vậy?

Nhưng tại sao lại đặt mộ đạo trong nước?

Nước đó đâu rồi?" "Hả?" Nói được nửa chừng, Ngô Tà đột nhiên trợn to mắt, thẳng thừng nói: "Không lẽ, số nước này đều biến thành lớp băng kia rồi?" Ngô Tà quay đầu, nhìn về phía Lục Vũ, thẳng thừng nói: "Theo lý mà nói, vị trí chúng ta đang ở là Tam Thánh Sơn đúng không?" "Độ cao của Tam Thánh Sơn vốn đã cao hơn Tiểu Thánh Sơn, chúng ta tuy đã xuống rất nhiều, nhưng lên còn nhiều hơn." "Chênh lệch độ cao này, thật sự có thể…" Nghe cậu kinh ngạc, Lục Vũ chỉ lắc đầu: "Không quan trọng." Theo Lục Vũ thấy, chuyện này không quan trọng, bất kể Uông Tàng Hải đã xây lớp băng đó như thế nào, vấn đề mấu chốt là Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

Muốn anh làm gì?

Và, cánh cửa đồng cực kỳ bí ẩn kia!

Nghĩ đến chuyện này, Lục Vũ trong lòng đột nhiên có chút kích động!

Trên người anh có Quỷ Tỳ, liệu có khả năng lần này bước vào cửa đồng, nhìn thấy chung cực không?

Trong lúc nói chuyện, mấy người lại tiếp tục tiến về phía trước, men theo rãnh chôn cất không ngừng đi tới.

Càng đi về phía trước, những binh sĩ bồi táng này càng khiến họ cảm thấy kỳ quái.

Không tính đến những vết rỉ sét trên người, khi mới hoàn thành, độ tinh xảo của chúng có lẽ còn hơn cả binh mã dũng của lăng Tần Thủy Hoàng.

"Tiểu ca nhi, thứ này có thể lấy một cái cất đi, mang về trấn trạch không?" Nói thật, Lục Vũ cũng có chút muốn sưu tầm thứ này, tiếc là thứ này quá lớn, Quỷ Động Ma Mộc của anh không chứa được, Sơn Hà Đồ lại không chứa được vật chết, chuyện này nghĩ cũng thôi.

Vương Bàn Tử trong lòng tiếc nuối, quay đầu nói với Ngô Tà và Phan Tử: "Giúp tôi để ý, thấy cái nào nhỏ thì nói một tiếng, xem có cất được không." Phan Tử trong lòng lo lắng, chỉ một lòng muốn tìm được Ngô Tam Tỉnh, lúc này cũng không để ý Vương Bàn Tử nói gì.

Mấy người, men theo rãnh chôn cất, đi thẳng về phía trước.

Lại đi một lúc, trong tầm mắt xuất hiện một tấm bia đá khổng lồ, chắn ngang trong rãnh.

Chương 888

Nhìn kỹ, chính là một con bí hý khổng lồ đội bia, tấm bia đá rộng gần năm mét, cao mười mét!

"Kỳ lạ, sao ở đây lại có bia giới hoàng lăng?" Ngô Tà không khỏi khẽ kêu lên.

Theo lẽ thường, sau bia giới hoàng lăng hẳn là bậc thang trường sinh dẫn đến Vãng Sinh Điện, cũng chính là cánh cửa dẫn đến âm phủ, bia giới hoàng lăng có thể nói là ranh giới giữa nhân gian và âm phủ trong lăng tẩm.

Lục Vũ đi ra sau bia đá xem, nhẹ giọng nói: "Là trấn lăng phổ, không phải bia giới." Ngô Tà, Vương Bàn Tử và mấy người cũng đi qua xem.

Tiếc là, trấn lăng phổ này đã bị phá hủy gần hết, bản đồ trên đó mơ hồ không rõ, chỉ lờ mờ có thể thấy được mấy đường nét, còn đường nét đại diện cho cái gì, đã hoàn toàn không nhìn ra được nữa.

"Đi thôi." Lục Vũ không lãng phí thêm thời gian, gọi mấy người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Sau trấn lăng phổ, đã không còn thấy binh mã dũng nữa, chỉ là một dũng đạo vô cùng bình thường.

Dũng đạo tối om, như thể vô tận.

Nhưng, chỉ đi mười mấy phút sau, tầm mắt cuối cùng cũng trở nên khác đi, có thêm một cái hang lớn ngoài vuông trong tròn.

"Trời tròn đất vuông?" Lục Vũ nhìn, nhẹ giọng tự nói: "Tại sao lại là trong tròn ngoài vuông, đây không phải là ngược lại sao?

Bên trong là trời, bên ngoài là đất?" Vừa nói, Lục Vũ lại nhìn kỹ,

không phát hiện có đá vụn nào, dũng đạo này cực kỳ sạch sẽ, thậm chí có thể nói là không một hạt bụi!

Bên ngoài còn có chút rêu, nhưng bên trong không có gì cả, sạch sẽ không thể sạch sẽ hơn!

Đúng lúc này, Ngô Tà dụi dụi mắt, nhỏ giọng nói: "Tôi hình như đã thấy thứ này ở đâu đó…" "Thấy ở đâu?" Lục Vũ trực tiếp hỏi một câu.

Ngô Tà gãi đầu, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là gật đầu: "Ở Tần Lĩnh." "Tần Lĩnh?" "Đúng vậy." Ngô Tà định thần lại, nói: "Chính là trên cái cây ở Tần Lĩnh, tôi đã thấy một cái hang hình vuông như thế này, nhưng vừa thấy cái này tôi liền tỉnh, bên trong có cái gì, tôi cũng không biết." "Vào xem là biết." Im lặng một lúc, Lục Vũ thu lại tầm mắt, lấy ra mấy cây pháo sáng lạnh, trực tiếp ném vào trong thông đạo.

Pháo sáng lạnh soi rọi thông đạo, chứng tỏ không khí bên trong không có vấn đề gì, và dường như cũng không có cơ quan nào.

Ngô Tà đi đến cửa hang, đưa tay sờ sờ trên mặt đất, có chút ngạc nhiên: "Đây là thục thổ." "Thục thổ gì?" Ngô Tà học kiến trúc, đối với những chuyện liên quan đến kiến trúc đều có chút hiểu biết, liền giải thích: "Cái này giống như Tần trực đạo thời nhà Tần, lớp dưới cùng là lớp đất nguyên bản, phía trên dùng đất nung lấp đầy, sau đó lại thêm một lớp thục thổ, thêm muối, phèn chua các thứ, sau khi chống ăn mòn, liền thành trực đạo, mấy nghìn năm cỏ cũng không mọc được…" "Kỳ lạ thật, mộ đạo dùng thục thổ, đây là ý tưởng gì?" Ngô Tà nhíu chặt mày, cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói mộ đạo dùng thục thổ.

Hơn nữa, đây là vương lăng Đông Hạ, bên ngoài đã dùng nhiều đá xanh như vậy, mộ đạo này lại dùng đá xanh lát không phải là được rồi

sao, hà tất phải dùng thục thổ?

"Không phải thục thổ bình thường." Lục Vũ cúi đầu nhìn, lại quay đầu nhìn, nhẹ giọng nói: "Công nghệ của Uông Tàng Hải là dùng thục thổ làm nền, như vậy cho dù trong núi có mọc cỏ, sinh côn trùng, cũng sẽ bị thục thổ chặn lại, không ra được." Nói đến đây, Lục Vũ đưa tay chỉ xuống mặt đất, tiếp tục nói: "Vấn đề bây giờ là, ai đã cạy hết những thứ trên lớp thục thổ này đi?" Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, anh đã bước lên, Ngô Tà và Phan Tử cũng theo bước anh.

Nhìn kỹ, quả thật thấy trên mặt đất nện có những vết tích của khe gạch để lại, xem ra là có người đã cạy gạch đá phía trên đi.

Nhìn một lúc, Ngô Tà lắc đầu, miệng lẩm bẩm: "Thật là loại người nào cũng có, trộm cái gì không được, lại đi trộm gạch lát nền?" Một câu nói xong, Ngô Tà dường như lại nghĩ đến chuyện gì, quay đầu liếc nhìn Lục Vũ đang cúi đầu im lặng, tiếp tục nói: "Tiểu ca nhi, nơi này trước đây chắc có rất nhiều người đến rồi phải không?" Nghe Ngô Tà hỏi, Lục Vũ trầm ngâm một lúc, nhẹ giọng nói: "Tôi nghe nói có mấy nhóm người." "Cậu nghe nói?" Ngô Tà lập tức nắm bắt được điều gì đó, căng thẳng nói: "Trước khi đến đây, cậu đã biết nơi này rồi?" "Cũng không phải chuyện gì bí mật lắm." Lục Vũ sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Nhớ những gì chúng ta thấy dưới đáy biển Tây Sa không, đáy biển Tây Sa đó không phải là lần đầu tiên có người vào.

Nơi này cho dù có người vào, cũng không phải chuyện gì hiếm lạ." Nói đơn giản hai câu, Lục Vũ không giải thích thêm, chỉ im lặng đi về phía trước.

Một nhóm người, không ngừng đi trong thông đạo.

Đi một lúc, thông đạo hẹp lại một chút, nhưng không khí vẫn rất trong lành, không có mùi ngột ngạt và mùi lạ thường có dưới lòng đất.

Dần dần, một bệ đá xuất hiện trong tầm mắt họ.

Bề mặt bệ đá lốm đốm, lồi lõm, hẳn là do bị con người phá hoại.

"Đây là đình quan đài." Ngô Tà nhìn kỹ những hoa văn vân lôi trên đế bệ đá, nhỏ giọng nói một câu.

Vương Bàn Tử ghé lại gần, chép miệng, tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ đây là đình quan đài mà Đông Hạ vương dùng khi nhập liệm sao?" "Xét về kích thước và quy cách, không phải là không có khả năng." Ngô Tà cũng không chắc chắn, lại nhìn Lục Vũ, Lục Vũ không nói một lời, chỉ đi quanh đình quan đài hai vòng.

Vương Bàn Tử nghĩ đến chuyện xảy ra lúc trước, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, dưới này cũng là cơ quan mật đạo à?" "Không nhìn ra." Lục Vũ lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Đi thôi." Một câu nói xong, anh trực tiếp gọi Vương Bàn Tử và họ tiếp tục đi về phía trước, chỉ đi được hai bước, Lục Vũ không để lại dấu vết rút ra Thừa Ảnh kiếm, để Vương Bàn Tử mang theo bản thể của anh đi tiếp vài bước, còn mình thì bước chân lệch đi một cái, trong nháy mắt đã quay lại bên cạnh đình quan đài đó, không động đậy, im lặng chờ đợi.

Dưới đình quan đài có mật đạo, nhưng không phải cơ quan.

Hơn nữa, anh có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, không phải mùi hương bình thường, là mùi hương linh khí nồng nàn của Ngoa thú!

Đợi một lúc, liền thấy đình quan đài đột nhiên động đậy, lộ ra một khe hở đen ngòm.

Một lát sau, một cái đầu nhỏ chui ra từ bên trong, ngó nghiêng nhìn ngó, nhỏ giọng tự lẩm bẩm: "Hay lắm, bảo bối này là của cô nãi nãi, nhưng lát nữa làm sao để con chó kia đưa cô nãi nãi ta về…" "Không cần phiền phức như vậy, tôi đưa cậu về là được." Lục Vũ đột nhiên xuất hiện, một tay trực tiếp tóm lấy Ngoa thú, nhấc nó ra khỏi hố.

Tóm được tiểu gia hỏa, Lục Vũ lại theo miệng hố nhìn vào trong: "Nói xem, bên trong có thứ gì tốt, mà lại khiến cậu không nhịn được phải lẻn ra ngoài?" "Yên tâm, bất kể là thứ gì, chắc chắn sẽ có phần của cậu, tôi không thể chiếm hết được." Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và mấy người họ đều từ xa chạy lại.

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, có chút phấn khích nói: "Tiểu ca nhi, tiểu tử này lại phát hiện ra thứ gì tốt rồi?" Ngoa thú vốn đang mặt mày khó xử, nhưng vừa nghe lời của Vương Bàn Tử, lập tức trợn mắt, mắng: "Cháu trai, mày còn nói chuyện với cô nãi nãi như vậy nữa, có thứ gì tốt cũng không liên quan đến mày!" Một câu mắng xong, ánh mắt Ngoa thú lại rơi trên người Lục Vũ, nói: "Nói trước, anh không được độc chiếm, phải cho tôi một nửa." Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà nhận ra Ngoa thú, không khỏi trợn to mắt: "Cậu không phải là Lục Châu sao, cậu đến đây lúc nào?" Lần trước ở thần thụ Tần Lĩnh, Ngô Tà đã gặp Ngoa thú một lần, lúc này thấy nó, có cảm giác như gặp lại bạn cũ.

"Tên cháu trai này hiểu chuyện hơn nhiều." Ngoa thú nhìn Ngô Tà, lại liếc Vương Bàn Tử một cái, vẻ mặt chán ghét nói: "Sao khoảng cách giữa người với người lại lớn như vậy chứ?

Lát nữa nhớ chia cho tên cháu trai này một ít…" Lục Vũ đang nghĩ đến chuyện Ngô Tam Tỉnh, không muốn nghe Ngoa thú nói nhảm, nhíu mày nói: "Đừng nói những lời vô dụng này, dưới đó rốt cuộc là thứ gì." Ngoa thú tức giận nhìn Lục Vũ một cái, hậm hực nói: "Thứ tốt!" "Cậu còn muốn tôi hỏi cậu mấy lần." Ngoa thú cứ lằng nhằng mãi, khiến Lục Vũ không khỏi có chút phiền lòng, nhíu mày nói: "Cậu nhanh lên, không có nhiều thời gian đâu." Ngoa thú chưa từng thấy Lục Vũ vội vã như vậy, không khỏi ngẩn ra một chút, vẫn là nói vào chuyện chính: "Anh xuống với tôi, mấy người họ trên người đều có mùi, xuống dưới dễ làm nó kinh động chạy mất." Ngoa thú nói một

cách thần bí, Lục Vũ không khỏi nhíu mày, nói với Vương Bàn Tử và mấy người họ một tiếng, bảo họ đừng động đậy, mình thì theo Ngoa thú, nhảy xuống hố.

Xuống dưới, là một cái hang cao hai mét, sâu trong hang lấp lánh ánh sao.

Ngoa thú nhìn, thì thầm bên tai Lục Vũ: "Đây là thứ tám trăm năm chưa chắc đã gặp được, nhân sâm tinh lột xác.

Củ sâm con kia không biết chạy đi đâu chơi rồi, chỉ còn lại cái rễ già này." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ và Ngoa thú đã tiến lại gần hơn.

Chương 889

Nhìn gần, một củ nhân sâm giống như rễ cây cổ thụ, cuộn tròn ở đó.

Rễ của nó lại lơ lửng giữa không trung, nhìn qua, không biết lớn hơn củ nhân sâm ngàn năm mà anh từng thấy trước đây bao nhiêu lần!

Trong đầu Lục Vũ, lập tức hiện ra thông báo của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Nhân sâm tinh thuế thể】 【Cấp vật phẩm: Tiên thảo nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Kéo dài tuổi thọ, tăng công lực】 【Mô tả vật phẩm: Nhân sâm ngàn năm, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đoạt tạo hóa đất trời!

Xưa có nhân sâm thành tinh, phá thể mà ra, nhảy ra khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành.

Thân xác lột ra của nhân sâm là vật đại bổ, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, cường kiện thể phách, nhưng vật này đoạt tạo hóa của trời đất, người thường chỉ có tác dụng lần đầu tiên, và sẽ thu hút dã thú trong núi tấn công người ăn nó…】 Thứ tốt, đúng là thứ tốt.

Nhưng… thứ này giống như "thịt Đường Tăng" vậy, ăn vào có trường sinh bất lão hay không thì không biết, nhưng sẽ khiến dã thú trong núi coi bạn là "thịt Đường Tăng", đến tìm bạn gây phiền phức.

Đúng lúc Lục Vũ đang do dự, liền thấy những rễ sâm không xa trước mặt lơ lửng lay động.

Ánh sao lấp lánh, trông rất đẹp.

Sắc mặt Ngoa thú đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, vội nói: "Hỏng rồi, tên khốn nhỏ này muốn chạy!" Một câu còn chưa nói xong, Ngoa thú đã tức giận lao về phía thân xác nhân sâm!

Lục Vũ vừa định đi qua, thì nghe thấy mấy tiếng kinh hô từ trên, tiếp đó lại là mấy tiếng súng!

Hỏng rồi!

Trên đó có chuyện rồi!

Lục Vũ bước chân lệch đi, đang định đi lên, thì liếc thấy Ngoa thú đã bổ nhào đến trước thân xác nhân sâm, tay nhỏ nắm chặt rễ sâm.

Rễ sâm, phần lớn đã chui vào bức tường bên kia, chỉ còn lại một rễ to bị Ngoa thú nắm chặt, mới không biến mất hoàn toàn.

"Mau lại giúp, tên khốn nhỏ này sắp chạy rồi!" Ngoa thú một câu vừa hét xong, thì nghe thấy một tiếng kêu đau, tiếp đó là một tiếng "phịch"!

"Khốn kiếp!" "Tiểu ca nhi, có chuyện rồi!" "Một con quái vật thành tinh rồi, quái vật to lớn xanh lè, mẹ nó đáng sợ thật!" Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử đều từ trên hang đen nhảy xuống!

"Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Mấy tên cháu trai các người, thật không phải là người!" Vương Bàn Tử và mấy người họ xuất hiện, hoàn toàn kinh động đến thân xác nhân sâm, thứ này vốn có linh tính, vẫn luôn chui trong đất muốn chạy.

Mà bây giờ, họ xuất hiện, khiến tốc độ của thân xác nhân sâm tăng vọt, cả cơ thể trong nháy mắt biến mất trong vách tường, không còn dấu vết.

Ngoa thú càng nghĩ càng tức, không khỏi chửi ầm lên: "Mấy tên

khốn các người, cô nãi nãi khó khăn lắm mới tìm được củ sâm, lại bị các người dọa chạy mất!" Lúc này, Ngô Tà và mấy người họ cũng đã dừng lại, có chút ngơ ngác.

Nhưng sự ngơ ngác ngay sau đó biến thành kinh hãi, Ngô Tà không quan tâm đến chuyện khác, vội nói: "Con quái vật vừa rồi, dài gần ba mét, toàn thân xanh lè, mắt đen sì đáng sợ!

Phan Tử bắn mấy phát, đều không xuyên thủng!" "Đến rồi!" Phan Tử đột nhiên hét lên một tiếng, vội né sang một bên!

Chỉ thấy một cái đuôi dài như gai nhọn, trực tiếp từ khe hở đâm xuống, phát ra một tiếng "Bành"!

Cái đuôi của con vật màu xanh lục rất dài, toàn thân được bao phủ bởi lớp vảy giáp!

Lớp vảy có hình tam giác ngược, mỗi miếng đều to bằng bàn tay!

Trong đầu Lục Vũ trực tiếp xuất hiện thông báo của hệ thống: [Tên vật phẩm: Lăng Lý] [Cấp độ: Yêu thú ngũ phẩm] [Năng lực: Xuyên sơn, phá giáp, tịch tà] [Mô tả: Lăng Lý, một loại tê tê hiếm gặp, thể hình cực đại, tứ chi và móng vuốt vô cùng thô tráng sắc bén, thậm chí có thể bám leo trên vách đá dựng đứng!

Sống trong núi Hoàng Lăng, lớn lên nhờ long mạch chi khí của hoàng lăng.

Sinh ra ở nơi âm địa nhưng lại tự nhiên mang tính tịch tà, vảy của nó có thể làm thuốc khu tà...] Hóa ra là một con tê tê!

Nói đúng ra, tê tê chính là thần hộ thủ của Mô Kim Hiệu Úy!

Bởi vì Mô Kim Phù trên thế gian này đều được luyện chế từ móng vuốt sắc bén nhất của loài tê tê!

Có điều... con "Lăng Lý" khổng lồ đột ngột xuất hiện này dường

như không có mấy thiện cảm với đám người Vương Bàn Tử!

Sau khi quất đuôi một cái, con tê tê khổng lồ linh hoạt chui xuống.

Lục Vũ bấy giờ mới thấy rõ, con tê tê này đâu chỉ dài hai ba mét, độ dài của nó phải đến năm mét, thân hình đồ sộ nằm trong cái động cao hơn hai mét này càng hiện rõ vẻ uy hiếp!

Phan Tử lại một lần nữa nhắm họng súng vào con tê tê.

Ngay khi định bóp cò, liền nghe thấy giọng nói đầy vui mừng của Ngoa Thú: "Cháu ngoan, ngươi đến đúng lúc lắm!

Mau, mau giúp cô nãi nãi đào hang, chậm chút nữa là cái thứ kia chạy mất dấu bây giờ!

Chương 890

Ngươi yên tâm, bắt được củ nhân sâm đó, cô nãi nãi chia cho ngươi một nửa!" Vừa nói, Ngoa Thú đã hớn hở chạy đến bên cạnh con tê tê, còn nhún người nhảy tót lên đầu nó, tay chỉ vào bức tường đối diện hét lớn: "Chỗ này!

Chỗ này!

Chỗ này!" Lúc này, con tê tê khổng lồ khựng lại một chút, rồi thực sự làm theo lời dặn của Ngoa Thú, lao thẳng về phía bức tường đối diện!

Mấy người đứng ngây ra nhìn, không biết Ngoa Thú đã làm thế nào mà sai bảo được nó, cằm suýt chút nữa rơi xuống đất! "Phan Tử, hạ súng xuống đi." Lục Vũ thở phào một hơi nói: "Đừng nói quái vật gì cả, đó là Lăng Lý, một loại tê tê sống gần hoàng lăng thôi." "Tê!" Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Lăng Lý trong truyền thuyết hóa ra là có thật!

Tôi cứ ngỡ chỉ là truyền thuyết thôi chứ!" Bên cạnh, sắc mặt Phan Tử bỗng chốc trở nên khó coi, khóe miệng đắng ngắt: "Vậy là tôi vừa bắn Lăng Lý sao, chẳng phải là tự tìm rắc rối cho mình rồi?" Từ xưa đến nay có rất nhiều lời đồn về Lăng Lý.

Trong đó điều quan trọng nhất là nếu gặp Lăng Lý mà đối xử tử tế, nó sẽ giúp thăm dò mộ, gặp lúc khốn cùng tuyệt lộ, nó còn có thể dẫn đường tìm lối thoát.

Nhưng nếu xảy ra xung đột với Lăng Lý thì coi như tự đào huyệt chôn mình...

Người ngoài có thể không để ý đến những truyền thuyết này, nhưng dân đổ đấu sao có thể không quan tâm?

Trong lúc nói chuyện, con tê tê dưới sự chỉ huy của Ngoa Thú đã đào nát bức tường, chui vào sâu mấy mét, bóng dáng Ngoa Thú cũng biến mất theo.

Lục Vũ trầm ngâm một lát rồi nói: "Đi, theo sau xem thử." Nói xong, anh trực tiếp đi về phía cái hang mà con tê tê vừa đào. "Khoan đã." Lục Vũ vừa đi được hai bước đã nghe Phan Tử phía sau nói: "Lục tiểu ca, việc của Tam gia không quản nữa sao?

Với lại con Lăng Lý này hay thù dai, tôi đi theo nó sợ là mất mạng mất..." "Vừa rồi có một củ nhân sâm mấy ngàn năm chạy mất rồi." Lục Vũ đứng ở cửa hang, quay đầu nhìn Phan Tử và Ngô Tà một cái: "Nhân sâm mấy ngàn năm các người nghe còn chưa nghe qua, nói gì đến thấy.

Chuyện của Ngô Tam Tỉnh không quan trọng bằng nhân sâm.

Có chuyện gì thì cứ bắt lấy củ nhân sâm đó rồi tính..." Lục Vũ nói xong, gọi Vương Bàn Tử một tiếng rồi chui thẳng vào cái hang con tê tê vừa đào.

Con tê tê đào hang chỉ lo cho bản thân nó nên hang không thể quá lớn.

May mà con tê tê này thể hình đồ sộ, đường hầm nó đào ra có đường kính hơn một mét, bò bên trong cũng không quá vất vả.

Bên ngoài, Ngô Tà và Phan Tử nhìn nhau, Ngô Tà lắc đầu: "Theo sau thôi, chúng ta tự tìm cũng không ra đâu.

Huống hồ nhân sâm mấy ngàn năm, biết đâu cắn một miếng là trường sinh bất lão..." Mấy người cầm đèn pin bò dọc theo hang động không biết bao lâu, ai nấy đều lấm lem đầy bùn đất.

Không biết qua bao lâu, Lục Vũ đi đầu đột nhiên dừng lại, nhìn vào cửa hang phía trước.

Bên ngoài cửa hang là một gian thạch thất, tuyệt đối không phải là hang do con tê tê vừa đào ra!

Lục Vũ quan sát, bốn bức tường toàn là đá nham thạch màu đen.

Thạch thất không cao, chỉ tầm chưa đầy ba mét, trên mặt đất vẫn còn dấu chân đất do con tê tê vừa đi qua để lại.

Nhìn kỹ lại, xung quanh bày biện chỉnh tề rất nhiều vò gốm.

Lục Vũ chợt thấy cảnh tượng này có chút quen mắt.

Lúc này, Vương Bàn Tử phía sau nói nhỏ: "Tiểu ca, sao không đi tiếp?" "Cẩn thận một chút, vào mộ rồi." Lục Vũ thấp giọng nói một câu, chui ra khỏi đường hầm rồi ném mấy thanh pháo sáng ra ngoài.

Vào đến mộ thất, Lục Vũ không còn vội vàng đuổi theo con tê tê nữa.

Dù sao đây cũng là mộ, không thể quá hấp tấp, nếu không sẽ gây ra những hậu quả khó lường.

Lúc này, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử cũng lần lượt chui ra khỏi đường hầm, quan sát tình hình trong mộ thất...

Lục Vũ nhìn quanh vách tường, trên những bức tường loang lổ vẫn thấp thoáng thấy một số phù điêu đơn giản.

Nhìn nội dung bên trên, có vẻ là cảnh hoàng đế Đông Hạ đang thiết yến.

Chỉ tiếc phù điêu hư hỏng nghiêm trọng, không thể thấy thêm gì nữa.

Ngoài ra, trên hai bức tường trái phải của mộ thất mỗi bên có một hốc đá, phía sau là dũng đạo đen ngòm.

Từng luồng gió lạnh lẽo thổi ra từ bên trong khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Còn trên bức tường khác thì có một cái lỗ tròn lớn, chắc là do con tê tê để lại khi rời đi.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, lấy ra mấy thanh pháo sáng ném vào các lối đi.

Dù là hốc đá hay cái hang tê tê đào đều không thấy rõ bên trong có gì.

Hang tê tê đào thì còn đỡ, loáng thoáng thấy được những đoạn rễ quanh co, chắc là do củ nhân sâm chạy loạn nên con tê tê đuổi theo mới tạo thành kết quả này.

Còn hai hốc đá kia thì sâu thẳm hun hút.

Chờ một lát, Vương Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, chúng ta đi thế nào, truy kích tê tê hay là xem xét trong này?" Ánh mắt Ngô Tà và Phan Tử cũng đổ dồn lên người Lục Vũ chờ quyết định.

Chương 891

Lục Vũ quan sát rồi đưa tay chỉ vào dũng đạo bên phải, khẽ nói: "Qua bên kia xem thử." "Tại sao lại đi hướng đó?" Ngô Tà thắc mắc: "Gió âm thổi ra từ hướng đó, chẳng phải chứng tỏ nơi đó thông với bên ngoài sao?

Chúng ta không nên đi dũng đạo bên kia à?" Lục Vũ không đáp lời cậu, trực tiếp dẫn Vương Bàn Tử bước vào.

Sau khi vào trong, có thể thấy thông đạo bên trong rất rộng rãi, rộng chừng mười mét.

Nhìn dáng vẻ này chắc hẳn chính là con đường loa đạo (đường cho ốc sên/người bò) được nhắc đến trong Đạo Mộ Bút Ký.

Nghĩ đến những phát hiện ở cuối con đường này trong sách, lòng Lục Vũ lại trỗi dậy cảm giác bất an.

Lúc này, Phan Tử khẽ giải thích với Ngô Tà: "Đây là tự lai phong (gió tự đến), còn gọi là quỷ suyễn khí (quỷ thở), trong đại mộ thường xuyên có, không phải gió từ cửa thông gió đâu..." Nói đến đây, Phan Tử khựng lại, giọng hạ thấp đi nhiều: "Tiểu Tam Gia, thường những nơi có quỷ suyễn khí đều gần trung tâm đại mộ, xem ra lần này chúng ta tìm đúng chỗ rồi." Trong khi nói chuyện, mấy người vẫn tiếp tục tiến lên.

Chỉ là Ngô Tà khi cảm nhận luồng gió âm đó, nghe tiếng "sột soạt" thỉnh thoảng phát ra từ trên đỉnh đầu, trong lòng vẫn thấy khó chịu vô cùng.

Đi thêm một lát, cuối cùng cậu vẫn không nhịn được mà lên tiếng: "Mọi người có nghe thấy tiếng 'sột soạt' không?" Lục Vũ nhíu mày, quay đầu nhìn Ngô Tà hỏi: "Ai nghe thấy?" Anh không hề nghe thấy

tiếng động nào, nên khi Ngô Tà nói vậy, anh tự nhiên thấy kỳ quái. "Không có." "Tôi cũng không." "Hả?

Sao mọi người đều không nghe thấy?

Tiếng 'sột soạt' rõ như thế, ngay trên đỉnh đầu, sao có thể không nghe thấy được chứ?" Lòng Ngô Tà bắt đầu hoảng loạn.

Trong cổ mộ, không sợ mọi người cùng gặp chuyện, chỉ sợ người khác không sao mà chỉ có mình mình gặp chuyện.

Sự đặc biệt này tuyệt đối không phải điềm lành!

Lục Vũ bước nhanh đến bên cạnh Ngô Tà, quan sát một lượt rồi bất ngờ hất tung chiếc mũ Ngô Tà đang đội.

Chỉ thấy một con thạch sùng dài bằng bàn tay đang bám trên tóc Ngô Tà.

Lục Vũ đưa tay búng bay con thạch sùng, cạn lời nhìn Ngô Tà nói: "Trong mũ giấu một con thạch sùng mà cậu không để ý sao?" Nghe vậy, Phan Tử quay đầu nhìn con thạch sùng vừa bị búng bay, khóe mắt khẽ giật giật, không biết đang nghĩ gì...

Ngô Tà thì thở phào nhẹ nhõm, sau khi cảm ơn Lục Vũ cũng không để tâm đến chuyện con thạch sùng nữa.

Dù sao ngôi mộ này âm khí nặng nề, lại có không biết bao nhiêu loài rết, có một con thạch sùng cũng chẳng phải chuyện gì hiếm lạ.

Nghĩ vậy, mấy người tiếp tục tiến về phía trước.

Đi thêm vài phút, khung cảnh đen ngòm bất biến trước mắt cuối cùng cũng có sự thay đổi rõ rệt.

Cuối dũng đạo xuất hiện một cánh cửa mộ bằng đá đen.

Trên mái hiên và ngói của cửa đều điêu khắc vân long, thảo long và hình sư tử vờn cầu, vòng cửa dường như làm bằng kim loại, cánh

cửa bên trái khắc một con dê, cánh cửa bên phải khắc một thứ gì đó không rõ tên.

Lại gần nhìn kỹ, cửa đá đóng chặt, khe cửa và then cài đều được phong bằng sắt nung, nhưng trên cánh cửa bên trái, chỗ bụng con dê đã bị đục một lỗ lớn bằng cái chậu rửa mặt, gió lạnh chính là thổi ra từ đây.

Cảnh tượng này Lục Vũ thấy rất quen thuộc, vì cánh cửa này y hệt như mô tả trong sách Đạo Mộ Bút Ký, không sai một chút nào.

Vấn đề duy nhất là anh vẫn chưa thấy bất kỳ dấu vết nào của Trương Khởi Linh ở đây.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, dù là Vân Thiên Cung hay mộ dưới đáy biển, Trương Khởi Linh đều để lại ký hiệu để bản thân có thể nhớ lại mình từng đến nơi này.

Do dự một chút, trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, anh suy nghĩ rồi lấy đoản kiếm ra, khắc lên vách tường bên cạnh mấy chữ nhỏ: "Trương Nhất Du." "Tiểu ca, anh làm gì vậy?" "Rảnh rỗi thôi." Lục Vũ không giải thích gì thêm, thu hồi đoản kiếm rồi dứt khoát nói: "Đi thôi." Nói xong, anh là người đầu tiên chui qua cửa đá... "Cái nơi quái quỷ gì thế này, qua một cánh cửa đá rồi lại còn cánh cửa đá nữa?" Vương Bàn Tử sau khi vào trong liếc nhìn một cái, không nhịn được lầm bầm. "Ba đạo cửa mộ, đại diện cho Tam Thiên Thế Giới." Lục Vũ không hề thấy bất ngờ, sau khi để lại ba chữ "Trương Nhất Du" bên cạnh cánh cửa mộ thứ hai, anh thong dong bước tiếp.

Đi được một lúc, sực nhớ ra điều gì, Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Thủ pháp đục cửa này có phải của Tam gia các người không?" Ở bên hai cánh cửa mộ, Phan Tử đều đã quan sát kỹ.

Nghe Lục Vũ hỏi, ông ta lập tức đáp: "Chắc là không phải, Tam

gia không có tay nghề này, nếu ông ấy đục cửa thì cả cánh cửa sẽ bị phá tan tành." Ngừng một chút, ông ta nói tiếp: "Lúc nãy tôi đã xem kỹ, cánh cửa mộ thứ nhất giống như... giống như bị người ta đục từ bên trong ra, không giống đục từ bên ngoài vào." Phan Tử nói ra câu trả lời mà chính mình cũng thấy rùng mình.

Hoàng lăng rộng lớn thế này mà có người đục cửa từ bên trong ra, chuyện này nghĩ thế nào cũng thấy lạnh sống lưng.

Ngô Tà nuốt nước miếng, nhỏ giọng lầm bầm: "Chẳng lẽ tống tử cũng biết dùng thuốc nổ à?" Nói xong, cậu lại tự an ủi mình: "À, tôi biết rồi, có lẽ là những người vào mộ trước đó không tìm thấy lối ra nên cứ thế đục cửa mà rời khỏi đại mộ?" Câu hỏi này không ai trả lời được, chỉ có Vương Bàn Tử rảnh rỗi ậm ừ một tiếng cho có lệ.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã xuyên qua cánh cửa mộ thứ ba.

Mộ đạo phía sau cửa mộ cuối cùng cũng khác biệt hẳn với những đoạn trước đó.

Không còn là màu đen u ám nữa mà là một màu đỏ thắm!

Trên hai vách tường là những bức bích họa rực rỡ dài dằng dặc, gần như liên thành một khối, trải dài đến tận nơi ánh đèn pin không chiếu tới, ngay cả trên đỉnh mộ đạo cũng toàn là bích họa thất thải.

Nội dung bích họa toàn là tiên xa cưỡi mây và các thị nữ, họa công cực tốt, sống động như thật, nhưng dường như không có ý nghĩa đặc biệt nào.

Loại bích họa này chỉ mang tính trang trí chứ không phải kể chuyện.

Chương 892

"Thường thì chủ mộ đạo phải ghi lại cuộc đời của mộ chủ chứ?" Ngô Tà hơi thắc mắc nói: "Từ tình hình mộ đạo này có thể khẳng định đây là chủ mộ đạo rồi, cũng là trục chính của cả cung điện huyền không dưới lòng đất này, nhưng bích họa này có vẻ hơi tầm thường quá." "Tầm thường sao?" Lục Vũ liếc nhìn Ngô Tà, đột nhiên đưa tay vỗ mạnh lên vách tường mấy cái.

Nhìn vị trí anh vỗ, chính là một chỗ nhạy cảm trên người một thị nữ.

Ngô Tà trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Lục Vũ, không hiểu sao anh lại có sở thích ác quái như vậy.

Nhất là động tác của Lục Vũ, vừa vỗ vừa xoa, trông thực sự rất bậy bạ.

Nhưng giây tiếp theo, mắt Ngô Tà trợn ngược, nhìn chằm chằm vào bức bích họa, miệng lẩm bẩm: "Xảo đoạt thiên công, đúng là xảo đoạt thiên công..." "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử cũng kêu quái một tiếng, không thể tin được nhìn sự thay đổi của bức bích họa!

Mới giây trước còn là bức họa thị nữ, bỗng chốc biến thành một khung cảnh chiến tranh.

Trông có vẻ khá giống với bức bích họa họ thấy lúc trốn tuyết trong khe đá trước đó.

Lục Vũ nhìn bích họa khẽ nói: "Những thứ tinh xảo này, Uông Tàng Hải chắc chắn là đệ nhất nhân đương thời." Nói xong một câu, Lục Vũ lại quay đầu nhìn mấy người, bảo: "Đi thôi, vừa đi vừa xem mới thấy được cảnh tượng kinh người hơn." Theo lời Lục Vũ, mấy người đều đi theo anh trong mộ đạo.

Khoảnh khắc này, họ kinh hoàng phát hiện bức bích họa này dường như sống dậy!

Theo bước chân của họ, những chiến sĩ Đông Hạ trên bích họa cũng di chuyển, trông như đang đuổi theo họ vậy.

Hơn nữa, họ càng đi tới, cảm giác về những bức họa này càng chân thực, dường như giây tiếp theo sẽ có chiến sĩ nhảy ra từ vách tường tấn công mãnh liệt những kẻ xâm nhập này!

Ngô Tà càng nhìn càng thấy lạnh cả sống lưng!

Cùng lúc đó, Lục Vũ dừng lại trước vị trí một bức họa chiến xa.

Trong hình, một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp và yêu mị đang đứng trên chiến xa.

Phía sau cô ta có hai thị nữ, mỗi người bưng một hộp đồng.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên đưa tay lấy một chiếc hộp đồng từ tay thị nữ trên vách tường xuống.

Thấy cảnh này, Ngô Tà há hốc mồm, cằm suýt rơi xuống đất, chỉ thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não.

Lúc này cậu chỉ muốn tự tát mình mấy cái để tỉnh dậy, đừng nằm mơ nữa!

Lúc này Lục Vũ lên tiếng: "Vương của Đông Hạ vì lăng mộ của mình thực sự rất chịu chi." Vừa nói anh vừa mở hộp đồng, lộ ra cuộn tranh bên trong.

Mở ra thì chính là một tác phẩm y hệt nội dung trên bích họa! [Tên vật phẩm: Khô Lâu Huyễn Hí Đồ] [Cấp độ: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm] [Năng lực: Huyễn hóa] [Mô tả: Tác phẩm của Lý Tung thời Nam Tống, vẽ bằng màu trên lụa, trên họa nên là một nghệ nhân rối dây đang biểu diễn, khung cảnh vui vẻ nhưng nghệ nhân lại mang

hình hài bộ xương, bức họa có tên là 《Khô Lâu Huyễn Hí Đồ》.

Một bức họa thể hiện tư tưởng Tề Vật, Nhạc Tử của Đạo gia và Tịch Diệt, Niết Bàn của Phật gia.

Dùng cuộn tranh bao bọc 'Khô Lâu Huyễn Hí Đồ' có thể trình chiếu nội dung bên trong cuộn tranh, khiến người ta khó phân biệt thật giả.

Trong 'Huyễn Hí Đồ' còn giấu một bộ xương nhỏ, có thể điều khiển huyễn hí đồ thông qua bộ xương này...] Lục Vũ bừng tỉnh.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, đám người Ngô Tà gặp phải những đoạn mộ đạo dài vô tận, không thoát ra được các căn phòng liên hoàn, có lẽ chính là vì sự tồn tại của Khô Lâu Huyễn Hí Đồ.

Giờ đây con bộ xương nhỏ kia không biết đi đâu mất, nhưng bức họa đã nằm trong tay anh thì cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Sau khi Lục Vũ lấy xuống "Khô Lâu Huyễn Hí Đồ", chỉ trong vài giây, các bức bích họa trên tường dần biến mất, trở thành một mảng đen ngòm...

Tuy đã biết Uông Tàng Hải là người có thủ đoạn tinh diệu, nhưng nhìn thấy sự thay đổi của bích họa và cuộn tranh trong tay Lục Vũ vẫn khiến Ngô Tà và Phan Tử chấn kinh!

Thủ đoạn tinh vi này thực sự khiến người ta thán phục!

Một lúc sau, Ngô Tà lên tiếng hỏi: "Tại sao Uông Tàng Hải lại đặt một cuộn tranh ở đây?

Dùng thủ đoạn này ở chủ mộ đạo chẳng phải là hạ thấp đẳng cấp, không có lợi cho mộ chủ sao?" Nghe Ngô Tà hỏi, Lục Vũ khẽ thở dài, nhìn bức tường loang lổ, chậm rãi nói: "Dù họa công có tốt đến đâu thì không bao lâu cũng sẽ bị oxy hóa bong tróc, biến thành một mảng đen thui.

Dùng pháp khí thế này để tạo ra hiệu ứng rực rỡ tốt hơn vẽ bích họa nhiều." Nghe Lục Vũ giải thích, Ngô Tà gật đầu, thầm nghĩ quả thực là vậy.

Hiệu ứng do pháp khí này tạo ra thực sự tốt hơn bích họa vẽ tay nhiều.

Thực ra nghĩ lại cũng có thể hiểu được, dù sao Đông Hạ cũng không phải là chính thống trung nguyên, nhiều cách làm mộ táng khác hẳn với trung nguyên.

Giống như Hắc Thủy Thành của Tây Hạ vậy, nếu cứ chiếu theo 《Táng Kinh》 và phong thủy trung nguyên thì bọn Lục Vũ đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Huống hồ Vân Thiên Cung này là do Uông Tàng Hải thiết kế, mà thủ đoạn của Uông Tàng Hải tuyệt đối là không thể lường được, người thường khó lòng hiểu nổi! "Được rồi, đi thôi, lãng phí thời gian ở đây cũng vô ích." Lục Vũ nói đơn giản một câu, cất bức họa rồi bước tiếp.

Mấy người đi thêm vài bước, Lục Vũ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Phan Tử hỏi: "Đi lâu thế này rồi, ông có thấy ký hiệu nào do Tam gia để lại không?

Ông ấy vào trước chúng ta, không lẽ một chút dấu vết cũng không có?" Lúc này, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh sực nhớ ra điều gì, trừng mắt nhìn Phan Tử nói: "Phan Tử, lúc nãy ông sờ lên tường một cái, có phải là để xóa ký hiệu đi không?" Hai người kẻ tung người hứng khiến Phan Tử lúng túng, đỏ mặt nói: "Cái lão Béo thối tha kia, ông rõ ràng thấy tôi vừa rồi là hỉ mũi, giờ lại nói thế là ý gì!" "Không có ý gì cả, làm nóng không khí chút thôi." Vương Bàn Tử nhún vai, chẳng thèm quan tâm nói: "Không khí nặng nề quá, không tốt chút nào.

Mọi người có thấy không, từ khi vào chủ mộ đạo, cả bầu không

khí cảm giác nặng nề hơn hẳn?" "Hình như đúng là vậy." Ngô Tà suy nghĩ rồi nói theo: "Có phải vì ở đây luôn có gió âm, cảm giác không khí đặc quánh nên mới thế không?" Vương Bàn Tử và Ngô Tà mỗi người một câu khiến hai người họ cảm thấy khá hơn một chút, không còn áp bách như vậy nữa.

Chương 893

Tuy nhiên chỉ đi thêm khoảng thời gian cháy hết một điếu thuốc, hai người liền im bặt.

Đoạn mộ đạo này đã đi đến cuối, trước mặt họ không xa là một cánh cổng ngọc khổng lồ!

Ngô Tà nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Là Minh điện..." Chưa đợi Ngô Tà nói xong, Vương Bàn Tử đã cướp lời: "Chắc chắn là Minh điện rồi, nếu không thì đã không dùng loại đá tốt thế này!" Thú thực, vật liệu đá dùng cho cửa Minh điện rất tốt, khe cửa dày gần nửa mét!

Có điều đá tốt đến mấy cũng không chịu nổi việc bị người ta đục một lỗ, để lộ một cái hốc lớn.

Hơn nữa khác với những cửa mộ khác, bên cạnh cửa Minh điện còn vương vãi không ít đá vụn chưa được dọn sạch. "Không phải một người đục sao?" Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Có khi nào là một nhóm người khác đục không?

Tôi ngửi thấy còn có chút mùi lưu huỳnh, liệu có phải vừa mới đục cách đây không lâu?" "Không quá khả năng đó." Lục Vũ nheo mắt nhìn Minh điện trước mặt.

Suy nghĩ một chút, anh bước nhanh đến trước mặt, thò đầu nhìn vào rồi nói: "Không phải mới đục, là đục từ lâu rồi." Nói đoạn, anh bước chân chui vào.

Minh điện rộng lớn, cả mấy trăm mét vuông, xứng tầm với thân phận Vạn Nô Vương của Đông Hạ.

Bốn góc đại điện là bốn cây cột trụ khổng lồ đầy phù điêu chống

đỡ cả không gian, trên sàn mộ thất chất đầy đồ đạc, ánh đèn pin chiếu qua thấy tầng tầng lớp lớp đồ vàng bạc, bảo thạch lưu ly, trân châu mỹ ngọc.

Vô số đồ tùy táng lấp lánh như một kho báu thực thụ!

Nhìn ra xa hơn, có một suối phun nước chảy, hơi nóng nghi ngút, ánh sáng khúc xạ qua đó ẩn hiện hình thành một dải cầu vồng, phía trên cầu vồng là một chiếc quan quách treo lơ lửng.

Quan tài lớn bằng đồng, xung quanh có phù điêu bách túc long (rồng trăm chân)!

Trong lúc Lục Vũ quan sát tình hình xung quanh, Vương Bàn Tử, Phan Tử, Ngô Tà cũng lần lượt bước vào mộ thất.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả đều trợn tròn mắt.

Vương Bàn Tử không nhịn được kêu quái một tiếng, kinh ngạc: "Mẹ kiếp!" Phan Tử trợn mắt há mồm, miệng lẩm bẩm: "Đời này đáng giá rồi.

Ai mà được thấy hoàng lăng thế này chứ, đời này thực sự đáng giá rồi..." Cảnh tượng trước mắt thực sự quá chấn động!

Nhìn qua đúng là núi vàng núi bạc, còn nhiều đồ tùy táng hơn cả mộ Hiến Vương và cổ thành Tinh Tuyệt!

Nhất là khi Lục Vũ lấy đèn pha ra, đập vào mắt là một mảng vàng rực rỡ, cứ như lạc vào mỏ vàng vậy!

Phan Tử lúc đó không kìm lòng được, hú lên một tiếng rồi lao thẳng vào đống vàng.

Chỉ thấy ông ta ôm lấy một đống vàng thỏi, cười không ngớt, Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng bám sát theo sau, ai nấy đều phấn khích tột độ!

Thậm chí trong đầu Phan Tử và Ngô Tà đã xuất hiện viễn cảnh tươi đẹp về việc nghỉ hưu hưởng lạc.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử đều vì lượng đồ tùy táng kinh người trong Minh điện mà rơi vào điên cuồng.

Chỉ trong chốc lát, mấy người họ đã quên hết tất cả, trong mắt chỉ còn lại những món đồ tùy táng tưởng chừng vô tận.

Họ lúc thì cầm thỏi vàng, lúc thì ôm vương miện bảo thạch, vòng cổ, ngọc khí...

Điều này cũng khó trách.

Mỗi món đồ ở đây đều là bảo vật thực thụ!

Tiện tay lấy một món bỏ vào bảo tàng cũng đủ làm vật trấn giữ bảo tàng!

Đang trong cơn hưng phấn, mấy người họ còn chẳng thèm chú ý đến suối nước nóng và quan quách...

Phan Tử đã đổ sạch ba lô của mình để nhét đồ vào.

Ngô Tà cũng vậy, thấy cái gì cũng thích, không ngừng nhét vào bao rồi lại đổi lấy thứ khác...

Trong lúc họ đang bận rộn với tất cả những thứ đó, Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào suối nước nóng đang nghi ngút hơi cay đằng xa, cùng với chiếc quan tài ẩn hiện trong màn sương trắng.

Chiếc quan tài này quá kỳ quái.

Từ xưa đến nay chưa từng thấy kiểu treo quan tài bên trên mặt nước.

Trong phong thủy, điều này không thể giải thích được.

Nước thuộc âm, trừ phi là nội tàng oan, lăng tẩm có nước đều

không phải điềm lành, huống hồ là suối nước nóng?

Nơi này nhìn thế nào cũng không giống phong thủy nội tàng oan.

Đương nhiên còn có một kiểu gọi nôm na là phong thủy "nhị long hí châu" (hai rồng vờn ngọc), đó là huyệt báu song long xuất thủy.

Nhưng ở đây rõ ràng không thuộc về "song long xuất thủy".

Ngay lúc này!

Chương 894

Trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng xé gió dài!

Tiếng gió "u u u" dường như không có điểm dừng, vang lên liên hồi.

Mới giây trước còn đang chìm đắm trong hưng phấn, lúc này Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử đều cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương, tất cả dừng lại, bất động, thậm chí nín thở!

Nhưng không đợi họ phát hiện ra thứ gì phát ra âm thanh, tiếng gió rên rỉ bỗng biến mất, ngay sau đó thấy một bóng đen lao ra từ suối nước nóng!

Bóng đen xoay chuyển cực nhanh quanh mấy người Lục Vũ, ẩn hiện có thể thấy trong bóng đen dường như có vài gương mặt người.

Mấy người đứng ngây ra nhìn bóng đen, trên người dần hiện lên một lớp sương trắng, ánh mắt bắt đầu rã rời.

Đột nhiên Phan Tử lẩm bẩm một câu: "Đói quá." Câu nói vừa dứt, Phan Tử đột nhiên giơ tay lên, đưa ngón tay vào miệng, dùng sức cắn một cái.

Cái cắn này cực mạnh, như thể không phải đang cắn ngón tay mình vậy, lập tức máu tươi chảy ra, thấm qua kẽ răng trào ra khóe miệng, cực kỳ đáng sợ!

Trong miệng Phan Tử vẫn lầm bầm không rõ chữ: "Ngon quá, ngon quá, ăn vào là hết đói ngay..." Nhìn biểu hiện của ông ta, Lục Vũ cũng thấy da đầu tê dại!

Thậm chí sâu trong lòng anh lúc này cũng nảy sinh một sự thúc giục, một loại thôi thúc khiến anh muốn làm giống như Phan Tử!

Tuy nhiên nhờ trên người có nhiều pháp khí, cộng thêm tâm trí vượt xa người thường, Lục Vũ không bị mất kiểm soát như Phan Tử, cũng không hoảng hốt tinh thần như Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Lục Vũ chỉ suy nghĩ một chút liền lao đến bên cạnh Phan Tử, giơ tay tung một cú đao tay vào cổ ông ta, đánh ngất Phan Tử!

Ngay sau đó anh lại tát mạnh vào mặt Vương Bàn Tử và Ngô Tà mỗi người một cái, quát lớn: "Tỉnh lại mau!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều giật mình, ngơ ngác quay đầu nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca, sao vậy?" Vừa dứt lời, Ngô Tà đột nhiên nuốt nước miếng, rồi liếm môi, cảm giác cực kỳ quái dị, chẳng giống ai!

Lục Vũ thấy vậy lại tát thêm một cái nữa vào mặt Ngô Tà, quát: "Lấy hết đồ ra, móc sạch túi ra cho tôi!" "Bàn Tử, cậu cũng thế, nhanh tay lên!" Lục Vũ hiểu rất rõ tình trạng hiện tại của họ nhất định là do chịu ảnh hưởng của pháp khí.

Hơn nữa rất có khả năng là pháp khí do nhóm người đến đây trước đó để lại!

Trong Đạo Mộ Bút Ký, Trần Văn Cẩm từng dẫn một đội người vào đây, lúc đó trừ Trần Văn Cẩm và một người khác rời đi, những người còn lại đều chết đói trong Minh điện!

Với hiểu biết của Lục Vũ về pháp khí, trong tuyệt cảnh quả thực có khả năng sinh ra pháp khí!

Lại thêm từ việc Phan Tử vừa cắn ngón tay vừa kêu "thơm quá", tình huống này rất phù hợp với loại pháp khí sinh ra do cơn đói đến cực hạn...

Vương Bàn Tử và Ngô Tà vội vàng lục túi, lôi hết đồ trên người ra.

Trên người hai người họ đúng là giấu không ít đồ, đủ loại vàng bạc châu báu rơi đầy đất.

Nhưng không có món nào là pháp khí cả.

Lục Vũ lại tìm trên người Phan Tử, cũng chỉ tìm thấy vài món trang sức vàng bạc, không phát hiện pháp khí.

Chẳng lẽ vấn đề nằm ở suối nước nóng và chiếc quan tài kia?

Một ý nghĩ vừa xẹt qua đầu Lục Vũ, anh liền cảm thấy phía sau có người kéo cánh tay mình.

Quay đầu nhìn lại, Ngô Tà đang kéo tay anh, mắt nhìn chằm chằm, liên tục nuốt nước miếng.

Ngay khi Ngô Tà cúi đầu chuẩn bị cắn một cái, Lục Vũ vung tay tát vào mặt cậu ta, tát văng Ngô Tà ra xa, đâm sầm vào một đống vàng bạc châu báu! "Tiểu ca, anh làm cái gì vậy..." Vương Bàn Tử trợn mắt há mồm, ngơ ngác nhìn Lục Vũ.

Cảnh tượng này lão chưa từng thấy, không hiểu sao Lục Vũ đột nhiên lại ra tay.

Nhưng ngay sau đó nghe Lục Vũ nói một câu, Vương Bàn Tử cũng ngây người. "Nếu cậu muốn ăn gì đó thì tự tát mình một cái, không thì để tôi làm thay." Vương Bàn Tử ra sức lắc đầu, tự vung tay tát mình một cái thật đau, ép bản thân phải tỉnh táo lại.

Ngay sau đó lão cũng phản ứng kịp, hỏi: "Tiểu ca, có phải có pháp khí hay yêu quái nào làm chúng ta trúng chiêu rồi không?" "Không phải yêu quái, là pháp khí." Lục Vũ thấp giọng nói, dùng Âm Dương Nhãn quan sát tình hình xung quanh.

Trong mắt anh, chiếc quan tài treo đó không có âm hồn, chỉ có ở đầm nước bên dưới thấp thoáng có hắc khí.

Hắc khí di chuyển dưới nước cực nhanh, Lục Vũ cũng không có cách nào bắt được rõ ràng.

Lúc này lại nghe phía sau truyền đến một tiếng "ừng ực".

Lục Vũ quay đầu lại thấy Vương Bàn Tử đang ra sức nuốt nước miếng, yết hầu động đậy liên tục, thân thể run rẩy nhẹ. "Tiểu ca, tôi đói, Bàn gia đói quá rồi..." Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, nhỏ giọng lầm bầm.

Nhìn bộ dạng lão, Lục Vũ biết Vương Bàn Tử cũng sắp không trụ vững rồi, trong lòng đang phân vân có nên cho lão một đòn không...

Tay vừa giơ lên, anh đột nhiên nghĩ đến một điểm.

Đói!

Đói thì phải ăn, chắc là có thể tạm thời làm dịu triệu chứng này!

Chương 895

Nghĩ vậy, Lục Vũ lấy thức ăn trên người ra ném cho Vương Bàn Tử.

Một ổ bánh mì dài, Vương Bàn Tử chụp lấy rồi ngấu nghiến cắn xé, tình hình lập tức chuyển biến tốt rõ rệt!

Sắc mặt vốn dĩ đã tái xanh giờ đã hồng nhuận hơn đôi chút.

Bên cạnh, Ngô Tà và Phan Tử ngửi thấy mùi thức ăn liền tỉnh lại, như một loài dã thú, từ từ bò lại từ đằng xa. "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử giật mình kêu lên: "Tiểu ca, nãy tôi không giống bọn họ thế này chứ?

Cái quái gì thế này..." Không đợi Vương Bàn Tử nói hết, Lục Vũ lại lấy thêm vài món đồ ăn ném cho Ngô Tà và Phan Tử, miệng bảo: "Đừng nói nhảm nữa, lúc nãy cậu cảm thấy thế nào, có cảm nhận được pháp khí ở đâu không?" Lục Vũ đoán pháp khí có thể liên quan đến suối nước nóng kia.

Nhưng suối nước nóng đó đầy hắc khí bao phủ, hấp tấp nhảy xuống có khi lại lợi bất cập hại. "Cái đó thì thực sự không cảm nhận được." Vương Bàn Tử cười khổ, nhỏ giọng nói: "Chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa đói, ăn đồ vào thì đỡ hơn chút, không ăn là không chịu nổi.

Tiểu ca, anh không cảm thấy gì sao?" Trong lòng Lục Vũ vẫn luôn có cảm giác đó, Vương Bàn Tử không nói thì thôi, vừa nhắc tới là cảm giác đó lại xuất hiện.

Lạnh, đói, còn có một loại cảm xúc tuyệt vọng đang lan tỏa trong lòng!

Lúc này Ngô Tà và Phan Tử đã ăn một đống đồ, cảm giác khá hơn

một chút.

Phan Tử ngơ ngác nhìn ngón tay mình, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ngô Tà nhìn Lục Vũ, cuống quít nói: "Tôi muốn ăn đồ hộp, tôi muốn ăn đồ hộp, tôi muốn ăn đồ hộp!" Nghe cậu ta nói, lòng Lục Vũ khẽ động, lập tức nghĩ ra điều gì đó.

Anh tiếp xúc với pháp khí quá nhiều rồi, đủ loại kỳ quái.

Thêm vào đó, lúc rảnh rỗi anh đã nghiên cứu rất nhiều tài liệu luyện khí, đối với sự xuất hiện của pháp khí càng có quan điểm mà người khác không có được.

Pháp khí không chỉ được luyện chế thành công, mà nhiều khi còn sinh ra vì tác động tâm lý của con người, hoặc một số sự kiện đặc biệt!

Giống như lần trước ở Côn Luân, thiết bổng lạt ma và Cách Mã cuối cùng đã biến thành pháp khí...

Lục Vũ trầm ngâm một lát, lại lấy bánh mì ném cho Vương Bàn Tử, nói: "Cậu cầm lấy, nếu có chuyện gì thì đưa cho tôi..." "Được, không vấn đề gì." Miệng nói, Vương Bàn Tử đã ra tay, xé bánh mì ăn từng miếng lớn.

Lục Vũ thấy vậy cũng không nhịn được nuốt nước miếng, cảm giác đói bụng đó vô cùng chân thực.

Cảm giác này giống như đã đói từ bao lâu rồi, chỉ muốn một miếng ăn thôi.

Ngô Tà và Phan Tử lúc này cũng xán lại, tranh đoạt bánh mì trong tay Vương Bàn Tử! "Đừng tranh, đừng tranh, Bàn gia còn chưa đủ ăn đây!" Vương Bàn Tử ngấu nghiến ăn, chẳng thèm quan tâm đến Ngô Tà, Phan Tử hay Lục Vũ.

Lục Vũ nuốt mạnh nước miếng, biết tình hình hiện tại của mình không ổn, anh vội lấy thịt bò khô ra cắn vài miếng, xoa dịu phần nào cảm giác khó chịu trong người.

Nhưng...

điều anh không ngờ tới là sau khi cắn một miếng, cảm giác đói khát đó lại càng trở nên mãnh liệt, cảm giác bụng dán vào lưng, trong dạ dày trống rỗng không còn chút gì!

Hơn nữa còn có một luồng hơi lạnh khó tả khiến anh muốn nhảy xuống suối nước nóng.

Anh còn có cảm giác như vậy, huống hồ là mấy người Vương Bàn Tử!

Đây là một loại bản năng, đói muốn ăn, lạnh muốn ngâm suối nước nóng.

Nhưng suối nước nóng này càng nhìn càng thấy kỳ quái, Lục Vũ nghiến răng, ném vài cái "đinh cao tường" xuống cạnh suối, dù thế nào cũng không thể xuống nước lúc này.

Phan Tử đã đi đến cạnh suối bị "đinh cao tường" chặn lại, vẫn bản năng bước tới, khua tay múa chân như kẻ mất trí...

Ngô Tà, Vương Bàn Tử cũng nối gót Phan Tử, lừ lừ đi về phía suối nước nóng.

Trong lòng Lục Vũ, cảm giác khó tả kia ngày càng mãnh liệt, không nhịn được nuốt nước miếng, bước tới hai bước.

Trong lòng anh hai luồng ý nghĩ không ngừng giằng xé!

Một mặt, anh biết mình không nên đến suối nước nóng, lúc này đến đó quá nguy hiểm.

Mặt khác, tận sâu trong lòng có một khao khát bản năng, khao khát

hơi ấm.

Trong lúc nội tâm đang giằng co, Lục Vũ tìm được một lý do thuyết phục bản thân: "Đi đi, đi đi, không đi thì không biết rốt cuộc là chuyện gì, đi rồi có khi lại tìm được căn nguyên..." Nghĩ vậy, anh cố gắng tiến lại gần vị trí của đám Ngô Tà, cúi người định nhặt những cái "đinh cao tường" lên.

Ngay lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt truyền lên từ dưới đất.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì, anh đã thấy một sợi dây leo khô chui ra từ bên dưới, ngay sau đó là một búi dây leo khô lớn đồng loạt trồi lên...

Thấp thoáng còn nghe thấy tiếng một đứa trẻ: "Cái lão biết tam kia, ngươi đừng chạy, để cô nãi nãi ăn thịt ngươi!" Ngay sau đó Lục Vũ cảm thấy mặt đất dưới chân cuộn trào, gần như trong chớp mắt đã thấy hai cái móng vuốt như máy xúc chui ra từ lòng đất.

Lăng Lý vặn vẹo thân hình đồ sộ của mình chui vào mộ thất!

Chương 896

Theo sau nó là đứa trẻ ở trần lem luốc, Ngoa Thú Lục Châu! "Đừng có đứng đần ra đó, mau giúp một tay bắt đi!

Cái thằng ranh con đó chạy nhanh quá!" Ngoa Thú miệng mắng chửi liên hồi, cùng với con tê tê chạy loạn trong mộ thất!

Chỉ chớp mắt đã làm đống đồ tùy táng chất cao như núi trở nên lộn xộn. "Chui tường rồi, chui tường rồi!

Thằng ranh kia lại chui vào tường rồi!" Ngoa Thú tức giận hét lớn, chỉ huy Lăng Lý lao vào một bức tường mộ, Lăng Lý cũng rất dứt khoát, vặn người đào ra một cái lỗ lớn, nhanh chóng biến mất!

Sự xuất hiện bất ngờ của Ngoa Thú, cũng có thể là do linh khí từ việc "nhân sâm lột xác" mang lại, đột nhiên làm Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử bừng tỉnh trở lại.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên "ồ" lên một tiếng, tay chỉ vào một đống đồ tùy táng vàng rực bên cạnh nói: "Kia là cái gì, sao tôi hình như thấy một cái áo đại y quân đội..." Theo hướng tay Ngô Tà chỉ, thấp thoáng có thể thấy giữa đống đồ tùy táng bị Lăng Lý đâm loạn xạ có vài chiếc áo đại y bằng nỉ đã mục nát, bên trong áo là những bộ xương trắng hếu.

Bên cạnh còn có vài chiếc ba lô hành quân kiểu cũ rách nát. "Đồ hộp, đồ hộp!" Ánh mắt Lục Vũ lướt qua những chiếc ba lô hành quân rách nát đó, đột nhiên nghĩ đến chuyện đồ hộp, vội nói: "Mau qua đó, tìm đồ hộp!" "Tìm đồ hộp gì cơ?" "Sao lại có những thứ này ở đây?" Phan Tử tinh thần vẫn còn hơi hoảng hốt, ngơ ngác nhìn đống ba lô và áo đại y đằng xa.

Lục Vũ không quản bọn họ, chạy vài bước đến bên đống ba lô và

thi hài, cũng chẳng màng gì khác, trực tiếp đổ sạch đồ trong ba lô ra.

Tiểu thuyết Tùng Khoa Khoa, sổ tay, bút chì, dây thừng cao su, lều hành quân, đèn pin kiểu cũ, dao quân đội, từ điển, kẹo cao su, bật lửa kiểu cũ, bình rượu, son môi, băng vệ sinh, hộp y tế, la bàn quân dụng vân vân, đủ thứ đồ lộn xộn đổ đầy đất.

Duy nhất không có bất kỳ thực phẩm nào, cũng chẳng thấy bóng dáng đồ hộp đâu. "Đồ hộp đâu?" "Đồ hộp của tôi đâu?" "Đồ hộp..." Vương Bàn Tử lầm bầm trong miệng, vẫn không ngừng bới tìm trong đống đồ đó, làm mấy bộ thi hài rối tung lên.

Lục Vũ hơi nhíu mày nói: "Bàn Tử, cậu bình tĩnh lại đi." Lời nói chẳng có tác dụng gì, Vương Bàn Tử vẫn tiếp tục tìm kiếm trong đống đồ lộn xộn.

Tìm một lúc, lão đột nhiên phát ra tiếng reo vui mừng: "Đồ hộp đây rồi!" Lục Vũ quay đầu lại thấy trên tay Vương Bàn Tử là một vỏ đồ hộp bằng sắt trống rỗng, nắp sắt đã biến mất từ lâu, chỉ còn là một cái hộp tròn dẹt không có gì bên trong. "Đứa nào ăn mất đồ hộp của tao rồi!" Vương Bàn Tử đột nhiên gào lên một tiếng, ném văng cái vỏ đồ hộp đi!

Chỉ thấy cái vỏ hộp vẽ một đường vòng cung, rơi thẳng xuống suối nước nóng không xa, tạo ra một tiếng nước bắn nhỏ.

Thấy cảnh này, trong lòng Lục Vũ đột nhiên lóe lên một tia minh ngộ.

Đồ hộp có khả năng đã rơi xuống suối nước nóng!

Ý nghĩ vừa nảy ra, lòng anh cũng càng khao khát được ăn đồ hộp, liền vội nói một câu: "Mọi người đợi đây, để tôi xuống xem." Nói xong, anh chạy vài bước đến cạnh suối nước nóng.

Ngay khi Lục Vũ vừa thu lại những chiếc "đinh cao tường" chặn

đường, Phan Tử là người đầu tiên không nhịn được, trước khi Lục Vũ nhảy xuống nước, ông ta hét lớn một tiếng rồi lao thẳng vào suối nước nóng!

Nhưng ngay khi Phan Tử vừa nhảy lên, Ngô Tà đột nhiên nhảy ra chộp lấy chân Phan Tử không cho ông ta xuống!

Phan Tử vẫn đang vùng vẫy, Vương Bàn Tử cũng lao vào ôm lấy, ba người giằng co nhau, không ai xuống được suối nước nóng.

Lục Vũ thấy vậy, trong lòng không biết là cảm giác gì, có chút đắng ngắt, có chút đói, có chút lạnh, lại có chút hoa mắt chóng mặt.

Tuy nhiên anh vẫn bước ra một bước, nhảy vào suối nước nóng.

Tuy tinh thần hơi hoảng hốt nhưng anh vẫn nhớ lấy ra "Tị Thủy Châu" để tránh bị chết sặc.

Nước suối không sâu, chỉ tầm ba bốn mét, Lục Vũ nhanh chóng chạm đáy bể.

Dưới đáy có một vật hình tròn rỉ sét loang lổ, trông giống như một hộp đồ hộp.

Có điều... ngay khi Lục Vũ đưa tay chộp lấy hộp đồ hộp, đột nhiên có một luồng sáng xanh lục đâm thẳng vào vai anh!

Lục Vũ theo bản năng né đi, liền thấy một vật dài hóa thành một đường cong lướt qua vai mình.

Quay đầu nhìn lại, đó là một thứ giống như con rắn đang lè lưỡi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh.

Lục Vũ sững sờ một chút, vì chuyện đồ hộp mà tinh thần hơi hoảng loạn, nhất thời cũng không nghĩ thông suốt, chỉ bản năng muốn lấy được hộp đồ hộp này.

Anh không thèm quản thứ quái dị phía sau, lại một lần nữa đưa

tay chộp lấy hộp đồ hộp.

Chưa kịp chạm tay vào, con rắn xanh quái dị kia lại lao tới từ phía sau, cắn một miếng vào bắp chân Lục Vũ! "Đồ hộp, đồ hộp của tôi!" Lúc này Vương Bàn Tử đang nằm bên bờ suối thấy được hộp đồ hộp dưới đáy, lập tức phấn khích hẳn lên, hò hét ầm ĩ: "Mau buông tôi ra, buông ra, tôi thấy đồ hộp rồi!" Dưới tác động kỳ lạ của pháp khí, Vương Bàn Tử, Phan Tử, Ngô Tà đều bị hộp đồ hộp đó thu hút điên cuồng.

Ngay cả Lục Vũ tinh thần cũng hơi hoảng hốt, quên mất bên cạnh mình còn có một con rắn quái dị đang hổ báo.

Con rắn đó giờ đang ngoạm chặt trên chân Lục Vũ, dùng sức cắn xé, cắn rách ống quần, cuối cùng cũng cắn vào thịt.

Máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ bắp chân Lục Vũ.

Chương 897

Con rắn quái dị đột nhiên cứng đờ người, bất động tại chỗ.

Tay Lục Vũ lúc này cuối cùng cũng chạm được vào hộp đồ hộp.

Giây tiếp theo, trong đầu xuất hiện thông báo hệ thống. [Tên vật phẩm: Hũ đồ hộp cơ ngạ] [Cấp độ: Pháp khí Hoàng giai trung phẩm] [Năng lực: Đói khát, hoảng loạn tinh thần] [Mô tả: Từng có một đội thám hiểm tình cờ lạc vào một mật địa, bị vây khốn không thể thoát ra.

Trong cơn giá rét căm căm, tất cả mọi người vẫn giữ hy vọng thoát ra ngoài, và gửi gắm hy vọng đó vào một hộp đồ hộp thịt heo, quyết định sau khi thoát ra sẽ ăn để ăn mừng thoát nạn...

Đội thám hiểm đã ăn sạch mọi thực phẩm, tất cả tuyệt vọng nhìn chằm chằm vào hộp đồ hộp, muốn mở nó ra để bổ sung chút năng lượng cuối cùng, nhưng sức lực của họ đã không còn đủ để thực hiện ý định đó, hộp đồ hộp rơi xuống suối nước nóng, các thành viên đội thám hiểm chết không nhắm mắt...] Nhìn thông báo hệ thống, lòng Lục Vũ đột nhiên trào dâng một nỗi bi thương khó tả.

Chết đói là một cách chết vô cùng tàn nhẫn...

Sự tuyệt vọng lúc đó người thường khó lòng thấu hiểu.

Nhìn hộp đồ hộp trong tay, luồng hắc khí vẫn luôn lởn vởn trong suối nước nóng dần dừng lại, Lục Vũ quay đầu nhìn thấy những gương mặt xa lạ.

Trong lòng anh thoáng qua một tia minh ngộ, nhảy khỏi đáy suối rồi tìm thấy con dao quân đội rỉ sét trong đống di vật của đội thám hiểm, khẽ lẩm bẩm: "Mọi người cùng ăn đồ hộp nhé." Theo động tác của anh, Vương Bàn Tử, Phan Tử, Ngô Tà đều dừng tranh chấp, ngồi

xổm trên đất, nhìn chằm chằm vào Lục Vũ.

Nhìn Lục Vũ dùng dao nhỏ đâm thủng nắp hộp đồ hộp, sắc mặt Vương Bàn Tử là người đầu tiên thay đổi, miệng lẩm bẩm: "Thơm quá, thơm thực sự..." Sau lão, Phan Tử và Ngô Tà cũng dần phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào hộp đồ hộp đó, miệng lẩm bẩm: "Thơm quá, thơm quá..." Cùng lúc đó, Lục Vũ cảm thấy chấp niệm sâu thẳm trong lòng, cảm giác cơ hàn đó dần tan biến.

Từ từ, anh thấy quanh hộp đồ hộp xuất hiện vài bóng người mờ ảo, dù không cần Âm Dương Nhãn cũng có thể thấy những bóng người đó đang vây quanh hộp đồ hộp.

Nhìn động tác của họ như thể đang cùng nhau ăn đồ hộp vậy.

Cảnh tượng này khiến người ta da đầu tê dại, nhưng cũng mang lại một cảm giác giải thoát khó tả...

Dần dần Vương Bàn Tử là người tỉnh táo lại trước tiên.

Vương Bàn Tử xán lại gần Lục Vũ, hạ thấp giọng thì thầm: "Tiểu ca, chuyện này là sao, là quỷ hay là gì?

Là những người đến đây trước đó sao?" "Chắc là vậy." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Món pháp khí này là do chấp niệm của họ quá nặng, cộng thêm chúng ta cũng đã lâu chưa ăn gì nên mới sinh ra phản ứng mạnh mẽ như vậy." Lúc Lục Vũ nói chuyện, mấy bóng quỷ vẫn liên tục lặp lại động tác ăn.

Theo động tác của họ, bóng dáng họ dần trở nên mờ nhạt rồi biến mất hẳn... "Chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử giật mình, không nhịn được lầm bầm thêm một câu.

Tiếng nói này làm Ngô Tà và Phan Tử bừng tỉnh, cả hai như vừa trải qua một giấc mơ, mặt đầy vẻ kinh hãi!

Không chỉ vì hộp đồ hộp kia, mà còn vì suối nước nóng và chiếc

quan tài treo!

Lúc này đã bình tĩnh lại, những chuyện xảy ra trước đó dần hiện lên trong đầu, cảm giác cứ như là một giấc mơ vậy... "Tiểu ca, chiếc quan tài lớn kia là sao?

Đây là Minh điện, sao lại có quan quách được, chẳng lẽ có ma à?

Vả lại Minh điện sao lại có nước thế này?" Sau cơn chấn kinh, Ngô Tà, Phan Tử cũng chú ý đến vấn đề quan trọng này.

Lục Vũ khẽ lắc đầu, cũng dời sự chú ý của mình lên chiếc quan tài treo đó.

Sự tồn tại của quan tài treo và suối nước nóng này tuyệt đối là bất thường.

Dù có là Kim Tỉnh cũng không làm thế này.

Cách làm này chẳng giống ai, dù là Đông Hạ cũng không nên như vậy.

Trừ phi bên trong có ẩn ý sâu xa gì đó.

Lục Vũ tuy chưa học qua 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 nhưng dù sao cũng đã đi qua không ít đại mộ tiểu mộ.

Gặp những chuyện kỳ quái cũng đã nhiều.

Lúc này anh cũng không vội kết luận gì, chỉ nói: "Dưới suối nước nóng có một con rắn, nó vừa cắn tôi một cái, xuống xem con rắn đó thế nào đã." "Rắn?" "Trong suối nước nóng còn có rắn sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca, anh có nhớ nhầm không, hay là bị cái hộp đồ hộp kia làm cho lú lẫn rồi?" Những chuyện khác Lục Vũ có thể nhớ nhầm, nhưng con rắn nhỏ đó anh chắc chắn không nhầm.

Nói là rắn nhỏ nhưng trông nó cũng to bằng cánh tay trẻ con, dài gần hai mét.

Chỉ là lúc này con rắn trông như một cái gậy màu xanh lục, nằm đơ trên mặt nước, bất động...

"Đây là... rắn suối nước nóng?" Nếu nói là yêu thú, pháp khí thì Lục Vũ có thể nhận ra ngay lập tức, nhưng thứ nhỏ bé đang trôi nổi trên mặt nước này không phải yêu thú cũng chẳng phải pháp khí.

Tuy nhiên, Ngô Tà vẫn nhận ra thân phận của con "rắn nhỏ" này, cậu ta hơi kỳ lạ nói: "Trước đây tôi từng đọc một bài báo, nói rằng ở suối nước nóng Côn Luân tại Tạng Địa đã phát hiện ra một loài rắn sống gần suối nước nóng, đặt tên là rắn suối nước nóng, không ngờ ở núi Trường Bạch cũng có?" Trong lúc nói chuyện, con rắn suối nước nóng vốn đang xanh biếc dần dần biến thành màu đen!

Nó không hoàn toàn biến thành màu đen mà từng phần trên thân chuyển sang màu đen, vẫn còn một số vị trí giữ nguyên màu xanh lục.

Tốc độ đổi màu của con rắn kỳ lạ rất chậm, giống như đang xem phim hoạt hình, khiến người ta cảm thấy khó mà tin nổi!

Chương 898

Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, vẻ mặt không thể tin được: "Con rắn này... sao có vẻ như, như thể hiện ra một chữ rồi!" Nhìn thoáng qua, trên thân con rắn đen đang đổi màu lờ mờ hiện ra một chữ, trông như chữ "Trương".

"Đúng là chữ thật, mà không chỉ có một chữ..." Trong lúc nói, trên thân con rắn nhỏ hiện ra chữ thứ hai: Bách!

Thấy hai chữ này xuất hiện, ánh mắt của mấy người đều vô thức hướng về Lục Vũ.

Nếu chữ thứ ba là "Xuyên", vậy thì chuyện này quá đỗi kỳ dị!

Càng không muốn chuyện gì xảy ra, nó lại càng xảy ra.

Chỉ trong chốc lát, trên thân con rắn đen đã hiện ra ba chữ "Trương Bách Xuyên"!

Vương Bàn Tử nhìn về phía Lục Vũ, nói nhỏ: "Tiểu ca, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Có phải bọn Trần Bì A Tứ vào đây trước chúng ta, giở trò trên thân mấy con rắn này để dọa người không?" Lục Vũ không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn những chữ khác đang từ từ hiện ra trên thân con rắn đen.

Dần dần, chữ thứ tư xuất hiện, là một chữ "Thối" rất rõ ràng.

Sau bốn chữ, màu đen dần bao phủ toàn bộ con rắn lạ, bốn chữ trước đó cũng dần biến mất.

"Trương Bách Xuyên, thối lui..." Lục Vũ nhíu mày, lẩm bẩm lặp lại, miệng thì thầm: "Bảo tôi lui sao?

Tại sao lại bảo tôi lui?" "Theo tôi thấy thì chính là Trần Bì A Tứ giở trò." Vương Bàn Tử thấy sắc mặt Lục Vũ không được tốt, vội nói

một câu.

"Không thể nào." Ngô Tà không hiểu ý của Vương Bàn Tử, nhíu mày nói: "Không thể nào, chúng ta đi một mạch nhanh như vậy, không thấy bất kỳ dấu vết của người nào khác." "Hơn nữa, nếu bọn Trần Bì A Tứ vào đây, chắc chắn cũng sẽ giống chúng ta lúc trước, bị đống vàng kia làm cho lóa mắt." Nói đến đây, Ngô Tà vẫn có chút chậc lưỡi, trong căn mộ thất này, vàng bạc châu báu khắp bốn phương tám hướng, thật sự là nhiều không đếm xuể!

Giàu có thể sánh ngang một nước, cũng chỉ đến thế mà thôi!

"Nếu nói như vậy, vấn đề vẫn nằm ở đó." Vương Bàn Tử quay đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc quách đồng treo phía trên suối nước nóng, miệng lẩm bẩm: "Ấm tử quan, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ lại gần.

Bàn gia đây bát tự cứng nhất, chuyện 'thăng quan phát tài' này, chắc chắn vẫn phải để Bàn gia ta làm.

Mặc kệ nó không theo lệ cũ gì đó, ở đây có nhiều bảo bối như vậy, biết đâu cái quách đồng này không chứa xác chết mà là để giấu báu vật thì sao?" Suy nghĩ của hắn ta thực ra lại trùng hợp với suy nghĩ của Phan Tử.

Sau khi lẩm bẩm vài câu, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca, dây treo trên đó khá dài đấy, hay là thử xem có kéo được nó vào bờ không?" Thật lòng mà nói, Lục Vũ không muốn động vào chiếc quách đồng này, anh cũng không nói rõ được nguyên nhân là gì, chỉ là trong lòng có một cảm giác khó hiểu.

Cảm giác rằng bên trong chiếc quách đồng này không có thi thể, và sau khi chạm vào thứ này, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt đẹp xảy ra!

Nhưng lúc này, dường như không còn lựa chọn nào khác?

Ngay lúc đó, mấy người đột nhiên nghe thấy một tiếng "phụt", quay đầu nhìn lại, thì thấy con rắn nhỏ lúc nãy đang cứng đờ, không biết từ lúc nào đã biến lại thành màu xanh, giống như một con cá đang bơi, quẫy nước trên mặt suối rồi lại lặn xuống bơi lội.

Tiếp đó, nó lại bơi dọc theo mép suối nước nóng lên bờ, rất nhanh đã đến rìa mộ thất, rồi lại từ từ bò lên tường.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nhíu mày, nhìn xuống đất, nhặt lên một viên trân châu không biết rơi ra từ món trang sức nào, dùng sức ném thẳng về phía con rắn lạ.

Khi viên trân châu sắp trúng vào thân con rắn, nó dường như cảm ứng được, bèn vặn mình trên tường mộ, thân thể thoắt một cái đã vọt sang bên cạnh, tránh được viên trân châu Lục Vũ ném tới, rồi lại tiếp tục bò lên trên, tốc độ đột nhiên tăng nhanh!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Con rắn lạ đột ngột tăng tốc, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã vọt lên độ cao ngang với chiếc quách treo, và vẫn còn tiếp tục đi lên!

Cả nhóm nhìn theo hướng di chuyển của nó lên trên.

Chỉ thấy, bốn sợi dây xích sắt treo chiếc quách đồng đang khẽ động, run rẩy, lắc lư, vô cùng quái dị.

"Hít!" Ngô Tà đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, chỉ tay vào dây xích, không thể tin nổi nói: "Trên đó toàn là rắn lạ!" Những con rắn lạ đó, xanh lẫn đen, đen lẫn xanh, trông như những sợi xích sắt đã gỉ sét.

Ánh sáng trong hầm mộ vốn không được tốt lắm, lại thêm những món đồ tùy táng chói mắt kia, cả nhóm đều không để ý đến tình huống này.

Cho đến tận bây giờ, khi con rắn lạ đó nhảy lên sợi xích sắt, làm kinh động mấy con rắn khác, họ mới chú ý tới.

Ngô Tà vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng "rắc rắc", "rắc rắc", dây xích sắt treo quách đột nhiên lỏng ra, rồi rơi thẳng xuống!

Cùng lúc chiếc quan quách rơi xuống, vô số con rắn lạ quấn quanh dây xích cũng vặn vẹo, giống như những con giun chỉ kỳ dị, từ trên trời rơi xuống, lao thẳng vào suối nước nóng.

Trong khoảnh khắc quan quách rơi xuống, Lục Vũ chỉ kịp liếc mắt một cái, thấy bên trong quan quách trống rỗng, không hề có dấu vết của quan tài.

Chưa kịp quan sát kỹ, anh đã thấy một cái nắp tròn khổng lồ đột nhiên rơi từ trên đỉnh đầu xuống!

Bùm!

Sau một tiếng động trầm đục, chiếc nắp khổng lồ đập mạnh vào suối nước nóng, găm chặt vào đó, kẹt cứng!

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt!

Cả nhóm còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, phía trên lại đột nhiên ném xuống mấy cây pháo sáng, rơi thẳng lên chiếc nắp đang che kín suối nước nóng, trong lúc hoảng hốt, còn có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện từ trên đó!

"Sâu lắm, ít nhất cũng phải hai mươi mét..." "Tiếng vọng này rất lớn, đáy đã bị đập xuống rồi..." "Số Bảy, chuẩn bị xuống thăm dò..." Lục Vũ phản ứng lại ngay lập tức, hạ giọng nói: "Trốn đi, xem xét tình hình rồi tính." Lúc này, chắc chắn không thể cứ ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Chương 899

Mấy người nhìn quanh rồi nhanh chóng đi vào một góc trốn đi.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Lục Vũ thu dọn sơ qua những thứ mà đội thám hiểm trước để lại, chuẩn bị xem kỹ xem có thể tìm được thứ gì hữu ích, giúp anh giải đáp những nghi vấn lần này không.

Vừa trốn vào góc, còn chưa kịp xem tài liệu, đã nghe thấy giọng của Ngô Tà: "Chắc là đám người của A Ninh, họ đã thả dây rồi, chắc là sắp xuống ngay thôi." Nói xong, cậu ta ngừng một chút, rồi lại nói tiếp: "Kết cấu của mộ thất này kỳ lạ quá, sao lại giống như ở đáy biển Tây Sa, đều là tầng trên tầng dưới thế này?" "Nhìn tình hình của tấm sắt kia, chắc chắn là đã có chuẩn bị từ trước, chỉ cần có người trộm mộ, tấm sắt cùng với quan quách đều sẽ bị niêm phong trong suối nước nóng, khiến người ta không có cách nào trộm mộ." "Nhưng mà, tôi vừa nhìn thấy, bên trong quan quách đó trống không, không hề có quan tài..." Một câu còn chưa nói xong, đã thấy một người mặc đồ đen thuận theo dây thừng leo xuống, dùng đèn pin rọi khắp nơi.

Sau khi nhìn thấy đống đồ vật bằng vàng bạc chất chồng, người mặc đồ đen treo trên dây liền ngây người, nhìn chằm chằm, không nói một lời, biểu hiện y hệt như Ngô Tà và những người khác lúc trước.

"Số Bảy, trả lời đi, bên dưới tình hình thế nào?" "Số Bảy, trả lời đi, bên dưới tình hình thế nào?" "Số Bảy, trả lời đi, bên dưới tình hình thế nào?" Sau mấy tiếng gọi khẽ từ phía trên, người mặc đồ đen cuối cùng cũng phản ứng lại, hét lên một tiếng quái dị, phấn khích kêu lớn: "Trời ơi, mau xuống đi, bên dưới này toàn là báu vật!" "Trời đất ơi!" "Toàn là vàng bạc châu báu, đếm không xuể!" "Trời ơi!" Trong lúc hắn ta nói chuyện, đã thấy mấy sợi dây thừng lại được thả từ trên

xuống, từng bóng đen từ từ hạ xuống.

Lục Vũ và mấy người trốn trong góc, nhìn thấy A Ninh, còn thấy một người có dung mạo rất quen thuộc.

Giáo sư Tôn!

Trong mắt Lục Vũ không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Người này, vậy mà còn sống?

Sao có thể?

Tuy nhiên, sau khi anh dùng Âm Dương Nhãn quan sát, liền phát hiện ra vấn đề.

Giáo sư Tôn này, trên người không có một chút tà khí nào, Âm Dương Nhãn không phát hiện ra vấn đề, chính là vấn đề lớn nhất!

Dù sao, Tôn Học Võ, hay nói đúng hơn là Phùng Học Võ là người của Quan Sơn Thái Bảo, là người từ Quan Hạp Vu Sơn đi ra, trên người chắc chắn ít nhiều cũng có chút hắc khí!

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, giọng nói trong trẻo của A Ninh truyền vào tai anh: "Giáo sư Tôn, ông xem nơi này là đâu, còn bao lâu nữa mới có thể tìm thấy đích đến của chúng ta?" Thật sự là giáo sư Tôn?

Lục Vũ nheo mắt, nhìn chằm chằm giáo sư Tôn, tạm thời gạt đi những suy nghĩ hỗn loạn.

Giáo sư Tôn quan sát một lúc, rồi chậm rãi nói: "Từ kết cấu mà xem, đây là Hư Minh Điện, chắc chắn không sai." "'Táng Kinh' có viết, táng giả thừa sinh khí dã.

Sinh khí tức nhất nguyên vận hành chi khí, tại thiên tắc chu lưu lục hư, tại địa tắc phát sinh vạn vật..." Những lời văn vẻ thế này, Lục Vũ, Ngô Tà nghe còn hiểu lơ mơ, huống chi là đám người của A

Ninh?

Hơn nữa, bốn phương tám hướng, vô số vàng bạc châu báu, dưới ánh sáng của pháo sáng và đèn pin lấp lánh tỏa sáng, rực rỡ chói mắt.

Lục Vũ có thể thấy, đám thuộc hạ của A Ninh từng người một kích động đến mức cơ thể có chút run rẩy, không ngừng nuốt nước bọt, cố gắng kiềm chế không lao vào đống báu vật...

"Đừng nói những thứ này nữa, có tìm được thứ mà ông chủ muốn không!" A Ninh rất nể mặt lắng nghe một lúc, nhưng không chịu nổi giáo sư Tôn cứ nói mãi không dứt, liền không nhịn được mà cắt lời ông ta.

Giáo sư Tôn cũng không để ý, vẫn cười tủm tỉm nói: "Có câu nói dương khí hiển âm khí tàng, âm khí hiển dương khí tàng.

Nơi hư tàng này, phải ngộ âm hoàn dương, ngộ dương phản âm." Ông ta nói những lời cao siêu, nghe có vẻ như nói nhảm, nhưng lại lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Trước khi đến đây, anh đã từng gieo một quẻ, là quẻ Hư cung Thủy Sơn Kiển.

Từ những gì họ trải qua trên đường đi, quả thật rất khớp với quẻ tượng của anh.

Toàn bộ kết cấu của hoàng lăng, cũng khắp nơi đều thấy sự biến hóa hư thực.

Cái gọi là biến hóa hư thực, trong phong thủy lại được gọi là biến hóa âm dương, trong "Kinh Dịch" có câu, âm dương nhị khí chu lưu lục hư.

Hư chỉ khí, cũng chỉ sáu sự biến hóa thành tượng của âm dương trong hư không trời đất.

Lấy Tiên thiên bát quái mà nói, Càn Ly nhị quái định vị, sáu quẻ còn lại là lục hư quái, cũng gọi là giao hợp quái.

Sáu phương vị, sản sinh "sinh, khắc, chế, hóa".

Lấy Hậu thiên quái mà nói, Khảm Khôn định vị, sáu quẻ còn lại, quái khí giao hợp, cũng tương tự sản sinh các phương vị "sinh, khắc, chế, hóa".

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, Tôn Học Võ cười cười, đưa tay chỉ về góc mà Lục Vũ và những người khác đang ẩn nấp, cười nói: "Âm dương nhị khí sinh hóa phản, chữ phản cuối cùng, chính là ở trên bức tường này, đập nó ra chính là lối thoát!" Lời nói của Tôn Học Võ lập tức khiến mấy người đang trốn trong góc căng thẳng.

Vương Bàn Tử hạ giọng nói: "Tiểu ca, bọn họ sắp qua đây, làm sao bây giờ?

Ra tay không?" Bên cạnh, Phan Tử nắm chặt súng, hạ giọng nói: "Chúng ta nhanh tay, lấy hữu tâm tính vô tâm, có thể giải quyết được quá nửa bọn chúng, giữ lại hai tên cầm đầu hỏi chuyện của Tam gia..." "Không vội." Lục Vũ nhíu mày, nhìn mấy người trong sân, không vội vàng đưa ra quyết định.

Thứ nhất, A Ninh và những người khác chưa động thủ.

Thứ hai, đừng nhìn Tôn Học Võ nói rất khí thế, nhưng vị trí ông ta nói ra, lại không phải vị trí Lục Vũ tính toán được.

Sau một lúc suy ngẫm, anh đã hiểu ra mấu chốt.

Tôn Học Võ dùng bát quái lưu truyền đời sau để suy tính, còn anh dùng "Phục Hy Thập Lục Quái" để tính toán.

Vị trí, thứ tự của hai bên hoàn toàn khác nhau, kết luận đưa ra cũng hoàn toàn khác nhau.

Theo thứ tự của "Phục Hy Thập Lục Quái", phía sau lưng họ là vị "hóa", tuyệt đối không phải là vị trí tốt gặp âm phản dương, không khéo còn gặp phải rắc rối!

Trong lúc Lục Vũ đang cân nhắc, A Ninh và Tôn Học Võ đã thương lượng vài câu, gọi thuộc hạ của mình chuẩn bị đồ, chuẩn bị cho nổ tường!

Chương 900

"Tất cả đừng động, chúng ta đổi chỗ khác." Lục Vũ hạ giọng dặn dò mấy người một câu, tâm niệm vừa động, liền cất họ vào trong "Sơn Hà Đồ", còn mình thì dựa vào "Thừa Ảnh Kiếm" ẩn thân, không vội không hoảng mà đi ra từ góc tường, đi thẳng vào trong đội ngũ của A Ninh.

Nghệ cao gan lớn, cũng chỉ đến thế mà thôi!

Lúc này, thuộc hạ của A Ninh đột nhiên phát hiện ở bức tường phía đối diện còn có một cái lỗ lớn mới được đào gần đây, không khỏi kinh hô một tiếng.

A Ninh chỉ liếc nhìn một cái rồi thu lại suy nghĩ, nói: "Kệ nó, tranh thủ thời gian làm việc." Ngừng một chút, cô lại nhắc nhở: "Nhớ kỹ thân phận của mình, chỉ cần tìm đúng vị trí, lát nữa những thứ này tùy các người lấy, muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu." Những người mặc đồ đen vốn đã đỏ mắt nhìn chằm chằm vào đống đồ tùy táng, từng người một đều thu lại suy nghĩ, vội vàng đi đến bức tường đó, đặt thuốc nổ, hoàn thành công tác chuẩn bị.

Không bao lâu, mọi việc đã chuẩn bị xong.

Sau khi A Ninh gật đầu, một người trong số đó ấn nút kích hoạt, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng nổ trầm đục!

Tiếng động không lớn, gần như tiếng đánh rắm.

Nhưng ngay sau đó, tiếng "rắm" đã biến thành một chuỗi tiếng nổ liên hoàn!

Một bức tường vuông vức ba mét, bị nổ tung!

Người đặt thuốc nổ, kỹ thuật rất cao, không phải là làm vỡ nát

bức tường, mà là tạo ra một vết nứt trên tường, giống như cắt bằng máy chính xác, cứ thế cắt ra một mảng tường, hoàn chỉnh đổ sập xuống đất.

Đợi khói bụi tan đi, Tôn Học Võ dùng đèn pin soi một cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kinh hãi nói: "Hỏng rồi, tìm nhầm chỗ rồi!

Nhanh, nhanh, nhanh phóng hỏa, muộn là không kịp nữa!" Tuy nhiên...

đã quá muộn!

Ngay lúc ông ta đang la hét, một bầy du diên từ trong lỗ hổng tường vừa bị phá chui ra!

Lục Vũ thấy vậy, trong lòng rùng mình, lập tức nghĩ đến một khả năng.

Uông Tàng Hải, rất có thể biết "Phục Hy Thập Lục Quái", nếu không, vị trí ẩn náu của lũ du diên này sẽ không phải là vị "hóa"!

Ngay lúc này, đám thuộc hạ của A Ninh cũng đã phản ứng lại, tiếng súng vang lên dồn dập!

Một người trong số đó vác súng phun lửa chuyên dụng, miệng hô lớn: "Tránh ra!" Phải công nhận, trang bị của A Ninh và đồng bọn rất đầy đủ, lúc này không hề hoảng loạn!

Trong ánh lửa đỏ rực, từng con du diên khổng lồ bị ngọn lửa nuốt chửng, chôn thân trong biển lửa!

Nhưng ngay lúc đó, súng phun lửa đột nhiên bị kẹt, không phun lửa nữa.

Ngay khoảnh khắc ngọn lửa tắt, mấy con du diên lớn dài nửa mét từ trong hang núi chui ra, lao thẳng vào người mặc đồ đen đang đứng ở phía trước.

“A!” một tiếng hét thảm, người mặc đồ đen ngã thẳng xuống đất, cơ thể không ngừng co giật!

Những người khác gần như không do dự, điên cuồng bóp cò, đạn tuôn ra như mưa, cũng không quan tâm có bắn trúng đồng đội của mình hay không, tiếng súng vang lên dữ dội!

Lục Vũ nhìn biểu hiện của họ, thản nhiên đi lại phía sau đám đông, muốn xem có dấu vết của Ngô Tam Tỉnh không.

Điều khiến anh thất vọng là không hề có dấu vết của Ngô Tam Tỉnh.

Tuy nhiên, giáo sư Tôn này vẫn khiến anh rất hứng thú, thế là Lục Vũ bèn dựa vào “Thừa Ảnh Kiếm” mà đường hoàng đứng ngay trước mặt ông ta, quan sát tỉ mỉ.

Đợi một lúc, dường như lũ du diên đã bị giải quyết xong, A Ninh quay đầu nhìn giáo sư Tôn, lạnh lùng nói: “Lần sau mà sai nữa, ông không cần phải sống nữa.” Lời vừa dứt, A Ninh rút súng lục, dí thẳng vào cẳng tay của giáo sư Tôn, bóp cò.

Sau tiếng súng giòn giã, cô lạnh lùng nói: “Đây là bài học cho ông.

Bây giờ, nói cho tôi biết rốt cuộc là vị trí nào.” Giáo sư Tôn hét lên một tiếng thảm thiết, mồ hôi lạnh lập tức túa ra.

Ôm lấy vết thương trên tay, ông ta rên rỉ một hồi lâu, rồi mới thở hổn hển, đứt quãng nói: “Đối, đối, đối diện, nếu không phải vị trí đó, nhất định là đối diện...” Trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia khác thường, vị trí mà giáo sư Tôn nói lại trùng hợp với vị trí mà anh phán đoán, là cùng một vị trí!

A Ninh liếc nhìn giáo sư Tôn, ra hiệu cho thuộc hạ của mình bắt đầu đặt thuốc nổ...

Chỉ là trước khi cho nổ tường, A Ninh đứng sau lưng ông ta, túm

lấy cổ, đẩy giáo sư Tôn đi về phía trước vài bước, nhàn nhạt nói: "Giáo sư Tôn, có thể nhắm mắt lại rồi." "Đừng nói chuyện, đừng vội, kiên nhẫn xem đi." Trong lúc A Ninh và đồng bọn đang chuẩn bị thuốc nổ, Lục Vũ lại đi đến góc tường, từ trong Sơn Hà Đồ thả Vương Bàn Tử và mấy người kia ra, hạ giọng dặn dò một câu.

Cả nhóm vừa ra ngoài, còn chưa kịp thở, đã nghe thấy một tiếng nổ giòn giã!

Mấy người vốn định nói chuyện, đều trợn tròn mắt, hít một ngụm khí lạnh!

May mà tiếng nổ lớn, che lấp đi âm thanh của họ, không làm kinh động đến bọn A Ninh.

Chỉ trong chốc lát, âm thanh biến mất, khói bụi tan đi, một bức tường thẳng tắp đổ vào bên trong.

Sau một loạt tiếng loảng xoảng, một cái lỗ đen ngòm lộ ra!

Tôn Học Võ nhìn cái lỗ đen trên tường, hít một hơi thật sâu, sau khi giảm bớt cơn đau ở cánh tay, nói: "Thành công rồi, lần này tìm đúng chỗ rồi." A Ninh và đồng bọn đều chăm chú nhìn vào cái lỗ đen, không để ý phía sau có Lục Vũ và mấy người đang hứng thú quan sát hành động của họ.

Phan Tử có chút lo lắng nói: "Chúng ta không đi tìm Tam gia sao?

Tam gia không ở cùng bọn họ, đừng nói là đã xảy ra chuyện gì rồi..." "Đợi thêm chút nữa." Lục Vũ hạ giọng nói một câu, rồi thấy A Ninh đang nhìn vào cái lỗ đen quay người lại, nói với thuộc hạ của mình: "Một phút, mang đồ rồi đi." Thuộc hạ của A Ninh cực kỳ dứt khoát, từng người một quay đầu lao về phía đống đồ tùy táng...

Chương 901

Lúc này, A Ninh đi đến bên cạnh giáo sư Tôn, tiêm cho ông ta một mũi thuốc giảm đau, xem ra A Ninh cũng không muốn hành hạ giáo sư Tôn quá thảm, để ông ta còn có thể dẫn đường.

Một lát sau, thuộc hạ của A Ninh đã nhét đầy ba lô của mình, rồi đi vào trong cái lỗ đen.

Ngô Tà thấy có chút kỳ lạ, hạ giọng nói: "Lần này họ đến không phải để trộm mộ sao?" Lục Vũ trong lòng đã hiểu rõ, mục đích của Cừu Đức Khảo vốn dĩ không phải vì đồ tùy táng.

Nếu anh đoán không lầm, thứ Cừu Đức Khảo muốn chính là truy tìm sự trường sinh...

Tuy nhiên, Lục Vũ còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy trong lỗ đen truyền đến từng trận tiếng súng giòn giã!

"Qua đó xem sao." Lục Vũ khẽ nhíu mày, theo lý mà nói, vị trí này là vị "phản", chính là vị trí ngộ âm phản dương trong hư cung, không nên có nguy hiểm gì mới phải.

Trên đường, Lục Vũ cũng nhặt một ít đồ, nhét vào Quỷ Động Ma Mộc và Thập Dạng Cẩm.

Dù sao đi nữa, nhiều bảo bối như vậy, không lấy thì lãng phí...

Mấy người đi về phía trước vài bước, chui vào lỗ đen, liền cảm thấy trước mắt rộng mở!

Bên ngoài bức tường là một đài cao lơ lửng rộng năm sáu mét, trên đài treo không ít móc xích.

Nhìn xuống, bên ngoài đài cao có khoảng cách chênh lệch hơn mười mét, bên dưới rải rác mấy cây pháo sáng, chiếu sáng toàn bộ

không gian.

Họng súng lóe lửa, tiếng súng từ dưới không ngừng truyền lên, lờ mờ còn có thể nghe thấy một tiếng chửi bới bực bội: "Lũ khốn kiếp các ngươi, phá hỏng đại sự của lão tử!" "Tiểu Ninh!

Ngươi đợi đấy cho ta, cô nãi nãi rảnh rỗi sẽ dạy dỗ ngươi sau..." Giọng nói ngày càng xa, hẳn là Ngoa Thú đã chạy xa rồi.

Lục Vũ ở trên cao, vừa vặn có thể thấy một đứa trẻ mông trần đang đuổi theo một con tê tê chui vào trong tường.

Nhìn cảnh này, Lục Vũ lập tức cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, không biết nên nói gì cho phải.

Khỏi phải nói, chắc chắn là Ngoa Thú mang theo tê tê đuổi theo nhân sâm, dọa phải bọn A Ninh.

Ngay lúc này!

A Ninh ở bên dưới dường như nghĩ ra điều gì, dùng đèn pin rọi khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng cũng phát hiện ra bóng dáng của Lục Vũ!

"Lục tiên sinh, đã lâu không gặp.

Ngô tiên sinh, không ngờ anh cũng đến đây." A Ninh dường như không hề hoảng sợ, chỉ đơn giản chào một tiếng, cười nói: "Vừa nãy nhìn thấy Lục Châu, tôi đã nghĩ không biết Lục tiên sinh có ở gần đây không, không ngờ Lục tiên sinh lại giống như con bích hổ bám trên đó, như vậy có hơi không hay lắm.

Hay là xuống đây, cùng nhau xem xét?" "Không có gì không hay cả." Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bên dưới đông người, tôi ở trên này rất tốt." Phía sau Lục Vũ, Phan Tử nghe thấy hai chữ "bích hổ" từ miệng A Ninh, sắc mặt khẽ biến, nắm đấm lập tức siết chặt!

Bích hổ, là một thủ đoạn anh ta đã dùng khi theo Ngô Tam Tỉnh xuống đất.

Lần đó, anh ta và Ngô Tam Tỉnh hợp tác với người khác xuống đất, mắt thấy sắp đến mộ thất, Ngô Tam Tỉnh đã kể cho anh ta một câu chuyện "bích hổ đoạn vĩ".

Cái gọi là đoạn vĩ, chính là biết đối phương sẽ chơi xấu, ra tay trước, chặt đứt đuôi của đối phương, để họ được an toàn.

Trước đó, khi phát hiện con bích hổ trong mũ của Ngô Tà, Phan Tử đã nghĩ đến điểm này, không biết có phải Ngô Tam Tỉnh đang sắp xếp chuyện gì không.

Lúc này lại nghe A Ninh nói "bích hổ", trong đầu không khỏi lại nghĩ đến chuyện này.

Nhưng... chơi xấu, bảo anh ta chơi xấu ai?

Chơi Lục Vũ và Vương Bàn Tử?

Hay A Ninh?

Tam gia, ngài làm việc, có thể cho một tín hiệu rõ ràng được không?

Trong lúc Phan Tử đang suy nghĩ lung tung, Lục Vũ đã dựa vào phân thân của "Thừa Ảnh Kiếm", không để lại dấu vết mà thuận theo móc xích xuống tầng dưới, từ từ quan sát tình hình mộ thất, không nói thêm một lời nào với A Ninh.

Lúc ở trên, anh đã thấy chính giữa mộ thất có một giếng quan tài hình kim tự tháp ngược.

Bây giờ xuống dưới, càng có thể nhìn rõ hơn dưới đáy giếng có tám cỗ quan tài đen khổng lồ, bao quanh một cỗ quách bằng ngọc thạch bán trong suốt ở giữa.

Dưới ánh sáng của pháo sáng, quách ngọc thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ, phản chiếu những tia sáng quỷ dị.

Lục Vũ nhìn cỗ quách, lại nhíu mày.

Số lượng quan quách ở đây không có vấn đề, giống như miêu tả trong sách, nhưng cái quách treo anh nhìn thấy trước đó thì giải thích thế nào?

Một quách treo giả, lại còn là một cái quách rỗng, thiết kế này thật quá kỳ lạ.

Trong lúc Lục Vũ im lặng, A Ninh lại lên tiếng, gọi Ngô Tà: "Ngô tiên sinh, có muốn xuống đây hợp tác không?

Chuyện lần này phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, tôi nghĩ nếu chúng ta hợp tác, mọi người vẫn còn cơ hội bình an rời khỏi đây." Ngô Tà dường như không ngờ A Ninh sẽ đột nhiên đề nghị hợp tác, không khỏi ngẩn người.

Chương 902

Trong lúc ngơ ngác, Phan Tử lại lên tiếng trước: "Tam gia đâu rồi, các người giấu Tam gia ở đâu?" Sau khi hét lên, Phan Tử quay đầu nói với Ngô Tà: "Tiểu Tam Gia, đừng quan tâm chuyện khác, nếu đã lúc nãy thằng nhóc kia nói là Tam gia đã đưa tài liệu địa cung cho bọn họ, chúng ta cứ giả vờ hợp tác với họ, trước tiên tìm được Tam gia đã rồi tính, chỉ cần tìm được Tam gia, mọi chuyện đều dễ nói." "Tôi cũng rất muốn biết Ngô Tam Tỉnh tiên sinh ở đâu." A Ninh lắc đầu, cười khổ một tiếng, nói: "Ngô tiên sinh, tôi cứ ngẩng đầu thế này mệt lắm, có thể phiền anh xuống đây, chúng ta bàn bạc kỹ hơn được không?" Cô ta vừa dứt lời, Tôn Học Võ bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Đúng, đúng, có chuyện gì cũng dễ thương lượng.

Ngô Tam Tỉnh lừa chúng tôi đến đây xong thì tự mình chạy mất." "Các người cũng bị ông ta lừa đến đây đúng không?" "Xuống đi, chúng ta cùng nhau bàn bạc, có thể sẽ có kết quả." "Đúng rồi, Lục tiên sinh, anh càng nên hợp tác với chúng tôi.

Tôi biết trong tay anh có rất nhiều thần khí, thần khí của anh cộng với bản đồ của tôi, chúng ta tuyệt đối có thể làm rõ bên trong này giấu thứ hải hóa gì..." Một câu còn chưa nói xong, Tôn Học Võ đột nhiên mò trong người, lôi ra một thứ gì đó, ném thẳng ra sau lưng.

Cách sau lưng ông ta không xa, chính là vị trí phân thân của Lục Vũ đang đứng.

Lục Vũ không ngờ Tôn Học Võ lại đột nhiên ra tay với mình!

Điều càng khiến anh không ngờ hơn là, thứ mà Tôn Học Võ ném ra, lại lóe lên tia điện màu xanh! 【Tên vật phẩm: Máy kích điện Du Lan】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】

【Năng lực vật phẩm: Kích điện】【Giới thiệu vật phẩm: Thế kỷ 18, nhà y học châu Âu Duke nghiên cứu liệu pháp kích điện, chế tạo ra máy trị liệu kích điện đầu tiên trên thế giới, dùng để điều trị tâm thần phân liệt, tổn thương cơ bắp...

Nhiều năm qua, hàng vạn người đã được điều trị bằng máy kích điện...

Theo năm tháng, máy kích điện đã sản sinh ra năng lượng kỳ lạ, không cần cắm điện, đầu điện cực của máy có thể phóng ra dòng điện lớn, gần như vô tận...】 Ngay khi thấy thông báo hiện lên, Lục Vũ theo phản xạ né sang một bên.

Nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên mặt Tôn Học Võ, anh lập tức hiểu ra Tôn Học Võ này dường như đã dùng một phương pháp nào đó, có thể nhìn thấy sự tồn tại của anh.

Thứ nhỏ bé kích điện vừa rồi, chính là chuẩn bị cho anh!

Trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia lạnh lẽo, chuẩn bị giải quyết ngay Tôn Học Võ này.

Nhưng ngay khoảnh khắc định ra tay với ông ta, liền nghe thấy một tiếng hét lớn: "Lục tiểu ca, đừng manh động, nếu không tôi không đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì đâu!" Lục Vũ quay đầu lại, phát hiện bản thể của mình đã bị Phan Tử kề một con dao vào cổ, dường như có thể bị cắt cổ bất cứ lúc nào.

Biến cố này xảy ra quá nhanh.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao vừa nãy còn đang bàn chuyện hợp tác, Phan Tử lại đột nhiên ra tay?

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử chỉ sững sờ một chút, cây bảo côn sau lưng đã đập thẳng vào Phan Tử.

Hắn không nhắm vào đầu Phan Tử, mà nhắm thẳng vào giữa hai chân của anh ta.

Một gậy thúc từ dưới lên, tuy không đẹp mắt, nhưng ngắn gọn, nhanh chóng, không gây chú ý của người khác, và không ai có thể phòng bị!

"A!" Phan Tử hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể lập tức cong lại một góc kỳ quái...

Vương Bàn Tử một đòn thành công, không hề dừng lại, đẩy thẳng Phan Tử từ trên đài cao xuống, tiếp đó lại ra tay, đẩy cả Ngô Tà xuống!

Trong mắt hắn, Phan Tử và Ngô Tà là một phe, hai người chắc chắn đều có vấn đề!

Bên dưới, thấy Phan Tử và Ngô Tà từ trên rơi xuống, Tôn Học Võ không nói một lời, chạy như điên đến đỡ lấy cả hai, tránh cho họ bị ngã chết.

Độ cao mười mấy mét, ông ta đỡ họ dậy, vậy mà không tốn chút sức lực nào!

Cảnh này, quả thật có chút bất ngờ!

Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên xuất hiện sau lưng Tôn Học Võ, một tay đặt lên vai ông ta, định ném Tôn Học Võ vào Sơn Hà Đồ!

Có vấn đề gì, chỉ cần ném vào Sơn Hà Đồ, sớm muộn gì cũng hỏi ra được đáp án mình muốn biết.

Nhưng điều khiến anh bất ngờ là, Tôn Học Võ thân hình lóe lên, rồi lại xuất hiện.

Tốc độ cực nhanh, phảng phất như ông ta chưa từng xuất hiện trong Sơn Hà Đồ!

Lâu như vậy, Lục Vũ chưa từng gặp phải tình huống này, không khỏi sững sờ một chút!

Người này anh đã quan sát kỹ, trên người không có chút âm khí nào, tuyệt đối không phải người chết.

Tình huống này, khả năng duy nhất chính là người này có pháp khí có thể tránh bị Sơn Hà Đồ giam cầm?

Sau một lúc suy nghĩ ngắn ngủi, trong tay Lục Vũ xuất hiện một thanh đoản kiếm, đâm thẳng vào đùi Tôn Học Võ!

Mặc kệ ông ta có bị thương hay không, chỉ cần người này không chết là được!

Đùi Tôn Học Võ bị một nhát kiếm, lập tức đau đớn la hét!

Nhưng đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy đùi mình có một cảm giác đau nhói khó tả!

Cứ như thể, có ai đó vừa đâm một kiếm vào đùi anh vậy!

Nhìn lại đùi của Tôn Học Võ, không có một vết thương nào!

"Ngươi không nghĩ rằng ta không có chút chuẩn bị nào mà dám gặp ngươi chứ?" Tôn Học Võ cười như không cười nhìn Lục Vũ, bình tĩnh nói: "Vì lần gặp ngươi này, ta đã chuẩn bị rất nhiều món đồ chơi nhỏ.

Thế nào?

Có bất ngờ không?" Lục Vũ nhíu mày lại, trong lòng hiểu rõ trên người Tôn Học Võ hẳn là còn có một loại pháp khí khác.

Chương 903

Lúc này, Vương Bàn Tử trên đài cao hét lớn: "Tiểu ca, không ổn rồi, chân cậu toàn máu!" Lục Vũ nhíu mày chặt hơn một chút, ngừng lại, chân bước một bước, định chạy về bản thể của mình.

Chỉ vừa chạy được hai bước, đã thấy trước mặt mình lại xuất hiện thêm mấy thứ nhỏ bé lóe điện quang, sau lưng cũng truyền đến giọng nói của Tôn Học Võ: "Lục tiên sinh, vội đi đâu thế?

Khó khăn lắm mới gặp mặt, có vài lời phải nói với anh, anh vội vàng như vậy, chẳng phải tôi đã đợi anh vô ích sao..." "Ngươi là Ngô Tam Tỉnh!" Lục Vũ nheo mắt lại, quay đầu nhìn chằm chằm Tôn Học Võ, mắt không chớp!

Lúc này, anh đột nhiên hiểu ra, cái cửa mà Thuận Tử nói với anh trước đó rốt cuộc là cửa gì!

Không phải Thanh Đồng Môn, không phải cửa mộ, mà là... hư môn!

Cũng chính là ám đạo giữa đại mộ và Thanh Đồng Môn dưới lòng đất!

Trong "Đạo Mộ Bút Ký", ám đạo nằm ngay dưới giếng quan tài, nghĩ lại ở đây, cũng không khác biệt mấy.

Nghe lời của Lục Vũ, Ngô Tà vốn đang ngơ ngác đột nhiên trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào Tôn Học Võ, kinh ngạc nói: "Tam thúc?

Chú là Tam thúc?

Tam thúc?

Có phải chú không?

Chú có phải là Tam thúc của cháu không?" Tiếp đó, cậu ta đột nhiên nghĩ đến biểu hiện khác thường của Phan Tử trước đó, trong lòng "lạch cạch" một tiếng, sắc mặt tái mét nhìn Tôn Học Võ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tam thúc, chú rốt cuộc đang làm gì!" "Đừng lúc nào cũng căng thẳng như vậy, vội vàng làm gì?" Tôn Học Võ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói: "Cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từng chút, cháu cứ kinh ngạc như vậy, giải quyết được vấn đề gì?" "Có gì không hiểu, tự mình xem kỹ, nghe kỹ, nghĩ kỹ, chẳng phải sẽ biết sao?" "Cháu xem Lục tiểu ca kìa, không hoảng không vội, cũng không nhảy cẫng lên chửi bới..." Từ mấy câu nói này, Tôn Học Võ đã thừa nhận thân phận Ngô Tam Tỉnh của mình.

Lục Vũ chú ý thấy, A Ninh dường như không hề ngạc nhiên trước thân phận của Ngô Tam Tỉnh...

Ngô Tam Tỉnh vừa nói xong mấy câu, đã nghe thấy giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng chửi thề: "Mẹ kiếp!

Tao đã nói lão Tam gia nhà các người không phải thứ tốt lành gì mà!" Ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng súng "pằng" một tiếng, trước mặt Ngô Tam Tỉnh lập tức xuất hiện một vết đạn, Vương Bàn Tử lạnh lùng nói: "Thả người, phát súng tiếp theo là vào đầu mày!" "Không cần bắn hắn, bắn Ngô Tà." Lục Vũ biết tất cả những gì Ngô Tam Tỉnh làm đều là vì Ngô Tà, lúc này không chút do dự.

"Ngươi có thể thử, nhưng trước khi ngươi bắn trúng Ngô Tà, Lục tiểu ca chắc đã hồn bay phách tán rồi." Ngô Tam Tỉnh nhếch miệng cười, lắc lắc một cái kính ngắm cũ trong tay, cười tủm tỉm nói: "Lục tiểu ca, bảo bối này chắc ngươi vẫn còn nhận ra chứ?

Không cần ta giới thiệu lại cho ngươi một lần nữa chứ?" Lục Vũ nheo mắt chặt hơn một chút, hạ giọng nói: "Hóa ra là ở trong tay ngươi!" Kính ngắm trong tay Ngô Tam Tỉnh, chính là thần khí ám sát

mà anh từng nhận được "Kính ngắm Simon Hayha".

Cái kính ngắm này, từ rất lâu trước đây anh đã đưa cho Trương Hạo, rồi lại do Trương Hạo giao cho Thập Nhất Thương bảo quản...

Sau sự kiện thần thụ Tần Lĩnh, kinh thành xảy ra loạn cục, Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra biến cố, kính ngắm lại xuất hiện trong tầm mắt của Lục Vũ.

Khi đó, có rất nhiều người giả mạo Cửu Môn xuất hiện ở kinh thành, có kẻ giả mạo Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch... cũng ló đầu ra, khiến cục diện ở kinh thành vô cùng hỗn loạn.

Lúc đó, Lục Vũ dưới sự giúp đỡ của Ngoa Thú và Bạch Trạch, đã truy tìm đến lão trạch của Hoắc gia ở hẻm Kiệu Tử, chặn được một người.

Nhưng ngay khi người đó định nói ra bí mật của mình, lại bị người khác dùng kính ngắm ám sát!

Sau này, Lục Vũ đến Côn Luân, chuyện này do Trương Hạo truy tra, nhưng vẫn không có manh mối gì, Ngô Tam Tỉnh càng bặt vô âm tín...

Cho đến tận bây giờ, kính ngắm xuất hiện, Ngô Tam Tỉnh xuất hiện.

Chuyện trùng hợp như vậy, mối liên quan trong đó, Lục Vũ chỉ cảm thấy bỗng nhiên sáng tỏ!

Từ mộ đáy biển Tây Sa bắt đầu, anh đã bị Ngô Tam Tỉnh dắt mũi.

Không, không chỉ có anh, Cửu Đức Khảo cũng vậy.

Tất cả mọi người đều dưới sự bố trí của Ngô Tam Tỉnh, tụ tập tại đây.

Tại sao?

“Ngươi rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?” Lục Vũ nhíu mày thành một đường thẳng, nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, nghiêm túc nói: “Ngươi rốt cuộc biết chuyện gì, ngươi muốn làm chuyện gì?” Ngừng một chút, Lục Vũ lại tiếp tục nói: “Ta từng có một giấc mơ, ngươi và Ngô Nhị Bạch muốn ta thay thế Ngô Tà làm một việc.” “Ngươi tính kế ta đến đây, chính là vì chuyện đó sao?” “Đúng rồi, ngươi rốt cuộc là Ngô Tam Tỉnh hay là Giải Liên Hoàn?” “Vấn đề của ngươi thật nhiều.” Ngô Tam Tỉnh dường như không để ý Lục Vũ một lúc đưa ra nhiều vấn đề như vậy, ngược lại còn hứng thú quan sát Lục Vũ một lượt, rồi mới từ từ nói: “Vốn dĩ những chuyện này không nên do ta nói, nhưng đầu óc ngươi hồ đồ, quên mất nhiều chuyện như vậy, vậy thì chỉ có thể do ta nói với ngươi thôi.” Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh ho khan một tiếng, hắng giọng, rồi mới tiếp tục nói: “Ngươi cứ luôn nói ta tính kế ngươi, điểm này ta cũng không tính toán với ngươi, dù sao tôn lão ái ấu cũng là một đức tính tốt.” “Chúng ta nói từ gốc rễ, ngươi ngay cả họ của mình là gì cũng quên rồi?” “Tam gia ta làm nhiều chuyện như vậy, chẳng qua là muốn ngươi về nhà mà thôi.” “Ngươi nói có phải không, Trương Khởi Linh?” Trương Khởi Linh?

Có ý gì?

Nghe lời của Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ lập tức ngây người, nhìn chằm chằm vào Ngô Tam Tỉnh.

Ý của ông ta, Lục Vũ không phải là không hiểu.

Ý của Ngô Tam Tỉnh là, anh chính là Trương Khởi Linh!

Nếu phải nói, anh có ngón tay vàng của Trương Khởi Linh, máu kỳ lân, hình xăm kỳ lân...

Trừ việc không trường sinh bất lão, có thể nói kỹ năng của Trương Khởi Linh anh đều có, năng lực Trương Khởi Linh không có,

anh cũng có.

Nhưng, anh không phải là Trương Khởi Linh, điểm này trong lòng anh rất rõ ràng.

Sau một lúc im lặng, Lục Vũ hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói với Ngô Tam Tỉnh: “Ngươi nhầm rồi, ta không phải Trương Khởi Linh, ta là Lục Vũ.” “Ngươi không cần vội phủ nhận.

Chương 904

Người nhà họ Trương trí nhớ không tốt lắm, dễ bị mất trí nhớ, điểm này Tam gia ta rất quen thuộc." Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ, nhếch miệng cười, chậm rãi nói: "Nếu không phải Tam gia ta có chứng cứ, cũng sẽ không nói ngươi là Trương Khởi Linh..." Trong lúc nói chuyện, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lấy ba lô của mình xuống, từ bên trong lôi ra một cuốn album ảnh, mở ra ngay, đặt trước mặt Lục Vũ.

Chỉ tay vào một tấm ảnh đen trắng trên đó, chậm rãi nói: "Trông quen mắt không?" Tấm ảnh đen trắng đó, trông như được cắt ra từ một tấm ảnh nào đó, trên đó có Lục Vũ rất rõ ràng, còn có vai của một người khác.

Lục Vũ mặc một bộ đồ rằn ri, vẻ mặt vô cảm đứng đó, gần như y hệt với biểu cảm của anh bây giờ.

Quan trọng nhất là, Lục Vũ gần như có trí nhớ siêu phàm.

Nhìn thấy tấm ảnh này, anh lập tức nghĩ đến tấm ảnh lớn mà anh đã thấy trong tay Trương Hạo ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Tấm ảnh này, dường như chính là được cắt ra từ rìa của tấm ảnh lớn đó!

"Quen mắt chứ?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ, nói từng chữ một: "Tấm ảnh cũ ba mươi năm trước, ngươi vẫn không thay đổi chút nào.

Nếu không phải Tam gia ta có chút thủ đoạn, thật sự không tìm được." "Tấm ảnh này, là chuyện gì?

Ta từng thấy một tấm ảnh đen trắng ở chỗ Trương Hạo, có người ở nước ngoài cũng tìm được một phần của tấm ảnh này..." Nói được nửa chừng, Lục Vũ đột nhiên nhíu mày, sau đó nói với Ngô Tam Tỉnh:

“Đều là thông tin ngươi tung ra, dùng để gây nhiễu loạn tầm nhìn?” “Nếu không sao lại nói ngươi thông minh chứ?” Ngô Tam Tỉnh nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Người nhà họ Trương tuy trí nhớ không tốt, nhưng đầu óc thật sự rất lanh lợi, chuyện gì cũng hiểu ngay.” “Đầu óc ngươi mà không lanh lợi như vậy thì tốt rồi, Tam gia ta vì để ngươi lên đây, thật sự đã tốn không ít công sức...” Cuộc đối thoại giữa Ngô Tam Tỉnh và Lục Vũ đã khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Dù là Vương Bàn Tử đang canh giữ bản thể của Lục Vũ ở trên, hay là Ngô Tà, Phan Tử ở dưới...

Chỉ có A Ninh, sắc mặt vẫn như thường, dường như đã biết những chuyện này từ rất sớm.

Vương Bàn Tử và mấy người kia đều cảm thấy đầu óc ong ong, hoàn toàn không theo kịp diễn biến của sự việc, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Họ không hiểu, nhưng Lục Vũ lại có một vài phỏng đoán về việc mà Ngô Tam Tỉnh muốn anh làm.

Nơi này, chỉ cách Thanh Đồng Môn một bước chân.

Việc Ngô Tam Tỉnh cần anh thay thế Ngô Tà, là để bảo vệ Thanh Đồng Môn?

Bảo vệ cái “chung cực” bí ẩn khó lường?

Ngô Tam Tỉnh đã biết nhiều chuyện như vậy?

Có thể không?

Không thể sao?

Trong “Đạo Mộ Bút Ký”, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Dù sao, rất nhiều chuyện trong sách đều khác với những gì anh đang trải qua.

Nếu nói ở dị thời không này, Ngô Tam Tỉnh đã biết rất nhiều chuyện, biết chuyện của Thanh Đồng Môn, dường như cũng không có gì lạ.

Nhưng, mọi chuyện có đơn giản như vậy không?

Anh, người nhà họ Uông, những kẻ chưa biết, Trương Nhật Sơn, Trương Khải Sơn không rõ tung tích...

Trong lúc im lặng, Ngô Tà cuối cùng không nhịn được lên tiếng, phá vỡ sự im lặng: "Tam thúc, chú rốt cuộc đang nói gì, sao cháu không hiểu gì cả?" "Sau này cháu sẽ hiểu." Ngô Tam Tỉnh không quay đầu lại nói một câu, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm Lục Vũ, nói từng chữ một: "Trương Khởi Linh, ngươi vẫn không nhớ ra gì sao?" "Ta đã nói với ngươi, ta không phải Trương Khởi Linh." Lục Vũ lắc đầu, bình tĩnh nói: "Nếu ta là Trương Khởi Linh, ta tự nhiên sẽ thừa nhận, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, ta không phải Trương Khởi Linh..." Ngô Tam Tỉnh bình tĩnh nói: "Không phải Trương Khởi Linh, ngươi làm thế nào mà mấy chục năm dung mạo không đổi?" Đối mặt với câu hỏi của Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ vẫn lắc đầu, bình tĩnh nói: "Tấm ảnh này cũng chưa chắc là ta, trên thế giới này có rất nhiều người giống nhau..." "Ngươi xem album ảnh là hiểu ngay." Có thể là do Lục Vũ luôn bình tĩnh, cũng có thể Ngô Tam Tỉnh đã nắm quyền kiểm soát toàn cục, Ngô Tam Tỉnh đưa album ảnh trong tay cho Lục Vũ, để anh tùy ý lật xem.

Trên mặt ông ta, mang theo nụ cười kỳ quái, như thể đắc ý, lại như thể đã đạt được mục đích: "Tất cả chứng cứ ta thu thập được, đều ở trên này, ngươi tự mình xem đi, đừng cãi nữa.

Xem kỹ đi, xem cho thật kỹ, biết đâu ngươi lại nhớ ra được." Lục

Vũ đưa tay nhận lấy album, liếc nhìn, trên đó viết một dòng chữ nhỏ: "Tin ta, xử bọn chúng." Lục Vũ khẽ nhíu mày, vô thức ngẩng đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, có chút không hiểu.

Bên cạnh, A Ninh đột nhiên cảm thấy biểu cảm của Lục Vũ có chút kỳ lạ, nheo mắt lại.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ đột nhiên hành động!

Lúc này, A Ninh cũng đột nhiên hiểu ra điều gì, lao thẳng về phía Ngô Tà!

Lâu như vậy, cục diện vốn đã hỗn loạn đến mức khó hiểu, mơ hồ.

Lúc này lại xảy ra biến cố, càng khiến Ngô Tà, Phan Tử, Vương Bàn Tử ba người đầu óc rối bời, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Ngô Tà đại khái có thể đoán được, hẳn là Tam thúc vừa mới tiết lộ thông tin gì đó trên album ảnh cho Lục Vũ, mới khiến Lục Vũ đột nhiên hành động.

"Bàn Tử, đừng ra tay, tôi bắt người!" Một câu vừa hét lên, Lục Vũ đã lướt qua A Ninh, một tay đặt lên vai cô ta, chuẩn bị nhét cô ta vào Sơn Hà Đồ.

Nhưng A Ninh vừa vào trong lại giống như Tôn Học Võ trước đó, chỉ lóe lên một cái.

"Ngô Tam Tỉnh, ngươi làm tốt lắm!" Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, chỉ kịp gầm lên với Ngô Tam Tỉnh một tiếng, tung một cú chặt tay vào gáy A Ninh, đánh ngất cô ta!

Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh hạ giọng nói với Ngô Tà, Phan Tử vài câu gì đó.

Vừa nói xong, mấy người liền cùng nhau lao về phía đám thuộc hạ

của A Ninh, một trận hỗn chiến quyền đấm cước đá!

Ngô Tam Tỉnh là người lao động trí óc, lần này xuống đất ông ta dựa vào việc có nhiều pháp khí bên mình.

Nhưng thứ ông ta có thể dùng để chiến đấu chỉ có "kính ngắm", nhưng ông ta không phải người thích giết chóc, lúc này đánh nhau với một đám người mặc đồ đen, lập tức chịu không ít thiệt thòi...

Chương 905

May mà Phan Tử là lính đặc chủng xuất thân, ra tay ổn định, chính xác, tàn nhẫn!

Thêm vào đó, Vương Bàn Tử lúc này cũng đã phản ứng lại, vác bản thể của Lục Vũ nhân lúc hỗn loạn chạy từ trên xuống.

Hắn cũng đã liều mạng, thấy ai đánh nấy, trừ Lục Vũ, tất cả đều là kẻ địch!

Lục Vũ như một con bướm hoa, lướt đi trong đám đông, thỉnh thoảng ra tay đánh ngất một người.

Nhưng khi anh liên tiếp đánh ngất mấy người, liền gặp phải một người mà anh không có cách nào đánh ngất trực tiếp.

Người này động tác cực kỳ dứt khoát, mạnh hơn A Ninh không biết bao nhiêu, đánh với Lục Vũ cũng không hề thua kém!

Hơn nữa, đánh rất thông minh!

Chỉ sau vài hiệp công thủ, hắn ta cầm một con dao găm, đâm thẳng vào bản thể của Lục Vũ!

Phân thân của Thừa Ảnh Kiếm, bản thể không có khả năng di chuyển, chính là một mục tiêu sống.

Mắt thấy bản thể của mình sắp bị một nhát kiếm đâm trúng, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy dưới chân có chút rung động.

Ngay sau đó, mặt đất bị người ta đào lên, bản thể của Lục Vũ và người mặc đồ đen bí ẩn đều bị hất văng sang hai bên!

Lăng Lý phá đất chui lên, mang theo Ngoa Thú, la hét chạy đến bức tường đối diện, lại khoan một cái lỗ, biến mất không tăm tích.

Nhân lúc này, phân thân của Lục Vũ quay về bản thể, đứng bên cạnh cái lỗ lớn Lăng Lý vừa đào, đối mặt với người mặc đồ đen bí ẩn.

Lúc này, chiếc mặt nạ che mặt của người mặc đồ đen đã rơi xuống, Lục Vũ có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn, nhưng anh cứ nhìn chằm chằm vào người mặc đồ đen, như thể có chuyện gì đó vẫn không thể hiểu nổi...

"Sao ngươi có thể ra ngoài?" Hồi lâu, Lục Vũ nhìn người mặc đồ đen, nói từng chữ một: "Ngươi rốt cuộc là Lão Dương hay là Xi Vưu?

Thôi, dù là ai thì ngươi cũng không nên sống sót!" Một câu nói xong, Lục Vũ bay người lên, lao về phía người mặc đồ đen giống hệt Lão Dương.

Người mặc đồ đen như thể đột nhiên ngây người, không nhúc nhích, bị Lục Vũ một cú chặt tay vào gáy, ngất xỉu tại chỗ.

Người mặc đồ đen rất giống Lão Dương ngã thẳng xuống đất, hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại đột nhiên không thể cử động, còn bị người ta đánh ngất...

Đừng nói hắn không hiểu, những người khác càng ngơ ngác, ngay cả chuyện gì đã xảy ra cũng không biết.

Tại sao giây trước còn đang yên ổn, giây sau đã thành một mớ hỗn loạn?

Lục Vũ thu lại "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" bên cạnh Lão Dương, rồi lao về phía những người khác.

Không có Lão Dương gây rối, Lục Vũ động tác cực nhanh, không bao lâu sau, đám thuộc hạ của A Ninh đã ngã la liệt trên đất!

Rất nhanh, những người còn đứng xung quanh trừ Lục Vũ ra chỉ còn Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử, Vương Bàn Tử.

Ngô Tam Tỉnh nhìn đám người mặc đồ đen ngã la liệt trên đất, nghiến răng, có chút cảm khái: "Nếu ta có được tài nghệ này của ngươi, làm việc sẽ dễ dàng biết bao." Trong lúc nói chuyện, Ngô Tam Tỉnh đi mấy bước đến bên cạnh A Ninh, ngồi xổm xuống, mò mẫm trên người A Ninh một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được thứ mình muốn.

Ông ta quay đầu, vừa định nói gì đó với Lục Vũ, Ngô Tà đang mơ hồ không nhịn được nói: "Tam thúc, chú đợi đã, rốt cuộc chú muốn làm gì?

Ai có thể nói cho cháu biết chuyện gì đã xảy ra không..." "Chuyện người lớn trẻ con đừng xen vào, vẫn chưa đến lúc cháu biết..." Ngô Tam Tỉnh mắt không thèm nhìn, thuận miệng nói một câu, ném thẳng thứ vừa tìm được trong tay cho Lục Vũ.

Lục Vũ cúi đầu nhìn, biểu cảm trên mặt lập tức trở nên có chút kỳ quái.

Thứ mà Ngô Tam Tỉnh vừa ném cho anh, là một cái lệnh bài, chính xác mà nói là "Vạn Nô Vương Lệnh". 【Tên vật phẩm: Vạn Nô Vương Lệnh】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm】【Năng lực vật phẩm: Chìa khóa】【Giới thiệu vật phẩm: Vân Thiên Cung, bên trong có giếng quan tài, trong giếng quan tài có du diên bảo vệ.

Cầm Vạn Nô Lệnh, dùng nội đan của du diên kích hoạt, có thể xua đuổi du diên, tự do ra vào giếng quan tài...】 Xem xong Vạn Nô Lệnh, Lục Vũ trong lòng khẽ động, lấy ra nội đan của du diên đã nhận được trước đó.

Đang định ra tay kích hoạt, thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng sột soạt.

Quay đầu nhìn lại, Lão Dương bị anh đánh ngất, lúc này đang từ

từ đứng dậy, trên mặt mang theo một nụ cười quái dị...

Sau khi Lão Dương đứng dậy, từng tên áo đen bị đánh ngất dần dần mở mắt, lảo đảo bò dậy từ mặt đất.

Một người, hai người, ba người...

Vẻ mặt của mỗi tên áo đen đứng dậy đều vô cùng kỳ quái.

Thấy cảnh này, Ngô Tà vốn đã kinh ngạc, sững sờ lại càng cảm thấy da đầu tê dại, tay chân lạnh toát!

Ngô Tam Tỉnh cũng ngây người ra, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Lục Vũ là nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm Lão Dương, không nói một lời!

Lúc này, số người áo đen đứng dậy đã quá nửa, nửa còn lại vẫn chưa có phản ứng, A Ninh cũng không có dấu hiệu nào cho thấy sắp tỉnh lại.

Lục Vũ nhìn bọn họ, trong đầu đột nhiên có một suy đoán, hay nói đúng hơn là một giả thuyết vô cùng táo bạo!

Chương 906

Nếu như người mình nhìn thấy đúng là Lão Dương, hoặc là Xi Vưu phụ thân lên, vậy thì... rất có khả năng những người tỉnh lại này cũng giống như Lão Dương, là những người được "Thần thụ Tần Lĩnh" vật chất hóa!

Chỉ một loáng sau, đám người áo đen đã đứng dậy lục tục đi đến bên cạnh Lão Dương.

Dáng vẻ của bọn họ lúc này đều biến thành bộ dạng của Lão Dương.

Tất cả mọi người đều mang nụ cười quái dị nhìn Lục Vũ, đồng thanh nói: "Cậu nói xem, việc gì phải thế?

Ta vốn không có ác ý với ngươi, ngươi lại cứ nhất quyết động thủ với ta.

Lần trước, ta đã cho ngươi cơ hội rồi, không ngờ lần này ngươi vẫn không biết điều như vậy..." Giọng nói này, ngữ khí nói chuyện này, lập tức khiến Lục Vũ nghĩ đến Xi Vưu trong Thần thụ Tần Lĩnh đã chiếm xác Lão Dương.

Lục Vũ cau mày, nói: "Sao ngươi lại ra ngoài được?

Lúc đó, không phải ngươi đã bị phong ấn sao?

Ngươi làm thế nào thoát ra được?

Mẹ ngươi có biết ngươi trốn ra ngoài không?" Nghe Lục Vũ nói câu này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử, hai người từng đến Thần thụ Tần Lĩnh, tận mắt chứng kiến thực lực kinh hoàng của Xi Vưu, suýt nữa thì phun ra một ngụm máu già.

"Nói ra thì cũng phải cảm ơn ngươi đấy." Nụ cười quái dị trên

mặt mười mấy Lão Dương không hề thay đổi, cười cợt nói: "Nếu không phải nhờ ngươi, ta làm sao có thể thoát khỏi nơi đó được chứ?

Cho nên, ta muốn tặng ngươi một món quà cảm ơn..." Chữ "ơn" cuối cùng vừa thốt ra, mười mấy Lão Dương vốn đang đứng cách đó không xa đột nhiên lao về phía Lục Vũ!

Sắc mặt Lục Vũ không đổi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay siết chặt, Mặc gia kiếm pháp được vung ra.

"Phụt!" Một Lão Dương chạy nhanh nhất bị Lục Vũ vung kiếm quét ngang, máu tươi phun ra tung tóe.

Lục Vũ không có bất kỳ động tác thừa thãi nào, chỉ dùng Hắc Kim Cổ Đao không ngừng thi triển Mặc gia kiếm pháp!

Từng kiếm từng kiếm, chém ngã những Lão Dương đang lao tới xuống đất!

Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng động lạ, quay đầu lại nhìn thì kinh hãi hét lên: "Hỏng rồi, dương đông kích tây, có người mở quan tài!" Khi Ngô Tà hét lên câu đó, Lục Vũ lập tức hiểu ra chuyện gì!

Vừa quay đầu lại, hắn đã thấy một "Lão Dương" phá nắp chiếc quan tài ngọc bán trong suốt ở chính giữa giếng quan tài, lao thẳng vào trong.

Vô số du diên từ bên trong túa ra, gần như trong nháy mắt đã khiến cả giếng quan tài toàn là du diên, không nhìn thấy gì khác!

Cùng lúc "Lão Dương" đó biến mất, những "Lão Dương" vẫn đang lao về phía Lục Vũ đột nhiên như quả bóng bay xì hơi, mềm nhũn ngã xuống đất.

Lục Vũ liếc nhìn vị trí chiếc quách ngọc bán trong suốt, mày nhíu chặt.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng hoàn hồn, cười khổ với Lục Vũ một tiếng, nói: "Lần này là tôi nhìn lầm rồi, không ngờ bên cạnh Cừu Đức Khảo lại có người như vậy.

Các cậu vừa gọi hắn là Xi Vưu, hắn chính là Xi Vưu mà các cậu gặp ở Thần thụ Tần Lĩnh sao?" Khi Ngô Tam Tỉnh nói, mắt Ngô Tà trợn càng to hơn, trong mắt ngoài sự không thể tin nổi ra thì vẫn là không thể tin nổi!

Chuyện Lão Dương, chuyện Thần thụ Tần Lĩnh, cậu chưa từng nói với bất kỳ ai, tại sao tam thúc của mình lúc này lại nói cứ như thể biết tất cả mọi chuyện vậy?

Ngô Tà ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, móc từ trên người ra một đoạn dây thừng, trực tiếp trói tay mình và tay Ngô Tam Tỉnh lại với nhau!

Lần này dù thế nào đi nữa, nhất định phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện rồi mới để tam thúc đi!

Nếu lại để ông ta chạy mất, mình thật sự là công cốc rồi!

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử như gặp phải đại địch, nhìn chằm chằm vào đám du diên bò ra từ quan tài ngọc, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Chỉ là điều hắn không ngờ tới là, sau khi đám du diên bò ra ngoài, chúng liền bò về hướng ngược lại với bọn họ, chẳng mấy chốc đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ để lại một con đường tối om.

"Lục tiểu ca nhi, mau đi thôi, chúng ta đã chậm một bước rồi..." Muốn đi à?

Cửa cũng không có!

Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Phan Tử ba người đều mù tịt, dù thế nào cũng phải làm rõ đã xảy ra chuyện gì đã!

Cứ mơ mơ hồ hồ thế này, hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả!

Ngô Tam Tỉnh muốn giãy ra, nhưng Lục Vũ cũng không thèm để ý đến ông ta, chỉ nhìn chằm chằm, chờ đợi lời giải thích.

Lúc này, A Ninh bị ngất trước đó cũng từ từ tỉnh lại.

Vừa nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, cô ta liền cười lạnh một tiếng: "Ngô tiên sinh tính toán hay thật, không ngờ tất cả mọi người đều bị ông tính kế..." Chưa đợi A Ninh nói xong, Ngô Tam Tỉnh đã cau mày, bất mãn nói: "Đừng nói như thể mọi sai lầm đều do tôi gây ra, tôi còn muốn hỏi cô, thuộc hạ của cô giấu một dị nhân, chính cô có biết không?" "Cô tự mình xem đi, bây giờ ở đây còn lại bao nhiêu thuộc hạ của cô?" "Nếu không phải thuộc hạ của cô giấu cái thứ kỳ quái đó, chuyện lần này của lão tử sao có thể phiền phức như vậy!" A Ninh vốn định chỉ trích Ngô Tam Tỉnh bội tín bạc nghĩa, nào ngờ Ngô Tam Tỉnh vừa lên tiếng đã giành nói trước, khiến cô ta cứng họng.

Vừa định nói thêm gì đó, Ngô Tam Tỉnh đã cười lạnh: "Bớt giở trò đó đi, đừng tưởng tôi không chú ý thấy cô đã tỉnh từ nãy rồi, chỉ là vẫn luôn lén quan sát tình hình thôi!" Câu nói này chặn hết mọi lời của A Ninh, khiến cô ta lập tức cứng họng!

"Đừng giả vờ nữa, mau nói, người đó rốt cuộc là sao!" "Tôi không biết." "Thuộc hạ của cô, cô lại không biết?" "Không biết." "Cô bớt giở trò đó đi." Trong lúc Ngô Tam Tỉnh đang chửi bới, Ngô Tà đứng ra, cũng có chút tức giận: "Tam thúc, chú đừng có đánh trống lảng cho cháu.

Cháu hỏi chú, chú gây ra cả đống chuyện lớn như vậy, rốt cuộc là thế nào?" "Trương Khởi Linh mà chú vừa nói với Tiểu ca nhi là có ý gì?" "Chú giải thích rõ vấn đề này cho cháu trước, rồi hãy để A Ninh nói chuyện của cô ta!" "Không kịp giải thích nhiều với cậu đâu, chuyện lần này phiền phức chết đi được, bây giờ đã có người xuống

dưới rồi, chúng ta không đi nữa là muộn đấy!" Ngô Tam Tỉnh không thèm nhìn Ngô Tà, quay đầu nhìn Lục Vũ, vẻ mặt lo lắng: "Tôi cũng không kịp nói nhiều với cậu, trước đây cậu đã tin tôi một lần, bây giờ cậu hãy tin tôi thêm lần nữa, mau xuống dưới, chắc là sẽ tìm được đáp án của vấn đề!

Chương 907

Tôi đã mưu tính lâu như vậy, chính là vì chuyện hôm nay, bất luận thế nào cũng không thể chậm trễ!" Lục Vũ nheo mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh, trong lòng cũng hiểu rõ ông ta nói đúng là như vậy.

Bất kể bố cục lần này của Ngô Tam Tỉnh là gì, mưu đồ là gì, đối với cánh cửa đồng và Chung Cực đằng sau nó, hắn thật sự ngứa ngáy khó chịu!

Nhất là khi đã đi đến bước này, xuống dưới chính là cửa đồng, càng khiến hắn có chút không kìm được!

"Được, vậy lát nữa hãy nói." "Đi, đi, mau đi." "Đợi đã." "Lại sao nữa?" "Đưa cho tôi thứ có thể chống lại 'Sơn Hà Đồ' của ông." "Được, được." Ngô Tam Tỉnh trong lòng sốt ruột, cũng dứt khoát lấy ra một thứ giống như la bàn hàng hải. 【Tên vật phẩm: La bàn tàu Hải Phong】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Ổn định, chỉ hướng】 【Mô tả vật phẩm: Những năm 80 của thế kỷ 20, một chiếc du thuyền tên Hải Phong đột nhiên mất tích tại vùng biển Bách Mộ, sáu người trên tàu bặt vô âm tín!

Tám năm sau, ở vùng ngoại vi biển Bách Mộ, tàu Hải Phong kỳ diệu xuất hiện, sáu người trên tàu bình an vô sự, nhưng không biết thời gian trôi qua, dung mạo không hề thay đổi.

La bàn tàu Hải Phong có thể giúp người đi cùng ổn định thân hình không bị mất tích, không mất phương hướng, trong mọi tình huống đều có thể chỉ hướng chính xác...】 Lục Vũ liếc nhìn một cái, nhẹ giọng nói: "Đồ của Ngô tiên sinh cũng nhiều thật đấy." Ngô Tam Tỉnh cũng không nói nhiều, trực tiếp dẫn mấy người vội vàng đi xuống.

Từ dưới quan tài ngọc bán trong suốt đi xuống, đầu tiên là một đoạn dốc thẳng đứng, sâu khoảng hơn hai mét, sau khi xuống dưới là một con mộ đạo, dốc thẳng xuống.

Càng đi xuống, độ dốc càng ngày càng lớn.

Ánh sáng đèn pin không nhìn thấy điểm cuối, xa xa vĩnh viễn là một mảng đen kịt sâu thẳm.

Mọi người đi một mạch xuống dưới, Ngô Tà vẫn không kìm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được mà thì thầm với Ngô Tam Tỉnh mấy câu.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh căn bản không để ý đến cậu, toàn tâm toàn ý nhìn mộ đạo, Ngô Tà chỉ có thể buồn bực ngậm miệng lại.

"Ngô tam gia, sau khi chuyện lần này kết thúc, tôi nghĩ ông có rất nhiều chuyện cần phải giải thích với tôi." Đi thêm một lúc nữa, cảm nhận được một luồng gió ấm thổi tới, Lục Vũ trong lòng lập tức nghĩ lối ra đã ở gần, quay đầu nói với Ngô Tam Tỉnh một câu.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu lia lịa: "Cậu yên tâm, chuyện cậu muốn biết, tôi đảm bảo một câu cũng không giấu, có một nói một, nói cho cậu biết hết!" Lục Vũ không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đi về phía trước.

Chẳng biết từ lúc nào, cuối cùng cũng đã đến cuối mộ đạo, sau khi ra khỏi mộ đạo là một hành lang được xây trên vách núi cheo leo!

Ánh sáng đèn pin chỉ có thể chiếu đến một cái đỉnh đen khổng lồ ở giữa hành lang!

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh đầu là một mảng đen kịt, không nhìn thấy đỉnh, giống như thung lũng dưới lòng đất Côn Luân.

Im lặng một lát, Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Bàn Tử, bắn pháo sáng." Vương Bàn Tử gật đầu, lấy súng bắn pháo hiệu ra, chĩa lên trời,

miệng lẩm bẩm: "Ta nói, phải có ánh sáng." Vừa dứt lời, tiếng súng vang lên, một quả pháo hiệu đỏ rực cháy trên cao, trong không gian tối đen vô tận này, nó như một mặt trời nhỏ, lập tức chiếu sáng tất cả mọi thứ trước mắt.

Ngô Tà vốn định châm chọc câu nói vừa rồi của Vương Bàn Tử, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu há hốc miệng, một câu cũng không nói nên lời.

Tầm mắt nhìn tới, một hẻm núi khổng lồ dưới lòng đất, đối diện là vách núi thẳng đứng, hai vách núi cách nhau khoảng hai trăm mét, hai bên trái phải dường như không có điểm cuối...

Cùng với quả pháo hiệu dần dần rơi xuống, một cảnh tượng còn kinh người hơn hiện ra trước mắt mọi người!

Trong khe nứt sâu không thấy đáy, vô số sợi xích đồng to bằng miệng bát vắt ngang hai bên, giống như một cây cầu xích sắt, nối liền khe nứt lớn lại với nhau!

Ánh mắt của mọi người dõi theo quả pháo sáng đang từ từ rơi xuống, có thể nhìn thấy sâu trong khe nứt hỗn độn, không biết có bao nhiêu sợi xích như vậy được bắc ở đó, gần như không thấy chỗ nào thưa thớt!

Trên những sợi xích ở nơi sâu thẳm, treo lủng lẳng dày đặc rất nhiều thứ, trông như rất nhiều chiếc chuông, lại giống như những điểm tham quan treo "khóa đồng mệnh" một thời thịnh hành...

Không biết qua bao lâu, pháo sáng cháy hết, trong mắt mọi người chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt của đèn pin, chiếu sáng một khoảng không gian nhỏ trước mặt, nhưng không ai trong số họ nói một lời.

Đặc biệt là Lục Vũ, trong lòng có một cảm giác khó tả!

Hắn không khỏi nghĩ, Chung Cực đang ở ngay trước mắt mình!

Mình có thực sự có thể bước vào cánh cửa đồng đó, nhìn thấy Chung Cực không?

Trong một thời gian rất dài, chỉ cần ngủ, hắn sẽ mơ thấy mình đứng trước cánh cửa đồng khổng lồ đó, tay cầm Quỷ Tỳ, bên cạnh là Vương Bàn Tử, Ngô Tà, chuẩn bị bước vào cửa đồng.

Bây giờ, dường như mọi chuyện sắp diễn ra giống hệt như giấc mơ của hắn...

"Đi thôi, người kia đã nhanh hơn chúng ta rất nhiều rồi, nếu còn đợi nữa, không biết sẽ bỏ lỡ những gì." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh lên tiếng phá vỡ sự im lặng, thấp giọng nói: "Thả dây thừng từ đây, xuống cây cầu xích sắt kia, sang bờ đối diện!" Dù Ngô Tam Tỉnh đã cố gắng che giấu, Lục Vũ vẫn có thể nghe thấy giọng nói của ông ta kích động đến run rẩy...

"Tam thúc, đây rốt cuộc là nơi nào?" "Tôi cũng không biết, mau xuống xem là biết..." Chưa đợi Ngô Tam Tỉnh nói xong, Vương Bàn Tử đã không nhịn được chen vào: "Không biết mà chú lại bảo bọn tôi xuống, sao chú không xuống trước đi?

Tiểu ca nhi, để ông ta đi dò đường, có chết thì ông ta chết trước..." "Tôi đi." Lúc này, Phan Tử đứng ra, dứt khoát đáp một tiếng, nói thẳng: "Tam gia, có gì cần chú ý không ạ?" "Không có gì, cứ cẩn thận là được." Ngô Tam Tỉnh nhìn Phan Tử, lại vỗ vỗ vai anh ta, nói: "Tìm đúng vị trí, chính là cây cầu xích sắt đó, sau khi xuống dưới đừng vội đi, đợi chúng ta cùng đi." "Được." Phan Tử đáp một tiếng, trực tiếp móc móng vuốt hổ bay vào mép vách đá, từ từ hạ xuống.

Vương Bàn Tử cau mày nhìn, quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái thứ đó sao lại chạy ra từ đó được?

Lúc đó mọi thứ đều sập rồi, sao nó có thể thoát ra được chứ?" "Cái thứ" trong miệng hắn chính là Lão Dương, hay nói đúng hơn là

Xi Vưu.

Điểm này, Lục Vũ cũng nghĩ không thông.

Nhưng nghĩ không thông cũng đành chịu.

Hơn nữa, trong lòng hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Trong một thời gian dài, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 đều nói sau cửa đồng chính là Chung Cực, còn có người nhà họ Trương ở trong cửa canh giữ.

Mà bây giờ, sau cửa đồng rốt cuộc có ai đang canh giữ?

Chương 908

Có phải là Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn bặt vô âm tín, hay là Tiểu ca Trương Khởi Linh chưa từng xuất hiện?

Người canh giữ cửa đồng, liệu có cản Xi Vưu, không cho hắn vào không?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ quay đầu hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Ông có biết dưới đó có thứ gì không?

Đối diện cầu xích sắt là gì?" Ngô Tam Tỉnh vẫn dứt khoát lắc đầu, đưa ra câu trả lời tương tự: "Không biết." "Vậy tại sao ông lại muốn đi?" "Tất cả tài liệu tôi tra được đều cho thấy đối diện cây cầu xích sắt này, ẩn giấu một bí mật kinh người..." Ngô Tam Tỉnh một câu còn chưa nói xong, dưới đó đã thấy dây móng vuốt hổ bay rung rung, đây là tín hiệu Phan Tử gửi cho bọn họ, bảo họ xuống.

Ngô Tam Tỉnh cũng không nói gì thêm với Lục Vũ, trực tiếp thả móng vuốt hổ bay, từ từ hạ xuống.

Lục Vũ hơi cau mày, cũng theo sát phía sau.

Sau khi mấy người xuống dưới, tận mắt nhìn thấy những sợi xích, cảm giác lại càng khác biệt!

Những sợi xích này, không biết đã tồn tại bao lâu, sớm đã rỉ sét loang lổ!

Những thứ mà nhìn từ trên cao giống như những chiếc khóa treo, không phải là khóa treo, mà là vô số xác khô, hài cốt, treo lủng lẳng ở đó, những hốc mắt trống rỗng cháy lên ngọn lửa lân tinh, rõ ràng đã chết, nhưng lại khiến người ta có cảm giác như chúng còn sống...

Giữa những xác khô đó, còn xen kẽ vô số con điêu hào đậu trên

xích sắt, khiến người ta khó phân biệt được là vật chết hay vật sống, nhìn tình hình bất động của chúng thì có vẻ là vật chết.

"Sao cảm giác giống như hồi nhỏ chim sẻ đậu đầy trên dây điện vậy..." Ngô Tà nhìn chằm chằm cây cầu xích sắt, miệng lẩm bẩm một câu, vô thức cúi đầu nhìn xuống dưới, lại nói: "Còn pháo sáng không?

Có thể bắn một quả xuống dưới không..." Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, thấy hắn gật đầu, liền lấy súng tín hiệu ra, bắn chéo một phát ra ngoài.

Chỉ là sau khi bắn ra, quả pháo hiệu mờ ảo còn chưa kịp cháy rực lên hoàn toàn đã rơi xuống đáy.

Cũng may là Vương Bàn Tử bắn giỏi, lúc này lại cầm súng bắn thêm hai phát nữa, quả pháo hiệu rơi trên mặt đất lập tức biến thành một mặt trời nhỏ.

Dưới ánh sáng của pháo hiệu, có thể thấy dưới cầu xích sắt là những đống đá lởm chởm cao thấp khác nhau, chỗ cao cách cầu xích sắt không quá năm sáu mét, chỗ thấp có thể đến ba bốn chục mét, trong những đống đá lởm chởm đó còn rải rác vô số xương trắng, giống như Câu Tàng Cốt ở Côn Luân...

Trên vách đá ở một bên dưới đáy khe nứt, có một cánh cửa đồng khổng lồ!

Một cánh cửa đồng như vậy, không thể dùng lời nào để hình dung!

Dù họ cách cánh cửa đó rất xa, nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta tâm thần chấn động, cơ thể không tự chủ mà run rẩy!

Nhìn một cái, cửa đồng cao gần mười tầng lầu, chiều rộng thì không biết bao nhiêu.

Trên hai cánh cửa, điêu khắc vô số phù lục...

Lục Vũ nhìn chằm chằm cánh cửa đồng đó, không hề nhúc nhích, mắt cũng không chớp một cái.

Cửa đồng Chung Cực, chính là nơi này!

Lúc này, nội tâm hắn vô cùng kích động, nhưng trong sự kích động lại có một cảm giác bất an khó tả.

Cảm giác bất an đó vô cùng mãnh liệt, vô cùng chân thực!

Nhưng ngay sau đó, dòng suy nghĩ của hắn đã bị thông báo của hệ thống hiện lên dưới mắt làm gián đoạn. 【Chúc mừng Túc chủ phát hiện Cửa Chung Cực, tổng độ khám phá Vân Thiên Cung đạt 30%, hệ thống khen thưởng túi Càn Khôn tam phẩm...】 【Tên vật phẩm: Túi Càn Khôn tam phẩm】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Địa giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Chứa đồ】 【Mô tả vật phẩm: Thượng cổ từng có túi Càn Khôn như ý, là của Di Lặc, trong túi có càn khôn khác, không gian rộng lớn, có thể thu nạp trời đất vào trong, thế giới trong túi, có đủ mọi thứ, dùng không bao giờ hết...

Đây tuy là hàng nhái, không gian trong túi không bằng một phần vạn, chỉ có trăm mẫu đất...】 Nhìn thấy thông báo của hệ thống, Lục Vũ không khỏi ngẩn người.

Điều kỳ lạ là, hắn không kinh ngạc vì sự mạnh mẽ của túi Càn Khôn tam phẩm, mà kinh ngạc vì thông báo mà hệ thống đưa cho hắn!

Ở Vân Thiên Cung lâu như vậy, gặp phải nhiều chuyện kỳ quái, nguy hiểm như thế, tiến độ khám phá vậy mà chỉ mới 30%?

Nhưng nghĩ lại, hắn đột nhiên hiểu ra một vài điều.

Cửa đồng!

Bí mật lớn nhất vẫn là ở trong cánh cửa đồng vĩ đại vô cùng kia...

Lúc này, pháo sáng đã tắt, mọi thứ dưới cầu xích sắt lại một lần

nữa ẩn mình trong bóng tối, khiến người ta không thể nhìn trộm.

Không biết qua bao lâu, Ngô Tam Tỉnh nuốt nước bọt, miệng lẩm bẩm: "Đó rốt cuộc là thứ gì vậy..." "Thứ gì cũng không biết mà ông lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?" Vương Bàn Tử vốn cũng đang kinh ngạc trước sự tồn tại của cửa đồng lập tức lên tinh thần, không nhịn được mà châm chọc: "Ngô tam gia, Cửu Môn các ông không phải nói trước đi ba sau đi bốn sao, ngài đây trước sau đều không đi, gây sự gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh mặt lúng túng, mặt già đỏ lên.

Cũng không biết ông ta thật sự không biết gì, hay là không muốn nói...

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, còn định nói thêm gì đó thì Lục Vũ đã đi trên xích sắt.

Vương Bàn Tử ngẩn ra, vội vàng đi theo, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, sao vậy?" Lục Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng đi về phía trước, đi đến khoảng giữa thì Lục Vũ lại dừng bước, quay đầu nhìn lại, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà bao gồm cả A Ninh, Phan Tử đều đã theo sau.

"Thấy cái gì, không được la, không được hét." Nói xong một câu, Lục Vũ từ trong Quỷ Động Ma Mộc của mình lấy ra một đống lớn lửa lạnh, que huỳnh quang, giống như thiên nữ tung hoa, ném hết xuống dưới.

Lửa lạnh cháy lên, không ngừng phát ra tiếng "xì xì xì", cũng chiếu sáng tất cả mọi thứ bên dưới.

Chỉ thấy, ở nơi không xa bên dưới bọn họ là một tảng đá đen khổng lồ, được mài giũa rất phẳng, cũng không có bất kỳ hài cốt nào.

Chương 909

Bốn phía của tảng đá, mỗi bên có bốn bậc thang hẹp nối với mặt đất, trên bậc thang dày đặc những ngọn đèn nô.

Quan trọng nhất là, chính giữa đài đá là một chiếc quách bằng đá trắng khổng lồ!

Chín con rồng trăm chân quấn quanh dưới đáy quách, tạo thành hình hoa sen, xung quanh còn có bốn tượng đá màu đen, mặt hướng về bốn phương, trong tư thế quỳ lạy.

Trước quách có một cái đỉnh lớn đựng đồ tế phẩm, chính là tế đàn.

Sau tế đàn có một bức bình phong, không nhìn rõ trên đó điêu khắc cái gì...

Mặc dù Lục Vũ vừa mới dặn dò, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, Ngô Tà vẫn không nhịn được hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ đây chính là quan tài Cửu Long Sĩ Thi của Vạn Nô Vương?" Không chỉ cậu, Phan Tử, A Ninh đều da đầu tê dại, tim đập loạn xạ không kiểm soát!

Tuy nhiên, quan tài Cửu Long Sĩ Thi, Lục Vũ không quan tâm.

Trong chiếc quan tài lớn đó, liệu có xuất hiện quái vật vô số cánh tay giống như "Vạn Nô Vương" hay không, hắn cũng không quan tâm.

Điều hắn quan tâm, chính là cánh cửa đồng kia!

Lục Vũ định thần lại, quay đầu nhìn mấy người, nhẹ giọng nói: "Đi tiếp về phía trước, không biết sẽ có nguy hiểm gì, các người còn muốn đi không?" "Đi, đã đến đây rồi, còn có thể không đi sao?" Vương Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, mấy người còn lại cũng dứt khoát gật đầu.

Trong lòng Lục Vũ có chút do dự, với tư cách là một người biết nhiều sự thật hơn bất kỳ ai, hắn biết sự tồn tại của nguy hiểm, cho nên hắn luôn cảm thấy mình không nên quá ích kỷ, nên cố gắng hết sức để bảo vệ tính mạng của bọn họ trong nhiều tình huống.

Nhưng nghĩ lại, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, hắn vẫn không nói gì thêm, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Đã muốn đến cửa đồng, vậy thì không cần thiết phải kinh động "Vạn Nô Vương".

Lục Vũ dẫn đầu, đi từ từ trên cầu xích sắt, chẳng mấy chốc đã đến đầu kia của cầu.

Vừa định đi xuống, Vương Bàn Tử đột nhiên đưa tay chỉ vào vách đá, bảo Lục Vũ nhìn.

Lục Vũ quay đầu, liền thấy trên vách đá khắc xiêu xiêu vẹo vẹo mấy chữ, không biết là do người khắc chữ quá vội vàng, hay là do vách đá khó khắc chữ.

Nhìn kỹ, trên đó là bốn chữ lớn: "Trương Bách Xuyên, lùi lại!" Bốn chữ này, giống hệt như nội dung hắn từng thấy trên thân con rắn ở suối nước nóng.

"Tiểu ca nhi, tôi thấy chuyện này không đơn giản như vậy đâu, hay là thôi đi?" Vương Bàn Tử có chút lo lắng nói: "Hay là thế này, tôi xuống trước, xem tình hình rồi nói sau." Sắc mặt Lục Vũ không đổi, đã đến đây rồi, không thể không xem, cho dù Thiên Vương lão tử có đến bảo hắn lùi lại, hắn cũng phải đi xuống.

Tuy nhiên, hắn vẫn quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, nói: "Sao ông biết lần này tôi dùng tên giả là Trương Bách Xuyên?" "Liên Sơn Bặc." "Tôi cũng nghĩ vậy." Lục Vũ gật đầu, hỏi: "Ông còn tính ra được gì nữa?" "Hướng tử nhi sinh." "Hướng tử nhi sinh sao?" Lục

Vũ nhẹ giọng lẩm bẩm một câu, đột nhiên nhếch miệng cười: "Vậy thì xuống xem, rốt cuộc có thứ gì, nhất định bắt ta phải lùi lại!" Dứt lời, Lục Vũ lấy móng vuốt hổ bay ra, móc vào cầu xích sắt, tung người nhảy xuống...

Dưới cầu xích sắt, ba mươi mấy mét, rất nhanh đã đến bệ đá ở đáy.

Bệ đá nằm ngay trước cửa đồng, nhìn cánh cửa đồng đó, càng khiến người ta cảm thấy mình nhỏ bé...

Lục Vũ quay đầu nhìn một cái, dọc theo con đường đá của cửa đồng đi thẳng về phía trước là một bức bình phong, sau bức bình phong là quan tài Cửu Long Sĩ Thi của Vạn Nô Vương.

Trên bức bình phong, lờ mờ dường như còn viết một chữ.

Chỉ là cách xa, ánh sáng không tốt, cũng không nhìn rõ.

Lúc này, Vương Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, sắc mặt biến đổi, nói: "Tiểu ca nhi, mặt sau bức bình phong viết chữ 'Lùi'." "Lùi cái gì mà lùi, sợ nhìn đến thế sao?" Lục Vũ thấp giọng lẩm bẩm, quay đầu, lại nhìn vào cánh cửa đồng khổng lồ.

Nhìn kỹ, cuối cùng cũng phát hiện một khe hở hình vuông gần mép cửa.

Vị trí đó, trông giống như nơi để đặt Quỷ Tỳ.

Lúc này, Ngô Tà vừa hay đứng bên cạnh hắn, cũng đang ngơ ngẩn nhìn cánh cửa đồng đó.

Lục Vũ không khỏi ngẩn ra...

Cảnh tượng trước mắt, dường như gần như giống hệt với giấc mơ của hắn!

Tuy nhiên, chưa đợi Lục Vũ nói gì, Ngô Tam Tỉnh đã hít một hơi

thật sâu, chậm rãi nói: “Trong tài liệu của tôi, cánh cửa này cần dùng Quỷ Tỳ để gõ cửa.” Thấy Lục Vũ quay đầu nhìn mình, Ngô Tam Tỉnh tiếp tục nói: “Tôi biết Quỷ Tỳ đang ở trên tay cậu, mở hay không mở cửa, cậu tự quyết định.” “Ông nói cái gì cũng không biết, nhưng ông lại biết quá nhiều.

Nhưng đã đến đây rồi, còn có thể không mở sao?” Lục Vũ nhẹ giọng lẩm bẩm, cổ tay lật một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một miếng Quỷ Tỳ nhỏ nhắn.

Nhìn Quỷ Tỳ một cái, lại nhìn cửa đồng, trong lòng Lục Vũ lại nghĩ chuyện xảy ra trước mắt vẫn có chút khác biệt nhỏ so với giấc mơ của hắn.

Trong mơ, dường như là Ngô Tà đưa Quỷ Tỳ cho hắn thì phải?

Đúng rồi, hắn nhớ ở trên cây thần đồng, trong giấc mơ đó, Ngô Tà vẻ mặt hưng phấn nói với hắn: “Tiểu ca nhi, chúng ta cuối cùng cũng đến rồi, chỉ cần mở cánh cửa này ra, chúng ta sẽ biết được bí mật của thế giới này...” Xem ra, hiện thực và giấc mơ vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Giấc mơ trên cây thần đồng, có lẽ cũng chỉ là một giấc mơ thôi?

Lục Vũ lắc đầu, thu lại những suy nghĩ hỗn loạn, từ từ giơ tay lên, chuẩn bị ấn Quỷ Tỳ lên cánh cửa đồng ẩn chứa tất cả bí mật này.

Chỉ vừa định ấn lên, liền nghe thấy một trận tiếng sột soạt.

Ngay sau đó, sau lưng truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Vương Bàn Tử: “Mẹ nó!

Quan tài Cửu Long Sĩ Thi chó má gì, mấy con rồng quấn trên quan tài đó đều là đồ sống!” “Đến rồi, đến rồi, đến rồi!” “Đừng nổ súng, đừng nổ súng, đừng nổ súng...” Giữa tiếng hét lớn của A Ninh, Vương Bàn Tử đã dứt khoát bóp cò!

Chương 910

Họng súng phun ra lửa, vô số viên đạn trút ra, tất cả đều bắn về phía những con du diên khổng lồ đang từ từ trườn về phía bọn họ!

Trong chốc lát, vô số tiếng súng, khiến cả hẻm núi dưới lòng đất đều vang vọng tiếng súng làm người ta kinh hãi!

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên chú ý thấy, những con du diên đó vậy mà đang kéo lê chiếc quách của Vạn Nô Vương, đẩy đổ bức bình phong, từ từ di chuyển về phía bọn họ.

Những con du diên khổng lồ, nhe nanh múa vuốt đi trên con đường đá, động tác hung tợn.

Hơn nữa, chúng dường như không phải để tấn công, mà là để kéo quan tài Cửu Long Sĩ Thi của Vạn Nô Vương đến trước cửa đồng!

Không biết qua bao lâu, Vương Bàn Tử bắn hết đạn, khẩu súng trong tay cuối cùng mất đi ý nghĩa, bị hắn ném xuống đất, những con du diên vẫn đang từ từ mà kiên định di chuyển!

Vương Bàn Tử cười gằn một tiếng, trực tiếp sờ soạng trên người, lôi ra mấy quả lựu đạn, hung hăng nói: "Tiểu ca nhi, cậu làm việc của cậu, Bàn gia tôi cho chúng nó lên trời!" Lục Vũ ngẩn ra, vừa định nói gì đó thì nghe thấy một tiếng thở dài thườn thượt không biết từ đâu vọng đến!

"Ai..." Tiếng thở dài này, âm thanh cực lớn, cực kỳ xa xăm, khiến mấy người đều dừng lại.

Bất kể là Vương Bàn Tử đang chuẩn bị ném lựu đạn, hay là những con du diên kia, tất cả đều dừng lại.

Khi mấy người đang nhìn nhau ngơ ngác, liền nghe thấy chủ nhân

của tiếng thở dài đó lại nói một câu: "Trương Bách Xuyên, lùi lại." Giọng nói không lớn, nhưng truyền vào tai mỗi người vô cùng rõ ràng.

Lục Vũ lập tức cau mày, vô thức đáp: "Tại sao ta phải lùi?" Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, mặc dù không nhìn thấy người, chỉ có thể nghe thấy âm thanh vô cùng quái dị, nhưng Lục Vũ lại có một cảm giác.

Âm thanh này là do một người nói ra, hơn nữa người này dường như đã từng tiếp xúc với hắn...

Chỉ nghe tiếng, không thấy người, lập tức khiến Ngô Tà và mấy người kia nhìn nhau ngơ ngác, trong lòng thấp thỏm không yên, cũng không biết là cảm giác gì.

Đúng lúc này, trong không trung lại một lần nữa truyền đến âm thanh trước đó: "Đây không phải là nơi ngươi nên đến, lui ra ngoài đi, men theo khe núi, ra ngoài đi." "Ngươi bảo ta đi là ta đi à?

Ngươi là ai?

Ngươi nói có được tính không?" Khi những người khác còn đang chết lặng, Lục Vũ thật sự đã nói chuyện với giọng nói đó.

Dừng một chút, Lục Vũ tiếp tục nói: "Ngươi ra đây đi, đừng có giấu đầu hở đuôi, cũng không cần giả thần giả quỷ, để ta xem lần này ngươi lại biến thành cái dạng gì!" "Ha ha ha..." Sau một tràng cười quái dị, liền nghe thấy hai bên đột nhiên gió âm gào thét, mơ hồ, dường như có tiếng gươm đao ngựa sắt.

Ngay sau đó, vô số bộ áo giáp từ xa từ từ xuất hiện...

Mới bắt đầu, còn chỉ là mơ hồ không rõ.

Nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi, tình hình ở xa trở nên rõ ràng.

Vô số tướng sĩ mặc áo giáp xuất hiện trong mắt mỗi người...

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, không thể tin nổi kinh hô: "Âm binh

mượn đường sao?" Chuyện âm binh mượn đường, bọn họ nghe nói sớm nhất là ở trong Lỗ Vương Cung ở Tề Lỗ.

Tương truyền, Lỗ Thương Vương có Quỷ Tỳ, có thể mượn âm binh để đánh thiên hạ.

Miếng Quỷ Tỳ đó, chính là Quỷ Tỳ trong tay Lục Vũ hiện tại.

Sau này, khi Lục Vũ, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đến Thần thụ Tần Lĩnh, nghe người dân địa phương nói núi Thiên Môn từng có âm binh mượn đường.

Tương truyền, âm binh mượn đường ở núi Thiên Môn là Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy, cũng chính là sự tồn tại tương tự như Mô Kim Hiệu Úy trong quân đội Bắc Ngụy.

Lục Vũ và bọn họ ở núi Thiên Môn không hề thấy âm binh mượn đường trong truyền thuyết, còn về thác Hoàng Tuyền các loại, cũng chỉ là những lời đồn thổi sai lệch mà thôi.

Bí mật lớn nhất trong Thần thụ Tần Lĩnh, không gì khác ngoài cây thần thông thiên, và thi thể của Xi Vưu bị trấn áp...

Tất cả mọi người, đều nhìn chằm chằm vào đám âm binh đang từ từ tiến lại gần ở xa, không dám thở mạnh, mắt không chớp một cái...

Âm binh thật sự quá nhiều, nhiều đến mức dường như nhìn không thấy điểm cuối!

Vô số tướng sĩ mặc áo giáp, trong hẻm núi trải dài, đi theo sau một vị đại tướng thân hình cao lớn.

Mắt thấy vô số âm binh ngày càng gần cửa đồng, đội ngũ không biết dài bao nhiêu đó, vậy mà lại dừng lại.

Cách nhau mấy chục mét, nhìn về phía Lục Vũ bọn họ.

Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Ngô tam gia, ngài thấy

đây là tình huống gì?

Ông tính ra được tôi dùng tên giả là Trương Bách Xuyên, lại không tính ra được chuyện âm binh mượn đường sao?" "'Liên Sơn Bặc' nếu cái gì cũng có thể tính ra được, tôi cũng không cần phải đến đây tranh giành..." Ngô Tam Tỉnh ngơ ngẩn nhìn đám âm binh ở xa, khóe miệng đầy vẻ cười khổ.

Nhưng ông ta vẫn đi về phía trước hai bước, che Ngô Tà ở sau lưng, lại quay đầu nhìn Lục Vũ, hỏi: "Cậu vừa nói chuyện với hắn mấy câu, là có quen biết phải không?

Gã này, chẳng lẽ là Vạn Nô Vương?" Chưa đợi Lục Vũ lên tiếng, đã nghe thấy thủ lĩnh âm binh cười lạnh một tiếng, quát: "Có thể nhận nhầm ta thành con sâu đó, mắt của ngươi thật sự mù rồi!

Trương Bách Xuyên, ta không nói nhiều với ngươi nữa, lùi lại!

Bây giờ lùi, ngươi còn có đường lui!

Nếu không lùi lại, đừng trách ta..." Lùi lại?

Chương 911

Lục Vũ vẫn luôn không biết là ai bảo hắn lùi, lúc này lại nghe thấy lời của thủ lĩnh âm binh, không hoảng không vội hỏi: "Đều là ngươi giở trò, bắt ta lùi lại?" Lần này, thủ lĩnh âm binh không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng từ tình hình hắn vừa nói ra "Trương Bách Xuyên" mà xem, những chữ khắc trên thân rắn và trên bức tường đó, có vẻ là do hắn làm.

Ít nhất, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà và mấy người kia đều cho là như vậy.

Nhìn một lúc, Ngô Tam Tỉnh hạ thấp giọng nói: "Hay là chúng ta lùi lại trước?

Xem tình hình thế nào rồi nói?" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đã không nhịn được xen vào: "Ngô tam gia, ngài có thể nói một câu chắc chắn được không?" "Gây ra trận thế lớn như vậy, nhiều người đến đây như vậy, gian nan hiểm trở trên đường thì không nói làm gì, bây giờ người khác nói một câu, chúng ta liền phải lùi lại?" "Suỵt!

Đó là âm binh, ngươi có biết âm binh là gì không!" Ngô Tam Tỉnh hạ thấp giọng, có chút lo lắng nói một câu.

"Âm binh thì sao, chẳng phải vẫn nên đánh là đánh sao, huống hồ trong tay Tiểu ca nhi có Quỷ Tỳ, còn có thể khống chế những âm binh đó..." Chưa đợi Vương Bàn Tử nói xong, Ngô Tam Tỉnh đã giành nói: "Ngươi tưởng hắn không biết sao?

Hắn bây giờ còn chưa động, ngươi vội cái gì?

Hơn nữa, ngoài những âm binh đó ra, chín con rồng kia không phải

là vấn đề sao?

Huống hồ, người bạn cũ này của các ngươi rõ ràng không phải là người bình thường." Ông ta nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức nhớ ra bên cạnh còn có chuyện quan tài Cửu Long Sĩ Thi, lập tức quay đầu nhìn một cái, sắc mặt lập tức trở nên kỳ quái, thấp giọng nói: "Các người còn nhớ người kia vừa nói Vạn Nô Vương là con sâu không?" "Ý gì?" "Các người nhìn là hiểu." Mấy người thuận theo giọng nói của Vương Bàn Tử nhìn sang, liền thấy chín con rồng trăm chân đứng sừng sững bên cạnh quan tài đá, trông cao ít nhất cũng hơn ba mét, những xúc tu dày đặc trên người không ngừng lúc lắc, khiến người ta da đầu tê dại!

Phía sau chín con rồng trăm chân, nắp quan tài đá trắng không biết từ lúc nào đã biến mất, một thi thể nam giới to lớn màu đen đứng ở trong đó.

Trên người thi thể nam mặc bộ áo giáp đã rỉ sét loang lổ, mười hai cánh tay không ngừng vặn vẹo.

Không biết là do vừa mới tỉnh lại cần hoạt động cơ thể, hay là thế nào...

Cảnh này, nhìn mà khiến người ta da đầu tê dại, trong lòng kinh hãi!

Tương tự, điều này cũng khiến Lục Vũ lập tức nhớ đến thi thể quái dị mười hai tay mà hắn từng thấy trong kho số mười một.

Thi thể đó, chính là nghiên cứu mà Uông Tàng Hải dựa trên sự trường sinh của du diên Vạn Nô Vương mà tiến hành.

Mà con tống tử này, là hàng thật giá thật, Vạn Nô Vương chân chính!

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì thế này..." Tình huống quái dị,

khiến Ngô Tà cũng không nhịn được văng một câu tục.

Tình hình hiện tại, đã vượt quá phạm vi cậu có thể hiểu được.

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nghe mà rợn cả người!

Lão Dương hay nói đúng hơn là Xi Vưu phụ thân Lão Dương có thể thoát ra từ Thần thụ Tần Lĩnh, đã đủ kinh ngạc rồi!

Mà bây giờ, Xi Vưu lại trở thành thống lĩnh âm binh!

Không chỉ hắn trở thành thống lĩnh âm binh, Đông Hạ Vương ở bên này dường như cũng tuân theo hiệu lệnh của Xi Vưu.

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Những thông tin liên tiếp, khiến Ngô Tà cảm thấy đầu mình sắp nổ tung!

Mà lúc này, thống lĩnh âm binh Xi Vưu, lại một lần nữa lên tiếng chậm rãi nói: "Ta đã đợi rất nhiều năm, cũng không ngại đợi thêm nữa.

Nhưng, không thể cứ đợi mãi không có điểm dừng..." Nghe thấy giọng của Xi Vưu, mấy người đều quay đầu nhìn về phía Xi Vưu, lại quay đầu nhìn về phía Lục Vũ.

Sự việc đến nước này, Ngô Tam Tỉnh dường như cũng không còn chủ ý, cả sự việc đều là xem Lục Vũ lựa chọn.

Chỉ là bọn họ không ngờ, Lục Vũ vẫn không nói một lời, cứ đứng đó, nhìn Xi Vưu ở không xa, và đám âm binh dường như vô tận.

Hồi lâu, mắt thấy miệng Xi Vưu động đậy, sắp sửa lên tiếng nói gì đó, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Ngươi muốn vào thì vào, ta cũng không cản ngươi, tại sao ta phải lùi?" Nghe thấy câu này, mấy người đều nhận ra có điều không đúng.

Đúng vậy!

Chỉ cần dựa vào việc Xi Vưu hiện tại vừa có thể khống chế âm binh, vừa có thể chỉ huy Vạn Nô Vương và chín con du diên khổng lồ kia, hoàn toàn không cần phải quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ.

Căn bản cũng không tồn tại chuyện lùi hay không lùi, trực tiếp xông lên là được rồi?

Trừ phi, có vấn đề gì đó, khiến Xi Vưu không thể đến quá gần Lục Vũ, cho nên hắn mới cần Lục Vũ lùi lại!

Đúng lúc này, Lục Vũ lấy Quỷ Tỳ ra, nhẹ nhàng đặt xuống đất, nói: "Thứ để mở cửa ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi, ngươi đến đi." Xi Vưu đứng tại chỗ, sắc mặt âm u bất định, dường như có chút do dự.

Đợi một lúc, Xi Vưu đột nhiên lên tiếng: "Nếu ngươi không lùi, vậy ta chỉ có thể bắt ngươi lùi..." "Ngươi lên đây đi, nói lùi hay không lùi phiền phức quá?" Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lên tiếng, bô bô nói: "Nơi rộng lớn thế này, chúng tôi né sang một bên, nhường cho ngươi..." Ông ta một câu còn chưa nói xong, đã nghe thấy trong miệng Xi Vưu đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Ngay sau đó, liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến vô số tiếng "phành phạch".

Ngẩng đầu nhìn lại, những con điêu hào mà bọn họ thấy trên cầu xích sắt trước đó tưởng như đã chết đều đã tỉnh lại, vỗ cánh bay lên, trong chốc lát che kín cả bầu trời, dày đặc toàn là điêu hào!

Gần như trong nháy mắt, đám điêu hào quay người, miệng phát ra tiếng "ô yết" thảm thiết, tất cả đều lao về phía bọn họ.

Từng đôi mắt màu vàng kim, trong hẻm núi tối đen dưới lòng đất, cực kỳ kinh người!

Chương 912

Ngô Tà, A Ninh, lúc đó đã bị dọa ngây người, ánh mắt đờ đẫn, thậm chí điêu hào ngày càng gần cũng không biết né tránh.

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến, lập tức phản ứng lại, Sơn Hà Đồ trực tiếp mở ra, một tay tóm lấy Ngô Tam Tỉnh, ném ông ta vào Sơn Hà Đồ!

Hắn còn vô số nghi vấn chờ Ngô Tam Tỉnh giải đáp, lúc này tuyệt đối không thể để ông ta xảy ra chuyện.

Ngay sau đó, Lục Vũ ném Ngô Tà, Phan Tử, A Ninh tất cả vào trong Sơn Hà Đồ, vừa định ném cả Vương Bàn Tử vào thì Vương Bàn Tử lại lăn một vòng tại chỗ, trực tiếp giơ cây gậy bảo bối của mình lên thi triển Thiếu Lâm "Thiêu hỏa côn".

Trong chớp mắt, Lục Vũ cũng không kịp tóm Vương Bàn Tử nữa, lập tức thi triển "Kỳ lân biến", Hắc Kim Cổ Đao trong tay hóa thành một luồng sáng đen, chặn hết đám điêu hào lại!

Những con điêu hào này, không phải là "Kim Diên" mà hắn gặp trước đó, mà là điêu hào thật sự!

Lúc này Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ, dùng để ngăn cản những con điêu hào này, cũng không có vấn đề gì lớn.

Vương Bàn Tử cũng dốc toàn lực, phát hiện những con điêu hào này cũng không đáng sợ lắm, liền hét về phía Xi Vưu ở xa: "Ta nói lão Xi, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Câu khiêu khích này lập tức chọc giận Xi Vưu vốn còn đang bình tĩnh.

Xi Vưu cười lạnh một tiếng, không nói một lời, chỉ vung tay!

Cùng với động tác của hắn, Vạn Nô Vương trong quan tài Cửu

Long Sĩ Thi, miệng lẩm bẩm những âm tiết kỳ quái không ai nghe hiểu, từ từ bước ra, từng chút một đi về phía Lục Vũ và bọn họ.

"Chết tiệt!

Cái thứ này rốt cuộc là tống tử hay là quái vật!" Vương Bàn Tử cảm thấy một trận mồ hôi lạnh, một gậy lại đánh bay một con điêu hào, hét về phía Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu ở đây chờ, Bàn gia tôi đi thử xem con sâu đó lợi hại đến mức nào!" Lục Vũ không muốn rời khỏi cửa đồng, còn cần phải chặn ở cửa để thăm dò lý do Xi Vưu muốn hắn lùi lại, lúc này chỉ có thể nhắc nhở: "Đừng quá vội vàng, cẩn thận!" "Yên tâm, Bàn gia tôi trâu bò lắm!" Vương Bàn Tử không thèm quay đầu lại hét một tiếng, trực tiếp lao về phía Vạn Nô Vương đang chậm rãi tiến đến.

Cùng lúc đó, Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm Xi Vưu, chờ đợi phản ứng của hắn.

Lúc ở trên đó, chính vì Xi Vưu dương đông kích tây, để hắn từ trên đó chạy xuống trước.

Sai lầm tương tự, Lục Vũ không có ý định phạm lại lần nữa.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đã đối mặt với Vạn Nô Vương!

"Thiêu hỏa côn" của Vương Bàn Tử múa vun vút, đối mặt với Vạn Nô Vương mười hai tay cũng không hề lép vế!

Nhưng chín con du diên khổng lồ bên cạnh Vạn Nô Vương, lúc này lại đang vùng vẫy kéo lê quan tài Cửu Long Sĩ Thi, tiếp cận Vương Bàn Tử!

Một Vạn Nô Vương, Vương Bàn Tử còn có thể đánh ngang tay với nó.

Thêm chín con du diên khổng lồ, lập tức có chút khó khăn!

Đặc biệt là những con du diên đó trước đây bị Vương Bàn Tử bắn cho một trận, chính là lúc đang ghi thù!

Lục Vũ quay đầu liếc Xi Vưu một cái, thấy vẻ mặt hắn như đang xem kịch, không hề vội vàng.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Lục Vũ từ trên người móc ra "Tát đậu thành binh", để những binh lính mặc giáp vàng đó giúp Vương Bàn Tử, còn mình vẫn canh giữ trước cửa lớn, thỉnh thoảng vung đao chém rơi một con điêu hào, chờ đợi Xi Vưu!

Tấn công mãi không được, dường như khiến Xi Vưu có chút nóng nảy, lại phát ra một tiếng hét chói tai!

Chỉ là...

Lục Vũ không thèm để ý đến những con điêu hào có thể lao xuống bất cứ lúc nào, mà vung đao chém xuống đất một nhát, chặt đứt một cái xúc tu chui lên từ dưới đất, tiếp cận "Quỷ Tỳ", nhẹ giọng nói: "Thủ đoạn trộm đồ này thật sự không cao minh cho lắm." "Hửm?" "Không đúng!" Lục Vũ vừa nói xong một câu, đã cảm thấy dưới chân lại một trận rung động, trong lòng lập tức nảy sinh một cảm giác dở khóc dở cười.

Quả nhiên, giây tiếp theo hắn liền thấy một đám dây leo khô quắt lấp lánh ánh sao từ dưới đất chui lên, lao thẳng về phía xa.

Còn chưa đợi Lục Vũ động thủ, Lăng Lý cũng từ dưới đất chui ra, Ngoa Thú cũng theo sau chạy ra.

Tiểu gia hỏa chạy được hai bước, nhìn thấy một đoạn dây leo khô mà Lục Vũ vừa chặt đứt, đưa tay ra tóm lấy: "Vừa hay cô nãi nãi mệt rồi, bổ sung chút thể lực, đợi cô nãi nãi tóm được tên khốn kia, sẽ cho ngươi ăn no!" Vừa nói, Ngoa Thú liền cùng Lăng Lý, đuổi theo nhân sâm thoái thể vừa nhảy ra chạy về phía xa...

Vạn Nô Vương đang không ngừng chiến đấu với Vương Bàn Tử, dường như cũng bị cảnh tượng kịch tính đột ngột xuất hiện làm cho kinh ngạc, nhất thời quên mất mình đang chiến đấu, bị Vương Bàn Tử một gậy đập vào đầu, mấy tên binh lính mặc giáp vàng càng đâm liên tiếp mấy kiếm vào người nó, chặt đứt mấy cánh tay!

Bên kia, Xi Vưu đột nhiên nổi giận, đi về phía trước mấy bước, quát: "Trương Bách Xuyên, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Nếu không lùi lại nữa, đừng trách ta không nể tình!" Nghe những lời này, trong lòng Lục Vũ đột nhiên lại nảy sinh một cảm giác quái dị.

Hắn cúi đầu nhìn cái hố lớn mà Lăng Lý vừa đào ra, lại nhìn Xi Vưu vẫn đang chờ ở không xa.

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, dường như Trương Bách Xuyên của mình... là trùng tên?

Có phải có một người tên là Trương Bách Xuyên, đang âm thầm canh giữ cửa đồng không?

Đợi một lúc, Lục Vũ không nói gì, Xi Vưu lại lên tiếng, mắng: "Trương Bách Xuyên, ngươi tưởng ngươi không ra, ta liền không thấy ngươi sao!

Cái mùi hôi thối trên người ngươi, lừa được ai!

Mau cút ra đây cho ta!" Đợi hắn hét xong, Lục Vũ càng chắc chắn hơn ý nghĩ vừa lóe lên trong lòng mình là thật, liếc nhìn Xi Vưu một cái, đột nhiên nói: "Trương Bách Xuyên mà ngươi nói ở đâu, ta giúp ngươi tìm hắn ra." "Tìm ra?

Chỉ bằng ngươi?" Xi Vưu cười lạnh một tiếng, đột nhiên lại im lặng.

Chương 913

Một lát sau, lại đưa tay chỉ vào Lục Vũ, nói: "Vậy ta cho ngươi một cơ hội, xem ngươi có thể tìm ra Trương Bách Xuyên không!" "Ta nói cho ngươi biết, hắn ở ngay bên cạnh cánh cửa đó, ngươi mà tìm được, thì tìm được hắn, bảo hắn cút đi!" "Ta cho ngươi một ngày!" "Sau một ngày, bất kể ngươi có tìm thấy hắn hay không, ta cũng không đợi nữa, đến lúc đó..." Nói đến đây, Xi Vưu dừng lại một chút, đột nhiên vung tay, để những con điêu hào và Vạn Nô Vương cùng du diên đang lăm le kia đều dừng lại, lúc này mới tiếp tục nói: "Tiểu oa oa, trên người ngươi có mùi của Trương Bách Xuyên." "Ta nói cho ngươi biết, Trương Bách Xuyên chắc chắn ở gần ngươi, dựa vào mùi của ngươi, che giấu mùi của mình, để ta không tìm thấy hắn." "Ta chỉ cho ngươi một cách đơn giản, chỉ cần ngươi thử mở cửa, Trương Bách Xuyên sẽ không giấu được nữa.

Nhớ kỹ, là thử mở cửa, không phải mở cửa thật." "Thứ ở sau cửa, không phải là thứ mà phàm nhân như ngươi có thể chịu đựng được!" Trong lúc Xi Vưu hét lên, Vương Bàn Tử dẫn binh lính mặc giáp vàng giải quyết Vạn Nô Vương và du diên, nhanh chóng lùi về bên cạnh Lục Vũ, liếc nhìn Xi Vưu một cái, lại nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng thì thầm: "Tiểu ca nhi, sao tôi cảm thấy tên khốn này hình như đang câu giờ?" Xi Vưu nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, ngẩn ra, lập tức mắng: "Câu giờ?

Ta cần phải câu giờ sao?

Nếu không phải nể mặt Trương Bách Xuyên, các ngươi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi!" Vừa nói, ở xa, Vạn Nô Vương và những con du diên bị Vương Bàn Tử dẫn binh lính giải quyết trước đó, vậy mà lại vặn vẹo thân thể, từng chút một đứng dậy.

Cảnh này, khiến Vương Bàn Tử há hốc miệng, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc, miệng lẩm bẩm: "Tên này không phải là buộc cả cây thần thông thiên vào người mình rồi chứ, sao con tống tử vừa mới đánh chết, lại sống lại rồi?

Thủ đoạn này cũng quá kinh người rồi..." "Ngươi đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?" Không quan tâm Vương Bàn Tử nghĩ gì, Lục Vũ đưa tay nhặt lại Quỷ Tỳ từ dưới đất, cầm trên tay, nhìn Xi Vưu, hỏi: "Ngươi muốn vào trong cửa đồng, hay là muốn làm gì?

Ngươi có biết bên trong cửa đồng là gì không?" "Về nhà!" Hả?

Về nhà?

Lục Vũ bị lời nói của Xi Vưu dọa cho giật mình, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Xi Vưu.

Trong một thời gian rất dài, những suy đoán về cửa đồng trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 có rất nhiều, các loại thuyết pháp về "Chung Cực" xuất hiện không ngừng.

Nhưng, Lục Vũ không bao giờ ngờ được, Xi Vưu lại có thể nói ra hai chữ "về nhà".

Điều này có nghĩa là, "Xi Vưu" là từ trong cửa đồng đi ra?

Vậy bên trong cửa đó là gì, thế giới viễn cổ?

Hồi lâu sau, Lục Vũ thu lại suy nghĩ, nhìn chằm chằm Xi Vưu ở xa, từng chữ một hỏi: "Bên trong cánh cửa này, rốt cuộc là gì?" "Nhà của ta!" "Đừng nói với ta những lời vô nghĩa này!

Bên trong rốt cuộc là gì!" Xi Vưu dừng lại một chút, hồi lâu sau lại ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vũ, nói: "Nói nhiều cũng không bằng tận mắt nhìn.

Ta đã nói trước rồi, ta đợi ngươi một ngày." "Sau một ngày, bất

kể ngươi có tìm thấy Trương Bách Xuyên hay không, ta đều sẽ mở cửa." "Nếu ngươi may mắn, sẽ biết được sau cửa là gì..." Nói xong một câu, Xi Vưu vậy mà lại dẫn theo đội quân âm binh đó, từ từ biến mất trong sương mù đen, không thấy tung tích!

Biểu hiện này của Xi Vưu khiến Lục Vũ cũng có phần kinh ngạc.

Loay hoay cả một vòng lớn, dẫn theo bao nhiêu người chạy đến đây, nói vài câu rồi đi luôn sao?

Vương Bàn Tử nhìn mà cằm cũng suýt rớt xuống đất, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử gãi đầu, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, rốt cuộc là thế nào đây?" Đừng nói Vương Bàn Tử không hiểu, ngay cả Lục Vũ cũng lắc đầu, tự lẩm bẩm: "Bây giờ phải xem Ngô Tam Tỉnh có hiểu ra không đã…" Nói xong, Lục Vũ trực tiếp lôi hết mấy người Ngô Tam Tỉnh từ trong Sơn Hà Đồ ra, ngay cả Thuận Tử và gã mặc đồ đen cũng không bỏ sót.

Sau khi dọn sạch Sơn Hà Đồ, hắn mới phát hiện Bạch Trạch đã đi đâu mất, không có trong Sơn Hà Đồ.

Nghĩ một lát, hắn cho rằng Bạch Trạch đã cùng Ngoa Thú đi đuổi bắt nhân sâm, nên không nghĩ nữa.

Tiếp đó, Lục Vũ lại kể sơ lược những chuyện vừa xảy ra, bao gồm cả giao ước một ngày của Xi Vưu.

Mấy người kia trông mặt mày ngơ ngác, ngoài bối rối ra thì vẫn là bối rối.

Một lúc lâu sau, Ngô Tam Tỉnh gãi đầu, nói: "Lúc đầu tôi dùng Liên Sơn Bặc, chỉ bói ra được cái tên Trương Bách Xuyên.

Tôi nghĩ cậu có hình xăm Kỳ Lân, lại qua lại thân thiết với Trương Hạo, nên đoán cậu sẽ dùng cái tên này làm tên giả, rồi nói cho Thuận

Tử biết.

Nhưng nếu Xi Vưu nói như vậy thì có chút không hợp lý...” “Chính vì không hợp lý, nên tôi mới để ông ra ngoài suy nghĩ.

Bây giờ có một ngày, cũng không cần vội, ông cứ nói hết những gì mình biết ra xem, rốt cuộc là chuyện gì!” Lục Vũ cảm thấy mình chắc chắn đã bỏ sót thông tin quan trọng nào đó, hoặc là Ngô Tam Tỉnh đã giấu giếm điều gì đó.

Thôi thì cứ bàn bạc ở đây, nếu không ra kết quả, vậy thì đợi một ngày sau xem tình hình thế nào!

Ngô Tam Tỉnh cười khổ, lắc đầu: “Chuyện tôi biết quá nhiều, lại lộn xộn không có trật tự, một ngày sao mà nói hết được.” “Đừng nói một ngày, cho dù là mười ngày tám ngày cũng chưa chắc kể xong...” Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh lại thở dài một hơi, cười khổ: “Tạo nghiệt mà!

Tò mò hại chết mèo, tò mò hại chết mèo, sao tôi cứ không nhớ câu này vậy chứ!” Ngô Tà không nhịn được nói: “Tam thúc, chú đừng lãng phí thời gian nữa được không, mau nói rốt cuộc là chuyện gì đi!” “Ở đây âm u quá, tôi thấy hơi sợ, hay là chúng ta vào trong Sơn Hà Đồ nói chuyện nhé?” Nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, Lục Vũ khẽ nhíu mày, đưa tay vỗ vai mấy người, lại giấu Vương Bàn Tử, Ngô Tà vào trong Sơn Hà Đồ, chỉ để lại hắn và Ngô Tam Tỉnh.

Hắn lại lên tiếng: “Người đi hết rồi, nói được chưa.” Ngô Tam Tỉnh cười hề hề, rồi ngồi phịch xuống đất, nói với Lục Vũ: “Lấy chút rượu ra đi, nhân lúc còn thời gian, hai chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện cho kỹ.” “Tôi không có thời gian nghe ông nói nhảm.” Lục Vũ lạnh lùng liếc Ngô Tam Tỉnh một cái, nói: “Đừng tưởng tôi là thằng cháu ngây thơ của ông.

Chuyện ở kho số mười một tôi chưa tính sổ với ông chỉ vì ông

biết rất nhiều chuyện mà tôi muốn biết." "Dù sao cũng nên kính già yêu trẻ một chút chứ…" Ngô Tam Tỉnh nhếch miệng cười, rồi lại lắc đầu: "Chuyến các cậu đến Tần Lĩnh, lão già tôi không đi theo, nên nhiều chuyện không rõ lắm, chỉ có thể đoán mò." "Nhưng tôi nghĩ nếu Xi Vưu muốn về nhà, thì cánh cửa Thanh Đồng này chắc chắn có liên quan đến thần thụ Tần Lĩnh." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh dừng lại một chút, quay đầu vỗ vỗ vào cửa Thanh Đồng, rồi nghe ngóng tiếng vọng, miệng lẩm bẩm: "Xem ra không có ai ở nhà, chẳng có ai trả lời cả…" Một lúc lâu sau, Lục Vũ lại lên tiếng: "Mau nói, rốt cuộc là chuyện gì!" Ngô Tam Tỉnh quay đầu lại, mặt mày rầu rĩ nhìn Lục Vũ, nói: "Tôi đâu có thông minh đến thế, bao nhiêu năm qua cũng chỉ tra được chút manh mối ít ỏi.

Nếu không nhờ có 'Liên Sơn Bặc', e là còn chẳng biết nhiều bằng cậu." "Bớt giở trò đi." Lục Vũ trực tiếp ngắt lời Ngô Tam Tỉnh, lạnh lùng nói: "Tôi không quan tâm ông là Giải Liên Hoàn hay Ngô Tam Tỉnh, việc ông cần làm bây giờ là nói cho tôi biết ông đến đây rốt cuộc là vì cái gì!" Nghe Lục Vũ vạch trần thân phận của mình, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh cứng đờ, liên tục lắc đầu thở dài: "Tôi đã nói là cậu thông minh mà, không ngờ chuyện này cậu cũng biết." "Đầu óc của cả đám Cửu Môn cộng lại, e là cũng không lanh lợi bằng một mình cậu!" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh lục lọi trên người một hồi lâu, lấy ra ba con cá đồng mày rắn, đặt thành một hàng trên đất, lúc này mới nói: "Trên đời có bao nhiêu con, tôi không biết, nhưng trong tay tôi chỉ có năm con.

Ngoài một con giả đưa cho Cừu Đức Khảo, một con giả cho Trần Bì A Tứ, thì ba con này là thật.

Hiểu rõ chuyện về ba con cá đồng mày rắn này, cậu sẽ hiểu tại sao tôi lại đến đây." Lục Vũ cúi đầu nhìn, xác định cả ba con cá đồng mày rắn đều là hàng thật của Uông Tàng Hải, hắn nhíu mày nhìn Ngô Tam

Tỉnh: “Bây giờ tôi không có hộp ngọc và nước không rễ, ông nói thẳng cho tôi biết trên đó ghi chép nội dung gì.” “Tôi nói trước, tôi không biết những gì tôi thấy là thật hay giả, nếu có sai, cậu không được bắt nạt người già.” Ngô Tam Tỉnh dường như không hề ngạc nhiên, mỉm cười, đưa tay chỉ vào một con cá đồng mày rắn rồi nói: “Con cá này, là tôi đổi được từ chỗ Trần Bì A Tứ…” “Trộm thì nói là trộm, bớt nói nhiều đi.” Lục Vũ trực tiếp ngắt lời Ngô Tam Tỉnh, dừng một chút rồi nói tiếp: “Có phải Trần Bì A Tứ tìm thấy nó trong một ngôi tháp Phật thời Bắc Tống ở Quế Hải không?” “Đúng vậy, ngôi tháp đó là một cái ‘Kính nhi cung’, tức là cái mà phái Bắc các cậu gọi là ‘Âm Dương toa’, một ngôi tháp cổ quái có cấu trúc trên mặt đất và dưới lòng đất y hệt nhau.” Ngô Tam Tỉnh dường như không ngạc nhiên khi Lục Vũ biết nhiều chuyện không nên biết như vậy, chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Trong này, ghi chép về chuyện ở Vân Thiên Cung.” “Theo ghi chép trên đó, Uông Tàng Hải bị người của Vạn Nô Vương bắt cóc đến núi Trường Bạch, phụ trách xây dựng Vân Thiên Cung.” “Nói là xây dựng, nhưng thực ra nơi đó vốn đã có một tòa thần cung, việc Uông Tàng Hải làm là cải tạo nó.

Tòa thần cung đó được xây từ khi nào thì không ai biết.” “Nhưng khi thấy Xi Vưu, tôi đoán rằng tòa thần cung cổ xưa này có thể liên quan đến hắn.

Cậu không đi con đường Tam Thánh Sơn, ở đó vẫn còn lờ mờ thấy được một vài bức bích họa khắc đá theo phong cách của tộc Cửu Lê...” Nói sơ qua suy đoán của mình, Ngô Tam Tỉnh lại chuyển chủ đề về con cá đồng mày rắn, tiếp tục nói: “Uông Tàng Hải tự thuật rằng, ông ta vô tình phát hiện Vạn Nô Vương không phải người, mỗi đời Vạn Nô Vương đều là một con quái vật chui ra từ cánh cửa Thanh Đồng phía sau…” Ngô Tam Tỉnh bắt đầu kể lại những gì mình biết.

Nội dung ghi chép trên ba con cá đồng mày rắn không khác mấy so

với những gì Lục Vũ biết trong 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Chẳng qua cũng chỉ là Uông Tàng Hải ghi lại những gì mình thấy và nghe ở nước Đông Hạ, liên quan đến sự trường sinh của Vạn Nô Vương và loài Du Diên.

Chương 914

Chỉ có điều, chuyện về cửa Thanh Đồng lại không được ghi chép nhiều, không biết là Ngô Tam Tỉnh cố ý giấu giếm, hay trên đó vốn không có.

Ngô Tam Tỉnh nuốt nước bọt, chậm rãi nói: "Tôi tuy tò mò, nhưng cũng biết tò mò hại chết mèo." "Vốn dĩ, tôi cũng không muốn truy cứu chuyện này, nhưng chuyện xảy ra mười năm trước đã khiến tôi không thể không truy cứu!" Nghe vậy, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhíu mày hỏi: "Ông và Ngô Nhị Bạch bảo tôi thay thế Ngô Tà, còn có chuyện phá cục gì đó, có liên quan đến chuyện này sao?" "Đúng!" Tim Lục Vũ "thịch" một tiếng!

Hắn vốn chỉ nói bừa, định dùng chuyện mình mơ thấy trên thần thụ Thông Thiên để thử Ngô Tam Tỉnh, không ngờ ông ta lại thừa nhận dứt khoát như vậy!

Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ thật sâu, không để tâm đến chuyện này, vẫn chậm rãi nói: "Hai mươi năm trước, gần như chỉ trong một đêm, đại chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm là Trương Khải Sơn, nhị chưởng quỹ Trương Nhật Sơn đều không rõ tung tích.

Lúc đó Trương Hạo như từ trên trời rơi xuống, bắt đầu nắm quyền kiểm soát Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Vốn dĩ, việc thay đổi nhân sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, cũng chẳng liên quan gì đến tôi." "Nhưng hai mươi năm trước, lúc họ mất tích, tôi đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, và vô tình có được 'Liên Sơn Bặc'." "Nói ra thật nực cười, lúc tôi có được Liên Sơn Bặc còn nhận được một bản hướng dẫn sử dụng, trên đó còn ghi rõ ràng cách dùng 'Liên Sơn Bặc'." "Một người tò mò như tôi, gặp phải chuyện

như vậy, không thể không thử một lần." "Lúc đó, vừa hay Ngô Tà mới sinh, nhà họ Ngô chỉ có một đứa con này, tôi nghĩ bụng bói cho nó một quẻ xem tiền đồ thế nào.

Kết quả bói ra nó năm nay có một kiếp nạn, theo tình hình tôi bói được, chỉ cần hơi sơ sẩy là mất mạng nơi suối vàng…" Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh dừng lại một chút, rồi hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Thần vật như vậy, không thể không khiến tôi coi trọng chuyện này.

Nhưng trớ trêu thay, tôi không thể nói cho Nhất Cùng và Nhị Bạch biết, chỉ có thể tiếp tục dùng 'Liên Sơn Bặc', cố gắng tìm hiểu thêm..." Nghe đến đây, Lục Vũ nhướng mày, không nhịn được xen vào: "Ông là Ngô Tam Tỉnh, không phải Giải Liên Hoàn?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ một cái, rồi gật đầu.

Chỉ có điều, hành động này dường như đã cắt đứt mạch suy nghĩ của ông ta, im lặng hồi lâu, ông ta mới lại lên tiếng: "Sau đó, xảy ra một số chuyện lộn xộn, tôi cũng đã xuống rất nhiều ngôi mộ, chuyện cụ thể bây giờ không có thời gian nói kỹ với cậu." "Tôi chỉ có thể nói, càng đi nhiều nơi, tôi càng tin chắc những gì 'Liên Sơn Bặc' nói là thật." "Vì vậy tôi đã điều tra từng chút một, dùng hai mươi năm thời gian, cuối cùng xác định nơi này chính là hiểm nguy lớn nhất của Ngô Tà." "Vốn dĩ, tôi đã cố hết sức để tránh cho Ngô Tà đến gần nơi này, nhưng sau đó sự xuất hiện của cậu đã khiến tôi thay đổi chủ ý." "Vận mệnh của cậu, tôi không thể dùng 'Liên Sơn Bặc' bói ra được, nhưng có thể bói ra vận mệnh của cậu và Ngô Tà có liên kết, hay nói đúng hơn là có liên quan…" Lục Vũ nghe vậy, dần dần hiểu ra ý của Ngô Tam Tỉnh.

Im lặng một lát, hắn lên tiếng: "Vậy nên ông nhân cơ hội dồn hết mọi người đến đây, định làm gì?

Chuyển cái hiểm nguy lớn nhất này sang cho tôi?" Lục Vũ vừa dứt lời, Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu, chậm rãi nói: "Không phải tôi chuyển hiểm nguy này sang cho cậu, mà là chính cậu đã tự chuyển hiểm nguy về phía mình." "Nội dung mà Liên Sơn Bặc bói ra, huyền diệu vô cùng.

Tôi chỉ biết rằng dẫn cậu đến đây, Ngô Tà sẽ được an toàn." "Chỉ cần cậu đến, nó sẽ an toàn." "Còn về chuyện gì sẽ xảy ra ở giữa, tôi không biết.

Chuyện gì sẽ xảy ra với cậu, tôi cũng không biết…" "Ngô tam gia thật là tâm tư sâu sắc." Lục Vũ cười như không cười nhìn Ngô Tam Tỉnh, lắc đầu: "Nói chuyện úp úp mở mở, tất cả những chuyện quan trọng đều không nói, chỉ đề cập đến chuyện của Ngô Tà.

Tôi nên nói ông là tránh nặng tìm nhẹ, hay là cho rằng tôi rất ngốc?" Nói xong, Lục Vũ thở ra một hơi dài, cầm Sơn Hà Đồ trong tay, nhẹ giọng nói: "Ông theo dõi tôi một thời gian dài rồi, chắc cũng biết tôi cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đã đi rất nhiều nơi.

Dù gặp phải chuyện lớn đến đâu, chúng tôi cuối cùng đều có thể hóa nguy thành an." "Ông có biết tại sao không?" "Bởi vì giữa chúng tôi không có nhiều tính toán như vậy, tôi tin tưởng họ, họ cũng tin tưởng tôi, không có nhiều trò che mắt, khiến người ta không nhìn rõ được sự thật." "Nếu ông không muốn nói rõ chuyện này, vậy cũng không cần vội, chúng ta đợi một ngày, đợi Xi Vưu quay lại rồi tôi sẽ hỏi hắn." Nói rồi, Lục Vũ đưa tay ra, trực tiếp ném Ngô Tam Tỉnh vào Sơn Hà Đồ, không thèm để ý đến ông ta nữa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút… Khe núi dưới lòng đất không có bất kỳ thay đổi nào, không có mặt trời mọc hay lặn, khiến người ta không cảm nhận được thời gian trôi qua.

Lục Vũ cứ ngồi trước cửa Thanh Đồng, không nói một lời, lặng lẽ chờ đợi, thỉnh thoảng ném ra vài cây pháo lạnh và que huỳnh quang, để khe núi không bị bóng tối nuốt chửng.

Đồng thời, hắn âm thầm tính toán những gì Ngô Tam Tỉnh đã nói với mình, cũng như cái tên Trương Bách Xuyên mà Xi Vưu đã nhắc đến trước đó.

Chuyện này, vẫn luôn mờ mịt khó hiểu, khiến hắn không tìm ra được gốc rễ, không biết rốt cuộc còn ẩn giấu bí mật gì.

Không biết đã qua bao lâu, xa xa lại có tiếng động truyền đến, không khí xung quanh cũng trở nên âm hàn hơn trong thời gian ngắn.

Xi Vưu dẫn theo âm binh xuất hiện lần nữa, vẫn dừng lại ở vị trí cũ, nhìn Lục Vũ nói: "Một ngày rồi, không ngờ cậu vẫn chưa đi." "Ngươi chưa đến, sao tôi có thể đi được." Lục Vũ đứng dậy, phủi bụi đất trên mông, nhìn Xi Vưu nói: "Tôi không tìm thấy Trương Bách Xuyên mà ngươi nói, ngươi tự xem hắn còn ở đây không?

Hay là, câu nói vừa rồi của ngươi chính là nói với Trương Bách Xuyên đó?" "Hắn hình như không có ở đây." Xi Vưu nhìn chằm chằm về phía Lục Vũ một lúc lâu, ánh mắt lại trở nên có chút rối rắm do dự, trông có vẻ hắn rất kiêng dè Trương Bách Xuyên.

Đợi một lát, hắn đột nhiên vẫy tay, một âm binh lập tức chạy ra từ phía sau, chạy thẳng đến bệ đá trước cửa Thanh Đồng, đối mặt với Lục Vũ.

Sau khi không thấy có tình huống bất thường nào xảy ra, Xi Vưu mới tiếp tục nói: "Nhóc con, ta muốn mở cửa về nhà, tốt nhất cậu nên tránh đi một chút.

Bây giờ thời gian không đúng, sau khi mở cửa có thể sẽ có vô biên nghiệp hỏa, cậu sẽ bị thiêu thành tro bụi ngay lập tức…" Chuyện vô

biên nghiệp hỏa, quả thực giống với miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Nhưng Lục Vũ cũng không nói gì, trực tiếp đi sang bên cạnh mấy bước, nhường ra vị trí khe cửa.

Hành động dứt khoát như vậy lại khiến Xi Vưu do dự một chút, dường như cảm thấy có âm mưu gì đó.

Một lúc lâu sau, hắn mới để mấy âm binh vây quanh mình, chậm rãi đi về phía cửa Thanh Đồng!

Đoạn đường mà âm binh đi chỉ mất hai phút, Xi Vưu lại lề mề mất hơn mười phút.

Mãi cho đến khi bước lên bệ đá mà không có bất kỳ dị thường nào xảy ra, trái tim đang treo lơ lửng của hắn mới tạm yên ổn một chút.

Một lát sau, hắn rút ra một đoạn cành cây lớn từ sau lưng, trông giống như một cây non, chính là một phần của thần thụ Thông Thiên ở Tần Lĩnh!

Xi Vưu giơ "cành cây" lên, hình ảnh trông có chút nực cười, nhưng vẻ mặt của hắn lại vô cùng trang nghiêm nói với Lục Vũ: "Nhóc con, cơ hội cuối cùng, bây giờ không đi thì sẽ không đi được nữa đâu." Lục Vũ không nói gì, vẫn đứng đó.

Xi Vưu cũng không nhìn hắn nữa, chỉ giơ cây non lên, đi thẳng về phía trước bệ đá, nơi có tế đàn Cửu Long Sĩ Thi Quan của Vạn Nô Vương, miệng lẩm bẩm: "Đi suốt một đường, không giết một ai, cũng chỉ có thể dùng chút thành ý này…" Câu nói này nghe không đầu không cuối, Lục Vũ không khỏi nhíu mày.

"Nhóc con." Đi được nửa đường, Xi Vưu đột nhiên quay đầu liếc Lục Vũ một cái, nói: "Cất Quỷ Tỳ của cậu đi, tuyệt đối đừng lấy ra, nếu không lúc mở cửa, cậu thật sự sẽ chết không có chỗ chôn." Lục

Vũ tính cách có chút bướng bỉnh, không nói thì thôi, Xi Vưu đã nói, hắn lại càng muốn làm ngược lại.

Ngươi nói không được lấy Quỷ Tỳ, hắn liền lật tay, cầm Quỷ Tỳ trong lòng bàn tay, vẻ mặt bình tĩnh đứng đó.

"Cậu làm gì vậy!" Xi Vưu cũng không biết đã trải qua chuyện gì, tính tình tốt như một người bình thường, lúc này chỉ ngạc nhiên một chút rồi nhắc nhở: "Cậu nhóc này, sao lại không tin người như vậy?" "Ngươi không phải người." Lục Vũ cực kỳ bình tĩnh đáp lại một câu.

Xi Vưu ngạc nhiên, còn định nói gì đó thì Lục Vũ đã thúc giục: "Tôi không biết ngươi muốn làm gì, nhưng ngươi tốt nhất nên làm nhanh lên.

Ngươi còn không ra tay, tôi sẽ ấn Quỷ Tỳ lên cửa.

Đến lúc đó, xảy ra chuyện gì, đều không liên quan đến tôi." Hắn mãi không đặt Quỷ Tỳ xuống, một mặt là đang đợi Xi Vưu, mặt khác là chỉ cần cầm Quỷ Tỳ, hắn liền có một thôi thúc muốn mở cửa, ngoài thôi thúc ra, còn có một cảm giác hoảng sợ khó tả!

Cảm giác hoảng sợ đó, dường như đến từ linh hồn, còn mãnh liệt và chân thực hơn dự cảm lúc hắn mới vào núi Trường Bạch!

Dường như chỉ cần hắn thử mở cửa Thanh Đồng, bản thân sẽ tan thành mây khói!

Chương 915

"Nhóc con, đừng động đậy lung tung." Xi Vưu nói một câu, rồi lại chậm rãi đi về phía tế đàn.

Lần này, bước chân của hắn trở nên rất kỳ quái, tay múa chân nhảy, giống như đang khiêu vũ.

Động tác này, Lục Vũ thấy có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nghĩ ra mình đã thấy ở đâu.

Nhảy múa một hồi lâu, Xi Vưu cuối cùng cũng đến gần tế đàn, lại đứng yên tại chỗ, cầm cành thần thụ Thông Thiên không ngừng lắc lư.

Theo động tác của hắn, trong không khí dần dần xuất hiện những đốm sáng lấp lánh.

Những đốm sáng đó từ thần thụ Thông Thiên rơi xuống, chậm rãi rơi vào trong tế đàn.

Trông có vẻ, theo động tác của hắn, thần thụ Thông Thiên dần dần biến mất, biến thành những đốm sáng, rồi lại rơi vào tế đàn!

Dần dần, một nhánh của thần thụ Thông Thiên biến mất, tất cả đều trở thành một phần của tế đàn.

Lúc này, Xi Vưu lại quay người lại, nhìn Lục Vũ, trên mặt mang theo nụ cười kỳ quái: "Thời gian đến rồi, nên mở cửa thôi…" "Ngươi muốn mở thì mở, nói nhiều lời vô nghĩa làm gì!" Sự khác thường của Xi Vưu khiến tâm trạng của Lục Vũ cũng trở nên có chút bực bội bất an, không nhịn được gắt lên: "Ngươi rốt cuộc có phải là Xi Vưu không?

Khí phách của chiến thần viễn cổ đâu rồi?

Bao nhiêu năm qua đã mài mòn hết khí phách của ngươi rồi sao?" Mấy câu nói xong, Lục Vũ trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh, nhất thời không nhịn được, vài bước xông đến bên khe cửa Thanh Đồng, nhảy lên, ấn mạnh Quỷ Tỳ lên cửa!

Hắn không chú ý, khoảnh khắc hắn chạy về phía khe cửa, trong mắt Xi Vưu lóe lên một tia cười.

Cùng lúc đó, Lục Vũ treo trên cửa Thanh Đồng, đầu óc ong ong, dường như có vô tận thông tin, từ Quỷ Tỳ, truyền vào trong đầu hắn.

Các loại âm thanh, không ngừng xuất hiện!

Các loại hình ảnh, không ngừng thay đổi… Những âm thanh đó, những đoạn đối thoại đó, đều là những âm thanh hắn chưa từng nghe qua.

Những hình ảnh đó, cũng là những hình ảnh hắn hoàn toàn chưa từng thấy!

Không biết đã qua bao lâu, những âm thanh kỳ quái, những hình ảnh thay đổi nhanh chóng, cuối cùng cũng dừng lại.

Nhưng điều khiến Lục Vũ bất ngờ là, hắn lại không ở trước cửa Thanh Đồng!

Trong tay hắn không có Quỷ Tỳ, xung quanh là một sa mạc Gobi mênh mông vô tận!

Xa xa, lờ mờ có một tòa thành trì, ẩn hiện trong cát vàng.

Lúc này, bên cạnh hắn đột nhiên vang lên một giọng nói của một người đàn ông: "Cậu đến quá sớm rồi, cậu còn chưa chuẩn bị xong đã đến." Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy một người đàn ông trung niên, mặc một bộ trường bào màu đen cổ kính, mặt chữ điền, vẻ mặt vô cảm nhìn hắn.

“Ông là ai?” Người đàn ông trung niên dường như không nghe thấy tiếng của Lục Vũ, chỉ nhìn xa xăm về phía tòa thành đá màu đen sâu trong sa mạc, chậm rãi nói: “Thế giới này, có rất nhiều bí mật.

Bí mật, vĩnh viễn là biết càng ít, càng tốt.” Trong lúc nói chuyện, người đàn ông trung niên nhấc chân bước đi, đi thẳng về phía tòa thành đá sâu trong sa mạc.

Cùng với cánh tay của ông ta vung lên, gió nhẹ thổi bay ống tay áo, lộ ra một chiếc vòng bạc vô cùng cổ xưa trên cổ tay.

Không hiểu sao, Lục Vũ nhìn thấy chiếc vòng bạc đó, trong nháy mắt liền nghĩ đến tín vật của Trương Đại Phật Gia trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Nhị Hưởng Hoàn!

Hắn nhìn kỹ lại, hệ thống không đưa ra bất kỳ gợi ý nào, thôi thì cứ trực tiếp hỏi: “Ông là Trương Nhật Sơn hay Trương Khải Sơn?” “Nóng vội thế sao?” Người đàn ông trung niên đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, nhíu mày quát: “Lẽ ra cậu phải trải qua rất nhiều chuyện mới đến được đây, sao còn nóng vội như vậy, chuyện gì cũng phải hỏi, não của cậu để làm gì?

Trương Nhật Sơn, Trương Khải Sơn, là ai thì có sao đâu?

Biết là ai thì cậu có thể nghĩ thông suốt được à?” Lục Vũ hoàn toàn không ngờ, một câu hỏi tùy ý của mình, lại khiến người đàn ông trung niên này phản ứng lớn như vậy, nhất thời không biết nói gì.

May mà người đàn ông trung niên im lặng một lát, rồi lại tiếp tục bước về phía trước, vừa đi vừa nói: “Cậu không nên đến, nhưng cậu đã đến.

Tôi không muốn gặp cậu, nhưng cũng đã gặp.” “Đã gặp rồi, cũng không thể để cậu đến đây vô ích, có một số chuyện cũng đến lúc cậu nên biết rồi, để cậu khỏi không biết mình đang làm gì.” Nghe lời ông

ta nói, trong đầu Lục Vũ lóe lên một ý nghĩ, mình chắc không phải đang bị ảo giác, không phải đang mơ, rất có thể là lúc Quỷ Tỳ ấn lên cửa Thanh Đồng, đã kích hoạt chuyện gì đó.

Cũng có thể, là đã kích hoạt một không gian tương tự như "Sơn Hà Đồ"?

Khoan đã… "Ông… ông là Trương Bách Xuyên!" Ban đầu, Lục Vũ còn có chút không chắc chắn, nhưng khi lời nói ra khỏi miệng, vẫn dùng một giọng điệu quả quyết để đưa ra kết luận của mình.

"Cuối cùng cũng không phải là không có chút đầu óc nào." Người đàn ông trung niên bước chân không dừng, chỉ rất lạnh nhạt nói một câu, rồi lại nhìn về tòa thành đá màu đen sâu trong sa mạc không nói thêm lời nào.

Im lặng một lát, ông ta lại lên tiếng: "Ta là Trương Bách Xuyên, chính là con trai của Trương gia tiền nhiệm Khởi Linh, cậu có thể dùng tên của ta, chứng tỏ chúng ta có duyên." Trong lúc nói chuyện, Trương Bách Xuyên đưa tay chỉ vào tòa thành đá màu đen đã ở ngay trước mắt, nói: "Nhớ kỹ một chuyện, người nhà họ Ngô, không có một ai là kẻ đơn giản, lời của họ, tin một phần, phủ nhận một phần, nghi ngờ tám phần.

Được rồi, đi đi, đi xem đi, xem được bao nhiêu thì xem…" Người đàn ông trung niên không nói nhiều hơn, chỉ đơn giản nói hai câu, còn chưa đợi Lục Vũ hiểu ra tại sao mình lại nhanh chóng từ sa mạc mênh mông đến rìa thành đá như vậy, hình ảnh trước mắt lại đột nhiên thay đổi!

Lúc này, hắn đột nhiên xuất hiện trong một căn phòng trống trải.

Trong phòng không có người, chỉ có ba bức tường vẽ bích họa, hay nói đúng hơn là chân dung nhân vật, phía sau là một khoảng sáng, bên ngoài giống như có một quảng trường nhỏ.

Trên bích họa, có nam có nữ, dung mạo khác nhau.

Nhưng những người này đều có một điểm chung, bên cạnh mỗi người, đều vẽ một con vật.

Hoặc là Kỳ Lân, hoặc là Thao Thiết.

Chương 916

Người có Kỳ Lân, phần lớn đều không có biểu cảm, người có Cùng Kỳ, thì nhếch miệng cười.

Lục Vũ nhìn từng người một, không thấy có nội dung gì đặc biệt.

Dù hắn nhìn thế nào, bích họa cũng chỉ là bích họa, chân dung cũng chỉ là chân dung.

"Để mình xem cái này, có ý gì?" Nhưng mà… Cùng với việc hắn xem chân dung ngày càng nhiều, hắn cảm thấy trên người mình ngày càng nóng, máu trong cơ thể như muốn sôi lên!

Mặt đỏ bừng, mắt cũng như bị phủ một lớp máu, nhìn cái gì cũng là một màu đỏ rực!

Những bức chân dung đó, cũng như đang trôi nổi trong biển máu… Theo thời gian trôi đi, những bức tượng không có biến hóa gì trong mắt Lục Vũ cuối cùng cũng xuất hiện một số thay đổi.

Hắn đang nhìn bức họa của một chàng trai trẻ, tay phải của anh ta có hai ngón tay dài kỳ lạ, giống như Phát Khâu Chỉ của hắn.

Chàng trai trẻ chụm ngón trỏ và ngón giữa lại, không ngừng chọc vào thứ gì đó.

Hình ảnh có chút mờ, hắn không nhìn rõ lắm.

Đợi một lát, cuối cùng cũng nhìn rõ, chàng trai trẻ đang đứng trên một ụ đất, dùng ngón tay của mình không ngừng chọc vào ụ đất.

Ụ đất trông có vẻ giống như một ngôi mộ… Bên cạnh anh ta, lờ mờ còn có vài người, đang nhìn động tác của anh ta, thỉnh thoảng lắc đầu.

Lục Vũ nhìn một lát, biết là đang luyện tập Phát Khâu Chỉ, hắn chuyển sang nhìn một bức chân dung khác, người đó đang đọc sách, trong lúc mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đọc sách sang sảng, nhưng lại không nghe rõ rốt cuộc đọc cái gì.

Lục Vũ nhìn từng người một, mỗi người đều đang làm một việc gì đó.

Có người đang luyện công, có người đang trộm mộ, có người đang mở quan tài, còn có người chỉ ngồi yên ở đó, như bất động.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Trương Bách Xuyên vang lên bên tai hắn: "Các đời Thao Thiết, Kỳ Lân của Trương gia đều ở đây cả, tùy vào duyên phận của cậu sâu đến đâu…" Nghe câu nói này, Lục Vũ tinh thần hoảng hốt, liền thấy những người trên bức họa dường như đều sống lại, từ trên bích họa bước ra, vây quanh hắn, trên dưới đánh giá, miệng lẩm bẩm những gì hắn không nghe thấy.

Đợi một lát, giọng nói lạnh lùng của Trương Bách Xuyên lại vang lên: "Các người muốn nói nhảm thì cứ nói nhảm, dù sao thời gian của nó ở đây không còn nhiều nữa.

Đến lúc đó, các người đừng nói tôi không cho các người cơ hội." Một câu nói xong, hiện trường lập tức yên tĩnh lại, Trương Bách Xuyên nhìn quanh bốn phía, lại lên tiếng: "Rất tốt, Trương Nhật Sơn, cậu ra đây." Giọng nói vừa dứt, liền thấy một bóng người trẻ tuổi từ trong đám người đi ra, gật đầu với Trương Bách Xuyên.

Trương Bách Xuyên không nhìn anh ta, chỉ nhìn Lục Vũ: "Cậu hỏi ta Trương Nhật Sơn ở đâu, hắn đến rồi, cậu câm rồi à?" Lục Vũ đầu óc rối như tơ vò, cảm thấy chuyện này giống như đang mơ, lại không giống như đang mơ.

Nhưng Trương Nhật Sơn, sao lại có dáng vẻ của một chàng trai hai mươi mấy tuổi?

Hơn nữa, đây rốt cuộc là nơi nào, sao người Trương gia đều ở đây cả?

Lục Vũ nhìn chằm chằm Trương Nhật Sơn, Trương Nhật Sơn thì lại hứng thú trên dưới đánh giá Lục Vũ, dường như thấy được chuyện gì đó rất thú vị.

Đúng lúc này, anh ta đột nhiên vỗ tay một cái, nói: "Đúng rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì?" Lục Vũ nhìn Trương Nhật Sơn, trên mặt mang theo nụ cười, hoàn toàn khác với Trương Nhật Sơn trong ấn tượng của hắn.

Hắn trầm ngâm một lát, đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Trương Bách Xuyên đang đứng ở cửa, nói: "Trước đây tôi đã nói với Ngô Tam Tỉnh, làm việc thần thần bí bí, ai cũng không tin được, chính là vấn đề lớn nhất của Cửu Môn.

Bây giờ nghĩ lại, người Trương gia dường như cũng có vấn đề này.

Trương gia như vậy, khó trách lại tan rã." "Bí mật, vĩnh viễn là người biết càng ít càng tốt…" Trương Bách Xuyên sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Thời gian của cậu không còn nhiều nữa, nếu cậu muốn lãng phí thời gian vào những chủ đề vô nghĩa này, cứ việc lãng phí." "Đối với ông là vô nghĩa, đối với tôi chưa chắc." Lục Vũ nhìn Trương Bách Xuyên, đi về phía trước vài bước, nhẹ giọng nói: "Tôi không ngại giải đố, nhưng những câu đố cố tình làm ra vẻ huyền bí như các người, tôi không có hứng thú.

Các người muốn làm gì, muốn chơi gì, tự mình chơi đi." Lục Vũ một câu nói xong, quay đầu nhìn những người từ bích họa bước ra, lắc đầu, không nói thêm một câu, đi thẳng ra cửa.

Chỉ là sắp bước qua ngưỡng cửa, Trương Bách Xuyên đột nhiên lên tiếng: "Mỗi người Trương gia, cả đời chỉ có thể vào đây một lần,

cậu chắc chắn cậu bây giờ muốn đi ra ngoài không?" Một câu nói xong, Trương Bách Xuyên đã đi trước một bước ra khỏi phòng, đứng ở cửa nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn Trương Bách Xuyên, đột nhiên lắc đầu: "Tôi không phải người Trương gia." Dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Ông nói chỉ có thể vào một lần, nhưng nếu nơi này thật sự tồn tại, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tìm được nơi này, muốn vào bao nhiêu lần thì vào bấy nhiêu lần, thậm chí còn bán vé, cho người vào tham quan, để nhiều người hơn được thấy nhân tính của người Trương gia tốt đến đâu…" Câu nói này xong, biểu cảm của tất cả mọi người trong phòng đều trở nên kỳ quái.

Có người muốn cười mà không dám cười, có người đang chế nhạo, có người đang gật đầu… Chỉ có Trương Bách Xuyên, vẫn không có biểu cảm, lạnh nhạt nhắc nhở: "Lời của ta đến đây là hết, cậu muốn đi thì đi.

Sau này, cậu cũng sẽ không có cơ hội vào đây nữa." Đợi ông ta một câu nói xong, Lục Vũ nhìn ông ta một cái, không nói nhiều một câu, trực tiếp bước đi, miệng lẩm bẩm: "Vào hay không vào, có gì ghê gớm đâu chứ?

Làm ra bao nhiêu chuyện thần thần bí bí, làm người ta hồ đồ cả, tôi thà đi tìm vài ngôi mộ lớn, xuống đó dạo một vòng còn hơn…" "Đứng lại!" Thấy Lục Vũ thật sự bước ra khỏi phòng, Trương Bách Xuyên quát khẽ một tiếng, lạnh giọng nói: "Ngươi thân là người Trương gia, sao có thể hồ đồ như vậy!

Truyền thừa của Trương gia, ngươi đã quên hết rồi sao!

Từ đây bước ra, ngươi vĩnh viễn không phải là người Trương gia!" Lục Vũ không ngờ Trương Bách Xuyên cũng bắt đầu dây dưa với thân phận người Trương gia của hắn, không khỏi nhíu mày:

“Trương gia chó má gì, hiếm lắm sao?” “Hỗn xược!

Thân là người Trương gia, sao có thể quên gốc quên nguồn!” Trương Bách Xuyên trừng lớn mắt, như kim cương nổi giận, quát: “Ngươi mang trong mình máu Kỳ Lân, có Phát Khâu Chỉ của Trương gia, lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao của Trương gia, ngươi còn cho rằng mình không phải là người Trương gia sao!

Không phải người Trương gia, máu Kỳ Lân, Hắc Kim Cổ Đao, Phát Khâu Chỉ của ngươi, từ đâu mà có!” Mấy câu này vừa nói ra, Lục Vũ nhíu mày càng chặt hơn, nhìn thẳng vào Trương Bách Xuyên, không nói một lời.

Thấy Lục Vũ không nói nữa, biểu cảm trên mặt Trương Bách Xuyên dịu lại, khôi phục lại vẻ mặt không có biểu cảm như trước, giọng nói lạnh lùng nói: “Không cần nghĩ nhiều như vậy, ngươi là người Trương gia, sinh ra ở Trương gia, chỉ vì xảy ra một số chuyện, ngươi bị người khác mang đi.” Nói đến mấy câu này, trong mắt Trương Bách Xuyên lóe lên một tia ảm đạm.

Dừng một chút, lại thở dài một hơi, lúc này mới điều chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục nói: “Vốn dĩ chuyện này nên để ngươi tự mình phát hiện, chứ không phải do ta nói ra.

Nhưng ngươi quá bốc đồng, quá không lý trí, ta cũng chỉ có thể phá lệ nói cho ngươi biết một số chuyện…” Lục Vũ cảm thấy chuyện này vô cùng hoang đường, hoang đường đến mức khiến người ta không thể tin được.

Đúng lúc này!

Hắn đột nhiên lại cảm giác được dưới chân mình dường như có chút chấn động, cúi đầu nhìn một cái, liền thấy một cành cây khô.

Chương 917

Ngay sau đó, liền nghe thấy Ngoa Thú chửi ầm lên: "Thằng khốn kiếp nhà ngươi, cô nãi nãi vốn không muốn ra tay giết ngươi, không ngờ ngươi lại không biết điều như vậy!

Nếu đã vậy, ngươi đừng trách cô nãi nãi không khách sáo với ngươi!" Trong lúc nói chuyện, liền thấy Lăng Lý mang theo Ngoa Thú, từ trong đất chui ra!

Lục Vũ tinh thần hoảng hốt, trong lòng không hiểu sao Ngoa Thú lại chạy đến đây?

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, dùng sức cắn nát đầu lưỡi mình, phun ra một ngụm máu!

Trong chớp mắt, thế giới trước mắt đã hoàn toàn khác hẳn!

Hắn vẫn đang ở trong khe núi dưới lòng đất âm u vô tận, và không ở bên cạnh cửa Thanh Đồng, mà là ở trong tế đàn Cửu Long Sĩ Thi Quan!

Xung quanh cơ thể, toàn là những đốm sáng lấp lánh, tạo thành từng phù hiệu kỳ quái vô cùng, chiếu sáng cả tế đàn, bao phủ hắn trong đó!

"Con sâu chết tiệt, ngươi tìm chết!" Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Xi Vưu!

Vừa quay đầu, liền thấy bên ngoài tế đàn, Xi Vưu tay trái cầm nửa cành cây Thanh Đồng, trên đó còn treo một chiếc chuông đồng nhỏ xinh, phát ra âm thanh trong trẻo êm tai.

Tay phải của hắn cầm một chiếc rìu lớn, trực tiếp chém về phía Lăng Lý còn chưa kịp chui lại vào trong đất!

Thấy cảnh này, Lục Vũ lập tức hiểu ra, mình vừa mới trúng chiêu rồi!

Tất cả những gì mình nhìn thấy, rất có thể đều là ảo giác mà Xi Vưu tạo ra thông qua cành cây thần thụ Thông Thiên và chiếc chuông đồng!

Đúng rồi!

Quỷ Tỳ!

Hắn vừa quay đầu lại, xa xa đã thấy Quỷ Tỳ vẫn còn treo trên cửa Thanh Đồng!

Chỉ là không đợi hắn chạy qua đoạt lại Quỷ Tỳ, liền nghe thấy tiếng cười lạnh của Xi Vưu phía sau: "Con sâu chết tiệt, làm lỡ việc ta về nhà!

Tại sao con sâu như ngươi lại có một thân thể thơm tho như vậy.

Lại đây, giao thân thể của ngươi cho ta, mau lên!" Ngay lúc Xi Vưu nói chuyện, Lục Vũ đã phát hiện, một rìu của Xi Vưu đã chém trúng người Lăng Lý, khiến nó không thể động đậy.

Lúc này, hắn cũng đã hiểu rõ Xi Vưu làm những chuyện này rốt cuộc là vì cái gì!

Nếu hắn không đoán sai, chắc là Xi Vưu đang thông qua một thủ đoạn nào đó, muốn giữ linh hồn của hắn lại trong tòa thành đá màu đen kia, như vậy thân thể của hắn e là sẽ thuộc về Xi Vưu.

Chiến thần viễn cổ này, không chỉ có sức chiến đấu kinh người, mà tâm cơ cũng không ít!

Nhưng mà… Lục Vũ không thèm để ý đến Xi Vưu, bước chân sai một nhịp, định đi đoạt lại Quỷ Tỳ.

Bây giờ mở cửa hay không không quan trọng, đoạt được Quỷ Tỳ

mới là thật!

Quỷ Tỳ trong tay, đám âm binh của Xi Vưu sẽ có thể bị hắn sử dụng!

Xi Vưu hiển nhiên cũng không ngốc, miệng hú một tiếng, những con điêu hào, du diên, thậm chí cả âm binh đang lơ lửng trước đó đều từ bốn phương tám hướng lao về phía Lục Vũ, khiến hắn căn bản không có thời gian phân thân đi đoạt Quỷ Tỳ!

Lúc này, Xi Vưu cũng từ bên cạnh cầm lấy chiếc rìu khổng lồ của mình, chậm rãi đi đến trước cửa Thanh Đồng, nhìn Lục Vũ đang bị vây quanh trùng điệp, lạnh lùng nói: "Chúng nó vô cùng vô tận, ta không tin thể lực của ngươi cũng vô cùng vô tận.

Nhưng như vậy cũng tốt, đợi ngươi bị chúng nó hành hạ đến kiệt sức, thân thể của ngươi sẽ là của ta, đến lúc đó ngươi sẽ không còn chút phản kháng nào…" Lục Vũ thể lực tuy không nói là vô cùng vô tận, nhưng đối phó với những âm binh và điêu hào, du diên có thực lực không mạnh này cũng không quá tốn sức.

Nhưng mà, hắn vẫn giả vờ thở hổn hển, nói: "Ngươi có mất mặt không, ở thần thụ Tần Lĩnh đã tính toán chuyện này, bây giờ vẫn đang tính toán chiếm đoạt thân thể của ta." "Chẳng lẽ thân thể của ngươi không thể vào cửa Thanh Đồng?

Ngươi dùng thân thể của ta đi vào, không sợ sau khi về nhà mẹ ngươi không nhận ra ngươi sao?" Nghe thì như nói đùa, nhưng Lục Vũ cũng đang nhân cơ hội thăm dò Xi Vưu, muốn từ miệng hắn biết được một số câu trả lời!

Xi Vưu cười lạnh một tiếng, rồi chậm rãi nói với Lục Vũ: "Cái trò khôn vặt của ngươi, đừng có mà khoe mẽ trước mặt ta." "Nhưng mà, ta có thể nói cho ngươi biết.

Ngươi nói không sai, thân thể của ta quả thực không thể đi vào đó." "Nhưng không sao, thân thể của ngươi thì có thể…" "Nằm mơ đi, ngươi cả đời này cũng không có cơ hội đâu.

Ngươi không dám tự mình ra tay, tưởng ta không biết tại sao sao?" Lục Vũ nói chuyện vẫn thở hổn hển, và động tác vung đao cố ý chậm lại một nhịp, suýt chút nữa bị âm binh đánh trúng.

Hơi chật vật lăn một vòng trên đất, vừa hay lăn qua cái hố lớn mà Lăng Lý đã đào ra trước đó, lại thở hổn hển nói: "Ngươi cứ chờ đó, Trương Bách Xuyên sắp quay lại rồi, đợi đến lúc Trương Bách Xuyên quay lại, ngươi cũng sắp xong đời rồi…" "Con sâu chết tiệt, ngươi tìm chết!" Xi Vưu bị Lục Vũ dùng lời này kích động, sắc mặt lập tức trở nên khó coi hơn nhiều, quát: "Nể tình ngươi là thân thể của ta, ta mới không làm ngươi bị thương, nếu ngươi tự mình tìm chết, vậy thì đừng nghĩ…" Nghe lời của Xi Vưu, Lục Vũ trong lòng âm thầm cảnh giác.

Đương nhiên, trong lúc ngã xuống lăn một vòng trước đó, hắn đã nhân cơ hội thả Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử ra khỏi Sơn Hà Đồ, tất cả đều chất đống trong cái hố đó, lại thông qua "Mô Kim Phù" dặn dò Vương Bàn Tử bọn họ, nhân cơ hội đào hầm ở dưới, vòng ra sau lưng Xi Vưu.

Chỉ cần họ vòng qua được, sẽ có hậu chiêu!

Lúc này, những âm binh và điêu hào dường như cảm nhận được sự phẫn nộ của Xi Vưu, liều mạng tấn công Lục Vũ, còn ra sức hơn trước.

Lục Vũ cũng nhân cơ hội không ngừng vung đao, thỉnh thoảng chém vài nhát vào cửa Thanh Đồng và trên mặt đất, tạo ra tiếng loảng xoảng, để Xi Vưu không phát hiện ra hắn đang làm trò ở dưới lòng đất.

Đồng thời, hắn cũng đang thử cố gắng đoạt lại Quỷ Tỳ từ dưới cửa Thanh Đồng.

Nhưng Xi Vưu cực kỳ để ý đến Quỷ Tỳ, có một đám âm binh chặn cứng ở đó, khiến hắn không có cách nào xông qua được!

Đúng lúc này!

Chương 918

Vương Bàn Tử thông qua Mô Kim Phù thông báo cho Lục Vũ, bên dưới không cần đào, đều đã bị Lăng Lý đào rỗng rồi, họ đã đến vị trí của Lăng Lý, còn thấy cả Ngoa Thú đang trốn ở dưới.

Nghe vậy, Lục Vũ trong lòng lập tức có thêm tự tin, nhân cơ hội thông qua Mô Kim Phù dặn dò Vương Bàn Tử một câu, rồi trực tiếp thở hổn hển hét lớn: "Không đánh nữa!

Ngươi lại đây đi, ta nhường ngươi…" Ngay khi Lục Vũ nói được nửa câu, Vương Bàn Tử đột nhiên từ miệng hố mà Lăng Lý ngã xuống chui ra, trực tiếp ném ra "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo", bao trùm lấy Xi Vưu!

Đối phó với thứ kỳ quái như Xi Vưu, Lục Vũ không chắc pháp khí nào có thể trấn áp được, cách ổn thỏa nhất chính là sử dụng "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo", khiến thời gian tạm dừng.

Chỉ cần hắn không động đậy được, đó chính là chuyện ổn thỏa nhất!

Cùng lúc Vương Bàn Tử ra tay, Lục Vũ cũng lập tức phát động "Kỳ Lân biến", thực lực đột nhiên tăng vọt, Hắc Kim Cổ Đao hóa thành một luồng sáng đen, trong nháy mắt đánh bay đám âm binh đang chặn trước mặt!

Bước chân sai một nhịp, tay hắn đã nắm lấy Quỷ Tỳ trên cửa Thanh Đồng!

Chỉ là hắn không chú ý, lúc Vương Bàn Tử ném ra "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo", Xi Vưu cũng đã động, một đoạn cành cây thần thụ Thông Thiên đâm về phía hắn.

Đợi đến khi hắn chú ý, đã không thể tránh né, cành cây Thanh Đồng trực tiếp đâm xuyên qua cánh tay hắn, Quỷ Tỳ vừa mới lấy xuống cũng lập tức rơi xuống đất, lăn lông lốc vào trong cái hố mà Lăng Lý đã đào ra trước đó.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử bốn người đều từ trong hố bò ra.

Mấy người nhìn Xi Vưu, xác nhận hắn tạm thời còn không thể động đậy, Vương Bàn Tử khó nhọc cõng Ngoa Thú đang nước mắt lưng tròng, lại khó nhọc kéo theo Lăng Lý bị thương sắp chết, chậm rãi đi đến bên cạnh hắn.

Vương Bàn Tử hai tay chống đỡ thân thể khổng lồ của Lăng Lý, đầu Lăng Lý thì tựa vào cằm của hắn, dưới ánh sáng của que huỳnh quang, trông như có một con côn trùng khổng lồ to bằng mặt người, bám trên mặt Vương Bàn Tử.

"Ngươi tìm cách chữa cho nó, cô nãi nãi phải đi băm vằm thằng nhân sâm kia!" Ngoa Thú hung hăng nói một câu.

Lục Vũ ngẩn người, cảm thấy cảnh này có chút quen mắt, nhưng hắn vẫn lấy ra Hoa Đà Đao, chữa trị cho Lăng Lý.

Gần như trong nháy mắt, Lăng Lý đã hồi phục bình thường, lập tức bị Ngoa Thú chỉ huy từ trong hố chui đi đâu mất… Lục Vũ vừa định nói gì đó, Ngô Tà bên cạnh đột nhiên nói: "Tiểu ca, cho cậu Quỷ Tỳ, cậu đến mở cửa đi." Nghe vậy, Lục Vũ quay đầu, nhìn thẳng vào Ngô Tà, đầu óc ong lên một tiếng!

Câu nói này, thật sự giống hệt với nội dung hắn từng mơ thấy trên thần thụ Thông Thiên, không sai một chút nào!

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ, nghiêm túc nói: "Dù thế nào đi nữa, đã đến rồi thì cũng phải mở cửa xem sao.

Xi Vưu kia không phải muốn về nhà sao?

Chúng ta nhân tiện nhốt hắn vào trong cửa luôn." Lục Vũ nhìn thoáng qua Xi Vưu không có chút động tĩnh nào ở xa, rồi nhận lấy Quỷ Tỳ từ tay Ngô Tà.

Quay đầu nhìn cánh cửa Thanh Đồng vĩ đại vô cùng, hắn đột nhiên hỏi: "Hắn sao rồi?" "Nửa sống nửa chết, ngắc ngoải, bách túc chi trùng, tử nhi bất cương." Nói xong một câu, Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ một cái, nhẹ giọng nói: "Lần trước cậu ở Tam Phiên Thị, nhìn thấy hắn, đó là hắn thăm dò, cũng có thể nói là hắn muốn để cậu tưởng rằng hắn rất yếu…" Lục Vũ vốn còn có chút nghi ngờ Ngô Tam Tỉnh có vấn đề, lúc này không nói thêm gì nữa.

Hắn cũng không quan tâm mấy người kia có đang mờ mịt không hiểu hay không, tung người nhảy lên, lại cắm Quỷ Tỳ lên cửa Thanh Đồng.

Tiếp đó, lặng lẽ đẩy Quỷ Tỳ, đồng thời dùng hết sức lực toàn thân, muốn đẩy ra cánh cửa không biết đã đóng bao nhiêu năm này!

"Keng!" Cánh cửa nặng nề phát ra một tiếng động cực kỳ nhỏ.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên: "Muốn bọn họ đều chết, thì cậu cứ tiếp tục mở cửa." Nghe thấy tiếng nói, Lục Vũ vừa quay đầu lại, liền thấy Bạch Trạch không biết đã đi đâu mất từ lúc nào đã quay lại, đang đứng bên cạnh cửa Thanh Đồng.

Nhưng trong âm dương nhãn của Lục Vũ, phía sau Bạch Trạch, lờ mờ có một bóng người mơ hồ, giống như một tia tàn hồn… Lúc này, bóng dáng tàn hồn dần dần trở nên rõ ràng… Đồng tử của Lục Vũ đột nhiên co lại, bóng dáng này, cực kỳ giống với Trương Bách Xuyên mà hắn đã thấy trong mộng cảnh trước đó!

Chẳng lẽ nói, trước đó không phải là mơ?

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến, thần thụ Thông Thiên có một loại năng lượng khó hiểu, dường như có thể dự đoán, có thể khiến một chuyện nào đó sẽ xảy ra trong tương lai được trải nghiệm trước trong mộng cảnh!

Vậy không phải là nói, Trương Bách Xuyên là thật sao?

Mảnh sa mạc đó, tòa thành đá trong sa mạc, cũng là thật?

Nhưng mà, Trương Bách Xuyên đang ở trên người Bạch Trạch, là ông ta khống chế Bạch Trạch?

Không thể nào!

Với thực lực của Bạch Trạch, không dễ dàng bị người khác khống chế như vậy, huống chi biểu hiện của Bạch Trạch cũng không giống như bị khống chế!

Vậy thì… là lúc Bạch Trạch ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Bách Xuyên này đã nhập vào người Bạch Trạch?

Lục Vũ trong lòng không ngừng suy nghĩ, cố gắng giải khai bí ẩn này.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác thì một mặt kinh ngạc nhìn con chó trắng nhỏ đang đứng đó.

Cánh cửa Thanh Đồng to lớn, một con chó trắng nhỏ biết nói chuyện, cảm giác mang lại cho người ta, thực sự là… khó tả!

Trong lúc mọi người im lặng, Bạch Trạch đột nhiên động!

"Gâu" một tiếng hét lớn, những con điêu hào đang lượn lờ trên không trung định thăm dò tấn công, giống như bị thứ gì đó đánh trúng, tất cả đều rơi thẳng xuống, va vào đống đá vụn trong khe núi, phát ra tiếng "phụp", "phụp"!

Còn chín con du diên và Vạn Nô Vương, cũng dưới một tiếng gầm của Bạch Trạch, nằm rạp trên đất, run lẩy bẩy!

Chương 919

Lúc này, một giọng nói uy nghiêm không giống với giọng nói trước đó vang lên: "Được rồi, ngươi có thể ra ngoài rồi, ta phải về nghỉ ngơi." Một câu nói xong, thân thể Bạch Trạch run lên, thân hình lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một bóng người mơ hồ trước cửa Thanh Đồng… "Trương Bách Xuyên." Lục Vũ nhìn bóng người đó từ mơ hồ trở nên rõ ràng, hoàn toàn xác nhận thân phận của ông ta, nhíu mày nói: "Sao ông lại ở trên người nó?

Ông đang ở đây canh giữ cửa Thanh Đồng, hay là sao?" "Cùng một lời, còn cần ta nói mấy lần?

Não của cậu dùng để làm gì?" Thân thể của Trương Bách Xuyên ngày càng rắn chắc, trong vài giây ngắn ngủi, trông giống như một người sống, giống hệt với Trương Bách Xuyên mà Lục Vũ đã thấy trong mộng cảnh trước đó, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng cứng nhắc như vậy.

Trong lúc ông ta nói chuyện, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác đều một mặt ngơ ngác, chỉ có Ngô Tam Tỉnh trong mắt lóe lên một tia sáng, dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Nhưng ông ta không nói gì, cẩn thận đứng một bên quan sát.

Lúc này, ánh mắt của Trương Bách Xuyên lướt qua mấy người, không dừng lại trên người bất kỳ ai, đi thẳng về phía Xi Vưu đang bị đóng băng ở xa, mãi cho đến khi đi đến bên cạnh Xi Vưu, mới tiếp tục nói: "Cất thần khí của cậu đi, ta đưa hắn về nhà, cũng để hắn khỏi gây họa cho thế gian…" "Cái này e là không được, chuyện gì cũng chưa nói rõ, ông vội cái gì?" Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, rồi lại lắc đầu, tiếp tục nói: "Đừng có nói với tôi cái gì mà tự mình nghĩ, chuyện

nên do ông nói thì ông tự nói, chuyện nên do tôi nghĩ thì tôi tự nghĩ.

Cái tật thần thần bí bí này, thực sự là nên sửa đi thì hơn…" Trương Bách Xuyên nhíu mày một cái, dường như không ngờ Lục Vũ sẽ nói như vậy.

Trầm ngâm một lát, ông ta vẫn không nói gì, trực tiếp đưa tay đoạt lấy nửa cành cây thần thụ Thông Thiên từ tay Xi Vưu, vỗ mấy cái lên người Xi Vưu, rồi trực tiếp kéo hắn, mang theo "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo", giống như kéo một con chó chết chậm rãi đi về phía cửa Thanh Đồng, miệng vẫn là giọng nói lạnh lùng: "Ta muốn mở cửa rồi, tránh ra đi." Lục Vũ nhìn ông ta, đột nhiên đưa tay gỡ Quỷ Tỳ xuống, nhìn Trương Bách Xuyên đang chậm rãi kéo Xi Vưu đến, nói: "Vậy ông mở cửa đi, chúng tôi qua bên cạnh xem." Trong lúc nói chuyện, trực tiếp đi sang bên cạnh.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác ngẩn người, vội vàng theo bước chân của Lục Vũ, tất cả đều trốn sang một bên, mắt thấy sắp đi ra khỏi phạm vi của cửa Thanh Đồng mới dừng lại.

Lục Vũ quay đầu nhìn Trương Bách Xuyên, lại lên tiếng: "Ông định mang những bí mật này xuống mồ sao?" "Lời đã nói với cậu, ta không muốn lặp lại lần thứ hai." Trương Bách Xuyên lạnh lùng liếc Lục Vũ một cái, nói với hắn: "Cậu đã không còn là người Trương gia, trả đao lại cho ta.

Quỷ Tỳ, cậu cũng không có tư cách sở hữu." Trong lúc nói chuyện, Trương Bách Xuyên vung tay một cái, Hắc Kim Cổ Đao và Quỷ Tỳ trong tay Lục Vũ lại đột nhiên tuột khỏi tay, bay vào trong tay Trương Bách Xuyên.

Cảnh này, coi như đã khiến Ngô Tà và những người khác hoàn toàn kinh ngạc!

Hắc Kim Cổ Đao luôn là biểu tượng của Lục Vũ, từ khi họ quen

biết Lục Vũ, Hắc Kim Cổ Đao đã ở trong tay hắn.

Mà bây giờ, thanh đao này lại đột nhiên chạy vào tay Trương Bách Xuyên.

Người kinh ngạc tương tự, còn có Lục Vũ!

Trương Bách Xuyên nói như vậy, từ một khía cạnh khác đã chứng thực một chuyện!

Hắn thật sự là người Trương gia?

Chuyện xảy ra trong thành đen ở sa mạc trước đó, đều là thật?

Vậy không phải là nói, Ngô Tam Tỉnh cũng đã tra ra được chuyện này?

Trong lúc Lục Vũ nhíu mày suy nghĩ, Trương Bách Xuyên cầm Hắc Kim Cổ Đao, lại kéo theo Xi Vưu, chậm rãi đi đến trước cửa Thanh Đồng.

Sau khi đứng yên trước cửa, quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, bình tĩnh nói: "Tạm biệt." Một câu nói xong, Trương Bách Xuyên buông tay thả Xi Vưu, Quỷ Tỳ lập tức ấn lên cửa Thanh Đồng, tiếp đó hai tay dùng sức đẩy cửa Thanh Đồng!

"Keng!" "Keng!" "Keng!" Cánh cửa xuất hiện một số chấn động nhẹ, vô số bụi bặm từ trên trời rơi xuống lả tả.

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm truyền vào tai mọi người: "Lúc này không động, còn đợi khi nào!" "Trương Bách Xuyên, lâu rồi không gặp." Trong lúc nói, Xi Vưu, kẻ nãy giờ trông như bị "Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo" đóng băng, giống như một con chó chết, đột nhiên cử động.

Nửa đoạn cành Thần Thụ Thông Thiên trong tay hắn kề thẳng vào cổ Trương Bách Xuyên!

Ngay sau đó, hắn đặt một tay lên Quỷ Tỳ trên cửa đồng, vô số âm binh trước đó bị Lục Vũ đánh tan từ từ đứng dậy, tất cả đều tụ tập trước cửa đồng, ra sức đẩy cửa!

Trong hẻm núi, vô số con Điêu Hào đã rơi rụng cũng vỗ cánh bay lên trở lại, trong nháy mắt, chúng như phát điên, điên cuồng lao vào cánh cửa đồng vĩ đại, phát ra tiếng "cộc cộc cộc"!

“Ha ha ha ha!” Xi Vưu cười lớn một cách ngạo mạn, nhìn Trương Bách Xuyên với vẻ mặt âm trầm và đám người Lục Vũ ở không xa, nói: “Biết tại sao ta rõ ràng không sao nhưng vẫn giả vờ bị khống chế không?” “Nếu ta không bị khống chế, ngươi có chịu ra mặt không?” “Ngươi không ra mặt, ta làm sao cảm ơn ngươi được!” “Bây giờ xem ra, hiệu quả còn tốt hơn ta tưởng.

Ngươi giúp ta mở cửa, lại thêm cơ thể của hắn, lần này ta sẽ quang minh chính đại trở về nhà!” Vừa nói, Xi Vưu một tay tóm lấy Trương Bách Xuyên, dùng sức tông thẳng vào cửa đồng!

Một tiếng "RẦM" vang lớn, cửa đồng bị tông vào lại một lần nữa rung động nhẹ, vô số bụi bặm từ trên rơi xuống lả tả.

Tiếng vang trầm đục truyền đi rất xa, càng khiến Xi Vưu cười như điên: “Lần này, ta xem ai có thể cản được ta...” Vừa dứt lời, sắc mặt Xi Vưu đột nhiên trở nên khó coi.

Chỉ thấy đám âm binh đang liều mạng đẩy cửa đồng trước đó đều dừng lại, thậm chí còn quay người, lưng đối diện với cửa đồng, không hề có động tác đẩy cửa nào.

Trương Bách Xuyên, người đang bị hắn bóp cổ, trong mắt lại hiện lên một tia cười nhạo hiếm thấy.

“Quỷ Tỳ này là giả, ngươi đã đổi nó lúc nào!

Lũ sâu bọ!” Xi Vưu rất thông minh, lập tức hiểu ra chuyện gì, sắc

mặt tái mét, ném thẳng Quỷ Tỳ xuống đất, lăn đến chân Lục Vũ!

"Ai nói Quỷ Tỳ là giả?" Lục Vũ nhặt Quỷ Tỳ lên, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Xi Vưu, nhẹ giọng nói: "Quỷ Tỳ là thật, chỉ có cánh cửa là giả." Khi Lục Vũ vừa dứt lời, "Mặt nạ Thanh Nhãn Hồ Thi" đã duy trì rất lâu không thể giữ được ảo cảnh nữa, khiến cảnh tượng xung quanh trở lại như cũ.

Lúc này Xi Vưu mới phát hiện, mình không hề đứng trước cửa đồng, mà vẫn đứng trước tế đàn, cách cửa đồng còn vài mét!

Mà Quỷ Tỳ hắn hằng mong nhớ, lại đang nằm trong tay Lục Vũ.

Ngay cả Trương Bách Xuyên mà hắn tưởng đã nằm trong lòng bàn tay, thực ra cũng chỉ là một cành cây!

Sắc mặt Xi Vưu lập tức u ám!

Hồi lâu sau, hắn hít một hơi thật sâu, ném thẳng cành cây trong tay xuống đất, lại nhìn Lục Vũ cách đó không xa và Trương Bách Xuyên đứng cạnh Lục Vũ, cười có chút chán nản, nói: "Không ngờ năm xưa thua trong tay Hoàng Đế, lần này lại thua trong tay lũ sâu bọ các ngươi..." Nói đến đây, Xi Vưu dừng lại, lại nhìn Trương Bách Xuyên, Lục Vũ và những người khác, tiếp tục nói: "Trương Bách Xuyên, ngươi biết ta sẽ đến từ khi nào?

Chương 920

Ta không nói cho bất kỳ ai, thậm chí còn giả ngốc đi theo người khác vào đây, sao ngươi lại biết ta định làm gì?" "Không chỉ có ngươi đi theo người khác." Trương Bách Xuyên bên cạnh Lục Vũ lắc đầu, rồi nhìn Xi Vưu có chút suy sụp nói: "Ngươi không nên mang nó ra, đưa nó cho ta, ta có thể trả lời câu hỏi của ngươi." Bây giờ cành Thần Thụ Thông Thiên đối với Xi Vưu đã không còn ý nghĩa gì, muốn dựa vào cành cây để đi vào cửa đồng cũng chỉ là mơ mộng hão huyền.

Trong mắt Xi Vưu chỉ lóe lên một tia giằng co, rồi ném cành Thần Thụ Thông Thiên cho Trương Bách Xuyên, sau đó nói: "Đồ đã giao cho ngươi rồi, có thể cho ta thua một cách rõ ràng được không?" Trương Bách Xuyên rất hiểu Xi Vưu, cũng biết với sự thông minh của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ thông suốt chuyện lần này, nên cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Từ lúc ngươi rời khỏi Tần Lĩnh, ta đã biết rồi, bắt đầu từ lúc đó..." "Không thể nào!" Không đợi Trương Bách Xuyên nói xong, Xi Vưu đã ngắt lời, lạnh lùng nói: "Ta đã ở Tần Lĩnh rất lâu, xác định không có mùi của ngươi, con sâu bọ, ta mới rời khỏi đó.

Ngươi đừng lừa ta!" "Ai nói ta ở Tần Lĩnh?" Giọng Trương Bách Xuyên vẫn lạnh lùng, thản nhiên nói: "Ngươi nghĩ chỉ ở Tần Lĩnh mới tìm được tung tích của ngươi sao?

Khi ta phát hiện Tần Lĩnh có chuyện, ta đã biết ngươi đã rời khỏi đó rồi!" Thực ra, Trương Bách Xuyên vẫn luôn ẩn mình ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lần trước Kinh thành xuất hiện dị thường, hắn cũng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng chính lúc đó hắn xác định Xi Vưu đã rời Tần

Lĩnh.

Cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà ẩn mình trên người Bạch Trạch, đi theo Lục Vũ, truy lùng Xi Vưu.

Thực tế, mỗi lần Bạch Trạch tự ý nhảy ra khỏi "Sơn Hà Đồ" đều là do Trương Bách Xuyên ẩn trên người nó.

Chỉ là chuyện này Trương Bách Xuyên không định nói cho Xi Vưu, cũng không định nói cho Lục Vũ...

"Ngươi ngửi được mùi của ta, ta cũng ngửi được mùi của ngươi." Trương Bách Xuyên nhìn Xi Vưu, chậm rãi nói: "Cho nên ta không thể theo ngươi quá gần, đuổi quá sát.

Ta chỉ luôn nhìn ngươi từ xa, cho đến khi ngươi định mở cửa, ta mới xuất hiện." Nói đến đây, Trương Bách Xuyên dừng lại, nhìn Lục Vũ với ánh mắt đầy ẩn ý, tiếp tục nói: "Ta biết ngươi không thể dựa vào cơ thể này để đi vào trong đó, nên đã chờ lúc ngươi cướp đoạt cơ thể để làm một vài chuyện..." Không cần Trương Bách Xuyên nói tiếp, Xi Vưu đã hiểu mình đã bỏ lỡ điều gì...

Khi hắn dùng Thần Thụ Thông Thiên để cướp đoạt cơ thể Lục Vũ, Thần Thụ Thông Thiên sẽ tạo ra ảo cảnh.

Một số người, thông qua một số thủ đoạn, có thể tiến vào ảo cảnh của người khác!

Chỉ là lúc đó hắn chỉ chăm chăm vào cơ thể Lục Vũ, không hề để ý đến điểm này.

Đến bây giờ, đối với Xi Vưu, Trương Bách Xuyên và Lục Vũ đạt được giao dịch trong Thần Thụ Thông Thiên hay là thương lượng bên ngoài, đã không còn quan trọng nữa.

Xi Vưu thở dài, có chút châm biếm nói: "Vậy bây giờ ngươi định làm gì?

Giải quyết ta, để trừ hậu hoạn?" "Ngươi nghĩ ta ngốc lắm sao?" Trương Bách Xuyên liếc Xi Vưu một cái, lại lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ngươi thông minh, ta cũng không ngốc.

Nếu ngươi có thể chết, đã chết không biết bao nhiêu năm rồi, xương cốt có lẽ đã hóa thành tro." "Không phải ngươi muốn về nhà sao, ta sẽ cho ngươi về nhà." "Chỉ là, bộ dạng này của ngươi về nhà quả thực không thích hợp, nên ta đã chuẩn bị cho ngươi một món quà..." Vừa nói, Trương Bách Xuyên nhặt lại cành cây bị Xi Vưu ném đi trước đó, đưa lại cho hắn.

Nhìn thấy cành cây lần nữa, Xi Vưu đột nhiên cười một tiếng, nói: "Ta đã nói một khúc gỗ bình thường sao có thể che mắt được ta, không ngờ ngươi lại tìm được nó." Trương Bách Xuyên gật đầu, vỗ nhẹ vào tay Xi Vưu, đoạn cành cây đó liền chui vào trong cơ thể hắn.

Thật đáng tiếc, Lục Vũ không thấy được cành cây đó có gì đặc biệt.

Trước đó, hắn chỉ mải thực hiện kế hoạch lần này, đã bỏ qua chuyện đó...

"Được rồi, đi thôi." Vừa dứt lời, Trương Bách Xuyên kéo Xi Vưu đi về phía cửa đồng cách đó không xa, chỉ đi được hai bước, hắn quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, nói: "Họ gì không quan trọng, quan trọng nhất là biết mình đang làm gì.

Chuyện ở đây còn quá xa vời với cậu, chưa đến lúc cậu có thể biết được." "Đi đi, cứ từ từ, từ từ điều tra, sẽ có một ngày cậu hiểu ra mọi chuyện, nhưng không phải bây giờ." "Ta đã cho ngươi đi chưa?" Lục Vũ nói một câu cực kỳ cứng rắn, lóe người đến trước mặt Trương Bách Xuyên, lạnh lùng nói: "Trước hết trả lại đồ của ta, rồi nói rõ mọi chuyện, ta sẽ cho ngươi đi." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, mấy người bọn họ đã hoàn toàn ngây người.

Sự việc tiến triển hoàn toàn khác với những gì họ dự đoán.

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh, người biết nhiều nhất, lúc này cũng không hiểu cánh cửa đồng khổng lồ này, cùng với Xi Vưu và Trương Bách Xuyên sẽ ra sao.

Chuyện này khiến tất cả bọn họ đều vô cùng tò mò!

Chỉ là...

Điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, Trương Bách Xuyên đột nhiên cười, nhẹ giọng nói: "Cửa mở sương tan." Bốn chữ đơn giản, ngay khoảnh khắc thốt ra, Trương Bách Xuyên lại dẫn theo Xi Vưu lóe người đi qua bên cạnh Lục Vũ.

Trong khoảnh khắc đó, Quỷ Tỳ vừa trở về tay Lục Vũ lại một lần nữa ấn lên cửa đồng khổng lồ, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra một khe hở, nghiệp hỏa vô tận lập tức từ khe hở đó tuôn ra, dường như muốn nuốt chửng tất cả.

Lục Vũ và những người khác thậm chí còn không kịp né tránh!

Trong nháy mắt, ngọn lửa đó đã ập đến trước mặt!

Nhưng ngay lúc này!

Mấy người đột nhiên cảm thấy dưới chân có một trận rung động, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị lún xuống!

Sau khi rơi xuống, cảm giác như một đường trượt, dường như vô cùng vô tận, muốn dừng cũng không có cách nào dừng lại!

Không biết đã qua bao lâu, không khí có thêm một luồng khí lạnh, lại qua một lát, trước mắt xuất hiện một tia sáng!

Ngay sau đó, Lục Vũ cảm thấy cơ thể mình bị ném lên.

Khi rơi xuống lần nữa, hắn đã ở trên một vùng tuyết trắng xóa.

Quay đầu nhìn lại, hắn thấy đứa trẻ trần truồng Lục Châu đang ngồi trên người Lăng Lý, trong tay cầm một đoạn rễ nhân sâm già như cành cây khô, vừa đút cho Lăng Lý ăn, vừa vui vẻ gặm.

Lục Vũ nhìn kỹ lại, cuối cùng nhận ra đây là Tiểu Thánh Tuyết Sơn, không xa nơi họ cắm trại trước đó.

Sau một lúc ngỡ ngàng ngắn ngủi, trong đầu hắn lóe lên một tia giác ngộ.

Có lẽ, Ngoa Thú trước đó dẫn Lăng Lý liên tục đào hang, không chỉ để tìm nhân sâm, mà là để đào thông con đường này!

Chương 921

“Ngươi biết từ sớm rồi à?” Lục Vũ nhìn chằm chằm Ngoa Thú, hỏi một câu.

“Đừng trách cô nãi nãi.” Ngoa Thú như dâng báu vật kéo cành nhân sâm đưa cho Lục Vũ, cười làm lành: “Cô nãi nãi...

à không, ta cũng hết cách rồi, con chó đó nói nếu ta không giúp nó, nó sẽ tuyệt thực.

Ngươi cũng biết, con chó đó thân thể yếu ớt, cô nãi nãi mà không quan tâm nó, nó chắc chắn sẽ chết đói, cô nãi nãi cũng hết cách.

Nào nào, ăn chút nhân sâm cho hạ hỏa, bồi bổ cơ thể...” Nói rồi, Ngoa Thú lại vẫy tay với mấy người Ngô Tà vừa xuất hiện trên núi tuyết: “Các cháu trai, thấy các ngươi còn sống, cô nãi nãi rất vui mừng.” Mấy người nhìn nhau, đều mang vẻ mặt mông lung.

Gió lạnh trên đỉnh núi thổi qua, mấy người đều rùng mình một cái, lập tức tỉnh táo lại!

Ngô Tà nhìn trái nhìn phải, lại ngồi xổm xuống đất, vốc một nắm tuyết chà mạnh lên mặt để mình tỉnh táo hơn một chút, mờ mịt hỏi: “Tôi vừa rồi không phải đang nằm mơ chứ?

Chúng ta lúc trước đang ở dưới hẻm núi lớn mà?” “Đúng vậy.” Ngô Tam Tỉnh nói một câu, mặt tái mét.

So với sự ngây thơ của Ngô Tà, ông biết nhiều hơn, nhưng biết càng nhiều, đồng nghĩa với bí mật càng nhiều, và nguy hiểm cũng càng nhiều...

Ngô Tà cố gắng mở to mắt, nhìn thẳng nói: “Ai có thể giải thích cho tôi, rốt cuộc dưới đó đã xảy ra chuyện gì?

Tam thúc, chú làm một vòng lớn như vậy, giỡn mặt cháu à?" "Cánh cửa đó, sao còn có thể phun lửa?" "Mẹ nó chứ..." Trong lòng Ngô Tà rối như tơ vò, hoàn toàn không biết là tư vị gì!

Cửa đồng, một cánh cửa lớn như vậy, cứ sừng sững ở đó, còn chưa đợi bọn họ làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã bị người ta ném từ dưới hẻm núi ra?

Hơn nữa, độ cao của hẻm núi thế nào cũng thấp hơn ngọn núi này nhiều chứ, sao bọn họ còn có thể trượt ngược lên được?

Chuyện này quả thực quá vô lý!

Không chỉ cậu, Vương Bàn Tử, Phan Tử, cũng đều rối bời, trong lòng đều nghĩ một điều giống nhau, chuyện quái gì thế này?

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh cũng không tốt lắm, rõ ràng là toàn bộ sự việc tiến triển ngoài dự liệu của ông, hoàn toàn khác với những gì ông dự tính!

Không chỉ ông, trong lòng Lục Vũ cũng vô cùng khó chịu!

Vì vậy, nhìn thấy Ngoa Thú đang tươi cười, Lục Vũ không hề có chút vui vẻ, chỉ đưa tay tóm lấy toàn bộ rễ nhân sâm bên cạnh, thu hết vào trong "Càn Khôn Đại" mới nhận được.

Ngoa Thú lập tức sốt ruột, buột miệng: "Thứ cô nãi nãi thiên tân vạn khổ mới có được, ngươi tốt xấu gì cũng chừa lại cho ta một chút chứ!" "Câm miệng!" Lục Vũ trừng mắt nhìn Ngoa Thú một cách dữ dằn, đang định nói gì đó thì Ngoa Thú vội nói: "Cô nãi nãi dùng người đổi với ngươi!" "Dùng người?" Lục Vũ khẽ nhíu mày, đang định nói gì đó thì Ngoa Thú vỗ vỗ vào người Lăng Lý, Lăng Lý dịch sang một bên, để lộ ra một người đang trốn dưới bụng nó.

Nhìn thoáng qua, chính là Trần Bì A Tứ tóc đã hoa râm!

"Cho ta nửa củ, cô nãi nãi giao người này cho ngươi.

Ngươi phải thông cảm cho cô nãi nãi chứ, cô nãi nãi vừa phải nuôi chó, vừa phải nuôi cái thứ nhỏ bé này, không dễ dàng gì...” Lục Vũ nhíu mày, im lặng một lúc, rồi lại lôi ra một nửa rễ nhân sâm từ “Càn Khôn Đại” ném cho Ngoa Thú, sau đó ném cả Ngoa Thú, Trần Bì A Tứ, Lăng Lý vào Sơn Hà Đồ.

Nhân tiện, hắn cũng thả A Ninh, Thuận Tử và thuộc hạ của A Ninh đang ở bên trong ra.

Hắn đặc biệt liếc nhìn một cái, Bạch Trạch đang ở trong nhà tranh, nằm bên cạnh con trâu già.

Chuyện của Bạch Trạch, Lục Vũ bây giờ không có thời gian để ý, cũng không nói gì cả.

Lúc này, mấy người vừa rời khỏi Sơn Hà Đồ, nhìn xung quanh, đều có chút mờ mịt.

“Đây là đâu?

Hẻm núi dưới lòng đất và cửa đồng trước đó đâu rồi?” A Ninh là người đầu tiên bình tĩnh lại, nhíu mày nhìn Lục Vũ, rồi quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, nói: “Ngô tiên sinh, chúng ta đã làm nhiều như vậy, chết nhiều người như vậy, tốt nhất ông nên nói cho tôi biết sự việc đã thành công.” Vừa nói, súng của A Ninh đã chĩa vào Ngô Tam Tỉnh: “Tôi không quan tâm các người rốt cuộc đã làm gì, việc ông chủ giao đã làm xong chưa, thứ đó đâu rồi!” Ngô Tam Tỉnh vốn dĩ sắc mặt đã không tốt vì chuyện xảy ra ở dưới, lúc này lại thấy bộ dạng có phần trở mặt của A Ninh, không khỏi cười lạnh một tiếng, mắng: “Đồ ngu!” Tiếng nói vừa dứt, Phan Tử, Thuận Tử đều ra tay, trực tiếp khống chế A Ninh, tước vũ khí!

Lúc này, A Ninh chỉ có một mình, căn bản không thể uy hiếp được Ngô Tam Tỉnh, nhưng A Ninh vẫn nhìn chằm chằm vào Ngô Tam Tỉnh, nói từng chữ một: “Ngô tiên sinh, ông có biết mình đang làm gì

không?" "Thôi được rồi, tất cả im miệng đi." Cuối cùng, Lục Vũ lên tiếng, phá vỡ cục diện hỗn loạn.

Nói xong một câu, hắn trực tiếp lấy ra "Thanh Đồng Long Văn Quang", lại đổ rượu vào trong, cho A Ninh, Thuận Tử, và tên áo đen đều uống một ngụm.

Việc dùng "Thanh Đồng Long Văn Quang" để kiểm soát ký ức người khác, Lục Vũ đã làm rất nhiều lần, sớm đã quen tay, lúc này chỉ vài câu nói, đã khiến ba người A Ninh hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra dưới lòng đất.

Hơn nữa, sau khi làm xong việc này, Lục Vũ bước chân sai một nhịp, mấy nhát dao tay, khiến bọn họ hôn mê bất tỉnh.

Trên đỉnh tuyết, chỉ còn lại Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử năm người còn tỉnh táo.

Chỉ là bọn họ còn muốn nói gì đó, lại bị Lục Vũ ném vào trong Sơn Hà Đồ.

Làm xong tất cả, Lục Vũ đi đến cửa hang mà bọn họ vừa ra, đang do dự có nên vào lại hay không thì một con rắn suối nước nóng từ bên trong bò ra.

Thân rắn đen tuyền dựng thẳng, dần dần xuất hiện biến hóa, trên thân nó hiện ra ba chữ: Một năm sau.

Lục Vũ nhíu mày, nhìn con rắn đó lại trở lại như cũ, chui vào trong hang.

Theo động tác của nó, mặt đất rung động nhẹ, dường như những cái hố đó đã ảnh hưởng đến kết cấu của ngọn núi, xuất hiện một số vụ sụt lún...

Lục Vũ im lặng hồi lâu, lắc đầu, quay người xuống núi! ...

Chương 922

Lục Vũ một mình xuống núi, động tác cực nhanh, lại không cần phải lo lắng cho người khác, hắn liền thả Ngoa Thú ra, để nó tiện thể tìm kiếm một số sản vật núi rừng.

Có lẽ là tự thấy đuối lý, Ngoa Thú sau khi ra ngoài vô cùng tích cực, bất kể là nhân sâm, linh chi các loại linh thảo, hay là nhái tuyết, phi long các loại thú rừng, đều tìm được cho Lục Vũ không ít.

Không tính những chuyện khác, chỉ riêng sản vật núi rừng, Lục Vũ lần này thu hoạch khá phong phú.

Nhưng nếu nói về chuyến trộm mộ lần này, gần như có thể nói là thất bại thảm hại!

Đồ cổ bồi táng, quả thực thu được không ít, tùy tiện một món cũng là cấp bảo vật trấn quán của bảo tàng, nhưng tiến độ khám phá toàn bộ Vân Thiên Cung chỉ được 30%!

Hơn nữa không giải đáp được bất kỳ nghi vấn nào, ngược lại còn mang đến cho hắn vô số thắc mắc.

Nhưng dù nói thế nào, Lục Vũ vẫn thông qua "Sơn Hà Đồ", đưa tất cả mọi người rời khỏi núi Trường Bạch.

Tại Nhị Đạo Bạch Hà dưới chân núi, Lục Vũ để lại A Ninh, Thuận Tử và tên áo đen đó, rồi trực tiếp dẫn mấy người còn lại đến thẳng Kinh thành.

Ở lại Kinh thành một thời gian ngắn, dọn dẹp một chút đồ đạc trong sân nhỏ của mình, Lục Vũ trực tiếp dẫn tất cả mọi người, một mạch đi gấp đến Côn Luân!

Những nơi khác, quá loạn, quá tạp, người đông miệng nhiều, nơi

khiến hắn yên tâm nhất, chính là Côn Luân!

Tại vùng đất Tạng Côn Luân, có một ngôi chùa Quý Mã mới được xây dựng, là ngôi chùa Lục Vũ tài trợ để kỷ niệm lạt ma Thiết Bổng Cách Quý và Cách Mã.

Ngôi chùa chỉ là một ngôi chùa bình thường, nhưng sân sau của chùa đã được Lục Vũ đặt "Liệt Duệ Khắc Bản" và "Cao Tường Đinh Tử", không có sự cho phép của hắn, không ai có thể ra vào.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Lục Vũ cuối cùng cũng thả Ngô Tam Tỉnh và những người khác ra, quyết định xử lý kỹ lưỡng chuyện xảy ra ở núi Trường Bạch lần này!

Ngô Tà, Phan Tử, Vương Bàn Tử, Trần Bì A Tứ biết không nhiều, Lục Vũ cũng không nói nhiều với họ, chỉ nói đơn giản vài câu rồi để họ tự đi nghỉ ngơi.

Còn Ngô Tam Tỉnh, là người Lục Vũ quan tâm nhất, Lục Vũ đợi đến khi về phòng mình, mới thả Ngô Tam Tỉnh từ trong "Sơn Hà Đồ" ra.

Không có khách sáo, cũng không có chuyện phiếm, Lục Vũ đi thẳng vào vấn đề: "Ngô Tam gia, ở trong đó lâu như vậy, chuyện lần này chắc ông cũng đã tính toán rõ ràng rồi chứ?" Vừa nói, Lục Vũ thuận tay thả cả Ngoa Thú ra.

Tên nhóc này là một cái máy phát hiện nói dối hình người, lúc này dùng là vừa đẹp.

"Những chuyện tôi biết đều đã nói cho cậu rồi mà." "Ông biết đấy, Ngô Tà nó rất có hứng thú với việc xuống mộ." Lục Vũ bình tĩnh nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhẹ giọng nói: "Thật trùng hợp, tôi biết rất nhiều đại mộ ở đâu." "Tôi không có gì phải lo, có cậu ở bên, còn có thể để nó xảy ra chuyện được sao?" "Ông nói đúng." Lục Vũ nhìn Ngô Tam

Tỉnh, gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cho nên tôi sẽ không đi theo.

Vu Sơn Quan Hạp ông đã nghe nói chưa?

Nghe nói là một nơi rất nguy hiểm, mấy chục năm rồi, người đi vào không có một ai ra được, tôi nghĩ Ngô Tà chắc sẽ rất hứng thú với nơi này.” Nghe những lời này, Ngô Tam Tỉnh toàn thân chấn động, sắc mặt hơi biến: “Cậu muốn nói gì?” “Không có gì.” Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Trước đây tôi đã nói rồi, trên người các người giấu quá nhiều bí mật, tôi vốn không muốn biết, nhưng chuyện này có liên quan đến tôi, nên tôi không thể không hỏi ông.” “Tôi không nói cho cậu, là vì muốn tốt cho cậu.” “Ồ.” Lục Vũ cười gượng một tiếng, nhìn Ngô Tam Tỉnh một cách chế giễu, chậm rãi nói: “Tính kế tôi một vòng lớn như vậy, bây giờ lại nói một câu vì tốt cho tôi?

Lời ma quỷ này, ông tin không?” “Ngàn đầu vạn mối, ông bảo tôi phải nói thế nào?” “Bắt đầu từ tôi.” Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhẹ giọng nói: “Ông nói tôi là người nhà họ Trương, rốt cuộc là chuyện gì?” “Mang chút rượu, ăn chút thịt, từ từ nói chuyện nhé?” Ngô Tam Tỉnh dường như cũng đã chấp nhận số phận, cũng không dây dưa, trực tiếp nói một câu.

Lục Vũ nhìn ông ta, trực tiếp ra ngoài tìm người sắp xếp một bữa rượu thịt.

Nồi lớn hầm thịt bò yak, lại thêm rượu lúa mạch đặc trưng của vùng đất Tạng, lập tức khiến Ngô Tam Tỉnh nhướng mày, cười nói: “Không ngờ, cậu lại đưa chúng tôi đến tận Côn Luân đất Tạng.” “Biết là ở đâu thì sao?” Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhẹ giọng nói: “Không có ai biết ông ở đây, ông cũng đừng nghĩ có thể gửi tín hiệu cho người khác, để người khác đưa ông đi.” “Đừng nói vậy, nơi thanh tịnh tốt như thế này, tôi không có ý định đi đâu.” Ngô Tam Tỉnh nâng ly rượu lúa mạch, trực tiếp uống một ngụm lớn.

Uống vội quá, không khỏi ho sặc sụa, mặt đỏ bừng.

Nhưng đôi mắt ông lại rất vui vẻ.

Hồi lâu sau, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cười nói: "Lâu rồi không uống loại rượu mạnh như vậy, hôm nay chỉ cần rượu của cậu đủ nhiều, những thứ trong bụng Tam gia tôi đây, cậu muốn biết bao nhiêu, tôi đều nói cho cậu, đảm bảo không giấu giếm chút nào..." Lời ông còn chưa nói xong, Lục Vũ đã bình tĩnh nói: "Những lời này ông cứ giữ lại mà lừa cha ông đi, không cần nói với tôi những thứ này, tôi cũng sẽ không tin.

Bây giờ, nói đi, rốt cuộc chuyện này là như thế nào..." Nói rồi, Lục Vũ lấy ra cuốn album ảnh mà Ngô Tam Tỉnh đã đưa cho hắn trước đó.

Trên đó, ngoài rất nhiều ảnh đen trắng, chính là tờ giấy nhắn mà Ngô Tam Tỉnh để lại.

Ngô Tam Tỉnh đưa tay lấy cuốn album, mắt mang theo hồi ức, nhìn hồi lâu, chậm rãi nói: "Cậu muốn biết chuyện này trước, tôi sẽ nói cho cậu chuyện này trước.

Nhưng trước đó, cậu phải nói cho tôi biết, trên đây có ai cậu quen không?" Dừng một chút, Ngô Tam Tỉnh đưa tay chỉ vào ảnh của bố mẹ Lục Vũ, nói: "Trừ hai người họ ra." "Không có." Lục Vũ nói một cách dứt khoát, suy nghĩ một chút, lại lấy ra tấm ảnh cũ mà Hồ Bát Nhất đưa cho hắn trước đó, đặt sang một bên, tiếp tục nói: "Trong tay Trương Hạo cũng có một tấm ảnh cũ, những chuyện này đều có liên quan với nhau, tốt nhất ông đừng nói ông không biết chuyện gì..." Ngô Tam Tỉnh cầm lấy tấm ảnh Lục Vũ vừa lấy ra, trên đó có bố mẹ Lục Vũ, có Ngô Tam Tỉnh, có Ngô Nhị Bạch, còn có mấy người là những gương mặt lạ mà ông không quen biết...

Ngô Tam Tỉnh mắt lập tức đỏ hoe, giọng nói thậm chí có chút nghẹn ngào: "Lúc đó, tôi trẻ trung biết bao, anh tuấn biết bao, đẹp trai

biết bao!

Cậu xem Văn Cẩm kìa, lúc đó cô ấy xinh đẹp biết bao?" "Văn Cẩm nào?" Lục Vũ giả vờ không biết, hỏi một câu.

Thực ra, trên ảnh có một người phụ nữ trẻ tuổi cười tươi như hoa, hắn vẫn luôn nghi ngờ người này có phải là Trần Văn Cẩm không, không ngờ bây giờ lại nhận được câu trả lời khẳng định từ miệng Ngô Tam Tỉnh!

"Không nói những chuyện cũ rích này nữa." Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lắc đầu, đặt tấm ảnh xuống, tiếp tục nói: "Thân phận của cậu, quả thực có liên quan đến tấm ảnh này.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu, cũng là trên tấm ảnh này." "Ý gì?" Lục Vũ lập tức nhíu mày.

Trước khi đến núi Trường Bạch, hắn từng mang tấm ảnh này đến tìm Trương Hạo, lúc đó Trương Hạo đã lấy ra một tấm ảnh chụp chung lớn hơn, trên đó có rất nhiều người, nhưng không có hắn.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, mở cuốn album đó ra, đổ hết tất cả các tấm ảnh bên trong ra, rồi lật từng tấm lại, bắt đầu giống như ghép hình, từ từ ghép các tấm ảnh lại, miệng lẩm bẩm: "Tôi không biết tấm ảnh này thực sự lớn đến mức nào, nhưng tôi đã dùng hai mươi năm, chỉ tìm được bấy nhiêu đây..." Nhìn tấm ảnh mà Ngô Tam Tỉnh ghép lại, Lục Vũ không khỏi ngẩn người.

Tấm ảnh cũ này, lớn hơn tấm ảnh Lục Vũ nhìn thấy ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên đó có nhiều người hơn.

Hơn nữa, trên đó có hắn!

"Trên đó, có một số là người của Lão Cửu Môn, nhưng không phải là những nhân vật chủ chốt của Lão Cửu Môn, phần lớn đều là người làm việc dưới trướng của một gia tộc nào đó." Ngô Tam Tỉnh

sau khi ghép xong tấm ảnh hoàn chỉnh, chậm rãi nói: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu, chính là trên tấm ảnh này.” “Cậu đã đi gặp Trương Hạo, chắc cũng đã thấy tấm ảnh của Trương Hạo rồi, anh ta có nói cho cậu biết, mỗi người trên ảnh, đều không nhớ mình đã chụp tấm ảnh này không?” Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, gật đầu.

Chương 923

Ngô Tam Tỉnh cũng gật đầu theo, tiếp tục nói: “Tấm ảnh này, xuất hiện sau khi Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn không rõ tung tích, Trương Hạo tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cùng với tấm ảnh này xuất hiện, còn có Liên Sơn Bặc.” “Tôi chính là từ lúc đó, bắt đầu thu thập tư liệu về tấm ảnh này, nhưng vẫn luôn không có manh mối, cho đến khi tôi gặp cậu.” “Tôi phát hiện, cậu và người trên ảnh giống hệt nhau!” “Mấy chục năm, cậu không có chút thay đổi nào, đây là một chuyện không thể xảy ra, cho nên tôi bắt đầu điều tra tư liệu của cậu.” “Khi tôi bắt đầu truy tra tư liệu của cậu, thì phát hiện những chuyện liên quan đến cậu, vô cùng thú vị.” “Bề ngoài, cậu là một phú nhị đại bình thường thích đồ cổ, nhưng tôi tra ra thân phận của cậu lại là giả, là một thân phận hoàn toàn bị người ta tạo ra.” “Tuổi của cậu là giả, tài liệu khai sinh là giả, kinh nghiệm là giả.” “Thậm chí, tôi thông qua một số kênh, đã tra ra được mấy thân phận giả của cậu.” “Một người bình thường, sao có thể có mấy thân phận giả?

Huống chi, cậu còn ở trên tấm ảnh kỳ quái đó.” “Cho nên, tôi càng có hứng thú với chuyện của tấm ảnh này, liền không ngừng đào bới thân phận của cậu, đào bới thân phận của bố mẹ cậu.” “Sau đó, tôi đã tìm thấy mấy tài liệu phẫu thuật thẩm mỹ.

Rất thú vị, bố mẹ trong các thân phận giả của cậu, đều là cùng một người.

Bọn họ đều phẫu thuật thẩm mỹ thành bộ dạng này...” Ngô Tam Tỉnh nói nhẹ nhàng, nhưng ông có thể tra ra nhiều tư liệu như vậy, hiển nhiên không đơn giản như thế.

Quan hệ trong đó, những người liên quan, càng là vô số, chỉ là Ngô Tam Tỉnh dường như hiểu Lục Vũ đang sốt ruột, cũng không kể thêm về quá trình, chỉ đưa ra kết luận của mình.

"Dung mạo của cậu không đổi, không có hồ sơ phẫu thuật thẩm mỹ, lại thêm hình xăm Kỳ Lân trên người cậu, cho nên tôi đã đưa ra một suy đoán rất táo bạo, cậu là người nhà họ Trương." "Đừng nhìn tôi như vậy, tôi biết người nhà họ Trương rất đặc biệt, tuổi thọ rất dài." "Còn về việc cậu đã biến thành Lục Vũ như thế nào, lại tại sao không biết gì về quá khứ, thậm chí quá khứ của cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi không tra ra được." Một hơi nói nhiều như vậy, Ngô Tam Tỉnh thở ra một hơi dài, không nói nữa, chỉ tự mình nâng ly rượu lúa mạch lên, từng ngụm từng ngụm uống.

Uống rượu, ăn thịt bò, để Lục Vũ tự mình tiêu hóa những chuyện ông vừa nói.

Lục Vũ nhìn những tấm ảnh đó, lại quay đầu nhìn Ngoa Thú, thấy tên nhóc vẫn đang dùng đầu đũa uống rượu, cũng không nghi ngờ Ngô Tam Tỉnh nói dối.

Dù sao, Ngoa Thú là máy phát hiện nói dối hình người, lại thêm lời của Ngô Tam Tỉnh có lý có cứ, những tấm ảnh này cũng rất thật.

Dù là ảnh sao chụp lại, nhưng không phải là giả.

Hắn thật sự không ngờ, thân thế của mình lại có một chuyện phức tạp như vậy.

"Tấm ảnh này, có thể liên quan đến 'hắn' không?" Hồi lâu sau, Lục Vũ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, nói: "Ông và hắn đã từng tiếp xúc, không tra qua sao?" "Hắn nếu đơn giản như vậy, Lão Cửu Môn cũng sẽ không bị hắn khống chế." Ngô Tam Tỉnh nói một câu xong, căn phòng lại rơi vào im lặng.

Một lát sau, Lục Vũ lại một lần nữa ngẩng đầu, đột nhiên chuyển chủ đề: "Vụ nổ ở Tam Phiên Thị, có liên quan đến ông không?

Ông và bọn họ tiếp xúc, lại là chuyện gì?

Có một vị giáo sư Tôn, là ông thông qua bọn họ, giới thiệu cho Cừu Đức Khảo?" Nói xong, Lục Vũ đưa tay chỉ vào tấm ảnh, lại nói: "Tấm ảnh này, Liên Sơn Bặc, tôi, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn, giữa chúng có liên hệ gì?

Là ai đã tung ra tấm ảnh, ông đã tra ra được bao nhiêu?" Ngô Tam Tỉnh vốn đang vui vẻ uống rượu nghe Lục Vũ liên tục ném ra nhiều câu hỏi như vậy, không khỏi sắc mặt cứng đờ, lập tức cảm thấy rượu trong tay mình không còn ngon nữa...

Trong lòng càng có chút hối hận, mình đây là tạo nghiệp gì, thà ở lại trong hẻm núi dưới đó, cũng đỡ bị tra hỏi!

Ngô Tam Tỉnh rất dứt khoát đảo mắt một cái, có chút bất cần nói: "Cậu tưởng tôi là ai, có thể tra rõ ràng mọi chuyện sao?

Tôi tra ra được thân phận của cậu, đã gần lấy đi cái mạng già của tôi rồi." "Hơn nữa, tôi còn có chuyện của mình phải làm, chẳng lẽ ngày nào cũng nhìn chằm chằm vào cậu?" "Chuyện của ông?" Lục Vũ dừng một chút, nhìn Ngô Tam Tỉnh với vẻ nửa cười nửa không, lúc này mới nói: "Vậy thì đừng vội, cứ bắt đầu từ việc ông và bố mẹ tôi quen biết, cũng như chuyện của giáo sư Tôn đi..." "Nói ra cậu có thể không tin." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh trở nên có chút không tốt, lại tự giễu cười một tiếng: "Những năm đầu, nhà họ Ngô khi làm nghề trộm mộ, đã bán một số thứ không nên bán cho Cừu Đức Khảo..." Nghe những lời này, Lục Vũ lập tức nghĩ đến chuyện "Chiến Quốc Bạch Thư".

Quả nhiên, Ngô Tam Tỉnh tiếp theo liền nói: "Cậu chắc còn nhớ, cậu ở buổi đấu giá tại bến tàu Tam Phiên Thị đã nhận được Chiến

Quốc Bạch Thư chứ?" "Đừng lúc nào cũng để tôi hỏi ông 'sau đó thì sao', được không?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Ngô Tam Tỉnh, có chút không hài lòng nói: "Có chuyện gì, ông cứ nói thẳng ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Nói ra thì tuổi cậu lớn hơn tôi nhiều lắm, sao lại không bình tĩnh được như vậy." Ngô Tam Tỉnh có chút bất đắc dĩ nhìn Lục Vũ một cái, nhưng vẫn kể lại chuyện mình và bố mẹ Lục Vũ quen biết một cách đơn giản.

"Nói trắng ra, tôi có thể quen biết họ, cũng là vì Chiến Quốc Bạch Thư." "Lần đó mấy người các cậu ở Tam Phiên Thị, thực ra tôi cũng ở Tam Phiên Thị, tình cờ nhìn thấy thuộc hạ của bố mẹ cậu cướp đồ từ tay mấy người đó..." Nói đơn giản, Ngô Tam Tỉnh lúc đó nhìn thấy Chiến Quốc Bạch Thư và mấy món đồ khác bị người ta lấy đi, liền muốn qua thương lượng một chút, xem có thể lấy được "Chiến Quốc Bạch Thư" không.

Chỉ là bố mẹ Lục Vũ không đưa cho ông, nhưng vẫn để ông chụp ảnh, xem qua.

Sau chuyện này, hai bên coi như đã quen biết nhau.

"Lúc đó, tôi để ý đến chuyện 'Chiến Quốc Bạch Thư', liền điều tra bố mẹ cậu, cũng chính lúc đó phát hiện ra vấn đề thân phận của cậu, cho nên đã cố ý tiếp xúc với họ." Ngô Tam Tỉnh dừng lại, tiếp tục nói: "Sau Lỗ Vương Cung, tôi nhìn thấy hình xăm Kỳ Lân của cậu, cơ bản xác định cậu là người nhà họ Trương, cho nên tôi bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện Tây Sa." "Vốn dĩ, tôi định thông qua Tây Sa để câu ra chuyện của bố mẹ cậu, xem có thể tra ra được sau lưng cậu giấu cái gì, có liên quan đến bí ẩn mất tích của Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn năm xưa không." "Chuyện này nếu tra rõ ràng, cơ bản cũng sẽ biết được phía sau rốt cuộc có những ai.

Nhưng không ngờ sự việc không như ý muốn, chuyện Tây Sa bố

mẹ cậu chỉ sắp xếp một giáo sư Tôn ra mặt, sau đó giáo sư Tôn đó lại cấu kết với Cừu Đức Khảo." "Cho nên cả sự việc, đã xuất hiện một số sai lệch..." Dừng một chút, Ngô Tam Tỉnh tiếp tục nói: "Đương nhiên, chuyện này ở giữa là do Giải Liên Hoàn làm, cho nên cụ thể đã xảy ra chuyện gì, tôi không rõ lắm.

Chỉ là từ kết quả cuối cùng mà xem, Cừu Đức Khảo đã cắn câu, còn bố mẹ cậu thì căn bản không thèm để ý..." Nghe lời của Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ khẽ nhíu mày.

Ông giải thích như vậy, cũng coi như đã nói rõ một số chuyện, nhưng, Ngoa Thú lúc này lại mang vẻ mặt khó xử nói: "Lão già, ông cứ không nói thật thế này, làm cô nãi nãi khó xử lắm đó!" Một câu nói xong, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh cứng đờ.

Hồi lâu sau, thở dài một hơi, nhìn Lục Vũ, nghiêm túc hỏi: "Chuyện Tây Sa, cậu thật sự muốn biết?" "Ông nói xem?" "Tôi có một điều kiện." "Nói thử xem." "Ngoài cậu ra, không được nói cho bất kỳ ai." "Được." "Tôi chỉ có thể nói cho cậu những chuyện tôi biết, có rất nhiều chuyện tôi chưa tra rõ, tôi cũng không nói rõ được, cậu không được lại nói tôi lừa cậu, hoặc là nói dối." Nghe Ngô Tam Tỉnh mãi không vào vấn đề chính, Lục Vũ nghe đến mức có chút phiền, không nhịn được gắt: "Đừng nói nhảm nhiều như vậy..." "Câu cuối cùng, câu cuối cùng." Ngô Tam Tỉnh nhếch miệng cười, nói: "Nào, phát thệ đi, như vậy cậu yên tâm, tôi cũng yên tâm." Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh lục lọi, lại từ trên người mò ra một tờ giấy cổ xưa đã ố vàng, đặt trước mặt Lục Vũ.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, biểu cảm kỳ quái nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhẹ giọng nói: "Đồ của Ngô Tam gia, cũng nhiều thật đấy." 【Tên vật phẩm: Pháp Uyển Châu Lâm Thệ Ngôn Chỉ】 【Cấp bậc vật phẩm: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Thệ ngôn】 【Ghi chú vật phẩm: 《Pháp Uyển Châu Lâm》, một tác

phẩm Phật giáo vĩ đại thời nhà Đường, trong sách trích dẫn hơn bốn trăm loại kinh, luật, luận, truyện.

Từ 《Kiếp Lượng Thiên》 đến 《Truyện Ký Thiên》, dựa theo tính chất nội dung chia thành một trăm thiên, sáu mươi tám bộ.

Trong đó các thiên ngoài việc trích dẫn rộng rãi kinh luận Phật giáo để giải thích, các bài viết liên quan đến cảm ứng, thì còn tham khảo sách của bách gia để chứng minh sự linh nghiệm, trong đó 《Trí Kính Thiên》 quyển hai mươi có ghi: Thời Tề Văn Tuyên Hoàng Đế, có tiên sư Thống Thượng, nhà ở Lương Châu, năm mười ba tuổi, phát thệ tây hành.

Hai chữ 'phát thệ' lần đầu tiên xuất hiện trong sách vở...

Cầm sách phát thệ, nếu vi phạm lời thề, sẽ lập tức chịu trừng phạt.】 Ngô Tam Tỉnh nhếch miệng cười, nói với Lục Vũ: "Cậu cũng biết, tôi ở Thập Nhất Thương mấy ngày, không thể ở trong đó mà không làm gì chứ?" Nói xong, thấy Lục Vũ không có phản ứng đặc biệt gì, Ngô Tam Tỉnh lại tiếp tục nói: "Đương nhiên, dùng thứ này, thì đừng nói những lời sáo rỗng như trời đánh năm tia sét, thiên đao vạn quả, chúng ta cứ thực tế một chút." Nói đến đây, biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh lập tức trở nên trang nghiêm hơn nhiều, nói từng chữ một: "Nếu vi phạm lời thề, bản thân ngươi sẽ vĩnh viễn đọa vào vô gian địa ngục, vĩnh thế không được siêu sinh." Nói thật ra, câu nói này của Ngô Tam Tỉnh còn sáo rỗng hơn "trời đánh năm tia sét", nhưng khổ nỗi cái Pháp Uyển Châu Lâm Thệ Ngôn Chỉ này lại là một tác phẩm vĩ đại của Phật gia, phát lời thề như vậy chính là vô cùng thích hợp!

"Chỉ có một tờ giấy thôi sao?" Lục Vũ liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, nhẹ giọng nói: "Tôi không tin ông được, ít nhất ông cũng phải phát thệ, tôi mới có thể yên tâm một chút." "Đúng, đúng, lão rùa già

này tâm địa nhiều lắm!" Lời của Lục Vũ vừa nói xong, đã nghe thấy bên cạnh Ngoa Thú lớn tiếng mắng: "Vừa rồi cô nãi nãi nghe thấy lão rùa già này trong lòng đang tính toán làm sao lừa ngươi đó!

Tiểu Lục, ngươi yên tâm, cô nãi nãi ở đây, đảm bảo sẽ không để ngươi chịu thiệt..." Lục Vũ quay đầu liếc nhìn một cái, Ngoa Thú mặt đỏ bừng, dường như dùng đầu đũa uống rượu đã uống quá nhiều, lắc đầu lia lịa, say khướt.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt lại một lần nữa dừng trên người Ngô Tam Tỉnh: "Ngô Tam gia, ông nói sao?" Ngô Tam Tỉnh da mặt co giật, nghiến răng, vẫn hạ quyết tâm, từ trên người lại lôi ra một tờ giấy, giống hệt tờ "Thệ Ngôn Chỉ" kia.

Chỉ là đang định phát thệ, Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi không cần ông phát thệ không nói dối, tôi chỉ cần ông phát thệ để tôi có thể xem ký ức của ông, là được rồi.

Ký ức, sẽ không lừa người." Nghe lời của Lục Vũ, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh lập tức trở nên khó coi, ông hoàn toàn không ngờ, Lục Vũ lại có thể đưa ra một điều kiện như vậy.

Trong đầu ông, có quá nhiều quá nhiều bí mật, quá nhiều quá nhiều bí mật không thể để người khác biết.

Chương 924

Nhưng...

Người không thể biết, không bao gồm Lục Vũ.

Dù sao, kết quả ông dùng "Liên Sơn Bặc" đánh đổi mạng sống, đều cho thấy Lục Vũ là một người phá cục.

Không chỉ là người phá cục trong chuyện của Ngô Tà, mà còn là người phá cục trong những chuyện ẩn giấu trong bóng tối.

Cho nên, chỉ giả vờ dây dưa một lúc, Ngô Tam Tỉnh vẫn nghiến răng, cầm lấy tờ "Thệ Ngôn Chỉ" đó, nói: "Không nói gì khác, nếu vi phạm lời thề, vĩnh viễn đọa vào vô gian địa ngục." Hai người, đều cầm lấy "Thệ Ngôn Chỉ", tự mình thề.

Sau khi họ phát thệ, Thệ Ngôn Chỉ lập tức bùng cháy, trong chốc lát đã hóa thành tro bụi.

Nhưng trên cổ tay phải của Lục Vũ và Ngô Tam Tỉnh, đều xuất hiện một chữ Vạn màu vàng nhạt.

"Được rồi, bây giờ có thể nói cho tôi biết cậu xem ký ức của tôi như thế nào rồi chứ?", Ngô Tam Tỉnh đưa tay sờ vào chữ Vạn vừa in trên cổ tay, không ngẩng đầu hỏi một câu.

"Đồ của ông nhiều, đồ của tôi cũng không ít." Vừa nói, Lục Vũ lấy ra "Hồi Mộng Kính", đặt lên bàn, giải thích đơn giản hai câu, rồi nói: "Nói ra thì, sau này tôi có thể phát hiện ông lúc đó cũng ở Tây Sa, cũng là nhờ vào cái thứ nhỏ bé không bắt mắt này." Lúc Lục Vũ nói chuyện, Ngô Tam Tỉnh vẫn nhìn chằm chằm vào "Hồi Mộng Kính" trong tay Lục Vũ, hồi lâu sau, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Tôi có thể cùng xem với cậu không?" "Ông không xem, tôi cũng không xem

được.” Lục Vũ bình tĩnh nhìn Ngô Tam Tỉnh, chậm rãi nói: “Hồi Mộng Kính, chỉ khiến người ta có thể từ góc độ của một người ngoài cuộc, xem xét lại ký ức của chính mình.” “Tuyệt vời, vừa hay tôi cũng cảm thấy, những chuyện đó có thể có thứ gì đó bị tôi bỏ qua.” Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhếch miệng cười, rồi nói: “Hơn nữa, tôi phát hiện rất nhiều chuyện dường như đều có liên quan đến cậu hoặc là cặp bố mẹ của cậu.

Nói không chừng, nhân cơ hội này, còn có thể làm rõ nguyên nhân của chuyện đó...” Trước khi bước lên hành trình hồi ức, Ngô Tam Tỉnh lại uống một bát rượu lúa mạch, có chút tự giễu cười một tiếng: “Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của ‘thổ phu tử’, sinh ra đã phải đi trộm mộ.” “Chuyện rất nhiều, chúng ta cứ bắt đầu từ đầu, được không?” Ngô Tam Tỉnh đặt bát rượu xuống, chậm rãi kể lại một đoạn chuyện cũ...

Bao nhiêu năm nay, Ngô Tam Tỉnh đã trải qua rất nhiều, vô số chuyện, tất cả đều còn như mới trong ký ức.

Một phần là vì trí nhớ của ông rất tốt.

Một phần khác, là vì ông không có cách nào quên đi những chuyện đó, cũng không cho phép mình quên đi những chuyện đó.

Nguồn gốc của tất cả những việc Ngô Tam Tỉnh làm, thực ra đều là vì nhật ký của cha ông, Ngô Lão Cẩu, tức “Cẩu Ngũ Gia” của Lão Cửu Môn!

Phần nội dung này, Lục Vũ vốn không muốn nghe, nhưng nghĩ rằng có thể có chút sai lệch so với nội dung miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, vẫn kiên nhẫn, nghe Ngô Tam Tỉnh kể lại chuyện mình từng một mình đến Tiêu Tử Lĩnh trong rừng sâu núi thẳm của Tinh thành...

Theo lời của Ngô Tam Tỉnh, ông có thể đi trên con đường trộm

mộ, bao gồm cả những việc làm sau này, tất cả nguồn gốc đều là vì hành động ở Tiêu Tử Lĩnh.

Tiêu Tử Lĩnh, nằm trong rừng sâu núi thẳm của Tinh thành, là một thung lũng đồng bằng hiếm có, bốn mặt đều là núi, trong thung lũng rừng rậm um tùm, đặc biệt nhiều cây leo ngàn năm, chỉ có một khu vực ở nơi trũng nhất của thung lũng, không có bất kỳ thực vật nào, để lộ ra một mảng đất đỏ như máu, ngôi mộ cổ trong nhật ký của Ngô Lão Cẩu chính là ở dưới thung lũng.

Giới thiệu đơn giản vài câu, Ngô Tam Tỉnh đưa tay nắm lấy "Hồi Mộng Kính", nói với Lục Vũ: "Cậu muốn xem cho thật, chúng ta cứ bắt đầu từ lúc vào mộ." "Được." Lục Vũ nói nhỏ một câu, đưa tay nắm lấy "Hồi Mộng Kính".

Giây tiếp theo, cảnh sắc xung quanh đột nhiên thay đổi, hai người như đang ở trong thung lũng.

Lần đầu tiên vào "Hồi Mộng Kính", Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy mọi thứ trước mắt, lập tức kinh ngạc, không nhịn được hỏi: "Sao tôi không nhìn thấy chính mình?" "Ông tưởng là đóng phim à?" Lục Vũ nhíu mày nhắc nhở: "Đây là ký ức của chính ông, chỉ ghi lại những gì ông đã thấy, đã nhớ vào lúc đó." Lúc nói chuyện, Lục Vũ chú ý thấy Ngô Tam Tỉnh đang đi dọc theo một con đường nhỏ hoang phế, đi trong rừng núi.

Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy kinh nghiệm của mình, vừa thấy thú vị, lại có chút hư cấu: "Cậu xem những con đường này, một phần ba đều được đào trên sườn núi dốc đứng, không biết đã hoang phế bao nhiêu trăm năm.

Cũng may lúc đó tôi còn trẻ, gan lớn, đổi lại là bây giờ, cậu bảo tôi đi lại một lần, tôi chưa chắc đã dám đi đâu!" Chưa chắc đã dám đi?

Nghe câu này của Ngô Tam Tỉnh, trong lòng Lục Vũ lập tức nổi

sóng, đột nhiên kéo Ngô Tam Tỉnh, cứng rắn thoát ra khỏi "Hồi Mộng Kính", rồi nhìn chằm chằm vào ông nói: "Đi lại một lần, đến đó một chuyến!" Ngô Tam Tỉnh vừa mới đang hồi tưởng trong "Hồi Mộng Kính", nào ngờ Lục Vũ lại đột nhiên nói với ông một câu như vậy, lập tức ngẩn người.

Không đợi ông phản ứng, Lục Vũ lại một lần nữa mở miệng, nhẹ giọng nói: "Ông đã nói, tất cả đều bắt nguồn từ Tiêu Tử Lĩnh.

Vậy chúng ta đến Tiêu Tử Lĩnh một chuyến, tận mắt xem, sẽ chân thực hơn là hồi tưởng.

Hơn nữa, đến đó, ông còn có khả năng phát hiện ra những chuyện mình đã bỏ sót!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ, lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Cậu biết sự tồn tại của hắn, tôi cũng không cần thiết phải lừa cậu, hắn đã hoàn toàn dọn sạch Tiêu Tử Lĩnh rồi, không để lại bất cứ thứ gì." Lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói say khướt: "Đúng, đúng, cứ như vậy, đừng nói dối, thành thật mà nói!" Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy Ngoa Thú lại đang dùng đầu đũa chấm rượu uống, chỉ có thể có chút tiếc nuối lắc đầu, nói: "Vậy thì thôi đi, vẫn tiếp tục dùng Hồi Mộng Kính." "Yên tâm, lúc tôi đến Tiêu Tử Lĩnh, hắn vẫn chưa dọn sạch Tiêu Tử Lĩnh, cho nên vẫn còn một số chuyện, nếu không thì, cũng sẽ không có tôi của bây giờ..." Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh và Lục Vũ lại một lần nữa vào "Hồi Mộng Kính".

Đã là ký ức, Ngô Tam Tỉnh nghĩ đến đâu, liền có thể nhìn thấy đến đó.

Trước đó còn là con đường nhỏ trên vách núi, chốc lát sau, đã xuyên qua con đường cổ trên vách núi, đến phía bên kia của vách núi.

Đứng trên cao nhìn xuống, mọi thứ đều thu vào tầm mắt, một cái nhìn liền có thể thấy ở trung tâm thung lũng, có một gò đất đỏ, vô cùng đột ngột, chính là Tiêu Tử Lĩnh thực sự trong truyền thuyết!

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh trong Hồi Mộng Kính mở miệng nói: "Tôi không hiểu phong thủy, không nhìn ra được khí tượng ở đây, cậu là Mô Kim Hiệu Úy, chắc có thể nhìn ra được một số manh mối chứ?" Lục Vũ đang định mở miệng, liền nghe thấy bên cạnh lại vang lên một giọng nói say khướt: "Đây là đâu?

Nhìn cảnh sắc cũng không tệ nhỉ, Tiểu Lục cậu đến nơi này lúc nào thế?" "Ừm?

Cô nãi nãi hình như đã từng ở đây." Ngô Tam Tỉnh bị Ngoa Thú đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, càng khiến ông kinh ngạc hơn là, câu nói mà Ngoa Thú nói ra!

Nó chen ngang như vậy, Lục Vũ cũng lập tức nhíu mày: "Ngươi nghĩ kỹ lại đi, đã đến đây lúc nào?" Ngoa Thú cố gắng gãi đầu, hồi lâu mới nói: "Lúc nhỏ ta đã đến đây, lúc đó khu này còn đang đánh nhau." "Để ta nghĩ xem..." "A, đúng rồi!

Có cái lão rùa già đó!" Ngoa Thú cúi đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên hưng phấn lên, nói: "Ngươi có nhớ cái lão rùa già mà chúng ta thấy dưới lòng đất không, trong đám người đánh nhau có lão rùa già đó!" Lục Vũ nhíu mày, hỏi: "Ngươi nói Xi Vưu?" "Ta nào biết nó tên gì, ta chỉ nhớ là cái lão rùa già dưới lòng đất muốn đánh nhau với ngươi đó!" Ngoa Thú nói xong, Lục Vũ và Ngô Tam Tỉnh nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự kinh ngạc.

Nếu nói nơi này có dấu vết của Xi Vưu, vậy thì chuyện này lại càng trở nên khó hiểu hơn, cũng càng có ý tứ hơn.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một chút, nói: "Lần trước tôi đến đây, quả thực có thấy không ít người Miêu trong núi, nếu nói Xi Vưu từng xuất hiện ở đây, cũng không phải là không có khả năng." Lục Vũ trầm ngâm một lúc, chuyện này tạm thời cũng không có manh mối, nên vẫn tập trung vào chuyện trước mắt, trực tiếp quay đầu nhìn Ngô Tam

Tỉnh, hỏi: “Lúc ông đến đây, là hắn bảo ông đến à?” Ngô Tam Tỉnh ngược lại dứt khoát gật đầu, nói: “Lúc đó hắn tra ra được người của Cừu Đức Khảo đã đến, cần có người đến theo dõi Cừu Đức Khảo.

Lần này, cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với hắn.

Hắn bảo tôi qua đây theo dõi tiếp xúc Cừu Đức Khảo, tiện thể tìm cơ hội tiếp xúc xem bọn họ có biết một số chuyện không.” Lục Vũ trong lòng bừng tỉnh, nói như vậy, cũng gần giống với những gì hắn biết.

Hắn là một tổ chức bí ẩn, một thế lực.

Nhiều năm trước, Lão Cửu Môn cũng là vì hắn mà sinh ra, vì hắn tìm kiếm bí mật của sự trường sinh.

Chương 925

Đến sau này, Lão Cửu Môn chết thì chết, già thì già, thế hệ thứ hai của Lão Cửu Môn cũng giống như thế hệ cha chú của họ, tiếp tục làm việc cho hắn, cho đến khi Ngô Tam Tỉnh nhân một cơ hội nào đó thoát ra khỏi hắn, muốn hợp tác với Giải Liên Hoàn, giải quyết hắn...

Nói đơn giản vài câu, thấy Lục Vũ không có ý định nói tiếp, Ngô Tam Tỉnh bắt đầu tiếp tục hồi ức của mình, lại đưa tay chỉ vào một khoảng đất trống ở xa, nói: "Ở đó có mấy cái lều, người của Cừu Đức Khảo, ở đó." Vừa nói, hình ảnh trước mắt mấy người đột nhiên thay đổi, biến thành hình ảnh trong ống nhòm.

Trong tầm nhìn, xuất hiện mấy gương mặt của đám quỷ Tây.

Sau khi nhìn từ xa, Lục Vũ lại theo hồi ức của Ngô Tam Tỉnh, từ từ bò xuống vách đá, đặt trang bị của mình xuống, nhẹ nhàng xuyên qua khu rừng rậm bên dưới, lẻn vào gần lều.

Đến gần, có thể thấy đám quỷ Tây vây quanh gò đất đỏ dựng bốn cái lều, một bên còn có mấy người trông giống như phu khuân vác địa phương đang hút thuốc nghỉ ngơi.

Dù Ngô Tam Tỉnh chỉ liếc nhìn những người phu khuân vác, nhưng Lục Vũ vẫn phát ra một tiếng "ừm" nhẹ?

Ngô Tam Tỉnh lập tức dừng lại, hỏi: "Sao vậy?" "Những đường nét hình xăm trên người những người phu khuân vác này, ông có thấy không?" Nghe những lời này, Ngô Tam Tỉnh sững sờ, nhìn kỹ lại, ông hít một hơi khí lạnh: "Lúc đó sao tôi lại không chú ý, những đường nét này không phải là hình xăm của người Lê sao?" Dân tộc Lê, được công nhận là hậu duệ của Cửu Lê, cũng là hậu duệ của Xi Vưu!

Phát hiện người Lê ở đây, vô hình trung lại liên kết Tiêu Tử Lĩnh

và Xi Vưu lại với nhau!

Trong mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên vẻ khác thường, sắc mặt trở nên có chút kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ nội dung mình tra được trước đây, chẳng lẽ đều là sai?

Lúc này, Lục Vũ đưa tay chỉ vào một đống đất ở góc, nhẹ giọng nói: "Chỗ đó, chính là nơi người của Cừu Đức Khảo đào đường hầm à?" Ngô Tam Tỉnh không còn đắn đo thêm nữa, ông ta gật gật đầu, dòng suy nghĩ chuyển dời, lập tức đưa ký ức trở về thời điểm đó.

Hình ảnh trước mắt đột ngột biến đổi.

Lục Vũ và Ngô Tam Tỉnh đều có thể nhìn thấy, trên một đống đất cách đó không xa có một cái giá dựng bằng tre, bên trên phủ bạt chống thấm màu xanh lục, thấp thoáng qua khe giá có thể thấy một hố đất lớn.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh lại lên tiếng, mỉa mai nói: "Lúc đó tôi cứ tưởng bọn họ đến để đấu thì phải có thủ đoạn chuyên nghiệp lắm, ai ngờ chỉ là dựa vào vận may trên mấy cái gò đất, định đào thẳng vào đại mộ luôn." "Tôi vốn định chế giễu bọn họ vài câu, nhưng ngặt nỗi bên đó đông người, nghĩ đi nghĩ lại thôi cũng bỏ qua." "Tôi cứ đứng một bên đợi, đợi đến tận đêm khuya khi bọn họ ngủ cả, tôi mới lén lút tìm một cái đạo động mà cha tôi và những người khác từng để lại khi vào cổ mộ năm xưa..." Theo lời thuyết minh của Ngô Tam Tỉnh, cảnh tượng trước mắt họ lại thay đổi, bốn bề tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng: "Làm gì thế, bật đèn lên chứ!" Vừa dứt lời, xung quanh xuất hiện ánh sáng yếu ớt, lờ mờ thấy được bóng nước phản chiếu.

Nhưng ngay sau đó, tầm mắt lay động, chắc là Ngô Tam Tỉnh đã với tay lấy cái đèn pin rơi dưới nước lên, cả không gian trở nên sáng

sủa hơn nhiều, cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình xung quanh.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đang đứng trong một chuyên thất, xung quanh là tường gạch xanh xếp chồng lên nhau.

Chuyên thất ngập nước khá sâu, gần đến thắt lưng ông ta, quay đầu nhìn lại thì thấy một cái lỗ lớn rõ ràng do con người đào ra.

Nhìn kỹ hơn, mộ thất là một hình vuông quy củ, trần hình vòm, bốn phía có những bức phù điêu đơn giản.

Ngoài ra, trên bức tường bên trái có một cánh cửa, dường như là lối thông đạo của ngôi cổ mộ này. "Đừng động!" Khi Ngô Tam Tỉnh đang hồi ức được một nửa, Lục Vũ đột nhiên mở lời ngăn lại. "Có chuyện gì vậy?" Lục Vũ đưa tay chỉ vào tường, nói: "Ông hãy tập trung chú ý vào những bức phù điêu kia." Ngô Tam Tỉnh thử tập trung tinh thần, chỉ tiếc lúc đó ông ta chỉ mải mê nghĩ đến 'minh khí' và quan sát độ an toàn của mộ thất nên không mấy để tâm đến những bức phù điêu đơn giản đó.

Ngay cả bây giờ, thông qua Hồi Mộng Kính, nội dung nhìn thấy cũng mờ mịt không rõ, rất khó nhận dạng.

Nhưng hắn cơ bản có thể xác định được một việc... "Phía sau những bức phù điêu đó ẩn giấu bích họa." Lục Vũ lắc đầu, đưa tay chỉ vào một bức tường, khẽ nói: "Vô tình đèn pin của ông đã quét qua đây, chỉ là ông không chú ý thấy bức phù điêu ở đây bị bong tróc, để lộ bích họa bên trong." Ngô Tam Tỉnh nhìn kỹ theo hướng tay Lục Vũ chỉ một hồi lâu, cười khổ một tiếng: "Lúc đó tôi đi một mình xuống đất, lại mới bắt đầu vào nghề nên đã bỏ lỡ nhiều chuyện." "Tiếp tục đi." "Được." Trong lúc nói chuyện, trong ký ức, Ngô Tam Tỉnh lảo đảo đi dưới nước đến lối vào của một đường hầm, men theo đó chậm rãi bước đi.

Hai bên tường không có ký hiệu gì đặc biệt.

Rất nhanh, Ngô Tam Tỉnh đi vào mộ thất sau đường hầm, thấy ở giữa mộ thất có một cái quan sàn (giường đặt quan tài).

Quan sàn rất cao, nhô lên khỏi mặt nước.

Ngô Tam Tỉnh mở lời: "Nói ra đừng cười, lúc nhìn thấy cái quan sàn này, chân tôi thực sự hơi bủn rủn." "Không có nắp, bên trong còn có hai bộ xương khô thối rữa, cứ thế tựa vào quan tài, thật sự vừa buồn nôn vừa đáng sợ." Lục Vũ cũng nhìn thấy hai cái xác đó, thịt da đã thối rữa hoàn toàn, quần áo trên người rách nát không chịu nổi, da thịt thi thể đã dính chặt vào thạch quan.

Im lặng giây lát, Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh bên cạnh, khẽ nói: "Ngô gia khởi nghiệp từ ngôi mộ cổ này, mà cũng lụn bại từ ngôi mộ này.

Hai người này là tổ tiên của ông phải không?" Ngô Tam Tỉnh không nói gì, chỉ điều khiển ký ức của mình, từ từ đẩy nhanh thời gian.

Dần dần, tầm mắt càng lúc càng gần bệ đá, cho đến tận rìa thạch quan.

Lúc này cuối cùng cũng nhìn rõ, hai cái xác đã thối rữa hết, đầu chỉ còn là lâu cốt, không thể nhận dạng.

Nhưng trên tay một cái xác có cầm một khẩu súng lục, trên đó khắc mấy chữ lờ mờ: Ngô Đại Quý.

Ngô Đại Quý, ông cố của Ngô Tà, ông nội của Ngô Tam Tỉnh.

Lục Vũ có thể thấy rõ, khi ba chữ 'Ngô Đại Quý' xuất hiện, hình ảnh ký ức rung động rõ rệt, hiển nhiên lúc đó tâm trạng Ngô Tam Tỉnh vô cùng kích động, hoặc có thể nói là căng thẳng.

Nhưng ngay sau đó, tầm mắt lại ổn định trở lại, chỉ là có động tác lên xuống mấy cái, trông như Ngô Tam Tỉnh đang dập đầu trước tổ

tiên mình.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh lại lên tiếng: "Chắc là tổ tông phù hộ, sau khi tôi bái lạy tổ tông xong, liền chú ý thấy dưới đáy thạch quan có mấy mảnh lụa thối rữa, đưa tay sờ thử vài cái thì tìm thấy một cái vòng kéo." "Lúc đó tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, cứ thế kéo một phát!" Trong lúc nói, liền thấy tấm ván đáy quan tài đột nhiên vênh lên một bên, lộ ra một mật đạo bên dưới!

Ngô Tam Tỉnh lại lôi ra một cái hỏa chiết tử, sau khi đốt lên, định ném xuống mật đạo xem bên dưới là chỗ nào thì thấy một khuôn mặt quái dị đầy nếp nhăn thò ra từ mật đạo!

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên quát: "Chính là chỗ này, dừng lại đừng động!" Nếu Ngô Tam Tỉnh tự mình hồi ức thì tuyệt đối không thể muốn dừng là dừng, muốn xem gì là xem nấy.

Nhưng nhờ có Hồi Mộng Kính, tình hình đã hoàn toàn khác.

Chương 926

Sau khi dừng lại, Ngô Tam Tỉnh lập tức hỏi: "Cậu phát hiện ra gì rồi?" "Nhìn tấm ván này đi." Ngô Tam Tỉnh vốn tưởng Lục Vũ định nói về chuyện quái diện Huyết Thi, nhưng nghe hắn nhắc đến tấm ván, ông ta vẫn quay đầu nhìn một cái.

Chỉ tiếc là ông ta không nhận ra tấm ván có vấn đề gì.

Nhìn trái nhìn phải một hồi, không nhịn được hỏi: "Cái tấm ván này làm sao?" Lục Vũ nhận ra tấm ván này sử dụng cơ quan thuật của Mặc gia!

Tuy nhiên, lúc này hắn chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, không giải thích gì, chỉ nói với Ngô Tam Tỉnh vẫn đang nhíu mày: "Không có vấn đề gì, tôi nhìn nhầm rồi..." Câu nói này còn chưa dứt, sắc mặt Lục Vũ đột nhiên biến đổi, không nói với Ngô Tam Tỉnh lời nào mà trực tiếp thoát khỏi Hồi Mộng Kính, trở về phòng mình, quát về phía cửa: "Còn gõ cửa nữa là ta đánh chết ngươi!" Tiếng Lục Vũ vừa dứt, bên ngoài vang lên giọng của Phan Tử: "Lục tiểu ca nhi, Tam gia của chúng tôi thế nào rồi?

Cậu nhốt Tam gia ở trong đó lâu như vậy, không nghe thấy tiếng động gì làm người ta không yên tâm, cậu cứ thả Tam gia ra đi, chúng ta có chuyện gì thì từ từ thương lượng, được không?" Lục Vũ nghe mà bực mình, nhưng nghĩ một lát vẫn mở cửa bước ra.

Ngoài cửa, Phan Tử đang nhìn chằm chằm vào phòng hắn.

Bên cạnh Phan Tử còn có Ngô Tà cũng đang mong ngóng.

Thấy Lục Vũ, Ngô Tà lập tức đón lấy, đi thẳng tới trước 'hàng rào đinh cao', không thể tiến thêm nữa mới vội vàng hỏi: "Tiểu ca nhi, Tam thúc tôi thế nào rồi?" "Cậu và ông ấy ở trong đó cả ngày rồi, nói

chuyện gì vậy?" "Về vụ đại mộ lần này, hai người đã bàn bạc ra kết quả gì chưa?" "Tôi biết điểm yếu của Tam thúc ở đâu, hay là để tôi giúp cậu thẩm vấn ông ấy, đảm bảo moi được tin từ miệng ông ấy ra..." "Tam thúc cậu bắt tôi lập lời thề độc là không được tiết lộ cuộc trò chuyện của chúng tôi cho bất cứ ai, cậu đừng mơ nữa..." Lục Vũ nói xong định quay vào phòng tiếp tục kiểm tra ký ức Ngô Tam Tỉnh, nhưng vừa đi được một bước thì thấy có người lại ném một chén trà qua hàng rào đinh đập vào cửa, ngay sau đó Phan Tử hét toáng lên: "Tam gia, Tam gia, ông sao rồi!" "Ngươi còn kêu một tiếng nữa, ta sẽ khâu miệng ngươi lại!" Lục Vũ lạnh lùng liếc Phan Tử một cái, dứt khoát đứng ngay cửa, cũng không vội vào nữa. "Không phải đâu Lục tiểu ca nhi, cậu cứ nhốt Tam gia mãi thế này cũng không phải cách, cả ngày rồi chúng tôi không biết hai người làm gì trong đó, vạn nhất Tam gia có chuyện gì chúng tôi cũng không hay." Phan Tử nói một tràng dài, nói xong dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Còn chuyện này nữa, cậu thả Tam gia ra đi, tôi sẽ nói cho cậu tin tức từ phía kinh thành.

À, kinh thành truyền tin tới, có người muốn nhờ cậu giúp đỡ." "Ai muốn nhờ tôi giúp?" Lục Vũ hơi ngẩn ra, không ngờ ở Côn Luân mà vẫn có người đưa tin cho mình.

Khựng lại một chút, hắn nghĩ ra gì đó, hỏi: "Là Trương Hạo?

Anh ta tìm tôi làm gì?" "Cậu thả Tam gia ra rồi tôi mới nói." Phan Tử vẫn kiên trì ý kiến của mình, bảo với Lục Vũ: "Bên kia nói rất gấp, là chuyện đại sự liên quan đến tính mạng, chọn thế nào tùy cậu." "Liên quan tính mạng..." Lục Vũ trầm ngâm một lát rồi quay sang Ngô Tà, hỏi: "Là Hồ Bát Nhất hay Shirley Dương?

Rốt cuộc họ nói chuyện gì?" "Tôi không biết, thực sự không biết." Ngô Tà lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lúc đó có một Lạt ma đưa thư tới, là Phan Tử nhận, anh ấy xem xong liền nuốt luôn tờ giấy, tôi cũng không biết trên đó viết gì." Dừng một chút, Ngô Tà

lại nói tiếp: "Tiểu ca nhi, cậu thả Tam thúc ra đi, chúng tôi nói với ông ấy vài câu, xác định ông ấy không sao là được." Lục Vũ thầm tính toán, người biết hắn ở Côn Luân ngoài Trương Hạo thì chỉ có Hồ Bát Nhất.

Trương Hạo chắc không tìm hắn, nhưng Hồ Bát Nhất đã gác kiếm rồi, tìm hắn làm gì?

Chẳng lẽ là vì chuyện 'Nam Hải Quy Khư'?

Hiện giờ hắn đang đau đầu vì chuyện Vân Thiên Cung và Ngô Tam Tỉnh, lúc này cơ bản không có tâm trí đâu mà quản chuyện Nam Hải Quy Khư.

Dù sắp tới làm gì thì hắn cũng phải làm sáng tỏ, sắp xếp lại mọi chuyện trước mắt đã.

Cho dù không làm rõ được quan hệ của tất cả mọi người thì cũng phải làm rõ về bản thân hắn, Uông gia, Xi Vưu và đời cha mẹ hắn...

Im lặng một lát, Lục Vũ đưa tay chỉ Ngô Tà: "Cậu đi theo tôi." Nói đoạn, hắn dời hàng rào đinh ra cho Ngô Tà bước lên bậc thềm.

Vào phòng, thấy Ngô Tam Tỉnh đang ngồi thảnh thơi uống rượu ăn thịt, trong lòng Ngô Tà lập tức như có vạn con ngựa chạy qua! "Tam thúc, bọn tôi ở ngoài gọi khản cả cổ mà ông không thèm đáp một tiếng à?" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt khổ sở, nói khẽ: "Ký thân gửi phận thì phải có giác ngộ của kẻ đi nhờ vả chứ, đừng có quậy." "Ông..." Ngô Tà còn định nói gì nữa thì bị Lục Vũ nắm tay kéo thẳng ra khỏi phòng: "Được rồi, người cậu cũng thấy rồi, rốt cuộc có chuyện gì, nói đi." Phan Tử nhìn Ngô Tà, xác định Ngô Tam Tỉnh thực sự không sao mới mở miệng: "Khẩu tín là do Hoắc tiên cô gửi tới, chỉ có một câu..." "Có người mất tích, mau về kinh thành." Phan Tử dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ở cái xó này điện thoại không dùng được, mạng cũng không có, kinh thành xảy ra chuyện gì chúng tôi không

biết, ai mất tích chúng tôi cũng chịu chết." "Mất tích?" Lục Vũ liếc Phan Tử, buông một câu: "Mất tích thì báo cảnh sát, liên quan mẹ gì đến tôi." Nói xong, Lục Vũ quay người đi, lúc tay sắp đẩy cửa, hắn khựng lại, nói lần nữa: "Nếu còn dám đập cửa, tôi đảm bảo các người sẽ được vào trong 'Sơn Hà Đồ' mà ở." Ban đầu Phan Tử còn định phản kháng, nhưng nghe thấy câu này liền im bặt, trố mắt nhìn Lục Vũ bước vào phòng.

Đợi đến khi cửa phòng Lục Vũ đóng lại, Vương Bàn Tử mới xuất hiện ở sân, nhìn Ngô Tà và Phan Tử cười hắc hắc: "Hai người các cậu cứ yên tâm mà đợi đi, Tiểu ca làm xong việc tự khắc sẽ thả Ngô Tam Tỉnh ra." Phan Tử và Ngô Tà đồng loạt quay sang nhìn Vương Bàn Tử, Ngô Tà dở khóc dở cười, còn Phan Tử thì ánh mắt lóe lên.

Vương Bàn Tử cười lạnh: "Phan Tử, nếu mày không phục thì hai ta so tài vài chiêu, đúng lúc mấy ngày nay tao chưa hoạt động, Bàn gia tao thấy ngứa ngáy chân tay đây!" Sắc mặt Phan Tử đanh lại, cứng giọng đáp: "Tới luôn đi!" Trong phòng, Lục Vũ ngồi xuống cạnh Ngô Tam Tỉnh, nói: "Hoắc tiên cô cho người gửi khẩu tín tới, chỉ đúng một câu, ông đoán xem là gì?" "Tôi sao mà đoán nổi." "Có người mất tích, mau về kinh thành." Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, trực tiếp đưa ra đáp án. "Có người mất tích, mau về kinh thành..." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi đột ngột, thốt lên: "Hỏng rồi, là Trương Hạo mất tích!

Không được, chúng ta phải mau chóng về kinh thành!

Trương Hạo mất tích là sắp có đại sự xảy ra rồi!" "Ông đừng có mơ." Lục Vũ bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Hôm nay cho dù Thiên Vương lão tử có mất tích, ông cũng phải nói rõ những gì ông biết cho tôi." "Tôi không đùa với cậu đâu, chuyện lần này thực sự đặc biệt nghiêm trọng, sơ sẩy một cái là cả kinh thành bị nổ tung lên trời cũng nên." "Đừng nói mấy lời vô ích đó nữa, chúng ta tiếp tục chuyện chưa nói hết lúc nãy đi." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt rầu rĩ, lại định thuyết

phục Lục Vũ, nhưng nói đi nói lại Lục Vũ vẫn kiên quyết, ông ta chỉ đành nghiến răng nói: "Được rồi, vậy thì xem nhanh lên, xem xong rồi khẩn trương về kinh thành, kẻo xảy ra chuyện lớn!" Ngô Tam Tỉnh dường như thực sự sốt ruột, trực tiếp cầm lấy Hồi Mộng Kính, quay lại cảnh 'Huyết Thi' mà họ vừa thấy lúc nãy.

Lục Vũ nhìn Huyết Thi, trong lòng hiểu rõ.

Con Huyết Thi này chính là chú bác của Ngô Tà, cũng là anh em họ của Ngô Tam Tỉnh, một trong những người cùng Ngô Lão Cẩu xuống mộ năm đó... "Từ xưa đến nay, vùng Tinh Thành có nhiều truyền thuyết về Huyết Thi nhất.

Thường thì chỉ cần là cổ mộ đào lên từ vùng đất sét đỏ, bất kể tình hình trong mộ thế nào, đều bị gọi là mộ Huyết Thi." Ngô Tam Tỉnh dường như rất vội, thấy Lục Vũ vẫn cứ nhìn chằm chằm Huyết Thi mà không nói lời nào, liền vội vàng kể những chuyện mình biết về Huyết Thi. "Thiên hạ rộng lớn, long mạch bảo huyệt không đếm xuể, nhưng mộ Huyết Thi còn hiếm thấy hơn cả mộ long mạch." "Tương truyền thời cận đại có một nhân vật cực kỳ quan trọng, mộ tổ của ông ta chính là ở vùng đất huyết.

Nghe nói lúc đó có một vị cao nhân lập ra phong thủy cục, ông nội của nhân vật đó để kịp giờ lành nhập mộ thậm chí đã không chết một cách bình thường, sau này nhân vật đó quyền nghiêng thiên hạ..." Không đợi Ngô Tam Tỉnh nói hết, Lục Vũ đã cắt lời: "Bắc phái đến nay cũng không biết đất Huyết Thi rốt cuộc hình thành vì lý do gì, cũng không cần quản nữa, cứ tiếp tục hồi ức đi." Ngô Tam Tỉnh cũng dứt khoát, trực tiếp hồi ức lại qua Hồi Mộng Kính.

Hình ảnh trước mắt chuyển đổi, thấy Ngô Tam Tỉnh nhảy phóc một cái vào trong quan tài, định lật tấm ván để chặn con Huyết Thi quái dị bên dưới.

Nhưng vừa đứng vững thì thấy từ dưới thạch bản thò ra một bàn tay người khô héo màu xanh lục!

Móng tay dài gấp đôi ngón tay, cả bàn tay như bị rỉ đồng xanh bám đầy hoa lục, chộp chặt lấy thạch bản khiến Ngô Tam Tỉnh không còn cách nào khác.

Ngô Tam Tỉnh nhìn lại động tác của chính mình, chậm rãi nói với Lục Vũ: "Lúc đó tôi hoảng quá, ra sức giẫm mấy cái định làm gãy cánh tay Huyết Thi, nhưng không tài nào giẫm gãy nổi!" "Con Huyết Thi này sức mạnh cực lớn, suýt nữa thì lật nhào tôi..." Lúc này, Lục Vũ thấy Ngô Tam Tỉnh đã lấy chai rượu từ thắt lưng ra, đốt lửa ở miệng chai, chuẩn bị dùng hỏa công nướng Huyết Thi. "Đợi đã." Lục Vũ vừa lên tiếng, Ngô Tam Tỉnh lại tạm dừng hồi ức, hình ảnh đứng yên ngay khuôn mặt quái dị của Huyết Thi.

Nhờ ánh lửa, Lục Vũ có thể thấy rõ điểm khác biệt của khuôn mặt đó.

Mặt Huyết Thi có màu đồng xanh, da thịt co rút, da dẻ nứt nẻ thành dạng vảy, hai mắt không có đồng tử, dù là trong ký ức, đối diện với nó vẫn có cảm giác nó đang nhìn chằm chằm mình.

Lục Vũ quan sát một hồi, trong lòng đã hiểu rõ.

Chương 927

Đây chính là giai đoạn sơ cấp biến thành Hải Hầu Tử sau khi uống 'Thi Miết Hoàn', chắc là vẫn chưa biến thành Hải Hầu Tử hoàn chỉnh...

Định thần lại, xác định mình không bỏ sót quá nhiều, Lục Vũ lên tiếng: "Tiếp tục đi, đốt con Huyết Thi này xong chắc là ông xuống ám đạo phải không?" Ngô Tam Tỉnh quay đầu nhìn Lục Vũ, biểu cảm trên mặt có chút quái lạ.

Chẳng hiểu sao ông ta đột nhiên có cảm giác Lục Vũ như thể biết rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong ngôi mộ cổ này vậy.

Cảm giác này quá kỳ quái.

Nhưng dù thế nào, Ngô Tam Tỉnh vẫn chậm rãi hồi ức lại những chuyện xảy ra trong đại mộ.

Tình hình tiếp theo không khác mấy so với dự liệu của Lục Vũ.

Ngô Tam Tỉnh đốt Huyết Thi thành than, qua một bàn tay Huyết Thi mà nhận ra chủ nhân của nó là anh em chú bác mình, dù tiếc nuối cũng không làm gì được nữa, chỉ đành kéo người ra khỏi quan quách, dùng quần áo khâm liệm hài cốt, bái lạy xong liền thu liễm tâm thần, một lần nữa nhấc nắp mật đạo dưới quan tài lên.

Dưới mật đạo là một lối đi dốc xuống, nhưng lối đi rất thấp, chỉ có thể bò vào.

Mặt đất mật đạo được ghép từ những phiến đá đen, cứ khoảng ba mét một đoạn, nối tiếp nhau dẫn sâu xuống dưới... "Tôi bò trong mật đạo này mười mấy phút thì phía trước có một chỗ rẽ, tôi cứ tưởng phía sau vẫn là mật đạo hoặc là lối ra mộ thất, nhưng không ngờ phía

sau lại là một bức tường đá đen khắc phù điêu..." Trong lúc nói, hình ảnh trước mắt Lục Vũ lại thay đổi.

Nhờ ánh đèn pin, có thể nhìn rõ tình hình bức tường đá đó.

Trên tường đá là một vị thần linh đầu người mình chim, mình chim như chim điêu, còn mặt người rất quái dị, điêu khắc vô cùng khoa trương, mặt to như cái chậu, miệng há hốc, tóc mây bay lượn, diện vô biểu tình, không rõ nam hay nữ.

Phù điêu nhân diện điểu thân có bốn mắt, còn khắc đồng tử hình tròn, nhưng kỳ lạ là đồng tử hai mắt phía trên lồi ra ngoài, còn đồng tử hai mắt phía dưới lại lõm vào trong.

Trông giống như phương pháp điêu khắc âm và dương trong phù điêu.

Tất nhiên, loại 'người chim' này cũng không phải quái vật, trong lịch sử, loại này được gọi là 'Cửu Thiên Huyền Nữ', có thể thấy trong các cổ tịch, được Đạo giáo tôn thờ là nữ tiên cao cấp và thần thuật số.

Còn một truyền thuyết khá nổi tiếng là Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu nhờ sự giúp đỡ của Cửu Thiên Huyền Nữ...

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đưa tay chỉ vào hai đồng tử lồi ra ngoài của bức phù điêu, nói: "Cái thứ này là gì, tôi nghĩ cậu chắc đã biết?" "Thi miết đan." Lục Vũ khẽ nói một câu. "Phải đấy." Ngô Tam Tỉnh thở dài, cảm thán: "Lúc đó tôi cũng không biết Thi miết đan là cái gì, chỉ thấy ở đây chẳng có gì để lấy, lại thấy hai viên đá quái dị bên dưới đã bị ai cậy mất nên tôi cậy luôn hai viên này xuống." "Ai ngờ cậy xuống xong vô tình giẫm nát một viên, thả ra một con Thi miết vương màu đỏ." "Bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ!

Cũng may lúc đó vận may tốt, tốc độ nhanh.

Chứ đổi lại là bây giờ, chắc chắn tôi đã thành mồi cho Thi miết

vương rồi." Trong lúc nói, ký ức của Ngô Tam Tỉnh cũng hiện ra đúng như lời ông ta vừa kể, tái hiện lại hành trình nguy hiểm lúc đó.

Con Thi miết vương tỏa ra ánh đỏ tà dị, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng ông ta!

Tóm lại là Ngô Tam Tỉnh đã thoát khỏi mộ Huyết Thi một cách hiểm nghèo.

Thực lòng mà nói, phần kể này của Ngô Tam Tỉnh không khác mấy so với nội dung trong Đạo Mộ Bút Ký.

Tuy nhiên, Lục Vũ vẫn phát hiện ra một số điểm đặc biệt.

Ví dụ như, mộ Huyết Thi có liên quan đến Xi Vưu!

Dù là người tộc Cửu Lê trong núi, hay Cửu Thiên Huyền Nữ, hay lời của Ngoa Thú, dường như đều chứng minh nơi này có liên quan đến Xi Vưu!

Trong khi Lục Vũ đang suy nghĩ về mối quan hệ giữa Xi Vưu và toàn bộ sự việc, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lên tiếng: "Cậu biết đấy, lúc đó 'Hắn' đã tìm đến tôi rồi.

Lần hạ mộ này của tôi, ở mức độ nào đó cũng có thể coi là thử thách 'Hắn' dành cho tôi." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh dừng lại một chút, tiếp tục: "Theo lời 'Hắn' dặn, đáng lẽ tôi phải theo dõi đám người Cừu Đức Khảo, thậm chí tìm cơ hội tiếp cận bọn họ, nhưng sau khi thoát khỏi mộ Huyết Thi tôi không dám ở lại Tiêu Tử Lĩnh nữa, vội vàng bỏ chạy." "Vì vậy, khi 'Hắn' tìm thấy tôi, tôi đã giao một viên Thi miết đan cho 'Hắn'." Lúc này, hình ảnh ký ức của Ngô Tam Tỉnh lại thay đổi, trong một căn phòng, ánh sáng chói mắt chiếu vào người ông ta khiến ông ta không thể mở mắt.

Dù có cố mở thì mắt cũng chỉ thấy một màu đỏ ngầu.

Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Đây chính là nơi tôi và 'Hắn' gặp mặt, đến

tận ngày nay tôi cũng không biết nơi này rốt cuộc ở đâu, cũng chưa từng thấy mặt mũi 'Hắn'." "Cho nên, tôi hoàn toàn không có cách nào xác nhận bộ ảnh đó rốt cuộc có liên quan đến 'Hắn' hay không." Nói xong câu này, Ngô Tam Tỉnh thoát khỏi ký ức của mình, nhưng vẫn cầm chặt Hồi Mộng Kính, dường như rất thích thú với món bảo bối này.

Lục Vũ cũng thoát khỏi Hồi Mộng Kính, nhìn Ngô Tam Tỉnh, lại hỏi: "Viên Thi miết đan đó sau này thế nào?" Ngô Tam Tỉnh nhìn sâu vào mắt Lục Vũ, chậm rãi nói: "Ở giai đoạn đó, 'Hắn' vẫn chưa biết Thi miết đan có nghĩa là gì, không dùng nó để thử nghiệm trường sinh." "Mãi cho đến trước chuyến đi Tây Sa lần đó, 'Hắn' mới thông qua một số người mà xác định được công dụng của Thi miết đan." Thấy môi Lục Vũ mấp máy định hỏi gì đó, Ngô Tam Tỉnh dứt khoát lắc đầu: "Đừng hỏi tôi là ai, tôi cũng đã truy tra rất lâu nhưng không có manh mối.

Nếu bắt tôi đoán thì tôi đoán chuyện này hoặc là Uông gia, hoặc là một kẻ khác nữa." Nhìn biểu cảm quái lạ của Ngô Tam Tỉnh, mắt Lục Vũ nheo lại, khẽ nói: "Ý ông là, kẻ thứ ba đó là cha mẹ tôi?" "Hắn không có lý do để làm chuyện này, vậy nên hoặc là bọn họ, tức là cha mẹ cậu, hoặc là còn có người khác cũng tham gia vào chuyện này." Ngô Tam Tỉnh cười khổ một tiếng: "Nếu còn có người khác thì chuyện này lại càng khó tra rõ, tôi thà rằng là bọn họ..." Câu nói này của Ngô Tam Tỉnh không rõ ràng, nhưng Lục Vũ hiểu ý ông ta.

Tóm lại, bây giờ Ngô Tam Tỉnh quy kết người đưa ra 'Liên Sơn Bặc' và 'Ảnh lớn' chính là cha mẹ Lục Vũ, cho rằng sự xuất hiện của họ đã dẫn đến hàng loạt sự việc phía sau.

Dù sao thì Ngô Tam Tỉnh đã ở bên cạnh 'Hắn' rất lâu, làm cho 'Hắn' một số việc.

Tuy chưa điều tra rõ kết cấu nội bộ của 'Hắn', nhưng ông ta cũng biết trên con đường tìm kiếm 'trường sinh', có vài lần 'Hắn' rõ ràng đã đi vào ngõ cụt nhưng rồi đột nhiên lại thoát ra được.

Tình huống này rõ ràng là có ngoại lực giúp đỡ.

Dựa trên những thông tin hắn nắm giữ hiện nay, người có thể dắt mũi 'Hắn' đi như vậy dường như ngoài cha mẹ Lục Vũ – những người đã trộm đi người nhà họ Trương rồi âm thầm nuôi lớn – thì không còn ai khác.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh lại chỉ vào bức ảnh cha mẹ Lục Vũ đặt trên bàn, nói: "Bức ảnh này, Liên Sơn Bặc, sự mất tích của Trương Gia, thời gian đều quá trùng hợp, nếu tôi nói những chuyện này không liên quan đến nhau, cậu cũng sẽ không tin." Trong lúc Ngô Tam Tỉnh nói, Lục Vũ vẫn luôn quan sát ông ta.

Đợi ông ta nói xong, Lục Vũ mới lên tiếng: "Tại sao không thể là Uông gia?

Nếu tôi nhớ không lầm, Uông gia dường như cũng có thực lực đó, chẳng phải Thập Nhất Thương cũng bị Uông gia nổ tung rồi sao?" Thập Nhất Thương ở Hàng Thành, lần đầu Lục Vũ đến đó thì nó đã nổ tung, lúc đó hoàn toàn là bị Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch gài bẫy, nếu sau này hắn không phát hiện ra vấn đề thì e là vẫn bị mông muội.

Chương 928

Ngô Tam Tỉnh cười gượng một tiếng, vừa định giải thích gì đó thì nhóc tì Ngoa Thú ngồi nghe nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Mọi người đang nói gì thế?

Uông gia có phải là lão biết tam (lão ba ba) đó không?" Uông gia là cái giống ba ba gì?

Uông gia tự nhiên là Uông gia của Uông Tàng Hải, liên quan gì đến lão biết tam?

Lục Vũ đột nhiên quay đầu nhìn Ngoa Thú đang đỏ mặt, lập tức nghĩ ra điều gì đó! 'Biết tam' trong miệng Ngoa Thú có rất nhiều, nhưng kẻ nó đang nói đến chính là Xi Vưu!

Hắn vừa nói với Ngô Tam Tỉnh bao nhiêu chuyện mà cả hai đều không nhắc đến vai trò của Xi Vưu trong toàn bộ sự việc này.

Nếu chỉ là tung tích Xi Vưu ở 'Tần Lĩnh Thần Thụ' thì thôi, đằng này ở 'Vân Thiên Cung' cũng phát hiện ra tung tích, thậm chí những chuyện xảy ra dưới Vân Thiên Cung còn cực kỳ khó hiểu!

Trong lần trò chuyện với Ngô Tam Tỉnh này, hắn đã cố ý né tránh chuyện đó, định làm rõ những chuyện trước đây đã, đợi mọi chuyện sáng tỏ rồi mới xử lý chuyện lần này, kẻo càng nghĩ càng loạn.

Nhưng lúc này Ngoa Thú lại khơi ra, Ngô Tam Tỉnh và Lục Vũ nhìn nhau, cổ họng Ngô Tam Tỉnh động đậy, nhe răng nói: "Hắn và bọn họ là cùng một hội?

Hay là riêng lẻ?" "Chuyện ông còn không biết thì tôi làm sao biết được?" "Vậy chúng ta tạm thời đừng quản chuyện Xi Vưu nữa." Ngô Tam Tỉnh cũng nghĩ thoáng, lắc đầu nói: "Từ tình hình hiện tại, thực

ra Xi Vưu là thế nào cũng không quan trọng." "Tại sao?" Lục Vũ cau mày, có chút khó hiểu nhìn Ngô Tam Tỉnh. "Cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từng chút một." Ngô Tam Tỉnh nhìn sâu vào Lục Vũ rồi nói tiếp: "Lúc trước ở dưới kia, người tên Trương Bách Xuyên chẳng phải đã nói chuyện đó còn quá xa vời với cậu sao.

Thế nên tôi thấy cậu cũng không cần phải bám lấy chuyện đó không buông, chi bằng quan tâm đến chuyện trước mắt đi..." Không đợi Ngô Tam Tỉnh nói hết, Lục Vũ gật đầu bảo: "Ông nói đúng, tạm gác chuyện Trương Bách Xuyên và Xi Vưu sang một bên, ông nói xem vụ Thập Nhất Thương lần trước rốt cuộc là thế nào?" "Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết, là Giải Liên Hoàn và lão Nhị bàn bạc với nhau đấy." Ngô Tam Tỉnh cười tự giễu, nói tiếp: "Liên lạc giữa chúng tôi rất ít, nên tôi cũng không biết tại sao họ lại cho nổ Thập Nhất Thương." Dừng một chút, Ngô Tam Tỉnh tiếp tục: "Nhưng theo tôi thấy, vụ nổ Thập Nhất Thương vẫn là để gài bẫy người nhà họ Uông thôi." Trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tam Tỉnh là một nhân vật vô cùng thần bí, cả 'Hắn' lẫn 'Uông gia' đều là người đầu tiên phát hiện.

Có thể nói trong Đạo Mộ Bút Ký, nếu Ngô Tà là người phá cục thì người trải đường chính là Ngô Tam Tỉnh.

Ông ta ở trong bóng tối thu xếp mọi thứ, mưu tính sẵn sàng, Ngô Tà chỉ cần đi theo lộ trình của ông ta từng bước một là hoàn thành sự cứu rỗi cho Lão Cửu Môn hay Ngô gia...

Chỉ có điều, Lục Vũ không phải Ngô Tà.

Hắn chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh, bình thản hỏi: "Ông đã tiếp xúc với người nhà họ Uông mấy lần rồi?" "Cũng không mấy lần." Ngô Tam Tỉnh cười quái dị, nói: "Tôi cũng chỉ tình cờ thấy người nhà họ Uông khi đang truy tra chuyện của 'Hắn' thôi." Lục Vũ cau mày nhìn Ngô Tam Tỉnh một hồi lâu, lại hỏi: "Bây giờ 'Hắn' thế nào rồi?" "Ẩn mình

rất kỹ, vốn dĩ Tiểu Giải và lão Nhị theo sát 'Hắn' lắm, nhưng sau vụ Thập Nhất Thương tôi cũng không biết tình hình hiện tại thế nào nữa." Lục Vũ day day thái dương, chỉ thấy chuyện này ngày càng như sương mù dày đặc, rắc rối phức tạp...

Đêm khuya.

Ngô Tam Tỉnh lấy cớ hồi ức quá nhiều nên mệt, phải nghỉ ngơi, được Lục Vũ thả ra để đoàn tụ với Phan Tử và Ngô Tà.

Lục Vũ vẫn tự nhốt mình trong phòng, cố gắng làm rõ toàn bộ sự việc.

Đến thời điểm này, những gì hắn biết về chuyện liên quan đến Thanh Đồng Môn có tổng cộng năm đầu mối.

Thứ nhất, Xi Vưu.

Hắn gào thét đòi về nhà trước Thanh Đồng Môn, nên mọi thứ bên trong Thanh Đồng Môn chắc chắn có quan hệ mật thiết với Xi Vưu.

Thứ hai, Trương Gia.

Trương Bách Xuyên trước Thanh Đồng Môn không cần nói cũng biết chắc chắn là người nhà họ Trương ở Trường Bạch Sơn, hơn nữa Lục Vũ còn thấy Hắc Thành bên cạnh trong giấc mơ quái dị của Thông Thiên Thần Thụ, bích họa màu máu trên tường, cùng với nội dung trong sách Đạo Mộ Bút Ký, tất cả đều chứng minh sự tồn tại của người nhà họ Trương là không thể thiếu.

Thứ ba, 'Hắn'.

Đạo Mộ Bút Ký bắt đầu từ việc 'Hắn' tìm kiếm sự trường sinh, Lão Cửu Môn xuất hiện cũng là để giúp 'Hắn' tìm ra bí mật trường sinh.

Trước đây ở ngoại ô sân bay San Francisco, lần đầu Lục Vũ gặp

Ngô Nhị Bạch và một nhóm người cũ của Lão Cửu Môn, cùng với sự tồn tại của Cửu Môn lệnh bài, chứng minh 'Hắn' vẫn còn sống, và phong cách hành sự có khác biệt rất lớn so với những gì hắn biết.

Thứ tư, Uông Gia.

Nếu vụ nổ Thập Nhất Thương thực sự không phải bố cục của Ngô Tam Tỉnh như ông ta nói, mà là thủ đoạn của Giải Liên Hoàn và Ngô Nhị Bạch, vậy thì có thể táo bạo đoán rằng, chuyện này liệu có phải 'Hắn' đang dụ dỗ Uông gia?

Hoặc là Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn cùng quyết định dụ dỗ Uông gia?

Thứ năm, chính hắn.

Bức ảnh cũ hai mươi năm trước, Liên Sơn Bặc, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn mất tích, Trương Hạo xuất hiện, cha mẹ hắn, thậm chí cả thân phận của hắn, đều là một màn sương mờ.

Chuyện này chắc chắn không phải tự nhiên mà có... "Nhiều người thế này, náo nhiệt thế này, bắt đầu từ đâu đây?" Lục Vũ nhìn bức ảnh vẫn trải trên bàn, lẩm bẩm một mình, đầu óc rối bời không tìm ra manh mối... "Hay là ăn tí nhân sâm cho bổ não đi?

Cô nãi nãi nghe người ta nói nhân sâm ngâm rượu tốt cho sức khỏe, cô nãi nãi ngâm cho cậu một ít đây." Ngoa Thú vẫn luôn ở bên cạnh Lục Vũ, thấy hắn sầu muộn liền nói vài câu, rồi lóng ngóng từ trên người lôi ra một đoạn nhân sâm nhỏ bỏ vào ly rượu, đưa cho Lục Vũ.

Nó hì hì ha ha bảo: "Nào, uống đi, uống xong có khi cậu lại nghĩ thông suốt đấy, cậu xem bao nhiêu chuyện rắc rối thế này, một lúc không nghĩ ra cũng bình thường thôi, cứ từ từ mà nghĩ, đừng vội.

Cô nãi nãi ở bên cậu, chúng ta không say không về..." "Với cái tửu

lượng của ngươi mà cũng đòi không say không về?" Lục Vũ dở khóc dở cười liếc Ngoa Thú một cái, đưa tay nhận ly rượu nhấp một ngụm, chân mày hắn lập tức nhíu lại: "Ngươi pha cái gì vào rượu này thế?" Rượu thanh khoa hắn vẫn uống suốt, nhưng bát rượu Ngoa Thú đưa lần này vị hoàn toàn khác, uống xong lại thấy đầu óc quay cuồng, hay nói đúng hơn là cảm giác lâng lâng như tiên! "Không trách tôi, thực sự không trách tôi, đều tại con chó đó, nó cứ bắt tôi đưa cậu uống rượu này, tôi cũng hết cách mà!

Cậu đừng có trách cô nãi nãi nhé!" Ngoa Thú vẻ mặt hoảng hốt, run rẩy lầm bầm.

Chương 929

Thấy Lục Vũ chỉ ngơ ngác không có phản ứng gì đặc biệt, nó mới hơi định thần lại, nói với không trung: "Cô nãi nãi nói thật với ngươi, đây là lần cuối cùng ngươi lừa cô nãi nãi đấy..." Lục Vũ chỉ nghe mang máng lời Ngoa Thú rồi cảm thấy mình như đang bay lên.

Cảm giác này giống như đang nằm mơ vậy.

Trước mắt lóe lên những tia sáng rực rỡ, không nhìn rõ là thứ gì, chỉ thấy vô số tia sáng lung linh đan xen không ngừng.

Không biết bao lâu trôi qua, những tia sáng biến ảo xung quanh cuối cùng cũng dừng lại.

Hắn thử chớp mắt, cảm giác mình như đang đứng trên một cái cây, dưới chân là mây trắng bồng bềnh, trên đầu là ánh kim quang ngập trời, thấp thoáng còn thấy vài con chim khổng lồ đậu trên cành.

Chỉ là còn chưa kịp nhìn rõ là gì thì nghe thấy một tiếng 'rắc' giòn tan.

Ngay sau đó, cơ thể không tự chủ được mà rơi xuống cực nhanh, hắn thậm chí còn cảm nhận được luồng gió lạnh thấu xương!

Cảnh tượng xung quanh lại biến thành những tia sáng lung linh, càng khiến người ta hoang mang!

Cứ thế rơi xuống không biết bao lâu, những tia sáng biến mất, xung quanh chỉ còn một màu đen kịt.

Một lát sau, từ thế giới tối tăm vang lên những tiếng gào khóc thê lương!

Lục Vũ quay đầu lại liền thấy một khuôn mặt thê thảm đang vùng vẫy lao về phía mình!

Nhìn kỹ lại, không chỉ một khuôn mặt, mà bốn phương tám hướng có vô số khuôn mặt thê lương như những oan hồn đang giương nanh múa vuốt lao tới!

Hắn theo bản năng muốn né tránh, nhưng lúc này lại phát hiện mình không thể cử động được!

Chỉ đành trố mắt nhìn một oan hồn thê lương hung tợn lao thẳng vào mình!

Đúng lúc đó!

Lục Vũ đột nhiên giật mình tỉnh giấc!

Mở mắt ra nhìn lại, xung quanh không có gì thay đổi, hắn vẫn ở trong phòng mình, ngồi bên bàn, trên bàn vẫn bày thịt bò và rượu. "Nằm mơ sao?" Lục Vũ khẽ lẩm bẩm, có chút ngơ ngác nhìn quanh, rồi cẩn thận nhớ lại chuyện vừa nãy.

Cuối cùng hắn cũng nhớ ra mình đang mải suy nghĩ về những chuyện gặp phải gần đây, rồi Ngoa Thú đưa cho một ly rượu nhân sâm, sau đó hắn thấy choáng váng...

Cái nhóc tì đó đâu rồi?

Lục Vũ động tâm, mở Sơn Hà Đồ ra.

Trong Sơn Hà Đồ, ngoài con trâu già đang gặm cỏ trên sườn núi thì không thấy bóng dáng Ngoa Thú và Bạch Trạch đâu, ngay cả Lăng Lý cũng không thấy tăm hơi.

Đúng lúc này, Lục Vũ nghe thấy tiếng gõ cửa 'rầm rầm rầm', bên ngoài vang lên giọng nói lo lắng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, có chuyện rồi!" Lục Vũ nghe tiếng liền ngẩn ra, bước tới mở cửa thấy Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy lo lắng.

Chưa kịp hỏi có chuyện gì, Vương Bàn Tử đã thốt lên: "Ngô Tam

Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử, cả ba người đều biến mất rồi!" Vẻ mặt Vương Bàn Tử rất khó coi, vội vã nói: "Tôi vừa ngủ dậy, định gọi họ cùng đi ăn sáng, ai dè vào phòng chẳng thấy một mống nào cả!" Nghe vậy, Lục Vũ vội bước ra khỏi phòng, đi xem phòng của mấy người kia.

Phòng ốc vẫn ngăn nắp, nhưng không có một bóng người, không để lại một dấu vết nào...

Sắc mặt Lục Vũ trầm xuống, bước nhanh về phòng mình, kiểm tra 'Liệt Nhuế Khắc Bản' treo trên tường.

Công năng của 'Liệt Nhuế Khắc Bản' chính là 'Họa Địa Vi Lao'!

Toàn bộ hậu viện của ngôi miếu này đều được vẽ trên 'Liệt Nhuế Khắc Bản'.

Bình thường nếu không có sự cho phép của hắn, không ai có thể ra vào hậu viện này, đó cũng là lý do hắn yên tâm để Ngô Tam Tỉnh về nghỉ ngơi.

Đợi đã...

Bạch Trạch!

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến năng lực của Bạch Trạch, quay lại hỏi Vương Bàn Tử: "Cậu có thấy Ngoa Thú và Bạch Trạch không?" "Không thấy." Vương Bàn Tử lắc đầu, lông mày nhíu chặt lại thành hình chữ nhất, rồi nhìn quanh quất xem mấy nhóc tì kia có chui xuống gầm bàn không.

Khi ánh mắt rơi xuống mặt bàn, cậu ta phát hiện có một tờ giấy, bên trên viết bốn chữ nguệch ngoạc: Lục Vũ thân khải.

Vương Bàn Tử vội nói: "Tiểu ca nhi, cậu xem cái này này." Lục Vũ quay đầu lại cũng chú ý đến tờ giấy trên bàn, bước tới hai bước, vừa định đưa tay cầm tờ giấy thì phát hiện trên tay mình đang nắm

một cành cây khô.

Cành khô dài hơn một thước, nhìn có vẻ quen mắt, rất giống cành cây khô mà Trương Bách Xuyên đã đâm vào người Xi Vưu lúc trước! [Tên vật phẩm: Cành độc nhất của cây Phù Tang] [Cấp độ vật phẩm: Nhất phẩm tiên thảo] [Năng lực vật phẩm: Chìa khóa] [Mô tả vật phẩm: Thang Cốc có cây Phù Tang, là nơi mười mặt trời tắm, ở trong nước.

Chín mặt trời ở cành dưới, một mặt trời ở cành trên.

Đây là cành độc nhất của thần thụ Phù Tang thời thượng cổ, nắm giữ nó có thể trèo lên cây Phù Tang.] Nhìn thấy mô tả ngắn gọn của hệ thống, Lục Vũ không khỏi ngẩn ngơ.

Cây Phù Tang, thần thụ trong truyền thuyết thần thoại.

Trong 'Sơn Hải Kinh', phần giới thiệu về cây Phù Tang chính là vài câu ngắn ngủi trong mô tả của hệ thống!

Chương 930

Truyền thuyết kể rằng có một nơi gọi là Thang Cốc, trong cốc mọc một cây Phù Tang, mười mặt trời tắm mình trong Thang Cốc.

Mỗi khi mặt trời mọc, có một mặt trời chiếu sáng trên cây Phù Tang, chín mặt trời còn lại vẫn ngâm dưới nước...

Sau này, đám mặt trời thấy ngâm dưới nước không ổn, liền đồng loạt nhảy lên cây phơi nắng, khiến thiên hạ đại hạn, dân chúng không cách nào sinh sống.

Do đó dẫn đến câu chuyện Hậu Nghệ bắn mặt trời...

Trong thần thoại, Hậu Nghệ leo lên cây Phù Tang, bắn liên tiếp chín mặt trời, trên trời chỉ còn lại một mặt trời, cây Phù Tang cũng vì thế mà gãy, không còn xuất hiện trong các câu chuyện thần thoại sau này nữa... "Tiểu ca nhi, cậu sao vậy?

Tờ giấy này..." Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ nhìn chằm chằm cành cây khô không nói lời nào, vội vàng hỏi một câu. "Không có gì." Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, bỏ 'Phù Tang Mộc' trực tiếp vào túi Càn Khôn.

Những nội dung liên quan đến thần thoại này còn quá xa vời với hắn, hiện tại hắn cũng chưa có thời gian suy nghĩ.

Định thần lại, Lục Vũ cầm tờ giấy viết tên mình lên, lật lại xem nội dung bên trong. "Họ tôi đưa đi rồi, bù đắp cho cậu." Trên tờ giấy viết nguệch ngoạc mấy chữ như vậy.

Không ký tên, đọc cũng có vẻ đầu không khớp đuôi, nhưng Lục Vũ lập tức hiểu ra, chuyện này chắc chắn là trò hay của con chó Bạch Trạch!

Bên cạnh, Vương Bàn Tử cũng thấy tờ giấy, nhướn mày hỏi:

"Tiểu ca nhi, ai làm chuyện này vậy?" "Đừng quản nữa." Lục Vũ im lặng một lát, vò nát tờ giấy, trực tiếp dùng một đạo 'Hỏa pháp' đốt nó thành tro.

Thực tế bề ngoài hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang bốc hỏa!

Bạch Trạch làm việc thần thần bí bí, trước đây liếc mắt đưa tình với Trương Bách Xuân đã đành, giờ lại cấu kết với lão cáo già Ngô Tam Tỉnh, quỷ mới biết bọn chúng định làm trò gì?

Ngô Tam Tỉnh chết tiệt, lần sau gặp lại cái lão 'biết tam' này, nhất định phải treo lão lên đánh cho một trận mới được!

Lão Ngô Tam Tỉnh này giấu quá nhiều bí mật trong lòng! "Biết thế tối qua không cho cái lão 'biết tam' đó đi, mình mà trông chừng thì dù con rùa rụt cổ Bạch Trạch kia có bản lĩnh thế nào cũng không thể lặng lẽ đưa họ đi được!" Lục Vũ càng nghĩ càng tức, thậm chí hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Lần này hắn vốn định từ miệng Ngô Tam Tỉnh hỏi ra chân tướng mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Nhưng giờ người mất tăm, ngay cả Ngô Tà cũng bị con chó Bạch Trạch mang đi rồi, hắn biết hỏi ai đây? "Tiểu ca nhi, hay là về kinh thành xem sao?" Vương Bàn Tử biết Lục Vũ đang bực bội, cũng không bỏ được chuyện lần này, liền đưa ra gợi ý: "Lúc trước kinh thành truyền tin nói Trương Hạo mất tích, liệu có liên quan gì đến chuyện này không?

Hơn nữa, Tân Nguyệt Phạn Điếm thông tin nhạy bén, biết đâu lại có tin tức của ba người kia?" Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên một giọng nói già nua, chậm rãi: "Ngô Tam Tỉnh là người cẩn thận, đã bỏ chạy thì sẽ không để cậu dễ dàng tìm thấy đâu.

Thay vì đuổi theo Ngô Tam Tỉnh, chi bằng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm điều tra vụ Trương Hạo, biết đâu lại có manh mối..." Lục Vũ quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ, mắt nheo lại.

Lúc ở Trường Bạch Sơn, hắn từng hỏi Ngoa Thú.

Theo lời nhóc tì đó thì lúc đuổi theo nhân sâm thấy lão già này cô độc một mình trong đại mộ trông tội nghiệp quá, nó nhớ đến những ngày mình ở Trùng Cốc nên mủi lòng đưa Trần Bì A Tứ ra ngoài.

Nghĩ đoạn, Lục Vũ hỏi: "Lúc Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn mất tích, ông cũng ở kinh thành phải không?" "Dĩ nhiên." Trần Bì A Tứ gật đầu, vừa nói vừa tự nhiên đi tới bàn ngồi xuống.

Ông ta cũng chẳng nề hà, thấy trong bát còn nửa bát rượu liền bưng lên hớp một ngụm, chép miệng nếm vị rồi mới nói: "Đừng nói là tôi, xảy ra chuyện lớn như vậy, người của Lão Cửu Môn ai mà không có mặt?" Lục Vũ hơi nhíu mày, dứt khoát hỏi thẳng Trần Bì A Tứ chuyện năm xưa để đối chứng với lời của Ngô Tam Tỉnh.

Theo lời Trần Bì A Tứ, lúc đó Trương Khải Sơn phát tin tức, Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp tổ chức một buổi đấu giá, tung ra một lô thần khí!

Chuyện liên quan đến thần khí thì người Lão Cửu Môn không thể không tham gia, nên bất kể là ai cũng đổ xô về kinh thành thời điểm đó.

Chỉ là vừa đến kinh thành, khi 'buổi đấu giá thần khí' còn chưa bắt đầu thì Tân Nguyệt Phạn Điếm đã xảy ra chuyện, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn biến mất không tăm tích chỉ sau một đêm.

Ngay khi mọi người không tìm ra manh mối, không biết chuyện gì xảy ra thì Trương Hạo như từ dưới đất chui lên, trực tiếp đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tiếp quản nơi này. "Lúc đó tôi tưởng Trương Hạo

mới chân ướt chân ráo, dù vào được Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không thể ngồi vững cái ghế đó." "Không ngờ cậu ta vào Tân Nguyệt Phạn Điếm xong, ngay ngày hôm sau nơi đó đã mở cửa đón khách, mọi thứ trật tự đâu ra đấy, không khác gì lúc trước." "Vấn đề duy nhất là thay đổi rất nhiều gương mặt lạ, những người quen cũ trước đây cơ bản đều biến mất sạch." "Nhìn tình hình đó, chắc chắn Trương Hạo đã tẩy sạch Tân Nguyệt Phạn Điếm từ trên xuống dưới, trực tiếp ngồi vững ghế chưởng quỹ, thậm chí cả người của 'Hắn' cũng..." Cái gọi là 'tẩy sạch' thực chất chính là giết sạch.

Hai mươi năm trước, khi chuyện này xảy ra, Ngô Tam Tỉnh vẫn còn là một thanh niên mới vào nghề, hiểu biết không nhiều, đối với chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không am tường lắm.

Nhưng Trần Bì A Tứ thì khác, ông ta là thế hệ thứ nhất của Lão Cửu Môn, Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi thế nào ông ta rõ như lòng bàn tay. "Từ lúc đó trở đi, Tân Nguyệt Phạn Điếm không còn liên quan đến 'Hắn' nữa sao?" Nghe câu hỏi của Lục Vũ, Trần Bì A Tứ liếc hắn một cái, uống thêm ngụm rượu rồi nói tiếp: "Tân Nguyệt Phạn Điếm thực ra chưa bao giờ liên quan gì đến 'Hắn' cả, nơi đó có bối cảnh, thực lực còn mạnh hơn cả 'Hắn'.

Có những chuyện đám oắt con các cậu cơ bản không thể biết được." Vương Bàn Tử nghe vậy không nhịn được đảo mắt, mỉa mai nói: "Ông biết thì nói đi.

Tranh thủ lúc còn thoi thóp mà nói, kẻo mang xuống huyệt chẳng ai hay." Trần Bì A Tứ đột nhiên quay đầu, ánh mắt như diều hâu nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử như thú dữ nhìn con mồi!

Nhưng ngay sau đó, biểu cảm của ông ta bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: "Nếu là lúc trước, cậu đã phải đổi chỗ để nói chuyện rồi..." "Nếu không phải nể tình ông lớn tuổi, ông cũng chẳng có tư cách ngồi đây

mà nói chuyện đâu." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Hiện giờ tâm trạng tôi đang rất tệ, nên tốt nhất ông đừng có bày đặt thói Cửu Môn ra đây, chuyện cần nói thì nói, chuyện cần kể thì kể, đừng tưởng chuyện quá khứ có thể dọa được ai..." Câu nói này khiến sắc mặt Trần Bì A Tứ đờ ra, dường như cũng nghĩ đến cảnh ngộ hiện tại của mình.

Im lặng một lát, Trần Bì A Tứ lắc đầu, ra vẻ anh hùng xế bóng: "Con người ta, không phục già không được." Suy cho cùng, ông ta bây giờ cũng chỉ là một lão già sắp chết, thực sự cũng bớt đi phần nào lệ khí thời trẻ, dù cái 'bớt' đó cũng có hạn. "Chuyện hai mươi năm trước tôi không nhớ nhiều, tôi chỉ chắc chắn một điều, Trương Hạo và 'Hắn' không liên quan gì nhau, mọi vòi bạch tuộc của 'Hắn' trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đều bị Trương Hạo chặt đứt, đến mức chưa bao giờ lộ diện, luôn là Trương Khải Sơn liên lạc với 'Hắn', sau chuyện đó, 'Hắn' đã tìm gặp tôi, bảo tôi làm một việc." "Việc gì?" "Quế Hải Bắc Tống Phật Tháp." "Kính Nhi Cung?" "Cậu cũng nghe nói rồi à?" "Ngô Tam Tỉnh nói rồi." "Nó thì rõ quá rồi còn gì." "Tại sao?" "Nó không nói cho cậu à?" Trần Bì A Tứ liếc Lục Vũ, đột nhiên nhe răng cười: "Thằng nhóc này đúng là bị Cửu gia nói trúng rồi.

Chương 931

Tâm cơ của đám tiểu cẩu dưới trướng Ngô Lão Cẩu cộng lại cũng không bằng tâm cơ của thằng nhóc này." Cảm thán một câu xong, Trần Bì A Tứ cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Kính Nhi Cung là nó cùng đi với tôi!" Nghe thấy vậy, trong lòng Lục Vũ bừng tỉnh.

Xem ra Ngô Tam Tỉnh chính là kẻ đã đánh tráo chiếc 'Xà Mi Đồng Ngư' mà Trần Bì A Tứ phát hiện ở Kính Nhi Cung.

Nói cách khác, biến cố hai mươi năm trước đã khiến bước chân truy tìm trường sinh của 'Hắn' đột ngột tăng tốc.

Dưới sự chỉ thị của 'Hắn', Lão Cửu Môn đã tiến hành thăm dò vài ngôi mộ của Uông Tàng Hải, rồi trong sự kiện mộ dưới đáy biển Tây Sa đã mở ra một cuộc thí nghiệm trường sinh quy mô cực lớn...

Nói đến đây, trong đầu Lục Vũ, mọi chuyện về 'Hắn' coi như đã rõ ràng minh bạch.

Chung quy lại, muốn làm sáng tỏ tất cả thì phải điều tra rõ chuyện hai mươi năm trước.

Hai mươi năm trước chính là khởi đầu của mọi biến cục.

Chuyện này xem ra vẫn phải trông cậy vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, trông cậy vào Trương Hạo rồi...

Nghĩ đến đây, Lục Vũ thở dài một tiếng não nề.

Cứ ngỡ đọc qua 'Quỷ Thổi Đèn', 'Đạo Mộ Bút Ký', xuyên không đến thế giới này dù không đi ngang về tắt được thì cũng chẳng kém là bao, vạn lần không ngờ sự việc lại diễn biến thành ra thế này...

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, tất cả mọi chuyện đều là Ngô Tà đi theo con đường mà Ngô Tam Tỉnh đã sắp đặt, từng bước một.

Mà ở thế giới này, Lục Vũ vốn cũng định làm như vậy, nhưng những sự cố bất ngờ xuất hiện liên tục, cùng với rất nhiều biến hóa không thể lý giải, khiến hắn không có cách nào đi theo những chuyện Ngô Tam Tỉnh sắp đặt, chỉ có thể tự mình chủ động thúc đẩy tiến triển của sự việc, đi tìm hiểu một số chuyện, đi làm rõ một số quá khứ đã bị bụi phủ.

Có thể nói, lần "Thần thụ Tần Lĩnh" trước đã mở ra cho hắn một thế giới hoàn toàn khác.

Lần "Vân Thiên Cung" này lại khiến thế giới này trở nên rực rỡ hơn, hoặc phải nói là phức tạp hơn, đầy rẫy những nghi đoàn chờ hắn đi khám phá, đi truy tìm.

Lục Vũ im lặng hồi lâu, rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn Trần Bì A Tứ hỏi: "Lần này ông đến Vân Thiên Cung là do Ngô Tam Tỉnh thông báo hay là 'nó'?" Trần Bì A Tứ cười một cách kỳ quái, rồi nâng bát rượu lên, uống cạn ly rượu lúa mạch trong bát, nói: "Là ai bảo tôi đi thì có gì khác nhau chứ?

Tôi đã đến đó, chẳng thấy gì cả, lại còn sống sót trở ra, đây đã là một chuyện rất thú vị rồi." Lời này nói ra có chút kỳ quặc, Lục Vũ không khỏi nhíu mày.

Sau một lúc im lặng, hắn lại lên tiếng: "Chỉ với những vụ án mạng ông gánh trên lưng, chết một trăm lần cũng không nhiều, ông còn có gì không mãn nguyện?" "Không mãn nguyện?" Nụ cười trên mặt Trần Bì A Tứ trở nên kỳ quái hơn, nói: "Đúng là cũng chẳng có gì để oán trời trách đất, loại người như tôi, ông trời lẽ ra đã nên thu tôi đi từ sớm rồi." Vương Bàn Tử không hiểu rõ chuyện của Lão Cửu Môn lắm, nhưng nghe Lục Vũ và Trần Bì A Tứ nói chuyện nãy giờ, trong lòng cũng lờ mờ hiểu ra sự tồn tại của "nó", càng thêm chán ghét Lão Cửu Môn.

Có điều, hắn cũng không nói gì.

Lục Vũ cũng không nói thêm gì nữa, giống như lời Trần Bì A Tứ nói, ai thông báo cho ông ta đến Vân Thiên Cung không quan trọng.

Quan trọng là Ngô Tam Tỉnh đã đến đó.

Sự tồn tại của Ngô Tam Tỉnh chứng tỏ chuyện này e rằng có liên quan ít nhiều đến hắn, Uông gia và cả phía cha mẹ hắn.

Lắc đầu, Lục Vũ không còn xoắn xuýt chuyện này nữa, chỉ tùy tiện trò chuyện với Trần Bì A Tứ về những chuyện đã qua, hỏi thăm chuyện "Kính Nhi Cung", rồi để ông ta nghỉ ngơi ở Côn Luân, còn mình thì dẫn Vương Bàn Tử trở về Kinh thành! .....

Một ngày sau, Kinh thành, Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dưới màn đêm, Tân Nguyệt Phạn Điếm trông rất yên tĩnh, chẳng khác gì ngày thường.

Chỉ có điều, trên mặt đất trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm có mấy vũng chất lỏng màu đỏ, không biết là máu hay là thứ gì khác.

Cảnh tượng này trông có phần không được thoải mái cho lắm.

Ở cửa, người đẹp mặc sườn xám đứng đón khách thấy Lục Vũ thì lập tức bước xuống thềm nghênh đón, tươi cười chào hỏi: "Lục tiên sinh, Hoắc phu nhân đã đợi ngài lâu rồi." Lục Vũ chỉ tay vào mấy vũng chất lỏng trên mặt đất, hỏi: "Đây là sao?" Người đẹp mặc sườn xám nói nhỏ: "Hoắc phu nhân nói sắp đến rằm, phải vẩy chút máu chó mực để trừ xui xẻo." "Xui xẻo lớn thế, cần nhiều máu chó vậy sao?" Lục Vũ thản nhiên nói một câu, rồi lại nói một câu khó hiểu: "Giết chó mực thì có tác dụng gì, thà giết một con chó trắng còn hơn, nói không chừng còn hữu dụng hơn." Dứt lời, hắn dẫn thẳng Vương Bàn Tử vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người đẹp mặc sườn xám lập tức dẫn Lục Vũ lên tầng ba, vào

phòng trà.

Trong phòng trà, Hoắc Tiên Cô đang ngồi đó với vẻ mặt bình tĩnh, đang rửa trà.

Thấy Lục Vũ đến, Hoắc Tiên Cô liếc nhìn hắn một cái, rồi lại nhìn Vương Bàn Tử, cười nói: "Đến là tốt rồi, tuy muộn hai ngày, nhưng vẫn tốt hơn là không đến.

Nếu các cậu không đến, e là tôi phải đến Côn Luân ở Tây Tạng tìm cậu rồi." Vừa nói, Hoắc Tiên Cô vừa phất tay, ra hiệu cho thị nữ lui xuống.

Đợi cửa phòng trà đóng lại, Hoắc Tiên Cô tự mình pha trà, rót trà, chỉ liếc nhìn chiếc hộp gỗ ở góc phòng, rồi nói với Lục Vũ: "Cậu xem đi, Trương Hạo để lại cho cậu đấy." Lục Vũ hơi nhíu mày, hỏi: "Trương Hạo thật sự mất tích rồi sao?" "Không rõ tung tích, chỉ để lại chiếc hộp đó, bảo tôi giao cho cậu." Lục Vũ quay đầu nhìn qua, chiếc hộp trông có vẻ là một hộp gỗ bình thường, nhưng lại dùng cơ quan thuật của Mặc gia, trông tương tự khóa Lỗ Ban nhưng phức tạp hơn, nếu không tìm đúng cơ quan thì không thể mở được.

Nếu cưỡng ép phá hủy, e rằng đồ vật bên trong sẽ không còn tồn tại.

Lúc này, Vương Bàn Tử đi mấy bước đến góc tường, nhấc chiếc hộp gỗ lên, ôm đến bên cạnh Lục Vũ rồi đặt xuống, có chút kỳ lạ nói: "Cái hộp này lạ thật, to như thế này, tôi cứ tưởng ít nhất cũng phải chục cân, ai ngờ lại nhẹ hều như hộp xốp." Lục Vũ có phần bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cậu cũng quá xem thường Trương Hạo rồi." Nói rồi, Lục Vũ quay đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, hỏi: "Hoắc phu nhân có biết bên trong là thứ gì không?" "Không biết." "Trương Hạo thì sao?" "Hộp của cậu ta, cậu ta tự nhiên biết." "Ý tôi là cậu ta đi đâu rồi?" Hoắc Tiên Cô lắc đầu, rồi lại thở dài: "Tôi

cũng rất muốn biết cậu ta đi đâu." Nghe giọng điệu này không giống giả tạo, Lục Vũ cũng không hỏi nữa, tập trung sự chú ý của mình vào chiếc hộp, chuẩn bị mở nó ra. .....

Tay Lục Vũ vừa đặt lên chiếc hộp, còn chưa kịp mở thì đã nghe thấy tiếng chuông báo động dồn dập từ bên ngoài truyền vào.

Hoắc Tiên Cô cười áy náy, nói: "Ông chủ Trương không có ở đây, nên lúc nào cũng có vài kẻ trộm vặt muốn đến góp vui." "Không ra xem sao?" "Cậu muốn đi à?" "Xem chút đi." "Chiếc hộp quan trọng hơn." "Không mất được đâu." Lục Vũ trong lòng khẽ động, trực tiếp thu chiếc hộp vào trong túi Càn Khôn.

Hoắc Tiên Cô dường như đã quen với chuyện này, cũng không nói gì, dẫn thẳng Lục Vũ rời khỏi phòng trà.

Vừa ra khỏi phòng trà đã nghe thấy tiếng loảng xoảng.

Chương 932

Đứng ở lan can hành lang nhìn xuống, có thể thấy giếng trời ở tầng một rất náo nhiệt.

Vô số kẻ được trang bị đầy đủ xông vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, đang đánh nhau túi bụi với đám côn tử.

Cái gọi là côn tử chính là lực lượng bảo vệ nội bộ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này, mười mấy côn tử đang vây bảy tám kẻ mặc đồ đen ở giữa, khiến bọn chúng không có cách nào thoát ra.

Không biết vì sao, những kẻ xâm nhập này rõ ràng mang theo súng nhưng lại không dùng, chỉ dùng côn ngắn của mình để cố gắng chống đỡ những cây côn dài của đám côn tử.

Có câu nói, dài hơn một tấc, mạnh hơn một tấc!

Đặc biệt, côn tử là những tay đấm được Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi dưỡng từ nhỏ, trường côn phối hợp ăn ý, chỉ trong chốc lát, trên mặt đất đã có mấy kẻ ngã xuống.

"Hoắc lão thái thái, bà tưởng bà còn giữ được bao lâu nữa!" Lúc này, một kẻ bị côn tử khống chế ngẩng đầu lên, gân cổ gầm lên một tiếng, không nói nên lời phẫn nộ.

Hoắc Tiên Cô cúi đầu nhìn xuống, khinh thường lắc đầu: "Ném ra ngoài." Ba chữ nhẹ như lông hồng khiến kẻ cầm đầu vô cùng phẫn nộ, thậm chí tức đến run cả người, càng đột nhiên vùng lên, thoát khỏi sự khống chế của côn tử, xông thẳng đến cầu thang.

Chỉ trong vài hơi thở, chưa kịp để côn tử đuổi theo, hắn đã chạy đến bậc thang.

Ngay khi định ra tay với Hoắc Tiên Cô, hắn đột nhiên sững người, nói với Lục Vũ: "Đổng Đức?

Sao cậu lại ở đây?

Chúng ta đã mấy năm không gặp rồi nhỉ!" Đổng Đức.

Cái tên này, Lục Vũ nghe có chút quen tai.

Hồi tưởng lại một chút, đây chính là một trong những thân phận giả mà Ngô Tam Tỉnh đã nói với hắn!

Lúc này nghe thấy lời của người lạ, hắn bước một bước đến trước mặt kẻ đó, hỏi: "Sao ngươi lại biết ta, ngươi đã gặp ta ở đâu!" Đúng vậy.

Lục Vũ là kẻ chiếm tổ chim khách, là người xuyên không tới, nhưng chuyện đã đến nước này, tự nhiên không thể không truy xét!

Hắn một tay tóm lấy cổ áo của kẻ xông tới, hỏi lại lần nữa: "Nói, ngươi quen biết ta khi nào, ngươi đã gặp ta ở đâu!" "Cậu quên rồi?

Cậu không nhớ gì cả sao?" Nghe lời Lục Vũ, biểu cảm trên mặt kẻ xâm nhập này lập tức trở nên kỳ quái.

Dừng một chút, hắn đột nhiên gầm lên: "Xác định mục tiêu, ra tay!

Anh em, chỉ cần bắt được Đổng Đức, cả đời sau sẽ được vinh hoa phú quý!" Lại nhắc đến hai chữ "Đổng Đức", những kẻ xâm nhập bị côn tử khống chế, kẻ nào kẻ nấy như bị tiêm máu gà, lập tức hưng phấn hẳn lên!

Tất cả mọi người đồng thanh gào thét, hất văng đám côn tử đang đè trên người mình, điên cuồng lao lên lầu!

Biến cố này xảy ra quá nhanh, đám côn tử căn bản không kịp phản ứng, một đám người đã men theo cầu thang xông lên!

Sắc mặt Lục Vũ không đổi, cổ tay vung lên, ném thẳng kẻ mình

vừa tóm được cho Vương Bàn Tử, quát khẽ một tiếng "Giữ lấy hắn" rồi trực tiếp đá vào người một kẻ đang xông lên.

"Bốp" một tiếng trầm đục, kẻ chạy nhanh nhất bị Lục Vũ đá bay ngược ra ngoài!

Ngay sau đó, Lục Vũ di chuyển bước chân, lao thẳng xuống cầu thang.

Hắn không hề dùng bất kỳ vũ khí nào, chỉ cứ thế xông thẳng qua, những kẻ xâm nhập hung hăng này lập tức ngã rạp trên đất.

Mấy kẻ chưa kịp xông lên cầu thang, thấy cảnh này cũng chẳng nghĩ gì đến "vinh hoa phú quý" nữa, co giò bỏ chạy ra ngoài.

Đám côn tử phản ứng lại, vội vàng đuổi theo những kẻ xâm nhập đang bỏ trốn.

Lúc này, Vương Bàn Tử xách kẻ kia kéo đến đầu cầu thang, hét lớn với Lục Vũ ở dưới: "Tiểu ca nhi, tên này không xong rồi, sắp chết rồi!" Lục Vũ đột nhiên quay đầu lại, liền thấy khóe miệng kẻ đó toàn là bọt trắng, sắc mặt tái xanh, cơ thể không ngừng run rẩy!

Nhìn bộ dạng hắn, rõ ràng là trúng độc!

Lòng Lục Vũ lạnh toát, quay đầu nhìn lại, những kẻ ngã trên cầu thang cũng y hệt như vậy, từng người một bắt đầu sùi bọt mép...

Lục Vũ nhìn quanh, cuối cùng phát hiện một người trong số đó vẫn chưa sùi bọt mép, hắn liền đi hai bước đến trước mặt, một tát vả vào mặt kẻ đó.

Cái tát này dùng lực không nhỏ, trực tiếp đánh bay một chiếc răng từ trong miệng gã đàn ông ra ngoài.

Lục Vũ nhặt lên xem, chiếc răng đã bị khoét rỗng, bên trong giấu một viên con nhộng.

Loại thứ này, chưa ăn thịt heo thì cũng thấy heo chạy, không cần nghĩ nhiều cũng biết là độc dược.

Nói cách khác, những người này đều là tử sĩ?

Lục Vũ quay đầu liếc nhìn, những kẻ sùi bọt mép trước đó về cơ bản đã ngừng run rẩy, sắc mặt tái xanh, khóe miệng có máu tươi rỉ ra, xem ra đã chết.

Cảnh tượng này khiến Lục Vũ có chút kinh hãi!

Hắn đã xuống rất nhiều mộ, từng thấy thi thể, tống tử, thậm chí cả yêu quái cũng không ít.

Chương 933

Nhưng cảnh tượng này vẫn mang lại cho hắn một cảm giác khó tả!

Hoang đường?

Vô lý?

Tàn nhẫn?

Không thể tưởng tượng nổi?

Không, thực ra đây chính là bức chân dung chân thực nhất của thời đại Lão Cửu Môn...

Trong một thời gian dài, Lục Vũ cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương rong ruổi khắp nơi, đã thấy rất nhiều tống tử, cũng thấy rất nhiều cơ quan, rất nhiều bố cục mộ thất quỷ dị...

Nhưng có thể nói, cho đến khi hắn bắt đầu tiếp xúc với Ngô Tà, thực sự bước vào thế giới của "Đạo Mộ Bút Ký", hắn mới thực sự tiếp xúc với sự hiểm ác của lòng người.

Sự bình tĩnh của Hoắc Tiên Cô, sự bí ẩn của Trương Hạo, sự mưu sâu kế hiểm của Ngô Tam Tỉnh, sự tàn nhẫn của Trần Bì A Tứ, và cả cảnh tượng trước mắt này...

Tất cả những điều này, cùng nhau mở ra cho hắn một thế giới hoàn toàn mới, một thế giới đầy rẫy âm mưu quỷ kế, một thế giới mà chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ sa lầy vào đó.

Dù sao thì, Lục Vũ cũng là lần đầu tiếp xúc với loại chuyện này.

Phải một lúc sau, hắn mới miễn cưỡng bình ổn được tâm trạng, thở ra một hơi nhẹ.

Vẫn là câu nói đó, những con người sống sờ sờ, chết một cách dứt khoát ngay trước mặt bạn, không phải là chuyện nhỏ.

Trừ những kẻ đã mất hết nhân tính, bất kỳ người bình thường nào nhìn thấy cảnh này mà không động lòng là điều không thể!

Ngay cả Hoắc Tiên Cô, lúc này sắc mặt cũng có chút không tốt.

Rõ ràng, bà cũng đã lâu không thấy cảnh tượng như vậy. .....

"Nói đi, tại sao ngươi biết ta, tại sao lại đến đây tìm ta?

Ai đã cử các ngươi đến?

Mấy ngày nay tâm trạng của ta không được tốt cho lắm, nếu ngươi nói ra, có thể sẽ bớt khổ một chút, còn nếu không nói, sẽ rất thảm đấy." "Xì, Đổng Đức, một tên phế vật nhu nhược như mày, nói lời tàn nhẫn, dọa ai thế?" Kẻ bị Lục Vũ đánh rụng một chiếc răng trước đó liếc xéo Lục Vũ một cái, rồi lại cười lạnh.

Nhưng chưa kịp nói tiếp, Lục Vũ lật cổ tay, một con dao găm xuất hiện trong lòng bàn tay, lưỡi dao xẹt thẳng qua lòng bàn tay gã đàn ông, một ngón tay đứt lìa rơi xuống đất!

"Ta đã nói, gần đây tâm trạng của ta không tốt, ta thật sự sẽ khiến ngươi sống không bằng chết." "Hít!

Dừng, dừng, dừng, dừng..." Thấy Lục Vũ vẫn nắm lấy tay mình, dường như có thể chặt xuống bất cứ lúc nào, gã đàn ông có chút sợ hãi nhìn Lục Vũ, gân cổ gào lên: "Cầm máu cho tôi, cầm máu cho tôi, anh muốn biết gì tôi đều nói, đều nói hết..." Vương Bàn Tử liếc hắn một cái, cười lạnh một tiếng: "Một chiêu cũng không chịu nổi, còn cứng miệng làm cái gì, đúng là đồ phế vật." "Mày biết cái đếch gì, ông đây gọi là thức thời mới là trang tuấn kiệt!" Gã đàn ông tuy sợ Lục Vũ, nhưng miệng vẫn có chút không phục, lườm Vương Bàn Tử một cái rồi nhe răng trợn mắt chửi mấy câu: "Thằng béo chết tiệt như mày

là cái thá gì, cũng xứng nói chuyện với ông đây như vậy à...” Lời hắn còn chưa nói hết, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: “Chỉ cần không đánh chết là được, tôi còn phải hỏi chuyện hắn.” Dứt lời, Vương Bàn Tử đáp một tiếng, xông lên đấm đá túi bụi, đánh cho gã đàn ông mặt mũi bầm dập, không còn nói được câu nào cứng rắn nữa.

Tiếp đó, Vương Bàn Tử cho người lấy dây thừng đến, trói hắn lại như trói lợn chết, vô cùng chắc chắn.

Lần này, hắn đã ngoan ngoãn.

Hơn nữa, không cần Lục Vũ hỏi lại, hắn đã tự động khai báo: “Tôi không có tên, biệt danh là Trương Tam.

Lần này là ông chủ sai chúng tôi đến, mục đích là bắt cậu...” “Ông chủ bảo chúng tôi, cậu tên là Đổng Đức, chỉ cần chúng tôi bắt được cậu, mỗi người sẽ có năm triệu tiền thưởng.” “Ông chủ còn cử một người dẫn đội, chính là... chính là người bị cậu tóm lúc đầu, hắn tên là Cơ Phi, nghe hắn nói trước đây đã từng tiếp xúc với cậu, cậu nợ hắn rất nhiều tiền...” “Cơ Phi, họ này đúng là không phổ biến.” Lục Vũ cúi đầu trầm tư một lát, rồi lại hỏi: “Ông chủ của các ngươi là ai?” “Không ai biết tên ông chủ của chúng tôi, ông chủ chính là ông chủ!” “Vậy tổ chức, hay nói cách khác là công ty của các ngươi, tên là gì?” “Một kẻ bị tổ chức hạ lệnh truy bắt như mày, cũng xứng được biết sao?

Chỉ cần mày theo tao về, tao đảm bảo...” Cái tật ra vẻ này dường như rất khó sửa.

Có điều Trương Tam vừa buột miệng nói ra đã lập tức nhận ra mình nói sai, rất tự giác liếc nhìn Vương Bàn Tử, rồi nhắm mắt lại, nói: “Nhẹ tay thôi, đau thật đấy...” “Vận động chút đi.” Lục Vũ nói một câu, không quan tâm Vương Bàn Tử đấm đá Trương Tam thế nào, chỉ thầm tính toán trong lòng.

Họ Cơ, đúng là không phổ biến.

Trước đây để làm rõ chuyện của Xi Vưu, hắn đã tra một số tài liệu.

Họ Cơ chính là họ mà hậu duệ của Xi Vưu thường dùng.

Chẳng lẽ chuyện này vẫn có liên quan đến Xi Vưu?

Lúc này, Vương Bàn Tử đã đánh xong Trương Tam, túm cổ hắn lôi dậy từ dưới đất.

Trương Tam mặt mũi bầm dập, không đợi Lục Vũ hỏi, đã lắp bắp nói: "Trường Sinh Thiên, Trường Sinh Thiên!

Chúng tôi tên là Trường Sinh Thiên!" Trường Sinh Thiên?

Lần trước, khi Lục Vũ nghe thấy ba chữ này, chính là ở trong núi Trường Bạch.

Khi đó, hắn cùng Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử và đám người của Trần Bì A Tứ vừa bước vào địa cung ẩn dưới lớp băng, đã nhìn thấy một đài ngọc, xung quanh là mấy pho tượng đồng khổng lồ đầu người mình chim, bức tượng này không phải người cũng không phải Phật, giống như một cây cột kỳ dị bám đầy rêu.

Lúc đó, Hoa hòa thượng, thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, đoán rằng thứ này là 'Trường Sinh Thiên' bị dị hóa trong tôn giáo Đông Hạ...

Chương 934

Chỉ là bây giờ, sau khi Lục Vũ trao đổi với Ngô Tam Tỉnh, đã xác định loại tượng này chính là Cửu Thiên Huyền Nữ!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Lục Vũ nhìn Trương Tam, đang định mở miệng thì đột nhiên nghe thấy tiếng súng "pằng" một tiếng...

Trương Tam chết rồi, chết rất dứt khoát, một viên đạn trực tiếp kết thúc sinh mệnh của hắn.

Còn kẻ ra tay với Trương Tam, cũng đã tự kết liễu đời mình bằng một phát súng trước khi đám côn tử kịp phản ứng. .....

Kết quả này khiến Lục Vũ vô cùng phẫn nộ.

Nhưng hai người này chết quá nhanh, cũng không có chấp niệm gì để lại, trực tiếp chuyển thế đầu thai, khiến Lục Vũ muốn thẩm vấn hồn phách của họ cũng không có cách nào làm được. . .....

Sau chuyện này, Hoắc Tiên Cô đề nghị Lục Vũ xử lý hậu quả, tức là kiểm tra lại một lần nữa xem trong Tân Nguyệt Phạn Điếm có còn kẻ nào có ý đồ xấu không.

Bà nghĩ rằng, xảy ra chuyện lớn như vậy, Lục Vũ hẳn sẽ rất sẵn lòng tiếp nhận việc này, nhưng Lục Vũ vẫn rất dứt khoát từ chối đề nghị của Hoắc Tiên Cô, chỉ dẫn Vương Bàn Tử trở về tiểu viện.

Vào trong tiểu viện, sau khi theo Lục Vũ vào thư phòng, Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, chuyện hôm nay cứ thế cho qua sao?

Chẳng lẽ không điều tra xem kẻ đó là thế nào à?

Ít nhất, chúng ta cũng phải điều tra xem 'Trường Sinh Thiên' rốt cuộc là cái gì chứ?" "Tôi có cảm giác chuyện lần này, e rằng không

thoát khỏi liên quan đến Vân Thiên Cung...” “Đúng là không thoát khỏi liên quan.” Lục Vũ gật đầu, kể lại suy đoán của mình về Trường Sinh Thiên, rồi nói tiếp: “Trương Hạo không phải kẻ ngốc, tôi thấy cậu ta so với Ngô Tam Tỉnh cũng không hơn không kém.” “Một người như vậy, có người ngoài dưới mí mắt, về cơ bản là không thể.” “Ý cậu là Trương Hạo cố tình để lại?” Vương Bàn Tử chỉ sững sờ một chút là hiểu ý Lục Vũ, rồi lại nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt bỗng trở nên kỳ quái, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu ca nhi, cậu nói xem Trương Hạo có khi nào có quan hệ gì với ‘Trường Sinh Thiên’ không?” Lục Vũ im lặng một lát, lắc đầu, rồi nói: “Cậu gọi điện cho Kim gia, bảo ông ta giúp một tay, điều tra người tên Đổng Đức đó.” Dừng một chút, suy nghĩ một lát, Lục Vũ tiếp tục: “Chuyện ‘Trường Sinh Thiên’, cũng bảo ông ta điều tra luôn.” “Hay là tôi nói với Lão Hồ một tiếng, để anh ấy...” “Không cần.” Không đợi Vương Bàn Tử nói xong, Lục Vũ đã lắc đầu, từ chối đề nghị của hắn.

Cái vòng luẩn quẩn này không phải nơi tốt đẹp gì, Hồ Bát Nhất đã rút lui rồi, không cần thiết phải tìm anh ấy nữa.

Vương Bàn Tử cũng không nói thêm gì, xoay người định đi.

“Đợi đã.” “Sao vậy?” “Cậu không muốn biết trong chiếc hộp này đựng gì à?” Vương Bàn Tử vừa thấy Lục Vũ lại lấy ra chiếc hộp đã thấy ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, lập tức hứng thú, phấn khích nói: “Muốn, tất nhiên là muốn.” Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp bắt đầu đẩy một thanh gỗ trên hộp, một thanh gỗ rơi xuống đất.

Loại hộp cơ quan Mặc gia tương tự “khóa Khổng Minh” này có hàng trăm thanh gỗ, trước khi mở hoàn toàn, chỉ cần sai một thanh là công sức đổ sông đổ bể.

May mà Lục Vũ đã tiếp nhận một phần truyền thừa của Mặc gia, lúc này mở hộp không quá tốn sức, chỉ cần chút thời gian.

Nửa tiếng sau, chiếc hộp đã được Lục Vũ mở ra hoàn toàn.

Nhìn thứ bên trong hộp, Lục Vũ trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, như thể sống sờ sờ gặp ma!

Khi nhận được chiếc hộp này, hắn đã nghĩ sẽ thấy gì bên trong, hắn nghĩ có thể là "Hằng hà sa", cũng có thể là một vài lời dặn dò bí mật của Trương Hạo.

Dù sao thì, chiếc hộp cơ quan này trông lớn, nhưng thực tế đồ vật có thể đặt bên trong rất ít.

Nhưng khi mở ra hoàn toàn, bên trong không có "Hằng hà sa", cũng không có mật thư, chỉ có hai cuộn băng video!

Đúng vậy, chính là băng video!

Băng video của thế kỷ trước!

Giống hệt cuộn băng video mà Ngô Tà nhận được từ Cách Nhĩ Mộc trong 《Đạo Mộ Bút Ký》!

Điểm khác biệt là, trên cuộn băng này có ghi một cái tên vô cùng trần trụi và dung tục, phía trên còn dán một tấm ảnh khó mà hình dung nổi.

Trong lúc Lục Vũ đang ngỡ ngàng, Vương Bàn Tử mặt đỏ bừng, phấn khích nói: "Tiểu ca nhi, khẩu vị của Trương Hạo này độc đáo thật đấy!" "Tôi nghe nói phim ảnh thời đó rất hoang dã, không ngờ một người trông có vẻ nghiêm túc như Trương Hạo lại cũng sưu tầm loại này." "Nhà cậu có đầu máy video không, chúng ta lấy ra xem thử?" Tiểu viện của Lục Vũ tuy cổ kính, nhưng cũng không đến mức có thứ đồ của mấy chục năm trước như đầu máy video.

Vương Bàn Tử cũng rất dứt khoát, trực tiếp ra ngoài đến Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha.

Khoảng một tiếng sau, Vương Bàn Tử trở về, mang theo một đầu máy video và một chiếc TV cũ, loay hoay một hồi, nhìn Lục Vũ một cái, đột nhiên mặt đỏ lên: "Tiểu ca nhi, có cần chuẩn bị ít bắp rang bơ gì không?" Không đợi Lục Vũ mở miệng, hắn lại "hì hì" cười, gãi đầu nói: "Thôi khỏi, lỡ như bên trong chiếu 'loại' phim đó, có bắp rang bơ thì ngại lắm." "Được rồi, đừng nhảm nữa." Lục Vũ không có tâm trạng đùa giỡn, dứt khoát nói một câu, bảo thẳng Vương Bàn Tử bắt đầu chiếu.

Chiếc máy chiếu băng kiểu cũ phát ra tiếng "cạch cạch" nhỏ, trên chiếc TV cũ vẫn là màn hình tuyết hoa.

Mãi đến mười mấy giây sau, trên TV cuối cùng cũng xuất hiện hình ảnh, hình ảnh đen trắng từ từ hiện ra.

Hiện ra trước mắt là một căn phòng kết cấu gỗ kiểu cũ, cửa gỗ, cửa sổ gỗ, sàn gỗ.

Trong hình, ống kính không ngừng rung lắc...

Vương Bàn Tử mặt đỏ lên, lén nhìn Lục Vũ, miệng lẩm bẩm: "Thời đen trắng đã có loại phim đó rồi sao, xem mức độ rung lắc này, hình như là vừa vác máy quay vừa làm việc?

Thời đó, hoang dã đến vậy sao?" Lục Vũ mắt không chớp nhìn màn hình, hoàn toàn không để ý đến Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gãi đầu, cũng đành dẹp bỏ tâm trạng đùa giỡn, cùng Lục Vũ xem tình hình trên màn hình.

Dần dần, hình ảnh rung lắc đã khá hơn một chút, có thể nhìn rõ hơn mọi thứ trong phòng.

Lờ mờ có thể thấy, trong phòng không có trang trí gì nhiều, chỉ có vài bức chân dung trên tường.

Chương 935

Vì ánh sáng từ cửa sổ quá sáng, máy quay ngược sáng, nên cũng không nhìn rõ những bức chân dung đó treo hình ai.

Tiếp đó, hình ảnh cứ giữ nguyên cảnh trong phòng, không có thay đổi gì.

Đợi mấy phút, Vương Bàn Tử gãi đầu, miệng lẩm bẩm: "Không đúng lắm, không khớp với ảnh bìa, nội dung này cũng quá không hoang dã rồi, cô nương đâu?" Lẩm bẩm một câu, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, tôi tua nhanh nhé?" Lục Vũ không nói gì, chỉ gật đầu.

Vương Bàn Tử lập tức ấn nút tua nhanh, hình ảnh trên màn hình vẫn không thay đổi, dường như là tĩnh.

Không biết qua bao lâu, màn hình cuối cùng cũng có thay đổi, Vương Bàn Tử lập tức hủy tua nhanh.

Hai người đều có thể thấy, một thanh niên mặc áo khoác dài kiểu cổ bước vào phòng.

Trên mặt người thanh niên mang theo nụ cười, trông có vẻ rất vui.

Chỉ là khi Vương Bàn Tử nhìn thấy người thanh niên này, lại không tự chủ được mà rùng mình một cái, vô thức nhìn về phía Lục Vũ.

Đúng lúc này, từ trong TV truyền ra một giọng nói có phần khàn khàn: "Trương Hải Khách, sau hôm nay, ngươi phải đi..." Oanh!

Câu nói này suýt chút nữa khiến đầu óc Lục Vũ nổ tung!

Trương Hải Khách!

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, là ngoại tộc của Trương gia ở Trường Bạch Sơn, là chi nhánh của Trương gia ở hải ngoại, nên mới có tên là Trương Hải Khách, cũng là nhân vật mấu chốt trong series 《Tàng Hải Hoa》!

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, khi Trương gia "thả rông", để thế hệ trẻ thử độc lập "đổ đấu hạ địa", Trương Hải Khách mười lăm tuổi đã chọn đi con đường riêng với đồng bạn, bảo vệ Trương Khởi Linh lúc đó mới mười ba tuổi, sau này còn từng giả dạng Ngô Tà, lại giúp Ngô Tà hoàn thành kế hoạch Sa hải...

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ chằm chằm, đầu óc ong ong!

Cuộn băng video này rõ ràng là sản phẩm của mấy chục năm trước, nhưng "Trương Hải Khách" trên đó lại trông y hệt Lục Vũ, không có gì khác biệt!

Trước đây ở Côn Luân, Vương Bàn Tử đã nghe Ngô Tam Tỉnh nói vài điều về việc Lục Vũ có rất nhiều thân phận, lúc đó hắn chỉ cho rằng Ngô Tam Tỉnh đang châm ngòi ly gián, cũng không để trong lòng.

Nhưng hôm nay ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, có người gọi Lục Vũ là Đổng Đức, cộng thêm Trương Hải Khách trong cuộn băng video cũ này, lời của Ngô Tam Tỉnh dường như không phải là nói bừa!

"Tiểu ca nhi, cái này, cái này, người này là cậu à?" Giọng Vương Bàn Tử có chút run rẩy.

Lục Vũ lúc này đã bình tĩnh lại, ít nhất là trông có vẻ bình tĩnh.

Hắn không quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, chỉ bình tĩnh nói: "Xem tiếp đi." Lúc này, Lục Vũ cũng phát hiện căn phòng này có chút quen mắt.

Rất giống căn phòng trong sa mạc Gobi mà hắn đã thấy trong mơ trước đây.

Lúc này, nụ cười trên mặt Trương Hải Khách trên màn hình biến mất, hắn nhíu mày nhìn về phía máy quay, giọng bình tĩnh hỏi: "Muộn Du Bình thì sao?" "Chuyện của tộc trưởng, không phải để ngươi lo." "Cậu ấy còn rất nhỏ." "Cậu ấy sẽ trở nên mạnh mẽ." Cuộc đối thoại của hai người đến đây lại rơi vào im lặng.

Nhưng cuộc đối thoại của họ đã tiết lộ đủ thông tin.

Nếu không nhầm, thân phận thật sự của Lục Vũ rất có khả năng chính là Trương Hải Khách.

Còn việc hắn ở hải ngoại đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến mất trí nhớ, quên đi rất nhiều chuyện, thậm chí có thể bị người khác lợi dụng làm rất nhiều việc, Lục Vũ không hề hay biết.

Quan trọng hơn là, cuối cùng cũng có tin tức về Trương Khởi Linh!

Nếu hắn có thể tìm được Trương Khởi Linh, mà Trương Khởi Linh không mất trí nhớ, hoặc đã tìm lại được ký ức của mình, rất nhiều vấn đề nan giải có thể sẽ được giải quyết dễ dàng!

Bí ẩn về sự mất tích của Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn, rất có khả năng liên quan đến Trương Khởi Linh, hoặc nói đúng hơn là có liên quan đến mình!

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, giọng nói khàn khàn trong TV lại vang lên: "Trương Hải Khách, hãy nhớ những gì ta đã nói với ngươi trước đây, ngươi sẽ quên rất nhiều chuyện, ngươi sẽ đi làm rất nhiều chuyện, nhưng ngươi phải nhớ, cố gắng giữ vững bản tâm.

Chỉ cần giữ vững bản tâm, một ngày nào đó trong tương lai, ngươi vẫn có khả năng nhớ lại chuyện quá khứ..." Băng video đến đây đột ngột dừng lại.

Không có âm thanh, không có hình ảnh, chỉ còn lại màn hình tuyết

hoa.

Vương Bàn Tử qua loay hoay một hồi, chỉ có thể lắc đầu, thất vọng nói: "Nội dung còn lại bị xóa rồi." Nói xong, Vương Bàn Tử cũng không nói nữa, chỉ ngồi bên cạnh, im lặng chờ Lục Vũ.

Lục Vũ ngồi yên được, nhưng Vương Bàn Tử lại có chút không ngồi yên nổi, không nhịn được lại đi qua, lấy cuộn băng video ra, xem xét kỹ lưỡng.

Nhìn tấm ảnh hoang dã dán trên cuộn băng, hắn tức không chịu nổi, dùng móng tay cạy, bóc tấm ảnh đó ra.

Nhưng vừa bóc ra, bên trong đột nhiên xuất hiện một chiếc thẻ nhớ!

Phát hiện này khiến Vương Bàn Tử lập tức phấn khích trở lại, vội vàng chạy ra ngoài ôm máy tính và đầu đọc thẻ vào.

Chẳng mấy chốc, mọi thứ đã sẵn sàng.

Chỉ tiếc là trong thẻ nhớ không có nội dung hoang dã mà Vương Bàn Tử mong đợi, mà là một bức thư, một bức thư dài do Trương Hạo để lại...

Trong thư, Trương Hạo nói rất nhiều...

Rất lâu trước đây, khi lần đầu gặp Lục Vũ, ông ta đã nhận ra hắn là Trương Hải Khách mất tích đã lâu, chỉ là ông ta không hề vạch trần thân phận của Lục Vũ.

Chương 936

Một là, nói ra e rằng không ai tin, còn ảnh hưởng đến rất nhiều chuyện khác.

Hai là, Trương Hạo cũng muốn nhân cơ hội này điều tra xem trong thời gian Lục Vũ mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ông ta đã âm thầm điều tra rất lâu, vẫn không có manh mối gì.

Mãi cho đến lần này, Lục Vũ lấy ra tấm ảnh cũ, cùng với vụ nổ "Tam Phiên Thị", khiến ông ta phát hiện ra một số chuyện, ông ta quyết định đi điều tra cha mẹ Lục Vũ, muốn thử vén màn những chuyện đã bị phủ bụi.

Mấy ngày trước, khi Lục Vũ rời núi Trường Bạch trở về Côn Luân, Trương Hạo đã phát hiện ra một manh mối vô cùng quan trọng, nên đã ra nước ngoài truy tìm.

Cũng chính lúc đó, Trương Hạo quyết định gửi cuộn băng video này cho Lục Vũ, để hắn hiểu rõ thân phận của mình.

Cuối bức thư này, Trương Hạo đặc biệt nhấn mạnh, đây là sự sắp đặt của Trương Khởi Linh đời trước, chỉ khi Lục Vũ đến núi Trường Bạch, nhìn thấy Thanh Đồng Môn, mới có thể nói cho hắn biết những chuyện này.

Đọc xong thư, Vương Bàn Tử gãi đầu, nhìn Lục Vũ chằm chằm, nói: "Tiểu ca nhi, nói vậy thì, lão cáo già Ngô Tam Tỉnh kia hình như thật sự không nói bừa, cậu đúng là người của Trương gia kia..." Nói đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp!

Tiểu ca nhi, vậy là cậu sống bao nhiêu năm rồi?

Tôi kết nghĩa huynh đệ với cậu, vai vế của tôi có phải là hơi lớn rồi không?" Vương Bàn Tử đang đùa giỡn, Lục Vũ vẫn không có tâm trạng đùa giỡn, chỉ im lặng suy nghĩ về tính xác thực của bức thư này từ Trương Hạo.

Một mặt, hắn rất muốn tin rằng bức thư này của Trương Hạo là thật, nhưng mặt khác, lại cảm thấy chuyện này quá vô lý.

Họ sống trong cùng một thành phố, nhưng Trương Hạo lại đợi đến khi hắn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm mới phát hiện ra hắn, trước đó chưa từng gặp hắn, điều này khiến hắn có chút khó tin.

"Thực ra cũng rất bình thường mà." Vương Bàn Tử nghe thấy suy nghĩ của Lục Vũ, lắc đầu, nói thẳng: "Trương Hạo vẫn luôn quản lý chuyện của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mỗi ngày đều ở trong nhà, càng không chạy đến Phan Gia Viên lang thang, sao có thể gặp được cậu?" Cách nói này cũng không phải không có lý.

Dù sao thì, trước khi xuyên không, khu vực hoạt động chính của Lục Vũ là ở Phan Gia Viên, không có tiếp xúc gì với Lão Cửu Môn, thậm chí cả Đại Kim Nha cũng chưa từng tiếp xúc.

Những người sống ở các tầng lớp khác nhau, dù sống trong cùng một thành phố, cũng không có nhiều cơ hội gặp gỡ. .....

Lúc này, Vương Bàn Tử đã bóc cả tấm ảnh trên cuộn băng video thứ hai ra.

Rất tiếc, bên trong không giấu thứ gì.

Vương Bàn Tử có chút tiếc nuối lắc đầu, nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta xem tiếp cuộn băng thứ hai là cái gì nhé?" "Xem đi." Lục Vũ dẹp bỏ những suy nghĩ rối bời, gật đầu, để Vương Bàn Tử chiếu cuộn băng thứ hai.

Rất nhanh, sau khi TV chiếu một lúc tuyết hoa, một căn phòng mang đậm dấu ấn thời gian xuất hiện.

Dưới bệ cửa sổ, một chiếc bàn làm việc kiểu cũ, trên bàn chất đống tài liệu, hồ sơ, cùng một chiếc điện thoại cố định của thế kỷ trước.

Vương Bàn Tử thu dọn một chút, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lần này chắc là phim hành động rồi nhỉ?" Lời hắn vừa dứt, đã thấy một bóng người từ ngoài màn hình chạy vào, "vèo" một cái, lại chạy ra khỏi màn hình.

"Động tác này đúng là rất nhanh." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, đã đoán được nội dung của cuộn băng này là gì.

Quả nhiên, mấy phút sau, lại thấy bóng người đó xuất hiện trước ống kính, mặc đồ ngủ, không ngừng chải đầu.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, mặt đỏ bừng, đầy vẻ phấn khích: "Đúng, đúng, đúng, chính là ý này!" "Tiểu ca nhi, đừng nói nữa, người thời đó trông vẫn thanh thuần thật!" "Cậu xem này, đây chính là không son phấn, mày ngài nhẹ nhàng, mộc mạc mà vẫn xinh đẹp..." Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Nếu cậu gặp lại cô ta, sẽ không nghĩ như vậy nữa đâu." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức ngây người, nhìn Lục Vũ chằm chằm, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, cậu quen cô ta à?" Lục Vũ suy nghĩ một chút, lấy ra tấm ảnh cũ của mình, chỉ vào một người trên đó, nói: "Xem có giống không?" Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, nói: "Đúng là giống thật, tiểu ca nhi, cô ta là ai?" Nói xong, không đợi Lục Vũ mở miệng, đã vội vàng nói: "Thôi không cần giới thiệu cho tôi đâu, tuổi cô ta làm bà nội tôi cũng được rồi, tôi thôi đi..." Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử, nhất thời cũng không biết nên nói gì, đành chuyển chủ đề, nói: "Chúng ta sắp tới chắc sẽ ở lại Kinh thành một thời gian, trong thời gian này cậu luyện công thêm

đi.” Vương Bàn Tử vốn đang cảm thấy có chút nhàm chán nghe vậy, lập tức phấn khích, hớn hở hỏi: “Tiểu ca nhi, chúng ta tiếp theo đi đâu?

Lại đến Trường Bạch Sơn một chuyến?

Hay đến Tam Phiên Thị một chuyến, hay là chúng ta đi Nam Hải Tây Sa đi, tôi rất hứng thú với hải đấu đó, hay là...” Mấy ngày tiếp theo, Lục Vũ và Vương Bàn Tử ở lại tiểu viện ở Kinh thành, sống lại cuộc sống trước đây.

Vương Bàn Tử mỗi ngày ngoài luyện công, thì đến các trung tâm tắm hơi lớn vận động cơ thể.

Lục Vũ thì sắp xếp lại từ đầu đến cuối những chuyện mình đã trải qua trong thời gian này, ghi lại các khía cạnh liên quan đến Thanh Đồng Môn vào một cuốn sổ nhỏ.

Thanh Đồng Môn, mối liên hệ lớn nhất vẫn là Xi Vưu.

Hơn nữa, Vân Thiên Cung, Tinh Thành Tiêu Tử Lĩnh, đều có liên quan đến Cửu Thiên Huyền Nữ, tự nhiên cũng có liên quan đến Xi Vưu.

Chỉ là chuyện này tạm thời còn quá xa vời, hắn muốn điều tra rõ ràng rất khó.

Hơn nữa cũng không phải chuyện cấp bách nhất. .....

Trương gia, hắn cũng không cần suy nghĩ, hoặc nói là suy nghĩ cũng vô ích.

Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn không rõ tung tích, bây giờ Trương Hạo cũng tạm thời biến mất, còn đương đại Trương Khởi Linh, ngoài việc Trương Hải Khách nhắc đến trong băng video, cũng không có tin tức gì.

Về việc hắn có phải là Trương Hải Khách hay không, những ký ức quá khứ đó ở đâu, nếu cố nghĩ, chắc chắn cũng không nghĩ ra được.

Còn chuyện bên phía cha mẹ hắn, Trương Hạo đã đi điều tra, hắn cũng không có manh mối, cũng tạm thời gác lại.

Hắn và Uông gia, hiện tại, hắn muốn tìm ra hai tổ chức này, vẫn còn hơi khó.

Vì vậy hắn quyết định, cách tốt nhất là dĩ bất biến ứng vạn biến.

Chương 937

Hắn đã dấn thân vào vũng nước đục này rồi, dù mình muốn rút lui, người khác cũng sẽ không đồng ý.

Ít nhất, phe phái đã bỏ ra hai mươi năm để đấu giá tấm ảnh cũ, đứng sau thúc đẩy mọi chuyện, sẽ không cho phép. .....

Cứ từ từ đợi, ai không chịu được cô đơn nhảy ra trước, thì sẽ theo dấu vết đó, để tránh mình giống như con ruồi không đầu. ....

Những ngày bình lặng luôn trôi qua rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, một tháng đã trôi qua.

Hôm đó, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đang ăn thịt cừu xiên trong tiểu viện thì nghe thấy có người gõ cửa.

Vương Bàn Tử đi ra cửa, mở cửa ra thì thấy Đại Kim Nha cười hề hề nhìn hắn: "Đến sớm không bằng đến đúng lúc, ở đầu ngõ tôi đã ngửi thấy mùi thịt cừu xiên rồi, nồi đồng Tử Đồng, than củi hảo hạng, thịt cừu cao nguyên, thơm, thơm thật!" Thấy Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử toe toét cười: "Kim gia, đi thong thả, không tiễn nhé!" "Đừng, đừng, đừng, hôm nay tôi không đến một mình..." "Vậy càng không được, tổng cộng chỉ mua ba cân thịt, tôi và tiểu ca nhi vừa đủ ăn..." "Không phải, không phải..." Thấy Vương Bàn Tử sắp đóng cửa, Đại Kim Nha lập tức cuống lên: "Bàn gia, anh có thể nghe tôi nói hết được không!" "Vậy anh nói đi." Vương Bàn Tử tức giận nhìn Đại Kim Nha, vẫn còn giận chuyện mấy hôm trước Đại Kim Nha dẫn hắn đi rửa chân, kết quả lại gọi mấy ông già đến massage chân!

Đại Kim Nha mặt mày khổ sở, hạ thấp giọng nói: "Bàn gia, không phải trước đây anh bảo tôi điều tra chuyện của Đổng Đức sao?" "Sao, có tin tức rồi à?" Đại Kim Nha hất cằm sang bên cạnh, nói: "Cô ấy

biết.” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn qua, lúc này đã gần vào đông, người đến mặc đồ kín mít còn đội mũ, cũng không nhìn ra là ai, chỉ thấy có vẻ là một người phụ nữ.

Nhíu mày, Vương Bàn Tử hỏi: “Của anh, làm cái nghề gì thế?” Đại Kim Nha nghe vậy, suýt chút nữa hộc máu.

Ngay sau đó, người phụ nữ đó ngẩng đầu lên, Vương Bàn Tử cũng suýt chút nữa hộc máu, một tay túm lấy cánh tay Đại Kim Nha, kéo thẳng hắn vào tiểu viện.

Vào trong sân, mấy bước đã kéo Đại Kim Nha đến trước mặt Lục Vũ, mắng mỏ: “Tiểu ca nhi, thằng nhóc Đại Kim Nha này không học thói tốt, hôm nay tôi phải bẻ một cánh tay của nó, tiểu ca nhi cậu trông chừng nó giúp tôi, tôi đi lấy dao!” “Thằng già này không học thói tốt, làm phản đồ, lại dám dẫn con mụ A Ninh kia tới đây!” “Cậu nói xem, chuyện này có thể tha cho nó được không?” “Đúng là không thể tha cho ông ta.” Lục Vũ ăn một miếng thịt xiên, lại uống một ngụm rượu, lúc này mới nói: “Kim gia, nói xem, Cừu Đức Khảo cho ông điều kiện gì mà khiến ông làm phản đồ vậy?” “Lục gia, ngài đừng có trêu chọc tôi nữa.” Đại Kim Nha mặt mày khổ sở, đáng thương nói: “Tôi đây cũng là làm theo chỉ thị của Bàn gia đi điều tra chuyện của Đổng Đức mà?

Cũng không biết thế nào, điều tra qua lại, A Ninh lại chạy đến tìm tôi, nói cô ấy biết chuyện của Đổng Đức...” Đại Kim Nha thật sự không nói dối.

Sáng hôm nay Đại Kim Nha vừa mở cửa, đang ngồi buồn chán trong tiệm thì A Ninh tìm đến, nói thẳng mình biết chuyện của Đổng Đức, bảo ông ta dẫn đường đi tìm Lục Vũ.

Còn nói mình đã điều tra rồi, Lục Vũ mấy ngày nay đều ở tiểu viện, chỉ nghĩ rằng mình đường đột đến thăm có chút không hay, nên

nhờ Đại Kim Nha dẫn đường.

Dù sao Cừu Đức Khảo cũng là khách hàng cũ của Đại Kim Nha, ông ta không có khí phách lớn như Lão Cửu Môn, kẹt ở giữa làm ăn, chỉ chú trọng một chữ hòa khí sinh tài.

Suy đi nghĩ lại, cũng đành giả vờ khó xử dẫn người đến.

Nói mấy câu như vậy xong, Đại Kim Nha lại hạ thấp giọng nói: "Lục gia, Bàn gia, tôi biết hai vị gia đã tiếp xúc với A Ninh mấy lần, cũng đã hợp tác, lần này gặp lại một lần nữa nhé?" "Gặp đi." Lục Vũ trực tiếp gật đầu đồng ý, không nói chuyện của Đổng Đức, còn có một chuyện khác cần giải quyết trên người A Ninh!

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lục Vũ, Đại Kim Nha lon ton chạy ra ngoài, chẳng mấy chốc A Ninh đã bước vào tiểu viện, chỉ là Đại Kim Nha không đi theo vào, không biết có phải lo lắng Vương Bàn Tử thật sự nổi điên, khiến ông ta thiếu tay gãy chân không.

Vào trong tiểu viện, A Ninh tự nhiên ngồi xuống bên bàn, liếc nhìn số thịt cừu không nhiều trên bàn, hơi nhíu mày, giọng nói trong trẻo: "Tôi khó khăn lắm mới đến một chuyến, Lục tiên sinh không mời tôi ăn cơm sao?" "Mời cô ăn cơm, cũng phải xem cô có dám ăn không đã." Liếc nhìn A Ninh một cái, Lục Vũ thản nhiên nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm cách đây không xa, nếu cô có gan đi, chúng ta đi ngay bây giờ." Dứt lời, Lục Vũ không để ý đến A Ninh nữa, tự mình xiên thịt ăn thịt, bỏ mặc A Ninh ở đó.

A Ninh im lặng một lát, nói: "Tôi không có gì không dám đi, chỉ là sau khi đi rồi, những chuyện Lục tiên sinh muốn biết, e là sẽ không tiện nói." Lục Vũ đầu cũng không ngẩng, tự mình cúi đầu ăn thịt.

Ăn liền mấy miếng, lúc này mới nhân lúc nghỉ tay nói một câu: "Chuyện của Đổng Đức, cô biết thì nói, không muốn nói thì đi." A

Ninh lại bị Lục Vũ chặn họng một câu, cũng không tức giận.

Dù sao, so với những chuyện xảy ra khi cô và Lục Vũ gặp nhau trước đây, bây giờ có thể ngồi nói chuyện như vậy, tình hình đã tốt hơn rất nhiều.

Sau một lúc im lặng, A Ninh từ trong túi của mình lấy ra một tấm ảnh cũ, đặt bên tay Lục Vũ, sau đó nói: "Lục tiên sinh xem, tấm ảnh này có quen mắt không?" "Cô nói xem?" Lục Vũ quay đầu liếc nhìn A Ninh, thản nhiên nói: "Nói đi, tấm ảnh này là sao." "Anh biết đấy, công ty chúng tôi mấy lần đều bị anh phá hỏng, tính khí của ông chủ chắc chắn không chịu bỏ qua như vậy." "Ngay cả khi cha của anh là Lục tiên sinh, ông chủ cũng không cam tâm, nên muốn làm một vài động tác nhỏ." "Khi chuẩn bị cho chuyện đó, trong công ty đã có người nhận ra anh, nói anh là Đổng Đức..." "Chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đây có liên quan đến các người không?" Lục Vũ đột nhiên nhíu mày ngắt lời A Ninh, hỏi: "Có mấy người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm nhận nhầm tôi là Đổng Đức, muốn bắt tôi, chuyện này khá thú vị đấy." "Ồ?

Còn có chuyện như vậy sao?

Ha ha ha ha..." A Ninh nghe vậy, chỉ sững sờ một chút, rồi lập tức không nhịn được cười, như thể nghe được chuyện gì buồn cười lắm, cười ha hả.

Sau mấy tiếng cười, A Ninh cuối cùng cũng nín cười, lắc đầu, nói: "Đừng để ý, tôi chỉ đang chế giễu những kẻ không biết tự lượng sức mình thôi." Nói xong, dừng một chút, không cần Lục Vũ hỏi thêm, A Ninh nói thẳng: "Về chuyện của Đổng Đức, công ty chúng tôi cũng không điều tra được nhiều, chỉ nghe nói là một tay buôn đồ cổ chợ đen hoạt động trong những năm sáu mươi, bảy mươi của thế kỷ trước, người này rất bí ẩn, sau những năm sáu mươi, bảy mươi thì không

còn tin tức gì, trong truyền thuyết là có một vụ làm ăn đen ăn đen, Đổng Đức bị người khác ăn mất...” Nghe những lời này, Lục Vũ hơi nhíu mày.

Loại thông tin này gần như là vô dụng, không có giá trị thực tế, không có chứng cứ, cũng không có kinh nghiệm, chỉ là một truyền thuyết.

Nói trắng ra, là truyền thuyết có thể bịa ra bất cứ lúc nào, không có giá trị tham khảo!

Có điều, chưa kịp hắn hỏi thêm, A Ninh đã nói tiếp: “Tôi biết anh thấy nó quá giả, nhưng như tôi đã nói, người này rất bí ẩn, thông tin về ông ta hiếm như lông phượng sừng lân.

Nhưng...” Dừng một chút, mắt A Ninh đột nhiên mở to, nhìn chằm chằm Lục Vũ, nói từng chữ một: “Nếu Lục tiên sinh cho tôi biết làm thế nào mà ngài mấy chục năm dung mạo không đổi, tôi có thể đưa ra bằng chứng sắt về Đổng Đức!” Dứt lời, thấy sắc mặt Vương Bàn Tử có chút không thiện cảm, A Ninh lạnh lùng nói: “Tôi đã đến đây, tự nhiên không sợ xảy ra biến cố gì.

Có muốn biết bí mật này hay không, tùy anh lựa chọn.” Lục Vũ nhíu mày, lại liếc nhìn tấm ảnh A Ninh đưa ra.

Trên ảnh chính là hắn, chỉ là hắn trong tấm ảnh này, ánh mắt lạnh như băng, đầy sát khí, hoàn toàn khác với hắn bây giờ.

Một lúc sau, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn A Ninh, nhẹ giọng nói: “Trường sinh bất lão, nghe có vẻ là câu chuyện trong thần thoại truyền thuyết.

Nhưng Cừu Đức Khảo, vẫn luôn muốn trường sinh bất lão, đúng không?” Không đợi A Ninh nói gì, Lục Vũ trực tiếp ra tay, lấy ra một viên Thi miết đan, đặt trên bàn, nói: “Cừu Đức Khảo vẫn luôn muốn,

chính là thứ này." A Ninh vô thức đưa tay ra định chộp lấy, Lục Vũ nhẹ nhàng gạt tay cô ta ra, thản nhiên nói: "Thứ tôi muốn." A Ninh nhíu mày, nhìn chằm chằm viên thuốc giống như hòn đá, im lặng hồi lâu, hỏi: "Làm sao tôi biết thứ này là thật hay giả?" Ánh mắt cô ta có chút mờ mịt.

Thật lòng mà nói, trước khi đến cô ta đã nghĩ rất nhiều, chỉ duy nhất không nghĩ đến việc Lục Vũ sẽ dứt khoát lấy ra viên thuốc trường sinh mà họ đã tìm kiếm không biết bao nhiêu năm!

Lục Vũ đưa tay cầm viên thuốc lên, chỉ tay về phía cửa, thản nhiên nói: "Đi thong thả, không tiễn." Sắc mặt A Ninh cứng đờ, cắn răng, từ trong túi của mình lấy ra hai cuộn băng video cũ kỹ, đặt trên bàn, nói: "Thứ anh muốn!" Băng video, đúng thật là băng video!

Khi A Ninh tìm đến, Lục Vũ đã đoán được A Ninh sẽ mang theo băng video.

Chương 938

Chỉ là hắn có chút bất ngờ, cuộn băng video này trong miệng A Ninh lại trở thành bằng chứng hắn là Đổng Đức.

Theo thiết lập trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, nội dung trong cuộn băng A Ninh nhận được là về Tề Vũ.

Mà Tề Vũ, trông gần như y hệt Ngô Tà, có thể giả thật lẫn lộn, từ đó mới dẫn đến chuyện Tây Hải Cách Nhĩ Mộc và Xà Chiểu Quỷ Thành.

Có điều, lúc này Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ ra hiệu cho Vương Bàn Tử chuẩn bị một chút, xem băng.

Vương Bàn Tử nhìn cuộn băng, trên đó không có tấm ảnh nóng bỏng nào, có chút tiếc nuối tặc lưỡi, miệng lẩm bẩm: "Bàn gia tôi cũng không nói gì khác, chỉ là rất tò mò về nghệ thuật của thời đó, sao lại không có cơ hội chứ..." "Lục tiên sinh, anh phải chuẩn bị tâm lý." Trong lúc Vương Bàn Tử chuẩn bị, A Ninh cười như không cười nhìn Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Tôi nghĩ, nội dung trên cuộn băng này nhất định sẽ khiến anh mở rộng tầm mắt, thậm chí lật đổ nhận thức của anh." Dù A Ninh nói gì, Lục Vũ cũng không nhìn cô ta, chỉ yên lặng ngồi đó, im lặng chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử đã chuẩn bị xong mọi thứ, nhấn nút phát, ngồi xuống ở vị trí cửa, giọng điệu kỳ quái nói: "Tiểu ca nhi, nếu cuộn băng này là giả, chúng ta bán nó cho Tân Nguyệt Phạn Điếm nhé?" "Thật thật giả giả, anh phải xem xong mới nói được." A Ninh mặt mày điềm nhiên ngồi đó, dường như rất tự tin.

Một lát sau, khi màn hình bắt đầu xuất hiện căn phòng tối đen, biểu cảm của A Ninh lập tức nghiêm túc hơn rất nhiều, nói: "Chú ý,

sắp bắt đầu rồi.” Dứt lời, lại qua khoảng nửa phút, từ TV truyền ra giọng nói của một người: “Thí nghiệm thuốc trường sinh lần thứ chín, người thử thuốc, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Tề Vũ, Lý Tứ Địa, Trương Ngọc Sơn...” “Người thực hiện thí nghiệm, Đổng Đức.” Giọng nói không quá rõ ràng, nhưng vẫn có thể nghe rõ.

Sau câu nói đó, hình ảnh trên màn hình có sự thay đổi rất rõ rệt!

Căn phòng tối đen trở nên sáng sủa, một phòng bệnh sạch sẽ sáng sủa xuất hiện trong tầm mắt của mấy người.

Ngay sau đó, từng người một từ từ xuất hiện trong hình.

Khi Hoắc Linh xuất hiện, Vương Bàn Tử không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc, nói: “Sao cô ta cũng ở đây?” Dứt lời, Vương Bàn Tử nghĩ đến A Ninh đang ở bên cạnh, lập tức lại bĩu môi, chuyển chủ đề: “Cô nói cuộn băng này có thể chứng minh thân phận của Đổng Đức, kết quả là Đổng Đức này chỉ là người đọc lời dẫn, chứng minh được cái gì?” A Ninh không vội không vàng, thản nhiên nói: “Xem tiếp sẽ biết.” Tiếp theo, thấy mỗi người trên màn hình đều đi đến trước ống kính, nhận một viên thuốc giống như hòn đá, hình dạng viên thuốc giống hệt viên thuốc Lục Vũ giao cho A Ninh, không có gì khác biệt.

“Sao tôi thấy những người này, hình như đều có chút mong đợi?” Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm TV, tự lẩm bẩm: “Chuyện vô lý như vậy, thử thuốc cho người khác mà họ lại cam tâm tình nguyện thế sao?

Mấy người này chắc có vấn đề về não...” Chưa đợi Vương Bàn Tử nói xong, A Ninh đã lạnh lùng chen vào một câu: “Trường sinh bất lão, từ xưa đến nay bao nhiêu đế vương đều mơ ước, đổi lại là anh, anh không thử?” Câu nói này vừa dứt, đã nghe thấy giọng của một người đàn ông: “Bây giờ là ba giờ mười bảy phút chiều, bắt đầu uống thuốc.” Tiếp đó, thấy một bóng người lắc lư, xuất hiện trước máy

quay, cái đầu chiếm nửa màn hình.

Vương Bàn Tử liếc nhìn, hít một hơi khí lạnh!

Lúc này, A Ninh ngồi trên sofa mỉm cười, nhìn Lục Vũ, nói: "Lục tiên sinh, ngài thấy sau này tôi nên gọi ngài là Đổng tiên sinh hay Lục tiên sinh thì tốt hơn?" "Có những người chết vì nói nhiều." Lục Vũ lạnh lùng đến cực điểm liếc nhìn A Ninh, sự chú ý lại quay trở lại chiếc TV cũ.

Từ nội dung trên TV, không nghi ngờ gì nữa chính là hành động thử thuốc sau sự kiện lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa trong 《Đạo Mộ Bút Ký》!

Hắn thật sự không ngờ, cuộn băng thử thuốc này lại có cả hắn.

Băng video không thể làm giả, rất chân thực, hình ảnh của hắn có lẽ cũng không phải là giả.

Nói cách khác, khi hắn dùng tên giả là Đổng Đức, đã từng giúp họ thử thuốc?

Đợi đã!

Nếu chuyện trong cuộn băng này là thật, vậy thì Ngô Tam Tỉnh... không đúng, Ngô Tam Tỉnh chắc không biết chuyện này, nếu không, diễn biến của sự việc chắc chắn sẽ khác bây giờ!

Nhưng... trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, cuộn băng này là do Trần Văn Cẩm làm ra, Trần Văn Cẩm là để dẫn Ngô Tam Tỉnh, Cừu Đức Khảo và cả tiểu ca Trương Khởi Linh đến Cách Nhĩ Mộc, để cô ta có thể nhân cơ hội tiến vào lăng mộ của Tây Vương Mẫu.

Mà bây giờ, sự việc đã thay đổi.

Lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng, nói: "Chính vì sự tồn tại của cuộn băng video này, tôi mới đến tìm anh.

Lục tiên sinh, kết quả của lần thử thuốc này, anh còn nhớ không?" Lục Vũ quay đầu liếc nhìn A Ninh: "Cuộn băng này từ đâu mà có?" "Tây Hải Cách Nhĩ Mộc." "Từ đâu mà có?" "Tây Hải Cách Nhĩ Mộc." "Còn cần tôi hỏi lại một lần nữa à?" Nghe vậy, A Ninh cười lắc đầu: "Lục tiên sinh, chuyện này là bí mật của công ty chúng tôi, vẫn không tiện nói cho anh biết..." Cuối cùng, A Ninh vẫn không đưa ra câu trả lời mà Lục Vũ muốn.

Cô chỉ nói với Lục Vũ rằng công ty của họ đã kiểm tra cuộn băng này nhiều lần, có thể xác định nó là thật chứ không phải do ai đó cố ý làm cũ.

Hơn nữa, cô cũng thẳng thắn nói với Lục Vũ rằng không có cách nào xác minh người tên Đổng Đức trên đó có phải là Lục Vũ hay không.

Nói xong chuyện này, A Ninh không ở lại sân nhỏ nữa, cô chỉ nói nếu Lục Vũ có phát hiện gì mới, có thể lựa chọn nói cho cô biết, cô cũng có thể để chuyên gia y tế của công ty giúp Lục Vũ kiểm tra cơ thể, xem có thật sự có những ký ức bị phủ bụi đó không.

Mấy lời vô nghĩa này, Lục Vũ đương nhiên không để trong lòng, anh biết rõ A Ninh vội vã rời đi lúc này chẳng qua là muốn quay về kiểm chứng thật giả của Thi Miết Đan. .....

Tiễn A Ninh đi, Lục Vũ và Vương Bàn Tử ngồi trong phòng khách.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Con mụ này đổi tính rồi à, sao ngoan ngoãn thế?" "Ha." Lục Vũ cười gượng một tiếng, thản nhiên nói: "Đừng vì cô ta trông xinh đẹp mà tin tưởng, nếu không sẽ thiệt thân đấy." Lục Vũ biết rất rõ, biểu hiện hiện tại của A Ninh chẳng qua là vì liên tục chịu thiệt thòi, muốn thỏa hiệp, hy vọng hòa hoãn quan hệ với Lục Vũ để hoàn thành nhiệm vụ của ông chủ cô ta.

Lục Vũ cũng không nói thêm gì với Vương Bàn Tử, chỉ lại bắt đầu xem đi xem lại cuộn băng hết lần này đến lần khác!

Cả cuộn băng A Ninh mang đến, lẫn cuộn băng về Hoắc Linh và Trương Hải Khách mà anh lấy được từ tay Trương Hạo, đều lần lượt được chiếu trên chiếc TV cũ.

Thứ này, dù xem đến lần thứ mấy, cũng khiến Vương Bàn Tử có chút kinh hãi!

Mấy lần muốn rời đi, nhưng vẫn cố nén lại.

Tuy nhiên, sau khi xem lại một lần nữa bản ghi chép thí nghiệm của "Đổng Đức", Vương Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đừng xem nữa.

Chất lượng loại băng này chỉ đến thế thôi, xem nữa cũng không thấy được gì mới đâu, tiếp tục xem có khi còn làm hỏng băng." "Lúc trước không phải A Ninh nói thứ này được gửi từ Cách Nhĩ Mộc sao, hay chúng ta đến Cách Nhĩ Mộc tìm thử?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử dừng một chút rồi nói tiếp: "Nếu không thì bảo Tân Nguyệt Phạn Điếm điều tra ở Cách Nhĩ Mộc xem?

Chương 939

Mấy chuyện kỳ quái, không phải Tân Nguyệt Phạn Điếm đều nhận điều tra sao?

Chuyện này giao cho họ là quá hợp rồi.....” Vương Bàn Tử còn định nói thêm gì đó thì thấy Lục Vũ đột nhiên đứng dậy, đi mấy bước đến bên cạnh đầu máy video.

Vương Bàn Tử cười khổ, thầm nghĩ ngày tháng này không sống nổi nữa rồi, lại phải xem thêm một lần nữa. .....

Chỉ là cậu không ngờ, Lục Vũ sau khi cầm lấy cuộn băng bên cạnh, liền trực tiếp cạy vỏ băng ra.

Vương Bàn Tử giật mình, vội nói: “Tiểu ca nhi, cậu làm gì vậy.....” Lục Vũ không nhìn cậu ta, cạy hết mấy cuộn băng ra, trong cuộn băng của “Đổng Đức” tìm thấy một tờ giấy ghi chú.

Nhìn lướt qua, anh lẩm bẩm: “Tây Hải, Cách Nhĩ Mộc, đường Côn Luân, ngõ Đức Nhĩ Tham, số 349-5.....” “Tiểu ca nhi, chúng ta đến nơi này à?” Vương Bàn Tử ghé sát vào Lục Vũ ngó xem, rồi lấy điện thoại ra tra trên mạng, nói tiếp: “Chúng ta có duyên với phía Tây thật, tối nay còn có một chuyến bay đến Tây Hải, đến nơi lái xe nửa ngày là tới Cách Nhĩ Mộc.” “Đi.” “Không gọi A Ninh đi cùng cho vui à?” “Không cần.” Nói xong một câu, dừng lại một chút, Lục Vũ lại nói: “Báo cho Trần Bì A Tứ một tiếng, bảo ông ta đến Tây Hải chờ.” Vì diễn biến câu chuyện đã khác với 《Đạo Mộ Bút Ký》, Lục Vũ dứt khoát chơi lớn hơn một chút.

Lần này nếu đã có thể thấy được tung tích của Trần Văn Cẩm, vậy thì để cho Trần Bì A Tứ này xem cho kỹ, xem rốt cuộc có phải là cô con gái rượu của ông ta không!

Cũng xem xem chuyến đi này, có giải được nhiều nghi vấn trong lòng anh không!

Vương Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gọi điện cho Côn Luân Đại Lạt Ma, sắp xếp chuyện của Trần Bì A Tứ.

Sức khỏe của Trần Bì A Tứ quả thực không tệ, sau vụ ở "Vân Thiên Cung", có lẽ vì đã ăn nhân sâm tôi thể, dạo này ông ta cảm thấy tinh lực dồi dào, không khác gì chục năm về trước.

Vừa nghe tin bảo đến Tây Hải, ông ta liền lập tức lên đường. ....

Một ngày sau.

Tây Hải.

"Sao lại biến thành bộ dạng này rồi?" Lúc gặp mặt ở Cách Nhĩ Mộc, Trần Bì A Tứ thấy Lục Vũ lại biến thành dáng vẻ lần đầu họ gặp ở Trường Bạch Sơn, không khỏi nhíu mày hỏi: "Bộ dạng này của cậu trông thật khó chịu, không bằng biến về như cũ đi." "Ông từng gặp tôi chưa?" "Nói nhảm, ở Trường Bạch Sơn ta lại chưa gặp cậu chắc?" "Trước Trường Bạch Sơn thì sao?" "Chưa." "Thật sự chưa sao?" Lục Vũ nhìn Trần Bì A Tứ, nghiêm túc nói: "Những năm qua, tôi đã đi rất nhiều nơi, có người có lẽ đã gặp tôi, nhưng lại không nhận ra là tôi." Trần Bì A Tứ cau mày nhìn Lục Vũ, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, rồi lại lắc đầu: "Không quen." "Đổng Đức, cái tên này có quen không?" "Không có ấn tượng." Trần Bì A Tứ lại một lần nữa phủ nhận, rồi hỏi tiếp: "Cậu gọi lão già này chạy một quãng xa đến Tây Hải, không phải là để hỏi ta có quen Đổng Đức không chứ?" Lục Vũ liếc Trần Bì A Tứ một cái, vẫn không nói nhiều, trực tiếp bảo ông ta lên xe, mấy người cùng nhau đi đến Cách Nhĩ Mộc. .....

Cách Nhĩ Mộc là một thành phố mới trên sa mạc Gobi.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp các con đường, ngõ hẻm của thành phố.

Vương Bàn Tử lái xe, Trần Bì A Tứ ngồi trên xe nhìn ngó, miệng lẩm bẩm: "Nếu các cậu dám đào đất trong thành phố, ta đây thật sự bái phục.

Năm đó ta dù lợi hại đến đâu cũng chưa từng làm chuyện như vậy." "Đừng nói ta, ngay cả lão già khốn nạn vô kỷ luật nhất cũng chưa từng làm....." "Lão già khốn nạn nào?" "Toàn là chuyện cũ rích, không có gì đáng nói." Trần Bì A Tứ khơi mào sự tò mò của Vương Bàn Tử rồi lại không nói, khiến Vương Bàn Tử không nhịn được mà trợn mắt.

Trần Bì A Tứ cũng không thèm để ý Vương Bàn Tử, chỉ nói với Lục Vũ: "Thằng họ Lục, đến đây rốt cuộc là có chuyện gì, nói một câu cho dứt khoát đi?" Lục Vũ ngồi ở ghế phụ, quay đầu lại liếc nhìn Trần Bì A Tứ, hỏi: "Hoắc Linh, cái tên này có quen không?" "Con gái của Hoắc Hương Cô." Không biết là vô tình hay cố ý, Hoắc Tiên Cô trong miệng Trần Bì A Tứ đã biến thành "Hoắc Hương Cô".

Dừng một chút, Trần Bì A Tứ có chút cảm khái: "Nghe nói Hoắc Linh mất tích mười mấy năm, Hoắc Hương Cô vẫn luôn tìm, tìm nhiều năm như vậy cũng không có manh mối gì." "Không ngờ, cậu lại tìm được tung tích của Hoắc Linh." Giọng Trần Bì A Tứ bình tĩnh, sắc mặt cũng không có gì khác thường, không hề vì hai chữ "Hoắc Linh" mà gợn sóng.

Tám chữ "Tâm ngoan thủ lạt, sinh tính đạm mạc" (Tàn nhẫn độc ác, bản tính thờ ơ) dùng để miêu tả Trần Bì A Tứ là vô cùng xác đáng.

Lục Vũ quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ một cái, nhẹ giọng nói: "Tôi quả thực đã tìm được tung tích của Hoắc Linh, cho nên gọi ông đến xem, kẻo nhận nhầm người." Trần Bì A Tứ nghe vậy, nhếch miệng

cười: “Vậy thì dẫn ta đi xem thử, lần này còn có thể kiếm được ít tiền từ tay Hoắc Hương Cô, mua cho mình một cỗ quan tài tốt.” Lời này nghe vào tai Vương Bàn Tử khiến cậu nhíu mày, không quay đầu lại mà gắt: “Lão già họ Trần, ông nói cho rõ, mua quan tài cho ai hả?” Trần Bì A Tứ cũng không để tâm, cũng không đáp lời Vương Bàn Tử, cứ thế nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, đột nhiên nói: “Đừng lái xe lòng vòng nữa, ta thấy quán súp lòng vừa đi qua trông thơm thật, đi ăn cơm đi.” Vương Bàn Tử cũng đói rồi, lần này lại không cãi lại Trần Bì A Tứ, chỉ nhìn về phía Lục Vũ, hỏi: “Tiểu ca nhi, ăn chút gì không?

Súp lòng Tây Hải quả là đặc sản địa phương, buổi sáng làm một bát là cả ngày không đói.....” “Đi đi.” Nghe Lục Vũ đồng ý, Vương Bàn Tử lập tức đỗ xe, mấy người xuống xe, đi vào quán nhỏ.

Lúc này là chín giờ sáng, đối với người Tây Hải chính là giờ ăn sáng xong đi làm, trong quán không đông khách.

Mấy người ngồi xuống, chẳng mấy chốc đã có người bưng lên ba bát súp lòng thơm nức.

Đầu, tim, phổi, ruột, dạ dày của bò cừu được hầm thành một nồi súp lòng lớn, vị đậm đà, không ngấy, khiến Vương Bàn Tử la lên đã ghiền!

Uống mấy ngụm, cảm thấy toàn thân khoan khoái, Trần Bì A Tứ nhìn Lục Vũ một cái, hỏi: “Hoắc Linh kia ở đâu?” “Tôi cũng rất muốn biết.” Lục Vũ nói một câu nhẹ bẫng, trực tiếp lảng sang chuyện khác.

Đợi một lúc, trong quán chỉ còn lại ba người họ ăn súp lòng, Lục Vũ giơ tay gọi ông chủ kiêm phục vụ lại gần, sau khi trả tiền, thuận miệng hỏi vài câu, rồi lấy địa chỉ trong cuộn băng ra cho ông chủ xem.

Ông chủ cũng rất sảng khoái, nói bây giờ cũng không có khách, ông ta sẽ dẫn đường cho họ.

Lục Vũ cũng không có ý kiến gì, trực tiếp để ông chủ nhỏ dẫn đường.

Ông chủ nhỏ cưỡi xe máy, dẫn họ đi lòng vòng trong thành phố, rẽ vào mấy con hẻm, rồi đến một con đường nhỏ hẻo lánh.

Hai bên đường toàn là nhà cũ, trông khác hẳn với nơi họ vừa ăn cơm.

Cuối cùng, ông chủ nhỏ chỉ tay vào một tòa nhà cũ, bảo họ nơi cần tìm chính là ở đó.

Nhìn qua, đó là một tòa nhà ba tầng, phía trước là một khoảng sân hoang, cỏ dại mọc um tùm, cửa kính trong nhà cũng vỡ nát, cả căn nhà âm u quỷ khí.

Có lẽ vì Vương Bàn Tử lại cho ông chủ nhỏ một trăm tệ tiền cảm ơn, ông chủ nhỏ cũng rất biết điều mà giới thiệu vài câu.

Tòa nhà cũ này là một viện điều dưỡng từ thế kỷ trước, đã bị bỏ hoang mười mấy năm.

Chương 940

Theo lời ông ta, ban đầu những tòa nhà cũ xung quanh đây đều đi cùng với viện điều dưỡng.

Thời viện điều dưỡng còn tốt, người ra người vào tấp nập, vô số người đến viện điều dưỡng, quán súp lòng nhà ông ta mở trong một căn nhà nhỏ bên cạnh viện, sau này viện điều dưỡng đóng cửa, người cũng không còn, nơi này liền hoang vắng.

Nói đến đây, ông chủ nhỏ vẫn có chút bồi hồi trước sự đổi thay của thành phố. .....

Lục Vũ hỏi đơn giản vài câu, ông chủ nhỏ cũng chỉ nói nơi này rất tà ma, năm đó sau khi bỏ hoang, nghe đồn có ma, còn nghe nói chết mấy người.

Chỉ là sau này không biết tại sao, mọi chuyện cứ thế chìm xuống.

Lâu dần, cũng không còn ai đến đây nữa. .....

Xác định ông chủ nhỏ không biết thêm gì về viện điều dưỡng, Lục Vũ liền để ông ta đi trước, còn mình dẫn Vương Bàn Tử, Trần Bì A Tứ đi dạo vài vòng trên con phố cũ hoang vắng.

Phố cũ hoang vắng vẫn là phố cũ hoang vắng, đi dạo một vòng lớn, mấy người cũng không thấy một bóng người.

Đừng nói là người, ngay cả bóng mèo cũng không có.

Lục Vũ nhìn tình hình xung quanh, trong lòng đã hiểu.

Chắc là thí nghiệm năm đó xảy ra sai sót, khiến Hoắc Linh và những người khác biến thành Hải Hầu Tử và Cấm Bà. .....

Động vật đều có bản năng tìm lợi tránh hại, có thể phát hiện

những thứ người thường không phát hiện được, lâu dần cũng không có con vật nào đến nơi này nữa.

Đi tới đi lui, lại quay về cổng viện điều dưỡng, Vương Bàn Tử hỏi một câu: "Tiểu ca nhi, có vào không?" "Đã đến rồi, không thể không vào." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, tay ấn nhẹ lên tường rào, nhẹ nhàng nhảy vào trong, tiến vào khoảng sân cỏ dại um tùm.

Vương Bàn Tử, Trần Bì A Tứ theo sát phía sau.

Chỉ là Trần Bì A Tứ đã có tuổi, chậm rãi trèo qua tường rào.

Sau khi đáp đất, còn bất cẩn ngã một cái, kêu lên một tiếng kinh hãi!

Trần Bì A Tứ dù sao cũng đã có tuổi, chân cẳng không còn linh hoạt.

Vương Bàn Tử đi qua, định đỡ ông ta dậy, chỉ vừa đưa tay ra, đã nghe Trần Bì A Tứ nhíu mày nói: "Đừng động." "Không biết điều....." Vương Bàn Tử nói chưa hết câu, đã thấy Trần Bì A Tứ đưa tay sờ soạng mấy cái trong bụi cỏ dưới đất, bất ngờ lôi ra một khúc xương trắng!

Giữa ban ngày ban mặt, bới ra một khúc xương trắng trong bụi cỏ, cảnh này ít nhiều cũng có chút rợn người.

"Nơi này có ma hay không ta không biết, nhưng ngay cổng đã có xương cốt, quả là một nơi tốt." Trần Bì A Tứ vừa nói vừa vạch đám cỏ dại bên cạnh ra.

Trong đống cỏ dại, giấu không ít hài cốt, có những khúc đã gãy, cũng không phân biệt được là xương ở bộ phận nào.

Lục Vũ chỉ nhìn lướt qua, không đặc biệt để ý.

Nơi Cấm Bà và Hải Hầu Tử sống có vài bộ hài cốt cũng là chuyện

hết sức bình thường.

Anh đoán, chắc là sau khi "hắn" rút đi năm đó, viện điều dưỡng bị bỏ hoang, có người muốn đến đây hôi của, kết quả không cẩn thận mất mạng tại đây.

Cũng không biết, bên trong bây giờ còn Cấm Bà và Hải Hầu Tử không?

Ngô Tà có đến viện điều dưỡng một mình như trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 miêu tả không?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ trực tiếp đi đến trước cửa tòa nhà.

Chỉ thấy trước cửa mạng nhện giăng đầy, sợi xích sắt treo trên cửa đã phủ kín rỉ đồng.

Vương Bàn Tử đưa tay kéo một cái, phát ra tiếng loảng xoảng.

"Vào từ cửa sổ." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, kéo cửa sổ bên cạnh cửa chính ra, trực tiếp chui vào.

Đại sảnh đầy bụi bặm, ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ, có thể thấy những hạt bụi nhỏ bay lơ lửng trong không khí.

Trong đại sảnh, không có dấu chân nào, vừa nhìn đã biết đã rất nhiều năm không có người đến.

Lục Vũ nhìn quanh đại sảnh, đi thẳng đến cầu thang ở giữa sảnh.

Những tòa nhà cũ từ thế kỷ trước như thế này đều có cùng một phong cách kiến trúc, cửa chính đối diện chính là cầu thang.

Đến đầu cầu thang, có thể thấy tầng hai sáng sủa.

Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và Trần Bì A Tứ một cái, trực tiếp lên lầu.

Tầng hai là một căn phòng lớn có phần giống đại sảnh tầng một,

chỉ là bây giờ trống không.

Chương 941

Nhưng trong mắt Lục Vũ, căn phòng này chính là phòng thí nghiệm thuốc của "Đổng Đức" cho những người khác.

Đã có một thời, căn phòng này đặt từng chiếc giường bệnh một. .....

Lục Vũ nhìn quanh phòng, đi đến một góc tường.

Vị trí này nhìn ra, giống hệt như khung cảnh quay được trong máy quay.

Anh nhìn căn phòng trống, trước mắt phảng phất hiện lên cảnh tượng nhận thuốc, uống thuốc.

Chỉ tiếc là, căn phòng trống không, không còn lại thứ gì.

Xem ra lúc "hắn" rút đi năm đó đã mang đi rất nhiều thứ.

Vương Bàn Tử lúc này cũng nhận ra căn phòng này giống với trong băng, đi đến bên cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, nơi này đúng là có chút kỳ quái." Tiếng nói vừa dứt, Trần Bì A Tứ cũng không nhịn được hỏi: "Đây là nơi quái nào cũng nên nói rồi chứ." Vương Bàn Tử liếc Trần Bì A Tứ một cái, lạnh lùng nói: "Lần trước đến Trường Bạch Sơn ông đã làm gì?" Bị nói một câu, sắc mặt Trần Bì A Tứ cứng lại, đang định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đi thôi, lên tầng ba." Tờ giấy ghi chú trong cuộn băng, cuối cùng có một số phòng, 306 ở tầng ba.

Đứng ở đầu cầu thang nhìn lên tầng ba, một mảng đen kịt, không sáng sủa như tầng hai.

Lục Vũ đi lên mấy bước, đến chiếu nghỉ, lấy đèn pin ra chiếu.

Bậc cầu thang tuy vẫn phủ đầy bụi, nhưng vẫn lờ mờ thấy được

một dấu chân kỳ lạ, hoặc nói là vết kéo lê.

Vết tích đến chiếu nghỉ thì đột ngột dừng lại, không tiếp tục đi xuống.

Vương Bàn Tử cũng thấy điểm này, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, nơi này chẳng lẽ thật sự có ma?" Trần Bì A Tứ chế nhạo một câu: "Chưa nghe nói ma còn có thể để lại dấu chân....." Vương Bàn Tử cũng không đáp lời Trần Bì A Tứ, chỉ nhìn Lục Vũ, trong lòng nghĩ đến lời Lục Vũ từng nói với mình.

Lúc đó, khi A Ninh mang thuốc trường sinh bất lão đi, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi Lục Vũ chuyện này cứ thế cho qua sao?

Lục Vũ liền nói cho cậu biết một sự thật rất đơn giản, trường sinh bất lão gần như thập tử vô sinh, uống vào, vận khí không tốt hoặc là biến thành Cấm Bà, hoặc là biến thành Hải Hầu Tử.....

Còn bây giờ, Vương Bàn Tử cảm thấy những vết tích kia là do Hải Hầu Tử, hoặc là Cấm Bà để lại.

Lục Vũ không nói nhiều, chỉ nhắc họ cẩn thận một chút rồi trực tiếp lên tầng ba.

Tầng ba khác với không gian thông suốt của tầng hai, hành lang tầng ba tối đen, hai bên đều là phòng, không khí thoang thoảng mùi ẩm mốc nặng nề.

Ba người bật đèn pin, chiếu sáng hành lang.

Có thể thấy, trên mặt đất có những vết tích rất lộn xộn, nhìn tình hình bụi bặm, giống như mới có người chạy qua đây không lâu.

Lục Vũ dùng đèn pin chiếu lên các khung cửa, có thể thấy số hiệu phòng màu xanh trên đó.

Anh đi về phía trước mấy bước, rất nhanh đã tìm thấy cánh cửa

mình muốn tìm, 306.

Lục Vũ liếc nhìn, trước cửa có thể nói là không một hạt bụi, sạch sẽ hơn nhiều so với những nơi lộn xộn khác.

Anh đưa tay sờ lên người, lấy ra một chiếc chìa khóa bằng đồng thau, chính là chìa khóa của căn phòng này.

Chỉ có điều.....

Ngay lúc anh định đưa tay mở cửa, thì nghe một tiếng "két", cửa phòng 306 đột ngột mở ra!

Một bóng người xuất hiện ở cửa!

Ngay sau đó, một tiếng hét chói tai vang vọng trời mây!

Lục Vũ gần như theo bản năng ra tay nhanh như chớp, một quyền trực tiếp đấm tới!

Nắm đấm đập vào mặt, lúc này mới phát hiện người đi ra từ trong phòng lại là Ngô Tà!

Lục Vũ tức thì dở khóc dở cười, trong lòng thậm chí nảy sinh cảm giác hoang đường!

Quả thật, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Ngô Tà cũng đến viện điều dưỡng này, trước đó anh cũng đã nghĩ Ngô Tà có phải đã đến rồi không, nhưng anh thật sự không ngờ, mọi chuyện lại trùng hợp đến vậy.

Anh mở cửa, đúng lúc Ngô Tà ra ngoài.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng phản ứng lại, cầm đèn pin chiếu vào trong phòng, không phát hiện có người khác.

Tiếp theo, lại đi đến bên cạnh Ngô Tà, đưa tay thăm dò hơi thở, ra vẻ nói: "Xong rồi, Tiểu ca, Ngô Tà chắc toi rồi.

Chúng ta cứ vứt cậu ta ở đây, hay là tìm người làm pháp sự, siêu độ cho đàng hoàng?" Lời nói đùa của Vương Bàn Tử, Lục Vũ lòng dạ biết rõ, cũng không bận tâm gì, chỉ liếc nhìn Ngô Tà một cái, rồi trực tiếp lấy đèn pha ra, chiếu sáng cả căn phòng.

Phòng không lớn, một bên là cửa sổ, treo rèm cửa dày, che hết mọi ánh sáng.

Trên trần phòng có một lỗ thông hơi hình vuông, bên trên che một tấm sắt, chắc là loại cửa nhỏ thông lên sân thượng thường thấy ở những tòa nhà cũ.

Ngay bên dưới cửa nhỏ có một dấu chân rõ ràng.

Chương 942

Xem ra, Ngô Tà chắc là từ cửa nhỏ đó xuống.

Lục Vũ thu lại ánh mắt, quan sát mọi thứ trong phòng.

Căn phòng này, nói ra cũng không khác gì phòng ở nhà nghỉ nhỏ.

Sát chân tường đặt một chiếc giường, chăn trên giường đã mốc meo, đen kịt, trông rất kinh tởm.

Bên cạnh giường, có một chiếc bàn viết.

Kiểu dáng hoàn toàn là bàn hình chữ nhật từ thế kỷ trước, phủ khăn trải bàn, trên khăn trải bàn còn ép một lớp kính, bàn có ba ngăn kéo.

Trên mặt bàn đặt mấy tờ giấy vụn, và một ít vôi trắng rơi từ trên trần xuống, cùng với một lớp bụi dày.

Bên cạnh bàn viết là một chiếc tủ sắt, rộng ba bốn mét, cao hai mét.

Có thể là do ngấm nước, ẩm ướt, cũng có thể là do đã quá lâu, lớp sơn trên tủ sắt đều đã bong tróc, trên đó đầy vết rỉ sét.

Lục Vũ bước đến bên bàn viết, đang chuẩn bị mở ngăn kéo xem thử thì sau lưng lại vang lên một tiếng kêu quái dị, tiếp đó biến thành giọng vui mừng: "Bàn Tử!

Bàn Tử chết bầm, lần đầu tiên tôi thấy cậu mà vui như vậy đấy!" "Buông ra, buông ra!

Thằng gay chết tiệt này!" Vương Bàn Tử vội vàng thoát khỏi vòng tay của Ngô Tà, mặt đầy cảnh giác nhìn cậu: "Đừng có ở đây mà làm thân với Bàn gia!

Tao nói cho mày biết, chuyện lần trước mày lén bỏ chạy vẫn chưa xong đâu!" "Bây giờ mày nói cho tao biết, rốt cuộc là chuyện gì!" "Không nói rõ, Bàn gia tao giết mày!" Nhìn Vương Bàn Tử, nghe lời cậu ta nói, Ngô Tà ngẩn ra một lúc, vội vàng nói: "Không phải Tiểu ca bảo Lục Châu đưa chúng tôi đi sao?

Lúc đó Lục Châu nói, Tiểu ca đã hỏi xong chuyện của Tam thúc, nói là chúng tôi có thể đi rồi, sau đó cô bé đưa chúng tôi ra ngoài....." "Mày nói bậy cái gì, rõ ràng là chúng mày lén bỏ chạy!" Vương Bàn Tử hung hăng nhìn chằm chằm Lục Vũ, ra vẻ uy hiếp: "Tao nói cho mày biết, mày thành thật khai báo, mày rốt cuộc đã làm chuyện gì!" "Có biết thành khẩn thì khoan hồng, chống cự thì nghiêm trị không!" Nói đến đây, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ một cái, rồi lại tiếp tục nói với Ngô Tà: "Lão già họ Trần mày biết chứ, nghe nói là tay máu mặt trong Cửu Môn các người, mày mà không nói cho đàng hoàng, Bàn gia tao sẽ để lão già họ Trần thẩm vấn mày....." Trong lúc Vương Bàn Tử và Ngô Tà nói chuyện, sự chú ý của Lục Vũ cũng đặt lên người Ngô Tà.

Từ vẻ mặt ngơ ngác của Ngô Tà, có vẻ cậu ta thật sự không biết lúc đó Ngoa Thú Lục Châu bị Bạch Trạch uy hiếp, bắt buộc phải thả họ đi.

Lúc này, Ngô Tà chỉ có thể lặp lại lời mình đã nói trước đó: "Bàn Tử, Tiểu ca, tôi thật sự không đùa.

Sáng hôm đó....." Chỉ vài giờ trước khi Vương Bàn Tử phát hiện Ngô Tam Tỉnh và những người khác mất tích, Lục Châu bế Bạch Trạch, dắt theo Lăng Lý xuất hiện trong phòng của họ, gọi họ dậy, nói là Lục Vũ bảo họ đi.

Ngô Tà vốn không muốn đi, dù đi cũng phải nói với Lục Vũ một tiếng, nhưng không chịu nổi sự sốt ruột của Ngô Tam Tỉnh và Phan

Tử, nên vội vàng đi.

Sau khi rời khỏi ngôi miếu đổ, họ lại tìm người chăn cừu thuê ngựa, tức tốc rời khỏi Côn Luân, trở về Hàng Thành.

Đến Hàng Thành, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử lại không biết chạy đi đâu.

Ngô Tà trong lòng không yên, liền đi khắp nơi tìm họ, tìm mãi cũng không có manh mối, dứt khoát mặc kệ, ở lại Ngô Sơn Cư của mình trông coi việc kinh doanh.

Cho đến hai ngày trước, đột nhiên có một người đến cửa bán đồ, bảo cậu thu một chiếc hộp ngọc.

Chiếc hộp ngọc đó chính là chiếc hộp ngọc đã từng thấy trong Lỗ Vương Cung.

Trong hộp là địa chỉ, bản đồ của một viện điều dưỡng, và một đoạn ghi âm.

Ngô Tà nghe thấy tên Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Ngô Tam Tỉnh, lòng hiếu kỳ không kìm được, liền hớn hở chạy đến đây.

Sau khi đến, cậu ta làm theo chỉ dẫn trên bản đồ, từ bên hông lên tầng thượng, rồi từ tầng thượng xuống, vừa hay vào phòng 306. .....

"Tôi thấy cửa, liền muốn mở ra, kết quả vừa đẩy cửa, thì thấy các anh....." Nói đến đây, Ngô Tà lại xoa xoa mũi mình, vẫn cảm thấy hơi đau.

Im lặng một lúc, Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Cậu không biết Lục Châu đi đâu rồi à?" Ngô Tà không hiểu tại sao Lục Vũ đột nhiên nhắc đến chuyện Lục Châu, ngẩn ra một lúc, rồi có chút mờ mịt nói: "Lục Châu đưa chúng tôi xuống núi xong, cô bé nói muốn quay về, rồi đi.

Tôi nhớ cô bé bế con chó, cưỡi con Lăng Lý đó, đi về phía núi."

Dừng một chút, Ngô Tà lại lo lắng nói: “Tiểu ca, Lục Châu mất tích rồi sao?” “Ừm.” Lục Vũ thuận miệng đáp một tiếng, không tiếp tục chủ đề này, chuyển sang hỏi: “Căn phòng này, cậu vẫn chưa kiểm tra?” “Chưa, tôi thấy cửa liền muốn mở ra trước, cho thông gió, rồi mới kiểm tra.

Trong này mùi ẩm mốc nặng quá, tôi không quen.” Ngô Tà giải thích đơn giản hai câu, lại nghĩ đến gì đó, dừng một chút, sờ soạng trên người mấy cái, lấy ra một tờ giấy ghi chú và một cây bút ghi âm, nói: “Đây là thông tin tôi nhận được lúc đó, đoạn ghi âm kia ở trong cây bút này.” “Lúc đó tôi định bắt người giao đồ lại, nhưng hắn ta hét lên một tiếng ‘Tam gia’, tôi lơ đãng một cái là bị hắn chạy mất.” “Nhưng điều này cho thấy đồ vật chắc là do Tam thúc sắp xếp người đưa đến.” Nói hai câu, Ngô Tà cẩn thận liếc nhìn Lục Vũ một cái, rồi hỏi: “Tiểu ca, tại sao các anh lại đến đây?” “Tôi lấy được cuộn băng ở chỗ A Ninh, nội dung bên trong chỉ đến đây.” Lục Vũ không nói hết mọi chuyện cho Ngô Tà, càng không tiết lộ thông tin mình có thể là “Đổng Đức” hoặc “Trương Hải Khách”, chỉ nói một câu không đầu không cuối, rồi chuyển chủ đề: “Không nói những chuyện này nữa, bây giờ xem xem nơi này rốt cuộc giấu thứ gì.” Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, rất nhiều bí ẩn trong quá khứ được giải đáp ở đây.

Lòng Lục Vũ cũng có chút mong đợi, hy vọng mình có thể phát hiện ra một số thứ khác biệt ở đây.

“Kéo rèm cửa ra trước nhé?” “Kéo đi.” Vương Bàn Tử lập tức đi kéo rèm cửa, kéo cửa sổ ra, ánh nắng và gió mát lập tức xua tan đi một phần mùi ẩm mốc, cũng làm cho mọi thứ trong phòng trở nên rõ ràng hơn.

Lục Vũ đi đến bên bàn, lần lượt kéo từng ngăn kéo ra, hai ngăn kéo đầu lót báo cũ, báo đã mốc, ngăn kéo thứ ba trống không, không có gì cả.

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử và Ngô Tà lại kiểm tra đệm giường và gầm giường, ngoài một số loại côn trùng mốc, mọt sách đáng ghê tởm, cũng không có phát hiện gì.

Ánh mắt của mấy người, cuối cùng đều đổ dồn về chiếc tủ sắt đặt sát cửa sổ.

Ngay lúc này, vài tiếng sột soạt dường như phát ra từ trong tủ!

Ngay sau đó, nghe một tiếng "bành", chiếc tủ sắt bị thứ bên trong đập vào kêu "loảng xoảng"!

Trong phòng vốn yên tĩnh, tiếng động này khiến Ngô Tà giật mình!

Lục Vũ nheo mắt, tay cầm thanh đoản kiếm trong cặp kiếm Ngô Vương Phu Sai, nhẹ nhàng vung lên, xích sắt đứt phựt, rơi thẳng xuống đất.

Chương 943

Ngô Tà giật mình, vừa định hét lên gì đó thì thấy một búi tóc đen khổng lồ từ trong tủ sắt lao ra!

Lục Vũ liên tục vung đoản kiếm trong tay, chém đứt hết những sợi tóc đó.

Theo động tác của anh, trong tủ sắt vang lên tiếng kêu chói tai, một thứ giống hình người từ trong tủ sắt lao ra, hung hăng lao về phía Lục Vũ!

Trong chớp mắt, Lục Vũ vung kiếm, một cái đầu lâu giống phụ nữ rơi xuống đất.

Vật quái đột nhiên lao ra run rẩy vài cái, ngã xuống đất, bất động. .....

"Hít!

Đây là Cấm Bà!" Mãi đến khi Lục Vũ xử lý xong Cấm Bà, Ngô Tà mới phản ứng lại, hít một hơi khí lạnh, mặt đầy kinh ngạc!

Cậu thực sự không hiểu, Cấm Bà là sinh vật biển, tại sao lại xuất hiện ở Cách Nhĩ Mộc xa xôi này?

Lục Vũ không nhìn con Cấm Bà đột nhiên chui ra, chỉ nhìn tình hình bên trong tủ sắt.

Dưới ánh nắng, tình hình trong tủ sắt hiện ra rõ ràng.

Một cái liếc mắt là có thể thấy, tấm đáy tủ phía sát tường đã không cánh mà bay, trên bức tường xi măng, có một lỗ hổng cao bằng nửa người, miệng hang đen ngòm, lờ mờ có thể thấy một cầu thang xi măng đi xuống, không biết dẫn đến đâu. .....

“Con Cấm Bà này, thực lực rất yếu.” Xác định bên trong tạm thời không có vấn đề gì, Lục Vũ lên tiếng, ra hiệu cho Vương Bàn Tử kiểm tra Cấm Bà, xem có thể phát hiện ra gì trên người nó không.

“Không có gì cả.” Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử đã đưa ra câu trả lời của mình.

Thân thể Cấm Bà cực kỳ kỳ dị, biến dạng rất nghiêm trọng, da gần như trong suốt, cũng thực sự không nhìn ra được gì.

Lục Vũ không bận tâm con Cấm Bà này có phải là Hoắc Linh hay không, chỉ bảo Vương Bàn Tử lấy chiếc đèn pha lúc nãy đặt trên đất qua, chiếu vào lối đi đó.

Hành lang sâu hun hút, chỉ có thể thấy bậc thang liên tục đi xuống, cũng không thấy được gì khác.

“Nơi này giấu một lối đi bí mật, bên trong còn có thể chạy ra một con Cấm Bà.

Chuyện này, có vẻ hơi thú vị rồi đây.” Vương Bàn Tử vốn còn cảm thấy lần này ở Cách Nhĩ Mộc có chút nhàm chán, nhưng sau khi thấy Cấm Bà, liền lập tức phấn chấn, nhếch miệng cười: “Tiểu ca nhi, tôi vào trước dọn dẹp, biết đâu còn tiện thể tìm cho lão Trần một bà bạn già.” Nói xong, Vương Bàn Tử cũng không quan tâm họ nghĩ gì, khom người chui vào lỗ hổng, men theo bậc thang đi xuống hai bước, rồi quay đầu nói vọng ra: “Tiểu ca nhi, nơi này có chút không ổn, âm khí nặng nề, lạnh hơn bên ngoài nhiều!” “Hả?” “Tiểu ca nhi, cậu xuống xem đi, trên tường này hình như có vẽ gì đó.....” Lục Vũ đáp một tiếng, theo sau chui vào lỗ hổng trên tường, Ngô Tà, Trần Bì A Tứ đi theo sau anh.

Vào trong tường, men theo bậc thang đi xuống vài bước, Lục Vũ đứng thẳng người, lại đi thêm vài bước, đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Ngô Tà đi sau Lục Vũ, nhìn quanh, nhẹ giọng nói: “Loại xi măng vàng này là loại dùng trong quân đội những năm sáu mươi của thế kỷ trước.” “Xem ra viện điều dưỡng này, sau lưng vẫn có chút quan hệ.....” Lục Vũ không để ý đến xi măng, chỉ thuận theo hướng tay của Vương Bàn Tử, nhìn vào nội dung trên tường.

Không phải là thứ gì hiếm lạ, trông giống như một khẩu hiệu, chắc là những khẩu hiệu thời đại như “Lao động hăng say”, “Vượt khó công kiên”.

Ngẩng đầu lên, lờ mờ có thể thấy dây điện, bị mạng nhện bao bọc, rõ ràng đã không biết bao lâu không có người đến.

Mấy người dừng lại một lát, rồi lại đi tiếp.

Trên tường cầu thang, vẫn có thể thấy những khẩu hiệu đứt quãng, đều là loại khẩu hiệu “gian khổ phấn đấu” đã thấy trước đó, không có gì hiếm lạ.

Mấy người, cứ thế đi xuống, đi đến tầng hai, tầng một, vẫn không có gì thay đổi, Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: “Viện điều dưỡng mà làm mấy thứ này, vừa nhìn đã biết không phải nơi đàng hoàng.” Cậu ta vừa nói xong, Ngô Tà liền lên tiếng: “Đừng nói vậy, ở Hàng Thành có một công quán 704, bên ngoài cũng là viện điều dưỡng, nhưng thực ra bên trong cơ quan dày đặc, vô cùng bí ẩn, nghe nói dưới lòng đất cũng có công trình khổng lồ, dùng để đối phó với tình huống khẩn cấp.” “Viện điều dưỡng này, rất có khả năng cũng có thiết kế tương tự.....” Nói chuyện, mấy người vẫn tiếp tục đi xuống, cảm giác đã thấp hơn tầng một, chắc là ở dưới lòng đất vài mét, cầu thang dường như không có điểm cuối, cứ thế đột ngột dừng lại.

Trước mặt họ xuất hiện một cánh cửa.

Cửa sắt mở toang, trên khung cửa treo một biểu tượng bằng đồng.

Nhìn qua, giống như Bị Hí.

Nhưng nhìn kỹ, lại không phải Bị Hí.

Biểu tượng bằng đồng to khoảng cái chậu rửa mặt, vòng ngoài là một hình tròn tiêu chuẩn, bên trong là một con rùa có chút biến dị, trên thân rùa có một con rồng cuộn quanh, có một đầu rồng, một đầu rùa. 【Tên vật phẩm: Bàn Long Quy Sức (Vật trang trí Rùa Cuộn Rồng)】 【Cấp bậc vật phẩm: Không có】 【Năng lực vật phẩm: Không có】 【Mô tả vật phẩm: Đồ vật thời Càn Long nhà Thanh, còn có tên là Thập Toàn Quy.】 Lúc này, Trần Bì A Tứ luôn theo sau mọi người và rất ít nói chuyện đột nhiên lên tiếng: "Ta đã từng thấy thứ này." Mấy người đều quay đầu nhìn về phía Trần Bì A Tứ, Lục Vũ nhíu mày hỏi: "Ở đâu?" "Cậu nói cho ta biết đây là nơi nào trước, cậu đến đây rốt cuộc vì cái gì?" Nghe lời này, Ngô Tà cũng nhìn về phía Lục Vũ.

Lời giải thích trước đó của Lục Vũ thực sự quá ngắn gọn, không thể giải đáp được nghi hoặc trong lòng cậu. .....

Lục Vũ trầm ngâm một lát, không đáp lời Trần Bì A Tứ, đưa tay nhận lấy đèn pha từ tay Vương Bàn Tử, thong thả bước vào sau cánh cửa.

Sau cánh cửa là một căn hầm được gia cố, rất đơn sơ, nền nhà lát gạch xanh, lờ mờ có dấu vết của những thứ đã từng đặt trước đây, chỉ là bây giờ xung quanh đã trống không.

Chỉ có ở giữa căn hầm, đặt một chiếc quan tài đen khổng lồ! 【Tên vật phẩm: Huyết Ngọc Quan】 【Cấp bậc vật phẩm: Không có】 【Năng lực vật phẩm: Không có】 【Mô tả vật phẩm: Cổ có thiên ngoại huyết ngọc, thời Vĩnh Lạc nhà Minh dung luyện mà thành.】 Mô tả của hệ thống khiến Lục Vũ cảm thấy rất quen mắt.

Anh suy nghĩ kỹ lại, mô tả này, giống hệt với "Huyết Ngọc Quan" anh từng thấy ở Trùng Cốc Vân Nam!

Chương 944

Lần đó ở "Trùng Cốc Vân Nam", khi phát hiện ra Huyết Ngọc Quan, anh đã nghĩ liệu Huyết Ngọc Quan này có liên quan đến vẫn ngọc ngoài trái đất trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 không.

Không ngờ, bây giờ dường như đã thực sự tìm thấy mối liên hệ giữa hai thứ!

Dù Lục Vũ đã trải qua nhiều chuyện, thấy nhiều điều lạ, lúc này trong lòng cũng nảy sinh một cảm giác kỳ quái.

"Đây là trò gì vậy?

Trong viện điều dưỡng còn giấu quan tài?" Vương Bàn Tử chỉ ngạc nhiên một chút, thấy mấy người đều không có ý định nói chuyện, quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ, nói: "Lão Trần, ông có biết cái này là sao không?" "Biết, nhưng không nói cho mày." Trần Bì A Tứ cũng không thèm để ý Vương Bàn Tử, trực tiếp đi đến trước quan tài đen, đưa tay lên, định đẩy nắp quan tài ra.

Chỉ là đẩy một cái, lại không đẩy được.

"Lão Trần, ông đừng có được voi đòi tiên, cái gì ông cũng muốn mở quan, có đến lượt ông không?" Vương Bàn Tử chửi một câu, đi lên kéo Trần Bì A Tứ ra, quay đầu nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, mở không?" "Thắp đèn." Lục Vũ gật đầu, lấy nến từ trên người ra, đưa cho Vương Bàn Tử.

Không biết nghĩ đến gì, lúc đưa nến cho Vương Bàn Tử, Lục Vũ đột nhiên cười cười.

"Làm màu, tật xấu gì vậy." Trần Bì A Tứ dường như thấy quan tài cũng phấn chấn lên, không nhịn được cười lạnh một tiếng, nói:

“Thắp đi, mày thắp lên tao thổi tắt, tao xem chúng mày làm được gì?” “Ông dám thổi đèn của ông đây, ông đây sẽ cho ông đi đời!” Vương Bàn Tử hung hăng trừng mắt nhìn Trần Bì A Tứ, tìm đúng vị trí, đi mấy bước về phía góc tường.

Đến gần, mới phát hiện ở góc tường còn có một cánh cửa sắt, trên cửa sắt có biểu tượng gần như giống hệt “Bàn Long Quy” họ thấy trên khung cửa.

“Tiểu ca nhi, cái cửa này có xử lý không?” Lục Vũ liếc nhìn một cái, biết rằng bên trong cánh cửa đó, có thể chính là nơi giấu cuốn sổ tay của Trần Văn Cẩm.

Im lặng một chút, anh nhẹ giọng nói: “Không vội, từng cái một, thắp đèn, mở quan.” Lục Vũ vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đáp một tiếng, trực tiếp bắt đầu thắp đèn.

Trong lúc Vương Bàn Tử thắp đèn, Lục Vũ quan sát kỹ xung quanh quan tài.

Trên quan tài có những hoa văn nhỏ, sờ vào lạnh buốt.

Nhìn kỹ, mép nắp quan tài có dấu vết bị đục rõ ràng, khe hở giữa nắp và thân quan tài cũng có dấu vết của xà beng cạy vào, rõ ràng đã có người từng thử mở quan.

Lục Vũ đối với điều này không hề ngạc nhiên.

Lúc này, Vương Bàn Tử đã thắp đèn xong, đi đến bên cạnh quan tài, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Bì A Tứ một cái rồi nói: “Tiểu ca nhi, mở thôi?” Tiếng nói vừa dứt, đã nghe thấy giọng của Trần Bì A Tứ vang lên: “Cái quan này không ổn đâu, các cậu tốt nhất đừng mở.” “Sao nói nhiều thế, có đến lượt ông nói không ổn à?” Vương Bàn Tử quay đầu cãi lại Trần Bì A Tứ một câu, Lục Vũ cũng không để tâm đến lời ông ta.

Đã đến rồi, dù có không ổn thế nào, thứ cần mở vẫn phải mở.

Ngay lúc Vương Bàn Tử chờ Lục Vũ lấy xà beng ra, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Bàn Tử, cậu đi lấy cái Bàn Long Quy trên khung cửa qua đây." "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn ra một lúc, lập tức phản ứng lại, biết rằng thứ đó có thể là một cơ quan.

Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử đã gỡ vật trang trí Bàn Long Quy bằng đồng trên khung cửa xuống, đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ đặt Bàn Long Quy trực tiếp lên vị trí đầu quan tài, nhẹ nhàng ấn xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, nghe thấy một trận tiếng cơ quan chuyển động, nắp quan tài hơi nhô lên, chiếc quan tài vốn khép kín lập tức xuất hiện một khe hở.

"Mở." "Được rồi!" Vương Bàn Tử đáp một tiếng, dùng sức đẩy một cái, nắp quan tài bị đẩy ra, rơi xuống đất.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy thứ bên trong quan tài.

Nhìn một cái, Vương Bàn Tử, Ngô Tà đều ngẩn ra, bất giác kêu lên một tiếng quái dị!

Có đánh chết họ, họ cũng không ngờ trong quan tài lại có một đứa trẻ trần truồng đang ngủ khò khò, bên cạnh đứa trẻ còn đặt một chiếc đĩa sứ thanh hoa!

Bên cạnh thân thể đứa bé còn có một cái lỗ lớn, không thấy bên dưới là gì. 【Tên vật phẩm: Bàn Long Quy Thanh Hoa Từ Bàn (Đĩa sứ Thanh Hoa Rùa Cuộn Rồng)】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Chỉ hướng】 【Mô tả vật phẩm: Cung của Tây Vương Mẫu, ẩn giấu sâu trong sa mạc Gobi, cung điện thần bí, người ngoài khó tìm.

Chỉ có đĩa sứ Thanh Hoa Bàn Long Quy xuất từ trong cung, sẽ có

tính chỉ hướng đối với cung của Tây Vương Mẫu, người có duyên có thể từ đó tìm ra phương hướng.】 Nhìn nội dung trên, không cần suy nghĩ kỹ, Lục Vũ đã từ "Bàn Long Quy Thanh Hoa Từ Bàn" phát hiện ra thông tin về pheromone.

Nhưng, quan trọng hơn thông tin về "pheromone" là, Ngoa Thú, thằng nhóc khốn nạn này, tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong quan tài này?

Lục Vũ đưa tay, lôi Ngoa Thú ra khỏi đó.

Cô bé đang ngáy khò khò, như đang ngủ say.

Bị Lục Vũ kéo dậy, còn đang lẩm bẩm nói mớ.

"Thằng họ Bạch, mày, mày cứ đợi đấy, đợi, đợi cô nãi nãi lớn đến một mét tám, cô nãi nãi một ngày đánh mày tám lần....." "Khốn nạn, thằng họ Bạch mày lại đánh tao!" "Mày còn như vậy, tao mách thằng họ Lục!" "Thằng họ Bạch, mày sắp chết rồi à....." "Nể tình mày sắp chết, cô nãi nãi giúp mày lần cuối....." Lời của Ngoa Thú trước sau không ăn nhập, nhưng cũng đủ để người ta nghe hiểu đại khái.

Lục Vũ lắc mạnh mấy cái, khiến Ngoa Thú dần dần tỉnh lại.

Tỉnh lại, Ngoa Thú đầu tiên là hét lên một tiếng, sau đó nhận ra Lục Vũ, lập tức cười toe toét: "Cuối cùng cũng đợi được anh rồi....." "Bàn Tử, cậu bế nó." "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn ra một lúc, vẫn làm theo lời Lục Vũ, bế Ngoa Thú.

Thật ra mà nói, lâu rồi không gặp, cậu cũng có chút nhớ con nhóc luôn tự xưng là cô nãi nãi này.

Chỉ có điều.....

"Giơ nó lên." "Giơ cao cao à?" Vương Bàn Tử làm theo lời Lục Vũ, giơ Ngoa Thú lên, cao hơn Lục Vũ một chút, khoảng nửa cái đầu.

“Quay người lại.” “Ờ.” Vương Bàn Tử vừa quay người lại, đã nghe một tiếng “chát”!

Chương 945

Ngay sau đó, Ngô Tà, Trần Bì A Tứ đều bị hành động của Lục Vũ làm cho sững sờ!

Thằng nhóc này, họ đều quen.

Nhưng Lục Vũ làm vậy, trực tiếp lấy thanh đoản kiếm làm gậy, quất một phát vào mông Ngoa Thú, là có ý gì?

Chẳng lẽ không nên hỏi con bé này làm sao lại xuất hiện trong quan tài sao?

Không sợ có ma nhập xác à?

Đây chỉ là bắt đầu.

Sau đó, tiếng "bốp bốp chát chát" liên tục vang lên!

Ngoa Thú khóc đến xé lòng!

Đặc biệt là Ngô Tà và Vương Bàn Tử, làm sao cũng không ngờ, sau khi gặp lại, việc đầu tiên Lục Vũ làm là đánh Ngoa Thú một trận tơi bời, cho đến khi con bé khóc khản cả cổ, mông sưng vù lên, lúc đó mới hơi dừng lại, hỏi: "Con chó kia đâu?" "Tôi không biết." "Chát!" Hành động của Lục Vũ không dừng lại, lại bắt đầu đánh tới tấp, nghe tiếng da thịt nứt ra, da mặt Ngô Tà co giật từng cơn, muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng lại không biết nói thế nào.

Trần Bì A Tứ nhíu mày nhìn, dường như có chút khó xử.

Thân thể của Ngoa Thú không giống người thường.

Nhưng lúc này bị Lục Vũ đánh một trận như vậy cũng có chút không chịu nổi, vừa khóc vừa nói: "Tôi thật sự không biết, nó không nói cho tôi.

Nó chỉ bảo tôi.....bảo tôi.....” “Nó bảo tôi đến tìm anh, nói anh cần sự giúp đỡ của tôi.....” “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” “Tôi nói, tôi nói, không phải nó bảo tôi đến tìm anh, tôi bị con chó khốn nạn đó lừa, uống rượu say, tỉnh lại đã bị anh đánh rồi!” Ngay lúc này, trong không khí vang lên một giọng nói lạnh băng: “Đừng quá đáng.....” Giọng nói phát ra từ phía Trần Bì A Tứ!

Ánh mắt của mấy người đều đổ dồn về phía Trần Bì A Tứ!

Chỉ thấy, Trần Bì A Tứ lúc này hoàn toàn khác trước, sắc mặt nghiêm nghị, đầy uy nghiêm, không còn vẻ âm hiểm thường thấy.

Lờ mờ, có thể thấy trên đỉnh đầu ông ta có một ảo ảnh con chó nhỏ màu trắng.....

Nhìn tình hình của Trần Bì A Tứ, rõ ràng là bị thứ gì đó nhập vào!

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, căng thẳng nhìn Trần Bì A Tứ, cẩn thận đề phòng.

Nhìn tình hình của Trần Bì A Tứ, rõ ràng là bị thứ gì đó nhập vào.....

Lúc này, Ngoa Thú đã bị Lục Vũ đánh cho nửa chết đột nhiên hét lớn về phía Trần Bì A Tứ: “Đồ khốn nạn, đồ chó!

Thằng khốn nạn nhà mày lừa cô nãi nãi, mày bảo cô nãi nãi sẽ đưa tao đi xem cái cây Phù Tang chó má gì đó, còn nói mày có kế hoạch lớn, kế hoạch lớn cái con khỉ, mày cút qua đây cho cô nãi nãi, hôm nay cô nãi nãi nhất định phải đánh cho mẹ mày cũng không nhận ra mày.....” “Im miệng!” Chưa đợi Ngoa Thú nói xong, Trần Bì A Tứ đã tức giận ngắt lời Ngoa Thú, mặt đầy giận dữ gầm lên: “Mày còn nói một câu nữa, thì đừng hòng thấy được cây Phù Tang!” “Ngươi có kế hoạch lớn?” Lục Vũ lật cổ tay, thu lại cặp kiếm Ngô Vương Phu Sai, đổi sang Thừa Ảnh Kiếm, rồi ném cây gậy của Vương Bàn Tử cho

cậu ta, nhìn Bạch Trạch, nhẹ giọng nói: “Nói xem, ngươi có kế hoạch lớn gì.” “Một con chó tốt, không biết trông nhà giữ cửa thì thôi đi, còn tính kế cả chủ nhân, con chó nhà ngươi, thật sự không phải chó tốt.....” Lục Vũ nói đến đây, Ngoa Thú cũng rất đồng tình gật đầu, vội vàng nói: “Anh đừng thấy nó có thể ra vào Sơn Hà Đồ, đồ vật bình thường không nhốt được nó, nhưng thằng khốn này sợ lửa, cô nãi nãi.....” “Im miệng!” Bạch Trạch nhập vào Trần Bì A Tứ gầm lên một tiếng với Ngoa Thú, dọa Ngoa Thú co rúm lại.

Nhưng nghĩ đến mình đang ở trên người Vương Bàn Tử, Lục Vũ lại ở bên cạnh, lập tức lại có chỗ dựa, có phần chó cậy gần nhà mà hét lớn: “Thằng khốn, mày bảo ai im miệng!

Làm con chó của mày cho tốt không được à?

Mày giọng to là giỏi à.....” Bạch Trạch cũng bị những lời này của Ngoa Thú làm cho cạn lời, không có tâm trí đáp lời nó nữa, chỉ thở hổn hển mấy hơi rồi nói với Lục Vũ: “Có những chuyện ngươi không hiểu, việc ta làm đều có dụng ý của ta, ngươi nghe lời ta, sẽ không sai.

Nếu không, rất nhiều chuyện.....” “Im miệng.” Chưa đợi nó nói xong, Lục Vũ đã dùng phân thân của Thừa Ảnh Kiếm, phân thân đã mang theo “Thanh Hà Động Thiên Thập Cửu Đạo” trực tiếp khống chế Trần Bì A Tứ, lại đặt một vòng nhiên liệu rắn xung quanh thân thể Trần Bì A Tứ, lập tức đốt cháy, khiến nó không chạy được!

Làm xong việc nhỏ này, Lục Vũ lạnh lùng nhìn nó, nói: “Được rồi, bây giờ có thời gian rồi, ngươi có thể nói kế hoạch lớn của ngươi rốt cuộc là gì rồi.

Ngươi thả Ngô Tam Tỉnh đi, là vì sao?

Hay là, ngươi chính là hắn?” Lời của Lục Vũ vừa dứt, Ngô Tà đột nhiên hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: “Tôi hình như nhớ ra một chuyện!

Lúc tôi còn nhỏ, vô tình thấy ông nội nói chuyện với một con chó, con chó nhỏ đó trắng muốt, lúc đó tôi còn nhỏ quá.....” Lời của Ngô Tà chưa nói xong, đã thấy thân thể Trần Bì A Tứ run rẩy một cái, ngay sau đó bóng dáng của Bạch Trạch lại biến mất!

Lúc này, Trần Bì A Tứ đã hoàn hồn nhìn vòng lửa bên cạnh, cười lạnh một tiếng, nói: “Các người làm gì vậy, đùa gì thế?

Lục Vũ, cậu có ý gì?” Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ mở Âm Dương Nhãn, quan sát kỹ.

Trên người Trần Bì A Tứ, không còn bóng dáng của Bạch Trạch nữa, thậm chí một chút dấu vết cũng không còn.

Lục Vũ không đáp lời Trần Bì A Tứ, nhíu mày nhìn Ngoa Thú: “Không phải cô nói nó sợ lửa sao?

Sao lửa không có tác dụng?” “Cô nãi.....tôi cũng không biết, chính nó trước đây nói với tôi, nó sợ lửa bên trong cánh cửa kia.....” Lục Vũ tức khắc cạn lời.

Không cần hỏi nữa, lửa trong miệng Ngoa Thú chính là nghiệp hỏa vô biên bên trong Thanh Đồng Môn!

Loại lửa đó, ai mà không sợ?

Nhưng vấn đề là, Bạch Trạch bây giờ đi đâu rồi?

Lúc này, Ngô Tà đã đi qua dập một khoảng trống trong vòng lửa bao quanh Trần Bì A Tứ, đưa Trần Bì A Tứ ra khỏi vòng lửa, hỏi Trần Bì A Tứ có cảm thấy cơ thể có gì không ổn không?

Trần Bì A Tứ suy nghĩ một hồi, nhỏ giọng nói: “Ta hình như thấy một con chó nhỏ màu trắng, có chút giống con chó Bắc Kinh mà lão Ngô trước đây hay bế.” Nghe câu trả lời của Trần Bì A Tứ, Ngô Tà bất giác nhìn về phía Lục Vũ, cổ họng động đậy, đột nhiên lại không biết nói gì.

Có thể nói, sự xuất hiện của Bạch Trạch đã làm đảo lộn tâm trí của Ngô Tà.

Chương 946

Cậu làm sao cũng không ngờ, chuyện này lại liên quan đến ông nội mình.

Cậu nhớ, con chó này không phải sau khi ông nội mất đã đi lạc rồi sao?

Lúc này, Lục Vũ lên tiếng, phá vỡ sự im lặng: "Trước đó ông nói ông nhận ra vật trang trí Bàn Long Quy bằng đồng, là sao vậy?" Trần Bì A Tứ đang vì chuyện lúc nãy mà bối rối, lúc này nghe câu hỏi của Lục Vũ, lập tức nói: "Trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cậu nói cho ta, ta sẽ nói cho cậu.

Không thể để một lão già như ta bị lừa gạt trong bóng tối được." "Ngô Tà, cậu nói cho ông ta đi." Lục Vũ không muốn để ý Trần Bì A Tứ, nói xong một câu, trực tiếp nhảy vào trong quan tài. .....

"Tiểu ca!" Vương Bàn Tử giật nảy mình, theo phản xạ định đuổi theo Lục Vũ.

Nhưng chưa kịp nhảy vào, Ngoa Thú đã lao tới, nhảy thẳng vào trong động.

Dù nói vậy, Vương Bàn Tử vẫn đi đến bên quan tài.

Khi hắn định trèo vào thì Lục Vũ đã chui ra khỏi động.

Đường hầm này rất ngắn, lối ra nằm ở bãi đất hoang sau sân viện điều dưỡng.

Trên bãi đất hoang, đừng nói là tung tích của Bạch Trạch, ngay cả một dấu vết nhỏ cũng không có.

Sau khi quay lại mật thất dưới lòng đất, Lục Vũ liếc nhìn Ngô Tà,

rồi ánh mắt lại dừng trên người Trần Bì A Tứ, hỏi: "Nói chưa?" "Vẫn chưa kịp." Ngô Tà vội đáp.

"Ừm." Lục Vũ gật đầu, nói thẳng: "Vậy để tôi nói." "Có một con chó, mấy phút trước đã nhập vào người ông, nói vài câu rồi đi." Lời nói đơn giản, nghe hoang đường đến mức không thể hoang đường hơn, nhưng trong mắt Trần Bì A Tứ lại lộ ra vẻ bừng tỉnh: "Thì ra con chó đó biết nói thật." Dừng một chút, Trần Bì A Tứ nhìn Ngô Tà, rồi lại nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Trước kia có người nói nhảm, bảo con chó của Ngô Lão Cẩu đã thành tinh, biết nói tiếng người, tôi còn không tin, xem ra là tôi ngu ngốc.

Nếu sớm biết con chó của Ngô Lão Cẩu biết nói, lẽ ra nên bắt con chó đó lại mới phải…" "Đừng nói những chuyện vô dụng này." Lục Vũ trực tiếp cắt ngang lời Trần Bì A Tứ, lạnh nhạt hỏi: "Bàn Long Quy, ông thấy nó ở đâu." "Ở đây." Vừa nói, Trần Bì A Tứ vừa lục lọi trên người, kéo ra một sợi dây chuyền.

Mặt dây chuyền chính là Bàn Long Quy.

Trần Bì A Tứ lộ vẻ hồi tưởng, chậm rãi nói: "Sợi dây chuyền này là biểu tượng của 'hắn', chỉ có người của 'hắn' mới đeo." Lục Vũ biết chuyện này không đơn giản, hắn nheo mắt hỏi: "Tại sao ông lại có?" Trần Bì A Tứ nhếch mép cười: "Cũng chẳng có gì lạ, chẳng qua là giết một người, cướp một món đồ." Dừng một chút, lão tiếp tục: "Vốn tưởng rằng có được thứ này là có thể tìm cách hủy diệt nó.

Không ngờ, tôi vừa có được nó vài ngày thì nó đã biến mất tăm." "Nói đến đây… lúc tôi có được thứ này cũng là hai mươi năm trước." Nghe vậy, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng nói: "Hai mươi năm trước, cũng thật là náo nhiệt." Nói xong, hắn không nói gì thêm, mặt thất chìm vào im lặng.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, ngọn nến ở góc

đông nam vẫn đang nhảy múa, hắn lắc đầu nói: "Tiểu ca, có muốn vào căn phòng kia xem thử không?" "Đi." Nói dứt lời, Lục Vũ đi trước, vài bước đã đến cửa, đẩy cửa sắt ra rồi đi thẳng vào trong.

Sau cánh cửa sắt là một hành lang, hai bên đều là phòng, cấu trúc tương tự tầng ba của viện điều dưỡng.

Điều khác biệt là hành lang này dường như kéo dài vô tận… Vương Bàn Tử nhìn tình hình xung quanh, không nhịn được lẩm bẩm: "Nơi này sao giống bộ chỉ huy Quan Đông quân thế nhỉ…" Nói ra thì lời của hắn cũng không sai.

Cấu trúc này thật sự có phần giống với bộ chỉ huy Quan Đông quân mà bọn Lục Vũ đến lần đầu.

Tuy nhiên, Lục Vũ không nói gì, hắn đi thẳng vào căn phòng đầu tiên, dùng đèn pin soi một vòng.

Nhìn qua có thể thấy hai chiếc bàn viết đặt sát tường, xung quanh có vài tủ tài liệu, trên tường dán đầy thứ gì đó, dưới đất, trên bàn, toàn là giấy tờ vương vãi… Giống hệt căn phòng hắn thấy trong đoạn băng của Hoắc Linh.

Trong đoạn băng đó, Hoắc Linh ngồi trong phòng này, ngây ngây dại dại, không ngừng chải tóc… Lục Vũ đi đến trước bàn viết, nhìn thấy chiếc gương mà Hoắc Linh dùng để chải tóc.

Nhìn sang bên cạnh, còn thấy một chiếc máy quay phim đã đổ trên mặt đất… "Chuyện quái lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều." Vương Bàn Tử quan sát xung quanh một lượt rồi nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nơi này, lẽ nào là nơi hoạt động ngầm năm đó?" Vừa nói, hắn vừa đi đến bên tủ, tiện tay xem xét.

Ngô Tà, Trần Bì A Tứ cũng vậy, nhìn xung quanh, tìm kiếm xem có thứ gì đặc biệt không.

Còn Lục Vũ thì kiểm tra ngăn kéo.

Chẳng mấy chốc, hắn tìm thấy một cuốn sổ ghi chép đã ố vàng bên trong.

Mở ra, trang đầu tiên chỉ có ba dòng chữ. *Phòng sau 2-3, mã số 012~053, loại: 20, 939, 45.* Ngoài ra, nội dung trên trang thứ hai là một bức chân dung người cổ đại kỳ quái, trông giống một con cáo miệng dài.

Xung quanh nhân vật còn vẽ rất nhiều đường nét khó hiểu, có thể là bối cảnh của bức tranh, nhưng quá trừu tượng.

Nếu phải đoán, có lẽ là những thứ như núi non, miếu mạo, cây cối.

Lục Vũ xem xong liền cất đi, không nói gì.

Tiếp theo, hắn lại tiếp tục tìm trong ngăn kéo.

Chẳng mấy chốc, một cuốn sổ ghi chép bìa đen trong đống giấy vụn đã thu hút sự chú ý của hắn.

Cuốn sổ bìa đen này trông rất quen mắt, rất giống với cuốn sổ mà hắn dùng để ghi chép mọi thứ.

Mở ra xem, nhìn thấy nội dung trên bìa, tay Lục Vũ bất giác run lên… Trên bìa cuốn sổ ghi chép màu đen viết một cái tên: Đổng Đức!

Mà phía sau cái tên Đổng Đức, có vẽ một dấu chấm hỏi thật to.

Nhìn thấy dấu chấm hỏi này, trong đầu Lục Vũ lập tức nảy ra một khả năng, Đổng Đức đang nghi ngờ tên của mình, nghi ngờ mình có thật sự là Đổng Đức hay không.

Chương 947

Giống như hắn bây giờ cũng đang nghi ngờ cái tên Lục Vũ của mình… Lục Vũ lật trang đầu tiên, trên cùng là ba chữ rất đơn giản: Ta là ai?

Dấu chấm hỏi thật to phía sau chứng minh suy đoán trước đó của Lục Vũ không phải không có lý.

Nếu nói như vậy, suy đoán của hắn về việc mình là "Trương Hải Khách" rất có thể là chính xác.

Nhưng… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở nước ngoài, khiến vận mệnh của Trương Hải Khách lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Lục Vũ đọc tiếp, nội dung trong sổ ghi chép là về chuyện làm ăn trước đây của Đổng Đức.

Không có năm, chỉ có ngày tháng.

Sau mỗi ngày tháng đều có một đoạn ghi chú, hoặc là ông ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền để mua một món minh khí từ một nơi nào đó, từ tay một người nào đó.

Hoặc là ông ta đã bán một món minh khí vào một ngày nào đó, kiếm được bao nhiêu tiền.

Sau khi xem liên tiếp vài trang, nội dung trong sổ ghi chép cuối cùng cũng xuất hiện những điều khiến tim Lục Vũ đập nhanh hơn!

"Ngày mười lăm tháng tám, một người phụ nữ trung niên rất có khí chất đến cửa hàng của tôi, bà ấy để ý một chiếc bát sứ lò quan triều Minh.

Sau khi thỏa thuận giá hai trăm ba mươi nghìn, bà ấy đột nhiên nhìn tôi, hỏi tôi có nhớ bà ấy không." "Tôi nói không nhớ, bà ấy rất

kích động, chỉ vào tôi, nói tôi không có lương tâm, nói tôi đã lừa dối bà ấy." "Tôi vô cùng khó hiểu, nghĩ rằng có lẽ bà ấy đã nhận nhầm người, chỉ có thể giải thích vài câu." "Người phụ nữ đó hỏi tôi có phải từ Quế Hải đến Tây Kinh không, tôi không nói gì, dù sao việc tôi từ Quế Hải đến Tây Kinh cũng không phải là chuyện gì vẻ vang.

Người phụ nữ đó cũng không hỏi thêm gì, chỉ nhìn vào mắt tôi và nói, Doãn Chí Học, anh sẽ xuống địa ngục." "Ánh mắt bà ấy có chút tuyệt vọng.

Nhưng rất đáng tiếc, tôi không quen Doãn Chí Học, tôi thậm chí còn không quen một người nào họ Doãn.

Vụ làm ăn này cứ thế mà hỏng." "Thật đáng tiếc, tôi không phải là Doãn Chí Học mà người phụ nữ đó tìm.

Nhìn biểu hiện của bà ấy, bà ấy là một người phụ nữ rất cao quý, chắc hẳn Doãn Chí Học đó phải là một người đặc biệt, mới khiến bà ấy thất thố như vậy…" Nhìn đoạn tự bạch giống như nhật ký này, Lục Vũ đột nhiên có hứng thú mãnh liệt với người tên "Doãn Chí Học".

Hắn cảm thấy, người này có khả năng cũng là một thân phận liên quan đến hắn.

Ít nhất cũng phải điều tra thử.

Sau khi âm thầm ghi nhớ chuyện này, Lục Vũ tiếp tục đọc.

Trên sổ ghi chép vẫn là những mẩu chuyện rời rạc về việc kinh doanh.

Lật đến nửa cuốn nhật ký, cuối cùng lại xuất hiện một số thay đổi.

"Hôm nay, 'hắn' đến tìm tôi. 'Hắn' nói đã tìm được công thức thuốc, nhờ tôi giúp thử luyện chế loại thuốc đó.

Tôi cảm thấy chuyện 'hắn' nói rất thú vị, nên đã đồng ý đề nghị của hắn." Nhìn nội dung trên đó, tâm trạng của Lục Vũ có chút phức tạp.

"Đổng Đức" quả thật là người được "hắn" mời đến để bào chế thuốc và làm thí nghiệm!

Cuốn sổ ghi chép đến đây thì dừng đột ngột, không có nội dung nào khác.

Lục Vũ ngẩn người, không cam tâm lật giở cuốn sổ, muốn tìm nội dung phía sau.

Bất kể là tiến triển của thí nghiệm, hay bất cứ chuyện gì, chỉ cần có thể giúp hắn giải đáp những khúc mắc, đều được!

Tuy nhiên… không có gì cả!

Ánh mắt Lục Vũ lóe lên một tia thất vọng, hắn bây giờ rất không cam tâm, vô cùng không cam tâm!

Lúc này, Vương Bàn Tử ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca, rơi một tờ giấy này, hình như là nội dung trong cuốn sổ cậu đang xem." Lục Vũ đột ngột quay đầu, vội vàng giật lấy tờ giấy từ tay Vương Bàn Tử, cúi đầu nhìn.

"Hôm nay là ngày cuối cùng, ngày mai tôi sẽ cùng 'hắn' rời khỏi Tây Kinh." "Khi tôi thu dọn xong mọi thứ, chuẩn bị đóng cửa, người phụ nữ gọi tôi là Doãn Chí Học lại đến." "Bà ấy nói với tôi, bà ấy sắp chết rồi, bà ấy đã được chẩn đoán mắc bệnh ung thư.

Trong lòng tôi rất tiếc, ung thư không có thuốc chữa, tôi biết điều đó." "Nhưng bà ấy không hề đau buồn vì bệnh ung thư, bà ấy chỉ nhìn tôi, hỏi tôi có thể trước khi bà ấy chết, nói cho bà ấy biết tại sao, tại sao tôi lại quên bà ấy, tại sao không thừa nhận mình là Doãn Chí Học." "Nhìn đôi mắt đau thương của bà ấy, tôi đã mềm lòng…" "Tôi

nghĩ, hôm nay mình sắp đi rồi, không biết năm nào tháng nào mới quay lại, nếu một lời nói dối thiện chí có thể khiến cuộc sống của một người phụ nữ bị ung thư trở nên nhẹ nhàng hơn, có thêm chút hy vọng, dường như cũng không phải là chuyện xấu." "Vì vậy tôi nói với bà ấy, tôi phải làm một số việc cho quốc gia, không thể nói nhiều hơn, tất cả những gì tôi làm, đều là để bảo vệ bà ấy…" "Bà ấy dường như đã tin lời nói dối của tôi, vui vẻ rời đi, tâm trạng của tôi cũng cảm thấy rất tốt, cùng hắn rời khỏi Tây Kinh, đến một nơi chưa biết…" Đến đây, trong sổ ghi chép không còn nội dung nào khác.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã tìm khắp đống giấy vụn, không tìm thấy thêm bất cứ nội dung nào liên quan đến sổ ghi chép của Đổng Đức.

Tìm tới tìm lui, Vương Bàn Tử thực sự bỏ cuộc, bất lực lắc đầu: "Tiểu ca, đừng tìm nữa, chúng ta xem cái phong bì vừa tìm được đi?" Ngô Tà và Trần Bì A Tứ cũng không có thu hoạch gì, đều nhìn Lục Vũ, nhìn cuốn sổ ghi chép trong tay hắn.

Dù sao, nội dung bên trên là gì, bọn họ vẫn chưa được xem.

Im lặng một lúc, Ngô Tà không nhịn được lên tiếng: "Tiểu ca, sổ ghi chép có thể cho tôi xem một chút được không?" "Không liên quan đến cậu." Lục Vũ không thèm nhìn Ngô Tà, bình tĩnh nói một câu, rồi cất cuốn sổ đi. … Ngô Tà nhìn Lục Vũ, không khỏi ngẩn người, bất giác bắt chước giọng điệu Lục Vũ từng nói về Cửu Môn: "Cậu nói chúng ta cái gì cũng giấu giấu giếm giếm, làm ra vẻ thần bí, bây giờ chẳng lẽ cậu không phải vậy sao?

Tiểu ca, cậu như vậy không được, có chuyện gì…" Nói đến đây, Ngô Tà đột nhiên dừng lại, hít một hơi thật sâu, vô cùng nghiêm túc nói: "Tiểu ca, chuyện chúng ta gặp phải bây giờ đầy rẫy nghi vấn, nếu cậu không công khai thông tin, làm sao tôi biết rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì…" "Không liên quan đến cậu." Vẻ mặt Lục Vũ không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ lấy ra phong bì lớn mà Vương Bàn Tử đưa cho hắn trước đó, tiện tay ném cho Ngô Tà, nói: "Cậu xem cái này, đủ để giải đáp những nghi ngờ trong lòng cậu." Sắc mặt Ngô Tà cứng đờ, tức đến phồng mang trợn má, như hờn dỗi xé toạc phong bì ra, nhìn thấy bên trong là một cuốn sổ ghi chép công việc cũ kỹ.

Kiểu sổ công việc này, cậu rất quen mắt.

Khi ở Tây Sa, cậu đã từng gặp… Vốn không mấy để tâm, tâm trạng Ngô Tà bỗng chốc lại căng thẳng, cậu cẩn thận cầm cuốn sổ công việc, lật ra.

Chương 948

Trang đầu tiên, đập vào mắt là một đoạn chữ viết tay bằng bút máy vô cùng thanh tú.

“Tôi không biết bạn sẽ là ai trong ba người, dù bạn là ai, khi bạn đến đây và tìm thấy phong bì này, tin rằng bạn đã bị cuốn vào sự việc.” “Cuộn băng hình là chương trình bảo hiểm cuối cùng mà chúng tôi thiết lập.

Cuộn băng được gửi đi, đồng nghĩa với việc người giữ cuộn băng đã không thể liên lạc được với tôi.

Vậy thì, điều này có nghĩa là tôi đã chết, hoặc ‘hắn’ đã phát hiện ra tôi, và tôi đã rời khỏi thành phố này.” “Dù là tình huống nào, cũng có nghĩa là tôi có thể sẽ sớm rời khỏi thế gian.

Vì vậy, cuộn băng sẽ dẫn các bạn đến đây, để các bạn thấy được cuốn sổ này.” “Trong cuốn sổ này, ghi lại tâm huyết và kinh nghiệm nghiên cứu hai mươi năm của chúng tôi.

Tôi để lại nó cho các bạn, các bạn có thể từ đó biết được những điều mình muốn biết.” “Tuy nhiên, tôi phải nhắc nhở bạn rằng, nội dung bên trong liên quan đến một số bí mật to lớn, tôi từng thề sẽ mang chúng xuống mồ, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ lời hứa.

Những bí mật này, sau khi xem xong, họa phúc khó lường, các bạn hãy tự lo liệu.” “Trần Văn Cẩm, một năm nào đó, tháng Chín.” Từ đầu đến cuối, sau khi đọc xong nội dung trang đầu tiên, Ngô Tà lập tức chết lặng, đầu óc “ong” một tiếng, cả người ngây dại.

Trần Văn Cẩm, ba chữ này đại diện cho điều gì, cậu không phải không biết!

Lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, có một người chính là Trần Văn Cẩm!

Vậy nên, chân tướng Tây Sa, Trần Văn Cẩm có thể biết!

Quan trọng hơn là, bí mật to lớn mà Trần Văn Cẩm nói đến là gì?

Còn nữa, tại sao dòng đề tên lại ghi là một năm nào đó?

Cuộn băng hình là gì?

Tại sao tôi nhận được là bút ghi âm, không phải băng hình?

Nói cách khác, cuộn băng hình là gửi cho tam thúc, sau đó bị tam thúc chuyển cho tôi?

Tại sao tam thúc lại để tôi đến?

Ông ấy đang âm mưu điều gì?

Lòng Ngô Tà rối như tơ vò!

Trang giấy này, vỏn vẹn vài dòng chữ, thực sự đã tiết lộ quá nhiều thông tin!

Trong lúc Ngô Tà đang hoang mang, tâm trạng của Lục Vũ lại rất bình tĩnh.

Hắn không ngạc nhiên trước lời nhắn của Trần Văn Cẩm, hắn chỉ nhìn Trần Bì A Tứ, hỏi: "Trần Văn Cẩm là con gái của ông à?" "Ta đây không phải là loại người hạ tiện như Bán Tiệt Lý." Trần Bì A Tứ liếc Lục Vũ một cái, lạnh lùng nói: "Mấy chục năm trước, ta gặp một đứa trẻ mồ côi, thấy nó có chút hữu dụng, cũng ăn không nhiều, nên nhận nuôi." Người khác có thể không hiểu ý của Trần Bì A Tứ, nhưng Lục Vũ lại hiểu được phần nào.

Cái gọi là không phải người hạ tiện như Bán Tiệt Lý, tự nhiên là đang nói về chuyện Bán Tiệt Lý cưới chị dâu của mình còn sinh một đứa con trai.

Trần Bì A Tứ thời trẻ vẫn luôn yêu thầm sư nương của mình, cho rằng sư nương là người phụ nữ tốt nhất thiên hạ, đáng tiếc vị sư nương này hồng nhan bạc mệnh… Còn về việc lão nhận nuôi Trần Văn Cẩm, Lục Vũ không cho rằng lão già này phát lòng trắc ẩn, chắc chắn là vì một số lý do kỳ lạ nào đó.

Dường như cảm thấy ánh mắt của Lục Vũ có chút kỳ quặc, Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng, nói: "Năm đó ta ở Tây Bắc, gặp một con bé bị bọn buôn người bán đi làm con dâu nuôi từ bé.

Con bé gọi ta một tiếng 'đại ca', trùng hợp ta nhìn tên buôn người đó không vừa mắt, nhìn kẻ mua con dâu nuôi từ bé càng không vừa mắt, nên giữ nó lại bên cạnh, định để nó học nghề với Hoắc Hương Cô…" Nghe Trần Bì A Tứ nói đến đây, trên mặt Lục Vũ đột nhiên lộ ra một nụ cười kỳ dị.

Tình huống này, cũng giống như năm đó sư phụ của Trần Bì A Tứ là Nhị Nguyệt Hồng cứu "Nha Đầu", cũng chính là sư nương của Trần Bì A Tứ, thật có nét tương đồng.

Tuy nhiên, Lục Vũ cũng không bận tâm đến thân thế của Trần Văn Cẩm, trực tiếp quay đầu nhìn Ngô Tà: "Cậu còn định ngây ra đến bao giờ, không đọc tiếp, chờ ăn Tết à?" Ngô Tà ngẩn ra, có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng trấn tĩnh tinh thần, lật sang trang khác.

Chỉ vừa liếc nhìn nội dung trên đó, tim Ngô Tà đã đập thịch một cái, bất giác hít một hơi khí lạnh!

Bên cạnh, Trần Bì A Tứ nhìn thấy nội dung trên giấy, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi!

Trang thứ hai của nhật ký công việc là một tấm bản đồ.

Một tấm bản đồ rất đơn giản, sáu đường cong và một vòng tròn

không theo quy tắc.

Ngô Tà chỉ cần nhớ lại một chút là nghĩ ngay đến lời mà Ngô Tam Tỉnh đã nói từ rất lâu trước đây, khi chuẩn bị đến "Lỗ Vương Cung".

Hình vẽ này, cực kỳ giống với hình vẽ được giải mã từ sách lụa thời Chiến Quốc!

Lúc này, Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng, nói: "Không cần nghĩ nữa, nơi này chắc chắn có liên quan đến 'hắn'!" "Hắn?

Rốt cuộc hắn là ai?" Ngô Tà đột ngột ngẩng đầu, nhìn Trần Bì A Tứ, muốn từ miệng lão có được câu trả lời mình muốn!

"Qua một bên mà bàn, để tôi tự xem." Lục Vũ không muốn bị cắt ngang suy nghĩ, lạnh lùng nói một câu, trực tiếp lấy cuốn sổ công việc từ tay Ngô Tà, chăm chú đọc.

Hình vẽ thì không cần nói nhiều, chỉ là một hình vẽ kỳ dị, thoáng nhìn không ra cái gì.

Nhưng trên bản đồ có mấy chấm đen đánh dấu, mỗi dấu chấm tương ứng với một cái tên.

Từ trên xuống dưới, lần lượt là: Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn, Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở Qua Tử Miếu, Phật tháp Thiên Quan Tự ở Ngọa Phật Lĩnh, mộ thuyền chìm dưới đáy biển ở Sa Đầu Tiều.

Sáu ngọn núi, tương ứng với sáu ngôi mộ, chỉ có hai đường chỉ có chấm đen, bên cạnh viết mấy dấu chấm hỏi, không có tên gọi chính xác.

Chương 949

Điểm này không khác gì trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Lục Vũ cũng không bận tâm.

Mà bên ngoài sáu đường này, ở khoảng trống được bao quanh bởi sáu đường cong, bên trong vòng tròn đó cũng có một chấm đen.

Chấm đen này không nằm trên bất kỳ đường nào, độc lập và cô đơn ở vị trí gần trung tâm của toàn bộ hình vẽ, bên cạnh có một dòng chữ nhỏ: Sài Đạt Mộc Tháp Mộc Đà.

Lúc này, Trần Bì A Tứ đột nhiên lên tiếng: "Đừng động." Mấy người quay đầu lại, liền thấy trong tay Trần Bì A Tứ có thêm một tấm bản đồ nhỏ, trông kích thước tương đương với cuốn sổ công việc.

Lão cầm bút, dựa theo những đường nét trên sổ công việc, cẩn thận đồ lại.

Dù sao cũng là một đại nhân vật trong Cửu Môn, đã xuống đủ mộ, kinh nghiệm phong phú.

Hơn nữa, mấy vị trí được đánh dấu trên bản đồ, Trần Bì A Tứ về cơ bản đều đã đi qua, lúc này vẽ lại bản đồ không quá khó khăn.

Chẳng mấy chốc, lão đã vẽ xong hình vẽ kỳ dị đó trên bản đồ của mình, nhếch mép cười: "Một con rồng lớn đang nhả ngọc!" Lần này, Ngô Tà vốn đang tâm tư hỗn loạn cũng nhận ra từ bản đồ của Ngô Tam Tỉnh, những đường nét đó chính là một bản đồ long mạch!

Một long mạch lớn, từ Nam lên Bắc, một con cự long bốn móng!

Bốn ngôi mộ lớn đã biết đều nằm trên bản đồ long mạch, chỉ có Tháp Mộc Đà là không nằm trên long mạch, mà còn cách rất xa.

Nhưng theo ý của Trần Bì A Tứ, con rồng nhả ngọc ở vị trí Tháp

Mộc Đà, vô cùng phù hợp với thế của long mạch lớn này.

Mà sau khi Trần Bì A Tứ vẽ xong tấm bản đồ này, ý nghĩa của hai chấm đen còn lại chưa được đánh dấu cũng gần như rõ ràng!

Chỉ có điều, Lục Vũ vẫn không nói, chỉ đưa tay chỉ vào bản đồ mà Trần Bì A Tứ vừa vẽ, nói: "Hai điểm này không cần quan tâm, vị trí không đúng." "Sao lại không đúng?" Trần Bì A Tứ tuy không phải là Mô kim hiệu úy chính thống, nhưng tự hỏi những năm qua đã học đủ về phong thủy âm dương, vừa rồi vẽ lại càng vô cùng cẩn thận, không thể có chút sai lệch nào!

"Nếu hai điểm này đúng, long mạch ở đây sẽ bị đứt, rồng ra biển sẽ thành rồng cụt đầu, có thể sao?" Lục Vũ không tranh cãi với Trần Bì A Tứ về chuyện long mạch, chỉ nhíu mày nói: "Lời nhắn của Trần Văn Cẩm các người đều đã thấy, cô ấy nói rất vội.

Bây giờ đừng lãng phí thời gian nữa, đọc tiếp đi, xem có thể làm rõ Trần Văn Cẩm muốn chúng ta làm gì không." "Tiểu ca, Trần Văn Cẩm nói ba người, chỗ tôi có thể là tam thúc đã giở trò, nhưng còn một người nữa thì sao?" "Không cần quan tâm, cứ đọc tiếp." Lục Vũ nói thẳng một câu, lật cuốn sổ ghi chép, chăm chú đọc.

Không nói đâu xa, công việc khảo cổ của Trần Văn Cẩm vô cùng chuyên nghiệp.

Nội dung trong sổ công việc có cả hình ảnh và văn bản, chữ viết vô cùng ngay ngắn, trình bày rất có trật tự, mọi chuyện đều rõ ràng trong nháy mắt!

Cuốn sổ công việc này, ở một mức độ lớn, đã khái quát cả cuộc đời của Trần Văn Cẩm, hay nói đúng hơn là cả cuộc đời Trần Văn Cẩm theo đuổi Uông Tàng Hải!

"Con đường cô ấy đi, rất giống con đường chúng ta đi, từ nội

dung cuốn sổ công việc này mà xem, sau khi ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, cô ấy đã đến Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn…" Không biết đã qua bao lâu, mấy người đã lướt qua một lượt nội dung trong sổ công việc, tổng hợp được rất nhiều thông tin quan trọng.

Dừng một chút, Ngô Tà tiếp tục nói: "Sau Vân Thiên Cung, cô ấy đã đến Tháp Mộc Đà.

Nhưng tại sao trên đó không có một chút nội dung nào về Cách Nhĩ Mộc?" "Cô ấy nói cô ấy đã thấy được cái 'tận cùng' ở Trường Bạch Sơn, là có ý gì?" "Sau cánh cửa Thanh Đồng, là cái 'tận cùng' gì?" "'Hắn' trong miệng cô ấy, lại là ai?" Một tràng câu hỏi của Ngô Tà, Lục Vũ không có hứng thú trả lời, cũng không có hứng thú giúp cậu giải đáp.

Bởi vì, trong cuốn sổ công việc của Trần Văn Cẩm, hắn đã nhìn thấy một suy đoán có thể giải đáp những nghi ngờ của hắn, một suy đoán có thể xâu chuỗi rất nhiều sự việc lại với nhau. … được tập hợp trong một cuốn sổ.

Nhật ký của Trần Văn Cẩm ghi chép rất chi tiết những gì cô ấy thấy và nghe ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa và Vân Thiên Cung, còn có một phần suy đoán, phỏng đoán, cùng rất nhiều bằng chứng, để chứng minh rằng bước chân của họ theo đuổi Uông Tàng Hải là chính xác.

Trong đó, phần giới thiệu về Uông Tàng Hải cũng rất chi tiết, ở một mức độ lớn đã bổ sung những nội dung mà sử liệu không có.

Ví dụ, Trần Văn Cẩm dẫn đội khảo cổ, đánh số và sắp xếp tất cả đồ gốm sứ trong lăng mộ dưới biển, vẽ lại hầu hết các đồ gốm sứ.

Đồng thời, thông qua việc so sánh bích họa, và nội dung trong bích họa, đã xác định được sự tồn tại của kiến trúc Vân Thiên Cung của nước Đông Hạ, xác định sự tồn tại của Uông Tàng Hải, cũng như

việc triều Minh và Đông Hạ đã từng có tiếp xúc.

Quan trọng nhất là, đã chứng thực lăng mộ dưới biển là do Uông Tàng Hải chiếm tổ chim khách, minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, biến mộ của Chu Hùng Anh thành mộ của mình.

Nhưng đối với Lục Vũ, điều quan trọng nhất trong sổ công việc của Trần Văn Cẩm không chỉ là kinh nghiệm của Uông Tàng Hải.

Suy cho cùng, Uông Tàng Hải dù có lợi hại đến đâu, bày ra ván cờ giết chóc ngàn năm, thì đã sao?

So với Xi Vưu và mọi thứ sau cánh cửa Thanh Đồng, Uông Tàng Hải cuối cùng cũng chỉ là một con cá nhỏ… Thành thật mà nói, Trần Văn Cẩm đã nói trong sổ công việc rằng cô ấy đã thấy được cái 'tận cùng', nhưng cô ấy không nói mình đã thấy cái 'tận cùng' như thế nào.

Đối với Lục Vũ, điều quan trọng là một đoạn văn tự, ngược lại là những suy đoán, thảo luận trong nhật ký công việc mà Ngô Tà cho là không quan trọng lắm.

"Trong quá trình điều tra cuộc đời của Uông Tàng Hải, chúng tôi phát hiện Uông Tàng Hải là một trong số ít người trong triều Minh phụng chỉ đi tuần thị trọn vẹn lãnh thổ Đại Minh, thậm chí có thể là người duy nhất." "Tài năng kiến trúc của ông ta rất cao, có lẽ là bậc nhất đương thời không ai sánh bằng, vì vậy trong khi điều tra cuộc đời của ông ta, tôi đã nảy sinh hứng thú sâu sắc với phong cách kiến trúc của ông ta." "Mỗi khi gặp phải khó khăn, bế tắc, tôi thường chuyển hướng, đi xem kiến trúc của ông ta, nghĩ rằng có thể tìm được một hướng đột phá mới." "Có một ngày, chúng tôi đang chuẩn bị kiểm tra sức khỏe thì tiện thể thảo luận về Vân Thiên Cung của Uông Tàng Hải.

Ngày đó, bác sĩ Đổng cũng ngồi tán gẫu cùng chúng tôi, ông ấy

dường như rất am hiểu về kiến trúc cổ, cho biết phong cách kiến trúc của Uông Tàng Hải có vẻ kế thừa phong cách từ thời Tần Hán Đường Tống, nhưng ngoài phong cách Tần Hán Đường Tống, ông ta đã dung hợp rất nhiều ký hiệu thượng cổ, ngoài sự nghiêm cẩn, còn tăng thêm một cảm giác thần bí." "Trước triều Minh của ông ta, bất kể Tần Hán Đường Tống, phong cách kiến trúc đều thiên về sự tao nhã, trầm ổn, còn kiến trúc triều Minh, có thể gọi là hoa lệ, rất có phong thái thượng cổ." "Điển hình nhất là hoa văn màu và đấu củng thu nhỏ, trước triều Minh, hoa văn màu trong kiến trúc chỉ xuất hiện trong tộc Cửu Lê Xi Vưu…" Đoạn nội dung này, khi nhìn thấy, Lục Vũ tự nhiên nghĩ đến hai người.

Xi Vưu, Cửu Thiên Huyền Nữ!

Mà đoạn nội dung tiếp theo, khiến Lục Vũ thật sự nhìn thấy giữa Uông Tàng Hải và Xi Vưu dường như có chút liên quan!

"Qua điều tra của chúng tôi, trong dã sử đã phát hiện một chuyện rất thú vị." "Minh triều, năm Kiến Văn nguyên niên, Chu Doãn Văn thử tước phiên, Yên vương Chu Lệ ở Bắc Bình xa xôi quyết định khởi binh Tĩnh Nan." "Khi chiến tranh bắt đầu, ở Bắc Bình có kỳ hiệu Xi Vưu hiện thế, hình bầu dục, dài hơn hai mươi trượng, đầu to đuôi nhỏ, ánh sáng trắng ngưng tụ thành mây, giống như một lưỡi chiến đao treo trên trời, kéo dài nửa tháng mới biến mất." "Khi đó, có người đề nghị sử dụng nhiều hoa văn màu trong kiến trúc, có thể dùng để trấn áp Xi Vưu." "Tuy nhiên, Kiến Văn Đế vừa mới lên ngôi, coi thường điều này." "Năm Kiến Văn thứ tư, Yên vương Chu Lệ tiến vào Nam Kinh, lên ngôi kế vị, đổi quốc hiệu thành Vĩnh Lạc.

Cùng năm, sai người tế lớn Xi Vưu, lại sai người vẽ hoa văn màu trên kiến trúc, để tỏ lòng cảm tạ đối với Xi Vưu…" Khi Lục Vũ đọc tiếp, liền phát hiện Trần Văn Cẩm nghiên cứu sâu hơn về mối liên hệ giữa Uông Tàng Hải và Xi Vưu, phát hiện ra nhiều thông tin hơn.

Tuy nhiên, phần lớn thông tin đều là bằng chứng cho thấy Uông Tàng Hải rất có hứng thú với văn hóa thượng cổ, bất kể là kiến trúc hay những lựa chọn khác của ông ta, đều ở một mức độ nhất định có liên quan đến văn hóa thượng cổ.

Ví dụ, trong lăng mộ dưới biển, bọn họ Trần Văn Cẩm đã phát hiện một chiếc bình sứ, trên đó bức họa sứ ghi lại nội dung Uông Tàng Hải đề nghị xây dựng lăng Xi Vưu, để cầu xin Chiến Thần của Đại Minh phù hộ, trăm trận trăm thắng… Lại ví dụ, trong lăng mộ dưới biển có rất nhiều bức họa sứ dị biến về Xi Vưu, Cửu Thiên Huyền Nữ, nội dung trên đó giống như tế lễ, khiến người ta có chút không hiểu.

Chương 950

Quan trọng nhất là, sau khi Trần Văn Cẩm xem qua cái 'tận cùng', khi chuẩn bị đến Tháp Mộc Đà, đã để lại đoạn văn đó.

"Tôi rất hy vọng, cái 'tận cùng' mà tôi thấy là giả, là ảo giác, nhưng tôi biết, đó không phải là hư ảo, đó là cái 'tận cùng', cái 'tận cùng' chân thực nhất." "Tôi biết, hắn cũng biết." "Tôi đã tưởng rằng, thứ hắn theo đuổi là chân tướng của Uông Tàng Hải, là chân tướng về viên thuốc." "Nhưng tôi biết, tôi đã sai.

Thứ hắn theo đuổi là cái 'tận cùng', là cái 'tận cùng' không nên xuất hiện trên thế giới này!" "Tôi không ngờ, ở Trường Bạch Sơn xa xôi phương Nam, nước Đông Hạ, vẫn luôn tự nhận mình là hậu duệ của Xi Vưu…" "Chuyện này, quá đáng sợ!" "Tôi rất may mắn, nội bộ của hắn đã xảy ra vấn đề, cho tôi cơ hội đến Tháp Mộc Đà truy tìm đáp án cho hàng loạt câu đố này…" Từ lời của Trần Văn Cẩm, Lục Vũ rất dễ dàng đưa ra phán đoán, Trần Văn Cẩm đã thấy được cái 'tận cùng', hiểu được mục tiêu của hắn không phải là trường sinh, hoặc nói không chỉ là trường sinh.

Trường sinh, chỉ là một thử nghiệm của hắn mà thôi.

Mục tiêu thật sự của hắn, vẫn là cái 'tận cùng' mà cô không có cơ hội biết được… Cái 'tận cùng', rốt cuộc là gì?

Nước Đông Hạ, Xi Vưu, rốt cuộc muốn làm gì?

Hắn theo dấu chân của Uông Tàng Hải, Uông Tàng Hải theo dấu chân của Xi Vưu, tại sao?

Xi Vưu cuối cùng bị Trương Bách Xuyên đưa vào cửa Thanh Đồng, lại tại sao? … Mật thất dưới lòng đất.

Mỗi người sau khi đọc nhật ký của Trần Văn Cẩm, trong lòng đều có những nghi hoặc riêng, những đáp án riêng.

Mỗi người họ, điểm chú ý đều có những khác biệt nhỏ.

Nhưng nhìn chung, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Trần Bì A Tứ đều chú ý đến 'hắn', Tháp Mộc Đà, và cuộc truy tìm của Trần Văn Cẩm.

Lục Vũ đi trước họ một bước, biết rằng cái 'tận cùng' và Xi Vưu mới là điều mấu chốt nhất mà Trần Văn Cẩm đã điều tra được.

Không biết đã qua bao lâu, Trần Bì A Tứ là người lên tiếng đầu tiên, nheo mắt nói: "Nếu đã biết đích đến là Tháp Mộc Đà, Văn Cẩm cũng đã để lại bản đồ, bây giờ dường như có thể lên đường rồi, không cần thiết phải ở lại đây nữa." Ngô Tà ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn Trần Bì A Tứ, miệng lẩm bẩm: "Tứ A Công, nội dung trên này, ông thật sự tin sao?" "Có gì mà không tin?

Cậu thấy nội dung viết trên đó quá kỳ lạ à?" Trần Bì A Tứ chế nhạo liếc Ngô Tà một cái, rồi tiếp tục nói: "Nếu nói kỳ lạ, con chó của Ngô Lão Cẩu, Trương gia ở Trường Bạch Sơn, mới gọi là thật sự kỳ lạ." "Chuyện Văn Cẩm viết ra, trông có vẻ nhiều, nhưng nếu để ta nói, những chuyện này có lẽ cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm!" "Thậm chí cái gọi là 'tận cùng' sau cửa Thanh Đồng mà nó thấy, cũng có khả năng chỉ là nhìn hoa trong sương!" "Ngô Tam Tỉnh từng nói với ta, cánh cửa Thanh Đồng đó cao gần ba mươi mét, rộng sáu mươi mét, một mình Trương Bách Xuyên đẩy cửa ra, nghiệp hỏa vô biên từ bên trong tuôn ra, Trương Bách Xuyên và Xi Vưu theo đó biến mất, chuyện này, chẳng lẽ không thần kỳ hơn nhật ký của Văn Cẩm sao?" "Xi Vưu, Chiến Thần viễn cổ a…" Lúc này, tiểu gia hỏa trước đó bị Lục Vũ dạy dỗ một trận tàn nhẫn cũng ghé lại, xen vào: "Đúng, đúng, lão già hiếm khi nói được một câu đứng đắn, chuyện trong cuốn sổ này quả thực không có gì lạ." Dừng một chút, Ngoa Thú lại nói tiếp:

“Chuyện này không chừng đều có liên quan đến con chó đó, con chó chết tiệt đó sắp chết rồi mà còn gây ra nhiều chuyện như vậy, thật sự là không yên được mà!” “Chó hay không chó ta không biết.” Trần Bì A Tứ ngẩng đầu nhìn Lục Vũ vẫn im lặng, tiếp tục nói: “Các ngươi chưa tiếp xúc với ‘hắn’, nhưng ta đã tiếp xúc với ‘hắn’ rồi. ‘Hắn’ trước kia, tuy thần bí, nhưng thứ theo đuổi cũng coi như rõ ràng, chẳng qua là muốn trường sinh bất lão, không phải chuyện gì hiếm lạ.” “Nhưng khi chuyện đó xảy ra hai mươi năm trước, quỹ đạo của ‘hắn’ xuất hiện thay đổi rõ rệt, giống như đột ngột lật đổ mọi chuyện trước đó, biến mất tăm, cho đến năm nay, mới xuất hiện trở lại.” Nói đến đây, Trần Bì A Tứ lại ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, tiếp tục nói: “Trước đó ngươi không phải hỏi ta đi Trường Bạch Sơn có phải do ‘hắn’ sắp đặt không sao?

Ta có thể nói cho ngươi biết, là ‘hắn’ sắp đặt, nhưng cũng không phải ‘hắn’ sắp đặt.” “Nói trắng ra, Ngô Tam Tỉnh đến tìm ta, bảo ta đi, còn lấy ra tín vật của ‘hắn’, chuyện này đã đủ thú vị rồi.” “Theo ta được biết, liên lạc giữa Ngô Tam Tỉnh và ‘hắn’ trước sau chưa từng gián đoạn, chỉ là hắn rốt cuộc còn là mối quan hệ hợp tác rất tốt với ‘hắn’, hay là ngoài mặt thì tuân theo nhưng trong lòng thì chống đối, ta không rõ.” “Nhưng bút ký của Văn Cẩm đã xác định một điểm, ‘hắn’ chính là đang đi theo đại long mạch của Uông Tàng Hải, những đại long mạch này, liên quan đến một chuyện vô cùng quan trọng.” “Vì vậy, tiếp theo chúng ta sẽ đến Tháp Mộc Đà, tìm Văn Cẩm, hỏi cô ấy, là biết ngay!” Trần Bì A Tứ nói đến lúc hưng phấn, mắt sáng rực, thần thái rạng rỡ!

Lúc này, Ngô Tà nghe đã có chút mơ hồ, gãi gãi đầu, cầu cứu nhìn về phía Lục Vũ: “Tiểu ca, cậu thấy thế nào?” “Đến Tháp Mộc Đà.” Lục Vũ rất dứt khoát đưa ra câu trả lời của mình, dừng một chút, lại nói tiếp: “Đừng nghĩ nhiều về những giả thiết và cái gọi là ‘tận cùng’

làm gì.

Văn Cẩm bọn họ đuổi theo Uông Tàng Hải, chúng ta đuổi theo Văn Cẩm.

Cứ đuổi theo mãi, rồi sẽ thấy được thứ gì đó." Trong lòng hắn, còn một câu chưa nói, đó là hắn muốn hỏi Trần Văn Cẩm làm thế nào để vào được cửa Thanh Đồng, cửa Thanh Đồng ở đâu, hắn nhất định phải tìm cách đến đó một chuyến.

Chỉ là Quỷ Tỳ của hắn đã bị Trương Bách Xuyên mang vào cửa Thanh Đồng, không có cách nào mở cửa.

Mà Trần Văn Cẩm trong sổ công việc nói cô ấy đã thấy được cái 'tận cùng', vậy thì trong tay cô ấy rất có khả năng còn có một viên Quỷ Tỳ!

Sau một hồi thương lượng ngắn ngủi, Lục Vũ, Ngô Tà, Trần Bì A Tứ, Vương Bàn Tử và những người khác đã kiểm tra lại tất cả các phòng trong mật thất.

Đáng tiếc, ngoài căn phòng mà Trần Văn Cẩm để lại thông tin, các phòng còn lại không có gì.

Rõ ràng, những tài liệu liên quan đến "hắn" đều đã bị mang đi.

Lục Vũ cũng không tiếp tục ở lại mật thất, đem tất cả tài liệu cất vào túi Càn Khôn, thậm chí cả chiếc quan tài đen lớn ngoài cửa cũng không bỏ lại, dẫn theo mấy người rời khỏi mật thất, lại chui ra từ lỗ hổng trên tường tầng ba, đi thẳng ra khỏi viện điều dưỡng.

Vừa bước ra khỏi cổng lớn viện điều dưỡng, liền thấy mấy người đang đứng dưới ánh mặt trời, cười hì hì nhìn bọn họ.

Một người trẻ tuổi đeo kính râm trong số đó cười nói: "Thấy các cậu còn sống, tôi rất vui." Người nói chuyện, là Hắc Hạt Tử đã lâu không lộ diện.

Bên cạnh Hắc Hạt Tử, còn có A Ninh và một đám thuộc hạ của cô ta.

Ngô Tà nhìn thấy bọn họ, lúc đó liền ngẩn người, đầu óc ong ong, còn Vương Bàn Tử thì cổ tay run lên, nắm chặt Bảo Côn, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Trần Bì A Tứ thì không có phản ứng gì đặc biệt, như thể không nhìn thấy.

Mà Lục Vũ, càng thêm điềm nhiên.

A Ninh xuất hiện, vốn đã nằm trong dự đoán của hắn.

Chỉ có sự xuất hiện của Hắc Hạt Tử, ít nhiều khiến hắn có chút bất ngờ. … Một giờ sau, mấy người ngồi xe của A Ninh, đi một mạch đến một tòa nhà nhỏ riêng biệt.

A Ninh sắp xếp người chuẩn bị một bàn rượu thịt lớn, đợi mấy người vào chỗ, mới nói: "Lục tiên sinh, thật xin lỗi, chỉ có thể dùng cách này để tìm anh…" Lục Vũ liếc cô ta một cái, ánh mắt chuyển sang người Hắc Hạt Tử, nhàn nhạt nói: "Sao anh lại đến đây?" A Ninh bị bơ một bên, cũng không để ý.

Hắc Hạt Tử càng không quan tâm, nhếch miệng cười, giọng điệu quái đản nói: "Ông chủ đi mất rồi, trong túi tôi không còn tiền ăn cơm, gặp được người 'kiếm kèo' thì phải tự mình kiếm chút vốn liếng chứ." Đợi Hắc Hạt Tử nói xong, A Ninh mỉm cười, giải thích với Lục Vũ: "Lục tiên sinh, chúng tôi biết các anh sẽ đến Cách Nhĩ Mộc, nên chỉ có thể đến nơi này, cầm ảnh của các anh đi hỏi thăm, rồi cũng tìm được, hy vọng anh đừng để ý." "Là anh tự đến, hay ai bảo anh đến?" Lục Vũ như thể hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của A Ninh, vẫn nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử.

Hắn đã quan sát, trên người Hắc Hạt Tử không có treo "Cửu Môn

Lệnh Bài", mà sau lưng Hắc Hạt Tử, người đàn ông mặc vest kia rất thú vị.

Người đó, đeo một bộ râu giả, Lục Vũ liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh ta là ai.

Sự tồn tại của anh ta, chứng minh lần này Hắc Hạt Tử xuất hiện rất có khả năng không liên quan đến "hắn", thậm chí không liên quan đến Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch.

Chương 951

"Phải nói là, ông chủ mời tôi đến chứ nhỉ." Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng lên tiếng, úp úp mở mở cho biết lần này là Cừu Đức Khảo tìm đến anh ta, cho anh ta một khoản tiền lớn, bảo anh ta đến Cách Nhĩ Mộc.

Còn đến Cách Nhĩ Mộc làm gì, Hắc Hạt Tử không nói rõ, chỉ nói mình đã xem băng hình, theo manh mối trên băng hình tìm đến Cách Nhĩ Mộc.

Còn tiếp theo làm gì, thì phải xem Lục Vũ sắp xếp thế nào.

Yêu cầu của Cừu Đức Khảo đối với anh ta, cũng chỉ là bảo anh ta đưa A Ninh, đi theo hành động của Lục Vũ.

Đợi Hắc Hạt Tử nói xong, Lục Vũ lại liếc nhìn một người đang đứng bên cạnh, đột nhiên nói: "Anh còn chưa chết à?

Ở đây giả chết làm gì?" Nếu Lục Vũ không nói câu này, mấy người kia cũng chưa chắc đã để ý người đứng bên bàn có chút quen mắt.

Lúc này mấy người đều nhìn qua, liền thấy một người đàn ông trung niên mặc vest, đeo kính râm, để râu quai nón, mặt mày vô cảm đứng đó.

Mắt Vương Bàn Tử lập tức trợn tròn, như thể sống sờ sờ gặp ma!

Nhìn người đó, lại nhìn A Ninh, chỉ cảm thấy đầu óc "ong ong", hoàn toàn không hiểu nổi, tại sao người này lại xuất hiện ở đây!

Người đó cũng là người thẳng thắn, đi hai bước đến bên bàn, ngồi xuống cạnh Hắc Hạt Tử, nhẹ giọng nói: "Rảnh rỗi không có việc gì, qua đây góp vui, có lẽ là có tuổi rồi, càng ngày càng thích náo nhiệt."

Người nói chuyện, chính là Trương Hạo đã mất tích ở kinh thành.

Khi đó, anh ta để lại cho Lục Vũ một bức thư dài, nói là đi điều tra chuyện của cha mẹ Lục Vũ.

Không ngờ, điều tra qua lại, lại gặp nhau ở Cách Nhĩ Mộc.

Trương Hạo ngồi xuống, trực tiếp nâng chén rượu uống một ngụm, sau khi thấm giọng, mới lên tiếng: "Đừng nhìn tôi kỳ lạ như vậy, lần này tôi chỉ đến góp vui, không bàn chuyện ân oán tình thù cũ rích." Đừng nói Lục Vũ không tin câu này của anh ta, ngay cả Ngô Tà cũng hoàn toàn không tin.

Trần Bì A Tứ càng cười lạnh một tiếng, nói: "Chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại đi cùng với người của Cửu Đức Khảo, đây đúng là một chuyện thú vị!" "Sao thế, Trương lão bản định bán Tân Nguyệt Phạn Điếm à?" "Ngươi nói không nhắc chuyện cũ thì không nhắc chuyện cũ, lần trước ở Trường Bạch Sơn, chuyện bọn họ tính kế ta, nên nói thế nào?" "Ai tính kế ông?" Nghe lời của Trần Bì A Tứ, A Ninh không nhịn được nhíu mày phản bác một câu, Trần Bì A Tứ chỉ lạnh lùng liếc cô ta một cái, ánh mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm Trương Hạo, cũng không biết là muốn nhìn ra cái gì.

Ánh mắt của Lục Vũ, cũng không ngừng lướt qua người Trương Hạo và Hắc Hạt Tử, trong lòng âm thầm tính toán, lần này hai người này xuất hiện, rốt cuộc là vì cái gì.

Lời Hắc Hạt Tử nói trước đó, rõ ràng là lời nói dối, cho nên, chuyện lần này, vẫn là do Trương Hạo chủ trì.

Nhưng tại sao?

Hắc Hạt Tử, người đã rất lâu không xuất hiện, lại quang minh chính đại xuất hiện cùng Trương Hạo?

Lẽ nào lần này Trương Hạo mất tích, đã xảy ra biến cố gì?

Thân phận của Hắc Hạt Tử ở bên ‘hắn’ đã bị bại lộ?

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, Trần Bì A Tứ đã cãi nhau với A Ninh mấy câu vô bổ.

Trương Hạo cũng tự mình uống mấy chén rượu, lúc này mới lại lên tiếng: “Tôi vẫn luôn nói với cấp dưới, thế giới này là một thế giới rất kỳ diệu, có tốt có xấu, có kinh có hỉ.” Anh ta vừa mở miệng, Trần Bì A Tứ và A Ninh cũng không cãi nữa, ánh mắt của mấy người đều đổ dồn vào anh ta.

Trương Hạo phất phất tay, để những người không liên quan lui ra khỏi phòng, chỉ còn lại mấy người quen biết nhau, lúc này mới tiếp tục nói: “Tháp Mộc Đà, nơi này rất thú vị.

Tôi đây, là từ miệng của Cừu Đức Khảo biết được cái tên này.” “Giao dịch của ông ta với tôi rất đơn giản, ông ta cho tôi cái tên Tháp Mộc Đà, tôi đưa thuộc hạ của ông ta đến Cách Nhĩ Mộc, vào Tháp Mộc Đà.” Lúc nói chuyện, Trương Hạo vẫn luôn nhìn Lục Vũ, không để ý đến suy nghĩ của mấy người Ngô Tà.

Lục Vũ im lặng một lúc, đột nhiên hỏi: “Chuyện lần trước anh định điều tra, đã điều tra được bao nhiêu rồi?” Lời của Trương Hạo, người khác có thể không hiểu rõ, nhưng Lục Vũ lại muốn biết được đại khái.

Chuyện này, rất có khả năng liên quan đến việc Trương Hạo ra nước ngoài điều tra chuyện của cha mẹ hắn.

Có khả năng, Trương Hạo trong khi điều tra chuyện của cha mẹ hắn đã điều tra đến Cừu Đức Khảo, sau đó đạt được giao dịch với Cừu Đức Khảo, đến Cách Nhĩ Mộc dẫn đội đi Tháp Mộc Đà.

Vậy thì… Cừu Đức Khảo từ miệng ai biết được chuyện Tháp Mộc Đà?

Cha mẹ hắn?

Hai vợ chồng này rảnh rỗi đến vậy sao?

Hắn đang tính toán, còn Ngô Tà, Vương Bàn Tử thì mặt mày ngơ ngác nhìn hai người.

Đợi lâu như vậy, thấy hai người cứ nói chuyện ẩn ý, nói những lời mà người khác không hiểu, Ngô Tà cuối cùng cũng không nhịn được bùng nổ, đập bàn đứng dậy, gầm lên: "Các người rốt cuộc muốn làm gì, có ai có thể nói cho tôi một câu thật lòng, rốt cuộc là chuyện gì?" Lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên nhếch miệng cười, đứng dậy: "Tiểu Tam Gia, chúng ta ra ngoài nói chuyện." Nói xong liền đi đến bên cạnh Ngô Tà, định đưa cậu ta ra ngoài.

Mặt Ngô Tà đỏ bừng, nhìn chằm chằm mấy người, tức giận nói: "Các người nói cho tôi biết, rốt cuộc là có ý gì?

Đồ vật trong viện điều dưỡng, rốt cuộc là chuyện gì!

Tại sao anh lại đến?

Tại sao anh lại đến?

Các người rốt cuộc đang kế hoạch cái gì…" Giai đoạn này của Ngô Tà, đã bị những thông tin xuất hiện liên tục, những thay đổi gần như áp đảo!

Chỉ là lời của cậu ta còn chưa nói xong, Hắc Hạt Tử đã bước một bước, một nhát dao tay chém thẳng vào gáy Ngô Tà, đỡ lấy Ngô Tà đang bất tỉnh, cười khổ lắc đầu, định đưa Ngô Tà ra ngoài.

"Ngươi nói động thủ là động thủ, đã hỏi qua ta chưa?" Trần Bì A Tứ đột nhiên lên tiếng, đứng bật dậy, chặn ở cửa, lạnh lùng nói: "Hạt Tử, là quá nhiều năm không gặp nên ngươi quên ta là ai rồi sao?" Nghe lời của Trần Bì A Tứ, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, khi Trần Bì A Tứ vừa trở thành Tứ gia của Cửu Môn, dưới tay có hai đại lý nhân lợi hại nhất.

Chương 952

Một là Ách Ba Trương, cũng chính là tộc trưởng thật sự của Trương gia, Trương Khởi Linh.

Người còn lại đeo kính râm, chính là Hắc Hạt Tử!

"Tuổi đã cao rồi, đừng học người trẻ tuổi bốc đồng như vậy.

Gặp chuyện thì suy nghĩ nhiều hơn, xem nhiều hơn, rất tốt…" Trong lúc giằng co, Trương Hạo đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa.

"Lời này của Trương lão bản nói cũng có ý tứ, nhưng Tứ gia ta đây không có hứng thú!" Nói trắng ra, những chuyện mờ ảo, khiến Trần Bì A Tứ cũng có chút thần kinh quá mẫn.

Huống chi, Hắc Hạt Tử trước mắt là người đã mất tích hai mươi năm trước!

Bây giờ hai mươi năm không gặp, hắn trông vẫn như hai mươi năm trước, không có bất kỳ thay đổi nào, trong đó đã xảy ra chuyện gì?

Huống chi, Trần Bì A Tứ đối với Trương Hạo vẫn luôn không thích lắm, trước đó khi kinh thành biến động, hắn đã sắp xếp một đám côn đồ, lưu manh đến Tân Nguyệt Phạn Điếm thăm dò Trần Bì A Tứ.

Dù sao… đối với Lục Vũ đó là một buổi đấu giá, nhưng đối với người Cửu Môn mà nói, buổi đấu giá đó, và buổi đấu giá gây ra mọi biến động hai mươi năm trước, quá giống nhau!

Hôm nay đã có Hắc Hạt Tử và Trương Hạo đều ở đây, Trần Bì A Tứ trong lòng nén một ngọn lửa cũng không dập được.

Lúc này, thấy Trương Hạo đi tới, tay phải Trần Bì A Tứ hơi run lên, chiếc móc chín móng mà lão dùng giỏi nhất đã được lão nắm

trong lòng bàn tay.

Cũng không có động tác gì đặc biệt, Trần Bì A Tứ chỉ vung tay áo, móc chín móng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đâm thẳng về phía Trương Hạo.

Trong khoảnh khắc tiếp cận mặt Trương Hạo, móc chín móng đột nhiên thay đổi hướng, lượn một vòng, lại nhắm vào cổ Ngô Tà.

Trần Bì A Tứ giỏi nhất dùng móc chín móng, có thể ném móc từ khoảng cách hơn mười mét để bắt một vật không vỡ, cũng có thể kẹp chặt cổ người khác, muốn gãy là gãy.

Tuy nhiên… trong khoảnh khắc móc chín móng vồ về phía Trương Hạo, Trương Hạo đột nhiên đưa tay ra, bàn tay giả của anh ta lập tức bay vào trong móc chín móng.

Động tác này quá nhanh, ngay cả Trần Bì A Tứ cũng không để ý trên móc của mình đã có thứ gì, cho đến khi lão chuẩn bị tóm cổ Ngô Tà, mới phát hiện móc chín móng đã bị lấp đầy!

Đến khi kịp phản ứng, Trương Hạo đã lao đến trước mặt Trần Bì A Tứ, đột nhiên cười một cách kỳ quái, một nhát dao tay chém thẳng vào gáy lão.

Đây cũng là do Trương Hạo nể tình Trần Bì A Tứ tuổi đã cao, không ra tay nặng, nếu không, có thể đã trực tiếp tiễn Trần Bì A Tứ đi rồi!

Sau khi để Hắc Hạt Tử đỡ lấy Ngô Tà và Trần Bì A Tứ đang bất tỉnh, Trương Hạo mới lấy bàn tay giả của mình ra khỏi móc chín móng, phủi bụi, lắp lại.

Sau đó, nhíu mày nhìn Hắc Hạt Tử, nói: "Ngươi còn đứng đây chờ gì nữa?

Để hai người họ đi nghỉ ngơi, thuận tiện bình tĩnh lại." Hắc Hạt

Tử không nói gì, gật đầu, nhưng vừa định ra cửa, Lục Vũ lại đột nhiên lên tiếng: "Anh không hỏi tôi một câu, cứ thế động thủ, có hợp lý không?" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ cũng bước một bước, đứng ở vị trí cửa.

Hắn đã động, Vương Bàn Tử cũng không thể ngồi yên, trực tiếp đứng bên cạnh Lục Vũ, đối đầu với Hắc Hạt Tử, Trương Hạo.

Sự việc, nhiều lúc là việc này nối tiếp việc kia, bây giờ dồn lại một chỗ, Lục Vũ cũng thấy thôi thì giải quyết một lượt.

Náo nhiệt mà, vậy thì càng náo nhiệt hơn, cũng không có gì to tát.

"Cậu làm gì vậy." Trương Hạo nhíu mày nhìn Lục Vũ, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Có một số chuyện, họ không tiện nghe, cũng không tiện nói.

Vương Bàn Tử cũng không nên ở đây…" "Thôi, họ ở đây đi, hai chúng ta đổi chỗ khác, từ từ nói." Không biết Trương Hạo nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên lại đổi ý.

Nghe đề nghị của anh ta, Lục Vũ nhíu mày, nhìn mấy người trong phòng một cái, lại lắc đầu: "Trước tiên cứ nói những gì có thể nói, có thể nghe cho mấy người họ biết trước, chuyện còn lại tính sau…" Lục Vũ lòng dạ biết rõ, Trương Hạo muốn nói với hắn một số chuyện không thể để người khác biết.

Chỉ là, trong lòng hắn có tính toán riêng.

Lần trước, để moi tin từ miệng Ngô Tam Tỉnh, hắn đã để lại một lời thề trên người mình, dẫn đến việc hắn không thể nói một số chuyện cho Ngô Tà.

Nhưng hắn cần Ngô Tà biết những chuyện đó.

Chỉ có Ngô Tà biết, Ngô Tam Tỉnh mới không dễ dàng thoát thân, mới có cơ hội!

Cũng sẽ cho hắn thêm thời gian, để hắn có thể điều tra rõ những chuyện cũ đó… Nghe lời Lục Vũ, Trương Hạo do dự một chút, đôi mày cau lại thật chặt.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, anh ta gật đầu, ra hiệu bằng mắt cho Hắc Hạt Tử, bảo hắn gọi Ngô Tà và Trần Bì A Tứ dậy.

Sau khi tỉnh lại, Trần Bì A Tứ lập tức phản ứng, lạnh lùng hừ một tiếng: "Trương Hạo!

Cậu đừng quá đáng!

Hắc Hạt Tử, lương tâm của anh bị chó tha rồi sao!

Nếu ban đầu không có..." Hắc Hạt Tử chẳng buồn đáp lời, Trương Hạo cũng chỉ đảo mắt một cái rồi nói: "Được rồi, đừng diễn kịch nữa.

Cậu ấy không cho ông đi thì ông cứ ngồi yên đó.

Có vài lời tôi nói, ông nghe, chỗ nào thiếu thì tự mình bổ sung." "Ngoài ra, ông không cần quản lão, lát nữa cho lão uống rượu." Trương Hạo nói đoạn liếc nhìn Lục Vũ một cái.

Lục Vũ không phải không hiểu ý nghĩa của việc "uống rượu" trong miệng anh ta là gì.

Chương 953

Trần Bì A Tứ thở dài, lắc đầu: "Lão già tôi đã ngần này tuổi rồi, hà tất phải dính vào mấy chuyện này, cứ để tôi về nhà ngủ không phải tốt hơn sao?" Câu này vừa thốt ra khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử vừa tỉnh dậy đều ngây người.

Hóa ra, trước đó Trần Bì A Tứ cố ý gây sự là muốn để Hắc Hạt Tử đưa ra ngoài, không muốn dính vào mớ bòng bong này?

Trần Bì A Tứ là người thế nào Ngô Tà không phải không biết.

Có thể khiến lão biết khó mà lui, chủ động không muốn dây vào, đủ để chứng minh sự việc lần này nguy hiểm đến mức nào!

Tâm cơ của những người này đúng là quá nhiều!

Trong mấy người, hồ đồ nhất vẫn là A Ninh.

Xem ra cô ta đã đi qua không ít nơi dọc đường, nhưng cứ hễ đến địa điểm mấu chốt, gặp phải Lục Vũ là lại bị anh ném vào "Sơn Hà Đồ", căn bản chẳng hiểu tiến triển sự việc ra sao.

Sau chuyến Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn, cô ta càng bị Lục Vũ dùng "Thanh Đồng Long Văn Quang" xóa sạch ký ức về Thanh Đồng Môn dưới lòng đất...

Nhưng lúc này, mắt A Ninh đảo liên tục, cũng không nói lời nào phá hỏng bầu không khí, chỉ ngồi đó âm thầm chờ đợi.

Ánh mắt Trương Hạo quét qua mấy người, nhạt giọng nói: "Được rồi, ngồi xuống cả đi.

Chuyện lần này tôi nói đơn giản qua một chút." Lục Vũ nhìn Trương Hạo, đột nhiên lên tiếng: "Đừng nói đơn giản nữa, anh không thấy Tiểu Tam Gia đang ngơ ngác sao?

Biết gì thì nói hết ra đi, tránh để cậu ấy lại bảo tôi cũng giống như đám Lão Cửu Môn các anh, cứ giấu giấu diếm diếm chẳng nói gì, làm ai cũng bị che mắt." "Ngô Tà, cậu không cần nhìn tôi như vậy, Trương Hạo này so với Tam thúc của cậu cũng chẳng kém là bao đâu, tôi cũng chẳng biết lời nào của anh ta là thật, lời nào là giả, cậu tự mình phân biệt đi." Suốt thời gian qua, Lục Vũ và Trương Hạo tiếp xúc nhiều nhất, những nghi vấn tìm thấy trên người anh ta cũng là nhiều nhất.

Tình hình hiện tại có thể nói là đã nảy sinh sai lệch cực lớn so với câu chuyện trong "Đạo Mộ Bút Ký".

Trong đó, có khả năng là vì chuyện xảy ra hai mươi năm trước không rõ ngọn ngành, cũng có thể là vì sự xuất hiện của anh đã mang đến những biến số.

Tóm lại, dù là thân thế của anh, kế hoạch của "Hắn", hay tất cả những thứ ẩn giấu trong bóng tối chưa xuất hiện, đều khiến người ta nhìn không rõ.

Lục Vũ chỉ ẩn ẩn có cảm giác, Trương Hạo, Ngô Tam Tỉnh và Bạch Trạch là ba kẻ biết nhiều nhất trong màn sương mù dày đặc này...

Trong lúc Lục Vũ không ngừng toan tính, Trương Hạo đã tóm tắt sơ qua sự việc lần này.

Thực ra cũng không khác mấy so với lời anh ta nói trước đó, anh ta ra nước ngoài truy tra tung tích cha mẹ Lục Vũ, tìm tới tìm lui thì tìm được đến bên cạnh Cừu Đức Khảo.

Khi đó, đúng lúc Cừu Đức Khảo có được "Thi miết đan" từ tay Lục Vũ.

Yêu cầu của Cừu Đức Khảo rất đơn giản, Trương Hạo phải cho

lão biết "Thi miết đan" là thật hay giả và cách dùng, lão sẽ đưa cho anh ta tài liệu về cha mẹ Lục Vũ mà lão đang nắm giữ.

Trương Hạo nói đến đây, Lục Vũ đột nhiên nhìn A Ninh một cái, cắt ngang: "Có thể chọn hỏi tôi, sao cô không hỏi?" "Hỏi anh?

Hỏi anh chẳng lẽ anh sẽ nói cho tôi biết chắc?" A Ninh lạnh cười một tiếng, sau đó nói: "Ý của ông chủ là trước tiên hỏi Trương lão bản, từ miệng anh ta biết được rồi mới đi đối chứng với cách nói của Ngô Tam Tỉnh, cuối cùng mới hỏi anh!" Trong lúc A Ninh nói chuyện, Ngô Tà lấy ra một quyển sổ, nhanh chóng viết xuống mấy cái tên.

Xem ra cậu ta muốn xâu chuỗi lại những sự việc mình gặp phải.

Có điều, cục diện hỗn loạn như hiện tại, muốn làm rõ rõ ràng không phải chuyện đơn giản...

Sau khi A Ninh kết thúc đoạn xen ngang nhỏ này, Trương Hạo nhìn Trần Bì A Tứ với ánh mắt đầy thâm ý rồi mới mở lời: "Chuyện Cừu Đức Khảo theo đuổi trường sinh không phải bí mật gì, các cậu đều biết cả rồi, tôi không nói thêm nữa." "Về chuyện của 'Hắn', mấy người các cậu chắc cũng biết đôi chút, chỉ là 'Hắn' rốt cuộc là ai, hay là một tổ chức thế nào thì tôi chưa tra rõ, các cậu cũng không rõ.

Trần Bì, ông từng tiếp xúc qua, dù chỉ luôn ở vòng ngoài nhưng chắc cũng biết một vài chuyện..." Nói tới đây, Trương Hạo liếc nhìn mấy người, chậm rãi nói: "Đúng rồi, còn có một chuyện thú vị nữa.

Khi tôi ở nước ngoài, Cừu Đức Khảo nói cho tôi biết, đôi vợ chồng kia đang nhân danh 'Hắn' để làm việc." Câu cuối cùng, Trương Hạo nói với Lục Vũ.

Nghe thấy lời này, mày Lục Vũ lập tức cau lại, nhìn chằm chằm Trương Hạo hỏi: "Sao có thể?

Chuyện này không hợp lý!" Trương Hạo và Lục Vũ nhìn nhau, sau

đó lấy ra một cái mặt dây chuyền đặt trước mặt Lục Vũ: "Cậu thấy không hợp lý, tôi cũng thấy không hợp lý, nhưng Cừu Đức Khảo đã lấy thứ này ra, nói là tìm thấy trong căn biệt thự lớn ở San Francisco, cậu nói xem có tin được không?" "Là thật." Lục Vũ cầm mặt dây chuyền lên xem, nó giống hệt mặt dây chuyền "Bàn Long Quy" mà Trần Bì A Tứ lấy ra trước đó, không chút khác biệt.

Khựng lại một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Hai vợ chồng họ cũng là thành viên của 'Hắn' sao?

Nhắc mới nhớ, ở San Francisco tôi từng thấy một đám ranh con cầm 'Cửu Môn lệnh bài', thừa nhận là người của 'Hắn'..." Trong lòng Lục Vũ đột nhiên có chút mờ mịt.

Theo tình hình này, chẳng lẽ bấy lâu nay anh vẫn luôn nằm trong sự kiểm soát của "Hắn"?

Hơn nữa, tại sao "Hắn" lại có hai bộ mặt?

Lúc này, Ngô Tà ở bên cạnh đột nhiên ngừng bút, ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, xen vào: "Tôi không biết 'Hắn' là gì, nhưng nghe các anh nói nãy giờ, có thể khẳng định 'Hắn' có rất nhiều người.

Liệu có khả năng 'đôi vợ chồng' các anh vừa nói và đám ranh con trong miệng Tiểu ca nhi...

ừm, họ cũng là một chi nhánh của 'Hắn' không?" Dẫu sao Ngô Tà cũng là người của Lão Cửu Môn, bảo cậu ta gọi phe mình là "đám ranh con" thì vẫn có chút không cam lòng.

Trương Hạo nhìn Ngô Tà với vẻ tán thưởng, khẽ nói: "Lời này nói ra xem như không làm mất mặt Ngô Lão Cẩu." "Nói trọng điểm đi, bớt nịnh nọt ở đây." Lục Vũ cau mày nhìn Trương Hạo: "Nếu anh cũng chỉ là phỏng đoán như cậu ấy thì đừng phí lời nữa, tôi không có nhiều thời gian để phân định tin nào giả tin nào thật đâu." Trương Hạo

bất lực lắc đầu, nhìn Hắc Hạt Tử một cái rồi gật đầu.

Hắc Hạt Tử lập tức cau mày, do dự một chút mới lên tiếng, chậm rãi kể lại một chuyện xưa.

Hai mươi năm trước, hắn làm việc dưới trướng Trần Bì A Tứ, nhưng khi đó hắn đã biết đến sự tồn tại của "Hắn".

Hơn nữa, Hắc Hạt Tử từng có giao thiệp rất sâu với "Hắn", từng làm cho "Hắn" một việc...

Chương 954

Hắc Hạt Tử không giải thích mình đã làm gì cho "Hắn", chỉ nói qua một câu rồi đi thẳng vào vấn đề chính.

Sau biến cố ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hai mươi năm trước, nội bộ "Hắn" nảy sinh phân hóa cực lớn, "Hắn" tan rã từ lúc đó.

Một số người mất tích, một số kế hoạch bị hủy bỏ, "Hắn" cũng biệt tăm biệt tích.

Giống như hành động của Trần Văn Cẩm và những người khác bị gián đoạn lúc đó là vì "Hắn" đã rời đi.

Nhưng sau đó, khoảng một năm trước, "Hắn" lại xuất hiện lần nữa.

Hắc Hạt Tử nhìn mấy người, chậm rãi nói: "Người đầu tiên đứng ra đại diện cho 'Hắn' vẫn là Ngô Tam Tỉnh.

Ông ta cầm Cửu Môn lệnh bài tìm đến tôi, tìm đến rất nhiều người, định ra một kế hoạch, nhưng tôi không biết kế hoạch đó là gì, hành động của ông ta tôi cũng hầu như không tham gia..." Trong một thời gian dài trước đây, Ngô Tam Tỉnh đều là người của "Hắn", thậm chí có thể được gọi là lực lượng nòng cốt!

"Ngô Tam Tỉnh là một người vô cùng cẩn trọng." Hắc Hạt Tử "liếc" về phía Ngô Tà, chậm rãi nói: "Ông ta là người không tin tưởng bất kỳ ai, ông ta cẩn thận đến mức cực đoan, bất cứ chuyện gì cũng chỉ tin chính mình chứ không tin người khác." "Phe 'Hắn' giữ Cửu Môn lệnh bài dường như hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Ngô Tam Tỉnh." "Hơn một năm qua, tôi chỉ tham gia duy nhất một hành động của 'Hắn', chính là lần đến San Francisco tìm cậu đó." "Nhưng trước hành động đó, Ngô Tam Tỉnh đã đưa tôi đi gặp 'đôi vợ chồng'

kia, cho nên về cơ bản có thể khẳng định, hai vợ chồng họ cũng là một phần của 'Hắn'." Nói tới đây, Hắc Hạt Tử khựng lại, tiếp tục: "Đừng hỏi tôi, tôi không có chứng cứ chính xác, tôi chỉ kể lại những gì mình thấy, cụ thể thế nào thì các cậu tự phán đoán." Lục Vũ cau mày, trong lòng đột nhiên thấy phiền muộn.

Rất nhiều lúc, rõ ràng cục diện đang trở nên minh bạch, nhưng hễ cứ có chuyện gì liên quan đến Ngô Tam Tỉnh là mọi thứ lại rối tung lên như tơ vò, sương mù dày đặc.

Lúc này, Hắc Hạt Tử nói tiếp: "Tôi có thể khẳng định một điểm, Ngô Tam Tỉnh đại diện cho một phần khác của 'Hắn'. 'Hắn' năm xưa thực ra cũng chia thành phe Cửu Môn Lệnh Bài và Bàn Long Quy.

Bàn Long Quy chủ nội, Cửu Môn chủ ngoại.

Hay có thể nói, Bàn Long Quy phụ trách bày mưu tính kế, Cửu Môn phụ trách hành động..." Cửu Môn lệnh bài thì Lục Vũ đang có vài miếng, đều lấy được ở ngoại ô San Francisco lần trước.

Trong lúc Hắc Hạt Tử còn đang nói gì đó, trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái.

Chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh rầm rộ tổ chức một hành động như vậy chỉ để tặng Cửu Môn lệnh bài cho anh sao?

Hay nói cách khác, Ngô Tam Tỉnh đã giấu thứ gì đó trong Cửu Môn lệnh bài?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ lập tức không kìm được lòng hiếu kỳ, lật tay lấy ra một miếng Cửu Môn lệnh bài, tỉ mỉ quan sát.

Cửu Môn lệnh bài là pháp khí Hoàng giai, công dụng duy nhất là ngụy trang, cầm lệnh bài của môn nào là có thể ngụy trang thành hậu nhân môn đó mà không hề sơ hở.

Nhưng lúc này, sau khi xem kỹ lệnh bài, sắc mặt Lục Vũ đột nhiên

thay đổi, thốt lên: “Sao tôi có thể không chú ý đến thứ rõ ràng như vậy chứ!” Nói xong, Lục Vũ quay đầu quát Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, đi tìm nước không rễ, bạch chỉ, nến về đây...” Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử đã quay lại, mang theo vài thứ.

Nước không rễ được thay bằng nước khoáng, bạch chỉ thì dễ tìm, còn nến cũng không thành vấn đề.

Sau khi nhận đồ, Lục Vũ trực tiếp đổ nước khoáng vào một hộp ngọc, tiếp đó bảo người kéo rèm thật kín, sau khi che hết ánh sáng bên ngoài, Lục Vũ ném Cửu Môn lệnh bài vào trong hộp ngọc.

Ánh quang chớp lóe, những chữ nhỏ mờ ảo hiện lên trên tờ giấy trắng.

Bên cạnh, Ngô Tà rướn cổ, giọng run run nói: “Đây là Cửu Môn lệnh bài sao?

Sao lại giống Xà Mi Đồng Ngư thế này?

Chẳng lẽ Cửu Môn lệnh bài cũng là... cũng là do Uông Tàng Hải làm?” “Đừng nói nhiều, lên đó giữ tờ giấy đi, cách hộp ngọc ba thước.” Lục Vũ cau mày, dặn Ngô Tà một câu rồi trực tiếp cầm bút chuẩn bị ghi chép.

Ngô Tà làm theo ý Lục Vũ, đứng lên ghế, điều chỉnh độ cao từng chút một.

Rất nhanh, những dòng chữ mờ nhạt trên giấy trắng trở nên rõ nét.

Mấy người đứng bên dưới đều có thể nhìn thấy nội dung trên đó.

Vương Bàn Tử ngẩn người, hít vào một hơi khí lạnh, có chút không dám tin: “Chơi lớn vậy sao?” “Chuyện này đúng là càng lúc càng thú vị.” Trần Bì A Tứ nhìn lướt qua nội dung, bình tĩnh nói một câu.

Vừa dứt lời, Cửu Trảo Câu trong tay lão đột nhiên phóng về phía Ngô Tà đang đứng trên ghế.

Khoảng cách gần như vậy, Trần Bì A Tứ lại bất ngờ ra tay, Ngô Tà hoàn toàn không có phòng bị!

Gần như trong nháy mắt, Cửu Trảo Câu đã đến trước mặt Ngô Tà, tưởng như giây tiếp theo nó sẽ bấu chặt lấy cổ cậu ta!

Lần ra tay này, Trần Bì A Tứ không hề do dự, mục tiêu cũng rất rõ ràng, ngay từ đầu đã nhắm vào Ngô Tà!

Lão biết rõ, ngoại trừ Ngô Tà, lão không phải đối thủ của bất kỳ ai khác.

Hơn nữa, bắt được Ngô Tà sẽ khiến những người khác kiêng dè, tự tìm cho mình một đường sống!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh!

Ngay lúc Cửu Trảo Câu xòe ra những móng vuốt sắc nhọn, định bấu vào cổ Ngô Tà, Lục Vũ như từ hư không xuất hiện bên cạnh Ngô Tà, vung tay đẩy cậu ra, một tay trực tiếp chộp lấy Cửu Trảo Câu!

Ngay khi chộp lấy, không đợi Trần Bì A Tứ kịp phát lực, anh đã dùng sức kéo mạnh một cái!

Trần Bì A Tứ mang Cửu Trảo Câu trên người không biết bao nhiêu năm, trực tiếp bị Lục Vũ kéo tuột ra khỏi ống tay áo!

Chương 955

"A!" Lần này, nửa cánh tay Trần Bì A Tứ nát bét, máu chảy đầm đìa, lão đau đớn ngã vật xuống đất, trông thảm hại vô cùng!

Lúc này, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người khác cũng đã phản ứng kịp, xông tới vặn tay Trần Bì A Tứ, trực tiếp khống chế ép lão xuống đất.

"Coi chừng miệng lão." "Chát!" Vương Bàn Tử chẳng thèm nhìn, nhớ đến đám người chết nằm la liệt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm năm xưa, lúc này xông lên tát mấy cái "bốp bốp bốp" thật mạnh, đánh văng cả hàm răng giả của Trần Bì A Tứ ra mới thôi.

Sau khi khống chế lại cục diện, Lục Vũ nhìn Trần Bì A Tứ, rồi lật tay lôi Ngao Thú từ trong Sơn Hà Đồ ra, chỉ vào Trần Bì A Tứ hỏi: "Có phải con chó đó bảo mày cứu lão không?" Ngao Thú giả vờ chưa tỉnh, lầm bầm gì đó không rõ, còn ngáy khò khò.

Nhưng đến khi Lục Vũ đặt nó lên bàn, vung kiếm chém xuống, nhóc con lập tức tỉnh hẳn, vội vàng nói: "Đừng đánh, đừng đánh, không phải con chó đó, là Ngô Tam Tỉnh bảo ta làm..." "Mày giỏi lắm, giỏi thật đấy!" "Không phải, không phải, anh nghe tôi giải thích.

Tôi cũng không còn cách nào khác, Ngô Tam Tỉnh bảo tôi rằng lão già này có ích cho anh, tôi nghĩ chuyện của con chó kia sớm muộn gì cũng bại lộ nên muốn làm chút gì đó cho anh, để đến lúc đó..." "Câm miệng." Lục Vũ lườm Ngao Thú một cái, lật bàn tay ném đứa bé ở truồng đó lại vào trong Sơn Hà Đồ.

Lục Vũ vừa làm xong việc này thì nghe thấy giọng của Trần Bì A Tứ lọt vào tai: "Thằng ranh họ Lục, thằng khốn họ Trương, còn cả tiểu tử nhà họ Ngô kia nữa, các người thật sự tưởng Trần Bì A Tứ tôi

bao nhiêu năm qua sống uổng phí sao?

Tôi cũng chẳng thèm nói nhảm với các người, lập tức thả tôi ra, nếu không hậu quả tự chịu!" Nghe lão nói vậy, tầm mắt của mọi người đều đổ dồn về phía lão.

Trương Hạo cười lạnh, bước tới giáng một bạt tai thật mạnh vào mặt Trần Bì A Tứ, lạnh lùng nói: "Vốn dĩ những thứ trên Cửu Môn lệnh bài tôi còn hơi nghi ngờ, nhưng ông lão đây đã vội vàng nhảy ra như vậy, tôi muốn không tin cũng không được rồi!" Một phút trước, Cửu Môn lệnh bài giống như "Xà Mi Đồng Ngư", chiếu một đoạn văn tự lên tờ giấy kia.

Lục Vũ lập tức nhìn thấy tên của Ngô Tam Tỉnh, Uông Tàng Hải, Trần Bì A Tứ.

Nói đơn giản, Ngô Tam Tỉnh trong quá trình truy tra "Hắn" đã phát hiện ra "Hắn" chia thành hai phe, một phe vẫn là "Hắn", một phe đã hoàn toàn bị "người nhà họ Uông" kiểm soát.

Ngô Tam Tỉnh chính là nằm trong phe "Hắn" bị người nhà họ Uông kiểm soát!

Tấm Cửu Môn lệnh bài này chính là Ngô Tam Tỉnh học theo thủ đoạn của "Xà Mi Đồng Ngư", khắc một đoạn văn tự lên đó...

"Lợi hại thật, ông còn bảo mình không bằng Bán Tiết Lý." Lục Vũ nhìn Trần Bì A Tứ, chậm rãi nói: "Nhưng nghĩ lại cũng đúng, chuyện này quả thực không có gì lạ.

Năm xưa để trở thành Tứ gia của Lão Cửu Môn, ông còn có thể giết chết Tứ gia tiền nhiệm, bây giờ trở thành người nhà họ Uông cũng chẳng phải chuyện gì hiếm lạ." "Trần Tứ gia, giỏi lắm, giỏi lắm nha!" Lục Vũ nói đến đây, quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, thấy cậu ta vẫn còn vẻ mặt ngơ ngác, tâm niệm hơi động, lạnh cười một tiếng nói

với Ngô Tà: “A Ninh, ông chủ của các người cũng lợi hại thật, vậy mà có thể cấu kết với Ngô Tam Tỉnh!

Cô cũng là do nhà họ Uông đào tạo ra sao?

Hay là ông chủ Cừu Đức Khảo của cô thực chất chính là người nhà họ Uông?” Bên cạnh, Trương Hạo vẫn luôn quan sát Lục Vũ, trong lòng hiểu anh đang muốn thử xem A Ninh có thực sự không biết gì hay không, lập tức phối hợp bước đến bên cạnh A Ninh, hừ lạnh: “A Ninh, cô có gì muốn nói không?

Tôi đã bảo sao Cừu Đức Khảo lại biết nhiều chuyện như vậy, hóa ra đều là người mình cả...” Thú thật, sự việc thay đổi quá nhanh vượt xa dự liệu của A Ninh, lòng cô cũng bắt đầu dao động, liệu đằng sau ông chủ thực sự là nhà họ Uông?

Hơn nữa, nghe nhiều như vậy, đây cũng là lần đầu tiên cô bắt đầu nghi ngờ tại sao ông chủ mình lại biết nhiều chuyện đến thế?

“Chuyện này tôi không...” Lời cô còn chưa dứt thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, tiếp đó là một giọng nói ôn hòa truyền vào: “Thật xin lỗi đã làm phiền nhã hứng của mấy vị lão bản, chỉ là ông chủ chúng tôi có hẹn với Trần tiên sinh, không biết có thể phiền mấy vị lão bản đưa Trần tiên sinh ra ngoài không?” Người gõ cửa là một thuộc hạ của A Ninh, tên là Bách Nhị.

Chỉ là... sau khi mở cửa, liền thấy những thuộc hạ khác của A Ninh vốn đứng đợi bên ngoài lúc này đã đổ rạp xuống đất lác đác, trông như đều bị ngất, chắc là chưa chết.

Chỉ có mình Bách Nhị vẫn đứng đó bình an vô sự, mỉm cười nhìn họ.

Người này vốn dĩ vẫn luôn ở trong phòng, chỉ là sau đó Trương Hạo muốn nói chuyện chính nên anh ta bị đuổi ra ngoài.

Sau đó Vương Bàn Tử ra ngoài lấy đồ, Bách Nhị cũng rất đon đả đi theo dẫn đường, chạy đôn chạy đáo, trả tiền.

Cho đến tận bây giờ, trong phòng đã hoàn toàn loạn cả lên, xảy ra chuyện, rốt cuộc anh ta cũng không nhịn được mà lộ diện.

Còn về việc tại sao anh ta lại chọn lúc này để xuất hiện, trong lòng Lục Vũ cũng không có đáp án.

Nhưng không sao cả, đã có người chủ động nhảy ra, không "trò chuyện" với hắn thì đúng là có lỗi với hắn quá.

Lục Vũ nháy mắt với Vương Bàn Tử, tâm niệm khẽ động, sử dụng Thừa Ảnh Kiếm phân thân trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ.

Ngoài cửa phòng, Bách Nhị nhìn Trần Bì A Tứ, thở dài chậm rãi nói: "Mấy người hà tất phải làm khó một ông già như vậy, Trần tiên sinh tuổi đã cao rồi..." Một câu còn chưa dứt, trong lòng Bách Nhị đột nhiên xuất hiện một điềm báo bất tường.

Anh ta quay đầu lại nhìn, phía sau không có gì cả, chỉ có tấm rèm cửa bị gió thổi tung.

Lúc này, anh ta quay lại nhìn mấy người trong phòng, chậm rãi nói: "Có một số chuyện, các người..." Lời còn chưa dứt đã cảm thấy cổ lành lạnh, dường như có thứ gì đó băng giá kề sát cổ, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy mặt mình đau rát!

Chát!

Chát!

Chát!

Chát!

Lục Vũ tát liên tiếp như không tốn tiền vào mặt Bách Nhị, đánh rụng sạch răng của hắn rồi mới lật tay ném Bách Nhị vào trong Sơn

Hà Đồ.

Anh không muốn giống như lần trước, chưa kịp thẩm vấn xong người đã chết rồi.

Lần này, anh đã hạ quyết tâm phải hỏi ra được vài điều từ miệng Bách Nhị.

Nhưng không phải bây giờ.

Chương 956

Quan sát sơ qua, Lục Vũ và Trương Hạo nhìn nhau, giọng nói thanh lãnh: "Chỗ này không phải nơi để nói chuyện, đổi chỗ đi." "Được." Trương Hạo gật đầu, trực tiếp cùng Lục Vũ và mấy người khác bước ra khỏi tòa lầu nhỏ.

Mấy người họ cũng không lái hai chiếc xe mà chen chúc trên một chiếc.

Tuy có hơi chật chội nhưng lúc này tách nhau ra không phải là lựa chọn sáng suốt.

Vương Bàn Tử lái xe, theo ý của Trương Hạo trực tiếp đi về hướng Tây Hải.

Theo lời anh ta, dùng xe của người khác không yên tâm, Tân Nguyệt Phạn Điếm có văn phòng ở Tây Hải, thẩm vấn người cũng tiện hơn.

Trên đường đi.

Lục Vũ bảo những người khác canh chừng Trần Bì A Tứ, còn mình thì tiến vào Sơn Hà Đồ.

Lúc này, Bách Nhị đang nằm phục dưới đất, bất động.

Lục Vũ bước tới đá một cái, lật người hắn lại mới nói: "Nhắc mới nhớ, chúng ta cũng gặp nhau vài lần rồi, Sơn Hà Đồ mày cũng vào rồi, nhưng tao thật không ngờ mày lại là một kẻ đặc biệt đến vậy." "Nói xem, mày là người của con chó kia, hay là Ngô Tam Tỉnh, hay là Uông Tàng Hải, hay là người của 'Hắn'?" Nói đến đây, Lục Vũ khựng lại, cử động ngón tay, đang định ra tay với Bách Nhị thì Bách Nhị đột nhiên đứng thẳng dậy, ánh mắt đờ đẫn nhìn Lục Vũ, chậm rãi

nói: “Chuyện của ta không cần ngươi xía vào.

Những gì ta muốn làm ngươi cũng không hiểu đâu, ngươi chỉ cần đừng phá quấy, làm việc của mình là được.” “Hiện tại ta rất bận, không có thời gian quản ngươi.

Trần Bì A Tứ có ích cho ta, thả lão đi, chuyện lần này xem như bỏ qua, ngươi nên làm gì thì cứ đi làm đi...” “Ái chà chà!

Cái đồ chó nhà ngươi vẫn chưa xong chuyện phải không!” Lần này không đợi Lục Vũ lên tiếng, Ngao Thú đã nhận ra Bách Nhị cũng bị một luồng hồn phách của Bạch Trạch nhập thân, lúc này nó hùng hổ bước tới bên cạnh Bách Nhị, ngửa đầu nhìn hắn: “Cái đồ chó nhà ngươi, lừa gạt ta chưa đủ, giờ còn nói lý lẽ hùng hồn, ngươi tưởng ngươi là ai?

Cô nãi nãi hôm nay sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ!” “Đồ ngu, câm miệng!” Nhìn Ngao Thú đang hưng phấn xông về phía mình, sắc mặt Bách Nhị càng lạnh hơn, hắn hừ lạnh một tiếng quát: “Ngươi cũng là linh thú thượng cổ, sao lại ngu xuẩn đến thế này!” “Chẳng hiểu gì cả, chẳng biết gì hết, cái thứ phế vật như ngươi bao nhiêu năm qua sống kiểu gì vậy!” Nghe cuộc đối thoại của chúng, Lục Vũ lắc đầu, bước tới tát thẳng vào mặt Bách Nhị một cái rồi nói: “Ban đầu tao cứ tưởng hắn là người của Uông Tàng Hải, không ngờ lại bị mày nhập xác.

Sao hả, mày thích nhập vào người ta thế à?

Nếu mày muốn hóa hình, tao có thể giúp mày.” “Nói bậy bạ!” Bách Nhị còn định mắng thêm một câu, Lục Vũ lại bồi thêm một bạt tai nữa, đánh xong mới nói tiếp: “Cũng trách tao bấy lâu nay không chú ý, có lẽ vài lần trước khi tao nhốt chúng vào Sơn Hà Đồ, mày đã tìm cách nhập vào người chúng rồi phải không?” Lúc này, những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Lục Vũ bắt đầu trở nên rõ ràng từng chút

một.

Suốt thời gian qua, mỗi người bị Bạch Trạch nhập xác mà anh gặp đều từng ở trong Sơn Hà Đồ cùng với Bạch Trạch.

Điều đó đã cho Bạch Trạch đủ thời gian để giở trò.

"Nhưng mày muốn làm gì thì tao vẫn chưa rõ, có liên quan đến Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn không?" Lục Vũ nhìn Bách Nhị, khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Ban đầu tao nghi ngờ là Trương Bách Xuyên không biết dùng thủ đoạn gì thuyết phục được mày, giờ xem ra chắc là mày thuyết phục Trương Bách Xuyên nhỉ?" "Nghĩ cũng đúng, mày là Bạch Trạch, linh thú thượng cổ, thông quỷ thần, tường vạn vật." "Chuyện rõ ràng như vậy mà tao cứ mãi không để tâm, thật là không nên chút nào." Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, mắt Bách Nhị nheo lại.

Liếc nhìn Ngao Thú đang nóng lòng muốn thử ở bên cạnh, Bách Nhị nói với nó: "Có một số chuyện con người không biết, nhưng ngươi là linh thú thượng cổ thì không nên không biết." "Phải rồi, cơ thể ngươi quá yếu, tuổi thọ quá nhỏ, hóa hình vội vàng đã khiến ngươi đánh mất rất nhiều thứ." Trong lúc Bách Nhị nói chuyện, mày Lục Vũ càng nhíu chặt, trong lòng suy nghĩ làm sao để tóm gọn cái gã này lại tẩn cho một trận ra trò!

Lần trước sau khi để Bạch Trạch trốn thoát, Lục Vũ đã nghĩ xem làm cách nào để bắt được gã này.

Bây giờ biết gã sợ Vô Biên Nghiệp Hỏa, nhưng thứ đó Lục Vũ không tạo ra được, vì vậy anh trực tiếp tung một chiêu hỏa pháp trong ngũ hành thuật pháp lên người Bách Nhị.

"Ngu xuẩn!" Trong mắt Bách Nhị vừa có phẫn nộ vừa có sự giễu cợt, gã nhìn Lục Vũ một cái, một luồng hồn phách trực tiếp biến mất trước mặt Lục Vũ.

Còn về phần Bách Nhị... lúc này đã tỉnh táo lại, đang không ngừng vỗ những đốm lửa trên người, la hét ầm ĩ.

Ngao Thú nghe mà thấy phiền lòng, nhảy bổ lên người Bách Nhị, đấm đá túi bụi.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, nhíu mày không nói gì thêm, trực tiếp thoát ra khỏi Sơn Hà Đồ.

Bên ngoài Sơn Hà Đồ, thấy Lục Vũ đột nhiên xuất hiện, mấy người liền nhốn nháo hỏi han.

"Tiểu ca nhi, cái lão già Biết Tam đó là cái giống Uông gia chó chết gì vậy?" "Lão có nói Ngô Tam Tỉnh đang ở đâu không?" "Lão Biết Tam đó lần này lại đang âm mưu chuyện gì nữa đây?" "Ngô Tà, Tam thúc của cậu đúng là không lúc nào để yên được nha, chúng ta dù làm chuyện gì, hễ cứ dính đến Tam thúc của cậu là y như rằng chuyện sẽ không đơn giản, lão đúng là một ngôi sao chổi mà!" "Bàn Tử, không phải như vậy đâu, Tam thúc ông ấy..." Nói được nửa chừng, giọng Ngô Tà nghẹn lại, buồn bã cúi đầu.

Nói trắng ra, Tam thúc rốt cuộc là người thế nào, trong lòng cậu cũng không rõ.

Nhưng từ những việc liên quan đến Tam thúc hiện nay, Tam thúc tuyệt đối không phải là một người đơn giản.

Những việc ông ta làm quá tạp loạn, quá quái dị, khiến người ta không thể hiểu nổi.

Có thể nói, chính vì cứ đuổi theo bước chân của ông ta nên mọi người mới ngày càng hồ đồ!

Lục Vũ không nói gì, chỉ bảo mọi chuyện đợi đến Tây Hải rồi tính...

Vài tiếng sau, tại Tây Hải.

Văn phòng của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tây Hải không lớn, chỉ là một tòa lầu nhỏ hai tầng nằm ở khu vực giáp ranh thành thị và nông thôn.

Tuy nhiên, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn.

Hai tầng trên mặt đất treo biển hiệu là một hội nghiên cứu văn hóa.

Còn ba tầng dưới lòng đất thì có đủ loại phòng chức năng.

Ví dụ như phòng thẩm vấn.

Mấy người họ cũng chẳng nghỉ ngơi, lôi Trần Bì A Tứ đang hoa mắt chóng mặt vào phòng thẩm vấn, trực tiếp dội cho một xô nước cho tỉnh.

Chương 957

Một lão già "đất đã ngập đến cổ" bị nước lạnh kích thích, lập tức tỉnh hẳn lại.

Vương Bàn Tử nở nụ cười tà ác trên mặt, bỡn cợt nói: "Trần lão gia tử, xin lỗi nhé, nơi nhỏ bé điều kiện có hạn, lão cứ tạm bợ tắm nước lạnh vậy đi." Trước đó ở Cách Nhĩ Mộc, Trần Bì A Tứ còn khá cứng cỏi, nhưng khi đến địa bàn của Trương Hạo, nhìn thấy Trương Hạo, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, A Ninh đều có mặt, lòng lão bắt đầu dao động.

Lão chép miệng một cái rồi nói với Lục Vũ: "Tôi biết cậu có thuốc, cho tôi một viên.

Chỉ cần tôi uống thuốc, trong vòng mười năm không xảy ra chuyện gì, tôi sẽ nói cho cậu biết những gì cậu muốn biết." Nghe vậy, Lục Vũ lập tức hiểu ra, nhìn Trần Bì A Tứ lạnh lùng nói: "Cứ tưởng Trần Tứ gia ông lợi hại lắm, hóa ra chung quy cũng chẳng khác gì đám lão già sắp chết kia, cũng chỉ muốn kéo dài tuổi thọ sao?" "Hừ!" Trần Bì A Tứ cười lạnh: "Trường sinh bất lão, cậu không muốn sao?

Anh không muốn?

Cô không muốn?

Cậu không muốn?" Trong lúc nói, Trần Bì A Tứ hỏi từng người một, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lục Vũ, nheo mắt nói: "Cậu thì không cần nghĩ, cậu vốn dĩ đã sống không biết bao nhiêu năm rồi." Câu nói bình thản của Trần Bì A Tứ đã tiết lộ một thông tin vô cùng quan trọng.

Trước đó ở Tây Hải, khi Trần Bì A Tứ vừa hội ngộ với họ, lão đã tỏ ra không hài lòng với diện mạo dịch dung của Lục Vũ.

Lúc đó, Lục Vũ đã hỏi Trần Bì A Tứ có phải từng thấy anh không.

Khi ấy, Trần Bì A Tứ trực tiếp phủ nhận, chỉ bảo là gặp lần đầu ở Trường Bạch Sơn.

Còn bây giờ, lão đã nói ra việc Lục Vũ đã sống không biết bao nhiêu năm, tự nhiên chứng minh được Trần Bì A Tứ chắc chắn đã biết đến sự tồn tại của Lục Vũ từ trước chuyến đi Trường Bạch Sơn, thậm chí còn có giao thiệp!

Vấn đề duy nhất là lão biết đến anh với tư cách Đổng Đức hay một thân phận nào khác?

Lục Vũ chỉ im lặng trong giây lát, rút từ trên người ra một viên Thi miết hoàn, cầm trên tay cho Trần Bì A Tứ xem rồi nói: "Trước đây tôi đưa cho A Ninh chính là loại thuốc này, ông muốn thì tôi cũng có thể đưa cho ông." "Chỉ có một điều kiện, ông đã gặp tôi khi nào?" Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu người mong cầu trường sinh.

Trần Bì A Tứ ngày càng già yếu, ngày càng cảm thấy mình tiến gần đến cái chết, vì vậy khi Ngô Tam Tỉnh đại diện cho "nhà họ Uông" tìm đến, lão đã không ngần ngại đồng ý với đề nghị của ông ta.

Lúc này, Trần Bì A Tứ nhìn chằm chằm viên thuốc trong tay Lục Vũ, mắt đỏ ngầu, nuốt nước bọt ực một cái, rồi ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, khóe miệng nở một nụ cười vô cùng quái dị, thốt ra bốn chữ: "Núi Tứ Cô Nương." Núi Tứ Cô Nương, từng có một hành động được gọi là "hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử của Lão Cửu Môn".

Trong "Đạo Mộ Bút Ký", hành động đó do Trương Khởi Linh dẫn đầu, tinh nhuệ của Lão Cửu Môn dốc hết toàn lực!

Hành động này kết thúc bằng một thất bại thảm hại, Lão Cửu Môn sau sự kiện này đã trải qua một cuộc thanh trừng cực lớn, mọi người bằng mặt không bằng lòng, tan rã, rất nhiều người đã mất mạng vì

chuyện đó...

Lúc này, Trần Bì A Tứ lại nuốt nước bọt, giễu cợt nhìn Lục Vũ nói: "Lần đó, nếu tôi không nhớ nhầm thì chính là Ngô Lão Cẩu đã đưa cậu đi, tôi nhớ hình như cậu tên là Cừu Ngạn." "Ừ, đúng rồi, lúc đó cậu tên là Cừu Ngạn, đi cùng Ngô Lão Cẩu đến núi Tứ Cô Nương." "Nếu tôi không nhớ nhầm thì chắc cậu đã bị thương nặng sau sự kiện đó và mất trí nhớ phải không." Nói tới đây, Trần Bì A Tứ dừng lại, cười tự giễu: "Nhắc mới nhớ, tôi còn là ân nhân cứu mạng của cậu đấy, nếu không có tôi, cậu có xuống được núi Tứ Cô Nương hay không còn chưa biết chừng!" Trong lúc Trần Bì A Tứ nói chuyện, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Lục Vũ và lão.

Đoạn bí mật này, đừng nói là Vương Bàn Tử, Ngô Tà, ngay cả Trương Hạo cũng không hiểu rõ cho lắm.

Chỉ là lúc này, Trần Bì A Tứ lại không có ý định nói tiếp, lão nhìn Lục Vũ một cái, nhạt giọng nói: "Tôi nói với cậu thế là đủ rồi, giờ đến lượt cậu." Lục Vũ tung hứng viên "Thi miết hoàn" trong tay, khiến ánh mắt Trần Bì A Tứ đảo lên đảo xuống theo nó, rồi nhẹ nhàng ném viên thuốc cho lão: "Ông muốn ăn thì cứ ăn, ăn xong là trường sinh bất lão hay chết ngay lập tức thì tùy vào vận may của ông." "Lời này nghe cũng thú vị đấy, nhưng chẳng lẽ cậu không dặn dò tôi điều gì cần chú ý sao?

Cậu làm thế nào để trường sinh?" Mắt Trần Bì A Tứ thủy chung vẫn dán chặt vào "Thi miết hoàn", tâm trí đều đặt hết vào việc trường sinh bất lão.

Lục Vũ im lặng hồi lâu, nhạt giọng nói: "Tôi không nhớ." Trần Bì A Tứ cũng không nghi ngờ lời Lục Vũ, chỉ tiếp tục nhìn chằm chằm viên thuốc, vẻ mặt có chút do dự.

Bên cạnh, A Ninh cũng đang nhìn chằm chằm Trần Bì A Tứ, tim

treo lên đến tận cổ họng.

Hiện tại, ông chủ của cô cũng đang đối mặt với lựa chọn giống như Trần Bì A Tứ.

Trong lòng cô rất mong đợi Trần Bì A Tứ có thể uống viên thuốc đó, ít nhất như vậy cô có thể giúp ông chủ loại trừ được một khả năng, bất kể tốt xấu.

Những người khác đều không nói gì.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử hoàn toàn trong trạng thái mơ màng.

Những chuyện này đều quá xưa cũ rồi, họ căn bản không hiểu Lục Vũ và Trần Bì A Tứ đang nói gì.

Trong lòng Trương Hạo cũng có cảm giác khó tả.

"Hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử" đó đối với Lão Cửu Môn và anh có tầm ảnh hưởng chỉ đứng sau biến cục hai mươi năm trước!

Bởi vì... sau sự kiện đó, tộc trưởng Trương gia là Trương Khởi Linh đã mất tích, và cũng từ lúc đó, anh gánh vác nhiệm vụ tìm kiếm Trương Khởi Linh.

"Sự việc đến nước này rồi mà còn bắt đầu do dự thì thật không phải tính cách của tôi." Trần Bì A Tứ cười tự giễu, đột nhiên đưa tay ra ném thẳng viên thuốc vào miệng, cũng không nhai mà nuốt chửng luôn.

Tiếp đó, lão cười lạnh nhìn Lục Vũ: "Được rồi, tiếp theo tôi hoặc là biến thành Hải Hầu Tử, hoặc là biến thành Cấm Bà.

Cho nên, nếu cậu muốn biết thêm nhiều chuyện nữa, hãy giao chiếc quan tài đó cho tôi đi." "Tôi nghĩ, chiếc quan tài đó chắc có thể giúp tôi cầm cự được cho đến khi tìm thấy Văn Cẩm." "Thế gian chỉ biết Trần Bì A Tứ tàn bạo thành tính, chứ không biết cái đầu của Trần

Tứ gia này cũng khá dễ dùng đấy.” Lục Vũ nheo mắt nhìn Trần Bì A Tứ, sầm mặt nói một câu.

Từ biểu hiện của lão, không còn nghi ngờ gì nữa, Trần Bì A Tứ biết rất nhiều chuyện, thậm chí biết cả ý nghĩa của quan tài đen.

Trần Bì A Tứ giễu cợt một tiếng: “Lão già tôi tuổi cao rồi, chuyện động tay động chân không bằng đám trẻ các người, cũng chỉ có thể dùng chút khôn vặt mới biết được một vài chuyện trong quá khứ...” Người ta thường nói, thế giới này không có ai là kẻ ngốc cả.

Biểu hiện của Trần Bì A Tứ chính là minh chứng rõ ràng cho câu nói đó.

Lục Vũ vốn tưởng lão chỉ là một ông già nằm ngoài cuộc, lần này để lão đi cùng cũng là vì sự việc liên quan đến Trần Văn Cẩm, anh cũng muốn nhân cơ hội này hỏi thăm thêm về chuyện của Lão Cửu Môn.

Không ngờ Trần Bì A Tứ lại tính toán kỹ lưỡng đến thế, từ việc vào viện dưỡng lão cho đến chuyện chiếc quan tài đen phía sau, tất cả đều nằm trong tính toán của lão.

Chương 958

Việc vội vàng uống thuốc như vậy cũng là để dùng mạng mình uy hiếp Lục Vũ.

Nếu Lục Vũ muốn nghe tiếp chuyện về "núi Tứ Cô Nương" và "Cừu Ngạn" từ miệng lão thì bắt buộc phải thỏa hiệp, đưa quan tài đen cho lão.

Dù sao Trần Bì A Tứ cũng đã đánh cược uống "Thi miết hoàn", sau khi thi biến sẽ mang theo tất cả bí mật đi mất, ai cũng đừng hòng nghe được gì.

Lục Vũ lạnh lùng nhìn Trần Bì A Tứ, đang định đồng ý thì cơ thể lão đột nhiên run rẩy dữ dội!

Toàn bộ biểu cảm bỗng chốc trở nên dữ tợn, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn cực hạn!

Da dẻ trên cơ thể lão thậm chí xuất hiện những biến đổi rõ rệt!

"Gào!" "Gào!" "Gào!" Miệng Trần Bì A Tứ liên tục phát ra những tiếng gầm rống như dã thú, cả người co quắp lại rồi ngã vật xuống đất...

Nhìn thấy dáng vẻ đó, Lục Vũ lập tức hiểu ra, Trần Bì A Tứ đang phản ứng cực mạnh với "Thi miết hoàn"!

Sự thay đổi đột ngột khiến mấy người giật nảy mình, Vương Bàn Tử vội vàng nép sát vào Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, lão già này bị làm sao thế?" "Trường sinh bất lão đấy." Lục Vũ lạnh lùng nói một câu, rồi rút đoản kiếm vung ngang một nhát, trực tiếp chém đứt đầu Trần Bì A Tứ, lúc này mới quay lại nhìn A Ninh một cái, nhạt giọng hỏi: "Vẫn còn thấy trường sinh bất lão là chuyện tốt sao?" Vừa dứt lời, A

Ninh đột nhiên quay đầu nôn thốc nôn tháo.

Không chỉ cô, cả Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng thấy cảnh tượng trước mắt vừa máu me vừa buồn nôn.

Họ không ngờ rằng dù đầu đã lìa khỏi cổ nhưng thân thể Trần Bì A Tứ vẫn không ngừng biến đổi.

Ngay lúc đó, một tia sáng đỏ đột nhiên chui ra từ cổ lão!

Ngô Tà giật mình kinh hãi: "Thi miết vương..." Vừa kêu được một nửa, Ngô Tà lại ngẩn người ra.

Chỉ thấy một quả cầu lửa từ tay Lục Vũ ném ra, bao phủ lấy Thi miết vương, chỉ trong nháy mắt nó đã biến thành một đống tro tàn...

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cứ như là ảo giác vậy.

Ngô Tà dụi mắt thật mạnh, ngơ ngác nhìn Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi, anh, anh, anh..." Đầu óc Ngô Tà trống rỗng, không biết phải nói gì nữa.

Vương Bàn Tử tuy hiểu chuyện nhưng vẫn bị quả cầu lửa nhỏ của Lục Vũ làm cho hết hồn, thủ đoạn như thần tiên thế này đúng là quá chấn kinh người.

Cuối cùng, Trương Hạo lên tiếng phá vỡ sự im lặng, anh ta lạnh nhạt nói: "Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi, chỗ này để tôi bảo người dọn dẹp." Lục Vũ gật đầu, cùng Trương Hạo bước ra ngoài, đổi sang một căn phòng sạch sẽ khác để tiện nói chuyện.

Lúc này trời đã sáng, Trương Hạo sắp xếp người chuẩn bị bữa sáng, mấy người vừa ăn vừa trò chuyện.

Chỉ có điều... nhìn món canh lục phủ ngũ tạng đặc sản Tây Hải, Ngô Tà và A Ninh đều không nuốt nổi, chỉ có ba người còn lại là ăn uống ngon lành.

Trương Hạo vừa ăn vừa nói: “Chuyện của Trần Bì A Tứ...” “Chuyện của Trần Bì A Tứ cứ gác lại đó đã, không vội.” Lục Vũ đã suy nghĩ rất nhiều, chuyện của Trần Bì A Tứ liên quan đến thân thế của anh và một số chuyện phía sau, giờ nói nhiều quá mấy người kia sẽ càng hồ đồ hơn.

Việc quan trọng hiện giờ là “Tháp Mộc Đà”, không cần thiết phải truy tìm “hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử” từ mấy chục năm trước.

Còn về quá khứ của anh đã xảy ra chuyện gì, cứ từ từ tra, kiểu gì cũng sẽ tìm ra manh mối...

Khựng lại một chút, Lục Vũ nói tiếp: “Lát nữa tìm chỗ nào yên tĩnh, chúng ta xem kỹ những thứ trên Cửu Môn lệnh bài.” Nghe vậy, Ngô Tà vốn đang ủ rũ bỗng chốc tỉnh táo hẳn lại, vội vàng nói: “Tiểu ca nhi, anh đưa Cửu Môn lệnh bài cho tôi, để tôi xem trên đó ghi chép những gì.

Lúc nãy tôi mới liếc qua thấy có tên của Tam thúc...” Lục Vũ khẽ cau mày, phản ứng đầu tiên là muốn từ chối.

Nhưng nghĩ lại, Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh là hai người hoàn toàn khác nhau, hơn nữa lời thề trên cổ tay khiến anh không tiện nói gì với Ngô Tà.

Sau một hồi trầm ngâm, Lục Vũ trực tiếp lấy Cửu Môn lệnh bài và vài thứ khác ra, nói: “Cũng chẳng cần đi đâu xa, cứ xem ở đây đi, để xem rốt cuộc là chuyện gì.” Ngô Tà nhận lấy đồ, vốn dĩ cũng chẳng còn tâm trí đi đâu khác, vội vàng bày biện đồ đạc, thắp nến lên và bắt đầu quan sát những chữ nhỏ được chiếu ra từ Cửu Môn lệnh bài.

Ngô Tà vừa xem vừa đọc to nội dung mình nhìn thấy.

“Ta là Ngô Tam Tỉnh, con thứ ba nhà Ngô Lão Cẩu thuộc Lão Cửu Môn.

Từ rất lâu trước đây ta đã biết đến sự tồn tại của ‘Hắn’, ta đã làm rất nhiều việc bên cạnh ‘Hắn’.” “Tốt có, xấu có, sai có, đúng có, nhưng ta thấy đều là những việc nên làm.” “Những việc ‘Hắn’ làm, Lão Cửu Môn không đủ sức kháng cự, nhưng cũng không mang lại tai họa diệt môn cho người của Lão Cửu Môn.” “Nhưng hai mươi năm trước, người quan trọng nhất của ‘Hắn’ qua đời, ‘Hắn’ bắt đầu phân rã.” “Một bộ phận người vẫn đang làm những việc ‘Hắn’ từng làm.

Một bộ phận khác bắt đầu theo đuổi một thứ khác, một thứ rất nguy hiểm.” “Họ tổ chức thành một ‘Hắn’ mới, do hậu nhân của Uông Tàng Hải đứng đầu...” Trước đó, dù là Lục Vũ hay những người khác cũng chỉ lướt nhanh qua nội dung trên đó, chưa kịp xem kỹ.

Cho đến tận bây giờ, Ngô Tà mới cẩn thận đọc từng chữ một, họ mới phát hiện ra nội dung trên đó có những sai lệch rõ rệt so với dự đoán.

Đặc biệt là Ngô Tà, không có sự chuẩn bị tâm lý nào nên không khỏi ngẩn ngơ.

Một hồi lâu sau, khi đã xem xong toàn bộ nội dung, cậu mới chấn chỉnh lại tâm trạng và đọc tiếp.

“Bên cạnh người nhà họ Uông có rất nhiều người của Lão Cửu Môn, có người bị ta lừa đến, cũng có người do chính nhà họ Uông tìm tới.” “Trần Bì A Tứ có quan hệ rất sâu sắc với người nhà họ Uông, họ dường như đã hứa với lão rằng chỉ cần lão làm cho họ một việc, họ sẽ cho lão trường sinh bất lão...” “Người nhà họ Uông đã tồn tại hàng trăm năm, họ từng vào Thanh Đồng Môn, và cũng từng từ đó bước ra...” “Ban đầu ta cứ ngỡ người nhà họ Uông muốn hồi sinh vị tổ tông

Uông Tàng Hải đã chết không biết bao nhiêu năm của họ, nên ta đã đi đường vòng rất nhiều." "Mãi đến gần đây ta mới hiểu ra, họ đang từng bước tiếp cận 'Chung Cực' theo lời dạy của tiên tổ Uông Tàng Hải." "Ta không biết họ đã tiến hành đến bước nào, ta chỉ có thể nói rằng nhà họ Uông có kế hoạch vô cùng, vô cùng chi tiết về 'Chung Cực', họ hiểu rất rõ về nó." "Xi Vưu là một mắt xích vô cùng quan trọng trong kế hoạch của họ." "Ta không biết Xi Vưu mà họ nhắc đến là chiến thần Xi Vưu thời viễn cổ trong thần thoại truyền thuyết, hay chỉ là một danh hiệu." "Ngoài Xi Vưu ra, còn có một Lục tiên sinh và Lục phu nhân dường như rất quan trọng trong lòng người nhà họ Uông, ta vẫn chưa gặp mặt họ bao giờ, cũng không biết họ là hạng người gì..." Nghe đến đây, sắc mặt Lục Vũ cứng đờ.

Trong đầu lập tức hiện lên những lời Ngô Tam Tỉnh từng nói với anh!

Cái gì mà "kết duyên vì Chiến Quốc Bạch Thư", hoàn toàn là Ngô Tam Tỉnh cố ý tìm kiếm, cố ý tiếp cận!

Con người Ngô Tam Tỉnh này đúng như Trương Bách Xuyên từng nói: tin một phần, phủ nhận một phần, nghi ngờ tám phần!

"Tạm thời ta chỉ tra được bấy nhiêu, nếu có ai khác may mắn xem được nội dung trên đây, hy vọng người đó có thể tiếp tục truy tra, việc này rất quan trọng, có lẽ là vô cùng quan trọng." "Tiểu Tam Tử, nếu là cháu xem được những thứ này thì hãy quên đi, đừng truy tra nữa, cháu sẽ chết đấy.

Chương 959

Hãy tin Tam thúc, ta đã tính toán rồi, nếu cháu truy tra chuyện này, cháu thực sự sẽ chết...” Thông tin ghi trên Cửu Môn lệnh bài đến đây là hết.

Nội dung trên đó chỉ là lời tự bạch của Ngô Tam Tỉnh.

Loại tự bạch này không hẳn là để lại cho ai cụ thể, mà thiên về một phương thức bảo vệ hơn.

Có lẽ ông ta cũng hy vọng những gì mình điều tra được sẽ không vì cái chết của mình mà đứt đoạn, hy vọng sẽ có người khác hoàn thành nốt việc này.

Tất nhiên, sự tồn tại của Cửu Môn lệnh bài không chỉ có một khả năng duy nhất.

Trong đầu Lục Vũ, ít nhất còn có hai khả năng khá hợp lý nữa.

Một là Ngô Tam Tỉnh đang học theo “Uông Tàng Hải” năm xưa.

Trong “Đạo Mộ Bút Ký”, Uông Tàng Hải dùng “Xà Mi Đồng Ngư” để dẫn dụ vô số người đi thám hiểm đại long mạch của lão, hy vọng nhờ đó hoàn thành đại kế hồi sinh của mình.

Ngô Tam Tỉnh cũng có thể dùng cách này để dẫn dụ Lục Vũ hoặc người khác giúp ông ta hoàn thành việc thám hiểm “Chung Cực”, còn ông ta có thể ẩn mình trong bóng tối tọa hưởng kỳ thành.

Khả năng khác là tấm Cửu Môn lệnh bài này không phải bút tích của Ngô Tam Tỉnh, mà là thủ đoạn hư trương thanh thế của nhà họ Uông.

Dù sao thì kỹ nghệ điêu khắc này cũng là sở trường của Uông Tàng Hải.

Theo lý mà nói, Ngô Tam Tỉnh không có tay nghề như vậy, người nhà họ Uông làm chuyện này thì thuận lý thành chương hơn.

"Phù..." Mãi lâu sau, Ngô Tà mới thở hắt ra một hơi dài, quay sang nhìn Lục Vũ hỏi: "Cửu Môn lệnh bài này là của Tam thúc sao?

Sao tôi cảm giác..." "Đừng nói cảm giác gì cả, cảm giác đều có thể là lừa đảo." Chưa đợi Ngô Tà nói xong, Lục Vũ đã cắt lời, nhạt giọng nói: "Bây giờ không có người ngoài, chúng ta hãy xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối một lần nữa." "Mọi phỏng đoán và những chuyện chưa chắc chắn thì tạm thời không bàn tới, chúng ta chỉ xem xét những gì đã biết." Nói đoạn, Lục Vũ lấy quyển nhật ký công tác của Trần Văn Cẩm đặt lên bàn.

Nhưng trước khi mở ra, anh liếc nhìn A Ninh, lạnh lùng nói: "Trương lão bản, tìm người đưa cô ta đi." Nghe vậy, A Ninh lập tức cuống lên, vội đứng dậy nói: "Chuyện này rất quan trọng đối với ông chủ của chúng tôi, anh không thể gạt tôi ra được.

Hơn nữa, viên thuốc lúc nãy đã khiến Trần Bì A Tứ thành ra như vậy, anh phải cho tôi một lời giải thích.

Vả lại, thân thủ của tôi rất tốt, có thể giúp ích rất nhiều cho các anh!" "Tôi đã tiếp xúc với Ngô Tam Tỉnh rất nhiều, cũng có thể giúp các anh bổ sung thêm một số tư liệu." "Nếu anh thực sự không tin tưởng thì cứ cho tôi uống rượu đi.

Tôi biết anh có một loại rượu có thể khiến người ta mất trí nhớ.

Nếu không, tôi đã chẳng thể không nhớ nổi những gì đã xảy ra ở Trường Bạch Sơn..." Trong lúc A Ninh nói, Trương Hạo vẫn luôn nhíu mày nhìn Lục Vũ.

Nhưng nghe những lời của cô, mày Trương Hạo dần giãn ra.

Đúng như A Ninh nói, cô ta đã tiếp xúc với Ngô Tam Tỉnh rất

nhiều lần, có lẽ biết được những chuyện mà anh ta không biết.

Hơn nữa, A Ninh nắm giữ rất nhiều bí mật về Cừu Đức Khảo, điểm này đối với Trương Hạo vô cùng quan trọng.

Lần này anh ta không tiếc thân mình mạo hiểm truy tra thân phận Lục Vũ cũng là để tìm ra bí mật của Cừu Đức Khảo!

Cừu Đức Khảo biết quá nhiều rồi!

Trương Hạo, A Ninh, tất cả đều nhìn Lục Vũ, chờ hắn mở miệng.

Sau một lúc im lặng, Lục Vũ cuối cùng cũng gật đầu, đưa tay vỗ vỗ lên cuốn sổ ghi chép công việc, nhẹ giọng nói: "Đây là sổ ghi chép công việc của Trần Văn Cẩm, bên trong ghi lại rất chi tiết một số nội dung mà Trần Văn Cẩm tra được trong thời gian làm việc cho 'nó'." "Chủ yếu nhất là bao gồm mộ dưới biển, núi Trường Bạch, và Uông Tàng Hải." "Các cậu xem đi, xem xong chúng ta lại nói tiếp." Lục Vũ không để ý đến A Ninh đang kinh ngạc và Trương Hạo với vẻ mặt như vậy, nói xong vài câu liền nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm suy nghĩ, lặng lẽ sắp xếp lại tất cả những phát hiện hiện tại của mình.

Lúc này, Trương Hạo lật mở cuốn sổ ghi chép, nhìn thấy những lời tựa như di ngôn trên trang đầu, khẽ nói: "Lúc tôi vừa đến kinh thành, đã từng gặp Trần Văn Cẩm một lần, là một cô gái rất thú vị, không ngờ..." Hắn còn chưa nói xong, Lục Vũ vừa nhắm mắt đột nhiên mở miệng: "Nói mới nhớ, vẫn chưa biết Trương lão bản chui ra từ kẽ đá nào nhỉ, hôm nay có thời gian, Trương lão bản giải thích một chút đi?" Nghe những lời mang theo chút nghi ngờ của Lục Vũ, Trương Hạo đột nhiên nhếch miệng cười, nói: "Người một nhà không nói hai lời, mẹ nó chứ tôi cũng bị mất trí nhớ rồi.

Chuyện trước khi ở kinh thành đều quên sạch, trên người chỉ có một lá thư Phật gia và Phó quan để lại cho tôi, bảo tôi dọn dẹp sạch sẽ khách sạn Tân Nguyệt, chờ họ quay về." "Ông dọn dẹp một lần, lại

thật sự dọn dẹp nhiều năm như vậy.

Nói mới nhớ, tôi nhớ Trương Đại Phật gia còn có một phu nhân mà?

Trương phu nhân đâu?" Nói đến chuyện này, Lục Vũ không nhịn được hỏi thêm vài câu.

Trong mắt Trương Hạo thoáng qua một tia ảm đạm, lắc đầu nói: "Phu nhân không rõ tung tích." "Còn một vị Trương phu nhân khác thì sao?" "Vị Trương phu nhân nào khác?" Trong mắt Trương Hạo hiếm khi lộ ra vẻ mờ mịt, dường như không ngờ Lục Vũ lại hỏi một câu như vậy.

Lục Vũ lắc đầu, không hỏi nữa, lại nhắm mắt lại, suy nghĩ về ngọn ngành của toàn bộ sự việc.

Trương Hạo cũng tiếp tục xem sổ ghi chép của Trần Văn Cẩm, bên cạnh Ngô Tà, Vương Bàn Tử, A Ninh, cũng đều đang xem, hy vọng lần này có thể có phát hiện gì mới.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mấy người từ đầu đến cuối, không bỏ sót một chữ nào đọc nội dung trong sổ.

Hơn nữa lần này, vì không phải ở trong căn hầm âm u, tâm trạng Ngô Tà bình tĩnh hơn rất nhiều, không còn căng thẳng như trước.

Cậu vừa xem vừa cầm sổ tay của mình, không ngừng ghi chép lại điều gì đó, từng chút một sắp xếp lại.

Còn Vương Bàn Tử, xem được một lúc thì thấy đầu óc quay cuồng, liền đi sang một bên, ngồi ngẩn người cùng Lục Vũ.

Một cuốn sổ ghi chép, mấy người xem từ sáng đến giờ cơm trưa, cuối cùng cũng đọc xong toàn bộ nội dung không sót một chữ.

Lúc ăn cơm, A Ninh đề nghị nghỉ ngơi một lát, để mọi người thả

lỏng cái đầu đang rối như tơ vò, đợi sau khi ngủ một giấc ngon lành rồi lại tụ tập thảo luận chuyện này.

Đối với đề nghị này, Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ dặn dò Trương Hạo có thể sắp xếp người đến Sài Đạt Mộc trước, dựa theo lộ trình năm đó Trần Văn Cẩm vào Tháp Mộc Đà, trước tiên tìm người dẫn đường năm đó của Trần Văn Cẩm là Định Chủ Trác Mã rồi nói sau.

Chương 960

Dù sao, bất kể kết quả thương lượng hôm nay thế nào, Tháp Mộc Đà bọn họ nhất định phải đi!

Sau khi sắp xếp xong chuyện này, Trương Hạo lại bố trí chỗ ở cho mấy người, ai về phòng nấy nghỉ ngơi. .....

Sau khi A Ninh trở về phòng, một nhân viên của khách sạn Tân Nguyệt gõ cửa rồi bước vào phòng cô.

Nhân viên vào phòng, tiện tay đóng cửa lại, thong thả đi đến ghế sofa ngồi xuống, nhìn A Ninh, nhàn nhạt nói: "Trì hoãn lâu như vậy, tốt nhất là cô đã có thu hoạch gì đó." Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy vẻ mặt của nhân viên đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, ngồi thẳng lưng nhìn A Ninh, trầm giọng nói: "Bây giờ, nói cho tôi biết tất cả những gì cô đã thấy trước đó." A Ninh nhìn nhân viên, đột nhiên nhếch miệng cười: "Không ngờ, chuyện này còn thú vị hơn cả lời Lục Vũ nói.

Con chó nhà ngươi, là chó gì thế, sao ta chưa từng thấy giống chó này của ngươi?" Lời cô còn chưa nói xong, đã khiến sắc mặt nhân viên khách sạn Tân Nguyệt đột nhiên thay đổi!

Tiếp đó, chỉ thấy hình tượng của A Ninh bỗng chốc biến thành một người thanh niên đeo kính râm, giọng nói cũng trở nên khàn đi một chút: "Quả nhiên là một con chó gian tặc lòng dạ khó lường!" Thấy Hắc Hạt Tử, phản ứng đầu tiên của nhân viên là nhanh chóng lùi lại, theo bản năng muốn chạy ra ngoài.

Hắn lùi, Hắc Hạt Tử tiến!

Chưa đợi Hắc Hạt Tử lao đến trước mặt hắn, bước chân của nhân viên bỗng cứng đờ, không thể động đậy.

Tiếp đó, một lưỡi đao kề trên đỉnh đầu hắn, thân hình Lục Vũ từ từ xuất hiện, nhìn ảo ảnh con chó nhỏ màu trắng lúc ẩn lúc hiện trên người nhân viên khách sạn Tân Nguyệt, Lục Vũ lắc đầu: "Ngươi cứ không dứt như vậy, thật sự nghĩ ta không có cách nào trị ngươi sao?" Thấy Lục Vũ, Bạch Trạch lập tức muốn chạy!

Dù sao, linh hồn của kẻ nó phụ thân bị tổn thương, đối với nó cũng là một chuyện vô cùng quan trọng.

Chỉ là lúc muốn chạy, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn khó tả truyền đến từ bên dưới, ngay cả linh hồn của nó cũng có chút không chịu nổi!

Cúi đầu nhìn lại, trên mặt đất đặt một viên gạch xanh lớn, vô số oan hồn từ bên trong xông ra, vây chặt lấy nó, nhốt nó ở giữa.

Muốn đi, đã không còn khả năng. .....

Viên gạch Trấn Ngục của Chiếu Ngục tỏa ra hàn khí thấu xương, khiến Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh cũng phải run lẩy bẩy, có chút khó chống đỡ.

Lục Vũ đi tới, thu hắn vào Sơn Hà Đồ, rồi lại bước đến bên cạnh Bạch Trạch.

Một người một thú, đối mặt một lát, Bạch Trạch thở dài một hơi, nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Ngươi không hiểu mình đang làm gì đâu, bây giờ thả ta ra, đối với ngươi không có hại.

Hơn nữa, cơ thể của ngươi vì liên tục sử dụng pháp khí, đã sắp không chịu nổi nữa rồi." "Dù có không chịu nổi nữa, cũng có thể chống đỡ đến khi ngươi không chịu nổi." Sắc mặt Lục Vũ có chút tái xanh, nếu nhìn kỹ, có thể thấy tay phải của hắn đang run rẩy.

Nhưng hắn không để tâm, chỉ tiếp tục nói: "Ngươi có thể chọn kéo dài thời gian, cũng có thể chọn nói cho ta biết chuyện ngươi muốn

làm.” Nói đến đây, tay Lục Vũ run rẩy lợi hại hơn một chút.

“Pháp khí, không phải là thứ mà phàm nhân như ngươi có thể tùy ý sử dụng.” Bạch Trạch không hề vội vàng, chỉ có chút thương hại nói: “Nếu ngươi chỉ sử dụng một loại pháp khí, cơ thể ngươi còn có thể chịu đựng, công pháp ngươi tu luyện, cũng có thể giúp ngươi sử dụng pháp khí tốt hơn.” “Đáng tiếc, ngươi quá vội vàng, đã sử dụng quá nhiều pháp khí, bây giờ hậu quả đã hiện ra rồi.” “Việc ngươi mất trí nhớ, cũng liên quan đến việc ngươi liên tục sử dụng pháp khí.

Nếu ngươi cứ tiếp tục không tiết chế như vậy, cơ thể ngươi sẽ ngày càng tệ đi...” Đối với những lời này của Bạch Trạch, Lục Vũ không vội vàng phản bác.

Trên thực tế, sau khi thăm dò “Côn Luân Thần Cung”, hắn đã phát hiện cơ thể mình có chút vấn đề, và trong quá trình khám phá núi Trường Bạch, hắn cuối cùng đã xác định được cơ thể mình có vấn đề là do pháp khí.

Giống như Bạch Trạch đã nói, hắn đã sử dụng quá nhiều pháp khí, hơn nữa nhiều lúc còn đồng thời sử dụng mấy loại, điều này đã gây tổn thương cho cơ thể hắn.

Cho nên sau khi ở núi Trường Bạch, hắn đã lập tức trở về Côn Luân, không chỉ để tra cứu ký ức của Ngô Tam Tỉnh, mà còn để điều dưỡng lại cơ thể.

Tuy nhiên, sau khi cùng Ngô Tam Tỉnh xem lại một lượng lớn ký ức qua “Hồi Mộng Kính”, cơ thể hắn càng trở nên mệt mỏi. .....

Ngay lúc Bạch Trạch vẫn đang cố gắng thuyết phục Lục Vũ, Lục Vũ đột nhiên cử động, lạnh lùng nói: “Thất Tinh Luân Hồi Đao, giỏi nhất là nhiếp hồn, ngươi có thể thử xem.” Nghe lời này, Bạch Trạch trong lòng vô cùng bực bội!

Lần này, nó vốn chỉ muốn làm nhiễu loạn tầm nhìn của Lục Vũ, để Lục Vũ không ảnh hưởng đến chuyện của nó.

Không ngờ, quá tự cao tự đại, cuối cùng lại khiến một luồng hồn phách của mình bị kẹt ở đây.

Thấy Bạch Trạch dường như đã ngoan ngoãn hơn, Lục Vũ hít sâu một hơi, giảm bớt sự khó chịu trong cơ thể, chậm rãi nói: "Nói đi, rốt cuộc ngươi là thế nào?" "Chẳng lẽ, ngay từ đầu xuất hiện bên ngoài tiểu viện của ta ở kinh thành, đã là tính toán của ngươi?" Bạch Trạch không nói một lời, xem ra là muốn kéo dài thời gian, kéo đến khi Lục Vũ không chịu nổi thì thôi.

"Ngươi và 'nó' chắc không có quan hệ, ngươi và nhà họ Uông, chắc cũng không có quan hệ." Lục Vũ trong lòng rõ ràng, Bạch Trạch dù sao cũng là linh thú thượng cổ, tuy làm việc có chút không quy củ, nhưng con chó này rất cao ngạo, tuyệt đối sẽ không nói dối lừa người.

Nếu nó không nói, vậy chỉ có thể tự mình thăm dò.

"Vậy nên, ngươi có quan hệ với Trương Bách Xuyên, có quan hệ với bí mật cuối cùng sau cánh cửa Thanh Đồng.

Trương Bách Xuyên, chắc hẳn không biết nhiều như vậy, cũng không có thực lực đó để khống chế Xi Vưu." "Cho nên, Trương Bách Xuyên là làm việc cho ngươi." Khoan đã!

Vẻ mặt Lục Vũ đột nhiên trở nên có chút kỳ quái!

Hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng, vô cùng hoang đường!

Trong 'Đạo Mộ Bút Ký', có một cách nói về người nhà họ Trương, gọi là 'Thiên Thụ'!

Loại 'Thiên Thụ' này, tương tự như Thiên Thụ của lạt ma ở Tạng địa.

Giống như Thiết Bổng Lạt Ma, chính là vì Thiên Thụ mà biết được rất nhiều chuyện.

Chương 961

Còn Thiên Thụ của người nhà họ Trương thì hoàn toàn khác.

Người nhà họ Trương, nghe nói từ khi sinh ra đã giống như những thi nhân được Thiên Thụ truyền đạt, sau đó đột nhiên vào một ngày nào đó trong quá trình trưởng thành, trong đầu xuất hiện một ý niệm.

Ý niệm này không hề liên quan đến cuộc đời của họ, nhưng họ sẽ xuất hiện một khát vọng mãnh liệt, không thể không đi hoàn thành chuyện này, những chuyện này như những mảnh vỡ rải rác trong lịch sử, ở những chi tiết rất nhỏ, thay đổi tiến trình của lịch sử.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của Trương Khởi Linh, 'Thiên Thụ' như vậy không ngừng xảy ra, mỗi lần xảy ra, hắn đều sẽ mất đi ký ức.

Hắn sẽ vô số lần mất đi ký ức, cuộc đời bị cắt thành vô số tháng năm không đầu không cuối.

Không biết mình đã yêu ai, không biết mình được ai yêu, tất cả những gì hắn trải qua đối với hắn mà nói, đều không có ý nghĩa.

Hắn chỉ là một lữ khách của thời gian, tại một thời điểm nào đó, hoàn thành một công việc nào đó.

Lục Vũ đột nhiên ngây người.

Hình như, cuộc đời của hắn, cũng là như vậy sao?

Lục Vũ, Đổng Đức, Cừu Ngạn, vân vân và vân vân...

Từng cái tên, chính là một thời điểm hoàn thành nhiệm vụ?

"Ngươi chính là 'Thiên Thụ' mà nhà họ Trương vẫn tin tưởng?" Không biết qua bao lâu, Lục Vũ với vẻ mặt phức tạp nhìn Ngoa Thú,

từng chữ từng chữ hỏi: “Là ngươi, hay là ngươi chỉ làm việc cho cái gọi là 'Thiên Thụ' đó?” “Ta đột nhiên hiểu vì sao ngươi lại xuất hiện, ngươi chính là đang can thiệp vào mọi chuyện...” “Vì sao ta không mất trí nhớ nữa?” “Ồ, ta hiểu rồi.” “Bởi vì ngươi tiến hành Thiên Thụ với ta, phát hiện Thiên Thụ đối với ta vô dụng, cho nên ngươi phát hiện ra vấn đề, ngươi đến tìm ta, phải không?” Bạch Trạch nhìn Lục Vũ, vẻ mặt trở nên vô cùng phức tạp.

Từ vẻ mặt của nó có thể thấy được, suy đoán của Lục Vũ, rất có khả năng là thật!

Giây phút này, tư duy của Lục Vũ bỗng nhiên sáng tỏ, sự thật vẫn luôn bị sương mù dày đặc che phủ, dần dần trở nên rõ ràng!

Hắn đột nhiên hiểu ra, sự xuất hiện của Bạch Trạch, tất cả những gì nó làm, đều đã có lời giải thích.

Một người vốn nên bị 'Thiên Thụ' khống chế hoặc quản lý, lại xuất hiện tình trạng mất kiểm soát, cho nên Bạch Trạch xuất hiện, muốn đưa mọi thứ trở về đúng quỹ đạo!

Dù sao, người nhà họ Trương chỉ là “người chấp hành” của Thiên Thụ.

Bạch Trạch có phải là Thiên Thụ thật sự, hay là phụ trách phục vụ cho Thiên Thụ, cũng không quan trọng đến thế.

Quan trọng là, hắn là người nhà họ Trương, mọi chuyện này đã sáng tỏ hơn rất nhiều. .....

Từ những thông tin đã tiết lộ hiện tại, hắn là người nhà họ Trương, hơn nữa chính là Trương Hải Khách trong truyền thuyết!

Ba thân phận của hắn, đã xuất hiện.

Lục Vũ, Đổng Đức, Cừu Ngạn, ba cái tên này, cũng là ba cái tên mà Ngô Tam Tỉnh đã dạy cho hắn năm đó.

Điều đó có nghĩa là, hắn ít nhất đã bị Thiên Thụ ba lần, trong dòng sông dài của lịch sử, đã để lại ba dấu chân!

Còn về "hai vợ chồng kia", rất có khả năng cũng chỉ là thủ đoạn của "Thiên Thụ" mà thôi. .....

Nghĩ thông điểm này, Lục Vũ mặt tái mét, nhìn Bạch Trạch từng chữ từng chữ nói: "Bởi vì ngươi không thể 'Thiên Thụ', hoặc không thể khiến ta 'mất trí nhớ' nữa, nên ngươi chọn ra mặt để làm nhiễu loạn tầm nhìn của ta, đúng không?" "Tất cả những gì ngươi làm, chính là khiến cho những lời giải thích, những kết luận vốn có vẻ hợp lý trở nên phi lý, khiến mọi chuyện trở nên hỗn loạn, trở nên mơ hồ, trở thành một mớ bòng bong, khiến người ta không tìm ra manh mối, đúng không?" "Nói đi, ngươi câm rồi à?" Đối mặt với sự chất vấn của Lục Vũ, vẻ mặt của Bạch Trạch trở nên càng nghiêm túc hơn.

Hồi lâu, nó cuối cùng cũng mở miệng, nói: "Ta không phải 'Thiên Thụ', ngươi là người nhà họ Trương." "Hay lắm." Sắc mặt Lục Vũ càng xanh hơn một chút, lạnh lùng nói: "Ngươi bắt đầu làm nhiễu loạn tầm nhìn của ta từ lúc nào..." Tuy nhiên, câu nói này còn chưa dứt, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, tinh thần hoảng hốt, ngay sau đó là một cảm giác choáng váng, bất lực ập đến!

Trong mắt hắn, hình ảnh cuối cùng còn nhớ được, chính là hồn phách của Bạch Trạch rời khỏi người nhân viên mà nó phụ thân, đi đến trước mặt hắn.

Miệng chó cứ mấp máy, nói điều gì đó, nhưng hắn hoàn toàn không nghe thấy một câu nào, cũng không có cách nào phân biệt qua khẩu hình. .....

Không biết qua bao lâu, Lục Vũ từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt, đã nghe thấy giọng nói lo lắng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, sao rồi?

Có sao không?

Cậu bị sao vậy, sao đột nhiên lại ngất đi?

Nếu không phải Lục Châu chạy ra, chúng tôi đều không biết...” Nghe giọng Vương Bàn Tử, Lục Vũ lại tỉnh táo hơn một chút, thấy Vương Bàn Tử ở bên giường, bên cạnh còn có Ngoa Thú, đang mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn.

Hắn cảm nhận một chút, ngoài việc người hơi đau mỏi, thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên mở miệng: “Bàn Tử, còn không mau đi nấu cho đại ca ngươi một bát canh sâm đi, mau đi, mau đi, nấu cho nóng hổi, càng nóng càng tốt!” “A!

Đúng đúng, tôi đi ngay!” Vương Bàn Tử vội vàng đáp một tiếng, hấp tấp chạy ra khỏi phòng, cửa phòng vừa đóng lại, Ngoa Thú Lục Châu đã mếu máo nhìn Lục Vũ: “Không phải cô nãi nãi không muốn giúp, cô nãi nãi thật sự đánh không lại nó.

Cô nãi nãi cũng muốn giúp ngươi, nhưng cô nãi nãi thật sự không có cách nào...” Thấy Ngoa Thú, Lục Vũ đã đoán được điều gì đó, lúc này lại nghe lời Ngoa Thú nói, trong lòng Lục Vũ thoáng qua một tia sáng tỏ, trực tiếp ngắt lời Ngoa Thú, hỏi: “Là con chó đó thả ngươi ra, bảo ngươi cứu ta phải không?

Con chó đó có phải đã đi xa rồi không?

Chương 962

Nó còn để lại chuyện gì nữa?" "Là Vương Bàn Tử cứu ngươi, ta không dám chạm vào viên gạch đó, lạnh quá, ta chịu không nổi." Ngoa Thú hiếm khi thành thật, ngoan ngoãn nói: "Con chó đi rồi, nó... nó cũng mang theo Bách Nhị Dã mà ngươi để trong Sơn Hà Đồ đi rồi..." "Con chó này, thật sự là toàn thân trên dưới tám nghìn cái tâm nhãn." Lục Vũ lắc đầu, thở dài.

Lần này, thật sự là do sử dụng pháp khí quá lợi hại, khiến cơ thể không chịu nổi.

Xem ra, Bạch Trạch con chó này, vẫn lợi hại hơn hắn rất nhiều!

Một bên, Ngoa Thú mặt mày cau có, nhỏ giọng nói: "Ngươi yên tâm, cô nãi nãi chỉ là mấy năm trước bị người ta nhốt, dinh dưỡng không đủ, nên lớn chậm.

Cô nãi nãi dạo này sẽ bồi bổ thêm, đợi đến khi thân thể cô nãi nãi lớn lên, sẽ giúp ngươi xử lý con chó đó..." Lời này, nghe cho vui thôi, Lục Vũ cũng không để tâm lắm.

Vấn đề lớn nhất, vẫn là con chó đó, con chó tên Bạch Trạch, con chó có liên quan đến "Thiên Thụ"!

Tuy kết quả cuối cùng là Lục Vũ ngất đi, Bạch Trạch chạy mất, nhưng trước khi hắn ngất, cũng không phải không có thu hoạch gì.

Xác định được thân phận của mình, xác định sự tồn tại của "Thiên Thụ", xác định Bạch Trạch vẫn luôn cố ý làm nhiễu loạn tầm nhìn của hắn, khiến mọi chuyện trở nên hỗn loạn vô cùng.

Bây giờ đã biết chuyện này, sau này làm việc cẩn thận hơn một chút, dù sao cũng sẽ thuận lợi hơn bây giờ. .....

Lúc này, Vương Bàn Tử bưng canh gà quay lại, đi cùng hắn còn có Trương Hạo, Hắc Hạt Tử, Ngô Tà và A Ninh.

Nhìn ánh mắt quan tâm của họ, Lục Vũ không nói quá nhiều, dù sao chuyện giữa hắn và Bạch Trạch, không cần thiết phải nói cho mọi người biết.

Còn về chuyện trước khi ngất đi đã bảo Hắc Hạt Tử giả làm A Ninh để dụ Bạch Trạch mắc câu, hắn cũng chỉ đơn giản tìm một cái cớ, nói là mình muốn thử A Ninh, nên bảo Ngô Tà giữ chân A Ninh, để Hắc Hạt Tử giả làm A Ninh. .....

Tuy hắn nói đơn giản, nhưng Ngô Tà đứng bên cạnh nghe vẫn có chút kinh hãi, thỉnh thoảng đồng tử lại co rút lại.

Nói đến cuối cùng, Lục Vũ chuyển chủ đề, nói: "Tiếp theo, chúng ta cần phải sắp xếp lại chuyện đó, nhưng trong quá trình sắp xếp, chỉ cần là chuyện liên quan đến con chó kia, thì phải loại bỏ nó đi, trực tiếp giả định đó là 'bom khói'..." Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, đứa bé trần truồng Lục Châu đang ở bên cạnh thổi canh sâm Vương Bàn Tử mang đến, thậm chí còn nhân lúc những người khác không chú ý đến nó, lén nhổ một bãi nước bọt vào trong, nhìn vẻ mặt cau có của nó, dường như còn có chút đau lòng. .....

Lục Vũ không lãng phí thời gian, sau khi uống canh, cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút, liền trực tiếp bắt đầu cùng Trương Hạo mấy người thương lượng về những manh mối rối rắm kia.

Đương nhiên, sau khi Lục Vũ đề xuất lý thuyết "bom khói", những manh mối rối rắm, lập tức trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, không còn quanh co lòng vòng nữa.

Ngô Tà cho biết mình chỉ cần xem kỹ lại, là có thể sắp xếp lại toàn bộ thông tin hiện đang nắm trong tay.

Lục Vũ cũng không nói nhiều, trực tiếp để cậu tự xem xét, rồi mình trở mình xuống giường, hoạt động một chút cơ thể, gọi Trương Hạo, chuẩn bị nói vài câu. .....

Trên lầu nhỏ, gác mái, xa xa ráng chiều đỏ rực, đúng là lúc hoàng hôn.

Nhìn ráng chiều, Lục Vũ mở lời trước, phá vỡ sự im lặng: "Ngô Tam Tỉnh tra được rất nhiều thân phận của tôi, ông nói xem tại sao ông ta lại tra được?

Có liên quan đến con chó kia không?" "Ông ở nhà họ Trương, là người thế nào, con chó kia ở khách sạn Tân Nguyệt lâu như vậy, chắc ông đã nhận ra nó rồi chứ?" Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, mặt không biểu cảm nhìn Trương Hạo, tiếp tục hỏi: "Chẳng lẽ, ông nắm quyền khách sạn Tân Nguyệt, cũng là vì con chó kia?" Sắc mặt Trương Hạo không đổi, nội tâm không chút gợn sóng, nhàn nhạt nói: "Năm đó nhà họ Trương bản gia tan rã, thời cuộc hỗn loạn, Trương Nhật Sơn đã dẫn rất nhiều người đầu quân cho Trương Khải Sơn, tôi là một trong số đó.

Rất khéo, tôi là huynh đệ của Trương Nhật Sơn, tên thật của tôi là Trương Nhật Thiên." "Ông nói là được à?" Lục Vũ quay đầu nhìn Trương Hạo một cái, nói: "Chuyện thân phận của tôi, ông biết bao nhiêu, không cần phải giấu giếm nữa." "Anh là người nhà họ Trương bản gia, tôi và anh không có quá nhiều giao thiệp." Trương Hạo lắc đầu, thở dài, tiếp tục nói với Lục Vũ: "Nói ra thì, chuyện này vẫn là do Phật gia bảo tôi truy tìm tin tức của tộc trưởng mới tra ra được." "Theo cách nói của rất nhiều người, tộc trưởng chỉ thân thiết với anh hơn một chút, chỉ cần tìm được anh, là có khả năng tìm được tộc trưởng." "Nhưng anh ẩn danh giấu tên, muốn tìm được anh hoàn toàn là mò kim đáy bể." "Đừng nói với tôi là ông vẫn chưa tìm được tôi, mãi đến khi tôi tự tìm đến cửa ông mới chú ý." Lục Vũ lạnh lùng nhìn

Trương Hạo, tiếp tục nói: “Lá thư kia, ông viết thì rất hay, nhưng ông chắc không nghĩ rằng mỗi chữ trên thư, tôi đều tin không chút nghi ngờ...” Nói đến đây, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, liền dừng lại, nhìn thẳng vào Trương Hạo, không nói một lời.

Trương Hạo nhìn Lục Vũ, lại lắc đầu, thở dài một hơi, nói: “Lúc tôi tìm được anh, anh đã là một cỗ thi thể.” Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Chuyện của người nhà họ Trương, đối với rất nhiều người mà nói, cũng không phải là bí mật quá sâu, họ đối với thân thể của người nhà họ Trương, máu của người nhà họ Trương, vô cùng vô cùng có hứng thú.” “Trong thời kỳ đó, có rất nhiều người nhà họ Trương không rõ tung tích.

Khi xuất hiện trở lại, hoặc là máu trên người bị người ta rút cạn, hoặc là không bao giờ xuất hiện nữa.” “Lúc tôi tìm được anh, tên của anh là Hà Cửu, máu của anh đã bị người ta rút cạn, đã chết rất lâu rồi...” Lục Vũ nghe Trương Hạo giải thích, trong lòng thở dài.

Đã từng có lúc, Trương Khởi Linh từng bị giam cầm, không ngừng bị rút máu...

Theo lời của Trương Hạo, sau khi hắn phát hiện Lục Vũ với tên giả “Hà Cửu” đã chết, liền báo chuyện này cho Trương Nhật Sơn.

Đợi đến khi Trương Nhật Sơn và hắn đến nơi “Hà Cửu” chết, hiện trường một mảnh hỗn độn, những người ở lại đều đã chết, thi thể “Hà Cửu” không thấy tăm hơi.

Lúc đó, “hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử” ở núi Tứ Cô Nương vừa mới qua đi không bao lâu, khách sạn Tân Nguyệt cũng không có năng lực lớn đến thế, không thể tìm kiếm trên toàn thế giới, nên cũng mất đi tung tích của “Hà Cửu”. .....

“Hà Cửu...

Cừu Ngạn...” Lục Vũ im lặng hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: “Núi Tứ Cô Nương, ông có đi không?” “Không.” “Trần Bì A Tứ nói tôi đã đi, nói tên tôi lúc đó là Cừu Ngạn, sau đó được ông ta cứu, khi xuất hiện trở lại, là Hà Cửu sao?

Vậy cái tên Hà Cửu này có liên quan đến Trần Bì A Tứ không?” Nói đến đây, Lục Vũ lại ngẩng đầu lên, nhìn Trương Hạo, từng chữ từng chữ hỏi: “Những chuyện này, ông đã tra chưa?” “Tra rồi, không có chứng cứ.” Trương Hạo lắc đầu, trên mặt hiếm khi lộ ra một tia cười khổ, chậm rãi nói: “Tung tích của anh đã phức tạp như vậy rồi, muốn tìm được tộc trưởng, càng là chuyện viển vông.” Nghe lời của Trương Hạo, Lục Vũ chỉ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Biết đâu, Trương Khởi Linh đang ở trong cánh cửa nát đó, ông đã đến xem chưa?” “Tôi không vào được.” “Sao lại không vào được?” “Hình xăm Kỳ Lân của tôi... là giả.” Vẻ mặt Trương Hạo, đột nhiên trở nên có chút quái dị, do dự một chút, rồi chậm rãi nói: “Tôi không phải người nhà họ Trương bản gia, chỉ là may mắn hơn một chút, sống thọ hơn người nhà họ Trương bình thường một chút...” Nói đến đây, đột nhiên có người đẩy cửa gác mái, Vương Bàn Tử nhìn hai người họ một cái, nói: “Tiểu ca nhi, Ngô Tà nó đã sắp xếp xong tài liệu kia, có chuyện không ổn!” Nghe lời của Vương Bàn Tử, Lục Vũ và Trương Hạo đang mãi hồi tưởng quá khứ đều quay đầu lại nhìn Vương Bàn Tử, hai người lại nhìn nhau một cái, quyết định tạm thời gác lại chuyện này, đi xem cái “không ổn” mà Ngô Tà tìm ra, rốt cuộc là “không ổn” thế nào.

Không lâu sau, mấy người trở về phòng.

Ngô Tà đứng bên tường, trên tường dán một đống giấy đã bị xé ra, trên đó viết từng cái tên, từng sự việc.

Chương 963

.....

Một số là chép ra từ sổ ghi chép công việc của Trần Văn Cẩm, một số là những gì cậu tự mình trải qua và phát hiện.

Thấy họ xuất hiện, Ngô Tà đi thẳng vào vấn đề, nói: "Không xét đến cái gọi là 'bí mật cuối cùng' và nhà họ Uông, cũng loại trừ những việc tam thúc tôi đã làm, mạch lạc của toàn bộ sự việc, thực ra cũng không quá phức tạp." "Mấy chục năm trước, Trần Văn Cẩm dưới sự chỉ đạo của 'nó', bắt đầu từ mộ dưới đáy biển Tây Sa, lại đến núi Trường Bạch, cô ấy không ghi lại những gì xảy ra ở Cách Nhĩ Mộc, nhưng từ tình hình hiện tại mà xem, nửa đầu hành trình của Trần Văn Cẩm, là đang theo đuổi sự trường sinh..." "Kết hợp với tình hình A Ninh nắm được, còn có Thất Tinh Lỗ Vương Cung, chuyện ở Tiêu Tử Lĩnh, cũng có nghĩa là, rất nhiều thứ bắt nguồn từ nơi mà ông nội tôi năm đó phát hiện ra lụa Chiến Quốc..." Những chuyện này, Lục Vũ không cảm thấy có gì đặc biệt, đều là những thứ hắn đã biết từ lâu.

Bất kể là Cừu Đức Khảo hay là "nó", đều là thông qua giải mã lụa Chiến Quốc, mới dẫn đến một loạt sự việc sau này.

Nhưng, nói đến đây, Ngô Tà chuyển chủ đề: "Nhưng mà mộ có lụa Chiến Quốc, lúc ông nội tôi và mọi người xuống mộ, bên trong đã có Huyết thi.

Lúc đó cho rằng là Huyết thi, nhưng bây giờ tôi cảm thấy Huyết thi có thể chính là 'hải hầu tử', điểm này..." Lục Vũ nhìn Ngô Tà một cái, trực tiếp ngắt lời cậu ta, nói: "Không cần nghi ngờ, chính là hải hầu tử.

Mỗi địa điểm được đánh dấu trên bản đồ của Trần Văn Cẩm, đều

có dấu chân của Uông Tàng Hải." "Uông Tàng Hải là một kiến trúc sư đại tài, không chỉ là kiến trúc hoàng cung, mà còn là bậc thầy về kiến trúc lăng mộ, hơn nữa còn tinh thông cơ quan thuật của Mặc gia, thậm chí Phục Hy Thập Lục Quái, Uông Tàng Hải rất có khả năng cũng vô cùng quen thuộc." "Trần Văn Cẩm hay Lão Cửu Môn, tất cả mọi người tìm được thông tin liên quan đến trường sinh, ít nhiều đều có quan hệ nhất định với Uông Tàng Hải, không phải là chuyện gì kỳ lạ." Trong lúc Lục Vũ nói, Ngô Tà vẫn im lặng không nói gì, mãi đến khi Lục Vũ nói xong, cậu mới quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, nói: "Tiểu ca nhi nói đúng, những chuyện này tuy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không phải chuyện đặc biệt kỳ lạ." "Chuyện thực sự khiến tôi khó hiểu, hay nói là không thể chấp nhận được là..." "Tôi đã tra bản đồ, xem định vị trên đó, tra cả địa phương chí." "Những nơi này, mỗi một nơi, đều có liên quan đến tộc Cửu Lê, hoặc nói cách khác..." Nói đến đây, Ngô Tà dừng lại một chút, hít sâu một hơi, từng chữ từng chữ nói: "Chúng đều liên quan đến Xi Vưu!" "Chuyện này, mới là chuyện khiến tôi cảm thấy kỳ quái nhất!" "Các cậu còn nhớ trước đây Trần Bì A Tứ nói mọi việc Trần Văn Cẩm làm, đều là xem hoa trong sương mù không?" "Hoa giấu trong sương mù, có phải chính là Xi Vưu không?" "Chúng ta ở cửa Thanh Đồng..." Nhìn Ngô Tà với đôi mắt đầy tò mò, Lục Vũ lắc đầu, khẽ thở dài, lại một lần nữa ngắt lời Ngô Tà, nói: "Trước đây tôi đã nói rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, càng nghĩ càng loạn, càng sẽ phát hiện ra một mớ hỗn độn khó hiểu, hay nói cách khác là một mê cung." "Bây giờ chúng ta có thể xác định một điểm, đó là những vị trí này, đều rất quan trọng, mỗi một cái, đều đại diện cho một bí ẩn." "Cho nên việc chúng ta cần làm, chính là đi theo những vị trí này, đừng đi truy tìm những thứ trong sương mù, trước tiên làm rõ con đường này, rồi hãy tra những thứ khác." Lúc nói chuyện, Lục Vũ lại nhìn những thứ Ngô Tà dán trên tường, phần lớn đều là về Xi Vưu, bí mật cuối cùng, nhà họ Uông.

Thực ra, cách làm này của Ngô Tà, cũng không khác nhiều so với trước đây, luôn muốn xâu chuỗi tất cả các bí ẩn lại với nhau.

Nhưng khi Lục Vũ phát hiện rất nhiều chuyện là do Bạch Trạch cố ý làm nhiễu loạn tầm nhìn của hắn, đã quyết định tạm thời bỏ qua những thông tin này, chỉ đuổi theo những tài liệu đã có, lần theo đó mà đi.

Bất kể là Xi Vưu cũng tốt, Bạch Trạch cũng được, hay là bí mật cuối cùng sau cánh cửa Thanh Đồng thần bí, đều không phải là chuyện họ cần suy nghĩ bây giờ!

Càng nghĩ nhiều, càng loạn, càng không biết nên xử lý thế nào!

Dừng lại một chút, Lục Vũ đưa tay chỉ vào bản đồ dán trên tường, nói: "Tây Sa chúng ta đã đi, Trường Bạch Sơn chúng ta cũng đã đến, hai nơi này, có mối duyên không thể gỡ với trường sinh, nhưng chúng ta hiện tại chỉ biết trường sinh, mà không biết những chuyện khác, cho nên đừng giống như đoán mò, chỉ dựa vào một chút chi tiết nhỏ nhặt mà phát huy trí tưởng tượng." Vừa nói, Lục Vũ vừa đi tới, cầm lấy cây bút trong tay Ngô Tà, khoanh một vòng tròn lên tên Trần Văn Cẩm trên tường: "Ngô Tà, cậu muốn tìm tam thúc của mình, thì đừng đi truy tìm những chuyện mơ hồ kia.

Đi tìm ông ta, tìm được ông ta rồi, rất nhiều vấn đề khó, sẽ tự nhiên được giải quyết." Lúc này, Trương Hạo cũng gật đầu, mở miệng nói: "Lục Vũ nói không sai, bây giờ tất cả nghi vấn đều tập trung ở Tháp Mộc Đà, vậy chúng ta sẽ đến Tháp Mộc Đà.

Tìm được Trần Văn Cẩm rồi, cô ấy chắc sẽ giải đáp cho chúng ta rất nhiều thắc mắc." Trương Hạo dừng lại một chút, ánh mắt lại chuyển sang A Ninh, chậm rãi nói: "Chuyện ở đây, đừng vội nói với Cửu Đức Khảo." Sắc mặt A Ninh cứng đờ, cô vốn đã định gọi điện cho sếp của mình để nói về những phát hiện, không ngờ Trương Hạo

lại trực tiếp nói với cô một câu như vậy.

Đang định nói thêm điều gì, Lục Vũ lại đột nhiên mở miệng: "Đã tìm được Định Chủ Trác Mã chưa?" "Đã tìm được rồi, xác định là người dẫn đường cho Trần Văn Cẩm năm đó, nhưng bà ấy nói còn cần một thứ nữa." Trương Hạo nhìn Lục Vũ một cái, trực tiếp nói: "Hỏi bà ấy cái gì bà ấy cũng không nói, chỉ nói năm đó Trần Văn Cẩm vào sa mạc Gobi có mang theo một cái đĩa..." Nghe lời này, ánh mắt của Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều đổ dồn về phía Lục Vũ.

Sắc mặt Lục Vũ bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Thứ bà ấy muốn, ở chỗ tôi." Lúc này, Lục Vũ đã quyết định tạm thời gác lại tất cả những âm mưu quỷ kế, đưa mọi thứ về con số không.

Bất kể là Lão Cửu Môn, hắn, nhà họ Uông hay là con chó kia, tất cả mọi chuyện hắn đều quyết định tạm thời gác lại.

Bởi vì con chó kia, trong khoảng thời gian này đã mang đến cho hắn vô số thông tin, vô số màn sương, muốn từ đó rình mò sự thật, gần như là chuyện hoang đường.

Cách duy nhất có thể giải khai nghi vấn, chính là bắt đầu lại từ đầu. .....

Sau khi hắn quyết định xong chuyện này, mọi người không ở lại Tây Hải thêm nữa, khởi hành ngay trong đêm, mấy chiếc xe việt dã lao nhanh trên đường cao tốc.

Đến trưa ngày hôm sau, đoàn người đã vượt qua Cách Nhĩ Mộc, đến Đôn Hoàng, gần khu vực rìa của bồn địa Sài Đạt Mộc. .....

"Nghĩ gì thế?" Trên đường, Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ không nói lời nào, liền huých vai cậu ta, thuận miệng nói: "Tiểu Ngô, không phải Bàn gia nói cậu chứ, cậu nhóc này tâm tư sâu quá rồi đấy." "Tôi thấy, cậu đừng nghĩ nhiều quá,

cậu cũng không có cái đầu của tam thúc cậu đâu, cứ ngoan ngoãn đi theo sau tam thúc cậu, thấy cái gì thì hay cái đó, đúng không?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ đang ngồi ở hàng ghế trước, sau đó tiếp tục nói: "Bọn mình còn trẻ, không giống mấy lão cáo già kia một bụng đầy mưu mô." "Không nói đâu xa, chỉ riêng trên người Trần Bì A Tứ kia, cũng không chỉ có tám trăm cái tâm nhãn." "Huống hồ, Trần Bì A Tứ còn nói đầu óc tam thúc cậu còn hơn ông ta nhiều, bọn mình mà tính toán suy nghĩ của ông ta, cái này gọi là gì ấy nhỉ..." "Được rồi." Lúc này, Lục Vũ ở hàng ghế trước đột nhiên mở miệng, nói: "Đừng nghĩ những chuyện vớ vẩn đó nữa, nhìn nhiều, nghe nhiều, nghĩ nhiều, mọi chuyện đến nơi rồi hãy nói." Hắn nói vậy, nhưng Ngô Tà lại không kìm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, cậu không tò mò rốt cuộc họ đang tính toán chuyện gì sao?

Cánh cửa Thanh Đồng lớn như vậy, Xi Vưu tại sao lại đi vào..." "Dục tốc bất đạt." Không đợi Ngô Tà nói xong, Lục Vũ đã ngắt lời cậu ta, dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục nói: "Cậu trải qua quá ít chuyện, thấy quá ít thứ, không biết rằng lòng hiếu kỳ đôi khi không phải là chuyện tốt." "Cậu cho rằng, cửa Thanh Đồng là nơi thần kỳ nhất trên thế giới này, cất giấu cái gọi là 'bí mật cuối cùng'." "Cậu hỏi Vương Bàn Tử xem, có phải anh ta đã từng thấy cánh cửa còn vĩ đại hơn cánh cửa Thanh Đồng kia không?

Có phải đã từng thấy những chuyện còn thần kỳ hơn cái 'bí mật cuối cùng' mà những người kia giấu giếm không nói ra không?" Ngô Tà ngây người một lúc, đột nhiên quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, đang định hỏi một câu gì đó thì bộ đàm trên xe đột nhiên vang lên giọng của Trương Hạo: "Tất cả các xe chú ý, đã đến đích." Dừng lại một chút, Trương Hạo lại bổ sung một câu: "Lục Vũ, chúng ta đến nơi rồi..." Trong lúc hắn nói, trong tầm mắt Lục Vũ đã xuất hiện mấy cái lều, có

lớn có nhỏ, có mới có cũ.

Xung quanh, không còn tòa nhà cao tầng nào nữa, chỉ có mấy cái lều này, cùng với bồn địa Sài Đạt Mộc dường như vô tận ở xa xa. .....

Sau khi xe dừng lại, Trương Hạo trực tiếp dẫn mấy người đi vào một cái lều.

Vào lều, có thể thấy bên trong có hai người phụ nữ mặc áo choàng Tạng, một người tóc hoa râm, một người trạc tuổi trung niên.

Bà lão gầy gò như Trần Bì A Tứ, trông khoảng bảy mươi mấy tuổi, nhưng tinh thần khá tốt, ánh mắt sắc bén.

Người phụ nữ trung niên không có gì đặc biệt, trông giống như một bà cô người Tạng bình thường, được cho là con dâu của Định Chủ Trác Mã.

Một bên, Trương Hạo giới thiệu đơn giản vài câu, bà lão chính là Định Chủ Trác Mã mà họ cần tìm lần này.

Theo sổ ghi chép của Trần Văn Cẩm, Định Chủ Trác Mã với tư cách là người dẫn đường nữ đã dẫn họ vào sa mạc Gobi, sau đó chia tay tại một ngọn núi đá, nhóm Trần Văn Cẩm từ ngọn núi đá đó tiến vào Tháp Mộc Đà.

Trên sổ ghi chép của Trần Văn Cẩm, còn có một bản đồ lộ trình rất hoàn chỉnh, trên đó đánh dấu rất nhiều ký hiệu nguy hiểm. .....

Lục Vũ nhìn Định Chủ Trác Mã, lại nhìn người phụ nữ trung niên bên cạnh, lấy từ trên người ra cái "đĩa sứ xanh", đưa cho Trương Hạo.

Trương Hạo đi qua đưa đồ cho Định Chủ Trác Mã, trực tiếp dùng tiếng Tạng nói chuyện với bà.

Trong mấy người, Lục Vũ thông thạo tiếng Tạng, Vương Bàn Tử

lơ mơ, nghe không hiểu lắm, còn Ngô Tà và A Ninh thì càng không hiểu, chỉ đứng ngây người nhìn.

May mà, Hắc Hạt Tử ở bên cạnh làm phiên dịch, nói đơn giản vài câu.

Chương 964

"Trương lão bản đưa cái đĩa này cho bà lão, ý của bà lão là cái đĩa này chính là cái đĩa Trần Văn Cẩm đã dùng năm đó.

Có thứ này, chắc là có thể tìm được cửa núi năm xưa." Hắc Hạt Tử vừa nói xong, Lục Vũ đột nhiên mở miệng: "Trương lão bản, không cần nghỉ ngơi nữa, xuất phát ngay.

Chúng ta đã trì hoãn rất lâu rồi, trì hoãn thêm nữa, có lẽ không ổn..." Dưới màn đêm, đoàn xe trực tiếp khởi hành.

Theo lộ trình của Văn Cẩm năm xưa, đoàn xe gồm năm chiếc xuất phát từ Đôn Hoàng, qua Đại Sài Đán, hướng đến khu vực hồ Sát Nhĩ Hãn.

Đi xuyên qua con đường sa mạc, nhìn ra xa, toàn là sa mạc Gobi rộng lớn, không thấy điểm cuối.

Cảnh tượng này, khiến Lục Vũ bất giác nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở sa mạc Tây Vực năm xưa. .....

Đã từng có lúc, bên cạnh hắn là Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và rất nhiều người khác.

Mọi người, mang theo lòng hiếu kỳ, cùng nhau đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết.

Lúc đó, hành trình khám phá những điều chưa biết của hắn, mới chỉ vừa bắt đầu.

Đối với thế giới này, ngoài hiếu kỳ, vẫn là hiếu kỳ.

Mà bây giờ, thời gian trôi qua, vật đổi sao dời.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đã di cư ra nước ngoài, không còn

liên lạc, Tiểu Diệp Tử mãi mãi ở lại Côn Luân đất Tạng. .....

Hắn và Vương Bàn Tử, vẫn đang tiếp tục tiến bước trên cuộc hành trình đầy những điều chưa biết.

Cùng với bước tiến của họ, họ đã gặp ngày càng nhiều chuyện.

Hắn cũng cuối cùng không còn như trước đây, đối với mọi thứ đều tràn đầy hiếu kỳ và khát vọng khám phá.

Hắn đã thấy quá nhiều nguy hiểm, âm mưu, lừa lọc, hiểu rằng thế giới này không hề đơn giản như vậy.

Không thể lại như trước đây, cậy mình biết một vài chuyện, liền không kiêng nể gì mà bước vào từng bí ẩn một.

Hắn mơ hồ cảm thấy, mình đang ở trong một vòng xoáy khổng lồ, chỉ cần một chút sơ suất, sẽ bị nuốt chửng vào trong đó. ....

Bồn địa Sài Đạt Mộc rất lớn, dù là đi xe, cũng cần một thời gian rất dài mới có thể đến được địa điểm dự định.

Đêm khuya ngày thứ hai, đoàn xe buộc phải dừng lại nghỉ ngơi.

Mấy tài xế thay nhau lái xe một ngày một đêm, đã không thể tiếp tục, hơn nữa xe cũng phải dừng lại nghỉ ngơi.

Quan trọng hơn là, Trương Hạo có chuyện muốn tìm Lục Vũ.

Đoàn xe cắm trại bên đường, Trương Hạo và Lục Vũ rời khỏi đám đông, thong thả đi trong sa mạc Gobi.

Sau khi đi xa khỏi khu cắm trại, Trương Hạo mở lời, tiếp tục cuộc nói chuyện của họ trên lầu nhỏ ở Tây Hải. .....

“Anh là người nhà họ Trương, Trương Hải Khách, điểm này không thể nghi ngờ.

Cho nên, có một chuyện anh phải đồng ý với tôi.

Nếu có một ngày tôi chết, bất kể anh có tiếp quản khách sạn Tân Nguyệt hay không, anh phải tìm cách tìm được tộc trưởng." Lúc nói chuyện, vẻ mặt Trương Hạo nghiêm nghị chưa từng có, cơ thể càng đứng thẳng tắp, như một ngọn giáo hiên ngang giữa trời đất!

Lục Vũ nhíu mày, trong lòng có một cảm giác không lành.

Chỉ là đang định nói một câu gì đó, Trương Hạo đã chuyển chủ đề, nhẹ giọng nói: "Năm đó tôi để lại băng ghi hình cho anh, chính là do Định Chủ Trác Mã gửi đến.

Bà ấy gửi đến khách sạn Tân Nguyệt, tên người nhận là tộc trưởng, Trương Khởi Linh." "Ngoài ra, băng ghi hình được gửi cùng lúc, còn có một cái được gửi đến nhà cũ của nhà họ Ngô ở kinh thành, người nhận thư là Ngô Tam Tỉnh.

Chắc là cái bút ghi âm mà sau này anh nói Ngô Tà nhận được, đã bị Ngô Tam Tỉnh giở trò." "Còn một cái nữa, cái của A Ninh thì sao?" Nghe lời của Trương Hạo, Lục Vũ không quá ngạc nhiên, chỉ hơi nhíu mày, hỏi thêm một câu.

"Anh có thể sẽ không tin." Trương Hạo nhìn Lục Vũ một cái, nhẹ giọng nói: "Bưu kiện thứ ba, bưu kiện trong tay A Ninh, người nhận ban đầu là Đổng Đức, địa chỉ là một địa chỉ bỏ hoang ở trung tâm thành phố Tây Kinh.

Chỉ là bưu kiện này vừa được gửi đến Tây Kinh, còn chưa kịp trả về địa chỉ cũ, đã bị người ta cướp đi..." Nói đến đây, Trương Hạo dừng lại một chút, nói với Lục Vũ đang nhíu chặt mày: "Tôi đã sắp xếp người truy tra, nhưng muốn tìm ra ai đã cướp đi, khả năng không lớn." "Nhưng, nếu tôi đoán không sai, không phải do bên cha mẹ anh làm, thì chính là Ngô Tam Tỉnh làm." "Họ, thật sự là không chịu nổi cô đơn một chút nào..." Lục Vũ lắc đầu, khẽ thở dài, mọi chuyện rối rắm, có vô số manh mối, bất kể bắt đầu tra từ manh mối nào, đều có

thể tra ra một đống thứ linh tinh. .....

"Không nói những chuyện này nữa, quay lại thương lượng chuyện Tháp Mộc Đà đi." "Được." Hai người lang thang đi về khu cắm trại, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử mấy người đang tụm lại một chỗ, nói về chuyện Tháp Mộc Đà.

Chương 965

Hắc Hạt Tử biết rất nhiều chuyện, cộng thêm chàng trai người Tạng Trát Tây tụm lại với họ, mấy người cũng nói được không ít chuyện.

Trát Tây, là cháu trai của Định Chủ Trác Mã, lần này cũng đến để chăm sóc bà lão. .....

Lục Vũ đứng bên cạnh im lặng lắng nghe, cũng nghe được đại khái.

Họ cùng Trần Văn Cẩm tìm kiếm Tháp Mộc Đà, theo cách gọi của người dân địa phương là Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa, có nghĩa là thành phố ma trong mưa, chỉ có ngày mưa mới có thể nhìn thấy.

Tháp Mộc Đà, cũng là nơi được cho là quốc gia của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Tương truyền, vào thời thượng cổ, nơi đây từng có một quốc gia Tây Vương Mẫu, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm.

Về quốc gia Tây Vương Mẫu, từ xưa đến nay không biết bao nhiêu sử liệu đã miêu tả.

Tương truyền, vào thời Hoàng Đế, quốc gia Tây Vương Mẫu đã tồn tại.

Trong 'Sơn Hải Kinh' có viết, phía nam của Tây Hải, bên bờ Lưu Sa, sau Xích Thủy, trước Hắc Thủy, có một ngọn núi lớn, tên là Côn Luân Chi Khâu.

Có một vị thần mặt người thân hổ, có vằn có đuôi, đều màu trắng.

Bên dưới có vực sâu của Nhược Thủy bao quanh, bên ngoài có núi Viêm Hỏa, ném vật vào là cháy.

Có người đeo thắng, răng hổ, đuôi báo, sống trong hang, tên là Tây Vương Mẫu.

Trên núi này vạn vật đều có.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, trong 'Trúc Thư Kỷ Niên Quách Chú' có ghi, Mục Vương tây chinh đến Côn Luân Khâu, gặp Tây Vương Mẫu.

Mục Vương, chính là Chu Mục Vương.

Tương truyền, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu đã có một câu chuyện tình cảm, Tây Vương Mẫu đã truyền thụ pháp trường sinh của mình cho Chu Mục Vương, hy vọng có thể trong những năm tháng vô tận sau này, cùng Chu Mục Vương song túc song phi.

Kết quả, Chu Mục Vương bị Lỗ Thương Vương chiếm tổ chim khách, Lỗ Thương Vương lại bị Thiết Diện Sinh hái mất quả đào. .....

Bất kể là Chu Mục Vương, Lỗ Thương Vương hay Thiết Diện Sinh, đều đã bị Lục Vũ giải quyết trong lần thám hiểm Lỗ Vương Cung lần trước, không còn sót lại một ai.

Ngay cả Thất Tinh Quan của Uông Tàng Hải, cũng đã mở ra, phá hủy hết.

“Đúng rồi, Ngô Tà, cậu đưa cho Tiểu ca nhi xem lại câu chuyện về Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương trong tay cậu đi, biết đâu Tiểu ca nhi có thể nhìn ra được rốt cuộc là thật hay giả.” Lúc này, đợi Hắc Hạt Tử nói xong chuyện về quốc gia Tây Vương Mẫu, Vương Bàn Tử liền nghĩ đến chuyện Ngô Tà đã nói với họ trước đó, lại lấy một tờ giấy từ tay Ngô Tà, đưa cho Lục Vũ. .....

“Cậu lấy ở đâu ra?” Lục Vũ chỉ liếc nhìn một cái, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhìn chằm chằm Ngô Tà, từng chữ từng chữ hỏi: “Nói!

Tờ giấy này, cậu lấy từ đâu ra!

Là ai đưa cho cậu?

Mau nói!" Tờ giấy này, Lục Vũ rất quen thuộc, nội dung trên đó, Lục Vũ cũng vô cùng quen thuộc!

Hơn nữa, hắn không chỉ quen thuộc nét chữ trên đó, mà còn nhận ra tác giả của tài liệu này!

Tờ giấy này, là từ rất lâu rất lâu trước đây, hắn đã bảo Diệp Diệc Tâm dịch lụa Chiến Quốc.

Tác giả của lụa này là Thiết Diện Sinh, hắn đã viết rõ trên lụa rằng mình lợi dụng Lỗ Thương Vương để tìm kiếm Ngọc Dũng trường sinh, cũng như chuyện về Thi Miết Đan, càng nói thẳng, Quỷ Tỳ căn bản không phải của Lỗ Thương Vương, cũng không phải do hắn lấy ra từ bụng con rắn lớn, mà là tín vật mà Tây Vương Mẫu năm xưa tặng cho Chu Mục Vương Cơ Mãn.

Ngô Tà thấy Lục Vũ có vẻ kích động, vội vàng nói: "Chuyện này cũng lâu rồi, tôi gặp Hoắc Tú Tú, cô ấy đưa cho tôi, nói là truyền thuyết về 'Lỗ Thương Vương' mà cô ấy tìm được..." Dừng lại một chút, lại nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, nội dung trên này, cậu rất quen thuộc sao?" Lục Vũ nhìn Ngô Tà một cái, im lặng một lát, cuối cùng cũng mở miệng, kể lại đơn giản chuyện năm xưa hắn bảo Diệp Diệc Tâm dịch lụa Chiến Quốc.

Nói xong, hắn cũng hiểu tại sao Hoắc Tú Tú lại có được thứ này.

Trong một thời gian dài, Hoắc Tú Tú và Diệp Diệc Tâm quan hệ rất thân mật, có lẽ chính trong giai đoạn đó, Hoắc Tú Tú đã lấy trộm từ chỗ Diệp Diệc Tâm, rồi lén sao chép một bản, đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà lén nhìn Lục Vũ một cái, thấy hắn đã bình tĩnh trở lại, mới nói: "Tiểu ca nhi, Bàn gia nói kinh nghiệm trước đây của các cậu cũng

có tung tích của Tây Vương Mẫu, có liên quan đến quốc gia Tây Vương Mẫu mà chúng ta lần này đi tìm không?" Nghe lời này, Lục Vũ theo bản năng muốn đưa ra một câu trả lời phủ định, nhưng nghĩ đến Tây Vương Mẫu, quan tài vẫn ngọc ở Trùng Cốc, hắn lại cảm thấy giữa hai cái, e rằng sẽ có chút liên hệ.

Hơn nữa... ngay cả trong 'Sơn Hải Kinh', chuyện về Tây Vương Mẫu cũng có hai cách nói.

Một là, quốc gia của Vương Mẫu ở Tây Hoang, phàm những ai đắc đạo nhận sách đều đến triều kiến Vương Mẫu ở Côn Luân.

Lần trước trong chuyến đi "Côn Luân Thần Cung", nhóm Lục Vũ đã từng thấy chiếc thang lên trời màu vàng từ trên trời hạ xuống, thần diệu vô cùng, tựa như tiên cảnh.

Hai là, 'Sơn Hải Kinh' còn có một đoạn: Phía nam của Tây Hải, bên bờ Lưu Sa, sau Xích Thủy, trước Hắc Thủy, có một ngọn núi lớn, tên là Côn Luân Chi Khâu.

Có một vị thần mặt người thân hổ, có vằn có đuôi, đều màu trắng.

Chương 966

Bên dưới có vực sâu của Nhược Thủy bao quanh, bên ngoài có núi Viêm Hỏa, ném vật vào là cháy.

Có người đeo thắng, răng hổ, đuôi báo, sống trong hang, tên là Tây Vương Mẫu.

Trên núi này vạn vật đều có.

Nói ra thì, vị trí của Tháp Mộc Đà, chính là phía nam Tây Hải, bên bờ Lưu Sa.

Nói đơn giản vài câu, Lục Vũ nhìn mọi người, nói: "Các cậu nói xem, hai Tây Vương Mẫu trong 'Sơn Hải Kinh' là chỉ một người, hay là hai người?" Câu nói này, lại khiến mấy người đều ngớ ra.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của họ, Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cho nên, đừng đoán mò những chuyện không có căn cứ, bất kể là Tây Vương Mẫu nào, cuối cùng cũng đều là ở nơi đó." "Đến nơi rồi, gặp được người, tự khắc sẽ biết là ai." "Bây giờ nghĩ nhiều hơn nữa, thì có ích gì?" "Chúng ta chuẩn bị thêm một số tài liệu, cũng có thể giúp ích được phần nào." Ngô Tà hiếm khi phản bác lời của Lục Vũ, nhìn chằm chằm Lục Vũ nói: "Tình hình bây giờ rối rắm như vậy, bất kỳ chuyện gì, cũng có thể là mấu chốt để chúng ta giải khai bí ẩn..." Không đợi Ngô Tà nói xong, Lục Vũ đã trực tiếp ngắt lời cậu ta, lạnh lùng nói: "Giải được bí ẩn gì?

Cậu ngay cả bí ẩn là gì còn không biết, mà đòi giải?

Ngu xuẩn!" Lục Vũ cũng không rõ tại sao mình lại trở nên nóng nảy như vậy, chỉ lạnh lùng nói một câu, rồi quay người trở về lều.

Có lẽ là vì Diệp Diệc Tâm lại một lần nữa xuất hiện trong đầu

hắn, cũng có lẽ là vì Ngô Tà cứ mãi bận tâm những câu chuyện thần thoại vô nghĩa này. .....

Vương Bàn Tử nhìn một cái, an ủi Ngô Tà vài câu, rồi đi vào lều của Lục Vũ.

Hắn cũng không nói gì, cứ thế ngồi phịch xuống bên cạnh Lục Vũ.

"Làm gì?" Không biết qua bao lâu, Lục Vũ mở miệng nói một câu.

"Không có gì." Vương Bàn Tử lắc đầu, rồi lại nhếch miệng cười, nói tiếp: "Tiểu ca nhi, cậu đừng nóng nảy như vậy.

Tôi biết, bây giờ mọi chuyện rối rắm khiến cậu phiền lòng, Ngô Tà lại không hiểu chuyện cứ hỏi lung tung, nhưng suy cho cùng, chuyện cũng liên quan đến tam thúc của nó, nên nó cũng muốn biết bí mật đằng sau chuyện này rốt cuộc là gì." "Bí mật không phải là do người ta kể ra." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhẹ giọng nói: "Bất kể là thứ gì, đều phải nhìn thấy rồi mới biết được.

Bây giờ những chuyện họ đang thảo luận, cũng giống như đoán mò, không có ý nghĩa.

Tôi đã nhấn mạnh với Ngô Tà hai lần rồi, nó vẫn không nắm được trọng điểm!" Có chút tức giận nói một câu, Lục Vũ im lặng một chút, tiếp tục nói: "Anh đi nói với Trương Hạo một tiếng, nghỉ ngơi mấy tiếng, trời sáng là xuất phát." "Nếu đã vội vàng khám phá bí mật, vậy trên đường sẽ không nghỉ ngơi, khi nào tìm được Tháp Mộc Đà, khi đó mới dừng lại." Vương Bàn Tử ngẩn người, nhưng vẫn gật đầu, chỉ là trước khi rời khỏi lều, Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ một cái, nhẹ giọng nói: "Tiểu ca nhi, đừng cứ dùng chuyện quá khứ để dày vò bản thân." Nói xong một câu, Vương Bàn Tử rời khỏi lều, đi tìm Trương Hạo, sắp xếp chuyện ngày mai. .....

Ngày hôm sau, tốc độ tiến của đoàn xe nhanh hơn.

Nhưng, đoàn xe rất nhanh đã rời khỏi đường quốc lộ, lao vào sa mạc Gobi cát vàng vô tận, trong hẻm núi lòng sông và bãi đá vụn, không ngừng tiến về phía trước. .....

Mấy chiếc xe Trương Hạo mang tới đều đã được độ lại đặc biệt, nhưng di chuyển trên con đường này cũng có phần vất vả, không thể tăng tốc được.

Vương Bàn Tử ngồi chung xe với Lục Vũ và Trương Hạo, lúc này không nhịn được hỏi: "Đường lớn thênh thang không đi, cứ phải off-road làm gì.

Sao thế, sợ đi nhanh quá à?

Hay là ông chủ Trương thấy xe mình xịn quá, phải vào chốn hoang dã này quẩy một trận mới đã?" "Tôi không rảnh rỗi như cậu." Trương Hạo bất đắc dĩ liếc Vương Bàn Tử một cái, thuận miệng giải thích vài câu.

Bọn họ trước đó đi theo bản đồ của Trần Văn Cẩm, nhưng lộ trình của cô ấy không hoàn toàn chính xác, vẫn phải nghe theo đề nghị của Định Chủ Trác Mã.

Năm đó, khi khu này còn chưa có quốc lộ, Định Chủ Trác Mã đã từng đi qua, biết chỗ nào có đường, chỗ nào không.

Hơn nữa, muốn tìm được cửa núi thì phải tìm được một ngôi làng nằm trong Gobi trước đã.

Năm xưa, nhóm Trần Văn Cẩm vào núi cũng mua ngựa và lạc đà từ ngôi làng đó.

"Phiền phức thế, có xe rồi mà vẫn phải dùng lạc đà, lần trước chúng ta ở Tây Vực, mấy con lạc đà đó…" Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu, một lúc sau lại lẩm bẩm tiếp: "Ông chủ Trương, nơi này cậu từng đến chưa, sao tôi cứ có cảm giác cậu rất

quen thuộc với những chuyện này thế?" "Lúc tôi nói chuyện với Định Chủ Trác Mã, cậu đang thì thầm to nhỏ bên cạnh A Ninh." Trương Hạo nhàn nhạt nói một câu, cũng không để ý đến Vương Bàn Tử nữa, chỉ đưa tay chỉnh lại kính chiếu hậu, từ vị trí của hắn vừa hay có thể nhìn thấy Lục Vũ.

Cũng không biết mục đích hắn làm vậy là gì, nhưng hiếm thấy là Lục Vũ vẫn luôn nhắm mắt, không hề để tâm đến hành động nhỏ của Trương Hạo.

Trên đường đi, đoàn xe không hề nghỉ ngơi, cứ thế tiến về phía trước.

Đến chập tối, dưới sự dẫn dắt của Định Chủ Trác Mã, đoàn xe đã đến ngôi làng nhỏ tên là "Lan Thác".

Đáng tiếc, ngôi làng lúc này đã bị bỏ hoang.

Dưới màn đêm, ngôi làng hoang tàn đổ nát.

Đừng nói là người, ngay cả một con vật nhỏ cũng không thấy… Phát hiện này khiến Lục Vũ có chút thất vọng.

Dù sao thì trong «Đạo Mộ Bút Ký», ngôi làng này vẫn còn người ở.

Mà bây giờ, nó đã trở thành một ngôi làng hoang không một bóng người.

Nghĩ lại cũng phải, thời thế thay đổi, rất nhiều vận mệnh cũng đổi thay… Đêm đó, cả đội cắm trại trong làng.

Nửa đêm, Lục Vũ đang ngồi thiền điều tức trong lều, đợi sau khi phần lớn mọi người đã ngủ say, Lục Vũ bước ra khỏi lều, liếc nhìn người gác đêm rồi lặng lẽ đi về phía lều của Định Chủ Trác Mã.

Chương 967

Bên ngoài lều, Trát Tây đang canh gác.

Thấy Lục Vũ, Trát Tây cau mày, đang định nói gì đó thì Lục Vũ bất ngờ nói trước một bước: "Đi nói với bà của cậu, tôi họ Đổng, tên Đổng Đức…" Nghe câu nói này của Lục Vũ, Trát Tây vốn đã đặt tay lên chuôi dao bên hông liền sững người, sau đó thở ra một hơi, gật đầu rồi đi vào lều.

Vài câu nói công phu, hắn lại từ trong lều đi ra, nói với Lục Vũ: "Anh đợi tôi một chút, bà nói còn một người nữa." "Được." Không lâu sau, Trát Tây quay lại, dẫn theo Ngô Tà với vẻ mặt đầy hoang mang.

Nhìn thấy Lục Vũ, ánh mắt Ngô Tà càng thêm ngơ ngác, cậu ta vừa định nói gì đó thì Trát Tây đã lên tiếng: "Bà đang đợi hai người bên trong, vào đi." Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, trực tiếp bước vào lều.

Bà lão đang ngồi trong lều, bên cạnh không thấy bóng dáng con dâu.

Lục Vũ gật đầu với Định Chủ Trác Mã coi như chào hỏi, rồi ngồi xuống đối diện bà lão.

Ngô Tà mặt mày ngơ ngác, nhưng thấy Lục Vũ ngồi xuống, cậu ta do dự một chút rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

Lòng cậu ta rối như tơ vò, không hiểu tại sao bà lão này lại sai cháu trai lén gọi mình đến đây?

Lúc này, bà lão đột nhiên nói một câu tiếng Tạng, Lục Vũ cũng đáp lại một câu bằng tiếng Tạng.

Họ nói gì, Ngô Tà không hiểu, chỉ thấy sau khi nghe Lục Vũ nói,

trong mắt bà lão thoáng qua một tia thất vọng.

Bà mấp máy môi, rất muốn hỏi điều gì đó.

Nhưng chưa kịp mở lời, Định Chủ Trác Mã đột nhiên lên tiếng, dùng tiếng phổ thông với khẩu âm rất nặng nói: "Tôi có một lời nhắn, cho hai người." Ngô Tà nghe vậy càng thêm kinh ngạc, gãi đầu.

Nhưng ngay giây tiếp theo, sắc mặt cậu ta trở nên kỳ quái, rồi đột ngột đứng bật dậy, nhìn chằm chằm Định Chủ Trác Mã hỏi: "Bà biết tôi sao?

Biết Tam thúc của tôi?

Tam thúc của tôi để lại lời nhắn?

Ông ấy nói gì?" Nhìn Ngô Tà có phần hoảng hốt, Lục Vũ nhíu mày, trầm giọng nói: "Ngồi xuống, nghe cho kỹ, đừng tùy tiện ngắt lời người khác, đây không phải trò chơi hỏi đáp!" Ngô Tà cứng mặt, ngồi lại bên cạnh Lục Vũ.

Sau một lúc im lặng, Định Chủ Trác Mã lên tiếng: "Người nhờ tôi truyền lời nhắn này tên là Trần Văn Cẩm, tin rằng hai người đều biết cô ấy, cô ấy nhờ tôi nhắn lại một câu." Ngô Tà lúc đó ngây người, tưởng mình nghe nhầm, nhưng không đợi cậu ta kịp phản ứng, Định Chủ Trác Mã đã dùng tiếng phổ thông khẩu âm cực nặng nói tiếp.

"Lúc Trần Văn Cẩm nhờ tôi ghi lại đoạn băng, cô ấy đã đoán được người đến có thể không phải là người của năm đó, nhưng cô ấy nói, chỉ cần cậu có mặt là được." Nói đến đây, Định Chủ Trác Mã liếc nhìn Lục Vũ một cái, lấy ra một tấm ảnh đen trắng đưa cho anh: "Phải rồi, cô ấy nhờ tôi đưa cái này cho cậu." Lục Vũ đưa tay nhận lấy tấm ảnh, đó là ảnh chụp chung của anh và Trần Văn Cẩm, nhìn bối cảnh có vẻ như là ở cổng một đơn vị nào đó, không thuộc về tấm ảnh chụp tập thể kia.

Lật mặt sau tấm ảnh, có một dòng chữ nhỏ: "Đổng Đức, Trần Văn Cẩm, kỷ niệm tại viện điều dưỡng Golmud." Lục Vũ liếc nhìn một cái rồi cất tấm ảnh đi.

Bên cạnh, Ngô Tà thấy nội dung tấm ảnh, vẻ mặt trở nên có chút kỳ quái.

Cậu ta đang định hỏi điều gì đó thì Định Chủ Trác Mã nói tiếp: "Trần Văn Cẩm nhờ tôi nói với hai người, cô ấy sẽ đợi hai người ở đích đến một thời gian." "Thời gian của các người không còn nhiều, tính từ bây giờ, nếu trong bảy ngày cô ấy không đợi được, cô ấy sẽ tự mình đi vào, các người khẩn trương lên." "Đi đâu?" Ngô Tà cuối cùng cũng tìm được cơ hội mở lời, có chút ngạc nhiên hỏi một câu: "Cô ấy muốn đi đâu?" Rồi lại tự hỏi tự đáp: "Tây Vực Cổ Quốc sao?" "Còn câu cuối cùng." Định Chủ Trác Mã không trả lời câu hỏi của Ngô Tà, chỉ liếc nhìn cậu ta một cái rồi chậm rãi nói: "Cô ấy còn nhờ tôi nói với hai người, 'hắn' đang ở ngay giữa các người, phải cẩn thận.

Hơn nữa, một thứ còn nguy hiểm hơn cả hắn có lẽ cũng sắp tìm được cô ấy rồi." Nói xong, Định Chủ Trác Mã xua tay, lại nói một câu tiếng Tạng.

Tiếp đó, Trát Tây từ ngoài cửa bước vào, ra hiệu cho Lục Vũ và Ngô Tà có thể rời đi.

Lục Vũ đứng dậy, gật đầu với Định Chủ Trác Mã rồi quay người bước đi.

Ngô Tà sững người, nhìn Định Chủ Trác Mã, rồi lại nhìn Trát Tây đang rõ ràng tiễn khách, lắc đầu rồi bước ra khỏi lều.

Vừa ra khỏi lều, cậu ta liền đuổi theo Lục Vũ, đưa tay nắm lấy cánh tay anh, nói: "Lời của Định Chủ Trác Mã có ý gì?

Là nói đến Tây Vực Cổ Quốc, Tây Vương Mẫu quốc sao?" "Tại

sao Trần Văn Cẩm lại vội vàng muốn chúng ta đi như vậy?" "'Hắn' và 'một thứ còn nguy hiểm hơn cả hắn' trong miệng cô ấy là chỉ Uông gia, hay là… con chó mà cậu nói?" Lúc này, Lục Vũ dừng bước, nhìn Ngô Tà một cái.

Dừng một chút, anh kéo tay áo lên, chỉ vào chữ Vạn trên cổ tay, khẽ nói: "Tam thúc của cậu là một kẻ điên, ông ta bắt tôi thề không được nói cho cậu biết bất cứ chuyện gì.

Có lẽ cậu không tin…" Lời của Lục Vũ chưa nói xong, Ngô Tà đột nhiên đưa tay, tóm lấy cổ tay Lục Vũ, dùng sức kéo mạnh, dường như muốn kéo đi ấn ký lời thề kia.

Phát hiện không có tác dụng, cậu ta mới dừng tay, nhìn thẳng vào Lục Vũ nói: "Cậu rất hiểu biết về thần khí, không, về pháp khí, tôi không tin cậu không có cách nào giải được lời thề này." "Cậu nói cho tôi biết, lúc đó Tam thúc đã nói với cậu thế nào, tôi giúp cậu phân tích.

Bây giờ mọi chuyện rối rắm phức tạp, Tam thúc đã lừa tôi rất nhiều rồi, cậu còn muốn lừa tôi nữa sao!" Giọng Ngô Tà rất lớn, giọng nói vô cùng không cam lòng, thậm chí có chút uất ức vang vọng trong khu cắm trại vốn yên tĩnh, lập tức đánh thức mấy người.

Tuy nhiên, mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm thò đầu ra xem, phát hiện là Lục Vũ và Ngô Tà thì lập tức thức thời trốn về lều.

Lục Vũ cau mày nhìn Ngô Tà, im lặng một lúc rồi lạnh mặt nói: "Cậu không phải đứa trẻ mười mấy tuổi, gặp chuyện phải học cách tự mình suy nghĩ, tự mình phân tích, la hét như vậy có thể giải quyết được vấn đề gì?" "Bớt nói mấy lời đó đi!" Ngô Tà cũng liều mình, tức giận nhìn Lục Vũ, lại nắm chặt cánh tay anh.

Dáng vẻ của cậu ta cho thấy, nếu hôm nay Lục Vũ không nói rõ mọi chuyện, cậu ta tuyệt đối sẽ không buông tay.

Lúc này, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, A Ninh cũng bị Ngô Tà làm kinh động, họ không phải nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm, gặp chuyện này chắc chắn phải đến hóng hớt.

Thấy bọn họ đều đến, Ngô Tà càng có thêm dũng khí, tiếp tục nói: "Tiểu ca, tôi biết trong lòng cậu có rất nhiều bí mật, và rất nhiều chuyện cậu biết rõ hơn chúng tôi." "Nhưng cậu không thể giấu tất cả mọi chuyện trong lòng mình, cậu phải nói ra chứ." "Cậu có biết không, Tam thúc nói với tôi cậu tên là Đổng Đức?

Trên tấm ảnh Định Chủ Trác Mã vừa đưa cho cậu, tên cậu cũng là Đổng Đức, Trần Bì A Tứ gọi cậu là Cừu Ngạn, vậy rốt cuộc cậu là Lục Vũ, hay Đổng Đức?

Hay là Cừu Ngạn?

Cậu rốt cuộc là ai?" Những cái tên Ngô Tà nói ra đều là những cái tên cậu ta nghe được trong khoảng thời gian này.

Trước đó ở Tây Hải, mấy người nghe thấy biệt danh của Lục Vũ mà không hỏi tới, Lục Vũ còn có chút không ngờ, có chút bất ngờ.

Chương 968

Sau đó nghĩ rằng có lẽ họ đã trưởng thành, cảm thấy vướng mắc những chuyện không đâu này không có ý nghĩa.

Cho đến bây giờ mới phát hiện không đơn giản như mình nghĩ, có lẽ họ đều đang nhẫn nhịn, cho đến lúc này không thể nhẫn nhịn được nữa… Nói xong mấy câu, thấy Lục Vũ vẫn không nói gì, lòng Ngô Tà càng thêm phiền não!

Đang định mở miệng nói thêm điều gì đó thì Trương Hạo đã bước tới gần, đưa tay búng nhẹ vào cổ tay Ngô Tà, buộc cậu ta phải buông tay ra rồi nhàn nhạt nói: "Đừng ép cậu ấy, có lần sau, tôi sẽ giết cậu!" Giọng điệu bình thản, âm thanh không lớn, nhưng lại khiến mấy người nghe thấy tim đập thình thịch.

Ngay cả Lục Vũ cũng có chút bất ngờ trước hành động của Trương Hạo.

Nhưng mà… Ngô Tà cắn răng, cứng đầu nói: "Không được, chuyện này cậu bắt buộc phải nói rõ!

Cậu có nghĩ đến không, vì những chuyện này mà đã chết bao nhiêu người, cậu có nghĩ đến không, nếu cậu nói ra bí mật của mình, mọi chuyện có phải sẽ đơn giản hơn rất nhiều không!" Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, lắc đầu, khẽ nói: "Tôi cũng rất muốn biết tôi là ai." Nói xong một câu, dừng một chút, Lục Vũ lại nói tiếp: "Bí mật của tôi, không liên quan đến các người, những người đã chết, cũng không phải vì tôi." "Muốn tìm Tam thúc của cậu, cứ nhắm vào Trần Văn Cẩm là đủ rồi." Nói xong, Lục Vũ không nhìn Ngô Tà nữa, trực tiếp bước đi.

Ngô Tà còn muốn đuổi theo nói gì đó, Trương Hạo lạnh lùng liếc

cậu ta một cái, ánh mắt lạnh như băng dường như giây tiếp theo sẽ ra tay với Ngô Tà.

Lần này, Ngô Tà không dám manh động.

"Trông chừng cậu ta, đừng để cậu ta làm phiền Lục Vũ." Trương Hạo nói với Vương Bàn Tử một câu, rồi trực tiếp đuổi theo Lục Vũ, không lâu sau đã bước vào lều của anh.

Lúc này, Lục Vũ vừa mới ngồi xuống.

Trương Hạo bước vào phòng, ngồi xuống bên cạnh Lục Vũ, đột nhiên nói đùa: "Cậu bây giờ có phải hơi hối hận vì trước đây không nghe lời đề nghị của tôi tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm không?" "Nghĩ xem, nếu lúc đầu cậu tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, những chuyện cậu trải qua này, có lẽ sẽ là tôi điều tra, cậu cũng không cần phải khổ não như vậy." Lục Vũ quay đầu nhìn Trương Hạo một cái, lại lắc đầu một lần nữa, nhưng không nói gì, trực tiếp lấy ra một cuốn album, lại học theo dáng vẻ lần trước của Ngô Tam Tỉnh, đổ hết ảnh bên trong ra, chậm rãi ghép lại.

Ghép xong tấm ảnh lớn, lại đặt hai tấm ảnh đơn lẻ khác sang một bên.

Lúc này, Trương Hạo đột nhiên đưa tay chỉ vào một vị trí trên tấm ảnh, khẽ nói: "Đây là tôi, không ngờ tôi cũng có mặt trong tấm ảnh này, thật là kỳ lạ…" Lục Vũ cũng không ngờ Trương Hạo lại có mặt trong tấm ảnh này, nhất thời quên mất chuyện mình định nói.

Dừng một chút, lúc này mới nói: "Lúc chụp tấm ảnh này tôi tên là Đổng Đức, là hai mươi năm, đúng không?" "Tất cả biến cố đều bắt đầu từ hai mươi năm trước." "Bây giờ, mỗi người chụp tấm ảnh này đều không nhớ tại sao lúc đó mình lại chụp tấm ảnh này." "Tại sao?" Không cần Trương Hạo trả lời, Lục Vũ đã tự hỏi tự đáp: "Mấy ngày nay, tôi đã nghĩ rất nhiều, luôn nghĩ rốt cuộc là chuyện gì, có thể gây ra

biến cố lớn như vậy, có thể khiến người ta quên đi nhiều chuyện như vậy." Trương Hạo ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, vô thức hỏi: "Cậu nghĩ ra rồi?" Lục Vũ đưa tay chỉ vào bóng người trên tấm ảnh, chậm rãi nói: "Vừa rồi, Trần Văn Cẩm nhờ Định Chủ Trác Mã đưa cho tôi một tấm ảnh, tôi đột nhiên nghĩ thông suốt." "Cha mẹ tôi có mặt trong tấm ảnh này, rất nhiều người của Cửu Môn cũng có mặt trong tấm ảnh này." "Tấm ảnh này không phải tự nhiên xuất hiện, ý nghĩa của sự xuất hiện của nó, chính là để người ta bám theo những người trên tấm ảnh này, những manh mối trên tấm ảnh, để truy tìm, khám phá…" Nghe lời giải thích này của Lục Vũ, Trương Hạo cau mày.

Suy đoán này không có gì mới lạ, khi hắn nhận được tấm ảnh cũng đã nghĩ đến vấn đề này.

Dù sao thì, tấm ảnh này và biến cục hai mươi năm trước cùng xuất hiện, nói không có liên quan thì không ai tin.

Trương Hạo vẫn luôn coi tấm ảnh này là một trong những manh mối quan trọng nhất để giải khai bí ẩn.

Chỉ là hắn không ngờ rằng, trên tay Lục Vũ đột nhiên xuất hiện một quả cầu lửa nhỏ, đốt sạch tất cả ảnh chụp!

Ngay cả người trầm ổn như Trương Hạo, lúc này cũng sắc mặt đại biến!

Giọng nói bình tĩnh của Lục Vũ truyền vào tai Trương Hạo: "Tấm ảnh này, là manh mối hay là con tin?" "Một tấm ảnh mà tất cả mọi người đều không nhớ, ẩn chứa không biết bao nhiêu bí ẩn, nghi điểm, khiến vô số người truy tìm bí mật đằng sau tấm ảnh, đây không phải là bị người khác dắt mũi sao?" "Tên tôi là Đổng Đức cũng được, Cừu Ngạn cũng được, Lục Vũ cũng được, thực ra đều không quan trọng." "Tên chỉ là tên, quan trọng là câu chuyện đằng sau cái tên đó." "Tấm

ảnh này, chỉ là một thứ gây nhiễu tầm nhìn, không cần phải suy nghĩ nữa…" Một thời gian rất dài, Lục Vũ đều coi tấm ảnh lớn này là manh mối vô cùng quan trọng, cố gắng thông qua những người trên ảnh, những thân phận này, để giải khai bí ẩn trong lòng.

Nhưng khi anh thấy mặt sau tấm ảnh Định Chủ Trác Mã đưa cho mình có một dòng chữ nhỏ, viết "kỷ niệm tại viện điều dưỡng Golmud", anh đột nhiên phát hiện tấm ảnh này, thực ra không quan trọng đến vậy.

Ít nhất, không có liên quan lớn đến thân thế của anh… Nếu đã không liên quan đến thân phận của anh, vậy thì có liên quan đến ba thế lực kia!

Hắn, Uông gia, con chó.

Trong ba thế lực này, hắn không có lý do làm chuyện này, Uông gia cũng không có lý do, khả năng duy nhất chính là con chó kia!

Khó khăn lắm mới tiêu hóa được những lời Lục Vũ nói, Trương Hạo cau mày, nhìn đống lửa nhỏ đang ngày càng nhỏ, sắp tắt ngúm, nói: "Lý là vậy, nhưng con chó kia, tại sao phải làm những chuyện này, dường như không có lý do gì cả?" "Lý do rất đơn giản." Lục Vũ nhìn Trương Hạo một cái, lấy ra một thanh đoản kiếm, khều đống lửa, để lửa cháy to hơn một chút rồi nói: "Người trên đó quá đông đủ, hơn nữa cậu nhìn xem dáng vẻ của họ, quần áo họ mặc, nụ cười trên mặt họ, đại diện cho điều gì?" "Núi Tứ Cô Nương, được mệnh danh là hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử, trước khi xuất phát vô số người tập kết ở kinh thành…" Nghe lời của Lục Vũ, trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia khác lạ, hỏi: "Ý của cậu là, đây là tấm ảnh chụp tập thể trước lần hành động đó?" Nói đến đây, Trương Hạo dừng lại, cau mày nói: "Trước đây không phải cậu nói tên mình trên ảnh là Đổng Đức, người đi núi Tứ Cô Nương tên là Cừu Ngạn sao?"

“Tên không quan trọng.” Lục Vũ lắc đầu, lại nói lần nữa: “Quan trọng là sự việc, đừng quá vướng mắc ở cái tên.

Chỉ nhìn tấm ảnh này, những người này tụ tập lại với nhau, ngoài việc trộm mộ xuống đất, còn có thể có nguyên nhân gì khác?” Lòng Trương Hạo bỗng nhiên sáng tỏ.

Đúng vậy!

Trước đây khi họ suy xét về tấm ảnh này, luôn chỉ chăm chăm vào tấm ảnh và những người đằng sau nó, mà bỏ qua một vấn đề mấu chốt, những người trên ảnh tụ tập lại với nhau để làm gì?

Nhiều người của Cửu Môn như vậy, thậm chí còn có cả người của Trương gia, những người này tụ tập lại, ngoài việc làm ăn buôn bán, thực sự không thể có nguyên nhân nào khác.

“Không cần thiết phải bị người khác dắt mũi.” Lục Vũ lại lên tiếng, tiếp tục nói: “Trước đây, khi tôi nói chuyện với Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh nói với tôi, trong tay ông ta có một cuốn Liên Sơn Bặc, là sau biến cố hai mươi năm trước, đột nhiên có người tặng cho ông ta.” “Sau đó, ông ta cứ theo Liên Sơn Bặc, lần theo dấu vết, tra ra được rất nhiều chuyện.” “Có lẽ đều là nhờ sự giúp đỡ của Liên Sơn Bặc, Ngô Tam Tỉnh mới tìm ra hắn, và một vài manh mối của Uông gia…” Nói đến đây, Trương Hạo không còn chút nghi ngờ nào nữa, chỉ là trên mặt lộ ra một vẻ mặt vô cùng kỳ quái, dường như không dám tin, lại giống như đã nghĩ ra điều gì đó.

Một lúc lâu sau, hắn cuối cùng không nhịn được, nhìn Lục Vũ, thử hỏi: “Có thể khiến người ta quên đi mọi chuyện, con chó đó là Thiên Thụ?” “Nó nói không phải, nhưng hắn là có liên quan đến ‘Thiên Thụ’, nó có lẽ phục vụ cho ‘Thiên Thụ’.” Lục Vũ rất dứt khoát gật đầu, cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Dùng thời gian lâu như vậy, anh cuối cùng cũng làm rõ được

chuyện này.

Hai mươi năm trước, tất cả biến cố xảy ra đều là do Thiên Thụ đứng sau khống chế Trương gia đã xảy ra biến cố!

Thiên Thụ có biến, cho nên sau lần đó, hướng đi của mọi chuyện đã xảy ra những biến cố khó tin, khiến vận mệnh của vô số người cũng thay đổi theo.

"Tôi đã nói tại sao tư liệu của cậu lại bắt đầu từ hai mươi năm trước…" Trương Hạo hoàn toàn hiểu ý của Lục Vũ, ngây người ngồi đó.

Một lúc lâu sau, có chút mờ mịt nhìn Lục Vũ: "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Trước đây, Trương Hạo trước mặt Lục Vũ vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh, trầm mặc ít nói, mưu sâu kế hiểm, trông rất tâm cơ.

Nhưng sau khi xác định thân phận Trương Hải Khách của Lục Vũ, Trương Hạo trước mặt Lục Vũ không còn phong thái đó nữa, không còn thể hiện mặt tâm cơ nặng nề trước mặt Lục Vũ.

Đây có thể là sự kính trọng của người ngoại gia Trương gia đối với bản gia, cũng có thể là Trương Hạo trong quá trình truy đuổi bước chân của Trương Hải Khách đã phát hiện ra những điều khiến hắn kính trọng… Cũng có thể là… một bí mật sâu kín nhất trong lòng hắn… Đối mặt với câu hỏi của Trương Hạo, Lục Vũ chỉ liếc hắn một cái, có chút bất đắc dĩ nói: "Ông chủ Trương, đừng giả vờ." "He he." Trương Hạo cười cười, cũng không giả vờ gì nữa, chỉ cười tủm tỉm nói: "Bất luận con chó kia muốn làm gì, chúng ta cứ truy theo, luôn có thể phát hiện ra manh mối." "Lát nữa tôi sẽ sắp xếp người tìm hồ sơ của Cửu Môn những năm nay ra, phân loại chỉnh lý." "Ừm." Lục Vũ gật đầu, không nói gì thêm.

Chuyện này cũng không vội, vẫn là đợi anh gặp Trần Văn Cẩm rồi

nói sau… Ngày thứ hai, tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã biến mất, tâm trạng của Trương Hạo tốt hơn rất nhiều, sáng sớm tinh mơ đã thúc giục đoàn xe tiếp tục lên đường giữa Gobi mênh mông.

So với sự nhẹ nhõm của hắn, tâm trạng của Ngô Tà lại ngày càng nặng nề, ngay cả ngồi xe cũng không chọn chung xe với Lục Vũ, mà là ngồi cùng Hắc Hạt Tử.

Chương 969

Trên xe, Ngô Tà luôn nhìn ra ngoài, nhìn bụi vàng cuồn cuộn, thỉnh thoảng lại thở dài.

Hắc Hạt Tử bên cạnh liếc cậu ta một cái, nói: "Đừng ở đây than ngắn thở dài, có chuyện gì thì nói nhanh, tôi nghe phiền lắm." "Tôi không biết nói thế nào…" Ngô Tà cười khổ với Hắc Hạt Tử, nói là không biết nói thế nào, nhưng vẫn kể lại những chuyện mình biết, thậm chí cả lời dặn dò của Định Chủ Trác Mã cũng nói ra.

Cuối cùng, lại thở dài một hơi, cảm khái: "Trên tấm ảnh Định Chủ Trác Mã đưa cho Lục Vũ có ghi tên Đổng Đức và Trần Văn Cẩm, đó là ảnh chụp chung của họ." "Lục Vũ không nói gì cả, nhưng tôi biết giữa họ nhất định có quan hệ rất sâu sắc!" Đợi Ngô Tà nói xong, Hắc Hạt Tử im lặng một lúc, rồi nói với Ngô Tà: "Bớt ở đây lo chuyện bao đồng đoán mò đi, Lục Vũ trước đây nói không sai, nếu là giải đố thì đừng tự mình thêm câu đố cho mình, thấy chuyện gì thì nói chuyện đó." Ngô Tà dường như đã đoán được câu trả lời của Hắc Hạt Tử, khẽ lắc đầu, lại thở dài một hơi, nhỏ giọng tự nhủ: "Nói không nghĩ là không nghĩ, nào có dễ dàng như vậy?" Nhưng, bất kể cậu ta nói thế nào, đoàn xe vẫn không ngừng tiến về phía trước, khoảng cách đến đích của họ ngày càng gần.

Thời gian trôi qua vội vã.

Một đội người đã đi trong sa mạc Gobi được hai ngày.

Ngày thứ ba, vừa mới tỉnh dậy đã thấy chân trời xa xa xuất hiện ráng mây ngũ sắc, vô cùng đẹp mắt.

Chỉ là, khi thấy ráng mây này, sắc mặt của Định Chủ Trác Mã và Trát Tây đều trở nên khó coi, thúc giục Trương Hạo bên cạnh: "Chúng

ta phải nhanh lên, bão cát sắp đến rồi, chậm một chút rất có khả năng bị kẹt trong Gobi…" Tuy nhiên, trước khi họ lại xuất phát, đã có gió thổi cát bay, bụi vàng cuồn cuộn, trời đất mịt mù.

Và trong làn bụi vàng mịt mù đó, xa xa có một chấm đen nhỏ, ẩn hiện… Sau khi thấy chấm đen nhỏ ẩn hiện trong bụi vàng, phản ứng đầu tiên của Lục Vũ là lấy ống nhòm ra, nhìn kỹ, rồi hỏi Định Chủ Trác Mã đó là nơi nào.

Nơi đó, quá giống với tòa thành đen mà anh từng thấy trước Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch.

Đều là trong sa mạc vàng vô tận, có một tòa thành đá màu đen… Định Chủ Trác Mã lập tức nói với Lục Vũ, chấm đen đó chính là Thành Ma Quỷ.

Cái gọi là Thành Ma Quỷ, thực ra là một mảng đá lớn được gió lớn điêu khắc thành địa hình kỳ lạ, chứ không phải một tòa thành.

Chính xác mà nói, là trong một khu vực rộng lớn, phân bố rất nhiều núi đá hình thù kỳ quái, nhìn từ xa, khiến người ta liên tưởng vô hạn, rất dễ tưởng tượng thành các loại vật thể kỳ dị.

Gió thổi qua những tảng đá này sẽ phát ra âm thanh như quỷ khóc sói tru, nên được gọi là Thành Ma Quỷ.

Trong lòng chảo Qaidam, địa mạo như vậy rất phổ biến, không phải là thứ gì đặc biệt hiếm.

Tuy nhiên, Định Chủ Trác Mã cũng nói, giống như "Thành Ma Quỷ" ở xa kia, bị gió cát ăn mòn trông rất giống một thành thị, thì tương đối hiếm thấy.

Lục Vũ ngay lập tức bày tỏ muốn đến đó.

Định Chủ Trác Mã và Trát Tây đều phản đối kịch liệt.

Trong văn hóa của họ, "Thành Ma Quỷ" là nơi bị ma quỷ nguyền rủa, đầy rẫy nguy hiểm, không thể dễ dàng đến gần.

Thậm chí, còn có truyền thuyết rằng trong Thành Ma Quỷ thực sự có ma quỷ.

Chỉ là, mắt thấy bão cát ngày càng lớn, đi đến nơi khác cũng có rủi ro rất lớn.

Trương Hạo lập tức quyết định, đi Thành Ma Quỷ.

Dù không vào trong, dựa vào tường thành cao của Thành Ma Quỷ cũng có thể chống lại bão cát, tránh cho họ phải phơi mình trong bão cát… Tục ngữ có câu, trông núi chạy chết ngựa.

Lần này bọn họ là, trông thành chạy nát xe.

Bão cát ngày càng lớn, tầm nhìn đã bắt đầu bị bão cát cản trở, bên tai toàn là tiếng gió cát quất vào xe, nghe mà rợn người.

Mấy tài xế của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sắc mặt đều có chút khó coi.

Điều duy nhất khiến họ mừng là, lần này Trương Hạo mang đến chỉ có năm chiếc xe, lại được độ lại chuyên dụng cho sa mạc Gobi.

Cho nên tuy bão cát rất lớn, đoàn xe vẫn đang chậm rãi tiến về phía trước.

Dần dần, bão cát càng lúc càng lớn, tốc độ di chuyển của đoàn xe càng lúc càng chậm, có xe thậm chí còn lún vào cát, không thể thoát ra, chỉ có thể qua bộ đàm gọi xe khác đến đâm ra.

Cứ như vậy, lại gian nan di chuyển trong bão cát thêm một giờ nữa, tốc độ của đoàn xe càng chậm hơn.

Lúc này, Trương Hạo đã đưa ra một quyết định khiến mọi người đều tròn mắt kinh ngạc.

Trong đoàn xe của họ, có một chiếc không có hành khách, chỉ có tài xế, trên đó chất đầy vật tư.

Bất kể là lều trại hay thực phẩm, vũ khí, trang bị, đều ở trên chiếc xe đó.

Theo lời của Trương Hạo, vứt bỏ tất cả những thứ có thể vứt trên xe, dùng chiếc xe đó làm xe đầu kéo, dẫn các xe khác lao ra ngoài.

Nếu không, tất cả mọi người sẽ bị kẹt trong bão cát.

Và vào lúc đó, một câu nói của Lục Vũ đã thay đổi chuyện này.

Nhiều năm sau, người của "Tân Nguyệt Phạn Điếm" từng tham gia lần hành động này, khi nhắc lại chuyện này vẫn kích động khó kìm nén: "Ông chủ bảo chúng tôi vứt hết mọi thứ đi, Lục gia lại bảo chúng tôi dùng mấy chiếc xe vây chiếc xe tải ở giữa để chắn gió cát, sau đó ngài ấy như làm ảo thuật, thu hết tất cả đồ đạc vào trong.

Nếu không phải có ngài ấy, sau này chúng tôi chắc chắn sẽ chết đói, chết khát…" Nhờ sự giúp đỡ của Lục Vũ, chiếc xe vận tải vốn đã ì ạch cuối cùng cũng không cần phải kéo theo hàng trăm kg đồ đạc đi một cách vất vả trong sa mạc.

Có chiếc xe này giúp đỡ, đoàn xe lại một lần nữa tiến về phía đích đến của họ.

Bụi vàng mịt mù đã hoàn toàn che khuất tầm nhìn, không thể nhìn thấy gì, họ chỉ có thể dựa vào hướng định vị đã cài đặt trước đó, không ngừng tiến về phía trước.

Không biết đã qua bao lâu, cơn bão cát vô tận cuối cùng cũng yếu đi một chút, trước mắt họ cuối cùng cũng xuất hiện một vài thứ không giống với bụi vàng.

Chương 970

Một ngọn núi đá màu đen hiện ra trong tầm mắt họ, chính là đích đến từ trước đến nay của họ - "Thành Ma Quỷ".

Có Thành Ma Quỷ che chắn, bão cát đã giảm đi rất nhiều so với trước, tốc độ của đoàn xe cuối cùng cũng tăng lên trở lại.

Khoảng hơn hai giờ sau, Thành Ma Quỷ vốn xa vời cuối cùng cũng hiện ra hoàn chỉnh trước mắt họ, che chắn cho họ khỏi bão cát.

Nhìn gần vô số tảng đá đen cao lớn, lòng Lục Vũ thoáng qua một tia thất vọng.

Vốn tưởng rằng, nơi này sẽ là một tòa thành, giống như anh đã thấy trong mơ.

Nhưng sau khi đến đây mới phát hiện "Thành Ma Quỷ" chỉ là một đống đá đen khổng lồ cao thấp lộn xộn chất chồng lên nhau, một khu rừng đá lởm chởm, cao thấp không đều.

Mấy chiếc xe dừng ở rìa "Thành Ma Quỷ", nghe tiếng "u u" kỳ quái không ngừng vang lên bên tai, lặng lẽ chờ đợi bão cát dừng lại.

Chỉ là… Tiếng u u phát ra từ Thành Ma Quỷ, nghe mà khiến người ta có chút tê dại da đầu, có người không nhịn được hỏi trong bộ đàm về âm thanh kỳ quái này.

Biểu hiện như vậy khiến Trương Hạo rất không hài lòng, mày nhíu lại, qua bộ đàm hét lên: "Thành Ma Quỷ các người chưa từng nghe nói sao?

Đây chỉ là hiện tượng tự nhiên, đừng nghi thần nghi quỷ!" Nói thì nói vậy, sau khi nói xong câu này, Trương Hạo vẫn quay đầu nhìn Lục Vũ, cau mày nói: "Âm thanh rất kỳ quái, Thành Ma Quỷ bình thường

không có âm thanh này, tôi hình như nghe thấy có tiếng người kêu cứu…" "Tôi hình như cũng nghe thấy." Lục Vũ không nói gì, Vương Bàn Tử bên cạnh vẻ mặt kỳ quái lẩm bẩm một câu.

Trong lúc nói chuyện, đã cảm thấy tiếng kêu cứu đó càng lúc càng rõ ràng.

Đúng lúc này!

Trong bộ đàm đột nhiên vang lên giọng của Ngô Tà: "Các cậu có nghe thấy gì không, tôi hình như nghe thấy giọng của Tam thúc!" Câu nói này vừa dứt, Lục Vũ, Trương Hạo đều sững người.

Hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia kỳ quái.

Trầm ngâm một lát, Trương Hạo cầm bộ đàm lên, cau mày nói: "Đừng nghĩ nhiều, tiếng gió ở 'Thành Ma Quỷ' rất kỳ quái, rất dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung, sinh ra ảo giác…" Câu nói này chưa dứt, đã nghe thấy tiếng u u không dứt vang lên đột nhiên yếu đi rất nhiều.

Ngay sau đó, một giọng nói khàn khàn rõ ràng không thuộc về nhóm người của họ, vang lên từ bộ đàm!

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn, vô cùng gấp gáp: "Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng…" Giọng nói rõ ràng vô cùng, hoàn toàn không thể làm giả!

Biến đổi như vậy khiến Lục Vũ cũng nhíu mày.

Giọng của Ngô Tà lại vang lên: "Đây là giọng của Tam thúc tôi!

Không được, tôi phải đi tìm ông ấy!" Trong lúc nói chuyện, mấy người vừa quay đầu đã thấy cửa một chiếc xe mở ra, Ngô Tà từ trong xe chui ra, định chạy thẳng vào 'Thành Ma Quỷ', may mà bị Hắc Hạt Tử ngăn lại, kéo về xe.

Lục Vũ cũng không thể không thừa nhận, giọng nói đó rất giống Ngô Tam Tỉnh.

Bên cạnh, tâm trạng của Trương Hạo bắt đầu căng thẳng… Hắn cũng cảm thấy, giọng nói đó rất giống giọng của Ngô Tam Tỉnh, nhưng tiếng kêu cứu này, thực sự không thể nào!

Không có lý!

Đúng lúc này, trong bộ đàm lại một lần nữa vang lên giọng nói khàn khàn của Ngô Tam Tỉnh: "Lục Vũ, tôi biết cậu đang ở ngoài Thành Ma Quỷ, mau vào cứu tôi!

Muộn là không kịp…" Nói đến cuối, giọng nói đột ngột im bặt, như thể chủ nhân của giọng nói đó đã gặp phải tình huống bất ngờ nào đó.

Lần này, ngay cả trong lòng Lục Vũ cũng có chút lẩm bẩm.

Chẳng lẽ, thật sự là Ngô Tam Tỉnh?

"Ngươi là ai, ngươi ở đâu?" Lúc này, Lục Vũ đột nhiên cầm bộ đàm lên, rất dứt khoát hỏi: "Làm sao ngươi biết ta ở đây?" Lục Vũ nói xong, trong bộ đàm rất lâu không có âm thanh nào khác vang lên.

Không biết đã qua bao lâu, trong bộ đàm đột nhiên vang lên một trận cười quái dị "lạc lạc lạc", rất giống thi ngữ, theo Lục Vũ nghe, dường như là có cương thi đang nói "đưa hắn đi".

Lục Vũ nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chút không ổn.

Đúng lúc này, trong bộ đàm lại vang lên giọng nói khàn khàn của Ngô Tam Tỉnh, chỉ là lần này nghe có vẻ hơi thở hổn hển: "Cậu nói nhảm gì thế, tôi là Cửu gia của cậu, cậu mau vào đây!" "Nhớ kỹ, sau khi vào đi thẳng, gặp ngã rẽ thì đi bên trái, cậu sẽ thấy tôi." "Nó lại đuổi đến rồi, tôi phải chạy đây…" Trương Hạo sắc mặt biến đổi, nhìn Lục Vũ rồi trầm giọng nói: "Người bên trong là Giải Liên Hoàn?"

Dừng một chút, Trương Hạo tiếp tục nói: "Chuyện này trái lại càng thú vị, Thành Ma Quỷ này xem ra không tầm thường.

Cậu đi không, nếu cậu không đi, tôi đi một chuyến?" "Để tôi đi." Lục Vũ cũng cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái, hơn nữa anh vốn đã định đi vào "Thành Ma Quỷ" tìm kiếm một phen, lúc này sau khi bàn bạc đơn giản với Trương Hạo, quyết định do anh, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, A Ninh, Trát Tây năm người tiến vào Thành Ma Quỷ, Trương Hạo dẫn những người khác canh giữ bên ngoài.

Ngô Tà sớm đã không kìm nén được sự lo lắng trong lòng, lúc này trực tiếp lao xuống xe, định xông vào "Thành Ma Quỷ", lại bị A Ninh ngăn lại.

Lần này, cũng khiến cậu ta nhớ ra một chuyện, trực tiếp quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Cửu gia mà Tam thúc tôi nói có ý gì?" "Ba ba là chín." Lục Vũ chỉ nói một câu không liên quan, rồi trực tiếp bước vào khe đá khổng lồ ở lối vào Thành Ma Quỷ.

Lúc này, bão cát đã dừng, trời quang trăng sáng.

Sau khi vào Thành Ma Quỷ, họ có thể nhìn rõ cảnh tượng kỳ dị bên trong.

Nhìn một cái, dưới ánh trăng lạnh lẽo toàn là những ngọn núi đá đen nhô lên khỏi Gobi.

Ánh đèn pin chiếu qua, trong đống núi đá đó, lại phảng phất có một con đường đá sâu hun hút dài mấy mét, đá đen, ẩn hiện như một con đường trong Thành Ma Quỷ… Con đường đá đen này rất dài, kéo dài mãi đến sâu trong "Thành Ma Quỷ".

Ngô Tà lập tức cầm bộ đàm lên, hét vào bộ đàm: "Tam thúc, Tam thúc, ông ở đâu?" Trong "Thành Ma Quỷ" im phăng phắc, giọng của Ngô Tà vang vọng ra xa, xung quanh trong thời gian ngắn phản xạ lại

tiếng vang.

Nhất thời, bên tai mấy người đều vang lên tiếng vọng kỳ quái, nghe mà phiền lòng.

Chương 971

Trát Tây càng không nhịn được quay đầu quát: "Im miệng, đừng ồn!" Vốn dĩ, Trát Tây không muốn đến Thành Ma Quỷ, nhưng bà nội muốn hắn vào, hắn không có lựa chọn.

Hơn nữa, cũng không nói rõ được tại sao, Trát Tây dường như rất không thích Ngô Tà trẻ con.

Ngô Tà cũng không thích Trát Tây, hoàn toàn không quan tâm, chỉ cầm bộ đàm, còn muốn hét nữa.

Lúc này, Trát Tây không thể nhịn được nữa, định đánh rơi bộ đàm trong tay Ngô Tà.

Chỉ là vừa định ra tay thì nghe thấy trong bộ đàm lại vang lên giọng của Ngô Tam Tỉnh: "Nó đến rồi, nó đến rồi, mau chạy, mau chạy, mau chạy, tôi thấy các người rồi, mau chạy!" "Khốn kiếp!" Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng, đưa tay chỉ vào sâu trong Thành Ma Quỷ, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không nói nên lời!

Ngô Tà vốn đang hăm hở muốn đi cứu Ngô Tam Tỉnh, lúc này cũng ngây người, nhìn chằm chằm vào xa xa.

Xa xa, trong những tảng đá đen lạnh lẽo, có một bóng đen kỳ quái không ngừng lóe lên, bóng đen lúc lớn lúc nhỏ, không nhìn rõ, cho người ta cảm giác vô cùng quỷ dị.

Xung quanh, thậm chí còn vang lên một loại âm thanh chói tai vô cùng quỷ dị, giống như dùng móng tay cào bảng đen!

"Tiếng của ma quỷ…" Sắc mặt Trát Tây lập tức trở nên khó coi, sau đó rút con dao ngắn bên hông ra, hạ thấp giọng nói: "Chuẩn bị đi, ma quỷ sắp…" Câu nói của hắn chưa dứt, Lục Vũ đã lao ra ngoài, tay

cầm "Ngô Vương Phù Sai song kiếm", trong nháy mắt, đã lao đến đứng dưới một tảng đá lớn cách đó hơn mười mét, nói với không khí: "Ta biết ngay là ngươi, giả thần giả quỷ, không có hồi kết!" "Ngươi cũng xứng nói ta giả thần giả quỷ?" Không khí đột nhiên vang lên giọng của Ngô Tam Tỉnh, ngay sau đó thấy một bóng người nhảy nhót xuất hiện trước mặt Lục Vũ.

Người xuất hiện chính là khuôn mặt của Ngô Tam Tỉnh, chỉ là trông có vẻ hơi thê thảm.

Hơn nữa, trong tay Ngô Tam Tỉnh còn xách một người.

Quần áo trên người người đó rách nát, máu thịt bầy nhầy, giống như một người máu.

"Phan Tử!" Ngô Tà vừa nhìn đã nhận ra bóng người máu thịt bầy nhầy đó là Phan Tử, không khỏi kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, cậu ta phản ứng lại, vội vàng chạy về phía Lục Vũ, sau khi đứng lại bên cạnh anh, Ngô Tà thấy được Tam thúc của mình, lại một lần nữa ngây người, chỉ theo bản năng gọi một tiếng: "Tam thúc?" "Ngô Tam Tỉnh" liếc nhìn Ngô Tà một cái, lại nhìn Lục Vũ, rồi nói trước khi họ kịp mở lời: "Đừng hiểu lầm, hắn không chết được, tuy trông có vẻ hơi thảm, nhưng không chết được.

Ta cũng không có cách nào, hắn cứ luôn muốn giết ta, chỉ có thể để hắn nếm chút khổ.

Nhưng, ngươi có thể dễ dàng chữa khỏi cho hắn…" Người nói chuyện là Ngô Tam Tỉnh, nhưng không phải Ngô Tam Tỉnh thật, cũng không phải Giải Liên Hoàn thật, mà là con chó mà Lục Vũ vô cùng vô cùng không thích!

Nói đến đây, Bạch Trạch dừng lại một chút, thấy Lục Vũ nheo mắt, tay có thể ra tay bất cứ lúc nào, lại nói tiếp: "Chuyện lần trước,

xem ra vẫn chưa cho ngươi đủ bài học.

Ngươi biết đấy, lại một lần nữa, ngươi chưa chắc đã có thể dễ dàng tỉnh lại như vậy." "Đừng vội, lần này ta đến đây là để thương lượng với ngươi một chuyện.

Bên trong này, có một thứ, đối với ta rất có ích." "Ta nghĩ, ngươi cũng đã nghe Lục Châu nói qua, thân thể của ta rất yếu, có thể chết đi bất cứ lúc nào, cho nên ta hy vọng ngươi giúp ta tìm được thứ này." "Nhanh thì ba ngày, chậm thì tối đa năm ngày, sau khi tìm được thứ đó, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả." Trong lúc Bạch Trạch nói chuyện, Vương Bàn Tử, A Ninh và Trát Tây đều đã đến gần.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Bạch Trạch, nói giọng âm dương quái khí: "Sao thế, dưới này chôn xương của mày à?" Nghe lời của hắn, sắc mặt Bạch Trạch lạnh đi một chút, nhưng không nói gì, chỉ nhìn Lục Vũ.

"Ngươi muốn tìm thứ gì?" "Ngay sâu trong này, ngươi thấy sẽ biết, chỉ là thân thể ta không tiện vào." "Ta có thể giúp ngươi tìm đồ, nhưng phải để hắn lại." Nghe lời của Lục Vũ, có thể thấy Bạch Trạch thở phào nhẹ nhõm.

Dừng một chút, nó tiếp tục nói: "Hắn giao cho ngươi, đợi ngươi tìm được đồ, ta sẽ lại đến tìm ngươi." Nói xong một câu, liền thấy một luồng khí xanh từ trên người Ngô Tam Tỉnh biến mất, ngay sau đó thân thể Ngô Tam Tỉnh mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất.

Ngay khoảnh khắc bóng dáng Bạch Trạch biến mất, Ngô Tà lao đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, vội nói: "Tam thúc, Tam thúc, Tam thúc ông tỉnh lại đi, ông sao rồi?" Ngô Tam Tỉnh không có bất kỳ phản ứng nào, không một tiếng động, Ngô Tà vốn đã hoảng hốt trong lòng càng hoảng hơn, vô thức nhìn về phía Lục Vũ, vội nói: "Cậu mau xem, ông ấy sao rồi, Tam thúc của tôi sao rồi?" Lục Vũ không phải thần tiên,

không nhìn ra Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc bị làm sao.

Trên người Ngô Tam Tỉnh tuy trông có vẻ hơi thê thảm, nhưng tổng thể tình hình tốt hơn Phan Tử rất nhiều, hơn nữa chỉ là quần áo rách, không có vết thương ngoài rõ ràng.

Tình huống này, dường như chỉ có một khả năng, Bạch Trạch đã giở trò!

Anh đã dùng "Hoa Đà đao" cứu tỉnh Phan Tử, chỉ là Phan Tử tỉnh lại cũng không biết Ngô Tam Tỉnh đã xảy ra chuyện gì, thậm chí ngay cả trước đó đã xảy ra chuyện gì, mình bị thương thế nào, cũng không nhớ.

Suy tư một lát, Lục Vũ đoán Phan Tử có lẽ vừa bị ngã đập đầu, có chút chấn động não, ảnh hưởng đến trí nhớ ngắn hạn, lúc này cũng không hỏi Phan Tử bị thương thế nào, chỉ nhìn hắn, hỏi: "Lần này, tại sao anh lại cùng Ngô Tam Tỉnh đến đây, Ngô Tam Tỉnh đã nói gì?" Phan Tử nghĩ nghĩ, lại nhìn Ngô Tà, thở dài một hơi, kể lại đơn giản chuyện lần này mình cùng Ngô Tam Tỉnh đến đây… Vốn dĩ, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh ở quê nhà Trường Sa, cũng không có chuyện gì to tát.

Nhưng đột nhiên một ngày, có người gửi một kiện hàng đến tay họ, mở ra xem, bên trong là một cuộn băng video.

Trong băng, không có hình ảnh, chỉ có âm thanh, tiếng bước chân, tiếng thở hổn hển và tiếng chạy trốn gấp gáp không ngừng xen kẽ.

Phan Tử tưởng là ai đó chơi ác, nhưng Ngô Tam Tỉnh lúc đó đã vội vàng, tháo cuộn băng ra, từ bên trong tìm thấy một địa chỉ, rồi dẫn hắn đến Tây Kinh.

Phan Tử vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Vũ một cái, rồi nói tiếp: "Đến Tây Kinh, tam gia dẫn tôi đến một bưu cục, ừm, chúng tôi đi vào ban

đêm…” Theo lời của Phan Tử, mấy ngày trước Ngô Tam Tỉnh dẫn hắn đến Tây Kinh, ở bưu cục lấy ra kiện hàng ghi tên Đổng Đức, xem xong, liền gửi cho bên Cừu Đức Khảo.

Tài liệu trong cuộn băng này, vừa hay chính là đoạn băng ghi lại Lục Vũ dưới tên giả Đổng Đức tiến hành thí nghiệm tại viện điều dưỡng Golmud!

Có thể nói, cuộn băng này đã tiết lộ quá nhiều thông tin… Nói đơn giản vài câu, Phan Tử vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Vũ một cái, trong lòng cũng không biết là tư vị gì.

Bên cạnh, Ngô Tà nghe thấy chuyện này, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Không cần phải nói, đây chính là thủ đoạn quen thuộc của Tam thúc cậu ta, làm rối mọi chuyện, rồi đục nước béo cò.

Vừa nghĩ đến Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà lại có chút đau đầu.

Nhưng nhìn thấy Tam thúc của mình đang ngã một bên, bất tỉnh nhân sự, giống như hôn mê, trong lòng Ngô Tà càng không phải là tư vị!

Từng nghi vấn, vẫn đang chờ câu trả lời của ông ta… Lúc này, Phan Tử tiếp tục kể chuyện mình và Ngô Tam Tỉnh đã làm.

Hai người họ rời Tây Kinh, trực tiếp đến Golmud.

Đến Golmud, tìm được viện điều dưỡng, họ không vội hành động, mà là tìm một căn nhà trống gần viện điều dưỡng, cứ thế theo dõi, chờ đợi những chuyện sắp xảy ra.

Chương 972

"Ý của tam gia là thời gian dài như vậy, người dưới trướng cũng không được việc lắm, người già thì già, người mới thì mới, hơn nữa chuyện lần này có chút lớn, những người mới đến cũng chưa chắc trụ được, cho nên cứ ở đây chờ, xem xem có những ai sẽ đến nơi này…" Nói đến đây, Phan Tử nhìn Lục Vũ, lại nhìn Ngô Tà, cười khổ lắc đầu: "Tiểu Tam gia, tam gia thấy cậu chắc là đau đầu lắm, ông ấy chắc chắn không muốn cậu đến, nhưng cậu vẫn đến…" "Không muốn tôi đến tại sao lại đưa tài liệu cho tôi?" Phan Tử sững người, ngạc nhiên nói: "Tài liệu gì?" Ngô Tà cũng dứt khoát, trực tiếp lấy ra địa chỉ và bút ghi âm, nói với Phan Tử: "Đây không phải ông ta làm?" Phan Tử nhíu mày, tỏ vẻ không thể nào.

Từ Trường Sa bắt đầu, bao gồm cả Tây Kinh và Golmud sau này, hắn và Ngô Tam Tỉnh không rời nửa bước, căn bản không thể làm chuyện này, hơn nữa cuộn băng sau khi phát lần đầu tiên đã bị khử từ do quá cũ, lần thứ hai họ xem âm thanh đã không còn nghe rõ nữa.

Nói xong, lòng Ngô Tà càng thêm bối rối, ngay cả Lục Vũ cũng không khỏi nhíu mày, trong lòng suy ngẫm… Phan Tử vẫn tiếp tục kể, hắn và Ngô Tam Tỉnh cứ theo dõi ở Golmud, thấy Lục Vũ, Ngô Tà, A Ninh cả nhóm người đều tập trung tại viện điều dưỡng thì luôn ở ngoài viện điều dưỡng chờ.

Đợi đến khi tất cả mọi người rời viện điều dưỡng, họ lại lén lút đi theo sau.

Nhưng sau khi trở về khu vực thành phố Golmud, Ngô Tam Tỉnh gọi một cuộc điện thoại, rồi không theo họ từ Golmud đi Tây Hải nữa, mà trực tiếp đến Đôn Hoàng.

“Trực tiếp đến Đôn Hoàng?

Ngô Tam Tỉnh làm sao biết phải đến Đôn Hoàng?” Nghe đến đây, Lục Vũ nhíu mày càng chặt hơn, không nhịn được hỏi một câu.

Vốn dĩ, anh tưởng Ngô Tam Tỉnh ở phía sau, chờ làm “bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau”, không ngờ Ngô Tam Tỉnh lại vội vàng đến Đôn Hoàng như vậy, rõ ràng ông ta chưa xem qua sổ tay công tác, nhưng lại giống như đã xem qua, rất rõ ràng mục đích của mình.

Chuyện này, trở nên càng kỳ quặc hơn.

Phan Tử dừng lại, nuốt nước bọt, rồi vẫn kể lại chuyện kỳ lạ đó… “Vốn dĩ tôi đang thúc tam gia theo các cậu, nhưng tam gia dẫn tôi vào một viện điều dưỡng, rồi trong một phòng dưới hầm, nhặt được một cặp kính.” “Sau khi đeo cái đó, tam gia liền nói phải đến Đôn Hoàng.” Phan Tử nhìn mấy người một cái, thấy họ cũng không có ý định ngắt lời, liền định nói tiếp.

Chỉ là lúc này, Lục Vũ lại đột nhiên đưa tay sờ soạng trên người Ngô Tam Tỉnh.

Không lâu sau, từ bên trong tìm thấy một hộp kính, lấy ra một cặp kính lão! 【Tên vật phẩm: Kính Franklin】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Ghi chép】 【Mô tả vật phẩm: Kính Franklin, từng thuộc về Franklin.

Franklin lúc nhỏ thị lực không tốt, nghe nói có người tự mài kính, có thể tăng cường thị lực nên lúc rảnh rỗi đã mài kính.

Cặp kính đã đồng hành cùng Franklin nhiều năm, trong một đêm mưa ông thả diều dẫn sét, khiến cặp kính ghi lại được khoảnh khắc đó.

Đeo kính, kính có thể ghi lại những cảnh tượng kinh người mà người đeo nhìn thấy…】 “Ai mà ngờ, trên đầu Trần Bì A Tứ còn đeo

một cặp pháp khí?" Lục Vũ nhìn cặp kính, lập tức nghĩ đến cặp kính trên đầu Trần Bì A Tứ, trong lòng tự nhủ một câu rồi lại lắc đầu, nhìn Phan Tử: "Anh nói tiếp đi." "Nói gì?

À, tôi nhớ ra rồi." Phan Tử sững người, tiếp tục kể chuyện của hắn và Ngô Tam Tỉnh.

Chuyện thực ra không phức tạp, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh sau khi đến Đôn Hoàng, đã tìm một người dẫn đường, thẳng tiến vào sâu trong Gobi.

Họ xuất phát sớm hơn nhóm Lục Vũ, mấy giờ trước, khi chưa có bão cát, họ đã trốn ở rìa Thành Ma Quỷ.

Nhưng ở Thành Ma Quỷ một lúc, người dẫn đường không biết làm sao lại chạy vào sâu trong Thành Ma Quỷ, giống như phát điên hét lớn: "Tarsismuta!" "Anh ta là người dẫn đường, không có anh ta chúng tôi cũng không biết tiếp theo đi thế nào, cho nên tôi và tam gia vội vàng đuổi theo, ai ngờ đuổi được nửa đường thì xảy ra chuyện…" "Tuy nói cái thành Ma Quỷ này trông khá đáng sợ, trong gió còn phát ra thứ âm thanh quái gở, nhưng tôi và Tam gia đã đi bao nhiêu nơi rồi, cũng chẳng sợ gì sất..." Lời của Phan Tử cũng không thể nói là khoác lác.

Hắn từng ra chiến trường, mấy năm nay lại xuống không ít mộ cổ, lá gan vốn không hề nhỏ.

Nếu không thì Ngô Tà đã chẳng lần nào đi cùng Phan Tử cũng nơm nớp lo sợ, chỉ sợ hắn gan quá to, không kiêng kỵ gì mà vớ phải thứ không nên vớ!

Lúc này, Phan Tử kể tiếp: "Lúc đầu thì chưa có gì, tôi và Tam gia chạy một lúc thì đuổi kịp tay dẫn đường kia.

Nhưng ngay lúc sắp mở miệng nói chuyện, gã dẫn đường lại nở

một nụ cười vô cùng kỳ quái, miệng lẩm bẩm những lời không ai hiểu nổi." Dừng một chút, Phan Tử sửa lại: "Cũng không hẳn là không ai hiểu nổi, phải nói là gã lẩm bẩm những âm tiết vô nghĩa, gọi là gào thét cũng được." "Tôi thấy gã dẫn đường đó bị trúng tà, hoặc là gặp phải tống tử, nói chung là có thứ bẩn thỉu thôi." "Nhưng khi tôi định ra tay, Tam thúc lại cản tôi lại, sau đó nói với gã dẫn đường một tràng những lời tôi cũng chẳng hiểu gì, toàn là những thứ rất khó nhằn, tôi cũng không nhớ rõ." "Tôi chỉ loáng thoáng nhớ được một câu, hình như là 'Ta biết ngươi là ai, nhưng ta không biết ngươi muốn làm gì'." "Ừm, sau đó Tam gia còn hỏi người kia, Trần Văn Cẩm ở đâu." "Rồi tôi cũng không nhớ rõ Tam gia rốt cuộc đã nói gì với người đó, tóm lại là đánh nhau.

Đánh qua đánh lại, rồi ra cái nông nỗi này..." Phan Tử nhún vai, tỏ vẻ những gì mình biết đã nói hết rồi, còn lại thì không nhớ.

Tuy Phan Tử không nhớ chuyện cuối cùng, nhưng toàn bộ sự việc cũng không quá phức tạp, vẫn khá rõ ràng.

Xem tình hình này, Ngô Tam Tỉnh, hay nói đúng hơn là Giải Liên Hoàn, vì để làm việc gì đó mà cũng đã hạ vốn gốc, ngay cả pháp khí cũng tặng cho Trần Bì A Tứ.

Khoan đã!

Cái kính của Trần Bì A Tứ, hắn đã nhìn qua bao lần, sao trước đây lại không để ý cặp kính đó là pháp khí?

Trừ khi, lão ta đã đổi kính!

"Ngô Tà, có phải cậu đã đưa cho Trần Bì A Tứ một cặp kính không?" Nghe Lục Vũ hỏi, sắc mặt Ngô Tà cứng đờ, cười khổ lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Tam thúc nói đây là thù lao lần trước nhờ Trần Bì A Tứ đến núi Trường Bạch, cho nên tôi..." Không cần Ngô Tà nói tiếp, Lục Vũ đã hiểu, Ngô Tam Tỉnh tính toán rất rõ ràng.

Im lặng một lát, Lục Vũ lắc đầu, lại nhìn Ngô Tam Tỉnh đang hôn mê bất tỉnh, nhẹ giọng nói: "Lão Cửu Môn thường có câu 'trước đi ba, sau đi bốn', Ngô Tam gia đây đúng là chưa bao giờ quên điểm này." Nói xong, hắn nhìn Ngô Tà vẫn chưa phản ứng lại, nói tiếp: "Vẫn chưa hiểu sao?" "Các người đi khỏi núi Trường Bạch, Trần Bì A Tứ không đi, Ngô Tam Tỉnh đã bắt đầu tính toán thông qua Trần Bì A Tứ để thăm dò chuyện của tôi rồi.

Cái đầu này đúng là không tầm thường.

Có lẽ Trần Bì A Tứ cũng biết ý đồ của ông ta, nên cố ý để lại cặp kính..." "Nhưng mà, ở núi Trường Bạch, Trần Bì A Tứ bị Tam thúc tính kế, sao lại có thể cùng Tam thúc của tôi..." Nói được nửa chừng, giọng Ngô Tà đột ngột dừng lại, cười khổ lắc đầu.

Ngô Tam Tỉnh vốn trà trộn trong đám người nhà họ Uông, dù là tính kế Trần Bì A Tứ hay hợp tác với lão ta, đều không phải chuyện gì lạ.

"Vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Tam thúc ông ấy..." Ngô Tà lại gãi đầu, trong mắt có chút mờ mịt, có chút không biết phải làm sao.

Sự việc đã đến nước này, Lục Vũ cũng rất dứt khoát, trực tiếp chuyển chủ đề về chuyện ban đầu, đó là giúp con chó kia tìm một món đồ trong thành Ma Quỷ.

Nghĩ ngợi một lúc, Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử ra ngoài một chuyến, gọi Trương Hạo vào, bàn bạc đơn giản vài câu.

Theo ý của Trương Hạo, lúc này không thể chia quân làm hai ngả.

Chương 973

Nếu đã muốn tìm đồ trong thành Ma Quỷ, vậy thì tất cả mọi người cùng nhau thám hiểm.

Lục Vũ cũng trực tiếp đồng ý với suy nghĩ của Trương Hạo.

Vẫn là câu nói đó, địa điểm thám hiểm quá nhiều, hắn biết rõ sự nguy hiểm của việc chia quân ra nhiều ngả.

Chỉ cần một chút sơ suất, sẽ có người mãi mãi ở lại Gobi.

Dù sao đi nữa, hắn cũng không phải là người sắt đá.

Có lẽ, đây cũng là điểm chung của người nhà họ Trương.

Sau khi mọi thứ được sắp xếp xong, tất cả mọi người tập trung nghỉ ngơi ở lối vào thành Ma Quỷ.

Ăn cơm, uống nước, chỉnh lý trang bị, dự định đợi đến khi trời sáng sẽ chính thức bắt đầu thám hiểm thành Ma Quỷ.

Dĩ nhiên, ngoại trừ mấy người chủ chốt, những người khác đều không biết tại sao lại phải thám hiểm thành Ma Quỷ.

Ngay cả Trát Tây và bà cụ nhìn chằm chằm Trác Mã cũng không hiểu rõ lắm.

Còn con dâu của bà cụ, cũng chỉ cãi nhau với Trương Hạo một trận, nói rằng mẹ mình tuổi đã cao, không thể ở trong thành Ma Quỷ.

Nhưng Trương Hạo kiên quyết, cô ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Sau khi trời sáng, Lục Vũ dẫn đội, một đoàn người men theo con đường đá đen kịt trong thành Ma Quỷ mà tiến về phía trước.

Lúc đầu, cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Nhưng đi một lúc, có mấy người cảm thấy nơi này dường như ngày càng rộng rãi.

Men theo con đường đá đen đi cả một ngày, đến chạng vạng tối, mọi người đều phát hiện ra điểm không ổn.

Trước đó, theo lời của chủ lều Trác Mã, tòa thành Ma Quỷ này có chu vi mấy nghìn mét, bọn họ đi mấy ngày cũng chưa chắc ra ngoài được.

Nhưng bây giờ chỉ đi một ngày, trước mắt đã không còn là đá đen, mà là một vùng Gobi rộng lớn.

Trong sâu thẳm vùng Gobi, có một tòa thành đá, lúc ẩn lúc hiện...

Lục Vũ quay đầu hỏi chủ lều Trác Mã một câu, nhưng Trác Mã hoàn toàn không biết gì về sự tồn tại của tòa thành đá này.

Ngô Tà không nhịn được hỏi dồn, nơi đó có khả năng là Tháp Mộc Đà hay Tây Vương Mẫu quốc trong truyền thuyết không, Trác Mã lập tức phủ định.

Trong truyền thuyết, Tháp Mộc Đà chỉ xuất hiện trong mùa mưa.

Hơn nữa, thành Ma Quỷ là nơi ma quỷ ở, không thể nào có Tây Vương Mẫu quốc được.

Lục Vũ và mấy người bàn bạc đơn giản vài câu, trực tiếp đi ra khỏi thành Ma Quỷ, tiến về tòa thành đá màu đen ở phía xa.

Trong lòng Lục Vũ rất rõ, thứ mà Bạch Trạch bảo hắn tìm, chính là ở trong tòa thành đá màu đen đó.

Thành đá trông xa xôi, nhưng nửa ngày sau, tòa thành lúc ẩn lúc hiện đã trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Mấy người đều có thể xác định, tòa thành đá màu đen kia không

phải là thành Ma Quỷ, mà là một tòa thành đá màu đen thực sự!

Thành đá trông không lớn lắm, chu vi chỉ khoảng mấy nghìn mét, nhưng chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đầy đủ, có tường thành, có lầu thành, nhìn từ xa, các công trình kiến trúc trong thành san sát nhau.

Nhìn tòa thành đá, trong lòng Lục Vũ lại một lần nữa nghĩ đến tòa thành đá hắn đã thấy trước cửa Thanh Đồng Môn.

Lần đó, Trương Bách Xuyên dẫn hắn đi trên sa mạc Gobi, một mạch đi vào thành đá màu đen, thấy được một căn phòng vẽ đầy chân dung.

Thành đá càng lúc càng gần, trong lòng Lục Vũ lại dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ, không chỉ cảm thấy nơi này hắn đã từng thấy trong mơ, mà còn vì hắn dường như thật sự đã từng đến đây...

Hắn vô thức nhìn về phía Trương Hạo, đang định nói gì đó thì Trương Hạo đột nhiên tối sầm mắt, ngất đi!

Cảnh này càng khiến Lục Vũ bất ngờ!

Trương Hạo là người nhà họ Trương, không dễ dàng ngất đi như vậy, nếu hắn đã ngất, chắc chắn có vấn đề.

Nhưng sau khi kiểm tra, cũng không thấy có vấn đề gì, dường như chỉ là mệt mỏi quá độ.

Nhưng lúc này, Lục Vũ lại phát hiện trên tay Trương Hạo có đeo Nhị Hưởng Hoàn!

Chỉ có điều, đó là một chiếc Nhị Hưởng Hoàn hàng nhái, không phải pháp khí.

Lúc này, chiếc Nhị Hưởng Hoàn dường như hơi rung nhẹ, phát ra tiếng "đinh đinh" khe khẽ, nhưng âm thanh rất nhỏ, bị gió thổi qua là tan biến.

Trương Hạo đột nhiên ngất xỉu khiến Vương Bàn Tử và mấy người cảm thấy có chút không ổn, đặc biệt là đám thuộc hạ của Trương Hạo, mặt ai nấy đều phủ một lớp mây đen, không khí cả đội ngũ cũng lập tức trở nên nặng nề hơn nhiều.

Chương 974

Còn chưa biết đích đến ở đâu mà đã tổn thất hai người, thực sự khiến tâm trạng họ không thể thả lỏng.

Thậm chí, khi tiếp tục tiến về phía trước, có thuộc hạ của Trương Hạo đang lẩm bẩm, có phải bọn họ đã gặp phải thứ gì không sạch sẽ không.

Nghe họ lẩm bẩm, tinh thần của Trát Tây cũng trở nên vô cùng căng thẳng.

Vốn dĩ Trát Tây và những người khác sống ở vùng đất của người Tạng này, các truyền thuyết về thành Ma Quỷ đều nghe từ nhỏ đến lớn, hắn đã rất ác cảm với nơi này!

Bây giờ lại nghe những người kia lẩm bẩm, càng khiến hắn hoảng loạn, luôn cảm thấy sắp có chuyện gì xảy ra, bước chân bất giác chậm lại.

Nhưng mặc kệ người khác nghĩ gì, Lục Vũ vẫn cõng Trương Hạo, bước những bước chân vững chắc, từng bước tiến gần đến tòa thành đá màu đen.

Khoảng cách ngày càng gần, chiếc Nhị Hưởng Hoàn trên tay Trương Hạo cũng rung lên dữ dội hơn, mấy người xung quanh đều nghe thấy tiếng động, có người không nhịn được hỏi mấy câu, nói rằng trước đây khi họ hành động, mỗi lần Nhị Hưởng Hoàn của Trương lão bản vang lên, đều là có nguy hiểm, phải lùi lại tạm lánh.

Bước chân của Lục Vũ vẫn không hề thay đổi, chỉ vươn tay, tháo chiếc Nhị Hưởng Hoàn trên tay Trương Hạo xuống.

Sau khi Nhị Hưởng Hoàn rời khỏi tay, lập tức không còn tiếng

động, sự thay đổi này khiến Hắc Hạt Tử rất hứng thú.

Hắn ghé sát vào bên cạnh Lục Vũ, nói: "Cho tôi xem được không, đây là lần đầu tiên tôi thấy thứ này không ở trên cổ tay của cậu ta..." Chỉ là câu nói này vừa dứt, Lục Vũ còn chưa kịp đưa Nhị Hưởng Hoàn cho Hắc Hạt Tử, thì đã cảm thấy Trương Hạo đột nhiên run lẩy bẩy, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu gấp gáp: "Không được đi, không được đi, lùi lại ngay, lùi lại ngay, mau đi, mau đi, mau đi..." Cùng với giọng nói gấp gáp của Trương Hạo, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm!

Trước có truyền thuyết về thành Ma Quỷ của Trát Tây và mọi người, bây giờ lại có sự bất thường của Trương Hạo, cộng thêm tiếng sấm này, lập tức dọa cho mấy người run lẩy bẩy, chân mềm nhũn!

Nhưng bước chân của Lục Vũ không dừng, vẫn cõng Trương Hạo, từng bước tiến gần thành đá màu đen, cổng thành đã có thể nhìn thấy.

Càng gần cổng thành, giọng Trương Hạo càng gấp gáp, cơ thể run rẩy, không ngừng nói những lời bảo rút lui.

"Cho dù là âm tào địa phủ, cũng phải qua xem thử." Lục Vũ khẽ nói một câu, chậm rãi bước về phía tòa thành đá màu đen.

Rất nhanh, chỉ còn cách cổng thành vài mét, hắn thậm chí có thể nhìn thấy bóng người thấp thoáng trong thành.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, những bóng người đó biến mất, chỉ còn lại một tòa thành đá sừng sững ở đó.

Vài phút sau, Lục Vũ đã đi đến bên tường thành, đứng ngay ở cửa.

Lúc này, hắn đột nhiên quay đầu lại, nói với Ngô Tam Tỉnh đang được người khác cõng trên lưng: "Sắp đến nơi rồi, ông còn không nói

gì à?

Sao thế?

Còn muốn giả vờ đến bao giờ?" Nghe vậy, mấy người đều vô thức nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Mà Ngô Tam Tỉnh, vẫn nằm trên lưng người kia, không có phản ứng gì.

Nhưng mà... trong một hơi thở, vị trí đó đột nhiên vang lên một giọng nói: "Vào đi, ở trong cùng ấy, lấy thứ bên trong ra cho ta, ta ở ngoài cùng đợi ngươi..." Ngay khi câu nói này vừa dứt, một luồng khí xanh từ giữa Ngô Tam Tỉnh và người cõng hắn bay ra, lững lờ bay về phía xa.

Mấy người bên cạnh giật nảy mình, đều không tự chủ được mà kinh hô một tiếng!

Nhưng rất nhanh, mấy người đều đổ dồn ánh mắt về phía Lục Vũ, Ngô Tà là người đầu tiên lên tiếng: "Chuyện gì thế này?" Lục Vũ không để ý đến Ngô Tà, chỉ lạnh nhạt nói: "Tôi vào trong đây, các người đi hay không, tùy ý." Trong lòng hắn rất rõ, tối qua Bạch Trạch bảo hắn vào thành Ma Quỷ, không thể nào không để lại chút hậu thủ.

Mà Ngô Tam Tỉnh, trước đó bị Bạch Trạch nhập vào, rõ ràng chính là hậu thủ của Bạch Trạch.

Lúc này, chỉ thử một chút đã ra.

Nhưng thử ra rồi, hắn cũng không có cách nào.

Bạch Trạch thứ này, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, không thể làm gì được nó, thôi thì cũng không quản nữa, chỉ tập trung vào chuyện trước mắt.

Cũng chính lúc này, Ngô Tam Tỉnh đang hôn mê trước đó dường

như đã hoàn toàn tỉnh lại.

Sau khi nhìn tình hình xung quanh, ông ta lập tức xù lông, hét lớn vào bóng lưng Lục Vũ: "Quay lại, cậu không được đi!

Cậu đi là có chuyện đấy!

Sẽ có chuyện lớn đấy!

Ngô Tà, mau lên, mau kéo nó lại!" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ đã bước qua ngưỡng cửa, đi vào tòa thành đá màu đen.

Ngô Tà ngẩn người, quay đầu nhìn lại Ngô Tam Tỉnh, kinh ngạc: "Tam thúc?" "Không có thời gian nói nhảm với mày, mau đi tìm Lục Vũ, muộn rồi..." Giọng nói gấp gáp của Ngô Tam Tỉnh đột ngột dừng lại, chỉ ngây người nhìn chằm chằm vào tòa thành đá màu đen.

Tòa thành đá màu đen, trang nghiêm, Lục Vũ cõng Trương Hạo đi trong thành, bóng dáng dần dần đen lại, dường như sắp hòa làm một với tòa thành đá.

Lúc này, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, lao vút ra, xông thẳng về phía Lục Vũ, miệng hét lớn: "Tiểu ca nhi, đợi tôi với, tôi tới đây!" Nói rồi, Vương Bàn Tử đã chạy vào thành đá!

"Vãi chưởng!" Chân trước vừa đặt lên mặt đất trong thành đá, chân sau Vương Bàn Tử đã cảm thấy dưới chân hẫng một cái, cơ thể lập tức lún xuống, không khỏi kinh hô một tiếng!

Cảnh tượng xung quanh cũng trong thời gian ngắn xuất hiện sự thay đổi vô cùng rõ rệt!

Làm gì còn thành đá màu đen nào?

Chương 975

Bốn phương tám hướng, toàn là cát vàng!

Vô số cát vàng, dường như muốn nhấn chìm, nuốt chửng hắn!

Vương Bàn Tử càng giãy giụa, tốc độ lún xuống càng nhanh!

Hắc Hạt Tử là người đầu tiên phản ứng lại, vội vàng ném dây thừng ra, muốn kéo Vương Bàn Tử lại.

Nhưng lực kéo của Vương Bàn Tử quá mạnh, kéo cả hắn cũng loạng choạng, bất giác lao về phía Vương Bàn Tử.

Tuy nhiên, khi Hắc Hạt Tử cũng rơi vào dòng cát lún vô tận, cảm thấy có thứ gì đó trong cát, gần như theo bản năng nắm lấy một thứ, giữ chặt cơ thể mình, không tiếp tục rơi xuống!

Cùng với dòng cát không ngừng chảy đi, trước mắt mấy người dần dần hiện ra một cảnh tượng kinh người...

Một chiếc thuyền gỗ khổng lồ cao mấy mét, rộng mấy mét, xuất hiện trước mắt họ!

Lúc này.

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, đang treo trên cột buồm của chiếc thuyền khổng lồ.

Vô số cát, không ngừng lún xuống, không biết chảy đi đâu, chỉ có đường nét của chiếc thuyền khổng lồ, dần dần trở nên rõ ràng.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đứng bên bờ, gần như đều ngây người.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử treo trên cột buồm cũng không có phản ứng, chỉ nhìn chằm chằm tình hình bên dưới.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử đột nhiên tự tát mình một cái, dụi mắt thật mạnh.

Trước mắt, vẫn là chiếc thuyền khổng lồ bị cát lún nuốt chửng...

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đứng bên cạnh lên tiếng hét: "Đừng nghĩ nữa, đây là Kỳ Môn Độn Giáp, cẩn thận một chút, từ từ xuống dưới, đừng động tác quá mạnh.

Cột buồm này không biết bao nhiêu năm rồi, e là sẽ gãy..." Nghe vậy, Ngô Tà cũng phản ứng lại, vội vàng quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, hỏi lại lần nữa: "Tam thúc, vậy tòa thành đá mà chúng ta thấy Lục Vũ đi vào lúc nãy là ảo giác à?" "Kỳ Môn Độn Giáp, có cái đếch gì liên quan đến ảo giác!" Ngô Tam Tỉnh bực bội mắng đứa cháu mình một câu, rồi lại nghiến răng, sắc mặt âm u bất định.

Một lúc lâu sau, ông ta mới lên tiếng lần nữa, như thể tự nói với mình: "Họa phúc đi đôi, ai biết được sẽ thế nào?" Lúc này.

Lục Vũ vẫn ở trong tòa thành đá màu đen, không hề để ý đến mọi chuyện xảy ra sau lưng.

Ngay khoảnh khắc bước vào cửa, hắn đã phát hiện ra Kỳ Môn Độn Giáp ở cửa.

Nếu hắn muốn, hắn có thể lựa chọn rút lui.

Nhưng hắn không lùi, vẫn kiên quyết bước vào.

Bởi vì nơi này rất kỳ lạ, giống hệt tòa thành đá màu đen hắn đã thấy dưới cửa Thanh Đồng Môn.

Hắn rất muốn biết, bên trong thành đá màu đen, có thật sự có một căn phòng vẽ vô số chân dung của người nhà họ Trương hay không...

Hắn chậm rãi đi trong thành đá, quan sát tình hình xung quanh.

Toàn bộ là những ngôi nhà bằng đá đen, trông có vẻ đã rất lâu đời,

không biết đã tồn tại bao nhiêu năm.

Các bức tường cũng không có gì trang trí, chỉ là những khối đá lớn, sau khi được cắt gọt, xếp chồng lên nhau, tạo thành một căn nhà...

Thành đá không lớn, Lục Vũ đi lướt qua như cưỡi ngựa xem hoa, chỉ mất mười mấy phút đã đến căn nhà đá ở cuối cùng.

Nhà đá có cửa sổ, có ô cửa, đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy một màu đen kịt, không thấy được gì.

Đúng lúc này, Trương Hạo đang hôn mê đột nhiên phát ra tiếng thì thầm khe khẽ: "Không được vào, không được vào, mau đi, mau đi..." Giọng nói yếu ớt, cơ thể run rẩy, hắn dường như biết nơi này là nơi nào.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, đặt Trương Hạo từ trên lưng xuống, hỏi: "Trương Hạo, cậu nói cho tôi biết đây là nơi nào, có phải liên quan đến nhà họ Trương không?" Trương Hạo đang phải chịu đựng nỗi đau cực lớn, lúc này đã không thể nhắc nhở Lục Vũ được gì nữa, chỉ có cơ thể run lẩy bẩy, sắc mặt ngày càng xanh xao, tình hình vô cùng tồi tệ!

Lục Vũ nhíu mày, do dự một chút, vẫn tiến về phía trước hai bước, đi đến cửa, đứng bên cạnh cửa.

Giờ phút này, hắn cuối cùng đã nhìn thấy.

Mọi thứ bên trong nhà đá, giống hệt như những gì hắn đã thấy trước cửa Thanh Đồng Môn!

Bốn bức tường xung quanh, đều vẽ chân dung!

Từng bức chân dung, đều giống hệt những gì hắn đã từng thấy.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, trên tường có một bức bích họa, giống hệt tướng mạo của hắn!

Những bức chân dung đó, vào lúc này cũng dường như sống lại, từng bóng người từ trên tường bước ra!

Trước mắt Lục Vũ, theo đó xuất hiện vô số hình ảnh hỗn tạp, giống như ký ức, không ngừng hiện ra trong đầu hắn, đan xen, lặp đi lặp lại trong đầu!

Từng hình ảnh cổ mộ kỳ dị, từng cơ quan, từng khuôn mặt xa lạ, không ngừng hiện ra trước mắt hắn.

Chương 976

Dường như từng mảnh ký ức bị người ta mở ra...

Hắn đứng đó nhìn, thấy mình mặc bộ quần áo cổ xưa, cùng một đứa trẻ trông nhỏ hơn mình vài tuổi đứng trên một vùng đất hoang, xung quanh nằm rất nhiều đứa trẻ mười mấy tuổi, trông chúng đều đã chết...

Chưa kịp nhìn rõ là gì, hình ảnh trước mắt đột ngột thay đổi, biến thành một đường hầm âm u, dưới ánh lửa vàng vọt, có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét của một gian mộ thất, xa xa dường như có một chiếc quan tài lớn, nắp quan tài đột nhiên bay lên, một con tống tử mặc đồ đỏ từ bên trong nhảy ra...

Ngay sau đó, hình ảnh lại thay đổi, biến thành một nơi giống như phòng thí nghiệm, tay hắn cầm một con dao cưa nhỏ, đang cưa một chiếc quan tài màu đen, bột màu đen từng chút một rơi xuống một tờ giấy trắng.

"Đây là quá khứ của ta...

Đây là quá khứ của ta!" Giờ phút này, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra!

Căn nhà đá này có liên quan mật thiết đến nhà họ Trương, cũng có liên quan mật thiết đến Thiên Thụ!

Bên trong này, lưu trữ ký ức của hắn, cuộc đời của hắn!

Hay nói đúng hơn, đây là quá khứ của thân thể này của hắn...

Lục Vũ cứ đứng đó, ngây người nhìn những hình ảnh đủ loại không ngừng hiện ra trước mắt, không ngừng nhìn, nhìn những hồi ức vốn nên thuộc về hắn, hay nói đúng hơn là thuộc về Trương Hải Khách!

Hắn không biết rằng, trong lúc hắn đang xem những ký ức đó, ngày càng nhiều bóng người từ trên tường bước ra, đứng thành mấy hàng, theo hình quạt, từ từ vây quanh hắn.

Những người đó, mỗi người trong tay đều nâng một con bọ phát ra ánh sáng đỏ, chính là Thi Miết Vương!

Cảnh tượng lúc này đã không thể dùng lời để hình dung, quỷ dị đến mức khiến người ta không thể tin nổi...

Lục Vũ như bị đóng băng, đứng yên bất động ở đó, nhìn mọi thứ trước mắt!

Từng bóng người, nâng Thi Miết Vương, từ từ tiến lại gần hắn, khoảng cách ngày càng gần!

Thấy vậy, một trong những người đó đã đi đến trước mặt Lục Vũ, Thi Miết Vương trong tay đã giơ lên, đưa đến miệng Lục Vũ...

Đúng lúc này!

Trương Hạo đang run lẩy bẩy đột nhiên mở mắt, lao tới đẩy đầu Lục Vũ ra, nuốt chửng con Thi Miết Vương đang phát ra ánh sáng đỏ yêu dị kia!

Trong khoảnh khắc hắn nuốt Thi Miết Vương, cơ thể Trương Hạo điên cuồng co giật, run rẩy!

"Gầm!" Một nỗi đau khó tả khiến Trương Hạo không khỏi phát ra một tiếng gầm xé lòng!

Cơ thể hắn, vào lúc này lại phồng lên như một quả bóng bay, trong nháy mắt trở nên cường tráng hơn rất nhiều, thậm chí còn làm rách cả quần áo!

Trên da hắn, xuất hiện từng lớp vảy, từng lớp vảy giống như... vảy của Hải Hầu Tử!

Trong khoảnh khắc Trương Hạo xảy ra biến hóa, những bóng người xung quanh đều dừng lại, từng đôi mắt đều đổ dồn vào người Trương Hạo.

Lúc này, mắt Trương Hạo đỏ rực, lại phát ra một tiếng gầm như dã thú, trong nháy mắt đứng thẳng người!

Những lớp vảy trên người càng rõ ràng hơn, ngày càng giống Hải Hầu Tử!

Những bóng người đó nhìn Trương Hạo, dường như có chút bất ngờ trước sự thay đổi của hắn, vậy mà đều không động đậy.

Cũng chính trong khoảnh khắc ngẩn người đó, Trương Hạo đột nhiên vươn tay tóm lấy Lục Vũ vẫn còn đang ngây ngốc nhìn ký ức của mình, quay người chạy như điên ra ngoài thành!

Khi hắn xông ra khỏi phòng, trong nhà đá đột nhiên xuất hiện một con chó trắng lớn.

Nó chỉ "gâu" một tiếng, những bóng người trong nhà đá đều run rẩy, lần lượt nắm chặt nắm đấm, ngay sau đó, chúng ném toàn bộ Thi Miết Vương trong tay ra khỏi phòng!

Từng con Thi Miết Vương phát ra ánh sáng đỏ yêu dị, vỗ cánh, hóa thành những vệt sáng đỏ, bay vào từng căn phòng hai bên đường, sau đó từ trong phòng lại xông ra từng con lại từng con thi thể khô!

Chẳng mấy chốc, mấy chục cái xác khô, nhe nanh múa vuốt xông về phía Trương Hạo và Lục Vũ.

Lục Vũ vẫn còn chìm đắm trong hồi ức chưa thể tỉnh táo, Trương Hạo đã biến thành Hải Hầu Tử, dường như vẫn còn chút thần trí, mang theo Lục Vũ chạy như điên trong thành...

Mãi đến khi Trương Hạo mang Lục Vũ chạy đến trước cổng thành đá, hắn mới cuối cùng tỉnh lại.

Chỉ là Lục Vũ vừa tỉnh lại tinh thần vẫn còn có chút hoảng hốt, cơ thể yếu ớt không chịu nổi, toàn thân ướt đẫm, như vừa vớt từ dưới nước lên...

Lúc này, hắn căn bản không thể động đậy, chỉ có thể gắng gượng nhắc nhở Trương Hạo không được ra khỏi cửa, mà chạy vòng quanh trong thành.

Tòa thành này là một đại thành Kỳ Môn Độn Giáp, Trương Hạo không hiểu Kỳ Môn Độn Giáp, nếu chạy ra khỏi cửa trước, đối với họ, rất có khả năng là một con đường chết!

Trương Hạo dường như vẫn còn giữ lại được một chút thần trí, theo lời của Lục Vũ, trực tiếp bỏ qua cổng lớn, bắt đầu chạy vòng quanh trong thành...

Theo sau Trương Hạo chạy vòng trong thành, tinh thần của Lục Vũ dần dần hồi phục.

Những gì vừa xảy ra trong nhà đá, không chỉ giúp hắn tìm lại một số ký ức vụn vỡ, mà còn khiến hắn hiểu ra một điều!

Chương 977

Căn nhà đá đó, chính là phòng của Thiên Thụ!

Tất cả những người nhà họ Trương bị "Thiên Thụ" chọn, đều đã từng xuất hiện trong căn phòng đó!

Nếu không phải Trương Hạo cứu hắn vào phút cuối, nếu hắn ăn phải Thi Miết Vương, rất có thể sẽ lại mất trí nhớ, trở thành con cờ của Thiên Thụ!

Trong những ký ức rời rạc đó, hắn chỉ lờ mờ thấy một cảnh, có người bảo hắn ăn Thi Miết Vương, sau đó Thi Miết Vương sẽ đi một vòng trong cơ thể hắn rồi rời đi.

Đến lúc đó, hắn sẽ mất đi một đoạn ký ức...

Cái gọi là Thiên Thụ, không liên quan gì đến ông trời, chỉ là một đám người không có ý tốt làm chuyện xấu...

Mà bây giờ, muốn thoát khỏi tất cả những điều này, chỉ có một con đường duy nhất, quay lại, phá hủy nhà đá!

Khi Lục Vũ hồi phục, Trương Hạo đã gần như hoàn toàn biến thành hình dạng Hải Hầu Tử, thần trí cũng ngày càng không rõ, miệng lẩm bẩm điều gì đó không rõ, dường như sẵn sàng tấn công Lục Vũ bất cứ lúc nào.

Nhưng trước khi hắn biểu hiện ý muốn tấn công, Lục Vũ đã ra tay trước, ném Trương Hạo vào trong "Sơn Hà Đồ".

Lúc này, hắn không kịp suy nghĩ xem phải xử lý Trương Hạo thế nào, chỉ xác định một điều, không thể để Trương Hạo cứ thế mà xong!

Làm xong việc này, Lục Vũ đổi hướng, xông thẳng về phía căn

nhà đá lúc nãy!

Cửa nhà đá, chen chúc rất nhiều bóng người, còn có con chó kia...

Thấy Lục Vũ chạy trốn lại chủ động tìm đến, trên mặt tất cả các bóng người đều lộ ra nụ cười kỳ quái, dường như giây tiếp theo sẽ hoàn thành việc chưa hoàn thành trước đó, để Lục Vũ trở về nhà đá, tiếp nhận "Thiên Thụ"!

Một lát sau, Lục Vũ đã xông đến rìa nhà đá.

Phía sau hắn, vô số Thi Miết Vương từ trong cơ thể xác khô mà chúng ký sinh bay ra, hóa thành từng luồng sáng, lao về phía Lục Vũ!

Tuy nhiên, điều chúng không ngờ tới là, khi Lục Vũ chạy đến trước cửa, đột nhiên dừng lại, ngay sau đó lấy ra một đống đồ, trực tiếp ném vào cửa!

Giây tiếp theo, một quả cầu nhỏ đen thui bị Lục Vũ ném vào!

"Ầm!" Sau một tiếng nổ lớn, tòa nhà đá chứa đựng ký ức của không biết bao nhiêu người, trong nháy mắt có vô số mảnh đá bị nổ bay, một ngọn lửa bùng lên trời, trong nháy mắt nuốt chửng nhà đá!

Những bóng người kỳ dị đó, trong ngọn lửa không ngừng phát ra những tiếng la hét thảm thiết!

Cùng lúc đó!

Luồng sáng đỏ vẫn đuổi theo sau Lục Vũ cũng đã đuổi kịp, vì biến cố trước đó, Lục Vũ không dám sử dụng pháp khí một cách bừa bãi như trước nữa!

Lần này, trong chớp mắt, hắn chỉ kịp lấy ra vài bình cứu hỏa từ chiếc xe trước đó từ trong "túi Càn Khôn".

Trong nháy mắt, Lục Vũ đã kéo chốt an toàn, hướng vòi phun về phía những luồng sáng đỏ.

Carbon dioxide nén thổi ra bột khô, trực tiếp phủ lên những con Thi Miết Vương đang di chuyển với tốc độ cao!

Có lẽ, những con Thi Miết Vương này khác với những con Thi Miết Vương mà Lục Vũ từng thấy, chúng dường như không có năng lực kinh người như trong ký ức của Lục Vũ!

Dưới luồng khí trắng của bình cứu hỏa, chúng nhanh chóng bị phun rơi từ trên trời xuống.

Có vài con giãy giụa muốn bay lên lại, nhưng ánh sáng đỏ trên người chúng lại dần dần trở nên mờ nhạt, trông có vẻ không còn gây ra mối đe dọa nào cho Lục Vũ nữa!

Lục Vũ thở phào một hơi, đang định dùng bình cứu hỏa đập bẹp hết đám Thi Miết Vương đó thì nghe thấy sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng chó sủa!

Lục Vũ quay đầu lại, thấy một con chó trắng từ trong biển lửa của nhà đá bước ra, nhe răng, lộ vẻ hung tợn!

"Ngươi tìm chết!" Bạch Trạch gầm lên một tiếng, hai chân đạp mạnh xuống đất, vọt ra mấy mét, định lao về phía Lục Vũ!

Chỉ là khi chân trước của nó chạm đất, chân sau còn muốn đạp thêm một cái nữa là có thể lao đến bên cạnh Lục Vũ, không biết tại sao, chân nó đột nhiên trượt một cái, ngã sấp mặt xuống đất!

Ngay khoảnh khắc Bạch Trạch trượt chân, Lục Vũ lấy ra "Trấn Ngục Chuyên", trực tiếp đập lên người Bạch Trạch.

Trong chớp mắt, vô số oan hồn bao vây Bạch Trạch.

Dù nó là linh thú thượng cổ, lúc này cũng không thể nào thoát được, hoàn toàn bị khốn trụ!

Lúc này, bên cạnh nơi nó ngã xuống, cuối cùng cũng hiện ra một

đứa trẻ trần truồng cầm kiếm.

Ngoa Thú liếc nhìn Bạch Trạch đang run lẩy bẩy trong đám oan hồn, không khỏi rùng mình.

Nhưng ngay sau đó, nó vung thanh Thừa Ảnh Kiếm to gần bằng người nó, phấn khích hét lớn: "Thứ chó chết, lần này ngươi làm sao!

Để ngươi bắt nạt cô nãi nãi, lần này cô nãi nãi phải báo thù!" Từ khi Lục Châu tiếp xúc với Bạch Trạch, đã bị thứ chó chết này bắt nạt rất nhiều lần.

Lần này, tay cầm Thừa Ảnh Kiếm, vào lúc nguy hiểm nhất đã phối hợp vô cùng tinh diệu với Lục Vũ, Bạch Trạch thậm chí còn không kịp phản ứng đã trở thành tù nhân!

Cảm giác sung sướng khi dễ dàng hạ gục kẻ thù...

Chương 978

con chó thù, khiến tiểu gia hỏa vô cùng vui vẻ!

Ánh mắt của nó và Lục Vũ đều đổ dồn vào Bạch Trạch bị Trấn Ngục Chuyên đè lên.

Một lát sau, Ngoa Thú đi qua dùng mũi kiếm chọc chọc Bạch Trạch: "Thứ chó chết, đừng giả chết, cô nãi nãi biết ngươi không dễ chết như vậy, khuyên ngươi thành thật khai báo, nếu không, cô nãi nãi sẽ khiến ngươi sau này không có con cháu nối dõi..." "Được rồi, đừng lại gần nó quá, những oan hồn đó dính vào người, ngươi cũng không chịu nổi đâu." Lục Vũ nói một câu xong, lông mày lại nhíu lại.

Hiện tại, tuy đã khống chế được Bạch Trạch, nhưng xử lý thế nào đây?

Dừng một chút, Lục Vũ nhíu mày nói: "Đừng ngây ra nữa, nghĩ xem có cách nào nhốt nó lại, để nó không chạy được." "Xích chó mà, hoặc là dây xích chó, hoặc là lồng." Ngoa Thú đột nhiên nhếch mép cười: "Cô nãi nãi mấy ngày nay vẫn luôn nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra cách rồi." "Lúc chúng ta vừa gặp con chó con này, không phải nó bị nhốt trong lồng sao?" Ngoa Thú nói chuyện, trong mắt tràn đầy vẻ phấn khích, hào hứng nói: "Làm một cái lồng kính, lấy viên gạch này làm đáy, đặt thứ chó chết này vào lồng, đảm bảo nó không chạy được!" Nói thì dễ, nhưng lúc này Lục Vũ đi đâu tìm lồng?

Cái lồng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn cũng không biết Trương Hạo làm thế nào.

Mà Trương Hạo bây giờ, cũng không thể trả lời câu hỏi của hắn...

Lúc này, Bạch Trạch bị vô số oan hồn bao phủ cuối cùng cũng lên tiếng, đứt quãng nói: "Trương Hải Khách!

Ngươi lẽ nào quên lời thề của mình sao!

Ngươi có biết mình đang làm gì không!" Lục Vũ liếc mắt một cái, không thèm để ý đến nó.

Mình đang làm gì, trong lòng hắn rất rõ.

Việc hắn cần làm bây giờ, chính là mang thứ chó chết này đi, thẩm vấn nó cho ra nhẽ, nơi này rốt cuộc là chuyện gì, có phải giống hệt như hắn đoán không!

"Ta biết rồi, đưa dây thừng cho ta!" Ngoa Thú đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lập tức hét lên một tiếng, nhận lấy dây thừng từ tay Lục Vũ.

Tiếp đó, giống như gói tống tử, nó trói Bạch Trạch lại thật chặt, kín mít, quấn chặt viên Trấn Ngục Chuyên và Bạch Trạch lại với nhau.

Làm xong tất cả những điều này, trên người Ngoa Thú đã có thêm một lớp sương lạnh, cơ thể run lẩy bẩy.

Rõ ràng, những oan hồn đó ảnh hưởng đến nó quá lớn.

Một lúc lâu sau, nó mới thở phào một hơi, rồi giống như một đứa trẻ vừa có được món đồ chơi mới, kéo dây thừng dắt Bạch Trạch chạy vài bước trên đất, vui vẻ cười lớn.

Cảnh này cũng khiến Lục Vũ hơi thở phào nhẹ nhõm, liền để mặc Ngoa Thú dắt Bạch Trạch, còn mình lại đi đến bên cạnh nhà đá, quan sát kỹ lưỡng.

Nhà đá đã bị nhiên liệu rắn và lựu đạn mà hắn ném lúc nãy phá hủy, chỉ có vài tảng đá còn lờ mờ nhìn thấy những bức chân dung đen thui.

Nhưng lúc này, những bức chân dung đã không còn ý nghĩa gì, sẽ

không còn tạo ra những biến hóa như trước, cũng sẽ không để hắn nhìn thấy bất kỳ mảnh ký ức nào nữa.

Lục Vũ nhìn một lúc, có chút tiếc nuối thở dài, trực tiếp mang theo Ngoa Thú, bắt đầu chậm rãi đi trong thành đá.

Nói ra thì, những mảnh ký ức hắn thấy trước đó, đều là những mảnh vỡ của ký ức, những hình ảnh rời rạc, chưa đủ để hắn hồi tưởng lại hoàn chỉnh những gì đã xảy ra với mình!

Hắn chỉ lờ mờ hiểu được, những chuyện đó đều có mối quan hệ mật thiết với "Thiên Thụ", cũng có quan hệ với cái 'tận cùng' ẩn giấu sau cánh cửa Thanh Đồng Môn khổng lồ kia...

Lục Vũ không ngừng tìm kiếm trong thành đá, rất nhanh đã hiểu rõ cách bố trí Kỳ Môn Độn Giáp trong thành, cũng tìm được vị trí của sinh môn.

Sinh môn ở ngay bên tường thành, có một cánh cửa nhỏ cao chưa đến một mét.

Tuy nhiên, trước sinh môn, có một người mà Lục Vũ rất quen mặt, Trương Bách Xuyên!

"Ngươi không ở trong cửa Thanh Đồng Môn, sao lại ra ngoài?

Trong cửa không thoải mái, hay là bị Xi Vưu đánh ra?" Lục Vũ nheo mắt nhìn Trương Bách Xuyên, chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi đã bình tĩnh lại, hiểu ra nguyên do xuất hiện của Trương Bách Xuyên, hắn nhẹ giọng nói: "Đúng rồi, ngươi còn nhớ không, lần trước ngươi nói với ta sau này ta không thể đến đây nữa, không còn cơ hội nữa." "Thế nào?

Ta đến rồi, còn cho nổ tung căn nhà rách nát kia nữa.

Đợi mấy hôm nữa, ta sẽ bắt đầu bán vé mời người ta vào tham quan ở đây." Chuyện này, cũng là lời Lục Vũ đã nói khi bị Trương

Bách Xuyên dẫn vào thành đen lần trước.

Nghe có vẻ như nói đùa, nhưng không ai cười.

“Ngươi không nên làm những việc này, ngươi đã vi phạm lời thề.

Kẻ vi phạm lời thề, chỉ có thể bị hủy diệt.” Trương Bách Xuyên đầy thất vọng lắc đầu, vươn tay ra sau lưng nhẹ nhàng kéo một cái, thanh Hắc Kim Cổ Đao từng bị Lục Vũ nắm trong tay, đã được Trương Bách Xuyên nắm lấy!

Nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao quen thuộc, Lục Vũ cười lạnh một tiếng, cổ tay lật một cái, trong tay đã có thêm một thanh Mặc Mi Kiếm!

Thừa Ảnh Kiếm hắn đã đưa cho Ngoa Thú, Mặc Mi Kiếm là vũ khí thích hợp nhất trong tay hắn, tổn thương đối với cơ thể cũng nhỏ nhất!

Trong chớp mắt, Lục Vũ cầm Mặc Mi Kiếm, nhanh chân bước về phía Trương Bách Xuyên.

Trương Bách Xuyên lại lắc đầu, thở dài một hơi, vẫn bước về phía Lục Vũ.

Chỉ vừa đi được hai bước, cơ thể Trương Bách Xuyên đột nhiên cứng lại.

Trong tầm mắt của hắn, có thể thấy Ngoa Thú đang cố sức giơ Thừa Ảnh Kiếm, giống như kẻ trộm, rón rén tiến lại gần hắn.

Vốn dĩ, Thừa Ảnh Kiếm nên che giấu thân thể của Ngoa Thú, nhưng Ngoa Thú lòng dạ hoảng loạn, không thể tập trung tinh thần, thân thể tự nhiên lộ ra.

Chương 979

Nhìn động tác của nó, Trương Bách Xuyên bất giác cảm thấy buồn cười, liền dừng bước, mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ nói: "Sao, để nó cùng lên, không sợ nó mất mạng à?" "Cả nhà ngươi chết hết cô nãi nãi cũng không chết được!" Ngoa Thú giơ kiếm, tức giận mắng một câu rồi nói: "Bớt nói nhảm đi, cô nãi nãi không thịt được con chó kia, chẳng lẽ không thịt được ngươi?

Nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất nên rửa sạch cổ, để khỏi làm bẩn bảo kiếm của cô nãi nãi, nếu không, cô nãi nãi sẽ lăng trì ngươi!" Trong lúc nói chuyện, Ngoa Thú cầm Thừa Ảnh Kiếm ngày càng gần Trương Bách Xuyên, trông có vẻ như chuẩn bị lặp lại chiêu trò đối phó Bạch Trạch lúc trước, lại đến một màn phối hợp ăn ý hai đánh một!

Trương Bách Xuyên nheo mắt, sự chú ý hoàn toàn tập trung vào Lục Vũ và Ngoa Thú!

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh buốt, như có một thứ vũ khí sắc bén kề vào cổ mình.

Tiếp đó, nghe thấy một tiếng gầm của dã thú, một con Hải Hầu Tử trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh hắn, trực tiếp lao tới cắn xé hắn!

Trương Bách Xuyên kinh hãi, vung tay đấm một cú, trực tiếp đấm con Hải Hầu Tử lùi lại mấy bước, tiếp đó bước chân lệch đi, tránh được một luồng hàn quang sau lưng!

Ngoa Thú nhìn thấy, chép miệng nói: "Thằng ranh con phản ứng cũng nhanh đấy." Sau lưng Trương Bách Xuyên, chính là Ngoa Thú phân thân qua Thừa Ảnh Kiếm.

Vừa rồi, Ngoa Thú cố ý làm trò, để Trương Bách Xuyên nhìn thấy, sau đó nhân cơ hội dùng Thừa Ảnh Kiếm phân thân, sau khi thu hút sự chú ý của Trương Bách Xuyên, lén lút vòng ra sau lưng hắn, cùng Hải Hầu Tử đồng thời ra tay!

Nhưng không ngờ, Trương Bách Xuyên phản ứng nhanh như vậy!

Sau khi một đấm đẩy lùi Hải Hầu Tử, Trương Bách Xuyên ứng biến thần tốc, cũng không quan tâm đến thanh Thừa Ảnh Kiếm sau lưng, bước lớn về phía trước, xông thẳng về phía Lục Vũ, hắn dường như biết cơ thể Lục Vũ hiện tại không chịu nổi gánh nặng, là người yếu nhất trong mấy người!

Cách làm này có vẻ thông minh, nhưng hắn quên Ngoa Thú cũng có thể động đậy!

Ngoa Thú trực tiếp theo sau bước chân của hắn, giơ Thừa Ảnh Kiếm luôn đuổi theo hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm cho hắn một nhát thấu tim!

Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên mở miệng, mắng: "Thứ chó má, ngươi nghĩ như vậy là có thể cứu được con chó chết kia sao?

Mơ đi!" Không chỉ Ngoa Thú nhận ra ý đồ của Trương Bách Xuyên là nhắm vào Bạch Trạch, Lục Vũ cũng nhận ra ý đồ của Trương Bách Xuyên!

Tuy cơ thể không cho phép hắn sử dụng pháp khí một cách không kiềm chế, nhưng sự việc đã đến nước này Lục Vũ cũng không nghĩ ngợi mà lấy ra "Bách Lý Lạc Phượng Đăng"!

Thấy động tác của Lục Vũ, Ngoa Thú lập tức né sang một bên, "Lạc Phượng Đăng" đối với nó quá hiệu quả...

Dưới ánh đèn vàng vọt, động tác của Trương Bách Xuyên lập tức chậm lại.

Nhưng, cơ thể hắn rất lạ!

Người bình thường, dưới "Lạc Phượng Đăng" căn bản không thể di chuyển, ngay cả hồn phách cũng sẽ bị hút mất!

Tuy nhiên, Lục Vũ cũng không kịp nghĩ nhiều, Mặc Mi Kiếm trong tay vung lên, như một cây gậy đen thẳng tắp chém về phía vai Trương Bách Xuyên!

Trương Bách Xuyên vặn người, nghiêng mình, vừa vặn né được.

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp vui mừng vì né được một kiếm, thì đã cảm thấy bên cạnh mình có thêm một thứ gì đó, toàn thân tỏa ra mùi hôi thối.

Quay đầu nhìn lại, chính là con Hải Hầu Tử bị hắn đánh sang một bên lúc trước!

"Gầm!" Trương Hạo biến thành Hải Hầu Tử, không do dự dùng đôi tay với móng vuốt sắc nhọn, khóa chặt vai hắn.

Nói cũng lạ, Trương Hạo từng bị cụt tay, lúc này lại mọc ra...

Giờ phút này, Mặc Mi Kiếm trong tay Lục Vũ cũng lại một lần nữa chém xuống cánh tay Trương Bách Xuyên!

Trương Bách Xuyên phản ứng cực nhanh, theo bản năng còn muốn né tránh, nhưng khi hắn quay người, Ngoa Thú đã xông đến bên cạnh, trực tiếp đâm vào chân hắn, khiến hắn mất trọng tâm.

Cũng may Trương Bách Xuyên kinh nghiệm chiến đấu phong phú, ứng biến thần tốc.

Nhân lúc mất thăng bằng, liền ngã sang một bên, thoát khỏi sự khống chế của Hải Hầu Tử, đồng thời lại né được một kiếm của Lục Vũ, hơn nữa sau khi lăn một vòng trên đất, trong nháy mắt đã đứng dậy, chuẩn bị lao về phía Bạch Trạch!

Hắn rất rõ chỉ cần cứu được Bạch Trạch, mọi chuyện sẽ tốt đẹp!

Nhưng...

Động tác của Trương Bách Xuyên vẫn chậm một nhịp, Hải Hầu Tử lại một lần nữa hung hăng kẹp chặt vai hắn, Mặc Mi Kiếm của Lục Vũ cũng trong nháy mắt đánh trúng người hắn.

Trương Bách Xuyên bị Lục Vũ đánh ngã xuống đất, ngay sau đó Hải Hầu Tử càng dùng sức hơn, cả người đều đè lên người Trương Bách Xuyên!

"A!" Trương Bách Xuyên không khỏi hét lên một tiếng thảm thiết, tiếng hét cực kỳ chói tai, vậy mà lại khiến Hải Hầu Tử dừng lại!

Nhân cơ hội này, Trương Bách Xuyên bước chân lệch đi, lách mình né sang một bên.

Trương Bách Xuyên mặt không còn giọt máu, đầy vẻ kinh hoàng, cũng có chút chật vật, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ!

Kỳ lạ là, vết thương của hắn không chảy máu, mà là một loại dịch màu vàng nhạt, trông rất kỳ dị!

Trương Bách Xuyên nhìn chằm chằm về phía Lục Vũ và mấy người, hận thù nói: "Các người không biết mình đang làm gì, mau thả nó ra!

Trương Hải Khách, lời thề của người nhà họ Trương ngươi thật sự không tuân thủ sao!" "Nhà họ Trương chó má." Lục Vũ lạnh lùng nhìn Trương Bách Xuyên, trầm giọng nói: "Ta tưởng ngươi là thứ gì kỳ quái, hóa ra cũng chỉ là một thứ được vật chất hóa từ cây Thanh Đồng Thụ." "Thứ không phải người cũng chẳng phải quỷ, ngươi tưởng ngươi là ai?" Trong lúc giao thủ vừa rồi, Lục Vũ cuối cùng đã hiểu ra sự kỳ quái của Trương Bách Xuyên.

Cơ thể hắn, giống hệt Lão Dương mà hắn từng gặp ở Tần Lĩnh!

Chương 980

Chỉ có điều, thực lực của Trương Bách Xuyên rõ ràng mạnh hơn Lão Dương không biết bao nhiêu lần, hắn là Thanh Đồng Thần Thụ hay nói cách khác là Thông Thiên Thần Thụ vật chất hóa còn có rất nhiều bí mật mà hắn không biết!

Sắc mặt Trương Bách Xuyên biến đổi, dường như không ngờ Lục Vũ lại nhận ra mối liên hệ giữa cơ thể hắn và cây Thanh Đồng Thụ.

Trầm ngâm một lát, Trương Bách Xuyên còn muốn nói gì đó, Bạch Trạch bị Trấn Ngục Chuyên đè không có động tĩnh gì đột nhiên cười lạnh một tiếng, hét lên: "Trương Bách Xuyên, ngươi nói nhiều quá rồi!

Nếu ngươi không thể ra tay, ta không ngại đổi người!" Lúc ở núi Trường Bạch, Lục Vũ đã từng thấy Trương Bách Xuyên kiêng kỵ Bạch Trạch, lúc này biểu hiện của Trương Bách Xuyên cũng vô cùng thuận tòng!

"Trương Hải Khách, thời gian của ngươi đã hết..." Trương Bách Xuyên đột nhiên nói một câu, ngay khoảnh khắc chữ cuối cùng thoát ra, Trương Bách Xuyên vung tay, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp bắn về phía Bạch Trạch đang bị trói như tống tử ở không xa.

Đồng thời, cơ thể hắn thẳng tắp lao về phía Lục Vũ!

Hắc Kim Cổ Đao rất có linh tính, không ngừng lượn lờ trong không trung, trong nháy mắt đã đến trước mặt Bạch Trạch, mắt thấy sắp cắt đứt sợi dây thừng trên người Bạch Trạch.

Ngoa Thú thấy không ổn, vội vàng chạy qua, tiểu gia hỏa giơ Thừa Ảnh Kiếm, không ngừng cản lại Hắc Kim Cổ Đao!

Hắc Kim Cổ Đao đầy linh tính, không ngừng va chạm với Thừa Ảnh Kiếm, phát ra tiếng "đinh đinh đang đang".

Ngay khi Ngoa Thú bị Thừa Ảnh Kiếm cuốn lấy, Trương Bách Xuyên đã cùng Lục Vũ, Hải Hầu Tử đánh thành một đoàn!

Trước đó, Lục Vũ, Ngoa Thú và Hải Hầu Tử phối hợp ăn ý, nhưng bây giờ không có Thừa Ảnh Kiếm thần xuất quỷ một, một mình Trương Bách Xuyên đánh với Lục Vũ và Hải Hầu Tử cũng không hề yếu thế!

Lúc này, nghe thấy xa xa truyền đến một trận tiếng sột soạt.

Xa xa, dường như có một số người... xác khô đang lắc lư cơ thể, từ từ đi về phía vị trí của họ.

Lục Vũ vô tình liếc mắt một cái, trong nháy mắt hiểu ra trước đó hẳn là có Thi Miết Vương lọt lưới chui vào xác khô, lại khống chế xác khô cứu những Thi Miết Vương khác.

Lục Vũ trong lòng rùng mình, đang định nhắc nhở Ngoa Thú một câu thì giọng nói uy nghiêm của Bạch Trạch lại vang lên: "Trương Bách Xuyên, trừ Trương Hải Khách ra, những người còn lại, giết!" Trương Bách Xuyên tự nhiên không dám trái lời Bạch Trạch, động tác trên tay càng tàn nhẫn hơn, nắm đấm không ngừng hỏi thăm Lục Vũ và Hải Hầu Tử!

Bên kia, Ngoa Thú cũng không có cách nào không ngừng chống đỡ Hắc Kim Cổ Đao, nhìn Hắc Kim Cổ Đao như có linh tính, không ngừng cắt, cắt đứt từng sợi dây thừng.

Ngoa Thú lòng như lửa đốt, chửi bới Hắc Kim Cổ Đao, nhưng không có cách nào!

Nó quá lùn, cánh tay quá ngắn, căn bản không thể sử dụng Thừa Ảnh Kiếm một cách tự nhiên.

Nói trắng ra, nếu nó bây giờ không phải hình người, vẫn là cơ thể con thỏ, nói không chừng còn có cách hơn bây giờ...

Bên kia, cơ thể Lục Vũ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, sử dụng pháp khí cũng rất thận trọng.

Dù Mặc Mi Kiếm đối với cơ thể tổn thương ít nhất, nhưng vừa rồi lại là Trấn Ngục Chuyên lại là Lạc Phượng Đăng, lại kéo dài thời gian như vậy, tinh thần cũng có chút mệt mỏi, Trương Bách Xuyên dần dần chiếm thế chủ động!

Còn Hải Hầu Tử, đối phó người thường thì Hải Hầu Tử rất lợi hại, nhưng đối phó với Trương Bách Xuyên đã bung hết sức, Hải Hầu Tử quả thực cũng không phải là đối thủ!

Nhân lúc ra tay, Trương Bách Xuyên nói với Lục Vũ: "Trương Hải Khách, ngươi là người nhà họ Trương, nhà họ Trương vốn không nên nội đấu, trước đó ngươi hẳn cũng đã thấy sự lợi hại của 'Thiên Thụ'!

Ta có thể cho ngươi một cơ hội, quay về nhà họ Trương!" "Đừng ngoan cố chống cự nữa, hai người các ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta, hơn nữa những đứa trẻ kia sắp đến rồi..." "Vậy thì đến thêm vài đứa thử xem!" Giọng Lục Vũ vừa dứt, đã thấy hắn vươn tay ra, vung tay một cái, xung quanh có thêm mấy kim giáp binh dũng.

"Giết!" Sau một tiếng hét lớn, một phần kim giáp binh dũng xông về phía Trương Bách Xuyên, một phần xông về phía Bạch Trạch, còn một phần nghênh đón những xác khô do Thi Miết Vương điều khiển đã xuất hiện ở xa...

Lục Vũ đã sớm chuẩn bị "Tát Đậu Thành Binh", chỉ là vẫn luôn không sử dụng.

Mãi đến lúc này trong lòng Trương Bách Xuyên có chút lơi lỏng,

Lục Vũ trực tiếp ném ra "Tát Đậu Thành Binh"!

Sau khi các kim giáp binh dũng tham gia chiến đoàn, cục diện của Lục Vũ, Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch lập tức thay đổi.

Chúng không giống Lục Vũ, phải tích trữ sức lực, không dám dùng sức quá mạnh.

Các kim giáp binh dũng không biết gì cả, chỉ cần tinh thần của Lục Vũ có thể chống đỡ, chỉ cần không có ai có thể lấy được hộp gấm mười món đựng những hạt đậu đó, chúng có thể đánh đến khi cơ thể tan nát!

Nếu nói, trước đó Trương Bách Xuyên cảm thấy cục diện đã chắc chắn chín phần, mình cơ bản nắm chắc phần thắng, Bạch Trạch sắp được thả ra, thì bây giờ, tình hình thay đổi chóng mặt!

Đặc biệt là, những kim giáp binh dũng này giỏi hợp kích, lập tức cuốn lấy Trương Bách Xuyên, khiến hắn không thể phân thân!

Lục Vũ nhân cơ hội này, vừa điều tức hồi phục thể lực, thỉnh thoảng lại tung một chiêu bất ngờ, khiến Trương Bách Xuyên càng khó chống đỡ!

Cố gắng chống đỡ một lúc, Trương Bách Xuyên cuối cùng cũng nổi điên, dùng sức đánh vỡ một kim giáp binh dũng, muốn nhân cơ hội này xông ra vòng vây, nhưng vừa định bước ra, một đao của kim giáp binh dũng lại chém tới!

Trương Bách Xuyên theo bản năng lùi lại, trong lòng thầm may mắn, may mà mình không quá nhanh, nếu không nhát đao vừa đánh vỡ tảng đá dưới đất kia đã chém vào người hắn.

Nhưng ngay sau đó, sau lưng một luồng gió mạnh ập đến, khóe mắt Trương Bách Xuyên có thể thấy Lục Vũ cầm Mặc Mi Kiếm đã đập về phía đỉnh đầu hắn!

Lúc này, muốn né tránh đã không còn khả năng!

Trương Bách Xuyên chỉ có thể nghiến răng, cứng đầu, định chịu đựng!

Ngay trước khi Mặc Mi Kiếm sắp đánh trúng đỉnh đầu hắn, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy trước mắt mình hoa lên, bóng dáng Trương Bách Xuyên trong nháy mắt biến mất!

Chương 981

Bên kia, Ngoa Thú cũng lộ vẻ kinh ngạc, sao mình chỉ chớp mắt một cái, Bạch Trạch đã không thấy đâu?

Đến khi mấy người phản ứng lại, đã thấy Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch, đều đứng ở cách đó mười mấy mét.

Vị trí đó, là tử môn của tòa thành đá này!

Lúc này, sắc mặt Trương Hạo trắng bệch, trên mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc, trông có vẻ hắn vừa rồi cũng cảm thấy mình sắp chết, không ngờ cuối cùng lại có người cứu hắn.

Kỳ lạ là, người cứu Trương Bách Xuyên, hay nói đúng hơn là thứ đó, toàn thân đều bao phủ trong áo choàng đen, thần bí.

Nhưng trên cơ thể hắn, Lục Vũ vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một chút dấu vết của Bạch Trạch.

Xem ra, lại là một người bị Bạch Trạch nhập!

Lúc này, Trương Bách Xuyên đã không còn tâm trí để điều khiển thanh Hắc Kim Cổ Đao kia nữa, mặc cho Hắc Kim Cổ Đao rơi xuống đất, rơi ngay chỗ Bạch Trạch ngã lúc trước.

Ngoa Thú biểu cảm phức tạp nhìn về phía đó, nghiến răng, tay trái giơ kiếm, tay phải kéo đao, từ từ tiến lại gần Lục Vũ.

Đi đến bên cạnh Lục Vũ, nó lập tức lẩm bẩm: "Người kia ta thấy quen mắt, trên người có mùi của thứ chó chết.

Nhưng sao lại có hai con chó?

Có một con là giả?

Không thể nào, chó giả cũng không nói được a..." "A, ta nhận ra

rồi, người đó là Bách Nhị!" Ngoa Thú nhận ra người bị Bạch Trạch nhập là Bách Nhị, Lục Vũ lạnh lùng nhìn hắn, lạnh giọng nói: "Ngươi đúng là bận rộn thật, không phải bảo ta đi tìm đồ rồi sao, sao chính ngươi lại ra ngoài?" Trong lúc nói chuyện, Bách Nhị đã cởi mũ xuống.

Có thể thấy, khuôn mặt đen trước đó giấu trong áo choàng, chính là Bách Nhị không sai!

Chỉ có điều, Bách Nhị lúc này, trông đã là Bạch Trạch.

Bách Nhị nhìn Lục Vũ, mặt không biểu cảm nói: "Tiếc thật, vốn dĩ muốn cho ngươi một cơ hội, nhưng chính ngươi không cần, chỉ có thể bị hủy diệt..." "Con chó trước đó cũng gào nửa ngày rồi, kết quả thế nào, cứng đơ rồi chứ gì?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Được rồi, ngươi cũng không cần giấu giếm nữa, một cái 'Thiên Thụ' chó má, để ta xem ngươi có lên nổi tây thiên không!" Bạch Trạch nhìn Lục Vũ, nghe hắn uy hiếp thì đột nhiên bật cười, thản nhiên nói: "Tính cách của ngươi thay đổi nhiều thật đấy, nếu là trước đây, ngươi không dám nói chuyện với ta như vậy đâu." "Nhưng chỉ với chút thủ đoạn bây giờ của ngươi mà cũng đòi đưa ta lên Tây Thiên sao?" Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm Bạch Trạch, không hiểu vì sao, hắn luôn cảm thấy Bách Nhị này có gì đó không đúng, không giống với Bạch Trạch trong ấn tượng của hắn!

Tuy đều rất uy nghiêm, nhưng sự uy nghiêm này dường như có chút khác biệt.

Hơn nữa, ý của y về "trước đây" là gì?

Là nói về chuyện xảy ra khi mình gặp "Thiên Thụ" trước đây sao?

Bên cạnh, khi nghe thấy hai chữ "trước đây", sắc mặt Ngoa Thú bỗng trở nên rất kỳ quái, sững sờ một lúc rồi buột miệng nói: "Ngươi không phải Bạch Trạch, ngươi là Tứ Bất Tượng!" "Là ngươi!" "Chắc chắn là ngươi!" "Ta không thể nhìn lầm được!" "Ngươi đã ở

cùng lão già kia trong Trùng Cốc nhiều năm, cô nãi nãi đã từng thấy ngươi!" Nghe thấy ba chữ "Tứ Bất Tượng", Lục Vũ sững người, rồi lập tức nhớ ra một cái tên đã bị hắn vứt sau đầu từ lâu!

Khương Tử Nha!

Trong truyền thuyết thượng cổ, Tứ Bất Tượng chính là tọa kỵ của Khương Tử Nha!

Truyền thuyết kể rằng, Tứ Bất Tượng là một loại Kỳ Lân, có thân hình bán long!

Giống rồng nhưng không phải rồng, giống kỳ lân nhưng không phải kỳ lân, giống rùa nhưng không phải rùa, giống phượng nhưng không phải phượng.

Đầu như kỳ lân nhưng có sừng rồng, lông tóc như phượng hoàng nhưng lại có vảy, thân hình giống loài rồng nhưng thân ngắn hơn, tứ chi dài hơn.

Chính vì thế mà có tên Tứ Bất Tượng!

Lục Vũ lập tức hiểu ra!

Hình xăm Kỳ Lân của nhà họ Trương có đôi chút khác biệt với Kỳ Lân mà người đời biết đến.

Vốn tưởng đó là hình dạng biến dị, nhưng giờ nghĩ lại, nó giống hệt loại Kỳ Lân trong truyền thuyết này, Tứ Bất Tượng!

Sau khi bị Ngoa Thú vạch trần thân phận, Bạch Trạch giả, "Tứ Bất Tượng" thật không hề hoảng hốt, ngược lại còn gật đầu với Ngoa Thú: "Tiểu yêu tinh, nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi vẫn nhận ra ta.

Đã nhận ra rồi thì nể tình xưa, ta cho ngươi kiếp sau được đầu thai làm người!" Lúc nói, hình dạng của Bách Nhị đã hoàn toàn thay đổi.

Đầu của y hoàn toàn biến thành một con quái vật giống kỳ lân có sừng rồng!

Kỳ Lân huyết trong người Lục Vũ lúc này cũng sinh ra một cảm ứng vô cùng kỳ lạ!

Tứ Bất Tượng nói với Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch: "Không cần che giấu nữa, mau lên đi, xử lý mấy tên này xong, chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm!" Lúc này, Trương Bách Xuyên vội vàng đáp một tiếng, vung tay thu Hắc Kim Cổ Đao vào tay, cẩn thận cởi sợi dây thừng đang trói trên người Bạch Trạch, chuẩn bị ra tay với nhóm Lục Vũ!

Bên cạnh, Tứ Bất Tượng lại lên tiếng, thản nhiên nói: "Thế nào, ta nói đúng chứ, hắn chắc chắn không chịu tiếp nhận 'Thiên Thụ'." "Đúng là không chịu." Sau khi thoát khốn, Bạch Trạch liếc Lục Vũ một cái, trầm giọng nói: "Nhưng hắn ngàn lần không nên, vạn lần không nên, không nên hủy đi Thiên Thụ Đường." Lúc này, Lục Vũ đã nghĩ thông một vài chuyện, miệng khẽ lẩm bẩm: "Hóa ra, ngươi mới là Thiên Thụ thật sự, ban đầu ta còn tưởng Thiên Thụ thật sự sẽ trốn trong cái cửa đồng chó má kia." "Một kẻ phàm nhân, ngươi hiểu cái gì?

Chuyện ta làm, ngươi căn bản không hiểu." Tứ Bất Tượng lạnh lùng nhìn Lục Vũ, cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp: "Nể tình những công lao ngươi đã làm trong quá khứ, ta có thể cho ngươi một cái toàn thây." Lúc này, Lục Vũ tâm trí quay cuồng, suy nghĩ xem mình nên thoát khỏi tình cảnh này như thế nào.

Cục diện hiện tại đối với hắn đã vô cùng khó khăn!

Một Bạch Trạch, một Trương Bách Xuyên, hắn có thể dựa vào pháp khí của mình để liều một phen, thậm chí hạ gục bọn họ.

Nhưng Tứ Bất Tượng đột nhiên xuất hiện, thực lực rõ ràng còn

mạnh hơn, với thực lực hiện tại của hắn, căn bản không có sức chống cự!

Đặc biệt là Ngoa Thú bên cạnh Lục Vũ, đã sợ đến ngây người.

Chương 982

Trước kia ở Trùng Cốc Vân Nam, nó vẫn luôn không nói cho Lục Vũ biết, nó bị người ta bắt được, trở thành linh thú trấn mộ của Hiến Vương, đều là do con Tứ Bất Tượng này!

Con Tứ Bất Tượng chết tiệt này, chỉ cần một móng vuốt là có thể dễ dàng đánh bay nó. …Lúc này, nghĩ đến những cảnh tượng xảy ra nhiều năm trước, trong lòng Ngoa Thú vẫn không khỏi sợ hãi, xấu hổ, không dám ra tay!

Nhưng, ngay lúc nó do dự, giãy giụa, Lục Vũ đã bước một bước, cùng với Trương Hạo xông về phía Bạch Trạch! "Hồng mềm dễ bóp", Bạch Trạch vừa mới thoát khốn, lúc này mặt vẫn còn xanh tím, xem ra vẫn chưa hồi phục...

Dù sao đối phương cũng chỉ có ba tên, giải quyết được một tên thì bớt đi một tên!

Lục Vũ nghĩ rất rõ ràng, trước tiên xử lý Bạch Trạch, sau đó đến Trương Bách Xuyên, chỉ cần Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch không gây rối, hắn có thể tập trung toàn bộ tinh thần vào Tứ Bất Tượng!

Nói thế nào đi nữa, cách làm này cũng tốt hơn nhiều so với việc ngồi chờ chết!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nháy mắt Lục Vũ đã xông đến bên cạnh Bạch Trạch, Trương Hạo biến thành Hải Hầu Tử cũng ở bên cạnh Lục Vũ, móng vuốt sắc nhọn vồ thẳng về phía Bạch Trạch, muốn xé xác y!

Bạch Trạch mặt mày tái mét, nếu là thời kỳ đỉnh cao, mấy người này chỉ là trò vặt, nhưng y vừa bị "Trấn Ngục Chuyên" hành hạ cho ra

bã, bây giờ vừa mới thở được một hơi đã gặp phải cục xương khó gặm.

Hơn nữa, theo dự đoán của y, lựa chọn của Lục Vũ nên là Tứ Bất Tượng.

Bắt giặc phải bắt vua trước, đó mới là lựa chọn hợp tình hợp lý.

Ai ngờ, Lục Vũ căn bản không chơi theo bài của y, chỉ nghĩ đến việc bóp quả hồng mềm!

Càng khiến Bạch Trạch không ngờ tới là, Tứ Bất Tượng chỉ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, không có ý định giúp đỡ, thậm chí khi Trương Bách Xuyên định ra tay cũng bị y cản lại. … Không biết vì sao, Trương Hạo sau khi biến thành Hải Hầu Tử từ đầu đến cuối đều không công kích Lục Vũ.

Hơn nữa Lục Vũ công kích ai, nó cũng công kích người đó, mơ hồ cảm giác như Trương Hạo vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

Lúc này, Lục Vũ và Trương Hạo cùng nhau tấn công Bạch Trạch, khiến Bạch Trạch ngày càng không chịu nổi.

Có mấy lần, "Thất Tinh Luân Hồi Đao" trong tay Lục Vũ suýt nữa đã chém trúng người Bạch Trạch.

Những thứ khác, Bạch Trạch không sợ.

Nhưng y hiện tại là phân hồn, bản thể không ở đây, thứ sợ nhất chính là "Thất Tinh Luân Hồi Đao"!

Lúc này cũng không còn để ý nhiều, hét lớn với Tứ Bất Tượng đang đứng nhìn ở bên cạnh: "Ngươi có ý gì!

Đừng nghĩ đến việc chờ hắn kiệt sức!

Bây giờ không mau xử lý hắn, sau này phiền phức chính là chúng ta!" "Dù sao cũng là linh thú thượng cổ, thật không có chí khí." Tứ

Bất Tượng nhập vào Bách Nhị lắc đầu, ánh mắt đầy thất vọng.

Tuy nhiên, y vẫn bước một bước, lóe lên đến bên cạnh Lục Vũ, chỉ dùng thân thể của mình va chạm, đã hất Hải Hầu Tử sang một bên.

Tứ Bất Tượng cũng rất ranh ma, biết "Thất Tinh Luân Hồi Đao" trong tay Lục Vũ không đơn giản, cũng căn bản không dây dưa với Lục Vũ, chỉ tập trung vào Hải Hầu Tử.

Dù sao, y không giống Bạch Trạch, cơ thể của Bách Nhị đối với y vô cùng quan trọng!

Nhưng lúc này, Lục Vũ cũng không rảnh để suy nghĩ về Tứ Bất Tượng, chỉ tập trung đấu với Bạch Trạch!

Không có Hải Hầu Tử kìm hãm, Bạch Trạch cũng có thể phản kích, nhất thời dựa vào sự linh hoạt, lại đánh với Lục Vũ một trận bất phân thắng bại!

Còn bên Tứ Bất Tượng và Hải Hầu Tử, tình hình cũng tương tự.

Dù sao, "Tứ Bất Tượng" không nỡ để cơ thể mình bị thương, hơn nữa y dường như có ý định tiêu hao thể lực của Hải Hầu Tử, nên ngoài cú va chạm ban đầu, sau đó y dùng một cây gậy, liên tục đánh lùi Hải Hầu Tử, tránh tiếp xúc thân thể với nó!

Còn Trương Bách Xuyên, khi hắn chuẩn bị vào sân giúp đỡ, Lục Vũ đã nghiến răng, thả hết Kim Giáp binh dũng ra.

Mười mấy binh dũng bao vây Trương Bách Xuyên ở giữa.

Trong chốc lát, xung quanh vang lên tiếng va chạm "loảng xoảng" không ngớt!

Người duy nhất rảnh rỗi chính là Ngoa Thú.

Tiểu gia hỏa vẫn nhìn Tứ Bất Tượng mà run lẩy bẩy.

Trong vô số năm qua, nó đã bị Tứ Bất Tượng đánh cho sợ hãi, căn bản không có dũng khí để đấu với Tứ Bất Tượng.

Lúc này, nghe thấy phía sau lại có tiếng sột soạt, Ngoa Thú quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy những xác khô bị Thi Biệt Vương nhập vào lại bò dậy.

Ngoa Thú lập tức nghiến răng, cầm Thừa Ảnh kiếm xông tới.

Tứ Bất Tượng nó không dám đánh, Bạch Trạch nó đánh không lại, nhưng đám xác khô như lũ sâu bọ này, nó không sợ!

Chương 983

Trong chốc lát, hiện trường có bốn trận chiến, đánh nhau vô cùng náo nhiệt!

Chỉ là khi đang dạy dỗ đám xác khô, Ngoa Thú cũng thỉnh thoảng liếc trộm Lục Vũ, trong lòng lại có chút mong đợi Lục Vũ gọi nó một tiếng, bảo nó đi đánh Bạch Trạch hay đánh ai đó...

Nó cảm thấy, chỉ cần mình phối hợp với Lục Vũ, sẽ có dũng khí!

Ngay lúc Ngoa Thú đang do dự, Tứ Bất Tượng đột nhiên gầm lên một tiếng, rồi đưa tay ra!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khoảnh khắc y đưa tay ra, Trương Bách Xuyên nghiến răng ném Hắc Kim Cổ Đao về phía Tứ Bất Tượng!

Tứ Bất Tượng đưa tay nắm lấy, bề mặt Hắc Kim Cổ Đao lập tức hiện lên một tầng ánh sáng đen!

Lục Vũ vô tình nhận ra điều không ổn, vội vàng nhắc nhở Trương Hạo né tránh!

Trương Hạo đã hoàn toàn biến thành hình dạng Hải Hầu Tử, tuy vẫn chưa công kích Lục Vũ, nhưng không có nghĩa là lý trí của nó tỉnh táo, lúc này căn bản không biết né tránh, vẫn nhào về phía Tứ Bất Tượng!

Hầu như trong nháy mắt, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tứ Bất Tượng lướt qua cánh tay Trương Hạo.

"Xoẹt!" Chỉ nghe một tiếng động nhỏ, cánh tay Trương Hạo đứt lìa!

Trương Hạo hét lên một tiếng thảm thiết, theo bản năng lùi lại,

một phát lùi đến bên cạnh Lục Vũ, động tác và thần thái lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi!

Lục Vũ không nghĩ ngợi, trực tiếp thu Trương Hạo vào Sơn Hà Đồ.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không định để Trương Hạo bỏ mạng ở đây!

Dù nó đã biến thành Hải Hầu Tử...

Chỉ trong phút chốc, Tứ Bất Tượng tiện tay ném Hắc Kim Cổ Đao lại cho Trương Bách Xuyên!

Trương Bách Xuyên hiểu ý, nhận lấy Hắc Kim Cổ Đao, vung mạnh một cái, quét bay mấy Kim Giáp binh dũng, trực tiếp lao về phía Lục Vũ.

Đồng thời, không cần phải để ý đến Hải Hầu Tử nữa, Tứ Bất Tượng đột nhiên cắn rách đầu ngón tay của mình, đưa tay vẽ bùa trong hư không.

Bùa pháp của y tinh diệu hơn của Lục Vũ rất nhiều, theo động tác của y, thậm chí có thể nhìn thấy những đường huyết sắc lơ lửng trong không trung mà không hề tan biến!

Cảnh tượng này, vô cùng thần dị!

Bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, Ngoa Thú đột nhiên ngây người, cơ thể càng run rẩy dữ dội!

Loại bùa này, nó đã từng thấy!

Nó đã thấy ở Trùng Cốc Vân Nam, nó đã thấy Tứ Bất Tượng vẽ lá bùa này lên người lão tổng tử Hiến Vương!

Lúc này, cơ thể Ngoa Thú không kiểm soát được mà run lên, nó không còn kìm nén được nỗi sợ hãi trong lòng!

Ngoa Thú hét lớn một tiếng, cầm Thừa Ảnh kiếm, trực tiếp lao về phía Tứ Bất Tượng!

Chỉ cách Tứ Bất Tượng khoảng chục mét, Tứ Bất Tượng quay đầu lạnh lùng liếc nó một cái, thản nhiên nói: "Ngươi muốn làm gì?" Nghe thấy lời này, Ngoa Thú lập tức dừng lại, cúi đầu ngoan ngoãn, không dám nói, không dám nhìn, thậm chí không dám động.

Nhìn thấy cảnh này, Tứ Bất Tượng hừ lạnh một tiếng, lại nói: "Trương Hải Khách, thân là người nhà họ Trương, không tôn trọng Thiên Thụ, đáng bị hủy diệt, ta đã cho ngươi nhiều cơ hội như vậy ngươi đều không nghe, vậy thì hủy diệt đi!" Trong lúc nói, Tứ Bất Tượng vẽ xong nét cuối cùng, toàn bộ lá bùa tỏa ra ánh sáng đỏ yêu dị...

Ngay khi lá bùa đó sắp bay về phía Lục Vũ, Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên đều lùi lại, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Tứ Bất Tượng.

Ngoa Thú cũng nhân cơ hội chạy đến bên cạnh Lục Vũ, lo lắng thúc giục: "Đừng đụng, đừng đụng, mau chạy!" Lục Vũ nhìn lá bùa đó, khẽ nhíu mày, nhìn Tứ Bất Tượng hỏi: "Lòng vòng một hồi, chỉ để vẽ một lá bùa?

Lá bùa này có tác dụng gì?" "Phụ thân." Tứ Bất Tượng đột nhiên cười khẩy một tiếng, ngay khi hai chữ vừa thốt ra, lá bùa đó trực tiếp bay về phía Lục Vũ!

Nhìn thấy, ngày càng gần Lục Vũ!

Ngay khi lá bùa sắp dán lên người Lục Vũ, thân hình Lục Vũ lóe lên rồi biến mất!

Không chỉ Lục Vũ, Ngoa Thú cũng lập tức biến mất!

Một bức Sơn Hà Đồ, lơ lửng từ trên trời rơi xuống, rơi xuống đất.

Tứ Bất Tượng dường như đã lường trước được điều này, cười khẩy một tiếng, đi mấy bước đến gần, đưa tay nhẹ nhàng vẫy, ấn nhẹ lên Sơn Hà Đồ trên mặt đất, lá bùa lơ lửng trong không trung lập tức ấn về phía Sơn Hà Đồ!

Tứ Bất Tượng lẩm bẩm: "Một bức tranh rách, có thể chống đỡ được bao lâu?" Bên cạnh y, Bạch Trạch, Trương Bách Xuyên tập trung tinh thần nhìn Sơn Hà Đồ, mắt không chớp.

Trong mắt họ, có thể thấy trên Sơn Hà Đồ ngoài chuồng bò và con bò già đang gặm cỏ, đột nhiên xuất hiện thêm mấy bóng người.

Ngoài mấy bóng người đó, trên tranh còn có thêm một dấu ấn tỏa ra ánh sáng đỏ yêu dị, liên tục tiến tới trong Sơn Hà Đồ, dần dần tiếp cận nhóm Lục Vũ!

Cảnh tượng này, giống như một vở kịch múa rối bóng, những người nhỏ trên tranh cử động từng chút một.

Nhìn thấy, nhóm Lục Vũ đã chạy được nửa đường trong Sơn Hà Đồ, lá bùa phía sau chỉ cách họ một gang tay, dường như có thể ấn lên người Lục Vũ bất cứ lúc nào! ...

Chương 984

Trong Sơn Hà Đồ.

Lục Vũ dẫn theo Ngoa Thú, Trương Hạo không ngừng chạy.

Ngoa Thú mặt đầy kinh hãi nói với Lục Vũ: "Tên họ Lục, dù thế nào cũng không được để thứ đó chạm vào, năm đó ta thấy nó vẽ một lá bùa như vậy lên người lão già Hiến Vương.

Sau này Hiến Vương biến thành cây nấm lớn đó, cũng có liên quan đến lá bùa này!" "Hiến Vương?" Lúc này, Lục Vũ vừa chạy, vừa suy nghĩ.

Hắn luôn cảm thấy những cuộc thám hiểm trước đây của mình cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và những chuyện hiện tại có mối liên hệ nào đó, nhưng vẫn không thể kết nối tất cả các sự kiện lại với nhau.

Bây giờ một câu nói của Ngoa Thú, lại giúp hắn tìm ra một chút manh mối!

Tứ Bất Tượng, Bạch Trạch là Thiên Thụ, hoặc có liên quan đến Thiên Thụ đã không còn gì phải nghi ngờ!

Vì vậy, tất cả âm mưu, tất cả bí ẩn trên người hắn, đều xoay quanh Thiên Thụ!

Quan trọng hơn là, chuyện ở Trùng Cốc Vân Nam, cũng có liên quan đến Thiên Thụ!

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ về chuyện này, Lục Vũ lắc mạnh đầu, gạt chuyện này ra khỏi đầu, suy nghĩ làm thế nào để thay đổi tình thế khó khăn hiện tại.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra khi hắn hỏi Tứ Bất

Tượng lá bùa đó có ý nghĩa gì, Tứ Bất Tượng đã nói là "phụ thân".

Lại nhớ lại cuộc chiến giữa Tứ Bất Tượng và Hải Hầu Tử...

Tứ Bất Tượng rất không muốn đến gần Hải Hầu Tử, thậm chí có thể nói là sợ tiếp xúc thân thể!

Điều đó có nghĩa là, cơ thể của y có vấn đề!

Nếu hủy đi cơ thể của Bách Nhị...

Nghĩ đến đây, Lục Vũ lập tức quyết định, phải đi hủy diệt cơ thể của Bách Nhị!

Rất có thể, chỉ cần hủy diệt cơ thể của Bách Nhị, Tứ Bất Tượng sẽ không còn thực lực như hiện tại!

Tệ nhất, y cũng sẽ giống như Bạch Trạch, thực lực bị tổn hại nghiêm trọng!

Tuy nhiên... hắn đã nghĩ chuyện này quá đơn giản.

Một giây trước khi hắn thoát ra khỏi Sơn Hà Đồ, lá bùa vẫn luôn theo sau hắn không xa không gần đột nhiên tăng tốc, hầu như trong nháy mắt, đã sắp dán lên lưng hắn!

Giai đoạn này, Lục Vũ không dám có bất kỳ sự khinh suất nào, liều mình sử dụng "Kỳ Lân Biến"!

Cả người tốc độ đột nhiên tăng vọt, một phát lao về phía Bách Nhị!

Đồng thời, những Kim Giáp binh dũng đã ngã xuống đất vì hắn rời đi, lúc này cũng phản ứng lại, dưới sự chỉ huy của Lục Vũ, tất cả đều lao về phía Bách Nhị!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Hầu như trong nháy mắt, Thất Tinh Luân Hồi Đao trong tay Lục

Vũ đã đâm vào cánh tay của Bách Nhị!

"Chết tiệt!" Bách Nhị không khỏi gầm lên một tiếng, nhưng khi định né tránh, mười mấy Kim Giáp binh dũng điên cuồng lao về phía y, hoàn toàn là liều mạng để làm tổn thương bản thể của y!

"Ngươi tìm chết!" Bách Nhị lại gầm lên, đột nhiên phun một ngụm máu tươi về phía Lục Vũ!

Trong khoảnh khắc máu phun ra, nó hóa thành một hình người nhỏ, trực tiếp lao về phía Lục Vũ!

Người nhỏ bằng máu giống như một ảo ảnh, ngay cả khi Lục Vũ đổi sang Thất Tinh Luân Hồi Đao, cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

Nhưng ngay khi người nhỏ sắp lao vào người Lục Vũ, một trong những Kim Giáp binh dũng nhân lúc sự chú ý của Bách Nhị đều đổ dồn vào Lục Vũ, đột nhiên vung một đao, chém thẳng vào cổ Bách Nhị!

Giây tiếp theo.

"Bùm!" một tiếng nổ lớn, người nhỏ bằng máu đột nhiên phát nổ!

Lực xung kích mạnh mẽ, lập tức hất bay Lục Vũ và tất cả Kim Giáp binh dũng cùng với Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch.

Trong chốc lát, vô số vết máu bắn lên người Lục Vũ!

Đợi đến khi máu tan đi, mới phát hiện lá bùa đó đã biến mất, Tứ Bất Tượng, Bạch Trạch, Trương Bách Xuyên, tất cả đều biến mất không dấu vết.

Nhìn cảnh này, Lục Vũ vẻ mặt rối rắm, tâm trạng phức tạp đến cực điểm!

Một lúc lâu sau, hắn nhìn những Kim Giáp binh dũng đang nằm

bất động trên mặt đất, thở dài: "Ta không có thủ đoạn luyện khí cao thâm như vậy, chỉ có thể chờ một thời gian, tìm được thời gian rồi thử sửa chữa các ngươi sau...." "Chuyện gì thế này?" Một lúc lâu sau, Lục Vũ mới thở ra một hơi, vung tay thả Ngoa Thú từ Sơn Hà Đồ ra, tiểu gia hỏa vừa nhìn thấy bộ dạng của Lục Vũ, liền ngây người!

"Nói cho ta nghe về chuyện của Tứ Bất Tượng." Lục Vũ không trả lời câu hỏi của Ngoa Thú, đi thẳng vào vấn đề, nói: "Ngươi trước đó nói quá ít, kể chi tiết về chuyện của nó ở Trùng Cốc đi." "Ừm." Ngoa Thú ngoan ngoãn đáp một tiếng, lập tức nói: "Tên khốn đó mấy năm trước vẫn luôn ở trong mộ cùng với lão già kia, sau này cũng không biết tại sao lại ra ngoài...." Những chuyện Ngoa Thú biết không nhiều, hơn nữa đã qua nhiều năm, lại từ thỏ biến thành người, cũng mất đi một phần ký ức.

Lục Vũ nghe nó nói xong, cũng chỉ nghe được hai thông tin quan trọng.

Chương 985

Thứ nhất, xà thần được thờ cúng dưới nước trong Trùng Cốc là do Tứ Bất Tượng mang đến!

Thứ hai, sau khi Hiến Vương chết, Trùng Cốc bị phong bế, Tứ Bất Tượng ở lại một thời gian, đột nhiên một ngày nọ liền rời đi, biến mất không dấu vết!

Hai manh mối này không thể giải đáp được những nghi ngờ trong lòng hắn, ngược lại còn mang đến những nghi vấn lớn hơn!

Thiên Thụ, tại sao lại tham gia vào chuyện ở Trùng Cốc Vân Nam, hay nói cách khác là quá khứ của xà thần?

Đằng sau chuyện này ẩn giấu âm mưu gì?

Lục Vũ thầm nghĩ, chỉ mơ hồ cảm thấy chuyện này có lẽ liên quan đến cái "chung cực" thần bí kia...

Suy nghĩ một lúc, hắn lắc đầu, định thần lại, hỏi: "Tình hình của Trương Hạo, ngươi có ý kiến gì không?" Ngoa Thú mặt mày ngơ ngác, Lục Vũ cũng biết mình đã hỏi nhầm người.

Cười khổ lắc đầu, lại đổi giọng hỏi: "Ta muốn đặt một cỗ quan tài vào Sơn Hà Đồ, có được không?" "Quan tài?" Lục Vũ lại lắc đầu, thầm nghĩ lần này mình hồ đồ rồi, sao lại hỏi tiểu gia hỏa này.

Thở dài trong lòng, hắn cũng không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp lấy ra cỗ quan tài đen lấy được ở "viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc" trước đó, thử đặt vào Sơn Hà Đồ.

Ngoài dự đoán của hắn, cỗ quan tài đen lại được đặt vào Sơn Hà Đồ một cách dễ dàng, không bị Sơn Hà Đồ bài xích như những thứ khác.

Trong lòng Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó liền ném Trương Hạo đã biến thành Hải Hầu Tử vào trong cỗ quan tài đen.

Dù sao đi nữa, quan tài đen là vẫn ngọc quan, có thể trấn áp Thi Biệt Vương ở một mức độ nhất định, có lẽ cũng có thể khiến tình hình của Trương Hạo không tiếp tục xấu đi.

Còn có khá hơn không, thì chỉ có thể vào Tháp Mộc Đà, gặp Trần Văn Cẩm, có lẽ có thể nhận được một vài lời khuyên từ miệng cô ấy.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ không còn chần chừ nữa.

Nhìn xung quanh, xác định thành đá này không còn sót lại điều gì, liền trực tiếp tìm thấy sinh môn, dẫn Ngoa Thú đi ra ngoài!

Vừa ra khỏi sinh môn, cảnh tượng trước mắt là một màu xanh biếc, xung quanh sương mù lượn lờ.

Lục Vũ không khỏi sững người.

Hắn đã xem xét kỹ, đây không phải là ảo giác!

Nếu không phải ảo giác, vậy thì là thật!

Ốc đảo sa mạc thật sự!

Khoan đã!

Ốc đảo sa mạc!

Lục Vũ đột nhiên hít một hơi thật sâu, nghĩ đến một khả năng!

Tiếp đó, trong đầu hắn hiện lên thông báo của hệ thống! 【Chúc mừng túc chủ đã phát hiện thành công di tích Tháp Mộc Đà, bắt đầu hành trình khám phá Xà Chiểu Quỷ Thành, hệ thống thưởng Luyện Khí Thuật tinh thông.】 【Giải thích: Túc chủ đã học Luyện Khí Thuật, nhưng vẫn chưa nhập môn.

Luyện Khí Thuật bắt nguồn từ luyện khí của đại phương sĩ đời

đầu Từ Phúc, kết hợp với kinh nghiệm nghiên cứu nhiều năm của Mặc gia, bằng nhiều thủ đoạn huyền diệu, thông qua sự kết hợp khéo léo của các loại linh nguyên liệu, có thể luyện chế ra các pháp khí diệu dụng vô cùng, Luyện Khí Thuật tinh thông có thể giúp túc chủ am hiểu việc sửa chữa pháp khí...】 "Thiếu gì, bù nấy sao?" Lục Vũ lẩm bẩm, khẽ nói một câu.

Chỉ vừa nói xong, liền nghe thấy phía sau có tiếng sột soạt, mơ hồ còn có tiếng người nói chuyện.

Trong vài hơi thở, âm thanh đó ngày càng gần.

Lục Vũ im lặng nhìn khu rừng rậm trước mặt, không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi.

Một lúc sau, có người từ trong rừng rậm chui ra.

Nhìn thấy Lục Vũ, người đó hét lên một tiếng, lập tức giơ súng nhắm, động tác liền mạch, trôi chảy!

Chỉ khi sắp nổ súng, đột nhiên phát hiện người trước mặt đầy vết máu, lôi thôi lếch thếch lại là Lục Vũ!

Vương Bàn Tử ngây người một lúc, rồi trở nên kích động: "Tiểu ca nhi!" Nói xong, hạ súng xuống, chạy mấy bước đến bên cạnh Lục Vũ, ôm chặt hắn một cái!

Khi buông ra, Lục Vũ còn có thể thấy, vành mắt Vương Bàn Tử đã đỏ hoe...

Quay đầu nhìn lại, Ngô Tà, Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh, Hắc Hạt Tử, A Ninh đều ở đó, nhưng thuộc hạ của Trương Hạo, còn có Định Chủ Trác Mã cùng con dâu và cháu trai Trát Tây, tất cả đều biến mất.

Ngay cả những người xuất hiện, tình hình cũng không tốt lắm, trên người có vài vết thương, dính không ít bùn đất, đều có vẻ lôi thôi.

Nhưng dù sao đi nữa, tình hình của họ vẫn tốt hơn nhiều so với bộ dạng của Lục Vũ...

Sau một lúc kích động ngắn ngủi, Ngô Tà lập tức không kìm được sự tò mò trong lòng, hỏi: "Lục Vũ, trước đó cậu đã xảy ra chuyện gì?

Tôi nhớ ông chủ Trương đi cùng cậu, anh ta đâu rồi?

Đi dò đường rồi sao?" "Đừng nói bậy." Ngô Tam Tỉnh khi nhìn thấy Lục Vũ, đã hiểu đại khái đã xảy ra chuyện gì, lúc này đưa tay kéo Ngô Tà một cái, lại qua vỗ vai Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Bây giờ không phải là lúc đau buồn, cậu biết chuyện có nặng có nhẹ...." Ngô Tam Tỉnh nói đến đây, Lục Vũ đột nhiên đứng dậy, tung một cú đấm, trực tiếp vào mặt Ngô Tam Tỉnh, một cú đánh ngã ông ta xuống đất!

Chương 986

Phan Tử bật dậy, nhưng không lao về phía Lục Vũ mà đi đỡ Ngô Tam Tỉnh dậy.

Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, chậm rãi nói: "Tôi biết cú đấm này không nên đánh ông, nhưng trong lòng tôi có một ngọn lửa, ông xui xẻo, nên nó cháy đến ông...." Lục Vũ vừa dứt lời, Ngô Tam Tỉnh đã được Phan Tử đỡ dậy.

Ông ta cũng không gây sự với Lục Vũ, chỉ cười khổ lau vết máu nơi khóe miệng, coi như cho qua.

Nói trắng ra, trong lòng ông ta còn có chút may mắn.

Dù sao thì chuyện của Lục Tượng Đái, chuyện của Bạch Trạch, hai chuyện này gộp lại, Lục Vũ không trực tiếp giết ông ta đã là rất rất hiền lành rồi.

Lúc này, Lục Vũ lại nhìn mấy người, nhíu mày nói: "Bọn họ mất tích rồi, còn cái đĩa thì sao?" "A?

Tôi đây." Phan Tử có chút ngạc nhiên đáp một tiếng, sau đó vẫn là Hắc Hạt Tử phản ứng lại, đưa cho Lục Vũ cái "đĩa sứ Thanh Hoa" thuộc về Trần Văn Cẩm.

Lục Vũ nhận lấy đĩa sứ Thanh Hoa, nhìn một lúc, rồi tiện miệng hỏi Vương Bàn Tử mấy câu, tìm hiểu qua về những gì họ đã trải qua.

Nói ra, những gì Vương Bàn Tử và nhóm của anh ta đã trải qua trước đó cũng đủ kinh hoàng...

"Sau khi phát hiện con tàu đắm đó, chúng tôi cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tìm kiếm trên tàu xem có thể tìm thấy tung tích của cậu, hoặc là giải đáp những bí ẩn ở đây không...." Nghe

những lời này, Lục Vũ đã đoán được đại khái họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ im lặng lắng nghe, tiện thể giải mã thông tin phí lạc mông còn sót lại trên "đĩa sứ Thanh Hoa".

Theo lời Vương Bàn Tử, khi họ tìm kiếm trên tàu đắm, đã phát hiện rất nhiều vò gốm lớn kỳ lạ, cái nào cũng to bằng chum nước.

Công nghệ chế tác vò gốm rất độc đáo, trên đó đều có hoa văn, họa tiết đặc trưng của văn hóa Tây Vực, đầy vẻ bí ẩn.

Lục lọi một hồi, họ phát hiện trên một trong những vò gốm có họa tiết "Tam Thanh Điểu", Ngô Tam Tỉnh đoán rằng con tàu đắm này có liên quan đến vương quốc Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Theo lời ông ta, vật tổ trong truyền thuyết của vương quốc Tây Vương Mẫu chính là Tam Thanh Điểu.

Khi Vương Bàn Tử đang nói, A Ninh đã lấy máy ảnh ra, cho Lục Vũ xem họa tiết vò gốm họ đã phát hiện trước đó.

Trên họa tiết đó, không chỉ có Tam Thanh Điểu, mà còn có Cửu Thiên Huyền Nữ, theo giải thích của hệ thống, những thứ này thuộc về vương quốc Tây Vương Mẫu.

Nhưng, không phải là vương quốc Tây Vương Mẫu thượng cổ.

Nói cách khác, vương quốc Tây Vương Mẫu ở đây, không phải là vương quốc Tây Vương Mẫu trong thần thoại truyền thuyết, mà là vương quốc Tây Vương Mẫu thời Tây Chu.

Nhìn thấy thông tin này, Lục Vũ suy nghĩ một chút, trong lòng lập tức bừng tỉnh!

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn cố gắng tìm ra mối liên hệ giữa Tây Vương Mẫu trong 《Ma Thổi Đèn》 và 《Đạo Mộ Bút Ký》, bây giờ cuối cùng đã có câu trả lời chính xác, hai cái này hoàn toàn khác nhau!

Thực ra cũng đúng, nơi ở của Tây Vương Mẫu trong 《Sơn Hải Kinh》 là Côn Lôn, nơi này tuy là Tây Vực, nhưng cách đỉnh Côn Lôn vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Nói một cách cứng nhắc, nơi Lục Vũ và Hồ Bát Nhất họ đã đến trước đây là "cửa khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ", càng giống đỉnh Côn Lôn hơn.

Khi Lục Vũ đang suy nghĩ, Vương Bàn Tử tiếp tục kể câu chuyện.

Lúc đó, cũng không biết ai táy máy, cảm thấy trong vò có thứ gì đó, rồi mở một cái vò ra.

Kết quả, trong vò có một cái đầu người cực kỳ quái dị, từ trong đầu người bay ra từng con Thi Biệt Vương!

Gặp phải Thi Biệt Vương, nhóm người họ theo bản năng liền bỏ chạy!

Mọi người đều hoảng loạn không chọn đường, cũng không để ý đến tình hình của người khác, Vương Bàn Tử tuy có lòng, nhưng tốc độ của Thi Biệt Vương quá nhanh, lại quá nhiều, một phát đã chui vào cơ thể một thuộc hạ của Trương Hạo, trong nháy mắt người đó đã toi đời...

"Gặp phải tình huống đó, tôi cũng lực bất tòng tâm." Vương Bàn Tử liếc Lục Vũ một cái, cười khổ nói: "Lúc đó tôi cũng không lo được cho ai khác, chỉ biết cắm đầu chạy." "Chạy qua chạy lại, mọi người liền lạc nhau." Nói đến đây, Vương Bàn Tử dừng lại một chút, nuốt nước bọt rồi nói tiếp: "Cũng là xui xẻo, đúng lúc đó lại nổi gió, gió lớn nổi lên, càng không nhìn thấy gì." Lúc đó, trời đất đầy cát vàng, Vương Bàn Tử chỉ có thể nằm bò trên mặt đất, từ từ di chuyển về phía trước, để không bị cát chôn vùi.

Cũng chính lúc này, anh ta và A Ninh, Ngô Tà gặp lại nhau trong

cát, mấy người lại bò trong cát một lúc, sau đó lại gặp Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Hắc Hạt Tử.

Dù sao cũng là cứ bò sát mặt đất, từng chút một bò lên trên, bò qua bò lại, khi sắp kiệt sức, đột nhiên có một tiếng sấm, tiếp đó bão cát liền ngừng, trời bắt đầu đổ mưa.

Đợi đến khi mưa tạnh, mới phát hiện họ đang ở trên một nền đất cao hơn sa mạc rất nhiều, dưới nền đất là một ốc đảo sa mạc.

Nhìn một cái, phía dưới sương mù lượn lờ, gần như toàn là tán cây dày đặc, không nhìn thấy tình hình cụ thể, nhưng cực kỳ hùng vĩ!

Lúc đó mấy người đều ngây người, sau khi bàn bạc, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy Lục Vũ có lẽ ở trong khu rừng này, nên đã vào rừng...

Lúc này, Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh với ánh mắt đầy ẩn ý, đột nhiên ném "đĩa sứ Thanh Hoa" cho Ngô Tam Tỉnh, cười khẩy một tiếng: "Ngô Tam gia thật thông minh, nếu đã ông có thể dẫn đường, cái này giao cho ông." Người khác không biết, nhưng trong lòng Lục Vũ lại rất rõ.

Cái gì mà phân tích ra, đều là nói bừa!

Nói trắng ra, Ngô Tam Tỉnh chắc chắn đã xác định phương vị thông qua "đĩa sứ Thanh Hoa"!

Tuy nhiên, thông tin phí lạc mông trên "đĩa sứ Thanh Hoa", Lục Vũ đã giải mã ra, cái đĩa này đối với hắn cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, nên cứ để Ngô Tam Tỉnh dẫn đường, hắn còn có thể nghỉ ngơi một chút.

Còn thông tin phí lạc mông trên đó, chỉ là bốn chữ không liên quan: Tây Trường Niên Yến.

Bốn chữ này Lục Vũ cảm thấy có chút quen mắt, nhưng cũng không nhớ đã thấy ở đâu, nên tạm thời gác lại.

Dù sao, còn có những chuyện khác đang chờ hắn, không thể cứ chăm chăm vào một chuyện này.

Chương 987

Mấy người, lại nói chuyện phiếm vài câu, Lục Vũ cũng không kể nhiều về trải nghiệm của mình, chỉ nói mình đã đánh nhau với chó, coi như xong.

Tiếp đó, trực tiếp bảo Ngô Tam Tỉnh dẫn đường, một nhóm người tiếp tục đi sâu vào rừng rậm...

Một nhóm người, trước đây do Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu, nhưng sau khi nhìn thấy Lục Vũ, tự nhiên lấy Lục Vũ làm chủ.

Nhưng hắn nói để Ngô Tam Tỉnh dẫn đường, mọi người cũng theo Ngô Tam Tỉnh tiếp tục đi trong rừng.

Trong lúc đó, Hắc Hạt Tử đi bên cạnh Lục Vũ, mấy lần định nói lại thôi, cuối cùng vẫn kìm nén được suy nghĩ trong lòng, không nói gì cả.

Trên đường đi, Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ im lặng suy nghĩ về chuyện lần này trong lòng.

Bạch Trạch, Tứ Bất Tượng, Trương Bách Xuyên xuất hiện, không nghi ngờ gì là muốn để hắn "Thiên Thụ" một lần nữa trong nhà đá đó.

Lần này hủy đi nhà đá, phế đi Bách Nhị, có lẽ đã ảnh hưởng đến kế hoạch của mấy tên khốn đó ở một mức độ nào đó.

Còn kế hoạch của họ, chắc chắn có liên quan đến cái "chung cực" thần bí kia...

Trên đường không nói gì, mọi người đi trong rừng hơn một giờ, Ngô Tà đột nhiên đi đến bên cạnh Lục Vũ, kéo hắn lại, nói: "Tôi thấy nơi này quen mắt, cậu đưa cho tôi sổ tay công tác của 'Trần Văn

Cẩm', bản đồ trên đó hình như có đánh dấu đường ở đây....” “Không cần, tam thúc của cậu trong lòng rõ như gương, đi theo ông ta, còn hữu dụng hơn xem cái bản đồ vẽ như gà bới đó.” Không đợi Ngô Tà nói xong, Lục Vũ trực tiếp ngắt lời hắn, lại nhìn Ngô Tam Tỉnh đang đi đầu, nói tiếp: “Ngô Tam gia, có vài chuyện có phải nên nói một chút không, để cháu trai ông chết một cách hồ đồ cũng không biết mình đang làm gì?” “Ví dụ như, cái bút ghi âm mà cháu trai ông nhận được trước đó?

Phan Tử nói không phải là của ông, vậy là của Ngô Tam Tỉnh đúng không?” Nghe lời Lục Vũ nói, Ngô Tà lập tức ngây người, không khỏi nhớ lại cảnh tượng xảy ra bên ngoài ma quỷ thành trước đó.

Lúc đó, Lục Vũ hỏi người cầu cứu trong ma quỷ thành là ai, người đó nói là “Cửu gia”.

Sau này, Ngô Tà hỏi Lục Vũ, Lục Vũ chỉ đưa ra một câu trả lời khó hiểu “tam tam đắc cửu” (ba ba là chín).

Sững sờ một lúc, Ngô Tà lập tức kéo tay Ngô Tam Tỉnh, nhìn chằm chằm vào mắt ông ta nói: “Ông rốt cuộc là ai, ông có phải là tam thúc của tôi không!

Ông rốt cuộc là ai!” “Đừng quậy, ta là tam thúc của con, con ở đây la hét, lát nữa ta không nhớ đường đâu....” Ngô Tam Tỉnh nói đến đây, đột nhiên hít một hơi lạnh, đưa tay chỉ vào vách đá đột nhiên xuất hiện phía trước.

Nhìn theo hướng tay ông ta chỉ, trên vách đá xuất hiện rất nhiều hang đá, dày đặc, có đến cả trăm cái, trên đó phủ đầy rêu xanh, không biết bên trong ẩn chứa thứ gì.

Ngô Tà vốn đang nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, tâm trạng lập tức căng thẳng, không còn để ý đến việc Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc là ai,

chỉ nhìn chằm chằm vào những thứ trên vách đá đó!

Những thứ đó, không nghi ngờ gì, chính là một phần của di tích vương quốc Tây Vương Mẫu!

Ngô Tam Tỉnh càng không quan tâm Ngô Tà có còn bận tâm đến thân phận của mình không, nhìn sang bên cạnh, tìm một con đường, trực tiếp leo lên trên.

Lên đến nơi, có thể thấy những hang đá đó có lớn có nhỏ, lớn có thể cho hai chiếc xe tải Giải Phóng đi vào song song, nhỏ chỉ cao bằng nửa người, rất khác với hang đá Đôn Hoàng.

Hơn nữa, những hang đá này đều rất nông, ở ngoài có thể nhìn thấy tượng điêu khắc bên trong, chỉ là bị lớp rêu xanh dày đặc che phủ hoàn toàn.

Không cần Ngô Tam Tỉnh ra hiệu, sự tò mò đã thôi thúc Ngô Tà rất chủ động dùng dao găm cạo lớp rêu xanh trên một hang đá.

Dần dần, một bức tượng đá quái dị lộ ra!

Trong lớp rêu xanh, là một bức tượng thần mặt người thân chim được khắc bằng đá, gần như giống hệt với những gì họ đã thấy trên tàu đắm.

Không chỉ giống hệt với những gì Ngô Tà và nhóm của anh ta đã thấy trên tàu đắm, mà còn giống hệt với những gì Lục Vũ đã thấy trong ký ức của Ngô Tam Tỉnh!

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này...." Ngô Tà chỉ cảm thấy lòng rối như tơ, miệng lẩm bẩm, tay vẫn không ngừng, cạo sạch những thứ chưa được cạo sạch.

Một bức tượng hoàn chỉnh, xuất hiện trước mắt họ.

Đầu chim là một khuôn mặt nữ quái dị giống người mà không

phải người, có hai cặp mắt, không biểu cảm, lạnh lùng dị thường.

Hai chân điêu khắc năm cái đầu lâu, chim đứng trên hai cái nắp sọ trong số đó, dường như những cái đầu lâu này đều là xương cốt còn thừa sau khi nó ăn!

Ngô Tà nuốt nước bọt, lại quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, nói: "Tam thúc, ông có thể giải thích cho tôi một chút, rốt cuộc là chuyện gì thế này không?" Lục Vũ đứng bên cạnh nhìn, mày nhíu chặt, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, thứ mà Ngô Tà và nhóm của anh ta phát hiện lúc này nên là một thứ giống như con chim quái ở dưới lòng đất Trường Bạch Sơn, tức là Tam Thanh Điểu.

Nhưng... trong lòng Lục Vũ rất chắc chắn rằng trong hẻm núi dưới lòng đất Trường Bạch Sơn là Điêu Hào, còn những bức tượng ở đây, thì toàn bộ đều là Cửu Thiên Huyền Nữ với đủ loại hình thái!

"Ta cũng rất muốn biết tại sao." Ngô Tam Tỉnh nhìn bức tượng, lẩm bẩm một câu, rồi nói tiếp: "Đây là Cửu Thiên Huyền Nữ, tượng Cửu Thiên Huyền Nữ đại diện cho điều gì, các ngươi có biết không?" "Trong một số truyền thuyết của Đạo giáo, Cửu Thiên Huyền Nữ là đệ tử thực sự của Tây Vương Mẫu, còn Tây Vương Mẫu thì ngự ở Côn Lôn, là mẹ của thiên hạ." "Trận chiến Xi Vưu và Hiên Viên thời thượng cổ, người cuối cùng thay đổi cục diện chiến trường, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ...." Không đợi Ngô Tam Tỉnh nói xong, Ngô Tà đột nhiên hít một hơi lạnh, hét lên: "Ông đừng nói với tôi là thần thoại thượng cổ là thật nhé...." Nhiều lúc, người ta hy vọng những chuyện không thể tin được là giả, nhưng trớ trêu thay, nhiều lúc những chuyện không thể tưởng tượng được, lại là thật!

Ngô Tam Tỉnh không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, thấy Lục Vũ mày nhíu lại, cúi đầu không nói, trong lòng hiểu rằng

Lục Vũ có lẽ đã nghĩ đến điều gì đó.

Lúc này, ông ta không nói gì cả, chỉ im lặng chờ đợi.

Mấy người còn lại, cũng vì cảnh tượng hiện tại mà kinh ngạc không thôi, không nói nên lời.

Trong số mọi người, người không có tâm cơ nhất chính là Ngô Tà.

Tất nhiên, không có tâm cơ không có nghĩa là anh ta ngốc, tuy đầu óc ong ong, nhưng anh ta vẫn hiểu ra điều gì đó trong thời gian ngắn, đột nhiên trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào Ngô Tam Tỉnh, nói: "Đây là Cửu Thiên Huyền Nữ, vậy nên vương quốc Tây Vương Mẫu, không phải là vương quốc Tây Vương Mẫu thật sự, mà là một quốc gia lấy Cửu Thiên Huyền Nữ làm vật tổ, giống như... giống như vương quốc Hoa Tư cổ mà tôi đã gặp ở Tần Lĩnh...." "Khi Xi Vưu và Hoàng Đế đại chiến, Cửu Thiên Huyền Nữ đã mang đến Kỳ Môn Độn Giáp, trợ giúp Hoàng Đế đại bại Xi Vưu!" "Vương quốc Tây Vương Mẫu này, lẽ nào là kế thừa Cửu Thiên Huyền Nữ trong thần thoại truyền thuyết?" "Hít!" Ngô Tà đột nhiên hít một hơi lạnh, kinh ngạc nói: "Xi Vưu!" "Tôi nhớ, trước cửa đồng ở Trường Bạch Sơn, Xi Vưu đã la hét rằng mình muốn về nhà!" "Nói như vậy, Trường Bạch Sơn và vương quốc Tây Vương Mẫu này, thật sự có mối liên hệ rất lớn!" "Ông có phải biết gì đó không!" Nói đến cuối cùng, Ngô Tà lại nhìn chằm chằm vào Ngô Tam Tỉnh, chờ đợi câu trả lời!

Chương 988

Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Tà, lại nhìn Lục Vũ, thở dài, rồi nói: "Con có thể nghĩ ra nhiều như vậy, thật sự rất hiếm có." Dừng lại một chút, ông ta tiếp tục nói: "Con suy đoán không sai, những chuyện này đều có liên quan.

Vương quốc Tây Vương Mẫu này, và cửa đồng Trường Bạch Sơn, có mối quan hệ mật thiết." "Chỉ là mối liên hệ trong đó rốt cuộc như thế nào, ta cũng chưa tra ra...." Không đợi Ngô Tam Tỉnh nói xong, Ngô Tà đã không nhịn được xen vào: "Tôi không tin!

Ông chắc chắn biết gì đó!" Lúc này, mấy người còn lại, cuối cùng cũng phản ứng lại, từng người nhìn nhau.

Những thứ vốn nên tồn tại trong thần thoại thượng cổ này, lại liên quan đến cuộc sống của họ, thật sự không thể tưởng tượng được, khiến người ta khó tin.

Cảnh tượng này thật sự... quá kinh người!

Không biết đã qua bao lâu, Ngô Tà đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm vào Lục Vũ, hỏi: "Cậu có phải cũng biết gì đó không!" Thực ra, lúc này Lục Vũ, đã hiểu ra một số điều, nhưng cũng có chút mơ hồ.

Dù sao... sự thật này quá kinh người.

Nhưng dù sao đi nữa, hắn trưởng thành hơn Ngô Tà rất nhiều, sẽ không la hét, chỉ im lặng suy nghĩ về chuyện này trong lòng.

Theo hắn thấy, toàn bộ sự việc có lẽ là trên con đường Uông Tàng Hải tìm kiếm "trường sinh", đã kích hoạt một số chuyện, thậm chí có thể là những chuyện vốn không nên xuất hiện trên đời.

Sau đó, bao gồm cả "Nó", Cừu Đức Khảo, người nhà họ Uông, có

lẽ đều đã phát hiện ra ít nhiều cái chung cực ẩn giấu sau cửa đồng, rồi đuổi theo "chung cực", tiến hành công việc của riêng mình...

Chung cực rốt cuộc như thế nào, Lục Vũ không biết.

Điều duy nhất có thể chắc chắn, sự tồn tại của chung cực, nhất định có mối liên hệ mật thiết với Xi Vưu và thần thoại thượng cổ!

"Biết thì sao?" Định thần lại, Lục Vũ liếc Ngô Tà một cái, mặt không biểu cảm nói: "Điều duy nhất cần làm bây giờ, là đi theo sự thật, đã đến di tích vương quốc Tây Vương Mẫu, còn có thể không vào sao?

Đuổi kịp Trần Văn Cẩm, có lẽ sẽ biết." Nói xong một câu, Lục Vũ không còn để ý đến Ngô Tà, trực tiếp ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử đi theo, tiếp tục con đường chưa biết.

Rừng rậm dường như vô tận, mấy người cứ đi mãi trong đó.

Trên đường đi, Ngô Tà cứ đi bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, thỉnh thoảng lại định nói rồi thôi, luôn cảm thấy mình có phải đã bỏ qua thông tin quan trọng nào đó không.

Nói ra, trong lòng mỗi người họ, đều có chút lẩm bẩm, lảm nhảm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực ra cũng không phải chuyện gì đặc biệt hiếm lạ.

Không kể đến hành trình kỳ lạ của Lục Vũ và Hồ Bát Nhất, chỉ riêng Ngô Tà, anh ta đã thấy được thần thụ Tần Lĩnh, thấy được Xi Vưu sống ở thời thượng cổ.

Thế gian thần kỳ, tự nhiên không cần nhiều lời!

Huống hồ, cánh cửa đồng khổng lồ dưới lòng đất Trường Bạch Sơn!

Sự tồn tại của cửa đồng, là điều khó tin nhất!

Đừng nói là cổ quốc, ngay cả với công nghệ hiện tại, cũng không có cách nào đặt một cánh cửa đồng khổng lồ như vậy sâu dưới lòng đất Trường Bạch Sơn...

Một loạt những chuyện thần kỳ, ẩn chứa vô số bí mật, chờ đợi người ta khám phá.

Mấy người, đi dọc theo rừng núi, đến chạng vạng, đột nhiên một tia chớp xé toạc bầu trời!

Chỉ nghe một tiếng "rắc"!

Không có bất kỳ điềm báo nào, sau tiếng sấm, mưa lớn như trút!

Ngô Tam Tỉnh đi đầu lập tức nói, đây chỉ là mưa giông bình thường, chắc một lúc nữa là hết.

Vẫn là nhân lúc này, đi tiếp một đoạn nữa.

Đi thêm một đoạn nữa, chính là một khu cắm trại được đánh dấu trên bản đồ của Trần Văn Cẩm, họ cũng có thể nghỉ ngơi tạm thời ở đó một thời gian.

Nói xong, mấy người lại đi tiếp, từ từ đi sâu vào rừng núi.

Trên đường đi, sấm chớp rền vang, khiến người ta kinh hãi!

Hơn nữa, mưa giông đan xen, dường như không có điểm dừng!

Không biết đã đi bao lâu, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng đưa tay chỉ về phía trước, nói: "Chính là ở đó, có thể nghỉ ngơi một chút rồi!" "Không sợ chết thì cứ đi." Lục Vũ đã lâu không nói gì, lúc này đột nhiên lên tiếng, lại quay đầu nói với Vương Bàn Tử: "Nghe thấy gì, nhìn thấy gì, đều đừng manh động, cứ đi theo tôi, đừng quan tâm gì cả." Vừa rồi, khi Ngô Tam Tỉnh đưa tay chỉ về phía đó, hắn đột nhiên có cảm giác, dùng âm dương nhãn nhìn nơi đó, có thể thấy mấy oan hồn đang quấn lấy nhau, âm khí cực nặng.

Nếu mạo hiểm đi qua, hắn có thể không sao, nhưng những người khác có thể sống sót qua được hay không, thì không phải là chuyện dễ dàng xác định.

Nghe lời hắn nói, mấy người đều ngây người một lúc.

Vương Bàn Tử, A Ninh và Hắc Hạt Tử đều theo bản năng nép sát vào Lục Vũ.

Ngô Tam Tỉnh nheo mắt nhìn Lục Vũ một cái, nghĩ đến điều gì đó, nhưng không nói gì, cũng trực tiếp lùi ra sau Lục Vũ.

Chương 989

Chỉ có Ngô Tà, như một kẻ ngốc, không nhịn được nói: "Cậu lấy bản đồ ra, xem có phải là nơi Trần Văn Cẩm đánh dấu không...." "Trần Văn Cẩm không phải thần tiên, không thể không sai sót." Lục Vũ chỉ thản nhiên nói một câu, rồi bước về phía trước, từ từ đi trong rừng rậm.

Phía trước rừng rậm, là một khoảng đất trống bằng đá không lớn lắm, gần giống như nơi Lục Vũ chui ra từ "thành đá đen".

Khoảng đất trống nằm ngay cạnh vách đá, mơ hồ có thể thấy bên cạnh khoảng đất trống có một hang động tối om.

Theo bản đồ của Trần Văn Cẩm, đây đúng là nơi họ nghỉ ngơi tạm thời.

Nhưng, sổ tay công tác của Trần Văn Cẩm đến đây, thì đột ngột kết thúc, không có nội dung tiếp theo...

Một lát sau, mấy người xuyên qua rừng cây, đi đến bãi đá đó.

Đứng trên bãi đá, nhìn vào hang động đó.

Dưới ánh sáng đèn pin, những thứ trong hang động, rõ ràng có thể thấy.

Chỉ thấy, vô số hài cốt chất đống ở cửa động, lộn xộn không thể phân biệt được là người hay dã thú.

Rắc!

Lại một tia chớp, đột nhiên xé toạc bầu trời!

Tiếp đó, tiếng sấm "ầm ầm" từ xa vọng lại, nghe thôi đã khiến người ta có cảm giác kinh hãi!

Trong chốc lát, tim của mấy người, đều đập thình thịch!

Lúc này, Lục Vũ nhìn cửa động, dưới sự trợ giúp của âm dương nhãn, cuối cùng có thể nhìn rõ hình dạng của những oan hồn đó...

Chính xác mà nói, chỉ có một oan hồn, một oan hồn nữ, trên mặt cô ta viết đầy sự sợ hãi, bị một con rắn lớn quấn quanh!

"Hù..." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, định thần lại, chậm rãi đi về phía cửa động.

Phía sau hắn, Vương Bàn Tử và mấy người, đều cẩn thận đi theo.

Lục Vũ dừng bước ở cửa động, quay đầu nói: "Tránh ra một chút, tôi muốn kéo nó ra." Nói xong, mấy người đều lùi lại, đứng ở hai bên cửa động, trông như đang chào đón thứ gì đó trong động.

Lục Vũ nhìn một cái, mày nhíu lại, có chút khó chịu nói: "Tránh sang một bên, tản ra một chút, đừng làm như đang chào đón lãnh đạo kiểm duyệt." Lời nói của hắn, cũng khiến mấy người cảm thấy cách đứng của họ có vấn đề, lúc này đều tản ra thêm một chút.

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng đưa tay, dùng sức kéo mạnh!

"Rắc rắc!" "Rắc rắc!" Đống hài cốt trong động, không biết bị thứ gì dính lại với nhau, Lục Vũ đưa tay kéo, lại có thể kéo cả đống hài cốt ra ngoài!

Dần dần, đống hài cốt từ bên trong đã ra được khoảng một mét.

Lúc này, đột nhiên lại có một tia chớp, xé toạc bầu trời đêm!

Tia chớp dường như là một tín hiệu, ngay khi ánh chớp lóe lên, một đường đen đột nhiên từ trong đống hài cốt lao ra, đâm thẳng về phía Lục Vũ!

Trong cơn hoảng hốt, lờ mờ có thể thấy thứ lao ra dường như là một con rắn!

Thấy con rắn lạ sắp cắn Lục Vũ, Lục Vũ lật tay, một luồng sáng lạnh lóe lên!

Lúc này, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Lục Vũ sắc mặt trở nên kỳ quái.

Đang định nói gì đó, vô số đường đen, từ trong đống hài cốt chui ra, bay lên không trung, giống như những thanh kiếm đen, đâm về phía mỗi người có mặt!

Tuy nhiên, chỉ sau một thoáng kinh ngạc, Vương Bàn Tử đã phản ứng lại, cây gậy quý trong tay vung lên, đánh bay từng con rắn lạ xuống đất!

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Hắc Hạt Tử, A Ninh mấy người cũng phản ứng lại, dồn dập vung dao găm, cố gắng đánh bay những con rắn lạ đó.

Rất tiếc, trong mấy người trừ Hắc Hạt Tử, phản ứng của những người khác đều quá chậm.

Đánh bay một con rắn, liền bị một con rắn khác cắn trúng, rồi trong vài hơi thở ngắn ngủi, đã ngã xuống đất!

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, A Ninh, tất cả đều ngã xuống.

Cảnh tượng này, khiến Phan Tử vốn trời không sợ đất không sợ cũng cảm thấy một tia sợ hãi, vừa vung đao vừa hét lớn: "Tên họ Lục, ngươi có ý gì, cố ý lôi đám rắn này ra....

A!" Một câu còn chưa nói xong, Phan Tử cũng bị con rắn lạ bay ra từ đống hài cốt cắn bị thương, lảo đảo ngã xuống đất.

Lúc này, Hắc Hạt Tử cũng không nhịn được hỏi một câu.

Những con rắn này quá linh hoạt, lại quá nhiều, ngay cả anh ta cũng có chút không chịu nổi.

Huống hồ, bây giờ trên mặt đất đã ngã mấy người, nếu còn chần chừ, không chừng sẽ có người chết.

"Độc vật trong thiên hạ, trong vòng năm bước ắt có thuốc giải." Lục Vũ mặt không cảm xúc, liên tục vung dao găm, chém đứt mấy con rắn lạ rồi nói: "Đây đều là đồ tốt, mật rắn có thể giải độc, không chết được đâu, còn có thể trong họa có phúc." "Anh nói thật sao?" Hắc Hạt Tử ngẩn người một lát, chính trong khoảnh khắc lơ đãng đó, anh ta bất thình lình bị quái xà cắn một miếng.

Đám quái xà này chính là Thiểm Lân Hắc Phụ Hý mà Lục Vũ từng đối đầu rất nhiều lần!

Chương 990

Độc tính của Thiểm Lân Hắc Phụ Hý cực mạnh, ngay cả Hắc Hạt Tử lúc này cũng chỉ kịp phát ra một tiếng thảm thiết rồi mềm nhũn ngã gục xuống đất.

"Lần này, tự anh sẽ biết thôi." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu, sau đó lại vung dao găm, chém đứt thêm vài con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý.

"Tiểu ca nhi, cái thứ này sao lại xuất hiện ở đây?" Vương Bàn Tử lúc này cũng không quá hoảng loạn, cây côn bảo bối trong tay vung vẩy kín kẽ như tường đồng vách sắt, đám quái xà này tuy động tác nhanh nhẹn nhưng cũng không làm gì được béo.

Lục Vũ cũng không rõ tại sao lại xảy ra tình huống này, chỉ là trong lòng lờ mờ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Dù sao Thiểm Lân Hắc Phụ Hý cũng là sinh vật viễn cổ, có liên quan đến Xà Thần viễn cổ và Mộc Trần Châu.

Nhưng xuất hiện ở nơi này, nhất thời anh cũng chưa nghĩ thông suốt được điểm mấu chốt, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, hy vọng trong hành trình sắp tới có thể khám phá ra chân tướng sự thật!

Theo thời gian trôi qua, xác quái xà nằm la liệt trên mặt đất ngày càng nhiều, Vương Bàn Tử không khỏi lo lắng nói: "Tiểu ca nhi, cứ thế này mãi thì không ổn, tôi sợ lâu quá mấy người kia không cầm cự nổi." "Giải độc cho họ đi." Lục Vũ cũng chú ý đến tình hình hiện tại, nhíu mày nói một câu.

Vốn dĩ theo dự tính của anh, nơi này dù có Thiểm Lân Hắc Phụ Hý thì cũng chỉ chừng vài chục con, không ngờ đám quái xà ở đây lại nhiều như vô tận.

Chỉ trong loáng mắt, mặt đất đã đầy rác xác rắn.

Xác rắn dày đặc, e rằng không dưới trăm con!

Sau khi dặn dò Vương Bàn Tử một câu, Lục Vũ trầm lòng xuống, đổi cây dao găm không phải pháp khí ra, lấy "Ngô Vương Phu Sai Song Kiếm"!

Song kiếm nhập thủ, chiến lực của Lục Vũ đột ngột tăng vọt, ngay sau đó là một chiêu "Mặc Hải Giang Hồ"!

Song kiếm múa động, kiếm quang tàn phá, quấy nát bét mớ hỗn độn xác chết kia!

Vô số xương vụn, bụi bặm và thân rắn bay tứ tung!

Ngay lúc này, giữa đám rác rưởi bay ngập trời, Lục Vũ chợt thoáng thấy một vật khác thường!

Đó là một cái gai nhọn dài bằng cánh tay người lớn, trên đó khắc vô số phù lục!

Trong đầu Lục Vũ ngay lập tức vang lên tiếng thông báo của hệ thống! 【Tên vật phẩm: Xà Thần Lão Nha】 【Cấp bậc: Pháp khí Địa giai trung phẩm】 【Năng lực: Trí huyễn, Định vị】 【Mô tả: Thượng cổ có thần xà, nắm giữ vĩ lực của thiên địa.

Sau khi chết, Ma quốc ở Tây Vực vô tình phát hiện ra mộ Xà Thần, thờ phụng hài cốt và Linh nhãn...

Xà Thần Lão Nha có thể khiến con người nảy sinh ảo giác thăng thiên thành tiên, vô tình bị ý thức tàn tồn trong răng già chi phối, tàn hại người vô tội, nhất tâm vì mình, không phân biệt thị phi, dùng cả đời để câu thông vĩ lực thiên địa, thực chất là cung dưỡng cho Xà Thần Lão Nha.

Khi tích lũy đủ năng lượng, Xà Thần Lão Nha có thể xây dựng

đường hầm, tái kết nối với Không gian hư số.】【Bổ sung: Không gian hư số đã bị phong ấn, năng lượng của Xà Thần Lão Nha suy giảm, hiện chỉ có thể tạo ra ảo giác, trong thời gian ngắn không thể tích lũy đủ năng lượng để liên lạc với Không gian hư số.】 Nhìn thấy vật này, Lục Vũ ngẩn người trong chớp mắt.

Chuyện này... sao có thể!

Răng già của Xà Thần viễn cổ sao lại xuất hiện ở đây?

Khoảnh khắc này, tim anh đập mạnh một cái, hoàn toàn không dám tin vào phát hiện của mình!

Sự xuất hiện của Xà Thần Lão Nha thậm chí khiến anh cảm thấy lạnh sống lưng!

Trong giây lát, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, anh thực sự đã bị cuốn vào một vòng xoáy không thể tin nổi.

Anh đột nhiên hiểu ra, ở thế giới này, "Ma Thổi Đèn" và "Đạo Mộ Bút Ký" đan xen lẫn nhau, tạo ra một phản ứng hóa học kỳ diệu hoặc có thể nói là quỷ dị!

Không, thậm chí có khả năng hai thế giới này vốn dĩ là một!

Chỉ là nhóm của Hồ Bát Nhất và nhóm Lão Cửu Môn đi những con đường khác nhau, nên những sự việc họ trải qua mới khác biệt đến vậy, nhưng nhiều khi lại khiến người ta cảm thấy có những mối liên hệ kỳ lạ không tên!

Những ý nghĩ đó lướt qua não Lục Vũ trong tích tắc.

Lúc này, Xà Thần Lão Nha rơi trên mặt đất, chiếc răng lớn như vậy nằm im lìm.

Xung quanh không còn nhiều quái xà mào thịt như trước, chỉ còn lưa thưa mười mấy cái xác.

Vương Bàn Tử vốn đang đánh một con rắn, đột nhiên nó biến thành một khúc xương.

Béo ngẩn người, ngạc nhiên nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, thế này là ý gì?

Hả?

Cái thứ này sao lại ở đây..." Lời chưa dứt, Lục Vũ đã lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cái hộp, bỏ Xà Thần Lão Nha vào rồi cất lại vào túi.

Thứ này quá cổ quái, không nên để quá nhiều người biết.

"Cậu không nhìn thấy gì cả." Khẽ nói một câu xong, Lục Vũ thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra, bắt đầu thu dọn xác rắn trên đất.

Nghe lời Lục Vũ, Vương Bàn Tử do dự một chút, nhìn mấy người đang nằm xung quanh rồi gật đầu.

Chương 991

Nhưng trong lúc tìm kiếm "Mào rắn giải độc", béo vẫn khẽ nói một câu: "Tiểu ca nhi, có chuyện gì cứ bảo tôi.

Bàn gia tôi lên núi đao xuống biển lửa cũng chỉ như trò chơi thôi." Nghe vậy, Lục Vũ gật đầu, khẽ đáp: "Có một số chuyện hiện tại chưa thể nói, đợi tôi nghĩ thông suốt đã." Vừa rồi Lục Vũ cũng chỉ mới nghĩ đến một khả năng rất mơ hồ, thậm chí có thể nói là một sự suy đoán.

Chuyện này nói ra lúc này chỉ tổ thêm phiền não chứ chẳng giải quyết được gì, nên anh quyết định giữ kín, cùng Vương Bàn Tử lấy "Mào rắn giải độc" cứu tỉnh Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà và những người khác, bản thân anh lại đi tìm thêm đuôi rắn xung quanh.

Dù sao, tinh hoa huyết nhục của Thiểm Lân Hắc Phụ Hý nằm ở một tấc cuối đuôi, bất kỳ ai mang theo bên mình đều có thể hỗ trợ tu luyện.

Ngay cả khi không biết công pháp cũng có thể cường thân kiện thể ở mức độ nhất định.

Lúc này, nhóm Ngô Tam Tỉnh cũng uể oải tỉnh lại.

Vương Bàn Tử kể lại vắn tắt chuyện vừa xảy ra, tất nhiên béo không nhắc gì đến "Xà Thần Lão Nha", chỉ bảo rắn đã bị dọn sạch.

Hắc Hạt Tử hỏi một câu: "Thật sự dùng mào rắn giải độc sao?" Câu hỏi này khiến Ngô Tà đang còn mơ màng bỗng giật mình tỉnh hẳn, hít một hơi lạnh rồi kêu lên theo bản năng: "Cái gì!

Anh nói cái gì?

Mào rắn Dã Kê Bột Tử mà cũng giải được độc sao?

Đùa gì thế!

Làm sao có thể?" "Cậu nói đám rắn này là Dã Kê Bột Tử?" Lục Vũ hơi kinh ngạc, nheo mắt nhìn Ngô Tà, chờ đợi câu trả lời.

Ngô Tà nhìn xác rắn dưới đất, vài con đã mất mào thịt trên đầu.

Mồ hôi lạnh trên trán cậu ta tuôn ra như tắm, khẳng định chắc nịch: "Không sai được, chính là Dã Kê Bột Tử, ở quê tôi gọi là 'Lôi Vương Hồng', hồi nhỏ tôi từng thấy một lần.

Người già đều nói loại rắn này là đế vương trong loài rắn, mọi loài rắn khác đều sợ nó.

Nó cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có thể từ trên cây lao xuống săn mồi, hành tung như điện, độc tính vô cùng, hơn nữa loài này không thể đánh, đánh chết một con là cả đàn sẽ đến báo thù!" Nói đoạn, Ngô Tà cảm thấy chân mình hơi nhũn ra.

Chuyện mình vừa ăn mào rắn "Dã Kê Bột Tử" đã bị cậu ta quẳng ra sau đầu, trong lòng chỉ còn một ý nghĩ: Xong rồi... họ sắp bị lũ Dã Kê Bột Tử này vây công rồi...

"Dã Kê Bột Tử cái gì, loài rắn này gọi là Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, Bàn gia tôi cần gì phải lừa cậu?" Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, thấy anh khẽ gật đầu mới bắt đầu khoe khoang: "Đừng nhìn nó lợi hại thế, gặp Bàn gia tôi cũng chỉ là món khai vị thôi.

Tiểu Ngô, nếu cậu sợ thì cứ đi theo Bàn gia, tôi bảo kê cho!" Ngô Tà không ngờ Vương Bàn Tử lại nói thế, nhưng sau thoáng ngẩn người, cậu ta cũng lập tức bình tĩnh lại.

Đúng vậy, Vương Bàn Tử và Lục Vũ đã từng gặp loại quái xà này, còn giải quyết được chúng, lại biết cách giải độc, xem ra thứ này cũng không đáng sợ đến thế.

Định thần lại, Ngô Tà hỏi nhỏ: "Bàn Tử, trước đây anh thấy loại rắn này ở đâu?" "Thấy ở nhiều nơi lắm, thứ này cũng chỉ để dọa

người thôi...” Vương Bàn Tử xác định Lục Vũ cho phép mình kể, bèn lấy lại tinh thần, kể sơ qua chuyện mình cùng Lục Vũ và Hồ Bát Nhất thám hiểm Tinh Tuyệt cổ thành năm xưa.

Nhắc mới nhớ, hồi lâu trước đây khi Bàn Tử lần đầu gặp Ngô Tà, lúc rảnh rỗi chém gió cũng từng kể qua về Tinh Tuyệt cổ thành.

Chỉ là khi đó mọi người mới quen biết, Bàn Tử tuy thích nổ nhưng nhiều chuyện cũng chỉ kể lướt qua.

Lần này kể lại chuyện cũ Tinh Tuyệt cổ thành, tuy vẫn có chỗ giấu giếm nhưng cũng đã nói rõ về “Thiểm Lân Hắc Phụ Hý”.

Còn về lời nguyền của Tinh Tuyệt nữ vương và những chuyện sau đó thì béo giấu tiệt.

Chút tâm cơ này béo vẫn có.

Sau khi nghe kể sơ qua về Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, nhóm Ngô Tà cũng hiểu ra phần nào.

Tất nhiên, cái họ hiểu chỉ giới hạn ở loài rắn đó, còn về Tịnh Kiến A Hàm và bộ hài cốt Xà Thần vĩ đại đến khó tin thì Vương Bàn Tử không hé răng nửa lời.

Kể xong chuyện, thấy Lục Vũ vẫn đang thu dọn đống hài cốt kia, mấy người tuy còn run nhưng cũng tò mò ghé lại xem.

Đống xương cốt này hỗn tạp, có người, có dã thú và cả rắn.

Trước đó Lục Vũ có thể một tay kéo nó ra khỏi hang chính là nhờ đám Thiểm Lân Hắc Phụ Hý quấn quanh, cộng thêm năng lực kỳ dị của “Xà Thần Lão Nha”.

Lục Vũ bẻ một cành cây bên cạnh, không ngừng bới trong đống hài cốt, một lát sau tìm thấy một chiếc đèn pin vỏ nhôm kiểu thế kỷ trước, một bình nước và một tấm huy hiệu hình người.

Huy hiệu thì không cần bàn, nhiều người thời trước hay đeo để làm kỷ niệm.

Chiếc đèn pin vỏ nhôm cũng không có nhiều thông tin.

Thứ thực sự thu hút sự chú ý của họ là chiếc bình nước quân dụng màu xanh lá.

Ngô Tam Tỉnh lên tiếng: "Người thời đó mặc đồ giống nhau, dùng đồ giống nhau, đôi khi không tránh khỏi cầm nhầm, nên ai cũng có thói quen khắc tên mình lên đồ vật để tránh bị mất không đòi lại được." Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh vừa cầm chiếc bình nước lên, lau sạch rêu xanh và vết rỉ sét.

Lúc này, lớp sơn xanh trên bình đã tróc lở thảm hại, chỉ cần chạm nhẹ là rơi ra.

Lau một lúc, bên trong lộ ra dòng chữ khắc trên nhôm.

Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy một cái tên dưới đáy bình, mắt chợt nheo lại, đột nhiên nhìn về phía Lục Vũ với nụ cười đầy ẩn ý, khẽ nói: "Cái tên này, thú vị đấy." Lục Vũ đưa tay đón lấy bình nước, dưới ánh đèn pin nhìn lướt qua, mắt anh cũng nheo lại.

Chương 992

Dưới đáy bình ghi rõ ràng một cái tên: Đổng Đức.

Cái tên này đại diện cho rất nhiều chuyện.

Theo tình hình hiện tại, dường như ngoài Lục Vũ ra không còn lời giải thích nào khác!

Trong lúc Lục Vũ im lặng, Ngô Tam Tỉnh lại lên tiếng: "Có một số chuyện thực ra có thể nói ra rồi.

Tôi biết anh là Đổng Đức, cũng biết anh có quan hệ mật thiết với 'họ' từ hai mươi năm trước." Thấy Lục Vũ cau mày chặt hơn, Ngô Tam Tỉnh đổi giọng: "Anh đừng vội, tôi biết anh đã quên nhiều chuyện, vả lại dù bình nước này ở đây cũng chưa chắc chứng minh được anh từng cùng đám Trần Văn Cẩm vào đây lần trước.

Tuy nhiên..." Ngô Tam Tỉnh nói được vài câu thì dừng lại, sắp xếp lại ngôn từ rồi mới tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

Theo suy đoán của lão, Trần Văn Cẩm chọn gửi cuộn băng hình cho Đổng Đức ở địa chỉ Tây Kinh, chứng tỏ bà ta chắc chắn Đổng Đức đang ở đó.

Nếu đáp án đã rõ ràng thì có một khả năng rất hiển nhiên: Đổng Đức từng cùng đám Trần Văn Cẩm đi con đường này, chỉ là ở vị trí này đã xảy ra biến cố, một người ở lại đây, còn Đổng Đức và Trần Văn Cẩm tiếp tục đi sâu vào thám hiểm.

"Thực ra không khó hiểu." Ngô Tam Tỉnh thở dài một tiếng: "Mọi người đều xem Thế giới động vật rồi chứ, biết khi động vật uống nước là lúc cảnh giác thấp nhất không?

Theo tôi, lúc đó nhóm Trần Văn Cẩm đang uống nước nghỉ ngơi

thì bị 'Dã Kê Bột Tử', tức là loài 'Thiểm Lân Hắc Phụ Hý' các anh nói, tấn công.

Có lẽ lúc đó Đổng Đức đánh rơi bình nước ở đây, hoặc cũng có thể Đổng Đức đưa bình nước cho người khác uống..." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh nuốt nước bọt, cười khổ: "Cho tôi hớp nước đi, tôi nói đến sắp cháy họng rồi." "Ông nói đúng." Lúc này, Lục Vũ vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, lấy từ túi Càn Khôn ra mấy chai nước chia cho mọi người.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của họ, Lục Vũ chậm rãi nói: "Tôi từng đến đây, hơn nữa là đi cùng Trần Văn Cẩm, nhưng tôi không nhớ rõ còn có những ai, cũng không nhớ được toàn bộ sự việc..." Trước đó, trong căn nhà đá đen ở Ma Quỷ Thành, Lục Vũ đã thấy rất nhiều mảnh vỡ ký ức về chính mình.

Tuy anh không cách nào xâu chuỗi chúng lại nhưng những lời Ngô Tam Tỉnh vừa nói đã khiến anh nhớ lại một chút.

"Tôi nhớ lúc đó tình hình của Trần Văn Cẩm không được khả quan lắm, đôi khi sẽ bị hoảng loạn tinh thần, thậm chí ngất xỉu.

Và khi ngất đi, cô ấy sẽ nói ra những lời không ai hiểu nổi, giống như mơ thấy gì đó, tôi cũng không nhớ rõ là gì nữa." Lục Vũ thở dài, kể lại những gì mình nhớ được, không hề giấu giếm.

Nhiều năm trước, sau khi nhóm Trần Văn Cẩm uống Thi Biệt Đan, những tình trạng đáng sợ đã xảy ra.

Bao gồm cả Hải Hầu Tử, Cấm Bà, tất cả đều xuất hiện!

Giai đoạn đó cũng là lúc nghiên cứu của Trần Văn Cẩm quan trọng nhất, nên nhờ sự giúp đỡ của Đổng Đức, bà ta nằm trong quan tài Vẫn Ngọc để ức chế sự biến hóa quái vật đó.

Ban đầu thì không có vấn đề gì, nhưng theo thời gian, tình hình lại

biến chuyển xấu đi.

Cơ thể Trần Văn Cẩm lại bắt đầu ác hóa, tinh thần thường xuyên hoảng loạn.

Lúc đó bà ta đẩy mạnh nghiên cứu, tìm ra mối liên hệ giữa Uông Tàng Hải và 'Tháp Mộc Đà'...

Dù là chính sử, dã sử hay những gì họ phát hiện trong mộ, tất cả manh mối đều chỉ về những năm cuối đời của Uông Tàng Hải.

Mà sự kiện quan trọng nhất trong những năm đó chính là đi sứ Tháp Mộc Đà.

Vì vậy, Trần Văn Cẩm quyết định lần nữa lần theo dấu chân Uông Tàng Hải đến Tháp Mộc Đà tìm đáp án, hy vọng có thể tìm ra cách dừng việc biến hóa cơ thể mình.

Khi giải thích, để những người khác không bị mờ mịt, Lục Vũ đã kể luôn cả chuyện về nhật ký của Trần Văn Cẩm cùng một số thông tin chưa tiết lộ trước đó.

Sau khi mọi người đã có khái niệm, anh mới kể về chuyện xảy ra ở khu vực này.

Lúc đó, đội của họ khoảng mười người, đi xuyên rừng rất chật vật, khi thấy bãi trống này thì cả đội lập tức lại gần nghỉ ngơi.

Ban đầu mọi thứ đều ổn, mọi người xua tan mệt mỏi, ăn uống bổ sung thể lực.

Nhưng sau đó, sấm sét bất ngờ nổi lên, trời đổ mưa tầm tã.

Khi họ định tiến vào cái hang đá có vẻ tự nhiên kia thì dị biến xảy ra, một con "Thiểm Lân Hắc Phụ Hý" lao ra từ trong hang.

Con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đó trong ký ức của Lục Vũ có kích thước khổng lồ như mãng xà, ít nhất cũng dài mười mấy mét, cái

miệng khổng lồ chỉ một miếng là nuốt chửng một người.

“Lúc đó tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể hối thúc họ chạy mau.

Đợi đến khi chúng tôi chạy thoát mới phát hiện con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đó đang đẻ trứng, chúng tôi càng không dám dừng lại, vội vàng chạy xa...” “Vậy chẳng phải chúng ta vừa khiến con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đại ca kia tuyệt tự tuyệt tôn sao?” Vương Bàn Tử đột nhiên nhe răng cười, nói một câu.

Lục Vũ có chút bất lực liếc béo một cái, tiếp tục kể chuyện trong ký ức.

Lúc đó họ vừa chạy đi, trên trời bỗng giáng xuống một đạo kinh lôi, chiếu sáng cả khu vực.

Lục Vũ lúc sấm nổ đã ngoái đầu lại nhìn một cái, thấy con “Thiểm Lân Hắc Phụ Hý” đó bị lôi quang đánh trúng, xương cốt trên thân hiện rõ mồn một dưới ánh điện, giống như đang chụp X-quang vậy.

Cứ ngỡ chuyện đến đó là hết, nhưng con quái xà khổng lồ đó lại đứng thẳng người lên ngay trên bãi đá, ngẩng đầu nhìn trời!

Thân hình nó lần đầu tiên hoàn toàn lộ ra khỏi hang.

Thần xà khổng lồ cuộn tròn trên bãi đá nhỏ hẹp đó!

Mọi người bấy giờ mới thấy rõ hình dáng hoàn chỉnh của nó, đừng nói mười mấy mét, ngay cả hai mươi mấy mét cũng có khả năng!

Chương 993

Cự xà cứ cuộn ở đó, liên tiếp mấy đạo tia sét đánh xuống đều trúng thân nó, sau khi sấm chớp qua đi, cự xà quay lại hang, Trần Văn Cẩm và những người khác cũng vội vàng trốn đi...

Nếu là trước kia, chuyện như vậy Lục Vũ chắc chắn không thể hiểu nổi, ngoài việc thấy khó tin thì sẽ nghĩ là có người bịa đặt.

Nhưng Thiểm Lân Hắc Phụ Hý là thứ gì, hiện tại anh đã rõ.

Cho nên lúc này, khi nhìn thấy ký ức trong não, anh đã có một kết luận.

Con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý khổng lồ bị sét đánh đó tuyệt đối không phải loại bình thường, dù không phải là "Tịnh Kiến A Hàm" trong truyền thuyết thì cũng không cách bao xa.

Nếu không thì ông trời chẳng việc gì phải nổi giận, cứ nhất quyết dùng sấm sét nện nó một trận.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ cũng kể luôn chuyện về "Tịnh Kiến A Hàm".

Dù sao anh cũng biết rõ Ngô Tam Tỉnh trước mặt thực ra là Giải Liên Hoàn.

Lục Vũ muốn mượn sự thông minh của lão để xem lão nhìn nhận toàn bộ sự việc này thế nào, biết đâu có thể mang lại hướng đi mới cho anh, giúp anh tìm thấy tia sáng giữa muôn trùng sương mù.

Nghe Lục Vũ kể xong, mấy người có mặt đều trợn tròn mắt, không ngờ trong ký ức của anh lại có những chuyện kinh kỳ đến thế.

Điều khiến họ kinh ngạc hơn cả là Lục Vũ lần đầu thừa nhận thân phận Đổng Đức của mình.

Sự thừa nhận này chẳng khác nào nói cho họ biết, Lục Vũ thực sự... rất trường thọ!

Dù không phải trường sinh bất lão thì e rằng cũng không kém là bao!

A Ninh nhìn chằm chằm Lục Vũ, nuốt nước bọt mấy lần, hệt như yêu quái thấy thịt Đường Tăng...

Bên cạnh, Ngô Tà thấy Lục Vũ dường như không có ý định nói tiếp, không kìm được tò mò hỏi: "Theo lời anh nói, Tịnh Kiến A Hàm là thần hộ mệnh của Tinh Tuyệt cổ quốc, nhưng sao nó lại liên quan đến mẫu quốc của Tây Vương Mẫu?" Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Tôi cũng rất muốn biết." Ngô Tam Tỉnh vừa rồi quả thực đã nghĩ ra điều gì đó, lúc này hiếm khi không giấu giếm, chỉ nhíu mày nhìn Lục Vũ một hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Tôi cũng không chắc chắn lắm, nhưng cứ nói thử xem.

Tinh Tuyệt cổ quốc lúc cường thịnh nhất, vì Tinh Tuyệt nữ vương đột ngột mất tích mà vương quốc sụp đổ, đúng không?

Tinh Tuyệt quốc là quốc gia thời Tần Hán, đúng không?

Còn mẫu quốc Tây Vương Mẫu, hay bộ lạc Tây Vương Mẫu là thời nào?

Thời Chu, chính xác là thời Tây Chu.

Điểm này không cần nghi ngờ, sử liệu Tây Chu rất nhiều, bao gồm cả những gì phát hiện trong Lỗ Vương Cung đều có thể chứng thực cuộc hội ngộ lãng mạn giữa Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương...

Chúng ta mạnh dạn giả thiết, trước Tinh Tuyệt cổ quốc, mạch truyền thừa văn hóa này chính là mẫu quốc Tây Vương Mẫu!

Nhưng ở giữa xảy ra sự đứt gãy truyền thừa, nên ở đây mới có Thiểm Lân Hắc Phụ Hý như anh nói, và bên Tinh Tuyệt quốc cũng

có...” Ngô Tam Tỉnh không biết những gì đã xảy ra khi đám Lục Vũ lần theo dấu vết Mộc Trần Châu.

Nhưng không thể phủ nhận rằng câu nói này của lão thực sự đã thức tỉnh Lục Vũ!

Có rất nhiều quốc gia hoặc bộ lạc liên quan đến Mộc Trần Châu.

Thời viễn cổ có tộc Quỷ Động, người tộc Trát Cách Lạp Mã, sau đó là Tinh Tuyệt cổ quốc, Tượng Hùng cổ quốc, vương quốc Cổ Cách, nước Cổ Điền...

Rất nhiều thứ thời viễn cổ đã không còn cách nào khảo chứng, nhưng thời gian tồn tại của các cổ quốc hay nền văn minh đó đa phần vẫn có ghi chép.

Các triều đại hay nền văn minh từ xưa đến nay, bắt đầu từ Tam Hoàng Ngũ Đế, lần lượt là Hạ, Thương, Tây Chu, Đông Chu, Tần, Tây Kinh, Đông Kinh, Tam Quốc, Tây Tấn, Đông Tấn, Ngũ Hồ Thập Lục Quốc, Nam Triều (Tống, Tề, Lương, Trần), Bắc Triều (Bắc Ngụy, Đông Ngụy, Bắc Tề, Tây Ngụy, Bắc Chu), Tùy, Đường, Ngũ Đại Thập Quốc, Tống...

Nếu suy nghĩ kỹ, gần như mỗi triều đại đều có một sự kiện mang tính biểu tượng cực kỳ quan trọng, xâu chuỗi toàn bộ lịch sử văn minh với những ngôi đại mộ quỷ dị mà họ đã thám hiểm hoặc chuẩn bị thám hiểm lại với nhau!

Có thể nói, mọi chuyện bắt đầu từ Tây Vực.

Thời Tam Hoàng Ngũ Đế và nhà Hạ xảy ra chuyện gì Lục Vũ không biết, nhưng thời nhà Thương có Tượng Hùng cổ quốc bắt đầu tìm kiếm Mộc Trần Châu, tìm kiếm Xà Thần huyền bí.

Thời Tây Chu có mẫu quốc Tây Vương Mẫu, sở hữu Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, thậm chí có thể là Tịnh Kiến A Hàm.

Từ nhà Tần, Tinh Tuyệt cổ quốc xuất hiện.

Đến nhà Hán là thời gian nước Cổ Điền hoạt động mạnh mẽ.

Thời Tam Quốc dường như không xảy ra chuyện gì, nhưng Mô Kim Hiệu Úy đã xuất hiện trên đài ngang lịch sử!

Từ Tây Tấn kéo dài đến Nam Bắc Triều, ngoại trừ việc Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy xuất hiện thì dường như không còn chuyện gì khác, nhưng Bất Ngôn Kỵ lại liên quan đến Thần thụ thông thiên ở Tần Lĩnh!

Điều này chứng tỏ trong khoảng thời gian đó chắc chắn có rất nhiều thứ chưa bị phát hiện!

Thời Tùy Đường dường như không có vấn đề gì, nhưng trớ trêu thay Lục Vũ lại phát hiện Long Cốt Thiên Thư trong mộ Tây Chu giấu ở Tần Lĩnh, tìm thấy nàng tiểu công chúa nhà Đường.

Sau Tùy Đường, thời Ngũ Đại Thập Quốc thiên hạ đại loạn, dường như không có chuyện gì, mãi đến nhà Minh mới có Uông Tàng Hải dẫn ra một loạt sự việc.

Nhưng điều mấu chốt nhất là, trong lúc tất cả những điều này diễn ra, Tượng Hùng cổ quốc vẫn luôn tồn tại, tiếp tục việc cung dưỡng Xà Thần...

Chương 994

Mãi đến thời nhà Tống, cũng chính là thời đại của vương quốc Cổ Cách và Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, văn minh Tượng Hùng mới biến mất khỏi dòng sông lịch sử!

Điều này có phải nói lên rằng suốt hàng nghìn năm qua, có vô số người đang truy đuổi những sự việc thượng cổ, đang cố gắng hoàn thành điều gì đó?

Liệu có phải là cái "Chung cực" trong truyền thuyết?

Hay nói cách khác, chính là vị Xà Thần vĩ đại kia?

Không thể sao?

Rất có thể!

Sự tồn tại của nhà họ Trương chính là bằng chứng lớn nhất!

Suốt hàng nghìn năm, nhà họ Trương ở Đông Bắc vẫn luôn tồn tại, rất có thể họ vẫn luôn phục vụ cho cái gọi là "Thiên thụ" đó, thông qua một hoặc vài chuyện nhỏ nhặt trong dòng sông lịch sử để thay đổi tiến trình, thay đổi một số sự việc...

Thậm chí, một suy đoán táo bạo hơn, nhà họ Trương hợp tác với Tây Vương Mẫu cũng chỉ để hoàn thành công việc của Thiên thụ tốt hơn...

Lục Vũ chưa bao giờ nghi ngờ việc một chuyện nhỏ có thể diễn biến thành đại sự khó cứu vãn, anh cực kỳ chắc chắn hiệu ứng cánh bướm là có thật!

Lục Vũ ngồi ngẩn ngơ ở đó rất lâu, suy nghĩ rất nhiều, cố gắng gỡ rối mớ hỗn độn trong đầu.

Nhưng... dù anh có nghĩ thế nào thì cũng chỉ có thể thấy được một chút nhỏ nhoi, như muối bỏ bể!

Muốn nhìn thấu tất cả thì vẫn còn quá sớm.

Còn về cái thứ bị Trần Văn Cẩm gọi là "Chung cực" đáng sợ kia, nó lại càng xa vời với anh hơn...

"Lục Vũ, anh nghĩ lâu thế rồi, hay là nói ra chia sẻ một chút cho chúng tôi nghe xem rốt cuộc anh nghĩ gì?" Thấy Lục Vũ lại ngẩng đầu, che giấu vẻ chấn kinh nơi đáy mắt, Ngô Tà không nhịn được lại hỏi một câu.

"Không cần đâu." Lục Vũ chẳng thèm nhìn Ngô Tà, chỉ nhàn nhạt đáp một câu rồi đứng dậy, chậm rãi nói: "Nếu mọi người nghỉ ngơi xong rồi thì chúng ta có thể tiếp tục lên đường.

Đừng quên, Trần Văn Cẩm vẫn đang đợi đấy." "Lục Vũ, anh..." Ngô Tam Tỉnh đưa tay ngăn Ngô Tà lại, lắc đầu nói một cách nghiêm túc: "Mỗi người đều có bí mật riêng, cháu phải học cách tôn trọng người khác..." "Chú bớt bộ đi!" Ngô Tà hầm hầm ngắt lời Ngô Tam Tỉnh: "Chú đừng tưởng nói thế là chuyện của chú xong rồi nhé!

Tam thúc, rốt cuộc chú còn giấu cháu bao nhiêu chuyện nữa..." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt ngượng ngùng, không ngờ mình chỉ nói một câu đã kéo hỏa lực về phía mình, lập tức lấy cớ đau đầu nhắm mắt lại, không thèm tiếp chuyện Ngô Tà nữa.

Cảnh này khiến Ngô Tà hoàn toàn bó tay, ngoài tức giận ra chỉ có tức giận!

Thời gian trôi mau.

Mọi người bận rộn nửa ngày trời rồi nghỉ ngơi một lát, phía chân trời đã lộ vẻ trắng bụng cá.

Lúc này Lục Vũ không có ý định để họ nghỉ tiếp, bèn gọi mọi

người lên đường, dưới sự dẫn dắt của Ngô Tam Tỉnh đi tìm dấu chân Trần Văn Cẩm.

Trời sáng rõ nên nhìn được đường, bước chân mọi người cũng nhanh hơn nhiều, không ngừng băng qua rừng rậm.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh, vì lo lắng cho "người tình cũ" Trần Văn Cẩm nên suốt dọc đường lão không hề nói nhảm, chỉ lầm lũi dẫn đường.

Trên đường đi, Lục Vũ cứ ngỡ sẽ gặp phải chuyện gì kinh hiểm, kết quả là một đường bình an vô sự...

Thậm chí A Ninh cũng không giống như trong "Đạo Mộ Bút Ký" bị Dã Kê Bột Tử cắn chết bên ngoài một cái thác nước nhỏ.

Mọi người đi trong rừng sâu khoảng hơn một tiếng đồng hồ thì cảm thấy trên đầu ngày càng tối, rừng cây xung quanh ngày càng rậm rạp, dưới chân cũng bắt đầu trở nên phiền phức.

Ngô Tam Tỉnh vẫy tay ra hiệu mọi người dừng lại, nhặt một tảng đá lớn bên cạnh ném mạnh đi.

Tảng đá rơi xuống lớp lá khô phía trước, chỉ một lát sau đã từ từ chìm xuống dưới lớp lá.

Không nghi ngờ gì nữa, họ đã gặp phải đầm lầy.

Lúc này, Phan Tử bẻ một cành cây bên cạnh thử thăm dò, nói: "Rìa ngoài thì ổn, vấn đề không lớn, chắc là do trận mưa bão vừa rồi gây ra thôi.

Tôi đi trước dẫn đường, mọi người theo sau." Vừa nói, mấy người vừa chậm rãi tiến lên, loáng cái đã phát hiện phía trước đầm lầy có một tảng đá lớn trông như bia đá.

Phát hiện này khiến mấy người đều bất ngờ, vội vàng tiến lại xem

kỹ.

Khi sắp đến sát nơi, Phan Tử loạng choạng một cái, suýt nữa thì ngã xuống!

Vùng vẫy mấy cái mới phản ứng lại được, phía trước bỗng nhiên sâu hơn rất nhiều, không khéo là ngập cả người!

Mấy người lại lấy dây thừng ra, cẩn thận kéo nhau leo lên tảng đá lớn kia.

Lên đến nơi, nhìn kỹ thấy trên đá điêu khắc những hoa văn trang trí phức tạp, hơn nữa dưới mặt nước có một bóng đen cực lớn, dường như là một phần của mấy bức tượng lớn xếp hàng ngang.

Chỉ là không biết tại sao tượng đá lại bị đổ.

Trong lúc Lục Vũ đang nhíu mày, Ngô Tà đột nhiên nói giọng mỉa mai: "Đổng Đức, anh nhìn thấy quen không?

Chương 995

Nhớ ra gì chưa?

Đây có phải là lối vào di tích mẫu quốc Tây Vương Mẫu không, hay là...” Lục Vũ vốn đã bực mình vì những chuyện rắc rối liên tiếp xảy ra, nghe lời nói trẻ con của Ngô Tà bèn quay lại lườm một cái, mắng: “Biết nói thì nói, không biết nói thì câm mồm!” Ngô Tà thấy Lục Vũ nổi hỏa thì lập tức sợ hãi, không dám nói gì thêm.

Lục Vũ vẫn nhíu mày, quan sát kỹ bức tượng đá.

Theo mô tả trong “Đạo Mộ Bút Ký”, tượng đá ở đây rất cổ xưa và huyền bí, Ngô Tà từng coi những phù điêu này là hoa văn Phật giáo Khmer.

Nhưng hiện tại... sau khi Lục Vũ nhìn kỹ, anh càng thấy những hoa văn này quen mắt, dường như đã từng thấy ở đâu đó.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ quay lại nhìn Vương Bàn Tử, bảo: “Bàn Tử, cậu qua đây xem kỹ đi, có phải chúng ta từng thấy hoa văn này ở đâu rồi không?” Nghe lời Lục Vũ, Vương Bàn Tử thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn.

Chỉ nhìn một cái, béo khẽ “ồ” một tiếng rồi nói: “Tiểu ca nhi, đây chẳng phải là thứ chúng ta thấy ở di tích Cổ Cách sao?” “Di tích Cổ Cách?” “Đúng rồi, chính là bức bích họa trên trần ngôi đền nát ấy.

Anh nhớ xem, có phải nó gần như đúc một khuôn với cái đồ án trong cuốn nhật ký của bố cái cô gì đó không?” Vương Bàn Tử nói hơi lẹo lưỡi, nhưng Lục Vũ hiểu ý béo.

Bàn Tử đang nhắc đến cuốn sổ tay mà Dương Huyền Uy, cha của Shirley Dương để lại, trong cuốn sổ đó có phác họa hoàn chỉnh Ngân

nhãn Cổ Cách.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Lục Vũ gật đầu: "Đúng là hơi giống thật." Nói xong anh cũng không nói gì thêm, chỉ tiếp tục quan sát những hoa văn đó.

Tuy nhiên... trong lòng anh có một cảm giác cực kỳ, cực kỳ kỳ quái.

Anh có khả năng ghi nhớ hình ảnh cực tốt, đồ án Ngân nhãn Cổ Cách anh đã xem không biết bao nhiêu lần, ký ức cực kỳ rõ ràng.

Thế nhưng hiện tại, anh chợt nhận ra mình không thể nhớ nổi hình dáng của Ngân nhãn Cổ Cách, ký ức dường như trở nên mơ hồ.

Chẳng lẽ cái gọi là "Thiên thụ đường" chó chết ở Ma Quỷ Thành kia đã gây tổn thương đến ký ức của anh?

Trong lúc Lục Vũ quan sát tượng đá, những người khác cũng quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Ngô Tam Tỉnh lại bảo Phan Tử xuống dưới gạt lớp lá khô trên mặt nước đi để xem tình hình dưới nước.

Dưới nước toàn là gạch vụn ngói nát, dường như kéo dài mãi vào sâu trong đầm lầy.

"Thành Tây Vương Mẫu bị ngập dưới nước sao?" Phan Tử nhìn Ngô Tam Tỉnh, lầm bầm một câu.

Ngô Tam Tỉnh ngẫm nghĩ rồi đáp: "Cũng không phải không thể, từ xưa đến nay những cổ thành bị ngập lụt cũng không ít.

Đừng nói hai bên bờ Trường Giang, Hoàng Hà, ngay cả Tây Vực cũng có Lâu Lan cổ quốc biến mất không dấu tích sau một đêm, nước ngoài còn có thành cổ Pompeii, còn có Atlantis, tất cả đều bốc hơi chỉ sau một đêm..." Nói đơn giản vài câu, Ngô Tam Tỉnh chuyển hướng

sang nội dung Trần Văn Cẩm ghi chép trong nhật ký.

Theo đó, nhóm Trần Văn Cẩm đã vào thành Tây Vương Mẫu theo đường thủy, chỉ là nhật ký viết rất sơ sài nên không rõ vào bằng lối nào.

Gặp phải chuyện không đầu không đuôi thế này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Lục Vũ.

Lúc này Lục Vũ cũng không có cách nào đặc biệt tốt, chỉ nghĩ một chút rồi bảo: "Nghỉ ngơi ở đây một lát đã, sau đó đi thám thính tình hình xung quanh xem có tìm được điểm đánh dấu trên bản đồ không, rồi chúng ta mới đi tiếp." Cách sắp xếp này rất bài bản, không có vấn đề gì, Ngô Tam Tỉnh lập tức bảo mình cùng Ngô Tà, Phan Tử và Hắc Hạt Tử ở trên trông chừng, để Lục Vũ dẫn theo Vương Bàn Tử và A Ninh đi thám thính.

Lục Vũ liếc Ngô Tam Tỉnh một cái rồi gật đầu, trực tiếp dẫn Bàn Tử và A Ninh xuống nước.

Vì cơ thể không thoải mái nên Lục Vũ cũng không dùng Tị Thủy Châu.

Vả lại cách đó vài mét là bãi bùn bên ngoài đầm lầy, tuy hơi bẩn nhưng vẫn tốt hơn là ngâm trong nước.

Đi trong bùn một lúc, ngoài rừng cây và đá vụn thì chẳng thấy thứ gì hiếm lạ, Vương Bàn Tử bèn miệng nhanh hơn não: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta quay lên xem sao?" Nhưng vừa dứt lời, béo quay đầu lại đúng lúc thấy nhóm Ngô Tam Tỉnh đang chụm đầu bàn tán gì đó trên bức tượng lớn, lập tức đổi giọng: "Tiểu ca nhi, sao tôi thấy lão già Ngô Tam Tỉnh này hình như đang âm mưu gì đó thế?" "Đừng nghĩ nhiều." Lục Vũ không quay đầu, vẫn tiếp tục tiến lên, nhàn nhạt nói: "Trước đây đều là Phan Tử thám thính, giờ cũng đến lượt chúng ta, không thể cứ để Phan Tử bận rộn mãi được." Nghe đến đó, Vương

Bàn Tử sững lại, ngoái đầu nhìn về hướng tượng lớn, không khỏi hít một hơi lạnh, kinh hãi kêu lên: "Đệt!

Tiểu ca nhi, lạ thật!

Mấy lão kia bỗng dưng biến mất tiêu rồi?

Ma làm à?" Vừa thốt ra lời đó, Lục Vũ và A Ninh đều quay đầu lại.

Chỉ thấy trên bức tượng lớn lúc nãy không còn một bóng người, ngay cả mặt nước cũng không hề có gợn sóng.

Mấy người đó dường như đã bốc hơi vào không trung!

"Hỏng rồi, tôi nhầm rồi!" Lục Vũ đột nhiên vỗ trán, vẻ mặt đầy hối lỗi!

Trước đó, chiếc đĩa sứ hoa lam của Trần Văn Cẩm nằm trong tay anh, hoặc có thể nói là luôn ở trong tay anh.

Sau khi giải mã thông tin "Pheromone" trên đó, thấy chiếc đĩa ngoài việc dẫn đường thì không có ý nghĩa gì lớn, bản thân dùng lại tốn tinh thần nên anh ném phắt cho Ngô Tam Tỉnh...

"Cái đĩa đó có ích à?" Vương Bàn Tử ngẩn người, vội hỏi một câu.

"Dùng để dẫn đường, dùng nó là tìm được Trần Văn Cẩm." Lục Vũ thở dài, lắc đầu: "Ngô Tam Tỉnh chắc chắn biết cách dùng đĩa đó, lão dẫn mấy người kia đi tìm Trần Văn Cẩm rồi..." "Anh nghĩ tôi tin không?" A Ninh đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Lục Vũ, thản nhiên nói: "Tôi tiếp xúc với anh không nhiều, nhưng cũng biết anh và Ngô Tam Tỉnh chẳng khác nhau là mấy, thứ quan trọng thế này chắc chắn phải nắm trong tay mình chứ không bao giờ vô duyên vô cớ đưa cho lão đâu." Dừng một chút, A Ninh nhíu mày: "Sao thế, anh muốn Ngô Tam Tỉnh dẫn đường, nhưng lại sợ lão cố ý dắt anh đi vòng quanh nên

mới để lão tự đi trước?" Phải thừa nhận là đầu óc A Ninh rất nhạy bén, lập tức nói trúng tim đen của Lục Vũ.

Vương Bàn Tử phản ứng lại, tiếp lời: "Tiểu ca nhi, vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau đuổi theo thôi, kẻo đồ tốt bị lão lấy hết!" Lục Vũ bất lực nhìn Bàn Tử, lắc đầu: "Không vội, cứ để họ đi thêm một lát nữa, chúng ta quay lại nghỉ ngơi cái đã." Vừa nói, mấy người vừa theo lối cũ chậm rãi đi bộ về phía bức tượng lớn.

Chương 996

Lên đến nơi, Vương Bàn Tử mắt nhọn thấy ngay trên tượng có một đôi dấu tay bẩn thỉu, như thể có ai đó ấn tay xuống bùn rồi lại ấn lên tượng.

Nhìn theo hướng dấu tay, mờ ảo có thể thấy một vệt mờ đục dọc theo những tàn tích dưới đáy nước.

Dấu tay này chính là ám hiệu Hắc Hạt Tử để lại cho Lục Vũ.

Trước đó, khi không ai chú ý, anh đã bàn bạc kỹ với Hắc Hạt Tử, nhờ anh ta để mắt đến nhóm Ngô Tam Tỉnh.

Hắc Hạt Tử có duyên nợ khó giải với nhà họ Trương, tuy quan hệ với Ngô Tam Tỉnh không tệ nhưng nếu phải chọn giữa lão và Lục Vũ, lựa chọn của anh ta cũng giống như Trương Hạo vậy: Lục Vũ!

Lục Vũ nhìn một lúc, mày hơi nhíu lại, tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ ông lại định đi dọc theo mớ gạch vụn này để vào thành Tây Vương Mẫu sao?" Lúc này, Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra vệt mờ kia, định nói gì đó thì bỗng sắc mặt thay đổi, tay chỉ xuống đầm lầy kêu lên: "Tiểu ca nhi, không ổn, dưới nước vẫn còn lũ Thiểm Lân Hắc Phụ Hý kia." Vừa nói dứt lời đã thấy mặt nước xao động, từng con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý xuất hiện dưới nước, hơn nữa đầu chúng đều hướng về phía tượng đá, dường như đang bao vây chặt chẽ nơi này.

Vương Bàn Tử nhướng mày, lạ lùng nói: "Ngô Tam Tỉnh còn có ngón nghề điều khiển rắn cơ à?" Lục Vũ không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn đám quái xà, tay đã lăm lăm dao găm, sẵn sàng ra tay.

Lạ lùng thay, khi nhóm Lục Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng thì lũ Thiểm Lân Hắc Phụ Hý kia lại quẫy đuôi, lặn thẳng xuống nước, biến mất không dấu vết.

Nói đúng hơn là chúng có thể đang mai phục trong đám rong rêu bên dưới...

Vương Bàn Tử nhìn quanh rồi bảo: "Tiểu ca nhi, giờ tính sao?

Ở dưới nước, Bàn gia tôi chưa chắc đã là đối thủ của lũ sâu dài này, vả lại giờ trong tay chẳng còn mấy cái mào rắn." "Không vội, cứ thong thả chờ." Lục Vũ khẽ nói một câu rồi ngồi bệt xuống đất.

"Không đúng, hình như lũ rắn đó không trốn trong rong đâu, mà là chúng đi thật rồi, mọi người nhìn đằng kia xem." A Ninh lên tiếng, tay chỉ về hai bên vách núi đầm lầy, mờ ảo có thể thấy rất nhiều rắn đang luồn lách bên trong, leo thẳng lên vách núi.

Lại qua một lúc, trên vài vách núi trọc lóc có thể thấy rõ tung tích của Thiềm Lân Hắc Phụ Hý.

Đàn rắn hành động hoảng loạn, không dừng lại lâu trong tầm mắt họ mà nhanh chóng biến mất.

A Ninh nhíu mày chặt hơn: "Động vật đều có bản năng tìm lành tránh dữ, chắc chắn đã xảy ra biến cố gì đó mới khiến đàn rắn này có vấn đề.

Trước kia khi ở nước ngoài, tôi từng gặp tình huống tương tự một lần, nhưng lúc đó là có cháy rừng, ở đây chắc không thể có cháy rừng được." A Ninh nói xong, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Hay là do tôi với tiểu ca nhi giết nhiều rắn quá nên trên người có mùi rắn, lũ nhãi nhép này sợ quá nên chạy mất rồi?

Không phải nói sinh vật đều có pheromone, có thể truyền tin qua đủ thứ cách kỳ quái sao?" Người nói vô tâm, người nghe có ý!

Nghe câu nói của Bàn Tử, trong lòng Lục Vũ lập tức nảy ra một khả năng!

"Chờ đấy!" Chỉ để lại một câu, Lục Vũ sải bước, điểm nhẹ hai cái

trên mặt đầm lầy, cả người như bay vút lên bãi bùn bên cạnh.

A Ninh nhìn đến ngây người.

Không đợi cô phản ứng, Lục Vũ đã chạy thẳng lên vách đá gần như dựng đứng, sau vài lần tung mình thì biến mất khỏi tầm mắt họ.

Một lát sau Lục Vũ quay lại, tay xách một con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý.

Bị bóp đúng bảy tấc, con quái xà nằm im như một sợi thừng trên tay Lục Vũ, bị anh xách lên tận tượng đá.

"Tiểu ca nhi, anh làm gì thế?" Vương Bàn Tử không hiểu, ngạc nhiên hỏi một câu.

Lục Vũ không đáp, chỉ nhíu mày nhìn con rắn.

Trước đó anh chưa từng nghĩ đến chuyện này, cho đến khi câu nói của Bàn Tử làm anh nhớ lại việc giải mã thông tin pheromone của Thiểm Lân Hắc Phụ Hý.

Lần này, anh thực sự phát hiện ra điều khác lạ trên thân con quái xà này!

Trên người Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đúng là có sự tồn tại của thông tin pheromone, chỉ là thông tin trên đó lộn xộn, cực kỳ hỗn loạn.

Lục Vũ chỉ gắng gượng giải mã được một mẩu tin: "Nó đến rồi!" Những thông tin này không phải do ai cố ý để lại, mà là một loại tín hiệu tự thân chúng phát ra.

"Nó đến rồi" là chỉ ai?

Lục Vũ nhíu mày suy tính.

Đúng lúc này, A Ninh hít một hơi lạnh, tay chỉ mặt nước kêu lên: "Nhìn kìa, nhìn kìa, không ổn rồi, có bọt nước, hình như có thứ gì đó đang lao đến rất nhanh!" Lời A Ninh chưa dứt, Lục Vũ và Vương Bàn

Tử cũng thấy từ xa có một lạch nước rẽ sóng lao thẳng về phía họ.

Lạch nước đó rất kỳ lạ, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, không nhìn rõ thứ bên dưới là gì.

Một lát sau, lạch nước chỉ còn cách họ hơn mười mét thì đột nhiên dừng lại.

Vương Bàn Tử xoay bả vai, vung vẩy cây gậy bảo bối, các khớp xương phát ra tiếng "răng rắc" như rang đậu rồi nhe răng cười: "Tiểu ca nhi, anh tránh ra một bên đi, lát nữa cái thứ kia mà trồi lên tôi sẽ tặng nó một cú home-run!" "Cậu thấy nó rồi à?" "Chưa, nhưng tôi cảm giác nó đang nấp bên dưới, đoán chừng là một con rắn lớn." "Không vội." Lục Vũ lắc đầu bảo Bàn Tử: "Cứ đợi xem, có lẽ là một thứ rất kỳ quái đấy." Nói xong Lục Vũ cũng không làm gì thêm, chỉ đứng trên tượng đá âm thầm chờ đợi chuyện sắp tới.

Đợi một lúc, A Ninh không nhịn được nói: "Liệu có phải bên nhóm Ngô Tam Tỉnh gặp chuyện gì không?" "Kệ xác họ đi, tự ý bỏ chạy, chết cũng đáng!" Vương Bàn Tử hầm hầm mắng một câu, tuy biết chuyện này là do Lục Vũ tính kế lão Ngô nhưng việc lão dứt khoát dẫn người chạy mất vẫn khiến béo bất mãn.

Cái lão "biết tam" này, trước đó ở Ma Quỷ Thành đã tính kế họ một vố, giờ lại định giở trò sao?

"Suỵt!" Vương Bàn Tử hít một hơi lạnh, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, không phải con chó kia lại đến đấy chứ?" "Không phải con chó đó đâu." Lục Vũ lắc đầu, vẫn đăm đăm nhìn mặt nước cách đó không xa.

Thị lực của anh tốt hơn A Ninh và Bàn Tử nhiều, anh có thể nhìn thấy thứ đang nấp dưới nước.

Thứ này anh chẳng lạ gì, chính là Cấm Bà.

Chương 997

Lúc này tóc của Cấm Bà đang sát mặt nước, từ từ lan về phía tượng đá, dường như định đánh lén.

Nhưng rất lạ là những sợi tóc có vẻ dài vô hạn đó khi đến gần tượng đá lại không lan tiếp mà dừng lại.

"Con Cấm Bà này ý là sao?" Lục Vũ nhíu mày lầm bầm một câu.

Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử bỗng giật mình thốt lên: "Tiểu ca nhi, anh bảo dưới kia có Cấm Bà á?" Nói xong Bàn Tử lập tức cảnh giác, nhìn chòng chọc mặt nước!

Qua một lát, béo liếc nhìn khẩu súng bên hông A Ninh, đột nhiên bảo: "Cô đưa súng cho tôi dùng đi, tôi bắn giỏi, để tôi xử con Cấm Bà đó trước." "Đừng có tơ tưởng đến súng nữa, dùng gậy của cậu cho tốt đi." Vừa nói, trong lòng Lục Vũ cũng hơi hâm mộ Bàn Tử, cây Côn Bách Luyện Di Tôn của béo là món pháp khí hiếm hoi không gây tổn thương cho cơ thể chủ nhân.

Nghĩ lại chắc vì nó vốn là bảo vật nhà Phật, vả lại Bàn Tử cầm gậy cũng chưa từng sát sinh hại mệnh bao giờ...

Đúng lúc này!

Con Cấm Bà vẫn im lìm dưới nước đột nhiên hành động, vọt thẳng lên mặt nước, mớ tóc dài vô tận quấn thẳng về phía Lục Vũ, miệng gào lên những lời u ơ không rõ, nghe kỹ thì giống như "hộc hộc hộc", "đi theo tôi", "đi theo tôi", "đi theo tôi"...

Ngay khi mớ tóc sắp đâm trúng Lục Vũ, Vương Bàn Tử nói được làm được, cây Côn Bách Luyện Di Tôn vung lên, nện thẳng vào đầu Cấm Bà.

Chỉ nghe một tiếng "bình" trầm đục, Cấm Bà lập tức bị nện văng xuống nước.

Vương Bàn Tử định thừa thắng xông lên thì bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng khàn khàn: "Khoan hãy đánh!" Giọng nói nghe rất quen, mấy người quay đầu nhìn thì thấy Hắc Hạt Tử đeo kính râm xuất hiện ở bãi bùn bên cạnh đầm lầy, người ngợm bẩn thỉu, trông có vẻ khá chật vật!

Lúc này giọng Hắc Hạt Tử lại vang lên: "Cô ấy là Hoắc Linh, có lẽ cũng giống như Trương lão bản, vẫn còn cứu được." Nghe câu đó, mày Lục Vũ lập tức cau lại.

Anh không quan tâm đến một Hoắc Linh đã biến thành Cấm Bà, điều anh quan tâm là Hắc Hạt Tử đã không theo sát Ngô Tam Tỉnh.

Hắc Hạt Tử nhận ra ánh mắt của Lục Vũ, cười khổ giải thích: "Không phải tôi không theo, Giải...

à Ngô Tam Tỉnh tâm cơ quá sâu, nhân lúc tôi sơ ý đã chui xuống đất mất rồi, cái thân này của tôi làm sao chui xuống đất đuổi theo lão được." "Đừng nói chuyện Ngô Tam Tỉnh nữa." Lục Vũ chỉ nhíu mày rồi đổi chủ đề, tay chỉ con Cấm Bà vẫn đang rình rập dưới nước, sẵn sàng đánh lén: "Sao anh chắc chắn cô ta là Hoắc Linh?

Nhìn bộ dạng cô ta thế này chẳng giống người còn thần trí chút nào.

Chẳng lẽ chỉ vì mấy câu u ơ vừa rồi mà anh nghĩ cô ta là Hoắc Linh sao?" "Tôi không phải Ngô Tà, không ngây thơ như vậy đâu." Vừa nói, Hắc Hạt Tử vừa sờ soạng trên người, lấy ra một thứ đưa cho Lục Vũ: "Cậu tự xem đi, xem xong sẽ hiểu." Lục Vũ đưa tay nhận lấy, trông nó giống một chiếc đồng hồ quả quýt.

Phản ứng đầu tiên của hắn là thấy hơi kỳ lạ, bình thường phụ nữ

rất ít khi dùng đồng hồ quả quýt.

Hơn nữa, chiếc đồng hồ này quá nhẹ, giống như một cái vỏ rỗng.

Nhưng nhìn kỹ, trên vỏ đồng hồ quả thật có khắc tên "Hoắc Linh", hơn nữa kỹ thuật điêu khắc rất cao siêu.

Thêm nữa, dù trong kẽ hở của vỏ có chút bụi bẩn bùn đất, nhưng bề mặt vẫn sáng bóng như mới, tỏa ra ánh sáng màu đồng cổ.

Mở ra, bên trong không có ruột đồng hồ, chỉ có hai mảnh đồng mỏng, trên đó viết đầy những chữ nhỏ li ti.

"Tôi là Hoắc Linh, đây có thể là thông điệp cuối cùng tôi để lại trên thế giới này." "Mọi mấu chốt chính là Tây Trường Niên Yến." Thứ Hoắc Linh để lại cuối cùng chỉ có hai câu nói.

Câu đầu tiên cho thấy cô đã đến đường cùng.

Câu thứ hai là bốn chữ "Tây Trường Niên Yến".

Trong suốt thời gian qua, Lục Vũ đã thấy bốn chữ này không chỉ một lần.

Lần đầu tiên là ở mộ biển của Uông Tàng Hải, trong một chiếc bình sứ có viết bốn chữ này, ngoài ra còn có năm chữ "Vân Tiên Long Thanh Vẫn".

Lần thứ hai là thông qua thông tin pheromone mà Trần Văn Cẩm để lại trên đĩa sứ men xanh, giải mã ra được bốn chữ này.

"Tây Trường Niên Yến, có ý gì?" Lục Vũ xem xong thông tin, quay sang nhìn Hắc Hạt Tử.

"Tôi nghe nói lần đầu." Hắc Hạt Tử lắc đầu.

Thực ra, nếu bắt Lục Vũ phải đoán, cũng không phải là không nghĩ ra được gì.

Chữ Tây, đại diện cho Hắc Thủy Thành của Tây Hạ.

Chữ Trường đại diện cho núi Trường Bạch.

Nhưng còn chữ Niên?

Chữ Yến?

Bấy lâu nay, hắn chưa từng đến ngôi mộ cổ nào có chữ Niên và chữ Yến cả.

"Tiểu ca nhi, Cấm bà kia đi rồi, chúng ta làm sao bây giờ?" Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Vũ.

Lục Vũ liếc nhìn, thấy một vệt nước lướt về phía xa, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, cho người ta cảm giác như Cấm bà cố ý dừng lại, quay đầu nhìn họ, như muốn dẫn đường cho họ.

"Đuổi theo xem sao, cẩn thận một chút." Lục Vũ trầm ngâm một lát, vẫn quyết định đi xem thử, lội nước đuổi theo dấu vết của Cấm bà.

Vừa đi, Lục Vũ vừa hỏi Hắc Hạt Tử bên cạnh: "Thứ này cậu lấy được từ đâu?" "Trên người cô ta." Hắc Hạt Tử nói một câu, rồi kể lại vắn tắt chuyện mình và Lục Vũ tách ra, đi cùng đám người Ngô Tam Tỉnh.

Chương 998

Trước đó, khi Lục Vũ và mấy người họ vừa lên bãi bùn, bóng dáng bị cây cối che khuất.

Dưới mặt nước bên cạnh pho tượng đá đột nhiên xuất hiện một bóng ma!

Khi Hắc Hạt Tử định ra tay thì bị Ngô Tam Tỉnh cản lại, và bóng ma đó cũng lập tức chạy lên bãi bùn ven đầm lầy.

"Lúc đó, Ngô Tam Tỉnh nói thứ trông như người bùn kia là Trần Văn Cẩm, bảo chúng tôi lập tức đuổi theo." "Tôi tự nhiên không có gì để nói, nhưng ngay lúc định đi thì Ngô Tà lại lẩm bẩm một câu, nói là phải báo cho cậu một tiếng, không nói thì không hợp lẽ." Nói đến đây, Hắc Hạt Tử dừng lại, liếc nhìn Lục Vũ rồi mới nói tiếp: "Nhưng Ngô Tam Tỉnh nói cậu chính là người đã hại Trần Văn Cẩm và nhà họ Ngô, là căn nguyên của mọi âm mưu, Ngô Tà lập tức ngây người, đi theo Ngô Tam Tỉnh." Sau khi lên vùng đầm lầy, Ngô Tam Tỉnh lấy ra một thứ giống như áo choàng lớn, bảo chúng tôi trốn dưới đó, rồi đi trong rừng.

Lúc đó, chúng tôi đi ngang qua các cậu mà các cậu không hề hay biết, dường như cái áo choàng đó có thể khiến người ta tàng hình.

"Áo choàng…" Lục Vũ lẩm bẩm, nhíu mày hỏi: "Có phải là một thứ toàn là lông chim không?" "Đúng vậy, cậu biết đó là thứ gì à?" "Biết." Sắc mặt Lục Vũ trầm xuống.

Thứ này, hắn quả thực đã từng tiếp xúc, nhưng sau khi tiếp xúc lại bỏ lỡ, không lấy được.

Nói ra thì, món đồ này hắn gặp được khi ở vùng Côn Luân tuyết phủ.

Lúc đó, hắn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người trong hành trình khám phá thần cung Côn Luân, đã gặp một A Thổ có thể thường xuyên ẩn thân đánh lén họ.

Trải qua bao trắc trở, A Thổ bị phế, mấy món pháp khí trên người như "Khẩu Mật Phúc Kiếm", "Sinh Tử Nhục Cốt" cũng rơi vào tay Lục Vũ, chỉ có chiếc áo choàng có thể tàng hình kia là mãi vẫn không thấy tăm hơi.

Trong cuộc đối đầu giữa Lục Vũ và A Thổ, Lục Vũ từng nghi ngờ A Thổ là người của Ngô Tam Tỉnh, lúc đó A Thổ cũng thừa nhận rất thẳng thắn.

Sau này, khi Lục Vũ và họ tiến vào Cửu Tầng Yêu Tháp, A Thổ mới lộ ra bộ mặt thật của mình.

Hắn và Ngô Tam Tỉnh chẳng có quan hệ gì, chỉ là một quỷ quái được nuôi dưỡng từ tàn hồn, đã nuốt chửng linh hồn của quá nhiều người.

Cái gọi là "Ngô Tam Tỉnh", cũng chỉ là để làm nhiễu loạn tầm nhìn của Lục Vũ.

Chuyện này vốn đã bị Lục Vũ ném ra sau đầu, cho đến khi Hắc Hạt Tử nhắc đến chiếc áo choàng đó, hắn mới nhớ lại.

Nhớ lại rồi, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh!

Chiếc áo choàng đó, sao lại rơi vào tay Ngô Tam Tỉnh?

Lục Vũ đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe một tiếng "Bốp", cảm thấy má mình hơi đau.

Quay đầu lại, liền thấy Vương Bàn Tử đang nhìn hắn với vẻ mặt rối rắm, tay còn giơ giữa không trung.

Thấy Lục Vũ, mặt Vương Bàn Tử cứng đờ, vội vàng nói: “Tiểu ca nhi, không phải tôi muốn đánh cậu, là nó bảo tôi đánh!” Vừa nói, hắn vừa chỉ tay sang Hắc Hạt Tử bên cạnh!

Hắc Hạt Tử bất đắc dĩ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Trông cậu có vẻ không ổn lắm.” Hắc Hạt Tử bất đắc dĩ, Lục Vũ cũng có chút bất đắc dĩ, hắn chỉ đang nghĩ lại những chuyện đã qua, có gì mà không ổn chứ.

Điều thực sự không ổn, chính là việc hắn hồi tưởng lại những chuyện đó.

Hoặc có thể nói… dòng suy nghĩ đang dần hỗn loạn!

Khi vừa hồi tưởng lại, hắn cuối cùng đã xác nhận được một điều, trí nhớ của mình đã xảy ra vấn đề, không thể nào như trước kia, mọi chuyện đều nằm trong lòng, chỉ cần nghĩ là thông suốt.

Kể từ sau "Thiên Thụ Đường", tuy hắn có được một vài mảnh ký ức, nhưng lại khiến những ký ức trước đây trở nên mơ hồ hơn rất nhiều.

Tình hình này, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Tuy nhiên, sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ bảo Hắc Hạt Tử tiếp tục kể chuyện đã xảy ra khi anh ta vừa rời đi cùng Ngô Tam Tỉnh.

Theo lời Hắc Hạt Tử, sau khi mấy người họ nhờ chiếc áo choàng tàng hình rời đi, họ cứ thế đi xuyên qua rừng cây.

Ban đầu mọi thứ đều bình thường, không có vấn đề gì.

Nhưng khi họ phát hiện một pho tượng đá kỳ quái, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cởi áo choàng ra, hay nói đúng hơn là đá anh ta ra khỏi áo choàng.

Không đợi anh ta phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra, một trong những pho tượng đá đột nhiên động đậy, để lộ ra một lối đi ngầm bên dưới, vô số côn trùng từ trong lối đi bay ra!

Chẳng biết ai đã hét lên một tiếng "Thi miết vương, chạy mau!", Hắc Hạt Tử nhìn thấy đám côn trùng màu đỏ thì theo bản năng bỏ chạy, đến khi anh ta nhận ra những con côn trùng đó không phải thi miết vương, thì đám người Ngô Tam Tỉnh đã nhân cơ hội chui vào lối đi ngầm biến mất từ lâu.

Hắc Hạt Tử suy nghĩ một lúc, không có cách nào khác, đành phải quay lại tìm Lục Vũ.

Khi anh ta kể xong chuyện này, mấy người đều dừng bước, Cấm bà dẫn đường phía trước lúc này đã không thấy tăm hơi.

"Chắc là hướng này, từ đó đi thẳng về phía trước." Hắc Hạt Tử nhìn trái nhìn phải, chỉ tay về phía khu rừng phía trước, nói: "Tôi nhớ, tôi đi theo Ngô Tam Tỉnh trong khu rừng này không lâu thì đến chỗ lúc nãy." Mấy người giẫm lên bùn lầy ven bờ, đi về phía trước vài bước, Lục Vũ thuận miệng hỏi mấy câu, lại quan sát tình hình xung quanh, khẽ nói: "Có dấu chân rõ ràng, xem ra đúng là con đường mấy người các cậu đã đi qua trước đó." Hắc Hạt Tử gật đầu, không nói thêm gì, chỉ dựa vào trí nhớ, dẫn Lục Vũ và những người khác im lặng đi về phía trước.

Trên đường đi, có một số dấu hiệu anh ta đã làm từ trước, lần này quay lại thì trực tiếp thu dọn luôn, để tránh sau này còn có vấn đề.

Đi được một lúc, Lục Vũ đột nhiên dừng bước: "Cậu nói trước đây chỉ đi một lát, chúng ta bây giờ đi gần nửa tiếng đồng hồ rồi, lẽ ra phải đuổi kịp rồi." Hắc Hạt Tử cũng phát hiện ra vấn đề, nghe Lục Vũ nói xong, lập tức nói: "Đúng là có chút kỳ lạ, nhưng tôi đoán Ngô Tam Tỉnh chắc đã dùng thủ đoạn gì đó, khiến chúng tôi đi rất nhanh.

Cậu xem, dấu hiệu của tôi vẫn ở đây, không có vấn đề gì." Lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng: "Dấu hiệu của anh cái nào cũng giống hệt nhau sao?" "Ý cô là sao?" "Những dấu hiệu này hoàn toàn giống hệt nhau, không có một chút sai lệch nhỏ nào, anh làm thế nào được?" "Tự nhiên là làm được thôi." Hắc Hạt Tử không để ý đến sự nghi ngờ của A Ninh, chỉ vẫn tiếp tục dò đường, tìm kiếm dấu hiệu của mình, tiếp tục thu hồi.

Nhưng… khi anh ta thu hồi dấu hiệu thứ tám, vẻ mặt trở nên có chút kỳ quái.

Trên cả đoạn đường này, anh ta chỉ để lại tổng cộng tám dấu hiệu, dấu hiệu thứ tám là anh ta đặt ở gần pho tượng đá.

Chương 999

Bây giờ nhìn ra xa, hoàn toàn không có dấu vết của pho tượng đá.

Không chỉ không có dấu vết của pho tượng đá, mà môi trường xung quanh cũng có chút không đúng!

Anh ta nhớ rằng, lúc đó mình và đám Ngô Tam Tỉnh càng đi thì thảm thực vật càng thưa thớt, trên mặt đất còn có thể nhìn thấy một vài vết đá vụn, sao ở đây lại giống như trước, không có bất kỳ thay đổi nào về thảm thực vật… Vẻ mặt của Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng có sự thay đổi, nhíu mày nói: "Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, chúng ta hình như đã gặp phải thứ gì đó giống như quỷ đả tường." Phản ứng của Hắc Hạt Tử khiến Lục Vũ cũng có chút bất ngờ, từ khi hắn quen biết người này, Hắc Hạt Tử luôn có tính cách bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng.

Trước đây có lần hắn đâm một kiếm vào ngực Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử còn không rên một tiếng.

Bây giờ có thể khiến sắc mặt anh ta khó coi, cũng là một chuyện không dễ dàng!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lục Vũ cũng đã phát hiện ra vấn đề ở đây.

Cảm giác như họ đang đi vòng quanh, mọi thứ xung quanh tuy có chút thay đổi, nhưng không lâu sau lại lặp lại!

Nhưng oái oăm là, họ đang đi thẳng trên con đường này, không hề cho người ta cảm giác đi vòng tròn.

Huống chi, bên cạnh chính là đầm lầy, đi vòng tròn chắc chắn phải vào vùng nước của đầm lầy.

Nhưng suốt quãng đường này tuy lầy lội, nhưng không gặp phải bất kỳ vùng nước nào… "Hay là chúng ta xuống nước thử xem?" Vương Bàn Tử thấy mấy người đều không nói gì, đề nghị: "Biết đâu cũng chẳng phải quỷ đả tường gì, chỉ là khu rừng này vạn năm không đổi, nhìn hoa cả mắt, chúng ta đi vòng qua bên cạnh biết đâu lại qua được." Vừa nói, Vương Bàn Tử nhấc chân đi sang bên cạnh, nhưng vừa đi được hai bước, đã cảm thấy dưới chân hẫng một cái, cơ thể lảo đảo, sợ đến mức la hét ầm ĩ!

Hắc Hạt Tử ở ngay bên cạnh anh ta, đưa tay nắm chặt thắt lưng của Vương Bàn Tử, giúp anh ta ổn định cơ thể, nhưng Vương Bàn Tử lại la hét như điên: "Đệch mợ, Hạt Tử, cậu tuyệt đối đừng buông tay nhé, cậu mà buông tay là Bàn gia tôi lần này toi thật rồi, mợ nó!

Mợ nó!

Mợ nó!

Mau kéo tôi về!

Toi rồi!" Đã một thời gian rất dài, Vương Bàn Tử không gặp phải sự cố đột ngột nào khiến anh ta hoảng sợ la hét.

Đặc biệt là lần này, trước mặt người ngoài, anh ta càng quen thể hiện một vẻ 'vững như chó già' như thể đã từng trải qua mọi chuyện!

Lần này, anh ta không phải giả vờ, Lục Vũ nghe ra được, anh ta thực sự sợ, và là vô cùng sợ!

Lục Vũ vừa định hỏi một câu, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân phía sau, ngay sau đó một giọng nói truyền đến: "Đây không phải là nơi các ngươi nên đến, quay về đi!" Nghe thấy giọng nói này, vẻ mặt Lục Vũ lập tức trở nên kỳ quái.

Giọng nói này, hắn rất quen thuộc!

Quay đầu lại nhìn, liền thấy một ông lão râu tóc bạc trắng, mặc

một bộ đồ trắng, áo trắng tung bay, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Ông lão cưỡi trên một con Bạch Trạch trưởng thành khổng lồ, nhìn họ, lạnh lùng nói: "Lâu rồi không gặp, các ngươi ngay cả lễ phép chào hỏi cũng không còn sao?" "Ông chưa chết?

Chuyện này hình như không thể nào." Nhìn thấy người đến là Khương Tử Nha và Bạch Trạch, Lục Vũ lập tức nhíu chặt mày.

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Trong tình huống đó, ông không thể nào chưa chết, trừ phi tôi bị ảo giác…" "Ngươi qua đây thử xem là biết." Khương Tử Nha vẫn cưỡi trên lưng Bạch Trạch, ánh mắt bình thản hướng về phía Vương Bàn Tử, nói: "Tiểu béo, ngươi và ta tuy không có duyên thầy trò, nhưng cũng coi như quen biết một phen.

Chuyện hôm nay, ta cũng không muốn ngươi bỏ mạng ở đây, quay về đi, đi lùi về, nghe thấy gì, nhìn thấy gì, cũng đừng quan tâm, là có thể an toàn rời đi…" Lời này là nói với Vương Bàn Tử, nhưng Vương Bàn Tử đột nhiên đưa tay nhặt một hòn đá dưới đất, ném thẳng về phía Khương Tử Nha, miệng lẩm bẩm: "Lão ba ba rùa, nếu ông chưa chết, Bàn gia hôm nay sẽ tiễn ông đi!" Hòn đá ném vào người Khương Tử Nha, lập tức xuyên qua cơ thể hắn, rơi sang phía bên kia.

"Các ngươi đang tự tìm đường chết!" Ánh mắt Khương Tử Nha lập tức lạnh đi, ngay cả con Bạch Trạch dưới thân cũng bắt đầu nhe răng trợn mắt, lộ vẻ hung dữ.

Khương Tử Nha cười lạnh một tiếng, nói tiếp: "Đừng trách lão phu không nhắc nhở các ngươi, có những nơi không phải là nơi các ngươi nên đến.

Bây giờ lui ra, các ngươi còn có cơ hội, đi xuống nữa, cẩn thận vạn kiếp bất phục!" Nghe lời ông ta nói, Lục Vũ vẫn không thay đổi suy nghĩ của mình.

Ước chừng là đã gặp phải thủ đoạn nào đó có thể gây ảo giác, khiến họ cùng lúc bị ảo giác.

Nếu không, Khương Tử Nha, lão già đáng lẽ đã hồn bay phách tán trên đỉnh Côn Luân từ lâu, sao có thể xuất hiện lại ở đây?

"Hu hu hu!" Đúng lúc này, từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng kêu cứu gấp gáp!

Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy phía sau A Ninh có một hố đen không lớn, từ trong hố đen thò ra một bàn tay to đầy máu, lập tức bóp cổ A Ninh, dùng sức kéo cô vào trong hố đen!

Lúc này, sắc mặt A Ninh tái mét, sức phản kháng ngày càng yếu ớt, da đầu đã bị kéo vào trong hố đen!

Mắt thấy đầu A Ninh sắp bị kéo vào hố đen, Lục Vũ bước một bước, lướt đến trước mặt A Ninh, vung kiếm chém đứt bàn tay to đầy máu!

Sau khi A Ninh thoát khỏi nguy hiểm, bàn tay to rơi xuống đất.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, bàn tay to biến mất, hố đen dần thu nhỏ lại, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy một giọng nói điên cuồng: "A Ninh, cô lừa tôi!

Cô lừa tôi!

Cô nói cô sẽ quay lại mà!" Giọng nói vang vọng mãi không tan, A Ninh thì hoàn toàn ngây người, ngã xuống đất, miệng lẩm bẩm: "Không phải, không phải, không phải tôi… không phải tôi… tôi cũng không có cách nào, lúc đó… tôi thật sự…" A Ninh đã hoàn toàn ngây dại, đầu óc ong ong, không hiểu tại sao cơn ác mộng đã ám ảnh cô nhiều năm nay lại đột nhiên xuất hiện!

Cô biết rất rõ chủ nhân của bàn tay đó là ai, cô biết bàn tay đó đại diện cho điều gì… Trong đầu cô, vẫn không ngừng vang vọng giọng

nói đó: “Cô lừa tôi!

Cô lừa tôi!

Cô lừa tôi…” Chuyện này xảy ra từ rất lâu trước đây, khi cô vừa mới vào công ty của Cừu Đức Khảo, thay Cừu Đức Khảo dẫn người đi thám hiểm một con tàu đắm.

Chương 1000

Khi lặn xuống thám hiểm con tàu đắm, đã xảy ra chuyện vô cùng kỳ lạ, chính là gặp phải tống tử, lúc đó một người đồng đội của cô bị tống tử bắt được, rồi còn có một hố đen, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ, A Ninh không có cách nào, chỉ có thể bỏ rơi anh ta… Lục Vũ hỏi đơn giản vài câu, quay đầu liếc nhìn Vương Bàn Tử, ánh mắt lại chuyển về phía A Ninh, hỏi: "Cô vừa mới nghĩ đến anh ta, có phải đã nghĩ đến chuyện gì rồi không?" "Tôi…" A Ninh không khỏi sững người, ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, rồi nói: "Tôi vừa nhìn thấy… ừm?

Ông lão kia đâu rồi?" Hình bóng của Khương Tử Nha và Bạch Trạch đã biến mất.

"Đừng quan tâm ông ta, nói chuyện của cô đi." Nghe Lục Vũ nói, A Ninh định thần lại, chậm rãi nói: "Nhìn thấy ông lão đó, nghe cuộc đối thoại của các cậu, tôi biết ông ta là người quen cũ của các cậu, trong lòng tự nhiên nghĩ đến chuyện đã qua này…" Có được câu trả lời này, trong lòng Lục Vũ đã cơ bản có phỏng đoán, quay đầu liếc nhìn Vương Bàn Tử, hỏi: "Bàn Tử, lúc nãy cậu suýt ngã đã nhìn thấy gì?" "Vực sâu không đáy!" Vương Bàn Tử dù bây giờ kể lại vẫn cảm thấy da đầu tê dại, nuốt nước bọt, rồi mới nói: "Giống hệt cái quỷ động chúng ta nhìn thấy, tôi lại thấy cái quỷ động lớn đó rồi, bên trong có… có con rắn lớn đó, há miệng, như muốn nuốt chửng Bàn gia tôi!" Vương Bàn Tử nói, tim vẫn đập thình thịch, một trận bất an, cúi đầu, lại bổ sung một câu: "Tôi vừa cũng nghĩ đến lão ba ba rùa đó…" "Được rồi, đừng nghĩ gì cả, là không sao đâu." Lục Vũ nhỏ giọng nói một câu, ánh mắt tìm kiếm xung quanh, tìm những thứ liên quan đến pháp khí.

Dù sao, ảo giác không thể vô cớ xuất hiện.

Nhưng nhìn trái nhìn phải, xung quanh không có bất kỳ điều gì bất thường.

Nhưng… chỉ trong nháy mắt, xung quanh lại bắt đầu trở nên không đúng, sương mù dày đặc như từ không trung xuất hiện, lập tức bao phủ họ, ngoài việc có thể nhìn thấy người bên cạnh mình, những thứ khác hoàn toàn không nhìn thấy.

Lần này, tình hình trở nên càng thêm quỷ dị!

Lục Vũ nhíu mày, quyết định tiếp tục đi về phía trước.

Bất kể là pháp khí gì, đều có một phạm vi, huống chi lúc này sương mù dày đặc bốc lên, ở lại tại chỗ cũng có chút không ổn!

Đi về phía trước một lúc, xung quanh vẫn là sương mù dày đặc, không có ý định tan đi, Hắc Hạt Tử nhỏ giọng nói với Lục Vũ: "Nơi này tôi không nhìn thấy gì cả." Dừng một chút, lại nhấn mạnh một câu: "Là không nhìn thấy gì cả." Mắt của Hắc Hạt Tử rất đặc biệt, tuy đeo kính râm, nhưng kính râm không ảnh hưởng đến thị lực của anh ta, hơn nữa thị lực của anh ta trong bóng tối còn tốt hơn, có thể nói là tài tình như nhau với dạ thị của Lục Vũ.

Bây giờ anh ta nói "không nhìn thấy" gì cả, không khác gì nói mình thật sự đã trở thành một người mù, xuất hiện tình trạng mù tạm thời.

"Lại gặp phải chuyện kỳ quái gì nữa đây?" Vương Bàn Tử lúc này lại bình tĩnh lại, vừa chú ý tình hình dưới chân, vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: "Pháp khí quái quỷ gì, sao còn có thể nổi sương mù?

Lúc trước là đi vòng quanh, sau đó là ảo giác, rồi lại nổi sương mù?

Có ai trong các cậu nghĩ đến chuyện sương mù à?" "Sương mù chưa chắc là ảo giác, cũng chưa chắc là cùng một loại pháp khí, cũng

chưa chắc chỉ là pháp khí." Đợi Vương Bàn Tử nói xong, Lục Vũ khẽ nói một câu, nhìn xung quanh, rồi lại nói tiếp: "Đầu tiên là một 'quỷ đả tường' khiến người ta không tìm được đường, lại là một ảo giác, bây giờ lại là sương mù dày đặc, một món pháp khí chắc không làm được, hơn nữa, chắc cũng không phải thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh…" "Kính Đen, có phải cậu cố ý dẫn sai đường, đưa chúng tôi vào tròng không?" Vương Bàn Tử quay đầu, trừng mắt nhìn Hắc Hạt Tử nói: "Cái dấu hiệu của cậu, ngoài cậu ra không ai hiểu được, có phải là cậu tự tính toán không?

Thành khẩn thì khoan hồng, chống cự thì nghiêm trị, nói, có phải cậu và Hoắc Linh kia đã đạt được thỏa thuận gì không?" "Đúng vậy." Vẻ mặt Hắc Hạt Tử trở lại vẻ thoải mái như trước, với nụ cười kỳ quái, nói: "Cũng không có gì to tát, cô ấy nói cô ấy thích cậu, muốn làm vợ cậu, bảo tôi đưa cậu đến cho cô ấy, những người khác là có thể tìm được thành Tây Vương Mẫu rồi." Đây hoàn toàn là lời nói đùa, không ai coi là thật, ngay cả A Ninh cũng hùa theo trêu một câu: "Chuyện này quả thực có thể sắp xếp một chút." "Bớt cái trò đó đi, Bàn gia tôi không làm rể ở đâu!" Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, rồi hùng hồn nói: "Vợ ơi, nếu em nghe được anh nói, thì qua đây dẫn Bàn gia anh ra ngoài đi, Bàn gia anh lạc đường rồi!" Lục Vũ trong lòng hiểu rõ, Vương Bàn Tử đây là đang pha trò để giải tỏa tâm trạng căng thẳng, cũng không sao cả.

Nhưng hiện tại có một vấn đề mấu chốt, tình hình hiện tại, rốt cuộc là chuyện gì.

Im lặng một lát, hắn đột nhiên lên tiếng: "Dừng lại đã, Bàn Tử, cậu nghĩ đến Khương Tử Nha đi." "Hả?

Nghĩ đến lão ba ba rùa đó làm gì?" Vương Bàn Tử không khỏi sững người, nhưng nghĩ lại, cũng hiểu ý Lục Vũ có thể là muốn thử xem ở đây còn có ảnh hưởng của pháp khí không.

“Vậy tôi nghĩ nhé, lát nữa lão ba ba rùa đó ra, đừng có sợ!” “Nghĩ đi.” Nói xong một câu, Vương Bàn Tử liền nhắm mắt lại, sắc mặt hơi khó coi.

Tuy nhiên.

Xung quanh không có gì thay đổi, sương mù vẫn còn, Khương Tử Nha cũng không xuất hiện.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng biết chuyện chắc không đơn giản như vậy, bảo Vương Bàn Tử ngừng suy nghĩ lung tung, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ vừa đi được hai bước, A Ninh khẽ “di” một tiếng, lập tức giữ chân Hắc Hạt Tử lại, rồi chỉ tay xuống đất: “Các cậu xem.” Mấy người cúi đầu nhìn, liền thấy trên mặt đất cỏ dại um tùm có một chiếc đĩa sứ men xanh úp ngược.

Chính là chiếc đĩa mà Trần Văn Cẩm dùng để dẫn đường.

Lúc này, chiếc đĩa đã vỡ thành nhiều mảnh, trên đó còn có một dấu ấn ba ngón rõ ràng không thuộc về con người.

Dấu ấn đen kịt, như thể có thứ gì đó đã lăn một vòng trong đống tro, rồi giẫm một chân lên trên.

Nhìn thứ này, Lục Vũ khẽ nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Không phải ảo giác, chiếc đĩa này thật sự đã vỡ.” “Lão ba ba rùa Ngô Tam Tỉnh đó xảy ra chuyện rồi à?” Vương Bàn Tử vốn đang lẩm bẩm trong lòng, nghe thấy lời này lập tức nghĩ đến Ngô Tam Tỉnh, vội nói một câu.

Lời vừa dứt, Hắc Hạt Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, khẽ nói: “Trước khi có sương mù, tôi hình như thấy dưới chân con chó đó toàn là tro đen.” “Không thể nào là do con chó đó làm chuyện tốt được.” Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: “Thứ đó là ảo giác, không cần nghĩ nhiều.

Nếu tôi đoán không lầm, nó xuất hiện dựa trên sự sợ hãi, sợ cái gì

sẽ xuất hiện cái đó, chỉ cần không nghĩ đến là không sao." "Bàn gia tôi không sợ gì cả!" Vương Bàn Tử hùng hồn nói một câu, nhưng vừa nói xong, mắt anh ta sáng lên, có chút phấn khích chỉ về phía trước, cười nói: "Tiểu ca nhi, cậu xem, có một cái cửa kìa, có phải là lối vào thành Tây Vương Mẫu không?" Theo giọng nói của Vương Bàn Tử, mấy người liền thấy trước mặt xuất hiện một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá rộng khoảng bốn mét, cao ba mét, hai bên đều là sương mù dày đặc, cũng không nhìn thấy có kiến trúc gì.

Trước cửa cũng không có đường, cứ thế đột ngột xuất hiện một cánh cửa đá trên mảnh đất hoang, cho người ta cảm giác vô cùng kỳ lạ!

Trên cửa đá khắc những hoa văn kỳ quái, đường nét có phần tương tự với những pho tượng đá họ đã thấy trước đó, xem ra nên là một phần của di tích thành Tây Vương Mẫu.

Vương Bàn Tử đưa tay nhặt một hòn đá dưới đất ném lên trên.

Bộp!

Cửa đá phát ra một tiếng trầm đục, hòn đá rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, tôi đi đẩy cửa thử xem?" "Cậu đừng vội, nhìn kia đi." A Ninh nói trước khi Lục Vũ kịp lên tiếng, chỉ tay vào sương mù bên cạnh cửa.

Lúc này, trong sương mù mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong toàn là đầu lâu!

Từng cái đầu lâu, chồng chất lên nhau, như một cảnh quan!

Đúng lúc này!

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng "vù vù vù", ngay sau đó liền thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua, lập tức đẩy cửa đá ra,

chui vào trong!

Chương 1001

Bóng người đó di chuyển nhanh đến mức, ngay cả Lục Vũ cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng người đó có lẽ là Cấm bà, nhưng rốt cuộc có phải là Cấm bà nghi là "Hoắc Linh" mà họ đã thấy trước đó hay không, hắn cũng không thể xác định.

"Bên trong cửa này…" Lúc này, nhân lúc Cấm bà vừa đẩy cửa ra, Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi vào xem tình hình bên trong, chỉ thấy một mảng tối đen.

"Có chút kỳ quái." Hắc Hạt Tử trước đó trong sương mù không nhìn thấy gì, nhưng thứ bên trong cửa đá, anh ta lại có thể nhìn thấy, lập tức nói: "Một hành lang dài năm mét, cuối hành lang là một căn phòng giống như mộ thất, bên trong đứng hơn trăm binh sĩ giống hệt nhau." Nghe lời anh ta nói, Lục Vũ cũng nhìn thấy thứ tương tự.

Trầm ngâm một lát, hắn lấy ra mấy cây pháo sáng lạnh ném thẳng vào trong, soi sáng cả căn phòng.

Căn phòng này rất kỳ lạ, giống như sự xuất hiện của cánh cửa đá, vô cùng đột ngột.

Hơn nữa căn phòng trông như một căn phòng kín, ngoài lối vào này, không có lối ra vào nào khác.

"Mẹ nó, cũng quá kỳ lạ rồi phải không?" Vương Bàn Tử đứng ở cửa nhìn một lúc lâu, gãi đầu, nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, đây là mánh khóe gì vậy?

Mấy thứ quái dị chúng ta gặp trước đó, là để dẫn chúng ta đến đây sao?

Đây là nơi nào?" "Một nơi kỳ lạ." Lục Vũ cũng không đưa ra câu

trả lời chính xác, chỉ nhìn lại hành lang và những tượng binh sĩ đất nung phía sau, nhíu mày nói: "Thứ này, không nên xuất hiện ở đây." Lục Vũ nói xong, nhấc chân bước đi, trực tiếp đi vào hành lang, nhưng sau khi vào hành lang, hắn cũng chỉ đi hai ba bước rồi dừng lại, nói: "Bàn Tử, nhìn kỹ những binh sĩ này, có quen mắt không?" Vương Bàn Tử sững người, nhìn kỹ, rồi lại nhìn theo những tượng đá đó lên phía trên, đột nhiên hít một hơi khí lạnh: "Đệch mợ!

Thứ này sao lại xuất hiện ở đây!

Mẹ kiếp, quá vô lý rồi!" Vẻ mặt của Vương Bàn Tử kỳ quái đến mức không thể kỳ quái hơn!

Chuyện này, thật sự quá kỳ lạ!

Vốn dĩ anh ta còn chưa chú ý đến điều không đúng, nhưng Lục Vũ vừa nói câu đó, lập tức nhắc nhở anh ta.

Bây giờ nhìn kỹ lại, cách bài trí ở đây, gần như giống hệt trận đồ tượng đất nung mà họ đã thấy ở nơi kế thừa của Mặc gia tại Tống Thành!

Hơn nữa, trên đó cũng có những sợi xích sắt, nối liền từng tượng đất nung lại với nhau!

Bên cạnh, A Ninh đợi một lúc, lên tiếng hỏi: "Thứ này các cậu đã thấy ở đâu?

Có liên quan đến địa cung của Tây Vương Mẫu không?" Vương Bàn Tử quay đầu liếc nhìn Lục Vũ, thấy hắn vẫn đang nhìn những tượng đất nung bên trong, suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: "Nói có liên quan, cũng có liên quan, nói không liên quan, cũng không liên quan." "Tượng đất nung mà Bàn gia tôi từng thấy, trông giống hệt những tượng đất nung này, nhưng địa điểm không giống, hơn nữa nơi đó…" "Nơi đó Uông Tàng Hải đã từng đến." Lục Vũ lên tiếng, tiếp

lời Vương Bàn Tử: "Nơi đó, không thuộc về lăng mộ.

Có thể Uông Tàng Hải đã nhìn thấy thứ ở đây, nên mới tiến hành thí nghiệm ở đó." Lục Vũ không nói nhiều hơn, hơn nữa lời này cũng có chút khó hiểu, A Ninh nhíu chặt mày, muốn hỏi thêm một câu, nhưng cũng biết tính cách của Lục Vũ, hắn không nói, hỏi thế nào cũng vô dụng.

Một lát sau, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, nói: "Không thể vô cớ dẫn ta đến đây, ta ngược lại có chút tò mò, ngươi muốn làm gì." Cảm thấy Lục Vũ dường như có ý cố làm ra vẻ bí ẩn, A Ninh có chút không hài lòng hừ một tiếng, nói: "Không nói thì thôi, tôi tự mình qua xem." Theo A Ninh, đây chỉ là một vài tượng đất nung, cũng không có gì ghê gớm, hơn nữa trông cũng không có cơ quan gì tồn tại.

Lập tức, cô cầm đèn pin đi vào trong vài bước.

Ngay khi cô vừa đi đến cửa hành lang và phòng trong, biến cố đột ngột xảy ra!

Vô số tóc, từ trên người từng tượng đất nung mọc ra, gần như trong nháy mắt, cả căn phòng đá đã bị tóc lấp đầy!

Đèn pin của A Ninh dù soi thế nào, nhìn thấy cũng chỉ là tóc, ngoài tóc ra, chính là tóc, không còn vật gì khác!

Sự thay đổi như vậy, A Ninh lúc đó liền ngây người, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử đều nhìn chằm chằm, ngay cả Lục Vũ cũng không khỏi kinh ngạc một chút.

Nhưng chỉ sau khi kinh ngạc, sắc mặt Lục Vũ thay đổi, buột miệng nói: "Thì ra ngươi thật sự ở đây!" Câu nói này của Lục Vũ khiến mấy người còn lại đều ngẩn người, không hiểu ý hắn là gì.

Đợi một lúc, thấy Lục Vũ không nói thêm gì, Vương Bàn Tử không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cậu nói ai ở đây?

Hoắc Linh gặp lúc trước?

Khương Tử Nha?

Con chó đó?" "Không phải, đều cẩn thận, lùi lại, đừng nói chuyện." Lục Vũ vẻ mặt nghiêm trọng, nhìn về phía đống tóc phía trước, chậm rãi lùi lại.

Suốt quãng đường này, gặp phải mấy loại ảo cảnh biến hóa, rõ ràng là hiệu quả chỉ có thể tạo ra khi kết hợp nhiều loại pháp khí lại với nhau.

Hơn nữa, sự phối hợp giữa các loại pháp khí hoàn hảo không một kẽ hở, Lục Vũ thậm chí không thể phát hiện pháp khí được giấu ở đâu.

Với kinh nghiệm bấy lâu nay của hắn, chỉ có một người có thủ pháp như vậy.

Uông Tàng Hải!

Mấy người vừa lùi đến cửa đá, còn chưa kịp lui ra ngoài, đã nghe một tiếng "Rầm" lớn!

Hai cánh cửa đá, ầm ầm đóng lại!

Tiếng động đột ngột khiến mấy người giật mình, lập tức dừng lại!

Điều khiến họ bất ngờ là, đống tóc trong cánh cửa đó, lại vào lúc này chậm rãi tan ra, từ từ biến mất, không hề truy đuổi họ!

Trong chốc lát, đống tóc trước đó lấp đầy căn phòng, lại hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một căn phòng trống rỗng, ngay cả những tượng đất nung cũng không thấy tăm hơi!

A Ninh như đang suy tư nhìn căn phòng, lên tiếng nói: "Nhốt chúng ta như vậy, là có ý gì?" Trong lúc nói chuyện, cô đã thử xem có

thể đẩy cửa đá ra không, nhưng cửa đá cực kỳ nặng, cô dùng hết sức, cửa đá vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, Hắc Hạt Tử nhìn vào bên trong, cười khẽ một tiếng, nói với Lục Vũ: "Nếu là người quen cũ của cậu giữ cậu lại, vậy chúng ta vào xem xem nhé?" Chưa đợi anh ta nói xong, Lục Vũ đã nhấc chân bước đi, chậm rãi đi qua hành lang một lần nữa, đi vào phòng.

Chương 1002

Căn phòng không đặc biệt lớn, khoảng chừng hai mươi mét vuông, nhưng trống rỗng, chỉ có sàn nhà, trần nhà, bốn bức tường, ngoài ra không có gì khác.

Mấy người đều theo sau Lục Vũ đi vào phòng, sau khi nhìn xung quanh, Vương Bàn Tử đột nhiên có chút không kiên nhẫn nói: "Tiểu ca nhi, hay là tôi trực tiếp cho nổ tường đi?

Tôi nhớ cậu trước đây còn mang theo thuốc nổ mà?" Trong lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, Lục Vũ đang đi vòng quanh tường, kiểm tra tình hình xung quanh.

Bây giờ, hắn gần như có thể xác định đây là thủ đoạn của Uông Tàng Hải, chỉ là không hiểu tại sao Uông Tàng Hải lại làm như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, Uông Tàng Hải làm việc ắt có thâm ý.

Hơn nữa… Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Sau khi cho nổ tường có khả năng sẽ có phiền phức lớn hơn, đừng vội, xem tình hình rồi nói sau…" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ đột nhiên dừng bước, đưa tay nhẹ nhàng gõ vào tường.

Tường dày cộp, ngón tay hắn gõ lên cũng không tạo ra tiếng vang nào.

Thấy hành động của hắn, Vương Bàn Tử, A Ninh đều học theo, đưa tay nhẹ nhàng gõ vào tường.

Sau khi gõ, Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc hỏi Lục Vũ đang tiếp tục gõ tường: "Tiểu ca nhi, cậu nghe được gì không?

Sao tôi chẳng nghe thấy gì cả?

Tường này dày thật, một chút âm thanh cũng không có." "Tường

đặc, phía sau toàn là đất." Lục Vũ miệng nói, đột nhiên đưa tay ra, ngón tay lập tức cắm vào một khe nứt trên tường, dùng sức kéo.

Ngay sau đó, một khối gạch lớn lập tức bị Lục Vũ kéo xuống.

Sau viên gạch, toàn là đất nện, vô cùng rắn chắc!

Vương Bàn Tử không khỏi kinh ngạc, cảm thán: "Ghê thật, căn phòng này xây chắc quá." Bên cạnh, Hắc Hạt Tử dường như đã hiểu ra điều gì đó, đột nhiên dừng bước.

Tiếp đó, anh ta nhanh chóng đi đến chân tường, không quan tâm đến hành động của Lục Vũ, chỉ từ vị trí chân tường, đi về phía bức tường đối diện.

Nếu nhìn kỹ, mỗi bước của Hắc Hạt Tử đều dài bằng nhau, dường như đang đo lường gì đó.

Sau khi đi một vòng, Hắc Hạt Tử sờ soạng trên người một lúc, lấy ra một chiếc la bàn, đặt xuống đất.

Hướng la bàn đã mất tác dụng, hoàn toàn không chỉ nam bắc.

Nhưng đây không phải là điều khiến Hắc Hạt Tử kinh ngạc, điều thực sự khiến anh ta ngạc nhiên là, trên la bàn có một thước đo độ nghiêng, độ lệch của thước đo vô cùng lớn, chứng tỏ vị trí họ đang đứng, hoàn toàn không phải là một mặt phẳng!

Anh ta thử di chuyển thước đo độ nghiêng, mãi cho đến khi nghiêng thước đo đến gần bốn mươi lăm độ, thước đo mới trở về vị trí, mới là một mặt phẳng.

Điều này có nghĩa là, nơi mà họ cảm giác là một mặt phẳng, lại không phải là mặt phẳng!

Mà là một căn phòng có độ nghiêng rất cao, rất cao.

Thậm chí rất có khả năng là đang ở… dưới lòng đất!

Khi anh ta phát hiện ra điều này, Lục Vũ vẫn đang không ngừng gõ vào tường, thậm chí còn ra tay mấy lần, cứng rắn kéo xuống mấy viên gạch lớn trên tường, để lộ ra bức tường đất nện bên trong.

Cùng với số gạch lớn rơi xuống ngày càng nhiều, A Ninh luôn đi theo Lục Vũ đột nhiên phát hiện, những viên gạch lớn Lục Vũ gỡ xuống sau khi rơi xuống đất, lại theo một cách vô cùng kỳ lạ, dường như đang tổ hợp lại với nhau.

Mặt sau của những viên gạch lớn đó, có những đường nét kỳ lạ, dường như có thể nối liền với nhau!

Nhìn thấy cảnh này, A Ninh trong lòng chỉ cảm thấy kinh ngạc vạn phần, không thể tin được nhìn Lục Vũ, hoàn toàn không hiểu hắn làm thế nào phát hiện ra sự bất thường của những viên gạch này.

Lẽ nào, chỉ bằng tiếng gõ đó, hắn có thể xác định được viên gạch lớn nào phía sau có vẽ thứ gì đó?

Điều này… có thể sao?

Người kinh ngạc tương tự còn có Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử, anh ta vốn tưởng Lục Vũ muốn phát hiện vấn đề về kết cấu của căn phòng, không ngờ Lục Vũ lại gỡ những viên gạch lớn này xuống!

Bây giờ xem ra, căn phòng không phải là mặt phẳng cũng không phải vấn đề gì quá lớn, những bức bích họa được giấu trong những viên gạch lớn này, có khả năng là vấn đề lớn hơn!

Hắc Hạt Tử tạm thời bỏ công việc đang làm, đi qua cùng Vương Bàn Tử và A Ninh, bắt đầu dọn dẹp bụi đất trên những viên gạch lớn.

Sau khi dọn dẹp đơn giản, phát hiện mặt sau của những viên gạch lớn đó không chỉ có những đường nét điêu khắc, mà còn có màu sơn dầu!

Hơn nữa, bề mặt còn mới như vừa được vẽ, cũng không biết làm

thế nào có thể tồn tại qua vô số năm tháng mà vẫn mới như vậy!

"Tiểu ca nhi, bức bích họa này là sao?" Vương Bàn Tử sau khi dọn dẹp mấy viên gạch, rất ngạc nhiên nhìn Lục Vũ, hỏi: "Không lẽ là Ngô Tam Tỉnh và đám người đó vào trước đã giở trò?

Giấu hết những viên gạch này đi?" "Không liên quan đến ông ta." Lục Vũ dùng Hoàng Kim Chỉ gỡ xuống viên gạch lớn cuối cùng trên tường, vừa điều chỉnh vị trí các viên gạch như đang chơi xếp hình, vừa nói: "Hắn có lẽ bị tâm thần phân liệt, muốn nói cho chúng ta biết chuyện gì đó." Nói đến đây, Lục Vũ dừng một chút, đổi giọng, tiếp tục nói: "Uông Tàng Hải không chỉ là một thiên tài, mà còn là một kẻ điên.

Những thứ chúng ta gặp trên đường đi, đều là thủ đoạn của hắn." "Tuy nhiên, cũng chưa chắc là hắn để lại cho chúng ta, có thể là để lại cho người nhà họ Uông, chỉ là người nhà họ Uông mãi không đến, nên chuyện này chúng ta được lợi." "Đương nhiên, cũng có thể là cạm bẫy." Nghe thấy có liên quan đến Uông Tàng Hải, Vương Bàn Tử chép miệng, siết chặt cây bảo côn trong tay, căng thẳng nói: "Tiểu ca nhi, lão ba ba rùa đó vẫn chưa chết hẳn à?

Người này cũng quá điên rồi, hắn đã nuôi bao nhiêu tàn hồn ra, ghê thật, chơi trò phân thân à?" Trong lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, A Ninh và Hắc Hạt Tử nghe mà ngơ ngác.

Lục Vũ thì không nói thêm gì, tự mình xếp hình, trong chốc lát, một bức tranh hiện ra trước mắt họ.

Bức tranh trên đó, mang phong cách của thời thượng cổ, trông giống như một bức tranh phong cảnh.

Chương 1003

Một khoảng đất trống, một ngọn núi, trên núi có một tòa thành lớn, có một con chim giống như Tam Thanh Điểu, bay lượn trên trời.

Nhìn kỹ lại, không phải Tam Thanh Điểu, mà là… Cửu Thiên Huyền Nữ!

Bức bích họa này, đơn giản như vậy, kỹ thuật vẽ khá, bố cục cũng đơn giản, không tiết lộ quá nhiều ý nghĩa.

Chỉ là… khi ánh sáng đèn pin di chuyển đi, Hắc Hạt Tử đột nhiên phát hiện một chút khác thường, khẽ nói: "Tắt hết đèn pin đi." Lục Vũ gật đầu, ra hiệu cho họ tắt đèn pin, trong phòng đá lập tức tối đen như mực.

Nhưng giây tiếp theo, liền thấy trên bức bích họa đó, xuất hiện những điểm sáng lấp lánh!

Ban đầu, chỉ là những điểm sáng lấp lánh, nhưng nếu lùi lại, nheo mắt nhìn bức bích họa, sẽ thấy một khung cảnh hoàn toàn khác.

Khung cảnh như vậy, khiến Lục Vũ cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Những điểm sáng đó, dường như là những viên đá huỳnh quang được khảm vào trong màu sơn của bức bích họa, đã hấp thụ ánh sáng từ đèn pin của họ trước đó.

Lúc này, trên bầu trời của bức bích họa, lại xuất hiện một… thành trì lập thể được tạo thành từ những điểm sáng!

Đường nét của thành trì, gần như giống hệt với tòa thành lớn trên ngọn núi trong bức bích họa.

Và ở vị trí cổng thành, có một dấu chấm tròn đặc biệt.

Lục Vũ nhìn đến đây, trực tiếp bật lại đèn pin, soi sáng cả căn phòng.

Tiếp đó, hắn nhìn bức bích họa, rồi lại nhìn những bức tường xung quanh, đột nhiên nhấc bức bích họa lên, rồi lại úp những bức bích họa đó lên tường.

Khi viên bích họa cuối cùng được úp lên tường, liền nghe thấy một trận tiếng "cạch cạch", "cạch cạch" vang lên.

Quay đầu lại nhìn, có một luồng sáng, từ cánh cửa đá của họ chiếu vào.

Cánh cửa đá dường như… đã mở ra?

Mấy người theo sau Lục Vũ, theo bước chân hắn đi đến mép cửa đá, nhìn ra ngoài, không khỏi ngây người.

Bên ngoài, không còn là khu rừng rậm nhiệt đới, mà là một hành lang ngầm rất giống mộ đạo, mặt đất sạch sẽ, không biết dài bao nhiêu, kéo dài mãi về phía trước… Trong lúc Lục Vũ và họ quan sát tình hình xung quanh, Hắc Hạt Tử lấy thước đo độ nghiêng ra, đặt xuống đất nhìn một cái, nụ cười trên mặt trở nên càng thêm kỳ quái, nói: "Độ nghiêng này khác với lúc trước, hoàn toàn bằng phẳng rồi." Nghe thấy lời này, Vương Bàn Tử sững người, ngạc nhiên hỏi: "Kính Đen, cậu nói gì?" "Trước khi cánh cửa này mở, bên trong là nghiêng, không phải mặt phẳng, chỉ là cho người ta cảm giác giống như mặt phẳng thôi." Hắc Hạt Tử kể lại đơn giản phát hiện của mình, rồi nói: "Uông Tàng Hải tinh thông cơ quan, tinh thông kiến trúc, tôi cảm thấy con đường chúng ta vừa đi, thậm chí cả căn phòng này, đều là một phần của một cơ quan khổng lồ, tiểu ca nhi, cậu nói có đúng không?" Nói hai câu, Hắc Hạt Tử lại chuyển chủ đề sang Lục Vũ.

Lục Vũ im lặng một lúc, khẽ nói: "Là thủ đoạn của Uông Tàng Hải." Dừng một chút, lại nói tiếp: "Nếu tôi không phán đoán sai, đây

là con đường Uông Tàng Hải để lại cho hậu nhân của hắn, để họ có thể dễ dàng đi vào thành Tây Vương Mẫu hơn." "Nhưng, tại sao lại để chúng ta vào?" Nghe lời Lục Vũ, ánh mắt của mấy người lại đổ dồn về phía hắn.

Dừng một chút, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cậu không phải lúc trước nói đây có thể là do Uông Tàng Hải để lại cho hậu nhân của hắn sao, chúng ta để lão ba ba rùa đó chiếm được lợi, qua xem xem?" Trong lúc nói chuyện, đã nhìn rõ tình hình trong hành lang ngầm.

Hành lang ngầm chính là một hành lang được lát bằng đá xanh, nhưng lại không phải hình vuông, mà là một hành lang hình tam giác vô cùng kỳ lạ.

Chính xác mà nói, tổng thể hình dáng trông giống như một tam giác đều.

Kiểu lối đi này, đừng nói là trong mộ cổ không có, mà trong bất kỳ kiến trúc nào cũng chưa từng có.

Dù sao, từ xưa đến nay, văn hóa kế thừa, đều chú trọng bốn chữ: trời tròn đất vuông.

Kiểu lối đi kết cấu tam giác này, chưa từng nghe thấy!

Lục Vũ suy nghĩ một chút, lấy ra mấy cây pháo sáng lạnh, ném thẳng vào trong, soi sáng cả hành lang.

Pháo sáng lạnh có thể soi sáng khoảng cách mười mấy mét, nhưng ngoài mười mấy mét, lại không nhìn thấy gì cả.

"Tiểu ca nhi, nói sao đây?" "Vào xem thử." Lục Vũ nhìn qua cửa, không phát hiện cơ quan ẩn giấu, bước vào lối đi hình tam giác.

Đi được vài bước, hắn khẽ nói: "Các cậu có ngửi thấy mùi gì không?" "Nói trước nhé, Bàn gia tôi không có đánh rắm." Vương Bàn

Tử nói thẳng một câu, rồi lại nói: "Mùi này giống như mùi rắm." A Ninh nhíu mày, không nói lời nào.

Cô cũng ngửi thấy một mùi kỳ lạ, nhưng rốt cuộc là mùi gì, nhất thời cũng không hiểu là mùi gì, thậm chí không thể hình dung được.

Một lát sau, Hắc Hạt Tử nghĩ đến điều gì đó, nụ cười trên môi trở nên càng thêm kỳ quái, hỏi: "Có phải cậu đã nhìn thấy gì rồi không?" Dù nói vậy, Hắc Hạt Tử trong lòng vẫn có chút không dám tin, anh ta rất tự tin vào thị lực của mình, trong bóng tối thị lực của anh ta còn tốt hơn ban ngày, có thể nhìn thấy nhiều thứ mà người khác không nhìn thấy.

Nhưng bây giờ, anh ta cũng không nhìn thấy có gì khác thường.

"Ồ, đúng rồi, các cậu không nhìn thấy được." Lục Vũ nói một câu không đầu không đuôi.

Cũng không trách được, Âm Dương Nhãn của hắn có thể nhìn thấy những thứ khác với người khác.

Trong tầm nhìn của hắn, phía trước có một đám đông, tay cầm trường thương, điên cuồng đâm một con mãng xà khổng lồ!

Hơn nữa, hắn có thể ngửi thấy một mùi máu tanh rất nồng!

Chính vì vậy, hắn mới lên tiếng hỏi một câu.

Nói xong câu đó, Lục Vũ nghĩ đến điều gì đó, nhìn trái nhìn phải, khẽ hừ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào tường.

Vị trí hắn vỗ, là một cơ quan, chính là mấy viên gạch hòa làm một với mặt đất, có thể che khuất tầm nhìn, khiến họ không nhìn thấy một số thứ.

Một cái vỗ, những viên gạch lập tức thu lại.

Chương 1004

Lúc này, mấy người đột nhiên phát hiện, cảnh tượng trước mắt đột ngột thay đổi!

Trên lối đi dường như không có điểm cuối, đột nhiên xuất hiện một hộp sọ khổng lồ!

Cái đầu hình tam giác, cái miệng đầy răng nanh, ở ngay trước mặt họ vài mét.

Nếu không phải Lục Vũ cản họ lại, lúc này mấy người có lẽ đã đi vào trong rồi!

"Đệch mợ!

Mẹ kiếp, con mãng xà lớn cỡ nào mới có cái miệng lớn như vậy!" Vương Bàn Tử liếc nhìn, trực tiếp cho rằng cái đầu này là đầu mãng xà, rồi lập tức nghĩ đến điều gì đó: "Tiểu ca nhi, đây không phải là thi thể của con Tịnh Kiến A Hàm mà cậu gặp lần trước chứ?" Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử siết chặt cây bảo côn trong tay, tinh thần lập tức căng thẳng!

Lục Vũ liếc nhìn, lắc đầu, khẽ nói: "Tôi không biết nó có phải là Tịnh Kiến A Hàm không, nhưng… chúng ta hiện tại đang ở trong cơ thể nó." "Hả?" "Gì?" "Tiểu ca nhi cậu đang nói gì vậy?" Câu nói này của Lục Vũ, thật sự khiến mấy người kinh hãi, ba người đều ngạc nhiên nhìn Lục Vũ, không hiểu ý hắn là gì.

Lục Vũ luôn nhìn về phía bộ xương rắn phía trước, khẽ nói: "Hàm Vĩ Xà." A Ninh kinh ngạc, buột miệng nói: "Sao có thể?

Ở đây sao lại xuất hiện Hàm Vĩ Xà?" Hàm Vĩ Xà, đúng như tên gọi, là một con rắn, tự nuốt đuôi của chính mình… Hình tượng này đã

xuất hiện trong vô số nền văn minh lịch sử, như Ai Cập cổ đại, thần thoại Bắc Âu, và trong Cơ đốc giáo, đều có những câu chuyện về Hàm Vĩ Xà.

Trong đó, định nghĩa phần lớn đều tượng trưng cho sự tuần hoàn vô hạn, vô cùng vô tận.

Ngoài ra, trong các nơi kế thừa của Phật giáo, còn có một thuyết pháp rằng loại Hàm Vĩ Xà này là xà thần Xá Sa bao quanh quy thần Câu Lợi Ma… Tóm lại, các thuyết pháp khác nhau, đủ loại cách nói.

"A, tôi hiểu rồi, quả thật có khả năng là Hàm Vĩ Xà." Đột nhiên A Ninh lại lên tiếng, nhưng chỉ nói một câu, rồi lại chìm vào im lặng.

Cô đã hiểu, nhưng Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử lại càng thêm hồ đồ.

Lúc này, A Ninh đột nhiên từ trên người lấy ra sổ ghi chép, xé xuống một tờ giấy, cắt đơn giản một dải giấy, nhẹ nhàng xoắn lại, nhìn mấy người hỏi: "Đây là gì?" "A Ninh, cô hồ đồ rồi à?

Giấy cũng không nhận ra nữa?" "Không phải." A Ninh không có tâm trạng đùa giỡn, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Nhìn kỹ đi, hình dạng này giống cái gì?" "Hai quả trứng?" Câu trả lời vô lý này khiến A Ninh không nhịn được đảo mắt.

Hình dạng cô xoắn ra, trông giống như một con số "8" nằm ngang, rất giống với một loại hình tượng Hàm Vĩ Xà.

Bàn Tử tự nhiên cũng biết Hàm Vĩ Xà là gì, chỉ đùa một câu rồi nhíu mày nói: "A Ninh, cô rốt cuộc muốn nói gì, lẽ nào ý cô là chúng ta đã vào trong Hàm Vĩ Xà, tiếp theo là đi vòng trong cơ thể nó, không ra được?" "Bàn gia tôi sao lại không tin thứ này có thể tà ma đến vậy?

Miệng nó hở một khe lớn như vậy, đi thẳng qua không phải là được sao?" Vương Bàn Tử huênh hoang nói, nhưng cũng chỉ là nói

mồm thôi, chứ hắn đâu có ngốc.

Bảo hắn tự mình đi lên thật thì hắn không đời nào làm.

Chuyện này vẫn là nên lẽo đẽo theo sau Lục Vũ thì mới là an toàn nhất.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử nghĩ đến điều gì đó, nhíu mày nói: "Không lẽ cái nhà đá mà chúng ta đợi trước đó cũng là một bộ phận của thân rắn.

Huống chi, lúc trước chúng ta còn đi một đoạn đường dài như vậy, làm gì có con rắn nào dài đến thế?" "Không đơn giản như vậy đâu." A Ninh lên tiếng: "Tôi không nói toàn bộ mọi thứ đều là rắn, mọi người đã từng nghe qua dải Möbius chưa?" Dải Möbius là một cấu trúc trong topo học, nó chỉ có một bề mặt và một đường biên, là một cấu trúc vô cùng đặc biệt.

Cấu trúc này là một cấu trúc vô hạn!

Giống như mảnh giấy mà A Ninh vừa xoắn lại chính là loại cấu trúc này.

Thực tế, nếu xoay dải giấy theo chiều kim đồng hồ rồi dán lại, sẽ tạo thành một dải Möbius thuận tay phải, và ngược lại.

Đây chính là đặc điểm đối xứng gương của dải Möbius.

Hơn nữa, dải Möbius bản thân nó có rất nhiều tính chất kỳ diệu!

Điều đặc biệt nhất là, thứ này bỏ qua các đặc trưng không gian, không gian phẳng tiêu chuẩn rất ít, gần như đều là các góc nghiêng.

"Tôi thấy, có lẽ từ trước đó, chúng ta đã bước vào một không gian tương tự như dải Möbius." Lục Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng cân nhắc khả năng này.

Hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Không phải là những cơ quan này không đúng, mà là những cơ quan này không nên xuất hiện ở đây!

Bọn họ chưa gặp phải chuyện gì đặc biệt, sao lại đột nhiên bước vào cơ quan được?

Chuyện này không hợp lý.

Lúc này, Vương Bàn Tử gãi đầu, nói: "Không thể nào đâu nhỉ?

Chúng ta cứ cho là cái thứ này do Uông Tàng Hải làm ra đi, nhưng Uông Tàng Hải là người thời nào, làm sao ông ta biết về dải Möbius?" A Ninh có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử, cười khổ nói: "Uông Tàng Hải quỷ kế đa đoan, ông ta ngay cả Vân Thiên Cung và địa cung dưới đáy biển kỳ diệu như vậy còn thiết kế ra được, thiết kế một dải Möbius thì có gì là không thể?" Vương Bàn Tử nghe vậy, ngẩn người, rồi lại gật đầu, lật đổ quan điểm của chính mình, nói: "Cô nói vậy thì cũng có khả năng, lão biết tam này bản lĩnh thật sự lợi hại, nhưng ông ta thiết kế cái thứ này để làm gì?" "Biện pháp bảo vệ." Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, nhẹ giọng nói: "Để tránh những người không liên quan đi vào thành của Tây Vương Mẫu." Ngừng một chút, Lục Vũ tiếp tục nói: "Trong bút ký công tác của Trần Văn Cẩm, giai đoạn cuối đời của Uông Tàng Hải, ông ta đã đi sứ đến nước Tây Vương Mẫu, ở đây rất lâu, rất có khả năng ông ta đã hoàn thành việc này trong giai đoạn đó." Trong lúc mấy người nói chuyện, hắn vẫn luôn quan sát bộ xương rắn khổng lồ này.

Nhìn từ tình hình tổng thể, cấu trúc này chỉ có hình dạng giống dải Möbius, Uông Tàng Hải đã lồng ghép Kỳ Môn Độn Giáp vào trong, chỉ cần tìm đúng vị trí sinh môn, là có thể đi vòng qua thứ này, thậm chí trực tiếp đi ra ngoài.

Nói một cách dễ hiểu, thứ này thực chất là một khốn trận.

Lúc này, Lục Vũ đã tìm thấy vị trí sinh môn, chính là ở vị trí răng

nanh của bộ xương rắn khổng lồ!

Trông thì là răng, nhưng thực chất lại là một cánh cửa.

Lục Vũ bước một bước, trực tiếp chui ra từ vị trí răng nanh của xương rắn.

Chương 1005

Mấy người phía sau đều kinh ngạc, mặt đầy ngỡ ngàng đi theo hắn chui ra ngoài.

Sau khi chui ra từ chiếc răng nanh, mấy người càng trợn tròn mắt, mặt mày rối rắm, trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Uông Tàng Hải, thật sự quá điên rồ!

Bọn họ làm sao cũng không ngờ được, mình lại có thể từ phía sau bộ xương rắn xuyên ra một thế giới bên ngoài.

Trên đầu là bầu trời, xa xa là hoàng hôn, xung quanh là rừng rậm.

Quay người lại nhìn, nơi mình vừa đi ra, lại là một cái cây!

Thiết kế tinh xảo thế này, nếu không biết trước, rất khó có thể tìm ra!

Nhìn theo hướng cây đại thụ, là một vùng đầm lầy, dưới nước có thể lờ mờ nhìn thấy một dãy tường thành đổ nát uốn lượn.

Xa hơn nữa, là một bức tượng đá khổng lồ, trông như thể là bức tượng đá mà họ đã nghỉ ngơi trước đó!

Vương Bàn Tử gắng sức dụi mắt, vẫn có chút không thể tin vào những gì mình đang thấy!

Không biết qua bao lâu, Vương Bàn Tử mặt mày rối rắm nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca, chúng ta vật lộn cả một vòng lớn như vậy, hóa ra chỉ đi được có mấy trăm mét thôi à?" "Không phải cùng một thứ đâu." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nơi này đã hoàn toàn khác với nơi chúng ta ở lúc trước rồi, phải cẩn thận một chút." Ngừng một chút, hắn lại bổ sung: "Uông Tàng Hải, người này, rất thích sử dụng hình ảnh đối xứng." Trước đây, lúc ở trong mộ dưới đáy biển, Lục Vũ đã

phát hiện Uông Tàng Hải có một xu hướng rất rõ ràng trong việc sử dụng hình ảnh đối xứng, người này rất thích xây dựng mấy gian mộ thất hoặc kết cấu giống hệt nhau, khiến người ta nhìn cái gì cũng như nhau, không tìm ra manh mối. ...

Sau khi dặn dò đơn giản vài câu, Lục Vũ dẫn mấy người tiếp tục tiến về phía trước, chỉ đi trong rừng rậm một lát nữa, liền cảm thấy trước mắt sáng lên, rừng rậm trở nên thưa thớt.

Đi thêm vài phút, chỉ cảm thấy trước mắt rộng mở, không còn là rừng cây vô tận nữa.

Xa xa, khoảng chừng năm sáu mươi mét, có một công trình kiến trúc khổng lồ giống như một ngôi miếu thần!

Nếu không có gì bất ngờ, nó hẳn là thuộc về quốc gia Tây Vương Mẫu!

Chỉ vì ngược sáng, bọn họ cũng không nhìn rõ được tình hình của ngôi miếu.

Sau khi đi thêm vài bước về phía trước, có thể thấy dưới chân không còn là con đường đất lầy lội, mà là những phiến đá khô ráo rất lớn, rõ ràng là khi xây dựng ngôi miếu năm xưa, người ta đã dùng đá lớn để lát nền.

Lúc này, lờ mờ có thể thấy bên hông miếu thần có từng làn khói xanh bốc lên.

Hắc Hạt Tử sắc mặt biến đổi, đưa tay chỉ về phía có khói, hạ thấp giọng nói: "Các cậu đợi đấy, tôi qua xem sao." Hắc Hạt Tử nói đi là đi, động tác cực nhanh.

Chưa đầy một lát, hắn đã đi rồi quay lại, lên tiếng nói: "Mau đến xem, có chuyện rồi." Mặc dù khóe miệng hắn vẫn nở nụ cười bí ẩn, nhưng ánh mắt lại có chút nặng nề.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, nghĩ đến điều gì đó, vội vàng đi theo qua.

Vừa đi đến bên hông miếu thần, đã có thể nhìn thấy trên khoảng đất trống phía trước, có một cái lều vuông không nhỏ, bên ngoài lều còn có một đống lửa, lúc này củi đã cháy thành than, đang bốc khói.

Bên cạnh đống lửa, có một người đang nằm, xem ra đã chết.

"Phan Tử?" Vương Bàn Tử sau khi nhìn rõ bộ dạng thê thảm đó, không khỏi hít một hơi khí lạnh, vội vàng chạy nhanh mấy bước.

Chỉ là hắn còn chưa đến gần, Lục Vũ đã đến nơi, giọng nói của Hắc Hạt Tử cũng vang lên: "Vẫn chưa chết, nhưng sắp rồi, có cách nào không?

Không có thì tôi cho cậu ta một nhát cho thống khoái." Lục Vũ khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát, lấy ra Hoa Đà Đao, rồi nắm lấy tay Phan Tử, để cậu ta cầm lấy.

Thương thế của Phan Tử cực nặng, Hoa Đà Đao giúp cậu ta hồi phục một chút, nhưng cũng không hoàn toàn tỉnh lại, xem ra tinh thần tổn hao rất nặng, đã gần như suy sụp!

Lục Vũ cũng không ép, chỉ bảo Hắc Hạt Tử trông chừng Phan Tử, còn mình thì vén rèm, đi vào trong lều.

Bên trong lều còn có túi ngủ, cùng một số bao bì thực phẩm đã ăn.

Từ cách bố trí ba chiếc túi ngủ, có thể thấy trước đó có ba người ở đây.

Nếu không có gì bất ngờ, hẳn là Phan Tử, Ngô Tà, và Ngô Tam Tỉnh.

Xem ra, hẳn là lúc họ đang nghỉ ngơi thì gặp phải chuyện gì đó nguy hiểm.

Lúc này, A Ninh cũng bước vào lều, nhìn quanh một vòng, đi đến bên cạnh một túi nước, đưa tay sờ vào vết bẩn trên mặt đất, nhẹ giọng nói: "Là máu, chắc là máu rắn." A Ninh dưới trướng Cừu Đức Khảo nhiều năm, bản thân cũng là một chuyên gia sinh tồn ngoài trời, mùi máu người và máu rắn vẫn có thể phân biệt được.

Im lặng một lát, A Ninh tiếp tục nói: "Xem ra, có thể là lúc họ nghỉ ngơi đã bị bầy rắn tấn công, Phan Tử bị thương, Ngô Tam Tỉnh dẫn Ngô Tà chạy rồi?" Suy đoán của cô cũng không phải không có lý.

Ít nhất, từ tình hình đồ đạc vương vãi trong lều, có thể thấy họ đi rất vội vàng, thậm chí Ngô Tam Tỉnh còn làm rơi lại mấy chiếc lông vũ mà quên mang đi.

Chính xác mà nói, đó là "Lâm Si Vĩ Vũ", cũng chính là chiếc lông vũ trên chiếc áo choàng tàng hình mà Lục Vũ đã gặp từ rất lâu trước đây ở Côn Luân.

Xem ra suy đoán trước đó không sai, bộ áo choàng đó quả thật đang ở trong tay Ngô Tam Tỉnh.

Trong lòng nghĩ vậy, Lục Vũ tìm kiếm kỹ lưỡng trong lều, lại lật mấy chiếc túi ngủ lên xem.

Ba chiếc túi ngủ, hai chiếc ở hai bên đều được lót một đống tóc lớn bên dưới, chỉ riêng chiếc ở giữa, nơi A Ninh phát hiện vết máu, là không có tóc.

Chương 1006

"Đây là… tóc của Cấm bà?" A Ninh ngẩn người, có chút mờ mịt nhìn Lục Vũ một cái, rồi nói: "Đây là có ý gì?

Hai người họ có tóc, nên không bị tấn công, Phan Tử không có tóc, nên bị tấn công?

Phan Tử không phải là thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh sao?

Tại sao ông ta lại tấn công Phan Tử?" "Sao cô biết vị trí đó là của Phan Tử?" Lục Vũ lắc đầu, đưa tay chỉ vào vị trí túi ngủ nói: "Túi ngủ đó ở bên cạnh, lại gần cửa ra vào, là vị trí nguy hiểm nhất, Phan Tử dù có chết cũng không thể để Ngô Tà ngủ ở vị trí đó." "Huống chi, Ngô Tà và tam thúc của cậu ấy ở cùng nhau, chắc chắn là nằm cạnh Ngô Tam Tỉnh, muốn hỏi cho rõ những nghi vấn trong lòng." "Vị trí bị tấn công, hẳn là Ngô Tà…" Câu này vừa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài lều có tiếng kêu kinh ngạc, tiếp đó Vương Bàn Tử đi vào, nói: "Tiểu ca, lúc nãy tôi lục tìm thuốc lá trên người Phan Tử thì không thấy, nhưng lại tìm được một mảnh giấy này." Lục Vũ đưa tay nhận lấy, liếc nhìn nội dung trên đó, đột nhiên đưa cho A Ninh, nói: "Xem xem, có phải bút tích của Ngô Tam Tỉnh không." A Ninh đưa tay nhận lấy, tự nhiên đọc ra nội dung trên đó: "Chúng tôi đã tìm thấy lối vào cung Tây Vương Mẫu, vào đó tuyệt đối không có đường lui, Phan Tử nhờ cô chăm sóc, suốt đường đi đa tạ.

Ngoài ra, chiếc vòng tay là tiền bồi thường, các người không thiệt đâu." Câu đầu tiên, xem ra không có vấn đề gì, nhưng câu dặn dò cuối cùng, nghe không giống lời người nói.

Cái gì gọi là vòng tay là tiền bồi thường?

Cái vòng tay nào?

Ở đâu?

Lúc này, A Ninh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cúi đầu nhìn cổ tay mình.

Trên cổ tay cô, vẫn luôn đeo một chiếc vòng, là chiếc vòng do chính cô xâu từ bảy đồng tiền "Đương Thập" mà cô đã chọn rất lâu.

Nhưng bây giờ, ngoài chiếc vòng đó ra, còn có một chiếc vòng bạc cổ xưa, là trước nhiệm vụ lần này, Cửu Đức Khảo bảo cô đeo, nói là có thể xua đuổi tà ma.

Lúc này, Lục Vũ cũng chú ý đến chiếc vòng bạc của A Ninh, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Đúng là không phải dạng vừa!" 【Tên vật phẩm: Vòng Tay Huynh Đệ Phản Mục】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thế Hoán】 【Mô tả vật phẩm: Hai anh em thời nhà Nguyên, từ nhỏ đã đeo một cặp vòng.

Người anh đi buôn về nhà, giữa đường đổ bệnh trong một ngôi miếu cổ, nhờ người bán búp bê ma hợp la tên Cao Sơn gửi thư cho vợ là Ngọc Nương.

Người em nghe tin đến miếu, đầu độc chết anh trai, vu cho Ngọc Nương mưu sát chồng, ép vợ đi… Sau vụ án này, chiếc vòng bạc có được năng lực kỳ diệu, có thể khi một bên gặp nguy hiểm, tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực để chiếu rọi nguy hiểm đó sang cho bên còn lại, để bên kia chịu thay…】 "Đây là thứ gì vậy?" Nghe Lục Vũ nói, A Ninh đoán được chiếc vòng mà Cửu Đức Khảo đưa cho cô có thể có chút bất thường, liền hỏi một câu.

Lời cô vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên đưa tay, trực tiếp tháo chiếc vòng của cô xuống, lạnh lùng đưa ra một câu trả lời rất đơn giản: "Đồ tốt." Còn về là đồ tốt gì, hắn không có hứng thú nói.

Cất chiếc vòng đi, Lục Vũ cuối cùng liếc nhìn lều trại một lần nữa, xác định không có gì bỏ sót, liền trực tiếp bước ra khỏi lều, đi đến bên cạnh Phan Tử, hỏi: "Vẫn chưa tỉnh à?" "Chưa." "Vậy không đợi nữa, Ngô Tam Tỉnh đã tìm được địa cung rồi, chúng ta cũng nhân lúc trời chưa tối, vào miếu thần thăm dò một chút." Một câu nói xong, Lục Vũ trực tiếp ném Phan Tử vào "Sơn Hà Đồ".

Hắn đã hiểu tại sao Phan Tử lại ở đây rồi.

Cái "Vòng Tay Huynh Đệ Phản Mục" đó, cần tiêu hao lượng lớn tinh thần lực!

Không nghi ngờ gì, người phải trả cái giá này chính là Phan Tử. … Trong lòng thở dài một hơi, Lục Vũ cũng không có thời gian để buồn bã.

Trước đó chỉ lo cho "Phan Tử" và kiểm tra lều trại, đều chưa kịp nhìn kỹ ngôi miếu thần này.

Lúc này, nhìn ngôi miếu thần dưới ánh hoàng hôn, lại có vài phần cảm giác trang nghiêm.

Ngôi miếu này là một công trình kiến trúc đa tầng khổng lồ và hoàn chỉnh, trên cột và tường của miếu có những bức phù điêu cổ của Tây Vực, nhìn từ xa, giống như những hoa văn nhỏ trên đá khổng lồ, khiến người ta cảm thấy vô cùng thần bí.

Nhìn bên ngoài một lúc, mấy người trực tiếp đi theo cổng chính vào trong miếu.

Sau khi vào trong, mới phát hiện ngôi miếu này đã sụp đổ, đá vụn, cành khô, lá rụng khắp nơi, nhìn một cái, hoang tàn không thể tả.

Nhìn kỹ, đây hẳn là một công trình kiến trúc hai tầng, tầng dưới bị phá hủy nghiêm trọng, tầng trên miễn cưỡng vẫn có thể nhìn thấy kết cấu của thời đó.

Khắp nơi đều là những đống đá đen, kiến trúc không cao, nhưng có rất nhiều cột đá vô cùng tinh xảo.

Giữa hai tầng vốn không biết thông với nhau bằng cách nào, nhưng bây giờ những thứ sụp đổ xuống đã tạo thành một con dốc.

Trên tường xung quanh, lờ mờ có thể thấy một số dấu tích của phù điêu, chỉ là lâu ngày không được tu sửa, đã bị phong hóa nghiêm trọng, phần lớn đều là những đường nét mờ ảo không rõ ràng.

Xử lý loại này, Lục Vũ không có kinh nghiệm gì, nhưng không ăn thịt heo cũng đã từng thấy heo chạy.

Lập tức, hắn trực tiếp học theo cách viết trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, bảo Vương Bàn Tử ra ngoài kiếm ít củi và tro than.

Nhưng mà… Vương Bàn Tử vừa mới bước ra khỏi miếu thần, chưa được mấy giây, đã nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng hét kinh hãi!

Nghe thấy tiếng của hắn, Lục Vũ sắc mặt biến đổi!

Không cần suy nghĩ, hắn lao ra ngoài ngay lập tức!

Tốc độ của hắn đã cực nhanh, nhưng khoảnh khắc hắn lao ra, bên ngoài đã không còn bóng dáng của Vương Bàn Tử, thậm chí không để lại bất kỳ dấu vết nào!

Lúc này, Hắc Hạt Tử và A Ninh cũng chạy ra đến cửa, quan sát tình hình xung quanh.

Hắc Hạt Tử sắc mặt hơi biến đổi, đưa tay chỉ về phía khu rừng phía trước, nói: “Hướng đó, tôi thấy có bóng người lướt qua.” “Tôi hình như… đã thấy cảnh này rồi.” Ngay lúc Lục Vũ chuẩn bị lao ra, A Ninh đột nhiên lên tiếng, nói: “Lúc cậu tháo chiếc vòng đi, tôi đã thấy một hình ảnh, dưới hoàng hôn, nhìn vào rừng cây, có người bị kéo vào trong, đến khi chúng tôi tìm thấy người đó, đã biến thành một đống

mỡ trắng…” Chưa đợi A Ninh nói xong, sắc mặt Lục Vũ đã trầm xuống.

Trong suốt thời gian qua, người duy nhất bên cạnh hắn chưa từng thay đổi, chính là Vương Bàn Tử.

Ngay cả khi Hồ Bát Nhất di cư ra nước ngoài, Vương Bàn Tử vẫn dứt khoát ở lại, tiếp tục phiêu lưu cùng hắn.

Có thể nói, người mà Lục Vũ tin tưởng nhất trên thế giới này, chính là Vương Bàn Tử!

Chương 1007

Lục Vũ lòng như lửa đốt, không kịp nói nhiều, trực tiếp lao vút ra, xông thẳng vào rừng rậm.

Hắc Hạt Tử và A Ninh dốc hết sức, cũng chỉ đuổi kịp hắn khi Lục Vũ đang quan sát dấu vết trong rừng.

Lúc này, A Ninh nắm lấy tay Lục Vũ, lạnh giọng nói: "Cậu bình tĩnh một chút, động tác đừng quá nhanh, lỡ có chuyện gì, tôi và anh ta không đuổi kịp cậu đâu." Bên cạnh, Hắc Hạt Tử không tiếp lời A Ninh, trực tiếp nói: "Có dấu vết kéo lê, vẫn đi vào bên trong.

Dấu vết có hơi lộn xộn, nhưng phương hướng không sai, chính là ở đó." Lục Vũ mặt trầm như nước, không nói một lời, đợi Hắc Hạt Tử xác nhận phương hướng xong, liền trực tiếp lao đi trong rừng cây một lần nữa.

Lần này, hắn cũng phát hiện dấu vết kéo lê rõ ràng trong rừng.

Chính xác mà nói, là một mảnh vải rách, bị vướng trên cành cây, hẳn là lúc Vương Bàn Tử bị kéo đi, quần áo không cẩn thận bị vướng vào.

Xác định phương hướng xong, Lục Vũ, Hắc Hạt Tử và A Ninh lại tiếp tục tiến về phía trước.

Lần này, chỉ chạy khoảng hai phút, một lối vào hang núi xuất hiện trong tầm mắt họ.

Lối vào hang sâu thẳm, từ bên ngoài căn bản không nhìn thấy bên trong là gì, một mảng đen kịt, lờ mờ có khí lạnh từ bên trong bốc ra, khiến người ta cảm thấy có chút âm hàn.

Lục Vũ quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử một cái, Hắc Hạt Tử dứt khoát

gật đầu: "Là hướng này." Lục Vũ không nói nữa, trực tiếp lấy ra mấy cây đèn pin chia cho hai người, bước vào hang núi.

Hang núi này, quả thực rất sâu, hơn nữa chỉ có vị trí lối vào là hang núi.

Sau khi vào được mười mấy mét, mới phát hiện đây là một hang động ngầm khổng lồ, trên đỉnh dày đặc những măng đá, nhũ đá vẫn đang nhỏ nước, có mấy cây còn là tiên thảo lục phẩm "Nga Linh Lô Thạch".

Nhưng lúc này, Lục Vũ cũng không có tâm tư đi hái "Nga Linh Lô Thạch", chỉ men theo hang động, từng chút một đi vào sâu hơn… Trong hang động, tiếng nước nhỏ "tí tách" không ngừng vang lên, vang vọng trong hang động trống rỗng, nghe thôi đã khiến người ta có cảm giác hoảng sợ.

Hơn nữa, trong hang động măng đá san sát, tầm nhìn bị hạn chế, ngay cả Lục Vũ cũng không thể không đi chậm lại, để tránh bị những thứ trốn sau măng đá tấn công.

Nhưng mà… Chỉ đi được mấy phút, mấy người đã đi qua khu vực nhũ đá, trong tầm mắt xuất hiện một con sông ngầm.

Nước sông cuồn cuộn, chảy rất xiết!

Hai bên bờ sông, còn có không ít tượng đá, đều là tượng Cửu Thiên Huyền Nữ!

Nhìn cảnh này, Lục Vũ trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Hình như… nơi này hắn đã từng đến?

Tuy nhiên, lúc này hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ tại sao nơi này lại cho hắn cảm giác quen thuộc.

Quan trọng là, Vương Bàn Tử không có tung tích!

Sự tồn tại của con sông lớn này, đã cuốn trôi đi những dấu vết có thể có, hai bên bờ sông cũng không thấy dấu vết người vừa đi qua.

Theo lý mà nói, thời gian Vương Bàn Tử mất tích không dài, tốc độ của hắn đã đủ nhanh, thế nào cũng phải phát hiện được một ít mới phải.

Bây giờ không phát hiện được gì cả, vậy thì chỉ có thể xem là tìm kiếm ở thượng nguồn hay hạ nguồn thôi.

Ngay lúc này, A Ninh đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, đưa tay chỉ về phía bờ sông thượng nguồn.

Lục Vũ đột ngột quay đầu, lờ mờ có thể thấy một bóng đen lướt qua!

Bóng đen động tác cực nhanh, lờ mờ trông giống như một bóng người, dường như đang vội vã chạy về phía thượng nguồn.

Lục Vũ lập tức quyết định, quát khẽ: "Đuổi theo!" Tiếng nói chưa dứt, hắn đã lao vút ra, tung người nhảy lên, nhẹ nhàng điểm một cái trên mặt nước, đã vượt qua con sông rộng hơn năm mét, lao như điên về phía thượng nguồn!

Hắc Hạt Tử, A Ninh không có công phu như Lục Vũ, chỉ có thể ở bên bờ sông này, một đường chạy về phía trước, đuổi theo bước chân của Lục Vũ.

Nhưng mà… Chạy được mấy bước, Lục Vũ đột nhiên dừng lại, cười lạnh một tiếng: "Đến hay lắm, vừa hay hỏi xem ngươi ở đâu!" Lời vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên tung một quyền thật mạnh vào vách tường!

Vách tường lập tức xuất hiện một lỗ thủng, một bóng đen lập tức lao ra, nhưng lại bị Lục Vũ tóm gọn.

Chỉ thấy, tay phải hắn run lên, một con "Thiểm Lân Hắc Phụ Hý"

hung tợn thân thể cứng đờ, dường như sắp chết.

Động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, chưa đầy một lát, trên đất đã có thêm một đống xác rắn.

Màn thao tác này, khiến A Ninh và Hắc Hạt Tử đều trợn mắt há mồm.

Cho đến lúc này, họ mới hiểu, suốt thời gian qua, Lục Vũ vẫn chưa thể hiện toàn bộ thực lực của mình!

Lục Vũ như vứt rác mà vứt những con "Thiểm Lân Hắc Phụ Hý", không phát hiện được thông tin pheromone từ con rắn nào.

Lục Vũ vô cùng ghét bỏ giẫm mấy cái lên đống rắn, giẫm nát một số con thành thịt băm, sau đó ánh mắt quét qua bốn phía, quyết định tiếp tục tiến về phía trước.

Ngay lúc này!

Sâu trong lòng sông đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm!

Tiếng kêu thê thảm, nghe mà khiến người ta không rét mà run!

Chương 1008

Tiếng kêu này, khiến Lục Vũ lập tức nghĩ đến Vương Bàn Tử!

Không chút do dự, Lục Vũ sắc mặt lạnh lùng, trực tiếp lao về phía nơi phát ra tiếng kêu.

Tuy nhiên, hai bờ của con sông này không đối xứng trái phải, Hắc Hạt Tử đã chạy đến cuối bờ sông, họ cũng không có cách nào qua sông, chỉ có thể lớn tiếng gọi: "Tiểu ca, chúng tôi không qua được!" Nghe thấy tiếng Phan Tử, bước chân của Lục Vũ dừng lại.

Cuối cùng, hắn vẫn cắn răng, chạy đến bờ sông đối diện, chuẩn bị đưa Hắc Hạt Tử và A Ninh qua.

Dù sao, đã mất một Vương Bàn Tử, không thể mất thêm hai người nữa!

Chỉ là đưa hai người về bờ sông, lại chuẩn bị tiến về phía trước, vách núi mà hắn vừa đấm một quyền lại đột nhiên sụp đổ xuống, đá tảng, đất bùn rơi vãi khắp nơi.

Ngay sau đó, liền nghe thấy bên trong truyền đến một tràng âm thanh "ư ư ư", giống như có người bị mắc kẹt, bị bịt miệng, phát ra âm thanh.

A Ninh sắc mặt biến đổi, vội nói: "Là Vương Bàn Tử?" Lời cô vừa dứt, liền nghe thấy bên trong lại truyền đến một tràng tiếng sột soạt, âm thanh "ư ư ư" đó, lại đột nhiên bị át đi.

"Tao lại muốn xem xem, là thứ gì đang giả thần giả quỷ!" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, trực tiếp lấy ra mấy cây pháo sáng lạnh, ném vào theo lỗ thủng trên tường.

Trong khoảnh khắc pháo sáng lạnh được ném vào, bên trong hang

núi đột nhiên truyền đến một tràng tiếng "loảng xoảng", "loảng xoảng", dường như đã xảy ra sụp đổ.

Ngay sau đó, một ngọn lửa lại đột nhiên từ trong hang núi phun ra!

Trong không khí, tràn ngập một mùi lân nồng nặc do diêm cháy tạo ra, cùng với một mùi hôi thối khó tả.

Rất may, lửa đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt lửa đã tắt.

Lục Vũ thò đầu nhìn vào, bên trong hang núi khói mù mịt, không nhìn rõ được gì.

Đợi một lát, khói dần tan, tình hình xung quanh từ từ trở nên rõ ràng.

Lục Vũ lại thò đầu nhìn vào, liền thấy một cảnh tượng vô cùng quỷ dị!

Bên trong lỗ thủng, có một thế giới khác!

Một con đường nhỏ hẹp, uốn lượn theo vách núi.

Bên ngoài vách núi, là một hang động cao hơn, đỉnh hang động lờ mờ, dường như có ánh sáng từ trên chiếu xuống.

Đáy hang động, cách họ khoảng năm sáu mét, lửa ma lập lòe, dường như có vô số xương trắng… Lúc này, A Ninh, Hắc Hạt Tử cũng đến bên cạnh Lục Vũ, thò đầu nhìn vào.

Hai người cũng coi như là người có kinh nghiệm, lúc này không bị dọa đến hoảng loạn, chỉ là A Ninh nhíu mày nói: "Vừa rồi là cái gì bốc cháy vậy?

Xương cốt bên dưới không có dấu hiệu cháy…" "Thi khí." Lục Vũ chỉ nói một câu rất dứt khoát, trực tiếp bước vào hang núi, đứng trên con đường nhỏ hẹp chỉ rộng nửa mét.

A Ninh, Hắc Hạt Tử cũng đi theo.

Rất may bên dưới con đường nhỏ chỉ hơn năm mét là đống xương cốt, nên tuy đi sát vách núi, cũng không đáng sợ đến thế, không có cảm giác leo vách đá cheo leo như ở Hoa Sơn.

Men theo vách núi, đi được mấy phút, trên vách núi đột nhiên xuất hiện một cái lỗ lớn đường kính khoảng một mét.

Lục Vũ nhíu mày, nhất thời không biết đi đâu.

Đúng lúc này, phía trước và trong cái lỗ lớn đều truyền đến tiếng hét thảm thiết!

Tiếng kêu nghe vô cùng đau đớn!

Lục Vũ cắn răng, lúc này đã không biết đi đường nào, vậy thì không cần phải bỏ gần tìm xa!

Chui lỗ thì chui lỗ!

Quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử và A Ninh một cái, nói đơn giản một câu, Lục Vũ trực tiếp bật đèn pin, chui vào cái lỗ không giống như do người tạo ra.

Lựa chọn của Lục Vũ, dường như là chính xác.

Sau khi vào hang, theo đà tiến lên, tiếng hét thảm xa xa đứt quãng, dường như cuối con đường là một nơi tra tấn người!

Lục Vũ đi trước dẫn đường, cứ thế tiến về phía trước, bò được khoảng mấy chục mét, liền cảm thấy trong không khí có thêm một mùi tanh hôi.

A Ninh đối với mùi máu tanh vô cùng nhạy cảm, vừa ngửi thấy mùi, liền nói: "Phía trước có mùi máu tanh, rất hôi, có thể là máu rắn!

Tiểu ca, cậu cẩn thận!" Trước khi cô nói, Lục Vũ cũng đã chú ý đến điểm này, bây giờ nghe thấy giọng A Ninh, hơi trầm ngâm, hỏi:

“Suốt đường đi, các người có thấy thứ gì biết đào hang không, chuột, thỏ gì đó?” Thông thường, rắn không biết đào hang.

Tình hình hang núi này, rõ ràng không phải do người đào.

A Ninh và Hắc Hạt Tử đều hiểu ý Lục Vũ, nhưng suốt đường đi, động vật gì họ cũng không thấy, ngoài rắn ra.

Đừng nói thỏ, chuột, ngay cả một con kiến cũng không gặp.

Nơi này, quá tà môn!

Chương 1009

Mấy người trong lòng đều cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn men theo hang núi tiếp tục tiến về phía trước.

Một lát sau, cái hang nhỏ trở nên rộng rãi hơn một chút, đủ để họ lom khom đi, tốc độ của họ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cứ bò như vậy mười mấy phút, chỉ cảm thấy mùi máu tanh trong không khí ngày càng nồng, nhưng xung quanh lại ngày càng rộng rãi, họ đã có thể đứng thẳng dậy!

Đi thêm một lát, liền cảm thấy rộng mở, đã đi đến một hang núi rộng rãi.

Nhưng… cảnh tượng xuất hiện trước mắt, lại khiến A Ninh chân tay lạnh ngắt, dứt khoát quay người, nôn ra.

Đừng nói là cô, ngay cả Hắc Hạt Tử nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt cũng biến đổi!

Không xa phía trước họ, là một cái ao khổng lồ, nước ao đen ngòm, mùi tanh hôi chính là từ nước ao đó tỏa ra.

Trong ao, lềnh bềnh không biết bao nhiêu xác chết.

Xác chết có lớn có nhỏ, có người có thú, còn có không biết bao nhiêu chân tay cụt, trông vô cùng ghê tởm!

Nhưng kỳ lạ là, những xác chết đó không có bất kỳ dấu hiệu thối rữa nào, thậm chí trên đó còn nở ra những bông hoa nhỏ màu đỏ tươi tắn!

Lục Vũ nhìn kỹ, mày nhíu càng chặt hơn. 【Tên vật phẩm: Huyết Hương Hoa】 【Cấp bậc vật phẩm: Tiên thảo tứ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thi thân bất hủ, linh hồn bất diệt】 【Mô tả vật phẩm:

Huyết Hương Hoa, sinh ra trong biển máu.

Vô số người, súc vật tươi sống tụ lại một chỗ, đặt ở nơi âm địa, lấy ánh trăng bạc làm dẫn, có thể sinh ra Huyết Hương Hoa, Huyết Hương Hoa sinh ra trong biển máu, có thể khiến thi thân trong biển máu không bị thối rữa.

Dùng Huyết Hương Hoa làm thuốc, có thể khiến linh hồn người bất diệt, luôn bám trên người, không đầu thai chuyển thế, ngoài ra, dùng để luyện dược, có thể cường kiện hồn phách, xua đuổi độc thú mãnh cầm…】 "Các người đợi đấy, tôi hái mấy bông hoa." Lục Vũ nói xong, đã đi tới mấy bước, rút dao găm ra quét qua, trong vài hơi thở, đã hái được mấy chục bông Huyết Hương Hoa.

Hắn có một dự cảm, thứ này có thể sẽ có tác dụng với Trương Hạo.

Mặc dù có chút ghê tởm, nhưng lúc này cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Chưa đầy một lát, Lục Vũ đã hái được trăm bông hoa, tự mình cài một bông lên người, lại chia cho Hắc Hạt Tử, A Ninh mỗi người một bông, có còn hơn không.

Lục Vũ phân biệt trong ao máu, bên trong đều là xác chết, nhưng không có xác của Vương Bàn Tử, cũng không có xác mới nào, xem ra đều là những xác chết đã chết từ lâu, chỉ nhờ "Huyết Hương Hoa", mới có thể đảm bảo thi thân không bị thối rữa.

Không có tung tích của Vương Bàn Tử, Lục Vũ lại nhíu mày.

Nhưng mà… ngay lúc này!

Một tiếng hét thảm thiết, lại từ sâu bên trong truyền đến.

Trong ao máu im phăng phắc, một tiếng hét thảm như vậy, lập tức dọa A Ninh không khỏi rùng mình, theo bản năng trốn sau lưng Lục

Vũ.

Cô không phải là người nhát gan, nhưng cảnh tượng bây giờ, thực sự có chút quá đáng sợ!

Lục Vũ cũng không rảnh để ý đến cô, chỉ lắng nghe kỹ âm thanh, xác định là từ một vách núi sâu bên trong phát ra.

Hắc Hạt Tử lên tiếng nói: "Chắc là con đường lúc nãy, đi vòng từ đó về, cũng không biết có kịp không…" Một câu của hắn còn chưa nói xong, Lục Vũ đã cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay lật một cái, trong tay đã có thêm một cái cuốc tinh xảo, nhàn nhạt nói: "Tránh ra một chút, để tôi." Nhìn thấy trong tay Lục Vũ đột nhiên có thêm một cái cuốc nhỏ tinh xảo giống như cái cuốc chim, Hắc Hạt Tử và A Ninh đều không hiểu đây là ý gì.

Vừa định hỏi một câu, đã thấy Lục Vũ vung cuốc, đập một cái vào vách núi.

Một cú đập tưởng chừng nhẹ nhàng, lại khiến vách núi vỡ tan trong nháy mắt!

Lấy cái cuốc làm trung tâm, không biết bao nhiêu mảnh đá vụn loảng xoảng rơi xuống!

Động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, liên tục vung lên, chưa đầy một lát, vách núi tưởng chừng kiên cố không thể phá vỡ, đã bị Lục Vũ đục ra một lối đi hình người, hơn nữa đã đục vào sâu hơn một mét!

Động tác của hắn không ngừng, liên tục đục, A Ninh và Hắc Hạt Tử đi theo sau lưng hắn, gắng sức vận chuyển những mảnh đá vụn rơi trên mặt đất ra ngoài.

Khoảng chừng thời gian một điếu thuốc, liền nghe thấy một tiếng "bốp" giòn tan, đá vụn không rơi vào trong nữa, mà rơi sang phía bên

kia.

Rõ ràng, vách núi đã bị Lục Vũ đục thông!

Phù… Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, cất "Cuốc Khai Khoáng" đi, không kịp thở đều, cũng không quan tâm lúc này có chút đau đầu, cứ thế chịu đựng, trực tiếp bật đèn pin chui vào.

Cảnh tượng sau khi vào, cũng khiến Lục Vũ giật mình!

Trên mặt đất, một lớp mỡ dày, trên đỉnh đầu cũng là một đống mỡ trắng, thậm chí còn không ngừng nhỏ xuống, trông vô cùng ghê tởm.

Trong không khí, tràn ngập một mùi hôi thối khó tả!

Sâu hơn nữa, là một con rắn khổng lồ, đang cuộn tròn ở đó!

Chỉ cuộn tròn ở đó thôi, đã cao năm, sáu mét, vô cùng kinh người!

Trong đầu Lục Vũ, vào lúc này lại hiện lên thông báo của hệ thống! 【Tên vật phẩm: Thiểm Lân Sâm Nhiêm】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú tam phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Kịch độc】 【Mô tả vật phẩm: Thiểm Lân Sâm Nhiêm là do Thiểm Lân Hắc Phụ Hý biến dị mà thành.

Chương 1010

Thiểm Lân Hắc Phụ Hý từ nhị phẩm tiến lên nhất phẩm 'Tịnh Kiến A Hàm', vì đi ngược lại ý trời mà sinh ra, phải chịu thiên kiếp.

Vượt qua thiên kiếp, thì thành Tịnh Kiến A Hàm, thất bại thì thoái hóa thành Sâm Nhiêm!

Sâm Nhiêm ăn uống, chỉ ăn não tủy, nhổ ra thân thể, mỡ, và sẽ mang theo huyết mạch chân long còn sót lại của bản thân, cho đến khi huyết mạch chân long biến mất hoàn toàn…】 Thứ này, liệu có phải là con rắn khổng lồ bị sét đánh mà hắn gặp trên vách đá năm xưa không?

Khoan đã!

Tiếng hét thảm đó?

Chưa đợi Lục Vũ nghĩ ra tiếng hét thảm đó có phải của Vương Bàn Tử hay không, con Sâm Nhiêm đang cuộn tròn một bên cũng đã chú ý đến Lục Vũ và mấy người, lè lưỡi, đột nhiên lao về phía họ!

Nhất thời, những tiếng sột soạt quái dị, không ngừng vang lên!

Thấy cái miệng to như chậu máu của Thiểm Lân Sâm Nhiêm sắp cắn vào Lục Vũ và mấy người, liền nghe thấy một tiếng "keng" giòn tan, thân thể của Thiểm Lân Sâm Nhiêm đột nhiên cứng đờ, không thể tiến thêm một tấc nào!

Thiểm Lân Sâm Nhiêm không cam tâm lè lưỡi, đôi mắt to lớn âm hiểm đến mức nào thì có âm hiểm đến mức đó, dường như muốn dùng ánh mắt để nuốt chửng Lục Vũ.

Lúc này, Lục Vũ đã hiểu ra chuyện gì.

Con Thiểm Lân Sâm Nhiêm này, trông thì rất đáng sợ, và nó thực

sự rất đáng sợ.

Chỉ tiếc, nó đã bị người ta khống chế!

Thực tế, không phải nó muốn cuộn tròn ở đó, mà là thân thể nó bị người ta xỏ xích sắt, cho dù nó không muốn cuộn tròn ở đó, cũng không được.

Đoạn thân thể duy nhất nó có thể hoạt động, chỉ cần Lục Vũ và mấy người không đi qua đó, con Thiểm Lân Sâm Nhiêm này căn bản không thể gây tổn thương cho họ.

Nhìn cảnh này, Lục Vũ trong lòng bừng tỉnh.

Con Thiểm Lân Sâm Nhiêm này, e rằng không phải con mà hắn gặp năm xưa, mà là từ nhiều năm trước, được Tây Vương Mẫu dùng để luyện chế thuốc trường sinh!

"Phù…" Nhìn thấy Thiểm Lân Sâm Nhiêm không thể tấn công họ, A Ninh, người mà tim đã treo lên cổ họng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, định thần lại, hỏi: "Đây là rắn gì mà sao to thế?

Tôi thấy nó ít nhất cũng phải ba mươi mấy mét!" Lục Vũ không trả lời A Ninh, ánh mắt của hắn, vẫn luôn dán chặt vào vị trí của Thiểm Lân Sâm Nhiêm.

Hắn có thể thấy, phía sau thân thể khổng lồ của Thiểm Lân Sâm Nhiêm, còn có một bóng người, một bóng đen kịt, rất giống Cấm bà.

Lúc này, bóng người đó như một con vật đang bò trên đất, liếm láp thứ không thể nào là mỡ người trên đất!

Cảnh này, vô cùng ghê tởm!

Do dự một lát, Lục Vũ đột nhiên rút ra Phi Hổ Trảo, quăng ra một cái, trong lúc bóng đen đó còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị

kéo đến trước mặt.

Ngay sau đó, hắn trói tứ chi của bóng đen đó lại, khiến nó không thể giãy giụa.

Thực tế, bóng người đó cũng không hề giãy giụa, dường như đang chìm đắm trong mỡ người… Lúc này, Lục Vũ vén mái tóc trên mặt của thứ trông rất giống Cấm bà này lên, nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng thanh tú.

"Hoắc Linh?" Người này, giống hệt như bức ảnh của Hoắc Linh mà Lục Vũ đã xem!

Nhìn thấy Hoắc Linh, Lục Vũ thực sự vô cùng kinh ngạc!

Bộ dạng này, hoàn toàn không phải là bộ dạng của Cấm bà!

Lục Vũ ngạc nhiên trong chốc lát, vừa định hỏi một câu gì đó, thì thấy thân thể của Hoắc Linh, đột nhiên biến đổi!

Trong miệng cô ta phát ra tiếng hét thảm, thân thể từ từ phồng lên!

Trong vài hơi thở, lại… biến thành bộ dạng của Vương Bàn Tử!

Một cảnh tượng khó tin như vậy, khiến Lục Vũ, Hắc Hạt Tử, A Ninh đều trợn tròn mắt, hoàn toàn không dám tin!

Nhìn thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử xuất hiện, hơn nữa còn sống động như thật, không giống như là giả.

Nhưng biểu cảm của hắn lại vô cùng đau đớn!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử, từng chữ từng chữ quát lên: "Bàn Tử, cậu đã ăn gì?

Lấy cái gì?

Nhanh nói, nhanh nghĩ!" Nghe thấy lời của hắn, A Ninh không khỏi hít một hơi khí lạnh, ngay lập tức hiểu ra ý của Lục Vũ.

Điều này có nghĩa là, họ không bị ảo giác, Bàn Tử và Cấm bà, chẳng lẽ đã thực sự hợp thể?

Hắc Hạt Tử nhìn cảnh này, miệng lẩm bẩm: "Tôi thấy chuyện này không đơn giản như vậy, làm rể cũng không đến mức này đâu nhỉ…" Lục Vũ lúc này cũng không rảnh để ý đến lời nói đùa của Hắc Hạt Tử, chỉ thúc giục: "Đừng ngẩn ra đó, xem trên người Vương Bàn Tử có thứ gì thừa thãi không, cậu ta không thể vô duyên vô cớ mà dính vào Cấm bà được!" Trong lúc nói, Lục Vũ cũng đang kiểm tra cơ thể của Vương Bàn Tử, nhưng Vương Bàn Tử mơ mơ màng màng, ánh mắt mờ mịt, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh táo.

Hơn nữa, hắn sờ khắp người Vương Bàn Tử một vòng, cũng không sờ thấy thứ gì bất thường.

Thậm chí, trên người cậu ta cũng không có vết thương nào rõ ràng, chỉ trông có vẻ hơi thê thảm.

Chương 1011

Tình huống này, quá khó hiểu, quá kỳ lạ!

"Có khả năng là bị nó nuốt cái gì đó giấu trong cơ thể không?" Thấy Lục Vũ không tìm được gì, A Ninh suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Có khả năng liên quan đến hành động lúc trước của nó không?

Chính là nó… ừm, chính là lúc nó bò ở đó?" Lời của A Ninh, như một tín hiệu, Vương Bàn Tử đang ngây ngốc bỗng như tỉnh lại, miệng đứt quãng nói: "Không… không… không thể…" "Không thể ăn?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử, lại đưa tay dọn dẹp xung quanh một chút, tạo ra một khoảng đất trống, không có quá nhiều mỡ người ghê tởm đó.

Nói cũng lạ, sau khi Lục Vũ làm như vậy, tinh thần của Vương Bàn Tử dường như có chút tốt hơn.

Lục Vũ lập tức hiểu ra điều gì đó, vội vàng đưa Vương Bàn Tử lùi lại một chút, hoàn toàn tránh xa những thứ mỡ đó.

Lúc này, sắc mặt của Vương Bàn Tử tốt lên trông thấy, cuối cùng cũng có thể nói được một câu đứt quãng.

Chỉ là lời của cậu ta không rõ ràng, như thể lưỡi bị líu lại, Lục Vũ cũng không hiểu rõ lắm.

Tuy nhiên, A Ninh dường như đã từng tiếp xúc với người nói chuyện không rõ lời như vậy, nhíu mày, nói với Lục Vũ bên cạnh: "Cậu ấy hình như nói mình không ăn gì cả, không lấy gì cả thì tự nhiên bị Cấm bà nhập vào người, rồi thành ra thế này…" Mặc dù nói không rõ lời, nhưng với sự giúp đỡ của A Ninh, Lục Vũ vẫn hiểu được tình hình của Vương Bàn Tử, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, người chưa chết, vậy là được rồi.

Đặc biệt là, lúc này ánh mắt của Vương Bàn Tử trong sáng, dường như không có vấn đề gì.

"Nghĩ kỹ lại, trước đó cậu đã xảy ra chuyện gì?" Lục Vũ im lặng một lát, nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử, từng chữ từng chữ hỏi: "Cậu đã chạm vào cái gì, sờ vào thứ gì kỳ lạ, có xuất hiện ảo giác gì kỳ lạ không, có bị thương ở đâu không?" Nghe lời của Lục Vũ, Vương Bàn Tử rõ ràng rơi vào trầm tư, vẻ mặt cũng là đang vắt óc suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng lẩm bẩm một câu không rõ ràng.

"Cậu ấy nói sau lưng hơi ngứa, có thể là sau lưng bị thương rồi." A Ninh có thể hiểu được lời lẩm bẩm của Vương Bàn Tử, vội vàng giải thích một câu, rồi nói: "Hay là lật cậu ấy lại, xem sau lưng thế nào?" Trong lúc nói, Lục Vũ đã lật Vương Bàn Tử lại, chỉ thấy quần áo sau lưng của Vương Bàn Tử đã rách nát!

Dày đặc toàn là những lỗ nhỏ!

Vén những mảnh quần áo đó ra, thậm chí có thể thấy sau lưng Vương Bàn Tử cắm đầy những sợi tóc đen!

Từng túm từng túm tóc đen, chi chít trên lưng Vương Bàn Tử, giống như một cánh đồng lúa đen!

Cảnh này, lập tức khiến A Ninh và Hắc Hạt Tử đều ngây người.

Ngay cả Lục Vũ, nhất thời cũng có chút đau đầu, không biết phải làm thế nào.

Mái tóc này, quá giống tóc của Cấm bà!

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng gầm gừ đau đớn, những sợi tóc đen đó từ sau lưng cậu ta từ từ chui ra, dần

dần bao phủ sau lưng!

"Hít!" Cảnh này, vô cùng quỷ dị, càng khiến người ta sởn tóc gáy!

Lục Vũ vẫn luôn nhìn, mày nhíu chặt lại, muốn làm rõ tình hình hiện tại.

Chỉ là, cùng với sự xuất hiện của những sợi tóc đen đó, hình tượng của Vương Bàn Tử, từ từ biến thành giống như Cấm bà.

"Cấm bà và Vương Bàn Tử hợp thể, sao có thể?" "Uông Tàng Hải, ông đã làm thế nào?" "Không lẽ, con đường chúng ta đi lúc trước, chính là kế hoạch của ông sao?" Lục Vũ mày càng nhíu chặt, trong lòng chỉ cảm thấy hỗn loạn không chịu nổi.

Một mặt, hắn rất rõ con đường đó là do Phan Tử đã dùng "vòng tay", họ mới bị mắc kẹt trong đó.

Nhưng mặt khác, tình hình hiện tại của Vương Bàn Tử, thực sự khác xa với tình hình hắn dự đoán!

Theo những suy nghĩ của Lục Vũ, hình tượng của Vương Bàn Tử đã biến trở lại thành bộ dạng của Cấm bà, Hắc Hạt Tử và A Ninh vội vàng siết chặt dây thừng, để tránh Cấm bà lại chạy mất.

Lúc này, Cấm bà đã phản ứng lại, đưa tay liên tục muốn vơ lấy những thứ mỡ trắng đó, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Hoắc… hoắc… hoắc… Đổng… đổng… đổng, tôi muốn, cho tôi, có ích…" Nghe những lời đứt quãng, lắp bắp này, Lục Vũ mày nhíu càng chặt hơn, cúi đầu nhìn Cấm bà, đột nhiên hỏi: "Cô muốn ăn thứ đó?

Tốt cho cơ thể của cô à?" Cấm bà vốn nên không có ý thức, lúc này lại gật đầu lia lịa, khuôn mặt thanh tú đó thậm chí còn lộ ra vẻ khao khát.

Cảnh tượng quỷ dị, khiến Lục Vũ có chút không nói nên lời.

Bên cạnh, A Ninh nhẹ nhàng hỏi: "Tại sao ăn thứ đó lại tốt cho cơ thể của cô?

Cô có thể ra khỏi cơ thể của cậu ấy trước, chúng ta nói chuyện đàng hoàng được không?" "Không được…" Lúc này, Cấm bà giống như Hoắc Linh dường như ý thức ngày càng rõ ràng, câu "không được" này nói rất rõ ràng.

Sau đó, lại tiếp tục nói: "Ra ngoài… mất rồi… tôi… chỉ có thể… trên người cậu ấy…" "Ra ngoài thì cậu ấy sẽ mất, nên chỉ có thể ở trên người Vương Bàn Tử?" Hắc Hạt Tử từ câu nói này hiểu được một chút, đột nhiên nói một câu.

Một câu nói xong, mắt Hắc Hạt Tử sáng lên, buột miệng: "Mụ đàn bà này tính kế Vương Bàn Tử, không lẽ là muốn ở mãi trên người Vương Bàn Tử sao?" Nghe những lời này, trong lòng Lục Vũ đột nhiên lóe lên một tia sáng!

Vấn đề của Vương Bàn Tử, không phải do pháp khí gây ra, mà là… do trường sinh gây ra!

Từ xưa đến nay, đều có một câu nói gọi là "chim cưu chiếm tổ chim khách"!

Rất có khả năng, tình huống mà Vương Bàn Tử đang gặp phải chính là như vậy.

Đương nhiên, cũng có thể là một hệ thống cộng sinh… Trong tình huống bình thường, Cấm bà chính là do dùng thi biệt hoàn, vì phản ứng của thuốc, mất đi ý thức, mới trở thành Cấm bà.

"Chẳng lẽ, Uông Tàng Hải đang thử nghiệm cách khiến Cấm bà biến thành người bình thường, thông qua phương thức cộng sinh, để đạt được mục đích trường sinh?" Cũng chỉ có Lục Vũ nghiên cứu rất nhiều về chuyện trường sinh, cộng thêm suốt đường đi đã thấy đủ

loại thứ kỳ quái, suy nghĩ khác hẳn người thường, mới có thể nghĩ đến khả năng này!

Sau khi một ý niệm lóe lên trong đầu, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một thứ, Huyết Hương Hoa!

Chương 1012

Sự tồn tại của Huyết Hương Hoa, rất có ý nghĩa!

Nếu nói, Hoắc Linh đã dùng Huyết Hương Hoa, vậy thì linh hồn của cô ta bất diệt, đã có cơ sở để "chim cưu chiếm tổ chim khách".

Còn về con Thiểm Lân Sâm Nhiêm này… Trong mỡ mà nó nhổ ra có tinh hoa huyết mạch chân long!

Rất có khả năng, Hoắc Linh không có ý thức rõ ràng cảm thấy tinh hoa huyết mạch chân long có thể… khiến cơ thể cô ta hồi phục, hoặc là nói phụ trợ cho "cộng sinh" của cô ta?

Không được!

Phải tìm được phương pháp trường sinh của Uông Tàng Hải, chỉ có tìm được kế hoạch của ông ta, mới có thể giải quyết được vấn đề nan giải trước mắt!

Nếu không, tình hình của Vương Bàn Tử e rằng không dễ dàng như vậy!

Trong lòng đã quyết định, Lục Vũ cắn răng, cầm dao găm, cạo một ít mỡ dày đó, vẻ mặt phức tạp đưa đến trước mặt Hoắc Linh, nhìn cô ta như dã thú, liếm sạch chỗ mỡ đó… Ngay lúc này, A Ninh đột nhiên phát ra một tiếng "hử" nhẹ, ngay sau đó đi về phía trước hai bước, đẩy một ít mỡ trên mặt đất ra, liền thấy trên mặt đất có khắc đá!

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Hạt Tử cũng vội vàng giúp đỡ, cùng A Ninh dọn dẹp khắc đá, rất nhanh đã dọn ra được mấy bức tranh đá.

Tranh đá đều được vẽ bằng những đường nét đơn giản, nhưng nội dung trên đó, lại cũng rõ ràng, khiến người ta xem một lần là hiểu!

Từ tình hình tranh đá, Lục Vũ đoán đúng, quả thực có người đang

nghiên cứu việc khôi phục Cấm bà, mượn xác trường sinh.

Nhưng người đó không phải Uông Tàng Hải, mà là Tây Vương Mẫu thần bí khó lường… Con "Thiểm Lân Sâm Nhiêm" độ kiếp thất bại này, là bị người của Tây Vương Mẫu nhốt ở đây.

Mục đích, chính là để "Thiểm Lân Sâm Nhiêm" nhổ ra tinh hoa huyết khí chân long trong cơ thể.

Tranh đá đơn giản, vài nét vẽ, cũng không thể hiểu được quá nhiều nội dung.

Chỉ có thể lờ mờ hiểu được… Theo quy trình của tranh đá, trước tiên phải có một người bị "Thiểm Lân Hắc Phụ Hý" cắn bị thương, dùng "nhục quan" giải độc, sau đó trong cơ thể sẽ có một tia huyết khí chân long.

Huyết khí chân long càng nhiều, phản ứng với mỡ của "Thiểm Lân Sâm Nhiêm" càng lớn.

Cấm bà vì dùng mỡ của Thiểm Lân Sâm Nhiêm, nên có thể tìm thấy người như vậy, sau đó thông qua một phương thức khó hiểu nào đó, giấu mình trong cơ thể người đó… Có thể, chỉ cần tiếp tục dùng mỡ, cơ thể của Cấm bà và Vương Bàn Tử sẽ từ từ dung hợp, cho đến cuối cùng, chim cưu chiếm tổ chim khách, mượn xác trường sinh!

Đương nhiên, thực tế phức tạp hơn tranh vẽ một chút, cũng không có kết luận cuối cùng.

Kết luận cuối cùng, chỉ là Lục Vũ và họ dựa vào những bức bích họa đã xem, suy đoán ra nội dung.

Xem xong bích họa, A Ninh ngơ ngác hỏi: "Nếu làm như vậy, người đó sẽ thế nào?" Người đó trong miệng cô, là Vương Bàn Tử.

Trên tranh đá không vẽ, nhưng không nghi ngờ gì, Vương Bàn Tử sau chuyện này, rất có khả năng sẽ chết, từ đó trên đời không còn

người này nữa.

Tình huống này, Lục Vũ tuyệt đối không cho phép!

Cách để chấm dứt cục diện này, trên đó không viết, nhưng từ tình hình hiện tại, không cho cô ta ăn thứ mỡ người ghê tởm đó nữa, rõ ràng là một cách tốt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lục Vũ rất tò mò về Hoắc Linh, rất muốn biết một số chuyện trong quá khứ từ miệng Hoắc Linh, không muốn trực tiếp giết cô ta.

Trong lúc hắn nhíu mày suy nghĩ, Hắc Hạt Tử lại lên tiếng, nhắc nhở: "Bất kể cậu muốn làm gì cũng phải nhanh lên, bây giờ trời đã tối rồi, tôi thấy tình hình của cả hai đều không tốt lắm." Chỉ thấy, vẻ mặt của Hoắc Linh đờ đẫn, lại bắt đầu những hành động giống như dã thú, vô ích đưa tay ra, muốn vơ lấy những thứ mỡ đó, ăn vào.

Hành động bản năng này, nhìn thôi đã khiến người ta sởn tóc gáy!

Điều khiến Lục Vũ phiền lòng hơn là, hắn bây giờ cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn… Trầm tư một lát, Lục Vũ nhíu mày nói: "Đi trước, rời khỏi đây rồi tính sau." Lục Vũ, Hắc Hạt Tử, A Ninh, cùng với thể hợp nhất của Vương Bàn Tử và Hoắc Linh rời khỏi con đường dưới lòng đất.

Trên đường đi cũng khá thuận lợi.

Bọn họ tìm thấy một lối đi trong căn phòng đầy dầu mỡ, men theo đó trèo lên, rất nhanh đã đến đỉnh.

Sau khi ra ngoài mới phát hiện, nơi này cách ngôi miếu thần của bọn họ không xa lắm, chỉ là nằm sâu trong rừng, hơn nữa lối vào lại um tùm cỏ dại, cũng không có tảng đá nào làm dấu nên không nhận ra.

Không lâu sau, mấy người đã quay lại miếu thần, đốt vài đống lửa rồi nghỉ ngơi.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử đã trở lại hình dáng ban đầu, vẻ mặt vẫn vô cùng phức tạp.

Dáng vẻ thì đã trở lại, nhưng Vương Bàn Tử vẫn chưa có dấu hiệu hồi phục, sau lưng vẫn có mái tóc chằng chịt kia.

Bên cạnh, A Ninh nói: "Tiểu ca, Vương Bàn Tử tỉnh rồi, hay là hỏi lại cậu ta xem?" Có lẽ nghe thấy tiếng của A Ninh, Vương Bàn Tử vốn đang ngây ngốc nằm đó bỗng kinh ngạc liếc nhìn A Ninh một cái, lại chớp chớp mắt, dường như đã hồi phục lại chút tinh thần, miệng lẩm bẩm không rõ một câu gì đó.

Sắc mặt A Ninh đột biến, vội nói: "Cậu ta nói cậu ta sắp chết, sắp chết đến nơi rồi!" Trong lúc nói chuyện, cơ thể Vương Bàn Tử run lên dữ dội!

Theo cơn co giật của hắn, từng lọn tóc đen lại một lần nữa đâm ra từ sau lưng, nhanh chóng dài ra với tốc độ mắt thường có thể thấy, trải đầy mặt đất.

Thậm chí… bên ngoài những sợi tóc đó, còn có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người, dường như đang rút ra khỏi cơ thể Vương Bàn Tử, nhưng lại có vẻ không cam tâm rời đi như vậy.

Lúc này, Vương Bàn Tử càng không ngừng phát ra những tiếng hét thảm thiết như dã thú, cả người co giật liên hồi!

Lục Vũ nhìn thấy, trong lòng đại khái đã nghĩ đến một khả năng.

Cấm bà nhập vào người, phải thông qua lớp dầu mỡ kia mới có thể duy trì được.

Chương 1013

Bây giờ dầu mỡ không còn, Cấm bà có chút không chịu nổi, buộc phải rút khỏi cơ thể Vương Bàn Tử.

"Hèn gì lúc đó nó chạy nhanh như vậy, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Chạy chậm một chút là nó thất bại rồi." Nút thắt trong lòng Lục Vũ lại được gỡ bỏ thêm một chút.

"Lát nữa nó ra ngoài, đừng giết ngay, xem tình hình của Vương Bàn Tử trước đã." Dừng một chút, Lục Vũ nhẹ giọng dặn dò.

Hắc Hạt Tử đã nắm chặt dao, đang chuẩn bị động thủ với Cấm bà, nhưng Cấm bà dường như cảm nhận được nguy hiểm, hoặc đã xảy ra chuyện gì khác, vậy mà không lùi ra nữa, hai người trông như cặp song sinh dính liền, không có gì thay đổi!

Cảnh tượng này khiến Lục Vũ cau mày chặt hơn, miệng lẩm bẩm: "Vẫn còn muốn chiếm xác sao?" Bên cạnh, A Ninh đột nhiên lên tiếng: "Phan Tử đâu?

Dùng anh ta có được không?" Lục Vũ không nói gì, chỉ im lặng quan sát.

Đợi hai phút, Vương Bàn Tử và Hoắc Linh vẫn không có gì thay đổi, Lục Vũ trực tiếp lấy ra mấy cây "Cao Tường Đinh Tử", trói chặt cả Vương Bàn Tử và Hoắc Linh lại, sau đó đứng dậy nói: "Bích họa ở đây có thể có một số thông tin quan trọng, các cậu trông chừng Vương Bàn Tử, có vấn đề gì thì gọi tôi." Nói rồi, Lục Vũ nhặt một cành củi đã cháy thành than, lại bắt đầu lau dọn bích họa.

Trong ký ức của hắn, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Ngô Tà và

Trương Khởi Linh chính là đã phát hiện ra một số thông tin trên bích họa, biết đâu hắn cũng có thể tìm được thứ gì đó hữu dụng.

Bích họa trong miếu thần, lúc đầu kể về một cuộc chiến tranh.

Cuộc chiến giữa Tây Vương Mẫu quốc và một quốc gia khác, từ tình hình trên bích họa mà xem, Tây Vương Mẫu quốc sau khi chiến đấu đã liên tiếp bại trận, bị người ta đánh thẳng vào cung điện.

Tiếp đó, trong cung điện xuất hiện rất nhiều người phụ nữ đầu rắn thân người, họ đổ một thứ gì đó vào những cái tháp rỗng, sau đó vô số con Kê Quan Xà từ trong tháp bò ra, cùng quân đội phe kia cắn xé lẫn nhau.

Lục Vũ nhìn, trong lòng đã hiểu rõ, đây là câu chuyện xảy ra khi Chu Mục Vương của Tây Chu suất quân tấn công Tây Vương Mẫu quốc.

Có thể là không đánh không quen, cũng có thể là đánh là thương, mắng là yêu, sau sự kiện này, giữa Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đã xảy ra một phản ứng hóa học kỳ diệu nào đó.

Lục Vũ thu lại suy nghĩ, tiếp tục dọn dẹp bích họa, cuối cùng cũng nhìn thấy phần trung tâm.

Chỉ thấy, trên bức bích họa đá khắc một con mãng xà khổng lồ, bị rất nhiều con rắn nhỏ giống như "Thiểm Lân Hắc Phụ Hí" bao vây, con mãng xà khổng lồ đó chính là "Thiểm Lân Sâm Nhiêm"!

Thiểm Lân Sâm Nhiêm quấn quanh một thân cây khổng lồ, còn "Thiểm Lân Hắc Phụ Hí" như những hoa văn trang trí quấn quanh nó.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vũ khẽ thở dài, nội dung trên đây cũng không khác mấy so với miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, đối với hắn không có tác dụng gì.

Nhưng… khi Lục Vũ tiếp tục dọn xuống dưới, cuối cùng cũng

nhìn rõ thân cây khổng lồ kia không phải là cây mà là một loại rắn hắn đã từng thấy.

Chính xác mà nói, là Tịnh Kiến A Hàm!

Thấy Tịnh Kiến A Hàm và Thiểm Lân Sâm Nhiêm cùng xuất hiện trên một bức bích họa, Lục Vũ không khỏi ngẩn người.

Tuy nhiên… điều khiến hắn chấn động hơn nữa là bức họa tiếp theo!

Thiểm Lân Sâm Nhiêm và Tịnh Kiến A Hàm giao phối, sau khi giao phối, chúng sinh ra một loại trứng có hình thù kỳ quái.

Sau đó có người bưng loại trứng đó, giống như thức ăn dâng cho một đám người.

Đám người đó, tóc tai bù xù, trông chính là Cấm bà.

Ở bức bích họa kế tiếp, những sinh vật tóc tai bù xù, rất giống Cấm bà kia, đã biến thành quái vật thân người đầu rắn.

Bích họa đến đây thì dừng đột ngột.

Xem ra, đây chỉ là ghi lại sự thất bại của Chu Mục Vương, hoặc là sự thành công của Tây Vương Mẫu quốc.

Xem xong bích họa, Lục Vũ quay người, đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, vẻ mặt phức tạp nhìn Vương Bàn Tử và Cấm bà đang bị trói trong Cao Tường Đinh Tử.

Lúc này, Hắc Hạt Tử phá vỡ sự im lặng, lên tiếng: "Thời gian không còn nhiều, tuy bây giờ nó đã dừng lại, nhưng có thể sẽ sớm trồi ra lần nữa, cậu đã nghĩ ra cách xử lý chưa?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử bên trong, im lặng một lúc rồi nói: "Cứ giữ lại đã, tôi còn có việc cần dùng." Bích họa trong miếu thần, cũng như bích họa trong hang động bí mật kia, đều nói lên một vấn đề.

Đó là, những người phụ nữ thân người đầu rắn là sản phẩm phụ trong "thí nghiệm trường sinh" của Tây Vương Mẫu, họ thông qua loại trứng rắn quỷ dị đó, biến thành một loại quái vật.

Còn lớp dầu mỡ trong bãi xác, lại là một thí nghiệm khác.

Nhưng thí nghiệm này rốt cuộc thành công hay thất bại, không ai biết.

Bức họa đá ở bãi xác chưa được vẽ xong, giống như bị bỏ dở.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có thể một phần họa đá bị con "Thiểm Lân Sâm Nhiêm" đang cuộn tròn ở đó che mất, bọn họ chưa nhìn thấy hết.

Xem ra, Tây Vương Mẫu cũng không muốn bí mật của mình bị người khác dễ dàng dòm ngó.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ Vương Bàn Tử hẳn sẽ bình an vô sự, vậy thì không cần vội vàng như vậy.

Con Cấm bà rất giống "Hoắc Linh" này, hắn có thể tạm giấu trong Sơn Hà Đồ, sau này xem xét sau.

Biết đâu, sau khi tìm được Trần Văn Cẩm hoặc vào được địa cung, còn có thể tìm ra đáp án khác.

Trong lúc Lục Vũ đang suy tư, Cấm bà kia đã hoàn toàn tách ra khỏi cơ thể Vương Bàn Tử.

Chương 1014

Nhìn thoáng qua, mày thanh mắt tú, chính là dáng vẻ của Hoắc Linh.

Trong mắt cô ta vẫn còn sự sợ hãi, hoảng hốt!

A Ninh hơi ngẩn ra, nói: "Sao thế… cô ấy có vẻ không sao, trông không giống Cấm bà?" Trong lúc A Ninh nói chuyện, Lục Vũ cũng đang nhìn chằm chằm vào "Cấm bà", hay nói đúng hơn là Hoắc Linh, vừa tách ra từ cơ thể Vương Bàn Tử.

Tình huống này, là điều hắn không lường trước được.

Chẳng lẽ, thí nghiệm này đã thành công?

Hoắc Linh đã thoát khỏi thân thể Cấm bà, khôi phục lại rồi sao?

Nói Hoắc Linh có thể dễ dàng khôi phục như vậy, Lục Vũ không tin lắm, hắn luôn cảm thấy có vấn đề gì đó, nhưng cụ thể là vấn đề gì, Lục Vũ cũng không nói được.

Thấy Lục Vũ cứ nhìn chằm chằm vào Hoắc Linh và Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử không khỏi cau mày.

Theo suy nghĩ của hắn, Cấm bà chắc chắn phải xử lý ngay.

Còn Vương Bàn Tử, thì tùy tình hình mà xử lý.

Dù sao, tình huống này quá quỷ dị, không phải chuyện nhỏ, ai biết Vương Bàn Tử sau khi bị thứ không ra người không ra quỷ này nhập vào, có biến thành một thứ kỳ quái khác hay không?

Nghĩ đến đây, hắn lại liếc nhìn A Ninh, thấy A Ninh cũng đang nhìn chằm chằm vào Hoắc Linh, không biết đang nghĩ gì.

Ngay lúc này, tóc của Vương Bàn Tử… bỗng nhiên dài ra rất

nhiều!

Sắc mặt Hắc Hạt Tử biến đổi, đột nhiên siết chặt con dao găm trong tay, trầm giọng nói: "Tiểu ca, cậu quay đầu đi, đừng nhìn nữa." Ngụ ý của hắn, là muốn động thủ rồi.

Nhưng mà… ngay khi Hắc Hạt Tử sắp ra tay, A Ninh đột nhiên bước lên một bước, chắn trước mặt Hắc Hạt Tử, nói: "Anh đợi đã, chuyện này rất kỳ lạ, Vương Bàn Tử cũng không nhất định sẽ biến thành Cấm bà, cứ xem thêm đã." "Với lại, cho dù cậu ta có biến thành Cấm bà, có Tiểu ca ở đây thì cũng không có vấn đề gì." "Anh nhìn Tiểu ca xem, tôi cảm giác cậu ấy hình như biết điều gì đó…" Nói xong hai câu, cản được hành động của Hắc Hạt Tử, A Ninh lại tiếp tục nói: "Anh quên rồi sao, Tiểu ca có mấy thân phận, trước đây cậu ấy còn nói có thể đã từng đến đây, rất có khả năng cậu ấy có thể đoán được chuyện này rốt cuộc sẽ như thế nào.

Bây giờ đừng vội, cứ đợi thêm xem…" Nghe lời A Ninh, Hắc Hạt Tử lại liếc nhìn Lục Vũ, đôi mày cau lại rồi hơi giãn ra một chút.

Hắn biết nhiều chuyện hơn A Ninh, hắn biết Lục Vũ là Đổng Đức, từng trải qua rất nhiều chuyện.

Bởi vì, hắn cũng từng có trải nghiệm tương tự.

Do dự một chút, Hắc Hạt Tử hạ dao găm xuống, im lặng chờ đợi.

Nhưng… đợi hơn mười phút, Vương Bàn Tử và Cấm bà kia cũng không có thêm biến hóa nào khác, Vương Bàn Tử chỉ là tóc dài chấm vai rồi dừng lại.

Đợi một lúc, Hắc Hạt Tử không kìm được, lên tiếng: "Tiểu ca, rốt cuộc thế nào, cậu cho một lời đi?

Không thể cứ đợi mãi thế này, còn có chuyện của Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh nữa…" "Đợi thêm chút nữa, hai người họ rất kỳ

lạ.” Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: “Hai người họ chưa hề tách ra, linh hồn của họ vẫn quấn lấy nhau, tôi cũng không nhìn ra được, lúc này nếu manh động ra tay, Vương Bàn Tử có thể sẽ tiêu đời…” Từ đầu đến cuối, sự chú ý của Lục Vũ luôn đặt trên người Vương Bàn Tử và Hoắc Linh, Âm Dương Nhãn của hắn có thể giúp hắn nhìn thấy rất nhiều thứ người khác không thấy được.

Ví dụ như bây giờ, cơ thể của Hoắc Linh tuy đã rời khỏi cơ thể Vương Bàn Tử, nhưng linh hồn của cô ta vẫn còn quấn lấy trong cơ thể hắn.

Chuyện này, ngay cả hắn cũng có chút bó tay, chỉ có thể nhìn và chờ đợi.

Ngay lúc này!

Bên ngoài miếu thần đột nhiên vang lên tiếng gọi trong trẻo: “Đổng Đức, Đổng Đức, Đổng Đức…” Hắc Hạt Tử lập tức quay người, nheo mắt nhìn ra ngoài, nói: “Tiểu ca, bạn cũ của cậu lại đến tìm cậu rồi à?

Là một cô gái, có phải Trần Văn Cẩm không?” “Không cần quan tâm, không phải người.” Lục Vũ gần như không cần suy nghĩ đã đưa ra câu trả lời của mình.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Kê Quan Xà sau khi phát triển đến một mức độ nhất định, có thể giống như vẹt nhại tiếng, thông qua mào rắn của mình để bắt chước.

Nhưng bây giờ đã biết Kê Quan Xà, rắn mào gà đều là Thiểm Lân Hắc Phụ Hí, Lục Vũ tự nhiên hiểu đây là thủ đoạn của Thiểm Lân Hắc Phụ Hí.

Xem ra, là do sống lâu năm hơn một chút, là loại rắn quái cao cấp hơn nhiều so với Thiểm Lân Hắc Phụ Hí bình thường mới làm được.

Đúng rồi!

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên vỗ trán một cái, nói: "Đi, quay lại, đến chỗ phía dưới kia!" Lục Vũ nói xong một câu, trực tiếp nhét cả Vương Bàn Tử và Cấm bà vào trong Sơn Hà Đồ, để Ngoa Thú trông chừng họ.

Ngay sau đó, trực tiếp dẫn A Ninh và Hắc Hạt Tử, quay trở lại nơi họ phát hiện ra "Thiểm Lân Sâm Nhiêm".

Trên đường, Lục Vũ cũng nhìn thấy những con Thiểm Lân Hắc Phụ Hí đang không ngừng gọi tên mình.

Nhìn kỹ, chỉ là mấy con Thiểm Lân Hắc Phụ Hí lục phẩm, đối với hắn căn bản không tạo thành uy hiếp.

Hơn nữa, cũng không cần hắn tự mình ra tay, sự tồn tại của "Huyết Hương Hoa" đã khiến những con Thiểm Lân Hắc Phụ Hí đó không dám tiến lên tấn công.

Chẳng mấy chốc, Lục Vũ, A Ninh, Hắc Hạt Tử đã chạy về hang động bị dầu xác bao phủ.

Trong động vẫn đầy mùi hôi thối, con "Thiểm Lân Sâm Nhiêm" kia vẫn cuộn tròn ở đó.

Nó dường như nhớ lại lúc trước muốn cắn Lục Vũ bọn họ mà không được, lúc này cũng không tấn công, chỉ dùng đôi mắt âm hiểm đến cực điểm của mình, gắt gao nhìn chằm chằm vào họ.

"Tiểu ca, cậu định làm gì?" Trong hang động, thấy Lục Vũ đứng yên không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm vào Thiểm Lân Sâm Nhiêm, A Ninh không nhịn được hỏi một câu.

Chương 1015

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, nói: "Tôi có một chỗ bị nghĩ sai rồi." A Ninh cau mày, có chút kinh ngạc hỏi: "Tiểu ca, cậu nói cậu nghĩ sai cái gì?" "Khi nhìn thấy thủ đoạn đó, tôi đã nghĩ anh ở đây, sau đó nhìn thấy bích họa trong miếu thần, tôi lại cảm thấy có lẽ anh không ở đây." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, vừa nói vừa tiến lại gần con Thiểm Lân Sâm Nhiêm kia.

"Nhưng vừa rồi tôi lại nghĩ, nếu anh không ở đây, làm sao nó có thể biết làm những chuyện đó?" Trong nháy mắt, Lục Vũ đã đi vào phạm vi tấn công của Thiểm Lân Sâm Nhiêm.

Hắc Hạt Tử đã nắm chặt dao găm, thân thể hơi khom xuống, dường như giây tiếp theo sẽ phát động tấn công mãnh liệt vào Thiểm Lân Sâm Nhiêm.

"Ngươi thông minh hơn rồi đấy." Ngay lúc này, một giọng nói có phần trầm đục vang lên từ phía con rắn khổng lồ: "Lần trước gặp ngươi, ngươi vẫn còn rất hồ đồ, không ngờ lần này lại thông minh hơn rồi." Theo sau giọng nói, cái đầu lớn của Thiểm Lân Sâm Nhiêm cúi xuống, liền thấy trên cái đầu lớn đó, có một con rắn nhỏ cuộn tròn.

Chính xác mà nói… đầu người thân rắn!

Hoàn toàn khác biệt với những con quái vật thân người đầu rắn kia!

Hơn nữa, cái đầu của người này trông giống một người đàn ông, một người đàn ông nho nhã, đúng như trong sử liệu ghi chép về Uông Tàng Hải!

Người rắn cuộn tròn trên đỉnh đầu của Sâm Nhiêm, ánh mắt không vội không vàng lướt qua mấy người, cuối cùng dừng lại trên người

Lục Vũ, đột nhiên cười: “Một kẻ hồ đồ như ngươi, không nên nhìn ra được mới phải.

Ngồi đi, từ từ nói, ngươi làm sao mà nhìn ra được?

Nói hay, ta có thể cho hắn một con đường sống.” “Vậy thì nói chuyện một lát.” Lục Vũ liếc nhìn tàn hồn của Uông Tàng Hải, trực tiếp ngồi xuống.

Chỉ là trong khoảnh khắc hắn ngồi xuống, không ai chú ý đến việc hắn đã lấy ra Thừa Ảnh Kiếm, thông qua Thừa Ảnh Kiếm phân thân.

Dừng một chút, Lục Vũ lên tiếng: “Ngài là Uông Tàng Hải, người lợi hại nhất mà tôi từng gặp cho đến ngày hôm nay, không có ai sánh bằng.” “Tôi đã đến mộ dưới biển của ngài, gặp được phân thân của ngài, cũng đã gặp một con quái vật mười hai tay.” “Tôi biết, ngài si mê trường sinh, cũng đã thử cộng sinh, thậm chí đã thấy được ‘chung cực’ trong Thanh Đồng Môn.” “Nói ra, trước đó gặp được mật đạo được tạo thành từ mấy món pháp khí, tôi đã cảm thấy đó là bút tích của ngài.” “Nhưng mãi đến khi tôi nhìn thấy những bức khắc đá ở đây, thấy Tây Vương Mẫu thử nghiệm cộng sinh người-rắn, tôi mới cảm thấy ngài hẳn cũng sẽ thử nghiệm.” “Dù sao, cộng sinh với Du Diên ngài còn dám thử, cộng sinh người-rắn thì có gì là không thể?” “Đợi đã…” Lục Vũ còn định nói tiếp, A Ninh cuối cùng cũng phản ứng lại, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, cắt ngang lời Lục Vũ, không dám tin hỏi: “Cậu nói ông ta là Uông Tàng Hải?” Chuyện này, quả thực khiến A Ninh kinh ngạc đến rớt cả cằm!

Thực sự là… quá hoang đường, quá kỳ lạ!

Uông Tàng Hải!

Uông Tàng Hải của mấy trăm năm trước, vậy mà vẫn còn sống ư?

“Ừm, ngươi đoán không tồi, quả thực thông minh hơn trước.”

Uông Tàng Hải nhìn Lục Vũ, khóe miệng lộ ra một nụ cười, rồi nói tiếp: “Ta đúng là Uông Tàng Hải, cũng quả thực đã thử nghiệm cộng sinh người-rắn.

Giống như ngươi nói, chuyện Tây Vương Mẫu đã thành công, ta tự nhiên phải thử một chút.” “Nhưng rất đáng tiếc, thí nghiệm của Tây Vương Mẫu là thất bại, những nữ rắn cộng sinh người-rắn đó, gần như đã không còn thần trí, chỉ có thể bị người khác điều khiển làm một số công việc vô cùng đơn giản.” “Thứ này, cho dù tuổi thọ có dài đến đâu, cũng không có ý nghĩa.” Nghe những lời này, Lục Vũ hiểu ra một số chuyện, nhẹ giọng hỏi: “Cho nên ngài đã thiết lập huyết trì, bồi dưỡng Huyết Hương Hoa, tiến hành một thử nghiệm mới, giữ lại đầu người, đổi thành thân rắn, đúng không?” Nghe lời nói thẳng thắn của Lục Vũ, Uông Tàng Hải nhếch miệng cười, cười một lúc rồi gật đầu nói: “Lý lẽ là như vậy, ngươi nói không sai, ta chính là đã làm thí nghiệm, chỉ tiếc là thí nghiệm cũng không phải là rất thành công…” Điều khiến Lục Vũ, A Ninh, Hắc Hạt Tử ba người hoàn toàn không ngờ tới là, Uông Tàng Hải lúc này, không những thừa nhận thân phận của mình, thậm chí còn kể ra rất nhiều chuyện khó tin.

Hơn nữa, không phải là kể qua loa, rất nhiều chi tiết cũng không bỏ sót, bao gồm cả lý do tại sao ông ta lại đến, tại sao Uông Tàng Hải lại theo đuổi trường sinh, vân vân một loạt những chuyện điên rồ.

Câu chuyện bắt đầu, giống như những gì Trần Văn Cẩm đã điều tra ra trong ghi chép công việc của mình, nhưng vẫn có một số khác biệt nhỏ.

Minh Hồng Vũ Đế, sau khi Thái tử Chu Tiêu qua đời, tuổi già sức yếu, nhưng giang sơn Đại Minh không có người kế vị, ông ta cũng chỉ có thể tiếp tục gắng gượng!

Lúc đó, trong ảo ảnh tâm lý đặc biệt đó, Hồng Vũ Đế có ý đồ noi

gương Tần Thủy Hoàng sai Từ Phúc đi tìm thuốc trường sinh, phái Uông Tàng Hải, người từng xây dựng mộ dưới biển cho Hoàng trưởng tôn Đại Minh, đi tìm kiếm sự trường sinh!

Câu chuyện Uông Tàng Hải tìm kiếm trường sinh, bắt đầu từ đây.

Hồng Vũ nhị thập niên, Uông Tàng Hải đi khắp thiên hạ, truy tìm dấu chân của đại phương sĩ đệ nhất từ xưa đến nay là Từ Phúc, muốn tìm ra phương pháp trường sinh.

Nam Hải, Bắc Quốc, Tây Vực, Đông Hải, đều từng lưu lại dấu chân của vị đại sư kiến trúc đệ nhất triều Minh này.

Cuối cùng, Uông Tàng Hải đã phát hiện ra sự khác thường ở Trường Bạch Sơn.

Lúc đó, dưới sự xoay xở của ông ta, triều đình Đại Minh lấy lý do cần một lượng lớn quân phí để bình ổn biên giới, không ngừng rót tiền về phương Bắc, dùng tiền để tài trợ cho Uông Tàng Hải và Đông Hạ, xây dựng Vân Thiên Cung, để Uông Tàng Hải có thể phát hiện ra bí mật trường sinh của Đông Hạ Vương trong truyền thuyết.

Trong điều kiện lúc đó, Uông Tàng Hải trải qua nguy hiểm, cuối cùng đã xác định được một chuyện.

Đông Hạ Vạn Nô Vương, có thể trường sinh!

Đông Hạ kéo dài mười mấy đời, đều chỉ có một Vạn Nô Vương!

Mà lúc đó, Vạn Nô Vương cũng đã phát hiện ra Uông Tàng Hải đang dòm ngó tất cả bí mật.

Nhưng lúc đó sự truyền thừa của Vạn Nô Vương đã đến hồi cuối, cộng sinh Du Diên đã không thể tiếp tục được nữa, cho nên Đông Hạ Vương không lấy mạng Uông Tàng Hải, mà vẫn cho phép ông ta xây dựng Vân Thiên Cung!

Thậm chí, trong đội ngũ đưa Vạn Nô Vương nhập táng sau khi xây dựng xong Vân Thiên Cung, còn có một mình Uông Tàng Hải!

Lúc đó, Uông Tàng Hải theo đội ngũ đưa tang, đưa Vạn Nô Vương đã già yếu sắp chết, đến tận Thanh Đồng Môn đang mở ra.

Nói đến đây, Uông Tàng Hải dừng lại, liếc nhìn Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Ở đó, ta đã nhìn thấy chung cực, chung cực của vạn vật thế gian." Nói xong, môi Lục Vũ mấp máy, chỉ là không đợi hắn hỏi một câu, Uông Tàng Hải đã nói tiếp: "Không cần hỏi, chỉ khi ngươi tận mắt nhìn thấy, ngươi mới hiểu đó là gì." Nói xong câu này, Uông Tàng Hải tiếp tục kể về chuyện cũ.

Theo lời ông ta, sau khi rời khỏi Đông Hạ trở về Thăng Long, ông ta đã bắt đầu tiến hành một loạt thí nghiệm trên Nam Hải dưới sự chỉ thị của Hồng Vũ Đế.

Sau này ngôi vị thay đổi, Chu Doãn Văn lên ngôi, chuyện này đành gác lại, nhưng đến khi Vĩnh Lạc Đế lên ngôi, việc nghiên cứu trường sinh lại được khởi động.

Nhờ vào ngành đóng tàu hùng mạnh của triều Minh, thí nghiệm của Uông Tàng Hải ở Nam Hải càng thêm điên cuồng.

Sau khi phát hiện cộng sinh Du Diên không dễ thành công, ông ta chuyển hướng đến Tây Vực, đến Tây Vương Mẫu quốc, hoàn thiện lý luận của mình, lại kết hợp lý luận với thực tiễn, thử nghiệm trường sinh.

Đoạn nói chuyện này, không chỉ A Ninh và Hắc Hạt Tử nghe đến trợn mắt há mồm, ngay cả Lục Vũ cũng tim đập thình thịch!

Có thể nói, sau một thời gian dài như vậy, cuối cùng hắn đã giải đáp được mấy nghi vấn trong lòng.

Chương 1016

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lại lên tiếng, hỏi: "Uông Tàng Hải mỗi khi đến một nơi, sẽ để lại một đạo tàn hồn, dùng để trường sinh?" "Ngài là tàn hồn thứ mấy của ông ta?" "Ngoài ra, thứ ngài theo đuổi không phải là trường sinh, thứ Uông Tàng Hải theo đuổi hẳn là cái gọi là chung cực trong miệng ngài." "Trường sinh, chỉ là ngưỡng cửa của chung cực, phải không?" "Chỉ có trường sinh, mới có thể trong những ngày tháng sau này dòm ngó chung cực, đúng không?" Nghe lời Lục Vũ, trong mắt Uông Tàng Hải lại lóe lên một tia khác lạ, rồi gật đầu: "Ngươi nói không sai, trường sinh quả thực chỉ là mới bắt đầu.

Không tồi, chuyện Vạn Nô Vương bao nhiêu năm cũng không nghĩ thông, ngươi lại nghĩ thông suốt rồi." "Nhưng đáng tiếc, đầu óc của ngươi không tốt, có thể sẽ rất nhanh quên đi…" Nói đến câu cuối cùng, trên mặt Uông Tàng Hải mang theo một nụ cười cổ quái khó tả.

Tuy nhiên, ông ta cũng không nói nhiều hơn với Lục Vũ về chuyện này, mà tiếp tục kể về những gì mình đã thấy và nghe ở Tây Vực.

Tây Vương Mẫu quốc là một nơi thần kỳ, khi ông ta đến đây, Tây Vương Mẫu quốc đã suy tàn, ngoài một số loài rắn, một số người, thì không có bao nhiêu vũ lực.

Cho nên ông ta dẫn người, dễ dàng chiếm lĩnh Tây Vương Mẫu quốc, chiếm tổ chim khách, tiếp tục nghiên cứu của mình.

Vốn dĩ, ông ta nghĩ rằng di dân của Tây Vương Mẫu quốc hẳn phải biết chuyện năm xưa, đáng tiếc những di dân này đều làm theo lời dặn của bậc cha chú, căn bản không thể tiến vào vương thành, cả vương thành đều là cấm địa.

Đương nhiên, cách nói cấm địa này, đối với Uông Tàng Hải căn

bản không tồn tại, trực tiếp xông vào vương thành, nhìn thấy phương pháp luyện chế Thi Biệt Đan khiến người ta hưng phấn, cùng với một số tài liệu về trường sinh.

Có tài liệu của Tây Vương Mẫu, nghiên cứu của Uông Tàng Hải lại lên một tầm cao mới, cuối cùng luyện ra được Thi Biệt Đan mà mình muốn.

Nhưng lúc đó, sự dị thường của Ma Quỷ Thành bên cạnh, lại thay đổi một số chuyện.

Ông ta dẫn người, tiến vào Ma Quỷ Thành, tìm được tòa hắc thành kia.

Sau đó, dẫn người rời khỏi Tây Vực, trở về Đại Minh, dùng một lần giả chết, sáng lập ra Uông gia ẩn mình trong bóng tối.

"Tòa thành đó, rất thú vị, ngươi phải vào trong xem, phải ở bên trong quan sát kỹ lưỡng, mới có thể phát hiện ra chuyện thú vị đó." Uông Tàng Hải liếc nhìn Lục Vũ một cái, lại vui vẻ cười cười, nói: "Ta có thể nói cho ngươi biết, tất cả những chuyện sau này, thậm chí rất nhiều chuyện xảy ra trước đây, đều liên quan đến tòa Ma Quỷ Thành đó." "Ai có thể ngờ được, tòa Ma Quỷ Thành trông có vẻ không đáng chú ý kia, lại là một nơi thần kỳ như vậy?" "Được rồi, không nói chuyện này nữa, ta lại nói cho ngươi nghe một chuyện thú vị khác, nếu không, phân thân kia của ngươi có thể sẽ không đợi được mà đến giết ta…" Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, không ngờ Uông Tàng Hải lại có thể nhìn thấu phân thân của hắn!

Điều khiến hắn bất ngờ không kém là Ma Quỷ Thành trong miệng Uông Tàng Hải.

Hắn không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Uông Tàng Hải đã nhìn thấy… Thiên Thụ?

Tuy nhiên, hắn không nói gì, Uông Tàng Hải cũng không dây dưa chuyện này, chỉ tự mình nói về những chuyện xảy ra sau đó.

Theo lời ông ta, cộng sinh người-rắn không phải là chuyện gì đặc biệt phức tạp, ông ta dễ dàng bồi dưỡng ra quái vật thân người đầu rắn mà Tây Vương Mẫu quốc từng có.

Hơn nữa, loại quái vật này rất nghe lời, bảo làm gì làm nấy, dùng để giải khuây là một thứ tốt.

Chỉ là khi bồi dưỡng quái vật đầu người thân rắn, Uông Tàng Hải đã gặp rắc rối.

Thân người đầu rắn, chỉ cần loại trứng rắn quái dị đó, để Cấm bà uống vào, là sẽ hình thành.

Nhưng khi làm đầu người thân rắn, bất kể làm thế nào, cũng sẽ chết.

Cho nên, ông ta đã từ bỏ hướng đi này, nhưng khi ông ta từ bỏ, có người tặng cho ông ta một con Hàm Vĩ Xà, nhờ có Hàm Vĩ Xà, ông ta cuối cùng đã hiểu ra làm thế nào để hoàn thành việc bồi dưỡng đầu người thân rắn!

Nói đến đây, Uông Tàng Hải nhìn Lục Vũ, đột nhiên cười nói: "Phải cảm ơn ngươi, nếu không, ta còn không có cách nào biến thành bộ dạng này." Lục Vũ ngẩn người, nhìn thẳng vào Uông Tàng Hải, hỏi: "Ý của ngài là, lần trước tôi đến đây, là để tặng đồ cho ngài?" "Không phải lần trước, là rất lâu rất lâu về trước, lâu đến mức ta đã không còn nhớ nữa." Nụ cười trên mặt Uông Tàng Hải có chút cổ quái, cũng không biết là vui vẻ hay tiếc nuối.

Lục Vũ im lặng nhìn ông ta, A Ninh và Hắc Hạt Tử thì nhìn chằm chằm vào Uông Tàng Hải.

Những chuyện nghe được hôm nay, thực sự quá chấn động!

Nhìn thấy bộ dạng của mấy người bọn họ, Uông Tàng Hải đột nhiên lại cười, nói: "Được rồi, thời gian của ta cũng không còn nhiều, ngươi còn muốn hỏi gì nữa không?" Lục Vũ hít một hơi thật sâu, rồi nói với Uông Tàng Hải: "Anh ta bị làm sao, chính là chuyện Cấm bà và Vương Bàn Tử hợp lại với nhau." "Hợp lại với nhau?" Vẻ mặt Uông Tàng Hải trở nên vô cùng quái dị, rồi nói: "Thực ra, ta cũng không biết." "Đây chỉ là một thử nghiệm ta tiến hành lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, ngươi cũng biết, đầu người thân rắn rất khó thành công, mà thủ đoạn của Hàm Vĩ Xà lại quá phức tạp, cho nên sau khi ta thành công, liền tiến hành một thử nghiệm khác." "Trong những năm tháng dài đằng đẵng, con người luôn phải tìm cho mình một vài việc để làm.

Vừa hay những Cấm bà này rất nhiều, có thể để ta tùy ý tiến hành thí nghiệm…" Uông Tàng Hải là một thiên tài, càng là một kẻ điên.

Theo lời ông ta, bất kể là đầu người thân rắn, hay thân rắn đầu người, đều lấy Cấm bà làm cơ sở.

Cho nên, ông ta đã không ngừng thử nghiệm trên người Cấm bà.

Sau vô số lần thử nghiệm, cuối cùng phát hiện ra Cấm bà sử dụng "Huyết Hương Hoa" vẫn còn giữ lại được thần trí, và loại thần trí được giữ lại này, khi gặp được người, có khả năng bị kích hoạt lại, đánh thức.

Hoặc là, chiếm tổ chim khách, Cấm bà trở thành một sinh vật hoàn toàn mới có thể trường sinh.

Hoặc là, người sống, Cấm bà chết.

Hoặc là, còn có một tình huống khác mà ông ta cũng không biết.

"Thí nghiệm, luôn phải dựa vào kết quả cuối cùng mới biết được, nếu ngươi tin được, thì mang hắn đến đây, ta xem xem, biết đâu còn

có thể cho ngươi câu trả lời.” Nghe đề nghị của Uông Tàng Hải, Lục Vũ do dự một chút, đột nhiên chuyển chủ đề: “Ngài tránh ra trước, để tôi xem thứ ngài đang đè dưới thân là gì.” “Ha ha ha ha…” Uông Tàng Hải đột nhiên phá lên cười, sau khi cười xong, Uông Tàng Hải chỉ nói trên người mình toàn là xích sắt, Lục Vũ muốn xem, thì thả ông ta ra.

Đối với yêu cầu này, không cần nghĩ cũng biết, Lục Vũ trực tiếp không thèm để ý.

Đương nhiên, phiến đá khắc đó, Lục Vũ vẫn phải xem.

Cho nên, hắn đã dùng một cách rất trực tiếp và ngốc nghếch.

Cạy gạch!

Uông Tàng Hải cũng không tấn công hắn, mặc cho hắn cạy từng viên gạch từ dưới thân Thiểm Lân Sâm Nhiêm ra.

Lúc này, Lục Vũ mới phát hiện, sự việc hoàn toàn không phải như Uông Tàng Hải nói.

Theo nội dung khắc trên gạch, loại Cấm bà được bồi dưỡng đặc biệt này, là một loại chìa khóa.

Chương 1017

Sau khi Cấm bà và Vương Bàn Tử hợp nhất, sẽ trở thành một cơ thể mới, một cơ thể có thể trường sinh, nhưng lại không có linh hồn, chỉ là một cái vỏ rỗng!

Mà quái vật đầu người thân rắn, thì có thể chui vào cơ thể đó, khống chế cơ thể đó, thực sự biến thành một thể hoàn chỉnh trường sinh.

Hoặc nói, là một loại thể hoàn chỉnh trường sinh mà ông ta cho là vậy.

Dù sao, Uông Tàng Hải trước mặt, không phải là Uông Tàng Hải hoàn chỉnh.

Ông ta chỉ là một tia tàn hồn của Uông Tàng Hải, bị Uông Tàng Hải dùng một thủ đoạn nào đó, bồi dưỡng ra, sau đó mặc cho tàn hồn làm càn.

Xem xong phiến đá khắc, Lục Vũ quay đầu nhìn Uông Tàng Hải: "Ý của ngài khi để tôi xem phiến đá khắc này là gì?" "Ngươi nghĩ sao?" Uông Tàng Hải nhếch miệng cười, rồi nói: "Thần trí của bọn họ đã mất hết, cơ thể đó đã không còn ý nghĩa, ngoài việc làm cơ thể cho ta, không còn bất kỳ ý nghĩa nào khác." "Nghĩ xem, giao hắn cho ta, ta có thể đồng ý giúp ngươi một việc.

Ít nhất, ta có thể nói cho ngươi biết một số chuyện từng liên quan đến ngươi." "Ngài nghĩ có khả năng không?" Lục Vũ nhìn Uông Tàng Hải, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ngài nghĩ bọn họ đều đã chết, nhưng tôi đã xem qua, linh hồn của cả hai người họ đều còn, đều đang đan xen vào nhau…" "Đúng vậy, đan xen vào nhau." Nụ cười trên mặt Uông Tàng Hải càng thêm quỷ dị, nói: "Đan xen đến cuối cùng, chính là hai

linh hồn cùng nhau chết đi, biến thành hai cái vỏ rỗng.

Nếu không, ngươi nghĩ linh hồn của họ bị tiêu diệt như thế nào?" Nói đến đây, Uông Tàng Hải lại cười một tiếng, hỏi: "Nếu để ta ra tay, biết đâu còn có thể để bọn họ chuyển thế đầu thai, còn có thể nói cho ngươi biết làm thế nào để tìm được kiếp sau của hắn.

Cho nên, ngươi chọn thế nào?" Chọn thế nào?

Điều này dường như không cần chọn.

Nhưng, A Ninh và Hắc Hạt Tử đều biết tầm quan trọng của Vương Bàn Tử đối với Lục Vũ, lúc này, ánh mắt của hai người đều đổ dồn vào Lục Vũ.

Chỉ là, Lục Vũ không cần suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ngài đừng có mơ tưởng." Dừng một chút, hắn lại nói tiếp: "Ngài có thể đổi một điều kiện khác, nếu có thể, tôi có thể giao dịch với ngài." Uông Tàng Hải cũng rất dứt khoát, chỉ im lặng một lúc rồi nhếch miệng cười: "Vậy cũng không vấn đề, ngươi tìm cho ta thêm hai người." "Một nam một nữ, nữ phải uống Thi Biệt Hoàn, biến thành Cấm bà.

Nam phải ăn qua mào Kê Quan Xà, và đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Nhận được lời nguyền của Mộc Trần Châu!" Ầm!

Rắc!

Câu nói này, không khác gì một tiếng sét, trực tiếp nổ tung trong đầu Lục Vũ!

Đùa cái gì vậy!

Làm sao Uông Tàng Hải có thể biết Vương Bàn Tử đã đến Tinh Tuyệt!

Chỉ thấy, nụ cười trên mặt Uông Tàng Hải trở nên vô cùng ý vị, cười tủm tỉm nhìn Lục Vũ: "Thế nào, chỉ cần ngươi có thể tìm được người này, ta sẽ có cách để bọn họ chuyển thế đầu thai!" "Nếu ngươi tìm được Mộc Trần Châu cho ta, ta thậm chí còn có cách để bọn họ hồi phục!" Nói đến đây, trong mắt Uông Tàng Hải lóe lên một tia sáng rực, mắt nhìn thẳng vào Lục Vũ.

Nhìn thấy ánh mắt của ông ta, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra điều gì đó, trầm ngâm một lúc rồi nói với Uông Tàng Hải: "Có phải ngài biết điều gì đó không?" "Liên quan đến chung cực." Uông Tàng Hải đột nhiên nhếch miệng cười, lúc này mới cuối cùng nói ra mục đích thực sự sau một hồi vòng vo.

"Phục Hy Thập Lục Quái, là một thứ rất thú vị, đặc biệt là khi Phục Hy Thập Lục Quái và toàn bộ Liên Sơn Bặc kết hợp lại với nhau, càng thú vị hơn!" "Chỉ là thứ thú vị này, người đời biết rất ít." "May mắn là, ta đã vô tình biết được chuyện thú vị này." "Thậm chí ta còn để lại Phục Hy Thập Lục Quái cùng với mấy câu sấm ngữ trong một ngôi mộ cổ ẩn giấu, hy vọng hậu nhân cũng có thể phát hiện ra chuyện thú vị như vậy.

Chỉ đáng tiếc, bao nhiêu năm qua, dường như ngoài ngươi ra, không ai phát hiện." "Nhưng, ngươi tuy đã phát hiện, nhưng ngươi lại cảm thấy thứ mình phát hiện chưa chắc đã là thật, lại muốn dừng lại ở đây…" Đoạn nói chuyện này, nói một cách thần bí, cực kỳ khó hiểu, ngoài Lục Vũ ra, có thể nói đương thời rất có thể không có người thứ hai hiểu được ý nghĩa là gì!

Đơn giản mà nói, ý của Uông Tàng Hải là ông ta từng để lại Phục Hy Thập Lục Quái trong một ngôi mộ cổ, mà Phục Hy Thập Lục Quái của Trương Tam Liên Tử, rất có khả năng, không, phải nói là được truyền thừa từ Uông Tàng Hải!

Hơn nữa, Trương Tam Liên Tử rất có khả năng đã giải mã được bí mật Uông Tàng Hải để lại từ những câu sấm ngữ.

Bất kể là về trường sinh, hay về "chung cực"… tóm lại, Trương Tam Liên Tử vào lúc cuối cùng đã sợ hãi, hủy đi nửa bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, để bí mật đó cùng mình, chìm xuống đáy biển, biến mất trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng.

Xem ra, chính vì vậy, nên cho dù Hồ Bát Nhất thuộc lòng nửa bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, nhưng đối với nội dung nửa bộ còn lại, cũng hoàn toàn không biết gì!

Mà nửa bộ đó, rất có khả năng là về Mộc Trần Châu, về chung cực, về chân lý của thế giới này!

Nhìn thấy bộ dạng như đang suy tư của Lục Vũ, Uông Tàng Hải lại cười một tiếng, thần bí nói: "Thế giới này, là một thế giới thần kỳ, có vô số bí mật vô tận chờ chúng ta đi khám phá." "Ta đang khám phá, ngươi đang khám phá, bọn họ cũng đang khám phá…" Trong lúc Lục Vũ và Uông Tàng Hải đối thoại, A Ninh và Hắc Hạt Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Uông Tàng Hải.

Lúc này, nghe Uông Tàng Hải cảm khái sự kỳ diệu của thế giới, Hắc Hạt Tử không khỏi cười lạnh một tiếng, buột miệng nói: "Vậy người của Uông gia các người làm việc kiểu gì, cách làm của bọn họ, không giống như đang khám phá sự kỳ diệu của thế giới, tôi thấy bọn họ giống như muốn hủy diệt tất cả những người khác thì hơn!" Lục Vũ quay đầu liếc nhìn Hắc Hạt Tử một cái, định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Mà lúc này, Uông Tàng Hải lại cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Cùng một sự việc, cùng một câu nói, lưu truyền mấy trăm năm, muốn không bị biến vị, có khả năng không?

Dù sao, Trương gia cũng không làm được." Câu cuối cùng, là nói

với Lục Vũ, và vẻ mặt của Uông Tàng Hải vô cùng ý vị.

Xem ra, ông ta dường như biết bí mật của Trương gia.

Dừng một chút, Uông Tàng Hải lại nói tiếp: "Đừng nói cách làm của hậu nhân sẽ khác nhau, ngay cả phân thân của chúng ta, suy nghĩ của mỗi người, cũng đều có chút khác biệt, cách đối mặt với sự việc, cũng sẽ có sự khác biệt rất lớn." "Ta có thể đảm bảo với các ngươi, nếu là bản thân Uông Tàng Hải ở đây, các ngươi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi…" Nghe những lời này, Lục Vũ hơi ngẩn ra, trong lòng không hiểu sao cảm thấy lời của Uông Tàng Hải này, nói có chút đúng.

Chỉ là, ngay khi hắn định nói gì đó, Uông Tàng Hải lại lên tiếng: "Ta biết ngươi biết Phục Hy Thập Lục Quái, bây giờ ta tay chân không tiện, ngươi đến gieo một quẻ, ta xem quẻ tượng, rồi làm chuyện cuối cùng." Lục Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn làm theo lời Uông Tàng Hải, chuẩn bị tìm đồ vật để bói quẻ.

Lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng: "Dùng cái này." Nói rồi, cô tháo một đồng tiền "Đương Thập" chưa từng tháo ra đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ hơi nghiêng đầu, nhưng cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa tay nhận lấy, tiện tay ném xuống đất.

Sau mấy lần âm dương biến đổi, Lục Vũ và Uông Tàng Hải gần như đồng thanh: "Tốn quái, Sơn Phong Cổ." Nụ cười trên mặt Uông Tàng Hải càng thêm ý vị, cười nói: "Nếu đã là Sơn Phong Cổ, vậy ta cũng đành bó tay.

Được rồi, bây giờ việc duy nhất ngươi cần làm, chính là để ta rời đi.

Ừm, con rắn lớn này đã theo ta nhiều năm, cứ để nó đi cùng ta là được…" Nghe những lời này, Lục Vũ lại cau mày.

Hắn có chút không hiểu, tại sao Uông Tàng Hải lại đột nhiên thay đổi ý định?

Chương 1018

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Uông Tàng Hải đột nhiên lại cười cười, thần bí nói: "Đợi đến khi nào ngươi hiểu được Phục Hy Thập Lục Quái, ngươi sẽ hiểu được lựa chọn của ta." "Nể tình ngươi không giết ta ngay khi gặp mặt, còn bằng lòng nói chuyện với một con quái vật như ta nhiều như vậy, vậy ta sẽ nói cho ngươi thêm một câu." "Muốn giải khai bí mật chung cực, Phục Hy Thập Lục Quái, vô cùng quan trọng." "Được rồi, bây giờ đến đi, ra tay đi, ta cũng nên rời khỏi thế giới này…" "Vương Bàn Tử thì sao?" Lục Vũ nhìn Uông Tàng Hải, đột nhiên hỏi một câu.

Uông Tàng Hải không nói một lời, chỉ nhìn đối diện với Lục Vũ.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra điều gì đó, nói: "Ngài cũng không có cách nào, ngài chỉ đang câu giờ?" "Không chỉ là câu giờ, ta rất tò mò về ngươi." Uông Tàng Hải cười lắc đầu, tiếp tục nói: "Cho nên ta đã quan sát ngươi thêm một chút, muốn xem ngươi rốt cuộc là người như thế nào.

Đáng tiếc, ta không nhìn ra được." Đối với câu trả lời này, Lục Vũ không còn cảm thấy bất ngờ nữa, hắn cũng không nói thêm gì với Uông Tàng Hải.

Dù sao đi nữa, Uông Tàng Hải đã nói nhiều chuyện như vậy, đã giải đáp được một số nghi vấn trong lòng hắn, xác định được một số chuyện.

"Nếu đã như vậy, vậy ngài quả thực không cần thiết phải ở lại thế giới này nữa." Lục Vũ nói rồi, lấy ra "Trấn Ngục Chuyên", đang chuẩn bị đập lên người Uông Tàng Hải, thì Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng: "Để tôi." Nói xong một câu, Hắc Hạt Tử trực tiếp lao ra, gần

như trong nháy mắt đã lao đến bên cạnh Uông Tàng Hải, con dao găm trong tay không chút do dự đâm vào mắt Uông Tàng Hải!

Uông Tàng Hải không hề động đậy, không né tránh, thậm chí trong khoảnh khắc Hắc Hạt Tử lao tới, còn cố ý lao về phía trước một chút, để đầu mình có thể đâm vào con dao găm một cách thuận lợi hơn.

"Người trẻ tuổi, ngươi không tồi, lần này ta nhận ơn của ngươi." Máu tươi trên mặt Uông Tàng Hải chảy dài, nhưng khi nói câu này, cơ thể lại không hề run rẩy một chút nào, bình thản đến cực điểm.

Chỉ vừa nói xong, cơ thể hắn đột nhiên nổ tung!

Bùm!

Sau khi cơ thể hắn nổ tung, những sợi xích sắt trên thân con "Thiểm Lân Sâm Nhiêm" đã cuộn tròn không biết bao nhiêu năm dưới thân hắn, lúc này cũng theo đó mà nổ tung!

Không còn sự khống chế của xích sắt, "Thiểm Lân Sâm Nhiêm" lập tức thoát khốn, hung hăng lao về phía Lục Vũ.

Nhưng trong khoảnh khắc nó chuyển động, huyết nhục trên thân nó, lại từng chút một mục rữa, biến mất… Cơ thể khổng lồ, dưới cơn đau đớn dữ dội ầm ầm ngã xuống đất!

Dần dần, trước mắt mọi người biến thành một đống xương trắng.

Lục Vũ, A Ninh, Hắc Hạt Tử trơ mắt nhìn cảnh này, nhất thời đều không biết nên nói gì, cứ ngây người ra nhìn, cố gắng lý giải tất cả những gì vừa xảy ra.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Hắc Hạt Tử không nhịn được lên tiếng: "Mẹ nó, làm cái quái gì vậy?

Uông Tàng Hải giở trò gì thế?" Sau đó, A Ninh cũng nhìn về phía Lục Vũ, nói tiếp: "Vương Bàn Tử và Cấm bà kia, cậu định làm thế

nào?" Lục Vũ quay đầu, nhìn A Ninh, rồi lại nhìn Hắc Hạt Tử, nói một câu nghe có vẻ không liên quan: "Đi tìm Trần Văn Cẩm." Tất cả những gì vừa xảy ra, quá kỳ quái, hắn phải tìm được Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm đã nghiên cứu Uông Tàng Hải một thời gian rất dài, hơn nữa cô là người duy nhất trong nhóm người đó vẫn còn giữ được thần trí tỉnh táo.

Muốn tìm ra đáp án, hoặc là manh mối, Trần Văn Cẩm tuyệt đối là lựa chọn không thể thay thế!

Lúc này, Lục Vũ đưa tay chỉ vào vị trí con rắn lớn cuộn tròn, nói: "Thấy không, chỗ đó hẳn là lối vào 'địa cung Tây Vương Mẫu', qua đó xem thử đi." Nói xong một câu, Lục Vũ không lãng phí thời gian, trực tiếp nhấc chân bước về phía cái hố đen vừa xuất hiện.

Đến gần, Lục Vũ liếc nhìn hố đen, bên trong là một bậc thang sâu hun hút, không biết dẫn đến đâu.

Hắn cũng không do dự, quay đầu nhìn A Ninh và Hắc Hạt Tử một cái rồi trực tiếp bước vào.

Dưới ánh sáng đèn pin, có thể thấy trong thông đạo đều là những tảng đá lớn được điêu khắc tinh xảo.

Những tảng đá sạch sẽ, gần như có thể gọi là không một hạt bụi, dường như đã rất lâu không có người vào.

Lục Vũ và mấy người họ, men theo hành lang, đi được một lúc, rất nhanh đã đến một khu đất bằng phẳng, phía trước khu đất bằng vẫn là một hành lang, hành lang rất bằng phẳng, nhưng trên mặt đất có một số mũi tên rơi vãi, còn có một số hài cốt, thi thể, xem ra là kết cục của nhóm người trước đó đã đi vào đây.

Tuy nhiên, những cơ quan này đã bị người ta gỡ bỏ, cũng không còn nguy hiểm nữa.

Lục Vũ trực tiếp nhấc chân bước đi.

Giây tiếp theo, trong đầu hắn hiện lên thông báo của hệ thống. [Chúc mừng Túc chủ tiến vào địa cung Tây Vương Mẫu, tổng độ khám phá Xà Chiểu Quỷ Thành đạt 30%, hệ thống thưởng Ngũ Hành Thuật Pháp - Phong Pháp.] [Ghi chú: Ngũ Hành Thuật Pháp - Phong Pháp, thuật pháp do Trương Thiên Sư của Ngũ Đấu Mễ Đạo thuận theo thiên mệnh mà học được, người tu luyện đến mức tinh thâm, giơ tay nhấc chân, có thể mượn uy lực của cương phong.] Nhìn thấy thông báo của hệ thống, Lục Vũ bất giác dừng bước.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử đột nhiên đưa tay kéo Lục Vũ lại, thấp giọng nói: "Không ổn, tôi thấy có người chạy qua!" Nghe lời của Hắc Hạt Tử, Lục Vũ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó phản ứng lại.

Bây giờ bọn họ đã vào địa cung, nếu không có gì bất ngờ thì bóng người đó không phải là Ngô Tam Tỉnh, chú cháu Ngô Tà, thì chính là Trần Văn Cẩm!

Lập tức, Lục Vũ không chút do dự, trực tiếp gọi hai người đuổi theo!

Khu vực này, đều đã bị người ta "gỡ mìn", không cần lo lắng về cơ quan ám đạo, bước chân của Lục Vũ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã chạy đến khúc quanh.

Qua khúc quanh, liền thấy một hành lang, trong hành lang, toàn là "Thiểm Lân Hắc Phụ Hí" có mào thịt.

Lục Vũ liếc qua, thất phẩm, lục phẩm, ngũ phẩm đều có, hỗn loạn thành một đống.

Lúc này, tất cả rắn quái, đều bắt đầu động đậy!

Nhưng… không phải là tấn công bọn họ, mà là động tác đồng đều phát ra tiếng hét chói tai: "Đổng Đức!" Nghe giống như giọng một

người phụ nữ đang kêu cứu, bắt chước quả thực y như thật!

Lục Vũ suy nghĩ một lát, đột nhiên hét lớn: "Trần Văn Cẩm, đừng chạy, tôi là Đổng Đức!" Tiếng hét của hắn truyền đi rất xa, nhưng không nhận được bất kỳ hồi đáp nào, ngược lại là bầy rắn kia, dường như ngửi thấy mùi "Huyết Hương Hoa" trên người bọn họ, bắt đầu cẩn thận lùi lại.

Bọn chúng lùi, Lục Vũ bọn họ liền tiến, dù sao ở nơi này bây giờ, cũng không có gì đáng sợ.

Mấy người, đi một mạch an toàn, men theo hành lang, chậm rãi bước đi.

Chương 1019

Đi được một lúc, liền thấy hai bên lại có thêm một số thi thể.

Chính xác mà nói, nên nói là những bộ xương khô mặc những bộ áo giáp đã rỉ sét.

Từ niên đại của áo giáp mà xem, hẳn là nhóm người mà Uông Tàng Hải đã dẫn theo năm xưa.

Mấy người, men theo hành lang lại đi được một lúc, Hắc Hạt Tử lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Tiểu ca, cứ đi thế này không ổn, giống như con ruồi không đầu, đến bao giờ mới tìm được người?" Lo lắng của hắn, không phải không có lý.

Thực tế, trong lòng Lục Vũ cũng có chút sốt ruột.

Dù sao, Vương Bàn Tử, Hoắc Linh biến thành Cấm bà, đều đang ở trong Sơn Hà Đồ của hắn.

Hơn nữa, bên trong còn có một Trương Hạo đã biến thành hải hầu tử, cũng không biết cậu ta thế nào rồi.

Nghĩ đến họ, trong lòng Lục Vũ không khỏi có chút lo lắng.

Ngay lúc này, từ xa lại vọng đến mấy tiếng: "Đổng Đức, Đổng Đức, Đổng Đức…" Tiếng nói từ xa truyền đến, lúc ẩn lúc hiện.

A Ninh nghe thấy, trên người không khỏi nổi da gà, nhỏ giọng nói: "Mấy con rắn này cũng quá cổ quái, sao lại kêu loạn ở đây, chúng gọi tên cậu là có ý gì?" Lục Vũ và "Thiểm Lân Hắc Phụ Hí" đối phó cũng không phải một hai lần, biết loại rắn quái này không chỉ kịch độc, mà còn có linh trí, rất nhiều lúc phát ra âm thanh đều là để giăng bẫy.

Nhưng bây giờ không có nơi nào tốt để đi, cho dù là bẫy, hắn cũng phải đi.

Ít nhất, như vậy còn có khả năng tìm được một số manh mối!

Mấy người, thuận theo tiếng nói lại đi về phía trước một lúc, liền thấy một trận đồ tượng gốm.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy trận đồ tượng gốm, vẻ mặt A Ninh trở nên có chút cổ quái, nói: "Sao lại giống hệt trận đồ tượng gốm mà chúng ta gặp trước đó vậy, sao lại gặp ở đây nữa?" "Trận đã bị phá rồi, đừng đụng lung tung, cứ đi thẳng qua là được." Lục Vũ nói rồi, đã bước vào.

Đối với tất cả những điều này, trong lòng Lục Vũ đã rõ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trận đồ tượng gốm này, chính là trận đồ tượng gốm mà bọn họ đã thấy trong nhà đá trước đó, chỉ là lúc đó Ngô Tam Tỉnh không biết vì sao, không dùng bọn họ để phá trận.

Có thể là để thử xem tinh thần lực của Phan Tử có thể chống đỡ được "huynh đệ phản mục trạc" hay không, cũng có thể là có nguyên nhân khác.

Nhưng dù sao đi nữa, Lục Vũ vẫn bước vào trận đồ tượng gốm, chẳng mấy chốc, đã đi đến rìa trận.

Chỉ là đang định đi ra, mắt Lục Vũ vô tình lướt qua một pho tượng gốm, liền thấy một số thứ vốn không nên thấy.

Có người ở trong tượng gốm!

Lục Vũ suy nghĩ một chút, trong lòng đoán có thể là Trần Văn Cẩm thần xuất quỷ một kia!

Trầm ngâm một lát, lấy ra mấy cây "Cao Tường Đinh Tử", tiện tay ném ra, trực tiếp ném bên cạnh pho tượng gốm đó, nhốt người trong tượng lại.

"Tiểu ca, cậu đây là?" "Qua đó xem rồi nói." Lục Vũ trực tiếp nói

một câu, bước về phía pho tượng gốm không xa.

Chẳng mấy chốc, đã đến trước pho tượng gốm đó.

Nhìn kỹ, bên trong tượng gốm, một người toàn thân dính đầy bùn đất, không phải Trần Văn Cẩm, thì là ai?

Lục Vũ nhìn cô, Trần Văn Cẩm cũng đang nhìn hắn, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không nói gì.

Mãi đến mấy phút sau, cuối cùng Trần Văn Cẩm mới lên tiếng trước, nói: "Anh có phải đã quên gì không?" Giọng nói trong trẻo, còn có chút dễ nghe.

Hơn nữa, Lục Vũ nghe, có cảm giác quen thuộc.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, nói: "Tôi đã quên rất nhiều chuyện." "Nó anh còn nhớ không?" "Nhớ." "Nó là người của hắn, giết nó đi!" Lục Vũ lắc đầu, đột nhiên thay đổi lời nói trước đó, phát ra những âm thanh "lạc cạc".

Loại âm thanh này, chính là Thi ngữ trong truyền thuyết!

Nghe thấy âm thanh này, vẻ mặt của A Ninh, Hắc Hạt Tử đều hơi biến đổi.

Càng kinh ngạc hơn, chính là Trần Văn Cẩm!

Cũng không biết Lục Vũ rốt cuộc đã nói gì với cô, mà có thể khiến cô lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy!

Ngay lúc này, Trần Văn Cẩm dường như đột nhiên nghe thấy gì đó, kinh hãi nói: "Mau trốn đi, bọn họ quay lại rồi!" Tình hình khẩn cấp, cô cũng không kịp sử dụng Thi ngữ, càng là lập tức nín thở, cơ thể cứng đờ, giống như một pho tượng gốm, không chút sơ hở.

Lục Vũ vốn tưởng là một bẫy rắn, định nói "Không sao đâu, đừng lo", nhưng lời còn chưa kịp ra khỏi miệng thì đã đột nhiên nghe thấy

tiếng bước chân sột soạt từ xa vọng lại, loáng thoáng còn có cả tiếng người nói chuyện.

Anh lập tức hiểu ra đó tuyệt đối không phải là bầy rắn!

Chỉ khựng lại một chút, anh liền tắt đèn pin, nấp sang một bên.

Noi theo hành động của anh, A Ninh và Hắc Hạt Tử cũng nhanh chóng ẩn nấp.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân từ xa ngày một rõ hơn, có ánh đèn chiếu rọi vào hành lang nơi họ đang đứng.

Vài giây sau, mấy bóng người xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Chương 1020

Những người đó đang đứng trước một cánh cổng đá ở rìa trận tượng binh mã.

Một người trong số đó lên tiếng: "Tôi sẽ đưa Lão Tứ vào trong, các cậu ở ngoài chờ.

Nếu trong một tiếng mà tôi và Lão Tứ không quay lại thì xác định con đường này sai, các cậu có thể đi, sang con đường tiếp theo." Nói đến đây, người đó dừng lại, quay đầu nhìn đồng bọn rồi trầm giọng nói: "Nhớ kỹ, một tiếng, đừng quên." Vừa dứt lời, một tiếng "cạch" vang lên, cơ quan của cổng đá được kích hoạt, cánh cổng mở ra, hai người cầm đèn pin đi vào.

Toán người này có tổng cộng bốn người, hai người đã vào trong, bên ngoài còn lại hai người.

Nhìn vào trang bị của họ, trông rất giống với A Ninh.

Chẳng trách khi Trần Văn Cẩm vừa nhìn thấy A Ninh đã cho rằng cô là người của "hắn".

Tuy nhiên, Lục Vũ vừa rồi đã nói với Trần Văn Cẩm rằng A Ninh là người của mình, điểm này Lục Vũ vô cùng chắc chắn.

Dù cho bản thân A Ninh không biết, nhưng dựa vào sự tồn tại của "Thanh đồng long văn quang", việc biến A Ninh thành người của mình chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Đương nhiên, đây cũng không phải chuyện quan trọng.

Chuyện cấp bách là đám người kia là người của Ngô Tam Tỉnh, của Cừu Đức Khảo, hay là… người nhà họ Uông, hoặc một thế lực nào khác?

Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh một cái, ánh mắt A Ninh mờ mịt, rõ ràng không quen biết mấy người kia.

Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ chờ một lát, sau khi không còn thấy bóng người bên trong cổng đá đằng xa, anh liền rón rén bước ra từ sau pho tượng binh mã, chân vừa nhích một bước đã đến ngay cửa.

Hai người canh cửa thậm chí còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào đã mềm nhũn ngã xuống đất.

"Được rồi, ra đi, nói xem chuyện này là thế nào.

Mấy người này, thật sự không có ai cô quen biết sao?" Câu này, Lục Vũ nói với A Ninh.

Lục Vũ vừa dứt lời, A Ninh cũng bước ra từ sau pho tượng, cô ngồi xổm xuống bên cạnh hai người kia kiểm tra một lúc, sắc mặt trở nên có chút khó coi, khẽ nói: "Trang bị đều là của công ty chúng ta, chắc là người của công ty, nhưng… tôi không quen họ, hình như chưa từng gặp." Nghe vậy, Trần Văn Cẩm đang nấp trong đám tượng binh mã cười lạnh một tiếng, rồi nói: "Là người của công ty cô?

Cô không quen?

Lời nói dối này mà cô cũng tin à?

Đổng Đức, cậu điên rồi sao?" Trần Văn Cẩm đã trốn tránh "hắn" nhiều năm như vậy, có thể nói là vô cùng sợ hãi và cũng cực kỳ cẩn thận.

Chính vì sự cẩn thận đó, cô mới có thể sống sót trong một thời gian dài như vậy, trong khi những người khác đều đã mất tích, cô là người duy nhất còn lại trong nhóm người năm đó, một người miễn cưỡng có thể được gọi là bình thường.

Tuy nhiên, cũng chính vì cuộc đào vong quá lâu đã khiến thần kinh của Trần Văn Cẩm có phần quá nhạy cảm.

“Đổng Đức, có phải cậu đã quên những gì mình từng nói, hay là, cậu là… người của hắn!” Vừa nói, Trần Văn Cẩm đột nhiên lao ra, nhưng vừa định chạy đi thì bất ngờ đâm sầm vào “Cao tường đinh tử” mà Lục Vũ đã dựng lên từ trước, căn bản không thể thoát khỏi khu vực tượng binh mã.

Lần này, trong lòng Trần Văn Cẩm càng thêm hoảng loạn.

Không ngờ mình cẩn thận cả đời, đến cuối cùng lại gặp phải chuyện thế này… Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Trần Văn Cẩm một cái, nói: “Cô không phải Ngô Tam Tỉnh cũng chẳng phải Giải Liên Hoàn, đừng có nghi thần nghi quỷ nữa.

Nếu tôi là người của hắn, cô đã bị tôi bắt đi rồi.” “Nhưng, tôi thì phải.” Ngay lúc này, sau lưng Lục Vũ đột nhiên vang lên một giọng nói đàn ông có phần giễu cợt.

Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy bên trong cổng đá có hai người đang chĩa súng, nheo mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Không ngờ, hai người này lại khá cẩn thận, vậy mà lại lặng lẽ mò về.

“Bây giờ, phiền các người tự trói mình lại, để tránh gây ra những rắc rối không cần thiết.” Một trong hai người vừa dùng súng chỉ vào mấy người Lục Vũ, vừa rút ra một sợi dây thừng từ sau lưng, ném xuống chân Lục Vũ.

Lục Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày: “Cậu là người của ai?

Cậu hình như không nhận ra tôi à?

Ừm, cậu đúng là không nhận ra tôi, nếu nhận ra thì cậu nên biết, loại dây thừng này không trói được tôi.

Khẩu súng nát trong tay cậu cũng chẳng làm gì được tôi đâu.”

Nghe giọng Lục Vũ, một trong hai người kia nhìn kỹ lại anh, lúc này mới nhận ra Lục Vũ, vẻ mặt thoáng chốc trở nên kinh ngạc.

Trong sự kinh ngạc đó, thậm chí còn có một tia vui mừng, nhưng hắn ta lập tức che giấu đi… Ngay lúc hắn định mở miệng nói thêm điều gì đó, thì nghe thấy Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng: "Hai người này tôi từng gặp, rất lâu trước đây lúc trộm đồ ở khách sạn Tân Nguyệt, có hai người bọn họ." Chuyện anh ta nói, chính là biến cố nhỏ đã xảy ra ở khách sạn Tân Nguyệt rất lâu trước đây.

Có kẻ đã dùng pháo hoa đồ cổ, xông vào khách sạn Tân Nguyệt, định cướp Quỷ động ma mộc từ tay anh ta.

Lục Vũ nhìn kỹ lại, một trong hai người quả thực giống kẻ mà anh đã cướp kính râm ở khách sạn Tân Nguyệt, liền gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu đã quen biết thì đơn giản hơn nhiều rồi.

Nói đi, chuyện gì đây?" Người đàn ông nhận ra Lục Vũ có vẻ mặt phức tạp nhìn anh, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì.

Nhưng nhìn ánh mắt của hắn, dường như có chút kinh ngạc, có chút quái dị, và cả không dám tin… Thấy hắn không nói, Hắc Hạt Tử cũng dứt khoát, tiến lên tước vũ khí của cả hai trong nháy mắt, lạnh lùng nói: "Tao đếm ba hai một, nói hay không, tự liệu đi." Vừa nói, Hắc Hạt Tử dí thẳng súng vào thái dương của một tên.

Suy cho cùng, anh ta và Lục Vũ không giống nhau, Hắc Hạt Tử từ khi ra nghề, lăn lộn trên con đường "đổ đấu" này, chính là dựa vào bốn chữ "lòng dạ hiểm độc".

Những việc bẩn thỉu mà người khác không dám làm, anh ta đều không ngại.

Bao nhiêu năm qua, cũng không biết Trương Hạo đã phải dọn dẹp bao nhiêu mớ hỗn độn do anh ta gây ra.

Chương 1021

Lục Vũ… suy cho cùng không thể tàn nhẫn bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích như Hắc Hạt Tử!

"Ba, hai, một…" "Đoàng!" Không một lời thừa thãi, sau khi Hắc Hạt Tử đếm xong ba số, liền nổ súng ngay lập tức, không một chút do dự, một phát súng thẳng vào vai kẻ đó.

Dù sao vẫn cần moi thông tin từ miệng bọn họ, không nhất thiết phải giết người ngay lập tức.

Tiếp đó, Hắc Hạt Tử dí thẳng họng súng còn nóng hổi vào thái dương của kẻ còn lại, mặc kệ tên kia đang gào thét thảm thiết, vẫn lạnh lùng nói: "Ba, hai, một…" "Tôi nói, tôi nói, tôi nói!" Thấy Hắc Hạt Tử sắp bóp cò, kẻ đó hoảng hồn, vội vàng lên tiếng.

Tuy nhiên… đã quá muộn.

Đoàng!

Sau một tiếng súng giòn giã, hắn ngã xuống theo tiếng súng.

Lần này, họng súng của Hắc Hạt Tử không đổi vị trí, vẫn là nơi anh ta đã nhắm từ trước.

Một phát súng, sống chết có số.

"Được rồi, mày cũng không cần kêu đau nữa, đến lượt mày rồi." Ánh mắt Hắc Hạt Tử lại chuyển về phía kẻ bị anh ta bắn phát đầu tiên, lạnh lùng nói: "Mày còn một cơ hội nữa, có muốn nắm bắt không?" Trước tiên bắn một phát, sau đó dùng cái chết của kẻ khác để uy hiếp, có thể nói, thủ đoạn của Hắc Hạt Tử chắc chắn có hiệu quả, hơn nữa là vô cùng hiệu quả!

"Tôi nói, tôi nói, tôi nói…" Kẻ này đã hoàn toàn bị dọa vỡ mật, vẻ

mặt phức tạp nhìn Lục Vũ một cái, nói: "Lục Vũ, anh còn giả vờ không quen, rõ ràng là anh bảo chúng tôi tới đây mà!" "Câu này nghe có chút thú vị đấy." Lục Vũ nghe được câu trả lời này, chỉ hơi ngạc nhiên một chút, rồi hỏi tiếp: "Tôi bảo các người đến đây khi nào?

Tôi còn không quen các người, sao có thể bảo các người qua đây?" Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, ánh mắt A Ninh vừa hay dừng trên người anh, vẻ mặt cô cũng trở nên có chút kỳ quái.

Cúi đầu suy nghĩ một lát, A Ninh đột nhiên hít một hơi khí lạnh, nói: "Tôi nhớ ra rồi, tôi từng gặp anh ở công ty một lần, lúc đó anh đang ở cùng ông Lục và bà Lục.

Lúc đó anh đội mũ, tôi không nhận ra ngay, nhưng bây giờ tôi nhớ ra rồi, chắc chắn là anh!" Giọng A Ninh vô cùng quả quyết, cũng không nháy mắt với ai, chỉ kỳ lạ nhìn Lục Vũ, dường như cũng có chút không dám tin.

Được A Ninh đồng tình, kẻ bị Hắc Hạt Tử bắn một phát cũng hùa theo, liên tục gật đầu, tỏ vẻ mình đã từng gặp Lục Vũ mấy lần ở Tam Phiên.

Hơn nữa, chính là từ sau sự việc ở khách sạn Tân Nguyệt lần đó, Lục Vũ bắt đầu qua lại với Cừu Đức Khảo.

Cũng chính từ lúc đó, Cừu Đức Khảo đã thành lập một bộ phận khác trong công ty, thuộc quyền quản lý của Lục Vũ.

Lần này, là lần thứ hai họ hành động cùng Lục Vũ.

Lần đầu tiên là ở Côn Luân, công việc của họ vốn là phối hợp với Lục Vũ hành động, nhưng không biết lúc đó đã xảy ra biến cố gì… Sau này, khi trở về công ty, Lục Vũ giải thích chuyện này là do lúc đó anh phải giả vờ không quen biết để thâm nhập vào nội bộ kẻ địch.

Người này nén cơn đau ở vai, kể lại tường tận những gì mình

biết.

Hơn nữa, những gì hắn nói vô cùng chân thật, ánh mắt trong sáng, không giống như đang nói dối, cũng không giống như bịa chuyện, mà là những điều hắn vô cùng, vô cùng tin tưởng!

Lục Vũ nghe vậy, mày dần nhíu lại.

Có người mạo danh anh, đây tuyệt đối không phải là một chuyện tốt, thậm chí có thể là một chuyện vô cùng rắc rối.

Dù sao thì… cục diện hiện tại vốn đã rối như tơ vò, bây giờ nếu có thêm một kẻ mạo danh anh, cục diện sẽ càng trở nên rối rắm hơn!

Ngay lúc Lục Vũ đang suy tính trong lòng, Hắc Hạt Tử đột nhiên ra tay, một phát súng giải quyết luôn kẻ đó, sau đó nhíu mày nhìn Lục Vũ, nói: "Chuyện này, tôi đã nghe nói ở Tam Phiên, đã từng truy tra, thấy một người trông giống hệt anh, tôi đã giao đấu với hắn, bị hắn chạy thoát.

Tôi kiểm tra rồi, hắn chắc không đeo mặt nạ." "Không đeo mặt nạ, vậy là phẫu thuật thẩm mỹ à?" Lục Vũ vẫn rất bình tĩnh, nghe Hắc Hạt Tử nói xong, liền hỏi ngay một câu: "Là người bên Uông gia, hay là bên 'hắn'?" "Không rõ." "Vậy thì có chút kỳ lạ rồi." Lục Vũ khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Phẫu thuật thành bộ dạng của tôi, cấu kết với Cửu Đức Khảo, định lừa ai, giở trò gì đây?" Dừng một chút, Lục Vũ lại tự lẩm bẩm bổ sung một câu: "Thủ pháp này, sao giống thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh thế nhỉ?

Lẽ nào vị Ngô Tam gia này rảnh rỗi quá, có một Giải Liên Hoàn còn chưa đủ, còn muốn kéo cả tôi vào góp vui?" Nghe lời Lục Vũ nói, Trần Văn Cẩm vốn đang có chút ngoài lề đột nhiên hiểu ra điều gì đó, xen vào hỏi: "Cậu đã gặp Giải Liên Hoàn?" Lục Vũ không ngờ Trần Văn Cẩm lại có thể bình tĩnh nhanh đến vậy, hơn nữa dường như không cảm thấy việc có người mạo danh Lục Vũ là một chuyện quá

kỳ lạ.

Nhưng nghĩ lại, anh lại thấy bình thường.

Một người có thể dẫn dắt một đội khảo cổ, hoàn thành nhiều công tác điều tra như vậy, thậm chí một mình sống trong bóng tối nhiều năm, lần này còn một mình xông vào hang rồng, lòng can đảm và tâm thái của Trần Văn Cẩm đều là hạng nhất!

Ngay sau đó, Lục Vũ cũng không tiếp tục vấn đề "mạo danh" tạm thời chưa có kết quả này, mà quay sang nói với Trần Văn Cẩm: "Tôi không giấu cô, tôi đã quên rất nhiều chuyện, thậm chí quên cả việc mình tên là Đổng Đức.

Cái tên này, còn là do Ngô Tam Tỉnh giúp tôi nhớ lại." "Còn về Giải Liên Hoàn mà cô nói, tôi cũng đã gặp rồi." "Ừm, nói chính xác thì số lần tôi gặp Giải Liên Hoàn nhiều hơn Ngô Tam Tỉnh rất nhiều, lần duy nhất tôi thực sự gặp Ngô Tam Tỉnh chỉ có một, những lần còn lại đều là Giải Liên Hoàn." Người thông minh nói chuyện với người thông minh, rất đơn giản.

Nhiều chuyện không cần nói quá rõ ràng, Lục Vũ chỉ cần nói một câu, Trần Văn Cẩm đã hiểu ý anh.

Cô không khỏi có chút bất ngờ.

Chuyện này cô cũng chỉ mới nghĩ thông suốt gần đây, không ngờ Đổng Đức… hay nói đúng hơn là Lục Vũ, lại có thể nhìn rõ đến vậy.

Nghe lời Lục Vũ nói, Trần Văn Cẩm cũng không còn băn khoăn nữa, đi thẳng vào vấn đề chính, nói: "Bây giờ thời gian rất gấp, muộn là không kịp nữa, chúng ta vừa đi vừa nói, chuyện quan trọng nhất ở ngay bên trong." "Được." Chuyện có nặng nhẹ, gấp hay không, Lục Vũ trong lòng cũng rất rõ ràng, liền không nói nhiều, trực tiếp hỏi Trần Văn Cẩm tiếp theo nên đi thế nào.

Theo lời Trần Văn Cẩm, tiếp theo họ sẽ đi vào cánh cổng đá kia, đi thẳng xuống dưới là có thể đến được mục đích của cô lần này!

Hành lang sâu hun hút, chỉ là một con dốc xoắn ốc rất dài chứ không phải bậc thang.

Kết cấu này ở thời cổ đại không thường thấy.

Cả nhóm đi trong hành lang sâu thẳm một lúc, cuối cùng không còn là hành lang xoắn ốc nữa, mà là một con đường thẳng tắp.

Xa xa, loáng thoáng có tiếng nước tí tách.

Chương 1022

Lục Vũ đang định nói gì đó thì Trần Văn Cẩm đột nhiên ra dấu "suỵt", rồi đưa tay chỉ sang bên cạnh.

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, có thể thấy một cánh cửa nhỏ, bên trong dường như là một gian mộ thất.

Trần Văn Cẩm dẫn cả nhóm vào trong phòng, rồi lập tức khép cổng đá lại, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Trời sắp sáng rồi, bầy rắn sắp quay lại, chúng ta ở đây tránh một lúc, đợi bầy rắn đi rồi chúng ta ra ngoài." Lục Vũ nhìn qua tình hình trong phòng, một căn phòng nhỏ khoảng mười mấy mét vuông, trống rỗng, cũng không có đồ đạc gì, chỉ có vài chai nước, bao bì thực phẩm, xem ra Trần Văn Cẩm đã ở đây một thời gian.

"Cô đã ở đây mấy ngày rồi?" Lục Vũ nhìn xong, quay đầu hỏi Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm khẽ thở dài: "Hôm nay là ngày thứ ba." Nói xong một câu, cô dường như không biết phải tiếp tục thế nào, liền im lặng.

Cô không nói, Lục Vũ không nói, chỉ còn lại A Ninh và Hắc Hạt Tử, nhìn Trần Văn Cẩm, trong mắt có chút kinh ngạc.

Nhưng chỉ im lặng một lát, Lục Vũ lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Tốc độ của cô vẫn nhanh hơn chúng tôi nhiều, tôi vốn tưởng cô chỉ đến sớm hơn chúng tôi nhiều nhất một ngày." Nghe lời Lục Vũ nói, Trần Văn Cẩm khựng lại một chút, lập tức hiểu ra ý gì, nhíu mày nhìn Lục Vũ, nói: "Lúc trước ở Đôn Hoàng anh đã nhận ra tôi rồi sao?" "Phải, nhưng tôi không chắc là cô." Lục Vũ có vẻ mặt phức tạp nhìn Trần Văn Cẩm một cái.

Nói thật, khi ở Đôn Hoàng gặp Định Chủ Trác Mã và con dâu của

bà ấy, Lục Vũ lúc đó đã biết người con dâu kia là Trần Văn Cẩm giả dạng, hơn nữa Trần Văn Cẩm quả thực cho anh một cảm giác quen thuộc, chỉ là anh không cách nào xác nhận, cũng không vội vàng nhận nhau.

Còn về Trần Văn Cẩm, thì là do cẩn thận.

Dù sao, tình hình của cô hiện tại rất không lý tưởng, không hy vọng sẽ xảy ra thêm bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào khác.

"Tôi cũng không chắc là anh." Trần Văn Cẩm khẽ nói một câu, vừa dứt lời, đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cửa, ghé tai lắng nghe.

Một lát sau, cô lại quay vào trong ngồi xuống, dùng giọng rất nhỏ nói: "Bầy rắn đang đi qua, chúng ta nói chuyện nhỏ một chút." "Ừm." Lục Vũ không để tâm đến bầy rắn kia, nhưng hiện tại cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu, chuyển chủ đề, hỏi: "Cô có thấy Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà không?" "Ngô Tam Tỉnh?" "Nói thuận miệng thôi, là Giải Liên Hoàn, không phải Ngô Tam Tỉnh." "Tôi thấy rồi." Trần Văn Cẩm gật đầu, nói: "Nhưng có người khác đi cùng họ, tôi không tìm họ, hơn nữa nhìn thấy Giải Liên Hoàn, tôi luôn có chút…" Trần Văn Cẩm không nói tiếp, nhưng Lục Vũ lại hiểu ý cô.

Dù sao, năm đó Trần Văn Cẩm, đồng thời được Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn theo đuổi, nhưng cả hai cô đều không đồng ý… "Ai đi cùng họ?" "Tôi không quen, là người lạ, tôi lo là người của hắn." Dừng một chút, Trần Văn Cẩm bổ sung: "Giống như mấy người vừa rồi." "Vậy thì là người của hắn rồi." Lục Vũ gật đầu, trực tiếp đưa ra một câu trả lời kinh người cho Trần Văn Cẩm: "Chắc là người nhà họ Uông, lần này Giải Liên Hoàn có lẽ muốn nhân cơ hội gài bẫy nhà họ Uông một phen.

Dù sao, ông ta cảm thấy lần này mình vào đây, chưa chắc đã ra được nữa…" Lần này, Lục Vũ còn chưa nói xong, đã thấy sắc mặt

Trần Văn Cẩm có chút thay đổi.

Tuy nhiên, im lặng một lát, cô vẫn lên tiếng nói: "Giữa Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh, có một người có thể là người của hắn." Trần Văn Cẩm đã điều tra rất nhiều chuyện, có một phán đoán mơ hồ về chuyện của Uông Tàng Hải, cũng có một phán đoán mơ hồ về mọi chuyện đằng sau.

Suy nghĩ một chút, cô tiếp tục hỏi: "Chuyện năm đó, anh còn nhớ được bao nhiêu?

Những tài liệu về Uông Tàng Hải, anh còn nhớ được bao nhiêu?" "Chuyện xảy ra ở đây, anh còn nhớ không?" Trần Văn Cẩm vừa nói, vừa nhìn thẳng vào Lục Vũ, chờ đợi câu trả lời của anh.

Một lát sau, Lục Vũ lắc đầu, lấy ra mấy món đồ, đặt trước mặt Trần Văn Cẩm.

Bao gồm sổ tay công tác của Trần Văn Cẩm, mấy viên Thi miết hoàn, cùng với chiếc bi đông quân dụng cũ kỹ, và cuộn băng ghi hình… Nhìn những thứ anh lấy ra, Trần Văn Cẩm đã nghĩ đến điều gì đó, trực tiếp nói: "Lần này tình hình mất trí nhớ của anh có vẻ nghiêm trọng hơn rồi, có phải anh đã quên hết mọi chuyện Đổng Đức từng làm không?" Trần Văn Cẩm vừa nói, vừa liếc nhìn A Ninh và Hắc Hạt Tử, thấy Lục Vũ gật đầu xong, lại nói tiếp: "Tôi không có cách nào, những chuyện trong quá khứ của anh, chỉ có thể dựa vào chính anh để tìm lại câu trả lời." Nghe lời cô nói, Lục Vũ không để tâm, anh chỉ lắc đầu, nhẹ giọng hỏi: "Lần này cô đến, rốt cuộc là vì cái gì?

Ừm, hay nói đúng hơn là nguyên nhân gì, thúc đẩy cô phải đến?" Trần Văn Cẩm đột nhiên đứng dậy, vươn vai một cái, rồi lại gãi gãi tóc, sau đó mới ngồi xuống lần nữa, nhìn Lục Vũ, trong mắt có một cảm giác khó tả.

"Thời gian của cô đã đến rồi, phải không?" Ngay lúc Trần Văn

Cẩm đứng dậy vươn vai, Lục Vũ đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, giống hệt mùi hương trên người Cấm bà!

Nhìn lại mái tóc của cô, đen nhánh óng ả, hoàn toàn không giống vẻ bết dầu trên người.

Giây phút này, Lục Vũ đã hiểu ra tại sao.

Trần Văn Cẩm khẽ thở dài, gật đầu.

Bên cạnh, A Ninh liếc nhìn Hắc Hạt Tử, thấy anh ta hoàn toàn không có ý định mở miệng, chỉ đành tự mình nhìn về phía Lục Vũ, nhưng vừa định nói gì đó thì Trần Văn Cẩm đột nhiên ra hiệu cho họ im lặng, rồi lại đi đến bên cổng đá, ghé tai lắng nghe.

Một lát sau, sắc mặt cô biến đổi, quay đầu lại nói: "Hình như có người đến, có thể là Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà…" Trong lúc cô nói, Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đã đi đến cửa, cả hai đều có thể nghe thấy bên ngoài loáng thoáng có tiếng bước chân vội vã, cùng với tiếng la hét.

Âm thanh rất xa, vang vọng trong hành lang tối đen, khiến người ta cũng không biết rốt cuộc là ai đang la hét bên ngoài.

Hơn nữa, nghe không chỉ có hai người, có thể là ba người, cũng có thể là bốn người.

Lục Vũ trong lòng lại dấy lên một cảm giác kỳ lạ, quay đầu nhìn A Ninh.

A Ninh hiểu anh đang nghi ngờ, vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không phải người của mình.

Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ thầm suy tính trong lòng, ai có thể hội ngộ với Ngô Tam Tỉnh, mà trên đường đi lại không để lại một chút dấu vết nào?

Tuy nhiên, chờ một lúc, câu trả lời đã tự tìm đến cửa!

Lúc này, có người đang đẩy cổng đá từ bên ngoài!

Lục Vũ đưa tay nhẹ nhàng ngăn lại, ra hiệu cho Trần Văn Cẩm và những người khác đều nấp sang một bên.

Đợi họ nấp kỹ xong, Lục Vũ bước một bước, nấp sang một bên.

Lúc này, cổng đá bị người ta đẩy ra một khe hở, một chùm ánh sáng đèn pin chiếu vào, ngay sau đó cái đầu nhỏ của Ngô Tà thò vào, nhìn trái nhìn phải.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Vũ, đồng tử Ngô Tà co rút mạnh, cơ thể cứng đờ, hét lên một tiếng quái dị, rồi ngất xỉu vì sợ hãi!

Lục Vũ nhất thời dở khóc dở cười, vội vàng kéo Ngô Tà vào, sau khi kéo cậu ta vào mới phát hiện Ngô Tam Tỉnh, hay nói đúng hơn là Giải Liên Hoàn đang ở ngay bên cạnh.

Chỉ là tình trạng của Giải Liên Hoàn rất tệ, sắc mặt tái xanh, dường như đã trúng độc rắn.

Nhìn thấy hai chú cháu họ, Hắc Hạt Tử nhíu mày, quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Có phải đám người đi theo bọn họ đã ra tay hạ độc, dùng hai người họ để dò đường không?

Chương 1023

Nếu nghĩ như vậy, có lẽ không phải cùng một phe, hai người họ rất có thể chỉ là vật dò đường cho người khác." Hắc Hạt Tử trước đây cũng từng điều tra "Giải Liên Hoàn" theo lệnh của Trương Hạo, đối với thủ đoạn của vị Giải Cửu gia này cũng đã được chứng kiến ít nhiều, có thể khiến ông ta trở nên thảm hại như vậy, chuyện rõ ràng không đơn giản.

Tuy nhiên, Lục Vũ không đưa ra kết luận gì, chỉ kiểm tra tình hình của Giải Liên Hoàn và Ngô Tà xong, rồi nói: "Tạm thời không chết được, trúng độc cũng không sâu, chủ yếu là do tâm lực hao tổn." Nói đến đây, Lục Vũ liếc nhìn Trần Văn Cẩm, rồi nói tiếp: "Có lẽ Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng đã nói cho Ngô Tà biết chuyện đó." Lời của Lục Vũ khiến sắc mặt Trần Văn Cẩm lại biến đổi.

Chỉ là cô vừa định nói gì đó, Ngô Tà đang ngất trên mặt đất đột nhiên cử động, trong tay là một con dao găm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đâm thẳng vào sau lưng Lục Vũ.

Cảnh tượng này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

A Ninh, Trần Văn Cẩm không kịp phản ứng, chỉ có thể hít một hơi khí lạnh!

Tuy nhiên, vẻ mặt của Hắc Hạt Tử lại trở nên rất thú vị, dường như đã thấy được chuyện gì đó hay ho.

"Cậu nghĩ, tôi không nhìn ra cậu giả vờ ngất sao?" Ngay khi dao găm của Ngô Tà sắp đâm vào sau lưng Lục Vũ, anh quay đầu lại nói một câu, rồi đưa tay ra tóm lấy cổ tay Ngô Tà, con dao găm lập tức rơi xuống đất.

Giọng của Lục Vũ lại vang lên: "Cậu đã gặp một người trông

giống tôi, rồi bị lừa, cho rằng tôi là người đó?" Ngô Tà ngẩn người ra, rồi lại nhìn chằm chằm Lục Vũ, nói: "Người nào khác chứ, làm sao tôi biết anh không phải là giả?" "Anh ấy là thật." Lúc này, Trần Văn Cẩm đến gần, nhẹ giọng nói một câu.

Dù sao, Trần Văn Cẩm và Lục Vũ hay nói đúng hơn là Đổng Đức đã tiếp xúc rất nhiều, hơn nữa vừa rồi hai người đã nói chuyện rất nhiều, trên đường đi cô cũng đã quan sát rất nhiều, sớm đã xác nhận thân phận của Lục Vũ.

Ngô Tà theo phản xạ nhìn theo tiếng nói, liền thấy Trần Văn Cẩm.

"Văn Cẩm… Trần Văn Cẩm… Dì Trần…" Giây phút này, Ngô Tà hoàn toàn ngây người, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên não, khiến da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà.

Trong phút chốc, cậu ta không biết nên nói gì, cứ ngây ngốc nhìn Trần Văn Cẩm.

Ngay lúc Ngô Tà đang ngẩn người, bên ngoài đột nhiên vang lên từng tràng tiếng súng!

Nghe thấy tiếng súng, Ngô Tà cuối cùng cũng phản ứng lại, hít một hơi khí lạnh, vội nói: "Đến rồi, bọn họ đến rồi!" "Ai đến?" Lục Vũ nói một câu, rồi lại trao đổi ánh mắt với Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử hiểu ý, hai bước đi đến bên cửa, đứng gác.

"Người của hắn…" Ngô Tà lòng rối như tơ, vẻ mặt hoảng hốt, nuốt nước bọt mấy lần, lúc này mới ngắt quãng nói: "Người của hắn, hắn có rất nhiều người, tôi tưởng anh cũng là người của hắn…" Lời của cậu ta nghe có vẻ không đầu không đuôi, nhưng Lục Vũ lại hiểu ra được điều gì đó, lập tức truy hỏi: "Chắc chắn là hắn, hay là nhà họ Uông?" Bên cạnh, Trần Văn Cẩm cũng ánh mắt sáng ngời nhìn Ngô Tà, chờ đợi câu trả lời của cậu ta.

Chỉ có điều, Ngô Tà chỉ ngẩn người ra một lúc, rồi lập tức nhớ đến tam thúc của mình, có chút hoảng hốt nói: "Chính là người của hắn!

Thôi đừng quan tâm nữa, tam thúc của tôi, tam thúc của tôi sao rồi?" Nói đoạn, nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh đang ngất trên mặt đất.

Ngô Tà lập tức quay đầu nhìn Lục Vũ, vội nói: "Tôi đã cho chú ấy ăn xà quan rồi, sao không giải độc, anh xem rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lục Vũ trước đó đã kiểm tra tình hình của Ngô Tam Tỉnh, lúc này trực tiếp nói: "Ông ta không chỉ trúng độc rắn, mà còn có vấn đề khác." "Có thể cứu tỉnh chú ấy không, tôi còn rất nhiều chuyện muốn hỏi chú ấy." Ngô Tà dừng lại một chút, vẻ mặt cầu xin nhìn Lục Vũ, nói: "Thật đó, có rất nhiều rất nhiều chuyện, tôi còn muốn nghe chú ấy nói.

Rất có khả năng, có thể từ miệng chú ấy biết được toàn bộ sự thật…" Lúc này, Trần Văn Cẩm đứng bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, hay nói đúng hơn là Giải Liên Hoàn, vẻ mặt phức tạp nhìn ông ta.

Biệt ly nhiều năm, cô cũng không ngờ, lúc tái ngộ, lại là vào thời điểm này, trong tình huống như thế này.

Trần Văn Cẩm đang định nói gì đó với Giải Liên Hoàn thì Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng: "Có người đến." Mấy người lập tức căng thẳng, Ngô Tà càng hoảng sợ, kinh hãi nói: "Mau chặn cửa lại…" "Im miệng!" Lục Vũ quát khẽ, trực tiếp ra hiệu cho mấy người nấp vào chỗ tối, rồi lấy ra Thừa Ảnh kiếm, vận hết công lực, bao trùm toàn bộ cơ thể mọi người trong ánh sáng của Thừa Ảnh kiếm.

Nói thật, anh cũng không muốn làm vậy, nhưng trong Sơn Hà Đồ có Vương Bàn Tử, Cấm bà, còn có Trương Hạo, anh không muốn để những người có mặt biết chuyện này.

Cả nhóm lập tức nín thở.

Một lát sau, cổng đá hé ra một khe hở, có người từ ngoài cửa bước vào.

Người đến vẻ mặt lạnh lùng quét qua căn phòng, nói với giọng nửa cười nửa không: "Quen biết một phen, lại không muốn gặp tôi đến vậy sao?

Được thôi, các người không muốn gặp tôi, tôi đi đây." Nhìn bóng người này, Lục Vũ cũng cảm thấy có chút tê dại da đầu!

Anh không bao giờ ngờ tới, Trương Bách Xuyên lại có thể đến đây, đây đúng là sợ gì gặp nấy!

Trương Bách Xuyên đã đến rồi, ai biết được tên khốn Bạch Trạch kia có đến góp vui không?

Chuyện này, thật sự càng ngày càng rắc rối!

Ngay lúc Lục Vũ đang suy tính, cổng đá lại đóng lại.

Dường như cho rằng Trương Bách Xuyên đã đi rồi, Ngô Tà lúc đó không nhịn được lên tiếng: "Hóa ra là Trương Bách Xuyên!

Tôi đã nói người đi theo tôi trông có vẻ quen mắt, không ngờ lại là Trương Bách Xuyên!

Lục… Trương… Đổng…" Ngô Tà sau cơn chấn động, nhìn chằm chằm Lục Vũ, cách xưng hô trong miệng thay đổi mấy lần, nhưng còn chưa kịp nói ra, Lục Vũ đã cắt ngang lời cậu ta: "Không biết nói gì thì nghĩ cho kỹ rồi hãy nói." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại, liếc nhìn Trần Văn Cẩm đang nhíu chặt mày, nhẹ giọng hỏi: "Cô có quen Trương Bách Xuyên không, hay là đã gặp hắn ở đâu?" "Lần trước, chúng ta đến Thanh Đồng Môn, hắn cũng ở Thanh Đồng Môn.

Cô điều tra chuyện này lâu như vậy, không có chút thông tin nào về hắn sao?" "Hít!" Lời của Lục Vũ khiến Trần Văn Cẩm như bừng tỉnh khỏi cơn mê, sau khi hít một hơi khí lạnh, cô buột miệng: "Hắn

họ Trương?

Tên Trương Bách Xuyên?" Nói rồi, cô lại nhìn chằm chằm Lục Vũ, hỏi từng chữ một: "Anh thật sự không nhớ hắn sao?" Nhìn biểu cảm của Lục Vũ, Trần Văn Cẩm đã có câu trả lời, liền cười khổ nói: "Anh có nhớ Hoắc Linh không?" "Cô muốn nói gì?" Trần Văn Cẩm hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Hoắc Linh từng đến đây, tôi biết cô ấy không thể một mình xông vào… nên tôi đã điều tra và phát hiện là Trương Bách Xuyên đã đưa cô ấy vào." Nói đến đây, Trần Văn Cẩm dừng lại, rồi nói tiếp: "Hơn nữa, mộ dưới đáy biển Tây Sa năm đó, cũng có Trương Bách Xuyên." Tây Sa!

Lại là Tây Sa!

Năm đó ở Tây Sa, thật sự đã ẩn giấu quá nhiều bí mật!

Lục Vũ lấy tên giả là Đổng Đức, xuất hiện vào thời điểm đó, nhưng dường như không vào Tây Sa.

Người vào Tây Sa lúc đó, là Trương Bách Xuyên!

Chương 1024

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, Trần Văn Cẩm liếc nhìn anh một cái, rồi lại nhìn Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh, khóe miệng có chút cay đắng nói: "Hắn vốn là một nghiên cứu sinh không mấy nổi bật trong trường chúng tôi, nhưng trong lần hành động 'Khảo cổ Tây Sa' đó, có người ở trên đã đề cử hắn gia nhập đội khảo cổ." Trần Văn Cẩm không giới thiệu nhiều hơn, chỉ đơn giản nói một câu rồi chuyển chủ đề: "Tôi luôn nghi ngờ hắn là người của 'hắn', hay nói đúng hơn là hắn đang thúc đẩy tiến trình của bọn họ." Người khác không hiểu, nhưng Lục Vũ vừa nghe lời Trần Văn Cẩm, đã hiểu ý cô.

Bất kể là "hắn", hay là Cừu Đức Khảo, trong quá trình truy tìm quá khứ của Uông Tàng Hải, dường như đều có một bàn tay ẩn trong bóng tối, khi họ lạc lối, bàn tay đó sẽ chỉ đường cho họ, để họ có thể tiếp tục khám phá… Bên cạnh, Ngô Tà không hiểu ý Trần Văn Cẩm, ngẩn người một lúc rồi hỏi: "Cô đang nói gì vậy, sao cháu nghe càng lúc càng mơ hồ?" "Không có nhiều thời gian đâu, anh ấy hiểu là được rồi, sau này có gì không hiểu, cậu đi hỏi anh ấy." Trần Văn Cẩm liếc nhìn Ngô Tà, rồi lại quay sang Lục Vũ, giọng điệu vô cùng chân thành nói: "Tôi tin tưởng anh ấy, anh ấy có lẽ là người đáng tin cậy nhất trên thế giới này." Lục Vũ nhíu mày, khó hiểu nhìn Trần Văn Cẩm, rất muốn hỏi một câu về câu chuyện của Đổng Đức và Trương Bách Xuyên.

Nhưng lúc này, rõ ràng không phải là thời điểm để trò chuyện chi tiết.

Bên kia, Ngô Tà cũng nhíu mày chặt hơn.

Sau khi chia tay Lục Vũ và những người khác, cậu ta cùng Giải

Liên Hoàn liên tục đi xuyên qua di tích quốc gia Tây Vương Mẫu.

Trong thời gian đó, Ngô Tam Tỉnh ngoài việc thừa nhận mình là Giải Liên Hoàn, còn kể một số chuyện đã xảy ra trong quá khứ, ví dụ như chuyện mộ dưới đáy biển, lại ví dụ như chuyện của "hắn", chỉ là phần lớn đều nói qua loa trong lúc vội vã chạy trốn, khiến người nghe càng thêm mơ hồ.

Điều duy nhất có thể xác định, chính là Ngô Tam Tỉnh đã nói với cậu ta một câu giống hệt như Trần Văn Cẩm đã nói: Lục Vũ, là người đáng tin cậy nhất.

Ngay sau đó, Ngô Tà liếc nhìn Lục Vũ, mở miệng nói: "Trong lòng cháu có rất nhiều nghi vấn, cần rất nhiều câu trả lời, nhưng cháu biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện…" Ngay lúc này, từ vị trí của Giải Liên Hoàn đột nhiên vang lên tiếng động, cả nhóm đều quay đầu lại, nhìn về phía Giải Liên Hoàn.

Chỉ thấy, Giải Liên Hoàn đã mở mắt, đang ngây ngốc nhìn Trần Văn Cẩm, môi mấp máy, cũng không biết ông ta đang lẩm bẩm điều gì.

Trần Văn Cẩm hai bước đi đến gần, ngồi xổm xuống một bên, đỡ Giải Liên Hoàn ngồi dậy, giọng có chút run rẩy: "Liên Hoàn, lâu rồi không gặp…" Giải Liên Hoàn vẻ mặt kích động, nhưng dường như không nói được lời nào.

Nhưng, từ vị trí của Lục Vũ, vừa hay có thể nhìn thấy Giải Liên Hoàn nhân lúc Trần Văn Cẩm đỡ ông ta dậy, đã đưa một thứ gì đó cho Trần Văn Cẩm.

"Bây giờ không phải là lúc hai người kể lể tâm tình, nối lại tình xưa đâu." Lục Vũ rất không thích những hành động nhỏ của họ, lạnh lùng nhìn hai người nói: "Thời gian của cô ấy không còn nhiều, chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành Cấm bà, ông cũng không cần giấu giếm

nữa.” Nói đến đây, Lục Vũ lại cười lạnh một tiếng, nhìn Giải Liên Hoàn sắc mặt có chút tái nhợt, nói: “Lão thổ già, động tác của ông quá nhanh, còn tính kế tôi, bắt tôi chăm sóc Phan Tử, món nợ này, sau này chúng ta nhất định phải tính.” Nghe Lục Vũ nhắc đến chuyện trước đó, khóe miệng Giải Liên Hoàn càng thêm cay đắng, cố gắng nuốt nước bọt mấy lần, mới miễn cưỡng mở miệng, yếu ớt nói: “Trên đường gặp phải Trương Bách Xuyên, tôi thực sự là tình thế bắt buộc.” Câu này vừa nói xong, sắc mặt Lục Vũ biến đổi, trầm giọng truy hỏi: “Ông gặp Trương Bách Xuyên ở đâu?” Không đợi Giải Liên Hoàn mở miệng, Lục Vũ lại quay đầu nhìn Ngô Tà, Hắc Hạt Tử, A Ninh, cuối cùng lại thả Phan Tử từ trong Sơn Hà Đồ ra, nhìn kỹ một lượt, cười lạnh nói: “Tôi cứ tưởng là ông, không ngờ lúc đó đã là Trương Bách Xuyên rồi sao?” Một câu nói không đầu không đuôi, không ai hiểu được.

Ngay cả Giải Liên Hoàn cũng có chút không hiểu ý Lục Vũ, nhưng dù sao đầu óc ông ta cực kỳ thông minh, chỉ cần đảo mắt một cái, liền nói theo: “Cậu còn từng thấy Trương Bách Xuyên nhập vào người khác?” Một câu nói xong, tinh thần Giải Liên Hoàn dường như tốt hơn một chút, cố hết sức di chuyển đến bên cạnh Phan Tử, mặt đầy ưu sầu, lại nhìn Lục Vũ nói: “Trương Bách Xuyên luôn nhập vào người cậu ấy, đợi phá được lối vào địa cung, hắn liền bảo tôi để Phan Tử lại cho cậu.

Sao rồi, Phan Tử không sao chứ?” “Không chết được.” Lục Vũ lạnh lùng nói một câu, rồi lại nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “Mấy cái lều bên ngoài địa cung, là chuyện gì vậy?

Tôi phát hiện tóc dưới hai cái túi ngủ, một cái không có.” “Tóc?” Giải Liên Hoàn mặt lộ vẻ mờ mịt.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nói: “Tóc là tôi để lại, lúc đó họ quay lại, tôi không kịp, nên chưa kịp đặt xong cả ba cái lều.” Nghe vậy, Lục Vũ

khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng chuyện này cũng có thâm ý, bây giờ xem ra là do mình quá căng thẳng, có chút hoang mang lo sợ.

Bỏ qua chuyện này, Lục Vũ lại không khỏi nghĩ đến Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch, hai thứ này quá quỷ dị, dường như đều có thể tùy ý nhập vào, khống chế người khác.

Hơn nữa lại xuất quỷ nhập thần, khiến người ta khó lòng phòng bị, còn hơn cả A Thổ mà anh gặp ở Côn Luân… Nghĩ đến đây, Lục Vũ đột nhiên sững người, rồi buột miệng: "Không đúng!" "Cái gì không đúng?" Vừa rồi không ai nói gì, lúc này Lục Vũ đột nhiên dùng một tiếng "không đúng" phá vỡ sự im lặng, khiến ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía anh.

Lục Vũ nhìn một lượt, Vương Bàn Tử không có ở đây, Hồ Bát Nhất cũng không, có những lời anh không thể bàn bạc với mấy người này, chỉ có thể lắc đầu, lại cúi đầu xuống, âm thầm suy tính trong lòng.

Ngay khoảnh khắc nghĩ đến A Thổ, anh đột nhiên nhớ lại một câu mà A Thổ đã nói.

"Ta là A Thổ, là giáo sư Tôn, là Uông Tàng Hải, là Vượng Đôi, đã nuốt chửng quá nhiều linh hồn, ta cũng có chút không biết mình là ai nữa rồi…" Sau này, ở sâu trong sông băng Côn Luân, Lục Vũ đã chứng thực, thân phận của A Thổ có liên quan đến Khương Tử Nha.

Sau nữa, anh tưởng rằng Khương Tử Nha đã hóa thành tro bụi trên đỉnh Côn Luân.

Cho đến tận bây giờ… Trước đó, sự xuất hiện đồng thời của Khương Tử Nha và Bạch Trạch, đã khiến cái tên Khương Tử Nha quay trở lại trong đầu anh.

Một sự thật khiến anh có chút sởn gai ốc, hiện lên trong đầu.

Trương Bách Xuyên là một thể hồn!

Là linh hồn của vô số người, tạo thành một loại thể hồn quái dị!

Trong nhận thức của thế nhân, sau khi chết người ta hoặc là đầu thai chuyển thế, hoặc là trở thành quỷ.

Nhưng… Lục Vũ đã đọc 《U Minh Lục》, cũng đã tìm hiểu về quỷ.

Theo ghi chép trong 《U Minh Lục》: Người chết thành Quỷ, Quỷ chết thành Nễ, Nễ chết thành Hi, Hi chết thành Di.

Kinh điển của Đạo giáo 《Đạo Đức Kinh》 có câu: Nhìn không thấy gọi là Di, nghe không thấy gọi là Hi.

Tương truyền Trần Đoàn lão tổ ở Hoa Sơn, người đã lừa Tống Thái Tổ, có hiệu là Hi Di tiên sinh… Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng có một suy đoán hợp lý về thân phận của Trương Bách Xuyên!

Nếu không có gì bất ngờ, Trương Bách Xuyên không phải là Nễ, thì là Hi, hoặc là Di.

Khả năng lớn nhất, chắc là Nễ!

Rất có khả năng, hắn đã không biết dùng thủ đoạn gì, đã vật chất hóa bằng cây thần Thông Thiên để tạo cho mình một thân xác, kết quả là thân xác đó đã bị Lục Vũ hủy diệt trong thành Ma Quỷ.

Cho nên khi xuất hiện lần nữa, chỉ có thể chọn cách nhập vào Phan Tử… Chuyện Nễ nhập vào người khác, Lục Vũ từng đọc được một câu trong 《Liễu Nhai Ngoại Biên》: "Nay ta đã thành Nễ, cách hai kiếp trần ai, nhập vào thân quỷ, rồi sau đó chết say." Nhưng, họ vào địa cung của Tây Vương Mẫu, rốt cuộc là vì cái gì?

Trong đó, có liên quan đến Uông Tàng Hải không?

Có liên quan đến Thanh Đồng Môn không?

Họ muốn làm gì?

"Tiểu ca nhi, đừng mất tập trung nữa, bây giờ chuyện này giải quyết thế nào?" Hắc Hạt Tử đợi một lúc, thấy Lục Vũ nhíu mày càng lúc càng chặt mà hoàn toàn không có ý định mở miệng, không nhịn được nhắc nhở một câu: "Trương Bách Xuyên bọn họ đã đi được một lúc rồi, chúng ta mà không đi nữa, e là chẳng còn gì nóng hổi mà húp đâu." Nghe lời Hắc Hạt Tử, Lục Vũ vẻ mặt phức tạp nhìn anh ta một cái, rồi thở dài, tự lẩm bẩm: "Vòng xoáy này, còn lớn hơn tôi tưởng tượng, tôi cũng không thể chắc chắn rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì…" Nói xong câu này, Lục Vũ trực tiếp quay đầu, mấy bước đi đến bức tường đối diện cổng đá, đưa tay sờ lên đó, tìm được cơ quan.

Chương 1025

Thực tế, khi Lục Vũ bước vào gian phòng đá này, đã tìm thấy cơ quan mật đạo rồi, chỉ là vì anh muốn xem Trần Văn Cẩm rốt cuộc biết được bao nhiêu, nên không vội mở cửa.

Lúc này nếu đã xác định được một số chuyện, vậy thì không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa.

Trong lúc mấy người còn đang ngạc nhiên, Lục Vũ đưa tay nhẹ nhàng vỗ một cái lên bức tường, liền nghe thấy một tràng tiếng "kèn kẹt" vang lên, ngay sau đó, một cánh cổng đá xuất hiện trước mắt mấy người!

Nhìn thấy cổng đá xuất hiện, hơi thở của mấy người đều ngưng lại, lập tức quên hết mọi chuyện khác!

Mấy đôi mắt, đều nhìn chằm chằm vào cánh cổng đá này.

Đặc biệt là Trần Văn Cẩm, cô nuốt nước bọt, miệng lẩm bẩm: "Tôi tìm ở đây mấy ngày, đều không tìm thấy, không ngờ lại ở đây." Lục Vũ quay đầu nhìn họ một cái, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, nếu còn trì hoãn thêm một chút, có lẽ hắn cũng sẽ tìm đến đây." Vừa nói, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh Phan Tử, liếc nhìn Phan Tử vẫn chưa tỉnh lại, trực tiếp cất anh ta vào "Sơn Hà Đồ".

Còn về Giải Liên Hoàn, thì được Ngô Tà dìu, miễn cưỡng đứng dậy, đi đến bên cạnh Lục Vũ, nhìn kỹ anh, đột nhiên nói: "Tiếc là đầu óc của cậu không tốt, không thì mọi chuyện sao lại rắc rối đến thế?" Lục Vũ trừng mắt nhìn Giải Liên Hoàn, cười lạnh nói: "Ông mà nói thêm một câu thừa thãi nữa, tôi đảm bảo ông không xuống được đâu." Nói xong câu này, Lục Vũ không thèm nhìn Ngô Tam Tỉnh, quay đầu nói với Trần Văn Cẩm: "Có một số chuyện, cô rõ hơn họ, cô biết mình

nên làm gì.” “A Ninh, Kính Đen, sau khi xuống dưới, bất kể thấy thứ gì, đừng có động chạm lung tung…” Nghĩ đến cảnh tượng xảy ra trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Lục Vũ suy nghĩ một chút, lại dặn dò A Ninh, Hắc Hạt Tử thêm một câu, lúc này mới dẫn mọi người, chậm rãi bước vào mật đạo.

Mật đạo là một hành lang xoắn ốc đi xuống, tối đen như mực, phẳng phất như không có điểm cuối, có phần giống với con đường Lục Vũ và những người khác đã đi qua trước đó.

Quốc gia Tây Vương Mẫu dường như rất không thích cầu thang, rất hiếm khi thấy bậc thang, khắp nơi đều là dốc lên, dốc xuống.

Ngoài ra, cảm giác liên tục đi xuống này, lại khiến Lục Vũ nhớ đến Quỷ Động, Tinh Tuyệt mấy nơi đó.

Trong đầu anh không khỏi nghĩ đến sự sùng bái vực sâu, động đất của những nơi đó.

“Chẳng lẽ, suy đoán trước đó là thật?” Lục Vũ tự nhủ trong lòng, đoán rằng quốc gia Tây Vương Mẫu và Tinh Tuyệt, Quỷ Động đều có liên quan, thậm chí có khả năng tất cả những điều này đều liên quan đến con xà thần đáng sợ đã vẫn lạc kia!

Dù sao, quốc gia Tây Vương Mẫu cũng rất thích loại trùng dài đó, đâu đâu cũng thấy Thiềm lân hắc phụ hý.

Trong lòng nghĩ vậy, cả nhóm chậm rãi đi xuống, tiến vào nơi sâu thẳm… Cái hang sâu hun hút, tưởng chừng như không có điểm cuối, nhưng họ chỉ đi được khoảng nửa giờ, hành lang đã đến điểm cuối.

Điểm cuối của hành lang là một không gian giống như hang động, nhưng không phải tự nhiên, mà đầy dấu vết điêu khắc của con người.

Lục Vũ, Hắc Hạt Tử đều có khả năng nhìn trong đêm, có thể thấy rõ tình hình xung quanh.

Hắc Hạt Tử nhìn thấy cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng Lục Vũ nhìn thấy tình hình xung quanh, sắc mặt lại có chút khó coi… Xung quanh hang động, là những bậc thang uốn lượn.

Trên đó có những bức tượng tạo hình cồng kềnh, chi chít, hết vòng này đến vòng khác, không có một chỗ trống nào.

Nói chính xác, những bức tượng đó không phải là tượng, mà là từng cái ngọc dũng!

Tuy nhiên, những cái ngọc dũng đó chỉ có hình dạng giống pháp khí Địa giai "Trường sinh ngọc dũng", chứ không phải Trường sinh ngọc dũng thật.

Người bên trong, cũng đã sớm biến thành hài cốt… Lúc này, A Ninh lấy súng ra, bắn một quả pháo sáng, chiếu sáng toàn bộ không gian, khiến mọi người đều có thể thấy rõ tình hình xung quanh.

Nhìn thấy những cái ngọc dũng xung quanh, Ngô Tà là người đầu tiên kinh hô, ngay sau đó, A Ninh, Giải Liên Hoàn, tất cả đều kinh hô.

Sắc mặt của mấy người, đều đỏ bừng!

Lục Vũ không có tâm trạng kích động như họ, chỉ lạnh lùng nhìn, nhìn vào cái bàn đá dưới đáy hang động, nhìn những khí cụ bằng đồng tạo hình kỳ đặc, lớn nhỏ không đều xung quanh, luôn cảm thấy cảnh tượng này, dường như có chút quen thuộc.

"Bàn Tử, cậu…" Lục Vũ vừa mới bắt đầu, giọng nói đã đột ngột dừng lại, khóe miệng lại thêm một tia cay đắng.

Vốn dĩ, anh muốn nhờ Vương Bàn Tử giúp anh nhớ lại, những khí cụ bằng đồng kia có giống với tạo hình họ thấy ở Tinh Tuyệt và Cổ Cách không.

Nhưng vừa nghĩ đến Vương Bàn Tử còn đang ở trong "Sơn Hà Đồ", tâm trạng lập tức trở nên có chút không tốt, chỉ quay đầu lại nhìn

mấy người, hỏi: “Ai mang máy ảnh?” Nói xong, anh nhớ ra mình trước đó lúc thu dọn trang bị trong mấy chiếc xe bên ngoài thành Ma Quỷ đã thu được máy ảnh, liền lấy ra chụp lại toàn bộ cảnh tượng.

“Vương Bàn Tử đâu, sao không thấy cậu ấy?” Trong lúc Lục Vũ đang chụp ảnh, Ngô Tà ghé sát vào A Ninh, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Trong lòng cậu ta mơ hồ có một dự cảm không lành, nhưng vẫn muốn có được một câu trả lời chính xác.

“Không liên quan đến cậu.” Hắc Hạt Tử nói trước A Ninh, lạnh lùng nói: “Xung quanh không có đường nào khác, đây chính là điểm cuối rồi.

Ngô Tam gia, Trần cô nương, có lời gì, lúc này nói ra đi?” Trần Văn Cẩm không nói gì, chỉ im lặng đi về phía trước, đi thẳng đến trước cái bàn đá ở trung tâm hang động, lúc này mới dừng bước, giọng có chút kích động nói: “Phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu… không ngờ là thật sự tồn tại.” Cùng lúc cô nói ra câu này, trong đầu Lục Vũ cũng xuất hiện thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ phát hiện phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu, tổng độ khám phá Đầm lầy rắn Quỷ thành đạt 60%, hệ thống thưởng Luyện đan thuật.】 【Giải thích: Luyện đan thuật, một trong Kỳ môn độn giáp.

Bắt nguồn từ học thuyết của đại phương sĩ đời đầu Từ Phúc, bằng những thủ đoạn huyền diệu, thông qua sự phối hợp khéo léo của các loại linh nguyên liệu, có thể luyện chế ra các loại đan dược khác nhau, sở hữu những năng lực thần bí khó lường.】 Thông báo của hệ thống hiện lên trong đầu, Lục Vũ chỉ liếc nhìn một cái, rồi cũng bỏ qua.

Luyện đan thuật cũng được, luyện khí thuật cũng thế, đối với tình

hình hiện tại đều không có tác dụng… Định thần lại, Lục Vũ đi đến bên cạnh Trần Văn Cẩm, nhìn vào bàn tinh tú rải rác trên bàn đá đó, nhìn vào tinh đồ được tạo thành từ từng viên Thi miết hoàn, cứ thế nhìn.

Anh đã nhìn ra, tinh đồ là một cơ quan.

Chỉ cần một chút bất cẩn, là có thể khiến nhà sập phòng đổ… Bên cạnh anh, Trần Văn Cẩm cũng đang nhìn chằm chằm vào những viên đan dược đó.

Do dự một lát, cô nói: "Những thứ này, đều là thuốc trường sinh phải không.

Ừm, là thuốc trường sinh do Tây Vương Mẫu luyện chế phải không?" Thuốc trường sinh!

Ba chữ này từ miệng Trần Văn Cẩm nói ra, khiến sắc mặt A Ninh, Ngô Tà đều biến đổi, hai người nhanh chóng đến gần bàn đá.

A Ninh mấp máy môi, run rẩy đưa tay ra.

Chương 1026

Chỉ là còn chưa chạm vào bàn đá, đã bị Lục Vũ đưa tay gạt ra, lạnh lùng nhắc nhở: "Tôi đã nói với cô, sau khi xuống đây không được chạm vào bất cứ thứ gì.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Nhìn, không được động!" "Đây… đây… đây có phải là?" A Ninh không để tâm đến việc Lục Vũ vừa gạt tay mình, chỉ một mực kích động nhìn Lục Vũ, giọng run rẩy nói: "Cái này và loại thuốc anh đưa cho ông chủ của chúng tôi trước đây, thuốc, thuốc, có khác gì không?" Trong lúc nói chuyện, A Ninh như bị ma ám, lại đưa tay ra, định lấy một viên thuốc.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, không nói thêm một câu thừa thãi nào, trực tiếp nhét cô vào "Sơn Hà Đồ".

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, lần Ngô Tà, Trương Khởi Linh họ vào đây, chính là vì có người động chạm lung tung vào tinh đồ, dẫn đến rất nhiều chuyện thay đổi.

Sai lầm này, Lục Vũ không định phạm một lần.

Hành động này lại khiến Trần Văn Cẩm kinh ngạc một phen, nhưng cô lập tức bình tĩnh lại, nói: "Anh thấy thế nào?" Lục Vũ không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên, nhìn lên phía trên.

Anh lờ mờ có thể thấy, trên đỉnh cao nhất của hang động, có mấy sợi xích sắt đang treo một thứ gì đó, mười mấy sợi xích sắt tỏa ra như một mạng nhện, một đầu gắn vào vách núi, một đầu nối vào vật ở giữa.

Im lặng một lát, Lục Vũ cũng lấy súng ra, bắn một quả pháo sáng,

lại một lần nữa chiếu sáng hang động, đặc biệt là vật đen sì ở trung tâm… Trong địa động, im phăng phắc không một tiếng động, mọi người đều trố mắt nhìn vật thể phía trên.

Nhờ ánh sáng từ pháo sáng, họ có thể thấy rõ một khí cụ bằng đồng chạm trổ hoa văn đang treo lơ lửng giữa không trung.

Cái lò đồng có hình tròn cổ xưa, được vô số sợi xích sắt treo lơ lửng.

Những sợi xích và lò đồng kết hợp lại nhìn như một con nhện khổng lồ đang phục kích ở trung tâm mạng nhện, mang lại cảm giác như bị thú dữ dòm ngó, khiến người ta rợn tóc gáy!

"Đó là...

đan lò?" Giải Liên Hoàn lên tiếng đầu tiên, phá tan bầu không khí im lặng.

Trần Văn Cẩm quay đầu nhìn ông ta một cái, gật đầu nói khẽ: "Là Huyền Không Lò." Vẻ mặt cô có chút kích động!

Hít sâu vài hơi, sau khi khó khăn lắm mới nén được tâm trạng kích động, Trần Văn Cẩm chậm rãi nói: "Trước đó tôi đã xem phong thủy nơi này, đại phong thủy thuộc về khí tượng Vạn Sơn Long Mẫu, đây chắc chắn chính là huyệt nhãn." "Loại đan lò này gọi là Huyền Không Lò, đan lò không chạm đất, treo giữa hư không, có thể thu hết tinh hoa của toàn bộ long mạch.

Đổng Đức, cậu nói xem có đúng không?" Trần Văn Cẩm đột nhiên dẫn dắt đề tài sang Lục Vũ, nhưng Lục Vũ chỉ nhìn chằm chằm vào Huyền Không Lò, không hề lên tiếng.

Chính xác mà nói, anh đang xem thông báo hệ thống trong đầu. 【Tên vật phẩm: Huyền Không Lò】 【Cấp bậc: Thiên giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực: Luyện đan】 【Thuyết minh: Huyền Không

Lò, được luyện chế từ thiên ngoại vẫn thiết và nhiều loại dược liệu quý hiếm.

Sau khi thành hình, nó được đặt tại nhiều nơi có long mạch để hấp thu linh khí, trở thành pháp khí.

Lò này đặt tại long mạch Vạn Sơn Chi Mẫu, trải qua ngàn năm linh khí nuôi dưỡng, khi khai lò luyện đan không cần đan hỏa, có thể dùng linh khí nhuận đan, thành đan tự mang linh khí...】 Đồ tốt, không nghi ngờ gì nữa, đây là món đồ cực tốt.

Lục Vũ tỉ mỉ xem xét kích thước của "Huyền Không Lò", dùng túi Càn Khôn thu lấy thứ này chắc không vấn đề gì lớn.

Chỉ là làm sao để tháo cái đan lò này xuống mới là vấn đề.

Lục Vũ vừa quan sát, nơi này khắp nơi đều là cơ quan, tùy ý chạm vào bất cứ thứ gì cũng có khả năng kích hoạt chúng.

Hơn nữa, kết cấu cơ quan ở đây rất phức tạp, dù anh mang theo "Nhẫn Cự Tử Mặc Gia" cũng không thể nhìn thấu hoàn toàn, chỉ lờ mờ thấy được một số thủ pháp của Mặc gia.

Dường như, ngoài Tây Vương Mẫu ra, Uông Tàng Hải cũng đã nhúng tay vào những cơ quan này!

"Lục Vũ, cậu thấy thế nào?" Trần Văn Cẩm thấy Lục Vũ mãi không nói gì, tưởng anh không quen bị gọi là "Đổng Đức" nên đổi lại tên thật, hỏi thêm một câu.

Lục Vũ quay đầu nhìn cô một cái, đáp: "Đợi một chút." "Đợi cái gì?" Ngô Tà nhịn không được hỏi.

Đầu óc cậu hiện giờ đang rối như canh hẹ, cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng cậu và Giải Liên Hoàn cùng tiến vào cổ thành Tây

Vương Mẫu, từ miệng Giải Liên Hoàn đã biết được một số chuyện, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy nghi hoặc!

Đầu tiên chính là địa phương này.

Nơi đáng lẽ phải mang lại câu trả lời cho họ thì lại chẳng thấy đáp án nào xuất hiện.

"Cậu ấy đang đợi Trương Bách Xuyên." Cuối cùng, vẫn là Giải Liên Hoàn hiểu ý Lục Vũ, khẽ nói: "Trương Bách Xuyên xuất hiện ở đây không phải là vô nghĩa.

Hơn nữa, với sự am hiểu của hắn về nơi này, không lẽ nào lại im hơi lặng tiếng lâu như vậy." Lục Vũ quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn, nhẹ giọng nói: "Đầu óc của Cửu gia đúng là không phục không được." "Có đôi lúc tôi lại nghĩ, nếu trong tay kẻ đó mà có bộ não thông minh như ông, thì Lão Cửu Môn có lẽ đã tuyệt diệt từ lâu rồi." Nghe câu nói có chút bất mãn này của Lục Vũ, Giải Liên Hoàn cười khổ một tiếng, rồi chỉ vào đan hoàn trên bàn đá nói: "Cái bàn đá này là một loại thăng bằng cực kỳ vi diệu, chỉ cần động vào một cái là phá vỡ thế cân bằng." "Có phải Trương Bách Xuyên đang đợi thế cân bằng bị phá vỡ rồi mới xuất hiện không?" Giải Liên Hoàn suy đoán, Lục Vũ sớm đã biết, hơn nữa còn chắc chắn về đáp án đó.

Tình hình hiện tại có chút khó giải quyết.

Lục Vũ không có hứng thú với đám xác chết kia, thứ anh thực sự quan tâm là cái Huyền Không Lò đang lơ lửng kia.

Nhưng cái lò đó cũng vậy, những sợi xích cố định lò cũng là một loại cân bằng vi diệu.

Sơ suất một chút là có thể vạn kiếp bất phục!

"Không phải chứ, vậy giờ chúng ta làm sao?" Ngô Tà thấy mấy người đều im lặng, nhịn không được phá vỡ bầu không khí lần nữa.

Cậu nhìn Lục Vũ, lại nhìn Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh, Hắc Hạt Tử.

Chương 1027

Sau khi nhìn qua một lượt, cậu lại nói: “Mọi người ai có thể giải thích cho tôi một chút, rốt cuộc chúng ta ở đây làm gì?

Chẳng lẽ đứng đây chỉ để đợi gã Trương Bách Xuyên thần xuất quỷ nhập đó sao?” Sự việc vốn đã rắc rối, mấy người đều đang tự mình xâu chuỗi suy nghĩ, nhưng Ngô Tà nói như vậy đã làm gián đoạn dòng suy nghĩ của họ.

Hơn nữa, giọng điệu lúc phiền muộn của Ngô Tà không hề nhỏ, nghe càng thêm khó chịu.

Trần Văn Cẩm có chút bất lực nhìn Ngô Tà.

Nói thật, chính cô cũng không biết mình đến đây để làm gì, chỉ biết là mình phải đến.

Trong lòng cô thấp thoáng một cảm giác, chỉ có đến đây, tìm đến cuối cùng mới có được đáp án mình mong muốn.

Lúc này, Lục Vũ vốn im lặng hồi lâu đột nhiên nhìn Ngô Tà, lạnh lùng lên tiếng: “Nếu cậu sốt ruột thì cứ cầm lấy một viên đan dược đi.

Còn không thì ngậm miệng lại mà đợi.” Ngô Tà ngẩn người ra một lát, rồi nhíu mày nói: “Nhưng không thể cứ ở đây mãi được, rốt cuộc thế nào thì cũng phải có một lời giải thích chứ?

Tam...

Tam thúc, không phải ông nói gặp được Văn Cẩm thì chuyện gì cũng rõ sao, giờ cháu vẫn chẳng biết gì cả.” Ngô Tà trong lòng nghẹn khuất vô cùng, chuyện kỳ quái cứ liên tiếp xảy ra khiến cậu không kịp trở tay, chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng câu nói này cũng làm Giải Liên Hoàn bực mình, không nhịn

được mắng: "Đã bảo cháu đừng xen vào mấy chuyện này, cháu cứ nhất quyết đòi theo, giờ theo vào rồi lại chẳng hiểu gì!

Ngay lập tức ngậm miệng lại cho chú, không thì chú sẽ bịt miệng cháu lại!" Nói xong, Giải Liên Hoàn thoát khỏi sự dìu dắt của Ngô Tà, loạng choạng đi đến bên cạnh Lục Vũ, đột nhiên cúi người chào sâu một cái, khi ngẩng đầu lên thì cười khổ: "Chuyện trước kia là tôi có lỗi trước.

Nhưng tôi cũng không ngờ cậu lại quên nhiều chuyện như vậy, còn tưởng cậu có liên hệ với hắn..." Không ai biết rằng, ngay khoảnh khắc này, Giải Liên Hoàn đã giao "Áo choàng ẩn thân" vẫn luôn mang theo bên mình cho Lục Vũ.

Ngay cả Lục Vũ cũng có chút bất ngờ trước lựa chọn của Giải Liên Hoàn.

Nhưng nghĩ lại, anh cũng hiểu ra.

Giải Liên Hoàn là người thông minh, biết Trương Bách Xuyên đang rình rập trong bóng tối, nên giao đồ cho Lục Vũ, hy vọng anh có thể dựa vào áo choàng ẩn thân để xuất kỳ chế thắng.

Hai người đang nói chuyện, Ngô Tà lại đứng ngơ ngác tại chỗ, cố gắng hiểu tất cả những gì đang diễn ra.

Chỉ tiếc là, dù là Lục Vũ hay bất cứ ai khác đều không có tâm trạng giải thích cho cậu.

Lục Vũ nhíu mày nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, cũng không nói gì, chỉ lấy Phi Hổ Trảo ra đột nhiên vung lên, thân hình vọt thẳng lên cao, treo mình giữa không trung ngang tầm với Huyền Không Lò.

Tiếp đó, anh lại lấy thêm một cái Phi Hổ Trảo khác ghim vào vách đá, lúc này mới bắt đầu cẩn thận tháo từng sợi xích sắt rồi móc vào Phi Hổ Trảo.

Động tác của anh rất chậm, không hề vội vàng.

Ở bên dưới, nhóm Ngô Tà nhìn đến ngây người.

Đợi một lát, Ngô Tà nhịn không được nói với Trần Văn Cẩm: "Ơ, chẳng lẽ lúc đầu mọi người làm nhiều việc như vậy chỉ vì cái đan lò này thôi sao?" Trần Văn Cẩm nhìn Giải Liên Hoàn một cái, thở dài nói: "Phải, mà cũng không phải." "Ý cô là sao?" Ngô Tà vừa dứt lời, liền nghe thấy một trận tiếng động "rắc rắc" vang lên từ phía sau.

Cậu theo bản năng ngẩng đầu lên, tưởng Lục Vũ đã làm gì đó, nhưng Lục Vũ ở trên không trung không hề có gì bất thường, tất cả xích sắt đã được anh cố định lại, đan lò cũng đã được thu vào túi Càn Khôn.

Ngay lúc đó, một giọng nói có chút quen thuộc vang lên sau lưng Ngô Tà: "Vốn dĩ ta còn tưởng kiên nhẫn của ngươi rất tốt, sẽ đợi ở đây lâu hơn.

Giờ xem ra, kiên nhẫn của ngươi cũng thường thôi.

Được rồi, đưa đồ cho ta đi, cũng đỡ để ta phải ra tay." Trong khi nói, chỉ thấy một cái ngọc dũng (xác ướp trong giáp ngọc) cử động, nhảy từ trên không xuống đứng trước mặt mọi người.

Theo động tác của hắn, những ngọc dũng khác cũng giống như sống lại!

Cảnh tượng này làm mọi người giật nảy mình, tất cả đều chết trân tại chỗ.

"Trương Bách Xuyên, ta không lấy thứ này thì làm sao ngươi chịu xuất hiện?" Lúc này, Lục Vũ đã từ trên trời giáng xuống, đáp đất vững vàng.

Nhìn cái ngọc dũng trước mặt, Lục Vũ lại quay đầu nhìn Ngô Tà, lắc đầu nói: "Gọi tên hắn cũng không thể ép hắn ra đâu, Trương Bách

Xuyên giờ đã không ra người cũng chẳng ra quỷ...” Giây trước Lục Vũ còn dùng giọng dạy bảo nói với Ngô Tà, giây sau thân hình anh đã loáng lên, biến mất ngay trước mắt mọi người!

Sắc mặt Trương Bách Xuyên biến đổi, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng Lục Vũ đột kích.

Nhưng ngay lúc đó, Hắc Hạt Tử vốn im hơi lặng tiếng đã xuất hiện trước mặt Trương Bách Xuyên, tay cầm một thanh trường đao sáng loáng, vung đao chém thẳng vào đầu cái ngọc dũng mà Trương Bách Xuyên đang trú ngụ!

Hai người hành động cùng lúc, cứ như đã bàn bạc từ trước.

Trương Bách Xuyên không thèm để ý đao của Hắc Hạt Tử, chỉ lo Lục Vũ đột nhiên hiện ra đánh lén, nên lùi lại một bước, quyết định tạm tránh mũi nhọn.

Ngay khi chân Trương Bách Xuyên vừa nhấc lên, đột nhiên cảm thấy cổ chân bị siết chặt.

Trương Bách Xuyên vốn đang cảnh giác cao độ, lúc này cảm nhận được liền cười lạnh một tiếng, nhảy vọt lên không trung, sau đó vung tay đánh thẳng vào cổ chân mình.

Khắc sau, một tiếng thảm thiết vang lên!

Một đứa trẻ mông trần quấn áo choàng lăn một vòng trên đất, bóng dáng thoắt ẩn thoắt hiện.

Trương Bách Xuyên định nhân cơ hội bắt lấy áo choàng và Ngoa Thú, nhưng khi hắn định ra tay thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có một cảm giác nguy hiểm khó tả!

Chương 1028

Ngay lập tức, hắn đành bỏ qua Ngoa Thú, mặc kệ nó dùng áo choàng ẩn nấp lần nữa, còn mình thì vội vàng lăn lộn trên đất để tránh đòn hiểm phía sau.

Trong lúc hắn đang luống cuống lăn lộn, kiếm quang của Lục Vũ đã lướt qua chỗ hắn vừa đứng.

Sau khi đứng dậy, Trương Bách Xuyên va chạm một đao với Hắc Hạt Tử rồi lao ra khỏi vòng vây, đứng cạnh Ngô Tà, cầm một thanh đoản đao hình thù kỳ dị kề thẳng vào cổ cậu.

Lúc này, Trương Bách Xuyên coi như giành lại thế chủ động.

Hắn nhìn Hắc Hạt Tử đang lẳng lặng tiếp cận, đột nhiên nhếch mép cười: "Lục Vũ, ra đây cùng với tiểu bằng hữu của ngươi đi, nếu không một lát nữa thằng nhóc này sẽ đi luân hồi đấy." "Ta rất tò mò, một thứ không ra người không ra quỷ như ngươi lấy đan lò để làm gì?" Thân hình Lục Vũ chậm rãi hiện ra ngay trước mặt Trương Bách Xuyên, cách hắn chưa đầy hai mét.

Khựng lại một chút, Lục Vũ tiếp tục: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn luyện chế đan dược trường sinh bất lão sao?" Nghe câu hỏi của Lục Vũ, trên mặt Trương Bách Xuyên lộ ra một nụ cười cực kỳ quái dị, phát ra tiếng cười khanh khách.

Sau đó, hắn nói với Lục Vũ: "Đôi khi thấy biểu hiện của ngươi, ta cứ hay quên mất ngươi là một phế vật não tàn." "Tiếc thật, một phế vật mà cứ muốn làm những việc mình không thể hiểu nổi." Nói đến đây, Trương Bách Xuyên dừng lại, nụ cười vụt tắt, lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ là một quân cờ không đáng kể, một quân cờ đã bị vứt bỏ." "Đừng nói là ngươi, cả Trương gia cũng chỉ là một quân cờ mạt hạng,

thậm chí người Trương gia còn chẳng biết mình đang làm quân cờ cho ai!" "Được rồi, ta không rảnh nói nhảm với ngươi, đưa đan lò đây, nếu không hắn có thể đi luân hồi rồi." Ánh mắt Trương Bách Xuyên băng lãnh, thanh đao trong tay ghì chặt vào cổ họng Ngô Tà, dường như giây tiếp theo Ngô Tà sẽ phải mất mạng!

Lục Vũ nhìn hắn, không hề hoảng hốt, nhẹ nhàng giơ tay nói: "Tùy ngươi, muốn giết thì giết lẹ lên.

Đúng lúc tên này nói hơi nhiều, ta cũng chẳng ưa hắn." "Trương Hải Khách, ngươi nghĩ kéo dài thời gian như vậy có ích sao?" Trương Bách Xuyên mỉm cười nhạt, tay hơi dùng lực, cổ Ngô Tà xuất hiện một vệt chỉ đỏ mờ, hắn mới tiếp tục: "Thằng nhóc này thực ra khá thú vị, vốn ta không muốn nó chết sớm như vậy, nhưng hình như ngươi thấy ta có vẻ dễ thương lượng quá thì phải, vậy thì ta hết cách rồi..." Lục Vũ vẫn không có ý định ra tay, chỉ nhìn Ngô Tà một cái, thản nhiên nói: "Tôi không thể trố mắt nhìn cậu chết được." Vừa nói, Lục Vũ vừa thong thả quay người đi, không nhìn Ngô Tà nữa.

Hành động này khiến Ngô Tà la hét om sòm!

"Tốt!

Vậy ngươi chuẩn bị nhặt xác cho nó đi!" Trương Bách Xuyên cũng bị Lục Vũ chọc tức đến nổ phổi, cười lạnh một tiếng, tay đột ngột phát lực!

Chỉ là ngay khi hắn phát lực, đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí áp thẳng vào lưng.

Trương Bách Xuyên vốn luôn đề phòng Lục Vũ ám toán, lúc này cũng không hoảng loạn, chỉ bước ngang sang bên cạnh một bước.

Tưởng rằng bước này có thể tránh được đòn tấn công của Lục Vũ, ngờ đâu vừa bước xong đã cảm thấy một luồng lạnh thấu xương

từ lòng bàn chân xông thẳng lên não!

Khoảnh khắc đó, Trương Bách Xuyên như giẫm phải than hồng, cũng chẳng màng tới Ngô Tà nữa, vội vàng lùi lại mấy bước, suýt soát né được cái "Trấn Ngục Chuyên" không biết đã đặt cạnh hắn từ bao giờ!

Né được xong, sắc mặt Trương Bách Xuyên cực kỳ khó coi, lạnh lùng nhìn Lục Vũ: "Ta cho ngươi cơ hội mà ngươi không biết nắm bắt!

Đã vậy, ta sẽ giết hết bọn chúng trước, rồi sau đó..." "Giết, tùy ngươi, giết sạch mấy đứa này cũng được." Lần này không đợi Trương Bách Xuyên nói hết, Ngoa Thú đã xuất hiện bên cạnh Lục Vũ.

Một đứa trẻ mông trần, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Trương Bách Xuyên chửi rủa: "Cái thứ không ra người không ra quỷ kia, ngươi hù dọa ai hả!

Ngươi tưởng cô nãi nãi không biết cách đối phó ngươi sao!

Cô nãi nãi hôm nay sẽ siêu độ cho ngươi!" "Siêu độ ta?

Ngươi cũng xứng!" Trương Bách Xuyên tuy lời nói vẫn cứng rắn nhưng lại không vội vã ra tay.

Một là, Ngoa Thú là thượng cổ linh thú, trong huyết mạch mang theo rất nhiều truyền thừa, nếu nó thực sự biết cách đối phó hắn thì quả là rắc rối lớn.

Hai là... lúc này hắn cũng phát hiện Lục Vũ mưu mô hơn hắn tưởng.

Tất cả mọi người trong phòng, ngoại trừ Hắc Hạt Tử, Lục Vũ, Ngoa Thú là thật, những người khác đều chỉ là ảo giác do "Mặt nạ xác hồ ly mắt xanh" tạo ra.

Chuyện này hắn đã được thấy một lần trước "Thanh Đồng Môn".

Lần đó đôi bên còn là quan hệ hợp tác.

Không ngờ mới vài tháng trôi qua đã hoàn toàn trở mặt thành thù.

Trong lúc Trương Bách Xuyên còn đang do dự, Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đã tả hữu cùng lao về phía hắn!

Thừa Ảnh Kiếm trong tay Lục Vũ lóe lên hàn mang lạnh lẽo, chém thẳng vào cổ Trương Bách Xuyên.

Trương Bách Xuyên định ngăn cản thì vô tình thấy trong lòng bàn tay kia của Lục Vũ đang bưng một cái bát phật!

Cách Quý Cách Mã Trấn Quỷ Bát!

Đây chính là pháp khí được tạo ra từ việc Lạt ma Thiết Bổng và quân y Cách Mã sử dụng bát diệt ma của đại sư Liên Hoa Sinh kết hợp với Lục Tự Đại Minh Đà La Ni để trấn áp yêu phi quỷ mẫu chuyển thế.

Tuy chỉ là cấp Hoàng, nhưng cái bát phật trông không mấy bắt mắt này có thể trấn quỷ, trừ tà, đối với hạng không người không quỷ là hiệu quả nhất!

Trương Bách Xuyên tuy không nhận ra nhưng cảm nhận được cái bát phật này đe dọa quá lớn đối với bản thân!

Sau khi lách mình né Lục Vũ, Trương Bách Xuyên không hề quay đầu bỏ chạy, hắn nghĩ chỉ cần né được cái bát phật kia là vẫn có cách hạ được Lục Vũ.

Huống hồ, mục đích của hắn chỉ là cái "đan lò", cũng không muốn lấy mạng Lục Vũ.

Hạ quyết tâm xong, Trương Bách Xuyên đạp mạnh chân xuống đất, cả người vọt thẳng lên cao!

Lần nhảy này vừa hay nhắm chuẩn vị trí của Hắc Hạt Tử.

Chương 1029

Ngay khi Trương Bách Xuyên lao tới chỗ Hắc Hạt Tử, đột nhiên nghe thấy một giọng nói nhắc nhở: "Trương Bách Xuyên, lui lại!" Lui?

Trương Bách Xuyên theo bản năng quay đầu nhìn lại, thấy một khuôn mặt to béo đang đứng ngay sau mình, một cái gậy lớn giáng thẳng xuống đầu hắn!

Trương Bách Xuyên muốn lui cũng không kịp nữa rồi.

Hắn không kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào đã bị gậy đập trúng đầu, cả người như diều đứt dây ngã sầm xuống đất!

Tuy nhiên, ngay khi Trương Bách Xuyên đập xuống đất, một luồng rung chấn mạnh khiến bàn đá ở giữa động đột ngột mất thăng bằng, nghiêng sang một bên.

Ngay sau đó, vô số ngọc dũng đều phát ra tiếng "rắc rắc", "rắc rắc"!

Vô số mảnh ngọc rơi loảng xoảng, như quân bài domino bị đổ đến quân cuối cùng, từng cái xác khô mặt mũi hung tợn bước ra từ trong các bộ giáp ngọc.

Vô số xác khô hung thần ác sát nhảy xuống thạch giai, vây quanh Trương Bách Xuyên như lũ ruồi không đầu!

Lúc này, Trương Bách Xuyên vốn đã ngã đến biến dạng lại đứng dậy lần nữa.

Chỉ thấy hắn giơ tay nắn lại cái đầu cho thẳng, rồi lại vặn lại tay chân về đúng vị trí.

Tiếng khớp xương "rắc rắc" nghe mà da đầu tê dại.

Tuy nhiên quanh hắn không có người, đám xác khô kia cũng chẳng cảm thấy gì.

Trương Bách Xuyên quay đầu nhìn quanh, tìm thấy một cái ngọc dũng.

Khác với những xác khô khác, mảnh ngọc trên cái ngọc dũng này không hề rơi rụng.

Hơn nữa, diện mạo của nó giống hệt Lục Vũ!

Trương Bách Xuyên nhìn một cái, lao tới tát một cái thật mạnh khiến cái ngọc dũng đó bay văng ra ngoài.

Tiếp đó, hắn bước tới túm lấy cái ngọc dũng đó dậy, giật phăng tất cả mảnh ngọc trên người nó, cười lạnh: "Phế vật, thế này mà cũng để chúng nó chạy thoát được, đúng là phế vật!" Trong khi nói, Trương Bách Xuyên một tay bóp cổ tên đó, tay kia túm một cái xác khô khác, đập mạnh hai thứ vào nhau.

"Bành!" một tiếng trầm đục, cổ của kẻ giống hệt Lục Vũ kia ngoẹo sang một bên, dường như đã chết.

Khắc sau, tay Trương Bách Xuyên thọc thẳng vào miệng kẻ đó.

Chẳng mấy chốc, tay hắn rút ra.

Trong tay hắn kinh nhiên xuất hiện một đoạn đoản bổng bằng đồng.

Ngay khi đoản bổng rời đi, kẻ giống Lục Vũ kia lập tức hóa thành một vũng nước vàng!

Trương Bách Xuyên nhìn quanh quất, ánh mắt dừng lại ở vị trí lối vào, mày không nhịn được nhíu lại.

Cơ quan ở đây hắn cũng hiểu biết đôi chút, biết rõ chỉ cần có người đi tới cửa, chỉ cần thăng bằng bị phá vỡ là sẽ kích hoạt cơ

quan.

Đến lúc đó, đá chặn sẽ rơi xuống, phong tỏa nơi này!

Mà hiện tại, đá chặn vẫn chưa rơi xuống, lối vào vẫn mở, chuyện này có gì đó không đúng.

Trừ khi nhóm Lục Vũ chưa rời đi.

Nếu chưa rời đi thì đã đi đâu?

Ánh mắt Trương Bách Xuyên sắc lẹm, quét qua từng cái xác khô.

Ngay lúc đó, một giọng nói khàn khàn lọt vào tai hắn: "Trương Bách Xuyên, để bọn chúng chạy thoát rồi sao?" Vừa dứt lời, thấy một con chó trắng nhỏ từ bên ngoài tung tăng chạy vào.

Ngay khi Bạch Trạch xuất hiện, liền nghe thấy một chuỗi tiếng động cơ quan di chuyển ở cửa hang, một tảng đá chặn ầm ầm rơi xuống, bịt kín hang động!

Trương Bách Xuyên vẻ mặt khó xử nhìn Ngoa Thú một cái, lắc đầu nói: "E là nó đã nhúng tay vào cơ quan rồi, nếu không thì không khéo đến thế.

Sớm không rơi, muộn không rơi, đúng lúc ngươi vào thì cơ quan lại sập xuống.

Ngươi nói xem giờ làm thế nào?" Bạch Trạch khẽ thở ra một hơi, nhìn quanh một lượt, đột nhiên "gâu" một tiếng.

Theo tiếng sủa của nó, tất cả xác khô đều nhặt mảnh ngọc của mình dưới đất lên, quay trở về thềm đá lơ lửng.

Trên mặt đất trống trải chỉ còn lại một đống mảnh ngọc, chính là những gì còn lại của kẻ giống hệt Lục Vũ kia.

Nhìn đống mảnh ngọc đó, Bạch Trạch cười lạnh một tiếng, hận thù nói: "Đồ sâu bọ!" Ban đầu, kế hoạch của nó và Trương Bách

Xuyên rất đơn giản.

Nó bị thương ở Ma Quỷ Thành, không tiện xuất hiện, nên cần Trương Bách Xuyên lấy được đan lò, lần nhiệm vụ này coi như thành công.

Sau khi Lục Vũ xuất hiện, hai người điều chỉnh kế hoạch một chút, quyết định bọ ngựa bắt ve hoàng tước phía sau, để Lục Vũ đi lấy đan lò rồi Trương Bách Xuyên mới cướp lại.

Nhưng bây giờ đan lò mất, người cũng chẳng thấy đâu...

Chương 1030

Ngay khi Trương Bách Xuyên định phản bác Bạch Trạch một câu, Bạch Trạch đã đi tới cạnh đống mảnh ngọc đó, khẽ đẩy một cái, đống mảnh ngọc lập tức rơi loảng xoảng xuống dưới.

Trong nháy mắt, một lỗ hổng đen ngòm lộ ra.

Sắc mặt Trương Bách Xuyên lập tức đen lại, lạnh lùng nói: "Hắn xuống dưới rồi, lần này chúng ta tốn công vô ích..." "Phế vật, đồ sâu bọ!" Không đợi Trương Bách Xuyên nói hết, Bạch Trạch đã ngắt lời, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn quát: "Xuống đó cho ta!

Bất luận thế nào cũng phải cướp đan lò về!" Sắc mặt Trương Bách Xuyên biến đổi lớn, theo bản năng lùi lại một bước, cuống quít: "Không thể nào, ta không thể đi!

Hắn có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, hơn nữa dù hắn còn đang ngủ say, ta cũng không phải đối thủ của hắn!" "Những thứ trong nước đó, ta căn bản..." Phía dưới cái lỗ đó là gì, trong lòng Trương Bách Xuyên rõ hơn ai hết.

Nếu đi, dù không chết thì hắn cũng mất nửa cái mạng...

"Ngươi không đi, chẳng lẽ muốn ta đi sao!" Bạch Trạch lạnh lùng nhìn Trương Bách Xuyên một cái, quát: "Bắt bọn chúng xuống!" "Nước bên dưới đó..." "Vô căn thủy thì đã sao, dù có phải dùng xác chúng lấp đường thì cũng phải lấp cho bằng được!" "Chuyện này...

được rồi." Trương Bách Xuyên do dự một lát, nghiến răng vung tay ra lệnh cho tất cả xác khô bắt đầu xếp hàng đi xuống hố đen, tiến sâu vào bên trong.

Lúc này, phía cuối địa đạo.

Đúng như Bạch Trạch suy đoán, Lục Vũ vốn đã nhắm chuẩn cơ quan, vừa rồi thừa lúc hỗn loạn đã trực tiếp chui vào, chạy thẳng vào sâu trong địa đạo.

Còn người đánh lén Trương Bách Xuyên thành công chính là Vương Bàn Tử!

Lúc này, Vương Bàn Tử đang đứng cạnh Lục Vũ, nhìn Trần Văn Cẩm nói: "Cô nhìn tôi kiểu đó là ý gì?

Cô tưởng ông đây muốn ở trong cái xác của tên béo chết tiệt này sao?

Trần Văn Cẩm, cô đừng có quá đáng quá!" Lúc này Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, lòng đầy ngổn ngang.

Với tình nghĩa giữa anh và Bàn Tử, nói không lo lắng là nói dối.

Hơn nữa, tuy Bàn Tử hiện tại trông có vẻ bình thường, nhưng thực chất lại không hề bình thường...

Lúc này Ngoa Thú cũng đứng cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng nói: "Cô nãi nãi hết cách rồi, không phải cô nãi nãi không cứu cháu đích tôn, mà là cô nãi nãi chỉ có thể làm cho hai đứa tụi nó sống hòa bình trong cái thân xác này thôi, còn làm sao để tách ra thì cô nãi nãi cũng chịu..." Ngoa Thú đang nói chuyện, những người khác thì trố mắt nhìn Vương Bàn Tử đang lải nhải.

Trần Văn Cẩm biểu cảm phức tạp nhất, nhìn Bàn Tử nói: "Hoắc Linh, đã lâu không gặp.

Đúng rồi, Liên Hoàn cũng tới rồi.

Còn đó là Tiểu Tà, cháu trai của Tam Tỉnh, cháu của Cẩu Ngũ gia..." Câu này nói ra làm Ngô Tà càng trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầu óc ong ong, hoàn toàn không hiểu nổi tại sao Vương Bàn Tử lại biến thành Hoắc Linh?

Thậm chí cậu còn chẳng biết tại sao mình lại tới được chỗ này.

Rõ ràng lúc trước còn đang đối đầu với Trương Bách Xuyên ở trên kia, sao mắt vừa tối sầm lại, lúc mở ra đã thành thế này?

Chuyện này tự nhiên là thủ đoạn của Lục Vũ.

Lục Vũ không muốn quá nhiều người thấy trong Sơn Hà Đồ đang giấu quan tài lớn cùng với Vương Bàn Tử và Hoắc Linh, nên khi ném họ vào Sơn Hà Đồ đã đánh ngất hết.

Cũng lúc đó, Lục Vũ biết từ miệng Ngoa Thú rằng Vương Bàn Tử tạm thời có thể xuất hiện, nên mới tạm thời thay đổi kế hoạch tác chiến, một đòn thành công.

"Thằng nhóc này cũng được đấy." Vương Bàn Tử đánh giá Ngô Tà một chút, đột nhiên nói một câu.

Lục Vũ nghe vậy liền bật cười, nhẹ giọng nói: "Bàn Tử, đừng quậy nữa." Vương Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ, cười khổ: "Tiểu ca nhi, Bàn gia tôi lần này coi như cầu được ước thấy, chẳng cần đợi kiếp sau, kiếp này làm phụ nữ luôn cũng tốt." Hắn vừa dứt lời, Ngô Tà đã chộp lấy cổ tay Bàn Tử, nhìn chằm chằm với vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Khắc sau, cậu trực tiếp lên tiếng: "Tôi không muốn nói chuyện với anh, bảo Hoắc Linh ra đây, tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy!" "Muốn gặp là gặp sao, cậu tưởng cậu là ai chứ?" Vương Bàn Tử lườm Ngô Tà một cái, hậm hực nói: "Linh nhi bảo rồi, không muốn tiếp cậu, có gì nhằm nhí thì đi mà hỏi ông Tam thúc tào lao của cậu kìa.

Văn Cẩm chẳng phải cũng ở đây sao, hỏi cô ấy cũng được." "Bàn Tử, đừng đùa nữa, cậu thấy trong người thế nào?" Lục Vũ nhìn Bàn Tử, tâm niệm động đậy, lấy ra một đoạn Nhân Sâm Thuế Thể cùng với Nga Linh Lô Thạch đưa cho Bàn Tử: "Ăn đi, ăn hết mấy thứ này

để tẩm bổ cơ thể." Thấy những thứ Lục Vũ lấy ra, mấy người lại ngẩn tò te.

Nhưng ngay sau đó, nghe thấy tiếng bước chân sột soạt từ phía sau, Lục Vũ lập tức nói: "Bọn chúng đuổi kịp rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi thôi, né được bọn chúng rồi tính." "Gì mà vội thế, nói chuyện thêm vài phút nữa đi, khó khăn lắm mới gặp một lần, vội vàng đi thế không sợ tổn thương tình cảm sao?" Lục Vũ vừa dứt lời, Trương Bách Xuyên đã cùng một đám xác khô xuất hiện trước mặt nhóm Lục Vũ, cách khoảng năm sáu mét, thản nhiên nói: "Trương Hải Khách, đưa đan lò cho ta, ta có thể chỉ cho các ngươi con đường tiếp theo, thậm chí có nguy hiểm gì ta cũng có thể nói cho biết." "Muốn lấy sao?

Tự mình qua đây mà lấy." Lục Vũ buông một câu rồi trực tiếp thúc giục mấy người xuống nước!

Trước đó ở trên kia, anh đã nghe trộm được cuộc đối thoại giữa Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch, biết Bạch Trạch cực kỳ sợ nước ở đây, nên lúc này vội vàng thúc giục: "Nhanh lên, nhanh lên, đi về phía trước!" Nghe lời Lục Vũ, mấy người cũng phản ứng lại, tất cả đều nhảy xuống hồ nước không xa trước mặt, lội nước tiến về phía trước.

Ngay khoảnh khắc họ nhảy xuống nước, Trương Bách Xuyên nghiến răng nghiến lợi, hằn học ra lệnh cho đám xác khô nhảy xuống nước làm bệ đỡ!

Một nhóm người không ngừng tiến bước trong nước, chẳng màng trong nước có gì, cứ thế mà tiến lên.

Chậm một chút là có khả năng bị đám xác khô đó cắn, đó là kết quả không ai mong muốn.

Tuy nhiên...

Lục Vũ chú ý thấy một tình huống kỳ lạ, đám xác khô đó sau khi xuống nước thì cơ thể run rẩy dữ dội!

Giống như... giống như có chút hưng phấn, lại có chút sợ hãi!

Theo động tác của chúng, vô số con côn trùng nhỏ bán trong suốt từ sâu trong nước bơi ra, tụ tập quanh đám xác khô.

Chương 1031

Sau đó, chúng chui tọt vào trong cơ thể chúng!

Thấy cảnh này, sắc mặt Trương Bách Xuyên khó coi hơn hẳn, nhưng vẫn nghiến răng tiếp tục ra lệnh cho đám xác khô xuống nước.

Xác khô xuống nước ngày càng nhiều, Trương Bách Xuyên cũng giẫm lên lưng chúng mà đi trên mặt nước.

Có thể thấy, hắn cực kỳ kiêng kỵ Vô Căn Thủy ở nơi này.

Lục Vũ muốn nhân cơ hội tìm hiểu thêm về Trương Bách Xuyên và bầy xác khô nên tụt lại phía sau quan sát.

Càng nhìn, anh càng thấy lạ.

Đám côn trùng này sao có vẻ cực kỳ yêu thích xác khô vậy?

Ngay lúc đó, anh đột nhiên nghĩ đến điều gì, tâm thần kinh hãi!

Sợ cái gì, cái đó đến!

Chẳng mấy chốc, một cái xác khô không còn co giật nữa, động tác trở nên nhanh nhẹn hơn nhiều, sải những bước cứng ngắc trong nước lao về phía Lục Vũ!

Khi tiến gần Lục Vũ, nó còn phát ra một tiếng "gầm lớn" quái dị, một đạo hồng quang từ miệng nó bắn ra, nhắm thẳng vào Lục Vũ!

Thi Biệt Vương!

Chỉ trong nháy mắt, Lục Vũ đã nhận ra đạo hồng quang bay về phía mình là gì!

Không kịp suy nghĩ nhiều, anh chỉ kịp hét lớn một tiếng "trốn xuống nước", rồi cả người lập tức thụp xuống, lặn sâu vào trong nước, nín thở chậm rãi tiến lên.

Nghe tiếng hét của Lục Vũ, những người khác cũng thấy đạo hồng quang đó, từng người sắc mặt biến đổi lớn, lần lượt bắt chước Lục Vũ lặn xuống nước để né tránh Thi Biệt Vương đang bay tới.

Nhưng Thi Biệt Vương không chỉ có một con!

Khi vô số Thi Biệt con bán trong suốt chui vào cơ thể xác khô, ngày càng nhiều Thi Biệt Vương từ trong miệng từng cái xác khô bay ra!

Nhất thời, trên mặt nước xuất hiện vô số đạo chỉ hồng yêu dị!

Đương nhiên, những con Thi Biệt Vương này không phải do lũ Thi Biệt nhỏ kia biến thành.

Những cái xác khô đó đều là những kẻ đã uống Thi Biệt Hoàn, trong cơ thể mỗi người đều có Thi Biệt Vương tồn tại.

Sự xuất hiện của đám Thi Biệt nhỏ kia chính là đánh thức Thi Biệt Vương đang ngủ say!

Nhìn những con Thi Biệt Vương đang tỏa ra ánh hồng yêu dị, Trương Bách Xuyên trong lòng từng hồi sợ hãi.

Hiện tại chỉ hy vọng có thể hù dọa được Lục Vũ, khiến anh đầu hàng, nếu không thì việc hắn có thể sống sót rời khỏi đây hay không thực sự là một vấn đề.

Dưới nước, Lục Vũ cũng thấy đau đầu.

Vốn dĩ tinh thần lực của anh không thể sử dụng pháp khí trong thời gian dài, nhưng hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có thể nghiến răng, tiếp cận nhóm Giải Liên Hoàn rồi thu từng người một vào "Sơn Hà Đồ", tránh để bọn họ bị chết đuối.

Dù sao trong lòng anh còn rất nhiều chuyện cần tìm đáp án từ họ, lúc này dù thế nào cũng không thể để họ chết được.

Thấy có vài người biến mất khỏi tầm mắt, Trương Bách Xuyên cuối cùng không đợi được nữa, nói: "Trương Hải Khách, đưa đan lò cho ta, ta lập tức đi ngay." Trong khi nói, hắn giẫm lên xác khô tiến gần Lục Vũ thêm một chút, lại lên tiếng: "Trương Hải Khách, ngươi không biết mình đang làm gì đâu..." Xoẹt!

Không đợi Trương Bách Xuyên nói hết, Lục Vũ đột nhiên lấy từ túi Càn Khôn ra một thỏi nhiên liệu rắn, ném thẳng lên mặt nước, rồi bắn một phát súng tín hiệu trực tiếp đốt cháy thỏi nhiên liệu.

Nhất thời, trên mặt nước xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ!

Nhiên liệu rắn bị súng tín hiệu bắn nổ thành mấy mảnh, văng tung tóe trên mặt nước!

Vô số ánh lửa thiêu rụi mấy con Thi Biệt Vương ở gần đó thành tro đen.

Trương Bách Xuyên không quan tâm đến súng tín hiệu và ánh lửa, vẫn giẫm trên xác khô, lạnh lùng nói: "Ngươi không nên làm vậy, Thi Biệt Vương mà chết, lũ Thi Biệt cộng sinh và xác khô đều sẽ phát điên, ngươi đang tự tìm rắc rối cho mình đấy." Theo tiếng nói của hắn, có thể thấy ngày càng nhiều Thi Biệt con mới sinh đang chậm rãi tiến gần cơ thể Lục Vũ.

Lục Vũ chẳng thèm nhìn Trương Bách Xuyên, nghiến răng rạch lòng bàn tay mình, một đường máu xuất hiện quanh người anh.

Huyết Kỳ Lân có thần hiệu đối với loại sinh vật nhỏ như Thi Biệt này, lập tức xua đuổi được chúng.

Nói thì nói vậy nhưng Lục Vũ hiểu rõ đây chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Chỉ cần lũ Thi Biệt này cảm nhận được ngày càng nhiều Thi Biệt Vương chết đi, chúng sẽ phát điên.

Đến lúc đó, Huyết Kỳ Lân cũng chẳng giúp được gì nhiều, có khi anh sẽ bị lũ Thi Biệt nhấn chìm mất!

Quan trọng hơn là việc liên tục sử dụng pháp khí khiến tinh thần anh ngày càng mệt mỏi, cảm giác vô lực ngày càng rõ rệt, có lẽ chẳng bao lâu nữa anh sẽ ngất đi...

Lục Vũ dùng lực cắn mạnh vào đầu lưỡi, ép bản thân tỉnh táo hơn!

Anh hiểu rằng lần này sơ sẩy một chút là sẽ tự chôn thân ở đây!

Chương 1032

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ hạ quyết tâm, nhân lúc bản thân còn chút tinh thần, liều mạng phát động tấn công mãnh liệt vào Trương Bách Xuyên!

Thành công thì còn một đường sống.

Không thành thì coi như số xui!

Nhìn Lục Vũ với sắc mặt ngày càng khó coi dưới nước, trên mặt Trương Bách Xuyên lộ ra nụ cười đặc trưng của kẻ thắng cuộc.

Lúc này hắn không vội, cũng chẳng hoảng.

Hắn đã thấy được thắng lợi, bầy xác khô đã nhả ra ngày càng nhiều Thi Biệt Vương, chẳng bao lâu nữa sẽ có Thi Biệt Vương lặn xuống nước tiếp cận Lục Vũ, lúc đó Lục Vũ sẽ không chịu đựng nổi, hắn sẽ thắng.

Cho dù thấy Lục Vũ lấy ra "Ngô Vương Phu Sai Song Kiếm", Trương Bách Xuyên cũng không vội, chỉ cười nhạo: "Nhiều Thi Biệt Vương đang đợi ngươi như vậy, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có ngoi lên." Sự việc diễn ra đúng như Trương Bách Xuyên nghĩ, ngay khi Lục Vũ chuẩn bị ra tay với hắn, anh đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, cơ thể không tự chủ được mà cứng đờ lại.

Cúi đầu nhìn kỹ, một con Thi Biệt Vương tỏa ánh hồng yêu dị không biết từ lúc nào đã lặn xuống nước, thuận theo vết thương ở lòng bàn tay anh mà chui tọt vào trong!

Một cơn đau dữ dội ập đến, Lục Vũ lập tức không thể tập trung tinh thần được nữa, tinh thần từng hồi hoảng hốt, thậm chí trước mắt bắt đầu mờ loạn!

Thấy bộ dạng của Lục Vũ, Trương Bách Xuyên nhếch mép cười, tâm trạng tốt lên hẳn.

Hắn đưa tay ra, khẽ phẩy nhẹ trong không trung.

Đám xác khô lại một lần nữa đưa Trương Bách Xuyên chậm rãi tiến gần vị trí của Lục Vũ.

Chẳng mấy chốc, chúng dừng lại cách Lục Vũ khoảng một mét.

Trương Bách Xuyên nhìn xuống Lục Vũ đang co ro dưới nước, mỉm cười: "Ngươi làm vậy phỏng có ích gì?

Hà tất phải tự chuốc khổ vào thân?

Uy lực của Thi Biệt Vương ngươi tưởng là trò đùa sao?

Được rồi, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, đưa đan lò đây, ta cho ngươi một con đường sống." Khi Trương Bách Xuyên nói đến đây, cơ thể hắn đột nhiên khựng lại.

Suốt thời gian qua hắn đã bị Lục Vũ ám toán đến mức bị ám ảnh tâm lý.

Vừa thấy Lục Vũ bất động là lại tưởng Lục Vũ dùng phân thân của "Thừa Ảnh Kiếm" để lén ra tay với mình.

Nhưng đợi một lát, thấy Lục Vũ vẫn không có động tĩnh gì, Trương Bách Xuyên mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Hải Khách, ngươi định ép ta phải ra tay sao?" Bất kể Trương Bách Xuyên nói gì, Lục Vũ dưới đáy nước vẫn bất động như cũ.

Trương Bách Xuyên do dự một lát, nghiến răng cuối cùng cũng hạ quyết tâm: "Đã ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, vậy thì để ngươi xem khoảng cách giữa chúng ta!" Vừa nói, Trương Bách Xuyên vừa lấy ra một cái móc câu, trực tiếp quăng về phía eo Lục Vũ!

Lời nói của Trương Bách Xuyên tuy cứng rắn, nhưng khi quăng móc câu ra, hắn vẫn vội vàng lùi lại mấy bước, sợ Lục Vũ lại đột ngột xuất hiện ám toán!

Đợi một lát, móc câu đã quấn quanh eo Lục Vũ một vòng mà Lục Vũ vẫn không có phản ứng, khiến Trương Bách Xuyên an tâm hơn hẳn.

Hắn biết tình trạng của Lục Vũ, biết tinh thần anh tiêu hao nghiêm trọng, sử dụng pháp khí có thể khiến tinh thần sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lúc này hắn suy đoán có lẽ tinh thần Lục Vũ đã sụp đổ thật rồi, Trương Bách Xuyên vung tay xua tan Thi Biệt Vương xung quanh, bắt đầu từng chút một kéo Lục Vũ từ dưới nước lên.

Vừa kéo, miệng hắn còn lẩm bẩm: "Trương Hải Khách, ngươi yên tâm, hiện tại ta không có hứng thú với cơ thể ngươi.

Ta chỉ cần đan lò thôi, chỉ cần đưa đan lò cho ta, ta lập tức thả ngươi đi, bảo đảm ngươi bình an vô sự.

Biết đâu chừng, ta còn có thể tặng ngươi một tràng thiên đại cơ duyên." Lúc này Lục Vũ tuy chưa ngất nhưng cũng chẳng khác gì đã ngất, tinh thần hoảng loạn, toàn thân không còn chút sức lực nào, chẳng khác gì một phế nhân.

Anh chỉ có thể mặc cho Trương Bách Xuyên kéo mình lên từ dưới nước.

Trương Bách Xuyên không chịu nổi Vô Căn Thủy ở đây, sau khi kéo Lục Vũ rời mặt nước liền cứ thế treo anh lơ lửng, chỉ huy tất cả xác khô lùi lại.

Lùi thẳng lên bờ, giẫm chân lên đất bằng, thấy Lục Vũ vẫn cái vẻ dở sống dở chết đó, Trương Bách Xuyên mới thực sự thả lỏng, nhảy xuống khỏi xác khô, đi tới bên cạnh Lục Vũ.

Lúc này Lục Vũ tuy trông không có vết thương nào lớn, nhưng lại không có sức lực, thậm chí muốn đứng lên cũng không làm được, cơ thể như không còn thuộc về anh nữa, hơn nữa...

đầu đau như búa bổ!

Thấy khoảng cách ngày càng gần, trên mặt Trương Bách Xuyên lộ ra nụ cười đắc ý.

Trương Bách Xuyên đi tới bên cạnh Lục Vũ, đưa tay định chộp lấy túi Càn Khôn.

Ngay lúc đó, đột nhiên có mấy bóng người hiện ra từ hư không!

Ngoa Thú đang trốn trong Sơn Hà Đồ cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bắt chước những gì Bạch Trạch từng làm, gồng mình đưa mấy người nhảy ra khỏi Sơn Hà Đồ, trực tiếp lao về phía Trương Bách Xuyên.

Vương Bàn Tử tay cầm Bách Luyện Di Tôn Côn, quát lớn một tiếng, giáng thẳng xuống đầu Trương Bách Xuyên!

Thấy mấy bóng người đột ngột xuất hiện, Trương Bách Xuyên cười lạnh một tiếng, không hề hoảng hốt, chỉ vung tay một cái liền lệnh cho đám xác khô vây đánh bọn Vương Bàn Tử.

Chương 1033

Tuy nhiên Vương Bàn Tử luyện tập bấy lâu nay cũng không phải đồ bỏ, một bộ côn pháp kín kẽ như bưng, đám xác khô thông thường căn bản không thể áp sát.

Huống hồ bên cạnh còn có Ngoa Thú và Hắc Hạt Tử!

Thấy đám xác khô không làm gì được bọn họ, Trương Bách Xuyên lại cười lạnh một tiếng, đám Thi Biệt Vương vốn đã chui vào trong xác khô lại đồng loạt bay ra.

Sự xuất hiện của Thi Biệt Vương khiến cục diện hiện trường xoay chuyển trong nháy mắt!

Vương Bàn Tử dùng hết sức bình sinh cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn lũ côn trùng tỏa ánh hồng yêu dị kia, không thể đi cứu Lục Vũ.

Thấy nhóm Bàn Tử bị Thi Biệt Vương vây đánh đến mức tối tăm mặt mũi, Trương Bách Xuyên mỉm cười, ánh mắt đắc ý lại rơi trên người Lục Vũ.

Lúc này hắn thấy Lục Vũ đột nhiên động đậy một chút, như một kẻ tàn phế khó nhọc nhích cánh tay, tay phải đột nhiên đặt lên cổ chân hắn.

Trương Bách Xuyên nhìn Lục Vũ với vẻ thương hại, khẽ lắc đầu: "Trương Bách Xuyên, ngươi làm vậy làm gì chứ?

Ngươi vốn đã chẳng phải đối thủ của ta, giờ lại thảm hại thế này, càng không phải đối thủ của ta nữa rồi.

Tiếc thật, Thiên Thụ Đường đã bị ngươi hủy rồi, nếu không thì..." Nói đến đây, tim Trương Bách Xuyên đột nhiên thắt lại một cái, sau

đó trong lòng bắt đầu dâng lên một nỗi sợ hãi vô cớ.

Cũng chẳng thể nói rõ là vì sao, chỉ là có một cảm giác hoảng hốt khó tả.

Ngay lúc đó, hắn chợt nhận ra trên mặt Lục Vũ hiện lên một nụ cười quái dị.

"Trương Hải Khách, ngươi..." Trương Bách Xuyên chưa kịp nói hết câu, đột nhiên cảm thấy một luồng cảm giác tê dại bắt đầu lan tỏa từ cổ chân lên toàn thân.

Ban đầu là tê dại, nhưng ngay giây sau đã biến thành một luồng điện giật kinh hoàng.

Dòng điện mãnh liệt quét sạch toàn thân, ngay lập tức khiến Trương Bách Xuyên co giật, run rẩy dữ dội!

"A!" Trương Bách Xuyên cuối cùng không nhịn được phát ra một tiếng thảm thiết, dùng lực vùng ra khỏi Lục Vũ, điên cuồng chạy trốn, không dám dừng lại dù chỉ một giây!

Theo chân hắn bỏ chạy, đám xác khô và Thi Biệt Vương mất kiểm soát cũng không tấn công Vương Bàn Tử nữa, tất cả đều quay người rời đi.

Vương Bàn Tử vốn tưởng lần này xong đời rồi, ngẩn người ra nhìn sự thay đổi đột ngột này, liền tự tát mình một cái thật kêu.

Chát!

Sau đó, Bàn Tử xoa xoa mặt, cuối cùng xác định mình không nằm mơ.

Lúc này hắn cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới chỗ Lục Vũ!

Khi Bàn Tử chạy đến nơi thì Lục Vũ đã mất ý thức, hoàn toàn

ngất đi rồi!

Dù muốn hỏi xem vừa rồi đã xảy ra chuyện gì cũng chẳng làm được.

Đi đổ đấu bấy nhiêu lần, gặp vô số tình huống hung hiểm, Bàn Tử chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này, nhất thời không khỏi có chút luống cuống, mất phương hướng.

Sau một hồi ngẩn ngơ ngắn ngủi, hắn nghiến răng cõng Lục Vũ lên, hô gọi Hắc Hạt Tử và Ngoa Thú: "Xuống nước.

Tên hèn kia sợ nước, chúng ta cứ đi vào trong đó!

Nhanh lên, kẻo nó lại quay lại bây giờ!" Nghe tiếng Vương Bàn Tử, Ngoa Thú vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Đợi khi nó xác định Trương Bách Xuyên cùng lũ Thi Biệt và xác khô đều đã chạy mất, nó mới sực tỉnh, nhảy vọt lên người Vương Bàn Tử, hối hả: "Đúng, đúng, nghe lời cháu đích tôn của ta, mau đi, mau đi!" Hắc Hạt Tử cũng dứt khoát, sau khi nhìn Bàn Tử một cái liền chạy nhanh vài bước xuống nước, chân không dừng lại, tiếp tục lội nước tiến về phía trước.

May mà nước ở đây là nước đọng và không sâu lắm.

Hai người cứ thế đi mãi về phía trước không biết đã bao xa, Vương Bàn Tử nhịn không được lo lắng hỏi: "Lục Châu, Tiểu ca nhi tình hình thế nào rồi?" "Còn sống, ta đoán là bị kiệt sức thôi, đợi hắn nghỉ ngơi một lát chắc là sẽ ổn." Ngoa Thú suy nghĩ rồi đưa ra câu trả lời.

Bàn Tử nghe xong liền nói tiếp: "Hay là cô đưa mấy người kia ra đây luôn đi, đông người cho chắc ăn.

Hoặc là cô bỏ Tiểu ca nhi vào trong Sơn Hà Đồ cũng được..." "Ngươi tưởng Sơn Hà Đồ là của ta hả!" Ngoa Thú hậm hực mắng

một câu: “Ngươi tưởng cô nãi nãi đưa các ngươi ra đây dễ dàng lắm sao?

Tên béo chết tiệt kia, ngươi đúng là đứng nói không biết đau lưng!” Nói xong câu này, khóe miệng Ngoa Thú giật giật, trong lòng phiền muộn không thôi.

Lần này để ra cứu Lục Vũ, nó đã phải tốn bao lời mới thuyết phục được con trâu già chỉ biết ăn cỏ trong Sơn Hà Đồ đưa ba người bọn họ ra ngoài.

Lần này quay về không biết phải đối mặt với con trâu già đó thế nào nữa...

“Đừng nói mấy chuyện đó nữa, phía trước hết đường rồi.” Lúc này Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng nhìn quanh tình hình.

Đập vào mắt là đoạn thủy đạo này đã đi đến tận cùng!

Phía trước là một khu vực như cái hồ nhỏ hình tròn, nước cao tầm ngang eo.

Dưới nước là một số hài cốt cùng mảnh vỡ của các loại khí vật, còn có cả đồ đồng, đồ gốm các loại.

Chương 1034

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, nhíu mày nói: "Lão Hắc, anh thấy chỗ này có giống một mộ thất không?

Liệu mộ thất của bà cô già Tây Vương Mẫu có nằm ở đây không?" "Giống." Hắc Hạt Tử đáp một tiếng, dừng lại rồi nói tiếp: "Có lẽ là mộ thất đấy, bảo vợ anh ra ngoài đi, lúc này anh hơi vô dụng rồi..." Nhìn nụ cười quái dị trên mặt Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử lập tức "phỉ" một tiếng, mắng: "Bớt nói nhảm đi, Hoắc Linh tinh thần đang kém lắm, đang ngủ cả rồi, căn bản không ra được đâu, giờ anh chỉ có thể dựa vào Bàn gia tôi thôi!

Tôi nói cho anh biết, Bàn gia tôi..." "Nhóc con, có phải ngươi biết gì đó không?" Hắc Hạt Tử chẳng buồn đáp lời Bàn Tử, chuyển sự chú ý sang Ngoa Thú, tò mò hỏi một câu: "Ta thấy ngươi cốt cách tinh anh, chắc hẳn không phải người phàm, chỗ này là tình hình thế nào, ngươi biết không?" "Cô nãi nãi trên thông thiên văn dưới tường địa lý, chút chuyện nhỏ này sao làm khó được cô nãi nãi?" Ngoa Thú huênh hoang nói một câu, nhưng ngay sau đó lại xìu xuống, lầm bầm nhỏ: "Cháu đích tôn của ta nói đúng rồi, đây chính là một ngôi mộ, ừm, chúng ta tìm xem, tìm kỹ một chút là sẽ thấy cơ quan dẫn vào thôi.

Mấy chuyện này ta thấy tên họ Lục kia làm suốt rồi, chẳng là vấn đề gì cả..." Ở một phía khác, Trương Bách Xuyên sau khi chạy khỏi đường hầm liền ngất đi, giờ cuối cùng cũng tỉnh lại.

Vừa mở mắt thấy Bạch Trạch ngay cạnh mình, Trương Bách Xuyên giật mình một cái, rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa thở phào xong, hắn đã vội vàng nói: "Không xong rồi, chúng ta mau đi thôi, hắn chắc chắn đã tỉnh lại rồi!" "Nói bậy bạ gì

đó!" Bạch Trạch tức giận mắng: "Một cái đan lò cũng không lấy về được, ngươi còn có tác dụng gì nữa..." "Có giỏi thì ngươi tự đi mà lấy!" Chưa đợi Bạch Trạch nói hết, Trương Bách Xuyên đã bực bội ngắt lời: "Ngươi căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì đâu!

Luồng tia sét to đùng đó đột nhiên giáng xuống người ta.

Nếu không phải hắn tỉnh lại, ngươi nghĩ Trương Hải Khách có bản lĩnh đó sao?" "Nếu hắn tỉnh lại, ngươi còn có thể sống mà quay về đây sao?" Bạch Trạch nhìn thẳng vào mắt Trương Bách Xuyên, lạnh lùng nói: "Nếu hắn thực sự tỉnh lại, chỉ cần phẩy tay là ngươi đã hóa thành tro bụi rồi!" "Ngươi muốn nói gì thì tùy, tóm lại là ta không đi nữa, ta đi đây, muốn Long đan thì tự ngươi đi mà lấy!" Trương Bách Xuyên nói xong liền quay người định đi, muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Người khác không biết nhưng hắn biết rõ, tận cùng bên dưới chính là nơi ngủ say của Tây Vương Mẫu.

Vị Tây Vương Mẫu này tuy không phải là Tây Vương Mẫu được Đạo gia thờ phụng trong truyền thuyết, nhưng cũng không phải là một người tầm thường.

Bà ta đã ngủ say bên trong gần hai ngàn năm, có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Khi bà ta tỉnh lại, tuyệt đối sẽ là một kẻ cực kỳ đáng sợ.

Ít nhất, không phải hạng không người không quỷ như hắn có thể đối phó.

Huống hồ luồng sấm sét vừa rồi của Lục Vũ cũng khiến hắn nguyên khí đại thương...

Thấy Trương Bách Xuyên thực sự muốn đi, Bạch Trạch biểu cảm phức tạp nhìn vào cửa hang, do dự một lát rồi vẫn đuổi theo, nói:

“Một viên Long đan đã được thai nghén hai ngàn năm, ngươi thực sự không muốn nữa sao?

Đừng quên, chỉ cần ngửi một chút thôi cũng đủ khiến tình trạng của ngươi ổn định hơn nhiều rồi.” “Ta cũng phải còn mạng mà lấy đã.” Trương Bách Xuyên không thèm quay đầu lại, không chút do dự bước ra ngoài, lạnh lùng đáp: “Cái cơ thể này của hắn, cũng chẳng phải một viên Long đan là có thể khôi phục lại được đâu.” Nghe thấy lời này, Bạch Trạch dừng bước, lạnh lùng nhìn bóng lưng của Trương Bách Xuyên, dùng một giọng điệu vô cùng uy nghiêm nói: “Chuyện của ngài ấy mà ngươi cũng có thể nói bừa sao!

Đừng quên, nếu không có ngài ấy, ngươi vẫn chỉ là một đống hỗn độn!

Bây giờ ngài ấy muốn long đan, thì phải mang long đan về cho ngài ấy!” “Tôi không có cách nào xuống đó được!” Trương Bách Xuyên cũng dừng bước, quay đầu nhìn Bạch Trạch, tức giận nói: “Nếu không phải ngươi cứ nhất quyết chạy đến bên cạnh Trương Hải Khách, sao lại gây ra nhiều chuyện phiền phức như vậy!

Bây giờ long đan mất rồi, Thiên Thụ Đường cũng bị hủy, ngươi ăn nói với ngài ấy thế nào đây!” “Những lời này, ngươi đã giấu trong lòng rất lâu rồi phải không?” Bạch Trạch liếc mắt nhìn Trương Bách Xuyên, thản nhiên nói: “Xem ra ngươi đã quên, ngươi chỉ là một quân cờ của ngài ấy.

Sao nào, bây giờ ngươi cảm thấy mình làm được chút chuyện, là có thể dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta rồi ư?

Ai cho ngươi lá gan đó?

Trương gia bị diệt vong thế nào, ngươi quên rồi sao?” Trương Bách Xuyên nghe xong, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi, sau đó cúi đầu xuống, khóe miệng cay đắng nói: “Không phải tôi không muốn đi

lấy long đan, mà là thật sự không có cách nào cả...” “Không có cách nào?” Bạch Trạch nhìn Trương Bách Xuyên một cái, thản nhiên nói: “Ban đầu ta nói muốn đưa ngài ấy về nhà, ngươi cũng nói không có cách nào.

Kết quả thì sao, ta đã đưa ngài ấy về nhà, nhớ không?

Ngài ấy đã về nhà rồi!

Đã về nhà rồi!

Mấy ngàn năm, sức mạnh của ngài ấy cuối cùng cũng bắt đầu hồi phục, đây là một chuyện đáng phấn khích biết bao...” Nghe lời của Bạch Trạch, Trương Bách Xuyên cúi đầu thấp hơn một chút, bất giác nhớ lại bóng hình bước vào cánh cửa Thanh Đồng Môn.

Không biết đã qua bao lâu, Trương Bách Xuyên ngẩng đầu lên, đột nhiên mở miệng: “Ngài ấy đã trở về, ngài ấy ở bên trong tĩnh dưỡng thân thể, chẳng phải là được rồi sao?

Còn nữa, rốt cuộc ngài ấy muốn làm gì, cũng nên cho tôi biết rồi chứ?” “Chuyện nên cho ngươi biết, tự nhiên sẽ cho ngươi biết.” Sắc mặt Bạch Trạch bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ngài ấy trở về, chỉ là một sự khởi đầu.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, ngươi nghĩ ngài ấy chỉ đơn giản muốn về nhà thôi sao?” “Vậy rốt cuộc ngài ấy muốn làm gì?” Trương Bách Xuyên ngẩng đầu, nhìn Bạch Trạch, ngơ ngác hỏi: “Trương gia vì ngài ấy, đã chờ đợi không biết bao nhiêu năm, lẽ nào không thể biết rốt cuộc ngài ấy muốn làm gì sao?” “Ngươi vẫn chưa có tư cách để biết, bây giờ, cút về cho ta, mang long đan trở lại!” Nói đoạn, Bạch Trạch lao đến trước mặt Trương Bách Xuyên, chỉ bằng một cái tát, đã đánh ngã hắn xuống đất!

Trương Bách Xuyên bò dậy, vẻ mặt sợ hãi nhìn Bạch Trạch một

cái, không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng xoay người, đi về phía cửa động lần nữa. … Lúc này, trong Sơn Hà Đồ.

Thế giới trong bức tranh vẫn như cũ.

Hoàng hôn tĩnh lặng, con trâu già đã ăn cỏ xong, đang nằm trong chuồng.

Bên cạnh chuồng trâu là một cỗ quan tài đen lớn.

Giải Liên Hoàn, Ngô Tà, Trần Văn Cẩm, A Ninh, Phan Tử mấy người đều ngồi bên ngoài chuồng trâu, nói về những chuyện đã qua.

Lúc này, Giải Liên Hoàn đã hồi lại hơi, nhìn Ngô Tà, chậm rãi nói: "Rất nhiều chuyện, thực ra chú không muốn cháu tham gia vào, nhưng cháu lại quá tò mò, cứ thế mà xông vào một cách khó hiểu..." "Chuyện năm đó, rốt cuộc là thế nào, chú có thể kể cho cháu nghe một chút được không." Ngô Tà nhìn Giải Liên Hoàn, nói ra những nghi hoặc trong lòng một lần nữa: "Chú ở đây, vậy tam thúc của cháu đâu?

Lần ở núi Trường Bạch, là chú hay là tam thúc?

Cháu nghe Lục Vũ nói, tam thúc bắt cậu ấy thề không được nói cho cháu bất cứ chuyện gì, cháu thấy trên cổ tay cậu ấy có một ký hiệu chữ Vạn, cháu đã tra rồi..." "Đừng nóng vội như vậy, rất nhiều chuyện không thể vội được." Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Tà, khẽ thở dài, tiếp tục nói: "Chuyện năm đó, thực ra chú đã nói với cháu rất nhiều, chỉ cần cháu tĩnh tâm suy nghĩ một chút là có thể hiểu ra." "Mọi chuyện bắt nguồn từ đâu, chú không biết, chú không điều tra rõ đến thế, chúng ta chỉ có thể lấy sự kiện Tây Sa làm khởi đầu." Lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, có thể nói là một sự khởi đầu.

Năm đó, "nó" tổ chức cho hậu duệ của Cửu Môn tiến hành thăm dò lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, đội trưởng đội khảo cổ là Trần Văn Cẩm.

Lúc đó, Trần Văn Cẩm không biết họ muốn tìm kiếm thứ gì trong lăng mộ dưới biển, ngay cả Giải Liên Hoàn cũng không biết.

Chương 1035

Người duy nhất biết sự thật, chính là Ngô Tam Tỉnh, người đã âm thầm trà trộn vào đội khảo cổ nhờ mối quan hệ cá nhân dưới sự chỉ thị của "nó".

Hơn nữa, Ngô Tam Tỉnh không chỉ trà trộn vào đội khảo cổ, mà còn dựa vào mối quan hệ cũ giữa Ngô Lão Cẩu và Cừu Đức Khảo năm xưa, để bắt liên lạc với phe của Cừu Đức Khảo.

Theo ý của "nó", lụa thư Chiến Quốc đang nằm trong tay Cừu Đức Khảo, phải nhân chuyến đi Tây Sa lần này, cho lão ta một chút lợi lộc, để lão ta giao ra lụa thư Chiến Quốc.

Lúc đầu, công việc khảo cổ vô cùng thuận lợi.

Công việc của Ngô Tam Tỉnh cũng vô cùng thuận lợi.

Mặc dù chỉ có một mình, nhưng ông ta vẫn tìm thấy được mật thất của Uông Tàng Hải thật sự trong lăng mộ dưới biển, chỉ là ngay lúc chuẩn bị bắt đầu thăm dò, Giải Liên Hoàn đã tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, phát hiện ra hành động mờ ám của ông ta.

Sau đó, đã xảy ra một số chuyện, hai người cũng đánh nhau một trận, sau một thời gian dài tranh cãi, họ đã bước vào mật thất kỳ quái đến mức khiến người ta phải kinh ngạc, giống như một cung điện dưới nước.

Ở đó, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn lần đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của trường sinh, phát hiện ra quan tài Vẫn ngọc mà "nó" cần, đan dược trường sinh, cùng với đầu người dùng để nuôi dưỡng và bồi dưỡng Thi Miết vương!

Cũng tại đó, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đã bàn bạc xong

mọi chuyện.

Để Giải Liên Hoàn giả chết, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn từ đó cùng sử dụng một thân phận.

Giải Liên Hoàn trở thành Ngô Tam Tỉnh ngoài sáng, còn Ngô Tam Tỉnh ẩn mình trong tối, cùng nhau truy tìm âm mưu cổ xưa này. … "Lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa cháu đã đến rồi, nhưng thứ cháu thấy, chỉ là một lăng mộ không hoàn chỉnh." "Vậy tại sao chú còn muốn cháu đi?" "Là chú muốn cháu đi sao?" Giải Liên Hoàn bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, rồi nói tiếp: "Lúc đó, sau khi Tam Tỉnh để lại dòng chữ 'Ngô Tam Tỉnh hại ta, Giải Liên Hoàn' trên vách tường, liền ẩn mình trong bóng tối, chưa từng xuất hiện.

Tất cả mọi người đều không biết ông ta vẫn luôn ẩn náu, ngay cả chú cũng không tìm thấy." "Sau đó, khi sự việc Tây Sa dần được giải mã, 'nó' hạ lệnh cho chú, yêu cầu chú phải chuốc thuốc mê tất cả thành viên đội khảo cổ, sau đó sẽ có người đến tiếp quản công việc của chú." Lúc đó, Giải Liên Hoàn bắt đầu giả dạng Ngô Tam Tỉnh, không chút do dự chuốc thuốc mê tất cả mọi người, bao gồm cả Trương Bách Xuyên trong đội, sau đó rời khỏi lăng mộ dưới biển.

Ông ta chỉ thấy có một đội người tiến vào tiếp quản lăng mộ, nhưng không biết đội người đó là ai, cũng không biết trong đội đó có những ai, càng không biết những người đó bị đưa đi đâu.

Sau khi hoàn thành công việc này, ông ta trở về Ngô gia, ở bên cạnh Ngô Tà, rất ít khi rời đi, cũng rất ít khi nhận được tin tức từ "nó".

Rất nhiều chuyện, đều là sau này ông ta liên lạc được với Ngô Tam Tỉnh, trao đổi thông tin, mới tìm ra được một vài manh mối.

Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn ẩn náu trong lăng mộ dưới biển, vì vậy đã thấy "Đổng Đức" dẫn đội tiến vào lăng mộ, đưa tất cả mọi người đi.

Hơn nữa, ông ta không chỉ thấy Đổng Đức, mà còn thấy cả Trương Khởi Linh, tiến vào lăng mộ dưới biển, phá hủy tất cả các cơ quan trong lăng mộ, mang đi tất cả những thứ có thể mang đi.

Đó là lần đầu tiên ông ta gặp Trương Khởi Linh, cũng là lần duy nhất.

Dĩ nhiên, Giải Liên Hoàn không kể chuyện liên quan đến Trương Khởi Linh, một là, ông ta cũng không hiểu rõ về Trương Khởi Linh, chuyện về Trương gia cơ bản đều do Ngô Tam Tỉnh theo dõi, ông ta chỉ phối hợp.

Hai là, điều này không giúp giải đáp những nghi ngờ trong lòng Ngô Tà, nói quá nhiều, rất có thể sẽ làm cho đứa cháu trai của mình thêm rối trí. … "Sau khi chú và Tam Tỉnh liên lạc lại được với nhau, chúng ta lại tìm thấy manh mối, bắt đầu điều tra chuyện này." "Nói chính xác, kế hoạch của chúng ta là bắt đầu từ Lục Vũ, điều tra những chuyện đó." "Chỉ là chúng ta không ngờ rằng, tính cách của Lục Vũ đại biến, hơn nữa còn mất trí nhớ, vì vậy sau khi bàn bạc với Tam Tỉnh, chú quyết định đưa cậu ấy đến những nơi cậu ấy từng đến, xem có thể đánh thức ký ức của cậu ấy không." "Rất tiếc, tình trạng mất trí nhớ của cậu ấy không có chuyển biến tốt, chúng ta cũng không tìm ra cách nào để tiêu diệt 'nó'." "Tuy nhiên, Tam Tỉnh đã phát hiện ra sự tồn tại của 'Uông gia', thông qua một thủ đoạn nào đó, Tam Tỉnh đã xâm nhập vào Uông gia." Sự tồn tại của Uông gia, Ngô Tà cũng đã từng nghe nói.

Lúc này, lại nghe Giải Liên Hoàn kể lại chuyện quá khứ, trong lòng cũng đã có chút manh mối, đại khái biết được ngọn ngành của những chuyện trước mắt.

Nói đơn giản, dù là Giải Liên Hoàn hay Ngô Tam Tỉnh, tất cả những gì họ làm đều là muốn hủy diệt "nó", hủy diệt "Uông gia".

Sự tồn tại của chúng, đối với Cửu Môn là một mối đe dọa vô cùng lớn.

Thậm chí có thể nói, như nước với lửa!

Họ làm tất cả chỉ để tự vệ!

Lúc này, Giải Liên Hoàn đột nhiên mở miệng, nói: "Tiểu Tam Tử, cháu thật sự muốn tham gia vào tất cả những chuyện này sao?" Ngô Tà ngẩn ra, ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn Giải Liên Hoàn.

Sau đó… gật đầu thật mạnh, nói: "Tam thúc, chú biết tính cách của cháu mà, tò mò." Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Tà lớn lên, quá quen thuộc với tính cách của cậu.

Ngay lập tức, cũng không nói gì khác, chỉ nhìn Trần Văn Cẩm một cái, khẽ gật đầu.

Trần Văn Cẩm hiểu ý ông ta, sau khi khẽ lắc đầu, vẫn mở miệng nói: "Cậu biết đấy, mục đích của nó khi làm tất cả những chuyện này đều là vì trường sinh." "Nó tìm Đổng Đức, là vì Đổng Đức nhận biết được đan dược trường sinh, có thể luyện chế đan dược trường sinh." "Thực tế, tất cả mọi người chúng tôi ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, những viên đan dược đã uống, đều là do Đổng Đức luyện chế." Ngô Tà không biết vai trò của Lục Vũ trong sự kiện viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, nghe thấy lời này, không khỏi ngây người một lúc.

Bên cạnh, A Ninh nghĩ đến điều gì đó, không nhịn được xen vào: "Tôi đã xem một cuộn băng ghi hình, chính là đoạn phim Đổng Đức ghi lại quá trình thử thuốc." "Không sai." Trần Văn Cẩm nhìn A Ninh một cái, dường như không quan tâm cô là người của Cừu Đức Khảo, chỉ tiếp tục nói: "Lúc đó, ký ức của Đổng Đức dường như cũng có chút hỗn loạn.

Ông ta từng nói với tôi, nếu chúng tôi không muốn, ông ta có thể

đổi tất cả thuốc thành kẹo, ông ta có thể làm được." Nói đến đây, Trần Văn Cẩm dừng lại một chút, rồi lại cười khổ một tiếng, lúc này mới tiếp tục nói: "Có lẽ là vì những phát hiện trong lăng mộ dưới biển, cũng có thể là vì tò mò về sự bất lão, còn có thể là vì tình cảm gia quốc mà 'nó' đã nói với chúng tôi." "Tóm lại, tất cả chúng tôi, đều cam tâm tình nguyện uống thuốc thật." "Sau đó… không bao lâu, chúng tôi bắt đầu thi biến!" Khi quá trình thi biến vừa bắt đầu, những người trong viện điều dưỡng không hề để ý, thậm chí còn nghiên cứu quá trình thi biến của họ.

Nhưng… đợi đến khi họ nhận ra tình hình thi biến này không hề tầm thường, thì đã quá muộn!

Con rết biển, Cấm Bà đã phá hoại căn cứ vô cùng nghiêm trọng!

Trần Văn Cẩm và những người khác nhờ sự giúp đỡ của Đổng Đức, đã trốn thoát khỏi viện điều dưỡng.

Từ lúc đó, họ đã đứng về phía đối lập với 'nó', họ trốn chạy khắp nơi, dựa vào những tài liệu ít ỏi của mình, đã tìm đến nơi này.

Nhưng lần đó, Trần Văn Cẩm không có cách nào vào được đây, đành chọn quay đầu lại, muốn tìm một con đường khác.

Còn Hoắc Linh, lại chọn xông vào.

Mãi cho đến lần này, cô cảm thấy trên người mình đã xuất hiện mùi hương của Cấm Bà, tóc bắt đầu trở nên bóng mượt, cô biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, vì vậy cô quyết định, tìm lại tất cả những người chủ chốt năm xưa, để tìm kiếm một câu trả lời, một sự kết thúc, một lần giải thoát.

Chương 1036

… Nghe xong quá khứ của Trần Văn Cẩm, Ngô Tà đầu tiên là im lặng một lát, sau đó lại ngẩng đầu, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm, hỏi: "Trong sổ tay công tác của cô có viết cô đã vào Thanh Đồng Môn, nhìn thấy 'Chung Cực', 'Chung Cực' là gì?" Trong khoảnh khắc nghe thấy từ "Chung Cực", trên mặt Trần Văn Cẩm lộ ra một tia hồi tưởng, ánh mắt cô vô cùng phức tạp nhìn Ngô Tà một cái, cuối cùng vẫn lắc đầu, chậm rãi nói: "Đó là điểm cuối của vạn vật, tôi không thể nói.

Chỉ khi nào cậu tận mắt nhìn thấy, mới hiểu được nó có ý nghĩa gì.

Tôi hy vọng, cậu sẽ không bao giờ nhìn thấy nó." Ngô Tà nhíu mày càng chặt, trong lòng càng thêm tò mò về "Chung Cực".

Trầm ngâm một lát, lại hỏi: "Vậy kết cục mà cô muốn lần này là gì?

Đổng Đức, tam thúc, Cửu Đức Khảo, cô tìm họ đến, vì sao chứ?

Chỉ để tìm ra 'nó'?" "Mục đích của 'nó' là vì trường sinh, đây cũng không phải là chuyện gì quá hiếm lạ phải không?" Nghe lời của Ngô Tà, Trần Văn Cẩm quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn một cái, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Trường sinh chỉ là một trong những điều 'nó' theo đuổi, chứ không phải toàn bộ." Bên cạnh, Giải Liên Hoàn nói tiếp: "Mục đích cuối cùng của 'nó' là gì, chúng ta đều không biết.

Chỉ là từ những việc 'nó' đã làm, mục đích của 'nó' còn xa hơn cả trường sinh." Khi Giải Liên Hoàn nói, Ngô Tà lẳng lặng nhìn chằm chằm "tam thúc" của mình.

Cậu luôn cảm thấy, tam thúc còn rất nhiều, rất nhiều bí mật chưa

nói cho mình biết, nhưng hôm nay cậu đã nhận được quá nhiều thông tin, nhất thời cũng khó mà sắp xếp lại được, không biết nên hỏi Ngô Tam Tỉnh điều gì.

Im lặng một lúc lâu, Ngô Tà cuối cùng cũng nhớ ra một chuyện: "Tam thúc, không phải lúc trước chú nói muốn nhân cơ hội này đưa cả người của Uông gia vào đây sao?" "Bọn chúng thông minh hơn chú tưởng một chút..." Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Tà một cái, tiếp tục nói: "Uông gia vô cùng cẩn thận, không dễ dàng ra tay." "Vậy chuyện Trương Bách Xuyên..." Giữa muôn vàn đầu mối, Ngô Tà nghĩ đến cái tên mấu chốt Trương Bách Xuyên.

Chỉ tiếc là, không ai có thể giải đáp câu hỏi này cho cậu.

Ấn tượng của Trần Văn Cẩm, Giải Liên Hoàn về Trương Bách Xuyên, đều là một nhân viên công tác bình thường, trầm mặc ít nói trong đội khảo cổ Tây Sa nhiều năm trước.

Sau này điều tra nhiều năm như vậy, Giải Liên Hoàn tuy biết sau lưng Trương Bách Xuyên là Trương gia ở núi Trường Bạch, cũng biết hắn đã làm một số chuyện, nhưng cũng không nói cho Ngô Tà biết. … Lúc này.

Bên ngoài Sơn Hà Đồ, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Ngoa Thú, Lục Vũ mấy người không có được tâm trạng thảnh thơi như những người bên trong.

Họ tìm một chỗ tương đối sạch sẽ bên bờ nước, để Lục Vũ nằm đó, lẳng lặng canh chừng, chờ anh hồi phục.

Ngoa Thú tựa vào người Lục Vũ, lơ mơ buồn ngủ, miệng lẩm bẩm: "Cái tên rùa con nhà ngươi, cô nãi nãi đây một tay bón phân một tay tưới nước nuôi ngươi lớn, ngươi còn dám tính kế cô nãi nãi..." Nói rồi, vô thức đưa tay vỗ Lục Vũ một cái.

Vương Bàn Tử dở khóc dở cười, vội đưa tay định bế Ngoa Thú lên, kẻo nó ảnh hưởng đến Lục Vũ nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng mở mắt, Vương Bàn Tử mắt sáng lên, nói: "Tiểu ca nhi, cậu tỉnh rồi?" "Ừ." Lục Vũ uể oải đáp một tiếng, lúc định ngồi dậy, lại phát hiện tình trạng của mình bây giờ, thật sự rất không ổn, toàn thân mềm nhũn vô lực, hoàn toàn không dùng được sức.

Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ muốn ngồi dậy, vội đưa tay đỡ anh dậy, rồi nói: "Tiểu ca nhi, cậu đừng vội, cứ từ từ, nghỉ ngơi một chút, tôi kể cho cậu nghe chuyện này hay lắm, cậu nghe cho vui..." Không lâu trước đó, Trương Bách Xuyên lại một lần nữa điều khiển vô số xác khô, Thi Miết vương từ trên xuống.

Lúc đó, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử nhìn thấy vô số Thi Miết vương mà máu lạnh cả người.

Ngay khi họ chuẩn bị liều mạng quyết chiến một trận, những con Thi Miết vương đó lại quay đầu bay đi, hoàn toàn không bay vào đây.

Còn những xác khô kia, thì như thể bị rút hết xương cốt, ngã cả xuống nước.

"Đúng rồi tiểu ca nhi, đây có phải là thủ đoạn cậu để lại trên người chúng không?

Tôi nói cho cậu nghe, lúc trước cậu đá bay Trương Bách Xuyên đi một chiêu đó, cực kỳ đẹp mắt!" Nghe Vương Bàn Tử lải nhải, Lục Vũ ngẩn ra, rồi nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đó.

Lúc đó, anh có thể nói là đã cạn dầu trong đèn.

Thi Miết vương chui vào cơ thể, đầu đau như búa bổ, toàn thân không còn chút sức lực nào, giống như một con cừu non chờ bị làm thịt, trơ mắt nhìn Trương Bách Xuyên đến gần.

Nhưng đúng lúc đó, anh đột nhiên cảm thấy tinh thần hồi phục một chút, trong khoảnh khắc đó, anh đột nhiên hiểu ra loại sinh vật không ra người không ra quỷ như Trương Bách Xuyên sợ nhất là điện, vì vậy liền cắn răng, tóm lấy mắt cá chân của Trương Bách Xuyên, một đạo lôi pháp, trực tiếp phóng ra.

Tuy nhiên, ngay cả Lục Vũ cũng không ngờ rằng, lôi pháp của mình lại trở nên mạnh mẽ như vậy, một phát đã đánh Trương Bách Xuyên thành ra thế kia.

Quan trọng hơn là, Thi Miết vương đã chui vào cơ thể mình, tại sao mình lại không sao?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ cố sức giơ tay lên, nhìn vào lòng bàn tay mình.

Vết thương trong lòng bàn tay đã lành lại, thậm chí như chưa từng bị thương. … Nửa giờ sau, tinh thần của Lục Vũ hồi phục một chút, anh lập tức mở "Túi Càn Khôn", lấy ra "Tinh chất nhân sâm luyện thể", cùng vài thứ khác, bổ sung thể lực và tinh thần.

Nửa giờ nữa trôi qua, cảm giác của anh đã tốt hơn nhiều, không nói là hồi phục hoàn toàn, nhưng cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhìn Vương Bàn Tử, Ngoa Thú bên cạnh đang hau háu nhìn mình, Lục Vũ ngẩn ra, hỏi: "Sao vậy?" "Tiểu ca nhi, còn đồ ăn thức uống gì không?" Nghe vậy, Lục Vũ mới phản ứng lại, anh đã ngất đi một thời gian dài, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Ngoa Thú vẫn luôn canh chừng, chắc là họ cũng đói lắm rồi.

Ngay lập tức, anh vội lấy đồ ăn, thức uống từ túi Càn Khôn ra, đưa cho Vương Bàn Tử mấy người, mặc cho họ ngấu nghiến.

Lục Vũ cũng ăn một chút, rồi lại nhìn Ngoa Thú một cái, hỏi: "Ngươi đưa họ ra ngoài bằng cách nào?" Ngoa Thú đang gặm củ nhân

sâm như rễ cây, sau khi thở ra một hơi, lúc này mới vênh váo nói: "Tên rùa con đó còn chạy ra được, cô nãi nãi lại không ra được à?

Nói cho ngươi biết, cô nãi nãi không phải sống vô ích đâu.

Chẳng qua là cô nãi nãi không thèm chấp nhặt với ngươi thôi, nếu không thì..." Nghe tên nhóc này nói nhảm, Lục Vũ chỉ lắc đầu, cũng không nói nhiều.

Ngoa Thú thấy vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Lục Vũ cứ truy hỏi mãi, nó thật sự không biết phải làm sao.

Chương 1037

Dù sao thì, con trâu già không cho nó nói. … Trong chốc lát, mấy người đã ăn no uống đủ, Vương Bàn Tử chùi miệng, lẩm bẩm: “Tiểu ca nhi, cậu cũng thấy rồi đó, chúng ta bây giờ đang ở trong ngõ cụt, tiếp theo phải làm sao, cậu cho ý kiến đi?

Hay là đưa mấy người kia ra, để họ xem thử?

Văn Cẩm cứ nói đây là nơi quan trọng nhất, có khi nào cô ấy biết gì đó không?” Nghe Vương Bàn Tử nói ngõ cụt, Lục Vũ cuối cùng cũng nhớ ra phải quan sát xung quanh.

Lục Vũ nhìn kỹ, ánh mắt lập tức bị hang động trên đỉnh đầu thu hút.

Ở đó, có một vật thể khổng lồ không thể tả được đang được khảm vào.

Thứ đó khổng lồ vô cùng, dường như cắm sâu vào trong vách núi, phần nhô ra, tổng thể có hình cầu, nếu không chú ý nhìn, rất dễ coi đó là vòm của hang động.

Nhưng, từ chất liệu của thứ đó mà xem, hoàn toàn khác với vách núi xung quanh.

Hơn nữa, bề mặt của tảng đá lớn đó toàn là những lỗ lớn nhỏ, dày đặc như một cái tổ ong.

Vương Bàn Tử cũng chú ý đến điểm này, miệng lẩm bẩm: “Cái này sao giống như cái gì đó mà chúng ta thấy trước đây… hải thành gì đó.

Hình như tôi ngửi thấy mùi thịt bò hầm...” “Hải thành gì đó” trong miệng Vương Bàn Tử, tự nhiên là Ác La Hải Thành.

Giống như gã nói, tảng đá khổng lồ giống như tổ ong trên đỉnh động, nhìn thoáng qua, thật sự có chút giống như nhìn Ác La Hải Thành từ xa.

Dĩ nhiên, đây không phải là Ác La Hải Thành.

Thứ trên đỉnh đầu đó, cũng không phải tổ ong, mà là thiên thạch.

Nói chính xác, là vẫn thạch từ ngoài không gian, viên Vẫn ngọc quan trọng nhất của Tây Vương Mẫu. … Hồi lâu, Hắc Hạt Tử cũng nuốt nước bọt, nhìn Lục Vũ, hỏi: "Đây là cái gì?" "Thiên thạch." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, khẽ thở ra một hơi.

Tiếp đó, lật tay một cái, đưa Ngô Tam Tỉnh và những người khác, tất cả đều từ Sơn Hà Đồ ra ngoài.

Mọi người từ Sơn Hà Đồ tiến vào hang động, lập tức rơi xuống nước.

Tuy chỉ hoảng sợ một chút, nhưng khi thấy Lục Vũ, tất cả đều bình tĩnh lại.

Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy thiên thạch trên đỉnh đầu, họ lại không bình tĩnh được nữa.

Đặc biệt là… Trần Văn Cẩm!

Nhìn tảng thiên thạch khổng lồ đó, cơ thể cô kích động đến mức có chút run rẩy!

Bí mật của Tây Vương Mẫu, thứ mà Uông Tàng Hải truy cầu, đều có liên quan đến tảng thiên thạch khổng lồ này. … Hồi lâu, Trần Văn Cẩm hít sâu một hơi, vẻ mặt phức tạp nói với Lục Vũ: "Anh làm sao tìm được đến đây, anh đã lên xem qua chưa?" "Chưa." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Chúng tôi cũng là tình cờ, cơ duyên xảo hợp mới tìm được đến đây." Nói rồi, Lục Vũ cũng bước xuống nước, đi về phía trước vài bước, thuận miệng nói: "Đi ra phía trước xem thử đi,

biết đâu có phát hiện gì đó." "Đúng, đúng, đúng, dưới nước ở đây khắp nơi đều là mảnh vỡ của đồ gốm, đồ đồng, rất có thể chính là nơi tế tự quan trọng nhất của nước Tây Vương Mẫu..." Khi Trần Văn Cẩm ra ngoài, đã quan sát môi trường xung quanh mình, bây giờ nghe Lục Vũ nói, lập tức đồng ý gật đầu.

Lúc này, Trần Văn Cẩm và Lục Vũ cũng không quan tâm những người khác nghĩ gì, trực tiếp đi về phía cuối thông đạo.

Trước đó, khi Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử vừa vào, cảm thấy đây đã là đường cùng, không có con đường nào khác.

Nhưng Lục Vũ vừa phát hiện nơi này được bố trí một cơ quan che mắt, chặn con đường phía trước.

Lúc này sau khi gỡ bỏ thuật che mắt, lập tức có thể thấy con đường nước vẫn tiếp tục kéo dài về phía trước, sâu hun hút không biết bao xa.

Đi suốt một đoạn, có lẽ khoảng mấy chục mét, cuối cùng cũng thấy được một vài thứ không giống bình thường.

Dưới ánh đèn pin, một khung cảnh kỳ quái hiện ra trước mắt mấy người!

Vô số cột đá, từ đỉnh động treo ngược xuống biến thành một mảng thác đá khổng lồ kỳ dị, hình dạng của những thác đá đó dữ tợn, vô cùng xấu xí, như những xúc tu yêu quái khổng lồ dính vào nhau!

Dáng vẻ nhe nanh múa vuốt, cực kỳ quỷ dị!

Lục Vũ nhìn xem, trên một thác đá rộng và lớn nhất, phát hiện một bậc thang đá được xây dựng nhân tạo.

Hai bên bậc thang đặt những chiếc đèn đồng, kéo dài mãi hướng lên trên.

Phần trên cùng của bậc thang, chính là nơi thác đá và đỉnh động nối liền, nhưng đã bị gãy.

Vị trí gãy được sửa thành một đài đá, giống như đài tế tự, lại giống như vương tọa.

Khoảng cách quá xa, cũng không nhìn rõ lắm, chỉ lờ mờ có thể thấy, trên đó có một bóng người đang ngồi.

Đúng lúc này, giọng nói oang oang của Vương Bàn Tử vang lên: "Thôi xong, chắc chắn là Tây Vương Mẫu rồi, chủ nhà đang ở nhà, lần này chúng ta đột nhập nhầm nhà rồi." "Không ngờ, thật không ngờ, Tây Vương Mẫu còn tự mình trông mộ nữa à?" Vương Bàn Tử nói nhảm, nhưng mấy người xung quanh, đều không có tâm trạng để đáp lời gã.

Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm, Ngô Tà, A Ninh, Phan Tử mấy người, đều đang nhìn chằm chằm vào đó.

Một lát sau, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, còn pháo sáng không?" Lục Vũ trực tiếp lấy súng bắn pháo sáng ra, đưa cho Vương Bàn Tử.

Chương 1038

Vương Bàn Tử không do dự, bắn một phát, soi sáng cả không gian.

Lần này, mấy người không chỉ có thể thấy trên vương tọa có một cỗ thi thể, mà còn có thể thấy hai bên vương tọa, còn có hai cỗ thi thể nữa!

Hai xác khô, giống như bóng ma đứng hai bên Tây Vương Mẫu, trông cực kỳ quái dị.

Vương Bàn Tử trong lòng lẩm bẩm, phỏng đoán: "Đó là Tây Vương Mẫu và người tình của bà ta à?" "Lên xem rồi nói sau." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, xác định phương hướng, bước lên bậc thang đá.

Chậm rãi đi lên, mãi đến cuối bậc thang, đứng dưới đài gãy, nhìn thấy thi thể nữ trên vương tọa.

Khoảnh khắc nhìn thấy thi thể nữ, Ngô Tà không khỏi rùng mình, hít một hơi khí lạnh, nói: "Cái này hình như là Tây Vương Mẫu, tôi đã thấy trên một bức bích họa." Nói rồi, Ngô Tà cúi đầu nhìn xuống phần chân của Tây Vương Mẫu.

Ở đó, không có chân.

Mà là thứ gì đó giống như thân rắn, cuộn lại hai vòng...

Cảnh này, càng khiến người ta tê dại da đầu, kinh hồn bạt vía!

"Thân rắn tay người, thật sự là… Tây Vương Mẫu." Giọng Ngô Tà có chút run rẩy, lắp bắp nói: "Trong truyền thuyết, nước Tây Vương Mẫu tôn sùng Phục Hy thị thượng cổ, vì vậy tôn sùng nhất, chính là thân rắn tay người, không ngờ quái vật như vậy, lại thật sự

có…” Không đợi Ngô Tà nói xong, Lục Vũ đã bước lên đài đá, nhìn thi thể trên vương tọa ở cự ly gần.

Anh đột nhiên rút kiếm Mặc Mi, quét qua thân rắn của thi thể.

Người khác không nhìn ra được, nhưng anh có thể nhìn ra, nửa thân rắn đó là giả.

Nhưng hành động này, vẫn khiến Ngô Tà mấy người giật mình một cái, đặc biệt là Ngô Tà, càng là vô thức kinh hô: “Lục Vũ anh làm gì vậy, mau tránh ra, tránh ra, lỡ như thi biến…” Nói được một nửa, Ngô Tà mới phát hiện, cái gọi là nửa thân rắn, chỉ là một loại chất liệu giống như phiến ngọc, được điêu khắc tinh xảo, đặt ở đó.

Thực tế, đôi chân của Tây Vương Mẫu, vẫn là hình dạng bình thường.

Nhưng dù sao đi nữa, hành động này của Lục Vũ, vẫn khiến mấy người đều có chút kinh hãi.

Vương Bàn Tử gan dạ nhất thì không có cảm giác gì, lon ton đến bên cạnh Lục Vũ, nhìn tình hình của thi thể nữ.

Thi thể nữ đội một chiếc mũ miện vô cùng phức tạp, trên đó vô số bảo châu, ngọc châu.

Trên người mặc áo bào tơ vàng, đính đầy phiến ngọc.

Sắc mặt bà ta xanh mét, giống như trên mặt được bôi một lớp chất keo màu xanh xám giống như vôi.

Dĩ nhiên, Vương Bàn Tử cũng không quan tâm đến những điều này, chỉ nhìn Lục Vũ, rồi mở miệng nói: “Tiểu ca nhi, cái này có mang đi không?” Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại dừng một chút, sau đó nhìn Lục Vũ, lúc này mới tiếp tục nói: “Tôi là dựa trên quan điểm khoa học, để lại một chút gì đó cho hậu thế, kẻo văn hóa bị đứt gãy không thể phục hồi.” Tính cách của gã trước sau như một, thấy đồ tốt

mà nói không có hứng thú, thì đó không phải là Vương Bàn Tử nữa.

Đừng nói là Vương Bàn Tử, ngay cả Phan Tử lúc này cũng có hứng thú, đến gần hai người, sau khi đánh giá một lượt, chỉ vào hai vệ sĩ phía sau thi thể nữ nói: "Hai người này cũng không tầm thường, áo giáp trên người đều giống như phiến ngọc…" Phan Tử nói xong, Lục Vũ xua tay, chặn mấy người đang định theo sau, sau đó chỉ vào đáy vương tọa, nói: "Trên đó có cơ quan, người đến đông, sự cân bằng bị phá vỡ, rất có thể sẽ xảy ra chuyện phiền phức, nhìn lên đầu các cậu đi." "Đây là… Vẫn ngọc?" Nghe lời của Lục Vũ, mấy người đều nhớ lại, tảng vẫn thạch lớn như tổ ong đó đang ở ngay trên đầu họ, Ngô Tà lập tức đưa tay sờ một cái, chỉ cảm thấy khi chạm vào ấm áp như ngọc, có một cảm giác trơn láng kỳ lạ.

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hỏi: "Tam thúc, tôi nhớ chú từng nói, trong lụa thư Chiến Quốc có giới thiệu một loại áo giáp ngọc trường sinh, có phải là được chế tạo từ Vẫn ngọc ở đây không?" "Thứ mà Uông Tàng Hải và 'nó' luôn thèm muốn, chính là loại Vẫn ngọc này sao?" Ngô Tà có suy đoán như vậy thực ra cũng không kỳ lạ, dù sao cậu cũng không giống Lục Vũ, biết nhiều chuyện như vậy.

Cậu chỉ biết, Uông Tàng Hải, 'nó', Cừu Đức Khảo và những người khác, mục tiêu đầu tiên đều là theo đuổi trường sinh.

"Không đơn giản như vậy." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Uông Tàng Hải theo đuổi trường sinh, nhưng không chỉ có trường sinh.

Áo giáp ngọc, hắn đã có từ lâu, hơn nữa hắn còn để lại một tàn hồn ở đây, tôi vừa hay đã gặp qua…" Nghe câu này của Lục Vũ, Ngô Tà và những người có mặt, lại một lần nữa ngây người.

Ngô Tà, Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm, tất cả đều nhìn chằm

chằm Lục Vũ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong… Hiện tại, vô số nghi vấn của họ đều tập trung vào Uông Tàng Hải!

Mà bây giờ, Lục Vũ lại nói anh đã gặp được tàn hồn của Uông Tàng Hải!

Câu trả lời này, mang đến cho họ sự chấn động, có thể tưởng tượng được!

Một người đáng lẽ đã chết từ vô số năm trước, bây giờ Lục Vũ lại nói đã thấy một luồng tàn hồn của hắn… Hồi lâu, Ngô Tà miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhìn Lục Vũ hỏi: "Hắn… anh… ừm… anh thật sự đã gặp sao?

Ừm… hắn đã nói gì?" Nghe bộ dạng ấp úng của Ngô Tà, là biết cậu hoàn toàn không thể tin được những lời Lục Vũ vừa nói!

"Không liên quan gì đến chuyện này." Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, thản nhiên nói: "Luồng tàn hồn đó của Uông Tàng Hải, đã làm được thân rắn tay người.

Nửa người nửa rắn, sống ở đây không biết bao nhiêu năm." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, nhìn Vương Bàn Tử, nhẹ giọng giải thích vài câu về mưu đồ của Uông Tàng Hải đối với Vương Bàn Tử, Hoắc Linh.

Nghe Lục Vũ giải thích, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy không thể tin nổi.

Mặc dù, gã đã biết Uông Tàng Hải là một kẻ điên bí ẩn khó lường, nhưng bây giờ nghe Lục Vũ nói, hắn còn điên hơn cả kẻ điên!

Lại có thể nghĩ đến việc mượn xác trọng sinh, thông qua Cấm Bà và người bình thường để cấu tạo nên một thân thể, để linh hồn của hắn có thể chiếm tổ chim khách.

Thủ đoạn này, thực sự là không thể tưởng tượng nổi!

Hồi lâu, Trần Văn Cẩm mở miệng nói: "Ý của anh là, Hoắc Linh có thể sống sót ở đây lâu như vậy, là do Uông Tàng Hải đã làm rất nhiều chuyện sau lưng?" Nói đến đây, Trần Văn Cẩm đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên những lỗ hổng chi chít như tổ ong trên đỉnh đầu, môi mấp máy, không biết đang nói gì.

Hồi lâu, cô cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói: "Trường sinh, thật sự chỉ là một sự khởi đầu, không phải là thứ họ thực sự theo đuổi." Ngô Tà nghĩ đến điều gì đó, nhướng mày, hỏi: "Chung Cực rốt cuộc…" Vừa mới nói một câu, Trần Văn Cẩm đã mở miệng cắt lời cậu: "Tôi muốn vào trong xem, có lẽ ở bên trong có thể tìm được câu trả lời…" "Không được!" Ngô Tà vô thức lên tiếng, nhíu mày nói: "Nơi này hung hiểm chưa rõ, cơ thể của cô bây giờ mà mạo hiểm vào, rất có khả năng…" Nói được một nửa, Ngô Tà quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn, ý bảo ông ta giúp khuyên nhủ.

"Anh đi cùng em." Giải Liên Hoàn nhìn Trần Văn Cẩm, đột nhiên cười, có một cảm giác giải thoát.

Bấy lâu nay, mang một chiếc mặt nạ, Giải Liên Hoàn gần như đã đánh mất chính mình.

Chương 1039

Chỉ có lần này sau khi trùng phùng với Trần Văn Cẩm, nghĩ lại những chuyện đã qua, ông ta mới phát hiện mình đã từng bỏ lỡ điều gì.

Hoặc có thể nói, vì những chuyện đó, mà đã trả giá những gì… Ông ta đã gần đến tuổi trung niên, Trần Văn Cẩm tuy trông vẫn phong độ như mấy chục năm trước, nhưng đã có thể biến thành Cấm Bà bất cứ lúc nào… Ngô Tà nhìn Giải Liên Hoàn, do dự một chút, nói: "Vậy cháu cũng đi!" Trong xương cốt của cậu có gen tò mò.

Mặc dù, hiện tại đã đại khái biết được vì sao Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm lại bắt đầu tất cả những chuyện này, nhưng đối với viên Vẫn ngọc giống như tổ ong này, cậu cũng tràn đầy tò mò.

Thứ này, ở nơi sâu nhất trong địa cung của Tây Vương Mẫu, hiển nhiên không tầm thường.

Hơn nữa, bên trong rất có khả năng còn ẩn giấu rất nhiều bí mật không ai biết, ví dụ như trường sinh, lại ví dụ như "Chung Cực" mà Trần Văn Cẩm luôn né tránh không nói!

Ngô Tà đi vài bước dưới "tổ ong", dùng đèn pin liên tục soi rọi, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đa số các lỗ hổng đều thẳng đứng, chỉ có cái này đi lên một đoạn rất ngắn, sau đó là một đường ngang, từ đây vào là ổn nhất, chỉ cần có người đỡ một chút, là có thể từ vị trí ngang chui vào được." "Tôi và Văn Cẩm vào, những người khác thì thôi đi." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên mở miệng, thản nhiên nói: "Không phải càng đông càng tốt, lỡ như gặp phải thứ gì đó bên trong, đông người quá muốn chạy cũng không chạy được…" Nghe câu này của

Lục Vũ, Ngô Tà lập tức nhíu chặt mày.

Do dự một chút, vẫn nói với Lục Vũ: "Mô kim các anh không phải là ba người sao, vậy thêm tôi vào, ba chúng ta cùng đi." Vương Bàn Tử đột nhiên nhếch miệng cười, nói với Ngô Tà: "Bàn gia tôi còn ở đây, chuyện này sao đến lượt cậu được?

Tiểu Ngô Tà, chuyện vui này cậu đừng tham gia nữa, hoặc là tôi, hoặc là Hắc Hạt Tử, hoặc là A Ninh cũng được, đều hữu dụng hơn cậu." Nói rồi, Vương Bàn Tử vận động cơ thể, lại nhìn độ cao, gật đầu với Lục Vũ.

Thấy hành động của hai người, Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vô thức lùi lại phía sau, vội nói: "Tôi không vào Sơn Hà Đồ, tôi không vào…" Một câu còn chưa nói xong, Ngô Tà đã bị Lục Vũ ném vào Sơn Hà Đồ.

Không chỉ Ngô Tà bị ném vào, A Ninh, Phan Tử, Hắc Hạt Tử, tất cả đều bị ném vào Sơn Hà Đồ, ngay cả Vương Bàn Tử hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, cũng không thoát khỏi.

Trên đài đá, chỉ còn lại Lục Vũ, Giải Liên Hoàn, Trần Văn Cẩm ba người.

Lục Vũ nhìn hai người kia, nhẹ giọng nói: "Có vài lời, bọn họ không tiện nghe.

Ở đây chỉ có ba chúng ta, tôi nói thẳng luôn." "Trước đó, Trương Bách Xuyên có nói, 'nó' ở bên trong sắp tỉnh rồi.

Cho nên lần này đi vào, cực kỳ nguy hiểm…" "Nó sắp tỉnh rồi…" Giải Liên Hoàn thấp giọng lặp lại một lần lời Lục Vũ vừa nói, lại ngẩng đầu nhìn lên lỗ hổng trên đỉnh, quay đầu nói với Lục Vũ: "'Nó', là chỉ Tây Vương Mẫu sao?

Theo nội dung của lụa thư Chiến Quốc, Tây Vương Mẫu sau khi

uống thuốc trường sinh liền rơi vào giấc ngủ say, bây giờ bà ta sắp tỉnh rồi sao?" "Có khả năng." Lục Vũ gật đầu, trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng được miêu tả trong 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Trương Khởi Linh đã từng vào Vẫn ngọc, thấy được Tây Vương Mẫu, cũng thấy được một người khác, nhưng không biết người đó đã nói gì với cậu, sau khi cậu ra ngoài liền mất trí nhớ.

Hơn nữa, dường như đã phải chịu một cú sốc cực lớn!

Nói ra, lúc này trong lòng Lục Vũ, mơ hồ có một cảm giác không nói nên lời, giống như nguy hiểm, lại giống như kỳ ngộ.

Cảm giác này, nói không rõ, đạo không minh.

Im lặng một lát, Lục Vũ nhìn về phía Trần Văn Cẩm, nhẹ giọng hỏi: "Cô có cảm nhận được gì không?" Trần Văn Cẩm nhìn Lục Vũ một cái, lại nhìn Giải Liên Hoàn, nhẹ giọng nói: "Cho tôi chút thời gian, tôi có vài lời muốn nói với anh ấy." Lục Vũ gật đầu, lùi lại vài bước, để lại cho Giải Liên Hoàn và Trần Văn Cẩm một không gian nói chuyện.

Lục Vũ đứng ở xa, không cố ý nghe lén cuộc trò chuyện của hai người, cũng không nghe được họ đang nói gì, chỉ có thể thấy hai người không ngừng nói gì đó.

Hai người, vẻ mặt trông đều rất bình tĩnh, chỉ là ánh mắt của họ lại không hề bình tĩnh.

Nói qua nói lại, hai người nhẹ nhàng ôm nhau.

Đứng ở vị trí của Lục Vũ, anh có thể thấy Trần Văn Cẩm giơ tay lên, đánh vào gáy Giải Liên Hoàn một cái.

Không có tiếng động gì, thân thể Giải Liên Hoàn mềm nhũn, lập tức ngất đi.

Trần Văn Cẩm cố sức đỡ cơ thể Giải Liên Hoàn, cẩn thận đặt Giải Liên Hoàn xuống đất, đợi Lục Vũ đi tới, khóe miệng có chút cay đắng nói: "Tôi có thể sắp biến hóa rồi, tôi không hy vọng anh ấy thấy tôi biến thành bộ dạng đó, anh cũng cất anh ấy vào thần khí của anh đi." Những năm này, Trần Văn Cẩm đã trải qua quá nhiều chuyện, rất nhiều chuyện, cô đã thấy quen không còn lạ.

Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn không hy vọng ấn tượng cuối cùng mình để lại cho người khác là một Cấm Bà không ra người không ra quỷ giống như một mụ điên.

Lục Vũ khẽ thở dài, thu Giải Liên Hoàn vào Sơn Hà Đồ, sau đó nói với Trần Văn Cẩm: "Về chuyện của tôi, cô còn biết bao nhiêu?

Cô biết đấy, tôi thường xuyên mất trí nhớ, rất nhiều chuyện đều không nhớ." Trần Văn Cẩm lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Chuyện của anh tôi cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có thể dựa vào anh tự mình nghĩ cách.

Bây giờ, chúng ta vào trong thôi?" Hai người, không nói gì thêm.

Một lát sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lục Vũ đưa tay chống một cái, trực tiếp đưa Trần Văn Cẩm vào thông đạo, ngay sau đó, chính mình cũng chui vào thông đạo.

Thông đạo có đường kính hơn một mét, càng bò vào trong, cảm giác càng thêm rộng rãi.

Lục Vũ và Trần Văn Cẩm không ngừng bò vào trong, không ngừng tiến về phía trước.

Bên trong chi chít lỗ hổng, rải rác như sao trên trời, dường như không có điểm cuối.

Bò thêm một lúc, Trần Văn Cẩm dừng lại, quay đầu nói với Lục Vũ: "Không ổn, tôi cảm thấy chúng ta nên đi lên trên, cứ đi ngang thế này, không tìm được 'nó'." Lục Vũ nhìn Trần Văn Cẩm, trong lòng

nghĩ đến điều gì đó, nhưng vẫn không nói ra, chỉ bảo Trần Văn Cẩm bò về phía trước một đoạn nữa, sau khi tìm thấy một vị trí khuyết, hai người đổi vị trí cho nhau.

Lục Vũ lấy ra móc dây, nối mình và Trần Văn Cẩm lại với nhau, như vậy anh có thể đưa Trần Văn Cẩm lên, tránh cho cô không bò lên được những lối đi thẳng đứng.

Dĩ nhiên, ngoài việc có thể đưa Trần Văn Cẩm bò lên, anh còn có thể đảm bảo Trần Văn Cẩm không dễ dàng trốn thoát!

"Tôi có một cảm giác, 'nó' hình như đang ở trên đó đợi chúng ta." Bò lên trên thêm vài mét, Lục Vũ dừng lại, quay đầu nhìn Trần Văn Cẩm.

Bằng mắt thường có thể thấy, tóc của Trần Văn Cẩm lại dài ra một chút, trên người tỏa ra một mùi hương khó tả.

"Không còn thời gian nữa, tôi có thể sắp biến đổi rồi.

Chương 1040

Nếu tôi biến hóa trước khi tìm được 'nó', anh đừng trách tôi." Sự việc đã đến nước này, đối mặt với Lục Vũ, Trần Văn Cẩm cho người ta cảm giác dường như không có gì giấu giếm.

Những lời không thể nói với người khác, cô không ngại nói cho Lục Vũ biết.

Dừng lại một chút, Trần Văn Cẩm hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Về 'Chung Cực', tôi không thể nói cho anh biết quá nhiều, hơn nữa thứ tôi thấy… chưa chắc đã là Chung Cực thật sự." "Tôi chỉ có thể nói với anh, đừng vội bước vào cánh cửa đó.

Anh phải kiên nhẫn, chờ đợi mãi cho đến khi anh điều tra rõ ràng mọi chuyện, hiểu được vì sao cánh cửa đó tồn tại, vì sao 'nó', Uông gia, Uông Tàng Hải và rất nhiều người khác đều tồn tại vì cánh cửa đó, lúc đó anh hãy bước vào cánh cửa đó…" Những lời này của Trần Văn Cẩm, đã là đang dặn dò hậu sự.

Cô dường như đã biết, thời gian của mình đã đến.

Chuyện lần này, đã hoàn toàn vượt quá phạm vi năng lực của cô.

Điều duy nhất có thể làm bây giờ, chính là hy vọng mình có thể tìm được "nó", cũng chính là Tây Vương Mẫu, người trong truyền thuyết đầu tiên uống thuốc trường sinh bất lão. … Lục Vũ vẫn lẳng lặng tiến về phía trước, đợi đến khi Trần Văn Cẩm nói xong, anh mới mở miệng nói: "Quỷ tỳ đã bị Trương Bách Xuyên cướp đi rồi, tôi muốn vào Thanh Đồng Môn, cũng không dễ dàng như vậy." "Quỷ tỳ không chỉ có một cái." Trần Văn Cẩm đột nhiên nói một câu, lại nhẹ nhàng vỗ vào bắp chân Lục Vũ.

Lục Vũ quay đầu lại, đồng tử đột nhiên co rút!

Trong tay Trần Văn Cẩm, chính là một chiếc Quỷ tỳ nhỏ nhắn!

Trong ký ức của Lục Vũ, trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 xuất hiện hai chiếc Quỷ tỳ.

Một chiếc chính là Quỷ tỳ anh tìm được từ Lỗ Vương cung trước đây, chiếc còn lại lưu lạc đến tay Hoắc Tiên Cô, sau đó do Hoắc Tiên Cô giao cho Trương Khởi Linh.

Vậy thì, Quỷ tỳ trong tay Trần Văn Cẩm, từ đâu mà có?

"Đây là… Quỷ tỳ cô dùng để vào Thanh Đồng Môn?" "Ừ." "Cô lấy nó từ đâu?" "Anh có thể sẽ không tin…" Nghe câu này, trong lòng Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Trong một thời gian rất dài, Trương gia đều phụ trách canh giữ Thanh Đồng Môn.

Mà hai mươi năm trước, Trương Khởi Linh biến mất không thấy tăm hơi.

Anh đã từng phỏng đoán, liệu Trương Khởi Linh có ở bên trong Thanh Đồng Môn, canh giữ mọi thứ trong đó không.

Giờ phút này, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, dường như không dám tin vào suy đoán của mình.

Anh nuốt nước bọt, ép mình bình tĩnh lại, vẫn từng chữ từng chữ hỏi: "Có phải là Trương Khởi Linh không?" "Đúng!" Trần Văn Cẩm dứt khoát đáp một tiếng, sau khi thở ra một hơi, tiếp tục nói: "Tôi và cậu ấy cùng vào trong, cậu ấy bảo tôi mang Quỷ tỳ ra ngoài, nhưng không nói tôi phải làm gì.

Tôi nghĩ, anh là người của Trương gia, giao Quỷ tỳ cho anh, là một lựa chọn rất đúng đắn." "Làm sao cô biết tôi là người của Trương gia." Lục Vũ đột nhiên nắm bắt được một thông tin quan trọng từ miệng Trần Văn Cẩm.

Từ khi hai người gặp nhau, anh và Trần Văn Cẩm chưa bao giờ thảo luận về chuyện của Trương gia.

Cho dù mấy chục năm trước, thân phận của mình là Đổng Đức, Trần Văn Cẩm lẽ ra cũng không biết mình còn có một cái tên là Trương Hải Khách.

Nhìn bộ dạng nhíu mày khó hiểu của Lục Vũ, Trần Văn Cẩm đột nhiên cười một cái, sau đó giọng điệu thoải mái nói: "Anh sẽ không ngây thơ như Tiểu Tà, nghĩ rằng Giải Liên Hoàn thật thà kể hết mọi chuyện ra chứ?" "Giải Liên Hoàn, đã giấu quá nhiều bí mật…" Lục Vũ không phải là Ngô Tà, anh đối với Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh, từ trước đến nay chưa bao giờ thực sự tin tưởng.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ tiếp tục nói: "Ông ta nói với Ngô Tà, mọi chuyện đều bắt nguồn từ Tây Sa, nhưng tôi biết không phải vậy.

Trước Tây Sa, tất cả những chuyện này đã bắt đầu.

Nhiều năm như vậy, Giải Liên Hoàn không thể nào không điều tra ra được chút nào." Trần Văn Cẩm không thấy được biểu cảm của Lục Vũ, nhưng cô có thể nghe ra sự bất mãn trong giọng điệu của anh, suy nghĩ một chút, nói: "Giải Liên Hoàn tính tình cẩn thận, nhiều năm nay lại ngụy trang thành Ngô Tam Tỉnh, tính cách càng trở nên cẩn thận hơn, cho nên dù đối mặt với bất kỳ ai, ông ta cũng rất khó nói ra tất cả những gì mình biết." "Đừng nói ông ta, Ngô Tam Tỉnh lại không phải vậy sao?" "Những năm này, trải qua mọi chuyện, đều nói cho chúng tôi biết, phàm là chuyện gì cũng phải giấu trong lòng, như vậy mới không bại lộ bí mật của mình, mới không để mình lúc nguy hiểm không có một chút con bài tẩy nào…" "Cho nên có lúc tôi sẽ cảm thán, Cửu Môn thật sự không có ai là đèn cạn dầu." Lục Vũ đột nhiên cảm thán một câu, cầm khoan leo núi gõ vào vách tường một cái, cố định cơ thể mình, thở ra một hơi, tiếp tục nói: "Có lúc tôi nghĩ, tất cả

những việc chúng ta làm bây giờ, đều là đi theo bước chân của người xưa, thậm chí có thể nói là bị người ta dắt mũi." "Làm như vậy, có đúng không?

Làm như vậy, có thể tìm được lối thoát không?" Nghe lời của Lục Vũ, Trần Văn Cẩm cũng chìm vào im lặng, không biết đang nghĩ gì, chỉ đưa tay miết qua lại trên vách tường.

Móng tay và Vẫn ngọc ma sát, phát ra một âm thanh kỳ quái, nghe có chút khó chịu.

Hồi lâu, Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng dừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn Lục Vũ một cái, nhẹ giọng nói: "Khi không có cách nào, cách ngốc, chính là một cách hay.

Ít nhất, chúng ta đang trên đường tìm kiếm, không phải sao?" Trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia mờ mịt, nhưng anh lập tức thu lại những suy nghĩ rối loạn, đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi: "Cô có biết Phục Hy Thập Lục Quái là gì không?" Trần Văn Cẩm lắc đầu, không nói gì.

Lục Vũ cũng không tiếp tục chủ đề này với cô, im lặng một lát, chỉ tháo khoan leo núi xuống, đưa Trần Văn Cẩm, lại một lần nữa leo lên trên.

Nơi này, dường như không có điểm cuối!

Lục Vũ đưa Trần Văn Cẩm, bò trong đó thêm hơn nửa giờ, cũng không biết đã leo lên bao nhiêu mét, nhưng vẫn không tìm thấy nơi cần đến.

Trong vô thức, hai người đều có một cảm giác, thứ mà họ đang tìm kiếm, hoặc có thể nói là "nó", đang ở phía trước, chỉ cần tiếp tục đi lên, là có thể tìm thấy.

Không biết không hay, lại một giờ nữa trôi qua.

Trên đỉnh đầu, cuối cùng không còn là thông đạo vô tận, mà là một đường ngang.

Lục Vũ bò lên đường ngang, phát hiện con đường này rộng hơn những nơi khác rất nhiều, có thể cho hai người đi song song.

Hơn nữa, thông đạo rất ngắn.

Chỉ sau vài chục mét, hai người cảm thấy trước mắt rộng mở, không còn là những hành lang dường như vô tận, mà là một… không gian khổng lồ.

Vị trí của họ, giống như một đài cao lơ lửng, bên dưới đài, là một vùng sâu thẳm.

Chương 1041

Bên trên đài, là vòm tròn, trên đó điểm xuyết ánh sao, vô số minh châu được khảm vào.

Bên dưới, không biết sâu bao nhiêu, chỉ là sau khi đèn pin chiếu xuống, ẩn hiện có thể thấy một thứ gì đó tựa như hình người, đang nằm ở đó… Trần Văn Cẩm lúc đó định đi xuống ngay, nhưng lại bị Lục Vũ cản lại.

Trong mắt cô lóe lên vẻ kinh ngạc, đang định hỏi gì đó thì Lục Vũ đã lên tiếng trước: "Đã đến đây rồi, những chuyện trước kia cô chưa nói với tôi, cũng nên nói ra rồi đấy." "Tôi biết, cô vẫn còn giấu giếm một vài chuyện." Lục Vũ không giống Ngô Tà ngây thơ, rất nhiều chuyện Ngô Tà phải đến cuối cùng mới biết.

Nhưng Lục Vũ thì ngay từ đầu đã biết rất nhiều chuyện trong《Đạo Mộ Bút Ký》.

Ví dụ như, Trần Văn Cẩm không phải lần đầu tiên tiến vào vẫn ngọc, cô cũng không phải một mình tiến vào đây.

Dọc đường, Lục Vũ vẫn không vạch trần cô, chính là muốn xem rốt cuộc cô muốn làm gì.

Mà bây giờ, cuối cùng đã đến thời điểm mấu chốt, Trần Văn Cẩm vẫn không chịu nói.

Dù trước đó anh đã dùng chuyện của "Lão Cửu Môn" để thăm dò, cô vẫn không hé răng.

Thế nên, Lục Vũ bèn nói thẳng.

Trần Văn Cẩm sững người, nhìn Lục Vũ, trong mắt lóe lên một tia hy vọng, nói: "Cậu… nhớ lại chuyện trước kia rồi sao?" "Không có."

Lục Vũ khẽ nhíu mày, nói thẳng: "Tôi chỉ cảm thấy cô có chuyện giấu tôi, là chuyện gì?" Trần Văn Cẩm mặt đầy hy vọng, nhưng sau khi nghe câu trả lời phủ định của Lục Vũ, cô có chút thất vọng lắc đầu: "Tôi vốn tưởng cậu có thể nhớ lại, xem ra cậu vẫn không nhớ ra được.

Vậy thì thôi, để tôi nói cho cậu biết." Cô thở dài một hơi, cuối cùng cũng nói cho Lục Vũ nghe những lời giấu kín trong lòng chưa từng nói với ai.

Nhiều năm trước, khi Hoắc Linh xông vào thành Tây Vương Mẫu, ngoài việc nhận được sự giúp đỡ của Uông Tàng Hải, còn có một người khác giúp đỡ.

Người đó chính là, Đổng Đức!

Lần đó, Hoắc Linh phát hiện ra vẫn ngọc trong thành Tây Vương Mẫu có thể áp chế độc tính trên người họ, có thể khiến họ chìm vào giấc ngủ sâu, vì vậy đã nhờ Đổng Đức đi đưa Trần Văn Cẩm và những người khác từ Cách Nhĩ Mộc đến.

Đổng Đức đã đồng ý lời thỉnh cầu của Hoắc Linh, quay về Cách Nhĩ Mộc, dẫn theo tất cả mọi người, một mạch đến thành Tây Vương Mẫu, đưa tất cả vào trong khối vẫn thạch khổng lồ này.

Tiến vào vẫn thạch, quá trình thi biến của mọi người đều chậm lại rất nhiều.

Nhưng vào lúc đó, Đổng Đức không biết đã nghe thấy hay nhìn thấy gì mà đột nhiên như phát điên lao ra khỏi vẫn ngọc…..

"Lúc đó, tôi tưởng cậu xảy ra biến cố gì nên đã đuổi theo cậu chạy ra ngoài." Trần Văn Cẩm nhìn Lục Vũ với vẻ mặt phức tạp, chậm rãi nói: "Tôi và Hoắc Linh, cứ thế đuổi theo cậu đến một bãi tha ma, ở đó lần đầu tiên nhìn thấy Uông Tàng Hải thân rắn đầu người." "Lần đó,

hẳn không phải là lần đầu tiên mình gặp Uông Tàng Hải." Nghe Trần Văn Cẩm nói đến đây, cơ thể Lục Vũ bất giác run lên, lập tức hiểu ra.

Trước đây, khi anh gặp Uông Tàng Hải, hắn đã nói không phải lần đầu gặp mặt.

Bây giờ nghe từ miệng Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng chứng thực được, chính mình đã từng đến đây, hơn nữa còn đến mấy lần.

"Tôi nhớ, lúc đó, Uông Tàng Hải nhìn cậu, cười rất vui vẻ, còn hỏi cậu một câu." "Câu gì?" "Thân rắn đầu người, thú vị không?" "Thân rắn đầu người, thú vị không…" Lục Vũ khẽ lặp lại một lần, rồi ngẩng đầu nhìn Trần Văn Cẩm, hỏi: "Câu này có ý gì?" "Tôi cũng không biết có ý gì." Trần Văn Cẩm khẽ lắc đầu, tiếp tục nói: "Lúc đó, cậu không nói gì với Uông Tàng Hải, mà chạy đi thẳng." "Khi đó, tôi và Hoắc Linh cũng muốn đuổi theo cậu, nhưng chúng tôi bị Uông Tàng Hải cản lại." "Hơn nữa, cơ thể chúng tôi lại một lần nữa bắt đầu thi biến, nên chỉ có thể quay về vẫn ngọc, chìm vào giấc ngủ sâu." "Không lâu trước đây, tôi tỉnh lại, nhưng những người khác vẫn còn ngủ say." "Cảm giác đó, rất tồi tệ." "Tôi không muốn ở lại đây, nên tôi lại một lần nữa chạy ra khỏi vẫn ngọc.

Nhưng tôi phát hiện, chỉ cần tôi chạy ra khỏi phạm vi đầm lầy, cơ thể tôi sẽ xấu đi nhanh chóng." "Sau này, tôi thử đeo một mảnh vẫn ngọc trên người, phát hiện có thể làm chậm quá trình thi biến." "Vì vậy, tôi tìm cách rời khỏi thành Tây Vương Mẫu, xuyên qua sa mạc, tìm được Định Chủ Trác Mã, liên lạc với Ngô Tam Tỉnh." Trần Văn Cẩm nói đến đây thì dừng lại.

Vẻ mặt cô có chút phức tạp, dường như đang hồi tưởng lại quá khứ không thể quay lại.

Một lát sau, cô lại mở miệng, tiếp tục nói: "Sau khi tôi tỉnh lại, suy nghĩ của tôi là thông qua chuyện của mình, dẫn dụ 'nó' đến, dẫn dụ

Cừu Đức Khảo đến, để kết thúc những ân oán trong quá khứ." "Nhưng Ngô Tam Tỉnh lúc đó đã đang truy tra Uông gia, theo ý của ông ta, Uông gia còn nguy hiểm hơn 'nó'." "Tôi đã nghĩ, Ngô Tam Tỉnh muốn nhân cơ hội này để ra tay với Uông gia, bao gồm cả khi Giải Liên Hoàn đến, tôi cũng nghĩ như vậy." "Tôi đoán, cậu cũng nghĩ như vậy." "Nhưng, chúng ta đều sai rồi." Trần Văn Cẩm lắc đầu, chậm rãi nói: "Ngô Tam Tỉnh nói với tôi, lần này dù là ông ta hay Uông gia đều không quan trọng, quan trọng nhất là cậu, phải để cậu bước vào quan tài vẫn ngọc, phải để cậu nhìn thấy tất cả những điều này." "Tôi không biết ông ta có ý gì, nhưng tôi tin ông ta, tôi cũng tin cậu." Trần Văn Cẩm nói đến đây, giọng nói đột ngột dừng lại, không nói tiếp.

Những lời này, Lục Vũ đa phần đều có thể hiểu được, ngay cả lựa chọn của Ngô Tam Tỉnh, anh cũng hiểu được phần nào.

Trước đây, Uông Tàng Hải từng nói với anh, bí mật liên quan đến Chung Cực, quan trọng nhất chính là Phục Hy thập lục quái.

Ngô Tam Tỉnh trong tay có "Liên Sơn Bặc", hơn nữa ông ta từng nói, chính mình là một người phá cục.

Rất có khả năng, lần này Ngô Tam Tỉnh chính là hy vọng anh có thể đến đây để phá cục.

Dừng một chút, Lục Vũ chỉ tay về phía chiếc giường đá dưới đáy không gian, hỏi: "Người đó, là Tây Vương Mẫu?" Trần Văn Cẩm gật đầu, không giấu giếm gì nữa, nói thẳng: "Tôi phân tích, bà ta hẳn là Tây Vương Mẫu, bà ta đã ngủ say ở đây hai nghìn năm, rất có khả năng sắp tỉnh lại." "Chả trách Trương Bách Xuyên không dám xuống, cứ luôn miệng nói bà ta sắp tỉnh." Lục Vũ không hề nghi ngờ lời của Trần Văn Cẩm, thậm chí còn không cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao thì, anh đã thấy tất cả những điều này trong 《Đạo Mộ Bút

Ký》, đã có sự chuẩn bị tâm lý nhất định.

Nghĩ một chút, anh lại nói tiếp: "Vậy những người kia thì sao?

Ừm, chính là những người năm đó cùng cô vào đây." "Ở trong một không gian nhỏ khác." Trần Văn Cẩm không tiếp tục chủ đề này, mà điều chỉnh lại ánh sáng đèn pin, chỉ về phía những điểm sáng lấp lánh trên đỉnh không gian.

Ánh sáng đèn pin trực tiếp lấn át ánh sao, Lục Vũ có thể thấy ở đó có một cái kén lớn như tổ chim, vỏ ngoài cực kỳ thô ráp, toàn là những khối vật chất trong mờ.

Trông có chút ghê tởm!

Trần Văn Cẩm khẽ nói: "Nó có lẽ là vị khách đầu tiên ở đây, những thứ kia đều là da nó lột ra.

Tôi đoán, rất có thể nó đã ở đây bốn nghìn năm rồi." "Hai nghìn năm trước, nó đáng lẽ đã tỉnh, nhưng nó không tỉnh lại, tôi nghĩ, có lẽ có liên quan đến Tây Vương Mẫu." Nói đến đây, Trần Văn Cẩm dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nó hẳn là bí mật lớn nhất trong khối vẫn ngọc này.

Dù sao Tây Vương Mẫu thân là mẫu một nước, không thanh lý nó khỏi đây, rất có thể là không dám.

Đương nhiên, còn một khả năng khác là hai nghìn năm trước nó đã tỉnh, dạy cho Tây Vương Mẫu cách trường sinh, sau đó lại ngủ say." "Ngủ say bốn nghìn năm, nếu nó tỉnh lại, không ai biết sẽ là thứ đáng sợ gì." "Không phải thứ." Lục Vũ nói một câu không đầu không cuối, đột nhiên cảm thấy hứng thú mãnh liệt với Tây Vương Mẫu đang ngủ say và người kia: "Tôi muốn xuống xem, cô đi không?" "Đúng rồi, có một người, biến thành hải hầu tử, ở đây có thể phục hồi được không?" "Hải hầu tử…" Nghe Lục Vũ nói, Trần Văn Cẩm lập tức

nhíu mày, nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu anh ta dùng thi biệt hoàn biến thành hải hầu tử, hẳn là có hiệu quả.

Nhưng nếu thời gian quá dài, e rằng sẽ không dễ dàng tỉnh lại như vậy, rất có thể chỉ là chìm vào giấc ngủ sâu." Lục Vũ trầm ngâm một lát, từ trong Sơn Hà Đồ lấy ra quan tài vẫn ngọc, lại mở nắp quan tài, để lộ Trương Hạo đã biến thành hải hầu tử bên trong, khẽ hỏi: "Cô có quen anh ta không?" "Không quen." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, cũng không giới thiệu, chỉ để Trần Văn Cẩm kiểm tra Trương Hạo.

Nói về sự hiểu biết đối với thi biệt hoàn, anh không bằng Trần Văn Cẩm.

Chương 1042

Lúc này, cứ để Trần Văn Cẩm xem xét xem rốt cuộc thế nào.

Trần Văn Cẩm nhìn kỹ, lại gọi Lục Vũ giúp đỡ khiêng Trương Hạo từ trong quan tài đá ra, đặt sang một bên.

Ngay sau đó, chỉ thấy xung quanh có những mảnh vẫn ngọc nhỏ li ti như bị hút lại, từ từ bay đến bên cạnh Trương Hạo, từng chút một ghép lại.

"Chỉ cần có thể ngủ say ở đây, quan tài vẫn ngọc đều sẽ có phản ứng này." "Thần trí của anh ta có thể phục hồi lại không?" "Tôi không biết.

Tài liệu tôi tra được đều cần ngủ say hai nghìn năm mới có thể tỉnh lại, hai nghìn năm sau, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng, cậu để anh ta trong quan tài vẫn ngọc kia, cơ thể anh ta cũng đang ngủ say…" "Ừm." Lục Vũ không nói gì thêm, chỉ nhìn Trương Hạo, lại đặt anh ta vào trong quan tài vẫn ngọc, rồi lại cất vào Sơn Hà Đồ, lúc này mới nói: "Đi thôi, xuống dưới đi, tôi cũng muốn xem xem xác khô hai nghìn năm và bốn nghìn năm trông như thế nào." Trong lòng anh còn một câu chưa nói, anh muốn xem, cái "xác khô bốn nghìn năm" kia rốt cuộc đã nói gì, mà có thể khiến Trương Khởi Linh phát điên?

Hai người nói là làm ngay, Lục Vũ móc Phi Hổ Trảo, dẫn Trần Văn Cẩm từ từ đi xuống, chẳng mấy chốc đã xuống đến đáy.

Nơi này, chênh lệch độ cao so với lối ra gần năm mươi mét!

Lục Vũ nhìn quanh dưới đáy, trước tiên lại lôi Trương Hạo ra, đặt ở một bên.

Dù sao, đây là nơi mọi người ngủ say, hẳn là an toàn hơn "Sơn Hà Đồ".

Làm xong việc này, Lục Vũ từ từ đi về phía vị trí của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu mặc một bộ hoa phục ngồi đó, xung quanh cơ thể bà ta bị những mảnh vẫn thạch vỡ bao bọc từng vòng, nửa thân dưới của bà ta là thân rắn, cuộn lại mấy vòng.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện đó chỉ là một tấm da rắn hoàn chỉnh làm thành vật trang trí, tạo thành hình tượng thân rắn đầu người.

Lục Vũ đến gần, nhìn kỹ.

Thi thể Tây Vương Mẫu gần giống như xác khô, còn không bằng hiệu quả của Thiết Diện Sinh trốn trong vò ngọc mà anh thấy ở Lỗ Vương Cung.

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu trông có vẻ là xác khô, không giống như đang ngủ say.

Trần Văn Cẩm dường như đoán được suy nghĩ của Lục Vũ, khẽ giải thích: "Bà ta vẫn đang ngủ say, cơ thể sẽ không ngừng lột da.

Lớp da này, đã nhiều hơn một chút so với lần trước tôi đến." "Nhưng, có lẽ bà ta sắp đến thời điểm tỉnh lại sau hai nghìn năm, nên có thể tiếp theo sẽ không tiếp tục lột da nữa." "Lạc lạc lạc…" Lục Vũ đột nhiên nói một câu thi ngữ líu lo.

Nhưng đợi một lát, thi thể Tây Vương Mẫu không có bất kỳ phản ứng nào, càng đừng nói là trả lời anh.

"Cậu nói gì với bà ta vậy?" "Tôi nói, nếu bà ta còn sống, thì cho chút phản ứng, nếu không, tôi có thể sẽ chặt đầu bà ta xuống.

Dù sao, nếu không phải bà ta, có lẽ tất cả mọi chuyện sau này, đều

sẽ không phiền phức như vậy.

Rất có khả năng những chuyện này đều sẽ bị chôn vùi trong lịch sử…" Nói xong mấy câu này, Trần Văn Cẩm sững người, nhìn Lục Vũ kỹ lưỡng.

Cô cảm thấy, Lục Vũ dường như không nói đùa, anh ta hình như thật sự định ra tay với Tây Vương Mẫu!

Đúng lúc này!

Giữa không trung, đột nhiên vang lên một đoạn âm thanh "lạc lạc lạc" trầm đục!

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Trần Văn Cẩm lập tức trở nên kỳ quái, theo bản năng né sang một bên.

Cô lờ mờ nhớ, lần trước, Lục Vũ chính là nghe thấy âm thanh này, sau đó như phát điên chạy ra ngoài.

Lúc này nhìn lại Lục Vũ, anh đang ngẩng đầu, nhìn cái kén lớn cách đó mấy chục mét trên đỉnh, khẽ nói: "Tao tin mày cái quỷ." Lần này Trần Văn Cẩm thật sự bị lời của Lục Vũ dọa sợ!

Lục Vũ lại dùng một câu nói nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, để trả lời một chuỗi âm thanh "lạc lạc lạc" trầm đục phát ra từ một cái xác khô mà theo dự đoán của cô đã ngủ say bốn nghìn năm.

Trần Văn Cẩm do dự một chút, thử hỏi: "Nó nói gì vậy?" "Một đống lời vô nghĩa." Lục Vũ chỉ nói một câu thờ ơ, rồi lật lòng bàn tay, trong tay đã có thêm một thanh trường đao.

Anh nhìn thanh Thất Tinh Luân Hồi Đao, khẽ nói: "Lần này khi ta gặp Uông Tàng Hải, hắn đã gieo cho ta một quẻ, là quẻ Tốn, Sơn Phong Cổ." "Ý gì?

Cậu không phải thật sự định ra tay với Tây Vương Mẫu đấy chứ?

Cậu nghĩ lại đi, đừng quá kích động.

Xác khô hai nghìn năm, lỡ xảy ra chuyện gì không phải là chuyện nhỏ đâu, hơn nữa…" Trần Văn Cẩm trước giờ không mấy sợ hãi, nhưng bây giờ nhìn biểu hiện của Lục Vũ, cô thật sự có chút sợ!

"Lúc đó, tàn hồn của Uông Tàng Hải vốn định ra tay với ta, hắn vốn muốn cướp thân thể của Vương Bàn Tử, tự mình chiếm tổ chim khách, nhưng khi phát hiện là quẻ Sơn Phong Cổ, hắn lập tức thay đổi ý định." Vừa nói, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh Tây Vương Mẫu, dùng mũi đao nhẹ nhàng gạt những mảnh vẫn ngọc vỡ bên cạnh bà ta, tiếp tục nói: "Ta vẫn luôn nghĩ tại sao quẻ Sơn Phong Cổ lại thay đổi ý định của Uông Tàng Hải, nhưng vẫn chưa nghĩ ra." Thấy Lục Vũ ngày càng đến gần Tây Vương Mẫu, trong lòng Trần Văn Cẩm càng sợ hãi.

Nếu có lựa chọn, cô chắc chắn sẽ rời đi.

Nhưng bây giờ, cô không có lựa chọn, chỉ có thể cứng rắn đi theo bên cạnh Lục Vũ, lại mở miệng khuyên nhủ: "Nghĩ không ra thì cậu cứ từ từ nghĩ, đừng quá kích động, chuyện này…" Trong lúc Trần Văn Cẩm nói, Lục Vũ đã gạt bỏ rất nhiều mảnh vẫn thạch vỡ để đi đến bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Thậm chí, anh đã bắt đầu dùng mũi đao gạt những mảnh da lột trên người Tây Vương Mẫu.

Theo những mảnh vỡ bị gạt ra, làn da trắng gần như trong suốt, xuất hiện trong tầm mắt hai người!

Động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, lại gạt đi những lớp da lột bao phủ trên người Tây Vương Mẫu.

Chương 1043

Vô số mảnh da, giống như rắn lột da, bị Lục Vũ đẩy sang một bên.

Dần dần, đã có thể thấy lồng ngực Tây Vương Mẫu nhấp nhô lên xuống, từ từ phập phồng!

Lúc đầu động tác nhẹ, không rõ ràng, nhưng khi mũi đao của Lục Vũ đến gần cổ bà ta, có thể thấy rõ lồng ngực Tây Vương Mẫu phập phồng dữ dội hơn, dường như có dấu hiệu tỉnh lại!

Trần Văn Cẩm nuốt nước bọt ừng ực, nắm lấy cánh tay Lục Vũ, lại khuyên nhủ: "Đừng động, đừng động, tôi có một dự cảm rất xấu, cậu mau…" Câu này còn chưa nói xong, tay Lục Vũ đột nhiên dùng sức, tay phải cầm Thất Tinh Luân Hồi Đao mạnh mẽ chém về phía cổ Tây Vương Mẫu!

Chỉ trong một khoảnh khắc, cổ Tây Vương Mẫu đứt phựt!

Ngay sau đó, một luồng hồng quang chói mắt, từ trong cơ thể Tây Vương Mẫu tỏa ra!

Trong nháy mắt, Trần Văn Cẩm bị ánh sáng làm cho không mở nổi mắt, theo bản năng nhắm mắt lại, vội vàng lùi lại!

Lục Vũ cũng trực tiếp nhắm mắt lại.

Nhưng động tác trên tay anh không ngừng, liên tiếp mấy nhát đao, toàn bộ đều chém lên người Tây Vương Mẫu!

Theo động tác của anh, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện… cơ thể Tây Vương Mẫu, biến thành như một quả cầu ánh sáng, vô số luồng sáng từ những vết nứt trên cơ thể bà ta chiếu ra!

Dù Lục Vũ và Trần Văn Cẩm đều nhắm mắt, cũng có thể cảm

nhận rõ ràng những luồng sáng chói mắt đó!

"Lạc lạc lạc lạc!" Giữa không trung, lại truyền đến một trận thi ngữ dồn dập!

Lần này, âm thanh lớn hơn trước rất nhiều, và nghe có vẻ đầy phẫn nộ!

"Ta mặc kệ ngươi là Cửu Châu chi chủ gì, không dám xuống thì đừng có nhiều lời vô nghĩa!" Lục Vũ vẫn nhắm mắt, không ngừng vung đao, mắng về phía cái kén lớn giữa không trung.

"Cửu Châu chi chủ?

Cửu Châu chi chủ gì?" Trần Văn Cẩm hoàn toàn bị hành vi của Lục Vũ dọa ngây người, nhưng lúc này nghe thấy lời của Lục Vũ, lập tức lại nghĩ đến một chuyện, buột miệng nói ra: "Cậu nói chủ nhân của cái kén lớn treo trên đó là Cửu Châu chi chủ?" "Hít!" "Cửu Châu chi chủ… bốn nghìn năm trước…" Giờ phút này, Trần Văn Cẩm chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Dù cô phát hiện ra xác khô hai nghìn năm, bốn nghìn năm, cô cũng chưa từng kinh ngạc như vậy!

Nhưng bây giờ, theo cách nói của Lục Vũ, cái xác khô đó, rất có thể là Cửu Châu chi chủ của bốn nghìn năm trước!

Bốn nghìn năm trước, Cửu Châu chi chủ, chỉ có một người!

Nhà Hạ, Vũ!

Đại Vũ trị thủy, chính là Vũ đó!

Lúc này, những luồng sáng chói mắt đó, từ từ yếu đi!

Đợi một lúc, Trần Văn Cẩm thử mở mắt ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc cô mở mắt ra, liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người!

Chỉ thấy, thi thể Tây Vương Mẫu trước đó còn nguyên vẹn, lúc này, đã vương vãi khắp nơi.

Toàn thân trên dưới, bị Lục Vũ chặt thành không biết bao nhiêu mảnh.

Những mảnh thi thể đó, vẫn tỏa ra hồng quang quỷ dị, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi!

Lục Vũ mở mắt ra sớm hơn Trần Văn Cẩm, anh cũng rất ngạc nhiên nhìn kết quả mình tạo ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tây Vương Mẫu thế này, không thể nào sống lại được nữa.

Nếu thế này mà còn có thể sống lại, vậy Tây Vương Mẫu e rằng đã thành thần, hoàn toàn không thuộc phạm trù mà anh có thể tiếp xúc.

Lúc này, Lục Vũ lại đi đến bên cạnh đầu lâu của Tây Vương Mẫu, thấy con thi biệt vương màu đỏ thò đầu ra, một đao đâm vào.

Làm xong việc này, anh mới quay đầu nhìn Trần Văn Cẩm mặt mày ngây dại, khẽ nói: "Cổ, nguyên hanh, lợi thiệp đại xuyên.

Tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật.

Tượng viết, sơn hạ hữu phong, cổ.

Quân tử dĩ chấn dân dục đức." "Tôi vừa đột nhiên hiểu ra, quẻ này, nên mạnh dạn cải cách, phấn đấu vươn lên, gian khổ nỗ lực, có thể chuyển nguy thành an." "Xem ra, tàn hồn của Uông Tàng Hải cũng đã nghĩ thông điểm này, từ bỏ chuyện chiếm tổ chim khách…" "Cậu, cậu, cậu…" Lục Vũ không nói, Trần Văn Cẩm còn đang chìm trong cú sốc trước đó, bây giờ anh nói một câu, lập tức khiến Trần Văn Cẩm bừng tỉnh, cô không thể tin nổi nhìn chằm chằm Lục Vũ, gần như mọi nhận thức đều bị đảo lộn!

“Cậu đã làm gì!” “Trời ạ!” “Rốt cuộc cậu đã làm gì!” “Cậu có biết mình đang làm gì không!” “Hai nghìn năm, tròn hai nghìn năm!” “Bà ta sắp tỉnh lại rồi a!” “Cậu đã làm gì!” “Vì dân trừ hại thôi.

Một thứ lay lắt hơi tàn hai nghìn năm, thế nào cũng không phải thứ gì tốt đẹp.” Không hiểu vì sao, trong lòng Lục Vũ lại có một cảm giác sảng khoái không tả xiết.

Cảm giác này, giống như dỡ bỏ một tảng đá lớn đè trên người mình, ngay cả hít thở cũng thông suốt hơn một chút.

Dừng một chút, anh lại tiếp tục nói: “Trường sinh bất lão, không phải chuyện gì tốt.

Nếu không phải bà ta, không phải bọn họ, cũng sẽ không gây ra nhiều chuyện phiền phức sau này.” “Cậu điên rồi, cậu điên rồi, dù nói thế nào, cậu cũng không nên trong lúc bà ta chưa tỉnh lại, mà, mà…” Trần Văn Cẩm hoàn toàn hoảng loạn, có chút mất hồn nói: “Rốt cuộc cậu đã làm gì, cậu làm vậy sẽ đi ngược lại với ‘Chung Cực’, sẽ khiến chính mình vạn kiếp bất phục đó…” “Cái gọi là Chung Cực, chỉ là Chung Cực trong miệng các người mà thôi.” Lục Vũ chỉ cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn một chút, nhìn Trần Văn Cẩm nói: “Cô đã thấy Chung Cực, nhưng cô cũng đã nói, có thể mỗi người nhìn thấy Chung Cực đều không giống nhau.” “Nếu đã không giống nhau, thì đừng đi cân nhắc chuyện Chung Cực.” “Cái gì là đúng, cái gì là sai, cô còn hiểu không?” Lục Vũ nói đến đây, Trần Văn Cẩm đột nhiên ngây người, nhìn thẳng vào Lục Vũ.

Chương 1044

Một lúc lâu sau, mới phản ứng lại, nói: "Cậu không biết, cậu không biết sau Thanh Đồng Môn có gì… Nếu cậu biết tất cả mọi thứ sau Thanh Đồng Môn, cậu sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy." "Ngô Tam Tỉnh nói tôi là người phá cục, tôi phải xứng đáng với kết quả mà ông ta dùng mạng đổi lại." Tâm trạng của Lục Vũ vô cùng bình tĩnh, nhìn hồng quang vương vãi khắp nơi từ từ tan biến, phảng phất như chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể.

Lúc này.

Cái xác khô trên đầu đột nhiên lại phát ra mấy tiếng "lạc lạc lạc".

Lục Vũ trợn mắt, lạnh lùng nói: "Ngươi gấp gáp, vậy thì ta tiễn ngươi đi!

Ngươi nghĩ ta không dám sao!" "Cậu điên rồi!" Trần Văn Cẩm sợ hãi hét lớn, vội vàng đưa tay nắm lấy cánh tay Lục Vũ, miệng gấp gáp nói: "Nó là người đầu tiên ở đây, rất có khả năng Thanh Đồng Môn đều là nó dẫn người xây dựng!

Thế giới sau Thanh Đồng Môn đó, thật sự không giống!" "Không giống nữa, thì có thể thế nào." Lục Vũ nhìn chấm đen trên đầu, miệng lẩm bẩm một câu.

Nói xong một câu, nhìn tường xung quanh, quyết định sử dụng Thê Vân Tung, lên đó cùng cái xác khô tự xưng là "Cửu Châu chi chủ" kia đánh một trận ra trò.

Suy nghĩ trong lòng anh giống như những gì anh đã nói với Trần Văn Cẩm trước đó, xác khô bốn nghìn năm thì sao chứ, một trận loạn đao chém xuống, xác khô vẫn là xác khô, cũng không thể làm gì được.

Trần Văn Cẩm nắm chặt cánh tay Lục Vũ, không ngừng khuyên nhủ, lặp đi lặp lại rằng Lục Vũ không hiểu, không nên kích động như vậy, dù có muốn làm gì, cũng phải đợi anh đến Thanh Đồng Môn, thực sự hiểu rõ thế giới này rồi hãy nói.

Hành động hấp tấp như vậy, rất có thể sẽ được không bù mất.

Nói đi nói lại, Trần Văn Cẩm đột nhiên nói: "Cậu hỏi nó trước, chuyện của Vương Bàn Tử và Hoắc Linh, có biện pháp nào không." Đây cũng là suy nghĩ cuối cùng của Trần Văn Cẩm.

Cô cảm thấy, tất cả mọi chuyện đều là do cái xác khô bốn nghìn năm kia gây ra, nó có khả năng là người hiểu rõ nhất về tất cả mọi chuyện.

Rất có khả năng, nó sẽ có biện pháp giải quyết chuyện của Hoắc Linh và Vương Bàn Tử.

Nghe câu này, Lục Vũ nhíu mày, do dự một chút, sau đó thả Vương Bàn Tử ra khỏi "Sơn Hà Đồ".

Ngay sau đó, cái xác khô trên đầu phát ra tiếng "lạc lạc lạc".

Theo cách nói của nó, tình hình của Vương Bàn Tử thuộc về một thể hai hồn, chỉ cần để Vương Bàn Tử ở lại đây, nó có cách để Vương Bàn Tử và Hoắc Linh phục hồi.

"Ngươi nghĩ, loại lời vô nghĩa này ta sẽ tin sao?" Lục Vũ nheo mắt, nhìn chằm chằm chấm đen giữa không trung, lạnh lùng nói: "Ta không cần biết ngươi là ai, nếu ngươi có cách, thì nói ra ngay, không có cách, thì bà ta chính là vết xe đổ của ngươi!" Trong lúc Lục Vũ và cái xác khô đối thoại, Vương Bàn Tử trợn to mắt, nhìn chằm chằm mọi thứ xung quanh.

Cậu ta có thể nhận ra, lúc này hắn là đang ở trong khối vẫn ngọc khổng lồ đó.

Bên cạnh, Trần Văn Cẩm nhân lúc Lục Vũ và cái xác khô đối thoại, vội vàng khuyên Vương Bàn Tử mấy câu, bảo cậu ta khuyên Lục Vũ đừng trong lúc kích động mà đối đầu với cái xác khô đó, để tránh gây ra đại họa!

"Bốn nghìn năm?

Thế chẳng phải thành Hắc Sơn Lão Yêu rồi à!" Vương Bàn Tử sợ hãi hít một hơi khí lạnh, vội vàng ghé lại bên cạnh Lục Vũ, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chuyện này chúng ta thật sự đừng quá vội vàng, lão già này nếu thật sự xây cái Thanh Đồng Môn đó, không chừng chuyện này còn có chút phức tạp, chúng ta làm rõ rồi hãy nói…" Muốn làm rõ, đâu phải chuyện dễ dàng như vậy?

Hơn nữa, trong lòng Lục Vũ có suy nghĩ của riêng mình, anh trực tiếp nói với Vương Bàn Tử: "Cầm tặc tiên cầm vương, trảm thảo yếu trừ căn, lão Tống tử này cơ bản chính là lão Tống tử già nhất.

Diệt nó, chuyện sau này chúng ta có thể yên tâm từ từ tra." "Không phải, không phải, Lục Vũ cậu nghe tôi nói!

Chuyện không phải làm như vậy, cậu không thể cứ thế không quan tâm gì cả, trực tiếp xông bừa!

Lỡ nó xảy ra chuyện, nơi này sẽ xảy ra chuyện, những người ở đây phải làm sao?" Thấy Lục Vũ còn muốn giãy ra khỏi tay mình, đi liều mạng với cái xác khô bốn nghìn năm trên đó, Trần Văn Cẩm nắm chặt cánh tay Lục Vũ, khổ tâm khuyên nhủ: "Tôi đã ở đây rất lâu, tôi biết ở đây ngoài chúng ta, còn có rất nhiều người!

Trong khối thiên thạch này có rất nhiều khoang rỗng, thậm chí có rất nhiều người trông cùng thời đại với nó, rất có khả năng đều là người tham gia xây dựng Thanh Đồng Môn, cậu không thể cứ thế phá hủy nơi này, nếu không hậu quả không thể lường được." Lục Vũ mặt lạnh như băng, vô cảm nhìn Trần Văn Cẩm, lạnh lùng nói: "Tất cả

mọi người đều nhắm vào Thanh Đồng Môn, nhắm vào cái gọi là Chung Cực.

Tôi không biết, tôi cũng không quan tâm.

Tôi phá hủy nó, vẫn có thể đi xem sau Thanh Đồng Môn có gì." "Tôi sẽ nói cho cậu biết tôi đã thấy gì ở phía sau." Lại một lần nữa nghe Lục Vũ muốn phá hủy nó, Trần Văn Cẩm đột nhiên hiểu ý của Lục Vũ.

Anh chính là dùng dương mưu đơn giản nhất, ép mình nói ra "Chung Cực".

Lục Vũ dám liều, nhưng Trần Văn Cẩm không điên như anh, không dám đánh cược với anh.

Trần Văn Cẩm vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Vũ, lắc đầu nói: "Chỉ có một mình cậu có thể nghe, cậu cũng không thể nói cho người khác biết." Lục Vũ mục đích chính là đơn giản như vậy, ngay lập tức không do dự, trực tiếp thu Vương Bàn Tử vào "Sơn Hà Đồ", để cậu ta ở trong đó nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Trần Văn Cẩm nhìn Lục Vũ, thở dài một hơi, khóe miệng có chút chua chát nói: "Tôi thấy Chung Cực, là sự chung cực của vạn vật." "Sự chung cực của vạn vật…" "Ở đó, cậu nghĩ gì, nó là cái đó.

Cậu sợ gì, nó là cái đó.

Cậu hy vọng thế giới như thế nào, thế giới sẽ như thế đó." "Sau cánh cửa đó, không có sinh, không có tử, không có gì cả, nhưng lại có tất cả." "Nơi đó, có thể là khởi điểm của mọi nền văn minh, cũng có thể là điểm kết thúc của mọi nền văn minh…" Nghe Trần Văn Cẩm luôn nói những lời thần bí, hư ảo không thể hư ảo hơn, Lục Vũ lập tức nhíu mày, ngắt lời Trần Văn Cẩm, hỏi mấy câu liên quan đến thực tế.

Ví dụ như, bên trong rốt cuộc có gì, có thể thấy gì, nghiệp hỏa vô biên, còn Trương Khởi Linh thế nào… "Trương Khởi Linh ở bên trong rất tốt, nhưng cũng rất không tốt." Trần Văn Cẩm ngồi xuống đất, cũng không nhìn Lục Vũ nữa, chỉ nhìn xuống đất, ngẩn ngơ nói: "Nơi đó, hình như không có khái niệm thời gian.

Ừm, hình như không có khái niệm gì cả." Nghe lời của Trần Văn Cẩm, Lục Vũ nhíu mày càng chặt hơn, ngồi xuống đối diện Trần Văn Cẩm, nhìn chằm chằm cô, lại nói: "Cô có thể nói một chút thực tế được không, nơi đó rốt cuộc như thế nào?" "Sao cậu không hiểu nhỉ, nơi đó không có bất kỳ thứ gì thực tế cả…" Trần Văn Cẩm đột nhiên ngẩng đầu, cảm xúc lập tức trở nên kích động, gấp gáp nói: "Tôi nói với cậu, nơi đó có tất cả, không có gì cả, tại sao cậu lại không hiểu!" "Nơi đó là chung cực của vạn vật, là chung cực của thế giới, là chung cực của tất cả, sao cậu lại không hiểu!" Lục Vũ vô cảm nhìn Trần Văn Cẩm, đột nhiên hỏi: "Cô có thấy một cái cây ở bên trong không, cây cổ thụ bằng đồng, một cây đồng rất lớn?" "Tại sao cậu lại không hiểu!

Đó là Chung Cực, là chung cực của vạn vật, không phải như cậu nói một câu có cái gì, không có cái gì là có thể giải thích rõ ràng được!" Trần Văn Cẩm cảm xúc càng lúc càng kích động, cô dường như nghĩ đến tất cả những gì mình từng thấy.

Cơ thể cũng không biết là vì kích động hay sợ hãi mà run rẩy!

Lục Vũ nhìn bộ dạng của cô, không khỏi lại nhíu mày.

Nghĩ một chút, anh tiếp tục nói: "Cô nói câu trả lời giống như triết học thế này, thực sự không có cách nào khiến tôi tin có cái gọi là Chung Cực.

Chương 1045

Tôi nghĩ, vẫn nên tiễn nó đi." "Không được!" Lục Vũ vừa nói xong, Trần Văn Cẩm đột nhiên lao về phía Lục Vũ, ôm chặt lấy anh, không chịu buông tay, miệng lo lắng hét lớn: "Cậu đừng quá đáng!

Chuyện Chung Cực tôi không nên nói cho cậu, nhưng tôi đã nói cho cậu rất nhiều rồi!

Đừng nói những chuyện điên rồ đó nữa!" "Chuyện cô cho là điên rồ, có lẽ đối với một số người, mới là chuyện bình thường." Lục Vũ không dùng nhiều sức đã chế ngự được Trần Văn Cẩm.

Tuy nhiên, nghĩ một chút, Lục Vũ không trực tiếp đi tìm "Hắc Sơn Lão Yêu" gây sự, mà dùng giọng điệu bình tĩnh nhất có thể, nói về một chuyện khác: "Cô ở đây rất lâu, có biết trong Ma Quỷ Thành có một tòa thành không?" Cơ thể Trần Văn Cẩm cứng đờ, từ từ quay đầu lại, nhìn Lục Vũ, hỏi: "Cậu đã đến tòa thành đó, cậu đã thấy gì?

Tôi không vào được tòa thành đó…" Lục Vũ hoàn toàn không quan tâm đến sự thay đổi cảm xúc của Trần Văn Cẩm, chỉ im lặng một lát, sau đó khẽ nói: "Tòa thành đó, có liên quan đến Trương gia.

Bên trong có một căn phòng, lưu trữ rất nhiều ký ức của người Trương gia.

Nói cách khác, ký ức đã mất của người Trương gia, đều ở trong đó…" Về chuyện của Ma Quỷ Thành, Trần Văn Cẩm biết không nhiều.

Lúc này nghe Lục Vũ nhắc đến, liền bình tĩnh lại, cũng không giãy giụa nữa, kiên nhẫn nghe Lục Vũ nói về những phát hiện của anh trong Ma Quỷ Thành.

Trong lòng cô hiểu, Lục Vũ thực ra cũng giống như cô, Ngô Tam Tỉnh, đều là cùng một loại người.

Trong lòng có rất nhiều bí mật, nhưng lại không thể nói với người khác.

Chỉ có nói với người sắp chìm vào giấc ngủ sâu như Trần Văn Cẩm, mới không cần lo lắng sẽ xảy ra vấn đề gì.

Đoạn nói chuyện này, dường như đã mở ra hộp thoại của Lục Vũ.

Anh không chỉ nói về chuyện của Ma Quỷ Thành, thậm chí còn nói ra tất cả những suy đoán của mình về mọi âm mưu quỷ kế và mối quan hệ truyền thừa văn hóa qua các triều đại lịch sử.

Dù Trần Văn Cẩm đầu óc rất thông minh, rất lợi hại, nhưng nghe thấy một suy đoán kinh người như vậy của Lục Vũ, vẫn rất lâu không hoàn hồn lại được.

Dù sao thì… điều này quá đáng sợ!

Theo cách nói của Lục Vũ, từ xưa đến nay, qua các triều đại lịch sử, không biết bao nhiêu người, đều đang truy tìm cái gọi là Chung Cực đó.

Hoặc có thể nói, dưới sự dẫn dắt của một sức mạnh nào đó, đi tìm Thanh Đồng Môn, đi tìm Chung Cực, đi hoàn thành những chuyện liên quan!

Tất cả những điều này, dù là Uông Tàng Hải, "nó" hay là bọn họ, đều chỉ là hạt cát trong sa mạc, những thứ hiểu được, có lẽ còn cách xa sự thật chân tướng cực kỳ xa vời!

Tất cả mọi chuyện, có thể đã trải dài hàng nghìn năm trong dòng sông lịch sử!

Đặc biệt là khi Lục Vũ nói về 'hành cảnh huyễn hóa' trong Côn

Luân thần cung và bộ xương của con xà thần khổng lồ vô tận, càng khiến Trần Văn Cẩm mắt tròn miệng dẹt.

Đến khi Lục Vũ nói về những trải nghiệm của anh và Ngô Tà ở "Tần Lĩnh thần thụ", Trần Văn Cẩm cuối cùng không nhịn được, chen vào nói: "Ý của cậu là, cây cổ thụ bằng đồng đó là Thông Thiên thần thụ, là Thông Thiên thần thụ của Hoa Tư cổ quốc?" Khi cô nói mấy câu này, Lục Vũ có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể Trần Văn Cẩm vì kích động mà có chút run rẩy.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, buông Trần Văn Cẩm ra, để cô ngồi lại, rồi nói: "Điểm này, tôi rất chắc chắn.

Hơn nữa, chuyện của Xi Vưu cũng là mười phần thì có đến tám chín phần.

Vì vậy, cô có biết không, tại sao Xi Vưu nhất định phải quay về trong Thanh Đồng Môn?

Hắn nói nơi đó là nhà của hắn…" Chưa đợi Lục Vũ nói xong, cơ thể Trần Văn Cẩm run rẩy càng dữ dội hơn, miệng lẩm bẩm: "Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, tôi hiểu tại sao nó lại nói như vậy…" Câu này còn chưa nói xong, Trần Văn Cẩm như ngây dại, đột nhiên đứng bật dậy.

Cô cứ đi đi lại lại, miệng không ngừng niệm: "Tôi hiểu, tôi hiểu rồi, tôi hiểu…" Đến khi Lục Vũ định hỏi cô một câu gì đó, Trần Văn Cẩm lại đột nhiên mở miệng, nhìn thẳng vào Lục Vũ: "Cậu nói Ngô Tam Tỉnh từng nói cậu là người phá cục, phải không?

Cậu nói kết quả bói toán mà ông ta dùng mạng đổi lại, sẽ không sai, đúng không?" "Ừm." Lục Vũ gật đầu, nhíu mày nói: "Rốt cuộc cô muốn nói gì?" Đúng lúc này, Trần Văn Cẩm đột nhiên dừng bước, nhìn thẳng vào Lục Vũ.

Một lúc lâu, nhìn đến mức Lục Vũ cũng có chút khó chịu, cô lại đột nhiên cười, nụ cười giống như một đứa trẻ vui vẻ.

"Cậu mau chạy đi, mau chạy, muộn có thể sẽ không kịp nữa!" Giọng nói của Trần Văn Cẩm chưa dứt, Lục Vũ đột nhiên cảnh giác, gần như theo bản năng lùi lại mấy bước.

Ngay khoảnh khắc lùi lại, một thứ to bằng cái vại, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, "ầm" một tiếng rơi xuống chỗ anh vừa đứng, làm bắn lên vô số mảnh vẫn ngọc!

Cơ thể Trần Văn Cẩm, đã biến mất không thấy, chỉ có một thứ dài to bằng cái vại, cắm ở đó!

Lục Vũ nhìn thoáng qua, đồng tử co rút mạnh, sắc mặt đột biến!

Thứ đột nhiên xuất hiện, là một con rắn!

Hơn nữa, không biết rốt cuộc dài bao nhiêu!

Từ mặt phẳng anh đang đứng, kéo dài thẳng lên một cái lỗ trên đỉnh, và trong cái lỗ đó còn không biết giấu bao nhiêu mét nữa.

Điều khiến anh kinh ngạc nhất, hay nói là chấn động nhất là… thứ này, là Tịnh Kiến A Hàm! 【Tên vật phẩm: Tịnh Kiến A Hàm】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Kịch độc, Thủ hộ】 【Mô tả vật phẩm: Tịnh Kiến A Hàm, sinh trưởng nghìn năm, trải qua vô số hiểm nguy, mới có thể hoàn toàn kích hoạt huyết mạch chân long trong cơ thể, thành tựu Tịnh Kiến A Hàm!

Trên đỉnh đầu sinh độc nhãn, có năng lực "hành cảnh huyễn hóa", đối diện với độc nhãn của nó, sẽ rơi vào hành cảnh huyễn hóa, trở thành dưỡng chất cho xà thần!

Tịnh Kiến A Hàm, đi lại như gió, độc tiên kịch độc vô cùng.

Độc của nó không có thuốc giải, trúng phải sẽ theo cả đời.

Chương 1046

Chỉ có quy thuận Tịnh Kiến A Hàm, trở thành vật liệu nuôi dưỡng xà thần…】 "Vận khí của ta, quả là cực tốt." Lục Vũ nhìn thân thể khủng bố của Tịnh Kiến A Hàm, miệng khẽ lẩm bẩm một câu.

Đúng lúc này, Tịnh Kiến A Hàm rút đầu mình ra khỏi hố vẫn thạch.

Lục Vũ thoáng nhìn, liền thấy bộ dạng đầu của Tịnh Kiến A Hàm, lại có chút giống với hình tượng của Tây Vương Mẫu.

Mà trên khuôn mặt kỳ dị đó, còn có một con mắt quái dị gần như giống hệt Mộ Trần Châu, lóe lên ánh sáng màu tím yêu dị.

Lục Vũ lập tức phản ứng lại, không dám đối diện với nó, hét lớn một tiếng "Trần Văn Cẩm, chạy", quay đầu bỏ chạy!

Lúc này, Trần Văn Cẩm cũng từ một bên bò dậy, gào lớn: "Cậu mau chạy, không cần lo cho tôi, tôi sắp ngủ say, nó sẽ không tấn công tôi…" Trong lúc nói, Tịnh Kiến A Hàm đột nhiên quay đầu lại, cái đầu khổng lồ, lập tức lao về phía Trần Văn Cẩm!

"Lần này cô đoán sai rồi!" Giữa lúc điện quang hỏa thạch, Lục Vũ lập tức lao đến bên cạnh Trần Văn Cẩm, đưa cô vừa vặn tránh được cái đầu lớn của Tịnh Kiến A Hàm.

Cú vừa rồi, Lục Vũ thậm chí có thể ngửi thấy một mùi hôi thối khó tả!

Cảm giác nguy hiểm này, là bất kỳ con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý nào cũng chưa từng có!

Đúng lúc này, đầu Tịnh Kiến A Hàm lại nhắm vào vị trí của Lục Vũ và Trần Văn Cẩm, lại phun ra một ngụm nước bọt, trực tiếp phun

về phía họ!

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng né tránh!

Vừa né được, liền nghe thấy sau lưng không ngừng truyền đến tiếng "xì xì xì"!

Lục Vũ vô tình quay đầu lại nhìn, trong lòng lần đầu tiên có một nhận thức sơ bộ về thực lực của Tịnh Kiến A Hàm!

Nước bọt của con rắn quái này, có một năng lực ăn mòn đáng kinh ngạc!

Lúc này, anh cuối cùng cũng hiểu tại sao một khối vẫn thạch lớn như vậy, lại có nhiều lỗ hổng hoàn toàn không giống như sức người có thể làm được!

Hóa ra, đều là do Tịnh Kiến A Hàm!

Lục Vũ không chần chừ, một tay kéo Trần Văn Cẩm, chạy như điên trong khoang rỗng khổng lồ!

Nhờ vào sự mạnh mẽ của Thê Vân Tung, Lục Vũ ngay lập tức đạp lên tường của khoang rỗng, chạy như điên, không chút do dự!

Anh rất rõ, ở nơi này, Tịnh Kiến A Hàm có lợi thế hơn anh, có thể một lần sai lầm, sẽ khiến mình giống như vẫn thạch, trên người có thêm một lỗ hổng… Bước chân của Lục Vũ cực nhanh, đưa Trần Văn Cẩm chạy vòng quanh khoang rỗng!

Vừa chạy, vừa quan sát tình hình các lỗ hổng xung quanh, suy nghĩ xem phải chạy ra từ lỗ nào.

Dù sao thì, tốc độ của Tịnh Kiến A Hàm rất nhanh, lỡ chọn sai đường, anh chạy được nửa đường sẽ bị Tịnh Kiến A Hàm đuổi kịp, đến lúc đó chính là "người vì dao thớt ta vì cá thịt".

Nhưng… theo anh chạy vòng trong khoang rỗng, thân thể của Tịnh

Kiến A Hàm cũng ra khỏi lỗ ngày càng nhiều!

Nó thậm chí giống như một con rắn tham ăn, cũng bắt đầu men theo tường của khoang rỗng, bắt đầu cuộn tròn!

Không gian này, chu vi mấy chục mét!

Mà thân thể lộ ra của Tịnh Kiến A Hàm, e rằng đã hơn trăm mét!

"Trời ạ, con rắn này rốt cuộc dài bao nhiêu!

Điều này quá khó tin!

Trước đây tôi thấy nó, cũng không nghĩ nó dài như vậy!" Trần Văn Cẩm theo Lục Vũ chạy như điên, cũng bị hình thể khủng bố của Tịnh Kiến A Hàm hoàn toàn chấn kinh!

Dần dần, Lục Vũ cảm thấy mùi hôi thối trong không khí ngày càng nồng nặc, thậm chí khiến anh có cảm giác chóng mặt hoa mắt.

Lục Vũ quay đầu lại, thấy trên đầu không xa chính là cái xác khô đã ngủ say bốn nghìn năm.

Lúc này, bên cạnh cái xác khô, dường như xuất hiện một bóng người.

"Lục Vũ cậu mau đi, đừng lo cho tôi!

Dù sao tôi ở lại đây cũng là chìm vào giấc ngủ sâu, hoặc là biến thành Cấm bà!

Không cần lo cho tôi, cậu mau đi, đưa tất cả mọi người đi!" Trần Văn Cẩm quyết đoán, bắt đầu giãy giụa muốn thoát khỏi tay Lục Vũ, miệng gấp gáp nói: "Nếu có một ngày, cậu có thể giải được lời nguyền trường sinh này, cậu hãy…" Câu này của cô còn chưa kịp nói xong, đột nhiên phát ra một tiếng hét kinh hãi!

Ngay sau đó, Lục Vũ liền cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ, trong nháy mắt cướp Trần Văn Cẩm khỏi tay anh!

Hành động này quá nhanh, anh thậm chí không kịp có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí không thấy gì cả, Trần Văn Cẩm đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt anh!

Lúc này, Lục Vũ lần đầu tiên cảm thấy khó khăn đến mức không thể hình dung!

Dù là ở Tinh Tuyệt cổ thành, hay sau này ở Côn Luân thần cung, mỗi lần anh gặp Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, giết rắn dễ như giết gà.

Không ngờ, khi những con rắn nhỏ đó thực sự trưởng thành thành Tịnh Kiến A Hàm, lại khủng bố đến như vậy!

Hơn nữa, vừa rồi không biết rốt cuộc xuất hiện thứ gì, lại có thể một phát đưa Trần Văn Cẩm đi.

Chương 1047

Sức mạnh này, cũng là anh chưa từng thấy!

Dần dần, tình hình đối với Lục Vũ ngày càng nghiêm trọng.

Thân thể dường như vô tận của Tịnh Kiến A Hàm, cùng với mùi hôi thối trong không khí, đã bắt đầu ảnh hưởng đến thị lực của anh.

Dù anh có năng lực nhìn trong đêm, cũng cảm thấy trước mắt tối sầm, sắp không thấy rõ đường đi.

Nhưng anh không thể dừng lại, sau lưng Tịnh Kiến A Hàm vẫn đang không ngừng đuổi theo, anh chỉ có thể tiếp tục chạy như điên!

Đúng lúc này, anh đột nhiên hụt chân!

Không kịp có bất kỳ phản ứng nào, anh đã theo một đường hầm, trực tiếp rơi vào trong!

Đường hầm giống như một cầu trượt, trơn láng vô cùng!

Lục Vũ lo lắng Tịnh Kiến A Hàm sẽ đuổi kịp, không những không giảm tốc, thậm chí mấy lần dùng tay chống vào tường, để tốc độ trượt của mình nhanh hơn!

Tốt nhất là trực tiếp rơi ra ngoài vẫn ngọc, như vậy không gian của anh sẽ lớn hơn, càng có chắc chắn có thể thuận lợi thoát ra!

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy dưới chân chùng xuống, cơ thể không khỏi dừng lại!

Dừng lại xong, anh theo bản năng muốn tiếp tục chạy.

Nhưng ngay khoảnh khắc anh ổn định thân hình, xung quanh lập tức sáng lên.

Anh đột nhiên phát hiện, xung quanh mình không liên quan đến vẫn

ngọc, mà là một nơi giống như mộ đạo.

Thậm chí, vị trí anh rơi xuống, phát ra tiếng "cạch cạch cạch", đóng lại!

Nhìn vào mắt, trên đầu dưới chân, toàn bộ đều là gạch xanh lớn lát, cứ cách mấy mét lại có một con thú thần thoại.

Trên tường có những bức bích họa tinh xảo, mây lành lượn lờ, thần điểu bay lượn, ánh trời phổ chiếu.

Nhìn về phía trước, chính là một bức "Thiên Sư Vũ Nhạc Đồ" mà hoàng gia thường dùng, trong tranh vô số thiên lạc lão tiên, đàn cổ đàn sắt cùng vang!

Đúng lúc này, trong mộ thất ở cuối hành lang đột nhiên truyền ra giọng nói của một người đàn ông: "Đến cũng đã đến rồi, sao không vào xem?

Vào xem đi, không chừng ở chỗ ta có vài thứ tốt, cậu còn có thể mang đi." Nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc này, tim Lục Vũ đập mạnh một cái!

Anh có một cảm giác, mình hẳn là không bị "hành cảnh huyễn hóa" của Tịnh Kiến A Hàm, mà là thật sự gặp phải một cơ quan.

Tuy nhiên… do dự một chút, anh vẫn mở miệng nói: "Sao ông lại ở đây, ông không phải nên ở trong bãi tha ma kia sao?" Vừa nói, Lục Vũ liền cảm thấy cửa lớn mộ thất ngày càng gần mình, không cần anh đi về phía trước, chính mình đã đến cửa.

Trong cửa, một căn phòng trống rỗng, chỉ có một người đàn ông trung niên mặc áo vải, ngồi trên đất, mỉm cười nhìn Lục Vũ.

Người này, chính là… Uông Tàng Hải!

Uông Tàng Hải thấy Lục Vũ, mỉm cười, mở miệng nói trước: "Có

phải không ngờ ta sẽ ở đây không?" "Ở một nơi, để lại hai đạo tàn hồn, ông quả là coi trọng nơi này." Lục Vũ chỉ ngạc nhiên một chút, lập tức bình tĩnh lại, tự nhiên ngồi xuống đối diện Uông Tàng Hải, nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Đây là nơi nào?

Chẳng lẽ ông rảnh rỗi không có việc gì làm, đào một con mộ đạo trong vẫn ngọc, xây cho mình một cái mộ thất sao?" Lục Vũ có thể thấy, Uông Tàng Hải trước mắt vẫn là một luồng tàn hồn, nhưng không phải là tàn hồn thân rắn đầu người mà anh đã gặp trước đó.

"Thực ra cậu cũng có chút linh tính đấy." Uông Tàng Hải cười như không cười nhìn Lục Vũ, khẽ nói: "Bọn họ có thể ngủ yên ở đây, tại sao ta lại không thể?

Vấn đề duy nhất là nơi bọn họ ngủ yên, quá đơn sơ.

Người như ta, không thích nơi đơn sơ như vậy." Nói đến đây, Uông Tàng Hải dừng lại một chút, có chút tò mò nhìn Lục Vũ, hỏi: "Cậu biết không, từ khi ta bắt đầu, có rất nhiều người đi vào đây, nhưng chưa từng có bất kỳ ai, ra tay với Tây Vương Mẫu, càng đừng nói là ra tay với nó." "Các ngươi không dám ra tay, không có nghĩa là tôi không dám ra tay." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Lần này chỉ là xảy ra một chút tình huống ngoài ý muốn, tôi không kịp giết chết lão yêu đó.

Nếu không, mọi chuyện có thể sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nếu không có ai tìm thấy những thứ này, sẽ không mong cầu trường sinh, cũng sẽ không gây ra nhiều phiền phức sau này…" Có lẽ, đây là một Uông Tàng Hải bình tĩnh nhất mà Lục Vũ cảm thấy từ rất lâu, vì vậy Lục Vũ đã nói một vài chuyện với Uông Tàng Hải, tiện thể nói luôn chuyện về Uông Tàng Hải thân rắn đầu người.

Dù anh nói gì, Uông Tàng Hải này cũng không lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên nào, trên mặt luôn là nụ cười không đổi.

Mãi đến khi Lục Vũ nói xong, hắn mới cười nói: "Ta cũng chỉ là một luồng tàn hồn, nó rốt cuộc muốn làm gì, ta cũng không biết.

Nếu có một ngày, cậu tìm được nó, ngược lại có thể hỏi nó một chút." Nghe lời của Uông Tàng Hải, Lục Vũ cũng không ngạc nhiên, chỉ chuyển chủ đề, hỏi: "Vậy thì nói chút chuyện ông biết đi, ông đưa tôi vào đây, chắc không phải muốn tôi tán gẫu với ông chứ." "Giữa chúng ta tự nhiên không có nhiều chuyện có thể tán gẫu." Uông Tàng Hải bình tĩnh nhìn Lục Vũ, tiếp tục nói: "Rất lâu trước đây, ta đã phát hiện ra Thiên Thụ của Trương gia.

Vì vậy ta vẫn luôn rất tò mò, Thiên Thụ rốt cuộc là một sự tồn tại như thế nào." Nhắc đến Thiên Thụ, mắt Lục Vũ hơi nheo lại, nói: "Ông hiểu biết về Thiên Thụ bao nhiêu?" "Người đời thường nói ông trời không có mắt, cậu nói xem ông trời rốt cuộc có mắt hay không?" Uông Tàng Hải cười như không cười nhìn Lục Vũ một cái, nói một câu ẩn ý, sau đó cười nói: "Đi, ta đưa cậu đi xem Thiên Thụ." Nói xong, Uông Tàng Hải cũng không quan tâm Lục Vũ nghĩ gì, trực tiếp đứng dậy, nhẹ nhàng bay ra khỏi phòng, đi vào trong mộ đạo, tùy ý mở đóng cơ quan, dẫn Lục Vũ đi xuyên qua bên trong.

Vừa đi, Uông Tàng Hải vừa nói với Lục Vũ mấy câu chuyện phiếm.

Năm đó, Uông Tàng Hải khi đến thành Tây Vương Mẫu, thấy khối thiên ngoại vẫn ngọc này, đã từng động lòng, định rằng sau khi mình dầu cạn đèn tắt, cũng sẽ để thân thể ở đây.

Vì vậy đã hao tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, bắt đầu khai thác mộ đạo bên trong, xây dựng mộ thất, sử dụng vô số cơ quan thuật, thậm chí còn có rất nhiều pháp khí, đảm bảo nơi giấu xác của mình sẽ không bị bất kỳ ai quấy rầy.

Sau khi nói sơ qua chuyện này, Uông Tàng Hải đưa Lục Vũ đến

một nơi tương đối rộng rãi, liền cảm thấy gió lạnh ập đến người, khiến anh không khỏi nheo mắt lại.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ lật tay lấy đèn pin, chiếu ra ngoài một cái, phát hiện một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Chương 1048

Xung quanh đều là những lỗ hổng chi chít, những lỗ hổng đó nhanh chóng lướt về phía sau anh!

Đương nhiên, còn một khả năng khác… "Ông đừng nói với tôi chúng ta đang ở trong cơ thể của con Tịnh Kiến A Hàm đó nhé." Lục Vũ trong khoảnh khắc này, đột nhiên nghĩ đến khả năng này, có chút không thể tin nổi nhìn Uông Tàng Hải!

Nếu là thật, điều này quá điên rồ!

Giấu mộ thất vào trong cơ thể Tịnh Kiến A Hàm, đây rốt cuộc là người điên rồ đến mức nào mới có thể làm ra chuyện này?

Dù năm đó Hiến Vương đã đủ điên rồ, ông ta cũng chỉ giấu một cái quan tài bằng đồng trong cơ thể Hoắc thị bất tử trùng.

Hơn nữa… cơ thể Tịnh Kiến A Hàm tuy lớn, nhưng làm sao có thể chứa được mộ thất?

Không đúng!

Không phải cơ thể!

Là… hành cảnh huyễn hóa!

Lúc này, cảnh tượng trước mắt Lục Vũ vẫn đang không ngừng thay đổi, giống như "Tịnh Kiến A Hàm" thật sự đang không ngừng xuyên qua trong vẫn ngọc.

Chẳng mấy chốc, trước mắt anh liền xuất hiện một đống vẫn thạch vỡ, hai người nằm đó.

Một người là Trương Hạo, người còn lại là Trần Văn Cẩm!

Lục Vũ nhìn một cái, nói với Uông Tàng Hải bên cạnh: "Tại sao

nó không tấn công họ?" Uông Tàng Hải cười cười, tự nói một mình: "Ta còn tưởng cậu sẽ hỏi ta chuyện khác, xem ra cậu đã nghĩ thông rồi." Dừng một chút, hắn lại tiếp tục nói: "Con rắn lớn này, chỉ bắt vật sống.

Sinh vật không sinh không tử, không phải là con mồi của nó." Dù nói vậy, Tịnh Kiến A Hàm đang bay lượn lại đột nhiên dừng lại.

Trương Hạo, Trần Văn Cẩm cứ thế ở ngay trước mắt Lục Vũ… Uông Tàng Hải nhìn Trần Văn Cẩm một cái, rồi lại quay đầu nói với Lục Vũ: "Cô nhóc này đúng là phận nữ nhi mà không thua kém đấng mày râu.

Nếu không phải cô ta uống Thi biệt hoàn quá sớm, ta còn muốn để cô ta phân hồn, nói chuyện tử tế với cô ta một phen, thật đáng tiếc." Uông Tàng Hải đang nói thì hình ảnh trước mắt đột nhiên bắt đầu chao đảo, dường như đầu của "Tịnh Kiến A Hàm" đang di chuyển lên xuống không ngừng.

Trong tầm nhìn, Trương Hạo và Trần Văn Cẩm lúc to lúc nhỏ, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, vô cùng khó chịu.

"Không phải ông nói nó sẽ không tấn công người bất sinh bất tử sao?" Lục Vũ quay đầu nhìn Uông Tàng Hải, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác khó tả.

Lẽ nào, Trương Hạo sắp tỉnh rồi sao?

"Huyết mạch của người nhà họ Trương rất đặc biệt." Uông Tàng Hải nhìn Lục Vũ với vẻ cười như không cười, nhẹ giọng nói: "Ta đã nghiên cứu rất nhiều người nhà họ Trương, thậm chí còn cho một số người thay máu của nhà họ Trương.

Tiếc là không ai có thể được như người nhà họ Trương." Dừng một chút, Uông Tàng Hải nói tiếp: "Những người khác cần phải ngủ

say, ngủ say để hấp thụ sinh mệnh lực của Thi biệt vương, chờ đến khi nó chết đi mới có cơ hội dựa vào sinh mệnh lực nghịch thiên của Thi biệt vương để hướng tử mà sinh." "Nhưng các ngươi, người nhà họ Trương, thì không cần.

Dù các ngươi đã uống Thi biệt hoàn cũng sẽ tỉnh lại rất nhanh." "Có lúc ta đã nghĩ, đây chính là lợi ích mà Thiên thụ mang lại cho các ngươi sao?" Mấy câu này vừa dứt, đã thấy thân thể Trương Hạo đột nhiên run lên một cái.

Hành động này khiến mắt Lục Vũ sáng lên!

Tầm quan trọng của Trương Hạo không cần phải nói nhiều, nếu Trương Hạo có thể tỉnh lại thì tuyệt đối là một chuyện tốt!

Uông Tàng Hải cũng đang quan sát tình hình của Trương Hạo, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến ông ta có chút thất vọng mà lắc đầu.

Ông ta cũng tưởng Trương Hạo sẽ tỉnh lại ngay lập tức, nhưng đầu con rắn lớn đã chuyển hướng sang nơi khác, tiếp tục luồn lách trong vẫn ngọc, như thể không có mục đích, lại như đang tìm kiếm tung tích của Lục Vũ.

Lục Vũ đoán được một khả năng, nhưng vẫn ôm một tia may mắn, nói với Uông Tàng Hải: "Tại sao nó lại đi?

Là vì phát hiện ông ta là người nhà họ Trương nên không tấn công?

Không phải vừa rồi ông nói người nhà họ Trương rất dễ tỉnh lại sao?" "Vậy thì lúc đầu tại sao nó lại tấn công ngươi?

Đừng ảo tưởng, nó rời đi là vì nó biết, người nhà họ Trương kia trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại." Uông Tàng Hải dùng mấy câu hỏi ngược lại để trả lời Lục Vũ, rồi lại lắc đầu, tiếp tục nói với Lục

Vũ bên cạnh: "Được rồi, tiếp theo, nó hẳn là sắp gặp Thiên thụ..." Trong lúc nói chuyện, thế giới trước mắt bỗng tối sầm, tựa như "Tịnh Kiến A Hàm" lại chui vào trong hang động.

Lúc này, Lục Vũ nhìn Uông Tàng Hải một cái, đột nhiên cười nói: "Xem ra, ông dường như đã gặp Thiên thụ rất nhiều lần.

Sao nào, lão thiên gia cũng bị ông bắt được rồi à?" "Đây là nói đùa rồi." Uông Tàng Hải cũng cười với Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Cái gọi là Thiên thụ, chẳng qua cũng chỉ là người tạo ra mà thôi.

Giống như các quân vương trong lịch sử tự xưng là thiên tử, lẽ nào họ thật sự là con trời?" "Phụng thiên thừa vận hoàng đế, phụng thiên nào?

Chẳng phải là thiên hạ do chính mình đánh chiếm sao?" "Thiên thụ mà ông tìm được là ai?" Lục Vũ híp mắt nhìn Uông Tàng Hải, như tự lẩm bẩm: "Ông nói mình vẫn luôn nghiên cứu Thiên thụ, lại ở đây không biết mấy trăm năm, nếu không phát hiện ra điều gì thì có vẻ cũng không hợp lý.

Thiên thụ mà ông tìm thấy, không phải là con chó kia chứ." "Tất nhiên không phải." Uông Tàng Hải vẻ mặt điềm nhiên nhìn Lục Vũ một cái, sau đó nói tiếp: "Con chó trong miệng ngươi là một con Bạch Trạch, đúng không?

Đáng tiếc, con Bạch Trạch kia đã quá già, dầu cạn đèn tắt, cũng chỉ là kẻ chấp hành của Thiên thụ mà thôi, không khác biệt lắm so với nhà họ Trương các ngươi." Nói đến đây, Uông Tàng Hải dừng lại, như đang suy tư nhìn Lục Vũ đang bình tĩnh, nói tiếp: "Con chó đó rất thú vị, nó là thụy thú Bạch Trạch, biết vạn vật trong thiên hạ, thông tỏ chuyện quỷ thần, trong truyền thuyết nói 'vua có đức' thì Bạch Trạch mới hiện thế, còn nói nó có thể trừ hết tà khí trong nhân gian." "Nhưng theo ta thấy, nó là một trong những thứ tà ác nhất trên đời.

Nếu không có nó, nhà họ Trương các ngươi cũng không dễ dàng tan rã như vậy...” “Ông có biết gì không?” Rốt cuộc nội bộ nhà họ Trương năm đó đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Lục Vũ cũng không rõ lắm, lúc này không nhịn được truy hỏi hai câu: “Ông ở đây rất lâu, Trương Bách Xuyên ông có từng gặp chưa?” Uông Tàng Hải mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nói ra thì không còn vui nữa, có những chuyện vẫn phải tự ngươi nhìn thấy mới thú vị hơn.

Chuyện nhà họ Trương các ngươi, thật sự rất thú vị.” Nói xong, Uông Tàng Hải đột nhiên xoay người, định đi vào trong, vừa đi vừa nói: “Đúng rồi, trước đó ta nói sẽ cho ngươi một vài thứ.

Ngươi theo ta đến đây, lấy đồ, xem Thiên thụ xong là có thể đi.

Đợi lần sau, khi ngươi đã hiểu rõ mọi chuyện, có thể quay lại tìm ta, kể cho ta nghe những chuyện ta không biết.” “Thiên thụ rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 1049

Thấy được Thiên thụ, có thể tìm lại những ký ức đã mất không?" Vừa nghĩ đến trong ký ức đã mất của mình rất có thể có vô số manh mối giúp hắn giải khai những nghi vấn, lòng Lục Vũ đột nhiên trở nên có chút sốt ruột.

Và còn một chuyện rất quan trọng.

Nhìn Uông Tàng Hải càng đi càng xa, Lục Vũ vẫn không nén nổi sự tò mò trong lòng, bèn lên tiếng hỏi: "Tại sao tàn hồn của ông có lúc điên cuồng, có lúc bình tĩnh.

Ông nhìn thấy tôi, tại sao không tấn công tôi?" "Ta xuất thân thư hương thế gia, là con cháu quan lại, không phải là một kẻ cuồng sát." Uông Tàng Hải đột nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn Lục Vũ, dừng một lát rồi nói tiếp: "Con người có thất tình lục dục, phân hồn cũng vậy.

Có thiện lương, có tàn bạo, có cố chấp, đây đều không phải là những gì ta có thể khống chế." Nói đến đây, Uông Tàng Hải không tiếp tục chủ đề này nữa, đột nhiên đưa tay chỉ lên đỉnh đầu, nói với Lục Vũ: "Kìa, đó chính là căn nguyên Thiên thụ mà ta đã tìm thấy." Lục Vũ ngẩng đầu, liền nhìn thấy cỗ cổ thi bốn ngàn năm kia!

"Bà ta?" Hắn vừa nhíu mày, còn định nói thêm gì đó thì Uông Tàng Hải đột nhiên lên tiếng: "Được rồi, đi đi, tạm biệt, nhớ đi tìm Long quân chiếu cốt bảo..." Câu này vừa dứt, Lục Vũ liền cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người như trời đất quay cuồng. ...Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, đã ở rìa Ma Quỷ Thành trong sa mạc Gobi.

Bên cạnh, một giọng nói lo lắng liên tục vang lên bên tai hắn.

Lục Vũ quay đầu nhìn, liền thấy Định Chủ Trác Mã cùng một đám thuộc hạ của Trương Hạo, tất cả đều đang nhìn hắn chằm chằm.

Lục Vũ dụi mắt, cảm giác mình như vừa trải qua một giấc mơ.

Đúng lúc này, giọng của Định Chủ Trác Mã lại vang lên: "Mau lấy nước cho cậu ấy uống, uống xong sẽ không sao đâu!" Thấy có người cầm nước đi tới, Lục Vũ theo bản năng định đưa tay ra nhận, lúc này, hắn mới chú ý thấy trên tay mình có một vật nhỏ giống như túi Càn Khôn.

Tất nhiên, đó không phải là túi Càn Khôn, chỉ là một pháp khí trữ vật giống như "Ban Lạc Ti Nang".

Xem ra, bên trong là thứ mà Uông Tàng Hải đã đưa cho hắn lúc cuối.

Cuối cùng...

Lục Vũ cất "Ban Lạc Ti Nang" đi, lại nhận lấy nước, uống vài ngụm rồi thở phào một hơi, hồi tưởng lại chuyện xảy ra sau cùng.

Sau cùng, người mà hắn nhìn thấy, chính là cỗ cổ thi bốn ngàn năm vẫn chưa tỉnh lại kia!

Theo lời Uông Tàng Hải, cỗ cổ thi bốn ngàn năm đó, chính là căn nguyên của Thiên thụ.

Điều này... có thể sao?

Hình như, cũng không phải là không thể.

Dù sao, Uông Tàng Hải còn có thể giấu mộ thất của mình vào trong cơ thể Tịnh Kiến A Hàm.

Tất nhiên, Uông Tàng Hải không thật sự giấu mộ của mình trong cơ thể Tịnh Kiến A Hàm.

Có lẽ là ông ta đã thông qua một phương pháp nào đó, khiến mình có thể khống chế "hành cảnh huyễn hóa" của Tịnh Kiến A Hàm, ảo hóa mộ của mình ở nơi đó...

“Chỉ có một mình cậu trở về thôi sao?

Những người khác đâu?

Những người khác đâu?

Cậu còn nhớ gì không...” Trong lúc Lục Vũ đang sắp xếp lại suy nghĩ, bên tai không ngừng vang lên tiếng nói của những người đó.

Lục Vũ quay đầu nhìn họ, nhíu mày hỏi: “Các người làm sao mà ra được?” “Vận khí tốt, gặp được trời mưa.” Định Chủ Trác Mã lên tiếng, giải thích đơn giản vài câu về việc họ thoát nạn.

Lúc đó, khi nhóm Ngô Tà gặp phải con tàu chìm trên sa mạc, đập vỡ những chiếc hũ gốm, vô số Thi biệt vương chạy ra, mọi người đều hoảng hốt không chọn đường, điên cuồng bỏ chạy.

Chỉ là nhóm Ngô Tà chạy vào thành Tây Vương Mẫu, còn những người khác thì dưới sự giúp đỡ của Định Chủ Trác Mã, đã rời khỏi Ma Quỷ Thành...

Lục Vũ nhìn sâu vào Định Chủ Trác Mã, biết rõ bà lão này và Trần Văn Cẩm có quan hệ rất sâu sắc, có lẽ là Trần Văn Cẩm đã đưa họ rời đi vào lúc đó, rồi lại dẫn nhóm Ngô Tà vào di tích Tây Vương Mẫu.

Tuy nhiên, hắn không nói gì, chỉ đứng dậy, vận động sơ qua cơ thể, lạnh lùng nói: “Các người ở đây chờ, tôi đi đưa họ ra.” Mọi người sững sờ, mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm càng đứng bật dậy, vỗ ngực tỏ ý muốn đi theo giúp đỡ!

Chỉ là còn chưa nói xong, Lục Vũ đã chạy vào Ma Quỷ Thành, biến mất khỏi tầm mắt họ. ...

Sâu trong Ma Quỷ Thành, trong một gian phòng đá yên tĩnh, Lục Vũ ngồi xuống, lôi Giải Liên Hoàn từ bên trong ra.

Trong lúc Giải Liên Hoàn còn đang ngơ ngác, hắn đã lên tiếng hỏi:

“Cuối cùng Trần Văn Cẩm đã nói gì với chú?

Cuối cùng chú đã nói gì với Trần Văn Cẩm?

Mau nói, rất quan trọng!” Giải Liên Hoàn sững sờ, trừng mắt nhìn Lục Vũ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, mình không phải đang mơ, đây không phải là Sơn Hà Đồ, cũng không phải địa cung vẫn ngọc kia, cũng không biết là nơi nào.

Trầm ngâm một lát, Giải Liên Hoàn lên tiếng nói: “Tôi không nói gì cả, chỉ nói cho cô ấy biết thân phận của cậu, nói cho cô ấy biết đã xác định cậu có thể trường sinh bất lão, nhưng cứ một thời gian lại bị mất trí nhớ, không biết nguyên nhân là gì.

Tôi nói với cô ấy, tôi sẽ tiếp tục điều tra chuyện của cậu, Ngô Tam Tỉnh cũng sẽ tiếp tục điều tra, sau này nhất định có thể đưa cô ấy ra khỏi đây...” Nói đến đây, Giải Liên Hoàn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức nắm lấy cánh tay Lục Vũ, giọng điệu kích động nói: “Văn Cẩm đâu?

Chương 1050

Văn Cẩm đâu?

Cô ấy đi đâu rồi?

Có phải ở trong vẫn ngọc kia không?

Cô ấy có phải đang ngủ say không?

Nơi cô ấy ngủ say cậu còn tìm được không?" "Trần Văn Cẩm đang ngủ say ở đó, không có vấn đề gì.

Hơn nữa..." Lục Vũ như đang suy tư nhìn Giải Liên Hoàn, nhẹ giọng nói: "Không chỉ cô ấy ở đó, Trương Hạo cũng đang ngủ say ở đó." "Trương Hạo?" "Đúng, là Trương Hạo." Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn, thấy sắc mặt ông ta lập tức trở nên khó coi đi không ít, lúc này mới lên tiếng, nói tiếp: "Giải Liên Hoàn chết rồi, Ngô Tam Tỉnh chết rồi, Trương Hạo còn sống, chú thấy thế nào?" Giải Liên Hoàn ngẫm nghĩ lời của Lục Vũ, lại cẩn thận xem xét biểu cảm của hắn, đột nhiên hiểu ra ý của hắn.

Ông ta xoa xoa mặt, khẽ thở ra một hơi, chậm rãi nói: "Cậu có cách để tôi biến thành Trương Hạo, tôi sẽ có thể biến thành Trương Hạo." "Dù sao Giải Liên Hoàn cũng chết sớm rồi, Ngô Tam Tỉnh cũng có thể chết." "Chết cũng tốt, nếu không cứ bị Ngô Tà nhìn chằm chằm, quá khó chịu." "Nhưng mà, cậu để tôi biến thành Trương Hạo là vì sao?

Văn Cẩm đã nói gì với cậu?" "Cô ấy không nói gì với tôi cả, chỉ hy vọng một ngày nào đó chúng ta có thể đưa cô ấy ra khỏi đó." Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn, bình tĩnh nói: "Tôi biết, chú vẫn luôn nghĩ đến chuyện này, chú và Ngô Tam Tỉnh cũng vẫn luôn cố gắng tra rõ chuyện này.

Nhưng tôi có thể nói cho chú biết, chuyện này không dễ dàng tra rõ được đâu, thậm chí đến chết cũng chưa chắc đã tra ra." Nói đến đây, Lục Vũ dừng một chút, chậm rãi nói: "Đừng nghĩ Cừu Đức Khảo rất quan trọng, ông ta chỉ là một con cá tạp, một manh mối mà thôi." "Bất luận là ông ta hay là nhà họ Uông, đều chỉ là manh mối, không phải là chuyện quan trọng nhất." "Nếu chú nắm được Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhớ tìm tư liệu trong đó.

Trương Hạo nhiều năm như vậy, không thể nào không điều tra chuyện của hai mươi năm trước." Nghe lời Lục Vũ nói xong, sắc mặt Giải Liên Hoàn biến đổi, trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Lục Vũ, chỉ cảm thấy Lục Vũ trước mắt như thể đã biến thành một người khác.

Một lúc lâu sau, ông ta mới phản ứng lại, gật đầu thật mạnh, nói: "Cậu biết đấy, tôi đã quen ẩn mình trong bóng tối.

Nếu cậu cần Ngô Tam Tỉnh cũng không biết đến sự tồn tại của tôi, tôi có thể làm được." "Lựa chọn của chú, tự chú quyết định." Lục Vũ một câu, trực tiếp bình tĩnh kết thúc chủ đề này.

Hắn không quan tâm Giải Liên Hoàn nói thật hay giả, có thật sự nói cho Ngô Tam Tỉnh biết hay không, hắn đều không để tâm.

Giải Liên Hoàn sững sờ, nhìn sâu vào Lục Vũ.

Ông ta hiểu, trước đó Lục Vũ nhất định đã trải qua một số chuyện gì đó, mới khiến hắn biến thành như vậy.

Lẽ nào... hắn đã tìm lại được những ký ức đã mất?

Đồng tử của Giải Liên Hoàn co rút mạnh, không nhịn được buột miệng: "Cậu có phải đã biết gì rồi không?" Trước đây, Ngô Tam Tỉnh sắp xếp, chính là hy vọng Lục Vũ có thể tìm lại một phần ký ức.

Bây giờ nhìn thấy hy vọng, Giải Liên Hoàn làm sao có thể không kích động!

Lục Vũ lạnh lùng nhìn ông ta một cái, chỉ cười lạnh một tiếng, nói: "Ký ức của tôi nếu dễ dàng tìm lại như vậy, thì đã không bị các người tính kế rồi.

Các người, chỉ cần trong miệng có một câu thật, rất nhiều chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều..." Giải Liên Hoàn mặt đầy vẻ lúng túng, cười gượng một tiếng rồi nói với Lục Vũ: "Chúng tôi cũng không muốn như vậy, nhưng tình thế bắt buộc, không còn cách nào khác, chỉ có thể làm vậy.

Cậu cũng biết, những chuyện xảy ra trong quá khứ quá ly kỳ, những chuyện ẩn giấu đằng sau lại càng kinh người!" Lời của ông ta, Lục Vũ không để tâm.

Những chuyện đó có kinh người đến đâu, thì đã sao?

Hắn đã chém Tây Vương Mẫu, lần sau tới, sẽ chém luôn lão yêu Hắc Sơn bốn ngàn năm kia!

Trong lòng trầm ngâm một lát, Lục Vũ lại hỏi Giải Liên Hoàn trước đó trong Sơn Hà Đồ có nói chuyện gì với nhóm Ngô Tà không.

Giải Liên Hoàn trực tiếp nói, mình chỉ nói với Ngô Tà một chút về chuyện vẫn ngọc, cũng như chuyện trường sinh của Trần Văn Cẩm và những người khác.

Ngô Tà vốn đã biết chuyện trường sinh, vì vậy cũng không quá kinh ngạc, chỉ không ngừng hỏi han về chuyện của Lục Vũ.

Chuyện của Lục Vũ, Giải Liên Hoàn biết cũng không nhiều, bị Lục Vũ hỏi đến phiền, liền nói tất cả đều do Ngô Tam Tỉnh sắp xếp, bảo cậu ta tự đi tìm Ngô Tam Tỉnh mà hỏi.

Một câu chặn họng Ngô Tà xong, cậu ta liền hờn dỗi, lại cùng Phan Tử, A Ninh thì thầm sắp xếp lại thông tin trong tay...

"Lần này chú biến mất, định nói với Ngô Tà thế nào?" Lục Vũ

không lo lắng chuyện của Ngô Tà, chỉ cảm thấy thời gian cũng gần đủ rồi, bèn cùng Giải Liên Hoàn thương lượng chuyện tiếp theo.

Dù sao, hắn cần Giải Liên Hoàn ổn định Tân Nguyệt Phạn Điếm. ...Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên cứng người, một lúc lâu sau, mới chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng vào Giải Liên Hoàn, nói: "Chú có cảm thấy, chuyện bây giờ, và hai mươi năm trước... có chút tương tự không?" Giải Liên Hoàn mặt đầy vẻ cay đắng, dùng sức xoa xoa mặt, sau đó cười khổ nói: "Biến cố hai mươi năm trước có phải bắt nguồn từ Tân Nguyệt Phạn Điếm hay không, tôi thật sự không biết.

Nhưng bây giờ nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm lại xảy ra chuyện, tôi dám chắc, sẽ lập tức hoàn toàn rối loạn..." Cười khổ xong, Giải Liên Hoàn khẽ thở ra một hơi, nói: "Ngô Tà nó biết tôi quỷ kế đa đoan, cậu chỉ cần nói với nó tôi chạy rồi là được.

Sau đó tôi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Vấn đề là, cậu có thứ gì có thể để tôi biến thành Trương Hạo?" "Đồ thì tôi có." Vừa nói, Lục Vũ vừa lấy ra "Tống Tứ Công Trâm", giao cho Giải Liên Hoàn, rồi nói tiếp: "Chú bây giờ thích ứng một chút, không cần vội đi.

Đây là Ma Quỷ Thành, men theo con đường này đi thẳng là có thể ra ngoài.

Định Chủ Trác Mã, còn có mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều đang chờ ở bên ngoài.

Nếu họ không phát hiện ra vấn đề của chú, lát nữa tôi sẽ đưa Ngô Tà và những người khác ra ngoài, hẳn cũng sẽ không có vấn đề.

Chương 1051

Chú hiểu ý tôi chứ?" Trong lúc nói chuyện, Giải Liên Hoàn đã biến thành Trương Hạo, ông ta nhìn Lục Vũ, cười khổ lắc đầu, giọng khàn khàn nói: "Tôi bị lạc anh trong Ma Quỷ Thành, khó khăn lắm mới nhặt lại được một mạng..." Nhìn "Trương Hạo" cử động cơ thể, lăn lộn trong cát vàng để mình trông thảm hại hơn, rồi lại đi vào trong cát vàng, Lục Vũ trong lòng thở dài một hơi.

Tất cả những điều này, rốt cuộc là vì cái gì?

Kẻ chủ mưu đằng sau, rốt cuộc muốn làm gì, lúc này hắn cũng không có nhiều manh mối.

Chỉ là mơ hồ có một cảm giác, có thể là do Trương Hạo biết quá nhiều chuyện, có thể là Trương Hạo ngày càng đến gần sự thật, cho nên ở "Thiên Thụ Đường", Trương Hạo đã xảy ra chuyện.

Trong đầu Lục Vũ, không khỏi lại hiện lên hình ảnh cỗ lão tống tử bốn ngàn năm kia.

Lẽ nào, thật sự giống như "Uông Tàng Hải" đã nói, "Thiên thụ" chính là cỗ lão tống tử bốn ngàn năm kia?

Vậy bà ta làm như vậy, có ý nghĩa gì?

Bà ta rốt cuộc muốn làm gì?

Suy nghĩ một lúc lâu, Lục Vũ khẽ thở dài, lắc đầu, chỉ có thể tạm thời gác chuyện này lại, xử lý chuyện tiếp theo.

Hắn cầm Sơn Hà Đồ, lôi Hắc Hạt Tử từ bên trong ra.

Hắc Hạt Tử vừa ra ngoài, chỉ nhìn qua tình hình xung quanh, liền cười nhẹ một tiếng, hỏi: "Giải Liên Hoàn đâu?

Cậu không phải đã thả ông ta rồi chứ?

Trương lão bản còn có một vài sắp xếp cho ông ta.” Câu nói này khiến tim Lục Vũ lỡ một nhịp, sắc mặt hơi biến đổi!

Hắn biết, Hắc Hạt Tử và Trương Hạo đi rất gần nhau, nhưng dường như còn gần hơn so với hắn dự đoán.

Lục Vũ không chút suy nghĩ, buột miệng: “Trương Hạo có phải có lời gì muốn anh chuyển đạt không?” “Có, nhưng cậu phải nói cho tôi biết Giải Liên Hoàn đi đâu đã?” Trên mặt Hắc Hạt Tử vẫn là nụ cười cổ quái đó, rồi nói tiếp: “Cậu cũng thả tiểu nha đầu kia ra đi, tôi không muốn bị cậu lừa.

Tôi phải biết chỗ của Giải Liên Hoàn, mới có thể nói cho cậu lời của Trương lão bản...” Lục Vũ trầm ngâm một lát, lôi Ngoa Thú từ bên trong ra.

Tiểu nha đầu vừa ra ngoài, lập tức dùng “Thừa Ảnh Kiếm” ẩn đi thân hình, xác định bốn phía không có nguy hiểm gì, lúc này mới hiện lại thân thể, nói với Lục Vũ: “Sao vậy?

Xảy ra chuyện lớn gì à?

Không đánh nhau ngươi gọi cô nãi nãi ra làm gì?” Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Ngoa Thú một cái, lại nói với Hắc Hạt Tử: “Tôi để Giải Liên Hoàn giả làm Trương Hạo, để tránh Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra chuyện.” Nghe vậy, nụ cười trên mặt Hắc Hạt Tử lập tức trở nên vô cùng, vô cùng cổ quái, miệng lẩm bẩm: “Không phải người một nhà, không vào một cửa...” Lẩm bẩm một câu xong, Hắc Hạt Tử sờ soạng trên người vài cái, lôi ra một phong thư, đưa cho Lục Vũ, nói: “Trương lão bản muốn nói với cậu, đều ở trên đây.

Cậu xem xong sẽ hiểu.” Lục Vũ đưa tay nhận lấy thư, mở ra xem.

Nói ra, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chữ của Trương

Hạo, lần trước nhận được thư của ông ta, vẫn là một bản văn kiện.

Không ngờ, lần này lại biến thành một bức thư tay.

Chữ của Trương Hải Khách rất đẹp, chữ khải đoan chính, từng chữ một, cực kỳ rõ ràng, không bàn đến nội dung bên trên, chỉ riêng những con chữ này, nhìn vào đã thấy đẹp mắt.

Chỉ là sau khi xem nội dung bên trên, lại khiến tâm trạng Lục Vũ có chút ảm đạm khó tả.

Ra là, Trương Hạo đã dự liệu được lần này đến nước Tây Vương Mẫu sẽ xảy ra biến cố, cho nên đã sớm chuẩn bị mọi thứ.

Trong thư, câu đầu tiên Trương Hạo đã đi thẳng vào chủ đề.

Hai mươi năm trước, tộc trưởng và rất nhiều người cùng nhau mất tích.

"Sau khi ta tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã tìm thấy lời nhắn của tộc trưởng, ông ấy bảo ta đi tìm ngươi." "Ông ấy nói, lịch sử là một vòng luân hồi.

Nếu hai mươi năm sau ngươi tự mình bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, vậy thì đó là lúc mọi thứ khởi động lại." "Trong một thời gian dài, ta đã suy nghĩ câu nói này có ý nghĩa gì.

Mãi cho đến khi ta và ngươi đi một chuyến đến Hắc Thủy Thành của Tây Hạ, ta cuối cùng cũng hiểu ý của tộc trưởng là ngươi có thể sau hai mươi năm tra rõ biến cố của hai mươi năm trước, giải quyết những vấn đề khó khăn còn tồn đọng." Chỉ mới xem phần đầu, Lục Vũ đã trầm mặc.

Hắn đột nhiên hiểu ra, ra là mọi bố cục, đã bắt đầu từ hai mươi năm trước.

Hắn lại xem tiếp xuống dưới, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hắc Hạt

Tử một cái, nhẹ giọng nói: “Chẳng trách anh nghe nói tôi để Giải Liên Hoàn tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm lại lộ ra vẻ mặt kỳ quái như vậy.

Ra là, ông ấy cũng có kế hoạch như thế.” Lục Vũ trong lòng càng thêm bội phục Trương Hạo, ông ta không chỉ trước biến cố lần này đã dự cảm được mình có thể sẽ gặp chuyện, mà còn sắp xếp ổn thỏa một số chuyện hậu sự trong thư, để hắn không đến mức luống cuống tay chân.

Theo kế hoạch của Trương Hạo, Giải Liên Hoàn sẽ tiếp quản một phần của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tức là những nội dung bề nổi, đảm bảo Lão Cửu Môn sẽ không đột nhiên xuất hiện biến cục không thể thu dọn.

Hơn nữa, rất nhiều chuyện ông ta đang điều tra, cũng cần có người tiếp tục.

Giải Liên Hoàn ẩn giấu thân phận nhiều năm ở nhà họ Ngô, vừa hay có thể nhân cơ hội này rút lui, tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẽ không có ai nghi ngờ gì.

Còn về phần quan trọng nhất khác của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chính là “Hằng Hà Sa” kinh người kia, Trương Hạo đã để lại cho Lục Vũ, do Hắc Hạt Tử chuyển giao cho Lục Vũ.

Và ở cuối thư, Trương Hạo còn nói cho Lục Vũ một nội dung mà hắn hoàn toàn không có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử cũng chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Lục Vũ, hiếm khi cười gượng một tiếng, có chút lúng túng nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, chuyện thay máu không phải tôi muốn làm, đều là Trương Khởi Linh yêu cầu, mới để ông ấy đổi thành máu của cậu...” “Ông ta đổi máu của tôi, còn anh?

Anh đổi máu của ai?" Không đợi Hắc Hạt Tử nói xong, Lục Vũ đã ngắt lời anh ta.

Chương 1052

Trong lòng hắn, có chút dở khóc dở cười, còn có cảm giác bất lực không nói nên lời.

Hắn lờ mờ nhớ Trương Hạo từng nói với mình, mình từng bị người ta trói lại, rút máu.

Không ngờ lần đó lại là do Trương Khởi Linh sắp xếp để Trương Hạo đổi máu của hắn.

Dừng một chút, Lục Vũ lại lên tiếng: "Tôi biết, anh cũng trường sinh, anh làm sao làm được?" Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt Hắc Hạt Tử đột biến, mạnh mẽ đứng thẳng người, toàn thân cơ bắp căng cứng, dường như giây tiếp theo sẽ ra tay với Lục Vũ.

Đây là bí mật lớn nhất của anh ta, ngoài Trương Khởi Linh, không ai biết!

Dù là Trương Hạo, cũng chỉ có thể đoán mò, chưa từng nhận được câu trả lời chính xác từ miệng anh ta.

Mà bây giờ, Lục Vũ lại khẳng định anh ta trường sinh!

Tất nhiên, Lục Vũ có thể biết được điều này, tự nhiên là vì sự tồn tại của 《Đạo Mộ Bút Ký》, nếu không hắn cũng không thể biết được.

Hơn nữa...

"Lần này, tôi tìm lại được một số mảnh vỡ ký ức, tuy chưa hoàn toàn tìm lại được ký ức, nhưng lờ mờ nhớ mấy chục năm trước anh đã là bộ dạng này rồi.

Mấy chục năm không thay đổi, ngoài trường sinh ra, không có giải thích nào khác." Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Hắc Hạt Tử một cái, rồi lại

tập trung sự chú ý vào bức thư của Trương Hạo, luôn cảm thấy tờ giấy này có chút không đúng.

Tờ giấy quá dày, và với sự hiểu biết của hắn về Trương Hạo, nếu ông ta muốn giao phó hậu sự, hẳn sẽ không chỉ đơn giản giao phó bí mật lớn nhất của mình là từng đổi máu của Lục Vũ hay nói đúng hơn là Trương Hải Khách.

Hơn nữa, sự sắp xếp của ông ta cho những chuyện sau này, cũng không phải là quá quan trọng.

Trương Hạo trong lòng hắn, lão mưu thâm toán có thể sánh ngang với Ngô Tam Tỉnh, thậm chí còn mạnh hơn Ngô Tam Tỉnh.

Người như vậy, lại không để lại bí mật quan trọng hơn sao?

Lục Vũ cẩn thận xem xét tờ giấy, lại dùng ngón tay nắn nắn mép giấy, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Trước đó chỉ lo chú ý nội dung trên thư, lại bỏ qua một thứ quan trọng.

Tờ giấy dày này, trên đó có những đường vân rất rõ ràng.

Loại đường vân này, giống như chữ nổi cho người mù, nhưng lại được viết bằng "Thi ngữ".

Ngoài một số ít người ra, không ai có thể hiểu được.

Lục Vũ từng chút một giải mã, quả nhiên phát hiện ra một thông tin vô cùng quan trọng trên thư. ...Thông qua "mật văn", Trương Hạo đã giao phó một số suy đoán về chuyện của hai mươi năm trước.

Chính xác hơn, là suy đoán về "Thiên thụ".

Thiên thụ của nhà họ Trương, không phải Lục Vũ là người đầu tiên phát hiện, cũng không phải Trương Khởi Linh là người đầu tiên phát hiện, càng không phải Trương Hạo là người đầu tiên phát hiện.

Nhà họ Trương đã truyền thừa vô số năm, thậm chí từ thời thượng cổ, đã bắt đầu truyền thừa.

Chỉ là sự truyền thừa của họ, đều là những truyền thừa không hoàn chỉnh, từng đoạn mảnh vỡ ký ức.

Vô số năm qua, nhà họ Trương vẫn luôn cố gắng tìm hiểu xem mình rốt cuộc từ đâu đến, và sẽ đi về đâu.

Một vấn đề đầy tính triết học như vậy, là điều mà rất nhiều người nhà họ Trương theo đuổi.

Nhưng, họ vẫn luôn không tra ra được.

Từ trước đến nay, họ đều cảm thấy trên đầu có một bàn tay, vô hình trung khống chế mọi thứ.

Khi họ đến quá gần quá khứ, bàn tay đó sẽ đẩy họ ra, khiến họ quên đi những chuyện quá khứ, bị Thiên thụ, bắt đầu một cuộc đời mới.

Trong những năm tháng gian nan này, có người trong nhà họ Trương đã tìm ra một manh mối quan trọng.

Quái nhãn hắc xà!

Mỗi khi người nhà họ Trương bị Thiên thụ, đều sẽ có một con Quái nhãn hắc xà tiến vào cơ thể họ, sau đó lại rời đi.

Hình như, Quái nhãn hắc xà là để lấy đi ký ức của họ, mang đến cho họ ký ức mới...

Quái nhãn hắc xà, là loại rắn quái dị có thể lưu trữ lượng lớn pheromone trên người sao?

Vậy tại sao trong cái gọi là "Thiên Thụ Đường" kia lại không có hắc nhãn quái xà?

Thấy Lục Vũ âm thầm giải mã nội dung trên thư, nụ cười trên

mặt Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Anh ta cúi đầu, chậm rãi nói: "Trương lão bản đã nói, đây là chuyện quan trọng nhất.

Nếu cậu không phát hiện ra, thì thôi..." Trương Hạo nói đến đây, đột nhiên cởi kính râm của mình xuống, từ mặt sau của kính râm lấy ra một cái thìa nhỏ.

Chương 1053

Sau khi lấy ra cái thìa nhỏ, anh ta lại đeo kính râm vào, sờ soạng trên người, từ trong túi móc ra một vốc cát, trực tiếp rắc trước mặt Lục Vũ.

"Hằng Hà Sa..." Lúc này, Lục Vũ nhận ra cát mà Hắc Hạt Tử rắc trên đất, không khỏi sững sờ.

Pháp khí quan trọng nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, pháp khí Thiên giai Hằng Hà Sa, cứ thế chất đống ở đây?

Dụi mắt thật mạnh, xác định mình không nhìn lầm xong, Lục Vũ nhíu mày nhìn Hắc Hạt Tử, nói: "Nếu tôi không phát hiện ra bí mật kia, đống Hằng Hà Sa này anh xử lý thế nào?" Trong lúc hắn nói chuyện, Hắc Hạt Tử cầm cái thìa nhỏ trong tay, nhẹ nhàng hươ mấy cái trên Hằng Hà Sa, liền thấy những hạt cát đó như thể bị nam châm hút sắt, từ từ tụ lại trên chiếc thìa.

Hắc Hạt Tử đặt chiếc thìa và những hạt cát đó vào tay Lục Vũ, nói: "Hằng Hà Sa tôi giao cho cậu, coi như hoàn thành nhiệm vụ Trương lão bản giao.

Còn những chuyện khác, đừng bận tâm.

Thời gian không còn sớm, cậu nên nghĩ xem chuyện sau này xử lý thế nào thì tốt hơn..." Thấy Hắc Hạt Tử đứng dậy định đi, Lục Vũ nhíu mày nói: "Anh đi đâu?" Hắc Hạt Tử không quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "Muốn che giấu thân phận của Giải Liên Hoàn, luôn có một số việc phải làm.

Những việc đó, cậu không tiện, tôi đi là được rồi..." Lời anh ta còn chưa nói hết, cả người đã đột nhiên tăng tốc, như một cơn gió chạy ra ngoài, biến mất khỏi tầm mắt Lục Vũ.

Lục Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn không đuổi theo Hắc Hạt Tử.

Đợi một lát, hắn mở hoàn toàn Sơn Hà Đồ, ngoài Ngoa Thú ra, tất cả mọi người đều bị hắn thả ra.

Ngay cả A Ninh, cũng bị hắn thả ra.

Mọi người sau khi ra ngoài, đều bị dọa cho giật mình.

Nhưng Ngô Tà là người đầu tiên phản ứng lại, hét lớn với Lục Vũ: "Tam thúc của tôi đâu!

Cậu đưa Tam thúc của tôi đi đâu rồi?

Còn Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử đi đâu rồi?" "Văn Cẩm đâu?" "Đây là đâu!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện quái gì!" Mãi cho đến khi Ngô Tà hét xong, Lục Vũ mới nhìn cậu ta một cái, nói: "Ông tam thúc đáng yêu của cậu chạy rồi, Hắc Hạt Tử đi đuổi theo họ rồi.

Còn đây là đâu, đây là Ma Quỷ Thành." Đến ngày hôm nay, Lục Vũ cũng không còn là một thằng nhóc ngây ngô mới ra đời nữa.

Dù có đấu trí với mấy lão già mưu mô như Ngô Tam Tỉnh, Trương Hạo có chút vấn đề, nhưng để giải quyết mấy người Ngô Tà thì không phải là chuyện gì khó khăn.

Đối với chuyện mà mọi người đều bối rối, Lục Vũ dùng một cái cớ vô cùng vô lý, chặn họng tất cả mọi người.

"Tôi không biết trong vẫn ngọc kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ban đầu tôi và Trần Văn Cẩm cùng nhau tiến vào vẫn ngọc." "Nhưng đi được một lúc, chúng tôi lạc nhau." "Sau đó tôi gặp một con 'Tịnh Kiến A Hàm'..." "Đợi đến khi tôi tỉnh lại lần nữa, tôi đã ở bên ngoài Ma Quỷ Thành, được Định Chủ Trác Mã, Trát Tây họ cứu tỉnh." Mấy người nghe Lục Vũ giải thích, gần như là hoàn toàn không tin.

Nhưng, không tin thì có thể làm gì?

Họ đánh không lại Lục Vũ, cũng không thể ép hỏi Lục Vũ, càng không thể bây giờ quay lại thành Tây Vương Mẫu để tìm Trần Văn Cẩm.

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Vũ đứng dậy, phủi mông, đi ra ngoài Ma Quỷ Thành.

Trong lúc những người khác đang nhìn nhau ngơ ngác, Vương Bàn Tử đã đuổi kịp Lục Vũ, dùng một giọng điệu kỳ quái nói: "Đổng Đức, khi nào thì cậu mới học được cách nói dối hả?" Nghe câu này, Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, mày lập tức nhíu lại, hỏi: "Hoắc Linh?" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Bà ấy vừa cãi nhau với Ngô Tà một trận, giờ mệt rồi, lại đi nghỉ rồi." "Cãi nhau?" Lục Vũ hơi sững sờ, lập tức hỏi mấy câu.

Vương Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ kể lại sơ qua chuyện xảy ra trong Sơn Hà Đồ.

Ban đầu, trong Sơn Hà Đồ cũng không có chuyện gì, Ngô Tà và Giải Liên Hoàn nói rất nhiều chuyện trong quá khứ, rồi ngồi một bên hờn dỗi.

Sau đó, Lục Vũ lần lượt đưa Giải Liên Hoàn, Hắc Hạt Tử ra khỏi Sơn Hà Đồ, điều này khiến Ngô Tà có chút ngồi không yên, không nhịn được lẩm bẩm.

"Nói qua nói lại, nó tìm đến tôi, hỏi tôi có biết gì không.

Chuyện của bọn họ, Bàn gia tôi làm sao biết được, cũng chỉ có thể khuyên vài câu.

Nhưng tính khí Hoắc Linh có chút không tốt, đột nhiên chạy ra, mắng Ngô Tà một trận." Vương Bàn Tử bất đắc dĩ lắc đầu, lại nhận lấy nước từ tay Lục Vũ, uống một ngụm, lúc này mới nói tiếp: "Thật

ra cũng không có chuyện gì lớn, Hoắc Linh cũng chỉ nói nó trẻ con, cái gì cũng không biết, lại cái gì cũng muốn biết, hoàn toàn là vì tò mò mà tò mò, ngây thơ trong sáng đến đáng ghét, đại loại là mấy lời như vậy." Lục Vũ nghe xong, cũng lắc đầu theo.

Chuyện cãi nhau như trẻ con thế này, đúng là không có gì đáng nói.

Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã ra khỏi Ma Quỷ Thành, hội ngộ cùng Định Chủ Trác Mã, Trát Tây, "Trương Hạo" và những người khác.

Hai bên gặp nhau, biểu hiện của họ đều có chút kinh ngạc.

Định Chủ Trác Mã kinh ngạc vì nhóm Ngô Tà đều bình an vô sự, nhóm Ngô Tà thì kinh ngạc vì nhóm Định Chủ Trác Mã bình an vô sự.

Tóm lại, một đám người, ai cũng kinh ngạc.

Tất nhiên, điều khiến họ kinh ngạc nhất, vẫn là "Trương Hạo" bình an vô sự.

Tuy Trương Hạo trông rất thảm hại, nhưng dù sao cũng nhặt lại được một mạng.

Lục Vũ lúc này cũng thể hiện một chút kích động, cảm khái đúng lúc, để tránh bị nhóm Ngô Tà nhìn ra sơ hở.

Cảnh đoàn tụ như vậy, quả thực đã lừa được Ngô Tà, Phan Tử và mấy người khác.

Tuy nhiên, sau khi cảm khái, Ngô Tà lập tức chuyển chủ đề: "Các người có thấy Tam thúc của tôi và người đeo kính râm kia không?" "Họ đi hướng nào, các người có thấy không?" Mọi người đều không thấy Ngô Tam Tỉnh, nhưng về chuyện Hắc Hạt Tử, "Trương Hạo" vẫn lên tiếng nói: "Hắc Hạt Tử chạy rất vội, chạy về phía con đường chúng ta đã đến." Biểu hiện của ông ta vẫn có chút yếu ớt, chậm rãi nói: "Tôi cũng không biết Hạt Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ban đầu tôi định sắp xếp người đuổi theo, nhưng bây giờ không có đồ tiếp tế, họ đều sống qua ngày bằng nước uống, liều lĩnh truy đuổi vẫn là quá nguy hiểm...” Không đợi “Trương Hạo” nói xong, Ngô Tà đã tức đến mức ngồi phịch xuống đất, vơ một nắm cát, ném mạnh xuống đất, tức giận không nói nên lời.

Chương 1054

Biểu hiện trẻ con này, không có ai đến an ủi cậu ta.

Lục Vũ cũng không quan tâm đến cậu ta, chỉ tự mình nói vài câu với "Trương Hạo", rồi lại lấy thức ăn, nước uống từ túi Càn Khôn ra, để họ bổ sung thể lực.

Đợi đến khi mọi người đều thở phào một hơi, lại gọi Trát Tây và mấy người khác thử xem có thể sửa được chiếc xe đậu bên ngoài Ma Quỷ Thành không, để họ có thể quay về Đôn Hoàng.

Rất tiếc, xe đã không thể sửa được nữa, họ chỉ có thể đi bộ, dưới sự dẫn dắt của Trát Tây và Định Chủ Trác Mã, một đường rời đi.

Đợi đến khi hoàn toàn rời khỏi phạm vi Ma Quỷ Thành, trong đầu Lục Vũ, cuối cùng cũng lại xuất hiện thông báo của hệ thống! 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành thăm dò 'Xà Chiểu Quỷ Thành', hệ thống thưởng Luyện binh mộc ngẫu.】 【Tên vật phẩm: Luyện binh mộc ngẫu】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Luyện binh, tác chiến】 【Mô tả vật phẩm: Thời Xuân Thu Chiến Quốc, Mặc Tử từng "Chỉ Sở công Tống", trong thời gian đó, để tránh lời nói không có bằng chứng, Mặc Tử đã chế tạo mười con rối gỗ, mô phỏng đối địch với tướng sĩ nước Sở.

Con rối gỗ do Mặc Tử chế tạo, đều có thể một chọi mười, khiến trên dưới nước Sở kinh hãi, tướng sĩ nước Sở không phục, dùng hai mươi người địch một, lại bại.

Từ đó, Luyện binh mộc ngẫu có uy lực kỳ diệu.

Luyện binh mộc ngẫu ngoài việc đối địch luyện binh với người, cũng có thể dùng để tác chiến, tương đương với chiến lực của yêu thú Ngũ phẩm...】 Nhìn thông báo của hệ thống trong đầu, Lục Vũ hơi

ngạc nhiên, rồi lập tức lắc đầu.

Chiến lực của yêu thú Ngũ phẩm, đối với hắn mà nói, không có tác dụng gì lớn.

Thứ này, có thể nói là có còn hơn không.

Hơn nữa, chuyến thăm dò "Xà Chiểu Quỷ Thành" lần này, có lẽ là một chuyến khiến hắn vô cùng thất vọng.

Dù cuối cùng đã hoàn thành, cũng không khiến hắn có chút cảm giác vui vẻ, nhẹ nhõm nào.

Chuyện của Trương Hạo không cần nói nhiều, chỉ riêng chuyện của Vương Bàn Tử, cũng đủ khiến hắn đau đầu.

Cảm giác này khiến hắn rất khó chịu, trong đầu không khỏi nhớ lại chuyện xảy ra ở "Côn Luân Thần Cung".

Trong đầu hắn, thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ, nếu mình không "hạ địa", không đi truy tìm những chuyện này, những người mà hắn quan tâm, có phải sẽ không xảy ra chuyện không?

Lục Vũ âm thầm suy nghĩ trong lòng, chậm rãi bước đi trong sa mạc Gobi vô tận... ...

Năm ngày sau.

Một đội người đi ra khỏi sa mạc Gobi, "Trương Hạo" sắp xếp thuộc hạ liên hệ với văn phòng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mang đến mấy chiếc xe, để họ có thể quay về Tây Hải.

Một ngày đường vất vả, tất cả mọi người đều về đến Tây Hải.

Tại cửa văn phòng Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tây Hải, sắc mặt A Ninh rất không tốt khi nhìn Lục Vũ.

Trên đường đi, cô đã nghĩ rất nhiều, thực sự không biết chuyện lần này, rốt cuộc nên báo cáo với ông chủ của mình thế nào.

Lúc này, Tân Nguyệt Phạn Điếm hiển nhiên không còn chào đón người ngoài như cô nữa, cô cũng phải rời đi.

“Lục Vũ, chuyện lần này, tôi nên nói thế nào?

Còn nữa...

ừm, quan hệ giữa ông chủ của chúng ta và Ngô Tam Tỉnh, anh thấy thế nào?

Những chuyện đằng sau đó...” A Ninh vẫn luôn biết Cừu Đức Khảo và Ngô Tam Tỉnh có hợp tác, nhưng chuyện lần này, khiến cô phát hiện sự hợp tác giữa Cừu Đức Khảo và Ngô Tam Tỉnh dường như không đơn giản như vậy.

Đằng sau họ, còn ẩn giấu rất nhiều chuyện.

Ví dụ như, đôi cha mẹ thần long thấy đầu không thấy đuôi của Lục Vũ.

Còn có “huynh đệ phản mục trạc” mà Ngô Tam Tỉnh bảo Cừu Đức Khảo giao cho cô.

Cái trạc không bắt mắt đó, trên đường đi, vẫn mang đến cho họ một số phiền phức.

Quan trọng hơn là, sự tồn tại của Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, hai người này khiến A Ninh có chút không biết phải làm sao.

“Cô tự mình lựa chọn thế nào, là chuyện của cô.

Muốn nói cho ông ta biết tất cả mọi chuyện, cô cứ nói.

Không muốn nói, cô đừng nói.” Lục Vũ bình tĩnh nhìn A Ninh, đưa ra một câu trả lời vô cùng nhẹ nhàng.

Có lẽ, sự tồn tại của “Sơn Phong Cổ” đã thay đổi suy nghĩ của hắn, khiến hắn cảm thấy rất nhiều chuyện không cần phải xử lý theo cách cũ.

Biết đâu, làm như vậy còn có những niềm vui bất ngờ.

"Anh không định làm tôi mất trí nhớ?" Đột ngột nghe được câu trả lời của Lục Vũ, A Ninh không khỏi ngây người, nhìn thẳng vào Lục Vũ, hỏi: "Anh có biết nếu tôi nói chuyện này cho Cừu Đức Khảo, sẽ gây ra sóng gió lớn thế nào không?" Lục Vũ chỉ nhìn cô một cái, lắc đầu, trực tiếp quay người bỏ đi, hoàn toàn không để tâm đến câu nói vừa rồi của A Ninh.

Tình huống này, khiến A Ninh càng ngây như phỗng, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lục Vũ.

Chương 1055

Mãi cho đến khi bóng dáng hắn hoàn toàn biến mất, A Ninh vẫn chưa phản ứng lại.

Không biết qua bao lâu, A Ninh với biểu cảm phức tạp nhìn tòa nhà nhỏ của "Văn phòng Tân Nguyệt Phạn Điếm", quay đầu, dứt khoát xoay người rời đi, bóng dáng kéo dài xiên xiên dưới ánh hoàng hôn. ...

Tầng hai của tòa nhà nhỏ, "Trương Hạo" vẫn luôn đứng bên cửa sổ nhìn, mãi cho đến khi thấy A Ninh lên xe đi, ông ta mới lên tiếng: "Cậu cứ yên tâm để cô ta đi như vậy, không sợ bên Cừu Đức Khảo xảy ra chuyện à?" Lục Vũ nhìn "Trương Hạo" một cái, không tiếp tục chủ đề này, mà lấy ra một đống lớn đồ vật, bày ra trong phòng.

Bên trong, vàng bạc ngọc khí, đồ cổ quý hiếm, thứ gì cũng có.

Nhìn qua, ít nhất cũng phải có trên trăm món.

Thậm chí, bên trong còn có mấy món pháp khí trữ vật nhỏ như "Ban Lạc Ti Nang".

Sắc mặt "Trương Hạo" lập tức biến đổi, cằm suýt nữa rơi xuống đất.

Một lúc lâu sau, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nuốt nước bọt nói với Lục Vũ: "Cậu không phải định bán hết đống này chứ, cậu điên rồi à?

Nếu đống này được bày ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, giới đồ cổ sẽ điên cuồng, giới trộm mộ cũng phải điên cuồng!" Trong lúc nói chuyện, "Trương Hạo" đi hai bước về phía đống đồ, nhìn thấy một cái bát vàng, cũng như một đống thuốc viên đen thui bên trong, cơ thể

không khỏi run lên, mắt dán chặt vào Lục Vũ, nói: "Điên rồi!

Cậu thật sự điên rồi!

Thứ này, cậu cũng định đem ra bán sao?

Cậu không sợ 'ông ta' cũng nổi điên theo sao..." Câu nói này còn chưa dứt, đột nhiên có người đẩy cửa bước vào.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng "phịch" một tiếng.

Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, nhìn chằm chằm mọi thứ trước mắt.

Trong phòng, đống đồ vàng óng ánh đó, gần như sắp làm cằm của Vương Bàn Tử kinh ngạc rơi xuống đất.

Rất may, sau khi kinh ngạc, anh ta lập tức bình tĩnh lại, vội vàng bò dậy, lại đóng chặt cửa lại, còn đặc biệt khóa trái.

Lại ghé tai vào cửa nghe một lúc, không nghe thấy động tĩnh gì khác bên ngoài, lúc này mới yên tâm, khẽ thở phào một hơi.

Nhưng vừa nhìn thấy đống đồ lớn đó, Vương Bàn Tử lại không bình tĩnh được nữa.

Không phải anh ta không muốn bình tĩnh, thực sự là đồ Lục Vũ lấy ra quá nhiều, lấp lánh khắp phòng, gần như muốn làm mù mắt người ta.

Hơn nữa...

đây còn là lần đầu tiên Vương Bàn Tử nhìn thấy những thứ này ở bên ngoài cổ mộ.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử lề mề đi đến bên cạnh Lục Vũ, mắt vẫn dán vào đống đồ, hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là ý gì?

Trương lão bản trả công cho chúng ta lần này à?" Lục Vũ bất đắc

dĩ lắc đầu, đưa tay kéo Vương Bàn Tử một cái, cuối cùng cũng khiến ánh mắt anh ta tạm thời rời khỏi đống đồ đó.

Tiếp đó, lại nhìn về phía cửa phòng, xác định không có vấn đề gì, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt Trương Hạo, nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm mở cửa kinh doanh, anh, vị đại lão bản mới của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng phải có chút đồ để giữ thể diện.

Đống đồ này, sau khi anh về kinh thành thì giúp tôi xử lý, tôi chờ anh đưa tiền cho tôi." "Ý gì đây, đây không phải ông ta cho chúng ta à?" Vương Bàn Tử phản ứng lại, cẩn thận nhìn những món đồ đó, có rất nhiều món quen mắt, hẳn là những thứ họ lấy ra từ trong mộ!

Lúc này, "Trương Hạo" cũng đã phản ứng lại.

Ông ta có ý muốn nói thêm gì đó với Lục Vũ, nhưng có Vương Bàn Tử ở bên, ông ta cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể gật đầu, im lặng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vừa thu dọn, ông ta cũng có chút tê dại da đầu.

Dù ông ta là công tử nhà họ Giải của Lão Cửu Môn, cũng là người từng trải, nhưng đống đồ Lục Vũ lấy ra này, cũng quá kinh người.

Đặc biệt là, rất nhiều thứ đều là đồ của "Vân Thiên Cung" và "Xà Chiểu Quỷ Thành".

Những thứ này mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tuyệt đối sẽ khiến rất nhiều người điên cuồng vì nó!

Tất nhiên, Trương Hạo cũng hiểu ý của Lục Vũ.

Bán, là một mặt.

Mặt khác, là để đả thông quan hệ với giới chức.

Dù sao, trong tay Trương Hạo, Tân Nguyệt Phạn Điếm và "giới chức" đi rất gần nhau.

Ông ta bây giờ mạo danh thay thế, mối quan hệ này chắc chắn không thể đứt, như vậy cũng sẽ giúp ông ta đứng vững gót chân ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hơn...

"Được rồi, tôi biết phải làm thế nào, cậu cứ chờ tin tốt của tôi." "Trương Hạo" đã bình tĩnh lại, không nói gì thêm, chỉ bắt đầu tính toán trong lòng, làm thế nào để thông qua chuyện lần này, khiến kinh thành trở nên náo nhiệt hơn một chút.

Chuyện này còn có chút phức tạp, không phải một sớm một chiều có thể nghĩ thông suốt, ông ta còn cần phải tính toán kỹ lưỡng.

Lục Vũ cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu với ông ta, trực tiếp gọi Vương Bàn Tử cùng mình rời khỏi phòng, để Trương Hạo tự mình thu dọn đống đồ đó.

Chương 1056

“Tiểu ca nhi, cậu định làm gì vậy?

Tự nhiên bán nhiều đồ như vậy, xảy ra chuyện gì à?” Vương Bàn Tử đi theo Lục Vũ vào phòng, lúc này mới không nhịn được nói ra nghi vấn trong lòng.

Anh ta thấy được, Lục Vũ có tâm sự rất nặng.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, đột nhiên vung tay, thế giới trước mắt hai người đột nhiên biến đổi.

Không còn là căn phòng, mà là thế giới trong Sơn Hà Đồ.

Thấy họ đột nhiên xuất hiện, Ngoa Thú vốn đang nằm bên cạnh lão trâu nhổ cỏ cho nó giật mình, không nhịn được mắng: “Hai người các ngươi lúc này vào làm gì?

Không phải lại gây họa gì, muốn cô nãi nãi đây đi chùi mông cho các ngươi chứ?” “Chỉ có ngươi mới là đồ gây họa!” Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn Ngoa Thú một cái, rồi lại quay đầu nói với Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, trước đó tôi chưa kịp nói với cậu.

Tôi nói cho cậu biết, con thỏ con này, thật không phải là thứ yên phận.” “Trước đó Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, A Ninh, Phan Tử họ đang nói chuyện quá khứ, nó ở bên cạnh nghe, thỉnh thoảng lại chen vào một câu nói ai nói dối, mấy người đó bị nó làm cho, suýt nữa đánh nhau rồi...” Nghe lời Vương Bàn Tử nói, Ngoa Thú chớp chớp mắt, lại nói với Lục Vũ: “Cô nãi nãi bây giờ không nói dối nữa, tất nhiên cũng không thể để người khác nói dối.

Họ Lục, ngươi nói xem cô nãi nãi làm đúng không?” Lục Vũ lắc đầu, không dây dưa vào chủ đề này, chỉ nói với Vương Bàn Tử: “Ở

cùng đám người đó, nói chuyện không tiện.

Anh nói đi, vừa rồi anh vào phòng Trương Hạo, là muốn nói với tôi chuyện gì?" Biểu cảm của Vương Bàn Tử lập tức trở nên khó coi, trầm ngâm một lát, ngồi phịch xuống đất, nói: "Tôi luôn cảm thấy 'Trương Hạo' này có chút không đúng.

Trên đường chúng ta trở về, tôi vẫn luôn quan sát ông ta, cảm thấy người này không ổn lắm." "Tôi dùng chuyện Tây Hạ để thăm dò ông ta, ông ta lại đánh trống lảng, lảng sang chuyện khác." "Tôi cảm thấy, người này, chưa chắc đã là Trương Hạo, không chừng, có phải là Trương Bách Xuyên kia giả mạo không?" "Không phải." Lục Vũ không chút do dự, dứt khoát đưa ra câu trả lời của mình.

Ngay khi Vương Bàn Tử còn định nói thêm gì đó, hắn lại bổ sung: "Là Giải Liên Hoàn giả mạo Trương Hạo." Nghe thấy lời này, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người, theo phản xạ định nói gì đó, nhưng không đợi hắn mở miệng, Lục Vũ đã nói trước: "Để cô ta tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không có hại gì cho chúng ta.

Nếu không tình hình quá hỗn loạn, chúng ta muốn điều tra chuyện gì cũng không có ai giúp đỡ." Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên cười lạnh một tiếng, dùng một giọng điệu quái dị nói: "Học tốt thì khó, học xấu thì nhanh như chớp." "Ban đầu ta còn tưởng mất trí nhớ thì ngươi cũng không khác Ngô Tà là bao, bây giờ xem ra là ta nghĩ nhiều rồi." "Ngươi, một lão yêu tinh không biết đã sống bao nhiêu năm, cho dù mất trí nhớ bao nhiêu lần đi nữa, tâm cơ nên có vẫn chẳng thiếu chút nào." Không cần phải nói, người đang nói chuyện lúc này chắc chắn là Hoắc Linh đang bám trên người Vương Bàn Tử.

Lục Vũ liếc nhìn cô ta một cái, cũng không để tâm đến thái độ của Hoắc Linh, ngược lại ngồi xuống đất, giọng điệu ôn hòa nói: "Nói mới nhớ, tôi nghe Trần Văn Cẩm nói, cô tìm được thành Tây Vương

Mẫu là nhờ sự giúp đỡ của tôi, có thể kể cho tôi nghe chuyện này được không?" "Toàn mấy chuyện cũ rích, có gì đáng nói?

Huống hồ nếu không phải vì ngươi, ta có biến thành thế này không?

Sao, ngươi còn mong ta phải cảm kích ngươi à?" "Hoắc Linh" cười lạnh một tiếng, cũng ngồi xuống đất.

Nhưng có lẽ vẫn chưa quen với cơ thể của Vương Bàn Tử, sau khi ngồi xuống, cô ta có chút ghét bỏ nhìn đôi chân to bè của mình, rồi mới nói tiếp: "Ngươi quên rồi sao, những chuyện này đều do ai mà ra?

Muốn biết những chuyện quá khứ, được thôi, ngươi khiến cơ thể ta phục hồi lại đi, ta sẽ kể cho ngươi một năm một mười." "Chuyện năm đó không liên quan đến tôi." Mặc dù Lục Vũ đã mất đi ký ức quá khứ, nhưng những chuyện xảy ra trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, hắn vẫn còn chút ấn tượng.

Tuy hiện tại đã có sự sai lệch rất lớn, nhưng hắn cảm thấy ít nhiều vẫn có liên quan.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ nói tiếp: "Năm đó người của Lão Cửu Môn các cô, và 'nó' rốt cuộc đã đạt được giao dịch gì, khiến các cô tham gia vào thực nghiệm, tôi không hề biết." "Ngươi không biết?

Ngươi không biết thì ai biết?" "Hoắc Linh" lại cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy mỉa mai nhìn Lục Vũ: "Ai cũng không tìm được ngươi, thế mà ta lại tìm được, ngươi nghĩ ta tìm được ngươi bằng cách nào?" "Nếu không phải phát hiện ra toàn bộ sự việc đều có liên quan đến ngươi, ngươi nghĩ ta có thể tìm được ngươi sao?" Nghe lời của "Hoắc Linh", Lục Vũ im lặng một lúc, trong lòng suy nghĩ một hồi, rồi mới mở miệng nói: "Cô nên biết, tôi đã mất trí nhớ, cho nên rất nhiều chuyện năm xưa tôi đều không nhớ.

Nếu cô bằng lòng nói, có lẽ tôi sẽ nhớ lại được một vài chuyện.

Cô không muốn thì thôi vậy.” “Mất trí nhớ?

Ngu xuẩn!

Lâu như vậy rồi, ngươi vẫn chưa hiểu ra sao?

Chuyện đơn giản như vậy mà ngươi cũng không hiểu?” “Hoắc Linh” dường như rất oán hận Lục Vũ, bất kể Lục Vũ nói gì, cô ta cũng đáp lại bằng một nụ cười lạnh, rồi mới nói vào chuyện chính: “Ngươi không phải mất trí nhớ, mà là ký ức bị cướp đoạt!

Chỉ cần tìm lại những ký ức đó, ngươi sẽ tìm lại được quá khứ của mình, sẽ hiểu được rốt cuộc tất cả những chuyện này là vì sao!” Nói đến đây, “Hoắc Linh” dừng lại một chút, lại nhìn Lục Vũ, nghĩ đến việc Lục Vũ dù sao cũng đã giúp cô ta tạm thời thoát khỏi trạng thái Cấm bà, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, rồi mới nói tiếp: “Chuyện năm xưa, ta điều tra không được nhiều, chỉ biết tộc trưởng Trương gia là Trương Khởi Linh đã tìm Trương Đại Phật Gia trước, sau đó Trương Đại Phật Gia mới tìm đến ‘nó’.” “Cũng từ lúc đó, tình hình trở nên không thể cứu vãn.” “‘Nó’ xúi giục Trương Đại Phật Gia thành lập Lão Cửu Môn, bắt đầu dưới sự dẫn dắt của Trương Khởi Linh, tìm kiếm khả năng trường sinh cho ‘nó’.” “Nhưng vào lúc đó, xuất hiện một thế lực khác, khi mọi người đều không tìm ra phương hướng, đã gửi tới một bản Chiến quốc bạch thư đã được giải mã.

Ngươi đoán xem người đó là ai?” Nhìn “Hoắc Linh” nói một tràng dài, trong lòng Lục Vũ đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Trầm ngâm một lát, hắn nói với “Hoắc Linh” vẫn đang mỉa mai trước mặt: “Nếu cô nói người này là tôi, vậy thì chuyện này thật sự quá thú vị rồi.” “Nếu tôi nhớ không lầm, Chiến quốc bạch thư là do Ngô Lão Cẩu đào được từ trong đất, sau đó bán cho Cừu Đức Khảo.

Trong đó, có liên quan gì đến tôi?" "Không phải ngươi, chỉ bằng mấy người Ngô Lão Cẩu, có thể tìm được mộ huyết thi ẩn trong rừng sâu núi thẳm sao?

Còn có thể vào trong mang Chiến quốc bạch thư ra ngoài?" "Hoắc Linh" liếc Lục Vũ một cái như nhìn kẻ thiểu năng, rồi mới nói tiếp: "Thông tin ta tra được, Ngô Lão Cẩu sở dĩ đi truy tìm chuyện 'mộ huyết thi', là vì ngươi đột nhiên xuất hiện ở Tinh Thành, bán một cái vò gốm thời Chiến quốc ở cửa hàng của Ngô Lão Cẩu.

Trong cái vò gốm đó, có giấu thông tin về mộ huyết thi." Theo lời Hoắc Linh, vốn dĩ không ai để ý đến Lục Vũ, một người trẻ tuổi đột nhiên chạy đến cửa hàng bán đồ.

Dù sao, trong thời đại chiến loạn đó, bán đồ là chuyện hết sức bình thường.

Dù bên trong có giấu manh mối về "mộ Chiến quốc", cũng không ai nghi ngờ.

Sau khi Ngô Lão Cẩu xác định có manh mối này, liền muốn đến nơi đó.

Đương nhiên, ông ta cũng đã thử truy tìm tung tích của Lục Vũ, nghĩ xem có thể lấy Lục Vũ làm đột phá khẩu, tìm thêm nhiều thông tin về mộ Chiến quốc, cũng để tránh việc mình như con ruồi không đầu, không tìm được địa điểm chính xác.

Rất trùng hợp, người của Ngô Lão Cẩu, ở cổng thành Tinh Thành, đã tìm thấy "Đường Đầu" đang định ra khỏi thành… "Đường Đầu?" Nghe đến đây, Lục Vũ không nhịn được cắt lời Hoắc Linh.

Đường Đầu, là tên của hắn.

Chính xác mà nói, là một trong những cái tên của hắn, và là cái tên quái dị nhất!

Lần trước, hắn nghe thấy cái tên này là từ miệng Ngô Tam Tỉnh.

Chương 1057

Đây cũng là thân phận cuối cùng mà Ngô Tam Tỉnh tìm ra được của hắn.

Theo lời Ngô Tam Tỉnh, ông ta không hiểu rõ về cái tên này, chỉ dựa vào hai chữ "Đường Đầu" mà phán đoán, hắn là một cái tên giả, hoặc là biệt danh.

Dù sao, trong xã hội cũ, rất nhiều nhà hàng, quán ăn lớn, đều gọi người quản lý bên trong là "Đường Đầu".

Nói trắng ra, chính là người đứng đầu đại sảnh, có nét tương đồng với chức vụ quản lý đại sảnh ngày nay.

Chỉ có điều, Ngô Tam Tỉnh không nói với Lục Vũ nhiều như vậy, chỉ nói tìm được một thân phận, gọi là "Đường Đầu", những chuyện còn lại đều không biết.

Nhưng bây giờ, nghe lời Hoắc Linh, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra một vài điều!

E rằng, Ngô Tam Tỉnh không chỉ biết hắn là 'Đường Đầu', mà còn biết hai chữ 'Đường Đầu' này từng làm những chuyện gì!

Thậm chí có khả năng, Ngô Tam Tỉnh chính là từ "Đường Đầu" mà bắt đầu nghi ngờ hắn, bắt đầu điều tra những bí mật ẩn giấu trong bóng tối!

"Đường Đầu"... thân phận không mấy nổi bật này, lẽ nào lại là nhân vật nhỏ trực tiếp dẫn đến sự tan rã của Lão Cửu Môn sao?

"Tỉnh lại đi, đừng có lơ đãng." Lúc này, Hoắc Linh đưa tay huơ huơ trước mặt Lục Vũ, có chút bực bội nói: "Nếu ngươi nhớ lại chuyện về 'Đường Đầu' thì nói, nếu chưa nhớ ra, thì nghe ta nói!"

Lục Vũ thu lại những suy nghĩ hỗn loạn, im lặng nhìn Hoắc Linh, ra hiệu cho cô ta nói tiếp.

"Hoắc Linh" hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Ngươi bị Ngô Lão Cẩu dẫn đến mộ Chiến quốc, sau đó bọn họ lấy được Chiến quốc bạch thư từ bên trong ra." "Rồi sao nữa?" Lục Vũ đợi một lúc, thấy "Hoắc Linh" không có ý định nói tiếp, không nhịn được hỏi dồn.

Mỗi một thân phận trong quá khứ của hắn đều rất quan trọng, đặc biệt là Đường Đầu này lại có liên quan đến Chiến quốc bạch thư, càng khiến hắn không thể không thận trọng.

"Sau đó thế nào?

Chắc hẳn cô còn nghe ngóng được chuyện khác, mới có thể xác định tôi có liên quan đến chuyện đó." "Đúng, ta có tra được những chuyện khác." Khóe miệng "Hoắc Linh" nhếch lên, nhìn Lục Vũ với vẻ nửa cười nửa không, tiếp tục nói: "Nhưng tại sao ta phải nói cho ngươi biết, cho dù ta nói cho ngươi, tên ngốc nhà ngươi chẳng lẽ lại không quên sao?" Lục Vũ bị chặn họng, sau đó lắc đầu, chậm rãi nói: "Có một số chuyện, cô không biết.

Trong lúc cô ngủ say, tôi đã hủy đi Thiên Thụ Đường.

Ừm, tuy không thể nói là hoàn toàn hủy diệt, nhưng ít nhất trong một khoảng thời gian tôi sẽ không mất trí nhớ nữa…" "Hủy Thiên Thụ Đường?

Thiên thụ rốt cuộc là cái gì?" Câu nói này của Lục Vũ đã thành công khơi dậy sự hứng thú của Hoắc Linh, cô ta nói tiếp: "Ngươi kể cho ta nghe chuyện này, ta sẽ kể cho ngươi chuyện năm xưa." Lúc nói chuyện, "Hoắc Linh" đột nhiên giơ tay tát vào mặt mình một cái, lẩm bẩm mắng: "Thằng béo, lão nương chưa nói xong, mày còn cử động lung tung, cẩn thận lão nương khiến mày không làm đàn ông được nữa!" Lục Vũ nhất thời dở khóc dở cười, bất đắc dĩ lắc đầu, đợi

Hoắc Linh bình tĩnh lại, hắn mới kể sơ qua những việc mình đã làm ở Hắc thành trong thành phố Ma Quỷ.

Bao gồm cả chuyện về Thiên thụ, Trương Bách Xuyên, đều kể đơn giản cho Hoắc Linh nghe.

"Ta vẫn luôn cảm thấy, cái gọi là 'Thiên thụ' của Trương gia chính là một loại can thiệp nhân tạo, bây giờ xem ra ta đoán không sai." Hoắc Linh nói, trong mắt lóe lên một tia khác lạ, đánh giá Lục Vũ từ trên xuống dưới, dường như không ngờ lần này hắn lại có thể làm được chuyện đó.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, cô ta lại mở miệng: "Chuyện Thiên thụ, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút." Nói đến đây, "Hoắc Linh" lại dừng một chút, nghiêng đầu nhìn kỹ Lục Vũ, lần này mới nói tiếp: "Năm xưa sau khi cuộc thám hiểm 'mộ Chiến quốc' kết thúc, ngươi đã chết." "Chính xác mà nói, là Ngô Lão Cẩu cho rằng ngươi đã chết, bỏ ngươi lại trong mộ Chiến quốc, làm bạn với đám huyết thi." Trong ngôi mộ Chiến quốc mà Ngô Lão Cẩu từng xuống có huyết thi, hơn nữa không chỉ có huyết thi, mà còn có thi biệt đan!

Những huyết thi đó, tự nhiên là do đã dùng thi biệt đan mà biến thành.

"Sau này, khi ta truy tra chuyện này, có một loại trực giác, cảm thấy người tên 'Đường Đầu' này rất quan trọng." "Cho nên, ta đã tìm đến nơi từng là mộ huyết thi.

Đến đó, ta phát hiện ra một số điều không ổn, vì ở đó có quá nhiều dấu vết của Lão Cửu Môn." "Theo lý mà nói, lúc ta tìm đến đó, đã qua rất nhiều năm, không nên có dấu vết của Lão Cửu Môn, nhưng ta lại tình cờ gặp được người của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở đó." "Sau đó dùng một vài thủ đoạn, liền biết được từ miệng một người là do Trương Hạo sắp xếp…" "Sau nữa, ta lại dùng thêm chút thủ đoạn,

liền xác định được 'Đường Đầu' và Đổng Đức là cùng một người…" Hoắc Linh không nói nhiều hơn, chỉ nói vắn tắt những chuyện năm xưa, còn việc cô ta tra tấn người của Tân Nguyệt Phạn Điếm như thế nào, ép cung ra sao, đều không phải chuyện quan trọng, không liên quan đến thân phận của Lục Vũ.

Cách nói của Hoắc Linh, ở một phương diện nào đó là nói suông, không có bằng chứng, nhưng cái tên "Đường Đầu", Lục Vũ đã nghe từ miệng Ngô Tam Tỉnh, và trong ký ức cũng có chút ấn tượng mơ hồ.

Cho nên, vào lúc này, hắn cảm thấy lời của Hoắc Linh, mười phần thì có đến tám chín phần là thật, "Đường Đầu" xuất hiện, là để cho Chiến quốc bạch thư lộ diện, để cho "nghiên cứu trường sinh" đang lâm vào bế tắc có thể tiếp tục.

Mà sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ này, không biết vì lý do gì, lại bị "Thiên thụ" một lần nữa, biến thành một người khác, đi hoàn thành một sứ mệnh khác… Lúc này, Hoắc Linh nhìn Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Chính là từ lúc đó, ta bắt đầu truy tìm bóng dáng của ngươi, hiểu chưa?" Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Hoắc Linh một cái, rồi lại cúi đầu xuống.

Những gì Hoắc Linh nói không hề phức tạp, hắn nghĩ một chút là hiểu ngay.

Nói trắng ra, Hoắc Linh đã thông qua "Đường Đầu" để bắt đầu điều tra chuyện của hắn, rất có khả năng Ngô Tam Tỉnh, cũng thông qua cái tên này mà bắt đầu điều tra hắn.

Lúc này, Lục Vũ cũng hiểu tại sao Ngô Tam Tỉnh lại nhiều lần dò xét hắn, và khi nói chuyện với hắn, chưa bao giờ có một câu thật lòng.

Dù sao, gặp phải một người đã sống không biết bao nhiêu năm, lại còn liên quan đến một âm mưu lớn như vậy, ai mà có thể không để

tâm?

“Những chuyện cô biết, Ngô Tam Tỉnh không có lý do gì không biết.

Nhưng mà, tại sao ông ta lại không nói?” Lục Vũ trầm ngâm một lát, vẫn cảm thấy có chút vấn đề, không khỏi nhíu mày, lẩm bẩm một câu.

Ngô Tam Tỉnh làm việc, chưa bao giờ theo lẽ thường.

Mười câu nói có được một câu là thật, đã là chuyện may mắn rồi.

Nhưng, điều này vẫn khiến Lục Vũ có chút không hiểu được lựa chọn của Ngô Tam Tỉnh.

Hắn luôn cảm thấy, lần trước Ngô Tam Tỉnh đối thoại với hắn ở Côn Luân, hẳn là có thâm ý gì đó.

“Đừng đi phỏng đoán chuyện của Ngô Tam Tỉnh.” Lúc này, Hoắc Linh nhìn Lục Vũ, mỉa mai một câu: “Đừng nói đầu óc ngươi không bình thường, cho dù là người có đầu óc bình thường, cũng không thể nào hiểu được suy nghĩ của Ngô Tam Tỉnh.” “Biết tại sao không?” “Bởi vì ông ta là một kẻ điên, một kẻ điên cố chấp vì bí mật…” Lúc nói chuyện, Hoắc Linh đứng dậy, phủi mông, đi vài bước trên thảm cỏ trong Sơn Hà Đồ, đi thẳng đến bên cạnh chuồng bò.

Vơ một nắm cỏ dưới đất, vừa cho con trâu già ăn, vừa thuận miệng nói: “Sở trường của Ngô Tam Tỉnh, chính là mê hoặc người khác.

Lấy một ví dụ đơn giản, ông ta có thể làm mười chuyện, mỗi chuyện trông đều có vẻ liên quan mật thiết đến mục đích của ông ta.” “Nhưng khi ngươi truy tra, lại phát hiện mười chuyện này, với mục đích của ông ta, chẳng liên quan gì đến nhau.” “Cho nên, bất cứ ai truy lùng ông ta, đều sẽ bị hành vi, lựa chọn của ông ta làm cho mê hoặc,

không biết rốt cuộc ông ta đang giở trò gì.” Câu nói này của Hoắc Linh, quả thực nằm ngoài dự đoán của Lục Vũ.

Chương 1058

Hắn cũng không ngờ, Hoắc Linh lại cho rằng Ngô Tam Tỉnh là một người như vậy.

Im lặng một lát, Lục Vũ dùng sức day day mi tâm, để những suy nghĩ hỗn loạn có thể rõ ràng hơn một chút, lại mở miệng, hỏi: "Cô còn biết chuyện gì nữa không?" "Bàn gia tôi cái gì cũng không biết." Lục Vũ vừa quay đầu, liền thấy ánh mắt phức tạp của Vương Bàn Tử đang nhìn hắn, môi mấp máy, muốn nói lại thôi.

"Muốn nói gì thì nói đi." Dừng một chút, Lục Vũ lại nói tiếp: "Muốn hỏi gì thì hỏi đi, cậu cũng đã nghe nhiều như vậy, hẳn là có suy nghĩ gì đó rồi." "Tiểu ca nhi, chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?" Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, nói: "Có một số chuyện, không dùng để nhắm rượu thì lãng phí quá." Bên cạnh, Ngoa Thú vốn đang im lặng lắng nghe cũng đột nhiên phấn chấn lên, xen vào nói: "Đúng, đúng, cô nãi nãi cũng lâu rồi chưa uống rượu." "Được." Lục Vũ gật đầu, trong lòng khẽ động, đưa Vương Bàn Tử và Ngoa Thú rời khỏi Sơn Hà Đồ.

Bọn họ cũng không cần rời khỏi phòng, cứ lấy rượu và đồ nhắm trong túi Càn Khôn của Lục Vũ ra, trực tiếp bắt đầu ăn uống.

Lúc này, đã là nửa đêm.

Vương Bàn Tử đứng bên cửa sổ, nhìn ra màn đêm thăm thẳm bên ngoài, đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu ca nhi, tôi thấy có lúc cậu quá chấp nhất vào chuyện quá khứ." "Chuyện đã qua, cứ để nó qua đi là được rồi, không cần biết thân phận trước đây của cậu đã làm gì, đừng quá bận tâm." "Dù sao bây giờ chúng ta cũng không phải là không có manh mối, chuyện này suy cho cùng, vẫn là chuyện của Thanh Đồng

Môn.” “Chuyện của Thanh Đồng Môn, tự nhiên không thể thiếu liên quan đến những ngôi mộ cổ đó.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử cầm chai bia tu một ngụm lớn, rồi mới nói tiếp: “Nếu đã liên quan đến mộ cổ, chúng ta cứ chọn một cái, làm một quả.” “Đáp án không tìm được trên mặt đất, thì dưới lòng đất lúc nào cũng tìm được.” “Tôi thấy, thế nào cũng tốt hơn là dây dưa với đám người một bụng mưu mô kia.” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, khẽ nói: “Thật ra, có lúc, tôi cũng có chút do dự.” “Nhưng chuyện này, không dễ dàng buông bỏ như vậy.” Xuống mộ, đối với Lục Vũ mà nói, là một chuyện tương đối dễ dàng.

Hắn biết trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 có những ngôi mộ nào, cũng nhớ lộ trình năm xưa của Ngô Tà.

Nhưng, thế giới này không chỉ có 《Đạo Mộ Bút Ký》, mà còn có 《Ma Thổi Đèn》.

Trong tình huống này, con người trở nên quan trọng như những ngôi mộ, thậm chí còn quan trọng hơn.

Dù sao, chuyện là do con người làm ra.

Câu đố, cuối cùng vẫn phải giải quyết ở con người.

Trần Văn Cẩm, Uông Tàng Hải đều đã nói với hắn, Thanh Đồng Môn không đơn giản như vậy, vội vàng tiến vào Thanh Đồng Môn, cũng sẽ không có ích lợi gì.

Chỉ có hiểu rõ những quá khứ đã bị chôn vùi, hiểu rõ đầu đuôi mọi chuyện, mới có thể thực sự giải khai tất cả những nghi vấn này.

“Lý là như vậy, nhưng mà…” Vương Bàn Tử nhíu chặt mày, gãi đầu, rồi nói: “Tiểu ca nhi, tiếp theo đi đâu, cậu có manh mối gì chưa?” “Về Côn Luân, nghỉ ngơi một thời gian rồi tính, tiện thể xem xem làm thế nào để tách cậu và cô ta ra…” Nghe lời của Lục Vũ, Vương Bàn

Tử ngẩn ra, quay đầu nhìn Lục Vũ, lại gãi đầu, rồi mới nói: “Chúng ta không tiếp tục truy tra nữa sao?

Sao lại về Côn Luân?

Chuyện ở Kinh thành, cậu không quản nữa à?” “Chuyện thì không bao giờ quản hết được, chuyện ở Kinh thành, cứ để lão bản Trương tự lo liệu đi.” Lục Vũ cười cười, cầm chai bia cụng với Vương Bàn Tử một cái, sau đó nói tiếp: “Bàn gia, thật ra có lúc cậu nhìn nhận rất thấu đáo.

Đám người một bụng mưu mô này, quả thực không cùng đường với chúng ta.” “Chúng ta cứ nghỉ ngơi một chút, để bọn họ tự tung tự tác, đợi bọn họ náo loạn gần xong rồi, chúng ta lại ra góp vui.” Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ chằm chằm, muốn từ trên mặt hắn phát hiện ra điều gì đó, muốn tìm ra nguyên nhân hắn đột nhiên thay đổi chủ ý.

Chỉ có điều, vẻ mặt Lục Vũ vô cùng bình tĩnh, không có chút gợn sóng, chỉ ôn hòa nhìn ra màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, như thể đang lẩm bẩm một mình: “Bọn họ đều rất sốt ruột về ‘chung cực’, chúng ta thực ra không vội.

Cứ chờ đi, đợi đến khi bọn họ không nhịn được, sẽ tự động nhảy ra thôi…” … Ngày hôm sau, Lục Vũ đưa Vương Bàn Tử, trực tiếp cáo biệt “Trương Hạo”, Ngô Tà và những người khác, lên đường đến Côn Luân.

Ngô Tà, Phan Tử cũng rời khỏi Đôn Hoàng, trở về Hàng Thành.

Trước đó, cậu đã liên lạc được với nhị thúc của mình là Ngô Nhị Bạch, kể lại rất nhiều chuyện cho ông nghe.

Nói đến khô cả họng, cũng chỉ nhận được một câu trả lời vô cùng dứt khoát từ miệng Ngô Nhị Bạch: “Biết rồi, về đi, ta ở Hàng Thành chờ con”.

“Trương Hạo” sau khi tiễn Ngô Tà, Phan Tử đi, một mình trở về tiểu lâu, nhốt mình trong phòng, đem những thứ Lục Vũ giao cho hắn trước đó, bày hết ra ngoài.

Nhìn những món minh khí la liệt trước mắt, “Trương Hạo” đột nhiên cười một tiếng cổ quái, lẩm bẩm nói: “Người phá cục, chính là người phá cục.

Cuối cùng cũng không uổng phí bao nhiêu năm mạng sống của ta…” Lúc nói chuyện, “Trương Hạo” tháo chiếc “trâm Tứ A Công” giúp hắn dịch dung ra, dùng sức day day mặt.

Dung mạo của hắn xảy ra biến hóa rõ rệt, chính là Ngô Tam Tỉnh đã từng gặp Lục Vũ một lần, chứ không phải… Giải Liên Hoàn! … Côn Luân.

Lúc Lục Vũ và Vương Bàn Tử trở về Côn Luân, đã là đêm khuya.

Vừa chạy vào ngôi miếu nhỏ, Vương Bàn Tử đã hét lớn với vị lạt ma đang đi tới: “Đại hòa thượng, hẹ và trứng gà ta bảo ông chuẩn bị đâu rồi?

Chuẩn bị xong cả chưa?” “Hôm nay Bàn gia ta cho ông mở mang tầm mắt, cho ông biết thế nào là bánh hộp hẹ chính tông!” Đại hòa thượng tên là Tang Cát, là tăng nhân mà Lục Vũ trước đây đặc biệt tìm đến để chăm sóc ngôi miếu nhỏ.

Lúc này, nghe lời Vương Bàn Tử, Tang Cát liên tục gật đầu, cười nói: “Đều chuẩn bị xong rồi, ở cả trong bếp.” “Được thôi, Bàn gia ta đến ngay đây!” Vương Bàn Tử phấn khích hét lớn một tiếng, nói: “Tiểu ca nhi, cậu cứ chờ đấy, nhiều nhất một tiếng đồng hồ, Bàn gia ta sẽ cho cậu ăn bánh hộp hẹ thơm nức mũi!” Nói rồi, Vương Bàn Tử lon ton chạy đi.

Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nói chuyện đơn giản vài câu với Tang

Cát, hỏi xem ngôi miếu nhỏ dạo này có xảy ra chuyện gì không.

Đây cũng chỉ là hỏi bâng quơ, dù sao ngôi miếu nhỏ mới xây này, chỉ là để tưởng nhớ Cách Quý, Cách Mã, có thể có chuyện gì chứ?

Tuy nói vậy, Tang Cát vẫn vỗ trán một cái, có chút áy náy nói: "Tôi suýt nữa thì quên, Hồ Bát Nhất có gọi điện thoại, để lại một lời nhắn." "Hồ Bát Nhất?

Cậu ấy nói gì?" "Tôi về ngay đây." Tang Cát nói một câu, vội vàng chạy vào phòng mình.

Một lát sau, mang ra một tờ giấy trắng rất phẳng phiu, trên đó có một đoạn chữ nhỏ được viết nắn nót.

"Tiểu ca nhi, Bàn Tử, tôi và Shirley sắp tổ chức hôn lễ rồi, cái kiểu hôn lễ Tây này, Lão Hồ tôi có chút không kham nổi, trong lòng hoảng vãi, còn có cảm giác như khỉ mặc áo mão, hai vị nếu có rảnh thì qua đây chống lưng cho Lão Hồ tôi với…" "Lão Hồ sắp kết hôn?" Nhìn thấy những dòng chữ trên, Lục Vũ lập tức nghĩ đến Hồ Bát Nhất, trước mắt thậm chí còn hiện ra bộ dạng Hồ Bát Nhất khổ sở mặc vest.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi mỉm cười.

"Đại lạt ma, hẹ ta bảo ông mua, sao ông lại mua cho Bàn gia ta cả một đống hoa hẹ thế này, ông bảo ta làm bánh hộp hẹ kiểu gì…" Lúc này, Vương Bàn Tử tức giận đùng đùng chạy ra từ phòng bếp.

Đang định nói thêm vài câu với Tang Cát, thì thấy vẻ mặt Lục Vũ có chút không đúng, lập tức im bặt, ghé sát vào người Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, sao thế?" "Mẹ kiếp?

Chương 1059

Thằng khốn Lão Hồ sắp kết hôn?" Vương Bàn Tử nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, hét lên một tiếng quái dị, ngay sau đó nhìn chằm chằm Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi, chuyện này phải đi, không đi không được!

Nhất định phải đi!" "Phải đi, chuẩn bị một chút, hai ngày nữa chúng ta đi một chuyến." "Được thôi!" Vương Bàn Tử vui vẻ đáp một tiếng, lập tức gọi đại lạt ma, bảo ông ta mang chỗ hẹ đã làm xong trong bếp vào phòng, hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện, mừng cho Lão Hồ đang ở nước ngoài. … Trong lúc vui mừng, Lục Vũ nhớ ra một chuyện.

Khi hắn rời khỏi "Tịnh Kiến A Hàm", Uông Tàng Hải đã đưa cho hắn một cái túi, hắn vẫn chưa kịp xem bên trong có gì.

Bây giờ nhớ ra, hắn liền lấy cái túi ra.

Chỉ là vừa định mở ra, trong đầu hắn, đột nhiên hiện lên câu nói cuối cùng mà Uông Tàng Hải nói với hắn!

"Được rồi, đi đi, tạm biệt, nhớ phải đi tìm Long Quân Chiếu Cốt Bảo…" "Long Quân Chiếu Cốt Bảo"...

Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu, mắt lập tức nheo lại.

Uông Tàng Hải sẽ không vô cớ nhắc đến chuyện này với hắn, liệu Long Quân Chiếu Cốt Bảo có phải là mấu chốt để giải quyết vấn đề của Vương Bàn Tử và Hoắc Linh không?

"Tiểu ca nhi, cậu nói gì thế?" "Không có gì, cậu đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta đến Kinh thành trước, sau đó sẽ ra nước ngoài tìm Lão Hồ." "Được thôi." Vương Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, vui vẻ

đáp ứng, chỉ là sau khi đáp ứng, lại hỏi tiếp: "Tiểu ca nhi, cậu nói chúng ta mang quà gì cho Lão Hồ đây?" "Cậu tự chọn đi." Lục Vũ nghĩ một lát, lại đổ một phần đồ trong túi Càn Khôn ra, còn mình thì cầm cái túi Uông Tàng Hải đưa cho, do dự có nên mở ra không.

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Một mặt, hắn cảm thấy thứ Uông Tàng Hải đưa cho hắn, chắc chắn có dụng ý.

Mặt khác, tàn hồn của Uông Tàng Hải biểu hiện quá hiền lành, lại khiến hắn cảm thấy bên trong có thể còn ẩn chứa âm mưu gì đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không mở ra, chỉ cất đồ lại vào túi Càn Khôn.

Còn về "Huyền Thiên Lô" lấy ra từ địa cung của Tây Vương Mẫu, hắn càng không mở, quyết định cứ để đó một thời gian rồi tính, không hiểu vì sao, Huyền Thiên Lô luôn cho hắn một cảm giác kinh hãi, phảng phất như một khi mở ra, sẽ có chuyện kinh thiên động địa xảy ra.

Vương Bàn Tử cũng không biết suy nghĩ của Lục Vũ, cứ mải mê lục lọi trong đống minh khí mà Lục Vũ lấy ra, cân nhắc xem món nào tặng cho Hồ Bát Nhất làm quà cưới thì hợp lý, bận rộn không ngớt. … Hai ngày sau, Lục Vũ và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng đến được thành phố San Francisco ở nước ngoài.

Trong thời gian này, Lục Vũ cũng đã tra rất nhiều tài liệu về Long Quân Chiếu Cốt Bảo, phát hiện thứ này cũng không khác Mộ Trần Châu là bao, các loại thuyết pháp chúng thuyết phân vân.

Trong đó có một hai truyền thuyết, quả thực có vẻ có thể giải quyết được vấn đề của Vương Bàn Tử và Hoắc Linh.

Ban đầu, trong 《Nam Hải Quy Khư》, Hồ Bát Nhất bọn họ đã đi

tìm Long Quân Chiếu Cốt Bảo một lần.

Nhưng chuyến đi "thành Tây Vương Mẫu" lần này, đã khiến ký ức của Lục Vũ xảy ra rất nhiều vấn đề.

Cuốn tiểu thuyết vốn thuộc làu làu, lúc này ký ức đã trở nên mơ hồ, chỉ lờ mờ nhớ có chuyện như vậy.

"Mẹ kiếp?

Đại Kim Nha!" Vừa bước xuống máy bay, Lục Vũ vẫn đang suy nghĩ về chuyện Chiếu Cốt Bảo, đột nhiên nghe thấy Vương Bàn Tử hét lên một tiếng.

Lục Vũ vừa quay đầu lại, liền thấy trong đám đông có một người cùng xuống máy bay với họ.

Bộ dạng gian manh đó, không phải Đại Kim Nha thì là ai?

"Mẹ kiếp!

Lục gia, Bàn gia!" Đại Kim Nha vừa nhìn thấy Lục Vũ và Vương Bàn Tử, lập tức lon ton chạy đến.

Vương Bàn Tử lườm hắn một cái, nói: "Kim gia, sao một thời gian không gặp, miệng ngài lại nhiều lời thừa thãi thế?" "Hà, chẳng phải là tha hương ngộ cố tri, vui quá mà!" Đại Kim Nha vẻ mặt phấn khích nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử, nói: "Hai vị gia, lần này hai vị đến đây vì chuyện gì?

Không phải là vì chuyện đó chứ?" Nhìn Đại Kim Nha hạ thấp giọng, bộ dạng thần thần bí bí, Lục Vũ không khỏi nhíu mày: "Kim gia, ông nói vậy là có ý gì?" Nghe lời này, Đại Kim Nha ngẩn ra, hạ thấp giọng nói: "Hai vị gia không phải đến vì chuyện 'Chiếu Cốt Bảo' sao?" Đại Kim Nha nói sơ qua vài câu.

Vốn dĩ, hắn đang ở Kinh thành rất ổn, nhưng nhận được lời mời

của giáo sư Trần, muốn đi tìm thứ gì đó gọi là "Long Quân Chiếu Cốt Bảo".

Cho nên khi thấy Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng đến, hắn theo phản xạ liền cho rằng bọn họ cũng đến để làm vụ làm ăn này.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử nhìn nhau, lập tức lắc đầu, phủ nhận chuyện này.

"Hai vị gia mà không đi, thì tôi cũng không đi nữa, ai biết lão già giáo sư Trần có giở trò xấu xa gì không." Đại Kim Nha nói, vẻ mặt chính khí, người không biết còn tưởng hắn là người đạo đức lắm.

Nhưng dù nói thế nào, lâu ngày gặp lại, tha hương ngộ cố tri, luôn là một chuyện tốt.

Ba người ở sân bay nói chuyện đơn giản, lại gọi điện thoại cho Lão Hồ, rồi rời khỏi sân bay, một mạch đến chỗ Hồ Bát Nhất.

Dù sao, lần này đến chính là vì Hồ Bát Nhất, còn chuyện Long Quân Chiếu Cốt Bảo, chỉ là chuyện phụ.

Trên đường, Lục Vũ lại hỏi thăm Đại Kim Nha về tình hình bên phía giáo sư Trần, Đại Kim Nha cũng thẳng thắn: "Tôi cũng không biết lão Trần có ý gì, tôi tưởng ông ta gọi điện cho tôi, là đã tổ chức cả hai vị và Hồ gia lại với nhau rồi." "Chuyện này phải hỏi Lão Hồ mới được." Vương Bàn Tử lẩm bẩm với Lục Vũ, nói: "Có khi nào Lão Hồ không đi, nên lão Trần mới nhắm đến chúng ta, mượn danh Lão Hồ, bày ra một màn Hồng Môn Yến không?" Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, cũng không bận tâm chuyện này.

Trong mắt hắn, dù là Hồng Môn Yến hay chuyện gì khác, chỉ cần không dính dáng đến đám người trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, đã là chuyện tốt rồi! … Không lâu sau, xe chạy vào khu vực nội thành San Francisco, rồi dừng lại trước cửa nhà họ Dương của Shirley.

Chương 1060

Hồ Bát Nhất đang đứng ở cửa, vừa nhìn đã thấy mấy người họ, vội vàng chạy tới, ôm chầm lấy mấy người họ một cái thật chặt!

Vương Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ, trêu chọc: "Khá đấy Hồ gia, mới bao lâu không gặp, đã học được cái thói gặp mặt là ôm rồi à?" "Tôi nói cho ông biết, ông phải cẩn thận đấy, đừng có đến lúc nào đó về Kinh thành, gặp ai cũng ôm, đến lúc đó người ta bắt ông vì tội lưu manh đấy!" Nhà họ Dương của Shirley, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều không phải lần đầu đến, chỉ có Đại Kim Nha là lần đầu, tò mò đánh giá mọi thứ trong phòng, thỉnh thoảng lại cảm thán một câu nhà cao cửa rộng, tiểu thư nhà giàu… Mấy người ngồi xuống phòng khách, nói chuyện phiếm vài câu, chia sẻ niềm vui hội ngộ.

Nhưng, chỉ nói được vài câu, sự chú ý của Lục Vũ đã bị một bức ảnh trên tường thu hút.

Trong ảnh, có Chá Cô Tiếu lúc về già, có thần phụ Thomas, còn có Dương Huyền Uy lúc nhỏ, và một người nữa.

Người đó, Lục Vũ đã từng gặp!

Rất lâu trước đây, khi hắn đang nói chuyện với Ngô Tam Tỉnh ở "Kho hàng số 11", có một người đã xông vào "Kho hàng số 11", đại chiến một trận với Ngô Tam Tỉnh và Trương Hạo!

Người đó, chính là người trong ảnh!

Cùng một nụ cười, cùng một vẻ kiêu ngạo!

Khoan đã!

Trong đầu Lục Vũ, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ vô cùng, vô cùng kỳ lạ!

Nhiều năm trước, Chá Cô Tiếu trên đường tìm kiếm Mộ Trần Châu, đã rơi vào ngõ cụt.

Sau đó vô tình biết được Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ có thể có Mộ Trần Châu, liền tìm đến Trần đại sư, cùng đi đến Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ.

Mấy chục năm sau, Lục Vũ và Trương Hạo cùng đi đến Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ… Trương Hạo nơi khác không đi cùng hắn, duy chỉ có Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ là đi cùng.

Trùng hợp?

Không có chuyện trùng hợp như vậy!

Trong đó, nhất định có liên quan!

Lẽ nào, người nhà họ Uông đã dẫn dắt Chá Cô Tiếu đi tìm Mộ Trần Châu?

Người nhà họ Uông… có thể trường sinh?

Hay là, người nhà họ Uông thích phẫu thuật thẩm mỹ, biến tất cả mọi người thành cùng một bộ dạng?

Thủ đoạn này… lẽ nào trước đây hắn đã bị người nhà họ Uông khống chế?

Hít!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện!

Tàn hồn của Uông Tàng Hải đã nói, ông ta vẫn luôn dốc sức nghiên cứu chuyện Thiên thụ.

Nói như vậy, Thiên Thụ Đường đó, có quan hệ với nhà họ Uông, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Chỉ là thủ đoạn này, quả thực quá cao siêu… Hồ Bát Nhất không

hề chú ý đến ánh mắt của Lục Vũ đang ẩn chứa điều gì, chỉ cười nói: "Tiểu ca nhi, hai người đến tôi thật sự rất vui.

Nếu không cái hôn lễ này, tôi còn không biết làm thế nào, thật sự là nghĩ đến đã thấy đau đầu!" Vương Bàn Tử nhìn anh một cái, nói: "Khoan hãy nói chuyện này, Bàn gia tôi hỏi ông, lão già họ Trần đi đâu rồi?" Hồ Bát Nhất bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Giáo sư Trần đến thư viện rồi, tối mới về, cậu tìm ông ấy có việc gì?" "Cái gì gọi là tôi tìm ông ta có việc gì, tôi nghi lão Trần đang tính kế chúng ta!" Vương Bàn Tử đưa tay chỉ Đại Kim Nha, nói: "Này, Kim gia bị lão ta lừa đến đây bằng một cái quốc bảo gì đó, chuyện này ông có biết không?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại xua tay, nói với Đại Kim Nha: "Kim Nha, ông kể lại chuyện đó đi." "Không cần đâu, tôi biết rồi." Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, tiếp tục nói: "Giáo sư Trần cũng không phải muốn tính kế các cậu, ông ấy chỉ muốn thương lượng với Kim gia thôi.

Ông ấy cũng đã nói với tôi, liệu có thể thuyết phục được các cậu không, tôi không đồng ý, chuyện này vẫn phải xem ý các cậu." "Tiểu ca nhi, thế nào?" Vương Bàn Tử lườm Hồ Bát Nhất một cái, nói: "Thấy chưa, Lão Hồ bây giờ học thói xấu rồi, chính là đang bày Hồng Môn Yến cho chúng ta đấy!" Hồ Bát Nhất nhất thời dở khóc dở cười, quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đây là chuyện nọ xọ chuyện kia, tình cờ đều dồn vào một lúc, cậu đừng để trong lòng." Nói rồi, lại ghé sát vào người Vương Bàn Tử, thò tay vào túi anh ta mấy cái, lấy ra một bao thuốc, ném cho Vương Bàn Tử, Lục Vũ mỗi người một điếu, rồi trực tiếp nhét cả bao thuốc vào túi mình.

"Lão Hồ, ông đây là…" Hồ Bát Nhất trực tiếp châm thuốc, rít một hơi thật sâu, rồi mới mãn nguyện nói: "Không dễ dàng gì, tôi đã lâu lắm rồi không hút vị này, bên đây toàn là thuốc lá pha, thật sự không hợp vị." "Ông nói sớm, Bàn gia tôi mang cho ông chục tám cây rồi."

“Thôi, nhiều đồ như vậy, ở hải quan bị giữ lại hết.” “Được, vậy tôi mang hết số thuốc này về?” Hồ Bát Nhất đột nhiên trợn to mắt, liền thấy Vương Bàn Tử như đang làm ảo thuật, bày ra mấy thùng thuốc lá, đặt trước mặt anh ta.

“Thằng họ Hồ, Bàn gia tôi lấy oán báo ân, biết thừa thằng khốn nhà ông ở nước ngoài vẫn luôn nhớ hương vị quê nhà.

Thế nào?

Bàn gia tôi đoán có chuẩn không?” Nhìn thấy đống đồ này, Hồ Bát Nhất thật sự cảm động.

“Được, vậy thì đừng nói những lời này nữa, lại đây dập đầu cho Bàn gia tôi một cái.” “Cút xéo.” Hồ Bát Nhất cười mắng hai câu, mấy người lại như trở về quá khứ, thoải mái, trêu chọc lẫn nhau.

Lại đùa giỡn một hồi, Lục Vũ đột nhiên mở miệng, đưa tay chỉ vào bức ảnh trên tường, hỏi: “Lão Hồ, chuyện bức ảnh đó, cậu có biết không?

Người đó là ai, cậu có quen không?” “Hả?

Tôi cũng chưa để ý, để tôi đi gọi Shirley đến, để cô ấy nói cho cậu nghe.” Hồ Bát Nhất chỉ ngạc nhiên một chút, trong lòng biết Lục Vũ sẽ không vô cớ hỏi về người đó, vội vàng lên lầu gọi Shirley Dương xuống.

Nhìn bụng Shirley Dương hơi nhô lên, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đều trợn tròn mắt, miệng hơi há ra.

Hồi lâu sau, vẫn là Vương Bàn Tử mở miệng phá vỡ sự im lặng: “Lão Hồ, ông được đấy, thế mà đã gieo mầm ở nước ngoài rồi à?” Mấy người họ đều không ngờ, mới mấy tháng công phu, Shirley Dương vậy mà đã có thai!

Lần này, không cần nghĩ cũng biết, bất kể là cô hay Lão Hồ, đều

không thể nào đi Nam Hải, truy tìm Long Quân Chiếu Cốt Bảo nữa!

"Vương Bàn Tử, anh nói bậy gì thế!" Shirley Dương lườm Vương Bàn Tử một cái, vô cùng không hài lòng với cách nói "gieo mầm" của anh ta.

Tiếp đó, ánh mắt lại chuyển sang Lục Vũ, nói: "Lục tiểu ca, Lão Hồ nói anh có chuyện muốn hỏi tôi, là chuyện gì vậy?" Ban đầu, Lục Vũ thấy Shirley Dương bụng mang dạ chửa, trong lòng nghĩ hay là thôi đi.

Chương 1061

Nhưng vừa nghĩ đến những chuyện rối rắm trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, vẫn đưa tay chỉ vào bức ảnh lớn kia, hỏi về người đàn ông trong đó.

Shirley Dương hơi ngẩn ra, hỏi: "Người đó, hình như là bạn của ông ngoại, ông ngoại có thể tìm được manh mối về Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ, là nhờ ông ấy giúp đỡ rất nhiều.

Đây cũng là lần này tôi và Lão Hồ về dọn dẹp đồ đạc, vô tình phát hiện ra bức ảnh." "Về chuyện của ông ấy, cô còn biết gì nữa không?" Ánh mắt Lục Vũ sáng rực nhìn Shirley Dương, chờ đợi câu trả lời của cô.

Không đợi Shirley Dương mở miệng, Hồ Bát Nhất đã nói trước: "Tiểu ca nhi, người này làm sao vậy?

Có phải cậu lại tra được chuyện gì rồi không?" Lục Vũ trầm ngâm một chút, khẽ nói: "Có một số chuyện, tôi sẽ không nói với các cậu, cậu cứ nói cho tôi biết, tài liệu về người đó, các cậu còn biết gì nữa không?" Shirley Dương do dự một chút, lại nhìn Hồ Bát Nhất, khẽ nói: "Mặt sau bức ảnh này có một lời chú thích, trên đó viết tên ông ngoại, tên thần phụ Thomas, còn có cha và ông ấy." "Ông ngoại gọi ông ấy là Uông tiên sinh." Lục Vũ nhíu chặt mày, lại hỏi: "Cô vừa nói ông ngoại cô có thể tìm được manh mối về Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ là nhờ ông ấy giúp đỡ rất nhiều, chuyện này cô làm sao biết được?" "Tiểu ca vẫn thông minh như vậy." Lúc này, Hồ Bát Nhất xen vào nói: "Mấy hôm nay tôi và Shirley cùng nhau dọn dẹp đồ đạc, vô tình tìm thấy một số tài liệu Chá Cô Tiếu để lại." Nói đến đây, nụ cười của Hồ Bát Nhất thu lại một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm túc vài

phần, chậm rãi nói: “Chá Cô Tiếu nói, người nhà họ Uông đó vẫn luôn tìm kiếm phương pháp trường sinh, ông ta vô cùng, vô cùng si mê trường sinh bất lão, cho nên ông ta cũng vẫn luôn tìm kiếm Mộ Trần Châu có thể khiến người ta trường sinh bất lão.” “Vốn dĩ, bọn họ định cùng nhau đi Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ, chỉ là lúc chuẩn bị xuất phát, người đó đột nhiên nói có việc gấp phải đến Tinh Thành, sau đó thì bặt vô âm tín.” “Chá Cô Tiếu trong nhật ký cũng chỉ nói một câu như vậy, có lẽ là vô tình nhớ ra, liền ghi lại có chuyện như vậy, hy vọng có thể cung cấp cho chúng ta sự giúp đỡ trên đường tìm kiếm Mộ Trần Châu.” “Nhưng mà, may mắn là chúng ta đều đã giải trừ lời nguyền rồi…” “Ừm, ra là vậy.” Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ thầm tính toán trong lòng.

Đầu tiên, Chá Cô Tiếu là một “đại nã” hoạt động vào thời Dân quốc, người nhà họ Uông không thể trường sinh, vậy thì phỏng đoán trước đây của hắn về việc phẫu thuật thẩm mỹ, hoặc là dịch dung là chính xác.

Một chuyện khác, vào thời điểm đó, có thể khiến người nhà họ Uông vội vã trở về Tinh Thành, dường như chỉ có một chuyện!

Mộ huyết thi Tinh Thành!

Ngôi mộ huyết thi đã khai quật ra “Chiến quốc bạch thư”!

Thời điểm đó, và thời điểm Ngô Lão Cẩu tiến vào mộ huyết thi, rất có khả năng là trùng khớp!

Bên cạnh, Vương Bàn Tử nói: “Tiểu ca nhi, chuyện này có phải có liên quan đến chuyện của người kia không?” Trước mặt những người khác, Vương Bàn Tử cũng không tiện nói quá rõ ràng.

Lục Vũ cũng không nói gì, trực tiếp chuyển chủ đề.

Hồ Bát Nhất có chút ngạc nhiên nhìn Vương Bàn Tử một cái, lại

nhìn bụng nhỏ của Shirley Dương, cuối cùng vẫn nén lại sự tò mò, không hỏi thêm về chuyện này.

Mấy người lại nói chuyện phiếm vài câu, Hồ Bát Nhất dìu Shirley Dương lên lầu nghỉ ngơi, Vương Bàn Tử lập tức không kìm được, lại nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, người nhà họ Uông và chuyện Mộc Trần Châu gộp lại với nhau, bọn họ muốn làm gì?

Chẳng lẽ là đang tính kế con rắn lớn đó?" Trong lòng Lục Vũ, cũng có suy nghĩ tương tự.

Chỉ là vừa định nói gì, Vương Bàn Tử đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, đột nhiên vỗ trán một cái, nói: "Tiểu ca nhi, cậu khoan hãy nói, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng!" "Hả?" Lục Vũ có chút khó hiểu nhìn Vương Bàn Tử, không biết tại sao hắn đột nhiên lại như vậy.

Vương Bàn Tử quay đầu liếc một cái, thấy Đại Kim Nha, rồi nói: "Lúc tôi mới đến Phan Gia Viên, không mở được cửa làm ăn, cũng không có người quen, chỉ có thể ngày ngày đi uống rượu với người khác." "Cậu cũng biết đấy, rượu là thứ dễ moi chuyện nhất.

Lúc tôi ở Phan Gia Viên, nghe một người anh em họ ở Tinh Thành đến Phan Gia Viên kể một chuyện ở Tinh Thành." "Ban đầu tôi chỉ nghe cho vui, nhưng vừa rồi đột nhiên nhớ ra, chuyện này e rằng có ít nhiều quan hệ với người nhà họ Uông đó." "A, tôi biết ông định nói gì rồi!" Lúc này, Đại Kim Nha vẫn luôn im lặng lắng nghe ở bên cạnh cũng đột nhiên vỗ trán một cái, thậm chí còn kinh ngạc đến mức đứng bật dậy.

Nhưng khi thấy Vương Bàn Tử đang nhìn mình với vẻ mặt tức giận, lập tức lại cười ngượng ngùng: "Bàn gia ngài cứ nói, tôi, tôi, tôi lát nữa sẽ bổ sung cho ngài, xem câu chuyện chúng ta nghe có giống nhau không!" Vương Bàn Tử lườm Đại Kim Nha một cái, cuối cùng

mới mở miệng nói: “Lúc đó, tôi uống rượu với một người anh em họ ở Tinh Thành, lão đó say rồi, miệng không còn giữ mồm giữ miệng nữa.” “Lão nói với tôi, thời Dân quốc, ở Tinh Thành có một kẻ điên, trên đường phố bán thuốc trường sinh bất lão.” “Thời đại chiến loạn đó, thuốc trường sinh bất lão, thuốc bổ, đều không phải là thứ gì hiếm lạ, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, không biết bao nhiêu lão già bán thứ này.” “Có người hiếu kỳ, nhà giàu mua về, cho người dưới thử thuốc.” “Kết quả cậu đoán xem thế nào?” Nghe Vương Bàn Tử mở đầu, Lục Vũ đã đoán được chuyện có thể xảy ra tiếp theo.

Nhưng hắn không xen vào, vẫn im lặng lắng nghe.

Mãi cho đến khi Vương Bàn Tử hỏi hắn ở cuối cùng, hắn mới mở miệng nói: “Có hải hầu tử gây rối, đúng không?” Giọng hắn bình thản, nhưng nắm đấm đã siết chặt.

“Đúng!” Vương Bàn Tử trợn mắt nhìn Lục Vũ, nói: “Lão anh em họ đó nói, mấy người đó lúc đó, toàn thân đều mọc ra những thứ giống như vảy cá.” “Bây giờ tôi ngẫm lại, thứ đó không phải hải hầu tử, thì là gì?” “Còn có thông tin nào khác không?” Lục Vũ nhíu mày chặt hơn một chút.

“Cái đó…” Lúc này, Đại Kim Nha gãi đầu, mở miệng nói: “Bàn gia nói vội quá, nói không đầy đủ, chuyện này có lẽ tôi hiểu rõ hơn Bàn gia một chút.” “Kim gia, ông nói thử xem.” Lục Vũ lại lấy thuốc ra, đưa cho Đại Kim Nha một điếu, rồi nói: “Kim gia, ông cứ kể lại những chuyện ông nghe được một cách nguyên vẹn là được, đừng có thêm mắm dặm muối vào.” “Yên tâm, yên tâm, tôi biết chừng mực.” Đại Kim Nha cười ngượng một tiếng, có chút lúng túng gãi đầu, rồi nói: “Ở Tinh Thành có một nơi gọi là Thiên Tâm Các, hai vị gia đã nghe qua chưa?” “Kim gia, ông đã nghe qua câu nào chưa?” Vương Bàn Tử liếc mắt nhìn Đại Kim Nha, uy hiếp: “Không đánh người siêng, không đánh người lười, chỉ đánh người không có mắt.” “Đừng,

đừng, thân thể của tôi không chịu nổi sự giày vò của Bàn gia ngài đâu." Đại Kim Nha vội vàng rụt cổ, đổi giọng nói: "Thiên Tâm Các ở Tinh Thành, cũng tương tự như Phan Gia Viên và Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành chúng ta, đều là nơi bán hàng." "Nói thật, Thiên Tâm Các nơi này, phải cao hơn Phan Gia Viên một bậc, nên ngang hàng với Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Dù sao, Thiên Tâm Các năm xưa là nơi chống lưng cho Lão Cửu Môn, Lục gia hẳn là rất rõ." Lục Vũ không để ý đến sự dò xét của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử càng thúc giục: "Đừng có khoe mẽ, mau nói đi." "Vâng, vâng, tôi nói, tôi nói." Đại Kim Nha liên tục gật đầu, vội vàng nói: "Lúc đó, quy tắc bán hàng ở Thiên Tâm Các cũng tương tự như Phan Gia Viên, đều có quỷ thị." "Ban ngày là thời gian của các nhà buôn lớn mở cửa làm ăn, mỗi ngày từ rạng sáng đến trước bình minh, có khoảng hai ba tiếng đồng hồ, là thời gian của quỷ thị." Vương Bàn Tử nghe thấy lời này không giống với những gì hắn đã nghe, không nhịn được xen vào: "Kim gia, ông đừng nói chuyện đó xảy ra ở quỷ thị nhé.

Ông mà nói vậy, đừng trách tôi trở mặt với ông." "Bàn gia của tôi ơi, ông có thể để tôi nói hết câu được không." Đại Kim Nha vẻ mặt uất ức nhìn Vương Bàn Tử, cười khổ nói: "Chuyện này, là một người anh em họ thân của tôi đã trải qua ở Tinh Thành, khác với loại chuyện ông nghe qua không biết bao nhiêu người kể lại đâu." Câu nói này, cuối cùng cũng chặn được miệng Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính.

Vào thời điểm đó, không chỉ có người bán "thuốc trường sinh bất lão", quan trọng nhất là, có người ở cửa quỷ thị, rao bán thông tin về "Chiến quốc bạch thư".

Hơn nữa, người đó nói có đầu có đuôi, ra vẻ rất thật, còn nói "Chiến quốc bạch thư" là mang ra từ một ngôi mộ huyết thi!

Thậm chí, còn nói bộ Chiến quốc bạch thư đó, có thể khiến người

ta trường sinh bất lão!

“Theo lý mà nói, loại chuyện này ở quỷ thị cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ, ai bán hàng mà không phải mèo khen mèo dài đuôi, giống như món đồ không có lai lịch, chúng ta cũng phải bịa ra một lai lịch chứ?

Cũng phải kể câu chuyện cho nó tròn trịa, đúng không?” Đại Kim Nha rít một hơi thuốc, rồi mới nói tiếp: “Nhưng vị bán hàng đó, lợi hại ở chỗ ngoài việc lấy ra bạch thư, còn lấy ra một đĩa thuốc viên, nói là người hợp với dược lực, ăn vào sẽ trường sinh bất lão.

Người không chịu được dược lực, ăn vào sẽ biến thành quái vật.” “Chuyện ly kỳ như vậy, cũng có người tin?” Trong lòng Lục Vũ có chút kích động, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Kim gia, đây có phải là tam sao thất bản, chuyện càng nói càng huyền ảo không?

Chuyện này ông có chắc chắn không?” “Lục gia, ngài cứ từ từ nghe tôi nói.” Đại Kim Nha nuốt nước bọt, dập tắt đầu thuốc, rồi mới nói tiếp: “Người bán hàng ở quỷ thị, ngoài một số kẻ lừa đảo, thì chính là những người gan dạ dám xuống đất, đúng không?” “Lúc đó có người chế nhạo người bán hàng đó, nói hắn bịa chuyện cũng không biết bịa.” “Kết quả vị gia đó cũng tức khí, trực tiếp bắt mấy người chế nhạo hắn lại, mỗi người nhét cho một viên thuốc, rồi nói, sống chết có số phú quý do trời, các người trường sinh bất lão hay biến thành yêu quái, cứ xem vận khí của các người.” Nói đến đây, Đại Kim Nha lau một vệt mồ hôi lạnh.

Dừng một chút, tiếp tục nói: “Chuyện này qua đi, cũng không có mấy người để trong lòng.

Mọi người đều ăn uống như thường, mấy vị đã ăn thuốc viên đó cũng đi khắp phố tìm người đã cho họ uống thuốc, muốn tìm hắn gây sự.

Nhưng không ngờ, chỉ một tuần công phu, không những không tìm được người, mấy vị gia đó còn xảy ra chuyện ở quỷ thị." "Ông đừng nói với tôi mấy người ăn thuốc đó, đều biến thành hải hầu tử nhé." Vương Bàn Tử nhìn Đại Kim Nha chằm chằm, trong lòng cũng có chút ngứa ngáy.

Trước đây khi hắn nói chuyện với người anh em họ ở Tinh Thành, cũng say khướt, nghe được hai ba phần.

Lần này nghe Đại Kim Nha kể từ đầu, cũng cảm thấy không giống.

Đại Kim Nha vỗ đùi, nói: "Bàn gia, ngài nói đúng!" "Khá khen cho mấy vị đó, cứ như phát điên vậy, từng người một trên dưới thân mình đều mọc ra mấy thứ như vảy cá, làm cho cả cái chợ quỷ náo loạn cả lên..." "Sau đó thì sao?

Sau đó thế nào rồi?" Vương Bàn Tử càng nghe chuyện này càng thấy có hứng thú, hoàn toàn khác hẳn với mấy chuyện lão hay kể, lúc này không nhịn được mà truy hỏi vài câu.

"Chuyện này suy cho cùng là náo loạn ở Thiên Tâm Các, sau đó người của Lão Cửu Môn ra mặt thu dọn tàn cuộc." Đại Kim Nha nhìn Lục Vũ, lại nhìn Vương Bàn Tử, thấp giọng nói: "Người của Lão Cửu Môn cơ bản là đã quét sạch chợ quỷ một lượt, tóm lại những ai biết chuyện năm đó đều bị bắt đi cả rồi.

Gã biểu ca kia của tôi cũng nhờ có chút nhân tình với Hoắc Tiên Cô nên sau đó mới bình an vô sự.

Chương 1062

Sau đó nữa, gã đi theo Hoắc Tiên Cô về kinh thành, rồi tôi cũng đến kinh thành luôn...” Thấy Đại Kim Nha bắt đầu lạc đề kể về chuyện đời mình, Vương Bàn Tử ngắt lời: “Kim gia, mấy cái khác từ từ hãy nói, thế còn gã bán thuốc thì sao?” “Bán thuốc...” Đại Kim Nha cúi đầu, đưa tay gạt gạt tàn thuốc trong gạt tàn, lúc này mới mở miệng nói: “Biểu ca nói với tôi, kẻ đó họ Uông!” Uông!

Nghe thấy cái họ này, Lục Vũ và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, trong mắt đều lóe lên tia khác thường!

Kẻ này nếu không có quan hệ với Uông gia thì đúng là chuyện lạ!

“Được rồi, chuyện này tôi cũng chỉ biết có bấy nhiêu thôi, cũng chẳng biết người mà Lục gia quan tâm có phải cùng một người hay không.” Đại Kim Nha định thần lại, nhìn sâu vào Lục Vũ một cái rồi nói tiếp: “Lục gia, Lão Cửu Môn, hay nói đúng hơn là đám người cũ ở kinh thành ấy, chẳng có ai là hạng vừa đâu, chuyện của họ nếu không dính vào được thì tốt nhất đừng dính vào.

Thật ra ngài cứ đi đảo đấu hạ địa, sống những ngày tháng tiêu dao cũng rất tốt rồi.

Hôm nay nhìn thấy dáng vẻ của Hồ gia, tôi cũng đang tự hỏi mình có nên ở lại nước ngoài luôn không.” Lục Vũ nghe ra trong lời của Đại Kim Nha có vấn đề, nhíu mày nói: “Kim gia, có phải ông còn lời nào chưa nói không?” Câu hỏi này trúng ngay nỗi đau của Đại Kim Nha.

Kim gia lừng lẫy Phan Gia Viên ngày nào, chỉ trong chớp mắt đã bật khóc hu hu: “Lục gia, Bàn gia, hai người không biết đâu, lần này tôi bị người ta hố thảm rồi.

Vất vả lắm mới thu được ít đồ tốt, còn chưa kịp bán đi thì đã bị cớm hốt sạch rồi.

Nếu không phải tôi tình cờ nhận được điện thoại của Trần lão đầu rồi lên máy bay ngay, thì e là lần sau hai vị gặp tôi phải vào trong trại giam mà gặp." Lục Vũ nghe thấy có chút kỳ quái, bèn hỏi thêm vài câu.

Trước đó anh và Bàn Tử đến kinh thành, ngoài việc mua "thổ sản" cho Hồ Bát Nhất thì chỉ là quá cảnh, không chú ý đến những phong ba bão táp ở đó.

Không ngờ bọn họ mới ở Côn Luân có hai ngày mà kinh thành đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

"Tôi cũng vừa mới tranh thủ lúc đi vệ sinh nghe điện thoại của đám thủ hạ mới biết kinh thành xảy ra chuyện." Đại Kim Nha mếu máo, không còn vẻ gượng cười như lúc nãy nữa, trông thảm hại vô cùng, đúng là người thấy thì thương, người nghe thì lệ rơi!

"Cả cái chợ Phan Gia Viên, không chỉ mình tôi, tất cả đều bị cớm hốt sạch!" Thấy lão cứ khóc lóc mãi, Lục Vũ hơi đau đầu, nhíu mày nói: "Kim gia, ông có thể nín khóc mà nói vào chuyện chính được không?

Đã xảy ra chuyện gì mà kinh thành lại náo loạn đến mức đó?" "Còn có thể là ai nữa, chẳng phải là cái thằng Trương Hạo trời đánh đó sao!" Đại Kim Nha lau nước mắt, vẻ mặt uất ức đến cực điểm, đáng thương nói: "Bên Tân Nguyệt Phạn Điếm không biết thế nào mà đột nhiên lấy ra một đống minh khí lớn để đấu giá." Nghe đến đây, Lục Vũ đã hiểu ra ngay, đó là Giải Liên Hoàn mang số đồ của anh ra.

Vốn cứ tưởng Giải Liên Hoàn phải mưu tính một thời gian, không ngờ lão ta lại dứt khoát như vậy, bắt đầu ngay lập tức.

Ngừng một chút, Lục Vũ hỏi: "Tân Nguyệt Phạn Điếm xuất hàng cũng đâu phải lần một lần hai, bao nhiêu năm nay có sao đâu?

Hơn nữa, chuyện này thì liên quan gì đến Phan Gia Viên của các ông?" "Vốn dĩ là không liên quan, nhưng cái thằng khốn họ Trương đó có phải người đâu!" Đại Kim Nha không nhịn được mà chửi đổng một câu.

"Kim gia, ông đừng vội chửi, nói cho rõ ràng đã, Bàn gia tôi sẽ giúp ông chửi hắn." Vương Bàn Tử thúc giục.

Đại Kim Nha thở dài vắn dài dài, lại lau nước mắt rồi mới nói: "Thằng khốn họ Trương đó rêu rao rằng đồ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều là do có người nhặt được ở Phan Gia Viên!

Ngài xem, cái thằng khốn đó làm chuyện có giống người không cơ chứ?" Nói xong, Đại Kim Nha lại vỗ đùi cái đét, mắng: "Kim gia tôi vừa nghe là hiểu ngay, thủ đoạn này rõ ràng là muốn dụ Phan Gia Viên cắn câu.

Tiếc là Kim gia tôi không có ở kinh thành, Phan Gia Viên có mấy thằng ngu không hiểu chuyện, chạy đến Tân Nguyệt Phạn Điếm gây sự, nói Tân Nguyệt Phạn Điếm chiếm hời của bọn nó, đòi Tân Nguyệt Phạn Điếm phải bồi thường tiền!" Nghe đến đây, Vương Bàn Tử cũng hiểu ý của Đại Kim Nha, không nhịn được xen vào: "Mấy thằng đó không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm có hậu đài sao?

Đây rõ ràng là hạ bẫy hố Phan Gia Viên mà." Hai cái người này đúng là những bậc thầy "vuốt đuôi".

Lúc này cả hai đều giậm chân đấm ngực, chửi rủa ầm ĩ, cứ như thể nếu họ có mặt ở đó thì mọi chuyện đã khác vậy.

Lục Vũ nghe mà chỉ biết lắc đầu ngao ngán, thầm suy tính dụng ý của Giải Liên Hoàn khi làm vậy.

“Kim gia, ông nói xem Trương Hạo làm chiêu này là có ý đồ gì?” Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, ngắt lời Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đang hăng máu.

Đại Kim Nha ngẩn ra một chút, rồi gãi đầu cười gượng nói: “Trương Hạo này tâm cơ thâm trầm lắm.

Tranh giành làm ăn chỉ là một phương diện, hắn chắc chắn còn có thâm ý khác.” Nghe mấy lời vô thưởng vô phạt này, Vương Bàn Tử không nhịn được mà lườm một cái, gắt: “Kim gia, mấy lời thiếu muối này dẹp đi, nói cái gì chính kinh chút đi.” Đại Kim Nha khéo léo đẩy quả bóng sang Vương Bàn Tử: “Bàn gia, ngài đi nhiều hiểu rộng, ngài thấy thế nào?” Chuyện này Vương Bàn Tử cũng mù tịt, hoàn toàn không tìm ra manh mối.

Thật lòng mà nói, việc Giải Liên Hoàn làm chiêu này Lục Vũ cũng không ngờ tới.

Anh châm một điếu thuốc rồi hỏi: “Kim gia, kinh thành gần đây còn chuyện gì khác không?” “Cũng không có gì đặc biệt, gần đây mọi người đều khá yên ắng, vả lại cũng chẳng có đồ tốt gì xuất hiện.

Động tĩnh lớn nhất chính là chiêu này của Trương Hạo.” Lục Vũ suy nghĩ kỹ, nếu thuần túy xét từ góc độ xuất hàng thì Phan Gia Viên gặp chuyện, Tân Nguyệt Phạn Điếm hưởng lợi là chắc chắn.

Xuất hàng vào lúc này, giá cao hơn ba thành là chuyện thường, nếu đồ tốt thì cao hơn năm thành cũng không phải là không thể.

Suy cho cùng, vật họp theo loài, đồ hiếm thì quý.

Nhưng tại sao Giải Liên Hoàn lại phải làm thế?

Im lặng một hồi, Vương Bàn Tử không nhịn được nói: “Tiểu ca nhi, có phải bên Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra chuyện gì không, chứ không sao lão lại điên thế?” Ý của lão là Giải Liên Hoàn có phải phát

điên rồi không?

Vừa nói xong câu đó thì điện thoại của Đại Kim Nha reo lên.

Lão vội vàng nghe máy, nói vài câu rồi trưng ra vẻ mặt như bị táo bón nhìn Lục Vũ: "Biết thằng khốn họ Trương đó làm gì rồi!" "Làm gì?" "Thằng khốn đó hủy bỏ buổi đấu giá rồi, nói là nguồn hàng khan hiếm." Đại Kim Nha nghiến răng nghiến lợi, hận thấu xương: "Hắn đúng là treo đầu dê bán thịt chó!

Bề ngoài thì hủy đấu giá, nhưng bên trong lại lén lút tổ chức một buổi khác, chỉ dành cho khách quen, giá cả ít nhất cao hơn bình thường năm thành." Nghe vậy, Lục Vũ gật đầu.

Chuyện này đúng như anh dự đoán.

Suy nghĩ kỹ hơn, Lục Vũ cũng đại khái hiểu được dụng ý của Giải Liên Hoàn.

Một là tạo chút náo nhiệt, để Tân Nguyệt Phạn Điếm vốn im ắng bấy lâu nay có chút sinh khí.

Chương 1063

Hai là sàng lọc bớt một số người, nước có trong thì mới dễ tra xét mọi chuyện.

Còn một điểm nữa là lần này Lục Vũ bảo Giải Liên Hoàn xuất hàng không ít, náo loạn một chút thế này cũng kiếm thêm được khối tiền.

Tạm thời Lục Vũ chỉ nghĩ được đến bấy nhiêu.

Còn dụng ý thực sự của Giải Liên Hoàn có phải như vậy không thì anh không rõ, hiện tại anh cũng chẳng rảnh mà lo chuyện của lão.

Đừng nói chuyện của Giải Liên Hoàn, ngay cả chuyện người của Uông gia bán thuốc ở Tinh Thành anh còn chưa có thời gian nghĩ tới!

Lúc này Hồ Bát Nhất lại bước vào phòng, cười nửa miệng nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử: "Lát nữa có thợ may đến lấy số đo quần áo cho hai cậu, ha ha ha..." Chưa nói hết câu, Hồ Bát Nhất đã cười phá lên.

Có vẻ anh ta đang hình dung ra cảnh Vương Bàn Tử mặc vest trông buồn cười thế nào.

"Nằm mơ đi!" Vương Bàn Tử nhảy dựng lên, hét vào mặt Hồ Bát Nhất: "Hồ Bát Nhất đồng chí, cậu đừng có quá đáng!

Bàn gia tôi là người uy vũ hùng tráng thế này, sao có thể để thợ may lấy số đo được, ít nhất cũng phải là mấy em Tây mới đo cho tôi được!" "Mấy em Tây sao?" Shirley Dương từ ngoài cửa bước vào, nhìn Vương Bàn Tử cười đầy ẩn ý: "Tôi có mấy cô bạn học còn độc thân, tối nay họ cũng tới, hay là để họ đo giúp cậu nhé?" Vương Bàn Tử lập tức đỏ mặt tía tai, nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, tôi đau bụng

quá, hay là hôm nay thôi đi?" Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái: "Được rồi, bớt nói nhảm đi.

Lát nữa thợ may đo xong thì Giáo sư Trần cũng về tới.

Tối nay tôi xuống bếp, cho các cậu mở mang tầm mắt, chúng ta phải uống một trận ra trò, đứa nào không say đứa đó làm rùa!" Chẳng mấy chốc, thợ may đã đến.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử như mấy con rối gỗ, phối hợp để thợ may lấy số đo đủ kiểu.

Tuy nhiên, Lục Vũ cũng tranh thủ lúc này để sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Anh cảm thấy mình cần thiết phải ghi chép lại tất cả những chuyện quan trọng.

Đặc biệt là chuyện Thiên Thụ đã bắt đầu ảnh hưởng đến ký ức của anh.

Nếu anh không muốn thân phận này cũng biến mất vào dòng lịch sử như những thân phận khác, anh cần phải ghi nhớ mình đã từng làm những gì.

Trước khi anh kịp sắp xếp chuyện đó, Giáo sư Trần đã quay lại nhà của Shirley Dương.

Mọi người trùng phùng, dĩ nhiên không thiếu những màn chào hỏi khách sáo.

Buổi tối, sau khi rượu quá ba tuần, món ăn cũng đã vơi, Giáo sư Trần nhìn Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, chậm rãi nói: "Lục tiểu ca, Tiểu Béo.

Tôi cũng không gạt hai cậu.

Lần này vốn tôi định mời hai cậu tới, nhưng Hồ Bát Nhất cậu ấy

sắp kết hôn nên muốn mời hai cậu, tôi bèn không lên tiếng.

Giờ hai cậu đã tới đây, tôi cũng không giấu gì.

Hai cậu chắc hẳn đều biết có rất nhiều quốc bảo của chúng ta bị thất lạc ra hải ngoại phải không?

Lần này tôi đã tìm thấy manh mối về một món quốc bảo như vậy. 'Long Quân Chiếu Cốt Bảo', hai cậu đã nghe qua chưa?" "Nghe rồi, nghe rồi, bảo bối của Tần Thủy Hoàng." Đại Kim Nha vì chuyện "Chiếu Cốt Bảo" này mới tới San Francisco, lúc này lập tức nói: "Quyển 10 'Vật Dị' trong 'Dậu Dương Tạp Trở' có chép: Kính của nhà Tần, trong thạch khuất cổ ngạn ở Vũ Khê có gương vuông, rộng hơn một trượng, soi được nội tạng của người, Long quân gọi đó là Chiếu Cốt Bảo.

Ở cảnh sơn huyện Vô Lao." "Đúng, chính là Chiếu Cốt Bảo mà tiểu Kim nói." Giáo sư Trần tiếp lời, thở dài một tiếng rồi chậm rãi nói: "Chiếu Cốt Bảo có lẽ là món quốc bảo thất lạc ở hải ngoại quý trọng nhất chỉ sau Truyền Quốc Ngọc Tỷ." Vương Bàn Tử xen vào hỏi: "Cái Chiếu Cốt Bảo đó giấu trong ngôi mộ lớn nào giáo sư biết rồi sao?" "Cậu đừng vội, nghe tôi nói hết chuyện về Chiếu Cốt Bảo đã." Giáo sư Trần hơi không quen với kiểu nói chuyện trực diện của Vương Bàn Tử, dở khóc dở cười kể về sự tích Long Quân Chiếu Cốt Bảo.

Tương truyền khi Tần Thủy Hoàng còn tại vị, trong một chuyến tuần du phương Nam, dọc đường bắt gặp người dân vùng biển vớt được một cái xác trôi.

Xác chết đó là một lão già, vóc dáng cao lớn dị thường, dung mạo bất phàm, râu dài quá ngực, da dẻ trắng mịn, vai thịt cứng như sắt, mặc y phục vương giả thời thượng cổ.

Cổ thi trôi nổi giữa biển không biết đã bao lâu, cũng chẳng ai rõ lai

lịch, nhưng trông mặt mũi vẫn như lúc còn sống, không hề có dấu hiệu bị nước biển ngâm lâu ngày.

Một luồng gió biển thổi tới, râu tóc của cổ thi bay phấp phới, trông chẳng khác gì người sống.

Tần Thủy Hoàng cho rằng đây là tiên nhân thoát xác giữa biển, định lập đàn cúng tế để cầu thuốc trường sinh, nhưng những người khác lại có ý kiến ngược lại.

Tần Thủy Hoàng vốn mê tín chuyện tu tiên luyện đan, thuộc hạ của ông có nhiều phương sĩ, đám phương sĩ này đều cho rằng đây là cương thi thời cổ, do yêu vật biến thành, chắc chắn là từ hải nhãn của Nam Hải trôi ra, thấy được là điềm bất tường, nói gì đến chuyện tế bái cầu thuốc.

Sau đó họ còn dẫn chứng chuyện này đã từng xuất hiện khi nào, tượng trưng cho điềm báo gì, nên xử lý ra sao mới là đạo lý đúng đắn.

Giáo sư Trần cứ lải nhải kể, Lục Vũ cũng ngồi nghe mà không ngắt lời.

"Sau đó, Tần Thủy Hoàng cuối cùng cũng bị thuyết phục, lo sợ cương thi từ hải nhãn hiện lên sẽ là điềm báo vong quốc.

Vì không thể dùng lửa hay đao rìu tác động lên nó, chỉ có cách chôn sâu xuống đất, bèn lệnh cho ba vạn hình đồ đục xuyên một hòn núi hoang để mai táng cái xác, đúc một pho tượng đồng thú đè lên cương thi để trấn sơn, đồng thời thỉnh lấy 'Tần Vương Chiếu Cốt Kính' trong Tần Vương bát kính khảm vào đầu thú, cuối cùng phong sơn mà về.

Sau này Tần Thủy Hoàng băng hà, món bảo bối này được chôn ở nơi nào cũng trở thành thiên cổ bí ẩn." "Phải, phải, cho đến tận bây giờ giáo sư mới tìm thấy được nó." Vương Bàn Tử lại không nhịn

được xen vào một câu.

Giáo sư Trần bất lực nhìn Bàn Tử một cái, hơi đau đầu nói: "Chẳng liên quan gì đến tôi, đó là chuyện cuối thời Bắc Tống..." Cuối thời Bắc Tống, có người lên núi hái thuốc, hốt nhiên thấy trên không trung có ngũ long vây quanh một gò núi đấu đá nhau, cuối cùng ngũ long đều chết, xác rồng từ trên trời rơi xuống.

Tuy nhiên nơi rồng rơi không thấy xác rồng đâu, chỉ thấy mặt đất nứt ra một cái rãnh lớn.

Người hái thuốc hoảng sợ bèn kể lại cho dân làng gần đó, mọi người tranh nhau tới xem, chỉ thấy trong rãnh có một vật khổng lồ đang ngọ nguậy muốn bò ra.

Chương 1064

Ai nấy đều kinh hãi nghĩ là sơn quỷ gây họa bèn phóng hỏa thiêu xác.

Sau khi lửa tắt, người ta vớt được trong rãnh một con quái thú bằng đồng đen, đầu bò mình rùa, trên đầu có sừng bò, thân là mai rùa, có bảy cái đuôi, đầu đuôi buộc vô số sọ người, hình dáng xấu xí, phía trên đón gió phía dưới sát khí, trên đầu thú đính một tấm gương đồng cổ phác, có người đã đem dâng nó cho hoàng đế đương thời là Tống Huy Tông.

Nghe đến đây, Lục Vũ không nhịn được xen vào: "Con thú đó sao giống hình tượng Kỳ Lân vậy?" Giáo sư Trần chẳng muốn thèm chấp Lục Vũ và Vương Bàn Tử, chỉ liếc anh một cái rồi lại tiếp tục câu chuyện của mình.

"Lúc đó có vị đại thần kiến thức uyên bác can gián Huy Tông hoàng đế rằng tấm gương cổ này là vật từ thời tiên Tần, chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính được ghi trong sử sách.

Vật này vốn là khí cụ trấn yêu đời Tần, năm tháng trôi qua yêu khí khó trừ, không nên lưu lại trong cung mà nên trả về chỗ cũ, theo lễ chế mà yểm mai lại như trạng thái ban đầu.

Nhưng Tống Huy Tông coi tấm gương như bảo bối, không chịu rời tay, luôn giữ bên mình để thưởng ngoạn.

Không lâu sau, kỵ binh Kim tràn xuống phương Nam diệt Bắc Tống, bắt sống hai đời vua Tống, Tần Vương Chiếu Cốt Kính một lần nữa bặt vô âm tín." Nói đến đây, Giáo sư Trần đổi giọng, mắt đột nhiên trợn tròn: "'Long Quân Chiếu Cốt Bảo' xuất hiện lần nữa trên thế gian là lúc Bát quốc liên quân xâm lược!

Lần đó nó bị một người phương Tây vơ vét trong dân gian, qua tay nhiều người rồi lưu lạc khắp nơi.

Cho đến vài tháng trước, có một vị hào phú bí ẩn bỏ tiền ra mua nó.

Vì là hàng buôn lậu nên họ đi đường biển, nhưng con tàu này khi hành trình ra đến công hải thì gặp bão, đi chệch hướng rồi mang theo Tần Vương Chiếu Cốt Kính chìm xuống đáy biển." "Rơi xuống biển thì làm thế nào được?

Giáo sư Trần, ông đang đùa đấy à?" Vương Bàn Tử lập tức nhíu mày, bất mãn nhìn Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần cười khổ một tiếng, nói: "Cậu nghe tôi nói hết đã.

Lúc đó con tàu gặp bão nhiệt đới, địa điểm chìm tàu chính xác không thể tìm ra, chỉ có một phương hướng khái quát.

Vùng biển đó tiếp giáp với Nam Hải sâu thẳm khôn lường, là khu vực tam bất quản, người địa phương gọi nơi đó là 'San Hô Loa Toàn' đầy rẫy rạn san hô ngầm." Nói xong câu này, Giáo sư Trần đột ngột đứng dậy, tay đập mạnh xuống bàn, nhìn chằm chằm vào mấy người Lục Vũ mà nói: "Tôi đã huy động mọi quan hệ, thậm chí Shirley cũng giúp tôi tìm rất nhiều người, cuối cùng đã xác định được một chuyện.

Kẻ mua Long Quân Chiếu Cốt Bảo là một người phương Tây tên là Cừu Đức Khảo!" Thấy đôi lông mày của Lục Vũ và Vương Bàn Tử lập tức nhíu chặt lại, Giáo sư Trần càng thừa thắng xông lên: "Cái gã phương Tây này không phải hạng người tốt lành gì!

Vụ án 'Sách lụa Chiến Quốc' chấn động trong và ngoài nước năm xưa chính là do gã này gây ra!" "Không, Giáo sư Trần, ông có chắc chuyện này liên quan đến Cừu Đức Khảo không?" Vương Bàn Tử và Lục Vũ nhìn nhau, rồi nói tiếp: "Đây không phải chuyện đùa đâu, ông

phải chắc chắn 100% mới được!" Giáo sư Trần gật đầu, khẳng định chắc nịch chuyện này, rồi cho họ biết Cừu Đức Khảo đã tổ chức một đội ngũ mới để tìm cách trục vớt "Long Quân Chiếu Cốt Bảo".

"Nếu tàu chìm thực sự không tìm thấy nữa thì tôi cũng chẳng vội.

Nhưng công ty của Cừu Đức Khảo chuyên môn trục vớt tàu chìm dưới đáy biển.

Món quốc bảo này vất vả lắm mới lộ tung tích, nếu lại để người phương Tây lấy đi thì thật là không hay, các cậu thấy phải không?" Lần này Lục Vũ vốn đã muốn tìm "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", nhưng lúc này anh vẫn bất động thanh sắc, không nói gì.

Giáo sư Trần sốt ruột, lập tức nói: "Chúng ta cũng không phải mò kim đáy bể.

Các cậu yên tâm, vùng biển San Hô Loa Toàn tuy rộng lớn nhưng có một manh mối rất quan trọng.

Nếu dùng bí thuật phong thủy cổ đại để tìm kiếm, chắc hẳn sẽ có chỗ bắt tay vào." Nghe đến đây, Lục Vũ trực tiếp lên tiếng: "Lão Hồ không thể đi, chuyện bí thuật phong thủy thì khỏi phải nghĩ nữa." "Tiểu Hồ không thể đi, nhưng tôi và cậu ấy đã thương lượng một chuyện." Giáo sư Trần ngừng lại một chút, nói với Lục Vũ: "Bản thân cậu đã có nền tảng phong thủy Thanh Ô, Tiểu Hồ có thể giao bí thuật gia truyền cho cậu để cậu thử xem.

Nếu tìm thấy thì tốt..." Nghe lời này, Lục Vũ hơi sững lại.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn Lục Vũ nói: "Giáo sư Trần trước đó có nói với tôi, sau vụ đắm tàu có một thủy thủ may mắn sống sót.

Hắn ta đã tiết lộ một thông tin cực kỳ quan trọng.

Nơi tàu chìm, dưới đáy biển có ngọn âm hỏa bốc lên rực cháy.

Hiện tượng âm hỏa cháy ngầm trong biển này, trong phong thủy cũng là một loại khí tượng cực kỳ hiếm gặp.” Nghe lời Hồ Bát Nhất nói, Giáo sư Trần có chút phấn khích xen vào: “Tiểu Hồ nói với tôi rằng đầu óc của Lục tiểu ca cực kỳ linh hoạt, sẽ sớm nắm bắt được lý thuyết phong thủy thôi.

Lần này cứ nghe cách giải thích của Tiểu Hồ, biết đâu chừng lại tìm thấy.” Lục Vũ nhìn Giáo sư Trần một cái, thầm thở dài trong lòng.

Nói thì dễ chứ làm mới khó.

Nhưng việc học tập “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật”, Lục Vũ lại cực kỳ hứng thú.

Nói gì thì nói, “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật” là do Trương Tam Liên Tử sau khi nhìn thấy mười sáu quẻ toàn diện của Phục Hy mới viết ra.

Mà theo lời của Uông Tàng Hải, việc giải mã bí mật chung cực có quan hệ mật thiết với mười sáu quẻ Phục Hy.

Chỉ là bấy lâu nay anh vẫn chưa tìm ra manh mối.

Hiện tại nếu học được “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật”, biết đâu lại tìm thấy chút manh manh mối gì đó!

Trong lúc anh đang suy nghĩ, Hồ Bát Nhất bắt đầu nói về chuyện âm hỏa dưới đáy biển.

“Từ những gì tôi biết về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà phân tích, có ba khả năng.

Thứ nhất là nơi hai ngọn núi dưới đáy biển hợp lại chắc chắn có hải khí ngưng tụ, tụ mà không tan hóa thành thận (thận lâu), nhìn thấy lửa dưới biển biến ảo rất có thể là ảo ảnh thị hiện của hải thị thận lâu, điều này không có gì lạ.

Thứ hai, hải khí tích tụ tạo thành khí dầu dưới đáy biển hoặc núi lửa phun trào.

Khả năng thứ ba là lớn nhất, truyền thuyết trong Nam Long có thuyết về 'Long Đăng', còn gọi là Long Hỏa.

Lửa trên thế gian có bốn loại: quỷ hỏa, thiên hỏa, nhân hỏa và long hỏa.

Chương 1065

Nhân hỏa gặp nước thì tắt, nhưng long hỏa gặp nước lại càng cháy mạnh.

Nếu âm hỏa rực cháy dưới nước thì chắc chắn đó là Long Đăng không sai vào đâu được." Hồ Bát Nhất ngừng lại một chút, nhìn Lục Vũ: "Thuật Thanh Ô có lý của nó, nhưng nếu tin quá mức sẽ thành kẻ si.

Phong thủy suy cho cùng là sản vật cổ xưa, tuy có đạo lý thiên nhân tương ứng nhưng nội dung bên trong cũng không tránh khỏi nhiều chỗ quá mức huyền ảo, ví dụ như thuyết Long Đăng Long Hỏa này chưa chắc đã là thật." "Giả không thành thật, thật chẳng thể giả." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Lão Hồ, cậu nói tiếp đi." "Không vội, chuyện mười sáu chữ chúng ta có rảnh sẽ nói dần, giờ nghe Giáo sư Trần nói về chuyện Nam Hải đã." Giáo sư Trần sớm đã không đợi được nữa, lập tức nói: "Hồi trẻ tôi từng tham gia một cuộc khai quật khảo cổ, trải nghiệm đó đúng là đời này không quên được.

Chúng tôi khai quật được một món đồ đồng thời Chu ở Cổ Liên Nô, được gọi là 'Chu Mục Vương Diên Thần Vu'.

Đó là một loại đồ đựng thức ăn, hoa văn trang trí bằng văn tự cổ, nền là hoa văn sấm sét, đường nét hùng vĩ tráng lệ, là kiệt tác đỉnh cao trong lịch sử đồ đồng.

Thời kỳ đó, đồng cũng giống như ngọc, đều được coi là quốc trọng khí.

Để ghi lại những sự kiện quan trọng trong các dịp trọng đại, hoa văn trên Chu Mục Vương Diên Thần Vu cũng ghi lại những sự kiện lịch sử lớn lao.

Người xưa nói ‘Quy Khư’ là vực thẳm giữa trời đất, nước trong thiên hạ dù là sông ngòi hồ biển cuối cùng đều đổ vào Quy Khư mà mãi không đầy...” “Có người nói vị trí của nó ở Đông Hải, điều đó không chính xác.

Tôi thấy thực tế rất có thể là chỉ hải nhãn Nam Hải.

Trên Chu Mục Vương Diên Thần Vu có ghi chép ở tận cùng phía Nam có một nơi gọi là nước Quy Khư, hiện nay tên gọi phổ biến hơn là nước Hận Thiên (Hận Thiên Quốc).

Người Hận Thiên nắm giữ bí mật về Long Hỏa, Chu Thiên Tử đã phái sứ giả đến hy vọng có thể mượn Long Hỏa để đúc Thiên Đỉnh, Chu Mục Vương Diên Thần Vu chính là vì thế mà đúc ra.” Vương Bàn Tử trợn to mắt, nhìn chằm chằm Giáo sư Trần: “Ý ông là dưới đáy biển có Long Hỏa?

Thế thì chẳng lẽ cũng phải có rồng sao?” Lần này đến lượt Giáo sư Trần ngẩn ra, rồi dở khóc dở cười nói: “Có rồng hay không tôi không biết, nhưng Long Hỏa ở Nam Hải là có thật.

Tuy chỉ là những ghi chép rời rạc trong lịch sử, nhưng chuyện này không thể làm giả được.

Hơn nữa chuyện nước Hận Thiên trong sử liệu cũng có ghi chép, chỉ là không rõ ràng như đời Đường, Tống, Nguyên, Minh.” Lúc này Lục Vũ chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Giáo sư Trần, chuyện long mạch Nam Hải ông có biết không?” Long mạch Nam Hải, Lục Vũ rất để tâm.

Không chỉ vì Quy Khư Nam Hải, mà còn vì mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải cũng nằm ở Nam Hải!

Giáo sư Trần tuy không phải nhà phong thủy nhưng là nhà khảo cổ học, kiến thức uyên bác, đối với chuyện phong thủy long mạch rất

am hiểu.

Ông lập tức nói: "Long mạch thiên hạ đều từ Côn Luân mà ra, duy chỉ có nhánh Nam Long khởi nguồn từ Nga Mi, chạy dọc theo sông về phía Đông, hướng về phía Nam lặn xuống biển ở núi Gia Sơn vùng Hải Diêm rồi đi vào biển, sau đó ở dưới đáy biển hóa thành chín nhánh mười ba mạch!" Lục Vũ nghe mà trong đầu dần hiện lên một bức tranh.

Đường long mạch này không khớp với đại long mạch của Uông Tàng Hải.

Anh do dự một chút rồi hỏi: "Đường long mạch này có quan hệ gì với long mạch Trường Bạch Sơn không?" "Cái này tôi cũng không rõ lắm." Giáo sư Trần lắc đầu, dứt khoát nói: "Thuyết về long mạch Nam Hải tôi cũng chỉ thấy qua trong sử tịch, cụ thể ra sao tôi cũng không dám chắc." "Cũng có khả năng..." Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Nga Mi chạy dọc theo sông về phía Đông, Trường Bạch Sơn từ Bắc xuống Nam đổ vào biển Bột Hải.

Tôi nhớ có một thuyết về long mạch Nam Hải gọi là 'Song Long Xuất Hải Hội Thiên Hạ'." Lục Vũ gật đầu không nói thêm, chỉ thầm hạ quyết tâm sau chuyện này phải nghiên cứu thật kỹ.

Thật ra giờ anh mới nhận ra thời gian qua mình mải mê tham mộ, dính líu vào chuyện Lão Cửu Môn nên tinh lực bị phân tán quá nhiều, rất nhiều manh mối lộ rõ mà chưa kịp truy vết.

Ví dụ như đại long mạch của Uông Tàng Hải, những thứ Uông Tàng Hải để lại cho anh, thậm chí cả cái lò Huyền Thiên kia nữa, anh vẫn chưa xem qua.

Lúc này Hồ Bát Nhất lại lên tiếng: "Trước đó tôi đã bàn bạc với Giáo sư Trần, tôi dự đoán nơi có Long Hỏa là nơi hai nhánh của Nam Long hợp lại, tàu chìm chắc chắn ở gần đó.

Vùng biển đó tuy có những rãnh biển sâu giao nhau như vực thẳm, nhưng bên dưới phần lớn là rạn san hô, nếu tàu thực sự chìm ở đó thì có lẽ sẽ không quá sâu, việc trục vớt sẽ không quá khó khăn, cái khó là địa hình đáy biển phức tạp và môi trường biển khắc nghiệt.

Trong tình hình đó, chỉ có cách lợi dụng những mô tả về mạch Nam Long trong bí thuật phong thủy để tìm ra nguồn gốc của ngọn âm hỏa thỉnh thoảng mới thấy dưới đáy biển, rồi lấy đó làm trung tâm, triển khai tìm kiếm kiểu quét thảm xung quanh để tìm tàu chìm." Đợi Hồ Bát Nhất nói xong, Giáo sư Trần nhìn Lục Vũ với vẻ mong đợi: "Hiện tại đã có rất nhiều kẻ để mắt đến con tàu chìm đó, vì là vùng biển tam bất quản nên theo công ước quốc tế, đồ vớt được hoàn toàn thuộc về người tìm thấy.

Nếu không nhanh chóng tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong tàu chìm, món quốc bảo hiếm có này sẽ lại thất lạc ra hải ngoại mất.

May mắn duy nhất hiện nay là địa hình đáy biển vùng San Hô Loa Toàn phức tạp như vòng xoáy, trên mặt biển quanh năm bão tố, biên độ thủy triều biến ảo khôn lường, cho nên trong vòng hai ba tháng tới khởi hành thì chắc là không vấn đề gì.

Thế nào?

Các cậu có sẵn lòng đi không?" "Đi, nhưng phải đợi một thời gian, đợi tôi học xong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' đã." Không đợi Giáo sư Trần kịp vui mừng, Lục Vũ chuyển ánh mắt sang Shirley Dương, nói tiếp: "Lần này là đi xuống biển, thuật Ban Sơn Điền Hải sẽ giúp ích rất nhiều, Dương tiểu thư có tiện nói cho tôi biết chút không?" Có lẽ vì cảm thấy mình đang mang thai không thể đi thám hiểm nên có chút tiếc nuối, cũng có thể là cảm ơn Lục Vũ đã giúp mình chấm dứt lời nguyền kéo dài mấy ngàn năm của dòng họ

Ban Sơn, Shirley Dương chỉ im lặng một lát rồi đồng ý lời đề nghị của Lục Vũ.

Thậm chí khi Lục Vũ ngỏ ý muốn xem tất cả các ghi chép của Chá Cô Tiếu, cô cũng không hề từ chối.

Anh muốn xem ghi chép của Chá Cô Tiếu là để tìm hiểu về mối liên hệ của ông ta với người của Uông gia, cũng như xem lời nguyền cổ xưa đó có liên quan gì đến cái gọi là "Chung Cực" sau Cánh Cổng Thanh Đồng hay không.

Cứ thế, mọi chuyện đã được quyết định xong xuôi.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử ở lại San Francisco, vừa giúp Hồ Bát Nhất chuẩn bị hôn lễ, vừa học tập "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" và dị thuật Ban Sơn Điền Hải của đạo nhân Ban Sơn.

Trong thời gian này, Lục Vũ còn gọi điện cho Sơ Nhất, nhờ anh ta hỏi A Hương hoặc hai thằng con phế vật của Minh Thúc xem có biết gì về vùng biển San Hô không.

Dù sao anh cũng nhớ mang máng trong 'Quỷ Thổi Đèn', khi Hồ Bát Nhất và đồng đội đi Nam Hải chính là do Minh Thúc sắp xếp mới hoàn thành được.

Chỉ tiếc là Minh Thúc và Hàn Thục Na đều đã ở lại Côn Luân, chuyện này chỉ có thể trông cậy vào người khác.

Ngoài ra, Lục Vũ cuối cùng cũng tranh thủ thời gian này để hoàn thành một việc mà anh cực kỳ để tâm.

Đó là ghi lại tất cả mọi chuyện vào một cuốn sổ tay màu đen!

Trên đó có những trải nghiệm của anh với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, và cả những chuyến phiêu lưu với Ngô Tà cùng những người khác.

Thậm chí cả những pháp khí trên người, anh cũng viết rõ ràng ra từng món để tránh việc ký ức bị sai lệch nặng nề hơn mà quên mất những chuyện quan trọng.

Chương 1066

Đã một thời gian dài Lục Vũ chưa có dịp kiểm kê lại đồ đạc của mình.

Lần này dọn dẹp, chính anh cũng phải giật mình.

Pháp khí bốn cấp Thiên - Địa - Huyền - Hoàng cộng lại đã vượt quá một trăm món!

Thậm chí không tính cấp Hoàng và Huyền, chỉ riêng pháp khí cấp Thiên và Địa đã có hơn hai mươi món.

Đó là chưa kể cái túi lớn mà Uông Tàng Hải đưa cho anh vào phút cuối, cũng như cái lò Huyền Thiên vẫn chưa mở ra.

Không hiểu sao mỗi lần nhìn cái lò Huyền Thiên, anh luôn có cảm giác tim đập chân run.

Anh cứ thấy món đồ này không thể tùy tiện mở ra, nên cứ để đó, định bụng đợi khi nào tìm được thêm thông tin về nó rồi mới mở.

Món quà của Uông Tàng Hải cũng vậy.

Uông Tàng Hải này quá thần bí, tàn hồn của lão quá nhiều, chẳng biết lão thực sự có ý thiện hay ác.

Ngoài hai thứ đó ra, những thứ khác Lục Vũ đều sắp xếp lại một lượt, đồng thời qua thời gian điều dưỡng này, anh cũng để cơ thể mình hồi phục được phần nào, ít nhất không còn yếu ớt như lúc ở "Thành Mẹ Tây Vương Mẫu".

Dĩ nhiên đồ đạc chỉ là phụ, quan trọng nhất vẫn là tất cả những chuyện anh đã trải qua.

Đầu tiên phải kể đến Thành cổ Tinh Tuyệt, Mê khuất Long Lĩnh,

Thung lũng Trùng Vân Nam, Thần cung Côn Luân.

Những nơi này anh đi qua đều không thấy có quá nhiều chuyện liên quan đến 'Đạo Mộ Bút Ký'.

Điểm nghi vấn lớn nhất chỉ nằm ở ba chuyện.

Thứ nhất, Thần thụ Tần Lĩnh và Mê khuất Long Lĩnh đều nằm ở Tần Lĩnh.

Tuy nói tám trăm dặm Tần Xuyên ẩn chứa vô số bí mật, nhưng hai thứ quan trọng đều ở Tần Lĩnh thì cũng quá trùng hợp rồi.

Huống chi trong mộ Tây Chu ở Mê khuất Long Lĩnh có hình vẽ Cửu Thiên Huyền Nữ.

Trước đó khi ở mộ Tây Chu anh không phát hiện ra điều này, nhưng lần này thông qua "Hồi Mộng Kính" xem lại ký ức, anh đã nhận ra điểm đó.

Thứ hai là rắn.

Anh đã gặp rất nhiều rắn đen vảy lóe (Thiểm Lân Hắc Phụ) ở Thành Mẹ Tây Vương Mẫu, thậm chí còn có cả Tịnh Kiến A Hàm.

Hơn nữa Uông Tàng Hải lại có thể lợi dụng Tịnh Kiến A Hàm để thực hiện ảo ảnh hành cảnh.

Điều này khiến anh không thể không nghi ngờ liệu vị Xà Thần viễn cổ đó có liên quan gì đến "Chung Cực" sau Cánh Cổng Thanh Đồng không?

Thứ ba là người của Uông gia và Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu trong quá trình tìm kiếm hạt Mộc Trần rõ ràng đã đi vào ngõ cụt, nhưng lại được người của Uông gia dẫn ra và đưa cho một manh mối mới.

Người của Uông gia không phải hạng làm việc thiện, trừ phi

chuyện đó liên quan mật thiết đến mục tiêu mà họ theo đuổi, nếu không họ tuyệt đối sẽ không nhúng tay.

Lại nói về chuyện 'Đạo Mộ Bút Ký'.

Thân phận của anh đã không còn gì phải nghi ngờ: người của Trương gia, Trương Hải Khách!

Ngoài Trương Hải Khách ra, anh còn có vài cái tên khác: Cừu Ngạn, Hà Cửu, Đổng Đức, Đường Đầu.

Bốn cái tên tương ứng với bốn giai đoạn, bốn hành động lớn có tầm ảnh hưởng sâu sắc đến Lão Cửu Môn.

Trong những năm tháng loạn lạc đó, anh lấy hóa danh Đường Đầu xuất hiện ở Tinh Thành, giúp Ngô Lão Cẩu lần đầu tiên vào mộ huyết thi Tinh Thành, trộm lấy sách lụa Chiến Quốc, mở ra sứ mệnh truy tìm trường sinh và khám phá "Chung Cực" của Lão Cửu Môn.

Khi anh đang làm việc đó, người của Uông gia chia tay Chá Cô Tiếu, quay về Tinh Thành "bán thuốc", dẫn đến đại loạn ở Tinh Thành.

Nhưng cũng chính lúc Tinh Thành rơi vào hỗn loạn, chuyện "trường sinh" đã được chứng thực thêm một bước.

Rất có thể chính vì sự tồn tại của người Uông gia mà đã thúc đẩy thêm sự lựa chọn của Trương Khải Sơn, sinh ra "Hắn".

Cũng chính lúc đó "vụ án sách lụa Chiến Quốc" nổ ra, Cừu Đức Khảo đã bán đứng Lão Cửu Môn, những người trộm mộ ở Tinh Thành gần như bị tàn sát sạch sành sanh, người của Lão Cửu Môn kẻ chạy người trốn, tất cả đều rời khỏi Tinh Thành.

Sau sự kiện đó, tiến trình khám phá về "trường sinh" đột nhiên chậm lại rất nhiều.

Phải mất một thời gian dài họ mới chấn chỉnh lại đội ngũ ở kinh thành.

Mãi cho đến hành động ở "Núi Tứ Cô Nương", mọi chuyện mới một lần nữa chuyển biến.

Khi đó, thân phận thứ hai của anh là Cừu Ngạn xuất hiện!

Cừu Ngạn xuất hiện bên cạnh Ngô Lão Cẩu, với tư cách là thủ hạ của ông ta, tham gia vào hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử Lão Cửu Môn.

Theo lời của Trần Bì A Tứ, lần hành động đó Cừu Ngạn đã được lão cứu.

Chương 1067

Còn việc có đúng là được lão cứu hay không, ký ức hỗn loạn của Lục Vũ hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Sau sự kiện đó, Lão Cửu Môn bị tổn thương nguyên khí nặng nề, Lục Vũ cũng trong một thời gian dài không có thân phận mới xuất hiện.

Mãi cho đến sau này, cái tên Hà Cửu xuất hiện trên thế gian.

Nhưng về việc Hà Cửu từng làm gì thì không ai có thể cho anh câu trả lời.

Trương Hạo chỉ biết Trương Khởi Linh từng bắt được một kẻ tự xưng là Hà Cửu tức Trương Hải Khách, bắt Trương Hạo đổi máu cho hắn.

Còn dụng ý của Trương Khởi Linh khi làm tất cả những chuyện đó thì không ai rõ.

Sau đó nữa là sự xuất hiện của Đổng Đức.

Đổng Đức tham gia khai thác mộ dưới đáy biển Tây Sa, tham gia nghiên cứu "Thi biệt hoàn", thậm chí tham gia toàn bộ quá trình thí nghiệm trường sinh của Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh và những người khác...

Anh viết tất cả những chuyện mình đã trải qua vào một cuốn sổ tay màu đen.

Chỉ là điều khiến anh thất vọng là ngay cả khi đã ghi lại được bấy nhiêu chuyện, anh vẫn không tài nào xâu chuỗi được các manh mối.

Mọi chuyện về "Chung Cực", về Uông Tàng Hải, về "Hắn" đó, luôn mang lại cho anh cảm giác như đang nhìn hoa trong màn sương.

Dường như có một chuyện cực kỳ, cực kỳ quan trọng đã bị ai đó che lấp mất...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Chẳng mấy chốc Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và mọi người đã ở San Francisco hơn hai tháng.

Cuối cùng, nửa tháng trước đã hoàn thành đại sự cả đời của Hồ Bát Nhất, giao anh ta cho Shirley Dương.

Ngày hôm đó, Vương Bàn Tử đã khóc như một người cha già gả con gái đi vậy, lòng đầy an ủi...

Chớp mắt đã vài ngày trôi qua.

Ngày hôm nay chính là ngày Hồ Bát Nhất kiểm tra mức độ nắm vững "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" của Lục Vũ.

Nếu không có vấn đề gì, Lục Vũ sẽ lên đường chuẩn bị tiến về Nam Hải một lần nữa để khám phá nước Quy Khư Nam Hải huyền bí.

Đêm tối, trời đầy sao sáng.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử đứng trong sân.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Đại Kim Nha và Giáo sư Trần bày ra bộ dạng ban giám khảo nghiêm túc, từng người ngồi phía sau, cười tủm tỉm nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

"Được rồi, chúng ta đừng làm mất thời gian nữa." Hồ Bát Nhất ra dáng người từng ở trong quân ngũ, nói vài câu nhảm nhí với vẻ mặt nghiêm trang, rồi đổi giọng lấy ra một tấm bản đồ.

Trông có vẻ là hải đồ chụp từ vệ tinh.

"Tiểu ca nhi, tấm bản đồ này là ảnh vệ tinh mới nhất về Nam Hải.

Tuy nói là ảnh mây vệ tinh khí tượng nhưng cũng hết cách rồi, chỉ có thể từ tấm bản đồ này mà phán đoán phong thủy thôi.

Cậu xem xem đây là khí tượng gì, có thể tìm thấy vị trí hải nhãn không?" Lục Vũ chỉ nhìn qua một cái đã thấy không ổn.

Ảnh khí tượng Nam Hải anh không phải chưa từng thấy qua.

Thậm chí anh còn nhân lúc không ai biết gọi điện cho A Ninh hỏi thăm tình hình bên phía Cừu Đức Khảo.

Bên Cừu Đức Khảo hoàn toàn không có manh mối, chỉ đang sắp xếp tàu thuyền chuẩn bị mò kim đáy bể ở vùng biển rộng lớn đó.

Tuy nhiên A Ninh không tham gia vào hành động lần này.

Nói vậy nhưng A Ninh vẫn gửi cho anh ảnh vệ tinh mà phía Cừu Đức Khảo lấy được.

"Đây không phải hải đồ Nam Hải." Hồ Bát Nhất cười hắc hắc, quay sang nói với Shirley Dương: "Tôi đã nói là không lừa được Tiểu ca nhi mà." Cười xong, Hồ Bát Nhất lấy ra một tấm hải đồ khác đặt trước mặt Lục Vũ.

Bên cạnh, Giáo sư Trần mặt đỏ bừng nói: "Lần này phía chính quyền biết chúng ta đi tìm kiếm Long Quân Chiếu Cốt Bảo nên đã hỗ trợ rất lớn, đây là ảnh vệ tinh mới nhất về vùng biển San Hô, độc nhất vô nhị trên thế giới đấy.

Cậu xem xem có thể xác định được phương vị khái quát không?" Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", chữ thứ hai chính là "Địa", nói về việc tương hình độ địa (xem hình thế đất đai)!

Cái gọi là đại đạo long hành ắt có chân, tinh phong lỗi lạc ấy là long thân, chữ "Địa" chính là dạy người ta thông qua việc giải mã xu hướng hình thế của sông núi trên mặt đất để phán đoán long mạch đi về đâu, xem xét đủ "Long, Sa, Huyệt, Thủy".

Thông thường mà nói, tầm long điểm huyệt nhất định phải tận mắt nhìn thấy.

Nhưng nay điều kiện có hạn, thông qua ảnh vệ tinh cũng có thể nhìn ra được chút manh mối.

Lục Vũ chăm chú nhìn tấm bản đồ đó, nó còn rõ nét hơn tấm ảnh mà A Ninh đưa cho anh.

Anh nhìn từ dưới lên trên từng chút một, dựa vào sự phân bố ẩn hiện của các đảo để xác định vị trí long mạch.

Chương 1068

Đang nhìn, Lục Vũ đột nhiên thấy một vị trí, anh chỉ tay vào chỗ đó trên bản đồ, nhíu mày hỏi: "Đây là đâu?" Vị trí đó Lục Vũ thấy có chút quen mắt.

Rất giống... vị trí mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải!

Lục Vũ lại quan sát kỹ tình hình phân bố của các đảo đá ngầm đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại!

Tuy rằng một phần các đảo đá bị mây che khuất không nhìn rõ tình hình cụ thể, nhưng Lục Vũ đã từng đến nơi đó, anh chắc chắn vị trí đó chính là đảo đá ngầm Vĩnh Hưng!

Hơn nữa không chỉ đơn thuần là chuyện đảo đá ngầm Vĩnh Hưng!

Hình dáng của dải đảo đá này rất gần với hoa văn trên hạt Mộc Trần!

Mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải nằm chính ở khu vực này!

Giữa hai chuyện này liệu có mối liên hệ nào không?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nhưng dường như Hồ Bát Nhất không nhận ra điểm đặc biệt của các đảo đá đó, chỉ nhìn Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi, tôi không thể giúp cậu gian lận được, cái này cần cậu tự mình tìm đúng vị trí." Nghe vậy, Lục Vũ cũng chẳng thèm chấp Hồ Bát Nhất, trực tiếp cầm tấm bản đồ đó đi sang một bên nhìn thật kỹ.

Tiếp theo, anh nhớ tới bản đồ long mạch mà Trần Văn Cẩm đã vẽ trên trang lót của sổ ghi chép công tác, bèn lấy bút vẽ trực tiếp lên đó.

Vương Bàn Tử luôn đi theo bên cạnh Lục Vũ, lão cũng từng xem sổ ghi chép của Trần Văn Cẩm, lúc này thấy Lục Vũ có biểu hiện lạ

thường bèn hạ thấp giọng nói: “Tiểu ca nhi, chỗ này trông có vẻ hơi quen quen.” “Đúng thế.” Lúc này Lục Vũ cũng chẳng quan tâm gì đến chuyện kiểm tra “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật” nữa, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào hải đồ, tiện miệng nói với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, đi lấy một tờ giấy lớn và bút đậm màu qua đây.” “Có ngay.” Vương Bàn Tử đáp lời rồi chạy biến.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh thấy có gì đó không ổn, không kìm được tò mò hỏi: “Tiểu ca nhi, cậu định làm gì?” Ngừng một chút, anh ta sực nhớ ra một chuyện, mắt sáng lên: “Tiểu ca nhi, có phải cậu từng đến nơi này rồi không?

Tôi nhớ có lần cậu đi Nam Hải, có phải là đã đến đây không?

Nơi này đúng là vị trí đại long mạch của Nam Hải.

Lại còn là hai con rồng...” Chẳng cần Hồ Bát Nhất nói Lục Vũ cũng đã nhận ra điểm này.

Chính vì thế anh mới bảo Vương Bàn Tử đi lấy giấy để anh có thể đánh dấu lại hoàn chỉnh nội dung trên đó.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Sau khi Vương Bàn Tử mang tờ giấy trắng về, Lục Vũ trực tiếp dùng “Bút họa lập bản”, nhờ sự hỗ trợ của pháp khí mà mô phỏng lại hoàn chỉnh tấm hải đồ đó.

Cảnh tượng này khiến nhóm Hồ Bát Nhất kinh ngạc đến mức suýt rớt cằm.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn nữa là Lục Vũ mới chỉ vừa bắt đầu.

Ngay sau đó anh bảo Vương Bàn Tử mau đi in một tấm bản đồ lớn ra, rồi nằm bò trên bản đồ lớn đó, bắt đầu đánh dấu từng chút một những nội dung mà Trần Văn Cẩm từng ghi lại.

“Tiểu ca nhi!” Vương Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt, không thể tin nổi vào những gì Lục Vũ đang vẽ!

Trên tấm bản đồ, hai đường long mạch hiện ra sống động như thật!

Một đường chính là đường mà Giáo sư Trần đã nói trước đó, bắt đầu từ Nga Mi qua Đông Giang rồi đổ ra biển.

Đường còn lại... thì lấy Nam Hải làm căn cơ, từ Nam Hải đi thẳng lên phía Bắc!

Gần như chạy dọc theo đường bờ biển lên xuống, tiến thẳng đến Trường Bạch Sơn!

“Trước đây chúng ta đều sai cả rồi.” Lúc này Lục Vũ cuối cùng cũng vẽ xong bản đồ long mạch, anh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử rồi nói: “Không phải sai, mà nên nói là bị hiểu lầm.

Một đường là rồng vào biển, một đường là rồng ra biển.” Hồ Bát Nhất tinh thông phong thủy, lúc này cũng nhận ra điều bất ổn, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Long mạch trong phong thủy có rất nhiều cách gọi.

Ví dụ như uốn lượn xoay vòng, ẩn hiện quay đầu thì gọi là Hồi Long.

Cao lớn sừng sững, hình thế hiểm trở cao vút như hổ lớn ngửa mặt lên trời là Đẳng Long!

Ngoài ra còn có Hàng Long, Sinh Long, Phi Long cùng nhiều cách gọi khác nữa.

Nga Mi nhập hải long mang dáng vẻ rồng bay hổ nhảy, như mãnh hổ ra khỏi khe núi, uy vũ bá đạo!

Nhưng...

đường rồng ra biển này gần như chạy thẳng tắp, không hề uốn lượn gập ghềnh, không có núi non trùng điệp, chỉ có khí thế bàng bạc, hùng vĩ khôn cùng, đuôi rồng ở biển ẩn hiện khôn lường, đầu rồng ngự núi, rồng cuộn hổ ngồi, vững chãi như thụy thú, ẩn chứa sức mạnh kình thiên, có công lao của long tượng!

Loại phong thủy này đừng nói là đã thấy, mà ngay cả nghe cũng gần như chưa từng nghe qua!

Có thể nói, nếu không phải Lục Vũ trong hơn hai tháng qua ngày nào cũng nghiên cứu kỹ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" và mười sáu quẻ Phục Hy, thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra đường long mạch kinh người này!

"Tiểu ca nhi, đường long mạch này quá mức kinh dị!" Lúc này Hồ Bát Nhất mới phản ứng lại, nói: "Nếu chỉ là ra biển thì thôi đi, đằng này lại ra biển rồi vào núi.

Chương 1069

Trường Bạch Sơn vốn là nơi rồng cuộn.

Hai con rồng này ở Trường Bạch Sơn, cát hung thật khó đoán!" "Đừng nói là cát hung khó đoán, nơi đó không phải là chỗ cho người ở." Vương Bàn Tử bất giác nhớ lại những trải nghiệm ở Trường Bạch Sơn và Cánh Cổng Thanh Đồng kinh người đó, buột miệng nói một câu.

Hồ Bát Nhất hơi ngẩn ra, không nhịn được truy hỏi: "Các cậu đã đến Trường Bạch Sơn rồi sao?

Ở đó đã xảy ra chuyện gì?" "Chuyện đó cậu đừng bận tâm." Lục Vũ lúc này thu hồi tâm trí, đột nhiên cuộn mấy tấm bản đồ lại, chỉ để lại tấm hải đồ lúc ban đầu, tay chỉ vào một điểm trên đó nói: "Món 'Long Quân Chiếu Cốt Bảo' lần này cần tìm cơ bản nằm trong khu vực này, chúng ta đến đó rồi bàn bạc cụ thể sau.

Tôi đã từng đến Nam Hải một lần, trên các đảo vẫn có ngư dân, đến lúc đó biết đâu lại hỏi thăm được chút tin tức." Hồ Bát Nhất vốn đang dồn hết sự chú ý vào bản đồ long mạch mà Lục Vũ vẽ, lúc này bản đồ bị thu lại khiến anh ta cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Cứ như thể làm việc gì đó được một nửa thì bị cắt ngang vậy.

Không chỉ anh ta, mà cả Shirley Dương, Giáo sư Trần và Đại Kim Nha cũng đầy vẻ hiếu kỳ nhìn anh.

Nhưng Lục Vũ rất dứt khoát lắc đầu: "Đừng nhắc mấy chuyện đó nữa, toàn là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi thôi, nói ra thêm phiền lòng." Nói đến đây, Lục Vũ ngừng lại một chút, nhìn Giáo sư Trần rồi nói tiếp: "Ông tuổi cao rồi, chuyện Nam Hải đừng nên dính vào nữa.

Kim gia, ông cũng ở lại San Francisco đi, đúng lúc tôi có chút việc cần ông giúp trông coi." Khi Lục Vũ nói vậy, Đại Kim Nha vốn đang định nói không đi, giờ nghe Lục Vũ bảo ở lại bèn gật đầu lia lịa, nghiêm mặt nói: "Đúng, đúng, Lục gia nói phải, tôi mà đi theo thì chỉ tổ làm vướng chân vướng tay thôi.

Nhưng hai vị đi có hai người thì e là không được ổn thỏa cho lắm..." "Chúng tôi đi ba người." Lục Vũ khẽ nói một câu, tùy tiện lấy cớ rằng mình sẽ đi "giáp lạt ma" (mời thêm người), tìm thêm một người nữa là vừa đẹp.

Hơn nữa ra đến đảo còn phải tìm người giúp việc.

Tất nhiên, thực tế người anh nói chính là anh, Vương Bàn Tử và Hoắc Linh.

Sau khi quyết định xong chuyện này, Lục Vũ cũng không nói nhiều với những người khác, trực tiếp dẫn Đại Kim Nha đi gặp Sơ Nhất một lần, bảo ông ta hỗ trợ Sơ Nhất bắt đầu làm một số việc ở mảng tối tại San Francisco.

Về phần mình, anh sắp xếp lại bản đồ long mạch đã vẽ trước đó, viết thêm một đoạn thuyết minh rồi bảo Sơ Nhất gửi về Ngô Sơn Cư ở Hàng Châu.

Thứ này giao cho Ngô Tà, cậu ta có thể tra ra được bao nhiêu chuyện thì Lục Vũ không rõ.

Thực tế, sau khi chia tay ở "Thành Mẹ Tây Vương Mẫu", anh và Ngô Tà không hề liên lạc, cũng chẳng biết Ngô Tà có còn đang truy tra những chuyện trong quá khứ hay không.

Tóm lại, hiện tại anh cũng chẳng có thời gian quản những việc đó, cứ gửi cho Ngô Tà cái đã.

Cậu ta muốn tra thì tra, không muốn thì thôi, anh cũng chẳng bận

tâm.

Dù sao đợi sau khi giải quyết xong chuyện lần này, anh sẽ quay lại tra cứu về chuyện "Trương Hải Khách".

Suy cho cùng...

đời anh còn rất dài, có lẽ là sinh mệnh gần như vô hạn, truy tìm những chuyện này coi như là một cách để giết thời gian nhàn rỗi vậy.

Hai ngày sau, tại sân bay thành phố Tam Phiên.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, và giáo sư Trần đến tiễn Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Lúc chia tay, giáo sư Trần dặn dò cẩn thận, nói với Lục Vũ và Vương Bàn Tử một chuyện cuối cùng và quan trọng nhất.

Ông đã tra ra được tài liệu chứng minh một điều, Tần Vương Chiếu Cốt Kính có cả hai mặt đều có thể soi được dung mạo con người.

Mặt trước thì không sao, nhưng tuyệt đối không được nhìn bóng của chính mình ở mặt sau của chiếc gương cổ.

Dù thế nào đi nữa, cũng không được nhìn vào mặt sau của mình.

Nguyên nhân vì sao thì giáo sư Trần cũng không thể giải thích, tóm lại là dựa vào những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, chiếc gương chiếu xương này dường như mang một lời nguyền nào đó, ai dùng nó soi mặt sau thì người đó sẽ gặp xui xẻo.

Đối với chuyện này, Lục Vũ cũng không bận tâm nhiều, trực tiếp đồng ý, sau đó dẫn Vương Bàn Tử lên máy bay.

Trên đường bay đến Nam Hải, Vương Bàn Tử nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem lời của lão Trần có đáng tin không?" "Đến lúc đó xem là biết ngay.

Nói không chừng, soi mặt sau lại có thể giải quyết được vấn đề của cậu đấy." Lục Vũ trong lòng vẫn luôn canh cánh về Hoắc Linh trên người Vương Bàn Tử, nếu không phải vì vậy thì lần này cũng chẳng cần phải đi tìm thứ gọi là "Long Quân Chiếu Cốt Bảo"...

Một ngày sau, Nam Hải.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử sau khi ra khỏi sân bay đã tiến hành một cuộc mua sắm lớn ở Nam Hải, đồ ăn thức uống đồ dùng đều mua rất nhiều.

Hai người còn đánh một bữa no nê ở Nam Hải.

Trước đó hai tháng ở nước ngoài, hai người ăn uống chẳng ra sao, mãi cho đến bữa cơm này ở Nam Hải mới khiến họ cảm nhận lại được niềm vui.

Tại Nam Hải, Lục Vũ thông qua Sơ Nhất đã liên lạc được với con trai của Minh thúc, rồi nhờ họ tìm được thuyền.

Sau mấy ngày lênh đênh trên biển, trải qua nhiều trắc trở, cuối cùng họ cũng đến được Đảo San Hô.

Đảo San Hô vốn là một hòn đảo nhỏ vô danh, phía nam đảo có một vách đá Quan Hải, trên vách đá là di chỉ của một ngôi miếu san hô cổ.

Tương truyền miếu được xây dựng vào thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương, vì vậy khách đi lại trên biển đều lấy ngôi miếu này làm địa danh.

Đảo San Hô bốn bề là biển, cây cối xanh tốt, một khung cảnh đậm chất Nam quốc, trong không khí phảng phất một mùi biển khó tả.

Chương 1070

Làng chài trên đảo yên tĩnh và sâu lắng, không có tiếng xe ngựa ồn ào, còn có một kỳ quan thiên nhiên hiếm thấy trên thế giới là vịnh nước ngọt, chỉ cách biển một bờ đá nhưng nước lại trong vắt và ngọt lành.

Tuy nhiên, điều kiện sống ở đây còn nguyên thủy và lạc hậu, ngư dân sống dựa vào biển, ngoài việc đánh cá mò ngọc trai, thỉnh thoảng họ cũng vớt được một số đồ cổ cũ nát ở vùng biển gần đó, vì vậy trên đảo hiếm hoi có một khu chợ đen.

Dù sao đây cũng là vùng đất tam bất quản, nói là chợ đen nhưng cũng hoạt động công khai.

Một số thương nhân đồ cổ và nhà sưu tầm ven biển thường xuyên đến đây mua bán, mang về không ít "hải hóa" (hàng biển).

Lục Vũ trước đó đã nghe ngóng được một số thông tin, cũng nghe nói có người đã mua được kỳ trân dị bảo ở đây.

Chỉ là độ xác thực của lời đồn thì còn cần phải kiểm chứng.

Hai người thong thả dạo quanh đảo, vừa đi vừa trò chuyện.

"Tiểu ca nhi, trên đảo này không ít người nước ngoài, có phải đều đang nhòm ngó con tàu đắm kia không?" "Không chắc." Lục Vũ lắc đầu, thuận miệng nói: "Cậu xem bộ dạng của họ kìa, chẳng ai giống người có thể xuống biển.

Đến đây, chắc là những kẻ muốn đến thu hàng, tìm báu vật, đào vàng thôi." "Cũng phải." Vương Bàn Tử gật đầu, nói: "Nơi này nếu không đến thì thật không thể tưởng tượng nổi." Thứ Vương Bàn Tử nói chính là "chợ đen" trên đảo.

Chợ đen ở đây không phải là một khu chợ cố định, mà là những sạp hàng được dựng tùy ý ven đường, hoặc có một cái lều là có thể bán đồ bên trong.

Đồ bán cũng đủ loại, muôn hình vạn trạng.

Đồ sứ, binh khí, hương liệu, gỗ, tiền cổ, tượng Phật, đồ thủy tinh mang đậm phong cách Hồi giáo, còn có cả rượu ngon lâu năm vớt từ tàu đắm lên chưa khui.

Lố bịch nhất là, thậm chí có cả những đôi giày da hàng hiệu rách nát được lột từ chân xác chết trên bãi biển.

Vương Bàn Tử và Lục Vũ vừa đi vừa xem, thuận miệng lẩm bẩm: "Đồ thì nhiều thật đấy, nhưng hình như chẳng có gì tốt cả?" "Muốn tìm báu vật trong 'thanh đầu', vốn dĩ không phải là chuyện dễ dàng." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, cũng không mấy để tâm.

Cái gọi là thanh đầu, là cách người trên đảo gọi hàng vớt dưới biển lên.

Lục Vũ cũng không có ý định tìm báu vật, chỉ là đã đến rồi thì đi xem một vòng cũng chẳng hại gì.

Xem qua xem lại, Lục Vũ cũng chẳng thấy thứ gì lọt vào mắt, thấy trời càng lúc càng tối, bèn cùng Vương Bàn Tử tìm một nhà dân, thỏa thuận giá cả xong xuôi rồi tạm thời ổn định chỗ ở.

Dọn dẹp đồ đạc đơn giản, hai người tìm đến quán rượu nhỏ trên đảo.

Một là, uống chút rượu giải khát.

Hai là, nghe ngư dân cho họ thuê nhà nói, "thanh đầu" tốt nhất trên đảo đều ở quán rượu.

Hơn nữa, những người đi biển về mỗi ngày, buổi tối đều tụ tập ở

quán rượu.

Hoặc là lấy ra "thanh đầu" mới, hoặc là kể chuyện gì đó mới mẻ.

Nói trắng ra, nơi lưu thông thông tin tốt nhất trên Đảo San Hô chính là ở đây.

Chủ quán rượu nhỏ là một người đàn ông trung niên họ Vũ, vì bị què chân nên người địa phương gọi ông ta là "Bài Vũ", trông đen đúa chắc nịch, cử chỉ tác phong vừa nhìn đã biết là một "cá nhồng" quanh năm đối mặt với sóng gió.

"Cá nhồng" chính là những "lão làng" thường xuyên ra khơi, quen thuộc với vùng biển, biết rõ tình hình.

Lần này, Lục Vũ cũng muốn tìm một "cá nhồng", để tiện cho anh đi tìm San Hô Loa Toàn.

Có lẽ Lục Vũ và họ đến hơi sớm, các ngư dân vẫn chưa trở về, Bài Vũ đang chán nản, liền cùng Lục Vũ và Vương Bàn Tử tán gẫu qua loa.

Nghe nói hai người muốn tìm "thanh đầu" thử vận may, Bài Vũ lập tức nói: "Lần này các vị đến đúng chỗ rồi!" Vương Bàn Tử liền nói ngay: "Vũ ca, ông đừng đùa, đồ bày trên quầy của ông đều bám đầy bụi rồi, nếu là đồ tốt thì còn để đến bây giờ sao?" Bài Vũ nghe Vương Bàn Tử chất vấn, chỉ nhếch miệng cười, không những không tức giận mà còn khen Vương Bàn Tử mấy câu, nói cậu ta có mắt nhìn.

Khen xong, ông ta liền đi cà nhắc, lết đến phía sau quầy, kéo ra mấy cái hòm gỗ.

Trông chúng đều khá cũ kỹ, trên đó còn mang theo hơi ẩm, đoán chừng là mới ra khơi chưa bao lâu, cộng thêm không khí ven biển ẩm ướt, vẫn chưa khô.

Vương Bàn Tử thấy ông ta vất vả, có ý định qua giúp một tay,

nhưng bị Lục Vũ ngăn lại.

Nghề nào cũng có quy tắc của nghề đó.

Nghề của họ, quy tắc lộn xộn, nhiều, tạp nham.

Cơ bản nhất, đồ của người khác không được nhận.

Mấy cái hòm này, đẩy qua đẩy lại, đồ vỡ thì tính cho ai?

Vương Bàn Tử cũng biết quy tắc, chỉ là hiếm khi thấy hàng biển nên có chút phấn khích.

Đợi đến khi đồ được đẩy tới, cậu ta liền nói: "Vũ ca, ông còn giấu hàng kỹ thế này cơ à?" Bài Vũ nhếch miệng cười, vừa mở hòm vừa nói: "Mấy hòm 'thanh đầu' này, vốn dĩ định giữ lại cho khách quen.

Nhưng tôi và hai vị có duyên, chúng ta lại là con cháu của Long Quân, huyết mạch tương thông, đánh gãy xương vẫn còn liền gân.

Hai vị huynh đệ nếu vừa mắt thứ gì, mặc kệ khách quen khách cũ gì, tôi ở đây nhường cho các cậu trước." Vương Bàn Tử mắt sáng lên, cười nói: "Vũ ca, ông đã nói vậy thì tôi không khách sáo nữa nhé." Bài Vũ cười càng vui vẻ hơn, nói: "Huynh đệ nói vậy là khách sáo rồi, khách sáo rồi.

Mau xem xem, có thứ gì lọt vào mắt xanh không?" Phải nói là trước đây, Vương Bàn Tử nhìn thấy những thứ này, tuyệt đối là nhìn cái gì cũng thích.

Chương 1071

Nhưng ở bên cạnh Lục Vũ lâu, nhìn đồ cũng có chút con mắt.

Xem qua xem lại, không nhịn được chép chép miệng, nói: "Vũ ca, ông đừng trách huynh đệ tôi nói thẳng nhé.

Mấy thứ này tuy tốt hơn đồ của mấy ngư dân kia vớt lên một chút, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi." Nói đến đây, Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ một cái.

Lục Vũ xem qua, nhẹ giọng nói: "Vũ ca, nghe nói mấy hôm trước có người tìm thấy một con tàu báu nhà Minh trong rãnh biển, những thứ đó ông không giữ lại được món nào à?" Bài Vũ nhìn Lục Vũ một cái, rồi gật đầu: "Huynh đệ là người trong nghề, chuyện này tôi không giấu cậu." "Mấy hôm trước, quả thực có chuyện như vậy, đồ trong con tàu báu nhà Minh đó đều mới tinh, nên không phải ai cũng nhòm ngó sao?

Nếu không thì trên đảo còn náo nhiệt hơn bây giờ nhiều." "Nhưng mà..." "Tôi ở đây còn một cái hòm cuối cùng, thực sự là đồ cho người trong nghề xem, còn tốt hơn đồ trên con tàu báu nhà Minh kia, hai vị đợi tôi một chút." Vừa nói, Bài Vũ lại cà nhắc kéo ra một cái hòm gỗ cũ nát.

Cái hòm tỏa ra một mùi tanh hôi của cá, trông còn ẩm ướt hơn mấy cái hòm trước.

Mở nắp gỗ ra, bên trong lại là mấy lớp vải mềm bẩn thỉu, đợi ông ta gỡ từng lớp ra mới lộ ra thứ bên trong.

Trong chiếc hòm gỗ này, chứa đầy một đống ngọc cổ có hình thù kỳ quái.

Có cái hình như mảnh sứ, có cái hình như xương khô, cũng có cái hình như sừng thú, răng thú, không chỉ hình dáng cổ quái kỳ dị, màu sắc của những miếng ngọc cổ này càng lốm đốm lạ thường.

Do đều là hàng thanh đầu, bị môi trường tự nhiên trong biển ăn mòn, nên phần lớn có màu xám đậm, nhưng một số bộ phận vẫn còn ngấm nước, hoặc màu như gừng tươi, hoặc màu như gừng thối, cũng có những vết ban đỏ tươi như tảo biển.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh nhìn mà tấm tắc khen ngợi, hai mắt sáng rực.

Từ lâu, cậu ta đã rất coi trọng những vật bằng vàng ngọc, một hòm đồ trang sức bằng ngọc này quả thực rất hiếm có.

"Hai vị huynh đệ, thế nào?" Đợi một lúc, Bài Vũ nói với Lục Vũ và Vương Bàn Tử một câu.

Gặp chuyện chính sự thế này, Vương Bàn Tử không nói bừa nữa, chỉ nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ cũng nhìn vào đống ngọc cổ, nhẹ giọng nói: "Những thứ này, niên đại đủ lâu, nhưng không phải là vật thời Minh." Dừng một chút, Lục Vũ lại tùy ý nhặt lên một miếng ngọc giống như thân rắn tay người, nói: "Xét về hình chế, thứ này có từ rất lâu trước thời Minh, nói là thời Tây Chu cũng có khả năng." "Tiếc là, ngọc biển thứ này, quá kỳ quái, không đẹp." "Người xưa cất giữ ngọc có thuyết tam kỵ, kỵ dầu, kỵ bẩn, kỵ tanh, vật dầu mỡ sẽ làm tắc các lỗ nhỏ của ngọc, khiến chất ngọc không thể trong trẻo óng ả, mất đi ánh sáng thanh khiết của tủy ngọc.

Ngọc cổ trong biển ngâm lâu ngày, các thành phần như tinh dịch và muối trong nước biển và không khí biển sẽ làm bít tắc các lỗ chân lông của ngọc, vì vậy khiến cho chất ngọc của chúng phần lớn bị tổn thương." Bài Vũ vốn đang vô cùng tự tin, thấy Vương Bàn Tử hai

mắt sáng rực, trong lòng nghĩ phen này mình có thể kiếm được một món hời.

Nhưng nghe câu nói sau đó của Lục Vũ, trong lòng liền "lạch cạch" một tiếng, hiểu ra mình đã gặp phải người trong nghề thực sự, muốn kiếm một món hời cũng không dễ.

Đặc biệt là cái kiểu "bàn đạo" của tay trong nghề này nghe qua còn rất chuyên nghiệp.

Suy nghĩ một chút, Bài Vũ lại mở miệng nói: "Tiểu huynh đệ không biết đó thôi, ngọc cổ trong biển thì không có cái nào hoàn hảo cả.

Kỳ quái thì có kỳ quái thật, nhưng kỳ quái có cái hay của kỳ quái, kỳ quái có cái diệu của kỳ quái..." Mặc kệ ông ta nói thế nào, Lục Vũ cũng không để tâm, trong lòng anh đang nghĩ đến chuyện khác. ... 【Tên vật phẩm: Trang sức ngọc thân rắn tay người】【Cấp bậc vật phẩm: Không】【Năng lực vật phẩm: Không】【Mô tả vật phẩm: Vật của Tây Vương Mẫu quốc...】 Lúc này, trong tay Lục Vũ đang cầm một bức tượng nữ tử bằng ngọc.

Tượng có lông mày mắt truyền thần, đầu đội mũ phượng, cổ thon dài, thân dưới không có hai chân mà là một cái đuôi rắn, đuôi rắn phủ đầy vảy, chính là thân rắn tay người!

Lục Vũ hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý nào, lại có thể nhìn thấy di vật của Tây Vương Mẫu quốc ở đây!

Nhưng suy nghĩ lại, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Thời kỳ thịnh vượng nhất của Tây Vương Mẫu quốc cũng là hai nghìn năm trước.

Hai nghìn năm trước, Tây Vương Mẫu tiến vào vẫn ngọc ngủ say, sau đó Tây Vương Mẫu quốc bắt đầu suy tàn.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác.

Tây Vương Mẫu quốc không hề suy tàn, mà là từ sa mạc Gobi, đi ra biển lớn!

Lần trước họ ở sâu trong sa mạc Gobi, đã nhìn thấy một con tàu báu khổng lồ, rất có khả năng, con tàu báu đó chính là một trong những con thuyền mà Tây Vương Mẫu quốc đã dùng để di dời cả nước ra biển, chỉ là không biết đã gặp phải biến cố gì, khiến cho con tàu lớn bị bỏ lại trên sa mạc Gobi.

Ngoài ra, còn có một thông tin cực kỳ quan trọng, Lục Vũ không thể không để ý.

Đó là... trong con tàu báu này, không chỉ có di vật của Tây Vương Mẫu quốc, mà còn có di vật của Tinh Tuyệt quốc, và cả di vật của Cổ Điền quốc!

Đồ của ba quốc gia này cùng lúc xuất hiện, thực sự khiến Lục Vũ có chút khó hiểu!

Quan trọng nhất là, bên trong có một món pháp khí! 【Tên vật phẩm: Luyện khí thuật minh ngọc】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thông tin minh phong】 【Mô tả vật phẩm: Đại thuật sĩ Từ Phúc, đã phong ấn thuật luyện khí của mình vào trong minh ngọc.

Giữ ngọc trong lòng bàn tay, mặt hướng về phía đông nam, dùng phương pháp luyện khí của Từ Phúc, có thể xem được phương pháp luyện chế 'Dịch Dung Lệnh' bên trong...】 Thứ này, thực sự khiến Lục Vũ bất ngờ.

Tương tự, sự xuất hiện của thứ này cũng khiến Lục Vũ không thể không cân nhắc một vấn đề.

Những thứ vốn không nên ở cùng nhau này, tại sao lại tụ lại một

chỗ?

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Bài Vũ: "Vũ ca, những thứ này từ đâu ra vậy?" "Huynh đệ đã hỏi, thì tôi chắc chắn sẽ nói thật với cậu." Bài Vũ ho nhẹ một tiếng, đầu tiên là đậy nắp hòm lại, sau đó mới mở miệng giải thích lai lịch của những món đồ.

Chương 1072

Những thứ này, không phải là đồ trên con tàu đắm nhà Minh kia.

Mấy tháng trước có sóng thần, một xác quái thú khổng lồ từ biển nổi lên, sau khi nước biển rút đi thì chết trên bãi biển.

Do trời nóng, nó phân hủy rất nhanh, không ai nhìn ra được con quái vật biển này rốt cuộc là gì.

Nhưng nhìn hình thể của nó còn lớn hơn cá voi sát thủ hai cỡ, đoán chừng là quái vật gì đó dưới biển sâu.

Trong bụng con quái thú biển khổng lồ hiếm thấy này có xác một chiếc thuyền nhỏ, trong khoang thuyền chứa những món thanh đầu này. ...

"Vũ ca, đùa rồi, quái thú biển gì mà còn nuốt được cả thuyền?" Vương Bàn Tử lúc đó không nhịn được chất vấn một câu.

Mắt của Bài Vũ lúc đó liền trợn lên: "Ai đùa với cậu, cái gì đùa được, cái gì không đùa được, tôi lăn lộn ở đây bao nhiêu năm rồi còn không biết sao?

"Hơn nữa, chuyện này các cậu đi hỏi người khác một câu là biết hết, tôi có cần phải lừa các cậu không?" "Cậu đi hỏi đi, trên đảo này nếu có một người nói không có chuyện đó, tôi chết ngay lập tức!" "Vũ ca, đừng kích động, chuyện này cũng quá ly kỳ." Lục Vũ trực tiếp mở miệng giảng hòa.

Vương Bàn Tử trong lòng thầm cười "Bài Vũ" này vừa nóng nảy đã tiết lộ thông tin quan trọng, trên mặt vẫn là vẻ áy náy cười làm lành: "Vũ ca, xin lỗi, xin lỗi, huynh đệ tôi uống nhiều hai ly, nói năng không qua suy nghĩ, hay là ông kể chuyện con quái thú biển đó đi?"

“Đã nói với cậu rồi, thối rữa hết rồi.” Bài Vũ dường như được đằng chân lân đằng đầu, nói một câu xong, lúc này mới nhớ ra mình còn phải làm ăn, vội vàng đổi giọng nói: “Thứ đó tôi nhìn thấy từ xa một cái, giống như nửa thân một con rắn biển lớn.” Bài Vũ nói xong, Vương Bàn Tử quay đầu đi, sợ mình không nhịn được lại nói gì đó.

Lục Vũ không hoàn toàn tin lời của Bài Vũ.

Đương nhiên, không phải là anh chưa từng thấy thứ gì to lớn.

Nói trắng ra, một con Thiết Đầu Long Vương trưởng thành, ăn một con thuyền nhỏ cũng không thành vấn đề.

Lần trước họ ở Tần Lĩnh, con thuyền lớn như vậy cũng suýt bị Thiết Đầu Long Vương lật nhào.

Huống hồ, từ xưa đã có câu, đường có hổ chặn lối, biển có cá nuốt thuyền!

Trước đó khi anh và Vương Bàn Tử tán gẫu với ngư dân trên đảo, cũng đã nghe qua chuyện này.

Lục Vũ trầm mặc một lát, cũng không tiếp tục chủ đề “quái thú”, lại lục lọi trong hòm một lúc, muốn xem có pháp khí khác, hoặc là đồ của triều đại khác không.

Nhưng, xem một lúc, cũng không có phát hiện gì mới.

Bài Vũ thấy thời cơ gần như đã đến, liền mở miệng hỏi Lục Vũ có muốn lấy đồ không.

Tuy nói ép mua ép bán không phải là kinh doanh, nhưng cứ đợi mãi cũng không phải là cách.

Dù sao, một lúc nữa là đến giờ tàu thuyền cập cảng, lúc đó trong quán đông người, tay chân lộn xộn, ông ta cũng không thể bày cả cái hòm này ra chỗ sáng được.

Lục Vũ cũng không nói nhiều với Bài Vũ, trực tiếp bàn giá, rồi lấy đi cả hòm đồ, khiến Bài Vũ vui đến nỗi răng sắp rụng xuống đất.

"Huynh đệ, cậu trượng nghĩa!

Tôi nói cho cậu biết, chỉ cần cậu ở trên Đảo San Hô một ngày, ăn uống vui chơi, tôi bao hết." Nghề đồ cổ này, chú trọng "bàn đạo", lại có phong cách hét giá trên trời, trả giá dưới đất.

Lần này, Lục Vũ tuy có trả giá một chút, nhưng trả không nhiều, điều này khiến Bài Vũ nhìn Lục Vũ bằng con mắt khác, biết anh là một người khá thẳng thắn trong giới sành sỏi.

Sau khi giúp Lục Vũ buộc chặt hòm, ông ta lại nói tiếp: "Huynh đệ cậu trượng nghĩa, tôi cũng không thể bất nhân nghĩa.

Cậu nói xem, trên đảo còn có chuyện gì, có cần tôi làm gì không?" Lục Vũ đợi chính là câu này, liền nói: "Cũng không phải chuyện gì to tát, tôi muốn tìm một chiếc thuyền ra khơi." "Đó không phải là chuyện!" Bài Vũ vỗ đùi, lập tức đồng ý: "Đi, tôi dẫn các cậu đi xem thuyền, bất kể thuyền lớn thuyền nhỏ, huynh đệ cậu muốn dùng thuyền cứ trực tiếp mang đi, không tốn một đồng nào!" Nói là không tốn tiền, nhưng lông cừu mọc trên thân cừu, tự nhiên là số tiền Lục Vũ đã trả dư ra trong hòm ngọc cổ kia.

Bài Vũ cà nhắc dẫn Lục Vũ và Vương Bàn Tử từ làng chài rẽ sang con phố sau.

Đảo San Hô xung quanh nhô cao, trung tâm lõm xuống, tựa như một đóa sen nở rộ trên biển biếc.

Toàn đảo chỉ có hai cửa nhỏ ở phía đông nam và tây nam có thể neo đậu thuyền bè, ngoài ra dưới vách đá có một hang nước cũ, cũng có thể đợi thủy triều lên trong hang rồi ra khơi.

Xa xa, biển liền trời, trời liền biển, biển biếc trời xanh, gió yên

sóng lặng, biển trời một màu, xem như là một ngày thời tiết tốt hiếm có.

Lục Vũ đang suy ngẫm về thiên tượng, Vương Bàn Tử đột nhiên dùng khuỷu tay huých anh một cái, mắt liếc về phía xa, hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, cậu xem kia là ai?" Lục Vũ nhìn theo hướng Vương Bàn Tử, liền thấy một cô gái mặc quần bò, áo thun ngắn tay, tóc ngắn, đang ở dưới vách đá Quan Hải, đi cùng một người, thong thả bước đi, thỉnh thoảng dừng lại bên một con thuyền, rồi lại lắc đầu rời đi.

Xem ra, là đang chọn thuyền.

Quan trọng là, Lục Vũ và Vương Bàn Tử vừa nhìn đã nhận ra, người đó là A Ninh!

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ quay đầu, hỏi Bài Vũ vài câu xem có biết tình hình của A Ninh không.

Khóe miệng Bài Vũ giật giật, cười khổ nói: "Hai vị huynh đệ, đừng có đi chọc vào cô nương đó.

Đừng thấy cô ta một mình lên đảo, thân thủ lợi hại lắm, mấy lão già muốn giở trò đều bị cô ta phế rồi." "Vậy thì phải đi làm quen một chút." Xác định A Ninh đến một mình, Lục Vũ trực tiếp bảo Bài Vũ dẫn họ qua đó.

"Chúng ta nói trước nhé, hai vị huynh đệ đừng gây sự." Bài Vũ có lẽ cũng không muốn làm hỏng danh tiếng của mình, có chút do dự.

"Yên tâm, chúng tôi quen biết, chỉ là không ngờ cô ấy lại tự mình đến nơi này." Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không có ý định nói, liền bất mãn nói: "Vũ ca, ông xem Bàn gia tôi giống loại người đi trêu ghẹo phụ nữ sao?" Bài Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, do dự một lát, cười nói: "Không giống." Chỉ là nụ cười của ông ta, ít nhiều có chút gượng gạo.

Vừa nói vừa cười, Bài Vũ dẫn Lục Vũ và họ xuống vách đá Quan Hải, đi thẳng về phía A Ninh.

Chương 1073

Khi sắp đến gần, A Ninh cũng chú ý đến họ.

Cô chỉ ngạc nhiên một chút, rồi vội vàng chạy về phía Lục Vũ và họ.

"Hai vị huynh đệ, tôi cảm giác cô ta hình như đến không có ý tốt." "Cô ta vốn dĩ cũng không phải là thiện nam tín nữ gì." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, cũng không vội, cứ thong thả đi về phía trước.

Đi được vài bước, A Ninh đã chạy đến gần.

Nhưng đến gần rồi, nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử, A Ninh lại nghẹn lời, không biết nói gì, cứ thế nhìn họ.

Một lúc lâu sau, mới phản ứng lại, có chút ngây ngẩn hỏi: "Sao hai người lại đến đây?" "Trùng hợp quá, Bàn gia tôi cũng đang định hỏi cô câu này." Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, rồi nhìn trái nhìn phải, ngoài A Ninh và ông chủ thuyền kia, thì không thấy ai khác.

A Ninh nhìn Bài Vũ, gọi Lục Vũ và Vương Bàn Tử đi sang bên cạnh vài bước, sau khi tránh mặt người ngoài, cô giải thích tình hình của mình.

Sau chuyện "Thành Tây Vương Mẫu" lần trước, cô trực tiếp trở về công ty, tìm ông chủ của mình, hỏi ông ta về chiếc vòng tay cũng như chuyện của Ngô Tam Tỉnh và cha mẹ Lục Vũ.

Nhưng Cừu Đức Khảo không nói cho cô bất cứ điều gì, hai người vì thế mà cãi nhau một trận lớn.

A Ninh cũng vì chuyện này mà bị loại thẳng ra khỏi hành động "Long Quân Chiếu Cốt Bảo".

Vì vậy, lần này cô quyết định tự mình đi tìm "Long Quân Chiếu

Cốt Bảo".

Cô muốn dùng thứ này để trao đổi thông tin với ông chủ của mình.

Những lời này, nửa thật nửa giả, Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng không tin hoàn toàn.

Nhưng cô đã đến một mình, cũng không có gì để nói, dù sao có thêm một người cũng vui.

Huống hồ, A Ninh biết lái thuyền, cũng đỡ cho Lục Vũ phải đi tìm "cá nhồng" khác.

Ba người nói chuyện đơn giản vài câu rồi tạm thời dừng lại.

Dù sao, bên cạnh còn có người đang đợi xem thuyền, có chuyện gì cũng không tiện nói trước mặt họ.

Sau khi mấy người đi qua, A Ninh lên tiếng trước: "Mấy con thuyền nhỏ kia không xem nữa, dẫn chúng tôi đi xem con thuyền tốt nhất." "Đồ phá gia chi tử." Vương Bàn Tử không nhịn được buột miệng một câu: "Cô trả tiền à, chuyện này không thể tính lên đầu Bàn gia tôi được." "Ừm." A Ninh có chút khó hiểu, cười với Vương Bàn Tử một cái.

Cái cười này, khiến Vương Bàn Tử có chút sởn gai ốc, có một cảm giác không thể nói thành lời.

Hình như, cậu ta vừa mắng A Ninh một câu, ngược lại còn khiến cô ta vui vẻ?

Người này có phải bị bệnh tâm thần không?

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang lẩm bẩm, Bài Vũ và một chủ thuyền khác đã dẫn họ vào trong hang nước.

Trên đường, Bài Vũ thuận miệng giải thích vài câu.

"Mấy chục năm trước khu này hải tặc hoành hành, họ có một con

thuyền là thuyền nhanh mà hải tặc năm đó dùng.

Sau này hải tặc gần đó dần bị tiêu diệt, con thuyền nhanh này được giấu trong hang nước này.

Bị ngư dân phát hiện và cải trang thành thuyền đánh cá, nên trên thuyền lưới cá, pháo cá, súng bắn cá đều có đủ." Nói đến đây, Bài Vũ dừng lại một chút, bí ẩn cười một tiếng, rồi mới nói tiếp: "Mấy năm trước, có một công ty tên là Đại Đô Hội gì đó, muốn vào San Hô Loa Toàn vớt thanh đầu, nhưng vùng biển đó đâu có dễ đi như vậy.

Thuyền lớn vào San Hô Loa Toàn dễ bị mắc cạn, trên thuyền lại không thể trang bị quá nhiều thiết bị điện tử.

Thế là họ đã nhắm trúng con thuyền cổ này." Nghe thấy năm chữ "Công ty Đại Đô Hội", Vương Bàn Tử vô thức nhìn về phía A Ninh, nói: "Công ty của cô còn làm cả chuyện này à?" A Ninh cười khổ một tiếng, lắc đầu, giải thích: "Tôi cũng chỉ thấy trong tài liệu cũ của công ty, nên mới đến thử vận may, không ngờ là thật." Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, quay đầu kéo kéo Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đại Đô Hội, đúng là nhà lớn nghiệp lớn, vứt liền hai con thuyền ở đây cũng không thèm quản, chuyện này thú vị đấy!" Nói rồi, lại nhìn A Ninh một cách đầy ẩn ý.

Nhưng, Lục Vũ không nói gì cả.

Dù sao cũng có người ngoài ở đây, có chuyện gì cũng không tiện nói, thôi thì cứ đợi xem thuyền xong, rồi hỏi A Ninh rốt cuộc là chuyện gì.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đi qua một khúc cua trong hang nước.

Vách núi trên đầu nứt ra một khe, lộ ra một khoảng trời.

Trong bóng tối nơi ánh sáng không chiếu tới, có một con thuyền gỗ

hình thù kỳ quái đang neo đậu.

Vương Bàn Tử nhìn một cái, thấp giọng lẩm bẩm: "Con thuyền này, trông kỳ quái thật." Giống như Vương Bàn Tử nói, con thuyền đó rất kỳ lạ.

Tạo hình cổ xưa, giống như của thế kỷ trước, lại giống như một con thuyền gỗ còn cổ hơn.

Thân thuyền không lớn, chỉ là một con thuyền nhỏ, có thể chở được hơn chục người.

Thân thuyền chủ yếu là kết cấu gỗ, đen kịt lấp lánh ánh sáng yếu, tất cả các đinh tán đều được đóng sâu vào trong gỗ, rồi dùng nút gỗ bịt lại. ...

Bài Vũ sợ mấy người không biết hàng, liền giải thích ở bên cạnh: "Khi đóng con thuyền này, chất liệu được chọn có pha trộn một lượng lớn hải liễu!" Vương Bàn Tử trong lòng không khỏi lẩm bẩm: Dưới biển còn mọc cây à?

Nhưng, cậu ta không nói ra.

Chương 1074

Bài Vũ thấy mấy người không nói gì, liền có chút khoe khoang nói: "Hải liễu loại dược liệu này vô cùng hiếm thấy!

Nghe nói là một loại cây mọc dưới đáy biển, không bị biến dạng do thủy triều hay nhiệt độ, lại chịu được ăn mòn, bền lâu như mới, vô cùng chắc chắn, có thể chịu được thử thách và gột rửa của sóng to gió lớn trên biển." "Ở chỗ chúng tôi có một cách nói, nếu dùng hải liễu ở những bộ phận quan trọng của thân thuyền, sẽ được Thủy Thần phù hộ!" Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Hải liễu tuy có hình dáng giống cây liễu, nhưng thực chất là một loại sinh vật biển không di chuyển.

Mất hàng vạn năm mới thành hình, mỗi tấc đều là báu vật, đang trên bờ vực tuyệt chủng, thời hiện đại khó mà thấy được." Nói xong, nhìn vào vị trí của hải liễu trên thân thuyền, trong lòng có chút cảm khái.

Ai có thể ngờ rằng, hải liễu này không chỉ có thể dùng để đóng thuyền, mà còn là linh nguyên liệu tứ phẩm!

Trên thực tế, dùng để đóng thuyền đã là phung phí của trời rồi! 【Tên vật phẩm: Hải liễu】 【Cấp bậc vật phẩm: Linh nguyên liệu tứ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Bất hủ bất tổn】 【Mô tả vật phẩm: Hải liễu có mật độ lớn, chất cứng, có đặc điểm "nước dìm không mục, lửa đốt không cháy", lại có cách nói là "thần mộc đáy biển", có thể thêm vào nhiều loại pháp khí, dùng để ổn định công hiệu của pháp khí, là một trong những dược liệu chính của Tịch Hỏa Châu...】 "Đúng, đúng, tiểu huynh đệ nói quá đúng." Trong lúc Lục Vũ đang suy tư về hải liễu, Bài Vũ có chút ngượng ngùng nói: "Vốn dĩ tôi muốn thử tiểu huynh đệ một chút, không ngờ tiểu huynh đệ quả

nhiên kiến thức sâu rộng.” Ai cũng biết Bài Vũ đây là khoe khoang hụt, nhưng cũng không ai vạch trần ông ta.

Mấy người đều nhìn con thuyền gỗ trước mặt.

Con thuyền này kiểu dáng cũ kỹ, nhưng trên đó đã được cải trang rất nhiều, các bộ phận của thân thuyền trông rất không hài hòa, trên đó còn có một số trang bị mà họ chưa từng thấy, còn có chút tà môn.

“A Ninh, thuyền của công ty cô, giới thiệu một chút đi?” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn A Ninh một cái.

A Ninh cũng không để ý đến giọng điệu của Vương Bàn Tử, ngược lại còn cười với cậu ta một cái, giống như bị thần kinh, khiến Vương Bàn Tử lại một trận da đầu tê dại.

Sau đó, mới mở miệng nói: “Năm đó công ty định đến San Hô Loa Toàn để vớt thanh đầu, nên đã tiến hành cải trang hoàn chỉnh con thuyền này.” “Nhìn không bắt mắt, nhưng dưới mớn nước đều là giáp đồng.

Bộ phận động lực ban đầu đã bị tháo dỡ, cải trang thành động cơ hơi nước đốt than và động cơ diesel, hai loại động lực chuyển đổi, bốn tổ chân vịt điều khiển, di chuyển linh hoạt.” “Hai bên mạn thuyền trang bị xuồng cứu sinh, còn có hai khẩu pháo Thủy Thần Kim Bì Lư cỡ trung, có thể bắn ra bốn loại đạn pháo có công dụng khác nhau.

Trên thuyền có tời và pháo cá, cùng các loại thiết bị cần thiết cho việc trục vớt đơn giản.” Nói đến đây, cô dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Trong vòng xoáy, thiết bị điện tử không có ý nghĩa, nên trên thuyền cố gắng hết sức không sử dụng thiết bị điện tử, đều chủ yếu là cơ khí.” Trong lúc cô nói, Vương Bàn Tử đã đi đến phía đuôi thuyền, nhìn hai quả cầu đồng hình elip khổng lồ treo ở phía sau, hỏi: “Cái này, để làm gì?” “‘Tiềm thủy chung’ (Chuông lặn), là một loại công cụ lặn kín khí, có thể cho người vào trong rồi dùng dây xích treo

thả xuống đáy biển, trinh sát tình hình dưới nước.

Đây là thiết bị tốt nhất cho việc lặn biển sâu vào thế kỷ trước." Dù sao cũng là đồ do công ty của Cừu Đức Khảo cải trang, A Ninh cũng đã xem tài liệu, lúc này trực tiếp dẫn mấy người lên thuyền.

Nhìn những thứ trên thuyền, kết hợp với tài liệu cô đã xem, lúc này nói ra như thuộc lòng bàn tay.

Nào là máy cứu hộ biển sâu, vân vân các thiết bị đặc biệt, cô đều giải thích cho Lục Vũ và họ hai câu.

Bài Vũ vốn còn hy vọng nói nhiều một chút, xem có thể kiếm được một món hời không, lúc này lại có chút ngượng ngùng, cũng không biết chen vào thế nào.

Mãi cho đến khi A Ninh nói xong tất cả mọi chuyện, quay lại hỏi ông ta giá cả, ông ta mới nhớ ra.

Do dự một chút, nói: "Theo lý, con thuyền này là của công ty cô nương, tôi không nên lấy tiền.

Nhưng..." Vương Bàn Tử thấy Bài Vũ nhìn về phía mình, liền đưa tay chỉ A Ninh, nói: "Đừng thu của tôi, muốn bao nhiêu tiền thì nói với cô ta, cô ta muốn thuyền chứ không liên quan gì đến chúng tôi." Bài Vũ mặt đầy ngượng ngùng, đang ấp úng thì Lục Vũ lên tiếng: "Vũ ca, ông cũng đừng khó xử, con thuyền này vốn là vật vô chủ, các ông trông coi bao nhiêu năm nay, phải có phí khổ lao, không thể thiếu được." Bài Vũ vội vàng nói: "Đúng, đúng, đúng, tôi chính là ý này.

Thêm nữa, con thuyền này lâu rồi không ra khơi, vừa hay lão Yên đây là công nhân đã cải tạo con thuyền này năm xưa, bảo dưỡng thế nào trong lòng ông ấy biết rõ." Lúc này, lão Yên vẫn đi theo họ mà chưa mở miệng cũng vội vàng nói: "Mấy vị ông chủ yên tâm, tôi đảm bảo chuẩn bị đồ đạc cho các vị thật tốt, không thể sai sót một chút

nào.” Nói đến nước này, cũng gần như xong rồi.

A Ninh lấy ra một vạn đô la Mỹ, coi như là có lệ, chỉ là lúc Bài Vũ nhận tiền, cô lạnh lùng liếc ông ta một cái, nhắc nhở: “Lời nào nên nói, lời nào không nên nói, trong lòng ông tự biết.” “Tự nhiên là biết.” Bài Vũ cười toe toét nhận tiền, cất kỹ xong, liền bảo lão Yên đi chuẩn bị đồ đạc, bảo dưỡng cẩn thận, rồi lại nhìn mấy người, nói: “Bao nhiêu năm nay, chưa từng nghe nói có ai vào được San Hô Loa Toàn.” “Nơi đó hải quỷ ẩn hiện vô thường, âm hỏa dưới đáy biển âm thầm cháy, tuyệt đối không phải là nơi lành.” “Các vị muốn đi, tôi cũng thực sự không có cách nào tìm được ‘cá nhồng’ cho các vị, chuyện này phải tự các vị nghĩ cách.” “Không cần đâu, tôi có người rồi.” Giống như Lục Vũ nghĩ, A Ninh biết lái thuyền, trực tiếp quyết định chuyện này.

Sau khi quyết định xong, mấy người rời khỏi hang nước, lại lấy mấy chai rượu từ chỗ Bài Vũ, mang theo chút đồ ăn thức uống, rồi quay về nơi Lục Vũ và Vương Bàn Tử thuê ở.

Lần này không có người ngoài, ba người nói chuyện cũng tiện hơn nhiều.

A Ninh lại kể sơ lược chuyện xảy ra sau khi cô trở về công ty, không khác gì so với những gì đã nói trước đó, chỉ bổ sung thêm một chút chi tiết.

Đó là, vì chuyện lần này, cô gần như đã trở mặt với Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo vô cùng không hài lòng việc cô nhiều lời, còn cô thì không hài lòng việc Cừu Đức Khảo không nói cho cô biết bất cứ chuyện gì.

Nói qua nói lại, A Ninh với vẻ mặt phức tạp nhìn Vương Bàn Tử một cái, rồi nói tiếp: “Lần này khi tôi nhìn thấy hai người, trong lòng rất vui.

Mặc dù chúng ta không phải là bạn bè gì, nhưng trước đây ở trong mộ, cũng may có hai người chiếu cố." "Tôi cảm thấy, khi ở cùng với hai người, sẽ đơn giản hơn rất nhiều." "Vì vậy lần này, tôi muốn làm quen lại với hai người, kề vai chiến đấu, được không?" Lục Vũ và Vương Bàn Tử không nói nhiều, chỉ thuận miệng khách sáo hai câu, coi như xong.

Đợi đến khi A Ninh rời đi, để đi trông chừng thuyền, Vương Bàn Tử nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, lời của cô ta có bao nhiêu phần thật giả?" Lục Vũ nghĩ một lát, nhẹ giọng nói: "Bất kể bao nhiêu, chuyện xuống biển không phải là giả.

Còn những chuyện khác, cứ coi như nghe cho vui." "Được rồi, hiểu rồi." Nói xong, dừng một chút, Vương Bàn Tử lại nói tiếp: "Tiểu ca nhi, còn một chuyện nữa.

Tình hình của Hoắc Linh gần đây hình như không được tốt lắm, ngủ mê man suốt một thời gian dài, rất ít khi tỉnh lại." Chuyện này, Lục Vũ cũng không có cách nào hay, chỉ dặn dò Vương Bàn Tử, lần sau khi Hoắc Linh tỉnh lại, để cô ấy ra ngoài, mình sẽ nói chuyện với cô ấy. ...

Mấy ngày tiếp theo, Lục Vũ sắp xếp lại một hòm ngọc cổ đã mua được từ tay Bài Vũ trước đó.

Ngoài phương pháp luyện chế "Dịch Dung Lệnh", không ngờ còn tìm thấy mấy viên minh ngọc "lưu trữ thông tin", bên trong có phương pháp chế tạo mấy loại pháp khí, đan dược.

Tiếc là, ở nơi này cũng không tìm được dược liệu gì để Lục Vũ thử luyện đan, luyện khí.

Điều khiến anh tiếc nuối nhất là không có thông tin nào có thể giải thích được tại sao những thứ này lại xuất hiện ở vùng biển này.

Nhưng dù nói thế nào, năm ngày sau, thuyền đã chuẩn bị xong, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, A Ninh ba người, vẫn lái con thuyền cũ đã được tân trang, rời khỏi Đảo San Hô, đi tìm kiếm San Hô Loa Toàn bí ẩn.

Chuyện lái thuyền, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều không rành, thôi thì cứ để A Ninh dẫn đường.

Lúc đầu, Vương Bàn Tử còn có chút không yên tâm, đứng bên cạnh loay hoay với la bàn, kính kinh vĩ, hải đồ các thứ.

Chương 1075

Cũng không cần biết có hiểu hay không, chỉ là nhìn chằm chằm A Ninh.

Nhưng liên tiếp hai ba ngày cũng không có chuyện gì, cậu ta cũng không nhìn chằm chằm nữa, ngày ngày cùng Lục Vũ ở trên boong tàu, có việc hay không cũng vung cần câu cá, kiếm chút cá tươi nếm thử, cuộc sống trôi qua cũng có chút thảnh thơi.

Hôm nay, Vương Bàn Tử cũng đang ngồi bên mạn thuyền câu cá, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, nếu chúng ta rảnh rỗi, thật sự có thể sắm một chiếc du thuyền gì đó, ở trên biển tiêu sái một phen..." Câu nói này vừa dứt, Vương Bàn Tử liền cảm thấy thân thuyền khựng lại, dường như đột nhiên dừng lại.

Quay đầu lại nhìn, liền thấy A Ninh từ buồng lái đi ra, giữa hai hàng lông mày ẩn hiện một tia lo lắng, nói: "Hai người xem phía trước đi." Vương Bàn Tử khẽ nhíu mày, cầm lấy ống nhòm, nhìn kỹ về phía xa, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cảnh náo nhiệt này thú vị thật, còn hấp dẫn hơn cả cảnh mỹ nhân ngư tắm nữa!" Lúc này, Lục Vũ cũng cầm lấy ống nhòm, nhìn tình hình ở phía xa.

Phía xa, nơi biển trời gần như hòa làm một, trên mặt biển sóng cuộn trào.

Những con kình nghê khổng lồ đang từng đàn nổi lên mặt biển, khoảng cách giữa chúng rất xa, và đều chỉ lộ ra phần lưng, giống như những tảng đá ngầm màu đen giữa biển.

Trong khoảng thời gian ở trên đảo, luôn nghe ngư dân nói về những con ngư long khổng lồ dưới đáy biển, dài không dưới trăm mét, cây san hô lớn cũng cao mấy chục mét.

Nhưng nghe nhiều đến đâu cũng không bằng tận mắt chứng kiến.

Kỳ quan như vậy, thực sự rất hiếm thấy.

Chỉ tiếc là, đàn kình nghê đến nhanh đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Vương Bàn Tử thu lại tầm mắt, nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca nhi, trước đó Bài Vũ nói quái thú nuốt thuyền, sợ không phải là mấy con kình nghê đó chứ?" "Không biết." Lục Vũ đưa ra một câu trả lời vô cùng dứt khoát.

Lúc này, anh cũng không có tâm tư suy nghĩ về chuyện của mấy con kình nghê đó.

Vùng biển này, nước biển xanh biếc, vị trí đã gần tiếp cận San Hô Loa Toàn.

Dưới vùng biển có một rãnh biển lớn, một đầu rãnh biển chính là dư mạch của "Nam Long" nhập biển, cũng là vị trí khởi nguồn của con rồng xuất hải đó.

Nơi này chính là nơi sinh sôi của không khí, hải khí, rốt cuộc sẽ có cảnh tượng kỳ quái gì, anh cũng không dám phán đoán, chỉ có thể cẩn thận đánh dấu trên hải đồ, làm cho bản đồ long mạch mình đã vẽ trước đó chi tiết hơn một chút.

Vẽ xong bản đồ, Lục Vũ thu dọn đồ đạc, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và A Ninh, rồi nói: "Sắp đến nơi rồi, phải cảnh giác một chút.

Lần này, muốn tìm được dư mạch Nam Long dưới đáy biển và nơi có âm hỏa, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng." Hôm qua, lúc đang lênh đênh trên biển, Lục Vũ đã nói sơ qua với A Ninh về chuyện tìm kiếm âm hỏa dưới đáy biển lần này, cũng để cô khỏi phải mù tịt.

"Có lúc, tôi cảm thấy dường như không có chuyện gì có thể làm khó được anh." A Ninh với vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Vũ một cái.

“Rất nhiều.” Lục Vũ lắc đầu, không nói gì thêm, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, thả Ngoa Thú từ trong Sơn Hà Đồ ra, để tiểu gia hỏa hóng gió biển, nói không chừng còn có thể hấp thụ được chút long mạch chi khí, khiến nó lợi hại hơn một chút.

Đứa trẻ mông trần cũng không phải là ngày đầu tiên ra biển, lúc này trên thuyền chạy tới chạy lui chơi một lúc, đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm về phía xa, không nhúc nhích, trông như đang suy tư khổ sở.

Nhìn một lúc về phía bên trái, tiểu gia hỏa lại quay đầu nhìn sang bên phải, một khuôn mặt nhỏ nhăn lại như quả mướp đắng.

“Sao thế?

Thằng nhóc con nhà mi say sóng à?” Ngoa Thú hoàn toàn không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ quay đầu lại nhìn, xác định vị trí cột buồm trên thuyền nhỏ, không nói hai lời liền trèo lên.

Lên rồi, giống như một con khỉ tay che trán nhìn một lúc, lại từ trên cột buồm xuống, trực tiếp ngồi phịch xuống boong tàu, tự lẩm bẩm: “Cô nãi nãi cứ cảm thấy mùi này có chút quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó, hay là đã ngửi thấy?” Lẩm bẩm một câu, nó đột nhiên đứng bật dậy, hét lớn với Lục Vũ: “Thằng nhóc họ Lục kia, gần đây có một mùi vị, lúc nhỏ cô nãi nãi đã ngửi thấy, không phải là chuyện tốt lành gì, ngươi phải hết sức cẩn thận đấy!” Lục Vũ đây là lần đầu tiên thấy Ngoa Thú như vậy, trong lòng đoán tiểu gia hỏa có phải đã phát hiện ra điều gì không, liền đi mấy bước đến trước mặt nó, hỏi: “Ngươi nghĩ kỹ lại xem, rốt cuộc là chuyện gì?” Tiểu gia hỏa lườm Lục Vũ một cái, bất mãn lẩm bẩm: “Cô nãi nãi nếu nhớ ra được còn không nói cho ngươi sao?” Tuy nói vậy, nó vẫn hít hít mũi ngửi kỹ, rồi nói tiếp: “Không biết là thứ gì, dù sao cô nãi nãi đã từng ngửi thấy, cũng không biết là mùi trên người ai.

Nhưng cô nãi nãi nói trước với các ngươi, mùi này rất nguy hiểm.

Vì vậy, cô nãi nãi ta phải về đây...

Mau thu ta về!" Nói được một nửa, Ngoa Thú không biết sao, đột nhiên sắc mặt đại biến, ngay cả giọng nói cũng trở nên chói tai: "Nhanh lên, mùi này khiến cô nãi nãi hoảng quá, không đùa với ngươi đâu!" Lục Vũ nắm lấy tiểu gia hỏa, nhưng không thu nó vào Sơn Hà Đồ, chỉ nói: "Ngươi đợi thêm chút nữa, nói không chừng lát nữa ngươi sẽ nhớ ra là thứ gì." "Không được, không được, cô nãi nãi không thích hợp ở đây!" Ngoa Thú tức đến giãy chân, càng tức giận la hét: "Nhanh, nhanh, nhanh lên cho cô nãi nãi ta về!" Ngay lúc nó đang la hét, tình hình trên biển đột nhiên xuất hiện một số thay đổi!

Phía trước biển cả bao la, đột nhiên xuất hiện một lớp sương mù màu đen...

Sương mù đen bốc lên trên mặt biển, phảng phất như có một bàn tay đen khổng lồ, từ sâu dưới đáy biển vươn ra, khiến người ta nhìn mà thấy da đầu tê dại!

Lúc này, Ngoa Thú cũng không giãy giụa nữa, không dám động đậy.

Vương Bàn Tử nhìn những đám sương mù đen kia trong lòng cũng có chút lo lắng, nói: "Sao cảm giác trên biển này sắp có yêu quái." A Ninh nói: "Có phải có yêu quái hay không tôi không biết, nhưng trên biển có sương mù là chuyện rất bình thường.

Trước đây tôi đã hỏi ngư dân trên đảo, họ gần như mỗi lần ra khơi đều gặp sương mù, không gặp sương mù ngược lại còn khiến họ cảm thấy kỳ lạ." Lục Vũ nhìn đám sương mù, Âm Dương Nhãn của anh cũng không thể xuyên qua sương mù để thấy được thứ gì, chỉ lờ mờ, nhìn thấy phía xa có một nơi đang phát ra ánh sáng đỏ...

Lục Vũ nói vài câu, A Ninh liền đoán: “Có thể là đèn cột buồm, ngư dân bên này ra khơi đều có thói quen treo một ngọn đèn trên cột buồm, nói là có thể xua đuổi tà ma, còn có thể đuổi thủy quỷ.

Nói thẳng ra, điểm này có chút tương tự với thói quen đốt đèn trước khi mở quan tài của phái Bắc các anh.” Nghe lời cô nói, Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn cột buồm trên thuyền của họ, nói: “Chúng ta có phải cũng nên treo một cái đèn không?

Văn hóa truyền thống bao nhiêu năm, không thể đánh mất được.” Vẻ mặt A Ninh đột nhiên trở nên có chút kỳ quái, ngượng ngùng xen lẫn mấy phần bất đắc dĩ.

Do dự một chút, cô nhỏ giọng nói: “Tôi không thể trèo cột buồm, lúc tôi còn nhỏ...

ừm, đã từng bị ngã xuống từ trên đó.” Nghe thấy lời này, Vương Bàn Tử ngẩn người một lúc, rồi “khà khà khà” cười phá lên.

Ngay cả Lục Vũ cũng có chút buồn cười.

Anh chưa từng nghĩ rằng, một A Ninh tháo vát lại có tật xấu nhỏ như vậy.

Thấy mặt A Ninh hơi đỏ lên, Vương Bàn Tử đổi giọng nói: “Đèn à, tôi lên treo đèn lên.

Chương 1076

Cái này gọi là trương đăng kết thái, lấy may, đúng không?" Vương Bàn Tử tuy béo nhưng thực sự linh hoạt.

Đợi A Ninh lấy đèn đến, vèo vèo mấy cái đã trèo lên đỉnh cột buồm, treo đèn xong.

Xuống rồi, vỗ ngực, hùng hồn nói: "Xong rồi, như vậy thuyền phía trước thấy chúng ta, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Nghe lời cậu ta, A Ninh trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, sương mù ở nơi này ngày càng dày đặc, khiến người ta có một dự cảm không lành.

"Thuyền phía trước đang tiến lại gần." Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng.

Vương Bàn Tử, A Ninh đều sững sờ.

Ngay sau đó, cả hai đều thấy, phía trước không xa, lờ mờ có một ngọn đèn đỏ, đang tiến lại gần vị trí của họ.

"Đừng ngây ra đó, mau chuyển hướng, không thì sẽ đâm vào nhau." Một câu của Lục Vũ, lập tức làm A Ninh bừng tỉnh, cô hoảng hốt chạy vào khoang thuyền, điều khiển thuyền nhỏ chuyển hướng!

Ngay lúc A Ninh vừa chạy vào khoang thuyền, còn chưa kịp cầm lái, trong mắt Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã xuất hiện một con thuyền cổ toàn màu trắng!

Con thuyền trắng lớn xuất hiện trước mắt một cách im lặng trong làn sương đen!

Trên thuyền ngoài một ngọn đèn cột buồm sáng choang, không còn ánh sáng nào khác.

Cột buồm không thấy buồm, mũi thuyền không thấy người, trong thuyền cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, cửa sổ đóng chặt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Tốc độ của con thuyền trắng đột nhiên tăng lên, hai con thuyền gần như sượt qua nhau!

Vương Bàn Tử mắt tinh, lập tức nhận ra điều không ổn, vội vàng nắm lấy mạn thuyền, hét lớn nhắc nhở Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, con thuyền đó không ổn, trên boong tàu toàn là vết máu!" "Tôi thấy rồi!" Lục Vũ đáp một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào con thuyền, trầm giọng nói: "Đừng vội, bình tĩnh đã rồi tính!" Vừa nói, Lục Vũ đưa tay, thu lại Ngoa Thú vào Sơn Hà Đồ, một tay nắm lấy cột buồm, cẩn thận quan sát con thuyền đang đâm tới.

Thân thuyền trắng tinh, ngoài boong tàu và khoang thuyền có thể nhìn thấy vết máu, không có bất kỳ dấu hiệu nào khác.

Ở trên biển, loại thuyền này được gọi là thuyền u linh, cũng gọi là thuyền ma!

Con thuyền u linh này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi A Ninh vội vàng chuyển hướng tránh nó, con thuyền u linh đó liền theo tác động của dòng chảy nhanh chóng chui vào trong sương mù, ẩn mất tung tích.

"Trời ạ, thứ này có chút tà tính." Vương Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, lẩm bẩm một câu.

Không chỉ cậu ta, A Ninh cũng có chút kinh hãi.

Cô không phải là người nhát gan, bao nhiêu năm dưới trướng Cửu Đức Khảo đã đi qua không ít thuyền bè, lăng mộ.

Nhưng cũng chính vì đi nhiều, thấy nhiều, đối với các loại thuyết

quỷ thần, lại thêm một tầng kính sợ!

Nhưng...

Vương Bàn Tử vẫn cứng rắn, chỉ kinh hãi một chút, liền bình tĩnh lại, rồi nói: "Pháo Thủy Thần trên thuyền không phải đã sửa xong rồi sao, chúng ta quay lại bắn nó một phát?" "Mặc kệ nó là thuyền u linh hay thuyền ma, bắn thẳng luôn!

Cũng để cho thằng khốn này không còn lén lút sau lưng chúng ta nữa..." Câu nói này vừa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng quát khẽ của A Ninh: "Lại đến nữa rồi, bám chắc vào!" Trong lúc nói, cô lại một lần nữa thay đổi hướng đi!

Lục Vũ và Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, đã thấy một con thuyền ma y hệt con thuyền vừa thấy, lại một lần nữa lao thẳng về phía họ!

Sau khi mũi thuyền chuyển hướng, lại một lần nữa xảy ra va chạm nhẹ với mạn thuyền ma.

Nhưng lần này... lưới cá bên mạn thuyền ma đột nhiên mắc vào xuồng cứu sinh trên thuyền của họ.

Như vậy, hai con thuyền trực tiếp mắc vào nhau!

Vương Bàn Tử và Lục Vũ đang đứng trên boong tàu, chỉ ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc, từ con thuyền ma bay tới.

A Ninh từ trong khoang thuyền thò đầu ra, hét lớn: "Không được, mau chặt đứt lưới cá đang vướng vào!

Nếu không cứ vướng thế này, sẽ xảy ra chuyện!" Con thuyền ma kia kỳ quái, rõ ràng không có buồm, nhưng lại như có động lực, lại im lặng vòng qua họ, rồi quay đầu lao thẳng tới.

"Mẹ kiếp, khẩu pháo Ý của lão tử đâu!" Vương Bàn Tử hét lớn

một tiếng, chửi rủa: "Tiểu ca nhi, đợi chúng ta chặt đứt lưới cá, tôi quay lại cho nó một phát!

Loại khốn nạn này, không xử nó không được!" Miệng thì nói linh tinh, nhưng tay Vương Bàn Tử không hề dừng lại, cầm một con dao, chém loạn xạ mấy nhát đã chặt đứt được một nửa lưới cá bên mạn thuyền.

Lục Vũ cũng ở bên kia, chém loạn xạ mấy nhát, chặt đứt phần lớn lưới cá.

Chỉ là ngay lúc định chặt đứt chút lưới cá cuối cùng, cửa khoang thuyền ma đột nhiên mở ra, bên trong lờ mờ có ánh sáng hắt ra...

Ánh sáng rất yếu, cũng không nhìn rõ bên trong là thứ gì, chỉ có thể thấy chi chít vô số, giống như một khoang hàng.

Hơn nữa, Lục Vũ còn lờ mờ nhìn thấy có oan hồn lượn lờ quanh đó.

Chương 1077

"Tôi qua xem thử." Lục Vũ đột nhiên nói một câu, đang định tung mình nhảy qua thì Vương Bàn Tử đã cắt đứt đoạn lưới cá cuối cùng, hai con thuyền lập tức tách ra.

Ngay khoảnh khắc tách ra đó, Lục Vũ đã tung người nhảy đi.

Vương Bàn Tử sợ hãi hét lớn: "Tiểu ca, cậu làm gì thế!" Trong lúc nói, Lục Vũ đã nhảy lên con thuyền ma kia.

Vương Bàn Tử nghiến răng, quyết tâm nói: "Tiểu ca, cậu chờ đó, Bàn gia tôi đến ngay!" Vương Bàn Tử vội vàng muốn nhảy qua, nhưng chỉ trong nháy mắt, hai con thuyền đã cách nhau thêm mấy mét.

Trong lúc hoảng hốt, hắn chỉ kịp ném Phi Hổ Trảo qua, móc vào mạn thuyền ma, rồi quay đầu gầm lên với A Ninh: "A Ninh, bám sát thuyền ma, Tiểu ca vào trong rồi!" Trên thuyền ma, trước cửa khoang hàng.

Lục Vũ đứng ở cửa nhìn vào, mày nhíu chặt lại.

Mùi máu tanh nồng nặc trên thuyền là một chuyện, chuyện khác là những thứ trong khoang thuyền quá kỳ lạ!

Trên sàn khoang thuyền chất đống không biết bao nhiêu binh khí, mà toàn bộ đều là trường binh khí dính vết máu.

Thương, kích, mâu, còn có cả thứ như đinh ba.

Không biết đã qua bao nhiêu năm, những thứ đó vẫn sáng loáng!

Ánh sáng yếu ớt mà hắn nhìn thấy lúc trước, có lẽ là do đèn trên thuyền của họ chiếu vào những vật đó rồi phản quang lại.

Hắn thử nhặt một cây trường thương rơi ở cửa, lúc này mới phát

hiện cán thương đã mục nát nghiêm trọng, chỉ cần chạm nhẹ là hóa thành tro bụi.

Lúc này, sau lưng Lục Vũ truyền đến một tiếng động trầm đục.

Quay đầu nhìn lại, hai con thuyền lại va vào nhau, Vương Bàn Tử nhảy phắt lên thuyền ma, vài bước đã đến bên cạnh Lục Vũ: "Tiểu ca, cậu có thể đừng chạy lung tung được không, chúng ta chỉ có ba người, cậu vừa đi là trên thuyền chỉ còn lại con mụ kia thôi..." "Anh nói ai là con mụ!" Giọng nói trong trẻo của A Ninh vang lên ngay sau đó.

Vẻ mặt Vương Bàn Tử cứng đờ, quay đầu lại thấy A Ninh cũng đã nhảy lên thuyền ma, liền lập tức lảng sang chuyện khác: "Đây không phải là hồ đồ sao, lỡ thuyền chạy mất, chúng ta chẳng phải toi đời!" Lục Vũ cũng nhíu mày lại.

Lần này là làm ăn trên biển, quan trọng nhất chính là thuyền.

Nếu thuyền xảy ra chuyện, dù hắn có lợi hại đến đâu cũng không thể từ đây đi tìm Hận Thiên Chi Quốc được.

Hơn nữa, bên dưới là rãnh biển sâu, e rằng ngay cả Tị Thủy Châu cũng chưa chắc bảo toàn được tính mạng!

Thế nhưng, chưa kịp để hắn lên tiếng, A Ninh đã nói trước: "Đã thả neo rồi, thuyền không mất được đâu.

Vả lại, một mình tôi ở lại trên thuyền kia, có chút sợ..." "Đùa cái gì thế, cô mà cũng biết sợ à?" Vương Bàn Tử liếc A Ninh một cái, hoàn toàn không tin lời cô nói.

Trong mắt A Ninh thoáng vẻ kinh hãi, cô nói nhỏ với Lục Vũ: "Anh có nhớ lúc chúng ta ở thành Tây Vương Mẫu, đã gặp phải ảo cảnh không?" Lục Vũ nhớ lại một chút, lần đó A Ninh từng nói với hắn, có một lần họ xuống biển gặp chuyện, có một người đã ở lại dưới đáy biển.

Chuyện đó vẫn luôn là ác mộng trong lòng A Ninh.

Hắn trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Lần đó cô gặp phải chuyện gì?

Cũng gặp thuyền ma à?" A Ninh lắc đầu: "Lần đó là một con tàu đắm dưới nước.

Phải, phải, cũng là một con thuyền cổ màu trắng tinh, kiểu dáng gần như y hệt con thuyền này, trong khoang thuyền..." Cô nghiêng đầu liếc nhìn khoang thuyền, rồi hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Những thứ trong khoang thuyền cũng... cũng giống hệt ở đây!" Lần này, cô thật sự bị sốc, hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý này!

Lục Vũ khẽ nhíu mày kéo cô lùi lại vài bước, hỏi: "Lần tàu đắm đó cô còn nhớ gì không?" "Con thuyền này có điều kỳ quái, chúng ta bỏ đi, đi trước đã, chúng ta còn có việc khác phải làm." Sắc mặt A Ninh càng thêm khó coi, rõ ràng chuyện quá khứ đã để lại cho cô một bóng ma tâm lý cực lớn.

Vương Bàn Tử nhìn quanh rồi cũng nói theo: "Tiểu ca, con thuyền này đúng là có chút âm khí nặng nề, liệu có phải con thỏ con lúc trước sợ chính là thứ giấu trong thuyền này không?" Lục Vũ cúi đầu suy nghĩ, luôn cảm thấy con thuyền này có chút quen thuộc, hẳn là đã xem qua tài liệu liên quan ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được.

Tuy nhiên, sau khi trầm ngâm, hắn vẫn nói: "Xem xét đã rồi tính, biết đâu lại có phát hiện gì khác." Hắn đang nghĩ, liệu có thể thông qua con thuyền này để tìm được thứ gì liên quan đến Hận Thiên Cổ Quốc, hoặc là thứ có thể giải thích sự tồn tại của rương ngọc cổ kia không.

Vương Bàn Tử nghe lời hắn thì cũng không sao, gật đầu lia lịa, lại lấy đèn pin ra, rọi kỹ vào trong khoang thuyền, nói: "Chỉ là binh khí, vết máu, đừng nói là người, ngay cả một mẩu xương cũng không có, con thuyền này đúng là tà môn thật." Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh,

nói: “Lần trước các người gặp chuyện ở khoang thuyền tầng một à?” A Ninh ép mình bình tĩnh lại, nói: “Không phải, chúng tôi đi xuống khoang thuyền tầng dưới, sau đó xuất hiện tình huống bất thường.

Giống như một cái hố đen, muốn nuốt chửng tất cả...” “Có thể là đáy thuyền bị thủng, cũng có thể là thứ khác.” Lục Vũ trầm ngâm một lát, lại quay đầu nhìn thuyền của họ, xác định không có vấn đề gì mới nói: “Vào xem trước đã, có vấn đề gì chúng ta lại rút lui.” Khoang thuyền không lớn, sau khi vào trong, chỉ thấy toàn là binh khí dưới chân, đi một vòng là có thể thấy cầu thang xuống tầng dưới.

Vương Bàn Tử có chút thắc mắc: “Lạ thật, gỗ trên mấy binh khí này đều mục cả rồi, sao con thuyền này vẫn không sao nhỉ?” Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa gõ vào vách khoang thuyền, miệng khẽ kêu lên một tiếng “Ủa”, rồi nói: “Tiểu ca, cậu xem cái này, có vấn đề!” Ngoài dự đoán của mọi người, Vương Bàn Tử chỉ gõ nhẹ hai cái, dùng tay kéo một cái, “vách tường” của khoang thuyền đã bị hắn kéo rách toạc.

Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức thay đổi, buột miệng: “Mẹ nó, thuyền giấy!” Một câu nói xong, chính hắn cũng cảm thấy da đầu tê dại, bất giác hít một hơi khí lạnh!

Lục Vũ đưa tay kéo Vương Bàn Tử và A Ninh đang ngây người, trầm giọng nói: “Lui, tất cả lui ra ngoài.” Từ xưa đến nay, ngư dân sống ven biển đều có tục lệ thả thuyền giấy.

Có loại là đặt một ít huyết thực trên thuyền, tế cho Long Vương, để cầu cho người nhà ra khơi được Long Vương phù hộ, bình an vô sự.

Còn có một loại khác, là khi trên bãi biển có ôn dịch hoành hành, người ta sẽ ném thi thể những người chết vì ôn dịch lên thuyền, thả ra biển, hy vọng biển cả có thể mang ôn dịch đi.

Hai loại này, dù là tình huống nào, cũng đều không phải là chuyện

tốt!

Thuyền giấy từ trước đến nay luôn gắn liền với những chuyện kỳ quái.

Ví dụ như, một con thuyền giấy làm sao có thể trôi dạt lâu như vậy trên biển cả gió to sóng lớn?

Lúc này, Lục Vũ cũng không kịp suy nghĩ nhiều, sau khi đưa Vương Bàn Tử và A Ninh chạy ra khỏi khoang thuyền, liền lập tức thúc giục hai người mau chóng nhảy về thuyền của họ.

Chương 1078

Lên thuyền, A Ninh vẫn còn sợ hãi, Vương Bàn Tử cũng thấy đau đầu, vừa thu lại Phi Hổ Trảo vừa nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, chuyện này thật sự tà môn, hay là đốt quách nó đi?" "Đợi một chút đã." Lục Vũ ngăn tay Vương Bàn Tử đang thu Phi Hổ Trảo lại, trong lòng khẽ động, lôi Ngoa Thú từ trong "Sơn Hà Đồ" ra, nói: "Ngươi xem thử, thứ trong con thuyền kia, ngươi có nhận ra không..." Một câu còn chưa nói xong, Ngoa Thú đã hét lên chói tai: "Lão già khốn kiếp!

Lão già khốn kiếp!

Lão già khốn kiếp!" "Hả?" "Lão già khốn kiếp ngươi muốn chết à?" Ngoa Thú lẩm bẩm, vẻ mặt lập tức lộ ra một biểu cảm kỳ quái.

Nó cẩn thận nhìn con "thuyền giấy" kia, rồi lại quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Cháu trai, lần này ngươi sắp vớ được món hời lớn rồi, lão già khốn kiếp này bị người ta đánh cho nửa sống nửa chết, không còn sức phản kháng nữa đâu." Lục Vũ vừa định nói gì đó, Ngoa Thú đột nhiên đưa tay kéo Lục Vũ đi sang bên cạnh vài bước, tránh Vương Bàn Tử và A Ninh, lúc này mới dùng giọng chỉ hai người nghe thấy nói: "Còn nhớ cái mai Bí Hý ở chỗ lão già Hiến Vương kia không?" Lục Vũ lập tức nghĩ đến một khả năng, hỏi dồn: "Ý ngươi là bên đó có giấu một con Bí Hý?" "Đúng!" Ngoa Thú đáp giòn tan, vẻ mặt hưng phấn xoa xoa đôi tay nhỏ, nói: "Lão già khốn kiếp này hiếm khi sa cơ thất thế, bị người ta đánh cho nửa sống nửa chết, chúng ta phải đi kiếm chút hời chứ." "Không nói đến chuyện lột da rút gân, dù chỉ lấy được cái mai của nó cũng là chuyện tốt rồi!" "Ngươi còn nhớ con rùa nhỏ lông xanh bị bắt lúc trước không?" "Con rùa nhỏ đó không có mai, giờ cũng đang nửa sống nửa chết, nếu có thể bắt được lão già Bí Hý này về, con rùa nhỏ sẽ được cứu." Ngoa Thú như mở cờ trong

bụng, biểu hiện hưng phấn tột độ!

Lời nói của nó cũng lập tức nhắc nhở Lục Vũ, lần trước ở Côn Luân Thần Cung có bắt được một con long quy lông xanh, vẫn luôn nuôi trong Sơn Hà Đồ mà chưa từng để ý tới.

"Ngươi chắc chắn dưới con thuyền đó là Bí Hý không?" Lục Vũ trầm ngâm một lát, hỏi dồn: "Bí Hý thật sự?

Bí Hý trong Long sinh cửu tử?" "Không sai được!" Ngoa Thú xoa xoa đôi tay nhỏ, nói: "Lão già khốn kiếp này lúc nhỏ từng bắt nạt ta, nó có hóa thành tro, cô nãi nãi ta đây cũng nhận ra!

Đi, đi, chúng ta xử lý nó!

Cô nãi nãi phải dạy dỗ nó một trận ra trò mới được!" Xác định Bí Hý đang trong lúc suy yếu, Ngoa Thú cũng không còn vẻ sợ sệt như trước, mặt mày hớn hở, chiến ý sôi trào!

Giọng nó khá lớn, Vương Bàn Tử và A Ninh cũng nghe được đại khái.

Lúc này, Vương Bàn Tử ghé lại gần, nói: "Tiểu ca, nếu nói như vậy, chúng ta phải qua đó xử lý nó thôi.

Người ta nói cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, cứu một con linh thú thượng cổ, kiểu gì cũng được ăn chút thịt, trường sinh bất lão chứ?" "Đừng nói nhảm nữa." Lục Vũ liếc hắn một cái, trong lòng tính toán một chút rồi nói: "Cậu và A Ninh ở lại giữ thuyền, tôi và nó qua đó xem thử." Nói xong, cũng không đợi Vương Bàn Tử, hắn trực tiếp kéo Ngoa Thú, một lần nữa nhảy lên con thuyền ma kia.

Vương Bàn Tử lập tức tiu nghỉu, nhưng cũng không thể qua đó, chỉ đành nhìn Lục Vũ dắt một đứa bé ở truồng chạy vào trong.

"Hỏng rồi, có chuyện rồi!" Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên chỉ tay vào mạn thuyền, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nói: "Mùi máu trên

thuyền quá nồng, đã dụ cá mập đến rồi!" Câu nói này vừa dứt, Vương Bàn Tử liền thấy những bóng đen khổng lồ trong biển nhấp nhô lên xuống, kéo theo cả thuyền của họ cũng chòng chành không yên.

Ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng va chạm "đùng đùng đùng" không ngừng vang lên!

Quay đầu nhìn lại, đã có thể thấy mấy con cá mập bơi đến bên cạnh "thuyền ma", liên tục húc vào nó!

May mắn là, thân "thuyền ma" không phải dán bằng giấy, xem ra vẫn có thể cầm cự được một lúc.

"Chết tiệt!

Thủng rồi!" Con thuyền ma này cũng không chịu nổi một lời khen, Vương Bàn Tử vừa mới nghĩ rằng thuyền ma có thể cầm cự cho đến khi Lục Vũ từ trong đó ra là thành công, ai ngờ trong nháy mắt, đã nghe một tiếng "rắc", ván thuyền ma bị húc thủng một lỗ.

Trong chốc lát, không biết bao nhiêu nước biển tràn vào.

Thuyền nhỏ đang nối với thuyền ma, lúc này liền bị thuyền ma kéo chìm xuống!

Sắc mặt Vương Bàn Tử và A Ninh đại biến!

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên ló đầu ra khỏi thuyền ma, lao như bay đến mạn thuyền, gỡ Phi Hổ Trảo ra, hét lớn: "Đợi đó, tôi sẽ quay lại ngay." Theo động tác của Lục Vũ, thuyền ma lập tức chìm xuống!

Lần này, bầy cá mập càng thêm phấn khích!

Gần như trong nháy mắt, mặt biển toàn là vây cá mập!

Vương Bàn Tử lập tức rút súng từ túi "Ban Lạc Ti" bên hông ra, đang định nổ súng thì A Ninh vội ngăn lại: "Cá mập nhạy cảm nhất với mùi máu, lúc này nổ súng thì phiền phức to!" "Vậy Tiểu ca phải

làm sao!" "Anh ấy tự có tính toán." A Ninh sau khi ngăn Vương Bàn Tử lại, liền nhìn chằm chằm vào con thuyền ma đang từ từ chìm xuống.

Vương Bàn Tử nheo mắt nhìn A Ninh, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Hắn luôn cảm thấy, lần này A Ninh xuất hiện quá kỳ lạ, thậm chí có thể nói là tính tình đại biến!

Con mụ này, trong lòng đang giấu bí mật gì? ...

Trong con thuyền ma đang từ từ chìm xuống, Lục Vũ không vội lấy ra Tị Thủy Châu, chỉ dựa vào "Quy Tức Công", nín thở, dẫn theo Ngoa Thú một mạch xuyên vào khoang thuyền tầng dưới.

Xuống đến khoang thuyền, mới phát hiện con thuyền này có một thế giới khác!

Thân thuyền thực sự của con thuyền này, rộng hơn ít nhất gấp đôi so với phần thân thuyền nổi trên mặt nước!

Trong khoang thuyền tầng đáy, một sinh vật khổng lồ đang nằm sõng soài ở đó.

Nhìn qua, phải to bằng nửa sân bóng rổ là ít!

Hơn nữa, trông nó đúng là giống một con ba ba lớn!

Chính xác mà nói, nó vừa giống ba ba vừa giống rùa, tứ chi rất dài, thân thể chi chít lỗ thủng, vết thương chồng chất!

Bên cạnh Lục Vũ, Ngoa Thú mặt mày hớn hở, đưa tay kéo kéo Lục Vũ, rồi lại chỉ vào con ba ba lớn, ra hiệu cho Lục Vũ ra tay ngay lập tức.

Lúc này, trong đầu Lục Vũ hiện lên thông báo của hệ thống. 【Tên vật phẩm: Bí Hý】 【Cấp bậc vật phẩm: Cửu phẩm yêu thú】

【Năng lực vật phẩm: Sức mạnh, cõng bia, trường thọ】【Mô tả vật phẩm: Bí Hý, con cả trong Long sinh cửu tử, giỏi cõng vật nặng, sức mạnh dời non lấp bể, có thể đẩy núi đào mương, từng trợ giúp Hạ Vũ trị thủy, khơi thông sông ngòi, sau bị đày ra Nam Hải...

Chương 1079

Bí Hý tuổi thọ rất dài, gần như không chết, dù vết thương nặng đến đâu, qua thời gian sẽ tự hồi phục, chỉ khi bị gặm nhấm hết mới không thể phục hồi.

Hấp thụ tinh hoa đất trời có thể tu luyện trưởng thành, cao nhất có thể đạt đến Nhất phẩm.

Ngoài ra, mai Bí Hý lột ra dùng có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, máu thịt Bí Hý...】 Con Bí Hý trước mắt hoàn toàn khác với con long quy "lông xanh" mà hắn từng thấy.

Không chỉ khác với con long quy "lông xanh", ngay cả cái mai "Bí Hý" lột ra từng thấy ở Trùng Cốc Vân Nam cũng hoàn toàn không cùng một khái niệm.

To, chỉ là một phương diện.

Một phương diện khác, chính là sinh mệnh lực dồi dào toát ra từ con Bí Hý khổng lồ này!

Chỉ có điều, tình trạng của con Bí Hý này quả thực đủ thảm.

Ngoa Thú thấy Lục Vũ còn đang ngẩn người, liền dùng sức kéo kéo tay áo Lục Vũ, rồi lại chỉ tay vào Bí Hý, tay chân luống cuống khoa tay múa chân một hồi.

Đại ý là bảo Lục Vũ bổ đôi Bí Hý ra.

Lục Vũ lập tức ngẩn ra, thầm nghĩ còn có thể làm như vậy sao?

Bổ đôi ra, chẳng phải là chết rồi sao?

Dưới nước nói chuyện không tiện, Ngoa Thú cũng không thể nói, chỉ có thể dùng tay nhỏ quơ quơ trong nước, bơi đến trước mặt Bí

Hý, đưa tay đập mạnh một cái vào cái đầu to của Bí Hý, rồi lại như đang bẻ "tôm hùm", dùng sức bẻ vài cái, rồi lại chỉ tay vào bên trong.

Chưa đợi Lục Vũ hiểu được ý của tiểu gia hỏa này, đã thấy nó đưa tay chỉ ra sau lưng hắn.

Lục Vũ quay đầu lại, lập tức thấy đầu to như cái đấu!

Một con cá mập đã bơi vào khoang thuyền!

Quan sát thứ này ở cự ly gần hoàn toàn khác với việc xem trong thủy cung!

Lục Vũ lập tức đứng yên không nhúc nhích, im lặng nhìn con cá mập, suy tính xem nên làm thế nào.

May mắn là... mục tiêu của con cá mập không phải là hắn, hơn nữa khi xuống nước hắn cũng không bật đèn pin, không có nguồn sáng nào thu hút nó.

Sự chú ý của con cá mập dồn hết vào thân thể khổng lồ của Bí Hý!

Chỉ trong chốc lát, từng con cá mập từ bên ngoài bơi vào, bắt đầu đánh chén Bí Hý!

Lục Vũ nín thở, từ từ di chuyển, chậm rãi đến gần vị trí của Ngoa Thú, cẩn thận quan sát thân thể Bí Hý.

Trong lúc này, Ngoa Thú đã khoét ra một vết rách trên lưng Bí Hý.

Từ vết rách đó, lờ mờ có thể nhìn thấy một cái đầu nhỏ, to bằng đầu của một đứa trẻ, hình dáng rất giống đầu rồng trong truyền thuyết thần thoại!

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng hiểu ý của Ngoa Thú.

Hóa ra, ý của tiểu gia hỏa này là bảo hắn bổ Bí Hý ra, để cho tiểu đông tây bên trong chui ra.

Xem ra, tiểu đông tây giấu bên trong mới là bản thể của con Bí Hý đã thoái hóa thành yêu thú cửu phẩm này!

Lục Vũ quay đầu nhìn bầy cá mập, thấy chúng tạm thời vẫn đang cắn xé thân thể Bí Hý, không chú ý đến hành động của hắn và Ngoa Thú, liền lập tức lấy kiếm Thừa Ảnh từ ba lô ra, bắt đầu cắt trên lưng Bí Hý.

Một bên là bầy cá mập rình rập, một bên là một con Bí Hý đã thoái hóa đến thảm không nỡ nhìn.

Phải nói rằng, cảnh tượng này cũng khá kích thích!

Chẳng mấy chốc, Lục Vũ đã cắt mở được cái mai lớn của Bí Hý.

Ngoa Thú đang định đi bắt con Bí Hý nhỏ, không ngờ con Bí Hý nhỏ lại nhanh nhẹn, né được tay của Ngoa Thú, tứ chi ngắn ngủn quẫy trong nước, lao thẳng về phía một con cá mập đang cắn xé thân thể của nó!

Cú va chạm này vô cùng dứt khoát!

Nó vừa chạy, Ngoa Thú cũng đuổi theo!

Con cá mập đang mải mê "ăn cơm", trong mùi máu tanh nồng nặc bỗng ngửi thấy linh khí đặc hữu trên người Ngoa Thú!

Lập tức, con cá mập gần nhất liền bỏ miếng thịt Bí Hý bên miệng, dưới sự thúc đẩy của bản năng, há to cái miệng như chậu máu, định nuốt chửng Ngoa Thú!

Ngoa Thú giật mình, theo bản năng quẫy nước, đôi tay nhỏ vẫy loạn xạ.

Vô tình, bị một con cá mập cắn trúng bàn tay nhỏ.

Cơn đau nhói dữ dội khiến Ngoa Thú gần như phát điên!

Nó càng điên cuồng vung tay, muốn thoát ra!

Chương 1080

Nhưng... răng cá mập cực kỳ sắc bén, lần này cắn trúng Ngoa Thú, lập tức cắn ra máu!

Ngoa Thú là linh thú thượng cổ, dù hóa thành hình người, toàn thân trên dưới vẫn tỏa ra linh khí!

Lần này, càng kích thích bầy cá mập!

Cả bầy cá mập đều trở nên náo động!

Thấy tình hình không ổn, Lục Vũ chỉ có thể nghiến răng, liên tục vung đao, đâm chết hai con cá mập gần Ngoa Thú nhất!

Mùi máu tanh nồng nặc lập tức che đi khí tức của Ngoa Thú và Bí Hý!

Nhưng, mùi máu cũng khiến Lục Vũ trở thành mục tiêu của bầy cá mập.

Lục Vũ không chút do dự, một tay tóm lấy Ngoa Thú bị thương, một tay tóm lấy con Bí Hý còn muốn chạy loạn, trực tiếp ném hết vào Sơn Hà Đồ, sau đó thân mình xoay một vòng, bơi đến bên cạnh thân xác khổng lồ của Bí Hý, dựa vào mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra từ máu thịt Bí Hý, tạm thời ẩn mình.

Vô số cá mập mất đi mục tiêu, lại một lần nữa tấn công dữ dội vào thân thể khổng lồ của Bí Hý.

Chỉ có điều... chỉ sau vài giây, thân xác của Bí Hý đã biến mất ngay trước mắt bầy cá mập!

Bầy cá mập ngơ ngác trong chốc lát, rồi tất cả đều lao về phía hai con cá mập bị Lục Vũ xử lý.

Trí tuệ của cá mập dù sao cũng có hạn, theo bản năng sẽ bị mùi máu thu hút, Lục Vũ nhân lúc này, đục một cái lỗ trên thân thuyền, lao thẳng ra ngoài.

Không lâu sau, hắn nổi lên mặt nước.

Vương Bàn Tử vẫn đang lo lắng chờ đợi ở mạn thuyền, lúc này thấy Lục Vũ ló đầu lên, vội vàng ném dây thừng xuống kéo Lục Vũ lên.

Sau khi lên thuyền, Lục Vũ trực tiếp thúc giục: "Khởi động thuyền, đi ngay." A Ninh vội vàng đi khởi động thuyền, còn Vương Bàn Tử thì nhìn chằm chằm Lục Vũ, căng thẳng hỏi: "Tiểu ca, cậu sao rồi, không sao chứ?

Không bị thương chứ?

Lục Châu con thỏ con kia đâu?" "Không sao, lần này phát tài rồi!" Lục Vũ nói nhỏ một câu, đang định nói tiếp thì nghe thấy một tiếng "bẹp".

Quay đầu nhìn lại, một con cá rơi trên boong thuyền!

Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều ngẩn ra, theo bản năng ngẩng đầu lên, ngay sau đó, liền thấy một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc!

Trên trời, bắt đầu mưa cá!

Vô số con cá từ trên trời rơi xuống.

Có con rơi trên boong thuyền, có con rơi xuống nước.

Những con cá đó, lớn nhỏ đều có, con nào con nấy quẫy đạp lung tung, lật bụng trắng phếu muốn quay trở về biển cả.

"Các người mau vào đây, sắp có bão!" Giọng của A Ninh đột nhiên truyền vào tai hai người.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử không do dự, vội vàng chạy vào

khoang thuyền, rồi đóng chặt cửa lại.

A Ninh nhìn chăm chú về phía trước, miệng khe khẽ nói: "Lần này, phiền phức lớn rồi." Trong lúc nói, vẫn thấy cá biển lớn nhỏ không ngừng từ trên trời rơi xuống.

Mặt biển như đang có một trận mưa lớn.

Xung quanh tiếng động lớn như sấm, lại giống như gió thổi qua ống trúc, tiếng hú dài u u, không thể phân biệt được là thứ gì phát ra những âm thanh này.

Nhưng bị trận mưa rào lẫn cá biển này xối qua, sương mù dày đặc lúc trước cũng tan đi không ít.

"Quả nhiên là Long Thượng Thủy..." A Ninh chỉ tay về phía xa, chậm rãi nói: "Lần này, thật sự phiền phức lớn rồi.

Xem ra, con thuyền lần trước, rất có thể cũng đã gặp phải Long Thượng Thủy..." Qua lớp kính lớn của khoang thuyền, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều có thể thấy, trên mặt biển phía trước không xa xuất hiện một bức tường nước khổng lồ, nước biển cuồn cuộn ập tới!

Bức tường nước khổng lồ ấy như thể chống trời đạp đất, con thuyền của họ giống như một chiếc lá đơn độc, không thể nào so sánh được!

Bầu trời vốn vừa sáng lên một chút, trong chốc lát lại tối sầm lại!

Cảm giác như đang ở trong rãnh biển sâu!

"Long Thượng Thủy là gì?" Lục Vũ quay đầu nói với A Ninh: "Là cách nói của phong thủy hay là cách nói của khí tượng?" A Ninh nhìn chằm chằm vào bức tường nước lớn ở phía xa, mất mấy giây mới hoàn hồn, nói: "Là cách nói của ngư dân, một hiện tượng khí tượng giống như vòi rồng trên biển, dù sóng biển có lợi hại đến đâu, gặp

phải ‘Long Thượng Thủy’, đều phải xem số mệnh.” Vương Bàn Tử đột nhiên nảy ra một ý tưởng, nói: “Tiểu ca, có phải là do con Bí Hý vừa nãy gây ra không?” “Không phải.” Lục Vũ lắc đầu, ngừng một lát, lại nói: “Nó đang ở chỗ tôi.” “A?

Tiểu ca, cậu thành công rồi?” Vương Bàn Tử lập tức lại hưng phấn, quên cả tình cảnh hiện tại.

Nhưng, một câu nói của A Ninh đã kéo hắn về thực tại: “Tôi cũng chỉ nghe nói về Long Thượng Thủy, đây là lần đầu tiên gặp.

Cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết.” “Quay đầu rút lui?” “Đừng vội, cứ chờ xem đã.” Lục Vũ nhìn bức tường nước ở phía xa, trong lòng âm thầm tính toán.

Chương 1081

Trước đó, khi hắn ở trên biển quan sát tìm long mạch, âm hỏa, từng thấy một hiện tượng khí tượng kỳ lạ.

Mặt biển có mây đen che kín trời, như thể có thứ gì đó quái dị từ dưới biển đi ra.

Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", hiện tượng này được gọi là trạng thái hải khí ngưng kết.

Vương Bàn Tử đầu óc lóe lên một tia sáng, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, có phải chúng ta trùng hợp, đã tìm đúng chỗ rồi không?" Câu nói này vừa dứt, A Ninh liền nói tiếp: "Chúng ta không di chuyển được nữa, khi có Long Thượng Thủy, nước biển có một lực hút khó giải thích, sẽ khiến thuyền của chúng ta không thể đi được, chỉ có thể ở trong bức tường nước..." Vương Bàn Tử giật mình, nói: "Ý gì?

Cái gì gọi là không di chuyển được nữa?" "Tôi không giải thích rõ được." Sắc mặt A Ninh khó coi, nói nhỏ: "Tôi cũng là lần đầu gặp phải tình huống này, thuyền giống như bị nước biển hút chặt lại vậy." Vương Bàn Tử không tin, đi qua đẩy ga lên mức tối đa!

Quả nhiên, thuyền vẫn không nhúc nhích, cứ thế dừng lại trên biển!

Vương Bàn Tử trợn mắt, nhìn chằm chằm mặt biển, đột nhiên chửi: "Mẹ kiếp, gặp ma rồi à!" "Trong mộ có quỷ đả tường, trên biển cũng có quỷ đả tường sao?" Lục Vũ không nói gì, chỉ quan sát mọi thứ trên mặt biển.

Phía xa, sóng dữ ngập trời, nước biển cuồn cuộn như muốn nuốt chửng tất cả!

Nhưng, con thuyền của họ lại không hề nhúc nhích!

Hơn nữa, giữa trời và biển không chỉ có một bức tường nước khổng lồ đó, mà là hàng chục "Long Thượng Thủy" cùng lúc xuất hiện, nước biển đổ ngược lên trời!

Nhưng lạ thay, mặt biển nơi họ đang ở lại vô cùng tĩnh lặng, không có một gợn sóng.

Những bức tường nước dâng lên từ biển dường như cũng ngưng tụ ở điểm cao nhất, hải khí thẳng đứng lên xuống, vô cùng kỳ quái!

Nhìn cảnh này, Lục Vũ trong lòng âm thầm nhớ lại những gì được nói trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Khi đó, hắn và Hồ Bát Nhất bàn luận về long mạch "Nam Long" bắt nguồn từ núi Nga Mi, cho rằng Nam Long này hẳn là long mạch lớn nhất thiên hạ, thế của nó vượt xa "Bắc Long" và "Trung Long" khởi phát từ Côn Luân.

Nam Long khởi từ Nga Mi, men theo sông Trường Giang đi về phía đông, trong đó một nhánh rẽ theo núi Duyên Gia xuống biển, kéo dài về phía bắc dưới đáy biển, lấy Hoàng Bột Hải làm án hộ; hai nhánh chính còn lại thì uốn lượn về phía nam, hợp lại dưới đáy biển, hội tụ đến gần mộ đáy biển Uông Tàng.

Mà gần mộ đáy biển, lại sinh ra một "Trực Long".

Mặc dù Hồ Bát Nhất lúc đó chỉ liếc qua bản đồ long mạch mà Lục Vũ vẽ, nhưng lúc chia tay ở sân bay, vẫn nói với hắn: khu vực xoắn ốc san hô chính là nơi 'Nam Long' và 'Trực Long' giao tranh, là nơi hải khí cuộn trào, dù không phải mùa gió bão, mây bão vẫn hoành hành, cũng sẽ thường xuyên xảy ra những hiện tượng đáng sợ như "Long Thượng Thủy".

"Long Thượng Thủy" này không phải là vẻ đẹp lộng lẫy của

“Thủy Long Vựng”, mà là một hiện tượng khí tượng vô cùng kỳ quái.

Từ góc độ phong thủy, đây là “long tranh phong”, Nam Long đấu với Trực Long.

Loại huyền học này, Hồ Bát Nhất cũng không nói rõ được, chỉ dặn dò Lục Vũ, dù thế nào cũng phải hết sức cẩn thận, không được hành động thiếu suy nghĩ...

“Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là ‘Long Thượng Thủy’ hay là yêu quái làm loạn!” Vương Bàn Tử đột nhiên hít một hơi khí lạnh, chỉ tay về phía xa, trợn to mắt, chỉ cảm thấy không thể tin nổi!

“Trời ơi!

Kia là cái gì!

Trời ơi!” A Ninh cũng kinh ngạc trợn to mắt, nhìn chằm chằm về phía xa!

Phía xa, một bóng đen khổng lồ từ phía trên bức tường nước lớn từ từ xuất hiện!

Nửa phần trước của một con tàu thép khổng lồ, từ trong bức tường nước chậm rãi ló ra, giống như một con tàu trên trời, đi đến chỗ thác nước thẳng đứng, mắt thấy sắp rơi xuống mặt biển tầng dưới!

A Ninh cầm ống nhòm, cẩn thận nhìn, kinh ngạc đến không thể tin nổi: “Trời ơi, đó là tàu Indianapolis!” “Cái gì polis?

Là con tàu bị chìm của công ty các người à?

Trùng hợp vậy sao...” A Ninh nghiến răng nói: “Không phải!

Đó là tàu tuần dương hạng nặng lợi hại nhất thời Thế chiến II!

Rất nhiều người đều đoán nó bị dòng hải lưu Thái Bình Dương đưa vào rãnh biển sâu, không ngờ lại ở đây...” A Ninh quả không hổ là

người của công ty Cầu Đức Khảo từng chuyên trục vớt tàu đắm, đối với tàu đắm vô cùng hiểu biết.

Nhưng lúc này, không phải là lúc quan tâm đến tàu đắm!

Giờ phút này, cảnh tượng trên biển, như thể địa ngục!

Trên và dưới thuyền dường như cùng lúc xuất hiện hai vùng biển, một vùng biển treo lơ lửng trên trời, còn vùng biển kia thì "Tam Xoa Kích" của họ đang cố gắng vùng vẫy mà không thoát ra được.

Vùng biển trên trời, từ bên trong rơi ra rất nhiều thứ được mang lên từ đáy biển, mỏ neo gãy của tàu đắm, xương cá voi khổng lồ, tóm lại những thứ chìm dưới đáy biển đều bị lật tung lên!

Vô số thứ, theo bức tường nước bay lên trời, rồi lại bị một luồng khí mạnh mẽ đẩy đi...

Mắt thấy, xác tàu Indianapolis cũng giống như những con cá bị nước biển hất ra, sắp từ trên cao rơi xuống!

Đúng lúc này, tất cả "Long Thượng Thủy", như thể đột nhiên bị rút cạn, lập tức mất đi sức mạnh đi lên, vô số nước biển, mang theo vô số thứ, tất cả đều từ trên trời rơi xuống!

"Hỏng rồi!" Nhìn cảnh tượng như tận thế này, A Ninh lập tức phản ứng lại, vội nói: "Nắm chặt vào, sắp..." Một câu của cô còn chưa nói xong, cả bầu trời lập tức tối sầm lại.

Ngay sau đó, sấm chớp vang dội, gió cuồng nổi lên!

Chương 1082

Sóng biển dâng trào, con thuyền nhỏ của họ trực tiếp bị sóng biển đẩy đi, biến thành tàu lượn siêu tốc!

Mặt biển lúc cao lúc thấp, từng con sóng lớn kinh thiên, hất con thuyền lên rồi lại hạ xuống!

"Nhất định phải nắm chặt, tuyệt đối không được ngã!" A Ninh nắm chặt bánh lái, hét lên khản cả cổ, nhắc nhở Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Nhưng lúc này, gió gào thét, dù cô có hét thế nào cũng vô ích, không ai nghe thấy.

Thậm chí, chính cô cũng không nghe thấy tiếng hét của mình, chỉ có thể nhắm mắt lại, cố gắng thuyết phục bản thân, an ủi bản thân, hy vọng con thuyền mà công ty của mình đã tốn công sức cải tạo đủ chắc chắn.

Lúc này, Vương Bàn Tử đã có chút say sóng, gân cổ hét lớn: "Tiểu ca, không phải nói trên biển có thể được Hải Thần phù hộ sao, mẹ nó nói thế có phải là hải sâm không..." Lục Vũ có chút dở khóc dở cười, hét vào mặt hắn: "Nếu không chịu nổi, thì vào Sơn Hà Đồ đi." Vương Bàn Tử hét lớn: "Bàn gia ta đây sao có thể không chịu nổi, hãy để bão tố đến dữ dội hơn nữa đi!" "Tên mập chết bầm, cái miệng của cậu có thể đừng tiện như vậy không!" A Ninh vừa nghe thấy tiếng hét của Vương Bàn Tử, lập tức nổi giận.

Nhưng hét xong, nghe thấy giọng của chính mình, cô không khỏi ngẩn ra.

Không đúng!

Trước đó gió gào thét, ngoài tiếng gió không nghe thấy gì, sao bây giờ lại nghe được giọng của Vương Bàn Tử?

Cô cẩn thận mở mắt ra, lúc này mới phát hiện, gió sóng đã nhỏ đi rất nhiều, không nói là trời yên biển lặng, nhưng cũng không phải là gió táp mưa sa như trước!

A Ninh vội vàng định thần lại, cẩn thận lái thuyền, điều khiển con thuyền nhỏ của họ từ từ tiến lên trong sóng biển...

Không biết đã qua bao lâu, gió sóng cuối cùng cũng qua đi, mặt biển trở lại yên bình.

Ba người nhìn nhau, đều có chút vui mừng của người sống sót sau tai kiếp.

"Biển này, cũng thật là sóng gió.

Ai mà ngờ được, trên biển lại có thể thấy cảnh tượng như vậy?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm, trong đầu vẫn hiện lên cảnh tượng kỳ quái lúc trước.

Lục Vũ cũng nhìn về phía biển xa, thở phào một hơi dài.

Trận bão này qua đi, ít nhất có thể yên tĩnh một thời gian, không đến nỗi sinh ra sự ngưng tụ hải khí lớn như vậy, họ có thể nhân cơ hội tiến vào xoắn ốc san hô, tìm kiếm tàu đắm và âm hỏa bên cạnh hải nhãn được gọi là "Quy Khư" kia.

Nếu có thời gian, thậm chí còn có thể đi xem con tàu chiến trong truyền thuyết "Indianapolis", biết đâu lại có những phát hiện thú vị.

"Không ổn lắm." Lúc này, A Ninh lại đột nhiên lên tiếng.

Lục Vũ quay đầu nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?" "Các người xem nước biển, toàn bộ đã đen lại rồi." "Có phải là dưới đáy biển có mỏ dầu, bị 'Long Thượng Thủy' làm cho dầu thô trào ra không?" Vương Bàn Tử

đoán.

“Không có khả năng.” A Ninh nheo mắt nhìn nước biển ở phía xa, nói: “Các người chú ý xem, chỉ có nước biển bên đó là màu đen, bên còn lại không có vấn đề gì.

Hơn nữa, dầu thô rất nặng, sẽ tạo thành một lớp màng dầu giống như da khô trên mặt biển, liếc mắt là có thể thấy váng dầu.” Nghe A Ninh nói, Lục Vũ đi ra khỏi khoang thuyền, cẩn thận quan sát.

Mặt biển quả thực không có váng dầu, nước biển như thể bị mực nhuộm, biến thành màu đen.

Bên còn lại thì lại không có biến hóa gì, cảm giác quả thực kỳ lạ.

Trầm mặc một lát, Lục Vũ lôi Ngoa Thú và Bí Hý từ trong Sơn Hà Đồ ra.

Nghĩ rằng Bí Hý sống ở vùng biển này, có thể biết chuyện này.

Chỉ tiếc là, Bí Hý lúc này, đã không khác gì linh quy bình thường, căn bản không biết nói.

Hết cách, Lục Vũ cũng chỉ có thể thu hai tiểu gia hỏa này lại.

Nhưng đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng quái dị: “Tiểu ca, chuyện lạ năm nào cũng có!

Cậu xem bên kia, trong nước đen hình như có một cái quan tài ngọc trắng đang trôi!” Theo giọng nói của hắn, Lục Vũ cũng thấy bên kia có một cái quan tài ngọc trắng đang trôi, liền chỉ huy A Ninh lái thuyền đến gần quan tài ngọc trắng đó.

Đến gần, nhìn càng rõ hơn.

Một cái quách hình chữ nhật ngay ngắn, vuông vức, thể tích rất lớn, khác với quan tài đá thông thường, bên trong chứa hai ba cái tống tử cũng không thành vấn đề.

Bề mặt điêu khắc tinh xảo, chỉ tiếc đã bị vôi hóa mờ mịt.

Có vài chỗ bám một lớp san hô lốm đốm xám trắng, có mấy sợi xích sắt to cố định quan tài, đóng kín mít.

Vương Bàn Tử lập tức hứng thú, nói: "Lại đến lúc thăng quan phát tài rồi, Tiểu ca, thế nào, tôi đã nói lần này chúng ta ra ngoài gặp hên mà, A Ninh, chuẩn bị đồ nghề, vớt lên làm việc!" "Đừng động." Lục Vũ đột nhiên nhíu mày nói một câu.

Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ra.

Đang định hỏi một câu gì đó, thì thấy cái quan tài ngọc nổi kia trên mặt biển nhấp nhô, xung quanh mơ hồ có gợn nước.

Gần như trong nháy mắt, đã thấy có cá mập vây quanh quan tài ngọc nổi.

"Tiểu ca, tình hình gì đây?

Mấy thứ này, là đồng nghiệp của chúng ta à?" Lục Vũ nhíu mày, hít hít mũi, nói: "Các cậu có ngửi thấy không, có mùi máu tanh." Mùi này, rất giống với mùi mà hắn ngửi thấy trước đó.

Chương 1083

Vương Bàn Tử cẩn thận ngửi, nhíu mày nói: "Mùi này sao giống mùi lúc con thỏ con kia bị dọa vậy?" Lục Vũ gật đầu, đưa tay lôi Ngoa Thú ra, để nó cẩn thận nhận dạng.

Ngoa Thú chỉ tay vào cỗ quan tài ngọc trắng, giọng trong trẻo nói: "Thứ đó có mùi giống hệt trên người nó, chắc là thứ mọc ra từ trên người con rùa nhỏ kia." Quan tài mọc trên người Bí Hý?

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, lập tức nghĩ đến điều gì đó, nhíu mày nói: "Bàn Tử, cậu có nhớ hình tượng của Bí Hý là gì không?" Vương Bàn Tử không cần suy nghĩ, buột miệng: "Đầu rồng, thân rùa, cõng bia." "Hả?" "Còn có thể cõng quan tài?" Vương Bàn Tử chỉ ngạc nhiên một chút, liền lập tức hiểu ý của Lục Vũ.

Gãi gãi đầu, nói: "Chưa nghe nói Bí Hý còn có thể cõng quan tài.

Vả lại, người như thế nào mới có thể để Bí Hý cõng quan tài?" Nói đến đây, sắc mặt Vương Bàn Tử trở nên kỳ quái, thử nói: "Không lẽ là trò của Hận Thiên Cổ Quốc kia bày ra chứ?" Lục Vũ gật đầu, nói: "Tôi cũng cảm thấy có khả năng này." "Được rồi, vậy không quản nữa, mau vớt cái quan tài này lên, kẻo nó chạy mất." Vương Bàn Tử miệng nói, vội vàng thúc giục A Ninh giúp hắn thao tác cần cẩu trục vớt...

"Thăng quan phát tài", luôn là một trong những việc Vương Bàn Tử yêu thích nhất, nhưng gần đây, hắn theo Lục Vũ dính vào những chuyện quá khứ, lại bỏ lỡ rất nhiều chuyện "thăng quan phát tài".

Lần này, gặp được quan tài ngọc trắng trôi trên biển, chuyện tốt do ông trời ban tặng thế này, bỏ lỡ là tuyệt đối không thể!

"Chắc là Long Vương gia lúc trước cảm thấy dọa chúng ta, nên

giờ đền bù đây mà.” Vương Bàn Tử miệng lẩm bẩm, phối hợp với A Ninh, điều khiển lưới cẩu trên thuyền, vớt cỗ quan tài lớn kia từ mặt biển lên thuyền.

Quan tài ngọc trắng lên thuyền, càng có thể thấy dưới đáy quan tài dính một ít vỏ sò thịt thối, còn có mùi máu tanh từ dưới đáy tỏa ra, nhưng không nồng lắm.

Vương Bàn Tử liếc nhìn vây cá mập trên mặt nước, nói: “Trong biển lại không phải không có đồ ăn, cứ bám theo chúng ta làm gì?” “Mùi máu quá nồng, chúng nó còn phải theo một lúc nữa.” Lục Vũ không nói nhiều, sự chú ý đều dồn vào cỗ quan tài ngọc trắng.

Bề mặt quan tài đá, toàn bộ là hoa văn vân lôi, xét về hình chế, là quan tài lớn thời Tây Chu.

Ngoài ra, cũng không nhìn ra được thứ gì khác.

“Tây Chu, có ai có thể dùng quan tài quy mô lớn như vậy, lại còn ở trên biển?” Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, thuận miệng nói một câu.

Vương Bàn Tử luôn rất hứng thú với quan tài lớn, kiến thức về phương diện này cũng có một ít.

Hắn liền đi vòng quanh quan tài một vòng, nói: “Tiểu ca, xét theo quy chế này, ít nhất cũng là vương công quý tộc.

Cậu xem chất liệu này, gần như y hệt với Bạch Ngọc Cung mà chúng ta từng thấy.” “Nếu nhìn như vậy, e rằng phải là cấp bậc chư hầu vương thời Tây Chu.” A Ninh cũng đứng bên cạnh quan sát, nghe Vương Bàn Tử nói, bất giác hỏi: “Bạch Ngọc Cung là nơi nào?” Vương Bàn Tử quay đầu liếc cô một cái, lẩm bẩm: “Không phải nơi tốt đẹp gì, là nơi của kẻ xấu...” Nói xong câu này, Vương Bàn Tử đi vòng quanh quan tài một vòng, tìm đúng vị trí rồi hỏi: “Tiểu ca, mở

không?" "Cạch!" Hắn vừa nói xong, còn chưa kịp làm bất kỳ động tác nào, đã nghe thấy quan tài ngọc trắng đột nhiên phát ra một âm thanh, vị trí đầu quan tài, lập tức nứt ra, lờ mờ bên trong còn truyền ra tiếng nói trầm đục: "Kẻ nào dám làm phiền ta thanh tu..." Ngay khoảnh khắc đó, Lục Vũ thoáng thấy một bóng người từ trong quan tài ngọc trắng chui ra.

Chỉ là bóng người đó đến nhanh đi cũng nhanh, Lục Vũ cũng không nhìn rõ.

Nhưng có thể chắc chắn là, Vương Bàn Tử, A Ninh đều nghe thấy âm thanh vô cùng quái dị đó!

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều đổ dồn về phía Lục Vũ.

Vương Bàn Tử bĩu môi, nói nhỏ: "Tiểu ca, cậu thấy không?

Tự nó mở?

Tình hình gì vậy?" Lục Vũ khẽ lắc đầu, ra hiệu Vương Bàn Tử đừng vội, đi sang bên cạnh hai bước, định xem xét vị trí đầu quan tài có chuyện gì.

Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ hành động, cũng đi theo.

Đến trước đầu quan tài nhìn, chỉ thấy một tấm ngọc trắng rơi trên đất, vị trí đầu quan tài đen ngòm, cũng không thấy bên trong có gì.

Đợi một lát, không thấy có gì khác thường, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Tiểu ca, đây là tình hình gì?

Ở trong đó chán rồi, ra ngoài hít thở không khí?

Cái tống tử này..." Câu nói này còn chưa dứt, trong lòng Lục Vũ đột nhiên có một dự cảm không lành, không chút suy nghĩ liền kéo Vương Bàn Tử né sang một bên.

Gần như ngay khoảnh khắc họ né ra, đã thấy từ trong đầu quan tài

đen ngòm bùng lên một ngọn lửa khó tả!

Vương Bàn Tử giật mình, buột miệng: "Mẹ kiếp, đây là Vô Biên Nghiệp Hỏa!" Vô Biên Nghiệp Hỏa, họ đều không phải lần đầu gặp, biết loại lửa này đến nhanh đi cũng nhanh, lúc này chỉ ngoan ngoãn nép sang một bên.

Không lâu sau, ngọn lửa biến mất.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, rồi lại nhìn cỗ quan tài, lấy đèn pin ra, chỉ vào vị trí đầu quan tài.

Lục Vũ hiểu ý hắn là muốn qua đó xem tình hình bên trong, liền gật đầu, hai người cùng nhau tiến lại gần vài bước.

Đến gần, đèn pin rọi vào, tình hình trong quan tài rõ như ban ngày.

Đơn giản mà nói, không có cái quái gì cả.

Vương Bàn Tử lập tức gãi đầu, nói nhỏ: "Tiểu ca, một ngọn lửa đốt sạch rồi à?" "Không đơn giản như vậy." Lục Vũ chỉ vào tấm nắp bị rơi ra lúc trước, chỉ thấy trên đó chi chít bùa chú.

Hình chế này, là hình chế mà họ chưa từng thấy.

Mặc dù có nơi có tục lệ khắc một số chú Vãng Sinh, chú Đại Bi và kinh văn trong quan quách để bảo vệ chủ nhân, nhưng trong quan tài khắc bùa chú, còn giấu cả Vô Biên Nghiệp Hỏa, điều này có chút khó tin!

Lòng Lục Vũ trầm xuống, ra hiệu Vương Bàn Tử né sang một bên, sau đó lấy kiếm Mặc Mi ra, dùng làm gậy, khẽ gõ vào mặt bên của đầu quan tài.

Chỉ nghe một tiếng "bẹp" giòn tan, hai tấm ván hai bên đều đổ xuống, rơi trên boong thuyền, phát ra một tiếng động trầm đục lớn hơn.

Tấm nắp phía trên, càng trực tiếp đập xuống sàn.

Chương 1084

Điều này không đúng!

Quan quách sở dĩ được gọi là quan quách, là vì có quách có quan, ít nhất hai lớp.

Nhưng xét tình hình hiện tại, chỉ còn một lớp quách, quan tài bên trong đâu?

Chẳng lẽ bị ngọn Vô Biên Nghiệp Hỏa vừa rồi đốt sạch cả rồi sao?

Trong lúc Lục Vũ và Vương Bàn Tử đang suy nghĩ, bên cạnh truyền đến giọng của A Ninh: "Các người xem, trên tấm ván này hình như có ghi lại sự tích của chủ nhân..." Lục Vũ đi qua xem, ánh mắt lập tức bị nội dung trên tấm ván thu hút.

Trên tấm ván, không chỉ đơn giản là phù điêu, trên phù điêu còn có tranh màu.

Cách làm này, cũng trái với thông lệ, không phù hợp với hình chế trong "Táng Kinh".

Dù sao, sự tích của chủ nhân, đều được ghi lại trên vách mộ thất.

Hắn và Vương Bàn Tử bôn ba nam bắc, xem biết bao nhiêu ngôi mộ lớn, cũng chỉ thấy tranh đá trên quan quách trong mộ của hoàng tử Cô Mặc ở Tây Dạ Cổ Thành.

Nhưng đó cũng là vì hình chế của Tây Vực khác với Thăng Long, cộng thêm chuyện liên quan đến Tinh Tuyệt nữ vương, nên hậu nhân đã khắc những việc quan trọng nhất trong cuộc đời của hoàng tử Cô Mặc lên quan quách của ông ta, để làm kỷ niệm.

Nhưng những hình vẽ trên tấm ván này lại hoàn toàn khác.

Bức tranh đầu tiên, miêu tả một người, tiên phong đạo cốt, đứng trên đỉnh núi, xung quanh có vô số đạo nhân, đạo đồng, linh thú vây quanh, cảm giác như lão đầu này sắp thành tiên.

Điều kỳ quái là, người này có ba mặt, mỗi mặt đều giống hệt nhau, khác biệt duy nhất là biểu cảm.

Mặt chính diện lạnh lùng, mặt bên trái cười lạnh, còn biểu cảm mặt bên phải thì có chút khó tả, như cười như không.

Nhưng những đạo đồng và linh thú vây quanh, con nào con nấy trông đều sống động, vui vẻ vô cùng, đặc biệt là con thỏ lớn và con rùa khổng lồ huyền vũ trong đám thụy thú.

Bức tranh thứ hai trên tấm ván, lão đạo ở giữa vẫn có ba khuôn mặt, nhưng bên cạnh ông ta, có thêm một lão đầu trông giống hệt ông ta, vẻ mặt hung ác, hoàn toàn khác với bức tranh trước.

Mà những người vây quanh, trông lại càng vui vẻ, hưng phấn hơn.

Mơ hồ có thể thấy một số đạo nhân đã quỳ xuống, đang cúi đầu lạy.

Công nghệ của bức tranh đá này rất tinh xảo, khiến người ta có thể cảm nhận được tâm trạng hoặc hành động của những người đó.

Tấm ván này chỉ có hai bức tranh đá, Lục Vũ lại đi đến một tấm ván khác, xem nội dung trên đó.

Bức tranh thứ ba, càng kỳ quái hơn.

Lão đầu ở giữa, còn lại hai khuôn mặt, bên cạnh lão đầu, thì đứng hai người giống hệt ông ta.

Hai người, một người mặt mày hung ác, một người mặt đầy vẻ cười lạnh.

Trên trời, mơ hồ có thêm một ít mây đen, tình hình có vẻ không ổn

lắm.

Nhưng những đạo đồng, thụy thú xung quanh, trông tâm trạng lại tốt hơn, gần như tất cả đều quỳ rạp dưới đất, cúi đầu lạy.

Bức tranh thứ tư, phong cách đột ngột trở nên kỳ quái hơn rất nhiều.

Nội dung trên tranh là một cỗ quan tài ngọc trắng lớn...

Bầu trời mây đen che kín, mơ hồ có sấm sét sắp giáng xuống, một lão đầu có hai bộ mặt, đặt hai người khác trông giống hệt ông ta vào hai đầu quan tài, rồi đóng nắp quan tài lại...

Khi Lục Vũ xem xong bốn bức tranh đá, Vương Bàn Tử cũng đã xem xong nội dung trên đó, có chút ngạc nhiên nói: "Tiểu ca, lão đầu trong tranh này, sao tôi thấy có chút quen mắt?" Bên cạnh, A Ninh đột nhiên vỗ trán, buột miệng: "Tôi nhớ ra rồi, tôi đã thấy ông ta, ông ta là..." "Đừng nói, đừng nghĩ." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời A Ninh.

Vương Bàn Tử gãi đầu, nói: "Tiểu ca, đây là tình hình gì?

Ông ta đang giở trò gì vậy?" "Cậu có thấy giống với 'Trảm Tam Thi' mà đạo gia thường nói không." Vương Bàn Tử nhíu mày chặt hơn, dùng sức gãi đầu: "Đạo gia thành tiên 'Trảm Tam Thi'?" Lúc trước khi xem bích họa, trong lòng Lục Vũ đã nghĩ như vậy, lúc này liền trực tiếp gật đầu, nói: "Rất có thể là như vậy, còn một phần nội dung nữa chắc ở trên nắp quan tài." "Vậy thì trong này chẳng phải có ba cái tống tử lớn sao?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong lòng, rồi nói: "Vậy tôi lật nắp quan tài ra xem, xem bên trong rốt cuộc vẽ cái quái gì." "Đừng động!" Lục Vũ vừa thất thần một thoáng, lúc hoàn hồn lại thấy tay của Vương Bàn Tử, theo bản năng hét lớn, nhưng đã muộn!

Nắp quan tài ngọc trắng lớn, trực tiếp bị Vương Bàn Tử lật sang

một bên!

Ngay khoảnh khắc lật ra, chính hắn cũng phát ra một tiếng hét quái dị khó tả...

"Né ra!" Lục Vũ trực tiếp thu kiếm Mặc Mi lại, đổi thành kiếm Thừa Ảnh!

Khi hắn lấy kiếm Thừa Ảnh ra, trên boong thuyền đã có thêm một bóng người mặt đầy vẻ cười lạnh!

Chính là lão đầu tiên phong đạo cốt, trông không khác gì Khương Tử Nha!

Lúc này, Khương Tử Nha tay cầm phất trần, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Lục Vũ, nói: "Làm phiền ta thanh tu, tội không thể tha!" Trong lúc nói, phất trần vung lên, vô số sợi tơ trắng lập tức đâm về phía Lục Vũ!

Động tác này cực nhanh!

Trong chớp mắt, Lục Vũ lùi lại mấy bước, kiếm Thừa Ảnh trong tay liên tục vung lên, chém đứt vô số sợi tơ trắng, nhân thế dùng Mặc Gia kiếm pháp đột phá về phía trước, mắt thấy một kiếm sắp đâm trúng lão đầu, dị biến đột ngột xảy ra!

Lão đầu như thể xuyên qua lưỡi kiếm, không hề để ý mà lao về phía Vương Bàn Tử.

Chương 1085

Vương Bàn Tử bị lão đầu dọa cho giật mình, cũng không kịp rút gậy báu của mình, rút súng ra, trực tiếp bóp cò, bắn thẳng vào lão đầu!

Một phát bắn qua, chẳng khác gì bắn vào không khí, lão đầu giống như một hư ảnh, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Trảm Tam Thi... chẳng lẽ là chém hồn thể?

Lục Vũ suy nghĩ nhanh, sau khi nghĩ đến khả năng này, liền trực tiếp lấy ra Thất Tinh Luân Hồi Đao, một đao chém về phía lão đầu.

Tuy nhiên, lão đầu lại bay về phía A Ninh, hoàn toàn không để ý đến đòn tấn công của hắn...

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ lập tức thu lại Thất Tinh Luân Hồi Đao, đổi sang "Du Long Quy Y Bình" có thể siêu độ oan hồn.

Bóng người vốn đang lao về phía A Ninh bỗng khựng lại một chút, rồi ngay lập tức bổ nhào về phía hắn.

Nhưng chưa kịp thở phào một hơi, hắn đã cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh gào thét!

Vừa quay đầu lại, hắn đã thấy một lão già với vẻ mặt cực kỳ hung ác, nghiến răng nghiến lợi xông tới.

Bị tấn công trước sau, Lục Vũ bước lệch sang một bên, suýt soát né được!

Chỉ là vừa né xong hắn mới phát hiện, lão già mặt cười lạnh kia không hề bị hút vào "Du Long Quy Y Bình", mà lại đâm sầm vào lão già mặt mày hung tợn!

Trong chớp mắt, hai lão già hợp lại làm một, biến thành một lão

quái hai đầu với thân thể rắn chắc!

Lão quái một mặt cười lạnh, một mặt hung tợn, lại lần nữa lao về phía Lục Vũ.

Lục Vũ từ bỏ "Du Long Quy Y Bình", đổi sang "Quỷ Tỳ"!

Hắn quyết định liều mạng, nhất định phải thu phục hai lão già này!

Ngay khoảnh khắc Quỷ Tỳ xuất hiện, hai lão già lập tức tách ra, tăng tốc lao về phía Quỷ Tỳ!

Ngay khi Lục Vũ tưởng rằng sắp thành công, khuôn mặt cười lạnh kia lại bất ngờ lao về phía A Ninh đang ở bên cạnh hắn.

Phất trần quất mạnh vào người A Ninh!

Trong nháy mắt, thân thể A Ninh da tróc thịt bong, máu tươi chảy đầm đìa, ngã gục trong vũng máu, xem ra không sống nổi!

Vương Bàn Tử ở phía bên kia, sững sờ trước cảnh tượng này!

Thấy vậy, lão già mặt cười lạnh càng nhân lúc Vương Bàn Tử ngẩn người mà lao tới.

Vào giây phút cuối cùng, Vương Bàn Tử cũng kịp phản ứng, lăn một vòng trên đất, suýt soát né được, chỉ cảm thấy sau lưng đau rát.

Thấy lão già mặt cười lạnh vẫn còn truy đuổi, Vương Bàn Tử rút cây gậy báu ra, gân cổ gào lớn: "Tiểu ca nhi, mau chạy, mau chạy!" Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa vung cây Bách Luyện Di Tôn Côn trong tay tạo thành côn phong, trực tiếp nghênh chiến với lão già mặt cười lạnh!

Không có bất kỳ sự hồi hộp nào, phất trần của lão già chỉ quất một cái đã cuốn chặt lấy cây gậy báu của Vương Bàn Tử, sau đó vô số sợi tơ tóc vung lên, Vương Bàn Tử lập tức ngã xuống đất.

Nhìn lại sau lưng hắn, máu thịt be bét, cứ như bị ai đó dùng xẻng xúc bay cả mảng thịt sau lưng đi vậy!

Chứng kiến Vương Bàn Tử biến thành bộ dạng này, tim Lục Vũ chợt lạnh đi.

Hắn cũng dừng lại, chỉ lặng lẽ nhìn hai lão già, một mặt cười lạnh, một mặt hung tợn.

Hai khuôn mặt dường như không còn vội vã, chỉ đứng đó, im lặng nhìn hắn.

Chờ một lát, cả hai lão già đều giơ phất trần lên.

Ngay lúc phất trần của chúng sắp sửa cuốn tới, ánh mắt Lục Vũ vô tình nhìn thấy tấm ván trên nóc quan tài được vẽ đầy bùa chú.

Giây phút ấy, hắn như bị ma xui quỷ khiến, lập tức cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu tươi thẳng lên trên đó.

"Phụt" một tiếng, máu tươi hòa cùng nước bọt, một màn sương máu phun lên tấm ván.

Ngay sau đó, tấm ván phát ra ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng lập tức bao trùm lấy hai lão già.

Chúng gần như không có chút phản kháng nào, bị kim quang bao phủ rồi biến mất không thấy đâu.

Kết thúc rồi sao?

Cứ thế là xong rồi à?

Đầu óc Lục Vũ ong ong, nhìn Vương Bàn Tử ngã gục bên cạnh, và cả A Ninh đang nằm trong vũng máu.

Hắn chậm rãi bước tới, cúi xuống xem xét.

Chương 1086

Hai người, đã chết rồi, không còn chút sinh khí nào.

Ngay cả linh hồn cũng đã tan biến.

Lần này, Lục Vũ lần đầu tiên có chút luống cuống, ngây người nhìn thi thể Vương Bàn Tử, không biết mình nên làm gì.

Hồi lâu sau, hắn cuối cùng cũng nhớ ra một chuyện!

Hắn có "Cách Lý Cao Lợi Niệm Châu", có thể khiến người chết sống lại!

Chuỗi hạt đó hiện vẫn còn trên tay "Sơ Nhất", nhưng chỉ cần bảo vệ tốt thi thể Vương Bàn Tử, rồi quay về tìm "Sơ Nhất", là có thể cứu Vương Bàn Tử sống lại!

Hơn nữa, hắn còn cất một chiếc Vẫn Ngọc Quan trong Sơn Hà Đồ, có thể tạm thời bảo quản thi thể của Vương Bàn Tử.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ cuối cùng cũng vực lại tinh thần, vội vàng lấy Vẫn Ngọc Quan từ trong Sơn Hà Đồ ra.

Hắn lại bế Vương Bàn Tử lên, đi đến bên cạnh Vẫn Ngọc Quan, vừa định đẩy nắp quan tài ra thì nghe "bụp" một tiếng, nắp Vẫn Ngọc Quan vậy mà tự mình bật mở!

Sắc mặt Lục Vũ đột biến, theo phản xạ buông Vương Bàn Tử ra, trong tay lại xuất hiện Luân Hồi Đao!

Ngay khoảnh khắc nắm chặt đao, hắn liền thấy một khuôn mặt già nua đầy vẻ cười lạnh thò đầu ra từ trong Vẫn Ngọc Quan.

"Lão già tam, tao sẽ khiến mày vĩnh viễn không được siêu sinh!" Lục Vũ tức giận chửi một câu, cắn nát đầu ngón tay, trong đầu cũng

không biết nghĩ thế nào, vậy mà lại vẽ bùa chú mà hắn từng thấy trên tấm ván bạch ngọc quan ra giữa hư không!

Chỉ là vẽ được một nửa, hắn đột nhiên cảm thấy tay bị ai đó nắm lấy.

Vừa quay đầu lại, hắn thấy A Ninh toàn thân máu thịt be bét, nửa bên mặt gần như không còn, đang nắm chặt tay hắn, không cho hắn hoàn thành nốt mấy nét bùa cuối cùng!

Chưa hết, Vương Bàn Tử trong lòng hắn cũng run rẩy đưa tay ra, chỉ vào mặt hắn.

Giây phút này.

Lục Vũ đột nhiên phát hiện mình không thể cử động được nữa, toàn thân cứng đờ, không nhúc nhích được, như thể bị định thân vậy.

Lúc này, khuôn mặt già nua cười lạnh trong Vẫn Ngọc Quan đã sắp dán vào mặt Lục Vũ, lải nhải nói: "Chuyện cỏn con mà cũng phải để cô nãi nãi ta ra tay cứu ngươi sao?" Cô nãi nãi?

Ngoa thú?

Ảo giác?

Lục Vũ bỗng chốc có chút mơ màng, ngây người nhìn lão già mặt cười lạnh trước mặt…..

Lúc này, Vương Bàn Tử trong lòng hắn đột nhiên lên tiếng, nói: "Thằng ranh con, không phải mày nói không sao à?

Giờ thì sao đây?

Hay là làm thêm phát nữa nhé?" "Cô nãi nãi cho nó một phát thật mạnh vào!" Một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu Lục Vũ, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trên mặt đau rát!

Ngay sau đó, là một cảm giác trời đất quay cuồng!

Lục Vũ chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt liên tục thay đổi, lúc sáng lúc tối, còn có một cảm giác phiêu diêu khó tả.

Không biết đã qua bao lâu, những hình ảnh biến ảo xung quanh cuối cùng cũng dừng lại, Lục Vũ cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Nhìn xung quanh, Vương Bàn Tử, Ngoa thú, A Ninh, tất cả đều bình an vô sự, chỉ có điều từng đôi mắt đen trắng rõ ràng đều đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Ngoa thú đang ngồi xổm trên nóc quan tài đen, bàn tay nhỏ bé cử động, do dự không biết có nên cho Lục Vũ thêm một phát nữa hay không.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Đột nhiên nghe thấy giọng của Lục Vũ, Ngoa thú giật mình, vội rụt tay lại, cười hì hì nói: "Không có chuyện gì to tát đâu, cô nãi nãi ta cứu ngươi một mạng, mau cảm ơn cô nãi nãi của ngươi đi.

Mau lên, mau lên, lần này mà không có cô nãi nãi của ngươi thì ngươi toi đời rồi…." "Ngươi cứu ta?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Ngoa thú, nhớ lại từng cảnh tượng vừa xảy ra, xoa xoa mặt, hỏi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" "Mặc kệ ngươi, ngươi cảm ơn cô nãi nãi trước đã, rồi cô nãi nãi sẽ nói cho ngươi biết." Ngoa thú vẫn giữ bộ dạng cười cợt, nhưng giọng điệu đã trở nên nghiêm túc hơn một chút: "Không phải cô nãi nãi ta nói chứ, nếu không có cô nãi nãi, mấy đứa cháu trai các ngươi đều toi đời cả rồi." Lục Vũ nghe vậy, trong lòng càng thêm hồ đồ, nhưng cũng lờ mờ hiểu ra một chút, có lẽ vừa rồi mình đã bất cẩn trúng phải thứ gì đó.

Mà thứ đó, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan đến cỗ bạch ngọc quan kia!

Thậm chí, cỗ bạch ngọc quan đó và Khương Tử Nha cũng có mối

quan hệ không rõ ràng…..

“Được rồi, mày đừng có thêm mắm dặm muối nữa.” Vương Bàn Tử đỡ Lục Vũ ngồi vững lại, rồi nhỏ giọng hỏi: “Tiểu ca nhi, cậu cảm thấy ổn rồi chứ?

Không còn thứ gì kỳ quái nữa chứ?” “Thứ gì kỳ quái?” Lục Vũ nhíu mày chặt hơn, trong lòng đại khái đoán được mình có thể đã trúng ảo thuật, sinh ra ảo giác.

Nhưng, trên người hắn có Mô Kim Phù, còn có Phát Khâu Ấn, cực kỳ khắc chế ảo thuật và ảo giác.

Những lần xuống đất trước đây, hễ gặp phải tình huống tương tự, đều là hắn phản ứng lại đầu tiên.

Sao hôm nay hắn lại trúng chiêu, còn Vương Bàn Tử và những người khác lại không sao?

Nghe Lục Vũ hỏi, Vương Bàn Tử liền nói: “Bọn tôi đúng là không sao, chỉ có cậu không biết bị làm sao, đột nhiên rút đao ra, chém loạn xạ vào không khí.” Lục Vũ nhớ rất rõ những gì vừa xảy ra, biết mình đã liên tục đổi mấy món pháp khí để tấn công lão già trông rất giống Khương Tử Nha kia.

Trong lúc hắn đang trầm tư, Vương Bàn Tử tiếp tục nói: “Lúc đó tôi tưởng cậu xảy ra chuyện gì, vội gọi cậu mấy tiếng, ai ngờ cậu lại lao thẳng về phía A Ninh, dọa cô ấy ngã lăn ra đất.” Lục Vũ chuyển ánh mắt sang A Ninh, thấy trong mắt cô vẫn còn có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Anh cầm một cái bình chĩa vào tôi, lúc đó tôi cảm thấy cơ thể đột nhiên cứng đờ, không thể cử động, sau đó anh lại chạy về phía Vương Bàn Tử….” Trong “ảo giác” của Lục Vũ, đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng trong mắt A Ninh và Vương Bàn Tử, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Chương 1087

Đó là, Lục Vũ bị tà nhập, phát điên.

Lục Vũ nghe vậy, nhíu mày hỏi: "Vậy cuối cùng sao tôi lại không động đậy được?" Vương Bàn Tử cười gượng, giải thích: "Sau đó tôi thấy cứ thế này không ổn, liền nhân lúc cậu đang ôm tôi, lấy được Sơn Hà Đồ, rồi lôi cả Lục Châu ra ngoài." "Lục Châu lúc đầu cũng chẳng có ý kiến gì, tôi đành phải cắn răng, dùng 'Lạc Phượng Đăng' định trụ cậu lại." "Sau nữa, nó bảo chờ một lát, rồi nó tát cậu một cái, thế là cậu tỉnh lại…." "Tên Bàn Tử chết tiệt, mày dám bán đứng cô nãi nãi của mày!" Ngoa thú tức tối chỉ vào Vương Bàn Tử chửi ầm lên!

"Được rồi, đừng chửi nữa." Lục Vũ nhíu mày ngăn Ngoa thú lại, hỏi hai câu.

"Ngươi không phải trúng ảo giác." Ngoa thú liếc Lục Vũ một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cũng là ngươi vận khí tốt, cô nãi nãi từng gặp lão già tam này, biết cái thứ của nợ này là chuyện gì.

Chứ mà đổi thành người khác, lần này ngươi coi như xong đời." "Nói nghe xem." Ngoa thú lập tức ra vẻ ta đây, giọng điệu già dặn nói: "Chuyện kể rằng nhiều năm về trước, vẫn là ở Điền Nam, lúc đó cô nãi nãi vẫn còn là một đứa trẻ sống vô lo vô nghĩ…." "Đừng nói nhảm." "Ngươi thích nghe thì nghe." Lần này Ngoa thú đã cứu Lục Vũ, nên khí thế rất mạnh, nghênh ngang không thèm quan tâm Lục Vũ có muốn nghe những chuyện cũ rích đó hay không.

Ngoa thú lan man một hồi, cuối cùng cũng vào vấn đề chính.

Sự việc, cũng gần giống như hắn đã đoán trước, quả thực là "trảm tam thi" thành tiên của đạo gia.

Người trảm thi, cũng chính là Khương Tử Nha!

Lúc đó, Ngoa thú đang ở Điền Nam, cũng chính là sống trong Trùng Cốc.

Bị Khương Tử Nha bắt được trong núi, liền ở bên cạnh Khương Tử Nha.

Sau này khi Khương Tử Nha "trảm tam thi", nó đã chứng kiến toàn bộ….

"Cô nãi nãi cũng không biết nên nói ngươi vận khí tốt hay xấu." Ngoa thú với vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Vũ, giọng điệu già dặn nói: "Lão già tam đó, e rằng chính lão cũng không biết ba cái thi thể của mình lại có thể làm ra chuyện này…." Ngoa thú kể lại những gì mình biết, tuy vẫn có chút lộn xộn, nhưng Lục Vũ nghe, kết hợp với những gì mình vừa trải qua, cũng đại khái hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đạo gia, từ xưa đến nay đều giảng về việc "trảm tam thi" để thành tiên.

Tuy không biết Khương Tử Nha có phải là người tu đạo hay không, nhưng khi ở Trùng Cốc, ông ta đã từng thử "trảm tam thi".

Cái gọi là "trảm tam thi", không phải là chém ba cỗ thi thể một cách thô bạo như vậy.

Nói một cách đơn giản, đạo gia cho rằng cơ thể con người có ba đan điền ở thượng, trung, hạ, mỗi nơi đều có một vị thần trú ngụ, gọi chung là "tam thi", cũng gọi là "tam trùng", "tam độc", đại khái là tà khí gây bệnh trong cơ thể người.

Tam thi thần chuyên môn đối đầu với con người, cản trở việc tu hành của đạo gia.

Trong đó, thượng thi thích vật chất hoa lệ, trung thi thích ngũ vị,

hạ thi thích dâm dục.

Thượng thi còn gọi là Bành Hậu, ở trong não người, sẽ khiến người ta ngu muội, thiếu trí tuệ.

Trung thi còn gọi là Bành Chất, ở trong lồng ngực người, sẽ khiến người ta nhiều vọng tưởng, không thanh tịnh.

Hạ thi còn gọi là Bành Kiểu, ở trong bụng người, sẽ khiến người ta tham luyến sắc dục, khó an phận.

Trước đó Lục Vũ nhìn thấy một kẻ hung ác, một kẻ cười lạnh, chính là thượng thi và trung thi.

Đương nhiên, hắn không thực sự nhìn thấy "thượng thi", mà thực tế là "trung thi" đã chạy vào trong cơ thể hắn, khiến hắn sinh ra vọng tưởng, từ đó dẫn đến một loạt sự việc sau này.

"Theo cách nói của ngươi, Khương Tử Nha chém hai thi, cảm thấy đó chính là mình, không nỡ để chúng chết đi, nên đã đày ải chúng đi?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Ngoa thú.

"Đúng vậy." Ngoa thú trả lời dứt khoát, nói: "Lúc đó lão già tam đó đã bỏ chúng vào trong quan tài này, rồi ở bên ngoài lẩm bẩm vẽ một lá bùa, sau đó buộc cái thứ này lên lưng con lão vương bát, để lão vương bát cõng đi." Vương Bàn Tử nghe vậy, cũng hiểu ra đôi chút, chen vào nói: "Vậy nói như thế, thứ này cũng có phần giống với việc phân hồn của Uông Tàng Hải, đều là hồn thể?" Lục Vũ cúi đầu suy nghĩ, không nói gì, trong lòng âm thầm tính toán chuyện này.

Chưa đợi hắn dém lại suy nghĩ, Ngoa thú đã lầm bầm: "Thôi được rồi, các ngươi cứ từ từ mà nghiền ngẫm, cô nãi nãi phải về nuôi vương bát đây, hai con lục vương bát nhỏ quậy lắm rồi." Nói xong một câu, Ngoa thú ra hiệu cho Vương Bàn Tử đưa nó về lại Sơn Hà Đồ.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, thấy hắn khẽ gật đầu, liền thu Ngoa thú về.

Rồi nói: "Tiểu ca nhi, liệu có phải lão già tam Khương Tử Nha kia cũng thèm muốn Long Quân Chiếu Cốt Bảo, nên mới sai hai thứ này đến tìm không?" "Không có khả năng lắm." Lục Vũ lắc đầu, bước tới đứng bên cạnh bạch ngọc quan.

Lúc này, bạch ngọc quan đã không còn nguy hiểm, chỉ là bốn tấm ván mà thôi.

Bức bích họa trên đó, Lục Vũ không còn để ý, thứ hắn để ý chính là lá bùa kia.

Lá bùa này có chút tương tự với ngũ hành thuật pháp mà hắn đã học, nhưng cũng có sự khác biệt rất lớn.

Lúc bị "trung thi" nhập, hắn đã vô tình kích hoạt lá bùa này, cũng đại khái hiểu được công dụng của nó.

Lá bùa này, chính là lá bùa khống chế "Vô Biên Nghiệp Hỏa".

Vốn dĩ ngay khoảnh khắc mở quan tài, Vô Biên Nghiệp Hỏa sẽ thiêu hai cỗ thi thể thành tro bụi.

Đây hẳn là thủ đoạn bảo vệ mà Khương Tử Nha để lại khi xưa, nhưng không biết đã xảy ra biến cố gì, "thượng thi" đã bị hủy, còn "trung thi" lại lưu lại một chút, chui vào cơ thể hắn, làm hắn rối loạn một phen.

Nếu không phải Ngoa thú đã từng thấy qua, chế ngự được hắn, chờ cho đến khi cơ thể hắn tiêu giải được tia thi khí đó, thì đã gây ra đại phiền phức rồi.

Từ điểm này mà xem, rất có khả năng, Khương Tử Nha mà hắn gặp trước đó, chính là hạ thi, chứ không phải Khương Tử Nha thật…..

Nghĩ một lát, Lục Vũ sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn của mình, gọi Vương Bàn Tử: "Kéo tấm ván này ra xem, coi bên dưới còn có thứ gì không." "Tiểu ca nhi, cậu tránh ra một chút đi." Vương Bàn Tử lo lắng sẽ lại xảy ra chuyện, bảo Lục Vũ tránh sang một bên, rồi mới dùng sức lật nắp quan tài lên.

Lần này, bốn mặt của bạch ngọc quan hoàn toàn lộ ra trước mắt họ.

Lục Vũ liếc nhìn mặt sau của nắp quan tài, trên đó cũng có vẽ tranh đá.

Chương 1088

Nội dung tranh đá không phức tạp, nhìn qua là hiểu ngay, cả ba người đều có thể hiểu được.

Cũng giống như lời Ngoa thú nói, Khương Tử Nha đã cất hai thi thể của mình vào trong bạch ngọc quan, sau khi niêm phong xong, đã cho xây một chiếc thuyền trắng, lệnh cho Bí Hý cõng quan tài, cùng với thuyền trắng, bơi về phương xa.

Ở cuối bức tranh đá, là một vòng xoáy ở cuối đại dương, giống hệt như Quy Khư trong truyền thuyết!

Lần này họ đang trên đường tìm kiếm San Hô Loa Toàn, nên tự nhiên liên tưởng đến nhau.

Vương Bàn Tử nhìn bức tranh đá, nhíu mày nói: "Lão già tam bảo chúng đến Quy Khư à?

Có ý gì vậy?

Không phải nói Quy Khư sẽ nuốt chửng mọi thứ sao?" Lục Vũ cũng nhíu chặt mày, cảm thấy chuyện này có chút không đúng.

Bên cạnh, A Ninh không hiểu họ rốt cuộc đang nói gì, chỉ chỉ vào vòng xoáy cuối cùng hỏi: "Đây là cái gì?" "Vùng biển xoắn ốc." Lục Vũ nói thẳng một câu.

Dừng một lát, hắn lại bổ sung: "Cũng có một truyền thuyết nói rằng nơi đó chính là Quy Khư của thế giới." "Hả?" A Ninh hơi sững người, không ngờ Lục Vũ lại nói như vậy.

Sững người một lát, cô nhỏ giọng nói: "Lần đó ở trong con tàu đắm, tôi cũng đã thấy một vòng xoáy tương tự như thế này, nhưng nhỏ hơn rất nhiều." Lục Vũ nhíu chặt mày, quay đầu nhìn cô nói: "Ý

cô là chuyện cô gặp phải trước đây, là có một vòng xoáy, muốn nuốt chửng mọi thứ?" "Không thể nào, gặp phải Quy Khư, không ai có thể chạy thoát được đâu." Vương Bàn Tử theo phản xạ phản bác, chỉ là chưa nói xong, A Ninh lại tiếp lời: "Tôi… tôi, tôi hình như đã thấy một lão già…." "Cô đã thấy một lão già?" Lục Vũ ngắt lời A Ninh, truy hỏi: "Cô nói rõ ràng xem, rốt cuộc là chuyện gì?" Lúc này, Vương Bàn Tử cũng không chen vào nữa, chỉ đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm A Ninh.

A Ninh cúi đầu, trầm tư hồi lâu, rồi nói: "Chính là lúc chúng tôi trục vớt con tàu đắm đó, trước khi người kia xảy ra chuyện, tôi, tôi, tôi đã thấy bóng lưng một lão già, đẩy anh ta vào trong vòng xoáy đó…." "Sao trước đây cô không nói?" "Trước đây tôi không có cách nào xác nhận, tôi cứ nghĩ liệu có phải là mình tưởng tượng ra không." Trong mắt A Ninh lóe lên một tia kinh hãi, nhỏ giọng nói: "Cho đến khi tôi thấy bức họa này, mới xác định được những gì mình thấy lúc đó không phải là giả, rất có thể là thật." Lục Vũ nheo mắt lại, nhìn A Ninh.

Từ biểu cảm của cô, không giống như đang nói dối, hơn nữa chuyện này cô nói dối cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng nếu những gì cô nói là thật, vậy thì có khả năng cô đã nhìn thấy, đã gặp phải vòng xoáy?

Hải nhãn?

Chờ đã!

Trong đầu Lục Vũ đột nhiên lóe lên một tia giác ngộ, nhìn chằm chằm A Ninh hỏi: "Lúc đó các cô trục vớt tàu đắm, có phải là chiếc USS Indianapolis không?" A Ninh sắc mặt khó coi, gật đầu.

Vừa thấy cô gật đầu, Vương Bàn Tử liền nổi nóng, cười lạnh nói: "Hay lắm, trước đây nói năng hoa mỹ thế, trong miệng vẫn không có

một câu thật." "Cô được đấy, được đấy!

Cô thật là được!" Vương Bàn Tử vốn đã nghi ngờ A Ninh, lần này thì khỏi phải nói, trực tiếp đóng đinh A Ninh lên cột tội phạm bị tình nghi, cười lạnh nói: "Bảo sao cô lại quen thuộc với San Hô Loa Toàn như vậy, hóa ra là cô đã đến đây một lần rồi, cô không quen thuộc mới lạ!" "Bàn Tử, cậu đừng vội." Lục Vũ ngăn Vương Bàn Tử lại, nhìn A Ninh, nói: "Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, rốt cuộc là chuyện gì, cô nói cho rõ." Vừa nói, Lục Vũ vừa lôi Ngoa thú ra, bảo nó nhìn chằm chằm A Ninh, đảm bảo những gì mình nghe được đều là lời thật.

A Ninh sắc mặt không tốt, cười khổ lắc đầu, chậm rãi nói: "Tôi thực sự là lần đầu đến đây, lần trước chúng tôi trục vớt chiếc Indianapolis, là ở Thái Bình Dương." "Không thể nào, cô ở Thái Bình Dương sao có thể gặp lão già được?" Vương Bàn Tử ngắt lời cô, nói: "Lục Châu ở đây, cô đừng hòng nói dối!" "Cô ta không nói dối." Ngoa thú ngáp một cái, thuận miệng nói một câu.

A Ninh có chút cảm kích nhìn Ngoa thú, sau đó tiếp tục nói: "Lần đó việc trục vớt chiếc Indianapolis thất bại, nhưng công ty vẫn đang nghiên cứu về nó, hy vọng có thể trục vớt nó lên." "Qua tính toán dòng hải lưu, công ty cho rằng chiếc Indianapolis rất có thể đang ở gần vùng biển San Hô Loa Toàn." "Vì vậy lần này là mượn cơ hội vận chuyển 'Chiếu Cốt Bảo', để tàu 'Mary Celeste' qua đây, xem có thể tìm thấy chiếc Indianapolis hay không…." Lục Vũ quay đầu nhìn Ngoa thú, thấy nó không có biểu hiện gì, biết A Ninh nói thật.

"Cừu Đức Khảo tại sao lại muốn trục vớt chiếc Indianapolis?" Lục Vũ nhíu mày nhìn A Ninh, hỏi: "Tôi không tin Cừu Đức Khảo chỉ vì kiếm tiền, mà lại tốn công tốn sức trục vớt chiếc Indianapolis.

Long Quân Chiếu Cốt Bảo quý giá như vậy, ông ta cũng nỡ để nó mạo hiểm.

Các người rốt cuộc là vì chiếc Indianapolis, hay là vì cái gì?" A Ninh thở dài một hơi, quay đầu nhìn mấy mảnh bạch ngọc quan trên ván thuyền, nói: "Nếu là trước đây, tôi cũng không hiểu.

Nhưng bây giờ, tôi đại khái hiểu được ông chủ muốn làm gì rồi." Bên cạnh, Vương Bàn Tử nhướng mày, nói: "Cô đừng nói lão già tam Cừu Đức Khảo đó muốn cái thứ này nhé." A Ninh sắc mặt khó coi, nhìn Vương Bàn Tử, cười khổ nói: "Ngoài cái này ra, tôi không nghĩ ra nguyên nhân nào khác." "Hơn nữa, sau khi chúng tôi lần đầu trục vớt chiếc Indianapolis và phát hiện ra tình huống bất thường đó, toàn bộ sự việc đã được niêm phong lại, những chuyện sau này đều do ông chủ tự mình sắp xếp." "Bao gồm cả con tàu này, cũng là sau sự việc đó, ông chủ mới sắp xếp người bắt đầu tu sửa." "Nếu không phải tôi ở công ty rất lâu, có một số người đáng tin cậy, tôi cũng không tra ra được những tài liệu này." Trong lúc cô nói, Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm cô, khiến cô vô cùng không tự nhiên.

Hồi lâu sau, Lục Vũ mới lại lên tiếng, nói: "Cô còn biết gì nữa?" A Ninh biểu cảm phức tạp nhìn Lục Vũ, chậm rãi đưa ra một cái tên: "Ngô Tam Tỉnh." "Có ý gì?" "Khi công ty lần đầu tiên muốn trục vớt con tàu đắm này, Ngô Tam Tỉnh đã quen biết ông chủ rồi.

Trong lần báo cáo nhiệm vụ đó, chính Ngô Tam Tỉnh đã đề nghị, phải tìm một cái 'Chiếu Cốt Bảo'." "Tôi vẫn luôn không hiểu ý nghĩa là gì, cho đến lần này gặp được các anh, mới xâu chuỗi được những sự việc này lại với nhau." Lục Vũ nhíu chặt mày, còn Vương Bàn Tử thì có chút không kiên nhẫn thúc giục: "Cô nặn kem đánh răng à?

Có chuyện gì không thể nói một lần cho xong, cứ phải hỏi một chút cô mới nói một chút?" "Những chuyện khác, tôi không biết." A Ninh lắc đầu, im lặng ngồi xuống boong tàu, không nói một lời.

Vương Bàn Tử nhìn A Ninh, rồi lại quay sang Lục Vũ, nói: "Tiểu

ca nhi, Ngô Tam Tỉnh nhúng tay vào, chuyện này xem ra không đơn giản như vậy rồi….” “Đừng nghĩ quá phức tạp, sở trường của Ngô Tam Tỉnh, thực ra là cố làm ra vẻ huyền bí, càng đi theo lối suy nghĩ của lão, càng dễ bị dắt mũi.” Lục Vũ im lặng một lát, lắc đầu, trong lòng âm thầm suy tính.

Bây giờ, từ miệng Ngoa thú có thể xác định một chuyện, chủ nhân của cỗ đại quan bạch ngọc này là Khương Tử Nha.

Điều này cũng có nghĩa là, Khương Tử Nha đã “trảm tam thi” ở Trùng Cốc, sau đó để Bí Hý cõng hai thi thể, muốn đưa vào Quy Khư.

Còn việc này và việc của Ngô Tam Tỉnh bọn họ rốt cuộc có liên quan hay không, không có bất kỳ bằng chứng trực tiếp nào.

“Tiểu ca nhi, vậy cậu nói xem mấy món ngọc sức mà chúng ta phát hiện trước đó, có liên quan đến chuyện này không?” Lục Vũ lại lắc đầu, nói: “Những thứ đó, xuất phát từ một chiếc thuyền nhỏ trong bụng hải thú, hơn nữa chiếc thuyền trắng đó tôi đã xem qua, ngoài Bí Hý ra, chỉ có những binh khí đó, ngay cả đại quan cũng không thấy.” “Có thể là đã xảy ra biến cố gì đó, cũng có thể là Bí Hý đã đưa đại quan đến Quy Khư, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì….” “Tóm lại, những chuyện này chúng ta nghĩ không ra, tạm thời cũng đừng bận tâm.” Lúc này, Vương Bàn Tử cũng hiểu ra, suy nghĩ trước đó của mình quả thực có chút gượng ép.

Nhưng nói thì nói vậy, chuyện của Ngô Tam Tỉnh vẫn khiến hắn có chút không yên tâm, không nhịn được lẩm bẩm: “Nếu có thể tìm thấy những thứ mà họ phát hiện trên con tàu đắm thời Minh đó, nói không chừng còn có chút manh mối, nhỡ đâu phát hiện Uông Tàng Hải cũng từng xuất hiện ở nơi này, thì chuyện của Ngô Tam Tỉnh coi như rõ ràng.” Câu này vừa dứt, A Ninh đột nhiên chen vào hỏi: “Anh nói là chuyện tàu đắm thời Minh được phát hiện ở bãi san hô gần đây phải

không?" "Liên quan gì đến cô." Vương Bàn Tử vẫn còn đang tức giận, không muốn để ý đến A Ninh, liền quay đầu đáp trả một câu.

"Những thứ đó, đang ở chỗ tôi." A Ninh đột nhiên từ trên người lấy ra một chiếc túi lụa đốm, đưa cho Lục Vũ, nói: "Tất cả đồ vật đều ở trong này, anh xem xem những thứ này có liên quan đến Uông Tàng Hải không?" "Không ngờ cô cũng có thứ này." Lục Vũ liếc nhìn chiếc túi lụa đốm, cũng không nói nhiều, chỉ đổ hết những thứ bên trong ra, bày đầy đất.

Đồ sứ, đồ ngọc, đồ vàng….

Trong chốc lát, đủ loại đồ vật lộn xộn bày đầy đất.

Lục Vũ liếc qua, những thứ này đều là đồ cổ thời Hồng Vũ đầu nhà Minh.

Xét về niên đại, phù hợp với thời kỳ hoạt động của Uông Tàng Hải.

Lục Vũ lại cẩn thận lật xem, rất nhanh, một con cá đồng mày rắn lọt vào tầm mắt hắn.

Khoảnh khắc nhìn thấy con cá đồng mày rắn, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, miệng lẩm bẩm: "Thôi xong, đụng phải lão vương bát này, chuyện không thể nhẹ nhàng được rồi." Lục Vũ cũng có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử, bảo hắn chuẩn bị đồ đạc, giải mã con cá đồng mày rắn.

Chương 1089

Rất nhanh, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, mấy người ở trong khoang thuyền, che ánh sáng trời, nhìn vào những văn tự được chiếu ra.

Thông tin trên con cá đồng mày rắn, quả thực là thông tin do Uông Tàng Hải để lại.

Theo ghi chép trên đó, sau khi ông ta hoàn thành việc xây dựng lăng mộ dưới đáy biển của mình ở Nam Hải, đã vô tình phát hiện dị tượng trời đất, nhận ra sau khi nam long nhập hải, lại có một trực long trỗi dậy từ Nam Hải, thẳng tiến về phía đông bắc.

Nam Hải hải nhãn, Quy Khư, từ xưa đã có truyền thuyết.

Khi Uông Tàng Hải phát hiện sự xuất hiện của trực long có liên quan đến Quy Khư, ông ta lập tức đến để tra xét tình hình.

"Trực long xuất Quy Khư, đoạt thế nam long, thẳng tiến Trường Bạch Sơn, đây là ác long đệ nhất trong trời đất." "Hóa ra, ta đã sai.

Hóa ra, họ đã sai.

Hóa ra, chúng ta đều sai.

Chung cực, hoàn toàn không giống những gì chúng ta nghĩ.

Nếu có ai nhìn thấy lá thư này, hãy nhớ, bất luận thế nào, cũng đừng đi truy tìm chung cực." "Nhớ kỹ, bất luận thế nào, cũng đừng đi…." Thông tin trên con cá đồng mày rắn, đến cuối cùng trở nên lộn xộn, không có trật tự, có thể là thời gian của ông ta rất gấp gáp, cũng có thể đã xảy ra tình huống khác.

Tóm lại, thông tin lộn xộn đến đây thì dừng hẳn.

Trên đó không nói rõ Uông Tàng Hải rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì ở "Quy Khư", hay là đã phát hiện ra điều gì trên "trực long" bắt nguồn từ Quy Khư.

Tuy nhiên, từ nội dung ghi chép trên con cá đồng mày rắn, Uông Tàng Hải hẳn đã tiến vào "Quy Khư", nhìn thấy điều gì đó liên quan đến "chung cực", khiến ông ta vô cùng chấn động, mới có con cá đồng mày rắn này.

Xem xong thông tin trên đó, mấy người đều rơi vào im lặng.

Chờ một lúc, Vương Bàn Tử lên tiếng phá vỡ sự im lặng, nói: "Tiểu ca nhi, lời này không đầu không cuối, Uông Tàng Hải rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì?" "Không phải ông ta đã đến Trường Bạch Sơn gặp chung cực, sau đó mới bắt đầu theo đuổi trường sinh sao?" "Sao đến lúc này lại thay đổi ý định?" "Cái chung cực kỳ quái đó, rốt cuộc là cái gì?" Câu hỏi của Vương Bàn Tử, không ai có thể trả lời, trong lòng Lục Vũ cũng có những nghi hoặc tương tự.

Tuy nhiên…..

"Lúc chúng ta tra tài liệu về Quy Khư, giáo sư Trần đã nói, vùng đất Quy Khư từng có một quốc gia với nền văn minh đồ đồng phát triển cao độ." Lục Vũ nghĩ một lát, rồi nói: "Trước thời nhà Tần, quốc gia Quy Khư này, hay nói cách khác là Hận Thiên Cổ Quốc, thỉnh thoảng có thể thấy trong sử liệu." "Nếu nói Uông Tàng Hải đã phát hiện ra điều gì đó, làm thay đổi ý định của ông ta, rất có khả năng liên quan đến Hận Thiên Cổ Quốc." Vương Bàn Tử nhỏ giọng truy hỏi: "Vậy còn Khương Tử Nha thì sao?

Ông ta không liên quan đến chuyện này à?" "Tạm thời không có bằng chứng, nên không cần suy nghĩ nhiều như vậy, có lẽ ông ta cũng chỉ muốn đưa thi thể của mình vào Quy Khư mà thôi." Lục Vũ lắc đầu, ánh mắt lại chuyển sang A Ninh, hỏi: "Về chuyện này, cô còn

biết gì nữa không.

Ngô Tam Tỉnh, có nói gì đặc biệt không?" "Không có." A Ninh lắc đầu, vẻ mặt thành thật nói: "Những gì tôi biết đều đã nói cho các anh rồi." Lục Vũ không nói gì thêm với họ, chỉ âm thầm suy nghĩ trong lòng, có chuyện gì mà lại khiến một "tay to" như Uông Tàng Hải cũng cảm thấy khó giải quyết?

Nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này tạm thời cũng không nghĩ ra được manh mối gì, Lục Vũ liền tạm thời gác lại.

Hắn lại cẩn thận nghĩ lại, hiện tại còn chưa đến San Hô Loa Toàn, đã gặp phải ba nghi vấn.

Chuyện của Uông Tàng Hải tạm thời không bàn, ngoài ra còn có chuyện một hòm cổ ngọc và chuyện Bí Hý cõng quan tài, cũng có chút mơ hồ.

Tại sao Khương Tử Nha lại muốn đưa hai cỗ thi thể đã chém xuống đến Quy Khư?

Bí Hý lại tại sao lại biến thành bộ dạng thảm thương đó?

Mấy vấn đề này, đều là những chuyện tạm thời chưa có manh mối.

"Nghĩ không thông thì tạm thời đừng nghĩ nữa, chúng ta ăn miếng cơm trước đã, rồi xem xét kỹ vị trí hiện tại ở đâu, đừng để bất cẩn rơi vào San Hô Loa Toàn." Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng chau mày của Lục Vũ, lên tiếng khuyên một câu, rồi đứng dậy.

Áo của hắn vô tình vướng vào một trong những chiếc bình ngọc nhỏ trên đó.

Đi một bước, bình ngọc "cạch" một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Vương Bàn Tử lúc đó một trận xót ruột, đang định nói một câu tiếc quá thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đừng động." Vương Bàn Tử lập tức đứng yên, nhìn những mảnh vỡ của bình ngọc, hắn cũng ngẩn ra một lúc, có chút ngạc nhiên nói: "Sao những mảnh vỡ này trông giống một quẻ lạ vậy?" Lục Vũ cẩn thận xem xét, lại đổi mấy vị trí, cẩn thận nhìn những mảnh vỡ của chiếc bình ngọc vừa bị vỡ.

Chiếc bình ngọc này không phải pháp khí, cũng chỉ là một chiếc bình ngọc thời Minh.

Nhưng không thể phủ nhận, những mảnh ngọc vỡ rải rác, quả thực đã tạo thành một bức quẻ lạ!

Hơn nữa rất rõ ràng, tuyệt đối không phải ảo giác!

"Chấn thượng tốn hạ, Chấn cung đệ tam thế, Lôi Phong Hằng." Lục Vũ cuối cùng xác định được quẻ tượng, miệng lẩm bẩm: "Hằng.

Hanh, vô cữu, lợi trinh.

Lợi hữu du vãng.

Tượng viết: Lôi phong, hằng.

Quân tử dĩ lập bất dịch phương." "Tiểu ca nhi, đây là ý gì?

Lão thiên gia đang nhắc nhở chúng ta… Ơ?" Vương Bàn Tử nói được nửa câu, thì cảm thấy thân thuyền rung lên một cái, bức quẻ lạ vừa rồi lập tức bị sự rung động của thân thuyền làm cho tan tác.

Vương Bàn Tử sắc mặt đột biến: "Động đất à?" Vừa nói, hắn vừa vội vàng chạy mấy bước đến mạn thuyền, cẩn thận nhìn xem: "Mấy con cá mập xui xẻo này, cũng thật không yên phận!" "Đừng quan tâm chúng, một lát nữa không ngửi thấy mùi máu tanh, chúng sẽ đi thôi." A Ninh sợ Vương Bàn Tử ra tay với cá mập, vội vàng nhắc nhở một câu.

Vương Bàn Tử cũng không đáp lời cô, chỉ đi đến bên cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chân trước vừa mới tính ra quẻ Chấn, sau lưng đã động đất, tiểu ca nhi, tài năng ngôn xuất pháp tùy của cậu ngày càng lợi hại rồi đấy." Lục Vũ bất lực nhìn hắn một cái, lắc đầu, giải thích: "Quẻ Chấn không phải chỉ động đất, quẻ này là Chấn cung Lôi Phong Hằng, được xem là một trong số ít quẻ tượng không thể bói toán cát hung." "Hả?" Vương Bàn Tử sững người, ngạc nhiên nói: "Không bói cát hung, vậy quẻ này có ý nghĩa gì?" "Lôi Phong Hằng, thượng quẻ là Chấn, Chấn là sấm, hạ quẻ là Tốn, Tốn là gió, phong lôi tương đãng, vũ trụ thường tân.

Chương 1090

Quân tử xem quẻ tượng này, từ đó lập thân chính đạo, kiên trì không đổi." Lục Vũ nhìn sâu vào Vương Bàn Tử, nói: "Quẻ này nói rằng, tu thân lập chính đạo, kiên trì không đổi, nỗ lực bền bỉ, tất sẽ hanh thông.

Người thiếu nghị lực, sớm nắng chiều mưa sẽ không thành công." "Bàn gia ta vì đại nghiệp đổ đấu, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!" Vương Bàn Tử đột nhiên lại nói đùa một câu.

Lục Vũ bất lực lắc đầu, cúi đầu nghĩ một lát, nói: "Hoàn cảnh hiện tại của chúng ta, thực ra cũng ngầm hợp với 'Lôi Phong Hằng'." "Tuy mơ hồ, các loại thông tin khiến người ta hoa mắt, nhưng chỉ cần chúng ta kiên trì, kiên định mục tiêu, cuối cùng cũng có thể điều tra rõ ràng những chuyện này rốt cuộc là gì." "Tiểu ca nhi nói đúng, vậy bây giờ chúng ta làm sao, đến San Hô Loa Toàn làm một chuyến?" Lục Vũ dở khóc dở cười, cũng không bận tâm đến chuyện này nữa, chuyển chủ đề, nói: "Ăn cơm thôi, bận rộn lâu như vậy, chúng ta ăn cơm trước, sau đó bàn bạc kỹ lưỡng chuyện San Hô Loa Toàn." …..Mấy người trước đó cũng đã vật lộn trong sóng gió cả một ngày, lúc này khó khăn lắm mới có được thời gian nghỉ ngơi.

Sau khi ăn cơm, họ cùng nhau ngồi trên boong tàu ngắm hoàng hôn ở phía xa.

A Ninh lên tiếng nói: "Con tàu đắm chở 'Chiếu Cốt Bảo' tên là 'Mary Celeste', danh nghĩa là một du thuyền siêu sang trọng, dài hơn trăm mét, trên thuyền trang bị rất nhiều thiết bị điện tử." "Trước khi nó mất tích, thông tin vị trí cuối cùng, chính là ở gần San Hô Loa Toàn." "Thủy thủ duy nhất còn sống sót, đã chứng thực có ánh lửa le

lói dưới đáy biển, và cả rừng san hô." Dừng một lát, cô tiếp tục nói: "Sau khi chúng ta xuất phát từ bãi san hô, đi trên biển từ tây sang đông." "Qua khỏi rãnh biển sâu không thấy đáy này, địa thế dưới đáy biển sẽ đột ngột nhô lên, lấy đường đỉnh của dãy núi ngầm đó làm ranh giới, vùng biển phía đông sẽ hoàn toàn thuộc về San Hô Loa Toàn." "Nơi đó giống như một quần đảo bị chìm, dưới sự bao bọc của biển sâu xung quanh, đáy biển có độ chênh lệch rất lớn, bên trong xoắn ốc rất gần với mặt biển." "Điều quan trọng nhất là, gần San Hô Loa Toàn, tất cả các thiết bị điện tử đều sẽ mất tác dụng, chúng ta làm sao xông vào được?" Vương Bàn Tử hừ một tiếng, lạnh lùng liếc nhìn A Ninh: "Trước khi ra khơi sao cô không nói làm sao để vào San Hô Loa Toàn?

Bây giờ mới nhớ ra à?" A Ninh sắc mặt cứng đờ, đột nhiên đứng dậy, lùi về sau hai bước, rồi lại đột nhiên cúi gập người một cái, sau khi đứng thẳng dậy, khóe miệng có chút chua xót nói: "Xin lỗi, tôi không nên giấu các anh." "Bớt cái trò này đi." Vương Bàn Tử hoàn toàn không nể mặt, tức giận nói: "Lòng dạ của cô quá nhiều, Bàn gia ta không tin được.

Nếu không phải lần này chúng ta còn phải cùng nhau vào San Hô Loa Toàn, Bàn gia ta bây giờ đã đuổi cô đi rồi." Nói xong, hắn liếc nhìn Lục Vũ một cái, rồi tiếp tục nói: "Tôi nói trước với cô rồi nhé, sau khi vào San Hô Loa Toàn, hễ cô có bất kỳ điều gì không đúng, Bàn gia ta ra tay sẽ không do dự đâu." A Ninh liếc nhìn Vương Bàn Tử, gật đầu, nhẹ giọng nói: "Không vấn đề." Nói xong, cô lại quay sang Lục Vũ, hỏi: "San Hô Loa Toàn, các anh biết được bao nhiêu?

Ừm, là tình hình vùng biển, những chuyện truyền thuyết đó, tôi không hiểu rõ." Lục Vũ trực tiếp nói: "Cô nói đi." Chuyện hàng hải, hắn và Vương Bàn Tử đều không phải dân chuyên nghiệp, nhưng chuyện San Hô Loa Toàn ít nhiều cũng biết một chút, bây giờ vừa hay

có thể đối chiếu với những gì A Ninh sắp nói.

A Ninh gật đầu, trực tiếp giải thích.

San Hô Loa Toàn, tên gọi rất đơn giản.

Một là, dưới nước có rừng san hô, hai là vùng nước có xoáy nước, cũng chính là hải nhãn.

Ngoài ra, San Hô Loa Toàn được chia thành hai lớp rạn san hô lớn bên trong và bên ngoài, phạm vi rất rộng, đường kính khoảng một trăm hải lý, hình dạng cụ thể thì hoàn toàn không thể thăm dò được.

Khu vực giữa hai lớp xoắn ốc bị lõm xuống, toàn là rừng san hô và rãnh biển dày đặc.

Quan trọng nhất là, đáy biển khu vực này hai ngọn núi hợp lại, vạn năm hải khí ngưng tụ, trên không bão tố sấm sét quanh năm không dứt, thiết bị điện tử thường xuyên mất tác dụng, dưới đáy biển lại có truyền thuyết về quỷ hỏa u linh, nên mấy trăm năm gần đây, rất ít người dám mạo hiểm tiến vào.

Một số kẻ đầu cơ mạo hiểm, những kẻ liều mạng và tàu đánh cá liều lĩnh đến đây, cũng đều một đi không trở lại, không biết là vì mất phương hướng, hay là gặp phải tai nạn biển nào khác.

Trước đây thuyền của Cừu Đức Khảo, chính là ở gần San Hô Loa Toàn mất đi sự trợ giúp của thiết bị điện tử, va vào đá ngầm mà chìm.

“Ban đầu, dự định của tôi là liều mình xông vào San Hô Loa Toàn, không thể phân biệt phương hướng thì dựa vào vận may.” A Ninh nói một câu, ánh mắt lại chuyển sang Lục Vũ, có chút hy vọng nói: “Nhưng sau khi gặp được các anh, tôi nghĩ các anh chắc sẽ có cách định vị trên biển, có thể tìm đúng phương hướng phải không?” Lục Vũ và Vương Bàn Tử nhìn nhau, rồi gật đầu: “Sau khi vào San Hô Loa Toàn, tôi có thể giúp cô định vị.” Nghe thấy lời này, A Ninh lập tức

thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có thể tìm đúng phương hướng, cô có tự tin có thể điều khiển con tàu Hải Liêu này xông qua San Hô Loa Toàn, đưa họ đến vùng biển có tàu đắm!

Mấy người lại nói chuyện đơn giản vài câu, A Ninh đi điều khiển tàu, nhân lúc bây giờ biển lặng gió yên, thiết bị điện tử còn chưa mất tác dụng, vội vàng tiến gần đến San Hô Loa Toàn, tranh thủ lợi dụng thủy triều ngày mai, trực tiếp xông vào San Hô Loa Toàn.

Vương Bàn Tử liếc nhìn hướng khoang thuyền, ngồi xuống bên cạnh Lục Vũ, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, nghe nói vùng biển đó toàn là trân châu, chúng ta có nên nhân tiện kiếm một ít không?

Nếu không thì tay nghề học được chẳng phải là lãng phí sao?" Lục Vũ vừa nói một câu, đột nhiên nhận ra giọng điệu của Vương Bàn Tử có chút không đúng, nhíu mày hỏi: "Hoắc Linh?" "Tên Bàn Tử chết tiệt nói anh tìm tôi có việc, anh tìm tôi có việc gì." Hoắc Linh trực tiếp thừa nhận lúc này là mình đang chiếm thân thể của Vương Bàn Tử, rồi nói tiếp: "Trân châu Nam Hải, có linh tính nhất, đã đến rồi thì lần này anh phải nghĩ cách vớt nhiều một chút." Dừng một lát, cô lại bổ sung: "Trong truyền thuyết, trân châu của trai già Nam Hải có thể ứng với mặt trăng, mượn được âm tinh chi khí trong khư, đối với thân thể của hai chúng ta đều có lợi." "Gần đây cô ra ngoài rất ít, có vấn đề gì à?" Lục Vũ không quan tâm đến chuyện trân châu, trực tiếp hỏi một câu.

"Tốt cho thân thể chúng ta, anh nhớ hái nhiều một chút là được rồi." "Này…." Lục Vũ một câu còn chưa nói xong, đã thấy Vương Bàn Tử tinh thần hoảng hốt một chút, ánh mắt có chút mơ màng.

"Bàn Tử?" "Không sao." Vương Bàn Tử định thần lại, cố sức chớp chớp mắt, rồi nói: "Cô ấy tinh thần không tốt, lại về nghỉ ngơi

rồi.” Dừng một lát, Vương Bàn Tử lại tiếp tục nói: “Tiểu ca nhi, hay là mình hái một ít trân châu đi, tôi cảm thấy cô ấy rất để ý.

Hơn nữa trước đây không phải cậu đã học được tay nghề từ ‘Hồ Tẩu’, không dùng cũng lãng phí.” “Ừm.” Lục Vũ gật đầu, nói: “Phải hái một ít, có tác dụng.” Nam châu quý giá, không chỉ vì phẩm tướng tốt, mà còn vì nam châu có tuổi đời là một loại linh dược rất tốt.

Hắn biết có mấy loại pháp khí, đều lấy nam châu làm dược liệu chính.

Trong đó có một loại dưỡng hồn châu, chính là cần đến nam châu.

Mà dưỡng hồn châu, theo Lục Vũ thấy có thể ở một mức độ nào đó giúp Vương Bàn Tử và Hoắc Linh ổn định thân thể.

Lần này, trân châu hắn cần lấy rất nhiều…..

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã gần đến rạng đông.

Lúc này, A Ninh từ buồng lái thò đầu ra, nhắc nhở: “La bàn mất tác dụng, chúng ta đã tiến vào San Hô Loa Toàn.” “Ừm.” Lục Vũ đáp một tiếng, trực tiếp đứng dậy, đi vào buồng lái.

Vì chuyện lần này, hắn không chỉ học được 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 từ Hồ Bát Nhất, mà còn học được một ít bí thuật Bàn Sơn Điền Hải gia truyền của Shirley Dương, mục đích là để có thể thuận lợi tiến vào San Hô Loa Toàn, hoàn thành mục tiêu đã định…..

Bàn Sơn đạo nhân sống lâu ở ven biển, không ngừng tìm kiếm Mộ Trần Châu trong các ngôi mộ cổ ở khắp nơi, cũng từng có ý định vượt biển để tránh tai họa Vô Để Quỷ Động, còn từng ra biển tìm kiếm tiên sơn linh dược.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, ông đã sáng tạo ra một bộ

phương thuật, hậu thế gọi là "Bàn Sơn Phân Giáp", trong đó thuật Bàn Sơn Điền Hải không chỉ có phương pháp tìm kiếm hang động mộ táng, mà còn bao gồm cả các pháp môn và bí phương về sinh khắc chế hóa của tinh thổ vật.

Ví dụ như, trong trường hợp không có la bàn, có thể định vị thông qua "ti nam ngư".

Đương nhiên, Lục Vũ vốn dĩ cũng có thể sử dụng "tam tinh ti nam" của Quỷ Cốc Tử để định vị.

Chỉ là sử dụng pháp khí hao tổn tinh thần, bây giờ có phương pháp không cần dùng đến pháp khí này, hắn cũng không ngại.

Thời gian này, hắn cũng đã suy nghĩ về vấn đề pháp khí.

Tổn thương của pháp khí đối với cơ thể, có lẽ cũng là do lão thiên gia không vừa mắt với hành động nghịch thiên của pháp khí…..

Lúc Lục Vũ đi vào khoang thuyền, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, chính là bóng tối trước lúc bình minh.

Bầu trời không thấy sao trăng, mơ hồ có tiếng gió gào thét, trên biển có chút sóng gió, con thuyền nhỏ bắt đầu nhấp nhô.

Chương 1091

A Ninh nhỏ giọng nói: "Nếu không thể định vị nhanh chóng, chúng ta rất có thể sẽ phải bắt đầu đi vòng quanh ngoại vi của San Hô Loa Toàn." Lục Vũ không hề hoảng hốt, từ trong "Càn Khôn Đại" lấy ra mấy món đồ.

Trong đó món thứ nhất, là một chiếc bình lưu ly, thân bình bụng lớn trong suốt, mỏng như cánh ve.

Trong bình ngâm một viên đan hoàn trong nước, ánh sáng trong veo, trông cực kỳ huyền ảo, chỉ to bằng móng tay út.

A Ninh có chút tò mò, không nhịn được hỏi: "Đây là cái gì?" "Không nên hỏi thì đừng hỏi." Vương Bàn Tử vẫn không ưa A Ninh, không nhịn được xen vào một câu.

Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ thò tay vào Sơn Hà Đồ lại lôi ra một cái vại sành đen sì, bên trong nuôi mấy con cá bằng nước trong, con nào con nấy đầu cực lớn, toàn thân đỏ rực, trông rất quái dị!

Những con cá này, chính là Ti Thiên Ngư của Bàn Sơn đạo nhân.

Lúc Lục Vũ nhận được những con cá nhỏ này từ tay Shirley Dương, con nào con nấy chỉ dài bằng ngón tay út, không ngờ nuôi trong Sơn Hà Đồ một thời gian, lại lớn đến như vậy.

Theo tình hình này, nếu có thời gian, thật sự có khả năng lớn thành Ti Thiên Ngư to như chiếc thuyền trong truyền thuyết!

Bên cạnh, Vương Bàn Tử cũng ghé vào vại nhìn, lẩm bẩm một câu: "Tiểu ca nhi, cho cá ăn còn dùng thứ này à?" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ cũng chú ý thấy, trong vại sành có một đoạn rễ nhân sâm đã lột xác.

Lúc này đã bị mấy con cá nhỏ mổ gần hết.

Nhìn thấy thứ này, hắn lập tức hiểu ra, chẳng trách mấy con ti nam ngư nhỏ này có thể lớn nhanh như vậy.

Thứ đại bổ như rễ nhân sâm đã lột xác này, đừng nói là ti nam ngư, cá voi ăn vào cũng có thể lớn lên…..

"Thời gian rất gấp, có thể định vị nhanh chóng không." A Ninh tuy tò mò, nhưng càng lo lắng bị lạc ở ngoại vi của San Hô Loa Toàn, vội vàng thúc giục một câu.

Lục Vũ gật đầu, trực tiếp vớt một con cá nhỏ từ trong vại sành ra, sau đó bỏ vào bình, rồi lại đặt bình vào trong hộp dùng lụa mềm cố định lại.

Cũng may chiếc bình bụng lớn đủ to, nếu không con cá nhỏ lớn hơn một vòng này chưa chắc đã xoay sở được.

Chỉ thấy, con cá nhỏ trong bình bơi quanh viên đan hoàn mấy vòng, rồi bắt đầu đẩy nó sang một bên, bất kể nước trong bình lắc lư thế nào, con cá nhỏ cũng sẽ cố gắng đẩy viên đan hoàn về một vị trí cố định.

Lục Vũ chỉ tay vào bình, nói: "Bình chỉ hướng nào, phía đó chính là chính đông." "Thật không?" A Ninh chưa từng nghe qua cách nói này, theo phản xạ hỏi lại một câu.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử cười lạnh nói: "Thật hay giả thì bây giờ cô cũng chẳng có cách nào khác, hơn nữa, tiểu ca nhi lại không giống cô, một bụng toàn mưu mô." Lại bị nói một câu, sắc mặt A Ninh không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào, chỉ lạnh nhạt nói: "Vậy chúng ta xuất phát." Có "ti nam ngư", Lục Vũ nghĩ không có chuyện gì, liền lấy ra "Khôi Tinh Bàn" của Bàn Sơn.

Tương truyền, Khôi Tinh Bàn là bí khí do Bàn Sơn đạo nhân đào

được từ một ngôi mộ cổ, tương đương với một bàn quan sát phong thủy tinh tượng nhỏ, có thể không bị ảnh hưởng bởi thời tiết, cũng như từ trường và điện từ.

Lục Vũ trước đây đã xem qua, Khôi Tinh Bàn không phải là pháp khí, nhưng cũng có chút tác dụng.

Có hai thứ này, A Ninh có phương hướng chỉ dẫn rõ ràng, sẽ không đi vòng nữa, trực tiếp lái thuyền đi sâu vào San Hô Loa Toàn.

Không lâu sau, đã nghe thấy tiếng sóng gầm gào từ xa vọng lại, nước biển dâng lên như tiếng chuông lớn, trong khoảnh khắc thủy triều dâng cao.

"Thủy triều lên à?" Vương Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Đừng nói, sóng hôm nay cũng lớn thật." "Không phải thủy triều lên, là đã ra khỏi rãnh biển, lên đến dãy núi ngầm rồi!" Giọng A Ninh đột nhiên có chút kích động, nói: "Chỉ cần tiếp tục đi về phía đông, chúng ta có thể xuyên qua quần đảo đá ngầm của San Hô Loa Toàn." Lời cô vừa dứt, bầu trời lại sáng lên rất nhiều, phía trước mặt biển, mơ hồ có mây ngũ sắc, chính là dấu hiệu của mặt trời mọc trên biển.

"Tuyệt vời!" Vương Bàn Tử hưng phấn hét lên một tiếng!

Lục Vũ không hưng phấn như vậy, chỉ nhìn vào mây ngũ sắc ở xa xa trên mặt biển, trong lòng đoán rằng nơi này có thể là nơi hai ngọn núi ngầm hợp lại, khiến cho hải khí biến ảo mông lung, liền nhắc nhở: "Vẫn chưa phải lúc thả lỏng, phải qua khỏi đoạn này trước khi mặt trời mọc, nếu không ánh nắng chiếu vào, rất có thể sẽ xuất hiện ảo ảnh trên biển…." Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời Lục Vũ vừa dứt, mặt trời vừa xuất hiện, phía xa đã xuất hiện một thành phố khổng lồ với những ngọn núi cao chót vót.

Trong đầu hắn, hiện lên thông báo của hệ thống….. 【Chúc mừng túc chủ đã thành công tiến vào San Hô Loa Toàn, bắt đầu hành trình

khám phá Nam Hải Quy Khư, hệ thống thưởng Khai Quan Chú.】【Giải thích: Khai Quan Chú, bí thuật độc môn của Phát Khâu Thiên Quan, đối với quan quách 'tống tử' thông thường, khi xác chết sống dậy, chỉ cần niệm Khai Quan Chú, có thể khiến 'tống tử' chủ động mở quan tài rời đi.】Ơ?

Khai Quan Chú?

Lục Vũ hơi ngạc nhiên một chút.

Cách nói về Khai Quan Chú, hắn đã nghe Hồ Bát Nhất nói qua, nghe nói đã thất truyền không biết bao nhiêu năm.

Không ngờ, bây giờ hắn lại có được nó.

Thử tưởng tượng xem, nếu tìm được một cỗ quan tài lớn, niệm một câu chú, tống tử tự động dâng bảo bối ra, tay nghề này, có vẻ rất hữu dụng.

"Tiểu ca nhi, làm sao đây?" Vương Bàn Tử nhìn thành phố khổng lồ ở phía xa, hồi lâu mới phản ứng lại, nói với Lục Vũ một câu.

Lục Vũ tạm thời thu hồi suy nghĩ, nhẹ giọng nói: "Dừng thuyền đi, gần đến nơi rồi." Hệ thống đã thông báo, không cần phải phiền phức nữa.

Hơn nữa, hắn cũng có thể nhân cơ hội này, cẩn thận xem xét phong thủy khí tượng!

Trước khi đến đây lần này, hắn đã nghiên cứu kỹ về long mạch.

Bất kể là truyền thuyết, hay là 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy》, đều cho rằng thiên hạ long mạch có nam, bắc, trung.

Bắc long, trung long phát ra từ Côn Luân, vững chắc ngưng tụ, có vạn thế bất diệt.

Nam long từ Nga Mi Sơn mà khởi, xuôi theo sông về phía đông, từ

núi Gia Sơn ở Chiết Giang nhập biển, uốn lượn quanh co, một mạch xuôi nam.

Trong ba long, nam long thế lớn nhất, nhưng hành tung phiêu hốt, vương khí không đủ, long mạch có đầu không có đuôi, cũng có thể nói là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Chương 1092

Trước đó hắn và Hồ Bát Nhất đã bàn bạc rất lâu, nhất trí cho rằng San Hô Loa Toàn ở cuối Nam Hải, thuộc về nam long chi mạch.

Hơn nữa, lại có trực long từ nam long chi mạch mà khởi, với khí thế nuốt sông nuốt núi, thẳng tiến Trường Bạch Sơn.

Hình thế kỳ lạ, thiên hạ hiếm có!

Lục Vũ trong lòng vẫn luôn suy đoán, bí mật chung cực, rất có khả năng liên quan đến điểm này.

Tuy nhiên, đây chỉ là suy đoán, muốn xác định còn cần một số thủ đoạn thực tế.

Sau khi Lục Vũ bảo A Ninh dừng thuyền, hắn gọi Vương Bàn Tử cùng mình ra khỏi khoang thuyền, rồi đổ gạo trắng và dầu đã chuẩn bị sẵn vào biển.

Một lát sau, Vương Bàn Tử nói: "Tiểu ca nhi, gạo trắng không chìm, dầu không nổi." A Ninh tò mò họ đang làm gì, cũng theo ra khỏi khoang thuyền.

Lúc này nhìn thấy, càng kinh ngạc hơn, theo phản xạ hỏi: "Tại sao lại thế này, sao lại không giống những nơi bình thường." Khí tượng này, chính là hiện tượng khư vực dưới đáy biển trong phong thủy học!

Giải thích bằng khoa học như thế nào, Lục Vũ cũng không giải thích được, chỉ nhẹ giọng nói: "Chính là nơi này, nếu có Âm Hỏa Long Đăng, cũng chính là khu vực này." "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" "Còn làm sao được nữa?" Vương Bàn Tử trợn mắt một cái, giọng không vui nói: "Chắc chắn là chuẩn bị xuống biển xem xét rồi,

thuyền đã chìm rồi, còn có thể tìm thấy trên mặt nước à?" Nói xong, Vương Bàn Tử lại nhìn chằm chằm vào ảo ảnh trên biển lúc ẩn lúc hiện ở phía xa, nói: "Tiểu ca nhi, cái thứ đó không phải là Hận Thiên Chi Quốc trong truyền thuyết đấy chứ?" "Cũng không nói chắc được." Lục Vũ thu hồi tầm mắt, nói với A Ninh: "Trước tiên đo độ sâu của nước, rồi kiểm tra cái chuông lặn phía sau, lát nữa chúng ta xuống nước thăm dò trước." A Ninh đáp một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị những thứ tương ứng.

"Tiểu ca nhi, còn một chuyện nữa, không phải nói nơi này là Quy Khư sao?

Vậy có phải là nên có một cái xoáy nước lớn gì đó không?" Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chúng ta ở đây cũng không có xoáy nước nào, là ý gì vậy?" "Có lẽ xoáy nước hôm nay nghỉ ngơi." Lục Vũ hiếm khi nói đùa một câu, rồi nói tiếp: "Lát nữa xuống nước, tôi và A Ninh đi, cậu ở trên lo liệu." "Đúng, đúng, đúng." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mụ đàn bà đó không đáng tin, nếu để cô ta một mình ở trên, không chừng sẽ qua sông rút ván." "Không phải ý đó." Lục Vũ bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái, rồi nói: "Tôi sợ lát nữa dưới nước xảy ra chuyện, lúc cần nổi lên cô ta lại luống cuống tay chân.

Thêm nữa, cái chuông lặn thân hình của cậu không chui vào được đâu." Vương Bàn Tử mặt già đỏ ửng, tức giận nói: "Tiểu ca nhi, cậu thế này là hơi bắt nạt người rồi đấy.

Bàn gia ta không phải béo, ta đây là vạm vỡ.

Ta nói cho cậu biết, sau này cậu phải gọi ta là Tráng gia…." Mặc kệ hắn nói thế nào, Lục Vũ cũng không để ý, chỉ âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Quẻ tượng gặp phải lần này, là Lôi Phong Hằng, không cát không

hung, không tốt không xấu, cũng không biết mục đích của chuyến đi này, có thể đạt được hay không.

"Độ sâu của nước khoảng bảy mươi mét." Lúc này, A Ninh trong khoang thuyền đã chuẩn bị xong, tìm đến Lục Vũ nói một tiếng.

Lục Vũ trực tiếp bảo cô chuẩn bị một chút, rồi cùng mình xuống nước qua "chuông lặn" ở đuôi thuyền.

A Ninh tự nhiên không có ý kiến, lập tức chuẩn bị mọi thứ, lại dặn dò Vương Bàn Tử cách thao tác thiết bị để đưa cô và Lục Vũ xuống nước.

Chuông lặn không có bình dưỡng khí, tự có ống khí dài, đưa dưỡng khí và khí nén qua bơm tay, truyền đến "chuông lặn" hoàn toàn kín ở dưới.

Ngoài ra, "chuông lặn" vì hoàn toàn kín, bên trong còn được trang bị ống nói, có thể giao tiếp với người trên boong tàu.

Vốn dĩ, đây là một thứ rất hữu dụng, nhưng sau khi xuống nước, lại khiến Lục Vũ có chút đau đầu.

Bởi vì…..

Khi hắn và A Ninh vừa bắt đầu lặn xuống, chuông lặn còn chưa chìm vào nước biển, tiếng lải nhải của Vương Bàn Tử đã vang lên.

"Tiểu ca nhi, cái chuông này tôi cảm thấy không ổn lắm, bây giờ tôi đưa hai người xuống, cảm giác như đi đưa tang vậy, xui xẻo lắm, hay là chúng ta đổi tên khác đi, gọi là…." Trong mấy phút tiếp theo, toàn là tiếng lải nhải của Vương Bàn Tử.

Lục Vũ thì cùng A Ninh, từ từ chìm xuống dưới nước.

Trên biển, đã là mặt trời mọc ở phương đông.

Nhưng dưới nước, vẫn âm u, dù là "chuông lặn" hoàn toàn kín,

vẫn mang lại cho người ta một cảm giác lạnh lẽo, ngột ngạt.

Đặc biệt là sau khi Vương Bàn Tử ngậm miệng theo yêu cầu của Lục Vũ, càng sinh ra một cảm giác ngột ngạt mạnh mẽ khó kiềm chế.

Thời gian, trôi qua rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, động tác hạ xuống của chuông lặn đã dừng lại, trong ống nói lại vang lên giọng của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca nhi, đến nơi rồi, lặn xuống năm mươi mét." Dưới nước năm mươi mét, giọng nói của Vương Bàn Tử trong bộ đàm nghe trở nên buồn cười hơn hẳn, cứ như giọng của thỏ Bugs Bunny.

A Ninh nghe thấy có chút buồn cười, không nhịn được trêu: "Vương Bàn Tử, cậu nói thêm vài câu nữa đi, tôi bây giờ đặc biệt thích nghe giọng của cậu." Cô nghĩ lúc này đang ở dưới nước, Vương Bàn Tử chắc sẽ không nói chuyện cộc lốc như trên thuyền.

Không ngờ, câu nói này lại khiến Vương Bàn Tử ngượng đến đỏ mặt, nửa ngày trời không nói tiếng nào.

Lục Vũ cũng không quan tâm Vương Bàn Tử trên thuyền nghĩ gì, chỉ bật đèn pha lên, bắt đầu quan sát tình hình dưới nước.

Vùng biển thần bí được đồn là có ma quỷ xuất hiện này, dần dần lộ ra bộ mặt thật dưới ánh đèn.

Chỉ thấy, dưới đáy biển sâu hàng chục mét, toàn là những khu rừng rậm rạp, xung quanh là núi non bao bọc, giữa địa hình nhấp nhô có một rãnh biển sâu như khe núi, nước biển bên trong thỉnh thoảng lại nổi lên từng dòng xoáy kỳ lạ, dùng đèn pha chiếu vào cũng không thấy đáy, sâu bên trong dường như có vật gì đó màu đen lúc ẩn lúc hiện, nhưng không nhìn rõ là thứ gì, đàn cá trong biển đều không dám lại gần.

A Ninh cũng chú ý tới điểm đó, muốn lại gần xem thử, nhưng bị

Lục Vũ giơ tay ra hiệu bảo cô đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Vũ lại nhìn kỹ, trong đám san hô ở rìa khe núi sâu có rất nhiều cây thiết thụ, trong đó có một cây cao hàng chục mét trông cực kỳ khác thường, toàn thân bán trong suốt, giống như mã não.

Nhìn kỹ lại, trên cây đại thụ dưới đáy biển kia bám đầy những con sò, con trai khổng lồ, con nhỏ nhất cũng to như cối xay, vỏ sò hé mở chớp động như ánh trăng, thu hút các loài thủy tộc vây quanh. [Tên vật phẩm: Quy Khư Bạch Vũ Điệp Bối] [Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú Cửu phẩm] [Năng lực vật phẩm: Nhả ngọc] [Mô tả vật phẩm: Quy Khư Bạch Vũ Điệp Bối, loài sò đặc hữu của vùng đất Quy Khư, khác với tuổi thọ vài chục năm của sò thông thường, Quy Khư Bạch Vũ Điệp Bối nhờ vào âm tinh khí trong lòng đất, sinh ra theo ánh trăng, tuổi thọ không biết bao nhiêu, phải mất trăm năm mới bắt đầu tạo ngọc, ngọc của nó tròn trịa, có nhân.

Tự có linh tính, đeo trân châu có thể ổn định linh hồn, cũng là vật liệu tốt để luyện chế pháp khí.] Quả thực là một món đồ tốt.

Chương 1093

Lục Vũ trong lòng đã hiểu, thầm nghĩ nếu tạm thời không có dấu vết tàu chìm, thì cứ lấy ít trân châu trước, sau này tìm cơ hội xem có dấu vết của Long Quân Chiếu Cốt Bảo không. ...

Trên thuyền, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, qua bộ đàm nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, bên dưới có tình hình gì không?" Nhưng lúc này Lục Vũ đột nhiên ngẩn ra, như thể không nghe thấy gì.

Bất chợt, anh nhớ ra mình đã bỏ qua một thông tin cực kỳ quan trọng!

Uông Tàng Hải!

Trước đó, thùng đồ mà A Ninh lấy ra, cũng như con cá đồng mày rắn mà Uông Tàng Hải để lại đều chứng minh một điều, Uông Tàng Hải đã từng đến Quy Khư!

Hơn nữa, Uông Tàng Hải sở hữu một phần Long Quân Chiếu Cốt Bảo!

Anh đã thấy mấy tấm kính trấn thi trong lăng mộ dưới đáy biển, đều được cắt ra từ Long Quân Chiếu Cốt Bảo.

Uông Tàng Hải, lấy nó từ đâu?

Lần này Cừu Đức Khảo có Long Quân Chiếu Cốt Bảo hoàn chỉnh, lại từ đâu mà có?

Anh đã hỏi A Ninh, A Ninh không biết gì về việc này.

Nhưng, Cừu Đức Khảo lấy nó từ đâu?

Trong đó, có mối liên hệ gì?

Vương Bàn Tử đợi một lúc, đành phải gọi A Ninh: "A Ninh..."

“Đừng vội, dưới nước có chút không rõ, để tôi xem kỹ đã.” A Ninh vừa nói vừa quan sát kỹ tình hình xung quanh, cố gắng tìm dấu vết của con tàu “Ma Lệ Tiên Nô”.

Dù sao, một chiếc du thuyền siêu cấp dài hơn trăm mét, hẳn là rất dễ phát hiện.

Nhưng cô nhìn qua nhìn lại, cũng không thấy bất kỳ dấu vết tàu chìm nào.

Cảm giác như vùng biển này, đã bao nhiêu năm không có bất kỳ thay đổi nào. ...

Trên thuyền, Vương Bàn Tử đợi một lúc mà vẫn không nghe thấy giọng Lục Vũ, không khỏi có chút lo lắng, lại gọi một lần nữa: “Tiểu ca, cậu sao rồi?” “Không sao.” Lục Vũ tạm thời gác lại những suy nghĩ hỗn loạn, lại bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Tiểu ca, dưới đáy nước có chuyện gì không?” Câu này vừa dứt, giọng A Ninh đã vang lên trước: “Có cá mập!

Hự!

Con cá quái gì thế này!” Theo giọng nói của cô, Lục Vũ liền thấy một con cá quái không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh lồng lặn của A Ninh, vẫy đuôi đâm mạnh vào khoang đồng!

Một cú va chạm khiến lồng lặn nghiêng ngả, chao đảo, thậm chí Lục Vũ còn có thể nghe thấy tiếng “ong ong”.

Thấy nó sắp đâm thêm vài cái nữa, lồng lặn của A Ninh có thể sẽ vỡ, Lục Vũ liền nhắc A Ninh mở những chiếc gai ngụy trang.

Đây là thiết bị do người của công ty Cừu Đức Khảo lắp đặt, bên ngoài lồng lặn giấu những chiếc gai nhọn dài nửa mét dày đặc, một khi mở ra, lồng lặn sẽ giống như một con “nhím biển”, dùng để phòng

thủ trước đàn cá rất hiệu quả.

Nhưng, con cá biển kia không thông minh đến thế, không biết sự lợi hại của gai nhọn, liền lao thẳng tới.

Vừa va vào, lập tức xuất hiện vết thương.

Mùi máu tanh này, lập tức kích thích lũ cá mập đang bơi lội trong rừng san hô!

Trong nháy mắt, một trận đại chiến dưới nước nổ ra!

Bùn cát, máu tươi, ngay lập tức khiến nước biển trở nên vô cùng vẩn đục, tầm nhìn cực thấp, gần như không thấy gì cả, hành động thăm dò lần đầu tiên đành phải kết thúc tại đây.

Lục Vũ gọi Vương Bàn Tử, kéo anh và A Ninh lên.

Vương Bàn Tử tuân theo quy trình giảm áp, điều khiển máy móc, để hai người từ từ nổi lên.

Không lâu sau, họ nổi lên mặt nước, Vương Bàn Tử mở lồng lặn, xác định Lục Vũ không có vấn đề gì, cũng chẳng thèm quan tâm đến chuyện đàn cá, lập tức chỉ tay ra xa, nói: "Tiểu ca, cậu xem bên đó có chuyện gì kìa?" Lục Vũ nhìn theo hướng tay của Vương Bàn Tử, liền thấy một hòn đảo đen kịt hiện ra trên mặt biển.

"Lúc nãy các cậu xuống nước vẫn chưa có." Vương Bàn Tử thấy A Ninh cũng đã ra khỏi lồng lặn, cũng không để ý đến cô, tiếp tục nói: "Vừa mới thủy triều rút, cái thứ này đã lòi ra." "Cái gì mà cái thứ này?" A Ninh nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử một cái, nói: "Người sống ven biển gọi những hòn đảo đột nhiên xuất hiện trên biển là đảo ma." "Trước đây lúc ở bãi cạn san hô tôi nghe ngư dân địa phương nói qua, có lúc là do lưng cá lớn hoặc mai rùa khổng lồ giả dạng, lỡ mà neo thuyền lên bờ, con cá khổng lồ sẽ lặn xuống, kéo cả người và thuyền xuống đáy biển." "Còn có con cá lớn như vậy sao?" Vương

Bàn Tử nghi ngờ: “Cô xem cái thứ đó lớn cỡ nào?

Nếu lớn như vậy, chẳng phải là lão yêu tinh rồi sao?” “Nói cứ như cậu chưa từng thấy yêu tinh vậy.” A Ninh lườm Vương Bàn Tử một cái, nói: “Trên thuyền có Chấn Hải Pháo, tôi đi thử là biết.” Chấn Hải Pháo chính là Thủy Thần Pháo, có thể nạp nhiều loại đạn pháo.

A Ninh ở công ty của Cừu Đức Khảo, thường xuyên trục vớt tàu chìm, đối với loại đồ này rất quen thuộc.

Chẳng mấy chốc, cô đã chuẩn bị xong tất cả, một phát pháo trực tiếp bắn qua.

Hòn đảo xa xa vẫn đứng yên, rõ ràng không phải vật sống.

A Ninh lại nhìn kỹ, nói: “Chắc là một bãi đá ngầm lớn, lúc thủy triều lên thì bị chìm dưới đáy biển, thủy triều rút thì hiện ra.” Loại đá ngầm này trên biển cực kỳ phổ biến, cũng không có gì lạ.

Đặc biệt là ở vùng đất Quy Khư này, chuyện kỳ lạ đến đâu cũng không khiến người ta thấy lạ.

Chương 1094

“Bây giờ có thể qua đó xem không?

Nếu thật sự là đá ngầm, e là có thể phá hủy không ít thuyền bè.” A Ninh hiểu ý Lục Vũ là có thể nghĩa địa tàu chìm nằm gần bãi đá ngầm lớn đó, nhưng vẫn lắc đầu: “Lúc này thủy triều đang rút, gần đó có quá nhiều đá ngầm, thuyền của chúng ta tuy mớn nước không sâu, nhưng mạo hiểm qua đó rủi ro quá lớn.” “Vậy thì đợi thủy triều lên rồi qua xem.” Lục Vũ gật đầu, lại nhìn kỹ khí tượng, muốn dựa vào đó để xác định vị trí long mạch.

Chỉ là ban ngày không có sao trời để định vị, cũng không nhìn rõ hướng đi của dãy núi dưới đáy biển, cộng thêm lúc này khí biển yên ả, thật sự không có cách nào xác định được.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: “Tiểu ca, vậy chúng ta giờ cứ chờ khô à?” Lục Vũ thu hồi tầm mắt, nói: “Xuống biển, mò trai, bên dưới có rất nhiều trai ngọc già.” Lời của Lục Vũ, lập tức khiến Vương Bàn Tử phấn khích hẳn lên, liền xoa tay: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, đi thôi, làm một vố lớn nào!” “Cổ nhân thường nói, trân châu Tây không bằng trân châu Đông, trân châu Đông không bằng trân châu Nam!” “Trân châu Nam ở dưới này, bao nhiêu năm không có người mò, chẳng phải to bằng trứng ngỗng sao?” “Một viên trân châu này, e là đã có giá trị liên thành rồi!” A Ninh có chút kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử, hỏi: “Mò trai là nghề thủ công, cậu cũng biết sao?” Vương Bàn Tử lý lẽ hùng hồn, chỉ tay vào Lục Vũ, nói: “Tiểu ca biết!

Hơn nữa, Bàn gia ta cũng biết!” Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, lắc đầu nói: “Cậu chuẩn bị trước đi, chuẩn bị xong chúng ta liền xuống.” Nói ra thì, hai người họ vốn dĩ đều không

biết.

Đừng nói là mò, trước đây nghe còn chưa từng nghe qua.

Chỉ là lần này theo Shirley Dương học nghề Bàn Sơn Phân Giáp, Shirley Dương nghĩ đến Nam Hải có ngọc trai, liền trêu vài câu, nói họ có thể thử mò trai ở Nam Hải, lại đem phương pháp mò trai độc môn của Bàn Sơn Đạo Nhân nói cho họ biết.

Nói trắng ra, đây cũng là nghề thủ công mà Bàn Sơn Đạo Nhân bao nhiêu năm qua sưu tầm manh mối về Mộc Trần Châu mà tổng kết ra.

Bàn Sơn Đạo Nhân vì chuyện Mộc Trần Châu, đối với tất cả các loại ngọc trai trên đời đều có hứng thú, bất kể là ngọc ngậm trong miệng người chết, hay là ngọc tự nhiên sinh ra trong nước chưa bị người ta mò đi, đều tìm mọi cách để dùng thuật lấy được.

Tổ tiên của Shirley Dương từng thử mò trai ở Nam Hải, muốn thử xem có thể tìm được manh mối về Mộc Trần Châu ở Nam Hải không.

Lục Vũ lúc đó còn cùng Shirley Dương thảo luận, có khả năng tổ tiên của cô ấy từng đến Quy Khư không.

Về việc này, Shirley Dương cũng không cách nào xác định.

Dù sao, tộc nhân của họ từng rất đông, sau khi rời khỏi Tây Vực lại càng phân tán khắp nơi, ngành nghề nào cũng có, có từng đến Quy Khư hay không, cũng thực sự không cách nào xác định.

Trong lúc Lục Vũ đang suy ngẫm, Vương Bàn Tử lại giống như làm ảo thuật, từ trên người mình lôi ra một đống dưa hấu còn xanh, và mấy bao vôi sống lớn.

“Lấy mấy thứ này làm gì?

Cậu định làm gì?” Vương Bàn Tử lườm A Ninh một cái, cố ý ra vẻ “cái này mà cũng không hiểu”, thản nhiên nói: “Lúc nãy các cô

không phải gặp phải cá lớn ở dưới đó sao?

Không xử lý mấy con cá lớn đó, làm sao mò trai?

Chẳng phải là xuống đó cho cá ăn sao?" "Chỉ dùng dưa hấu?" A Ninh mặt đầy kinh ngạc, nói: "Cậu đùa cái gì vậy?" Vương Bàn Tử mặt đầy đắc ý, trực tiếp ở mũi thuyền thu dọn đồ đạc, trước tiên dùng dũng khí dội ướt vôi sống, biến nó thành nửa sôi, sau đó lại cắt mấy quả dưa hấu một lỗ to bằng nắm đấm, moi hết ruột dưa bên trong, đổ nước vôi vào, rồi lại đậy vỏ dưa lại như cũ.

Chỗ khe hở của vỏ dưa dùng cỏ chiêu triều trộn với keo nấu từ tù mâu để bịt kín, nhìn A Ninh nói: "Chúng ta cá cược đi." "Cậu nói đi." "Nếu chiêu này của Bàn gia ta thành công, kể từ hôm nay cô mà nói một câu dối trá, trời đánh năm tia sét tan xác cô." Vương Bàn Tử nhìn A Ninh một cái, có chút ý giễu cợt: "Dám không?" A Ninh nhíu chặt mày, nói: "Tôi không lừa các cậu." "Đừng nói nhiều thế, tôi chỉ hỏi cô có cược không?" Vương Bàn Tử trong lòng suy tính, nơi này đã là đất Quy Khư, vậy thì lời thề chắc chắn linh nghiệm.

Để A Ninh thề một câu, trong lòng cậu ta cũng yên tâm hơn.

Dù sao, sắp phải xuống biển mò trai.

Trong lòng không yên, ở dưới đó xảy ra chuyện thì phiền phức lớn.

"Được." A Ninh cắn răng, gật đầu: "Tôi thề..." Vương Bàn Tử hài lòng gật đầu, nói: "Được, vậy Bàn gia ta sẽ cho cô xem, cô rốt cuộc thua như thế nào." Vừa nói, Vương Bàn Tử trực tiếp ném dưa hấu xuống biển.

Từng quả dưa hấu chứa đầy nước vôi sôi sùng sục trôi nổi trên mặt biển, ngay lúc sắp chìm, mặt biển bỗng nổi sóng, một con cá lớn dài hơn chục mét từ trong biển lao ra, nuốt chửng quả dưa hấu vôi,

thân cá nhân đà nhảy vọt lên không trung, dừng lại một chút, rồi "bõm" một tiếng rơi mạnh xuống nước, bắn tung tóe.

"Thì ra là vậy..." A Ninh là người thông minh, vừa thấy cảnh này, lại nghĩ đến việc Vương Bàn Tử trước đó cho vôi sống vào trong, lập tức hiểu ra.

Lúc này, trên mặt nước liên tục có cá lớn quẫy đạp.

Con cá đang quẫy đạp nuốt chửng quả dưa hấu nửa sống nửa chín, vỏ dưa vỡ ra trong bụng cá, vôi sống gặp nước sinh ra nhiệt lượng cực lớn, dễ dàng nấu chín bụng cá!

Chẳng mấy chốc, trên mặt biển đã nổi lên không ít cá chết.

Máu hòa với vôi, khiến mặt biển có chút sôi sục.

May là, tình trạng dị thường này không thu hút cá mập, có thể là cá mập thông minh hơn một chút, đã bị dọa chạy mất.

"Thế nào, phục chưa?" Vương Bàn Tử quay đầu lại, mặt đầy đắc ý nhìn A Ninh.

Chỉ là vừa nói được nửa câu, liền thấy mắt A Ninh trợn tròn, còn rút súng ra, nhắm vào hướng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử người cứng đờ, giận dữ nói: "Cô đàn bà này không biết điều!

Bàn gia ta biết ngay cô..." Cậu ta một câu còn chưa nói xong, A Ninh đột nhiên bóp cò, viên đạn sượt qua da đầu Vương Bàn Tử bay qua, phía sau lưng cậu ta truyền đến một tiếng "bịch".

Chưa kịp để Vương Bàn Tử phản ứng lại chuyện gì, Lục Vũ đã cầm Thừa Ảnh kiếm, trực tiếp lao tới.

Lúc này, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra, sau lưng mình có thứ gì đó!

Không hề suy nghĩ, Vương Bàn Tử lộn một vòng về phía trước, lăn một vòng dưới đất.

Sau khi đứng dậy, liền thấy một thứ toàn thân bị vảy đen kịt bao phủ!

Thân hình người, cực kỳ cường tráng!

Trên mặt cũng bị vảy đen bao phủ, hai mắt giống như bóng đèn đang phát ra ánh sáng đỏ!

Chương 1095

Thoạt nhìn, giống như khỉ biển, nhưng nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện thứ này hoàn toàn không liên quan gì đến khỉ biển!

"Tiểu ca, đây là tình hình gì vậy?" "Giao nhân." Lục Vũ sắc mặt ngưng trọng, nhìn Giao nhân đang trồi lên bên mạn thuyền, trong lòng âm thầm suy tính cách xử lý. [Tên vật phẩm: Hắc Lân Giao Nhân] [Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú Thất phẩm] [Năng lực vật phẩm: Ngâm xướng, Dầu cao] [Mô tả vật phẩm: Hắc Lân Giao Nhân, tâm tính hiểm ác, thường ngâm xướng mê hoặc người, thu hút thuyền buôn qua lại, kéo những người mắc lừa xuống đáy biển.

Chúng thả mồi ở vùng biển gần đó, người bị hại đều bị ăn không còn một mẩu xương...

Hắc Lân Giao Nhân sống theo bầy đàn, tụ tập dưới một hòn đảo hình thành từ san hô chết trên biển, sống cùng với giao mẫu...

Dầu của Hắc Lân Giao Nhân không chỉ có nhiệt độ bắt lửa rất thấp, mà chỉ cần một giọt là có thể cháy suốt mấy tháng không tắt, có thể dùng dầu của nó làm đèn vạn năm, đèn trường sinh...] Sống theo bầy đàn!

Thứ này, không dễ xử lý.

Lỡ đánh con nhỏ, lại ra con lớn, không biết thế nào.

Trên biển không như trên đất liền, thuyền của họ không lớn, nếu có mười tám con Hắc Lân Giao Nhân kéo đến, lỡ đánh chìm thuyền, thì phiền phức lớn.

Cùng lúc đó, trên mặt nước vẫn liên tục có cá chết vì ăn dưa hấu nổi lềnh bềnh, chỉ có con Hắc Lân Giao Nhân hình người cường tráng

kia, không có bất kỳ thay đổi nào, như thể đang đánh giá họ.

A Ninh vẫn luôn nhìn chằm chằm nó, thấy tay nó vịn vào mạn thuyền, như muốn trèo lên, trong lòng căng thẳng, theo bản năng lại bắn thêm một phát!

Giây tiếp theo, liền nghe thấy một giọng nữ yếu ớt phát ra từ vị trí của Hắc Lân Giao Nhân: "Đông, đông, đông, đông..." "Tránh ra, đừng động đậy lung tung." Lục Vũ nhíu mày ngăn A Ninh lại, trong lòng có chút do dự.

Hắc Lân Giao Nhân e là thứ phiền phức nhất trong vùng biển này, hơn nữa họ còn phải tìm tàu chìm trong rừng san hô, không cần thiết phải chọc vào loại quái vật này. ...

Đúng rồi!

"Ngươi lại gọi cô nãi nãi của ngươi ra làm gì?" Ngoa Thú đột nhiên bị Lục Vũ từ trong Sơn Hà Đồ lôi ra, lập tức có chút bực bội mắng một câu.

Vừa mắng xong, thấy Hắc Lân Giao Nhân, tiểu gia hỏa cũng sững sờ, nói: "Cô nãi nãi vẫn là lần đầu tiên thấy thứ này còn sống, đừng nói, trông thật xấu xí." Nói rồi, quay đầu liếc Lục Vũ một cái, lại tiếp tục nói: "Ngươi không phải định để cô nãi nãi ta bắt nó, cho ngươi làm đèn cầy chứ." "Ăn!" Đúng lúc này, Hắc Lân Giao Nhân đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, lập tức lao về phía Ngoa Thú!

Miệng lớn mở ra, bên trong toàn là những chiếc răng nhỏ li ti như gai ngược, nhìn mà rợn người!

A Ninh theo bản năng lại bắn một phát, trực tiếp nhắm vào đôi mắt như bóng đèn của Hắc Lân Giao Nhân!

Bốp!

Đôi mắt bóng đèn vỡ tan, một dòng máu đen từ hốc mắt chảy ra!

Hắc Lân Giao Nhân hét thảm một tiếng, Lục Vũ sắc mặt càng thêm lạnh lùng, quát: "Không thể để nó chạy thoát!" Lục Vũ vừa nói, đã lấy ra Phi Hổ Trảo, dùng sức vung một cái, trực tiếp móc lấy Hắc Lân Giao Nhân!

Điều bất ngờ là, Hắc Lân Giao Nhân vốn dĩ cũng không có ý định bỏ chạy, ngược lại không lùi mà tiến.

Nó một tay nắm lấy Phi Hổ Trảo mà Lục Vũ ném tới, như thể nắm lấy một sợi dây cứu mạng, cứ bám vào Phi Hổ Trảo, từng chút một leo lên, để mình hoàn toàn thoát khỏi mặt nước!

Lúc này, mấy người đều có thể thấy rõ.

Nửa thân dưới của Hắc Lân Giao Nhân, chính là một cái đuôi cá khổng lồ, đúng như trong truyền thuyết về người cá!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lục Vũ dùng sức kéo một cái, lập tức kéo Hắc Lân Giao Nhân lên thuyền!

A Ninh tay cũng không ngừng, liên tục nổ súng, phát nào cũng trúng vào thân thể Hắc Lân Giao Nhân.

Nhất thời, trên thân thể Hắc Lân Giao Nhân có thêm mấy lỗ đen, máu đen kịt theo những lỗ đen đó chảy ra.

Hắc Lân Giao Nhân hét lớn đau đớn, thân thể không ngừng quằn quại trên ván thuyền, máu đen bắn tung tóe khắp nơi!

A Ninh đang thay băng đạn, chuẩn bị cho Hắc Lân Giao Nhân thêm một phát nữa, lúc này Lục Vũ đột nhiên động thủ, một bước lao đến trước mặt Hắc Lân Giao Nhân, Thừa Ảnh kiếm trong tay vẽ một đường cong tuyệt mỹ.

Một cái đầu lớn, rơi sang một bên, chỉ còn lại thân thể Hắc Lân Giao Nhân, không ngừng quằn quại trên ván thuyền.

Máu đen và dịch thể như keo, từ trong lồng ngực nó phun ra, bắn tung tóe khắp nơi!

Nhìn xem, Hắc Lân Giao Nhân không thể sống được nữa.

Hù...

Vương Bàn Tử thở phào một hơi, nói: "Sau này đứa nào mà còn nói với tao chuyện người cá, Bàn gia tao là người đầu tiên đánh chết nó.

Thứ này, nhìn từ góc độ nào mà đẹp?" Vừa nói, Vương Bàn Tử lại gần thân thể Hắc Lân Giao Nhân, muốn xem xét kỹ hơn.

"Đừng qua đó." Lục Vũ nhíu mày nói một câu, rồi tiếp: "Tránh xa ra." Vương Bàn Tử và A Ninh đều sững sờ, thầm nghĩ thứ này đã đầu một nơi thân một nẻo, còn phải lo lắng gì nữa?

Nhưng Lục Vũ đã nói, họ vẫn rất dứt khoát tránh sang một bên.

Vương Bàn Tử lại gần Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, thứ này chẳng lẽ còn có thể hồi sinh sao?" "Không phải hồi sinh." Lục Vũ lắc đầu, chỉ tay vào đầu của Hắc Lân Giao Nhân, nói: "Nhìn kìa." Theo giọng của Lục Vũ, Vương Bàn Tử và A Ninh đều thấy một cảnh tượng quỷ dị.

Chương 1096

Chỉ thấy, cái đầu lớn của Hắc Lân Giao Nhân, không nên nói là mắt của nó, vẫn đang đảo lia lịa.

Con mắt bị A Ninh bắn vỡ, cũng đang khó nhọc chuyển động, trông như một cơ quan!

Vài giây sau, từ trong nhãn cầu lại ép ra một viên đạn còn nguyên vẹn, "cạch" một tiếng rơi xuống đất!

A Ninh không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Vương Bàn Tử cũng không nhịn được chửi thề một câu: "Mẹ nó cái thứ quỷ gì đây?" "Dưới biển Nam Hải có giao nhân, sống trong nước như cá, không bỏ nghề dệt vải, mắt có thể khóc ra châu." Lục Vũ văn vẻ nói một câu, rồi giải thích: "Đây là miêu tả về giao nhân Nam Hải trong 《Bác Vật Chí》 của Trương Hoa đời Tấn." "Nhưng ông ta không nói, giao nhân khóc ra châu, không phải chuyện tốt." "Thấy gì, nghe gì, đều coi như không thấy, đừng động đậy gì cả!" Lục Vũ cuối cùng buông một câu, thu lại Thừa Ảnh kiếm, đổi sang "Thất Tinh Luân Hồi Đao", từ từ đi về phía đầu của Hắc Lân Giao Nhân.

Đúng lúc này.

Trong mắt Vương Bàn Tử và A Ninh, đều thấy một cảnh tượng càng quỷ dị hơn!

Hốc mắt của Hắc Lân Giao Nhân, lại chảy ra từng viên trân châu đen to bằng quả nho, trân châu lăn hai vòng trên đất, lại biến thành hình dạng một người!

Người đó mặc đồ cổ, tay cầm đoản đao, trực tiếp lao về phía Lục

Vũ!

Hơn nữa!

Không phải một người!

Gần như trong nháy mắt, trên ván thuyền đã có thêm hơn chục viên trân châu đen, mỗi viên trân châu đen đều biến ảo thành hình người, lao về phía Lục Vũ.

Có điều, những "tinh linh trân châu" này dường như không quá lợi hại, Thất Tinh Luân Hồi Đao vung qua một đường, liền nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, một bóng đen lập tức hóa thành một luồng khí đen, quấn quanh Luân Hồi Đao.

Lục Vũ liên tục vung đao, liên tiếp ba bốn "người" biến thành khí đen, quấn quanh Luân Hồi Đao!

Vương Bàn Tử nhìn mà ngứa tay, cuối cùng vẫn không nhịn được, nhấc Bách Luyện Di Tôn Côn lên, nói: "Tiểu ca, tôi giúp cậu siêu độ cho chúng!" Giọng vừa dứt, một bước lao ra, vung côn trực tiếp đập vào một "tinh linh trân châu".

Bóng côn như gió, "tinh linh trân châu" chỉ trong nháy mắt đã biến thành một luồng khí đen, tụ lại trên Bách Luyện Di Tôn Côn.

Vương Bàn Tử đang định xử lý con tiếp theo, nhưng đúng lúc này!

Luồng khí đen bám trên Bách Luyện Di Tôn Côn lập tức hóa thành hình người, một kẻ quái dị nhe nanh múa vuốt, tay cầm một vật nhọn, trực tiếp đâm vào tim cậu ta!

Tim Vương Bàn Tử đập mạnh một cái!

Động tác này quá quỷ dị, góc độ quá hiểm hóc, cậu ta hoàn toàn không cách nào né tránh, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Bàn gia sắp toi rồi!

Không ngờ, khi luồng khí đen sắp chạm vào cơ thể cậu ta, một tiếng súng "bằng" vang lên, trực tiếp đánh tan luồng khí đen đó!

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, là A Ninh đang giơ súng.

Cậu ta đang định nói gì đó, thì thấy một luồng đao quang lạnh lẽo lướt qua, luồng khí đen đó trực tiếp bị Lục Vũ hút vào Thất Tinh Luân Hồi Đao!

Mất một lúc, Vương Bàn Tử mới chú ý, trên Thất Tinh Luân Hồi Đao của Lục Vũ đã quấn một lớp khí đen dày đặc!

Con Hắc Lân Giao Nhân kia vẫn không ngừng nhả trân châu đen...

Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ra, thầm nghĩ thứ này nhả trân châu như đẻ trứng, nếu bắt được một con, chẳng cần làm gì khác, ngày ngày ngồi thu trân châu là phát tài rồi.

"Lệ!" Đúng lúc này, một tiếng hét chói tai như tiếng chim kêu vang lên, gần như muốn xé rách màng nhĩ!

Trong nháy mắt, sương đen bao phủ khắp ván thuyền, không thấy rõ gì cả.

"Tiểu ca, cậu sao rồi!" Vương Bàn Tử trong lòng căng thẳng, lập tức nắm chặt Bách Luyện Di Tôn Côn, chuẩn bị lao vào!

"Không sao, đừng động đậy lung tung, sắp xong ngay thôi!" Lục Vũ ở trong sương mù, không có vấn đề gì.

Chính xác mà nói, anh đã đi đến bên cạnh đầu của Hắc Lân Giao Nhân, một chân đá cái đầu lớn đó như đá bóng sang bên cạnh thân thể.

Ngay sau đó, ngón tay anh búng ra, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên đầu ngón tay anh.

Chiêu này, chính là hỏa pháp trong Ngũ Hành Thuật Pháp.

Anh tu luyện hỏa pháp không lâu, không khác gì bật lửa là mấy,

nên rất ít khi sử dụng.

Nhưng lần này, lại đúng lúc!

“Bàn Tử, hai người đừng động đậy lung tung, là không sao.” Nói rồi, Lục Vũ như thể búng tàn thuốc, cong ngón tay búng một cái, ngọn lửa nhỏ lập tức rơi vào cổ của Hắc Lân Giao Nhân.

Dầu trong cơ thể giao nhân rất nhiều, cực kỳ dễ cháy.

Gần như trong nháy mắt, cổ của giao nhân đã bốc cháy, ngọn lửa hơi trắng trông cực kỳ quái dị, gần như ngay lập tức nuốt chửng cái đầu của nó.

Theo ngọn lửa bùng cháy, những luồng khí đen quấn quanh Thất Tinh Luân Hồi Đao và sương mù lại dần dần biến mất!

Tầm nhìn của Vương Bàn Tử và A Ninh ngày càng rõ, cuối cùng có thể xuyên qua sương đen, nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Chương 1097

Hai người, lại một phen kinh ngạc!

Nhưng ngay sau đó, A Ninh phản ứng lại, hét lớn: "Mau dập lửa, không thì thuyền..." Nói được nửa câu, giọng cô đột ngột dừng lại.

Cô đột nhiên phát hiện, những ngọn lửa đó lại không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho ván thuyền, như thể chỉ đang đốt cháy những làn sương đen kia.

Cảnh tượng này, không khỏi khiến cô trợn to mắt, chỉ cảm thấy khó tin, không dám tin vào mắt mình mà nhìn Lục Vũ.

Vương Bàn Tử cũng gãi đầu, có chút ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca, đây là tình hình gì vậy?" "Đã bảo cậu đừng động, cậu động lung tung làm gì." Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhưng cũng không nói nhiều.

Dù sao, Vương Bàn Tử là lo lắng anh xảy ra chuyện, chứ không phải rảnh rỗi không có việc gì làm lại muốn hóng chuyện.

Chỉ là có lúc, lòng tốt lại làm hỏng việc, khiến người ta có chút bất lực.

Vương Bàn Tử "hê hê" cười một tiếng, có chút lúng túng gãi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca, bây giờ động đậy được chưa?" "Qua đây đi." Giao nhân vẫn đang không ngừng cháy, phun ra những ngọn lửa trắng, trông rất kỳ lạ.

Sau khi đến gần, A Ninh không kìm được sự tò mò, hỏi: "Truyền thuyết nói lửa giao nhân vạn năm không tắt, là thật sao?" Vương Bàn Tử cũng nhìn xem, cảm thán nói: "Vậy thì ngon rồi, tiết kiệm tiền, cứ để thằng này cháy ở đây, chúng ta ngay cả đèn cũng không cần thắp,

chính là một ngọn hải đăng trên biển lớn!" A Ninh có chút cạn lời nhìn Vương Bàn Tử một cái, thật sự rất khó hiểu trái tim của người này rốt cuộc cấu tạo thế nào?

Tình huống quỷ dị như vậy trước đó, cậu ta mới một cái chớp mắt đã có tâm trạng đùa giỡn rồi?

Trong lúc họ nói chuyện, Lục Vũ đã quay lại tìm trên mặt đất, nhặt hết những viên trân châu đen trên ván thuyền.

Trân châu rơi vãi trên ván thuyền không đến một trăm cũng có tám mươi viên, hơn nữa viên nào viên nấy đều to như quả nho đen, tròn trịa không tì vết, ánh sáng cực đẹp.

"Tiểu ca, tôi giúp cậu nhặt nhé?" "Nhặt đi, đều là đồ tốt." "Được thôi!" Vương Bàn Tử toe toét cười, lập tức lấy một cái bát lớn ra, từng viên một nhặt lên.

Trân châu rơi vào bát sứ, phát ra âm thanh cực kỳ trong trẻo, rất dễ nghe.

Ngay cả A Ninh, lúc này sự chú ý cũng đều đổ dồn vào những viên trân châu đen kia, miệng lẩm bẩm: "Những viên trân châu đen này, trông còn đẹp hơn cả trân châu Đại Khê tốt nhất." "Cô cũng hiểu về trân châu à?" Vương Bàn Tử liếc A Ninh một cái, lại đưa bát của mình qua, ý là bảo A Ninh bỏ những viên trân châu cô vừa nhặt được vào bát, không được giấu riêng.

A Ninh hoàn toàn không để ý đến Vương Bàn Tử, trực tiếp cầm trân châu đi về phía Lục Vũ, hỏi: "Trân châu này là sao vậy?

Lúc nãy sao từ bên trong lại chui ra loại 'người' đó?" "Châu là châu tốt, chỉ là nơi nó ra không đúng." Lục Vũ khẽ thở dài, nói: "Tôi cũng không ngờ, lại có thể thấy được thứ này trên người Hắc Lân Giao Nhân." A Ninh hoàn toàn không hiểu câu này có ý gì, chỉ có thể

hỏi lại: “Rốt cuộc là ý gì?” Vương Bàn Tử quay đầu, lườm A Ninh một cái: “Tiểu ca muốn nói thì nói, không nói thì thôi, cô hỏi lung tung cái gì?

Tiểu ca, đi, hai ta ra bên kia nói, không nói cho cô ta.” “Được rồi, đừng quậy nữa.” Lục Vũ dở khóc dở cười nhìn Vương Bàn Tử một cái, trực tiếp giải thích: “Thứ này, chính là Hắc Lân Giao Nhân, cũng gọi là giao nhân Nam Hải.” “Đừng nhìn hình dạng giống người cá, nhưng không có chút quan hệ nào với người cá cả.” “Nó thường làm nhất một việc, chính là phát ra tiếng người, dụ dỗ những thương khách qua lại, kéo cả người lẫn thuyền chìm xuống đáy biển...” Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào: “Mấy con hải thú mà bọn người trên bãi cạn san hô nói, không phải là thứ này chứ?” “Không phải cùng một khái niệm.” Lục Vũ lắc đầu, tiếp tục nói: “Hắc Lân Giao Nhân ăn thịt người, cả thịt lẫn xương, ăn sạch.

Hơn nữa, nơi này là Quy Khư, âm khí thịnh nhất.” “Hồn phách người chết căn bản không thể siêu thoát, liền bị Hắc Lân Giao Nhân nuốt chửng.” “Xương, sẽ sinh ra gai xương.

Năm tháng trôi qua, gai xương trở nên tròn trịa, Hắc Lân Giao Nhân sẽ đem oan hồn trong cơ thể, rót vào ngọc xương...” Sau khi Lục Vũ nói xong, A Ninh đột nhiên cảm thấy viên “trân châu đen” trong tay có chút ghê tởm, vội vàng ném vào bát lớn của Vương Bàn Tử.

Cô coi như đã hiểu, một viên trân châu, đại diện cho một mạng người.

Hắc Lân Giao Nhân không biết đã ăn bao nhiêu người...

Vương Bàn Tử thì hoàn toàn không để ý, bưng bát trân châu, mặt đầy ý cười: “Tiểu ca, thứ này chắc cũng khá có giá trị nhỉ?” “Hử?” Lục Vũ sắc mặt đột nhiên biến đổi, đứng bật dậy.

Vương Bàn Tử thấy vậy trong lòng căng thẳng, vội vàng cất bát

trân châu đi, nhìn ra mặt biển.

Chỉ thấy, mặt biển yên lặng không một gợn sóng, thi thể những con cá lớn vẫn đang trôi nổi xung quanh chiếc thuyền nhỏ, cũng không có thứ quái dị nào khác xuất hiện.

"Lục Châu đâu, cậu có thấy nó không?" Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, lập tức hiểu ra Lục Vũ đang lo lắng điều gì.

Thằng nhóc con đó biến mất rồi!

"Tiểu ca, có phải là cậu đã cho nó vào Sơn Hà Đồ, rồi lại quên không?" Nói xong, cậu ta cũng cảm thấy lời của mình có chút vô lý, sắc mặt lập tức trầm xuống.

A Ninh cũng hiểu sự lo lắng của họ, nói: "Có phải lúc nãy đánh nhau nó sợ hãi, nên trốn đi rồi không?" "Không thể nào." Vương Bàn Tử trực tiếp lắc đầu, rất dứt khoát nói: "Thằng nhóc con đó, chẳng có gì mà nó sợ cả." Nói rồi, ánh mắt Vương Bàn Tử hướng ra mặt biển, thầm nghĩ thằng nhóc đó chẳng lẽ rơi xuống biển rồi?

Lục Vũ trong lòng, cũng có chút lẩm bẩm.

Anh vừa mới lôi Ngoa Thú ra, chính là muốn dựa vào linh khí trên người Ngoa Thú, câu lấy con Hắc Lân Giao Nhân này, tiện thể xem có con Hắc Lân Giao Nhân nào khác đang mai phục gần đó không.

Sau khi đánh nhau, cũng không để ý đến đứa trẻ đó, ai ngờ thằng nhóc con này lại biến mất.

Đúng lúc này, từ vị trí khoang thuyền, truyền đến một tràng âm thanh lách cách.

Mấy người nhìn nhau, đều chạy vào khoang thuyền.

Tiếp đó, liền thấy một cảnh tượng khiến họ dở khóc dở cười...

Một đứa trẻ mông trần, ngồi trên sàn khoang thuyền, bên cạnh đặt

nửa bình rượu, đang ở đó say xỉn.

Chính xác mà nói, nó từ trong vại sành nuôi cá Ti Nam của Lục Vũ bốc ra một con cá, cố sống cố chết nhét đuôi cá vào miệng mình, xem ra là định nuốt cả con cá.

Nhìn cảnh tượng dở khóc dở cười này, Lục Vũ cũng không biết nên nói gì nó.

Đừng nói là Lục Vũ, ngay cả Vương Bàn Tử và A Ninh cũng không biết nói gì.

Đặc biệt là A Ninh, khóe miệng hiếm khi lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Chương 1098

Lúc này, Ngoa Thú cũng chú ý đến ba người Lục Vũ đều đang nhìn chằm chằm mình, nó cũng không nói gì, chỉ cố sức nhét con cá Ti Nam vào miệng mình.

Con cá lớn không ngừng giãy giụa, đuôi cá quẫy vào má nó phập phồng, khiến người ta dở khóc dở cười.

"Được rồi, thứ này không phải đồ ăn của ngươi." Lục Vũ dở khóc dở cười đi qua vỗ vào cổ Ngoa Thú, bảo nó nhả con cá Ti Nam vào vại sành.

Tiểu gia hỏa lập tức nổi giận, hét lớn với Lục Vũ: "Thằng cháu kia làm bậy à, con rồng của cô nãi nãi!

Mau trả lại rồng cho cô nãi nãi!" Vừa nói, lại cúi đầu, định thò đầu mình vào vại sành.

Lục Vũ nghe thấy sắc mặt biến đổi, lập tức kéo Ngoa Thú ra khỏi vại sành, dùng sức lắc một cái, để tiểu gia hỏa tỉnh táo hơn một chút, nhíu mày nói: "Ngươi nói rồng gì?" "Rồng?" Ngoa Thú mặt đầy mờ mịt, nói: "Rồng gì?

Rồng ở đâu?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, trực tiếp giơ tay lên đánh vào mông Ngoa Thú một cái.

Vương Bàn Tử và A Ninh lúc này cũng nghe ra có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn con cá lớn trong vại sành.

Biểu cảm của Vương Bàn Tử lập tức trở nên kỳ quái: "Tiểu ca, con cá này thật sự trở nên kỳ lạ rồi, trước đây thân nó dẹt, sao bây giờ lại thành tròn rồi?" "Ngươi có nói không?" Lục Vũ lại nhấc Ngoa Thú lên, trên dưới đánh giá đứa trẻ mông trần, lòng bàn tay vung vẩy.

“Họ Lục ngươi đừng có quá đáng!” Ngoa Thú cuối cùng không nhịn được, tức giận hét lớn: “Đây là thứ cô nãi nãi ta khó khăn lắm mới nuôi được, sao cũng không thể để ngươi hưởng lợi được!

Ngươi tránh ra cho ta, trả nó lại cho ta!” Lục Vũ hoàn toàn không để ý bàn tay nhỏ của Ngoa Thú giãy giụa thế nào, cứ treo nó lơ lửng trên không, lại nhìn thứ trong vại sành, ngửi ngửi, lông mày lập tức nhíu lại: “Ngươi cho thịt Bí Hí vào trong đó?” “Vừa là nhân sâm tẩy thể, vừa là thịt Bí Hí, ngươi dùng thủ đoạn này để ép Khổng khí trong thịt Bí Hí ra?” Biểu cảm của Lục Vũ thay đổi, cẩn thận đánh giá Ngoa Thú một lượt, rồi nói: “Trước đây sao không phát hiện ngươi còn có bản lĩnh như vậy?” “Bản lĩnh của cô nãi nãi còn nhiều lắm!” Ngoa Thú vẫn đang đạp chân trên trời, tức giận nói: “Mau trả nó lại cho cô nãi nãi, một lát nữa là không ăn được nữa.” Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn nó một cái, nói: “Con cá lớn như vậy, ngươi thật sự định hút tuột vào miệng sao?” “Đúng, đúng.” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: “Hay là để Bàn gia ta trổ tài, chúng ta làm món hấp, hoặc là kho tàu, chua ngọt, thế nào?” Kể từ khi Lục Vũ bắt được con Bí Hí, Vương Bàn Tử đã canh me lúc nào được nếm một miếng.

Nhưng luôn không có dịp, lúc này gặp được một con cá mang Khổng khí, cơ hội này sao có thể bỏ qua?

“Ngươi đừng có mơ, con này là của một mình cô nãi nãi ta!

Còn nữa, cô nãi nãi kho tàu ngươi!” Ngoa Thú tức giận mắng Vương Bàn Tử một câu, mắt vẫn nhìn chằm chằm con cá trong vại sành.

Lục Vũ nhìn tiểu gia hỏa, cười như không cười hỏi một câu: “Vậy ngươi định ăn thế nào?” “Ăn thế nào?” Ngoa Thú hừ hừ, bất mãn lẩm bẩm: “Ngươi quản ta ăn thế nào...” Nói được nửa câu, thấy tay Lục Vũ lại giơ lên, lập tức đổi giọng nói: “Chỉ có thể ăn sống, nuốt cả con,

không được gọt, các ngươi không ăn được, chỉ có cô nãi nãi ăn được!" Nhìn bộ dạng của nó, cũng không giống như nói dối.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, một tay đưa ra, kéo con cá đó từ trong vại sành ra, đưa cho Ngoa Thú.

Tiếp đó, liền thấy Ngoa Thú há to miệng, lại nhét đuôi cá vào miệng mình.

Nhìn nó khó nhọc nuốt cá, A Ninh trợn to mắt, cằm gần như rớt xuống đất, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Cái gì gọi là "cô nãi nãi ăn được, các ngươi không ăn được"?

Tiểu gia hỏa này, không phải người?

Ngay lúc cô đang kinh ngạc, Ngoa Thú cuối cùng cũng nuốt cả con cá xuống.

Con cá lớn mắc kẹt, cổ nó cũng to ra không ít, thậm chí còn bắt đầu trợn trắng mắt.

Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Thằng nhóc con này mà bị cá làm nghẹn chết, thì thú vị rồi." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên đưa tay, vỗ vào lưng Ngoa Thú một cái.

Cú này, cuối cùng cũng giúp tiểu gia hỏa nuốt cả con cá xuống, thở ra một hơi dài.

"Mấy con cá còn lại đừng động lung tung, ta còn có việc dùng." Lục Vũ nhíu mày dặn dò một câu.

Phương pháp tinh luyện Khổng khí này, tốt thì tốt, nhưng những con "cá Ti Nam" kia anh còn phải dùng để chỉ đường, không thể để tiểu gia hỏa phá hoại hết.

Ngoa Thú bĩu môi: "Cô nãi nãi cũng không thèm, thứ này chỉ là nếm thử thôi." Nghe nó nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức lại có tinh

thần, lẩm bẩm: "Tiểu ca, hay là chúng ta cũng nếm thử?" Lục Vũ lắc đầu, nói: "Tiếp theo còn phải xuống nước mò trai, ăn thịt Bí Hí trên người sẽ có mùi Bí Hí, lỡ thu hút thứ gì đó thì không hay." Nói xong, lông mày anh lại nhíu lại.

Trong rừng san hô dưới nước, có thể vẫn còn ẩn náu không ít giao nhân.

Lúc này xuống đó lỡ kinh động giao nhân, cũng là một chuyện phiền phức.

Trên bờ đối phó giao nhân thì dễ, nhưng ở dưới nước, thứ này ngay cả thuyền nhỏ cũng có thể lật, thực sự không thể xem thường!

Có điều, trong "Bàn Sơn Phân Giáp Thuật" có một phương thuốc, là thủ đoạn dùng để xua đuổi cá mập và các loài cá hung dữ khác, lần này trước khi đến Nam Hải, Shirley Dương cũng đã chuẩn bị cho Lục Vũ một phần, để tiện cho họ xuống nước.

Lục Vũ nghĩ nghĩ, gọi Vương Bàn Tử tiếp tục ném dưa hấu nổ cá, làm tốt công tác chuẩn bị trước khi xuống nước.

Vương Bàn Tử đành phải luyến tiếc tạm thời từ bỏ ý định "kho tàu Bí Hí", ra ván thuyền nổ cá.

Chỉ là vừa ra khỏi khoang thuyền, thấy Hắc Lân Giao Nhân, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, quay đầu hét: "Tiểu ca, cậu ra xem, lửa của thứ đó biến thành màu đỏ rồi, tôi nhớ lúc đầu, ngọn lửa của nó màu trắng, sao bây giờ lại biến thành màu đỏ, có phải có vấn đề gì không?" Lục Vũ đành phải giải thích thêm cho cậu ta vài câu, lúc đầu màu trắng là vì Hắc Lân Giao Nhân khi tiêu hóa người mình ăn, sẽ lưu lại một phần dầu xác chết.

Dầu xác chết đó cháy lên, chính là ngọn lửa màu trắng.

Cũng chính vì sự tồn tại của dầu xác chết, giao nhân khóc ra châu

mới có thể huyễn hóa thành bóng ma.

"Vậy thì không cần quan tâm nó, cứ để nó cháy?" "Ừm." A Ninh nhíu mày, có chút lo lắng nói: "Sẽ không thu hút đồng bọn của nó đến chứ?" "Nếu không đốt, thì sẽ thu hút đến." Loại Hắc Lân Giao Nhân này, sau khi đốt sẽ thiêu sạch cả thông tin còn sót lại, đây là phương pháp xử lý an toàn nhất.

Nếu ném Hắc Lân Giao Nhân xuống nước, e là phiền phức lớn sẽ đến.

Có điều...

Mặc dù nói vậy, Lục Vũ vẫn gọi A Ninh và Vương Bàn Tử đều đi tắm rửa, thay một bộ quần áo, tránh trên người còn sót lại mùi Hắc Lân Giao Nhân.

Chương 1099

Bận rộn xong việc này, cá quái trong biển cũng bị nổ gần hết.

Trừ những con cá mập không ăn dưa hấu, sẽ không có thứ gì uy hiếp đến họ.

Dứt khoát, Lục Vũ trực tiếp gọi A Ninh, Vương Bàn Tử cùng nhau, mặc đồ lặn, chuẩn bị xuống nước mò trai, tiện thể quan sát địa hình, cẩn thận tìm kiếm dấu vết tàu chìm.

Lần này vì phải có hoạt động dưới nước, tự nhiên không thể dùng "lồng lặn".

Công ty Cừu Đức Khảo lúc đầu cải tạo con thuyền này, đã chuẩn bị thêm một sàn lặn.

Việc này, A Ninh cực kỳ thành thạo, lập tức giới thiệu đơn giản cho Lục Vũ và họ, mấy người lại mặc trang bị, chẳng mấy chốc, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

A Ninh lại lấy ra ba cái bảng trắng, nói: "Dưới nước không tiện nói chuyện, có chuyện gì chúng ta dùng cái này." "Không cần." Lục Vũ đột nhiên lắc đầu, lấy ra một sợi dây chuyền hình móng vuốt đen, đưa cho A Ninh, nói: "Đeo cái này vào, sau khi xuống nước, muốn nói gì, nắm lấy nó, trong lòng thầm nghĩ là được." "Tiểu ca, thứ này đưa cho cô ta..." Vương Bàn Tử vừa nhìn đã nhận ra Lục Vũ lấy ra là Mô Kim Phù, sắc mặt lập tức trở nên có chút kỳ quái.

"Không sao." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không phải của họ, đây là cái khác." Một câu nói đơn giản, Vương Bàn Tử hiểu ý của Lục Vũ, biết Mô Kim Phù này không phải của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, trong lòng yên tâm hơn không ít. ...

Mọi thứ chuẩn bị xong, A Ninh mở sàn lặn, nước biển lạnh buốt lập tức tràn vào sàn.

Cô là người đầu tiên xuống sàn, cảm nhận nhiệt độ nước một chút rồi nói: "Nước rất lạnh, chúng ta ở đây thích nghi một lúc rồi mới lặn xuống.

Càng xuống sâu, nhiệt độ càng thấp." "Bàn gia ta mà sợ chút này sao?" Vương Bàn Tử hùng hổ nhảy thẳng xuống nước, nước biển lạnh buốt lập tức khiến cậu ta rùng mình một cái, hít một hơi khí lạnh, nhưng vẫn rất cứng rắn nói một câu: "Sảng khoái!

Nhiệt độ này, vừa đẹp!" Nhìn bộ dạng của cậu ta, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, cũng theo xuống nước, hoạt động cơ thể một chút trong hồ nước.

Đối với anh, nhiệt độ như vậy tự nhiên không có ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, anh còn có Tị Thủy Châu, để phòng khi cần.

Mười mấy phút sau, Lục Vũ và Vương Bàn Tử hút một điếu thuốc, thích nghi với nhiệt độ nước cũng như thiết bị, A Ninh ra hiệu cho họ đeo mặt nạ, lại cho Lục Vũ và Vương Bàn Tử một tín hiệu, rồi mở van khí, ba người theo dây lặn, từ từ hạ xuống.

Ưu điểm của sàn lặn là có một sợi dây lặn dài hơn trăm mét, họ có thể khóa dây an toàn của mình vào dây lặn, như vậy cho dù dưới nước có dòng chảy ngầm, cũng không đến nỗi bị dòng chảy ngầm cuốn đi, hơn nữa lặn xuống cũng dễ dàng hơn.

Mấy người, từ từ lặn xuống.

Cùng với việc lặn xuống, mọi thứ dưới nước lại một lần nữa xuất hiện trước mắt họ.

Vương Bàn Tử là lần đầu tiên xuống đây, thấy rừng san hô dưới nước, lập tức cảm thấy mở mang tầm mắt.

Đặc biệt là những con trai khổng lồ đủ loại mọc đầy trên cây thiết thụ kia, càng khiến cậu ta hô hấp dồn dập, thở ra một chuỗi bong bóng.

Nói chung, con trai càng lớn, trân châu ra càng lớn.

Những con trai già kia con nào con nấy lớn bằng cả cối xay, Vương Bàn Tử đoán trân châu bên trong, e là phải to bằng quả cầu!

Đó không phải là trân châu nữa, mà là trân cầu rồi!

Truyền thuyết kể rằng, những con trai già này vào đêm trăng tròn, sẽ mở vỏ lớn, hấp thụ tinh hoa của mặt trăng.

Đến lúc đó, dưới đáy biển toàn là ánh sáng của bảo châu, cực kỳ kinh diễm.

Chỉ tiếc, họ bây giờ đang là ban ngày, không có duyên được thấy.

Hơn nữa, những con trai già này đều là "Quy Khư Bạch Vũ Điệp Bối", tuy chỉ là yêu thú Cửu phẩm, nhưng yêu thú chính là yêu thú, đặc biệt là yêu thú dưới nước, càng không thể xem thường.

Bãi cạn san hô đều có một lời đồn, trai già ăn thịt người.

Người mò trai Nam Hải sơ ý một chút, sẽ bị trai già kẹp lại, trở thành thức ăn của trai già.

Vì vậy những năm gần đây, người dám xuống biển mò trai, đã ngày càng ít. ...

Lúc này, Vương Bàn Tử đưa tay nắm lấy Mô Kim Phù, truyền âm cho Lục Vũ: "Tiểu ca, chúng ta xử lý viên trân châu nào trước?" Lời cậu ta vừa dứt, A Ninh cũng nhìn về phía Lục Vũ, lần đầu tiên thử truyền âm.

Có thể là sợ truyền âm không tốt, cô còn đặc biệt chỉ tay về hướng cây thiết thụ lớn, vừa ra hiệu vừa truyền âm: "Chúng ta đi xem gần

rãnh biển kia có dấu vết tàu chìm không trước, lúc về rồi hãy mò trai." Suy nghĩ của Lục Vũ, cũng giống vậy.

Dù sao, mục đích lần này là vì Long Quân Chiếu Cốt Bảo, mò trai chỉ là tiện tay.

Hơn nữa, Long Quân Chiếu Cốt Bảo là thứ Uông Tàng Hải bảo anh đến tìm, trong này chắc chắn có dụng ý khác.

Thậm chí, không chỉ có thể giải quyết vấn đề của Hoắc Linh và Vương Bàn Tử, còn có khả năng giúp anh giải mã "chung cực" hoặc những bí ẩn trong quá khứ.

Ý kiến của Lục Vũ, Vương Bàn Tử tự nhiên sẽ không phản đối, lập tức cùng Lục Vũ, tiếp tục lặn xuống sâu hơn, bơi về phía cây thiết thụ lớn cao hàng chục mét!

Rễ cây thiết thụ lớn bám vào lớp cát mịn mọc đầy trong rừng rậm dưới đáy biển, mấy người sau khi chạm đất, làm tung lên một ít bùn cát, khiến nước biển trở nên có chút vẩn đục, tạm thời che khuất tầm nhìn.

Lúc này, đột nhiên có một dòng chảy ngầm cuộn lên.

Chương 1100

Nhưng nhờ có trang bị nặng, cơ thể mấy người chỉ bị dòng chảy ngầm cuốn đi lắc lư một chút, rồi lại ổn định lại cơ thể.

Dòng chảy ngầm vừa rồi, cũng cuốn đi những lớp bùn cát đó, khiến tầm nhìn của họ lại trở nên rõ ràng.

Lục Vũ chỉ tay về phía bóng tối trước mặt cây thiết thụ, truyền âm cho Vương Bàn Tử và A Ninh: "Nơi đó, chính là rãnh biển mà chúng ta đã thấy trước đây, lát nữa chúng ta qua đó, chỉ ở bên cạnh, không được hành động mạo hiểm.

Bàn Tử, đặc biệt là cậu, đừng động đậy lung tung." "Đen kịt chẳng thấy cái gì cả." Vương Bàn Tử truyền âm một tiếng, trực tiếp bật đèn pha lớn chuyên dụng dưới nước.

Tiếc là.

Nơi tối tăm xa xa, vẫn là một mảng đen kịt, hơn nữa nước còn vẩn đục, chỉ lờ mờ thấy được, bên trong có thứ gì đó, nhưng cũng không nhìn rõ.

Vương Bàn Tử lại truyền âm: "Tiểu ca, thứ này có chút tà tính, những nơi khác đều rất trong, chỉ có một nơi này vẩn đục, là trò gì vậy?" Có câu nói sự việc bất thường ắt có yêu!

Nếu không phải nhận ra sự kỳ lạ ở đây, Lục Vũ cũng sẽ không quyết định đến đây ngay từ đầu.

Đương nhiên, đèn pha không thể chiếu sáng, không có nghĩa là Lục Vũ không có cách khác.

Lần này anh chuẩn bị đầy đủ, mang theo rất nhiều pháo sáng lạnh dùng dưới nước, lúc này lấy ra hai cây, ném về phía trước.

Ánh sáng chói mắt lập tức chiếu sáng xung quanh, mấy người đuổi theo ánh sáng nhấp nháy, cuối cùng có thể thấy những khối đá vuông vức, có đủ loại kết cấu.

Vương Bàn Tử ngẩn ra, lòng bàn tay vẫn nắm chặt Mô Kim Phù, theo bản năng truyền âm: "Sao cái này lại giống quy mô của ảo ảnh trên biển mà chúng ta thấy trước đây, không phải là Hận Thiên Chi Quốc đó chứ?" Vừa dứt câu, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, tay chỉ về phía trước, định nói gì đó.

Nhưng vừa mở miệng, nước biển tràn vào họng làm lão sặc sụa.

Lục Vũ vội vàng lấy Tị Thủy Châu ra để lão có thể thở phào một hơi.

Vừa hồi sức, Vương Bàn Tử đã không kịp đợi mà thốt lên: "Tiểu ca nhi, cậu thấy không?

Vừa nãy có một bóng đen khổng lồ hoạt động ở phía đó." "Tôi nói cho cậu hay, cái thứ đó thật sự rất lớn!

Cực kỳ, cực kỳ lớn!" "Tôi thấy, nếu không phải tàu đắm thì chắc chắn là loại 'Thôn Chu Ngư' (cá nuốt thuyền) trong truyền thuyết rồi." Về thuyết Thôn Chu Ngư, Vương Bàn Tử vốn không tin lắm, nhưng bóng đen khổng lồ vừa rồi lại quá chân thực.

Dù nhìn từ xa, cảm giác nó cũng phải dài hơn trăm mét!

A Ninh thấy Vương Bàn Tử hô hấp bình thường, hiểu rằng Lục Vũ đã dùng đến Tị Thủy Châu.

Thủ đoạn này cô từng thấy một lần ở mộ dưới đáy biển Tây Sa, nhưng lần này nhìn thấy vẫn không khỏi kinh ngạc.

Sau giây phút ngỡ ngàng, cô cũng gật đầu nói: "Tôi vừa rồi cũng thấy bóng đen đó, ngay tại..." Nói đến một nửa, giọng cô bỗng nghẹn lại.

Phía xa, ám lưu vẫn cuộn trào, hai cây lãnh diễm hỏa mà Lục Vũ ném ra trước đó đã bị dòng nước cuốn đi đâu mất, phía xa chìm vào bóng tối, không nhìn rõ được gì.

Tuy nhiên, nhờ vậy mà họ có thể thấy rõ mấy tảng đá lớn phía trước.

Trên những tảng đá đó bám đầy các vật trầm tích trông giống như hàu cổ.

Nhưng dù vậy, vẫn có thể nhận ra dấu vết điêu khắc nhân tạo rõ rệt.

Có khi đúng như Vương Bàn Tử nói, đây có thể là di tích của Hận Thiên Chi Quốc.

Nếu đúng vậy, quốc gia này hẳn là một nền văn minh thanh đồng cực kỳ phát triển.

Cây thiết thụ kia, rất có thể là...

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lục Vũ bỗng trở nên quái dị, anh quay đầu nhìn cây thiết thụ khổng lồ bên cạnh!

Anh nheo mắt, quan sát kỹ nó.

Thấy điệu bộ của anh, cả A Ninh và Vương Bàn Tử đều nhìn về phía Lục Vũ.

Đúng lúc này, Lục Vũ bất ngờ tiến lên vài bước, đi đến sát cây thiết thụ, trực tiếp rút đao chém mạnh một nhát! *Cạch!* Sau một âm thanh chói tai, một mảng rỉ sắt lớn bị Lục Vũ chém rụng.

Vương Bàn Tử định hỏi gì đó thì Lục Vũ lại bồi thêm một đao ngay vị trí cũ, chém xuống thêm một mảng rỉ sắt nữa.

Gốc cây rất thô, đường kính phải hơn hai mét, Lục Vũ chém hai đao đã sâu vào khoảng một thước.

Lúc này, A Ninh cũng nhận ra điểm bất thường.

"Đây không phải thiết thụ, mà là một cây thanh đồng?" Nhãn lực của cô không tồi, liếc mắt đã thấy màu thanh đồng ẩn dưới lớp rỉ sét.

Lục Vũ cau mày.

Sự tồn tại của cây thanh đồng đã chứng minh nơi này đúng như giáo sư Trần dự đoán, từng có một nền văn minh thanh đồng cực kỳ phát đạt!

Bởi lẽ, một cây thanh đồng cao hàng chục mét không phải nền văn minh nào cũng xây dựng được.

Chương 1101

Đừng nói thời thượng cổ, ngay cả thời Đường, Tống, Nguyên, Minh, thanh đồng vẫn là thứ cực kỳ quý giá, ai rảnh rỗi mà đi đúc cây?

Có đồng thì người ta đã đem đi đúc tiền rồi.

Điều duy nhất khiến Lục Vũ hơi yên tâm là cây thanh đồng này không giống với cây "Thông Thiên Thần Thụ" họ gặp ở Tần Lĩnh.

Đây không phải pháp khí, chỉ là một món đồ thanh đồng hình cái cây mà thôi.

Vương Bàn Tử cũng ngó nghiêng, tiếp lời: "Cái thứ này có chút thú vị.

Không lẽ Hận Thiên Chi Quốc này học theo đám người ở Tây Bắc mà dựng lên cái trò này sao?" Đám người Tây Bắc mà lão nói tự nhiên là ám chỉ vụ thần thụ ở Tần Lĩnh.

Trước mặt A Ninh, Vương Bàn Tử không muốn lộ quá nhiều thông tin nên dùng khái niệm mơ hồ để nói với Lục Vũ.

Lục Vũ chỉ lắc đầu, khẽ nói: "Những chuyện chưa thể chứng thực thì tạm thời không cần xoáy sâu, nhưng nơi này thực sự có khả năng là di tích của một cổ quốc.

Hận Thiên Chi Quốc..." Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Rốt cuộc là nó bị ông trời ghét, hay là nó ghét ông trời?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử khựng lại, rồi bảo Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chắc là nó bị ông trời ghét nên mới bị dìm xuống đáy biển thế này nhỉ?" Trong lúc Vương Bàn Tử lải nhải, Lục Vũ đã cầm đao đi đến cạnh một tảng đá lớn, gạt đi lớp trầm tích dày màu xám trắng, lộ ra bề mặt đá thô ráp.

Bề mặt đá lồi lõm trông giống cổ bia, nhưng khó xác định được đó

là vết tích của đá hay trầm tích còn sót lại.

Lục Vũ đang do dự có nên gạt thêm một lớp nữa không thì đột nhiên cảm thấy tảng đá rung chuyển dữ dội!

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy không ổn, hét toáng lên: "Mẹ kiếp, Tiểu ca nhi, không phải động đất đấy chứ?" "Đừng hoảng!" A Ninh vội vàng nói, tay chỉ về phía trước: "Tôi vừa thấy bóng đen đằng kia lại động đậy, có khi nào ám lưu đẩy thuyền đắm làm thay đổi dòng chảy không?" "Không thể nào, ám lưu không ảnh hưởng đến Tị Thủy Châu, hơn nữa..." Lục Vũ chỉ xuống dưới chân: "Dưới chân thực sự đang chấn động, nhưng đã giảm đi nhiều so với lúc trước, chắc không có vấn đề lớn." Nói thì nói vậy, Lục Vũ vẫn không thu hồi Tị Thủy Châu, cũng không di chuyển, chỉ im lặng đứng dưới nước chờ đợi tình hình.

Một lúc sau, rung chấn biến mất, Lục Vũ chỉ tay về phía rãnh biển phía trước: "Qua đó xem thử." "Đeo mặt nạ lặn vào đi, tôi thu hồi Tị Thủy Châu." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử và A Ninh, nhắc nhở cả hai chuẩn bị.

Phía dưới không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tiết kiệm được chút tinh thần lực thì tốt hơn.

Trong mắt Vương Bàn Tử thoáng qua vẻ lo lắng, nhìn Lục Vũ thấy khí sắc anh vẫn bình thường mới yên tâm đôi chút.

Sau khi hai người đã đeo mặt nạ lặn, Lục Vũ thu châu, dẫn cả hai tiếp tục lặn xuống theo hướng các tấm bia đá.

Đi thêm mười mấy mét, làn nước đục trở nên trong hơn một chút, chỉ cần dùng đèn pin là có thể thấy rõ tình hình.

Lúc này có thể khẳng định rãnh biển này không phải hình thành tự nhiên.

Trong rãnh biển đầy rẫy những cột đá thô ráp dựng sừng sững, không nghi ngờ gì nữa, nơi đây từng là một quần thể kiến trúc hùng vĩ!

Có lẽ một thảm họa hủy thiên diệt địa đã khiến nơi này chìm xuống đáy biển, giống như Atlantis vậy.

Có lẽ vì chìm quá lâu, tầng đỉnh của kiến trúc đã bị cát biển và bùn lầy bao phủ, lâu ngày hình thành một lớp vỏ cứng.

Đi thêm mười mấy mét nữa, mấy người thấy xác một con thuyền gỗ kiểu cũ bị ăn mòn chỉ còn lại khung xương.

Lục Vũ quan sát kỹ, đây có lẽ là thuyền đắm từ thời Tống.

Phát hiện này khiến anh hơi bất ngờ.

Đương nhiên, điều khiến anh ngạc nhiên nhất vẫn là sự xuất hiện của di tích này.

Sự tồn tại của Hận Thiên Chi Quốc đã có thể xác nhận.

Vấn đề còn lại là, cái quốc gia này rốt cuộc là thế nào?

"Tiểu ca nhi?" Lúc này, Vương Bàn Tử kéo tay Lục Vũ, truyền âm qua Mô Kim Phù: "Con thuyền gỗ này hình như là bóng đen lớn mà tôi thấy lúc nãy." A Ninh cũng tỏ ý đồng tình.

Lục Vũ chỉ biết bất lực nhìn hai người họ.

Lúc trước hai người đều bảo thấy bóng đen khổng lồ phải dài hơn trăm mét.

Hiện tại khung xương thuyền gỗ này tuy lớn nhưng trông cũng chỉ khoảng ba bốn mươi mét, kém xa con số trăm mét kia.

Tuy nhiên, dưới nước nhìn bóng đổ mà phán đoán sai lệch cũng là chuyện thường.

Trong lúc Lục Vũ quan sát thuyền đắm, A Ninh bên cạnh hỏi: "Tàu 'Mary Seno' liệu có ở trong này không?" Lục Vũ lắc đầu truyền âm lại cho họ.

Theo dự đoán của anh, tình huống đó khó xảy ra.

Địa mạo của San Hô Loa Toàn dài hướng Đông Tây, hẹp hướng Nam Bắc, khu rừng đáy biển tập trung chủ yếu ở phía Đông nơi địa hình trũng, càng về phía Tây địa thế càng cao.

Linh đảo họ thấy trên biển lúc trước nằm ở phía Tây.

Vị trí họ đang lặn nằm giữa rừng san hô và Linh đảo, càng về phía Tây địa thế càng cao.

Theo thông số của tàu "Mary Seno" mà A Ninh nói, một con tàu lớn như vậy nếu nằm trong rãnh biển này thì khi thủy triều rút sẽ phải lộ đầu ra ngay.

Hơn nữa, nhìn từ di tích dưới đáy biển này, càng về phía Tây địa thế cũng càng cao.

"Vậy phải làm sao?" Vương Bàn Tử truyền âm một câu, lại ra bộ chỉ trỏ về phía xa rồi lại chỉ về vị trí họ vừa đi tới: "Tiếp tục làm việc phía trước hay quay lại đào trân châu?" "Suỵt!

Chương 1102

Đừng động đậy!

Mau, mau tắt...” Đúng lúc này, tiếng truyền âm gấp gáp của A Ninh vang lên trong tai hai người.

Chưa nói hết câu thanh âm đã im bặt, nhưng ý tứ là bảo Vương Bàn Tử tắt đèn.

Vương Bàn Tử ngẩn người, không tắt đèn pin.

Và cũng vì không tắt đèn, họ mới thấy được một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị phía trước...

Dưới ánh sáng mạnh của đèn “Poseidon”, một thân ảnh khổng lồ phía xa ẩn ẩn hiện hiện!

Không rõ thứ quái thai đó có màu gì, nhưng dưới ánh đèn mạnh, nó hiện lên toàn thân màu trắng, một cơ thể trắng hếu, cực kỳ cường tráng, dài dằng dặc không biết bao nhiêu mét, e là hơn trăm mét.

Cái đầu của nó hướng về phía bọn Lục Vũ, liếc mắt đã thấy đầu giống đầu bò, thân như mãng xà, vảy sừng đủ cả!

Thấy thứ này, cả ba đều nghĩ đến một vật, đó là loại “Tê Nam Ngư” biến dị mà Ngoa Thú nuôi trong hũ sành.

Đặc biệt là mấy sợi râu dài bên miệng, trông giống hệt rồng trong truyền thuyết!

Thứ này trông thật sự rất giống rồng!

Lần này, đừng nói là Vương Bàn Tử hay A Ninh, ngay cả Lục Vũ cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Đầu anh “uỳnh” một tiếng, trong não hiện lên một chuỗi dấu hỏi.

Người ta thường nói long mạch long mạch, không lẽ long mạch thật sự có thể nuôi ra rồng sao?

Nhưng chưa kịp để Lục Vũ nhìn rõ, hệ thống cũng chưa đưa ra bất kỳ thông báo nào, thứ quái vật đó đột nhiên cử động!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, ngay trong khoảnh khắc mấy người còn đang kinh ngạc, thân hình khổng lồ kia bỗng vặn vẹo một cái, lao xéo đi rồi xoay người.

Ngay lập tức, ám lưu cuộn trào, vô số bùn cát bị động tác của nó cuốn lên, xung quanh mấy người hoàn toàn không nhìn rõ gì nữa, chỉ còn lại làn nước mờ mịt.

Lục Vũ nhíu chặt mày, lấy Tị Thủy Châu ra thúc động ngay lập tức, khiến xung quanh họ xuất hiện một bong bóng khí lớn để họ có thể toàn thần giới bị, đón nhận cuộc tập kích có thể xảy ra.

Tiếp đó, Lục Vũ tháo mặt nạ lặn, rút Thừa Ảnh Kiếm, rồi ra hiệu cho A Ninh và Vương Bàn Tử chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi có thể mở miệng nói chuyện, câu đầu tiên của Vương Bàn Tử là gào lên: "Đù, Tiểu ca nhi, cậu nói xem thứ đó có phải rồng không?

Mẹ nó chứ, có phải rồng không?

Có phải Tiểu Bạch Long không?

Cái con Tiểu Bạch Long trong Tây Du Ký ấy?" "Còn Tôn Ngộ Không nữa kìa!" Lục Vũ tức mình mắng một câu, suýt nữa thì phì cười vì Vương Bàn Tử.

A Ninh thì nói: "Chắc là một con rắn biển lớn thôi, chúng tôi từng gặp loại tương tự trên Thái Bình Dương rồi.

Nó sợ ánh sáng, chỉ cần bật hết đèn lên, nó sẽ không dễ dàng tấn

công chúng ta đâu!" Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, nhìn A Ninh đầy quái dị: "Thế sao lúc nãy cô bảo bọn tôi tắt đèn?

Cô tính toán cái gì đấy?" Vừa nói, lão vừa gí thẳng cây côn vào cổ A Ninh, mắt đầy sát khí: "Tôi đã nói trước rồi, có gì không ổn là tôi không nương tay đâu." "Lúc đầu tôi không nhận ra đó là rắn biển." A Ninh bình thản nói: "Theo kinh nghiệm của tôi, gặp sinh vật không xác định ở dưới biển thì việc đầu tiên là phải tắt đèn để tránh ánh sáng kích thích chúng, gây ra rắc rối không đáng có.

Sau đó khi nhận ra là rắn biển, tôi không ngờ nó lại lớn đến thế nên không kịp giải thích." Không đợi Vương Bàn Tử truy hỏi, A Ninh đã tuôn ra một tràng.

Lời giải thích này nghe ra cũng không có vấn đề gì.

Dù sao thứ lớn đến nhường ấy, Vương Bàn Tử lúc đó cũng đờ người ra, chẳng biết phản ứng thế nào.

Dù giờ không thấy nó nữa, lão vẫn khăng khăng thứ đó rất có thể là rồng!

Vương Bàn Tử bán tín bán nghi nhưng vẫn thu côn lại, nhìn sang Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, giờ tính sao?

Vào xem thứ đó không?" "Cứ đợi chút đã." Lục Vũ vẫn dán mắt vào hướng "con rắn biển lớn" biến mất, cẩn thận cảnh giác.

Lúc nãy khi Vương Bàn Tử và A Ninh cãi nhau anh cũng không hề phân tâm.

Lúc này, nước biển dần lặng lại, bùn cát từ từ lắng xuống, rãnh biển phía xa lại hiện ra trước mặt họ.

Có điều, tăm hơi của "con rắn biển lớn" trắng muốt như bạch long kia đã biến mất.

Ngoài việc thấp thoáng thấy một số di tích cổ thành dưới đáy biển, còn có một số xoáy nước nhỏ xuất hiện trong tầm mắt.

Những xoáy nước này rất nhỏ, nhìn từ vị trí của họ thì chỉ to bằng nắm tay, nếu không nhìn kỹ thì cơ bản không thấy được.

Có vài con cá bơi quanh đó, khi lại gần xoáy nước khoảng hai ba mét là lập tức cẩn thận tránh ra, dường như rất sợ hãi những cái xoáy đó.

Lục Vũ nheo mắt lại, thầm nghĩ: Nơi này là Quy Khư, truyền thuyết nói nước của sông hồ biển cả trong thiên hạ đều đổ về Quy Khư.

Quy Khư giống như một cái hang không đáy, muốn nuốt chửng tất cả.

Chương 1103

Chẳng lẽ Quy Khư lại là những xoáy nước nhỏ này sao?

Thấy Lục Vũ cứ im lặng mãi, A Ninh không nhịn được lên tiếng phá tan bầu không khí: "Hay là chúng ta tiến lên phía trước xem thử?" "Quay về trước đã, nghỉ ngơi một chút rồi lại xuống." Lục Vũ suy nghĩ một lát, cảm thấy những xoáy nước kia quá kỳ lạ, vẫn nên thận trọng thì hơn.

Hơn nữa xuống đây cũng lâu rồi, cần về nghỉ ngơi, sẵn tiện mở vài con hàu cổ lấy mấy viên trân châu lớn mang về.

Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức phấn chấn hẳn lên, vội nói: "Phải, phải, phải, việc này không được quên, đây mới là chính sự!" A Ninh định phản bác nhưng lần này ra ngoài mọi chuyện đều do Lục Vũ quyết định nên cô cũng không nói gì, chỉ gật đầu đồng ý.

Cả nhóm quay về đường cũ.

Lục Vũ không thu hồi Tị Thủy Châu, cứ thế dẫn họ trở lại cạnh "cây thanh đồng" dưới nước.

Đợi họ chuẩn bị xong anh mới thu châu, ba người từ từ nổi lên, đến cạnh một con hàu cổ.

Môn phái Bàn Sơn có một loại dược tề đặc biệt để hái châu.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng không biết công thức là gì, Shirley Dương chỉ đưa cho họ hai chai thủy tinh đựng nước thuốc, bảo rằng chỉ cần phun vào khe hàu thì nó sẽ bị gây mê tạm thời, làm nó tưởng mình đang an toàn mà chủ động mở vỏ, không cần phải dùng sức nạy, rất thuận tiện để lấy trân châu bên trong.

Đạo nhân Bàn Sơn gọi thủ pháp này là "thổ châu", còn Vương Bàn

Tử thì cười cợt bảo nó giống như dùng dầu thơm dụ hoa giáp nhả cát vậy.

Vương Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ rồi lấy bình bí dược ra lắc lắc, nhân lúc một con hàu cổ mở hé miệng, lão liền xịt mấy phát vào trong.

Đợi vài giây, con hàu cổ quả nhiên chủ động mở vỏ.

Ngay sau đó, cả bọn nhìn thấy một viên minh châu to bằng nắm tay khảm trên thân hàu.

Vương Bàn Tử nhìn mà nuốt nước miếng ực một cái!

Đây đích thị là hàng tốt, hơn nữa... không phải minh khí (đồ tùy táng)!

Nói đi cũng phải nói lại, trong đại mộ bọn họ không phải chưa từng thấy châu tử to thế này, nhưng đó đều là đồ của người chết, Vương Bàn Tử luôn cảm thấy mang minh khí tặng cho Lão Hồ thì không ổn lắm.

Dù sao Lão Hồ cũng đã rửa tay gác kiếm rồi.

Nhưng thứ này thì khác, đây là trân châu Nam Hải chính tông!

Một viên trân châu lớn thế này, mang ra ngoài chắc chắn giá trị kinh người!

Vương Bàn Tử thò tay lấy, viên châu nặng trịch trong tay, cảm giác phải nặng tới vài cân!

Tuy không quý giá bằng mấy viên trân châu nổi tiếng thế giới nặng hàng chục cân, nhưng viên này cũng là bảo vật rồi.

Và đây... mới chỉ là bắt đầu.

Vương Bàn Tử cứ như đang chơi đùa, chẳng mấy chốc đã móc được trân châu lớn từ mười mấy con hàu cổ!

Viên to thì bằng nắm tay, viên nhỏ cũng bằng quả táo tàu.

Hơn nữa viên nào viên nấy tròn trịa nhuận sắc, không một vết gợn!

A Ninh vẫn chú ý thời gian, thấy đồng hồ lặn chỉ còn hơn mười phút, cô vỗ nhẹ Lục Vũ rồi chỉ lên đỉnh đầu ra hiệu nổi lên.

Lục Vũ gật đầu, định kéo Vương Bàn Tử thì vô tình liếc mắt sang phía bên kia.

Không biết anh thấy gì mà sắc mặt bỗng trở nên quái dị!

A Ninh chú ý đến sự bất thường của Lục Vũ, quay đầu nhìn lại cũng trợn tròn mắt.

Thấy một con hàu khổng lồ ẩn mình dưới rặng san hô!

Kích thước con hàu này cực lớn, to hơn con hàu lớn nhất mà Vương Bàn Tử vừa mở mấy lần.

Lớp vỏ to lớn có bề mặt hình sóng lượn khổng lồ, vỏ ngoài trắng muốt tinh khiết, gần như hòa làm một với bãi cát dưới đáy biển!

Nếu vỏ hàu không hé ra một khe nhỏ để lộ ánh quang hoa ẩn hiện thì Lục Vũ cũng chẳng chú ý đến nó. 【Tên vật phẩm: Bạch Hàm Xa Cừ】 【Cấp độ vật phẩm: Yêu thú tam phẩm】 【Năng lực vật phẩm: An thần, giải độc, ngưng thai】 【Mô tả vật phẩm: Bạch Hàm Xa Cừ, cực kỳ hiếm gặp, thông thường trong một vùng biển chỉ có một con.

Thịt của nó có thể an thần, giải độc, làm mạnh linh hồn.

Ở trong vỏ có thể dưỡng hồn trấn linh, mượn tinh hoa nhật nguyệt để tu phục linh hồn.

Bạch Hàm Xa Cừ sinh ra ở Quy Khư, hay ăn thịt người, đôi khi nó sẽ hoài thai người, thai nhi giống người nhưng không có thần thức, cơ

thể mạnh mẽ, rất hợp để phụ hồn...】 “Thứ này phải mang đi...” Lục Vũ dán mắt vào “Bạch Hàm Xa Cừ”, lập tức hạ quyết tâm.

Sau khi định thần, Lục Vũ trực tiếp mở Tị Thủy Châu, tiến lại gần con xa cừ.

Chương 1104

Không ngờ nó lại vô cùng cảnh giác.

Khi Lục Vũ tiến vào phạm vi ba mét, vỏ của nó lập tức khép chặt, khít rịt không một khe hở!

Vương Bàn Tử lúc này cũng chú ý tới sự hiện diện của nó, mắt trợn tròn xoe, phấn khích hẳn lên: "Tiểu ca nhi, đợi tôi tí, tôi cho nó tí 'thuốc nhỏ mắt'!" Nói rồi lão cầm bình xịt bí dược hướng về phía khe hở của con xa cừ xịt lấy xịt để.

Tuy nhiên, loại bí dược bách phát bách trúng lần này đã thất bại.

Vương Bàn Tử xịt hết cả bình mà con xa cừ vẫn trơ trơ, vỏ vẫn khép chặt cứng.

"Tiểu ca nhi, làm bình nữa nhé?" Vương Bàn Tử nhìn con xa cừ khổng lồ mà thấy ngứa ngáy trong lòng.

Một thứ to thế này mà không mở ra xem thì quá có lỗi với bản thân!

"Không xịt nữa đâu." Lục Vũ lắc đầu, ra hiệu cho Vương Bàn Tử và A Ninh cẩn thận một chút, anh định ném con xa cừ này vào Sơn Hà Đồ.

Vương Bàn Tử ngẩn ra hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu định bê cả con lên à?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu, đi tới cạnh con xa cừ, đặt lòng bàn tay lên.

Gần như ngay khi tay Lục Vũ chạm vào, con xa cừ đột nhiên mở miệng, một lực hút mãnh liệt từ trong kẽ hở truyền ra, muốn hút Lục Vũ vào trong!

Xem ra trước kia hàu cổ ăn thịt người đều dùng chiêu này!

Nhưng chưa kịp để nó hút anh vào, Lục Vũ đã ném phéng nó vào trong Sơn Hà Đồ...

Xong việc, anh không ở lại đáy biển nữa, gọi A Ninh và Vương Bàn Tử cùng nổi lên.

Sau khi trải qua quá trình giảm áp, họ thông qua sàn lặn quay trở lại tàu.

Sau khi cởi bỏ trang bị, Lục Vũ trực tiếp lên boong tàu tầng trên.

A Ninh và Vương Bàn Tử cũng bám sát theo.

Vừa lên tới nơi, chưa kịp uống ngụm nước nào, Vương Bàn Tử đã sốt sắng bảo: "Tiểu ca nhi, cái thứ to đùng đó đâu rồi?

Lôi ra đi?" Lục Vũ gật đầu, ra hiệu cho lão tránh ra một bên, tâm niệm động một cái, kéo con xa cừ khổng lồ từ Sơn Hà Đồ ra.

Con xa cừ vừa xuất hiện, vẻ mặt Vương Bàn Tử biến đổi ngay lập tức, đầy vẻ ngỡ ngàng.

Ngay cả Lục Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt cũng dở khóc dở cười.

Ngoa Thú, Bí Hý, Long Quy, ba nhóc tỳ này đều đang bò trên thân con xa cừ.

Đặc biệt là đứa trẻ cởi truồng (Ngoa Thú), đang nằm khểnh trên lớp vỏ gợn sóng của nó, tư thế cực kỳ thú vị, cứ như hình thái mỹ nhân ngư thoát tục, trông rất... lẳng lơ.

Lục Vũ bất lực lắc đầu, dở khóc dở cười nói: "Được rồi, mấy đứa xuống đi, đừng ở trên đó nữa." Ngoa Thú nghe vậy mới nhận ra mình không còn ở trong Sơn Hà Đồ, mắt đảo một vòng, lập tức tìm đến Lục Vũ, hưng phấn nói: "Cô nãi nãi giúp anh nạy vỏ ra, người bên trong đưa cho cô nãi nãi được không?" "Mơ đi!" Chưa đợi Lục

Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã giành nói trước.

Nhưng vừa nói xong sắc mặt lão biến đổi, thốt ra: "Nhóc nói cái gì?

Người?

Bên trong có người?" "Trong vỏ sò lớn có người?" Vương Bàn Tử bị câu nói của Ngoa Thú làm cho giật mình, suýt nữa thì không biết nói gì tiếp.

Ngoa Thú liếc lão một cái, ánh mắt lại rơi trên người Lục Vũ: "Thằng cha biết-tuốt này tuy chẳng có bản lĩnh gì lớn nhưng nếu cô nãi nãi không giúp thì anh muốn mở nó ra cũng trầy da tróc vẩy đấy, không chừng còn làm hỏng thứ bên trong nữa!" Lục Vũ nhìn Ngoa Thú, không để ý đến nhóc, chỉ khi thấy Long Quy và Bí Hý mới lộ ra chút biểu cảm ngạc nhiên.

Trước đó con rùa nhỏ lông xanh giờ tuy vẫn còn chút sắc xanh nhưng đã tốt hơn nhiều, trên người ẩn hiện lớp mai rùa.

Xem ra đó là một mảng mai Bí Hý, không biết sao lại bị Ngoa Thú đắp lên người nó.

Nhận ra tình hình đó, mắt Ngoa Thú đảo tít, liền nói ngay: "Cô nãi nãi ngày nào cũng giúp anh chăm sóc hai thằng nhãi này, lao khổ công cao, giờ xin anh tí thù lao mà anh cũng không chịu..." "Nhóc muốn làm gì?" "Để dành, đợi cô nãi nãi lớn lên rồi dùng." Nhìn bộ dạng lý thẳng khí hùng của Ngoa Thú, Lục Vũ dở khóc dở cười lắc đầu: "Đừng có nghĩ, thứ này tôi có việc cần dùng." "Anh..." "Được rồi, đừng nói nữa." Tuy giọng Lục Vũ vẫn bình thản nhưng Ngoa Thú dường như nhớ lại nỗi sợ bị "xử lý", lập tức im bặt, chỉ lầm bầm nhỏ trong miệng: "Bắt nạt cô nãi nãi, để ông trời đánh một tia sét cho anh chết luôn!" Cái nhóc tỳ này vừa lẩm bẩm dứt lời thì nghe thấy một tiếng *Cạch*, trên trời vang lên một đạo kinh lôi!

Tiếp đó, bầu trời vốn đang quang đãng bỗng chốc tối sầm lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chẳng mấy chốc, mây đen đã bao trùm đỉnh đầu!

Trong phút chốc, cả bọn đều ngây người.

May mà ngoài việc mây đen kéo đến, mặt biển vẫn bình lặng, không có sóng lớn.

Nhưng lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Ngoa Thú trở nên cực kỳ quái lạ.

Ngoa Thú cũng ngẩn ngơ.

Nhưng sau đó nhóc phản ứng lại ngay, nhỏ giọng lẩm bẩm "trẻ con nói hớ không chấp", rồi níu lấy Lục Vũ bảo: "Cô nãi nãi phải về nghỉ ngơi đây." Lục Vũ không quan tâm nhóc nghĩ gì, chỉ quay sang hỏi A Ninh về tình hình thời tiết.

"Chắc không sao đâu." A Ninh trầm ngâm một lát, bảo rằng cô đi biển nhiều năm thường gặp tình huống này, chỉ cần không có gió thì chỉ là mây đen bình thường, cùng lắm là mưa một trận, không đến mức có sóng to gió lớn.

Lục Vũ gật đầu, quan sát kỹ.

Chương 1105

Nhìn tình hình trời âm u này thì không giống hải khí quấy phá, chắc cũng không có chuyện gì lớn.

Sự chú ý của anh lại đặt lên con xa cừ khổng lồ.

Anh vừa rút Thừa Ảnh Kiếm ra, chuẩn bị dựa vào độ sắc bén của nó để mở vỏ thì trên trời bỗng lất phất những hạt mưa.

Không có gió, chỉ là những hạt mưa rơi lộp bộp như hạt đậu xuống thân tàu.

Vừa sấm sét vừa mưa làm A Ninh trong lòng cũng thấp thỏm, thầm nghĩ không lẽ ông trời không vừa mắt chuyện họ định mở con xa cừ lớn thế này?

Dù sao xa cừ lớn đến cỡ này đúng là hiếm có trên đời.

Đặt ở bất kỳ đâu cũng là bảo vật trong các bảo vật.

Nếu là thời cổ đại thì chắc chắn là giá trị liên thành!

Môi cô mấp máy định nói gì đó.

Nhưng lời chưa kịp thốt ra thì Lục Vũ đã bảo Ngoa Thú: "Nhóc có mở được nó không, không được thì tôi tự làm, tới lúc đó nhóc chẳng được hưởng tí lợi lộc nào đâu." Ngoa Thú vốn là linh thú thượng cổ, lại có Bí Hý bên cạnh, từ lúc ở trong Sơn Hà Đồ đã tăm tia con xa cừ này, định bụng thịt luôn con xa cừ tam phẩm này.

Không nói đến chuyện lột da rút gân thì uống máu ăn thịt là chắc chắn rồi.

Ban đầu nhóc còn tăm tia cái linh thai bên trong xa cừ nhưng Lục Vũ đã để mắt tới nên nhóc cũng chịu chết.

Lúc này nhóc chỉ biết hậm hực nói: "Cô nãi nãi mở được nó ra nhưng muốn giết nó thì anh phải tự tay làm lấy.

Đỡ mất công làm hỏng thai khí anh lại trách cô nãi nãi!" Nghĩ đến cái linh thai kia, Ngoa Thú tiếc đứt ruột, giọng điệu cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Lục Vũ cũng không rảnh mà quản cái tâm tư nhỏ của nhóc, trực tiếp bảo nhóc mở xa cừ.

Ngoa Thú vẻ mặt đau đớn, bảo Lục Vũ lấy ra một miếng thịt Bí Hý lớn.

Thịt Bí Hý vừa bày ra trước mặt xa cừ, gần như chỉ trong chớp mắt, cái vỏ khép chặt của nó liền mở ra!

Một mùi tanh hôi của biển xộc thẳng vào mũi!

Tiếp đó, một luồng kim quang từ trong vỏ hàu bắn ra, vô cùng chói mắt!

"Ngay lúc này!" Thấy xa cừ đã ngậm lấy miếng thịt Bí Hý khổng lồ, Ngoa Thú vội hét to một tiếng.

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, Thừa Ảnh Kiếm trong tay không chút do dự, đâm thẳng vào khe hở vừa lộ ra của con xa cừ!

Cơn đau thấu xương khiến xa cừ theo bản năng khép chặt vỏ lại!

Nhưng đã muộn!

Mũi kiếm của Lục Vũ đã kẹt trong lớp vỏ lớn, mà xa cừ lại không nỡ nhả miếng thịt Bí Hý ngay cửa miệng.

Trong phút chốc, nó tự đẩy mình vào tình thế vô cùng khó khăn.

Lục Vũ liên tục vung kiếm, nhát nào cũng bám sát đáy vỏ khiến con xa cừ càng thêm thống khổ.

Vỏ hàu mở ra ngày càng rộng, ánh tinh quang trong vỏ càng lúc càng sáng rực!

Dị tượng này càng khiến Lục Vũ rung động!

Chẳng mấy chốc, con xa cừ cuối cùng cũng mất đi sức kháng cự, lớp vỏ lớn buông xuôi mở toang.

Trong khoảnh khắc, tinh quang tỏa ra bốn phía, kim quang chói lòa!

Ngoa Thú ở bên cạnh vội nhắc: "Mau đậy lại, mau đậy lại, một lát nữa linh khí chạy sạch mất!" "Nhanh lên, nhanh lên..." Lục Vũ cũng biết xa cừ khác với các loại yêu thú khác, anh bước nhanh tới đứng lên thân hàu cổ, dùng sức giẫm mạnh để khép vỏ lại.

Nhưng vì con xa cừ này quá lớn, một mình anh không đủ sức, Vương Bàn Tử và A Ninh vội vàng nhảy lên cùng giẫm, lúc này vỏ hàu mới khép chặt lại đôi chút.

Vương Bàn Tử nhíu mày bảo: "Tiểu ca nhi, bên trong là cái thứ gì thế, chúng ta không thể cứ đứng trên này giẫm mãi được chứ?" Nói rồi lão quay đầu nhìn Ngoa Thú: "Thằng nhóc con kia, có phải nhóc biết gì đó mà không nói không?" "Thằng cháu kia, ông gọi ai là nhóc con hả, cô nãi nãi đây..." Ngoa Thú chưa dứt lời, thấy ánh mắt Lục Vũ không mấy thân thiện liền đổi giọng ngay: "Đến nhà tôi đi, nơi đó an toàn, nằm ngoài tam giới không thuộc ngũ hành, chạy không thoát đâu." Lục Vũ tâm niệm động một cái, mở Sơn Hà Đồ ra, đưa cả nhóm cùng con xa cừ vào trong.

Vào đến Sơn Hà Đồ, mọi người nhảy xuống khỏi xa cừ, vỏ hàu lại mở ra lần nữa.

Sau một hồi ngửi mùi tanh tưởi, mấy người dần thích nghi với ánh kim quang chói mắt, cuối cùng cũng nhìn rõ thứ bên trong.

Nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy thứ đó, A Ninh đỏ bừng mặt.

Vương Bàn Tử thì trợn tròn mắt, vẻ mặt ngây dại khó lòng diễn tả.

Ngay cả Lục Vũ cũng thấy tim đập thình thình...

Trong lớp thịt hàu đang run rẩy nhẹ là một con người.

Chính xác mà nói là một cơ thể người.

Chương 1106

Da trắng, mặt đẹp, chân dài!

Làn da trắng như mỡ đông, cả phần đầu lẫn tứ chi đều giống hệt một người phụ nữ bình thường!

Thân hình cực chuẩn!

Điều vô lý nhất là trong miệng cô ta ngậm một viên kim châu to bằng quả táo tàu, khí thế của viên châu lan tỏa, ánh sáng rực rỡ phát ra từ chính viên kim châu đó khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm, mắt đỏ lên vì phấn khích!

"Phi!" A Ninh chú ý đến ánh mắt của hai người đàn ông, không nhịn được mắng một câu, quay lưng đi lẩm bẩm: "Đồ lưu manh!" Vương Bàn Tử ngượng nghịu, quay đầu lườm cô một cái: "Nói bậy bạ gì đấy, Bàn gia đây là tò mò, sao trong này lại có cái thứ này?" "Tiểu ca nhi, cậu nói xem..." Chưa đợi lão nói xong, Lục Vũ đã bật cười.

Tiếng cười của anh vô cùng sảng khoái, vui mừng khôn xiết!

"Ha ha ha ha!" Tiếng cười sảng khoái vang vọng trong Sơn Hà Đồ.

Lần này Lục Vũ thực sự cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều. 【Tên vật phẩm: Phụ Hồn Kim Châu】 【Cấp độ vật phẩm: Linh nguyên liệu tam phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Hỗ trợ phụ hồn】 【Mô tả vật phẩm: Nội đan của Bạch Hàm Xa Cừ tam phẩm.

Sau khi xa cừ hoài thai, nó sẽ cất giữ nội đan trong thai nhi, nội đan này được ngưng luyện từ tinh hoa tu luyện cả đời của nó.

Thai đã thành hình người, bất kỳ ai nhập vào cơ thể này đều có thể nhờ Phụ Hồn Kim Châu hỗ trợ dung luyện, đảm bảo bình an vô

sự...】【Tên vật phẩm: Bạch Hàm Linh Thai】【Cấp độ vật phẩm: Linh nguyên liệu nhất phẩm】【Năng lực vật phẩm: Phụ hồn】【Mô tả vật phẩm: Bạch Hàm Xa Cừ sau khi trưởng thành trăm năm sẽ bắt đầu hoài thai, nếu trong kỳ hoài thai nó ăn thịt người, nhất là phụ nữ mang thai thì sẽ sinh ra nhân thai.

Sau đó nhân thai lớn dần trong xa cừ, trải qua ngàn năm mới thành hình người, dùng để phụ hồn là linh thai tốt nhất thế gian, bất kể linh hồn nào cũng có thể nhập vào...】 Một viên Phụ Hồn Kim Châu, một cái Bạch Hàm Linh Thai, hai thứ này cộng lại là có thể giúp Hoắc Linh bình an rồi!

Nghĩ đến đây, tâm trạng Lục Vũ càng tốt hơn.

Anh vỗ vai Vương Bàn Tử bảo: "Để cô ấy ra đi, nhập vào cơ thể này là xong việc." "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, ý cậu là cho cô ấy... vào cái xác này?

Có được không đấy?

Cái này lai lịch bất minh..." "Không có cơ hội nào tốt hơn thế này đâu." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, thầm nghĩ chuyến đi Nam Hải này đúng là bõ công.

Cho dù những nghi vấn khác không có lời giải thì chỉ riêng món đồ này thôi thu hoạch đã quá đủ rồi.

"Không ra được." Vương Bàn Tử lộ vẻ khó xử, cười khổ lắc đầu: "Tinh thần của cô ấy hình như ngày càng kém đi." Lục Vũ biến sắc, dùng Âm Dương Nhãn quan sát kỹ Vương Bàn Tử, lúc này mới phát hiện linh hồn của Vương Bàn Tử và linh hồn Hoắc Linh quấn quýt lấy nhau ngày càng nghiêm trọng.

Hơn nữa... hình bóng của Hoắc Linh ngày càng mờ nhạt, cứ như bị Vương Bàn Tử hấp thụ vậy.

Phát hiện này làm Lục Vũ nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

“Tiểu ca nhi?

Sao thế?” “Không có gì, chúng ta ra ngoài thôi.” Lục Vũ trầm ngâm một lát, vung đao xẻ vài cân thịt xa cừ rồi mới dẫn A Ninh và Vương Bàn Tử rời khỏi Sơn Hà Đồ.

Trở ra ngoài, Lục Vũ trực tiếp đưa thịt xa cừ cho Vương Bàn Tử: “Chỗ này đem nấu hết đi, ăn sạch trong một bữa.” “Được rồi!” Vương Bàn Tử cũng không hỏi nhiều, cầm thịt chạy thẳng xuống bếp trên tàu bận rộn.

A Ninh nhìn Lục Vũ, cổ họng mấp máy, định nói rồi lại thôi.

Lục Vũ cũng không quan tâm cô, chỉ đi sang phía bên kia lấy từ Càn Khôn Đại ra một viên trân châu to bằng quả trứng gà, quan sát kỹ rồi lấy một miếng vải đen bọc kín mít, sau đó mới đi vào bếp đưa cho Vương Bàn Tử, bảo lão mang theo bên người để thử nuôi linh hồn Hoắc Linh.

Đây gọi là tận nhân lực, tri thiên mệnh.

Thành công thì tốt, không được thì anh cũng bó tay.

Dặn dò Vương Bàn Tử xong, Lục Vũ lại thở dài.

Xem ra việc tách linh hồn Vương Bàn Tử và Hoắc Linh vẫn phải trông chờ vào “Long Quân Chiếu Cốt Bảo” thôi...

Mười mấy phút sau, Vương Bàn Tử từ bếp đi ra, bưng một chậu than đặt trên boong tàu, rồi dựng ô che mưa...

Chạy ra chạy vào mấy chuyến, cuối cùng lão cũng chuẩn bị xong một bữa đồ nướng, toe toét cười: “Cái này gọi là gì, gọi là không có vấn đề gì mà một bữa đồ nướng không giải quyết được, nếu có thì

làm hai bữa.

Con hàu cổ không biết sống bao nhiêu năm rồi, thịt này hơi già tí nhưng ăn vào thấy khỏe hẳn, có độ dai, cảm thấy tinh thần sảng khoái!" Đúng như lời Vương Bàn Tử, thịt xa cừ vốn dĩ là một vị thuốc bổ.

Con xa cừ tam phẩm này đối với họ là đồ đại bổ.

Ngay cả A Ninh vốn đang nặng trĩu tâm tư khi ăn cũng làm thêm vài xiên.

Chỉ là cô cứ nghiến răng nhìn Lục Vũ, cứ như muốn nuốt trọn cơn giận cùng với đống thịt vậy.

Một lúc sau, A Ninh ăn xong một xiên nữa, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Không được, cái người đó rốt cuộc là thế nào?

Người mà hai người nhắc tới là ai?" Vương Bàn Tử liếc cô một cái: "Liên quan gì đến cô không?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, khẽ nói: "Hoắc Linh, cô còn nhớ cái tên này không?" "Tôi biết." A Ninh ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: "Hoắc Linh chẳng phải là một trong những người tham gia thí nghiệm thời kỳ đầu sao?

Chương 1107

Cô ta không phải đã biến thành cái... cái thứ đó rồi sao?" "Hít!" "Đừng bảo là cô ta còn có thể bình phục nhé?" A Ninh rất thông minh, từ vài lời của Lục Vũ đã nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Có điều cô nghĩ hơi lệch một chút: "Con cấm bà đó bị anh nhốt trong cái hòm đen kia rồi hả?

Ý anh là bỏ người đó vào trong hòm đen thì cấm bà có thể bình phục sao?" Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ đâu, cô ấy hiện giờ không thể khôi phục được." Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Hơn nữa cho dù có thể khôi phục, tình huống của cô ấy cũng không thể sao chép được." Hoàn cảnh của Hoắc Linh hiện nay có quá nhiều sự trùng hợp.

Đừng nói hiện giờ vẫn chưa thành công, cho dù có thành công thì có thể làm lại lần nữa hay không chính Lục Vũ cũng không dám chắc.

Bởi lẽ Hoắc Linh từng ở trong "Tây Vương Mẫu mẫu thành" rất lâu.

Trong thời gian đó, Uông Tàng Hải đã làm gì trên người cô ấy thì không ai rõ được.

Trong mắt A Ninh thoáng qua vẻ thất vọng, cô cúi đầu không nói gì thêm.

Một lúc sau, A Ninh lại hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi đâu tìm thuyền đắm, tiếp tục ở đây hay sang Linh đảo đằng kia?" "Nghỉ ngơi trước đi." Lục Vũ nhìn thời gian rồi bảo: "Giờ đã chập tối, đúng lúc thủy triều rút, có muốn đi Linh đảo cũng không phải lúc này.

Hơn nữa thời tiết giờ không tốt, vạn nhất gặp sóng gió thì phiền

lắm, mọi chuyện cứ đợi đến sáng mai." "Được." A Ninh gật đầu, không nói thêm câu nào.

Lúc này trời càng lúc càng tối, A Ninh vào khoang tàu nghỉ ngơi, Vương Bàn Tử và Lục Vũ ngồi trên boong.

Những thỏi nến mỡ hắc lân giao nhân vẫn tiếp tục cháy, soi sáng boong tàu.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu ca nhi, tôi cứ cảm thấy cái cô nàng này có tâm sự nặng nề lắm.

Cậu có để ý không, lúc phát hiện Hoắc Linh có thể khôi phục, cô ta đặc biệt kích động.

Theo lý mà nói, chuyện này chẳng liên quan gì đến cô ta, sao cô ta lại kích động thế?" Lục Vũ hơi nhíu mày.

Điểm này anh quả thực không chú ý tới, liền hỏi: "Anh chắc chứ?" "Ừ, không nhìn lầm được đâu." "Vậy thì để ý thêm chút đi." Lục Vũ gật đầu, cũng không quá lo lắng.

Dù sao đồ đạc đều ở trên người anh, chẳng ai lấy đi được.

Đợi một lát, Vương Bàn Tử thấy bóng người đi lại trong khoang tàu, không nhịn được bảo: "Hay là để tôi đi dò xét cô ta xem?" Lục Vũ bất lực nhìn lão: "Hai người nói không quá ba câu đã cãi nhau, dò xét được cái gì?" "Tiểu ca nhi, cậu lại coi thường Bàn gia tôi rồi, tôi đây đều là chiến thuật cả đấy!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa đứng dậy, vươn vai một cái thật thoải mái, rồi nhìn ra mặt biển xa xăm, lẩm bẩm: "Tối nay nhìn lửa nhiều quá hay sao mà nhìn đâu cũng thấy ánh lửa thế này?" Nói rồi Vương Bàn Tử quay lại liếc Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đừng cứ dán mắt vào cái ngọn nến giao nhân kia nữa, tôi hoa cả mắt rồi, nhìn đâu cũng thấy lửa." Người nói vô tình, người nghe có ý!

Lục Vũ nghe câu đó của Vương Bàn Tử thì trong lòng rùng mình,

bật dậy ngay lập tức, nhìn về hướng Vương Bàn Tử chỉ.

Chỉ thấy mặt biển vốn u ám phía xa bỗng nhiên sôi trào cuộn sóng, dưới đáy biển một vùng sáng rực, ánh hồng quang chói mắt, những quầng lửa hình vòm dưới đáy biển chia làm mấy đạo, từ dưới bốc lên trên!

Những cột khói đen đáng sợ đâm xuyên mặt biển, nơi lửa âm đang âm thầm cháy nước biển đều bị đun sôi sùng sục!

Cảnh tượng không thể tin nổi này khiến Vương Bàn Tử cũng hiểu ra, không phải lão ảo giác mà là thực sự có chuyện rồi!

"Yêu quái hiện hình rồi đây này..." Vương Bàn Tử lẩm bẩm, mắt dán chặt vào mặt biển ngoài tàu.

Dưới nước ánh lửa bập bùng, từng quầng lửa âm cháy hừng hực như thể có mấy vầng trăng sáng cùng mọc lên dưới đáy biển, soi chiếu đại dương một vùng u ám nhưng thông suốt!

Cảnh tượng này giống như ngày tận thế, khiến người ta rợn tóc gáy, nổi cả da gà!

Bước ra khỏi khoang tàu, A Ninh vốn định nói chuyện với bọn Lục Vũ cũng chú ý tới dị thường trên mặt biển, cô dụi mắt liên tục hỏi: "Đây chính là hải để âm hỏa sao?" "Phải." Lục Vũ trầm giọng nói: "Đừng có ngẩn ra đó, mau ghi lại vị trí đi, nếu không lát nữa lửa tan là không thấy gì nữa đâu!" A Ninh bừng tỉnh, vội chạy vào khoang lấy tấm hải đồ mình vẽ ra, bắt đầu điên cuồng đánh dấu những vị trí lửa âm đang cháy.

Theo thông tin họ nhận được, nơi lửa âm bốc lên chính là nơi có thuyền đắm.

Giờ cuối cùng đã xác định được vị trí, tìm thấy thuyền đắm, cơ hội thế này chỉ có một lần!

Lục Vũ thì vẫn quan sát khí tượng quỷ dị trên mặt biển, trong lòng thầm đối chiếu với 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Trong phong thủy Thanh Ô, loại lửa âm dưới đáy biển này được gọi là "Long Đăng", tuy thế trận kinh người nhưng thường thoắt ẩn thoắt hiện, vụt qua rồi biến mất, tựa như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Tuy nhiên, sự tồn tại của "Long Đăng" chính là nơi đặt "đầu rồng" của long mạch!

Nói chính xác thì vị trí sáng nhất của "Long Đăng" chính là nơi Trực Long xuất hải của Nam Hải!

Lần này đến Nam Hải, ngoài việc xác nhận "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", việc quan trọng thứ hai của Lục Vũ chính là xác định phong thủy Trực Long!

Mà hiện tại, "Long Đăng" nhấp nháy, sự tồn tại của Trực Long đã không còn gì nghi ngờ!

Hơn nữa, nơi lửa âm dưới đáy biển cháy dữ dội nhất chính là hòn Linh đảo lúc ẩn lúc hiện phía xa kia!

Linh đảo đi theo thủy triều lúc hiện lúc ẩn, trong phong thủy long mạch thuộc về Tiềm Long.

Tiềm Long xuất thủy thì khí nuốt sơn hà, chính là khí tượng mà Trực Long sở hữu!

Cảnh tượng này tuyệt đối là nghìn năm có một!

Đừng nói kẻ mới học phong thủy như Lục Vũ, ngay cả Hồ Bát Nhất kẻ tự xưng là "phong thủy đệ nhất" đương thời nếu thấy cảnh này cũng phải trợn mắt hốc mồm!

Long mạch sống thì đời người thấy được mấy lần?

Chương 1108

Hơn nữa... còn có một cảnh tượng càng quỷ dị hơn xuất hiện trước mắt họ!

Trong tầm mắt của mọi người, con rắn biển trắng khổng lồ kia đang dập dềnh ẩn hiện trong làn nước biển đang sôi sùng sục!

Chỉ tiếc là ánh lửa cháy âm thầm đó chỉ thoáng qua như hoa quỳnh, chưa kịp để mọi người nhìn rõ thân hình con rắn trắng lớn thì ánh lửa đã biến mất không còn tăm hơi, bốn phía mặt biển chìm vào bóng tối.

Giữa trời và biển mất đi ánh sáng u ám, lập tức trở nên đen đặc một mảnh, mấy người đều thấy mắt tối sầm lại, khó lòng thích nghi với sự thay đổi ánh sáng!

Một lát sau, mấy người mới thích nghi lại được với ánh sáng xung quanh, Vương Bàn Tử chỉ tay về phía rặng đá ngầm dưới đáy biển vừa lộ ra đằng xa: "Tiểu ca nhi, chính là bên đó, con 'Tiểu Bạch Long' kia chạy xuống dưới rặng đá đó rồi." Vương Bàn Tử vừa nói vừa quay sang nhìn Lục Vũ, vẻ mặt nghiêm trọng: "Tôi cảm giác rặng đá đó hình như to ra?

Hay là thủy triều rút mạnh quá?" Lục Vũ cũng chú ý tới tình hình rặng đá ngầm, thấy một hòn đảo đá đen hình chóp nón cụt ở ngay phía trước không xa.

Độ cao lộ trên mặt biển chưa đầy mười mét nhưng triền dốc cực rộng giống như lưng một con cá voi đen khổng lồ nhô lên khỏi mặt nước.

Chuyện này không đúng lắm.

Theo lý thì trước đó họ cách rặng đá đen rất xa, lúc đó phần lộ trên

mặt nước của rặng đá đó phải hơn mười mét.

Lục Vũ nheo mắt lại, A Ninh bên cạnh sắc mặt đã biến đổi, vội vàng nói: "Hỏng rồi!

Không phải rặng đá to ra đâu, tàu chúng ta bị tuột neo rồi, chúng ta đang bị dòng chảy đưa lại gần rặng đá!" Tuột neo... lại gần?

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, theo bản năng định nghi ngờ A Ninh giở trò, nhưng định nói thì cảm thấy trước mắt bỗng sáng rực, tầm nhìn thoáng đãng vô cùng!

Những hạt mưa lất phất trên trời lúc này cũng đột nhiên biến mất!

Gần như chỉ trong nháy mắt, mây tan trăng hiện, một vầng trăng sáng từ trong mây lộ ra, treo ngay trên đỉnh đầu, ánh trăng như ban ngày, vừa tròn vừa sáng, soi chiếu mặt biển một vùng sáng trưng.

Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ, lẩm bẩm: "Sự xuất phản thường tất hữu yêu (chuyện bất thường ắt có quái lạ), Tiểu ca nhi, hay là chúng ta lánh đi một tí?" Lục Vũ trong lòng hiểu rõ, đây là do lửa long đăng cháy dưới biển lúc nãy khiến hải khí bốc lên, đánh tan đám mây mưa vốn luôn bao phủ trên đầu họ.

Lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng, tay chỉ xuống mặt biển: "Mọi người nhìn xuống dưới kìa!" Lục Vũ và Vương Bàn Tử theo hướng tay cô nhìn xuống, thấy dưới mặt biển trong rừng rậm đáy biển, vô số hàu ốc đang mở vỏ nhả minh châu, hấp thụ ánh trăng để thu lấy âm tinh chi khí của nguyệt quang.

Trên trời dưới nước trăng châu soi bóng lẫn nhau, trong ánh sáng rợn người đó, trên biển còn nổi không ít xác cá biển thú biển vừa bị lửa rồng thiêu chết.

Đặc biệt là vầng trăng kia khiến mặt biển cực kỳ lạnh lẽo!

Thậm chí còn có một sự quỷ dị khó tả!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lông mày nhíu chặt lại, trầm giọng nói: "Đừng ngây ra đó nữa, khởi động tàu mau, đi nhanh lên!

Hôm nay Nguyệt Trị Đại Phá, Bồ Tát nhắm mắt, sắp có chuyện lớn xảy ra rồi!" Lần trước Lục Vũ gặp Nguyệt Trị Đại Phá là khi ở thành Hắc Thủy thời Tây Hạ.

Không ngờ vừa tính ngày xong, ngày long đăng dưới biển bốc cháy hôm nay lại chính là Nguyệt Trị Đại Phá!

Mấy thứ này va vào nhau tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Hơn nữa tàu còn tuột neo, bị dòng chảy đưa đến nơi lửa âm thịnh nhất lúc nãy.

Chẳng cần nghĩ cũng biết chắc chắn sắp có chuyện!

Lục Vũ vừa dứt câu, A Ninh và Vương Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy thân tàu rung chuyển một cái.

Cái rung này khiến hai người cuối cùng cũng tỉnh ra!

Ngay gần con thuyền nhỏ của họ đã xuất hiện một xoáy nước không hề nhỏ!

Con thuyền chính là bị cái xoáy đó cuốn lấy, không ngừng áp sát rặng đá ngầm!

A Ninh bừng tỉnh, vội lao vào khoang điều khiển...

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy da đầu tê dại, nói: "Tiểu ca nhi, cái này không phải là Hải Nhãn (mắt biển) đấy chứ?" Lục Vũ nhíu mày nhìn xoáy nước không xa, bảo: "Ngư dân gọi xoáy nước đều là Hải Nhãn.

Nhưng đây có phải là cái Hải Nhãn đó không thì vẫn chưa biết." Cái Hải Nhãn trong miệng Lục Vũ chính là "Quy Khư".

Truyền thuyết nói Quy Khư chính là một cái hố khổng lồ giữa trời đất, nước thiên hạ cuối cùng đều chảy vào sâu trong Quy Khư, nó là một sự tồn tại cố định vĩnh hằng, nhưng chẳng ai nói rõ được nó là thật hay giả.

Tuy nhiên "Hải Nhãn nhỏ" thì khác, loại Hải Nhãn này có thể to có thể nhỏ, lúc có lúc không, là do hải khí tích tụ bốc lên biến mất tạo thành vùng chân không để nước biển tràn vào, cũng có khi do động đất đáy biển, nứt nẻ, sụt lún mà sinh ra, là một hiện tượng tự nhiên tạo ra xoáy nước cực lớn trên mặt biển.

"Mẹ kiếp, nhiều thế!" Khi A Ninh khởi động tàu, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều thấy một cảnh tượng càng thêm kỳ quái!

Trên mặt biển liên tục xuất hiện những xoáy nước lớn nhỏ khác nhau!

Nhìn sơ qua thấy chằng chịt, cực kỳ quỷ dị, khiến người ta rùng mình!

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "San Hô Loa Toàn (xoáy san hô), không lẽ là nói cái chỗ này sao?" Vừa dứt lời, trong khoang tàu truyền ra tiếng kêu thất thanh của A Ninh: "Xoáy nước nhiều quá, chúng ta đi hướng nào đây!" Lục Vũ lúc trước đã chú ý đến các vòng xoáy trên mặt biển, lúc này chỉ tay về phía sau hét lớn: "Đi hướng đó, hướng đó xoáy nước ít nhất!" Dưới ánh trăng sáng rực, có thể thấy rõ dòng chảy trên mặt biển đang xoay vòng, vô số vòng xoáy chằng chịt như thể nước mưa rơi xuống mặt biển vậy.

Chương 1109

Lúc này A Ninh cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đáp lời, theo chỉ dẫn của Lục Vũ, nhanh chóng lái tàu muốn thoát khỏi vùng biển đầy xoáy nước này!

Con tàu Hải Liễu đã được cải tiến cực kỳ chuyên nghiệp, động cơ mạnh mẽ!

Lúc này A Ninh mở hết công suất, lao về phía Đông.

Nhưng vừa lách qua các xoáy nước nhỏ chưa đầy một phút, mấy người cảm thấy con tàu bỗng nhiên bay bổng lên...

Nói là bị lật thì không đúng lắm, cảm giác của mấy người giống như chiếc thuyền nhỏ bị thứ gì đó húc bay lên trời trong chớp mắt.

Vương Bàn Tử sợ độ cao, lúc này sợ đến mức la hét ầm ĩ, lại còn được trải nghiệm cảm giác không trọng lượng trong một giây!

Chiếc thuyền bị hất tung lên cao mấy mét, phảng phất như đang cưỡi mây đạp gió!

Tim Lục Vũ cũng thót lên đến tận cổ họng, nhưng vô tình liếc mắt một cái liền hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, không kìm được mà gầm lên một tiếng giận dữ: "Nghiệt súc!" Bên dưới thân thuyền, chính là con mãng xà biển lớn màu trắng 'tiểu bạch long' đã có duyên gặp mặt một lần!

Chính cái đuôi khổng lồ của con mãng xà đã húc văng chiếc thuyền nhỏ, hay nói đúng hơn là quất bay nó đi!

May mà chiếc thuyền đi biển này được bọc thép bên ngoài, cực kỳ chắc chắn, nếu không thì cú này đã toi đời rồi!

"Khốn kiếp!" Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy bóng hình khổng lồ

lúc ẩn lúc hiện dưới biển, một bên bám chặt vào mạn thuyền để không bị văng ra ngoài, một bên gào lên: "Mẹ nó chứ, Tam thái tử Long Vương náo loạn biển cả à!" Vừa dứt lời, gã liền cảm thấy một tiếng "bụp", chiếc thuyền nhỏ rơi xuống mặt biển, va chạm mạnh, chìm sâu xuống rồi lại bị lực nổi đẩy vọt lên.

Cứ trồi lên sụt xuống như vậy khiến người ta cực kỳ khó chịu!

Trong tình huống này, miệng của Vương Bàn Tử vẫn không ngơi nghỉ: "Tiểu ca nhi, cậu có muốn học theo Na Tra, lột da rút gân cái thứ này không!" "Hay là để cái thằng nhóc cởi truồng kia….." Nói chưa dứt câu, chiếc thuyền lại bị hất tung lên, những lời còn lại của Vương Bàn Tử biến thành tiếng hét thất thanh!

Lục Vũ không có tâm trạng đùa giỡn như Vương Bàn Tử, mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng con mãng xà biển xung quanh.

Đêm nay trăng sáng vằng vặc, lẽ ra loài mãng xà biển sợ ánh sáng này không nên xuất hiện.

Nhưng khổ nỗi, hôm nay lại là ngày "Nguyệt trị đại phá, Bồ Tát nhắm mắt", chuyện quái quỷ gì cũng có thể xảy ra!

"Nó lại đến rồi!" Lục Vũ thấy một bóng trắng khổng lồ lại một lần nữa áp sát thuyền, vội vàng nhắc nhở Vương Bàn Tử một câu!

Vương Bàn Tử rất dứt khoát, rụt cổ lại, hai tay bám chặt mạn thuyền để không bị văng ra ngoài.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Trong nháy mắt, bóng trắng đó ngày càng gần, Lục Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy.

Cái đuôi của bóng trắng khổng lồ đó, lại là một cái đuôi cá!

Giây tiếp theo, trong đầu hắn hiện lên thông báo của hệ thống!

[Tên vật phẩm: Ly Vẫn] [Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú nhị phẩm] [Năng lực vật phẩm: Phun sóng tạo mưa, xua đuổi yêu ma] [Mô tả vật phẩm: Ly Vẫn, con thứ hai trong chín con của rồng, thân rồng đuôi cá, có thể phun sóng tạo mưa, tránh hỏa hoạn, xua đuổi yêu ma.

Đặc biệt thích đứng ở những nơi hiểm yếu ngó nghiêng, cũng thích nuốt lửa… Sinh ra trong long mạch, hấp thụ tinh hoa của Quy Khư, trải qua năm tháng mà trưởng thành, cao nhất có thể đạt đến nhất phẩm.] Ly Vẫn!

Không ngờ lại thật sự là con của rồng!

Cuối cùng cũng nhìn rõ chủ nhân của thân thể khổng lồ này, Lục Vũ không khỏi hơi sững sờ.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc để lơ đãng.

Ngay lúc đó, cái "đuôi rồng" khổng lồ lại quật vào thuyền của bọn họ!

Chiếc thuyền nhỏ lại một lần nữa bay lên không trung, Vương Bàn Tử càng sợ hãi la lớn: "Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Tiểu ca nhi, tôi đi lấy pháo, một phát bắn chết thằng khốn đó!" Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng hình khổng lồ dưới nước, bực bội đáp lại Vương Bàn Tử một câu: "Dưới nước là nhị thái tử Long Vương đấy, cậu đi lấy pháo đi…" "Nhị thái tử Long Vương?" Vương Bàn Tử ngẩn người, ngơ ngác nhìn Lục Vũ đang ở mạn thuyền đối diện, đang định nói gì đó thì cảm thấy chiếc thuyền lại một lần nữa rơi xuống với tốc độ nhanh.

Mặt Vương Bàn Tử trắng bệch, bám chặt mạn thuyền, mãi cho đến khi thuyền chìm xuống mặt biển, lại bắt đầu trồi lên sụt xuống, gã mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện "nhị thái tử Long Vương" mà Lục Vũ vừa nói, gã lại không bình tĩnh nổi, quay đầu nhìn quanh, muốn xem nhị thái tử Long Vương trong truyền thuyết rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng vừa quay đầu lại, Vương Bàn Tử liền trợn tròn mắt, gần như không thể tin vào những gì mình nhìn thấy, lập tức chết lặng!

Dưới ánh trăng, mặt biển không có sóng lớn.

Thế nhưng, toàn bộ mặt biển đã biến thành một thứ gì đó giống như cái phễu… Vô số xoáy nước lớn nhỏ đã dần dần áp sát, hợp nhất, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ vô tận!

Vòng xoáy đó, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ!

Ngay cả ánh trăng sáng chiếu vào cũng chỉ là một mảng tối tăm… "Tiểu ca nhi, cậu thấy không…" Vương Bàn Tử vô thức lẩm bẩm, Lục Vũ cau mày nói: "Đừng lơ đãng, không chừng lần này thật sự gặp phải Mắt Quy Khư rồi.

A Ninh, mau lái thuyền đi!" Đúng là họa vô đơn chí!

Ngay khi Lục Vũ vừa dứt lời, A Ninh liền thò đầu ra khỏi khoang thuyền, la lớn: "Bánh lái bị đâm hỏng rồi, không đi được!" Nghe vậy, lòng Vương Bàn Tử lạnh ngắt, theo phản xạ gào lên: "Chắc chắn là do thằng tiểu nhị kia giở trò!" "Bàn gia đây liều mạng với nó!" A Ninh vốn tưởng Vương Bàn Tử lại định nói là do cô giở trò, trong lòng còn thấy lạnh gáy, nhưng nghe vậy liền lập tức hét lên: "Pháo thủy thần vẫn dùng được!" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đang định chạy qua chuẩn bị "pháo Ý", thì đột nhiên cảm thấy lạnh buốt.

Chương 1110

Giọng Lục Vũ vang lên bên tai: "Vào khoang thuyền!" Vừa nói, Lục Vũ vừa bước một bước, lao thẳng đến bên cạnh Vương Bàn Tử, kéo lấy gã, ba bước thành hai lao vào trong khoang thuyền.

Vừa đứng vững, Vương Bàn Tử liền trợn tròn mắt, miệng lẩm bẩm: "Vãi chưởng…" Lúc trước ở bên ngoài, nhìn không rõ.

Nhưng bây giờ… Khi chiếc thuyền nhỏ lại một lần nữa bị cái đuôi cá khổng lồ của "Ly Vẫn" hất lên trời, cảnh tượng kinh hoàng cuối cùng cũng hiện ra không chút che giấu trước mắt họ!

Một xoáy nước khổng lồ vô tận đã hình thành hoàn toàn!

Vô số dòng nước biển cuồn cuộn bị hút vào vực sâu đen ngòm!

Cái hố biển khổng lồ đó, giống như Quy Khư trong truyền thuyết, muốn nuốt chửng tất cả sông ngòi hồ biển trong thiên hạ!

Cảnh tượng kinh hoàng khiến Vương Bàn Tử chết lặng, không thốt ra được một tiếng nào.

A Ninh cũng không biết gì, cứ thế ngây người nhìn cảnh tượng kinh hoàng!

Ầm!

Rắc!

Một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, tia chớp như thể đánh thẳng vào hố biển không đáy, lại như thể bị hố biển nuốt chửng.

Tiếng sấm lớn khiến Vương Bàn Tử giật mình, hít một hơi khí lạnh, hoàn hồn lại: "Tiểu ca nhi, cái thứ này rốt cuộc là Quy Khư hay là Long Cung!" Lục Vũ không nhìn Vương Bàn Tử, vẫn nhìn chằm

chằm mặt biển.

Trong lòng hắn có một cảm giác rất kỳ lạ, con "Ly Vẫn" kia dường như đang thông qua việc quật bay chiếc thuyền hết lần này đến lần khác để thuyền có thể rời xa Quy Khư.

"Không phải ảo giác." Khi chiếc thuyền nhỏ lại bị đuôi cá khổng lồ của Ly Vẫn quật lên trời, Lục Vũ tỉnh ngộ.

Chiếc thuyền nhỏ đã ngày càng xa cái hố biển khổng lồ đó, chứ không hề lại gần trung tâm!

"Ảo giác gì?" A Ninh không biết Lục Vũ đang nói gì, vô thức nói: "Đây không phải ảo giác, ở đó thật sự có một cái hố biển lớn!

Anh mau tỉnh lại đi, mau nghĩ xem chúng ta phải làm sao!" "Làm sao à?" Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh một cái, nhẹ giọng nói: "Không phải cô nói bánh lái hỏng rồi sao, vậy thì phó mặc cho số trời thôi." "A?" "A!" Còn định nói gì đó thì chiếc thuyền lại bị hất tung!

Lần này, Ly Vẫn dùng sức cực mạnh, mấy người đều cảm thấy chiếc thuyền bay vút lên không trung, dường như cách mặt biển cả mấy mét!

Hơn nữa, có lẽ do bị hất quá cao, chiếc thuyền lại xuất hiện một khoảng thời gian lơ lửng ngắn, khiến Lục Vũ có thể nhìn thấy thân hình khổng lồ của Ly Vẫn trong nước biển… đang ra sức giãy giụa!

Uốn éo!

Nhưng… hố biển đã hoàn toàn thành hình, Ly Vẫn căn bản không thể rời đi, dù có cố gắng giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi xoáy nước của hố biển.

Lúc sắp rơi xuống, con Ly Vẫn khổng lồ kia chỉ vừa kịp quay người, giấu đi cái đuôi lớn, lộ ra đầu rồng!

Chỉ thấy, xoáy nước ở rìa hố biển đột nhiên xuất hiện một bọt nước khổng lồ!

Ngay sau đó, đầu rồng của Ly Vẫn vọt ra, ngoạm về phía chiếc thuyền nhỏ!

Khoảnh khắc này, trong đầu Lục Vũ lóe lên một tia giác ngộ, vội nói: "Tên 'tiểu nhị' này không phải muốn đưa chúng ta ra ngoài, nó muốn chúng ta kéo nó ra ngoài!" Từ xưa đến nay, đã có câu nói động vật có linh tính.

Động vật bình thường còn có linh tính, huống chi là con của rồng!

Lục Vũ lập tức hiểu ra, "tiểu nhị" Ly Vẫn này quanh năm sống trong Quy Khư, căn bản không thể rời đi.

Nó muốn đẩy chiếc thuyền ra ngoài xoáy nước, rồi mượn sức của thuyền để đưa chính mình ra khỏi Quy Khư!

"Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi cậu nói gì vậy?" Lục Vũ lúc này cũng không kịp giải thích nhiều hơn với Vương Bàn Tử, trầm giọng dặn dò: "Đừng lơ đãng, tăng mã lực lên tối đa, có thể thoát khỏi hố biển này hay không, chính là nhờ vào lần này!" A Ninh tuy không hiểu, nhưng lời của Lục Vũ, cô nghe theo.

Hầu như ngay khoảnh khắc Lục Vũ mở miệng, cô đã tăng mã lực lên tối đa!

Nhưng ngay sau đó, cảm nhận được chiếc thuyền đang đổi hướng, mặt Vương Bàn Tử lập tức xanh mét, vội nói: "Xong rồi, xong rồi, xong rồi…" Vốn dĩ, chiếc thuyền đã ở bên ngoài hố biển.

Chỉ cần không di chuyển lung tung là có thể bình an vượt qua, có thể đợi đến khi khí biển tan đi, hải nhãn biến mất.

Nhưng khổ nỗi… bánh lái hỏng, phương hướng bị cố định, A Ninh vừa khởi động, chiếc thuyền liền quay đầu, lao thẳng vào hố

biển!

Sắc mặt A Ninh cũng biến đổi, vội vàng điều khiển bánh lái, muốn đưa thuyền đổi hướng một lần nữa.

Chỉ là lúc này, làm gì cũng vô ích.

Chiếc thuyền đã lại một lần nữa tiến vào vòng xoáy của hố biển!

Lực hút kinh hoàng của vòng xoáy đã kéo chiếc thuyền đi theo vòng xoáy, bắt đầu quay cuồng!

Sắc mặt A Ninh trắng bệch, quay đầu nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ đứng trong khoang thuyền, vẫn không động đậy, bình tĩnh nhìn cảnh tượng kinh hoàng ngoài cửa sổ.

Trong đầu A Ninh đột nhiên lóe lên một tia giác ngộ, hỏi: “Anh cố ý?

Chương 1111

Tại sao?" "Cái hải nhãn này, chúng ta vào rồi chỉ có chết không có sống!

Tại sao anh lại làm vậy!" "Chuyện bất thường ắt có yêu ma." Lục Vũ bình tĩnh nhìn vòng xoáy khổng lồ, trầm giọng nói: "Tàu Mary Celeste Nô, ở ngay bên dưới." Hắn chỉ nói một điểm.

Thực tế, trong lòng hắn còn có suy nghĩ khác.

Không chỉ có tàu Mary Celeste Nô, mà cả con "tiểu bạch long" bị Quy Khư khống chế, quốc gia Hận Thiên trong truyền thuyết, đều khiến hắn tò mò.

Uông Tàng Hải, Khương Tử Nha, thậm chí cả mưu đồ của Cừu Đức Khảo ở đây… Cái hải nhãn nghi là "Quy Khư" này, rất có khả năng chính là con đường duy nhất để tiến vào quốc gia Hận Thiên.

Thậm chí, rất có khả năng ở đó, hắn có thể biết được mưu đồ của Khương Tử Nha và Uông Tàng Hải!

Rốt cuộc, một nơi xuất hiện cả Bí Hý lẫn Ly Vẫn, nếu không có chuyện gì kỳ lạ thì chắc chắn không thể!

"Chúng ta sắp vào rồi!" A Ninh đột nhiên hét lên một tiếng, ngay sau đó cảm thấy trước mắt tối sầm, không nhìn thấy gì nữa… A Ninh vừa dứt lời, chiếc thuyền đã bị vòng xoáy của hố biển cuốn vào trung tâm, bốn bề tối đen như mực.

Tai của mấy người đều bị ù đi do áp suất thay đổi đột ngột, vô cùng khó chịu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một bóng trắng khổng lồ!

“Tiểu bạch long” Ly Vẫn điên cuồng vẫy cái đuôi lớn của mình trong vòng xoáy, thân thể uốn éo, như thể đang cố hết sức phá vỡ sự giam cầm của “Quy Khư”, mượn gia tốc của vòng xoáy để thử một lần nữa lao ra ngoài!

Nhận thấy sự khác thường của Ly Vẫn, Vương Bàn Tử liền trợn tròn mắt, đảo mắt một vòng, la lớn: “Tiểu ca nhi, dùng Kình Xoa móc nó lại, không thì thằng tiểu nhị này chạy mất!” Câu nói vừa dứt, Vương Bàn Tử còn chưa kịp lùi ra khỏi cửa khoang để hành động, thì cảm thấy thân thuyền nghiêng đi, xiên xẹo chìm thẳng vào trung tâm!

Dù vòng xoáy vẫn còn, nhưng chiếc thuyền lại không tiếp tục đi theo nó nữa.

Lục Vũ cau chặt mày, cảm thấy có chút không ổn.

Ngay sau đó, mấy người cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra!

Một cái đuôi cá khổng lồ trắng như tuyết từ trên trời giáng xuống, đập mạnh vào thân thuyền!

Con Ly Vẫn vẫn luôn muốn trốn thoát kia đã lấy thuyền của họ làm bàn đạp!

Cú này, chính là Ly Vẫn mượn lực, muốn thoát khỏi cửa tử!

Chiếc thuyền bị tác động, chìm mạnh xuống!

Lần này, ngay cả Lục Vũ cũng không kịp có bất kỳ phản ứng nào!

Thuyền chìm với tốc độ cực nhanh, gần như ngay lập tức bị bóng tối nuốt chửng!

Trong cơn hoảng hốt, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy bóng hình khổng lồ kia đang cố hết sức hướng lên trên, dường như sắp lao ra khỏi vòng xoáy… “Tổ cha mày, thằng tiểu nhị…” Vương Bàn Tử hoàn

hồn, không kìm được mà chửi ầm lên!

Chỉ là vừa chửi được một nửa, liền cảm thấy trước mắt hoa lên, xung quanh không còn là nước biển đen ngòm, trước mắt là hoàng hôn, là đồng cỏ… Chết rồi?

Lên thiên đường rồi à?

Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người, nhưng đảo mắt một vòng, thấy một đứa trẻ cởi truồng đang cầm một cọng cỏ trêu con rùa, liền lập tức hiểu ra.

Quay đầu nhìn lại, Lục Vũ và A Ninh đều ở đó.

Không cần phải nói, vào thời khắc cuối cùng, Lục Vũ đã trực tiếp đưa họ vào "Sơn Hà Đồ", tạm thời tránh được cái hải nhãn kinh hoàng.

Hiểu ra điều này, Vương Bàn Tử lại sững sờ, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta không quan tâm đến chuyện hải nhãn nữa à?

Không phải, chúng ta ở đây, vậy bên ngoài tình hình thế nào?" "Không biết." Lục Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử, giải thích vài câu.

Vừa rồi, thuyền của họ bị "tiểu bạch long" đập cho mất kiểm soát hoàn toàn, lao thẳng vào trung tâm hải nhãn, không biết sẽ rơi đến nơi nào, thậm chí có khả năng tan xương nát thịt.

Trong tình huống đó, cách duy nhất để đảm bảo an toàn là trốn vào Sơn Hà Đồ.

Hắn cũng là liều một phen, vốn tưởng rằng "Nguyệt trị đại phá" sẽ giống như lần trước, không thể sử dụng pháp khí, nhưng khổ nỗi họ lại vào Quy Khư, ở nơi quỷ dị đến cực điểm này phong thủy khí tượng hoàn toàn khác, lại có thể sử dụng pháp khí!

“Sơn Hà Đồ đã được ta cố định trong thuyền, sẽ không có chuyện gì đâu.” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, rồi lại nhìn A Ninh, tiếp tục nói: “Tiếp theo cứ chờ, đợi đến khi thời gian gần đủ thì ra ngoài xem sao.

Cái hải nhãn này, không thể nào tồn tại mãi như vậy được.” Vương Bàn Tử và A Ninh chợt hiểu ra, nắm được ý của Lục Vũ.

Nếu đã là chờ đợi, cũng không có gì để làm, Lục Vũ liền xách Ngoa Thú sang một bên, hỏi vài câu về chuyện “Ly Vẫn”.

Chỉ tiếc là, Ngoa Thú hỏi gì cũng không biết.

Còn về con “tiểu Bí Hý” có khả năng biết gì đó, lúc này chỉ là một thứ cửu phẩm, đợi nó khôi phục linh trí, không biết là chuyện của mấy trăm năm sau nữa… Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chẳng biết từ lúc nào, cảm giác đã qua nửa ngày, Vương Bàn Tử có chút không ngồi yên được, sáp lại gần Lục Vũ, lẩm bẩm: “Tiểu ca nhi, chúng ta ra ngoài xem thử nhé?” “Đợi thêm chút nữa.” Lại qua nửa giờ, Vương Bàn Tử lại không nhịn được, lẩm bẩm: “Tiểu ca nhi, thời gian cũng gần đủ rồi chứ?

Lâu như vậy mà còn chưa chìm tới đáy à?” Lục Vũ liếc gã một cái, lắc đầu, không nói gì thêm.

Giữa hắn và Sơn Hà Đồ có một mối liên kết rất vi diệu, có thể cảm nhận được đại khái xem Sơn Hà Đồ có ổn định hay không.

Chương 1112

Không biết đã qua bao lâu, Lục Vũ cuối cùng cũng đứng dậy, nhìn Vương Bàn Tử, rồi đột nhiên biến mất trước mắt Vương Bàn Tử và A Ninh.

"Ơ?" "Tiểu ca nhi…" "Ối trời ơi…" Vương Bàn Tử giây trước còn định nói sao Lục Vũ lại tự mình ra ngoài, giây sau đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Quay đầu nhìn lại, xung quanh toàn là nước, phần trên cổ thì nổi trên mặt nước.

Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng quẫy nước để giữ thăng bằng.

Vừa quay đầu, thấy Lục Vũ đang ngồi trên một thứ gì đó giống như một tảng đá ngầm, gã liền bơi lại gần, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, lần sau có thể nào…" Nói chưa dứt lời, Vương Bàn Tử nhìn theo ánh mắt của Lục Vũ.

Sau đó, cả người trực tiếp ngây ra.

Trong tầm mắt, trên đầu toàn là ánh sáng lạnh lẽo trong trẻo!

Nhưng ánh sáng này không phải là ánh trăng trên trời, mà là ánh sáng xuyên qua từ bên dưới cái hải nhãn khổng lồ kia.

Vương Bàn Tử ngẩn người, rồi theo phản xạ ngậm miệng lại để không bị sặc nước biển.

Nhưng ngay sau đó, nhớ ra mình có thể hô hấp tự do, biết rằng Lục Vũ đã lấy ra Tị Thủy Châu.

Tuy nhiên, cảm nhận được nước trên người, gã lại sững sờ, lẩm bẩm một mình: "Tiểu ca nhi, Tị Thủy Châu bị rò nước à?" "Tôi không dùng Tị Thủy Châu." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, càng khiến

Vương Bàn Tử và A Ninh hoàn toàn chết lặng!

Không dùng Tị Thủy Châu, vậy tình hình của họ bây giờ là thế nào?

Trên đầu, dưới thân, tất cả đều là nước biển vô biên vô tận!

Thế nhưng, trong biển nước dường như vô tận, họ lại có một không gian không có nước biển, chỉ có không khí, có thể hô hấp tự do.

Chuyện này… thực sự quá phi lý!

Nếu không phải nhìn thấy Lục Vũ và A Ninh đều bình an vô sự, biết mình không phải đang mơ, Vương Bàn Tử đã tưởng mình chết rồi, bây giờ tất cả đều là ảo giác… Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng tỉnh lại sau cơn choáng váng trời đất quay cuồng.

Quay đầu nhìn lại, thấy chiếc thuyền nhỏ của họ ở cách đó không xa, thân thuyền bị thủng mấy lỗ lớn, đang từ từ chìm xuống, xem ra là hỏng rồi.

"Tiểu ca nhi, đây là…" Vương Bàn Tử rất muốn hỏi Lục Vũ một câu, bây giờ là tình hình gì, nhưng lời đến bên miệng lại không biết nói gì.

A Ninh càng ngơ ngác, không biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào.

Ngay lúc này, họ đột nhiên nghe thấy giọng của Lục Vũ: "Đừng ngẩn ra đó, lùi lại." Họ đang đứng ở rìa một tảng đá ngầm, phía sau còn khoảng ba năm mét trống, nghe thấy giọng Lục Vũ, Vương Bàn Tử và A Ninh đều lùi lại.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy trên mặt nước xuất hiện mấy vây cá mập, rẽ sóng, từ từ tiến lại gần.

Nhìn sang bên cạnh, trên mặt nước có vài vệt máu, trong không khí

cũng có mùi tanh của máu.

Nhìn kỹ lại, chính là một bóng trắng khổng lồ!

Lúc này, "Ly Vẫn" toàn thân đầy vết thương, mấy lỗ máu đang rỉ máu, nằm im bất động trong nước, không biết sống hay chết.

Nhưng máu của nó đã thu hút cá mập.

Thấy cá mập đến gần, A Ninh sợ hãi tái mặt, không kìm được hít một hơi khí lạnh!

Vương Bàn Tử chú ý thấy lũ cá mập không vội vàng xé xác "Ly Vẫn", quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cái thứ đó có phải vẫn chưa chết, nên cá mập không dám động thủ không?" "Chưa chết." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói một câu.

Dừng một chút, lại bổ sung: "Nhưng cũng sắp chết rồi." Vừa dứt lời, Lục Vũ liền di chuyển, nhảy lên mặt biển.

Ngay sau đó, mặt biển trống không, con Ly Vẫn không biết dài bao nhiêu kia đã biến mất ngay trước mắt Vương Bàn Tử và A Ninh.

Hai người cũng đã quen với chuyện lạ, chỉ là Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, lúc lột da rút gân, Bàn gia tôi sẽ chủ động giúp một tay." Gã cũng to gan, lúc này không biết nghĩ gì, mắt đảo một vòng, liền nhắm vào lũ cá mập, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, ở dưới này không giống trên kia, chúng ta làm một con, nếm thử vi cá trong truyền thuyết đi?" Lục Vũ vốn đã có ý định này, lúc Vương Bàn Tử nói chuyện, hắn đã ném thẳng mấy con cá mập vào Sơn Hà Đồ, làm cho vùng nước yên tĩnh hơn một chút, lại nhân cơ hội này, vội vàng bơi đến bên thuyền, hạ xuống cứu sinh xuống, để lát nữa khỏi phải lội nước.

Sau khi hắn làm xong việc này, chiếc thuyền nhỏ lặng lẽ chìm xuống… Lục Vũ vừa định gọi Vương Bàn Tử và A Ninh lên xuống

cứu sinh, thì đột nhiên chú ý thấy dưới đáy biển có chút khác thường.

Không còn thân thể của "Ly Vẫn" che chắn, có thể thấy dưới mặt nước, không biết bao nhiêu cột đồng người, lớp lớp chồng chất như một phế tích dưới nước, so với di tích đã thấy trong rãnh biển trước đó, có nét tương đồng kỳ diệu.

Từ tình hình này xem ra, có quan hệ rất lớn với quốc gia Hận Thiên trong truyền thuyết.

Hơn nữa, từ dáng vẻ xiêu vẹo của các cột đồng người, có thể thấy thuyền nhỏ và Ly Vẫn đều đã va vào những cột này khi rơi vào hải nhãn, mới trở nên như vậy.

Ngay khi Lục Vũ đang suy nghĩ, Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Tiểu ca nhi, thủy triều rút?" Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, nhìn một cái, mực nước đã hạ xuống.

Hắn cau mày, lại ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cái hải nhãn khổng lồ trên đầu dường như đang từ từ khép lại.

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt hiểu ra.

Hải nhãn không còn nuốt nước, nơi này sẽ không còn nước, xem ra truyền thuyết về Quy Khư là thật.

Một lát sau, mực nước hạ xuống với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Dần dần, phế tích lộ ra trên mặt nước ngày càng nhiều, vô số xác tàu chìm và cột đá, tượng đồng, đỉnh đồng dần dần hiện ra, trên đường chân trời xa xa còn có một dãy núi mờ ảo hiện ra, trông như một cung điện cổ được xây dựng dựa vào núi.

Chương 1113

Nhìn từ xa, quy mô có phần tương tự với ảo ảnh trên biển mà họ thấy khi mới vào "Vòng Xoáy San Hô".

Vài phút sau, một phế tích thành cổ bị nhấn chìm ở xa đã lộ ra trên mặt nước.

Một tòa thành được xây dựng dựa vào núi, mấy nghìn năm tuế nguyệt dường như không hủy hoại nó hoàn toàn, nhìn từ xa, bố cục tổng thể của nó vẫn được bảo tồn.

Sau thành là những dải sương mù màu vàng pha đỏ trôi lơ lửng trên đường chân trời, vô cùng kỳ quái!

Ngay lúc này, trong đầu Lục Vũ lại xuất hiện thông báo của hệ thống. [Chúc mừng Túc chủ đã thành công tiến vào Quy Khư, phát hiện di tích quốc gia Hận Thiên, độ khám phá Nam Hải Quy Khư đạt 30%, hệ thống thưởng Ngũ Long Thịnh Thần Pháp.] [Mô tả: Ngũ Long Thịnh Thần Pháp, có nguồn gốc từ pháp dưỡng thần của Quỷ Cốc Tử.

Thịnh thần có ngũ khí, thần là trưởng, tâm là nhà, đức là lớn; nơi dưỡng thần, quy về đạo.

Sau khi tu luyện, có thể cường hóa thần hồn, không bị lực phản phệ của pháp khí…] Nhìn thấy thông báo của hệ thống, mắt Lục Vũ không khỏi sáng lên!

Đây đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!

Thời gian gần đây, vì tinh thần lực hao tổn, hắn không dám tùy ý sử dụng pháp khí như trước nữa.

Nhưng bây giờ, có "Ngũ Long Thịnh Thần Pháp", những ngày

tháng tươi đẹp đã trở lại!

Lục Vũ không chút do dự, bắt đầu tu luyện ngay trên tảng đá ngầm.

Dù sao thì bây giờ nước biển ở Quy Khư vẫn đang rút, họ cũng không cần vội.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào những tàn tích kiến trúc ngày càng nhiều dưới mặt biển, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, lần này thật sự là cái đó rồi phải không?" "Cái đó là cái gì?" Quá kinh ngạc, Vương Bàn Tử nhất thời không biết nói thế nào cho phải.

Rốt cuộc, một vương quốc dưới nước, lại còn ở dưới hải nhãn, sự tồn tại của vương quốc này thực sự quá nghịch thiên!

Định thần lại, Vương Bàn Tử lại lẩm bẩm: "Tôi thấy cái quốc gia Hận Thiên này thà đổi tên thành quốc gia Nghịch Thiên còn hơn." "Tiểu ca nhi, đây chắc chắn là quốc gia Hận Thiên rồi chứ?" Lục Vũ vừa nghiên cứu "Ngũ Long Thịnh Thần Pháp" vừa gật đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của hắn, Vương Bàn Tử càng cảm khái, kinh ngạc không nói nên lời.

Trong lúc gã đang kinh ngạc, Lục Vũ cũng đã cơ bản nắm được cách tu luyện "Ngũ Long Thịnh Thần Pháp".

Đang định bắt đầu tu luyện, thì tiếng hét kinh ngạc của A Ninh đột nhiên vang vào tai!

"Cổ Sai?

Trời ơi, đó là Cổ Sai!" A Ninh kinh hô một tiếng, vội vàng kéo Lục Vũ, chỉ tay về phía một tảng đá ngầm phía trước, vội nói: "Mau qua đó, mau qua đó xem, tôi nhận ra đứa bé đó, có lẽ vẫn còn cứu được!" Lục Vũ và Vương Bàn Tử lúc này cũng chú ý thấy, trên một

tảng đá ngầm vừa mới lộ ra cách đó hơn mười mét, có một chàng trai trẻ đang nằm, trên người toàn là hình xăm, dày đặc không nhìn ra là hình gì.

Da dẻ bị bọt biển làm cho hơi trắng bệch, xem ra là toi rồi… Ngay lúc này, cơ thể đó dường như đột nhiên cử động, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, quát: "Tống tử!" "Không phải!" A Ninh liền nhìn thấy một con gì đó rất giống sâu biển long hà chui ra từ dưới người chàng trai trẻ, lòng cô lập tức lạnh đi một nửa.

Nhưng vẫn cắn răng, đứng dậy định qua đó.

Chưa đợi cô đi, Lục Vũ nhướng mày, đạp hai bước trên tảng đá ngầm, cả người nhẹ nhàng vượt qua khoảng cách hơn mười mét, đáp xuống một tảng đá ngầm khác.

Sau khi lên đó, mới phát hiện không phải một người, trong một chỗ lõm phía sau tảng đá, còn có hai người nữa.

Một người đàn ông trung niên, một cô bé.

Lục Vũ nhìn kỹ, dưới Âm Dương Nhãn, hai người trẻ tuổi vẫn chưa chết, có lẽ là một thủ đoạn giống như thuật quy tức, giúp họ tạm thời tiến vào trạng thái giả chết.

Người đàn ông trung niên thì đã chết rồi.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng theo lên tảng đá, nhìn tình hình, ngạc nhiên nói: "Chưa chết?

Đây là tình huống gì vậy?" Nói đến đây, gã lại quay đầu liếc A Ninh một cái, lẩm bẩm: "Là hậu thủ do con mụ này sắp đặt à?" Giọng gã không nhỏ, cố ý không tránh A Ninh.

A Ninh cũng hiểu ý gã, vừa nhảy lên tảng đá vừa thuận miệng giải thích: "Họ là thuyền viên của tàu 'Mary Celeste Nô'." Câu nói vừa dứt, A Ninh vừa hay nhảy lên tảng đá, vội vàng giải thích vài câu.

Tàu Mary Celeste Nô, lúc khởi hành, cũng đã đi qua "Đảo San Hô".

Một là để bổ sung tài nguyên, hai là để thuê người đến Vòng Xoáy San Hô.

Người được thuê chính là ba người họ đang thấy trước mắt.

Người trung niên là Nguyễn Hắc, người trẻ là Cổ Sai, và một cô bé tên Đa Linh.

Nguyễn Hắc là một thợ lặn mò ngọc trai nổi tiếng ở Đảo San Hô, một kẻ liều mạng thực thụ, gan to bằng trời, chuyện người khác không dám làm, ông ta đều dám.

Vì vậy tàu "Mary Celeste Nô" của Cừu Đức Khảo không ai dám đi theo, người duy nhất dám đi chính là ông ta.

Những chuyện này, đều là sau này A Ninh thẩm vấn thuyền viên được cứu về mới biết.

Vương Bàn Tử nheo mắt, nhìn chằm chằm A Ninh, lạnh lùng nói: "Trước đó không phải cô nói không biết gì sao?

Sao bây giờ lại lòi ra chuyện này?" "Tàu Mary Celeste Nô có tổng cộng mấy chục thuyền viên, có phải chuyện gì quan trọng đâu?" A Ninh cau mày nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Bây giờ họ ở đây, tàu Mary Celeste Nô chắc chắn cũng ở đây.

Chương 1114

Họ… còn có thể cứu sống được không?" "Đừng có đánh trống lảng." Vương Bàn Tử mặt đầy nghi ngờ, nhìn chằm chằm A Ninh nói: "Cô tránh ra, Bàn gia tôi không tin cô." "Anh…" A Ninh còn muốn nói gì đó, nhưng Vương Bàn Tử đã nói vậy, cô cũng không có cách nào, chỉ đành không cam tâm lùi lại vài bước, nhưng vẫn nhắc nhở Lục Vũ, thử xem có thể cứu tỉnh Đa Linh và Cổ Sai không, như vậy có thể sẽ biết thêm nhiều thông tin về tàu Mary Celeste Nô.

Thậm chí còn có khả năng tìm thấy tàu Mary Celeste Nô trực tiếp!

Vương Bàn Tử chẳng thèm để ý đến A Ninh, hỏi thẳng Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, còn cứu được không?" "Hai đứa nhỏ còn sống, lão già chết rồi." Lục Vũ cũng không giấu Vương Bàn Tử, nói một câu xong, lại nói tiếp: "Đợi một lát, có lẽ họ sẽ tự tỉnh lại." "Vậy chúng ta cứ đứng đây chờ à?" "Ừ, chờ đi, đợi một lát xem tình hình, nước vẫn đang rút, đợi đến khi nước không rút nữa, chúng ta có thể xuống xem, không chừng cũng có thể tìm thấy tung tích con tàu chìm đó." Nói đơn giản một câu, Lục Vũ tĩnh tâm, trực tiếp tiến vào Sơn Hà Đồ… Trong Sơn Hà Đồ, thân thể to lớn của "Ly Vẫn" cuộn tròn mấy vòng trên đồng cỏ.

Ngoa Thú lúc này đang ở trên thân thể "Ly Vẫn", không ngừng gặm nhấm.

Thấy Lục Vũ xuất hiện, tiểu gia hỏa cười toe toét: "Món quà này cô nãi nãi ta hài lòng rồi, từ nay về sau ngươi bảo cô nãi nãi ta đi về phía đông, cô nãi nãi tuyệt đối không đi về phía tây!" Lục Vũ liếc mắt một cái, không chỉ Ngoa Thú đang ăn thịt 'Ly Vẫn', ngay cả Bí Hý và Long Quy cũng đang ở bên cạnh, thỉnh thoảng mổ một miếng, mặt

mày đều lộ vẻ hưởng thụ.

"Chết rồi?" Lục Vũ cau mày nói một câu, vốn tưởng rằng con của rồng không dễ chết như vậy, không chừng còn có thể biết được một số chuyện về Quy Khư hay quốc gia Hận Thiên từ miệng nó.

Không ngờ, chỉ trong một lúc, con quái vật khổng lồ này lại chết.

Nhưng chết rồi Lục Vũ cũng không có cách nào, chỉ nhìn kỹ thân thể "Ly Vẫn".

Con "Ly Vẫn" này là một con "Ly Vẫn" trưởng thành, không biết đã sống ở Quy Khư bao nhiêu năm, thân thể như rồng, cực kỳ to lớn, cuộn tròn lại, dài hơn trăm mét, cao hơn mười mét, vô cùng hùng tráng!

Trong ký ức của Lục Vũ, thứ duy nhất lớn hơn thân thể này chính là di cốt của con Xà Thần kinh hoàng kia!

"Nếm thử không?" Ngoa Thú mặt đầy tươi cười kéo Lục Vũ, khoe khoang chỉ vào vị trí đầu rồng: "Miếng thịt đó ngon nhất, nội đan ta cũng không động đến, đều chờ ngươi đó." "Cứ để đó đi, bây giờ không có thời gian." Lục Vũ chỉ nói một câu, liền rút đoản kiếm ra, đâm mạnh vào người Ly Vẫn.

Đoản kiếm đâm vào, rồi rút ra, là một lỗ máu, long huyết từ từ chảy ra.

Lục Vũ dùng tay hứng một ít, nén cảm giác buồn nôn, uống máu Ly Vẫn như uống thuốc, dùng để hỗ trợ tu luyện "Ngũ Long Thịnh Thần Pháp".

Long huyết vào miệng, lập tức khiến hắn cảm thấy sảng khoái, cái đầu vốn hơi khó chịu liền thoải mái hơn nhiều.

Lục Vũ lại nhìn Ly Vẫn, dặn dò Ngoa Thú thu thập số long huyết còn lại, thân hình lóe lên, rời khỏi Sơn Hà Đồ… Bên ngoài Sơn Hà

Đồ, Cổ Sai và Đa Linh đã tỉnh lại, lúc này đang vây quanh người đàn ông trung niên Nguyễn Hắc, khóc lóc thảm thiết.

Hai đứa trẻ cũng không chú ý đến sự xuất hiện của Lục Vũ, chỉ mải mê khóc.

Vương Bàn Tử phát hiện Lục Vũ, vội vàng đứng dậy, kéo Lục Vũ lùi lại hai bước, giới thiệu sơ qua tình hình.

Nói là giới thiệu, nhưng cũng không có thông tin thực tế gì.

Hai đứa trẻ cũng vừa mới tỉnh lại, đang bận khóc, họ cũng chưa kịp hỏi.

Lục Vũ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng về phía hai đứa trẻ và A Ninh.

Đang định nói gì đó, thì mày hắn đột nhiên cau lại, trầm giọng quát khẽ: "Cút, không thì ta cho ngươi hồn phi phách tán!" Theo giọng nói của Lục Vũ, Vương Bàn Tử lập tức nhận ra có điều không ổn, lật tay một cái, Bách Luyện Di Tôn Côn đã nắm trong tay, toàn thân cảnh giác nhìn chằm chằm A Ninh.

Chỉ có điều, ánh mắt của Lục Vũ lại đang nhìn vào người Nguyễn Hắc!

Trước đó nghĩ đến "Ngũ Long Thịnh Thần Pháp", hắn không chú ý đến trên người Nguyễn Hắc có hắc khí, lúc này lại sắp khởi thi!

Lúc này, A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh cũng chú ý đến Lục Vũ, ba người đều sững sờ.

Nhưng chỉ ngạc nhiên một chút, liền thấy Nguyễn Hắc đột nhiên ngồi thẳng dậy!

Giây trước còn khóc sống khóc chết, sắc mặt Cổ Sai lập tức biến đổi, kéo em gái mình né sang bên cạnh vài bước.

A Ninh cũng phản ứng lại, lập tức buông Nguyễn Hắc ra, né sang một bên, trong tay đã có một con dao găm sáng loáng, nheo mắt nhìn chằm chằm Nguyễn Hắc, hỏi: "Là tống tử à?" "Đến rất đúng lúc…" Nguyễn Hắc miệng nói, lại đột nhiên đứng thẳng dậy, thân thể thẳng tắp, trông cứng đờ hết mức có thể, giọng nói khàn khàn như tiếng kim loại rỉ sét vô cùng khó nghe: "Một, hai, ba, bốn, năm, năm người các ngươi gộp lại, đủ rồi, đủ rồi…" Loại tống tử có thể nói chuyện này, khiến Lục Vũ và mấy người có chút bất ngờ.

Nhưng họ đã gặp cả Xi Vưu, gặp cả Uông Tàng Hải, nên cũng không cảm thấy quá kỳ lạ.

Chỉ có Cổ Sai và Đa Linh, hai đứa trẻ sợ đến mặt trắng bệch, không dám thở mạnh!

Đặc biệt là Đa Linh, sợ đến mức quay lưng đi, không dám nhìn, cơ thể run lẩy bẩy.

Cổ Sai tuy sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng gượng, giọng run rẩy, nói một tràng tiếng thổ ngữ của Đảo San Hô.

A Ninh nghe hiểu được một chút, dịch lại cho Lục Vũ: "Cổ Sai đang bảo ba nó đừng như vậy, bảo ông ấy đi đầu thai, đừng dọa người." Đương nhiên, nguyên văn phức tạp hơn nhiều, A Ninh chỉ giải thích ý nghĩa.

Theo giọng nói của Cổ Sai, biểu cảm trên mặt Nguyễn Hắc dường như thật sự có chút thay đổi, trông có vẻ hiền lành hơn vài phần.

Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt, không biết là lời của Cổ Sai đã chọc giận nó, hay là vì lý do nào khác, Nguyễn Hắc đột nhiên hét lên một tiếng quái dị, gào lớn: "Câm miệng!

Các ngươi đều phải chết!

Các ngươi đều phải chết! 'Hắn' nói, các ngươi đều phải chết!"

‘Hắn’? ‘Hắn’ là ai?

Có người đang khống chế linh hồn của Nguyễn Hắc?

Lục Vũ cau mày, nheo mắt nhìn lại Nguyễn Hắc, không phát hiện ra điều gì khác thường!

Chương 1115

“Chết, chết, chết đi!

Bắt đầu từ ngươi, ngươi chết trước đi!” Nguyễn Hắc lại hét lên một tiếng, cái đầu cứng đờ nhắm vào A Ninh, cơ thể hắn mọc ra lông trắng có thể thấy bằng mắt thường, móng tay nhanh chóng dài ra!

Chỉ là biến hóa được một nửa, cơ thể đột nhiên cứng đờ, không thể cử động được nữa.

Trên đầu hắn, đang lơ lửng một ngọn đèn nhỏ… Lục Vũ đã đi đến trước mặt hắn, nhẹ giọng nói: “Cô ấy không chết được, ngươi đã chết rồi.

Ta lại muốn xem, là ai khiến ngươi điên cuồng như vậy?” Nghe lời của Lục Vũ, Vương Bàn Tử liền hiểu chuyện này quả nhiên có điểm kỳ quái, hơn nữa là loại kỳ quái không cần quá lo lắng.

Đặc biệt là “Lạc Phượng Đăng” đang lơ lửng trên đầu Nguyễn Hắc, đã khiến hắn không thể di chuyển.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là Nguyễn Hắc lúc này lại nhìn Lục Vũ từ trên xuống dưới, chế nhạo: “Tiểu bối vô tri, cho dù ngươi có chuyển thế đầu thai, ta cũng sẽ không chết.” Không thể cử động, Nguyễn Hắc nói chuyện ngược lại còn cứng rắn hơn nhiều: “Trước đó ta còn chưa chú ý, linh hồn của ngươi có vết thương.

Thứ nhỏ bé như ngươi, còn muốn so với ta?

Ai cho ngươi lá gan đó?” Lần đầu tiên gặp phải một con tống tử thú vị như vậy, Lục Vũ không khỏi bật cười.

Đặc biệt là lời của con tống tử này, càng khiến hắn buồn cười.

Vương Bàn Tử bên cạnh cũng sững sờ, biểu cảm trở nên có chút

kỳ quái.

"Tôi cũng rất muốn biết, là ai cho ngươi lá gan đó." Lục Vũ cười lắc đầu, đưa tay vén tóc Nguyễn Hắc, chuẩn bị quan sát đỉnh đầu hắn.

Ngay lúc này, sắc mặt Nguyễn Hắc lập tức đen như đít nồi, cơ thể bắt đầu run rẩy, miệng phát ra những tiếng "lóc cóc lóc cóc" của thi ngữ!

Thi ngữ, Vương Bàn Tử hoàn toàn không hiểu, nhưng lại có thể thấy, lông trắng trên người Nguyễn Hắc, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang nhanh chóng biến thành màu đen!

"Tiểu ca nhi, không ổn rồi!" Vương Bàn Tử lo Lục Vũ bỏ qua điểm này, vội vàng nhắc nhở một câu.

Tình huống thi biến này, chưa từng nghe, chưa từng thấy!

Trong vài giây ngắn ngủi, toàn thân Nguyễn Hắc đã mọc đầy lông đen, ngay cả khuôn mặt vốn không có vấn đề gì cũng đã bị lông đen rậm rạp che phủ.

Lông đen còn dài hơn cả lông của "Hắc Hung" mà họ từng gặp, đen nhánh bóng loáng, lại còn không ngừng dài ra, cho người ta một cảm giác ảo giác như là "Cấm Bà"!

Vương Bàn Tử và A Ninh thấy vậy đều ngây người, đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Cổ Sai và Đa Linh hai đứa trẻ càng hoàn toàn chết lặng, đứng đó không biết phải làm sao.

Chỉ có Lục Vũ, nhìn Nguyễn Hắc, mày cau lại.

Thủ đoạn này, hắn cũng chưa từng thấy, rất kỳ lạ.

Nhưng hắn cũng không quá lo lắng, Lạc Phượng Đăng vẫn đang lượn lờ trên đỉnh đầu, Nguyễn Hắc này tạm thời cũng không có dấu

hiệu thoát khốn.

Còn về "thi ngữ" mà hắn niệm lúc trước, nghe giống như một loại chú ngữ, dường như đang cầu xin sức mạnh từ ai đó.

Chú ngữ đó khó hiểu, tên càng kỳ quái, nghe giống như một vị tiên sinh họ Hùng nào đó… Lục Vũ suy ngẫm một chút, nhướng mày, nhìn Nguyễn Hắc vẫn đang biến đổi, đột nhiên nói: "Phi Hùng tiên sinh?

Ta nói sao ngươi lại trở nên kỳ quái như vậy, ra là có liên quan đến lão già đó." Nguyễn Hắc nghe Lục Vũ nói câu này, cơ thể càng run rẩy dữ dội, toàn thân lông đen lại dài ra, không gió mà tự động, như thể đang giãy giụa muốn thoát khỏi "Lạc Phượng Đăng"!

Trong miệng hắn, càng không ngừng niệm chú ngữ "thi ngữ".

Lục Vũ nghe, cũng không vội, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Bốn chữ "Phi Hùng tiên sinh" vừa rồi, đã khiến hắn xác định được một chuyện, sự kỳ quái của Nguyễn Hắc bắt nguồn từ Khương Tử Nha!

Khương Tử Nha, hiệu là Phi Hùng!

Lúc này, suy nghĩ của hắn đã rõ ràng hơn nhiều!

Khương Tử Nha từng "trảm tam thi", có hai cỗ "thi" được phong ấn trong quan tài bạch ngọc Bí Hý, gửi vào Quy Khư, đã bị hắn xử lý ở Vòng Xoáy San Hô.

Còn một cỗ, không rõ tung tích.

Vốn hắn đoán là Khương Tử Nha mà mình gặp trước đó, bây giờ xem ra cỗ đó không phải ở trên người Nguyễn Hắc, thì cũng là Khương Tử Nha đã giở trò gì đó với Nguyễn Hắc!

Thấy mình dù thế nào cũng không thể thoát khỏi Lạc Phượng Đăng, Nguyễn Hắc liền trở nên lo lắng hơn nhiều, càng điên cuồng

niệm “thi ngữ”, khiến lông trên người càng dài ra!

Bằng mắt thường có thể thấy, lông đen trên người hắn lại từ đen chuyển sang vàng!

Phát hiện này khiến sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, vội vàng nhắc nhở Lục Vũ một câu.

Trên đời này, tống tử hung hãn nhất chính là Kim Mao Hống!

Tống tử ra đời, trước tiên là trắng, sau đó đen, rồi biến thành vàng, cuối cùng thành Kim Mao Hống.

Từ xưa đến nay, Kim Mao Hống dường như chỉ xuất hiện một lần.

Chương 1116

Ngay cả "Kim Hung" cũng hiếm như phượng hoàng và kỳ lân, rất ít khi nghe đến trong truyền thuyết!

Lục Vũ tự nhiên chú ý đến điểm này, suy nghĩ một chút, rồi cắn đầu ngón tay, vẽ một đạo Trấn Thi Phù trong không trung.

Một đạo huyết phù hiện ra giữa không trung, sau khi hắn đẩy tay một cái, huyết phù bay về phía Nguyễn Hắc!

Lúc này, Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Cậu che cho hai đứa trẻ kia, chúng ở nơi âm địa lâu, dễ bị ảnh hưởng." Vừa dứt lời, Trấn Thi Phù của Lục Vũ đã ấn lên người Nguyễn Hắc, hành động giãy giụa của Nguyễn Hắc lập tức chậm lại.

"Ngươi gặp Khương Tử Nha ở đâu?

Nói ra, ta có thể cho ngươi vào luân hồi.

Đừng nghi ngờ, ta có bản lĩnh đó." Nghe những lời bình thản của Lục Vũ, Nguyễn Hắc tức đến run người, chỉ muốn lao thẳng đến Lục Vũ, xé hắn ra thành tám mảnh.

"Ngươi tìm chết, vậy ta sẽ cho ngươi hồn phi phách tán!" Nguyễn Hắc tức giận hét lên một tiếng, trên đỉnh đầu đột nhiên bốc lên một ngọn lửa.

Ngay sau đó, sự biến đổi đã dừng lại trên người hắn lại bắt đầu một lần nữa!

Toàn thân lông đen, đã có một nửa biến thành lông vàng!

Trông thấy, rất giống với Kim Hung trong truyền thuyết!

"Khương Tử Nha đã làm thế nào mà có thể khiến ngươi trong thời

gian ngắn như vậy, biến thành Kim Hung?" Lục Vũ cau mày chặt hơn, nhìn kỹ Nguyễn Hắc, hơi ngạc nhiên: "Nghiệp hỏa phần hồn?" Thông qua Âm Dương Nhãn, Lục Vũ có thể thấy linh hồn của Nguyễn Hắc đang bốc cháy vào lúc này!

Theo sự hiểu biết của hắn, thứ có thể đốt cháy linh hồn, chỉ có nghiệp hỏa.

Trong vài giây ngắn ngủi, một nửa linh hồn của Nguyễn Hắc đã bị nghiệp hỏa thiêu đốt!

Đồng thời, lông đen trên cơ thể hắn đã hoàn toàn biến thành màu vàng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay khoảnh khắc toàn thân Nguyễn Hắc biến thành lông vàng, tay phải của hắn đâm thẳng về phía Lục Vũ!

Vương Bàn Tử và A Ninh chỉ kịp nhìn thấy một tia sáng vàng, đâm về phía Lục Vũ!

Trong cơn hoảng hốt, cũng không nhìn rõ tia sáng vàng đó rốt cuộc là móng tay hay là lông vàng của Nguyễn Hắc!

Thấy Lục Vũ đứng yên không động, Vương Bàn Tử theo phản xạ muốn mở miệng nhắc nhở!

Nhưng miệng vừa mới mở, còn chưa kịp nói gì, đã thấy một tia sáng lạnh lóe lên.

Đầu Nguyễn Hắc bị Lục Vũ chém bay trong một nhát dao.

Ngay sau đó, Nguyễn Hắc ngã xuống đất.

Lông vàng trên người, với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, nhanh chóng tan biến vào không khí.

Cảnh này khiến Vương Bàn Tử không khỏi ngây người.

Vậy là xong rồi?

Làm ra vẻ ghê gớm như vậy, mà lại yếu xìu thế à?

Gã đang định nói một câu, nhưng vừa mới mở miệng, đột nhiên thấy một luồng kim quang từ đầu Nguyễn Hắc chui ra, lao thẳng về phía Cổ Sai và Đa Linh.

Chỉ là bay được một nửa, đột nhiên lại dừng lại, đứng im giữa không trung, không động đậy.

"Chết tiệt!

Thả ta ra!

Thả ta ra!

Tên tiểu nhân chết tiệt!

Thả ta ra, thả ta ra, dùng đồ của ta, còn muốn cản ta, ngươi thả ta ra!" Nghe giọng nói quái dị của luồng kim quang, cùng với ngữ khí của nó, Vương Bàn Tử cố gắng chớp mắt.

Lúc này mới phát hiện, trong luồng kim quang đó, có một bóng hình biểu cảm méo mó, thậm chí là nhe nanh múa vuốt.

Nhìn dáng vẻ đó, giống hệt như Khương Tử Nha!

Lục Vũ thấy vậy cũng có chút bất ngờ.

Vốn tưởng rằng "tam thi" nên là thứ gì đó tương tự như linh hồn, không ngờ lại là thứ như thế này.

Nhưng bây giờ "Lạc Phượng Đăng" đã định trụ "tam thi", hắn cũng không lo lắng, chỉ hỏi: "Ngươi là thượng thi, hay là hạ thi?" Luồng kim quang đó không ngừng giãy giụa, nhưng dù giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của "Lạc Phượng Đăng", chỉ lộ vẻ hung tợn, chửi bới Lục Vũ: "Ngươi là cái thá gì mà cũng xứng hỏi ta những lời này!

Lữ Thượng đâu, Lữ Thượng thằng khốn đó chết ở đâu rồi, hắn lừa ta, ta muốn giết hắn!" Lục Vũ lạnh lùng nhìn luồng kim quang, đột nhiên vung tay đâm "Thất Tinh Luân Hồi Đao" vào trong đó, chỉ cách tiểu nhân bên trong một chút xíu: "Đừng nói nhảm nhiều, ta hỏi ngươi đáp, không thì bây giờ ngươi có thể đi." Vừa rồi, Lục Vũ chính là dùng "Thất Tinh Luân Hồi Đao" giải quyết linh hồn đã bị thiêu một nửa của Nguyễn Hắc.

Chương 1117

Loại âm đao này, đối với hồn thể, tam thi và những thứ tương tự, có sức sát thương cực lớn!

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng có tinh thần, đi vài bước, sáp lại gần Lục Vũ, hướng về phía luồng kim quang đó mà công kích cá nhân dữ dội: "Lão già, ngươi mau nói, rốt cuộc ngươi là thế nào, không thì giết chết ngươi!" "Đúng rồi, tiểu ca nhi, cho Lục Châu ra đây, nó nhận ra lão già này!" Câu nói của Vương Bàn Tử nhắc nhở Lục Vũ, hắn khẽ động lòng, liền đưa Ngoa Thú ra khỏi Sơn Hà Đồ.

Tiểu gia hỏa đã ăn không biết bao nhiêu thịt "Ly Vẫn", ánh mắt có chút lơ đãng, mơ màng.

Nhưng vừa nhìn thấy luồng kim quang đó, liền lập tức phản ứng lại, nhảy cẫng lên la lớn: "Lão già, ngươi cũng có ngày hôm nay, cô nãi nãi sẽ biến ngươi thành thuốc bổ!" Vừa dứt lời, luồng kim quang đó lại chủ động lao về phía "Thất Tinh Luân Hồi Đao", lập tức chui vào trong đao, biến mất không dấu vết.

"Lão già nhà ngươi!" Ngoa Thú lập tức nổi giận, nhảy lên tóm lấy Thất Tinh Luân Hồi Đao, xem ra còn muốn lôi thứ bên trong ra.

Lục Vũ có chút bất đắc dĩ xách nó lên, hỏi: "Ngươi nói xem rốt cuộc là thế nào đã." Ngoa Thú lơ lửng giữa không trung không ngừng giãy đạp, bực bội mắng: "Nói cái gì mà nói, bản thể của lão già, nguyên anh tốt như vậy, lại bị ngươi làm hỏng!" "Nguyên anh?" Lục Vũ không khỏi ngây người.

Chuyện Đạo gia trảm tam thi, tu nguyên anh Lục Vũ đã sớm nghe nói, nhưng thật sự nhìn thấy nguyên anh, vẫn có chút không dám tin.

Hơn nữa, cái dáng vẻ điên điên khùng khùng đó, là nguyên anh?

Đó không phải là bản thể của Khương Tử Nha sao?

Lục Vũ còn không hiểu chuyện này, Vương Bàn Tử và A Ninh nhìn càng thêm mơ hồ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Lục Châu, rốt cuộc là thế nào?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Có phải ngươi biết gì không?" "Nói nhảm, cô nãi nãi biết nhiều lắm!" Ngoa Thú bực bội liếc Vương Bàn Tử một cái, mắng mỏ nói: "Cô nãi nãi cũng không biết thế nào, chỉ biết đó là nguyên anh của lão già Khương Tử Nha!" "Nhưng theo suy đoán của cô nãi nãi, trước đó các ngươi gặp là một trong tam thi, cái này chính là nguyên anh.

Trừ bản thể của lão già này chưa tìm thấy, còn lại đều đủ cả!" Vương Bàn Tử nghe càng thêm hồ đồ, không nhịn được truy hỏi: "Cái gì gọi là còn có bản thể, Đạo gia tu luyện, nguyên anh không phải là bản thể sao?" "Ngươi biết cái rắm!" Ngoa Thú lại bực bội mắng một câu, tức giận nói: "Ta không biết lão già đó làm thế nào, dù sao thì hắn còn có một nguyên anh khác." "Vậy ngươi có biết mục đích của Khương Tử Nha làm như vậy là gì không?" "Cô nãi nãi làm sao biết nhiều như vậy!" Ngoa Thú tức giận nhìn chằm chằm Lục Vũ, nói: "Đều tại ngươi, đều tại ngươi, thuốc bổ tốt như vậy, cứ thế mà mất." Lục Vũ liếc Ngoa Thú một cái, ném thẳng nó vào Sơn Hà Đồ, không thèm để ý nữa… Nhân lúc rảnh rỗi này, Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, có chút mờ mịt gãi gãi đầu, nói: "Tiểu ca nhi, anh nói xem chuyện này là thế nào?" Lục Vũ lắc đầu, không nói gì.

Trầm ngâm một lát sau, lúc này mới mở miệng nói: "Kỳ thực chuyện này cũng không phức tạp." Anh khựng lại một chút, suy nghĩ rồi tiếp tục nói: "Lúc đầu chúng ta gặp phải là một trong 'Tam thi' của Khương Tử Nha.

Sau đó ở trên thuyền cũng là một trong 'Tam thi' của ông ta." "Theo lời Lục Châu nói, Khương Tử Nha có hai Nguyên Anh, một cái

ở đây, còn một cái nữa không rõ tung tích." Vương Bàn Tử gãi đầu, lầm bầm: "Còn có thể có hai cái nữa à...

A!

Tôi biết rồi!" Gã đột nhiên nhớ ra một chuyện, hưng phấn nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, anh nói xem có phải Khương Tử Nha cũng giống như Uông Tạng Hải, đều phân hồn không?

Sau đó phân hồn luyện tập nên Nguyên Anh mới nhiều?" Chuyện này Lục Vũ cũng không có đáp án, chỉ có thể lắc đầu, tạm thời gác chuyện này lại.

Vương Bàn Tử cũng biết hiện tại không có bất cứ bằng chứng nào chống đỡ cho suy đoán của mình, chỉ có chút tiếc nuối tặc lưỡi.

Dù sao, loại chuyện giống như thần tiên này gã vô cùng hứng thú.

Tiếc là tạm thời cũng không có cơ hội tìm hiểu thêm.

Trong lúc tiếc nuối, ánh mắt gã lại rơi xuống thi thể đen nhẻm của Nguyễn Hắc trên mặt đất, nói: "Tiểu ca nhi, ông ta là thế nào vậy?" "Nguyên Anh của Khương Tử Nha đã động tay động chân." Lục Vũ trầm ngâm một chút, không nói tiếp nữa.

Biểu hiện trước đó của Nguyễn Hắc quá mức quái dị, đáng lẽ cho dù là Nguyên Anh của Khương Tử Nha thì cũng không đến mức khiến ông ta biến thành cái dạng đó.

Loại Tống tử này, ngay cả trong «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» cũng chưa từng giới thiệu qua.

Lục Vũ cảm thấy, liệu đó có phải là Tống tử không?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ quay đầu nhìn về phía Cổ Sai và Đa Linh, hỏi: "Trước đó hai người đã gặp phải chuyện gì, ông ta có chạm vào thứ gì không?" Cổ Sai ngơ ngác nhìn Lục Vũ, nhìn anh cứ như nhìn

thần tiên vậy.

Một hồi lâu sau, dưới sự nhắc nhở của A Ninh, cậu ta mới phản ứng lại, kể lại đơn giản chuyện trước đó.

Chuyện cũng không phức tạp, giống như những gì A Ninh đã nói trước đây.

Cổ Sai và Đa Linh cùng Nguyễn Hắc ra khơi, là thuyền viên của tàu Mary Seno, phụ trách dẫn tàu tiến vào San Hô Loa Toàn.

Đương nhiên, họ không có "Bàn Sơn Phân Giáp Thuật" của Lục Vũ, khi tiến vào San Hô Loa Toàn cũng vô cùng hung hiểm, suýt chút nữa thì đắm tàu, cuối cùng nhờ cơ duyên xảo hợp và vận khí mới tìm đúng một hướng để tiến vào.

Sau khi vào, họ thấy bảo châu tỏa sáng, lửa âm dưới đáy biển cháy âm ỉ.

Chưa kịp vui mừng vì thoát chết, hải động bắt đầu xuất hiện.

Đợi đến khi họ phản ứng lại, hải động đã hoàn toàn hình thành, du thuyền động cơ chậm nên trực tiếp bị vòng xoáy cuốn đi.

Sau đó là chóng mặt rồi rơi vào Quy Khư.

Khi tỉnh lại thì đã ở trên rặng san hô.

Lúc đó Nguyễn Hắc vẫn chưa chết.

Ba người tỉnh lại xong, Nguyễn Hắc dẫn họ đi tìm tàu Mary Seno, muốn tìm chút đồ ăn thức uống, bất kể có lối thoát hay không thì cũng không thể để chết đói.

Sau đó tìm thấy tàu đắm, lên thuyền tìm đồ ăn xong, Nguyễn Hắc vốn là người hái ngọc trai truyền thống, gặp cơ hội kiếm tiền chắc chắn không muốn bỏ qua.

Ông ta bảo Cổ Sai dẫn Đa Linh đợi ở ngoài, còn mình thì lục lọi

trong khoang thuyền, lấy vài thứ trên người người chết, sau đó mới rời khoang.

Nhưng sau khi ra ngoài, vừa mới trở lại rặng san hô, Nguyễn Hắc đột nhiên tắt thở.

Người hái ngọc trai ở Nam Hải gặp chuyện đột tử thế này không hiếm lạ gì.

Chương 1118

Sau đó, hai người họ giữ xác Nguyễn Hắc, đợi đến đợt thủy triều lần này, định dùng "Bế tức công" luyện tập từ nhỏ để chịu đựng qua, nên cứ giữ nguyên tư thế cho đến khi nhóm Lục Vũ tới...

Đợi Cổ Sai kể hết mọi chuyện, Vương Bàn Tử nhìn Nguyễn Hắc rồi lại nhìn Lục Vũ, lầm bầm: "Tiểu ca nhi, nếu nói vậy thì lão già này chắc chắn đã đụng phải thứ không nên đụng trên thuyền rồi." Tàu Mary Seno, thứ không nên đụng thì theo họ biết chỉ có một thứ: Long Quân Chiếu Cốt Bảo!

Không chỉ Vương Bàn Tử nghĩ vậy, A Ninh cũng có cùng quan điểm.

Uy lực của thần khí cô đã chứng kiến nhiều lần.

Nếu có thứ gì khiến Nguyễn Hắc biến thành thế này, ngoại trừ "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", cô không nghĩ ra được thứ gì khác.

Sau khi mấy người nói chuyện đơn giản vài câu, A Ninh nhìn Cổ Sai hỏi: "Cậu còn nhớ tàu đắm ở đâu không, dẫn chúng tôi đi." "Tôi, tôi có một điều kiện." Cổ Sai do dự một chút, vẫn nhìn A Ninh, cứng đầu nói: "Trên người các người có ngọc trai, có thể cho tôi một viên để an táng A Ba không?

Táng ông ấy xong, tôi sẽ dẫn các người đi tìm tàu đắm." Cổ Sai từ nhỏ đã tiếp xúc với trân châu, trên người Vương Bàn Tử lại giắt một viên Nam Châu cực phẩm, cậu ta đã sớm phát hiện ra, muốn lấy nó để Nguyễn Hắc ngậm.

Không nói đến việc an táng thực sự, ít nhất Nam Châu có thể giữ cho thi thể không bị thối rữa...

Lục Vũ không để ý đến Cổ Sai, lông mày anh vẫn nhíu chặt, trong lòng thầm suy tính một chuyện.

Trước đó anh đã bỏ qua.

Cho đến bây giờ khi bình tĩnh lại, trong đầu tự nhiên nhớ đến truyền thuyết về "Long Quân Chiếu Cốt Bảo".

Tương truyền, khi Tần Thủy Hoàng tại vị đi tuần phương Nam, trên đường thấy có người vớt được một cái xác trôi trên bờ biển, xác nam này là một lão già, thân hình cao lớn dị thường, dung mạo bất phàm, râu dài quá ngực, da dẻ trắng mịn, vai thịt như sắt, mặc y phục vương giả thượng cổ...

Lão già đó, liệu có phải là Khương Tử Nha?

Lục Vũ cẩn thận nhớ lại, nếu nói là Khương Tử Nha thì không phải là không thể.

Anh đã từng thấy tiên thi của Khương Tử Nha dưới nước ở Trùng Cốc, Vân Nam, lúc đó thi thể Khương Tử Nha vẫn như sống, râu tóc vẹn toàn.

Nói là di hài của tiên nhân cũng chẳng có vấn đề gì.

Chỉ là lúc đó toàn bộ tâm trí anh đều dồn vào cái "Xà Thần lão nha" xuất hiện bên cạnh thi thể Khương Tử Nha nên đã bỏ qua chuyện này.

Bây giờ nhớ lại, càng nghĩ càng thấy chuyện này không phải là không thể.

Nếu như, nếu như nói Tần Thủy Hoàng tìm thấy Long Quân Chiếu Cốt Bảo từ tiên thi của Khương Tử Nha, dường như mọi chuyện sẽ trở nên thú vị hơn...

"Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ cứ im lặng không nói,

đợi một lúc không nhịn được gọi một tiếng.

"Sao thế?" "Chuyện của cậu ta thì sao?" Vương Bàn Tử giơ tay chỉ Cổ Sai.

Lục Vũ vừa rồi mải suy nghĩ về chuyện Khương Tử Nha nên có chút xuất thần, lúc này mới phản ứng lại.

Anh nhíu mày hỏi vài câu mới nhớ ra Cổ Sai muốn xin "Nam Châu" để an táng Nguyễn Hắc rồi mới dẫn đi tìm tàu đắm.

Lục Vũ trầm ngâm một chút rồi gật đầu, bảo Vương Bàn Tử chọn một viên Nam Châu đưa cho Cổ Sai.

Vương Bàn Tử bới móc nửa ngày mới lấy ra một viên Nam Châu nhỏ nhất đưa cho Cổ Sai, Cổ Sai và Đa Linh liên tục cảm ơn.

Tạ ơn xong, cậu ta cùng Đa Linh ghép thi thể Nguyễn Hắc lại cho hoàn chỉnh, rồi dưới sự giúp đỡ của Lục Vũ, đặt bảo châu vào miệng Nguyễn Hắc.

Hai đứa trẻ choai choai lại khóc nức nở một trận, cuối cùng lưu luyến dùng vải dầu bọc kín thi thể lại, đặt trên rặng san hô.

Đối với những người hái ngọc trai như họ, cũng không quá câu nệ việc nhập thổ vi an.

Mong muốn lớn nhất cả đời chẳng qua là hy vọng khi chết có thể ngậm một viên Nam Châu đại phẩm để giữ xác không mục nát.

Chuyện này Lục Vũ cũng chẳng muốn nói gì, chỉ thở dài một hơi rồi thôi.

Làm xong chuyện này, mấy người bắt đầu chuẩn bị tìm tàu đắm.

Theo lời Cổ Sai, cậu ta và Đa Linh đã sống ở đây nhiều ngày, biết mực nước ở đây sẽ không giảm thêm nữa, vị trí thấp nhất chính là như hiện tại.

May mà lúc trước Lục Vũ đã cứu được một chiếc bè cứu sinh từ chiếc thuyền nhỏ ra, lúc này mấy người trực tiếp lên bè, chậm rãi di chuyển trong nước biển.

Tiến về phía trước không bao xa, đã cảm thấy trước mắt rộng mở.

Dưới đáy biển trong vắt, vẫn có thể nhìn thấy di tích cổ thành.

Nhưng trên di tích cổ thành đó lại là vô số tàu đắm!

Nơi này giống như một nghĩa địa tàu đắm, tàn tích tàu bè từ các thời đại khác nhau chất đống dưới nước.

Bất kể là tàu mành khổng lồ hay tàu chiến cơ khí, chỉ cần gặp nạn ở vùng biển phía đông San Hô Loa Toàn thì không ngoại lệ đều bị hải nhãn hút vào Quy Khư, chôn vùi tại đây.

Hơn nữa, khu vực này nước sâu không biết bao nhiêu mà kể, thậm chí có thể thấy bên dưới còn vô số tàu đắm chồng chất.

Trong đó có một chiếc, dường như là chiếc "USS Indianapolis" mà họ từng thấy qua một lần.

Chương 1119

Tuy nhiên, thứ thực sự thu hút sự chú ý của họ là một chiếc du thuyền màu trắng vô cùng sang trọng!

Một chiếc du thuyền trắng như vậy trông lạc lõng hoàn toàn với những con tàu đắm khác!

Thân tàu không hề gỉ sét loang lổ, ngoại trừ những vết sẹo do va đập, con tàu đắm trông rất mới.

A Ninh chỉ nhìn một cái là đưa ra đáp án khẳng định, chiếc du thuyền phía trước chính là mục tiêu lần này của họ, Mary Seno!

Nghĩ đến mục tiêu ở ngay trước mắt, ánh mắt A Ninh không khỏi kích động, gấp gáp nói: "Trên tàu Mary Seno chắc chắn có bình oxy, nhưng thời gian dài như vậy không biết còn dùng được không.

Hay là chúng ta quay lại vị trí cũ, mang dụng cụ lặn từ trên thuyền ra rồi mới lên tàu..." "Không cần đâu." Lục Vũ lắc đầu, lấy Tị Thủy Châu ra.

Ban đầu không thể sử dụng Tị Thủy Châu là vì tinh thần lực của anh không đủ chống đỡ, nhưng Ngũ Long Thịnh Thần Pháp gần như là thần thuật!

Từ khi uống long huyết bắt đầu tu luyện, anh cảm thấy tinh thần lực của mình không gặp vấn đề gì, cơn đau đầu đeo bám bấy lâu nay đột nhiên biến mất ngắn ngủi.

Có thể nói, từ rất lâu đến nay, đây là lúc anh cảm thấy nhẹ nhõm nhất.

Vì vậy, không lãng phí thời gian, Lục Vũ trực tiếp sử dụng Tị Thủy Châu, đưa mấy người nhảy xuống nước.

Cổ Sai và Đa Linh lần đầu thấy thủ đoạn thần kỳ này, hai đứa trẻ đều có chút ngây dại, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi!

Lục Vũ cũng không rảnh để tâm hai đứa trẻ nghĩ gì, chỉ quan sát tình hình dưới nước.

Dưới nước, ngoại trừ tàu đắm còn có vô số phiến đá lớn, gạch lớn, các loại cột đá, cột sắt, cột đồng, giống như một khu rừng thép, khiến người ta khó mà không liên tưởng những thứ này với nước Hận Thiên.

Thậm chí trong đầu Lục Vũ còn nảy ra một ý nghĩ.

Nước Hận Thiên đó liệu có phải là quốc gia của Giao nhân không?

Nếu không thì người bình thường sao sống dưới nước được?

Tàu Mary Seno dài hơn trăm mét, lúc này đang đâm chéo xuống nước như một ngọn lao, mấy người lên tàu đứng trên boong nhìn tình hình bên dưới.

A Ninh nói với Cổ Sai bên cạnh: "Các cậu đi vào từ đâu?" "Phía trên." Cổ Sai nói một câu, A Ninh gật đầu rồi nói với Lục Vũ: "Đó là buồng lái, chúng ta cũng đến đó, tôi dẫn mọi người qua." Lục Vũ điều khiển Tị Thủy Châu, gọi mọi người khua nước, chẳng mấy chốc đã đến boong tầng thượng của du thuyền, vị trí buồng lái.

Lục Vũ đang nhìn, chưa tìm thấy cửa thì Cổ Sai đột nhiên biến sắc, kinh hãi kêu lên: "Ma kìa!" Câu nói này của Cổ Sai làm Vương Bàn Tử giật mình, quay đầu mắng một câu: "Ma quỷ gì mà kêu!" Cổ Sai run lẩy bẩy, giơ tay chỉ về hướng buồng lái, lí nhí: "Tôi thấy một cái bóng ma từ đó, từ đó chui vào rồi." Nghe vậy, lông mày Vương Bàn Tử nhíu lại, nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi?" "Không vội, qua đó xem rồi tính." Vương Bàn Tử gật đầu, quay đầu nói với Cổ Sai: "Đừng có hở chút là giật mình thế chứ, lần sau thấy gì thì nói cho hẳn hoi, ma

cũng bị cậu dọa chết đấy." "Vả lại, trong này thứ loạn thất bát táo nhiều như vậy, ai biết cậu có hoa mắt không?" Lời này của Vương Bàn Tử không phải vô căn cứ, trong "nghĩa địa tàu đắm" này đá tảng, tàu đắm, rặng san hô chất đống không biết bao nhiêu mà kể.

Huống hồ đây là Quy Khư, bên trong còn vô số loài cá kỳ quái bơi lội.

Một vài con cua khổng lồ và tôm hùm bò loạn xạ trên thuyền, nhìn cũng có chút đáng sợ.

Tuy nhiên, những món "hải sản" này Vương Bàn Tử không lo, trước có Tị Thủy Châu, sau có Lục Vũ, khiến gã tràn đầy tự tin!

Sau khi mấy người đứng ở boong cao nhất, tức là vị trí buồng lái một lát, họ dừng lại bên cạnh một cánh cửa ngầm nằm giữa buồng lái và khoang thuyền.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Cổ Sai hỏi: "Trước đây các cậu vào từ cánh cửa này à?" Cổ Sai dường như có chút sợ Vương Bàn Tử, vội vàng gật đầu nói: "Chính là chỗ này, vốn dĩ trên cửa này có một khối san hô linh chi bị kẹt, chúng tôi đã đánh gãy nó rồi cạy cửa ra." "Lúc chúng tôi đi cũng không đóng cửa, nhưng có lẽ là ai đó đã khép cửa lại chăng?" Nghe cách nói không chắc chắn của cậu ta, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, rồi xua tay với Cổ Sai, nói: "Lại đây, mở cửa đi, để tôi xem cậu mở cánh cửa này thế nào." A Ninh nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử, biết gã không tin tưởng Cổ Sai, cũng chẳng tin mình.

Do dự một chút, A Ninh trực tiếp đứng ra ngăn Cổ Sai lại, tự mình tiến đến kéo cửa.

Tàu Mary Seno đã ở dưới nước mấy tháng, áp suất nước ở các bộ phận trong tàu đã đồng nhất, lúc này A Ninh cũng không tốn sức, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái là mở được cửa khoang.

Bên trong khoang thuyền tối om, nhìn không rõ lắm.

Sau khi bật đèn pin, có thể thấy khoang thuyền bừa bộn đến mức nào, đủ thứ đồ đạc trôi nổi trong nước.

Các loại thực phẩm, chai lọ, còn có cả những mẩu giấy lớn nhỏ, tóm lại là một đống rác rưởi hỗn loạn.

Xuống dưới buồng lái là khoang điều khiển.

Vương Bàn Tử thò đầu vào nhìn kỹ, không thấy người, lập tức quay đầu hỏi Cổ Sai: "Lúc đó các cậu không gặp ai ở tầng này à?" Cổ Sai liên tục xua tay nói: "Tầng này không có, chúng tôi đi theo cầu thang kia xuống dưới mới gặp người, ngay góc rẽ cầu thang có một người." Đa Linh trước đó cũng từng đi theo một lần, bên cạnh bổ sung: "Qua góc rẽ xong, bên dưới còn có một căn phòng lớn, bên trong rất nhiều người, đáng sợ lắm, đáng sợ lắm." Vương Bàn Tử nhìn một chút rồi quay đầu bàn bạc với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, để cậu ta dẫn đầu, tôi dắt con bé này đi sau, tránh để nó sợ?" Lục Vũ hiểu ý Vương Bàn Tử, không nói gì thêm mà chỉ gật đầu, bảo Cổ Sai dẫn đường vào khoang thuyền.

Họ không vội xuống tầng dưới, trước tiên xem xét ở khoang điều khiển, xác định xung quanh không có gì bất thường, lại tìm thấy nhật ký thuyền trưởng, mang tài liệu đi rồi mới tiến xuống khoang chính.

Chiếc du thuyền này quả không hổ danh là siêu du thuyền, cầu thang và lối đi đều rất rộng rãi.

Tuy nhiên dù sao cũng là tàu đắm bị nghiêng, tường vách và sàn nhà bị đảo lộn, tạo ra một cảm giác ảo giác kỳ quái như trời đất quay cuồng, vẫn cảm thấy có chút áp lực.

Hơn nữa, những thứ trôi nổi trong nước cũng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Đặc biệt là cái xác chết đuối ở góc cầu thang, đôi mắt chết không nhắm mắt, vừa nhìn thấy lần đầu Vương Bàn Tử đã không nhịn được hít một hơi khí lạnh, chứ đừng nói đến Cổ Sai và Đa Linh.

"Mắt trợn ngược lên, dọa người thật.

Dưới tay lão rùa đen Cừu Đức Khảo không có ai tử tế, chết rồi cũng không để ai yên." Vương Bàn Tử mắng một câu đầy ẩn ý, định nói thêm gì đó thì bị Lục Vũ ngăn lại, gã đành nuốt những lời còn lại vào bụng, đi theo phía sau chậm rãi tiếp tục thăm dò.

Cổ Sai đã vào đây một lần, vẫn lờ mờ nhớ đường, lúc này dẫn nhóm Lục Vũ di chuyển chậm rãi trong khoang chính, đi xem từng căn phòng một.

Loại du thuyền này không phải là tàu du lịch lớn.

Chương 1120

Khoang chính ngoại trừ một không gian lớn như phòng khách thì có khoảng bảy tám ngăn nhỏ.

Những ngăn đó mỗi ngăn có một công dụng riêng.

A Ninh hiểu rõ về tàu hơn, nên đứng ra giới thiệu từng cái.

"Phòng này là phòng nghỉ của thuyền trưởng, ông ta không ở bên ngoài thì rất có thể ở đây." A Ninh giơ tay chỉ vào một căn phòng, nói xong nhẹ nhàng đẩy cửa.

Cánh cửa vừa mở ra một khe nhỏ, một cánh tay thình lình thò ra từ bên trong, làm A Ninh giật nảy mình, theo bản năng lùi lại hai bước, đâm sầm vào người Lục Vũ mới gượng lại bình tĩnh được.

Lúc này, mấy người đều thấy cánh tay đó đã bị gặm mất một nửa...

Nửa cánh tay đã biến thành xương trắng!

Thậm chí còn thấy vài con cá nhỏ vây quanh cánh tay, không ngừng rỉa những miếng thịt xác chết đã ngâm đến trắng bệch.

Lục Vũ lập tức nhíu mày, đột nhiên quay đầu hỏi Vương Bàn Tử: "Con cá nhỏ này hình như chúng ta đã thấy ở đâu rồi nhỉ?" Vương Bàn Tử ngẩn người, nhìn kỹ mấy con cá đó, cuối cùng phát hiện chúng rất quen mắt, theo bản năng nói: "Sao giống con cá xui xẻo đó thế?

Lạ lùng thật, sao ở đây lại có thứ này?" Lục Vũ nhíu mày nói: "Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc là thứ gì, chúng ta đã thấy ở đâu?" Suy cho cùng, vì lý do "Thiên Thụ", trí nhớ của Lục Vũ gặp vấn đề, nhiều chuyện có chút mờ mịt không rõ.

Vương Bàn Tử không nói vòng vo, vội vàng nói: "Tiểu ca nhi, anh nhớ lúc chúng ta đi Tần Lĩnh không, chính là lần đầu tiên ấy, có cái tiệm quan tài dưới lòng đất bị ma ám, bên dưới có một hồ nước, trong hồ có cái hũ lớn, bên dưới nuôi toàn loại cá nhỏ này." Lục Vũ nghĩ một chút rồi nói với Vương Bàn Tử: "Kham hồn hũ?" "Đúng, đúng, đúng." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu nói: "Tôi nhớ anh nói cái này là thuật gì ấy nhỉ?" "Niết thuật." Lục Vũ nhíu mày chặt hơn.

Niết thuật là ngón nghề của Hiến Vương, sau chuyện ở "Côn Luân Thần Cung", Lục Vũ đã bàn bạc với nhóm Hồ Bát Nhất, cho rằng nguồn gốc của Niết thuật có lẽ là từ Côn Luân Thần Cung.

Dù sao di cốt Xà Thần cũng ở đó, trên bích họa trong đó khắc rất nhiều phương thức của Niết thuật và Đẳng thuật, y hệt thủ đoạn của Hiến Vương.

Vương Bàn Tử im lặng một lát rồi nói: "Tiểu ca nhi, con cá này nhìn ngoại hình thì giống, còn có phải là nó không thì tôi cũng không chắc." Lục Vũ gật đầu, không nói gì thêm mà tiếp tục quan sát tình hình.

Cánh tay người chết này đang bị lũ cá nhỏ rỉa.

Trên cổ tay vẫn còn đeo một chiếc đồng hồ Rolex "Lục Thủy Quỷ" giá trị không nhỏ.

A Ninh nhìn một cái rồi nói: "Đó là đồng hồ của thuyền trưởng, ông chủ tặng cho ông ta." Nói xong, cô lại nhìn Lục Vũ hỏi: "Loại cá ăn thịt người nhỏ này có vấn đề gì không?" "Đồng hồ khá đáng tiền." Lục Vũ trả lời không ăn nhập rồi ra hiệu Vương Bàn Tử tháo đồng hồ xuống.

"Được thôi." Vương Bàn Tử cười nhe răng, giơ tay kéo một cái.

Điều không ngờ là cú kéo này lại kéo ra cả cánh tay.

Lập tức, cả cánh tay trôi nổi ngay trước mắt mấy người.

"Chuyện gì thế này?" Vương Bàn Tử ngẩn người, sau khi tháo đồng hồ ra thì đá văng cửa phòng.

Nhìn một vòng xong, lông mày lập tức nhíu chặt: "Tiểu ca nhi, không đúng lắm, bên trong chỉ có một xác phụ nữ ngoại quốc, cô ta không thiếu cánh tay." Nghe lời này, tim A Ninh cũng thắt lại, cô xông vào khoang thuyền trước, nhìn quanh một lượt, ngoại trừ thi thể phụ nữ thì không còn thi thể nào khác.

Thi thể thuyền trưởng biến mất không thấy đâu, chỉ để lại mỗi cánh tay này.

Vương Bàn Tử thậm chí còn cúi đầu nhìn xuống gầm giường, ngoại trừ bị một con tôm hùm khổng lồ hình thù kỳ quái dọa giật mình thì cũng không phát hiện dấu vết xương cốt nào.

Hơn nữa, thi thể người phụ nữ kia vẫn nguyên vẹn, không bị thứ gì rỉa, thậm chí cũng không giống như đã bị ngâm trong nước mấy tháng.

Lục Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ, tiến lại gần nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện trên người cô ta đeo một cây thập tự giá khá đặc biệt. 【Tên vật phẩm: Thập tự giá hộ thân】 【Cấp bậc: Hoàng giai trung phẩm pháp khí】 【Năng lực: Trấn thi, bất hủ】 【Mô tả: Từng có tín đồ tại thánh địa sau khi quan sát và cảm nhận nỗi khổ hình trên thập tự giá, trong lòng cảm ứng sâu sắc, tự trách khôn nguôi, đã tự sát tại thập tự giá.

Thập tự giá mà người đó đeo đã sản sinh ra sức mạnh thần kỳ, có thể khiến người đeo giữ được diện mạo không già đi, sau khi chết thi thể không mục nát.

Đồng thời, nó có thể khiến người đeo nảy sinh cảm giác tội lỗi

mãnh liệt, khiến người ta nảy sinh ý định tự kết liễu...】 Pháp khí của bọn Tây đúng là chẳng có thứ gì tốt.

Lục Vũ chỉ nhíu mày nhìn một cái, giơ tay kéo một cái là lấy được cây thập tự giá xuống.

Dù sao cũng là một món pháp khí, để lại đây thì lãng phí.

Đợi một lúc, A Ninh không đợi được nữa, nhíu mày nói: "Chúng ta đi xem các phòng khác đi, biết đâu thuyền trưởng bị thương, cánh tay bị đứt..." Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nói: "Đãi ngộ của thuyền trưởng công ty cô tốt thật đấy, ra ngoài còn có gái Tây đi cùng." "Thôi đi, đừng nói những lời vô ích đó nữa, phòng này không có gì giá trị, đi phòng tiếp theo." Lục Vũ chặn lời Vương Bàn Tử rồi trực tiếp lùi ra khỏi phòng.

Nhưng vừa mới rời phòng, chưa kịp quay người thì đã nghe thấy Cổ Sai lại "A" một tiếng.

"A" xong, có lẽ cậu ta nhớ đến chuyện Vương Bàn Tử mắng mình lúc trước nên vội vàng bịt miệng lại.

"Sao thế, cậu lại thấy ma à?" Vương Bàn Tử nhìn Cổ Sai.

Cổ Sai gật đầu, không dám nói to, nhỏ giọng chỉ vào một căn phòng phía trước: "Tôi thấy có một cái bóng đi vào trong đó." "Cửa còn chưa mở, người nào mà vào được?" Vương Bàn Tử còn định nói thêm gì đó, Lục Vũ đã mở miệng: "Đừng phí lời, qua đó xem thử." Vừa nói, Lục Vũ đã đi đầu về phía căn phòng đó.

Chẳng mấy chốc đã tới trước mặt.

Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh: "Đây là phòng gì?" "Căn kia là phòng thuyền trưởng, căn này chắc là...

Hửm?" Biểu cảm của A Ninh đột nhiên trở nên cổ quái, nhíu mày nói: "Trong tài liệu không có căn phòng này." "Bố cục của tàu Mary

Seno đều là các phòng đối xứng, một căn đối diện một căn, anh nhìn căn này xem, đối diện không có phòng." "Hơn nữa nhìn vật liệu này, chắc là được cải tạo sau này." Nói đến đây, Cổ Sai đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: "Lúc ở trên đảo, thuyền trưởng đã bảo ông Yên Già lắp thêm một căn phòng..." Lục Vũ đứng ngoài cửa phòng, nhìn kỹ một chút, phát hiện căn phòng lắp thêm này có chút đặc biệt.

Đầu tiên, ổ khóa của phòng này không giống với các phòng khác.

Chương 1121

Các phòng khác chỉ là ổ khóa thông thường, phòng này lại dùng loại khóa chống trộm gia cố dày hơn.

Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh hỏi: "Căn phòng này là thế nào?" A Ninh lắc đầu, tỏ ý mình không biết.

Lục Vũ cũng không hỏi nhiều, trực tiếp lấy Thừa Ảnh Kiếm ra, thuận theo khe cửa đâm vào, rồi từ từ hạ xuống, dọc theo mép cửa cắt đứt ổ khóa.

Với sự sắc bén của Thừa Ảnh Kiếm, làm việc này dễ như trở bàn tay!

Cắt xong bên cạnh mới phát hiện phòng này lại còn có "khóa thiên địa", Lục Vũ lại vung kiếm cắt đứt toàn bộ chốt khóa trên đỉnh đầu và dưới chân.

"Xuy!" Ngay khi Lục Vũ cắt xong chốt khóa cuối cùng, đại môn rung lên một cái, ngay sau đó nghe thấy một âm thanh giống như cửa kín khí "xì hơi".

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, vội vàng dẫn mấy người lùi lại vài bước, rồi quay đầu nhìn Cổ Sai: "Trước đây các cậu ở trên biển đã làm những gì?

Có từng vào căn phòng này không?" Cổ Sai liên tục lắc đầu nói: "Căn phòng này từ khi sửa xong, ngoại trừ thuyền trưởng ra không ai được vào." Nghĩ một chút, cậu ta lại nói tiếp: "Tôi chỉ thấy ông ta vào một lần, lần đó có người lén nhìn ở cửa, thuyền trưởng ra ngoài xong đã đánh người đó một trận như tử!" Lục Vũ nhíu mày hỏi: "Có biết ông ta làm gì bên trong không?" "Không biết." Cổ Sai lại lắc đầu nói: "Tôi chỉ nhớ lúc thuyền trưởng đi vào sắc mặt rất tệ, lúc ra ngoài lại

trở nên rất vui vẻ.

Ngay cả khi đánh người không tuân quy tắc kia, trên mặt ông ta cũng mang nụ cười." Căn phòng vốn đã quỷ dị, thêm vài câu của Cổ Sai càng khiến nó trở nên quái đản hơn.

"Mặc kệ nó là thứ gì, cửa mở rồi, Bàn gia tôi vào xem là biết." Vương Bàn Tử đã sớm không kìm lòng được, lúc này lập tức nói một câu.

Lục Vũ gật đầu, ra hiệu gã đừng vội, sau đó kéo cánh cửa kín khí ra.

Cửa vừa mở, một lọn tóc đen từ bên trong trôi ra!

Nếu là thứ khác, Vương Bàn Tử chưa chắc đã sợ.

Nhưng ngặt nỗi, tóc đen trong nước lập tức khiến gã nhớ đến Cấm Bà!

Đặc biệt là sự dị thường của "Nguyễn Hắc" trước đó càng khiến Vương Bàn Tử không khỏi lầm bầm: "Tiểu ca nhi?

Cái này..." Lục Vũ trực tiếp ngắt lời gã: "Anh né ra trước đi." Vương Bàn Tử cũng không phải hạng người dễ dàng nhận thua, lúc này lớn lối nói: "Không sao, cho dù là Cấm Bà, Bàn gia tôi cũng xử đẹp!" Nói xong, gã trực tiếp kéo toang cánh cửa kín khí vốn mới chỉ mở một khe nhỏ.

Giây tiếp theo, thấy một người từ bên trong trôi ra ngoài.

Cái bóng đó có một mái tóc đen, cứ thế úp mặt xuống nước không nhìn rõ mặt mũi, nhưng thiếu mất một cánh tay, cảm giác chắc là thuyền trưởng.

Vương Bàn Tử lấy can đảm lật người đó lại, quay đầu nhìn A Ninh một cái: "Lại đây nhận người, có phải thuyền trưởng công ty cô

không?" Không đợi A Ninh mở miệng, Cổ Sai đã gật đầu lia lịa, xác nhận đây chính là thuyền trưởng.

Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn vào khoang thuyền nói: "Thuyền trưởng này cũng số hưởng, cứ tưởng trốn ở đây là qua được một kiếp, ai dè khoang thuyền nát bét rồi, trốn được cái gì?" Đúng như Vương Bàn Tử nói, căn phòng kín khí này dựa vào mạn tàu đã bị vỡ vụn, nước biển đã tràn ngập căn phòng từ lâu.

Tiếng "xì hơi" lúc nãy chỉ là do khí nén trong rãnh cửa.

Khoang thuyền này không lớn lắm, ngoại trừ giường và bàn làm việc thì chỉ có một tấm bảng trắng, trên bảng vẽ những đường nét vô nghĩa.

Mấy người vào khoang thuyền, nhìn quanh một lượt xong, Vương Bàn Tử nhíu mày nói: "Chỉ có bấy nhiêu đồ mà cũng phải dùng cửa kín khí sao?

Thuyền trưởng này hy sinh cả cánh tay để chui vào đây, chắc chắn phải có lý do chứ." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, đột nhiên nói: "Mọi người nhắm mắt lại hết đi." Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người, theo bản năng hỏi: "Tiểu ca nhi, có chuyện gì thế?" "Bảo anh nhắm mắt thì nhắm mắt đi, đừng có nói nhiều." "Ồ." Vương Bàn Tử miễn cưỡng nhắm mắt lại, nhưng vẫn để hé một khe nhỏ, nheo mắt lén nhìn.

Lục Vũ không chú ý đến hành động nhỏ của gã, sự chú ý của anh dồn vào tấm bảng trắng trong khoang thuyền.

Chính xác mà nói, tấm bảng trắng đó không phải là bảng trắng thông thường, mà là một món pháp khí... 【Tên vật phẩm: Bảng trắng Monpkov】 【Cấp bậc: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực: Tạo ảo giác】 【Mô tả: Từng có một đạo diễn tên là Monpkov, cả đời quay hơn hai mươi bộ phim và nhận được nhiều lời khen ngợi.

Tấm bảng trắng ông ta dùng trên phim trường, sau khi bộ phim cuối cùng hoàn thành, đã sở hữu năng lực thần kỳ.

Phàm là người nhìn thấy bảng trắng, nó sẽ dựa theo suy nghĩ trong lòng người đó mà xây dựng ảo giác.

Dù bao nhiêu người đi chăng nữa, bảng trắng cũng sẽ thỏa mãn trí tưởng tượng, khiến người ta rất khó nhận ra sự bất thường...】 Lục Vũ nhìn bảng trắng, đưa tay ấn lên, cổ tay xoay một cái, tấm bảng lập tức bị anh thu vào trong "Càn Khôn Túi", tình hình trong phòng cũng ngay lập tức trở nên khác hẳn!

Trong tầm mắt không còn là căn phòng sạch sẽ ngăn nắp nữa...

Lúc này nhìn kỹ lại, trong phòng không có giường, chỉ có một chiếc bàn, xung quanh vung vãi vô số thứ, trên tường có đủ loại ký hiệu, đồ án kỳ quái!

Những bức tường đỏ như máu, đen kịt, trong môi trường âm u thế này trông cực kỳ dữ tợn!

Thi thể thuyền trưởng vẫn trôi trong nước, nhưng lúc này có thể thấy thi thể ông ta đã biến thành một nửa bộ xương khô!

Chính giữa căn phòng có một cái hũ đồng tròn, trên hũ có bốn sợi xích sắt treo cái hũ lên.

"Cái đệch?" Vương Bàn Tử trấn tĩnh lại, nhìn kỹ cái hũ đồng đó, rồi quay đầu nhìn Lục Vũ lầm bầm: "Tiểu ca nhi, chuyện này thú vị rồi đây.

Lão thuyền trưởng này bày ra thứ này, trông giống hệt thứ chúng ta thấy ở tiệm quan tài." "Tiệm quan tài?

Tiệm quan tài ở huyện Cổ Lam, Tần Lĩnh sao?" A Ninh đột nhiên mở miệng, mắt trợn tròn nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã quay đầu nhìn A Ninh, nói: "Cô cũng biết tiệm quan tài à?" Biểu cảm của A Ninh cổ quái, gật đầu nói: "Ông chủ chúng tôi từng mua một cái xác khô, nghe nói là lấy từ tiệm quan tài ở Tần Lĩnh ra." Nghe vậy, biểu cảm của Vương Bàn Tử càng thêm cổ quái, thốt ra: "Đại Kim Nha?" Nói xong, lông mày lại nhíu lại, nhìn về phía Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, không đúng nha, cái xác khô ở tiệm quan tài đã bị chúng ta xử lý rồi mà." "Không phải Đại Kim Nha." A Ninh lắc đầu, khẽ nói: "Có một người tên là Lôi Hiển Minh, các anh nghe nói qua chưa?" Cái tên này vừa thốt ra, Lục Vũ và Vương Bàn Tử nhìn nhau, biểu cảm cả hai đều trở nên cổ quái.

Lôi Hiển Minh, chính là Minh Thúc!

Chương 1122

Không ngờ Minh Thúc lúc đó còn mua xác khô từ tiệm quan tài?

Nói ông ta mua xác khô thì hoàn toàn không bất ngờ.

Dù sao Minh Thúc cũng là người buôn xác ở Tương Tây, tổ tiên phất lên nhờ thi thể, mấy đời tổ tiên đều làm nghề này.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Minh Thúc quen biết nhau lần đầu cũng là vì Minh Thúc muốn đi Côn Luân tìm xác ướp pha lê sông băng!

Kết quả lão già đó số đen, nướng luôn cả mạng mình và vợ là Hàn Thục Na ở Côn Luân...

Vương Bàn Tử hỏi vài câu, A Ninh liền nói một năm trước, ông chủ của cô đã mua một cái xác khô từ chỗ Minh Thúc, trên bụng cái xác đó có vẽ một cái hũ quan, còn có mấy sợi xích sắt và một số ký hiệu kỳ lạ.

Nói tóm lại, trên thi thể đó vẽ hình dạng của Kham hồn hũ quan, lúc đó A Ninh vô tình nhìn thấy.

Vương Bàn Tử nhíu mày chặt hơn, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, thời gian không khớp, chuyện của chúng ta ở Tần Lĩnh là từ hai năm trước rồi, bên đó không lẽ lại mọc ra Hạn Bạt nữa sao?" Lục Vũ cũng nhíu mày.

Hồi đó chuyện ở "Long Lĩnh Mê Quật" kết thúc, vẫn còn một nghi vấn không có lời giải.

Kẻ nào đã bày ra "Kham hồn hũ quan", loại niết thuật này ở Tần Lĩnh?

Dù sao đây cũng là ngón nghề tủ của Hiến Vương, mà Điền Nam và Tần Lĩnh là hai nơi chẳng liên quan gì đến nhau.

Lúc đó họ suy đoán chắc là hậu duệ của Hiến Vương, có thể là chủ tiệm quan tài đã học được niết thuật rồi bố trí ở đó...

Ngay lúc này!

Bên tai mấy người đột nhiên vang lên một tràng âm thanh "lạc lạc lạc" cực kỳ âm trầm!

Quay đầu nhìn lại, bên trong cái hũ quan mô phỏng kia cư nhiên xuất hiện một khuôn mặt phụ nữ!

"Cái đệch!" Vương Bàn Tử vừa mới kêu lên một tiếng, "mặt phụ nữ" kia đột nhiên mỉm cười kiều mị, nói: "Kẻ phàm trần như ngươi cũng muốn trường sinh bất lão sao?" Giọng nói nhẹ nhàng, đầy vẻ mê hoặc, đặc biệt là ánh mắt mông lung, tràn ngập sự dụ hoặc...

Vương Bàn Tử ngẩn ra một chút, rồi cười khẩy một tiếng, giễu cợt: "Trường sinh cái con khỉ, nhìn cái đức hạnh của bà kìa, cũng muốn lừa Bàn gia tôi sao?" Nói xong gã lại quay đầu nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, cái thứ này hình như không giống cái chúng ta thấy trước đây lắm." Chắc chắn là không giống.

Lục Vũ hơi nhíu mày, nhìn khuôn mặt người trong hũ quan.

Cái hũ quan này hoàn toàn là pháp khí mô phỏng, không có bất kỳ năng lực nào, điểm này không có gì phải nghi ngờ.

Nhưng thứ được nuôi bên trong hũ quan này lại không phải vật phàm, làm thế nào mà làm được?

Ngay cả anh cũng không nhận ra đó là thứ gì!

"Mặt phụ nữ" kia vẫn tươi cười đầy mặt, quay đầu nói với A Ninh: "Cô bé à, cô muốn trường sinh bất lão phải không, tôi thấy được cô muốn điều đó.

Nếu cô đã muốn, tôi sẽ tặng cho cô..." Vừa dứt lời, thấy "mặt phụ

nữ" đột nhiên há miệng, một cái lưỡi dài màu đỏ máu đột nhiên cuốn về phía A Ninh!

A Ninh đứng không xa, cái lưỡi này trực tiếp cuốn lấy mặt cô, định chui tọt vào miệng, động tác cực kỳ linh hoạt!

Vương Bàn Tử lúc đó nhìn mà ngây người, há hốc mồm, mặt đầy kinh ngạc!

Lục Vũ phản ứng ngay lập tức, vung kiếm một cái trực tiếp chém đứt cái lưỡi đó!

Theo động tác của Lục Vũ, "mặt phụ nữ" trong hũ quan phát ra tiếng hét thê lương, ngay sau đó từng cái lưỡi dài thò ra khỏi hũ quan.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, nhẹ nhàng vung kiếm chém đứt từng cái lưỡi một!

Những cái lưỡi đó sau khi rơi xuống đất vẫn còn quằn quại, Vương Bàn Tử phản ứng lại, cầm gậy đập từng cái một, đập nát chúng thành thịt vụn.

Trong phút chốc, tiếng thét thê lương không ngớt bên tai.

A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh ba người đều nhìn đến ngây dại!

Phải đến khi Vương Bàn Tử hỏi A Ninh có sao không, cô mới phản ứng lại, lắc đầu: "Tôi không sao." "Không sao sao lúc nãy không đập nó?

Nó vừa mới liếm cô một cái, có phải nó nhập vào người cô rồi không?" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm A Ninh với vẻ nghi ngờ: "Tiểu ca nhi, anh xem đi, tôi thấy cô ta có gì đó không ổn.

Thân thủ của cô ta Bàn gia tôi không phải chưa thấy qua, lẽ ra không nên không có chút phản ứng nào như vậy." Lục Vũ thu hồi tầm mắt, nhìn A Ninh một cái rồi nói: "Cô ấy không sao, không cần lo cho

cô ấy, cẩn thận đề phòng.” Nói xong, Lục Vũ lại tiếp tục quan sát tình hình trong phòng.

Bản thể của khuôn mặt phụ nữ kia anh vẫn chưa thấy đâu.

Không thấy thì không biết là thứ gì.

Đối với những thứ chưa biết, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Hơn nữa, để che giấu thứ này, ngay cả pháp khí tạo ảo giác cũng được sử dụng, có thể thấy tầm quan trọng của nó.

Tuy nhiên Lục Vũ nhìn một vòng quanh phòng vẫn không thấy thứ gì kỳ lạ.

Xích sắt, hũ quan đều là đồ mô phỏng bình thường.

Chương 1123

Trên tường tuy có vẽ vài thứ nhưng toàn là những đồ án hỗn loạn, trông không giống phù lục, cũng không phải thứ gì quý hiếm.

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng, giọng nói bỗng trở nên yếu ớt: "Tôi cảm thấy tôi có chút, có chút không ổn..." "Không ổn?" Vương Bàn Tử lập tức cảnh giác, trừng mắt nhìn A Ninh: "Chỗ nào không ổn?

Không đúng, cô làm sao mà không ổn?

Chỗ nào?" Vương Bàn Tử vô tình thấy Cổ Sai và Đa Linh đứng cạnh A Ninh sắc mặt bỗng trở nên kinh hoàng, cũng cảm thấy da đầu tê dại, vội quát: "Đứng im hết đó!

Nói, rốt cuộc không ổn thế nào!

Nói mau!" Gã vừa dứt lời, Cổ Sai đã kinh hãi kêu lên: "Rắn!

Rắn!

Toàn là rắn!

Chỗ nào cũng có rắn..." Cổ Sai và Đa Linh mặt đầy kinh hãi, hai đứa trẻ run lẩy bẩy nấp vào một góc, không dám nhúc nhích!

Theo tiếng kêu của cậu ta, Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng thấy điều bất thường!

Trên vai A Ninh cư nhiên thình lình xuất hiện vài cái đầu rắn!

Đã lâu nay gặp rắn ở vài địa điểm quan trọng, Vương Bàn Tử đã sớm hình thành phản xạ có điều kiện, rắn không phải thứ hay ho gì!

Gã lại cúi đầu nhìn, xác định những cái lưỡi bị đập nát dưới đất không biến thành rắn mới yên tâm lùi lại hai bước, lùi đến bên cạnh

Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, chuyện gì vậy?" Lục Vũ nhíu mày, nheo mắt quan sát tứ phía.

Những con rắn đó là thế nào anh hiện tại cũng không rõ, chỉ có thể xác định chúng không phải thật, mà là một loại linh hồn thể, không có bản thể.

Không thấy bản thể, anh cũng không thể xác định là yêu thú gì.

Trong lúc trầm ngâm, thấy đầu rắn lộ ra trên vai A Ninh ngày càng nhiều!

Những cái đầu rắn hình tam giác trên vai cô đung đưa, thỉnh thoảng thè lưỡi, đầy vẻ nguy hiểm.

"Cho các ngươi cơ hội trường sinh các ngươi không lấy, tự chuốc lấy khổ!" Lúc này, A Ninh đột nhiên ngẩng đầu, mở mắt trừng trừng nhìn Vương Bàn Tử và Lục Vũ.

Theo động tác của cô, những con rắn nhỏ trên vai cũng làm động tác tương tự, trong phút chốc không biết bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm họ.

Dù là mắt rắn hay mắt người, đều mang ánh mắt âm hiểm như nhau!

Vương Bàn Tử lập tức nắm chặt gậy, trừng mắt nhìn A Ninh: "Lần này cô không thể nói Bàn gia tôi đổ oan cho cô được, cô cứ tìm cách đi đầu thai đi." A Ninh cười lạnh, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, không nói một lời.

Lúc này Vương Bàn Tử lại lộ vẻ khó xử, quay đầu nhìn Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi, dù sao cũng là bạn bè một buổi, cô ta thế này Bàn gia tôi thực sự không đành lòng, hay là..." Miệng thì nói những lời do dự, nhưng động tác của Vương Bàn Tử lại không hề trì hoãn!

Bước chân lướt đi, cây gậy Bách Luyện Di Tôn trong tay đập

thẳng vào cái đầu không còn ra người cũng chẳng ra rắn của A Ninh.

Trong lúc Vương Bàn Tử đập về phía A Ninh, thân hình cô khẽ xoay một cái, né tránh được một gậy của gã.

Cú đập của Vương Bàn Tử chỉ là hư chiêu, sau cú đập là một cú gạt ngang!

Không ngờ A Ninh ứng biến cực nhanh, ngay khoảnh khắc cây gậy gạt ngang, cư nhiên thuận theo hướng đi của gậy, cả người lộn một vòng sang bên, hoàn toàn né được!

Động tác của hai người mượt mà như nước chảy mây trôi, nhìn rất đẹp mắt.

"Chỉ có chút bản lĩnh này mà cũng muốn không khách khí với ta sao?" Ánh mắt A Ninh trở nên âm hiểm giống hệt mắt rắn, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, như muốn trút hết mọi oán khí tích tụ thời gian qua lên đầu gã.

"Chỗ này hẹp quá, ra ngoài so tài." Vương Bàn Tử nhìn A Ninh, vẻ mặt cứng rắn: "Chỉ mình cô, ra ngoài xong Bàn gia tôi một gậy tiễn cô đi gặp Phật Tổ luôn!" "Đừng vội." Lục Vũ giơ tay giữ Vương Bàn Tử lại, bảo gã đừng nóng nảy, sau đó vung kiếm hai cái chém đứt cái hũ quan giả kia, vứt xuống đất, rồi nói tiếp: "Thứ này là chướng nhãn pháp, vô nghĩa thôi.

Thứ thực sự quan trọng là thứ đang trốn trong căn phòng này." Anh đã nghĩ thông suốt, hẳn là có một thứ gì đó đã nhân lúc họ chú ý đến hũ quan mà nhảy lên người A Ninh.

Nhưng thứ đó là gì, tạm thời anh vẫn chưa phát hiện ra!

Thấy Lục Vũ không vội vàng, A Ninh cười lạnh: "Gan nhỏ thế sao?" "Nếu các ngươi không dám, vậy ta ra tay đây!" "Để ta xem, bắt đầu từ ai trước nào?" "Béo chết tiệt, là ngươi đi!" A Ninh cười lạnh,

thong thả chậm rãi bước về phía Vương Bàn Tử, miệng lầm bầm: "Yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết đâu, ta sẽ cho ngươi trường sinh bất lão.

Các ngươi không phải muốn biết Chung Cực là gì sao, ta chính là Chung Cực..." Nghe thấy hai chữ "Chung Cực", sắc mặt Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều biến đổi!

Kẻ này rốt cuộc là ai, sao có thể biết về Chung Cực?

Nhưng sau phút kinh ngạc ngắn ngủi, Vương Bàn Tử lại nắm chặt gậy, sẵn sàng vung lên.

Nếu không có Lục Vũ cản lại, gã đã lao lên đánh một trận ra trò với A Ninh rồi!

Theo sự tiếp cận của A Ninh, Lục Vũ dẫn Vương Bàn Tử lùi lại, lùi đến tận mép cửa sổ mạn tàu, lùi không thể lùi được nữa mới dừng lại.

"Đã sợ rồi sao?" Nụ cười lạnh trên mặt A Ninh càng đậm, sau một tràng cười cuồng loạn, cô giễu cợt: "Ngươi không phải giỏi mắng lắm sao?

Không phải lợi hại lắm sao?

Không phải cái gì cũng biết sao?

Chương 1124

Sao không dám đấu với ta?

Ha ha ha ha!

Ta chính là Chung Cực, ngươi lấy gì so với ta!" Lục Vũ sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhìn A Ninh, nhẹ giọng nói: "Cô nói một câu cô là Chung Cực thì cô là Chung Cực sao?

Cô ngay cả Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn còn chưa vào được, cô mà là Chung Cực à?" "Hừ, ngươi không vào được không có nghĩa là ta không vào được." A Ninh khinh miệt liếc Lục Vũ một cái, thản nhiên nói: "Muốn biết Chung Cực, ta chính là Chung Cực!" "Muốn biết sau Thanh Đồng Môn có gì không?" "Ta cũng có thể cho các ngươi biết, dù sao các ngươi cũng sẽ trở thành người của ta..." "Đừng sợ, tuy hiện tại các ngươi không cử động được, nhưng lát nữa sẽ cử động được thôi." A Ninh nửa cười nửa không nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử, chậm rãi nói: "Các ngươi muốn nghe chuyện, ta cũng muốn kể chuyện của mình, không thể để các ngươi quấy rầy được." Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, kinh hãi phát hiện mình lúc này cư nhiên không thể cử động được nữa!

Điều này khiến gã có chút hoảng loạn.

Nhưng thấy thần sắc Lục Vũ vẫn như thường, Vương Bàn Tử lại bình tĩnh lại, chỉ mắng A Ninh: "Tôi đã bảo là con mụ già cô không tin được mà!" Lúc này A Ninh không chấp nhặt lời Vương Bàn Tử, trên mặt cô lộ ra một vẻ tang thương, giữa lông mày vương nét u buồn nhàn nhạt.

A Ninh nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Ngươi đã đi Điền Nam, ta có thể ngửi thấy mùi trên người ngươi.

Còn ngươi nữa, cũng đã đi Điền Nam, trên người ngươi cũng có mùi của Trùng Cốc." "Bởi vì ta cũng từ trong Trùng Cốc đi ra, bao nhiêu năm qua ta chưa bao giờ quên cái mùi của Trùng Cốc đó." Nói đến đây cô khựng lại một chút, nửa cười nửa không nhìn Lục Vũ: "Chúng ta đã từng gặp nhau một lần, tiếc là lần đó các ngươi có vẻ hiểu lầm ta, thật đáng tiếc.

Nếu không ta còn có thể dạy cho các ngươi những thần thuật đã thất truyền từ lâu đó..." "Cô là con Hạn Bạt kia!" "Cô là Hiến Vương Phi?" Khi A Ninh đang nói hăng say thì Vương Bàn Tử và Lục Vũ đột nhiên ngắt lời, mỗi người nói một câu.

A Ninh ngẩn ra một chút, không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, mà nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lục Vũ, chậm rãi hỏi: "Sao ngươi biết?" Lục Vũ nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Tôi đã đến Trùng Cốc, thấy Hiến Vương ở đó, duy chỉ không thấy Hiến Vương Phi, không thấy nữ quyến tùy táng.

Mà tiệm quan tài từng xuất hiện một cái xác nữ, y phục lộng lẫy, nếu không phải vương công quý tộc thì không thể mặc đẹp như vậy." "Cô có thể đã gặp chúng tôi một lần, đó chính là cái xác nữ ở tiệm quan tài.

Cô là cái xác đó, lại biết thần thuật đã thất truyền, không phải niết thuật, đằng thuật thì cũng không còn thứ gì khác." "Biết những thứ tà ác này, lại mặc liệm phục hoa lệ như vậy, ngoại trừ Hiến Vương Phi, cô dường như không thể là thân phận nào khác." "Tuy nhiên, cô đáng lẽ đã bị trấn hồn siêu độ rồi, sao còn có thể sống được?" Nói đến đây, Lục Vũ khựng lại một chút, lại nhìn kỹ A Ninh rồi nói tiếp: "Hóa ra là kế mận thay đào, cô đã bỏ đi một nửa linh hồn, còn một nửa trốn thoát ra ngoài." Lúc ở Tần Lĩnh, Lục Vũ chưa có Âm Dương Nhãn, không ngờ lại bỏ qua điểm này.

Mặt A Ninh lúc xanh lúc trắng, dường như không ngờ bí mật lớn nhất của mình lại bị Lục Vũ nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy.

Vương Bàn Tử cũng phản ứng lại, lầm bầm nói: "Nếu vậy thì con mụ này tự mình đi tìm Lôi Hiển Minh, rồi bán mình cho Cừu Đức Khảo sao?" "Láo xược!" A Ninh trừng mắt dữ tợn nhìn Vương Bàn Tử, tức giận mắng một câu.

Dường như vô cùng bất mãn khi những việc mình từng làm trong quá khứ bị Vương Bàn Tử đúc kết một cách đơn giản như vậy, A Ninh cười lạnh nói: "Ngươi biết cái gì?

Ngươi chẳng biết cái gì cả!" "Một kẻ phàm tục không biết gì mà cũng dám lớn lối!" "Ngay cả Khương Tử Nha gặp ta cũng phải nói năng tử tế, kẻ phàm tục như ngươi cũng dám vô lễ như thế!" Sau một hồi mắng nhiếc, A Ninh không thèm để ý đến Vương Bàn Tử nữa, thản nhiên nói: "Từ cổ chí kim, ai mà không muốn trường sinh?

Nhưng Hiến Vương cầu trường sinh là sai rồi." "Đằng thuật, niết thuật chẳng qua là tà thuật, căn bản không phải thần thuật!" "Thần thuật của ta kế thừa từ Chí Cao Thần, di cốt của Chí Cao Thần!

Những kẻ phàm tục như các ngươi sao biết được sự vĩ đại của Chí Cao Thần!" Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, trong đầu chợt lóe lên điều gì đó.

Nhưng dòng suy nghĩ này quá mông lung, thoáng qua rồi biến mất anh chưa kịp nắm bắt thì A Ninh đã nói tiếp.

Đã từng có lúc cô ta và Hiến Vương ân ái mặn nồng, sau này khi Hiến Vương xây dựng "Thủy Long Vựng" đã quyết định dìm cô xuống đầm để tế thiên, cầu mong sự cát lợi để xây xong công trình đó!

Bởi vì Hiến Vương Phi có thể chất giống như "Tiểu Diệp Tử" trước đây, đều là Chí Âm chi thể!

Hiến Vương tinh thông phong thủy, biết rằng xây dựng "Thủy Long Vựng", hành động nghịch thiên này phải khởi công vào ngày âm khí thịnh nhất, như vậy mới có thể che mắt thần thánh, cũng có thể dùng âm khí nuôi thủy quỷ để trấn giữ "Thủy Long Vựng".

Ngày đó chính là ngày "Nguyệt trị đại phá, Bồ Tát nhắm mắt"!

Hiến Vương đã dứt khoát dìm Hiến Vương Phi xuống đầm, sắt đá nhìn cô mất hết sức lực vùng vẫy, từng chút một chìm xuống đáy đầm...

Nhưng Hiến Vương không biết rằng dưới nước có ba vị "Lão Thần Tiên" đang đợi sẵn...

Lúc đó oán niệm của Hiến Vương Phi cực nặng, chấp niệm không tan, chỉ cần chìm xuống đáy đầm chạm vào âm thổ, không bao lâu sau sẽ trở thành thủy quỷ không còn thần trí.

Không biết nên nói vận may của Hiến Vương Phi tốt hay xấu, vào ngày Nguyệt trị đại phá, Bồ Tát nhắm mắt, chuyện thế gian đa phần kỳ quái!

Lúc đó dưới nước có Khương Tử Nha, có di cốt Xà Thần!

Chính xác mà nói, thi thể Hiến Vương Phi không lệch một ly rơi trúng lên tiên thi của Khương Tử Nha, trong tiên thi đó có "Tam thi" thứ ba và Nguyên Anh của ông ta!

Theo lời Hiến Vương Phi, cô ta chấp niệm chưa tan, oán niệm cực nặng, dưới sự giúp đỡ của "Tam thi" thứ ba và Nguyên Anh của Khương Tử Nha đã khôi phục được thần trí.

Lúc đó, "Tam thi" thứ ba và Nguyên Anh của Khương Tử Nha chỉ đưa ra một điều kiện là bảo cô ta giúp trông coi Xà Thần lão nha!

Khi đó Hiến Vương Phi đã phát hiện ra năng lượng khủng khiếp của Xà Thần lão nha, cô ta coi Xà Thần lão nha là Chí Cao Thần!

Hơn nữa vào ngày "Đại phá" đó, cô ta phát hiện trong Xà Thần lão nha còn có một tia thần thức của Xà Thần!

Cô ta là Chí Âm chi thể, lại là thủy quỷ có oán niệm và chấp niệm cực nặng, trong cơ duyên đó, tia thần thức của Xà Thần đã chui vào cơ thể cô ta!

Cô ta cậy vào tia thần thức đó đã bắt đi Nguyên Anh của Khương Tử Nha làm năng lượng cho mình rồi trốn đến Tần Lĩnh...

Sau khi bà ta đến được Tần Lĩnh, luồng năng lượng từ sợi thần thức kia đã tiêu hao gần hết, chỉ để lại một chút thông tin trong chấp niệm của Hiến Vương phi, chỉ dẫn bà ta đi tìm Thông Thiên Thần Thụ!

Hiến Vương phi không hiểu rõ ý nghĩa của nó, nhưng với bà ta, ý chỉ mà sợi thần thức đó để lại là chuyện quan trọng nhất.

Lúc đó, phân thân Nguyên Anh của Khương Tử Nha đang bị bà ta khống chế, mà nó lại biết rất nhiều chuyện.

Thế là, phân thân Nguyên Anh này đã hỗ trợ Hiến Vương phi, sau vài năm tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được thôn lạc nơi có Thần thụ Tần Lĩnh, nơi Âm binh mượn đường.

Nhưng khi muốn vào núi, họ lại gặp khó khăn.

Chương 1125

Nguyên Anh của Khương Tử Nha bị trọng thương, căn bản không phải đối thủ của đám Âm binh trấn giữ trong núi.

Hiến Vương phi vốn đã chết, chỉ là một oán niệm thủy quỷ dưới sự giúp đỡ của sợi thần thức kia mà quay về bản thể, nên cũng không có cách nào xông qua hẻm núi Âm binh để vào kiến diện Thần thụ.

Một quỷ một Anh bàn bạc, bèn dùng thủ đoạn tiết lộ chuyện này ra ngoài để dẫn dụ người đến, hòng mượn sức kẻ khác xua đuổi Âm binh.

Ban đầu có vài người đến, nhưng đều là dân sơn dã, không phải đối thủ của Âm binh, chết không ít.

Mãi đến sau này, quân Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy nghe danh kéo đại quân đến, đại chiến một trận với Âm binh trong cốc, hai bên cùng diệt vong.

Nhân cơ hội đó, Hiến Vương phi và Nguyên Anh của Khương Tử Nha tiến vào Âm Sơn, nhưng không ngờ trong núi có di thể Xi Vưu, cả hai sợ đến mức tháo chạy thục mạng, chạy thẳng đến huyện Cổ Lam ở Tần Lĩnh...

Những năm sau đó, họ ẩn náu tại Tần Lĩnh nghỉ ngơi dưỡng sức, ngoại trừ một lần đi Trường Bạch Sơn, thì chỉ dựa theo phương pháp tu luyện "Tống tử" tự hiện ra trong đầu, từ Bạch hung tu thành Hắc hung.

Mấy chục năm trước, Hiến Vương phi sắp đột phá Kim hung, theo gợi ý của Nguyên Anh Khương Tử Nha, bà ta giả chết để người ta chôn xuống đất, một là để che mắt thiên cơ, tránh bị thiên lôi đánh chết sau khi thành Kim hung, hai là để hấp thụ tinh khí địa mạch

cường hóa bản thân.

Mọi chuyện vốn rất thuận lợi, Hiến Vương phi từ hắc mao đã chuyển sang sắc vàng, chỉ còn cách Kim hung một bước ngắn.

Ngờ đâu, huyện Cổ Lam gặp đại hạn nghìn năm có một, dân làng đánh Hạn Bạt, tìm ra ngay bà ta – một đại Tống tử sắp thành Kim hung, khiến thiên kiếp bị cưỡng ép giáng xuống!

Sau vài đạo thiên lôi, con đường thành Kim hung của bà ta đứt đoạn!

Khi đó, thiên lôi gây thương tổn cực nặng, họ không có cách nào phản kháng.

Thậm chí dù bị người ta bắt đi như một cái xác khô bình thường, họ cũng đành chịu.

Mãi đến sau này, Đại Kim Nha đến cửa hàng quan tài, tình cờ gặp xác khô, muốn thu mua để bán giá hời, từ đó mới kéo theo một chuỗi rắc rối về sau.

Sau khi bị Lục Vũ bắt được ở Long Lĩnh, Hiến Vương phi không cam tâm bị diệt vong, liều mạng đốt cháy linh hồn đưa Nguyên Anh Khương Tử Nha chạy thoát.

Sau đó, lại có thêm vài chuyện xảy ra, họ tình cờ gặp Minh thúc đang thu mua xác khô ở Cổ Lam, phát hiện trên người ông ta có khí tức của "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", bèn dứt khoát nhập hồn vào cái xác khô đó, bám theo mới phát hiện Chiếu Cốt Bảo đang nằm trong tay Cừu Đức Khảo.

Khi đó, Hiến Vương phi thông qua xác khô để giả thần giả quỷ, lừa gạt Cừu Đức Khảo, rồi bảo lão sắp xếp người mang theo "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" đi thẳng đến Quy Khư.

Nói xong một tràng dài, "A Ninh" cười lạnh một tiếng, ánh mắt

quét qua Lục Vũ và Vương Bàn Tử, rồi nói: "Lũ phàm phu tục tử các ngươi chẳng biết cái gì cả mà cũng dám dòm ngó thiên cơ, cũng muốn biết về Chung Cực sao?" "Một kẻ cô hồn dã quỷ mà cũng có gan bảo chúng ta là phàm phu tục tử à?" Lục Vũ nghe nãy giờ đã hiểu rõ trải nghiệm của Hiến Vương phi, hơn nữa còn chú ý tới hành động nhỏ của bà ta.

Nhưng anh đã chuẩn bị sẵn sàng nên không hề lo lắng. "Cô nói cái gì cơ!" Lục Vũ cười nhạo, khiến mắt "A Ninh" trợn ngược, nhìn chằm chằm vào anh.

Lục Vũ chẳng hề để tâm, thản nhiên nói: "Cô nói về Thần thụ Tần Lĩnh, cô không vào được, nhưng tôi thì vào rồi.

Không chỉ vào, mà ngay cả Xi Vưu tôi cũng gặp rồi.

Cô nói xem, cô tính là cái thá gì?

Hơn nữa, cô bảo cô biết về Chung Cực, nhưng cô biết được cái gì?

Căn bản chẳng hiểu gì về Chung Cực cả.

Theo tôi thấy, chắc là Khương Tử Nha đã nói với cô cái gọi là Chung Cực, rồi cô tưởng mình đã biết hết.

Cô tưởng tôi không chú ý việc cô đang điều khiển lũ rắn kia sao?" Nghe Lục Vũ nói, sắc mặt A Ninh lập tức biến thành màu đỏ máu, ánh mắt càng thêm hằn học.

Lục Vũ vẫn bình tĩnh, thản nhiên nói: "Cô muốn chiếm xác hoàn hồn, nhưng lại phát hiện hồn thể của mình có thương tích, dù muốn nhập xác cũng không làm được, nên mới định kéo dài thời gian, dùng lũ rắn nhỏ kia để đánh lén chúng tôi..." "Sao ngươi có thể biết được!" Sắc mặt A Ninh trở nên cực kỳ khó coi, giọng nói biến thành tiếng rít chói tai.

Chỉ là thấy Lục Vũ và Vương Bàn Tử từ đầu đến cuối đều không hề cử động, bà ta vẫn không quá lo lắng, chỉ lạnh lùng nói: "Dù ngươi biết thì đã sao, biết cũng chẳng làm gì được, ngươi không động đậy nổi đâu!

Dưới pháp bảo của ta, chẳng ai trong các ngươi cử động được hết!" "Pháp bảo của cô?" Lục Vũ bất ngờ hỏi thêm một câu: "Pháp bảo của cô là cái gì vậy?" A Ninh cười lạnh, đột nhiên phất tay: "Ngươi không cần quản là cái gì, loại phàm phu như ngươi không có tư cách để biết!" "Long Quân Chiếu Cốt Bảo sao?" Lục Vũ đột nhiên cười nhẹ: "Cô tưởng trong lúc cô kéo dài thời gian, tôi thật sự không làm gì sao?" Vừa dứt lời, bên cạnh Lục Vũ đột nhiên xuất hiện một chiếc gương lớn đặt trên mặt đất!

Ngay khi chiếc gương xuất hiện, tinh thần A Ninh chấn động, cả người vô thức lùi lại hai bước, quay đầu định chạy!

Khi bà ta chạy đến bước thứ ba, chiếc gương bên cạnh Lục Vũ tỏa ra ánh sáng ôn hòa, A Ninh lập tức bị định thân tại chỗ.

Hơn nữa... dáng vẻ của bà ta vô cùng kỳ quái!

Có nửa người ở trong thể xác, nửa người lại ở bên ngoài! "Tôi cứ tưởng cô thật sự biết nhiều chuyện, hóa ra cũng chỉ là nói hươu nói vượn." Lục Vũ nhìn A Ninh, hay đúng hơn là Hiến Vương phi, khẽ nói một câu.

Chiếc gương cổ bên cạnh anh chính là Long Quân Chiếu Cốt Bảo!

Nói đi cũng phải nói lại, nếu Hiến Vương phi không thúc động "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" để khống chế anh và Vương Bàn Tử, thì anh muốn tìm thấy nó cũng phải tốn chút công sức. [Tên vật phẩm: Gương đồng Khương Thượng] [Cấp bậc: Địa giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực: Nhiếp hồn, trấn hồn, trấn tà, rút hồn] [Mô tả: Tiên nhân Tây Chu Khương Thượng đúc gương phương trượng tại thạch

quật bên bờ Vũ Khê, gương dài hơn trượng, soi được ngũ tạng con người, sau bị Tần Thủy Hoàng chiếm được, đặt tên là Long Quân Chiếu Cốt Bảo.

Thời Hán có người trộm gương, cắt gương dài trượng ra làm nhiều phần, khắc phù lục Pháp gia, chế thành gương trấn thi, một gương có thể trấn bách hung.

Chương 1126

Gương đồng Khương Thượng có thể trấn hồn, nhiếp hồn.

Xưa Khương Thượng "Trảm Tam Thi" thành tiên, chính là đứng trước gương đồng này để chỉnh đốn y quan...] Lúc này, Hiến Vương phi đang phụ thân trên người A Ninh cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện!

Trong lúc bà ta kéo dài thời gian, dùng xà trận để tính kế Lục Vũ, thì anh đã thông qua thủ đoạn kỳ diệu nào đó, tìm ra được Chiếu Cốt Bảo mà bà ta giấu trong phòng!

Hơn nữa, anh đã khống chế được nó mà bà ta không hề hay biết!

Sự thật này khiến Hiến Vương phi hoàn toàn chết lặng, không thể động đậy.

Kéo theo đó, trên đầu A Ninh cũng đầy mồ hôi lạnh!

Lúc này, Lục Vũ đã đi đến trước mặt A Ninh, nhìn Hiến Vương phi trên lưng cô, khẽ nói: "Chuyện ở Trùng Cốc cô nói lúc trước chỉ có một phần là thật.

Không phải cô uy hiếp Nguyên Anh Khương Tử Nha, mà là Nguyên Anh đó uy hiếp cô.

Khương Tử Nha nghiên cứu di cốt Xà Thần bao nhiêu năm, lẽ nào lại bị một thủy quỷ đột nhiên xông vào như cô hại sao, đúng không?" Ngừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Thủ đoạn nuôi rắn này là ai dạy cô?

Loại rắn này có nét giống Tịnh Kiến A Hàm, nhưng không phải, và hình như không có bản thể, toàn bộ đều là xà hồn.

Loại thứ này tôi cũng chưa từng thấy qua, nó là gì vậy?" Hiến

Vương phi không nói gì, cúi đầu không biết đang toan tính điều gì.

Lục Vũ im lặng một lúc rồi lại lên tiếng: "Cô có thể chưa từng đến Côn Luân, nhưng tôi đã đến rồi, còn thấy cả di cốt Xà Thần.

Ừm, di cốt Xà Thần hoàn chỉnh đã bị phong ấn, cô đừng hy vọng Xà Thần đó có thể làm gì được tôi." "Phong ấn Xà Thần?

Ngươi... ngươi nói cái gì!" Hiến Vương phi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lục Vũ, giọng nói run rẩy: "Ngươi đã thấy Xà Thần, ngươi thấy Xà Thần ở Côn Luân?

Ngươi đã phong ấn Xà Thần?" "Không phải một mình tôi, còn có vài người nữa." Lục Vũ khựng lại rồi nói tiếp: "Hành Cảnh Huyễn Hóa cũng đã bị phong tỏa, nên tôi có chút không hiểu, tất cả những gì cô làm là vì cái gì?" Nghe Lục Vũ nói, biểu cảm của Hiến Vương phi trái lại bình tĩnh hẳn, chỉ nhìn anh rồi khẽ hỏi ngược lại một câu: "Ngươi không biết mình đang làm gì sao?" Lục Vũ nhìn bà ta, đôi mày lập tức nhíu lại.

Anh nói ra những lời này cũng là để thăm dò nửa thật nửa giả, một phần là sự thật, một phần là suy đoán dựa trên sự thật, chính là một tia linh cảm mà anh vừa bắt thóp được.

Anh đoán, tất cả những gì Hiến Vương phi làm có lẽ là để mở lại Hành Cảnh Huyễn Hóa, để sức mạnh của Xà Thần tái hiện nhân gian.

Thấy Lục Vũ không nói gì, trên mặt Hiến Vương phi lại hiện lên một nụ cười cực kỳ quái dị: "Ha ha, ngươi không biết?

Ha ha ha ha, ngươi cũng không biết tại sao mình lại phải làm những việc này sao?

Thú vị, thú vị thật, ngươi cũng không biết tại sao mình lại đến đây à?

Ha ha ha ha!" Lục Vũ nhíu mày, nhìn Hiến Vương phi hỏi: "Cô

còn biết chuyện gì nữa?" Hiến Vương phi mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Ta biết rất nhiều, nhưng ta không muốn nói cho ngươi biết..." Lần này, không đợi Lục Vũ nói thêm gì, Vương Bàn Tử đã chịu hết nổi cái cảnh thần thần bí bí này, bảo côn trong tay vung lên nhắm thẳng vào hồn phách Hiến Vương phi, lạnh lùng nói: "Không nói thì Bàn gia sẽ khiến mụ hồn phi phách tán ngay lập tức!" Nói xong, gã quay đầu nhìn Lục Vũ, giục giã: "Tiểu ca nhi, đừng nghe mụ già này lảm nhảm, cái thứ này sống không biết bao nhiêu nghìn năm rồi, chắc chắn cũng nguy hiểm như Khương Tử Nha vậy, cứ trực tiếp để mụ ta hồn phi phách tán là cách ổn thỏa nhất!" Hiến Vương phi hình như không giận, chỉ hứng thú đánh giá Vương Bàn Tử vài cái rồi nói: "Cái tính cách hấp tấp hốt hoảng như ngươi thực sự không thích hợp để tìm hiểu những chuyện quá khứ đó..." Nói xong, Hiến Vương phi lại quay sang Lục Vũ, tiếp tục: "Đừng nghĩ nữa, những chuyện ngươi muốn biết ta chắc chắn sẽ không nói.

Bí mật phải tự mình khám phá mới thú vị." Nói đoạn, tàn hồn Hiến Vương phi như đã chấp nhận số phận, nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm: "Ta sống quá lâu rồi, đã thấy quá nhiều chuyện thú vị.

Chỉ tiếc là, ngươi nói không sai, Chung Cực cuối cùng vẫn khó mà thấy được..." Nhìn dáng vẻ của Hiến Vương phi, Lục Vũ nhíu mày nhưng không vội ra tay.

Trong lòng anh vẫn còn nhiều nghi hoặc muốn nhờ bà ta giải đáp.

Quan trọng hơn là, anh đang cầm Thất Tinh Luân Hồi Đao, cảm thấy thanh đao có chút kỳ quái, không thích hợp ra tay lúc này.

Đợi một lúc không thấy Lục Vũ động thủ, Hiến Vương phi hừ một tiếng thúc giục: "Ngươi còn đợi gì nữa, không phải muốn ta hồn phi phách tán sao?" Lục Vũ liếc bà ta một cái nhưng không nói lời nào.

Anh chỉ phất tay, một đứa bé ở trần xuất hiện trong Tị Thủy Châu

với vẻ mặt nửa tỉnh nửa mê, miệng lẩm bẩm mắng: "Làm cái thá gì thế, lại gọi cô nãi nãi mày, cô nãi nãi đang..." Lời nói mới được một nửa, nhóc con mở mắt ra nhìn một cái.

Vừa thấy Hiến Vương phi, nó sợ tới mức nảy bắn người: "Đù má!

Ơ?

Sao bà lại ở đây?

Sao bà vẫn còn chui vào cơ thể cô ta thế?

Đừng nói nhé, mụ già bà bao nhiêu năm qua vẫn phong vận như xưa nhỉ!" Chát!

Mông của Ngoa Thú đột nhiên bị ăn một tát.

Nó quay đầu lại thấy Lục Vũ đang nhìn mình trừng trừng, lập tức cáu kỉnh: "Anh làm gì mà đánh tôi!" Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn Hiến Vương phi một cái, Ngoa Thú lập tức hiểu ý, miễn cưỡng nói: "Phải, phải, phải, bà ta chính là vợ của lão biết tam (biết ba) kia." Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Ngoa Thú, Lục Vũ gật đầu.

Hiến Vương phi thấy Ngoa Thú cũng ngẩn người, thầm nghĩ Lục Vũ rốt cuộc là hạng người gì mà có thể mang theo nó bên mình?

Sau cú sốc ngắn ngủi, Hiến Vương phi cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng nhìn, đợi Lục Vũ dùng Thất Tinh Luân Hồi Đao đưa bà ta vào luân hồi.

Lục Vũ cầm Thất Tinh Luân Hồi Đao, đột nhiên mỉm cười rồi đặt đao xuống, thậm chí còn cắn đầu ngón tay, dùng máu vẽ lên thân đao.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử thấy hành động của Lục Vũ thì càng không hiểu nổi, thầm nghĩ lúc này còn vẽ bùa làm gì, cứ một đao giải quyết mụ "Hắc Sơn lão yêu" này mới là thượng sách chứ!

Lục Vũ tâm không tạp niệm, loáng một cái đã vẽ xong một đạo huyết phù.

Chương 1127

Ngay lập tức, trên thân đao ánh kim quang lấp lánh, Thất Tinh Luân Hồi Đao trông rực rỡ như vàng ròng.

Ngoa Thú nhìn thấy thì mắt sáng rỡ, lập tức ngồi xổm bên cạnh thanh đao, nước dãi chảy ròng ròng.

Hiến Vương phi cũng lén ngẩng đầu nhìn thanh đao rực rỡ kia.

Trên mặt bà ta đột nhiên hiện lên một nụ cười vô cùng quái dị.

Vương Bàn Tử cảm thấy có gì đó không ổn, định lên tiếng thì thấy Hiến Vương phi bất ngờ thoát khỏi cơ thể A Ninh, lao mạnh về phía Thất Tinh Luân Hồi Đao!

Ánh kim quang từ thanh đao càng thêm rực rỡ!

Trong phút chốc, luồng sáng mạnh mẽ khiến Vương Bàn Tử buộc phải nhắm mắt lại.

Khi gã mở mắt ra lần nữa, tung tích của Hiến Vương phi đã biến mất, ánh kim quang cũng lặn tăm.

Lục Vũ ngồi đó, Ngoa Thú ngồi đó, A Ninh ngất lịm dưới đất, Cổ Sai và Đa Linh hai anh em cũng đã ngất từ bao giờ.

Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca nhi, chuyện gì vừa xảy ra thế?" Lúc này, gã chỉ thấy đầu mình ong ong, hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì.

Luồng kim quang vừa rồi đại diện cho điều gì?

Đợi một lúc không thấy Lục Vũ trả lời, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi lại: "Tiểu ca nhi, Hiến Vương phi đâu rồi?

Hồn phi phách tán rồi à?" Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, liếc nhìn

Vương Bàn Tử rồi nói: "Hồn phi phách tán rồi." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, mụ già đó..." Gã chưa nói hết câu, Lục Vũ đã bồi thêm: "Khương Tử Nha cũng hồn phi phách tán rồi, Thất Tinh Luân Hồi Đao cũng phế luôn rồi..." "Hả?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, cảm thấy thật không thể tin nổi, cứ ngỡ mình nghe nhầm, vội hỏi dồn: "Tiểu ca nhi, anh vừa nói Thất Tinh Luân Hồi Đao phế rồi?

Phế là thế nào?

Bị mẻ lưỡi à?

Để tôi mài đao giúp anh nhé?" Bên cạnh, Ngoa Thú lườm Vương Bàn Tử một cái, bực bội mắng: "Cái lão béo này mày cố tình gây sự đấy à, phế là hỏng rồi, thế mà cũng không hiểu sao?" Lúc này, Lục Vũ thở dài, chậm rãi nói: "Nguyên Anh của Khương Tử Nha vốn dĩ ẩn giấu trong Thất Tinh Luân Hồi Đao.

Tôi vẫn luôn không dùng Luân hồi đao siêu độ Hiến Vương phi là vì đang tự hỏi xem Hiến Vương phi và Khương Tử Nha có còn chiêu trò gì sau lưng không.

Thế nên vừa rồi tôi mới dùng Lục Đạo Chuyển Sinh Phù để chuẩn bị trước.

Kết quả vẫn xảy ra chuyện.

Lỗ Thương Vương vốn làm khí hồn trong Thất Tinh Luân Hồi Đao, nhân lúc Khương Tử Nha định thoát ra, hắn cũng muốn ra theo, đúng lúc đó hồn thể của Hiến Vương phi lại muốn chui vào.

Ba luồng năng lượng va chạm, lập tức khiến các oan hồn bên trong Thất Tinh Luân Hồi Đao nổ tung.

Đao đã phế, những oan hồn kia đã... hoàn toàn tan biến." Kết quả này nằm ngoài dự tính của Lục Vũ.

Ban đầu, anh còn muốn nhân cơ hội này giữ lại Nguyên Anh

Khương Tử Nha hoặc Hiến Vương phi để làm rõ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Dù sao lời của Hiến Vương phi trước đó vẫn mập mờ, còn nhiều nghi vấn chưa giải đáp hết.

Nhưng giờ thì hay rồi, mọi chuyện kết thúc sạch sành sanh, mấy oan hồn quan trọng đều biến mất, manh mối lập tức bị chặt đứt.

Muốn giải mã những nghi hoặc quá khứ, chỉ còn cách tìm phương pháp khác...

Đợi một lát, A Ninh u u tỉnh lại.

Không còn Hiến Vương phi phụ thân, những con rắn nhỏ như linh hồn kia cũng biến mất, cơ thể cô không bị ảnh hưởng gì.

Thực tế, lúc bị Hiến Vương phi nhập xác, cô vẫn tỉnh táo, biết rõ mọi chuyện xảy ra từ đầu đến cuối.

Lúc này, ánh mắt cô dừng lại trên "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", nhìn chằm chằm rồi hỏi: "Đó thực sự là Long Quân Chiếu Cốt Bảo sao?" "Là món đồ mà công ty cô tìm được trước đó." Lục Vũ nhìn A Ninh, thản nhiên nói: "Cô có gì muốn nói không?" Vương Bàn Tử biến sắc, bước tới chắn trước mặt A Ninh, cười lạnh: "Sao đây, muốn hớt tay trên à?" "Không phải." A Ninh do dự một chút rồi ngồi bệt xuống đất, chậm rãi lắc đầu hỏi: "Cái gương này có thể cứu được Cấm bà không?" "Không thể." Lục Vũ không cần suy nghĩ, đưa ra đáp án ngay lập tức.

Trong lòng anh thầm nghĩ, cái gương này chắc có thể cứu trị được Vương Bàn Tử và Hoắc Linh.

Tuy nhiên, bây giờ chưa phải lúc, còn phải đợi một thời gian nữa, đổi sang một nơi an toàn rồi tính sau. "Tôi hiểu rồi." A Ninh gật đầu, lại cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa.

Chỉ một lúc sau, cô đột nhiên lên tiếng nói với Lục Vũ: "Viên đan dược anh đưa cho tôi lúc trước, đã bị ông chủ đưa cho em trai tôi uống rồi.

Ông ta nói chiếc gương đồng này có thể cứu mạng, nên mới bảo tôi tới đây lấy gương." Nghe vậy, yết hầu Vương Bàn Tử khẽ động đậy, gã định mắng một câu nhưng lời đến cửa miệng lại chẳng biết nói gì.

Gã rất muốn nghi ngờ, nhưng lại cảm thấy lời của A Ninh có vẻ rất chân thực.

Bởi vì chỉ trong chớp mắt, cô đã lệ tuôn đầy mặt, không giống như đang diễn kịch.

Nếu mà diễn được thế này thì kỹ năng diễn xuất của cô quá đỉnh rồi.

Có kỹ năng này thì cần gì phải làm cái nghề liều mạng này nữa, đi làm diễn viên có khi giàu lâu rồi.

Chương 1128

Huống hồ, Ngoa Thú đang đứng ngay bên cạnh nghe, có vấn đề gì thì nhóc con đó chắc chắn đã lên tiếng.

Hơn nữa, dù ký ức của Lục Vũ có chút hỗn loạn vì "Thiên Thụ", nhưng anh vẫn nhớ láng máng trong "Đạo Mộ Bút Ký", A Ninh có một người em trai, hình như còn từng đối đầu với Ngô Tà.

Nhưng không ngờ, em trai của A Ninh giờ lại bị Cừu Đức Khảo dùng để thử thuốc...

Tình cảnh này không khỏi khiến người ta bùi ngùi.

Sau phút bùi ngùi, Lục Vũ cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, chỉ một lần nữa nói với A Ninh rằng tình trạng của Hoắc Linh không thể sao chép được, chuyện này tạm thời anh cũng chưa có cách nào.

Sau khi an ủi vài câu, anh ném Ngoa Thú trở lại Sơn Hà Đồ, gọi Vương Bàn Tử và mấy người kia cùng rời khỏi khoang thuyền, tiếp tục khám phá con tàu đắm.

Trong các khoang thuyền khác, họ không có phát hiện gì đặc biệt.

Ngoài mấy cái xác chết trương phình vì ngâm nước biển thì chẳng có gì lạ.

Còn về những con cá ăn thịt người trông rất giống nhân ngư trong Kan-hun hang-guan, Lục Vũ cũng đã xác định được, đó chỉ là loài cá ăn thịt bình thường, không phải loài cá trong thuật nhiếp hồn, có lẽ là thứ Hiến Vương phi chuẩn bị để lòe Cừu Đức Khảo.

Lúc này, có lẽ vì đã chịu chấn động quá lớn, cộng thêm việc bị Hiến Vương phi phụ thân khiến A Ninh nghe được nhiều chuyện, tâm trạng cô có phần sa sút, suốt dọc đường đều cúi đầu không nói lời

nào.

Mãi cho đến khi Lục Vũ và mọi người chuẩn bị rời đi, A Ninh mới lên tiếng, cho biết chiếc Mary Seno này không phải là du thuyền bình thường, trên tàu còn có một kho báu độc lập dùng để lưu trữ mấy món bảo vật mà Cừu Đức Khảo thu mua lần này.

Cô cũng mới biết chuyện này từ miệng Cừu Đức Khảo trước khi hành động. "Kho báu nằm ở tầng đáy cùng, là nơi có hệ thống phòng hộ nghiêm ngặt nhất toàn tàu.

Đó là một khoang kín hoàn toàn, chống nước, chống cháy, chịu áp lực cao, dù tàu có hỏng thì kho báu cũng không hỏng." A Ninh chậm rãi nói: "Những món bảo vật đó cũng là lý do...

ừm, Cừu Đức Khảo bảo tôi đến đây." Nghe nói có bảo vật, Vương Bàn Tử lập tức hứng khởi, hỏi: "Bảo vật gì thế?" "Tôi không biết, phải qua đó xem mới biết được." Vừa nói, A Ninh vừa dẫn Lục Vũ và mấy người kia đi xuống tầng đáy cùng của du thuyền.

Ở tầng đáy có một cánh cửa kín khí khổng lồ, cao ba mét, rộng ba mét, là loại cửa kín khí có kết cấu khóa cơ khí lớn.

Nhìn qua cứ như cửa kho tiền ngân hàng vậy.

Hiển nhiên, Cừu Đức Khảo rất coi trọng thứ này. "Chìa khóa đâu?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn A Ninh. "Đây." A Ninh mò mẫm trên người, quả nhiên lấy ra một chiếc chìa khóa đồng lớn giao cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng dứt khoát, cắm chìa khóa vào rồi dùng sức vặn mạnh.

Chỉ nghe thấy tiếng "cạch" một cái, tiếp theo đó là tiếng xì hơi của cánh cửa kín khí vang lên.

Hiển nhiên.

Đúng như A Ninh nói, kho báu này được bảo vệ rất tốt, ngay cả khi tàu đắm, cánh cửa kín khí vẫn không hề bị tổn thương.

Một lát sau, tiếng xì hơi ngừng lại, nhưng cửa vẫn không mở ra được. "Phải đợi một chút, đợi áp suất bên trong và bên ngoài cân bằng mới mở được cửa." A Ninh nhìn Vương Bàn Tử đang dùng sức trâu để kéo cửa, khẽ giải thích một câu. "Thế chẳng phải lãng phí thời gian sao." Vương Bàn Tử lầm bầm một câu bực bội, rồi quay sang hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, anh có cách nào khác không?" Lục Vũ đang tính toán những chuyện xảy ra trước đó, cũng như những lời Hiến Vương phi nói với mình, lúc này nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử thì ngẩng đầu nhìn gã, đột nhiên hỏi: "Cậu nói xem, Khương Tử Nha rốt cuộc là đã thành tiên thật chưa, hay là chưa?" Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên đáp: "Ai mà biết được chứ, theo Phong Thần Bảng thì trong đó không có ông ta.

Nhưng nếu bảo chưa thành tiên thì ông ta đã trảm Tam Thi, có cả Nguyên Anh rồi, không thành tiên thì thành cái gì?

Chết rồi à?" "Vô lý." Lục Vũ nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử, chậm rãi nói: "Một người sắp thành tiên nhân sao lại bị chính Tam Thi và Nguyên Anh của mình tính kế được?" Vương Bàn Tử gãi đầu nói: "Sử liệu ghi lại Khương Tử Nha cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì cho cam.

Giống như cái kẻ trong mộ Tây Chu chúng ta gặp ấy, chẳng phải bị Khương Tử Nha hại chết sao?

Với lại, Khương Tử Nha hình như rất hứng thú với Xà Thần, biết đâu ông ta nhắm vào Xà Thần dẫn đến nguyên khí đại thương, rồi bị chính xác chết của mình tính kế thì sao?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, hỏi tiếp: "Long Quân Chiếu Cốt Bảo từng thuộc sở hữu của Khương Tử Nha, tên là Gương đồng Khương Thượng.

Ông ta trảm Tam Thi thành tiên chính là ở trước chiếc gương đồng này.

Theo cách nói đó thì ông ta đã thành tiên rồi." Lục Vũ giải thích ngắn gọn về "Gương đồng Khương Thượng", khiến Vương Bàn Tử càng thêm nhức đầu, nói: "Thế thì vô lý, Hiến Vương phi dù có muốn nói dối cũng chẳng việc gì phải nói dối về chuyện này cả.

Thật sự là...

đờ mờ tổ sư tiên nhân nhà nó chứ." Vương Bàn Tử gãi đầu, cười khổ: "Cứ tưởng chuyện thần tiên thú vị lắm, ai dè rắc rối chết đi được." Bên cạnh, A Ninh đột nhiên nói: "Liệu có khả năng Hiến Vương phi tưởng những gì bà ta thấy là thật, nhưng thực ra... chỉ là ảo giác?" Những gì bà ta thấy là thật?

Trong lòng Lục Vũ khựng lại một nhịp, chỉ cảm thấy một luồng khí mát lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não, suy nghĩ bỗng chốc thông suốt!

Đúng rồi!

Hiến Vương phi thấy là thật, nhưng thực tế là giả!

Đó chẳng phải là Hành Cảnh Huyễn Hóa mà Xà Thần cổ đại giỏi nhất sao!

Chương 1129

Trong lúc Lục Vũ đang suy ngẫm, Vương Bàn Tử đã trừng mắt nói với A Ninh: "Đừng có nói xàm, mụ già đó thành yêu tinh rồi, sao có thể trúng ảo giác được?

Hơn nữa, ảo giác nào mà duy trì được mấy nghìn năm?" "Đúng!" Lục Vũ đột nhiên vỗ mạnh vào đùi mình!

Vương Bàn Tử nghe thấy thì càng phấn khích!

Nhưng ngay khi gã định tiếp tục vặn hỏi A Ninh, câu nói tiếp theo của Lục Vũ lại khiến gã xìu hẳn. "A Ninh nói đúng đấy!" Lục Vũ gật đầu, suy nghĩ vô cùng minh mẫn, nói: "Trong 'Động Tiên Truyện' có một mục về 'Vương Gia', ghi lại nội dung về việc đạo nhân thành tiên, tuy có phần kỳ bí nhưng giờ xem ra lại cực kỳ có khả năng.

Tương truyền, Vương Gia dẫn đệ tử tu đạo, nhất tâm cầu đạo không màng quan lộ.

Sau khi đắc tội Diêu Trường, Vương Gia cùng hai đệ tử đều bị xử tử, tuy nhiên vào ngày họ bị giết, có người ở cách đó hơn nghìn dặm đã thấy cả ba người.

Diêu Trường biết chuyện bèn quật quan tài lên, mới phát hiện thi thể trong quan tài của cả ba người đều biến mất, chỉ còn lại một đốt gậy trúc.

Đó chính là việc gậy trúc đại diện cho việc đạo nhân thi giải thành tiên..." Vương Bàn Tử ngẩn người, cẩn thận nhớ lại những chuyện xảy ra ở Trùng Cốc, rồi lập tức nói: "Tiểu ca nhi, ý anh là, xác tiên chúng ta gặp ở Trùng Cốc là giả, cũng không phải xác tiên thật của Khương Tử Nha?" Khựng lại một chút, không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử nói tiếp: "Đúng, chắc chắn là giả rồi.

Tôi nhớ ra rồi, thứ đó mà là thật thì lão biết tam (biết ba) kia sao có thể muốn nhập vào ai là nhập vào người đó được?

Cái điệu bộ thần xuất quỷ nhập đó nhìn kiểu gì cũng không giống thực thể.

Chắc lúc đó chúng ta đều bị sốc nên mới bỏ qua điểm này." Lục Vũ gật đầu, lời Vương Bàn Tử nói cũng giống như những gì anh nghĩ.

Lúc đó, phía trước có xác tiên, phía sau có răng già Xà Thần, tâm thần anh cũng bị chấn động mạnh, không kịp nghĩ kỹ.

Giờ nhớ lại mới thấy lúc đó Khương Tử Nha xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa lời nói còn có lỗ hổng rất lớn.

Lỗ hổng lớn nhất chính là việc Khương Tử Nha làm ở đoạn cuối!

Cuối cùng ở Trùng Cốc Vân Nam, Hiến Vương hóa thân thành Thái Tuế khổng lồ.

Khi họ định liều chết chiến đấu với Thái Tuế, Khương Tử Nha đột nhiên xuất hiện, dùng sức mạnh sấm sét kết thúc trận chiến!

Sau đó, linh hồn Hiến Vương không diệt, nhập vào "Hồng Môn sơn dược", rồi bị Lục Vũ dùng "Chuỗi hạt cách ly cao lợi" hút sạch.

Trong thời gian ở Trùng Cốc, xác tiên Khương Tử Nha thậm chí còn mang theo răng già Xà Thần đi vào Quỷ Động Ma Mộc.

Lục Vũ sau này đã thử vài lần, không có vật sống nào vào được Quỷ Động Ma Mộc cả.

Một manh mối lớn như vậy mà anh lại bỏ qua...

Hơn nữa, khi Khương Tử Nha xuất hiện lần nữa, ông ta đòi lấy cả xác tiên của mình và răng già Xà Thần, điều này rõ ràng có vấn đề.

Nói đến đây, Lục Vũ cười khổ, lắc đầu: "Lúc đó mải nghĩ về chuyện Hiến Vương và Xà Thần, không truy hỏi Khương Tử Nha tại

sao lại muốn lấy răng già Xà Thần.

Giờ nghĩ lại, lúc ở Điền Nam chúng ta vẫn bỏ sót nhiều chuyện quá." Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Giờ nghĩ lại, lão Tống tử đó thực sự không phải dạng vừa.

Kẻ chúng ta gặp sau này chính là lão Tống tử đó đúng không?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên khựng lại, sắc mặt trở nên kỳ quái: "Tiểu ca nhi, không đúng!

Chúng ta tìm thấy một chiếc răng già Xà Thần ở Trùng Cốc, nhưng chẳng phải chiếc răng đó đã bị Hiến Vương phi mang đi rồi sao?" "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Bà ta chỉ mang đi một sợi thần thức giấu trong chiếc răng già Xà Thần đó thôi, hả?" Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lông mày nhíu chặt lại.

Một lúc sau, anh đột nhiên đứng dậy, đưa tay tìm kiếm trong tóc của A Ninh.

Sau đó, anh rút ra một chiếc răng dài gần bằng lòng bàn tay, khẽ nói: "Răng già Xà Thần, chỉ tiếc là đã mất hết pháp lực nên mới biến thành chiếc răng nhỏ thế này.

Xem ra lúc ở đầm nước có tới hai chiếc răng già." Lục Vũ lẩm bẩm một mình, nhớ lại lúc mình thấy Xà Thần trong núi Côn Luân, hình như đúng là thiếu mất hai chiếc răng...

Câu nói này của anh suýt làm Vương Bàn Tử rơi cả hàm.

A Ninh càng thêm ngơ ngác, kinh ngạc hỏi: "Đây là thứ gì vậy, sao nó lại ở trong tóc tôi?" Lục Vũ khẽ nói: "Lúc Nguyễn Hắc ra tay lúc trước, cô còn nhớ chứ, tôi đoán chính từ lúc đó, ông ta đã bị nhúng tay vào rồi." Lục Vũ thở dài, thầm trách lúc đó tinh thần mình không tốt nên đã bỏ lỡ chuyện quan trọng như vậy. "Ý anh là..." A Ninh sững người, kinh ngạc hỏi: "Nguyễn Hắc cũng là vì Hiến Vương phi sao?"

Nói xong, chính cô cũng vỡ lẽ.

Nếu không phải do thủ đoạn kỳ diệu của Hiến Vương phi, sao có thể xảy ra tình huống quỷ dị như trước?

Giờ đây, cả ba người đều hiểu ra một chuyện.

Đó là đằng sau tất cả những chuyện này vẫn là thủ đoạn của Xà Thần!

Cái thủ đoạn có thể che mắt thiên hạ, khiến người khác chìm đắm trong ảo thuật suốt mấy nghìn năm này thật sự không thể tin nổi!

Và điều này cũng dẫn đến một vấn đề.

Một con Xà Thần đã chết bao nhiêu năm như vậy, bày ra những trò này là muốn làm gì?

Hiến Vương phi lần này đến Quy Khư, có phải vì ý chí tàn tồn trong răng già Xà Thần muốn bà ta làm vậy không?

Những điều bí ẩn cứ hết lớp này đến lớp khác khiến người ta không kịp trở tay.

Chương 1130

Mỗi khi Lục Vũ cảm thấy mình sắp vén màn sự thật, anh lại phát hiện ra sự thật vẫn còn ở rất xa.

Thậm chí sự thật anh vừa tìm thấy lại biến thành một điều bí ẩn khác với nhiều nghi vấn hơn, khiến sự việc càng thêm mập mờ.

Giống như lúc này, anh đã hiểu rõ mối liên hệ giữa Hiến Vương phi và Hành Cảnh Huyễn Hóa, nhưng lại không hiểu tại sao bà ta phải làm vậy.

Quy Khư rốt cuộc có gì mà lại thu hút nhiều người lũ lượt kéo đến đây như vậy?

Tại sao Khương Tử Nha lại gửi hai trong số Tam Thi của mình đến đây?

Thậm chí còn để Bí Hý hộ tống?

Con trai rồng Ly Vẫn tại sao lại sống ở đây?

Tất cả những chuyện này có liên quan gì đến long mạch trực hệ bắt nguồn từ Quy Khư không?

Những chuyện này cứ rối như tơ vò.

Lục Vũ chỉ chắc chắn giữa chúng có liên quan, nhưng liên quan thế nào thì anh chưa nghĩ ra ngay được!

Tuy nhiên, ngay lúc đó, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng cắt ngang mạch suy nghĩ: "Tiểu ca nhi, cửa mở được rồi, chúng ta mở cửa trước đi, chuyện đó để sau hãy tính?" Với Vương Bàn Tử, tìm bảo vật là nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu, còn những chuyện khác cứ từ từ, không vội.

Lục Vũ cũng biết cứ đứng đây suy nghĩ suông cũng chỉ lãng phí thời gian, nên gật đầu, bảo Vương Bàn Tử mở cửa, chuẩn bị vào xem rốt cuộc trong kho báu mà Cừu Đức Khảo hằng mong ước giấu món đồ gì.

Sau khi cửa mở, bên trong đã bị nước biển tràn vào, một mảnh đen kịt.

Mấy người bật đèn pin đi vào, có thể thấy kết cấu bên trong kho báu giống như một nhà kho, vài dãy giá hàng xếp ngay ngắn.

Trên giá bày những chiếc hộp, mỗi chiếc đều là loại hộp chuyên dụng để đựng cổ vật, chống nước, chống rung.

Thậm chí để tránh hư hỏng trong quá trình di chuyển, mỗi chiếc hộp đều được cố định chắc chắn trên giá.

Tình cảnh này khiến Vương Bàn Tử rất hài lòng: "Không nói gì khác, lão biết tam (biết ba) này đối với đồ đạc cũng rất coi trọng đấy." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa đi đến trước một chiếc hộp, trực tiếp mở ra.

Sau khi mở hộp, biểu cảm của Vương Bàn Tử lập tức trở nên kỳ quái, gã quay đầu nói: "Tiểu ca nhi, anh qua đây xem cái này đi." Lục Vũ bước tới nhìn một cái, trong hộp là một miếng ngọc sức.

Phẩm tướng không tồi, là một món minh khí.

Hơn nữa, đó là món đồ anh từng giao cho Trương Hạo, hay đúng hơn là Giải Liên Hoàn đang giả dạng Trương Hạo.

Không ngờ mới đó mà đã gặp lại rồi?

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ rồi lại nhìn A Ninh, cuối cùng nén sự tò mò trong lòng, không nói gì thêm.

Lục Vũ cũng không nói nhiều, chỉ thầm hạ quyết tâm sau khi xong

việc này phải hỏi Giải Liên Hoàn xem việc làm ăn giữa ông ta và Cừu Đức Khảo rốt cuộc là thế nào.

Lúc này, Vương Bàn Tử lại liên tiếp mở thêm vài chiếc hộp, lấy đồ bên trong ra.

Không ngoài dự đoán, đều là những thứ Lục Vũ giao cho Giải Liên Hoàn lần trước.

Vương Bàn Tử cũng chẳng bận tâm, dù sao cũng đều là đồ đáng tiền, giờ lấy lại được coi như bán thêm một lần nữa, chẳng phải là chuyện tốt sao?

Tìm tới tìm lui, khi gã tìm thấy một chiếc hộp lớn, sắc mặt Vương Bàn Tử cuối cùng cũng thay đổi, gã nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, món này hình như không tầm thường." Lục Vũ cúi đầu nhìn, mắt không khỏi sáng lên.

Trong hộp này đựng một bộ phỉ thúy bảo y.

Ánh đèn pin chiếu vào, cả bộ bảo y không giấu nổi vẻ rực rỡ lấp lánh, ngay cả khi so sánh với bộ "Bách Điểu Triều Phượng Quần" họ từng thấy trong mộ Tây Chu cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Hơn nữa, bộ quần áo này khảm đầy châu báu, kiểu dáng kỳ lạ, trông càng thêm hoa quý. "Loại người nào lại dùng bộ đồ liệm hoa lệ thế này nhỉ?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, quay sang hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, anh xem món này lai lịch thế nào?

Hàng của vương công quý tộc nào thế?" "Đồ nhà Phật." Lục Vũ dở khóc dở cười nhìn Vương Bàn Tử, khẽ giải thích một câu. [Tên vật phẩm: Trí Việt Pháp Y] [Cấp bậc: Huyền giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực: Ngưng thần, tinh khí, trung chính bình hòa] [Mô tả: Năm Tùy, cao tăng Trí Việt sáng lập Thiên Đài tông tại chùa Quốc Thanh, truyền thừa Phật pháp, có tín đồ chế tác pháp y cho ông.

Sau khi pháp y hoàn thành, Trí Việt thấy mình không xứng, bèn đặt pháp y trước tượng Phật, cung phụng trong hòm sắt.

Chỉ mặc một lần duy nhất vào mỗi dịp đại lễ Phật đản khi mở pháp đàn giảng kinh thuyết pháp.

Những năm sau đó qua các triều đại, vô số cao tăng, đế vương đều từng cung phụng pháp y này...] "Đồ tốt đấy!" "Phải." Vừa nghe Lục Vũ bảo đồ tốt, Vương Bàn Tử lập tức đóng nắp hộp, quăng vào túi nilon của mình.

Nhưng vừa cất xong, gã lại lấy ra giao cho Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, anh giữ lấy đi, để chỗ tôi tôi không yên tâm." Lục Vũ bất lực lắc đầu, thu đồ vào trong Càn Khôn Đại.

Tìm thấy một món bảo vật như vậy, Vương Bàn Tử càng thêm hăng hái lục lọi từng chiếc hộp một.

Chẳng mấy chốc gã đã lục tung cả kho báu.

Ngoại trừ vài chiếc hộp rỗng, còn lại đều có đồ.

Chương 1131

Tuy pháp khí chỉ có một món, nhưng các loại bảo vật khác cũng có giá trị không nhỏ, thu hoạch khá phong phú.

Sau khi chắc chắn đã vét sạch chỗ này, Vương Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta rút chứ?" Xong việc, mấy người thực sự không cần phải ở lại đây nữa.

Lục Vũ nhìn quanh một lượt, xác định không còn gì sót lại, bèn gọi mọi người rời đi, định bụng ra ngoài nghỉ ngơi một chút rồi mới tính chuyện khác.

Có Tị Thủy Châu trong tay, việc rời khỏi tàu đắm đối với Lục Vũ không phải chuyện khó khăn.

Mấy người men theo con đường cũ chậm rãi rút lui.

Lúc đi ra, có lẽ do dòng hải lưu dưới đáy biển dao động mạnh, con tàu đắm rung lắc một cái rồi chìm xuống sâu hơn một chút.

Cú lắc này tuy làm mấy người giật mình, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, có thể coi là hữu kinh vô hiểm.

Tuy nhiên... sau khi rời khỏi tàu đắm, họ phát hiện ra một tình huống vô cùng kỳ quái.

Con tàu Hải Liễu mà họ dùng để ra khơi vốn mắc cạn ở phía xa.

Nhưng bây giờ, tàu Hải Liễu lại đang áp sát vào chiếc Mary Seno.

Hơn nữa họ còn có thể thấy tàu Hải Liễu vẫn đang từ từ tiến lại gần Mary Seno.

Dù chuyển động rất nhẹ nhưng chắc chắn không thể nhìn lầm.

Sắc mặt Vương Bàn Tử thay đổi, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, có phải do

cá đẩy không?

Hay là để tôi ra phía sau xem thử?" "Cùng đi đi." Lục Vũ khẽ nhíu mày, mấy người cùng bơi ra xa vài mét.

Nhưng đi vòng quanh tàu một vòng, họ cũng không phát hiện ra con cá nào cả.

Đừng nói là cá lớn có thể đẩy được tàu Hải Liễu, ngay cả những con cá nhỏ liên tục xuất hiện trước đó giờ cũng không thấy đâu.

Vùng biển này dường như ngoại trừ họ ra thì không còn sinh vật sống nào khác. "Tê!" Lúc này, Cổ Sai đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, tay chỉ vào boong tàu đắm, mắt trợn tròn, không thốt nên lời.

Không cần cậu ta nói, Lục Vũ và mấy người kia đều chú ý thấy trên boong tàu có một vật được bọc trong "vải đen".

Vật đó không phải cái gì khác, chính là thi thể của Nguyễn Hắc!

Rõ ràng thi thể Nguyễn Hắc lúc trước đã được họ đặt trong một hốc đá ngầm, sao giờ lại xuất hiện trên tàu Hải Liễu? "Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử cảnh giác hẳn lên, nói nhỏ: "Không lẽ lại khởi thi rồi chứ?" "Không thể nào, lúc đó đã xử lý ổn thỏa cả rồi." Lục Vũ nheo mắt nhìn con tàu Hải Liễu trước mặt, thầm suy tính trong lòng.

Nguyễn Hắc đã hồn phi phách tán, Hiến Vương phi và Nguyên Anh của Khương Tử Nha cũng đã tan biến, lúc này căn bản không thể khởi thi được nữa.

A Ninh nghe xong nghĩ ra điều gì đó, không nhịn được hỏi: "Liệu có phải là người khác khởi thi không?

Tôi nhớ anh từng nói hôm nay là ngày Nguyệt Trị Đại Phá, liệu có người nào khác biến thành thủy quỷ không?" "Theo lý mà nói thì thời gian đã qua rồi, chắc là không thể." Lục Vũ nhíu mày nói một câu, trầm tư một lát rồi tiếp tục: "Nhưng đây là Quy Khư, mọi chuyện

không thể dùng lẽ thường để suy xét, cứ cẩn thận vẫn hơn." Anh dặn dò ngắn gọn rồi quay đầu nhìn, đôi mày càng nhíu chặt hơn.

Bên cạnh, Cổ Sai đang thận trọng đưa tay chạm vào màn nước của Tị Thủy Châu. "Nước nóng quá." Cổ Sai vừa chạm vào đã vội rụt tay lại, nói nhỏ: "Nước biển nóng lên, có thể là có dương lưu đã mang tàu đắm và... và A Ba tới đây." Cậu ta từ nhỏ đã đi biển nên rất nhạy cảm với sự thay đổi của nước biển.

Lời này đã nhắc nhở Vương Bàn Tử, gã cũng đưa tay thử, sắc mặt lập tức xấu đi vài phần, nói: "Tiểu ca nhi, nước nóng thật, không lẽ là hải để tiềm nhiên lại tới nữa?" Hải để tiềm nhiên thần bí khó lường.

Quy Khư này còn là một nơi quỷ dị có thể so sánh với Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn, Lục Vũ nhất thời cũng chưa nghĩ thông suốt được mọi chuyện, chỉ bảo mọi người lên trước, nghỉ ngơi trên mỏm đá ngầm bên cạnh rồi tính tiếp.

Dù sao anh cũng đã liên tục sử dụng "Tị Thủy Châu" suốt mấy tiếng đồng hồ.

Nếu là trước kia thì giờ anh đã ngất xỉu mấy lần rồi, dù giờ có "Ngũ Long Thịnh Thần Pháp" thì cũng đã bắt đầu cảm thấy thấm mệt.

Vài phút sau, mấy người tìm được một tảng đá ngầm bên cạnh.

Sau khi lên đó, Lục Vũ lấy ra ít đồ ăn cho mọi người bổ sung thể lực, bản thân anh thì vào Sơn Hà Đồ kiếm chút máu rồng, bổ sung tinh thần lực đã hao tổn, cảm thấy khỏe hơn nhiều.

Nhưng khi đã bình tĩnh lại, đôi mày anh lại nhíu chặt.

Những bí ẩn rắc rối kia tạm thời không bàn tới, nhưng chuyện trước mắt cũng đủ khiến anh đau đầu.

Không thể xác định được dưới đáy biển có tiềm nhiên hay không, nhưng nước biển nóng lên là thật, đây chắc chắn không phải điềm

lành.

Thứ hai là cái Quy Khư này thoát ra thế nào?

Long Quân Chiếu Cốt Bảo đã lấy được, không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Chương 1132

Chi bằng sớm thoát ra ngoài, tìm một nơi an toàn để giải quyết vấn đề của Vương Bàn Tử và Hoắc Linh.

Lúc này, tàu Hải Liễu vẫn đang từ từ áp sát Mary Seno, chỉ một lát sau, nó đã dính sát vào thân tàu Mary Seno.

Hai con tàu đắm ép sát vào nhau khiến tàu Hải Liễu bị nghiêng đi một chút.

Ngay khi nghiêng đi, thi thể của Nguyễn Hắc trên boong tàu Hải Liễu lập tức rơi tọt vào khoang thuyền.

Lúc này, Cổ Sai biến sắc kinh hãi kêu lên: "Có ma!

Có ma!

Có ma!" Lần này Vương Bàn Tử không mắng cậu ta nữa, mà mắt cũng trợn ngược lên, hạ thấp giọng nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, không ổn rồi, tôi vừa thấy từ trong khoang thuyền thò ra một đoạn xương tay, lôi cái xác đó vào trong rồi!" Lục Vũ vừa rồi mải nghĩ chuyện khác nên không chú ý.

Giờ nghe Vương Bàn Tử nói, anh ngẩng đầu nhìn về phía khoang thuyền.

Bên cạnh, biểu cảm của A Ninh cũng có phần ngưng trọng, trầm giọng nói: "Tôi cũng thấy rồi, có một bàn tay, toàn là xương trắng." Khựng lại một chút, cô bổ sung thêm: "Tay rất trắng, không giống với những cái xác trong tàu Mary Seno..." Một người thấy thì có thể là hoa mắt.

Nhưng giờ cả ba người đều nói vậy, Lục Vũ không thể không thận trọng.

Anh nhìn Vương Bàn Tử, bảo Cổ Sai và Đa Linh ở lại trên đá ngầm, còn mình quyết định sang đó xem thử.

Vừa đứng dậy, Cổ Sai đã lên tiếng: "Không được, A Ba ở bên trong, cháu phải sang xem.

Không tận mắt thấy A Ba không sao cháu không yên tâm." Cậu ta nói vậy, Đa Linh cũng đòi đi theo.

Hai đứa trẻ đều bảo dù thế nào đi nữa, chúng cũng được A Ba nuôi nấng trưởng thành, không thể phụng dưỡng lúc tuổi già thì chuyện hậu sự cũng phải làm cho tốt. "Vậy thì cùng đi." Lục Vũ không muốn nghe lôi thôi nên đồng ý ngay, để họ cùng sang đó.

Lúc này, tàu Hải Liễu bị tàu Mary Seno kẹp lại, phần lớn thân tàu vẫn nổi trên mặt nước, độ nghiêng không quá lớn.

Lại gần tàu Hải Liễu, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay lại hỏi Cổ Sai: "Lúc trước cậu hét lên 'thấy ma', là thấy giống như vừa rồi, hay là giống như con quỷ cái biết nói mà chúng ta gặp sau này?" Cổ Sai nghe xong thì ngơ ngác nhìn Lục Vũ.

Hai chữ "có ma" chỉ là phản ứng bình thường của con người khi thấy thứ gì đó kỳ quái và sợ hãi thôi.

Cậu ta không phải Mô Kim Hiệu Úy, cũng chưa từng xuống mộ, chẳng biết thế nào là giống hay không giống, chỉ lặp lại một câu là mình thấy một bàn tay xương trắng rất trắng, rất trắng.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử nói tiếp: "Tiểu ca nhi, hay là thế này, để tôi đi trước, chúng ta vào xem thử rồi tính, tôi thấy thằng nhóc này cũng chẳng nói thêm được gì đâu." Lục Vũ gật đầu không nói gì.

Vương Bàn Tử lập tức dẫn đầu đi vào khoang thuyền, vừa vào đã thấy một vệt nước chảy thẳng xuống tầng dưới.

Con tàu Hải Liễu này đã đồng hành cùng họ suốt quãng đường nên

Vương Bàn Tử cũng khá quen thuộc, gã lần theo vệt nước đi xuống tầng dưới.

Xuống đến tầng dưới, men theo vệt nước đi thêm vài bước, Vương Bàn Tử không nhịn được phát ra một tiếng "ơ" nhẹ.

Không đợi gã nói tiếp, A Ninh đã nhíu mày hỏi: "Cái lỗ lớn dưới kia sao trông giống như có một cái thang vậy?" Cái lỗ lớn cô nói nằm trên sàn tàu, rộng hơn hai mét, thi thể Nguyễn Hắc đang nằm trong đó, bên ngoài còn sót lại một mẩu vải chống nước màu đen, chắc là bị rách khi lôi xuống.

Vương Bàn Tử sợ Cổ Sai lại hét bậy nên vội quay lại ra hiệu im lặng.

Không ngờ Cổ Sai đã khôn ra, một tay bịt miệng mình, tay kia bịt luôn miệng em gái Đa Linh.

Vương Bàn Tử hài lòng gật đầu, rồi nắm chặt Mô Kim Phù, truyền âm cho Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, tôi xem rồi, xung quanh không có dấu chân.

Nguyễn Hắc như bị kéo qua đây vậy, liệu có phải trong tàu vẫn còn giấu một con Tống tử không?" Lục Vũ xoa Mô Kim Phù, gật đầu với Vương Bàn Tử: "Tàu đắm ở đây không biết bao nhiêu mà kể, qua bao năm tháng, bảo có Tống tử cũng là chuyện bình thường.

Nhưng vấn đề là, trên tàu này lại giấu một căn mật thất thế này thì có chút không đúng." Trước khi xuất phát, họ đã kiểm tra khoang thuyền, chẳng ai biết dưới đáy tàu còn một tầng nữa.

Hơn nữa, trong cái lỗ lớn đó thực sự có một cái thang, thứ này chắc chắn không phải tự nhiên mà có.

Ánh mắt của hai người đều đổ dồn vào A Ninh.

A Ninh nhíu chặt mày, bắt chước họ nắm chặt Mô Kim Phù, nói:

"Trên bản vẽ không hề có thứ này, lúc tôi thu mua tàu cũng đã kiểm tra qua nhưng không phát hiện ra.

Một là do người đóng tàu lúc đó tự ý lắp thêm, hai là đã có người chuẩn bị từ trước đó rất lâu, rồi sau đó bị che lấp đi." Vương Bàn Tử vẫn chưa bớt nghi ngờ A Ninh, gã nhìn cô kỹ một hồi, không thấy có gì bất thường trong mắt cô mới thu hồi ánh mắt, ra hiệu cho Lục Vũ rằng mình sẽ qua xem trước.

Gã chưa kịp làm xong động tác thì nghe thấy tiếng "xoẹt" một cái, như tiếng vải bị ai đó xé rách phát ra từ căn mật thất dưới lòng đất kia!

Sắc mặt Vương Bàn Tử thay đổi, không chút do dự lao tới, đèn pin cường quang chiếu thẳng xuống dưới.

Cạnh cái lỗ, một cái thang, dưới thang là một tấm vải chống nước bị xé rách, trước tấm vải là một nửa thi thể Nguyễn Hắc.

Không phải nói ông ta bị phân thây, mà là vì Vương Bàn Tử đứng trên cao nên tầm nhìn bị hạn chế, nửa phần còn lại bị bóng tối nuốt chửng.

Tuy nhiên... nhìn sang bên cạnh một chút, thấy một cái đuôi cá rất lớn, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi: "Tiểu ca nhi, không ổn rồi, con Giao nhân kia cũng ở dưới đó!" Chủ nhân của cái đuôi cá đó chính là con Hắc Lân Giao Nhân mà Lục Vũ và mọi người đã xử lý trước đó.

Khi vòng xoáy xuất hiện, không ai chú ý tới con Giao nhân này, cứ ngỡ nó đã bị cuốn vào vòng xoáy.

Chương 1133

Sau khi vào Quy Khư không thấy nó đâu, họ lại càng không để tâm.

Không ngờ bây giờ lại thấy nó trong cái lỗ hổng dưới khoang tàu!

Chỉ là con Giao nhân có thể cháy vạn năm trong truyền thuyết này giờ đã tắt lửa... "Lẽ nào Giao nhân biến thành Tống tử?" Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, không chắc chắn lẩm bẩm: "Nhưng dù nó có thành Tống tử, thì dưới này giấu món đồ tốt gì mà có thể nhử được nó tới đây?" Cứ nghĩ đến bảo vật là Vương Bàn Tử không kìm được sự tò mò trong lòng, sau khi được Lục Vũ đồng ý, gã lập tức nhảy xuống cái hố lớn.

Sau khi gã xuống, Lục Vũ và A Ninh cũng nhảy theo.

Vài luồng ánh sáng đèn pin lập tức chiếu sáng không gian u tối, trước mắt mấy người xuất hiện một đống đen sì sì.

Bề mặt thứ đó thô ráp xù xì, đầy những lỗ hổng to nhỏ không đều, chính là một đám lớn hoa đá biển mọc trên xác tàu Hải Liễu cổ.

Trên đám hoa đá biển đó có một bộ xương người trắng ởn đang dựa vào...

Một bộ xương người trắng hếu, trên tay vẫn còn đang nắm một mảnh vải chống nước màu đen!

Nhưng lúc này, bộ xương khô đang nằm im lìm trong đám hải thạch hoa, chỉ có điều các khớp xương và hốc mắt, hốc mũi trên đầu lâu lại không ngừng nhỏ ra thứ nước màu đen.

Thứ dung dịch đen kịt đó tựa như dịch rỉ trong quan tài ở cổ mộ, chỉ là không có mùi hôi thối, hơn nữa sau khi chảy ra từ bộ hài cốt

trong hải thạch hoa thì rất nhanh đã thấm vào hải liễu.

Thứ dịch rỉ này, Lục Vũ nhìn thấy rất quen mắt.

Rất giống... dịch rỉ trong Quỷ động không đáy!

Vẻ mặt Vương Bàn Tử biến đổi, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái của nợ này trông sao mà tà môn thế?

Chẳng lẽ đầu lâu xương sọ cũng thành tống tử được à?" Nếu nói là tống tử xương khô thì bọn họ cũng không phải chưa từng thấy, nhưng đó là khi toàn bộ máu thịt của tống tử đã hòa tan vào da thịt xương cốt, hoàn toàn không phải loại đầu lâu xương trắng hếu thế này.

Khi Vương Bàn Tử còn định nói thêm gì đó, hắn đột nhiên chú ý thấy trong bụi hải thạch hoa có một bóng người loáng lên mấy cái, phảng phất như có thứ gì đó sắp chui ra!

Dưới ánh đèn pin, cái bóng đó vô cùng rõ ràng!

Lúc này, Cổ Sai cũng giật nảy mình, rụt cổ lại, một tay bịt miệng, giọng nghèn nghẹt hét lên: "Có ma!" Lần này, Vương Bàn Tử lại không mắng cậu ta, chỉ nhìn chằm chằm vào bụi hải thạch hoa, siết chặt cây gậy báu trong tay, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nói: "Tiểu ca nhi, hay là tôi lên phang cho nó mấy gậy?" "Đừng vội." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói một câu.

Cái bóng vừa rồi hắn cũng đã chú ý tới, nhưng cái bóng này là chuyện gì thì hắn cũng không thể xác định được.

Ngay lúc này, bộ xương khô đột nhiên cử động!

Chính xác mà nói, đầu của nó nghiêng sang một bên.

Ngay sau đó, liền thấy trên đám hải thạch hoa có một cái lỗ, từng viên chuỗi hạt màu đen không ngừng rơi ra từ đó.

Rơi xuống đất, phát ra tiếng "lộp cộp" giòn tan.

Từng viên từng viên, tròn trịa vô cùng, tựa như ngọc trai đen!

Mơ hồ còn có chút âm thanh va chạm của kim loại, bề mặt cũng phủ một lớp ánh kim!

Chẳng mấy chốc, một đống chuỗi hạt đã lăn tới.

Vương Bàn Tử có chút ngứa tay, nhưng thứ này là do bộ xương khô đưa, hắn lại có chút không quyết đoán được, quay đầu nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là tiền mua mạng của tống tử à?

Hay là chúng ta nhận số tiền này rồi tha cho nó một mạng?" "Trời đất, đây là ô cầu!" Ngay khi Vương Bàn Tử còn đang do dự, Cổ Sai đã cúi xuống nhặt một viên chuỗi hạt từ dưới đất lên, nhìn kỹ một hồi, vẻ mặt đầy kinh ngạc!

"Ô cầu gì?" Vương Bàn Tử có chút tán thưởng lòng can đảm của Cổ Sai, lúc này liếc nhìn cậu ta một cách khen ngợi, thuận miệng hỏi một câu.

Cổ Sai vội vàng giải thích.

Trong truyền thuyết cổ xưa của những người mò ngọc trai như họ, loại trân châu quý giá nhất chính là ngọc trai đen được nhả ra từ hải thạch hoa màu đen.

Loại ngọc trai đen này không giống loại ngọc trai đen bán ở nước ngoài, loại này hoàn toàn là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu!

So với ngọc trai thông thường, hạt châu này nặng hơn, cầm lên tay nặng như hạt đậu sắt, gõ vào nhau có tiếng kim loại.

Nói rồi, Cổ Sai lại nhặt một viên nữa từ dưới đất lên, hai viên châu chạm vào nhau, khẽ va một cái.

Nghe qua, đúng là có chút âm thanh giòn tan vui tai như tiếng đậu

sắt va vào nhau.

Nhưng giây tiếp theo, dị biến đột ngột xảy ra!

Hai viên đậu sắt bỗng nhiên vỡ tan như trứng gà vỏ giòn, vài giọt nước đen chảy ra, rơi xuống đất.

May mà Cổ Sai phản ứng nhanh, rụt tay lại kịp, nếu không nước đen đã dính vào tay.

"Không phải ô cầu." Sắc mặt Lục Vũ thay đổi, trầm giọng nói: "Viên châu này, e là có liên quan đến thứ nước đen của hải thạch hoa." Khi hắn đang nói, hai giọt nước đen đó đã từ từ chảy về phía đám hải thạch hoa.

Chương 1134

Vương Bàn Tử nhìn cảnh này mà mặt mày đau xót!

Bảo bối vừa tới tay đã biến thành nước đen, đây không phải là lãng phí tình cảm thì là gì?

Ngay lúc này, A Ninh đột nhiên chỉ tay vào bộ xương khô, gấp gáp nói: "Mọi người mau nhìn kìa!" Nghe vậy, mấy người đều ngẩng đầu nhìn về phía bộ xương khô.

Chỉ thấy, thứ nước đen vốn chảy ra từ bộ xương khô lúc này lại quay ngược trở lại thân thể nó!

Trên bộ xương khô, mơ hồ hiện ra da thịt được tạo thành từ nước đen.

Trong thoáng chốc, trông nó giống như một người phụ nữ.

Nhưng hình ảnh này chỉ tồn tại trong giây lát, hốc mắt sâu hoắm của bộ xương khô lại chảy ra nước đen, giống như hai hàng lệ đen kịt tuôn ra từ trong sọ.

Trong không khí, mơ hồ truyền đến tiếng oan hồn khóc lóc thảm thiết, âm thanh vô cùng rõ ràng!

Vương Bàn Tử biến sắc, trầm giọng nói: "Tiểu ca nhi, cậu có cảm thấy không, hình như hơi lạnh, âm u quá.

Cái của nợ này, muốn tạo phản rồi!" Lục Vũ mặt không đổi sắc, vẫn nhìn vào thứ nước đen của hải thạch hoa, nhẹ giọng nói: "Đừng vội, vẫn chưa biết nó là thứ gì." Trong lúc nói chuyện, tiếng khóc ngày càng thảm thiết, nước đen chảy ra từ bộ xương khô ngày càng nhiều!

Ngoài dự đoán, lần này đám nước đen không bị hải liễu hấp thụ, mà từ từ chảy về phía Lục Vũ và những người khác!

Thấy nước đen ngày càng gần, mấy người đều lùi lại hai bước.

Lúc này, nước đen đã lan đến vị trí của giao nhân vảy đen.

Chỉ thấy, cơ thể của giao nhân vảy đen trong vài giây ngắn ngủi đã bị nước đen bao phủ, tan rã, hòa tan với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trở thành một phần của thứ nước đen đó...

"Đệt?" "Tình hình gì đây?" "Thứ nước này không ổn!" Vương Bàn Tử bị thứ nước đen này dọa cho giật nảy mình, không nhịn được mà la hét ầm ĩ.

Ai mà ngờ được, chỉ trong chốc lát, cả một "giao nhân vảy đen" lại hoàn toàn biến thành nước đen!

Cảnh tượng này, quỷ dị đến cực điểm!

Thế mà thứ nước đen vẫn đang tấn công về phía họ, mắt thấy sắp nuốt chửng xác của Nguyễn Hắc!

Lúc này, Cổ Sai không đứng yên được nữa, vội vàng chạy tới, nắm lấy mảnh vải chống nước còn sót lại trên thi thể Nguyễn Hắc, kéo anh ta lại gần, tránh bị nước đen hòa tan.

"Này cậu..." Vương Bàn Tử vừa định nói dùng thứ này để chặn nước, thì đã nghe Cổ Sai lo lắng hét lớn: "Không được đụng vào, không được đụng vào!

Hạt châu đen đó là hắc xá lợi, đám nước này đều là hắc thủy quỷ..." Cậu ta như nghĩ đến chuyện gì đó vô cùng đáng sợ, cả người trông cực kỳ kinh hãi!

Thấy nước đen ngày càng gần, đã hòa tan cả tấm vải liệm trên người "Nguyễn Hắc", Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng gọi: "Mẹ nó nếu đây là thủy quỷ, tiểu ca nhi, cái gương trấn thi kia có hiệu quả không?" Trong lúc hắn la hét hoảng loạn, Lục Vũ đã lấy ra "Long quân chiếu cốt bảo".

Tấm gương vuông cao bằng người được dựng ngay bên cạnh cầu thang!

Đám nước đen lúc này quả nhiên dừng lại, không tiếp tục xâm thực về phía họ nữa, nhưng đám nước dừng lại lại bắt đầu sôi sục tại chỗ!

Trong làn nước đen, từng thứ trông như hình người đang giãy giụa trồi lên, dáng vẻ nhe nanh múa vuốt cực kỳ quỷ dị!

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm, có chút kinh ngạc nói: "Ý gì đây?

Gương trấn thi cũng không trấn được nó à?

Cái của quỷ này còn muốn chui ra?" "Không phải quỷ nước thông thường." Lục Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng nghĩ đến lời giải thích của hệ thống khi hắn lần đầu nhìn thấy "hải liễu".

Hải liễu, hình dạng giống cây liễu, lại có đặc tính nạp âm của cây liễu.

Quỷ nước trong biển thường tụ tập trên hải liễu, theo ánh trăng mà xuất hiện trên mặt biển.

Nhưng sau khi rời khỏi nước, quỷ nước không có gốc rễ, ánh nắng chiếu vào là sẽ tiêu vong.

Lúc này, Cổ Sai cũng nói chen vào: "Đều là hải quỷ, hải quỷ thích nhất là thuyền hải liễu này, đều thích trốn dưới đáy thuyền..." Theo lời của Cổ Sai, Lục Vũ nhớ ra một chuyện.

Khi đó, thuyền hải liễu được giấu trong một eo biển hẹp ở rạn san hô.

Nơi đó âm khí cực nặng.

Xem ra, âm khí đã che giấu hải quỷ, khiến hắn lúc đó không để ý tới.

Đến khi ra biển, trên biển nắng gắt chói chang, gió yên biển lặng, lại càng không khiến người ta cảm thấy có chút âm hàn nào.

Cho đến tận bây giờ, đám hải quỷ này có lẽ đã về đến nhà...

Lục Vũ nhìn làn nước đen đang sôi sục, trong đầu lóe lên một tia giác ngộ, miệng lẩm bẩm: "Chẳng trách những nơi khác không còn một chút oan hồn nào, thì ra đều ở đây cả..." "Đúng, đúng!" Lục Vũ vừa nói xong, Cổ Sai đã vội vàng kể ra những gì mình biết.

"A ba trước đây từng nói, phàm là thuyền hải liễu, đều có một khoang quỷ, chuyên dùng để thờ phụng hải quỷ." "Ngay tại rạn san hô của chúng tôi, có một chiếc thuyền hải liễu được cải trang, bên trong cũng thờ phụng hải quỷ." "Loại hải quỷ này có thể bảo vệ thuyền nhỏ vượt sóng ra khơi xa, cho dù gặp phải sóng to gió lớn cũng có thể hóa nguy thành an!" "Biết sao không nói sớm." Vương Bàn Tử lườm Cổ Sai một cái, rồi lại lo lắng nói: "Tiểu ca nhi, đám hải quỷ này phải làm sao?

Chúng nó nhe nanh múa vuốt thế kia, không phải là định cướp Nguyễn Hắc chứ?

Chương 1135

Hay là trả lại cho chúng nó?" "Anh..." Sắc mặt Cổ Sai lập tức trở nên khó coi, rất muốn so đo với Vương Bàn Tử, nhưng nghĩ lại thì thôi, chỉ cẩn thận che chở cho Nguyễn Hắc, vẻ mặt cảnh giác đề phòng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đột nhiên lại vỗ vỗ vai Cổ Sai, ra vẻ từng trải nói: "Đừng có xoắn xuýt như vậy, người chết thì cũng đã chết rồi, cậu càng nghĩ nhiều thì càng tự làm khổ mình thôi." "Bàn gia đây nam chinh bắc chiến, rất hiểu ý nghĩa của bốn chữ người quỷ khác đường." Thực ra, ý của hắn là muốn khuyên giải Cổ Sai, nhưng Bàn gia thực sự không giỏi làm công tác tư tưởng kiểu này.

Mấy câu nói đó khiến Cổ Sai chẳng có chút thiện cảm nào với hắn.

Vẫn là A Ninh khuyên vài câu, sắc mặt Cổ Sai và Đa Linh mới khá hơn một chút.

Sau khi khuyên hai đứa nhỏ xong, A Ninh nhíu mày nói: "Tiếp theo phải làm sao, chúng ta không thể cứ đợi ở đây mãi được?

Đám hải quỷ này..." "Sắp xong rồi." Lục Vũ khẽ nói một câu, không giải thích thêm.

Nói trắng ra, "Chiếu cốt bảo" với tư cách là "lập thân kính" mà Khương Tử Nha dùng để trảm tam thi năm xưa, ẩn chứa sức mạnh kỳ diệu, có thể trực tiếp độ hóa đám hải quỷ trong thuyền hải liễu này.

Tất nhiên, nói là độ hóa, không bằng nói là trực tiếp tiêu diệt...

Dù sao, đám hải quỷ này đã tụ tập không biết bao nhiêu năm, sớm đã quấn lấy nhau, căn bản không phải là một con hải quỷ, mà là vô số

hải quỷ quấn lấy nhau, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, chính là một đám quái vật lai tạp không có thần trí.

"Ối giời?

Phai màu rồi à?" Một lát sau, thấy đám nước đen đang sôi sục dần dần ngừng lại, hơn nữa nước đen còn có dấu hiệu trong trở lại, Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Lại nhìn kỹ, rồi nói tiếp: "Tiểu ca nhi, đám hải quỷ này vốn dĩ đều trốn trong đám hải thạch hoa kia à, đám hải thạch hoa đó bây giờ cũng hơi chuyển sang màu xanh rồi, xem ra đợi thêm một lúc nữa là sẽ chuyển sang màu trắng." "Trời ạ, trong đám hải thạch hoa này chắc là có giấu thứ gì đó?" Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Cổ Sai một cái, nói: "Sao nào, trong hải thạch hoa giấu thứ gì, cậu có biết không?" "Không biết, không biết." Cổ Sai liên tục lắc đầu, rồi giải thích: "Những chuyện này chỉ có a ba mới biết, hồi đó khi thuyền hải liễu ở rạn san hô nuôi quỷ, còn là do tam thúc giúp nuôi." Nghe những lời này, Vương Bàn Tử lại liếc nhìn Lục Vũ một cái, khẽ lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, tôi đi đập cái hải thạch hoa kia ra xem thử nhé?" "Không vội." Lúc này nước đen vẫn chưa hoàn toàn tan hết, Lục Vũ cũng không vội, chỉ là trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Với uy lực của "Chiếu cốt bảo", mà tiêu diệt đám hải quỷ này cũng cần thời gian dài như vậy, có thể tưởng tượng được hải liễu trên thuyền những năm qua đã hấp thụ bao nhiêu hải quỷ?

Lần này, nếu không có "Chiếu cốt bảo", phiền phức của họ đúng là có hơi lớn rồi.

Mấy người đứng đó, đợi khoảng thời gian một điếu thuốc, làn nước đen sôi sục cuối cùng cũng ngừng lại, dần dần trở nên trong suốt, giống như nước biển bình thường, không còn vẻ đáng sợ nào nữa, thuận theo độ nghiêng của thân thuyền, chảy về phía lỗ thủng

dưới đáy khoang, rồi từ lỗ thủng chảy ra ngoài.

Đám hải thạch hoa đen kịt lúc này cũng đã trở thành một mảng trắng hếu, trông không còn yêu dị nữa, thậm chí còn có chút đẹp mắt, giống như một tác phẩm nghệ thuật. 【Tên vật phẩm: Hải thạch hoa ngàn năm】 【Cấp bậc vật phẩm: Nhị phẩm tiên thảo】 【Công năng vật phẩm: Giải độc, bổ huyết, hòa huyết, tiêu khát】 【Mô tả vật phẩm: Hải thạch hoa, xương khô của loài trùng tích đột đài ở biển sâu, có dạng khối san hô không đều.

Sau ngàn năm sinh trưởng thành hình san hô.

Sau đó, hấp thụ tinh hoa trăng sao, xương thịt hải quỷ để lớn mạnh bản thân...

Dùng có thể bổ khí, hoạt huyết, tiêu khát, cường kiện thể phách...】 Không ngờ, một thứ trước đây bị hải quỷ chiếm cứ, lại là một vị thuốc bổ.

Ủa?

Sửng sốt một chút, Lục Vũ đột nhiên phản ứng lại, không phải hải thạch hoa hấp thụ thủy quỷ, mà có lẽ là bên trong hải thạch hoa giấu một khối hải liễu lớn, mới thu hút đám hải quỷ tụ tập lại, chiếm cứ giữa đám hải thạch hoa.

Nói như vậy...

Lòng Lục Vũ khẽ động, lấy ra đèn rọi, đặt trên ván thuyền, ngay lập tức ánh đèn rọi khiến cả khoang thuyền sáng như ban ngày.

Dưới ánh sáng mạnh, có thể thấy bên trong hải thạch hoa thấp thoáng, tầng tầng lớp lớp, dường như còn có thứ gì đó ẩn giấu bên trong.

Nhìn trái nhìn phải, Lục Vũ tiến lên hai bước.

Vương Bàn Tử cũng chú ý thấy có gì đó khác lạ, đi theo sau Lục Vũ, khẽ lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, bên trong giấu cái gì thế?" "Vẫn chưa biết, phải qua xem thử mới biết được." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, đã đi đến gần.

Lúc này, quỷ nước đã bị tiêu diệt hết, Lục Vũ dùng âm dương nhãn nhìn qua, cũng không phát hiện có gì bất thường, chỉ là qua khe hở của hải thạch hoa, mơ hồ có thể thấy bên trong giấu thứ gì đó màu xanh lục, không phải màu trắng của hải thạch hoa.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, tôi đập cái hải thạch hoa này ra nhé?

Kệ nó là thứ gì, đập ra chẳng phải là biết ngay sao?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu, mặc cho Vương Bàn Tử ra tay.

Vương Bàn Tử sớm đã ngứa mắt với thứ này, lập tức cầm gậy báu lên, nhắm vào hải thạch hoa mà phang mấy gậy.

Đám hải thạch hoa to lớn lập tức bị hắn đập ra một khe nứt lớn.

Lục Vũ nhìn hành động thô bạo của hắn, khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nhắc nhở: "Bàn gia, đám hải thạch hoa này là dược liệu quý, không cần đập nát hết, còn có ích đấy." Nghe vậy, Vương Bàn Tử trừng mắt: "Tiểu ca nhi, cậu nói thật à?" "Ừ." "Sao cậu không nói sớm." Vương Bàn Tử lập tức bất mãn lẩm bẩm, cũng không nghĩ đến chuyện phá hải thạch hoa nữa, trước tiên nhặt những mảnh vỡ rơi vãi trên đất lên, kẻo không cẩn thận bị mình dẫm nát.

Sau khi thu dọn một hồi, dưới ánh mắt bất lực của Lục Vũ, hắn mới tách toàn bộ hải thạch hoa ra, để lộ thứ bên trong.

Nhìn thấy thứ bên trong, Vương Bàn Tử bỗng có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, mẹ nó có gì đó không ổn, sao trong này lại giấu một người?

Còn là người đuôi rắn nữa chứ?

Không phải, con mụ này trông sao quen quen?" Lục Vũ cũng nhìn thấy thứ bên trong, mày khẽ nhíu lại.

Bên trong hải thạch hoa, kinh ngạc thay lại là một "người"!

Thân người đuôi rắn, điêu khắc cực kỳ tinh xảo, trông sống động như thật.

Đặc biệt là phần đuôi rắn, vảy rắn rõ ràng có thể thấy được.

Chương 1136

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng tay nghề này đã là một tác phẩm nghệ thuật!

Hơn nữa, khuôn mặt của người gỗ này trông có phần giống Tây Vương Mẫu, lại có vẻ giống Tinh Tuyệt nữ vương?

Và, bức tượng người bằng hải liễu này, còn là một pháp khí! 【Tên vật phẩm: Tượng Phục Hy bằng hải liễu】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai trung phẩm】 【Công năng vật phẩm: Tụ hồn, câu quỷ】 【Mô tả vật phẩm: Tượng Phục Hy bằng hải liễu, được điêu khắc từ một khối hải liễu cực kỳ hiếm thấy, qua năm tháng đã hấp thụ vô số oan hồn trên biển, giam cầm không biết bao nhiêu hải quỷ.

Đặt tượng Phục Hy bằng hải liễu ở một nơi, có thể âm thầm câu dẫn âm hồn trong phạm vi mười dặm, dẫn đến xung quanh tượng Phục Hy, liền bị tượng câu giữ, không thể rời đi...】 Thứ này, cũng không tốt không xấu.

Chỉ có điều...

Lục Vũ xem xong mô tả của hệ thống, quay đầu lại nhìn Cổ Sai, hỏi: “Bức tượng người này, cậu có nhận ra không?” “Không nhận ra.” Cổ Sai và Đa Linh đều lắc đầu.

Bên cạnh, A Ninh cũng giải thích thêm: “Họ là ngư dân, từ nhỏ đã ở rạn san hô.

Người ở rạn san hô thờ Tổ Mẫu, cũng không biết Phục Hy.” “Cô thì biết đấy nhỉ.” Vương Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm một câu.

Vừa lẩm bẩm, mắt hắn vô tình lướt qua Cổ Sai, sắc mặt biến đổi,

nhíu mày nói: “Cổ Sai, cậu đứng yên đó đừng động!” Nói rồi, Vương Bàn Tử đi mấy bước đến bên cạnh Cổ Sai, nhìn vào lưng cậu ta, nhíu mày nói: “Tiểu ca nhi, cậu qua đây xem.

Hình xăm trên người thằng nhóc này biến dạng rồi.” “Lúc trước gặp, tôi đã đặc biệt nhìn qua, hình xăm trên người nó lộn xộn cũng không nhìn ra là cái gì.” “Nhưng bây giờ nhìn, giống như một bức tranh 3D.” “Cậu xem, có giống ảo ảnh trên biển mà chúng ta từng thấy không?” Nghe Vương Bàn Tử nói có vẻ mới lạ, Lục Vũ và A Ninh cũng ghé qua xem.

Giống như lời Vương Bàn Tử nói, hình xăm trước đây đen kịt một mảng, lúc này lại ngũ sắc sặc sỡ, trông giống như một bức tranh 3D.

Hơn nữa, mơ hồ có hình núi, hình thành.

Loại tranh 3D này, nhìn cũng có chút mỏi mắt.

Lục Vũ nhắm mắt một lúc, giảm bớt mệt mỏi cho mắt, rồi định thần nhìn lại.

Lúc này, mới có thể nhìn ra hình xăm trên lưng Cổ Sai đã có nhiều thay đổi so với trước đây!

Mơ hồ có thể thấy ngư long lân tộc đuổi sóng trên biển, còn có một ngọn núi nổi lên trên mặt biển.

Trong núi có một thành phố khổng lồ, trong thành có một cây cột lớn vươn tận trời, dưới đáy cột dường như là một con cương thi mặt mũi hung tợn, xung quanh toàn là xương người chất đống...

Nhìn xuống chân núi, giống như một mảng rạn san hô với hang động chằng chịt, trong đó dường như có mộ huyệt của giao nhân, có mấy con giao ngư màu tím kỳ quái, sâu hơn nữa là từng đốt xương rồng cuộn lại.

Hình xăm như vậy, mới nhìn qua, quả thực kinh ngạc.

Đối với mấy người Lục Vũ, đều là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Ngay cả A Ninh, người thường xuyên trục vớt tàu đắm, cũng không biết loại hình xăm này đại diện cho cái gì.

Dù sao, công ty của Cừu Đức Khảo trục vớt tàu đắm đều thông qua phương tiện khoa học kỹ thuật, đối với văn hóa truyền thống, cực kỳ thiếu sót.

Đặc biệt là bộ xương rồng đó, không thể không khiến Lục Vũ nghĩ đến long mạch kia!

Lục Vũ suy nghĩ một chút, nhẹ giọng hỏi: "Cổ Sai, hình xăm trên lưng cậu, cậu có biết là chuyện gì không?" Cổ Sai cũng không giấu giếm, nói thẳng là năm cậu mười tuổi, a ba bắt đầu xăm cho cậu.

Bắt đầu từ năm mười tuổi, mỗi khi trăng tròn, đều phải xăm dưới ánh trăng suốt một đêm, xăm suốt một năm, mười hai lần trăng tròn, cuối cùng mới hoàn thành.

Vào ngày hoàn thành hình xăm, a ba bắt cậu ngâm mình trong nước biển một ngày, vết thương xăm mình bị muối xót đến đau điếng, a ba cũng không cho cậu lên bờ, cứ thế ngâm mình trong nước biển.

Ngâm cho đến khi trăng lặn, mặt trời mọc ở phương đông, mới cho cậu ra khỏi nước biển.

"Ngày hôm đó a ba nói với tôi, từ hôm nay trở đi, tôi chính là Long Hộ, là con rồng của biển cả, sau này xuống biển không phải sợ nữa." Cổ Sai nói đến cuối, nhìn Lục Vũ và mọi người, rồi gãi đầu: "Lúc đó tôi còn định hỏi a ba Long Hộ là ý gì, nhưng a ba nói phải đến năm mười tám tuổi có vợ mới được biết..." Câu nói này trực tiếp chặn họng Vương Bàn Tử, hắn cũng chỉ có thể quay đầu về phía Lục Vũ.

Không chỉ hắn, A Ninh cũng vậy.

Họ đều đã quen rồi, các loại chuyện kỳ lạ cổ quái, ai cũng không biết, người duy nhất có khả năng biết chính là Lục Vũ.

Nếu hắn cũng không biết, thì cũng đành chịu.

"Long Hộ, nên nói là một chức nghiệp có truyền thừa rất lâu đời." Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử và A Ninh một cái, nhẹ giọng mở lời.

Thói quen của hắn, mỗi lần trước khi hành động, đều sẽ tra rất nhiều tài liệu.

Lần này đến Nam Hải, cũng vậy.

Bởi vì phải mò ngọc trai, nên đã tra tài liệu về người mò ngọc trai.

Người mò ngọc trai ở Nam Hải, hiện tại cơ bản đều trở thành "Đản dân", mò ngọc trai gọi là "thải đản", cũng là quy tắc của nghề.

Tuy nhiên, quy tắc này, là từ thời nhà Minh mới bắt đầu hình thành, lúc đó Nam Hải thải đản, là để phục vụ triều đình.

Nhưng trên thực tế, thời kỳ chính thức khởi nguồn của nghề thải đản, sớm hơn rất nhiều so với thời Minh.

Nghề này, có lịch sử lâu đời và truyền thống cổ xưa.

Chương 1137

Tương truyền, vào thời Tần Hán, trên biển Nam Hải có Long nhân.

Đời đời kiếp kiếp sống trên thuyền, sinh ra trên biển, chết cũng trên biển.

Cả đời mình trần như nhộng, đầu bù tóc rối, trong biển đi lại tự do, dũng mãnh tuyệt luân, giỏi nhất là lặn sâu mò ngọc trai, toàn thân xăm hình cá rồng, họ tự cho mình là thuộc tộc cá rồng, không phục vương hóa, không tôn vương đạo...

Sau này, có lẽ là do môi trường sống ngày càng khắc nghiệt, không thể không nhận chiêu an của triều đình, trở thành "Đản nhân", chuyên lo việc mò ngọc trai trên biển, Đản nhân chính là tiền thân của Đản dân sau này.

Họ từ nhỏ đã xăm trổ hình cá rồng biển cả trên người, khi xuống nước thì mình trần như nhộng, nghe nói loại hình xăm này gọi là "thấu hải trận", khiến cá dữ dưới đáy biển nhìn thấy, thường nhầm tưởng là cùng loài thủy tộc, nên thường không làm hại.

Thể chất của Đản nhân đặc biệt, năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác mò ngọc trai bắt cá dưới đáy biển, khiến mắt của con cháu họ dần dần sinh ra một lớp màng mỏng, ở dưới đáy biển dòng chảy xiết, đối với họ cũng giống như đi trên đường phố rộng rãi bằng phẳng, đều như cơm bữa.

Loại Đản dân này, lại được gọi là Long Hộ!

Vương Bàn Tử mắt sáng lên, mở miệng nói: "Vậy nếu nói như vậy, hình xăm trên lưng Cổ Sai, đúng là có chút giống hình cá rồng biển cả." Nói xong, lại liếc nhìn Cổ Sai, rồi hỏi: "Tiểu Cổ, nghĩ kỹ lại xem, a ba của cậu còn nói với cậu điều gì nữa không?" "Không có."

Cổ Sai gãi đầu, cười khổ nói: “A ba nói rồi, nhất định phải đợi tôi cưới vợ, mới có thể biết những chuyện đó.

Không ngờ, bây giờ a ba...” Nghĩ đến Nguyễn Hắc đã chết, tâm trạng của Cổ Sai lập tức lại sa sút, vành mắt có chút hoe đỏ.

Vương Bàn Tử nhìn cậu ta có chút không dễ dàng, cũng động lòng trắc ẩn, vội vàng khuyên vài câu...

Cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử dọa Cổ Sai nếu còn khóc nữa hắn sẽ đòi lại “Nam Châu”, đứa trẻ lập tức cắn răng, quật cường không khóc nữa.

“Tiểu ca nhi.” Vương Bàn Tử xoa đầu Cổ Sai, nói: “Chúng ta không có việc gì khác, chỉ có thể đến đó xem thử thôi nhỉ?” Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhẹ giọng nói: “Trong truyền thuyết, Hận Thiên Chi Quốc, có một biệt danh, gọi là Long Hộ Chi Quốc.” Nghe những lời này, miệng Vương Bàn Tử lập tức há hốc, nhìn chằm chằm vào Cổ Sai.

Hồi lâu sau, hắn đột nhiên vỗ vào vai Cổ Sai, vỗ cho Cổ Sai một phen ngơ ngác, hắn mới nói: “Thằng nhóc tốt, mày về nhà rồi đấy!” Lục Vũ bất lực nhìn Vương Bàn Tử, rồi lại lắc đầu: “Hận Thiên Chi Quốc cũng tốt, Quy Khư Chi Quốc cũng được, Long Hộ Chi Quốc cũng xong, đều là chuyện trong truyền thuyết.” “Trong dã sử, cũng chỉ có vài lời đồn thổi, chứ không có bất kỳ chính sử nào ghi chép lại.” “Ngay cả giáo sư Trần tra nhiều tài liệu như vậy, cũng chỉ có thể đoán rằng những chuyện này có thể bắt nguồn từ thời Tần Hán.” Vương Bàn Tử lại rất thoáng, nói thẳng: “Dù sao bây giờ cũng không có đường nào khác, đi xem thử thôi, biết đâu lại có thể để Cổ Sai nhận tổ quy tông.

Lỡ như tổ tiên của nó nhìn thấy hài lòng, lại cho chúng ta ít bảo bối gì đó, chuyến đi này cũng coi như không uổng công.” “Này Cổ Sai,

tổ tiên của cậu không phải là Long Vương chứ?

Vậy tính ra, cậu cũng là con rồng cháu tiên.

Cậu nói xem, cậu là thứ mấy, để tôi xem cậu là thái tử thứ mấy nhà Long Vương...” Loại chuyện đùa cợt vô bổ này, Cổ Sai đương nhiên cũng không coi là thật, chỉ cười khổ nhìn Vương Bàn Tử, cũng không biết nói gì.

May mà, Vương Bàn Tử cũng chỉ là đùa giỡn, không trông mong Cổ Sai nói gì với hắn.

Hơn nữa, thái tử nhà Long Vương lúc này có hai người đang trốn trong Sơn Hà Đồ của Lục Vũ, còn đang chờ rời khỏi đây rồi lột da rút gân...

Hắn không đùa giỡn, Lục Vũ cũng không do dự quá nhiều, chỉ sau khi thu dọn hải liễu, hải thạch hoa trên thuyền hải liễu, nhìn chiếc thuyền hải liễu vượt sóng gió biến thành từng mảnh ván, liền lắc đầu, mấy người lên xuồng cứu sinh, tiến về phía ngọn núi xa xa.

Người ta thường nói, trông núi chạy chết ngựa, lần này họ là trông núi chèo chết thuyền.

Mười mấy phút trôi qua, ngọn núi xa xa vẫn không có chút thay đổi nào.

Lục Vũ lấy ống nhòm ra, nhìn xem.

Xa xa, ngọn núi màu xám tro nhấp nhô cao chót vót, trên mặt nước hơi gợn sóng vô cùng nổi bật.

Trong Quy Khư mơ hồ có hơi biển lượn lờ, trong không gian có nhiều luồng khí hỗn loạn và hơi biển hóa thành sương mù nhàn nhạt, bao quanh ngọn núi.

Nhìn từ xa, phảng phất như tiên sơn.

Qua lớp sương mù, dường như có từng mảng di tích kiến trúc cổ xưa rải rác trên sườn núi, trong đó dường như còn có nhiều bóng người mờ ảo.

Lục Vũ thu lại tầm mắt, liền thấy Vương Bàn Tử đang hau háu nhìn mình, lập tức đưa ống nhòm cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn một cái, miệng phát ra một tiếng "hử" nhẹ.

Lại nhìn thêm vài giây nữa, không hạ ống nhòm xuống, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, ngọn núi này tôi thấy có chút quen mắt." Bên cạnh, A Ninh cười lạnh một tiếng: "Trên lưng Cổ Sai có một ngọn núi như vậy, anh không quen mắt sao được?" "Cô thì biết cái đách gì!" Vương Bàn Tử hạ ống nhòm xuống, lườm A Ninh một cái, lúc này mới nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, hồi trẻ tôi và Lão Hồ lúc mới ở Cương Cương Doanh tử nhập đội, có gặp một chuyện." Lúc này, thời gian gấp gáp, Vương Bàn Tử cũng không kể hết mọi chuyện như kể chuyện cổ tích, chỉ lựa những điểm chính mà nói vài câu.

"Tiểu ca nhi cậu cũng từng đến Cương Cương Doanh tử, nhưng lần đó chúng ta vào núi, không phải đi con đường mà lần đó tôi và Lão Hồ đi." "Tôi nói cho cậu biết, nơi đó về phía bắc, có một vùng giao nhau giữa thảo nguyên và sa mạc." "Lão Hồ nói nơi đó gọi là Bách Nhãn Quật, có một cái gì đó gọi là Quy Miên Địa, chúng tôi ở trong đó nhìn thấy một ảo ảnh trên biển hay là một ảo ảnh chợ ma gì đó, bố cục bên trong núi, quá giống, gần như y hệt, tôi càng nghĩ càng giống." Lục Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng lập tức nghĩ đến một chuyện.

Trong 《Quỷ Thổi Đèn》, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thời trẻ từng trải qua một lần nguy hiểm ở nơi nhập đội, là một chuyện liên quan đến mộ Hoàng Bì Tử.

Lục Vũ muốn nhớ lại, nhưng ảnh hưởng của "thiên thụ" lần đó thực sự quá lớn, những ký ức đó đều mơ hồ không rõ, nhất thời cũng

không nhớ ra được.

May mà trí nhớ của Vương Bàn Tử còn tốt, nói ra một manh mối vô cùng quan trọng.

“Tiểu ca nhi, cậu không biết đâu, ở Kỳ Gia Cách Đạt, Đại Hưng An Lĩnh, có một nơi được gọi là bí ẩn ngàn đời Đường Ti Sơn Động, còn có tên là ‘Gát Tiên Động’ ở Đại Đường Ti Sơn.

Trong đó không ít những bức khắc đá trên vách núi thời Bắc Ngụy, sơn động âm u sâu thẳm, thần bí khó lường, ẩn giấu trong rừng rậm nguyên sinh mênh mông.” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Lúc đó Lão Hồ nói với tôi, Gát Tiên Động không chỉ là thánh địa phát tích của tộc Đường Ti thời Bắc Ngụy, mà còn là phúc địa cổ xưa của tộc Ngạc Luân Xuân.” “Truyền thuyết vào thời đại hồng hoang xa xưa, Gát Tiên Động từng là ‘hải nhãn’ dưới biển Đông, là lối vào của minh minh động phủ.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại dừng một chút, chỉ tay về phía ngọn núi lớn bị sương mù bao phủ phía trước, nói: “Nơi đó, có lẽ chính là âm phủ địa phủ...” Mấy người vốn đang chăm chú nghe lời Vương Bàn Tử, vừa nghe câu cuối cùng “âm phủ địa phủ” của hắn, A Ninh cũng giật mình một cái, huống chi là Cổ Sai và Đa Linh hai đứa trẻ.

Đặc biệt là Đa Linh, sợ đến hét lên, mặt mày tái mét!

A Ninh hung hăng lườm Vương Bàn Tử một cái, đang định nói gì đó, thì Lục Vũ đột nhiên nói: “Im lặng, nghe kỹ!” “Tiểu ca nhi, sao vậy?” Vương Bàn Tử đợi một lúc, không nghe thấy âm thanh gì, lại nhìn A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh, thấy mấy người họ đều vẻ mặt ngơ ngác, vẫn không nhịn được hỏi một câu.

Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không nghe thấy nữa.” Dừng một chút, Lục Vũ lại tiếp tục: “Vừa rồi tôi mơ hồ nghe thấy có âm thanh, giống như có người nói chuyện, lại giống như tiếng khóc, nghe

không rõ.” “Nơi này là Quy Khư trong truyền thuyết, có thể nói là một trong những nơi thần kỳ nhất thiên hạ.” “Vì vậy lần này, bất kể thế nào cũng phải hết sức cẩn thận, không được vội vàng, không được hấp tấp, đặc biệt là sau khi đến đó, lại càng phải cẩn thận mọi việc.” Nghĩ đến truyền thuyết về Quy Khư, Hận Thiên Chi Quốc, Lục Vũ vẫn thấp giọng dặn dò vài câu.

Trên thế giới này, thứ đáng sợ nhất vĩnh viễn không phải là những chuyện đã biết.

Nguy hiểm nhất, chính là điều chưa biết!

Chương 1138

Lục Vũ hiếm khi nói chuyện nghiêm túc như vậy, trên xuồng cứu sinh lập tức im phăng phắc, vẻ mặt mấy người đều có chút nghiêm túc.

Một lúc sau, A Ninh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, mở miệng nói: "Tôi..." Chỉ nói một chữ, cô lại dừng lại.

Vương Bàn Tử liếc cô một cái, hỏi: "Sao vậy?

Muốn nói gì?" A Ninh khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: "Tôi nhớ ra một chuyện, nhưng có chút rối loạn, đợi tôi sắp xếp lại rồi nói." Vương Bàn Tử bĩu môi, không thèm để ý đến A Ninh nữa, chỉ quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, tôi vẫn cảm thấy hình xăm trên lưng Cổ Sai có liên quan đến nơi này, hay là nghiên cứu lại hình xăm trên lưng nó, xem có phát hiện thêm được gì không?" Lục Vũ không nói gì, chỉ gật đầu, quay đầu nhìn Cổ Sai, Cổ Sai rất hiểu chuyện mà quay người lại, đưa lưng về phía Lục Vũ.

Lúc này, hình xăm không có gì thay đổi đặc biệt, vẫn giống như trước, ngũ sắc sặc sỡ.

Nhất thời, cũng không nhìn ra được manh mối gì, chỉ là tòa thành kỳ quái trong ngọn núi đó, trông có chút kỳ lạ, hình dạng kỳ quái, có chút giống như được bố trí theo bát quái.

Hình dạng tổng thể, phảng phất như một con cá voi lớn...

Lục Vũ suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Trên này rất có khả năng xăm địa hình của Quy Khư, rất có thể là bản đồ Quy Khư hoàn chỉnh." Vương Bàn Tử nghe vậy, chăm chú nhìn vào lưng Cổ Sai một lúc, trong đầu lóe lên một tia sáng, nói: "Vậy xem ra, quê nhà của Long Hộ Cổ Sai này thật sự ở đây?" "Long Hộ xăm địa hình nơi này lên

người, là để một ngày nào đó có thể quay trở về?" "Có phải là bên trong này đã xảy ra chuyện gì, họ không thể không rời khỏi Quy Khư, sau đó những người này lại lưu luyến không rời, nên đã xăm thứ này lên lưng, hy vọng một ngày nào đó có thể quay trở về." "Ừm, giống như người Hồ Tẩu vậy?" Hồ Tẩu, nói đến tự nhiên là Shirley Dương, và tộc người Zagrama.

Suy đoán của Vương Bàn Tử, cũng không thể nói là hoàn toàn vô lý.

Dù sao, tài liệu mà họ nắm được hiện tại rất ít, từ tình hình này mà xem, cũng không phải không có khả năng Long Hộ cũng giống như tộc người Zagrama bị buộc phải rời khỏi núi Zagrama, bị buộc phải rời khỏi Quy Khư...

Nghĩ đến đây, Lục Vũ nhíu mày lại, nhìn Đa Linh, người vẫn luôn ít nói, hỏi: "A ba của em bình thường có nói gì không?

Ví dụ như lời nguyền, sứ mệnh gì đó?" Đa Linh giống như một người vô hình nhỏ bé, nghe thấy lời Lục Vũ, giật mình một cái, vội vàng lắc đầu, tỏ ý mình không biết gì cả.

Lục Vũ lại hỏi một câu, trên đảo ngoài họ ra, còn ai có hình xăm không.

Chuyện này, Đa Linh lại càng không biết, vẫn là Cổ Sai mở miệng nói: "Trên đảo ngoài tôi và a ba ra, những người khác đều không có hình xăm." Lục Vũ gật đầu, lại liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhẹ giọng nói: "Anh để ý nó, nếu có gì bất thường, nói ngay." "Được." Vương Bàn Tử vừa gật đầu nói một câu, A Ninh đột nhiên mở miệng: "Khoan hãy bàn chuyện này, mọi người mau nhìn phía trước." Theo hướng tay cô chỉ, có thể thấy ngọn núi vốn xa vời vợi, đã ngày càng gần.

Dưới ngọn núi đá cao vút trên mặt nước, trong nước có mấy cánh

cổng đá sừng sững!

Màu sắc trên những cây cầu đá tàn tích có sự khác biệt rõ rệt, nhất thời khó mà phán đoán nên vào từ đâu.

Vương Bàn Tử vội vàng giảm tốc độ, để xuồng cứu sinh chậm lại.

A Ninh mặt lộ vẻ lo lắng, chỉ tay về phía mặt biển không xa, chậm rãi nói: "Nước biển đỏ rực, có phải lại có âm hỏa đang âm ỉ cháy không?" Mấy người đều có thể thấy, mặt nước xa xa, có màu đỏ như máu, dưới mặt nước có hơi biển che lấp, tất cả mọi thứ trông đều một màu đỏ rực.

Những cánh cổng đá đó, phần lộ trên mặt nước trông vẫn bình thường, phần dưới nước dưới ánh sáng màu máu, phảng phất như cổng địa phủ, cực kỳ quỷ dị!

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt mấy người đều có chút không tốt.

Vương Bàn Tử đưa tay đếm, nói: "Tiểu ca nhi, tổng cộng sáu cánh cổng, chúng ta đi đường nào." Nói xong, trong lòng hắn cũng "thịch" một tiếng, không nhịn được lẩm bẩm: "Sáu cánh cổng này, không phải là tương ứng với lục đạo trong truyền thuyết chứ?

Vậy nếu chúng ta đi nhầm, đi vào súc sinh đạo..." Vương Bàn Tử tự dọa mình, vội vàng lấy ống nhòm ra nhìn kỹ, phát hiện mỗi một hang động cổng đá đều không có ký hiệu đặc biệt gì, chỉ là hình dạng hơi khác một chút, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên mở miệng, một câu nói suýt nữa làm Vương Bàn Tử giật mình một cái: "Anh nói đúng rồi, sáu cánh cổng này thật sự tương ứng với lục đạo trong truyền thuyết..." Nghe những lời này, sắc mặt Vương Bàn Tử lại biến đổi.

Đang định nói gì đó, thì Lục Vũ đã chỉ tay về phía sáu cánh cổng

đá xa xa, nhẹ giọng nói: "Thiên đạo, A Tu La đạo, nhân đạo, súc sinh đạo, ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo." Vương Bàn Tử vội vàng nắm chặt mái chèo, chỉ tay vào cánh cổng đá thứ ba từ trái sang, nói: "Vậy không cần nói nữa, chúng ta chọn cánh cổng thứ ba là được rồi!" Nói rồi, định chèo thuyền, nhưng lại bị Lục Vũ ngăn lại.

"Không đơn giản như lục đạo đâu." Lục Vũ lắc đầu, tiếp tục nói: "Sáu cánh cổng này, ẩn hợp với ngũ hành bát quái, ngũ hành khác nhau, sinh môn khác nhau, sinh môn có biến, thì lục đạo luân hồi." Nghe ra chuyện này phiền phức, Vương Bàn Tử không động đậy nữa, ngoan ngoãn chờ Lục Vũ ra hiệu.

Lục Vũ nhìn vào cổng, trầm ngâm một lúc, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, cười cười: "Bàn gia anh vận khí tốt, hôm nay sinh môn đối với nhân đạo, nhật can thuộc hỏa, chính là tam khí liên chi, là ngày có thể vào được." "Đi thôi, chính là cánh cổng nhân đạo đó." Nói rồi, trong lòng Lục Vũ còn có chút may mắn.

May mà chuyến này có được nửa bộ 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》 từ tay Hồ Bát Nhất, nếu không dù hắn có Phục Hy thập lục quái bên người, vào cánh cổng này cũng là hung hiểm dị thường.

Điều khiến hắn không thể không thận trọng hơn, chính là vào cổng đã phức tạp như vậy, nơi này chắc chắn không tầm thường!

Vương Bàn Tử nhận được câu trả lời khẳng định của Lục Vũ, lập tức chèo thuyền, lợi dụng khoảng trống giữa các con sóng, xuyên qua làn nước biển màu máu, lái chiếc xuồng cao su vào trong hang động.

Vừa vào trong lòng núi bị nước biển ngập một nửa, Vương Bàn Tử lại quạt thêm vài mái chèo, để xuồng cứu sinh ổn định lại, rồi giơ đèn rọi lên, quan sát tình hình bên trong.

"Điện Diêm La thì Bàn gia tôi chưa đi qua, nhưng nơi này đúng là

có chút âm u đại khí, không giống cõi trần.” Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, khẽ lẩm bẩm.

Lời của hắn, lại làm Cổ Sai và Đa Linh giật mình một cái, A Ninh bất mãn nói: “Vương Bàn Tử, anh không có việc gì thì bớt nói mấy chuyện không đâu đi.” Nói là không đâu, nhưng cô cũng không thể phản bác.

Dù sao, sự tồn tại của hải nhãn Quy Khư, vốn dĩ đã là một sự tồn tại khiến người ta không thể lý giải.

Lục Vũ cũng không quan tâm đến mấy người họ, chỉ quan sát tình hình bên trong sơn động.

Bên trong này, là một đại điện được xây dựng nhân tạo.

Cấu trúc đại điện đơn giản cổ xưa, không có sự xa hoa của mái cong đầu đao, nhưng quy mô hoành tráng, vật liệu đá được sử dụng cực kỳ lớn, khí thế hùng hồn sâm nghiêm, có vài phần khí tượng “cùng tận sự trang nghiêm của thiên hạ”.

Loại kết cấu kiến trúc này, chính là phong cách thượng cổ, không gian rộng lớn tối tăm sâu thẳm, mơ hồ khiến người ta cảm thấy bị áp bức.

Hơn nữa, đây còn là vì họ đang ở trên mặt nước, phần lớn của đại điện, đều ở dưới nước.

Có thể tưởng tượng được đại điện hoàn chỉnh, tráng lệ đến mức nào!

Ngay cả so với cánh cổng đồng uy nghi sừng sững ở núi Trường Bạch, cũng không hề thua kém.

Chương 1139

Lúc này, liền nghe thấy từng trận âm thanh "xoạt xoạt xoạt" đột nhiên vang lên!

Sắc mặt mấy người biến đổi, lần lượt quay đầu nhìn về phía cửa động!

Chỉ thấy, mặt biển vốn phẳng lặng không gợn sóng, lúc này lại dấy lên sóng lớn!

Từng con sóng biển cuồn cuộn, va đập vào sơn động, phát ra tiếng vang ầm ầm, như tiếng thú biển gầm thét như sấm!

Vương Bàn Tử thấy vậy miệng lẩm bẩm: "Thật là kỳ quái, bên ngoài có sóng, bên trong chúng ta lại chẳng có gì, ý là bên trong này không được làm loạn à?" Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử vô tâm vô phế, dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó bảo hắn đừng quan tâm chuyện bên ngoài, chèo thuyền xem xét tình hình trong sơn động.

Xuồng cứu sinh di chuyển qua lại trong đại điện hùng vĩ, giúp mấy người có thể hiểu rõ hơn về tình hình của đại điện.

Chỉ thấy, giữa trung tâm đại điện, trên mặt nước lộ ra nhiều pho tượng thần bằng đồng cao lớn uy vũ!

Từng pho tượng mặt mày hung tợn xấu xí, trừng mắt nhìn xuống, thần tình ngưng trọng trang nghiêm.

Những pho tượng đồng này toàn thân đều là đồng xanh, có một số nửa dưới ngập trong nước, còn có nhiều pho đã bị đổ, nằm ngang nằm ngửa tứ phía, va hỏng một phần tường và cột đá, nhưng kết cấu đại điện kiên cố, không có dấu hiệu sụp đổ.

Quan trọng là, những pho tượng thần bằng đồng này, không hề có

vết rỉ sét, bảo tồn cực tốt, và... lớn, quá lớn!

Ngay cả đời sau, cũng không có ai làm tượng thần bằng đồng lớn như vậy!

Loại tượng thần bằng đồng hùng vĩ này, chi phí bỏ ra, đừng nói là thời thượng cổ, ngay cả triều đại Tống được mệnh danh là giàu có nhất, cũng chưa chắc đã dám bỏ ra nhiều vốn liếng như vậy.

Vương Bàn Tử nhìn một vòng, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là địa bàn của Hận Thiên Chi Quốc rồi à?

Cái Hận Thiên Chi Quốc này, có thể giàu đến vậy sao?

Một pho tượng đồng này, tôi thấy cũng phải mấy nghìn cân..." "Cái này mà mang đến Phan Gia Viên, thì chính là trấn viên chi bảo!" Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử vẫn giơ đèn pin rọi lung tung, nói xong thì đèn pin vừa lúc chiếu lên đỉnh đầu, lập tức làm hắn sợ đến không nhịn được kêu lên một tiếng!

Chỉ thấy, trên cột điện trên đầu treo lủng lẳng hơn mười cái đầu người bằng đồng bằng xích đồng, mỗi một cái đầu lâu bằng đồng sợ là cũng không dưới mấy trăm cân, tình hình đó giống như bị chém đầu rồi treo lên thị chúng, thân thể người đồng không đầu thì yên lặng đứng ở góc tường...

Vương Bàn Tử thở ra một hơi, gãi đầu, nói: "Người đồng cũng phải chém đầu thị chúng à?

Chẳng lẽ những người văn minh đồng xanh này, đều là người đồng?" Lẩm bẩm một câu, Vương Bàn Tử lại quay đầu liếc nhìn Cổ Sai một cái, nói: "Thế nào, có cảm giác về nhà không, có cảm giác tổ tiên đang nói chuyện với cậu không?" "Không có." Cổ Sai nghiêm túc lắc đầu, dừng một chút, lại nói: "Nhưng ở nhà, tôi thấy a ba hình như có bày mấy thứ tương tự..." Nghe những lời này, ánh mắt của mấy

người lập tức đổ dồn vào người Cổ Sai.

Không cần họ hỏi, Cổ Sai lập tức hiểu chuyện nói: "Lúc nhỏ có một ngày, tôi vô tình thấy a ba làm mấy người gỗ, sau đó chặt đầu họ xuống, dùng xích sắt xâu lại, treo lên xà nhà." "Lúc đó tôi hỏi a ba, a ba nói đây là tượng trưng cho thủy quỷ.

Chặt đầu thủy quỷ, chúng ta xuống biển mò ngọc trai sẽ không cần lo lắng về thủy quỷ." Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ một cái, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, truyền thống của Đản dân này, giống hệt ở đây, đây thật sự là địa bàn của tổ tiên nó à?

Tổ tiên nó là Hận Thiên Chi Quốc?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn Cổ Sai: "Cậu hận trời già à?" "Không dám nói vậy đâu." Cổ Sai liên tục xua tay, đầu lắc như trống bỏi, vội vàng nói: "Chúng tôi sống được là nhờ trời già phù hộ." "Vậy tại sao nơi này lại gọi là Hận Thiên Chi Quốc?" Vương Bàn Tử gãi đầu, lại quay đầu nhìn về phía Lục Vũ.

Hắn không hiểu, Lục Vũ cũng không nghĩ ra được nguyên do trong đó.

Hận Thiên Chi Quốc cũng tốt, Quy Khư cổ quốc cũng được, những cái tên này, đều quá hư ảo.

Thậm chí có khả năng chỉ là do một số người nhìn thấy nơi này trong lời đồn, tùy ý bịa đặt, tạo ra những cái tên, chưa chắc đã có thể đại diện cho tên thật của họ.

Nơi này rốt cuộc là di tích của một nền văn minh quốc gia, hay là một sự tồn tại khác, đều không thể xác nhận.

Tóm lại, nơi này, có rất nhiều nghi vấn.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, quyết định bàn bạc với Vương Bàn Tử, liền nói: "Bàn Tử, anh nói xem tại sao Khương Tử Nha lại gửi 'tam

thi' của mình đến đây?" Vương Bàn Tử ngẩn ra một lúc, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ, hiểu rằng hắn còn có lời khác muốn nói, nên cũng không chen vào.

Đợi một lát, Lục Vũ tiếp tục nói: "Chúng ta hãy nghĩ lại, xem chuyện này rốt cuộc thế nào." "Nhớ lúc chúng ta ở rạn san hô, từ tay Bài Vũ đã lấy được một thùng đầu đồng chứ." "Tôi nhớ chứ." Vương Bàn Tử gật đầu, thuận miệng nói: "Tôi nhớ lúc đó cậu nói trong đó không chỉ có đồ của nước Tây Vương Mẫu, mà còn có di vật của nước Tinh Tuyệt và Cổ Điền." "Đúng." Lục Vũ gật đầu, nói: "Lúc đó, Bài Vũ nói thế nào?

Một con thôn chu thú, nuốt chửng con thuyền, thùng đầu đồng đó chính là đồ trên chiếc thuyền nhỏ." Vương Bàn Tử nghĩ đến điều gì đó, gãi đầu, hỏi: "Tiểu ca nhi, ý của cậu là, có người dùng thuyền nhỏ chở đồ, định gửi đến đây, kết quả bị cá thôn chu nuốt mất?" "Người nào lại gửi đồ vào Quy Khư?" Vương Bàn Tử tự lẩm bẩm một câu, tiếp đó mắt sáng lên, nói: "Người biết trong Quy Khư có gì!" "Khương Tử Nha chắc chắn biết bên trong này có chuyện gì, nên ông ta mới gửi phân thân của mình đến đây." "Hiến vương phi, con mụ già đó cũng đến đây, vậy là bà ta cũng biết bên trong có gì." Vương Bàn Tử càng nói càng phấn khích, hớn hở nói: "Tiểu ca nhi cậu có nhớ không, con mụ già đó còn chế giễu cậu không biết trong này có gì." "A!" "Tôi biết rồi!" "Chiếc thuyền nhỏ gửi đồ đó, có lẽ chính là của Khương Tử Nha!" Nghe Vương Bàn Tử lại bắt đầu suy diễn lung tung, nói năng bậy bạ, Lục Vũ có chút bất lực lắc đầu.

Thời gian hoạt động của Khương Tử Nha và Tây Vương Mẫu tuy có phần trùng lặp, nhưng với Tinh Tuyệt, Cổ Điền, đều cách nhau mấy trăm đến cả nghìn năm.

Những thứ này, thế nào cũng không thể là do Khương Tử Nha sắp xếp.

Hơn nữa, Khương Tử Nha đã sắp xếp thuyền bí hý, lại càng không cần phải chuẩn bị thêm một chiếc thuyền nhỏ.

Mấy người bàn tới bàn lui, cũng không có manh mối gì, chỉ có thể lắc đầu, tiếp tục quan sát tình hình trong đại điện.

Dù sao đại điện này cũng vô cùng rộng lớn, biết đâu lại có thể phát hiện ra thứ gì đó mà họ đã bỏ qua trước đó.

Lại đi dạo trong đại điện một lúc, A Ninh điều khiển đèn rọi, đột nhiên khóa ánh sáng vào một tàn tích điêu khắc đá, nói: "Mọi người xem, đây hình như là 'tiễn thạch'." "Tiễn thạch" là một loại hóa thạch của sinh vật biển cổ đại, hình dạng giống mực nang, đầu nhọn như mũi tên, hóa thạch có thể chế thành vũ khí.

Vương Bàn Tử ở Phan Gia Viên đã thấy người ta gia công mài giũa tiễn thạch mấy lần, giá bán không rẻ.

Lần này, hắn lập tức lại có hứng thú, cũng rọi đèn rọi về phía đó.

Hai luồng ánh sáng mạnh, chiếu sáng đỉnh đại điện như ban ngày.

Dưới ánh sáng này, mấy người lại chú ý thấy trên đỉnh đại điện có một mâm đá hình tròn, trên đó có khắc răng đồng đã tàn phá, đều bị tiễn thạch xuyên qua!

Chương 1140

Ánh mắt dời sang một bên, liền có thể thấy một người khổng lồ bằng đồng đầu đội mũ xương cá.

Từ tư thế của người khổng lồ bằng đồng mà xem, dường như là một võ sĩ đang giương cung lắp tên!

Đầu lâu người đồng treo trên cột điện chính là chiến lợi phẩm của họ, mâm đá có dấu hiệu hỏa nha dường như đại diện cho mặt trời sắp bị cung tên bắn xuyên qua.

Nghe A Ninh nói hỏa nha, mâm đá đại diện cho mặt trời, Vương Bàn Tử lập tức gãi đầu, miệng lẩm bẩm: "Mẹ nó đây là nói về Hậu Nghệ à?

Hận Thiên Quốc này, có liên quan đến Hậu Nghệ?" "Nếu nói như vậy, cũng có khả năng thật, Hậu Nghệ bắn cả mặt trời xuống, ông anh này vừa nhìn đã biết là có thù với trời già rồi." "Hơn nữa, vợ của Hậu Nghệ còn ở trên mặt trăng, ông anh này không ưa trời già, rất bình thường." "Ừm, nghe nói Trư Bát Giới còn từng trêu ghẹo vợ của Hậu Nghệ là Hằng Nga nữa cơ..." Vương Bàn Tử càng nói càng hăng, quay đầu, nói với Cổ Sai: "Cậu ăn thịt lợn có cảm thấy hả giận đặc biệt không?" Chơi đùa lâu, Cổ Sai cũng nhận ra.

Vương Bàn Tử chỉ thích nói đùa, dọa người, lúc này cậu cũng không sợ hắn nữa, ngược lại còn nói: "Chúng cháu nghèo, không ăn nổi thịt heo, chỉ có lễ tết mới được ăn một chút." Vương Bàn Tử trợn mắt, nói: "Được, đợi chúng ta ra ngoài, Bàn gia ta làm cho cậu nguyên một con heo sữa quay, để cậu nằm trên mình heo mà gặm, ăn cho đã." Một lớn một nhỏ, hai người cứ thế pha trò tán phét, nói đến mức Cổ Sai chảy cả nước miếng.

May mà trên người Vương Bàn Tử có buộc mấy cái túi da lạc đà, lúc này liền lấy ra một ít đồ ăn đưa cho Cổ Sai và Đa Linh.

"Tiểu ca nhi, cậu cũng ăn chút đi?

Biết đâu ăn vào lại có ý tưởng, ăn gì bổ nấy mà!" Vương Bàn Tử lấy mấy cái đầu vịt om đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ không thèm để ý đến hắn, vẫn nhíu mày suy nghĩ.

Khi Vương Bàn Tử còn định nói thêm gì đó, sắc mặt Lục Vũ đột nhiên thay đổi, vỗ mạnh vào mạn thuyền cứu sinh một cái, phát ra tiếng "bốp".

Cú vỗ này dọa mấy người kia giật nảy mình.

Cổ Sai tưởng Lục Vũ nổi giận, một cái đầu vịt đã đưa đến bên miệng mà không dám động đậy, cứ thế nhìn Lục Vũ chằm chằm.

"Tôi biết rồi!" Giữa lúc mấy người còn đang ngơ ngác, Lục Vũ đột nhiên mỉm cười nói: "Cuối cùng tôi cũng biết nơi này là nơi nào rồi!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích, cũng chẳng buồn để tâm đến mấy cái đầu vịt nữa, vội vàng hỏi tới.

A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía Lục Vũ.

"Hậu Nghệ bắn mặt trời các người biết, Thường Nga bay lên cung trăng các người cũng biết, nhưng các người có biết mặt trời mà Hậu Nghệ bắn, không phải ở trên trời không?" Câu hỏi này của Lục Vũ lập tức khiến mấy người kia ngơ ngác nhìn nhau.

Nói ra thì, nếu không phải nhờ câu "Đại Nghệ bắn mặt trời" của Vương Bàn Tử, Lục Vũ cũng không nhớ ra chuyện này.

Nơi này quả thực có liên quan đến Hậu Nghệ bắn mặt trời, nhưng lại không chỉ đơn giản như vậy.

Bởi vì, những con quạ lửa kia, tượng trưng cho một thứ khác!

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lấy ra một đoạn gỗ nhỏ.

Vừa lấy ra, đoạn gỗ đen kịt, không có gì lạ.

Nhưng chỉ vài giây sau, bề mặt khúc gỗ tỏa ra ánh sáng vàng kim, lấp lánh chói mắt!

Thấy cảnh này, khóe miệng Lục Vũ lộ ra một nụ cười.

Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến một chuyện, có chút không dám tin hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là… là nhánh Phù Tang Mộc kia?" "Đúng vậy." Lục Vũ gật đầu.

Phù Tang Mộc, hắn đã có được nó từ rất lâu rồi.

Đó là sau chuyện ở Vân Thiên Cung, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà bị hắn đưa đến ngôi chùa ở Côn Luân, Tây Vực.

Trước khi trốn đi, Ngô Tam Tỉnh đã để lại một lá thư và một nhánh Phù Tang Mộc, xem như bồi thường.

Lần đầu thấy Phù Tang Mộc, Lục Vũ đã vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ kinh ngạc vì Phù Tang Mộc là "nhất phẩm tiên thảo", mà điều khiến hắn khó hiểu hơn là, trong phần giới thiệu của hệ thống về Phù Tang Mộc, có một công năng gọi là "chìa khóa"!

Giữ nhánh Phù Tang Mộc, có thể leo lên cây Phù Tang!

Lúc này, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Lão biết tam Ngô Tam Tỉnh này, biết nhiều quá rồi đấy nhỉ?" Sắc mặt Vương Bàn Tử trở nên có chút kỳ quái, nhìn chằm chằm Lục Vũ: "Lão biết tam đó biết chuyện cây Phù Tang?" Nói xong, không đợi Lục Vũ trả lời, hắn lại quay sang nhìn A Ninh: "Lão biết tam Cửu Đức Khảo kia cũng nhắm vào cây Phù Tang, nên mới cố ý đánh chìm thuyền ở đây à?" Phải công nhận, trí tưởng tượng của Vương Bàn Tử cũng thật phong phú.

A Ninh cười khổ lắc đầu: “Ông chủ không nói với tôi nhiều như vậy, tôi còn không biết cây Phù Tang là gì.” Lục Vũ liếc nhìn A Ninh, giải thích đơn giản: “Cây Phù Tang là thần thụ trong thần thoại truyền thuyết, ngang danh với Thông Thiên Thần Thụ.

Trong 《Sơn Hải Kinh》 có vài câu giới thiệu ngắn gọn về nó.” “Thang Cốc thượng hữu phù tang, thập nhật sở dục, cư thủy trung.

Cửu nhật cư hạ chi, nhất nhật cư thượng chi.” “Đoạn này dịch ra là, có một nơi gọi là Thang Cốc, trong cốc mọc một cây Phù Tang, mười mặt trời tắm gội trong Thang Cốc.

Mỗi khi mặt trời mọc, có một mặt trời chiếu rọi trên cây Phù Tang, chín mặt trời còn lại vẫn đang ngâm mình dưới nước.” Vương Bàn Tử tuy không phải lần đầu nghe chuyện cây Phù Tang, nhưng lúc này vẫn không nhịn được lẩm bẩm: “Cậu nói cũng phải, mấy truyền thuyết thần thoại này đôi khi nghe cũng có lý phết.

Mặt trời mọc từ biển, trông chẳng khác nào chui từ dưới biển lên?” Lục Vũ liếc hắn một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp: “Các nhà sử học đều đã nghiên cứu về Thang Cốc.” “Đa số cho rằng Thang Cốc nằm ở biển Bích phía đông của Đông Hải, hoặc là phía đông của hải ngoại, hoặc là phía đông của Đại Hoang.” “Bất kể là biển Bích hay Thang Cốc, vị trí của nó đều được công nhận là một nơi nào đó ở phương đông.” Vương Bàn Tử nghe mà lại thấy hơi mơ hồ.

Vị trí hiện tại của bọn họ rõ ràng là ở Nam Hải, chắc chắn không liên quan gì đến Đông Hải!

“Nhưng.” Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử và A Ninh, khẽ nói: “Vẫn có một bộ phận người cho rằng, Thang Cốc không phải ở Đông Hải, mà là ở Nam Hải.” “《Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Nam Kinh》 viết: ‘Đông nam hải chi ngoại, cam thủy chi gian, hữu hi hòa chi quốc.

Hữu nữ tử viết Hi Hòa, Đế Tuấn chi thê, sinh thập nhật, phương

nhật dục vu cam uyên’.” “Người đời Tấn là Quách Phác khi chú giải ‘cam uyên’ trong 《Sơn Hải Kinh》 đã ghi rõ, nước tụ lại thì thành vực sâu.” “Nếu nói nơi nào trên đời này tích tụ nhiều nước nhất, e rằng không nơi nào nhiều nước hơn nơi chúng ta đang ở.” Nơi Quy Khư, hội tụ nước của tất cả sông ngòi hồ biển trong thiên hạ.

Nếu nói về vực sâu, quả thực không nơi nào sâu rộng bằng nơi này.

Chương 1141

...

Vương Bàn Tử ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại, nhìn Lục Vũ, vỗ đùi một cái: "Vậy thì khỏi phải nói, mấy lão biết tam, lũ khốn đó, chắc chắn đều đến tìm thần thụ." "Tiểu ca nhi, chúng ta phải tranh thủ thời gian, lỡ bị người khác giành mất thì lỗ to." Không đợi Lục Vũ mở miệng, A Ninh đã lên tiếng trước, cười khổ nói: "Nói thì dễ, nhưng thần thụ ở đâu, nơi này nhìn thế nào cũng không giống nơi có thần thụ." "Hơn nữa, đây đều là suy đoán của các người, ai biết ở đây có thật hay không?" "Ai nói không có!" Vương Bàn Tử hoàn toàn coi lời Lục Vũ như thánh chỉ, bĩu môi nói một cách huênh hoang: "Tiểu ca nói có thì chắc chắn có." "Bằng chứng đâu?" "Ở…" Vương Bàn Tử liếc thấy Cổ Sai, lập tức nói: "Ở ngay trên lưng Cổ Sai!" Trước đó, mọi người đều đã thấy, trên lưng Cổ Sai có hình xăm, trên đó có một cây cột chống trời.

Bây giờ nhìn lại, quả thực có thể thấy cành lá trên cây cột đó, trông hệt như một cây thần thụ!

"Nhưng, tại sao họ lại tìm cây thần thụ này?" A Ninh không còn băn khoăn chuyện có thần thụ hay không, đôi mắt chợt lóe sáng, đầy hy vọng nhìn Lục Vũ, hỏi: "Có khả năng nào, cây thần thụ này có thể giúp người ta trường sinh, có thể hóa giải Hải Hầu Tử và Cấm Bà không…" Nói được nửa chừng, A Ninh lại dừng lại, khóe miệng thêm một tia cay đắng.

Không có bất kỳ truyền thuyết nào liên kết "cây Phù Tang" với trường sinh cả.

Suy đoán này của cô hoàn toàn chỉ là suy đoán, không có ý nghĩa. ...

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, mắt sáng lên, nói: "Tiểu ca nhi, cậu còn nhớ lúc chúng ta đến Golmud đã xảy ra chuyện gì không?" Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử, khẽ nói: "Cậu nói Bạch Trạch à?" "Đúng vậy." Lục Vũ nghe vậy cũng gật đầu, khẽ nói: "Gọi nó ra hỏi là biết." Cuộc đối thoại của hai người, những người khác nghe không hiểu.

Nhưng ngay sau đó, khi đứa bé trần truồng xuất hiện, Lục Vũ và Ngoa Thú nói vài câu, A Ninh đã hiểu đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Từ rất lâu trước đây, Bạch Trạch đã từng bám vào người Trần Bì A Tứ.

Chính xác là khi họ đang truy tìm dấu vết của Trần Văn Cẩm, tìm hiểu về quá khứ bí ẩn đó.

Lúc đó, Ngoa Thú đã từng giúp Bạch Trạch thả Ngô Tam Tỉnh đi.

Điều kiện mà Bạch Trạch dùng để thuyết phục Ngoa Thú, chính là nói rằng mình sẽ đưa Ngoa Thú đi tìm Phù Tang Mộc.

Nói ngắn gọn vài câu, Lục Vũ vào thẳng vấn đề, hỏi Ngoa Thú: "Lúc đó, ngươi nói Bạch Trạch đưa ngươi đi xem cây Phù Tang, còn nói nó có kế hoạch lớn, ngươi có biết kế hoạch lớn của nó là gì không?" "Không biết." Ngoa Thú trả lời dứt khoát, nhưng nói xong, thấy vẻ mặt Lục Vũ không mấy thân thiện, liền đổi giọng: "Ta thật sự không biết, lão biết tam đó không nói cho ta." "Nhưng ta đoán, việc lão biết tam đó làm, chắc chắn có liên quan đến chuyện thượng cổ." "Ừm, chính là có liên quan đến Xi Vưu, cũng có thể liên quan đến cái Chung Cực kia." "Hả?" Nói được nửa chừng, Ngoa Thú đột nhiên phát hiện hoàn cảnh xung quanh không giống trước, liền ngẩn người.

Nó cẩn thận nhìn một lúc lâu, lẩm bẩm: "Cô nãi nãi hình như đã đến đây rồi thì phải?" "Không đúng, cô nãi nãi đã thấy bức tranh về nơi này ở đâu nhỉ?" Ngoa Thú vừa nói vừa nhìn quanh.

Thấy nó nhíu chặt mày, có vẻ như đang thực sự hồi tưởng.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, A Ninh đều nhìn chằm chằm vào Ngoa Thú, chờ đợi xem tiểu gia hỏa sống từ thời thượng cổ đến nay này có thể nhớ ra nơi đây có gì đặc biệt không.

Đợi một lúc, tiểu gia hỏa đột nhiên vỗ trán, nói: "Cô nãi nãi không nhớ ra nổi, tóm lại là đã thấy ở đâu đó rồi, hình như nơi này không phải nơi tốt lành gì, các ngươi tự cẩn thận đi!" Nghe câu vô dụng này, Vương Bàn Tử không nhịn được đảo mắt: "Nghĩ không ra thì bày đặt ra vẻ làm gì?" Ngoa Thú cũng đảo mắt, bực bội đáp trả: "Cô nãi nãi sống mấy nghìn năm, thấy người chết còn nhiều hơn người sống mày từng thấy, mày nói xem cô nãi nãi nhớ được bao nhiêu chuyện?" Thấy một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau, Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay tóm cổ Ngoa Thú nhấc lên, nói: "Cây Phù Tang rất có thể ở đây, ngươi nghĩ lại xem?" "A!" Vừa nghe ba chữ "cây Phù Tang", Ngoa Thú liền hét lên một tiếng, cơ thể run rẩy, suýt chút nữa rơi từ tay Lục Vũ xuống biển.

Tiếp đó, nó thẳng người, vội nói: "Nhánh Phù Tang Mộc kia đâu, ngươi mau lấy nhánh Phù Tang Mộc đó ra, có nó là tìm được cây Phù Tang." Lục Vũ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa nhánh Phù Tang Mộc còn đang phát sáng cho Ngoa Thú.

Ngoa Thú nhận lấy, cầm trong tay rồi tung lên trời.

Thấy nhánh Phù Tang Mộc rơi tự do, Lục Vũ đang định đưa tay đỡ lấy thì thấy nhánh gỗ sắp rơi xuống đột nhiên chuyển động, như bị thứ gì đó hút lấy, lơ lửng bay về phía sâu trong đại điện.

"Đuổi theo đi, còn chờ sét đánh à!" Ngoa Thú chửi một câu, Vương Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng lấy mái chèo đuổi theo nhánh Phù Tang Mộc. ...

Nhánh Phù Tang Mộc bay không nhanh, Vương Bàn Tử chèo

thuyền, lập tức đuổi kịp nó.

Chèo về phía trước một lúc, liền thấy trên vách đá của đại điện có một cánh cửa nhỏ bị nước nhấn chìm, bên trong ẩn hiện một con dốc đi lên, dường như thông với một mật thất.

Chèo đến gần, còn chưa kịp vào, đã nghe thấy tiếng "ào ào" từ phía sau vọng lại.

Tiếp đó, tiếng "ào ào" liên tục vang lên, một bầy cá quái khổng lồ trồi lên mặt nước, khuấy động bọt nước tung tóe!

Trong bóng tối, không nhìn rõ là cá gì, chỉ là cảnh tượng này có phần đáng sợ.

Tuy nhiên, sau tiếng "Cút đi!" của Ngoa Thú, bầy cá ồn ào lập tức yên tĩnh trở lại, thậm chí mặt nước cũng không còn gợn sóng.

Điều này cũng không lạ, động vật đều có bản năng tìm lành tránh dữ, Ngoa Thú là linh thú thượng cổ, khí tức toát ra từ người nó có thể con người không cảm thấy gì, nhưng đối với loài thú lại hoàn toàn khác.

Không có bầy cá lớn quấy rối, Vương Bàn Tử chèo vài cái, đã đưa thuyền cứu sinh xuyên qua cửa đá thấp, rồi đi qua một mật thất bị ngập nước, địa hình trước mắt đột nhiên rộng mở.

Ngẩng đầu có thể thấy bầu trời màu đỏ như máu, kiến trúc trong núi được xây dựng dựa vào thế núi.

"Tình hình gì đây?

Sao phía sau đại điện lại là khoảng đất trống?" Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên.

"Mày ngu à, đến giếng trời cũng không biết!" Ngoa Thú lúc này đang ngồi ở mũi thuyền, nghe Vương Bàn Tử nói, liền bĩu môi khinh

bỉ.

Đúng như nó nói, đây là một giếng trời trong lòng núi, ở giữa có một gò đất, đến gần mới nhìn rõ.

Gò đất nổi lên giữa mặt nước trong điện đá, hoàn toàn được tạo thành từ vỏ sò vỏ hến, bị nước biển nhấn chìm quá nửa, trên vách tường lồi lõm của đống vỏ sò chất như núi có rất nhiều ngọn đèn làm từ da người cá.

"Nơi này, có vẻ thú vị đây.

Tiểu ca nhi, chúng ta lên mấy ngọn núi vỏ sò kia xem thử trước nhé?" Vương Bàn Tử nói một câu, Lục Vũ gật đầu.

Sau khi chèo đến gần một ngọn núi vỏ sò lớn nhất, mấy người đi lên, kéo cả thuyền cứu sinh lên theo, rồi mới quay lại quan sát tình hình xung quanh.

Chương 1142

Các bức tường xung quanh đều có dấu vết bị nước biển ăn mòn, chỗ cao nhất còn cao hơn hiện tại rất nhiều.

Ngoài ra, trên các vách đá xung quanh, có khắc rất nhiều bích họa, nội dung bên trên rõ mồn một.

Nhìn qua, đều là cảnh người xưa mổ sò lấy ngọc, đấu với cá voi rồng.

Vương Bàn Tử nhìn một lúc, quay đầu liếc Cổ Sai một cái, nói: "Thôi được rồi, cây thì chưa thấy đâu, ngược lại để thằng nhóc cậu tìm được tổ tiên rồi." Vương Bàn Tử còn định nói thêm gì đó thì thấy Cổ Sai đã quỳ trên núi vỏ sò, đối mặt với các bức bích họa xung quanh, dập đầu hành lễ, vô cùng thành kính, xem ra là thật sự nhận những người này làm tổ tiên.

Cậu ta thì tìm được tổ tiên, nhưng điều này chẳng giúp ích gì cho việc giải quyết vấn đề của Lục Vũ và những người khác.

Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn, hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu nói tổ tiên họ là Long Hộ, nhưng nơi này là Thang Cốc, có thần thụ, họ ở đây làm gì?

Canh giữ Thang Cốc?

Long Hộ canh giữ Thang Cốc, không có lý?" Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, vẫn đang quan sát những bức khắc đá đó.

Hắn phát hiện, trong những bức họa đá, ngoài cảnh mổ sò lấy ngọc, còn có một nội dung khá đặc biệt.

Trên tất cả các bức họa đá, không có mặt trời mặt trăng.

Thông thường, dù là khắc đá hay bích họa của người xưa, đều có

nhật nguyệt tinh thần.

Nhưng ở đây không có nhật nguyệt, càng đừng nói đến tinh thần.

Điểm này, không hợp lẽ thường.

Có lẽ, hai chữ "Hận Thiên" của Hận Thiên chi quốc cũng từ đây mà ra?

Nhưng tại sao những di dân của "Hận Thiên chi quốc" này chỉ đi mò ngọc trai mà không làm việc khác?

Điều này không nên.

Hơn nữa, cây Phù Tang là thần thụ.

Nếu ở đây có cây Phù Tang, càng không nên hận trời.

Sự tồn tại của Hận Thiên chi quốc này, thực sự có chút vô lý.

Lục Vũ nghĩ mãi, cảm thấy khả năng lớn nhất của Hận Thiên chi quốc chính là quốc gia của hậu duệ "Hậu Nghệ".

Dù sao, ông ta có lý do để hận trời.

Nhưng, những Long Hộ này mò ngọc trai, để làm gì?

Chuyện này, Lục Vũ nghĩ mãi không ra.

Trong lòng hắn rất rõ, bí ẩn này có quan hệ cực lớn đến việc giải mã bí mật nơi đây.

Thậm chí, còn liên quan đến "trực long mạch" ở Nam Hải.

Dù sao, Nguyễn Hắc khi xăm mình cho Cổ Sai đã nói: từ nay về sau cậu chính là Long Hộ.

Từ xưa đến nay, trong số ngư dân mò ngọc trai hoặc mò trứng, có người được gọi là đản dân, cũng có người được gọi là đồ long nhân.

Bởi vì xuống biển mò trứng, thỉnh thoảng gặp phải cá voi rồng, chắc chắn phải giết nó để bảo toàn tính mạng.

Nhưng thân phận của Cổ Sai, chính là Long Hộ, chứ không phải Đồ Long Hộ.

Một chữ khác biệt, ý nghĩa đã khác xa.

Chữ "Long" này, đại diện cho cái gì?

Trong lúc Lục Vũ trầm tư, Cổ Sai thì đang lật tìm trong núi vỏ sò, muốn tìm một cái vỏ sò lớn hơn để làm quan tài, an táng cho cha mình là Nguyễn Hắc.

Đây cũng là cách làm thường thấy của những người đản dân trên đảo san hô.

Theo phong tục của họ, kết cục tốt đẹp nhất của một người đản dân, chính là được ngậm Nam Châu, chôn trong vỏ sò.

Chỉ có điều, vỏ sò trên núi tuy nhiều, nhưng đa phần là vỏ vỡ, không thể làm quan tài.

Cổ Sai không tin, liên tục lật tìm, rất nhanh đã lật lớp vỏ sò đầu tiên xuống biển.

Vương Bàn Tử cũng muốn xem bên trong mấy cái vỏ sò này có bảo bối gì không, liền cùng nhau lật tìm.

Hai người bận rộn một lúc, sau khi lật vài lớp vỏ sò lớn, lại phát hiện một tấm đồng từ bên trong!

Vương Bàn Tử vội gọi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu đến xem này, ở đây có một tấm đồng lớn, trên đó còn khắc một vài… ừm, một vài hình ảnh khó tả." Lục Vũ quay đầu lại nhìn, vẻ mặt Vương Bàn Tử rất kỳ lạ, có chút buồn cười, lại có chút kích động khó tả.

Lục Vũ cũng đi tới, đưa tay phủi đi lớp vỏ sò vụn và bùn cát bên trên, nhìn thấy một tấm đồng lớn bên dưới.

Chương 1143

Bề mặt tấm đồng loang lổ vết tích, nhưng vẫn có thể thấy được những hình người phụ nữ khỏa thân được khắc trên đó, tất cả đều đang trong tư thế nô đùa bơi lội trong biển, dáng vẻ vô cùng yêu kiều diễm lệ.

Nhìn thấy thứ này, Lục Vũ liền hiểu tại sao Vương Bàn Tử lại cười.

Quả nhiên.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, xem ra người Hận Thiên quốc cũng phóng đãng phết nhỉ." "Cậu nói xem, họ đang chơi trò gì thế?" Lục Vũ chú ý thấy, trên tấm đồng, ngoài những hoa văn tinh tế khó tả này, còn có hai cái vòng đồng.

Vòng đồng có khoen treo, trông giống như một bộ phận của quan tài.

Sau một lúc trầm ngâm, Lục Vũ lập tức bảo Vương Bàn Tử đào những vỏ sò xung quanh ra, thuận miệng nói: "Đừng vội đùa cợt, đợi thấy đồ rồi hãy nói." Vương Bàn Tử vốn đã định ra tay, lúc này nghe Lục Vũ nói, liền gọi Cổ Sai cùng làm.

Chẳng mấy chốc, họ đã bới những vỏ sò đó ra, để lộ phần thân chính của tấm đồng.

Lúc này mới phát hiện, tấm đồng và một cái vỏ ốc xanh lớn như cái chum nước là một thể thống nhất, miệng ốc bị tấm đồng bịt kín.

Trên vân của vỏ ốc, tự nhiên hình thành hình một người phụ nữ, nếp áo đầy đủ, tay có ngón, bụng có rốn, mày mắt xinh đẹp, không khác gì người thật.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Sớm đã nghe trong con hàu già có thể sinh ra tượng Quan Âm La Cẩu tự nhiên, hôm nay không ngờ trên vỏ ngoài còn có một cô nương xinh đẹp." Nói xong một câu, Vương Bàn Tử lại phấn khích: "Tiểu ca nhi, thứ này là quan tài!" Vương Bàn Tử rất chấp nhất với việc "thăng quan phát tài", đã nghiên cứu đủ loại quan tài, biết người sống ven biển chuộng dùng vỏ sò để liệm.

Bây giờ gặp phải một cái quan tài có hình người phụ nữ tự nhiên bên ngoài, trên tấm đồng lại khắc hình phụ nữ, hắn liền động lòng.

"Chủ nhân của cái quan tài này, e rằng không phải là công chúa của Long Vương thì cũng không kém là bao." Nói rồi, Vương Bàn Tử sờ soạng trên người, lấy ra một cây nến, ánh mắt rực lửa nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, tôi thắp đèn trước nhé?" "Lôi cả cái quan tài ra rồi hãy nói." Lục Vũ ra lệnh một tiếng, Vương Bàn Tử lập tức hành động.

Hắn nóng lòng mở quan tài, lúc này động tác càng nhanh!

Dẫn theo Cổ Sai ba chân bốn cẳng dọn dẹp thêm một ít vỏ sò xung quanh, rồi dựa vào sức mạnh cơ bắp, gắng sức kéo chiếc quan tài ốc xanh ra, đặt ngay ngắn.

"Tiểu ca nhi, thắp đèn?" "Ừm." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức thắp nến.

Lúc này cũng không phân biệt được đông nam tây bắc, Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng mấy câu "Tổ sư gia phù hộ", trực tiếp chọn một chỗ thuận mắt, đặt cây nến xuống.

Tiếp đó, hắn bảo Cổ Sai và Đa Linh đang hóng chuyện đứng lùi ra, rồi mới dùng hai tay nắm lấy vòng đồng, dùng sức kéo một cái, gắng sức nhấc tấm nắp đồng bị kẹt ở miệng vỏ ốc lên!

Nắp quan tài vừa mở, một luồng sáng trắng phóng lên không trung,

tựa như có bảo khí, nhưng lại vô cùng tanh hôi!

Mặt Vương Bàn Tử sa sầm, hét lên: "Thi khí!" Tiếng hét của hắn khiến mấy người kia giật mình.

Nhưng ngay sau đó, Lục Vũ lên tiếng: "Không sao, không cần lo lắng." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức yên tâm hơn nhiều, lấy đèn pin từ bên cạnh, cẩn thận soi vào.

Chỉ có điều, khí trắng trong quan tài chưa tan, nhất thời cũng không nhìn rõ.

Đợi một lát, khí trắng tan hết, một cỗ thi thể trắng như tuyết hiện ra trước mắt họ.

Thi thể vẫn còn nguyên vẹn, trắng như tuyết!

Từ khuôn mặt có thể thấy là một nữ tử, hơn nữa còn rất xinh đẹp, da trắng nõn, không có nếp nhăn, không có dấu hiệu khô quắt, trông như một thiếu nữ đôi mươi.

Hơn nữa, đầu đội mão xương cá, tóc cũng đen nhánh bóng mượt, trông hệt như người sống.

Cỗ thi thể mặc Thiên Châu Y, luồng sáng trắng vừa rồi chính là bảo khí của ngọc trai tích tụ trong chiếc quan tài ốc xanh kín mít.

Chỉ là nhìn xuống dưới, tình hình lại trở nên có chút kỳ quái.

Nữ tử không có chân, mà là đuôi rắn!

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn cái đuôi rắn trắng nõn kia, chỉ cảm thấy không thể tin nổi!

Hồi lâu, hắn quay đầu nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là ảo thuật đúng không?" "Không phải." "Vậy là cơ quan?" "Không có." "Chẳng lẽ thật sự có xà tinh?" Thân người đuôi rắn, thứ này quá hiếm.

Tượng Phục Hy Hải Liễu trên thuyền trước đó thuộc về nhân vật trong thần thoại, nhưng cái trước mắt này không giống tượng, mà giống như thi thể của "xà tinh".

Vương Bàn Tử cuối cùng vẫn không kìm được sự tò mò, đưa tay ra, nắm lấy cái đuôi rắn trắng nõn kia.

"Cảm giác thế nào?" A Ninh đột nhiên ghé sát vào Vương Bàn Tử, khẽ nói một câu.

Câu nói này suýt nữa dọa Vương Bàn Tử chết khiếp, khiến hắn tưởng là xác sống trỗi dậy, lập tức quay đầu lườm A Ninh một cái, bực bội nói: "Cô không biết người dọa người dọa chết người à!" A Ninh bĩu môi, trong mắt đầy vẻ giễu cợt: "Không ngờ Bàn gia khẩu vị cũng nặng ghê." Câu nói vừa dứt, Vương Bàn Tử đã cười lạnh một tiếng: "Cô biết cái rắm!" "Anh…" "Anh cái gì mà anh!

Không hiểu thì đừng nói bậy!

Lúc mở quan tài, nói mấy lời xui xẻo làm gì!

Lỡ như xác sống trỗi dậy, gây ra phiền phức khác, cô gánh nổi không!" Màn phản pháo của Vương Bàn Tử lập tức khiến A Ninh cứng họng.

Lục Vũ nheo mắt, nhận ra điều bất thường, khẽ nói: "Hoắc?" Hoắc, có thể là một từ ngữ khí, cũng có thể là một họ.

Ví dụ như, Hoắc Linh.

Lục Vũ không muốn gây ra phiền phức không cần thiết, nên dùng một chữ này để thử xem có phải Hoắc Linh lại chiếm thân thể của Vương Bàn Tử không.

Chương 1144

Hắn có ý tốt, chỉ là không ngờ, Hoắc Linh đang bất mãn vì chuyện A Ninh gây ra lúc trước, đang trong cơn tức giận, quay đầu lại mắng Lục Vũ xối xả.

"Hoắc cái gì mà Hoắc!" "Không biết nói chuyện à!" "Hai chữ Hoắc Linh khó nói đến vậy sao!" "Sao nào, tôi Hoắc Linh không thể gặp người à!" Liên tiếp mấy câu nói khiến Lục Vũ không biết làm sao, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi: "Cô muốn làm gì?" Vương Bàn Tử, hay nói đúng hơn là "Hoắc Linh" điều khiển Vương Bàn Tử chỉ tay vào quan tài ốc xanh, nói: "Bê nó ra, thi thể này tôi thấy quen mắt, có thể liên quan đến Tây Vương Mẫu Mẫu." Khi thấy thi thể thân người đuôi rắn, trong đầu Lục Vũ đã lóe lên ý nghĩ này, lúc này nghe Hoắc Linh nói, liền định ra tay.

Tuy nhiên, Hoắc Linh lại chỉ tay vào A Ninh, nói: "Cô đến đây, vừa rồi cô làm kinh động thi khí, không thể đổi người khác, chính là cô!" Cái gọi là kinh động thi khí, chẳng qua chỉ là cách nói của Hoắc Linh mà thôi.

A Ninh cũng hiểu điều này, cô cũng không đối đầu với Hoắc Linh, lập tức làm theo lời Hoắc Linh, bế thi thể thân người đuôi rắn đó ra.

"Hửm?" Thấy A Ninh ra tay, Lục Vũ nhíu mày, khẽ "hử" một tiếng.

Thông thường, thi thể sẽ cứng lại, nên mới có cách nói cương thi.

Nhưng từ động tác của A Ninh, tứ chi của thi thể này trong tay cô vừa mềm vừa nhũn, da thịt như lụa, mềm như một cái túi da không xương!

Vậy mà mày mắt miệng mũi của thi thể vẫn còn nguyên, mái tóc

đen cũng không thiếu một sợi, chiếc áo Thiên Châu Y trên người vẫn lấp lánh.

A Ninh cũng nhận ra điều kỳ lạ, nhíu mày nói: "Thi thể này mềm nhũn như bùn, trên người không có xương cốt." Phải nói, hiện tượng này có chút kỳ quái.

Đặt thi thể xuống, A Ninh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, nhíu mày hỏi: "Có phải anh biết gì không?" "Vương Bàn Tử" hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý A Ninh, chỉ quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Họ Đổng, anh vẫn chưa nhìn ra à?

Hay định tiếp tục giả ngu?" "Anh đừng có giả vờ mãi, thành ngu thật đấy!" Lục Vũ cũng không để ý đến "Vương Bàn Tử", sự chú ý của hắn đều tập trung vào bên trong quan tài ốc xanh.

Khi A Ninh bế thi thể ra, bên trong lộ ra mấy món đồ.

Một cặp kiếm đồng đen kịt, một cái bặc bàn bằng ngọc để bói toán, mấy cây nến người cá, ngoài ra còn có một cái bình ngọc đen kiểu dáng cổ xưa, miệng bình được bịt rất kín, trong bình nặng trịch, dường như chứa đầy thứ gì đó.

Thật trùng hợp, mấy món đồ này đều là pháp khí! 【Tên vật phẩm: Song Kiếm Tây Vương Mẫu Mẫu】 【Cấp bậc: Địa giai thượng phẩm pháp khí】 【Công năng: Sắc bén, nhẹ nhàng】 【Giới thiệu: Phía nam Tây Hải, bờ Lưu Sa, sau Xích Thủy, có núi lớn, tên là Côn Luân Khâu.

Có thần, mặt người thân hổ, có vằn có đuôi đều màu trắng, ở đó.

Dưới có vực sâu Nhược Thủy bao quanh, ngoài có núi Viêm Hỏa, ném vật vào liền cháy.

Có người, đeo thắng, răng hổ, đuôi báo, ở trong hang, tên là Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu có bảo vật song kiếm, sắc bén vô cùng, cầm nó có thể thân nhẹ như yến, múa kiếm có thể bay lượn trên trời.】 ... 【Tên vật phẩm: Bặc Bàn Bí Hí】 【Cấp bậc: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí】 【Công năng: Phong ấn, chứa đan dược】 【Giới thiệu: Thượng cổ có thần nhân, tên là Hậu Nghệ, Hậu Nghệ dùng mai Bí Hí, cầu Đế Tuấn luyện mai Bí Hí thành bặc bàn, lại đi về phía tây gặp Vương Mẫu, cầu được tiên đan trường sinh bất lão, giấu trong bặc bàn.

Bặc bàn đồng thời có thể dùng làm trận nhãn của phong cấm trận, trấn nhiếp yêu tà...】 ... 【Tên vật phẩm: Bình Nhiếp Hồn】 【Cấp bậc: Thiên giai hạ phẩm pháp khí】 【Công năng: Nhiếp hồn】 【Giới thiệu: Thượng cổ có thần nhân, tên là Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ dùng chân thân long cốt, luyện chế Bình Nhiếp Hồn, chỉ cần biết sinh thần bát tự, bỏ vào trong bình, tự khắc sẽ rút hồn phách của người đó vào trong bình...】 Liên tiếp ba món pháp khí, tuy không đến mức khiến Lục Vũ chết lặng, nhưng cũng mang lại cho hắn cú sốc cực lớn!

Đương nhiên, công hiệu của pháp khí chỉ là thứ yếu.

Điều thực sự khiến hắn chấn động, là phần giới thiệu của những pháp khí này!

Hậu Nghệ, thực sự tồn tại.

Thuốc trường sinh của Tây Vương Mẫu Mẫu, thực sự tồn tại.

Tây Vương Mẫu Mẫu... thực sự tồn tại.

Tây Vương Mẫu Mẫu được nhắc đến ở đây, không phải là Tây Vương Mẫu Mẫu của Tây Vương Mẫu quốc ở Tháp Mộc Đà tự phong.

Mà là vị đã được truyền thừa vô số năm, Mẫu hậu thiên hạ Vương

Mẫu Nương Nương, đại thần tiên trong truyền thuyết, đại thần tiên ở núi Côn Luân, Tây Vương Mẫu Mẫu!

"Họ Đổng, anh câm rồi à?

Họ Lục, anh không biết nói nữa à?" Hoắc Linh đợi một lúc, Lục Vũ vẫn không nói gì, không nhịn được thúc giục: "Anh đừng nói với tôi là cái thứ thân người đuôi rắn này không làm anh nghĩ đến Phục Hy!

Không nghĩ đến Tây Vương Mẫu Mẫu!" "Hả?

Cô nói gì?" Lục Vũ đang chìm đắm trong những thông tin kinh người mà mấy món pháp khí mang lại, lúc này nghe Hoắc Linh nói, miễn cưỡng thu hồi suy nghĩ.

Hắn lại quay đầu nhìn thi thể thân người đuôi rắn, khẽ nhíu mày: "Thân người đuôi rắn ở thời thượng cổ không phải là chuyện hiếm lạ gì, cho dù Phục Hy, Nữ Oa là thân người đuôi rắn, thi thể này cũng không thể là thi thể của Phục Hy." Hoắc Linh cười lạnh một tiếng: "Không thể là Phục Hy, Nữ Oa, nhưng nếu là Tây Vương Mẫu Mẫu thì sao?" "Tây Vương Mẫu Mẫu?" Lục Vũ lập tức nhíu mày, quay đầu nhìn "Hoắc Linh" một cái.

Hoắc Linh trực tiếp nói: "Khi tôi tra cứu tài liệu về Tây Vương Mẫu Mẫu, phát hiện bà ta rất hứng thú với Quy Khư, Hải Nhãn.

Còn từng phái người đến Nam Hải, thăm dò Quy Khư." Trong suốt thời gian qua, Hoắc Linh ký sinh trong cơ thể Vương Bàn Tử, tuy không xuất hiện, nhưng những gì Vương Bàn Tử trải qua, cô cũng trải qua.

Thấy gì, nghe gì, cô cũng có thể nghe thấy, chỉ là luôn không biểu hiện ra ngoài.

Mãi đến bây giờ mới xuất hiện, nhờ sự trợ giúp của Nam Châu,

tinh thần cô đã tốt hơn nhiều, lúc này mới thoải mái thảo luận với Lục Vũ.

Chương 1145

"Cô chắc chứ?" "Nói nhảm, trong tài liệu của Tây Vương Mẫu quốc có ghi chép liên quan.

Tây Vương Mẫu từng cử hạm đội đến Nam Hải, sau này khi từ Nam Hải trở về, thuộc hạ của Tây Vương Mẫu đã kinh động đến Chu Mục Vương, chính điều này mới dẫn đến việc Chu Mục Vương tây chinh." Câu nói này lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, hắn lập tức lấy ra mấy miếng ngọc sức từ trên người, đều là những món đồ mua từ tay Bài Vũ khi còn ở đảo san hô.

Hoa văn điêu khắc trên ngọc thạch cũng là thân người đuôi rắn.

Lúc này, so sánh với thi thể nữ bên cạnh, gần như giống hệt!

Lần này, dòng suy nghĩ của Lục Vũ đã rõ ràng hơn nhiều, hắn chậm rãi nói: "Xem ra, Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự đã từng phái người đến Quy Khư.

Nhưng bà ta cho người mang nhiều ngọc sức như vậy đến Quy Khư, để làm gì?" Hoắc Linh không nhịn được đảo mắt, nói: "Bình thường thấy anh cũng thông minh, sao bây giờ lại hồ đồ thế." "Ngọc, khí, thanh đồng, anh nói xem là để làm gì?" Lục Vũ khẽ sững người, mày nhíu chặt lại, nói: "Đồ tùy táng?" Dừng một chút, mày hắn nhíu chặt hơn, nói: "Không hợp quy tắc, hơn nữa tôi đã thấy Tây Vương Mẫu Mẫu ở thành Tây Vương Mẫu.

Sao bà ta có thể tự chôn mình ở đây." "Hơn nữa, một tòa thành khổng lồ dưới nước như thế này, cũng không phải là thứ Tây Vương Mẫu Mẫu có thực lực để xây dựng." "Ai nói là bà ta xây?" Hoắc Linh đau đầu, nhìn Lục Vũ, có chút bất đắc dĩ nói: "Với lại, ai nói Tây

Vương Mẫu Mẫu là tự chôn mình?

Bà ta không thể chôn cất cho hậu duệ của mình à?" Lời của Hoắc Linh, cuối cùng cũng như một tiếng chuông cảnh tỉnh người trong mộng!

Lục Vũ lập tức nghĩ đến, phong thủy khí tượng ở Hải Nhãn này, có thể nói là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, dùng để chôn cất bất kỳ ai cũng không phải là không thể.

Với khí độ của Tây Vương Mẫu Mẫu, dùng nơi này để chôn cất hậu nhân, cũng có khả năng.

Chỉ có điều, đồ tùy táng trong quan tài ốc xanh, lại không có quan hệ gì với Tây Vương Mẫu Mẫu ở Tháp Mộc Đà.

Thấy Lục Vũ nhíu mày không nói, Hoắc Linh lại tiếp tục: "Người được chôn ở đây là ai, tôi không biết, hơn nữa Tây Vương Mẫu Mẫu gửi đồ tế khí đến, ngoài việc tùy táng, còn có một khả năng khác, đó là tế tự." "Anh thấy, khả năng nào lớn hơn?" Khả năng nào...

Lục Vũ thầm tính toán, nhất thời cũng không có hướng suy nghĩ đặc biệt tốt.

Chỉ là lúc này, hắn vừa quay đầu, liền thấy hai anh em Cổ Sai, Đa Linh đều mặt không còn chút máu nhìn chằm chằm vào cỗ thi thể nữ không xương kia, mắt không chớp, cơ mặt co giật.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, hỏi: "Cổ Sai, cậu sao thế?" Câu nói vừa dứt, liền thấy hai anh em Cổ Sai, Đa Linh quỳ sụp xuống đất, liên tục dập đầu trước thi thể.

Sau khi dập đầu mấy cái, mới dùng giọng lí nhí, nhỏ giọng thương lượng với Lục Vũ: "Lục đại ca, có thể… có thể đậy Ngư Chủ lại được không." Lục Vũ nghe mà hơi hồ đồ, nhưng vẫn lấy một tấm vải đen từ trong túi Càn Khôn, che thi thể nữ lại.

A Ninh không nhịn được nói: "Cổ Sai, trước đây thấy tượng Phục Hy, cậu không phải không nhận ra sao, sao bây giờ lại nhận ra người thân người đuôi rắn này?" Không nhìn thấy "xà tinh" nữa, Cổ Sai mới thở phào một hơi, chậm rãi nói: "Cháu không biết Phục Hy là ai, nhưng đó là Bạng Mị." "Ba cháu trước đây có nói, Bạng Mị là thứ do Ngư Chủ tạo ra để dẫn dụ sò mò ngọc trai." "Chỉ cần có Bạng Mị ở đó, xuống biển mò ngọc trai, dễ như lấy đồ trong túi.

Bất kể là sò già nào, thấy Bạng Mị đều sẽ nhả ngọc, để người ta hái." "Nhà chúng cháu có một bức tranh Bạng Mị, giống hệt cái này." Lục Vũ khẽ nhíu mày, cũng hiểu ý của Cổ Sai.

Dù sao, "xà tinh" này, ngoài việc giống tượng Phục Hy đều là thân người đuôi rắn, đặc điểm khuôn mặt lại không tương đồng.

Đợi Cổ Sai nói xong, Lục Vũ tiếp tục hỏi: "Ngư Chủ là ai?" Cổ Sai gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Ngư Chủ của người khác là Thiên Hậu Nương Nương và Tổ Mẫu, nhưng ba cháu nói chúng ta không bái Thiên Hậu và Tổ Mẫu, Ngư Chủ của chúng ta là Tây Vương Mẫu Mẫu Nương Nương.

Những thứ này, đều là Tây Vương Mẫu Mẫu ban cho chúng ta." Ầm!

Câu nói này, giống như một tia sét, trực tiếp nổ tung trong đầu Lục Vũ!

Cổ Sai, Long Hộ, Tây Vương Mẫu Mẫu!

Bây giờ, theo lời Cổ Sai, người mà gia đình cậu tế bái chính là Ngư Chủ, Tây Vương Mẫu Mẫu!

Vậy thì những Long Hộ này, chính là đang thực hiện công việc của Tây Vương Mẫu Mẫu!

Tại sao?

Họ làm việc cho Tây Vương Mẫu Mẫu, là vì cái gì?

Lần này, ngay cả Hoắc Linh cũng hứng thú, lập tức đến bên cạnh Cổ Sai, nói: "Bạn nhỏ, ba cậu còn nói gì nữa không?

Ông ấy có nói cho cậu biết, tại sao người đản dân các cậu lại phải mò trứng không?" Đáng tiếc, Hoắc Linh quên mất lúc này mình vẫn đang trong hình dạng Vương Bàn Tử.

Mấy câu nói dịu dàng này, không những không làm Cổ Sai thả lỏng, ngược lại còn dọa cậu lùi lại hai bước, suýt nữa ngã khỏi núi vỏ sò.

Cổ Sai ra sức lắc đầu, tỏ ý mình không biết.

Chỉ là câu nói này vừa dứt, giọng của A Ninh đã vang lên.

Giọng cô run rẩy vì kích động!

Chỉ thấy, A Ninh đưa tay chỉ vào bên trong quan tài ốc xanh, chậm rãi nói: "Các người xem, bên trên có bích họa!" Bích họa?

Bích họa gì?

Mấy người đều ngẩn người, thuận theo hướng tay A Ninh, nhìn vào bên trong vỏ ốc lớn của quan tài.

Trước đó, họ đã xem qua rồi, bên trong vỏ ốc nhẵn bóng như mới, được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Không ngờ, bây giờ nhìn lại, trên vỏ ốc lại thật sự xuất hiện một bức tranh màu!

Bất kể là kỹ thuật vẽ hay kỹ thuật hiện hình dần dần này, đều hoàn toàn khác biệt với những bức họa đá trên vách đá xung quanh, vừa nhìn đã biết không phải là đồ của cùng một thời đại.

Chương 1146

Nói đúng ra, kỹ thuật bích họa này, lại giống với kỹ thuật xăm mình trên lưng Cổ Sai.

Không biết đã dùng loại màu vẽ và công nghệ gì, dường như chỉ ở nơi có hải khí huyền diệu như Quy Khư mới có thể hiện ra.

Bích họa, dần dần hiện ra.

Mấy người đợi chưa đầy một điếu thuốc, bích họa đã hiện ra bảy tám phần, có thể nhìn rõ nội dung bên trên.

Trên bích họa, nội dung xuất hiện nhiều nhất là "Ngư Chủ" thân người đuôi rắn, tức là tượng Tây Vương Mẫu Mẫu, thứ hai là những người đản dân có hình xăm "Thấu Hải Trận".

Bích họa ở đây không trừu tượng, nhưng khá lộn xộn, là một bức tranh tự sự rất phức tạp.

Tuy nhiên có "Hoắc Linh" ở bên cạnh xem, việc giải mã nội dung bên trên cũng không tốn sức.

Trên thực tế, phần đầu của bích họa đã chứng thực lời nói trước đó của "Hoắc Linh", đúng là Tây Vương Mẫu Mẫu đã sắp xếp người đến xoắn ốc san hô mò trứng.

Trong quá trình mò trứng, có người đã phát hiện ra sự tồn tại của Quy Khư, mọi người liền vào Quy Khư thăm dò.

Trong Quy Khư, có một bộ xương rồng khổng lồ, gần như chiếm trọn cả hải nhãn Quy Khư, giống hệt bộ xương rồng trên hình xăm sau lưng Cổ Sai.

Tiếp sau đó, Tây Vương Mẫu Mẫu từ Tây Vực đến xoắn ốc san hô, thông qua hải nhãn tiến vào Quy Khư.

Cuối cùng của bích họa, là Tây Vương Mẫu Mẫu đứng trước một bộ xương rồng khổng lồ, trên tay bưng một cái bặc bàn, giống hệt cái bặc bàn trong quan tài ốc xanh.

Trước mặt bà ta còn có một số người quỳ trên đất, nhận lấy viên đan màu trắng từ tay Tây Vương Mẫu Mẫu!

Bích họa đến đây, đột ngột kết thúc, không còn nội dung nào nữa.

Nhưng những nội dung này, đã đủ để Hoắc Linh hiểu rõ.

Trong lúc Lục Vũ im lặng, Hoắc Linh đã lên tiếng: "Bạng Mị là gì tôi không biết, nhưng thi thể này có ý nghĩa gì, tôi nghĩ anh nên hiểu." "Ừm." Lục Vũ định thần lại, gật đầu: "Tây Vương Mẫu Mẫu cho người ta ăn thuốc, họ liền biến thành bộ dạng này." "Ăn tiên đan, linh khí tỏa ra, muốn dẫn dụ mấy cái vỏ sò kia, quá dễ dàng." "Nhưng…" Lục Vũ nói đến đây, lại nhíu mày.

Nhưng, hắn không nói tiếp, mà vẫn nhìn vào bích họa.

"Sao?

Nội dung bích họa, anh vẫn chưa hiểu?" "Hoắc Linh" quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, chậm rãi nói: "Nội dung này, đã rất thẳng thắn rồi, được chưa?" Dừng một chút, "Hoắc Linh" tiếp tục: "Chẳng qua là Tây Vương Mẫu Mẫu thích ngọc trai, nên mới có đản dân." "Đản dân mò ngọc trai, phát hiện Quy Khư." "Tây Vương Mẫu Mẫu vào Quy Khư, phát hiện Quy Khư khác thường, tìm được xương rồng, lại trong xương rồng, có được thuốc trường sinh." "Thuốc trường sinh đưa cho những người đó, ăn xong liền biến thành quái vật thân người đuôi rắn." Nói thật, nội dung trên bích họa, Hoắc Linh giải mã không có vấn đề gì.

Đối với loại bích họa cổ này, khi giải mã luôn phải thông qua những động tác nhỏ, hình thái của nhân vật để suy đoán, tưởng

tượng...

"Vậy tại sao còn bắt họ tiếp tục mò ngọc trai, xăm 'Thấu Hải Trận' lên người họ?" Lục Vũ đột nhiên nhìn về phía Hoắc Linh, nói một câu.

"Còn vì sao nữa, không có hình xăm đó, anh nghĩ thằng nhóc này có thể vào Quy Khư, còn sống đến bây giờ à?" Hoắc Linh chỉ tay vào Cổ Sai, cười lạnh một tiếng: "'Thấu Hải Trận' trên lưng những người đản dân này, chính là phương pháp để vào Quy Khư." "Còn về phương pháp rời khỏi Quy Khư, và những việc họ phải làm sau khi vào Quy Khư, tôi thấy đều là truyền miệng, đáng tiếc cậu ta không biết, xem như sự truyền thừa này đã đứt rồi…" Bất kể Lục Vũ, A Ninh, Cổ Sai có hiểu hay không, có thể chắc chắn là Ngoa Thú đã hiểu.

Đứa bé trần truồng lúc đó liền sốt ruột, vỗ mông đứng dậy, vội nói: "Không thể đứt được, đứt rồi thì chúng ta làm sao?

Thôi xong, bà già đó thần thần bí bí, chúng ta mà không biết bà ta làm gì ở đây, thì ra ngoài thế nào?" "Bà ta làm gì ở đây, thực ra không khó đoán." Im lặng rất lâu, Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: "Tây Vương Mẫu Mẫu chẳng qua là để mắt đến bộ xương rồng khổng lồ kia." Dừng một chút, hắn tiếp tục: "Từ xưa đến nay, ai mà không muốn độc chiếm một long mạch." "Tây Vương Mẫu Mẫu cho đản dân mò ngọc trai vào hải nhãn, có khả năng là liên quan đến xương rồng, ngoài ra chính là… cây Phù Tang." "Nhánh Phù Tang Mộc đã chứng minh, cây Phù Tang ở ngay đây." "Nhưng tòa thành khổng lồ này, là ai xây dựng?" "Thần tiên chứ ai." Hoắc Linh nói một cách đương nhiên.

Nói xong, lại quay đầu nhìn các bức bích họa xung quanh, chậm rãi nói: "Đông nam hải chi ngoại, cam thủy chi gian, hữu hi hòa chi

quốc.

Hữu nữ tử viết Hi Hòa, Đế Tuấn chi thê, sinh thập nhật, phương dục nhật vu cam uyên." Đoạn văn này, là trong Sơn Hải Kinh nói về mặt trời.

Lục Vũ trước đó đã nói qua, nên bây giờ có chút không hiểu ý của Hoắc Linh khi nói câu này.

Lúc này, Hoắc Linh lại lên tiếng, tiếp tục nói: "《Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Tây Kinh》 ghi chép, nữ tử phương dục nguyệt, Đế Tuấn thê Thường Hi sinh nguyệt thập nhị, thử thủy dục chi…" 《Sơn Hải Kinh》, kỳ thư đệ nhất thời Tiên Tần thượng cổ.

Trong đó, những lời nói về nhật nguyệt, thần tiên, lại càng nhiều.

Ví dụ như mặt trời, có một thuyết nói là Đế Tuấn và vợ ông là Hi Hòa sinh ra mười mặt trời.

Còn có một thuyết nói là Thang Cốc có thần thụ tên Phù Tang, mười mặt trời ở trên cây Phù Tang...

Gộp lại, chính là vợ chồng thần tiên sinh ra mười mặt trời, treo lên cây phơi.

Lại ví dụ như mặt trăng, cũng là Đế Tuấn và vợ ông là Thường Hi, sinh ra mười hai mặt trăng.

Lục Vũ tự nhiên đã đọc 《Sơn Hải Kinh》, biết những gì Hoắc Linh nói không phải bịa đặt, mà là nội dung có thật trong Sơn Hải Kinh.

Chỉ là hắn có chút không hiểu, lúc này Hoắc Linh nói những điều này có dụng ý gì?

Chẳng lẽ cô ta biết nơi này là nơi nào?

Lúc này, "Hoắc Linh" nhìn Lục Vũ một cách đầy ẩn ý, chậm rãi

nói: “Tôi và Văn Cẩm khác nhau, cô ấy thiên về thực tế, lấy sự thật làm căn cứ.

Tôi thì quen bay bổng, phát huy trí tưởng tượng.” “Cho nên, thế giới tôi thấy, và thế giới cô ấy thấy là khác nhau.” “Ở đây có cây Phù Tang, anh nói không sai.” “Hậu Nghệ cũng từng leo lên cây Phù Tang bắn mặt trời, cũng chính là ở đây.” “Chỉ có điều…” Hoắc Linh dừng một chút, chậm rãi nói: “Tôi đã xem qua tất cả các bản dịch Sơn Hải Kinh trên thị trường, có mấy bản dịch đều đề cập đến một chuyện.” “Bao gồm, bản dịch Sơn Hải Kinh tôi thấy ở thành Tây Vương Mẫu Mẫu…” “Hậu Nghệ bắn mặt trời, là tuân theo lệnh của Đế Tuấn.

Trên thực tế, thần cung mà Hậu Nghệ dùng để bắn mặt trời, đều là do Đế Tuấn ban cho.” Lục Vũ khẽ nhíu mày, cách nói này hắn cũng đã thấy trong một số dã sử, nhưng không ngờ Hoắc Linh lại thấy được bản dịch Sơn Hải Kinh ở thành Tây Vương Mẫu Mẫu!

“Nơi này, chính là nơi Đế Tuấn ban cho Hậu Nghệ sau khi ông ta bắn mặt trời.” Hoắc Linh lại lên tiếng, chỉ là câu nói này vừa dứt, A Ninh đã không nhịn được ngắt lời Hoắc Linh: “Đùa cái gì vậy, Hậu Nghệ bắn mặt trời không phải là chuyện trong thần thoại sao, sao lại có thể là thật?” Hoắc Linh cười lạnh một tiếng: “Trường sinh bất lão cũng là thứ trong thần thoại đấy thôi, chẳng lẽ không phải là thật à?” Câu nói này khiến A Ninh cứng họng.

Chương 1147

Lục Vũ im lặng một lát, nhìn vào cái bặc bàn, chậm rãi nói: "Nơi này quả thực có liên quan đến Hậu Nghệ, cái bặc bàn này, chính là của Hậu Nghệ.

Hoặc là, do Đế Tuấn ban cho Hậu Nghệ." Nghe Lục Vũ nói, Hoắc Linh cũng không khỏi trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào cái bặc bàn.

Lục Vũ cũng không giấu giếm nhiều, dù sao thần thoại thượng cổ hắn không hiểu rõ bằng Hoắc Linh, vẫn phải dựa vào cô ấy để làm rõ mọi chuyện, bèn nói cho Hoắc Linh biết công dụng của cái bặc bàn.

Biểu cảm của Hoắc Linh đột nhiên trở nên có chút kỳ quái, nói: "Thường Nga bay lên cung trăng, chính là đã ăn viên tiên đan này?" "Ha ha ha ha, tôi đột nhiên cảm thấy, chú giải của Tất Nguyên, là đúng!" Cũng không biết Hoắc Linh rốt cuộc đã nghĩ đến điều gì, mà cười phá lên.

Nhưng cô ta vui vẻ, những người khác lại ngơ ngác.

Bất kể là Lục Vũ, A Ninh, hay Ngoa Thú, Cổ Sai, Đa Linh, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Hoắc Linh, chờ đợi lời giải thích của cô.

May mà, sau khi cười một lúc, Hoắc Linh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói: "Sau khi Hậu Nghệ bắn mặt trời, lại từng bắn mặt trăng.

Từ đó trời đất chỉ còn một mặt trời một mặt trăng, đúng không?" "Thế giới có tam giới, thiên địa nhân, tam giới tương liên, dựa vào cái gì?" "Cây Phù Tang!" "Cây Phù Tang không chỉ là thần thụ nơi mặt trời cư ngụ, mà còn là thần thụ liên thông tam giới!" "Nhưng khi Đại Nghệ bắn nhật nguyệt, đã làm hỏng cây Phù Tang, cho nên chỉ có thể ở lại nhân gian, không thể về thiên giới." "Nhưng theo ghi chép của

《Sơn Hải Kinh》, Hậu Nghệ từng được Tây Vương Mẫu Mẫu ban cho tiên đan, một là để trường sinh bất lão, hai là có thể trở về thiên giới." Câu chuyện thần thoại này, đa số mọi người đều đã nghe qua, Thường Nga đã trộm tiên đan của Hậu Nghệ, bay lên cung trăng, Hậu Nghệ thì ở lại nhân gian.

"Thường Nga…" Nụ cười trên mặt Hoắc Linh đột nhiên trở nên có chút kỳ quái, lại nhìn Lục Vũ, cô mới tiếp tục nói: "Anh có biết không?

Ba chữ Hi, Nghi, Nga thời cổ âm tương đồng, Tất Nguyên khi chú giải 《Lã Thị Xuân Thu》 đã cho rằng 'tiền thế' của Thường Nga là Thường Hi, 'Thượng Nghi' tức là 'Thường Nghi', thời cổ đọc 'Nghi' là 'Hà', hậu thế mới có cách ví von 'Thường Nga'." Nghe vậy, biểu cảm của Lục Vũ cũng trở nên kỳ quái, ngạc nhiên nhìn Hoắc Linh, cười khổ nói: "Ý của cô là, Thường Nga là vợ của Đế Tuấn, là mẹ của nhật nguyệt?" "Không phải tôi nói vậy, trong Sơn Hải Kinh nói vậy." Hoắc Linh bật cười, nhìn Lục Vũ, lại đưa ra bằng chứng: "Quái thư của triều Thương 《Quy Tàng》, là tư liệu đá ghi chép sớm nhất về 'Thường Nga bay lên cung trăng', nhưng 《Quy Tàng》 đã thất truyền từ lâu, chỉ còn lại hai mảnh thẻ tre Tần giản 《Quy Tàng Quy Muội》.

Trên đó chỉ ghi lại một vài câu đứt đoạn, 'Tích giả Hằng Ngã thiết vô tử chi… bôn nguyệt, nhi phộc chiêm…'." "Có chuyên gia cho rằng, Hằng Ngã tức là tên gốc của Thường Nga, điểm này chúng ta không tranh cãi, không sao cả, không quan trọng." "Quan trọng là, Tiêu Thống trong 《Chiêu Minh Văn Tuyển》 đã hai lần trích dẫn 《Quy Tàng》 để chú giải cho 'Thường Nga bay lên cung trăng', lần lượt là trong 《Tế Nhan Quang Lộc Văn》 'Tích Thường Nga dĩ Tây Vương Mẫu Mẫu bất tử chi dược phục chi, toại bôn vi nguyệt tinh', và trong 《Nguyệt Phú》 'Tích Thường Nga dĩ bất tử dược bôn nguyệt'." Lục

Vũ nghe mà đau cả đầu, không ngờ bây giờ mình lại gần với những câu chuyện trong thần thoại đến vậy.

Đặc biệt là cái bặc bàn trong tay hắn, chính là thứ dùng để cất giữ tiên đan của Tây Vương Mẫu Mẫu!

Đợi đã… Lục Vũ nhíu mày, nhìn về phía Hoắc Linh, khẽ nói: "Ý của cô là, Tây Vương Mẫu Mẫu đã cố gắng sao chép lại tiên đan của Tây Vương Mẫu Mẫu?" Tây Vương Mẫu thử sao chép tiên đan của Tây Vương Mẫu, câu này nghe như một câu nói líu lưỡi, nhưng lại hoàn toàn không phải.

Hai Tây Vương Mẫu này đại diện cho hai người hoàn toàn khác nhau.

Một là Tây Vương Mẫu trong thần thoại truyền thuyết, một là Tây Vương Mẫu của nước Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà.

Một là thần tiên, một là người phàm!

"Đúng vậy." Hoắc Linh gật đầu, nói: "Tôi không nghĩ ra bất kỳ khả năng nào khác có thể khiến Tây Vương Mẫu tò mò về nơi này, thậm chí đích thân mạo hiểm đến đây." "Sao có thể như vậy được..." Lục Vũ không nói gì, nhưng A Ninh bên cạnh không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

Chuyện về Tây Vương Mẫu, cô cũng đã điều tra và tìm hiểu.

Nhưng dù biết được bao nhiêu, cô cũng không dám tin rằng lại có một sự thật như vậy!

Hoắc Linh cười lạnh một tiếng: "Sao lại không thể?

Nếu cái gì cũng không thể, thì làm sao Tây Vương Mẫu có thể ngủ say gần hai ngàn năm?

Hơn nữa, tại sao trong chiếc quan tài vẫn ngọc kia lại có một

người ngủ say suốt hai lần hai ngàn năm?" "Bốn ngàn năm trước, cậu biết là thời đại nào không?" "Khi đó, là nhà Hạ!

Là nhà Hạ của Hạ Vũ, là thời đại của thần thoại!" "Tôi vẫn luôn cho rằng, Tây Vương Mẫu bắt đầu tìm kiếm sự trường sinh chính là vì người đã ngủ say bốn ngàn năm trong quan tài vẫn ngọc!" "Rất có khả năng, người đó đã tỉnh lại sau hai ngàn năm đầu tiên, dạy cho Tây Vương Mẫu một số chuyện, thậm chí còn để Tây Vương Mẫu đến đây, làm một vài việc!" "Làm chuyện gì?" Lục Vũ không nhịn được hỏi một câu.

"Cậu nói xem?" Hoắc Linh lườm một cái, chậm rãi nói: "Ngoài tiên đan của Tây Vương Mẫu ra, thì chẳng qua cũng chỉ là cái cây thần trong truyền thuyết có thể thông suốt tam giới." "Cái gọi là Đản dân, chung quy cũng chỉ để che đậy chuyện về cây Phù Tang ở Quy Khư." "Tây Vương Mẫu bảo họ làm việc, nên họ có Sấu Hải Trận Đồ, nhưng loại trận đồ này quá bắt mắt, bị người khác nhìn thấy rất dễ bị nghi ngờ, nên mới dùng thân phận Đản dân để che giấu." "Đản dân, từ xưa đến nay đều là những người kiếm sống trên biển, địa vị xã hội thấp kém, hèn mọn, hơn nữa hình xăm thời cổ đại đều là thứ chỉ có ở tù nhân, nô lệ.

Cứ như vậy, ai sẽ nghi ngờ họ chứ?" Những lời này nói vừa nhanh vừa gấp, nhưng không thể phủ nhận, lời của Hoắc Linh cực kỳ có lý.

Một tràng phân tích của cô ta lập tức giải đáp những nghi vấn đã tồn tại trong lòng Lục Vũ từ lâu, xâu chuỗi những quá khứ đã bị phủ bụi lịch sử lại với nhau.

Ví dụ như ba thi thể của Khương Tử Nha, tại sao lại phải đưa đến Quy Khư?

Bởi vì có cây Phù Tang!

Ông ta "trảm tam thi" thành tiên, muốn đưa "tam thi" đến cây Phù Tang nối liền tam giới, điều này rất bình thường.

Lại ví dụ như, Hiến vương phi...

Hiến vương phi chịu ảnh hưởng từ ý chí còn sót lại của Xà Thần, mục đích đến đây cũng là vì cây Phù Tang!

Rất có thể, là muốn mượn sức mạnh của cây Phù Tang, mở ra ảo ảnh Hành Cảnh, để loại năng lượng kinh khủng đó tái hiện thế gian!

Khoan đã!

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Lục Vũ biến đổi, anh lập tức kéo Cổ Sai lại, cẩn thận nhìn hình xăm trên lưng cậu bé.

Ở phần dưới cùng của hình xăm trên lưng Cổ Sai, anh vẫn luôn cho rằng đó là hài cốt rồng.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, hài cốt rồng đó, sao lại có chút... tương tự với di hài của Xà Thần cổ đại dưới chân núi Côn Lôn?

Chuyện này...

Giờ khắc này, trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ.

Lẽ nào, những người đó truy tìm...

Chương 1148

thực chất là Xà Thần cổ đại?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Lục Vũ, còn chưa kịp sắp xếp lại suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn như trời long đất lở!

Ngay sau đó, liền nghe thấy Cổ Sai và Đa Linh hét lên: "Không hay rồi, nước dâng!

Nước dâng rồi!" Theo tiếng hét của cậu bé, chỉ thấy nước biển trong giếng trời lập tức dâng lên dữ dội, bốn cửa động đều bị nhấn chìm, chiếc thuyền nhỏ bị kéo lên "núi vỏ sò" cũng nổi bồng bềnh!

"Lên thuyền, nhanh lên!" Lúc này, Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng thúc giục mấy người lên thuyền.

Sau khi lên thuyền, liền nghe thấy tiếng loảng xoảng từ bên ngoài giếng trời truyền đến, không ngớt bên tai!

Nghe như thể những bức tượng võ sĩ bằng đồng trong điện thờ phía trước đột nhiên sống lại vậy!

Không phải là như thể...

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tiếng kim loại va chạm ma sát ngày càng vang dội, từng người khổng lồ bằng đồng cao lớn, vậy mà thật sự từ bên ngoài đi vào!

Âm thanh cực lớn, ầm ầm vang dội, nghe mà lòng người run rẩy!

Dưới đáy biển vẫn tĩnh lặng, trong nước có ánh sáng màu máu phản chiếu!

Dưới ánh sáng đó, dường như có vô số người khổng lồ bằng đồng

đang từ bên ngoài đi vào, phảng phất như thiên binh vạn mã!

Cảnh tượng kinh người, vượt xa cả Âm binh mượn đường, khiến người ta không rét mà run!

Đúng lúc này, nước biển cuộn trào!

Chiếc thuyền nhỏ như một chiếc lá, bị dòng nước cuồn cuộn đẩy thẳng ra khỏi giếng trời.

Theo dòng nước dâng lên, tạo thành thác nước đổ xuống giữa những ngọn núi.

Chỉ thấy trong làn hơi nước mông lung, vô số võ sĩ bằng đồng hiện ra!

Họ vây quanh một cây cổ thụ đen kịt, xếp thành trận thế dày đặc!

Hơi nước mờ mịt, từ xa, Lục Vũ cũng không nhìn ra được cây cổ thụ đó có phải là cây Phù Tang hay không.

Nhìn lại xung quanh, chỉ thấy thế núi hình vòng cung trập trùng, bao quanh một quảng trường khổng lồ!

Dưới sự cuộn trào của hơi nước, nước biển trong Quy Khư dâng lên dữ dội, nhấn chìm những di tích điện đá xung quanh, xuyên qua các hang động và khe nứt trên núi, đổ ập vào trong như thác nước!

"Mẹ nó, tình hình gì đây?

Long Vương gia xuất chinh à?" Hoắc Linh đã quay về nghỉ ngơi, Vương Bàn Tử nhìn cảnh này, không nhịn được cảm thán một câu...

"Hoắc Linh đâu?" A Ninh vừa nghe giọng điệu đã biết người nói chuyện đã đổi thành Vương Bàn Tử, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Anh gọi Hoắc Linh ra đây, tôi còn có chuyện muốn hỏi cô ta!" "Cô tính là cái thá gì." Vương Bàn Tử chỉ đáp lại A Ninh một câu rất dứt khoát, ngay sau đó vớ lấy mái chèo, hai tay vung mạnh, giống như một

cánh quạt chân vịt chạy bằng sức người, giữ vững chiếc thuyền cứu sinh giữa những con sóng cuồn cuộn.

"Bàn gia tôi mà không ra, thuyền hữu nghị lật mất rồi còn gì?" Vừa rồi vung mái chèo, Vương Bàn Tử cũng mệt lử, tuy lúc này có nói đùa một câu, nhưng cũng thở hồng hộc.

Đây chính là Vương Bàn Tử, thời khắc mấu chốt không bao giờ làm người ta thất vọng.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử thở đều lại, nhìn tình hình xung quanh, đầu óc ong lên một tiếng: "Chết tiệt, đây là Ý Đại Lợi chắc?" Sâu dưới nước có ngọn lửa âm ỉ cháy, không cần đèn pin, mấy người cũng có thể thấy rõ tình hình xung quanh.

Địa hình ở đây, phẳng phất như một đấu trường La Mã cổ đại.

Lòng chảo núi tự nhiên hình thành một quảng trường tròn, dưới đáy có hơn chục xoáy nước, hút nước biển vào vực sâu không đáy bên dưới thành cổ.

Một cây cổ thụ màu đen sừng sững chống trời cắm nghiêng vào đó, trên không thấy đỉnh, dưới không thấy đáy, thân cây to lớn có thể làm nhà ở, đường kính không biết bao nhiêu, như một tòa tháp đen thông thiên, đứng sừng sững giữa trung tâm di tích hình vòng cung, vô cùng hùng vĩ!

Nhìn từ xa, vỏ cây già nua như vảy cá, không phải tùng không phải bách, cũng không phải hóa thạch của gỗ thường, xung quanh ngọn cây được khảm những tảng đá mài tròn trịa tầng tầng lớp lớp như mây mù, phẳng phất như tầng mây bao phủ tán cây như chiếc ô.

Trên thân cây có khảm những con giun cá màu xanh đậm bằng đồng, chữ viết trên đó chính là Giáp cốt văn.

Loại chữ này, Lục Vũ vừa hay nhận ra, chỉ liếc mắt một cái đã

nhận ra ý nghĩa của mấy chữ tượng hình trên đó.

"Phù Tang Thụ, Nghệ, hủy." Tổng cộng năm chữ, nói rõ rất nhiều vấn đề, chứng thực suy đoán trước đó của Hoắc Linh...

Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ đang nhìn chằm chằm vào cây đại thụ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, đây chính là cây Phù Tang trong truyền thuyết?" Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Phải." Ngay lúc này, trong đầu Lục Vũ lóe lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ phát hiện Phù Tang Thụ, tổng độ thăm dò Nam Hải Quy Khư đạt 60%, hệ thống thưởng Tây Chu Khuê Biểu.】 【Tên vật phẩm: Tây Chu Khuê Biểu】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Thiên giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Xuyên việt thời gian】 【Mô tả vật phẩm: Khuê Biểu, còn gọi là Đồng Hồ Nhật Quỹ, Nhật Quy, là dụng cụ thiên văn, đo thời gian đầu tiên trên thế giới, các bậc tiên hiền thời cổ đại, dùng Khuê Biểu đo bóng nắng, tính toán ra thời khắc của các tiết khí như Đông chí, Hạ chí.

Từ xưa đến nay, Khuê Biểu sở hữu sức mạnh thần kỳ, mỗi khi cây khuê của Khuê Biểu chỉ về hướng chính Nam, có thể khiến người ta xuyên việt thời gian, quay về bất kỳ thời khắc nào trong lịch sử, trở thành một người nào đó trong khoảnh khắc ấy...】 Đây là... cỗ máy thời gian?

Nhìn thấy phần thưởng của hệ thống, Lục Vũ ngây người, đầu óc ong lên một tiếng, cơ thể khẽ run rẩy.

Anh không bao giờ ngờ rằng, mình lại nhận được một "Khuê Biểu" như thế này, một cỗ máy thời gian.

Chương 1149

Điên rồi!

Cỗ máy thời gian!

Bên cạnh, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không nói gì thêm, quay đầu nhìn anh, nhận thấy cơ thể Lục Vũ khẽ run, thầm nghĩ Lục Vũ cũng bị "Phù Tang Thụ" làm cho kinh ngạc?

Nhưng do dự một lúc, vẫn không nhịn được hỏi: "Phù Tang Thụ thật sự có thể thông tam giới sao?" Nghe họ nói, Lục Vũ thu lại suy nghĩ, ánh mắt một lần nữa hướng về cây Phù Tang. 【Tên vật phẩm: Phù Tang Thụ (Tàn tích)】 【Cấp bậc vật phẩm: Tiên thảo nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Liên thông tam giới】 【Mô tả vật phẩm: Trên Thang Cốc có cây Phù Tang, là nơi mười mặt trời tắm gội, ở trong nước.

Chín mặt trời ở cành dưới, một mặt trời ở cành trên.

Thần thụ thượng cổ Phù Tang Thụ, nơi mặt trời mặt trăng nghỉ ngơi, có thể liên thông ba giới Thiên-Địa-Nhân, bị Hậu Nghệ hủy hoại, từ đó tam giới vĩnh viễn cách biệt, chỉ có bí pháp của Thiên nhân mới có thể sử dụng lại Phù Tang Thụ...】 Phù Tang Thụ... thật sự là Phù Tang Thụ!

Nơi mặt trời mặt trăng nghỉ ngơi, liên thông tam giới!

Thần thụ như vậy, thật sự... khiến người ta không biết phải nói gì.

Đừng nói Lục Vũ, ngay cả Ngoa Thú, thằng nhóc cởi truồng đến từ thời thượng cổ, đã sống trên thế giới này không biết bao nhiêu năm, lúc này cũng ngây người.

Nó nhìn chằm chằm vào cây Phù Tang, một lúc lâu sau, miệng lẩm

bẩm: “Không về được nữa rồi, không về được nữa rồi, không về được nữa rồi, Hậu Nghệ tên khốn đó thật sự đã phá hỏng Phù Tang Thụ rồi...” Lục Vũ quay đầu nhìn Ngoa Thú một cái, trong đầu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, liền kéo Ngoa Thú dậy, hỏi: “Ngươi vốn định thông qua Phù Tang Thụ để đến Thiên giới?” Lời này, Lục Vũ tự mình nói ra, chính anh cũng cảm thấy có chút hoang đường.

Thiên giới, chuyện chỉ có trong thần thoại truyền thuyết, bây giờ anh nói ra lại với giọng điệu nghiêm túc, chứ không phải nói đùa.

Ngoa Thú mím môi, tâm trạng sa sút nói: “Chứ sao nữa, không thì ta tốn nhiều công sức như vậy làm gì.” Nói xong một câu, Ngoa Thú như chán nản, trực tiếp ngả người, nằm vật ra thuyền cứu sinh, trông có vẻ không còn gì luyến tiếc cuộc sống.

Lục Vũ thấy vậy, lắc đầu, trực tiếp cất Ngoa Thú vào trong Thượng Hà Đồ.

Lúc này, Vương Bàn Tử nhìn nhìn cây thần thụ không xa, lẩm bẩm: “Tiểu ca nhi, cậu có thấy cái cành cây đơn độc kia không?

Chính là cái cành đã dẫn chúng ta vào đây đó?” Trước đó, họ tìm được đường là nhờ Lục Vũ lấy ra một cành cây đơn độc, cành cây tỏa ra ánh sáng vàng dẫn đường.

Sau đó hơi nước dâng lên, sóng biển cuồn cuộn, mấy người đều không để ý đến chuyện cành cây nữa.

“Ở đằng kia.” Lục Vũ quay đầu nhìn, liền thấy trước tàn tích của “Phù Tang Thụ” có một cành cây nhỏ đang trôi nổi, tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, trông vô cùng thần bí.

Nhìn xuống dưới theo “cành Phù Tang”, có thể thấy bên dưới cây Phù Tang như một cái giếng sâu khổng lồ của Quy Khư, cho dù xung quanh có bao nhiêu nước biển đổ vào cũng không thể lấp đầy.

“Bên dưới đó là Địa giới, cũng chính là âm phủ địa phủ sao?” Vương Bàn Tử liếc mắt một cái, miệng lẩm bẩm.

Nói xong một câu, hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lấy súng bắn pháo hiệu ra, bắn liên tiếp hai phát.

Pháo hiệu rạch ngang trời, soi sáng toàn bộ không gian!

Ánh sáng đỏ trên trời, ánh sáng đỏ dưới biển.

Hai luồng ánh sáng đỏ giao thoa, khiến người ta có thể nhìn rõ hơn tình hình xung quanh...

Chỉ thấy, xung quanh rải rác không biết bao nhiêu tượng người bằng đồng bị nước ngập quá nửa, hình thể đều cao hơn người thường rất nhiều.

Những người khổng lồ bằng đồng có vẻ mặt cổ xưa nghiêm trọng, đứng trong nước.

Trong làn nước cuồn cuộn, lờ mờ có thể thấy cứ mười tượng đồng khổng lồ lại vây thành một vòng, giữa họ có một xoáy nước, xoáy nước sâu thăm thẳm, không biết bao nhiêu.

Theo sự xoay chuyển của xoáy nước, những người khổng lồ bằng đồng cũng xoay theo, từng pho tượng đồng va chạm ma sát với nhau, tiếng loảng xoảng không ngớt bên tai...

Vương Bàn Tử, A Ninh, Cổ Sai mấy người đều xem đến ngây người, nhìn chằm chằm vào xoáy nước dưới mặt biển, tượng đồng, nhất thời lại hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau, cổ họng Vương Bàn Tử động đậy, vẫn không nhịn được hỏi: “Tiểu ca nhi, đây là tình huống gì?

Rốt cuộc là...” Nói được nửa chừng, Vương Bàn Tử lại dừng lại, không biết nên nói gì.

Tình huống này, thật sự quá quỷ dị, khiến người ta hoàn toàn không hiểu nổi.

Phù Tang Thụ, họ đã có thể hiểu, biết được sự tồn tại của Phù Tang Thụ là vì sao.

Nhưng mà... những tượng đồng này là sao?

Hậu duệ của Hậu Nghệ?

Thủ đoạn của Tây Vương Mẫu?

"Cổ Sai!

Chương 1150

Trên lưng Cổ Sai!

Trên lưng Cổ Sai hình như có những tượng đồng này!" Lúc này, A Ninh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói một câu, lập tức bảo Cổ Sai quay người lại, cẩn thận nhìn chằm chằm vào hình xăm trên lưng cậu bé.

"Các người xem, chính là chỗ này!" A Ninh đưa tay chỉ vào hình xăm trên lưng Cổ Sai, ra hiệu cho Lục Vũ và Vương Bàn Tử nhìn qua.

"Chết tiệt?

Những tượng đồng này, là đang canh giữ cỗ thi hài đó?" Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại, gãi mạnh đầu, nói: "Người nào mà lại dùng nhiều tượng đồng như vậy chứ?

Chẳng phải nói, nơi này là một khu mộ sao?" "Quy Khư...

Quy Khư..." A Ninh miệng lẩm bẩm, cũng đoán mò: "Chữ Khư, tôi nhớ có nghĩa là phế tích, thành cổ, hoang phế, còn có thể mở rộng ra là nô dịch..." Nói đến đây, A Ninh dừng lại một chút, mắt sáng lên, buột miệng nói: "Liệu có phải không phải chỉ lăng mộ, mà là chỉ phế tích của nô dịch không?" Không đợi mấy người lên tiếng, A Ninh lại sắp xếp lại ngôn ngữ, chậm rãi nói: "Trước đó Hoắc Linh đã nói, nơi này có liên quan đến Đế Tuấn, đúng không?

Hậu Nghệ là thuộc hạ của Đế Tuấn." "Vậy thì, chúng ta có thể hiểu là, Hậu Nghệ là nô dịch của Đế Tuấn không?" "Thi hài này, có khả năng là, có thể là, có thể là di hài của Hậu Nghệ không!" A Ninh có lẽ cũng cảm thấy suy đoán của mình có chút hoang đường, do dự mấy lần, cuối cùng mới nói ra.

Đợi cô nói xong, cả Vương Bàn Tử và Lục Vũ đều không nói gì.

Vương Bàn Tử có chút mơ màng, còn Lục Vũ thì đang không ngừng suy tính trong lòng, cân nhắc khả năng của toàn bộ sự việc.

Thi hài trên lưng Cổ Sai, quả thực có khả năng là Hậu Nghệ.

Dù sao, thi thể của Xi Vưu còn có, thêm một Hậu Nghệ, thì có gì lạ đâu?

Nhưng mà, Tây Vương Mẫu tại sao lại làm chuyện này, tại sao lại canh giữ di hài của Hậu Nghệ?

Tại sao không mang di hài của Hậu Nghệ đi?

Chuyện này, rối rắm phức tạp.

Nhất thời, cũng khiến người ta không nghĩ ra được Tây Vương Mẫu rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì!

Nếu như thi hài đó là Hậu Nghệ, vậy một bộ hài cốt rồng khác, giải thích thế nào?

Là hài cốt rồng thật, hay là con...

Xà Thần khổng lồ vô tận kia?

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy, chuyện này có ngàn vạn manh mối.

Sự tồn tại của Phù Tang Thụ, dường như đã lôi kéo rất nhiều người làm gì đó ở đây, những bí mật đó, được ẩn giấu trên Sấu Hải Trận duy nhất mà Tây Vương Mẫu để lại, cũng chính là hình xăm trên lưng Cổ Sai.

Lúc này, hơi nước tương đối ôn hòa, giúp Lục Vũ có thời gian một lần nữa quan sát kỹ hình xăm trên lưng Cổ Sai.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử, A Ninh, thấy bộ dạng của Lục Vũ, cũng không làm phiền anh.

Vương Bàn Tử cẩn thận chèo thuyền, đảm bảo thuyền cứu sinh ổn định, còn A Ninh thì cùng Lục Vũ nhìn vào hình xăm, muốn giải mã thêm thông tin từ trên đó.

Giải được bí ẩn ở đây, cũng giúp họ có thể tìm được một lối ra khác, rời khỏi thế giới dưới nước này...

"Tiểu ca nhi, đừng xem hình xăm nữa, có chuyện rồi, mau nhìn lên đỉnh đầu đi!" Một lúc sau, Vương Bàn Tử đột nhiên đưa tay kéo Lục Vũ một cái, chỉ lên đỉnh đầu, giọng nói cũng có chút biến đổi.

Lục Vũ vừa ngẩng đầu lên, liền thấy phía trên sáng như ban ngày, ánh sáng chói lòa, cực kỳ chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thẳng!

Khi Lục Vũ cúi đầu xuống để mắt dịu lại, liền nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử vang lên bên tai: "Tiểu ca nhi, Phù Tang Thụ là nơi mặt trời đi ngủ, có phải là mặt trời dậy đi làm rồi không?

Chúng ta men theo Phù Tang Thụ, có phải là có thể leo lên trời không?

Cậu xem, cành cây đơn độc kia vẫn còn ở đó kìa." Vương Bàn Tử lẩm bẩm lảm nhảm, còn chưa nói xong, đã nghe thấy Cổ Sai ở một bên, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Trời ơi, trời sập rồi!

Trời sập rồi!!!" Nghe tiếng hét của Cổ Sai, mấy người không cần ngẩng đầu cũng phát hiện có chuyện rồi!

Chưa đầy một phút trước, Lục Vũ mới nhìn qua, trên đỉnh đầu là một vùng ánh sáng trắng, ánh sáng trắng chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Nhưng bây giờ...

ánh sáng trắng đã biến thành ánh sáng đỏ!

Ánh sáng đỏ rực rỡ, phảng phất như thiên thạch rơi xuống!

Vô số tia lửa, từ trên trời rơi xuống, tạo thành một trận mưa lửa!

Từng tia lửa từ trên trời rơi xuống, lướt qua mắt mọi người, rơi thẳng xuống mặt biển!

Xèo!

Xèo!

Xèo!

Chương 1151

Tiếng nước biển bốc hơi không ngừng vang lên!

Hầu như trong nháy mắt, hơi nước bốc lên, trong không khí có thêm một mùi tanh hôi khó tả, trên mặt biển dâng lên sương mù, khiến người ta như bị bao phủ trong sương mù!

Trong sương mù dày đặc, lờ mờ chỉ thấy vô số tia lửa vẫn không ngừng rơi xuống!

Cảnh tượng này, giống như Cổ Sai hét lên, phảng phất như trời sập!

Lửa rơi xuống biển, nhiệt độ nước biển tăng cao, cộng thêm ngọn lửa âm ỉ dưới nước, nhất thời nước biển cuồn cuộn, thuyền cứu sinh cũng không thể giữ được sự ổn định như trước!

Thậm chí có mấy tia lửa, gần như sượt qua mép thuyền cứu sinh rơi xuống nước!

"Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ!" "Đến mép Phù Tang Thụ!" Vương Bàn Tử và Lục Vũ gần như đồng thanh nói!

Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, không nói hai lời, vớ lấy mái chèo ra sức quạt nước, chèo thuyền cứu sinh về phía Phù Tang Thụ!

Hy vọng có thể dựa vào thân cây to lớn của Phù Tang Thụ, che chắn "lửa trời"!

Cùng lúc đó, Lục Vũ cũng thu lại suy nghĩ, không nghĩ đến những chuyện có thể không có thật, chỉ rút kiếm Thừa Ảnh ra, thỉnh thoảng vung kiếm, đánh bật những tia lửa trời có thể rơi xuống thuyền sang một bên.

Nhất thời, không gian trên thuyền nhỏ phảng phất như hỏa thụ

ngân hoa, vô số tia lửa bay tứ tung!

A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh, tất cả đều ngây người, hoàn toàn không thể hiểu được dị tượng trời giáng lúc này!

Bất kể họ hiểu hay không, Vương Bàn Tử và Lục Vũ phối hợp ăn ý, một người đánh lửa, một người chèo thuyền, nhanh chóng giúp thuyền cứu sinh tránh qua vô số lửa trời, tượng đồng, tìm đến mép Phù Tang Thụ.

Ở mép cây, thuyền cứu sinh dừng lại, mọi người có thể nhìn rõ hơn cảnh tượng như hủy thiên diệt địa trước mắt!

Cảnh tượng kinh người, khiến người ta hoàn toàn không biết nên nói gì...

Ngay cả Lục Vũ, nhìn trận mưa lửa từ trên trời, cũng có chút ngẩn ngơ.

Một lúc lâu sau, anh mới thu lại tầm mắt, muốn xem lại hình xăm trên lưng Cổ Sai, cố gắng giải mã dị tượng trời đất này, cũng như những bí ẩn kinh người của Quy Khư.

Đúng lúc này, anh đột nhiên phát hiện hình xăm trên lưng Cổ Sai, dưới ánh lửa chiếu rọi, lại một lần nữa xuất hiện biến hóa!

Thi hài hình người đó, phảng phất như đang...

ở trong cây Phù Tang?

Toàn bộ kết cấu phần dưới của hình xăm, vậy mà có chút giống... một ngôi mộ cổ!

Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên ngẩng đầu, tìm kiếm "cành Phù Tang" phát sáng kia.

Nhìn lên nhìn xuống, cuối cùng ở vị trí cao khoảng mười mét trên

đỉnh đầu, anh thấy được "cành Phù Tang".

Cành cây không mấy nổi bật đó, vẫn còn ở đó, tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Nhưng ở phía sau khúc gỗ, lại là một cánh cửa đồng!

Cánh cửa đồng to lớn, cổ kính, không có vẻ uy nghi, bí ẩn vô cùng như cánh cửa đồng ở núi Trường Bạch.

Cánh cửa đồng này, trông rộng khoảng bốn mét, cao ba mét, tỷ lệ tổng thể trông rất hài hòa.

Giữa cánh cửa đồng có một khe hở, hai bên khe hở là vòng cửa, toàn bộ cánh cửa đồng, nhìn thế nào cũng có chút giống kiểu cửa mộ...

Bốn phía trên dưới trái phải của cửa đồng, có rất nhiều phiến đá mài dài vài mét, như tán cây cổ thụ xòe ra che bóng!

Dưới ánh lửa chiếu rọi, toàn bộ bề mặt cửa đồng, xuất hiện hết hình dạng kỳ lạ này đến hình dạng kỳ lạ khác.

Nếu không phải Lục Vũ cực kỳ nhạy cảm với đồ đồng, rất có thể đã bỏ qua.

Lúc này nhìn kỹ lại, trên cánh cửa đồng cổ kính, có hoa văn vảy rồng, trong hoa văn vảy rồng, lại có hình ảnh bắn mặt trời!

Kiểu dáng này, tự nhiên khiến Lục Vũ nghĩ đến Hậu Nghệ!

Trong lòng trầm ngâm một lát, Lục Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử một cái, trầm giọng nói: "Bàn Tử, các ngươi ở đây đợi tôi, tôi lên đó xem thử!" "Đừng động, nước sắp dâng!" Vương Bàn Tử đột nhiên đưa tay ra, nắm chặt lấy Lục Vũ, để tránh xảy ra chuyện.

Ngay sau đó, liền thấy nước biển cuồn cuộn càng thêm dữ dội!

Cơn mưa lửa tận thế, lúc này cuối cùng cũng đã dừng lại.

Nhưng mà... chỉ trong vài giây, nước biển đột nhiên biến thành như đài phun nước, mực nước đột ngột dâng cao, vọt lên hơn mười mét, Cổ Sai và Đa Linh hai đứa trẻ con sợ đến mức la hét ầm ĩ!

Chương 1152

Lúc này, cũng không ai để ý đến chúng.

Mực nước cao như vậy, vừa hay ngang bằng với cánh cửa đồng, mặt nước cách nền cửa đồng chỉ có khoảng cách chưa đến nửa mét.

Chỉ cần tung người nhảy một cái, là có thể nhảy lên bệ đá sâu khoảng nửa mét trước cửa đồng.

Lục Vũ nhảy vọt lên, trực tiếp đáp xuống bệ đá.

Đang định quan sát bệ đá, trong lòng đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Anh vô thức quay đầu lại liếc một cái, vội vàng nói: "Mau lên đây, bỏ thuyền cứu sinh đi!" "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!" Lục Vũ hét lớn, mấy người cũng không nghĩ nhiều, vội vàng nhảy lên bệ đá.

Sau khi lên, nhìn chiếc thuyền cứu sinh sắp bị sóng cuốn đi, Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, lần này không có thuyền rồi, chúng ta làm sao..." Câu này còn chưa nói xong, đã nghe một tiếng "Xèo", ngay sau đó liền thấy một luồng lửa khổng lồ, từ dưới phóng lên, thẳng tới tận trời!

Lửa rồng âm ỉ dưới đáy biển, cuối cùng cũng bùng phát!

Ánh lửa nóng rực, trong nháy mắt đã nuốt chửng chiếc thuyền cứu sinh, gần như trong chớp mắt, chiếc thuyền cứu sinh đã biến thành khói đen...

Nhìn cảnh này, da mặt Vương Bàn Tử co giật, nhất thời không biết nói gì...

"Lửa rồng này, cũng đáng sợ quá." Một lúc lâu sau, hắn mới thở ra được một hơi.

“Đáng sợ mới đúng.” Lục Vũ thuận miệng nói một câu, sau đó khẽ nói: “Không đáng sợ, thì còn là rồng sao?” Nghe Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử giật mình, vô thức quay đầu lại.

Lúc này mới chú ý thấy, Lục Vũ không hề quan sát lửa rồng, mà đang lau chùi cánh cửa đồng, lau đi lớp tro đen trên đó.

Bây giờ, nội dung trên cửa đồng, càng thêm rõ ràng.

Họa tiết được điêu khắc trên cửa, là hai bức tranh.

Bức bên trái, Hậu Nghệ bắn mặt trời.

Bức bên phải... là đồ long!

Một người, trông rất giống người khổng lồ Hậu Nghệ, tay cầm cung tên, dẫn đầu vô số người khổng lồ, tiêu diệt một con rồng khổng lồ sừng sững...

Vương Bàn Tử ngẩn người một lúc, miệng lẩm bẩm: “Con rồng này, sao trông quen mắt thế nhỉ?” “Bởi vì nó không có móng, trông giống như một con rắn.” Lời nói nhẹ nhàng của Lục Vũ, phảng phất như một tiếng sét, nổ vang trong lòng Vương Bàn Tử.

Giống như một con rắn!

Đúng vậy!

Con rồng này, giống hệt như di hài Xà Thần cổ đại vĩ đại mà họ đã thấy ở Côn Lôn!

Chuyện này... chuyện này... chuyện này...

Lẽ nào, con Xà Thần cổ đại đó, đã chết dưới tay Hậu Nghệ?

Chuyện này... quá kỳ lạ rồi!

Không chỉ Vương Bàn Tử ngẩn người, A Ninh càng gần như bị dọa cho ngây dại!

Ngay cả Lục Vũ, người vừa nói ra câu đó, trong lòng cũng không khỏi có chút chấn động!

Anh bây giờ cảm thấy, thế giới này thật sự quá điên rồ!

Những thứ trong thần thoại cổ đại, vậy mà lại là thật!

Sự tồn tại của bức tranh "đồ long" này, cũng giải đáp phần nào những nghi vấn trong lòng Lục Vũ.

Ví dụ như, Tây Vương Mẫu tại sao lại làm tất cả những điều này!

Không chỉ vì Phù Tang Thụ, vì tiên đan của Hậu Nghệ, mà còn vì rồng!

Hoặc có thể nói là rắn!

Dù sao, ở thời thượng cổ, rồng, rắn, trong một thời gian rất dài, đều là một hình tượng.

Chỉ sau thời Tây Chu, hình tượng rồng và rắn mới xuất hiện sự khác biệt lớn...

Trong lòng Lục Vũ rất rõ, Tây Vương Mẫu và Tinh Tuyệt, có một điểm chung, chính là sùng bái rắn!

Chương 1153

Chỉ có điều, khác với Tinh Tuyệt sùng bái Xà Thần là vì không gian hư số và sức mạnh của Xà Thần.

Tây Vương Mẫu, là muốn thông qua việc người và rắn cộng sinh, trở thành một tồn tại bất tử bất diệt giống như Phục Hy, Nữ Oa trong thần thoại.

Rất có khả năng, Tây Vương Mẫu đến Quy Khư, chính là vì Phù Tang Thụ, vì muốn thông qua Phù Tang Thụ để ra vào tam giới, sau đó phát hiện ra Hậu Nghệ, cùng một loạt chuyện kinh người, thay đổi suy nghĩ của bà ta...

Sự thật như vậy, thật sự rất kinh người, khiến người ta rất khó tin!

Lúc này, Vương Bàn Tử không đợi được nữa, không nhịn được lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Tiểu ca nhi, chúng ta bây giờ làm sao?

Có vào không?" Lục Vũ thu lại những suy nghĩ hỗn loạn, nhìn cánh cửa đồng trước mắt, khẽ nói: "Đã đến đây rồi, chẳng lẽ không vào sao?

Vào xem thử, xem rốt cuộc là lăng mộ của Đại Nghệ trong truyền thuyết, hay là Tây Vương Mẫu đã bày trò gì ở đây." Anh không nói ra một suy đoán khác trong lòng mình, ngay cả anh, cũng cảm thấy suy đoán đó có ảnh hưởng rất lớn...

Vương Bàn Tử nghe Lục Vũ nói, lập tức đưa tay nắm lấy vòng cửa bằng đồng, muốn mở cánh cửa đồng đã bị phong bế mấy ngàn năm này.

Chỉ là cửa quá nặng, với sức của Vương Bàn Tử, vậy mà không

thể làm cánh cửa đồng di chuyển một phân nào.

Vương Bàn Tử không cam tâm buông tay ra, thở hổn hển, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, có cơ quan gì không?

Hay là, phải để cho hộ vệ rồng mở cửa?

Hay là, dùng cái khúc gỗ kia?" Lục Vũ trực tiếp lắc đầu.

Thần thụ như Phù Tang Thụ, dù đã bị hủy, vẫn còn sót lại năng lượng kinh người.

Sự tồn tại của cành Phù Tang đơn độc, chỉ là để tránh cho họ bị Phù Tang Thụ ảnh hưởng, giúp họ có thể ở trên cây.

Còn về việc mở cửa...

"Không có cách nào, cũng không có cơ quan, cánh cửa này phải dựa vào sức mạnh, kéo ra được thì kéo, không kéo ra được thì hết cách." Nói rồi, Lục Vũ cất đồ trên tay đi, một tay nắm lấy vòng cửa.

Vương Bàn Tử thấy vậy, nghiến răng, nắm lấy vòng cửa còn lại.

A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh cũng đều lên giúp một tay.

Họ đều rất rõ trong lòng, bây giờ chỉ có một con đường duy nhất!

Hoặc là, mở được cánh cửa này ra, hoặc là có thể bị những biến dị không ngừng của biển Quy Khư sau lưng giết chết bất cứ lúc nào...

Đài phun nước bình thường, phun nước.

Đài phun nước của biển Quy Khư, giống như núi lửa, phun lửa.

Lần này, cả nhóm cùng nhau dùng sức, liền nghe tiếng "két két" không ngừng vang lên, cánh cửa đồng nặng trịch cuối cùng cũng bị mở ra.

Sau khi cửa mở ra một khe hở, một mùi mốc meo, tanh tưởi khó tả xộc vào mũi.

A Ninh lúc đó không nhịn được nôn khan mấy tiếng, ngay cả Vương Bàn Tử cũng có chút choáng váng.

Nhưng, Bàn gia chính là Bàn gia, lúc này vẫn không quên nói đùa: "Sao thế, có bầu rồi à?" A Ninh căn bản lười để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ nôn khan mấy tiếng, cố nén cảm giác buồn nôn, nhìn tình hình bên trong cửa đồng.

Trong cửa, là một lối đi đen kịt, rộng gần bằng cửa, sâu không thấy đáy, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối, phảng phất như không có điểm cuối.

Lục Vũ lấy một que pháo lạnh, trực tiếp ném vào trong.

Trong không khí tuy vẫn còn chút mùi mốc, nhưng pháo lạnh vẫn cháy bình thường, không khí hẳn là không có vấn đề gì.

Dù nói vậy, Lục Vũ vẫn lấy ra mấy chiếc mặt nạ phòng độc, để mấy người đeo vào, rồi đi đầu, bước vào trong.

Vương Bàn Tử, A Ninh và mấy người kia theo sát phía sau.

Ngay khoảnh khắc Đa Linh là người cuối cùng bước vào cửa đồng, liền nghe một tiếng "Rầm", cánh cửa đồng vậy mà tự động đóng sập lại, đóng chặt cứng!

Giây tiếp theo, bên tai chỉ toàn là những tiếng nổ lớn!

Tiếng ầm ầm, phảng phất như sấm sét, lại giống như tiếng sóng biển được phóng đại lên vô số lần.

Mấy người đều há to miệng, để giảm bớt sự khó chịu do tiếng vang lớn gây ra!

Theo ánh sáng của que pháo lạnh nhìn qua, chỉ thấy con đường rất giống mộ đạo này, là một con đường dốc xuống.

Độ dốc không quá gắt, nhưng lại như không có điểm cuối.

Nhưng dù sao đi nữa, mấy người cũng không thể đứng yên ở cửa.

Lục Vũ lại lấy đèn pin ra, soi sáng toàn bộ lối đi, dẫn mấy người từ từ đi xuống.

Khi họ từ từ đi xuống, tiếng sóng biển ầm ầm đó đã giảm đi rất nhiều.

Chương 1154

Đi được khoảng nửa giờ, âm thanh chấn động đến mức muốn thủng màng nhĩ đó, cuối cùng cũng biến mất.

Mấy người, đều có cùng một hành động.

Người thì xoa tai, người thì cử động miệng.

Vương Bàn Tử cử động một lúc, cảm thấy nên nói gì đó để không khí không quá ngột ngạt, liền hét lớn: "Tiểu ca nhi!" Hắn bị âm thanh lúc trước làm cho không biết âm lượng bao nhiêu là vừa, một tiếng hét này, âm thanh cực lớn trong "cây Phù Tang" lại phát ra âm thanh lớn hơn, thậm chí còn có mấy tiếng vang từ xa truyền lại.

Đừng nói là dọa Lục Vũ một phen, ngay cả thủ phạm là Vương Bàn Tử, cũng bị tiếng hét của chính mình dọa cho giật nảy mình.

Vương Bàn Tử gãi đầu, cười gượng, có chút ngượng ngùng nhìn Lục Vũ, đang định nói gì đó, thì đột nhiên ngẩn người.

Sững sờ một lúc, hắn kinh ngạc chỉ về phía trước, nói: "Tiểu ca nhi, đây là ý gì?" Đi một mạch xuống dưới, họ đã đến một nơi giống như đáy.

Dưới đáy, là một vũng nước khổng lồ!

Mấy người đều không ngờ rằng, sẽ ở trong cây Phù Tang, nhìn thấy một vũng nước lớn như vậy.

Lục Vũ đặt đèn pin xuống đất, lại lấy thêm một cái đèn pin nữa, lúc này dưới ánh sáng của đèn pin, mới nhìn rõ hơn không gian trước mắt.

Con đường họ đi, dù là mộ đạo hay con đường nào khác, tóm lại là một lối đi.

Cuối lối đi, bên dưới là vũng nước, trên vũng nước, không biết cao bao nhiêu, là một hang động hình thành từ tàn tích san hô, rất giống với hình xăm trên lưng Cổ Sai.

Xem ra, trung tâm của cây Phù Tang bị rỗng, nước biển, sinh vật biển, đều đã chui vào đây, sinh sôi nảy nở ở đây...

Trên những hang động đó, chất đầy mai rùa xương rồng lớn như cối xay!

Trên xương cốt chi chít, toàn là những phù hiệu và ký hiệu cổ xưa khiến người ta không hiểu.

Có cái giống như hình vẽ kỳ quái, có cái giống như...

đơn thuốc.

Nhưng những thứ này đã bị nước biển ngâm và ăn mòn không biết bao nhiêu năm, phần lớn đều đã mờ nhạt khó nhận ra.

Ở vị trí trung tâm mặt nước, có một tảng đá ngầm nhô lên khỏi mặt nước, trên đó có một hộp sọ sinh vật cổ đại giống cá voi khổng lồ, trong hộp sọ có một bóng đen lớn, giống như một thi thể.

Khe nứt trên hộp sọ của sinh vật cổ đại tỏa ra ánh sáng của ngọc trai, chắc hẳn là trên người cái bóng đen đó có đặt không ít Nam Châu của trai già!

Còn về cái bóng đen đó, rất có khả năng chính là thi hài trên lưng Cổ Sai.

Thậm chí có thể nói, là Hậu Nghệ trong truyền thuyết...

"Tiểu ca nhi, chúng ta qua đó xem thử?" Vương Bàn Tử nhìn thấy có khả năng có thi thể cổ, trong lòng có chút không kìm được.

Lúc này thấy Lục Vũ không nói gì, liền đề nghị một câu.

Bên cạnh, A Ninh lập tức xen vào: "Không sợ chết thì cứ đi, trong

nước có từng cái xoáy nước, anh không thấy sao?

Nói không chừng anh đi, sẽ bị xoáy nước cuốn đến âm phủ địa phủ." "Ối chà, cô nàng này còn biết quan tâm người khác cơ à?" Vương Bàn Tử cũng là kẻ miệng tiện, không nhịn được trêu chọc A Ninh một câu.

A Ninh không nhiều lời như hắn, cô là người hành động, lúc này tức giận, đưa tay đẩy Vương Bàn Tử một cái.

Mộ đạo làm bằng gỗ, những năm này bị hơi nước ăn mòn, càng gần mặt nước, càng trơn trượt.

Vương Bàn Tử lần này chân trượt một cái, liền ngã về phía vũng nước.

A Ninh giật mình, vô thức muốn túm lấy Vương Bàn Tử, nhưng vừa ra tay, chân cũng trượt một cái, bất giác ngã về phía vũng nước.

Vẫn là Vương Bàn Tử phản ứng nhanh, khi gần đến vũng nước, cực kỳ linh hoạt xoay người một cái, kéo theo A Ninh từ dưới trượt lên.

Dù sao, hắn đã luyện qua Tiên Thiên Công, còn luyện qua Thê Vân Tung, thân pháp tự nhiên mạnh hơn A Ninh nhiều.

"Tiểu ca nhi, Bàn gia tôi có phải có chút tiến bộ không?" Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ từ từ đi đến mép nước, đưa tay sờ vào mặt nước, khẽ nói: "Không lạnh không nóng." Nói xong, lại lấy một ít đồ từ trong túi Càn Khôn ra, nhẹ nhàng ném xuống.

Một vốc gạo, cứ thế nổi trên mặt nước, không hề chìm xuống, cứ trôi nổi bồng bềnh.

"Không hư không nổi." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu, cúi đầu nhớ lại nội dung trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Nơi này, nóng lạnh giao thoa, âm hỏa và hàn ý cuồn cuộn.

Chiếc quan tài xương cá voi kia, chính là trung tâm của nóng lạnh.

Loại phong thủy này, trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 được gọi là chân đạp âm dương, thông thiên địa, hóa cổ kim, thuộc về thần tiên huyệt.

Giống như, loại mộ lớn trong cầu vồng ở Thủy Long Vựng vậy.

Loại đại quan chiếm giữ âm dương này, cũng cực kỳ hiếm thấy!

Chương 1155

Hơn nữa, đại quan còn ở trong thần thụ thượng cổ Phù Tang Thụ, như vậy sinh khí trong mộ không bị tiêu tán, đại hóa lưu hành, mênh mông bất tận, chiếm hết sự thần kỳ bí ẩn của tạo hóa tự nhiên!

Đừng nói trăm năm không mục, cho dù là ngàn năm, vạn năm, chỉ cần phong thủy khí tượng không mất, chủ nhân trong đại quan, cũng sẽ không bị tổn hại gì...

Miệng niệm mấy câu, Lục Vũ bước một bước ra, đứng trên mặt nước như đi trên đất bằng!

Cảnh tượng này, khiến Vương Bàn Tử và mấy người kia đều ngẩn người, kinh ngạc nói: "Tiểu ca nhi, cậu học được thủy thượng phiêu từ khi nào thế?

Công phu này cậu phải dạy tôi đấy." "Cậu qua đây, tôi dạy cậu ngay bây giờ." Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, khẽ nói một câu.

Vương Bàn Tử sững người, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, cẩn thận đi đến mép nước, nhấc chân nhẹ nhàng đặt lên mặt nước.

Ngay khoảnh khắc chân chạm mặt nước, liền cảm thấy mặt nước có một lực nổi, hơn nữa lực nổi rất lớn, chỉ cần không phải là loại dùng sức tìm chết, hoàn toàn có thể chống đỡ được trọng lượng của một người.

Vương Bàn Tử rón rén, như đi ăn trộm, từ từ đi ra mặt nước, đứng thẳng trên đó.

Sau khi đứng vững, không khỏi phát ra một tiếng ngạc nhiên, nói: "Chỗ này, thần kỳ thật đấy.

Thú vị, thú vị.” Vương Bàn Tử miệng lẩm bẩm, lập tức không thể chờ đợi được đi về phía tảng đá ngầm ở trung tâm, chuẩn bị đi xem chiếc quan tài xương cá voi!

Trên mộ đạo, A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh cũng đã phản ứng lại, đều thử đi lên mặt nước.

Ba người, đi được hai bước trên mặt nước, đến trước mặt Lục Vũ.

A Ninh tò mò hỏi: “Đây là nước gì, sao lại có lực nổi lớn như vậy, sao những xoáy nước kia lại không có ảnh hưởng?” Những chuyện này, một hai câu cũng không giải thích được, Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian giải thích với cô, chỉ đưa tay gọi Cổ Sai đến bên cạnh, lại nhìn hình xăm trên lưng cậu bé.

Phát hiện không có gì thay đổi, lúc này mới đưa tay chỉ vào tảng đá ngầm: “Qua đó xem trước rồi nói.” “Tiểu ca nhi, mau đến đây, bên trong này thú vị lắm!” Vương Bàn Tử đã chạy lên tảng đá ngầm, còn thò đầu vào trong quan tài xương cá voi nhìn một cái, lúc này lập tức gọi Lục Vũ và mọi người mau lên.

Lục Vũ lo Vương Bàn Tử táy máy, lỡ kinh động thi khí gây ra phiền phức không cần thiết, vội vàng đi nhanh mấy bước, miệng nhắc nhở: “Cậu đừng động lung tung, lỡ như nó biến thành cương thi, phiền phức sẽ lớn đấy.” “Tôi không động gì cả, tôi chỉ nhìn một cái, tôi đảm bảo không động gì cả.” Vương Bàn Tử vẻ mặt vô tội, và trong sự vô tội đó, còn có một sự phấn khích khó tả, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó đặc biệt ghê gớm.

Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ và những người khác cũng đã đến tảng đá ngầm.

Lên tảng đá ngầm, Lục Vũ đi hai bước đến bên cạnh quan tài xương cá voi, qua miệng quan tài nhìn một cái, lông mày lập tức nhíu

lại: “Sao có thể?” Theo dự đoán, chiếc quan tài xương cá voi lớn như vậy, bên trong chắc chắn chứa một thi hài khổng lồ.

Không ngờ, bên trong chỉ là một thi thể cổ cao chưa đến nửa mét.

Dung mạo thi thể cổ, trông cũng giống như một đứa trẻ, trên người không có quần áo, nhưng đầu đội vương miện xương cá.

Lúc này, Vương Bàn Tử nhìn thấy Cổ Sai, đưa tay kéo cậu bé đến trước mặt, hỏi: “Nào, xem xem, có nhận ra không?” Cổ Sai sợ đến mức liên tục lắc đầu, đầu lắc như trống bỏi: “Không quen, không quen, không quen.” Vương Bàn Tử cũng không làm khó cậu bé, quay đầu nhìn Lục Vũ, hỏi: “Tiểu ca nhi, cậu nói xem đây là ý gì?

Không lẽ là con của Hậu Nghệ chứ?

Lẽ nào, năm đó lúc Thường Nga bay lên cung trăng, cũng bỏ lại con rồi?

Chuyện này có chút...” Lời hắn còn chưa nói xong, A Ninh đã cắt ngang, nói: “Anh có thể im miệng không, hoặc là để Hoắc Linh ra đây!” Câu nói này của A Ninh, khiến Vương Bàn Tử rất cạn lời.

Hắn cảm thấy, phân tích của mình rất có lý!

Dù sao, trước đó Hoắc Linh đã nói nhiều như vậy, đều nói nơi này hẳn là nơi của Hậu Nghệ.

Bây giờ Hậu Nghệ không thấy đâu, chỉ có thi thể của một đứa trẻ như thế này, suy đoán nó là con của Hậu Nghệ, là một suy đoán rất hợp lý.

“Cô muốn gặp Hoắc Linh là gặp Hoắc Linh à?

Hoắc Linh là mẹ cô chắc, mà cô nói gặp là gặp?” Vương Bàn Tử liếc mắt, bực bội lẩm bẩm: “Bàn gia không tính toán chuyện trước đó với cô, cô đừng có được voi đòi tiên nhé!” Nhắc đến chuyện trước đó,

A Ninh không khỏi má đỏ bừng, tức giận nói: “Trước đó Hoắc Linh đã nói rõ ràng, Thường Nga không phải là vợ của Hậu Nghệ, hai người họ làm sao có con được!

Thường Nga là vợ của Đế Tuấn, sinh ra mười mặt trời!

Anh không nghe Hoắc Linh nói à!” “Phải, còn sinh ra mười hai mặt trăng nữa, bà già đó không biết kế hoạch hóa gia đình là gì, cứ phải sinh nhiều như thế, kết quả gây ra phiền phức rồi chứ gì?” Vương Bàn Tử lườm một cái, bực bội nói: “Loại lời này mà cô cũng tin, tôi thấy cô mê tín dị đoan quá rồi đấy!” Thấy hai người sắp vì chuyện đời tư của Hậu Nghệ và Thường Nga mà cãi nhau, Lục Vũ thật sự nghe đến phát phiền, không nhịn được nói: “Sinh mặt trời sinh mặt trăng, có liên quan gì đến các người không?” “Hơn nữa, thi hài này, không lâu đến thế đâu.” Vương Bàn Tử và A Ninh đều sững người, Vương Bàn Tử hỏi trước: “Tiểu ca nhi, đây là thi thể cổ thời đại nào?” “Vương miện xương cá của nó, là do Tây Vương Mẫu chế tạo.

Hơn nữa, nhìn như xương cá, thực ra là đồng.” Lục Vũ liếc Vương Bàn Tử và A Ninh một cái, thản nhiên nói: “Bất kể Hậu Nghệ và Thường Nga đã làm gì ở đây, bây giờ đều không quan trọng, quan trọng là Tây Vương Mẫu rốt cuộc đã bày trò gì ở đây!” “Chuyện này Bàn gia tôi không biết, phải dựa vào Tiểu ca nhi cậu thôi.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, rồi chuyển chủ đề, nói: “Nhưng mà, Tiểu ca nhi cậu nói xem những đồ bồi táng kia, có phải có ý gì không?

Nhất là cái đỉnh lớn kia, tôi thấy đáng giá không ít... phì, không phải, ý tôi là, cái đỉnh lớn đó không giống sản vật thời thượng cổ, có phải là tay nghề của Tây Vương Mẫu không?” “Đỉnh lớn?

Đỉnh lớn gì?” A Ninh nói một câu, quay đầu nhìn, cũng không thấy có cái đỉnh lớn nào.

Lục Vũ cũng không thấy, lông mày lập tức nhíu lại, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bị Lục Vũ nhìn đến trong lòng phát hoảng, vội vàng đưa tay chỉ vào góc, nói: "Tiểu ca nhi, nhiều đồ bồi táng như vậy, cậu không thấy sao?" Từ vị trí của Lục Vũ nhìn qua, bên đó không có gì cả, ngoài xương cá voi ra thì vẫn là xương cá voi.

Anh khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát, đi sang bên cạnh hai bước, đến gần Vương Bàn Tử.

Đứng ở vị trí của Vương Bàn Tử nhìn lại, liền có thể thấy hướng hắn chỉ, có rất nhiều đồ bồi táng!

Một số bình lọ không rõ công dụng, một đống mai rùa ngọc bản, còn có một chiếc đỉnh đồng có hình dạng kỳ lạ!

Hình dạng chiếc đỉnh này, khác với loại đỉnh ba chân thông thường.

Chương 1156

Tuy là đồ đồng, hình dạng như đỉnh, nhưng thực ra là loại khác thường, bụng đỉnh chia làm tám mặt, dưới có chín chân, cao khoảng nửa mét, loại đỉnh chín chân kỳ lạ này, trên đời hiếm thấy!

Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ im lặng không nói, không nhịn được lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cậu thấy chưa?" Nói xong, lại vẫy tay với A Ninh, nói: "Lại đây, lại đây, cô cũng qua đây.

Tôi nói cho cô biết, thứ này thú vị lắm, ở chỗ khác không thấy được, phải đứng ở vị trí của Bàn gia tôi mới thấy được.

Cái thuật che mắt này, mới lạ thật!" A Ninh nghe vậy nhíu mày, do dự một lúc, vẫn đến gần xem thử.

Sau khi nhìn thấy chiếc đỉnh lớn, vẻ mặt cũng trở nên có chút kỳ quái: "Tại sao ở đây lại có thứ này?" Chiếc đỉnh đồng chín chân không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, màu sắc ở giữa màu đồng thật và màu rỉ xanh, vẻ cổ xưa u tối vẫn còn, tựa như phủ một lớp rêu xanh mọc trong khe giếng, vẻ u tịch đến nay vẫn không giảm chút nào.

Miệng đỉnh rộng như gối, có tai ngược, hoa văn thú biển đầy đủ, bốn phía trang trí hình sao.

Chiếc đỉnh này, nhìn là biết giá trị không nhỏ!

Đến gần xem kỹ, có thể thấy trong lòng đỉnh chứa đầy nước, trên mặt nước có một lớp vật nổi màu xanh rêu dày, trông như một đỉnh nước bẩn đen kịt, nước tù không gợn sóng, không thấy rõ trong nước còn có thứ gì không.

A Ninh nhìn thấy sắc mặt biến đổi, nhíu mày nói: "Rốt cuộc đây là thứ gì, tại sao lại đặt ở đây?" Nói rồi, vô thức nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn chiếc đỉnh lớn, cũng không nói gì, trong mắt có một sự kinh ngạc khó tả! 【Tên vật phẩm: Quy Khư Cửu Long Đỉnh (Hư hỏng)】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Thiên giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Luyện đan】 【Mô tả vật phẩm: Năm xưa Hậu Nghệ bắn mặt trời hủy Phù Tang Thụ, khiến tam giới chia lìa, tiên đan đăng thiên bị Thường Nga uống, Hậu Nghệ bị kẹt ở nhân gian.

Mấy năm sau, Hậu Nghệ dùng đồng, huyết rồng, hồn rồng đúc đỉnh, dùng đỉnh luyện tiên đan, mong có thể dùng tiên thiên trở lại tiên giới.

Nhưng đỉnh đặt trong cây Phù Tang, bị cây Phù Tang quấy nhiễu, đỉnh hủy đan mất.

Phù Tang Thụ hấp thụ linh khí tiên đan, muốn thoát khỏi Quy Khư, Cửu Long Đỉnh trở thành trận nhãn của Phù Tang Thụ, trấn áp Phù Tang Thụ...】 Mô tả hệ thống như vậy, thật sự khiến Lục Vũ có chút kinh ngạc.

Quy Khư Cửu Long Đỉnh, vậy mà là cái đỉnh mà Hậu Nghệ dùng để luyện đan!

Trong lúc Lục Vũ im lặng, A Ninh cẩn thận nhìn chiếc đỉnh lớn, nói: "Nội dung trên thân đỉnh này, sao lại giống như Thường Nga bay lên cung trăng?" Theo lời của A Ninh, Lục Vũ tạm thời thu lại suy nghĩ, nhìn vào thân đỉnh.

Thân đỉnh chia làm tám mặt, đều có khắc họa, khắc họa tinh xảo, khiến người ta liếc mắt là có thể thấy nội dung bên trong.

Nhìn từ đầu, bốn bức đầu tiên chính là hình ảnh Thường Nga bay lên cung trăng.

Bốn bức sau, là câu chuyện Hậu Nghệ luyện đan.

Trong đó có một bức, còn miêu tả hành động tráng lệ của Hậu Nghệ đồ long!

Đúng vậy, chính là rồng, chứ không phải bộ xương Xà Thần cổ đại cực kỳ kinh người kia!

"Ra là, Tây Vương Mẫu đến đây, là muốn có được đơn thuốc luyện đan của Hậu Nghệ." Nghe Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, A Ninh sững người, kinh ngạc nói: "Anh nói gì?

Đơn thuốc của Hậu Nghệ?

Thuốc trường sinh bất lão của Hậu Nghệ không phải là cầu xin từ Tây Vương Mẫu sao?

Lẽ nào ông ta cũng chế tạo thuốc trường sinh bất lão?" "Tây Vương Mẫu còn có thể theo đuổi trường sinh, Hậu Nghệ thì có gì mà không thể." Vương Bàn Tử trực tiếp đáp lại một câu, lại nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, Hậu Nghệ có thành công không?" "Cái vũng nước đen này, chắc là không có quan hệ gì với trường sinh bất lão chứ?" Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ tiếp tục quan sát "Cửu Long Đỉnh".

Dựa vào sự hiểu biết về cơ quan bí thuật, anh bây giờ mơ hồ có thể thấy, "Cửu Long Đỉnh" này không chỉ từng là đỉnh luyện đan của Hậu Nghệ, mà bây giờ còn bị người ta dùng một loại cơ quan vô cùng khéo léo, kết nối nó với thứ gì đó.

Thủ pháp này vô cùng bí mật, Lục Vũ cũng không thể phán đoán được cơ quan trong chiếc đỉnh lớn này vận hành như thế nào.

Anh chỉ có thể xác định, thủ đoạn này tinh xảo, còn tinh xảo hơn thủ đoạn của Uông Tàng Hải rất nhiều!

Hơn nữa, cũng tuyệt đối không phải là chuyện mà Tây Vương Mẫu có thể làm được!

“Không liên quan.” Lục Vũ im lặng một lúc, cuối cùng lên tiếng trả lời Vương Bàn Tử một câu.

Vương Bàn Tử lập tức không kìm được sự tò mò trong lòng, hỏi: “Tiểu ca nhi, đứa trẻ này rốt cuộc là sao?

Tây Vương Mẫu tại sao lại để lại một đứa trẻ ở đây?” Lục Vũ trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tây Vương Mẫu làm việc, luôn có lý lẽ trong sự quỷ dị, nhưng thi thể cổ của đứa trẻ này rốt cuộc có ý gì, tôi cũng không nhìn ra được.

Có khả năng, chỉ là dược đồng thử thuốc lúc đó thôi...” “Thứ này sẽ không biến thành cương thi chứ?” “Thi thể cổ này không có bất kỳ khả năng biến đổi nào.

Dù cho sinh khí ở đây dồi dào, nhưng lúc nó được chôn ở đây đã hồn bay phách tán, những sinh khí đó lại không thể xuyên qua mặt nước, chỉ có thể giữ cho thi thể không mục nát bất diệt.” Nói xong, Lục Vũ vô thức nhìn về phía Cổ Sai.

Lục Vũ nhìn qua, A Ninh, Vương Bàn Tử cũng đều nhìn qua.

“Cháu thật sự không biết.” Cổ Sai vẻ mặt mờ mịt, cười khổ lắc đầu: “A Đa không nói với cháu chuyện này, cháu thật sự không biết...” Cổ Sai còn chưa nói dứt lời, mấy người đã nghe thấy bên ngoài truyền đến từng trận âm thanh “xì xì”.

Sau một thoáng chần chừ, tất cả đều rời khỏi quan tài xương cá voi, đứng trên bãi đá ngầm nhìn xuống.

Cảnh tượng càng thêm quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy nước biển bên ngoài bãi đá ngầm như thủy triều rút xuống mấy mét, dưới nước có một thứ gì đó khổng lồ lúc ẩn lúc hiện.

Mơ hồ còn có cả những sợi xích đồng xanh trong nước...

Chương 1157

Cảnh tượng này trông có phần kỳ quái!

Hơn nữa, mực nước vẫn đang không ngừng hạ xuống!

Chỉ trong chốc lát, mực nước đã hạ xuống bên dưới vật khổng lồ kia.

Nhìn thoáng qua, đó là một cái mâm đá khổng lồ!

Xung quanh mâm đá là một rừng san hô có hình thù kỳ dị, vô số sợi xích sắt từ trong rừng san hô vươn ra, nối liền với mâm đá.

Chính giữa mâm đá có một lỗ tròn, toàn bộ nước biển dường như đều bị hút vào trong đó.

Lỗ tròn có đường kính gần năm mét, một xoáy nước vẫn đang không ngừng xoay tròn...

"Đây là cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử có phần kinh ngạc nói một câu.

Hắn vừa dứt lời, Lục Vũ đã ra tay, thu hết tất cả mọi thứ trong quan tài xương cá voi lại, ngoại trừ "Cửu Long Đỉnh" không động đến, ngay cả cỗ thi thể kia Lục Vũ cũng không bỏ sót, trực tiếp mang đi.

Làm xong những việc này, Lục Vũ nói với Vương Bàn Tử vẫn còn đang ngây người: "Tôi xuống trước đây, thứ đó đến từ thời thượng cổ, rất có thể sẽ giúp chúng ta giải đáp những bí ẩn ở nơi này." Nói xong, Lục Vũ trực tiếp lấy ra Phi hổ trảo, cố định trên bãi đá ngầm, không nói thêm gì nữa, bám vào dây rồi tụt thẳng xuống.

Hiện tại mâm đá cách vị trí của Lục Vũ khoảng hơn mười mét, độ cao này đối với cậu chẳng là gì, sau khi móc Phi hổ trảo xong, chỉ vài

giây đã xuống được hơn chục mét.

Vương Bàn Tử đột nhiên gào lên một tiếng: "Tiểu ca, cậu đi đâu rồi, sao tôi không thấy cậu!" Bên cạnh Vương Bàn Tử, A Ninh cũng giật nảy mình!

Rõ ràng, lúc Lục Vũ đi xuống cô vẫn đứng bên cạnh quan sát, sao chỉ trong nháy mắt, người đã biến mất không còn một chút dấu vết?

Cảm giác này sao lại giống hệt tình huống bên trong quan tài xương cá voi?

Những món đồ bồi táng trong quan tài kia chỉ có thể nhìn thấy ở một góc độ đặc biệt, lúc này A Ninh đoán rằng có lẽ bên dưới có một loại chướng nhãn pháp nào đó, khiến họ không thể nhìn thấy Lục Vũ.

Vương Bàn Tử không đợi được nữa, lòng lo lắng, lập tức cũng lấy Phi hổ trảo ra móc vào.

Ngay lúc chuẩn bị đi xuống, bên dưới đột nhiên truyền đến giọng nói của Lục Vũ: "Bàn Tử, xuống đi, động tác chậm một chút, đừng có la lối om sòm." Vương Bàn Tử vừa nghe thấy vậy, lập tức hành động, sau khi móc chắc Phi hổ trảo, hắn nhảy thẳng xuống, quẳng luôn lời dặn dò phải chậm một chút của Lục Vũ ra sau đầu.

Sau khi xuống dưới, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ đang đứng trên mâm đá khổng lồ, ngay cạnh cái hố lớn ở giữa.

"Lạ thật đấy, Tiểu ca, sao ở trên tôi lại không thấy cậu?" Lục Vũ liếc hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Giống như quan tài xương cá voi kia, vị trí này có hư khí bốc lên, khiến mắt người ta sinh ra ảo giác." Cậu cũng không giải thích nhiều thêm, trực tiếp bảo Vương Bàn Tử gọi A Ninh và mấy người kia xuống.

Loại hư khí này không thể nói là một loại khí thể, mà nên nói là một loại khí trong phong thủy.

Hư khí bốc lên, sau khi tụ lại ở một vị trí nhất định sẽ tạo ra cảm giác tàng hình.

Nếu đứng bên ngoài phạm vi hư khí, dù cho vật đó ở ngay dưới mắt, cũng chỉ thấy mọi thứ mờ ảo, không thể thấy được vật thật.

Chỉ khi ở bên trong hư khí, hư thực biến ảo, mới có thể nhìn thấy được sự vật chân chính.

Vương Bàn Tử tò mò quan sát tình hình xung quanh, nhìn những thứ trên mâm đá, miệng lẩm bẩm: "Mấy cái bùa quỷ vẽ trên này là cái gì vậy?

Chẳng ai hiểu nổi..." Miệng thì lẩm bẩm, nhưng hắn vẫn không quên nhìn vào cái hố lớn.

Chỉ tiếc là cái hố sâu hun hút, lại còn có xoáy nước, trông có vẻ hơi đáng sợ, gan lớn như Vương Bàn Tử cũng không dám tùy tiện thử nghiệm gì.

Đợi một lúc, A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh đều từ trên xuống.

Sau khi xuống, A Ninh liền đi đến bên cạnh Lục Vũ, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?" "Tôi cũng rất muốn biết." Lục Vũ vẫn đang đi vòng quanh mâm đá, thuận miệng nói: "Lúc nãy ở trên, tôi có cảm giác mơ hồ rằng cái mâm đá này rất quan trọng." A Ninh nhíu chặt mày: "Còn chưa biết nó là thứ gì, cứ mạo hiểm xuống đây như vậy không ổn đâu?

Cái xoáy nước hải nhãn kia vẫn còn, lỡ như nước dâng lên ngay lập tức, có thể sẽ xảy ra chuyện, chúng ta quay lên xem xét lại đi." Vừa dứt lời, Cổ Sai đột nhiên gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Anh Lục, em cảm thấy... cảm thấy sau lưng hơi ngứa.

Hay là, anh xem giúp lưng em có gì không ổn không?" Cổ Sai vừa nói vừa chủ động xoay người, đưa lưng về phía Lục Vũ.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, A Ninh đều quay đầu nhìn về phía Cổ Sai.

Đợi một lát, Cổ Sai thấy mấy người không nói gì, trong lòng dường như đã hiểu ra, nói: "Anh Lục, lưng em sao rồi?

Anh cứ yên tâm, em không sao đâu." Lục Vũ đi tới, vỗ vỗ vai Cổ Sai, nhẹ giọng nói: "Hình xăm trên lưng cậu biến mất rồi, từ nay về sau, cậu không còn là Long Hộ nữa." Thật lòng mà nói, sự thay đổi này ngay cả Lục Vũ cũng không ngờ tới!

Hình xăm trên lưng Cổ Sai lại đột nhiên biến mất sau khi xuống đây!

Lục Vũ đưa tay sờ thử, trên lưng Cổ Sai không có một chút dấu vết nào của hình xăm, da dẻ không có bất kỳ điểm khác thường nào!

"Hả?

Hình xăm biến mất rồi?" Lần này, Cổ Sai giật mình, không dám tin quay đầu lại nhìn Lục Vũ!

"Thật sự biến mất rồi, thật sự biến mất rồi!" Đa Linh, người từ nãy đến giờ ít nói, lúc này cũng sợ đến mức mặt hơi tái đi.

Cô và Cổ Sai tuy không phải anh em ruột, nhưng cũng được Nguyễn Hắc nhận nuôi từ nhỏ, lớn lên cùng Cổ Sai, hình xăm trên người Cổ Sai cô cũng đã nhìn thấy mấy năm.

Chương 1158

Bây giờ, lại nói biến mất là biến mất?

Trong lúc mấy người còn đang kinh ngạc, Vương Bàn Tử nghĩ ra điều gì đó, ghé sát vào Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca, hình xăm của Cổ Sai có phải liên quan đến cái hư khí gì đó không?" "Tự mình biết là được rồi." Lục Vũ hạ thấp giọng nói một câu, không nói nhiều hơn với Vương Bàn Tử.

Rốt cuộc, chuyện về hư khí cậu cũng không hiểu rõ lắm, đây cũng là lần đầu tiên cậu gặp phải.

Hình xăm trên lưng Cổ Sai cực kỳ đặc biệt.

Không biết vì sao, hình xăm đó lại có thể hấp thu hư khí, những hư khí đó đã che phủ hoàn toàn hình xăm.

Thủ đoạn này thật khiến người ta không thể nào hiểu nổi, Lục Vũ cũng không nghĩ ra Tây Vương Mẫu dùng cách này có dụng ý gì?

Đợi một lúc, Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Cổ Sai, cậu có cảm thấy trong người có chỗ nào không khỏe không?

Bất kỳ sự khó chịu nào, hoặc cảm giác kỳ lạ, hay là cậu đã nhìn thấy gì?" "Không có." Cổ Sai lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Lúc trước em chỉ cảm thấy sau lưng hơi ngứa, bây giờ không có cảm giác đặc biệt gì cả." Câu này vừa dứt, Cổ Sai đột nhiên lảo đảo một cái, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Sắc mặt A Ninh thay đổi, vội vàng đỡ lấy Cổ Sai, nhíu mày nói: "Anh sao vậy?" Cổ Sai nhếch miệng cười, gắng gượng nói: "Không sao..." Lời còn đang nói, bước chân của hắn lại lảo đảo một cái nữa, suy yếu đến cực điểm!

“Lục Vũ, anh đến xem, mặt Cổ Sai trắng bệch bất thường, người cũng rất lạnh!” A Ninh đỡ Cổ Sai, quay đầu gọi Lục Vũ.

Lục Vũ vốn đã chú ý đến tình hình của Cổ Sai, A Ninh vừa gọi xong, cậu đã có mặt bên cạnh.

Đúng như A Ninh nói, người Cổ Sai rất lạnh, lạnh không giống như người sống.

Hơn nữa, cậu ta đột nhiên ngất đi, không có bất kỳ dấu hiệu nào!

Tình huống này, Lục Vũ cũng chưa từng thấy qua.

Chần chừ một lát, cậu cắn đầu ngón tay, định thử xem Hóa Sát Phù có thể làm cho tình hình của Cổ Sai tốt hơn chút nào không.

Không ngờ, còn chưa kịp vẽ bùa, tình hình của Cổ Sai đã đột ngột thay đổi!

Chỉ thấy, từ miệng và mũi cậu ta, máu tươi đỏ thẫm chảy ra!

Máu chảy ra xong, lại bay lơ lửng lên trên.

Từng giọt, từng giọt máu, từ từ bay lên, chậm rãi hội tụ...

Những giọt máu đó như có linh tính, sau khi bay lên liền lơ lửng giữa không trung.

Dần dần, Lục Vũ và những người khác chú ý thấy những giọt máu bay ra từ miệng mũi Cổ Sai không chỉ có màu máu, mà còn có những màu sắc khác, ngũ sắc sặc sỡ, cực kỳ quỷ dị!

A Ninh muốn ngăn cản, nhưng lúc này lại không biết phải làm thế nào.

Lục Vũ thì nhíu chặt mày, không hành động hấp tấp, chỉ im lặng chờ đợi.

Mắt thấy, những giọt máu trên đỉnh đầu hội tụ ngày càng nhiều.

Đương nhiên, nói là nhiều nhưng cũng không phải đặc biệt nhiều, xấp xỉ với lượng máu Lục Vũ dùng để vẽ một lá bùa.

Chỉ thấy, những giọt máu từ từ hội tụ thành một đồ án trên không trung.

Đồ án ngũ sắc sặc sỡ, cứ thế lơ lửng xoay tròn giữa không trung.

Dần dần, những giọt máu biến thành những đường tơ máu, đồ án trở nên ngày càng rõ nét.

Sự thay đổi này khiến Vương Bàn Tử cảm thấy vô cùng quỷ dị, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca, đây là tình huống gì?" "Có thể là một loại đẳng thuật hoặc niết thuật." Cảnh này, Lục Vũ cũng là lần đầu tiên nghe, lần đầu tiên thấy.

Chỉ là từ tình hình này xem ra, mơ hồ có chút bóng dáng của đẳng thuật, niết thuật.

"Bảo sao tôi thấy có một luồng âm khí lạnh lẽo, thứ này không giống chuyện tốt." Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn đồ án vẫn đang không ngừng biến đổi trên trời, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, thứ này có phải là do hình xăm trên người Cổ Sai biến thành không?" "Xăm hình lên người nó từ nhỏ, chính là để gieo loại thuật pháp này?" Vương Bàn Tử hiếm khi thông minh được một lần, suy nghĩ của hắn cũng trùng khớp với suy nghĩ của Lục Vũ.

Nhất là khi Vương Bàn Tử chú ý thấy ánh mắt A Ninh đầy vẻ mờ mịt, trong lòng càng thêm đắc ý!

Cuối cùng, A Ninh vẫn không nhịn được lên tiếng: "Bất kể là niết thuật hay đẳng thuật, đều là một loại tà thuật, bây giờ Cổ Sai phải làm sao, cứ thế đứng nhìn à?" "Cô biết niết thuật và đẳng thuật?" Vương Bàn Tử vốn còn muốn khoe khoang vài câu, nào ngờ một câu của A Ninh lập tức khiến hắn có cảm giác như đấm vào bông.

“Anh biết tại sao tôi không thể biết.” A Ninh liếc Vương Bàn Tử một cái, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Lục Vũ, nhíu mày nói: “Tình hình của Cổ Sai không ổn lắm, anh còn muốn tiếp tục xem nữa sao?” Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đẳng thuật cũng tốt, niết thuật cũng được, giống như cô nói, đều là tà thuật.” “Bây giờ cách tốt nhất là tĩnh quan kỳ biến, xem rốt cuộc thế nào, chúng ta hãy nghĩ cách.” Bên cạnh, Đa Linh nghe giọng điệu Lục Vũ có phần nặng nề, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tái nhợt, đột nhiên quỳ xuống bên cạnh Lục Vũ, cầu xin: “Anh Lục, anh cứu Cổ Sai đi, anh nhất định có cách đúng không?

Anh cứu anh ấy đi, em cầu xin anh cứu anh ấy...” Lục Vũ nhíu mày, lời còn chưa kịp nói, Vương Bàn Tử đã qua kéo Đa Linh từ dưới đất dậy.

Chung sống lâu như vậy, Lục Vũ là người thế nào Vương Bàn Tử trong lòng rõ như gương.

Nếu có thể cứu, cậu chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn Cổ Sai xảy ra chuyện.

Kéo Đa Linh dậy xong, Vương Bàn Tử lập tức nói: “Cô đừng vội, đợi một chút, đợi đến khi thứ này biến dạng rồi, Tiểu ca sẽ biết phải xử lý thế nào.” Đa Linh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy ánh mắt Lục Vũ vẫn luôn chú ý đến huyết đồ trên trời, đành phải nén lại.

“Thấu Hải Trận Đồ!” Lúc này, huyết đồ không ngừng biến ảo cuối cùng cũng dừng lại.

Ngay khoảnh khắc nó dừng lại, Lục Vũ đã nhận ra nội dung của huyết đồ!

Chương 1159

Trong khoảnh khắc cậu nói ra bốn chữ "Thấu Hải Trận Đồ", liền thấy bức huyết đồ đang xoay tròn kia đột ngột hạ xuống, rơi thẳng lên mâm đá mà họ đang đứng!

Giây tiếp theo!

Mâm đá như được kích hoạt, những đường nét kỳ quái trông như không liên quan gì đến nhau trên mâm đá bắt đầu trở nên sáng rực!

"Hỏng rồi, không phải đẳng thuật!

Là phù trận!" Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, trong nháy mắt phản ứng lại, những đường nét trên mâm đá này là một thứ phức tạp hơn cả phù lục, hẳn là một loại... trận pháp!

"Phù trận gì?" Vương Bàn Tử không hiểu, có chút ngạc nhiên nhìn Lục Vũ một cái.

Nói rồi, hắn lại quay đầu nhìn, thấy một vệt sáng lướt qua đường kẻ dưới chân, bất giác đưa tay định chạm vào.

Lục Vũ vội vàng đưa tay ngăn lại, quát: "Đừng động lung tung!

Lùi lại, đừng làm gì cả, cẩn thận đề phòng!" Vừa nói, cậu vừa dẫn mấy người lùi lại vài bước, lùi đến một khoảng trống có ít phù lục nhất, rồi lại qua đó kéo Cổ Sai sang.

Lúc này, Cổ Sai vẫn còn hôn mê, khí sắc vẫn suy yếu, nhưng trông có vẻ tốt hơn trước một chút.

"Tiểu ca, có chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, không nhịn được lại hỏi một câu.

"Đừng hỏi nữa, cẩn thận đề phòng." Lục Vũ vừa nói, mắt vừa

dán chặt vào những đường nét đang không ngừng lưu chuyển, thắp sáng từng đường một trên mâm đá.

Đợi một lát, tất cả các đường nét đều được thắp sáng!

Những đường nét lưu chuyển lúc này cũng dừng lại.

Chỉ là cái mâm đá này, trông giống như một bức tranh điêu khắc rỗng, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc nhàn nhạt.

A Ninh do dự một lát, đột nhiên lao ra, nắm lấy dây Phi hổ trảo, gắng sức leo lên vài cái, leo đến khoảng cách của hư khí, cúi đầu xuống, hét lớn với Lục Vũ: "Từ trên nhìn không ra là thứ gì, anh có muốn lên xem thử không?" Lục Vũ trầm ngâm một lát, bảo A Ninh xuống, tự mình chạy nhẹ vài bước trên mâm đá, rồi nhảy vọt lên.

Không cần sự trợ giúp của Phi hổ trảo, cú nhảy này cao vài mét, đã đủ để cậu nhìn thấy toàn bộ phù trận.

Chỉ tiếc là, cậu vẫn không thể nhìn ra dụng ý của phù trận này là gì, chỉ mơ hồ có một cảm giác, phù trận đã được kích hoạt, nhưng vẫn chưa hoàn toàn được kích hoạt, dường như còn cần một chút thời gian mới có biến đổi gì đó.

"Tiểu ca, thế nào rồi?" Đợi đến khi Lục Vũ đáp xuống, Vương Bàn Tử ghé sát vào hỏi.

Thấy Lục Vũ lắc đầu, hắn lập tức lại hạ thấp giọng nói: "Tình hình của Cổ Sai có chút không ổn, giờ mặt đỏ hết cả lên rồi." "Đỏ rồi?" Lục Vũ quay đầu nhìn lại, sắc mặt Cổ Sai quả thực đã chuyển sang màu đỏ, hơn nữa là đỏ bừng!

Trước đó tái nhợt, bây giờ đỏ bừng.

Lục Vũ nghĩ đến điều gì đó, miệng khẽ lẩm bẩm: "Trước âm sau dương, âm dương điều hòa?" Vương Bàn Tử nghe không hiểu gì cả, không nhịn được lại truy vấn: "Tiểu ca, anh nói âm dương điều hòa gì

cơ?

Là nói cái hư khí này?" "Âm dương điều hòa, giữa hỗn độn mới có hư khí." Lục Vũ khẽ nhíu mày, tiếp tục nói: "Cổ Sai ở trong Quy Khư đủ lâu, trên người đã hấp thu một lượng lớn hư khí." "Cho nên, hư khí sẽ làm hình xăm của cậu ta hiện ra!" "Sau đó, chúng ta tiến vào đây, từ hư chuyển thực, hư khí phá thể mà ra, che mất hình xăm." Những lời này, đừng nói Vương Bàn Tử nghe không hiểu, A Ninh ở bên cạnh càng nhíu chặt mày, không nhịn được nói: "Anh đang nói gì vậy, có thể đừng nói chuyện thần thần bí bí như thế được không?" "Nghe không hiểu thì câm miệng, ai cho cô xen vào!" Vương Bàn Tử biết Lục Vũ đang trong thời gian giải mã then chốt, không nói hai lời, quay đầu mắng một câu.

"Hư khí, trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 là một loại phong thủy rất đặc biệt.

Chính cái gọi là hư thì thực, thực thì phải biết.

Hư khí, chính là một loại khí có thể hư có thể thực, phi hư phi thực, tựa như hỗn độn, nhưng không phải hỗn độn." "Cậu ta xăm mình vào mỗi đêm trăng tròn, chính là thông qua một thủ đoạn nào đó, xăm nguyệt tinh lên người, nguyệt tinh địa hoa, sẽ hấp dẫn hư khí." "Phù trận này, chính là một loại phù trận được kích hoạt bằng hư khí." "Thấu Hải Trận trên lưng Cổ Sai, thực ra cũng là một loại phù lục, chỉ là ẩn giấu trong những hình xăm kia, rất khó nhìn thấy." "Loại phù lục đó sẽ khiến Cổ Sai không ngừng hấp thu hư khí..." "Những hư khí đó, sẽ kích hoạt phù trận này.

Phù trận này, là một..." Lục Vũ đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào quan tài xương cá voi trên bãi đá ngầm phía trên.

Trong quan tài xương cá voi có Cửu Long Đỉnh của Quy Khư, Hậu Nghệ từng luyện tiên đan, nhưng đỉnh hủy đan vong.

Cây Phù Tang hấp thu linh khí của tiên đan, muốn thoát khỏi Quy Khư, Cửu Long Đỉnh là trận nhãn của cây Phù Tang, trấn áp cây Phù Tang...

Phù trận này, lẽ nào là để trấn áp cây Phù Tang?

"Nhưng tại sao ở giữa lại thiếu một mảnh?" Lục Vũ nhíu mày, miệng khẽ lẩm bẩm một câu.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử nghe thấy lời của Lục Vũ, lại thuận theo tầm mắt của cậu nhìn qua, lập tức hiểu ra một chút, đột nhiên nói: "Tiểu ca, ý anh là cái hố ở giữa không đúng?" Vừa dứt lời, liền thấy cái hố lớn ở trung tâm mâm đá, nước biển đột nhiên hạ xuống!

Xoáy nước vốn tồn tại, lại đột nhiên biến mất!

"Vãi chưởng?

Tình hình gì vậy?" Cái hố lớn biến đổi bất thường, dọa Vương Bàn Tử giật nảy mình, hắn bất giác đi về phía trước hai bước, đứng bên cạnh hố, nghển cổ nhìn vào.

Trong hố, tối đen như mực.

Bật đèn pin cũng không thấy nước, dường như nước biển đã rút đi đâu mất.

Trên mâm đá, phù văn vẫn lấp lánh...

"Tiểu ca, tình hình thế nào đây?" Vương Bàn Tử không quyết được, quay đầu nhìn Lục Vũ.

Chương 1160

Lục Vũ nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm hồi tưởng lại từng cảnh tượng đã xảy ra trước đó.

Bây giờ, cái phù lục này cũng tốt, phù trận cũng được, rõ ràng là đã được kích hoạt.

Sự kích hoạt này chính là dùng hư khí mà Long Hộ Cổ Sai hấp thu được.

Nhưng cái hố này...

"Hửm?" Lục Vũ cầm đèn pin chiếu vào miệng hố, đột nhiên phát hiện bên dưới miệng hố, lại có bậc thang từ từ đi xuống!

Bậc thang dốc, đứng ở trên cũng không nhìn thấy tình hình bên dưới.

"Tiểu ca?

Xuống không?" Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng nhìn thấy bậc thang, liền hỏi một câu.

"Xem xét đã." Lục Vũ trực tiếp lấy ra pháo sáng lạnh, ném hai cây vào trong hố.

Trong hố tối tăm, pháo sáng lạnh cũng chỉ có thể chiếu sáng vị trí miệng hố.

Mơ hồ, chỉ có thể thấy bốn vách hố không giống như hang động do con người đục đẽo, đỉnh vách lởm chởm không đều, cho người ta cảm giác như một hang động tự nhiên.

Còn những bậc thang kia, coi như là chứng cứ do con người đục đẽo.

Lục Vũ đổi mấy vị trí, cũng không nhìn thấy được sâu bên trong.

Nhưng... khoảng một phút sau, trong hố đột nhiên có thêm một vệt sáng, từ từ chiếu sáng hang động.

Lần này, mấy người đều có thể thấy rõ, hai bên bậc thang, vô số giao nhân vảy đen, xếp thành một hàng, toàn bộ đều không có đầu, biến thành nến, đã bị pháo sáng lạnh đốt cháy.

"Vãi chưởng..." "Tần Thủy Hoàng cũng không có dàn trận lớn như vậy..." Vương Bàn Tử miệng lẩm bẩm, trong lòng Lục Vũ cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nếu nói đây là mộ đạo, từ xưa đến nay quả thực không có mộ đạo nào xa hoa hơn mộ đạo này!

Trong truyền thuyết, Tần Thủy Hoàng cũng chỉ dùng hai giao nhân vảy đen ở cuối mộ đạo làm nến trường sinh.

Mà con đường này hiện tại, nhìn không thấy điểm cuối, toàn bộ đều là "nến lớn" làm từ giao nhân vảy đen!

"Đưa Cổ Sai qua đây." Lục Vũ quay đầu nói với Vương Bàn Tử.

Hình xăm của Cổ Sai giống như một bản đồ, hơn nữa còn là bản đồ biết thay đổi.

Mặc dù bây giờ hình xăm đã biến mất, nhưng từ tình hình cơ thể cậu ta hẳn cũng có thể phát hiện ra một vài manh mối.

"Hù..." Khi được Vương Bàn Tử ôm đến miệng hố, Cổ Sai thở ra một hơi dài, đột nhiên tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cậu ta vẫn còn có chút ngơ ngác, nhìn xung quanh, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Nhưng ngay sau đó, khi cậu ta nhìn thấy ánh nến bên dưới cái hố lớn, cả người sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, vội nói: "Chúng ta mau đi, không thể xuống dưới, tôi

vừa mơ thấy, bên dưới đang nhốt một thứ rất lớn, cực kỳ, cực kỳ lớn, rất đáng sợ!" Lời này vừa hét xong, liền nghe thấy bên dưới đột nhiên truyền đến tiếng "loảng xoảng loảng xoảng" như tiếng xích sắt rung động!

Ngay sau đó, những cây nến trường sinh giao nhân ở miệng hố, như sống lại, có một con, trực tiếp bước đi, đi lên bậc thang, từ từ hướng lên!

Giao nhân không đầu, trên đầu ngọn lửa ma cháy bừng bừng, vậy mà vẫn có thể đi lại.

Cảnh tượng này, suýt nữa dọa chết Cổ Sai và Đa Linh!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng giật nảy mình!

Nhưng Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, đưa tay kéo Lục Vũ, quát: "Tiểu ca, tránh ra!" Nói xong, hắn như làm ảo thuật lấy ra một khẩu súng tiểu liên từ túi Ban Lạc Ti, nhắm vào con giao nhân không đầu đang đi lên mà bắn một phát!

Giao nhân không đầu không có cảm giác gì, sau một phát súng, nó vẫn từ từ đi lên, bước những bước vững chắc, ngọn lửa ma trên đầu cũng không hề rung lắc.

Mắt thấy, nó sắp đi ra khỏi hố!

Vương Bàn Tử nghiến răng, bóp cò, tiếng súng "đoàng đoàng đoàng" không ngừng vang lên, trong chốc lát, đã bắn hết một băng đạn, giao nhân không đầu cũng đã đi đến mép hố, lửa ma đã ló ra ngoài.

"Đừng ngây ra đó, lùi lại!" Lục Vũ vỗ vào người Vương Bàn Tử, hắn mới phản ứng lại, vội vàng theo Lục Vũ lùi lại, tránh khỏi miệng hố.

"Cho tôi một khẩu súng!" A Ninh lần này vốn cũng chuẩn bị súng,

nhưng đều đã chìm xuống đáy biển cùng với con tàu.

Lúc này, không có vũ khí, trong lòng không yên tâm!

Vương Bàn Tử hiếm khi hào phóng, trực tiếp ném khẩu súng trong tay cho A Ninh, lại ném thêm mấy băng đạn qua.

Cùng lúc đó, một con giao nhân vảy đen lỗ chỗ như tổ ong, đã hoàn toàn chui ra khỏi hố!

Con giao nhân vảy đen lỗ chỗ, toàn thân mỗi một lỗ đều bốc lên ánh lửa, trông cực kỳ quỷ dị!

A Ninh thay xong băng đạn, đang định nổ súng thì con giao nhân vảy đen đột nhiên "bùm" một tiếng, nổ tung!

Chương 1161

Vô số ánh lửa bắn ra từ phía!

Trong đó, mấy chùm lửa lớn nhất đều lao về phía Cổ Sai!

Lục Vũ ở ngay bên cạnh Cổ Sai, lúc này một tay nắm lấy Cổ Sai, chân bước lệch đi, tránh được ngọn lửa ma của giao nhân vảy đen!

"Tiểu ca, lại tới nữa!

Lại tới nữa!" Sau con giao nhân vảy đen đầu tiên, hết con này đến con khác tranh nhau xông ra khỏi hố đen!

Sau khi xông ra, chỉ trong chốc lát, những con giao nhân đó liền nổ thành một đám lửa!

Vương Bàn Tử tay cầm cây côn Bách Luyện Di Tôn không ngừng vung vẩy, cũng hét lớn: "Tiểu ca, tôi thì không sao, hay là giấu Cổ Sai, Đa Linh bọn họ đi, tôi thấy họ chưa chắc đã trụ được!" A Ninh dẫn Đa Linh đã sợ đến ngây người trốn sau lưng Vương Bàn Tử, dựa vào sức gió của cây côn để chống đỡ, thỉnh thoảng bắn một phát vào những con giao nhân lọt qua.

Nhưng cũng giống như trước, đạn không thể gây sát thương cho giao nhân!

"Không được, ra ngày càng nhiều rồi, không nghĩ cách nữa, trên này sẽ toàn là giao nhân!" A Ninh lại bắn hết một băng đạn, gân cổ hét lên!

Những con giao nhân này, cứ như cố ý ra đây để nộp mạng vậy.

Đánh thế nào cũng không dừng lại một bước, trừ khi bắn nó thành tổ ong, cả con giao nhân sẽ phát nổ!

Tình hình này, đối với họ ngày càng bất lợi!

Lục Vũ trong lòng suy nghĩ nhanh, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề then chốt!

Không đúng!

Những con giao nhân này dường như là năng lượng của cái mâm đá này!

Dầu giao nhân, có thể khiến mâm đá phản ứng ngày càng lớn!

Họ không nên đánh những con giao nhân này!

Trong lòng Lục Vũ lóe lên một tia giác ngộ, quay đầu nhìn lại, những con giao nhân bước những bước vững chắc, trông như cùng một hướng, nhưng vẫn có một số khác biệt nhỏ!

Đợi đã!

Lục Vũ cúi đầu lại nhìn kỹ mâm đá.

Hai con giao nhân phát nổ kia, dầu, lửa, đã thắp sáng hai khu vực trên mâm đá.

Trong đầu Lục Vũ, lập tức hiểu ra suy đoán của mình là đúng!

Không do dự, Lục Vũ trực tiếp quát: "Bàn Tử, đừng đánh, dẫn họ qua đây!" "Hả!" "Qua đây!" Lúc này, Lục Vũ cũng không kịp giải thích nhiều hơn với Vương Bàn Tử, chỉ có thể bảo hắn mau qua!

Vương Bàn Tử tuy không hiểu ý gì, nhưng vẫn nhanh chóng làm theo lời Lục Vũ, hét lớn một tiếng, trực tiếp vòng một vòng lớn, chạy về phía Lục Vũ.

Từ vị trí của Lục Vũ nhìn qua, những con giao nhân vảy đen kia, trông như đang đuổi theo Vương Bàn Tử, nhưng động tác của chúng không nhanh!

Gần như trong nháy mắt, giao nhân vảy đen đi đến một vị trí, ngay khoảnh khắc dừng lại, đột nhiên đổ gục xuống, hóa thành một đám lửa, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

"Vãi chưởng..." Vương Bàn Tử vừa chạy đến bên cạnh Lục Vũ, vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Trong chốc lát, hắn không khỏi ngây người.

Đúng lúc này!

Từng con, từng con giao nhân vảy đen, đều hóa thành ánh lửa!

Trong chớp mắt, lửa bùng lên dữ dội!

Tựa như cây lửa hoa bạc!

Một vệt lửa, còn bắn thẳng về phía Vương Bàn Tử!

Đợi đến khi Vương Bàn Tử chú ý đến ánh lửa, nó đã đến ngay trước mặt, không thể tránh né!

Chỉ có thể theo bản năng giơ cây côn quý lên, hy vọng nó có thể đỡ được!

Nhưng... vệt lửa đó lại đột nhiên hướng xuống, rơi thẳng lên mâm đá, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Vương Bàn Tử.

"Tiểu ca, đây là trò gì vậy?" Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên nhìn Lục Vũ.

"Anh nhìn dưới chân anh đi, trên mâm đá có thêm một phù hiệu!" A Ninh hét lên, cẩn thận nhìn vào chỗ ngọn lửa vừa rơi xuống trước mặt Vương Bàn Tử, rồi lại ngẩng đầu nhìn xung quanh: "Tôi thấy sao không giống phù trận, mà giống... quẻ đồ?" "Chấn thượng Chấn hạ, Chấn vi Lôi..." Lục Vũ cũng nhìn ra quẻ tượng, hơn nữa còn nhìn ra nhiều hơn A Ninh.

Chương 1162

Đây không chỉ là quẻ tượng, mà còn đang không ngừng biến ảo!

Trong Phục Hy Thập Lục Quái, quẻ Chấn không chỉ là một quẻ Chấn, mà còn là một cung Chấn, cung Chấn có bát quái, có thập lục quái, tùy theo cách dùng khác nhau mà quyết định là bát quái hay thập lục quái, cũng như quẻ tượng!

Bây giờ quẻ tượng này, trông là Chấn Vi Lôi, nhưng khi một con giao nhân vảy đen khác phát nổ, quẻ tượng liền từ Chấn Vi Lôi biến thành Lôi Địa Dự.

Sự biến hóa kỳ quỷ như vậy, lập tức khiến Lục Vũ không thể rời mắt, tập trung quan sát, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Vương Bàn Tử cũng không hiểu Lục Vũ đang làm gì, chỉ vô tình quay đầu lại nhìn thấy Cổ Sai, lập tức gân cổ hét lớn: "Tiểu ca, không ổn!

Hình xăm trên lưng Cổ Sai lại hiện ra rồi!" Nghe thấy giọng Vương Bàn Tử, Lục Vũ quay đầu liếc nhìn lưng Cổ Sai, Thấu Hải Trận Đồ lờ mờ hiện ra.

Còn chưa kịp để Lục Vũ quan sát thêm, một đám giao nhân vảy đen vẫn đang đứng trên mâm đá, di chuyển chậm chạp đột nhiên dừng lại, tất cả đều quay đầu, nhìn chằm chằm vào vị trí của Lục Vũ và những người khác.

Lúc này, quẻ tượng lại biến, từ Lôi Địa Dự, biến thành Thủy Phong Tỉnh!

Thủy Phong Tỉnh là một trong những biến quái mà Lục Vũ quen thuộc nhất, vừa nhìn qua, lập tức phát hiện, quẻ Thủy Phong Tỉnh

này, sáu hào đều đủ!

Trong đó, hào Cửu Tam, chính là ở vị trí hố đen!

Lúc này miệng hố đen kịt, không còn giao nhân vảy đen nào bò ra, bên trong cũng không thấy giao nhân vảy đen nào!

"Tỉnh cạn không múc, lòng ta đau xót, có thể dùng để cúng tế, vua sáng tôi hiền đều nhận được phúc." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu, đột nhiên hiểu ra!

Cái mâm đá này, chính là sự diễn biến của cung Chấn!

Hơn nữa, bao hàm cả thập lục quái của cung Chấn!

Thập lục quái cung Chấn, cát hung vô số, biến ảo khôn lường, có thể nói là thiên biến vạn hóa!

Mà bây giờ, Thủy Phong Tỉnh xuất hiện ở đây, có gió, có nước, có giếng, là một quẻ cát hiếm có!

Lối ra duy nhất, hoặc nói là căn cứ, chính là nằm ở vị trí trung tâm của mâm đá!

Lục Vũ không chút suy nghĩ, trực tiếp gọi Vương Bàn Tử và những người khác lao về phía cái hố lớn ở giữa.

Ngay lúc họ bắt đầu chạy, những con giao nhân vảy đen chưa phát nổ kia dường như cũng hiểu ra điều gì, tất cả đều điên cuồng lao về phía miệng hố!

Vương Bàn Tử đến miệng hố, còn có chút do dự, nhưng Lục Vũ tung một cú đá, trực tiếp đá Vương Bàn Tử xuống.

Ngay sau đó, A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh đều không chút do dự rơi vào cái hố lớn ở giữa!

"Á!" Vương Bàn Tử cảm thấy cơ thể lơ lửng, gân cổ la hét...

Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe thấy một tiếng "phùm", hắn rơi thẳng vào một vũng nước...

Vương Bàn Tử vừa mới ngoi đầu lên khỏi mặt nước, A Ninh vừa hay rơi xuống, lập tức lại đè Vương Bàn Tử chìm xuống vũng nước!

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử lại nổi lên mặt nước, gân cổ chửi rủa: "Con họ A kia, cô có phải đang trả thù tôi không!" A Ninh cười lạnh một tiếng: "Muốn trả thù anh tôi đã trả thù từ lâu rồi, cần gì đợi đến bây giờ?" "Đừng nói nhảm nữa, đèn pin, xem xung quanh thế nào..." Lời của A Ninh mới nói được một nửa, giọng đột nhiên im bặt.

Một vệt sáng, đã chiếu sáng vũng nước nơi họ đang ở!

A Ninh quay đầu nhìn lại, sau lưng chính là Lục Vũ đang cầm đèn pha.

Lúc này, Lục Vũ cũng đang quan sát tình hình xung quanh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, họ đang ở bên dưới cái mâm đá khổng lồ kia.

Từ dưới nhìn lên, có thể thấy toàn bộ mâm đá đang di chuyển chậm rãi.

Vị trí ở giữa, mơ hồ có thể thấy một nửa cầu thang treo, trên đó còn có vài giao nhân vảy đen không đầu.

Cầu thang treo đó, dường như nối liền với một hang đá, nhưng nhìn không rõ lắm.

Toàn bộ bên dưới mâm đá là một cơ quan cực kỳ phức tạp và đồ sộ!

Nhìn sang bên cạnh, có thể thấy vô số dây xích sắt, nối liền với cơ quan.

Những sợi xích đó kéo, làm chuyển động mâm đá di chuyển.

Lục Vũ nhìn, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia giác ngộ...

Trước đó ở bên ngoài "cây Phù Tang", có vô số người đồng và xích sắt!

Những sợi xích này, rất có thể chính là nối liền với những người đồng bên ngoài "cây Phù Tang", dùng sức mạnh của thủy triều, thúc đẩy cơ quan, thay đổi quẻ tượng.

Thủ đoạn này, thật sự là tinh diệu!

Nhìn ra xa hơn, bên ngoài vũng nước có một con dốc thoai thoải đi lên, trên đó mơ hồ có thứ gì đó, từ vị trí của họ cũng không nhìn rõ lắm.

Chương 1163

Lục Vũ khẽ nhíu mày, bơi về phía trước vài cái, nói: "Đừng cãi nhau nữa, lên đi." Lúc này, A Ninh và Vương Bàn Tử vẫn đang không ngừng cãi vã.

Vương Bàn Tử lắm mồm, cứ nói A Ninh cố ý nhắm vào đầu hắn để giẫm, còn muốn chiếm tiện nghi của hắn.

Đấu võ mồm, A Ninh tự nhiên không phải là đối thủ của Vương Bàn Tử, bị hắn nói cho một trận, tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận không thể cắn chết Vương Bàn Tử!

Khổ nỗi, chửi không lại!

Thôi thì, tức giận, trực tiếp đánh nhau với Vương Bàn Tử!

Hai người trong nước anh qua tôi lại, nhất thời nước bắn tung tóe!

"Còn cãi nữa, thì đừng đi, tất cả ở lại trong vũng nước!" Lục Vũ lạnh lùng nói một câu, Vương Bàn Tử lập tức dừng tay, A Ninh thì nhân cơ hội đánh Vương Bàn Tử một cái nữa, lúc này mới thu tay lại, lạnh lùng nói: "Mau lên đi, xem Cổ Sai có biến đổi gì không.

Tôi cảm thấy, Long Hộ này của anh ta không đơn giản như vậy." Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng A Ninh, lầm bầm: "Tử viết, duy tiểu nhân dữ nữ tử nan dưỡng dã, thánh nhân nói không sai mà..." Vừa nói, Vương Bàn Tử cũng đi theo, từ vũng nước bơi vào bờ.

Vũng nước thực ra không lớn, đường kính chỉ khoảng hơn mười mét, mấy người bơi một lát đã lên bờ.

Sau khi lên, mới phát hiện con dốc đi lên kia, không phải là đường, mà là một phần của "cây Phù Tang", trông giống như bộ rễ của cây.

Dọc theo bộ rễ, đi lên vài bước, liền thấy một cái bệ nhỏ tương

đối bằng phẳng, trên đó đặt một cỗ quan tài màu đen.

Gỗ quan tài, là gỗ Phù Tang!

Vừa nhìn thấy quan tài, Vương Bàn Tử lại hưng phấn, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca, cái quan tài xương cá voi trên kia là giả, là trò của Tây Vương Mẫu, cái này mới là hàng thật đúng không?" "Bên trong này, có phải là Hậu Nghệ trong truyền thuyết không?" "Xem rồi nói." Lục Vũ nhíu mày, đi đến gần, cẩn thận xem xét.

Quan tài không có dấu vết bị mở, cảm giác họ có thể là những người đầu tiên đến đây.

Dường như... lúc Tây Vương Mẫu thám hiểm Quy Khư, cũng không đi đến đây?

Lục Vũ đưa tay gọi Cổ Sai qua, nhìn vào lưng cậu ta, hình xăm đã khôi phục như cũ.

Điều đó chứng tỏ, ở đây không có một chút hư khí nào, không có thứ gì có thể kích động hình xăm của cậu ta.

Xem ra, giả thiết của cậu có khả năng là thật...

Lục Vũ đang suy nghĩ, Vương Bàn Tử đột nhiên kêu lên một tiếng quái dị, cơ thể ngay lập tức đứng thẳng tắp: "Tiểu ca, anh mau xem giúp tôi, có thứ gì đó chui vào ống quần tôi!" "Không ổn, không ổn, nó chui vào rồi!" Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy ống quần Vương Bàn Tử đang động đậy, có thứ gì đó đang bò lên!

Lục Vũ khẽ nhíu mày, đưa tay ra tóm, trực tiếp đè lại.

Ngay sau đó, một nhát dao rạch rách ống quần Vương Bàn Tử, lôi thứ bên trong ra.

Chỉ thấy, một con quái vật mặt người thân cá xuất hiện trong tay Lục Vũ.

Con quái vật dài khoảng một thước, mặt người, tay chân, thân cá, sau lưng có cánh ngắn.

Bị Lục Vũ tóm lấy, nó điên cuồng vặn vẹo cơ thể, dường như rất không thích Lục Vũ.

A Ninh liếc nhìn, nói: "Đây là giao nhân vảy đen lúc nhỏ sao?" Nói xong, cô lại quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, nhàn nhạt nói: "Giao nhân vảy đen cũng muốn leo lên người anh, có thể thấy anh đáng ghét đến mức nào?" "Cô biết cái rắm, còn giao nhân vảy đen lúc nhỏ, trông có giống nhau đâu!" Vương Bàn Tử theo thói quen đáp trả một câu, rồi lại mắt trông mong nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca, thứ này không phải giao nhân vảy đen chứ?

Tôi thấy thứ này hẳn là đồ tốt, biết Bàn gia tôi là người tốt, nên muốn theo tôi, đúng không?" Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, hiếm khi cười một tiếng: "Cậu nói đúng." Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức vui vẻ, đắc ý nhìn A Ninh một cái, sau đó hỏi: "Tiểu ca, tiểu tử này là thứ tốt gì, có thể giống như con thỏ con kia không..." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, nhẹ giọng nói: "Đây là Lăng Ngư." 【Tên vật phẩm: Lăng Ngư】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú lục phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thủ lăng, tầm long】 【Mô tả vật phẩm: Lăng Ngư mặt người, tay chân, thân cá, sinh ở Nam Hải, được nuôi dưỡng bằng âm khí lăng mộ mới có thể trưởng thành, lúc nhỏ rất khó sinh tồn, sau khi trưởng thành thành yêu thú nhập phẩm, sinh ra hai chân, có thể lên bờ, giỏi hỏi âm tầm lăng, thích âm kỵ dương...】 Lục Vũ nói đơn giản vài câu, mắt Vương Bàn Tử sáng lên, nói: "Vậy nói thế, tiểu tử này cũng gần giống 'Lăng Lý' nhỉ!" Lăng Lý chính là một loại tê tê đặc biệt.

Vương Bàn Tử và Lục Vũ bọn họ trước đây khi đến Trường Bạch Sơn đã từng tình cờ gặp một con Lăng Lý.

Tiếc là, sau đó bị Bạch Trạch dụ đi mất, không thấy tung tích.

Biết là Lăng Ngư, Vương Bàn Tử cũng không còn thấy con cá nhỏ hình thù kỳ dị này đáng sợ nữa, ngược lại còn đưa tay ra, muốn trêu nó một chút.

Thấy tay Vương Bàn Tử, Lăng Ngư càng kích động, điên cuồng vặn vẹo cơ thể.

Đôi cánh của nó trơn tuột, Lục Vũ không tóm chắc, Lăng Ngư tuột khỏi tay.

Tiểu tử này rơi xuống đất, đôi cánh nhỏ gắng sức vỗ vỗ, sau một hồi lạch bạch, lại giống như một con chim, bay lên vai Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đang định nói gì đó, Lăng Ngư lại gắng sức vỗ cánh, bay loạn xạ một hồi, bay lên trên cái quan tài lớn ở không xa.

Nó đậu trên quan tài, hướng về phía Vương Bàn Tử vỗ cánh, miệng động đậy, phát ra tiếng "chít chít", trông như đang lấy lòng Vương Bàn Tử...

Vương Bàn Tử khẽ ngẩn người, nhếch miệng cười: "Không phải người một nhà, không vào một cửa, tiểu tử này giống hệt Bàn gia ta, đều thích thăng quan phát tài a!" Hắn vẫn luôn ghen tị Lục Vũ có Ngoa Thú, lúc này nhìn thấy Lăng Ngư, trong lòng vô cùng phấn khích!

Đùa một câu xong, hắn lại liếc Lục Vũ, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, có phải đến lúc thăng quan phát tài rồi không?" Lục Vũ nhìn cái quan tài lớn ở xa, khẽ thở ra một hơi, không nói lời chúc may mắn thăng quan phát tài gì, chỉ gật đầu, ra hiệu cho Vương Bàn Tử qua đó điểm đèn.

Cái quan tài lớn này, quả thực không tầm thường.

Dùng "gỗ Phù Tang" làm quan tài, đó là chuyện người thường có

thể làm được sao?

Người cuối cùng dùng loại thần mộc này làm quan tài, vẫn là Tinh Tuyệt nữ vương.

Chương 1164

Nhưng, Tinh Tuyệt nữ vương chỉ dùng một đoạn "thần mộc Côn Luân", hơn nữa đoạn thần mộc Côn Luân đó còn bị Tinh Tuyệt nữ vương gieo Thi Hương Ma Dụ, lại dùng bí pháp, biến thần mộc Côn Luân thành Quỷ Động ma mộc.

Nhưng cái quan tài lớn này hiện tại, lại không hề bị tổn hại, là quan tài gỗ Phù Tang đích thực.

Chỉ riêng về sự quý giá của quan tài mà nói, hẳn là đệ nhất thế gian!

Thêm vào đó vị trí chôn cất của quan tài này, lại là Quy Khư độc nhất vô nhị trên đời, lại còn ở gốc cây Phù Tang...

Mấy người vốn đứng không xa, chỉ trong chốc lát đã đi tới, đứng bên cạnh quan tài lớn.

Lăng Ngư lúc này đang ở trên nắp quan tài, không ngừng vỗ cánh, cơ thể không ngừng gõ vào nắp quan tài, phát ra tiếng "bộp bộp".

Vương Bàn Tử nhếch miệng cười: "Tiểu ca, tiểu tử này còn sốt ruột hơn cả tôi nữa?" "Điểm đèn đi, cái quan tài này không tầm thường, cứ theo quy củ mà làm, không có hại." Lục Vũ nói một câu, Vương Bàn Tử cũng dẹp đi tâm tư đùa giỡn, gật đầu thật mạnh, sau khi hỏi rõ phương vị của Lục Vũ, liền ở góc phòng thắp nến, lại bảo A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh đứng canh bên cạnh nến.

Làm xong tất cả, Vương Bàn Tử lập tức ghé sát vào Lục Vũ, nói: "Tiểu ca, bắt đầu?" "Cậu mang nó đi trước, lỡ như rơi xuống, có thể sẽ có phiền phức." Vương Bàn Tử rùng mình, lập tức hiểu ý Lục Vũ.

Tiểu tử này sống ở nơi âm địa, âm khí cực nặng, nếu trong quan

tài lớn giấu tống tử, nó lại rơi vào, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Ngay lập tức, Vương Bàn Tử đưa tay ra, đặt lên mép quan tài, Lăng Ngư liền vỗ cánh, nhảy tưng tưng, vui vẻ chạy vào lòng bàn tay Vương Bàn Tử, rồi lại theo cánh tay bò lên, như một con chim đậu trên vai Vương Bàn Tử, lúc này mới dừng lại, chỉ vui vẻ kêu "chít chít".

"Mày bám chắc vào đấy, Bàn gia ta bắt đầu ra tay đây." Vừa nói, Vương Bàn Tử đã chuẩn bị xong xà beng các loại, bắt đầu mở quan tài.

Chuyện mở quan tài này, Vương Bàn Tử cực kỳ chuyên nghiệp, chỉ nhìn một cái đã tìm đúng vị trí.

Đơn giản nạy vài cái, nắp quan tài lập tức lỏng ra.

Cùng với động tác của hắn, Lăng Ngư trên vai Vương Bàn Tử càng vui vẻ, "chít chít" loạn xạ không ngừng.

Vương Bàn Tử cũng nhếch miệng cười, lại quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, tôi mở đây." "Ừm." Lục Vũ không nói nhiều, để mặc Vương Bàn Tử ra tay, đẩy toàn bộ nắp quan tài ra.

Nắp quan tài vừa rơi, lập tức lộ ra thi thể bên trong!

Thi thể toàn thân xanh lục, mơ hồ mọc một lớp lông xanh, nhất là những sợi lông xanh đó lại xanh mướt như còn sống!

Vương Bàn Tử không khỏi giật mình, thầm nghĩ chưa từng nghe nói đến tống tử lông xanh bao giờ?

Trong lúc hắn ngẩn người, Lăng Ngư đột nhiên từ vai Vương Bàn Tử bay lên, "bộp" một tiếng rơi xuống người thi thể.

Nó vừa rơi xuống, toàn bộ thi thể lập tức phát ra ánh huỳnh quang màu xanh!

Vương Bàn Tử giật mình, tay lật một cái, lập tức nắm chặt cây côn quý, đầu cũng không ngoảnh lại hét lên một tiếng: “A Ninh, đèn thế nào!” “Không thay đổi!” A Ninh hét lên, Vương Bàn Tử trong lòng hơi yên tâm, quay đầu nhìn Lục Vũ, hỏi: “Tiểu ca, tình hình thế nào đây?

Tiểu tử này, có cần phải...

Hửm?” Vương Bàn Tử nói được một nửa, giọng đột nhiên im bặt, cả người ngây ra.

Mãi đến lúc này hắn mới phát hiện, trong quan tài lớn có nước, Lăng Ngư đang bơi trong đó!

Nước trong quan tài lớn này cực kỳ đặc biệt, mặt nước lại không hề phản quang, phảng phất như không tồn tại!

Nếu không phải Lăng Ngư đang bơi lội trong đó, kéo theo những sợi lông xanh trên người tống tử lông xanh trôi nổi, căn bản không thể phát hiện ra.

“Tiểu ca, đây là nước gì?

Sao lại đặc biệt như vậy?” Biết nước này có điều kỳ quặc, Vương Bàn Tử cũng không dám tùy tiện ra tay, cẩn thận hỏi một câu. 【Tên vật phẩm: Vô Căn Thủy】 【Cấp bậc vật phẩm: Linh nguyên liệu ngũ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Hỗ trợ tu luyện】 【Mô tả vật phẩm: Nước của sông ngòi hồ biển trên thế gian, đều là có gốc.

Vô Căn Thủy từ trên trời xuống, rơi xuống đất sinh gốc, gặp vật cản sinh gốc, chỉ gặp khí mới có thể giữ được vô căn.

Vô Căn Thủy, nước không có vật, có thể giữ vạn vật không đổi, không mục không nát, linh vật thế gian tắm Vô Căn Thủy, linh tính có thể càng mạnh hơn...】 Vô Căn Thủy Lục Vũ không phải lần đầu tiên tiếp xúc, trước đây khi cậu quan sát Xà Mi Đồng Ngư, chính là dùng

Vô Căn Thủy.

Chỉ là loại Vô Căn Thủy đó, chỉ đến từ nước mưa thông thường.

Mà bây giờ, Vô Căn Thủy trước mắt họ có phải đến từ nước mưa hay không không biết, điều duy nhất có thể xác định, chính là những nước này, là thật sự vô căn!

Luôn được nuôi dưỡng trong cây Phù Tang trong Quy Khư, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, vô căn vô cớ, phảng phất như hỗn độn.

"Hóa ra nó muốn mở quan tài, là vì Vô Căn Thủy." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu, đột nhiên tay lật một cái, lôi cả Ngoa Thú, Bí Hí, Long Quy ra, trực tiếp ném vào trong nước.

Ngoa Thú vừa vào nước, đang định chửi Lục Vũ một câu, đột nhiên phát hiện nước rất đặc biệt, biểu cảm lập tức trở nên có chút cổ quái, ngạc nhiên nói: "Vô Căn Thủy?" "Ê?" "Lăng Ngư?" "Thằng họ Lục, mi tìm được nó ở đâu ra vậy?" "Hửm?" "Đây lại là đâu?" Trong lúc Ngoa Thú đang kinh ngạc ồn ào, Vương Bàn Tử cũng sợ đến xanh mặt, sợ rằng tiểu tử mới đến tay của mình bị Ngoa Thú hoặc Bí Hí, Long Quy bắt nạt.

Nhưng thấy Lăng Ngư vẫn đang bơi trong nước, không để ý đến mấy vị khách không mời mà đến kia, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, nghĩ đến chủ nhân của quan tài, tâm tình của hắn lại căng thẳng, vội vàng quan sát chủ nhân quan tài, kẻo lỡ như có hiện tượng bật dậy khỏi quan tài mà không chú ý.

"Đây là... người đồng?" A Ninh ghé sát vào, cẩn thận nhìn, liền phát hiện người được đặt trong quan tài gỗ Phù Tang, không phải là người thật, mà là một người đồng!

Chương 1165

Vương Bàn Tử cũng chú ý đến sự độc đáo của người đồng, những sợi lông xanh trên người nó, không phải là tống tử lông xanh, mà là... côn trùng?

Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Tiểu ca, đây là loại côn trùng gì, sao lại dày đặc như vậy, toàn bộ mọc trên người người đồng?" Nghe thấy lời của hắn, A Ninh ngẩn ra, nghi ngờ nói: "Không phải là đồng xanh bị oxy hóa sao?

Sao anh biết là côn trùng?" Vương Bàn Tử liếc A Ninh một cái, lại trợn mắt một cái, nói: "Cô tự mình nhìn kỹ được không, đồng xanh bị oxy hóa mà còn mọc lông được à?

Nhìn kỹ, sẽ biết những con côn trùng đó là từ trong người đồng chui ra." "Thứ này, có chút tà môn." "Đúng là có chút tà môn." Lục Vũ sắc mặt ngưng trọng, nhìn người đồng và những con côn trùng đó, không nói một lời.

Giống như Vương Bàn Tử nói, những con côn trùng này, là từ trong người đồng chui ra.

Hơn nữa, không phải là côn trùng thông thường.

Những con côn trùng này, đều là "Thi Trùng"!

Nếu không phải cậu đã xem qua 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của Hồ Bát Nhất, lúc này thật sự không nhận ra những thứ này.

"Thi Trùng", sở dĩ có tên là Thi Trùng, là vì những con Thi Trùng này đều là từ trong thi thể chui ra.

Hơn nữa, còn không phải là thi thể thông thường.

Nhất định phải là thi thể người, được niêm phong trong đồng xanh, mới có thể mượn khí đồng, nuôi ra Thi Trùng.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, về loại tà thuật này, chỉ có vài câu ngắn ngủi.

Đại khái ý là, đặt người sống vào trong khuôn, dùng dung dịch đồng xanh phủ kín toàn thân, thi thể sẽ bị niêm phong trong đồng xanh.

Sau đó, trong thi thể sẽ mọc ra Thi Trùng.

Cùng với sự thay đổi diện mạo của thi thể đồng xanh, Thi Trùng sẽ mọc ngày càng dài, đợi đến khi diện mạo của người đồng xanh biến mất, Thi Trùng có thể phá thể mà ra.

Về dụng ý và công dụng của việc làm này, nửa cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 không có nói.

Có lẽ, là vì loại tà thuật này quá tà ác, Trương Tam Liên Tử đã xóa đi nội dung liên quan.

Lục Vũ quay đầu cẩn thận nhìn, diện mạo của người đồng, đã gần như biến mất, có thể nói là một cục đồng lớn có hình dạng giống người.

Hơn nữa, không chỉ diện mạo không rõ, ngay cả hình thể cũng trở nên có chút kỳ quái.

Rõ ràng, loại tà thuật này không phải tầm thường.

Dù cho được Vô Căn Thủy bảo vệ, người đồng cũng bị Thi Trùng hủy hoại.

Không đúng!

"Những Vô Căn Thủy này là để bảo vệ Thi Trùng?" Lục Vũ nhíu chặt mày, nói một câu.

Tiếc là những con Thi Trùng này vẫn chưa trưởng thành, hệ thống

cũng không có thông báo, cậu cũng không rõ dụng ý của những con Thi Trùng này rốt cuộc là gì.

Nghe thấy Lục Vũ đột nhiên nói chuyện, A Ninh nhíu mày, nói: "Anh nói loại côn trùng này là Thi Trùng?" "Sao vậy?" Sắc mặt A Ninh biến đổi, nhỏ giọng hỏi: "Đám thi trùng này có liên quan gì đến thi trùng trên người Khương Tử Nha không?" Nghe vậy, ánh mắt Vương Bàn Tử cũng dời sang người Lục Vũ.

Trước đó bọn họ gặp phải Khương Tử Nha Tam Thi trên biển, sau khi vào Quy Khư lại gặp Khương Tử Nha Phân Anh và Hiến Vương phi, giờ lại gặp thi trùng, rất khó để không liên tưởng chúng với nhau.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, khẽ nói: "Tuy cùng tên là thi trùng, nhưng không phải cùng một loại.

Đạo gia gọi là trảm Tam Thi, ý chỉ trong cơ thể con người có ba con thi trùng, gồm thượng, trung và hạ thi trùng.

Còn loại thi trùng này lại là một loại tà thuật." "Trông có vẻ tà tính, nhưng hình như chẳng có hại gì?" Vương Bàn Tử thấy Lăng Ngư, Ngoa Thú và mấy con nhỏ khác vẫn đang bơi lội dưới nước, không giống như có chuyện gì, bèn lên tiếng.

Lời vừa dứt, Ngoa Thú – kẻ trước đó vừa mất tinh thần vì Phù Tang thụ bị hủy – đã hồi phục được chút ít, uể oải nói: "Yên tâm đi, lũ trùng này không phải thi trùng bình thường, có ích không hại đâu.

Vương Bàn Tử, qua đây giúp một tay, bế cái thứ này ra ngoài, cô nãi nãi phải hoạt động tay chân chút mới nói chuyện hẳn hoi với các ngươi được." Vương Bàn Tử hơi khựng lại, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ trầm ngâm, khẽ lắc đầu, nói với Ngoa Thú: "Ngươi nói trước xem thứ này là gì." Ngoa Thú bất mãn hừ hừ, lầm bầm: "Cô nãi

nãi còn lừa các ngươi được sao?

Loại dưỡng thi pháp này cô nãi nãi từng thấy họ Khương làm rồi, sao có thể không biết chứ?" Lục Vũ nhíu mày nhưng không nói gì, chỉ kiên nhẫn đợi câu trả lời của Ngoa Thú.

Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên vươn tay, dùng sức kéo mạnh.

Theo động tác của nó, Bí Hý, Long Quy và Lăng Ngư cũng cùng nhau giúp sức, cố sức đẩy bức đồng nhân (người đồng) từ trong Vô Căn Thủy lên.

Khi đồng nhân rời nước, đám thi trùng kia lập tức rụt hết vào trong!

Đợi đồng nhân được nâng cao thêm một chút, có thể thấy trên lưng nó là đôi cánh tay đan chéo, lòng bàn tay hướng lên như đang nâng đỡ vật gì đó.

Vương Bàn Tử liếc nhìn, do dự hỏi: "Tiểu ca nhi, hay là để tôi giúp nó kéo ra?" "Vương Bàn Tử, mày còn không mau giúp?" Trong đại quan, Ngoa Thú bực bội mắng một câu.

Nhưng Lục Vũ chưa lên tiếng, Vương Bàn Tử vẫn không nhúc nhích.

Chương 1166

Ngay lúc đó, Cổ Sai – kẻ vốn đang mất tinh thần – đột nhiên đứng thẳng dậy, lao nhanh đến cạnh đại quan, vươn tay kéo bức đồng nhân.

Lục Vũ nhíu mày không ngăn cản, chỉ hỏi: "Cổ Sai, cậu làm gì vậy?" Cổ Sai như không nghe thấy gì, nhìn chằm chằm đồng nhân, dùng hai tay ôm chặt lấy nó, bế hẳn từ trong quan quách ra ngoài, đặt xuống đất.

Đợi đồng nhân đứng vững, cậu ta mới thở phào, cẩn thận đỡ lấy nó.

Lúc này, toàn bộ "thi trùng" đã rút hết vào trong cơ thể đồng nhân.

Trên bề mặt đồng nhân chỉ còn lại những lỗ nhỏ dày đặc như bị ăn mòn.

Lục Vũ nhíu mày nhìn đôi bàn tay phía sau lưng đồng nhân, cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Nơi đó đáng lẽ phải có một cơ quan nào mới đúng.

Vương Bàn Tử không nén nổi tò mò, hỏi: "Cổ Sai, cậu đang giở trò gì thế?

Cậu biết thứ này sao?" Cổ Sai nhìn chằm chằm đồng nhân, không nói lời nào.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì, xoay cổ tay lấy ra Bí Hý Bặc Bàn, trực tiếp đặt vào vị trí đôi tay đang nâng đỡ sau lưng đồng nhân.

Cái bặc bàn này là thứ tìm được trong một chiếc vỏ ốc tại Thanh Loa Quán, cùng lúc với Tây Vương Mẫu Mẫu Song Kiếm và Nhiếp Hồn Bình.

Bí Hý Bặc Bàn vốn là thứ ít gây chú ý nhất, công dụng ban đầu là để Hậu Nghệ dùng chứa "Trường Sinh Tiên Đan" của Tây Vương Mẫu, sau đó được dùng làm trận nhãn phong cấm để trấn áp yêu tà.

Lúc ấy Lục Vũ còn cảm thấy thứ này không ăn nhập với hai món kia, nhưng giờ anh phát hiện, đặt Bí Hý Bặc Bàn lên lưng đồng nhân lại vô cùng vừa vặn, như thể một khối thống nhất.

"Cạch!" "Cạch!" Sau vài tiếng động thanh thúy, bặc bàn và đồng nhân đã kết nối với nhau.

Trên bề mặt bặc bàn xuất hiện sự thay đổi!

Nó rung nhẹ như một cơ quan, hiện ra các vạch khắc như la bàn, các vòng tròn và đủ loại cổ triện chữ sâu (trùng quy cổ triện).

Trên đó vô số phù hiệu, vòng trong vòng ngoài không đếm xuể, trung tâm là đồ án Âm Dương Ngư và Bát Quái.

Vòng ngoài tuy viết bằng cổ triện và chữ tượng hình nhưng vẫn có thể nhận ra các ký hiệu Thiên Can Địa Chi.

Tổng cộng có chín vòng tròn, ứng với con số cực hạn của vạn vật, ám hợp với đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Loại quái bàn này khiến Lục Vũ cũng phải kinh ngạc.

Lúc này, Cổ Sai đột nhiên bước tới sau lưng đồng nhân, không nói hai lời bắt đầu xoay chuyển các vòng tròn trên quái bàn, như đang thôi diễn quái tượng.

Lục Vũ biến sắc, khẽ hỏi: "Cổ Sai, cậu biết đây là gì sao?" "Biết ạ." Cổ Sai đáp dứt khoát: "Từ lúc bắt đầu xăm hình, A Ba đã bắt cháu làm cái này, xáo trộn thứ tự trên đó rồi bảo cháu xếp lại thành một đồ án gọi là nhất âm, nhị dương, tam dương, tứ dương, ngũ âm, lục âm.

A Ba nói cái này rất quan trọng, sau này khi xuống nước mò ngọc có thể sẽ dùng tới.” Nghe lời Cổ Sai, Lục Vũ sực nhớ tới một việc!

Trước đó trên vỏ ốc lớn ở Thanh Loa Quán, họ đã thấy bức bích họa.

Cuối bức họa là cảnh Tây Vương Mẫu đứng trước một bộ hài cốt rồng khổng lồ, trên tay nâng một chiếc bặc bàn.

Đó chính là chiếc bặc bàn sau lưng đồng nhân hiện tại!

Mối liên hệ ở đây là gì?

Hiện tại bặc bàn trên đồng nhân và “Quy Khư Cửu Long Đỉnh” trên thạch bàn đều là bộ phận của một cơ quan khổng lồ.

Nghĩa là giải mã được bặc bàn sẽ kích hoạt cơ quan?

Không, không đơn giản như vậy!

Bặc bàn cũng chỉ là một phần cơ quan thôi.

Trong lúc Lục Vũ suy tư, Vương Bàn Tử ghé sát lại lầm bầm: “Tiểu ca nhi, trò gì đây?

Cổ Sai, mày đừng có nghịch lung tung kẻo hỏng.

Chuyện quái tượng Tiểu ca rành nhất, để Tiểu ca nhi làm.” “Đừng làm loạn.” Lục Vũ ngăn Bàn Tử lại, kéo anh ta sang một bên, để mặc Cổ Sai điều chỉnh bặc bàn, thuận miệng hỏi: “Cái gọi là ‘nhất âm, nhị dương, tam dương, tứ dương, ngũ âm, lục âm’ mà cậu ta nói là một quái tượng, cậu biết là quái gì không?” “Chịu.” Vương Bàn Tử lắc đầu, mặt ngơ ngác.

“Lôi Phong Hằng.” Lục Vũ liếc Bàn Tử rồi nói tiếp: “Lôi Phong Hằng chính là quái tượng chúng ta từng thấy trên mảnh bình vỡ kia.

Chu Thiên Toàn Quái huyền diệu vô cùng, bất kỳ quái tượng nào xuất hiện đều ám hợp thiên cơ.

Ban đầu chúng ta thấy Lôi Phong Hằng, giờ Cổ Sai lại đang thôi diễn nó, giữa hai bên chắc chắn có uyên nguyên." Chuyện quái tượng thì Bàn Tử và A Ninh đều không hiểu, nhưng nghe Lục Vũ nói về sự liên quan, tim cả hai đều thót lại.

A Ninh như nghĩ ra điều gì, sắc mặt thay đổi: "Lúc trước anh nói đại quan không có dấu hiệu bị động chạm, nghĩa là chưa từng có ai đến đây.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, chúng ta chắc chắn không phải những người đầu tiên." Vương Bàn Tử hiếm khi không cãi lại A Ninh, gật đầu đồng tình: "Tiểu ca nhi, anh nói xem thứ bên dưới này có khi nào là do Tây Vương Mẫu làm ra không?

Bà ta bày ra cái đại quan này rồi cơ quan các thứ, có phải là để đám Long Hộ như Cổ Sai làm việc cho bà ta không?" Nói đi cũng phải nói lại, anh ta chưa từng thấy trình độ cơ quan thuật của Tây Vương Mẫu cao siêu đến thế.

Chương 1167

Lần trước tới Tây Vương Mẫu Thành chỉ thấy cái quan tài vẫn ngọc khổng lồ, ngay cả địa cung cũng chẳng có cơ quan bí thuật gì đặc biệt.

Theo hiểu biết của anh ta, Tây Vương Mẫu lợi hại ở khoản luyện đan (thi biệt đan và trường sinh) cùng thuật điều khiển rắn.

Huống chi, Tây Vương Mẫu bắt Long Hộ làm gì?

Nuôi rồng sao?

"Khoan đã..." Lục Vũ biến sắc, đột nhiên kéo Cổ Sai lại, nhìn kỹ hình xăm trên lưng cậu ta.

Hình xăm đó không chỉ là bản đồ Quy Khư mà còn là... quy trình thực hiện mọi việc!

Công việc của Long Hộ là tuân theo các ký hiệu trên hình xăm để hoàn thành từng bước một.

Từ lúc vào Quy Khư, khám phá Bang Xác Sơn, phát hiện Phù Tang thụ, tiến vào trong cây... mỗi bước đều trùng khớp với nội dung hình xăm.

Nói chính xác hơn, phải dùng hình xăm và bích họa Thanh Loa Quán đối chiếu lẫn nhau mới xác định được mọi chuyện.

Ví dụ, nếu hình xăm là bản đồ tổng quát thì bích họa chính là manh mối cụ thể.

Chỉ là manh mối này giờ đang có chút sai lệch.

Theo bích họa, Tây Vương Mẫu đứng trước hài cốt rồng thôi diễn quái tượng, nhưng hiện tại xung quanh họ không có rồng, và Cổ Sai

lại đứng sau lưng đồng nhân để thôi diễn.

Đúng lúc đó, Cổ Sai đột nhiên hét lên một tiếng thất thanh!

Vương Bàn Tử giật mình, thấy Lục Vũ cũng ngẩng đầu lên, bụng bảo dạ cái thằng ranh này hét làm loạn suy nghĩ của Tiểu ca, bèn cáu kỉnh: "Mày gào cái gì mà gào?

Ma nhát à!

Bảo mày thôi diễn bặc bàn thì cứ làm cho hẳn hoi đi, hay là mày làm hỏng rồi?" Bàn Tử định cằn nhằn tiếp thì bị Lục Vũ ngăn lại.

Lục Vũ nhìn Cổ Sai, hỏi: "Sao vậy?" Cổ Sai nhìn Lục Vũ với vẻ thận trọng, e dè nói: "Cháu chuẩn bị xong rồi, chỉ thiếu bước cuối cùng là ghép xong đồ án.

Nhưng cháu cảm giác nếu ghép xong ở đây thì sẽ xảy ra vấn đề, nên cháu muốn hỏi chú phải làm sao?" Lục Vũ bước tới, nhìn xuống trung tâm bặc bàn, đồ án Âm Dương Ngư đã biến thành quái đồ, chỉ còn thiếu một chút nữa là thành quái tượng Lôi Phong Hằng.

Lục Vũ trầm ngâm, nhìn Ngoa Thú nói: "Ra đây đi, không phải ngươi nói là biết sao, giải thích xem chuyện này là thế nào?" "Đúng, đúng." Vương Bàn Tử cũng nhớ ra Ngoa Thú lúc nãy rất hăng hái, phụ họa theo: "Ngươi chẳng phải bảo đã thấy Khương Tử Nha nghịch thứ này sao?

Mau nói xem thế nào, đừng để xảy ra chuyện rồi mới nói thì muộn." Ngoa Thú lập tức nhảy lên thành đại quan, định nói gì đó nhưng trước tiên lại tè một bãi, rồi ợ một cái rõ to.

Ngay sau đó, cổ nó vẹo sang một bên, miệng cười toe toét, "bạch" một tiếng ngã lăn ra đất.

Lục Vũ nhíu mày, Bàn Tử và A Ninh đều ngơ ngác.

Nhưng khi lại gần nhìn kỹ, Lục Vũ dở khóc dở cười.

Cái con thỏ ranh này uống say rồi.

Không biết mấy con nhỏ này làm cách nào mà uống sạch cả một quan tài Vô Căn Thủy, chỉ còn sót lại một tí tẹo...

Lục Vũ nhấc Ngoa Thú lên lắc mấy cái.

Lúc này nó đã hoàn toàn mất sạch ý thức, ngoài việc nôn ra vài ngụm nước thì chỉ nhìn Lục Vũ bằng một nụ cười cực kỳ quái dị, trông có vẻ hơi yêu mị.

Tình trạng này Lục Vũ đã thấy vài lần, hoàn toàn là bộ dạng lúc say xỉn của nó.

Khỏi nói, con thỏ ranh này phế rồi, chẳng giúp ích được gì nữa.

Còn Bí Hý, Long Quy và Lăng Ngư cũng cùng một giuộc, vô dụng cả.

Lục Vũ dở khóc dở cười, lắc đầu ném mấy con nhỏ vào Sơn Hà Đồ.

Làm xong, anh quay lại nhìn Cổ Sai: "Được rồi, không cần đợi nữa, ghép trực tiếp đi, xem thế nào." Thứ này đã là do Tây Vương Mẫu để lại, chắc chắn không phải vô cớ.

Muốn biết dụng ý thì chỉ có cách hoàn thành thôi diễn quái đồ, xem quái tượng này sẽ dẫn đến hậu quả gì.

"Vâng." Cổ Sai đáp, thu hồi tầm mắt, tập trung nhìn bặc bàn rồi khẽ gạt một cái.

Khoảnh khắc sau, một tiếng "cạch" vang lên, bặc bàn rung chuyển rồi rơi khỏi lưng đồng nhân, Cổ Sai vội vàng đỡ lấy.

"Nghĩa là sao?" Vương Bàn Tử gãi đầu nhìn đồng nhân rồi nhìn Lục Vũ, định nói gì đó thì nghe thấy A Ninh hít vào một hơi khí lạnh.

Theo bản năng quay đầu lại, một cảnh tượng vô cùng quỷ dị hiện ra trước mắt Bàn Tử.

Anh ta dụi mắt thật mạnh, không hề hoa mắt: Bức đồng nhân kia, từ đầu đến chân, tất cả các lỗ nhỏ đều tỏa ra ánh sáng vàng nhạt (nga hoàng sắc)!

Chương 1168

Toàn bộ đồng nhân tỏa sáng lấp lánh, từ trong ra ngoài phát ra luồng sáng diệu kỳ!

Lục Vũ cũng chú ý tới sự biến đổi của đồng nhân, sắc mặt thay đổi!

Lúc này anh mới hiểu ý nghĩa sự tồn tại của bặc bàn!

Bặc bàn chỉ là một cái chìa khóa, một cơ quan để khởi động đồng nhân! 【Tên vật phẩm: Yển Sư Xướng Giả】 【Cấp bậc: Địa giai thượng phẩm pháp khí】 【Năng lực: Khôi lỗi (rối)】 【Mô tả: Chu Mục Vương tuần du phía Tây, từ Côn Luân trở về Thăng Long, chưa tới biên giới thì gặp thợ khéo Yển Sư.

Yển Sư tự tiến cử thông thạo các trò kỳ xảo, Mục Vương không tin.

Yển Sư lại nói có thể chế ra xướng nhân (người hát), sống động như thật, không khác gì người thường, giỏi ca múa.

Mục Vương vẫn không tin, hôm sau Yển Sư dẫn xướng nhân đến yết kiến.

Xướng nhân có thể đi nhanh chạy chậm, cúi ngửa tự nhiên, không khác gì người thật, có thể cúi đầu ngâm hát, có thể nhảy múa thướt tha, động tác thiên biến vạn hóa, tùy tâm sở dục, chỉ cần nắm giữ xướng nhân tâm là có thể điều khiển...】 Xướng nhân chính là nhân ngẫu, hay còn gọi là khôi lỗi!

Sự xuất hiện của thứ này khiến Lục Vũ lập tức hiểu ra vì sao Tây Vương Mẫu có thể làm được những cơ quan kỳ diệu như vậy!

Yển Sư!

Vị truyền thuyết được coi là đệ nhất kỳ xảo!

Trong truyền thuyết, kỹ thuật của Yển Sư không hề thua kém Mặc Tử hay Lỗ Ban, thậm chí ở vài phương diện còn nhỉnh hơn một chút.

Có ông ta giúp đỡ, Tây Vương Mẫu còn việc gì không làm được?

Dù sao Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương cũng từng gặp gỡ, mượn Yển Sư để làm vài cơ quan ở Quy Khư là điều hoàn toàn khả thi.

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu quốc cách Nam Hải cực xa, rất có thể trong một khoảng thời gian, bà ta đã cư ngụ tại Thăng Long hoặc gần Nam Hải để hoàn thành việc thám hiểm Quy Khư.

Lại nói Chu Mục Vương là vị quân chủ đời thứ năm của Tây Chu, còn Khương Tử Nha là công thần khai quốc, sau đó lập ra nước Tề, thời đại họ sống có phần chồng lấn lên nhau.

Xem ra Khương Tử Nha, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương từng có sự liên kết nào đó?

"Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ im lặng bèn nhỏ giọng nhắc nhở: "Tiểu ca nhi, cái thứ còn sáng hơn Thập Bát Đồng Nhân Thiếu Lâm Tự này liệu có nổ không?" Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Đừng đùa, đây là Xướng nhân do thợ khéo Yển Sư dưới trướng Chu Mục Vương làm ra, chính là khôi lỗi." Câu nói này khiến Bàn Tử và A Ninh đều ngẩn người.

Mối quan hệ giữa Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu thì họ đều đã nghe qua!

Đúng lúc đó, bên tai mấy người vang lên một giọng nói rất giống tiếng trẻ con: "Đi theo ta." Dứt lời, nhân ngẫu đã nhấc chân bước đi.

Động tác của nó y hệt người thường, không hề có chút cứng nhắc, thậm chí không có cả tiếng ma sát "kẽo kẹt".

Kỹ nghệ của Yển Sư thượng cổ thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Nhóm Bàn Tử và A Ninh lại ngẩn ra, cằm suýt rơi xuống đất.

"Theo sát." Lục Vũ trầm giọng nói rồi bám theo sau nhân ngẫu.

Xướng nhân do Yển Sư chế tạo giống như một robot có lập trình sẵn, nó cứ thế chậm rãi tiến về phía trước theo nhiệm vụ định sẵn.

Chẳng mấy chốc, nó đi tới trước một bức tường.

Chỉ thấy con rối xướng nhân vỗ nhẹ lên vách tường, một cánh cửa ngầm lập tức hiện ra.

Cửa mở, xướng nhân không chút do dự bước vào.

Lục Vũ trầm ngâm, ra hiệu cho mọi người đi theo.

Đi dọc hành lang vài phút, phía trước đột nhiên xuất hiện một ngã ba.

Xướng nhân dừng lại ở giữa đường, không đi tiếp nữa.

Lục Vũ đứng sau lưng nhìn qua, hai lối đi, một lên trên, một xuống dưới.

Nhưng dù là hướng nào cũng đều sâu thẳm, không thấy rõ bên trong ẩn chứa điều gì.

Vương Bàn Tử đợi một lúc, không nhịn được nói: "Đi tiếp đi chứ?

Sao đứng hình rồi?

Gì đây, mày cũng không biết đường à?" Xướng nhân lẳng lặng quay người nhìn Bàn Tử, thản nhiên nói: "Đi đường nào, tự chọn đi." Bàn Tử khựng lại, nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, con khôi lỗi này cũng quá lợi hại rồi đấy nhỉ?" "Xướng nhân do Yển Sư chế tạo, lại được để lại Quy Khư, nếu không có chút bản lĩnh đặc biệt thì sao có

thể.” Lục Vũ không thấy lạ, chỉ nói một câu rồi nhìn hai con đường, thầm suy tính.

Bàn Tử gãi đầu bảo: “Chúng ta phải xuống dưới chứ?

Đi xuống nghĩa là tiếp tục thám hiểm?” “Đi lên.” Lục Vũ đột nhiên chỉ tay lên phía trên.

Bàn Tử ngẩn ra hỏi: “Tại sao?” Lục Vũ trầm ngâm: “Vị trí của chúng ta đã đủ thấp rồi, đi xuống nữa là không đúng.

Chương 1169

Vả lại, cậu nhìn kỹ hình xăm trên lưng Cổ Sai đi, vị trí của Rồng cao hơn vị trí hài cốt một chút." "Thế thì leo dốc vậy." Bàn Tử không thắc mắc nữa, Lục Vũ nói sao thì nghe vậy.

A Ninh, Cổ Sai và Đa Linh cũng không ý kiến gì, lẳng lặng theo sau Lục Vũ đi lên.

Có điều khiến họ bất ngờ là xướng nhân đợi cho đến khi tất cả vào lối rẽ bên trái hướng lên trên rồi mới lẳng lặng đi cuối hàng.

"Tiểu ca nhi, anh nói xem con xướng nhân này liệu có biết gì không?" Vương Bàn Tử quay đầu liếc nó một cái, vẫn không nhịn được hỏi: "Cái thứ này mang lại cảm giác như vật sống ấy, dường như cái gì cũng biết." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ khẽ đáp: "Tôi cũng không rõ lắm về xướng nhân, đợi Lục Châu tỉnh dậy hỏi nó xem, chắc là nó biết đấy." "Cái con thỏ ranh đó đúng là không ra thể thống gì, cứ đến lúc then chốt là rụng rời." Bàn Tử lầm bầm một câu.

Nhưng dù thế nào, mọi người vẫn chỉ có thể đi dọc theo hành lang, chậm rãi đi lên.

Đi được một lúc, Bàn Tử lại càm ràm: "Tiểu ca nhi, con đường này dài quá vậy, chúng ta đi bao lâu rồi?" "Mười lăm phút." Lần này không cần Lục Vũ lên tiếng, A Ninh đã đưa ra đáp án.

"Chà, cô tính chuẩn gớm nhỉ?" Bàn Tử định trêu một câu nhưng bị A Ninh lườm cho một cái nên mất hứng, chuyển sang nói với Cổ Sai: "Tiểu Cổ à, giá mà mày lớn nhanh chút thì tốt biết mấy, nếu mày mười tám tuổi mà cái gì cũng biết thì chúng ta đã chẳng phải tốn sức thế này, muốn biết gì là biết tuốt rồi." Cổ Sai cười khổ, không biết đáp lại Bàn Tử thế nào.

Trong đường hầm chỉ nghe thấy tiếng Bàn Tử huyên thuyên, những người khác đều im lặng.

Đi thêm vài bước, Bàn Tử đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, hay cho Ngoa Thú ra đi, tạt nước cho nó tỉnh rượu, biết đâu nó lại biết chuyện gì đang xảy ra." "Anh nói gì cơ?

Ngoa Thú là cái gì?" Nghe thấy cái tên lạ lẫm, A Ninh tò mò hỏi.

Bàn Tử cười bí hiểm, đưa ra đáp án: "Bí mật!" Anh ta nói vậy, nhưng trong lòng Lục Vũ lại "thót" một cái.

Cách Vương Bàn Tử gọi Ngoa Thú thường là "thỏ ranh" hoặc "Lục Châu", anh ta chưa bao giờ gọi nó là Ngoa Thú trước mặt người ngoài.

Ngay lập tức, Lục Vũ có trực giác rằng Vương Bàn Tử này có vấn đề!

Anh trầm ngâm một lát rồi khựng bước lại, để Bàn Tử đi lên phía trước, còn mình đứng phía sau anh ta.

Tiếp đó, Lục Vũ lại lùi thêm vài bước, lùi hẳn xuống cuối đội ngũ, thậm chí đứng sau cả xướng nhân.

Từ đầu đến cuối không ai nói gì, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lục Vũ nhíu mày chặt hơn.

Ban đầu anh tưởng chỉ có Bàn Tử có vấn đề, giờ xem ra trừ bản thân mình, hình như ai cũng có vấn đề.

Cái gì đã xảy ra?

Ảo giác sao?

Hình như không giống lắm...

“Đúng rồi Bàn Tử, con cá đó cậu định tính sao?” Lục Vũ nghĩ ngợi rồi đột nhiên hỏi một câu.

“Hầm hoặc nướng.” Vương Bàn Tử đi đầu quay lại cười với Lục Vũ: “Tay nghề của Bàn gia anh cứ yên tâm, dù là hầm cá hay nướng cá thì đều là tuyệt phẩm cả.” Nghe lời này, Lục Vũ bất động thanh sắc, không nói gì thêm, nhưng trong lòng đã chắc chắn: Vương Bàn Tử không hề biết về Lăng Ngư, vậy có thể khẳng định kẻ trước mắt không phải Vương Bàn Tử.

Nhưng... thứ gì có thể che mắt được Âm Dương Nhãn?

Lục Vũ nhíu mày suy nghĩ rồi hiểu ra.

Trong Quy Khư, âm dương bất định, khí âm, khí dương, khí biển, khí khư vây quanh có thể thay đổi bất cứ lúc nào, Âm Dương Nhãn không nhìn ra cũng là lẽ thường.

Ánh mắt Lục Vũ chuyển sang A Ninh, khẽ hỏi: “A Ninh, cô còn nhớ lúc trước tôi đưa cô một viên thuốc trường sinh, viên đó cô đưa cho ai rồi?” A Ninh không quay đầu lại, thản nhiên đáp: “Đưa cho ông chủ rồi.” “À.” Lục Vũ gật đầu, đột nhiên nói: “Vương Bàn Tử, A Ninh, hai người đều là giả, vậy Cổ Sai và Đa Linh tôi cũng chẳng cần hỏi nữa, chắc chắn không thể là thật.” “Ha ha ha ha...” Theo tiếng nói của Lục Vũ, Bàn Tử, A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh đều quay người lại, nhìn Lục Vũ với nụ cười âm hiểm.

Nụ cười trên mặt bốn người y hệt nhau, bốn tiếng cười đồng thanh vang lên bên tai.

Hơn nữa, giọng của cả bốn người cùng vang lên một lúc: “Làm sao anh nhận ra được?” “Vốn dĩ tôi còn tưởng phải rời khỏi đây anh mới phát hiện ra, giờ xem ra anh thông minh hơn tôi tưởng đấy.

Nói xem nào, anh nhận ra bằng cách nào?” Bốn người đều nhìn

Lục Vũ với vẻ cười như không cười, khẽ nói: “Anh nói cho tôi biết, tôi có thể kể cho anh một bí mật.” Đối với lời lẽ của những kẻ giả mạo này, Lục Vũ chỉ xoay bàn tay, Thừa Ảnh kiếm đã nằm gọn trong tay.

Lục Vũ khẽ rung cổ tay, múa một đóa kiếm hoa, sau đó bước chân lướt đi, lao thẳng về phía “Vương Bàn Tử”!

Hành động dứt khoát của anh khiến “Vương Bàn Tử” giật mình, lão lùi lại hai bước, lạnh lùng cười: “Gấp gáp động thủ vậy sao?

Anh không tò mò tại sao tôi lại làm thế này à?

Anh không lo cho mấy người kia...” Trong lúc “Vương Bàn Tử” đang nói, Lục Vũ đã lao tới trước mặt, một kiếm đâm thẳng vào ngực lão!

Lục Vũ đâm kiếm vào rồi rung cổ tay, khi rút kiếm ra, có một dòng chất lỏng màu vàng chảy từ vết thương.

Lục Vũ nheo mắt, thu kiếm nhìn “Vương Bàn Tử”, nhàn nhạt nói: “Trương Bách Xuyên.” “Chính là ta.” “Trương Bách Xuyên” gật đầu dứt khoát, cơ thể loạng choạng vài cái, Lục Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, kẻ đó đã biến thành hình dáng của Trương Bách Xuyên.

Tuy kết quả này nằm trong dự tính nhưng anh vẫn thấy hơi bất ngờ.

Trương Bách Xuyên vật chất hóa, tại sao lại đến đây?

Huống chi còn một thứ khác nữa...

Chương 1170

Lục Vũ nheo mắt nhìn Trương Bách Xuyên, nói: “Bạch Trạch đâu, chắc chắn không chỉ có mình ngươi đến đây.” Nghe tiếng Lục Vũ, từ miệng “A Ninh” phát ra một tiếng cười lạnh.

Ngay sau đó, cơ thể A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh rung chuyển vài cái rồi biến thành một con chó lớn trắng như tuyết, chính là Bạch Trạch.

Sau khi nhìn thấy Lục Vũ, khuôn mặt chó của Bạch Trạch lộ ra một tia cười, thản nhiên nói: “Đã lâu không gặp.

Tuy ta rất muốn ôn chuyện với ngươi nhưng lần này ta có việc rất quan trọng, nên có thể phiền ngươi tiếp tục đi lên trên không?

Đợi tới đích, ta hứa sẽ trả bốn người kia cho ngươi.” “Ngươi nghĩ ta tin ngươi sao?” Lục Vũ không buồn tiếp lời Trương Bách Xuyên nữa.

Hai kẻ này rõ ràng mọi việc đều do Bạch Trạch làm chủ.

Hiện giờ con “biết tam” này ở đây, Lục Vũ cũng tiện thể làm rõ một việc: “Lần trước ở Tây Vương Mẫu Thành, ngươi làm gì ở đó?

Nói rõ chuyện này, ta có thể cân nhắc hợp tác với các ngươi.” “Ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi.” Trương Bách Xuyên tuy bị Lục Vũ ngó lơ nhưng vẫn chủ động tìm sự hiện diện, lạnh lùng nhìn Lục Vũ: “Vương Bàn Tử, A Ninh và hai đứa nhóc kia, bốn mạng người, ngươi có thể không quan tâm sao?” Lục Vũ nheo mắt nhìn Trương Bách Xuyên, lạnh lùng nói: “Trương gia có ngươi đúng là tam sinh hữu hạnh.

Nhưng ngươi thật sự nghĩ mình có tư cách uy hiếp ta sao?

Một kẻ không ra người không ra quỷ, phải dựa vào Thông Thiên

Thần Thụ mới sống nổi như ngươi mà cũng xứng nói chuyện với ta?" Lời vừa dứt, Trương Bách Xuyên đột nhiên thấy cổ lạnh toát.

Quay đầu nhìn lại, Lục Vũ đã dùng Thừa Ảnh kiếm lặng lẽ áp sát, mũi kiếm kề ngay cổ lão: "Giao bốn người ra đây, hoặc ta tiễn ngươi đi." Trương Bách Xuyên thần sắc thản nhiên như không quan tâm đến hành động của Lục Vũ, đợi anh nói xong mới tiếp lời: "Ngươi có lẽ hiểu lầm, ta và lão Dương – loại vật chất hóa từ Thông Thiên Thần Thụ đó – không giống nhau.

Nếu không, lần trước ta đã chết rồi, sao có thể xuất hiện trước mặt ngươi lần nữa?" Lão khựng lại rồi cười: "Vả lại, bốn người ngươi nói không phải do ta giấu đi." Lúc này Bạch Trạch lên tiếng: "Lần này ta không có ác ý với ngươi.

Hơn nữa, chuyện lần này ngươi cũng có thể nhận được lợi ích rất lớn." "Ngươi muốn làm gì?" Lục Vũ nheo mắt nhìn Bạch Trạch.

Bấy lâu nay anh vẫn chưa hiểu mục tiêu cuối cùng của Bạch Trạch là gì.

Dùng một cách nói mơ hồ thì nó theo đuổi "Chung Cực".

Nhưng theo lời nó, Chung Cực trong mắt mỗi người là khác nhau.

Hiện tại chỉ có thể chắc chắn Bạch Trạch không theo đuổi trường sinh, và việc nó làm có liên quan tới Xi Vưu.

Bạch Trạch lộ nụ cười trên mặt chó, nói: "Việc ta làm không liên quan tới ngươi.

Nhưng chuyện ở đây, ta có thể cho ngươi biết." "Đừng nói nhảm nhiều, giao người cho ta rồi chuyện khác tính sau." Bạch Trạch do dự một chút, cuối cùng quay đầu gật đầu với Trương Bách Xuyên.

Ngay lập tức, Trương Bách Xuyên xoay cổ tay, bốn người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lục Vũ.

Vương Bàn Tử, A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh đều có mặt.

Cả bốn nằm gục dưới đất, bất tỉnh nhân sự.

Lúc này Bạch Trạch cười lạnh: "Đừng có giả vờ, các ngươi tỉnh cả rồi." Lời Bạch Trạch vừa dứt, Vương Bàn Tử đã mở choàng mắt, sau khi xác định là Bạch Trạch, lập tức chỉ tay chửi rủa: "Cái con chó chết tiệt này, lại dám mạo danh Bàn gia!

Có giỏi thì qua đây, hôm nay Bàn gia nhất định phải cho mày biết vị thịt chó nó thế nào!" "Mày tìm chết!" Giọng Bạch Trạch bỗng trở nên tàn độc, ánh mắt cũng âm trầm hơn hẳn, dường như chỉ cần Bàn Tử nói thêm một câu nhảm nhí là nó sẽ lao lên liều mạng...

"Ngươi có thể thử." Thừa Ảnh kiếm trong tay Lục Vũ múa một đóa kiếm hoa, mũi kiếm lướt qua cổ Trương Bách Xuyên.

Một cái đầu rơi ngay xuống đất.

Cảnh tượng này khiến nhóm Bàn Tử ở gần đó kinh hãi!

Sau đó, Lục Vũ như thể vừa làm một việc nhỏ chẳng đáng kể, bước tới trước mặt Bạch Trạch, lạnh lùng nhìn nó: "Ngươi nghĩ ta cần mấy kiếm để giải quyết ngươi?" "Ngươi không giải quyết được ta đâu." Bạch Trạch thản nhiên nói một câu, bước vài bước, dùng móng vuốt gạt cái đầu của Trương Bách Xuyên về phía cái xác đang nằm dưới đất của lão, lạnh lùng bảo: "Còn có lần sau, ngươi không cần phải sống nữa đâu." Lời vừa dứt, tay Trương Bách Xuyên động đậy, chộp lấy cái đầu của mình ấn mạnh vào cổ.

Sau đó lão chậm rãi đứng dậy, mặt đầy vẻ cười khổ.

"Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi." Trương Bách Xuyên cười khổ nhìn Lục Vũ.

"Đi cái con khỉ!" Vương Bàn Tử vung tay, nắm chặt Bách Luyện Di Tôn Côn định đại chiến một trận.

Trương Bách Xuyên chẳng buồn nhìn anh ta, chỉ thản nhiên nói với Lục Vũ: "Con đường ngươi chọn là đúng, đi theo lối này sẽ tìm thấy đáp án ngươi muốn, cũng có thể rời khỏi Quy Khư từ đây." Lục Vũ lạnh lùng nhìn Trương Bách Xuyên, không có ý định nhúc nhích, nhắc lại: "Nói rõ trước, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì, ta mới quyết định có đi cùng các ngươi hay không." Trương Bách Xuyên tiếp lời: "Việc chúng ta làm không giống việc của ngươi." Nói xong, lão quay người lẳng lặng đi lên trên.

Bạch Trạch cũng quay lưng đi, vừa đi vừa nói: "Ngươi nghĩ Thanh Đồng Môn là Chung Cực, nhưng với ta, Thanh Đồng Môn chỉ là sự khởi đầu." "Đi thong thả, không tiễn." Đối với Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên, Lục Vũ quả thực có chút bất lực.

Trương Bách Xuyên không rõ là loại vật chất hóa gì mà giết mãi không chết.

Còn Bạch Trạch, con thần thú thượng cổ này lại càng đặc biệt và kỳ quái.

Nhìn bóng lưng hai kẻ đó, Lục Vũ thầm suy tính.

Mục tiêu của Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên chắc hẳn là bộ hài cốt rồng đó, hoặc là Phù Tang thụ.

Nhưng hai thứ này có ý nghĩa gì với chúng?

Hài cốt rồng...

Long mạch...

Chương 1171

Chẳng lẽ trực long mạch ở Quy Khư bắt nguồn từ bộ hài cốt rồng đó?

Lúc này, Vương Bàn Tử nhỏ giọng lầm bầm bên cạnh Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta cứ đi theo xem sao.

Dù hai thằng biết tam này có ủ mưu gì thì chuyện trước mắt cũng không thể bỏ dở giữa chừng." Anh ta vừa dứt lời, phía trước vang lại tiếng của Trương Bách Xuyên: "Đừng tưởng Tây Vương Mẫu biết nhiều chuyện, bà ta cũng chỉ biết chút lông mi hớt rồi thử làm vài việc thôi." Ở đây quả nhiên có liên quan đến Tây Vương Mẫu!

Ánh mắt Lục Vũ nheo lại, nhìn bóng lưng Trương Bách Xuyên hỏi tiếp: "Lần trước ở Tây Vương Mẫu Thành các ngươi làm gì?

Nếu Tây Vương Mẫu chỉ biết chút lông mi hớt, các ngươi hà tất phải tốn công vào đó?" "Chuyện của chúng ta, biết nhiều quá không tốt cho ngươi đâu." Phía trước, Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch vừa đi vừa nói, vẻ thong dong.

Vương Bàn Tử nghe vậy thì khóe miệng giật giật, thanh côn trong tay cứ múa may liên tục.

Nhưng anh ta không kích động, chỉ nhìn bóng dáng phía xa, kéo tay Lục Vũ rồi chỉ trỏ về phía hai cái bóng kia, nghiến răng nghiến lợi ra hiệu.

Sau vài cái thủ thế, anh ta vỗ trán một cái, nắm chặt Mặc Kim Phù rồi truyền âm cho Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chúng ta đánh úp đi!

Mặc kệ thằng Trương Bách Xuyên dở dở ương ương kia, tôi ở trước anh ở sau, chúng ta kẹp chém con chó đó!

Đả Cẩu Côn Pháp của Bàn gia tôi chắc chắn có tác dụng với nó!" Anh ta truyền âm, Lục Vũ nghe thấy, A Ninh cũng nghe thấy.

Mắt A Ninh sáng lên nhưng rồi lại do dự không biểu lộ gì, nghiêng đầu suy nghĩ.

Lục Vũ lại lắc đầu.

Vương Bàn Tử chưa từng giao đấu với Bạch Trạch nên không biết sự huyền diệu của nó.

Con chó này tuy nhìn là chó nhưng thực chất không phải.

Không chỉ tính toán kinh người mà thủ đoạn của nó còn cực kỳ khó lường.

Chẳng nói đâu xa, ngay cái chiêu giấu mấy người đi vừa rồi Lục Vũ cũng chẳng nhìn ra nó làm thế nào.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ khẽ nói: "Đi thôi, qua đó xem rồi tùy cơ ứng biến." "Không phải chứ Tiểu ca nhi, cứ thế tha cho thằng biết tam đó sao?" Bàn Tử đầy vẻ không cam lòng, nắm chặt gậy, hận không thể tặng cho Bạch Trạch một gậy ngay bây giờ.

"Ngay cả nó đang ở đâu cậu còn chẳng biết, lấy gì mà đấu?" Lúc này A Ninh lên tiếng, thản nhiên nói: "Trương Bách Xuyên hay Bạch Trạch có một không gian tương tự Sơn Hà Đồ, nhưng bên trong đen kịt, chỉ có tinh không.

Lúc nãy chúng ta đã ở trong không gian đó." "Nói kỹ xem chuyện đó là thế nào." Lục Vũ khẽ nhíu mày, ra hiệu cho A Ninh kể lại đầu đuôi.

"Lúc nãy, ngay chỗ ngã ba đó thì xảy ra chuyện." A Ninh cũng biết tính chất nghiêm trọng của sự việc nên kể lại: "Khi đó anh là người đầu tiên bước vào.

Vào xong thì anh biến mất luôn.

Vương Bàn Tử cuống lên lao vào theo.

Tôi ở ngoài, nghĩ thầm chỗ này có thể giống với hư khí chúng ta gặp trước đó nên cũng đi vào...” A Ninh kể rất tỉ mỉ, tiếc là sự tỉ mỉ đó không mang lại manh mối giá trị nào...

Đợi A Ninh nói xong, Vương Bàn Tử bĩu môi lầm bầm: “Nói lắm thế, chẳng phải tóm gọn trong một câu sao?

Đơn giản là chúng ta vào đó, rồi tối thui một cục.

Sau đó chẳng biết sao nữa, tự dưng trời sáng rồi chui ra ngoài thôi.” Nghe cách giải thích đơn giản thô bạo của Bàn Tử, trên trán A Ninh hiện vài vạch đen, ngay cả Lục Vũ cũng thấy bất lực, chẳng biết nói gì với Bàn Tử.

Nhưng dù sao, anh cũng nghe ra được vài thứ có giá trị từ lời kể của A Ninh.

“Cô nói chỗ đó rất tối nhưng có ánh sao đúng không?” Nghe Lục Vũ hỏi, A Ninh gật đầu: “Nếu không có ánh sao, tôi còn tưởng chúng ta vẫn ở đây.

Đúng rồi, mùi không khí ở đó rất tanh hôi.

Tanh hôi hơn ở đây nhiều.” Lục Vũ im lặng một lát rồi khẽ hỏi: “Chắc chắn là tinh không (bầu trời sao) sao?

Hay là... không phải?” “Ý anh là gì?” A Ninh nhíu mày không hiểu: “Cái gì gọi là tinh không thật?

Tôi cũng đâu có cách nào lên trời hái sao.” Cạnh đó, Cổ Sai run rẩy nói: “Không giống sao thật lắm, cái nào cũng giống hệt nhau ạ.” “Ừ.” Lục Vũ gật đầu, không nói gì thêm.

Một lát sau, anh nhìn Đa Linh hỏi: “Đa Linh, cậu thấy gì?” “Cháu

chẳng biết gì cả, chỉ thấy lạnh, lạnh thấu xương, lạnh như lúc ở dưới đáy nước vậy." Câu nói này khiến mắt Lục Vũ nheo lại, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ táo bạo!

Anh đột nhiên cảm thấy Bạch Trạch không phải sở hữu một pháp khí kiểu như Sơn Hà Đồ.

Có lẽ nó đã dùng một thủ đoạn đặc biệt nào đó đưa mấy người này tới một nơi khác.

Ví dụ như...

Thuấn di (dịch chuyển tức thời)!

Chứng kiến quá nhiều chuyện kỳ dị, nếu nói Bạch Trạch biết thuấn di thì Lục Vũ cũng chẳng thấy lạ.

Dù sao con chó này còn có thể tự ý ra vào Sơn Hà Đồ...

Chương 1172

Lúc này phía trước vang lên tiếng Trương Bách Xuyên: "Các người còn định lề mề đến bao giờ?

Không qua đây nhanh là con nhân ngẫu này cạn năng lượng đấy." Vương Bàn Tử lạnh mặt mắng: "Mày là cái thá gì, gấp thì tự đi mà cút!" "Ngươi..." "Không phục thì qua đây!" Trương Bách Xuyên bị Bàn Tử chặn họng, tức đến nổ phổi nhưng vẫn nghiến răng nhẫn nhịn.

Lão không muốn bị Lục Vũ chém đầu để Bạch Trạch đá bóng lần nữa.

Tuy mất đầu với lão không phải chuyện lớn nhưng làm Bạch Trạch không vui thì với lão là tai họa ngập đầu.

Chẳng còn cách nào, lão đành nhịn, đợi Lục Vũ dẫn cả hội qua rồi tiếp tục tiến bước.

Trên đường đi, Bàn Tử mấy lần dùng lời lẽ mỉa mai khiêu khích Trương Bách Xuyên hay "con chó chết tiệt" kia.

Nhưng cả hai đều không đáp lại, khiến anh ta có chút bực bội.

Còn con xướng nhân kia lại càng im hơi lặng tiếng, chỉ lẳng lặng dẫn đường.

Khoảng mười phút sau, tầm mắt không còn là một mảnh đen kịt nữa, phía trước thấp thoáng chút ánh sáng và tiếng nước chảy.

Đi thêm vài phút, ánh sáng trở nên rõ ràng.

Một cửa động hiện ra, bên trong tỏa ánh sáng trắng u u, mọi người dừng bước.

Lục Vũ nhìn cửa động, định nói gì đó thì nghe xướng nhân đột nhiên cất tiếng: "Vào đi, mò ngọc, một trăm viên." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức cáu kỉnh: "Mày nói cái quái gì thế?

Bảo Bàn gia vào mò ngọc, mày tưởng mày là ai?

Khoan đã...

Mò ngọc nghĩa là sao?

Giở trò gì thế?" Bàn Tử gãi đầu ngơ ngác nhìn Lục Vũ.

"Đi đi." Lúc này Trương Bách Xuyên nói: "Muốn vào Long Cung, sao có thể thiếu châu ngọc." Khựng lại một chút, lão nhìn Lục Vũ cười: "Ta nói rồi, lần này có lợi cho ngươi, việc mò ngọc tự bản thân nó đã là chuyện tốt rồi." Dứt lời, Trương Bách Xuyên quát khẽ một tiếng, lướt chân lao thẳng vào sơn động.

Theo sau lão, Bạch Trạch cũng lao vào.

Nhóm Lục Vũ tuy chưa vào nhưng tiến lên vài bước cũng thấy được bên trong sơn động là một đầm nước khổng lồ.

Trong đầm đầy những con trai già đang nhả ngọc đùa trăng (thổ châu hí nguyệt), chiếu sáng cả sơn động như ban ngày.

Nhờ ánh sáng đó có thể thấy trên vách động đầy những hài cốt... cũng có vài bộ hài cốt nằm trong đầm nước.

Nhìn sơ qua không biết có bao nhiêu bộ.

A Ninh hít một hơi khí lạnh, kinh hãi: "Đây chính là... nơi chôn vùi đống hài cốt trên lưng Cổ Sai!" Lục Vũ cũng nhận ra tình hình trong động, quay đầu nhìn lại hình xăm của Cổ Sai, tự lầm bầm: "Tây Vương Mẫu muốn làm gì?

Lúc trước chắc hẳn đều chỉ là bước vào cửa nên không có chỉ dẫn, chỉ có thể dựa vào Thấu Hải Trận để tìm địa điểm...

Giải mã được Lôi Phong Hằng nghĩa là xác nhận được thân phận, có thể vào đây.

Nhưng vào đây để làm gì?" Lục Vũ lầm bầm một câu rồi quay sang hỏi xướng nhân: "Lúc đầu Tây Vương Mẫu còn dặn ngươi làm gì nữa?" Xướng nhân mặt không cảm xúc, thản nhiên lặp lại lời cũ: "Vào đi, mò ngọc, một trăm viên." Bàn Tử nghe vậy bĩu môi nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, tuy thằng biết tam kia không giống người tốt nhưng trân châu bên trong đúng là hàng xịn, chúng ta cứ vào một chuyến?" Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp bước vào sơn động.

Khi bước qua ngưỡng cửa, anh quan sát kỹ và phát hiện đây không chỉ là sơn động mà còn là một thụ động (động trong thân cây).

Đằng sau những bộ hài cốt chất đống tứ phía đều là vách gỗ Phù Tang.

Trong đầm vẫn là nước biển, dưới mặt nước ngoài những con trai già còn thấp thoáng vài rạn đá ngầm.

Quan trọng nhất vẫn là những con trai già đó!

Chúng dường như không cảm nhận được nguy hiểm, dù Trương Bách Xuyên đang quần thảo dưới đầm nước, chốc lát đã cắt được không biết bao nhiêu ngọc trai, chúng vẫn không hề khép vỏ.

"Tiểu ca nhi, chúng ta cũng kiếm chút chứ?" Vương Bàn Tử thấy Trương Bách Xuyên thu thập được cả chục viên Nam Châu vừa to vừa tròn thì không khỏi tâm động.

Chẳng riêng gì anh ta, Cổ Sai cũng đã rút Long Hồ đao ra, hăm hở muốn xuống cắt trai mò ngọc.

Với Cổ Sai, những viên minh châu kia chẳng khác nào vàng ròng lấp lánh!

"Lục đại ca, cháu có thể xuống mò ngọc được không?" Cổ Sai

thật sự nhịn không nổi, minh châu của đám trai già này quá sức hấp dẫn.

Sau khi Lục Vũ gật đầu, Cổ Sai lập tức chạy nhanh vài bước, nhảy ùm xuống nước.

"Cậu thì đừng xuống." Bàn Tử định xuống thì bị Lục Vũ ngăn lại.

Lục Vũ khẽ nói: "Cổ Sai là Long Hộ, mò ngọc là nghề của cậu ta.

Chương 1173

Những việc đang làm hiện tại đều là di mệnh của Tây Vương Mẫu, cứ để con dân của bà ta làm, tránh xảy ra chuyện." Bàn Tử ngẩn ra rồi gật đầu hiểu ý.

Nhưng hiểu thì hiểu, trong lòng anh ta vẫn còn vài điều thắc mắc.

Anh ta nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nói xem cái bà già đó tốn bao công sức mưu đồ chuyện này làm gì?" Lục Vũ trầm ngâm, liếc nhìn xướng nhân rồi nhìn Trương Bách Xuyên dưới nước và Bạch Trạch gần đó, khẽ đáp: "Chuyện này chắc chắn liên quan đến Chung Cực." Khựng lại một chút, anh nói tiếp: "Có lẽ Tây Vương Mẫu đã thấy gì đó trong Chung Cực nên muốn thử khôi phục Phù Tang thụ?

Để tam giới liên thông trở lại?" Lời này nghe thật sự khó tin.

Vương Bàn Tử tặc lưỡi, chẳng biết nói sao.

A Ninh lại càng mờ mịt.

Suốt dọc đường này, trừ lúc ban đầu tìm tàu đắm cô còn theo kịp nhịp của Lục Vũ, còn những chuyện xảy ra sau đó đã quá đỗi kỳ quái, thậm chí đảo lộn cả nhận thức của cô!

Lúc này Trương Bách Xuyên đột nhiên từ dưới nước ngoi lên, đi tới bên cạnh Bạch Trạch rồi cùng tiến về phía Lục Vũ.

Lão nhe răng cười: "Ta mò được năm mươi viên rồi, năm mươi viên còn lại phiền các ngươi nhé." Nói đoạn, Trương Bách Xuyên định bước ra ngoài.

Lục Vũ bước ngang một bước chặn trước mặt lão, lạnh lùng nói: "Không vội.

Lúc nãy hỏi mấy câu các ngươi đều không nói, nên ta chuẩn bị một câu hỏi mới: Các ngươi muốn tu sửa Phù Tang thụ để liên thông tam giới, hay muốn làm gì?" "Hài cốt rồng (Long hài)." Im lặng hồi lâu, Bạch Trạch lên tiếng đưa ra đáp án hai chữ.

Hài cốt rồng!

Nghe hai chữ này, Lục Vũ không khỏi biến sắc!

Từ lúc thấy hình xăm trên lưng Cổ Sai, anh đã đoán chỗ này liệu có hài cốt rồng hay không.

Giờ từ miệng Bạch Trạch đã xác định được sự tồn tại của nó!

Đã có hài cốt rồng thì không còn nghi ngờ gì nữa, trực long mạch ở Nam Hải chính là bắt nguồn từ đây!

Da mặt Vương Bàn Tử cũng giật giật, không nhịn được truy vấn: "Ngươi lấy hài cốt rồng làm gì?" "Không khí." "Không khí?

Không khí gì?" Bạch Trạch quay đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử, một lát sau mới thản nhiên nói: "Ta sắp chết rồi, cần chút không khí để điều dưỡng cơ thể." "Ngươi sắp chết?" Bàn Tử ngẩn ra rồi bật cười: "Còn điều dưỡng gì nữa, sớm muộn gì chẳng chết, chi bằng chết sớm đầu thai sớm, kiếp sau làm con chó ngoan trông nhà cho Bàn gia ta." Bạch Trạch vốn đang có chút hứng thú nói chuyện với Bàn Tử, ánh mắt lập tức trở nên tàn độc, lạnh lùng nhìn anh ta: "Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?" Bàn Tử cũng lạnh lùng cười đáp: "Ngươi tưởng Bàn gia ta sợ ngươi?

Cũng là thứ như nhau cả thôi, nhào vô kiếm ăn!

Đả Cẩu Côn Pháp của Bàn gia chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi đấy!" Trong lúc Bàn Tử liên tục khiêu khích Bạch Trạch, Lục Vũ đột nhiên ra tay, lập tức tung ra mấy món pháp khí, bày thành một hàng tỏa sáng lấp lánh!

Bách Lý Lạc Phượng Đăng, Long Quân Chiếu Cốt Bảo, Hải Liễu Phục Hy Tượng!

Cả ba món đều là pháp khí trấn hồn, trấn tà, định hồn!

Đòn đánh bất ngờ này khiến Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên giật mình!

Đặc biệt là Trương Bách Xuyên, lão gào lên giận dữ: "Chết tiệt!

Thu lại mau, muộn chút nữa là hỏng việc đấy!" "Hỏng rồi..." "Chết tiệt!

Ngươi không biết mình đang làm gì sao!" Theo tiếng hét của Trương Bách Xuyên, không khí xung quanh đột nhiên trở nên âm lãnh hơn hẳn.

Có thể thấy bằng mắt thường từng luồng âm khí xoáy tròn giữa không trung, chậm rãi tụ về phía Hải Liễu Phục Hy Tượng.

Hải Liễu Phục Hy Tượng được tạc từ cả khối hải liễu cực kỳ hiếm gặp, có khả năng thu hút âm hồn trong vòng mười dặm...

Nơi này nghìn năm qua không biết đã hội tụ bao nhiêu oan hồn.

Quan trọng nhất là... trong cơ thể xướng nhân cũng có âm hồn!

Kỹ thuật khôi lỗi của Yển Sư quan trọng nhất là dùng âm hồn làm vật dẫn!

Thủ đoạn này của Lục Vũ đã trực tiếp rút âm hồn của thanh đồng xướng nhân ra, lập tức bị hút vào trong Phục Hy Tượng!

Lục Vũ thần sắc không đổi, bình thản đứng đó, nhạt giọng nói: "Tiểu quỷ này giờ vẫn có thể kéo ra được, nhưng đợi lát nữa âm hồn quấn quýt, nó còn giữ được thần trí hay không thì tôi không biết đâu." Anh khựng lại rồi nói tiếp: "Tôi không muốn nghe các người nói nhảm nữa.

Chuyện lần này không thể nói thì chuyện lần trước chắc nói được chứ.

Nói đi, lần trước ở Tây Vương Mẫu Thành, các ngươi rốt cuộc mưu tính điều gì?" Thực ra đòn tấn công bất ngờ này của Lục Vũ là muốn nhân cơ hội khống chế Trương Bách Xuyên.

Dù sao Phục Hy Tượng trấn âm hồn, hạng người không ra người không ra quỷ như Trương Bách Xuyên đáng lẽ phải chịu ảnh hưởng.

Nhưng không ngờ cả lão và Bạch Trạch đều như không hề hấn gì.

Bất đắc dĩ, Lục Vũ đành giả vờ như mục đích của mình chỉ là để biết chuyện quá khứ.

Vương Bàn Tử cũng phối hợp rất nhịp nhàng, chỉ thẳng mặt Bạch Trạch chửi bới: "Thằng biết tam kia, còn định động thủ với Bàn gia cơ à!

Chương 1174

Mau khai thật ra, không thì chờ chết đi!" Trương Bách Xuyên nheo mắt nhìn Lục Vũ, đột nhiên chỉ vào anh: "Ngươi." "Nghĩa là sao?" "Ta và lão đi Tây Vương Mẫu Thành là vì ngươi." Bạch Trạch đột ngột lên tiếng, thản nhiên nói: "Còn tại sao thì ta nghĩ trong lòng ngươi rõ hơn ai hết." Bạch Trạch sắc mặt bình thản, Trương Bách Xuyên cũng mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng cả hai đều thầm khổ sở.

Chuyện hiện tại đang có dấu hiệu vượt khỏi tầm kiểm soát, đây tuyệt đối không phải tin tốt với chúng.

Nói trắng ra, lần này chúng bám theo gót nhóm Lục Vũ vào Quy Khư, vẫn luôn theo sát họ.

Cho tới khi sắp đến đích, vì lo Lục Vũ sẽ ảnh hưởng đến việc của mình nên chúng mới giả vờ như thần binh giáng thế, muốn nhân cơ hội bắt giữ đám Bàn Tử để uy hiếp Lục Vũ làm chìa khóa, điều khiển xướng nhân đi tới cuối cùng.

Không ngờ Lục Vũ không đánh theo bài bản, vừa lên đã chém Trương Bách Xuyên một lần.

Giờ lúc mò ngọc lại bất ngờ ra tay, khiến chúng không kịp trở tay!

Lúc này, Lục Vũ đang hồi tưởng lại chuyện ở Tây Vương Mẫu Thành.

Thực ra sự việc ở đó tuy phức tạp nhưng những chuyện xảy ra với anh thì không hề rối rắm.

Ban đầu ở Ma Quỷ Thành trong sa mạc, tại Thiên Thụ Đường, Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch muốn thực hiện "thiên thụ" lần nữa với anh, cướp đi ký ức của anh, bắt anh đóng vai Trương Hải

Khách để tiếp tục làm việc cho chúng.

Nhưng Lục Vũ không chấp nhận sự thực đơn giản đó.

Nếu sự thực chỉ có thế, Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch đã chẳng cần bám theo anh vào Tây Vương Mẫu Thành, càng không cần liên tục tấn công.

Huống chi lúc đó Lục Vũ còn tìm cách nghe lén được cuộc đối thoại của chúng, hai cái thứ không ra người không ra quỷ này rõ ràng là có mưu đồ khác...

Trương Bách Xuyên nhìn Lục Vũ, thản nhiên nói: "Suy cho cùng, dù thế nào ngươi vẫn là người Trương gia.

Người Trương gia tồn tại vì điều gì, chắc trong lòng ngươi vẫn còn nhớ đôi chút.

Việc ta làm là sứ mệnh của người Trương gia, bất kỳ người Trương gia nào cũng không thể trốn tránh.

Chúng ta tìm ngươi ở Tây Vương Mẫu Thành tự nhiên cũng là để hoàn thành sứ mệnh đó..." "Nói vậy nghĩa là các người chẳng có chút hứng thú nào với Vẫn Ngọc Quan nơi Tây Vương Mẫu an nghỉ?" Lục Vũ nhìn Bạch Trạch, bình tĩnh nói: "Không hứng thú với Tây Vương Mẫu, vậy hà tất ngươi phải bám theo bước chân bà ta?

Nói nhiều thế, nghe thì tưởng nói hết rồi nhưng thực tế lại chẳng nói được gì...

Người Trương gia?

Hừ, mở miệng ra là người Trương gia, hai đứa các ngươi có đứa nào là người không?" Câu nói đột ngột này của Lục Vũ khiến sắc mặt Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên lập tức khó coi hẳn đi.

Vương Bàn Tử lúc này cũng nghe ra được, Bạch Trạch và Trương

Bách Xuyên hoàn toàn là nói hươu nói vượn, không hề nói thật.

Anh ta cũng cười lạnh: "Hai lão biết tam, một câu sự thật cũng không có, vậy mà còn mong Bàn gia hợp tác với các người?" "Câm miệng!" Trương Bách Xuyên lườm nguýt Bàn Tử một cái rồi chuyển giọng quát: "Âm hồn của xướng nhân sắp bị đám oan hồn kia xâu xé rồi, còn chần chừ nữa là không có cách nào đưa nó về vị trí cũ đâu!

Không có xướng nhân dẫn đường, tiếp theo đi thế nào ngươi có biết không!" Lục Vũ thần sắc vẫn bình thản: "Không giải được thì thôi, không có dẫn đường thì thôi, người sống sờ sờ chẳng lẽ lại để một con chó và một thứ không ra người không ra quỷ dắt mũi đi sao." "Trương Hải Khách, ngươi đừng quá đáng!" Trương Bách Xuyên tức giận chửi bới Lục Vũ!

Rồi lão xoay người, chỉ vào đầm nước cười lạnh: "Bên dưới có một ổ trai (bạng tổ), giờ cái ổ đó đã tỉnh giấc rồi.

Nếu ta không xuống nước thì chẳng mấy chốc thằng nhóc kia sẽ thành thức ăn cho chúng thôi!" Lời vừa dứt, Bạch Trạch cũng bồi thêm: "Đưa xướng nhân trở lại vị trí cũ, ta sẽ để nó xuống cứu người!" Như để phối hợp với lời đe dọa của Bạch Trạch, trong đầm nước bỗng tỏa sáng rực rỡ, dường như có một ổ trai khổng lồ đang mở vỏ.

Ánh sáng từ con trai già này mạnh hơn nhiều so với đám trai "nhả ngọc" lúc trước, mặt nước cũng lập tức nổi sóng dữ dội!

Nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sóng nước ngừng lặng, ánh sáng cũng vụt tắt.

Ngay sau đó là tiếng van nài của Đa Linh: "Lục đại ca, Lục đại ca, Cổ Sai thật sự bị ổ trai nuốt rồi!

Anh mau nghĩ cách đi, Cổ Sai cậu ấy..." Cổ Sai và Đa Linh lớn lên

bên nhau, nương tựa vào nhau mà sống, thấy Cổ Sai gặp nạn, Đa Linh chỉ nói được một câu đã khóc nấc lên không thành tiếng...

"Để Bàn gia đi!" Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng, quát: "Tiểu ca, không cần quản hai thằng khốn này, chúng nó không nói thật thì cứ để chúng nó chết ngạt đi.

Bàn gia xuống dưới mang Cổ Sai lên đây." "Cái gì mà Bạng Tổ chó má, chính là đến tặng quà cho Bàn gia đây." "Bạng Mị!

Mang theo Bạng Mị đi." Nghe thấy Vương Bàn Tử bằng lòng xuống cứu Cổ Sai, Đa Linh lập tức bình tĩnh lại đôi chút, vội vàng nhắc nhở hắn một câu.

Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên, thấy hai người không có động tĩnh gì khác thường, lúc này mới lấy ra Bạng Mị lấy được từ Thanh Loa Quan lúc trước!

Cổ Sai đã từng nói về thứ này, bất kể là con sò già lớn đến đâu, chỉ cần nhìn thấy Bạng Mị là sẽ tự động nhả ngọc.

Hơn nữa, thứ này trông rất giống Tây Vương Mẫu, điểm khác biệt duy nhất là thân rắn tay người...

Vương Bàn Tử nhận Bạng Mị từ tay Lục Vũ, định thần lại, lạnh lùng liếc Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch một cái rồi đi thẳng vào giữa hai người họ, miệng cười khẩy: "Bàn gia bây giờ đi cứu người, hai thằng khốn các ngươi đừng có đánh lén, nếu không Bàn gia đây sẽ khiến các ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh!" Nói đoạn, Vương Bàn Tử đã đi đến giữa Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên, hướng về phía ao nước.

Hai người họ mặt không biểu cảm, không thèm nhìn Vương Bàn Tử, ánh mắt từ đầu đến cuối đều dán chặt vào Lục Vũ.

Đúng lúc này!

Vương Bàn Tử đột nhiên dùng sức ném Bạng Mị về phía ao nước, tiếp đó trong tay liền xuất hiện cây côn Bách Luyện Di Tôn!

Hầu như không chút do dự, côn Bách Luyện Di Tôn điểm một cái vào ngực Trương Bách Xuyên, đầu côn lướt thẳng về phía Bạch Trạch!

Vừa rồi, ngay lúc Lục Vũ và Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch đang nói những lời vô bổ, anh đã cùng Vương Bàn Tử thông qua "Mô Kim Phù" bàn bạc xong kế hoạch đánh lén mới này!

Chương 1175

Cùng lúc Vương Bàn Tử ra tay, Lục Vũ cũng bước sai một bước, Thừa Ảnh kiếm trong tay loé lên ánh sáng lạnh, đâm thẳng về phía Bạch Trạch!

A Ninh và Đa Linh cũng không rảnh rỗi, hai người trực tiếp từ bên hông chạy đến ao nước để cứu Cổ Sai!

Sự phối hợp ăn ý lập tức khiến Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên một lần nữa trở tay không kịp!

Trương Bách Xuyên bị một côn của Vương Bàn Tử hất văng vào vách đá hay vách gỗ bên cạnh, kiếm quang của Lục Vũ đã lướt đến người Bạch Trạch.

Thế nhưng kiếm quang vừa lướt qua, thân ảnh Bạch Trạch loé lên, vậy mà lại né sang một bên, xuất hiện sau lưng Vương Bàn Tử, một trảo đánh Bàn Tử ngã sõng soài trên đất.

"Châu chấu đá xe, đúng là nực cười không biết tự lượng sức." Bạch Trạch vẻ mặt ngạo nghễ, lạnh lùng nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, thản nhiên nói: "Kiến nhiều cắn chết voi." Nói đoạn, anh lật cổ tay, nhẹ nhàng vung lên, trước người lập tức xuất hiện mấy kim giáp binh dũng.

Lần trước, Lục Vũ đã dùng chiến thuật này ở thành của Tây Vương Mẫu, lần đó các kim giáp binh dũng từ thuật "Tát đậu thành binh" đã tổn thất nặng nề.

Nhưng Lục Vũ đã sửa chữa lại bọn họ, lúc này lại xuất hiện, từng người vẫn tỏa ra ánh vàng rực rỡ!

“Nực cười!” Trương Bách Xuyên lúc này cũng đã lấy lại hơi, cười khẩy một tiếng, quát: “Vẫn chiêu trò cũ, ngươi còn tưởng có thể thành công hai lần sao!

Vốn định giữ lại mạng của ngươi để làm việc, xem ra bây giờ đổi người khác cũng được!” “Ngươi có thể chết được rồi!” Tiếng nói vừa dứt, con hát rối vốn không cử động bỗng nhiên động đậy, trong nháy mắt đã tóm lấy Vương Bàn Tử, khiến hắn không thể nhúc nhích!

Thấy Vương Bàn Tử bị khống chế, Trương Bách Xuyên nhếch miệng cười: “Tiếc thật, ngươi vẫn ngu hơn ta tưởng một chút.” Vừa rồi, ngay lúc Vương Bàn Tử và Lục Vũ liên thủ đánh lén, Bạch Trạch không chỉ né được đòn tấn công của Lục Vũ, mà còn nhân cơ hội nhập vào người con hát rối.

Con hát rối vốn là khôi lỗi do Yển Sư chế tạo, chính là để cho người khác nhập hồn.

Hồn phách của con hát rối trước đó đã bị Lục Vũ dùng “Phục Hy Tượng” rút đi, lúc này Bạch Trạch khống chế nó còn đơn giản hơn nhập vào người thường, dễ dàng tóm được Vương Bàn Tử, khiến Lục Vũ ném chuột sợ vỡ bình!

“Tiểu ca, mười tám năm sau Bàn gia đây lại là một trang hảo hán!” Vương Bàn Tử gân cổ gào lên: “Đừng do dự, cứ ra tay đi, Bàn gia không muốn bị cái thứ người không ra người quỷ không ra quỷ này khống chế đâu!” Khi Vương Bàn Tử còn chưa kịp gào xong, Lục Vũ đã hành động, dựa vào phân hồn của Thừa Ảnh kiếm lặng lẽ lao đến bên cạnh con hát rối.

Đang định vung kiếm giải quyết Bạch Trạch thì con hát rối đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười với vị trí phân hồn của Lục Vũ.

Ngay sau đó, con hát rối dùng hai tay tóm lấy Vương Bàn Tử, ném mạnh về phía Thừa Ảnh kiếm!

Hành động này cực nhanh, Lục Vũ muốn thu kiếm cũng không kịp, chỉ vừa vặn tránh được chỗ hiểm, Thừa Ảnh kiếm lập tức đâm xuyên qua đùi của Vương Bàn Tử!

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng kéo Vương Bàn Tử né đi, lật tay lấy ra một đoạn nhân sâm nhét vào miệng Bàn Tử, ngay sau đó lại ấn "Hoa Đà Đao" vào lòng bàn tay hắn.

Chỉ trong một thoáng chậm trễ đó, con hát rối bị Bạch Trạch nhập vào và Trương Bách Xuyên đã chạy ra khỏi hang động, lao như điên về một hướng khác!

Lục Vũ đang định đuổi theo thì nghe thấy tiếng kêu cứu đứt quãng từ phía ao nước sau lưng: "Cứu mạng... cứu..." Quay đầu lại, anh thấy A Ninh, Đa Linh đều đang vùng vẫy trong nước.

Mờ mờ ảo ảo, có thể thấy một con sò già khổng lồ đang cắn lấy họ, chuẩn bị kéo họ xuống nước.

Còn Bạng Mị được cho là vô cùng lợi hại đã không thấy tung tích đâu nữa.

Lục Vũ chỉ liếc mắt một cái, bước chân sai một nhịp, chạy thẳng về hướng Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên bỏ trốn.

Nhưng vừa lao đến cửa hang, anh đột nhiên ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc, sắc mặt Lục Vũ không khỏi biến đổi.

Trầm ngâm một lát, anh tiện tay lấy một thứ gì đó ra, ném thẳng vào cửa hang.

Giây tiếp theo, thứ đó liền biến mất không thấy đâu!

Cảm giác ở cửa hang này lập tức khiến Lục Vũ nhớ lại cái cửa hang mà A Ninh đã miêu tả với anh lúc trước.

Trước đây, A Ninh, Vương Bàn Tử và những người khác chính là

bị một nơi giống như cửa hang này gài bẫy, không biết bị giam ở nơi nào.

Lục Vũ nhíu chặt mày, không thể không cẩn trọng hơn.

Lúc này, Vương Bàn Tử nhờ vào tinh chất nhân sâm và sự cường hãn của "Hoa Đà Đao" đã hồi lại một hơi, vết thương trên đùi cũng đã lành được bảy tám phần.

Hắn vội vàng ghé lại bên cạnh Lục Vũ, cũng nhận ra sự khác thường ở cửa hang, nhíu mày nói: "Tiểu ca, hay là cứu người trước đi, cứu người xong rồi xem cái này xử lý thế nào." Lục Vũ nhíu mày, lại nhìn cửa hang, cuối cùng vẫn gật đầu, nói: "Tạm thời không quản cái này nữa, đi xem bọn họ thế nào đã." Nói đoạn, Lục Vũ dứt khoát quay đầu, nhìn về phía ao nước.

Lúc này, A Ninh, Đa Linh đã bị kéo xuống nước, mặt nước đã yên ắng hơn nhiều, nhưng nước vô cùng đục ngầu, bùn cát bị khuấy lên, gần như không thấy được gì, cả không gian cũng tối sầm lại.

Có lẽ vì động tĩnh của Bạng Mị lúc trước, cộng thêm phản ứng của Bạng Tổ, khiến tất cả sò già đều ngậm chặt vỏ, không còn bảo châu phát sáng nữa.

Không do dự thêm, Lục Vũ trực tiếp lấy ra Tị Thủy Châu, kéo theo Vương Bàn Tử nhảy ùm xuống nước.

Sau khi xuống nước, Lục Vũ cảm nhận được một lực hút, kéo họ đi sâu xuống dưới, anh cũng không chống cự, cứ thuận theo dòng nước mà đi.

Chỉ một lát sau, bùn cát lắng xuống, tầm nhìn rõ ràng hơn một chút, liền thấy một con sò già khổng lồ hơi hé miệng, bên trong có bảo châu phát sáng, mơ hồ có tia máu chảy ra, chính là Bạng Tổ!

Không biết là A Ninh hay Cổ Sai đã để lại vết thương trên thịt nó.

Bên miệng nó, chính là Bạng Mị được cho là vô cùng lợi hại.

Chương 1176

Lục Vũ liếc nhìn một cái, cũng không thèm để ý đến Bạng Mị, một kiếm đâm thẳng vào khe hở mà Bạng Tổ lộ ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạng Tổ đột ngột mở miệng, nhả hết A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh ra ngoài!

Kèm theo đó là một đám sương máu đỏ rực.

Cổ Sai từ nhỏ đã luyện tập nín thở, lúc ở trong miệng Bạng Tổ cũng không bị thương nặng.

Lúc này sau khi thoát hiểm, anh ta chỉ hoạt động một chút là đã hồi phục, xách Long Hổ Đao, lại lao thẳng về phía Bạng Tổ.

Nhưng, anh ta lại bị Lục Vũ vươn tay kéo thẳng vào trong Tị Thủy Châu.

Anh ta còn chưa kịp nói gì, Lục Vũ đã lạnh giọng nói: "Không cần đến cậu, đợi đấy!" Nói rồi, Lục Vũ ném thẳng Tị Thủy Châu trong tay cho Vương Bàn Tử, cả người bước sai một nhịp, lao ra khỏi Tị Thủy Châu, xông về phía Bạng Tổ khổng lồ.

Vương Bàn Tử nhìn ra được, Lục Vũ vì lại để cho hai thằng khốn Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên chạy thoát nên trong lòng bực bội, lúc này liền dùng con Bạng Tổ trong truyền thuyết này để trút giận.

Bạng Tổ dường như cũng nhận ra Lục Vũ đến không có ý tốt, nhưng nó đã xưng bá vùng biển này không biết bao nhiêu năm, cũng không hề sợ Lục Vũ, ngược lại còn mở vỏ ra, một lực hút mạnh mẽ muốn hút Lục Vũ vào trong!

Lục Vũ không hề chống cự, thậm chí còn mượn lực hút này để tăng tốc lao vào trong vỏ sò!

Lực hút mạnh mẽ của Bạng Tổ nhất thời cuốn theo không ít bùn cát, hơi che khuất tầm nhìn của Vương Bàn Tử và những người khác.

Nhưng, dưới sự che chở của Tị Thủy Châu, họ vẫn có thể thấy Lục Vũ lao vào trong vỏ sò, rồi con sò già ngậm chặt lại.

Cảnh tượng này khiến Cổ Sai nhíu chặt mày.

Vừa rồi anh ta ở trong thân con sò già, hiểu rõ bên trong toàn là thịt sò, bị ép chặt cứng, muốn ra tay với nó từ bên trong cũng không thể làm được.

Nhưng bây giờ, chẳng phải Lục Vũ đang tự tìm đường chết sao?

Thế nhưng, chỉ trong một thoáng mất thần, con sò già đột nhiên mở ra!

Ngay sau đó, một đám máu lớn phun ra từ miệng nó.

Qua làn máu, mấy người lờ mờ có thể thấy, Lục Vũ đang đứng trên thân con sò, Thừa Ảnh kiếm trong tay đã cắt một nửa phần thịt sò dọc theo mép vỏ!

Thịt sò run rẩy kịch liệt, muốn phun Lục Vũ ra khỏi vỏ như phun cát, nhưng Lục Vũ không hề bị ảnh hưởng.

Ngay cả khi con sò chủ động mở túi ngọc, nhả trân châu ra để đổi lấy mạng sống, Lục Vũ vẫn không có gì thay đổi, Thừa Ảnh kiếm trong tay dứt khoát gọn gàng cắt thịt sò, đơn giản như giết gà!

Cổ Sai nhìn ngây người, Đa Linh nhìn chết trân, ngay cả A Ninh cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Cô nuốt nước bọt, muốn khuyên một câu gì đó.

Dù sao, loại sò già này không biết đã sống bao nhiêu năm, sớm đã thông linh, giết nó chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đặc biệt là...

Lục Vũ đang tắm mình trong sương máu, mang lại cho cô một cảm giác vô cùng xa lạ, phảng phất như sát thần tái thế!

Trong chốc lát, Bạng Tổ cuối cùng cũng mất đi khả năng chống cự, vỏ sò mở ra hoàn toàn, thịt sò run rẩy, nhưng không thể khuấy động bất kỳ dòng nước nào.

Lục Vũ vẫn đứng trên thịt sò, dường như tùy ý nhặt từng viên Nam Châu to bằng nắm tay mà con sò già nhả ra.

Nhìn qua, cũng phải có gần trăm viên!

Mỗi lần nhặt một viên, Lục Vũ lại đâm một kiếm vào thịt sò.

Cuối cùng, A Ninh thực sự không nhìn nổi nữa, không nhịn được nói: "Hà tất phải ngược đãi nó, muốn giết thì giết đi, sao phải làm vậy..." Nghe lời của A Ninh, Lục Vũ quay đầu nhìn cô một cái, nói một câu nghe có vẻ không liên quan: "Cô nghĩ rằng nhiều thi hài ở đây như vậy, là từ đâu mà có?" Lục Vũ nói xong câu này, Thừa Ảnh kiếm trong tay múa một đường kiếm hoa, một chiêu Mặc Gia kiếm pháp dứt khoát tiễn Bạng Tổ đi.

Tiếp đó, anh dùng sức đạp lên vỏ sò, cả người phá nước mà ra.

Dưới nước, mấy người A Ninh ngẩn ra một lúc, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Hóa ra, vô số thi hài trong khu vực này, đều là do Bạng Tổ gây ra!

Cổ Sai nhìn con sò già từ từ chìm xuống đáy ao, miệng lẩm bẩm: "Sò già ăn thịt người, chúng ta đều gọi nó là sò ăn thịt người..." Sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, Vương Bàn Tử điều khiển Tị Thủy Châu, đưa mấy người lên bờ.

Lúc này, Lục Vũ đang đứng ở cửa hang.

Vương Bàn Tử đi mấy bước đến bên cạnh Lục Vũ, nhìn cửa

hang, lại ngửi ngửi mùi, nhỏ giọng nói: “Tiểu ca, phía sau cửa hang này vẫn không ổn lắm.” A Ninh cũng đi tới, tiện tay nhặt một hòn đá hay khúc gỗ trên đất, ném thẳng vào trong.

Giây tiếp theo, khúc gỗ biến mất không thấy.

Lối đi tối đen bên ngoài cửa hang không có bất kỳ thay đổi nào.

A Ninh nhíu mày, khó xử nói: “Chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây chờ mãi sao?” Câu nói này vừa dứt, Lục Vũ liền cười khẩy một tiếng: “Tôi có thể chờ, nhưng bọn chúng thì không.” Nói xong, Lục Vũ lùi lại mấy bước, tùy ý ngồi xuống một bên.

Sau khi quan sát một lúc lâu, Lục Vũ cuối cùng cũng hiểu Bạch Trạch đã làm thế nào.

Chương 1177

Ban đầu, anh cho rằng Bạch Trạch có thể dịch chuyển tức thời, chính là nó đã đưa Vương Bàn Tử, A Ninh và những người khác đến một nơi khác.

Bây giờ xem ra, dịch chuyển của Bạch Trạch không phải là dịch chuyển thật sự, mà là mượn sự trợ giúp của cơ quan thuật!

Nói một cách đơn giản, cái bàn đá mà họ ở trước đó, chính là cái bàn đá lớn có thể không ngừng diễn biến quẻ Chấn!

Cái bàn đá đó có thể không ngừng xoay chuyển suy diễn sự biến hóa của mười sáu quẻ trong cung Chấn, theo sự biến hóa của cung Chấn, lối đi kết nối bên dưới cũng sẽ khác nhau.

Giống như trước đó, Lục Vũ chính là lúc cung Chấn biến hóa đến quẻ Thủy Phong Tỉnh, đã đưa Vương Bàn Tử và những người khác vào cơ quan tầng dưới.

Tất nhiên, sau khi xem xét kỹ lưỡng, Lục Vũ cũng xác định được một điều, đó là không phải bàn đá đang xoay, mà là cơ quan bên dưới bàn đá đang không ngừng biến đổi!

Những người đồng được sức mạnh của thủy triều làm chuyển động, cuối cùng thay đổi chính là vị trí bên dưới bàn đá!

Bạch Trạch chắc hẳn đã tìm thấy một món pháp khí nào đó, hoặc là một thứ đóng vai trò trận nhãn, có thể khống chế cung Chấn biến ảo ra lối ra!

Vương Bàn Tử, A Ninh bọn họ trước đó chính là đã chui vào một lối ra nào đó của cung Chấn, lối ra đó chính là con đường đầy giao nhân vảy đen mà Lục Vũ và những người khác nhìn thấy lúc đầu.

Chính vì vậy, họ mới có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc như vậy.

"Thần kỳ vậy sao?" Vương Bàn Tử gãi đầu, nhíu mày nói: "Tiểu ca, chuyện này có hơi kỳ quái, có khi nào anh đoán sai không?" "Không đâu." Chưa đợi Lục Vũ lên tiếng, A Ninh đã nhíu mày nói: "Tôi đã từng thấy một cơ quan tương tự ở lăng mộ dưới đáy biển Uông Tàng Hải, Tây Sa Nam Hải." "Mộ cơ quan Uông Tàng Hải cũng có thể không ngừng thay đổi lối đi, kết nối các phòng mộ." "Chỉ có điều, so với ở đây, mộ cơ quan Uông Tàng Hải vẫn đơn giản hơn nhiều." Lúc này, Vương Bàn Tử cũng nghĩ ra điều gì đó, nhíu mày nói: "Tiểu ca, vậy bây giờ chúng ta cứ ở đây chờ, chờ lối đi này thay đổi sao?" "Không phải." Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Chờ hai người họ quay lại." Dừng một chút, anh tiếp tục giải thích: "Tây Vương Mẫu để lại con hát rối Yển Sư dẫn đường, là vì có việc cần làm." "Tôi nghĩ, loại chuyện này nhất định phải cần Long hộ mới có thể hoàn thành." "Hai kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ kia, trên người cũng không có hư khí, cho dù tìm được nơi tốt nhất, cũng không làm được gì..." "Không ngờ, ngươi vẫn thông minh hơn ta tưởng một chút." Lục Vũ còn chưa nói hết lời, đã nghe thấy một giọng nói âm u truyền đến từ trong lối đi tối đen.

Ngay sau đó, Trương Bách Xuyên từ trong lối đi bước ra.

Trương Bách Xuyên lạnh lùng liếc Lục Vũ một cái, thờ ơ nói: "Đi hay không, ta chỉ hỏi ngươi một lần.

Nếu không đi, ta sẽ phong bế lối đi, các ngươi sẽ bị kẹt ở đây không thể ra vào." Vương Bàn Tử nắm chặt cây côn quý, chửi ầm lên: "Lão khốn nhà ngươi dọa ai đấy!" Trương Bách Xuyên không thèm nhìn Vương Bàn Tử, chỉ nhìn Lục Vũ, thản nhiên nói: "Từ đây đi ra ngoài, chính là long hài.

Tế tự long hài, nhất định phải cần Long hộ.

Dùng Long hộ tế tự long hài, có thể mở được long cung." "Tất nhiên, không phải long cung thật sự, nhưng đúng là một lối đi có thể rời khỏi đây." Nói đoạn, Trương Bách Xuyên lấy ra một cái túi lớn, nhẹ nhàng ném xuống đất, thản nhiên nói: "Tế tự long hài, cần một trăm viên Nam Châu.

Việc mà Tây Vương Mẫu làm, chính là dùng Nam Châu tế long hài, Nam Châu có thể bảo vệ không khí không bị tiêu tán, còn có thể nuôi dưỡng long hài." Nói đến đây, Trương Bách Xuyên dừng lại một chút, nuốt nước bọt, lại tiếp tục nói: "Nói ra các ngươi có thể không tin, cái long hài đó, là long hài thật sự.

Hơn nữa, còn có long thai!" "Chỉ có điều, con rồng này, không biết bao nhiêu năm trước đã nên chết rồi, nhưng lại không chết." "Tây Vương Mẫu chỉ nghĩ đến việc nuôi dưỡng long thai, có lẽ là muốn nuôi rồng." "Nhưng bà ta không biết, long thai đó là thai chết, sau khi không khí bốc lên, oán khí cực nặng, long mạch vô căn, chỉ gây ra xung đột với Nam long mạch vốn có ở Nam Hải." Nghe Trương Bách Xuyên nói một cách trôi chảy, Lục Vũ nheo mắt lại.

Chuyện long hài, người khác có thể không tin, nhưng anh tin.

Hơn nữa, dưới sự hỗ trợ của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, Phục Hy Thập Lục Quái, cùng với những kinh nghiệm đã qua, anh tin rằng chuyện long mạch mà Trương Bách Xuyên nói không phải là lời nói suông.

"Phàm nhân nuôi rồng, chưa bao giờ là chuyện tốt.

Vấn đề lớn nhất của Tây Vương Mẫu, không ngờ lại là muốn đưa long mạch này vào núi Trường Bạch!" Nói đến đây, Trương Bách Xuyên dừng lại, lại nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Ngươi không phải muốn biết chúng ta đến đây làm gì sao, rất đơn giản, chúng ta chính là

muốn thu phục con tiểu long này, để nó không gây họa cho thế gian!" Một tràng lời của Trương Bách Xuyên, khiến Vương Bàn Tử, A Ninh đều ngơ ngác.

Không chỉ họ, Cổ Sai và Đa Linh cũng trợn tròn mắt, đầu óc ong ong.

Long hài, long mạch, những chuyện này thực sự quá lật đổ nhận thức của họ, khiến họ hoàn toàn không thể hiểu nổi!

Cũng không thể nói là không hiểu, chỉ là cảm thấy quá khó tin, quá ly kỳ!

Vương Bàn Tử có chút mờ mịt nhìn về phía Lục Vũ, muốn xem ý của anh thế nào.

Trong tầm mắt của hắn, Lục Vũ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, dường như bị sốc bởi "tiểu long" mà Trương Bách Xuyên nói.

Nhưng...

đúng lúc này!

Vương Bàn Tử đột nhiên thấy một vệt sáng lạnh lướt qua cổ Trương Bách Xuyên!

Ngay sau đó, một cái đầu rơi xuống đất!

Cơ thể Trương Bách Xuyên ngã phịch xuống đất, chảy ra một vũng nước vàng!

Lục Vũ không ngừng tay, vung vẩy mấy nhát kiếm, trực tiếp chặt đứt tứ chi của Trương Bách Xuyên.

Đến cuối cùng, anh còn lôi ra một cây đoản trượng bằng đồng xanh từ ngực Trương Bách Xuyên.

Biến cố đột ngột khiến Vương Bàn Tử, A Ninh và những người khác lại một lần nữa chết lặng.

Xong rồi?

Trương Bách Xuyên cứ như vậy... xong rồi?

Vừa rồi nói nhiều như vậy, nói lợi hại như vậy, đắc ý như vậy, bây giờ cứ thế là xong?

Trương Bách Xuyên lần này quay lại là để tấu hài à?

Chương 1178

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, sờ sờ đầu, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, thằng khốn này có ý gì vậy?

Nó giở trò gì thế?

Trước đó không phải đầu rơi rồi mà vẫn không sao ư?

Sao lần này không phản kháng chút nào đã xong đời rồi?" "Có phải con chó kia lại đang giở trò xấu gì không?" Nói đoạn, Vương Bàn Tử bước về phía chỗ của Trương Bách Xuyên.

Lục Vũ nhíu mày, cũng không ngờ lần này lại thuận lợi như vậy.

Trong này... có gì đó kỳ quái?

"Cậu thấy con chó kia đang giở trò xấu gì?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử hơi sững sờ, lại gãi đầu: "Không biết nữa, cảm giác như con chó kia chỉ để thằng khốn này quay lại nộp mạng thôi." "Nộp mạng..." Lục Vũ nhíu mày chặt hơn, hỏi: "Tại sao lại nói vậy?" "Nếu không thì nó quay lại làm gì?

Rõ ràng là oan gia, gặp mặt mà không chết một đứa thì sao được?

Một mình nó lại không phải đối thủ của anh, tôi thấy chuyện này vẫn là do con chó kia, không biết đang giở trò xấu gì..." "Trò xấu..." Lục Vũ lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên phát hiện vũng nước vàng giống như nước đồng chảy ra từ người Trương Bách Xuyên đang tăng tốc chảy về phía Cổ Sai, anh lập tức hiểu ra mọi chuyện, quát lên: "Cổ Sai, mau chạy, mau chạy!" Cổ Sai đang vì biến cố của toàn bộ sự việc mà ngơ ngác, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này nghe thấy tiếng hét của Lục Vũ, cũng chỉ ngẩng đầu lên,

có chút mờ mịt nhìn Lục Vũ, thấy Lục Vũ ngày càng gần mình.

Bên cạnh anh ta, A Ninh phản ứng cực nhanh!

Cô lập tức phản ứng lại, không nghĩ ngợi gì mà đẩy mạnh Cổ Sai một cái!

Ngay khoảnh khắc Cổ Sai bị đẩy ra, từ trong vũng nước vàng trên đất đột nhiên hiện ra một kẻ quái dị nhe nanh múa vuốt, lao về phía vị trí mà Cổ Sai vừa đứng.

May mà A Ninh phản ứng cực nhanh, đẩy Cổ Sai ra, vũng nước vàng kia không tóm được.

Tuy nhiên, vũng nước vàng lại đâm thủng cổ tay A Ninh, khiến cô kêu lên một tiếng thảm thiết!

Lúc này, Lục Vũ đã đến, không nói hai lời liền chém một kiếm vào vũng nước vàng, sau đó kéo A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh nhanh chóng lùi lại.

Lần này, tốc độ của anh tăng đến cực hạn, thậm chí trong mắt Vương Bàn Tử còn xuất hiện ảo ảnh!

"Hóa ra là đang giở trò xấu này." Lục Vũ nheo mắt nhìn vũng nước vàng cách đó không xa, lạnh lùng nói: "Đây là bản thể của ngươi?

Một vũng nước vàng không âm không dương?

Lần này chạy về, chính là để nhập vào người Cổ Sai?

Sao, không có Cổ Sai, các ngươi thật sự không có cách nào làm việc sao?" "Khè khè khè khè..." Trong vũng nước vàng trên đất đột nhiên hiện ra khuôn mặt quái dị của Trương Bách Xuyên!

Khuôn mặt quái dị trong nước phát ra âm thanh hoàn toàn không giống của con người!

Ngay sau đó, vũng nước vàng kia, từ từ nhô lên một cái đầu người, một người nước chậm rãi đứng dậy, xuất hiện trước mặt mấy người, cười quái dị với Lục Vũ: "Thế nào, ta đã nói rồi, ta không giống loại phế vật Lão Dương kia, lần này ngươi tin rồi chứ." "Rất đáng tiếc, vốn ta còn tưởng ngươi sẽ không phát hiện ra..." "Tại sao ngươi cứ luôn phải gây rối cho ta thế?" "Đệt!

Mày cái thứ người không ra người quỷ không ra quỷ này, đúng là chó thật!" Vương Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên với Trương Bách Xuyên đã biến thành người nước.

Lục Vũ nheo mắt nhìn Trương Bách Xuyên, không vội nói chuyện, chỉ lật cổ tay, lại ném Hoa Đà Đao cho Vương Bàn Tử, bảo hắn chữa trị cho A Ninh.

Nhân lúc này, Lục Vũ lại lên tiếng: "Hóa ra bản thể của ngươi là một con quái vật như thế này, thảo nào mấy thứ kia lại không có tác dụng với ngươi." Mấy thứ mà Lục Vũ nói, tự nhiên chính là "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", "Phục Hy Tượng" và mấy món đồ khác.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử để A Ninh nắm "Hoa Đà Đao", tạm thời không có gì đáng ngại, liền đến bên cạnh Lục Vũ, nhíu mày nói: "Tiểu ca, bây giờ làm sao?" Lục Vũ nheo mắt, nhìn Trương Bách Xuyên ở không xa, nhẹ giọng nói: "Các cậu canh chừng Cổ Sai, tôi đi xem xử lý thế nào.

Nhớ kỹ, bất kể thế nào cũng không được để Cổ Sai xảy ra chuyện!" "Khè khè..." Trương Bách Xuyên lại cười quái dị một tràng, đứng yên tại chỗ nhìn Lục Vũ và mấy người họ, cũng không vội làm gì.

Lục Vũ một tay nắm "Mô Kim Phù", một tay nắm Ngô Vương Phù Sai song kiếm, chậm rãi đi về phía Trương Bách Xuyên.

Phía sau, Vương Bàn Tử một tay nắm cây côn Bách Luyện Di Tôn

của mình, căng thẳng nhìn quanh, lúc thì vỗ Cổ Sai một cái, lúc thì vỗ Đa Linh một cái.

Khi hắn định vỗ A Ninh, A Ninh lạnh lùng liếc hắn một cái, bực bội mắng: "Ngươi muốn canh thì canh cho đàng hoàng, đừng có những hành động nhỏ nhặt không dứt!" Vương Bàn Tử bĩu môi, đảo mắt một cái, dừng bước, đứng yên bất động, ngoan ngoãn đứng ở đó.

Chỉ một lát sau, khi Lục Vũ đến gần Trương Bách Xuyên, sau lưng Trương Bách Xuyên đột nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ!

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử tay cầm Thừa Ảnh kiếm, dùng nó như một cây côn, chém thẳng vào vũng nước kia!

Đồng thời khi hắn ra tay, Lục Vũ cũng ra tay, Ngô Vương Phù Sai song kiếm trong tay, một chiêu Mặc Gia kiếm pháp, mang theo kiếm cương, lướt thẳng về phía Trương Bách Xuyên được tạo thành từ nước vàng!

Trong thời gian dài, hai người đã hình thành một sự ăn ý vô cùng sâu sắc.

Hơn nữa, lần này Lục Vũ còn dùng "Mô Kim Phù" để dặn dò Vương Bàn Tử mấy câu.

Chỉ là... lần đột kích này, dù là Lục Vũ hay Vương Bàn Tử, đều không chắc có thể giải quyết được con quái vật giống như nước này.

Chương 1179

Có thể nói, dù là đại tống tử, tiểu tống tử, hay là yêu thú, Lục Vũ cũng chưa từng có cảm giác không biết phải ra tay từ đâu như thế này.

Cơ thể của Trương Bách Xuyên quá kỳ quái!

Cảm giác mang lại cho người khác, giống như một thứ quái dị siêu thoát tam giới, không nằm trong ngũ hành.

Dường như bất kể làm thế nào, cũng không thể gây ra vết thương chí mạng cho hắn!

Lần này, Lục Vũ cũng là mò đá qua sông, một chiêu không được, thì tính chiêu khác!

"Đệt!

Vô dụng!

Thằng khốn này cứ như nước vậy!" Lúc này, sau khi chém liên tiếp mấy kiếm, chỉ nghe thấy tiếng cười quái dị "khè khè" của Trương Bách Xuyên, Vương Bàn Tử không nhịn được hét lên một tiếng!

"Hắn là nước, có thể dùng lửa đốt không!

Lục Vũ dùng lửa đốt hắn đi, hoặc là đóng băng hắn!" A Ninh đột nhiên nảy ra ý, vội vàng hét lớn: "Bất kể hắn là loại nước gì đều có điểm sôi và điểm đông!

Hoặc là đốt chết hắn, hoặc là đóng băng chết hắn!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được mắng: "Cô đứng nói chuyện không thấy đau lưng à, cô biến ra lửa đi!

Còn đóng băng hắn nữa, cô tưởng Bàn gia đây biết cả băng hỏa

lưỡng trọng thiên à!" "Tiểu ca, khô máu với nó đi!" Trong lúc Vương Bàn Tử gào thét, động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, đầu ngón tay trái khẽ vuốt, lập tức xuất hiện một quả cầu lửa nhỏ, ném thẳng về phía Trương Bách Xuyên!

Lúc này, hoàn toàn là có bệnh thì vái tứ phương, cũng không quan tâm quả cầu lửa có tác dụng hay không, dù sao "hỏa pháp" của anh cũng chỉ có uy lực lớn như vậy, được thì được, không được thì anh cũng đành chịu!

Trong lúc nói chuyện, quả cầu lửa đã đập vào người Trương Bách Xuyên.

Quả cầu lửa nhỏ, không gây ra bất kỳ gợn sóng nào, va vào người Trương Bách Xuyên, liền tắt ngấm, như thể chưa từng tồn tại.

"Ha ha ha ha..." Trương Bách Xuyên cuối cùng không còn cười quái dị "khè khè" nữa, tiếng cười đầy vẻ chế giễu.

Không biết là chế giễu Lục Vũ không biết tự lượng sức, hay là chế giễu quả cầu lửa này vô dụng.

Sự chế giễu đến từ quái vật này, khiến Vương Bàn Tử vô cùng bất mãn, không nhịn được chửi ầm lên!

Bất kể thế nào, tay không thắng được, thì miệng phải thắng!

Biểu hiện của Trương Bách Xuyên, khiến Lục Vũ một trận bực bội, cộng thêm Vương Bàn Tử lại la hét om sòm, càng khiến anh cảm thấy phiền não.

Tâm phiền ý loạn, gần như theo bản năng, Lục Vũ lại thi triển một lôi pháp, một tia sét dày bằng ngón tay cái từ đầu ngón tay anh bắn ra, đánh thẳng vào người Trương Bách Xuyên!

Lần này, tiếng cười quái dị của Trương Bách Xuyên cuối cùng cũng ngừng lại.

Sắc mặt hắn hơi biến đổi, lạnh lùng nhìn Lục Vũ: "Có thuật pháp trong tay, lại không biết chăm chỉ luyện tập.

Người như ngươi, thật sự là phung phí của trời, không nên tồn tại trên thế gian này!" Một câu nói xong, cơ thể Trương Bách Xuyên đột nhiên biến đổi, cánh tay đột ngột kéo dài, tóm thẳng về phía cổ Lục Vũ!

Lục Vũ không chút suy nghĩ, Ngô Vương Phù Sai song kiếm theo bản năng chém về phía cánh tay của Trương Bách Xuyên!

Cánh tay của Trương Bách Xuyên lập tức co ngắn lại, đánh thẳng vào nơi hai thanh kiếm giao nhau.

Sức mạnh khổng lồ trong chốc lát, khiến cơ thể Lục Vũ không khỏi bay ngược ra sau, trong khoảnh khắc đó, anh hét lớn một tiếng: "Bàn Tử, lùi lại!" Vương Bàn Tử không lùi mà tiến, thậm chí còn không dùng Thừa Ảnh kiếm, cả người lao thẳng về phía Trương Bách Xuyên, ôm chặt lấy hắn!

Thấy cảnh này, Lục Vũ sau khi đáp đất không chút do dự, chân phải điểm xuống đất, cả người như mũi tên rời cung, lao thẳng về phía Trương Bách Xuyên!

Trong mắt Trương Bách Xuyên loé lên một tia cảm xúc kỳ lạ, đột nhiên lại động đậy, kéo theo Vương Bàn Tử, bay thẳng lên không trung.

Trương Bách Xuyên nhìn Lục Vũ từ trên cao, thản nhiên nói: "Bây giờ hắn đang ở trong tay ta, ngươi làm thế nào?" "Ta có thể nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, ta không ngại lập tức cho hắn đi đầu thai." Dừng một chút, Trương Bách Xuyên tiếp tục nói: "Hoặc là, ngươi đồng ý đề nghị của ta, giao tên nhóc kia cho ta, tiếp theo muốn làm gì, ta đều không cản ngươi." "Bàn Tử." Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Trương Bách Xuyên và Vương

Bàn Tử một cái, nhẹ giọng nói: “Anh em một phen, nam chinh bắc chiến, những nơi đã đi qua cũng rất nhiều.

Trải nghiệm của chúng ta, đã phong phú hơn cả đời của không biết bao nhiêu người rồi...” “Thằng họ Lục, anh quá đáng rồi đấy!

Anh em một phen, anh không thể bây giờ lại bỏ rơi tôi chứ!” Vương Bàn Tử lúc này liền sốt ruột, gân cổ gào thét: “Phim ‘Sĩ Binh Đột Kích’ anh chưa xem à, không bỏ rơi không từ bỏ anh không biết à!

Anh mà bây giờ không quản tôi, tôi làm ma cũng không tha cho anh đâu...” Vương Bàn Tử vừa gào thét, vừa nhân lúc Trương Bách Xuyên không chú ý, lén lút giơ cây côn Bách Luyện Di Tôn lên, giơ cao như một cây cột thu lôi.

Lục Vũ cũng không chắc phương pháp này có tác dụng hay không, nhưng trước đó khi dùng “lôi pháp” đánh Trương Bách Xuyên, đó là thủ đoạn duy nhất khiến cơ thể Trương Bách Xuyên xuất hiện dị thường.

Sự việc đã đến nước này, cũng không còn nhiều lựa chọn!

Lúc này, Trương Bách Xuyên nghe giọng điệu của Lục Vũ dường như có ý định từ bỏ Vương Bàn Tử, mắt nheo lại, sắc mặt lạnh đi, quát: “Ngươi nếu dám ra tay, cứ việc ra tay, ta xem ngươi có qua được ải này không!” Nói đoạn, Trương Bách Xuyên còn từ trên trời rơi xuống, mang theo Vương Bàn Tử từ từ đến gần Lục Vũ, trong mắt đầy vẻ âm hiểm!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay khoảnh khắc Trương Bách Xuyên hạ xuống, Lục Vũ đã ra tay, dốc toàn lực thi triển lôi pháp, một tia sét dày như cánh tay trẻ con, từ đầu ngón tay anh bắn ra, đánh thẳng vào “côn Bách Luyện Di

Tôn" trong tay Vương Bàn Tử, rồi thông qua cây côn, truyền đến cơ thể như nước của Trương Bách Xuyên!

Không một tiếng động, tia sét bất ngờ, lập tức khiến Trương Bách Xuyên bị giật đến ngẩn người, cơ thể không khỏi run rẩy.

Ngay khoảnh khắc đó, Lục Vũ bước sai một nhịp, tung một cú đá, trực tiếp đá Vương Bàn Tử bay ra khỏi vòng tay của Trương Bách Xuyên.

Chương 1180

Lục Vũ không ngừng tay, lại là một tia sét, đánh thẳng vào người Trương Bách Xuyên!

Trương Bách Xuyên không ngờ, Lục Vũ thi triển lôi pháp lại không cần nghỉ, từng tia sét nối tiếp nhau, giống như pháo hoa không tốn tiền, liên tiếp rơi xuống người hắn!

Tình thế trên sân, lập tức đảo ngược!

Lục Vũ một chiêu đắc thủ, càng không có khả năng dừng tay, nghiến răng, từng nhát từng nhát không ngừng đánh vào Trương Bách Xuyên!

Trương Bách Xuyên đứng yên bất động, dường như đã hoàn toàn bị lôi pháp khống chế.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên chú ý thấy, trên cơ thể như nước của Trương Bách Xuyên xuất hiện một vết nứt, trong vết nứt, mơ hồ có một luồng hắc khí.

Luồng hắc khí đó dường như bị thứ gì đó hấp dẫn, muốn phá thể mà ra, nhưng hắc khí lại không ngừng giãy giụa, không muốn phá thể mà ra...

Trong đầu Lục Vũ lóe lên một tia giác ngộ, đột nhiên nói: "Thứ người không ra người quỷ không ra quỷ, hóa ra là dựa vào lớp vỏ bên ngoài này, nếu lớp vỏ này vỡ, ngươi còn có thể làm gì?" Nói đoạn, động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, từng tia lôi pháp đều nhắm vào vết nứt đó!

Nhìn xem, vết nứt ngày càng lớn, đầu của hồn thể Trương Bách Xuyên đã nhô ra khỏi vết nứt!

Lục Vũ trong lòng thở phào một hơi, biết rằng hồn thể của Trương Bách Xuyên cuối cùng vẫn phải chịu sự hấp dẫn của Phục Hy Tượng.

Cho dù hắn có lợi hại đến đâu, bây giờ lớp "vỏ rùa" này đã vỡ, hắn cũng bất lực, chỉ có thể trở thành "phụ kiện" cho "Phục Hy Tượng"!

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy tiếng gào của Vương Bàn Tử từ phía sau: "Tiểu ca, mau né đi, con chó kia đến rồi!" Ngay khoảnh khắc hắn gào lên, Lục Vũ cũng cảm thấy không ổn, chỉ là không cam tâm cứ thế bỏ cuộc, vẫn chần chừ một chút.

Sự chần chừ này, đã để Bạch Trạch đột nhiên xuất hiện, một trảo cào vào người anh!

Trong khoảnh khắc, cơn đau nhói dữ dội suýt nữa khiến Lục Vũ ngất đi!

Lần này anh không dám khinh suất, sau một đạo "lôi pháp", cả người lập tức lùi lại, chỉ trong nháy mắt, đã lùi về bên cạnh Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thấy anh ôm vai mình, vội vàng nói: "Tiểu ca, vai của anh không có vết thương ngoài nào cả, anh cảm thấy thế nào?" Lục Vũ trong lòng rùng mình!

Đòn tấn công của Bạch Trạch, không phải nhắm vào cơ thể anh, mà là đánh thẳng vào linh hồn, thảo nào lại đau đến vậy!

Hiểu thì hiểu, nhưng hồn thể bị thương, không phải là vấn đề mà "Hoa Đà Đao" có thể giải quyết.

Hơn nữa, hồn thể của anh lại khác với người thường...

Bạch Trạch không thừa thắng xông lên, chỉ ở lại bên cạnh Trương Bách Xuyên, lạnh lùng nhìn Lục Vũ, trầm giọng nói: "Cho mặt không

biết giữ!" "Ta đã mấy lần có thể giết ngươi, mấy lần đều nương tay, không ngờ ngươi lại cuồng vọng như vậy." "Nếu đã như vậy, ngươi không cần phải tồn tại trên thế gian này nữa." Lục Vũ nghiến răng, lạnh lùng liếc Bạch Trạch một cái, bắt chước giọng điệu của nó, nói: "Cho mặt không biết giữ, một con chó cũng dám đến uy hiếp ta!

Nếu đã vậy, cả hai ngươi đều không cần phải sống nữa..." Nói đoạn, Lục Vũ đơn giản hoạt động cơ thể một chút, thu lại Ngô Vương Phù Sai song kiếm, đổi thành Mặc Gia Mặc Mi Kiếm.

Quả thực, Mặc Mi Kiếm là trọng kiếm không có lưỡi, dùng để giết người dường như không phải là binh khí tốt.

Nhưng...

Mặc Mi Kiếm sẽ là một cây cột thu lôi rất hữu dụng!

Đúng lúc này, Cổ Sai đột nhiên đứng ra, lớn tiếng nói: "Đủ rồi!" "Ta biết, các ngươi cần ta làm việc, vậy thì để ta làm!" "Ta giúp ngươi làm việc, ngươi thả bọn họ đi!" Nói đoạn, Cổ Sai nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt nặng nề, từng bước đi về phía Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch...

Nhìn Cổ Sai chậm rãi đi tới, biểu cảm của Bạch Trạch cuối cùng cũng có chút thay đổi nhỏ.

Cùng lúc đó, Trương Bách Xuyên giãy giụa đứng dậy, ra sức xoa xoa vị trí bị nứt trên người.

Nhìn từ xa, vết nứt đó dường như đã phục hồi, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện vết nứt vẫn còn khá nghiêm trọng.

Nhìn Cổ Sai ngày càng gần, trên mặt Trương Bách Xuyên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Cổ Sai đi đến trước mặt Trương Bách Xuyên năm bước, dừng lại, lạnh giọng nói: "Ngươi không phải muốn nhập vào thân ta sao, ngươi

đến đi!" Nghe vậy, Trương Bách Xuyên hài lòng gật đầu, thản nhiên nói: "Coi như ngươi biết điều.

Nhớ kỹ, đừng trách ta, muốn trách thì trách ngươi là Long hộ được Tây Vương Mẫu chọn.

Ai bảo Tây Vương Mẫu giở nhiều trò như vậy chứ?

Nếu không phải bà ta, ngươi cũng không phải chịu nhiều khổ như vậy." Cổ Sai hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Ngươi nói Tây Vương Mẫu gì đó, ta không biết, ta chỉ biết ta là Long hộ, Long hộ phải làm gì, ta cũng không biết.

Nhưng ta biết, ngươi không phải là người, không phải thứ tốt, thì đừng nói những lời ghê tởm đó, nhớ kỹ ngươi đã hứa với ta là sẽ thả bọn họ đi!" Một câu nói xong, Cổ Sai dường như đã chấp nhận số phận, nhắm mắt lại, quay lưng đi, không nhìn Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch sau lưng nữa.

Nhưng, ở phía đối diện, nhìn anh ta, Lục Vũ, Vương Bàn Tử và những người khác, lại có thể thấy khẩu hình của Cổ Sai, miệng anh ta cử động mấy lần, chính là bốn chữ: "Chính là bây giờ!" Khẩu hình của anh ta vừa phát ra xong, liền thấy Cổ Sai đột nhiên đưa tay ra sau eo kéo một cái.

Ngay sau đó!

Sau lưng anh ta, giống như pháo hoa nổ tung!

Trong khoảnh khắc, vô số tia lửa, bắn thẳng về phía Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch!

Ánh lửa kinh người, phảng phất như lửa địa ngục, lập tức bao trùm lấy chúng!

Cổ Sai giống như ngồi trên tên lửa, bay vọt lên!

Chương 1181

Ngay khoảnh khắc sau lưng Cổ Sai phát nổ, Lục Vũ cũng lao lên như một mũi tên, xông thẳng ra ngoài.

Hầu như trong nháy mắt đã đến trước ánh lửa, hai tay anh đều cử động, hai tia sét đều đánh về phía Trương Bách Xuyên đang bị ánh lửa bao trùm!

Trong ánh lửa, Trương Bách Xuyên lại một lần nữa kêu thảm!

Bạch Trạch cũng khó có thể chịu được nhiệt độ cao trong chốc lát, miệng gầm lên giận dữ: "Trương Hải Khách!

Ngươi quá đáng rồi!" Lục Vũ như không nghe thấy gì, hai tay không ngừng cử động.

Theo động tác của anh, từng tia sét, không ngừng đánh về phía Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên đang bị ánh lửa bao trùm!

"Trương Hải Khách, ta giết ngươi!" Bạch Trạch đột nhiên động đậy, gầm lên một tiếng, lao ra khỏi biển lửa, bổ nhào về phía Lục Vũ!

Trong tay Lục Vũ lại xuất hiện tia sét, lập tức không chút do dự, đánh thẳng vào Bạch Trạch đang lao tới.

"Phụt!" Chỉ nghe một tiếng động nhẹ, Bạch Trạch vừa rồi thế tới hung hãn, lập tức tan thành tro bụi!

Bị lừa rồi!

Lục Vũ trong lòng căng thẳng, quay đầu nhìn lại đám lửa kia, bên trong không còn tung tích của Cổ Sai và Bạch Trạch.

Hai con chó kia, chính là nhân lúc Lục Vũ vừa rồi thi triển "lôi pháp" có khoảng nghỉ, không biết dùng thủ đoạn gì, đã chạy mất tăm!

“Tiểu ca, hai cái thứ đó đâu rồi?” Lúc này, Vương Bàn Tử đã lao đến bên cạnh Lục Vũ, vội vàng hỏi một câu.

Lục Vũ có chút thất vọng lắc đầu, rồi đột nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi, quay đầu nhìn Cổ Sai một cái, nói: “Anh ta thế nào rồi, không sao chứ?” “Không sao, tôi chữa cho cậu ấy rồi.” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, có chút cảm khái: “Tiểu ca, nói thật nhé, thằng nhóc này được đấy.

Mẹ kiếp, dám buộc cả đống pháo sáng lớn như vậy sau lưng, chuyện này đến cả Bàn gia đây cũng không dám...” Nghe lời của Vương Bàn Tử, trong lòng Lục Vũ cũng không khỏi có chút khâm phục.

Cổ Sai không hổ là Long hộ, gan quá lớn.

Lần này nếu không phải anh ta, muốn giải quyết Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên, thật sự không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, ý tưởng này là do A Ninh nghĩ ra, chỉ là việc liều mạng là do Cổ Sai làm.

“Bọn chúng chạy đi đâu rồi, là rời đi, hay là đến chỗ... long hài kia rồi.” Đợi một lúc, A Ninh cũng đưa Cổ Sai và Đa Linh đi tới, nhíu mày hỏi một câu.

Lục Vũ liếc mắt một cái, sắc mặt Cổ Sai có chút trắng bệch, tay vẫn còn hơi run, rõ ràng là chuyện vừa xảy ra, đã mang lại cho anh ta một cú sốc nhất định, khiến tâm trạng anh ta nhất thời khó có thể bình tĩnh lại.

“Không biết.” Lục Vũ đưa ra một câu trả lời dứt khoát, dừng một chút, lại nhìn về phía Cổ Sai, hỏi: “Cậu còn biết chuyện gì nữa không?” Cổ Sai lắc đầu, chuyện về Long hộ, anh ta biết rất ít, Nguyễn Hắc lại chết rồi, hoàn toàn không có cách nào biết được.

Đừng nói chuyện long hài, ngay cả tiếp theo phải đi như thế nào, anh ta cũng không hề biết.

Vốn dĩ, những chuyện này đều cần con hát rối kia dẫn đường, mà bây giờ, linh hồn của con hát rối đã cùng vô số oan hồn, quấn quanh trong "Phục Hy Tượng", không thể nào lại được rót vào cơ thể của con hát rối nữa.

Còn về con hát rối kia, cũng không biết ở đâu...

Tình hình như vậy, ngay cả Lục Vũ cũng bất lực.

Anh suy nghĩ một chút, để mấy người nghỉ ngơi trước, anh cũng nhân lúc này sử dụng "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" và Lục Đạo Chuyển Sinh Phù để độ hóa hết tất cả oan hồn quấn quanh trong "Phục Hy Tượng".

Đợi đến khi Phục Hy Tượng lại một lần nữa từ đen chuyển sang trắng, Lục Vũ thu lại mấy thứ đồ, nhẹ giọng nói: "Nơi này, thực ra cũng không phức tạp như vậy, chẳng qua chỉ là một con đường.

Đi đúng, tìm được long hài, đi sai, thì lại nói chuyện đi sai sau vậy..." Vương Bàn Tử có chút dở khóc dở cười nhìn Lục Vũ đã đi ra khỏi hang động, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể bất lực lắc đầu, theo bước chân của Lục Vũ.

Sau khi đuổi kịp Lục Vũ, anh đã đi đến cửa hang động.

Lúc này, cửa hang không còn mùi tanh hôi đó nữa.

Lục Vũ liếc mắt một cái, Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên trước đó đã thay đổi lối đi, giờ đã khôi phục lại như cũ.

Xác định không có vấn đề gì, anh trực tiếp bước vào.

Đi được mấy bước, liền thấy một cửa hang.

Bên cạnh cửa hang có một ít đá vụn, bên trong là những bậc thang

đi xuống từ từ, từ trong bậc thang truyền ra từng đợt mùi tanh hôi.

"Mùi này có chút quen thuộc." Vương Bàn Tử hít hít mũi mấy cái, mày nhíu chặt lại, nói: "Tiểu ca, sao mùi này giống mùi của đám giao nhân kia thế?" Lục Vũ cầm đèn pin soi vào đường hầm, nhẹ giọng nói: "Không phải giống, mà chính là nó." Bậc thang này, thực tế chính là bậc thang mà họ đã thấy trên bàn đá trước đó.

Nguyên bản, trên bậc thang này không biết có bao nhiêu giao nhân vảy đen.

Chỉ là bây giờ, một con giao nhân vảy đen cũng không còn sót lại.

Cầu thang đi xuống, cũng không biết dài bao nhiêu, dù sao đứng ở cửa hang, không nhìn thấy đáy, chỉ có thể thấy bậc thang đi xuống một mạch.

Vương Bàn Tử đảo mắt, không nhịn được lại lên tiếng: "Tiểu ca, từ đây đi xuống, có thật sự sẽ thấy được rồng không..." Hắn tự nói, cũng cảm thấy có chút hoang đường.

Chương 1182

Rồng à... con rồng trong truyền thuyết, thật sự có sao?

"Không biết." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, Tây Vương Mẫu chắc sẽ không làm việc vô ích, nghĩ lại chắc là có." "Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!" Vừa nghĩ đến rồng, trong lòng Vương Bàn Tử liền có một sự kích động không thể kìm nén, thậm chí có lúc còn cảm thấy, đời này có thể nhìn thấy rồng, chết ngay cũng đáng!

"Đi thôi." Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp bước đi, tiến vào bậc thang.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng theo sau, miệng còn không quên lẩm bẩm mấy câu: "Tiểu ca, anh nói mấy lời mà con chó Trương Bách Xuyên kia nói trước đó có bao nhiêu phần là thật?" "Tôi nghe ý của nó, là muốn lấy Nam Châu để tế tự cái long hài kia?

Bên trong còn có một con tiểu long thai chết, anh nói chuyện này có đáng tin không?" Trong cả lối đi, chỉ có thể nghe thấy tiếng lảm nhảm của Vương Bàn Tử.

Lục Vũ nghe mà có chút đau đầu, không nhịn được nói: "Có thì sao mà không có thì sao?" "Vậy chắc chắn là khác chứ!" Vương Bàn Tử sững sờ một lúc, rồi nói: "Anh nghĩ xem, Tây Vương Mẫu nuôi rồng, chúng ta cướp rồng về tự nuôi, mang về nhà trông nhà giữ cửa, chẳng phải tốt sao?" Ba người A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh đi theo sau nghe Vương Bàn Tử lảm nhảm vốn cũng đã có chút phiền, nhưng đột nhiên nghe thấy câu này của hắn, Đa Linh bước chân loạng choạng, suýt nữa bị dọa chết.

Ngay cả A Ninh cũng không nhịn được mắng: "Vương Bàn Tử, anh có thể nói hai câu tiếng người được không?" Vương Bàn Tử quay

đầu lườm A Ninh một cái, nhếch miệng cười: “Bàn gia không đùa với cô đâu.” Câu nói này, lại khiến mấy người A Ninh kinh ngạc, nhất thời ba người đều có chút chết lặng.

Đúng lúc này, giọng của Lục Vũ đột nhiên truyền vào tai họ.

“Đến rồi.” Lục Vũ dừng bước, Vương Bàn Tử nhìn quanh.

Họ vẫn đang ở trên bậc thang, xung quanh trông cũng không có gì đặc biệt.

Vương Bàn Tử không khỏi sững sờ, ngạc nhiên nói: “Tiểu ca, đây là đến đâu rồi?” “Đây là một khu vực cơ quan.” Lục Vũ lấy ra pháo sáng, đốt lên rồi nhẹ nhàng ném đi, tiếp đó Vương Bàn Tử liền phát hiện pháo sáng biến mất khỏi tầm mắt.

Sau đó, giọng của Lục Vũ vang lên: “Bây giờ chỉ cần chờ, chờ đến khi cơ quan lại chuyển động, chính là nơi cần tế tự rồi.” Vương Bàn Tử sững sờ một lúc, ngạc nhiên nói: “Thật sự phải dùng trân châu để tế tự sao?

Đây không phải là giúp lão yêu bà Tây Vương Mẫu kia làm việc à?” Lục Vũ bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái, có chút không biết nói gì.

Vương Bàn Tử cũng rối bời, nhíu mày nói: “Tiểu ca, làm thế này, lỡ như con chó kia và Trương Bách Xuyên ra hớt tay trên thì sao?” Bên cạnh, A Ninh thực sự không chịu nổi sự lảm nhảm của Vương Bàn Tử, không nhịn được nói: “Anh có thể ngậm miệng lại được không!

Bây giờ chúng ta ngoài làm như vậy, còn có thể làm gì nữa?” “Không làm như vậy, anh có biết tiếp theo phải đi thế nào không?” “Không đi như vậy, ai biết làm sao để rời khỏi Quy Khư?” “Bàn gia chỉ nói vậy thôi mà.” Vương Bàn Tử cũng mặt dày, lý sự cùn nói:

“Bàn gia chỉ muốn xem có khả năng nào khác không thôi.” “Chuyển động rồi.” Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lại nói một câu.

Ngay sau đó, mấy người liền cảm thấy bậc thang bắt đầu di chuyển, giống như đang xoay về phía bên trái.

Trong không khí, mơ hồ truyền đến tiếng “cạch, cạch” của cơ quan di động.

Một lát sau, cơ quan dừng lại, trước mắt mấy người, xuất hiện một bức tường đá!

Giữa bức tường đá, là một bàn đá tròn, kết cấu của bàn đá giống hệt với cái bàn đá lớn mà họ đã thấy trước đó, trên đó vẽ đầy những hình thù kỳ quái, đường âm dương, và từng cái lỗ tròn.

Mỗi cái lỗ, đều to bằng nắm tay.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, lấy ra một viên Nam Châu, so sánh một chút thì phát hiện Nam Châu vừa khít có thể bỏ vào bàn đá!

Thấy Lục Vũ trực tiếp ném vào một viên Nam Châu to bằng nắm tay, da mặt Vương Bàn Tử co giật từng cơn, đau lòng từng trận.

Một viên trân châu này, mang ra ngoài đổi tiền, ít nhất cũng vài trăm vạn!

Mà chỉ trong chốc lát, Lục Vũ đã ném vào không dưới năm mươi viên...

Vương Bàn Tử trân trối nhìn từng viên Nam Châu bị Lục Vũ khảm lên bàn đá, trong lòng xót như cắt, không nhịn được nói: “Tiểu ca, lát nữa lúc chúng ta đi phải mang hết mấy viên ngọc này đi đấy nhé…” Nói được nửa câu, thấy ngọc châu gần như đã lấp đầy bàn đá, da mặt Vương Bàn Tử giật giật, ngón tay khẽ động, muốn cạy mấy viên trân châu đó ra.

Nhưng vừa nghĩ đến bên trong bàn đá có thể có hài cốt rồng và rồng con, hắn lại đành nén lòng.

Chỉ trong chốc lát, bàn đá như biến thành một cái mâm ngọc, toàn thân lấp lánh tỏa sáng.

Chỉ có điều, bàn đá vẫn chưa có dấu hiệu mở ra.

Vương Bàn Tử đợi một lúc, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca, tình hình gì đây?" "Bặc bàn." Lục Vũ quay đầu lại nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Cái bặc bàn Cổ Sai dùng lúc trước, tôi thấy cậu cất đi rồi." Vương Bàn Tử cười hề hề, từ trong túi đồ lộn xộn của mình lấy ra bặc bàn, đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ nhận lấy bặc bàn, trực tiếp vỗ mạnh vào giữa bàn đá!

Bàn đá vốn trông không có kẽ hở nào, ngay khoảnh khắc bặc bàn vỗ vào liền phát ra một tiếng "cạch", bặc bàn và bàn đá hợp làm một.

Nhưng tiếp đó lại không có biến hóa gì, chỉ nghe thấy tiếng "cạch", "cạch" của cơ quan di chuyển không ngừng vang lên, nhưng bàn đá và bặc bàn vẫn không hề thay đổi.

Thậm chí ngay cả ánh nến dường như cũng tối đi một chút.

Ngay lúc này!

Cả nhóm đột nhiên cảm thấy một luồng sáng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, tất cả đều ngẩng lên nhìn.

Sắc mặt Cổ Sai lập tức trở nên vô cùng khó coi, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoàng, miệng lẩm bẩm: "Ban ngày, ban ngày, tai họa sắp giáng xuống rồi…" Trong nền giáo dục mà gã tiếp thu từ nhỏ, ban ngày không phải là điềm lành.

Khi ra khơi, chỉ cần thấy ban ngày thường là điềm báo sóng to gió lớn hoặc bão táp… Chỉ có điều, "ban ngày" lúc này lại không phải là

ban ngày!

Cái gọi là "ban ngày" đó, thực chất là một vầng "trăng sáng" được tạo thành từ ánh sáng của tất cả ngọc châu!

Thủ đoạn cơ quan thuật này quả thực khiến người ta… kinh ngạc đến ngây người!

Chương 1183

Thủ pháp này thật quá tinh xảo!

Ngay lúc này!

Bàn đá đột nhiên xoay tròn!

Theo vòng xoay của bàn đá, hơi biển xung quanh bốc lên, từng luồng khí xoáy không ngừng xuất hiện từ dưới đất, từ từ dâng lên!

Chẳng mấy chốc, không gian rộng lớn, ngoại trừ vị trí họ đang đứng, toàn bộ đều là những xoáy hơi biển.

Trong cơn mơ màng, thậm chí có thể thấy một cái đĩa tròn khổng lồ đang từ từ hiện ra trên đỉnh đầu, tạo cho người ta một cảm giác áp bức kinh người như che trời lấp đất!

Cảnh tượng quỷ dị này lập tức khiến mọi người mắt trợn tròn, miệng há hốc!

Lại qua một lát, cả nhóm nghe thấy một tiếng "cạch", bặc bàn đột nhiên rơi ra khỏi bàn đá.

Ngay sau đó, trên bàn đá xuất hiện một cái hố đen ngòm.

"Đi." Lục Vũ chỉ nói một chữ, dứt khoát bước vào trong hố.

Vừa vào trong, liền ngửi thấy một mùi khó tả, khiến người ta cay mắt không mở nổi!

"Cha mẹ ơi, bên trong này thối quá đi mất." Vương Bàn Tử bịt mũi, vẻ mặt ghê tởm, nước mắt gần như bị xộc ra.

Lục Vũ thì nheo mắt, lấy ra mấy cây đèn chiếu, nhìn vào vật thể khổng lồ phía trước!

Một bộ hài cốt rồng khổng lồ, uốn lượn không biết dài bao nhiêu,

từ vị trí hắn đứng chỉ có thể thấy được chiều cao mấy chục mét!

Đuôi rồng hướng về bên trái, không biết còn dài bao nhiêu mét nữa!

Trong ký ức của hắn, thứ duy nhất có thể so sánh với sinh vật khổng lồ này chỉ có di hài Thần Rắn viễn cổ ở Côn Luân xa xôi!

"Đây là rồng sao?" Vương Bàn Tử lấy lại hơi, cũng chú ý tới vật khổng lồ trước mặt, giọng nói có chút run rẩy, lại hỏi: "Tiểu ca, đây là hài cốt rồng phải không?

Đây chính là hài cốt rồng trong truyền thuyết, đúng không?" "Phải." Một lúc lâu sau, Lục Vũ đưa ra câu trả lời khẳng định, Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, rồi không nói gì nữa, cứ nhìn chằm chằm vào con quái vật khổng lồ đó.

Không biết qua bao lâu, Cổ Sai đột nhiên hét lên: "Có nước!

Có nước!

Dưới đất có nước trào ra!" Lục Vũ đang tập trung vào hài cốt rồng, lúc này nghe thấy tiếng Cổ Sai, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy mặt cát vốn khô ráo đã xuất hiện vô số lỗ nhỏ.

Nhưng nước lại rơi từ trên xuống.

Ngẩng đầu lên, liền thấy những dòng nước chảy xuống như thác đổ.

Giữa thác nước, lờ mờ có thể thấy bên trong thân thể khổng lồ của hài cốt rồng có một cái bóng đen nhỏ hơn rất nhiều đang nhanh chóng di chuyển, từ trên xuống dưới… "Mẹ kiếp, rồng con?" Vương Bàn Tử nhìn thấy cái bóng đen đó, lập tức nghĩ đến những gì Trương Bách Xuyên đã nói trước đó.

Lục Vũ cũng chú ý đến cái bóng đen, chỉ lật tay một cái, rút ra

thanh Thừa Ảnh Kiếm, trầm giọng nói: "Đừng lơ là, chuẩn bị sẵn sàng." Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca, làm gì cơ, cậu định giết rồng à?" "Vẫn chưa biết có phải rồng hay không…" "Không phải rồng thì là gì?" "Thế giới rộng lớn, không gì là không có." Lục Vũ chỉ nói một câu, rồi lại nhíu mày.

Chỉ trong chốc lát, nước biển càng lúc càng nhiều, đã ngập đến bắp chân của họ.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, lấy ra "Tị Thủy Châu", chuẩn bị sẵn sàng.

Ở phía xa, cái bóng đen trong hài cốt rồng vẫn không ngừng di chuyển, từ trên xuống dưới, cuối cùng chìm xuống dưới mặt nước.

Vương Bàn Tử thấy vậy, lòng thắt lại, nói: "Tiểu ca, con rồng con sắp ra rồi phải không?" Câu này vừa dứt, mặt nước dưới đáy hài cốt rồng đột nhiên sôi trào!

Một sinh vật khổng lồ, vặn vẹo thân mình, từ trong động cuộn theo bùn cát chui ra!

Ánh đèn chiếu vào lớp bùn cát đang cuộn lên dưới nước, tạo thành một mảng xám xịt, hoàn toàn không thể phân biệt được bên trong rốt cuộc là rồng hay là một con quái thú khổng lồ nào đó… Lúc này, Lục Vũ siết chặt Thừa Ảnh Kiếm trong tay, khẽ nói: "Chuẩn bị đi, nó sắp ra rồi." Lời vừa dứt, A Ninh đã có chút lo lắng nói: "Cậu không định giết rồng thật chứ?" Bên cạnh, yết hầu của Vương Bàn Tử cũng cử động, muốn nói gì đó.

Lúc này, nước biển từ trên trời đổ xuống ngày càng nhiều, đã ngập quá đầu!

Trên đỉnh đầu họ không còn là một mảng tối đen nữa mà đã sáng hơn rất nhiều.

Ánh sáng chói mắt cũng không cho thấy rõ trên đó rốt cuộc có gì.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là dòng chảy ngầm trong nước đang cuộn trào, thứ giống như rồng con kia sắp ra ngoài!

Lục Vũ khởi động Tị Thủy Châu, khẽ nhắc nhở họ: "Đến rồi!" Lời vừa dứt, liền thấy một bóng dáng khổng lồ lướt qua trong làn nước không xa!

Trong bùn cát vẩn đục, chỉ lờ mờ thấy được những mảng vảy thịt màu đen, trên đó có rất nhiều thứ trắng bệch giống như giác hút, cũng không nhìn rõ lắm, nhưng trông không giống rồng!

Trong lúc ngơ ngác, một thứ nhỏ hơn con quái vật khổng lồ kia không biết bao nhiêu lần đột nhiên đâm vào màn nước của Tị Thủy Châu, lao thẳng về phía Lục Vũ!

Khi Vương Bàn Tử và những người khác còn chưa kịp phản ứng, Lục Vũ đã vung kiếm chém tới.

Chương 1184

Lúc này, Vương Bàn Tử và những người khác mới chú ý đến đó là thứ gì, có chút kinh ngạc nói: "Giao nhân vảy đen?" Một câu vừa dứt, ngày càng nhiều Giao nhân vảy đen xuất hiện ở gần đó.

Vương Bàn Tử không kịp nghĩ nhiều, siết chặt cây côn, xông vào chiến đấu.

Giao nhân vảy đen không gây ra mối đe dọa quá lớn cho họ, Lục Vũ vừa vung kiếm, vừa chú ý đến con quái thú khổng lồ lúc ẩn lúc hiện trong nước biển không xa!

Cuối cùng, con quái thú đó lướt qua một vùng nước trong, để Lục Vũ có thể nhìn rõ hình dạng của nó!

Đầu có một sừng, toàn thân vảy đen, trên mình chi chít những giác hút màu trắng, dưới thân không có chân… 【Tên vật phẩm: Long Đăng Giao Mẫu】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú nhất phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Sinh sản Giao nhân, Khí Quy Khư】 【Giới thiệu vật phẩm: Giao Mẫu, mẹ của Giao nhân vảy đen, vốn sinh ra nhờ bái nguyệt, vào đêm trăng tròn tụ tập trên mặt biển, hấp thụ tinh hoa của trăng sáng mà thành yêu thú.

Long Đăng Giao Mẫu, chưa từng bái nguyệt, mà sinh ra nhờ bái Long Đăng, hấp thụ Long Đăng, ăn Khí Quy Khư, qua năm tháng, nuốt thai con trong hài cốt Nam Long, hóa thành Long Đăng Giao Mẫu!

Giao Mẫu bị nhốt ở Quy Khư, không thể thoát ra, chỉ có thể dùng Khí Quy Khư ở Quy Khư, nhờ ánh ngọc châu để nuôi dưỡng long mạch, từ Nam Hải đi lên phía Bắc, hòng hóa thành chân long ở phương Bắc…】 Giao Mẫu… Ăn rồng… Long mạch… Thì ra là vậy!

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Lục Vũ bừng tỉnh!

Tại sao Tây Vương Mẫu lại tốn bao công sức để thiết lập Long Hộ!

Những Long Hộ này của Cổ Sai, là đang thực sự nuôi rồng!

Dùng ánh ngọc châu để giúp Long Đăng Giao Mẫu nuôi dưỡng một long mạch mới, một long mạch có thể đi lên phương Bắc!

Điên rồ!

Quá điên rồ!

Tây Vương Mẫu thật sự quá điên rồ, thân là người phàm mà lại vọng tưởng nuôi rồng!

Không đúng!

Trước cả Tây Vương Mẫu, nơi này đã là một cổ quốc, là địa phận của Hậu Nghệ!

Vậy thì, chẳng lẽ đây là thủ đoạn của Hậu Nghệ?

Tây Vương Mẫu chỉ kế thừa những gì Hậu Nghệ đã làm?

Lục Vũ còn chưa kịp nghĩ rõ ràng, Giao Mẫu đã điên cuồng vặn vẹo thân mình!

Cùng với chuyển động của nó, nước biển càng cuộn trào dữ dội, đến nỗi ngay cả Tị Thủy Châu cũng bị dòng nước cuốn đi lắc lư trái phải!

Nhưng như vậy cũng có một cái lợi, những Giao nhân vảy đen vốn định xông vào màn nước tấn công Lục Vũ và những người khác cũng không chịu nổi dòng chảy ngầm bên ngoài, bị cuốn đi xiêu vẹo!

Theo chuyển động của Giao Mẫu, không gian xung quanh càng lúc càng sáng!

Bùn cát cuồn cuộn trong nước biển không biết đã đi đâu, nước

biển trở nên trong hơn rất nhiều!

Lần này, Vương Bàn Tử và những người khác cuối cùng cũng có thể nhìn rõ bộ mặt của Giao Mẫu!

Đầu rồng một sừng, khuôn mặt quái dị đầy vảy thịt xếp chồng, hai con mắt màu xám tro như hai túi khí, trên người mọc đầy những gai ngược và răng thịt!

Thân hình khổng lồ, một cái nhìn không thể thấy hết, giống như một con thần long thu nhỏ, cũng thấy đầu không thấy đuôi!

Điều khiến họ chấn động hơn nữa chính là bộ hài cốt rồng sừng sững chống trời đạp đất kia!

Men theo hài cốt rồng nhìn lên, Lục Vũ cuối cùng phát hiện, hài cốt rồng hóa ra cũng là một phần của cơ quan ở đây!

Chính xác mà nói, hài cốt rồng, hang động, đều được kết nối với cây Phù Tang!

Phần hài cốt rồng mà họ đang thấy chính là bộ rễ của cây Phù Tang!

Nhìn lên nữa, chính là Đầm Trân Châu mà họ đã đi qua lúc trước, trên Đầm Trân Châu là bàn đá cung Chấn, trên bàn đá… Khoảnh khắc này, ngay cả Lục Vũ cũng ngây người.

Hóa ra, tất cả mọi thứ trong Quy Khư đều là một phần của cây Phù Tang!

Không, chính xác hơn, là tất cả mọi thứ đều liên kết với cây Phù Tang!

Cây Phù Tang chính là mắt trận cơ quan lớn nhất ở đây!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Vũ đột nhiên lóe lên một sự thông suốt!

Bạch Trạch trước đây nhất định đã từng đến đây, và còn lấy được thứ gì đó, nếu không, nó sẽ không nói với Ngoa Thú rằng mình có thể đưa nó đến cây Phù Tang, càng không thể thực hiện được thao tác giống như dịch chuyển tức thời lúc trước!

Cùng với sự thay đổi của cơ quan, mọi thứ trong bóng tối ngày càng rõ ràng!

Thân cây Phù Tang, dưới ánh sáng trên đỉnh đầu, cũng trở nên rõ nét!

Cây Phù Tang khổng lồ, những cành cây liên miên, hoàn toàn khác với những gì họ thấy trước trận Đồng nhân!

Nói đúng ra, nó có phần giống với cây Phù Tang mà Lục Vũ thấy trong mơ khi lần đầu tiếp xúc với một cành "Phù Tang Mộc".

Chương 1185

Nhìn lên nữa, lờ mờ có vô số xoáy hơi biển, vô số dòng nước biển đổ xuống… "Mẹ kiếp!

Đây là Mắt biển Quy Khư!" Vương Bàn Tử phản ứng lại, không khỏi cảm thán một câu, kinh ngạc nói: "Vậy chẳng phải chúng ta có thể ra ngoài rồi sao?" "Cậu nói dễ thế, xoáy nước mắt biển loạn như vậy, ra ngoài thế nào được!" A Ninh không nhịn được dội một gáo nước lạnh.

Chỉ là lời vừa dứt, liền nghe thấy Lục Vũ hét lên một tiếng giận dữ, ngay sau đó một luồng sáng lạnh lẽo đâm thẳng về phía A Ninh… A Ninh giật nảy mình, nhưng qua thời gian tiếp xúc, cô cũng biết Lục Vũ sẽ không vô cớ làm vậy, lập tức đứng yên không nhúc nhích, mặc cho Lục Vũ đâm một kiếm ra sau lưng mình!

Sau một kiếm, Lục Vũ đưa tay kéo cô sang một bên.

A Ninh quay đầu lại, lúc này mới phát hiện sau lưng mình là mấy con Giao nhân vảy đen!

Chưa đợi cô phản ứng chuyện gì xảy ra, Lục Vũ đã lạnh lùng nói: "Đi!

Đừng ngây ra đó!" "Đi đâu?" Vương Bàn Tử ngẩn người, có chút ngạc nhiên.

Câu này vừa dứt lời, hắn cảm thấy thân mình đột nhiên vọt lên cao, Lục Vũ đã khống chế Tị Thủy Châu nhanh chóng nổi lên!

Cúi đầu nhìn xuống chân, Long Đăng Giao Mẫu không biết từ lúc nào đã vòng ra phía dưới họ, lúc này đang há to miệng, một miệng đầy răng nanh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng Tị Thủy

Châu!

"Mẹ nó!

Tiểu ca, không được, lực hút của con khốn này mạnh quá!" Vương Bàn Tử nhận ra Giao Mẫu không chỉ đang đuổi theo họ, mà trong miệng nó còn có một lực hút đáng sợ, muốn nuốt cả Tị Thủy Châu cùng họ vào bụng!

Miệng Giao Mẫu, lực hút cực mạnh!

Thi thể của một số Giao nhân vảy đen gần đó đều bị nó hút vào miệng!

Xem ra, quan niệm "hổ dữ không ăn thịt con" đối với nó chẳng có ý nghĩa gì!

Lúc này, A Ninh phản ứng lại, hét lớn: "Dùng súng bắn pháo sáng bắn nó!" "Bắn cái con khỉ, lúc đối phó với cái con chó kia đã dùng hết rồi!" Vương Bàn Tử gân cổ gào lên, đột nhiên nhớ ra trên người mình còn có thứ tốt hơn súng bắn pháo sáng.

Lúc này, hắn cắn răng một cái, trực tiếp lấy ra mấy quả lựu đạn, gào lên với Lục Vũ: "Tiểu ca, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sắp lên tây thiên rồi!" Nói xong, Vương Bàn Tử không chút do dự, ném thẳng mấy quả lựu đạn xuống dưới chân.

Giao Mẫu cũng chẳng thèm quan tâm đó là thứ gì, trực tiếp hút vào miệng!

"Ngươi cũng không kén ăn nhỉ." Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, khẽ nói: "Nổ." Giây tiếp theo, liền nghe thấy mấy tiếng nổ trầm đục "bùm", "bùm", "bùm"!

Cơ thể Giao Mẫu kịch liệt run lên!

Dòng chảy ngầm vốn đã hơi ổn định lại càng cuộn trào dữ dội

hơn!

Vô số dòng chảy ngầm cuốn tới, khiến Tị Thủy Châu cũng hoàn toàn mất kiểm soát, chỉ có thể trôi dạt theo sóng!

Ở phía dưới, Giao Mẫu nuốt mấy quả lựu đạn liên tiếp vẫn chưa chết, thậm chí trông cũng không bị thương, chỉ điên cuồng vặn vẹo thân mình, khiến xoáy nước ngày càng lớn, nó cũng theo xoáy nước điên cuồng xoay tròn, từ từ bay lên, muốn đuổi kịp Lục Vũ và những người khác.

Chẳng mấy chốc, liền thấy phía sau lại xuất hiện khuôn mặt quái dị cực kỳ ghê tởm của Giao Mẫu!

Vương Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên: "Mẹ kiếp!

Cái thằng khốn này trâu bò thật!

Được, vậy Bàn gia đây sẽ cho mày ăn thêm mấy quả nữa, cho mày ăn cho đã!" Nói đoạn, Vương Bàn Tử lại lôi ra mấy quả lựu đạn, đang định ném ra thì đột nhiên nghe thấy giọng Lục Vũ: "Chuẩn bị nhảy ngay, đừng quan tâm đến nó!" Nghe thấy giọng Lục Vũ, Vương Bàn Tử theo phản xạ nhìn qua, lúc này mới chú ý thấy họ đã không biết từ dưới bay lên bao nhiêu, lại đến được nơi phát hiện "quan tài xương cá voi" lúc trước.

Lờ mờ, có thể thấy trong "quan tài xương cá voi" có một bóng người ẩn hiện, cũng không nhìn rõ là ai… Lúc này, giọng Lục Vũ lại vang lên: "Ngươi không phải muốn giết rồng sao, ta mang nó đến cho ngươi, ngươi đến mà giết!" "Mẹ kiếp?

Đồ chó, mày vậy mà vẫn chưa chết!" Theo giọng nói của Lục Vũ, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phát hiện, bóng người trốn trong "quan tài xương cá voi" là Xướng nhân!

Mà Xướng nhân chính là tên khốn bị con chó Bạch Trạch kia nhập

vào!

Nói đoạn, Vương Bàn Tử trực tiếp rút súng, xả một tràng vào quan tài xương cá voi!

"Nhảy!" Vương Bàn Tử còn muốn bắn tiếp, Lục Vũ đột nhiên quát khẽ một tiếng, đẩy Vương Bàn Tử một cái, hắn liền nhảy lên tảng đá ngầm nơi có quan tài xương cá voi.

Tiếp đó, A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh cũng đều bị hắn ném lên tảng đá.

Cùng lúc đó, Giao Mẫu vẫn luôn đuổi theo họ ở phía sau lại không tiếp tục đuổi nữa, mà men theo vòng xoáy tiếp tục đi lên, xem ra nó định xông thẳng vào Mắt biển Quy Khư ở phía trên!

"Ngươi không phải muốn giết rồng sao, sao không ra tay?" Lục Vũ đứng bên cạnh Vương Bàn Tử, nhìn "Xướng nhân" đang không ngừng bận rộn với "Cửu Long Đỉnh Quy Khư", lạnh lùng nói một câu.

Xướng nhân vẫn không ngừng di chuyển chín cái chân của "Cửu Long Đỉnh", tay không ngừng động tác, miệng tùy ý nói: "Mắt biển mỗi lần mở ra chỉ có vài phút, bây giờ ngươi không đi, có thể sẽ không đi được nữa." Lục Vũ cười lạnh một tiếng, cầm Thừa Ảnh Kiếm đi về phía trước hai bước, chỉ còn cách Xướng nhân một bước chân mới dừng lại, nói: "Cái gọi là nuôi rồng, giết rồng, ngươi căn bản không quan tâm, thứ ngươi muốn chính là cái đỉnh này." "Tại sao?" "Cái đỉnh này có gì đặc biệt?" "Hửm?" "Lần trước ở thành Tây Vương Mẫu, mục tiêu của ngươi không phải là Huyền Thiên Lô chứ?" Huyền Thiên Lô là một cái lò luyện đan lớn mà Lục Vũ nhận được ở thành Tây Vương Mẫu, đến nay hắn vẫn chưa mở được lò, chỉ là mỗi lần định mở, đều khiến hắn có một cảm giác sợ hãi không thể diễn tả.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ đột nhiên nhíu chặt mày, dường như nghĩ

đến một vấn đề gì đó rất khó hiểu.

Lúc này, Xướng nhân quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, chế nhạo: "Ngươi cũng phát hiện ra rồi sao?

Ký ức của ngươi ngày càng kém, rõ ràng là chuyện mới xảy ra không lâu, mà bây giờ ngươi đã không nhớ nữa…" Sắc mặt Lục Vũ lập tức trở nên có chút khó coi.

Giống như lời Bạch Trạch nói, hắn cuối cùng cũng nhớ ra một chuyện… Lúc trước ở "thành Tây Vương Mẫu", hắn đã từng cùng Bạch Trạch, Trương Bách Xuyên thảo luận về chuyện Huyền Thiên Lô.

Khi đó, Bạch Trạch, Trương Bách Xuyên đã uy hiếp hắn giao Huyền Thiên Lô cho chúng.

Chương 1186

Không ngờ, chuyện mới trôi qua một thời gian ngắn như vậy, hắn đã nhớ không rõ, thậm chí lần này còn đang suy đi nghĩ lại rốt cuộc Bạch Trạch và Trương Bách Xuyên là vì chuyện gì.

Lục Vũ mày nhíu thành một cục, sắc mặt khó coi.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử chen vào một câu: "Tiểu ca, đừng nghe thằng khốn này, dù thế nào đi nữa, xử nó đi!" Bạch Trạch khinh bỉ cười một tiếng, chế nhạo: "Ra tay với ta?

Tiếp xúc với ta càng nhiều lần, ký ức của ngươi sẽ càng loạn, đến cuối cùng, ngươi có thể sẽ không nhớ gì cả!" Vương Bàn Tử muốn cãi lại, nhưng vừa thấy sắc mặt Lục Vũ bên cạnh không tốt, lập tức nghẹn lời.

Ngay lúc hắn đang khó xử, Lục Vũ đột nhiên động thủ, quát khẽ: "Xử nó!" Giọng nói còn chưa dứt, Lục Vũ đã đến trước mặt Xướng nhân!

Ngay sau đó, hắn đặt "tượng Phục Hy" ngay bên cạnh "Cửu Long Đỉnh Quy Khư"!

"Tượng Phục Hy" vừa xuất hiện, Bạch Trạch lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh!

Vốn dĩ nó là linh thú vô hình, nhưng lại nhập vào linh hồn của "Xướng nhân", tượng Phục Hy sẽ có ảnh hưởng đến nó!

Tuy nhiên, chưa đợi nó giải được quẻ đồ trên "Cửu Long Đỉnh Quy Khư", Lục Vũ đã dùng một đạo "Lôi pháp" đánh thẳng về phía nó!

"Chết tiệt!" "Ngươi không biết mình đang làm gì đâu!" Xướng

nhân vừa nghiến răng cố gắng giải "Cửu Long Đỉnh", vừa chống lại lực hút từ "tượng Phục Hy".

"Ta biết phải xử lý ngươi là đủ rồi." Giọng Lục Vũ lạnh lùng, động tác trên tay hoàn toàn không có ý định dừng lại, từng đạo Lôi pháp liên tục đánh vào Xướng nhân!

Động tác của "Xướng nhân" ngày càng chậm lại, Vương Bàn Tử cũng thấy có cơ hội, giơ cây côn bảo bối của mình lên xông tới, một côn bổ thẳng vào đỉnh đầu hắn!

"Chết tiệt!

Trương Hải Khách ngươi tìm chết!" Bạch Trạch đột nhiên gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Lục Vũ!

Lục Vũ không hề lùi bước, một đạo Lôi pháp nữa lại đánh trúng thân thể "Xướng nhân".

Lôi pháp vừa giáng xuống, "Xướng nhân" đã lao đến bên cạnh Lục Vũ, ôm chầm lấy hắn!

Giây tiếp theo, Lục Vũ cảm thấy trước mắt tối sầm, xung quanh không còn gì cả, không nhìn thấy gì, chỉ còn lại bóng tối vô tận… … Không biết qua bao lâu, Lục Vũ nghe thấy có người đang gọi mình bên tai.

"Còn định ngủ bao lâu nữa, mau dậy đi." Lục Vũ mơ màng mở mắt, quay đầu lại thì thấy một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm nghị.

Người trung niên trông có vẻ quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

Lúc này, người đàn ông trung niên đưa tay huơ huơ trước mặt hắn, nói: "Trương Hải Khách, ngươi mơ thấy gì thế, sao còn mơ màng thế này, mau tỉnh lại đi!" Trương Hải Khách?

Ai gọi ta là Trương Hải Khách?

Hửm?

Đây là… Trương Bách Xuyên!

Lục Vũ đột nhiên phát hiện, người trước mặt lại là Trương Bách Xuyên!

Ngay lúc hắn đang kinh ngạc, lại một người nữa đi tới, nhíu mày nhìn hắn một cái, không nói một lời, chỉ liếc qua rồi đứng sang một bên, tay cầm một thanh Long Hổ Đao, đang xử lý một con sò già.

Người này dung mạo tuấn tú trắng trẻo, khí chất thoát tục, chỉ là mặt không biểu cảm, chuyên tâm rạch con sò già.

Theo động tác của y, Lục Vũ nhìn thấy ngón tay của y.

Ngón trỏ và ngón giữa dài lạ thường, giống như "Ngón tay vàng" của Phát Khâu Thiên Quan… Quay đầu nhìn lại, hắn vẫn đang ở trên một tảng đá ngầm, đang nằm trong quan tài xương cá voi.

Bên cạnh còn có đồ bồi táng và một cái "Cửu Long Đỉnh Quy Khư".

Ảo giác?

Nhầm lẫn?

Ảo cảnh?

Hay là… Cảnh tượng trước mắt khiến Lục Vũ ngây người.

Hắn ngơ ngác nhìn Trương Bách Xuyên, không vội ra tay.

Trong lòng cảm thấy, chuyện này dường như có gì đó không đúng.

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại, trước đó mình đang đại chiến với "Xướng nhân" bị Bạch Trạch nhập.

Sau đó "Bạch Trạch" ôm lấy hắn, rồi trước mắt tối sầm, không

biết gì nữa.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, thì đã là cảnh tượng hiện tại… "Trương Hải Khách, ngươi sao vậy, ngủ lâu thế, ngủ ngốc rồi à?" "Hửm?

Mắt ngươi sao cũng có vẻ không ổn, ánh mắt này là sao?" Lục Vũ đứng yên không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nhìn Trương Bách Xuyên, mày hơi nhíu lại.

Trong lòng hắn, đối với Trương Bách Xuyên không có chút hảo cảm nào.

Chương 1187

Nhưng, Trương Bách Xuyên dường như cũng không để ý, vẻ mặt quan tâm nhìn hắn.

Nhìn một lúc, Trương Bách Xuyên quay đầu gọi người thanh niên có dung mạo cực kỳ tuấn mỹ kia: "Tộc trưởng, Trương Hải Khách có chút không ổn, ngài qua xem thử?" "Có phải lúc trước ở trong con tàu đắm bị mấy thứ âm hồn không tan kia ảnh hưởng không?" "Hay là cho nó một ngụm máu lừa đen?" Theo giọng nói của Trương Bách Xuyên, người thanh niên kia cũng đi tới.

Lục Vũ nhìn người mà Trương Bách Xuyên gọi là tộc trưởng, tim đập thình thịch!

Trương Khởi Linh!

Người này là Trương Khởi Linh!

Chờ đã!

Nếu cảnh tượng trước mắt không phải là ảo giác thì sao?

Vậy có nghĩa là… Lưng Lục Vũ đột nhiên toát ra một lớp mồ hôi lạnh!

Hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng, mình và Trương Bách Xuyên, Trương Khởi Linh đã từng cùng nhau đến Quy Khư!

Ngay lúc Lục Vũ đang chấn kinh, Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: "Không chết được, nhiệm vụ quan trọng, phải giải Cửu Long Đỉnh trước, nếu không lát nữa Quy Khư đóng lại, sẽ không kịp nữa." Nói xong một câu, Trương Khởi Linh tiếp tục ngồi xổm bên cạnh "Cửu Long Đỉnh Quy Khư", không ngừng gạt chín cái chân của đỉnh.

Chỉ là gạt mấy cái, y lại nghĩ ra điều gì, đứng dậy, đi đến bên cạnh Lục Vũ, nói: "Bách Xuyên, ngươi đi giải, Chấn thượng Tốn hạ, quẻ Lôi Phong Hằng." Nghe thấy lời này, Trương Bách Xuyên lập tức đáp một tiếng, đi sang một bên, ngồi xổm bên cạnh "Cửu Long Đỉnh Quy Khư", tiếp tục suy diễn quẻ tượng.

"Cố gắng lên." Trương Khởi Linh nhìn Lục Vũ, nói: "Giải xong, lấy được đồ, chúng ta có thể đi, sau này sẽ không sao nữa…" Lục Vũ nhìn Trương Khởi Linh, yết hầu cử động, muốn nói gì đó, lại không biết nói gì.

Ngay lúc này, một bên lại truyền đến giọng Trương Bách Xuyên: "Tộc trưởng, con Bạch Trạch kia lại theo tới!

Làm sao bây giờ!" Trương Khởi Linh do dự một chút, nói: "Ngươi tiếp tục giải quẻ, ta mang Hải Khách đi chặn Bạch Trạch!" Trương Bách Xuyên ngẩn người, nói: "Ta giải quẻ chậm, hay là ta mang Hải Khách đi, ngài đến giải quẻ…" "Ngươi không đối phó được Bạch Trạch." Trương Khởi Linh chỉ lạnh nhạt nói một câu, trực tiếp cõng Lục Vũ, hay nói đúng hơn là Trương Hải Khách trong mắt y, lên lưng.

Đang định đi xuống tảng đá ngầm, y quay đầu nhìn Trương Bách Xuyên một cái, lạnh lùng nói: "Đừng nghĩ đến chuyện khác, tâm không vướng bận.

Nhớ kỹ, Chấn thượng Tốn hạ, quẻ Lôi Phong Hằng, một cái cũng không được sai, sai một cái, công sức đổ sông đổ bể!" Nói xong câu này, Trương Khởi Linh (trong mắt Lục Vũ là Trương Hải Khách) cõng Lục Vũ, trực tiếp đi xuống tảng đá ngầm.

Lục Vũ ở trên lưng Trương Khởi Linh, có thể thấy tay y đang cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi xuống tảng đá, đến một con đường nhỏ bên cạnh.

Xa xa, có thể lờ mờ thấy một bóng trắng.

Lục Vũ quay đầu lại nhìn một cái, quan tài xương cá voi cách hắn có chút xa, Trương Bách Xuyên hẳn là không nghe được lời hắn nói, lập tức nói: "Trương… Tiểu ca…" Hắn muốn gọi Trương Khởi Linh, nhưng vừa nghĩ đến người này là nhân vật linh hồn "Tiểu ca" trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, lời đến bên miệng lại biến thành "Tiểu ca".

"Tiểu ca, Trương Bách Xuyên không phải người tốt, hắn và Bạch Trạch là một phe." Lời của Lục Vũ, không được Trương Khởi Linh tin tưởng.

Trương Khởi Linh không hổ danh là Muộn Du Bình, mặc cho hắn nói gì cũng không thèm đáp lại, chỉ lặng lẽ chờ đợi bóng trắng ngày càng gần ở phía xa.

Bị Lục Vũ lải nhải làm phiền, Trương Khởi Linh cuối cùng lạnh lùng nói: "Câm miệng!

Trương gia nội loạn, nếu không phải Trương Bách Xuyên, ngươi đã chết ở hải ngoại rồi…" "Chết cái khỉ, nếu không phải hắn, Trương gia đã không…" Lục Vũ theo phản xạ phản bác, chỉ nói được nửa câu, đột nhiên ngây người, trong đầu đột nhiên có thêm một ít thông tin, vội vàng nói: "Điều hổ ly sơn, mắc bẫy rồi!

Đó không phải Bạch Trạch, Bạch Trạch đã cấu kết với Trương Bách Xuyên rồi!" "Đừng nói bậy, Bạch Trạch ngày càng gần rồi, lát nữa đánh nhau, ngươi tự cầu phúc đi!" Trương Khởi Linh lạnh lùng nói một câu, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, chuẩn bị cuối cùng!

Lục Vũ hoàn toàn không quan tâm Trương Khởi Linh nói gì, dùng sức giãy giụa, trực tiếp từ trên lưng Trương Khởi Linh tuột xuống, ngay sau đó lật cổ tay, muốn lấy ra Thừa Ảnh Kiếm.

Nhưng lúc này, đột nhiên phát hiện mình không lấy ra được thứ gì, trên người cũng không có túi Càn Khôn… Lúc này, không kịp nghĩ nhiều, hắn vẫn không chút do dự, dứt khoát xông về phía tảng đá

ngầm!

Phía sau, Trương Khởi Linh thấy động tác của Lục Vũ, mày nhíu chặt lại, quát: "Trương Hải Khách!

Ngươi có thể đừng quậy nữa được không!

Ngươi…" Trương Khởi Linh vừa mắng được nửa câu, sắc mặt đột nhiên biến đổi!

Nhiệt độ xung quanh, dường như đột nhiên giảm xuống mấy độ, tràn ngập khí tức âm hàn, khiến người ta kinh hãi!

Cả hai người đều có thể cảm nhận được, nguồn gốc của khí tức âm hàn chính là ở quan tài xương cá voi không xa!

"Trương Bách Xuyên!" Trương Khởi Linh không nói nhiều, lạnh lùng quát một tiếng, cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhanh chân lướt qua Lục Vũ, chỉ là lúc lướt qua, y nói với hắn một câu: "Đừng cử động lung tung, ngươi căn bản không phải đối thủ của Bạch Trạch!

Ngươi ở đây chờ…" Một câu còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã nhanh chóng xông về phía quan tài xương cá voi!

Nhìn động tác của Trương Khởi Linh, trong lòng Lục Vũ đột nhiên dâng lên một cảm giác không nói nên lời, có chút hoảng hốt, giống như cảm thấy có chuyện gì đó rất không tốt sắp xảy ra… Sau một lúc do dự ngắn ngủi, Lục Vũ đưa tay sờ soạng, trên người mình không có vũ khí gì.

Thử vận công, dường như Tiên Thiên Công cũng không có, thuật pháp càng không dùng được chút nào, gần như là phế nhân.

Lục Vũ không khỏi kinh ngạc, mày nhíu chặt hơn một chút.

Trong lòng thắc mắc rốt cuộc bây giờ là chuyện gì?

Có phải, lại là Bạch Trạch dùng thủ đoạn gì, muốn hắn thay nó

làm chuyện gì đó?

Giống như chuyện đã xảy ra ở "thành Tây Vương Mẫu"?

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, bóng người trong quan tài xương cá voi ẩn hiện, đột nhiên truyền ra mấy tiếng kêu đau đớn!

Chương 1188

Lòng Lục Vũ trầm xuống, trực tiếp bước về phía quan tài xương cá voi.

Chỉ đi được hai bước, xung quanh đột nhiên tối sầm, không nhìn thấy gì cả!

Ngay sau đó, những tiếng kêu đau, la thét, tất cả đều biến mất, xung quanh trở lại yên tĩnh!

Lục Vũ sờ soạng trên người, cuối cùng tìm thấy một cái đóm trong túi quần, thổi mạnh mấy hơi, cuối cùng cũng có một chút ánh sáng, có thể nhìn thấy con đường dưới chân, cũng miễn cưỡng có thể thấy được quan tài xương cá voi không xa.

Lục Vũ nhíu chặt mày, từng bước đi về phía quan tài xương cá voi… Không lâu sau, Lục Vũ men theo con đường nhỏ, đi lên tảng đá ngầm.

Vừa lên đến tảng đá, liền thấy bên trong quan tài xương cá voi, hai người và một con chó đang đối đầu!

Trương Khởi Linh tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, mặt không biểu cảm đứng đó.

Đối diện y, là Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch!

Bạch Trạch nhe răng trợn mắt, mặt lộ vẻ hung tợn, nhưng lại không vội vàng tấn công Trương Khởi Linh.

Đồng thời, Trương Bách Xuyên vẫn không ngừng điều chỉnh chín cái chân của "Cửu Long Đỉnh", dường như vẫn chưa suy diễn ra được quẻ tượng "Lôi Phong Hằng".

Trương Khởi Linh đứng im không nhúc nhích, mặt không biểu

cảm, ngay cả tay cầm đao cũng không run một chút nào, nhưng nhìn dáng vẻ của y, bất cứ lúc nào cũng có thể vung ra một đao, tấn công mạnh mẽ vào Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch!

Ngay lúc này, cái "Cửu Long Đỉnh" mà Trương Bách Xuyên luôn mày mò đột nhiên phát ra một tiếng "cạch"!

Khoảnh khắc âm thanh vang lên, Bạch Trạch đột nhiên gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Trương Khởi Linh!

Ngay lúc nó động thủ, Trương Khởi Linh cũng động!

Y cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp nghênh đón Bạch Trạch, một đao hung hãn, chém thẳng vào đuôi Bạch Trạch!

Bạch Trạch phản ứng cực nhanh, sau khi nhận ra ý đồ của Trương Khởi Linh, lập tức lùi lại hai bước, hoàn toàn không cho Trương Khởi Linh cơ hội tấn công vào đuôi mình.

Trương Khởi Linh chém mấy đao vào thân, vào chân Bạch Trạch, đều vô dụng!

Trong khoảng thời gian ngắn một phút, một người một chó qua lại, giao thủ mấy lần.

Cuối cùng, sau một lần giao thủ nữa, Trương Bách Xuyên đột nhiên đưa tay muốn mở "Cửu Long Đỉnh"!

Cùng với động tác của hắn, Trương Khởi Linh, Bạch Trạch đều dừng lại!

Nhưng, Trương Bách Xuyên thất bại, "Cửu Long Đỉnh" căn bản không có dấu hiệu mở ra, vẫn kẹt cứng, hoàn toàn không có chút lỏng lẻo.

Dường như, tiếng "cạch" lúc trước không phải là dấu hiệu Cửu Long Đỉnh Quy Khư mở ra.

Ngay khoảnh khắc Trương Khởi Linh lơ đãng, Bạch Trạch đột nhiên tấn công lén, một vuốt đè Trương Khởi Linh xuống đất!

Lúc Trương Khởi Linh ngã xuống, đầu vừa vặn hướng về phía Lục Vũ.

Nhìn thấy Lục Vũ, y không nói gì, chỉ dùng tay chỉ vào vị trí "Cửu Long Đỉnh".

Ở vị trí đó, ngoài Cửu Long Đỉnh, còn có thanh Hắc Kim Cổ Đao y vừa buông tay, và Trương Bách Xuyên đang không ngừng suy diễn quẻ tượng.

Lục Vũ chỉ kinh ngạc một chút, liền hiểu ngay ý của Trương Khởi Linh là bảo hắn qua giúp.

Không nghĩ nhiều, hắn lén lút vòng sang một bên, khi không gây chú ý cho Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch, hắn nhặt lên thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Rõ ràng, thanh Hắc Kim Cổ Đao hắn dùng rất quen thuộc, lần này nhặt lên, lại cảm thấy cực kỳ nặng nề, chỉ cần nhặt lên thôi cũng cần hai tay dùng sức, căn bản không thể tùy ý như trong ký ức.

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải lúc hắn suy nghĩ lung tung, liền nghe thấy Trương Khởi Linh lạnh lùng quát: "Ra tay, chặt đuôi!" Lục Vũ lập tức phản ứng lại, ý của Trương Khởi Linh là bảo hắn chặt đuôi Bạch Trạch!

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ cắn răng, cầm Hắc Kim Cổ Đao xông thẳng về phía Bạch Trạch!

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng đột nhiên ra tay, hai tay siết chặt Bạch Trạch, ôm chặt lấy nó, không cho nó xoay người, chính là để Lục Vũ có thể chém thẳng vào đuôi Bạch Trạch!

Chỉ là lời của Trương Khởi Linh đã nhắc nhở Bạch Trạch, Bạch

Trạch dùng sức giãy giụa, muốn thoát khỏi Trương Khởi Linh!

Cuối cùng, sức của Trương Khởi Linh không bằng Bạch Trạch, bị Bạch Trạch giãy thoát!

Bạch Trạch quay đầu, nhìn Lục Vũ, đột nhiên nhếch miệng!

Không hiểu sao, Lục Vũ lại cảm thấy biểu cảm của Bạch Trạch lúc này chính là trào phúng, hoàn toàn là đang chế nhạo hắn không biết tự lượng sức mình.

Cùng lúc đó, Lục Vũ đã vung Hắc Kim Cổ Đao, chém vào người Bạch Trạch.

Sau khi chém một đao vào chân Bạch Trạch, Lục Vũ lăn một vòng trên đất, vòng ra sau lưng Bạch Trạch, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lại chém vào đuôi Bạch Trạch.

"Xoẹt!" Hắc Kim Cổ Đao sắc bén vô cùng, một đao chém xuống, đuôi Bạch Trạch đứt phựt!

Trong nháy mắt, một luồng khí mạnh mẽ xuất hiện, Lục Vũ cảm thấy cơ thể mình không kiểm soát được bay ngược ra sau, trong cơn mơ màng chỉ còn lại giọng của Trương Bách Xuyên: "Sai rồi, không phải bây giờ…" Chưa đợi Lục Vũ hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy mực nước trong động san hô đột nhiên dâng cao!

Chương 1189

Một cột nước hình rồng, xoáy tròn, từ mặt nước trong động san hô dâng lên, thẳng tắp hướng lên trên!

"Hải Khách…" Lúc này, trong quan tài xương cá voi lại truyền đến tiếng gọi của Trương Khởi Linh.

Nghe có vẻ, giọng của Trương Khởi Linh có chút yếu ớt, dường như bị thương.

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vũ vội vàng chạy lại về phía quan tài xương cá voi, vừa chạy đến cửa động, liền thấy bên trong sương trắng bốc lên, tầm nhìn mơ hồ, cũng không nhìn rõ cái gì.

"Hải Khách…" Lúc này, một bàn tay từ trong sương trắng vươn ra đập xuống đất, ngay sau đó liền thấy Trương Khởi Linh chật vật bò ra.

Sau Trương Khởi Linh, Trương Bách Xuyên cũng từ bên trong bò dậy, giọng nói âm lãnh đến cực điểm: "Trương Hải Khách, ngươi làm chuyện tốt đấy!

Rất tốt, rất tốt!

Trương Hải Khách, ngươi thật không hổ là người nhà họ Trương!" Lục Vũ sắc mặt không đổi, cầm Hắc Kim Cổ Đao định ra tay với Trương Bách Xuyên!

"Trương Hải Khách, đừng quậy." Giọng Trương Khởi Linh có chút yếu ớt nói: "Chuyện của Bách Xuyên và Bạch Trạch là do Khởi Linh đời trước sắp xếp, ngươi đừng bận tâm, mau giải quyết con Bạch Trạch kia đi!" "Ngươi sắp xếp?" Lục Vũ hơi ngẩn ra, nhíu mày nhìn Trương Khởi Linh, buột miệng: "Ý ngươi là Trương Bách Xuyên

là nội gián bên cạnh Bạch Trạch?" "Phải." Trương Bách Xuyên cười khổ nhìn Lục Vũ một cái, bất đắc dĩ lắc đầu: "Bạch Trạch lợi hại như vậy, không có chút thủ đoạn đặc biệt, làm sao đấu với nó." "Chẳng lẽ Trương gia Đông Bắc, thật sự phải bị một con chó khống chế cả đời sao?" "Bao nhiêu năm qua, Trương gia Đông Bắc có bao nhiêu người vì con chó đó mà chết, mà quên mất cuộc đời của chính mình?" "Hừ, may mà lần này thành công rồi…" Nói đến đây, Trương Bách Xuyên dừng lại một chút, rồi tiếp tục: "Đi mở cái đỉnh lớn kia ra, chúng ta có thể đi." Nói rồi, Trương Bách Xuyên đi trước, lại một lần nữa bước vào quan tài xương cá voi.

Lúc này, sương trắng trong quan tài xương cá voi đã lắng xuống, đi vào trong, cũng có thể thấy cái đỉnh lớn ở đó, Bạch Trạch ngã sang một bên, đuôi đứt ở một bên khác, xem ra đã chết.

Lục Vũ nhíu mày, đột nhiên nhớ lại lời Trương Bách Xuyên nói lúc trước "thời gian không đúng", đang định hỏi một câu gì đó, đột nhiên cảm thấy trên chân có động tĩnh.

Cúi đầu xuống, liền thấy đuôi của Bạch Trạch đang quấn vào bắp chân mình!

Lục Vũ sắc mặt biến đổi, theo phản xạ muốn vung tay chém đứt!

Khoảnh khắc ra tay mới phát hiện, tay mình không một tấc sắt!

Bên cạnh, Trương Khởi Linh là người phản ứng đầu tiên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung lên, không một tiếng động đâm vào bắp chân Lục Vũ!

Chỉ là cái đuôi đứt của Bạch Trạch cực kỳ linh tính, sau khi nhận ra ý định của Trương Khởi Linh, lại kéo Lục Vũ lăn một vòng trên đất, trực tiếp tránh được Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh.

Lúc này, Trương Bách Xuyên đột nhiên hét lớn một tiếng: "Tộc

trưởng, ngài tránh ra!" Nói rồi, hắn như làm xiếc, trên tay đột nhiên có thêm một con dao găm, lao về phía Lục Vũ, sau khi đè Lục Vũ xuống đất, lại nắm lấy cái đuôi đứt, lao về phía Bạch Trạch, miệng lo lắng hét lớn: "Mang nó đi!" Lời còn chưa dứt, Lục Vũ cảm thấy trên chân mình lỏng ra, cái đuôi đứt kia đã thả hắn ra.

Ngay sau đó, hắn bị Trương Khởi Linh kéo như kéo một con chó chết ra khỏi quan tài xương cá voi!

Động tác của Trương Khởi Linh không có chút do dự nào, mang Lục Vũ rời khỏi quan tài xương cá voi, quay đầu định xông vào lại!

Đang định xông vào, liền thấy đầu Trương Bách Xuyên từ trong quan tài xương cá voi thò ra, hai tay hắn siết chặt cái đuôi đứt của Bạch Trạch, gào lớn: "Tộc trưởng, mau mang nó đi!" Trương Khởi Linh sắc mặt biến đổi, một bước lao tới, đang định xông qua, Trương Bách Xuyên quát: "Không kịp nữa, mau đi!

Lần này mở 'Cửu Long Đỉnh' thời gian không đúng, lần sau đừng sai nữa!" Nói xong một câu, thân thể Trương Bách Xuyên lập tức lóe lên biến mất vào trong quan tài xương cá voi!

Lục Vũ sắc mặt biến đổi, đang định xông vào, lại bị Trương Khởi Linh dùng sức kéo lại, chạy như điên mấy bước trên tảng đá ngầm, lao thẳng vào trong xoáy nước khổng lồ!

Khoảnh khắc này, Lục Vũ chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, trời đất đảo lộn, giống như bị ném vào máy giặt… … Không biết qua bao lâu, cảnh tượng chóng mặt quay cuồng cuối cùng cũng có sự thay đổi mới.

Trước mắt, vẫn là cái quan tài xương cá voi đó.

Hắn đang nằm trong quan tài xương cá voi, nhìn bên cạnh là Cửu Long Đỉnh Quy Khư cùng Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch.

Cả Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch dường như đều không chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Lục Vũ ngẩn người, không hiểu sao mình giây trước còn đang ở trong xoáy nước, dường như sắp rời khỏi "Quy Khư", giây sau đã quay lại "quan tài xương cá voi".

Ngay lúc hắn đang kinh ngạc, Bạch Trạch đột nhiên cử động, một chưởng nặng nề đánh vào người Trương Bách Xuyên.

Một tiếng "bịch" trầm đục, Trương Bách Xuyên bị đập mạnh vào quan tài xương cá voi, rồi lại ngã nặng xuống đất.

Ngay sau đó, Bạch Trạch lại ra tay, đánh Trương Bách Xuyên văng sang một bên khác.

Sau hai đòn, Bạch Trạch ngậm lấy cái đuôi của mình, từ từ đi đến bên cạnh Trương Bách Xuyên, nhẹ nhàng đặt xuống, liền thấy cái đuôi dài trắng như tuyết đó, từng chút một chui vào trong cơ thể Trương Bách Xuyên!

Lục Vũ sắc mặt đột biến, theo phản xạ muốn đi cứu Trương Bách Xuyên, nhưng lúc này, hắn mới phát hiện mình căn bản không thể cử động, giống như bị ai đó định trụ!

Ngay lúc này, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh như băng của Bạch Trạch: "Đây là do chính ngươi muốn, ngươi tốt nhất nên kiên trì, nếu không, ta sẽ cho ngươi hiểu thế nào là sống không bằng chết!" Nghe câu này, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Chưa đợi hắn nghĩ ra chuyện gì, liền thấy thân thể Trương Bách Xuyên đột nhiên co quắp lại!

Cái đuôi đứt của Bạch Trạch đã chui hoàn toàn vào trong cơ thể Trương Bách Xuyên!

Mắt, tai, mũi, miệng của Trương Bách Xuyên đều bắt đầu rỉ ra

máu đỏ tươi!

Không chỉ thất khiếu của hắn, mà ngay cả từng lỗ chân lông trên toàn thân cũng đang chảy máu!

Gần như trong chớp mắt, Trương Bách Xuyên đã biến thành một người máu!

Ngay lúc này, Trương Bách Xuyên đã biến thành người máu đột nhiên nhếch miệng cười, nụ cười cực kỳ quỷ dị, giọng nói cũng trở nên cực kỳ quỷ dị, giống như tự nói với mình: "Thì ra, đây chính là cảm giác của sức mạnh sao?

Rất tốt, ta biết tiếp theo phải làm gì rồi…" Chờ đã… Trương Bách Xuyên là người do Trương Khởi Linh sắp xếp, nhưng cuối cùng lại từ bỏ Trương Khởi Linh, chuyển sang đầu quân cho Bạch Trạch?

Chương 1190

Chẳng trách… chẳng trách lại như vậy!

"Rất tốt, tiếp theo ta cần nghỉ ngơi một thời gian, ngươi đi làm việc đi." Sau khi nghe Bạch Trạch nói câu này, Lục Vũ cảm thấy trước mắt tối sầm, không nhìn thấy gì nữa, giống như ý thức cũng đã mất đi!

Không biết qua bao lâu, mới nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói có chút quen thuộc: "Tiểu ca, Tiểu ca, cậu mau tỉnh lại đi, chúng ta đã đến đảo san hô rồi!" "Mẹ nó chứ, mày mà không cứu được nó, Bàn gia đây sẽ đốt thiên đăng cho mày!" Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lục Vũ từ từ mở mắt, trước mắt là khuôn mặt to béo của Vương Bàn Tử, đầy sát khí!

"Bàn Tử…" Lục Vũ vừa gọi một tiếng, Vương Bàn Tử đang uy hiếp người khác liền quay phắt lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ, vội nói: "Tiểu ca?

Tiểu ca cậu sao rồi?" "Sao rồi, có sao không?" "Nhanh, nhanh, A Ninh mau lấy nước đến đây!" Vương Bàn Tử gân cổ gào mấy tiếng, liền thấy A Ninh bưng cốc nước đi tới.

Lục Vũ được Vương Bàn Tử dìu dậy, miễn cưỡng đứng lên, nhận lấy cốc nước, uống một ngụm, cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút, hỏi Vương Bàn Tử: "Đã xảy ra chuyện gì?" Vương Bàn Tử vội vàng giải thích đơn giản những chuyện đã xảy ra.

Vốn dĩ, mọi chuyện đều bình thường, Lục Vũ đại chiến với Bạch Trạch, Vương Bàn Tử cũng lên giúp.

Nhưng Bạch Trạch ở phút cuối đột nhiên lao vào người Lục Vũ, Lục Vũ liền ngã xuống đất.

Chưa đợi Vương Bàn Tử phản ứng chuyện gì xảy ra, Lục Vũ đã bất tỉnh.

Lúc đó, nước biển cũng đột nhiên dâng cao, cuốn phăng mấy người từ trong quan tài xương cá voi ra, lao vào trong xoáy nước.

Cái xoáy nước lớn đó, chính là Mắt biển Quy Khư!

Xoáy nước kinh người, cuộn trào đưa họ đi thẳng lên trên.

Lên được nửa đường, thì gặp phải con Giao Mẫu đã chạy thoát lúc trước.

Chỉ có điều, Giao Mẫu toàn thân là thương, mình mẩy đầy máu, chỉ còn cách cái chết một bước.

Đến khi họ bị Mắt biển đưa lên mặt biển, trời đột nhiên giáng sấm sét, một đạo sấm lớn đã tiễn Giao Mẫu về tây thiên.

Thật trùng hợp, sau một đạo sấm sét, Mắt biển và âm hỏa biến mất không thấy, trên mặt biển chỉ còn lại một con thuyền ma màu trắng.

Trong tình huống đó, họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lên thuyền ma.

Dựa vào thuyền ma, trôi dạt trên biển mấy ngày, gặp được thuyền đánh cá của đảo san hô ra khơi, mới được người ta cứu về.

Đương nhiên, đoạn đường này thực ra cũng có chút nguy hiểm, nhưng Vương Bàn Tử biết Lục Vũ muốn nghe gì, không thêm mắm dặm muối nhiều, chỉ kể lại những chuyện quan trọng nhất cho Lục Vũ, để hắn hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. … "À đúng rồi." Nói đến đây, Vương Bàn Tử dừng lại một chút, nuốt nước bọt, rồi tiếp tục: "Cái đỉnh lớn kia cậu còn nhớ không, Bàn gia đây cũng lôi nó ra được, cha mẹ ơi, trên chân cái đỉnh đó toàn là trận đồ, nếu không phải Cổ Sai bị dòng nước cuốn đi níu được vào cái đỉnh, lần này thật sự đã bỏ lỡ

nó rồi." "Chuyện này, vẫn là nhờ thằng nhóc Cổ Sai… Tiếc cho bao nhiêu Nam Châu, đều bị khảm trên bàn đá phía dưới, không biết đi đâu mất rồi…" Lục Vũ nghe, gật gật đầu, không nói nhiều.

Qua một lúc lâu, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ vẫn không nói gì, ngơ ngác, không nhịn được lại hỏi một câu: "Tiểu ca, cậu sao rồi?" "Không sao, chỉ là dùng sức quá độ, kiệt sức thôi." Suy nghĩ một chút, Lục Vũ vẫn không kể cho Vương Bàn Tử chuyện kia.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lại nghĩ ra điều gì, nói: "Đúng rồi Tiểu ca, còn một chuyện nữa." Nói rồi, Vương Bàn Tử lấy ra một cái hộp, nói: "Sáng nay lúc đưa cậu về, tôi cho người tắm cho cậu, phát hiện trên người cậu giấu một con rắn nhỏ kỳ quái, nhưng đã chết rồi, tôi đoán con rắn nhỏ này có phải là con rồng con thật không, cậu xem thử?" Lục Vũ quay đầu nhìn một cái, một con rắn dài khoảng nửa mét đang ở trong chiếc hộp trên tay Vương Bàn Tử.

Thân rắn đen tuyền, vảy rắn đen bóng, đầu rắn có sừng, giống đầu rồng, dưới bụng không có chân, nhưng lưng lại có bốn cánh.

Hình dáng này, kỳ kỳ quái quái, chẳng trách Vương Bàn Tử lại nghĩ con rắn nhỏ này là rồng con.

Chỉ có điều, con rắn nhỏ này, không phải rồng con, mà là… Hắc Mao Minh Xà! 【Tên vật phẩm: Hắc Mao Minh Xà】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú ngũ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Lưu trữ ký ức, thông tin Pheromone】 【Giới thiệu vật phẩm: Hắc Mao Minh Xà, hình dạng như rắn mà có bốn cánh, tiếng kêu như tiếng khánh.

Hắc Mao Minh Xà là dị chủng, cần cho rắn Hắc Phụ vảy lấp lánh ăn Khí Quy Khư mới có thể bồi dưỡng thành, Hắc Mao Minh Xà con cần phải sống ở nơi có Khí Quy Khư dồi dào mới có thể lớn mạnh tinh thần, Hắc Mao Minh Xà thích ăn dầu Giao nhân… Hắc Mao Minh Xà có thể tu luyện, từ nhất phẩm đến cửu phẩm, phẩm cấp càng cao,

thông tin Pheromone, ký ức có thể xuất ra càng nhiều…】 "Chẳng trách mình có thể thấy được chuyện đó…" Lục Vũ ngây người, đột nhiên hiểu ra tại sao sau khi mình ngất đi, lại có giấc mơ kỳ quái như vậy!

Đó không phải là mơ, đó chính là trải nghiệm thực sự của hắn!

Tất cả những điều đó, đều là ký ức được lưu trữ trong cơ thể Hắc Mao Minh Xà!

"Tiểu ca, cậu sao vậy?" Vương Bàn Tử nghe thấy Lục Vũ lại lẩm bẩm một câu, vội vàng hỏi lại, sợ Lục Vũ lại có vấn đề gì.

Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, trực tiếp lảng sang chuyện khác, hỏi: "Bạch Trạch gần đây thế nào, cậu có biết không?" "Không biết." Vương Bàn Tử lắc đầu, nói: "Thằng khốn đó chắc là chạy rồi." "Ừm." Lục Vũ gật đầu, lại rơi vào trầm mặc.

Những chuyện trong đầu là thật, hắn tha thiết muốn biết câu trả lời từ miệng Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch hoặc Trương Khởi Linh.

Lần trước đến Quy Khư, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhưng, Trương Bách Xuyên, Bạch Trạch không rõ tung tích, Trương Khởi Linh cũng đã biến mất hơn hai mươi năm.

Muốn tìm họ để tìm câu trả lời, không khác gì mò kim đáy bể… Ngay lúc này, Vương Bàn Tử lại lên tiếng, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, nếu cậu không sao rồi, tôi, ừm, tôi có chuyện này, muốn thương lượng với cậu." Nghe thấy Vương Bàn Tử nói năng ấp úng, sắc mặt Lục Vũ thay đổi, nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Cũng không hẳn là có chuyện gì." Vương Bàn Tử do dự một lát, đuổi A Ninh và mấy người kia ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hắn và Lục Vũ.

Lúc này, Vương Bàn Tử mới hạ giọng nói: "Tiểu ca, chuyện của

Hoắc Linh ấy…" Lục Vũ lập tức hiểu ra, bèn gật đầu: "Cậu không nói tôi cũng quên mất, giờ chuẩn bị ngay đây." Trước đó, anh đã xác định "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" có thể tách linh hồn của Vương Bàn Tử và Hoắc Linh ra, sau khi hai người tách ra, Vương Bàn Tử sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nói rồi, Lục Vũ lật tay, dựng lên một tấm gương vuông cao bằng người ở bên giường, chính là bản hoàn chỉnh của Long Quân Chiếu Cốt Bảo.

Lúc này, Vương Bàn Tử thoáng thất thần, Hoắc Linh khống chế cơ thể hắn, chậm rãi nói: "Sau khi anh tách linh hồn của tôi ra thì sao?

Tôi phải làm thế nào?" Câu nói này lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Nhưng chỉ sững sờ trong giây lát, Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Tôi có Định Hồn Châu, còn có vài món đồ khác, có thể đảm bảo linh hồn của cô trong một thời gian dài sẽ không có vấn đề gì." Thứ anh nói, tự nhiên là mấy món đồ có được khi phát hiện tiểu công chúa đời Đường trong mộ Tây Chu ở Tần Lĩnh.

Chương 1191

Bất kể là Phi Thiên Ngọc Thú Quyết hay Châu Nhu Ngọc Hạp, đều có thể đảm bảo linh hồn của Hoắc Linh trong một thời gian rất dài sau này sẽ không xảy ra vấn đề gì.

"Sau đó thì sao?" Hoắc Linh nhíu mày nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tôi cứ phải sống như một cô hồn dã quỷ mãi sao?" Lục Vũ càng nhíu mày chặt hơn.

Lúc này, Hoắc Linh lại tiếp tục hỏi: "Tôi có thể quay về cơ thể của mình không?" Cơ thể của cô ta, chính là cơ thể Cấm Bà.

Sau lần ở "Thành Tây Vương Mẫu", cơ thể của Hoắc Linh vẫn luôn được Lục Vũ cất trong quan tài vẫn ngọc đen trong Sơn Hà Đồ, chưa từng động đến.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Cô đợi một chút, để tôi xem." Nói xong, Lục Vũ lật tay, chiếc quan tài vẫn ngọc to lớn liền xuất hiện trong phòng!

Lục Vũ mở nắp quan tài ra xem, cơ thể Hoắc Linh không có bất kỳ dấu hiệu hồi phục nào, vẫn là bộ dạng Cấm Bà.

"Cơ thể này, tôi nghĩ cô không về được đâu." "Không thể nghĩ cách nào sao?" "Tôi…" Lục Vũ do dự một lát, lôi Ngoa Thú đã tỉnh rượu từ trong Sơn Hà Đồ ra.

Tuy rằng, nhiều lúc con thỏ con này không đáng tin cậy cho lắm, nhưng đôi khi, những chuyện kỳ lạ cổ quái, Ngoa Thú vẫn biết được một vài điều.

Ngoa Thú ra ngoài, nghe Lục Vũ nói xong liền bĩu môi, nói bâng quơ: "Chuyện đơn giản như vậy cũng phải hỏi cô nãi nãi nhà ngươi

à?" Nghe câu này, miệng "Vương Bàn Tử" lập tức há to, vội vàng truy hỏi: "Ngươi thật sự có cách?

Thật không?

Thật sự có thể làm cho cơ thể của ta hồi phục sao!" "Nói nhảm." Ngoa Thú bĩu môi, thản nhiên nói: "Cơ thể này của ngươi, chẳng qua là thi khí quá nặng, bị con sâu thối kia làm hỏng thôi." "Tìm một thứ gì đó, trấn áp luồng thi khí này đi là mọi vấn đề đều được giải quyết." "Trấn Thi Kính không phải có thể trấn áp thi khí sao?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Ngoa Thú, nói: "Nhưng ngươi thấy rồi đó, Trấn Thi Kính không thể làm cơ thể Cấm Bà có bất kỳ thay đổi nào." "Ngươi không hiểu ý ta." Ngoa Thú liếc Lục Vũ một cái, chậm rãi nói: "Thi Đan, ngươi nghe nói qua chưa?" "Thi Đan?" "Đúng!" "Cương thi ngàn năm, trong cơ thể có kim đan." Ngoa Thú nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Kim đan của cương thi hoàn toàn có thể trấn áp thi khí, còn có thể biến cơ thể này thành Kim Đan Cương Thi.

Cơ thể của Kim Đan Cương Thi, cộng thêm linh hồn hoàn hảo không tổn thương, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi!" "Ngươi đang đùa à?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Ngoa Thú, cảm thấy ý tưởng này của nó quá hoang đường.

Kim đan của cương thi, chỉ có Kim Hung mới có được.

Mà Kim Hung, chỉ cách Kim Mao Hống một bước chân, thứ này lợi hại đến mức nào, Lục Vũ không biết, cũng không biết tìm ở đâu.

Hơn nữa, tuy anh từng gặp Hiến Vương Phi ở "Quy Khư", nhưng loại Kim Hung như Hiến Vương Phi hoàn toàn là hàng giả… "Ngươi tin hay không thì tùy, dù sao cô nãi nãi chỉ có một cách này thôi, không tin thì ngươi đi hỏi người khác." Nói rồi, Ngoa Thú lười biếng ngáp một cái: "Dù sao cũng đơn giản như vậy, ngươi tự xem mà làm, cô nãi nãi về ngủ đây." Hỏi người khác, nói thì đơn giản, nhưng chuyện yêu

ma quỷ quái thế này, biết hỏi ai?

Trương Khởi Linh?

Trương Hạo?

Một người đang ở trong vẫn thạch của Tây Vương Mẫu, một người không biết ở đâu.

Còn có thể hỏi ai?

Ai là người đến từ thời đại yêu ma đó?

Lúc này, Lục Vũ sững người, mắt đột nhiên sáng lên!

Quên mất một người!

Cầm Hoạt Ly!

Mặc Tử thủ đồ, Cầm Hoạt Ly!

Ông ta đã sống dưới dạng hồn thể không biết bao nhiêu năm, lại là người thời Tiên Tần, từng trải qua biết bao nhiêu chuyện, rất có khả năng ông ta sẽ biết một vài điều. … Trầm ngâm một lát, Lục Vũ mời Cầm Hoạt Ly ra.

Lâu rồi không gặp, Cầm Hoạt Ly vẫn không có gì thay đổi, cũng không khác trước là bao.

Đợi Lục Vũ nói xong chuyện, Cầm Hoạt Ly gật đầu, nói: "Dùng pháp môn Thi Đan, quả thực khả thi, chỉ là hồn thể của cô ấy có tổn thương, phải nhanh chóng tách ra, dùng 'Khương Thượng Đồng Kính' để nuôi dưỡng, mới có cơ hội nhập thể…" Khương Thượng Đồng Kính, chính là Long Quân Chiếu Cốt Bảo. … Cầm Hoạt Ly, không hổ là Mặc Tử thủ đồ!

Lục Vũ là dựa vào hệ thống mới có thể biết đến "Khương Thượng Đồng Kính", nhưng Cầm Hoạt Ly lại biết được cách dùng của "Khương Thượng Đồng Kính" từ miệng ân sư Mặc Tử của

mình.

Lúc này hai người hợp tác, rất nhanh đã bàn bạc xong cách giải quyết, không tốn quá nhiều sức lực, càng không xảy ra bất kỳ sự cố nào, nhẹ nhàng tách được Hoắc Linh ra khỏi linh hồn của Vương Bàn Tử.

Tiếp đó, Lục Vũ đưa cho Hoắc Linh một viên "Định Hồn Châu", lại đưa cô ta vào trong "Khương Thượng Đồng Kính", rồi lại đặt vào trong Sơn Hà Đồ.

Tuy rằng, như vậy thì "Khương Thượng Đồng Kính" không thể sử dụng được trước khi Hoắc Linh rời đi, nhưng việc này cũng không phải là không có hồi báo.

"Cầm Hoạt Ly Trác" cũng bị Lục Vũ chuyển vào Sơn Hà Đồ, như vậy, Cầm Hoạt Ly sẽ sống trong Sơn Hà Đồ, Lục Vũ có thể thường xuyên nói chuyện với ông ta. … Thời gian trôi qua vùn vụt, sau mấy ngày điều dưỡng nghỉ ngơi ở "San Hô Đảo Tiều", Lục Vũ và Vương Bàn Tử cùng những người khác lên đường rời khỏi nơi này, quay về Nam Hải.

Lần này, vì Nguyễn Hắc qua đời, Cổ Sai và Đa Linh cũng cùng họ rời khỏi San Hô Đảo Tiều.

Ngay khoảnh khắc đặt chân lên Nam Hải, trong đầu Lục Vũ lại hiện lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ khám phá 'Nam Hải Quy Khư', hệ thống thưởng Trường Sinh Đan.】 【Tên vật phẩm: Trường Sinh Đan】 【Cấp bậc vật phẩm: Nhất phẩm linh đan】 【Năng lực vật phẩm: Trường sinh】 【Giới thiệu vật phẩm: Trường Sinh Đan, tiên đan do Tây Vương Mẫu thượng cổ chế tạo, uống vào có thể trường sinh bất lão!

Tiên đan do Tây Vương Mẫu chế tạo, dùng linh liệu trong thiên hạ, đoạt tạo hóa của trời đất mà thành, dược lực kinh người.

Người có dược lực tương xung, uống vào sẽ chết ngay; người có thể chịu được dược tính, mới có thể trường sinh bất lão; người có thể hấp thụ được dược lực, vạn người không có một, cực kỳ hiếm có…】 Lúc mới thấy phần thưởng của hệ thống, Lục Vũ còn tưởng đây là một loại tiên đan vô cùng thần kỳ.

Chương 1192

Nhưng khi đọc đến phần giới thiệu phía sau của hệ thống, anh chỉ biết thở dài trong lòng.

Loại thuốc này, người thành công, vạn người không có một… Nói là thuốc trường sinh bất lão, chi bằng nói là thuốc độc đoạt mạng.

Nói là thuốc trường sinh bất lão, chi bằng nói là thuốc độc đoạt mạng.

Ngay lúc Lục Vũ đang trầm tư, Vương Bàn Tử lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh: "Tiểu ca, tiếp theo chúng ta đi đâu?" "Về nhà." "Về nhà?" "Ừ, về nhà." "Vậy cái 'Long Quân Chiếu Cốt Bảo' này làm thế nào?" Vương Bàn Tử dừng một chút, hạ giọng nói: "Bên phía Lão Hồ ấy, à không phải Lão Hồ, mà là lão Trần già kia hỏi thì sao?" "Cửu tử nhất sinh, không tìm thấy." "Được thôi." Vương Bàn Tử dứt khoát đáp một tiếng, rồi lại liếc nhìn A Ninh ở cách đó không xa, nói nhỏ mấy câu với Lục Vũ.

Theo ý hắn, Lục Vũ nên xóa ký ức của A Ninh lần nữa, rồi để cô ta tự sinh tự diệt là được.

Chỉ có điều, lần này Lục Vũ lại chọn đưa A Ninh đến Côn Luân.

Vương Bàn Tử trong lòng không muốn, nhưng Lục Vũ đã quyết định, hắn cũng không phản bác, vẫn gật đầu, miễn cưỡng mang theo A Ninh.

Tất nhiên, không phải là quang minh chính đại mang theo A Ninh.

A Ninh bị cất thẳng vào Sơn Hà Đồ. …… … Kinh thành.

Trước khi đến Côn Luân, hai người vẫn quay về Kinh thành một chuyến.

Thứ nhất, Lục Vũ muốn xem tình hình ở Kinh thành, tiện thể xem có thể tìm được câu trả lời cho một số chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hay không.

Thứ hai, Vương Bàn Tử bị Hoắc Linh nhập lâu như vậy, rất nhiều nơi thú vị đều chưa được đi.

Lần này khó khăn lắm mới được tự do, tất nhiên phải đi làm một "chầu đại bảo kiện", cùng mấy cô gái đáng thương tâm sự đời, bàn chuyện lý tưởng, tiện thể "thản thành tương kiến" một phen.

Hai người về đến Kinh thành, quay về tiểu viện xem qua một lượt, Vương Bàn Tử đã không nén nổi nội tâm xao động, lẩm bẩm với Lục Vũ: "Tiểu ca, đi thôi, chúng ta cùng đi thư giãn một chút?" "Về được một chuyến không dễ dàng gì, hay là cứ xõa đi?" "Đời người ngắn ngủi vài chục năm…" "Lần này chúng ta thật sự là cửu tử nhất sinh…" "Đời người mà, phải trải nghiệm nhiều một chút…" Lục Vũ vốn không có hứng thú, cũng chẳng muốn đi, nhưng không chịu nổi Vương Bàn Tử cứ lải nhải mãi.

Nhìn bộ dạng của hắn, nếu mình không đi cùng, Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ không để yên.

Bất đắc dĩ, Lục Vũ chỉ có thể lắc đầu, miễn cưỡng đồng ý với Vương Bàn Tử, cùng hắn ra khỏi nhà.

Kinh thành, vẫn phồn hoa như trước.

Vương Bàn Tử và Lục Vũ, trong lòng đều có cảm giác như đã qua một kiếp người.

Hơn nữa, không chỉ là cảm giác như qua một kiếp, mà còn có một cảm giác xa lạ khó tả.

Rõ ràng họ đều đã sống ở đây rất lâu… Trên xe, Vương Bàn Tử và Lục Vũ tán gẫu: "Tiểu ca, cậu nói xem đây là chuyện gì, có phải vì

Lão Hồ không còn ở Kinh thành, nên hương vị cũng không còn đúng nữa không?" "Không chỉ có Lão Hồ, còn có bọn họ nữa." Lục Vũ khẽ nói một câu, tâm trạng có chút sa sút.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, Đại Kim Nha đã đi, Hồ Bát Nhất cũng đi, Trương Hạo… "Thôi không nói mấy chuyện mất hứng này nữa." Vương Bàn Tử để ý sắc mặt Lục Vũ, lập tức chuyển chủ đề, nói mấy chuyện phiếm vô bổ.

Nói qua nói lại, lúc dừng xe trước đèn đỏ, Vương Bàn Tử đột nhiên cười toe toét: "Tiểu ca, cậu nói xem có phải trùng hợp không, vừa nói không có người quen, đã gặp ngay một người." Nghe lời của Vương Bàn Tử, Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy một người mù đang ngồi bên lề đường, bày một sạp bói toán, đang xem quẻ cho người khác.

Người này không phải ai khác, chính là Khôi thủ Tạ Lĩnh năm xưa, Trần Hạt Tử, Trần Ngọc Lâu!

Trước đây, lúc Đại Kim Nha ra nước ngoài lánh nạn, vốn định mang theo Trần Hạt Tử, nhưng không ngờ lão thỏ già này tinh ranh như khỉ, đợi đến lúc Đại Kim Nha tìm ông ta, đã chạy mất tăm… "Trần gia, khá lắm, Phan Gia Viên mất rồi mà vẫn đổi chỗ làm ăn được cơ à?" Vương Bàn Tử vừa lái xe, vừa trêu chọc Trần Hạt Tử đang ngồi ở hàng ghế sau.

Trần Hạt Tử cười cười, ung dung nói: "Lão phu hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, Phan Gia Viên mất rồi, thì sao có thể ảnh hưởng đến lão phu.

Cậu cũng không nghĩ xem, lão phu bao nhiêu năm nay, chuyện lớn chuyện nhỏ gì mà chưa từng gặp." "Vâng, vâng, Trần gia ngài lợi hại." Vương Bàn Tử thuận miệng đùa một câu, rồi nói tiếp: "Được rồi, Trần gia ngài giờ ở đâu, Bàn gia tôi hôm nay phát lòng từ bi, đưa

ngài về nhà trước." "Sao, các cậu định đi đâu?" Nghe giọng điệu của Trần Hạt Tử, Vương Bàn Tử liền nói: "Trần gia, thật sự xin lỗi, hôm nay tôi và tiểu ca có việc gấp phải làm, thật sự không tiện mang theo ngài." Trần Hạt Tử đột nhiên cười toe toét, trêu chọc: "Ngữ khí nhẹ nhàng, không khí cũng phảng phất một mùi vị đặc biệt, lão phu còn không biết các cậu định đi làm đại sự gì sao?" "Đi thôi, lão phu cũng lâu rồi chưa đến chốn phong nguyệt đó, hôm nay đi cùng các cậu một chuyến…" Một câu nói, khiến Vương Bàn Tử cứng họng, ngay cả Lục Vũ cũng không nhịn được cười.

Tất nhiên, hai người không mang Trần Hạt Tử đi "vui vẻ".

Với tuổi của ông ta, cho dù ông ta dám đi, chủ quán cũng sẽ nghĩ họ đến gây sự… Vương Bàn Tử lôi kéo Lục Vũ, cuối cùng vẫn phải quay đầu xe, lái thẳng đến "Đông Lai Thuận".

Vốn dĩ, lâu rồi không về Kinh thành, Vương Bàn Tử quả thực cũng thèm món thịt cừu nhúng này.

Đến nơi, vào phòng riêng, thịt cừu được mang lên, Trần Hạt Tử mặt mày không vui, nói: "Sao thế, cơ thể các cậu yếu rồi à, còn phải bồi bổ trước mới đến được chỗ chính sao?" "Thanh niên mà tinh lực còn không bằng lão phu, thật đáng thất vọng…" Miệng nói thất vọng, nhưng động tác trên tay Trần Hạt Tử lại không hề chậm.

Hơn nữa, dù mắt kém, gắp thịt cừu lại vô cùng "vững - chuẩn - độc", Vương Bàn Tử cũng suýt không giành lại được ông ta.

Bữa thịt cừu nhúng này, ba người từ tối đến nửa đêm, mới no say.

Vương Bàn Tử vốn định đưa Trần Hạt Tử về tiểu viện rồi lại cùng Lục Vũ đi khám phá thế giới hoa lệ, nào ngờ lão mù không biết là ăn nhiều hay uống nhiều, về đến tiểu viện liền kéo hai người nói đông nói tây, không cho họ đi.

Nói qua nói lại, mắt thấy trời sắp sáng, cũng không còn cách nào đi xõa nữa.

Đành phải bỏ cuộc.

Sáng hôm sau, Lục Vũ bận việc của mình, viết lại những trải nghiệm trong thời gian này lên bảng đen, để tránh ký ức bị hỗn loạn, lại quên mất một số chuyện quan trọng.

Đồng thời, anh còn nhờ Vương Bàn Tử thông qua một số mối quan hệ cũ, tìm hiểu tình hình ở Kinh thành trong thời gian này.

Đến tối, Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới thuyết phục được Lục Vũ, định đưa anh đi xõa, Trần Hạt Tử lại như miếng cao dán chó, dính chặt trên xe.

Bất đắc dĩ, điểm đến lại từ một nơi vui vẻ nào đó, biến thành "Đông Lai Thuận".

Chương 1193

Liên tục một tuần, mỗi tối đều đến Đông Lai Thuận, Trần Hạt Tử không ngán, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã có chút mất hứng.

Đặc biệt là Lục Vũ, cảm thấy bất lực nhất.

Vương Bàn Tử và Trần Hạt Tử hai người cứ ăn cơm là phải uống rượu, cứ uống là say.

Lại một lần nữa, uống say, Trần Hạt Tử còn vỗ vai Vương Bàn Tử, lẩm bẩm không rõ lời: "Tiểu béo, nếu có một ngày Trần gia ta mất đi, ngươi sẽ lo hậu sự cho Trần gia ta, đến lúc đó Trần gia ta sẽ cho ngươi một hồi đại phú quý, đảm bảo ngươi, đứa con hiếu thảo này, không chịu thiệt…" Vương Bàn Tử cũng say, lúc đó lẩm bẩm với Trần Hạt Tử: "Được thôi, nếu Bàn gia ta chết, ngươi khiêng phướn cho Bàn gia ta, Bàn gia ta cũng không để ngươi, đứa con hiếu thảo này, chịu thiệt." Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo từ cửa phòng riêng truyền vào tai mấy người: "Tôi thấy các người ai cũng giống đại hiếu tử cả." Ba người đồng loạt quay đầu lại, liền thấy một thiếu nữ xinh xắn như ngọc đứng ở cửa, nhìn họ.

Vương Bàn Tử không nhận ra là ai, chớp chớp mắt, lẩm bẩm không rõ lời: "Chủ quán này cũng quá đáng rồi, nhà ai mà để đứa trẻ nhỏ thế này ra ngoài làm việc, đây không phải là phạm tội sao…" Lúc này, thiếu nữ đi đến trước mặt Vương Bàn Tử, đột nhiên cười một cái, cầm lấy ấm trà đặt bên cạnh, đập thẳng vào đầu Vương Bàn Tử, tức giận nói: "Tên béo chết tiệt nhà ngươi, nói chuyện với cô nãi nãi như vậy à, có tin cô nãi nãi ném ngươi xuống sông Vĩnh Định cho rùa ăn không!" Nghe thấy giọng nói này, cộng thêm cú đập vừa rồi, Vương Bàn Tử không khỏi giật mình.

Nhìn lại người trước mặt, không phải Hoắc Tú Tú thì là ai?

"Ôi chao, hiểu lầm, hiểu lầm, say quá, say quá…" Đối với cô nhóc này, Vương Bàn Tử cũng không thể ra tay, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nói bừa hai câu rồi đi rửa mặt.

Mấy phút sau quay lại, liền cười hì hì chào Hoắc Tú Tú: "Ăn cơm chưa, có muốn gọi thêm mấy đĩa thịt cừu không, em nếm thử xem?" "Ra một bên thanh toán đi, tôi có chuyện muốn nói với Lục Vũ." Hoắc Tú Tú không phải là kẻ ngốc thẳng tính, chỉ là cô và Lục Vũ, Vương Bàn Tử cũng coi như có duyên một lần gặp mặt, quan hệ cũng nằm giữa bạn bè và người lạ, nói chuyện với giọng điệu thân quen hơn một chút, cũng dễ kéo gần quan hệ đôi bên hơn. … Vương Bàn Tử và Trần Hạt Tử thanh toán ở quầy lễ tân xong, liền lên xe.

Đợi chưa hết một điếu thuốc, Lục Vũ đã từ quán ăn đi ra.

Vừa lên xe ngồi xuống, Trần Hạt Tử đã lên tiếng: "Thân mang lệ khí, tâm trạng của Lục tiểu ca không ổn lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng nhíu mày, hỏi theo: "Tiểu ca, sao vậy?" Lục Vũ quay đầu nhìn Trần Hạt Tử, nói: "Chuyện tốt lần này, có liên quan đến lão nhân gia ngài đấy." Trần Hạt Tử say nửa tỉnh nửa mê, lập tức nói trong men say: "Vậy thì đi nhanh lên, nhân lúc trời còn sớm, chúng ta đi giành một suất sớm, chiếm một cô nương tốt." Vương Bàn Tử nghe vậy, liền bật cười, không nhịn được trêu chọc: "Tôi nói này Trần gia, tuổi của ngài làm ông nội người ta còn bị chê già, mà còn mặt dày đi à?" "Được rồi, đừng đùa nữa." Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Lái xe đi, về rồi nói." "Được." Vương Bàn Tử đáp một tiếng, vội vàng lái xe.

Không lâu sau, về đến tiểu viện, đóng cửa lại, Lục Vũ nhìn Trần Hạt Tử, hỏi: "Ngô Tà một thời gian trước có phải đã tìm ông xem một quẻ không." "Ngô Tà?

Cậu ta là ai?" Trần Hạt Tử uống một chén trà, tỉnh rượu quá nửa, nhưng vẫn gãi đầu, khó hiểu nói: "Các cậu cũng biết, mỗi ngày người tìm lão phu xem bói, không có một ngàn cũng có tám trăm." "Tuy lão phu mỗi ngày chỉ xem cho mười người, nhưng một ngày mười người, mười ngày đã là một trăm người." "Bọn họ cũng chưa chắc đã nói thật với lão phu, lão phu làm sao biết ai là ai?" Lục Vũ nghe giọng điệu của Trần Hạt Tử, liền biết ông ta đã nhớ ra, híp mắt nói: "Nghĩ kỹ đi, một người trẻ tuổi, hai mươi mấy tuổi, hỏi chuyện người thân.

Nếu ông nhớ ra được, tôi sẽ bảo Vương Bàn Tử đưa ông đến 'Thiên Thượng Nhân Gian'." "Đừng nói, lão phu thật sự nhớ ra có một người như vậy." Trần Hạt Tử cười toe toét, lập tức nói: "Khoảng ba tháng trước, có một người trẻ tuổi như vậy." "Nói ra, cũng không phải cậu ta tìm đến lão phu, mà là lúc cậu ta đi ngang qua lão phu, lão phu ngửi thấy trên người cậu ta có chút thi khí nặng, trong lòng có chút không nỡ, nên mới mở miệng gọi một tiếng." Vương Bàn Tử nghe vậy liền híp mắt lại, chen vào: "Tôi nói này lão Trần, ông cũng không trượng nghĩa lắm đâu, Bàn gia tôi mời ông ăn bao nhiêu bữa Đông Lai Thuận, cũng không thấy ông hóa giải thi khí cho Bàn gia tôi…" Trần Ngọc Lâu xua tay, bất đắc dĩ nói: "Các cậu trên người mang Mô Kim Phù chưa từng tháo xuống, lại đi cùng Trương tiểu ca, sao có thể có thi khí." "Đừng ngắt lời, nói chuyện của Ngô Tà đi." "Cũng được." Lục Vũ nói một câu, Trần Hạt Tử gật đầu, hồi tưởng một lát rồi chậm rãi nói: "Lão phu vốn chỉ cho cậu ta một phương pháp hóa giải thi khí, nhưng lòng hiếu kỳ của cậu ta quá lớn, nếu không giải tỏa được sự hiếu kỳ này, sớm muộn gì cũng là chuyện phiền phức với cậu ta." "Tôi nghe cậu ta khó xử, là muốn tìm người." "Lão phu cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi sinh thần bát tự của cậu ta, suy diễn thiên cơ một chút, xác định cơ duyên của cậu ta là vào ngày Kinh Trập." "Có câu Kinh Trập sấm vang không chuyện tà, đến lúc đó chuyện cậu ta muốn làm, sẽ làm được…" Vương Bàn Tử nghe Trần

Hạt Tử nói vòng vo, không nhịn được chen vào: "Tôi nói này Trần gia, đây không phải làm ăn buôn bán, ông cứ nói thẳng, đừng vòng vo nữa, nói mấy câu cho nó nhanh." Trần Hạt Tử mặt già đỏ ửng, lập tức nói: "Lão phu tiết lộ thiên cơ, cần phải có nữ tử bổ khí." Vương Bàn Tử bị ông ta chọc tức đến bật cười, bực bội mắng: "Được, được, lát nữa Bàn gia tôi sẽ sắp xếp cho ông." "Hai người, hai mươi lăm đến ba mươi tuổi." "Tôi nói này Trần gia…" … Mấy người cười đùa một hồi, Trần Hạt Tử mới chịu nói thật.

Ngô Tà tìm Trần Hạt Tử xem bói, muốn biết tung tích của tam thúc.

Trần Hạt Tử lúc đó cũng thật sự bói một quẻ, kết luận cuối cùng là lợi về phía biển Tây Nam.

Chỉ là biển Tây Nam, lại không thể đi ngay được, phải đợi đến "Kinh Trập", mới có thể qua.

Lúc đó, còn cách Kinh Trập hơn nửa năm.

Ngay cả bây giờ, cách Kinh Trập cũng còn gần nửa năm, chuyện này dù sao cũng là chuyện đầu xuân năm sau, cũng không cần vội, họ cũng vừa hay nhân thời gian này, nghỉ ngơi dưỡng sức, tiện thể chuẩn bị những chuyện khác. … Ngay lúc Lục Vũ đang suy tính, Trần Ngọc Lâu lại lên tiếng: "Lục tiểu ca, chuyện này có quan hệ gì với lão phu, cậu vẫn chưa nói?" "Không có chuyện gì to tát, chỉ là Ngô Tà mất tích, có người tìm không được, nên tìm đến đầu ông." "Chuyện này thật oan cho tôi quá…" "Được rồi, đừng giả vờ nữa." Lục Vũ bất đắc dĩ nhìn Trần Ngọc Lâu, rồi lại tán gẫu vài câu.

Hai người khá ăn ý, đều không nhắc lại tên Ngô Tà, điều này khiến Vương Bàn Tử có chút khó hiểu.

Tuy nhiên, nói qua nói lại, Lục Vũ chuyển chủ đề, đột nhiên hỏi Trần Ngọc Lâu có biết ở đâu có thể gặp được lão tống tử ngàn năm

không.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Ngọc Lâu liền thay đổi.

Tuy nhiên, vẫn nói đơn giản vài câu.

Khi ông ta còn trẻ, từng dẫn dắt phái Tạ Lĩnh hợp tác với Chá Cô Tiếu của phái Bàn Sơn, hai bên cùng nhau thăm dò cổ mộ Bình Sơn ở Tương Tây.

Tuy cuối cùng đã vào được núi, nhưng lão tổng tử trong Bình Sơn, họ lại không giải quyết được.

"Nếu nói trên đời này nơi nào có thể có Kim Hung Thi Vương ngàn năm, e rằng Tương Tây Bình Sơn, là nơi có khả năng nhất." Một câu của Trần Ngọc Lâu, lại một lần nữa nhắc nhở Lục Vũ. … Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, trong 《Ma Thổi Đèn》, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử họ từng đến Tương Tây, nhưng đến Tương Tây làm gì, lại có chút nhớ không rõ.

Trần Hạt Tử nhìn Lục Vũ, nhíu mày nói: "Lục tiểu ca, không phải lão phu giấu giếm, thật sự là hai người dạo này quá bận rộn, trên người cũng có chút thi khí, hơn nữa chuyện Tương Tây, nên muộn không nên sớm." "Ngày sau hai người quyết định thật sự muốn đi Tương Tây, lão phu sẽ kể lại toàn bộ chuyện năm đó, được không?" Lục Vũ trầm ngâm một lát, gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Dù sao, Hoắc Linh lúc này vừa mới bắt đầu dưỡng hồn, theo lời Cầm Hoạt Ly, ít nhất phải một năm rưỡi nữa, cô ta mới có thể rời khỏi "Khương Thượng Đồng Kính", chuyện này cũng không vội.

Còn chuyện của Ngô Tà, lại càng không vội.

Vị Tiểu Tam Gia này đi đâu, không ai biết, Lục Vũ cũng không vội tìm cậu ta, dù sao đợi đến Kinh Trập, tự nhiên sẽ tìm được.

Còn tìm cậu ta ở đâu, Lục Vũ không nói cho Vương Bàn Tử, chỉ

tán gẫu với Trần Ngọc Lâu hai câu, rồi bảo Vương Bàn Tử đưa Trần Ngọc Lâu đi nghỉ.

Hai ngày tiếp theo, Lục Vũ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, nhưng đến nơi mới phát hiện "Trương Hạo" do Giải Liên Hoàn giả dạng gần đây không có ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh ta đi đâu, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không hề hay biết.

Lục Vũ trong lòng đoán, Giải Liên Hoàn có lẽ đã đi truy tìm tung tích của anh, nên cũng không ở lại Kinh thành nữa, trực tiếp gọi Vương Bàn Tử, hai người cùng nhau quay về Côn Luân.

Đến tiểu miếu ở Côn Luân, Lục Vũ bày ra mấy món đồ.

Món thứ nhất, quà ly biệt của Uông Tàng Hải.

Món thứ hai, Huyền Thiên Lô từ thành Tây Vương Mẫu.

Món thứ ba, "Quy Khư Cửu Long Đỉnh" từ hải nhãn Quy Khư.

Chương 1194

Hai món sau, không biết vì sao, luôn khiến Lục Vũ có cảm giác kinh hãi.

Đắn đo suy nghĩ, anh vẫn không vội mở ra, mà cất lại lò và đỉnh.

Trên bàn nhỏ, chỉ còn lại món quà ly biệt của Uông Tàng Hải lần trước ở thành Tây Vương Mẫu.

Món đồ này, Lục Vũ cũng luôn chưa từng mở ra.

Món đồ này, Lục Vũ vẫn luôn chưa từng mở ra.

Nhưng hôm nay, do dự một lát, Lục Vũ vẫn mở "quà mang về" của Uông Tàng Hải.

Ngoài dự đoán của anh, bên trong chỉ là một bức thư.

Chính xác mà nói, là nhật ký của Uông Tàng Hải khi từng khám phá hải nhãn Quy Khư.

Ở trên đó, trải nghiệm của ông ta, vô cùng tương tự với trải nghiệm của Lục Vũ và mọi người.

Con thuyền hải liễu cổ đó, cũng chính là con thuyền cổ mà Uông Tàng Hải đã dùng trong lần khám phá Quy Khư trước đây.

Tất nhiên, Uông Tàng Hải không phải là tiên tri, ông ta đưa bức thư này cho Lục Vũ, mục đích chỉ là để Lục Vũ đến hải nhãn Quy Khư một chuyến, xem rốt cuộc ở đó có chuyện gì.

Theo suy đoán của Uông Tàng Hải, hải nhãn Quy Khư và bí mật cuối cùng có mối liên hệ vô cùng lớn, chỉ là rốt cuộc là chuyện gì, ông ta cũng không tra ra được.

Lục Vũ lần này đến hải nhãn Quy Khư, nói thật, cũng không tra rõ

được.

Suy nghĩ kỹ lại, lần này anh đến hải nhãn, manh mối thật sự có ý nghĩa, chỉ có hai cái.

Một là, làm rõ long mạch trực Nam Hải rốt cuộc là gì.

Con rồng trong hải nhãn Quy Khư, chính là do Tây Vương Mẫu ra lệnh cho hộ long nuôi dưỡng, bà ta muốn để long mạch trực tiến lên phía bắc đến núi Trường Bạch.

Điểm này, có thể liên quan đến Thanh Đồng Môn cuối cùng.

Thứ hai, chính là thi thể con rồng đó, có thể sinh sản ra những con hắc mao minh xà có khả năng lưu trữ ký ức và lượng lớn thông tin pheromone.

Tất nhiên, còn có điểm quan trọng nhất, "Quy Khư Cửu Long Đỉnh" mà Bạch Trạch nhắc đến.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ lại một lần nữa lấy "Quy Khư Cửu Long Đỉnh" ra, xem xét kỹ lưỡng.

Chỉ là sau khi xem xong, anh vẫn không mở món đồ khiến anh kinh hãi này, chỉ cất lại một lần nữa.

Ở cuối bức thư của Uông Tàng Hải, ông ta còn giới thiệu một chút về tình hình của Yển Sư.

Theo lời ông ta, kỳ xảo chi thuật của Yển Sư so với Mặc Tử, không hề thua kém.

Hơn nữa, Yển Sư còn giỏi mượn lực của trời đất hơn Mặc Tử.

Theo suy đoán của ông ta, cơ quan khổng lồ dưới hải nhãn Quy Khư, chính là bút tích của Yển Sư.

Còn về tại sao lại làm chuyện này, suy nghĩ của Uông Tàng Hải và Lục Vũ nhất trí, đều có lẽ liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Chỉ là Tây Vương Mẫu tại sao lại làm vậy, lại không thể biết được. … … Thời gian trôi qua vùn vụt, Lục Vũ ở Côn Luân cũng không làm quá nhiều chuyện, chỉ là thả A Ninh, Cổ Sai, Đa Linh ra khỏi Sơn Hà Đồ, hỏi A Ninh về dự định tiếp theo.

Có lẽ, chuyến đi hải nhãn Quy Khư đã mang lại cho cô quá nhiều chấn động, lần này cuối cùng cô cũng không nói muốn quay về bên cạnh Cừu Đức Khảo, mà đưa ra một yêu cầu có chút kỳ lạ với Lục Vũ.

Cô hy vọng có thể thay đổi thân phận, một lần nữa quay về nước ngoài, âm thầm điều tra Cừu Đức Khảo, tiện thể tìm kiếm manh mối có thể giúp em trai mình hồi phục.

Có Ngoa Thú ở đây, Lục Vũ có thể chắc chắn A Ninh nói không phải là lời nói dối.

Anh chỉ trầm ngâm một lát, liền để A Ninh dẫn theo Cổ Sai, Đa Linh, rời khỏi Côn Luân, đi đến Tam Phiên Thị.

Dù sao, ở đó có Sơ Nhất, đó là căn cứ ở nước ngoài của anh… … Xong xuôi chuyện này, Lục Vũ và Vương Bàn Tử ở Côn Luân mỗi ngày đều bận rộn với công việc của mình.

Vương Bàn Tử luyện công, Lục Vũ cũng luyện công, Vương Bàn Tử đi ngủ, Lục Vũ vẫn đang luyện công… Tóm lại, trong mấy tháng, Lục Vũ ngoài luyện công, chính là luyện tập thuật pháp.

May mà Tuyết Vực Côn Luân dân cư thưa thớt, hai người tùy tiện luyện công, cũng không làm phiền đến người khác.

Tất nhiên, ngoài luyện công, Lục Vũ cũng nghiên cứu thêm về luyện khí thuật, ngày tháng trôi qua vô cùng phong phú.

Mãi cho đến đầu xuân Kinh Trập, hai người lại một lần nữa rời khỏi cao nguyên Tuyết Vực, đi đến Quế Hải Ba Nãi… Quế Hải, chính

là biển Tây Nam trong miệng Trần Ngọc Lâu.

Còn về tại sao lại đến Ba Nãi, là vì Lục Vũ nghĩ đến nội dung của《Đạo Mộ Bút Ký》.

Dù ký ức của anh có chút vấn đề, nhưng mấy vị trí quan trọng vẫn nhớ, chỉ là không nhớ những vị trí đó đã từng xảy ra chuyện gì.

Tất nhiên, Lục Vũ và Vương Bàn Tử lần này không đi ra biển.

Chương 1195

Quế Hải có núi, tên là Thập Vạn Đại Sơn, dãy núi dài mấy trăm cây số trải dài, diện tích rừng hơn năm triệu mẫu, trung tâm là khu rừng nguyên sinh không người ở rộng mấy chục vạn mẫu, núi non trùng điệp, rừng rậm um tùm, thác nước suối chảy, nghe nói là một nơi động thiên phúc địa, là nơi quần tiên tụ hội.

Lần này, Lục Vũ đặc biệt luyện chế hai cái lệnh dịch dung, thay đổi dung mạo một chút, đảm bảo không ai có thể nhận ra họ.

Hai người, vượt núi băng sông, đến một trại người Dao ở Ba Nãi, liền ở lại Ba Nãi, mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, chỉ là tán gẫu với dân làng, giả vờ là du khách đến giải khuây, ngày tháng trôi qua cũng khá thoải mái.

Cứ như vậy qua hai ngày, đến tối ngày thứ ba, lúc Lục Vũ và Vương Bàn Tử đang ăn tối, liền thấy một người trẻ tuổi dưới sự dẫn dắt của dân làng A Quý đi vào quán rượu duy nhất trong trại.

Người trẻ tuổi đeo một cái ba lô lớn, trông giống như một "phượt thủ" đi du lịch một mình.

Tuy đơn thương độc mã, nhưng lại không có cảm giác cô đơn, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Nhìn thấy cậu ta, Vương Bàn Tử liền sững người, hạ giọng nói với Lục Vũ bên cạnh: "Tiểu ca, cậu ta đến thật kìa!" Người đến, chính là Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn thấy Lục Vũ và Vương Bàn Tử, hơi sững người, cảm thấy hai người này trông có chút quen mặt.

Không phải là quen mặt, mà là có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Cuối cùng, Ngô Tà nhìn thấy cổ của Vương Bàn Tử, do dự một lát, vẫn đi đến bàn của hai người, tùy ý ngồi xuống, thăm dò: "Tiểu ca, Bàn gia?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử sững người, buột miệng: "Sao cậu nhìn ra được?" Thôi xong, lần này muốn phủ nhận cũng muộn rồi.

Lục Vũ bất đắc dĩ liếc Vương Bàn Tử một cái, chào hỏi Ngô Tà.

Lâu ngày gặp lại, Ngô Tà lập tức mừng rỡ, rồi lại nghĩ đến điều gì đó, hạ giọng nói: "Tiểu ca, các anh đến đây làm gì?" "Nói trước đi, sao cậu nhìn ra được?" Ngô Tà chỉ vào cổ áo của Vương Bàn Tử, cười nói: "Nhìn thấy Mô Kim Phù và ngọc bội của Bàn gia, liền nghĩ chắc là anh ấy." Dưới gầm trời này, người có thể đồng thời đeo Mô Kim Phù và "ngọc thi của Tinh Tuyệt Cổ Thành", Vương Bàn Tử là độc nhất.

"Không ngờ, vẫn là Bàn gia ta để lộ sơ hở." Vương Bàn Tử tự giễu cười một tiếng, sau đó hỏi: "Cậu đến đây làm gì?" Ngô Tà cười khổ một tiếng, thấp giọng nói: "Chuyện lúc trước, tôi càng nghĩ càng thấy không ổn, trong lòng cũng không yên, đặc biệt là tam thúc không có tung tích, tôi liền lén lút điều tra, vô tình phát hiện lúc trước từng có một đội khảo sát đến đây, nên muốn đến đây thử vận may." "Vậy thì cậu đến đúng chỗ rồi." Vương Bàn Tử bĩu môi, ra hiệu cho Ngô Tà quay đầu nhìn sang bên kia.

Ngô Tà quay đầu, liền thấy trên tường treo một tấm ảnh chụp chung đã ố vàng.

Trên ảnh có hai người, một người là Trần Văn Cẩm, người còn lại mặc trang phục dân tộc Dao!

Nhìn thấy tấm ảnh này, đồng tử Ngô Tà đột nhiên co rút lại, trong lòng biết mình đã đến đúng nơi!

Một lúc lâu sau, Ngô Tà bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Lục Vũ và

Vương Bàn Tử.

Không cần cậu ta hỏi, Vương Bàn Tử đã lên tiếng: "Không cần hỏi nữa, bọn này đã hỏi thăm rõ ràng rồi.

Người đàn ông đó, tên là Bàn Mã Lão Đa, chính là người già trong trại này." "Lúc trước Trần Văn Cẩm họ có một đội khảo sát, ở trong núi này khoảng sáu bảy tháng, mỗi ngày đều vào núi đi lang thang." "Trong thời gian đó, Bàn Mã Lão Đa chính là người dẫn Trần Văn Cẩm họ đi khắp các ngọn núi, cũng không gặp phải chuyện gì kỳ lạ." "Nhưng có thể chắc chắn là, lúc Trần Văn Cẩm họ đi, đã mang theo mười mấy cái hòm, ý nghĩa là gì, cậu chắc cũng hiểu." Ngô Tà nghe vậy liền gật đầu lia lịa, nói: "Họ chắc chắn đã xuống đất, nếu không sẽ không có nhiều đồ như vậy." Vương Bàn Tử cũng gật đầu theo, nói: "Chính là ý đó, tôi và tiểu ca đã tra tài liệu, cũng không phát hiện nơi này có quan to quý nhân nào, cậu có nghe nói không?" Ngô Tà cười khổ, bất đắc dĩ nói: "Chuyện mà các anh cũng không biết, tôi đi đâu mà biết?" "Nhưng Trần Văn Cẩm chắc chắn không vô duyên vô cớ đến đây, hơn nữa tôi cảm thấy họ đến đây, có thể liên quan đến chuyện kia." "Bởi vì, không có bất kỳ tài liệu công khai nào cho thấy đã từng có cơ quan chính thức tiến hành khảo cổ khai quật ở đây…" Đợi cậu ta nói xong, Vương Bàn Tử nói tiếp: "Trước đó bọn này đã hỏi thăm A Quý rõ ràng rồi, khu núi mà Trần Văn Cẩm họ khảo sát lúc đó, gọi là núi Dương Giác, sau một trận cháy rừng, cháy trụi lủi." "Nhưng, đây không phải là trọng điểm." "Trọng điểm là… có một người tên Hà Cửu, đã từng ở đây một thời gian rất dài." "A?

Hà Cửu!" Ngô Tà giật mình, theo bản năng kêu lên một tiếng kinh ngạc, nhưng lập tức phản ứng lại, vội vàng che giấu: "Tôi uống rượu không giỏi!" Vương Bàn Tử lườm Ngô Tà một cái, bực bội nói: "Có thể đừng có giật mình thon thót được không!" "Hơn nữa tôi nói cho cậu biết, không chỉ Hà Cửu từng ở đây, mà Tứ A Công đã lên trời của

cậu, cũng từng hoạt động ở khu vực này." "Chuyện này thì tôi có nghe nói." Ngô Tà lần này không kinh ngạc quá mức, mà gật đầu, nhẹ giọng nói: "Đường khẩu của Trần Bì A Tứ, ở Quế Hải có rất nhiều.

Nếu nói trong Cửu Môn ai quen thuộc với Quế Hải nhất, chính là ông ta…" Giống như Ngô Tà nói, trong Cửu Môn, Trần Bì A Tứ là người quen thuộc với Quế Hải nhất.

Ông ta ở Quế Hải có rất nhiều đường khẩu, từng vì để đổ đấu "Kính Nhi Cung" thời Bắc Tống, đã ở Quế Hải một thời gian rất dài. … … Một giờ sau, bên ngoài một ngôi nhà sàn mang đậm phong cách dân tộc Dao, có ba người đang đứng.

Ngôi nhà sàn này, chính là nơi ở cũ của Hà Cửu mà Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã hỏi thăm được, chỉ là bây giờ đã hoang phế, lâu rồi không có người ở.

Nhìn ngôi nhà nhỏ, Ngô Tà nuốt nước bọt, quay đầu nhìn Lục Vũ.

Đang định nói gì đó, Vương Bàn Tử đã đẩy cửa sổ ra, thì thầm: "Vào từ đây à?" Đợi Lục Vũ gật đầu, Vương Bàn Tử liền trèo vào.

Sau khi hắn vào, Lục Vũ, Ngô Tà cũng theo cửa sổ chui vào.

Ngôi nhà sàn, không biết đã bao nhiêu năm không có người vào, bên trong có một mùi mốc nồng nặc.

Hơn nữa, dẫm lên sàn nhà, còn có tiếng "kẽo kẹt kẽo kẹt".

Ngô Tà lập tức cảm thấy có chút ngột ngạt khó chịu, không nhịn được hỏi nhỏ: "Các anh chưa vào đây bao giờ à?" Vương Bàn Tử cầm đèn pin soi xung quanh, thuận miệng đùa: "Tiểu Tam Gia chưa đến, bọn này làm sao dám vào." Nói xong một câu, ánh đèn pin của Vương Bàn Tử dừng lại, nói: "Tiểu ca, khẩu vị của anh cũng độc đáo thật đấy, ham học hỏi thế à?" Theo ánh đèn pin, có thể thấy trong phòng dựa vào tường có một giá sách, trên đó đặt một số sách và một

số hộp.

Ngoài những thứ này, chỉ còn lại một cái giường ván và một cái bàn gỗ, bàn là loại bàn học cũ kỹ, tất cả mọi thứ đều phủ một lớp bụi, rõ ràng không biết đã bao lâu không có ai quay lại.

Ngôi nhà sàn cũng không lớn, chỉ có hai phòng.

Ba người chỉ mất một lúc đã đi một vòng, cũng không phát hiện ra thứ gì.

Thu hoạch duy nhất, chính là những "sách cổ" trên giá sách.

Đương nhiên, nói là sách cổ, cũng không phải là đồ cổ quý giá gì, chỉ là một số tạp chí thời dân quốc, nội dung trên đó đã bị hơi ẩm làm mờ, không thể nhận ra.

Đi tới đi lui, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca, làm sao đây?" "Có người đã đến đây rồi." Lục Vũ đột nhiên nói một câu.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà, nghe câu này đều sững người.

Ngay lúc họ đang ngẩn người, Lục Vũ đột nhiên đi đến bên giường gỗ, khẽ dùng sức, nhấc bổng cái giường gỗ lên.

Ngay sau đó, Ngô Tà và Vương Bàn Tử liền thấy dưới gầm giường có một cái hố lớn.

Vương Bàn Tử cầm đèn pin soi thử, dưới cái hố là một ngăn tối, nhưng bên trong đã không còn thứ gì.

Chương 1196

Vương Bàn Tử nhìn kỹ, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, có phải anh đã nghĩ ra điều gì không." Lục Vũ im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: "Tôi chỉ nhớ, tôi đã để một thứ gì đó ở đây, nhưng là thứ gì, tôi không nhớ ra." Những ký ức này, nói cho chính xác, đều không phải của Lục Vũ, mà phải nói là ký ức của Trương Hải Khách.

Vốn dĩ, khi anh xuyên không đến, trở thành Lục Vũ, chỉ biết mình là con của một phú hào, không có ký ức đặc biệt gì.

Nhưng theo những nơi anh đến ngày càng nhiều, trải qua chuyện ngày càng nhiều, liền phát hiện mọi chuyện không đơn giản như vậy, trên người mình ẩn giấu rất nhiều bí mật… Đến chuyến đi "Thành Tây Vương Mẫu" lần trước, thông qua "Thiên Thụ Đường", anh không chỉ xác định mình là người nhà họ Trương tên Trương Hải Khách, mà còn tìm thấy một số dấu vết của quá khứ!

Nhưng về chuyện của "Hà Cửu", anh không có quá nhiều ký ức.

Ngoài lần trước Trần Bì A Tứ nói với anh, "Hà Cửu" đã được ông ta cứu, thì chỉ là lần này sau khi vào nhà sàn, mới có một ấn tượng mơ hồ.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử vẫn không nhịn được hỏi: "Tiểu ca, từ dấu vết này xem ra, ít nhất cũng là mấy năm trước có người đã đến đây." "Không phải." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, nói: "Lớp bụi này có thể làm giả." Dừng một chút, anh tiếp tục nói: "Có khả năng là gần đây có người đã đến, sau đó làm giả lại." "Tại sao?" Vương Bàn Tử nhíu mày hỏi một câu.

Lục Vũ cầm đèn pin soi vào cột gỗ và cửa sổ trong phòng, nhẹ giọng nói: "Nếu không có ai đến, không chỉ có bụi, mà còn có mạng

nhện.” “Nhưng bây giờ các cậu xem, ngoài một số mạng nhện bị rách ở trên, bên dưới không có một chút mạng nhện nào.” Theo hướng đèn pin của Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Ngô Tà chợt hiểu ra, đều đã thông suốt.

Giống như Lục Vũ nói, loại nhà sàn gỗ này, lại ở trong Thập Vạn Đại Sơn, rắn rết chuột kiến không thiếu, huống hồ là nhện?

Nếu là nơi mấy năm không có người đến, tất nhiên mạng nhện sẽ giăng đầy!

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, nhíu mày hỏi: “Ai có thể biết anh giấu đồ ở đây, còn muốn lấy đồ đi?” “Cảm giác này, có chút giống thủ đoạn của một số người?” “Ý anh là ai?

Trần Bì A Tứ, hay là tam thúc của tôi?” Ngô Tà lập tức hiểu được ý ngầm của Vương Bàn Tử, nhìn chằm chằm Lục Vũ nói: “Có khả năng là ông ta không?” “Ông ta đối với mọi chuyện đều rất để tâm, tôi nghĩ nếu là chuyện quan trọng, ông ta chắc chắn cũng sẽ để tâm?” “Hơn nữa, Trần Văn Cẩm bất kể là đi Tây Sa hay Tháp Mộc Đà, sau lưng đều có bóng dáng của ông ta.” Nói đến đây, Ngô Tà quay đầu nhìn Lục Vũ.

Dù sao, Lục Vũ tiếp xúc với ông ta nhiều nhất, nếu anh có thể nhớ lại chuyện liên quan đến ông ta, thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

“Ai cũng có khả năng, chính tôi, cũng có khả năng.” Im lặng một lúc lâu, Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu.

Tiếng nói vừa dứt, anh đột nhiên nhíu mày, quay ngoắt đầu lại.

Vừa quay đầu, liền thấy bên ngoài cửa sổ mà họ đã vào, có một bóng người.

“Ai!” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, bóng người kia “vèo” một

cái chạy mất, trong nháy mắt biến mất không dấu vết. … "Đuổi!" Cùng lúc Lục Vũ thốt ra lời, anh đã sải bước, không chút do dự lao ra ngoài!

Vương Bàn Tử và Ngô Tà theo sát phía sau!

Lần này, tốc độ của Lục Vũ cực nhanh, lúc Vương Bàn Tử lao ra, chỉ thấy bóng người thoáng qua trong rừng cây phía trước, theo bản năng đuổi theo.

Đuổi đến rừng cây, liền thấy Lục Vũ một mình đứng trong rừng, mày hơi nhíu lại.

"Tiểu ca?" Vương Bàn Tử đi mấy bước đến gần, nhỏ giọng hỏi một câu: "Sao không đuổi nữa?" Tiếp đó, hắn nghĩ đến điều gì đó, mặt lộ vẻ kinh ngạc, có chút không dám tin nói: "Anh không đuổi kịp?" "Ừ." Lục Vũ khẽ gật đầu, nói: "Tốc độ quá nhanh, như quỷ mị, tôi cũng không đuổi kịp." "Bạch Trạch?" Vương Bàn Tử sững người, sắc mặt có chút khó coi, nhỏ giọng nói: "Hay là để Lục Châu ra ngửi thử mùi?" Lục Vũ khẽ lắc đầu.

Mùi của Bạch Trạch, anh rất quen thuộc.

Hơn nữa, cho dù là Bạch Trạch, cũng không có tốc độ như vừa rồi!

Tốc độ đó, thậm chí có thể nói là nhanh như chớp!

Lục Vũ khẽ thở dài, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, bóng đen đó tốc độ quá nhanh, tôi…" Lời nói được nửa chừng, Lục Vũ lật tay, đoản kiếm trong "Ngô Vương Phù Sai song kiếm", bị anh ném văng ra!

Ánh sáng lạnh lóe lên, liền nghe thấy một tiếng kêu đau trầm đục!

Cùng lúc đó, Lục Vũ càng lao thẳng về phía đoản kiếm bắn ra!

Chỉ trong nháy mắt, Lục Vũ đã chạy ra mười mấy mét!

Đợi đến lúc Vương Bàn Tử, Ngô Tà phản ứng lại, anh đã một lần nữa dừng bước, nhìn vũng máu trên mặt đất, mày nhíu càng chặt hơn.

Không ngờ, vẫn để hắn chạy thoát!

"A!" Ngô Tà đi đến gần, đột nhiên hét lên một tiếng, dọa Vương Bàn Tử giật nảy mình, không nhịn được mắng: "Tiểu Tam Gia, một vũng máu thôi, cậu có cần phải kinh ngạc như vậy không?" "Không phải máu!" Ngô Tà đột nhiên chỉ về phía sau, vội nói: "Nhà sàn cháy rồi!

Chỉ trong nháy mắt, đã cháy lên!" "Cái gì!" Lục Vũ, Vương Bàn Tử đều quay đầu lại nhìn, liền thấy ngôi nhà sàn đã hoàn toàn bốc cháy!

Từ lúc họ rời khỏi nhà sàn, đến bây giờ nhà sàn cháy, trước sau không quá hai ba phút.

Nhưng bây giờ, nhà sàn lửa cháy ngút trời!

"Có người cố ý phóng hỏa, chuyện này không ổn." Sắc mặt Ngô Tà cũng khó coi đi, hạ giọng nói: "Tôi thấy, có người đã nhắm vào chúng ta, không hy vọng chúng ta tiếp tục ở lại đây." Đầu óc Ngô Tà quả thực rất linh hoạt, lúc này vừa nghĩ, cũng đã hiểu ra ngọn ngành sự việc.

Nhưng hiểu thì hiểu, chuyện cũng không thể cứ như vậy mà cho qua.

Không chỉ Ngô Tà muốn tra rõ chuyện quá khứ, Lục Vũ cũng muốn biết, đã từng xảy ra chuyện gì với Hà Cửu. … Lúc này, đột nhiên một đám dân làng không biết từ đâu ra, đều vây quanh ngôi nhà sàn, ai nấy đều la hét đòi chữa cháy, nhưng lại không có mấy người ra tay.

Vương Bàn Tử híp mắt lại, nói: “Cái làng này cũng có chút thú vị, đến nhanh như vậy, Bàn gia ta suýt nữa đã tin họ và chuyện này không có quan hệ.” Sắc mặt Ngô Tà cũng trở nên có chút kỳ quái, trong lòng biết những người dân Dao trông có vẻ hiền lành, hiếu khách này, dường như không “hiếu khách” như vậy.

Lúc này, Lục Vũ lên tiếng: “Đi, qua đó xem náo nhiệt, nghe xem họ nói gì.” Nói rồi, Lục Vũ đã nhấc chân bước về phía đám đông.

Chương 1197

Vương Bàn Tử sững người, hai bước đuổi kịp Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, cái bóng ma lúc nãy không quan tâm nữa à?" "Động tác quá nhanh, muốn đuổi kịp không dễ dàng như vậy." Vương Bàn Tử híp mắt, trong lòng nghĩ đến một khả năng, đoán rằng Lục Vũ định dùng lại chiêu cũ, lại một lần nữa để cho bóng ma ẩn nấp trong bóng tối lơ là, để có thể tập kích.

Chỉ có điều, đi thẳng ra khỏi rừng cây, đến gần nhà sàn, cũng không xảy ra chuyện gì, Vương Bàn Tử không nhịn được lại hỏi một câu, lúc này mới hiểu, Lục Vũ thật sự tạm thời bỏ qua bóng ma đó, chỉ là muốn qua xem chuyện nhà sàn.

Lúc này, lửa ở nhà sàn ngày càng lớn, mấy người xách thùng nước tạt nước, nói là chữa cháy, chi bằng nói là đang xem náo nhiệt, căn bản không thể ảnh hưởng gì đến đám cháy.

Nhìn xem, ngôi nhà sàn phát ra tiếng nổ "lách tách", đã bắt đầu sụp đổ từng chút một.

Lúc này, A Quý chú ý đến mấy người họ, vội vàng qua nhắc nhở một câu: "Sắp sập rồi, hay là đừng ở đây xem náo nhiệt nữa." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, trực tiếp dẫn Vương Bàn Tử và Ngô Tà rời khỏi hiện trường, quay về nơi ở.

Sau khi quay về, ba người đơn giản bàn bạc vài câu, cũng không bàn ra được kết quả gì, chỉ là Ngô Tà hỏi Lục Vũ một câu, có nhìn rõ tướng mạo của người đó không.

Lục Vũ suy nghĩ một lát, nhẹ giọng nói: "Là một người vai sụp, hai ngày nay ở trong làng xem thử, loại người này chắc không nhiều." "Vai sụp!" Sắc mặt Ngô Tà biến đổi, trán lập tức lấm tấm mồ hôi

lạnh!

Lần này, không đợi Lục Vũ và Vương Bàn Tử truy hỏi, Ngô Tà lập tức lấy ra một tấm ảnh cũ, đặt trước mặt Lục Vũ, nói: "Tôi vô tình có được tấm ảnh cũ này." Trên ảnh, là một người có vai rất sụp đứng sau một tấm bình phong, mặt sau viết: Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc!

"Bức ảnh này là sao?" Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã sốt ruột hỏi Ngô Tà: "Người này cũng từng ở viện điều dưỡng Golmud à?

Hắn tên gì?

Cậu lấy tấm ảnh này ở đâu ra?" Một loạt câu hỏi dồn dập khiến Ngô Tà không khỏi cười khổ, có phần bất đắc dĩ giải thích: "Tấm ảnh này tôi lấy được từ một tay buôn đồ cổ trước đây có quan hệ làm ăn thân thiết với tam thúc." "Người đó không chỉ thân với tam thúc, mà còn liếc mắt đưa tình với Trần Bì A Tứ nữa." "Tôi đến đây là vì hắn nói với tôi, tấm ảnh này được tìm thấy ở Ba Nãi." "Vậy người này là sao?" Nghe Vương Bàn Tử lại hỏi, Ngô Tà lắc đầu, nói: "Người này tôi cũng không rõ, nhưng hắn xuất hiện ở Golmud thì chắc chắn có liên quan đến chuyện năm xưa." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Người đó còn nói gì với cậu nữa không?" Ngô Tà nhìn Lục Vũ, rồi lại nhìn Vương Bàn Tử, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Hắn nói, đừng điều tra chuyện này nữa." "Nếu cứ tiếp tục điều tra, rất có thể sẽ mất mạng." "Tôi cảm thấy lời của hắn không phải là dọa dẫm, cũng không phải đùa giỡn.

Nhưng chuyện này nếu tôi không tra cho rõ ràng, trong lòng lúc nào cũng không yên." Đợi Ngô Tà nói xong, Lục Vũ liếc cậu ta một cái, nhẹ giọng nói: "Nếu cậu thật sự muốn điều tra chuyện này, sau này

đừng ngây thơ vô tội như vậy nữa.” Ngô Tà ngẩn ra, còn định nói gì đó thì Lục Vũ đã lên tiếng: “Tôi đã cho cậu một cái Mô Kim Phù, cậu lại tháo nó ra, như vậy là không nên.

Nếu cậu tháo ra thêm một lần nữa thì có thể trả lại cho tôi rồi.” Sắc mặt Ngô Tà cứng lại, gật đầu thật mạnh.

Đứng bên cạnh, Vương Bàn Tử cũng nhắc nhở: “Đeo vào rồi thì cả đời không được tháo, tháo ra tức là rút khỏi nghề.

Lần này cậu đeo lại, tổ sư gia có còn phù hộ cậu hay không, phải xem vận khí của cậu rồi.” Nói vài câu về Mô Kim Phù xong, mấy người lại chuyển chủ đề về chuyện trước mắt.

“A Quý không phải là người trong cuộc năm xưa, rất khó biết được nhiều chuyện từ miệng anh ta.” Lục Vũ nhẹ giọng nói: “Lúc đó A Quý đã nói, chuyện năm xưa vẫn phải tìm được Bàn Mã lão đa mới rõ.

Trước đó A Quý bảo ông ta vào núi rồi, một hai ngày nữa sẽ về, Bàn Tử, ngày mai cậu lại đi hỏi thăm xem sao.” ...

Ngày hôm sau.

Trong thôn mọi thứ vẫn như thường, không có gì thay đổi, cứ như thể đám cháy đêm qua chưa từng xảy ra.

Dân làng vẫn ai làm việc nấy, chẳng ai đoái hoài đến ngôi nhà sàn đã bị thiêu thành tro bụi.

Đến ngày thứ ba, Vương Bàn Tử lại tìm A Quý.

A Quý nói rằng người cũng sắp về rồi, bèn dẫn mấy người đến nhà Bàn Mã lão đa chờ.

Bàn Mã lão đa không có nhà, nhưng con trai ông ta thì có, mấy người bèn ngồi tán gẫu vài câu.

Khoảng nửa giờ sau, phía xa đột nhiên ồn ào, một đám đông dân làng chạy túa ra, trông như có chuyện.

A Quý bật dậy, rồi nhìn thấy một thanh niên người Dao chạy tới, mặt mày hốt hoảng.

Chàng trai chạy đến nơi, thở hổn hển nói: "Chú A Quý, may quá chú ở đây, có chuyện rồi!" "Con trai nhà A Lại vừa đi săn về, phát hiện một bộ quần áo dính máu trong núi, là quần áo của Bàn Mã lão đa!" Nghe vậy, sắc mặt A Quý biến đổi, vội hỏi: "Ở đâu!" "Trong Thủy Ngưu Đầu Câu Tử!" Sắc mặt A Quý khó coi, con trai của Bàn Mã lão đa càng hoảng hốt, vội chạy vào nhà lấy một khẩu súng săn và dao đi rừng, định lên núi ngay lập tức.

Lần này mấy người họ muốn tìm Bàn Mã lão đa để hỏi chuyện năm xưa, giờ lại xảy ra chuyện này, Vương Bàn Tử vội hỏi vài câu.

A Quý vốn không muốn họ đi, sợ họ gặp chuyện trong núi, nhưng không cản được Vương Bàn Tử cứ nằng nặc đòi đi giúp.

Hơn nữa, mấy ngày nay Vương Bàn Tử cũng đã chi không ít tiền cho anh ta, nên đành gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, anh ta vẫn đặc biệt cử con gái mình là Vân Thải đi cùng ba người, làm người dẫn đường, để tránh họ bị lạc khỏi đoàn trong rừng.

Vân Thải là một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ xinh xắn đáng yêu, giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Vương Bàn Tử suốt đường cứ sáp lại gần Vân Thải, tán gẫu với cô.

Sau vài câu chuyện phiếm, chủ đề tự nhiên chuyển sang chuyện ở Thủy Ngưu Đầu Câu Tử.

Vân Thải từ nhỏ lớn lên trong rừng, đương nhiên rất hiểu tình

hình trong núi, liền giới thiệu: “Nơi đó là ranh giới giữa khu bảo tồn Đại Bảo và khu rừng phòng hộ của thôn chúng tôi.

Dương Giác Sơn thuộc khu bảo tồn Đại Bảo, Chu Độ Sơn thuộc khu rừng phòng hộ, ở giữa chính là Thủy Ngưu Đầu Câu Tử.” “Phía sau Dương Giác Sơn là rừng sâu núi thẳm, người của lâm trường đã dựng biển ở cửa núi, dặn chúng tôi không được vào.

Cho nên ngoài những thợ săn già đời trước đây, chúng tôi thường không đến Dương Giác Sơn, còn khu rừng phía sau Dương Giác Sơn thì càng chưa nghe nói có ai từng vào.” Đứng bên cạnh, A Quý cũng nói thêm: “Trong thôn người rành Dương Giác Sơn nhất chỉ có Bàn Mã lão đa.

Nghe nói khu rừng phía sau ngày xưa chỉ có thương nhân người Cổ Việt mới dám đi.

Thời xưa, người buôn ngọc Cổ Việt để trốn thuế quan, đã đi xuyên qua khu rừng đó mất cả tháng trời để sang đây bán ngọc, không biết bao nhiêu người đã bị kẹt lại trong núi sâu này...” “Ai, vốn dĩ các anh muốn đến Dương Giác Sơn, tôi còn định bàn bạc với Bàn Mã lão đa, không ngờ lại xảy ra chuyện này...” Trên đường, mấy người vừa đi vừa tán gẫu, hỏi han về chuyện ở Thủy Ngưu Đầu Câu Tử và Dương Giác Sơn.

Chỉ có điều, ngoài việc biết từ trại đến Thủy Ngưu Đầu Câu Tử mất nửa ngày đường, họ chẳng hỏi thêm được gì khác.

Nhưng dù sao đi nữa, sau nửa ngày luồn lách trong rừng, khi trời sẩm tối, họ cũng đã đến nơi.

Chương 1198

Một đám người đang vây quanh một gốc cây, trên thân cây có vết máu, chính là nơi phát hiện quần áo của Bàn Mã lão đa.

"Vết máu cao thế này, Bàn Mã lão đa trèo cây à?" Vương Bàn Tử liếc nhìn vết máu, nó kéo dài lên trên, chỗ cao nhất còn cao hơn cả đầu hắn, xem ra đúng là đã trèo cây.

Ngô Tà tiếp lời Vương Bàn Tử: "Lúc nãy Vân Thải nói trong núi có thú dữ và cả báo hoang, liệu có phải ông ấy gặp phải báo không?" Nói đoạn, trong lòng cậu ta cũng hơi run.

Báo hoang trong núi không phải là mấy con vật mất hết bản tính hoang dã trong sở thú.

Báo hoang dã tính cực mạnh, hành động nhanh như chớp, là thợ săn bẩm sinh!

Bọn họ bây giờ tuy đông người, nhưng không khéo cũng sẽ trở thành con mồi.

Phỏng đoán này của cậu ta cũng dọa Vân Thải giật nảy mình.

Vương Bàn Tử vội nhân cơ hội an ủi vài câu, bảo Vân Thải đi sát sau lưng mình: "Cô yên tâm, đừng nói là một con báo hoang, cho dù là mười con tám con, có Bàn gia đây bảo vệ, đảm bảo cô không rụng một sợi tóc!" Lời vừa dứt, đã nghe thấy bầy chó săn do dân làng mang theo sủa điên cuồng về phía bụi cỏ cách đó không xa!

Tiếng sủa khiến lòng người ai nấy đều căng thẳng.

Vương Bàn Tử vung cây gậy quý trong tay, nhếch mép cười: "Xưa có Võ Tòng ba chén không qua được đồi, nay có Bàn gia một gậy đả báo hoang." Nói rồi, mấy người đi về phía bụi cỏ.

So với sự căng thẳng của dân làng, Vương Bàn Tử thoải mái hơn nhiều, vừa đi vừa nói: "Chẳng phải chỉ là một con báo hoang thôi sao, Bàn gia đây bắt về nuôi làm mèo cảnh." Nói đoạn đã đến gần bụi cỏ.

Phía trước họ còn có mấy người dân làng, khom người, từ từ vạch bụi cỏ ra, cẩn thận tiến lại gần.

Đúng lúc này, đột nhiên có người kinh hô một tiếng, cả người bất ngờ trượt xuống!

Vương Bàn Tử ở gần nhất, bước một bước đã tóm được người đó.

Sau đó, nhìn vào trong bụi cỏ, không khỏi khẽ "Ồ" một tiếng.

Lúc này, Lục Vũ và Ngô Tà cũng đã đi tới.

Nhìn vào, trong bụi cỏ ẩn giấu một cái hố bùn, trong hố lờ mờ có thể thấy mấy mảnh gỗ mục bọc trong bùn lầy.

Chỉ nhìn hình dạng, cả ba người đều nhận ra đó là ván quan tài!

Xem ra, phía dưới có khả năng là một ngôi mộ cổ, chỉ là trông bộ dạng, ngôi mộ này chẳng phải hàng cao cấp gì.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, nháy mắt, cố tỏ ra không hiểu hỏi: "Đây là ý gì?

Bàn Mã lão đa chắc không ở đây đâu nhỉ?" "Đừng nói bậy." A Quý ở bên cạnh lập tức nói: "Trong núi gặp quan tài vỡ không phải điềm lành, hôm nay về phải rửa mắt mới được." "Quan tài à?" Vương Bàn Tử ra vẻ cũng là một tay sành sỏi, lập tức làm bộ kinh ngạc lùi lại hai bước, nhưng vừa nhìn thấy Vân Thải, lại giả vờ gan dạ, nói: "Cái này thì có gì, Bàn gia đây không sợ.

Tôi thấy bên này có mấy dấu chân lộn xộn, còn có chỗ kia có dấu vết hoạt động, không chừng Bàn Mã lão đa đã để lại dấu vết gì ở đây,

tôi phải kiểm tra mới được.” Nói rồi, Vương Bàn Tử trực tiếp lật tấm ván quan tài lên.

“Thăng quan phát tài” đối với hắn tuyệt đối là thú vui số một thiên hạ, cho dù hắn không thiếu tiền, nhưng hắn thích việc này.

Chỉ là sau khi bới trong bùn một lúc, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Loại gỗ làm quan tài này là một loại gỗ đen, không hiếm nhưng cũng chẳng hề rẻ.

Lẽ ra người dùng loại vật liệu này, thế nào cũng phải có quách, không nên chỉ có quan.

Nhưng ở đây, không có quách, chỉ có một lớp quan.

Vương Bàn Tử lại tìm một lúc, đột nhiên từ trong bùn lầy của quan tài lôi ra một cái hộp.

Hộp đã mở, bên trong trống rỗng, nhưng ở góc trên bên trái trong hộp lại có một cái tên: Hà Cửu!

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, đưa cái hộp qua, nói: “Tiểu ca nhi, cậu xem này.” Lục Vũ cúi đầu nhìn, cũng thấy được hai chữ Hà Cửu.

Hai chữ này được khắc lên, tay nghề không tồi.

Nói về cái hộp, kiểu dáng là loại mà đội khảo cổ thường dùng!

Vỏ ngoài bằng gỗ, bên trong có xốp chống sốc.

Nhưng hiện tại, hộp trống rỗng, không ai biết bên trong từng chứa thứ gì.

Lúc này, vẻ mặt A Quý đột nhiên trở nên có chút ý vị, miệng lẩm bẩm: “Cái hộp này, sao lại ở đây?” “Chú A Quý nhận ra nó à?” “Tôi từng thấy Bàn Mã lão đa có một cái hộp như vậy.” A Quý như thể

không có chút tâm cơ nào, nói thẳng: “Tôi nhớ, trong thôn rất nhiều người đều ghen tị với A Quý lão đa vì có một cái hộp gỗ như vậy.

Nghe ông ấy nói, là do đội khảo sát mang đến lúc trước, sau này khi đội khảo sát đi, đã tặng lại cho ông ấy...” Nghe vậy, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, ánh mắt cũng trở nên có chút vi diệu, thuận miệng nói: “Xem ra Bàn Mã lão đa thật sự rất thích cái hộp này, đi săn trong núi cũng mang theo à?” “Chuyện này thật sự có khả năng.” A Quý gật đầu vẻ nghiêm túc: “Các cậu không biết đâu, dạo gần đây có một người họ hàng xa của Bàn Mã lão đa, cứ dăm ba bữa lại đến, đòi mua cái hộp của Bàn Mã lão đa.” “Bàn Mã lão đa cũng bị hắn nói phiền quá, mới vào núi đi săn.

Dù sao ông ấy cũng gần tám mươi tuổi rồi, rảnh rỗi không có việc gì cũng không vào núi...” Nghe A Quý nói, Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ một cái, nhướn mày.

Dù không nói gì, nhưng Lục Vũ cũng hiểu ý hắn.

Vương Bàn Tử nghi ngờ cái hộp là do Bàn Mã lão đa lấy, lúc này lão già mang hộp vào núi, e là muốn tìm chỗ giấu đi.

Kết quả không biết là do vận xui hay sao đó, bị mãnh thú tấn công trong núi.

Chương 1199

Lục Vũ không nói gì, chỉ hỏi A Quý xem Bàn Mã lão đa có thể đã đi đâu.

“Bên kia không có dấu chân, xem ra Bàn Mã lão đa từ đây ra ngoài, sau đó lên cây, rồi đi vào sâu trong Dương Giác Sơn.

Chúng ta vẫn nên qua bên đó xem thử.” Đợi Bàn Mã lão đa nói xong, Lục Vũ trực tiếp gật đầu, đi ngược lại mấy bước.

Đang định đi vào sâu hơn, thì nghe thấy phía bên kia đột nhiên vang lên một tràng chó săn sủa điên cuồng!

Lần này vào núi, để tránh xảy ra chuyện, họ chia thành ba đội, đội có tiếng chó sủa lúc này cách họ không xa lắm.

Mấy người vội vàng xuyên qua rừng, hội quân với đội kia.

Lúc này trời đã tối hẳn, đèn pin của dân làng hiệu quả chiếu sáng có hạn, nghe tiếng chó săn sủa điên cuồng, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đều cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

A Quý tìm người dẫn đầu đội, thì thầm vài câu, rồi quay lại bên cạnh mấy người Lục Vũ, vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở họ: “Họ phát hiện vết máu trong bụi cỏ, nhưng tiếng chó sủa không phải vì vết máu, chắc là có mãnh thú xuất hiện, các cậu tự mình cẩn thận.” Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, cũng không lấy vũ khí ra.

“Tiểu ca nhi?” Ngô Tà vẫn có chút nhát gan, kéo kéo Lục Vũ.

Lục Vũ lại lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Bàn gia, lần này phải dựa vào cậu bảo vệ chúng tôi rồi.” Vương Bàn Tử lập tức huênh hoang đáp một tiếng.

Cùng lúc đó, Lục Vũ lại chú ý đến bụi cỏ nơi chó săn đang sủa

điên cuồng.

Lờ mờ có thể thấy bụi cỏ bên đó có động tĩnh, dường như có con thú hoang nào đó ẩn nấp trong đó, đang từ từ di chuyển.

Tuy nhiên, bụi cỏ quá rậm, Lục Vũ cũng không nhìn thấy là thứ gì.

Đợi một lát, tiếng sủa điên cuồng của bầy chó săn từ xa biến thành tiếng gầm gừ khe khẽ, thậm chí bắt đầu từ từ lùi lại.

Sự thay đổi bất thường này khiến vẻ mặt của đám dân làng trở nên khó coi.

Tập tính của chó săn, họ rõ hơn ai hết.

Biểu hiện lúc này là vì mãnh thú ngày càng đến gần, chó săn muốn nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách, để tiện đối đầu với thú hoang!

Nhưng... chỉ vài giây sau, bầy chó săn lại đột nhiên ưỡn ngực ngẩng đầu, sủa điên cuồng về phía bụi cỏ!

Vương Bàn Tử không nhịn được chửi: "Muốn đánh thì đánh, sủa mồm thì có tác dụng quái gì!

Đồ vô dụng, để Bàn gia đây cho chúng mày mở mang tầm mắt..." Nói đoạn, Vân Thải ở bên cạnh vội nói: "Không phải, không phải, đây là do đám mãnh thú đó bỏ đi rồi, chó săn mới sủa như vậy!" Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Đi rồi?

Chẳng lẽ bị chó săn dọa chạy à." "Không phải." Đứng bên cạnh, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Xung quanh âm khí quá nặng, đã dọa đám thú hoang đó, không chỉ thú hoang mà cả đám chó này cũng vậy." "Đừng nói nữa, tôi thật sự cảm thấy lạnh hơn lúc nãy một chút." Lúc này, tiết "Kinh trập" vừa qua, chính là lúc đông qua xuân đến.

Các vùng ven biển phía nam đã ấm lên, nhưng trong "Thập Vạn Đại Sơn", vẫn còn chút se lạnh.

Chỉ trong chốc lát, cảm giác lại càng lạnh hơn.

Ngô Tà hạ thấp giọng, nhỏ tiếng nói: "Có phải trong ngôi mộ cổ lúc nãy có thứ gì không sạch sẽ không?" "Tuyệt đối không có." Lục Vũ có Âm Dương Nhãn, nếu có thứ gì không sạch sẽ, hắn là người đầu tiên nhìn thấy.

Lúc đó hắn đã quan sát kỹ xung quanh, không có âm hồn nào cả.

Vương Bàn Tử ở bên lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, có phải có Tống tử chạy ra không?" "Không đâu." Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng giải thích: "Ngôi mộ cổ lúc nãy, tuy có chút âm khí, nhưng phong thủy không tốt, chỉ là một vùng đất âm hỏng, nơi như vậy, đối với người sống hay người chết đều không phải là nơi tốt." "Vậy thì sao?" Lục Vũ im lặng một chút, nhẹ giọng nói: "Tĩnh quan kỳ biến (im lặng quan sát diễn biến)." Đúng lúc này, phía xa đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô, ngay sau đó là tiếng dân làng hô hoán bằng tiếng địa phương, nghe có vẻ họ đều rất phấn khích!

Bên cạnh Lục Vũ, Vân Thải lộ vẻ vui mừng, hớn hở giải thích với ba người: "Bàn Mã lão đa về rồi!" "Hả?

Về rồi à?

Phải đi xem mới được, Tiểu ca nhi, chúng ta qua đó hóng hớt đi." Vương Bàn Tử nói một câu, rồi có chút sốt ruột đi qua.

Đi về phía đám đông ồn ào được vài bước, mấy người đã thấy một lão già tóc hoa râm, từ từ đi tới.

Lão già tóc đã bạc trắng, nhưng lại cởi trần, một thân cơ bắp rắn chắc, hoàn toàn không giống người đã bảy tám mươi tuổi.

Hơn nữa... tay trái lão cầm một con dao săn, tay phải kéo lê một con mèo núi lớn vừa mới chết.

Mắt xếch trán trắng, giống hổ chứ không phải báo, chính là một

con Xá Lỵ trưởng thành!

Tuy nhiên, điều khiến Lục Vũ và mấy người ngạc nhiên nhất là, trên ngực lão già còn xăm một con Kỳ Lân đen!

Nhìn qua, gần như giống hệt hình xăm trên người Lục Vũ!

Vương Bàn Tử và Ngô Tà biến sắc, đều nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, vẻ mặt thờ ơ nhìn Bàn Mã lão đa đang từ từ đi tới.

Hắn trong lòng cực kỳ rõ ràng, hình xăm của Bàn Mã lão đa, và hình xăm của hắn, không giống nhau, và hình xăm của Trương gia, cũng không giống nhau!

Chương 1200

Dù kiểu dáng giống nhau, nhưng một bên đen một bên đỏ...

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà ba người dừng bước, nhìn Bàn Mã lão đa và đám dân làng đang từ từ đi tới.

Khi Bàn Mã lão đa đi ngang qua mấy người họ, đột nhiên dùng tiếng địa phương nói một câu gì đó.

Đi được vài bước, ông ta quay đầu lại nhìn một cái, rồi lại "kỷ lý cô lỗ" nói thêm một câu.

Ba người Lục Vũ nghe không hiểu, nhưng sắc mặt A Quý đi bên cạnh Bàn Mã lão đa lại biến đổi.

Không chỉ A Quý, biểu cảm của Vân Thải cũng trở nên có chút kỳ quặc.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Vân Thải một cái, đang định hỏi gì đó thì A Quý đi tới, vẻ mặt khó xử nhìn Lục Vũ: "Lục huynh đệ, thật sự xin lỗi." "Bàn Mã lão đa nói các cậu không phải người trong trại, không thể ở lại trại nữa." "Hả?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, nói: "Cái gì gọi là chúng tôi không được ở lại trại, còn có chuyện như vậy sao?" A Quý cười khổ một tiếng, lắc đầu: "Bàn Mã lão đa là người có địa vị cao nhất trong trại, ông ấy nói gì thì là cái đó." "Nếu tôi không đi thì sao?" Vương Bàn Tử nổi nóng, có chút bực bội nói: "Lão già này tính tình quái gở gì vậy, Bàn gia đây đặc biệt vào núi cứu ông ta, không nói một lời cảm ơn thì thôi, còn muốn đuổi Bàn gia đi?" "Lão già này không nói lý lẽ gì cả!" "Bàn gia đây chọc ghẹo ông ta lúc nào?" "Cái này..." A Quý vẻ mặt khó xử, nhìn Vương Bàn Tử, rồi lại nhìn Lục Vũ, cười khổ nói: "Bàn Mã lão đa nói trên người các cậu có mùi người chết, không tốt cho trại." Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn ngay

lập tức, nói: “Đùa cái gì vậy!

Một lão già sắp xuống lỗ đến nơi rồi, lại nói chúng tôi có mùi người chết?

Không được, tôi phải đi lý luận với ông ta...” Ngô Tà lo Vương Bàn Tử gây chuyện, vội đưa tay cản lại: “Đừng vội, đừng vội, đừng vội, có thể chỉ là lời nói vô tâm thôi.” Vương Bàn Tử liếc nhìn Ngô Tà, vẫn còn hậm hực nói: “Cái gì gọi là đừng vội?

Nói trên người cậu toàn mùi tử khí, cậu vui à?” Ngô Tà tức thì cứng họng, không biết nói gì cho phải.

Đổ đấu hạ địa, có một tác dụng phụ lớn nhất, chính là cơ thể sẽ nhiễm tử khí.

Cậu tuy đi không nhiều nơi, nhưng hai năm nay trên người quả thực cũng đã nhiễm không ít tử khí.

Nếu không thì lần trước cũng sẽ không gặp Trần Hạt Tử, càng không được Trần Hạt Tử chỉ điểm.

“Tiểu ca nhi...” Vương Bàn Tử không muốn để ý đến Ngô Tà, quay đầu nhìn về phía Lục Vũ, vừa mới nói một câu, sắc mặt biến đổi, vội nói: “Mẹ kiếp, đến rồi!” Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy xung quanh tiếng chó hoang sủa điên cuồng!

“Mèo núi!” A Quý cầm đèn pin, lập tức nhìn thấy trong rừng cây xuất hiện một bóng dáng nhỏ như báo con, sắc mặt liền biến đổi.

Đặc biệt là Vân Thải, càng hét lên một tiếng!

Bởi vì, mèo núi không chỉ có một con, mà là... kéo đến thành bầy!

“Đừng sợ!” Vương Bàn Tử một bước đứng trước mặt Vân Thải, trấn an: “Có Bàn ca đây, đều không là gì cả, đảm bảo cô không sao hết.” Hắn nói vậy, nhưng dù là Vân Thải hay A Quý, đều không thể

yên tâm được.

Còn những người khác, nhìn thấy bầy Xá Lỵ vây quanh, sắc mặt cũng khó coi.

Trong đám người, chỉ có Lục Vũ vẫn điềm tĩnh, thuận miệng hỏi: "Vừa nãy đám mèo núi đó rõ ràng đã đi rồi, sao lại đột nhiên quay lại?" Nghe câu hỏi của Lục Vũ, A Quý theo bản năng đáp: "Mèo núi bình thường đều sống một mình, kéo đến thành bầy là để đi săn, chắc chắn là chúng nó vẫn chưa cam tâm!" Mắt Lục Vũ híp lại, nhìn A Quý, nhẹ giọng nói: "Đã bị Bàn Mã lão đa giết một con rồi, còn có gì không cam tâm?" Động vật đều có bản năng tìm lợi tránh hại.

Mèo núi đi săn, đã chết một con, mà đội ngũ của họ hiện tại đông đảo, trang bị đầy đủ, còn có nhiều chó săn như vậy, mèo núi nếu không phải muốn chết, tuyệt đối sẽ không cố ý vây công họ.

A Quý lắc đầu, một mực khẳng định: "Chúng nó chính là để đi săn, lát nữa dọa một chút, chúng nó sẽ chạy đi." Lục Vũ đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Mùa này là mùa giao phối của mèo núi, chúng cũng sẽ không đi săn, trừ phi có chuyện gì khẩn cấp.

Sao nào, Bàn Mã lão đa giết vợ của chúng nó à?" Nói xong một câu, Lục Vũ quay sang Vương Bàn Tử nói: "Xá Lỵ không ngu, cậu nhìn bộ dạng chúng nó là biết, mục tiêu của chúng chính là Bàn Mã lão đa.

Lát nữa Xá Lỵ xông lên, không cần làm gì cả, đảm bảo an toàn vô sự." Như để chứng minh lời của Lục Vũ, câu nói này vừa dứt, bầy mèo núi ngoài bìa rừng đột nhiên phát động tấn công, trực tiếp lướt qua bầy chó săn, xông thẳng về phía Bàn Mã lão đa ở phía trước nhất!

Chỉ trong nháy mắt, đội ngũ mấy chục người đông đảo đã bị bầy Xá Lỵ bất ngờ tấn công làm cho tan tác.

Nhất thời, đội ngũ hoàn toàn hỗn loạn, tiếng la hét, tiếng chó sủa, tiếng súng nổ không ngớt, hoàn toàn là một mớ hỗn độn!

Chỉ có mấy người Lục Vũ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn những người khác bị Xá Lỵ truy đuổi.

A Quý phản ứng lại, biết Lục Vũ không phải người đơn giản, vội nói: "Lục huynh đệ, anh mau giúp một tay, anh nhất định có cách giúp họ, phiền anh, giúp một tay, tôi, tôi, tôi sẽ giúp anh nói lại với Bàn Mã lão đa..." Nghe trong rừng truyền đến vài tiếng kêu thảm, A Quý cuối cùng không nhịn được, vội đổi lời. ...

Vương Bàn Tử vì lời nói trước đó của Bàn Mã lão đa mà đang bực bội, lạnh lùng nói một câu: "Chúng ta đều sắp bị đuổi đi rồi, giúp cái gì mà giúp, dựa vào cái gì mà giúp.

Lão già này không có nghĩa khí..." Ngô Tà cũng không biết Vương Bàn Tử là cố ý dùng lời nói để ép A Quý hay thật sự nghĩ như vậy, lúc này cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều, chỉ có thể vội vàng đứng ra giảng hòa: "Tiểu ca nhi, giúp được thì vẫn nên giúp một tay, nhiều mèo núi như vậy, lỡ xảy ra chuyện thật sự là được không bù mất." Phía xa, các loại tiếng kêu thảm không ngớt!

Lục Vũ có thể thấy, những người đó cũng chỉ bị Xá Lỵ cào bị thương ngoài da, không có gì quá nghiêm trọng.

Quan trọng là, Bàn Mã lão đa bị Xá Lỵ truy đuổi, lại như một con thỏ già, lách qua né lại, vậy mà không bị vây lại.

Nghe bên tai mấy người không ngừng lải nhải, Lục Vũ không nói một lời, lấy cây Bách Luyện Di Tôn côn trong tay Vương Bàn Tử, trực tiếp xông ra.

Với thực lực của hắn, đối phó với một đám Xá Lỵ, quả thực không tốn mấy sức, mấy gậy đánh bay mấy con Xá Lỵ, đám Xá Lỵ

còn lại vì nể sợ thực lực của Lục Vũ, liền tan tác bỏ chạy.

Lúc này, Lục Vũ đã ở bên cạnh Bàn Mã lão đa, liếc nhìn Bàn Mã lão đa một cái, đột nhiên hỏi: "Ông có quen Hà Cửu không?" Khoảnh khắc hai chữ "Hà Cửu" xuất hiện, Lục Vũ có thể nhìn thấy rõ ràng đồng tử của Bàn Mã lão đa co lại, sau đó đột nhiên dùng tiếng địa phương nói một câu gì đó.

Lúc này, A Quý cũng đi tới, vội vàng nói với Bàn Mã lão đa mấy câu.

Lục Vũ liếc nhìn A Quý một cái, nói: "Hai chuyện.

Thứ nhất, ông ta có quen Hà Cửu không.

Chương 1201

Thứ hai, đội khảo sát năm đó, là chuyện gì.

Thứ ba, nếu hai chuyện này không nói, tôi sẽ gọi đám Xá Lỵ đó quay lại." A Quý vội vàng dịch lại lời của Lục Vũ, thì thầm với Bàn Mã lão đa mấy câu.

Nói xong, A Quý lộ vẻ khó xử, cười khổ nhìn Lục Vũ, nói: "Chuyện anh muốn biết, Bàn Mã lão đa có thể nói cho anh, nhưng ông ấy nói, chỉ có thể nói cho người trẻ tuổi đi cùng các anh." A Quý vẻ mặt cay đắng nói với Lục Vũ, Bàn Mã lão đa cảm thấy trên người Lục Vũ và Vương Bàn Tử tử khí quá nặng, trên người Ngô Tà tử khí nhẹ nhất.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại.

Trên người Lục Vũ, Vương Bàn Tử gần như không có tử khí, chỉ có trên người Ngô Tà, có một tia tử khí yếu ớt như có như không.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà cũng đã đến gần, A Quý vội vàng nói lại những lời Bàn Mã lão đa vừa nói.

Ngô Tà do dự một chút, quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, thử nói: "Tiểu ca nhi, hay là để tôi nói chuyện với Bàn Mã lão đa trước, có chuyện gì tôi quay lại nói cho anh..." Câu này vừa mới nói xong, Vương Bàn Tử đã cứng rắn nói: "Không có nhiều chuyện như vậy, muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi, giả vờ cái gì?" Nói rồi, quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta đi đi, họ muốn làm gì thì làm, cũng không liên quan đến chúng ta." Ngô Tà sắc mặt cứng lại, không ngờ Vương Bàn Tử không cho một chút mặt mũi nào.

A Quý nói lại với Bàn Mã lão đa những lời Vương Bàn Tử vừa nói, sắc mặt lão gia cũng có chút không tốt.

Vương Bàn Tử thấy vậy, càng nổi nóng, giọng điệu cứng rắn nói: "Tiểu ca nhi tôn lão ái ấu, không muốn tính toán với các người, nhưng Bàn gia đây thì không nể nang gì đâu.

Đừng nói ông còn sống, cho dù ông chết rồi, Bàn gia đây cũng không quan tâm ông nghĩ gì." "Nhưng Bàn gia đây nói rõ, vừa rồi nếu không phải là Tiểu ca nhi, những người trong trại các người không chỉ bị thương ngoài da đơn giản như vậy đâu!" Vương Bàn Tử hoàn toàn không cho một chút mặt mũi nào, câu nào câu nấy đều châm chọc, nói đến mức A Quý mặt đỏ tía tai, ngay cả sắc mặt Bàn Mã lão đa cũng càng lúc càng khó coi.

Tiếng của họ ở bên này không nhỏ, dân làng vây quanh cũng không ít, sắc mặt những người dân làng đó cũng không tốt lắm, từng người một đều nhìn họ với ánh mắt không thiện cảm.

Ngô Tà lo có chuyện, vội vàng lại chen vào can ngăn: "Bàn gia, được rồi, được rồi, làm mất hòa khí thì không hay..." Lông mày Vương Bàn Tử nhướng lên, lộ ra vẻ khinh thường, giọng điệu vẫn cứng rắn: "Muốn đánh thì đánh, Bàn gia đây sợ các người à?

Thu dọn cái gì, không phục thì qua đây so tài, xem thử rốt cuộc thế nào?" "Thật là nực cười, Bàn gia đây nam chinh bắc chiến lâu như vậy, cũng chưa từng thấy cái thôn nào như các người!" A Quý cau mày, nhìn Bàn Mã lão đa, lại thì thầm mấy câu.

Hai người nói chuyện với tốc độ rất nhanh, như súng máy...

Một lúc sau, hai người cuối cùng cũng nói xong, Bàn Mã lão đa cúi đầu, A Quý cười khổ lắc đầu, nhìn Lục Vũ, nói: "Bàn Mã lão đa đồng ý rồi." "Nhưng..." "Chỉ có thể nói trong rừng, vừa đi vừa nói.

Về đến trại, các người đi đâu thì đi, đừng đến trại nữa." Vương Bàn Tử nhướng mày, còn định nói gì đó thì Lục Vũ đưa tay cản lại, gật đầu: "Được." Nghe thấy câu trả lời chắc chắn này, mấy người có

mặt đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Bàn Mã lão đa trước tiên tìm người xử lý vết thương, sau đó gọi tất cả mọi người trong trại Dao, quay về trại.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, A Quý, Vân Thải, đi bên cạnh Bàn Mã lão đa, trước, sau đều là người Dao.

Trên đường, Bàn Mã lão đa nhìn Ngô Tà, vẻ mặt mệt mỏi nói một tràng tiếng địa phương, A Quý vội vàng phiên dịch: "Nhiều năm trước, tôi đã biết sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay." "Chuyện các cậu muốn biết, đều do cậu hỏi, người khác muốn biết, cũng do cậu nói, lão đa không muốn nghe người khác nói chuyện." Nghe lời của A Quý, Vương Bàn Tử lại nhướng mày, đang định nói gì đó thì Lục Vũ khẽ lắc đầu, ra hiệu cho hắn đừng nhiều lời, rồi lại gật đầu với Ngô Tà, ra hiệu cho cậu ta mở lời hỏi.

Ngô Tà hiểu ý, lập tức nói: "Bàn Mã lão đa, cũng không có chuyện gì đặc biệt, chúng tôi chỉ muốn biết chuyện về đội khảo sát khoa học năm đó." Dừng một chút, Ngô Tà lại tiếp tục nói: "Còn nữa, chúng tôi vừa mới nhặt được một cái hộp ở gần một ngôi mộ cổ, nghe chú A Quý nói, cái hộp đó là của ông." Đứng bên cạnh, A Quý nhìn Bàn Mã lão đa, vẻ mặt đau đầu phiên dịch mấy câu, giọng nói càng lúc càng nhỏ, rõ ràng là lo Bàn Mã lão đa vì chuyện này mà trách mình.

Một lát sau, Bàn Mã lão đa thu lại ánh mắt, liếc nhìn một cái, nói: "Đội khảo sát khoa học năm đó, không phải đội khảo sát khoa học, mà là quân đội." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức không nhịn được nói: "Cái này đừng..." Nói được một nửa, nghĩ đến quy tắc vừa đặt ra, Vương Bàn Tử lại ngậm miệng, lườm Ngô Tà một cái, ra hiệu cho cậu ta tiếp tục nói.

Ngô Tà chỉ có thể tiếp tục nói: "Bàn Mã lão đa, liệu có nhầm

không, những người đó có phải chỉ là đội khảo sát khoa học, vì mặc quân phục màu xanh lục, cho nên...” Cậu ta vừa nói, A Quý vừa phiên dịch.

“Không nhầm được, họ có súng.” Đợi Bàn Mã lão đa nói hai câu, A Quý lập tức nói: “Súng của họ rất chuyên nghiệp, hơn nữa người rất đông, rất nhiều người có quân hàm, không thể nhầm được.” Ngô Tà do dự một chút, nhìn Lục Vũ, thấy hắn không có biểu hiện gì đặc biệt, lại tiếp tục hỏi: “Vậy cái hộp đó, là chuyện gì?” “Cái hộp... ai...” A Quý là một phiên dịch viên rất có năng lực, không chỉ học được sự do dự của Bàn Mã lão đa, mà cả tiếng thở dài đó cũng không bỏ sót.

Lần này Bàn Mã lão đa không chuyển chủ đề, cũng không giấu giếm gì.

Chỉ nói rằng quân đội năm đó, hộ tống cái mà họ gọi là đội khảo sát khoa học từ trong núi ra, đã mang ra mấy chục cái hộp giống hệt nhau.

Cái hộp trong tay ông ta là do người trong đội khảo cổ tặng lại để làm kỷ niệm, chỉ là một cái hộp rỗng, vẫn còn cất ở nhà.

Còn cái hộp họ phát hiện bên cạnh ngôi mộ cổ, là chuyện gì thì ông ta cũng không biết, dù sao cũng không phải hộp của ông ta.

“Vậy lần này có người thấy ông ta mang hộp vào núi, chuyện này lại nói sao?” “Nhìn nhầm rồi, cái hộp lão đa mang là loại hộp bẫy thú thường dùng của trại Dao chúng tôi.” A Quý thành thật giải thích mấy câu.

Sau lần đó, dân làng trại Dao đều cảm thấy cái hộp mà đội khảo sát dùng rất tốt, liền nhờ thợ mộc trong thôn học theo kiểu dáng hộp của đội khảo sát, làm ra một số hộp bẫy thú để đựng kẹp thú và các công cụ khác.

Lần này Bàn Mã lão đa vào núi đi săn, tự nhiên cũng mang theo hộp.

Sau khi chuyện này nói xong, Ngô Tà nghĩ đến đâu hỏi đến đó, nói về chuyện năm đó.

Từ miệng Bàn Mã lão đa, họ biết được đội khảo sát cũng giống như A Quý nói, ban đầu chỉ đi loanh quanh trong núi, đi được khoảng hai tháng thì mới cắm trại bên một cái hồ nhỏ trong Dương Giác Sơn.

Lần cắm trại này kéo dài bốn, năm tháng...

Hồ trong núi có hình dài, từ trên cao nhìn xuống giống như một thanh đao cong, xung quanh toàn là đá, có tảng rất lớn, còn lớn hơn cả người, có tảng lại giống như đá cuội.

Hồ bây giờ vẫn còn, nhưng do biến đổi khí hậu, mực nước hồ đã hạ xuống rất nhiều, ba năm trước Bàn Mã lão đa đi một lần, hồ đã nhỏ đi một nửa so với trước đây.

Nói đến đây, Ngô Tà có thể thấy, trong lòng Bàn Mã lão đa giấu không biết bao nhiêu chuyện, căn bản không nói thật.

Cậu ta liếc nhìn Lục Vũ một cái, đang do dự thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Hình xăm, hình xăm của ông ta là sao?" "Trấn tà." A Quý nhìn Ngô Tà, giải thích: "Trước đây có một người Miêu, đi ngang qua trại được Bàn Mã lão đa cứu, liền xăm cho Bàn Mã lão đa hình xăm này, nói là sau này đến trại Miêu, có thể tùy tiện ra vào." "Tại sao phải trấn tà?" Ngô Tà tìm được một đột phá mới, tự nhiên truy hỏi một câu.

Chỉ là lần này, A Quý không phiên dịch cho Bàn Mã lão đa, mà tự nhiên nói: "Ở chỗ chúng tôi đều như vậy, có thể trừ tà, ai mà không muốn chứ?" "Tại sao ông ta lại muốn?" Lục Vũ luôn không lên tiếng, đột nhiên nói: "Ông ta muốn trừ tà, là vì trong lòng ông ta có quỷ."

“Nói người khác trên người có tử khí, thực tế trên người ông ta tử khí nặng nhất.” “Oan hồn vây quanh, không có mười thì cũng có tám, nhiều năm như vậy, cũng may là ông ta không bị những oan hồn đó dọa chết!” Lục Vũ mở miệng, nói liền mấy câu, sắc mặt A Quý lập tức trở nên có chút khó coi, không nhịn được nói: “Lục huynh đệ, không thể nói như vậy được...” Câu này vừa mới nói xong, Bàn Mã lão đa đã nói mấy câu tiếng địa phương, A Quý cũng theo đó nói mấy câu.

Chương 1202

Lần này nói xong, Bàn Mã lão đa quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, rồi lại nhìn A Quý, thì thầm mấy câu.

A Quý gật đầu, nghiêm túc nhìn Ngô Tà, nói: "Lão đa nói những chuyện ông ấy biết đã nói hết cho các cậu rồi, các cậu có thể đi được rồi." "Chưa nói gì cả, đã bảo là nói rõ rồi à?" Lục Vũ đột nhiên cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Bàn Mã, không cần phiên dịch, tôi không tin ông không tự nói, cũng không tin ông nghe không hiểu." "Năm đó đội khảo sát có thể dùng ông làm người dẫn đường, chắc không cần phải trang bị thêm cho ông một phiên dịch viên đâu nhỉ." Bàn Mã lão đa vẻ mặt mờ mịt, nhìn về phía A Quý.

A Quý cũng vội vàng giải thích mấy câu, cho biết năm đó đội khảo cổ có người hiểu ngôn ngữ của trại Miêu.

Chỉ tiếc, lời lẽ như vậy thực sự không thể thuyết phục được Lục Vũ, hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu ông không nói, tôi cũng chỉ có thể cho rằng năm đó ông cũng đã ra tay giết người..." "Cái gì!" Giết người?

Nghe lời của Lục Vũ, dù là Vương Bàn Tử hay Ngô Tà, sắc mặt đều ngẩn ra!

Trong lòng nghĩ Lục Vũ đang nói cái gì vậy?

Sao lại dính dáng đến giết người?

Tuy nhiên, Bàn Mã lão đa, bàn tay đang hút thuốc lúc này lại không tự chủ được mà run lên!

Dù chỉ run lên vài cái rồi ông ta lại bình tĩnh trở lại, nhưng đã run là run, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều nhìn thấy rõ.

Cái run này, không chỉ cho thấy Bàn Mã lão đa nghe hiểu tiếng phổ

thông, mà còn cho thấy câu nói này của Lục Vũ, đã đâm trúng tim đen của Bàn Mã lão đa!

Lúc này, Bàn Mã lão đa đột nhiên hét lên gì đó với A Quý, A Quý lại vội vàng nói mấy câu.

Sau khi hai người đối thoại vài câu, A Quý nhìn Ngô Tà nói: "Bàn Mã lão đa nói các cậu đừng có nói bừa, vu khống người khác." "Ông ấy không hiểu tiếng Hán, cũng không biết giết người mà các cậu nói là ý gì." "Lão đa cảm thấy các cậu quá vô lễ, không muốn nói chuyện với các cậu nữa." Lời vừa dứt, Lục Vũ lạnh giọng nói: "Ông nghĩ rằng người năm đó đều chết hết rồi phải không?" "Nhưng ông không ngờ rằng, tôi vẫn còn sống, và vừa hay đã nhìn thấy chuyện tốt mà bốn người các ông đã làm!" Chuyện đó, là một trong số ít những ký ức mơ hồ của Lục Vũ về Hà Cửu, cũng là điều Lục Vũ vừa đột nhiên nhớ ra.

Lúc này vừa nói ra, Bàn Mã lão đa vừa mới tức giận bỏ đi đột nhiên dừng bước, quay phắt lại, trừng trừng nhìn Lục Vũ.

Hồi lâu, ông ta suy sụp cúi đầu, khóe miệng cay đắng lắc đầu, dùng một giọng phổ thông có âm điệu kỳ quái nói: "Thiên sai vạn sai, đều là lỗi của tôi." Nghe Bàn Mã lão đa nói tiếng phổ thông, sắc mặt mấy người có mặt đều biến đổi, Vương Bàn Tử lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: "Già mà không chết là đồ giặc, nói chính là loại lão già như ông, mồm toàn lời dối trá!" Lúc này, quá khứ đã bị phơi bày, cũng không còn gì để che giấu nữa.

Bàn Mã lão đa dứt khoát thừa nhận chuyện năm đó.

Chuyện đó, nói ra thì kinh người, nhưng ở thời đại đó, thực ra cũng không phải là chuyện gì to tát.

Thập niên tám mươi của thế kỷ trước, cũng chính là thời đại mà đội khảo sát vào núi, người ở "Thập Vạn Đại Sơn" sống rất khổ cực,

hay nói đúng hơn là cực kỳ khổ cực.

Khi đó, đội khảo sát đều ăn cơm trắng và bột mì trắng, Bàn Mã lão đa và ba người dân làng khác chính là những người chuyên vận chuyển đồ tiếp tế cho đội khảo sát.

Đối với người dân ở "Thập Vạn Đại Sơn", quanh năm suốt tháng, ngay cả ngày lễ Tết cũng chưa chắc được ăn một bữa cơm trắng, mỗi ngày chỉ có rau dại, gạo lứt, bánh ngô để sống qua ngày.

Lâu dần, trong lòng nảy sinh sự chênh lệch mạnh mẽ.

Đương nhiên, quan trọng hơn là họ thèm, muốn ăn cơm trắng.

Vì vậy, nhân một lần đi giao đồ tiếp tế cho đội khảo sát, Bàn Mã lão đa canh gác bên ngoài, ba người còn lại lợi dụng màn đêm che chở, lén lút lẻn vào trại trộm gạo.

Vốn dĩ, mọi chuyện đều êm đẹp, họ đã đóng một bao gạo, nhưng đúng lúc định đi thì bị một người lính đi tuần phát hiện.

Lúc đó, họ vì gạo trắng mà mắt đã đỏ ngầu, nghe người lính định la lớn, liền cắn răng, làm liều, giết chết người lính đó.

Sau khi giết người, mấy người càng thêm tàn nhẫn, đã làm thì làm cho trót, lợi dụng màn đêm che chở, dùng súng bắn chết tất cả mọi người trong trại, rồi ném tất cả vào hồ.

Sau đó, mang theo đồ đạc, chạy về thôn, đi rêu rao khắp nơi rằng người của đội khảo sát đã mất tích.

Đến ngày hôm sau, Bàn Mã lão đa lại gọi ba người đồng bọn của mình, lại lên núi, định vơ vét hết đồ đạc của đội khảo sát.

Có câu ngựa không có cỏ đêm không béo, người không có của phi nghĩa không giàu!

Chuyện giết người còn làm được, thì chuyện thu hoạch này, họ

không thể để người khác hưởng lợi.

Nhưng khi họ quay lại trại, thì lập tức ngây người.

Trong trại, tất cả mọi người đều ở đó, bên trong vẫn là một cảnh tượng bận rộn, lúc đó mấy người sợ đến mức tưởng gặp ma, ba chân bốn cẳng chạy về thôn!

"Ông chắc chắn đó đều là những người lúc đó?

Trông đều giống hệt nhau?" Ngô Tà nghe đến đây, không nhịn được chen vào hỏi một câu.

"Trong tình huống đó, ai mà phân biệt được." Bàn Mã lão đa hoàn toàn là bộ dạng nhận tội, liếc nhìn Lục Vũ một cái rồi cúi đầu nói: "Tôi chỉ nhớ hắn, vì hắn là người cuối cùng chết, là do tôi tự tay ném xuống hồ!" "Tại sao ngươi không chết!" Cảm xúc của Bàn Mã lão đa đột nhiên kích động, nhìn thẳng vào Lục Vũ: "Tại sao ngươi không chết, làm sao ngươi có thể không chết, có phải ngươi đến để đòi mạng ta không!

Những người năm đó, chỉ còn một mình ta sống sót..." "Cái hộp đâu?" Lục Vũ đột nhiên hỏi một câu.

"Cái hộp..." Sắc mặt Bàn Mã lão đa cứng lại, đang định nói gì đó thì Lục Vũ lại lên tiếng, lạnh lùng nói: "Ông đã trộm hộp của tôi, ông cũng tự mình trộm một cái hộp, đồ bên trong đâu?" "Đồ... vứt rồi." "Ông nghĩ tôi tin à?" Lục Vũ lạnh lùng nhìn Bàn Mã lão đa, trầm giọng nói: "Tôi chỉ cho ông một cơ hội, nếu ông nói thật, mạng của ông còn có thể giữ được, chuyện quá khứ, tôi cũng không truy cứu." "Thật sự vứt rồi!" Bàn Mã lão đa mặt mày lo lắng, vẻ thành khẩn nói: "Ngay cái ngày các người đến trại, hộp của tôi đã mất, còn có, còn có hộp của anh cũng mất rồi..." Ngụ ý là, Bàn Mã lão đa thừa nhận mình đã từng trộm hộp của Lục Vũ, hay nói đúng hơn là của "Hà Cửu"!

Lục Vũ híp mắt, im lặng một lát rồi lại hỏi: “Trong trại Dao có một người vai xuôi, là ai?” “Vai xuôi...” Sắc mặt Bàn Mã lão đa đột ngột biến đổi, trong mắt toàn là sự kinh hãi không nói nên lời, thậm chí sợ đến mức nói ra tiếng địa phương!

Một tràng lời nói, mấy người đều nghe không hiểu.

May mà có A Quý ở bên cạnh vội vàng phiên dịch: “Nó về rồi, nó là yêu quái trong hồ!” “Mấy người đó đều bị yêu quái trong hồ giết chết...” Bàn Mã lão đa tỏ ra cực kỳ kinh hãi, run rẩy, cơ thể không ngừng run lên.

Chương 1203

Đối với Lục Vũ mà nói, Bàn Mã lão đa ra sao cũng không còn quan trọng, hắn cũng không còn gì để hỏi Bàn Mã lão đa nữa.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của lão già này, cho dù có hỏi nữa, cũng chưa chắc đã nói ra sự thật.

Tuy nhiên, trước khi để Bàn Mã lão đa đi, Lục Vũ vẫn hỏi rõ vị trí của cái hồ đó, còn trực tiếp trưng dụng A Quý và Vân Thải làm người dẫn đường.

Theo lời của A Quý, lần này vào núi gặp chuyện phiền phức, tạm thời cũng không muốn quay về trại.

Về rồi, gặp lại Bàn Mã lão đa cũng không biết nói gì, thôi thì cứ ở trong núi lánh tạm một thời gian.

Thêm nữa, để Vân Thải một cô gái trẻ quay về trại, trong lòng anh ta cũng có chút không yên tâm, liền để Vân Thải cùng làm người dẫn đường.

Thật lòng mà nói, Vân Thải lúc này một thân trang phục đi săn của người Dao, dao săn vắt ngang sau lưng, đeo một khẩu súng săn nhỏ, trông vô cùng anh tư hiên ngang!

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, cực kỳ thích vẻ thanh tú pha chút anh khí của Vân Thải.

Thôi thì, Lục Vũ cũng không nói gì, cứ thế quyết định.

Sau khi quyết định xong, mấy người dưới sự dẫn dắt của A Quý, lại đi sâu vào núi, rồi cắm trại trong rừng.

Đương nhiên, cũng không có lều trại, chỉ đốt một đống lửa để sưởi ấm.

May mà lúc này đã vào xuân, cộng thêm lần này vào núi A Quý và họ đều đã chuẩn bị cho một cuộc chiến lâu dài, trên người đều mang theo lương khô, cũng không mấy lo lắng.

Còn Lục Vũ và Vương Bàn Tử, lại càng không sao cả.

Họ sớm đã quen với việc mang theo thức ăn cho mười ngày nửa tháng, lúc "hạ địa" cũng có cái để phòng thân.

Sau khi ổn định ở trại, nhân lúc A Quý và Vân Thải đang ngủ, ba người ngồi bên đống lửa, thuận miệng nói về chuyện lúc trước.

"Tiểu ca nhi, anh nói những người đó chết đi sống lại là chuyện gì?" Ngô Tà liếc nhìn Lục Vũ một cái, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Liệu có phải có một đội khảo sát khác, đến để giả mạo không?

Giống như...

ừm, giống như chuyện ở Tây Sa?" Lục Vũ trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: "Đội khảo sát lần trước, nếu không có gì bất ngờ thì chắc chắn có liên quan đến 'hắn', đã liên quan đến 'hắn', Văn Cẩm lại từng đến, có người thay thế, cũng không có gì lạ." "Nhưng, tại sao?" Đã là người do "hắn" sắp xếp, tại sao phải minh tu sạn đạo ám độ trần thương (bề ngoài làm một đằng, bên trong làm một nẻo)?

Thủ đoạn như vậy là muốn che giấu chuyện gì?

Đứng bên cạnh, Vương Bàn Tử nói thêm: "Liệu có phải trong cái hồ đó có thứ gì, 'hắn' để đội đầu tiên đi dò đường, sau đó không muốn để đội đầu tiên biết, liền để đội thứ hai giải quyết vấn đề này." "Cũng không phải không có khả năng.

Hắn làm việc, trước giờ đều giấu đầu hở đuôi, thần thần bí bí.

Chỉ là..." Lục Vũ dừng lại một chút, quay đầu liếc nhìn A Quý và Vân Thải đang ngủ bên cạnh, tiếp tục nói: "Chuyện này có khả năng khác không?

Ví dụ như, đội đầu tiên là người của ‘hắn’, cũng chính là đội của Văn Cẩm.

Đội thứ hai, liên quan đến Uông gia, hoặc là con chó đó...” Vương Bàn Tử mắt sáng lên, lập tức nói: “Nếu nói con chó đó cũng tham gia vào chuyện này, vậy thì chuyện này thú vị rồi đây.” Ngô Tà hỏi hai câu, cũng hiểu được họ đang nói đến cái gì.

Im lặng một chút, nhẹ giọng nói: “Vấn đề bây giờ là, chuyện của Hà Cửu.

Nếu như Tiểu ca nhi...

ừm, nếu thân phận của ‘Hà Cửu’ không liên quan đến Trần Bì A Tứ, vậy thì có thể xác định chuyện này là do...

ừm, con chó đó gây ra.” Vương Bàn Tử lập tức tiếp lời: “Chuyện này không xác định được rồi, Trần Bì A Tứ chết rồi.” “Hắn chết rồi, nhưng thuộc hạ của hắn vẫn chưa chết, đường khẩu của hắn cũng còn đó.” Ngô Tà nhìn Lục Vũ, rồi lại hất cằm về phía A Quý, nói: “Trần Bì A Tứ mấy năm nay không ít lần mang hàng từ Cổ Việt về, đều đi qua ‘Thập Vạn Đại Sơn’, một tuyến đường rất quan trọng, chính là tuyến đường này.” “Tuyến đường này à?” Vương Bàn Tử hiểu ý Ngô Tà, đột nhiên cười cười, nhìn A Quý nói: “Chú A Quý, đừng giả vờ ngủ nữa, dậy chúng ta uống chút rượu, cùng nhau tán gẫu đi?” “Tôi thật sự không quen Hà Cửu.” Bị vạch trần, A Quý cũng dứt khoát, trực tiếp ngồi dậy, đến bên đống lửa, cười khổ lắc đầu với mấy người, giải thích: “Đúng, tôi quen Tứ A Công, cũng chỉ giúp ông ta vận chuyển hàng hóa.

Có một lần, Tứ A Công bảo tôi từ bờ biển Cổ Việt vận chuyển hai người về, trong đó có một người tên Hà Cửu, khoảng hai mươi mấy tuổi, người còn lại tên là Trương câm, cũng hai mươi mấy tuổi, Tứ A Công bảo tôi đưa họ vào rồi, thì sắp xếp cho ở trong trại Dao,

họ ở khoảng một năm thì đi." "Chuyện của họ, anh còn biết gì nữa không?" Lục Vũ lần này dùng Dịch Dung Lệnh, trông hoàn toàn khác với diện mạo trước đây, cũng không cần lo A Quý nhìn hắn mà nghĩ đến Hà Cửu.

"Tôi nghe Tứ A Công nhắc qua một lần." A Quý thở dài, nói: "Nghe nói hai người đó cũng là người khổ mệnh, được người ta vớt lên từ Nam Hải..." "Nam Hải?" Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, truy hỏi: "Anh chắc chắn là Nam Hải không?

Lúc đó ngoài họ ra, còn ai nữa?" "Chắc chắn." A Quý gật đầu, nói: "Hôm đó, tôi và Tứ A Công cùng nhau uống rượu, Tứ A Công say rồi nói với tôi.

Ông ấy nói Hà Cửu này là thuộc hạ của ông ấy, đã thất lạc nhiều năm, không ngờ lần này ra biển, lại gặp được trên biển, nể tình trên người hắn có dạ minh châu, nên mới giữ lại mạng cho hắn và Trương câm hai người." "Sau này hai người tỉnh lại, thì đều mất trí nhớ, luôn ở trong trại dưỡng bệnh..." Nghe những lời này, trong lòng Lục Vũ bừng tỉnh.

Lúc đó, hắn là lúc mình và Trương Khởi Linh đến Hải Nhãn Quy Khư, rồi sau khi ra khỏi Quy Khư thì xảy ra chuyện!

Nói như vậy, lúc đó Trần Bì A Tứ cũng không nói thật.

Xem ra, trải nghiệm của Trương Hải Khách quả thật rất phong phú...

"Sau đó thì sao?

Hai người họ đi lúc nào?" "Khoảng một năm thì đi rồi." "Đi đâu?" "Cái đó thì không biết." A Quý dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Lúc đó, Tứ A Công chỉ bảo tôi đưa người đến Bắc Hải, sau này thế nào, tôi thật sự không biết." Nghe vậy, Lục Vũ không hỏi thêm gì, chỉ im

lặng suy nghĩ.

Theo thời gian trôi đi, càng ngày càng nhiều chuyện quá khứ, những chuyện cũ đã bị phủ bụi dần nổi lên mặt nước.

Chỉ là, những chuyện xuất hiện này, không những không giải được nghi ngờ trong lòng hắn, mà thậm chí còn khiến hắn càng thêm hoang mang.

Hắn có thể cảm nhận được, có người hoặc một thế lực nào đó, hoặc là cái chung cực thần bí đó, đang bày một ván cờ rất lớn, bao gồm cả hắn và rất nhiều người khác, đều chỉ là quân cờ.

Chương 1204

Hắn, Uông gia, thậm chí Bạch Trạch, Thiên Thụ, Tây Vương Mẫu, v.v., tất cả những người nổi lên mặt nước, đều là quân cờ.

Những người này, vì những mục tiêu riêng, đều đang làm một số việc.

Mà những việc này, ít nhiều, có thể đều đang phục vụ cho chung cực...

Những thứ họ thu được trong quá trình làm những việc này, dù là minh khí, trường sinh, hay quyền lực, đều chỉ là phần thưởng mà thế lực ở tầng cao hơn đó ban cho họ...

Một khả năng như vậy, quá kinh người, kinh người đến mức không thể tưởng tượng, không thể tin được!

Tuy nhiên, Lục Vũ cuối cùng vẫn không nói gì với những người khác, chỉ giấu những chuyện này trong lòng mình, ghi vào tấm bảng đen đó...

Sau khi trời sáng, Lục Vũ như thể không có chuyện gì xảy ra, vẫn nhờ A Quý làm người dẫn đường, một mạch xuyên núi vượt đèo.

Bước chân của họ không chậm, hai ngày công phu, đã leo lên một đỉnh núi, theo hướng tay chỉ của A Quý, mấy người đều nhìn thấy cái hồ trong núi hình lưỡi đao cong đó.

Hồ lớn hơn dự kiến một chút, như Bàn Mã đã nói, xung quanh toàn là đá, bốn bề là núi non trùng điệp, những ngọn núi cao lớn hiểm trở nối liền không dứt, thân núi khổng lồ vươn tới mây, không hề giống đồi núi, hoàn toàn là cảnh non nước hiểm trở.

Thảm thực vật trong núi phân bố rất dày đặc, ngay cả những vách

đá giữa núi cũng có màu xanh thẫm, Thập Vạn Đại Sơn quả nhiên danh bất hư truyền!

Vương Bàn Tử không nhịn được cảm thán một câu: "Đừng nói, nơi này thật sự có chút giống phong cảnh Điền Nam." "Tiểu ca nhi, cậu xem xem phong thủy ở đây có gì đặc biệt không?" Lục Vũ vốn đang xem xét, nghe lời của Vương Bàn Tử, nhẹ giọng nói: "Là một nơi phong thủy tốt, còn là một loại phong thủy tốt khá hiếm thấy." Phía xa, núi non trùng điệp, đặc biệt là mấy ngọn núi bên hồ, trông giống như vảy cá, từng lớp từng lớp, địa hình này được gọi là "ngư lân áo" (thế vảy cá).

Lẽ ra, ngư lân áo không phải là phong thủy tốt, loại địa hình này đặc biệt dễ gây xói mòn đất, nhưng nơi ngư lân áo này, lại có một cái hồ.

Cái hồ này, chính là hồ Trấn Sơn.

Nơi có nước hồ, được gọi là "cá đến tự nhiên được nước".

Nước có thể ổn định địa hình, không gây xói mòn đất.

Về mặt phong thủy, nước ở trong vảy cá, nước ra mà không mất, nơi này, chính là nơi cá chép hóa rồng, về mặt khí tượng phong thủy, là nơi dưỡng long mạch, sinh vương khí!

Tuy nhiên, là một long mạch mới, không thuộc về Côn Luân, cũng không phải Nam Long, càng không liên quan đến Trường Bạch Sơn.

Con "tiểu long" này còn không biết cần bao nhiêu thời gian uẩn dưỡng và biến đổi địa mạch, mới có cơ hội thực sự "cá chép hóa rồng", trở thành một chi mạch của Côn Luân Long Vương...

Lục Vũ đơn giản nói mấy câu, liền nghe A Quý vẻ mặt kính phục nói: "Lục huynh đệ thật là bác học, nói ra thì, chỗ chúng tôi đây thật sự có truyền thuyết, nhưng không phải long mạch, mà là kỳ lân."

“Ừm, hình như là...” Đứng bên cạnh, Vân Thải nói thêm: “Chính là kỳ lân, còn là hỏa kỳ lân nữa!

Con nhớ mẹ từng nói với con, nói là rất nhiều rất nhiều năm trước, có người nói trong núi này của chúng ta sắp xuất hiện hỏa kỳ lân, hình như là một đạo nhân thời Minh, nói là trong núi xuất hiện hỏa kỳ lân, cả ngọn núi sẽ bị thiêu rụi, không tốt cho chúng ta ở đây, sau đó liền nghĩ cách làm phép, cầu lão thiên gia ban một trận mưa, sau đó ở đây liền có hồ.” Nói đến đây, A Quý cười nói: “Đều là chuyện xưa dỗ trẻ con, cũng không ai coi là thật.” Nhưng anh ta không ngờ...

“Đạo nhân thời Minh, tên là gì?” Lục Vũ, Ngô Tà, Vương Bàn Tử ba người gần như đồng thanh truy hỏi một câu, khiến hai cha con đều ngớ người.

Ngô Tà càng sốt ruột truy hỏi lần nữa: “Đạo nhân đó có phải họ Uông, có phải tên là Uông Tàng Hải không?” “Hả?” A Quý và Vân Thải cha con hiển nhiên không ngờ Lục Vũ và họ lại có phản ứng lớn như vậy, vội nói: “Cái đó thì thật sự không biết, đều là chuyện mấy trăm năm trước rồi.” “Đời này truyền đời khác, chuyện dỗ trẻ con, ai mà nói rõ được rốt cuộc là chuyện gì.” Lục Vũ, Ngô Tà, Vương Bàn Tử ba người nhìn nhau, ánh mắt đều có chút ngưng trọng...

Ký ức của Lục Vũ có phần hỗn loạn.

Nếu không, lúc đó hắn đã có thể nhớ ra một trong những người thiết kế, xây dựng Trương Gia Cổ Lâu chính là Uông Tàng Hải!

Chỉ tiếc là hắn đã nghĩ rất lâu, thậm chí đi đến tận bờ hồ nhỏ kia mà vẫn không thể nhớ lại những chuyện trong quá khứ. .....

Hồ nước quả thực không lớn, mấy người đi một vòng quanh hồ cũng chỉ mất nửa tiếng đồng hồ.

Sau khi đi một vòng, Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, ven bờ chẳng có dấu vết gì, cũng không thấy thứ gì đặc biệt." Nói rồi, hắn lại thò tay thử nước, lẩm bẩm: "Đừng nói nữa, nước này còn hơi lạnh, chúng ta lại không mang theo thiết bị lặn, đúng là hơi khó, hay là quay về đi?" Vương Bàn Tử vừa nói, ánh mắt vừa vô tình liếc về phía A Quý và Vân Thải.

Nói trắng ra, nếu không có hai người họ ở đây, ba người Lục Vũ mang theo Tị Thủy Châu xuống nước dễ như đi chơi, chẳng tốn chút sức lực nào.

Lục Vũ hiểu ý hắn, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi tôi thấy có thỏ rừng chạy qua trong rừng, cứ bắt một con, chúng ta nướng ăn lót dạ trước đã, chuyện khác tính sau." Nói xong, Lục Vũ cũng không nói thêm câu nào, quay người bỏ đi.

Vân Thải lập tức nói: "Vậy cháu cũng giúp một tay, cháu bắt thỏ giỏi lắm." Tuy nhiên, Vương Bàn Tử lập tức chặn Vân Thải lại, cười hề hề trêu chọc vài câu, bảo cô bé cứ ở lại bờ sông chờ.

Vương Bàn Tử dường như thực sự có cảm tình với Vân Thải, nhân lúc Lục Vũ không có ở đây, Ngô Tà lại đang mải mê suy nghĩ, liền nói đủ thứ chuyện cười với Vân Thải, chọc cho cô bé cười đến nghiêng ngả.

Chẳng mấy chốc, Lục Vũ đã đi rồi quay lại, ném thẳng hai con thỏ cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử toe toét cười: "Được thôi, tay nghề của Bàn gia đây tuyệt đối là số một.

Vân Thải, hôm nay Bàn ca cho em mở mang tầm mắt....." Vương Bàn Tử miệng lẩm bẩm, tay không ngừng cử động, thoáng chốc đã làm thịt một con thỏ sạch sẽ, chuẩn bị sẵn sàng để nướng.

Ăn thỏ xong, uống thêm ngụm rượu, Lục Vũ búng tay một cái, A Quý và Vân Thải liền ngất đi.

Vương Bàn Tử thấy lạ mà không lạ, chỉ quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta xuống thẳng luôn à?" Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Dưới đó có gì không ai biết, cậu ở trên này trông chừng họ, tôi đưa Ngô Tà xuống." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức lắc đầu, nói: "Tôi đi với cậu, để tiểu Ngô ở lại trông chừng." Dừng một chút, hắn lại nói tiếp: "Tiểu Ngô vừa ăn no quá, xuống nước dễ bị nôn." Ngô Tà đứng bên cạnh cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói mình không có vấn đề gì, còn bảo mình vừa ăn chưa bằng một nửa của Vương Bàn Tử, rồi lại trêu chọc Vương Bàn Tử suốt đường đi cứ luôn tỏ ra ân cần với Vân Thải, chi bằng cứ ở lại bờ chăm sóc cho cô ấy.

Vương Bàn Tử lắc đầu, trầm giọng nói: "Chuyện nào ra chuyện đó, an toàn của Tiểu ca nhi quan trọng hơn....." Lời nói được nửa, Vương Bàn Tử đột nhiên rùng mình một cái, chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống rất nhiều, trên mặt hồ thậm chí còn mơ hồ bốc lên một lớp sương mỏng!

Lần này, cả ba người đều nhận ra tình hình có chút không ổn, Ngô Tà vẫn chưa quen với những chuyện như thế này, nuốt nước bọt, giọng nói có phần run rẩy: "Tiểu ca nhi, có phải sắp có ma không, sao tôi cảm thấy xung quanh lạnh thế này?" "Không vội." Lục Vũ nhìn mặt hồ, không để ý đến lời của Ngô Tà, chỉ chăm chú quan sát.

Dần dần, sương trên mặt hồ lại dày thêm một chút, lờ mờ có thể thấy những bóng người đang di chuyển trong sương.

Chương 1205

Chẳng mấy chốc, bóng người từ một, biến thành mấy cái, ẩn hiện trong lớp sương mỏng!

Lục Vũ nheo mắt, trong tay đã có Thừa Ảnh kiếm, Vương Bàn Tử cũng nắm chặt cây Bách Luyện Di Tôn côn!

Cùng lúc đó, luồng khí lạnh kia cũng khiến A Quý và Vân Thải tỉnh lại từ cơn mê.

Hai cha con thấy cảnh tượng kỳ lạ trên mặt nước, đều hít một hơi khí lạnh, A Quý còn buột miệng nói: "Ma!

Có ma!

Có ma!

Những người bị họ giết năm xưa lại quay về rồi!" Lục Vũ nheo mắt nhìn những "bóng ma" kia, nhưng trong Âm Dương Nhãn lại không hề có bóng ma nào.

"Đợi đã." Suy nghĩ một chút, Lục Vũ nói hai chữ, bước chân khẽ dịch, lao thẳng ra mặt hồ, Thừa Ảnh kiếm trong tay đâm thẳng về phía một bóng người!

Một kiếm lướt qua, giống như chém vào không khí, bóng ma không hề hấn gì, vẫn giữ nguyên hình dạng con người, không có chút thay đổi.

Những bóng người khác cũng vậy, phảng phất như việc Lục Vũ làm hoàn toàn vô nghĩa.

"Tiểu ca nhi, sao rồi?" Vương Bàn Tử xách cây côn, thấy Lục Vũ trên mặt hồ không có động tĩnh gì, không nhịn được hỏi một câu.

Nói xong, hắn lại liếc Ngô Tà một cái, đi về phía bờ hồ hai bước, chuẩn bị đi lên.

"Vô dụng." Lục Vũ khẽ lắc đầu, rời khỏi mặt hồ, đi lên bờ, nói với Ngô Tà và Vương Bàn Tử: "Không phải ma, cũng không phải thứ gì ma quái, có thể là một hiện tượng khí tượng nào đó, cậu có biết không?" Ngô Tà ngẩn ra, gãi đầu, vẻ mặt ngơ ngác.

Cũng chưa từng nghe nói hiện tượng khí tượng nào có thể tạo ra hình người trên mặt hồ, hơn nữa những hình người trong lớp sương mỏng kia lúc ẩn lúc hiện, cực kỳ chân thật.

Lúc này, A Quý đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mặt mày đỏ bừng lên, rồi quỳ rạp xuống bên hồ, vội vàng nói với mấy người Lục Vũ: "Mau quỳ xuống, mau quỳ xuống, đây là Mật Lạc Đà hiển linh rồi!" "Mật Lạc Đà?

Ông nói đây là Mật Lạc Đà?" Lục Vũ quay đầu nhìn A Quý một cái, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Lúc này, Vân Thải cũng đã quỳ xuống bên hồ, vẻ mặt thành kính.

Vương Bàn Tử có chút không hiểu, ghé vào tai Lục Vũ hỏi nhỏ: "Tiểu ca nhi, Mật Lạc Đà là cái gì?" Không cần Lục Vũ mở miệng, Ngô Tà ở bên cạnh đã hạ thấp giọng giải thích: "Phải nói là thần của tộc Dao chứ nhỉ? 'Mật Lạc Đà' vốn là một bài ca thần thoại cổ, lưu truyền không biết bao nhiêu năm, kể về câu chuyện nữ thần tên Mật Lạc Đà khai thiên lập địa....." Nói được nửa, A Quý đang quỳ trên đất sắc mặt khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Tà, nói: "Còn không mau quỳ xuống!

Đây là thần tích, là Mật Lạc Đà hiển linh rồi!

Chắc chắn là như vậy, chắc chắn Mật Lạc Đà từng sống bên bờ hồ này!" "Nhìn kìa, những người đó, những người đó chính là Mật

Lạc Đà đang bảo các con trai của bà ấy bắn mặt trời.....” “Bắn mặt trời?

Mật Lạc Đà còn có quan hệ với Hậu Nghệ nữa à?” Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên nói một câu.

Trong những bóng người lờ mờ trên mặt hồ, loáng thoáng quả thực có thể thấy mấy người đang giương cung bắn tên.

A Quý vẻ mặt thành kính, vừa dập đầu hành lễ, vừa mắng Vương Bàn Tử: “Đừng nói bậy, Mật Lạc Đà là mẫu thần của chúng tôi, chính bà ấy đã cho chúng tôi có thể sinh sôi nảy nở trên mảnh đất này!” Vương Bàn Tử quả thực chưa từng nghe qua những thần thoại của tộc Dao này, không nhịn được hỏi: “Khoan đã, ông nói cho tôi biết chuyện bắn mặt trời là thế nào đi?

Tôi chỉ nghe nói Hậu Nghệ bắn mặt trời, chứ chưa nghe Mật Lạc Đà bắn mặt trời bao giờ.” Vương Bàn Tử nói thật, hắn thực sự tò mò, nhỡ đâu chuyện này có liên quan đến Hậu Nghệ thì sao?

A Quý bất mãn với giọng điệu có phần cợt nhả của Vương Bàn Tử, hung hăng lườm hắn một cái, không thèm nói chuyện với hắn nữa, chỉ dùng tiếng địa phương lẩm bẩm câu gì đó không rõ, bộ dạng hung hãn, cho người ta cảm giác không phải là lời hay ý đẹp gì.

Vẫn là Ngô Tà nghe không lọt tai, không nhịn được mở miệng giải thích vài câu: “Trong truyền thuyết Mật Lạc Đà, thời xưa trên trời có mười hai mặt trời.

Mật Lạc Đà bảo các con trai của mình bắn mặt trời, lần lượt dùng tên độc tẩm kịch độc bắn chết mười mặt trời, chỉ còn lại hai mặt trời cưỡi ngựa trắng hoảng hốt bỏ chạy, trốn vào trong hang núi, khiến trời đất tối tăm.....” “Sau này hai mặt trời một cái chiếu ban ngày, một cái chiếu ban đêm, một cái chính là mặt trời, một cái chính là mặt trăng.” “Còn có thể làm thế này sao?” Vương Bàn Tử có chút ngạc

nhiên nói một câu, lại gãi gãi đầu, nói: "Tiểu ca nhi, sương này thì làm sao bây giờ?" Lục Vũ vẫn nheo mắt nhìn lớp sương mỏng trước mặt, hắn có thể cảm nhận được, trong sương âm khí nặng nề, nhưng trong âm khí lại không thấy oan hồn, cũng không thấy thứ gì không sạch sẽ.

Những bóng người kia cũng đều do sương mù tạo thành.

"Sự việc bất thường ắt có yêu ma." Lục Vũ im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: "Cứ đợi đi, xem những thứ này có thể quậy được bao lâu." Nói xong câu này, hắn liền ngồi xuống bên hồ, bình tĩnh chờ đợi sự thay đổi trên mặt nước.

Bên kia, A Quý và Vân Thải vẫn quỳ bên hồ, không ngừng cầu phúc, miệng không ngừng lẩm bẩm tiếng địa phương, chẳng ai nghe hiểu được.

Tuy nhiên, chắc hẳn là những lời cầu phúc.

Chỉ một lát, trán của hai cha con đã dập đến hơi đỏ.

Sương trắng trên mặt hồ cũng kỳ quái, không tan đi, cũng không trở nên dày đặc, những bóng người lờ mờ bên trong vẫn như cũ, không ngừng di chuyển, làm động tác giương cung bắn tên.

"Cảm giác này sao giống xem múa rối bóng thế nhỉ." Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu, lại quay đầu nhìn Lục Vũ.

Thấy Lục Vũ cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, trong lòng Vương Bàn Tử đột nhiên nảy ra một ý nghĩ xấu xa, liền nhặt một khúc xương thỏ vừa ăn xong, ném mạnh về phía mặt hồ.

Lần này, sương trắng trên mặt hồ cuối cùng cũng có sự thay đổi, sương mù đột nhiên trở nên dày đặc, tiến gần bờ hơn, nhưng sau khi tiến lại gần một chút, lại lập tức lùi về, có chút kỳ lạ!

"Bàn gia, cậu đừng có quậy nữa được không." Ngô Tà có chút dở khóc dở cười nói với Vương Bàn Tử.

Lời vừa dứt, A Quý, Vân Thải đều đứng dậy, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử!

A Quý lạnh lùng nói: "Ngươi dám xúc phạm Mật Lạc Đà!" "Thôi được rồi, đừng làm ầm lên nữa, Bàn gia tôi từ nhỏ đã bị dọa đến lớn, trong hồ này có ma, không liên quan gì đến Mật Lạc Đà của các người đâu." Vương Bàn Tử không quan tâm đến chuyện Mật Lạc Đà, chỉ thuận miệng nói một câu, ánh mắt vẫn luôn dán vào mặt hồ.

Chương 1206

"Các người....." "Bàn Tử nói đúng." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói một câu, rồi gật đầu với Vương Bàn Tử, ra hiệu cho hắn cứ ném thoải mái.

Vương Bàn Tử được cho phép, càng làm tới!

Sau khi ném hết đống xương, hắn lại nhặt mấy hòn đá, ném mạnh vào trong, chỉ nghe tiếng "tõm", "tõm" không ngừng vang lên!

Cùng với những con sóng, sương trắng trên mặt hồ lại có chút thay đổi, các bóng người đều trở nên mờ ảo hơn.

"Đừng nói nữa, làm thế này có hiệu quả à?

Con quái vật trong hồ này tuổi chó sao?

Thích gặm xương à?" Vương Bàn Tử toe toét cười, vội vàng gọi Ngô Tà cùng ném đá với mình.

Ngô Tà do dự một chút, cắn răng, vẫn giúp Vương Bàn Tử ném đá về phía mặt hồ.

Mắt thường có thể thấy, sương mù ngày càng mỏng, những bóng người mơ hồ kia cũng trở nên mờ ảo hơn, gần như không còn nhìn thấy nữa.....

"Mẹ kiếp?" Đúng lúc này, sương mù đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, mặt hồ tĩnh lặng, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.....

"Tiểu ca nhi, chuyện này là sao?" Vương Bàn Tử gãi đầu, quay đầu nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nó ăn xong xương rồi chạy mất, hay là bị mấy hòn đá đánh chạy rồi?" "Con quái vật này, cũng quá yếu đuối rồi phải không?" Lục Vũ không nói gì, ánh mắt vẫn luôn

dán vào mặt hồ.

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Sương mù xuất hiện, sương mù biến mất, hắn đều không phát hiện ra nguyên nhân rốt cuộc là gì!

Bên cạnh, A Quý và Vân Thải đều trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, vô cùng bất mãn với hành động của hắn!

A Quý hừ lạnh một tiếng, đang định nói gì đó thì mặt hồ đột nhiên nổi sóng cuồn cuộn!

Sắc mặt Ngô Tà hơi thay đổi, vội vàng nhắc nhở: "Mặt nước có chút không ổn, hình như có thứ gì đó sắp ra!" "Hử?" "Sao mực nước lại hạ xuống nhiều thế này?" "Hít!

Đây là hồ thủy triều à?" Mặc cho Ngô Tà la hét thế nào, Lục Vũ dường như không nghe thấy gì, lặng lẽ nhìn mặt hồ, không hề nhúc nhích.

Lúc này, mực nước mắt thường có thể thấy đã hạ xuống gần một mét, sóng trên mặt hồ cuộn lên càng dữ dội!

Khí lạnh xung quanh ngày càng nặng, cảm giác âm u lạnh lẽo khiến Vương Bàn Tử cũng có chút khó chịu!

Đợi một lúc, thậm chí còn cảm thấy áp suất không khí ngày càng thấp!

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn lên, một đám mây đen che khuất mặt trời.....

Đúng lúc này!

Sóng trên mặt hồ phát ra tiếng "ào ào", rồi nghe thấy một tiếng "phụt", nước văng tung tóe!

Một bóng đen hình thù kỳ dị, đột nhiên bay ra từ dưới nước, lao

thẳng về phía A Quý!

A Quý như ngây dại, đứng đực ra nhìn bóng đen lao về phía mình.

"A!" Mãi cho đến khi bóng đen rơi xuống người, A Quý mới hét lên một tiếng, rồi ngất đi!

"Vân Thải, mau tránh ra!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, xách cây côn quý lao tới trong hai bước, đang định vung một côn xuống thì đột nhiên phát hiện có chút không ổn.

Bóng đen rơi trên người A Quý, đó là quái vật gì?

Rõ ràng chỉ là một cái túi du lịch bằng da bò mọc đầy rong rêu!

Vương Bàn Tử hơi ngạc nhiên, nói: "Mật Lạc Đà gửi quà đáp lễ à?" Bên cạnh, Ngô Tà cũng ghé lại gần, nhìn một cái rồi vội vàng nói: "Mau kéo cái này ra trước, xem A Quý thế nào, cú va chạm vừa rồi đừng làm ông ấy bị thương." Nói rồi, hắn nháy mắt với Vương Bàn Tử, sợ hắn không hiểu ý, lại cố ý nhìn vào chiếc túi du lịch.

Vương Bàn Tử hiểu ý, lập tức kéo chiếc túi sang một bên, lại gạt đám rong rêu ra, để Vân Thải và Ngô Tà chăm sóc A Quý, còn mình thì xách chiếc túi da bò, đi hai bước đến bên Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem chuyện này là sao?" Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm mặt hồ, lúc thứ kia vừa xuất hiện, hắn phát hiện dưới nước có bóng đen di chuyển, nhưng bị sóng nước che khuất, không nhìn rõ.

Lúc này nghe Vương Bàn Tử nói, hắn nhẹ giọng đáp: "Rời khỏi bờ trước đã, xem bên trong có gì rồi tính." "Được." Vương Bàn Tử lập tức đáp một tiếng, lại gọi Ngô Tà một tiếng, rồi theo Lục Vũ lùi về phía sau, cách bờ hồ hơn mười mét mới mở túi ra, kiểm tra tình hình bên trong.

Trong túi còn có không ít bùn cát rong rêu.

Vương Bàn Tử vừa dọn dẹp vừa nói: "Đây chắc là cái hành lý mà

Bàn Mã nói họ ném xuống hồ lúc trước." "Xem xét về năm tháng, đây hẳn là loại túi da bò cũ chỉ có ở thời đó, cậu xem da bò này chắc chắn thế nào, ngâm trong nước bao nhiêu năm mà vẫn không có vấn đề gì." Ngô Tà cũng ghé lại, lẩm bẩm một câu rồi giúp Vương Bàn Tử dọn dẹp.

Chẳng mấy chốc, từ trong bùn cát tìm ra được mấy thứ.

Một chiếc kẹp tóc gỉ sét, một chiếc huy hiệu gỉ sét, còn có một khung kính gỗ mục nát, một hộp kem tuyết hoa, và một hộp trà.

"Mật Lạc Đà này cũng là người nghèo, tặng quà mà chỉ tặng mấy thứ này thôi sao?" Vương Bàn Tử không nhịn được lại trêu một câu.

"Ai....." Ngô Tà bên cạnh cũng thở dài, nói: "Tiếc là cái khung ảnh này hỏng rồi, không thì có thể phát hiện ra chút gì đó." Nói rồi lại lắc đầu thở dài.

Vương Bàn Tử không có hứng thú với khung ảnh, chỉ có hộp trà gỉ sét kia là hắn rất hứng thú.

Hộp trà đã gỉ chết, hoàn toàn không mở ra được, Vương Bàn Tử không tin tà, loay hoay một hồi, lại mượn Thừa Ảnh kiếm của Lục Vũ, trực tiếp như mở đồ hộp, cắt phăng nắp hộp trà.

Chương 1207

Ngô Tà vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Đã gỉ chết rồi, bên trong còn có thể có thứ gì?" Nhìn thứ bên trong, Vương Bàn Tử mới toe toét cười nói: "Nếu nó không gỉ chết, Bàn gia tôi còn không muốn mở đâu!

Chính vì hộp gỉ chết, đồ bên trong mới có thể bảo quản tốt, Tiểu ca nhi, cậu xem này." Nói rồi, Vương Bàn Tử như dâng báu vật đưa hộp trà cho Lục Vũ.

Lục Vũ đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng dốc ra, từ bên trong đổ ra một miếng sắt nhỏ bằng quân mạt chược!

Trên miếng sắt có khắc phù văn, phù văn trên đó cũng khá rõ ràng.

Nhưng rõ ràng, miếng sắt này không phải là một vật hoàn chỉnh, chỉ là một bộ phận của một vật lớn nào đó. [Tên vật phẩm: Mảnh vỡ Tượng sắt Mật Lạc Đà] [Cấp bậc vật phẩm: Không] [Năng lực vật phẩm: Không] [Mô tả vật phẩm: Mảnh vỡ Tượng sắt Mật Lạc Đà, một bộ phận của Tượng sắt Mật Lạc Đà.] Mô tả của hệ thống, ngắn gọn rõ ràng, đưa ra một lời giải thích mà Lục Vũ cũng có chút không hiểu.

Tượng sắt Mật Lạc Đà là gì?

Chẳng lẽ có người dựa theo hình tượng Mật Lạc Đà, làm ra một pho tượng sắt? [Chúc mừng Túc chủ phát hiện mảnh vỡ Tượng sắt Mật Lạc Đà, bắt đầu hành trình khám phá Âm Sơn Cổ Lâu, hệ thống thưởng Dây buộc tóc Mặc Tử.] [Tên vật phẩm: Dây buộc tóc Mặc Tử] [Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm] [Năng lực vật phẩm: Dẫn đường] [Mô tả vật phẩm: Dây buộc tóc Mặc Tử, dây buộc tóc của đại gia Mặc Tử thời Chiến Quốc, đặt dây buộc tóc lên "La bàn Quỷ Cốc Tử", có thể dẫn đường phát hiện Mặc Gia Cơ Quan Thành,

tiếp nhận truyền thừa Mặc Gia.....] Dây buộc tóc Mặc Tử, Mặc Gia Cơ Quan Thành?

Đợi đã.....

Âm Sơn Cổ Lâu!

Trương Gia Cổ Lâu!

Đồng tử Lục Vũ co rụt lại, mắt sáng rực lên!

Chả trách!

Chả trách hắn lại nhớ Ngô Tà sẽ đến Ba Nãi, chả trách hắn lại nhớ nơi này là Ba Nãi!

Âm Sơn Cổ Lâu chính là Trương Gia Cổ Lâu!

Là nơi quan trọng nhất của Trương gia Đông Bắc!

Trong ký ức mơ hồ của Lục Vũ, cuối cùng cũng nhớ ra hồ nước này đại diện cho điều gì.

Dưới hồ nước này chính là Trương Gia Cổ Lâu, Trương Gia Cổ Lâu của Trương gia Đông Bắc!

Cội nguồn của những người Trương gia như Trương Khởi Linh, Trương Hải Khách, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn!

Nhịp tim của Lục Vũ vào lúc này cũng không khỏi có chút tăng tốc!

Tuy nhiên, sau cơn kích động, hắn lập tức bình tĩnh lại.

Trương Gia Cổ Lâu tình hình thế nào, hắn hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ lờ mờ nhớ rằng đây hắn là mộ tổ của Trương gia.....

Ngoài ra, không có nhiều ấn tượng.

Về phần bóng đen ném đồ dưới nước và Mật Lạc Đà là chuyện gì, hắn hoàn toàn không có ấn tượng.

“Tiểu ca nhi, cậu sao vậy?” Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ mãi không nói gì, không nhịn được mở miệng hỏi.

Lục Vũ im lặng một chút, mở miệng nói: “Không sao, chúng ta nghỉ một lát, tìm cơ hội xuống nước xem tình hình.” Câu này vừa nói xong, liền nghe “Ngô Tà” phát ra một tiếng kinh hô!

Tiếp đó, chỉ thấy mặt hồ yên tĩnh, lại một lần nữa cuộn sóng.

Trong nháy mắt, phát ra một tiếng “phụt”, lại một vật trắng hếu bay lên từ dưới nước, rơi ngay bên cạnh A Quý!

Một lần thì thôi, hai lần xảy ra chuyện này, A Quý vừa mới tỉnh lại, thực sự không chịu nổi, gào lên: “Mật Lạc Đà hiển linh rồi, Mật Lạc Đà hiển linh rồi!

Tôi phải về báo cho bà con, để họ đến xem thần tích!” Nói xong một câu, cũng không cần biết Lục Vũ bọn họ có đồng ý hay không, dắt theo con gái Vân Thải, quay đầu bỏ chạy.

Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng A Quý, đột nhiên toe toét cười: “Diễn xuất khoa trương thế này, định lừa ai vậy?

Tiểu ca nhi, tôi đi bắt họ lại nhé?” Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Không cần thiết phải làm họ bị thương, đánh ngất là được.” Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, nước hồ vẫn không ngừng cuộn trào, liên tục có những khúc xương trắng hếu được phun ra từ bên dưới.

Cảm giác như dưới mặt hồ có một con quái thú đang sống, quái thú ăn no rồi thì bắt đầu nhả xương.

Chỉ một lát, những khúc xương trắng hếu đã chất thành một đống nhỏ bên bờ hồ.

Vương Bàn Tử cũng đã đánh ngất A Quý và Vân Thải rồi mang về, sau khi đặt họ bên hồ, nói: “Tiểu ca nhi, chúng ta bây giờ xuống nước nhé?” “Không vội.” Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nó vẫn

chưa nhả hết xương, cứ để nó nhả thỏa thích, đợi nó nhả đủ rồi tính." "Đợi thêm một lúc nữa trời có thể sẽ tối đấy." Ngô Tà có chút lo lắng nói.

"Gà gáy đèn tắt không sờ vàng, trời tối là vừa đúng lúc." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, lại lôi Ngoa Thú ra khỏi Sơn Hà Đồ, vỗ vỗ vào cái đầu nhỏ của nó, nói: "Đi đi, bắt thêm hai con thỏ về, để Vương Bàn Tử nướng cho ngươi ăn." "Ngươi là đồ lừa đảo, trước đây lừa cô nãi nãi ra ngoài để cô nãi nãi bắt thỏ, kết quả cô nãi nãi đến cọng lông thỏ cũng không thấy, bây giờ lại bắt cô nãi nãi đi bắt thỏ, ngươi coi cô nãi nãi là....." "Lông thỏ ở đây này." Vương Bàn Tử cười đểu, chìa một nắm lông thỏ đến bên cạnh Ngoa Thú, cười hì hì trêu chọc nó: "Đợi Bàn gia ta về rồi, sẽ cho người dùng da thỏ làm cho ngươi một bộ áo khoác, đỡ cho ngươi cứ luôn ở truồng." "Cút." Ngoa Thú bực bội mắng Vương Bàn Tử một câu, vừa chửi vừa đi vào rừng.

Chỉ vừa mới đến gần bìa rừng, trong rừng đột nhiên vang lên một tiếng hét của trẻ con!

"Có chuyện rồi!" Sắc mặt Vương Bàn Tử thay đổi, bật dậy, định lao vào rừng.

Vừa định động thì Lục Vũ đột nhiên đưa tay chặn hắn lại, nhẹ giọng nói: "Không vội, xem đã rồi nói." "Hả?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra.

Chương 1208

Đứa trẻ ở truồng kia là Ngoa Thú, gặp ai cũng tự xưng là cô nãi nãi, chửi người thì toàn chửi là đồ rùa, nói nó gặp chuyện trong rừng thì quả thực cũng có chút hoang đường.

Quả nhiên, chỉ sau một phút ngắn ngủi, đã thấy trong rừng có bóng người lay động, một bóng dáng mà họ đều rất quen thuộc, xuất hiện trước mặt Lục Vũ và những người khác.

Lúc này, Ngoa Thú đang bị Bàn Mã lão đa tóm lấy, một con dao săn kề trên cổ.

Bàn Mã lão đa mặt mày hung tợn, bên cạnh ông ta còn có bảy tám dân làng, ai nấy đều mặt mày hung tợn.

Những họng súng săn đen ngòm, tất cả đều chĩa vào Lục Vũ và bọn họ!

"Các người không nên đến, càng không nên hỏi ta chuyện năm xưa!

Các người đáng chết, bắt đầu từ nó!" Vừa nói, Bàn Mã lão đa dùng sức, con dao săn cứa một vòng quanh cổ Ngoa Thú!

"Thằng cháu, ngươi tưởng cô nãi nãi đây là đất sét chắc?" Ngoa Thú phẳng phất như không có chuyện gì xảy ra, cổ vẫn lành lặn, thậm chí còn quay đầu lại, vẻ mặt chế giễu nhìn Bàn Mã lão đa.

Sắc mặt Bàn Mã lão đa thay đổi, kinh hãi kêu lên: "Yêu quái, yêu quái!

Mau nổ súng!" "Khốn kiếp!" Vương Bàn Tử chửi một tiếng, lật tay, trong tay đã có một khẩu súng tiểu liên!

So với súng săn của Bàn Mã và dân làng, khẩu súng tiểu liên trong

tay Vương Bàn Tử chính là vũ khí hạng nặng!

Hơn nữa, Vương Bàn Tử không hề do dự, cầm súng bóp cò ngay lập tức, "Đoàng đoàng đoàng" tiếng súng vang lên, đạn bắn ra những lỗ nhỏ trước mặt Bàn Mã và những người khác, Vương Bàn Tử lạnh lùng quát: "Nổ súng đi!

Lũ khốn, Bàn gia xem chúng mày ai dám nổ súng!

Lên đi!

Không phục thì lên!" Một loạt súng, cộng thêm hai câu nói tàn nhẫn, đã trấn áp được Bàn Mã và những người khác, Vương Bàn Tử lại cười lạnh một tiếng: "Đúng là lão già vong ân bội nghĩa!

Tự mình qua đây!" "Lão già, đừng ngẩn ra nữa, cháu trai ta bảo ông qua đó." Ngoa Thú bị Bàn Mã tóm lấy trước đó đưa tay vỗ vỗ Bàn Mã, nhắc nhở một câu: "Ông mà không qua nữa, thì đừng trách cô nãi nãi ta không khách khí đấy nhé!" "Hừ!" Bàn Mã lão đa cũng cười lạnh một tiếng: "Qua thì qua, ta lại muốn xem các người có thể làm gì!" Dùng giọng điệu cứng rắn nhất, nói những lời mềm mỏng nhất.

Bàn Mã lão đa đã nhượng bộ, những người khác tự nhiên cũng không còn cách nào, đều trực tiếp nhượng bộ, lần lượt hạ súng xuống, không dám có hành động quá khích nào nữa.

Suy cho cùng, thủ pháp vừa rồi của Vương Bàn Tử, ổn định, chính xác, tàn nhẫn, khiến họ sợ hãi!

Bàn Mã lão đa đi về phía trước hai bước, Vương Bàn Tử đưa tay kéo mạnh, kéo ông ta loạng choạng một bước, rồi nói: "Lão già, bản lĩnh của ông cũng khá đấy, Bàn gia tôi....." "Thôi, thôi." Cuối cùng vẫn là Ngô Tà mềm lòng, sợ Vương Bàn Tử dọa chết lão già, vội vàng ngăn lại, rồi chuyển chủ đề: "Khoan nói chuyện khác đã, Bàn Mã lão đa, nếu đã ông đã quay lại, chuyện trong hồ này, có phải ông biết

không?" "Không biết, tôi không biết gì cả, không biết, không....." Bàn Mã lão đa vẻ mặt kinh hãi, liên tục lắc đầu, thậm chí chân còn run rẩy, có chút đứng không vững.

Người không biết còn tưởng ông ta thật sự gặp ma.

"Này tôi nói, lão già ông đừng giả vờ nữa, ông mà còn giả vờ....." Vương Bàn Tử giơ tay, định ra tay với Bàn Mã, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng mấy người nói vội vã.

Quay đầu lại, thì thấy A Quý và Vân Thải đã rời đi trước đó quay trở lại, trong miệng họ đều là tiếng địa phương, Lục Vũ bọn họ cũng không hiểu rõ lắm.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Vân Thải, Vương Bàn Tử vẫn dừng động tác lại.

Lúc này, A Quý đi tới gần, nhìn Lục Vũ, lại nhìn Bàn Mã lão đa, khóe miệng cay đắng nói: "Mấy vị gia, chuyện đã qua rồi thì thôi đi, Bàn Mã lão đa ông ấy cũng không có cách nào.

Chuyện lần này cũng là ma xui quỷ khiến, cũng không thể trách Bàn Mã lão đa, đều là....." Bàn Mã lão đa như nghĩ đến điều gì, đột nhiên quay đầu, hét lớn với A Quý một tiếng!

A Quý cũng líu lo hét lại với ông ta mấy câu, cuối cùng còn liều mình, trực tiếp nói với Lục Vũ: "Không phải Bàn Mã lão đa muốn đến, là có người ép ông ấy đến!" Mấy câu này lại khiến Lục Vũ có chút bất ngờ.

Cũng không cần hắn truy hỏi, A Quý đã nói hết những chuyện mình biết ra.

Hóa ra, trên đường Bàn Mã bọn họ quay về, đã gặp một người họ hàng xa của Bàn Mã.

Người họ hàng xa đó cũng không biết đã nói gì với Bàn Mã lão đa

mà A Quý cũng không biết, tóm lại là cãi nhau một trận to.

Theo lời của người họ hàng đó, nếu Bàn Mã lão đa không qua đây xử lý Lục Vũ bọn họ, thì hắn sẽ xử lý người trong trại của họ.

Chính vì vậy, Bàn Mã lão đa mới đi rồi quay lại, dẫn người đuổi theo Lục Vũ bọn họ.

"Là ai?

Ở đâu?

Tại sao?" Đợi A Quý nói xong, Lục Vũ không nói thêm một câu thừa thãi nào, chỉ đưa ra ba câu hỏi rất cứng nhắc, nhìn chằm chằm A Quý.

Sắc mặt A Quý có chút khó coi, thở dài, chậm rãi nói: "Tôi cũng không quen, chỉ biết là họ hàng xa của Bàn Mã lão đa, nghe nói là làm ăn đồ cổ ở Bắc Kinh." "Chuyện này có chút thú vị đấy." Vương Bàn Tử đột nhiên chen vào nói: "Làm ăn đồ cổ ở Bắc Kinh Bàn gia tôi ít nhiều cũng quen biết một vài người, chưa nghe nói ai có gan muốn lấy mạng Bàn gia tôi, người đó đâu, có ở đây không?" "Không, không, người đó đi rồi, không biết đi đâu....." A Quý liên tục xua tay, vội vàng nói một câu.

Nói xong, lại vô tình liếc nhìn Bàn Mã lão đa một cái.

Lục Vũ quay đầu, nhìn Bàn Mã lão đa, nhàn nhạt nói: "Bàn Mã, nếu ông không nói, thì tự mình xuống hồ đi." "Nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, chuyện năm xưa ông làm, bây giờ đền mạng, ông cũng không thiệt." Sắc mặt Bàn Mã lão đa khó coi, cắn răng nhìn Lục Vũ.

Những người khác cũng trừng mắt nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, vẫn bình tĩnh, chỉ nhàn nhạt nói: "Thời gian không còn sớm, chết sớm siêu sinh sớm." Nói xong, lại quay đầu

nhìn mấy người khác, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng không muốn làm khó các người, nhưng các người đã đến, cũng không cần phải đi, tự mình xuống đi.” “Đương nhiên, nếu muốn sống, thì khai ra chuyện của người kia.” Lời của Lục Vũ vừa nói xong, liền thấy sắc mặt A Quý thay đổi, cúi đầu, ngón tay không ngừng vò vạt áo.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được lại mở miệng: “Cậu thả họ đi, tôi biết người đó ở đâu, tôi dẫn các cậu đi tìm hắn!” “Chú A Quý, chú nói thật chứ?” Vương Bàn Tử nhìn A Quý một cái, nhàn nhạt nói: “Trước đây chú đã lừa chúng tôi, bây giờ có phải lại lừa nữa không?” A Quý sắc mặt không đổi, lạnh lùng nói: “Tôi để Vân Thải ở lại đây.” Vương Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vân Thải, lại nhìn Lục Vũ, ánh mắt đột nhiên lướt qua Ngoa Thú, nói: “Tiểu ca nhi, hay là tôi mang theo Lục Châu, cùng đi một chuyến?” Có người đứng sau giở trò với họ, nếu không điều tra, chuyện này sao có thể yên tâm được.

Chương 1209

Lục Vũ trầm ngâm một chút, vẫn gật đầu, để Vương Bàn Tử và Lục Châu cùng đi.

Thực lực của Vương Bàn Tử, trừ phi gặp phải những thứ kỳ lạ như Bạch Trạch, không thì dù có gặp mười tám người trang bị đầy đủ, cũng chưa chắc có nguy hiểm gì.

Hơn nữa, lần này có Ngoa Thú đi cùng hắn, càng không có gì phải lo lắng.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử vẫn giở một cái khôn vặt, không để A Quý đi cùng mình, mà để Vân Thải đi cùng mình, để A Quý ở lại, cùng Lục Vũ, Ngô Tà bọn họ đều ở lại trong núi.

Trước khi Vương Bàn Tử rời đi, Lục Vũ lại lấy ra điện thoại vệ tinh, để Vương Bàn Tử thử một chút, ở trong ngọn núi này, vừa hay có thể gọi điện.

Như vậy, lỡ có chuyện gì, hai bên có thể nhanh chóng liên lạc.

Đợi Vương Bàn Tử đi rồi, Lục Vũ trực tiếp lấy ra "Thanh Đồng Long Văn Tửu", để họ mỗi người uống một ngụm.

Tiếp đó, để mấy người đều chìm vào giấc ngủ sâu.

Bên hồ nhỏ, chỉ còn Lục Vũ và Ngô Tà hai người vẫn còn tỉnh táo.

Lúc này trời đã tối hẳn, mặt hồ cũng đã yên tĩnh trở lại, mặt hồ phẳng lặng như giếng cổ, phản chiếu ánh trăng, cũng không thấy bên trong giấu thứ gì.

Do dự một chút, Lục Vũ đứng dậy, quyết định xuống nước thăm dò.

Chỉ vừa mới lấy ra Tị Thủy Châu, điện thoại vệ tinh đột nhiên reo lên.

Điện thoại được kết nối, bên trong truyền đến một giọng nói xa lạ: "Bọn chúng đều ở trong tay ta, muốn gặp chúng, ta cho ngươi một ngày để quay về trại." Nói xong một câu, điện thoại bị ngắt thẳng.

Lục Vũ nhíu mày lại.

Cuộc điện thoại này tuyệt đối không phải là điềm lành.

Người có thể bắt được cả Vương Bàn Tử và Ngoa Thú cùng lúc, hẳn cũng không phải là người đơn giản.....

Lục Vũ im lặng một chút, nhìn mặt hồ tĩnh lặng phía sau.

Suy nghĩ một chút, vẫn gọi Ngô Tà một tiếng, trực tiếp quay về trại Dao.

Về phần những người khác, thì bị hắn bỏ lại bên hồ, sống chết, tùy vào số mệnh của họ.

Trong lòng lo lắng, tốc độ xuống núi của Lục Vũ nhanh hơn lên núi mấy lần.

Trước đây đi ba ngày đường, bây giờ chỉ mất nửa ngày, trời còn chưa sáng hắn đã quay về đến trại Dao.

Trước bình minh, trong trại Dao không có ánh đèn, xung quanh một mảnh tĩnh mịch, cho người ta một cảm giác rất khó chịu!

Lục Vũ và Ngô Tà đi dọc theo con đường nhỏ của trại Dao một lúc, đi thẳng đến trước ngôi nhà sàn bị đốt cháy.

Cách còn mười mấy mét, đã có thể thấy trong phế tích có bóng người lay động.

Đến gần, liền thấy một người đang ngồi trên đất hút thuốc, chính là Vương Bàn Tử.

Hắn vẻ mặt u uất, trông không vui vẻ gì.

Bên kia, là một thiếu nữ thanh tú, chính là Vân Thải, nhưng lúc này hai tay Vân Thải bị trói sau lưng, không biết là ngất đi hay là ngủ rồi.

Bên cạnh Vân Thải, còn có một đứa trẻ ở truồng, ngủ say sưa.....

Ở giữa mấy người, là một bà lão ngồi ngay ngắn, không phải là Hoắc lão thái thái đã lâu không gặp, thì còn là ai?

"Hoắc phu nhân?" Ngô Tà đến gần, thấy Hoắc phu nhân, lập tức kinh hãi kêu lên một tiếng, suýt nữa thì ngã ngồi bệt xuống đất!

Lục Vũ thấy Hoắc Tiên Cô đột nhiên xuất hiện, cũng có chút bất ngờ, không nhịn được nhíu mày nói: "Sao bà lại đến đây?" Hoắc Tiên Cô mắt không liếc ngang, không nhìn Lục Vũ, cũng không nhìn Ngô Tà, chỉ bình tĩnh nhìn về phía trước, bình tĩnh mở miệng: "Ba ngày trước, có người gửi cho tôi một đoạn video." "Trên đó có tên Bàn Tử này, có cậu, còn có A Ninh thuộc hạ của Cửu Đức Khảo." "Lúc đó, A Ninh nói với Bàn Tử, tìm Hoắc Linh ra đây, ngươi vô dụng....." Mặc cho Hoắc Tiên Cô nói gì, Vương Bàn Tử vẫn cúi đầu hút thuốc, không nói một lời, u uất không nói nên lời.

Nhưng Ngô Tà bên cạnh Lục Vũ, lại trợn trừng mắt, không thể tin được nói: "Hoắc Linh?

Hoắc Linh còn sống sao?

Hoắc Linh không phải đã biến thành Cấm bà, đã chết rồi sao?" Nói được nửa, Ngô Tà đột nhiên quay đầu nhìn Lục Vũ, nhìn chằm chằm vào hắn, hỏi: "Tiểu ca nhi, Hoắc Linh không sao chứ?

Hoắc Linh còn sống sao?

Đây là thật sao?" "Chết rồi." Lục Vũ thần sắc không đổi, nhàn nhạt nói: "Biến thành Cấm bà, chết không thể chết hơn được nữa." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra tại sao lại thấy Hoắc Tiên Cô ở

đây!

Hoắc Linh là con gái của Hoắc Tiên Cô.

Bà ta thấy được thông tin về Hoắc Linh, nếu không đến tìm họ, thì mới là chuyện lạ!

Chỉ có điều, sao bà ta có thể biết A Ninh hét vào mặt Vương Bàn Tử, bảo hắn tìm Hoắc Linh ra?

Chuyện đó xảy ra ở Quy Khư.

Chương 1210

Người trong cuộc ngoài hắn, Vương Bàn Tử, A Ninh, thì chỉ có Cổ Sai, Đa Linh.

Mấy người bọn họ, ai sẽ quay video lại, giao cho Hoắc Tiên Cô?

A Ninh?

Dường như..... khả năng duy nhất chính là A Ninh.

Lúc này, Hoắc Tiên Cô đột nhiên động, khẩu súng trong tay chĩa thẳng vào Vương Bàn Tử, giọng điệu vẫn bình thản, nhẹ giọng nói: "Tôi đã tìm con gái mấy chục năm rồi, từ khi nó mất tích, tôi vẫn luôn tìm nó." "Đoạn video đó, ảnh hưởng đến tôi, có thể cậu không hiểu.

Nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, tôi biết người nói chuyện đó, là con gái tôi!" "Nói cho tôi biết, con gái tôi ở đâu!" Nói xong câu này, Hoắc Tiên Cô nhìn Vương Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Vương Khải Tuyền, con gái tôi đâu!" Vương Bàn Tử lúc này vừa hút xong một điếu thuốc, ném đầu thuốc xuống đất, buồn bã nói: "Tôi đã nói với bà rồi, con gái bà trước đây nhập vào người tôi, sau này chấp niệm không còn, đã chuyển thế đầu thai rồi, sao bà cứ không tin thế nhỉ?" "Bàn gia tôi một thân ngạo cốt, còn lừa bà sao?" Nói rồi, Vương Bàn Tử lại lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, thỉnh thoảng lại thở dài một hơi, dường như rất u uất vì Hoắc Tiên Cô không tin hắn.

"Ngươi còn nói thêm một câu thừa thãi, ta sẽ xem xương cốt của ngươi ngạo đến đâu!" Hoắc Tiên Cô cười lạnh một tiếng, họng súng dí thẳng vào lưng Vương Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Nếu không phải thấy video, ta đã tin lời ma quỷ của ngươi rồi!" "Lục Vũ, tôi cũng không muốn nói chuyện khác với cậu, trả con gái lại cho tôi!" Trong

“Đạo Mộ Bút Ký”, chấp niệm lớn nhất của Hoắc Tiên Cô chính là con gái bà ta, Hoắc Linh!

Trong một thời gian dài, dù là “xuống đất đổ đấu”, hay làm những việc khác, thậm chí đi khắp nơi thu mua “Dạng Thức Lôi”, mục đích của Hoắc Tiên Cô đều là để có thể tìm được con gái mình, giải khai những bí ẩn trên người cô.

“Chết rồi.” Lục Vũ dừng một chút, vẫn không nói cho Hoắc Tiên Cô sự thật, chỉ lại nhấn mạnh một câu: “Chết đã lâu rồi.” Một lúc sau, dường như cảm thấy câu trả lời như vậy quá đơn giản, Lục Vũ lại bổ sung: “Ngay lúc đoạn video mà bà xem kết thúc, Hoắc Linh đã chuyển thế đầu thai rồi.” Vương Bàn Tử tiếp lời: “Đúng, tôi tận mắt thấy cô ấy uống canh Mạnh Bà!” Mắt Hoắc Tiên Cô trợn tròn, khóe miệng không nhịn được co giật, tức giận nói: “Lục Vũ!

Cậu đừng quá đáng!” Lục Vũ sắc mặt không đổi, nhìn Hoắc Tiên Cô, nhàn nhạt nói: “Hoắc Tiên Cô, bà cũng đừng quá đáng.” “Tôi còn rất bận, còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian diễn kịch với bà.

Có chuyện gì quan trọng, thì nói nhanh lên, không thì bà đi đi.” “Không cần dùng chuyện video này làm cái cớ.” Hoắc Tiên Cô đột nhiên cười, cất súng đi, rồi lại lắc đầu, thở dài, kể lại ngắn gọn những chuyện mình biết.

Giống như Lục Vũ đoán, đoạn video mà Hoắc Tiên Cô nhận được, chính là do A Ninh gửi cho bà.

Chỉ có điều, chuyện này lại không liên quan gì đến Cừu Đức Khảo.

A Ninh gửi cho bà, chỉ là muốn mượn sức của Hoắc Tiên Cô, hy vọng có thể tìm được cách cứu Cấm bà, Hải hầu tử.....

Ban đầu, đối với chuyện này, Hoắc Tiên Cô một vạn lần không tin, thậm chí ngay khi nhận được video, đã xóa ngay.

Nhưng sau khi xóa, trong đầu lại không tự chủ được nghĩ đến những lời nói ra từ miệng Vương Bàn Tử trong video.

Ngữ khí lúc đó, cách dùng từ, giống hệt như Hoắc Linh trong ký ức của bà..... y như đúc!

Cuối cùng, bà vẫn liên lạc được với A Ninh, gặp được Hoắc Linh nhập vào Vương Bàn Tử, và xem được nhiều video hơn.

Hóa ra, mỗi lần hành động, A Ninh đều giấu một chiếc máy quay phim trên người, vào những lúc quan trọng, sẽ bật máy quay, ghi lại một số nội dung.

Cứ như vậy, Hoắc Tiên Cô từ mười phần nghi ngờ biến thành tám phần tin tưởng, bà lập tức thông qua một số thủ đoạn, tìm kiếm tung tích của Lục Vũ.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử lặng lẽ không tiếng động, nhưng Ngô Tà lại để lại dấu vết, Hoắc Tiên Cô lập tức sắp xếp người đến Quế Hải, phát hiện không chỉ có Ngô Tà ở đây, mà còn có hai gương mặt xa lạ đeo Mô Kim Phù.

Hoắc Tiên Cô nam chinh bắc chiến, đã trải qua quá nhiều chuyện, lúc đó liền cho rằng hai gương mặt xa lạ kia là Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã dùng thuật dịch dung.

Là người dẫn đường cho Lục Vũ vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, Hoắc Tiên Cô đối với thủ đoạn của Lục Vũ ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Sau khi bà đến, lập tức phát hiện ra người của đường khẩu Trần Bì A Tứ, trực tiếp cho thuộc hạ khống chế đường khẩu của Trần Bì A Tứ, bắt đầu ép Bàn Mã Kim Sơn ép Lục Vũ ra mặt.

Mọi việc sắp xếp ổn thỏa, Vương Bàn Tử, Ngoa Thú và Vân Thải ba người quay về trại Dao.....

Vương Bàn Tử cái tên lẳng lơ này dường như thực sự thích cô bé ngây thơ Vân Thải, đã tháo "Dịch Dung Lệnh" ra, lộ ra bản tướng của mình.

Lần này, liền bị Hoắc Tiên Cô bắt ngay tại trận.

Đương nhiên, với thực lực của hắn, thuộc hạ của Hoắc Tiên Cô đối với hắn mà nói chỉ là đồ bỏ đi, ba quyền hai cước cũng đã giải quyết xong.

Nhưng khi nghe Hoắc Tiên Cô nói đến chuyện "Hoắc Linh", Vương Bàn Tử có chút mềm lòng, lại nghĩ đến chuyện Lục Vũ muốn điều tra mười phần cũng có liên quan đến bà lão này, do dự một chút, cũng không phản kháng, trở thành "tù binh" của Hoắc Tiên Cô, rồi lại lừa Lục Vũ quay về.

"Tiểu ca nhi, tôi thật sự không cố ý." Vương Bàn Tử thu lại vẻ mặt, rồi nói: "Hoắc lão thái thái nói, bà ấy đã cho người đi thăm dò dưới hồ nước đó, biết tình hình bên dưới, còn nói dù là cậu, dễ dàng đi vào cũng là có chết không có sống, nên tôi nghĩ vẫn nên tìm cậu về, để tránh xảy ra chuyện." Đợi Vương Bàn Tử nói xong, Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, nhẹ giọng hỏi: "Còn nhớ Dạng Thức Lôi không?" "Thì sao?" "Uông Tàng Hải cậu còn nhớ không?" "Rồi sao?" "Dạng Thức Lôi thực ra là kế thừa tay nghề của Uông Tàng Hải.

Thứ ở dưới đó, phải cần có bản vẽ Dạng Thức Lôi mới có thể giải được." Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Chỉ có điều, Dạng Thức Lôi chỉ là một bộ phận, còn có một thứ quan trọng khác." "Hoắc phu nhân, bà nói với tôi những điều này có ý gì?" Lục Vũ nhìn Hoắc Tiên Cô, bình tĩnh nói một câu.

Hoắc Tiên Cô biểu cảm cũng rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Tôi

biết, chuyện cậu đang điều tra rất phức tạp, là một ván cờ rất lớn." "Bởi vì, tôi từng là người trong ván cờ đó, nhưng tôi hoàn toàn không nhìn rõ ván cờ đó rốt cuộc lớn đến đâu." "Tôi đã dùng bao nhiêu năm, cũng chỉ có thể điều tra ra được không nhiều chuyện." Nói đến đây, Hoắc Tiên Cô dừng một chút, tiếp tục nói: "Tôi đã già rồi, đối với những chuyện quá khứ, không còn cố chấp như vậy nữa, tôi chỉ muốn điều tra rõ một chuyện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với con gái tôi." Giống như Hoắc Tiên Cô nói, chuyện Lục Vũ và bà ta điều tra, có sự khác biệt về bản chất.

Nếu phải nói, chính là sự khác biệt giữa điểm và diện.

Hoắc Tiên Cô chỉ muốn điều tra rõ chuyện của Hoắc Linh, để bà ta có thể yên tâm đi đến một thế giới khác.

Còn Lục Vũ, thì đang điều tra những chuyện quá khứ không ai biết, những quá khứ khó tin.....

Im lặng một lúc, Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Hoắc phu nhân, tôi nghĩ bà vẫn nên nói với tôi vài chuyện thực tế hơn." "Bên dưới là Trương Gia Cổ Lâu." Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ một cái, nhẹ giọng nói: "Dạng Thức Lôi chính là bản vẽ của Trương Gia Cổ Lâu.

Tôi biết cách vào Trương Gia Cổ Lâu, hơn nữa tôi từng gặp Trương Khởi Linh, lúc đó cậu ta rất hiếm khi còn nhớ chuyện của Trương Gia Cổ Lâu, cậu ta cũng đã nói với tôi vài câu....." Vương Bàn Tử, Ngô Tà nghe lời của Hoắc Tiên Cô, đều im lặng không nói, trong mắt vừa hoang mang, vừa kinh ngạc!

Ngay cả Lục Vũ cũng có chút biến sắc.

Chương 1211

Hắn thực sự không ngờ, lần này đến Quế Hải Ba Nãi, lại có thể xảy ra chuyện như vậy.....

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ mở miệng nói: "Bà nói với tôi những điều này, rốt cuộc muốn thế nào?" Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, nói từng chữ một: "Hoắc Linh từng đến đây, sau chuyện ở đây, Hoắc Linh như biến thành một người khác.

Sau này, thì biến mất không tăm tích." "Nó là con gái tôi, chuyện này không điều tra rõ ràng, sao tôi có thể yên tâm ra đi?" "Có quan hệ gì với tôi?" Lục Vũ nhìn Hoắc Tiên Cô, lặp lại: "Bà nói nhiều như vậy, vậy chuyện này và tôi, rốt cuộc có quan hệ gì?" Hoắc Tiên Cô đột nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói: "Hoắc Linh từng gửi cho tôi một tấm ảnh, là ảnh chụp chung của cô ấy và cậu, cô ấy lần đầu tiên quen cậu ở đây, tên của cậu, là Hà Cửu!" Lục Vũ đột nhiên ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ mình ở đây còn có giao tiếp với Hoắc Linh!

Tại sao, Hoắc Linh chưa từng nhắc đến?

Lúc này, Hoắc Tiên Cô tiếp tục nói: "Tôi cũng từng gặp cậu ở Tứ Cô Nương Sơn, lúc đó cậu tên là Cừu Ngạn." "Lúc đó, cậu và tộc trưởng của các cậu, đều là thuộc hạ của Ngô Lão Cẩu, còn nhớ không?" Lục Vũ như bị hóa đá, nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô, không nói một lời.

Hắn đột nhiên hiểu ra, Hoắc Tiên Cô lần này đến đây, đã hạ quyết tâm.

Bà ta sẵn sàng vì Hoắc Linh, mà nói ra tất cả những chuyện trong quá khứ.....

"Chuyện quá khứ, bà còn biết bao nhiêu?" Cuối cùng, Lục Vũ

không nhịn được hỏi một câu.

Nghe câu này của Lục Vũ, Hoắc Tiên Cô cuối cùng cũng như trút được gánh nặng mà cười lên, bà ta hiểu, mình đã thành công thuyết phục được Lục Vũ!

Ít nhất, đã khơi dậy được đủ sự tò mò của Lục Vũ!

Bên cạnh, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, đều nhìn chằm chằm Hoắc Tiên Cô, chờ đợi những lời tiếp theo của bà ta.

Đặc biệt là Ngô Tà, cơ thể thậm chí còn kích động đến mức có chút run rẩy.

Thực ra, hắn cũng giống như Hoắc Tiên Cô, chỉ muốn giải khai bí mật trên người Tam thúc của mình.

Trong tất cả mọi người, chỉ có Lục Vũ theo đuổi cái cuối cùng của cuối cùng, những quá khứ phức tạp, khó tin.....

"Chuyện quá khứ, tôi biết rất nhiều." Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử Lão Cửu Môn, hành động Tứ Cô Nương Sơn tôi đã đích thân trải qua.

Những chuyện các cậu không nghe được từ người khác, tôi đều có thể nói cho các cậu!" Nói đến đây, Hoắc Tiên Cô dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Chuyện cậu đang truy tìm, chuyện Trương gia truy tìm, tôi không biết, tôi cũng không muốn biết, nhưng tôi có thể nói cho cậu những chuyện tôi biết, có thể sẽ giúp được cậu." "Bà có thể nói rồi." "Không được." Hoắc Tiên Cô lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nói ở đây, không có ý nghĩa." Hoắc Tiên Cô lại nhìn Ngô Tà một cái, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, về Bắc Kinh đi, Liên Hoàn hắn cũng không đợi được nữa rồi, thời gian sắp không kịp rồi....." "Liên Hoàn?

Liên Hoàn nào?

Tam thúc!

Có phải bà biết Giải Liên Hoàn ở đâu không!" Nghe thấy hai chữ quen thuộc này, Ngô Tà trong nháy mắt cảm thấy tay chân lạnh ngắt, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng!

"Ừm, cậu không biết?" Hoắc Tiên Cô có chút bất ngờ nhìn Ngô Tà một cái, lại nhìn Lục Vũ, mỉm cười: "Cậu trở nên cẩn thận hơn rồi, tốt hơn nhiều so với lúc tôi gặp lại cậu ở Bắc Kinh, rất tốt." "Tôi đã sắp xếp xe rồi, đi thôi?" Nói xong một câu, Hoắc Tiên Cô vẫy tay, liền thấy mấy chiếc xe từ trong bóng tối lái ra.

Lục Vũ nhìn một cái, lạnh lùng nói: "Hoắc phu nhân thật là có khí thế." Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh phụ họa: "Sao tôi có cảm giác nơi này đều là người của Hoắc lão thái thái?

Lão thái thái, gia sản của bà cũng khá đấy, Hoắc Tú Tú có chồng chưa?

Bà xem tôi thế nào....." Ba ngày sau, Bắc Kinh!

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà sau khi gặp Hoắc Tiên Cô vào đêm hôm đó, tạm thời rời khỏi Quế Hải Ba Nãi, theo bà ta trở về Bắc Kinh.

Tuy nhiên, họ không đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà đi thẳng đến Kiệu Tử hẻm.

Nói ra, Kiệu Tử hẻm Lục Vũ bọn họ cũng không xa lạ gì.

Họ vừa mới nổi danh ở Bắc Kinh, đã từng đại náo một trận ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó được Hoắc Tiên Cô sắp xếp Hoắc Tú Tú, đặt họ ở Kiệu Tử hẻm.

Lần này quay lại, vẫn là đi thẳng đến Kiệu Tử hẻm.

Ngôi nhà lớn ở Kiệu Tử hẻm cũng không có ai, chỉ có một mình Hoắc Tú Tú đứng ở cổng chờ.

Đợi họ vào trong sân lớn, lại có một người đi vào sân.

Nói ra, người đến cũng từng có duyên một mặt với họ, chính là tiểu Hoa của Giải gia, Giải Vũ Thần!

Ngoài ra, không có ai khác.

Gặp mặt trong tình huống này, Ngô Tà ít nhiều có chút bất ngờ, đặc biệt là Giải Vũ Thần đã lâu không gặp, càng khiến hắn bất ngờ.

Ngay cả Vương Bàn Tử, nhìn thấy Giải Vũ Thần cũng có chút bất ngờ, không nhịn được trêu một câu: "Ồ, Hoa cô nương làm việc à?" Giải Vũ Thần cũng mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Boss Vương của công ty TNHH Trộm Mộ Hoàn Cầu, đã nghe danh từ lâu." Vương Bàn Tử toe toét cười, còn định nói gì đó thì Lục Vũ ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Nói ngắn gọn." Giải Vũ Thần nhìn Lục Vũ một cái, lại quay đầu nói với Hoắc Tiên Cô: "Hoắc phu nhân, bà nói hay tôi nói?" "Hay là để tôi nói đi, suy cho cùng cũng là chuyện do những người chúng ta gây ra." Hoắc Tiên Cô thở dài, lại lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Đều là những chuyện đã qua." Nói ra, trên đường từ Bắc Kinh trở về, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngô Tà đều đi cùng xe với Hoắc Tiên Cô.

Trên đường, họ cũng đã thảo luận rất nhiều chuyện về Hoắc Linh, bao gồm Tây Sa, bao gồm Tây Vương Mẫu thành, thậm chí cả Lỗ Vương Cung.....

Trong đó, rất nhiều lúc đều là Ngô Tà nói, Lục Vũ phần lớn thời gian đều là một người nghe, thử từ góc độ của một người ngoài cuộc, xem xét lại những hành động trước đây, xem có thể có phát hiện mới nào không.

"Nhiều năm trước, đã từng có một hành động lớn nhất trong lịch sử trộm mộ....." Không có bất kỳ lời dạo đầu nào, không có bất kỳ lời chào hỏi nào, Hoắc Tiên Cô mở miệng đi thẳng vào chủ đề, bình tĩnh

nói: “Chuyện đó đã thay đổi rất nhiều rất nhiều chuyện, thay đổi vận mệnh của vô số người.” “Hành động lần đó, là do Lão Cửu Môn triển khai, người cầm đầu là Phật Gia.” “Hành động lần đó, là ở Tứ Cô Nương Sơn!” Nghe lời của Hoắc Tiên Cô, biểu cảm của Ngô Tà lập tức trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Chuyện ở Tứ Cô Nương Sơn, hắn chỉ biết đó là “hành động lớn nhất trong lịch sử Lão Cửu Môn”, nhưng chuyện này rốt cuộc đại diện cho điều gì, họ rốt cuộc đã làm gì, Ngô Tà lại hoàn toàn không biết gì.

Hắn hiểu, Hoắc Tiên Cô nhắc đến chuyện này, chắc chắn có liên quan đến một loạt chuyện sau này!

“Ngoài chín nhà của Lão Cửu Môn đều tham gia, còn có rất nhiều người ngoài, cũng đã tham gia hành động lần đó.” “Bởi vì, chưa từng có hành động trộm mộ quy mô lớn như vậy, nên hành động lần này mới được gọi là hành động trộm mộ có quy mô lớn nhất trong lịch sử!” “Hơn nữa, hành động lần đó, thời gian rất lâu, lâu đến mức không giống như trộm mộ, thậm chí giống như một cuộc khảo cổ.” “Trước trước, sau sau, chúng tôi đã ở Tứ Cô Nương Sơn ba năm!” Nghe vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được chen vào hỏi: “Vậy hành động của các người lúc đó là lấy danh nghĩa khảo cổ đi à?” Hỏi xong, lại tự hỏi tự trả lời: “Tôi cũng thừa lời hỏi, với thực lực của Lão Cửu Môn, lấy danh nghĩa một đội khảo cổ cũng không phải là chuyện hiếm.” “Không sai.” Hoắc Tiên Cô không trách Vương Bàn Tử ngắt lời bà, chỉ gật đầu, tiếp tục nói: “Hành động ở Tứ Cô Nương Sơn lần đó, là ‘ông ta’ yêu cầu Trương Đại Phật Gia tổ chức.” “Chuyện cụ thể quá phức tạp, tôi không nói trước, tôi có thể nói cho các cậu biết, thu hoạch lớn nhất của chúng tôi ở Tứ Cô Nương Sơn lần đó, chính là tìm được Chiến Quốc Bạch Thư, do một thương nhân đồ cổ tên là Kim Vạn Đường tiến hành giải mã!” “Người này là em trai của Đại Kim

Nha, nói ra cũng khá có tài, chỉ tiếc là tay quá dài, trộm Chiến Quốc Bạch Thư, bị 'ông ta' giải quyết rồi." "Tuy nhiên, điều này không quan trọng, quan trọng là hành động ở Tứ Cô Nương Sơn, khiến 'ông ta' rất hài lòng, khiến 'ông ta' tiếp tục nghiên cứu của mình." "Đương nhiên, trước đây tôi cũng không biết những chuyện này, chỉ là gần đây khi dọn dẹp phòng làm việc cho Trương Hạo, tôi mới từ một lá thư ông ấy để lại cho tôi, biết được chuyện mà ông ấy theo đuổi." Điều ông ta theo đuổi, rất thẳng thắn, không ngoài trường sinh.

Chương 1212

Nghe đến đây, Lục Vũ không nhịn được chen vào nói: "Trương Hạo mà bà nói là Trương Hạo thật, hay là Giải.....

Giải Liên Hoàn giả dạng?" Hoắc Tiên Cô nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Trương Hạo mà tôi nói, chính là Trương Hạo thật, không phải Giải Liên Hoàn." "Năm xưa, sau khi Trương Đại Phật Gia, Trương Khởi Linh, Trương Nhật Sơn và những người khác mất tích, Tân Nguyệt Phạn Điếm không có người đứng đầu, chính là một miếng bánh lớn.

Lúc đó tôi đang ở Bắc Kinh, không có lý do gì lại bỏ qua chuyện này." "Cho nên, tôi là người đầu tiên đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn tìm nhật ký về hành động ở Tứ Cô Nương Sơn mà Trương Đại Phật Gia để lại." "Nhưng tìm đi tìm lại, tôi chỉ tìm được một tờ giấy Trương Đại Phật Gia để lại, trên đó viết rằng ông ấy đã giao nhật ký cho Trương Khởi Linh, do Trương Khởi Linh mang vào Trương Gia Cổ Lâu, vĩnh viễn niêm phong." Hoắc Tiên Cô hít một hơi, tiếp tục nói: "Cuốn nhật ký đó, thay vì nói là nhật ký hành động, không bằng nói là tất cả những suy đoán, suy luận và kế hoạch của Trương Đại Phật Gia." "Trên đó, ghi lại bí mật của Lão Cửu Môn, ghi lại bí mật của 'ông ta', ghi lại rất nhiều bí mật....." "Không phải..." Vương Bàn Tử không nhịn được ngắt lời Hoắc Tiên Cô, cau mày nói: "Hoắc phu nhân, bà nói những chuyện này thì có liên quan gì đến chúng tôi, lại có liên quan gì đến Tiểu ca nhi chứ?

Hơn nữa chuyện này nghe qua cũng chẳng liên quan gì đến chuyện của chúng tôi ở Quế Hải cả." "Lúc thì Trương Hạo, lúc thì Trương Đại Phật Gia, ai mà nghe hiểu cho được?" "Đừng vội." Hoắc Tiên Cô khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ta đã dùng mười mấy năm, cuối cùng

cũng nghe được lá thư Trương Hạo để lại cho ta, chứng thực được tờ giấy Trương Đại Phật Gia để lại... là giả!" Lục Vũ vốn đang khá bình tĩnh, nghe thấy câu này, sắc mặt lập tức trở nên có phần nặng nề.

"Ý gì đây?" Cuối cùng, cậu vẫn không nhịn được hỏi một câu.

Hoắc Tiên Cô nhìn cậu, bình tĩnh nói: "Từ ngày đầu tiên Trương Hạo tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn đã bắt đầu truy tra chuyện quá khứ, truy tra cậu, truy tra Trương Khởi Linh, truy tra Trương Đại Phật Gia." "Công phu không phụ lòng người, mười năm trước, hắn cuối cùng đã xác định được một chuyện." "Sau hành động ở Tứ Cô Nương Sơn, Trương Khởi Linh và cha cậu bị trọng thương, trực tiếp bị Trương Đại Phật Gia nhốt vào viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc." "Trên danh nghĩa, người được Trần Bì A Tứ cứu ra chỉ là hai kẻ giả mạo..." "Đương nhiên, trong thời gian ở Cách Nhĩ Mộc, các người từng rời khỏi viện điều dưỡng trong một thời gian ngắn." "Theo tư liệu chúng ta tra được, các người đã bị Trương Đại Phật Gia đưa đến Nam Hải." "Đến khi các người xuất hiện lần nữa, tên của cậu là Hà Cửu, đi cùng Trương Khởi Linh, theo bên cạnh Trần Bì A Tứ." "Bất luận là cậu, hay là Trương Khởi Linh, đều không có thời gian quay về Trương Gia Cổ Lâu." "Không có gì là tuyệt đối." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Chúng tôi có thể đến Trương Gia Cổ Lâu trước, rồi mới đến Nam Hải, cũng không có gì mâu thuẫn.

Huống hồ, Trần Bì A Tứ và Trương Đại Phật Gia, chẳng lẽ quan hệ rất tốt?" "Đúng là có khả năng đó." Hoắc Tiên Cô dường như không ngạc nhiên khi Lục Vũ đưa ra nghi vấn như vậy, bà gật đầu, nhẹ giọng nói: "Bề ngoài, Trần Bì A Tứ vẫn luôn vì sư nương 'Nha Đầu' chết mà căm hận Đại Phật Gia, nhưng Trần Bì A Tứ không phải kẻ ngu, ông ta là một kẻ ích kỷ.

Nếu là 'người đó' sắp đặt, Trần Bì A Tứ dù có hận Trương Đại Phật Gia đến đâu cũng không thể không làm!" Cuộc đối thoại của hai

người quá xa xưa, mấy cái tên được nhắc đến trong đó, ngoài Lục Vũ và Hoắc Tiên Cô, ngay cả Hoắc Tú Tú, Ngô Tà, Giải Vũ Thần là con cháu Lão Cửu Môn cũng không rõ.

Mà Lục Vũ cũng chỉ lờ mờ nhớ cái tên này, còn những chuyện xa hơn thì cậu không rõ ràng như vậy.

"Không nói chuyện quá khứ này nữa, chuyện Trương Gia Cổ Lâu rốt cuộc thế nào." Lục Vũ định thần lại, ngắt lời Hoắc Tiên Cô.

Những chuyện quá khứ này quá lộn xộn, đối với việc cần làm hiện tại không có nhiều trợ giúp.

Thay vì vướng bận quá khứ, không bằng đi vào quá khứ, tận mắt xem xét quá khứ.

Hoắc Tiên Cô nhìn Lục Vũ thật sâu, chậm rãi nói: "Trước đây ta đã nói với cậu, mục tiêu của cậu và mục tiêu của ta không giống nhau." "Ta muốn biết Hoắc Linh đã từng trải qua những gì, còn cậu muốn tra những chuyện kỳ lạ kia." Lúc này, Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, yết hầu động đậy, không nhịn được nói: "Thật ra...

ừm... người chết không thể sống lại." Vương Bàn Tử cuối cùng vẫn không nói ra những lời không nên nói.

Hoắc Tiên Cô mặt không biểu cảm, ánh mắt luôn đặt trên người Lục Vũ, bình tĩnh nói: "Thật ra, sau sự kiện Ba Nãi, Hoắc Linh đã không còn là Hoắc Linh nữa." "Thực tế, con gái ta chưa bao giờ đến Tây Sa Nam Hải.

Người đi cùng đội khảo cổ đến Tây Sa Nam Hải, không phải là Hoắc Linh." "Hoắc Linh thật sự, có lẽ vẫn còn ở lại Ba Nãi!

Con bé chưa từng đến Tây Sa Nam Hải, càng chưa từng đến Cách Nhĩ Mộc..." Hoắc Tiên Cô cuối cùng cũng nói ra bí mật lớn nhất mà bà tra được!

Câu nói này khiến sắc mặt Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều thay đổi!

Hoắc Linh thật sự ở Ba Nãi, vậy người mà họ cất trong "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" là ai?

Là người nào?

Trong chuyện này, có phải có âm mưu gì không?

Vương Bàn Tử lập tức không nhịn được hỏi: "Hoắc phu nhân, bà có nhầm không đấy?

Có người mạo danh con gái bà mà lúc đó bà không biết sao?" Hoắc Tiên Cô liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, nói: "Lúc đó, quan hệ giữa ta và Hoắc Linh không tốt, nên không để ý nhiều như vậy." Lời của bà không phải là nói dối.

Chính vì vậy, trong lòng bà có áy náy, bà muốn bù đắp, muốn tìm được con gái mình trước khi sinh mệnh kết thúc, giải khai những bí ẩn xảy ra trên người con bé, ít nhất để bản thân có thể yên lòng một chút, có thể mang theo sự áy náy này đến một thế giới khác một cách minh bạch.

Cũng chính vì vậy, bà mới thay đổi kế hoạch trước đây của mình trong giai đoạn này, đẩy nhanh tiến độ, dùng một cách vô cùng thô bạo, thậm chí dã man, có thể nói là đột ngột xuất hiện như "Thiên Thụ" không hề liên quan, để thỉnh cầu Lục Vũ giúp bà tiến vào Trương Gia Cổ Lâu!

"Vậy bà gọi chúng tôi từ Ba Nãi về làm gì, chúng tôi ở đó vào Trương Gia Cổ Lâu cũng không trễ chút nào, vừa kịp." Vương Bàn Tử vẻ mặt bất mãn nhìn Hoắc Tiên Cô, nói: "Bây giờ bị bà làm cho một phen, còn phải quay về đi một vòng, không phải là lãng phí thời gian sao?" Hoắc Tiên Cô nhìn Vương Bàn Tử, nhẹ giọng nói: "Ngay

từ đầu, ta đã nói với các cậu về chuyện Tứ Cô Nương Sơn.

Bởi vì, Trương Gia Cổ Lâu và Tứ Cô Nương Sơn vì một lý do nào đó mà ta không thể hiểu được, đã liên kết với nhau." "Muốn vào Trương Gia Cổ Lâu, bắt buộc phải có một đội khác đồng thời tiến vào Tứ Cô Nương Sơn!" Tứ Cô Nương Sơn nằm ở đất Thục.

Từ xưa đã có câu, đường Thục khó đi.

Tứ Cô Nương Sơn chính là đại diện cho "đường Thục khó đi".

Con đường men theo sườn núi, một bên là vực sâu vạn trượng, tầm nhìn phía trước cực kỳ tốt!

Xa xa, những ngọn núi xanh biếc, cùng với ngọn núi tuyết khổng lồ trắng tinh hùng vĩ, màu xanh thẫm và màu trắng của tuyết chưa bao giờ hòa hợp đến thế.

Nhìn từ xa, những ngọn núi ẩn hiện trong mây mù, thậm chí còn đẹp hơn cả Côn Luân và Trường Bạch.

Nói chính xác, cả vùng tuyết Côn Luân và Trường Bạch đều mang lại cảm giác bá khí, trong khi Tứ Cô Nương Sơn lại khiến người ta cảm thấy vô cùng dịu dàng và bí ẩn.

Lần này, Lục Vũ và mọi người chia nhau hành động.

Hoắc Tiên Cô dẫn theo Ngô Tà, cùng với một nhóm người do bà chuẩn bị, hành động ở Ba Nãi, Quế Hải.

Hơn nữa, không chỉ có Ngô Tà, mà còn có Giải Liên Hoàn giả dạng "Trương Hạo"!

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần và những người khác thì đến Tứ Cô Nương Sơn.

Ban đầu theo ý của Lục Vũ, cậu muốn đến Trương Gia Cổ Lâu hơn.

Chương 1213

Bởi vì, cậu chỉ vừa mới bắt đầu khám phá Trương Gia Cổ Lâu, nơi đó lại là cổ lâu của nhà họ Trương, bên trong có thể ẩn giấu rất nhiều bí mật, thậm chí có khả năng giúp cậu nhớ lại nhiều chuyện trong quá khứ...

Chỉ có điều, cậu mà đi thì chắc chắn sẽ không để Vương Bàn Tử hành động một mình, mà Giải Liên Hoàn, Hoắc Tiên Cô đều rất tò mò về Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng chỉ dựa vào Giải Vũ Thần và Ngô Tà hai người thì khó mà giải quyết được vấn đề ở Tứ Cô Nương Sơn.

Nói chính xác, Lục Vũ bắt buộc phải đến Tứ Cô Nương Sơn.

Nguyên nhân trong đó Hoắc Tiên Cô không nói, chỉ bảo Lục Vũ đến đó sẽ hiểu.

Hơn nữa, lần này sẽ giải mã được Trương Gia Cổ Lâu, cậu có thể sau khi xong việc ở Tứ Cô Nương Sơn rồi đi gấp đến Trương Gia Cổ Lâu, sẽ không lỡ việc gì cả.

Nói đi nói lại, Lục Vũ cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của Hoắc Tiên Cô, dẫn Vương Bàn Tử đến Tứ Cô Nương Sơn.

Đoạn đường cuối cùng đến đích, xe cộ không thể đi qua, chỉ có thể dựa vào xe máy.

Giải Vũ Thần đã sớm sắp xếp ổn thỏa, để Tiền Tiếu thuê người sẵn.

Sau khi xe dừng lại, họ trực tiếp đổi sang xe máy, tiếp tục đi về phía trước, hướng đến đích cuối cùng.

Vào ngày thứ ba ở đất Thục, họ cuối cùng cũng trèo non lội suối,

đến được đích cuối cùng.

Tứ Cô Nương Sơn có phần khác với dự tính của Lục Vũ, nơi đây không phải rừng sâu núi thẳm, vẫn có rất nhiều điểm du lịch thương mại, các cơ sở như khách sạn.

Hơn nữa, cảm giác nơi đây có chút tương tự với Thập Vạn Đại Sơn, cảm giác vẫn khá dễ chịu.

Quan trọng nhất là, họ nhìn thấy một con đường nhựa hoàn chỉnh...

Vương Bàn Tử lúc đó liền không vui, cứ thế nhìn chằm chằm Giải Vũ Thần hỏi: "Này Hoa nhi gia, cậu dẫn đường kiểu gì vậy?" Giải Vũ Thần cười khổ giải thích: "Đều là theo bản đồ Hoắc phu nhân đưa, tôi sợ tìm sai chỗ nên không dám đi đường tắt." "Đúng là nhân tài." Vương Bàn Tử không nhịn được đảo mắt một cái, rồi chỉ tay về phía khách sạn lớn không xa: "Được rồi, đi thôi, đến nghỉ ngơi trước, tắm rửa, thay quần áo, ăn cơm, chúng ta mua vé vào núi luôn, đỡ bị coi là trốn vé." "Bàn gia ta mất mặt không nổi đâu!" Trên trán Giải Vũ Thần lại xuất hiện thêm vài vạch đen, cau mày khuyên: "Bên Hoắc phu nhân sắp đến Ba Nãi rồi..." "Vậy thì để bà ta chờ." Lục Vũ nhẹ nhàng nói một câu, cũng không quan tâm Giải Vũ Thần nói gì, chỉ dẫn Vương Bàn Tử đến khách sạn sang trọng dưới chân núi.

Đến khách sạn, nhìn thấy những cô gái Thục xinh đẹp rực rỡ, Vương Bàn Tử càng vui hơn, hớn hở tán gẫu với các cô gái, dường như muốn gột rửa hết sự mệt mỏi vì nửa ngày ngồi xe máy xóc nảy.

Giải Vũ Thần thật sự có chút không chịu nổi tác phong của Vương Bàn Tử, không nhịn được nhắc nhở anh ta: "Chúng ta còn có việc chính phải làm, cậu làm vậy không phải là lỡ việc sao?" Vương Bàn Tử lại đảo mắt một cái, bực bội nói: "Việc chính lớn bằng trời, không nghỉ ngơi cho tốt thì làm được cái quái gì?" "Bàn gia ta nói câu

không dễ nghe, với cái trạng thái tinh thần của cậu bây giờ, vào núi thì làm được trò trống gì?" Giải Vũ Thần cau mày nói: "Trạng thái tinh thần của tôi không có vấn đề, bây giờ vào núi không hề ảnh hưởng gì, hơn nữa đường chúng ta đi khác với đường của du khách, các người làm vậy là lãng phí thời gian." Vương Bàn Tử dứt khoát không thèm để ý đến Giải Vũ Thần, trực tiếp gọi Lục Vũ đến nhà hàng, rồi gọi những món đặc sản địa phương.

Giải Vũ Thần không còn cách nào khác, chỉ có thể buồn bực ngồi sang một bên.

Nhưng mà...

đồ ăn vừa được dọn lên, mấy người còn chưa kịp ăn một miếng, thì thấy có người hoảng hốt chạy vào nhà hàng!

Người đó vừa vào đã chạy về phía họ.

Đương nhiên, không phải tìm họ, mà là tìm quản lý nhà hàng vừa mới đến.

Vì khoảng cách không xa, người đó lại không cố ý hạ thấp giọng, Lục Vũ và mấy người đều nghe được đại khái.

"Quản lý, có chuyện rồi, ông Cừu Đức Khảo và mọi người vào núi đã hai ngày, vừa rồi tôi lại gọi điện thoại, đã mất liên lạc hai tiếng rồi, chúng ta phải báo cáo thôi, ông ấy là khách nước ngoài, cứ thế này..." Ba chữ "Cừu Đức Khảo" đã đủ để thu hút sự chú ý của mấy người.

Ngay cả Tiểu Hoa Giải Vũ Thần, lúc này cũng tỏ ra rất hứng thú, tiếc là quản lý nhà hàng đã dẫn nhân viên sang một bên, họ cũng không nghe được đoạn sau.

Im lặng một lúc, Giải Vũ Thần không nhịn được hỏi: "Cừu Đức Khảo cũng đến rồi, chúng ta còn không đi sao?

Đích đến của ông ta, e rằng cũng giống chúng ta...” Ngoài dự liệu của Vương Bàn Tử và Giải Liên Hoàn, Lục Vũ hoàn toàn không có ý định đứng dậy, dứt khoát đáp lại hai chữ: “Không đi.” Câu trả lời này, đừng nói Giải Vũ Thần không ngờ tới, ngay cả Vương Bàn Tử cũng không nghĩ đến.

Cừu Đức Khảo, ông chủ của công ty A Ninh, từng có quan hệ mật thiết với Lão Cửu Môn, luôn theo đuổi trường sinh, dường như còn có mối liên hệ khó hiểu nào đó với “người đó” và “Uông gia”.

Ông ta xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải chỉ đơn giản là đến du lịch!

Bây giờ Lục Vũ lại không chút do dự, dứt khoát đưa ra câu trả lời phủ định.

Vương Bàn Tử gãi đầu, không nhịn được hỏi: “Tiểu ca, cái này...” “Món ăn còn chưa ăn xong.” Nghe câu này, Vương Bàn Tử lập tức không nói nữa.

Giải Vũ Thần cau mày nhìn Lục Vũ, cảm thấy suy nghĩ của Lục Vũ có lẽ không đơn giản như vậy.

Trong lúc anh ta do dự, thì thấy Lục Vũ đã lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Ngay khi điện thoại được kết nối, Lục Vũ không nói một câu khách sáo nào, ngay cả một tiếng “xin chào” cũng không có, trực tiếp hỏi: “Cừu Đức Khảo đang ở đâu?” Một lát sau, Lục Vũ cúp điện thoại, nhẹ giọng nói: “Cừu Đức Khảo vẫn ở Tam Phiên Thị, chưa đến đây.” “Vậy là có người mạo danh?” Giải Vũ Thần hơi cau mày, khẽ nói một câu.

Còn định nói gì thêm thì nhân viên phục vụ đến dọn món, anh ta cũng không tiện nói gì thêm.

Sau khi món ăn được dọn lên, Lục Vũ càng dứt khoát hơn, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện của Cừu Đức Khảo, chỉ cùng Vương Bàn Tử nói những chuyện phiếm như món ăn không tệ.

Còn về việc chính, một câu cũng không đề cập.

Khoảng một tiếng sau, Lục Vũ và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng ăn xong.

Lúc này, Giải Vũ Thần cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi một câu không đầu không đuôi: "Vì cha tôi sao?" Ý của anh ta rất đơn giản.

Anh ta muốn biết Lục Vũ có phải vì chuyện của Giải Liên Hoàn nên không tin tưởng anh ta, mới cố tình trì hoãn hành động ở Tứ Cô Nương Sơn.

Chương 1214

Lục Vũ không nói gì, nhưng biểu cảm của Vương Bàn Tử bên cạnh, về cơ bản đã khẳng định suy đoán của Giải Vũ Thần.

Hơn nữa, không chỉ là Giải Vũ Thần, người của Lão Cửu Môn, Vương Bàn Tử không tin tưởng một ai.

Ngay cả Ngô Tà ngây thơ vô tội, anh ta cũng không thể tin tưởng vô điều kiện.

"Không phải." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, đưa ra một câu trả lời phủ định.

Lời vừa dứt, Giải Vũ Thần đột nhiên chú ý thấy trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia khác thường.

Anh ta hơi sững sờ, vô thức quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của Lục Vũ.

Chỉ thấy, có một nam một nữ, trông như một cặp vợ chồng, đang từ cửa nhà hàng chậm rãi đi vào, ngồi xuống cách họ mấy bàn.

Anh ta nhìn hai người đó, cảm thấy có chút quen mắt.

Nhưng khi Vương Bàn Tử nhìn thấy hai người đó, mắt trợn tròn, cằm suýt rớt xuống đất.

Giây phút này, anh ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao Lục Vũ không đi truy tìm Cừu Đức Khảo, không vội vào Tứ Cô Nương Sơn.

Không phải vì Cừu Đức Khảo giả, mà là vì cặp vợ chồng kia trông rất giống Lục Vũ!

Nói chính xác hơn, cặp vợ chồng đó chính là cha mẹ của Lục Vũ mà Vương Bàn Tử từng gặp ở Tam Phiên Thị!

Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, đang định nói gì đó thì Lục Vũ khẽ lắc đầu, ra hiệu cho Vương Bàn Tử đừng nói nhiều.

Vương Bàn Tử hiểu ý, không nói gì, chỉ tự mình ăn thức ăn.

Dù sao lần hành động này, trên người họ đều mang theo Dịch Dung Lệnh, cũng không sợ bị người khác nhận ra.

Lục Vũ vừa ăn cơm, vừa kín đáo quan sát hai người đó.

Trong khoảng thời gian này, vì bận rộn với đủ loại chuyện, cậu đã từng quên mất cha mẹ mình.

Cặp cha mẹ đã sống không biết bao nhiêu năm này, bao nhiêu năm qua, vẫn luôn giữ dáng vẻ này, không hề thay đổi!

Đương nhiên, họ không phải trường sinh bất lão, mà là phẫu thuật thẩm mỹ, dịch dung.

Sự tồn tại của họ, có thể liên quan đến cậu, cũng có thể liên quan đến Uông gia, còn có khả năng liên quan đến con chó đó.

Nói chung, khi Lục Vũ đến Tứ Cô Nương Sơn lần này, nghe được chuyện này từ miệng "Sơ Nhất", cậu đã quyết định xem họ trước, rồi mới đến nơi truyền thuyết đó!

"Tôi đi vệ sinh." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên đứng dậy, đi thẳng về phía nhà vệ sinh.

Sau khi vào nhà vệ sinh, cậu lấy ra thanh Thừa Ảnh Kiếm, ẩn đi thân hình, đi thẳng đến bên cạnh cặp vợ chồng kia.

Cặp vợ chồng ngồi đó như những cặp vợ chồng bình thường, tùy ý trò chuyện, chờ món ăn, hoàn toàn không biết Lục Vũ đang ở ngay bên cạnh họ.

Lục Vũ nheo mắt, đang do dự có nên đưa hai người này vào "Sơn Hà Đồ" không, thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ sảnh lớn của

khách sạn bên ngoài nhà hàng.

Ngay sau đó, liền thấy một ông già mặc vest, trong sự hộ tống của mấy người đi từ bên ngoài vào.

Người này, chính là...

Cừu Đức Khảo!

Ngay lúc Lục Vũ đang trầm ngâm, Cừu Đức Khảo đã đi tới, trực tiếp ngồi xuống bàn phía trước vị trí cha mẹ Lục Vũ ngồi.

Nói chính xác, ông ta và cha của Lục Vũ ngồi lưng tựa lưng.

Cừu Đức Khảo vừa xem thực đơn, vừa nói: "Lục tiên sinh, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?" "Vừa đến khách sạn, nghe nói ông Cừu Đức Khảo mất tích trong núi, tôi còn có chút lo lắng." "Điện thoại vệ tinh hết pin, không ngờ lại gây ra phiền phức không cần thiết như vậy.

Sớm biết thế, nên mang thêm hai chiếc điện thoại vệ tinh mới phải." Cừu Đức Khảo nói đơn giản vài câu, rồi chuyển chủ đề, hỏi: "Lục tiên sinh, Lục phu nhân, lần này hai vị cho tôi đến Tứ Cô Nương Sơn, là vì sao?" Cha của Lục Vũ đang định mở miệng, thì nhân viên phục vụ đến dọn món, ông ta liền không nói gì nữa.

Chờ đến khi nhân viên phục vụ rời đi, ông ta mới vừa ăn, vừa thản nhiên nói: "Không có gì, chỉ là lâu rồi không gặp Cừu tiên sinh, có chút nhớ nhung." "Lục tiên sinh thật biết đùa." Im lặng một lúc, Cừu Đức Khảo lạnh lùng nói: "Được Lục tiên sinh nhớ nhung, thật sự khiến tôi không vui nổi." "Nói đến chuyện này, Cừu tiên sinh cho nổ nhà của mình, ngược lại khiến tôi có chút bất ngờ." Chuyện này, Lục Vũ cũng quan tâm, lập tức dồn ánh mắt vào người "cha" của mình.

Trên mặt "cha" của Lục Vũ lộ ra một nụ cười kỳ quái, thản nhiên nói: "Uông tiên sinh bảo chúng tôi cho nổ, sao có thể không nổ chứ?

Ngài nói có phải không, Ngô tiên sinh?" Một câu nói xong, cha mẹ của Lục Vũ, cả hai đều nghiêng đầu, đập mạnh xuống bàn, phát ra một tiếng "bịch"!

Sự thay đổi đột ngột này, không chỉ Lục Vũ không ngờ tới, mà Cừu Đức Khảo cũng không nghĩ đến!

Ông ta quay đầu lại nhìn một cái, đưa tay thăm dò cổ của Giải Liên Hoàn, sắc mặt tái mét.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, biểu cảm của ông ta đã trở lại bình thường, lại giả vờ hoảng hốt, la lớn: "Phục vụ, phục vụ..." Thấy vậy, Lục Vũ cau mày, trực tiếp quay lại nhà vệ sinh, rồi từ nhà vệ sinh đi ra.

Sau khi quay lại chỗ ngồi, Lục Vũ ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Giải Liên Hoàn, ba người giả vờ như đám đông hiếu kỳ qua xem một cái, rồi nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Ra khỏi nhà hàng, Vương Bàn Tử lập tức không kìm được, hỏi: "Tiểu ca, vừa rồi là ý gì?

Chương 1215

Chúng ta không theo dõi tiếp sao?

Cừu Đức Khảo đó là ai giả mạo?

Hai người kia đều chết rồi, chuyện quan trọng như vậy...” Lục Vũ không thèm nhìn Vương Bàn Tử, thậm chí không có ý định quay về phòng, trực tiếp nói: “Nếu không có gì bất ngờ, Cừu Đức Khảo là do Ngô Nhị Bạch hoặc Ngô Tam Tỉnh giả mạo.

Bất kể là ai, tôi đều không muốn tiếp xúc với ông ta, còn về hai người kia, cái chết quá kỳ quặc, quá có vấn đề, tôi sợ là kế nghi binh, nên chúng ta lên núi ngay!” “Đừng đùa nữa, lên núi muộn thế này rất nguy hiểm, rất dễ bị lạc đường.

Hơn nữa, trời tối đen như mực, rất dễ xảy ra chuyện!” Giải Vũ Thần nghe đề nghị của Lục Vũ, lập tức đưa ra ý kiến phản đối, cau mày nói: “Tứ Cô Nương Sơn không giống những nơi khác, sơ suất một chút là có thể mất mạng, năm đó Lão Cửu Môn không biết có bao nhiêu người chết ở đây, ngay cả cậu cũng bị trọng thương...” Lục Vũ không nói thêm lời nào, chỉ nhìn Giải Vũ Thần, nhàn nhạt nói: “Một là đi ngay bây giờ, hai là tôi tìm xe đến Ba Nãi ngay.” “Cậu...” Giải Vũ Thần lập tức nghẹn lời, không nói một tiếng, gọi điện thoại cho thuộc hạ, bảo họ chuẩn bị.

Chờ anh ta gọi điện thoại xong, Lục Vũ lại lên tiếng: “Còn một chuyện nữa, bảo họ mang trang bị...” Chưa đợi Lục Vũ nói xong, Giải Vũ Thần đã xua tay, nói: “Họ đều là người chuyên nghiệp, đã tìm được ngựa thồ, trang bị đều ở trên ngựa, cậu không cần lo lắng.” “Tôi không nói đến ngựa thồ.” Lục Vũ liếc nhìn Giải Vũ Thần một cái, nhàn nhạt nói: “Bảo họ mang trang bị cậu cần đến đây, rồi có thể đi,

lên núi chỉ cần ba chúng ta là đủ.

Còn ngựa thồ, cũng không cần." "Cậu đùa à?" Giải Vũ Thần không thể tin nổi nhìn Lục Vũ, thầm nghĩ Lục Vũ có vấn đề về đầu óc không?

Tứ Cô Nương Sơn là nơi nguy hiểm như vậy, mà cậu ta lại không mang theo thuộc hạ?

"Nếu chúng tôi biết vị trí, thật ra cậu cũng không cần đi." Vương Bàn Tử liếc nhìn Giải Vũ Thần một cái, nhàn nhạt nói: "Đừng tưởng Lão Cửu Môn các người chuyên nghiệp lắm, Tiểu ca chuyên nghiệp hơn các người gấp vạn tám nghìn lần." "Trộm mộ, xuống đất không phải là chuyện đùa, cậu có biết một quyết định sai lầm, có thể sẽ mang lại hậu quả khó mà tưởng tượng được không?" "Cậu làm ăn thì giỏi, thăng quan phát tài, chúng tôi mới giỏi." Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không nói, liền nói thêm hai câu.

Giải Vũ Thần mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm Lục Vũ một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu, đồng ý đề nghị của Lục Vũ, chỉ nhắc nhở Lục Vũ một câu: "Lần này, rất có thể là cơ hội duy nhất, nếu bên này thất bại, bên kia cũng thất bại, bí mật của Trương Gia Cổ Lâu, rất có thể sẽ vĩnh viễn không thể giải mã được.

Ký ức cậu đánh mất, cũng rất có thể không thể tìm lại được..." ...

Khoảng nửa tiếng sau, thuộc hạ của Giải Vũ Thần mang đồ đến nơi hẹn, Giải Vũ Thần bảo họ để đồ lại, rồi bảo họ dắt ngựa thồ đi, sắp xếp cho họ nghỉ ngơi ở gần đó.

Sau đó, nhìn đống đồ trên đất nói: "Nhiều đồ như vậy, tôi không thể một mình mang hết được...

Hả?" Câu nói này còn chưa dứt, thì thấy Lục Vũ sờ mấy cái vào đống đồ đó, tất cả đồ vật đều biến mất không thấy tăm hơi!

Cảnh tượng này khiến Giải Vũ Thần suýt kinh ngạc rớt cằm, buột miệng: "Thần khí!" Lục Vũ, Vương Bàn Tử đều không nói gì, chỉ gọi Giải Vũ Thần cùng xuất phát.

Thật lòng mà nói, khi Giải Vũ Thần đến đây lần này, anh ta cảm thấy mình đã hiểu đủ về Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Nhưng chỉ trong nửa ngày hôm nay, anh ta đã phát hiện ra tất cả tư liệu về hai người mà mình thu thập được đều sai cả...

Không nói đến việc họ có chuyên nghiệp trong việc trộm mộ xuống đất hay không, chỉ riêng trang bị này, đã mạnh hơn anh ta không biết bao nhiêu.

Người có trang bị như vậy, có thể là người đơn giản sao?

Có thể là người trong tư liệu của anh ta, dựa vào sự giúp đỡ của Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh mới dần dần nổi bật lên sao?

Lúc này, Giải Vũ Thần cuối cùng cũng hiểu được câu nói mà Hoắc Tiên Cô nói với anh ta trước khi chia tay: "Đừng coi thường Lục Vũ, Trương Hạo từ ngày đầu tiên tìm thấy cậu ta, đã muốn giao Tân Nguyệt Phạn Điếm cho cậu ta.

Năng lực của cậu ta, ngay cả Trương Hạo cũng phải khâm phục..." Sáng sớm, nắng đẹp.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần ba người theo lộ trình đánh dấu trên bản đồ vào núi, men theo chân vách đá, không ngừng tiến về phía trước.

Giải Vũ Thần đi trước dẫn đường.

Đi được một lúc, anh ta đột nhiên dừng lại, vạch những cành cây trên vách núi ra, quay đầu lại nói với họ: "Sắp đến nơi rồi." "Cuối cùng cũng sắp đến, không đến nữa là Bàn gia ta buồn ngủ rồi." Vương Bàn Tử thản nhiên lẩm bẩm một câu, vừa đi về phía trước,

vừa quan sát những hang động xuất hiện trên vách núi, thuận miệng hỏi: "Tiểu Hoa, hang động có sách lụa mà bà Hoắc tìm thấy là cái nào?" Giải Vũ Thần lắc đầu, nói: "Năm đó bà cụ cũng không phải tự mình lên đây, hơn nữa đã nhiều năm như vậy rồi, cho dù năm đó có để lại dấu hiệu gì e rằng cũng đã mất hết rồi." "Theo lời bà cụ, vị trí của hang động đó nên ở đoạn giữa, và vị trí rất cao, chúng ta chỉ có thể tìm kỹ thôi." "Này Tiểu Hoa, công tác chuẩn bị của cậu cũng quá kém rồi đấy." Vương Bàn Tử liếc nhìn vách đá, liền cảm thấy có chút chóng mặt hoa mắt, không nhịn được rụt chân lại.

Việc làm trên cao như thế này, thật sự không hợp với Bàn gia anh ta!

"Có thể lấy trang bị ra rồi, chúng ta phải tìm kiếm từ đây, lục soát hết tất cả các hang động, cho đến khi tìm được cái đúng." Giải Vũ Thần quay đầu lại nhìn Lục Vũ, không quan tâm đến suy nghĩ của Vương Bàn Tử.

Lục Vũ cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy hết trang bị của Giải Vũ Thần ra, nào là dây thừng, móc leo núi, đinh mèo các loại, đầy đủ cả.

"Người chuyên nghiệp đúng là người chuyên nghiệp, khâm phục, khâm phục." Vương Bàn Tử nhìn những thứ Giải Vũ Thần chuẩn bị, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

"Tôi còn chuẩn bị thêm hai bộ nữa, hai người có cần không?

Hay là hai người có phương pháp khác?" Giải Vũ Thần vừa nói xong, Vương Bàn Tử đã vội vàng nói: "Không cần Hoa gia lo lắng, Bàn gia tôi vẫn quen dùng phi hổ trảo." Không thể phủ nhận, trang bị leo núi chuyên nghiệp mà Giải Vũ Thần chuẩn bị rất tốt, nhưng Vương Bàn Tử đi theo Lục Vũ nam chinh bắc chiến, đủ loại gian nan hiểm trở, đều dựa vào phi hổ trảo mà đi một mạch không trở ngại.

Ngay cả bây giờ là một vách đá không có bảo hộ, anh ta cũng thà dùng phi hổ trảo, chứ không muốn dùng trang bị leo núi chuyên nghiệp mà Giải Vũ Thần chuẩn bị.

Giải Vũ Thần cũng không bận tâm, sau khi treo trang bị xong, trực tiếp lên tiếng: "Lục Vũ, nếu cậu không có vấn đề gì, chúng ta bắt đầu tìm kiếm nhé?" Nói đến đây, từ khi đến Tứ Cô Nương Sơn, Lục Vũ trở nên ít nói, trước đó gặp "cha mẹ", "Cừu Đức Khảo", cậu cũng không nói thêm gì nhiều.

Còn bây giờ, nghe lời của Giải Vũ Thần, cậu chỉ quay đầu nhìn một cái, chỉ tay về phía trước, nói: "Nếu đã nói là ở đoạn giữa, vậy thì đừng lãng phí thời gian tìm kiếm từ đây." Giải Vũ Thần còn muốn nói gì đó, Lục Vũ đã bám sát vách đá, đi về phía trước.

Đi dọc đường, tiến lên mấy chục mét, đột nhiên dừng lại.

Phía trên, có một hang động, cậu lờ mờ có thể nhìn thấy oán khí không tan.

Nếu không có gì bất ngờ, nơi có oán khí không tan đó, rất có thể chính là nơi họ cần tìm.

Dù sao, Lão Cửu Môn năm xưa thương vong thảm trọng!

Đừng nói oán khí, oan hồn cũng nên để lại rất nhiều mới đúng!

Giải Vũ Thần không tin lắm vào lời của Lục Vũ, nhưng nghĩ lại, lúc này để Lục Vũ bẽ mặt một phen, thời gian còn lại anh ta cũng dễ nói chuyện với Lục Vũ hơn, tránh cho cậu ta cứ luôn có ý kiến khác mình, ảnh hưởng đến tiến độ chung.

Chương 1216

Thế là, Giải Vũ Thần cũng không nói gì nữa, mặc cho Lục Vũ móc phi hổ trảo, giống như một con tắc kè, nhẹ nhàng đi vào hang động.

Lục Vũ đứng trên đó, cúi đầu nhìn xuống, nói: "Đến đi, chính là chỗ này rồi, không cần tìm nữa." "Cậu nói gì?" Giải Vũ Thần giật mình, đầu óc ong ong!

Đùa kiểu gì vậy!

Lần này, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến gian khổ mười ngày nửa tháng, Lục Vũ vừa đến nơi, đi một vòng, chỉ một câu nói nhẹ bẫng như vậy, đã tìm thấy rồi?

Trong lúc anh ta ngẩn người, Vương Bàn Tử cười toe toét, đáp một tiếng, rồi trực tiếp theo sợi dây thừng Lục Vũ vừa ném xuống, nhẹ nhàng leo lên.

"Mô Kim Hiệu Úy...

đúng là có chút bản lĩnh." Nhìn bóng dáng hai người, Giải Vũ Thần lẩm bẩm một câu.

"Tiểu Hoa gia, nắm lấy dây thừng, Bàn gia tôi kéo cậu lên." "Ừm?

A, được!" Giải Vũ Thần suy nghĩ một chút, không từ chối ý tốt của Vương Bàn Tử, móc dây thừng vào người, ra hiệu cho Vương Bàn Tử có thể hành động.

Phía trên, Vương Bàn Tử vừa kéo, vừa lẩm bẩm: "Kéo Hoa gia, kéo Hoa gia, kéo được một tiểu Hoa nhi gia, tiểu Hoa gia tuổi vừa hai lăm, gả cho một bà già yêu quái..." Nghe anh ta lẩm bẩm, trên trán Giải Vũ Thần xuất hiện thêm vài vạch đen, có chút bất lực đau đầu.

Nhưng mà, khi anh ta được Vương Bàn Tử kéo lên, nhìn thấy tình

hình trong hang động, lập tức không còn tâm trạng để so đo với Vương Bàn Tử nữa.

Suy nghĩ của anh ta giống hệt Lục Vũ, đã tìm đúng chỗ rồi!

Dù chưa xem tình hình của các hang động khác, nhưng hang động này xung quanh có dấu vết gia cố nhân tạo rất rõ ràng!

Hang động chỉ cao bằng nửa người, bên trong sâu hun hút, ước chừng khoảng năm sáu mét, ở vị trí cửa hang có thể nhìn thấy một bộ hài cốt đang ngồi xếp bằng!

Nói chính xác, cũng không phải là hài cốt đang ngồi.

Hình người đúng là đang ngồi, nhưng lại mặc một bộ áo giáp sắt, bị giam cầm trong đó, nên vẫn duy trì được hình người hoàn chỉnh...

Lục Vũ nghe thấy tiếng của Giải Vũ Thần, quay đầu lại nhìn anh ta, nhẹ giọng hỏi: "Người này, là Kim Vạn Đường sao?" "Chắc là vậy." Giải Vũ Thần khom người, bò đến gần xem xét kỹ tình hình của bộ áo giáp sắt, nói: "Bà cụ đã nói, Kim Vạn Đường bị xử lý, cuối cùng để lại ở cửa hang làm dấu hiệu." "Phải nói, tay nghề rèn sắt của 'người đó' cũng khá tốt đấy, có tay nghề rèn sắt này, làm chút chuyện đứng đắn sớm đã phát tài rồi." Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, rồi lại quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, nơi họ phát hiện sách lụa năm đó, là ở đằng kia phải không." Theo ánh sáng đèn pin, có thể thấy vách núi ở góc tường lồi lõm, dấu vết khai thác nhân tạo rất rõ ràng, chắc hẳn là nơi phát hiện sách lụa.

So với góc đó, Lục Vũ hứng thú hơn với vách núi sau lưng "Kim Vạn Đường".

Vách núi đó có mấy vết nứt bùn không đều, không ăn nhập gì với vách đá của hang động.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, không nói một lời, trực tiếp lấy ra đoản

kiếm, nhẹ nhàng cạo lớp bùn trên bề mặt, để lộ ra thứ bên trong.

Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra sự khác biệt bên trong, không khỏi khẽ "ờ" một tiếng, nói: "Tay nghề này có hơi quá đáng rồi đấy, còn dùng xi măng bịt cả hang động lại, đây là không cho người khác đường sống à." Bên cạnh, Giải Vũ Thần nhẹ giọng giải thích: "Chưa chắc họ muốn bịt, theo lời bà cụ, giai đoạn cuối cùng của toàn bộ hành động đã xảy ra biến cố cực lớn, dẫn đến Lão Cửu Môn thương vong thảm trọng." "Lúc đó, bà cụ ở dưới núi, không biết trên núi cụ thể đã xảy ra chuyện gì." Vương Bàn Tử không nhịn được đảo mắt một cái, lầm bầm: "Đã bảo Lão Cửu Môn không chuyên nghiệp, cái gì cũng không biết đã lao vào làm.

Tại sao bịt vách đá lại, cũng không nói." Lục Vũ không quan tâm Vương Bàn Tử nói gì, dường như cũng không để ý đến lời của Giải Vũ Thần, trực tiếp lấy ra "Khuông Hành Tạc", bắt đầu động thủ với lớp xi măng, hoàn toàn coi hai người còn lại như không khí.

"Khuông Hành Tạc" dùng để đào hang thì tuyệt đối hữu dụng.

Nhìn qua có vẻ như chỉ đục nhẹ mấy cái, một mảng xi măng lớn đã rơi xuống.

Dưới ánh sáng đèn pin, những khối xi măng còn lại trên vách núi có chút ngả vàng, không còn là màu xám tro nữa.

Lục Vũ tay không ngừng, liên tiếp đào vào trong thêm mấy cái.

Sâu khoảng nửa mét, màu sắc của xi măng trở nên vô cùng kỳ dị... màu đỏ!

Vương Bàn Tử nói trước: "Hào phóng thế, dùng máu trộn với xi măng à?" Giải Vũ Thần bên cạnh lại hoàn toàn không thể bình tĩnh như vậy, anh ta nhìn kỹ một lúc, hít một hơi khí lạnh, chậm rãi nói: "Không phải dùng máu trộn với xi măng, bên ngoài không có máu,

những máu này là từ bên trong thấm ra.

Sự cố nghiêm trọng năm đó, chính là xảy ra ở đây...” Chuyện năm đó, Lục Vũ là người đã trải qua, chỉ tiếc là cậu đã hoàn toàn không còn ấn tượng.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, rồi lại nhìn Giải Vũ Thần mặt mày nghiêm trọng, liền nói: “Mặc kệ sự cố lớn đến đâu, bây giờ tìm được chỗ rồi, thì phải đào chỗ này ra xem, Tiểu ca, hay là để tôi?” “Không cần.” Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, tay không ngừng, Khuông Hành Tạc trên vách xi măng không ngừng bay lượn, từng mảng xi măng bị cậu đào xuống.

Hơn nữa, Lục Vũ không phải đang đào hang, mà là đang đục toàn bộ một bên vách núi.

Theo động tác của cậu, Vương Bàn Tử liền đẩy hết những khối xi măng đó ra ngoài, ném ra ngoài vách đá.

Chẳng mấy chốc, đã đào sâu vào cả bức tường khoảng một mét.

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang buồn bực vì lần này mình thực sự trở thành “phu đào đất”, thì trong bức tường xi măng màu máu, cuối cùng cũng xuất hiện một số thứ khác lạ!

Đó là một cái đầu lâu, bị bịt kín trong xi măng!

Lục Vũ đang định tiếp tục đục ra cả bộ xương, thì Vương Bàn Tử đột nhiên rùng mình, túm lấy cánh tay Lục Vũ, vội nói: “Tiểu ca, cậu có nghe thấy không?” Lục Vũ sắc mặt hơi đổi, động tác trên tay dừng lại, nheo mắt nói: “Cậu nghe thấy gì?” “Có người gọi tên tôi.” “Tên?” “Bàn Tử...

Bàn Tử... chính là âm thanh như vậy.” Vương Bàn Tử cau mày bắt chước lại âm thanh mình vừa nghe thấy, rồi nói tiếp: “Chỉ hai tiếng, rồi không có nữa.” “Từ hướng nào truyền đến?” “Bên trong.” “Ừm.”

Lục Vũ gật đầu, tiếp tục vung đục, thuận miệng nói: “Nghe thấy gì nữa, cứ nói thẳng.” Vừa nói, cậu vừa ra tay với bức tường xi măng màu máu, chẳng mấy chốc đã đục ra một hình người hoàn chỉnh.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, rồi lại nhìn Vương Bàn Tử, hỏi: “Bàn gia, cậu có nghe thấy tiếng gì không?” “Không có động tĩnh.” Vương Bàn Tử ngập ngừng, nhỏ giọng nói: “Tiểu ca, chúng ta có cần thắp đèn không?” “Thắp lên đi.” “Được rồi.” Vương Bàn Tử lập tức đáp một tiếng, lấy nến ra thắp lên.

Chương 1217

Dù bây giờ không phải là mở quan tài, nhưng đã đào ra thi thể rồi, lại còn là bùn máu, thắp một ngọn đèn cho lòng yên tâm hơn.

Đương nhiên, cũng không mong ngọn đèn này có thể làm gì họ, dù sao cứ thắp lên, lòng sẽ thấy yên tâm.

Gặp phải tống tử gì đó, cũng không sợ.

"Tiểu ca, xong rồi." Sau khi Vương Bàn Tử nói một câu, Lục Vũ quay đầu nhìn cái xác khô, dùng sức cạy hàm dưới của nó ra, liền thấy trong miệng toàn là những sợi lông đen như tóc.

Lục Vũ nhìn một lúc, quay đầu sang Giải Vũ Thần, hỏi: "Có nhận ra không?" Giải Vũ Thần dùng đoản kiếm của mình khều những sợi lông đen, rồi lắc đầu: "Không nhận ra." Lời vừa dứt, liền nghe thấy một âm thanh trầm đục, lơ lửng vang lên: "Bàn Tử, là cậu sao?" Âm thanh không lớn, lúc xa lúc gần, khiến người ta không xác định được vị trí.

Nhưng âm thanh này, ba người đều nghe rõ mồn một!

Vương Bàn Tử sắc mặt thay đổi, trực tiếp rút súng ra, chĩa về phía cửa hang, hét lớn: "Ở phía sau!" Hang động này không thể đứng thẳng được, súng chính là vũ khí tốt nhất.

"Bàn Tử, là cậu sao?" Âm thanh lại vang lên, ngày càng gần, bên ngoài cửa hang, lờ mờ có ánh sáng xanh lục lấp lóe.

Khi ánh sáng ngày càng gần, liền thấy một người thò đầu ló mặt ở cửa hang, bất mãn nói: "Cái thằng béo chết tiệt này, tôi gọi cậu nhiều tiếng như vậy, không biết trả lời một câu à?" Nhìn người đến, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Sao anh lại đến đây?"

Đừng nói Vương Bàn Tử ngạc nhiên, ngay cả Lục Vũ cũng không ngờ, sẽ gặp Hắc Hạt Tử đã lâu không gặp ở đây!

"Không biết nói chuyện thì đừng nói." Hắc Hạt Tử "nhìn" về phía Vương Bàn Tử, rồi lại "nhìn" về phía Lục Vũ, cười toe toét: "Đừng có địch ý lớn như vậy, lần này tôi đến, cũng là lấy tiền của người giúp người tiêu tai." "Lão Trương đã nói, nếu có một ngày cậu đến đây, tôi không cần làm chuyện khác, cứ đến góp vui là được." Lục Vũ nheo mắt nhìn Hắc Hạt Tử, cau mày hỏi: "Trước đó anh có gọi Vương Bàn Tử không?

Chính là gọi kiểu 'Bàn Tử, Bàn Tử'." Lục Vũ không bận tâm đến việc Hắc Hạt Tử đột nhiên xuất hiện, chỉ hỏi về chuyện trước đó.

Hắc Hạt Tử trầm ngâm một lúc, đột nhiên đưa tay từ sau lưng lôi ra một con rắn, cười toe toét: "Tôi phát hiện trên vách núi, chính là nó vừa mới phát ra âm thanh." Lục Vũ liếc nhìn một cái, là "Thiểm Lân Hắc Phụ Hý", không phải Hắc Mao Minh Xà.

Tuy là lục phẩm, với thực lực của Hắc Hạt Tử, đối phó với nó cũng không có vấn đề gì lớn.

Quan trọng là, ở đây lại xuất hiện "Thiểm Lân Hắc Phụ Hý"!

Giải Vũ Thần không hiểu rõ lắm về Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, nhưng anh ta thân thiết với Hoắc lão thái thái, được bà coi là cháu rể, nên anh ta cũng biết sự tồn tại của Kê Quan Xà và Hắc Hạt Tử, lúc này cũng không quá ngạc nhiên.

Vương Bàn Tử cau mày, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cái thứ này gọi tên Bàn gia tôi là có ý gì?" Điểm này, mấy người đều không có manh mối gì, chỉ là "Thiểm Lân Hắc Phụ Hý" quen học nói, nghe thấy gì học nấy, có thể là vô tình nghe thấy Lục Vũ hoặc Giải Vũ Thần gọi anh ta là Bàn Tử, liền học theo, chưa chắc đã có ý gì đặc biệt.

Mấy người nói đơn giản vài câu, cũng không bận tâm nhiều nữa, Lục Vũ cầm "Khuông Hành Tạc" tiếp tục đục hang.

Theo động tác của cậu, ngày càng nhiều thi thể được phát hiện.

Những thi thể này, toàn bộ đều bị đổ bê tông vào, cái này nối tiếp cái kia, cảnh tượng vô cùng khủng bố!

Phát hiện này, khiến họ xác định được một chuyện.

Năm đó ở đây, quả thực đã xảy ra biến cố vô cùng đáng sợ!

Những người này bị bê tông đổ vào, lại bị thương, máu trên người thấm đỏ cả bê tông!

Giải Vũ Thần vừa nhìn, vừa phân tích tình hình.

Từ tư thế, hình thái của những người này xem ra, bê tông là từ vị trí cửa hang đổ vào.

Mà những người này, đang liều mạng muốn chui ra khỏi cửa hang, chỉ là bị bê tông giữ lại...

"Lão Cửu Môn thật trượng nghĩa, ngay cả người của mình cũng hại." Vương Bàn Tử liếc nhìn Giải Vũ Thần một cái, nhàn nhạt nói: "Không đúng, tôi nói sai rồi, Lão Cửu Môn là chuyên hại người của mình phải không." Đối với lời của Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần cũng không tiện phản bác.

Lão Cửu Môn là một tổ chức lỏng lẻo, hơn nữa vô cùng không đoàn kết, đối với người trong Cửu Môn mà nói, đây hoàn toàn không phải là bí mật.

"Hoắc lão thái thái không nói chuyện ở đây, chắc là bà ấy không biết, không phải bà ấy cố tình giấu.

Lão thái thái đã nói, năm đó bà ấy là người rời đi sớm nhất, khi trên núi xảy ra biến cố, bà ấy đang ở căn cứ dưới núi." Giải Vũ Thần

im lặng một lúc, tiếp tục nói: “Hơn nữa, chuyện ở đây và chuyện ở Quế Hải có liên quan với nhau.

Nếu chúng ta ở đây thất bại, bên bà ấy cũng sẽ thất bại, bà ấy không có lý do gì để che giấu trong chuyện quan trọng như vậy.” Giải Vũ Thần còn muốn giải thích thêm, Lục Vũ đã xua tay, nhàn nhạt nói: “Không quan trọng, quan trọng là bây giờ cậu thấy sao về chuyện này.” Giải Vũ Thần dường như không ngờ Lục Vũ sẽ hỏi ý kiến của mình.

Do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Những người này muốn chạy, chắc chắn là vì bên trong có thứ gì đó ghê gớm.” “Nhưng mà...” “Bất kể bên trong có thứ gì ghê gớm đến đâu, chúng ta đều phải vào xem.” “Ý kiến của tôi, vẫn là phải đào, đào đến tận cùng, có thể sẽ hiểu rõ đầu đuôi sự việc.” “Được.” Lục Vũ gật đầu, tiếp tục động thủ.

Theo động tác của cậu, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử ba người biến thành dây chuyền sản xuất, không ngừng vận chuyển những khối bê tông ra ngoài, giống như đang đào hầm đạo vậy.

Thời gian, từng phút từng giây trôi qua.

Vương Bàn Tử nhìn trên trán Lục Vũ xuất hiện những giọt mồ hôi li ti, nhẹ giọng nói: “Tiểu ca, hay là để tôi?” “Không cần, mở rồi.” “Hả?” Vương Bàn Tử sững sờ, liền thấy Lục Vũ dừng động tác trên tay, nói với mấy người phía sau: “Lui ra ngoài trước, tránh xảy ra vấn đề.” Lục Vũ nói một câu, dẫn mấy người cùng lùi ra khỏi hang động, lùi mãi đến vị trí cửa hang, mới nhặt lên một khối bê tông lớn, dùng sức ném đi.

Một tiếng “bịch” trầm đục, khối bê tông trực tiếp đập xuyên qua bức tường bê tông đối diện, đập ra một cái lỗ lớn.

Trong vài hơi thở, không khí có thêm một mùi ẩm mốc nồng nặc.

May mà mấy người đang ở cửa hang, gió núi bên ngoài thổi vào, cũng không cảm thấy gì.

Chờ một lúc, mùi ẩm mốc hơi tan đi, Lục Vũ liền cảm thấy phía sau có người dùng thứ gì đó chọc vào eo mình.

Hầu như không suy nghĩ, đoản kiếm của Lục Vũ đã kề ngay cổ Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần mặt cứng đờ, bĩu môi, dùng giọng rất nhỏ nói: "Tắt đèn pin đi, nhìn sang bên đó." Lục Vũ liếc nhìn Giải Vũ Thần, lạnh giọng nói: "Có gì thì nói thẳng, lỡ tôi tưởng cậu là tống tử hay là quái thú, có thể mạng của cậu cũng mất rồi, đừng phạm phải sai lầm sơ cấp này nữa." Giải Vũ Thần một trận đau đầu, mặt lại đỏ lên.

Chương 1218

Dù sao anh ta cũng là người đứng đầu Giải gia, tuy xuống đất không nhiều, nhưng công phu của Giải gia thì không hề kém, huống hồ anh ta từ nhỏ đã theo Nhị Nguyệt Hồng luyện công, chưa có ai nói anh ta không chuyên nghiệp.

Nhưng mà... nghĩ đến sự chuyên nghiệp mà Lục Vũ và Vương Bàn Tử thể hiện, cuối cùng vẫn nhịn xuống lời oán trách, nói: "Bên đó có ánh đèn, tuy không lớn lắm, nhưng tôi đã nhìn thấy, có phải là người của 'Cừu Đức Khảo' trước đó không?" Khi nói đến ba chữ "Cừu Đức Khảo", sợ Lục Vũ quên, Giải Vũ Thần cố tình nhấn nhá.

Lục Vũ hơi cau mày.

Người gặp ở quán ăn trước đó chắc chắn không phải là Cừu Đức Khảo, điểm này cậu rất chắc chắn.

Theo cậu thấy, rất có thể là một trong hai người Ngô Tam Tỉnh hoặc Ngô Nhị Bạch.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử, nói: "Anh có phải đã quên nói chuyện gì không?" Nghe lời của cậu, Hắc Hạt Tử cười toe toét, nói: "Cậu có hỏi tôi đâu." "Bây giờ tôi hỏi anh." Hắc Hạt Tử vẻ mặt khó xử, nghiêng đầu suy nghĩ, nói: "Không phải người của ông ta, chính là người của Uông gia.

Kẻ cầm đầu ở quán ăn dưới chân núi giả mạo Ngô Tam gia, bị tôi đuổi đi rồi." Nói rồi, Hắc Hạt Tử sờ soạng trên người, lấy ra một thứ giống như lệnh bài, đặt vào tay Lục Vũ: "Trên người hắn ngoài thứ này ra, không có gì khác." Lục Vũ đưa tay nhận lấy, liếc nhìn một cái, là "Dịch Dung Lệnh", rất giống với Dịch Dung Lệnh mà cậu luyện chế.

Nhưng mà, Dịch Dung Lệnh mà Hắc Hạt Tử giao cho cậu rõ ràng không phải là đồ mới, là đồ cổ từ thời Minh.

Người chế tác, Uông Tàng Hải!

"Khả năng là của Uông gia lớn hơn." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, trực tiếp thu lệnh bài lại.

Chỉ là sau khi thu lại, nghĩ đến một chuyện, nói với Hắc Hạt Tử: "Anh có muốn đổi một hình tượng khác không?" "Không cần, tôi thế này rất tốt." "Cũng được." Lục Vũ gật đầu, không bận tâm đến chuyện này, chuyển chủ đề, nói: "Chuyện của cặp vợ chồng kia anh biết bao nhiêu?" "Cặp vợ chồng", nói tự nhiên chính là cha mẹ của Lục Vũ.

Nghe Lục Vũ nhắc đến chuyện này, biểu cảm của Hắc Hạt Tử lại có chút thay đổi nhỏ, thấp giọng nói: "Rất kỳ lạ, người mất tích rồi." "Sao lại thế?" Lục Vũ mày nhíu chặt lại.

Hắc Hạt Tử cũng không che giấu, trực tiếp giải thích vài câu.

Thực tế, trước khi quán ăn xảy ra chuyện, Hắc Hạt Tử đã ở gần đó theo dõi quán ăn.

Sau khi xảy ra chuyện, anh ta đã thấy xe cứu thương, xe cảnh sát liên tiếp đến khách sạn.

Nhưng sau khi đến, xe cứu thương, khách sạn, đều đến công cốc, hai cái xác chết, giữa ban ngày ban mặt, đã biến mất!

Ngay cả quần áo cũng không để lại!

Hắc Hạt Tử thở dài: "Khách sạn đã bị phong tỏa rồi, tôi đã cho mấy người ở đó theo dõi, nhưng không hy vọng có thể phát hiện được gì." Lục Vũ im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: "Chuyện này, đợi chúng ta trở về rồi điều tra sau, bây giờ không khí cũng thông thoáng rồi, nên vào xem thôi." Một câu nói xong, Lục Vũ trực tiếp lấy ra mấy cái mặt

nạ phòng độc, mỗi người một cái, đề phòng trong hang động có chuyện.

"Tôi đi đầu, Bàn Tử theo sau tôi, Tiểu Hoa đi tiếp, Hạt Tử anh đi cuối." Lục Vũ không nói thêm lời nào, sau khi phân công xong, liền đi đầu vào hang động.

Giải Vũ Thần yết hầu động đậy, muốn nói gì đó.

Nhưng lúc này Lục Vũ đã hiểu, nên cũng không nói nữa.

Thầm nghĩ một lát nữa Lục Vũ gặp chuyện phiền phức, thể nào cũng phải nhờ đến mình!

Chẳng mấy chốc, Lục Vũ đã đến bên cạnh cửa hang vừa mới đập ra, lên đập thêm mấy cái nữa, đập ra một cái hang lớn rộng ba mét, có thể quan sát tình hình bên trong dễ dàng hơn.

Nhìn một cái, hang động sâu hun hút, không thấy điểm cuối.

Lục Vũ lấy ra đèn pha, chiếu một cái, mới có thể thấy hang động là một kết cấu giống như một đường hầm sâu hun hút.

Từ vị trí họ đang đứng, đến một nơi giống như một bệ đá đối diện, khoảng cách gần ba trăm mét.

Bên dưới họ, chênh lệch độ cao khoảng mười mét.

Chênh lệch độ cao này không là gì, nhưng kỳ lạ là, trong cái hố lớn bên dưới, toàn là những cái vại gốm.

Từ trên nhìn xuống, trong những cái vại gốm đều là nước đen, trong nước đen nổi lềnh bềnh một cái đầu lâu trắng toát...

Những cái vại gốm dày đặc, từ mặt đất dưới chân họ, kéo dài đến tận bên kia.

Còn có một số vại gốm bị đá vụn đập vỡ, theo vị trí đá vụn, có thể thấy trên vách đá bên trong, cũng toàn là những hố lồi lõm, đều là dấu

vết khai thác nhân tạo.

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hít một hơi khí lạnh, buột miệng: “Tôi nhớ ra rồi!” "Ông nhớ ra điều gì rồi?" "Mấy cái hũ này!" Sắc mặt Vương Bàn Tử có chút khó coi, chậm rãi nói: "Lần trước chúng ta đến thành cổ Tây Vương Mẫu, ở thành Ma Quỷ không phải từng gặp một con thuyền ma sao?

Trên con thuyền đó đầy rẫy những hũ gốm, bên trong toàn là đầu người, mà trong đầu người thì lúc nhúc Thi Biệt Vương!" Cho dù bây giờ nhắc lại chuyện cũ, Vương Bàn Tử vẫn thấy da đầu tê dại.

Đối với lão, những thứ khác còn dễ nói, nhưng Thi Biệt Vương thực sự là thứ khiến người ta đau đầu nhất!

Huống chi, trong không gian này không biết có bao nhiêu cái hũ, nếu từ bên trong bay ra toàn là Thi Biệt Vương, thì mấy người bọn họ chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa, cứ xác định là nằm lại đây luôn đi. "Ừ." Thần sắc Lục Vũ vẫn bình tĩnh như cũ, gật đầu nhẹ giọng nói: "Không có gì phải lo lắng, những cái hũ này đều đã được mở ra rồi, dù bên trong có Thi Biệt Vương thì cũng đã biến mất từ lâu." Ngừng một chút, anh bổ sung thêm: "Có lẽ, biến cố mà người của Lão Cửu Môn gặp phải năm đó cũng có liên quan nhất định đến đám Thi Biệt Vương này." Đang nói chuyện, ánh mắt Lục Vũ không dừng lại mà quan sát bốn phía.

Rất nhanh, sự chú ý của anh rơi vào những hố lõm trên vách tường hai bên.

Dưới ánh sáng mạnh của đèn pin, có thể thấy trong những hố lõm đó có một số thẻ tre rách nát.

Từ tình hình này mà xem, những thẻ tre đó chính là nơi Hoắc tiên cô từng nói họ đã phát hiện ra lượng lớn Chiến Quốc Bạch Thư.

Chương 1219

Đúng lúc này, trong đầu Lục Vũ vang lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ tiến vào mật đạo Tứ Cô Nương Sơn, bắt đầu hành trình khám phá "Hoạt động trộm mộ lớn nhất lịch sử", hệ thống khen thưởng: Trận Pháp Nhập Môn.】 【Bổ sung thuyết minh: Trận Pháp Nhập Môn, nguồn gốc từ đại thuật sĩ Từ Phúc dựa theo sự biến hóa của thiên địa, Phục Hy Thập Lục Toàn Quái... kết hợp với Kỳ Môn Độn Giáp mà nghiên cứu ra, cùng một mạch thừa kế với Kỳ Môn Độn Giáp...】 Thấy thông báo trong đầu, Lục Vũ hơi khựng lại, không ngờ lúc này lại mở ra một lần khám phá mới.

Điều khiến anh ngạc nhiên hơn là hệ thống lại khen thưởng trận pháp trong truyền thuyết!

Nhưng chỉ sau một thoáng ngỡ ngàng, anh liền tạm gác chuyện này sang một bên, trước mắt còn có việc quan trọng hơn cần làm.

Lúc này, trong lòng Lục Vũ có một cảm giác rất kỳ lạ.

Đối với hang động này, anh vừa thấy quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cảm giác như mình đã từng đến đây, hơn nữa còn ở lại đây rất lâu.

Thế nhưng trong hang động này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì anh lại hoàn toàn không có ấn tượng.

Đúng lúc này, từ sâu trong hang động đột nhiên truyền đến tiếng "sột soạt".

Tiếng động không lớn, nhưng trong hang động tĩnh mịch này lại cực kỳ rõ ràng!

Nghe thấy âm thanh, lòng mấy người đều thắt lại, theo bản năng

nhìn về phía đó.

Tiếp theo, liền thấy một bóng trắng như u linh lướt qua cực nhanh.

Thoáng hiện rồi biến mất, động tác nhanh đến cực điểm!

Ngay sau bóng trắng đó là một thân hình to lớn, vặn vẹo cơ thể chui tọt vào trong đất.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, bóng trắng biến mất kia lại quay trở lại.

Bạch Trạch đứng ở dưới, bên cạnh là một con Tê Tê đang đào bới.

Thấy Lục Vũ, Bạch Trạch đột nhiên mở miệng: "Thật khéo." Nghe thấy Bạch Trạch nói chuyện, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều nheo mắt lại, còn Giải Vũ Thần thì bị dọa cho giật mình. "Rất khéo." Lục Vũ nhìn Bạch Trạch, lạnh lùng nói: "Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?" Một người một thú cách nhau vài mét, không ai vội vàng ra tay.

Bạch Trạch thậm chí không vội nói chuyện, đợi đến khi thân thể con Tê Tê hoàn toàn biến mất dưới mặt đất, đã đào xong lỗ, nó mới mở miệng nói: "Cũng chẳng có chuyện gì to tát, ta chỉ đi theo nó thôi, hình như nó tìm nhầm chỗ rồi, ta đi đây, hữu duyên tái hội." Nói xong câu này, Bạch Trạch trực tiếp chui vào hang đất, biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Con súc sinh này đúng là âm hồn bất tán." Vương Bàn Tử cau mày chằm chằm nhìn cái hang lớn đằng xa, hoàn toàn không tin Bạch Trạch vô duyên vô cớ mà đến đây.

Suy tính một lát, lão nói tiếp: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta đuổi theo xem sao?

Con súc sinh này không chừng đang ủ mưu xấu xa gì đấy!" Đối với Bạch Trạch, dù là Lục Vũ hay Vương Bàn Tử đều không có chút

thiện cảm nào.

Con "chó" sống không biết bao nhiêu năm này quá thần thần bí bí, hơn nữa giết không chết, bắt không được, thực sự quá quỷ dị!

Bên cạnh, Giải Vũ Thần thực sự không nén nổi tò mò, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Con chó vừa rồi và con tê tê kia là thế nào, các anh quen chúng sao?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không có ý định giải thích, liền mở miệng nói: "Con tê tê đó là Linh Lý, lợi hại lắm, đáng tiếc bị con súc sinh không có ý tốt kia dụ đi mất rồi.

Còn con súc sinh đó là linh thú thượng cổ trong truyền thuyết, Bạch Trạch.

Một bụng đầy mưu hèn kế bẩn..." Giải Vũ Thần khi nghe thấy hai chữ "Bạch Trạch", sắc mặt liền đỏ bừng, trên trán xuất hiện những hạt mồ hôi mịn, thậm chí cơ thể hơi run rẩy. "Con súc sinh đó chẳng tốt lành gì đâu." Vương Bàn Tử bĩu môi, tức giận nói: "Mồm chó không mọc được ngà voi, mười câu nó nói chưa chắc có một câu là thật, nó ở đây chắc chắn là không có ý tốt!

Ôi đệt!

Tôi đã bảo con súc sinh này không có ý tốt mà!" Vương Bàn Tử đang nói dở thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, đưa tay chỉ vào cái hang nơi Bạch Trạch biến mất, quát lên: "Tiểu ca nhi, anh nhìn kìa, toàn là tóc!

Con chó này học được cách nuôi Cấm Bà rồi!" Theo tiếng hô của Vương Bàn Tử, một đống tóc đen không ngừng tuôn ra từ cái hang đó!

Nói chính xác thì những thứ kia không phải tóc của Cấm Bà!

Tuy cũng có màu đen và tốc độ lan tràn rất nhanh, nhưng những "sợi tóc" này còn mảnh và xoăn hơn tóc Cấm Bà, cũng không có độ

bóng, trông như tơ liễu đen, lại giống như lông nhung vậy.

Chỉ thấy đám lông đen đó nhanh chóng chui vào từng cái hũ gốm!

Ngay sau đó, từ trong hũ lại tuôn ra nhiều lông nhung đen hơn!

Những sợi lông nhung đen quỷ dị này nâng một cái đầu lâu từ từ nhô lên, rồi bao quanh đầu lâu tạo thành từng hình người...

Chỉ nhìn thôi cũng đã thấy nổi da gà! 【Tên vật phẩm: Thất Sát Phệ Hồn Cự】 【Đẳng cấp: Tiên thảo tam phẩm】 【Năng lực: Ăn thịt người, thôn phệ linh hồn】 【Thuyết minh: Phệ Hồn Cự, lấy linh hồn, huyết nhục, hài cốt của sinh mạng tươi sống làm dưỡng chất.

Ăn mười người có thể sinh ra một đóa Phệ Hồn Hoa, hai mươi người sinh hai đóa, ăn trăm người được chín đóa...

Lấy hài cốt người làm căn cơ thành tựu Thất Sát, sau nhiều năm uẩn dưỡng có thể thành Thất Sát Phệ Hồn Cự.

Chương 1220

Thất Sát Phệ Hồn Cự đao thương bất nhập, vô khổng bất nhập, trúng phải như dòi nhọt bám xương, duy chỉ có lửa mới khắc chế được...】 Vương Bàn Tử chằm chằm nhìn đám lông đen không ngừng tuôn ra dưới hố, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, càng lúc càng gần rồi, động tác của lũ quỷ này nhanh quá!" "Lục Vũ, Hoắc tiên cô nói máu của anh có thể khắc chế thứ này!" Giải Vũ Thần lúc này cũng nhớ lại lời dặn của Hoắc lão thái thái, vội vàng nói một câu. "Lão thái thái này đến lúc này rồi mà vẫn không quên tính kế tôi sao?" Lục Vũ quay đầu liếc Giải Vũ Thần một cái, mặt không cảm xúc nói một câu.

Trong lúc trì hoãn đó, đám lông đen sinh sôi cực nhanh đã đến rìa vách đá, bắt đầu nhanh chóng bò lên!

Xem chừng chỉ chưa đầy nửa phút nữa là sẽ tới chỗ họ.

Giải Vũ Thần sốt ruột, vội vàng hét lớn: "Lão thái thái không phải tính kế anh, mà là ngoại trừ anh ra thì không ai giải được nghi vấn ở đây cả!" Lục Vũ nhìn cậu ta, rồi nhìn đám lông đen đang lại gần, đột nhiên lấy ra một cây pháo bông lạnh (lãnh diễm hỏa), châm lửa rồi ném thẳng xuống dưới.

Khắc tiếp theo, liền thấy pháo bông lạnh đốt cháy đám lông đen đó!

Lửa cháy hừng hực lập tức chiếu sáng toàn bộ không gian!

Trong không khí tràn ngập mùi khét khó tả cùng tiếng kêu "chi chi" thoắt ẩn thoắt hiện...

Thấy cảnh này, Giải Vũ Thần đột nhiên ngẩn người.

Lúc này, Lục Vũ lại lên tiếng, nhẹ giọng nói: "Liên lạc với Hoắc

tiên cô đi." "Hả?" Giải Vũ Thần sững sờ, nhíu mày nói: "Có lẽ họ vẫn chưa tới Ba Nãi, không cần gấp gáp vậy chứ?

Tôi liên lạc với bà ấy chỉ dùng được năm lần, dùng hết thì..." Lục Vũ liếc cậu ta, dửng dưng nói: "Chúng ta đã vào đây rồi, nếu họ vẫn chưa tới Ba Nãi thì lần hợp tác này chấm dứt tại đây." Giải Vũ Thần do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, cẩn thận lấy từ trong cổ áo ra một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc không nhỏ, to cỡ lòng bàn tay người lớn, màu xanh biếc, trên đó điêu khắc hai bức tượng toàn thân cổ đại.

Thứ này không phải lần đầu Lục Vũ nhìn thấy, trước khi rời kinh thành, Lục Vũ đã nghi ngờ Hoắc tiên cô không có cách nào đảm bảo hai bên ở Tứ Cô Nương Sơn và Ba Nãi giữ liên lạc để đồng bộ hành động, thế là Hoắc tiên cô đã đưa miếng ngọc này ra. 【Tên vật phẩm: Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ Tượng】 【Đẳng cấp: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】 【Năng lực: Truyền âm, truyền hình ảnh】 【Thuyết minh: Thời nhà Thương, dưới trướng Trụ Vương có đại tướng Cao Minh, Cao Giác là hai anh em, một người thính giác kinh người, một người thị lực kinh người, được gọi là Thuận Phong Nhĩ và Thiên Lý Nhãn.

Hai người từng giao chiến với khai quốc công thần Tây Chu là Khương Tử Nha, bại trận mà chết, sau khi chết âm hồn không tan, trôi dạt khắp nơi.

Nhân duyên hội tụ, ở lại núi Đào Hoa đất Thục.

Có cao nhân độ hóa hai người, tiễn họ vào luân hồi, chấp niệm trong lòng họ bị tách rời vào trong ngọc bội...

Ngọc bội thành đôi, có thể truyền tin và hình ảnh cho nhau năm lần.

Sau đó cần hấp thụ linh khí thiên địa mới có thể sử dụng lại...】 Nói đi cũng phải nói lại, lần đầu nhìn thấy thứ này, Lục Vũ còn thấy có chút kinh diễm.

Tuy chỉ là pháp khí Huyền giai nhưng thứ này thực sự rất tốt, rất hữu dụng.

Hoắc tiên cô cũng đã đạt thành giao dịch với Lục Vũ, sau khi xong việc này, món đồ sẽ đưa cho Lục Vũ coi như thù lao.

Lúc này, Giải Vũ Thần đã chuẩn bị xong ngọc bội, trịnh trọng đặt xuống đất.

Đợi một lát, ngọc bội phát ra ánh sáng xanh mờ ảo.

Giải Vũ Thần hơi khựng lại: "Lão thái thái hành động nhanh thật, bà ấy truyền tin cho chúng ta trước rồi." Vừa dứt lời, liền thấy ngọc bội tỏa sáng rực rỡ!

Trong tầm mắt của mấy người, trên vách tường từ từ hiện lên một hình ảnh rõ nét.

Hình ảnh là một đoạn lối đi bằng đá, ngoài ra còn thấy được nửa khuôn mặt của Giải Liên Hoàn.

Lúc này ông ta không cần cải trang nữa, đường hoàng lộ diện.

Trước mặt ông ta là một phiến đá chặn đường, trên phiến đá có phù điêu một đồ án hình tròn giống như tinh bàn...

Phải nói rằng, loại thần khí này dùng để liên lạc thực sự vô cùng hữu dụng.

Hình ảnh cực kỳ rõ nét, như thể tận mắt nhìn thấy vậy!

Lục Vũ có thể thấy rõ trên đồ án tinh bàn đó khắc rất nhiều, rất nhiều đồ án nhỏ, các chi tiết hiện lên rõ mồn một.

Lục Vũ không chớp mắt nhìn vào nội dung trên đó, nắm bắt từng

chi tiết một.

Đúng lúc này, giọng Ngô Tà đột nhiên vang lên: "Tiểu ca nhi, chúng mình từ lối vào đi vào được bảy trăm mét thì gặp chướng ngại đầu tiên, chìa khóa để giải chướng ngại này chắc là nằm ở phía các anh rồi, bái thác đấy..." Qua vài giây sau, Giải Vũ Thần lại lên tiếng, giọng nặng nề: "Còn ba mươi giây nữa, lần liên lạc này sẽ bị ngắt." Lục Vũ không nói một lời, đứng bất động nhìn chằm chằm vào màn hình.

Đợi đến nửa phút sau, ánh sáng ngọc bội biến mất, Lục Vũ lật tay một cái, trực tiếp biến mất ngay trước mắt mấy người.

Giải Vũ Thần đột nhiên ngẩn tò te, dụi mắt thật mạnh, trước mắt vẫn không thấy bóng dáng Lục Vũ đâu, không khỏi kinh ngạc: "Ý gì đây, người đâu rồi?

Lục Vũ đâu?

Vương Bàn Tử, sao ông không lo lắng tí nào thế?" "Nói nhảm." Vương Bàn Tử trợn trắng mắt, lười biếng nói: "Đợi đi, Tiểu ca nhi chắc chắn là có việc khẩn, đợi anh ấy ra là được." Vương Bàn Tử thì bình tĩnh, nhưng Giải Vũ Thần thì không thể bình tĩnh nổi.

Điên rồi chắc!

Lão Cửu Môn tích lũy bao nhiêu năm, hiện tại có được một thứ truyền âm truyền hình thế này đã là cực kỳ hiếm thấy.

Lục Vũ sao có thể đột nhiên biến mất như vậy?

Chương 1221

Anh ta không thể nào biết dịch chuyển tức thời chứ?

Một Giải Vũ Thần vốn trầm ổn, lần này thực sự có chút loạn cào cào không biết nói gì nữa.

Hắc Hạt Tử có chút nhìn không nổi, dù gì cũng là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ Lão Cửu Môn, bây giờ lại kinh ngạc thái quá thế này thực sự hơi mất mặt.

Khẽ ho một tiếng, Hắc Hạt Tử cười quái dị nói: "Giải tử, đừng nghĩ nhiều, cậu ấy chỉ đi lấy ít đồ thôi, chắc sẽ quay lại ngay." Lão không nói còn đỡ, nói ra như vậy, với sự thông minh của Giải Vũ Thần, cậu ta lập tức nghĩ đến một khả năng.

Nếu nói Lục Vũ tàng hình thì cậu ta còn chấp nhận được, hoặc giả tốc độ Lục Vũ quá nhanh, lợi dụng lúc cậu ta chớp mắt mà chạy đi chỗ khác thì cậu ta cũng hiểu được.

Nhưng ý tứ hiện tại rõ ràng là Lục Vũ như thể đã dịch chuyển đến một nơi khác.

Tình huống này lập tức khiến cậu ta có chút hoang mang! "Xong rồi." Lúc này, giọng Lục Vũ đột nhiên vang lên.

Giải Vũ Thần quay đầu nhìn Lục Vũ, thấy tầm mắt của anh đang hướng về phía cái hố lớn phía trước.

Nhìn cái hố một lát, Lục Vũ trầm ngâm nói: "Lửa vẫn còn đang cháy, chúng ta đổi chỗ nói chuyện." "Cái gì gọi là đổi chỗ nói chuyện, anh định làm gì..." Giải Vũ Thần chưa nói hết câu đã cảm thấy hoa mắt, nhìn lại cảnh tượng xung quanh thì hoàn toàn không còn ở trong hang động nữa.

Hoàng hôn, bãi cỏ, trâu già... "Cô nàng này trông cũng xinh xẻo đấy chứ." Giải Vũ Thần còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã thấy một đứa trẻ cởi truồng ngồi trên một cái quan tài đen lớn, vắt chéo chân, cười hì hì nhìn cậu ta: "Cháu ngoan, hóa ra ngươi là đàn ông à, đàn ông sao ngươi lại làm vẻ mặt yểu điệu thế kia..." Giải Vũ Thần lập tức bị Ngoa Thú hỏi cho đờ người, theo bản năng đáp lại: "Tôi là người diễn kịch..." "Diễn kịch là cái quái gì?" Ngoa Thú quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, vẻ mặt xấu xa: "Cháu ngoan, cô nãi nãi thấy ngươi với hắn cũng có duyên đấy, hay là hai đứa hợp thành một đôi đi?" Vương Bàn Tử liếc Ngoa Thú một cái, trợn mắt tức giận nói: "Bàn gia hôm nay không rảnh nói nhảm với mày." Nói xong, lão quay đầu nhìn, thấy Lục Vũ đang ngồi cạnh con trâu già liền vội vàng đi tới.

Lúc này, trước mặt Lục Vũ bày một cái bàn nhỏ, cạnh tay anh còn đặt mấy tờ giấy vẽ.

Nội dung trên giấy rõ mồn một, như thể được in ra vậy.

Nhìn thoáng qua, đó chính là hình ảnh chi tiết của đồ án mà họ thấy qua "Thiên Lý Nhãn" trước đó.

Vương Bàn Tử cũng chẳng buồn quan tâm Giải Vũ Thần có thích nghi được với tình hình ở đây hay không, trực tiếp ghé sát vào Lục Vũ, chăm chú nhìn.

Tờ giấy đặt trên cùng hách nhiên là hình một con vật phù điêu.

Vương Bàn Tử nhìn một cái, thấy thứ này rất lạ lẫm, hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là cái quái gì thế, sao trông mặt mũi méo mó thế này?" Tượng con vật là một dã thú, nhưng lưng mọc đôi cánh, đôi cánh dang rộng to lớn và quỷ dị như dơi. "Đây là Hống, Kim Mao Hống." Sắc mặt Lục Vũ có chút nghiêm trọng, hoàn toàn không có ý đùa giỡn, anh nhìn Vương Bàn Tử, rồi nhìn Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử, chậm rãi nói: "Truyền thuyết về Hống có rất nhiều, nhưng con Hống này chẳng

liên quan gì đến mấy truyền thuyết kiểu 'Vọng Đế Quy' đâu.

Con Hống này là con Tống tử đứng đầu thế gian, Tống tử cấp đỉnh phong, Kim Mao Hống...

Truyền thuyết nói một con Hống có thể đấu với ba con rồng hai con giao long, đối phó với mấy người chúng ta thì cũng giống như người lớn bắt nạt trẻ con thôi." Nghe lời Lục Vũ, Giải Vũ Thần theo bản năng định phản bác một câu, nhưng chưa kịp mở miệng thì Vương Bàn Tử đã vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Tiểu ca nhi, vị trí này, con 'Kim Mao Hống' này hình như bị thứ gì đó trói buộc, có phải là bên trong này đang giam giữ một con 'Kim Mao Hống' không?" Câu này vừa dứt, Giải Vũ Thần đã không nhịn được nói: "Các anh không phải đang đùa đấy chứ?" Vương Bàn Tử liếc Giải Vũ Thần một cái, hơi ngạc nhiên nói: "Ai rảnh mà đùa với cậu, Hoa nhi gia, cậu cũng là người từng đi đổ đấu, lúc nào có thể đùa mà cậu không biết sao?" Vương Bàn Tử mắng một trận khiến Giải Vũ Thần cứng họng, trong lòng thấy thầm sướng.

Vốn dĩ lão đã không ưa người của Lão Cửu Môn, lần này thấy thật hả dạ!

Lão vừa dứt lời, Ngoa Thú cũng ghé sát lại, nhìn một cái rồi tặc lưỡi: "Cháu ngoan, lần này ngươi gặp rắc rối lớn rồi.

Loại Kim Mao Hống này, cô nãi nãi không giúp gì được cho ngươi đâu." Ngoa Thú đến từ thượng cổ, chưa từng tận mắt thấy Kim Mao Hống nhưng cũng có nghe nói qua.

Nói chính xác thì theo tuổi tác tăng dần và thực lực lớn mạnh, trong đầu nó xuất hiện rất nhiều kiến thức kế thừa.

Lúc này, nó cũng đem những gì mình biết nói đơn giản vài câu.

Đúng vậy, chỉ đúng hai câu đơn giản.

Câu thứ nhất: Kim Mao Hống rất đáng sợ.

Câu thứ hai: Gặp phải thì xác định chờ chết.

Lục Vũ nghe vậy, bất lực lắc đầu.

Vương Bàn Tử cũng cạn lời.

Từ trước đến nay, những chuyện chết đi sống lại họ gặp phải cũng không chỉ một hai lần, đến nước này rồng cũng đã thấy rồi, dù là Kim Mao Hống thật thì cũng không thể chưa thấy mặt đã rút lui ngay được.

Huống hồ, hiện tại còn chưa biết có phải Kim Mao Hống thật hay không, mới chỉ là một bức vẽ trên giấy.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần cuối cùng cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhíu mày nói: "Chưa bàn tới Kim Mao Hống thế nào, những thứ này đều là anh vừa dựa theo hình chiếu đó vẽ ra sao?

Thực sự không có chút sai lệch nào chứ?

Tôi nói trước, tôi không phải nghi ngờ anh, chỉ là một chút chi tiết cũng không được sai sót, nếu sai, rất có thể..." Không đợi cậu ta nói xong, Vương Bàn Tử đã bĩu môi nói: "Hoa nhi gia, cái này cậu khỏi lo đi.

Xét về độ chuyên nghiệp, Tiểu ca nhi còn chuyên nghiệp hơn các cậu nhiều, nên làm thế nào anh ấy tự biết.

Chuyện có sơ hở Tiểu ca sẽ không làm đâu." "Được rồi, đừng nói mấy lời vô dụng đó nữa." Lục Vũ thực sự thấy phiền lòng, nhịn không được cắt ngang lời Vương Bàn Tử, sau đó trực tiếp cầm lấy tờ giấy thứ hai, một lần nữa quan sát.

Trước đó anh chỉ chú ý đến chi tiết để mô phỏng lại toàn bộ nội dung, chứ chưa đi giải mã nội dung trên đó.

Bây giờ anh cùng mọi người xem xét nội dung bên trên.

Chương 1222

Tờ thứ hai cũng là phù điêu trên thạch bàn hình tròn, nối liền với tờ Kim Mao Hống đầu tiên. "Tổng cộng chín người, đều không có tay phải, phía Ba Nãi truyền về chính là như vậy." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, sau đó Giải Liên Hoàn (vẫn trong hình ảnh ngọc bội) tiếp lời: "Chín người, không mặc áo, bên dưới mặc quần lửng.

Từ hình thái này mà xem, giống như đang tháo chạy, nhưng thần thái lại không đặc biệt hoảng loạn.

Kiểu trang phục này, người Miêu, người Dao, hay bộ lạc Cửu Lê đều có khả năng." Về những chuyện liên quan đến thần khí, Giải Liên Hoàn chắc chắn không bằng đám Lục Vũ, nhưng luận về kho dự trữ kiến thức thì ông ta không hề yếu.

Thậm chí có thể còn lợi hại hơn Lục Vũ một chút.

Lúc này ông ta nhìn kỹ nội dung trên tranh, phân tích: "Xét về kỹ pháp và mẫu vẽ này, chắc là sự việc thời Minh, Thanh.

Như Lục tiểu ca nói lúc trước, Kim Mao Hống có thể đấu với ba con rồng hai con giao long, chính là ghi chép trong 'Thuật Dị Ký' của Đông Hiên chủ nhân thời Thanh." "Mùa hạ năm Khang Hy thứ hai mươi lăm, ở huyện Bình Dương có con Hống từ dưới biển đuổi rồng lên không trung, đấu ba ngày đêm, người ta thấy nó giết chết một rồng hai giao, Hống cũng gục xuống ngay sau đó, cả đám đều rơi xuống thung lũng.

Trong đó có một vật dài một hai trượng, hình dáng giống ngựa, có vảy và bờm.

Sau khi chết, trong vảy và bờm vẫn còn tỏa ra ánh lửa dài hơn trượng, đó chính là Hống vậy." Ngừng một chút, Giải Liên Hoàn nói

tiếp: "Lúc trước khi xem tôi đã thấy giống đồ án Đấu Hống, giờ xem kỹ các chi tiết Lục tiểu ca vẽ ra, tôi dám chắc đây chính là đồ án Đấu Hống.

Trong sử liệu chưa từng có ghi chép về đồ án 'Quan Vũ Đấu Hống', tôi đoán đồ án này mang tính công năng.

Cái thạch bàn này chắc chắn là một bí mật, chỉ cần giải được bí mật trên đó là biết chuyện gì đang xảy ra.

Đúng rồi, Lục tiểu ca, tôi nhớ lúc đó ở hướng sáu giờ của thạch bàn còn có một bức tượng kỳ quái, anh có vẽ ra không?" "Bàn Tử, đừng có làm vẻ mặt kinh ngạc thế, nhà họ Giải là nhà có học nhất trong Lão Cửu Môn đấy, Giải Cửu gia năm xưa còn từng đi du học cơ mà." Lục Vũ thấy Vương Bàn Tử mặt đầy chấn kinh liền tùy miệng nói một câu, rồi lật ra một tờ chi tiết quan trọng khác cho Giải Vũ Thần xem.

Giải Vũ Thần có chút cảm kích nhìn Lục Vũ, tập trung tinh thần nhìn bức vẽ chi tiết mà Lục Vũ dùng kỹ năng vẽ ra.

Thật không dễ dàng, cậu ta cuối cùng cũng tìm lại được sự tự tin.

Bức vẽ này đã chứng thực suy đoán của Giải Vũ Thần!

Trên tranh vẫn là một nhóm người, nhưng rõ ràng không phải đám người tháo chạy lúc nãy, vì tay của những người này đều lành lặn, hơn nữa có đặc trưng phục trang rõ rệt.

Nhóm người này tay đều cầm trường đao, đội mũ quan kỳ quái.

Số lượng rất đông, e là không dưới vài trăm người, mà nhìn tư thế của họ dường như đang mai phục, chờ đợi...

Không cần Giải Vũ Thần giải thích, Vương Bàn Tử cũng nhìn ra nội dung trên đó, nhịn không được nói: "Đám người này gan to quá nhỉ?

Đầu tiên là chín người cụt tay giả bộ yếu thế để dụ địch vào sâu, sau đó tất cả đám người này cùng xông ra phục kích Kim Mao Hống sao?

Gan của họ to đến thế cơ à?" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Giải Vũ Thần nhíu mày nói: "Phục trang của những người này là trang phục truyền thống của tộc Cửu Lê.

Hơn nữa, không phải lúc bình thường mà có thể mặc đâu..." Cửu Lê, Bạch Trạch.

Giải Vũ Thần nói vài câu, khựng lại một chút, lại nhìn Lục Vũ và Vương Bàn Tử.

Vốn dĩ cậu ta định nếu Lục Vũ và Vương Bàn Tử không hiểu về Cửu Lê thì cậu ta sẽ giải thích thêm.

Dù sao Cửu Lê cũng là văn minh thượng cổ.

Nhưng khi cậu ta quay đầu nhìn Vương Bàn Tử thì lại phát hiện lão đang cau mày chặt chẽ, sắc mặt khó coi, có vẻ sầu khổ không nói nên lời.

Trông thế kia tuyệt đối không phải vì không biết Cửu Lê.

Nhìn lại Lục Vũ, đôi lông mày hơi nhíu lại đồng thời còn có một tia cảm giác chợt hiểu ra.

Tình hình như vậy không khỏi khiến Giải Vũ Thần có chút ngơ ngác, không biết mình có nên tiếp tục nói nữa hay không.

Ngay lúc cậu ta đang ngỡ ngàng thì Lục Vũ đã mở miệng nói: "Nói tiếp đi, sao lại dừng rồi?" Giải Vũ Thần do dự một chút, vẫn gật đầu nói ra những gì mình biết.

Văn minh thượng cổ, Cửu Lê là một liên minh bộ lạc chứ không chỉ đơn thuần là một dân tộc.

Bộ lạc Cửu Lê lấy Xi Vưu làm đầu, Xi Vưu cùng tám người anh em cùng mẹ, tính cả bản thân là chín người, đều mang họ Lê, do đó liên minh bộ lạc có tên là "Cửu Lê".

Chín người gồm Lê Tham (Xi Vưu), Lê Cự, Lê Lộc, Lê Văn, Lê Quảng, Lê Vũ, Lê Phá, Lê Phụ, Lê Bật, cộng thêm bảy mươi hai người anh em trong tộc, tổng cộng là tám mươi mốt người, tức tám mươi mốt bộ tộc thuộc hệ họ Lê.

Thời đại Viêm Đế Khương Du Võng, bộ lạc Cửu Lê chinh chiến khắp nơi, chiếm lấy lãnh địa của hậu duệ Phục Hy là "Cửu Lê Quốc", nên được xưng là "Cửu Lê Chi Quân hiệu viết Xi Vưu".

Sau khi giới thiệu đơn giản về lịch sử Cửu Lê, Giải Vũ Thần nuốt nước miếng, nói tiếp: "Tôi từng xem một bức họa đá thượng cổ, có thể xác định là họa đá của bộ lạc Cửu Lê.

Bức họa đó ghi lại ngày Xi Vưu đánh chiếm 'Cửu Lê Quốc' trở thành Cửu Lê Chi Quân, người bộ lạc Cửu Lê trong họa mặc đúng loại phục trang trên tranh này.

Tôi đã nghe ý kiến của vài chuyên gia khảo cổ, người bộ lạc Cửu Lê chỉ vào những lúc vô cùng quan trọng mới mặc chỉnh tề như thế này." "Săn bắt Kim Mao Hống, đối với họ mà nói là một thời khắc vô cùng quan trọng." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu.

Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử lập tức hỏi: "Tiểu ca nhi, vừa nãy tôi không chú ý cái hình chiếu kia, cuối cùng họ có bắt được Kim Mao Hống không?" "Không có." Lục Vũ thu lại dòng suy nghĩ, lắc đầu, sau đó lấy ra tờ chi tiết cuối cùng.

Thứ trên tờ giấy đó Lục Vũ không biết là gì, nên sau khi lấy ra liền nhìn Giải Vũ Thần đợi câu trả lời.

Lúc này, Giải Vũ Thần cũng nhìn bức vẽ cuối cùng, khẽ nói: "Lúc

đó tôi nhìn thứ trên đó, rất giống Thiên Lý Tỏa trong truyền thuyết." Giải Vũ Thần kiến thức rộng rãi, kho kiến thức thực sự rất nhiều.

Chương 1223

Lúc này nhìn vào ba cái lỗ sâu sắp xếp hình hoa mai trên giấy, cậu ta gật đầu rồi nói: "Là Thiên Lý Tỏa." Nói xong, Giải Vũ Thần ngẩng đầu nói với Lục Vũ: "Lục tiểu ca, tôi có thể tự mình lật xem mấy tờ giấy này không?" Sau khi Lục Vũ gật đầu, Giải Vũ Thần đặt mấy tờ chi tiết sang một bên, cầm tờ tranh hoàn chỉnh lúc đầu lên, khẽ nói: "Bốn tờ chi tiết là bốn hướng.

Đồ án của bốn hướng được liên kết chặt chẽ với nhau bằng một lượng lớn các đường vân trang trí, đây chính là một cái khóa.

Họ gặp phải khóa, thì chúng ta ở đây sẽ gặp được chìa khóa." Nói đến đây, Giải Vũ Thần theo bản năng ngẩng đầu nhìn ra xa, nhưng vừa ngẩng lên lại khổ sở lắc đầu.

Vốn dĩ cậu ta định ở trong hang động thì tiện thể nhìn cái hang phía xa luôn.

Chỉ là khi ngẩng đầu lên mới nhớ ra mình đang ở trong Sơn Hà Đồ, không nhìn thấy cái hang động kia nữa...

Vương Bàn Tử lần đầu nghe nói về chuyện "Thiên Lý Tỏa", có chút muốn biết nhưng lại hơi ngại ngùng.

Dù sao trước đó lão cứ một mực coi thường Giải Tiểu Hoa, lúc này có chút không nỡ hạ mình.

Tuy nhiên... trong lúc lão đang lưỡng lự thì Lục Vũ đã mở miệng hỏi: "Thiên Lý Tỏa là cái gì?" Giải Vũ Thần cũng không ra vẻ, trực tiếp nói: "'Thiên Lý Tỏa' nói đúng ra không phải là một cái khóa thật sự, có thể hiểu nó là một loại kế sách, một loại biện pháp phòng vệ có chi phí cực cao.

Chính là đem 'Cửa' và 'Chìa khóa' chia làm hai phần, hơn nữa để cách nhau cực kỳ, cực kỳ xa.

Ví dụ như cửa ở Nam Cực, chìa khóa ở Bắc Cực.

Hoặc cửa ở Ba Nãi, chìa khóa ở đây.

Trong thần thoại Bắc Âu, ác ma bị giết thường bị chặt thành vô số mảnh, rải rác khắp các góc trên thế giới.

Nếu muốn hồi sinh ma thần, những kẻ âm mưu buộc phải thực hiện những chuyến hành trình kéo dài hàng thế kỷ." Giải Vũ Thần nói đến đây, Vương Bàn Tử nhịn không được xen mồm: "Trong truyền thuyết Xi Vưu bị phân thây, có phải cũng là một dạng 'Thiên Lý Tỏa' không?

Ông ta có khả năng được hồi sinh không?" Giải Vũ Thần hơi khựng lại, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: "Trong truyền thuyết thượng cổ đúng là có cách nói này, truyền thuyết kể Xi Vưu bất tử nên phải phân thây.

Theo cách nói của thần thoại thì cũng không hẳn là không thể hồi sinh..." Cổ họng Vương Bàn Tử động đậy định nói gì đó, nhưng do dự một chút cuối cùng vẫn im lặng.

Lúc này Lục Vũ lại lên tiếng, dẫn chủ đề quay lại chuyện "Thiên Lý Tỏa". "Đừng nói mấy chuyện khác nữa." Lục Vũ nhìn Giải Vũ Thần, khẽ hỏi: "Cậu vừa nói ở đây là chìa khóa, Ba Nãi là cửa, đúng không?" "Đúng." "Rất tốt, vậy chúng ta đi xem thử, cái chìa khóa đó rốt cuộc là hình dáng thế nào." Nói xong một câu, Lục Vũ đột nhiên vung tay, mấy người liền thấy thế giới trước mắt thay đổi đột ngột...

Trước mắt họ không còn là cảnh sắc an tĩnh trong Sơn Hà Đồ nữa, mà là hang động âm u!

Trong không khí tràn ngập mùi khét nồng nặc, ngửi vào thấy rất

khó chịu.

Nhìn lại cái hố trước mặt, chỉ còn lại những đốm lửa tàn, đám lông nhung đen hỗn loạn lúc trước đã bị thiêu sạch sành sanh.

Giải Vũ Thần nhìn quanh bốn phía, ánh mắt không tự chủ được lại rơi vào cái hang lớn kia, nghĩ đến bóng trắng lúc trước.

Cậu ta do dự một chút, quay đầu nhìn Lục Vũ: "Chuyện Bạch Trạch lúc trước là thế nào?" "Còn nhớ Xi Vưu không?" Lục Vũ quay đầu vẫn nhìn vào cái hố do Tê Tê để lại, đột nhiên hỏi một câu.

Giải Vũ Thần càng thêm khó hiểu, chỉ có thể đoán: "Bạch Trạch có liên quan đến Xi Vưu sao?" "Tôi từng thấy Xi Vưu hồi sinh, bị Bạch Trạch tính kế một vố, để nó đưa Xi Vưu vào Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch." Lục Vũ không nói quá nhiều, chỉ tóm tắt vài câu, nói đến mức đầu óc Giải Vũ Thần ong ong, mắt trợn tròn, mặt đầy kinh ngạc.

Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian, đưa tay chỉ vào cái hang cách đó vài trăm mét, nói: "Đi thôi, sang bên kia xem thử." Dứt lời, anh nhảy vọt xuống, độ cao chênh lệch mười mấy mét đối với anh cứ như đi trên đất bằng.

Sau khi xuống dưới, Lục Vũ chẳng hề để tâm đến những cái hũ gốm đó, từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía trước.

Theo sau anh, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử nãy giờ ít nói đều từ trên nhảy xuống, bám theo sau Lục Vũ đi sang phía đối diện.

Khoảng cách ba trăm mét nói dài không dài, ngắn không ngắn.

Mấy người giẫm lên đám hũ gốm lững thững đi, đi khoảng chừng hết một điếu thuốc thì tới được bờ bên kia.

Lục Vũ lấy Phi Hổ Trảo khẽ móc một cái, đạp vài cái lên vách

tường đã đứng vững trên bệ đá.

Vừa đứng vững liền nghe thấy một tiếng "lạch cạch".

Tiếng động không lớn nhưng rất rõ ràng.

Tiếp theo liền nghe thấy tiếng "lạch cạch", "lạch cạch" vang lên không dứt, xen lẫn một số tiếng gõ "bộp", "bộp" truyền ra từ trong bóng tối phía trước.

Những âm thanh rất có nhịp điệu, nghe mà thót tim!

Lúc này, bọn Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần cũng theo dây thừng Phi Hổ Trảo leo lên.

Giải Vũ Thần nhíu mày: "Có phải có cơ quan nào bị kích hoạt rồi không?" "Đúng." Lục Vũ nhẹ giọng đáp một câu, vẫn lặng lẽ nhìn vào mặt tường.

Anh có Âm Dương Nhãn và khả năng nhìn đêm, dù không có ánh sáng vẫn thấy được tình hình bên trong.

Nhưng bọn Vương Bàn Tử thì không thấy gì.

Im lặng một lát, Vương Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, có thể bật đèn không?" "Có thể." Được sự cho phép của Lục Vũ, Vương Bàn Tử lập tức lấy đèn pin ra, trực tiếp soi sáng tình hình bên trong bệ đá.

Nhìn từ cửa vào, bên trong bệ đá là một căn phòng đá.

Chương 1224

Bốn phía phòng đá không có trang trí hay đồ đạc gì, chỉ có ở giữa phòng có một cái mâm sắt hình tròn.

Trông giống như một cái thớt cối xay bằng sắt, đang chậm rãi xoay tròn.

Những tiếng gõ quái dị kia chính là truyền lên từ dưới mâm sắt. "Mâm sắt sao?" Giải Vũ Thần nhìn một chút, theo bản năng đi vào trong vài bước, lại gần hơn để nhìn cho rõ.

Quan sát ở cự ly gần, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, thử nói: "Tiểu ca nhi, cái thứ này không lẽ chính là cái chìa khóa anh nói đấy chứ?

Cái ổ khóa to cỡ nào mà dùng cái chìa khóa lớn thế này?" "Cửa thứ nhất chính là cái này rồi, hai nơi này ứng với nhau." Giải Vũ Thần sau khi Vương Bàn Tử nói xong, cầm đèn pin soi kỹ cái mâm tròn đang xoay chậm, rồi lắng nghe âm thanh nó phát ra.

Âm thanh đó nghe qua thì chẳng có gì đặc biệt, chỉ là tiếng gõ có nhịp điệu, ngoài ra không nghe thấy gì khác.

Vương Bàn Tử thấy mọi người đều trầm tư không nói, nhịn không được bảo: "Cái thứ này tôi thấy giống cái cối xay quá, đến cả súc vật cũng chẳng cần dùng, đúng là đồ tốt." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa đặt tay lên trên, khẽ gạt một cái.

Vừa gạt, lão liền phát hiện mâm sắt quay nhanh hẳn lên!

Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng đưa tay ấn xuống, tốc độ mâm sắt lập tức chậm lại.

Nhưng sau khi nó chậm lại, lão lại phát hiện ra một điểm kỳ lạ,

không khỏi thốt lên tiếng "ồ" kinh ngạc!

Mâm sắt tuy giảm tốc, nhưng với sức mạnh của lão, vậy mà lại không có cách nào khiến nó dừng hẳn lại được!

Tối đa chỉ có thể ghìm cho nó dừng lại vài giây, mâm sắt sẽ ổn định thắng được sức mạnh của lão mà xoay sang phía khác.

Vương Bàn Tử có chút tính bướng, không tin nên dùng sức bẻ lại.

Tuy nhiên, ngoại trừ việc làm tay lão đen thùi lùi ra thì chẳng có ý nghĩa gì.

Lục Vũ bước tới gần, Vương Bàn Tử lập tức nói: "Tiểu ca nhi, anh thử xem?

Xoay xuôi thì dễ, chứ xoay ngược thì không nhúc nhích nổi, liệu có phải bên trong giấu cái gì không?" Lục Vũ không quan tâm cái mâm sắt, chỉ đưa tay nắm lấy cổ tay Vương Bàn Tử, nhìn vào lòng bàn tay lão rồi nói: "Ông tự ngửi xem." Vương Bàn Tử ngửi lòng bàn tay mình, sắc mặt thay đổi, nhíu mày nói: "Sao lại có mùi máu nồng nặc thế này!" Dứt lời, ánh mắt lão lại rơi vào cái mâm sắt đó, nhìn kỹ lại rồi đưa tay xoa xoa lên trên. "Đậu xanh rau muống..." Vương Bàn Tử không khỏi trợn tròn mắt, chỉ thấy thật không thể tin nổi!

Cả cái mâm sắt này toàn là máu!

Hơn nữa, không biết phải có bao nhiêu máu mới thấm ướt được cái mâm sắt này, máu khô lại trên đó, đóng vảy, biến thành cái mâm sắt màu đen như hiện tại...

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử còn coi là trấn định, nhưng Giải Vũ Thần thì có chút không thích ứng được.

Dù sao kinh nghiệm của cậu ta vẫn chưa phong phú đến thế, so ra thì vẫn còn ít trải đời hơn.

Một lúc sau cậu ta mới bình tĩnh lại, quay sang nhìn Lục Vũ hỏi: "Đây chính là chìa khóa, mở thế nào tôi không biết.

Ý của Hoắc lão thái thái là anh biết." Lục Vũ liếc Giải Vũ Thần một cái rồi thu lại tầm mắt, khẽ lẩm bẩm: "Cái chìa khóa này tôi có thể mở được." "Thế còn chờ gì nữa, Tiểu ca nhi, tới luôn đi." Mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng lên, hưng phấn hỏi: "Làm thế nào?

Anh nói đi!" Lục Vũ nhìn cái cối xay vẫn đang xoay không ngừng, hơi nhíu mày.

Anh thực sự có thể mở được cơ quan này, nhưng rất khó.

Cơ quan này sử dụng kỹ thuật cơ quan của Mặc gia để vận hành.

Nhưng việc suy diễn thì lại dùng Phục Hy Thập Lục Quái!

Tổng quan mà nói, cơ quan này đã là một dạng Kỳ Môn Độn Giáp cao cấp rồi! "Bàn Tử, trước tiên tẩy sạch cái mâm sắt này đi, để tôi xem trên đó có gì." "Có ngay!" Vương Bàn Tử đáp lời, như làm phép lấy ra một thùng nước lớn, "ùng ục" đổ hết lên mâm sắt.

Theo vòng xoay của mâm sắt, dòng nước cuốn đi từng lớp dấu máu trên đó.

Dòng nước đỏ đen theo cạnh mâm chảy xuống đáy, từ từ biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hoa văn trên mâm sắt hiện ra rõ ràng.

Vấn đề duy nhất là những hoa văn đó lộn xộn không theo quy luật gì, các đường nét gần như không hề nối liền với nhau, nhìn thoáng qua cứ như một bộ xếp hình bị xáo trộn vậy.

Lục Vũ nhìn một lát, nhờ sự trợ giúp của "Mặc Gia Cự Tử Giới", về cơ bản đã hiểu được cơ quan này.

Cấu trúc này rất hỗn loạn.

Nhưng may mắn thay, anh là truyền nhân Mặc gia! "Phù..." Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, quay đầu nhìn đám Vương Bàn Tử nói: "Các người cứ đứng đây, một chút cũng đừng cử động.

Dù thấy gì hay nghe thấy gì cũng đừng động đậy." Nói đến đây, Lục Vũ khựng lại, nhìn Vương Bàn Tử trầm giọng dặn: "Bàn Tử, cơ quan này rất phức tạp, ông dù thấy gì cũng đừng động, nhớ kỹ lấy, đừng có cử động lung tung." Giọng Lục Vũ không cho phép nghi ngờ, vô cùng nghiêm trọng, Vương Bàn Tử nặng nề gật đầu.

Sau khi dặn dò, Lục Vũ bước ra một bước, đi tới vách tường đối diện với lối vào.

Chương 1225

Trên vách tường trống trơn chẳng có gì cả.

Lục Vũ nhìn vách tường, miệng lẩm bẩm: "Chướng nhãn pháp cùng một mạch thừa kế, cũng thật làm khó các ngươi rồi." Nói xong, Lục Vũ đưa tay vỗ nhẹ lên vách tường, ngay sau đó dị biến nảy sinh!

Trên vách tường trống rỗng hiện ra rất nhiều hố lõm rõ rệt, có hố để trống, có hố đặt thẻ tre.

Dưới đất cũng rải rác những thẻ tre.

Mấy người thấy cảnh này đều ngẩn ngơ.

Lục Vũ thần sắc không đổi, vừa quan sát vách tường vừa nhẹ giọng giải thích: "Vách tường này có một cái chướng nhãn pháp đơn giản, rất dễ nhận ra, đừng tưởng là cơ quan gì ghê gớm, chỉ là một loại trò ảo thuật thô lậu thôi." Bọn Vương Bàn Tử tò mò ngó nghiêng, đặc biệt là Giải Vũ Thần, dường như muốn hiểu cái "chướng nhãn pháp đơn giản" mà Lục Vũ nói là ý gì.

Đúng lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng nói: "Thay đổi rồi, mâm sắt từ xoay xuôi chuyển sang xoay ngược rồi." Một câu nói bất thình lình làm Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần đều căng thẳng hẳn lên!

Đến cả Lục Vũ cũng quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ liếc mắt nhìn cái mâm xoay, mắt Lục Vũ nheo lại, lạnh lùng nói: "Họ Uông kia, ngươi độc ác như vậy, thực sự không sợ bị thiên khiển sao!" Lục Vũ vừa dứt lời, liền thấy trên cái mâm đang xoay ngược đột nhiên xuất hiện một dòng nước, từ từ dâng lên.

Nhưng ngay sau đó, dòng nước biến thành vòi phun, tức khắc phun

trào ra ngoài!

Chỉ trong nháy mắt, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử đều bị dòng nước đỏ đen phun cho ướt như chuột lột!

Hơn nữa trước đó Lục Vũ đã lặp đi lặp lại dặn họ không được cử động, nên Vương Bàn Tử rất quy củ, đứng im phăng phắc.

Hắc Hạt Tử định né đi nhưng lại nghiến răng nhịn lại.

Chỉ có Giải Vũ Thần là khó chịu nhất.

Cậu ta tiếp xúc với Lục Vũ chưa nhiều, lúc này theo bản năng định né tránh, nhưng thấy Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều không động đậy, cậu ta cũng đành cắn răng đứng yên tại chỗ.

Nhưng cậu ta vẫn nhịn không được hỏi: "Lục tiểu ca, ý anh là gì, chúng tôi cứ đứng đây chịu trận thế này à?" Cậu ta vừa dứt lời, Vương Bàn Tử cũng nhịn không được nói: "Tiểu ca nhi, tôi cảm thấy trên người có gì đó không ổn, hình như hơi nặng quá..." "Cái gì nặng quá?" "Hả?" "Nước này không đúng!" Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử mỗi người một câu, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Khoảnh khắc này, họ đột nhiên phát hiện nước phun ra đều đậu lại trên người họ.

Đúng vậy, tất cả đều bám trên người họ, không một giọt nào rơi xuống đất!

Những dòng máu đó như có sức sống, sau khi phun ra liền hội tụ trên người họ.

Hơn nữa, quanh cơ thể họ hình thành một bức tường nước.

Cảm giác này hoàn toàn khác với Tị Thủy Châu!

Bức tường nước dày gần nửa mét bao bọc chặt chẽ lấy cơ thể, đã cao gần nửa mét, lên tới bắp chân!

Hơn nữa theo đà phun trào, mực nước vẫn đang từ từ dâng lên!

Vẻ mặt Vương Bàn Tử có chút khổ sở nhưng vẫn không quên nói đùa: "Biết thế này lúc nãy Bàn gia tôi chẳng đổ nhiều nước thế, đúng là gậy ông đập lưng ông mà!" Lục Vũ quay đầu liếc Vương Bàn Tử một cái, chỉ đưa cho lão một ánh mắt an tâm chứ không nói gì, tầm mắt vẫn đặt trên vách đá.

Cùng lúc đó, mực nước trên người ba người họ vẫn không ngừng dâng lên.

Giải Vũ Thần thấy nhức đầu, nhịn không được bảo: "Nước này quái dị quá đi mất." "Không sao đâu, đợi một lát là ổn thôi." Vương Bàn Tử tuy cũng không cử động được nhưng có Lục Vũ ở đó, lão thấy rất yên tâm.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử cũng bị nhốt chung đưa tay chạm vào bức tường nước, phát hiện tay mình hoàn toàn không dính nước.

Lão hơi ngỡ ngàng một chút, đưa tay lên ngửi rồi nhìn bóng lưng Lục Vũ hỏi: "Nhược Thủy?" Lục Vũ đầu cũng không ngoảnh lại, gật đầu: "Cơ quan thuật của Uông Tàng Hải rất lợi hại, bên dưới giấu Nhược Thủy.

Chỉ cần giải được chướng nhãn pháp, tấm ván cơ quan bên dưới sẽ xoay chuyển, Nhược Thủy sẽ tràn ra, vây khốn ba người bên cạnh mâm sắt." Giọng Lục Vũ bình thản, không chút cảm xúc.

Giải Vũ Thần nghe ra điểm mấu chốt, hơi nhíu mày hỏi: "Ý anh là nhất định phải có ba người đứng cạnh mâm sắt sao?" "Đợi đã..." "Tức là ba người chúng tôi kích động cơ quan thì mới giải được chướng nhãn pháp, mà chướng nhãn pháp giải xong thì ba đứa tôi sẽ bị nhốt ở đây?" "Cậu nói rất đúng, người nhà họ Giải quả nhiên nghiêm cẩn." Lục Vũ khen một tiếng rồi giải thích tiếp: "Đây là một loại đồng hồ tính giờ, cũng có thể gọi là thú vui ác độc của Uông Tàng Hải.

Chỉ cần giải được câu đố trên tường, mâm sắt sẽ xoay ngược lại, Nhược Thủy sẽ rút về." Lục Vũ nói xong nhìn cái mâm sắt vẫn đang xoay, lại nhìn vách tường rồi đột nhiên vỗ mạnh lên vách tường một cái.

Vỗ xong, anh quay đầu nhìn mâm sắt, vòng xoay không có gì thay đổi, bức tường nước trên người bọn Vương Bàn Tử vẫn từ từ dâng cao.

Chốc lát sau đã dâng tới eo.

Tuy nhiên tường nước không đổi nhưng vách tường lại thay đổi.

Nghe thấy một trận tiếng "rắc rắc", trên vách đá có rất nhiều lỗ lõm bắt đầu lồi ra từng chút một, ghép thành một hình thù.

Ngay khoảnh khắc hình thù xuất hiện, vòng xoay của mâm sắt gần như dừng lại, bức tường nước trên người họ cũng khựng lại một chút, để họ có thể tạm thở phào.

Nhưng ngay sau đó, thấy những cột đá lồi ra lại bắt đầu từ từ thụt vào, sắc mặt mấy người đều thay đổi. "Đây là mật mã cơ quan sao?" Giải Vũ Thần cuối cùng không nén nổi tò mò, theo bản năng hỏi một câu.

Tiếp đó, Hắc Hạt Tử cũng nhịn không được nói: "Bề mặt những cột đá lồi ra kia có chút giống với trên mâm sắt, có phải cần làm gì đó trước khi chúng thụt hết vào không?" "Tiểu ca nhi, anh nói xem mật mã là gì, chúng ta cùng góp ý!" Vương Bàn Tử cũng nhịn không được lên tiếng. "Bàn Tử, con chó kia lúc trước đã nói gì?" Lục Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Chương 1226

Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên: "Chó nào?

À, anh nói Bạch Trạch?

Để tôi nhớ xem, hình như nó bảo là thật khéo?" "Thật khéo." Lúc này, kiến thức rộng rãi của Giải Vũ Thần phát huy tác dụng, cậu ta trầm giọng nói: "Câu thứ hai nó nói là 'Cũng chẳng có chuyện gì to tát, ta chỉ đi theo nó thôi, hình như nó tìm nhầm chỗ rồi, ta đi đây, hữu duyên tái hội'." "Nhầm... nhầm..." Mắt Lục Vũ bỗng sáng rực lên, thốt ra: "Con chó này đúng là chó thật!

Nó vậy mà đã sửa đổi cơ quan ở đây rồi...

Tôi đã bảo sao con chó này lại dắt theo Tê Tê đến đây!" Bất cứ cơ quan nào cũng không tự nhiên xuất hiện, cũng không chỉ là những thứ trên bề mặt.

Mỗi cơ quan đều có các bộ phận liên kết máy móc.

Như cơ quan họ đang gặp phải, bộ máy chắc chắn nằm ở bên dưới.

Lúc này Lục Vũ đột nhiên hiểu ra, Bạch Trạch dắt theo con Tê Tê đến đây chắc chắn là để tu sửa cơ quan!

Trong lúc Lục Vũ đang suy tính, Giải Vũ Thần vội nói: "Lục tiểu ca, anh đừng nghĩ chuyện khác nữa, dù cơ quan có bị sửa thế nào thì anh chắc chắn cũng nhìn ra rồi, anh nói xem nó bị sửa thế nào?" Lục Vũ nhìn vách tường, bình tĩnh nói: "Cơ quan này là Uông Tàng Hải chuẩn bị cho người nhà họ Trương, trên đó có tổng cộng tám mươi mốt cột đá.

Nguyên bản cơ quan này chỉ cần trước khi tất cả cột đá thụt vào,

tìm chuẩn Sinh môn, chặn đứng Sinh môn thì chìa khóa sẽ tự nhiên xuất hiện." "Vậy bây giờ thì sao?

Bạch Trạch sửa thế nào rồi?" Giải Vũ Thần vội vàng truy vấn. "Nó đóng cửa lại rồi, giấu Sinh môn đi rồi." Lục Vũ thông hiểu Phục Hy Thập Lục Quái, cũng am hiểu Kỳ Môn Độn Giáp, khi tám mươi mốt cột đá này xuất hiện, anh đã phát hiện ra không có Sinh môn.

Sinh môn ban đầu đã bị nối liền với Tử môn! "Ta cũng không còn cách nào." Lúc này, từ phía cửa hang truyền đến một giọng nói có chút bất lực.

Bạch Trạch nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Ta không hứng thú với chỗ này, ngươi trả đồ lại cho ta, ta sẽ sửa lại cơ quan cho ngươi?" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đã nhịn không được mắng: "Cái con súc sinh này, Bàn gia sớm muộn gì cũng tống mày vào nồi áp suất!" Vương Bàn Tử vừa nói xong, bốn phía tĩnh lặng như tờ, áp suất không khí giảm xuống, nhiệt độ thậm chí còn hạ thấp đi nhiều!

Lục Vũ lạnh lùng nhìn Bạch Trạch nói: "Hai thứ đó tôi vứt rồi." "Vậy thì không còn cách nào nữa, tạm biệt." Nói xong một câu, bóng dáng Bạch Trạch lóe lên rồi biến mất tăm.

Ngay sau đó, những cột đá cơ quan vốn đang lùi lại từ từ bỗng lùi lại cực nhanh!

Nhược Thủy trên người ba người Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử dâng lên vùn vụt, gần như trong nháy mắt đã tới ngực, chỉ còn cách cổ đúng một nắm tay!

Biến cố bất ngờ ập đến khiến mấy người đều kinh hãi kêu lên một tiếng!

Vương Bàn Tử theo bản năng chửi ầm lên: "Mẹ kiếp!

Cái thứ chó má nhà mày!

Chắc chắn là mày giở trò!

Mày cứ đợi ông đây ra ngoài, không lột da mày không được!" Trong lúc nói chuyện, mực nước lại dâng lên một đoạn lớn!

Bất kể là Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần hay Hắc Hạt Tử, tất cả đều cố gắng vươn dài cổ, hy vọng có thể trì hoãn thời gian bị nước nhấn chìm.

Giải Vũ Thần mặt đầy lo lắng, nói: "Lục tiểu ca, bất kể là thứ gì anh cứ đưa cho nó trước đi, cùng lắm chúng ta nghĩ cách sau." Tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, Giải Vũ Thần cũng không dám lơ là.

Hắc Hạt Tử cũng nói theo: "Chuyện có nặng có nhẹ, có gấp có hoãn, qua được ải này trước rồi tính sau." Lục Vũ quay đầu nhìn bọn họ một cái, cổ tay lật lại, trong tay đã có thêm một thanh Thừa Ảnh Kiếm, mặt không cảm xúc nói: "Không sao, tôi có thể phá hủy cơ quan này." Giải Vũ Thần sắc mặt đột biến, vội nói: "Không được!

Những người bị bê tông bao phủ ở cửa rất có thể là do cơ quan xảy ra lỗi!" "Nếu cơ quan này bị làm hỏng, rất có khả năng..." Khi hắn đang nói, thì thấy Lục Vũ đã cầm kiếm đi tới, đầu óc nhất thời ong lên!

Khi thấy Lục Vũ đã giơ Thừa Ảnh Kiếm lên, chém một nhát về phía bàn sắt, hắn đành nhắm mắt chấp nhận số phận.

Chỉ qua vài giây, hắn đột nhiên cảm thấy cơ thể thả lỏng, bức tường nước vốn đang trói chặt mình dường như đã biến mất.

Giải Vũ Thần thử mở mắt ra xem, tường nước trên người cả ba đều đã tan biến, bàn sắt vẫn đang xoay tròn ổn định, cơ quan dường như không bị hư hại. "Tiểu Hoa, cậu có ánh mắt gì thế?" Vương Bàn Tử nhìn Giải Vũ Thần, nói: "Tiểu ca là người thế nào, chút chuyện này mà làm khó được anh ấy sao?" "Anh làm thế nào vậy?" Giải Vũ

Thần có chút mơ màng, không hiểu rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì.

Lục Vũ nhìn Giải Vũ Thần một cái, nhẹ giọng nói: "Nhược thủy cũng có điểm yếu, không cần phá cơ quan, chỉ cần phá Nhược thủy là được rồi." Giải Vũ Thần không hỏi thêm, dù sao biết bây giờ không sao là đủ rồi.

Hắn lập tức bình tĩnh lại, hỏi: "Tiếp theo chúng ta làm gì?" Vương Bàn Tử lập tức nói: "Bắt con chó đó, trói nó lên lửa nướng!" Lục Vũ nhìn bọn họ một cái, lật tay kéo Ngoa thú từ trong Sơn Hà Đồ ra, nói: "Để ngươi nhìn thấy con Lăng lý kia lần nữa, ngươi có thể bắt nó được không?" "Chắc chắn được, cái tên ngốc đó, cô nãi nãi đây nói một câu là nó phải quay về ngay!" "Tốt, vậy cùng đi, chúng ta bắt chó, ngươi bắt Lăng lý!" Lục Vũ trầm giọng nói một câu, trực tiếp dẫn đội đi ra ngoài thạch thất. "Đi lối nào?" Ngoa thú ngẩn ra, hỏi: "Lão Tam kia ở đâu?" Lục Vũ và Ngoa thú đi phía trước, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử theo sau.

Cũng may trước đó bọn họ đã từng thấy Ngoa thú trong Sơn Hà Đồ, nếu không lúc này đã bị dọa chết khiếp.

Nhưng dù vậy, việc bây giờ phải truy lùng một thần thú trong truyền thuyết là Bạch Trạch, cũng khiến trong lòng Giải Vũ Thần có cảm giác kỳ quái khó tả.

Ngoa thú đi bên cạnh Lục Vũ, vừa đi vừa khịt khịt mũi: "Ta ngửi thấy mùi con chó đó rồi, ở ngay dưới kia, mùi trên người thứ chó má này thối quá!" Vài phút sau, mấy người đứng bên cạnh cái hố lớn mà Lăng lý đã đào trước đó.

Cái hố có đường kính khoảng hai mét, bọn họ có thể đi thẳng xuống.

Lục Vũ nhìn, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chương 1227

Con đường mà Lăng lý đào, hắn đã đi qua trước đó, bình thường đường kính không quá một mét, chắc chắn không thể đi được, chỉ có thể bò vào trong.

Lúc đi qua trước đó, Lục Vũ cũng đã xem, đường kính chỉ khoảng một mét.

Nhưng bây giờ, đường kính lối vào gần hai mét, bên trong cũng rộng rãi như vậy.

Nhìn một lúc, suy nghĩ một chút, Lục Vũ quay đầu nói với mấy người: "Nếu tôi không đoán sai, Bạch Trạch cố ý mở rộng nơi này, chính là để chúng ta đi vào." "Con đường này sẽ không thái bình, các cậu phải đi sát bên cạnh tôi, nhất định phải cẩn thận." Sau một thời gian dài, Lục Vũ đã xây dựng đủ uy tín trong lòng mấy người.

Dù là lần đầu hợp tác, nhưng Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử không hề có ý kiến phản đối, ngoan ngoãn đi theo sau Lục Vũ, từ từ đi xuống đường hầm.

Lối vào đường hầm khá dốc, trượt xuống vài mét thì trở nên bằng phẳng hơn nhiều.

Hơn nữa, điều khiến mấy người hơi ngạc nhiên là, hang động bên dưới không phải do Lăng lý đào ra.

Bốn bức tường thẳng tắp, nền nhà lát gạch đá, tất cả đều nói lên một điều.

Phía dưới này là do con người xây dựng!

Tuy nhiên, một bên của con đường này đã bị gạch đá chặn lại, bên còn lại không biết sâu bao nhiêu, trên mặt đất có rất nhiều đất bùn

vương vãi, rõ ràng là Lục Lăng đã đi qua trước đó.

Không có gì bất ngờ, phía dưới này hẳn là con đường đá được xây dựng để thi công cơ quan lúc ban đầu.

Phía xa trong con đường đá, mơ hồ truyền đến tiếng nước "tí tách", cùng với tiếng cơ quan di chuyển "cạch cạch", nghe mà thấy phiền lòng. "Này họ Lục, nơi này có thứ gì tốt mà có thể dụ con chó đó đến vậy?" Đi được vài bước trong đường hầm, Ngoa thú không nhịn được hỏi một câu.

Đợi một lúc, thấy Lục Vũ không nói gì, Ngoa thú lại hỏi Vương Bàn Tử một câu.

Vương Bàn Tử cũng thẳng thắn, thuận miệng nói: "Cũng chẳng có gì to tát, con chó Bạch Trạch muốn ăn thịt ngươi, nên lừa chúng ta đến đây...

Mẹ kiếp!

Cái gì cắn tao!" Vương Bàn Tử vốn còn định trêu Ngoa thú một chút, nhưng đột nhiên mông đau nhói, khiến hắn không khỏi hét toáng lên!

Sau tiếng hét lớn là một cảm giác choáng váng ập đến.

Ngoa thú thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử, nhếch miệng cười, trêu chọc: "Cháu trai, đây chính là hậu quả của việc không tôn trọng cô nãi nãi của ngươi!" Lúc này, Vương Bàn Tử đã phản ứng lại, đưa tay ra sau lưng mình đập mạnh một cái, sắc mặt lạnh đi: "Tiểu ca, có rắn!" Vừa dứt lời, cảm giác choáng váng càng thêm mãnh liệt, Vương Bàn Tử cũng không còn tâm trí đấu võ mồm với Ngoa thú, vội vàng nhìn xung quanh.

Ngay từ tiếng hét đầu tiên của hắn, Lục Vũ đã đi đến bên cạnh.

Lúc này, anh chỉ vung kiếm vài nhát, dễ dàng giải quyết một con

Thiểm Lân Hắc Phụ Hý, rồi cắt mào thịt của nó đưa cho Vương Bàn Tử.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần dường như đã nhìn ra manh mối, thử hỏi: "Mào rắn có thể giải độc?" "Ừm." Lục Vũ vừa đáp một tiếng, thì thấy Ngoa thú cầm cả con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý lên, xách trong tay kéo đi.

Hành động này khiến Giải Vũ Thần giật mình: "Nếu ở đây có bầy rắn, làm vậy chẳng phải là dụ cả bầy rắn đến sao?" "Tiểu Hoa, nói cho cậu nghe một chuyện." Vương Bàn Tử hồi phục lại, nhìn Giải Vũ Thần có chút căng thẳng nói một câu. "Chuyện gì?" "Bàn gia đây không thể bị cắn oan được, phải để cả nhà chúng nó chôn cùng chứ." "Anh nói đùa phải không..." Vương Bàn Tử vừa nói, mấy người vừa từ từ đi vào trong, đi khoảng một điếu thuốc, không có bầy rắn nào xuất hiện, nhưng tình hình trước mắt đột ngột thay đổi!

Dưới chân không còn là con đường nhân tạo lát gạch hoàn chỉnh, mà là một hang động lớn tự nhiên!

Trên đỉnh đầu có nhũ đá treo ngược, mặt đất dưới chân gồ ghề không bằng phẳng, đá kỳ dị, gai nhọn vô số!

Tiếng bánh răng cơ quan di chuyển "cạch cạch" trước đó trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Lục Vũ lấy ra vài cây pháo sáng lạnh, ném qua thì phát hiện trong sơn động quả là có một thế giới khác!

Hang động tự nhiên này chính là phía dưới của mật thất cơ quan kia.

Từng thanh sắt kỳ dị, bánh răng được nối với nhau bằng một công nghệ cổ xưa, đang di chuyển chậm rãi mà vững chắc.

Trước đó ở trên, Lục Vũ đã dùng "Cự Tử Giới" hỗ trợ, đã xem

qua tình hình cơ quan, lúc này ở dưới, lại phát hiện một tình huống kỳ lạ. "Tầng trên tầng dưới, tất cả đều là cơ quan, phòng bị nghiêm ngặt đến vậy sao?" Vương Bàn Tử nghe ra có gì đó không ổn, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, ý anh là phía dưới này không phải là cơ quan của tầng trên, mà là một tầng cơ quan khác?" "Có thể hiểu như vậy." Lục Vũ gật đầu, đang định quan sát kỹ cơ quan thì sắc mặt hơi thay đổi, nhẹ giọng nói: "Các cậu có nghe thấy gì không?" "Loáng thoáng, có người đang hét gì đó, nhưng xa quá, nghe không rõ lắm." Giải Vũ Thần xen vào một câu, rồi lại nói: "Có thể là người của hắn không?" "Đợi xem sao." Lục Vũ suy nghĩ một chút, không vội vàng với cơ quan trước mắt, mà dẫn mấy người từ từ lùi lại.

Tránh để lúc mình phá giải cơ quan có người đến gây rối, vậy thì mất nhiều hơn được.

Đợi một lúc, âm thanh yếu ớt xa xa biến mất.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, cũng không vội, cứ ở dưới đợi, âm thầm chờ, tiện thể nghiên cứu cuốn sách nhập môn trận pháp đã xem trước đó. "Xuống đất" nhiều lần, anh sớm đã có một quy trình của riêng mình, không hoảng không vội, không nhanh không chậm. "Chúng ta cứ đứng đợi thế này sao?" Đợi một lúc, Giải Vũ Thần vẫn không nhịn được lên tiếng phá vỡ sự im lặng, hỏi: "Cứ trì hoãn thế này, có ảnh hưởng đến bên kia không?" Tiếc là, câu hỏi của Giải Vũ Thần không có ai trả lời.

Lục Vũ nghe thấy lời hắn, chỉ liếc hắn một cái, rồi tiếp tục xem cuốn nhập môn trận pháp trong đầu.

Vương Bàn Tử cảnh giác quan sát tình hình xung quanh, còn Ngoa thú thì lười biếng ngáp một cái.

Còn Hắc Hạt Tử, giống như một người mù, ngồi trên đất hút thuốc, biểu hiện giống hệt như lời hắn nói lúc đến.

Chương 1228

Chỉ là đến đây cùng Lục Vũ, thêm một người, chứ không phải đến để làm chuyện gì to tát.

Lại một lúc sau, Hắc Hạt Tử hút xong một điếu thuốc, nói: "Hay là, tôi đi chặn bọn họ lại, để khỏi thêm phiền phức?" Tương tự, Lục Vũ vẫn không nói gì.

Lại qua vài phút, Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, nói: "Không cần quan tâm đến bọn họ nữa, bọn họ không vào được đâu." "Không vào được?" Giải Vũ Thần hơi sững sờ, thầm nghĩ cho dù hang động bọn họ tìm thấy có hơi kín đáo, nhưng lúc vào đã đào tung cả lối đi xi măng, người khác chỉ cần chút thời gian là có thể tìm thấy, sao lại không tìm được?

Do dự một chút, Giải Vũ Thần vẫn lên tiếng: "Vẫn không thể quá lơ là, dù là hắn hay là nhà họ Uông, đều không dễ đối phó.

Người của Cửu Môn và bọn họ đã dây dưa nhiều năm như vậy..." Câu này còn chưa nói xong, thì nghe một tiếng nổ "Ầm" vang trời, cả ngọn núi đều rung chuyển!

Vô số mảnh đá vụn lả tả rơi từ trên đỉnh đầu!

May mà rơi xuống đều là mảnh đá vụn, không có tảng đá lớn nào đè xuống.

Nhưng dù vậy, cũng khiến mấy người họ giật mình, Vương Bàn Tử không nhịn được hét lớn: "Mẹ kiếp!

Có người đang cho nổ mìn ở ngoài sao!

Không sợ xảy ra chuyện à!

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Sắp sập rồi..." Trên đỉnh đầu, đá núi, mảnh vụn, không ngừng rơi xuống lả tả, tiếng lách tách không ngớt vang lên, ngay cả những cây pháo sáng lạnh chiếu sáng xung quanh cũng bị dập tắt.

Trong tầm mắt của mấy người, tất cả đều là một màu đen kịt! "Mẹ kiếp!

Không phải là động đất đấy chứ!" "Chạy mau!" "Rút lui!" Sự rung chuyển như hủy diệt khiến Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử cũng không thể bình tĩnh!

Những "người làm việc dưới lòng đất" như họ, sợ nhất chính là động đất, biến đổi khí tượng.

Chỉ một trận động đất nhỏ cũng có thể gây hư hại cơ quan trong lăng mộ, lúc đó hậu quả sẽ không thể lường trước được... "Đừng hoảng!" Trong bóng tối, thị lực của Lục Vũ không hề bị ảnh hưởng, anh đưa tay giữ chặt mấy người lại, khiến họ không thể chạy đi, trầm giọng nói: "Đừng động đậy, ở đây không có chuyện gì đâu, đợi một lúc là được." Câu nói này có chút không đầu không cuối, khó hiểu, nhưng giọng nói của anh vẫn khiến Vương Bàn Tử và những người khác bình tĩnh lại.

Một lúc sau, xung quanh quả nhiên yên ổn trở lại, không còn đá vụn rơi xuống, xung quanh yên tĩnh đến mức không có một tiếng động nào, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính họ. "Tiểu ca, đây là tình huống gì vậy?" Vương Bàn Tử có chút khó chịu, không nhịn được hỏi một câu.

Lục Vũ im lặng một chút, nhẹ giọng nói: "Lơ là rồi, Cửu Môn có thể tổn thất nhiều người ở đây như vậy, không phải không có nguyên nhân." Câu nói này cũng không rõ ràng, khiến Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Giải Vũ Thần đều có chút đau đầu.

Chỉ là dù họ có nhìn chằm chằm Lục Vũ thế nào, hỏi anh thế nào, anh cũng không nói một lời, chỉ lấy ra vài cây pháo sáng lạnh, chiếu sáng lại hang động.

Hang động, trông vẫn như trước, không có gì khác biệt.

Nhưng trong lòng Lục Vũ biết rõ, bọn họ bây giờ, đã từ trên đỉnh núi, rơi xuống trong lòng núi!

Nói chính xác, ngay vừa rồi, anh cuối cùng đã hiểu ra một chuyện.

Ngọn núi này, hay nói đúng hơn là hang động mà họ đang ở, cả hang động đều là một cơ quan khổng lồ, chứ không phải là xây dựng cơ quan mật đạo dựa trên nền tảng hang động.

Cả hang động này, đều là một phần của cơ quan.

Từ lúc họ tiến vào hang động, giải được thuật che mắt, cơ quan khổng lồ này đã được khởi động...

Hơn nữa, cơ quan này, không phải như anh nghĩ ban đầu.

Ban đầu, theo anh thấy, cơ quan này chính là dựa trên cơ sở thuật cơ quan của Mặc gia, kết hợp với Phục Hy Thập Lục Quái, dùng Kỳ Môn Độn Giáp để suy diễn thành.

Nhưng khi anh vừa xem "Nhập môn trận pháp", đột nhiên hiểu ra một chuyện.

Loại cơ quan này, không phải là cơ quan, nói chính xác nên được gọi là trận! "Tiểu ca, tiếp theo chúng ta làm gì?" Đợi một lúc, thấy Lục Vũ mãi im lặng không nói, Vương Bàn Tử không nhịn được lên tiếng hỏi. "Đợi thêm chút nữa, tĩnh quan kỳ biến." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu, không nói gì thêm, chỉ im lặng quan sát.

Trận pháp, anh vừa mới tiếp xúc, nói là hiểu biết nhiều, cũng không hiểu biết nhiều.

Ít nhất...

đại trận mà họ đang đối mặt, anh không dễ dàng giải được ngay lập tức.

Anh bây giờ, cũng chỉ có thể xác định họ đang ở trong trận.

Và trận này, đang trong quá trình biến đổi không ngừng!

Chương 1229

Điều quan trọng nhất là, trong trận này, pháp khí đã không thể sử dụng, âm dương nhãn cũng không giúp ích được nhiều.

Điều duy nhất khiến Lục Vũ hơi may mắn một chút, là công pháp vẫn có thể sử dụng.

Mấy người, im lặng chờ đợi, cũng không biết đã đợi bao lâu.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân khẽ rung lên một chút.

Ngay sau đó, liền thấy một bóng người nhỏ bé, lao vút ra ngoài!

Tiểu quỷ này hành động quá nhanh, ngay cả Lục Vũ trong chốc lát cũng không phản ứng kịp.

Đến khi phản ứng lại, bóng người nhỏ bé đó đã chạy đến cuối hang động, sắp biến mất không thấy. "Lục Châu?

Lục Châu!" Vương Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng hét lớn một tiếng.

Tiếng hét chưa dứt, bóng dáng của Ngoa thú đã biến mất không thấy. "Đuổi theo." Lục Vũ nói một câu, trực tiếp bước về phía trước, nhưng tốc độ của anh không nhanh, chỉ nhanh hơn đi bộ bình thường một chút.

Tình huống này, anh cũng không dám chạy quá nhanh, sợ lại kích hoạt các cơ quan khác, hoặc gây ra biến đổi của trận pháp, như vậy sẽ mất nhiều hơn được.

Cứ đuổi theo như vậy, không nghi ngờ gì, Ngoa thú đã biến mất không dấu vết, Vương Bàn Tử không khỏi có chút lo lắng, nói: "Tiểu ca, Lục Châu nó chạy như vậy, chắc chắn là có chuyện gì gấp, chúng ta vẫn nên..." "Chặn nó lại!" Giọng Lục Vũ vừa dứt, liền thấy phía

trước có một bóng người trắng như tuyết, như một cơn gió lao tới!

Bóng người đó tốc độ cực nhanh, gần như trong chớp mắt, đã đến trước mặt Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử ngẩn ra, nhưng vẫn ngồi thụp xuống đất, dang hai tay ra, tóm lấy bóng trắng lao về phía mình!

Bóng người đó hành động quá mạnh, quán tính quá lớn, kéo theo Vương Bàn Tử cùng bay ra ngoài, rồi nặng nề rơi xuống đất!

Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử lúc này mới phát hiện, trong lòng Vương Bàn Tử, là một con thỏ lớn cực kỳ xinh đẹp!

Lục Vũ nhìn con thỏ lớn, mày nhíu chặt.

Con thỏ lớn trong lòng Vương Bàn Tử, run lẩy bẩy.

Vương Bàn Tử tuy bị ngã một cú, nhưng lúc này cũng không để ý đến mình, chỉ sắc mặt khó coi nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca?" Con thỏ lớn, chính là Ngoa thú!

Nó đã biến thành hình người rất lâu rồi, không ngờ hôm nay không biết xảy ra biến cố gì, lại đột nhiên biến trở lại hình dạng con thỏ, mà cơ thể còn run lẩy bẩy!

Lục Vũ ngồi xuống, cẩn thận quan sát Ngoa thú.

Tình hình của Ngoa thú, anh cũng không nhìn rõ lắm, chỉ mơ hồ cảm nhận được tình hình của Ngoa thú rất không ổn! "Tiểu ca?

Thế nào rồi?" Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, do dự một chút, đột nhiên nói: "Các cậu đợi một lát." Nói xong một câu, Lục Vũ lật lòng bàn tay, nhưng vẫn không nhúc nhích...

Lúc này, anh cười khổ lắc đầu.

Anh đột nhiên nhớ ra, trong trận pháp quỷ dị này, pháp khí không thể sử dụng, anh không thể như mình nghĩ, đưa Ngoa thú trở về Sơn

Hà Đồ!

Sắc mặt Lục Vũ trầm xuống.

Vương Bàn Tử không nhịn được, lại hỏi: "Tiểu ca, thế nào rồi?" Tuy con thỏ con này luôn ra vẻ bề trên, nhưng sống chung một thời gian dài, Vương Bàn Tử thật sự lo lắng cho Ngoa thú...

Lục Vũ trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: "Âm khí nhập thể, loại âm khí này quá nặng, tôi thử xem sao." Không thể dùng pháp khí, Lục Vũ chỉ có thể thử dùng đạo pháp để giải quyết vấn đề.

Lục Vũ cắn rách đầu ngón tay, dùng máu đầu ngón tay, trực tiếp vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên trán Ngoa thú.

Theo động tác của Lục Vũ, một luồng tử khí màu xám trắng trong mắt Ngoa thú từ từ tiêu tán.

Dần dần, mắt nó từng chút một khôi phục lại ánh sáng.

Tuy không khôi phục hình người, nhưng Ngoa thú vẫn khôi phục lại dáng vẻ khỏe mạnh như trước.

Nó chớp chớp mắt, có chút mờ mịt: "Sao cô nãi nãi lại biến thành bộ dạng này?" Nghe thấy giọng của Ngoa thú, Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Không chết là được, tuy mất hình người, nhưng xem ra cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nghe giọng điệu, ngữ khí của nó, Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử đều ngây người một lúc, thầm nghĩ đây là yêu quái sao?

Nghĩ đến đây, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Lục Vũ, muốn từ trong mắt anh phát hiện ra điều gì đó.

Lục Vũ không nói gì, chỉ lại vung tay, vẽ thêm một đạo Hóa Sát Phù lên trán Ngoa thú.

Chỉ thấy, trên người Ngoa thú không ngừng bốc lên tử khí màu xám trắng!

Chương 1230

Dần dần, lông trắng trên đỉnh đầu nó từng chút một biến mất, biến thành bộ dạng trọc lóc.

Lại qua vài giây, đôi tai dài của Ngoa thú biến mất, biến thành đôi tai nhọn ngắn, trên đỉnh đầu trọc lóc mọc ra tóc đen...

Lần này, không chỉ Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử, ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn!

Giải Vũ Thần không nhịn được, dùng khuỷu tay huých Vương Bàn Tử, rồi nháy mắt về phía Ngoa thú.

Vương Bàn Tử vội vàng ra hiệu im lặng, dùng giọng cực nhỏ nói: "Đừng nói gì cả, cũng đừng hỏi gì cả." Giải Vũ Thần định nói gì đó, đành phải nén lại, trơ mắt nhìn Ngoa thú từng chút một biến hóa, cho đến khi nó biến thành một cô bé xinh xắn như ngọc!

Trông có vẻ, tuổi của Ngoa thú lớn hơn một chút so với hình dạng cậu bé trước đây, khoảng chừng mười tuổi.

Trong lúc mấy người đang kinh ngạc, Lục Vũ đã cởi áo khoác, khoác lên cho Ngoa thú.

Lúc này, Ngoa thú dường như cuối cùng đã phản ứng lại, vội vàng nói: "Này họ Lục, đừng ngẩn ra đó, mau đi đi, cái thứ chó má đó không có ý tốt!

Muộn là không kịp đâu..." Nghe lời nó, Lục Vũ không nghĩ nhiều, trầm giọng nói một câu rồi trực tiếp cõng Ngoa thú đi sâu vào trong.

Anh không lo Ngoa thú sẽ lừa mình.

Trên người nó dính nhiều tử khí như vậy, bên trong chắc chắn không đơn giản!

Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử vội vàng theo sau, vừa đi vừa hỏi: "Tiểu ca, con chó Bạch Trạch kia ở trong đó đang làm trò gì xấu xa vậy?" Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Qua đó xem mới biết, tử khí ở đây quá nặng, có thể thật sự có mộ, cũng có thể có Tống tử..." Nói rồi, Lục Vũ dẫn mấy người đi thẳng về phía trước.

Không lâu sau, họ đã đi đến cuối một con đường.

Cuối đường là một cái hố sâu không thấy đáy.

Không, nói chính xác là trên không thấy đỉnh, dưới không thấy đáy!

Nhìn lên, có thể thấy vô số thứ giống như bia đá, bị dây thừng treo từ trên xuống, lơ lửng giữa không trung!

Nhìn một cái, không biết có bao nhiêu bia đá!

Nhìn xuống, một màu đen kịt, mơ hồ có sương mù đen che khuất tầm nhìn... "Tôi vừa rồi đuổi theo đến đây, cảm thấy không ổn liền chạy về, chạy được nửa đường thì xảy ra chuyện." Ngoa thú trên lưng Lục Vũ, nhỏ giọng nói.

Nghe giọng, vẫn còn có chút sợ hãi chưa tan.

Vương Bàn Tử ghé sát lại, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca, đây là cái gì?" "Một phần của cơ quan." Lục Vũ nhìn những bia đá treo ngược trên không, lạnh giọng nói: "Những bia đá đó, mỗi một tấm bia, đại diện cho một người từng chết ở đây." "Lúc nãy ngươi xông vào, chính là đã đụng phải thứ không nên đụng." Chỉ nói một câu đơn giản, sự chú ý của Lục Vũ đã rơi vào những tấm bia đá kia.

Những tấm bia đá đó, trên đó đều là âm khí.

Hơn nữa, những tấm bia đá đó và bức tường đá mà họ thấy ở trên có liên kết với nhau.

Chính là bức tường đá có thể không ngừng nhô ra! "Những tấm bia đá này, trông cũng không có liên kết với cái bàn tròn kia nhỉ?" Giải Vũ Thần nhìn trái nhìn phải, thực sự không tìm thấy mối liên quan, không nhịn được hỏi một câu.

Lục Vũ im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: "Thứ này, rất khó giải thích.

Tôi chỉ có thể nói với cậu, bố cục cơ quan này, cũng có phần giống với Thiên Lý Tỏa, không phải là liên kết trực tiếp, mà là có một thứ, dựa vào sự biến đổi của bàn sắt, để thay đổi những thứ này." Lời của Lục Vũ vừa dứt, Giải Vũ Thần liền ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Ý của anh là, đây chính là nơi để can thiệp vào cơ quan?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lục Vũ, Giải Vũ Thần cẩn thận quan sát, nhưng vẫn không nhìn ra được gì.

Rốt cuộc, những chuyện thần bí này, chỉ có Lục Vũ mới có thể hiểu rõ.

Nhưng hiểu rõ là một chuyện, tiếp theo phải làm gì, cũng là một chuyện phiền phức.

Tuy anh hiểu cơ quan trận pháp ở đây, nhưng làm thế nào để giải?

Thứ này, từ góc độ nào nhìn, cũng không có cách nào liên hệ với những mắt xích liên hoàn mà họ thấy trước đó, hay là bức tranh mà Ngô Tà họ gửi về từ Ba Nãi.

Im lặng hồi lâu, Lục Vũ quay đầu nhìn Giải Vũ Thần, hỏi: "Cậu còn nhớ bức Đấu Hống Đồ không?

Có điểm nào tương đồng với nơi này không?" Sắc mặt Giải Vũ Thần lập tức trở nên có chút kỳ lạ, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: "Đấu Hống Đồ không phức tạp, có Hống xuất thế, dụ địch đi sâu vào, săn Hống, rồi đến mắt xích." "Muốn giải khóa, phải theo trình tự này,

tổng cộng ba bước." "Thiên Lý Tỏa là đối ứng, bên họ ba bước, bên chúng ta cũng nên là ba bước, cho dù... cho dù con chó đó có sửa đổi một số thứ, nhưng quy trình cơ bản nhất hẳn sẽ không thay đổi nhiều." Lục Vũ nghe, khẽ gật đầu.

Lời của Giải Vũ Thần, rất có lý.

Sợi dây kết nối giữa hai Thiên Lý Tỏa, có liên quan đến nhau, phải cân nhắc đồng thời.

Đây cũng là nguồn gốc phiền phức của loại cơ quan Thiên Lý Tỏa này. "Bước đầu tiên, vào cửa phá thuật che mắt, chúng ta đã làm rồi, tương ứng với Hống xuất thế." "Bước thứ hai, Bạch Trạch ép chúng ta đến đây, việc dụ địch đi sâu vào cũng đã làm." "Bước thứ ba, Đấu Hống." Lục Vũ dừng một chút, cúi đầu nhìn vực sâu đen kịt dưới chân, nhẹ giọng nói: "Muốn giải được, chỉ có thể đi xuống thôi." Thấy Lục Vũ định đi xuống, Ngoa thú trên lưng anh lập tức có chút đau đầu, nói: "Ta sức khỏe không tốt, có thể không đi không, anh đưa ta về trước đi." Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Pháp khí không dùng được, đợi lát nữa rồi tính." Câu này vừa dứt, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì, sắc mặt lập tức trở nên khó coi hơn nhiều: "Hỏng rồi Tiểu ca, chúng ta bây giờ chỉ có bốn cái đèn pin, ngay cả pháo sáng lạnh dự phòng cũng không dùng được." Nói rồi, sắc mặt Vương Bàn Tử càng thêm khó coi.

Thành thật mà nói, chuyện này hẳn không phải lần đầu gặp, trước đây ở Hắc Thủy Thành của Tây Hạ đã từng gặp qua.

Nhưng lúc đó họ biết về "Nguyệt Trị Đại Phá", đã có chuẩn bị tâm lý, không đến mức luống cuống tay chân.

Chương 1231

Nhưng lần này...

Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, đột nhiên cười cười: "Từ nghèo sang giàu dễ, từ giàu về nghèo khó.

Lần này, chúng ta một sớm quay về thời giải phóng, chỉ có thể dùng những thủ đoạn cũ thôi." "Trang bị của tôi cũng không lấy ra được sao?" Sắc mặt Giải Vũ Thần cũng khó coi đi một chút, vốn dĩ dựa vào "thần khí" của Lục Vũ, một đường thông suốt không trở ngại, không cần lo lắng về trang bị gì cả.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện dường như không mấy đáng tin cậy.

Lục Vũ nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Súng của Bàn Tử có thể cho cậu dùng, xuống dưới chúng ta có phi hổ trảo, đèn pin có thể chiếu được khoảng năm tiếng, vấn đề không lớn." Giọng vừa dứt, Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng: "Tôi không xuống đâu..." Hắn còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử đã không nhịn được hỏi: "Sao anh không xuống?" Hắc Hạt Tử không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ nhìn Lục Vũ hỏi: "Tôi ở đây đợi anh bao lâu?" Lục Vũ nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: "Năm tiếng." "Nếu có thứ gì đến thì sao?" "Giết." "Sau đó thì sao?" "Chạy." "Được." Cuộc đối thoại vô cùng ngắn gọn của hai người, những người khác lại nghe không hiểu lắm. "Còn có thể có thứ gì đến nữa?" Vương Bàn Tử có chút tò mò, không nhịn được hỏi một câu. "Rắn." Hắc Hạt Tử lạnh lùng nói một câu: "Còn có cái thứ chó má đã sửa đổi cơ quan kia." Vương Bàn Tử nghe vậy, mày nhíu chặt lại, nói: "Nếu anh gặp phải con chó đó, anh sẽ làm gì?

Anh đánh lại nó không?" Hắc Hạt Tử "nhìn" Vương Bàn Tử một cái, khẽ lắc đầu, khóe miệng nở một nụ cười kỳ quái: "Cậu còn không

đánh lại, tôi sao có thể đánh lại được, nhưng tôi có thể dẫn con chó đó đi tìm các cậu." Bất kể lúc nào, nụ cười trên mặt Hắc Hạt Tử cũng không thay đổi, vẫn là nụ cười kỳ quái, xấu xa đó, trông như không có ý tốt.

Đương nhiên, trong lòng Hắc Hạt Tử đối với Bạch Trạch cũng có chút e dè.

Thứ không phải người không phải quỷ hắn đã thấy, nhưng linh thú thượng cổ, hắn thật sự chưa đối phó bao giờ!

Nhưng e dè thì e dè, đến lúc phải ra tay hắn cũng sẽ không nương tay.

Lục Vũ nhìn Hắc Hạt Tử một cái, gật đầu, nói với Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần: "Được rồi, chúng ta nên đi xuống, lãng phí thêm nữa, đèn pin sẽ hết điện." Nói xong một câu, Lục Vũ lấy phi hổ trảo trên người ra, trực tiếp móc vào mép vực.

Móc xong phi hổ trảo, chỉ mới trượt xuống ba mét, Lục Vũ đột nhiên cảm giác dưới chân khựng lại.

Nhìn xuống, không còn là vực sâu không thấy đáy, mà là một hành lang tối om, những bậc thang lát đá xanh, từ từ đi xuống, không biết dẫn đến đâu!

Không lãng phí thời gian, Lục Vũ chỉ xác định bậc thang là thật, liền trực tiếp nhấc chân bước xuống.

Đi được vài bước, mày anh nhíu lại, nhẹ giọng nói: "Có một bậc thang màu máu, chú ý đừng giẫm lên." Nghe lời của Lục Vũ, Vương Bàn Tử và những người khác mới chú ý tới, trong một loạt bậc thang màu đen, có một bậc thang đen pha đỏ, dường như là bậc thang bị nhuộm đỏ bởi máu đông!

Vương Bàn Tử đi sau Lục Vũ, thử dùng đèn pin chiếu xa hơn,

nhưng rất tiếc, đèn pin chỉ có thể chiếu được hơn mười bậc thang, xa hơn nữa thì không chiếu tới.

Xem ra ở đây cũng đã dùng một loại sơn hấp thụ ánh sáng nào đó, khiến người ta chỉ có thể từ từ đi.

Lục Vũ dẫn đường phía trước, không hề bị ảnh hưởng, anh có thể nhìn thấy rất nhiều, có thể nhìn rất xa, dù không có ánh sáng, ảnh hưởng cũng không lớn.

Trên cầu thang đi thẳng xuống, đi khoảng mười mấy phút, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Sắp đến đáy rồi, phía dưới là một con đường giống như mộ đạo." Nghe lời của Lục Vũ, sắc mặt Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần khẽ biến.

Nhưng khi họ đi xuống bậc thang, Lục Vũ lại khẽ "Hử" một tiếng.

Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Tiểu ca, sao vậy?" Hắn còn chưa nói xong, Lục Vũ đã đưa tay chỉ về phía trước, nói: "Không phải mộ đạo, rất kỳ lạ." Nghe thấy giọng của Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần đều điều chỉnh đèn pin đến mức sáng nhất, chiếu sáng tình hình phía trước.

X_a xa, bóng dáng lờ mờ, trông giống như một tòa lầu gỗ rất cổ xưa!

Tòa lầu gỗ cũ nát, có dấu hiệu sụp đổ, mạng nhện giăng đầy rách nát...

Vương Bàn Tử di chuyển cột sáng của đèn pin, phát hiện lầu gỗ không chỉ có một tòa, mà là vô số lầu gỗ xen kẽ, có cao có thấp, cao thấp xen kẽ.

Thậm chí, bên trong còn có những ngôi nhà ngói đổ nát!

Theo ánh sáng đèn pin chiếu qua, bậc đá, hàng rào tre cái gì cũng có, trước mắt phảng phất như một ngôi làng dưới lòng đất!

Vương Bàn Tử ngẩn người, miệng lẩm bẩm: "Gia đình lớn cỡ nào mà xây tiền thất phức tạp thế này, không hợp quy chế." Nói rồi, lại quay đầu nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca, đây không phải là tiền thất của lăng mộ chứ?" Lục Vũ không nói gì, Giải Vũ Thần đi về phía trước vài bước, cẩn thận quan sát, trầm giọng nói: "Đây không phải là tiền thất, cũng không phù hợp với quy chế lăng mộ.

Loại kiến trúc này, quá kỳ lạ, sao lại có một quần thể kiến trúc như vậy ở đây?" "Không có lý do." "Chẳng lẽ Cửu Môn năm đó tiến vào núi Tứ Cô Nương, mục tiêu thực sự là muốn tìm đến đây?" Vương Bàn Tử nghe vậy nhíu mày, không nhịn được hỏi: "Tiểu Hoa, Cửu Môn năm đó rốt cuộc là đến đây vì cái gì?" Giải Vũ Thần cười khổ một tiếng, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Về danh nghĩa, chắc chắn là hắn tổ chức Cửu Môn đến đây, để mở Trương gia cổ lâu." "Vậy rốt cuộc có mở được không?" "Không ai biết." Giải Vũ Thần lắc đầu, thở dài: "Chuyện năm đó, công việc tiếp theo là do nhóm người của Trần Văn Cẩm làm, nhóm người đó quá bí ẩn." "Mất tích thì mất tích, chết thì chết, không ai biết họ đã từng xảy ra chuyện gì." Nói đến đây, Giải Vũ Thần dừng một chút, lại nghĩ đến điều gì đó, nói: "Mọi người đều cho rằng Trương gia cổ lâu ở Ba Nãi là mộ tổ của nhà họ Trương.

Tôi đang nghĩ, liệu nơi này có khả năng là một phần của mộ tổ nhà họ Trương không?

Hoặc là mộ tổ nhà họ Trương trước đây, chỉ là sau này mộ tổ nhà họ Trương chuyển đến Ba Nãi, nơi này liền trở thành một phần của 'Thiên Lý Tỏa'..." Giải Vũ Thần nói được một nửa, giọng đột ngột dừng lại, Vương Bàn Tử không nhịn được thúc giục: "Nói nửa vời giấu nửa vời làm gì, nói nhanh lên." Giải Vũ Thần liếc mắt với Vương Bàn Tử, nói: "Tôi chỉ nghĩ được đến đây thôi, anh hỏi Lục tiểu ca xem anh ấy nghĩ thế nào về chuyện này?" Ánh sáng xung quanh

quá kém, Vương Bàn Tử cũng không chú ý đến việc Giải Vũ Thần nháy mắt ra hiệu, chỉ tự mình truy vấn: "Còn giấu giấu giếm giếm, thật không trượng nghĩa.

Tiểu ca, anh nói cho tôi nghe đi, đây rốt cuộc có phải là mộ tổ nhà anh không, chúng ta có cần thắp đèn, chuẩn bị thắp hương gì không?" Phía trước, Lục Vũ vẫn đang nhìn tòa cổ lâu cũ nát, chỉ nghe thấy Vương Bàn Tử không ngừng lải nhải, quay đầu liếc hắn một cái.

Vương Bàn Tử như kẻ vô tâm vô phế, còn muốn hỏi thêm gì đó.

Không còn cách nào, Giải Vũ Thần chỉ có thể dùng khuỷu tay lại huých Vương Bàn Tử một cái.

Lần này, cuối cùng cũng khiến Vương Bàn Tử hiểu ra, nói tiếp: "Tiểu ca, trời tối đen như mực, hai cái đèn pin cũng chẳng có tác dụng gì, hay là tôi cất một cái đi, để khỏi lãng phí điện." Lục Vũ gật đầu, thuận miệng nói: "Cũng có lý, đi thôi, chúng ta ra phía trước xem." "Nếu đây là phần cuối cùng của cửa ải đầu tiên, hẳn phải có thứ gì đó có thể giúp chúng ta giải mã mật mã của bàn sắt." Nói rồi, Lục Vũ như thể không chú ý đến bóng đen đang rình rập trong bóng tối xa xa, bước đi im lặng về phía trước.

Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần theo sau, nhỏ giọng thầm thì: "Tối om thế này, thật chẳng dễ nhìn." Giải Vũ Thần cũng hùa theo: "Đúng là rất tối, tôi thấy có kiến trúc còn mọc cả lông, mốc meo rồi, vẫn nên cẩn thận với nấm mốc." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lúc hai người nói chuyện, ánh mắt luôn vô tình liếc về phía con Tống tử lông đen to lớn ở góc tường...

Con Tống tử đó, toàn thân lông đen, đứng ngay dưới một tòa tháp lớn nhất, không nhúc nhích, trông cực kỳ quỷ dị.

Đợi một lúc, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đi thôi, chúng ta vào xem." Hướng anh đi tới, chính là hướng mà con Tống tử lông đen đang ẩn náu...

Sắp đi đến nơi con Tống tử lông đen ẩn nấp, Lục Vũ đột nhiên dừng lại, mày khẽ nhíu, nhìn tòa lầu cao cách đó không xa không nói một lời.

Chương 1232

Phía sau anh, Giải Vũ Thần thở phào một hơi, nói: "Nó đi rồi." Giải Vũ Thần thật sự không có tự tin.

Máu lừa đen của hắn cũng đang để trong túi càn khôn của Lục Vũ, lúc này nếu thật sự gặp phải một con Tống tử lông đen to lớn, chỉ bằng khẩu súng trong tay, cũng không biết có thành công không.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử thầm thì: "Con Tống tử này có vẻ khá thông minh, chạy cũng khá nhanh." Giải Vũ Thần không nhịn được đảo mắt, chỉ coi như Vương Bàn Tử đang nói khoác.

Dừng một chút, hắn nói với Lục Vũ: "Trước đó anh nói cơ quan có người điều chỉnh, mới có thể giải được cửa ải đầu tiên, có phải là con Tống tử lông đen đó không?" Giọng hắn vừa dứt, liền nghe thấy tiếng "cạch cạch" từ hướng lầu gỗ truyền đến, dường như có thứ gì đó sụp đổ.

Ngay sau đó, liền thấy trong lầu gỗ, có một đốm ma trơi màu xanh lục lập lòe!

Ánh lửa không lớn, lúc sáng lúc tối, nhưng ở nơi sâu dưới lòng đất này, trông cực kỳ rõ ràng.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, không nói gì, chỉ lại bước về phía trước.

Đến gần hơn một chút, liền thấy ven lầu gỗ rải rác không ít gỗ mục, có mộc nhĩ, nấm mọc ra, có màu đen đỏ như thể dính đầy máu.

Nhìn về phía trước nữa, ở cửa lầu gỗ, còn có một số hài cốt vương vãi...

Trên xương trắng, có những lỗ đen chi chít, trông khiến người ta

tê cả da đầu!

Lục Vũ trầm ngâm một lát, lại rạch đầu ngón tay, dùng máu đầu ngón tay vẽ bùa trong không trung.

Một lá bùa to bằng cái chậu rửa mặt, Lục Vũ dùng gần một phút đồng hồ, cuối cùng đã vẽ xong.

Dùng tay đẩy một cái, lá bùa lững lờ bay về phía lầu gỗ, bay thẳng vào trong lầu gỗ.

Khoảng một phút sau, trong lầu gỗ đột nhiên truyền ra một tiếng "két", dường như có người giẫm lên sàn nhà đã cũ nát lâu năm.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, vào xem." Nói xong một câu, Lục Vũ đi đầu, bước vào lầu gỗ.

Lầu gỗ trông có bảy tầng, nhưng thực tế, chỉ có một tầng!

Cấu trúc bên trong, không bằng nói là lầu gỗ, mà nên nói là... tháp!

Giếng trời trống rỗng, thông thẳng lên tầng cao nhất.

Ven lầu gỗ, có cầu thang hình tròn, bao quanh lầu gỗ, từ từ đi lên.

Trên bức tường xen kẽ của cầu thang, là treo từng bức tượng nhân vật.

Những bức tượng đó đều là tượng gỗ, mày mắt rõ ràng, vô cùng sống động.

Chỉ có điều... mỗi một bức tượng, đều có màu đen đỏ như máu đông, trông có chút hung tợn đáng sợ! "Đây là ý gì?

Sao lại làm nhiều tượng thế này?" Vương Bàn Tử nhìn một vòng, không nhịn được nói: "Cho dù là thờ cúng bài vị tổ tiên, cũng không có kiểu này chứ?

Làm thế này, có phần không ra thể thống gì." "Đây chính là trận

nhãn của cửa ải đầu tiên." Lục Vũ nhìn vô số bức tượng trên tường xung quanh, nhẹ giọng nói một câu.

Giải Vũ Thần đột nhiên hít một hơi khí lạnh, buột miệng: "Sao có thể!" Vương Bàn Tử bị hắn dọa giật mình, bực bội oán trách: "Có gì mà không thể, Tiểu ca sẽ không nói bừa, Hoa gia, lâu như vậy rồi cậu còn không hiểu..." "Không phải, không phải, không phải!" Không đợi Vương Bàn Tử nói xong, Giải Vũ Thần đã ngắt lời Vương Bàn Tử, nhìn những bức tượng sống động như thật, giữa mày đầy vẻ kinh ngạc!

Hồi lâu, hắn hít sâu một hơi, nói với Lục Vũ: "Bảy tầng lầu, tám mươi mốt bức tượng, những bức tượng này có liên quan đến nhà họ Trương, nhưng cũng không có quan hệ với nhà họ Trương." "Điều quan trọng nhất là, hình dạng của những người này, đều là hình dạng của bộ lạc Xi Vưu." "Nhưng, Xi Vưu đâu?" Giải Vũ Thần cầm đèn pin, soi từng bức một, thấy đủ loại hình thái nhân tượng, duy chỉ không thấy đầu lĩnh quan trọng nhất, Xi Vưu. "Không có Xi Vưu, sao lại là tám mươi mốt bức." Giải Vũ Thần mày lại nhíu chặt lại, nhưng ngay sau đó, khi đèn pin của hắn lướt qua một bức tượng, đồng tử co rút mạnh!

Bức tượng đó, chỉ là một bức tượng người bình thường, không có tư thế đặc biệt, cũng không có biểu cảm gì.

Một người, thần sắc thờ ơ đứng đó.

Nếu nói bức tượng này có gì có thể thu hút sự chú ý của Giải Vũ Thần và Vương Bàn Tử, đó chính là người trên bức tượng này, trông giống hệt Lục Vũ!

Lúc này, Lục Vũ cũng đang nhìn bức tượng đó.

Vương Bàn Tử lúc này cũng theo ánh đèn pin của Giải Vũ Thần phát hiện ra điều không ổn, mày nhíu chặt lại.

Phía sau Lục Vũ, Ngoa thú đột nhiên nhếch miệng cười: "Tiểu Lục, anh bị người ta treo lên tường à?" Nói cũng lạ, sau khi biến thành thân hình con gái, tính tình của Ngoa thú dường như tốt hơn nhiều, không còn như trước, mở miệng là gọi cháu trai.

Nghe lời nó, Lục Vũ thu lại ánh mắt, lại nhìn tình hình hai bên, nhẹ giọng nói: "Đây chính là trò mà Bạch Trạch bày ra." Dừng một chút, anh tiếp tục nói: "Vốn dĩ, vị trí của Xi Vưu chính là sinh môn, bây giờ Xi Vưu không còn, sinh môn cũng không còn." "Vậy chúng ta làm thế nào?

Gỡ tượng của anh xuống, đổi tượng Xi Vưu về?" Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, nhíu mày nói: "Thứ chó má đó đã trộm tượng Xi Vưu đi rồi?" Lục Vũ gật đầu, không nói gì, chỉ đi về phía trước vài bước, đến chính giữa giếng trời, rồi xoay một vòng, trực tiếp ngồi xuống đất.

Tiếp đó, liền thấy tay phải của Lục Vũ, đột nhiên cắm xuống dưới sàn nhà...

Theo ngón tay anh cắm vào sàn nhà, liền nghe một tiếng "cạch"!

Chương 1233

Ngay sau đó, liền thấy những bức tường xung quanh, lại bắt đầu từ từ xoay tròn.

Giải Vũ Thần trợn to mắt, có chút kinh ngạc hỏi: "Bàn Tử, đây là tình huống gì?" Vương Bàn Tử hạ thấp giọng, giải thích: "Có cơ quan, Tiểu ca vừa tìm thấy cơ quan, nhưng cơ quan này có ý nghĩa gì, tôi cũng không hiểu." Câu nói của Vương Bàn Tử vừa dứt, những bức tường không ngừng xoay tròn, lúc này đột nhiên dừng lại.

Nhìn một cái, những bức tường xung quanh dường như không có gì khác biệt so với trước đó.

Vương Bàn Tử không nhìn ra bức tường này có manh mối gì, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ.

Cứ ngỡ, lúc này Lục Vũ hẳn là đã sắp giải được nan đề ở đây, không ngờ Lục Vũ lại mày nhíu chặt, dường như gặp phải nan đề lớn hơn.

Vương Bàn Tử lại quay đầu nhìn Giải Vũ Thần, muốn xem vị thiếu gia nhà họ Giải uyên bác này có ý kiến gì không.

Đúng lúc này, mắt Giải Vũ Thần sáng lên, buột miệng: "Vị trí thay đổi rồi!" Câu nói này của Giải Vũ Thần, Vương Bàn Tử không nhịn được đảo mắt, phàn nàn: "Hoa gia, tôi còn nhìn ra được tượng trên tường thay đổi, có gì đâu mà!" Giải Vũ Thần quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Không phải là thay đổi bình thường." Nói xong một câu, Giải Vũ Thần đi về phía tường vài bước, đưa tay chỉ vào bức tượng trên tường, nói: "Bức tượng này, vốn dĩ ở hàng thứ ba bên kia, bây giờ chạy đến đây." "Nói cách khác, lúc tường xoay, các bức tượng cũng không ngừng thay đổi vị trí."

"Thủ đoạn này, thực sự là chưa từng nghe, chưa từng thấy!" Trong lúc Giải Vũ Thần nói chuyện, Vương Bàn Tử cũng cầm đèn pin soi các bức tượng xung quanh.

Hắn tuy không có bản lĩnh nhìn qua không quên, nhưng có vài bức tượng hắn vẫn có chút ấn tượng.

Giải Vũ Thần vừa nhắc, hắn lập tức cũng phát hiện ra điều không ổn.

Im lặng một chút, Vương Bàn Tử nói: "Chẳng lẽ, chúng ta cần phải khôi phục lại vị trí của tất cả các bức tượng?" Lục Vũ vẫn luôn nhìn các bức tượng, anh không nói gì, Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần đều nhìn chằm chằm vào anh.

Một lúc sau, Lục Vũ lên tiếng: "Sẽ không đơn giản như vậy, mấu chốt là Bạch Trạch đã sửa đổi nơi này, làm vị trí của Xi Vưu biến mất." "Chỉ có tìm được vị trí của Xi Vưu, mới có thể giải được bí ẩn này." Vương Bàn Tử ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến điều gì: "Tiểu ca, bức tranh kia đâu, chính là bức tranh chi tiết mà anh vẽ ra trước đó..." Nói được một nửa, Vương Bàn Tử cười khổ một tiếng.

Bức tranh chi tiết ở trong túi càn khôn của Lục Vũ, bây giờ không thể dùng pháp khí, cũng không có cách nào lấy ra xem.

Nhưng, câu nói này của Vương Bàn Tử, lại lập tức nhắc nhở Giải Vũ Thần! "Đúng, đúng, bức tranh đó, bức tranh cuối cùng bị thiếu trên đó, chính là bức tranh chiến thắng sau khi Xi Vưu và Kim Mao Hống chiến đấu!" "Ở đây..." Giải Vũ Thần cẩn thận quan sát các bức tượng xung quanh, mắt chợt sáng lên! "Bức tranh này, rất có khả năng chính là bức tranh đó!" "Nếu ghép được bức tranh này, chúng ta có khả năng tìm được chìa khóa của cửa ải đầu tiên!" Vương Bàn Tử nghe không hiểu, nhíu mày hỏi: "Không phải nói Bạch Trạch đã lấy tượng Xi Vưu đi rồi sao?

Chúng ta ghép thế này, có tác dụng không?" "Có tác dụng." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhẹ giọng nói: "Loại cơ quan này, là một dạng của trận pháp, không giống với cơ quan thông thường." "Trận pháp có thể biến hóa, nhưng vạn biến không rời gốc rễ." "Việc Bạch Trạch điều chỉnh trận pháp, chỉ là khiến chúng ta tốn nhiều công sức hơn để giải được bí ẩn này, chứ không phải là không thể giải được." Nghe vậy, Vương Bàn Tử nửa hiểu nửa không gãi đầu, nói: "Nói như vậy, con chó đó hình như đang câu giờ?" "Đúng." Lục Vũ lại gật đầu.

Trận pháp, là một thứ vô cùng phức tạp.

Dù Bạch Trạch thông hiểu quỷ thần, vạn vật, nhưng trận pháp lại không phải là thế mạnh của nó.

Nghĩ lại, Bạch Trạch e là lần trước nhập vào người khác đã học được chút gì đó, hoặc là đã học được gì đó trong những năm tháng vô tận đã qua.

Nhưng có thể xác định, sự nắm bắt trận pháp của Bạch Trạch, không mạnh hơn họ quá nhiều.

Nếu không, họ căn bản không có bất kỳ cơ hội nào!

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, những việc tiếp theo đơn giản hơn nhiều.

Lục Vũ lại một lần nữa nhìn xung quanh tường, đưa tay chỉ vào một bức tượng trên cao, chậm rãi nói: "Vị trí của tôi không đổi, các vị trí khác theo thứ tự 'năm mươi tám, năm, sáu, mười' để suy diễn." "Năm mươi tám, năm, sáu, mười?

Tại sao?" Giải Vũ Thần ngẩn ra, không hiểu hỏi: "Chúng ta cần ghép Đấu Hống Đồ, tại sao lại dùng thứ tự 'năm mươi tám, năm, sáu, mười'?" "Năm mươi tám, năm, sáu, mười, có ý nghĩa gì?" Lục Vũ nhẹ

giọng nói: "Con đường gạch máu mà chúng ta đi vào, là đi theo cấu trúc 'năm mươi tám, năm, sáu, mười'." "Gạch máu thuộc hung, trong Kỳ Môn thuộc tử môn, chính là tử môn, đối ứng với quẻ Khôn." "Quẻ viết, Càn vi thiên, Khôn vi địa.

Lầu dưới đất này, không thấy ánh sáng, chính là quẻ Khôn." "Số mục của quẻ Khôn, năm mươi tám, năm, sáu, mười..." Tiên thiên quái tượng, cực kỳ phức tạp, lại biến hóa đa đoan, lúc này Lục Vũ cũng không có cách nào giải thích cho họ nhiều hơn.

Hơn nữa, cho dù giải thích, lúc này Giải Vũ Thần cũng chưa chắc đã nghe hiểu.

Anh chỉ có thể đưa tay chỉ vào vị trí của bức tượng rất giống mình, nói: "Đây là năm mươi tám, vốn dĩ gần bức tượng này là bức nào?

Bên trái?" Nghe lời của Lục Vũ, Giải Vũ Thần chỉ kinh ngạc một chút, liền lập tức tìm thấy một bức tượng, tiếp đó lại theo sự phân phó của Lục Vũ, di chuyển vị trí của bức tượng này "tiến năm mươi tám".

Tiếp theo, Giải Vũ Thần cứ theo ý của Lục Vũ, không ngừng thay đổi vị trí của từng bức tượng.

Không ngừng có tượng bị hắn gỡ xuống, lại đổi sang vị trí khác.

Trong thời gian ngắn vài phút, vị trí của mấy chục bức tượng đã có sự thay đổi rõ rệt.

Nhưng, điều này không khiến Giải Vũ Thần hiểu ra, ngược lại khiến trong lòng hắn có chút mơ hồ.

Quẻ Khôn, tử môn, hắn đều có thể hiểu.

Nhưng... "Lục Vũ, tôi vẫn không hiểu, tại sao anh không xem xét vấn đề Xi Vưu nữa?

Theo cách nói hiện tại của anh, đó là dựa vào những viên gạch máu trên bậc thang kia để suy diễn, đúng không?" "Cái tiếp theo, trái tiến mười." Lục Vũ nói một câu, nhân lúc Giải Vũ Thần thay đổi vị trí, giải thích cho hắn: "Trận pháp khác với cơ quan, trận pháp là một vòng nối một vòng, cho nên những thứ liên quan đến trận pháp, đều có liên kết, sẽ không nhảy cóc, đây là điểm hoàn toàn khác biệt với 'Thiên Lý Tỏa'." "Khi thiết kế nơi này lúc đầu, có thể là cố ý sắp xếp như vậy, khiến người ta bối rối không tìm được hướng suy nghĩ." "Vậy Xi Vưu không quan trọng nữa?" Giải Vũ Thần hiểu ra một chút, nhưng vẫn không hiểu lắm hỏi một câu.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: "Rất quan trọng, nhưng bây giờ không quan trọng, đợi ghép xong cái này, cậu sẽ hiểu." Vương Bàn Tử thấy Giải Vũ Thần còn định hỏi, liền nói: "Hoa gia, đừng lãng phí thời gian, mau ghép xong cái này đi, để lát nữa cậu quên vị trí, đó mới gọi là phiền phức." "Anh Giải, vị trí của chỗ này sai rồi." Ngay lúc Giải Vũ Thần định đặt xuống, Ngoa thú vẫn luôn nằm trên lưng Lục Vũ đột nhiên lên tiếng.

Giải Vũ Thần đang định đặt bức tượng xuống, nghe vậy không khỏi ngẩn ra, nhíu mày nói: "Tôi không nhớ sai, tiến mười chính là vị trí này." "Vừa rồi bức tường có dịch chuyển." Ngoa thú nghiêm túc nói một câu.

Giải Vũ Thần, Vương Bàn Tử, tất cả đều sững sờ, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ.

Chưa đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử như nghĩ đến điều gì, nhìn từ trên xuống dưới một vòng rồi nói: "Thỏ con, ngươi lại lừa người phải không?" "Ta cần gì phải lừa ngươi?" Ngoa thú bĩu môi, tức giận nói: "Không biết lòng người tốt, ta đây lười quan tâm ngươi!" Vương Bàn Tử lập tức không nói nên lời, lại nhìn sang Giải Vũ Thần.

Chương 1234

Giải Vũ Thần nhìn bức tượng trên tay, lại nhìn bức tường, lại đếm vị trí, vị trí của mình, chính là vị trí "tiến mười".

Ngay lúc hắn định đặt bức tượng lên, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đợi đã." "Hửm?" Giải Vũ Thần nhìn Lục Vũ một cái, chờ đợi lời tiếp theo của anh. "Bàn Tử." Lục Vũ không nói với Giải Vũ Thần, mà cởi Ngoa thú vẫn đang cõng trên lưng mình, ôm đưa cho Vương Bàn Tử, nói: "Cậu cõng nó, lúc nào cũng không được đặt xuống, cứ cõng mãi." "Ai?

Ồ, được." Vương Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhận lấy Ngoa thú, cõng lên lưng, miệng tùy tiện lẩm bẩm: "Thỏ con, mày mà nói dối lừa ông, ông sẽ treo mày lên đánh!" Trong lúc Vương Bàn Tử vẫn đang lải nhải, Lục Vũ thì bước một bước, di chuyển nhanh chóng trên cầu thang hình tròn ven lầu gỗ, chẳng mấy chốc, đã chạy đến đỉnh cao nhất của cầu thang, lại một lần nữa đứng trước bức tượng giống hệt anh! "Giải Vũ Thần, đặt bức tượng đó về vị trí, lập tức chạy về theo đường cũ, bức tranh cuối cùng của Đấu Hống Đồ mà cậu luôn muốn xem, ở ngay trên đó, chính là chìa khóa của cửa ải đầu tiên." Nghe vậy, mắt Giải Vũ Thần sáng lên, không nghĩ nhiều nữa, tay dùng sức ấn mạnh, trực tiếp đặt bức tượng về vị trí.

Chỉ nghe một tiếng "cạch" giòn tan, xa xa đột nhiên vang lên tiếng bánh răng di chuyển "cạch cạch".

Ngay sau đó, liền thấy một luồng ma trơi màu xanh lục từ trên trời giáng xuống!

Trong ma trơi, bóng dáng hiện ra chính là con Tống tử lông đen kia.

Thấy Tống tử, Vương Bàn Tử vung ngang cây côn trong tay, theo bản năng định xông lên.

Nhưng không đợi hắn ra tay, con Tống tử lông đen đã lao vút ra ngoài! "Đừng ngẩn ra đó, mau đuổi theo, nó chính là đi khởi động cơ quan, để chìa khóa đầu tiên xuất hiện!" Giải Vũ Thần đáp một tiếng, nhấc chân liền đi.

Vương Bàn Tử thì mày nhíu chặt lại, nói: "Tiểu ca, anh không đi?" "Tôi không đi được." Lục Vũ mỉm cười, nói: "Bức tượng này ở đây, Bạch Trạch chính là muốn giữ tôi lại nơi này." "A!" Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, đột nhiên hiểu ra tại sao Lục Vũ lại giao Ngoa thú cho mình.

E rằng, tiếp theo sẽ xảy ra một số chuyện vô cùng, vô cùng không tốt!

Hắn không chút do dự, trầm giọng nói: "Vậy tôi cũng không đi, tôi ở đây đợi anh." "Vậy thì công sức đổ sông đổ biển rồi." Lục Vũ lắc đầu, nhíu mày thúc giục: "Nhanh lên, trì hoãn thêm nữa, mọi chuyện sẽ hỏng bét." "Không phải, Tiểu ca, anh làm thế này, trong lòng tôi không yên tâm." "Tôi không đang thương lượng với cậu." Giọng Lục Vũ không lớn, nhưng ngữ khí quả quyết, lạnh lùng nói: "Cậu còn không đi, đợi đến khi con Hắc Mao kia chạy đến vị trí, trận pháp sẽ lại biến đổi, lúc đó tất cả mọi người đều bị kẹt ở đây, không ai chạy thoát, cũng không làm được gì cả." "Vậy Bàn gia tôi cũng ở đây với anh..." Vương Bàn Tử câu này vừa nói xong, bất ngờ bị Giải Vũ Thần kéo một cái, cả người loạng choạng một bước, trực tiếp lùi ra khỏi lầu gỗ...

Ngay giây tiếp theo, Vương Bàn Tử cảm thấy dưới chân lún xuống, toàn bộ lối đi bất ngờ sụt lún! "Chạy!" Giây phút này, Giải Vũ Thần không kịp nghĩ nhiều, kéo Vương Bàn Tử chạy thục mạng vào

trong đường hầm! "Đệt!" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa chửi ầm lên, vành mắt đỏ hoe!

Cậu không biết cơ quan này rốt cuộc sẽ ra sao, nhưng cậu biết Lục Vũ chắc chắn sẽ gặp phải phiền phức rất lớn!

Trên lưng cậu, Ngoa Thú lạnh lùng nhắc nhở: "Đừng chửi nữa, tranh thủ thời gian đi, nếu còn chậm trễ thì thật sự không kịp đâu!" "Có ý gì?" Vương Bàn Tử khựng lại, bước chân bất giác dừng lại. "Không có thời gian nói nhảm với ngươi, cậu ta đang ở đó giả làm Xi Vưu để giữ trận nhãn, ngươi chỉ cần nhanh chóng đi giải quyết cái thược thi là cậu ta sẽ không sao cả." Vương Bàn Tử còn muốn nói gì đó, nhưng Giải Vũ Thần đã hiểu ra, vội vàng thúc giục Vương Bàn Tử tăng tốc, kẻo lại chậm trễ! .....

Bên trong tòa nhà gỗ, Lục Vũ vẫn đứng trên bậc thang, nhìn bức tượng đối diện mình, vẻ mặt bình tĩnh.

Thế nhưng, nhiệt độ xung quanh đang giảm mạnh!

Trên không trung, từng bông tuyết màu trắng xám bay lả tả.

Chẳng mấy chốc, mặt đất đã được phủ kín.

Cả mặt đất, một màu trắng xóa!

Còn có vài bông tuyết rơi trên người Lục Vũ, nhưng kỳ lạ là, những bông tuyết đó không hề có dấu hiệu tan chảy, cứ như là đồ giả, cứ đậu trên người Lục Vũ, không hề có chút biến đổi nào.

Sắc mặt Lục Vũ có chút tái xanh, nhưng vẫn không động đậy, chỉ lặng lẽ nhìn bức tượng đối diện. "Chậc, chậc, chậc, không hổ là người nhà họ Trương, đúng là giỏi chịu đựng." Đúng lúc này, một giọng nói đầy chế nhạo vang lên bên tai Lục Vũ, ngay sau đó Bạch Trạch xuất hiện ở phía đối diện, ung dung ngồi trên bậc thang bên cạnh bức tượng, nói với Lục Vũ: "Chẳng phải ngươi vẫn luôn muốn

tìm lại những ký ức đã qua sao, những tử khí này chính là tử khí và oán khí từ những người nhà họ Trương đã chết, bao nhiêu năm qua, cũng không biết đã tích tụ bao nhiêu rồi, ngươi cứ từ từ mà tận hưởng đi?" Bạch Trạch không nói, những tử khí này, chính là đến từ những tấm bia đá treo lơ lửng kia. .....

Lúc Lục Vũ nhìn thấy Bạch Trạch ở gần cái hố lớn trước đó, hắn đã biết y chắc chắn không phải đến đây vì buồn chán, con chó này nhất định có mưu đồ!

Nhân lúc những tử khí đó tạm thời chưa thể gây hại cho mình, Lục Vũ mở miệng nói: "Nơi này rốt cuộc là nơi nào?" Bạch Trạch khẽ hừ một tiếng, nói: "Trước đó chẳng phải ngươi đã đoán rồi sao?

Rất may mắn, lần này ngươi đoán đúng rồi, nơi này từng là mộ tổ của nhà họ Trương, chỉ là đã bị bỏ hoang quá nhiều năm rồi." Theo giọng nói của Bạch Trạch, ngày càng nhiều bông tuyết ngưng tụ từ tử khí, từ giếng trời chầm chậm rơi xuống, tuyết tử khí tích tụ trên mặt đất đã cao gần nửa mét.

Hơi thở lạnh lẽo thấu xương, cùng với cái cảm giác bị tử khí lôi kéo khó mà tả nổi, khiến Lục Vũ cũng có chút không quen: "Ngươi đến đây là vì hai cái đỉnh lô kia?" Bạch Trạch cười, giọng nói càng vui vẻ hơn: "Không sai, ngươi thông minh ra rồi đấy, lần này lại đoán đúng nữa." Đỉnh lô, một cái là "Huyền Thiên Lô" Lục Vũ mang ra từ địa cung của Tây Vương Mẫu, một cái là "Quy Khư Cửu Long Đỉnh" hắn mang ra từ Quy Khư, hai thứ này, Lục Vũ vẫn luôn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Kít!

Tử khí lạnh lẽo khiến Lục Vũ không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, vẻ mặt Bạch Trạch càng thêm vui vẻ, cười nói: "Cảm nhận được những ký ức đó chưa?

Đây chính là thứ ngươi muốn, đúng không?" Đó không phải là ký ức, chỉ là từng khung cảnh chết chóc, từng chấp niệm không cam lòng!

Vô số năm qua, nhà họ Trương không biết đã chết bao nhiêu người, gần như mỗi người, chết đều rất thảm, chịu đủ mọi dày vò! "Tại sao ngươi lại muốn hai cái đỉnh lô đó?

Chương 1235

Tại sao cứ phải đợi lúc ta đi tìm đỉnh lô, ngươi mới đi tìm." Lục Vũ cố nén đau đớn, hỏi lại lần nữa.

Bạch Trạch thản nhiên nói: "Ngươi lại ngu rồi.

Nếu không phải cần ngươi đi tìm đỉnh lô, giải khai cơ quan, ngươi nghĩ bây giờ ngươi còn sống được sao?" "Vậy là ngươi đang cần cầu xin ta." Lục Vũ đột nhiên cười một tiếng, tuy sắc mặt tái mét, nhưng nhận được câu trả lời khẳng định này từ miệng Bạch Trạch, vẫn khiến hắn cảm thấy không tệ. "Ngu xuẩn một cách hiển nhiên." Bạch Trạch lạnh lùng nói một câu, cũng không nói gì thêm, chỉ ngồi một bên, ung dung chờ đợi.

Y tin rằng, những bông tuyết tử khí này, Lục Vũ tuyệt đối không thể chịu đựng nổi!

Giống như trước đó, Ngoa Thú chẳng qua chỉ dính phải một ít tử khí, đã sợ đến mức chạy trối chết, thậm chí từ hình người biến thành bản thể.

Thời gian, từng phút từng giây trôi qua.

Trên người Lục Vũ dần dần phủ một lớp tử khí, đôi mắt đen trắng rõ ràng trở nên có chút xám trắng.

Hắn thậm chí cảm thấy tinh thần trở nên có chút hoảng hốt. .....

Ngay lúc sắp ngã xuống, hắn đột nhiên bừng tỉnh, nghiến răng, đột nhiên đưa tay ôm lấy bức tượng giống hệt mình!

Giây tiếp theo, hắn đột nhiên cảm thấy một cơn choáng váng ập đến, cả người bị bức tượng kéo theo, xoay tròn điên cuồng, trong cơn mơ màng chỉ nghe thấy tiếng chửi bới tức tối của Bạch Trạch. .....

Không biết đã xoay bao lâu, bóng dáng Bạch Trạch biến mất không thấy, sự xoay tròn quỷ dị cũng dần dần dừng lại, bên tai chỉ còn lại giọng nói lo lắng: "Tiểu ca nhi, tiểu ca nhi, tiểu ca nhi, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại....." Lục Vũ khó khăn mở mắt ra, liền nhìn thấy cái đầu to của Vương Bàn Tử, đang lo lắng nhìn mình.

Nhìn lại xung quanh, vẫn là tòa nhà gỗ đó, chỉ là những bức tượng và bông tuyết kia đã hoàn toàn biến mất. "Được rồi, tìm được chìa khóa thứ nhất rồi, không sao cả." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, nói một câu, nhưng nói xong, cũng không dời tầm mắt, vẫn đang nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử trong lòng có chút hoảng, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, sao vậy?" Thực ra, Lục Vũ không phải đang nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, mà là trong đầu hắn, đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ giải được mật khóa thứ nhất, độ khám phá "Hoạt động trộm mộ lớn nhất lịch sử" đạt 30%, hệ thống thưởng Pháp tu luyện Thiên Nhãn.】 【Giải thích: Pháp tu luyện Thiên Nhãn, có nguồn gốc từ đại thuật sĩ Từ Phúc, lấy Thiên Nhãn làm nền tảng, có thể khiến Thiên Nhãn càng thêm mạnh mẽ.

Người thường cũng có thể tu luyện, công phu tích lũy năm tháng, có thể mở Thiên Nhãn.

Thiên Nhãn có thể nhìn thấy cơ quan ẩn giấu, âm dương.....】 Không ngờ, cửa ải đầu tiên lại qua được như vậy!

Lục Vũ vốn tưởng sẽ còn kinh hiểm kịch tính hơn một chút, không ngờ chỉ chịu đựng được màn hãm hại của Bạch Trạch, chống chọi qua những bông tuyết tử khí kia, cửa ải đầu tiên đã qua.

Thấy Lục Vũ vẫn không nói gì, Vương Bàn Tử đưa tay huơ huơ trước mắt hắn, quay đầu nói với Ngoa Thú: "Lục Châu, không phải cô nói không sao à?" "Không sao." Lục Vũ thu lại những suy nghĩ hỗn

loạn, nhìn Giải Vũ Thần, hỏi: "Thông tin đã truyền qua bên đó chưa?" Giải Vũ Thần mặt đầy khổ sở, thấp giọng nói: "Tôi đã lấy Thiên lý nhãn thuận phong nhĩ ra, cũng đã bày xong, những gì cần nói đều đã nói, nhưng rốt cuộc có thành công hay không, tôi thật sự không biết." "Thành công rồi, trận pháp đã vận hành trở lại, cấm chế trước đó đã kết thúc rồi." Lục Vũ cảm nhận về môi trường rất mạnh, một chút thay đổi nhỏ hắn cũng sẽ chú ý đến.

Hiện tại độ khám phá là 30%, pháp khí có thể sử dụng lại, đây là một tiến triển rất tốt.

Lúc này, Vương Bàn Tử nghĩ đến một chuyện, hỏi: "Tiểu ca nhi, trước đó đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lục Vũ trầm ngâm một lát, kể lại đơn giản chuyện đã xảy ra. "Trận pháp này, vô cùng phức tạp, Bạch Trạch thực tế chỉ thay đổi rất nhỏ đối với trận pháp này." "Nói chính xác, Bạch Trạch chỉ có thể điều chỉnh một chút đối với Xi Vưu, những thứ khác y đều không thể thay đổi." Lục Vũ dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Vừa rồi cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một chút chuyện về tử khí, nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi." "Đúng rồi, Hắc Hạt Tử đâu?" "Vẫn đang ở bên ngoài, cậu ta nói mình không thích hợp đi vào." Vừa nhắc đến Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử liền có chút uất ức: "Nhưng mà Hạt Tử thân thủ không tệ, giết không ít rắn." Nghe Vương Bàn Tử nói, Lục Vũ lại hỏi vài câu về tình hình của Hắc Hạt Tử, xác định cậu ta tạm thời không có vấn đề gì, liền gật đầu: "Đi thôi, chúng ta cũng có thể tạm thời rời khỏi đây.

Ra ngoài nghỉ ngơi trước, đợi tin tức của họ quay lại, chúng ta lại tính tiếp." Vương Bàn Tử lại sững sờ, nói: "Tiểu ca nhi, cậu có thể đi trước sao?" Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nơi này, thực ra có chút tương tự với Thiên Củ Viên Lưu Các, hai trận nhãn, một cái chính là vị trí bàn đá, một cái chính là ở đây.

Bàn đá là nơi xuất hiện thược thi, còn đây là nơi giải mã thược

thi.” "Nhưng mà, cũng không phải là kết cấu Thiên Củ Viên Lưu Các thật, có lẽ là không biết đã dùng thủ đoạn gì, mượn thủ đoạn hành cảnh huyễn hóa....." "Đợi đã!" Không đợi Lục Vũ nói xong, Giải Vũ Thần đột nhiên nghe ra một vài điểm khác biệt, không nhịn được cắt lời hắn: "Ý của cậu là, hai nơi này, sẽ không ngừng biến hóa, hình thành những thứ khác nhau, bởi vì ở đây đều là ảo giác?

Đều là do xà thần viễn cổ....." Nói đến cuối cùng, Giải Vũ Thần ngậm miệng lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc! "Cậu còn biết cả xà thần viễn cổ và hành cảnh huyễn hóa?" Lần này, đến lượt Vương Bàn Tử có chút bất ngờ nhìn Giải Vũ Thần một cái, hỏi: "Cậu nghe từ đâu vậy?

Bàn gia xem thử cậu nghe có đúng không, giúp cậu bổ sung một chút." Giải Vũ Thần có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhưng vẫn giải thích đơn giản vài câu.

Thực ra cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, Giải Vũ Thần sống ở kinh thành đã lâu, làm ăn ở kinh thành, mạng lưới quan hệ tự nhiên không tầm thường.

Khách sạn Tân Nguyệt không nói, Đại Kim Nha cũng thường xuyên qua lại với anh ta, ngay cả thủ lĩnh Tá Lĩnh trước đây là Trần Hạt Tử Trần Ngọc Lâu anh ta cũng từng tiếp xúc.

Lần này, vì phải hợp tác với Lục Vũ và những người khác trong vụ "Giáp Lạt Ma", Giải Vũ Thần cũng đã thông qua một số thủ đoạn, thu thập một số tài liệu.

Nội dung trong đó, theo anh ta thấy trước đây, phần lớn đều là những lời đồn thổi hư cấu.

Nhưng lần này sau khi tự mình trải qua, mới phát hiện những việc Lục Vũ bọn họ làm khi xuống đất, quả thực là đủ kinh hiểm kịch tính!

Như vậy, tự nhiên đã tin vào rất nhiều nội dung khó tin trong những tài liệu đó.

Ví dụ như, hành cảnh huyễn hóa của xà thần viễn cổ!

Vương Bàn Tử cứ nghe, đợi Giải Vũ Thần nói xong, mới đắc ý gật gật đầu, nói: "Bạn học Tiểu Hoa, cậu đây là bị thằng nhãi Đại Kim Nha kia lừa rồi!" Khẽ ho một tiếng, hắng giọng xong, Vương Bàn Tử mới nói: "Hành cảnh huyễn hóa, là một nơi thần kỳ, cậu có thể hiểu nó là thật, cũng có thể hiểu nó là giả....." "Giả làm thật thì thật cũng là giả, không hóa có thì có lại là không." Đợi Vương Bàn Tử giải thích xong, Giải Vũ Thần thở dài, nói với giọng điệu hơi đùa: "Biết vậy, lúc đó ở khách sạn Tân Nguyệt lần đầu gặp các cậu, tôi đã nên cùng các cậu xuống đất rồi." Giải Vũ Thần không phải nói đùa, chuyện lần này, đã khiến anh ta được chứng kiến quá nhiều chuyện kỳ quái.

Bất luận là sự khống chế thần khí của Lục Vũ, hay là sức chiến đấu kinh người của hắn và Vương Bàn Tử, đều khiến anh ta cảm thấy mình thật sự đã bỏ lỡ rất rất nhiều chuyện. .....

Chương 1236

Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, nói: "Chỉ cần cậu chịu chết, Bàn gia tôi đây chịu chôn." "Cái gì gọi là tôi chịu chết, cậu chịu chôn, đổ đấu xuống đất, nghĩ đến chuyện chết sao được." Giải Vũ Thần có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái. "Tiểu Hoa, hướng tử nhi sinh, cậu chưa nghe nói sao?" Có thể là vì Lục Vũ không có vấn đề gì, cộng thêm pháp khí cũng có thể sử dụng, Vương Bàn Tử đã khôi phục lại tính cách thích chém gió của mình, trêu chọc Giải Vũ Thần vài câu.

Sau khi ra ngoài hội ngộ với Hắc Hạt Tử, cậu ta lại lấy ra một ít đồ từ túi Ban Lạc của mình: "Đồ ăn thức uống đồ dùng, lần này cứ để nhiều một chút ở bên ngoài, tránh sau này lại xảy ra chuyện phiền phức." Trước đó không thể sử dụng pháp khí, bọn họ làm việc vẫn có chút gò bó, nhân cơ hội này, Vương Bàn Tử liền chuẩn bị thêm nhiều đồ.

Lục Vũ cũng vậy, đem Ngoa Thú cất vào Sơn Hà Đồ, lại lấy ra mấy món đồ, còn đặc biệt lấy ra mấy bức vẽ trước đó, đưa cho Giải Vũ Thần xem, xem có thể nhân cơ hội này phát hiện thêm gì không. "Chuyện năm đó, tôi nghe lão thái thái nói qua, cũng tìm một số người tìm hiểu gián tiếp một chút." Giải Vũ Thần nhìn "Đấu hống đồ", chậm rãi nói: "'Nó' muốn trường sinh, không phải chuyện gì hiếm lạ." "Lúc đó, Lão Cửu Môn trên danh nghĩa là Lão Cửu Môn, nhưng còn có một người thứ mười." "Người đó, chính là đại diện của 'nó'." Nghe Giải Vũ Thần nói, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều nhìn anh ta, lặng lẽ lắng nghe. "Nhưng rất đáng tiếc, 'nó' quá thần bí, cũng có thể là quá lợi hại.

Bất kỳ ai trong Lão Cửu Môn, không một ai tiết lộ thông tin của 'nó'." "Ngay cả Trần Bì A Tứ..... cũng không dám." Lúc này, Lục Vũ tiếp lời: "Trần Bì A Tứ cuối cùng vẫn phản bội 'nó', đi cùng với

người nhà họ Uông." Câu nói này, dọa Giải Vũ Thần giật nảy mình.

Nhưng ngay sau đó, anh ta liền lắc đầu, giọng điệu kiên quyết nói: "Không thể nào, Trần Bì A Tứ có thể lên vị, không chỉ vì ông ta giết Tứ gia của Lão Cửu Môn, thay thế Tứ gia cũ trở thành Tứ gia mới." "Lúc đó, là vì 'nó' gật đầu, Trần Bì A Tứ mới có thể lên vị." "Hơn nữa....." Giải Vũ Thần dừng lại một chút, nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Trần Bì A Tứ là người nghe lời 'nó' nhất, chỉ sau Trương Đại Phật Gia!" "Vậy sao Trần Bì A Tứ lại cấu kết với người nhà họ Uông?" Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào: "Chúng ta đã tiếp xúc với Trần Bì A Tứ mấy lần, lão ta đều thẳng thắn thừa nhận mình là người nhà họ Uông, thậm chí còn gửi thuốc trường sinh, kết quả biến thành hải hầu tử." "Vậy thì tôi không biết, nhưng tôi tin, Trần Bì A Tứ sẽ không phản bội 'nó'." Giải Vũ Thần còn muốn nói gì đó, Lục Vũ đột nhiên mở miệng nói: "Được rồi, chuyện này tạm thời không nói nữa." Lục Vũ một câu cắt đứt chủ đề này, một mình ngồi im lặng, trong lòng thầm tính toán tiến triển của toàn bộ sự việc, lại lấy ra quyển sổ ghi chép màu đen của mình, ghi lại toàn bộ nội dung lên đó, để sau này mình sắp xếp lại nội dung trên đó.

Thời gian, vội vã trôi qua.

Lục Vũ và những người khác đã chờ đợi trong bóng tối một ngày, đến ngày thứ hai, "Thiên lý nhãn thuận phong nhĩ" đã truyền đến tin tức mới.

Giải Liên Hoàn, Ngô Tà, đội của Hoắc Tiên Cô dưới sự giúp đỡ của manh mối họ cung cấp, đã giải được cánh cửa đá đầu tiên.

Từ tin tức họ truyền về, họ đã làm theo hình vẽ chương thứ tư của Đấu hống đồ mà Giải Vũ Thần đã ghi lại trước đó, lấy bàn đá làm một bức vẽ hoàn chỉnh, tìm đúng vị trí cơ quan của mỗi khối hình trên đó, rồi ấn xuống.

Cuối cùng, Giải Liên Hoàn lấy một thứ giống như cây đinh ba, cắm vào dấu ấn hoa mai ở dưới cùng của bàn đá, toàn bộ bàn đá liền biến ảo như cánh hoa, từ từ co lại, lộ ra một cái lỗ lớn có thể đi qua, để họ qua được cánh cửa đá đầu tiên. .....

Tiếp theo, lại là một bàn đá kỳ dị được tạo thành từ bốn mảnh hình vẽ, còn kèm theo một đoạn lời nhắn của Ngô Tà: "Bốn trăm mét sau bức tường đá thứ nhất, xuất hiện bức tường đá thứ hai, nhờ cả vào các cậu." Lục Vũ lại dẫn theo Giải Vũ Thần, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử mò mẫm trong bóng tối, sau vài giờ gian khổ phấn đấu, đã giải được câu đố thứ hai.

Sau khi giải được câu đố thứ hai, Lục Vũ lại nhận được phần thưởng của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ giải được mật khóa thứ hai, độ khám phá "Hoạt động trộm mộ lớn nhất lịch sử" đạt 60%, hệ thống thưởng Thuật Khôi Lỗi.】 【Giải thích: Thuật Khôi Lỗi, có nguồn gốc từ Yển Sư, đại sư khôi lỗi thượng cổ.

Thuật Khôi Lỗi của Yển Sư lấy linh hồn làm nền tảng, lấy thuật cơ quan làm thân, kết hợp linh hồn và thân thể, có thể luyện chế ra những khôi lỗi kinh người!】 Phần thưởng này, ít nhiều khiến Lục Vũ có chút bất ngờ.

Đồng thời, điều khiến hắn bất ngờ hơn là độ khó của cái gọi là "Hoạt động trộm mộ lớn nhất lịch sử" này.

Đã từng có thời, tinh nhuệ của Lão Cửu Môn dốc toàn lực, lại thất bại thảm hại ở đây, suýt chút nữa toàn quân bị diệt.

Còn hắn lần này, nếu không phải Bạch Trạch gây rối ngay từ đầu, thậm chí có thể không gặp một chút nguy hiểm nào, nhẹ nhàng ung dung đã nhận được phần thưởng.

Tuy việc giải mã những mật khóa đó có chút hại não, đau đầu, nhưng dưới sự hỗ trợ của Giải Vũ Thần, cũng coi như là hữu kinh vô

hiểm.

Sau khi giải được mật khóa thứ hai, mật khóa thứ ba cũng được truyền từ Ba Nãi xa xôi đến núi Tứ Cô Nương.

Chỉ là sau khi giải được câu đố, Lục Vũ lại đưa tay ngăn Giải Vũ Thần đang chuẩn bị dùng pháp khí để truyền tin cho Giải Liên Hoàn ở Ba Nãi, khẽ lắc đầu, mặt không biểu cảm nói: "Truyền tin cho họ, câu đố thứ ba, chúng ta qua đó, giúp họ cùng giải." Sắc mặt Giải Vũ Thần thay đổi, nhíu mày nói: "Như vậy có kịp không?" "Không sao." Lục Vũ rất dứt khoát, thản nhiên nói: "Phía sau cánh cửa đá cuối cùng, chính là Trương gia Cổ Lâu thật sự." "Không có người nhà họ Trương, bọn họ không ai có thể vào Trương gia Cổ Lâu được." "Cái này....." Giải Vũ Thần lộ vẻ khó xử, đang định thương lượng thêm với Lục Vũ một câu thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, các người ở đâu, mau ra đây, tôi thấy hơi không ổn!" Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt ba người đều thay đổi.

Đây là giọng của Hắc Hạt Tử, họ nghe một lần là nhận ra ngay!

Mấy người nhìn nhau, trực tiếp bước ra khỏi căn phòng đặt bàn đá.

Vừa bước ra khỏi phòng, liền thấy một người từ trong bóng tối đi tới, đeo kính râm, chính là Hắc Hạt Tử. "Lục Vũ, Bàn Tử, các cậu không sao là tốt rồi." Thấy Lục Vũ bọn họ ra ngoài, Hắc Hạt Tử thở phào nhẹ nhõm, cơ thể đột nhiên loạng choạng một cái, suýt chút nữa ngã xuống đất!

Vương Bàn Tử vội vàng kêu lên một tiếng, theo phản xạ định đỡ Hắc Hạt Tử.

Chỉ là một bước còn chưa bước ra, đã bị Lục Vũ kéo lại.

Vương Bàn Tử không khỏi sững sờ, đang định nói gì đó thì đột nhiên phát hiện Hắc Hạt Tử này có vẻ không ổn, trên người tỏa ra một luồng khí lạnh âm u!

Hơn nữa, dưới ánh đèn pin, Hắc Hạt Tử lại không có bóng!

Từ lâu đã có lời đồn rằng quỷ không có bóng.

Vương Bàn Tử trước đây cũng đã thử tìm hồn thể của người khác, quỷ hồn quả thực không có bóng.

Lần này, Vương Bàn Tử có chút không chắc chắn, theo phản xạ nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ sắc mặt bình tĩnh, vẻ mặt thờ ơ nhìn Hắc Hạt Tử, lòng bàn tay lật lại, trong tay đã có thêm thanh Thừa Ảnh kiếm.

Đối diện, Hắc Hạt Tử khó khăn lại gần bọn họ, thở hổn hển nói: "Lục Vũ, qua đây giúp tôi một tay, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi....." Giọng nói giống hệt Hắc Hạt Tử, nếu không phải cậu ta không có bóng, Vương Bàn Tử lúc này chắc chắn sẽ qua đó. "Cậu làm sao vậy, bị thương đến mức này." Lúc này, Lục Vũ nói một câu, bước về phía Hắc Hạt Tử, miệng nói: "Đừng vội, ngồi đó đi, tôi đến đây." Nói rồi, Lục Vũ đã đi đến gần.

Ngay lúc Hắc Hạt Tử ngẩng đầu "nhìn" Lục Vũ, định nói gì đó, tay phải Lục Vũ đột nhiên lật lại, Thừa Ảnh kiếm trực tiếp đâm một nhát xuyên tim "Hắc Hạt Tử"!

Chương 1237

Hai người khoảng cách rất gần, "Hắc Hạt Tử" lại không hề phòng bị, chỉ nghe "Hắc Hạt Tử" hét lên một tiếng "A" thảm thiết, trực tiếp hóa thành một làn khói đen, biến mất không dấu vết.

Chỉ một lát sau, khói đen lại hóa thành hình dạng "Hắc Hạt Tử", xuất hiện trong tầm mắt của mấy người, cách họ khoảng mười mét. "Hửm?" Lục Vũ nhíu mày nhìn làn khói đen xuất hiện ở xa, lẩm bẩm: "Kì si?" Nghe thấy hai từ xa lạ, Giải Vũ Thần sững sờ, theo phản xạ hỏi: "Lục tiểu ca nhi, cậu nói gì vậy?" "Tiểu ca nhi, cậu vừa nói Kì si?" Vương Bàn Tử xen vào một câu.

Nghe vậy, Giải Vũ Thần lại nhìn về phía Vương Bàn Tử, hỏi lại: "Kì si là gì?" "Một loại quỷ, cũng là một loại quỷ khá hiếm thấy." Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ không có ý định giải thích, liền nói: "Trước đây tôi và Tiểu ca nhi từng đến một nơi, nơi đó có rất nhiều Kì si, những Kì si đó có thể nhập vào xác khô, biến thành tống tử, số lượng lớn rất mạnh." "Hơn nữa, Kì si bất sinh bất diệt....." Vương Bàn Tử vừa định nói đùa, nhưng nghĩ đến chuyện của Hắc Hạt Tử, vẻ mặt nghiêm túc hơn một chút: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem Hắc Hạt Tử có chuyện gì, có phải xảy ra chuyện rồi không?" "Đi thôi." Lục Vũ không nói nhiều, nhìn xung quanh, trực tiếp đi về phía vị trí của Kì si đó.

Hắn vừa động, Kì si đó cũng động.

Chỉ là lần này, Kì si lại không nghênh đón họ, mà quay đầu bỏ chạy.

Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần vội vàng đuổi theo, Vương Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, có phải Mắt Kính không cẩn

thận bị Bạch Trạch bắt làm con tin rồi không?" "Cậu ta cũng thật là, bảo cậu ta ở cùng chúng ta đi, cậu ta lại không chịu, cứ đòi một mình ở ngoài....." "Hửm?

Con đường này là đường ra ngoài, cái thứ này còn có thể dẫn đường ra ngoài nữa à....." Có thể là bị Vương Bàn Tử lải nhải làm phiền, Lục Vũ đột nhiên dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, rồi nói: "Đừng lải nhải nữa, đợi tìm được Hắc Hạt Tử rồi nói.

Còn nữa, tôi vừa thử rồi, thứ đó không phải là Kì si." Lúc đầu họ gặp Kì si, là ở nơi truyền thừa của Mặc gia.

Lúc đó, Lục Vũ thông qua máu Kỳ Lân, cộng thêm Thất Tinh Đăng, đã giải quyết được vấn đề Kì si, còn nhận được pháp khí có thể khống chế Kì si "Kì Si Chiêu Dao Định Bàn".

Nhưng vừa rồi hắn thử, "Kì Si Chiêu Dao Định Bàn" không có tác dụng gì.

Thứ này, có thể là một loại quỷ quái tương tự Kì si.

Vương Bàn Tử nhíu mày nói: "Không phải Kì si thì là gì, chúng ta hình như chưa từng gặp loại khói đen nào có thể hồi sinh liên tục ngoài Kì si ra mà." Câu này vừa nói xong, Giải Vũ Thần bên cạnh nhíu mày nói: "Đây không phải là đường ra ngoài, các cậu có phát hiện không?" Lúc họ vào hang núi Tứ Cô Nương, chỉ đơn giản là chui qua một cái hang bê tông là vào được đúng chỗ.

Nhưng bây giờ, dưới sự dẫn dắt của "Kì si" đó, họ đi qua cái hố lớn đầy vò gốm, lên trên lại là một con đường bằng phẳng giống như thần đạo, hoàn toàn không phải là con đường bê tông trước đó. .....

Lục Vũ không hề cảm thấy bất ngờ, bình tĩnh nói: "Còn nhớ lúc giải mật khóa đầu tiên ta đã nói gì không?" Mật khóa đầu tiên?

Động đất?

Hành cảnh huyễn hóa?

Cả cái hang núi này là một cơ quan!

Giải Vũ Thần đột nhiên nhớ ra, lúc họ thử giải mật khóa đầu tiên, cả cái hang núi đã có một lần chấn động mạnh giống như động đất! "Vậy tức là, trận động đất lúc đó, đã thay đổi kết cấu của con đường ngầm này?" "Đúng." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Lão Cửu Môn bọn họ năm đó gặp biến cố, là vì không tìm được lối ra chính xác, đi nhầm một con đường, nên mới xảy ra thảm án đó." Thảm án ở đây, tự nhiên là chỉ những người đáng thương bị đổ bê tông mà họ phát hiện ở cửa hang. .....

Giải Vũ Thần thở dài, rồi lại nghĩ đến chuyện hiện tại, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta bây giờ đi theo con Kì si đó, là con đường chính xác sao?" "Không chắc." Lục Vũ trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: "Nó không thể vô duyên vô cớ xuất hiện, phía trước cũng có thể là một hiểm cảnh, nhưng ít nhất có thể giúp chúng ta tìm được Hắc Hạt Tử." Nghe được câu trả lời này, Giải Vũ Thần không nói gì thêm, chỉ đi theo Lục Vũ, không nhanh không chậm bước đi.

Con đường này, dường như không có điểm cuối.

Họ đi dọc theo con đường hơn mười phút, vẫn không có chút thay đổi nào, thậm chí khoảng cách giữa họ và "Kì si" đang chờ phía trước cũng không có gì thay đổi. "Tiểu ca nhi, chúng ta có phải gặp quỷ đả tường không?" Vương Bàn Tử cảm thấy có chút không ổn, không nhịn được nói một câu. "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng giải thích: "Nơi này thực ra là một kết cấu rất lớn." "Chỉ là sau này hoang phế, bị dùng làm một phần của 'Thiên Lý Tỏa', nên rất nhiều thứ đã bị che giấu đi." "Lần này chúng ta, mở lại những thứ họ đã niêm phong, rất có khả năng....." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, chậm rãi

nói: "Rất có khả năng sẽ gặp phải những thứ mà Trương gia từng che giấu....." Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, thở dài, nói: "Tiểu ca nhi, cậu mà nhớ lại được chuyện của Trương gia trước đây thì tốt rồi." Lục Vũ cười khổ lắc đầu, trong lòng tự nhủ: "Đừng nói chuyện của Trương gia, ngay cả chuyện của Lục gia, hắn cũng không nhớ nổi....." "Đúng rồi Giải Tử, chuyện của Trương gia cậu có biết không?

Chính là bản gia của Trương Đại Phật Gia trong Lão Cửu Môn của các cậu, Trương gia ở núi Trường Bạch ấy?" "Tôi biết." Giải Vũ Thần do dự một lát, vẫn gật đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi biết rất nhiều, nhưng đây không phải là nơi để nói chuyện, đợi chúng ta ra ngoài rồi, trên đường đến Ba Nãi, tôi sẽ kể cho các cậu nghe tất cả những gì mình biết." Nói đến đây, Giải Vũ Thần nhìn Lục Vũ, hỏi: "Lục tiểu ca nhi, chúng ta còn phải đi ở đây bao lâu nữa?

Tôi cảm giác chúng ta đã đi được mấy trăm mét rồi....." "Có thể còn rất xa." Lục Vũ đột nhiên dừng bước, nhìn Kì si ở đằng xa.

Lúc hắn dừng lại, Kì si cũng dừng lại, luôn giữ một khoảng cách không đổi với họ. "Cái thứ quỷ này rốt cuộc đang giở trò gì vậy?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu.

Ngay cả Giải Vũ Thần cũng cảm thấy có chút không ổn: "Nó giống như đang dẫn đường cho chúng ta, nhưng tại sao lại dẫn đường?

Rõ ràng lúc mới gặp, nó đã muốn ra tay hãm hại....." "Có người.....

ừm, có thứ gì đó đang khống chế nó." Lục Vũ liếc nhìn thứ đó, nhẹ giọng nói: "Thứ này ta trước đây có thể đã gặp qua, nhưng cụ thể gặp ở đâu, ta thực sự không nhớ ra." "Nhưng mà, ta cảm thấy chắc là có liên quan đến Trương gia." Trương gia, rất thần bí.

Quá khứ của Trương gia, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Lần này, đến lượt Giải Vũ Thần không kìm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được hỏi: "Tôi nghe lão thái thái nói, tên thật của cậu là Trương Hải Khách, là người nhà họ Trương, hơn nữa còn thân thiết với Trương Đại Phật Gia và bản gia hơn.

Rất nhiều chuyện mà 'nó' không biết, cậu chắc chắn biết....." Nghe câu hỏi này, Lục Vũ tự giễu cười một tiếng: "Người nhà họ Trương đầu óc không tốt, không nhớ được chuyện.

Rất không may, ta cũng có cái tật này.

Cho nên, chuyện về Trương gia mà cậu nói, ta gần như đã quên hết rồi." "Nghe nói, Trương Đại Phật Gia không có vấn đề này, đây là sự khác biệt giữa bản gia và phân gia sao?" Giải Vũ Thần đột nhiên trở nên rất tò mò, không nhịn được lại hỏi một câu: "Tại sao Trương gia lại phải dùng hình xăm Kỳ Lân và Cùng Kỳ để phân biệt?" "Trong Kỳ Lân, ngoài Cùng Kỳ, Trương gia hải ngoại tùy tiện xăm." Lục Vũ đột nhiên nói một câu giống như câu vè.

Chỉ là nói xong, chính mình cũng sững sờ, miệng lẩm bẩm: "Ta từ đâu biết được câu này?

Chương 1238

Ồ.....

đúng rồi....." Một thời gian rất dài, ký ức hỗn loạn, đã từng khiến hắn quên mất thân phận của mình, quên mất mình vốn không thuộc về thế giới này.

Lúc này đột nhiên nói ra câu vè này, lập tức khiến hắn nhớ lại, mình đã từng đọc 《Đạo Mộ Bút Ký》, những lời này đều là đọc được từ trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, chỉ đáng tiếc nội dung trong tiểu thuyết đã mơ hồ không rõ. ..... "Tiểu ca nhi, cậu đang nói gì vậy?" "Không có gì." Lục Vũ thu lại suy nghĩ, khẽ thở ra một hơi, nhìn về phía trước, chậm rãi nói: "Bàn Tử, cậu đi sau cùng, Giải Tử, cậu đi theo tôi, sắp có chuyện hay rồi đây." Lúc này, Giải Vũ Thần và Vương Bàn Tử đều phát hiện, con đường hầm dường như không có điểm cuối này, cuối cùng cũng sắp đến hồi kết. .....

Chẳng mấy chốc, trong tầm mắt của ba người Lục Vũ, xuất hiện một nơi giống như hang động tự nhiên.

Hang động này có phần giống với những nơi họ đã đi qua, bên trong nhũ đá treo ngược, đá kỳ dị lởm chởm, ánh đèn pin chiếu qua, đá kỳ dị phản chiếu thành đủ loại hình thù quỷ dị nhe nanh múa vuốt, không khí thoang thoảng mùi ẩm ướt và mùi tanh hôi.

Đi đến cửa hang, có thể thấy mặt đất rải rác một đống hài cốt, trên mặt đất còn có chút nước đọng, càng thêm âm u.

Ngẩng đầu lên, có thể thấy nước đọng đều là từ nhũ đá trên đỉnh nhỏ xuống. .....

Lục Vũ đi phía trước, vừa đi vừa quan sát, bước chân không nhanh không chậm.

Giải Vũ Thần, Vương Bàn Tử đi theo sau, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Tuy tình huống tương tự họ đều không phải lần đầu gặp, nhưng dù sao đi nữa, cẩn thận một chút cũng không có hại.

Đi trong hang động tối tăm hơn mười phút, phía trước cuối cùng không còn là bóng tối vô tận.

Trong tầm mắt xuất hiện một luồng sáng, giống như vị trí của lối ra.

Nhìn thấy lối ra đó, bước chân của Lục Vũ đột nhiên dừng lại.

Phía sau hắn, Giải Vũ Thần hạ thấp giọng nói: "Lục tiểu ca nhi, nơi đó....." "Đừng nói chuyện, theo sát." Lục Vũ trực tiếp cắt lời Giải Vũ Thần, không nói một lời, tốc độ đột ngột tăng nhanh, lao về phía lối ra đó!

Giải Vũ Thần giật nảy mình, không ngờ Lục Vũ lại đột ngột tăng tốc, chỉ có thể vội vàng tăng tốc, đuổi theo Lục Vũ.

Nhìn kìa, luồng sáng đó ngày càng gần, trong không khí cuối cùng cũng có một chút mùi hương trong lành.

Nhưng không biết tại sao, càng gần, trong lòng Giải Vũ Thần càng thấy không ổn, có cảm giác tim đập thình thịch.

Ngay khi còn cách luồng sáng đó khoảng ba, bốn mươi mét, Lục Vũ đột nhiên dừng bước!

Giải Vũ Thần và Vương Bàn Tử không kịp giảm tốc, lập tức lướt qua Lục Vũ, Lục Vũ đưa tay kéo lại, một phát giữ chặt hai người.

Ngay sau đó, không hề dừng lại, quăng cả hai người về phía vách đá đen ngòm bên cạnh!

Giải Vũ Thần sợ hãi hét lớn, nhưng còn chưa kịp hét ra tiếng, đã

phát hiện mình không hề đâm vào vách núi, giống như đâm vào một tấm rèm vải, không có cảm giác đau đớn gì, rồi cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi!

Giải Vũ Thần sững sờ một lúc, nhìn lại xung quanh, là một con đường hẹp do con người xây dựng, hoàn toàn khác với hang động trước đó.

Giải Vũ Thần quay đầu lại, thấy Vương Bàn Tử và Lục Vũ đều ở đó, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nói với Lục Vũ: "Lục tiểu ca nhi, đây là nơi nào?

Có phải cậu đã nhớ ra điều gì rồi không?" Lục Vũ tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Chỉ là một con đường ngầm, ta không nhớ ra điều gì, nhưng có thể chắc chắn con đường bên kia không phải là nơi tốt lành." "Sao cậu chắc chắn được?" "Ừm, chắc chắn rồi." Lục Vũ đưa ra một câu trả lời hoàn toàn không thể gọi là giải thích, cũng không quan tâm Giải Vũ Thần nghĩ gì, trực tiếp bước về phía trước. "Giải Tử, cứ đi theo thôi, đừng nghĩ nhiều như vậy." Vương Bàn Tử vỗ vai Giải Vũ Thần, bảo anh ta nhanh chóng theo kịp Lục Vũ.

Ba người, cứ thế đi về phía trước.

Con đường hẹp này, dường như không có bất kỳ tình huống bất ngờ nào, một đường bình ổn, chỉ có hơi quanh co khúc khuỷu.

Tuy nhiên, chỉ đi được khoảng một điếu thuốc, trong tầm mắt của mấy người đã xuất hiện một điểm sáng.

Mấy người đi về phía trước, càng gần điểm sáng, càng lờ mờ nghe thấy bên ngoài điểm sáng dường như có ai đó đang nói chuyện.

Đi gần hơn một chút, quả thực có người đang nói chuyện, lại là một người đang tự nói với mình: "Bây giờ là một giờ, còn bốn giờ nữa.

Bốn giờ nữa mà mày không đến, tao cũng hết cách....." Hắc Hạt Tử vừa dứt lời tự nhủ, Lục Vũ đã dẫn Giải Vũ Thần, Vương Bàn Tử từ con đường hẹp đi ra.

Khoảnh khắc họ bước ra, Hắc Hạt Tử đã cầm đao chỉ vào họ: "Sao các người lại mất thời gian lâu như vậy mới ra?" Không đợi Lục Vũ mở miệng, Vương Bàn Tử đã nói: "Mày là người hay quỷ?" Lục Vũ quay đầu lại, có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái, nói: "Cái này là thật." "Vậy thì được." Vương Bàn Tử trong lòng nhẹ nhõm, hạ cây côn bảo bối xuống, hai bước lại gần Hắc Hạt Tử, lại đưa thuốc cho cậu ta, cười hề hề nói: "Hạt Tử, mày không biết chứ, Bàn gia lúc nãy ở trong đó gặp phải một phân thân của mày, ừm, là một thứ giống như phân thân vậy đó." "Thứ đó bị thương, mày không biết lúc đó Bàn gia tao đau lòng thế nào đâu, suýt chút nữa là bị thứ đó lừa rồi!" Hắc Hạt Tử mặt mang nụ cười kỳ quái, "nhìn" Vương Bàn Tử nói: "Cho nên?" "Cái gì gọi là cho nên, Bàn gia liều mạng cứu mày, Mắt Kính mày không biết cảm ơn Bàn gia tao à?

Không nói cảm ơn đội nghĩa, ít nhất cũng....." Nói được một nửa, Vương Bàn Tử lắc đầu, có chút bất lực nói: "Quên mất, mày ở đây cũng chẳng tìm được bảo bối gì." "Đúng rồi, Hạt Tử, đây là nơi nào?" Lúc này, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng nhớ ra việc quan sát tình hình xung quanh, vừa nhìn, vẻ mặt cậu ta liền trở nên có chút kỳ quái.

Nơi này, là một thạch thất rộng lớn, nền gạch vuông, đỉnh vòm, bốn bức tường bằng đất nện dày, dựa vào tường có mấy cái giá bị lật đổ.

Đối diện có một cánh cửa, trong cửa có một con đường, con đường sâu hun hút, không nhìn thấy bên trong có gì.

Vương Bàn Tử dừng lại, lại nhìn kỹ, mới mở miệng nói: "Tiểu ca nhi, nơi này thật sự giống như minh điện, cậu xem vị trí chính giữa,

cảm giác như từng có một cái quan tài lớn." "Quả thực có chút giống kết cấu minh điện." Giải Vũ Thần hiếm khi đồng tình với cách nói của Vương Bàn Tử, gật đầu, nói: "Chỉ là không có đồ tùy táng nào, có chút không đúng." Được ủng hộ, Vương Bàn Tử lập tức lại gần Hắc Hạt Tử, cười hề hề nói: "Anh Mắt Kính, có đồ gì hay, chia sẻ chút đi?" "Ức." Hắc Hạt Tử gật đầu, đưa tay ra sau eo kéo một cái, lôi ra một xác rắn, dọa Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Chương 1239

Sau khi đùa giỡn, mấy người cũng không làm những việc vô nghĩa khác, đi theo sau Lục Vũ, chậm rãi đi đến bên cạnh cửa động trông rất giống cửa mộ.

Lục Vũ nhìn cửa động, quay đầu ra hiệu cho mấy người lùi lại, rồi tìm cơ quan trên tường, khẽ vỗ một cái.

Theo động tác của hắn, một cánh cửa đá đột nhiên hạ xuống, trực tiếp phong bế con đường!

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng kẽo kẹt không ngừng vang lên, một cái quan tài lớn bất ngờ từ trên trời rơi xuống!

Quan tài lớn bị dây xích sắt quấn quanh, bốn góc và vị trí chính giữa có vòng treo, được sáu sợi xích sắt từ từ treo xuống.

Theo sự hạ xuống của quan tài, những ngọn đèn trường minh xung quanh tường, bất ngờ sáng rực lên, khiến cả minh điện lập tức sáng bừng.

Tình huống này, khiến mấy người họ có chút bất ngờ.

Điều khiến họ bất ngờ hơn là, Lục Vũ lòng bàn tay lật lại, lạnh lùng nhìn chiếc quan tài lớn đang từ từ hạ xuống, nói: "Chuẩn bị đi, không phải là thứ đơn giản đâu." "Có tống tử?" Nghe Lục Vũ nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức phản ứng, vội nắm chặt cây Bách Luyện Di Tôn côn trong tay, quay đầu nhìn Giải Vũ Thần, dở khóc dở cười nhắc nhở: "Hoa gia, cái thứ này không dễ dùng như vậy đâu." Giải Vũ Thần cũng không để ý đến Vương Bàn Tử, tay trái cầm móng lừa đen, tay phải cầm súng, cẩn thận đề phòng!

Không lâu sau, quan tài lớn chạm đất, vẫn chưa có gì thay đổi.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu liếc nhìn lên trên, một mảng tối om, ngoài dây xích sắt ra cũng không nhìn thấy gì. "Tiểu ca nhi, tôi đi thắp nến." Vương Bàn Tử chỉ dừng lại một chút, liền lấy nến ra, đi đến góc phòng.

Không lâu sau, sau khi thắp sáng nến, cậu ta đi vài bước trở lại bên cạnh Lục Vũ, cùng hắn nhìn chằm chằm vào quan tài, thuận miệng nói: "Tiểu ca nhi, cái quan tài này sao tôi thấy quen quen thế nhỉ?" Lục Vũ nhìn chằm chằm vào quan tài ở trung tâm, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Giống như Vương Bàn Tử nói, cái quan tài này không chỉ quen mắt, mà là thật sự đã từng gặp!

Pháp khí Huyền giai, Cửu Môn Trường Minh Quan!

Lần trước hắn gặp phải thứ này, là ở trong cung điện của Lỗ vương ở Tề.

Lúc đó, trong cái quan tài đó nuôi chín con huyết thi, đã mang đến cho hắn không ít phiền phức. "Cửu Môn Trường Minh Quan." Sau khi Lục Vũ xác định mình không nhìn nhầm, quay đầu giải thích cho mấy người: "Cửu Môn Trường Minh Quan, quan tài treo trên đỉnh mộ, mượn âm khí của chủ mộ, bên trong nuôi huyết thi!

Huyết thi có thể bị khôi phục thể, khôi ẩn trong huyết thi, thắp sáng đèn trường minh, che giấu thiên cơ.

Đèn trường minh chiếu vào người sống, người sống thắp đèn âm, huyết thi chiếm lấy người sống, dưới đèn trường minh, mượn xác hoàn hồn!

Đèn trường minh tắt, thì khôi phục dương khí." Vương Bàn Tử đã từng trải qua chuyện "huyết thi", lúc này nghe Lục Vũ nói, liền gật đầu: "Bảo sao tôi thấy cái thứ này quen mắt." Bên cạnh, Giải Vũ Thần

không nhịn được hỏi thêm vài câu.

Đương nhiên, không phải anh ta nghe không hiểu, chỉ là những ngọn đèn trường minh xung quanh đã sáng lên, không khỏi khiến anh ta phải thận trọng hơn. "Khôi là thứ gì, trên đường đi chúng ta đã gặp chưa?" Vương Bàn Tử lập tức khoe khoang: "Khôi là thứ không phải người cũng không phải quỷ, trên đường đi hình như chưa gặp qua." Giải Vũ Thần im lặng một lát, hỏi: "Thứ giống như Kì si kia không phải sao?" "Không phải cùng một khái niệm." Lục Vũ híp mắt, quan sát tình hình xung quanh, không vội mở quan tài.

Cứ như vậy qua một lúc, trong quan tài đột nhiên truyền ra tiếng "lạc lạc lạc"!

Thi ngữ khàn khàn, khiến sắc mặt Vương Bàn Tử thay đổi, vội vàng dẫn Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử lùi lại hai bước.

Nhưng Hắc Hạt Tử lại tiến lên hai bước, đứng bên cạnh Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn quan tài, đột nhiên cũng phát ra mấy tiếng thi ngữ "lạc lạc lạc".

Vương Bàn Tử không phải lần đầu thấy Lục Vũ nói thi ngữ, lúc này chỉ cẩn thận đề phòng.

Giải Vũ Thần là lần đầu thấy tình huống quỷ dị này, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Bàn Tử, họ đang nói gì vậy?" "Không biết." "Nó nói nó là Kim Mao Hống." Lục Vũ đột nhiên quay đầu lại, nói với Giải Vũ Thần một câu, rồi nói tiếp: "Nó bảo chúng ta đi ngay, nếu không sẽ ăn thịt hết chúng ta." Kim Mao Hống?

Trong truyền thuyết là đại tống tử đệ nhất từ cổ chí kim, Kim Mao Hống?

Ba chữ này vừa xuất hiện, đã khiến trái tim Giải Vũ Thần đập mạnh một cái, nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Hành động tiếp theo của Lục Vũ, mới khiến anh ta cảm thấy khó tin.

Chỉ thấy, Lục Vũ đi qua vỗ vỗ vào nắp quan tài, nói: "Được rồi, đừng ở trong đó giả thần giả quỷ nữa, ta biết ngươi là người nhà họ Trương, chưa nghe nói người nhà họ Trương có thể biến thành Kim Mao Hống." Chủ nhân trong quan tài dường như đã hiểu lời Lục Vũ, lại phát ra những tiếng "lạc lạc" dồn dập, nghe có vẻ hơi phẫn nộ!

Lục Vũ sắc mặt không đổi, chỉ vung tay, lấy ra một tấm gương lớn, trực tiếp đặt lên trên quan tài, thuận miệng nói: "Ngươi có bản lĩnh thì ra đây, ta còn có việc, không có thời gian nói nhảm với ngươi." Vừa thấy Lục Vũ lấy ra "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", Vương Bàn Tử cũng không lo lắng nữa.

Một lát sau, trong quan tài đột nhiên truyền ra tiếng người: "Ngươi là ai trong nhà họ Trương!" "Vãi?

Tống tử còn biết nói tiếng người?" Vương Bàn Tử bị giọng nói đột ngột xuất hiện dọa giật mình, nhưng khi nhìn thấy "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" thì lại hiểu ra. "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" là "thần khí" thượng cổ, có thể biến lời của tống tử thành giọng nói của người. "Ngươi lại là ai trong nhà họ Trương?" Lục Vũ vừa đi vòng quanh quan tài, vừa thuận miệng hỏi một câu. "Ta là Trương Khởi Linh!" Giọng lão tống tử trong quan tài âm u, quát: "Hậu nhân Trương gia, tự ý xông vào cấm địa, ngươi không biết hậu quả sao!

Kinh động giấc ngủ của ta, ngươi lẽ nào không biết sẽ thế nào sao?" "Bớt nói những lời vô dụng này đi." Lục Vũ bước chân không ngừng, đi vòng quanh quan tài một vòng, đột nhiên cắn rách đầu ngón tay, bắt đầu vẽ bùa trên quan tài.

Vừa vẽ, vừa nói: "Ngươi nói ngươi là Trương Khởi Linh, vậy ngươi là Trương Khởi Linh đời nào?" "Ta có thể nói cho ngươi biết,

Trương gia đều chết sạch rồi, Tây Vương Mẫu bị ta đập nát rồi, Lỗ Thương vương bị ta giết rồi." "Trương gia chết thì chết, mất tích thì mất tích, về cơ bản chắc là không còn người sống nào nữa." "Cho nên, ta cho ngươi thêm một cơ hội, nói chuyện cho đàng hoàng.

Chương 1240

Nếu không, ngươi cũng có thể đi tìm bọn họ." Một tràng lời của Lục Vũ, ngắn gọn súc tích, trực tiếp khiến kẻ tự xưng là Trương Khởi Linh trong quan tài cứng họng.

Hồi lâu, trong quan tài cũng không có tiếng nói mới nào truyền ra.

Im lặng một lát, Lục Vũ có lẽ cảm thấy lời mình vừa nói hơi quá cứng rắn, vẫn mở miệng lần nữa: "Không cần che che giấu giấu, nói đi, rốt cuộc ngươi là ai?

Ta biết, ngươi không thể là Trương Khởi Linh." Lần này, đợi vài giây, trong quan tài cuối cùng cũng lại có tiếng nói. "Ta quả thực không phải Trương Khởi Linh, ta là.....

Trương Hải Linh.

Nếu ngươi biết Trương gia hải ngoại, thì sẽ biết ba chữ này đại diện cho cái gì." "Trong nhà Kỳ Lân, ngoài nhà Cùng Kỳ, Trương gia hải ngoại tùy tiện xăm." Lục Vũ đột nhiên nói một câu không liên quan, rồi nói tiếp: "Trương gia hải ngoại không chỉ xăm hình tùy tiện, mà cả đặt tên cũng tùy tiện sao?

Tộc trưởng của Trương gia hải ngoại, tên là Trương Hải Linh?

Theo cái lối này, tộc trưởng bản gia không nên gọi là Trương Khởi Linh, không bằng gọi là Trương Địa Linh." "Chữ của Đế vương, Trương gia sao dám dùng." Chủ nhân trong quan tài dường như bình tĩnh, cũng không tranh cãi gì với Lục Vũ, trực tiếp nói: "Về phần ta Trương Hải Linh, cũng không phải là tộc trưởng gì của Trương gia hải ngoại, chẳng qua chỉ là người dẫn đầu rời khỏi Đông Bắc, ra hải ngoại mà thôi." "Ngươi không phải đang mở quan tài sao, ta cũng không nói nhiều nữa, đợi ngươi mở quan tài, nhìn thấy hoa

văn trong quan tài, sẽ hiểu thôi." Câu này vừa nói xong, Vương Bàn Tử đã thấy Lục Vũ động thủ!

Cậu ta vừa định khuyên một câu, đã muộn.

Lục Vũ đã vẽ một vòng "Trấn Thi Phù" quanh quan tài, lúc này dời "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" sang một bên, ở vị trí đầu quan tài khẽ vỗ một cái, quan tài lập tức vỡ tan tành, lộ ra xác khô bên trong!

Một xác khô, mặc kim lũ ngọc y, dưới ánh đèn trường sinh, lấp lánh phát sáng!

Nhưng, đầu của xác khô lại không được che đậy, mặt mũi mục nát như còn sống, không có chút dấu hiệu lão hóa, khô héo nào.

Chỉ nhìn một cái, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều rõ ràng sững sờ.

Dáng vẻ của cái xác khô này, giống hệt như dáng vẻ của cha Lục Vũ mà họ từng gặp!

Giải Vũ Thần cũng trợn to mắt, chỉ cảm thấy có chút khó tin!

Mình dường như đã vô tình, tiếp cận một số bí mật được che giấu rất sâu!

Ngay cả Lục Vũ, nhìn thấy thứ bên trong, cũng không khỏi sững sờ, lộ vẻ kinh ngạc.

Nhìn lại cơ thể của xác khô, gần như trong suốt, lồng ngực phập phồng, giống hệt như huyết thi họ từng gặp.

Định thần lại, Lục Vũ hỏi nó: "Ngươi là sao vậy?

Tại sao lại ở đây?" Trương Hải Linh không nhanh không chậm, cũng không để ý đến sự vô lễ của Lục Vũ, thuận miệng nói: "Nhiều năm rồi, ta già rồi, sắp chết rồi.

Con người mà, luôn muốn lá rụng về cội." "Chỉ đáng tiếc, muốn lá

rụng về cội, còn có chút khó, quê nhà Đông Bắc đã loạn cả lên, ta cũng không về được nữa, tộc trưởng cũng không biết đã mất tích ở đâu rồi." "Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có nơi này, coi như còn chút kỷ niệm của Trương gia, ta liền đến." "Một giấc ngủ này, không biết đã bao nhiêu năm rồi....." "Tại sao ngươi không đến Ba Nãi?" Lục Vũ híp mắt, nhìn Trương Hải Linh, trong lòng không biết đang nghĩ gì. "Ba Nãi?" Trương Hải Linh hỏi lại một câu, im lặng một lát, tiếp tục nói: "Ba Nãi là nơi của bản gia, ta là người ngoại gia, sao có thể đến Ba Nãi." "Vậy ngươi có biết có người trông giống hệt ngươi không, hay nói cách khác là nhiều năm qua vẫn luôn có người dùng dáng vẻ của ngươi để làm việc?" Chuyện này là chuyện Lục Vũ quan tâm nhất.

Nếu có thể giải quyết được chuyện này, hắn sẽ hiểu được chuyện "cha mẹ" mình là thế nào, sẽ giải được một số nghi vấn trong quá khứ!

Trương Hải Linh không do dự, trực tiếp nói: "Trước khi ta rời đi, cơ thể ta đã xuất hiện một số vấn đề, dứt khoát để người khác đóng giả dáng vẻ của ta hoạt động bên ngoài, tạo ra một loại giả tượng, tránh cho Trương gia hải ngoại vừa mới có chút khởi sắc lại vì thế mà suy tàn." Lục Vũ và Trương Hải Linh một hỏi một đáp, những người khác cũng không xen vào được.

Câu này nói xong, dừng lại một chút, Trương Hải Linh lại tiếp tục nói: "Có thể biết được chuyện này, chứng tỏ ngươi cũng là người của Trương gia hải ngoại, ngươi là ai trong Trương gia hải ngoại?" “Trương Hải...

Linh, ta là Trương Khởi Linh.” Lục Vũ vốn định nói mình là Trương Hải Khách, nhưng lời đến cửa miệng, hắn vẫn tiếp tục kiên trì dùng danh tính Trương Khởi Linh.

Vừa dứt lời, có thể thấy thân thể Trương Hải Linh nằm trên nắp

quan tài phập phồng kịch liệt, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hô hấp hơi nặng nề.

Người nhà họ Trương có một loại thủ đoạn để xác định thân phận của đối phương.

Ngay khi vừa "chạm mặt", Lục Vũ đã xác định đối phương là người nhà họ Trương, hiện tại Trương Hải Linh cũng đã chắc chắn Lục Vũ là người cùng tộc, thậm chí không hề nghi ngờ thân phận Trương Khởi Linh của hắn.

Điểm này tuy hơi kỳ quái, nhưng Lục Vũ không quá để tâm.

Một lát sau, Lục Vũ lại lên tiếng: "Ngươi để người giả mạo ngươi đi làm những việc gì?

Có bảo bọn họ cải tên đổi họ không?

Đường Đầu, Cừu Ngạn, Hà Cửu, Đổng Đức, mấy cái tên này ngươi từng nghe qua chưa?" "Ngươi nói cái gì!

Sao ngươi lại nghe qua mấy cái tên đó!" Giọng nói của Trương Hải Linh đột nhiên trở nên dồn dập.

Lồng ngực lão phập phồng càng thêm kịch liệt, giọng điệu đầy vẻ tiêu cực.

Nhưng chỉ vài giây sau, lão lại bình tĩnh lại, chậm rãi nói: "Mấy cái tên đó đều là đại hiệu của Trương gia hải ngoại!

Mỗi một cái tên đều đại diện cho một nhiệm vụ mà Trương gia hải ngoại cần thực hiện, đó là quy củ ta định ra từ rất lâu trước đây!

Trương Đường Đầu đại diện cho đường khẩu của Trương gia hải ngoại, mất đi cái 'đầu' tức là ta đã rời đi, bọn họ có thể đề cử người dẫn đầu mới.

Trương Cừu Ngạn là khi kẻ thù của Trương gia lộ diện, tất cả

người nhà họ Trương ở hải ngoại phải ẩn nấp, không được lộ mặt.

Chương 1241

Trương Hà Cửu là khi người nhà họ Trương tản mác khắp nơi suốt chín năm, dự kiến kẻ thù tạm thời đã rời xa, người nhà họ Trương có thể tái xuất giang hồ.

Trương Đổng Đức là Trương gia hải ngoại sẽ dùng thân phận mới, lấy thương nhân đồ cổ Trương Hải Đức làm đầu để tái cơ cấu lại gia tộc." Nói đến đây, Trương Hải Linh khựng lại, giọng nói trở nên đắng chát: "Nếu ngươi cũng nghe thấy bốn cái tên này, chứng tỏ Trương gia hải ngoại đã nát rồi.

Phải rồi, nếu không phải Trương gia hải ngoại đã nát, sao ngươi lại đến được đây?

Xem ra, năm đó thế lực của hắn không chỉ nằm ở bản gia mà còn ở hải ngoại, mỗi bước đi của chúng ta đều nằm trong toan tính của hắn..." Từng có lúc, Trương Hải Linh đã thiết kế một hệ thống tránh nạn hoàn chỉnh cho Trương gia hải ngoại.

Hiện tại Lục Vũ không nói gì, lão tự nhiên hiểu ra rằng thiết kế năm xưa đã bị kẻ có tâm lợi dụng, trở thành một lưỡi đao dùng để đồ sát người nhà họ Trương!

Nghe lão nói vậy, Lục Vũ cũng đã hiểu đại khái sự tình của Trương gia hải ngoại.

Nói cách khác, có kẻ đã mượn thân phận của hắn để đối phó Trương gia.

Chính xác hơn, hắn cũng nằm trong vòng xoáy đó.

Kẻ bày cục đứng sau mãi cho đến khi giải quyết xong vấn đề của Trương gia mới đổi tên hắn thành Lục Vũ.

“Trương Lục Vũ, cái tên này đại diện cho điều gì?” Lục Vũ do dự một chút rồi vẫn hỏi.

“Lục địa vũ hóa.” Khuôn mặt vốn không chút cảm xúc của Trương Hải Linh cuối cùng cũng biến đổi.

Sắc mặt gần như trong suốt của lão thoáng chốc phủ một tầng hắc khí, giọng nói trở nên sắc nhọn: “Đây là tên của bản gia, đại diện cho việc lão tổ vũ hóa thành tiên!

Đến lúc đó, tất cả người nhà họ Trương sẽ quay về Trường Bạch Sơn!

Ngươi... có phải đã đi Trường Bạch Sơn rồi không, Trương gia... có phải chẳng còn lại gì không...” Trương Hải Linh dường như nghĩ đến một sự thật vô cùng đáng sợ, toàn thân run rẩy.

Lục Vũ im lặng một lúc rồi chậm rãi nói: “Trương gia trên dưới gần như đã biến mất sạch sẽ.

Ta đã mất vài năm mới tìm thấy một người là Trương Hạo, cũng chính là Trương Nhật Thiên.

Sau đó lại gặp Trương Bách Xuyên.

Ta chỉ gặp được hai người nhà họ Trương này thôi, Trương Hạo hiện tại sống không bằng chết, còn Trương Bách Xuyên thì sinh tử chưa rõ.” Lục Vũ bình tĩnh kể lại vắn tắt chuyện của Trương Hạo và Trương Bách Xuyên.

Hắn không che giấu quá nhiều, từ chuyện Trương Hạo ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cho đến thành cổ Tây Vương Mẫu hắn đều nói.

Chuyện Trương Bách Xuyên đi cùng Bạch Trạch hắn cũng kể ra.

Phía sau hắn, Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử lặng lẽ lắng nghe, sắc mặt cả hai đều không mấy tốt đẹp.

Hiển nhiên, những gì Lục Vũ nói đã mang đến cho họ một sự chấn động cực lớn!

Ngược lại, Trương Hải Linh không có biểu hiện gì đặc biệt, hơi thở đã yếu đi nhiều, hắc khí trên mặt cũng nhạt bớt.

Sau một hồi im lặng, Trương Hải Linh lên tiếng: "Phản đồ lớn nhất của Trương gia chính là Trương Bách Xuyên.

Nếu không phải tại hắn, Trương gia đã không loạn.

Năm đó, khi tộc trưởng được đưa về bản gia, lẽ ra phải thuận lý thành chương trở thành Trương Khởi Linh.

Nhưng ngay sau khi tộc trưởng hoàn thành chuyến 'phóng dã' đầu tiên, có kẻ đã bí mật công khai thân phận tộc trưởng, chứng minh người không phải là Thánh Anh!

Kẻ đó chính là Trương Bách Xuyên!

Nếu con Bạch Trạch ngươi nói là thật, thì có thể coi như Trương Bách Xuyên đã biết chuyện này từ miệng nó..." Trương Hải Linh kể lại chuyện cũ một cách rành rọt nhưng không quá chi tiết, khiến mấy người nghe có chút mơ hồ.

Tuy nhiên, khi nghe đến hai chữ "Thánh Anh", Lục Vũ giật mình một cái, lập tức nhớ lại thân thế của Trương Khởi Linh!

Hắn đột nhiên hiểu ý nghĩa của hai chữ đó, cũng hiểu tại sao năm xưa Trương gia lại phân liệt...

Từng có thời, Trương gia ở Trường Bạch Sơn sở hữu một cỗ quan tài dưỡng linh truyền thừa từ thời Tây Chu!

Trong quan tài táng một hài nhi, đại diện cho tín ngưỡng trường sinh mà Trương gia hằng theo đuổi.

Sau đó, Trương Khởi Linh đương thời vô tình phát hiện ra hài nhi

đó đã chết từ bao nhiêu năm không rõ.

Để củng cố tín ngưỡng, ổn định Trương gia và tiếp nối tôn chỉ mà gia tộc kiên trì suốt vô số năm, Trương Khởi Linh khi đó đã đặt một đứa trẻ mới lọt lòng vào trong cỗ quan tài lớn, thay thế cho "Thánh Anh" trong truyền thuyết.

Đứa trẻ đó chính là Trương Khởi Linh sau này, người có mối ràng buộc sâu sắc với Ngô Tà...

Im lặng hồi lâu sau khi hồi tưởng về thân thế của Trương Khởi Linh, Lục Vũ quay lại vấn đề trước mắt.

"Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

Chương 1242

Có phải là vị trí tổ phần của Trương gia trước khi ở Ba Nãi không?" Trương Hải Linh im lặng một lúc rồi nói: "Nói như vậy cũng không sai, chính xác hơn thì đây chỉ là một địa điểm dự phòng cho Trương Gia Lâu.

Nhưng trước khi Trương Gia Lâu dời qua đây thì nơi này đã bị bỏ phế rồi..." Nghe vậy, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nhíu mày nói: "Vị trí Trương Gia Lâu ở Ba Nãi là do ai chọn?

Có phải Trương Bách Xuyên không?" Nhắc đến chuyện ở Ba Nãi, Giải Vũ Thần đã bắt đầu căng thẳng, lúc này rốt cuộc không kìm được mà hỏi: "Trương Gia Lâu ở Ba Nãi có nguy hiểm gì, bí mật gì mà sao nhiều người muốn vào cổ lâu nhà họ Trương thế?" Trương Hải Linh rơi vào im lặng, dường như hơi ngạc nhiên vì nghe thấy tiếng người lạ, hoặc có lẽ là không thèm trả lời câu hỏi của ai khác ngoài Lục Vũ.

"Nói chút đi." Một lúc sau, Lục Vũ thở dài, khẽ nói: "Rời khỏi đây ta sẽ tới Trương Gia Cổ Lâu, nếu ngươi biết gì thì hãy nói cho ta, ta cũng có thể giúp ngươi làm vài việc." "Trương Gia Cổ Lâu..." Một lát sau, Trương Hải Linh cuối cùng cũng mở miệng, chậm rãi nói: "Trương Gia Cổ Lâu không phải phần mộ, đó là cái gốc của Trương gia.

Ngươi có thể hiểu đó là lão trạch của Trương gia.

Người bản gia đều được sinh ra từ Trương Gia Cổ Lâu.

Vì..." Lục Vũ định hỏi một câu, nhưng mới thốt ra một chữ, Trương Hải Linh đã nói tiếp: "Ba Nãi mà ngươi nói là ở Quế Hải.

Việc dời Trương Gia Cổ Lâu đến đó là do Trương Bách Xuyên

quyết định.

Đương nhiên, đó không phải lần đầu cổ lâu được di dời, và cũng chẳng phải lần cuối.” Lời giải thích của lão nghe như nói suông, chẳng tiết lộ được thông tin gì giá trị.

Lục Vũ nhịn không được hỏi: “Tại sao lại để Trương Gia Lâu chìm xuống nước?” Câu hỏi này khiến Trương Hải Linh cũng ngẩn người, một lúc lâu sau lão mới lẩm bẩm: “Chìm xuống nước... ngươi nói Trương Gia Lâu ở dưới nước...” “Đúng, ở dưới nước, Ba Nãi có một cái hồ, cổ lâu nằm ngay dưới đó.” “Không đúng, chắc chắn không đúng.” Trương Hải Linh gần như không cần suy nghĩ, khẳng định ngay: “Chắc chắn là Trương Bách Xuyên đã học được thủ đoạn từ đâu đó, loại thủ đoạn này đối với Trương gia tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Đợi đã, ngươi nói ở Ba Nãi... dưới hồ Ba Nãi...” Lẩm bẩm vài câu, mặt Trương Hải Linh lại phủ một tầng hắc khí, lão gằn từng chữ: “Mật Lạc Đà, nhất định là Mật Lạc Đà.” Lục Vũ định nói thì Trương Hải Linh lại cướp lời: “Mật Lạc Đà là một thủ đoạn mà Trương Bách Xuyên từng đề xuất, làm thế nào thì ta không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ nhất định phải thực hiện dưới nước mới được.” Lục Vũ quay sang hỏi Giải Vũ Thần: “Về chuyện Mật Lạc Đà cậu biết được bao nhiêu?” Giải Vũ Thần trợn to mắt, cười khổ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ biết Mật Lạc Đà là thần núi của người Dao ở Ba Nãi thôi, còn lại thì chịu.” Giải Vũ Thần cảm thấy đầu óc mình ong ong, cuộc đối thoại giữa Lục Vũ và Trương Hải Linh thực sự quá chấn động!

Không bàn đến nội dung, chỉ riêng việc một cái thây ma (tống tử) có thể nói chuyện đã đủ khiến cậu ta sững sờ!

Hơn nữa, những bí văn về Trương gia này quả thực là... không thể tin nổi!

Giải Vũ Thần vốn luôn tò mò về Trương gia, chuyện về sự trường thọ và thuật trường sinh của họ cậu ta đã nghe từ lâu.

Nhưng chưa bao giờ thấy bằng chứng, mãi cho đến bây giờ, được tận mắt thấy một thi thể gần như trong suốt được bọc trong ngọc dũng mà vẫn có thể đối đáp trôi chảy!

Cuối cùng, Giải Vũ Thần không nhịn được hỏi: "Ngươi trường sinh bất lão sao?

Ngươi..." Câu nói mới được một nửa, Lục Vũ đứng bên cạnh đột nhiên ngắt lời: "Lão ta không phải đâu." Nói xong, Lục Vũ quay lại hỏi Trương Hải Linh: "Tại sao ngươi lại đặt mình vào trong Cửu Môn Trường Minh Quan?" Cửu Môn Trường Minh Quan là một thứ dùng để "mượn xác hoàn hồn".

Tuy cỗ quan tài ở đây không được chuẩn bị hoàn hảo như cái ở Lỗ Vương Cung để quỷ nhập xác, cũng không thể gây hại cho họ, nhưng thao tác này vẫn khiến Lục Vũ thấy khó hiểu.

Tuy thứ này rất hiếm, nhưng Trương gia truyền thừa hàng ngàn năm, lẽ ra không thể không phát hiện ra diệu dụng của nó.

Trương Hải Linh khẽ nói: "Bởi vì không còn cách nào tốt hơn, chỉ có dùng thứ này mới giúp ta sống lay lắt đến tận bây giờ." "Đúng là sống lay lắt thật." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Ta nhìn nhầm rồi, cứ tưởng ngươi không biết cách dùng quan tài này, hóa ra ngươi biết rõ, thậm chí đã bố trí xong xuôi để mượn xác phục dương.

Sao thế, bước nào bị sai mà khiến ngươi không thể rời đi?

Nuôi huyết thi, phụ khôi, tàng thi, điểm đăng..." Lục Vũ liệt kê từng bước trong quy trình mượn xác của Cửu Môn Trường Minh Quan, đến bước "điểm đăng" (thắp đèn) thì hắn hơi khựng lại, quay đầu nhìn một cái.

Ở góc phòng, ngọn "đèn" mà Vương Bàn Tử chắp tay thắp khi nãy đã biến thành ngọn lửa quỷ xanh lè, ngọn lửa nhảy nhót như thể có thể tắt bất cứ lúc nào...

Trương Hải Linh tuy vẫn nhắm mắt nhưng dường như biết Lục Vũ đang nhìn gì, lão lên tiếng: "Ta không nuôi huyết thi, ta dùng chính thân thể của mình..." "Thế thì hèn gì." Lục Vũ đã hiểu ra sai sót của lão, khẽ nói: "Cửu Môn Trường Minh Quan có cách dùng cực kỳ nghiêm ngặt, sai một ly đi một dặm.

Không có huyết thi, dù có nhập xác cũng không thể che giấu thiên cơ, không cách nào mượn xác hoàn hồn.

Hơn nữa, ngươi không nên dùng ngọc dũng." Trương Hải Linh sững người, đột nhiên quay đầu về hướng Lục Vũ, lẩm bẩm: "Một bước cũng không được sai sao?

Thảo nào sau khi nhập xác ta lại thấy không ổn, thảo nào ta thấy mình không giống như đang mượn xác hoàn hồn..." Lục Vũ không nhìn lão nữa mà quay đầu, ánh mắt lại rơi trên ngọn nến mà Vương Bàn Tử đã thắp, tự lẩm bẩm: "Người thắp đèn, quỷ thổi đèn, chẳng phải người chẳng phải quỷ thì thắp đèn xanh..." Trương Hải Linh lại lên tiếng, hỏi một câu đột ngột: "Giờ phải làm sao, ta còn có thể khôi phục không?" "Khôi phục?" Lục Vũ quay lại nhìn lão, chậm rãi nói: "Ta có thể tiễn ngươi đi luân hồi, ngươi có nguyện ý không?" Thân thể Trương Hải Linh run lên, giọng nói cũng run rẩy: "Không còn cách nào khác sao?" Lục Vũ không nói gì, coi như mặc nhận lời lão nói.

Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần nhìn chằm chằm Lục Vũ, cảm thấy đầu óc mình quay cuồng.

Trước giờ cậu ta luôn tự tin mình biết nhiều chuyện, nhưng lần này đi theo Lục Vũ "xuống hố", cậu ta nhận ra Lục Vũ đã đưa mình vào một thế giới hoàn toàn khác lạ!

Cậu ta thấy mình biết quá ít.

Mượn xác hoàn hồn, loại thủ đoạn trong thần thoại này mà Lục Vũ và Trương Hải Linh nói chuyện cứ như đang bàn một việc bình thường.

Thậm chí đến cả chuyện tiễn người vào luân hồi cũng nói ra được...

Đừng nói là Giải Vũ Thần, ngay cả Vương Bàn Tử cũng bị chấn động mạnh!

Lúc này, Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, cái lão Trương Hải Linh này thật sự không vấn đề gì chứ?" Nói đoạn, lão hạ thấp giọng nhắc nhở: "Đừng quên chuyện chúng ta thấy liên quan đến Hắc Nhãn Kính lúc trước." Câu nói cuối cùng của Bàn Tử như đột nhiên nhắc nhở Lục Vũ, hắn nhìn Trương Hải Linh một cái rồi đột nhiên nói: "Nếu không tiễn ngươi đi luân hồi, ta cũng khó mà giúp ngươi khôi phục.

Ngươi đã biến thành cái dạng dở người dở quỷ thế này, luân hồi vẫn là lựa chọn tốt nhất." Nói đoạn, Lục Vũ như quên mất chuyện "Hắc Hạt Tử" mà Bàn Tử vừa nhắc, cứ thế cầm đoản đao rạch một đường trước ngực Trương Hải Linh, cắt đứt sợi chỉ vàng trên ngọc dũng rồi kéo nó ra!

Ngay sau đó, hắn cắn đầu ngón tay, giơ tay định vẽ một đạo "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù" lên người lão!

Lục Vũ không nói thêm gì, nhưng khi đầu ngón tay hắn sắp chạm vào da lão, Trương Hải Linh đột nhiên mở mắt, khóe miệng hiện một nụ cười quái dị: "Trương Hải Khách, con của ta, ngươi định làm cả chuyện giết cha sao?" Câu nói này vừa thốt ra, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử đều rùng mình một cái!

Chương 1243

Cái gì mà "con của ta"?

Giải Vũ Thần trợn tròn mắt, thấy thật không thể tưởng tượng nổi!

Vương Bàn Tử dù đã từng thấy và nghĩ đến khả năng này, nhưng lúc này vẫn không tránh khỏi tim đập chân run, da đầu tê dại!

Tuy nhiên, Lục Vũ dường như không bị lời nói của lão ảnh hưởng, ngón tay hắn vẫn hạ xuống người lão, lặng lẽ bắt đầu vẽ "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù"!

Nhưng lúc này, Vương Bàn Tử nhận ra điểm bất thường, sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Tiểu ca nhi, tay lão ta cử động kìa!" Động tác trên tay Lục Vũ vẫn không dừng, giọng bình thản nói với Trương Hải Linh: "Ngươi nhắc đến Bạch Trạch với vẻ nghiến răng nghiến lợi, nhưng cỗ Trường Minh Quan này là do Bạch Trạch tặng ngươi phải không?" Trương Hải Linh không phủ nhận, thản nhiên nói: "Trương gia đã tan rã, Thánh Anh căn bản không tồn tại, ta việc gì phải làm mấy chuyện xưa cũ đó nữa.

Bạch Trạch thì khác, nó đến từ thời thượng cổ, thọ mệnh không biết bao nhiêu mà kể, thông hiểu quỷ thần vạn vật, ta việc gì phải từ chối nó chứ.

Nó cũng hứa với ta, chỉ cần ta nhốt ngươi ở đây, nó sẽ có cách giúp ta khôi phục.

Ngươi không biết bấy lâu nay ta đã phải sống những ngày tháng thế nào đâu, có cơ hội như vậy sao ta có thể bỏ qua được?

Trương Hải Khách, Trương gia từ lâu đã phục vụ nó, mà hiện tại chúng ta có cơ hội hợp tác với nó, ngươi còn muốn từ chối sao?

Nghe ta khuyên một câu, trả đồ cho nó đi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi." "Trả cho nó?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, nói: "Nó cái thá gì chứ?

Hợp tác à?

Ngươi muốn hợp tác với một con chó thì tùy, xin lỗi, ta không rảnh!" "Vậy thì thôi vậy..." Trương Hải Linh đột nhiên thở dài một tiếng, thân thể tích tắc biến thành màu huyết hồng!

Nhưng lão không hề động thủ!

Gần như trong nháy mắt, vô số kẻ có ngoại hình giống hệt Hắc Hạt Tử từ trên trời rơi xuống, đồng loạt lao vào Lục Vũ!

Lục Vũ không hề hoảng loạn, phất tay một cái quẳng Hắc Hạt Tử vào Sơn Hà Đồ, sau đó Thừa Ảnh Kiếm hóa thành hàn quang trong tay!

Kiếm quang lướt qua, lập tức có một "Hắc Hạt Tử" giả biến thành hắc khí, từ từ bay ra phía sau.

Chỉ sau vài nhát kiếm, đã có mấy tên giả mạo biến thành khói đen.

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử cũng phản ứng cực nhanh, múa gậy liên tục, động tác dứt khoát!

Giải Vũ Thần cũng vứt bỏ cái chân lợn đen (hắc lư đề tử), thỉnh thoảng nổ súng vào đám hắc khí.

Nhưng thực lực cậu ta rốt cuộc vẫn có hạn, bị đám "Hắc Hạt Tử" giả mọc ra không ngớt ép dần về phía Lục Vũ...

Lục Vũ nhận thấy Giải Vũ Thần đang chật vật, hắn bước chéo một bước chắn trước mặt cậu ta.

Liên tiếp mấy đường kiếm đánh tan mấy tên giả mạo thành khói đen.

Ngay khi Lục Vũ định thừa cơ tấn công Trương Hải Linh, Giải

Vũ Thần phía sau đột nhiên giơ súng, bắn thẳng vào lưng hắn một phát!

Khoảng cách quá gần, Lục Vũ lại không đề phòng Giải Vũ Thần, phát súng này trúng đích hoàn toàn!

"Đoàng!" Sau tiếng súng, Lục Vũ bị lực va chạm của đầu đạn làm loạng choạng rồi ngã gục xuống đất!

Ngay lập tức, đám "Hắc Hạt Tử" vừa bị đánh tan thành khói đen lại lao tới!

Chỉ trong chớp mắt, chúng chồng lên nhau như chơi trò xếp người, đè nghiến Lục Vũ xuống dưới!

Bên cạnh, Vương Bàn Tử nghe tiếng súng vang lên quá gần, theo bản năng quay đầu lại định trêu Giải Vũ Thần một câu.

Ai ngờ vừa quay đầu đã thấy Lục Vũ bị đám "Hắc Hạt Tử" đè chặt, họng súng của Giải Vũ Thần còn đang bốc khói trắng.

Lão ngẩn người ra một chốc rồi quát: "Đừng có đần mặt ra đó, bắn tiếp đi chứ!" Vừa dứt lời đã thấy Giải Vũ Thần đờ đẫn giơ tay, họng súng nhắm thẳng vào lão!

Vương Bàn Tử phản ứng cực nhanh, lách người né sang một bên, sau đó không chút do dự quất mạnh gậy Bách Luyện Di Tôn vào hông Giải Vũ Thần!

Bất kể chuyện gì đang xảy ra, Giải Vũ Thần rõ ràng là có vấn đề!

Đánh bay Giải Vũ Thần xong, Vương Bàn Tử đạp mạnh xuống đất, lao thẳng về phía Lục Vũ, múa gậy như gió cuốn lá rụng quét sạch đám giả mạo thành khói đen!

Chỉ loáng sau, Lục Vũ đang nằm trong vũng máu lộ ra!

Đồng tử Bàn Tử co rụt lại, tim suýt nữa ngừng đập!

“Tiểu ca nhi!” Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, vội vàng đỡ Lục Vũ dậy, lại lục tìm trên người mình một đoạn nhân sâm, không nói hai lời nhét thẳng vào miệng hắn.

Nhân sâm vừa vào miệng, Lục Vũ lập tức tỉnh lại.

“Tiểu ca nhi!” “Trương Hải Linh đâu?” Việc đầu tiên Lục Vũ làm sau khi tỉnh lại là nhận ra nắp quan tài bên cạnh đã trống không, ngay cả cái “Long Quân Chiếu Cốt Bảo” hắn để sang bên cũng biến mất!

“Không chú ý.” Vương Bàn Tử cũng nhận ra điều bất thường, không khỏi ngẩn ngơ.

Không chỉ Trương Hải Linh biến mất mà cả đám khói đen cũng tan sạch, chỉ còn Giải Vũ Thần đang nằm gục đằng xa!

Chương 1244

Nhưng lúc này lão cũng chẳng hơi đâu lo cho hai người kia, chỉ lo thúc giục Lục Vũ tự trị thương.

Khi những thứ âm khí nặng nề kia biến mất, Lục Vũ dễ dàng xử lý vết thương của mình.

Quan sát tình hình xung quanh xong, sự chú ý của Lục Vũ tự nhiên đặt lên người Giải Vũ Thần.

Lúc này, sắc mặt Giải Vũ Thần cực kỳ khó coi, đen xì như đít nồi, tử khí bao trùm!

Lục Vũ bước tới, cúi đầu nhìn, thấy khắp người cậu ta đầy rẫy tử khí!

Hắn lập tức hiểu ra, việc Giải Vũ Thần bắn mình không phải ý muốn của cậu ta, mà là bị thứ gì đó khống chế.

Suy nghĩ một lát, Lục Vũ vạch mắt Giải Vũ Thần ra.

Vừa mới vạch ra, một dòng nước đen đã từ hốc mắt chảy ra ngoài!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi!

Ngay sau đó, mũi, miệng, tai của Giải Vũ Thần đều chảy ra nước đen, chính là thất khiếu chảy máu!

Đống nước đen đó mang theo một mùi hôi thối khó tả, liên tục trào ra từ thất khiếu, chẳng mấy chốc đã đọng lại một vũng lớn dưới đất!

“Mẹ kiếp!

Tiểu ca nhi, tên họ Giải này gặp phải quái sự gì mà nghiêm trọng thế này?” “Khó nói lắm... hỏng rồi!” Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một

việc, lật tay một cái vội vàng kéo Hắc Hạt Tử từ trong Sơn Hà Đồ ra!

Vạn hạnh là Hắc Hạt Tử trông không có gì bất thường, dường như không bị ảnh hưởng, chỉ có mình Giải Vũ Thần là dính chưởng.

Lục Vũ định thần lại, quan sát kỹ tình hình của Giải Vũ Thần.

Lần này, hắn phát hiện ra một điểm khác lạ.

Trước ngực Giải Vũ Thần có một cái túi nhỏ, vị trí đó hắc khí nồng nặc nhất!

Lục Vũ dùng đoản đao khẽ khều thứ trong túi ra.

Hiện ra trước mắt là một viên châu tròn, to bằng ngón tay cái, màu lục bảo cực kỳ trơn nhẵn.

Hơn nữa, đó không phải vật phàm! [Tên vật phẩm: Hắc Thủy Niệm Châu] [Đẳng cấp: Huyền giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực: Oán niệm] [Mô tả: Từng có tướng lĩnh Tây Hạ trấn thủ Hắc Thủy Thành, khi Tây Hạ bị đại quân Mông Nguyên áp sát, tướng lĩnh tử thủ thành rồi ngã xuống nước đen!

Sự bất cam mãnh liệt đã kích động xá lợi thờ trong đại tự ở Hắc Thủy Thành, khiến niệm châu sở hữu vĩ lực thần kỳ, có thể hấp thu oán niệm và chấp niệm của người khác, người đeo niệm châu phải hóa giải được oán niệm...] "Oán niệm, nước đen..." Lục Vũ lẩm bẩm một câu, lập tức hiểu ra.

Nơi này chết không biết bao nhiêu người, oán niệm cực nặng, ngay cả hắn lúc trước gặp phải tử khí còn thấy chật vật, huống chi là Giải Vũ Thần!

Sau giây lát suy tính, Lục Vũ lên tiếng: "Bàn Tử, Kính Đen, hai người cảnh giới xung quanh đi, để ta giải quyết vấn đề của Giải Vũ Thần trước." Dù Giải Vũ Thần vừa bắn lén hắn, nhưng đó là do bị pháp khí ảnh hưởng, không phải chủ ý của cậu ta, chẳng việc gì phải

chấp nhất.

Hơn nữa Lục Vũ còn cần biết vài chuyện từ miệng cậu ta, nên không thể trơ mắt nhìn cậu ta mất mạng...

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử không nói nhiều, đứng sang một bên cảnh giác xung quanh.

Lục Vũ xem lại tình hình của Giải Vũ Thần, dùng Thừa Ảnh Kiếm rạch đầu ngón tay, giơ tay cẩn thận vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên mặt cậu ta.

Theo những nét phù văn, tốc độ nước đen chảy ra đã chậm đi nhiều.

Khi Lục Vũ hoàn thành nét cuối cùng, thất khiếu của Giải Vũ Thần đã ngừng chảy nước đen.

Những vệt nước đen còn dính trên mặt quyện với máu tươi của Lục Vũ khiến mặt cậu ta trông cứ đen đen đỏ đỏ!

Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, thấy khuôn mặt nhem nhuốc của Giải Vũ Thần trông cực kỳ kỳ quặc!

Nhưng rất nhanh, Hóa Sát Phù đã từ từ phân giải đám nước đen đó thành nước trong chảy sang một bên.

Thấy sự thay đổi này, Vương Bàn Tử hỏi ngay: "Tiểu ca nhi, tên họ Giải này hết sao rồi chứ?" Lục Vũ không đáp lời lão, chỉ nhìn nước đen trên mặt Giải Vũ Thần biến hết thành nước trong mới khẽ gật đầu.

Nhưng đợi một lúc lâu, Giải Vũ Thần vẫn không tỉnh lại.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, đột nhiên lật tay, trong tay đã xuất hiện một khẩu súng.

Sau đó, hắn chĩa thẳng họng súng vào tim cậu ta.

Vương Bàn Tử vô tình nhìn thấy, giật nảy mình vội can ngăn: "Tiểu ca nhi, đừng nóng, đừng nóng, tên họ Giải này lúc nãy không cố ý đâu, là do viên châu đó hại thôi, hay là cậu suy nghĩ lại đi..." Nghe Bàn Tử nói, Hắc Hạt Tử cũng nhận thấy có gì đó không ổn, đôi mày hơi nhíu lại, đang định lên tiếng khuyên một câu thì Lục Vũ đột nhiên bóp cò!

Đoàng!

Một tiếng súng đanh gọn vang lên, Giải Vũ Thần thét lên một tiếng thảm thiết!

Chương 1245

Cú này khiến cậu ta tỉnh táo hẳn lại, gào lên đau đớn, thân thể co quắp theo bản năng, tay ôm chặt lấy ngực!

Sau đó, cậu ta cảm thấy trong tay mình có thêm thứ gì đó, vết thương trên người đột nhiên không còn đau nữa!

Giải Vũ Thần mở mắt ra theo bản năng, ngơ ngác nhìn xung quanh, thấy Lục Vũ ở bên cạnh, lại thấy khẩu súng trong tay hắn, kinh ngạc nói: "Lục tiểu ca nhi, lúc nãy tôi bắn cậu phải không?

Cậu... không sao chứ?

Hay là chúng ta đều..." Vẻ mặt Lục Vũ rất thoải mái, tự nhiên lấy lại cây "Hoa Đà Đao" từ tay Giải Vũ Thần, tiện miệng nói: "Cậu bắn tôi một phát, tôi trả lại cậu một phát, chúng ta hòa nhau." Hả?

Nghe vậy, Giải Vũ Thần nhận ra trên ngực mình có một vũng máu, không khỏi ngẩn người.

Bị bắn một phát, đau một cái rồi hết luôn?

Đợi đã...

Cậu ta lập tức hiểu ra, con dao mà Lục Vũ vừa lấy lại chính là thần khí!

Ở phía bên kia, Hắc Hạt Tử cũng đã hiểu ra, bước tới bên cạnh Lục Vũ, tò mò hỏi: "Con dao đó cho tôi xem một chút được không?" "Anh bị thương à?" Lục Vũ liếc nhìn Hắc Hạt Tử, đột nhiên nhớ lại trong truyện có giới thiệu mắt của Hắc Hạt Tử bị bệnh, nhưng cụ thể bệnh đó là thế nào thì hắn không nhớ rõ lắm...

Lục Vũ lật tay, nâng cây Hoa Đà Đao lên nói với Hắc Hạt Tử: "Không dám nói là trị bách bệnh, nhưng cũng gần như thế, anh cứ cân

nhắc đi.” Hắc Hạt Tử nhìn con dao, do dự một hồi không biết đang nghĩ gì, đột nhiên lắc đầu, chuyển sang hỏi thăm tình hình của Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần cũng không hiểu mình rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, lập tức truy hỏi vài câu.

Khi nghe Lục Vũ nói mình thê thảm như vậy là do một viên châu, cậu ta ngơ ngác hỏi lại: “Viên châu gì cơ?” “Chính là viên châu này.” Lục Vũ nhìn Giải Vũ Thần, đưa viên “Hắc Thủy Niệm Châu” ra.

Giải Vũ Thần nhìn kỹ rồi lại lắc đầu: “Không có ấn tượng gì cả, tôi chưa từng lấy nó.” Bên cạnh, Vương Bàn Tử lại không nhịn được đùa: “Tôi nói này Giải tử, đừng có cứng miệng.

Phải biết chính sách của chúng ta luôn là ‘thành khẩn thì được khoan hồng, ngoan cố thì bị trừng trị’!

Thấy đồ tốt mà muốn giấu cũng chẳng có gì lạ, Bàn gia tôi cũng từng làm thế.

Giờ Bàn gia cũng chẳng chấp cậu, cậu cứ nói xem lấy được ở đâu để Bàn gia tôi cũng đi kiếm ít bảo bối?” “Tôi thực sự không nhớ gì cả.” Giải Vũ Thần dở khóc dở cười nhìn Bàn Tử: “Tôi còn chẳng biết viên châu này chui vào người mình từ lúc nào nữa.” Lục Vũ nghe vậy liền nói: “Nói vậy thì chắc lúc nãy trong lúc hỗn loạn, có thứ gì đó đã nhân cơ hội nhét vào người cậu ta.” “Trương Hải Linh sao?” “Có khả năng.” “Đúng đúng đúng, cái lão đó với con Bạch Trạch là một giuộc, chắc chắn là lão giở trò xấu.” Vương Bàn Tử chửi thề một câu, rồi tiếp tục: “Đúng rồi tiểu ca nhi, sao Kính Đen lại không sao nhỉ?

Rõ ràng đám quỷ quái đó đều mang hình dáng của anh ta.” Điểm này Lục Vũ cũng không rõ lắm.

Lúc trước hắn kéo Hắc Hạt Tử ra khỏi Sơn Hà Đồ là muốn xem

anh ta có bị giống Giải Vũ Thần không, không ngờ anh ta chẳng gặp vấn đề gì!

"Này Kính Đen, nói mau, có phải anh là gián điệp của con chó đó không?" Nghe Bàn Tử lẩm bẩm, Hắc Hạt Tử nhếch mép cười nói: "Tôi cũng không biết nữa." "Thôi, đừng nói chuyện này nữa." Lục Vũ cắt ngang lời Bàn Tử, tùy tiện nói: "Bài tẩy của Trương Hải Linh cơ bản đã lộ ra rồi, chính là đám hắc khí đó và con Bạch Trạch.

Chúng ta cũng chẳng phải lần đầu tiếp xúc với Bạch Trạch, cứ thế mà chiến thôi.

Còn về Trương Hải Linh, ta đã có cách đối phó." "Tiểu ca nhi, chúng ta đi đường nào?" Vương Bàn Tử hiểu ý Lục Vũ, lập tức trợn to mắt nhìn xung quanh tìm lối ra.

"Đi về phía trước." Lục Vũ chỉ tay về phía lối đi bị hắn phong tỏa lúc trước, cầm Thừa Ảnh Kiếm bước tới...

Lối đi bị phong tỏa vốn là một cơ quan, hay nói đúng hơn là một phần của trận pháp.

Lúc trước khi phong tỏa, Lục Vũ đã nhắm chuẩn vị trí cơ quan.

Lúc này hắn không lãng phí thời gian, bước tới rồi bất ngờ cắm mạnh tay vào vách tường!

Ngón tay Hoàng Kim của tay phải cắm phập vào vách, sau đó dùng sức kéo mạnh, một mảng đất nện cứng ngắc bị hắn giật xuống.

Phía sau, Giải Vũ Thần nhìn đến ngây người, vô thức lẩm bẩm: "Phát Khâu Thiên Quan, Ngón tay Hoàng Kim..." Lúc này, mày Lục Vũ lại nhíu chặt, nhìn vào mảng đỏ bên trong vết khuyết của vách đất, lẩm bẩm như tự nói với mình: "Lại thay đổi rồi sao, con chó nhà ngươi thật đúng là không để yên được một lúc nào." "Tiểu ca nhi, vị trí không đúng à?" Vương Bàn Tử nghe là hiểu ngay, nhỏ giọng hỏi

một câu.

"Không sao, lối đi vẫn là lối đi này." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Chỉ là cánh cửa này hơi kỳ quái, ta không tính ra được bên trong có gì, chỉ có thể vào xem thôi." "Được thôi, mấy việc thế này lại đến lượt Bàn gia tôi rồi." Vương Bàn Tử nghênh ngang vác gậy bước tới chỗ cửa đá lúc nãy, nói: "Tiểu ca nhi, mở đi." "Cậu vẫn nên đi sau cùng đi, Kính Đen đi sau ta." Lục Vũ lắc đầu.

Khi Vương Bàn Tử còn định phản bác thì Hắc Hạt Tử đã bước tới trước cửa, gật đầu với Lục Vũ.

Lục Vũ không nói thêm gì, đấm mạnh một phát vào vách tường bị phá lúc nãy.

Lạ thay, cú đấm này không tạo ra tiếng trầm đục mà lại là một tiếng "đinh" giòn giã, như tiếng búa gõ đinh.

Ngay sau đó là tiếng máy móc chuyển động, một cánh cửa đá chậm rãi nâng lên.

Hắc Hạt Tử bước một bước vào trong, đứng ở cửa đợi Lục Vũ.

Sau khi Lục Vũ vào, Hắc Hạt Tử lập tức theo sát, theo sau họ là Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần.

Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đều có khả năng nhìn đêm nên không cần ánh sáng cũng thấy rõ tình hình trong bóng tối.

Nhìn qua, lối đi rộng khoảng hai mét, do người đào đắp, xung quanh trống rỗng, không thấy gì đặc biệt.

Lục Vũ không vội đi sâu vào trong mà nhìn chăm chăm vào vách tường, không biết đang nghĩ gì.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử cũng không vội, trái lại còn mở lời hỏi một câu khác thường: "Những lời Trương Hải Linh nói lúc trước, cậu có

tin không?" Lục Vũ hơi ngẩn ra, định trả lời thì Hắc Hạt Tử lại tiếp tục: "Cậu chắc là tin, những gì lão nói chắc cũng không phải lời giả.

Chương 1246

Đúng rồi, Trương Hạo từng nói, người nhà họ Trương thực ra chẳng có mấy ai tốt đẹp cả." Lời của Hắc Hạt Tử câu trước câu sau chẳng ăn nhập gì nhau, cứ như nghĩ gì nói nấy.

Lục Vũ cũng không để tâm, chỉ là trong lòng hơi bất ngờ.

Thật lòng mà nói, trước khi Hắc Hạt Tử thốt ra câu đó, hắn chưa bao giờ cân nhắc xem người nhà họ Trương là người tốt hay kẻ xấu.

Hắn trầm ngâm một lát rồi khẽ nói: "Những việc chúng ta làm vốn dĩ đã chẳng phải việc người tốt làm, đảo đấu xuống mồ vốn là chuyện của lũ liều mạng, thủ đoạn hạ tam lạm cũng chẳng có gì lạ." "Nhưng tôi thấy đôi khi cậu quá lương thiện." Hắc Hạt Tử có vẻ đã nhận ra điều gì đó, hôm nay hiếm khi anh ta nói nhiều, giọng điệu có phần khuyên nhủ: "Như chuyện của Giải tử chẳng hạn, nếu là Trương Hạo, chắc chắn chuyện này sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Dù không nhốt cậu ta lại thì cũng không để cậu ta cầm súng nữa.

Ừm, cậu hơi quá dễ tin người rồi đấy." Lục Vũ mỉm cười, khẽ nói: "Có người tin được, có người không.

Với lại, ta không có ngốc." "Chẳng ai bảo cậu ngốc cả." Hắc Hạt Tử vẫn giữ nụ cười nhạt trên môi, nhẹ nhàng nói: "Mỗi người một chí hướng không thể gượng ép, Trương Hạo cũng nói cậu là một ngoại lệ trong đám người nhà họ Trương, không cần lấy thói quen làm việc của kẻ khác để đo lường cậu, anh ta cũng nói có lẽ đôi khi cậu mới là người đúng..." Lục Vũ không nói gì, trong lòng chỉ nghĩ rằng nhiều chuyện vốn chẳng có đúng sai, chẳng qua mỗi người có lựa chọn khác nhau.

Suy cho cùng, hắn không phải kẻ liều mạng, cũng không mất hết

tính người.

Đối với thế giới này, hắn chủ yếu vẫn là tò mò, muốn tìm hiểu những điều thần bí và khám phá bí mật.

Chỉ trừ khi là thủ đoạn bắt buộc phải dùng hắn mới xuống tay độc ác, còn lại đa phần hắn vẫn là một người lương thiện.

Có lần hắn ngồi tán dóc với Trương Hạo, Trương Hạo bảo tính cách của hắn thực sự không hợp với cái nghề này.

Nhưng chưa đợi Lục Vũ nói gì, Trương Hạo đã đổi ý: Có lẽ kiểu như cậu mới đúng, nếu ngay cả nhân tính cũng mất, chẳng còn là con người nữa thì làm được việc gì?

Đảo đấu xuống mồ, suy cho cùng vẫn là chuyện giữa người với người.

Mô Kim Hiệu Úy có thể chuyên nghiệp hơn Lão Cửu Môn, có lẽ cũng là vì họ còn có nhân tính...

"Tiểu ca nhi, còn không đi tiếp sao?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đều im lặng, nhịn không được nhỏ giọng nhắc nhở.

Lục Vũ quay lại nhìn Bàn Tử cười nói: "Đi thôi, luồng tử khí đó tan hết rồi, giờ có thể đi được." Nói xong, Lục Vũ cũng chẳng quan tâm bọn họ nghĩ gì, trực tiếp bước về phía trước.

Không lâu sau, họ tới trước một cánh cửa đá.

Mặt cửa đá nhẵn nhụi, không có chạm khắc, bên cạnh cũng không có ký hiệu gì, chỉ có hơi lạnh âm u từ bên trong tỏa ra.

Lục Vũ quay sang nhìn Hắc Hạt Tử, khẽ nói: "Đây là đường chết, lùi lại tìm đường khác đi." Hắc Hạt Tử hiểu ý, khẽ gật đầu.

Trong khi Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần còn đang thắc mắc thì Hắc Hạt Tử đột nhiên hành động, đoản đao trong tay đâm phập vào

cánh cửa đá!

Theo động tác của Hắc Hạt Tử, cánh cửa đá tưởng như kiên cố không thể phá vỡ đột nhiên sụp đổ, vỡ tan tành thành từng mảng đá vụn!

Ngay sau đó, vài bóng đen tranh nhau lao ra khỏi cửa đá.

Cửa đá hẹp, mấy bóng đen chen lấn nên bị kẹt cứng ngay lối vào!

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Lục Vũ, Vương Bàn Tử và những người khác đã nhìn rõ những bóng đen kia!

Chúng mặc trang phục gọn gàng của thế kỷ trước, da thịt lõm vào, teo tóp, nhìn là biết ngay tống tử!

Thừa dịp đám bóng đen đang khựng lại, Hắc Hạt Tử ra tay cực nhanh, xoát xoát vài đao chém rụng đầu mấy con tống tử!

Đám xác khô ở cửa lập tức vơi đi, nhờ đó đám xác phía sau mới thuận lợi lao ra khỏi cửa đá!

Hắc Hạt Tử và Lục Vũ ở phía trước liên tục vung đao kiếm, Giải Vũ Thần đứng sau không chen vào được, nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội kêu lên: "Những người này rất có thể là nhóm người trước đó đã vào đây!" Theo tiếng hét của Giải Vũ Thần, Lục Vũ chém bay một cái xác khô, nói: "Người của Lão Cửu Môn sao?" Đúng lúc đó!

Từ trong lối đi đột nhiên vang lên tiếng kêu sắc nhọn "lạc lạc lạc"!

Đám xác khô như nhận được lệnh, lập tức rút lui thật nhanh!

Lục Vũ giơ tay ngăn Hắc Hạt Tử định đuổi theo, cứ để đám xác khô đó chạy thoát.

Chỉ một loáng sau, trước mắt họ ngoài những cái xác đã hoàn toàn "chết hẳn" nằm ở cửa thì không còn con nào khác.

“Thủ đoạn này nhìn kiểu gì cũng giống con chó đó làm.” Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn mấy cái xác đã chết hẳn dưới đất, có chút khó hiểu nói: “Tiểu ca nhi, cậu bảo con chó đó đang ủ mưu xấu gì thế?

Đâu phải lần đầu giao thủ, sao tôi cứ thấy lần này thực lực của nó yếu hơn hẳn lúc trước nhỉ?” “Ừ, nó đang dụ địch vào sâu hơn.” Lục Vũ không nghĩ nhiều, khẽ nói một câu rồi khựng lại, tiếp tục: “Cứ chờ đi, chắc chắn nó đã chuẩn bị một món quà lớn, chỉ là món quà này có vẻ hơi tốn công sức, chúng ta cũng phải mất thời gian mới tìm ra được.” Nói đến đây, Lục Vũ lại khựng lại, nhíu mày hỏi: “Bàn Tử, cậu nhìn chỗ này có thấy quen mắt không, nhất là lối đi này này.” Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, gật đầu nói: “Đừng nói nhé, nhìn chỗ này đúng là quen thật, trên đầu dưới chân, trái phải đều là gạch xanh lớn, giống như... giống như địa cung của lão tổng tử Hiến Vương mới có, chỗ khác chưa thấy bao giờ.” Địa cung Hiến Vương...

Do ảnh hưởng của Thiên Thụ nên nhiều ký ức của hắn đã mờ nhạt.

Giờ được Vương Bàn Tử nhắc, hắn lập tức nhớ ra.

Hình chế của lối đi này giống hệt địa cung của Hiến Vương!

Trương gia, Hiến Vương, Tứ Cô Nương Sơn...

Giữa ba cái tên này rốt cuộc có liên quan gì?

Chương 1247

Lục Vũ nhíu chặt mày, hắn thấy mình lẽ ra phải biết những chuyện này, nhưng lại không tài nào nhớ nổi rốt cuộc là thế nào.

Đúng lúc đó, hắn cảm giác có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Nhìn theo hướng đó, hắn thấy có hai người đang đứng phía trước, mỉm cười nhìn hắn đầy ẩn ý.

Một người đàn ông mặt không cảm xúc, trông cực kỳ nghiêm túc.

Một người phụ nữ tươi cười rạng rỡ, vẻ vui mừng khôn xiết.

Hai người đó chính là "cha mẹ" mà Lục Vũ cực kỳ quen thuộc!

Thật không ngờ lại gặp họ ở đây!

Càng khiến Lục Vũ bất ngờ hơn là "hai vợ chồng" đó lúc này đều mỉm cười, đồng loạt quỳ xuống đất vái hắn vài cái!

Lục Vũ lập tức nhíu chặt mày, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy tim mình thắt lại, một luồng hàn khí từ lòng bàn chân xông thẳng lên não, khiến hắn không kìm được mà hít một hơi khí lạnh!

Hắc Hạt Tử đang đứng cạnh Lục Vũ, lúc này cũng hít một hơi khí lạnh rồi đổ rầm xuống đất!

Vương Bàn Tử đứng phía sau lập tức phát hiện Hắc Hạt Tử có vấn đề, cuống quýt gọi: "Kính Đen, anh ta làm sao thế này?" Luồng hàn khí đó khiến Hắc Hạt Tử trong phút chốc như bị đóng băng, không nói được lời nào, thậm chí không thể điều khiển cơ thể, cứ thế run rẩy từng hồi!

Bên cạnh, Lục Vũ nheo mắt, giơ tay vả liên tiếp mấy cái thật

mạnh vào mặt anh ta!

Hắc Hạt Tử hơi tỉnh táo lại, dùng hết sức bình sinh chỉ tay về phía trước.

Lục Vũ đã nhận ra vấn đề ở đó từ trước, nhưng hai cái bóng kia đã biến mất, giờ muốn làm gì cũng không được.

Vương Bàn Tử thì chẳng cần nghĩ ngợi, quay lại giật súng từ tay Giải Vũ Thần, nã cả băng đạn về phía Hắc Hạt Tử vừa chỉ!

Sau đó, lão lấy pháo sáng ném về phía đó, thấy không có vấn đề gì mới quay lại hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, anh ta sao rồi?" Toàn thân Hắc Hạt Tử run lẩy bẩy, hoàn toàn mất kiểm soát.

Ý thức của anh ta rất tỉnh táo nhưng vẫn không thốt ra được lời nào.

Lục Vũ nhíu mày, hắn biết rõ vấn đề Hắc Hạt Tử gặp phải có liên quan đến chuyện vừa rồi.

"Hai vợ chồng" kia không biết là thế nào mà lại khiến hắn kinh hồn bạt vía, khiến Hắc Hạt Tử thành ra thế này.

Thủ đoạn này thật khiến người ta không thể tin nổi!

Thấy Lục Vũ không nói gì, Vương Bàn Tử biết tình hình không ổn, do dự một chút rồi nhỏ giọng đề nghị: "Tiểu ca nhi, mấy cái tát lúc nãy có vẻ có tác dụng đấy, hay là cậu vả thêm mấy cái nữa xem có khi lại tỉnh ra?" Lục Vũ không nói gì, cũng chẳng đáp lời Bàn Tử.

Trầm mặc một lát, hắn đột nhiên nắm lấy tay phải của Hắc Hạt Tử lật lên.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay anh ta xuất hiện một ký hiệu đen sì!

Lục Vũ nhìn qua, thấy hắc khí vẫn đang lờ mờ xoay quanh.

Đây là... phù pháp!

Lục Vũ lập tức nhận ra thứ trong lòng bàn tay Hắc Hạt Tử là phù pháp, nhưng cụ thể là loại gì thì nhất thời hắn chưa nhận ra, chỉ thấy hơi quen mắt, như đã thấy ở đâu rồi.

Đợi đã!

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra, hình chế phù văn tương tự như thế này hắn đã thấy ở cung Hiến Vương!

Rất lâu trước đây, tại cung Hiến Vương hắn đã gặp một pháp khí là "Ngũ Quỷ Định Hồn"...

Lúc đó, Hiến Vương sử dụng "Ngũ Quỷ Định Hồn" để tạo ra một loại "Đẳng thuật" chẳng giống ai, rút lấy thất tình lục dục của con người để dùng cho việc thành tiên, kết quả những thứ đó lại làm lợi cho Ngoa Thú, gián tiếp giúp nó hóa hình thành người.

Hoa văn trên pháp khí "Ngũ Quỷ Định Hồn" đó giống hệt như hoa văn trong lòng bàn tay Hắc Hạt Tử!

Lục Vũ nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi cắn đầu ngón tay, vẽ một đạo Hóa Sát Phù vào lòng bàn tay Hắc Hạt Tử.

Chỉ có điều, Hóa Sát Phù ngay lập tức bị hắc khí nuốt chửng, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đương nhiên, cũng không hẳn là vô nghĩa, ít nhất nó giúp Lục Vũ xác nhận đây đúng là phù pháp.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ vỗ vào hông mình, lôi Ngoa Thú vốn đã biến thành hình dáng một bé gái từ trong đó ra.

Ngoa Thú vừa ra ngoài, nhìn thấy Lục Vũ xong liền quay sang nhìn Hắc Hạt Tử: "Có chuyện gì thế, sao anh ta lại biến thành cái dạng này?" Theo tiếng nói của nó, ánh mắt Hắc Hạt Tử đã bắt đầu đờ đẫn.

Bên cạnh, Lục Vũ khẽ nói: "Lúc nãy có hai cái bóng thoáng qua, ta

cảm thấy một luồng hàn khí nhưng nó biến mất ngay lập tức, anh ta có vẻ đã trúng phù lục, ngươi xem có nhận ra không." Ngoa Thú nhăn mặt như khổ qua, phân vân nói: "Ngài đã nhận ra rồi thì sao ta lại không nhận ra được chứ." Vương Bàn Tử nghe vậy liền ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: "Này tiểu ca nhi, hai người đang nói gì đấy, nói cho tôi biết với?" Ngoa Thú liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi nói: "Ngũ Quỷ Định Hồn." Bốn chữ này Vương Bàn Tử cũng chẳng lạ gì, lập tức nhớ lại chuyện ở mộ Hiến Vương.

Nhưng ngay sau đó, lão trợn mắt nói: "Không đúng chứ, mấy thứ đó đều ở trên người tiểu ca nhi mà, sao ở đây cũng có?" "Hừ." Ngoa Thú dường như cảm thấy đầu óc Bàn Tử có vấn đề nên lười giải thích thêm.

Vương Bàn Tử cũng chẳng để tâm, nói thẳng với Ngoa Thú: "Ngươi đã nhận ra thì chắc là có cách rồi?

Chương 1248

Năm đó ngươi ở cùng lão tống tử Hiến Vương lâu như vậy, chút thủ đoạn này đối với ngươi chắc chẳng khó khăn gì đâu nhỉ?" Theo lời Bàn Tử, ánh mắt Lục Vũ và Giải Vũ Thần đều đổ dồn vào Ngoa Thú.

"Khó đấy." Ngoa Thú vẫn nhìn Hắc Hạt Tử, dứt khoát nói: "Đây là Ngũ Quỷ Định Hồn, không phải loại thủ đoạn nửa mùa của lão tống tử Hiến Vương đâu." "Loại Ngũ Quỷ Định Hồn này muốn giải thì phải dựa vào chính bản thân anh ta thôi.

Vượt qua được thì giải được, không vượt qua được thì chịu chết." "Cái gì gọi là không vượt qua được thì chịu chết?" Vương Bàn Tử cực kỳ không hài lòng với câu này của Ngoa Thú, cáu kỉnh nói: "Ngươi cứ đứng nhìn thế thôi à?

Mau lên, nghĩ cách đi chứ!" Ngoa Thú nhìn Hắc Hạt Tử, do dự hồi lâu rồi lại quay sang nhìn Bàn Tử và Lục Vũ, nói: "Ngũ Quỷ Định Hồn thuộc âm, phải dùng dương khí áp chế, may ra có chút tác dụng." "Dương khí?

Có mà, Bàn gia tôi đầy dương khí đây!" Vương Bàn Tử cuống quýt: "Thế nào, tôi thổi một hơi hay sao?" Vừa nói, Bàn Tử vừa ghé sát đầu Hắc Hạt Tử thổi một hơi thật mạnh, ngoại trừ việc khiến Hắc Hạt Tử cảm nhận được mùi hôi miệng của lão thì chẳng có tác dụng thực tế nào.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vỗ lên đầu Ngoa Thú một cái nói: "Đi tìm em trai ngươi ra đây, ta có việc cần dùng." Vừa dứt lời đã thấy Ngoa Thú đảo mắt trắng dã, gắt gỏng: "Chút chuyện nhỏ này mà cũng phải đến lượt cô nãi nãi ra tay sao?" Nghe cái giọng

điệu quen thuộc đó, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ, định nói gì đó thì thấy Ngoa Thú dường như đã biến lại thành hình dáng cậu bé lúc trước.

Ngoa Thú đã nói nhiều lần rằng nó là loài lưỡng tính, muốn là nam thì là nam, muốn là nữ thì là nữ.

Lúc này, Lục Vũ nhìn Ngoa Thú, lên tiếng lần nữa: "Đi đi, bổ sung chút dương khí cho anh ta." "Dựa vào cái gì chứ?" "Lát nữa sẽ cho ngươi đồ ăn ngon." "Thế thì còn tạm được." Ngoa Thú hài lòng gật đầu, nghênh ngang đi tới bên cạnh Hắc Hạt Tử, vén lớp áo đang mặc trên người lên.

Nhìn động tác của nó, sắc mặt Vương Bàn Tử đờ ra, ngạc nhiên hỏi: "Lục Châu, ngươi định làm gì thế?" "Nước tiểu đồng tử của cô nãi nãi chính là thứ có dương khí mạnh nhất thiên hạ đấy!" Sau khi xác định được ý định của nhóc tì, Vương Bàn Tử không đành lòng mà quay mặt đi chỗ khác...

Ngoa thú đứng bên cạnh Hắc Hạt Tử, cười toe toét: "Tiểu tử, hời cho ngươi rồi, từ nay ngươi chính là cháu ruột của cô nãi nãi." Nói xong, đứa bé trần truồng chống hai tay lên hông, vẻ mặt đắc ý không sao tả xiết.

Ngay khi nước tiểu đồng tử của Ngoa thú sắp rơi xuống người Hắc Hạt Tử, hắn đột nhiên giãy giụa một cái, vặn người rồi né được!

Ngay sau đó, hắn đứng dậy, khàn giọng nói: "Thôi, không cần." Vừa dứt lời, mấy người đều thấy sắc mặt Hắc Hạt Tử đã hồng hào trở lại, đứng vững vàng tại chỗ, cơ thể cũng không còn run rẩy nữa.

Lục Vũ liếc nhìn, lá bùa trong lòng bàn tay hắn đã biến mất.

"Kính Đen, cậu không sao rồi à?

Lục Châu đáng tin thật đấy!" Vương Bàn Tử cũng quay đầu lại,

tinh thần phấn chấn hẳn lên, trêu chọc: "Kính Đen, đừng có giấu bệnh sợ thầy, mau nằm xuống đi, để Lục Châu bổ sung thêm chút dương khí cho cậu, đừng để lại di chứng gì, cơ hội này hiếm có lắm đấy." "Sao cậu không bổ sung đi." Hắc Hạt Tử "nhìn" về phía Vương Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Khẩu khí của cậu âm khí nặng quá, tôi thấy cậu mới cần bổ sung." Nghe Hắc Hạt Tử nói, Ngoa thú bĩu môi, khinh thường nói: "Cho các ngươi cơ hội mà cũng không biết nắm bắt." Dứt lời, Ngoa thú quay lại liếc Lục Vũ một cái rồi nói: "Được rồi, cô nãi nãi mệt rồi, phải về nghỉ ngơi đây." Lục Vũ không cho nó về nghỉ, mà nhíu mày nhìn nó: "Chuyện Ngũ Quỷ Định Hồn, ngươi còn biết bao nhiêu?" "Ta biết gì đều nói cho ngươi rồi, ngươi cứ đưa đồ vào cho cô nãi nãi là được." Ngoa thú nói một câu, nhíu mày nhìn cơ thể mình, rồi lại dùng quần áo quấn kỹ lại.

Rõ ràng, đứa bé trần truồng đã biến trở lại thành cô bé.

Lục Vũ cũng không hỏi thêm gì, thu Ngoa thú vào, ném một cây nhân sâm nhuộm thể chất vào Sơn Hà Đồ, rồi nhìn Hắc Hạt Tử đang tỏ vẻ cẩn trọng, hỏi: "Vừa rồi cậu đã thấy gì?" Hắc Hạt Tử hồi tưởng lại một chút, chậm rãi nói: "Tôi thấy hai người đang dập đầu lạy tôi." "Ai?" Hắc Hạt Tử cau mày, có chút bối rối, nhưng vẫn nói: "Hai vợ chồng đó." "Hai vợ chồng đó…" Lục Vũ nheo mắt, im lặng một lúc rồi khẽ nói: "Chúng ta thấy giống nhau, nhưng tại sao tôi chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh, còn cậu lại biến thành thế này, họ còn làm gì nữa không?" "Hửm?" Lục Vũ đột nhiên biến sắc, nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử, hỏi: "Trước đó cậu có gặp phải chuyện gì khác không?" "Đúng." Hắc Hạt Tử gật đầu, nói: "Vốn dĩ tôi đã quên, nhưng luồng khí lạnh vừa rồi đột nhiên làm tôi nhớ lại." Hắc Hạt Tử thở ra một hơi, kể lại chuyện đã xảy ra trước khi mình mất tích.

Vốn dĩ, hắn đang đợi Lục Vũ và những người khác bên ngoài căn phòng đặt "mâm sắt" dùng để giải "khóa thiên lý", nhưng hắn vô tình

nhìn thấy một người giống hệt mình đột nhiên xuất hiện.

Thấy bóng người đó, Hắc Hạt Tử liền đuổi theo.

Đánh qua đánh lại, đuổi qua đuổi lại, bóng người kia bị hắn tiêu diệt, hóa thành một luồng khói đen rồi biến mất không dấu vết.

Còn hắn thì đến một nơi trông rất giống mộ thất.

Nói đến đây, Hắc Hạt Tử dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Lúc tôi đang đợi ở đó, đột nhiên choáng váng một lúc.

Vừa mới nhớ lại, trước khi tôi ngất đi, có một luồng khói đen vọt đến bên cạnh, có lẽ chính lúc đó, có thứ gì đó đã giở trò trên người tôi." Hắc Hạt Tử vừa nói vừa giơ tay lên, nhìn vào lòng bàn tay mình.

Vương Bàn Tử nói chen vào: "Nhìn tay vô dụng, cởi áo ra xem trên người còn gì không, đừng để sót thứ gì." "Bàn gia không đùa với cậu đâu, trước đây lúc chúng ta ở Điền Nam, thủ đoạn của lão tổng tử Hiến Vương nhiều vô kể." Hắc Hạt Tử cứng mặt, nói: "Trên người tôi không có vấn đề gì, tôi cảm thấy đã ổn cả rồi." "Ổn cái gì mà ổn, sắc mặt còn hơi tái mét kia kìa." Vương Bàn Tử tỏ vẻ nghiêm túc, hoàn toàn không giống đang nói đùa: "Kính Đen, đừng cố chấp, lúc này không phải là lúc để tỏ ra mạnh mẽ." Hắc Hạt Tử có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Bàn Tử một cái, rồi lại nhìn Lục Vũ, nói: "Tôi thật sự không sao." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Trông có vẻ không có vấn đề gì, khói đen đã tan rồi." Lời của Lục Vũ như một lời kết luận.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần cuối cùng cũng tìm được cơ hội chen vào: "Chúng ta bây giờ làm sao, đi tiếp hay là…?" "Đi, Bàn Tử đi theo tôi, Kính Đen cậu đi theo Giải Vũ Thần." Dứt lời, Lục Vũ nhấc chân bước đi, Vương Bàn Tử vội vàng theo sau.

Đi dọc theo đường hầm được vài bước, Vương Bàn Tử không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn Hắc Hạt Tử, rồi sờ vào Mô Kim

Phù, truyền âm cho Lục Vũ: "Tiểu ca, Kính Đen thật sự không có vấn đề gì chứ?" Lục Vũ cũng nắm lấy Mô Kim Phù, truyền âm lại: "Có vấn đề, nhưng vấn đề gì thì tôi không nói rõ được, cứ đi tiếp đã, tới đâu hay tới đó." Nghe được tin này, Vương Bàn Tử bất giác dừng bước, khiến Giải Vũ Thần đi phía sau một phen căng thẳng: "Sao vậy?

Có chuyện gì à?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Giải Vũ Thần một cái, nói: "Không có gì, tôi chỉ cảm thấy có một luồng âm khí, Giải tử cậu cẩn thận một chút." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Kính Đen, cậu có thấy gì đặc biệt không?" Hắc Hạt Tử hơi sững người, nhìn xung quanh rồi nói: "Không có gì đặc biệt." Lục Vũ lại quay đầu nhìn Hắc Hạt Tử một cái, không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi được hai bước, Vương Bàn Tử đã không kìm được sự tò mò trong lòng, nắm Mô Kim Phù lại truyền âm cho Lục Vũ: "Tiểu ca, có phải anh phát hiện ra điều gì không ổn không?" "Đừng có đa nghi." Lục Vũ bất đắc dĩ liếc Vương Bàn Tử, truyền âm: "Không có việc gì thì đừng có quay đầu nhìn cậu ta suốt, không có chuyện cũng bị cậu nhìn thành có chuyện đấy." Vương Bàn Tử cứng mặt, gãi đầu, quả nhiên không quay lại nhìn tình hình của Hắc Hạt Tử nữa, chỉ âm thầm cảnh giác trong lòng.

Mấy người lặng lẽ bước về phía trước.

Con đường hầm này dường như không có điểm cuối, đi mấy trăm mét, phía trước vẫn không có gì thay đổi.

Lục Vũ nhíu mày, dừng bước.

Hắn cẩn thận quan sát xung quanh, không có gì khác thường, không có cơ quan hay lối đi bí mật, cũng không có pháp khí hay trận pháp nào.

Xem ra, chỉ là có người đã xây một con đường hầm dài như vậy ở

đây.

Mấy người lại đi dọc theo đường hầm thêm vài phút, hai bên tường đột nhiên xuất hiện một số điểm khác thường!

Trên tường có những bức bích họa màu sắc, không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, bích họa vẫn sống động như thật!

Trên đó, vẽ từng chiếc quan quách!

Không biết có bao nhiêu chiếc quan quách, nhìn lướt qua không thấy điểm cuối.

Trên mỗi chiếc quan quách hình chữ nhật đều có một cái tên và một bức chân dung!

Tên của mỗi người đều mang họ Trương!

Trong số đó có vài người, Lục Vũ nhìn thấy có chút quen mắt, dường như là những bóng người hắn đã từng thấy trong nhà đá ở "Thành phố Quỷ".

Chương 1249

Cảnh tượng này khiến người ta tê cả da đầu!

Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng: "Ai lại đi vẽ quan tài lên bích họa thế này, thật là quá lố bịch." Nói rồi, hắn hữu ý vô tình nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ không để ý đến ánh mắt của hắn, chỉ cau mày.

Trong đầu hắn đột nhiên có một cảm giác quen thuộc, dường như hắn đã từng thấy cảnh này ở đâu đó.

Khoan đã… Trương gia!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn Giải Vũ Thần, nói: "Giải tử, cậu biết bao nhiêu về chuyện của Trương gia?" "Tôi chỉ biết những chuyện mà Trương Đại Phật Gia từng nói." "Nói đi, không nói nữa có thể sẽ không còn cơ hội." Lời của Lục Vũ khiến mấy người giật nảy mình.

Giải Vũ Thần biến sắc, muốn hỏi Lục Vũ có ý gì.

Nhưng do dự một chút, hắn vẫn gật đầu, nói: "Chuyện của Trương gia, tôi cũng chỉ nghe người đời trước nhắc đến, tuy chưa từng chứng thực, nhưng Trương Đại Phật Gia say rượu nói thật, chắc là thật." Hắn đang nói, Lục Vũ vẫn dẫn mấy người chậm rãi đi về phía trước, bước chân đã chậm hơn trước rất nhiều.

Trên bích họa, vẫn là từng chiếc quan quách, từng cái tên của người nhà họ Trương liên tục lướt qua.

Phía sau, Giải Vũ Thần chậm rãi kể: "Trương gia, không biết đã truyền thừa bao nhiêu năm, Trương Đại Phật Gia cũng không biết, ông ấy chỉ biết tổ tiên của mình, có lẽ là mấy trăm năm trước đã rời khỏi

nhà chính, lập nên gia đình mới." "Câu chuyện này nghe có vẻ rất cũ kỹ.

Theo lời của Trương Đại Phật Gia, mấy trăm năm trước tổ tiên của ông ấy sống trong rừng sâu núi thẳm ở Trường Bạch Sơn, về cơ bản là hoàn toàn không giao thiệp với người ngoài." "Sau đó, tổ tông của chi họ này, do duyên phận tình cờ đã quen biết một cô con gái thợ săn, còn có con với đối phương…" "Nghe nói Trương gia không cho phép thông hôn với người ngoài, càng không thể sinh con.

Tộc trưởng của gia tộc lúc đó muốn giết chết đứa con trong bụng cô gái kia, nhưng tổ tiên của Trương Đại Phật Gia nhất quyết không chịu, lựa chọn rút khỏi gia tộc." "Ông ấy bị tra tấn dã man, bị tước đoạt đặc trưng riêng của gia tộc đó, rồi bị đuổi ra khỏi gia tộc." "Nghe thì giống như câu chuyện hoàng tử và cô gái thường dân, nhưng hoàn toàn không phải vậy." Giải Vũ Thần dừng lại, lắc đầu, thở dài, rồi kể tiếp câu chuyện.

Tổ tiên của Trương Đại Phật Gia và cô con gái thợ săn kia rời khỏi nơi đó, sống một cuộc sống vô cùng kín tiếng.

Dựa vào nghề "đảo đấu" gia truyền của Trương gia, ngày tháng cũng dần trôi qua.

Theo thời gian, họ cũng có cuộc sống riêng, có con cháu đời sau, không còn liên quan gì đến gia tộc nữa.

Mãi cho đến khi tổ tông của Trương Đại Phật Gia sắp già chết, muốn lá rụng về cội, con cháu của vị tổ tông đó đã đưa ông lão già yếu trở về ngọn núi lớn nơi họ bị đuổi đi.

Đến nơi, họ mới phát hiện ra nơi ở của gia tộc đã biến thành một đống đổ nát, tất cả mọi người đều không biết đã đi đâu.

Cứ như vậy, họ phát hiện ra lý do tại sao tổ tiên của họ lại muốn

cách biệt với thế giới bên ngoài trong đống đổ nát đó!

Bên dưới đống đổ nát, có một cái địa diếu khổng lồ, bên trong có vô số quan quách phong sắt, đều là quan tài của các vị tổ tiên Trương gia!

Tầng dưới cùng của địa diếu, đáng lẽ phải có một chiếc quan quách rất cổ xưa, nhưng lại bị người ta dời đi mất.

Cũng từ lúc này, vị tổ tông đó đã nói cho con cháu đời sau của mình biết bí mật mà Trương gia ở Trường Bạch Sơn đã bảo vệ qua nhiều thế hệ.

Trương gia… trường sinh… bất hủ… Để che giấu bí mật này, họ đã đốt cháy cái địa diếu đó… Sau đó nhiều năm, chi nhánh của Trương gia mang theo một bí mật "kỳ lạ" như vậy, sinh sôi nảy nở, âm thầm tìm kiếm khả năng của bí mật "kỳ lạ" đó.

Mãi cho đến mấy chục năm trước, thiên hạ đại loạn, chiến tranh khắp nơi, Trương Đại Phật Gia từ Đông Bắc đến kinh thành, trở thành thế lực lớn nhất ở kinh thành.

Vào thời điểm giao thời giữa chính quyền cũ và mới, Trương Đại Phật Gia tham gia vào cuộc cách mạng lúc đó, thông qua nhiều thủ đoạn, Trương Đại Phật Gia sau một thời gian dài nỗ lực, đã đứng vững ở trung tâm quyền lực, địa vị cao trọng!

Sau này, Trương Đại Phật Gia quyền cao chức trọng, đã kết giao với một đại nhân vật có địa vị còn cao hơn!

Trong một cơ hội tình cờ, vị đại nhân vật đó đã nghe được từ miệng ông ta bí mật "kỳ lạ" của Trương gia… "Lúc đó, có thể cũng là lúc say rượu tán gẫu, cũng có thể là Trương Đại Phật Gia nhân cơ hội muốn làm gì đó." Giải Vũ Thần thở ra một hơi, nói tiếp: "Tóm lại, khi mọi người đều coi đó là chuyện đùa, vị đại nhân vật đó lại có một sự

tò mò mãnh liệt đối với chuyện này." Tuy nhiên, đại nhân vật không hề biểu lộ điều gì ngay lúc đó.

Sau này, Trương Đại Phật Gia dần rời khỏi trung tâm quyền lực, mãi cho đến ba… à, bốn mươi mấy năm trước, Trương Đại Phật Gia đột nhiên nhận được tin tức của vị đại nhân vật đó, một lần nữa gặp lại ngài ấy.

Lúc đó, vị đại nhân vật đã bước vào tuổi xế chiều.

Trong cuộc trò chuyện, Trương Đại Phật Gia rõ ràng cảm nhận được nỗi sợ hãi của đại nhân vật đối với sự già nua và cái chết, sự không cam lòng trước sự trôi đi của sinh mệnh!

Cứ như vậy, "tổ chức đó" đã ra đời.

Dưới sự hỗ trợ của đại nhân vật, Trương Đại Phật Gia có được rất nhiều đặc quyền, bắt đầu dẫn dắt "tổ chức đó", toàn lực theo đuổi bí mật của gia tộc mình!

Thông qua nhiều thủ đoạn, ông ta đã phát hiện ra manh mối ở phía núi Tứ Cô Nương, thế là mới có "cuộc hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử" xảy ra… "Lúc đó, sức khỏe của vị đại nhân vật kia xấu đi nhanh chóng, Trương Đại Phật Gia không thể không tiến hành công việc thăm dò vô cùng mạo hiểm vào thời điểm chưa chín muồi." "Kết quả, cuộc hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử, cuối cùng biến thành tai nạn của Lão Cửu Môn, lực lượng nòng cốt lúc đó gần như bị hủy diệt trong một sớm một chiều, những tay giỏi nhất đều chết ở bên trong!" "Hành động lần này, lần hành động đó, cũng bị thế hệ trước coi là một thất bại hoàn toàn!" "Vì thất bại, vị đại nhân vật kia, cùng với 'tổ chức đó' ban đầu phụ trách chỉ huy toàn bộ dự án, cũng lần lượt qua đời trong năm sau đó, toàn bộ sự việc cũng bị chôn vùi." "Nhưng, không ai ngờ rằng, chuyện này vẫn còn lâu mới kết thúc…" Nói đến đây, Giải Vũ Thần dừng lại một chút, chậm rãi nói: "Người

của Lão Cửu Môn có hậu duệ, người của 'tổ chức đó' cũng có hậu duệ." "Hai mươi mấy năm trước, 'tổ chức đó' lại một lần nữa khởi động cuộc truy tìm trường sinh." "Lần này, nhân sự chủ lực từ những người già, biến thành Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn và thế hệ mới của Lão Cửu Môn." Nghe đến đây, Lục Vũ nheo mắt, quay đầu nhìn Giải Vũ Thần một cái, chậm rãi nói: "Những chuyện này, là Giải Liên Hoàn nói cho cậu phải không." "Phải." Giải Vũ Thần gật đầu, thừa nhận chuyện này.

Dừng lại một chút, thấy Lục Vũ không nói gì, hắn nói tiếp: "Theo lời ông ấy, toàn bộ công việc thăm dò, thực ra chưa bao giờ dừng lại." "Sau cuộc hành động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử, tổ chức đó đã tập hợp một nhóm người khác, đi một con đường khác, thông qua việc giải mã bạch thư phát hiện ở đây, cho rằng Trương gia sau khi rời khỏi Trường Bạch Sơn, đã chọn Quế Hải Ba Nãi." "Nơi này, chỉ là một phương án dự phòng." Lúc này, Vương Bàn Tử không nhịn được chen vào: "Vậy những tòa cổ lâu chúng ta thấy ở bên kia trước đây, là được xây dựng khi đây là phương án dự phòng à?" "Có khả năng, nhưng tôi không thể xác định được, ban đầu 'tổ chức đó' dường như không đi đến đây, dù là cha tôi hay bà cụ, đều không nhắc đến chuyện ở đây…" Toàn bộ sự việc, có rất nhiều chi tiết mà Giải Liên Hoàn không biết, hắn chỉ có thể nói ra những gì mình biết.

Theo kết luận của Giải Liên Hoàn, Hoắc Tiên Cô, ba người họ, Trương gia Cổ Lâu và bí mật "trường sinh", đều đã được chuyển đến Quế Hải Ba Nãi.

Những lời này, cũng đối chứng với những gì Trương Hải Linh đã nói trước đó.

"Khi thăm dò Ba Nãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bây giờ chúng ta không biết, chỉ có thể xác định rằng họ đã phát hiện ra điều gì đó ở Ba Nãi, mới thúc đẩy họ đến Tây Sa." Giải Vũ Thần nhìn Lục Vũ, nói:

“Sau Ba Nãi, tính tình Hoắc Linh đại biến, lại đến Nam Hải Tây Sa, sau đó mất tích không rõ tung tích, bà cụ bắt đầu huy động toàn bộ sức mạnh của mình để tìm kiếm tung tích của Hoắc Linh.” “Nhưng lúc đó, bà chỉ biết Hoắc Linh đã đến Nam Hải Tây Sa, nhưng rốt cuộc ở vị trí nào ở Nam Hải Tây Sa, đã làm gì, bà không có một chút manh mối nào.” “Chính lúc đó, có người đưa cho bà một lá thư, trên đó chỉ viết một câu: Hoắc Linh sau Ba Nãi, đã mất tích.

Người ở Nam Hải Tây Sa, không phải là Hoắc Linh thật.

Muốn tìm được Hoắc Linh, hãy giải Dạng Thức Lôi.

Từ đó, bà cụ bắt đầu truy tìm chuyện về Dạng Thức Lôi…” “Lúc đó, là hai mươi năm trước, chính là lúc kinh thành có biến cố lớn.” “Hai mươi năm trước…” Lục Vũ cau mày.

Twenty years ago, all the key changes started from twenty years ago.

Chương 1250

What exactly was the Beijing upheaval of twenty years ago?

What exactly happened that would cause so many people to have accidents at the same time?

Why did that person hiding in the background suddenly act twenty years ago?

Hai mươi năm trước, tất cả những biến cố quan trọng nhất, đều bắt đầu từ hai mươi năm trước.

Biến cố ở kinh thành hai mươi năm trước, rốt cuộc là gì?

Rốt cuộc là chuyện gì, mà lại khiến nhiều người như vậy, đồng thời gặp chuyện không may?

Người ẩn nấp phía sau đó đột nhiên ra tay hai mươi năm trước, là vì sao?

"Chuyện Dạng Thức Lôi, cậu biết bao nhiêu?" Lục Vũ im lặng một lúc, lại hỏi một câu.

"Không nhiều." Giải Vũ Thần lắc đầu, khẽ nói: "Chỉ biết Dạng Thức Lôi là kế thừa kỹ nghệ của Uông Tàng Hải.

Ngoài ra, chính là Trương gia Cổ Lâu có liên quan đến Dạng Thức Lôi." "Ừm." Lục Vũ gật đầu, không cảm thấy bất ngờ.

Lần đầu tiên Hoắc Tiên Cô tìm hắn giúp tìm "Dạng Thức Lôi", hắn đã biết điều này.

Lúc đó, Hoắc Tiên Cô còn nói với hắn, sau này có thể sẽ cần hắn giúp vào một nơi.

Chỉ là sau đó Hoắc Tiên Cô mãi cũng không tìm hắn, cho đến lần

này, Hoắc Tiên Cô, Giải Liên Hoàn, Ngô Tà ba người liên thủ muốn vào Trương gia Cổ Lâu… Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca, bích họa hết rồi." Trên tường, những bức bích họa kéo dài bất tận cuối cùng cũng kết thúc ở đây, không còn hình ảnh quan quách nữa.

Xa xa, loáng thoáng có tiếng nước "tí tách" truyền đến, không khí cũng trở nên ẩm ướt hơn nhiều.

Lục Vũ có thể thấy, ở vị trí cách khoảng một trăm mét, có một cửa động, bên trong cửa động là gì thì không thấy rõ.

Vương Bàn Tử lên tiếng: "Có phải phía trước có nước ngầm không?

Cũng sắp có lối ra rồi, chúng ta ở đây cũng đi được hơn một nghìn mét rồi…" "Qua xem là biết." Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp gọi mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Đồng thời, trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ về toàn bộ sự việc.

Chuyện của Lão Cửu Môn, Trương Đại Phật Gia và những người khác đã quá rõ ràng, chẳng qua là vị đại nhân vật kia muốn trường sinh, nên đã để Trương Đại Phật Gia làm một loạt chuyện.

Nhưng Bạch Trạch mà hắn gặp sau này, rõ ràng không thuộc về những chuyện mà "đại nhân vật" kia có thể tham gia.

Bao gồm cả bây giờ, Bạch Trạch, Trương Hải Linh tại sao lại xuất hiện ở đây, e rằng cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Khoan đã… có khả năng là "tổ chức đó" trong quá trình tìm kiếm trường sinh đã phát hiện ra một số chuyện, khiến "nó" ngoài việc truy tìm trường sinh, đã chuyển hướng mục tiêu?

Đúng!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một người, Ngô Tam Tỉnh!

Rất lâu trước đây, Ngô Tam Tỉnh đã từ bỏ việc truy đuổi chuyện của "tổ chức đó", dứt khoát trà trộn vào bên cạnh "nhà họ Uông", truy tìm một số chuyện không ai biết!

Nghĩ đến đây, Lục Vũ cảm thấy những suy nghĩ có chút hỗn loạn vừa rồi của mình, đột nhiên trở nên sáng tỏ!

Hắn và Lão Cửu Môn, những ngôi mộ lớn, hay nói cách khác là những nơi họ tìm kiếm, đều tương tự nhau, có một số còn giống hệt.

Nhưng khác biệt chính là, Lão Cửu Môn luôn truy tìm trường sinh, tìm kiếm bên ngoài sự thật, còn hắn thì lại tìm kiếm bên trong sự thật!

Điều này giống như, cùng là giáo dục bắt buộc chín năm, có người lên cấp ba rồi tiếp tục học đại học, có người lại đi một con đường khác… Quy cho cùng, cùng một nơi, những người khác nhau trải qua, vẫn sẽ có sự khác biệt rất lớn!

"Tiểu ca, sao có chút kỳ quái." Lúc này, Vương Bàn Tử lại lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lục Vũ, chậm rãi nói: "Khoảng cách giữa chúng ta và cửa động đó sao dường như không thay đổi, vẫn xa như vậy, còn tiếng nước kia sao cũng không nghe thấy nữa?" Lục Vũ thu lại suy nghĩ, nhìn một cái, nói: "Không sao, vọng sơn bào tử mã, đi thêm một lúc nữa là gần thôi." Hắc Hạt Tử luôn không nói gì nhiều lúc này đột nhiên lên tiếng: "Hay là để tôi đi trước dò đường, tôi cảm thấy âm khí xung quanh có chút nặng." "Không sao." Lục Vũ lắc đầu, nhưng vẫn dừng bước.

Tiếp đó, hắn cắn rách đầu ngón tay, bắt đầu vẽ lên trán mình.

Chẳng mấy chốc, hắn đã vẽ lên trán mình một đạo Hóa Sát Phù.

Sau đó, lại nhìn Vương Bàn Tử và mấy người họ, nói: "Đừng cử động lung tung, tôi vẽ cho các cậu một lá bùa hộ thân." Vương Bàn

Tử rất dứt khoát, đứng yên không nhúc nhích, mặc cho Lục Vũ vẽ lên trán một đạo Hóa Sát Phù.

Giải Vũ Thần cũng vậy, chẳng mấy chốc trên trán đã có một "phù văn" đỏ tươi.

Giải Vũ Thần có chút tò mò hỏi: "Đây là bùa gì vậy, sao tôi cảm thấy trên người ấm áp thế?" Lục Vũ liếc nhìn Giải Vũ Thần, nói: "Hóa Sát Phù, có thể hóa giải sát khí ở một mức độ nhất định.

Mặc dù không chắc bên trong có sát khí hay không, nhưng phòng ngừa là chính." Nghe Lục Vũ giải thích, Giải Vũ Thần càng tò mò hơn, không nhịn được đưa tay sờ lên đỉnh đầu, rồi nói: "Không ngờ, cậu còn biết cả những thứ này, người nhà họ Trương quả nhiên không tầm thường, khó trách có thể truyền thừa nhiều năm như vậy." Lục Vũ không tiếp tục nói gì với Giải Vũ Thần, chỉ vẽ cho Hắc Hạt Tử một đạo bùa xong, đột nhiên nói: "Kính Đen, cậu cởi áo ra đi." Hắc Hạt Tử hơi sững người, dường như nghĩ đến điều gì đó, bất giác đưa tay sờ lên trán mình.

Tiếp đó, liền thấy trên ngón tay dính một chút thứ màu đen giống như mực.

"Đây là…" "Không sao, cởi áo ra." "Ừm." Hắc Hạt Tử gật đầu, cởi áo trên ra.

Trên người hắn, không có hình xăm, trông cũng không có vấn đề gì.

Nhưng, khi Lục Vũ lại giơ tay vẽ "Hóa Sát Phù" lên người hắn, tình hình lại một lần nữa thay đổi!

Chương 1251

"Hóa Sát Phù" màu đỏ, chỉ trong vài giây, đã biến thành một vũng mực đen, Hắc Hạt Tử cũng đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ.

"Đây là tình huống gì?" Lục Vũ không nói một lời, giơ tay lại là một đạo "Hóa Sát Phù", lại vẽ lên người Hắc Hạt Tử.

Không có gì bất ngờ, phù văn lại biến thành mực.

Bên cạnh, vẻ mặt của Vương Bàn Tử có chút nghiêm trọng, nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử, nói: "Tiểu ca, đây là tình huống gì, có phải sát khí trên người cậu ta quá nặng không?" Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, động tác trên tay không ngừng, vung tay lại là một đạo Hóa Sát Phù.

Nhưng lần này, hắn không trực tiếp vẽ lên người Hắc Hạt Tử, mà là vẽ giữa không trung, vẽ xong, liền rạch một đường vào lòng bàn tay mình.

Lòng bàn tay lập tức máu tươi đầm đìa, biến thành một bàn tay máu!

Tiếp đó, bàn tay máu đẩy "Hóa Sát Phù" giữa không trung, từ từ ép sát vào ngực Hắc Hạt Tử.

Lục Vũ đột nhiên dùng sức, bàn tay máu ấn mạnh vào ngực Hắc Hạt Tử!

Ngay lúc này, Hắc Hạt Tử lại phát ra một tiếng rên rỉ, toàn bộ da thịt cơ thể trong nháy mắt trắng bệch đi vài phần.

Cùng lúc đó, liền nghe thấy bên ngoài thông đạo không xa, đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm!

Nghe giống như giọng của "Trương Hải Linh" đã rời đi trước

đó… Tiếng hét thảm vô cùng đau đớn, không ngớt bên tai.

Tiếng hét chưa dứt, trong thông đạo lại truyền đến một trận âm thanh hỗn loạn!

Vương Bàn Tử mặt lạnh đi, quay đầu nhìn chằm chằm vào thông đạo cách đó hơn mười mét, chỉ là hắn trợn to mắt, cũng không thấy bên trong có tình huống gì đặc biệt.

Âm thanh truyền ra từ trong thông đạo ngày càng lớn, giống như một đám người đang chạy tới chạy lui.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử không đợi được nữa, quay đầu hỏi: "Tiểu ca, vào trong…" Nói được một nửa, liền thấy Hắc Hạt Tử đã mặc xong quần áo, vết mực trên người cũng không biết thế nào rồi.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, trông rất không khỏe!

Vương Bàn Tử ngẩn người, đang muốn nói gì đó thì Lục Vũ lên tiếng, khẽ nói: "Không vội, đợi thêm một lát, đợi đến khi bên trong không còn tiếng động, rồi hãy vào." Nói rồi, Lục Vũ đưa tay, lại vẽ một đạo bùa lên trán Hắc Hạt Tử.

Lần này, pháp phù không biến thành nước đen, dấu ấn đỏ rực ổn định ở đó.

Qua vài phút, dấu ấn vẫn chưa biến mất.

Lúc này, sắc mặt Hắc Hạt Tử cũng tốt hơn nhiều, cười lạnh một tiếng: "Giở trò trên người ta, thật là thủ đoạn cao tay!" Nói rồi, Hắc Hạt Tử đứng thẳng người, rút con dao găm bên hông ra, lạnh lùng nói: "Lần này, đến lượt ta." Nói xong liền nhấc chân đi, chỉ là vừa đi một bước, đã bị Lục Vũ kéo lại: "Đợi đã." Hắc Hạt Tử sững người, quay đầu nhìn Lục Vũ.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói gì.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử rất muốn hỏi Lục Vũ rốt cuộc đã làm gì với Hắc Hạt Tử, nhưng còn chưa kịp mở miệng, trong thông đạo đột nhiên lại truyền ra một tiếng hét thảm đau đớn, sau đó nghe thấy một tiếng "bịch" trầm đục, giống như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Tiếp đó, im phăng phắc, không một chút động tĩnh nào.

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: "Đi thôi." Nói rồi, Lục Vũ đi đầu.

Lúc này, họ chỉ cách cửa động hơn mười mét, nhưng vẫn không thấy bên trong có gì.

Chỉ khi đi đến bên cạnh cửa động, mới có thể thấy cảnh tượng quỷ dị bên trong!

Trong cửa động, toàn là những thi thể dày đặc… Từng thi thể, ngã đầy đất!

Nam nữ già trẻ, người nào cũng có.

Thi thể sống động như thật, không có dấu hiệu biến thành xác khô, trang phục trên người mỗi người đều là quần áo của thế kỷ trước.

Có quân phục màu xanh lá cây, có đồ công nhân màu kaki, còn có đồ công nhân màu xanh lam… Một đám người, toàn bộ ngã trên đất, trông vẫn giống như người sống!

"Đây… làm sao có thể!" Giải Vũ Thần ngẩn người, một lúc lâu sau mới lấy lại hơi thở, không dám tin nói một câu.

"Sinh cơ dồi dào." Lục Vũ nhìn một cái, khẽ nói: "Ban đầu Trương gia có thể chọn nơi này, không phải không có lý do.

Sinh cơ ở đây, quả thực hiếm thấy!" Giải Vũ Thần lại sững người, yết hầu cử động, có chút không biết nên nói gì.

Bắc Phái chú trọng phong thủy, đối với đạo phong thủy vô cùng

hiểu rõ.

Những chuyện này, đối với Giải Vũ Thần mà nói, hoàn toàn thuộc về vùng kiến thức mù mờ.

Lúc này, Lục Vũ lại lên tiếng: "Trước tiên khiêng hết bọn họ ra ngoài, đỡ chiếm chỗ." "Hả?" Lần này, Vương Bàn Tử cũng ngẩn người, có chút ngạc nhiên nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca, ý anh là khiêng đám tống tử này ra ngoài?" "Không phải tống tử." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Nhanh lên, đừng nghĩ nữa, không có hại đâu." "Được thôi, Bàn gia ta lần này coi như được trải nghiệm thủ đoạn của dân Tương Tây." Làu bàu thì làu bàu, nhưng Vương Bàn Tử vẫn hành động, đi đến bên cạnh một thi thể, dùng tay kéo một cái, trực tiếp ném ra khỏi cửa động.

Một cái, rồi lại một cái.

Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử thấy hắn không sao, cũng tham gia vào.

Không lâu sau, đám "thi thể" trên đất đã được dọn dẹp gần hết, mấy người lúc này mới chú ý, nơi này rất giống một cái địa diếu!

Nền đất là gạch đá xanh, trên đầu là mái vòm.

Chương 1252

Bốn bức tường xung quanh có từng cái hốc sâu hình vuông.

Nói một cách chính xác, những cái hốc sâu đó giống như nơi để đặt quan quách.

Cảnh tượng này, thực sự có chút… khó tin!

Lục Vũ không để ý, lại bước vào trong.

Vừa đi được vài bước, ánh sáng đèn pin đã chiếu vào một thứ màu đỏ như máu.

Nhìn kỹ lại, Vương Bàn Tử mặt lạnh đi, hét lên: "Trương Hải Linh!" Bóng người đang nằm sấp trên đất với tư thế kỳ quái, sắc mặt tái nhợt, gần như trong suốt, trên người thì một màu đỏ như máu, lưng giật giật, chính là Trương Hải Linh!

Vương Bàn Tử nắm chặt cây côn Bách Luyện Di Tôn, Giải Vũ Thần giơ súng, Hắc Hạt Tử thì nắm chặt dao găm, chuẩn bị xông lên!

Tuy nhiên, Trương Hải Linh không nhúc nhích, mấy người cũng không vội.

Hơn nữa, tư thế kỳ quái này, quá kỳ lạ!

Vương Bàn Tử nhìn một lúc, quay đầu liếc Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca, tên này biến thành huyết thi rồi à?" Lục Vũ không ngạc nhiên khi Trương Hải Linh biến thành bộ dạng này, chỉ hơi lắc đầu, khẽ nói: "Cũng có thể coi là vậy." Huyết thi, cũng là một sản phẩm của việc uống thi biệt hoàn mà không chịu nổi dược lực.

Đương nhiên, Trương Hải Linh không phải uống thi biệt hoàn, hắn đi một con đường khác, dùng "Cửu Môn Trường Minh Quan".

Chỉ có điều, hắn dùng sai, nên mới thành ra bộ dạng này.

"Vậy bây giờ làm sao?" Giải Vũ Thần cảm thấy da đầu tê dại, nhưng vẫn hỏi một câu: "Chờ hắn chết?

Anh vừa nói sinh cơ ở đây dồi dào, hắn có chết được không?" "Hắn cũng nghĩ vậy." Lục Vũ đưa ra một câu trả lời rất mơ hồ, ánh mắt luôn dán vào Trương Hải Linh cách đó không xa, không để ý đến những chuyện khác.

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử lại quan sát tình hình xung quanh.

Khi hắn chú ý đến bốn bức tường đều là những cái hốc vuông, hắn hơi kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, vẫn không nhịn được hỏi: "Tiểu ca, những thi thể rơi ra trước đó, không phải đều được giấu trong những cái hốc đó chứ?" Lục Vũ vẫn nhìn Trương Hải Linh cách đó không xa, thuận miệng nói: "Có thể là vậy." "Hắn ở đây, vậy con chó kia đâu?" Nghĩ đến Bạch Trạch, Vương Bàn Tử lại hỏi một câu.

Lục Vũ im lặng một lúc, lên tiếng: "Có thể vẫn ở gần đây." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức căng thẳng quan sát xung quanh, còn lấy cả đèn pha ra, chiếu sáng toàn bộ không gian, sợ bỏ sót điều gì.

Lúc này, Vương Bàn Tử nghĩ đến điều gì đó, quay đầu liếc Hắc Hạt Tử một cái, thấy sắc mặt hắn vẫn bình thường, lại gãi đầu.

"Không cần nhìn cậu ta, cậu ta không sao, thứ lưu lại trên người cậu ta trước đó, đều hết rồi." Nhân lúc tạm thời không có nguy hiểm gì khác, Lục Vũ lên tiếng giải thích vài câu: "Trước đó, cậu ta bị Trương Hải Linh dẫn sát khí vào người.

Loại sát khí đó, có thể dẫn dụ những thứ rất giống ma trơi ra ngoài, nên những thứ đó đều có hình dạng giống cậu ta." "Vừa rồi lúc tôi hóa sát, Trương Hải Linh đã ăn chút quả đắng, e là những thứ đó

cũng đã chạy tán loạn rồi." "Hơn nữa sinh cơ ở đây dồi dào, sẽ không có tống tử xuất hiện." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra, nhỏ giọng hỏi: "Vậy ném bọn họ ra ngoài, những thứ đó có chạy lại không, bọn họ có biến thành tống tử không?" Lục Vũ lắc đầu, không nói gì.

Thứ rất giống ma trơi đó quả thực tinh diệu, nhưng dù có tinh diệu đến đâu, sát khí cũng chỉ là sát khí, Hóa Sát Phù chuyên trị sát khí, những thứ đó cũng sẽ không gây hại cho họ.

Hơn nữa, sinh cơ ở đây cực kỳ dồi dào, những thứ ma quỷ đó dù muốn vào, cũng chưa chắc đã vào được.

Điều hắn quan tâm nhất bây giờ, vẫn là Bạch Trạch.

Con vật thần bí này, rốt cuộc đã trốn đi đâu?

Đợi một lát, Hắc Hạt Tử trầm giọng nói: "Tôi đi giải quyết hắn…" Câu nói này còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy Trương Hải Linh phát ra một tiếng gầm giận dữ!

Tiếp đó, phía sau truyền đến một trận âm thanh sột soạt!

Quay đầu lại, liền thấy những thi thể bị họ khiêng ra ngoài trước đó, từng cái một đều đứng dậy!

Trên vai mỗi người, đều có một con Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đang quấn quanh!

"Hỏng rồi!" Lục Vũ mặt lạnh đi, xông đến bên cạnh Hắc Hạt Tử, đột nhiên vỗ mạnh vào vai hắn, hét lên: "Lui, xông ra ngoài, ở đây sắp có chuyện." Không kịp giải thích nhiều hơn, Lục Vũ là người đầu tiên xông về phía cửa động!

Cùng lúc hắn xông qua, xác khô cũng xông về phía hắn!

Lục Vũ không chút do dự, kiếm Thừa Ảnh trong tay vung qua!

Đầu của xác khô và Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đều rơi xuống, thi thể đổ ầm xuống đất!

Vương Bàn Tử ở phía sau Lục Vũ, không nhịn được kêu lên một tiếng kỳ quái: "Tiểu ca, không phải nói bọn chúng sẽ không vào được sao?" Nói xong, một "thi thể" xông đến trước mặt hắn, Vương Bàn Tử không kịp nghĩ nhiều, một côn trực tiếp đập qua.

"Trương Hải Linh có chút thủ đoạn." Lục Vũ lúc này cũng không có cách nào giải thích nhiều hơn, nói một câu xong, trầm giọng nhắc nhở: "Kính Đen, sau lưng!" Một câu nói xong, Hắc Hạt Tử quay đầu vung dao!

Chỉ là Hắc Hạt Tử né được cú này, Giải Vũ Thần ở bên cạnh, lại bị một xác khô từ trên trời rơi xuống đè ngã xuống đất!

Trong chốc lát, trong các hốc vuông trên tường xung quanh, bò ra từng xác khô!

Gần như trong nháy mắt, đôi tay khô quắt của xác khô đã siết chặt cổ Giải Vũ Thần, một luồng khói đen lờ mờ từ miệng xác khô phun ra!

Giải Vũ Thần trong lòng lạnh toát, ra sức giãy giụa, nhưng hoàn toàn không có tác dụng!

May mắn thay, khi luồng khói đen đó áp sát vào mặt hắn, Hóa Sát Phù mà Lục Vũ vẽ trên trán hắn đã phát huy tác dụng, lập tức xua tan luồng khói đen đó!

Chương 1253

Tiếp đó, Lục Vũ một đao, trực tiếp giải quyết xác khô.

"Theo sát, đột phá!" Lục Vũ đưa tay kéo Giải Vũ Thần dậy, khẽ hét: "Bàn Tử, bảo vệ cậu ta, tôi ở phía trước!

Nơi này không thể ở lại được nữa!" Nói xong, kiếm Thừa Ảnh trong tay Lục Vũ liên tục vung lên, không biết bao nhiêu xác khô, "tiên thi" ngã xuống đất, cuối cùng đưa được mấy người xông ra khỏi trận thi, một lần nữa trở lại đường hầm mà họ đã ở trước đó.

Sau khi vào đường hầm, Lục Vũ rạch lòng bàn tay, trực tiếp để lại một vũng máu bên cạnh cửa động!

Vũng máu này, trực tiếp chặn lại những xác khô, "tiên thi" còn muốn xông ra.

Dù là xác khô hay "tiên thi", toàn bộ đều ở trong thạch thất bên trong cửa động, có chút sốt ruột đi đi lại lại.

Nhưng chỉ một phút sau, những thi thể đó bắt đầu lang thang vô định, dường như đã quên mất họ.

Thấy cảnh này, Giải Vũ Thần hơi thở phào nhẹ nhõm, lập tức hỏi: "Lục tiểu ca, vừa rồi sao vậy, sao những thi thể đó đột nhiên lại điên lên?" "Không phải điên, bọn chúng giống như nhận được mệnh lệnh gì đó." Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng.

Lục Vũ không vội nói, chỉ nhìn vào trong cửa động, lạnh lùng quan sát.

Một lúc lâu sau, hắn mới cười lạnh một tiếng, nói: "Đúng là một con chó tốt!

Thông quỷ thần, tinh vạn vật, chó tốt, chó tốt!" Lục Vũ lạnh lùng

nhìn vào thạch thất bên trong cửa động, có thể thấy một bóng người màu trắng ở bên trong.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, chính là Bạch Trạch!

Thấy Bạch Trạch, Vương Bàn Tử cũng hiểu ra.

Không cần phải nói, vừa rồi chắc chắn là Bạch Trạch giở trò.

Chỉ là Bạch Trạch rốt cuộc làm thế nào, hắn vẫn không hiểu lắm, không nhịn được hỏi vài câu.

"Những thi thể đó, đều được sinh cơ nuôi dưỡng, nên sống động như thật, dù là sát khí muốn xâm nhập vào cơ thể, cũng rất khó." "Nhưng, Thiểm Lân Hắc Phụ Hý thuộc âm, tà khí cực nặng, nó ở trên người tiên thi, sinh khí gặp tà, tự nhiên dưỡng sát mà thành." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, nói tiếp: "Vốn dĩ, những sát khí này muốn thành tống tử còn cần một khoảng thời gian, nhưng Trương Hải Linh lần này oán khí cực nặng…" Nghe vậy, Vương Bàn Tử không có gì không hiểu.

Bạch Trạch không biết thông qua thủ đoạn gì, đã dẫn dụ oán khí trên người Trương Hải Linh, thế là những xác khô đó liền tỉnh lại.

Sát khí của xác khô, cộng thêm tiên thi do Thiểm Lân Hắc Phụ Hý mang đến, muốn không xảy ra chuyện cũng không được!

Trong mấy người, người mơ hồ nhất chính là Giải Vũ Thần.

Tuy nhiên, là người chuyên đổ đấu hạ địa, hắn ít nhiều cũng có chút hiểu biết về ma quỷ, lúc này tuy vẫn còn có chút không hiểu, nhưng cũng không nói nhiều.

Chỉ đợi một lúc, mới lên tiếng hỏi: "Con chó đó ở bên trong có phải còn chuẩn bị giở trò gì không?" "Giở trò thì tự nhiên không thiếu." Lục Vũ đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Giải Vũ Thần, quát: "Ngươi nghĩ rằng, ngươi thay một lớp da, ta liền

không nhận ra ngươi sao?" "Chó vẫn là chó, ngươi giả làm người làm gì!" Một câu của Lục Vũ, Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra, lập tức đứng bên cạnh Lục Vũ, lạnh lùng nhìn Giải Vũ Thần, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào!

Tình huống Bạch Trạch nhập thân, hắn không phải lần đầu tiên thấy, lúc này tuy không phát hiện ra điều gì không ổn, nhưng ý của Lục Vũ là hắn có vấn đề, Vương Bàn Tử tự nhiên sẽ không hoài nghi!

Giải Vũ Thần giật nảy mình, liên tục xua tay: "Không phải, không phải, đừng hiểu lầm…" Hắn còn muốn nói thêm gì đó, Lục Vũ đã xông về phía hắn, Vương Bàn Tử cũng theo sát phía sau!

Lục Vũ một phát tóm lấy Giải Vũ Thần, đưa hắn lùi lại vài bước, rồi xoay người, nhìn Hắc Hạt Tử: "Ngươi là con chó đó, hay là Trương Bách Xuyên?" Vương Bàn Tử không khỏi sững người, nhìn Giải Vũ Thần, rồi lại nhìn Hắc Hạt Tử, đầu óc có chút mông lung.

Thấy "Hắc Hạt Tử" không nói gì, Lục Vũ lại lên tiếng: "Ngươi nghĩ rằng, ta không ngửi thấy mùi hôi trên người ngươi sao?" "Hắc Hạt Tử" cuối cùng cũng thở dài, khẽ nói: "Vẫn không ngu ngốc đến vậy, vẫn nhận ra ta…" Nói xong, liền thấy cơ thể "Hắc Hạt Tử" vặn vẹo vài cái, khuôn mặt từ từ thay đổi, lộ ra bộ mặt thật của hắn, Trương Bách Xuyên!

"Thế mà vẫn chưa chết." Vương Bàn Tử không nhịn được nói một câu.

Trương Bách Xuyên lạnh lùng liếc Vương Bàn Tử một cái, nhưng vẫn không nói gì.

"Ngươi câm rồi à!" Vương Bàn Tử lại mắng: "Kính Đen đâu, bị ngươi giấu đi đâu rồi?

Tên khốn nhà ngươi ngoài việc giả dạng người khác, không có

chuyện gì khác để làm à?" Trương Bách Xuyên mặt càng lạnh hơn, mắt nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử, nói từng chữ một: "Ngươi là cái thá gì, cũng xứng nói chuyện với ta!" "Vậy để ta nói với ngươi." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Ở đây có thứ gì tốt, mà đáng để ngươi và con chó đó đến tranh giành?" "Tự nhiên là có." Sau khi bị vạch trần, Trương Bách Xuyên dường như có chỗ dựa, cũng không vội, chỉ thản nhiên nói: "Dù sao cũng là nơi của Trương gia, ta thân là Trương gia Khởi Linh, có người kinh động các bậc tiền bối nghỉ ngơi, không qua xem một chút, không thích hợp." "Không thích hợp?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng: "Trong miệng Trương Hải Linh, Trương gia phân liệt, chính là công lao của ngươi, Trương Bách Xuyên." "Hơn nữa, ngươi là Trương gia Khởi Linh cái gì?" Đợi Lục Vũ nói xong, Trương Bách Xuyên khẽ cười: "Ta không giống ngươi, trong lòng không có sự kính sợ.

Nơi tổ tiên an nghỉ, ta tự nhiên phải để ý." "Hơn nữa, Trương Hải Linh cũng là huynh đệ của ta." Nghe lời của Trương Bách Xuyên, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức chuyển chủ đề: "Ban đầu Lão Cửu Môn gặp nạn ở đây, là thủ đoạn của ngươi.

Người dẫn bọn họ đến đây, cũng là ngươi." Trương Bách Xuyên gật đầu, cười nói: "Thật thông minh." Nghe vậy, Lục Vũ cau mày.

Qua một lúc, sắc mặt Lục Vũ trở nên khó coi hơn một chút, trầm giọng nói: "Các ngươi đến đây, là vì ở đây có thứ rất quan trọng, chẳng lẽ ở đây cũng có lô đỉnh?" "Thật thông minh, ngươi đoán đúng một nửa." "Hắc Hạt Tử bị ngươi đưa đi mở lò rồi à?" "Cũng có thể nói như vậy, chỉ cần hắn mang thứ chúng ta muốn về, ta sẽ thả hắn." "Thả hắn?" Lục Vũ cười lạnh, chế nhạo: "Lời mà chính ngươi cũng không tin, ngươi nghĩ ta có thể tin sao?" Lục Vũ nhìn Trương Bách Xuyên, chậm rãi nói: "Ta có thể giết ngươi một lần, thì có thể giết ngươi thêm một lần nữa.

Trả Hắc Hạt Tử lại cho ta, ta cho ngươi đi luân hồi." "Nực cười." Trương Bách Xuyên chế nhạo: "Ban đầu ngươi có thể giết ta, chỉ là do may mắn, thiên thời địa lợi nhân hòa, ngươi nghĩ hôm nay ngươi còn giết được ta sao?" "Ngươi không phát hiện, ở nơi này pháp khí của ngươi vô dụng sao?" "Không có pháp khí, ngươi lại là cái thá gì?" "Sao, không ngờ tới phải không?

Không ngờ tới nó có thể khống chế thiên tượng, có thể khiến Bồ Tát nhắm mắt?" Nghe lời của Trương Bách Xuyên, Vương Bàn Tử bất giác thử một chút, lúc này mới phát hiện túi Cẩm Nang Ban Lạc của mình cũng không thể sử dụng.

Điều này, khiến sắc mặt Vương Bàn Tử khó coi đi không ít… "Không phải khống chế thiên tượng." Lục Vũ không cần suy nghĩ, trực tiếp nói: "Chỉ là thông qua một loại trận pháp nào đó, tạm thời khiến pháp khí không thể sử dụng." Nói xong, Lục Vũ lại liếc Trương Bách Xuyên một cái, nói: "Những lời ma quỷ này, ngươi vẫn nên giữ lại để lừa người khác đi." "Không tin thì ngươi cứ thử." Trương Bách Xuyên không hoảng không vội, thản nhiên nói: "Ta ở ngay đây chờ ngươi, có bản lĩnh thì ngươi đến đi, ta xem xem có thể làm gì." "Được thôi, vậy để ta xem ngươi lợi hại đến đâu." Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên.

Nhìn theo hướng âm thanh, liền thấy Hắc Hạt Tử quần áo rách rưới, từ trong thạch thất bước ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Bách Xuyên: "Một lần thì thôi, hai lần động thủ với ta, thật sự coi ta là đồ đất sét nặn à!" Thấy Hắc Hạt Tử đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Trương Bách Xuyên thay đổi, buột miệng nói: "Làm sao có thể, làm sao ngươi có thể đánh thắng nó!" Trong kế hoạch của Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch, họ đã đặc biệt dùng chướng nhãn pháp chuẩn bị một căn phòng tối, ngay tại nơi "Trương Hải Linh" ẩn náu trước đó.

Trước đó trong thạch thất hỗn loạn, càng nhân cơ hội giấu Hắc Hạt Tử vào phòng tối, do một đám tống tử trông coi.

Không ngờ, bây giờ Hắc Hạt Tử lại ra được!

Hắc Hạt Tử lạnh lùng nhìn Trương Bách Xuyên, cười khẩy: "Vài con tống tử và một con chó, có gì ghê gớm?" "Đúng là không có gì ghê gớm." Trương Bách Xuyên cũng lạnh lùng nhìn Hắc Hạt Tử cười khẩy: "Nhưng với bản lĩnh của ngươi, không làm được!" "Vậy ngươi qua đây thử là biết." Trương Bách Xuyên xoay con dao găm trong tay, thản nhiên nói: "Ta ở ngay đây chờ ngươi, không phục thì ngươi đến đi, cũng đỡ để ngươi nói ta bắt nạt ngươi." "Đến đây, ta lại nhường ngươi một tay, miễn cho thắng không vẻ vang." Hắc Hạt Tử chắp tay trái sau lưng.

Tay trái của hắn, đang nắm mấy tờ giấy bùa.

Chương 1254

Bên trong có cả "hỏa pháp", có cả "lôi pháp", đều là hàng tinh phẩm do Lục Vũ làm ra!

Chỉ cần Trương Bách Xuyên đến gần hắn, hắn sẽ lập tức động thủ, tiễn Trương Bách Xuyên một lần trải nghiệm lôi hỏa lưỡng trọng thiên!

Dáng vẻ bình tĩnh của Hắc Hạt Tử, khiến Trương Bách Xuyên có chút động lòng, lạnh lùng nhìn hắn, nửa ngày không nói gì.

"Không dám à?

Vậy ta đến tìm ngươi." Hắc Hạt Tử thản nhiên nói một câu, không hoảng không vội đi về phía Trương Bách Xuyên.

Lúc hắn đi, Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần đều không động, chỉ nhìn Trương Bách Xuyên.

Trong mắt Vương Bàn Tử có một tia phấn khích, thầm nghĩ Hắc Hạt Tử này cũng được đấy.

Trông không có gì nổi bật, mà ngay cả tên Trương Bách Xuyên này cũng bị hắn nắm thóp!

Không chừng, lần này thật sự có cơ hội diệt luôn cả con chó kia!

Đúng rồi, con chó đó đâu?

Nghĩ đến Bạch Trạch, lòng Vương Bàn Tử căng thẳng, nhìn trái nhìn phải, nhưng không thấy tung tích của Bạch Trạch đâu cả.

Trong vài giây ngắn ngủi, Hắc Hạt Tử chỉ cách Trương Bách Xuyên chưa đầy mười bước.

Lúc này, Trương Bách Xuyên đột nhiên lên tiếng: "Trương Hải

Khách, ta có thể cho ngươi một cơ hội." "Ta có thể trả lại ký ức cho ngươi, ngươi trả lô đỉnh lại cho ta." Trương Bách Xuyên nói một câu, dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Ta và nó đến đây, là vì ở đây có 'Thiên Thụ Đường', ngươi có thể tìm lại cuộc đời đã bỏ lỡ của mình." "Cơ hội, chỉ có một lần này, ngươi suy nghĩ kỹ đi." Nói xong, Trương Bách Xuyên đột nhiên bước lệch một bước, lập tức lướt qua Hắc Hạt Tử.

Trong nháy mắt, người đã trở lại trong thạch thất.

Lúc này, Bạch Trạch cũng từ dưới đất chui lên.

Tiếp đó, Trương Bách Xuyên lại vung tay, những "tiên thi", "xác khô" ngã trên đất trước đó đều đứng dậy, từ từ tụ tập bên cạnh hắn.

Những "thi thể" đang lang thang khắp nơi, cũng xuất hiện bên cạnh Trương Bách Xuyên, bảo vệ hắn nghiêm ngặt phía sau.

Tình thế này, nói gì cũng vô dụng, chỉ còn lại cách liều mạng một trận.

Dù sao đi nữa, Lục Vũ cũng không thể dùng lô đỉnh để giao dịch.

Đúng lúc này bên tai Lục Vũ đột nhiên vang lên tiếng lẩm bẩm của Vương Bàn Tử: "Tiểu ca, tôi xông lên phía trước, anh ở phía sau tôi, liên thủ diệt hắn?" Lục Vũ mặt không đổi sắc, thậm chí không quay đầu, chỉ hơi lắc đầu, vẫn chú ý đến Trương Bách Xuyên cách đó không xa.

Phong thủy của thạch thất, hắn đã chú ý đến sự bất thường từ trước, chỉ là không nói.

Hắn rất rõ, bên trong thạch thất cũng là một trận pháp.

Loại trận pháp này rất kỳ quái, khiến pháp khí không thể sử dụng.

Nói cũng thật trùng hợp, trận nhãn của trận pháp lại ở ngay vị trí

Trương Hải Linh ngã xuống.

Trương Hải Linh ở trung cung, chỉ cần phá được Trương Hải Linh, những vấn đề khác tự nhiên sẽ được giải quyết!

Nếu đã vậy, Lục Vũ nheo mắt, khẽ nói: "Hạt Tử, cậu đi tìm hắn, tôi sẽ yểm trợ cho cậu." Hắc Hạt Tử "nhìn" Lục Vũ một cái, lạnh lùng nói: "Thứ giả thần giả quỷ, để ta xem ngươi lợi hại thế nào!" Nói xong, Hắc Hạt Tử bước vào thạch thất.

Ngay khi sắp đi đến rìa thạch thất, Lục Vũ ở phía sau hắn đột nhiên tăng tốc, trong nháy mắt đã xông vào thạch thất!

Phía sau hắn, Hắc Hạt Tử cũng tăng tốc!

Lục Vũ không nói hai lời, lật tay một cái, một đạo lôi pháp trực tiếp đánh về phía Trương Bách Xuyên!

Trương Bách Xuyên luôn đề phòng, thấy Lục Vũ đột nhiên ra tay, bất giác né sang một bên!

Nhân cơ hội này, Hắc Hạt Tử lấy ra lôi pháp luôn giấu sau lưng, lập tức ném hết ra ngoài!

Ầm!

Rắc!

Một tia sét lóe lên, Trương Bách Xuyên và mấy cỗ thi thể đồng loạt ngã xuống đất!

"Hít!

Đây là cái gì!" Nhìn thấy tia sét, Giải Vũ Thần không khỏi ngẩn người, chỉ cảm thấy không thể tin nổi!

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử đi hai bước đến bên cửa động, đang định đi vào thì giọng Lục Vũ đột nhiên vang lên: "Chờ đã, đừng qua đây!" Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, đứng yên ở cửa động

không nhúc nhích.

Lúc này, hắn cũng phát hiện có gì đó không ổn.

Dù Trương Bách Xuyên đang nằm bất động trên mặt đất, nhưng bên dưới thân hắn lại lờ mờ tỏa ra một luồng sáng màu vàng nhạt!

“Bàn Tử, chuyện này là sao?” Giải Vũ Thần không hiểu cảnh tượng này, nhân lúc còn tương đối yên tĩnh, vội vàng hỏi một câu.

Chương 1255

“Tôi cũng không hiểu.” Vương Bàn Tử nói một câu, trong lòng càng thêm kỳ quái.

Trương Bách Xuyên ngã xuống, Bạch Trạch biến mất, những thi thể và con rối kia như thể bị ai đó hút mất hồn, tất cả đều ngã thẳng cẳng trên mặt đất.

Nhưng lạ thay, dưới thân Trương Bách Xuyên vẫn lờ mờ tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Ngay lúc này!

Trương Bách Xuyên đột nhiên cử động, chộp lấy một "tiên thi" ngã bên cạnh, cắn phập vào cổ thi thể!

Trong chốc lát, một luồng chất lỏng trong suốt như keo đông đặc trào ra từ vết thương của thi thể đó.

Sắc mặt Lục Vũ đột biến, tay nắm chặt Thừa Ảnh Kiếm, bước chân khẽ dịch, lại chém liên tiếp!

Chỉ là lúc này, những con rối, tống tử kia như phát điên, vây quanh bảo vệ Trương Bách Xuyên, chạy loạn trong thạch thất!

Thuật pháp của Lục Vũ căn bản không thể nhắm trúng Trương Bách Xuyên đang bị bao vây tầng tầng lớp lớp, chỉ có thể cầm Thừa Ảnh Kiếm không ngừng truy đuổi!

Bên cạnh thạch thất, Vương Bàn Tử không nhịn được hét lớn: “Tiểu ca nhi, sao rồi, có cần tôi vào giúp không?” “Vào đi!” Lục Vũ dứt khoát nói một câu, Vương Bàn Tử liền xông thẳng vào!

Tình hình hiện tại, Vương Bàn Tử có thể giúp hắn cùng nhau đột phá đám tống tử phía sau Trương Bách Xuyên!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử ba người hợp tác, cuối cùng cũng phá vỡ được vòng phòng ngự bên ngoài của Trương Bách Xuyên.

Lúc này, có thể thấy Trương Bách Xuyên vẫn đang hút thứ gì đó giống như keo đông từ trong cơ thể một "tiên thi", ánh sáng vàng trên lưng hắn trở nên sáng hơn!

Lục Vũ không chút do dự, lập tức kích hoạt Kỳ Lân Biến, khiến tốc độ của mình tăng lên một lần nữa, ngay sau đó là một chiêu Huyết Mặc Bôn Đằng của Mặc Gia Kiếm Pháp, đâm thẳng vào yết hầu Trương Bách Xuyên!

Cú này, động tác cực nhanh!

Thấy kiếm quang của Lục Vũ sắp khiến Trương Bách Xuyên đầu lìa khỏi cổ, Trương Bách Xuyên đột nhiên xoay người, dùng cỗ thi thể kia để chặn, cả người lại chui vào đống xác chết, ẩn nấp bên trong!

"Mẹ kiếp, lão già này giở trò quỷ gì thế?" Vương Bàn Tử không nhịn được chửi một câu.

"Hắn sắp biến thành tống tử." Giọng Lục Vũ vừa vung kiếm về phía đám thi thể, vừa nói một câu: "Kim hung, thậm chí là kim mao hống." Kim mao hống...

Nghe thấy ba chữ này, Vương Bàn Tử lập tức thấy đau đầu.

Đừng nói là kim mao hống, cho dù là kim hung cũng không phải là thứ đơn giản.

Lần trước bọn họ ở "Quy Khư", sở dĩ có thể dễ dàng xử lý Hiến vương phi đã biến thành kim hung, là vì thủ đoạn của Hiến vương phi quá kém cỏi, trông thì là kim hung, nhưng thực lực thực tế chẳng mạnh hơn hắc hung là bao.

Nhưng Trương Bách Xuyên thì khác, bản thân hắn đã sống không ra người không ra quỷ không biết bao nhiêu năm, nếu lúc này thật sự biến thành tống tử, tuyệt đối sẽ là một đại tống tử!

"Hỏng rồi!" Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội nói: "Tiểu ca nhi, lão già này vừa mới hút Trương Hải Linh!" Trương Hải Linh, một kẻ sống sờ sờ tự luyện mình thành tống tử!

Hai thứ không biết đã sống bao lâu này hợp lại một chỗ, trời mới biết sẽ ra sao!

"Ha ha ha ha!" Ngay lúc đó, một tràng cười ngông cuồng vang lên, ngay sau đó là một đống thi thể, giống như diều đứt dây, toàn bộ bay ngược ra ngoài.

Giữa những thi thể đó, một bóng người toàn thân phủ đầy lông vàng đứng đó, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Lục Vũ, cười nói: "Ta nên cảm ơn ngươi, nếu không phải tia sét của ngươi, oán khí trên người hắn còn chưa dễ dàng bị quét sạch như vậy, ha ha ha..." Lục Vũ mặt không cảm xúc nhìn Trương Bách Xuyên, thản nhiên nói: "Đã bảo ngươi sẽ không vô duyên vô cớ đến đây.

Nói nhiều như vậy, hóa ra là để phụ thân." "Ngươi là thứ quái dị gì thế, ta thật sự không biết làm sao ngươi có thể sống đến bây giờ." Trong lúc Lục Vũ đang nói, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Vương Bàn Tử theo phản xạ quay đầu lại, liền thấy một con chó lớn toàn thân trắng như tuyết, bị một đứa trẻ ôm chặt lấy cổ!

Miệng đứa trẻ đang cắn chặt tai nó.

Hai kẻ này, chính là Ngoa Thú và Bạch Trạch!

Chỉ thấy, thân thể Bạch Trạch run lẩy bẩy, bộ lông trắng toàn thân không có gió mà tự động, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ trầm

thấp!

Theo tiếng gầm của nó, có thể lờ mờ thấy trên người Bạch Trạch lóe lên những phù văn màu đen.

Trông giống như Ngũ Quỷ Định Hồn mà Hắc Hạt Tử từng trúng phải trước đây.

Trương Bách Xuyên thấy Bạch Trạch gặp nguy, gầm lên một tiếng, không còn quan tâm Lục Vũ sẽ làm gì, lao thẳng về phía Bạch Trạch!

Ngay lúc Trương Bách Xuyên lướt qua bên cạnh Lục Vũ, Hắc Hạt Tử đột nhiên cử động, ném thứ gì đó lên trời.

Trong nháy mắt, một tấm gương lớn hình vuông xuất hiện trên đỉnh đầu Trương Bách Xuyên, chớp nhoáng đập xuống, đập thẳng Trương Bách Xuyên xuống đất!

Ngay khoảnh khắc Trương Bách Xuyên bị đập xuống đất, Vương Bàn Tử đã xông đến bên cạnh hắn, cây gậy lớn trong tay đập thẳng vào đỉnh đầu Trương Bách Xuyên!

Trong chốc lát, cảnh tượng vô cùng thảm khốc!

Cảnh này khiến Giải Vũ Thần xem đến trợn mắt há mồm!

Chương 1256

Anh ta đột nhiên hiểu ra, tất cả những điều này dường như đều nằm trong tính toán của Lục Vũ!

Dường như, hắn đã sớm bàn bạc mọi thứ với Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, chỉ đợi cơ hội này!

"Hai người các cậu cứ nói tôi thông minh ra, không thể để các cậu thất vọng được." Lúc này, Lục Vũ ung dung đi đến bên cạnh Trương Bách Xuyên đã bị khống chế, liếc nhìn một cái rồi lại đi đến bên Bạch Trạch đang nằm trên đất thở hổn hển, nhẹ giọng nói: "Tôi cũng phải cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi dùng 'Ngũ Quỷ Định Hồn', tôi thật sự không biết phải đối phó với ngươi thế nào." Đầu Trương Bách Xuyên đã bị Vương Bàn Tử đập nát, lúc này dù chưa chết cũng chẳng khác gì.

Hắn làm sao cũng không ngờ được, lần này mình lại gậy ông đập lưng ông!

Nếu không phải hắn biến thành kim hung, hoàn toàn sẽ không bị "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" khống chế.

Hắn cũng không ngờ, Hắc Hạt Tử lại có thể mang "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" từ mật thất bên dưới lên...

Còn về Bạch Trạch, bị Ngoa Thú cắn chặt tai, toàn thân bị dán đầy bùa, lúc này cũng không thể nói được gì.

Lục Vũ vươn tay, kéo Bạch Trạch đến bên cạnh Trương Bách Xuyên, hai thứ không ra người không ra quỷ này đều bị "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" bao phủ, lúc này hắn mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, lại lên tiếng nói: "Nói đi, hai người các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" "Ngươi chỉ là một phàm nhân, có tư cách gì." Giọng Bạch Trạch vẫn

đầy uy nghiêm, lạnh lùng nói: "Chỉ là một tiểu nhân, ngươi biết thì đã sao?

Thế giới này, vượt xa sức tưởng tượng của ngươi, ngươi căn bản không có tư cách để biết!" "Mẹ kiếp, mày..." Vương Bàn Tử còn muốn nói gì đó, Lục Vũ xua tay, nói thẳng: "Đừng nói tôi không cho các ngươi cơ hội, kể hết mọi chuyện ra, cũng để hậu thế không biết gì." Trương Bách Xuyên và Bạch Trạch đều không để ý đến Lục Vũ, chỉ có Bạch Trạch hừ lạnh một tiếng, ra vẻ hoàn toàn không quan tâm.

Lục Vũ cũng không ngạc nhiên, thản nhiên nói: "Nếu nói thật, tôi có thể cân nhắc giữ lại một trong hai người." "Ta nói!" Trương Bách Xuyên với cái đầu bị đập bẹp dí giành nói trước, giọng ồm ồm: "Cái đỉnh lô đó là do con chó này muốn!

Nó muốn cái đỉnh lô này, vì bên trong đỉnh lô có năng lượng khổng lồ, còn lớn hơn cả năng lượng của Mộ Trần Châu và long đan!" "Nó muốn sức mạnh của đỉnh lô, để sửa chữa thần thụ, khiến tam giới liên thông!

Đến lúc đó, thế giới này sẽ biến thành một bộ dạng khác." "Đừng nghĩ ta nói dối, từ trước đến nay, tất cả mọi việc nó làm, đều là vì chuyện này!" "Còn nhớ thần thụ ngươi gặp ở Tần Lĩnh không, cây thần thụ đó, chính là bị Xi Vưu mang vào trong Thanh Đồng Môn..." Trương Bách Xuyên dường như thật sự sợ chết, lần này lại không hề vòng vo, trực tiếp khai ra chuyện về đỉnh lô.

Tiếp đó, cũng không cần Lục Vũ truy hỏi gì, cũng không quan tâm những chuyện mình nói ra kinh người đến mức nào, hắn chuyển chủ đề, trực tiếp nói về chuyện Tứ Cô Nương Sơn.

"Trước Ba Nãi, gia tộc vốn chuẩn bị dời Trương gia cổ lâu đến đây." "Nhưng trong quá trình xây dựng ở đây, phát hiện nơi này đã có người dùng, có người đã xây một ngôi mộ lớn ở đây." "Theo phương

châm xử sự trước giờ của gia tộc, chẳng qua là dọn dẹp ngôi mộ lớn đó đi, xây lại từ đầu." "Nhưng lần đó, trong ngôi mộ lớn lại ẩn giấu một kim mao hống giống như thần!" "Chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều lần, đều kết thúc trong thảm bại.

Cũng chính lúc đó, con chó kia xuất hiện." "Nó mang theo tàn hồn của Xi Vưu, hàng phục kim mao hống, nói với chúng ta nơi này không thích hợp để di dời, rồi lại bảo chúng ta đến Quế Hải Ba Nãi." Nói quá nhiều chuyện một lúc, Trương Bách Xuyên cũng có chút không quen.

Thở hổn hển vài hơi, lại hơi bình tĩnh lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói: "Vốn dĩ, chúng ta không đồng ý, nhưng nó biết về thiên thụ, nó là thiên thụ sứ giả, chúng ta không thể không làm theo ý nó." "Từ lúc đó, chúng ta bắt đầu xây dựng Trương gia cổ lâu ở Quế Hải Ba Nãi, trải qua nhiều năm, mãi đến thời Uông Tàng Hải, cuối cùng mới xây xong..." Nói đến đây, Trương Bách Xuyên dừng lại một chút, cơ thể co giật, rồi lại tiếp tục nói: "Trong lúc chúng ta chuyển đến Ba Nãi, Uông Tàng Hải đã vô tình phát hiện ra một số bí mật." "Để tránh ông ta phát hiện quá nhiều, chúng ta đã đưa Uông Tàng Hải đến Đông Hạ quốc, bảo ông ta xây dựng Vân Thiên Cung." "Vốn dĩ, chúng ta định sau khi Uông Tàng Hải xây xong Vân Thiên Cung, sẽ tiễn ông ta đi luân hồi, nhưng con chó kia không biết nghĩ gì, lại để Uông Tàng Hải nhân cơ hội Vạn Nô Vương được chôn cất, vào trong xem được Chung cực." "Sau đó, chúng ta lại tìm cách trong lúc Uông Tàng Hải không biết, để ông ta nghĩ rằng chính mình đã lén lút rời khỏi Trường Bạch Sơn." "Sau đó, chúng ta giám sát Uông Tàng Hải một thời gian, phát hiện Uông Tàng Hải chỉ biết mải mê theo đuổi trường sinh, hơn nữa cũng không tìm được phương thức chính xác, chúng ta liền không tiếp tục chú ý đến ông ta nữa..." "Không ngờ, Uông Tàng Hải không hổ là một kỳ nhân, cũng có thể là ông ta đã thấy được rất nhiều điều

trong Chung cực." "Tóm lại, tiến độ của Uông Tàng Hải vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta.

Ông ta không chỉ có thể phân hồn, mà còn thật sự kéo dài tuổi thọ của mình, tuy còn cách trường sinh rất xa, nhưng đã sống nhiều hơn người thường mấy chục năm." Trương Bách Xuyên liếc nhìn về phía Hắc Hạt Tử, đột nhiên chuyển chủ đề: "Thủ đoạn kéo dài tuổi thọ mà ngươi dùng, chính là xuất phát từ Uông Tàng Hải.

Ông ta dùng thủ đoạn này, kéo dài tuổi thọ hơn ba trăm năm, mãi đến khi nhà Minh diệt vong, mới đến Trường Bạch Sơn, đi thẳng vào Thanh Đồng Môn, chưa từng quay trở ra..." Những lời của Trương Bách Xuyên thực sự nằm ngoài dự đoán của Lục Vũ.

Hắc Hạt Tử trường thọ, hắn có ấn tượng, nhưng Hắc Hạt Tử dùng thủ đoạn gì, hắn lại không biết, cho đến bây giờ mới biết từ miệng Trương Bách Xuyên rằng Hắc Hạt Tử đã dùng thủ đoạn của Uông Tàng Hải!

Người này, quả thực quá thần kỳ.

Những chuyện Trương Bách Xuyên muốn nói vẫn chưa xong, bây giờ nói đến chuyện của Hắc Hạt Tử, chỉ là nói đến Uông Tàng Hải, tiện miệng nhắc một câu mà thôi.

Dừng lại một chút, Trương Bách Xuyên tiếp tục nói: "Sau khi Uông Tàng Hải chết, nghiên cứu của ông ta tự nhiên bị gián đoạn, không ai còn dòm ngó những bí mật đó nữa, chúng ta cũng có thể tuần tự chuẩn bị cho việc của mình." "Vốn dĩ, mọi thứ đều khá thuận lợi.

Dựa vào thiên thụ, chúng ta có thể tùy ý điều động bất kỳ ai trong Trương gia, làm bất cứ việc gì, tìm kiếm di hài của Xi Vưu, tìm kiếm tung tích của thần thụ..." "Nhưng, đến một trăm năm trước, thiên hạ đại loạn, chiến hỏa khắp nơi, chúng ta rất khó hoàn thành một số việc trong tình thế hỗn loạn đó." "Hơn nữa, cùng với sự chia rẽ của

Trương gia, bí mật của gia tộc cũng bị một số người ngoài dòm ngó." "Bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể tìm con đường khác, thông qua một số thủ đoạn, tìm được một số người, bắt đầu khống chế hậu duệ Trương gia là Trương Khải Sơn, rồi lại thông qua Trương Khải Sơn, kéo gần quan hệ với một nhân vật lớn nào đó." "Mọi thứ, đều tiến triển rất thuận lợi, giống như chúng ta dự tính." "Chỉ đáng tiếc, Trương Khải Sơn cuối cùng cũng đã rời khỏi gia tộc quá lâu, năng lực có hạn, Lão Cửu Môn lại càng không dùng được.

Dù đã cho họ rất nhiều tài liệu, họ ngay cả những bài kiểm tra cơ bản cũng không thể vượt qua, huống chi là đi tìm thần thụ, tìm Xi Vưu." "Bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể bồi dưỡng người mới." "Ngươi, chính là một trong những người hữu dụng nhất mà chúng ta bồi dưỡng ra.

Dưới sự sắp xếp của chúng ta, mỗi lần thiên thụ của ngươi đều rất thành công.

Bất kể là Đường Đầu, Cừu Ngạn, Hà Cửu, Đổng Đức, ngươi đều làm rất tốt." "Chỉ đáng tiếc, hai mươi năm trước ngươi đột nhiên biến mất, phải mất hai mươi năm, ta mới tìm lại được ngươi, ngươi cũng không làm chúng ta thất vọng, bất kể là nơi nào, ngươi đều có thể nghĩ cách giải quyết." "Đáng tiếc, ngươi cũng giống như họ, đã mất kiểm soát, không còn nghe lời nữa..." "Nghe lời?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi nói ta là do các ngươi bồi dưỡng thì ta là vậy sao?

Ngươi nói Trương gia phục vụ cho thiên thụ thì là vậy sao?

Trương Hải Linh nói quả không sai, ngươi đã đưa Trương gia đến đường cùng..." Trong lòng hắn thật sự lạnh toát!

Hắn vẫn luôn nghi ngờ cặp "cha mẹ" kia có liên quan đến Trương gia hay không, bây giờ đã có câu trả lời chính xác từ miệng Trương

Bách Xuyên...

Trương Bách Xuyên bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, lắc đầu: "Trương gia ngay từ đầu, đã ở đường cùng, không có bất kỳ lối thoát nào." "Một bên là phàm nhân, một bên là tiên nhân." "Chọn thế nào?" "Ngươi nói xem chọn thế nào?" "Thành công, Trương gia có thể sánh ngang thần minh, trường sinh bất lão chỉ là khởi đầu.

Thất bại, người Trương gia tuổi thọ dài lâu, vượt xa người thường, có gì không tốt?" "Ngươi còn gì muốn bổ sung không?", Lục Vũ đợi một lát, thấy Trương Bách Xuyên không nói nữa, liền lên tiếng hỏi.

Trương Bách Xuyên lắc đầu.

"Chuyện Chung cực, ngươi nói sao?" "Mỗi người nhìn thấy Chung cực, đều không giống nhau." "Được." Lục Vũ gật đầu, đi về phía trước hai bước, nói: "Nếu đã vậy, ta sẽ tiễn ngươi đi luân hồi." Nói rồi, Lục Vũ rạch đầu ngón tay, chuẩn bị vẽ bùa lên người Trương Bách Xuyên.

"Chờ đã!" Trương Bách Xuyên đột nhiên lên tiếng, cắt ngang động tác của Lục Vũ.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn thế nào?" Trương Bách Xuyên giọng ồm ồm nói: "Ta không giống các ngươi, ta hồn phách không toàn vẹn, không thể luân hồi, để nó đi luân hồi đi." "Thứ khốn kiếp, đừng tưởng ta luân hồi thì sẽ cứu ngươi!" Bạch Trạch, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lạnh lùng nói một câu.

Trương Bách Xuyên cũng không để tâm, chỉ ồm ồm nói lại: "Ta biết tất cả, đều đã nói cho ngươi, không một câu giả dối, ngươi có thể tiễn nó đi luân hồi rồi." Bạch Trạch nhe răng trợn mắt, giận dữ nói: "Trương Bách Xuyên, ngươi đừng có mơ, ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh!" Trương Bách Xuyên vẫn không hề quan tâm, chỉ nói với

Lục Vũ: "Trương Hải Khách, ngươi nhớ kỹ, trên đầu ba thước có thần minh, nói được phải làm được." Lục Vũ nhìn Trương Bách Xuyên, lắc đầu: "Dù sao cũng là người Trương gia, ta tiễn ngươi lên đường." Nói xong một câu, Lục Vũ khẽ thở dài, Thừa Ảnh Kiếm nhắm vào cổ Trương Bách Xuyên, đang định một kiếm chém qua, giải quyết Trương Bách Xuyên thì Bạch Trạch đột nhiên "gào" lên một tiếng, lại thoát khỏi sự khống chế của Ngoa Thú, phù văn trên người lóe lên, bộ lông trắng muốt trong nháy mắt biến thành màu đen đỏ!

Sự thay đổi này, Lục Vũ cũng không ngờ tới!

Nhưng hắn phản ứng cực nhanh, tay phải lật lại, một đạo lôi pháp đã đánh về phía Bạch Trạch!

Bạch Trạch như thể mất đi tri giác, cột sét to bằng cánh tay đánh vào người nó, nó lại không hề có cảm giác, lao thẳng đến bên cạnh Lục Vũ!

Móng vuốt trắng muốt vỗ mạnh một cái, ngay cả Lục Vũ cũng bị nó một phát đánh bay ra ngoài!

Chương 1257

Rầm!

Lục Vũ đập mạnh vào một bức tường khác, làm bức tường đất dày cộm lõm vào một hình người!

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Giải Vũ Thần đều ngây người.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, hình như hắn chưa từng thấy Lục Vũ yếu ớt đến vậy...

Trong lúc Vương Bàn Tử và mấy người kia còn đang ngơ ngác, Bạch Trạch đã xông đến trước mặt Trương Bách Xuyên.

Ngay lúc này!

Ngoa Thú cũng lặng lẽ xông đến sau lưng Bạch Trạch, nhặt Thừa Ảnh Kiếm trên đất lên, nhắm vào Bạch Trạch, trực tiếp đâm một nhát xuyên tim!

Thừa Ảnh Kiếm dài ba thước, toàn bộ cắm vào cơ thể Bạch Trạch!

Cơn đau dữ dội khiến Bạch Trạch phát ra một tiếng kêu bi thương của dã thú!

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Giải Vũ Thần ba người phản ứng lại, dồn dập cầm vũ khí xông lên!

Bạch Trạch đã cùng đường mạt lộ, hoàn toàn rơi vào điên cuồng!

Đối mặt với sự tấn công của Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Giải Vũ Thần, nó điên cuồng phản công!

Chỉ trong một lần giao đấu, ba người đã bị đánh bay ra ngoài!

Dù vậy, Trương Bách Xuyên cũng không hề thả lỏng, ngược lại

còn hét lớn với Bạch Trạch: “Mau đi, mau đi, nhân lúc này mau chạy đi!” Bạch Trạch như không nghe thấy, quyết tâm cứu Trương Bách Xuyên, mặc cho Trương Bách Xuyên hét thế nào, nó cũng không rời đi, không ngừng thử nhấc “Long Quân Chiếu Cốt Bảo” lên.

Nhưng Ngoa Thú vẫn luôn ở trên Long Quân Chiếu Cốt Bảo, khiến Bạch Trạch không có cách nào.

Bên kia, Lục Vũ lấy lại hơi, từ từ đứng dậy, tay phải nhắm vào vị trí của Bạch Trạch, đầu ngón tay lờ mờ xuất hiện một tia sét.

Bạch Trạch có cảm giác, sau khi phát hiện động tác của Lục Vũ, đột nhiên bước chân khẽ dịch, chớp nhoáng xông sang một bên, tóm lấy Giải Vũ Thần, quát: “Để ta đi!

Một đổi một!” Lục Vũ mặt trầm xuống, không nói gì.

Thấy Lục Vũ do dự, Bạch Trạch dùng móng vuốt tàn nhẫn vỗ lên người Giải Vũ Thần, quát: “Người sống không cần, ngươi còn muốn chết à!” Nói rồi, móng vuốt sắc bén trực tiếp lướt về phía cổ Giải Vũ Thần!

Trên người Giải Vũ Thần dường như còn giấu thứ gì đó, khi móng vuốt của Bạch Trạch vừa chạm đến cổ, liền thấy một luồng sáng đỏ lóe lên, từ cổ anh ta đâm thẳng vào Bạch Trạch.

Bạch Trạch hét lớn một tiếng, mạnh mẽ lùi lại.

Nhưng cú vừa rồi, lại trực tiếp đốt cháy bộ lông đen đỏ trên người nó!

Trong chốc lát, thạch thất tràn ngập mùi khét lẹt!

Cú này, cũng khiến Giải Vũ Thần lập tức phản ứng lại.

Anh ta ở gần Bạch Trạch nhất, lúc này càng không chút do dự nhặt khẩu súng rơi trên đất, liên tục bóp cò!

Giữa tiếng súng vang dội, Bạch Trạch đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, lại lao về phía Giải Vũ Thần!

Giải Vũ Thần muốn né, đã không kịp, chỉ có thể theo bản năng đưa hai tay lên che mặt.

Cú này, bị Bạch Trạch hung hăng đè xuống đất!

Móng vuốt sắc bén, trong nháy mắt khiến cánh tay Giải Vũ Thần da tróc thịt bong!

Bạch Trạch cứ thế đè chặt Giải Vũ Thần, lạnh lùng nhìn anh ta, hận thù nói: "Một phàm nhân, cũng dám làm ta bị thương, lần này ta sẽ cho ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!" Nói rồi, Bạch Trạch cúi đầu, dùng miệng lớn ngoạm lấy cổ Giải Vũ Thần, từ từ lùi về bên cạnh Trương Bách Xuyên.

Trương Bách Xuyên không để nó giúp mình nhấc "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" lên, ngược lại còn run rẩy nhắc nhở: "Mau đi, mau đi, mau đi, ngươi không đi nữa là không kịp đâu..." Bạch Trạch không nói gì, chỉ nhìn "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" đang đè trên người, và cả Ngoa Thú với sắc mặt khó coi ở trên!

Lần này, sắc mặt của Ngoa Thú thật sự rất khó coi.

Đặc biệt là khi thấy trên đỉnh đầu Bạch Trạch lờ mờ mọc ra một cái sừng khác, càng khiến sắc mặt nó thêm khó coi.

"Gầm!" Bạch Trạch lại một lần nữa phát ra tiếng gầm như dã thú, ngay sau đó móng trước dùng sức nhấc "Long Quân Chiếu Cốt Bảo" lên!

Khi móng vuốt của nó chạm vào "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", móng trước của Bạch Trạch bốc lên khói xanh, tiếng gầm của nó càng lớn hơn, lông trên người càng đen bóng, trên đỉnh đầu còn xuất hiện bốn cái sừng!

Đồng tử của Lục Vũ co rút mạnh, sắc mặt đột biến! 【Tên vật phẩm: Ngao Ngoan】 【Cấp bậc vật phẩm: Yêu thú ngũ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Độn thuật, Huyễn thuật, Phụ thân】 【Thông tin vật phẩm: Ngao Ngoan, hung thú thượng cổ, sinh ra từ cõi u minh, sống bằng cách ăn sinh vật sống, thích ăn thịt người nhất, từng kề cận Xi Vưu!

Từng bị đại năng thượng cổ dùng trận pháp thu vào trong kết giới không gian, bị giam cầm trong Bồng Lai tiên đảo.

Hình dáng có phần giống bò, có bốn sừng, lông rất dài, như chiếc áo tơi khoác trên người.

Tình cờ thoát khỏi kết giới, nuốt chửng Bạch Trạch, huyễn hóa thành cửu phẩm Bạch Trạch, chưa từng thăng phẩm, dùng cách này để che giấu thiên cơ...】 Đã bảo con chó này có vấn đề!

Chương 1258

Hóa ra không phải Bạch Trạch thật, mà là hàng giả!

Ngay lúc này, Bạch Trạch, không, phải nói là Ngao Ngoan lại gầm lên một tiếng giận dữ, dùng sức nhấc lên, lại nhấc bổng được "Long Quân Chiếu Cốt Bảo"!

Móng trước kéo một cái, lôi Trương Bách Xuyên đang ở dưới "Chiếu Cốt Bảo" ra!

Trương Bách Xuyên đột nhiên thoát khốn, còn chưa kịp nói câu gì thì lôi pháp mà Lục Vũ đã ấp ủ từ lâu đột nhiên bộc phát, một đạo kinh lôi, không chút do dự đánh về phía Ngao Ngoan!

Tia sét từ trên trời giáng xuống, Trương Bách Xuyên không biết lấy đâu ra sức lực, lại đẩy Ngao Ngoan ra, tia sét này đập thẳng vào người hắn.

Trương Bách Xuyên không kịp kêu một tiếng, ngã xuống đất, cơ thể cháy đen một mảng, chết không thể chết hơn...

Ngao Ngoan vốn đã tính toán xong, chỉ cần kéo Trương Bách Xuyên ra, nó sẽ lập tức mang Trương Bách Xuyên đi.

Nó sinh ra từ cõi u minh, độn pháp cực mạnh, không ai ở đây có thể giữ chân nó!

Dù như vậy đã bại lộ thân phận, nhưng theo thời gian, với sự giúp đỡ của Trương Bách Xuyên, nó tự nhiên có thể làm lại từ đầu!

Nào ngờ, người đã kề cận mình mấy trăm năm, trên người còn có một tia huyết mạch Xi Vưu là Trương Bách Xuyên, lại cứ thế... hồn phi phách tán!

Ngao Ngoan lập tức ngây người, đờ đẫn nhìn thi thể của Trương

Bách Xuyên đã biến thành than.

Nửa phút trôi qua, nó mới hiểu ra, từ từ quay đầu về phía Lục Vũ.

Đầu mọc bốn sừng, mặt đầy vẻ âm hiểm, miệng phát ra tiếng gầm giận dữ: "Nếu đã vậy, ngươi cũng không cần phải sống nữa!

Chết đi!

Tất cả chết hết đi!" "Thứ chó má, ngươi mau chết đi cho cô nãi nãi!" Ngoa Thú vẫn luôn ở trên "Long Quân Chiếu Cốt Bảo", lúc này chớp đúng thời cơ, một thanh trường đao sáng loáng trong tay, đâm thủng cơ thể Ngao Ngoan!

Độ dài của trường đao còn cao hơn cả Ngoa Thú, chính là "Tân Đình Hầu Đao" đã lâu không xuất hiện!

Cú này của Ngoa Thú dùng lực cực mạnh, đâm xuyên qua cơ thể Ngao Ngoan!

Keng!

Ngay lúc đó!

Ngao Ngoan đột nhiên đứng dậy, móng trước búng mạnh vào thân "Tân Đình Hầu Đao", trường đao gãy làm đôi!

Ngay sau đó, Ngao Ngoan quay người lại, ánh mắt đầy âm hiểm nhìn Ngoa Thú!

"Thằng họ Lục, còn đợi tia sét của ngươi đấy, mau xử nó đi!" Ngoa Thú dường như đã sớm đoán được mình không thể một đao giết chết Ngao Ngoan, gào lớn!

Thực tế, Lục Vũ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, ngay khoảnh khắc Ngoa Thú hét lớn, một đạo lôi quang từ trên trời giáng xuống!

Rắc!

Một tia kinh lôi to bằng cánh tay, đánh thẳng vào người Ngao Ngoan, Lục Vũ còn không ngừng ra tay, sau một đạo kinh lôi, lại là một đạo hỏa pháp!

Trong chốc lát, Ngao Ngoan bị biển sét lửa bao phủ, cơ thể đen kịt bị biển lửa nuốt chửng!

Trong mơ hồ, chỉ có thể nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Ngao Ngoan!

Nhưng...

Sét và lửa liên tục xuất hiện, Ngao Ngoan bị khống chế chặt chẽ trong đó, căn bản không có cách nào thoát ra.

Mãi đến hơn mười phút sau, trong biển lửa không còn động tĩnh giãy giụa.

Trên mặt đất còn lại hai đống than đen.

Đột nhiên, một cơn gió nhẹ thổi qua, hai đống than đen hóa thành tro bụi, bị thổi bay sạch sẽ, không còn lại gì.

Thấy cảnh này, Lục Vũ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, từ từ đi tới.

Lúc này, mới phát hiện trên đất còn có một viên châu màu đen đỏ.

Ngay sau đó, Lục Vũ cảm thấy trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa...

Không biết đã qua bao lâu, Lục Vũ lại mở mắt ra.

Nhưng, trước mắt không phải là địa cung, mà là trong một chiếc xe tải kiểu cũ.

Chiếc xe tải rất xóc nảy, lắc lư tiến về phía trước trên con đường đất trong núi, tiếng "cạch cạch" liên tục vang lên.

Nhìn cảnh này, Lục Vũ nhíu chặt mày, quay đầu nhìn xung quanh, trong lòng càng thêm khó hiểu.

Chương 1259

Hắn ngồi ở hàng ghế sau, có thể thấy hàng ghế trước có một người đàn ông trung niên, trông quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Hơn nữa, người đàn ông trung niên mặc một chiếc áo dài thêu hoa cổ xưa, trông cực kỳ lạc lõng trong chiếc xe tải.

Tài xế mặc quân phục màu xanh lá, trông cũng có chút kỳ quặc.

Kỳ quặc nhất, vẫn là người ngồi bên cạnh hắn, mặc một chiếc áo hoodie màu đen che nửa khuôn mặt, trên đùi đặt một thanh cổ đao màu đen.

Thanh đao này, Lục Vũ rất quen thuộc, chính là Hắc Kim Cổ Đao mà hắn đã dùng một thời gian rất dài!

Lúc này, người đàn ông trung niên ở ghế phụ phía trước quay đầu lại liếc nhìn Lục Vũ, nói: "Tỉnh rồi à?

Cậu cứ ngủ thêm một lát đi, ít nhất cũng phải hai tiếng nữa mới đến nơi, đến lúc đó có việc cho các cậu bận rộn đấy." Lục Vũ ngẩn người, lúc này mới chú ý thấy người đàn ông trung niên đang ôm một con chó trắng nhỏ trong lòng.

Nhìn lại diện mạo, gần như là một khuôn đúc ra với Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà!

Ngay sau đó, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, buột miệng nói: "Cẩu Ngũ gia!

Sao tôi lại ở đây?" Cẩu Ngũ gia, chính là Cẩu Ngũ gia của Lão Cửu Môn năm xưa, ông nội của Ngô Tà!

Người đàn ông trung niên quay đầu lại cười với Lục Vũ, nói:

“Không tệ, không tệ, ngủ một giấc mà còn ngủ ra lễ phép, giữ vững, giữ vững nhé.

Nhưng có phải cậu ngủ mơ không, đi đâu cũng không biết nữa à?” Nghe câu này, Lục Vũ lại ngẩn người.

Hắn nhìn vào gương chiếu hậu, trong gương là chính mình, tướng mạo không có vấn đề gì, chỉ là trên người mặc bộ đồ ngắn của thế kỷ trước, trên đùi còn đặt một cây gậy ngắn.

Lại xuyên không?

Không giống...

Cảm giác này, sao giống như chuyện đã từng xảy ra ở Quy Khư?

Rất lâu trước đây, khi ở Quy Khư, hắn từng ngất đi, sau đó có một giấc mơ kỳ lạ, trong đó hắn cùng Trương Khởi Linh, Trương Bách Xuyên cùng nhau thám hiểm Quy Khư.

Chờ đã...

Lục Vũ nhìn kỹ lại, phía trước có Ngô Lão Cẩu, bên cạnh là...

Trương Khởi Linh?

Quay đầu nhìn lại, chiếc xe đang chạy trên con đường núi quanh co, hai bên đều là núi non hùng vĩ.

Giây phút này, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

E rằng, đây là đang trên đường đến Tứ Cô Nương Sơn!

Lúc này, Cẩu Ngũ gia ở hàng ghế trước, cũng chính là Ngô Lão Cẩu dường như đã nhận ra sự khác thường của Lục Vũ, nhìn qua gương chiếu hậu, thuận miệng nói: “Cừu Ngạn, sao thế, sắc mặt khó coi vậy?” Cừu Ngạn!

Quả nhiên!

Khớp rồi!

Cái tên Cừu Ngạn, chính là cái tên Lục Vũ từng dùng.

Và cái tên này, đi cùng với "hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử" ở Tứ Cô Nương Sơn...

Hít một hơi...

Dù sao đi nữa, Lục Vũ cũng không hoảng loạn, chỉ lắc đầu, thuận miệng lái sang chuyện khác: "Không sao, chỉ là hơi say xe.

Cái đó, Ngô Lão Cẩu, bên kia có những ai đến rồi?" "Ai, vẫn là không biết lễ phép như vậy." Ngô Lão Cẩu ở hàng ghế trước thở dài, lắc đầu, cười khổ nói: "Cơ bản đều đến cả rồi, Trương Đại Phật Gia thì đến từ sớm, Nhị Nguyệt Hồng cũng ở đó...

Người của Lão Cửu Môn, trừ chúng ta chưa đến, còn lại đều đã đến." Quả nhiên, là hành động lần đó!

Lục Vũ trong lòng bừng tỉnh, quay đầu liếc nhìn người trẻ tuổi im lặng bên cạnh.

Chiếc áo hoodie che khuất nửa khuôn mặt anh ta, Lục Vũ có chút tò mò, không nhịn được vén mũ áo lên, thấy Trương Khởi Linh đang nhắm mắt bên trong.

"Trông thật thanh tú, không biết con gái nhà ai có phúc." Không hiểu sao, Lục Vũ đột nhiên nói một câu với Trương Khởi Linh.

Đáng tiếc, Trương Khởi Linh không để ý đến hắn.

Phía trước, Ngô Lão Cẩu nhếch miệng cười, nói: "Cậu đừng trêu nó nữa, chuyện ở Tứ Cô Nương Sơn, phải dựa vào hai cậu đấy, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, kẻo đến nơi lại không quen." "Không sao cả." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, cũng không day dưa, cũng không nói gì thêm, chỉ xoay người, đầu dựa vào lưng ghế trước, như vậy không

ai có thể thấy được biểu cảm của hắn, hắn cũng có thể nhìn Trương Khởi Linh.

Ngô Lão Cẩu ở hàng ghế trước thấy Lục Vũ không còn động tĩnh, cũng không nói gì, trên xe ngoài tiếng "cạch cạch", cũng không có âm thanh nào khác...

Không biết đã qua bao lâu, chiếc xe xóc nảy dữ dội một trận, rồi từ từ dừng lại.

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, đang ở dưới chân một ngọn núi.

Chương 1260

Trông có vẻ, chính là Tứ Cô Nương Sơn mà hắn đã đến trước đây!

Thấy Lục Vũ tỉnh, Ngô Lão Cẩu cười cười, nói: "Được rồi, phía trước không có đường, ngựa đã chuẩn bị xong, đi thôi." "Sáng mai đến nơi, rồi nói chuyện khác." Nghe lời của Ngô Lão Cẩu, Lục Vũ cũng không nói gì, tự mình xuống xe, lên ngựa.

Ba người, cùng mấy người dẫn đường, thêm mấy con ngựa thồ, men theo con đường nhỏ trong núi, tiếp tục đi về phía trước.

Một ngày sau, cuối cùng cũng đến được đích!

Trong rừng núi, một khoảng đất trống lớn đã được đốn hạ, xây dựng một khu cắm trại giống như một ngôi làng nhỏ.

Vô số lều quân dụng hình vuông, xung quanh còn có người tuần tra canh gác, người qua kẻ lại, bận rộn.

Sau khi mấy người xuống ngựa, liền đi theo Ngô Lão Cẩu vào khu cắm trại, đi đến khu vực trung tâm nhất.

Những người xung quanh thấy Ngô Lão Cẩu, đa số đều gật đầu chào, người dạn dĩ thì gọi một tiếng Cẩu Ngũ gia, cười ha hả chào hỏi vài câu.

Chẳng bao lâu sau, mấy người đi vào chiếc lều lớn ở giữa.

Người trong lều lớn không nhiều, ở giữa có một chiếc bàn lớn, xung quanh bàn đứng mấy người.

Một người đeo nhị hưởng hoàn, trông chính là Trương Đại Phật Gia, một bà cô trung niên vẫn còn nét quyến rũ, chính là Hoắc Tiên Cô mà Lục Vũ từng tiếp xúc.

Bên cạnh Hoắc Tiên Cô, là một người đàn ông trung niên mặt đầy vẻ âm hiểm, chính là Trần Bì A Tứ thời trẻ.

Mấy người vây quanh bàn, dưới ánh đèn, nhìn chằm chằm vào bản đồ vẽ tay ở giữa bàn.

Nội dung trên bản đồ, trông chính là bản đồ kết cấu của Tứ Cô Nương Sơn.

Thấy Ngô Lão Cẩu và mấy người họ đến, hai bên đều chào hỏi nhau.

Chỉ là Trương Đại Phật Gia thấy Lục Vũ và Trương Khởi Linh, không có sắc mặt tốt, chỉ gật đầu một cái, coi như đã gặp.

Người duy nhất trong mấy người còn tỏ ra nhiệt tình, chính là Hoắc Tiên Cô.

Sau vài câu khách sáo đơn giản, Hoắc Tiên Cô lên tiếng nói: "Địa hình cửa vào chính là như vậy, các vị tự xem đi." Lục Vũ, Trương Khởi Linh, Ngô Lão Cẩu ba người đứng bên bàn, nhìn kỹ.

Lục Vũ trong lòng đã hiểu rõ, bản đồ này chính là địa hình vừa mới tiến vào Tứ Cô Nương Sơn.

Lối vào phía trước, thông đạo phía sau, hố sâu, và căn phòng "bàn sắt" ở sâu bên trong, trên đó đều đã được đánh dấu.

Tất nhiên, cũng chỉ đánh dấu đến đó, còn lại thì không.

Đúng như lời Giải Vũ Thần đã nói trước đó, hành động của Lão Cửu Môn thất bại thảm hại, không hề giải mã sâu hơn bí ẩn của Tứ Cô Nương Sơn.

Lục Vũ nhìn bản đồ, lại nhìn những người khác.

Rất đáng tiếc, không phát hiện ra "người đó" mà hắn tò mò.

"Địa hình đại khái là như vậy." Đợi một lát, Trương Đại Phật Gia

lên tiếng phá vỡ sự im lặng, bình tĩnh nói: “Vấn đề hiện tại là, bên trong đầy rẫy thi miết, vào một người chết một người.

Vì tấm bản đồ này, đã chết rất nhiều người.” “Vậy nên, các vị có ý kiến gì?” Lục Vũ không vội nói, vẫn nhìn bản đồ.

Ngô Lão Cẩu cũng đang nhìn chằm chằm bản đồ, vẻ mặt khó xử.

Còn Trương Khởi Linh, hoàn toàn là một “bình đựng dầu”, không nói một lời, dường như không biết gì cả.

Lúc này, Trần Bì A Tứ đột nhiên lên tiếng, nói: “Theo tôi thấy, cứ để họ vào xem thử.

Xem được gì thì hay đó, ở đây nhìn mãi cũng không nghĩ ra được cách gì, các vị thấy sao?” “Vẫn là đừng quá vội vàng.” Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Trần Bì A Tứ, cười ha hả nói: “Chúng ta là dân giang hồ, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, phải tìm hiểu rõ ràng chuyện gì đã rồi mới nói.” “Huống chi, đường xa mệt mỏi, ngay cả một ngụm nước nóng cũng chưa được uống...” “Được, được, tôi rót cho Ngũ gia một ly nước.” Trần Bì A Tứ nói một câu đầy mỉa mai, nhưng vẫn đi sang một bên, rót cho Ngô Lão Cẩu, Lục Vũ, Trương Khởi Linh ba ly nước.

Trong lúc ba người uống nước, Hoắc Tiên Cô và Trương Đại Phật Gia liếc nhau, mới thực sự giới thiệu tình hình hiện trường.

“Không đùa nữa, vị trí đã xác định, nhưng nơi đó không dễ lên.” “Một bên là vách núi dựng đứng, bên dưới chỉ có một con đường nhỏ rộng một mét, Ngũ gia ngài biết rồi, tôi không nói nhiều nữa.” Lúc Hoắc Tiên Cô nói, ngoài việc chỉ vào bản đồ, thì chỉ nhìn Trương Khởi Linh, rõ ràng là đang nói cho Trương Khởi Linh biết tiến độ hiện tại của họ.

Dù sao, Tứ Cô Nương Sơn là địa bàn của Trương gia, cho anh ta

biết tình hình hiện tại, cũng giúp ích cho hành động tiếp theo của họ...

"Trên con đường đó, Phật gia đã cho người đóng đinh tường, kéo dây xích, cũng không có gì nguy hiểm." "Nhưng, cái hang đó cách con đường nhỏ bên dưới gần hai mươi mét." "Người bình thường, mang theo trang bị lên, chỉ một đoạn đó đã mệt gần chết, muốn vào trong nữa, cũng phải nghỉ ngơi mười, hai mươi phút." "Thêm nữa, lối vào phía trên rất nhỏ, chỉ có thể chứa được khoảng mười người, còn phải khom người mới chui vào được." "Đối phó với đám thi miết đó, bộ áo giáp sắt mà Ngũ gia lần này mang đến, chỉ cần mặc vào là không có vấn đề gì, thi miết không chui vào được." "Ngoài thi miết, loại cỏ lạ kia vẫn phải cẩn thận.

Tuy áo giáp sắt có lẽ có thể chống đỡ, nhưng thứ đó chui vào cơ thể người, không có lỗ nào không vào, còn độc hơn cả thi miết!" Lục Vũ nghe, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Tuy áo giáp sắt là gì hắn không biết, nhưng thi miết và cỏ lạ, hắn rất quen thuộc, một mồi lửa đốt hết là xong.

Cỏ lạ, cũng chính là thất sát phệ hồn cự, chính là thứ mà trước đây hắn đã đốt cháy bằng một mồi lửa.

"Nói đi, có ý tưởng gì, cứ nói ra, đừng lãng phí thời gian." Im lặng hồi lâu, Trương Đại Phật Gia không nhịn được thúc giục một câu.

Ngô Lão Cẩu mặt lộ vẻ khó xử, nhíu mày nói: "Coi như cũng gần xong rồi, giúp tôi chuẩn bị một bộ đồ, tôi lên xem thử." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Cỏ gì, một mồi lửa đốt đi là xong, cần gì phải phiền phức như vậy." Trần Bì A Tứ nhìn Lục Vũ như nhìn kẻ ngốc, nói: "Được đấy, cậu giỏi, cậu đi đốt đi, để tôi xem cậu đốt xong giải thích thế nào!

Thật nực cười, cậu tưởng mình có ý hay à?" Lục Vũ tự nhiên sẽ không nể mặt Trần Bì A Tứ, thản nhiên nói: "Giải thích, tôi giải thích

cái gì?

Chương 1261

Đốt thì đốt rồi, thì sao nào?

Hơn nữa, tôi đưa ra ý kiến còn sai à?

Sao nào, ông có ý kiến gì?" Thấy hai người sắp cãi nhau, Ngô Lão Cẩu vội ho hai tiếng, ra mặt giảng hòa, giải thích: "Cừu Ngạn, chuyện là thế này.

Trong hang còn có rất nhiều bạch thư thời Chiến Quốc chưa mang ra, lỡ như đốt hỏng thì tiếc lắm." Nói xong một câu, Ngô Lão Cẩu cũng không quan tâm người khác nghĩ gì, nói thẳng: "Chuyện này tôi thấy cứ thế này, tôi dẫn hai người họ, chúng ta ba người, thêm hai thuộc hạ nữa, đủ năm người vào xem tình hình." "Đến lúc đó, phiền Hoắc tiên cô ở ngoài hỗ trợ, lỡ có chuyện gì, nhắc nhở một tiếng, thế nào?" Ngô Lão Cẩu không phải lần đầu đến Tứ Cô Nương Sơn, thực tế hành động này đã bắt đầu được mấy tháng.

Khi tìm thấy hang động đầu tiên, Ngô Lão Cẩu đã ở hiện trường, cũng là ông ta phát hiện ra tình hình trong hang đầu tiên.

Nếu không phải quay về đón Lục Vũ và Trương Khởi Linh, tiện thể mang một số trang bị trở lại, ông ta cũng sẽ không xuống núi.

Ngô Lão Cẩu giảng hòa như vậy, những người khác cũng không có ý kiến gì.

Trương Đại Phật Gia lập tức sắp xếp người chuẩn bị đưa mấy người họ lên.

Nhân lúc này, Ngô Lão Cẩu kéo Lục Vũ và Trương Khởi Linh sang một chiếc lều khác bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Cừu Ngạn, tôi đã nói với cậu rồi mà, lên núi rồi đừng cãi nhau với người khác, đặc biệt

là đừng chọc vào Trần Bì A Tứ, cậu thì hay rồi, vừa đến đã đối đầu với hắn." "Phải, tôi biết Trần Bì A Tứ không phải thứ gì tốt đẹp, nhưng không chịu nổi hắn ra tay độc ác, hơn nữa có lúc không nói đạo nghĩa.

Cậu nói xem nếu chúng ta làm việc bên trong, hắn ở ngoài giở trò xấu, chẳng phải là rước phiền phức vào người sao?" Lục Vũ nghe, bất đắc dĩ lắc đầu: "Không phải tôi gây sự với hắn, thực sự là hắn nói năng không ra gì." "Suỵt..." Nghe thấy có động tĩnh ngoài lều, Ngô Lão Cẩu lập tức đi đến bên lều, qua tấm rèm cẩn thận nhìn, xác định không có ai nghe lén mới quay đầu lại nói với Lục Vũ: "Lúc này, mọi chuyện dĩ hòa vi quý.

Có chuyện gì, chúng ta nói riêng với nhau là được, được không." "Được thôi." Lục Vũ thuận miệng đáp một tiếng, đột nhiên lại nói một câu, khiến Ngô Lão Cẩu toát mồ hôi lạnh.

"Người đó đâu, sao tôi không thấy người đó, nhân vật lớn đó sao lại không quan tâm thế?" "Người đó" trong miệng Lục Vũ, tự nhiên là người đã tổ chức "hoạt động trộm mộ lớn nhất lịch sử" này.

Giải Vũ Thần đã nói với hắn, người của "người đó" luôn ở hiện trường phụ trách chỉ huy.

Nhưng trong lều vừa rồi, Lục Vũ không thấy sự tồn tại của "người đó".

Ngô Lão Cẩu mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm Lục Vũ, không nói một lời.

Lúc này, Trương Khởi Linh, người nãy giờ chưa nói một câu nào, đột nhiên lên tiếng: "Người đó rất quan tâm, nên đã tự mình lên đó rồi." Ể?

Lục Vũ khẽ ngẩn người, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Đang định nói gì đó thì Trương Khởi Linh đã lại lên tiếng, giọng không chút cảm xúc: "Chuyện của người đó cậu không cần lo, thực lực của người đó cũng hơn xa cậu.

Lúc này, ngoan ngoãn nghe lời người đó, cậu còn có thể sống lâu hơn một chút." Lục Vũ nhìn Trương Khởi Linh, do dự một chút, từ từ đi đến trước mặt anh ta, nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh một lúc lâu, lúc này mới lại lên tiếng: "Hóa ra cậu không phải người câm." "Nói xem, có phải cậu quen biết người đó không?" Trương Khởi Linh liếc nhìn Lục Vũ, thu lại ánh mắt, có phần bất đắc dĩ lắc đầu, tự mình mân mê thanh Hắc Kim Cổ Đao trên đùi.

"Cho tôi mượn đao chơi một lát đi." Lục Vũ đột nhiên lại nói một câu.

Đáng tiếc, Trương Khởi Linh lại như bị mất kết nối, cũng không để ý đến hắn.

Điều này khiến Lục Vũ rất bất lực, hắn vốn còn muốn nhân cơ hội hỏi Trương Khởi Linh thêm một số chuyện.

Dù sao, cơ hội như thế này không nói là ngàn năm có một, nhưng cũng không kém là bao.

"Được rồi, đừng quậy nữa, có người đến rồi." Ngô Lão Cẩu nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vội vàng nhắc nhở một câu.

Tiếng nói vừa dứt, đã có người vén rèm lên, nói: "Ngũ gia, đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát rồi." "Được." Ngô Lão Cẩu thuận miệng đáp một tiếng, gọi Lục Vũ và Trương Khởi Linh đi thẳng ra ngoài, đi một mạch ra khỏi khu cắm trại.

Lục Vũ đi cuối cùng trong ba người, vừa quan sát tình hình xung quanh, vừa thử cử động tay chân.

Pháp khí trên người không có, thuật pháp cũng yếu đi một chút, chỉ

mạnh hơn người thường một chút, giống hệt tình hình ở "Quy Khư" trước đây.

Giấc mơ này, quá kỳ lạ, cho người ta cảm giác rất chân thực, như thể là trải nghiệm của chính mình.

Chẳng lẽ, đây chính là trải nghiệm của mình trong quá khứ?

Lục Vũ trong lòng nghĩ, mấy người đi một mạch, chẳng bao lâu sau, đã ra khỏi khu cắm trại, men theo một con đường đất chật hẹp, từ từ đi về phía vách núi.

Hoắc Tiên Cô đã đợi ở đó, thấy mấy người họ đến, liền nói: "Đồ đạc đã cho người kéo lên rồi, như vậy lúc chúng ta lên sẽ nhẹ nhàng hơn một chút." Ngô Lão Cẩu gật đầu, cười cảm ơn: "Lần này phiền tiên cô rồi." Nói qua loa vài câu, mấy người đã đến con đường nhỏ trên vách núi, đi dọc theo con đường một lúc, liền thấy phía trước có mấy người đang đợi.

Ngô Lão Cẩu mắt tinh, nhíu mày, nói: "Sao Trần Bì cũng ở đây?" Câu nói của Ngô Lão Cẩu vừa dứt, Trần Bì A Tứ đã nhếch miệng cười, nói: "Sao thế, thấy tôi có chút bất ngờ à?" Thấy Ngô Lão Cẩu không nói gì, Trần Bì A Tứ lại tiếp tục: "Tứ gia tôi đây mềm lòng, sợ các vị xảy ra chuyện, nên qua đây hỗ trợ một chút, cũng để tiên cô một mình không quán xuyến hết." Ngô Lão Cẩu híp mắt, không để ý đến Trần Bì A Tứ, chỉ quay đầu liếc nhìn Lục Vũ, lại nháy mắt, ra hiệu cho hắn đừng gây chuyện.

Ông ta không quay đầu thì thôi, vừa quay đầu, liền thấy trên mặt Lục Vũ mang theo nụ cười cổ quái.

"Cũng phải, có Hoắc tiên cô hỗ trợ, cũng để ông không xảy ra chuyện." Lục Vũ đột nhiên nói một câu.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ lập tức trầm xuống, lạnh lùng nhìn Lục

Vũ, nhưng lại nói với Ngô Lão Cẩu: "Cẩu Ngũ gia, người dưới trướng của mình, vẫn nên trông cho kỹ, nếu ngài không trông được, tôi giúp ngài!" Lần này, không khí lập tức lại có chút căng thẳng.

Chỉ là ngay lúc này, Hoắc Tiên Cô lạnh lùng nói một câu: "Người đó đang đợi ở trên, các người có bản lĩnh thì bây giờ đánh đi, không đánh được thì ngoan ngoãn mau lên, đừng lãng phí thời gian!" Câu nói này, lập tức khiến Trần Bì A Tứ hết giận, nhếch miệng cười: "Đùa chút thôi mà, Hoắc tiên cô hà tất phải nói những lời như vậy.

Thôi vậy, tôi Trần Bì là người ngoài, vẫn là mau lên, kẻo bị người ta nói..." Nói rồi, Trần Bì A Tứ nắm lấy dây thừng, quấn một vòng quanh eo, rồi dùng sức kéo.

Đầu kia của dây thừng treo một chuỗi chuông, kéo một cái, phía trên "leng keng leng keng" vang không ngớt, lập tức có người kéo dây thừng, đưa Trần Bì A Tứ từ từ lên cao.

Nhìn Trần Bì A Tứ đi lên, Ngô Lão Cẩu lại liếc nhìn Lục Vũ, thấy hắn hăm hở muốn thử, liền có chút đau đầu nói: "Cậu đừng vội lên, tôi lên trước, tiếp theo là anh bạn câm Trương, cậu lên cuối cùng, đừng vừa lên đã đánh nhau.

Người đó ở trên, lúc này xé rách mặt mũi không thích hợp." "Chỉ cần hắn không nói bậy, tôi chắc chắn không nói gì." Lục Vũ nhún vai, thuận miệng nói một câu.

Chương 1262

Hắn trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Vốn định nhân cơ hội này gây chuyện với Trần Bì A Tứ, làm kinh động "người đó", cũng tiện thể xem chuyện lần này rốt cuộc thế nào.

Dù sao, từ những gì hắn tra được trước đây, Trần Bì A Tứ có qua lại với Uông gia, và cũng có chút qua lại với con chó kia, hoặc là Ngao Ngoan.

Nhưng bây giờ xem ra, muốn làm kinh động con chó kia và Trương Bách Xuyên, vẫn còn hơi khó.

"Tuổi trẻ khí thịnh, cũng là chuyện tốt." Hoắc Tiên Cô liếc nhìn Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Nhưng, nếu tính khí của cậu lớn hơn bản lĩnh, lần này cậu sẽ khó khăn đấy.

Chọc người, cũng chọc sai người rồi..." "Không có gì là chọc, chỉ là thấy hắn không thuận mắt." Lục Vũ thuận miệng nói một câu, rồi chuyển chủ đề, hỏi: "Nghe nói Hoắc phu nhân có một cô con gái, đã có nhà chồng chưa?

Lần này có đến Tứ Cô Nương Sơn không?" Sắc mặt Hoắc Tiên Cô lạnh đi, lạnh lùng liếc nhìn Ngô Lão Cẩu, cười lạnh nói: "Cẩu Ngũ gia, coi chừng chó của mình!" Câu nói này vừa dứt, vừa lúc người ở trên thả dây thừng xuống, Hoắc Tiên Cô không nói hai lời, mặt lạnh lùng, để người ta kéo mình lên.

Bên dưới, chỉ còn lại Ngô Lão Cẩu với vẻ mặt cạn lời nhìn Lục Vũ.

"Cậu muốn làm gì, muốn đắc tội hết người của Lão Cửu Môn à?" Ngô Lão Cẩu càng nghĩ càng đau đầu, không nhịn được tức giận nói:

“Cậu không thể để tôi bớt lo được à?

Lúc đến chúng ta đã nói rồi, làm xong việc lần này, tôi cho cậu lấy phần lớn, đến lúc đó cậu muốn đi đâu, tôi cũng không quản, cho dù cậu muốn tự mở cửa hàng, tôi cũng có thể tìm cho cậu một cửa tiệm ở Tinh Thành, mở rộng kinh doanh.” “Nhưng lần này, cậu phải kiềm chế một chút, đừng như uống phải thuốc súng...” “Cậu cũng học hỏi anh bạn câm Trương một chút, đây là địa bàn của nhà người ta, người ta còn chưa nói gì, cậu vội cái gì?” Ngô Tam Tỉnh chuyển chủ đề sang Trương Khởi Linh, Lục Vũ cũng quay đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt lại lờ mờ có một tia ưu sầu khó tả, cũng không biết anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì.

Thấy Lục Vũ cứ nhìn chằm chằm mình, Trương Khởi Linh hiếm khi lại lên tiếng, nói với Lục Vũ: “Cậu đi theo tôi.” Lục Vũ khẽ ngẩn người, đi theo sau Trương Khởi Linh, men theo con đường nhỏ đi về phía trước hơn mười mét, tránh xa những người khác.

Trương Khởi Linh nhìn Lục Vũ, khẽ thở dài, từ từ nói: “Hải Khách, cậu không thể cãi nhau với họ nữa, cãi nhiều, lỡ xảy ra chuyện, thì sẽ mất nhiều hơn được.” “Đường về cổ lâu, bất kể là cậu, hay là tôi, đều không còn nhớ nữa, lần này chúng ta nhất định phải tìm được chìa khóa, quay về cổ lâu.” “Nếu không, Chung cực sẽ loạn mất...” Chung cực!

Nghe thấy hai từ này, tim Lục Vũ đập mạnh một cái!

Chuyện này, hắn vô cùng tò mò!

Chung cực!

Vô số người đã nói về Chung cực, rốt cuộc nó là gì?

Trương Khởi Linh nói Chung cực sắp loạn, lại là ý gì?

“Chung cực là gì?” Lục Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi một câu, rồi lại hỏi tiếp: “Tại sao nhất định phải về cổ lâu?

Không về cổ lâu, thì không thể đến Trường Bạch Sơn à?” “Không có chìa khóa, đi thế nào?” Trương Khởi Linh liếc nhìn Lục Vũ, thờ ơ lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ đứng bên vách núi, nhìn ra xa những dãy núi trùng điệp, không biết đang nghĩ gì...

“Lần này, nếu có cơ hội quay về, cậu cũng cùng tôi quay về.” Hồi lâu, Trương Khởi Linh lại lên tiếng.

Chỉ nói một câu xong, lại lắc đầu: “Được rồi, cũng sắp đến lúc lên rồi...” Lục Vũ liếc Trương Khởi Linh một cái, đột nhiên đưa tay kéo cậu ta lại, nói: “Cậu đợi chút, Trương Bách Xuyên đi đâu rồi?

Tôi tìm cậu ta có chút việc, cậu có thể giúp tôi tìm cậu ta không?” Trương Khởi Linh hơi sững người, nhìn Lục Vũ chằm chằm.

Một lúc lâu sau, cậu ta mới lên tiếng: “Đừng quan tâm đến hắn, tôi bảo hắn đi lo việc khác rồi.” Dứt lời, cậu ta cũng chẳng buồn để tâm Lục Vũ nghĩ gì, quay lại đi mấy bước, nắm lấy sợi dây thừng rồi tự mình thoăn thoắt leo lên trên như một con khỉ, không cần người ở trên kéo.

Trong chốc lát, trên vách đá chỉ còn lại Lục Vũ và Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu vừa thấy Lục Vũ liền lập tức nắm lấy dây thừng, lườm hắn một cái sắc lẹm.

Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ đứng bên cạnh chờ đợi.

Một lát sau, Trương Khởi Linh đã vào trong sơn động, Ngô Lão Cẩu lại buộc dây thừng vào eo mình, dặn dò Lục Vũ: “Sau khi lên trên, cứ yên phận, đừng gây chuyện.” Nói xong, ông ta mới giật dây thừng, ra hiệu cho người bên trên kéo mình lên.

Lục Vũ nhìn theo, trong lòng khẽ thở dài, hoàn toàn không có cảm giác thoải mái nhẹ nhõm như vẻ bề ngoài.

Cảm giác vừa như mơ vừa như thật này thực sự rất kỳ lạ, ngay cả hắn cũng không thể giải thích rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Tuy nhiên, từ lời của Trương Khởi Linh, hắn vẫn có thể thu được một vài thông tin, đó là Trương Bách Xuyên có lẽ không ở đây.

Đợi một lúc, Ngô Tam Tỉnh cũng chui vào sơn động.

Lục Vũ bắt chước dáng vẻ của ông ta lúc trước, buộc chặt mình lại rồi rung chuông.

Hắn không vội, cũng không cần lãng phí thể lực, cứ để người bên trên kéo mình lên.

Sau khi lên đến nơi, hắn nhìn thấy một hang động sâu hun hút, giống hệt như những hang động hắn từng thấy.

Lúc này, có thể thấy một hàng người đang ngồi dọc theo rìa hang động, tất cả đều đang hút thuốc.

Cả hang động khói thuốc lượn lờ, ngửi vào còn có chút hăng.

Ngô Lão Cẩu đang tán gẫu với một người đàn ông trung niên trông rất nho nhã: "Này Tiểu Cửu Cửu, lát nữa ông với tôi vào trong xem thử thế nào?

Lỡ gặp phải chuyện gì, ông còn đỡ lưng cho tôi được." Tiểu Cửu Cửu, chính là gia tộc đứng thứ chín trong Lão Cửu Môn, Giải gia!

Người được Ngô Lão Cẩu gọi thân mật là Tiểu Cửu Cửu, cũng chính là Giải Cửu Gia trong lời đồn!

Chương 1263

Giải Cửu Gia đang lau súng, không ngẩng đầu lên mà đáp một câu: "Không đi." Dứt lời, ông ta lại ngẩng đầu liếc nhìn Lục Vũ một cái, rồi mới tiếp tục nói: "Ngũ gia, nghe nói thủ hạ của ông không tuân thủ quy củ, khiến Tứ gia rất không vui?" "Nói cho phải thì chuyện này không đến lượt tôi xen vào, nhưng đám anh em già chúng ta tụ họp lại được với nhau cũng không dễ dàng gì, bao nhiêu năm mưa gió cũng đã qua, hà tất phải tranh giành làm gì nữa?" "Coi như hắn muốn leo lên, cũng không thể coi Trần Bì là cái bậc thang được chứ?" "Hắn đấu lại Trần Bì sao?" "Cho dù hắn đấu lại được Trần Bì, ông ta có để cho hắn đấu thắng Trần Bì không?" "Theo tôi thấy, cứ tiễn người này xuống đi, đỡ phải rước phiền phức." "Thế nên tôi mới bảo ông cùng xuống với tôi, với bản lĩnh kín kẽ như nước của Tiểu Cửu Cửu ông, chuyện này có đáng là gì đâu?" Ngô Lão Cẩu lòng dạ sáng như gương, vừa nghe lời của Giải Cửu Gia đã hiểu ngay ngụ ý của ông ta, rằng Trần Bì A Tứ đã giở trò ở bên dưới, sắp xếp sẵn thủ hạ rồi.

Giải Cửu Gia nhìn Lục Vũ và Trương Khởi Linh, khẽ cau mày nói: "Một người tốt như vậy, lại cứ phải có cái miệng." Ngô Lão Cẩu nhe răng cười, nói: "Tiểu Cửu Cửu, lời này của ông nói ra thật mất hứng.

Tuy thằng nhóc này nói hơi nhiều, nhưng tay nghề làm việc thì không chê vào đâu được." Giải Cửu Gia vẫn nhìn Lục Vũ, đột nhiên vẫy tay: "Cừu Ngạn, cậu qua đây một lát, qua đây hút điếu thuốc." Lục Vũ vốn đang ngồi ở cửa động, nghe Giải Cửu Gia gọi liền lập tức đáp một tiếng, sáp lại gần, bắt chước giọng điệu chào hỏi lúc trước của Ngô Lão Cẩu, nói: "Tiểu Cửu Cửu, ông tìm tôi có việc gì à?" Một câu nói khiến cả Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia đều có chút

cứng họng.

Sau gần một phút im lặng, cuối cùng Giải Cửu Gia thở dài, lên tiếng: "Tôi với cậu không thân đến mức đó, cậu thôi đi." Câu này vừa dứt, Trương Khởi Linh không biết nghĩ gì, đột nhiên xen vào một câu: "Cậu ta gọi ông là Tiểu Cửu Cửu, ông không thiệt đâu." Ngay lúc này!

Trong sơn động đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết!

Mấy người vốn đang nói đùa tếu táo lập tức không còn tâm trạng đâu mà nói nhảm nữa!

Ngô Lão Cẩu đứng gần lối vào nhất, thò đầu nhìn vào, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, quát lên: "Bên dưới có chuyện rồi, không kịp mặc trang bị, mau rút lui!" Lời còn chưa dứt, đột nhiên một lọn tóc đen từ cuối đường hầm chui ra, tức thì đâm vào miệng một tên thủ hạ đang đứng gác ở cửa!

Cảnh tượng kinh người khiến mấy người đều ngây ra một lúc.

Ngô Lão Cẩu càng gầm lên: "Cả đám còn đứng ngây ra đó làm cái quái gì, mau rút ra ngoài!" Lúc này, Giải Cửu Gia đã phản ứng lại, họng súng lập tức chĩa vào tên thủ hạ bị tóc chui vào miệng, tức thì bóp cò!

Chỉ nghe một tiếng "pằng", cổ tên thủ hạ kia ngoẹo đi, ngã vào trong sơn động!

Ngay khoảnh khắc hắn ta ngã vào, Ngô Tam Tỉnh cũng hành động, một con dao găm trực tiếp đâm vào người một tên thủ hạ bên cạnh.

Tiếp đó, ông ta đẩy mạnh một cái, tên thủ hạ kia cũng rơi xuống hố sâu bên trong!

Động tác của ông ta liền mạch, cực kỳ nhanh chóng!

Khi còn định ra tay với tên thủ hạ tiếp theo, Trương Khởi Linh đột

nhiên đưa tay ngăn Ngô Lão Cẩu lại, trầm giọng nói: "Đợi đã, không đúng." Dao găm của Ngô Lão Cẩu đã đâm ra, lúc này căn bản không thể thu lại được.

Khoảnh khắc dao găm đâm vào người tên thủ hạ bên cạnh, chỉ thấy trong mắt hắn ta lóe lên một tia sáng đỏ kỳ dị!

Ngô Lão Cẩu giật nảy mình, ngay cả dao găm cũng không màng tới, vội vàng lùi lại mấy bước!

Chỉ trong nháy mắt, ánh đỏ trong mắt tên thủ hạ càng lúc càng sáng, giống như ánh lửa, không ngừng nhảy múa!

"Ngô Lão Cẩu, mau lùi lại!" Lục Vũ chợt nghĩ đến một khả năng, vội vàng hét lớn với Ngô Lão Cẩu.

Lần này, Ngô Lão Cẩu nghe lời Lục Vũ, khom người vội vàng lùi về sau.

Lùi được khoảng một mét, liền nghe một tiếng "phụt", cơ thể tên thủ hạ kia kịch liệt run rẩy!

Thậm chí nhãn cầu cũng lồi cả ra, trông như sắp văng ra khỏi hốc mắt!

Ngô Lão Cẩu mắt không chớp nhìn chằm chằm hắn ta, cẩn thận đề phòng.

Cùng lúc đó, Hoắc Tiên Cô và Giải Cửu Gia thúc giục đám thủ hạ mau chóng lui ra!

Ngay khi mấy tên thủ hạ vừa nhường đường, Giải Cửu Gia định gọi Ngô Lão Cẩu cũng rút lui theo, tên thủ hạ ở cửa động đột nhiên há miệng.

Ngay sau đó, một luồng lửa lóe lên, cả người hắn ta bốc cháy!

Trong nháy mắt đã biến thành một quả cầu lửa khổng lồ!

Chẳng mấy chốc, tên thủ hạ đã cháy thành một đống than… Nhân lúc này, Ngô Lão Cẩu lại vội vàng gọi Giải Cửu Gia, Hoắc Tiên Cô, Lục Vũ, Trương Khởi Linh, mấy người họ đều chui vào trong bộ đồ da sắt!

Bộ đồ da sắt này chính là để chuyên phòng ngừa Thi miết và "Thất Sát Phệ Hồn Cự".

Lúc này mấy người cũng không quá hoảng loạn, chỉ là ai nấy tâm trạng đều có chút khó chịu.

Đợi một lát, Giải Cửu Gia lên tiếng: "Ngô Lão Cẩu, bên dưới xảy ra chuyện gì vậy?" Ngô Lão Cẩu đứng bên cạnh, nhưng sau khi mặc đồ da sắt vào cũng không thể nhìn thấy bên trong động rốt cuộc thế nào, chỉ có thể nói giọng ồm ồm: "Không chắc chắn, phải xuống xem mới biết được." Câu này vừa dứt, bên ngoài hang động vang lên tiếng gọi của mấy người.

Tiếp đó, Trương Đại Phật Gia xuất hiện ở cửa động.

Nhìn thấy cảnh tượng tan hoang trong sơn động, sắc mặt Trương Đại Phật Gia biến đổi, ông ta trừng mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, nói: "Ai cho các người phóng hỏa!" Lời thì nói với Ngô Lão Cẩu, nhưng ánh mắt của Trương Đại Phật Gia lại vô tình hay hữu ý liếc về phía Lục Vũ.

"Không phải chúng tôi phóng hỏa." Ngô Lão Cẩu nói giọng ồm ồm: "Không biết đã xảy ra chuyện gì, thứ bên trong chạy ra ngoài, Thi miết trực tiếp chui vào cơ thể thủ hạ." "Ông nói thật chứ?" Trương Đại Phật Gia ánh mắt đầy nghi ngờ, nhìn Lục Vũ một cái, ánh mắt lại rơi trên người Ngô Lão Cẩu, cau mày nói: "Bên dưới thế nào, có những ai ở dưới đó?

Cậu ta sao rồi?" "Không biết, chúng tôi còn chưa kịp xuống." Ngô Lão Cẩu nói một câu, gắng sức nhích người về phía cửa động, thò

đầu nhìn xuống: “Bên dưới không có ánh lửa, cũng không có động tĩnh gì, chắc không có chuyện gì lớn.” “Hơn nữa, Trần Bì ở dưới đó, gặp phải chuyện gì, chắc cũng có thể ứng phó.” “Trần Bì ở dưới đó?

Cậu ta có ở dưới đó không?

Còn ai nữa?” Vẻ mặt Trương Khải Sơn có chút căng thẳng.

Người của Lão Cửu Môn không đáng tiền, chết thì cũng thôi.

Nhưng nếu người của ông ta chết, thì đối với Lão Cửu Môn mà nói, chính là tai họa ngập đầu!

Những người như họ đi trong bóng tối, có thể sống sót được hay không, đều là một dấu hỏi lớn!

Ngô Lão Cẩu không để ý đến Trương Khải Sơn, lại gắng sức nhích vị trí, nhoài người ra rìa động, nhìn kỹ một lúc rồi quay đầu lại nói: “Không có người, không có lửa, chắc là họ đang trốn bên trong, tôi xuống trước.

Chương 1264

Cừu Ngạn, giữ dây thừng cho tôi.” Vừa nói, Ngô Lão Cẩu vừa tìm thấy sợi dây thừng ở một bên, một đầu buộc vào bên ngoài bộ đồ sắt, đầu kia ném cho Lục Vũ, bảo hắn giữ lấy.

Lục Vũ mặc đồ sắt, động tác vô cùng chậm chạp, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể gắng sức giữ chặt, thả Ngô Lão Cẩu xuống.

Sau khi Ngô Lão Cẩu xuống, Lục Vũ cũng bắt chước, đi theo xuống.

Đây là lần thứ hai trong ký ức của Lục Vũ đến nơi này.

Lúc này, nhìn xung quanh, hắn mới phát hiện nơi đây không giống với những gì hắn từng thấy.

Khi hắn cùng Giải Vũ Thần, Vương Bàn Tử đến đây, nơi này đã chẳng khác gì một đống phế tích.

Nhưng bây giờ, trên các bức tường xung quanh, toàn là những cái lỗ nhỏ, trong lỗ còn có những con chuột bạch.

Giữa các lỗ còn có những bức bích họa màu sắc, sống động như thật, vô cùng rõ nét.

Tuy nhiên, những bức bích họa đó đều là hoa văn trang trí, không phải bích họa tự sự, cũng không nhìn ra được nội dung gì.

Trên mặt đất, vẫn gần giống như lúc hắn đến, đều là những cái vại gốm.

Có vài cái vại đã mở nắp, phần lớn còn lại vẫn được niêm phong.

Trên các vại gốm, được phủ một lớp ván gỗ dày, để họ có thể đi

dọc theo ván gỗ đến mật thất ở cuối cùng.

Lục Vũ nhìn sang hai bên, đột nhiên chú ý thấy sau khe hở của một cái vại gốm, có một miếng sắt nhỏ rơi ra.

Nhìn kỹ, đó chính là… Dịch Dung Lệnh!

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, gắng sức đưa tay ra, miễn cưỡng nhặt Dịch Dung Lệnh lên.

Ngô Tam Tỉnh ở một bên, thấy động tác của Lục Vũ, không khỏi cau mày hỏi: "Cừu Ngạn, cậu làm gì vậy?

Hả?

Đây không phải là lệnh bài cậu ta luôn mang theo người sao?

Sao lại ở trong tay cậu?" Trong lúc nói chuyện, Trương Khởi Linh cũng đã xuống theo.

Cậu ta liếc nhìn thứ trong tay Lục Vũ, cũng không nói nhiều, tự mình quan sát tình hình xung quanh.

Tiếp đó, Giải Cửu Gia, Hoắc Tiên Cô cũng từ trên đi xuống.

Hai người nhìn thấy lệnh bài, đều sững sờ, Hoắc Tiên Cô lập tức nói: "Lệnh bài của cậu ta sao lại ở đây, cậu ta xảy ra chuyện rồi sao?" Một bên, Giải Cửu Gia thì giơ đèn pin, chiếu vào cửa mật thất đối diện, nói: "Cửa đang đóng, cậu ta và Trần Bì chắc đều đang trốn ở bên trong, đừng lãng phí thời gian nữa, mau qua xem." Lục Vũ cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm "Dịch Dung Lệnh", trong lòng thầm suy tính.

Thứ này xuất hiện ở đây, tuyệt đối không phải điềm tốt.

E rằng không phải "cậu ta", thì là Trần Bì A Tứ, hoặc là có ai đó bên trong đang giấu đầu hở đuôi.

Nếu không, tuyệt đối không cần dùng đến thứ này.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Ngô Lão Cẩu đã bước những bước chân nặng nề, từng chút một đi về phía mật thất đối diện.

Bộ đồ sắt vừa di chuyển, tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt, nghe thật phiền phức.

Nhưng không thể phủ nhận, bộ đồ sắt quả thực có thể ngăn chặn đám "Thất Sát Phệ Hồn Cự" và Thi miết vương.

Đi được một lúc, Ngô Lão Cẩu đã đến đối diện, lại giẫm lên thang dây, gắng sức leo lên.

Sau ông ta, Lục Vũ và mấy người khác cũng từ từ leo lên.

Ngô Lão Cẩu gõ cửa, bên trong không có tiếng trả lời.

Do dự một chút, ông ta quay đầu nhìn Giải Cửu Gia, nói: "Lão Cửu, ông thấy thế nào?" "Xảy ra chuyện rồi…" Giải Cửu Gia thấp giọng nói một câu, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Cái cửa đá này, ông ta biết rất rõ, chỉ có thể mở từ bên trong, không thể mở từ bên ngoài.

Đợi một lát, ông ta đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Nghe nói cậu là người Bắc phái, còn học không ít công phu của Phát Khâu Thiên Quan, cái cửa này cậu có thể mở được không?" "Mở thì mở được, chỉ là tôi e các người không muốn dùng cách của tôi đâu." Lục Vũ thuận miệng nói một câu.

Đương nhiên, hắn cũng đã phát hiện ra vị trí cơ quan, chỉ là lúc này không vội nói ra, hắn còn phải xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra đã.

Nghe lời hắn, Hoắc Tiên Cô cau mày nói: "Mấy chuyện phá cửa, cạy cửa thì đừng nói, làm việc ở đây phải hết sức cẩn thận, lỡ làm hỏng kết cấu sơn động, thì đúng là được không bằng mất." Nói rồi, Hoắc Tiên Cô lại quay đầu nhìn lại một cái.

Phía sau, lại có một người mặc đồ sắt, đang gắng sức đi về phía bọn họ, trông có vẻ là Trương Đại Phật Gia.

Lục Vũ cũng nhìn theo một cái, xác định là Trương Đại Phật Gia xong, cũng không nói gì, chỉ đi sang bên cạnh vài bước, vừa vặn che khuất vị trí cơ quan.

Đợi một lát, người mặc đồ sắt kia cũng đã đến gần, chính là Trương Khải Sơn, Trương Đại Phật Gia.

Ông ta nhìn cửa đá, lại gõ cửa đá, vẫn không nhận được phản hồi gì.

Chương 1265

Im lặng một chút, Trương Đại Phật Gia quay đầu "nhìn" về phía Ngô Lão Cẩu, giọng ồm ồm nói: "Chuyện gì vậy, có phải họ đã kích hoạt cơ quan gì bên trong không?" "Ai mà biết được, Trần Bì làm việc trước nay không theo quy củ." Ngô Lão Cẩu lạnh lùng nói một câu.

Trương Đại Phật Gia hừ một tiếng, nói: "Bây giờ không phải lúc nội đấu." Giải Cửu Gia đột nhiên thở dài, giọng ồm ồm khuyên: "Lúc này đừng nói những chuyện đó nữa, vấn đề bây giờ là làm sao để vào trong.

Trần Bì và cậu ta ở bên trong, lỡ xảy ra chuyện gì, mọi người đều không giải thích được." Ngô Lão Cẩu hiển nhiên cũng biết sự lợi hại của "cậu ta", trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: "Cái cửa đá này chúng ta trước đây đều đã thử qua, chắc chắn không cạy được, cũng không phá được, cách mà tôi có thể nghĩ ra bây giờ, chỉ có một." "Cách gì?" "Cách cũ." Ngô Lão Cẩu đưa tay chỉ xuống chân, loảng xoảng giẫm hai cái, tiếp tục nói: "Đào qua." Giọng nói vừa dứt, Trương Khởi Linh đột nhiên đi đến bên cạnh Lục Vũ, nói: "Tránh ra." Lục Vũ có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn nhích sang một bước, vừa vặn để lộ ra vị trí cơ quan.

Trương Khởi Linh không nói hai lời, ngón tay hoàng kim bên tay phải trực tiếp đâm vào vách tường.

Hai ngón tay dài lạ thường kéo một cái, chỉ nghe tiếng "rắc rắc", "rắc rắc" không ngừng vang lên.

Cánh cửa đá đang đóng chặt, từ từ mở ra.

Khoảnh khắc cửa đá mở, đột nhiên có một người từ bên trong lao ra, người đó loạng choạng mấy bước, suýt chút nữa thì ngã thẳng

xuống hố lớn, may mà níu được bộ đồ sắt của Ngô Lão Cẩu, mới miễn cưỡng đứng vững được.

Lục Vũ liếc nhìn, người đi ra chính là Trần Bì A Tứ.

Lục Vũ lại nhìn vào thắt lưng của ông ta, không hề có Dịch Dung Lệnh.

Trần Bì A Tứ không mặc đồ sắt, lúc này cũng đang đứng sát bên Ngô Lão Cẩu, thấp giọng nói: "Xảy ra chuyện rồi." "Còn cần ông nói sao?

Xảy ra chuyện gì?" Trương Khải Sơn có chút thô bạo ngắt lời Trần Bì A Tứ, lạnh lùng nói: "Cậu ta đâu?

Cậu ta thế nào rồi, đi đâu rồi?

Sao chỉ có một mình ông ra ngoài." "Đa tạ Trương Đại Phật Gia quan tâm." Trần Bì A Tứ nói giọng âm dương quái khí, rồi tiếp tục: "Tôi cũng muốn biết cậu ta đi đâu rồi, vừa hay tôi có một món nợ muốn tính với cậu ta!" "Tính nợ với ta?" Lúc này, một giọng nói đột nhiên từ trong cửa đá truyền ra.

Tiếp đó, một người từ bên trong đi ra, vẻ mặt vô cảm nhìn Trần Bì A Tứ.

Lục Vũ có thể thấy, khi người này đi ra, sắc mặt Trần Bì A Tứ cứng đờ, kinh ngạc vô cùng rõ ràng!

"Trùng hợp thật, ta cũng muốn tính nợ." Lại một giọng nói nữa từ trong cửa đá truyền ra, ngay sau đó lại một người nữa từ bên trong đi ra.

Hai người, trông giống hệt nhau!

Quan trọng hơn là, hai người này trông giống hệt người nhà họ Uông mà Lục Vũ từng thấy ở nhà kho số 11, không có một chút khác

biệt!

"Muốn tính nợ, sao có thể thiếu ta được?" "Đến đây, cùng nhau tính toán nào." "Ta cũng đến góp vui đây…" Chỉ trong vài câu nói, từng bóng người không ngừng từ trong cửa đá đi ra, trên cái bệ đá nhỏ hẹp, rất nhanh đã có thêm mười mấy "người nhà họ Uông" trông giống hệt nhau!

Sự thay đổi đột ngột khiến Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia và mấy người khác đều cảm thấy da đầu tê dại!

Trần Bì A Tứ càng dứt khoát trốn ra sau lưng "Ngô Lão Cẩu"!

"Ách Ba Trương, ông chưa từng nói sẽ có chuyện này." Cuối cùng, Trương Khải Sơn có chút không giữ được bình tĩnh, lạnh giọng nói một câu.

Tuy nhiên, ông ta vẫn không gọi Trương Khởi Linh, chỉ gọi là Ách Ba Trương.

Giọng nói vừa dứt, liền nghe "người nhà họ Uông" đầu tiên bước ra cười ha hả nói: "Ách Ba Trương cũng đến rồi sao?

Thật là trùng hợp, tộc trưởng vĩ đại của nhà họ Trương, lại đến cấm địa của gia tộc, thú vị, thú vị rồi đây." "Sao thế, giấu đầu hở đuôi, không dám ra gặp ta sao?" Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ mặc bộ đồ sắt, loảng xoảng đi về phía trước hai bước, rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

"Người nhà họ Uông" vẫn vẻ mặt thản nhiên, cười ha hả nhìn Trương Khởi Linh nói: "Ồ, bảo đao gia truyền cũng mang đến rồi, Trương tộc trưởng lần này chuẩn bị rất đầy đủ nhỉ.

Nhưng mà, chỉ với một thanh đao, mà muốn vào cấm địa gia tộc, Trương tộc trưởng có phải là hơi quá tự tin không?" "Hơn nữa, cấm địa gia tộc, bản thân ngươi không thể đến, lại cứ phải để những kẻ

ngoại tộc này đến góp vui?" Nói đến đây, "người nhà họ Uông" thở dài, tỏ vẻ thất vọng không nói nên lời.

Lắc đầu, hắn ta lại tiếp tục nói: "Dù sao cũng là người nhà họ Trương, nể tình xưa, ta cũng không tính toán với ngươi.

Đi đi, mang bọn họ về đi, ta cứ coi như các ngươi chưa từng đến." Nghe lời của "người nhà họ Uông", Lục Vũ nhíu mày, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Trước đó, trước khi Trương Bách Xuyên tan thành tro bụi, hắn đã nói, Tứ Cô Nương Sơn là một thử thách mà hắn và Ngao Ngoan giao cho nhà họ Trương cùng Lão Cửu Môn.

Nếu nhìn như vậy, "người nhà họ Uông" là một phần của thử thách?

Trương Bách Xuyên và Ngao Ngoan cố ý để "người nhà họ Uông" trà trộn vào đội ngũ của mình, rồi lại để Trần Bì A Tứ vạch trần thân phận của "người nhà họ Uông"?

"Sao ngươi không đi?" Nghĩ đến đây, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Nói thì hay lắm, ngươi là ai vậy?" "Người của cậu ta đâu?

Bị ngươi ăn rồi à?" "Sao nào, biết biến ảo thuật, đã nghĩ mình thiên hạ vô địch rồi sao?

Tay nghề này của ngươi, trên cầu Thiên Kiều ngày nào chẳng thấy." "Ta là biến ảo thuật?

Ngươi nói ta là biến ảo thuật?

Lời này nói ra cũng có chút thú vị." "Người nhà họ Uông" nhe răng cười, nói: "Nghe giọng ngươi tuổi không lớn, chắc cũng chưa từng gặp ta, ta cũng không làm khó ngươi, ngươi tự mình chết đi, đỡ phải trở thành phân bón." Giọng nói vừa dứt, một "người nhà họ Uông" khác bên cạnh nói tiếp: "Ta đếm một phút, nếu ngươi không chết, vậy

chỉ có thể tiễn ngươi đi." "Đừng mà, ngươi tiễn hắn đi, ta tiễn ai đây?" Lại một "người nhà họ Uông" khác lên tiếng.

Ngay sau đó, lại một người nhà họ Uông khác lên tiếng: "Đừng vội, đừng vội, nhiều người thế này, chúng ta mỗi người một người…" Lời hắn còn chưa nói xong, tất cả "người nhà họ Uông" đều hét lên.

"Ta muốn người kia…" "Ta muốn người này…" "Ta muốn mụ đàn bà kia…" Trong lúc nói chuyện, một đám "người nhà họ Uông" từ từ áp sát Ngô Lão Cẩu, Lục Vũ và những người khác.

Trong số mấy người, Trương Khởi Linh đứng ở phía trước nhất, lúc này cậu ta lùi lại, những người khác cũng bị ép phải lùi lại.

Chương 1266

Chẳng mấy chốc, Trương Khởi Linh, Lục Vũ, Ngô Lão Cẩu, Hoắc Tiên Cô, Trần Bì A Tứ, Trương Khải Sơn sáu người đã bị bao vây chặt chẽ.

Thấy những "người nhà họ Uông" càng lúc càng gần, Trương Khởi Linh không lùi nữa, đột nhiên đưa tay cởi găng tay sắt, rồi dứt khoát một đao, rạch lòng bàn tay mình!

Lòng bàn tay đẫm máu tươi lập tức vỗ vào người mấy "người nhà họ Uông" gần mình nhất!

Hầu như ngay lập tức, mấy "người nhà họ Uông" kia bị định tại chỗ, không động đậy.

Ngay sau đó, mắt họ bắt đầu đỏ lên, cơ thể bắt đầu đỏ lên… Bùm!

"Người nhà họ Uông" đầu tiên bị bàn tay máu của Trương Khởi Linh vỗ trúng đột nhiên phát ra một tiếng nổ trầm, cơ thể trực tiếp nổ thành khói đen, bay về phía xa.

Từng "người nhà họ Uông" một, giống như phản ứng dây chuyền, toàn bộ đều nổ thành khói đen!

"Máu Kỳ Lân" còn có công dụng kỳ diệu như vậy sao?

Lòng Lục Vũ khẽ động, nhớ lại những thứ giống như Kì Si mà mình từng gặp trước đây.

Sớm biết vậy, lúc đó mình cũng dùng tay máu, một chưởng vỗ qua, một phát là giải quyết được vấn đề rồi.

Tuy nhiên, thứ giống Kì Si này rốt cuộc là gì, Lục Vũ vẫn chưa có manh mối.

Hơn nữa, hắn cũng phát hiện ra một vấn đề… Máu Kỳ Lân tuy có thể biến những thứ giống như "Kì Si" thành khói đen, nhưng cũng không thể khiến những thứ quỷ quái đó trực tiếp tan thành tro bụi!

Đám khói đen đó bay vào trong thạch thất, lượn một vòng rồi lại biến thành một "người nhà họ Trương" hoàn toàn không hề hấn gì.

Thêm một điều nữa, máu của Trương Khởi Linh lập tức thu hút đám "Thất Sát Phệ Hồn Cự".

Chỉ trong vài hơi thở, đã có những sợi lông đen của "Thất Sát Phệ Hồn Cự" từ dưới hố lớn vươn lên, rồi men theo bộ đồ sắt của Trương Khởi Linh, trực tiếp trói chặt hai chân cậu ta.

Thấy chúng còn định tiếp tục bò lên trên, Lục Vũ đột nhiên ra tay, một đao vung qua, trực tiếp chém đứt một đoạn "lông đen"!

Lục Vũ động tác không ngừng, ba hai nhát cởi bỏ bộ đồ sắt ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoạt động, một bước nhảy đến bên cạnh Trương Khởi Linh, đưa tay đoạt lấy Hắc Kim Cổ Đao, sau một hồi chém loạn xạ, số "người nhà họ Uông" đứng tại chỗ đã vơi đi quá nửa.

"Cuối cùng cũng không phải là yếu ớt như vậy." Người nhà họ Uông không hoảng không vội, nhe răng cười, nói với Lục Vũ: "Không ngờ ngươi cũng ở đây, vậy thì tốt rồi, đỡ cho ta phải đi tìm ngươi nữa.

Đến đây, để ta xem ngươi có thể làm được gì…" Rắc!

"Người nhà họ Uông" câu này còn chưa nói xong, Lục Vũ đột nhiên giơ tay, một luồng điện quang to bằng ngón tay từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh "người nhà họ Uông" thành khói đen.

Cảnh tượng này khiến Lục Vũ nhíu mày càng chặt hơn, không nhịn được nói: "Toàn là giả?

Đây là trò gì vậy?" "Giả làm thật thì thật cũng là giả." Một trong những "người nhà họ Uông" còn đứng đó nhe răng cười, nói: "Thật làm…" Một câu còn chưa nói xong, Giải Cửu Gia đột nhiên giơ súng lên!

"Pằng" một tiếng súng vang lên, "người nhà họ Uông" ngã xuống theo tiếng súng.

Giải Cửu Gia không dừng lại, liên tục nổ súng.

Chẳng mấy chốc, một băng đạn đã hết, trên hiện trường không còn một "người nhà họ Uông" nào đứng vững, toàn bộ đều biến thành khói đen, tan biến không dấu vết.

"Ách Ba Trương, ông nói sao?" Lúc này, Trương Khải Sơn ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

"Tôi đi xem thử." Trương Khởi Linh im lặng một lát, cúi đầu nhìn xuống, xác định "Thất Sát Phệ Hồn Cự" và Thi miết vương đều không còn nhắm vào mình nữa, cũng cởi bỏ bộ đồ sắt trên người, đi dọc theo bệ đá mấy bước, đến cửa thạch thất.

Thò đầu nhìn vào, cậu ta thấp giọng nói: "Không có người." Lục Vũ cũng đi qua xem, bên trong thạch thất không một bóng người, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Còn Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia và mấy người khác, họ không đến gần, chuyện lần này nằm ngoài dự liệu của họ, họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn nữa, Trương Khải Sơn rất rõ đây là đất cũ của nhà họ Trương, Trương Khởi Linh, vị tộc trưởng đương đại của nhà họ Trương, hiểu rõ nơi này hơn ông ta nhiều.

Trương Khởi Linh cũng không quan tâm đến những người khác, chỉ liếc Lục Vũ một cái, rồi bước vào thạch thất.

Thạch thất âm u lạnh lẽo, vừa vào trong đã cảm thấy nhiệt độ ít nhất phải thấp hơn bên ngoài mấy độ, âm khí lạnh lẽo!

Đèn pin trong tay Trương Khởi Linh miễn cưỡng có thể chiếu sáng thạch thất.

Tình hình trong thạch thất, không khác gì trong ký ức của Lục Vũ.

Trong căn phòng trống rỗng, trung tâm có một cái bàn sắt lớn, bàn sắt giống như la bàn, khắc đầy những ký hiệu.

Tuy lúc này không có Âm Dương Nhãn, nhưng Lục Vũ cũng có thể cảm nhận được nơi âm khí nặng nhất trong thạch thất, chính là cái bàn sắt đó.

Điểm này, lại có chút không giống với lúc hắn đến trước đây.

Hơn nữa… Lục Vũ nhìn kỹ bàn sắt, phát hiện bàn sắt đang xoay ngược chiều kim đồng hồ, chứ không phải thuận chiều kim đồng hồ như trong ký ức của hắn.

Càng nhìn, Lục Vũ càng thấy kỳ lạ, thầm nghĩ chẳng lẽ là do Trương Khởi Linh và họ lần này đã làm sai cơ quan nào đó, kết quả dẫn đến bàn sắt xảy ra biến hóa?

"Trốn xuống dưới rồi sao?" Trương Khởi Linh lẩm bẩm, đột nhiên dùng tay đè lên bàn sắt đang không ngừng xoay, bàn sắt đột ngột dừng lại, phát ra tiếng "rắc rắc" kẹt cứng.

Chương 1267

"Tiểu ca nhi, không ổn lắm." Lục Vũ nhíu mày, không nhịn được nói một câu.

Trương Khởi Linh không nói gì, vẫn ghì chặt bàn sắt.

Ngay lúc này!

"Cạch!" một tiếng va chạm lớn hơn trước rất nhiều, bàn sắt lập tức bị hất văng!

Khoảnh khắc bàn sắt bay lên, một bóng người từ dưới bàn sắt lao ra!

Trương Khởi Linh phản ứng cực nhanh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung ngang một nhát, chém thẳng vào cổ bóng người kia!

Với sự sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao, chém trúng thì chắc chắn đầu lìa khỏi cổ!

Nhưng bây giờ… Keng!

Một tiếng kim loại chói tai vang lên, lực phản chấn cực lớn khiến Trương Khởi Linh không thể nắm vững Hắc Kim Cổ Đao, bị hất văng ra xa, đập thẳng vào bức tường đối diện!

Người bị chém, lại là một "người nhà họ Uông"!

Người nhà họ Uông cười lạnh một tiếng, nói: "Tộc trưởng nhà họ Trương, cũng chỉ đến thế mà thôi!" Trương Khởi Linh còn muốn ra tay, "người nhà họ Uông" đã một tay bóp chặt cổ cậu ta!

Chỉ nghe "người nhà họ Uông" nói giọng đầy âm hiểm: "Sự kế thừa của nhà họ Trương bao nhiêu năm, cũng nên kết thúc rồi!" "Các ngươi đã làm quá nhiều, quá nhiều rồi…" "Chung Cực, nên là của

chúng ta!" "Người nhà họ Uông" nói như chốn không người, dường như không hề để ý đến Lục Vũ ở bên cạnh.

Lục Vũ cũng không vội, chỉ đứng bên cạnh quan sát, cẩn thận đề phòng.

Bởi vì, "người nhà họ Uông" đột nhiên xuất hiện này, cũng không phải là người, mà là một con rối! 【Tên vật phẩm: Yển Sư Xướng Giả】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Địa giai thượng phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Con rối】 【Mô tả vật phẩm: Chu Mục Vương tuần du về phía tây, từ Côn Luân trở về Thăng Long, chưa đến biên giới, gặp được nghệ nhân tài ba Yển Sư.

Yển Sư tự giới thiệu thông thạo các loại kỹ xảo, Chu Mục Vương không tin.

Yển Sư lại nói có thể chế tạo người hát, sống động như thật, không khác gì người thật, giỏi ca múa.

Chu Mục Vương không tin, ngày hôm sau thấy Yển Sư mang theo người hát đến yết kiến.

Người hát có thể đi nhanh đi chậm, ngẩng cúi tự nhiên, không khác gì người thật, có thể cúi đầu ngâm xướng, có thể múa lượn, động tác biến hóa khôn lường, tùy tâm sở dục, chỉ cần cầm trong tay trái tim của người hát, là có thể điều khiển người hát…】 Thứ này, lần trước hắn nhìn thấy, là ở Quy Khư!

Không ngờ, lần này lại gặp lại! … Thấy mặt Trương Khởi Linh đã biến thành màu tím bầm, trán nổi gân xanh, mắt trợn tròn.

Nhưng dù cậu ta thế nào, cũng không thể thoát ra được!

"Người nhà họ Uông" nhìn vào mắt Trương Khởi Linh, nói từng chữ một: "Đưa Quỷ Tỳ cho ta, ta không muốn nói với ngươi những lời vô nghĩa!

Đưa Quỷ Tỳ cho ta, đưa Chung Cực cho ta!

Một nhà họ Trương đã suy tàn, không giữ được thứ đó đâu!" Người nhà họ Uông bóp chặt cổ Trương Khởi Linh, cho dù Trương Khởi Linh muốn nói cũng hoàn toàn không thể.

Hơn nữa, cậu ta cũng không có cách nào phản kháng, chỉ có thể mặc cho "người nhà họ Uông" đưa tay sờ soạng trên người mình, tìm kiếm Quỷ Tỳ.

"Không có Quỷ Tỳ, ngươi cũng không cần phải sống nữa!" Người nhà họ Uông đột nhiên nổi giận, tay phải định dùng sức bóp gãy cổ Trương Khởi Linh!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Lục Vũ trước đó không hành động, lúc này đột nhiên động thủ!

Một đạo Lôi pháp, trực tiếp đánh vào người con rối mà "người nhà họ Uông" đang nhập thân!

Đối phó với "Xướng Nhân", hắn có kinh nghiệm!

Sức mạnh đối với thứ này không có tác dụng, chỉ có thể dùng kỹ xảo!

Sau một đạo Lôi pháp, động tác trên tay Lục Vũ không ngừng!

Vung tay mấy lần, lại là mấy đạo Lôi pháp nữa, toàn bộ đều đánh vào người "Xướng Nhân".

Lúc đầu, "Xướng Nhân" chỉ bị đánh tê liệt một chút, bất giác buông tay, khiến Trương Khởi Linh rơi xuống đất.

Nhưng Lôi pháp tiếp theo của Lục Vũ cứ như không cần tiền, "Xướng Nhân" cuối cùng có chút khó chống đỡ, bị Lục Vũ đánh cho ngồi phịch xuống đất!

Động tác trên tay Lục Vũ không ngừng, Lôi pháp vẫn không dứt!

Lúc này, Trương Khởi Linh ho sặc sụa, gắng gượng đứng dậy.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, lại một đạo "Lôi pháp" nữa đánh vào người "Xướng Nhân", không nói hai lời, kéo Trương Khởi Linh bỏ chạy!

Giai đoạn này, thực lực của hắn vẫn còn quá yếu.

Chương 1268

Lôi pháp khó có thể gây ra sát thương thực chất cho "Xướng Nhân", hơn nữa thể lực của hắn cũng có chút vấn đề, nếu cứ tiếp tục dây dưa, người chịu thiệt chỉ có thể là hắn!

Hai người vừa chạy ra khỏi thạch thất chưa đầy một phút, Xướng Nhân đã đứng dậy.

Khi nó bước ra khỏi thạch thất, liền thấy một đám người đã chạy đến vị trí hố lớn, đang men theo hố lớn, muốn xông ra ngoài.

"Xướng Nhân" cười lạnh một tiếng, ngoẹo cổ, phát ra một tràng tiếng khớp xương kêu răng rắc như rang đậu.

Theo tiếng động, nó từ từ đi xuống bệ đá, tiến vào hố lớn.

Nó cũng không vội, không hoảng không vội, giống như một con mèo già đang vờn chuột, giẫm lên các vại gốm, thong thả đi về phía Lục Vũ và họ.

Lúc này, mấy người mặc đồ sắt đã đi đến rìa hố lớn, men theo hố lớn leo lên.

"Xướng Nhân" lại cười lạnh một tiếng, nói với Trương Khởi Linh đang leo lên hố lớn: "Trương tộc trưởng, vội vàng như vậy…" "Xướng Nhân" nói được nửa lời, đột nhiên trong lòng căng thẳng, có một dự cảm không tốt.

Ngay sau đó, cảm giác lưng mình bị ai đó vỗ một cái!

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sức mạnh khó tả khiến cơ thể nó cứng đờ, dường như có thứ gì đó muốn tách linh hồn của nó ra khỏi cơ thể "Xướng Nhân"!

Lần này, "người nhà họ Uông" hoàn toàn phát điên, bắt đầu điên

cuồng đập vào đầu mình, cơ thể trong hố lớn điên cuồng vặn vẹo, đập vỡ từng cái vại gốm còn nguyên vẹn!

Vô số Thi miết, Thất Sát Phệ Hồn Cự lúc này điên cuồng sinh trưởng, lan tràn!

Lục Vũ vừa mới để lại một đạo "Phù Lục Đạo Chuyển Sinh" trên lưng "Xướng Nhân", không hề dừng lại, trước khi "người nhà họ Uông" phát điên, đã chạy đến bên kia hố lớn, xông lên lối vào đường hầm!

Tất cả mọi người đều đã rút khỏi đường hầm, chỉ đứng ở cửa động thò đầu nhìn vào bên trong, nghe tiếng gào thét không ngớt từ bên trong truyền ra!

Đợi một lúc, tiếng gào thét bên trong đã yếu đi rất nhiều, nhưng mọi người vẫn không thể yên tâm.

Ngô Lão Cẩu lòng còn sợ hãi nhìn vào bên trong, nói với Trương Khải Sơn: "Bây giờ làm sao?" "Cậu ta chắc chắn là toi rồi, làm sao ăn nói với vị kia, ông đã nghĩ chưa?" Trương Khải Sơn không để ý đến ông ta, chỉ quay đầu nhìn về phía Trần Bì A Tứ, nói: "Trần Bì, lúc nãy ông ở bên trong rốt cuộc là chuyện gì?

Sao cậu ta lại biến thành người khác?" Giọng nói vừa dứt, Trần Bì A Tứ đột nhiên cử động hai cái, lập tức men theo dây thừng lại leo lên đường hầm, định chui vào bên trong lần nữa!

Thấy hành động điên cuồng của ông ta, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia giật nảy mình, vội vàng đưa tay kéo lại!

Thi miết vương bên trong lúc này còn chưa chạy ra, nếu Trần Bì A Tứ xông đến cửa động, đám Thi miết vương đó chắc chắn có thể ngửi thấy mùi người sống, đến lúc đó, hậu quả khó lường!

"Muốn chết thì tìm chỗ khác mà chết!" Ngô Lão Cẩu không chút

nể tình, mắng: "Không thể để tất cả mọi người trả giá cho sự điên cuồng của ông được!" Trần Bì A Tứ như không nghe thấy, giãy giụa vẫn muốn đi lên!

Biểu hiện như vậy của ông ta khiến Ngô Lão Cẩu cũng nổi nóng, không nói hai lời, một quyền trực tiếp đấm vào đỉnh đầu!

Cú này, dường như đã đánh tỉnh Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ nhìn thẳng vào Ngô Lão Cẩu, thở ra một hơi dài, có chút cảm kích gật đầu.

Chỉ là trong mắt Lục Vũ, ý cảm tạ của Trần Bì A Tứ hoàn toàn là lời nói không thật lòng.

Từ góc độ của hắn, vừa vặn có thể thấy sự không cam lòng ẩn giấu dưới đáy mắt Trần Bì A Tứ, dường như một cơ hội rất tốt, đã bị ông ta bỏ lỡ!

"Trần Bì, lúc nãy ông ở bên trong…" Giải Cửu Gia lo lắng xảy ra chuyện, vội vàng lên tiếng hỏi lại, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Chỉ là câu này vừa nói xong, liền nghe thấy một tràng tiếng sột soạt vang lên!

Ngay sau đó, liền thấy một đàn lớn "Thất Sát Phệ Hồn Cự" giống như mèo đen từ bên trong xông ra.

Không đợi họ phản ứng lại chuyện gì, Trần Bì A Tứ, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia ba người đã bị lông đen của "Thất Sát Phệ Hồn Cự" quấn chặt!

"Sao có thể!" Ngô Lão Cẩu lập tức hoảng hốt, vừa hét lên, vừa vội vàng cầm dao cắt đứt "Thất Sát Phệ Hồn Cự", nhanh chóng thoát ra!

“Không có gì là không thể.” Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ trong sơn động truyền ra.

Chỉ thấy, “Xướng Nhân” mà người nhà họ Uông nhập thân, không hoảng không vội từ bên trong đi ra, trên vai nó bò đầy những Thi miết vương lóe lên ánh đỏ kỳ dị, trên người nó quấn quanh vô số lông đen… Thấy nó trong nháy mắt, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia, Hoắc Tiên Cô và những người khác, không chút do dự, trực tiếp men theo dây thừng nhanh chóng tụt xuống!

Lục Vũ và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, do dự một chút, cũng không ở lại, cũng men theo dây thừng nhanh chóng tụt xuống, chẳng mấy chốc, đã xuống đến con đường nhỏ bên dưới.

Bên trên, “người nhà họ Uông” lạnh lùng nhìn họ, dường như không hề vội vàng.

Mãi cho đến khi họ sắp đi từ con đường nhỏ đến nơi an toàn, đột nhiên từ một sơn động trống rỗng phóng ra vô số lông đen, lập tức kéo lấy Trần Bì A Tứ và Trương Khải Sơn đang chạy nhanh nhất!

Hai người không phòng bị, lập tức bị lông đen ngáng chân ngã!

Thấy hai người loạng choạng, sắp rơi xuống vách núi, “lông đen” vặn vẹo, lập tức kéo hai người lên, ghì chặt trong sơn động!

Ngô Lão Cẩu ở phía sau họ thấy tình hình không ổn, nghiến răng, cầm dao ngắn nhanh chóng chém liên tiếp!

Soạt soạt mấy nhát, chém đứt không ít lông đen, giúp hai người có được cơ hội thở dốc hiếm có, càng nhân cơ hội chạy ra khỏi hốc núi.

Thấy chỉ còn cách rừng cây nhỏ một bước chân, Trần Bì A Tứ đột nhiên dừng bước, mạnh mẽ dừng lại, thậm chí còn vô thức lùi lại mấy bước, trong mắt đầy kinh hãi!

Chương 1269

Phía trước ông ta, có một bức tường được tạo thành từ "Thi miết vương"… Hàng trăm con Thi miết vương, lóe lên ánh đỏ kỳ dị, dừng lại ở đó!

Cảm giác cho người ta, chỉ cần dám đi qua, sẽ trở thành thức ăn cho "Thi miết vương"!

"Hít, Thi miết vương sao lại ở đây!" Ngay cả người được mệnh danh là Trương Đại Phật Gia, Trương Khải Sơn, nhìn thấy cảnh này, cũng có chút da đầu tê dại, không biết nên làm thế nào!

"Bây giờ làm sao?" Hoắc Tiên Cô thấy họ dừng lại ở đó, nhỏ giọng hỏi một câu.

Điều duy nhất bà ta may mắn bây giờ, là lông đen không còn chui ra nữa.

Chỉ là câu này vừa nói xong, một giọng nói âm lãnh vang lên: "Làm sao?

Các ngươi muốn làm sao?" Mấy người theo tiếng nhìn lại, liền thấy "người nhà họ Uông" chân giẫm lên lông đen, đứng lơ lửng giữa không trung, không nhanh không chậm tiến lại gần họ.

Mấy người đều có thể thấy rõ trên mặt nó viết đầy vẻ giễu cợt, mỉa mai.

"Không biết làm sao à?

Vậy để ta nói cho các ngươi biết phải làm sao." "Người nhà họ Uông" mặt đầy vẻ chế nhạo, thản nhiên nói: "Giết Ách Ba Trương, giết cả thằng nhóc đi theo Ách Ba Trương, giết hết tất cả người nhà họ Trương, ta sẽ cho các ngươi một con đường sống!" Lời này nói ra,

cực kỳ ngạo mạn, cực kỳ cao ngạo!

Tuy nhiên… Người của Lão Cửu Môn, tuy không giảng đạo nghĩa không phải chuyện gì hiếm lạ, nhưng chung quy cũng là một đám người vì lợi ích mà tụ họp lại.

Lúc này, họ chỉ nhìn nhau mấy cái, rồi đột nhiên hành động!

Hoắc Tiên Cô dựa vào thân pháp linh hoạt, nhanh chóng leo lên trên!

Sau lưng bà ta, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia theo sát, hai người vừa leo, vừa không ngừng đập vào vách núi, để lại từng cái lỗ!

Phía bên kia, Trương Khải Sơn cởi áo, đưa cho Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ khoác áo lên, mạnh mẽ xông về phía trước!

Còn Trương Khởi Linh và Lục Vũ, hai người thì không lùi mà tiến, trực tiếp men theo sợi dây thừng vừa mới chạy xuống, lại chạy ngược trở lại!

Mấy người chia nhau hành động, mỗi người làm việc của mình, khiến "người nhà họ Uông" có chút sững sờ.

Hành vi của mấy người, "người nhà họ Uông" một mắt đã có thể nhìn ra họ muốn làm gì, nhưng trong lòng nó lại có một dự cảm không tốt.

Không cần nói, Hoắc Tiên Cô chính là muốn cắt đứt lông đen dưới chân nó, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia yểm hộ.

Còn Trần Bì A Tứ, thì phụ trách đột phá.

Những chuyện này, nó có thể hiểu, điều duy nhất không hiểu, là tại sao Lục Vũ và Trương Khởi Linh lại chạy vào trong sơn động?

"Người nhà họ Uông" đối với Lục Vũ có chút đau đầu, trước đó Lục Vũ không ngừng dùng sét đánh nó, cộng thêm đạo "Phù Lục Đạo

Chuyển Sinh" kia mang lại cho nó phản ứng mạnh mẽ, khiến nó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, Hoắc Tiên Cô leo lên vách núi, đột nhiên nhảy lên, một cây liềm đao trong tay ném về phía "lông đen" dưới thân "người nhà họ Uông".

"Người nhà họ Uông" không chút do dự, điều khiển "lông đen" mang theo mình trở lại rìa sơn động trên vách đá, từ trên cao nhìn xuống Lục Vũ và Trương Khởi Linh đang dừng lại giữa không trung!

"Còn tưởng ngươi sẽ chạy, không ngờ lại không sợ chết như vậy." Nói rồi, "người nhà họ Uông" quét mắt qua Lục Vũ và Trương Khởi Linh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trương Khởi Linh, lạnh giọng nói: "Dù sao cũng là tộc trưởng nhà họ Trương, đưa thứ ta muốn cho ta, tha cho ngươi một mạng." Lục Vũ và Trương Khởi Linh không có phản ứng gì, chỉ dừng lại một chút rồi lại tiếp tục leo lên trên.

Thấy khoảng cách đến "người nhà họ Uông" chỉ còn khoảng năm mét, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Ngươi nói nhiều như vậy, tổ tiên của ngươi Uông Tàng Hải có biết không?" Trong lúc hắn nói chuyện, hắn không chú ý thấy, Trần Bì A Tứ đã đột phá xong, ánh mắt có chút kỳ quái nhìn Lục Vũ.

"Người trẻ tuổi, thế giới này không phải là ai nói nhiều thì người đó thắng." "Người nhà họ Uông" liếc Lục Vũ một cái, thản nhiên nói: "Ta cho ngươi một cơ hội, xem ngươi có bản lĩnh giết ta không." Nói rồi, "người nhà họ Uông" trực tiếp ngồi xuống rìa vách đá, ung dung nhìn Lục Vũ bên dưới, lại nhìn Ngô Lão Cẩu và họ, thuận miệng nói: "Ta cũng cho các ngươi một cơ hội, trước khi hắn lên, giết hắn, ta hứa cho các ngươi trường sinh!" Câu này, khiến Trần Bì A Tứ trong lòng nhảy dựng lên!

Hơi do dự một chút, trong tay Trần Bì A Tứ đã có thêm mấy viên bi sắt!

Tiếp đó, càng là một lần nữa xuyên qua bức tường "Thi miết vương"!

Ngay khi sắp xông qua, Trương Khải Sơn đột nhiên đưa tay ngăn lại, quát khẽ: "Đừng ngu ngốc như vậy!" Giọng Trương Khải Sơn vừa dứt, "người nhà họ Uông" giữa không trung đột nhiên đưa tay ném ra mấy viên thuốc màu đất.

Trần Bì A Tứ dùng "Cửu Trảo Câu" bắt lấy, đưa đến trước mắt nhìn một cái, trực tiếp ném mấy viên "Thi miết hoàn" đó xuống vách đá, lạnh giọng nói: "Dùng mấy viên bùn này lừa người, ngươi nghĩ chúng ta là đồ ngốc sao?" "Người nhà họ Uông" liếc Trần Bì A Tứ một cái, không nói gì, chỉ chuyển sự chú ý lại vào Lục Vũ và Trương Khởi Linh đang từ từ tiến lại gần.

Thấy hai người sắp leo lên, "người nhà họ Uông" đặc biệt lùi lại hai bước, cười ha hả chờ họ.

Nhưng… Ngay khoảnh khắc tay Trương Khởi Linh đặt lên rìa sơn động, "người nhà họ Uông" đột nhiên vung tay!

Ngay sau đó, liền thấy một đám "lông đen", trực tiếp từ dưới thân "người nhà họ Uông" chui ra, bổ nhào về phía Trương Khởi Linh!

Khi sắp đâm vào Trương Khởi Linh, một ngọn lửa nhỏ chỉ lớn hơn que diêm một chút, đột nhiên xuất hiện trên bệ đá.

Hầu như trong nháy mắt, đã đốt cháy đám lông đen kia!

"Lông đen" giống như vật dễ cháy dễ nổ, lập tức bốc cháy, ngọn lửa tức thì mãnh liệt, bốc lên khói đen dày đặc, lập tức lấp đầy lối vào sơn động!

Khói đen nồng nặc, thậm chí che khuất cả tầm nhìn của "người

nhà họ Uông”!

Mấy người nhìn về phía sơn động, ngoài khói đen, không thấy gì cả!

Chương 1270

Nhưng… Chỉ sau một phút ngắn ngủi, khói đen tan biến, "người nhà họ Uông" vẫn bình an vô sự ngồi trên bệ đá của sơn động, ung dung nhìn Lục Vũ và Trương Khởi Linh, chế nhạo: "Ta phát hiện, trêu chọc các ngươi, thực ra cũng khá thú vị.

Đến đây, để các ngươi vui vẻ hơn một chút!" Giọng nói vừa dứt, cũng không biết "người nhà họ Uông" đã làm thế nào, chỉ nghe thấy từ hướng doanh địa truyền ra từng tiếng kinh hô!

Ngay sau đó, liền thấy từng bóng người, mắt lóe lên ánh đỏ, giống như xác sống, từ từ tiến lại gần con đường nhỏ trên vách đá!

Dáng vẻ của họ, vừa nhìn đã biết là bị Thi miết vương nhập thân!

Từng xác sống một, không ngừng tiến lại gần!

Có mấy người bước chân nhanh, thậm chí còn trực tiếp nhảy xuống vách núi… Cảnh này, khiến Trương Khải Sơn, Trần Bì A Tứ và những người khác trên mặt đều có chút biến sắc!

Thấy họ căng thẳng, "người nhà họ Uông" càng đắc ý, chế nhạo: "Điều kiện của ta không đổi, ai giết hai người bọn họ, ta vẫn có thể cho các ngươi trường sinh!" "Giết ta, cho ngươi mượn lá gan, ngươi dám không?" Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nói một câu!

"Người nhà họ Uông" nhiều lần muốn mượn tay người khác giết hắn và Trương Khởi Linh, cuối cùng khiến Lục Vũ xác định được một chuyện.

"Người nhà họ Uông" không dám tự mình ra tay giết họ!

Nguyên nhân như vậy, chỉ có một!

Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên, không cho phép nó làm vậy!

Cho nên, nó chỉ có thể mượn tay người khác, muốn mượn dao giết người!

Nếu nhìn như vậy, người nhà họ Uông trong một khoảng thời gian rất dài, cũng là hợp tác với Ngao Ngoan, Trương Bách Xuyên… "Người nhà họ Uông" hung hăng trừng mắt nhìn Lục Vũ, đang định nói một câu, Lục Vũ đột nhiên bước chân lướt qua, thân hình lóe lên, trực tiếp ngồi trên bệ đá, cách "người nhà họ Uông" không quá một mét, thản nhiên nói: "Đến đây, có bản lĩnh thì đến giết ta, ta ngồi đây chờ ngươi." "Người nhà họ Uông" nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ nói: "Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi tự xông vào.

Tốt, ta thành toàn cho ngươi!" Một câu nói xong, "người nhà họ Uông" đột nhiên bổ nhào về phía Lục Vũ!

Chỉ là khi một chưởng đánh vào người Lục Vũ, "người nhà họ Uông" đột nhiên sững người.

Thắt lưng của Lục Vũ, rõ ràng đang treo một miếng "Dịch Dung Lệnh"!

Trong nháy mắt, đáy lòng "người nhà họ Uông" lại dâng lên một luồng khí lạnh, động tác vô thức chậm lại!

Ngay trong lúc dừng lại này, Lục Vũ thật sự cũng đã từ dưới leo lên, không đợi "người nhà họ Uông" phản ứng, lòng bàn tay đỏ như máu, một phát vỗ vào lưng nó!

Sau một phát, lại là một phát nữa!

Trong nháy mắt, Lục Vũ trên lưng "người nhà họ Uông", liên tiếp vỗ mấy phát!

Mỗi lần bàn tay máu hạ xuống, đều sẽ để lại một đạo phù lục trên lưng "người nhà họ Uông"!

“Ta lại muốn xem, ta có thể siêu độ được ngươi không!” Lục Vũ liều mạng, dùng máu của Trương Khởi Linh, vẽ bùa trong lòng bàn tay mình, lại để Trương Khởi Linh liều mình làm mồi nhử!

Vừa nói, động tác trên tay Lục Vũ không ngừng!

Máu của Trương Khởi Linh dùng hết, liền rạch đầu ngón tay của mình, lại lần nữa vẽ bùa!

“Phù Lục Đạo Chuyển Sinh”, hắn dùng không nhiều.

Nhưng lần này, hắn giống như làm bài tập, từng cái một, không ngừng vẽ!

Trong lúc “người nhà họ Uông” bị “Phù Lục Đạo Chuyển Sinh” khống chế không thể động đậy, Trương Khởi Linh cũng nhanh chóng phản ứng lại, đưa tay không ngừng sờ soạng trên người “người nhà họ Uông”!

Cậu ta đã nghe Lục Vũ nói, thứ này là con rối Xướng Nhân, trên người có cơ quan.

Chỉ cần tìm đúng cơ quan, “người nhà họ Uông” sẽ không khác gì một con rối phế vật!

“Tiểu ca nhi, nhanh lên, đám quỷ quái kia kéo đến rồi!” Trong lúc vẽ bùa, Lục Vũ đột nhiên thấy “Thất Sát Phệ Hồn Cự” và “Thi miết vương” bị mùi máu tanh hấp dẫn đến, vội vàng nhắc nhở Trương Khởi Linh một câu.

Trương Khởi Linh như không nghe thấy, hai tay vẫn rất có nhịp điệu sờ soạng trên người “người nhà họ Uông”, tìm kiếm cơ quan.

Bên dưới, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia và những người khác, thì không ngừng ra tay, đánh bay những con “Thi miết vương” mất phương hướng xuống vách đá!

Ngay lúc này!

"Người nhà họ Uông" không ngừng bị Lục Vũ vẽ bùa đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ!

Tiếng gầm này, khiến Lục Vũ không khỏi căng thẳng một chút, ngay cả động tác trên tay Trương Khởi Linh cũng dừng lại.

Nhưng dừng lại một chút, cậu ta lại tiếp tục sờ soạng!

Chỉ là vừa mới sờ được mấy cái, "người nhà họ Uông" lại phát ra một tiếng gào thét!

Cùng lúc đó, một người đột nhiên từ dưới xông lên, một phát đâm sầm vào người "người nhà họ Uông"...

"Ầm!" một tiếng động trầm đục vang lên, người nhà họ Uông bị húc bay lùi lại mấy bước, lập tức thoát khỏi sự khống chế của Trương Khởi Linh và Lục Vũ!

Hai người quay đầu lại nhìn, thấy kẻ xông tới chính là Trần Bì A Tứ!

Chương 1271

Sau cú va chạm, Trần Bì A Tứ đã đẩy người nhà họ Uông đến lối vào sơn động, mắt thấy sắp xông vào trong lần nữa.

Trong nháy mắt, Lục Vũ tung ra một đạo lôi pháp, đánh thẳng vào người Trần Bì A Tứ, còn Trương Khởi Linh thì tóm chặt lấy lão, khiến lão không có cách nào mang "người nhà họ Uông" xông vào sơn động được.

Chỉ trong khoảnh khắc trì hoãn này, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia cũng đã xông lên.

Trần Bì A Tứ biết chuyện mình muốn làm đã không thành, cuối cùng đành nghiến răng từ bỏ kế hoạch, quay đầu lườm Lục Vũ và Trương Khởi Linh một cái thật sắc, rồi từ từ lùi lại mấy bước.

Nhưng ngay khi vừa lùi đến bên cạnh Lục Vũ, dị biến đột ngột xảy ra!

Lối vào bên ngoài sơn động, đột nhiên có từng đám thi khô men theo vách núi, từ từ bò lên!

Những cái thi khô đó chính là đám tay chân đã nhảy vực tự tử dưới ảnh hưởng của Thi Miết Vương lúc trước!

Sau khi đám thi khô bò lên, không nói một lời, con nào con nấy như thể nhìn thấy kẻ thù giết cha, lao vào tấn công dữ dội Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia đang ở cửa động!

Mấy người không còn cách nào khác, bị ép phải lùi lại liên tục, chỉ có thể đi theo con đường duy nhất, một lần nữa tiến vào sơn động!

Lúc này, bên trong sơn động đã là một mớ hỗn độn, những hũ gốm trên mặt đất gần như đều vỡ nát.

Điều duy nhất khiến họ cảm thấy may mắn là đám "lông đen" và "Thi Miết Vương" không tấn công họ.

Ở đầu kia của cái hố lớn trong sơn động, "người nhà họ Uông" ngồi trên bệ đá, ánh mắt âm lãnh quét qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên người Lục Vũ.

Chính vì Lục Vũ mà thủ đoạn của gã đã thất bại, còn bị đám tiểu nhân vật này làm cho vô cùng thảm hại!

Nhìn một lúc, "người nhà họ Uông" đột nhiên nhếch mép cười, giọng khàn khàn nói: "Người nhà họ Trương đúng là người nhà họ Trương, cho dù là một kẻ ngốc nhà họ Trương cũng không tệ đâu.

Chẳng trách 'nó' dặn đi dặn lại ta, nhất định phải giết ngươi!" Nói đến đây, "người nhà họ Uông" ngừng một chút, ánh mắt như cười như không đánh giá Lục Vũ, rồi nói tiếp: "Cừu Ngạn, ngươi có biết mình là người nhà họ Trương không?" Lục Vũ nhìn gã, không nói gì.

Bên cạnh, Trần Bì A Tứ vừa theo vào thì sắc mặt biến đổi, cười lạnh nói: "Cẩu Ngũ gia, được lắm, bên cạnh còn giấu một người nhà họ Trương cơ à?" Ngô Lão Cẩu không thèm để ý đến lời chế nhạo của Trần Bì A Tứ, chỉ chăm chú nhìn "người nhà họ Uông" phía trước, lòng thầm đề phòng.

"Người nhà họ Uông" cũng chẳng quan tâm, thấy họ không nói gì, lại tiếp tục: "Một, hai, ba.

Ừm, ba người nhà họ Trương, cũng không tồi." "Một tộc trưởng nhà họ Trương, một kẻ mạnh nhất ngoại môn nhà họ Trương, và một tên ngốc chẳng hiểu từ đâu ra." "Ba người các ngươi chết rồi, nhà họ Trương cũng coi như xong." "Đến lúc đó, ta muốn làm gì, xem ra cũng không có vấn đề gì lớn." "Thế nào, các ngươi tự mình chết, hay là nhất định phải để ta tiễn các ngươi một đoạn?" "Sao ngươi không chết đi?" Trương Khải Sơn, người rất ít khi nói chuyện, lúc này cuối

cùng cũng đứng ra, thể hiện khí phách của Trương Đại Phật Gia, lạnh lùng nói: "Một thứ không ra người không ra quỷ, cũng xứng nói chuyện ở đây sao?

Huống hồ, ngươi nghĩ ngươi trà trộn bên cạnh 'nó', nó sẽ không biết ư?" Lời vừa dứt, Trần Bì A Tứ cũng không nhịn được nói: "Các người nói nhảm làm gì, muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết, bớt mấy lời vô dụng này đi!" Nói rồi, Trần Bì A Tứ đột nhiên quay đầu vung "Cửu Trảo Câu", một cái thi khô vừa bò vào liền bị chặt đứt đầu!

Thật trùng hợp, cái thi khô đó vốn là một tay chân của Trần Bì A Tứ. ...

Thấy cảnh này, ánh mắt của "người nhà họ Uông" lại một lần nữa dừng trên người Trần Bì A Tứ, hứng thú nói: "Chiêu này cũng không tệ." Ngừng một chút, gã lại nói tiếp: "Trường sinh bất lão, ai ai cũng muốn, cho nên các ngươi mới giúp đám họ Trương, đúng không?" "Nhưng mà, đám họ Trương sẽ không nói cho các ngươi biết, nhưng ta có thể hứa cho các ngươi trường sinh.

Trần Bì, viên thuốc vẫn còn trên người ngươi, ta có thể ngửi thấy mùi của nó." "Ngươi cứ giết một người bất kỳ, ta sẽ nói cho ngươi cách dùng viên thuốc!" Trần Bì A Tứ hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút khinh thường, nhưng trong lòng lại đang dậy sóng!

Lúc trước trên vách núi, lão chỉ dùng một chiêu che mắt, mấy viên thuốc đó đều đã bị lão cất đi.

Nhưng bây giờ...

Sau một thoáng do dự, Trần Bì A Tứ đột nhiên cười lạnh, quát: "Vậy thì ta giết ngươi trước, xem ngươi có thể trường sinh không!" Cùng lúc nói, Cửu Trảo Câu mà lão sử dụng thành thạo nhất đã vung về phía người nhà họ Uông, tay kia còn ném ra mấy viên bi sắt!

“Người nhà họ Uông” không hề hoảng hốt, trong mắt đầy vẻ chế giễu.

Nhưng khi Cửu Trảo Câu đến gần, gã vô tình thấy Lục Vũ giơ tay lên, bước chân liền vô thức né sang một bên!

Bất kể là lôi pháp hay phù pháp của Lục Vũ, đều đủ cho gã ăn một bình!

Thứ âm quỷ phụ xác như gã sợ nhất chính là những thứ này!

Né xong, chưa kịp đắc ý, Cửu Trảo Câu đã đến ngay trước mắt.

Trong khoảnh khắc quay đầu lại, người nhà họ Uông đột nhiên phát hiện trên Cửu Trảo Câu có một lá bùa vô cùng cổ xưa!

Lá bùa này mang lại cho gã một cảm giác cực kỳ đáng sợ, không cần suy nghĩ, gã theo bản năng cúi đầu né tránh!

Cửu Trảo Câu sượt qua da đầu người nhà họ Uông, lưỡi câu sắc bén cạo bay luôn một mảng tóc của gã...

“Người nhà họ Uông” còn chưa kịp mừng, một lá bùa giấy từ trên trời rơi xuống, lững lờ đáp xuống đỉnh đầu gã.

Giây tiếp theo, một cảm giác khó tả lại khiến cơ thể gã cứng đờ!

Trong lòng người nhà họ Uông đã hối hận xanh ruột, nếu biết Trần Bì A Tứ điều khiển Cửu Trảo Câu linh hoạt đến vậy, gã thà chịu một đòn lôi pháp của Lục Vũ còn hơn!

Bây giờ nghĩ gì cũng đã muộn, người nhà họ Uông chỉ có thể nghiến răng, cố gắng ép mình tỉnh táo hơn một chút, vội vàng lùi lại mấy bước.

Lá bùa này làm gã toát mồ hôi lạnh!

Ở phía bên kia, Trần Bì A Tứ nhấc Cửu Trảo Câu lên, mặt mày âm u nhìn chằm chằm người nhà họ Uông, nói: “Vừa nãy không phải

lợi hại lắm sao, né cái gì?" Ánh mắt người nhà họ Uông liên tục di chuyển giữa Trần Bì A Tứ và Lục Vũ, cẩn thận đề phòng.

Chương 1272

Cục diện hiện tại có chút bất lợi cho gã, kẻ gã để tâm nhất chính là hai người này.

Gã cũng không ngờ, hai người này sao lại đột nhiên liên thủ.

Rõ ràng, lời khiêu khích lúc trước của gã đã khiến Trần Bì A Tứ có chút động lòng.

"Giết ta?

Ngươi cũng xứng?" Một lúc sau, người nhà họ Uông lại lên tiếng, cười lạnh nói: "Ta đứng ngay đây, xem ngươi giết ta thế nào, lại đây!" Trần Bì A Tứ cũng cười lạnh một tiếng, quát: "Được, ta lại muốn xem ngươi cứng miệng được bao lâu!" Vừa dứt lời, Trần Bì A Tứ đã vung tay, Cửu Trảo Câu lại một lần nữa bay về phía người nhà họ Uông!

Trương Khởi Linh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, buột miệng nói: "Đừng vội, thu về!" Trần Bì A Tứ căn bản không thèm để ý, cứ coi như không nghe thấy, Cửu Trảo Câu vun vút lao về phía người nhà họ Uông!

Người nhà họ Uông đã có phòng bị, hơn nữa trên Cửu Trảo Câu cũng không còn bùa giấy, ngay khoảnh khắc Cửu Trảo Câu bay đến trước mặt, gã đột nhiên nghiêng đầu, rồi đưa tay ra tóm lấy!

Thân thể gã là một con rối xướng nhân, mạnh hơn người thường gấp bội!

Tóm được sợi xích của Cửu Trảo Câu, gã giật mạnh một cái, Trần Bì A Tứ lập tức lảo đảo, ngã nhào xuống đất!

Ngay sau đó, người nhà họ Uông đột nhiên dùng sức giật mạnh!

Lực giật lần này cực lớn, kéo tuột Trần Bì A Tứ đi mấy mét!

Cửu Trảo Câu là sát chiêu lớn nhất của Trần Bì A Tứ, luôn được khóa chặt vào cánh tay của lão.

Không ngờ lần này, lại vì thế mà rơi vào thế hạ phong!

Lập tức bị "người nhà họ Uông" khống chế ngược!

Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia sắc mặt biến đổi, đều bước lên một bước, định xông qua cứu người.

Nhưng đúng lúc này, "người nhà họ Uông" đột nhiên vung tay, "Thất Sát Phệ Hồn Cự" đã biến mất lúc trước lại từ bốn phía xông ra, nhào về phía Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia, Lục Vũ và những người khác!

Bước chân của mọi người lập tức bị "lông đen" cản lại, không có cách nào đi cứu Trần Bì A Tứ được nữa!

Chỉ trong chốc lát trì hoãn, Trần Bì A Tứ đã bị người nhà họ Uông kéo lê đến bên cạnh như một con chó chết.

"Chỉ một cái Cửu Trảo Câu quèn cũng muốn đối phó ta, ngươi nghĩ ngươi là ai?" Người nhà họ Uông nhìn Trần Bì A Tứ với vẻ mặt cười lạnh, nói: "Nhưng mà, nếu đã ngươi muốn trường sinh đến vậy, ta sẽ cho ngươi nếm thử, thế nào?" Vừa nói, người nhà họ Uông lật bàn tay, như thể làm ảo thuật, trong tay lại có thêm một viên thuốc màu xám xịt như viên sỏi.

Trần Bì A Tứ vốn đang nằm trên đất, trông như sắp chết.

Lúc này nghe thấy lời của người nhà họ Uông, lão đột nhiên lăn sang một bên, gượng gạo xoay người.

Ngay sau đó, tay phải vung lên, mấy viên bi sắt bắn thẳng vào mắt người nhà họ Uông!

Trong khoảnh khắc lão ra tay, người nhà họ Uông cũng ra tay rất dứt khoát, tay phải cầm sợi xích sắt giật mạnh, kéo Trần Bì A Tứ bay lên, tay trái cầm một viên thuốc, đập thẳng vào mặt lão!

Viên thuốc bị đập bẹp, vừa vặn dính vào mắt Trần Bì A Tứ!

Cũng không biết là cú đập này quá mạnh, hay là Thi Miết Vương trong viên thuốc đã tỉnh lại, Trần Bì A Tứ ngã sầm xuống đất, đau đớn kêu la, hốc mắt lập tức bắt đầu chảy máu!

Nhìn bộ dạng đau đớn của Trần Bì A Tứ, người nhà họ Uông khinh bỉ nhếch mép, đưa tay nhặt lấy Cửu Trảo Câu đã làm mình bị thương lúc trước.

Đang định gỡ Cửu Trảo Câu ra khỏi người Trần Bì A Tứ, lại phát hiện thứ này dính liền với cánh tay lão, có chút khó ra tay.

Đúng lúc này!

Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia cuối cùng cũng thoát khỏi vòng vây của "Thất Sát Phệ Hồn Cự".

Thấy Trần Bì A Tứ mặt đầy máu, họ lập tức nổi giận, xông thẳng về phía người nhà họ Uông!

Người nhà họ Uông không có ý định ra tay vội, chỉ cười lạnh nhìn mấy người đang xông tới.

Đợi họ đến gần, gã mới dùng sức kéo mạnh Cửu Trảo Câu trong tay, Trần Bì A Tứ lập tức như một quả chùy lớn, bị gã vung bay lên, đập thẳng vào người Ngô Lão Cẩu, đẩy ông ngã vào trong hố lớn!

Giải Cửu Gia phản ứng lại, quát: "Bắn sợi xích, mau lên, bắn đứt sợi xích!" Vừa nói, Giải Cửu Gia đã rút súng ra, cố gắng nhắm bắn.

Chỉ tiếc là tay người nhà họ Uông không ngừng chuyển động, ông dù muốn nhắm vào sợi xích cũng không thể nào làm được, chỉ có thể

trơ mắt nhìn gã dùng Trần Bì A Tứ làm vũ khí, vung vù vù trong không trung!

Trong đám người, Lục Vũ nhìn cảnh này, lòng chợt hiểu ra, khẽ lẩm bẩm: "Thì ra mắt của ông bị mù như vậy..." "Cậu nói gì!" Trương Khải Sơn nghe thấy Lục Vũ lẩm bẩm câu gì đó, lập tức quát khẽ.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, đột nhiên đưa tay, xé toạc một mảnh vải từ trên người Trương Khải Sơn, nói: "Nào, cho tôi mượn một ít máu Cùng Kỳ." Nói xong, cũng không cần biết Trương Khải Sơn có đồng ý hay không, trực tiếp rạch một đường trên cánh tay ông ta. ...

Tay Lục Vũ không ngừng chuyển động, thoăn thoắt chấm vẽ, trực tiếp dùng máu của Trương Khải Sơn vẽ nên một đạo "Lục Đạo Chuyển Thân Phù"...

Trong lúc hắn vẽ bùa, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia không ngừng tấn công người nhà họ Uông.

Chỉ là thủ đoạn của hai người thực sự khó có thể gây ra tổn thương thực chất cho gã.

Chương 1273

Người nhà họ Uông chỉ cười lạnh một trận: "Còn tưởng Lão Cửu Môn các ngươi lợi hại thế nào, không ngờ chỉ là một đám ô hợp, thật khiến người ta thất vọng!" Bốp!

Giải Cửu Gia sớm đã thay đạn xong, chỉ chờ người nhà họ Uông dừng lại.

Lúc này, không chút do dự nổ súng!

Một viên đạn bắn trúng hốc mắt của người nhà họ Uông!

Vốn dĩ phát súng này ông định dùng để cứu Trần Bì A Tứ, nhưng vào giây cuối cùng trước khi nổ súng, ông vẫn đổi mục tiêu thành người nhà họ Uông!

Sau khi bắn trúng, Giải Cửu Gia không cần suy nghĩ, trực tiếp chuyển nòng súng, bắn liên tiếp mấy phát, tất cả đều trúng vào sợi xích Cửu Trảo Câu của Trần Bì A Tứ!

Bốp bốp bốp bốp!

Tiếng súng vang dội, sợi xích Cửu Trảo Câu làm bằng thép tinh luyện của Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng không chịu nổi, bị loạt đạn này bắn đứt.

Đồng thời, tiếng súng cũng ép người nhà họ Uông lùi lại mấy bước.

Nhân lúc này, Ngô Lão Cẩu xông lên kéo Trần Bì A Tứ về!

Lục Vũ vừa vặn vẽ xong một đạo phù văn kết hợp từ mấy lá "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù", quay đầu liếc nhìn Trần Bì A Tứ một cái.

Thấy bộ dạng thê thảm của lão, hắn cũng không có gì ngạc nhiên,

chỉ cầm tấm vải bùa, trầm giọng nói: "Ai lên đây, động tác của tôi chậm, chưa chắc có thể dán lên người nó được." Lục Vũ nói thật, cơ thể hiện tại của hắn chỉ có thể đánh lén sau lưng, bảo hắn đối đầu trực diện với con rối xướng nhân do người nhà họ Uông nhập thân thì đúng là không muốn sống nữa.

Đúng lúc này, người nhà họ Uông cũng đã lấy lại hơi, lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người trong hố lớn, nói: "Cuối cùng cũng có chút thú vị rồi, nào, để ta xem Lão Cửu Môn còn có bản lĩnh gì." Giải Cửu Gia nhìn người nhà họ Uông, lặng lẽ giơ súng lên.

Vừa nhắm chuẩn, định nổ súng thì Trương Khởi Linh đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, trầm giọng nói: "Bắn vào chân trái nó." "Vớ vẩn!" Trương Khải Sơn cười lạnh nói: "Bắn vào đầu, không bắn đầu sao chết được!" Trương Khởi Linh không để ý đến ông ta, tự mình nói tiếp: "Điểm yếu của nó chính là chân trái, đặc biệt là lòng bàn chân, nếu có thể bắn trúng, chúng ta sẽ không có vấn đề gì." Giải Cửu Gia và Trương Khải Sơn đều ngẩn ra, lập tức nhìn kỹ chân trái của người nhà họ Uông.

Lúc này mới phát hiện, hai chân trái phải của gã có vẻ không giống nhau.

Giày chân phải đã rách nát, còn giày chân trái vẫn còn nguyên vẹn.

Hơn nữa, khi người nhà họ Uông đứng, cơ thể hơi nghiêng, dường như để tránh dồn trọng lực lên chân trái.

Thấy cảnh này, Lục Vũ cũng nhướng mày, lòng chợt hiểu ra.

Không ngờ, cơ quan của con rối xướng nhân này lại ở trên chân.

Xem ra, chắc là do Uông Tàng Hải sửa đổi sau này.

Người này, thật sự là quá lợi hại!

Nhưng đúng lúc này, người nhà họ Uông dường như cảm giác

được điều gì, lùi lại hai bước, trước người đột nhiên có thêm một bức tường thấp được tạo thành từ "Thất Sát Phệ Hồn Cự".

Hai bên lập tức rơi vào thế giằng co.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh trầm giọng nói: "Phật gia, hay là hôm nay chúng ta rút lui trước đi." "Bây giờ nó đang canh giữ ở đây, rõ ràng là có ý đồ." "Hay là chúng ta rút ra ngoài trước, rồi nghĩ cách khác.

Hơn nữa, bên doanh địa..." Ngô Tam Tỉnh không nói quá nhiều, nhưng ý tứ đã thể hiện rõ ràng.

Bên doanh địa, e là hậu quả khó lường!

Trương Khải Sơn nheo mắt không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm người nhà họ Uông ở không xa.

Người nhà họ Uông này, rõ ràng là vì sự xuất hiện của Trương Khởi Linh và Cừu Ngạn nên mới đột nhiên gây khó dễ.

Hiển nhiên, mục đích của gã và "nó" giống nhau, đều muốn có được thứ gì đó từ trên người Trương Khởi Linh.

Nhưng mà... bây giờ rút lui, còn có cơ hội quay lại không?

Còn có cơ hội tìm được chìa khóa đến cổ lầu nhà họ Trương không?

Nếu không tìm được chìa khóa cổ lầu nhà họ Trương, tất cả công sức trước đó đều đổ sông đổ bể, đám người Lão Cửu Môn này, e là đều không tránh khỏi kết cục chôn cùng.

"Phật gia, rốt cuộc thế nào, cũng nên có quyết định đi chứ." Ngô Lão Cẩu thấy ánh mắt Trương Khải Sơn biến ảo, nhưng lại không nói gì, không khỏi có chút sốt ruột, trầm giọng nhắc nhở: "Lần này là do ông đứng ra tổ chức, tiến hay lùi, cũng phải có một lời nói." "Nếu nói tiến, anh em ta liều mạng với nó!" "Nếu nói lùi, vậy thì tranh thủ thời

gian, quay về rồi nghĩ cách khác!" Trương Khải Sơn nheo mắt lại, do dự một chút, khẽ thở dài, nói: "Vậy thì lùi đi, Trương Khởi Linh, Cừu Ngạn, Hoắc Tiên Cô bọc hậu, những người khác theo tôi... ra tay!" Trương Khải Sơn đột nhiên quát khẽ, rồi ôm lấy Hoắc Tiên Cô, dùng sức ném đi!

Thân thể Hoắc Tiên Cô vô cùng linh hoạt, lộn một vòng trên không trung, đã lên được bệ đá.

Trong tay bà, kinh ngạc thay lại là đạo phù văn mà Lục Vũ đã vẽ lúc trước!

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn chia ra hai bên trái phải, điên cuồng lao về phía người nhà họ Uông!

"Ta lại muốn xem xem, Kỳ Lân của ngươi có thể lợi hại hơn Cùng Kỳ của ta bao nhiêu!" Trương Khải Sơn quay đầu liếc Trương Khởi Linh một cái, chân phải dậm mạnh xuống đất, đột ngột tăng tốc!

Kể từ khi vào núi Tứ Cô Nương, ông ta vẫn luôn giấu nghề.

Chương 1274

Cho đến bây giờ, ông ta mới thể hiện ra một chút thực lực, cũng như sự hung hãn của Cùng Kỳ!

Gần như trong nháy mắt, Trương Khải Sơn đã xông lên bệ đá, lao thẳng về phía người nhà họ Uông!

Cùng lúc đó, Hoắc Tiên Cô luôn ở bên cạnh, cầm bùa giấy, chờ thời cơ hành động!

"Đến hay lắm!" Người nhà họ Uông cười lạnh một tiếng, trực tiếp lao tới đón đầu Trương Khải Sơn!

Gã không hề chú ý, trong mắt Trương Khải Sơn, lóe lên một tia cười đầy ẩn ý...

Đúng lúc người nhà họ Uông lao về phía Trương Khải Sơn, Trương Khởi Linh cũng từ một hướng khác xông tới!

Động tác của Trương Khải Sơn cực nhanh, sau khi xông đến trước mặt người nhà họ Uông, một quyền đấm thẳng vào mặt gã!

Người nhà họ Uông không né không tránh, mặc kệ Trương Khải Sơn đánh thế nào, gã cũng đánh trả lại y như vậy!

Hai người đối đầu trực diện mấy chiêu, Trương Khởi Linh đã đến gần.

Người nhà họ Uông nhân cơ hội đấm một quyền vào mặt Trương Khải Sơn, ép ông ta lùi lại mấy bước.

"Chỉ có chút thủ đoạn này, cũng dám tự xưng Phật gia!" người nhà họ Uông cười lạnh nói: "Nghe nói ngươi có một pho tượng Phật sắt lớn, hôm nay ta sẽ đập nát ngươi, xem ngươi có thể giống như Phật gia, biến thành xá lợi tử không!

Cút!" Người nhà họ Uông nhìn thấy Trương Khởi Linh, đột nhiên quay đầu gầm lên một tiếng!

Trương Khởi Linh căn bản không hề để ý, Hắc Kim Cổ Đao trong tay từ trên chém xuống, bổ thẳng vào đỉnh đầu người nhà họ Uông!

"Không biết sống chết!" Người nhà họ Uông tạm thời bỏ qua Trương Khải Sơn, hai tay đưa lên, trực tiếp đỡ lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Xem bộ dạng của gã, dường như không hề tốn sức, còn có tâm tư trêu chọc Trương Khởi Linh: "Chỉ có chút thủ đoạn này sao?

Vậy thì ngươi quả thực không cần phải sống nữa.

Quỷ Tỳ, ta sẽ tự mình nghĩ cách tìm..." Câu nói này gã còn chưa nói xong, Trương Khải Sơn đột nhiên động thủ.

Từ phía sau lưng gã, như mãnh thú, lao thẳng vào hai chân người nhà họ Uông!

Phía trên có Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh đè xuống, hai chân lại bị Trương Khải Sơn đẩy mạnh ra, cú này trực tiếp khiến hạ bàn của người nhà họ Uông lỏng ra, lập tức ngửa ra sau! , Hoắc Tiên Cô ở bên cạnh, chính là đang chờ cơ hội này!

Không chút do dự, Hoắc Tiên Cô bay như tên lao về phía người nhà họ Uông, một tấm "vải bùa" màu đỏ máu trong tay, dán thẳng vào chân trái của gã!

Chân trái của gã, chính là điểm yếu lớn nhất.

Cú này, khiến trong lòng người nhà họ Uông kinh hãi!

Hơn nữa, nếu là Lục Vũ trực tiếp vẽ bùa lên người gã, hoặc là dùng phù pháp, gã cũng không sợ đến vậy.

Trái lại, bùa giấy đối với gã, tổn thương còn lớn hơn cả hạ phù trực tiếp!

Mắt thấy Hoắc Tiên Cô ngày càng gần, bùa giấy chỉ còn một chút nữa là có thể ấn lên người gã, người nhà họ Uông đột nhiên động thủ!

Chân trái nghiêng đi, vừa vặn né được tay Hoắc Tiên Cô, rồi tung một cú đá quét, quét thẳng vào đầu bà!

Trong nháy mắt, Hoắc Tiên Cô vội vàng né tránh!

Người nhà họ Uông còn chưa kịp thở phào, chưa kịp thoát khỏi sự khống chế của Trương Khải Sơn, đột nhiên trước mắt hoa lên, dường như có thứ gì đó từ trên đỉnh đầu bay xuống.

Ngay sau đó, thân thể nặng trĩu, liền thấy Trương Khởi Linh ngồi trên người gã, tay phải hai ngón tay dài lạ thường, chọc thẳng vào mắt gã!

Chết tiệt!

Mắt của gã tuy không phải là cơ quan yếu điểm, nhưng mắt bị hủy, không nhìn thấy gì, đối với gã cũng có ảnh hưởng rất lớn!

Quan trọng hơn là, Trương Khởi Linh đang giữ chặt hốc mắt của gã, phía sau Trương Khải Sơn cũng đang giữ chặt cánh tay gã!

Dưới sự hợp lực của hai người nhà họ Trương, người nhà họ Uông cũng không có cách nào dễ dàng thoát ra!

Lúc này, Hoắc Tiên Cô lại một lần nữa tìm được cơ hội, cầm "vải bùa" của Lục Vũ lại tiếp cận người nhà họ Uông!

Hoắc Tiên Cô không một tiếng động, như một bóng ma, tránh làm kinh động người nhà họ Uông.

Ngay khi bà ngày càng gần, mắt thấy sắp dán được "vải bùa" lên lòng bàn chân người nhà họ Uông, không ngờ gã đột nhiên hai chân đạp mạnh xuống đất!

Cả người như cá chép bật dậy, nửa thân trên ưỡn mạnh lên, kéo

theo cả Trương Khải Sơn phía sau cũng ưỡn lên theo!

Nhưng ngay sau đó, người nhà họ Uông lại đè mạnh xuống, cố hết sức ngửa ra sau, coi Trương Khải Sơn như một tấm đệm thịt!

Ầm!

Chương 1275

Một tiếng động trầm đục, Trương Khải Sơn bị gã kéo theo, đè chặt xuống đất!

Cú này, dùng lực cực mạnh, cho dù là Trương Khải Sơn, cũng có chút khó chịu, không khỏi rên lên một tiếng.

Lão còn ho ra một ngụm máu tươi, bất giác buông tay ra...

Lão vừa buông tay, người nhà họ Uông lập tức thoát khốn, hai tay vùng mạnh ra, trực tiếp tóm lấy Trương Khởi Linh, ném văng ra ngoài.

Cú này, không lệch đi đâu được, đập thẳng vào người Trương Khải Sơn!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Hoắc Tiên Cô cũng không kịp thoát thân, cũng bị người nhà họ Uông đá bay!

Nhưng... mấy đòn này, đối với con rối "xướng nhân" mà người nhà họ Uông nhập thân cuối cùng cũng đã gây ra một số tổn thương.

Người nhà họ Uông đột nhiên phát hiện, tay chân của mình không còn linh hoạt như trước, mà vị trí mắt chỉ còn lại một chút tầm nhìn mờ ảo, thị lực bị hạn chế nghiêm trọng.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia, hai người chưa ra tay, từ bên cạnh, từ từ tiếp cận người nhà họ Uông.

Chỉ có một người, động tác còn nhanh hơn họ!

Trần Bì A Tứ!

Không ngờ, lão chỉ bị mù một mắt, lúc này lại lao thẳng về phía người nhà họ Uông.

Trong lúc Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia tiếp cận, lão đã lảo đảo chạy đến trước mặt Hoắc Tiên Cô, nhặt lên miếng "vải bùa" trên đất, lại một lần nữa áp sát người nhà họ Uông.

Lục Vũ ở trong một góc không ai chú ý quan sát, không vội ra tay, hắn muốn xem, Trần Bì A Tứ rốt cuộc muốn làm gì!

Lúc này, Trần Bì A Tứ đã đi đến trước mặt người nhà họ Uông, dùng một con mắt độc nhất của mình nhìn chằm chằm gã: "Nghe nói ngươi là một con rối, vậy ngươi là con rối của ai?" Đôi mắt trống rỗng của người nhà họ Uông "nhìn" về phía vị trí của Trần Bì A Tứ, lạnh lùng nói: "Nếu ta là con rối, thì Lão Cửu Môn chỉ là sủng vật.

Chỉ bằng ngươi, cũng xứng nói chuyện với ta như vậy?" Nói đến đây, người nhà họ Uông ngừng một chút, thở ra một hơi, rồi tiếp tục nói: "Thôi bỏ đi, bắt nạt loại tiểu nhân vật như các ngươi thực sự vô vị.Nếu đã các ngươi muốn truy tìm chuyện đó, thì cứ để các ngươi truy tìm đi..." Một câu nói xong, người nhà họ Uông cười quái dị một trận, trực tiếp xoay người định bỏ đi, căn bản không thèm để Trần Bì A Tứ vào mắt.

Mắt thấy gã đã đi đến cửa mật thất.

Ngay khoảnh khắc "người nhà họ Uông" bước chân định vào mật thất, Lục Vũ đột nhiên từ trong mật thất chui ra!

Tay trái một đạo lôi pháp, đánh thẳng vào người gã!

Ánh sét lóe lên, người nhà họ Uông lập tức cứng đờ.

Tay Lục Vũ không ngừng chuyển động, rồi dùng sức đẩy một cái, người nhà họ Uông cứ thế ngã xuống đất!

Lục Vũ còn áp sát lên, lại một miếng "vải bùa", dán thẳng vào lòng bàn chân gã!

"A!" Lần này, người nhà họ Uông cuối cùng cũng có chút không

chịu nổi, ngã sầm xuống đất, la hét thảm thiết!

Tay Lục Vũ không ngừng chuyển động, trực tiếp rạch đứt đầu ngón tay, trong nháy mắt lại một đạo phù văn, vẽ lên lòng bàn chân người nhà họ Uông!

Ngay khi hắn chuẩn bị vẽ đạo bùa thứ ba, người nhà họ Uông đột nhiên động đậy, trực tiếp thoát khỏi sự khống chế của Lục Vũ!

Lục Vũ ngẩng đầu lên, liền thấy Trần Bì A Tứ kéo người nhà họ Uông lùi sang một bên, tay lão đè chặt lên lòng bàn chân gã, quát: "Mau nói, trường sinh rốt cuộc là chuyện gì!

Bí mật của tấm sắt đó rốt cuộc là gì!" Cơ thể người nhà họ Uông run lẩy bẩy, chịu đựng nỗi đau cực lớn!

Mấy đạo "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù" cuối cùng của Lục Vũ, đang liều mạng xé rách linh hồn của gã, muốn đưa gã đi chuyển thế đầu thai!

Có lẽ biết mình không thể chịu đựng được nữa, người nhà họ Uông ngược lại liều mạng, đột nhiên cười điên cuồng, chế giễu: "Đồ ngu, chỉ loại ngu như ngươi cũng muốn trường sinh?

Chẳng biết gì cả, ngươi cũng xứng sao!" "Thế à?" Trần Bì A Tứ mặt mày hung tợn nhìn chằm chằm người nhà họ Uông, đột nhiên cười lạnh một tiếng, quát: "Ta sẽ cho ngươi xem ta có xứng hay không!" Lời vừa dứt, Trần Bì A Tứ như làm ảo thuật, từ trên người đột nhiên mò ra một cái hũ gốm bụng to!

Khoảnh khắc nhìn thấy hũ gốm, sắc mặt người nhà họ Uông đã thay đổi, cơ thể run rẩy càng thêm dữ dội!

Lục Vũ cũng nhìn thấy cái hũ gốm đó, sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi... 【Tên vật phẩm: Trần Anh Hồn Bình】 【Cấp vật phẩm: Pháp khí Địa giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Nhiếp

hồn, Khốc hình】【Ghi chú vật phẩm: Trần Anh, một tên quan tàn bạo triều Minh, cả đời hại người vô số.

Sau khi chết, theo phong tục truyền thống của người Tạng, trong quan tài có đặt "túi ngũ cốc", ngụ ý ngũ cốc dưỡng hồn, kiếp sau ngũ cốc bội thu.

Có người căm hận Trần Anh tàn ác, đã dùng hài cốt của những người bị Trần Anh hại để thay thế ngũ cốc, bỏ vào trong túi.

Năm tháng trôi qua, oan hồn tụ tập, oán khí không tan, đã trở thành hồn bình.

Trần Anh Hồn Bình có thể thu hồn của người sắp chết vào trong, tra tấn trăm bề, cho đến khi hồn phi phách tán...】Lục Vũ vừa hiểu rõ sự đặc biệt của "Trần Anh Hồn Bình", tàn hồn của người nhà họ Uông dưới áp lực kép của "Hồn Bình" và "Lục Đạo Chuyển Sinh Phù" cuối cùng cũng không chịu nổi, một luồng khí xanh từ trong cơ thể "xướng nhân" bay ra, chui thẳng vào "Trần Anh Hồn Bình"!

Xướng nhân mất đi sự chống đỡ, lập tức ngã xuống đất, vỡ thành bốn năm mảnh!

Lúc này.

Chương 1276

Vị trí lối đi lại truyền đến một trận tiếng bước chân sột soạt.

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, liền thấy mấy bóng người từ bên đó chạy vào, chắc là những người khác cảm thấy không ổn, đến cứu viện họ.

Trần Bì A Tứ chỉ quay đầu liếc một cái, đột nhiên cười lạnh, lại sờ soạng trên người, một đám bụi mù trực tiếp ném về phía Lục Vũ.

Lục Vũ theo bản năng muốn né tránh, lại phát hiện mình căn bản không động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Bì A Tứ kéo mình và Trương Khởi Linh vào trong mật thất đá.

Ngay sau đó, cũng không biết Trần Bì A Tứ rốt cuộc đã làm gì, chỉ nghe một tiếng "cạch", vị trí lối vào sơn động truyền đến một trận la hét thảm thiết!

Lục Vũ thì trước mắt tối sầm, lại một lần nữa ngất đi. ...

Không biết đã qua bao lâu, Lục Vũ lại mở mắt ra, liền thấy một khuôn mặt béo, một đứa trẻ con đều ở bên cạnh mình.

Lục Vũ hơi ngẩn ra, liền thấy Vương Bàn Tử nhe răng cười: "May mà cậu tỉnh lại, không thì nước tiểu đồng tử của Lục Châu sắp bổ sung dương khí cho cậu rồi.

May mắn, may mắn quá!" Vương Bàn Tử?

Lục Vũ vẫn còn có chút mơ hồ, có chút hỗn loạn.

Vừa mới còn ở cùng đám người Lão Cửu Môn, sao lại đột nhiên quay về rồi?

Trần Bì A Tứ cuối cùng rốt cuộc đã làm gì...

Khoan đã!

Lão đã thu tàn hồn của người nhà họ Uông đi rồi!

Thì ra là vậy!

Thì ra là vì người nhà họ Uông, Trần Bì A Tứ mới cấu kết với con chó kia, mới biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ sau này!

"Tiểu ca nhi?" Lúc này, Vương Bàn Tử đưa tay huơ huơ trước mặt Lục Vũ, thấy mắt hắn không có biến hóa, lại nói với Lục Châu: "Thôi được rồi, vẫn chưa tỉnh, Lục Châu ngươi vất vả một chút, bổ sung thêm chút dương khí cho tiểu ca nhi đi." Bổ sung dương khí?

Lục Vũ lại ngẩn ra, mơ hồ quay đầu nhìn, liền thấy Ngoa Thú hai tay chống nạnh, vẻ mặt đắc ý nhìn hắn...

"Cút!" Lục Vũ cuối cùng cũng phản ứng lại, một tay tóm lấy Ngoa Thú, túm nó sang một bên, rồi hỏi: "Ngươi có làm gì tôi không?" Ngoa Thú vẻ mặt vô tội, nói: "Cái gì gọi là ta làm gì ngươi?

Cô nãi nãi đây là thấy ngươi sắp chết nên mới giúp ngươi, ngươi tưởng ai cũng xứng được cô nãi nãi đây đi tiểu cho sao?" "Tin ta nướng ngươi thành thỏ quay không!" Lục Vũ sa sầm mặt, lạnh lùng nói một câu.

Ngoa Thú lập tức không dám vênh váo, bĩu môi, vẻ mặt ấm ức nói: "Được rồi được rồi, đừng dọa cô nãi nãi đây nữa, cô nãi nãi không đi tiểu lên người ngươi, được chưa.

Đúng là, lòng tốt bị coi như lòng lang dạ sói..." Lục Vũ lườm nó một cái thật sắc, lúc này mới nhớ ra quay đầu quan sát tình hình xung quanh.

Nhìn một cái, liền phát hiện đã rời khỏi sơn động âm u, đang ở trên một bãi cỏ trong rừng cây...

Lục Vũ quan sát kỹ xung quanh, cảm thấy nơi này có chút quen mắt.

Rất nhanh, một ống sắt gỉ sét loang lổ đã thu hút sự chú ý của hắn, hắn lập tức hiểu ra.

Đây là căn cứ mà nhóm người của Trương Đại Phật Gia đã dùng khi tiến hành "hoạt động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử".

Hắn đã đến đây trong "giấc mơ"...

"Tiểu ca nhi?" "Ừm." Nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử, Lục Vũ thu lại suy nghĩ, từ từ ngồi dậy, lại quan sát tình hình xung quanh một lần nữa, rồi nói với Vương Bàn Tử: "Chúng ta lên đây lúc nào?

Tôi ngất bao lâu rồi?

Hắc Hạt Tử đâu?

Sao không thấy cậu ta?" Vương Bàn Tử vốn đang rất vui, nhưng vừa nghe câu hỏi của Lục Vũ, sắc mặt lập tức trầm xuống, nói: "Lần này, đúng là rơi vào hố phân rồi!" Sắc mặt Lục Vũ thay đổi, mày nhíu chặt lại, đang định hỏi câu gì thì Vương Bàn Tử đã nói tiếp: "Sau khi cậu ngất đi, Hắc Hạt Tử liền chạy mất, chạy biến không thấy bóng dáng!" "Chạy rồi?" Lục Vũ hơi ngẩn ra, nhíu mày hỏi: "Cậu ta chạy đi đâu?

Sao lại đột nhiên chạy đi?" "Tôi cũng muốn biết nó chạy đi đâu." Vương Bàn Tử hừ một tiếng, tức giận nói: "Lúc đó, cậu đột nhiên ngất đi, Hắc Hạt Tử chỉ liếc một cái, rồi quay đầu bỏ chạy, tôi và Giải tử lo cậu xảy ra chuyện, cũng không thể đuổi theo nó, chỉ có thể ở lại canh chừng cậu." "Vốn còn tưởng Hạt Tử phát hiện ra chuyện gì nên mới chạy, nhưng tôi và Giải tử đợi cả buổi, chẳng có động tĩnh gì, cũng không tìm thấy người, ai biết nó bị làm sao..." Vương Bàn Tử vốn có ấn tượng rất tốt về Hắc Hạt Tử, gọi anh ta là Hắc Nhãn Kính, hoặc là Kính huynh.

Lần này, vì Hắc Hạt Tử đột nhiên bỏ lại họ một mình mà chạy,

lập tức cực kỳ bất mãn với anh ta.

"Được rồi, tạm thời không nói chuyện này, sau khi Hắc Hạt Tử chạy đi, lại xảy ra chuyện gì?" Lục Vũ nghe Vương Bàn Tử cứ mãi kể tội Hắc Hạt Tử, vội vàng lên tiếng ngắt lời.

Vương Bàn Tử có chút oán trách nhìn Lục Vũ một cái, thở dài, nói: "Còn có thể thế nào nữa, không phải là tôi và Giải tử đưa cậu ra ngoài sao?" "Nhắc đến chuyện này Bàn gia tôi lại tức!" "Cậu có biết Hạt Tử vì sao lại chạy không, trong cái sơn động chó má đó còn giấu một đống lớn Thiểm Lân Hắc Phụ Hý!" "Hay thật, tôi với Giải tử cứ như chó nhà có tang, bị Thiểm Lân Hắc Phụ Hý đuổi chạy khắp núi!" "Còn nữa, chúng tôi lại gặp một con quái vật toàn thân mọc lông đen, đao thương bất nhập, đánh không nát!" "Sau này vẫn là Bàn gia tôi vô tình phát hiện một miếng vải rách trên đất, trên đó vẽ mấy ký hiệu kỳ quái, Bàn gia tôi thấy giống lá bùa cậu từng vẽ, lúc đó cũng liều mạng, dán thẳng lên người con quái vật đó, lúc này mới không sao..." Vương Bàn Tử nói đông nói tây, nhưng vẫn khiến Lục Vũ hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Con quái vật lông đen đó, hẳn là con rối xướng nhân bị hỏng lần trước, có thể là đã bị oan hồn nhập thân, Vương Bàn Tử cơ duyên xảo hợp nhặt được tấm vải bùa để lại từ lần trước, coi như đã giải quyết được vấn đề này.

Khoan đã... giấc mơ đó, là thật!

Những chuyện xảy ra trong mơ, đều là những chuyện đã xảy ra thật sự?

Chương 1277

Lục Vũ đột nhiên ngây người, có chút bối rối...

Chuyện này... sao có thể?

Chuyện của quá khứ, sao lại có thể giống với hiện tại?

Lẽ nào, trong quá khứ hắn cũng biết phù pháp?

Chưa đợi Lục Vũ nghĩ thông suốt chuyện này, Vương Bàn Tử lại tiếp tục nói: "Tôi và Giải tử từ trong đó ra ngoài không bao lâu, phía Nam liền có tin tức, bà lão chó má đó hỏi chúng ta khi nào qua đó, họ đang vội mở cánh cửa đá cuối cùng." "Bàn gia tôi lúc đó đang tức, chửi bà lão một trận tơi bời, lại chửi Ngô Tà và Giải Liên Hoàn một trận." "Cái thằng Giải Liên Hoàn này, đúng là đồ cứng đầu cứng cổ!" Nói đến đây, Vương Bàn Tử ngừng một chút, nuốt nước bọt thấm giọng, rồi tiếp tục nói: "Lúc này, Bàn gia tôi mới biết Hắc Hạt Tử vội vã chạy đi đâu." "Thằng cha này biết chìa khóa của cánh cửa đá thứ ba, chạy đi đưa tin cho đám người phía Nam rồi." "Không có gì bất ngờ, Hoắc Lão Thái Thái và mấy người họ đã vào cổ lầu rồi..." "Rốt cuộc là đã vào hay chưa?" Lục Vũ hiểu rõ chuyện Vương Bàn Tử nói, nhíu mày, nhìn về phía Giải Vũ Thần, hỏi: "Cậu có liên lạc với họ không?" "Không liên lạc được nữa, tôi đã dùng 'Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ' gửi tin tức, họ cũng không có hồi âm." Trong mắt Giải Vũ Thần mang theo một tia lo lắng, chậm rãi nói: "'Thần khí' đã không dùng được nữa, tôi đã gửi tin tức cuối cùng, vẫn không có hồi âm.

Tôi đã sắp xếp người đến Ba Nãi, hiện tại cũng không có hồi âm.

Ngoài ra, còn có một chuyện nữa." Giải Vũ Thần ngừng một chút, nói từng chữ một: "Kinh thành, hoàn toàn loạn rồi..." "Loạn rồi?

Có ý gì?

Sao lại loạn lên?" Lục Vũ nhíu mày, không ngờ trong lúc mình hôn mê, lại xảy ra những biến cố khác.

Giải Vũ Thần khẽ thở ra một hơi, chậm rãi kể lại tin tức mình nhận được.

Vốn dĩ, Kinh thành mọi thứ vẫn bình thường, không có vấn đề gì.

Nhưng không biết ai đã tung tin Ngô Tam Tỉnh chết ra ngoài, lập tức địa bàn của Ngô Tam Tỉnh loạn lên!

Theo lý, chuyện này cũng không tính là gì.

Sau khi địa bàn nhà họ Ngô loạn lên, lại đúng lúc Hoắc Lão Thái Thái mất tích, cũng không biết là ai mồm nhanh miệng, tung tin Hoắc Lão Thái Thái lần này mười phần thì tám chín phần là sẽ chết ra ngoài!

Lão Cửu Môn có hai nhà xảy ra chuyện, chuyện này có chút không ổn.

Đúng lúc này, di chứng do cái chết của Trần Bì A Tứ cũng xuất hiện...

Giải Vũ Thần mặt đầy lo lắng, chậm rãi nói: "Lão Cửu Môn không giống những nơi khác, nói trắng ra, người của Lão Cửu Môn đều là một đám liều mạng." "Hiện tại, sau khi ba nhà xảy ra chuyện, tình hình có chút không thể kiểm soát được." "Vốn dĩ, nếu Trương gia còn ở đó, dựa vào bản lĩnh của ông ta, Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng ra trấn áp, cũng không có vấn đề gì..." Nghe Giải Vũ Thần nói đến đây, Lục Vũ hơi nhíu mày, không nhịn được ngắt lời anh ta, nói: "Ngô Nhị Bạch đâu, ông ta không ra mặt điều giải sao?" Lục Vũ lờ mờ nhớ rằng, Ngô Nhị Bạch quản lý Thập Nhất Thương, ngoài việc làm kho hàng, còn phải phụ trách điều giải mâu thuẫn giữa các nhà trong Lão Cửu Môn.

Lúc này Ngô Nhị Bạch không ra mặt, dường như có chút không hợp lý!

"Không biết." Giải Vũ Thần lắc đầu, chậm rãi nói: "Lúc đường khẩu của Ngô Tam Tỉnh xảy ra chuyện, Ngô Nhị Bạch đã không ra mặt, hiện tại cũng vậy." "Còn có một vấn đề nữa là, bên tôi cũng xảy ra chút chuyện.

Bây giờ cậu tỉnh lại rồi, tôi phải về Kinh thành một chuyến, ổn định tình hình rồi mới nói chuyện khác." Lão Cửu Môn là loại người gì, trong lòng Lục Vũ cũng khá rõ.

Họ náo loạn lên, đối với Lục Vũ cũng không phải chuyện gì lạ, hắn cũng không nói gì, chỉ cùng Giải Vũ Thần quay về Kinh thành.

Ra khỏi núi Tứ Cô Nương, trong đầu Lục Vũ lại hiện lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành khám phá 'hoạt động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử', hệ thống thưởng Truyền Âm Nhập Mật.】 【Ghi chú: Truyền Âm Nhập Mật, một trong những thượng cổ thuật pháp, có thể truyền lời mình muốn nói trực tiếp vào đầu người khác thông qua thuật pháp, người có tu vi cao thâm, một câu nói có thể truyền lệnh cho vô số người biết...】 Thấy thông báo của hệ thống, Lục Vũ cũng không có gì đặc biệt phấn khích, dù sao trên đường cũng rảnh rỗi, liền luyện tập một chút để giết thời gian.

Mấy người đến sân bay, lên máy bay, Giải Vũ Thần nhân lúc chuyến bay đêm ít người, nói với Lục Vũ: "Nếu có thời gian, cậu có thể ở Kinh thành thu dọn Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu cậu ổn định được Tân Nguyệt Phạn Điếm, có lẽ các nhà khác sẽ không náo loạn nữa." Bên cạnh, mắt Vương Bàn Tử sáng lên!

Nhưng ngay sau đó, không biết nghĩ đến điều gì, lại không nói một lời.

Lục Vũ im lặng một lát, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Náo loạn lên cũng không có gì không tốt, cứ để họ náo nhiệt một chút, nói không chừng còn có thể thấy được một vài ngưu quỷ xà thần." Trong lòng hắn còn một câu chưa nói.

Chuyện ở Kinh thành, chắc chắn có người đứng sau giật dây.

Đoán chừng không phải người nhà họ Uông, thì cũng là Giải Liên Hoàn!

Dù sao, hành động lần này của Giải Liên Hoàn quá bất thường.

Với tính cách cẩn thận, mọi việc đều tính toán của ông ta, khó khăn lắm mới bắt đầu kiểm soát Tân Nguyệt Phạn Điếm, liên lạc lại được với "nó", nếu không phải xảy ra tình huống bất ngờ, Giải Liên Hoàn không cần phải mạo hiểm cùng Hoắc Tiên Cô đến Quế Hải Ba Nãi...

Im lặng một lát, Giải Vũ Thần lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Cậu muốn đến Quế Hải phải không?" Không đợi Lục Vũ trả lời, Giải Vũ Thần đã lắc đầu, chậm rãi nói: "Lần này đến Quế Hải, tôi không thể đi được, người của tôi cũng không thể điều động, nhưng cậu cần tôi chuẩn bị thứ gì, tôi vẫn có thể giúp cậu..." "Không cần." Lục Vũ rất dứt khoát lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn không nói, Giải Vũ Thần cũng không biết nói gì, chỉ lặng lẽ tính toán xem cục diện ở Kinh thành mình nên xử lý thế nào.

Không lâu sau, máy bay hạ cánh ở Kinh thành.

Vừa ra khỏi sân bay, liền thấy Hoắc Tú Tú đang đợi ở đó, cô bé xinh đẹp lúc này mặt đầy lo lắng, hiển nhiên chuyện ở Kinh thành khiến cô bé có chút đau đầu.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử không đi qua đó, chỉ gật đầu, sau khi từ biệt Giải Vũ Thần, trực tiếp bắt một chiếc xe, rời khỏi sân bay, trở về

tiểu viện.

Về đến tiểu viện, Lục Vũ việc đầu tiên là gọi điện cho Sơ Nhất đang ở "Tam Phiên Thị", bảo cô chuẩn bị một chút, đến Kinh thành góp vui.

Cuộc điện thoại này còn chưa nói xong, liền nghe thấy tiếng hét lớn của Vương Bàn Tử từ trên lầu.

"Tiểu ca nhi, cậu mau lên đây!" Giọng Vương Bàn Tử căng thẳng, sắc mặt Lục Vũ đột biến, trực tiếp cúp điện thoại, nhanh chóng xông lên lầu hai.

Chương 1278

Vừa lên lầu hai, liền thấy Vương Bàn Tử đang ngẩn người nhìn chiếc giường của mình.

Trên giường, có một người đang nằm.

Người đó toàn thân trùm trong một chiếc áo choàng đen, nhưng trên người lại có mấy vết thương rõ ràng.

Vết máu đỏ thẫm, nhuộm đỏ cả ga giường.

Nhưng lúc này không còn chảy máu nữa, không biết là đã chảy hết, hay là vì sao.

Người này trông cực kỳ thê thảm, cảm giác không chết cũng gần chết rồi.

Vốn dĩ, theo tính cách của Vương Bàn Tử, thấy cái xác này việc đầu tiên là xử lý ngay.

Nhưng đây là tiểu viện của họ, không phải là mộ lớn.

"Là ai?" "Chưa biết." "Đóng cửa." "Được thôi." Vương Bàn Tử vội vàng đáp một tiếng, liền thấy Lục Vũ đã đi đến bên giường, đưa tay kéo mũ trùm đầu của người đó ra.

Nhìn một cái, lại là người quen của họ, Phan Tử!

Lục Vũ thăm dò hơi thở, tuy yếu ớt, nhưng vẫn chưa chết, chỉ là bộ dạng vô cùng thê thảm.

Vương Bàn Tử cũng nhận ra Phan Tử, không khỏi tặc lưỡi, nói: "Lúc trước Giải tử nói Kinh thành loạn rồi, tôi còn tưởng không sao, không ngờ Phan Tử cũng biến thành bộ dạng này, tiểu ca nhi, còn cứu được không?" "Không chết được." Lục Vũ nhẹ giọng nói một câu,

lấy ra "Hoa Đà Đao" trực tiếp đặt lên tay Phan Tử.

Chỉ qua mấy hơi thở, Phan Tử từ từ tỉnh lại.

Mở mắt ra việc đầu tiên, Phan Tử giơ tay lên, ánh mắt mơ màng nhắm vào Vương Bàn Tử, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lão tử bóp chết mày!" Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng của Phan Tử, không nhịn được đảo mắt một cái, bực bội nói: "Cầm ngón tay mà đòi bóp ai đấy, lúc nào rồi còn ra vẻ." Nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử, tinh thần Phan Tử hồi phục một chút, thở dài một hơi, nói: "Các cậu về rồi." Lục Vũ có thể thấy, khoảnh khắc Phan Tử tỉnh lại tâm trạng có chút kích động, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

"Nói đi, sao rồi." Lục Vũ thuận miệng hỏi một câu, Phan Tử nghiến răng, nói: "Xảy ra chuyện rồi." "Kinh thành xảy ra chuyện, chúng tôi đều biết." "Không phải Kinh thành xảy ra chuyện, mà là Tinh Thành xảy ra chuyện." Phan Tử lấy lại hơi, nói: "Kinh thành vốn không phải địa bàn của Tam gia, nhân lực chủ yếu của Tam gia đều ở Tinh Thành." "Bây giờ, Tinh Thành xảy ra chuyện rồi, người của Tam gia, toàn bộ loạn hết cả lên, không có một ai nghe lệnh." "Địa bàn ở Tinh Thành, toàn bộ đã phản rồi, nếu không phải Tiểu Tam Gia chưa về Tinh Thành, lúc này cũng xong rồi..." Chuyện này, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã nghe Giải Vũ Thần nhắc qua, nhưng lúc đó Giải Vũ Thần ở xa tít núi Tứ Cô Nương, đối với việc rốt cuộc đã xảy ra cục diện hỗn loạn thế nào, anh ta cũng không hiểu rõ lắm.

Hơn nữa, Giải Vũ Thần tuy tuổi không lớn, nhưng có chút tâm cơ, gặp chuyện không thể hiện ra ngoài.

Và, sau khi Lục Vũ tỉnh lại thì chỉ lo nghĩ chuyện của mình, cũng không để tâm đến những chuyện "nhảm nhí" giữa Lão Cửu Môn.

Lúc này nghe ý của Phan Tử, cục diện loạn đến mức có chút không kiểm soát được.

Nhà họ Ngô, nhà họ Hoắc, nhà họ Giải, nhà họ Trần, Tân Nguyệt Phạn Điếm, năm thế lực, toàn bộ đều loạn cả lên.

Theo suy nghĩ của Phan Tử, Lục Vũ nên nhân lúc này, giúp nhà họ Ngô "vực dậy", sau đó tập hợp một đám người, đi cứu Ngô Tà.

Chỉ là... ngoài dự liệu của Phan Tử, Lục Vũ chỉ hơi lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Chuyện giữa Lão Cửu Môn, ai làm người nấy chịu, loại chuyện vớ vẩn này, không liên quan đến chúng ta." "Nhưng mà, tôi phải đến Ba Nãi một chuyến, nếu anh muốn, thì đi theo." "Sản nghiệp của Tam gia thì sao?" Phan Tử ngẩn ra, có chút kinh ngạc hỏi.

Anh ta không phải tham tiền, chỉ là nghĩ đến việc Ngô Tam Tỉnh gây dựng được cơ nghiệp này không hề dễ dàng, anh ta lại là tay chân đắc lực nhất của Ngô Tam Tỉnh.

Lúc này không tìm được người, còn không thể giữ được sản nghiệp, sau này anh ta làm sao gặp mặt Ngô Tam Tỉnh được?

Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn Phan Tử.

Một lúc sau, Phan Tử dường như đã nghĩ thông, khẽ thở ra một hơi, gật đầu: "Tôi đi Ba Nãi với cậu!". ...

Một ngày sau, Quế Hải.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Phan Tử ba người đến Quế Hải.

Trong lúc Vương Bàn Tử đi tìm xe, Lục Vũ nhận một cuộc điện thoại.

Phan Tử đứng bên cạnh nhìn, cũng không biết Lục Vũ nhận điện thoại của ai, chỉ biết sau khi Lục Vũ cúp máy, vẻ mặt có chút thú vị.

Lục Vũ cũng không nói gì với anh ta, luôn đợi đến khi Vương Bàn Tử lái xe quay lại, ba người lên xe, Lục Vũ mới quay đầu nói với Phan Tử ở hàng ghế sau một câu: "Bảo anh giả làm Ngô Tam Tỉnh,

anh có thể giả giống đến mức nào?" "Giả làm Tam gia?

Tại sao?

Cậu muốn làm gì?" Nghe thấy lời của Lục Vũ, Phan Tử lập tức căng thẳng, ngồi thẳng người dậy, nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Lục Vũ ung dung tự tại, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, thong thả nói: "Có một vị bạn cũ của Ngô Tam gia đã đến Ba Nãi, tôi nghĩ nếu Ngô Tam gia xuất hiện, sẽ là một chuyện rất thú vị." Vương Bàn Tử nghe vậy, không nhịn được hỏi một câu: "Tiểu ca nhi, tình hình thế nào?" "Cừu Đức Khảo." Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Vừa nhận được tin, Cừu Đức Khảo lần này đích thân ra tay, người đang ở Ba Nãi.

Về cơ bản, ông ta đã chiếm lĩnh Ba Nãi rồi." Nói đến đây, Lục Vũ quay đầu liếc Phan Tử một cái, nhẹ giọng nói: "Cục diện hỗn loạn hiện tại, nói không chừng Cừu Đức Khảo cũng nhúng tay vào.

Dù sao, nếu Kinh thành yên tĩnh, ông ta cũng không dám rầm rộ đến Ba Nãi như vậy." Chuyện của Cừu Đức Khảo, Phan Tử hiểu không nhiều, chỉ biết đại khái, Cừu Đức Khảo từng hợp tác với Tam gia, và có một thời gian, Tam gia còn bị Cừu Đức Khảo khống chế.

"Phan Tử, rốt cuộc có thể giả làm Ngô Tam Tỉnh được không, đừng để tôi phải hỏi anh mấy lần." Nghe thấy lời này, Phan Tử do dự một chút, nói: "Tính tình, thói quen, cách nói chuyện của Tam gia tôi đều biết, nhưng tôi trông thế này, làm sao cũng không thể biến thành Tam gia được." "Tôi có cách." Lục Vũ thản nhiên nói một câu, sờ soạng trên người, tìm thấy một miếng "Lệnh bài Cửu Môn" ném thẳng cho Phan Tử.

Đương nhiên, Lệnh Dịch Dung cũng có thể giải quyết vấn đề này, nhưng "Lệnh bài Cửu Môn" dùng tốt hơn.

Sau khi nói đơn giản vài câu, Phan Tử làm theo lời Lục Vũ sử

dụng “Lệnh bài Cửu Môn”, khí chất cả người thay đổi, lập tức biến thành bộ dạng của Ngô Tam Tỉnh.

Chương 1279

Dung mạo, y hệt, ánh mắt, khí độ cũng giống tám chín phần.

Cho dù Ngô Tà có ở đây, e là cũng chưa chắc nhận ra.

Phan Tử nhìn qua kính chiếu hậu, cũng tự mình giật nảy mình.

Càng khiến anh ta bất ngờ hơn là, Lục Vũ lại lấy ra một Lệnh Dịch Dung, biến mình thành bộ dạng của Phan Tử.

Về phần Vương Bàn Tử, vẫn là hành không đổi tên ngồi không đổi họ, vẫn là hình tượng của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Phan Tử, lắc đầu, lẩm bẩm: "Cũng không biết tại sao, nhìn cái mặt này lại không thấy thoải mái, chỉ muốn tát cho nó hai cái..." Phan Tử không nói gì, chỉ sững sờ nhìn hình ảnh Ngô Tam Tỉnh trong gương chiếu hậu, vành mắt hơi đỏ.

Vương Bàn Tử lại bĩu môi, nói: "Phan Tử, cậu có được không đấy, cứ cái bộ dạng này, chắc chắn cậu sẽ để lộ sơ hở." Phan Tử gắng sức lắc đầu để mình bình tĩnh lại, rồi hít một hơi thật sâu, nói: "Tôi biết phải làm gì, không sao đâu." "Không sao là được rồi." Vương Bàn Tử cũng không nói thêm gì, tự mình lái xe.

Lục Vũ cũng không nói gì, ngồi ở hàng ghế trước, suy ngẫm về thuật pháp, thỉnh thoảng lại lấy mấy lá bùa ra viết viết vẽ vẽ lên trên.

Còn Phan Tử, buồn chán không có gì làm, chỉ ngồi ở hàng ghế sau, nhìn ra cửa sổ, nghĩ về chuyện sau khi lần này kết thúc, trở về Tinh Thành rồi mình nên làm gì.

Tam gia không rõ tung tích, sản nghiệp lớn như vậy đều bị người khác cướp mất, lần này tìm được Ngô Tà về, biết ăn nói thế nào với Tiểu Tam Gia?

Thật kỳ lạ, Phan Tử dường như chưa bao giờ nghi ngờ việc Lục Vũ không thể cứu Ngô Tà ra ngoài.

Giống như việc khi anh ta cùng đường mạt lộ đã chạy đến tiểu viện của Lục Vũ vậy.

Anh ta biết rõ, nếu trên thế giới này còn có một nơi có thể nhặt lại mạng sống của mình, tuyệt đối không phải bệnh viện, mà tuyệt đối là tiểu viện của Lục Vũ. …Sự thật chứng minh, anh ta đã cược đúng.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử vừa về đến tiểu viện đã cứu sống anh ta, hơn nữa dường như không còn vết thương nào, miệng vết thương đều đã lành sẹo, quả thực là một kỳ tích.

Đúng lúc Phan Tử đang ngẩn người, Lục Vũ lấy ra mấy lá bùa, ném cho Phan Tử ở hàng ghế sau, bảo anh ta thử xem dùng thế nào.

Vừa đưa bùa cho Phan Tử xong, điện thoại của Lục Vũ lại reo lên.

Lần này, người gọi đến là Giải Vũ Thần.

Nghe ý của cậu ta, tình hình ở Kinh Thành đã hoàn toàn mất kiểm soát, bất kể là Giải gia hay Hoắc gia, đều đã loạn cả lên.

Cậu ta không lộ diện, chỉ âm thầm dò la một phen, đã rút ra một kết luận vô cùng, vô cùng tồi tệ.

Cậu ta không lộ diện thì còn đỡ, nếu lộ diện thì hoàn toàn là đổ thêm dầu vào lửa!

Bất đắc dĩ, cậu ta chỉ có thể đưa Hoắc Tú Tú tạm thời rời khỏi Kinh Thành, đi gấp đến Quế Hải, muốn hội hợp với Lục Vũ rồi mới bàn bạc xem phải làm sao.

Lục Vũ suy nghĩ một lát rồi đồng ý với đề nghị của Giải Vũ Thần, nhưng đối với Hoắc Tú Tú, cậu lại không chút do dự từ chối, chỉ gọi một cuộc điện thoại cho "Sơ Nhất", bảo hắn giấu Hoắc Tú Tú đi

trước, có chuyện gì thì đợi sau khi vụ Ba Nãi kết thúc rồi tính.

Cúp điện thoại xong, Lục Vũ lại gọi Vương Bàn Tử dừng xe ở một huyện thành cách Quế Hải không xa, đợi Giải Vũ Thần, tiện thể mua sắm một ít đồ đạc trong huyện, chuẩn bị cho chuyến đi Ba Nãi.

Giải Vũ Thần đến rất nhanh, nửa đêm hôm đó đã xuất hiện tại huyện thành nơi Lục Vũ và mọi người đang ở.

Sau khi gặp mặt, Giải Vũ Thần có hơi kinh ngạc khi thấy Phan Tử ở đây, nhưng sau kinh ngạc, hai người đều thở dài, không nói thêm gì nữa.

Về tình hình ở Kinh Thành, Giải Vũ Thần cũng không nói nhiều, tình hình hiện tại đã mất kiểm soát, nói nhiều cũng vô ích.

Nhưng mà… khi họ xuất phát vào ngày hôm sau, nhìn thấy Phan Tử lúc ra khỏi cửa đã biến thành bộ dạng của "Ngô Tam Tỉnh", mắt cậu ta bỗng sáng lên, nói: "Phan Tử, sau khi chuyện ở Ba Nãi kết thúc, anh theo tôi đến Kinh Thành đi, có Ngô Tam Tỉnh, tình hình ở Kinh Thành sẽ khống chế được." Phan Tử hơi sững người, không nói gì, chỉ im lặng gật đầu.

Nghe lời cậu ta, lòng Lục Vũ khẽ động, nghĩ đến điều gì đó.

Giải Vũ Thần nhờ Phan Tử giúp đỡ, tuyệt nhiên không nhắc đến Giải Liên Hoàn, rõ ràng cậu ta cho rằng Giải Liên Hoàn rất có khả năng đã gặp nạn, đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ cũng không nói thêm gì.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nhếch miệng cười, khẽ lẩm bẩm một câu: "Có chút thú vị." Nói xong, hắn quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, chiếc xe đằng sau kia theo chúng ta từ Quế Hải đến giờ, theo suốt cả chặng đường rồi.

Thú vị thật đấy." Lục Vũ cũng biết có người bám theo, nhưng

không hề quay đầu lại nhìn, thuận miệng nói: “Không phải người của Giải Tử thì là người của Ngô Tam Tỉnh.

Phan Tử, ở đây có ai là kẻ thù của Ngô Tam Tỉnh không?” Chưa đợi Phan Tử mở miệng, Vương Bàn Tử đã lầm bầm nói không rõ: “Cứ cái kiểu đối nhân xử thế của Ngô Tam gia, làm sao mà có kẻ thù được?” Phan Tử cũng không để ý đến lời trêu chọc của Vương Bàn Tử, suy nghĩ một lát rồi nói nhỏ: “Theo lý mà nói, ở khu vực Quế Hải này, người có nhiều địa bàn nhất chính là Trần Bì A Tứ.” “Trước đây khi Tam gia mất tích, Trần Bì A Tứ đã tiếp xúc với các địa bàn dưới trướng Tam gia, muốn chiếm chút lợi.” “Sau đó Trần Bì A Tứ cũng biến mất, chuyện này coi như bỏ qua, nhưng người trong các địa bàn, tâm tư vẫn dao động.” “Tôi đoán, không phải người của Trần Bì A Tứ thì cũng là người trong địa bàn của Tam gia nhận được tin tức, muốn đối phó với Tam gia…” Câu nói này còn chưa dứt, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên: “Ngồi vững!” Ngay sau đó, Vương Bàn Tử đột ngột bẻ lái, chiếc xe đột ngột chuyển hướng sang bên kia!

Nhưng ngay giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng “Ầm” vang lên, chiếc xe như bị đâm phải, rung lắc dữ dội một cái!

Chiếc xe lập tức mất kiểm soát, quay vòng liên tục, đâm sập mấy mét lan can ven đường rồi mới dừng lại hẳn!

Vương Bàn Tử đầu óc quay cuồng, gắng sức lắc đầu mấy cái rồi vội vàng hỏi: “Sao rồi, sao rồi, mọi người không sao chứ?” Mấy người đều thắt dây an toàn nên không có vấn đề gì.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, trầm giọng nói: “Đừng ngây ra đó, xuống xe.” Lúc này đang là buổi sáng, trên con đường xuyên núi cũng không có mấy người, chỉ có một chiếc xe khác đang đậu cách đó không xa… Ở phía xa, chiếc xe đó đã lật nghiêng, không biết người bên trong thế nào.

Có thể chắc chắn rằng, nó đã cố ý đâm vào xe của Lục Vũ.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên tiếng xe gấp gáp!

Chương 1280

Lục Vũ, Vương Bàn Tử và mấy người khác theo phản xạ nép vào lề đường.

Bọn họ vừa né, chiếc xe van kia như nhắm thẳng vào họ, lập tức bẻ lái, đâm thẳng về phía vị trí của họ!

Mấy người phản ứng cực nhanh, lập tức né sang một bên, chiếc xe van không chút do dự, đâm sầm vào vách núi bên đường, phát ra một tiếng "Ầm"!

Nhìn chiếc xe van có nửa đầu xe đã móp méo, sắc mặt Lục Vũ lập tức trầm xuống.

Cách làm này, đã là điên rồi, là cách làm lấy mạng đổi mạng!

Bên cạnh, Phan Tử, Giải Vũ Thần đều ngay lập tức rút súng ra, cẩn thận đề phòng.

Đợi một lát, cả chiếc xe van lẫn chiếc xe việt dã đã đâm họ lúc đầu đều không có động tĩnh gì, cũng không có ai từ bên trong ra.

Vương Bàn Tử đợi một lúc, cau mày nói: "Tiểu ca, tôi qua xem thử nhé?" Lục Vũ sắc mặt không đổi, vẫn nhìn chiếc xe phía trước, không vội vàng.

Trong Âm Dương Nhãn, cậu có thể thấy bên trong hai chiếc xe đó không có chút sinh khí nào, chỉ có oán hồn hắc khí!

Tình huống này, chỉ có một khả năng.

Người lái xe lúc đầu, và cả những người trên xe, đều không phải người sống!

Lục Vũ nheo mắt, trong lòng nghĩ đến một khả năng.

Có thể, những người này không nhắm vào Ngô Tam Tỉnh, có thể chỉ là chặn họ lại, không cho họ đến Ba Nãi.

Đợi thêm một lúc, chiếc xe việt dã và xe van lần lượt bốc cháy!

Hai chiếc xe, trong chốc lát đã bùng cháy, khói đen đặc bốc lên không ngớt.

Lục Vũ im lặng một lát, đang định nói gì đó thì phía sau lại có một chiếc xe khác chạy tới.

Nhưng chiếc xe đó không dừng lại, đi thẳng, cũng không quan tâm đến họ.

"Tiểu ca, tình hình thế nào?

Chúng ta không thể cứ đứng đây chờ mãi được chứ?" Vương Bàn Tử đợi một lúc, không nhịn được hỏi một câu.

Lục Vũ suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Đi thôi, lúc nãy tôi thấy biển báo, phía trước mười mấy cây số là một huyện thành.

Đi nhanh lên, đến nơi mua một chiếc xe, đi thẳng đến Ba Nãi." "Vậy chuyện ở đây?" "Mặc kệ nó." "Được." Vương Bàn Tử cũng không chần chừ thêm, còn Phan Tử và Giải Vũ Thần, tuy trong lòng có chút khó hiểu, nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc ở lại bên đường, nên cũng không nói nhiều, trực tiếp đi theo Lục Vũ và Vương Bàn Tử, bốn người cùng nhau, đi bộ đến huyện thành cách đó mười mấy cây số.

Trên đường, bình an vô sự, mãi đến khi họ đến huyện thành, Vương Bàn Tử lại trực tiếp bỏ tiền mua một chiếc xe, cũng không có chuyện gì xảy ra, thậm chí không có ai bám theo họ.

Điều này khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Vụ tai nạn xe hơi trên đường trước đó, thật sự có chút không đầu

không cuối.

Nhưng dù sao đi nữa, họ vẫn lại lên xe, tiếp tục đi đến Ba Nãi.

Lần này, vẫn không có chuyện gì xảy ra, ngay cả khi họ đến Ba Nãi, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng… trong cổ trại Ba Nãi, đã toàn là người của Cừu Đức Khảo.

Khắp nơi đều có thể thấy những người mặt mày hung tợn.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy "Ngô Tam Tỉnh", sắc mặt liền "hòa nhã" hơn một chút, cũng không đến nói gì với họ.

Lục Vũ cũng không vội tiếp xúc với bọn họ, hai bên cứ như không quen biết nhau.

Lục Vũ trực tiếp dẫn mấy người đi xuyên qua cổ trại, rất nhanh đã tìm thấy người dẫn đường trước đây của họ là "A Quý".

Lúc này, Lục Vũ đã biến thành bộ dạng của "Phan Tử", không hề bắt mắt, A Quý cũng không nhận ra cậu, chỉ nhận ra "Vương Bàn Tử".

Đã nhiều ngày không gặp, câu đầu tiên Vương Bàn Tử nói với A Quý là: "Vân Thải đâu?

Sao chỉ có một mình cậu ở nhà?

Bàn gia đây còn mang quà cho Vân Thải đấy." Nghe lời hắn, sắc mặt A Quý lập tức trở nên khó coi, cười khổ lắc đầu, nói với họ rằng "Vân Thải" đã đi đưa cơm rồi.

Nói là đưa cơm, đương nhiên không chỉ đơn giản là "đưa cơm".

Nói trắng ra, việc Vân Thải đang làm bây giờ, có chút giống với việc A Quý đã từng làm.

Chỉ có điều, một người là đưa cơm cho đội khảo cổ, một người là đưa cơm cho thuộc hạ của Cừu Đức Khảo.

Có lẽ cảm thấy chuyện này cũng không phải bí mật gì, A Quý kể lại sơ qua.

Sau khi Hoắc Lão Thái Thái, Ngô Tà và mấy người họ quay lại Ba Nãi, vẫn là A Quý dẫn họ vào núi, đến cái hồ kỳ quái kia.

Chương 1281

Mấy ngày trước, A Quý vào núi giao đồ tiếp tế lần cuối, nhưng không gặp được Ngô Tà và những người khác.

Chuyện này, anh ta cũng không thấy lạ, trước đây cũng không gặp được người, chỉ có một tờ giấy nhắn để lại bên hồ.

Anh ta đặt đồ xuống, rồi quay về.

Nhưng vừa về đến trại, thì gặp phải Cừu Đức Khảo và một đám người của hắn kéo đến.

Những người này, có cả Tây mũi lõ, cả con lai và cả Tây giả.

Nhưng họ trả tiền rất hào phóng, người dân tộc Dao trong trại cũng không để ý, mặc cho họ ở lại trong trại, A Quý lại một lần nữa làm người dẫn đường, đưa người của Cừu Đức Khảo đến bên hồ kỳ quái. …A Quý vừa kể đến đây, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng la hét: "Về rồi, về rồi, họ về rồi!" Vương Bàn Tử thò đầu ra nhìn, liền thấy một thiếu nữ xinh xắn mặc trang phục đi săn của dân tộc Dao đi về, phía sau còn có mấy người dân tộc Dao gánh đồ.

Vân Thải nhìn thấy Vương Bàn Tử, chỉ hơi sững người một chút, rồi đi về phía một ngôi nhà sàn khác, có một ông Tây tóc hơi hoa râm, từ trong nhà sàn đi ra… Ông Tây tuổi khoảng sáu mươi, tóc hoa râm, mặc một bộ vest được cắt may vừa vặn, tay cầm một chiếc tẩu thuốc bóng loáng, giày da lau sáng bóng.

Nhìn qua, không phải Cừu Đức Khảo thì còn là ai?

Trong lúc Lục Vũ quan sát Cừu Đức Khảo, Vân Thải và mấy người dân làng khác đã đi đến bên cạnh ông ta.

Thuộc hạ của Cừu Đức Khảo rút ra một xấp tiền, mỗi người đều

được chia một khoản, chắc là tiền công cho chuyến vào núi đưa cơm này.

Đúng lúc Vân Thải quay người đi, Cừu Đức Khảo đột nhiên vẫy tay với Phan Tử, cười nói: "Bạn cũ, lâu rồi không gặp, không qua đây nói chuyện với tôi một chút sao?" Phan Tử mặt không biểu cảm, dùng giọng nhỏ hỏi Lục Vũ phải làm sao.

Lục Vũ khẽ nói: "Tôi đi cùng anh qua đó, nói chuyện với ông ta." Lúc này, hình tượng của Lục Vũ là Phan Tử, còn bộ dạng của Phan Tử là Ngô Tam Tỉnh.

Nghe lời Lục Vũ, Phan Tử gật đầu, bắt chước thói quen của Ngô Tam Tỉnh, gật đầu với Cừu Đức Khảo, rồi dẫn "Phan Tử" chậm rãi đi qua.

Sau khi gặp mặt, chỉ là những lời khách sáo, hàn huyên đơn giản.

"Phan Tử" cũng không để lộ sơ hở gì, sau khi khách khí với Cừu Đức Khảo hai câu, liền cùng Lục Vũ đi vào ngôi nhà sàn mà Cừu Đức Khảo đã bao trọn.

Vào phòng, sau khi ngồi xuống ở phòng khách, Cừu Đức Khảo mỉm cười, nói: "Bạn cũ, không ngờ lại gặp anh ở đây.

Sao vậy, anh đến đây vì chuyện gì?" Phan Tử cũng mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Tôi cũng không ngờ lại gặp ông ở đây.

Còn về lý do, lẽ nào ông không biết?" Phan Tử đã ở bên cạnh Ngô Tam Tỉnh không biết bao nhiêu năm, rất hiểu thói quen nói chuyện của Ngô Tam Tỉnh, thậm chí cả những hành động nhỏ nhặt.

Lúc này, sau khi nói một câu nhàn nhạt, anh ta trực tiếp cầm chén trà lên, xoay xoay trong tay, trước khi Cừu Đức Khảo kịp mở miệng, lại nói tiếp: "Có chuyện gì thì nói thẳng đi, đừng úp úp mở mở." "Bạn cũ đã nói vậy, tôi cũng không vòng vo nữa." Cừu Đức Khảo mỉm

cười, khẽ nói: “Hôm nay tìm anh, cũng chỉ là để trả người lại cho anh, tránh hiểu lầm.” Người?

Người nào?

Lục Vũ, Phan Tử đều nhíu mày, Phan Tử còn nheo mắt lại, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Cừu Đức Khảo cũng không ra vẻ nữa, đặt tẩu thuốc xuống, ra hiệu cho thuộc hạ bên cạnh.

Rất nhanh, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo dẫn một người phụ nữ vào.

Người phụ nữ trông khoảng ba mươi tuổi, vóc dáng và làn da đều đẹp, tóc buộc đuôi ngựa, trông rất gọn gàng.

Lúc vào, cô ta đang xoa xoa cổ tay của mình.

Lục Vũ liếc nhìn một cái, cổ tay có vết hằn rõ ràng.

Rõ ràng, trước đó cô ta đã bị trói.

Khi người phụ nữ nhìn thấy Phan Tử, rõ ràng đã sững người, bước chân cũng dừng lại.

Phan Tử nhìn thấy cô ta, đồng tử cũng co rút mạnh, không ngờ lại gặp cô ta ở đây!

Nhưng lúc này anh ta cũng không có cách nào nói cho Lục Vũ biết thân phận của người phụ nữ đó, mà lập tức bình tĩnh lại, không nhìn người phụ nữ đó nữa, chỉ nói với Cừu Đức Khảo: “Ông gan cũng lớn thật, làm việc cũng hơi quá rồi.” “Bạn cũ, đừng tức giận như vậy.

Nếu tôi không đưa cô ấy đến, làm sao tôi có thể gặp được anh.” Cừu Đức Khảo nhìn “Ngô Tam Tỉnh”, thong thả nói một câu.

“Ồ, vậy sao?” Phan Tử cười gằn một tiếng, không xoay chén trà nữa mà đặt nó xuống, rồi đứng dậy, nói: “Muốn gặp cũng đã gặp rồi,

cần nói cũng đã nói rồi, vậy thì sau này còn dài, cáo từ." Cừu Đức Khảo cũng không vội, chỉ nhìn "Ngô Tam Tỉnh" và "Phan Tử" đứng dậy.

Đợi đến khi hai người và người phụ nữ đó đi đến cửa, Cừu Đức Khảo mới lại mở miệng, chậm rãi nói: "Trương gia cổ lâu, mấy ngày nay tôi đã phái mấy nhóm người xuống, anh không tò mò tôi có thu hoạch gì sao?

Bạn cũ, anh vội vã như vậy, là làm tổn thương tình cảm giữa chúng ta đấy." Lần này, không đợi "Ngô Tam Tỉnh" mở miệng, "Phan Tử" đã nói trước: "Không giết ông, đã là nể tình ngày xưa rồi!" "Phan Tử phải không?" Cừu Đức Khảo bình thản nhìn Lục Vũ một cái, cười nói: "Một thuộc hạ trung thành như cậu, thật là hiếm có.

Bạn cũ, vẫn là anh có phúc khí." Dừng một chút, Cừu Đức Khảo lại dời ánh mắt lên người "Ngô Tam Tỉnh", chậm rãi nói: "Người của tôi xuống năm đợt, chỉ có một người quay về, mười mấy người còn lại đều ở trong cái hồ quái dị kia." "Bạn cũ, chuyện lần này, rất nghiêm trọng.

Tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên chung tay vượt qua khó khăn, giống như chúng ta đã làm trước đây." "Thế này đi, anh xem người thuộc hạ quay về của tôi trước.

Nếu sau khi thấy hắn, anh vẫn không thay đổi ý định, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng, được không?" "Ngô Tam Tỉnh" dừng bước, sau khi nhìn "Phan Tử" một cái, liền từ từ quay người lại, nói với Cừu Đức Khảo: "Người ở đâu, tôi xem rồi tính." Cừu Đức Khảo lập tức nở nụ cười, gật đầu nói: "Mời lên lầu." Nói rồi, ông ta làm một động tác mời.

Lục Vũ, Phan Tử và người phụ nữ kia, tất cả đều cùng Cừu Đức Khảo lên lầu hai.

Trong một căn phòng trên lầu hai, trên giường có một người đang nằm, sắc mặt trắng bệch, hai bên má hơi hóp lại, trên cánh tay toàn là vết thương, từ vết thương chảy ra mủ đen.

Chương 1282

Bả vai của hắn cũng bị thương nghiêm trọng, cả hai vai đều sụp xuống… Nhìn bộ dạng của hắn, trong đầu Lục Vũ tức thì hiện lên một người, "Tháp Kiên Bàng"!

Hoặc nên nói là… Trương Khởi Linh!

Lục Vũ lờ mờ nhớ một chuyện, trước và sau "hoạt động khảo cổ lớn nhất lịch sử" vào thế kỷ trước, Trương Khải Sơn đã từng tiến hành một cuộc tìm kiếm "Trương Khởi Linh" rầm rộ.

Lần đó, đã tìm thấy vô số người có cùng tên "Trương Khởi Linh", duy chỉ có Trương gia Khởi Linh, Tiểu ca, là không tìm thấy.

Nhưng, Trương Khải Sơn trong lần hành động đó đã tìm được một người tên là "Trương Khởi Linh", thân thủ không tệ, cũng có một số năng lực đặc biệt, sau này không biết vì sao, vai bị sụp xuống.

Quan trọng hơn là, người bị sụp vai này đã từng xuất hiện ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc!

Lần này, mọi chuyện trở nên có chút vi diệu.

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, Phan Tử cau mày nhìn người đó.

Một lúc lâu sau, anh ta cau mày hỏi: "Hắn có nói chuyện được không?" "Ba ngày trước lúc mới về, trông hắn không khác gì người bình thường, ngoài việc không nhớ dưới nước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì không có vấn đề gì cả." Cừu Đức Khảo mở miệng nói: "Nhưng từ đêm qua, tình trạng của hắn đột ngột xấu đi, cơ thể bắt đầu sụp xuống, thậm chí bắt đầu tấn công người khác." "Sau khi chúng tôi khống chế hắn, cơ thể hắn càng bị ăn mòn nghiêm trọng hơn." Nói rồi, Cừu Đức Khảo ra hiệu cho thuộc hạ của mình.

Thuộc hạ hiểu ý, đi tới lật chăn lên.

Chỉ thấy, trên ga giường toàn là dịch thể màu đen, làm cho ga giường trắng tinh hoàn toàn bị nhuộm đen.

Quan trọng hơn là, từ đầu gối trở xuống của người này, đã không còn thấy gì nữa!

Thịt, xương, tất cả đều biến mất, hóa thành nước đen!

Hơn nữa, chỉ trong lúc mấy người đang nói chuyện, da của hắn vẫn đang tan chảy từng chút một, biến thành nước đen!

Ngay cả Phan Tử, nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi có chút tê dại da đầu!

Quỷ dị, quá quỷ dị!

"Tình huống này, tôi là lần đầu tiên thấy." Giọng của Cừu Đức Khảo lại vang lên, không chút cảm xúc nói: "Hơn nữa, hắn dường như không có cảm giác đau, không có tri giác." "Thậm chí, chúng tôi bây giờ cũng không thể phán đoán được hắn rốt cuộc là sống hay chết." Nói rồi, Cừu Đức Khảo lại ra hiệu cho thuộc hạ của mình.

Thuộc hạ rút dao găm ra, lại rạch một nhát trên cánh tay người đó, lập tức có nước đen chảy ra từ vết thương, nhưng trên mặt hắn lại không có bất kỳ biểu cảm nào thay đổi, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Đừng nói là người sống, người chết, Phan Tử thậm chí còn cảm thấy người này, chưa chắc đã là "người".

Nghĩ đến đây, Phan Tử theo phản xạ nhìn về phía Lục Vũ, nhưng anh ta không hỏi ý kiến của Lục Vũ, chỉ lạnh lùng đưa tay ra: "Dao." Một câu nói đơn giản, đảm bảo thân phận của mình không có vấn đề.

Lục Vũ rút dao găm ra, nói: "Tam gia, để tôi." "Cũng được." Phan

Tử do dự một chút, gật đầu.

Lục Vũ cầm dao găm, sau khi đi đến gần, không chút do dự, trực tiếp nhắm vào cổ hắn mà chém một nhát!

Sau khi cắt đứt cổ, cậu ta như không có chuyện gì, dùng ga giường lau sạch dao găm, quay đầu nói với "Ngô Tam Tỉnh": "Tam gia, không có xương." Phan Tử nheo mắt lại, trong lòng không ngừng suy nghĩ xem Ngô Tam Tỉnh gặp phải chuyện này sẽ nói gì.

Anh ta đã ở bên Ngô Tam Tỉnh lâu, cũng đã xuống nhiều mộ, đủ loại chuyện quái lạ, cũng đã thấy qua một vài.

Lúc này nghĩ lại, anh ta không bận tâm đến người biến thành nước đen này, chỉ quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo một cái, trực tiếp vào vấn đề: "Phát hiện dưới đó, chia ba bảy.

Tôi bảy, ông ba.

Người của tôi xuống, người của ông không cần xuống.

Nếu đồng ý, có thể hợp tác." Cách làm ra vẻ huyền bí này, cũng là thủ đoạn quen dùng của Ngô Tam Tỉnh.

Cừu Đức Khảo đột nhiên cười, nói: "Bạn cũ, anh đòi như vậy có hơi nhiều rồi.

Bốn sáu, tôi sáu anh bốn, tôi có thể giao tất cả tài liệu tôi có cho anh.

Hơn nữa, người của tôi ít nhất phải có một người xuống." Phan Tử nheo mắt càng lợi hại hơn, nhàn nhạt nói: "Tôi sáu ông bốn, những cái khác không vấn đề, không có gì để bàn cả." Nụ cười trên mặt Cừu Đức Khảo không giảm, nhàn nhạt nói: "Bạn cũ, anh không sợ tôi tiết lộ chuyện anh làm sao?

Hay là anh muốn tìm một nơi trốn vài chục năm?" Lời còn chưa

dứt, Lục Vũ đột nhiên ra tay, dao găm trong tay lập tức kề vào cổ "Cừu Đức Khảo", lạnh lùng nói: "Các ngươi một phần cũng không có, giao tài liệu ra đây, ông cũng vừa hay đi cùng chúng tôi một chuyến." Hành động của cậu ta cực nhanh, đừng nói là thuộc hạ của Cừu Đức Khảo không ngờ tới, ngay cả Phan Tử cũng bị hành động của Lục Vũ làm giật nảy mình.

Thuộc hạ của Cừu Đức Khảo ai nấy bên hông đều cộm lên, rõ ràng đều mang theo "hàng", Lục Vũ lần này quá manh động rồi!

Nhưng, Phan Tử vẫn giữ bình tĩnh, không nói một lời, chỉ nhìn Cừu Đức Khảo, học theo giọng điệu của Cừu Đức Khảo nói: "Bạn cũ, ông thấy hợp tác như vậy, có được không?" Lục Vũ tay dùng sức, dao găm ép vào da của Cừu Đức Khảo, thậm chí ép ra một vệt máu, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo căn bản không dám manh động.

Bọn họ đều là vì kiếm tiền, lỡ Cừu Đức Khảo chết, họ lấy tiền ở đâu?

Lúc này, Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng mềm mỏng, vội vàng nói: "Không vấn đề, không vấn đề, tôi vốn dĩ cũng không có hứng thú lớn với minh khí, tôi chỉ muốn biết bí mật của chuyện đó." Nói đến đây, Cừu Đức Khảo cẩn thận giơ tay lên, nắm lấy tay Lục Vũ, tiếp tục nói: "Tiểu huynh đệ, đừng manh động như vậy, có câu nói thêm một kẻ thù thêm một bức tường, chúng ta đã hợp tác, thì đừng đánh đánh giết giết như vậy." Lục Vũ hoàn toàn không có ý định buông tay, chỉ lạnh lùng nhắc nhở Cừu Đức Khảo: "Tôi nhát gan, lỡ như tôi nghĩ ông muốn tấn công tôi, tôi không chắc mình sẽ làm ra chuyện gì đâu." Lục Vũ vừa nói câu này, Cừu Đức Khảo lập tức xuống nước, vội vàng hạ tay xuống, sợ Lục Vũ không cẩn thận rạch một đường trên cổ mình.

Còn những thuộc hạ của Cừu Đức Khảo, lúc này cũng hoàn toàn không có cách nào.

Họ nhìn ra được, Lục Vũ ra tay rất tàn nhẫn, và có thể ra tay bất cứ lúc nào!

Lúc này, đừng nói là rút súng ra đối đầu, ngay cả một hành động quá khích cũng không dám có, càng đừng nói là ngăn cản Lục Vũ.

Lục Vũ áp giải Cừu Đức Khảo, bên cạnh là Phan Tử và người phụ nữ kia, nhẹ nhàng rời khỏi nhà sàn của Cừu Đức Khảo, trở về chỗ ở của A Quý.

Chương 1283

"Tiểu… rùa ba chân, mày cũng có ngày hôm nay!" Vương Bàn Tử theo phản xạ muốn hỏi một câu "Tiểu ca, đây là tình huống gì vậy", lời vừa ra khỏi miệng mới nhớ ra phải đổi cách xưng hô.

Thật đáng thương cho Cừu Đức Khảo xưa nay tàn nhẫn, lúc này lại bị Vương Bàn Tử mắng là "tiểu rùa ba chân".

Chỉ có điều, dù bị mắng, ông ta cũng không có cách nào, ai bảo dao găm của Lục Vũ luôn kề trên cổ ông ta, không có ý định nới lỏng chút nào.

A Quý và Vân Thải nhìn thấy cảnh này, cũng có chút kinh ngạc, nhưng cuối cùng cũng hiểu những người này đều không phải dạng hiền lành, lúc này cũng không nói thêm một câu, chỉ vội vàng gọi con gái mình lên lầu, tránh vạ lây.

Còn người phụ nữ kia, có chút oán trách nhìn "Ngô Tam Tỉnh" một cái, thấy anh ta không có ý định nói chuyện với mình, cũng lên lầu đi.

Dưới lầu, chỉ còn lại mấy người Lục Vũ.

Lúc này, mấy người đều nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ hành động dứt khoát, buông dao găm, gõ một cái vào đỉnh đầu Cừu Đức Khảo, trực tiếp đánh ngất người, sau đó lấy dây thừng trói Cừu Đức Khảo một cách chắc chắn, rồi chỉ huy Vương Bàn Tử canh gác ở cửa.

"Không phải, Tiểu ca, cậu bắt ông ta về là ý gì?

Hai người vừa qua đó nói chuyện gì mà đổ bể vậy?

Có cần Bàn gia tôi đi diệt hết đám người đó không?" Vương Bàn

Tử vừa quan sát tình hình bên ngoài, miệng cũng không ngớt.

Lục Vũ nghe mà đau cả đầu, bất đắc dĩ nói: "Cậu thích đi thì cứ đi, trên người bọn họ đều mang theo hàng nóng, cậu tự mình bị thương, tôi không quản cậu đâu, đến lúc đó cậu…" Cậu một câu còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử đã như một cơn gió lao ra ngoài!

Lục Vũ lập tức dở khóc dở cười.

Nhưng Giải Vũ Thần, Phan Tử đều giật nảy mình!

Hai người theo phản xạ lao đến cửa, liền thấy một cảnh kinh người.

Vương Bàn Tử tay không tấc sắt, như thái dưa chặt rau, chỉ bằng một đôi tay không, đã hạ gục hết thuộc hạ của Cừu Đức Khảo.

Nhìn bộ dạng của hắn, quả thực giống như một chiếc xe tăng nhỏ!

Sức chiến đấu này, khiến họ được mở rộng tầm mắt!

Chỉ một lát, Vương Bàn Tử đi rồi lại về, trên người vác một đống súng dài, súng ngắn, nhếch miệng cười: "Tiểu ca, may không làm nhục mệnh, hàng đã lấy về hết rồi, Bàn gia tôi lợi hại không?" "Lợi hại." Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Được rồi, đừng khoe khoang nữa, đưa đồ cho Phan Tử và Giải Tử chia một phần, chúng ta bàn bạc chuyện tiếp theo." Câu này vừa nói xong, ở đầu cầu thang liền vang lên giọng nói oán trách của một người phụ nữ: "Ngô Tam Tỉnh, anh có ý gì vậy?

Một câu cũng không nói, là tôi đã làm gì có lỗi với anh sao?" Trong lúc nói chuyện, người phụ nữ đó từ trên lầu đi xuống.

Ánh mắt của mấy người đều đổ dồn vào Phan Tử, Phan Tử mặt lộ vẻ lúng túng.

Đang định nói gì đó, đột nhiên chú ý đến ánh mắt lạnh băng của Lục Vũ, anh ta lập tức nhớ ra mình hiện tại vẫn là thân phận Ngô Tam Tỉnh, không thể để lộ.

Trầm ngâm một lát, cau mày nói: "Không liên quan đến cô, lên nghỉ ngơi đi." "Tôi…" Người phụ nữ còn muốn nói gì đó, Phan Tử không nói một lời, chỉ mặt không biểu cảm nhìn cô ta.

May mắn là, người phụ nữ này vẫn chịu thua, nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ rất oán trách nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, rồi lại lên lầu.

Đợi đến khi tiếng bước chân biến mất, Vương Bàn Tử lập tức ghé sát vào Phan Tử, cười hề hề nói: "Tam gia, giới thiệu đi, đó là bồ nhí hay là bà cả của ngài vậy?

Ngài nói với tôi đi, Bàn gia tôi cho ngài một khẩu súng dài, để ngài lập tức oai phong!" Phan Tử không có tâm trạng nói đùa, thở dài một hơi, giới thiệu sơ qua hai câu.

Người phụ nữ đó tên là Ách Tả, và Ngô Tam Tỉnh đã có một câu chuyện, rốt cuộc là tình nhân hay là gì, Phan Tử cũng không biết, chỉ biết Ách Tả ở Tinh Thành cũng có cửa hàng, và có không ít qua lại làm ăn với Tam gia.

Ngoài ra, y thuật của Ách Tả không tệ.

Có mấy lần Ngô Tam Tỉnh và anh ta bị thương không tiện đến bệnh viện, đều đến chỗ Ách Tả chữa trị.

Sau khi nói xong chuyện của Phan Tử và Ách Tả, mấy người bắt đầu bàn chuyện chính.

Lục Vũ kể lại sơ qua việc phát hiện một người "Tháp Kiên Bàng" bên phía Cừu Đức Khảo.

Theo kinh nghiệm của cậu, thứ đó không phải là người, nếu không

thì không nên hóa thành nước đen.

Còn rốt cuộc là thứ gì, cậu tạm thời cũng không phán đoán được, tóm lại mọi thứ đều phải hết sức cẩn thận.

Nói xong chuyện này, Giải Vũ Thần mở miệng nói: "Hiện tại là thế này, Lão thái thái và mọi người chắc chắn đã để lại lối vào, nhưng lối vào đó chắc chắn đã được che giấu đi." "Chúng ta muốn tìm, mất chút thời gian cũng sẽ tìm được." "Ý của tôi là, chúng ta tìm lối vào đó, đi theo con đường họ đã đi vào, hay là đổi một con đường khác, đi con đường thủy ở dưới đó?" Chuyện này, Lục Vũ đã suy nghĩ trên đường đến đây, không chút do dự nói: "Đi đường thủy." Rất nhiều ngày trước, lần đầu tiên cậu đến đây, đã phát hiện ra "mảnh vỡ của Mật Lạc Đà thiết dũng" trong hồ nước đó, từ đó bắt đầu cuộc thám hiểm Âm Sơn Cổ Lâu.

Chỉ vì Hoắc Lão Thái Thái đột nhiên đến thăm, chưa kịp tiếp tục cuộc thám hiểm phía dưới, đã phải đến núi Tứ Cô Nương.

Lần này, cậu vẫn quyết định đi đường dưới nước, xem rốt cuộc thế nào. … Hai ngày sau, bên hồ.

Lục Vũ và mấy người áp giải Cừu Đức Khảo, quan sát tình hình xung quanh trong rừng cây bên hồ.

Bên hồ, đã có hình dáng sơ bộ của một khu cắm trại.

Mấy cái lều lớn, được dựng lên trên bãi đất trống, bên trong có bóng người qua lại, còn có mấy người dựa vào tảng đá, lười biếng phơi nắng.

Chương 1284

Người trên mặt đất thì ung dung, nhưng trên cây lại có một người quan sát, đầy căng thẳng nhìn Lục Vũ và mọi người.

Vương Bàn Tử chĩa súng vào Cừu Đức Khảo, lại lắc đầu với người trên cây, thuận miệng nói: "Cừu lão bản đúng là Cừu lão bản, khu trại chuyên nghiệp thế này, chuyên nghiệp hơn chúng tôi nhiều, chỉ là mấy thuộc hạ của ông có vẻ hơi lười biếng quá nhỉ." Cùng với lời trêu chọc của Vương Bàn Tử, người quan sát trên cây đã xuống, gọi tất cả mọi người trong trại dậy.

Nhìn bộ dạng cảnh giác của họ, Vương Bàn Tử lại nhếch miệng cười: "Xem ra, phải đánh một trận chúng ta mới có thể nhẹ nhàng xuống được rồi, ngày tháng này thật không dễ dàng.

Cừu lão bản, hay là ông giúp một tay, bảo họ bình tĩnh lại đi?" Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Cừu Đức Khảo dù không muốn đến đâu, lúc này cũng không có cách nào, chỉ có thể miễn cưỡng bảo thuộc hạ của mình ở xa hạ súng xuống.

Cùng với hành động của họ, Lục Vũ và Giải Vũ Thần đi qua, tước vũ khí của tất cả mọi người, người cần trói đều trói lại.

Một khu trại, không tốn một giọt máu, nhẹ nhàng chiếm được.

Thấy Lục Vũ và mọi người vẫn chưa có ý định thả mình, Cừu Đức Khảo có chút không giữ được bình tĩnh, quay đầu nói với "Ngô Tam Tỉnh": "Bạn cũ, chúng ta đều không phải lần đầu quen biết, không cần thiết phải làm tổn thương tình cảm, những thuộc hạ của tôi, cũng có thể cho anh mượn dùng.

Tôi biết, Tinh Thành bây giờ rất loạn, có những người này…" Cừu Đức Khảo cảm thấy đề nghị của mình rất có giá trị, chỉ có điều Phan Tử hoàn toàn không quan tâm đến đề nghị của ông ta, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Cừu Đức Khảo một cái.

Lời còn chưa nói hết, Lục Vũ đóng giả "Phan Tử" đột nhiên mở miệng: "Chuyện ở Tinh Thành và Kinh Thành, tôi đều tra ra có một người họ Lục đứng sau nhúng tay, Cừu lão bản không thể không biết người này chứ?" "Ông có thể giải thích cho chúng tôi, tại sao họ lại làm chuyện này không?" "Tam gia của chúng tôi đối với Lục gia cũng không có gì thiếu sót, có phải ông đã giở trò gì trong đó không?" Về chuyện của Lục Vũ, Lục Vũ đã muốn hỏi ông ta từ khi gặp Cừu Đức Khảo.

Từ tình hình cậu nắm được hiện tại, Cừu Đức Khảo có thể quen biết cha mẹ Lục Vũ, là do Ngô Tam Tỉnh giới thiệu.

Nhưng hai người đó rốt cuộc là thế nào, vẫn chưa tra rõ.

Nghe những lời này, sắc mặt Cừu Đức Khảo thay đổi, cười gượng nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm, chuyện của Lục gia thật sự không liên quan đến tôi, tôi chỉ là, chỉ là cho họ mượn mấy người, lại giới thiệu mấy người bạn cũ cho họ quen biết.

Ban đầu, tôi tưởng là họ muốn làm ăn ở Tinh Thành, không ngờ họ lại làm ra chuyện như vậy." Lục Vũ, Phan Tử đều nheo mắt lại.

Sự hỗn loạn ở Tinh Thành, Kinh Thành quả nhiên có đôi vợ chồng đó đứng sau giở trò!

Nhưng, tại sao?

Đôi vợ chồng đó giả chết ở núi Tứ Cô Nương, rồi đến làm chuyện này?

Trong đó, có liên quan gì?

Lục Vũ cau mày, đang suy nghĩ về toàn bộ sự việc thì Vương Bàn Tử đột nhiên mở miệng: "Lạ thật, mực nước hồ đó sao lại hạ xuống nhiều thế?" Mực nước?

Lục Vũ theo phản xạ quay đầu nhìn một cái, liền thấy mực nước hồ đang hạ xuống nhanh chóng, ít nhất cũng hạ xuống hơn ba mét.

"Tiểu… rùa ba chân, có phải người của ông đã giở trò gì không?" Vương Bàn Tử lại nén lại câu "Tiểu ca" quen thuộc, hung hăng trừng mắt nhìn Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo tuy không ngày nào cũng ở bên hồ canh giữ, nhưng chuyện ở đây ông ta đều biết rõ, vội vàng nói: "Không phải, không phải, tuyệt đối không phải.

Nước hồ này, mấy ngày gần đây mỗi ngày đều có hai lần mực nước hạ xuống nhanh chóng, chúng tôi cũng chưa tra rõ." Chuyện hồ thủy triều, Lục Vũ và mọi người lần trước đến cũng đã thấy qua.

Nhưng khác ở chỗ, lần này mực nước vẫn đang hạ xuống nhanh chóng!

Ba mét, năm mét, bảy mét, mười mét!

Cừu Đức Khảo nhìn mực nước hạ xuống nhanh chóng, và bóng ảnh khổng lồ mờ ảo dưới nước, mắt trợn tròn, miệng lẩm bẩm: "Trương gia lâu, Trương gia lâu, Trương gia lâu à… ta cuối cùng cũng thấy được Trương gia lâu…" Sự kinh ngạc của ông ta còn chưa kết thúc, thì nghe thấy một tiếng "Ầm"!

Một cột nước, từ mặt hồ phun thẳng lên trời!

Cột nước phun lên, mang theo mấy bóng người, lập tức phun lên trời!

Sắc mặt mấy người thay đổi, lông mày đều nhíu lại!

Cừu Đức Khảo gào to: "Người của tôi, đều là người của tôi, đều là mấy nhóm người tôi phái xuống trước đây!" Nhưng, mười mấy người này chỉ là bắt đầu.

Cột nước giống như một cái thang máy dưới nước, không ngừng đưa người từ dưới nước lên.

Chỉ một lát, bóng người đã có hơn hai mươi người!

Trong đó có một bóng người, khiến sắc mặt Phan Tử đột biến, theo phản xạ thốt lên: "Tiểu Tam Gia!" Không ai ngờ, Ngô Tà lại xuất hiện trong cột nước!

Hơn nữa, sau Ngô Tà, lại có hai bóng người quen thuộc!

Hoắc Lão Thái Thái và Giải Liên Hoàn!

Lúc này, Phan Tử nhớ lại tình cảnh hiện tại, cố gắng bình tĩnh lại, lau mồ hôi, nói: "Chúng ta qua đó xem, xem có chuyện gì." "Dừng rồi…" Lúc này, con rồng nước trong hồ đột nhiên dừng lại, mặt hồ cũng phẳng lặng như gương.

Nếu không phải bên bờ chất đống một đống thi thể, họ đều tưởng rằng vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Phan Tử nhìn bóng dáng Ngô Tà, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng sau khi nhìn Lục Vũ một cái, vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, mặt mày âm trầm nói: "Đừng ngây ra đó nữa, qua xem đi." Nói xong câu này, Phan Tử vẫn không kìm nén được sự lo lắng trong lòng, là người đầu tiên bước về phía bờ đối diện.

Bước chân của anh ta bất giác nhanh hơn, càng gần bên kia, bước chân của Phan Tử càng nhanh.

Ngay cả Giải Vũ Thần, cũng có chút không nhịn được.

Chương 1285

Nếu Giải Liên Hoàn và Lão thái thái bình an vô sự, cục diện hỗn loạn ở Kinh Thành, Tinh Thành sẽ được giải quyết dễ dàng!

Rất nhiều chuyện, đều sẽ được giải quyết dễ dàng!

Nhìn thấy, khoảng cách ngày càng gần, Lục Vũ không khỏi cau mày, đưa tay kéo Phan Tử đang đi nhanh nhất lại, nhắc nhở: "Tam gia, không ổn lắm, để tôi qua xem trước." Lúc này bên cạnh họ không có người ngoài, Cừu Đức Khảo và những thuộc hạ của ông ta đều ở xa, Phan Tử cũng không có gì phải né tránh vội vàng hỏi: "Sao vậy?

Tiểu Tam Gia không ổn sao?

Cậu ấy có phải là có chút…" Nghĩ đến khả năng đen tối đó, giọng của Phan Tử không khỏi run rẩy.

Tam gia mất rồi, nếu Tiểu Tam Gia cũng mất nữa, anh ta thật sự không biết mình nên làm gì.

"Những thứ đó, không phải là người." Lục Vũ nheo mắt, lạnh lùng nói: "Cẩn thận một chút, những thứ đó, không có một cái nào là người, đều giống như thứ chúng ta đã thấy ở chỗ Cừu Đức Khảo." "Tất cả đều không phải là người?" Sắc mặt Phan Tử thay đổi, có chút không cam lòng hỏi: "Ý của cậu là, Tiểu Tam Gia cậu ấy…" Lục Vũ không nói, Vương Bàn Tử ở một bên giải thích một câu: "Không liên quan đến Ngô Tà, đó đều là những thứ đồ vật, không phải là người, không phải là Ngô Tà biến thành tống tử." Nghe những lời này, Phan Tử trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Lục Vũ đã là người đầu tiên đi đến bên cạnh đống người "xếp chồng" kia.

Cậu cũng không vội, chỉ nhìn những thứ đó, im lặng chờ đợi.

Đợi một lát, ngón tay của "Giải Liên Hoàn" đang nằm trên cùng động đậy, từ từ mở mắt.

Ngay khoảnh khắc hắn mở mắt, Lục Vũ đột nhiên động thủ, tay cầm một con dao găm, nhắm vào cổ tay Giải Liên Hoàn mà chém một nhát.

Một nhát dao cắt đứt cổ tay, lập tức chảy ra máu tươi đỏ thẫm!

Lục Vũ hơi nhíu mày, Phan Tử và Giải Vũ Thần phía sau đều biến sắc!

Chảy ra máu, đây là người, không phải thứ kia!

Nhưng… họ phát hiện một chuyện rất kỳ quái, Giải Liên Hoàn cũng không la đau, chỉ có chút cứng ngắc quay đầu lại, lộ ra một nụ cười rất quỷ dị với Lục Vũ.

Ngay sau đó, liền thấy vết thương của hắn, từ đỏ chuyển sang đen!

Lục Vũ cũng cười với Giải Liên Hoàn một cái, không chút do dự vung kiếm, chém bay đầu "Giải Liên Hoàn".

Phan Tử và Giải Vũ Thần giật nảy mình, cả hai đều giật mình!

Trong lúc hai người đang ngây người, Vương Bàn Tử cũng lấy ra cây côn Bách Luyện Di Tôn của mình, không chút do dự, một côn nặng nề đập xuống!

Bụp!

Sau một tiếng động trầm đục, những người trong đống "xếp chồng" kia, tất cả đều rất ngay ngắn co rúm lại, dồn dập phun ra một ngụm nước đen.

Nước đen rơi xuống đất, men theo bờ sông từ từ chảy vào hồ.

Nhưng… khi những dòng nước đen đó tiếp xúc với nước hồ, lại trong nháy mắt biến thành nước trong, không để lại một chút dấu vết nào.

Tình huống này, không làm cho Lục Vũ giãn mày, ngược lại còn khiến lông mày cậu nhíu chặt hơn.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử lấy một cái thùng nước, múc một thùng nước từ hồ, trực tiếp dội lên người những thứ đó.

Một thùng nước dội xuống, liền thấy cơ thể của những thứ đó, lại bắt đầu tan chảy từng chút một.

Vương Bàn Tử thấy tình huống này, lại múc thêm mấy thùng nước, ào ào dội hết lên trên.

Chỉ thấy, cơ thể của Giải Liên Hoàn ở trên cùng đang tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Hơn nữa không chỉ cơ thể, quần áo trên người hắn cũng vậy, từ từ tan biến.

"Không ổn, không ổn, từ dưới nước lên, mà còn sợ nước?" Vương Bàn Tử gãi đầu, có chút khó hiểu nhìn Lục Vũ một cái, rồi nói: "Tiểu ca, cái thứ này là thứ gì vậy?

Người nhân bản à?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, nói: "Bàn Tử, lần này có lẽ cậu nói đúng rồi, thứ này rất có thể là người nhân bản." Lúc này, Giải Vũ Thần phản ứng lại, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, có phải cậu đã phát hiện ra điều gì rồi không?" "Vẫn chưa chắc chắn." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Còn nhớ, lúc chúng ta ở núi Tứ Cô Nương đã thấy rất nhiều thứ trông giống Hắc Hạt Tử không?" "Lúc đó, tôi cho rằng thứ đó là Kỳ Si.

Bây giờ xem ra, không phải Kỳ Si, mà là một loại mà chúng ta đều

không biết.” “Thứ này, rất có khả năng là cùng một loại với thứ đó…” Vương Bàn Tử cau mày nói: “Xem ra, dưới nước chắc chắn có thứ gì đó kỳ quái, nếu không sao lại để những người này đều ra ngoài?

Dưới nước này, có yêu quái?” Một câu nói vô tâm của Vương Bàn Tử, lập tức nhắc nhở Lục Vũ.

Lần trước, khi đến đây từng nghe A Quý kể về một truyền thuyết địa phương, chính là truyền thuyết về Mật Lạc Đà.

Mẹ của tất cả người Dao… Lục Vũ nhìn đống “xếp chồng” vẫn đang từ từ tan chảy, miệng lẩm bẩm: “Những người này, không lẽ là con của Mật Lạc Đà chứ.” Bên cạnh, Vương Bàn Tử nghe thấy lời Lục Vũ, theo phản xạ nói: “Mật Lạc Đà là yêu tinh à?

Hả?

Sao những người đó không thấy đâu nữa?” Nói được một nửa, Vương Bàn Tử biến sắc!

Nghe thấy tiếng của hắn, mấy người đều quay đầu nhìn một cái, bờ đối diện đã không còn một ai, Cừu Đức Khảo và những thuộc hạ của ông ta đã biến mất không dấu vết.

Lờ mờ, còn có thể thấy bóng người lóe lên trong rừng.

“Lão thỏ chạy cũng nhanh thật!” Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nói: “Tiểu ca, hay là tôi đi bắt mấy con thỏ già đó về lại?” “Mặc kệ họ.” Lục Vũ trực tiếp xua tay, sự chú ý vẫn đặt lên những đống “xếp chồng” kia.

Chương 1286

Trong một lúc, đống "xếp chồng" tan chảy ngày càng nhiều, Giải Liên Hoàn, Ngô Tà, Hoắc Lão Thái Thái đều đã hóa thành nước.

Cảnh này, khiến Phan Tử, Giải Vũ Thần đều có chút xúc động.

Hai người yết hầu động đậy, đều muốn nói gì đó, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống.

Đợi một lát, tất cả "thứ quỷ quái", đều hóa thành nước đen, chảy vào hồ, không để lại một chút dấu vết nào.

Nhưng, mực nước hồ, vẫn không dâng lên, vẫn cách bờ hồ khoảng mười mét.

Lục Vũ không nói, mấy người không biết nói gì, cứ đứng bên hồ, nhìn mặt hồ tĩnh lặng, không nói một lời.

Mấy người, lại đợi một lúc, Lục Vũ gọi Vương Bàn Tử chuẩn bị ăn cơm.

Ăn trưa xong, mặt hồ vẫn không có gì thay đổi.

Mãi đến khi mặt trời trên đỉnh đầu hơi nghiêng về phía tây, mặt hồ cuối cùng cũng đột nhiên có biến đổi!

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, nước hồ đột nhiên dâng lên, gần như trong nháy mắt, đã dâng đến vị trí trước đó!

Sắc mặt Vương Bàn Tử tái xanh, nhìn chằm chằm vào nước hồ nói: "Tà ma thật, dưới gầm trời này không có loại thủy triều nào như vậy.

Nói là triều lên, trong nháy mắt đã dâng lên, nói là triều xuống, lại trong nháy mắt đã rút xuống, mẹ nó đùa cái gì vậy?" Nói xong, Vương

Bàn Tử lại quay đầu nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca, cái hồ quỷ này bệnh thật không nhỏ." Dừng một chút, hắn lại quay đầu nói với Phan Tử: "Tam gia, trước đây Cừu Đức Khảo con thỏ già đó nói người của ông ta xuống vào lúc nào?" "Lúc nào cũng có." Phan Tử định thần lại, nói: "Có người xuống lúc triều lên, cũng có người xuống lúc triều xuống.

Người duy nhất quay về, là người xuống lúc triều lên." Vương Bàn Tử không hỏi thêm, Phan Tử cũng cau mày nhìn mặt hồ không một gợn sóng.

Đợi một lát, Giải Vũ Thần mở miệng nói: "Lần trước các cậu đến, có gặp phải tình huống này không?" Vương Bàn Tử liếc cậu ta một cái, nói: "Gặp thì có gặp, nhưng chắc chắn không náo nhiệt như vậy.

Hơn nữa, chúng tôi còn chưa kịp tìm hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, Lão thái thái đã đến…" Câu này vừa nói xong, trong rừng cây liền vang lên tiếng "xào xạc".

Mấy người quay đầu lại, liền thấy Vân Thải từ trong rừng cây đi ra, trên người còn có vết thương rõ ràng, giống như bị thú dữ cào.

Vương Bàn Tử kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, gấp gáp nói: "Vân Thải, em sao vậy?" Trước đó, Vân Thải và A Quý cùng nhau, đi theo họ lên núi, sau đó khi Lục Vũ và mọi người ra tay với Cừu Đức Khảo, Vân Thải và A Quý đã quay về.

Không ngờ cô bé này lại quay lại.

Lúc Bàn Tử đi đến trước mặt Vân Thải, Lục Vũ trầm ngâm một lát, cũng đi theo.

Đúng lúc Vương Bàn Tử kiểm tra vết thương của Vân Thải, Lục Vũ đột nhiên động thủ, một nhát dao vung qua, trực tiếp chém đứt cánh tay Vân Thải đang vươn về phía Vương Bàn Tử!

Vân Thải đau đớn la lớn, Vương Bàn Tử cũng giật nảy mình.

Hắn đang định nói gì đó, Lục Vũ đã mở miệng trước, nói: "Tự mình xem, xem kỹ, cẩn thận một chút." "Không phải, Tiểu ca cậu đây là…" Lời nói được một nửa, Vương Bàn Tử đã phát hiện không ổn.

Vân Thải tuy đang đau đớn kêu thảm, nhưng từ vết thương chảy ra không phải là máu, mà là dịch thể màu đen!

Nhìn lại Vân Thải, nụ cười trên mặt lại trở nên tà ác hơn rất nhiều.

Vương Bàn Tử càng nhìn càng kinh hãi, quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, không lẽ mấy ngày nay chúng ta thấy Vân Thải đều là… đều là giả sao?" Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Vừa rồi ở trại Dao, tôi đã phát hiện ra vấn đề của Vân Thải." Vương Bàn Tử đau cả đầu, trong lòng một trận toát mồ hôi lạnh, tinh thần một trận hoảng hốt!

Rốt cuộc, lúc vừa đến trại Dao, hắn còn mang cho Vân Thải không ít quà, ngay cả chiếc váy thiếu nữ đầy phong tình trên người Vân Thải, cũng là do Bàn gia đặc biệt mang đến.

Hai người, chỉ thiếu nước hẹn hò dưới trăng… Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, bất đắc dĩ lắc đầu, lại một nhát dao nữa, trực tiếp chém bay đầu "Vân Thải".

Lần này, lại làm Vương Bàn Tử giật nảy mình, suýt nữa hét toáng lên.

"Được rồi, đừng nghĩ đến chuyện yêu đương nữa." Lục Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái, Vương Bàn Tử lập tức đổi giọng: "Không phải, không phải, tôi đang nghĩ những người chúng ta gặp ở trại Dao, còn ai là thứ kỳ hình quái trạng này, liệu Cửu Đức Khảo có phải cũng là thứ quái dị như vậy không?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, tiếp tục nói: "Nếu nơi này toàn là thứ này, lần này chúng ta nguy hiểm rồi, khéo lại bị người ta úp sọt!" "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Trong trại người Dao, ngoài cô ấy ra thì chính là thuộc hạ

của Cừu Đức Khảo, những người chúng ta thấy, chỉ có hai bên này là có vấn đề." Vương Bàn Tử ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói: "Tiểu ca nhi, ý của cậu là Vân Thải đã xuống nước rồi?

Đã gặp phải chuyện gì dưới đó?" "Cũng không chắc là đã xuống nước." Giải Vũ Thần lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cũng có thể cô ấy đã theo đội của lão thái thái vào núi rồi." Ánh mắt Vương Bàn Tử lập tức trợn trừng lên, nói: "Giải tử, cậu nói đùa đấy à, lúc lão thái thái truyền tin, đâu có nói ngoài ba người họ ra còn có người khác..." Lời của Vương Bàn Tử còn chưa nói xong, Lục Vũ đã lắc đầu, nói: "Không nói, không có nghĩa là không làm.

Tìm người dẫn đường ở địa phương, dẫn theo họ cùng làm việc, cũng là thông lệ." "Hơn nữa, con bé Vân Thải đó hiếu kỳ rất nặng, không dẫn theo nó, cũng có khả năng nó sẽ tự mình chủ động đi theo." "Chắc chắn là lão thái thái đã bắt người đi, hoặc là tiểu Ngô Tà dụ dỗ Vân Thải.

Cái thằng Thiên Chân này, đến cả vợ của anh em cũng không được động vào mà cũng không biết sao?

Đợi Bàn gia đây tìm thấy nó, phải dạy dỗ lại nó một trận mới được." Vương Bàn Tử lại bắt đầu lải nhải, nói mấy lời vô bổ.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa." Lục Vũ biết trong lòng hắn có chút lo lắng, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bất kể họ đi đường nào, chúng ta chuẩn bị một chút, xuống nước thôi." "Tiểu ca nhi, cậu nói liệu họ có khi nào đã..." "Không biết." Lục Vũ mặt không cảm xúc nói một câu, rồi trực tiếp lấy "Tị Thủy Châu" ra, gọi mấy người xuống nước.

Dù sao thì, ở lại trên bờ họ cũng chẳng có việc gì để làm, bàn bạc thêm cũng không ra được kết quả gì. …...

Lần đầu tiên sử dụng "Tị Thủy Châu" để xuống nước khiến Giải

Vũ Thần được mở rộng tầm mắt, anh ta tò mò nhìn vào lớp màng nước của Tị Thủy Châu, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Vài phút trước, anh ta còn đang nghĩ, họ không mang theo một chút thiết bị lặn nào thì làm sao xuống nước được. …...

"Dưới nước này đúng là có vấn đề thật!" Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Giải Vũ Thần.

Chương 1287

Cúi đầu nhìn xuống, đáy hồ Quái không hề bằng phẳng, mà là một hẻm núi dưới nước có hình dạng vô cùng bất quy tắc.

Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Chỗ này sao trông giống một cái Quy Khư mini vậy...

Mẹ kiếp!" Nói được nửa chừng, Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, sắc mặt mấy người cũng đều biến đổi!

Trong tầm mắt của họ, hiện ra một sườn dốc thẳng đứng, phía trên toàn là những ngôi nhà sàn bằng gỗ bị trầm tích bao phủ!

Nhìn thoáng qua, trông như một trại cổ của người Dao dưới đáy nước!

Tuy rằng trước đó khi nước hồ rút, họ cũng đã nhìn thấy một cụm công trình kiến trúc qua mặt nước, nhưng lúc đó vừa mới liếc qua thì sự chú ý của họ đã bị "thủy long" bất ngờ xuất hiện thu hút, hơn nữa sóng trên mặt nước cuồn cuộn, cũng không nhìn rõ được thứ gì ở dưới.

Cho đến tận bây giờ, khi họ lặn xuống, trại cổ dưới nước mới trở nên rõ ràng hơn.

Quy mô của trại cổ này tuyệt đối không nhỏ, không thua kém gì trại người Dao mà họ tạm trú ở Bama, trông có khoảng năm, sáu mươi hộ dân.

Trong trại đa số là nhà sàn, cho người ta cảm giác vô cùng cổ xưa, phong cách cũng có đặc sắc rất rõ ràng của dân tộc Dao.

Điều khó tin nhất là, trại cổ được bảo tồn rất tốt, phảng phất như nó vốn được xây dựng dưới đáy nước vậy.

Toàn bộ kiến trúc không hề sụp đổ, hư hại!

Vương Bàn Tử nén lại cơn ớn lạnh trong lòng, quay đầu liếc Lục Vũ một cái, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, nơi này có phải có liên quan đến nhà họ Trương không?

Đây không phải chính là Trương gia cổ lâu trong truyền thuyết đấy chứ?" "Nếu đây là Trương gia cổ lâu, vậy lão thái thái và Thiên Chân bọn họ đi đâu rồi?" Lục Vũ nhìn trại cổ, không nói một lời.

Cái trại này, cho cậu một cảm giác rất quen thuộc, cậu cảm thấy mình đáng lẽ đã từng đến đây, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được.

Lúc này, cũng chỉ có thể điều khiển Tị Thủy Châu, tiếp tục chìm xuống, mãi cho đến khi xuống tới đáy nước, đặt chân lên bãi đá sạch sẽ bên ngoài trại cổ.

Từ tình hình của bãi đá mà xem, càng khiến người ta cảm thấy trại cổ này dường như được xây dựng một cách tự nhiên trong nước.

Nước dưới đáy trong vắt, mọi thứ đều rõ mồn một.

Ở rìa trại, có mấy khúc gỗ trầm khổng lồ chìm dưới đáy, có thể là gỗ còn thừa lại khi xây dựng trại năm đó.

Cũng không biết đã chìm dưới nước bao nhiêu năm, nhìn qua đã cứng như sắt.

Lục Vũ quan sát kỹ lưỡng, rồi chậm rãi nói: "Cây hòe.

Nơi này không thể là mộ cổ.

Bất kể là ai, cũng sẽ không dùng cây hòe để xây mộ, càng không thể dùng gỗ hòe to như vậy." Mấy người đều là dân trong nghề, cũng đều biết cây hòe là thứ âm u nhất, tuyệt đối không thể dùng trong việc mai táng.

Nhớ lại ngày xưa, lần đầu tiên Vương Bàn Tử và Lục Vũ đến mộ

tướng quân nước Kim, đã gặp phải một đám tiểu quỷ muốn mượn cây hòe để che giấu thiên cơ, đào thoát sinh thiên. …...

Bên cạnh, Giải Vũ Thần lên tiếng: "Nơi này có lẽ không phải Trương gia cổ lâu, mà nên là một bộ phận của Trương gia cổ lâu." Dừng một chút, anh ta lại tiếp tục nói: "Lão thái thái tìm thấy Trương gia cổ lâu ở trong núi.

Nếu nghĩ như vậy, nơi này có thể là nơi người nhà họ Trương tạm trú năm xưa, chỉ là sau này vì che giấu chân tướng, nên đã nhấn chìm nơi này xuống nước?" Vương Bàn Tử liếc Giải Vũ Thần một cái, vẻ mặt có chút kỳ quái nói: "Người nhà họ Trương đâu phải thần tiên, làm sao có thể nhấn chìm cả một trại cổ lớn như vậy xuống nước được?" Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhẹ giọng nói: "Chưa chắc là nhấn chìm xuống nước, có thể là xây dựng ở một nơi trũng như thế này, sau khi xây xong thì dẫn nước vào che lấp, không có vấn đề gì cả." "Vẫn là cách nói của Tiểu ca nhi đáng tin hơn, địa hình này đúng là giống một khe nứt." Vương Bàn Tử gật gật đầu, đang định nói thêm câu gì đó thì đột nhiên trừng lớn mắt, đưa tay chỉ vào sâu trong trại cổ, nói: "Có ma, chỗ đó có ánh sáng xanh!" Theo tiếng của Vương Bàn Tử, mấy người đều quay đầu nhìn qua.

Nhìn từ xa, sâu trong trại cổ có một đốm sáng xanh le lói, ánh đèn mờ ảo, lập lòe như quỷ hỏa, phiêu đãng không xác định được rốt cuộc là phát ra từ vị trí nào.

Lục Vũ dừng lại một chút, nhẹ giọng nói: "Qua đó xem thử." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ đã dẫn mấy người chậm rãi tiến về phía trước, đi đến cổng lớn của trại cổ.

Đứng ở cổng, nhìn những ngôi nhà sàn san sát trong trại, cảm giác quen thuộc trong lòng Lục Vũ càng thêm mãnh liệt.

Không chỉ vì cảnh tượng này có phần tương tự với trại cổ nhà sàn

mà họ nhìn thấy trong lòng núi Tứ Cô Nương, mà trong lòng Lục Vũ còn có một cảm giác thân quen đã lâu, chính là cảm giác đã từng đến đây.

Nhưng, dù nghĩ thế nào, cậu cũng không thể nhớ ra nơi này đã từng xảy ra chuyện gì.

Sau khi đi vào trại cổ, mấy người đều chỉnh đèn pin lên mức sáng nhất, đảm bảo tầm nhìn rõ ràng, để tránh có thứ gì đó từ trong nhà sàn chạy ra mà họ không để ý.

Nhìn một lúc, Vương Bàn Tử dùng đèn pin rọi vào cửa một ngôi nhà sàn, nói: "Tiểu ca nhi, ở đây có hài cốt, xem ra đã lâu năm rồi." "Không phải của người." Giải Vũ Thần lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Từ hình dạng của hộp sọ đó mà xem, chắc là động vật họ mèo, các cậu có từng gặp động vật họ mèo cỡ lớn trong núi không?" Vương Bàn Tử lập tức nói: "Linh miêu có tính không?

Trước đây chúng ta từng gặp một đàn linh miêu, giết chết không ít con." Linh miêu, tuy trông giống mèo, cũng được gọi là mèo núi, nhưng hoàn toàn không cùng đẳng cấp với mèo, là một loài mãnh thú cỡ trung hung dữ, linh miêu có chiều dài cơ thể khoảng một mét, trọng lượng cơ bản đều vào khoảng năm mươi cân.

Giải Vũ Thần đi đến gần quan sát kỹ, nói: "Có thể là linh miêu, cũng có thể là thứ khác.

Vấn đề là…" Nói đến đây, Giải Vũ Thần dừng lại một chút, quay đầu nhìn Lục Vũ, rồi lại tiếp tục nói: "Xương linh miêu, sao lại chạy vào trong nhà được?" Đợi anh ta nói xong, Vương Bàn Tử liền nói: "Thủy triều cuốn vào?" Câu này vừa mới nói xong, sắc mặt Vương Bàn Tử lạnh đi, quát: "Tôi lại thấy cái quỷ hỏa đó rồi, ở ngay bên kia!" Trong trại cổ, các công trình san sát, quỷ hỏa le lói, sau khi lóe lên một lần, lại không biết đã trôi dạt đến góc nào rồi.

Lần này nhìn thấy, mấy người lập tức đuổi theo hướng quỷ hỏa biến mất.

Nhưng sau khi rẽ qua một ngôi nhà sàn, họ lại mất dấu quỷ hỏa.

Không còn cách nào khác, họ chỉ có thể từ từ tìm kiếm trong trại cổ.

Không tìm thấy quỷ hỏa, nếu có thể tìm thấy đám thuộc hạ của Cừu Đức Khảo, cũng là một thu hoạch.

Chương 1288

Theo lời của Cừu Đức Khảo, đám thuộc hạ mà ông ta cử đi, gần ba mươi người, cho đến nay, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Trước đó Lục Vũ và họ phát hiện ở bờ hồ, cũng chỉ là một vài "người nhân bản nước đen" quỷ dị.

Lúc này, Phan Tử cũng không nhịn được lên tiếng: "Nơi này, âm u quá, sao lại không có một bóng người nào?

Cứ như chưa từng có ai vào đây thám hiểm." Đừng nói là bóng người, ngay cả bóng cá cũng không có.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Phan Tử một cái, hỏi: "Sao cậu biết không có ai tới?" "Anh không để ý sao, đám người của Cừu Đức Khảo mang theo rất nhiều trang bị, thiết bị lặn vô cùng đầy đủ." Phan Tử có khả năng quan sát khá tốt, lúc này lập tức giải thích: "Trước đây tôi nghe Tam gia nói, lúc đám người đó xuống nước làm việc, đều là tác nghiệp lặn chuyên nghiệp, sẽ đánh dấu ở tất cả các vị trí quan trọng, còn kéo cả dây thừng nữa." Giống như lời Phan Tử nói, Lục Vũ đã từng thấy thói quen làm việc của A Ninh và bọn họ trong hành động "Mộ dưới đáy biển Tây Sa" từ rất lâu trước đây.

Nhưng hiện tại, không có một chút dấu vết nào, không phù hợp với thói quen làm việc của họ.

Mấy người, nhìn trái nhìn phải, muốn phát hiện thêm điều gì đó.

Lúc này, Giải Vũ Thần đột nhiên nói: "Các cậu nhìn bên kia kìa, bên đó không ổn!" Theo hướng tay anh ta chỉ, chính là ngôi nhà sàn lớn nhất trong trại cổ!

Từ vị trí của họ, có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong nhà sàn lóe lên một đạo quỷ hỏa xanh mơn mởn!

"Đây là cố ý dẫn chúng ta đến tòa nhà lớn?" Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn một lúc, quay đầu nói với Lục Vũ.

"Qua đó xem thử." Lục Vũ không nói nhiều, đi đầu bước về phía trước mấy bước.

Chỉ đi được hơn mười mét, cậu không thể không dừng lại, trước mặt họ xuất hiện một cảnh tượng vô cùng quỷ dị… Giữa ngôi nhà sàn cao lớn và vị trí của cậu là một kết cấu giống như một quảng trường nhỏ.

Trên mặt đất lát đá phiến đầy rêu xanh, dựng không biết bao nhiêu tấm bia đá!

Trên những tấm bia đá đó đã kết đầy rêu xanh và vết nước, bề mặt lồi lõm, cũng không nhìn thấy được nội dung bên trên.

"Cái thứ này là bia mộ hả?

Người Dao đặt bia mộ ngay trên đất thế này sao?" Vương Bàn Tử gãi đầu, có chút kinh ngạc nói.

Giải Vũ Thần nhíu mày nói: "Không phải bia mộ, là một loại bia đá đặc hữu của người Dao-Mèo." Người Dao cổ có truyền thống dùng bia đá để định luật, khi người dân Dao gặp phải những việc cần thảo luận tập thể, sẽ mở "hội bia đá", sau hội sẽ dựng một tấm bia đá trong trại, gọi là thạch bi luật.

Đây giống như là pháp điển của tộc Dao, tất cả mọi người bao gồm cả Dao vương đều phải tuân thủ, người tộc Dao gọi loại bia đá này là "A Thường".

Mức độ thiêng liêng của loại luật lệnh này vượt xa tưởng tượng.

Người Dao cho rằng "bia đá lớn hơn trời", hơn nữa mỗi tấm bia đá đều có một người quản lý, gọi là thạch bi đầu nhân, quyền lực rất lớn.

"Ở đây có rất nhiều bia đá, nếu là thạch bi luật, vậy trên đó chắc chắn ghi lại rất nhiều việc vô cùng quan trọng, tiếc là không nhìn thấy được, nếu không chúng ta rất có khả năng biết được nơi này đã từng xảy ra chuyện gì." "Hử?

Sao vậy?" Giải Vũ Thần đột nhiên kinh hô một tiếng, mấy người cũng lập tức phát hiện ra điều không ổn!

Không xa phía trước, ngôi nhà sàn cao lớn đó, lại sáng lên vô số quỷ hỏa, mỗi một cửa sổ của cả tòa tháp, gần như đều lóe lên ánh sáng xanh yêu dị.

"Mẹ kiếp?

Dọa người à?" Vương Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm một câu, rồi quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, hay là tôi qua đó cho nó một phát 'thổi đèn nhổ chốt'?" Lục Vũ trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: "Không vội, qua đó xem rồi nói, hử?" Nói được nửa chừng, Lục Vũ cũng phát ra một tiếng "hử" nhẹ.

"Tiểu ca nhi, sao vậy?" "Tòa nhà này không ổn." "À?

Tôi biết tòa nhà không ổn mà." Vương Bàn Tử có chút mờ mịt gãi đầu, đang định nói thêm câu gì đó thì Lục Vũ đột nhiên đưa tay chỉ vào tòa tháp, nói: "Không phải nhà gỗ, là nhà đá.

Chú ý nhìn kìa, cái mái cong kia, là kiểu Huy!" Phát hiện này, lập tức khiến mấy người đều nhíu mày.

Từ xưa đến nay, Hán Miêu không đội trời chung!

Bây giờ trong một trại cổ của tộc Dao như thế này, lại xuất hiện một tòa tháp kiểu Hán, là sao chứ?

Trầm mặc một lát, Lục Vũ lại lên tiếng, nói: "Lên trên, lên trên đó xem rốt cuộc là chuyện gì." Nói xong một câu, Lục Vũ điều khiển Tị Thủy Châu, dẫn mấy người từ từ bay lên.

"Phải nói, nơi này thật sự thú vị." Sau khi lên trên, nhìn xuống tòa nhà cổ, Giải Vũ Thần không khỏi thốt lên một tiếng cảm thán.

Phan Tử chớp chớp mắt, hỏi: "Hoa gia, anh đừng chỉ tự mình hiểu, tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì." "Tam gia, nhìn kia kìa." Vương Bàn Tử xen vào một câu, đưa tay chỉ về phía sau giếng trời của tòa nhà cổ.

Chỉ liếc một cái, sắc mặt Phan Tử liền biến đổi.

Cả tòa nhà cổ kiểu Hán này, hoàn toàn bị bao bọc bên trong những ngôi nhà sàn xung quanh.

Hơn nữa, quy mô của tòa nhà cổ vô cùng kỳ lạ, lại có hình chữ Khẩu!

Giữa chữ Khẩu là giếng trời, xung quanh là lầu ba tầng, móng và tường ngoài toàn bộ đều được xây bằng đá tảng.

Quan trọng nhất là, ở vị trí giếng trời của tòa nhà cổ, lại có mấy cái phao nổi, nhìn là biết không phải đồ vật nguyên bản.

Không ngoài dự đoán, đó hẳn là thứ mà đám thuộc hạ của Cừu Đức Khảo để lại.

"Chẳng lẽ những ánh sáng xanh đó đều là lân tinh của hài cốt?" Tâm trạng của Phan Tử cũng lập tức căng thẳng, rồi nói tiếp: "Nhiều đốm lửa như vậy, chẳng lẽ bên trong toàn là hài cốt sao?

Chương 1289

Đám thuộc hạ của Cừu Đức Khảo, có phải là đã đi vào trong đó rồi không ra được?" "Không thể nào là lân tinh." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Các cậu chú ý, bên hông vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn, nhưng bên trong giếng trời lại một mảng sâu thẳm, một chút ánh sáng cũng không có." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ ra hiệu cho mấy người đều tắt đèn pin.

Trong nháy mắt, dưới nước trở nên tối đi rất nhiều, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tòa nhà cổ lấp lánh ánh sáng xanh.

Còn bên trong tòa nhà cổ, giống như Lục Vũ nói, một chút ánh sáng cũng không có.

Điều này, không hợp lẽ thường.

Loại nhà cổ như thế này, kết cấu bằng đá, khung gỗ phụ trợ, sao lại có thể bên ngoài xuyên sáng, mà bên trong lại tối đen.

Lại đợi một lát, những ngọn quỷ hỏa đó lại đột nhiên biến mất.

Chỉ trong một khoảnh khắc, cả không gian dưới nước chìm trong bóng tối, không nhìn thấy gì cả. …...

Tuy nhiên, chỉ trong một cái chớp mắt, từng đạo quỷ hỏa, lập tức thắp sáng bên trong tòa nhà cổ, cả giếng trời trở nên xanh mơn mởn, trông rất rợn người!

Nhờ ánh sáng xanh le lói nhìn qua, lờ mờ có thể thấy bốn góc giếng trời đều có cột lớn, giữa hai bên mỗi bên có hai cột, tổng cộng mười hai cột.

Mỗi tầng đều có hành lang bằng gỗ đá, phía sau là phòng.

Những ánh sáng xanh đó, giống như đèn lồng trên hành lang vậy.

…...

Vương Bàn Tử liếc nhìn giếng trời, rồi quay đầu nói với Lục Vũ: "Đây là ý gì?

Nói thắp đèn là thắp đèn, đây là đang mời chúng ta vào sao?" Lời của hắn vừa dứt, ánh sáng xanh lóe lên rồi tắt, cả không gian lại một lần nữa chìm vào bóng tối!

Sự thay đổi liên tiếp, khiến Phan Tử không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Vương Bàn Tử không nhịn được trêu chọc: "Tam gia, lá gan của anh sao thế, không giống người từng trải giang hồ nhỉ…" Một câu còn chưa nói xong, Phan Tử đã bật đèn pin, ánh đèn chỉnh đến mức sáng nhất, giống như đèn pha nhỏ, liên tục quét qua các góc của giếng trời trong tòa tháp!

"Không phải, Tam gia, anh đây là…" Phan Tử cũng không để ý đến Vương Bàn Tử, vừa nhìn vừa nói: "Lục tiểu ca nhi, tôi vừa mới thấy một cái bóng chạy qua." "Tôi nhìn rất rõ, không thể nhìn lầm được, chính là một cái bóng đen, vèo một cái chạy qua…" Vương Bàn Tử nhướng mày, nói: "Phan Tử, anh có phải nhìn lầm rồi không?

Sao tôi không thấy?" "Không thể nhìn lầm, tôi nhìn rất rõ, một cái bóng đen, vèo một cái chạy qua, chính là ở chỗ này.

Từ lúc nó xuất hiện, đèn liền tắt." Sắc mặt Phan Tử ngưng trọng, hoàn toàn không giống đang đùa, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào giếng trời của tòa tháp, cố gắng tìm lại cái bóng đó.

Chỉ có điều… ngoài anh ta ra, dù là Vương Bàn Tử hay Lục Vũ, Giải Vũ Thần, đều không nhìn thấy có bóng đen nào.

Tất nhiên, không nhìn thấy cũng không sao, dù sao cũng đã đến đây rồi, cũng không thể không vào xem thử.

Lục Vũ quay đầu dặn dò hai câu, trực tiếp điều khiển Tị Thủy Châu, dẫn mấy người trôi vào giếng trời, từ từ hạ xuống.

"Công nghệ này, thật sự kỳ lạ, nhiều năm như vậy vẫn còn nguyên vẹn." Tiến vào giếng trời, nhìn lan can gỗ và cửa sổ dài chạm hoa trên hành lang, Giải Vũ Thần không khỏi lại cảm thán một câu.

Tòa tháp này, không biết đã ở dưới nước bao nhiêu năm, năm tháng dài đằng đẵng, lại vẫn như mới, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Không lâu sau, mấy người đã tiến vào đáy giếng trời, có thể thấy bốn phía giếng trời đều có cửa.

Phía trước là cửa sau thông ra tiền đường, phía sau là cửa thông ra sân trong, hai bên là cửa thông ra sân hông.

Trên cột ở cửa sau tiền đường đều treo câu đối, câu đối khắc đá, bảo tồn vẫn còn nguyên vẹn, nội dung bên trên rõ ràng có thể thấy.

"Dĩ lặc Yến Nhiên cao tấu khải, do tư Khúc Phụ đê ngâm thi." Lục Vũ nhìn câu đối, khẽ ngâm một lần, nhưng lông mày lại nhíu chặt hơn!

Câu đối này, rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc!

Vương Bàn Tử liếc Lục Vũ một cái, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, ý gì vậy?" Lục Vũ ngây người nhìn câu đối không nói gì, bên cạnh Giải Vũ Thần lên tiếng: "Tuy đã đại phá quân man di, cao giọng tấu khúc khải hoàn, nhưng vừa nghĩ đến chuyện ở Khúc Phụ lại trầm mặc." Vương Bàn Tử nghe càng thấy hồ đồ, gãi đầu: "Ý gì?

Chủ nhân tòa nhà này là một vị tướng quân?

Đánh giặc man di?

Có họ hàng với Nhạc Phi à?" "Không có văn hóa thì đừng nói

bừa.” Phan Tử nghe lời của Vương Bàn Tử, không nhịn được buột miệng.

Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn anh ta, nói: “Bàn gia đây là để khuấy động không khí, anh thật sự nghĩ Bàn gia đây không hiểu à?” Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa liếc trộm Lục Vũ một cái, thấy cậu vẫn đang nhìn chằm chằm vào câu đối, do dự một chút, nói: “Cái nơi Khúc Phụ đó, Bàn gia sao lại không biết được?” “Nhớ năm xưa, thời Xuân Thu Chiến Quốc, trưởng tử của Chu Công Đán là Bá Cầm sáng lập nước Lỗ, định đô ở Khúc Phụ, là một trong những nước chư hầu lớn nhất được phong thời Tây Chu sơ niên.

Trước đây chúng ta cùng nhau đến mộ Lỗ Thương Vương, chính là nước Lỗ đó.” “Nhưng mà, Lỗ Thương Vương là chiếm tổ chim khách, nơi đó là của Chu Mục Vương nhà người ta…” Vương Bàn Tử nói xong, lại nhìn Lục Vũ, thấy cậu vẫn chưa có ý định nói gì, không nhịn được nói: “Tiểu ca nhi, tôi nói có đúng không?” Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, trực tiếp bật đèn pin, đi về phía tiền đường.

Ý nghĩa của câu đối này, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần nói đều không có vấn đề.

Khúc Phụ trong câu đối, chỉ chính là quốc đô Khúc Phụ của nước Lỗ.

Nghĩ đến Khúc Phụ, tự nhiên sẽ nghĩ đến nước Lỗ, và vị Chu Mục Vương trong truyền thuyết!

Hử?

Chương 1290

Chờ đã!

Đứng ở cửa lầu, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Trong «Đạo Mộ Bút Ký», lần đầu tiên tiểu ca Trương Khởi Linh cùng Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà bọn họ đến cung vua Lỗ, Trương Khởi Linh đã từng quỳ lạy Chu Mục Vương!

Giữa hai người này, có quan hệ!

Trương Khởi Linh quỳ lạy Chu Mục Vương, tòa nhà cổ ở đây lại có một câu đối như vậy.

Chẳng lẽ… Trong lòng Lục Vũ đột nhiên lóe lên một tia giác ngộ, nhưng vẫn cần một sự kiểm chứng, cậu lập tức bước vào tiền đường!

Bên trong tiền đường, vẫn còn nguyên vẹn, tất cả kết cấu bằng gỗ đều không có tổn thương rõ ràng, nếu không phải ngập đầy nước, sẽ khiến người ta tưởng rằng đây là một ngôi nhà cổ được bảo dưỡng rất tốt!

Lục Vũ rất nhanh đi đến trung đường, lập tức nhìn thấy tấm biển ngạch treo chính giữa!

Trên đó có bốn chữ lớn: Phiền Thiên Tử Bao!

Góc dưới bên phải của biển ngạch có lạc khoản, cũng là bốn chữ: Trương Gia Lâu Chủ!

Mấy người có mặt tại hiện trường, nhìn thấy tấm biển này, sắc mặt đều cứng lại!

Cuối cùng, đã tìm thấy mối liên quan!

Bất kể tòa nhà này có phải là Trương gia cổ lâu trong truyền thuyết hay không, tóm lại tòa nhà này có liên quan đến nhà họ Trương!

Vương Bàn Tử lập tức không kìm được sự tò mò trong lòng, không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, đây có phải là Trương gia cổ lâu không?

Nếu đây là Trương gia cổ lâu, vậy cái mà lão thái thái bọn họ tìm thấy ở bên ngoài, chính là giả rồi!" "Không thể." Giải Vũ Thần lắc đầu, nói: "Nếu Trương Gia Lâu Chủ là chủ nhân của tòa nhà này, sẽ không để lại lạc khoản như vậy trên biển ngạch, không hợp quy chế.

Tấm biển ngạch này, hẳn là do Trương Gia Lâu Chủ tặng cho chủ nhân nơi này.

Vị chủ nhân này, và Trương Gia Lâu Chủ có quan hệ không tầm thường…" Giọng nói vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên tiếp lời: "Tòa nhà này, không phải Trương gia cổ lâu, hơn nữa cũng không phải là tác phẩm của Uông Tàng Hải." "A?" Mấy người nghe lời của Lục Vũ, vẻ mặt càng thêm kỳ quái, kinh ngạc nói: "Không phải Uông Tàng Hải thì là ai?" Lục Vũ sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Kiến trúc thời Minh tú mỹ, sẽ không dùng nhiều đá như vậy để làm.

Tòa nhà cổ này, thời gian xây dựng rất xa xưa, muộn nhất không quá Tần Hán." Giải Vũ Thần lập tức nhíu mày, nói: "Điều này không hợp lý, lúc chúng ta ở núi Tứ Cô Nương, Trương Hải Linh đó, bao gồm cả Trương Bách Xuyên sau này đều xác định, nhà họ Trương là sau này mới quyết định dời Trương gia cổ lâu đến Bama.

Từ thời gian mà xem, chính là chuyện đầu thời Minh.

Hơn nữa, từ tư liệu mà lão thái thái thu thập được, Trương gia cổ lâu chính là của Uông Tàng Hải…" Nói được nửa chừng, giọng của Giải Vũ Thần đột ngột dừng lại.

Anh ta đột nhiên hiểu ra, tòa nhà đá này không phải Trương gia cổ lâu!

Trương gia cổ lâu dời đến Bama, sau tòa nhà đá này, sau trại cổ này, cũng không phải là không có khả năng!

Hơn nữa, câu đối kia… Lúc này, Lục Vũ lại lên tiếng, nhẹ giọng nói: "Câu đối đó và tấm biển ngạch này, thời gian còn xa hơn, thời Tây Chu." Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Nếu tôi không đoán sai, hẳn là sau khi Chu Mục Vương dẫn quân đánh nước Tây Vương Mẫu, mới có câu đối và biển ngạch này!" Một phát hiện kinh người như vậy, lập tức khiến mấy người, mắt tròn miệng dẹt, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Phan Tử, Vương Bàn Tử nghe mà lơ mơ.

Ngay cả Giải Vũ Thần, cũng không đặc biệt hiểu rõ.

Dù sao, anh ta chưa từng trải qua chuyện "Thành Tây Vương Mẫu", không biết họ đã phát hiện ra điều gì ở "Thành Tây Vương Mẫu". …...

Chu Mục Vương đã từng dẫn quân đánh "nước Tây Vương Mẫu", bất kể chính sử hay dã sử, đối với lần chinh phạt này, đều không có bất kỳ giải thích nào.

Phảng phất, Chu Mục Vương chỉ là nhất thời nảy ý, liền lựa chọn đánh một quốc gia cách Thăng Long cực kỳ xa xôi.

Cách làm này, trong lịch sử hoàn toàn không hợp lý.

Từ lâu, nước Tây Vương Mẫu và Thăng Long đều không có tiếp xúc, càng không thể vô cớ Chu Mục Vương, dẫn đến việc Chu Mục Vương đại quân áp cảnh.

Lục Vũ bây giờ nghĩ lại, khả năng duy nhất, chính là Chu Mục Vương trên con đường truy tìm trường sinh, đã phát hiện ra sự bất

thường của nước Tây Vương Mẫu, lựa chọn đánh nước Tây Vương Mẫu, ý đồ tìm ra căn nguyên của trường sinh!

Kết quả không ngờ, nước Tây Vương Mẫu lợi hại hơn ông ta dự đoán.

Còn về Tây Vương Mẫu, không biết rốt cuộc là thật sự phương tâm thầm hứa, hay là vì những duyên cớ khác mà đã đạt được mối quan hệ vô cùng tốt đẹp với Chu Mục Vương.

Đến khi Chu Mục Vương rời khỏi nước Tây Vương Mẫu, mang theo thuật trường sinh do Tây Vương Mẫu tặng, trở về nước Lỗ của mình, bắt đầu chuẩn bị cho việc trường sinh.

Trên đường, Chu Mục Vương đã từng nhặt được một người, Yển Sư!

Yển Sư tinh thông cơ quan, người hát rong, kiến trúc, một thân kỹ nghệ, không thua kém gì Mặc Tử!

Những manh mối này nối liền lại với nhau, chủ nhân của tòa nhà cổ đã hiện ra rõ mồn một, chính là Yển Sư!

Câu đối kia, "Dĩ lặc Yến Nhiên cao tấu khải, do tư Khúc Phụ đê ngâm thi", vỏn vẹn mấy chữ, nói chính là chuyện Chu Mục Vương đánh nước Tây Vương Mẫu!

Chuyện này, cũng chứng thực một chuyện khác, nhà họ Trương đã từng có mối quan hệ vô cùng, vô cùng thân thiết với Chu Mục Vương!

Chương 1291

Lục Vũ vừa quan sát tình hình trong trung đường, vừa giải thích cho mấy người về suy đoán của mình.

Mãi cho đến khi cậu nói xong, lại trầm mặc một lúc lâu, Giải Vũ Thần không nhịn được hỏi: "Theo cách nói của cậu, rất có khả năng mộ của Chu Mục Vương, chính là do Yển Sư xây dựng." "Yển Sư xây dựng xong mộ Chu Mục Vương, lại đến đây xây dựng mộ của mình?" "Hay là nói, Yển Sư vào lúc đó đã biết được bí mật của nhà họ Trương, cho nên đã giúp nhà họ Trương chiếm giữ nơi này trước, giúp nhà họ Trương chuẩn bị xây dựng Trương gia cổ lâu?" "Ồ… đúng rồi, tôi nhớ ra một chuyện!" Giải Vũ Thần nói được nửa chừng, đột nhiên mắt sáng lên, rồi nói tiếp: "Ban đầu lão thái thái đã nói, trước khi nhà họ Trương dời cổ lâu đến Bama, đã từng đốt một trận lửa lớn trong núi Bama, đốt ra một khoảng đất trống, sau đó trồng lại rất nhiều gỗ nam mộc, đàn mộc dùng để xây dựng Trương gia cổ lâu." "Nếu nghĩ như vậy, quả thật là trước thời Minh, nhà họ Trương đã chuẩn bị cho việc dời cổ lâu rồi." "Nhưng điều này cũng không hợp lý, nếu Yển Sư có thể xây dựng mộ cổ, ông ta không có lý do gì lại dùng cây hòe, loại cây quỷ này ở nơi của mình chứ?" Vấn đề chính là như vậy, giải quyết được một nghi vấn, lập tức sẽ có một nghi vấn khác nối tiếp, khiến lòng người càng thêm khó hiểu.

Tuy nhiên, Lục Vũ không cảm thấy điều này có gì không hợp lý, nhẹ giọng nói: "Phiền Thiên Tử Bao, dùng gỗ hòe là đúng rồi." "Chữ 'phiền', ngụ ý là tù lung." "'Thiên Tử Bao', là một cách nói khác của Diêm Vương Gia." "Nơi này, từ ý nghĩa mặt chữ để hiểu, là nơi giam cầm Diêm Vương Gia." "Dùng gỗ hòe, phong tỏa xung quanh cổ lâu, ma quỷ bên ngoài vào không được, ma quỷ bên trong ra không xong,

kết cấu này, quả thật có chút…" Câu này của Lục Vũ còn chưa nói xong, đột nhiên có một đạo quỷ hỏa xanh mơn mởn lướt qua bên cạnh mấy người, vèo một cái xông vào sâu trong tiền đường!

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, quát: "Tiểu ca nhi, có ma!" Ngay sau đó, giọng của Phan Tử cũng vang lên: "Chính là cái bóng ma này, trước đây tôi nhìn thấy chính là cái bóng ma này!" Phan Tử còn định nói gì đó, thì nghe thấy tiếng "rắc", "rắc" mấy tiếng giòn tan, bàn ghế trong tiền đường, lại bị người ta đẩy ngã, văng tung tóe trên đất!

Lục Vũ vừa quay đầu, liền nhìn thấy một đôi tay quỷ như xương khô, đặt trên tấm bình phong bên cạnh cửa chính tiền đường.

Ánh đèn pin chiếu qua, phía sau bình phong lờ mờ có một cái bóng đang rũ vai.

Cái bóng xanh mơn mởn, trông rất rợn người!

Cảnh tượng này, khiến đồng tử của Lục Vũ đột nhiên co rút!

Cậu đã từng xem một tấm ảnh cũ, trên ảnh chính là một tấm bình phong, phía sau bình phong có một cái bóng rũ vai!

Cảnh tượng đó, gần như giống hệt với cảnh tượng nhìn thấy bây giờ!

Trong lúc Lục Vũ đang trầm ngâm, Vương Bàn Tử đã vèo một cái xông qua!

Vừa mới xông đến rìa bình phong, đôi tay quỷ đó đột nhiên dài ra, trực tiếp vồ về phía Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử lập tức bị tóm lấy, loạng choạng một cái, trực tiếp xông vào trong bình phong.

Trên bình phong, lập tức có thêm hai cái bóng xanh mơn mởn!

Ngay lúc Lục Vũ đuổi theo để cứu Vương Bàn Tử, cây côn Bách

Luyện Di Tôn trong tay Vương Bàn Tử cũng vung lên đập vào cái bóng xanh mơn mởn đó!

Lục Vũ vòng qua bình phong, vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy một người, hoặc là một cái xác khô, bộ xương nào đó, không ngờ chỉ là một cái bóng xanh mơn mởn!

Ngoài một đôi tay khô, toàn thân trên dưới đều là bóng quỷ hỏa xanh mơn mởn!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Bàn Tử lại vung côn một lần nữa, trực tiếp đập vào bàn tay khô!

Không có bất kỳ âm thanh nào, bàn tay khô bị Vương Bàn Tử một côn đập gãy, trực tiếp rơi xuống đất, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng một giây sau, ở vị trí tay bị gãy, đột nhiên phun ra một dòng nước đen!

Hành động trên tay Vương Bàn Tử không dừng lại, côn vung lên, lại một côn nữa, trực tiếp đập về phía bàn tay khô còn lại!

Tay giơ côn hạ, gần như giống hệt với chuyện vừa xảy ra.

Chỉ trong nháy mắt, hai bàn tay khô rơi xuống đất, bóng ma chỉ còn là một bóng ma hoàn toàn, không nhìn thấy một chút gì.

Hai bàn tay khô trên đất, cũng không có biến hóa gì. …...

Chỉ ngay lúc này, bóng ma đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm thiết!

“Hét cái đéo gì!

Mẹ mày không phải Phiền Thiên Tử Bao sao?

Mày không phải Diêm Vương Gia sao, sao lại yếu thế?” Vương Bàn Tử chửi một câu, hành động trên tay không dừng lại, liên tiếp

mấy côn, toàn bộ đều đập vào đạo quỷ hỏa xanh mơn mởn đó!

Theo hành động của Vương Bàn Tử, quỷ hỏa lập lòe càng lúc càng dữ dội.

Lờ mờ, Lục Vũ thậm chí có thể nhìn thấy bên trong quỷ hỏa có một bóng người mơ hồ!

Dần dần, quỷ hỏa ngày càng tối đi.

Vương Bàn Tử lạch cạch đập thêm một lúc nữa, quỷ hỏa "phụt phụt" mấy cái, rồi không phát ra được một chút ánh sáng nào nữa.

Trong tầm mắt của mấy người, xuất hiện một thứ đen sì như than cháy.

Lục Vũ lại gần xem, sắc mặt biến đổi!

Thứ này, không phải hài cốt, cũng không phải thứ gì kỳ quái, mà là một người, một người không biết vì sao lại bị thiêu cháy dưới nước!

Trên đất phía sau, còn đặt một bình dưỡng khí và dụng cụ lặn, khiến người ta vừa nhìn liền tự nhiên liên hệ nó với người của Cửu Đức Khảo.

Nhưng, điều khiến Lục Vũ có chút bất ngờ là, trên đống đồ vật này, không có linh hồn, thậm chí không có hắc khí, chỉ còn lại một đống máu thịt màu đen, cháy thành một cục.

Vương Bàn Tử dùng cây côn quý của mình chọc chọc vào đống đồ vật đó, không có biến hóa gì, vẫn là hình dạng than cháy đen sì.

Lục Vũ lại quay đầu nhìn hai bàn tay khô bị Vương Bàn Tử đập gãy trước đó.

Chương 1292

Bàn tay khô, vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Phải nói, cảnh tượng này có chút kỳ quái.

Một bên, toàn là quỷ hỏa, thế mà đôi tay khô này, lại không bị quỷ hỏa bao trùm.

Chờ đã!

Lục Vũ hồi tưởng lại biểu hiện của bóng quỷ hỏa trước đó, đột nhiên nghĩ đến một chuyện!

Hành động của cái bóng ma đó, giống như đang chạy trốn!

Nói chính xác hơn, giống như một người bị lửa bén vào người, muốn dập tắt ngọn lửa trên người mình để cầu sinh, không giống như thứ muốn tìm phiền phức với họ!

Chẳng lẽ, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo ở đây không biết đã xảy ra chuyện gì, trên người dính phải quỷ hỏa, liền biến thành bộ dạng này?

Nhưng, quỷ hỏa gì?

Hơn nữa… "Lại đến rồi, lại đến rồi!" Lúc này, Phan Tử đột nhiên hét lớn một tiếng!

Mấy người vừa quay đầu lại, liền thấy có quỷ hỏa từ vị trí giếng trời phía sau, nhanh chóng di chuyển về phía họ!

Trong lúc nói chuyện, Phan Tử đã giơ súng lên, liên tục bắn về phía quỷ hỏa đang lao tới!

Ánh lửa lóe lên, đạn dường như không có tác dụng gì với những ngọn quỷ hỏa đó, không thể làm gì được chúng.

Vương Bàn Tử nhíu mày, trừng mắt nói: "Tiểu ca nhi, tôi đi một

phen.

Cái thứ này Bàn gia đây có kinh nghiệm, đảm bảo một lát nữa sẽ cho chúng nó chết hết!" Lục Vũ đưa tay kéo lại, ngăn Vương Bàn Tử, chỉ nhìn những ngọn quỷ hỏa đang từ từ đến gần họ, nhẹ giọng nói: "Xem chúng nó muốn làm gì rồi nói." Lúc này, Lục Vũ vừa hay có thể kiểm chứng xem suy đoán của mình có đúng hay không, xem những ngọn quỷ hỏa đó có phải như cậu nghĩ hay không.

Qua một lát, quỷ hỏa đã ngày càng đến gần họ, tâm trạng Phan Tử có chút căng thẳng, cất súng đi, đổi sang dao, lại lau mồ hôi trong lòng bàn tay, nói: "Phan gia tôi hôm nay cũng được mở rộng tầm mắt rồi." Câu này của Phan Tử vừa dứt, liền thấy Lục Vũ đột nhiên bước ra một bước.

Chỉ thấy, Lục Vũ sau khi rạch đầu ngón tay, quay đầu ném "Tị Thủy Châu" cho Vương Bàn Tử, rồi lại bước ra khỏi màng nước.

Vương Bàn Tử đang định gọi một tiếng, thì Lục Vũ đã giơ tay vẽ bùa trong nước, không lâu sau, một đạo Lục Đạo Chuyển Sinh Phù, đã được vẽ xong.

Cậu đưa tay nhẹ nhàng ấn một cái, lá bùa màu máu trực tiếp bay về phía đám quỷ hỏa đó.

Nhưng mà… quỷ hỏa dường như không có phản ứng gì với lá bùa của Lục Vũ, vẫn đang bơi lội trong nước, không hề để ý.

Lục Vũ hơi nhíu mày, xoay người trở lại trong màng nước của Tị Thủy Châu.

"Tiểu ca nhi, sao vậy?" Vương Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, lập tức hỏi một câu.

Mắt hắn vẫn đang nhìn chằm chằm vào đám quỷ hỏa không xa, tùy thời chuẩn bị qua đó ra tay với chúng.

Lục Vũ lại nhìn bàn tay khô, nhìn những ngọn quỷ hỏa đó, lông mày nhíu thành một cục.

Một lúc lâu sau, mới nhíu mày nói: "Những ngọn quỷ hỏa đó, hẳn là thuộc hạ của Uông Tàng Hải, trên người họ không biết đã dính phải thứ gì, mà lại cháy dữ dội như vậy." Vương Bàn Tử suy nghĩ một chút, hỏi: "Có phải là Vô Biên Nghiệp Hỏa không?" Trong suốt thời gian qua, ngọn lửa lợi hại nhất mà họ gặp phải, chính là nghiệp hỏa.

Nhớ lại ngày xưa ở đỉnh Côn Luân, Minh thúc và Hàn Thục chính là bị nghiệp hỏa thiêu chết… "Chắc là không phải." Lục Vũ lắc đầu, cũng không vội ra tay với những ngọn quỷ hỏa đó.

Địch không động, ta không động.

Hơn nữa, lai lịch của những ngọn quỷ hỏa đó không rõ, lỡ như dính vào người không thể dập tắt, không chừng họ sẽ giống như mấy đốm quỷ hỏa kia.

Đợi một lúc, cũng không thấy những ngọn quỷ hỏa đó tiến lại gần họ.

Những ngọn quỷ hỏa đó, giống như đang bơi lội vô định trong nước.

Vương Bàn Tử đợi có chút không kiên nhẫn, không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, hay là tôi qua đó siêu độ cho chúng nó đi, cứ nhìn mãi thế này, cũng không phải là cách.

Diêm Vương Gia ở đây không dùng được, Bàn gia đây đành miễn cưỡng làm chút việc vậy." Lục Vũ hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Các cậu nhìn những ngọn quỷ hỏa đó, có thấy tay không?" "Tay?" "Không có?" "Chỉ là quỷ hỏa." Lục Vũ gật đầu, do dự một chút, cúi đầu nhặt đôi tay khô dưới chân, đột nhiên ném về phía mấy đốm quỷ hỏa bên ngoài.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Trong khoảnh khắc bàn tay khô rơi lên quỷ hỏa, đống tay khô đó liền bị quỷ hỏa nuốt chửng!

Ngay sau đó, liền thấy những ngọn quỷ hỏa vốn trông như đang vô định, giống như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, vèo một cái toàn bộ đều lao về phía vị trí của họ!

Đám quỷ hỏa đột nhiên lao tới, khiến tâm trạng mấy người lập tức căng thẳng!

Lúc này, Phan Tử cũng không kịp hỏi Lục Vũ tại sao lại ném tay quỷ đi, chỉ siết chặt họng súng, nhắm vào những ngọn quỷ hỏa đó, liên tục khai hỏa!

Giải Vũ Thần tuy không nổ súng, nhưng cũng đã nhắm vào quỷ hỏa.

Vương Bàn Tử thì mặt mày hưng phấn, nắm chặt côn Bách Luyện Di Tôn, tùy thời chuẩn bị khai chiến với đám quỷ hỏa này!

Điều bất ngờ là, quỷ hỏa lao đến cửa sau của tiền đường, lại đột nhiên dừng lại.

Chương 1293

Không biết chúng có nhận ra điều gì không, những ngọn quỷ hỏa le lói cứ lượn lờ trước cửa.

Nhân lúc này, Phan Tử cuối cùng cũng nói ra nghi vấn trong lòng: "Lục tiểu ca nhi, có phải anh nhận ra cái thứ quỷ quái đó không?" Lục Vũ mắt không chớp nhìn chằm chằm vào đám quỷ hỏa ngoài cửa, nhẹ giọng nói: "Không quen, tôi đã nói rồi, họ hẳn là thuộc hạ của Cừu Đức Khảo, không biết đã dính phải thứ gì, liền biến thành như vậy." Trong lòng cậu còn một câu chưa nói: những thứ này, e rằng có liên quan mật thiết với Mật Lạc Đà.

Vừa rồi cậu đột nhiên nảy ra ý nghĩ, lúc ném ra hai bàn tay xương khô, cũng đã ném ra mảnh "Mật Lạc Đà" thu được trước đó.

Không ngờ, lần thử này, lại thử ra được kết quả.

Không nói những ngọn quỷ hỏa này có phải là Mật Lạc Đà hay không, ít nhất chúng có phản ứng rất lớn với mảnh sắt Mật Lạc Đà.

Quan trọng hơn là, đôi tay khô đó sở dĩ không phải là than đen, là vì đôi tay đó nặng trịch, là tay sắt!

Chính là mảnh vỡ của tượng sắt Mật Lạc Đà!

"Vậy bây giờ làm sao?

Cứ thế này chờ đợi à?" Phan Tử tuy cảm thấy Lục Vũ chắc hẳn có lời gì đó giấu diếm không nói, nhưng thấy cậu không hoảng không vội, trong lòng cũng yên ổn hơn một chút.

Trầm mặc một lát, Lục Vũ nhẹ giọng nói: "Chờ xem." "Cứ chờ đợi?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, có chút kỳ quái nhìn Lục Vũ một cái, thầm nghĩ sao Lục Vũ lại không vội nhỉ?

Ngô Tà bọn họ không biết đã ở trong "Trương gia cổ lâu" mấy ngày, lại còn sống chết chưa rõ, lúc này không mau đi tìm người, đợi họ đến nơi, đều chết hết cả rồi thì sao?

Chờ đã… chẳng lẽ, trong những ngọn quỷ hỏa này có Ngô Tà, Giải Liên Hoàn và Hoắc lão thái thái?

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử bất giác nhìn về phía Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần chú ý đến ánh mắt của hắn, nhíu mày hỏi: "Sao?

Muốn nói gì thì nói đi." Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, nói: "Giải tử, nghe nói cậu hát tuồng là một tay cừ, khi nào vẽ mặt lên, hát cho Bàn gia đây một vở?" Giải Vũ Thần ngạc nhiên một chút, cười khổ lắc đầu: "Bàn gia, đợi chuyện ở đây xong, về đến kinh thành tôi đến hát riêng cho anh nghe cũng được." Nghe lời của Giải Vũ Thần, nụ cười trên mặt Vương Bàn Tử càng rạng rỡ, mặt dày mày dạn đáp ứng một tiếng.

Bên kia, Phan Tử thực sự có chút không chờ được nữa, không nhịn được nói: "Lục tiểu ca nhi, chúng ta còn phải ở đây đợi bao lâu, bên kia tiểu Tam gia còn không biết thế nào, cứ đợi nữa…" "Không muốn đợi cũng phải đợi." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Trương gia cổ lâu lựa chọn xây dựng ở Bama, ở đây lại có một tòa nhà đá kiểu Hán có quan hệ mật thiết với Trương gia cổ lâu, ai dám nói giữa hai cái không có quan hệ?" "Nhưng…" Phan Tử không nhịn được xen vào muốn nói gì đó, chỉ là không đợi anh ta nói tiếp, Lục Vũ đã nói tiếp: "Ngô Tà bọn họ xảy ra chuyện, chính là vì vội vàng đi vào theo lối vào được đánh dấu trên bản vẽ dạng thức Lôi." "Ai có thể đảm bảo nội dung được đánh dấu trên dạng thức Lôi, nhất định là chính xác?" "Ngay cả khi dạng thức Lôi là kế thừa của Uông Tàng Hải, nhưng Uông Tàng Hải là người thế nào, anh có biết không?" "Người này, không chỉ có trình độ kiến trúc sâu sắc, mà còn có đủ loại thủ đoạn

không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn giỏi mưu kế, trí tuệ như yêu!" "Đừng nói là Ngô Tà, Giải Liên Hoàn, Hoắc lão thái thái ba người, cho dù là cả Cửu Môn tụ lại, có được một người đầu óc linh hoạt như ông ta hay không, cũng chưa biết chừng!" Lục Vũ đã tiếp xúc với Uông Tàng Hải mấy lần, mỗi lần tiếp xúc, đều khiến cậu cảm thấy Uông Tàng Hải người này, thực sự là sâu không lường được, như biển cả mênh mông!

Mấy câu này, nói khiến Phan Tử cứng họng, Lục Vũ lại bổ sung thêm một câu: "Quan trọng nhất là, ban đầu đội khảo cổ, chính là đến đây trước." "Họ nhất định đã giải được bí ẩn ở đây, mới tìm thấy Trương gia cổ lâu thật sự." "Chúng ta không thể vội, không thể bỏ lỡ điều gì.

Nếu vội vàng, không cứu được người, còn khiến bản thân cũng bị mắc kẹt." Mãi cho đến khi Lục Vũ nói xong, Phan Tử cũng không nói thêm gì nữa, anh ta cũng biết, Lục Vũ nói không sai.

Đợi một lúc, có một đạo quỷ hỏa đột nhiên lao về phía họ!

"Lại đến rồi!" Sắc mặt Phan Tử nghiêm lại, mạnh mẽ giơ họng súng lên, nhắm vào ngọn quỷ hỏa đó, đang định nổ súng thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đừng bắn, né ra, xem nó muốn làm gì!" Vừa nói, liền thấy đạo quỷ hỏa đó trực tiếp xông vào tiền đường, vèo một cái rơi xuống vị trí mà Lục Vũ cố ý ném "mảnh vỡ tượng sắt Mật Lạc Đà" xuống.

Ngay sau đó, quỷ hỏa lại trực tiếp xông về phía sâu trong tiền đường, không chút do dự!

"Đuổi theo!" Lục Vũ không chút suy nghĩ, trực tiếp điều khiển Tị Thủy Châu, dẫn mấy người đuổi theo đạo quỷ hỏa đó!

Ngay lúc họ bắt đầu di chuyển, những ngọn quỷ hỏa khác cũng phản ứng lại, toàn bộ đều lao tới!

Mấy người đuổi theo quỷ hỏa, loanh quanh một vòng trong tiền đường, rất nhanh đã đến vị trí cửa trước!

Cửa trước là cửa gỗ chạm hoa, hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát, lúc này đã bị quỷ hỏa đâm hé ra một khe hở… Nhìn kỹ lại, đó đâu phải là cửa gỗ, rõ ràng là một cánh cửa sắt!

Điều khó tin hơn là, sau cửa không phải là con đường đá xanh thường thấy trong các trại cổ, mà lại là một hành lang nghiêng xuống dưới!

Ánh đèn pin chiếu qua, hành lang thông vào sâu bên trong, sâu thẳm, không nhìn thấy điểm cuối!

Vương Bàn Tử trừng lớn mắt nói: "Làm trò gì vậy, nhà ai lại làm cái thứ này ở cửa chính, chơi trò chiến tranh địa đạo à!

Tiểu ca nhi, chúng ta làm sao đây?" "Vào trong xem, còn đợi gì nữa!" Phan Tử có chút sốt ruột nói.

Ngay cả Giải Vũ Thần cũng có chút lo lắng.

Họ sốt ruột, nhưng Lục Vũ lại hoàn toàn không vội, nhìn tình hình xung quanh, rồi lại quay đầu nhìn những ngọn quỷ hỏa đang hằm hè kia, tinh thần có chút hoảng hốt.

Địa hình này, quá giống với tấm ảnh mà cậu nhìn thấy trong tay Ngô Tà!

Cũng là bình phong, cũng là hành lang nhỏ, cũng là bóng người rũ vai.

Cậu còn nhớ rõ, mặt sau của tấm ảnh đó có ghi là "Viện điều dưỡng Golmud".

Nhưng từ tình hình hiện tại mà xem, tấm ảnh đó, hoàn toàn giống hệt nơi này, không có quan hệ trực tiếp gì với viện điều dưỡng

Golmud!

Tất nhiên, quan trọng hơn là lối đi!

Lối đi tồn tại, chứng tỏ tiền đường có bức tường ảnh hành lang, những ngôi nhà lớn kiểu cũ, phía sau bức tường ảnh hành lang của tiền đường, chính là sân chính.

"Phía bên kia của lối đi hẳn là sân chính thứ hai, chúng ta vào xem thử." Lục Vũ nói một câu, lại nhìn Vương Bàn Tử và mấy người, chậm rãi nói: "Đừng vội, vào trong rồi đi chậm thôi." Mấy người đã sớm chờ đến mức không thể kiên nhẫn hơn, lúc này nghe lời của Lục Vũ, vẫn chỉ có thể miễn cưỡng nén lại sự kích động trong lòng, từ từ đi vào.

Lối đi sâu thẳm, hơn nữa giống như Lục Vũ đoán là một hành lang uốn khúc.

Qua khúc cua, Vương Bàn Tử quay đầu liếc một cái, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, sao mấy ngọn quỷ hỏa đó không đi theo chúng ta nữa?

Chương 1294

Cậu nói có khả năng nào những ngọn quỷ hỏa đó chính là đang chặn cửa ở đó, chính là để lừa chúng ta vào đây không?" "Có thể tà ma đến vậy sao?" Phan Tử không nhịn được nói một câu, bất giác cũng quay đầu nhìn lại một cái.

Lối đi tối đen, lập tức khiến anh ta có chút tê dại da đầu, bước chân không khỏi chậm lại mấy phần.

Khoảng một phút sau, mấy người vòng qua hành lang.

Cuối hành lang, chính là một sân vuông lớn, trong sân lát đá xanh, có bồn hoa có bồn cây.

Trong bồn hoa chỉ còn lại bùn đất, trong bồn cây có một cây lớn cao ba mét, cành lá đều đã mục nát không còn, chỉ còn lại một thân cây trơ trụi.

Đỉnh của thân cây, chính là mái ngói xanh, cảm giác hẳn là mặt đất tầng trên mà họ đã đi qua trước đó.

Hai bên sân, tượng người đứng san sát.

Nhìn thoáng qua, không dưới mấy trăm người, tượng người dày đặc, trông đã khiến người ta có chút tê dại da đầu!

Vấn đề là kết cấu, bố cục này, thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả với kiến thức của Lục Vũ, cũng chưa từng thấy tình huống tương tự.

Giải Vũ Thần nhìn một vòng, không nhịn được nói: "Hành lang hướng xuống, xung quanh có tượng gốm, đây sẽ không thật sự là một ngôi mộ chứ?" "Ừm." Lục Vũ thuận miệng đáp một tiếng, không nói

gì, chỉ đi đến bên cạnh tượng gốm, quan sát kỹ.

Những bức tượng gốm này, đều là "tượng sắt Mật Lạc Đà", không phải tượng gốm!

Nhìn kỹ, động tác của những bức tượng sắt này, cũng không hoàn toàn giống nhau, nếu nói là tượng người bồi táng, cũng có chút quá gượng ép.

But không thể phủ nhận, những bức tượng người này lại có phần giống… tượng binh mã dũng.

Điều kỳ lạ nhất là, tất cả các tượng sắt đều không có tay phải, tất cả các tay phải đều bị phá hủy, vết rách rất không đều, dường như là do con người làm!

Giải Vũ Thần cũng phát hiện ra điều này, miệng khẽ tự nói: "Ai lại muốn hủy đi tất cả tay phải của những bức tượng người này?" "Bên trong đây, có phải cũng ẩn giấu bí mật gì không?" Nghe lời của Giải Vũ Thần, Vương Bàn Tử nhếch miệng cười, nói: "Quan tâm bên trong có bí mật gì, chúng ta tháo một cái ra xem là biết ngay thôi?" "Đừng động." Thấy Vương Bàn Tử sắp ra tay, Lục Vũ nhíu mày ngăn lại.

Bây giờ tay phải của những bức tượng sắt này đều không còn, tượng sắt đã bị hư hại, cậu cũng không có cách nào nhìn ra những thứ này rốt cuộc là gì.

Hành động thiếu suy nghĩ, sẽ không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, bàn tay trái còn lại của những bức tượng sắt này, trông giống hệt với bàn tay khô mà Vương Bàn Tử đã đập gãy từ trong quỷ hỏa trước đó.

Bây giờ nghĩ lại, đôi tay khô đó căn bản không phải là một đôi tay, mà là hai bàn tay phải!

Trong lòng trầm ngâm một chút, Lục Vũ đột nhiên nhìn thấy phía trước lại có quỷ hỏa lướt qua.

Lục Vũ không chút suy nghĩ, bước chân lệch đi, trực tiếp xông qua!

Khi họ xông đến gần, quỷ hỏa đang bao bọc một bàn tay khô, muốn nối lại bàn tay khô với một trong những bức tượng sắt.

Quỷ hỏa dường như có chút sợ hãi Lục Vũ, thấy Lục Vũ đến, quỷ hỏa lập lòe mấy lần, rồi vèo một cái, xông về phía bên kia, trốn đi thật xa!

Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Cái thứ quỷ quái này làm gì vậy, còn biết lắp tay à?

Theo tình hình này, tổ tiên nó là đại phu chắc!" Vương Bàn Tử thuận miệng nói bừa, cũng không quan tâm có lý lẽ gì không, dù sao cứ nói đã.

Sau khi nói xong một câu, lại quay đầu nhìn quỷ hỏa, rồi nói tiếp: "Tiểu ca nhi, hay là tôi cướp tay của nó qua, xem cái thứ này là ý gì?" Lục Vũ trầm ngâm một chút, quan sát kỹ một đốm quỷ hỏa.

Đang định nói gì đó, quỷ hỏa đột nhiên ném một bàn tay khô về phía họ, không lệch một ly, vừa vặn rơi xuống chân Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, ý của cái thứ quỷ quái này là bảo Bàn gia tôi lắp cái tay quỷ này vào à?" "Đừng có lảm nhảm nữa!" Vương Bàn Tử cứ lải nhải mãi không thôi khiến Lục Vũ có chút phiền lòng, không nhịn được mà quát khẽ một câu.

Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử lập tức im bặt, không nói một lời, lẳng lặng chờ đợi động tác của Lục Vũ.

Hiện tại, Lục Vũ cũng có chút phân vân.

Một mặt, anh muốn lắp quỷ thủ vào để xem "Mật Lạc Đà thiết dũng" này có thể sửa chữa được không và sau khi hoàn thành nó rốt cuộc là thứ gì.

Mặt khác, anh lại có một dự cảm không lành, dường như chỉ cần lắp quỷ thủ vào là sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

Trầm ngâm giây lát, ánh mắt Lục Vũ lại rơi vào đốm quỷ hỏa đang lập lòe cách đó không xa.

Đốm quỷ hỏa này cũng thật cổ quái, mang theo quỷ thủ tiến vào, giống như tên trộm, lúc thì tới gần, lúc lại né tránh.

"Các cậu đợi đấy." Lục Vũ nói xong, đột nhiên bước chân lướt đi, trực tiếp xông ra khỏi màn nước của Tị Thủy Châu.

Ngay khoảnh khắc xông ra, trong tay anh đã xuất hiện Thừa Ảnh kiếm!

Khi tiến sát quỷ hỏa, Thừa Ảnh kiếm hóa thành một luồng hàn quang, kích động từng trận sóng nước, trực tiếp quét về phía quỷ hỏa!

Quỷ hỏa như có linh trí, lập tức bỏ lại một chiếc quỷ thủ khác, trong nháy mắt biến mất không dấu vết!

Nhìn hai chiếc quỷ thủ nằm dưới đất, Lục Vũ do dự một chút rồi vẫn nhặt lấy đôi tay khô héo, bước vào trong màn nước, lần nữa đứng cạnh một cái "Mật Lạc Đà thiết dũng".

Chương 1295

Lục Vũ cầm quỷ thủ, liếc nhìn bọn Vương Bàn Tử, ra hiệu bọn họ lùi xa một chút, sau đó mới dùng lực cắm quỷ thủ trở lại thiết dũng.

Thiết dũng không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Lục Vũ cũng không vội, cứ đứng quan sát.

Đợi một lúc, ngay khi anh tưởng rằng làm vậy vô ích thì đôi mắt của Mật Lạc Đà thiết dũng đột nhiên lóe lên một luồng lục mang yêu dị.

Cùng lúc đó, trong đầu Lục Vũ vang lên thông báo của hệ thống! 【Tên vật phẩm: Mật Lạc Đà thiết dũng】 【Cấp bậc vật phẩm: Huyền giai hạ phẩm pháp khí】 【Năng lực vật phẩm: Khôi lỗi】 【Thuyết minh vật phẩm: Từng có người thượng cổ phát hiện đặc tính "ngọc dưỡng người".

Lại có người nhận ra ngọc ở núi Ba Nãi Dương Giác hoàn toàn khác biệt với ngọc thạch thế gian.

Ngọc núi Dương Giác có thể sinh trưởng, cũng có thể dưỡng người.

Đem người sắp chết hoặc vừa mới qua đời đặt lên cổ ngọc núi Dương Giác, lâu dần sẽ bị ngọc thạch bao bọc, dưới sự nuôi dưỡng của ngọc thạch, tứ chi không thối rữa, còn có thể tự do hành động.

Ngọc núi Dương Giác được gọi là Mật Lạc Đà.

Hiền nhân thượng cổ dùng thiết dũng giam cầm người trong ngọc, có thể dùng làm khôi lỗi.

Người trong ngọc không có diện mục cố định, có thể tùy ý biến ảo

thành hình dáng bất kỳ ai.

Khi người trong ngọc bị tấn công, trong núi hóa nước, ngoài núi thành khí...】 Xem xong giới thiệu của hệ thống, Lục Vũ bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, khẽ lẩm bẩm: "Hóa ra là thế, hèn gì mình thấy quen mắt." Nói xong, anh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần đang mong chờ, đơn giản giải thích vài câu.

Vương Bàn Tử mắt sáng rực, thốt lên: "Vậy nói cách khác, những thứ chúng ta gặp ở núi Tứ Cô Nương và bên hồ đều là cái thứ này sao?" "Đúng vậy." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Điểm khác biệt duy nhất là những thứ chúng ta gặp không được mang thiết dũng, nên còn rất yếu, cũng không thể khống chế." "Nhưng cái này thì khác, cái này có thể khống chế." Nghe vậy, mắt Vương Bàn Tử càng sáng hơn, vội vàng hỏi: "Tiểu ca nhi, ý cậu là cái thứ này có thể dùng làm bảo kê à?" "Hiểu như vậy cũng được, nhưng với thực lực của chúng, làm bia đỡ đạn có lẽ hợp hơn." Lục Vũ liếc Vương Bàn Tử, lại cầm lấy đôi tay khô héo còn lại lắp vào cái thiết dũng kia, tiện miệng nói: "Từ kỹ nghệ này mà xem, tám chín phần mười là thủ đoạn của Yển sư." "Tưởng chừng lão ta luyện chế những thiết dũng này để giúp Chu Mục Vương làm không ít việc, sau đó lại để chúng lại nơi này." Vương Bàn Tử nghe vậy đại cảm thấy thú vị, tiến tới sờ soạn cánh tay và đầu của thiết dũng, chơi đùa không biết mệt.

Tuy nhiên, Giải Vũ Thần lại nghe ra điều khác biệt trong lời Lục Vũ, khẽ truy vấn: "Chuyện những thứ không có thiết dũng mà chúng ta thấy trước đó là sao?" Lục Vũ liếc anh ta một cái, giải thích: "Thứ nhất, ngọc núi Dương Giác khác hẳn ngọc thường.

Thứ hai, người Dao luôn theo đuổi nham táng, qua bao năm tháng không biết đã mai táng bao nhiêu người trong mạch ngọc núi Dương Giác.

Những người đó đa phần thi thể không thối, trở thành người trong ngọc, hay còn gọi là người trong đá." "Giống như truyền thuyết về Mật Lạc Đà, những người này trở thành kẻ hộ vệ núi Dương Giác, phát hiện người lạ sẽ tấn công, sau đó biến thành hình dáng của họ..." "Chuyện chúng ta thấy bên hồ trước đó chính là tình huống này." Phan Tử đột nhiên hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: "Nói vậy thì Tiểu Tam Gia nguy rồi!

Chúng ta phải mau chóng tìm cậu ấy mới được!" "Dục tốc bất đạt." Lục Vũ nhìn Phan Tử, trầm giọng nói: "Càng lúc khẩn cấp càng không được vội vàng." Ngừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Chúng ta phát hiện những thiết dũng này ở đây chứng tỏ nơi này có quan hệ mật thiết với Trương Gia Cổ Lâu." "Rất có khả năng chúng ta có thể từ đây tiến vào Trương Gia Cổ Lâu thật sự." Câu nói này nhắc nhở Phan Tử, anh ta lập tức trợn to mắt, nhìn chằm chằm xung quanh tìm kiếm manh mối.

"Mọi người có phát hiện dòng nước dường như có thay đổi không?" Lúc này, Giải Vũ Thần đột nhiên lên tiếng.

"Dòng nước thay đổi?" Câu nói của Giải Vũ Thần khiến mấy người giật mình.

Họ quay đầu nhìn thì thấy dòng nước cuốn theo rong rêu, rêu xanh tràn vào sâu trong sân.

Lúc này tốc độ dòng chảy chưa nhanh lắm, nhưng sự thay đổi này đã rất rõ ràng.

Lục Vũ nhíu mày, khẽ nói: "Thủy triều lại đang nhen nhóm rồi." Dừng một chút, anh tiếp tục: "Hèn gì chúng ta ở trên không thấy dòng nước thay đổi, hóa ra đều giấu ở phía dưới.

Nhưng cũng không đúng, thủy triều bên trên mọi người đều thấy rồi, mực nước đột ngột hạ xuống.

Theo tốc độ dòng chảy hiện tại, mực nước bên trên không thể hạ xuống nhanh như vậy." Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử có chút oán niệm nhìn Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi nói đúng đấy, dòng nước đột ngột tăng tốc rồi." Vừa dứt lời, mấy người thấy rong rêu, tảo biển, thậm chí cả đá vụn bị dòng nước cuốn trôi cực nhanh vào sâu bên trong!

Tốc độ dòng nước đột ngột tăng vọt!

Cảm giác này giống hệt như lực hút của bình thông nhau vậy!

Tuy nhiên, Tị Thủy Châu ở trong nước vẫn bất động, không hề chịu ảnh hưởng.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ lên tiếng: "Đi, qua đó xem sao, cái thủy triều này rất có thể sẽ giải thích được sự cổ quái của nơi này." Nói đoạn, Lục Vũ thao túng Tị Thủy Châu, đưa mấy người cùng hai cái "Mật Lạc Đà thiết dũng" vừa có được trôi theo dòng nước vào sâu bên trong.

Ở góc sân này có một cái giếng sâu, đường kính khoảng ba mét.

Ngay lập tức, nhóm Lục Vũ bị dòng nước cuốn vào trong giếng!

Thành giếng trơn nhẵn, dòng nước cực nhanh, quan trọng hơn là cái giếng này không biết dài bao nhiêu, dường như không có điểm dừng.

Vương Bàn Tử không nhịn được lầm bầm: "Cái thứ này quá cổ quái, không đúng quy cách chút nào, nhà ai lại đào giếng sâu thế này?

Vừa nói, thời đó làm gì có công nghệ này?" "Tôi đoán trôi thêm lúc nữa chắc chúng ta ra đến biển thật đấy." Lục Vũ có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Không phải cứ đi xuống mãi đâu, đạo giếng này hình xoắn ốc, cảm giác như đi xuống nhưng thực tế gần như là đi ngang." Nghe vậy, Vương Bàn Tử ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, anh ta hiểu ra, thốt lên: "Đây không phải

giếng, đây là một cơ quan!

Chết tiệt!

Kẻ thiết kế thứ này bị điên rồi à?

Định bày trò gì đây?" Vương Bàn Tử nói xong chính mình cũng thấy vô lý.

Nhưng dù vô lý, anh ta vẫn hiểu cái giếng này chính là một cơ quan!

Bên cạnh, Giải Vũ Thần cũng hiểu ra, nhíu mày nói: "Từ xưa đến nay dùng dòng nước làm cơ quan đại mộ không ít, nhưng đạo giếng cơ quan dài thế này thật đúng là nghe lần đầu." Vương Bàn Tử liếc Giải Vũ Thần, nhe răng cười: "Giải Tử, đó là do cậu đi ít thôi.

Chương 1296

Bàn gia tôi từng thấy một cái cơ quan nước còn vô lý hơn, thứ đó mới gọi là đáng sợ, cậu nghe nói đến Quy..." "Không đúng, có gì đó lạ!" Ngay khi Vương Bàn Tử định thốt ra hai chữ "Quy Khư", Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, sắc mặt lạnh lùng, mạnh mẽ điều khiển Tị Thủy Châu dừng lại!

Vương Bàn Tử tưởng Lục Vũ không muốn mình nói chuyện Quy Khư, nhưng nhìn biểu cảm của anh, lập tức hiểu ra là có chuyện hệ trọng!

Anh ta định hỏi Lục Vũ có chuyện gì thì thuận theo ánh mắt của anh, phát hiện ra điểm bất thường!

Cách họ không xa phía sau, tầm năm sáu mét, có một chiếc đèn pin đang treo!

Vị trí treo đèn pin là một hốc tường giống như ngã rẽ!

Điều này chứng tỏ đạo giếng này không chỉ có một con đường!

Rất có khả năng họ vừa mới trôi theo dòng mà bỏ lỡ thứ gì đó quan trọng!

"Tiểu Tam Gia!" Lúc này, Phan Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, biểu cảm trở nên dữ tợn!

"Nhìn chỗ kia, nhìn cái tường kia!

Chỗ lối vào thông đạo, cái vòng tay đang treo chính là vòng tay của Tiểu Tam Gia!" Lúc này Phan Tử đã cuống đến mức nói năng lộn xộn.

Tuy nhiên, lời anh ta đã nhắc nhở Lục Vũ!

Lục Vũ không nói hai lời, điều khiển Tị Thủy Châu đưa mọi

người ngược dòng đi lên, chẳng mấy chốc đã tới lối vào thông đạo đó.

Anh gỡ đèn pin xuống, nhặt thêm vòng tay của Ngô Tà, trực tiếp điều khiển Tị Thủy Châu tiến vào động nước.

Vừa vào động, đã thấy thấp thoáng một bóng người ở cuối động.

Phan Tử càng thêm sốt sắng, gào lên "Tiểu Tam Gia".

Chỉ là tiếng gào này vô nghĩa, bóng người kia lóe lên rồi biến mất sau góc ngoặt.

Mấy người lại tiếp tục đuổi theo, mỗi lần qua một góc ngoặt đều thấy bóng người kia thấp thoáng phía trước.

Cuối cùng, lại qua một góc ngoặt nữa.

Tốc độ dòng chảy chậm lại, họ ngày càng gần bóng người kia.

Nhờ ánh đèn pin cực sáng, có thể thấy người đó mặc một bộ đồ đen, che kín từ đầu đến chân, không nhìn rõ mặt.

Đặc điểm duy nhất là người này có đôi vai rất xuôi!

Ánh mắt Lục Vũ nheo lại, Thừa Ảnh kiếm đã nắm chặt trong tay.

Người này có vấn đề!

Đúng vậy, đứng ở đó là một người, linh hồn bình thường, tuy có hắc khí quấn thân nhưng vẫn là người, không phải Tống tử!

Khi còn cách khoảng ba mét, người đó đột nhiên cử động, thân hình lóe lên, nháy mắt biến mất!

Tốc độ nhanh đến mức như chưa từng tồn tại!

"Tê!

Thế này là ý gì?

Ma à?" "Không phải ảo giác chứ?" Vương Bàn Tử và Phan Tử mỗi người một câu.

Đang định nói gì thêm thì Lục Vũ trầm giọng: "Cẩn thận, hắn trốn trong vách tường!" Động tác của hắc y nhân quá nhanh, trừ Lục Vũ, những người khác đều không chú ý hắn đi đâu.

"Đi theo tôi." Một lát sau, không thấy hắc y nhân động tĩnh gì, Lục Vũ ngưng thần tĩnh khí, từ từ tiếp cận nơi hắn biến mất.

Đi vài bước, khi tới gần vị trí đó, đột nhiên có gì đó không ổn!

Vốn dĩ thông đạo này khắp nơi đều có dấu vết nhân tạo.

Nhưng tại vị trí hắc y nhân biến mất lại không thấy đá xanh hay gạch đá, mà là hình dáng sơn bích gồ ghề!

Trong sơn bích có một khe nứt rộng hơn một mét, sâu trong khe nứt có một bóng đen, chính là hắc y nhân lúc nãy.

Hắc y nhân đứng đó, bất động.

Hai bên vách đá khi bị ánh đèn pin chiếu vào hiện lên một màu hồng phấn quỷ dị...

Lục Vũ không vội ra tay, hắc y nhân cũng không động đậy, hai bên cứ thế giằng co.

Không biết bao lâu trôi qua, hắc y nhân đột nhiên phát ra âm thanh: "Các ngươi không nên tới, đi đi, rời khỏi nơi này." Giọng nói âm lãnh, khàn đặc, lại mang theo chất giọng kỳ quái.

Sau khi khựng lại vài giây, hắc y nhân lại lên tiếng: "Mau đi đi, nếu không các ngươi đều sẽ chết." Nghe thấy giọng nói này, lông mày Lục Vũ lập tức nhíu lại.

Chương 1297

Không phải vì giọng nói khó nghe, mà là vì nơi này quá cổ quái!

Những dòng nước lúc nãy bỗng nhiên biến mất tăm!

Cả thông đạo không còn một giọt nước nào!

Thậm chí như thể chưa từng có nước xuất hiện!

Thủ đoạn này thật sự tinh diệu!

Lục Vũ nheo mắt, cất Tị Thủy Châu, nhìn hắc y nhân, khẽ hỏi: "Ngươi không phải Mật Lạc Đà?

Ngươi là ai?" Hắc y nhân không nói lời nào, chỉ trầm mặc đứng đó.

"Tiểu Tam Gia, ông có thấy Tiểu Tam Gia không?

Là một người cao..." Phan Tử thật sự không giữ được bình tĩnh, lên tiếng cắt ngang cuộc đối thoại của Lục Vũ và hắc y nhân.

Nhưng anh ta vừa dứt lời đã thấy hắc y nhân lóe lên, ngay sau đó là tiếng kêu đau đớn của Phan Tử từ phía sau!

Tốc độ này còn nhanh hơn cả tốc độ nhanh nhất của Lục Vũ!

Thật không thể tin nổi!

Lục Vũ quay đầu lại, thấy Phan Tử đang ôm cổ tay, khẩu súng đã rơi xuống đất.

Hắc y nhân này động tác thật nhanh!

Không phải Mật Lạc Đà!

Hơn nữa, cũng không phải người thường!

Theo kết luận từ Âm Dương Nhãn, người này... là người!

Lục Vũ lúc này không kịp lo cho Phan Tử, mắt không chớp nhìn chằm chằm hắc y nhân vừa quay lại.

Lúc này, hắc y nhân đột nhiên bước lên một bước, ánh đèn pin vừa vặn chiếu lên mặt hắn.

Gương mặt này thật khó tả!

Mắt, mũi, tai, miệng không thiếu thứ gì.

Nhưng gương mặt hắn trông như tượng sáp bị nung chảy, tổng thể xệ xuống một cách quỷ dị, cả lớp da mặt như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào...

Ánh mắt hắn không chút cảm xúc, không chút dao động.

Chỉ khi nhìn thấy Phan Tử, ánh mắt hắn mới hơi thay đổi, chớp mắt một cái.

Chú ý tới điểm này, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Khi định nói gì đó thì Phan Tử, với sự giúp đỡ của Vương Bàn Tử, đã tạm thời khống chế được vết thương, trừng mắt nhìn bóng người kia, nghiến răng nghiến lợi!

Lục Vũ bước lên chắn trước Phan Tử, trầm giọng nói: "Tam Gia, cẩn thận, thứ này không tầm thường!

Tam Gia, nghìn vạn lần phải cẩn thận!" Một tiếng Tam Gia, Phan Tử chưa hiểu, nhưng đến tiếng Tam Gia thứ hai của Lục Vũ, Phan Tử lập tức cảnh giác.

Anh ta hiện tại là Ngô Tam Tỉnh, không phải Phan Tử!

Hơn nữa, không chỉ là nhắc nhở Phan Tử, Lục Vũ còn đang dò xét hắc y nhân đối diện.

"Tam Gia?" Hắc y nhân đối diện nghe Lục Vũ gọi Phan Tử như vậy thì đột nhiên cười khẩy, rồi lắc đầu.

Một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Không ngờ, ngươi lại có thể biến thành Tam Gia, ha ha ha ha!

Vậy nói thế, Tiểu Tam Gia kia là con trai ngươi?” Như thể nghe được chuyện gì buồn cười lắm, hắc y nhân cười lớn, trạng thái như điên cuồng.

Lúc này, Giải Vũ Thần khẽ huých vào lưng Phan Tử, ra hiệu anh ta là Tam Gia thì nên lên tiếng.

Phan Tử cũng không quen biết bóng đen này, đành cứng đầu cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi cũng không ngờ ông lại biến thành cái dạng không người không quỷ thế này.” Nói xong, anh ta khựng lại rồi tiếp tục: “Tôi đến tìm cháu mình, tìm được nó tôi sẽ đi ngay, ông có thấy nó không?” Phan Tử cũng coi như hiểu rõ Ngô Tam Tỉnh, biết đạo lý nói nhiều tất hớ, lúc này không nói thêm, không tiết lộ quá nhiều.

Hơn nữa, đôi bên còn chưa rõ là địch hay bạn.

Hắc y nhân không nói gì, chỉ trong mắt lộ ra thần sắc như đang hồi tưởng.

Đứng ở vị trí của Lục Vũ có thể thấy rõ điểm này.

Lục Vũ tâm niệm khẽ động, hiểu rằng hắc y nhân này và Ngô Tam Tỉnh hẳn đã nhiều năm không gặp, rất có khả năng chỉ có giao tình từ thời Ngô Tam Tỉnh còn trẻ!

Chương 1298

Nếu nhìn nhận như vậy... người này cực có khả năng là người của ông ta!

Khoan đã... người của ông ta!

Hành động của ông ta!

Ông ta...

Trương Khởi Linh!

Lục Vũ lập tức nhớ ra thân phận của kẻ vai xuôi này!

Chỉ là lời này thốt ra từ miệng anh thì có chút không hợp lắm!

Nhưng... hiện tại đôi bên im lặng quá lâu, nếu không có người phá vỡ sự im lặng, rất có thể sẽ dẫn đến hậu quả không hay.

Huống hồ, Lục Vũ còn muốn từ miệng người này biết thêm chuyện quá khứ.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, anh vẫn cười lạnh một tiếng, quát khẽ: "Trương Khởi Linh!

Đừng có giả vờ giả vịt nữa, ông rốt cuộc muốn thế nào, nói thẳng ra đi!" Lục Vũ vừa dứt lời, đặc biệt là khi ba chữ "Trương Khởi Linh" thốt ra, trong mắt hắc y nhân lóe lên một tia mờ mịt.

Dường như đã lâu lắm rồi không có ai gọi hắn bằng cái tên này.

Không chỉ hắn ngơ ngác, mà Vương Bàn Tử, Phan Tử, Giải Vũ Thần đều trợn tròn mắt, đầy vẻ không thể tin nổi!

Trương Khởi Linh!

Cái thứ không người không quỷ này là Trương Khởi Linh?

Tộc trưởng Trương gia Trương Khởi Linh?

Họ đều biết một số chuyện, cũng biết cái tên Trương Khởi Linh, biết cái tên này từng đại diện cho điều gì trong Lão Cửu Môn!

Thậm chí, hắn có thể là người có thể giải khai mọi nghi đoàn!

Tất nhiên, người này không phải là Trương Khởi Linh kia.

Trương Khởi Linh này chính là một người tên là Trương Khởi Linh mà Trương Đại Phật Gia từng tìm thấy trong hoạt động "Tìm kiếm Trương Khởi Linh"!

Nhưng dù nói thế nào, lời của Lục Vũ cũng đã trấn áp được kẻ vai xuôi!

Tuy nhiên... ngoài dự kiến của Lục Vũ, sau một hồi im lặng, Trương Khởi Linh vai xuôi vẫn chưa nói gì thì sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện thêm một bóng đen nữa.

Bóng đen không có đôi vai xuôi, nhưng dáng người nhỏ nhắn, toàn thân bao trùm trong đồ đen, không nhìn rõ gì cả.

Bóng đen ghé sát tai kẻ vai xuôi, dùng một loại tông giọng và phương ngôn rất quái dị nói vài câu.

Tuy nghe thấy họ nói gì nhưng bọn Lục Vũ cứ như không nghe thấy, hoàn toàn không hiểu họ giao tiếp cái gì, chỉ thấy theo lời bóng đen, kẻ vai xuôi gật đầu.

Cuối cùng hắn chỉ liếc nhìn bọn Lục Vũ một cái, quay người đi sâu vào hang núi.

Hang núi chật hẹp đối với họ dường như không ảnh hưởng gì, chỉ trong chớp mắt, hai người đã lướt đi xa vài mét...

Phan Tử lập tức không đợi được nữa, hét lớn về phía kẻ vai xuôi: "Trương Khởi Linh, ông đứng lại đó cho tôi!

Cháu tôi đâu, có phải bị cái đồ khốn kiếp nhà ông bắt rồi không!" Nói đoạn, Phan Tử định xông vào khe núi nhưng bị Lục Vũ cản lại.

Một lát sau, trong khe núi không còn tiếng động, cũng không có biến hóa gì.

Phan Tử càng thêm sốt ruột: "Cậu cản tôi làm gì, hắn chắc chắn biết..." Lục Vũ lườm Phan Tử một cái, chặn lời anh ta lại, rồi đưa tay chỉ vách đá, dùng đèn pin soi kỹ.

Lúc này, Phan Tử, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần cuối cùng cũng hiểu vì sao Lục Vũ không vội.

Hai bên vách đá khe núi, không biết từ lúc nào đã xuất hiện từng bóng đen hình người.

Những bóng đen đó động tác không giống nhau, đang từ từ tiến sát mép khe đá.

Giải Vũ Thần nghĩ ra điều gì đó, hạ thấp giọng hỏi: "Những thứ này là Mật Lạc Đà?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, chỉ phẩy tay ra hiệu cho hai cái "Mật Lạc Đà thiết dũng" của mình chậm rãi bước tới khe đá.

Sau khi "Mật Lạc Đà thiết dũng" xuất hiện, những bóng đen trên vách đá như cảm nhận được điều gì đó, lại từ từ lùi lại.

Chương 1299

"Cái gì thế?" Vương Bàn Tử trợn mắt kinh ngạc: "Còn có hiệu quả này nữa sao?

Cái thứ quỷ quái này thông minh vậy à?" "Không đúng, cái đệt!" Vương Bàn Tử lại thốt lên kinh hãi, đập mạnh vào trán một cái rồi mới sắp xếp lại ngôn ngữ: "Cái thứ này còn có thể xuyên hành trong đá sao?" "Thứ này cũng quá quỷ dị rồi!" "Hóa ra đây chính là ý nghĩa của người trong ngọc." Giải Vũ Thần không hốt hoảng như Vương Bàn Tử, mà trầm tư nói một câu.

Ngừng một chút, anh ta quay sang Phan Tử: "Tam Gia, chúng ta có nên vào trong xem tình hình không?" Lời này nói với Phan Tử, cũng là nói với Lục Vũ.

Phan Tử nhìn Lục Vũ, thấy anh khẽ gật đầu, bèn định thần lại, thản nhiên nói: "Không vào không được, bạn cũ đang đợi ở bên trong." Nói xong, Lục Vũ khẽ gật đầu với mọi người, lách người vào vách núi.

Tất nhiên, dẫn đường phía trước vẫn là hai cái "Mật Lạc Đà thiết dũng".

Không biết vì lý do gì, hai cái thiết dũng này có tác dụng xua đuổi những người trong ngọc ẩn nấp trong vách đá.

Họ đi trong khe núi không bị ảnh hưởng bởi "người trong ngọc".

Khe núi trông có vẻ sâu thẳm, nhưng đi vào mười mấy mét là một góc ngoặt, sau góc ngoặt lại mười mấy mét nữa.

Tiếp đó, không gian phía trước rộng rãi hơn một chút.

Trước mắt là một căn phòng trống khoảng năm mét vuông, không

hẳn là vuông vức nhưng có dấu vết nhân tạo rất rõ ràng.

Căn phòng cũng cao khoảng hai mét, đủ để họ đứng hoặc ngồi.

Trên đầu dưới chân, vách tường xung quanh đều là loại ngọc thạch màu hồng mờ ảo.

Khi ánh đèn pin chiếu vào hiện lên một loại quang trạch rất quỷ dị.

Ở phía bên kia còn có một thông đạo dài hẹp, không biết thông đi đâu.

Mấy người nhìn quanh một vòng, Vương Bàn Tử không nhịn được lầm bầm: "Đây là tình huống gì vậy?

Ai rảnh rỗi mà đục một căn phòng ở đây?

Chẳng lẽ là cái tên Trương Khởi Linh lúc nãy?

Hắn sống dưới lòng đất này sao?

Không sợ nước ngập à?" "Không phải hắn." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Người Dao luôn có truyền thuyết về khai thác ngọc và nham táng.

Nơi này nếu không phải do các tiền bối người Dao đục ra thì chính là do chủ nhân của tòa cổ lâu kia làm." Giải Vũ Thần gật đầu tán thành: "Chắc là chủ nhân cổ lâu.

Chúng ta phát hiện hàng trăm thiết dũng ở cái sân kia, hắn chắc chắn cần những người trong ngọc này mới có thể chế thành khôi lỗi." Mấy người nói vài câu, không muốn lãng phí thời gian, xác định thạch thất này không còn phát hiện mới, liền đi thẳng về phía thông đạo dài hẹp kia.

Đi vào đường hầm đó tầm năm sáu chục mét, họ lại gặp một thạch thất khác được đục ra.

Thạch thất này lớn hơn căn trước, rộng khoảng hơn ba mươi mét

vuông, chiều cao vẫn tầm hai mét.

Trong góc rải rác một số công cụ như đục, ở phía bên kia có một bức tượng đá toàn thân đen kịt, biểu cảm dữ tợn.

Ngoài ra không còn gì đặc biệt.

Vương Bàn Tử nhìn một vòng rồi quay sang Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu nói đúng, đây đúng là một nơi khai thác khoáng." "Ừ." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ đi tới góc phòng, nhặt những công cụ đã rỉ sét loang lổ lên xem, biểu cảm trở nên cổ quái, quay đầu nói: "Công cụ này còn rất mới, cách đây không quá mấy chục năm, không phải đồ cổ." "Mấy chục năm?" Vương Bàn Tử trợn mắt, vội ghé sát xem kỹ, rồi gãi đầu: "Thế thì không đúng, chẳng lẽ lão Yển sư kia cũng trường sinh bất lão mà sống đến tận bây giờ sao?" "Vả lại, nếu mấy chục năm trước có người khai thác khoáng ở đây, lũ người Dao kia lẽ nào không biết?" "Cái đệt..." Nói được nửa chừng, Vương Bàn Tử như chợt nhớ ra điều gì, mắt trợn to hơn, nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Lúc này, Lục Vũ cũng gật đầu, khẽ nói: "Có khả năng." Những lời hai người nói, Giải Vũ Thần và Phan Tử đều không hiểu lắm.

Lục Vũ cũng không giấu giếm, gật đầu với Vương Bàn Tử, để anh ta kể lại chuyện đó.

Đơn giản mà nói, chính là chuyện về đội khảo cổ mà họ biết được từ miệng Bàn Mã và A Quý.

Mấy chục năm trước có đội khảo cổ vào núi, ở lại trong núi mấy tháng, lúc rời đi mang theo rất nhiều hòm xiểng.

Ngoài ra, đội khảo cổ vốn dĩ bị bọn Bàn Mã giết sạch không sót một người, nhưng không hiểu sao, đội khảo cổ vẫn là đội khảo cổ, giống như chưa từng có ai chết...

Trong lúc Vương Bàn Tử giải thích cho Phan Tử và Giải Vũ Thần

về phát hiện trước đó, Lục Vũ lại đi quanh thạch thất một vòng, tới phía bên kia xem các lối thông đạo.

Những thông đạo này tứ thông bát đạt, không có bất kỳ ký hiệu nào, rất dễ bị lạc.

Suy nghĩ một chút, anh cầm kiếm định khắc một ký hiệu lên vách đá.

Nhưng mũi kiếm vừa chạm vào vách đá, một khuôn mặt người đột nhiên xuất hiện trên đó!

Ngay cả Lục Vũ cũng bị khuôn mặt quái dị đột ngột xuất hiện làm cho giật mình!

Tuy nhiên, anh chỉ sững sờ một chút rồi đâm thẳng kiếm vào vách đá!

Anh có thể thấy rõ mũi kiếm của mình đã đâm trúng khuôn mặt quái dị đó!

Trong cơn hốt hoảng, dường như có một tiếng thét thảm thiết nhỏ xíu vang lên, ngay sau đó khuôn mặt quái dị nhanh chóng lùi lại, chẳng mấy chốc biến mất không dấu vết.

Lúc này, Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ có gì đó lạ, tiến lại gần hỏi: "Tiểu ca nhi, sao thế?" "Đừng tùy tiện chạm vào những vách đá này." Lục Vũ thở hắt ra, nói: "Những người trong ngọc đó dường như rất nhạy cảm, chỉ cần tấn công vách đá là chúng sẽ lao tới." "Lại còn chuyện này nữa à?" Vương Bàn Tử lại ngẩn người: "Thế những người trước kia khai thác khoáng kiểu gì?" Nói xong, không đợi Lục Vũ trả lời, anh ta lại nhớ ra chuyện khác: "Tiểu ca nhi, cái bức tượng kia, lúc nãy Giải Tử nói đó là tượng Lôi Công, là thần tượng của tộc cổ Dao, thường thì khi có chuyện xấu xảy ra người ta mới đặt tượng Lôi Công này để trấn áp." Lục Vũ khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn lại

bức tượng Lôi Công đó.

Chương 1300

Lôi Công của người Dao có sự khác biệt rõ rệt với Lôi Công trong văn hóa Thăng Long.

Lôi Công Thăng Long sắc như son, mắt như gương, lông sừng dài ba thước, trạng như lục súc, tựa khỉ.

Nhưng Lôi Công này thân rồng đầu người, bụng tròn vo, tay cầm một thứ gì đó sắc nhọn không rõ là gì.

Quan sát một hồi, Lục Vũ cũng không thấy có gì đặc biệt.

"Còn phát hiện gì nữa không?

Hửm?" Lục Vũ vừa dứt lời, sắc mặt biến đổi, lông mày lập tức nhíu chặt!

Thạch thất này nhìn qua không có gì thay đổi, nhưng ngọc thạch ở các thông đạo hai bên thạch thất lại đang dần dung hợp vào nhau!

Chỉ trong chốc lát, hai đường hầm dài hẹp kia đã biến mất không dấu vết!

Vách đá hai bên dung hợp lại thành một khối bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Tình huống này ngoài sự kinh ngạc ra, thật sự khiến người ta không biết nói gì nữa!

Họ không ai ngờ được thông đạo dài hẹp lại có thể biến mất như vậy.

Lục Vũ đi tới vị trí thông đạo lúc trước, xem xét kỹ lưỡng.

Không còn một dấu vết khe nứt nào, vách đá trước mặt hoàn mỹ như thiên tạo, nếu không phải lúc nãy anh chú ý thấy còn một chút kẽ

hở chưa lấp đầy thì giờ đây căn bản không thể tìm thấy vị trí khe nứt cũ!

Sự biến hóa đột ngột khiến biểu cảm của mọi người đều nghiêm trọng hẳn lên, Vương Bàn Tử cũng không còn tâm trí đùa cợt, cau mày nói: "Cái ngọc này cũng quá bất thường rồi, cứ thế mà đóng kín lại sao?

Nếu đây là cơ quan thì cũng quá lợi hại rồi." "Không phải cơ quan." Lục Vũ lắc đầu phủ định.

Nếu là cơ quan thì kiểu gì cũng phải có dấu vết, huống hồ khi cơ quan khởi động thường sẽ có biến động.

Nhưng những khối ngọc thạch kia hoàn toàn liền mạch, không một kẽ hở, tình huống này không thể là cơ quan.

Hoặc là pháp khí, hoặc vẫn là pháp khí!

Vấn đề hiện tại là pháp khí gì có thể tạo ra hiệu quả như vậy?

Lục Vũ cau mày, nhất thời cũng không nghĩ ra là chuyện gì.

Nhìn đi nhìn lại, ánh mắt lại dừng trên bức tượng Lôi Công kia.

Trong thạch thất này, thứ kỳ lạ nhất chính là tượng Lôi Công, nếu có vấn đề gì thì chắc chắn nằm ở đó.

Nhưng anh đã xem xét kỹ, tượng Lôi Công chẳng có gì đặc biệt, không phải pháp khí, trên đó cũng không có cơ quan kỳ quái nào.

Đặc điểm duy nhất là niên đại khá cũ.

Nhưng dù có cũ thì cũng là đồ từ thời nhà Minh, không phải vật phẩm thượng cổ.

Có điều hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm manh mối từ bức tượng này.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ lại xem kỹ, thử xê dịch bức tượng Lôi Công một chút.

Bức tượng đá trông rất nặng nhưng xê dịch không hề tốn sức, cảm giác chỉ nặng tầm trăm cân.

Ngay khi Lục Vũ vừa dời tượng Lôi Công đi, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Tiểu ca nhi, cậu có nghe thấy gì không?" Lục Vũ dừng động tác, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử: "Cậu nghe thấy gì?" "Tiếng người nói chuyện." Vương Bàn Tử nói nhỏ, rồi tiếp tục: "Chính là lúc cậu vừa dời tượng Lôi Công đi thì có tiếng." Dừng một chút, anh ta nhìn mọi người hỏi: "Mọi người không ai nghe thấy sao?" Tất cả đều lắc đầu, chuyện này khiến Vương Bàn Tử có chút đau đầu.

Thường thì gặp chuyện Lục Vũ luôn là người phản ứng đầu tiên, không ngờ lần này ngược lại, anh ta có phản ứng mà những người khác lại không cảm thấy gì.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, lại ra tay lay nhẹ tượng Lôi Công, nhìn anh ta.

Không cần hỏi, Vương Bàn Tử lập tức nói: "Tường phía đông, từ bên trái bảy thước, có mười sáu." Nói xong, Vương Bàn Tử bổ sung thêm một câu: "Âm thanh rất rõ ràng, tôi nghe thấy đúng là thứ này." Anh ta nói vậy nhưng Phan Tử vẫn không nhịn được: "Bàn Tử, có khi nào ông nghe lầm không?" "Bàn gia tôi không phải ông, không bao giờ nghe lầm." Vương Bàn Tử lườm Phan Tử một cái, thấy Lục Vũ lại lay tượng đá, tai anh ta giật giật, nói tiếp: "Tường phía tây, từ bên trái ba thước, có bảy." Nói xong chính anh ta cũng gãi đầu, trợn mắt nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu thật sự không nghe thấy gì sao?

Cậu cứ lay cái tượng Lôi Công đó là tôi nghe thấy tiếng mà.

Các cậu đều không nghe thấy sao?" Mọi người vẫn không nghe thấy gì, Lục Vũ cũng không thắc mắc thêm, chỉ tiếp tục lay bức

tượng.

Mỗi lần lay bức tượng, Vương Bàn Tử lại nghe thấy một câu.

Tượng Lôi Công cứ như một chiếc máy lặp lại hay máy ghi âm vậy.

Lay qua lay lại, từ miệng Vương Bàn Tử có thể xác định trong tượng Lôi Công lưu trữ tổng cộng sáu câu nói: "Ngày mùng 7 tháng 11." "Tường phía đông, từ bên trái bảy thước, có mười sáu." "Tường phía tây, từ bên trái ba thước, có bảy." "Tường phía bắc, từ bên trái năm thước, có mười." "Tường phía nam, từ bên trái sáu thước, có bốn." "Đếm kỹ, phải quật lên Phục Công trong vòng ba ngày." Thoạt nhìn có vẻ như sáu câu nói này chẳng liên quan gì nhau, vô nghĩa vô cùng.

"Giống như nhật ký khai thác vậy." Giải Vũ Thần khẽ lặp lại một lần, nói với Lục Vũ: "Có khi nào là do những người đến đây lần trước để lại không?

Chính là đội khảo cổ mà các cậu nói?" Lục Vũ không nói gì, chỉ lấy la bàn xác định phương hướng xong liền đi tới vách tường, khẽ lẩm bẩm: "Tường phía nam, từ bên trái sáu thước, có bốn." Nói đoạn, Lục Vũ đo khoảng cách sáu thước từ bên trái, xem xét kỹ lưỡng.

Vách đá trong suốt, không phát hiện điều gì bất thường.

Chương 1301

"Tường phía bắc cũng chẳng có gì lạ." Vương Bàn Tử quay đầu gọi Lục Vũ một tiếng.

Bốn người họ, mỗi người kiểm tra một bức tường theo nội dung Vương Bàn Tử nghe được, đều không phát hiện điều gì đặc biệt.

Mọi người đều không có ý kiến gì, tất cả nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, đột nhiên tâm niệm động đậy, hỏi: "Bàn Tử, cậu có lấy thứ gì không?" "Lấy thứ gì?" Vương Bàn Tử ngẩn người, ngay sau đó lập tức phản ứng, xua tay liên tục: "Tiểu ca nhi, cậu nói thế là xa lạ quá rồi nhé, Bàn gia tôi ở chỗ này cái gì cũng không lấy.

Hơn nữa cậu cũng thấy rồi đấy, chỗ này cái quái gì cũng không có, làm gì có đồ gì đáng giá để lấy!" "Vả lại, không phải đồ đáng giá thì tôi lấy làm gì?" "Bàn gia tôi hiện tại dù sao cũng là người có thân phận, không thể cái loại rác rưởi gì cũng lấy chứ?" "Thật không?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, nheo mắt nói: "Bớt nói nhảm đi, móc hết đồ trên người ra đây." "Không phải, Tiểu ca nhi, thật sự không có mà, tôi thật sự không lấy gì hết." Vương Bàn Tử vừa móc túi vừa lẩm bẩm: "Cậu xem đi, trên người Bàn gia tôi chỉ có ngần này đồ thôi, làm gì có món nào mới đâu." Nhìn bộ dạng khoa trương của Vương Bàn Tử, Lục Vũ cũng chẳng buồn nói nhảm, kiểm tra túi quần anh ta, rồi xem lại mấy cái túi thêu, cùng với Quỷ Động Ma Mộc, đều không thấy có gì bất thường.

"Thế sao cậu lại nghe thấy tiếng, mà chúng tôi thì không?" "Bàn gia tôi là thiên tuyển chi tử sao?" Vương Bàn Tử ngẩn người, gãi đầu: "Có khi nào ông trời thấy cậu mệt quá nên lần này để Bàn gia tôi giúp

cậu không?

Tiểu ca nhi cậu cứ yên tâm, có Bàn gia tôi một miếng ăn thì sẽ có cậu một ngụm uống, Bàn gia tôi dù có phải...” Nghe anh ta nói nhảm, Lục Vũ rặn ra hai chữ: “Câm miệng!” Khoan đã!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra một chuyện, thốt lên: “Lúc cậu ở cùng Vân Thải giả kia, cô ta có cho cậu ăn hay uống gì không?” Vương Bàn Tử gãi đầu, nghĩ kỹ lại: “Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là rót cho tôi chén trà, hai đứa cùng ăn ít điểm tâm địa phương thôi.” Nghĩ thêm một lúc, Vương Bàn Tử nói tiếp: “Nếu ép phải nói thì vị trà cũng bình thường, hơi chát, điểm tâm cũng chẳng có gì lạ, hơi cứng một chút, nhưng Bàn gia tôi đâu phải hạng người thích ăn cơm mềm.

Vả lại ở trong núi này Bàn gia tôi cũng không cầu kỳ thế, các cụ nói rồi, vẻ đẹp có thể thay cơm mà?” “Ơ?” “Tiểu ca nhi, ý cậu là trong mống đồ đó có pha thuốc nên tôi mới nghe được âm thanh kia sao?” Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn Vương Bàn Tử.

Trầm ngâm một lát, anh lắc đầu nói: “Tạm thời cũng không thấy gì, chuyện này cứ để sau hãy tính.” “Thế chúng ta làm gì bây giờ?” “Đập tường.” Ánh mắt Lục Vũ dừng trên đống công cụ trong góc, nói: “Sáu câu nói lúc nãy chắc là sau khi họ đập tường xong mới phát hiện ra.” Vương Bàn Tử nhíu mày nói: “Nhưng lúc trước khi cậu dùng kiếm, thứ bên trong có vẻ như sắp xông ra mà, chúng ta làm thế nào?” Nói đến đây, Vương Bàn Tử khựng lại rồi tiếp tục: “Còn một vấn đề nữa, cái gã bị gọi là Trương Khởi Linh và cái thứ quỷ nhỏ kia chạy đâu mất rồi, không thấy một chút động tĩnh nào.

Cậu bảo có khi nào là do hai thứ đó bày trò để nhốt chúng ta ở đây không?” “Những chuyện chưa nghĩ thông thì tạm thời gác lại.” Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp nhặt một cái đục dưới đất lên, nhắm chuẩn vị trí rồi đập thẳng vào vách đá.

Trên vách đá lập tức xuất hiện một vết nứt, nhưng không thấy "Mật Lạc Đà" nào xuất hiện.

Lục Vũ lại nhặt cái đục lên xem, rồi nhìn hai cái "Mật Lạc Đà thiết dũng", trực tiếp chỉ huy chúng đập tường, sau đó mới nói với bọn Vương Bàn Tử: "Lúc nãy không để ý, hai cái đục này không phải đồ sắt, lại là bằng bạc, chỉ là bị oxy hóa nghiêm trọng nên trông như sắt." Nghe vậy, Giải Vũ Thần trầm tư tiến lại xem kỹ, rồi hỏi: "Vậy nghĩa là đồ bạc sẽ không thu hút sự chú ý của lũ quỷ quái đó?" "Có khả năng, nhưng không quan trọng." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Để chúng đập tường, chúng ta có thể suy ngẫm xem rốt cuộc chuyện này là thế nào." Nghe Lục Vũ nói vào chuyện chính, biểu cảm của mọi người đều nghiêm túc hơn hẳn.

"Từ những tư liệu chúng ta nắm giữ hiện tại, ban đầu có một đội khảo cổ đến đây." "Họ cũng bị kẹt ở đây, nhưng sau đó họ đã tìm ra một số vấn đề." "Sáu câu nói cùng những ký hiệu bên trên rất có khả năng liên quan đến lối thoát." "Chuyện này chúng ta tạm thời không tranh luận, đợi chúng đập vách tường ra rồi tính tiếp." "Vấn đề hiện tại là, đội khảo cổ đến đây rốt cuộc là để làm gì?" Vấn đề này cũng là điều Giải Vũ Thần bấy lâu nay chưa rõ.

Từ khi nghe Vương Bàn Tử kể về những biến cố của đội khảo cổ trước đó, anh ta đã luôn suy nghĩ về điều này.

Lúc này nghe Lục Vũ nói, sau một hồi im lặng, anh ta khẽ hỏi: "Có khi nào có hai đội không?" "Ý cậu là sao?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần không vòng vo, nói thẳng: "Ví dụ như phía trước có một đội, trong bóng tối lại có một đội khác.

Đội trong bóng tối luôn tìm cơ hội tiêu diệt đội ngoài ánh sáng để mạo danh thay thế." "Chuyện bọn Bàn Mã làm sau đó đã cho họ cơ

hội này, giúp họ thay thế nhân sự trong đội một cách không để lại dấu vết, không làm kinh động bất kỳ ai." "Tại sao cậu lại nói vậy?" Lục Vũ nghĩ đến một khả năng, nhưng không vội, quyết định nghe xem nhận định của Giải Vũ Thần ra sao.

"Bởi vì người lúc nãy là người quen của Tam Gia." Giải Vũ Thần hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Người quen của Tam Gia ở đây chứng tỏ người này hẳn là một phần trong kế hoạch của ông ấy, ít nhất cũng là một người tham gia." "Khi ông ấy thăm dò Trương Gia Cổ Lâu, có rất nhiều người và cũng xảy ra rất nhiều chuyện." "Hơn nữa, không chỉ có ông ấy, bên trong còn có cả người nhà họ Uông." "Chúng ta mạnh dạn giả thiết, nhà họ Uông cũng có mưu đồ với nơi này, nên việc họ muốn mạo danh thay thế là điều hợp lý." "Tiêu diệt một nhóm người của ông ấy, dưới sự trợ giúp của nội gián để tiếp quản mọi chuyện, nhà họ Uông có thể thần không biết quỷ không hay hoàn thành công việc của mình, chẳng phải sao?" Đúng vậy.

Suy nghĩ của Giải Vũ Thần trùng khớp với Lục Vũ.

Khác biệt ở chỗ Giải Vũ Thần là giả thiết táo bạo, còn Lục Vũ thì nhớ tới kẻ họ Uông mà anh đã phát hiện ở núi Tứ Cô Nương!

Sự hiện diện của kẻ họ Uông đó chứng minh trong thời gian hành động ở núi Tứ Cô Nương, người nhà họ Uông đã trà trộn bên cạnh ông ấy, thậm chí là ở cấp cao!

Khoan đã!

Đúng rồi!

Lục Vũ lập tức hiểu ra, nhà họ Uông chắc hẳn đã phát hiện ra Trương Gia Cổ Lâu trước, sau đó mới tới núi Tứ Cô Nương!

Nếu không, họ không thể phát hiện ra lũ Mật Lạc Đà bất tử bất diệt phiền phức kia ở núi Tứ Cô Nương được!

“Tiểu ca nhi, cậu nghĩ ra gì rồi à?” Vương Bàn Tử thấy mắt Lục Vũ đột ngột sáng lên liền vội hỏi một câu.

Lục Vũ quay đầu nhìn mọi người, chậm rãi gật đầu, khẽ nói: “Giải Tử nói đúng, trong chuyện này chắc chắn có bóng dáng của người nhà họ Uông, đội khảo cổ tám chín phần mười là bị thay thế rồi.” “Hơn nữa, họ chắc hẳn đã phát hiện ra nơi này rồi mới quyết định tráo người, nhà họ Uông làm vậy chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt.” “Thứ gì có thể khiến họ không muốn cho bất kỳ ai khác biết?” “Chắc chắn là một thứ vô cùng quan trọng...” “Thứ gì nhỉ?” Vương Bàn Tử nghe mà mờ mịt, lông mày nhíu chặt hỏi: “Tiểu ca nhi, cậu nói cái gì?” Lục Vũ quay sang nhìn Vương Bàn Tử, định nói gì đó thì mắt bỗng sáng rực lên!

“Đến rồi!” Lục Vũ đột nhiên quát khẽ!

Lúc này Vương Bàn Tử cũng chẳng kịp hỏi Lục Vũ phát hiện ra điều gì, vội quay đầu nhìn lại.

Vừa quay đầu đã thấy hai cái “Mật Lạc Đà thiết dũng” đang đục vách đá đã sâu vào được khoảng một mét, bên trong có bóng người thấp thoáng đang tiếp cận thiết dũng.

Nhưng ngay khi bóng người đó sát gần thiết dũng, nó liền lách người lùi lại, mà là lùi thẳng tắp!

Ngay lúc này!

Rắc!

Sau một tiếng động giòn giã, trên vách đá xuất hiện một vết nứt rất rõ rệt, có một mùi hương khó tả từ bên trong bay ra.

Nếu ép phải gọi tên thì nó hơi giống mùi thi khí thối rữa!

Vương Bàn Tử ló đầu nhìn một cái, quay đầu nói với Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, bên trong này rỗng, lũ đó không phải thật sự biết xuyên

tường sao?" Nói xong, Vương Bàn Tử móc ra một thanh pháo sáng, sau khi đốt lên liền ném thẳng vào kẽ hở.

Ánh sáng của pháo chiếu sáng vách đá, để lộ ra một thông đạo dài hẹp, trông có vẻ đủ cho một người đi qua.

Lúc này, Phan Tử không nhịn được nói: "Hay là để tôi vào dò đường trước, có khi đây chính là lối ra?" Anh ta khựng lại, lấy hơi rồi nói tiếp: "Tam Gia biệt tích, Tiểu Tam Gia hiện tại tình hình không rõ, nếu không tìm thấy người nữa tôi thật sự sợ sẽ có chuyện mất." Phan Tử hiểu rõ Ngô Tà đã mất tích vài ngày ở nơi này, chắc chắn không thể trì hoãn thêm được nữa.

Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Giải Vũ Thần đã kéo Phan Tử sang một bên, khuyên nhủ vài câu.

Chương 1302

Suy cho cùng, càng lúc then chốt càng không được loạn, chuyện dục tốc bất đạt chẳng phải hiếm thấy!

Khuyên nhủ Phan Tử xong, Giải Vũ Thần lại nói với Lục Vũ: "Hay là cho hai cái thiết dũng kia vào dò đường?" Lục Vũ gật đầu, không nói nhiều, trực tiếp chỉ huy thiết dũng đi trước.

Đồng thời, trong lòng anh vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc nơi này là thế nào.

Từ những gì họ phát hiện hiện tại, nơi này có quan hệ rất sâu với Trương gia, nhưng không có bất kỳ manh mối nào cho họ biết tại sao Trương gia lại dời cổ lâu đến đây.

Lũ "Mật Lạc Đà" ở đây tuy thần kỳ nhưng dường như đối với nhà họ Uông, Trương gia hay thậm chí là Trương Bách Xuyên, Ngao Ngoan đều không có mấy giá trị.

Trong chuyện này chắc chắn còn ẩn giấu bí mật nào đó...

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một việc, lật tay một cái lôi Ngoa Thú ra khỏi Sơn Hà Đồ.

Nhóc con vừa ra ngoài chưa kịp nói gì với Lục Vũ đã hít sâu một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn nhó như khổ qua: "Ai mà xấu tính thế, làm không khí thối thế này?" Câu nói này khiến sắc mặt mọi người đều biến đổi!

Vương Bàn Tử càng theo bản năng truy vấn: "Nhóc nói gì?

Cái gì khí?

Chỗ này có khổng khí?

Nhóc ngửi thấy à?" Ngoa Thú thèm nhìn Vương Bàn Tử, tự mình đi tới khe nứt vách đá, cái mũi nhỏ khịt khịt nói: "Bảo sao mà thối thế." Lục Vũ bước tới, xách cổ Ngoa Thú lên hỏi: "Chuyện gì, nói xem nào." Ngoa Thú mặt đầy bất lực nhìn Lục Vũ nói: "Anh có thể thả tôi xuống trước không, tôi không phải cái thằng nhóc hỗn xược kia đâu." Đợi đến khi Lục Vũ đặt Ngoa Thú xuống đất, nhóc con lập tức nói: "Nơi này có khổng khí, nhưng không phải không khí thực sự, chắc là trên thi thể của ai đó có dính khổng khí, mùi xác thối và khổng khí trộn lẫn vào nhau tạo thành cái mùi cổ quái này." Ngoa Thú đơn giản nói vài câu khiến Lục Vũ lập tức nghĩ tới một vấn đề then chốt!

Khổng khí!

Thứ hư vô phiêu miểu này chỉ có ở long mạch mới có!

Vậy nghĩa là người Trương gia chọn nơi này vì đây là long mạch!

Sau khi vào Ba Nãi, vì núi non trùng điệp, rừng rậm bạt ngàn, anh vẫn chưa quan sát kỹ phong thủy khí tượng nơi này.

Lúc này lời của Ngoa Thú đã thức tỉnh anh.

Ba Nãi nằm sâu trong Thập Vạn Đại Sơn, mà Thập Vạn Đại Sơn trong đại phong thủy khí tượng chính là một trong những nhánh của Côn Luân Long Vương!

Không chỉ Ba Nãi, mà núi Tứ Cô Nương ở xa xôi kia cũng là một nhánh long mạch tương tự, chỉ có điều long mạch núi Tứ Cô Nương thuộc về Nam Long, tức là nhánh hải long kia!

Trương gia từ bỏ Nam Long để chọn Côn Luân Long, trong này ẩn giấu bí mật gì?

Tâm trí Lục Vũ xoay chuyển cực nhanh, từng sự việc liên tục lướt qua trong đầu, anh hiểu rõ rất nhiều chuyện có mối liên hệ rất sâu với nhau.

Vấn đề duy nhất là anh cần tìm ra sợi dây liên kết mờ nhạt đó để xâu chuỗi mọi việc lại!

Đáng tiếc... lúc này anh cũng chưa nghĩ thông suốt rốt cuộc là thế nào.

Ngay lúc đó!

Từ sâu trong khe nứt đột nhiên vang lên một tiếng thét thê lương!

Tiếng động không quá lớn nhưng nghe khá rõ!

Vương Bàn Tử giật mình, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ nói: "Tiểu ca nhi, cậu có nghe thấy không?" Lục Vũ gật đầu, không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn sâu vào khe nứt.

Âm thanh vừa rồi mọi người có mặt đều nghe rõ.

Ngay sau đó, âm thanh kia càng rõ ràng hơn: "Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng..." Tiếng kêu đầy khẩn thiết khiến Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến một người, anh ta quay đầu nhìn Lục Vũ, vội vã: "Tiểu ca nhi, giọng này là Vân Thải!" "Qua đó xem thử." Nghe được câu trả lời khẳng định của Lục Vũ, Vương Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp chui vào khe nứt, tốc độ bò vào trong cực nhanh.

Không biết cái thân hình đồ sộ kia của anh ta làm sao mà lại linh hoạt được như thế.

Chẳng mấy chốc, sau khi bò qua góc ngoặt, anh ta liền gào to: "Tiểu ca nhi, đúng là Vân Thải!" Ngay khi Vương Bàn Tử vừa chui lại vào đường hầm, Lục Vũ đã ở ngay sau lưng cậu ta.

Nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử, anh chỉ đành bất lực nói: "Tôi thấy rồi, cậu ra ngoài trước được không?" Vương Bàn Tử lúc này mới sực tỉnh, vội vàng lách người ra khỏi đường hầm.

Vừa ra ngoài, Vương Bàn Tử lập tức chết sững!

Thậm chí còn quên cả chuyện của Vân Thải...

Không chỉ cậu ta, mà cả Lục Vũ, Phan Tử, Giải Vũ Thần chui ra ngay sau đó cũng đều sững sờ.

Mấy người nhìn nhau, gần như đồng thanh thốt lên: "Sao có thể như vậy được!" Trên mặt ai nấy đều là vẻ kinh ngạc tột độ!

Vương Bàn Tử cố sức chớp chớp mắt, lại dụi dụi mắt mình, sau khi xác định không phải hoa mắt, không nhìn nhầm, cậu ta là người đầu tiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem sao lại có thể như vậy, chúng ta đi một vòng lớn dưới nước, sao lại chui ra mặt đất bằng được?" "Chuyện này quá vô lý rồi đúng không?" "Mà nói đi cũng phải nói lại, chỗ này là nơi nào, sao tôi thấy có chút quen mắt..." Nói chưa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên nắm chặt cánh tay Lục Vũ, nói gấp: "Tiểu ca nhi, cậu thấy không?

Thấy không?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Bình tĩnh đi, đừng làm ầm lên, xem xét tình hình trước đã." Tình hình hiện tại cũng không thể trách Vương Bàn Tử hoảng hốt.

Vị trí của họ lúc này chính là bên bờ cái hồ kỳ quái lúc trước!

Chương 1303

Mọi thứ trước mắt đều y hệt như những gì họ đã thấy!

Hồ vẫn là cái hồ thủy triều đó, mặt nước phẳng lặng, trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu...

Cụ thể hơn, vị trí của họ có chút khác biệt, trước đó họ ở bờ nam của hồ, bây giờ lại chạy sang bờ bắc.

Còn về doanh trại của Cừu Đức Khảo vẫn ở bên kia.

Trong doanh trại lấp lóe ánh đèn, bóng người qua lại.

Nhưng không một ai chú ý đến bọn họ ở đây.

Theo lý mà nói, với cái giọng oang oang lúc nãy của Vương Bàn Tử, không thể nào bọn họ không nghe thấy tiếng động được.

"Đùa cái gì chứ, còn có thể cản được Bàn gia sao?" Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy Vương Bàn Tử ở sau lưng kêu lên một tiếng quái dị.

Vừa quay đầu lại, anh thấy Vương Bàn Tử đang đứng bên cạnh Vân Thải.

Lúc này Vân Thải đã tỉnh lại, không biết đã nói gì với Vương Bàn Tử khiến cậu ta lại chất vấn một tiếng.

Nói xong một câu, Vương Bàn Tử đi thẳng sang bên cạnh mấy bước.

Nhưng chỉ sau vài bước, Vương Bàn Tử đột nhiên dừng lại, sờ sờ vào không khí, miệng lẩm bẩm: "Chuyện quái quỷ gì đây?

Lẽ nào thật sự có trò quỷ đả tường à?" Giải Vũ Thần cũng đi tới bên cạnh Vương Bàn Tử, bắt chước hành động của cậu ta sờ vào

không khí, mặt đầy kinh ngạc, nói: "Đây là..." Ngay sau đó, mấy người đều phát hiện ra điều bất thường.

Trước mặt họ có một lớp rào chắn trong suốt ngăn họ lại, không thể ra ngoài được.

Tấm chắn trong suốt này vừa cách âm, vừa cách tầm nhìn, hơn nữa còn không thể đập vỡ!

Gặp phải vấn đề nan giải này, mấy người bất giác cùng nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn vào tấm chắn, trong đầu hiện lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ đã ra khỏi Yển Sư Lâu, độ khám phá Âm Sơn Cổ Lâu đạt 30%, hệ thống ban thưởng Bào Quang Phất Trần.】【Tên vật phẩm: Bào Quang Phất Trần】【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Trừ tà】【Giới thiệu vật phẩm: Tương truyền, thời thượng cổ, chó ở trong các đường cao bên hồ Di Hầu thành Quảng Nghiêm, khi đó các vị tỳ kheo bị sâu bọ cắn, thân thể ngứa ngáy, gãi không ngừng, người đời thấy vậy không hiểu.

Về sau, chó thượng cổ cho phép các vị tỳ kheo khi ngồi thiền có thể dùng phất trần để xua đuổi côn trùng.

Bào Quang Phất Trần có thể trừ tà ác, giúp thân thể con người hồi phục, người cầm phất trần cần có lòng nhân ái, thông hiểu kinh văn...】 Xem xong giới thiệu của hệ thống, Lục Vũ lật tay, lấy ra cây Bào Quang Phất Trần vừa nhận được, phủi phủi lên người mình, rồi thử đi ra khỏi tấm chắn.

Nhưng không có tác dụng gì.

Anh quét qua người Vương Bàn Tử và những người khác, cũng không có tác dụng.

Cuối cùng, Lục Vũ lại để Vương Bàn Tử thử lại, lúc này mới lắc đầu, từ bỏ việc dùng Bào Quang Phất Trần để trừ tà.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tấm chắn ngăn cản họ không phải là tà khí.

Lục Vũ lại hỏi Ngoa Thú, tiểu gia hỏa cũng không biết gì.

Nhìn nó ngáp ngắn ngáp dài, Lục Vũ lắc đầu, trực tiếp thu Ngoa Thú vào Sơn Hà Đồ.

Làm xong việc này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhớ tới Vân Thải, bèn hỏi cô: "Vân Thải, sao cô lại đến đây?" Vân Thải không hề giấu giếm, lập tức kể lại.

Chuyện của cô rất đơn giản, đơn giản đến mức người ta không biết phải nói gì.

Theo lời Vân Thải, lần đầu tiên cô dẫn người mang đồ tiếp tế cho nhóm Cừu Đức Khảo, sau khi đến nơi, cô thấy bên này có ánh sáng nên đã đi tới.

Sau đó, cô bị nhốt ở đây, rồi nhìn thấy một người giống hệt mình từ bên trong đi ra, đi cùng với những người khác.

"Đơn giản vậy thôi sao?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Vân Thải, nói: "Cô không gặp chuyện gì khác sao?

Cũng không có ai đến tìm cô?

Vậy mấy ngày nay cô sống thế nào?

Ăn gì?

Uống gì?" Vân Thải nhỏ giọng nói: "Mỗi lần tôi tỉnh dậy, đều có đồ ăn thức uống, ừm, đều đựng trong bát gốm." Nghe đến đây, Giải Vũ Thần đột nhiên chen vào một câu: "Có phải là do hai người kia làm không?" Câu nói này của Giải Vũ Thần lập tức thu hút ánh mắt của

mấy người.

Vân Thải cũng nhìn về phía cậu ta, lắc đầu nói: "Có một buổi sáng, lúc có người mang cơm đến, tôi lén nhìn một cái, không phải người, là một con mèo rừng..." "Mèo rừng?" Vương Bàn Tử không nhịn được chen vào, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chuyện này kỳ quái quá rồi, có người nuôi mèo rừng à?

Vân Thải, cô có nhìn nhầm không?" "Câm miệng, không bảo cậu nói thì đừng nói." Lục Vũ lườm Vương Bàn Tử một cái, ra hiệu cho Vân Thải kể tiếp.

Vân Thải cũng không thể kể thêm được gì nhiều, chỉ nói rằng lúc trước mình chỉ lén nhìn một cái, phát hiện là một con mèo rừng xách giỏ tới thì không dám nhìn nữa.

Cô cứ đợi mấy tiếng đồng hồ, thực sự vừa đói vừa khát, có chút không chịu nổi, đành phải mở mắt lén nhìn, xác định con mèo rừng đã đi rồi mới vội vàng ăn ngấu nghiến hết mọi thứ.

Đồ ăn cũng không phải thứ gì ngon, chỉ là quả dại trong núi, nước cũng là nước suối.

Chương 1304

Cứ như vậy, Vân Thải đã cầm cự trong núi được năm sáu ngày.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này cô cũng không phải không làm gì, ngoài ăn ngủ ra cô cũng thử rời đi, nhưng căn bản không thể ra khỏi tấm chắn đó.

Lúc trước, khi nhóm Lục Vũ vào núi, đi ngang qua bờ hồ, cô cũng đã thử hét lớn, nhưng cũng không một ai chú ý đến cô.

Mãi cho đến bây giờ, mấy người họ từ khe đá dưới hồ chui vào đây mới phát hiện ra cô.

Nghe Vân Thải kể, lông mày của mấy người đều nhíu chặt.

Không phải là không tin cô, mà là không biết phải xử lý tình hình hiện tại như thế nào.

Đợi một lúc lâu, Phan Tử không nhịn được lên tiếng: "Thực sự không được thì chúng ta quay lại đường cũ, vào trong đi một vòng, rồi lại từ cổ lâu kia đi ra." Lục Vũ vẫn luôn nhíu mày suy nghĩ, nghe Phan Tử nói vậy, anh chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không vào trong được nữa đâu, hai con rối sắt kia hỏng rồi." Nghe anh nói, những người khác mới chú ý thấy trong đám cỏ dại có hai đống áo giáp, chính là áo giáp trên người hai con Mật Lạc Đà rối sắt lúc trước.

Vân Thải cười khổ một tiếng, lập tức nói: "Tôi không cố ý, tôi chỉ là thấy chúng nó ra ngoài nên sợ quá, không cẩn thận làm vỡ mất." Mấy người cũng không trách cô, hơn nữa lúc này trách cô cũng vô dụng.

"Hay là chúng ta leo lên xem thử?" Vương Bàn Tử đưa tay chỉ vào khe đá nơi họ chui ra.

Khe đá là một phần của vách núi, vách núi kéo dài thẳng lên trên, từ vị trí của họ nhìn lên cao khoảng ba bốn mươi mét.

Phan Tử lập tức phụ họa.

Anh ta nóng lòng cứu Ngô Tà, không muốn đứng yên một chỗ.

Chỉ cần di chuyển, bất kể đi đâu, anh ta đều cảm thấy ổn, ít nhất là đang trên đường tiến về phía trước.

Nhưng Lục Vũ vẫn lắc đầu, im lặng suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Vạn vật trên đời, sự tồn tại của chúng luôn có lý do.

Bất kể có hợp lý hay không, luôn có một nguyên nhân.

Ý nghĩa tồn tại của nơi này là gì?

Là một nhà tù?

Giống như tấm biển "Phiền Thiên Tử Bao" đã viết?

Đây là một nhà tù?

Nhà tù... giam cầm ai?

Yển Sư?

Hay nói cách khác, đây là con đường dẫn đến Trương gia cổ lâu, chỉ là họ chưa phát hiện ra?

Nếu nói đây là con đường đến Trương gia cổ lâu, vậy tại sao lại thiết kế như vậy?

Bà Hoắc và những người khác tại sao lại không cần đi con đường này, chỉ dựa vào Dạng thức lôi là có thể tìm được lối vào?

Nghĩ đến đây, Lục Vũ quay đầu nhìn Giải Vũ Thần, hỏi: "Bản vẽ Dạng thức lôi đâu?" Giải Vũ Thần cười khổ một tiếng, lắc đầu: "Bản vẽ luôn do bà nội giữ, tôi cũng chưa từng thấy." Câu nói này vừa dứt,

Phan Tử lại không nhịn được nói: “Chúng ta vẫn nên leo lên xem thử đi, dù sao cũng không thể đứng đây chờ chết được.” Lần này, Lục Vũ không phản đối đề nghị của Phan Tử, chỉ đi tới thu lại hai bộ áo giáp, rồi quan sát tình hình xung quanh, sau khi xác định không có vấn đề gì mới gọi mọi người leo núi.

Đối với Lục Vũ, leo núi như đi trên đất bằng.

Một chiêu Thê Vân Tung, anh đã nhẹ nhàng leo lên độ cao mười mấy mét, dừng lại một chút rồi lại vọt lên mười mấy mét nữa.

Chẳng mấy chốc, anh đã từ dưới lên đến đỉnh.

Đỉnh núi là một mặt phẳng hẹp dài mấy chục mét.

Nhưng trên đầu vẫn là tấm chắn quỷ dị đó, cũng không thể phá vỡ.

Phía sau núi thì không có rào chắn, chỉ là một màu đen kịt, cũng không thể nhìn rõ trong rừng núi phía sau rốt cuộc có gì.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử cũng leo lên đỉnh núi, sau khi nhìn tình hình hai bên liền nói: “Sao cái núi này hình dạng giống cái tháp vậy, dẹt lét một dải, núi nhà ai mà mọc ra cái hình thù này?” Nghe cậu ta lẩm bẩm, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, dặn Vương Bàn Tử đợi những người khác, rồi trực tiếp móc Phi hổ trảo, thả dây xuống phía bên kia.

Vương Bàn Tử giật nảy mình, còn định hét lên gì đó thì Lục Vũ đã nhảy xuống.

Cậu ta quay đầu nhìn lại, Vân Thải và những người khác đang leo lên, lúc này chỉ do dự một chút, rồi cũng men theo dây Phi hổ trảo của Lục Vũ nhảy xuống.

Chẳng mấy chốc, khi xuống đến mặt đất, liền thấy Lục Vũ đang đứng đó, nhìn thẳng vào phía sau núi, lông mày nhíu chặt.

Phía sau núi không có thứ mà anh dự đoán, nhưng dưới chân núi có một con đường nhỏ, quanh co khúc khuỷu, kéo dài lên trên.

Hơn nữa, ở góc cua của con đường nhỏ còn có một cái lều tam giác không mấy nổi bật!

Bên cạnh lều có dấu vết sinh hoạt rất rõ ràng!

Chương 1305

Vương Bàn Tử nhìn một cái, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, đây có phải là nơi bà lão và Thiên Chân đã ở trước đây không?" Một lát sau, Giải Vũ Thần và mấy người kia cũng từ đỉnh núi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, Giải Vũ Thần lập tức nói: "Cái lều này trông quen quen, tôi hình như đã thấy ở đâu đó rồi..." Nghe vậy, Phan Tử không thể chờ đợi được nữa, không đợi Giải Vũ Thần nói xong, đã lao thẳng về phía cái lều!

Lao đến cửa lều, Phan Tử càng thêm sốt ruột, trực tiếp kéo rèm chui vào!

Trong lều có để một số đồ vật, nhưng không có người.

Lục Vũ cũng đi tới, nhìn một lúc rồi vỗ vai Phan Tử, nói: "Đừng vội, cái lều này nhìn là biết không phải của mấy người bà lão dùng." "Loại lều nhỏ này chỉ là chỗ ở cho một người." Đợi anh nói xong, Phan Tử cũng hoàn hồn, khóe miệng có chút cay đắng.

Đúng vậy, như Lục Vũ nói, lều quá nhỏ, không thể ở được ba người.

Chỉ là, Phan Tử khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối này, vẫn không muốn từ bỏ, không nhịn được nói: "Có khả năng nào khi họ đi xuống đã mang hai cái lều kia theo, chỉ để lại cái này không?" Vương Bàn Tử lên tiếng: "Phan Tử, cậu nói vậy là gượng ép rồi, đừng đoán mò nữa, xem mấy thứ này đi, biết đâu lại tìm được manh mối gì." Nói rồi, Vương Bàn Tử cũng chui vào lều, bắt đầu lục lọi.

Trong lều cũng không có giường, chỉ có một tấm đệm xốp dày, trên đệm là chăn, bên cạnh có một cuốn sổ ghi chép, trên đầu treo một cái đèn pin để chiếu sáng.

Vương Bàn Tử trực tiếp lật cuốn sổ ra, liếc nhìn nội dung bên trên, không khỏi giật mình: "Tiểu ca nhi, cậu xem cuốn sổ này đi, cái tên trên đó quen lắm." Lục Vũ đưa tay nhận lấy, liếc nhìn một cái.

Trên trang đầu của cuốn sổ, chỉ có hai chữ: Hoắc Linh.

"Bà ấy đã đến đây." Sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, trực tiếp lật cuốn sổ ra.

Tuy nhiên, điều khiến anh thất vọng là, ngoài cái tên Hoắc Linh, trên cuốn sổ không còn bất kỳ một chữ nào khác.

"Tháo lều ra." Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ trực tiếp ra lệnh, bảo Vương Bàn Tử mang tất cả đồ đạc bên trong ra ngoài sắp xếp, rồi tháo dỡ cái lều.

Phan Tử cũng qua giúp, còn Giải Vũ Thần thì kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh, muốn tìm thêm thứ gì đó giúp họ giải đáp bí ẩn nơi đây.

Chẳng mấy chốc, đồ đạc đã được bày ra đầy đất.

Nhưng rất đáng tiếc, không có bất kỳ vật gì có dấu hiệu thời gian hay ghi chép có thể mang lại cho họ manh mối mới.

Giải Vũ Thần nhíu chặt mày, nhẹ giọng nói: "Bà nội vẫn luôn cho rằng Hoắc Linh sau khi ở đây đã biến thành một người khác." "Vậy chúng ta có thể cho rằng, có một con Mật Lạc Đà đã biến thành Hoắc Linh, mạo danh bà ấy không?" "Sau đó Hoắc Linh không biết bằng cách nào đã trốn thoát, sống ở đây một thời gian?" Vương Bàn Tử nghe vậy có chút kinh ngạc, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Khả năng thì cũng có khả năng, nhưng tại sao Hoắc Linh lại trốn ở đây?

Quan trọng hơn là, tại sao lại phải mạo danh Hoắc Linh?

Bà ta cũng không phải nhân vật quan trọng gì." "Bởi vì bà ta là Hoắc Linh." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, thở ra một hơi, chậm rãi nói: "Cái tên của bà ta đã quyết định bà ta sẽ tham gia vào

hành động của ‘nó’, hơn nữa còn là một thành viên vô cùng quan trọng trong hành động của ‘nó’.” “Nếu có người muốn giám sát hành động của ‘nó’ ở cự ly gần, dùng thân phận Hoắc Linh để che giấu là một lựa chọn vô cùng thích hợp.” “Tuy nhiên, theo lời của Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh sau này đã biến thành Cấm bà.

Điều này chứng tỏ Hoắc Linh không thể nào bị Mật Lạc Đà giả mạo.” “Ý của cậu là, cái lều này là của người đã giả mạo Hoắc Linh?” Giải Vũ Thần đột nhiên hiểu ra ý của Lục Vũ.

Nhiều năm trước, trong cuộc khảo cổ ở Ba Nãi có Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm và các thành viên thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Nếu có người muốn mạo danh Hoắc Linh, thì cần phải bám theo gần đó, rồi chờ thời cơ hành động.

Vừa nghĩ đến đây, Giải Vũ Thần đi sang bên cạnh, ngồi xổm xuống đất nhìn kỹ, đột nhiên từ dưới đất lôi lên một đoạn đinh sắt lớn đã gỉ sét, rồi nói: “Không chỉ có Hoắc Linh!

Đội khảo cổ ngày đó đều đã ẩn náu ở đây.” Vương Bàn Tử cũng lục lọi trên mặt đất, rất nhanh đã tìm thấy những dấu vết khác, nói với Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, nơi này rất có thể là doanh trại của nhóm đó, nhưng tại sao lều của những người khác đều biến mất, chỉ còn lại cái lều này của Hoắc Linh?” Lục Vũ suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói: “Giấu đầu hở đuôi.

Đôi khi, ‘lạy ông tôi ở bụi này’ cũng khá hữu dụng.

Ví dụ như bây giờ, chúng ta phát hiện ra cái lều, liền cứ chăm chăm vào nó mà bỏ qua những thứ khác.” Lục Vũ vừa dứt lời, Phan Tử đột nhiên ho khan một tiếng dữ dội.

Cùng với cơn ho, một luồng khói đen phụt ra từ miệng anh ta!

Sắc mặt Phan Tử trong nháy mắt biến thành màu tím đen, như thể

bị ai đó bóp cổ, tay ôm lấy cổ mình, miệng phát ra tiếng "hà hà"...

Sắc mặt Lục Vũ đột biến, hai bước lao đến bên cạnh Phan Tử!

Trong nháy mắt, tình hình của Phan Tử lại xấu đi!

Anh ta đã không thể đứng vững, ngã phịch xuống đất!

Lục Vũ tâm niệm xoay chuyển, lập tức nghĩ đến "Bào Quang Phất Trần" vừa nhận được.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lục Vũ lấy phất trần ra, quật mạnh một cái lên người Phan Tử.

Nhưng vô dụng!

"Bàn Tử, cậu dùng đi!" Lục Vũ đột nhiên hét lên với Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới.

"Nhớ kỹ, lòng phải thành, tâm niệm kinh văn!" Nghe thấy giọng Lục Vũ, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể nhắm mắt làm liều, lẩm bẩm "Phật gia phù hộ", giơ phất trần liên tục đập lên người Phan Tử.

Có lẽ là do Vương Bàn Tử đã dùng "Bách Luyện Di Tôn Côn" quá lâu, lần này cây phất trần cuối cùng cũng nể mặt, khiến tình hình của Phan Tử lập tức tốt hơn rất nhiều.

Anh ta không còn ho ra khói đen nữa, cuối cùng cũng thở được một hơi.

Nhưng câu đầu tiên anh ta nói lại khiến mấy người kinh ngạc...

"Tôi thấy Tam gia, tôi thấy Tam gia..." Nghe câu đầu tiên của Phan Tử, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, Phan Tử đây là thấy người thân trước khi chết à?

Chương 1306

Phan Tử này cũng thật trung thành, sắp chết không nghĩ đến mỹ nữ, lại còn nhớ thương một ông già như vậy?" "Tiểu ca nhi, cậu yên tâm, mai này có một ngày Bàn gia tôi mà không xong, trước khi chết tôi cũng sẽ nghĩ đến cậu." Nghe Vương Bàn Tử nói nhảm, Lục Vũ bất lực lắc đầu.

Anh nhìn kỹ Phan Tử, xác định anh ta không sao rồi mới hỏi lại: "Phan Tử, lúc nãy anh đã chạm vào thứ gì?

Anh nghĩ kỹ lại xem, có thứ gì đặc biệt không, kiểu như sau khi chạm vào thì cơ thể cảm thấy khó chịu?" Phan Tử do dự một lúc, cuối cùng lên tiếng: "Lúc nãy khi tôi tìm đồ ở chỗ đó, hình như đã giẫm phải thứ gì đó, lúc đó cảm giác như bị điện giật, tôi đoán chắc là chạm phải cái gai gì đó, nên không để ý." Đợi anh ta nói xong, Lục Vũ lập tức cúi đầu tìm kiếm, mượn ánh đèn pin tìm một vòng ở vị trí Phan Tử chỉ, Lục Vũ đột nhiên rút "Thừa Ảnh Kiếm" ra, khều khều trong đất, đào lên một chiếc răng dài bằng ngón tay.

Trên đầu nhọn của chiếc răng còn có một vệt máu! 【Tên vật phẩm: Nanh Độc Xà Thần】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Thiên giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Nhập tà】 【Giới thiệu vật phẩm: Thượng cổ có thần xà, sở hữu sức mạnh kinh thiên động địa, sau khi chết, ma quốc Tây Vực vô tình phát hiện ra lăng mộ xà thần, thờ cúng hài cốt, linh nhãn...

Nanh độc xà thần bị thất lạc, không rõ tung tích.

Nanh độc xà thần sở hữu tà khí kinh người, hơi bất cẩn để tà khí nhập thể, trong một thời gian ngắn sẽ tử vong.

Nanh độc xà thần sẽ ghi nhớ người đã từng bị nhập tà, người bị

nhập tà khi gặp nanh độc xà thần sẽ tuân theo ý muốn của nanh độc...】 "Âm hồn không tan..." Lục Vũ lẩm bẩm: "Ngươi đúng là âm hồn không tan, ở đây cũng có dấu vết của ngươi." Nói rồi, Lục Vũ quay đầu nhìn Phan Tử một cái, nhíu mày nói: "Phan Tử, lúc nãy anh chắc chắn mình thấy Ngô Tam Tỉnh hay là Giải Liên Hoàn?" Phan Tử gật mạnh đầu, nói: "Là Tam gia, tuyệt đối là Tam gia.

Bên cạnh Tam gia còn có, còn có Hoắc Linh!" Anh ta không nói Ngô Tam Tỉnh, cũng không nói Giải Liên Hoàn.

Anh ta nói là Tam gia.

Đối với Phan Tử, bất kể là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn, mấu chốt chính là Tam gia!

Thực tế, Tam gia của Phan Tử chính là Giải Liên Hoàn.

Dù sao, nhiều năm trước, khi Phan Tử đi theo "Ngô Tam Tỉnh", người đó thực ra đã là Giải Liên Hoàn, chứ không phải Ngô Tam Tỉnh...

Lục Vũ cũng không bận tâm chuyện này, chỉ cúi đầu trầm tư, không biết đang nghĩ gì.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần không nhịn được lẩm bẩm với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, người mà cậu ấy nói âm hồn không tan là ai?

Ai mà có cái răng to thế?

Răng hổ à?

Các cậu còn gặp cả hổ thành tinh rồi sao?" Bàn Tử cũng ngơ ngác, gãi đầu nói: "Chưa gặp bao giờ, tôi cũng không biết tiểu ca nhi đang nói ai." Lúc này, Lục Vũ cầm chiếc răng, lại nhìn xuống bàn chân Phan Tử, nói: "Phan Tử, có muốn gặp lại Tam gia của anh không?" Phan Tử giật nảy mình, có chút kinh ngạc nói: "Ý cậu là bảo tôi bị đâm thêm lần nữa?" "Vương Bàn Tử sẽ trông chừng anh, không chết

được đâu.” Lục Vũ bình tĩnh nói một câu.

Lời vừa dứt, Phan Tử liền cắn răng, đồng ý ngay.

“Được, vậy anh phải chú ý xem, Tam gia của anh và Hoắc Linh đã làm gì, hoặc nói gì.” “Được.” Nói xong, sau khi chuẩn bị đơn giản, Lục Vũ liền đâm chiếc nanh độc vào vết thương dưới lòng bàn chân Phan Tử.

Trong chốc lát, tình hình của Phan Tử xấu đi nhanh chóng, liên tục ho ra khói đen, sắc mặt trở nên tím tái...

Một lúc lâu sau, thấy Phan Tử sắp không chịu nổi, Lục Vũ vội ra hiệu cho Vương Bàn Tử hành động.

Vương Bàn Tử vội vàng ra tay, liên tục vung “Bào Quang Phất Trần”, cứu Phan Tử trở về.

Phan Tử mở mắt, nhìn Lục Vũ, trực tiếp nói: “Tam gia và Hoắc Linh đã từ đây đi ra ngoài, họ đi thẳng về phía hồ, hình như có một con đường nhỏ có thể thông ra phía hồ.” Trong lúc nói chuyện, có thể thấy hốc mắt Phan Tử hơi đỏ lên.

Lúc này, Giải Vũ Thần không nhịn được nói: “Tiểu ca nhi, có phải cậu đã phát hiện ra chuyện gì không?

Chuyện Phan Tử nhìn thấy, lẽ nào là thật?” Vương Bàn Tử, Phan Tử, Giải Vũ Thần, sáu con mắt của ba người đều đổ dồn vào Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn chiếc nanh trắng trong tay, kể sơ qua về chuyện Nanh Độc Xà Thần.

Lúc này, anh cũng không có thời gian để giải thích cặn kẽ, sau khi nói về chiếc nanh độc, Lục Vũ chuyển chủ đề, nói: “Thứ mà Phan Tử nhìn thấy, mười phần thì có đến tám chín phần là thật.” “Nếu ở đây không phát hiện được gì, chúng ta cùng nhau đi về hướng đó xem thử, biết đâu lại có phát hiện mới.” Mấy người men theo con đường Phan

Tử chỉ, cẩn thận đi xuyên qua rừng cây, trên đường đi cũng không gặp phải rào chắn nào nữa.

Vương Bàn Tử ghé sát vào Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, Xà thần đó không phải đã bị chúng ta phong ấn rồi sao, sao vẫn còn nhiều chuyện thế?" Lục Vũ khẽ thở dài, nói: "Tôi cũng muốn biết tại sao vẫn chưa kết thúc, con Xà thần đó, đúng là âm hồn không tan..." Nói xong, mấy người men theo con đường nhỏ đi thêm một lúc, Phan Tử dẫn đầu phía trước sắc mặt trở nên khó coi, quay đầu lại nhìn Lục Vũ, nói: "Không đi được nữa, phía trước lại là rào chắn." Lục Vũ đi lên phía trước xem, một tấm chắn trong suốt lại một lần nữa ngăn họ lại.

Phía trước họ không xa chính là cái hồ, từ đây cũng có thể thấy, bên hồ đám thuộc hạ của Cừu Đức Khảo đang bận rộn, người qua kẻ lại.

"Phan Tử, anh thấy Tam gia đi đến vị trí nào?" "Còn phải đi tiếp về phía trước." Phan Tử vừa dứt lời, liền nghe thấy một giọng nói từ phía sau truyền đến, lạnh lùng nói: "Không thể đi tiếp!" Giọng nói đột ngột xuất hiện khiến mấy người giật nảy mình!

Mấy người mạnh mẽ quay đầu lại, liền thấy một người đàn ông trung niên nho nhã đeo kính đang đứng đó.

Người này, Lục Vũ trông rất quen mắt.

Mặc dù chỉ mới gặp một lần, nhưng Lục Vũ vẫn nhận ra thân phận của ông ta ngay lập tức!

Vài luồng ánh sáng đèn pin chiếu lên mặt người đàn ông trung niên, nhưng ông ta không có bất kỳ biểu cảm khác thường nào, thần sắc bình thản, tâm bình khí hòa đứng đó nhìn mấy người.

Bên cạnh Lục Vũ, mấy người kia đã ngây ra.

Giải Vũ Thần nhìn ông ta, miệng lẩm bẩm: “Sao chú lại ở đây, không phải nói chú đang ở Hàng Thành sao?” Trong lúc cậu ta nói, người đàn ông trung niên mỉm cười, vung tay một cái, sau lưng liền xuất hiện một chiếc ghế, tùy ý ngồi xuống.

Lục Vũ nhìn ông ta, đột nhiên đưa tay ra, trong tay đã có một khẩu súng, nhắm thẳng vào người đàn ông trung niên, lạnh lùng nói: “Cho tôi một lý do để không nổ súng.” Nói rồi, Lục Vũ đã trực tiếp bước về phía Ngô Nhị Bạch đột nhiên xuất hiện!

Anh không thể nào ngờ rằng, lại gặp Ngô Nhị Bạch trong tình huống này!

Càng khiến anh không ngờ hơn là, khi anh còn cách Ngô Nhị Bạch khoảng hai mét, trước mặt đột nhiên xuất hiện một tấm chắn, khiến anh không thể lại gần!

Chương 1307

Đồng tử Lục Vũ co rút mạnh, trong nháy mắt hiểu ra!

Tấm chắn giam giữ họ chính là thủ đoạn của Ngô Nhị Bạch!

Không biết ông ta đã có được pháp khí gì mà lại có công hiệu như vậy!

Ngô Nhị Bạch ung dung ngồi đó, không hoảng không vội nhìn Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Tôi có thể cho cậu vài lý do, xem cậu muốn nghe cái nào?" "Ông thấy lý do nào tôi sẽ không giết ông, thì ông nói cái đó." Trong tay Lục Vũ đã có thêm Thừa Ảnh Kiếm, tuy chưa chắc đã phá được tấm chắn, nhưng anh cảm thấy nếu cần thiết, vẫn phải thử một lần.

"Tôi cản cậu là vì muốn tốt cho cậu.

Nếu không phải tôi cản cậu, rất có thể cậu cũng sẽ có kết cục giống như bọn họ." Ngô Nhị Bạch nói một câu xong, khẽ thở dài, tiếp tục nói: "Lần này tôi đến, cũng là vì diễn biến của sự việc có chút không thể kiểm soát, nếu không đến, tôi sợ cuối cùng không có cách nào thu dọn." Nói rồi, Ngô Nhị Bạch đưa tay chỉ về phía doanh trại của Cừu Đức Khảo ở xa.

Doanh trại của Cừu Đức Khảo trông vẫn rất bình thường, không nói là yên tĩnh hòa bình, nhưng cũng không có chuyện gì.

Nhưng... chỉ trong nháy mắt, phía doanh trại của Cừu Đức Khảo đột nhiên xuất hiện một luồng lửa chói mắt, ngay sau đó là một tiếng "ầm", doanh trại trực tiếp nổ tung!

Toàn bộ doanh trại, tia lửa bắn tứ tung!

Thậm chí mặt đất dưới chân cũng có chút rung chuyển!

Dù họ ở rất xa, cũng có thể nghe thấy tiếng la hét ở phía doanh trại, đã loạn thành một đoàn!

Lục Vũ nhíu chặt mày, nói: "Ý gì đây?

Ông cho người đặt bom?" Lục Vũ có chút không chắc chắn về ý của Ngô Nhị Bạch.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử dùng cùi chỏ huých huých Giải Vũ Thần, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu Giải, cái tên đeo kính ra vẻ trí thức bại hoại này là ai thế?

Cậu có quen không?" "Lại là một người trong Cửu Môn các cậu à?" "Tôi phát hiện ra mấy người các cậu thật đúng là thích hóng chuyện, chỗ nào có chuyện là chui vào." Trong lúc Vương Bàn Tử lẩm bẩm, doanh trại của Cừu Đức Khảo lại vang lên mấy tiếng nổ nữa, tia lửa bắn tứ tung, tiếng pháo gầm vang, bóng người bay loạn xạ!

Toàn bộ doanh trại, gà bay chó sủa!

Lục Vũ nheo mắt lại, nhìn Ngô Nhị Bạch nói: "Lần này ông đại diện cho 'nó' đến để dọn dẹp hiện trường à?" Ngô Nhị Bạch không nói gì, chỉ hứng thú đánh giá Lục Vũ.

Phía bên kia, Vương Bàn Tử đã biết được thân phận của Ngô Nhị Bạch từ miệng Giải Vũ Thần, không khỏi nhướn mày, lại nhìn kỹ Ngô Nhị Bạch, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Hóa ra hắn họ Ngô, thảo nào Bàn gia tôi nhìn hắn đã thấy ngứa mắt, muốn tẩn cho một trận." Dừng một chút, Vương Bàn Tử lại huênh hoang nói: "Này Ngô lão nhị, thằng ba nhà ông xảy ra chuyện rồi ông biết chưa?

Ông có thời gian nhốt mấy người bọn tôi lại, sao không mau đi cứu thằng ba nhà ông ra.

Cứ chậm trễ nữa, tôi đoán là ông sắp phải khiêng hòm cho nó rồi

đấy." "Hừ!" Lời nói bậy bạ của Vương Bàn Tử khiến Ngô Nhị Bạch có chút bất mãn, nhưng ông ta chỉ hừ một tiếng, ánh mắt liền rơi vào người Lục Vũ, chậm rãi nói: "Tôi không có ác ý với cậu, lần này tôi đến đúng là để giúp cậu." "Chỉ là, năng lực của tôi có hạn, không giúp được các cậu nhiều, chỉ có thể tạm thời đảm bảo an toàn cho các cậu.

Còn về việc cứu người, giải mã, vẫn phải phiền các cậu tự mình làm rồi." Lục Vũ nghe ra được điều gì đó từ lời của Giải Liên Hoàn, bèn nói với ông ta: "Nói rõ đi, lần này ông đến đây rốt cuộc là vì cái gì?" "Đừng nói với tôi mấy chuyện vớ vẩn đó, ông nên biết thực lực của tôi!" "Thực lực của cậu tôi tự nhiên là biết, hơn nữa tôi cũng đã tận mắt chứng kiến." Thần sắc Ngô Nhị Bạch vẫn ung dung, tiếng pháo gầm vang ở xa và mặt đất không ngừng rung chuyển dưới chân đều không ảnh hưởng gì đến ông ta.

Chỉ im lặng một lát, Ngô Nhị Bạch mới tiếp tục nói: "Chuyện ở đây không phức tạp như cậu nghĩ.

Nhưng cũng không đơn giản như cậu nghĩ." Nghe lời ông ta, Lục Vũ càng thêm mơ hồ, nhưng cũng biết ông ta chưa nói xong.

Anh cũng không nói gì thêm, chỉ im lặng chờ Ngô Nhị Bạch lên tiếng.

Phía bên kia, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo bị những vụ nổ liên tiếp dội cho chạy tán loạn khắp núi.

Trong số đó có mấy người thậm chí còn chạy qua đây, chạy đến sau lưng Ngô Nhị Bạch!

Giải Vũ Thần giật nảy mình, vội vàng nhắc nhở: "Ngô Nhị thúc, chú cẩn thận!" Tiếng hét này của Giải Vũ Thần không có ý nghĩa gì, những người chạy từ xa tới như thể không nhìn thấy gì, trực tiếp lướt sang một bên, hoàn toàn không lại gần chỗ họ.

Phan Tử do dự một chút, không nhịn được nói: "Nhị gia, bên phía Tiểu Tam gia, ngài, ngài..." Lời đến miệng, Phan Tử lại không biết phải nói thế nào.

Nói được một nửa, nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Ngô Nhị Bạch, Phan Tử lập tức hiểu ra, vội vàng giải thích: "Nhị gia, đừng hiểu lầm, tôi là Phan Tử, không phải Tam gia." Ngô Nhị Bạch chỉ gật đầu, không nói nhiều, ánh mắt chuyển sang, lại rơi vào người Lục Vũ, nhẹ giọng nói: "Chuyện tôi cần làm lần này đã làm xong cả rồi, tôi phải đi, Tiểu Tam gia và bọn họ, nhờ cả vào cậu." "Ông đã làm gì?" Lục Vũ nheo mắt nhìn Ngô Nhị Bạch, đột nhiên nói: "Vụ tai nạn xe hơi chúng ta gặp trên đường lúc trước, là do ông giở trò đúng không?

Ông muốn chúng ta đến đây muộn một chút, là có ý đồ gì?" "Ngô Nhị Bạch, ông đã giở trò gì ở đây?" Ngô Nhị Bạch không phủ nhận suy đoán của Lục Vũ, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Có một số chuyện, những gì tôi nói cho cậu có thể chỉ là quan điểm của tôi, mà quan điểm của tôi chưa chắc đã là sự thật, vẫn cần cậu tự mình tận mắt xem mới được." Thấy Ngô Nhị Bạch đứng dậy định đi, Phan Tử lập tức sốt ruột, buột miệng nói: "Nhị gia, Tiểu Tam gia cậu ấy sao rồi?

Ngài có cứu được cậu ấy ra không?

Cơ nghiệp của Tam gia ở Tinh Thành đều bị người khác động tay động chân, ngài có thể nghĩ cách gì không?" Ngô Nhị Bạch nhìn Phan Tử một cái, lắc đầu nói: "Sống chết có số, phú quý do trời, những gì tôi có thể làm đều đã làm rồi..." "Bớt nói nhảm đi." Lục Vũ có chút thô bạo cắt ngang lời của Ngô Nhị Bạch, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng tôi không biết chuyện tốt mà ông và Ngô lão tam làm ở kho số Mười một.

Hai người các ông tính kế lên đầu tôi, không lẽ tưởng một câu nói là có thể cho qua sao?" Câu nói này khiến trong mắt Ngô Nhị Bạch lóe

lên một tia khác lạ.

Nhưng ông ta vẫn lắc đầu, không nói thêm câu nào khác, thong dong như đi dạo, trực tiếp rời đi.

Cũng không biết ông ta đã dùng pháp khí gì mà lại có thể đi thẳng ra khỏi tấm chắn.

Xa xa, tiếng pháo vẫn không ngừng vang lên, bước chân của Ngô Nhị Bạch nhẹ nhàng, không bị ảnh hưởng chút nào, từng bước một, vững như bàn thạch, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Giải Vũ Thần nhìn bóng lưng của ông ta, miệng lẩm bẩm: "Người vững vàng nhất Cửu Môn, quả nhiên là ông ấy." "Vững vàng?

Tôi thấy ông ta là một lão già khốn nạn thì có!" Vương Bàn Tử tức giận chửi một câu.

Lục Vũ không có tâm trạng cùng cậu ta chửi Ngô Nhị Bạch, nhưng trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ về sự xuất hiện đột ngột của ông ta.

Chương 1308

Trong ký ức của anh, Ngô Nhị Bạch là người giỏi tâm kế, tinh anh lạnh lùng, vẻ ngoài như thản nhiên với đời, thực chất từng bước đều tính toán, hơn nữa còn tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, giỏi đánh cờ, thích sưu tầm mọi thứ liên quan đến Tần Thủy Hoàng.

Người này tuyệt đối không làm bất cứ việc gì vô cớ!

Nhưng ông ta đột nhiên xuất hiện, nói vài câu vô thưởng vô phạt, rồi lại đột ngột rời đi, tại sao?

Theo lời ông ta, việc ông ta cần làm đã làm xong, vậy ông ta đã làm gì?

Và làm thế nào ông ta có thể tùy ý ra vào tấm chắn này?

Ngô Nhị Bạch này, cũng giống như Ngô lão tam, thần thần bí bí!

Khoan đã!

Kỳ Môn Độn Giáp!

Khóe miệng Lục Vũ đột nhiên giật một cái, muốn tự tát cho mình một bạt tai!

Bận rộn cả một vòng chỉ nghĩ đến việc tìm pháp khí, vậy mà lại bỏ qua một chuyện rõ ràng như vậy.

Những tấm chắn này, rõ ràng chính là trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp!

Nghĩ thông được điểm này, Lục Vũ chẳng vui vẻ gì, ngược lại còn có chút phiền muộn.

Một lúc lâu sau, Lục Vũ thở ra một hơi, đi đến ngồi xuống chiếc ghế Ngô Nhị Bạch vừa ngồi, muốn xem thử làm thế nào để giải trận

pháp Kỳ Môn Độn Giáp này.

Chỉ vừa ngồi xuống, liền cảm thấy có chút không giống bình thường.

Vương Bàn Tử ghé sát vào Lục Vũ, thấy anh nhíu chặt mày, bèn khuyên: "Tiểu ca nhi, nghỉ ngơi một chút đi, thở một hơi, uống ngụm rượu hút điếu thuốc, có vấn đề gì chúng ta từ từ suy nghĩ sau?" Lục Vũ không nói gì, chỉ cúi người, nhìn xuống dưới gầm ghế.

Dưới gầm ghế, trống không.

Nhưng khi anh đưa tay quờ một cái, trong tay liền có thêm một lá cờ.

Một lá cờ nhỏ hình tam giác, vải vàng, cán đen, trông có chút kỳ dị. 【Tên vật phẩm: Trận Kỳ Từ Phúc - Át Phùng】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Thiên giai trung phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Trận pháp】 【Giới thiệu vật phẩm: Thuật sĩ thời Tần Từ Phúc, tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, khi Tần Thủy Hoàng thống ngự thiên hạ, Từ Phúc đã dùng trận pháp trợ quân, lập nên chiến công hiển hách.

Trong trận Trường Bình, Từ Phúc đã dùng Phiền Trận giúp Bạch Khởi ẩn giấu hàng vạn phục binh, đại phá nước Triệu!

Trận kỳ lấy thập thiên can làm số, cửu thiên can tự thành Phiền Trận, người cầm bất kỳ trận kỳ nào đều có thể tùy ý ra vào Phiền Trận...】 Thì ra là một thứ như vậy...

Không phải là trận pháp do Ngô Nhị Bạch bố trí, nơi này vốn dĩ đã có một Phiền Trận!

Ngô Nhị Bạch đã dùng một lá trận kỳ, nên có thể tùy ý ra vào Phiền Trận!

"Nhưng, tại sao?" "Ông đến đây một chuyến, không lẽ chỉ để nói cho tôi biết trận kỳ ở đâu à?" Lục Vũ nhíu mày, không nhịn được khẽ

lẩm bẩm.

Câu nói này vừa dứt, liền nghe thấy Vương Bàn Tử khẽ "hử" một tiếng, nhìn theo hướng của cậu ta, liền thấy doanh trại của Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng yên tĩnh lại, không còn tiếng pháo liên hồi nữa.

Chỉ có một đám người, tả tơi thảm hại tụm lại bên bờ sông, cẩn thận tụ lại với nhau, quan sát tình hình xung quanh.

Ngay lúc này, mặt hồ yên tĩnh lại một lần nữa biến đổi, nước hồ dâng trào dữ dội, một con rồng nước vọt lên trời, giữa cột nước, nhả ra bốn người.

Mặc dù cách hơi xa, nhưng mấy người Lục Vũ đều có thể nhận ra, đó chính là bọn họ.

Hơn nữa, khác với Ngô Tà, bà lão giả xuất hiện trước đó, "Lục Vũ", "Vương Bàn Tử", "Giải Vũ Thần", "Phan Tử" giả xuất hiện xong liền lập tức đứng dậy, thong thả đi về phía xa...

"Ý gì đây?

Sao bọn họ lại khác thế?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, quay đầu nhìn Lục Vũ, có chút kinh ngạc nói: "Mấy cái xác chúng ta vớt từ dưới nước lên lúc trước, lên bờ xong là ngắc ngoải sắp chết cơ mà." "Sao mấy tên này lại như người sống thế, tung tăng chạy đi đâu rồi?" Lông mày Lục Vũ cũng nhíu chặt lại, trong lòng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Lẽ nào là vì bọn họ đi từ dưới nước lên, nên những bản sao này mới bình an vô sự?

Không đúng!

Là vì mấy người họ bình an vô sự, nên những bản sao cũng bình an vô sự!

Nhưng, Vân Thải thì sao?

Lục Vũ quay đầu, nhíu mày nhìn Vân Thải, trong lòng đầy thắc mắc.

Theo lời của Vân Thải, cô không xuống nước, chỉ là lúc trước đi đến chỗ đó, rồi bị nhốt lại.

Không đúng, không đúng, không đúng, chắc chắn có chuyện gì đó quan trọng đã bị anh bỏ qua.

Là gì?

Rốt cuộc là gì?

Chương 1309

Rõ ràng biết có quỷ, nhưng Lục Vũ nhất thời cũng không thể nghĩ ra mình đã bỏ lỡ điều gì!

Vân Thải bị anh nhìn đến đỏ bừng mặt, cúi đầu, không nói một lời.

Lục Vũ định hỏi một câu gì đó, nhưng ngay lúc này, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng gầm thấp!

"Mèo rừng!" Vương Bàn Tử là người phản ứng đầu tiên, sau khi hét lên một tiếng, cậu ta liền lao thẳng về phía con mèo rừng đột nhiên xuất hiện!

Động tác của cậu ta rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lao đến gần, đến nơi, Vương Bàn Tử giật nảy mình: "Mẹ kiếp, mèo rừng lông đen, chuyện gì thế này?" Đúng là sóng sau chưa tan, sóng trước đã tới!

Đủ loại biến cố, nối tiếp nhau ập đến!

Trong nháy mắt, Lục Vũ cũng lao đến bên cạnh.

Chỉ liếc nhìn một cái, sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, trầm giọng nói: "Bàn Tử, lui ra, không phải mèo rừng, là Tống tử!" Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên Lục Vũ gặp phải động vật biến thành Tống tử!

Vương Bàn Tử vừa nghe con mèo rừng này là Tống tử, không khỏi ngẩn ra, trong lúc thất thần, con mèo rừng đã vung một móng vuốt tát vào vai cậu ta.

Móng vuốt sắc bén trực tiếp xé rách quần áo của Vương Bàn Tử, còn tát cậu ta một cái khiến bước chân loạng choạng!

Vương Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh: "Mẹ kiếp, con mèo Tống tử này cũng ghê gớm thật!" "Lui ra!" Lúc này, Lục Vũ

không kịp nói nhiều với Vương Bàn Tử, hét lên một tiếng, đã cầm Thừa Ảnh Kiếm lao về phía con Tống tử!

Lục Vũ một kiếm đâm thẳng vào trán con Tống tử.

Không ngờ, trán con mèo rừng cực kỳ cứng rắn, nhát kiếm này lại không đâm thủng được, ngược lại Thừa Ảnh Kiếm còn bị ép cong đi.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, Thừa Ảnh Kiếm lập tức thu lại, ngay sau đó nhảy vọt lên!

Cùng với động tác của anh, con mèo rừng mạnh mẽ lao về phía trước, đâm đầu vào đất!

Lúc này, Lục Vũ nhẹ nhàng đáp xuống, nhanh như chớp, trực tiếp vẽ một đạo Trấn Thi Phù lên lưng con mèo rừng!

Ngay sau đó, con mèo rừng vừa rút đầu ra khỏi đất đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ầm một tiếng ngã xuống đất, không động đậy.

Vương Bàn Tử cũng ghé lại gần, xoa xoa vai mình, nói: "Ghê thật, cái thứ này còn lợi hại hơn Tống tử bình thường nhiều." Nói rồi, Vương Bàn Tử có chút hả hê đá hai cái, lại cầm côn đập mấy phát vào đầu con mèo rừng, đập vỡ cả đầu, sau khi xác nhận con mèo này không thể làm gì được nữa, cậu ta mới hả giận nhếch miệng cười: "Cái thứ này, đúng là cứng thật." Trong lúc nói chuyện, Giải Vũ Thần và Phan Tử thấy trận chiến bên này kết thúc, cũng lại gần.

Giải Vũ Thần nhìn kỹ con mèo rừng, nói: "Chưa từng nghe nói có dã thú có thể biến thành Tống tử, chuyện này là sao?" Lục Vũ nhìn ánh mắt của mấy người, suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói: "Nơi này có long mạch, đất long mạch xuất hiện một số chuyện kỳ quái cũng là điều khó tránh khỏi.

Hơn nữa, cả ngọn núi này đều là loại ngọc mạch đó..." Những thứ kỳ quái tụ lại với nhau, sẽ khiến sự việc càng thêm kỳ quái.

“Dù sao cũng là đồ bỏ đi, không cần quan tâm.” Vương Bàn Tử bĩu môi, chuyển chủ đề, hỏi: “Tiểu ca nhi, tiếp theo chúng ta làm gì?” Phan Tử lập tức nói: “Tìm Tiểu Tam gia.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền nhíu mày, nói: “Phan Tử, không phải chúng ta không tìm Tiểu Tam gia, nhưng hiện tại một chút manh mối cũng không có, chúng ta tìm thế nào?” “Nói trắng ra, nếu không phải thằng ngốc Thiên Chân đó ngu ngơ đi theo bà lão kia vào núi, cũng sẽ không xảy ra chuyện phiền phức này.” “Tôi nói thật, một vụ đổ đấu ngon lành, lại bị bọn họ làm thành ra thế này, thật không bằng chết đi cho rồi!” Trong lúc cậu ta nói, sắc mặt Phan Tử trở nên khó coi hơn một chút.

Bàn Tử dường như cũng cảm thấy lời mình nói hơi nặng, lại thở dài một hơi, nói: “Phan Tử, anh yên tâm, chỉ cần có manh mối, Bàn gia tôi nhất định...” “Bàn Tử.” Lục Vũ đột nhiên cắt ngang lời Vương Bàn Tử, hỏi: “Cậu có cảm thấy có gì đó không ổn không?” Vương Bàn Tử nghe giọng Lục Vũ có chút kỳ lạ, lại nhìn ánh mắt của mấy người, đặc biệt là trong mắt Vân Thải đầy vẻ sợ hãi, còn cẩn thận lùi lại mấy bước, cách xa cậu ta một chút.

Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ra, hỏi: “Tiểu ca nhi, có chuyện gì vậy?” “Cậu có cảm thấy trên người có gì không ổn không?” “Không có, tôi cảm thấy rất bình thường mà.” “Không có chỗ nào khó chịu sao?” Giải Vũ Thần không nhịn được cũng hỏi một câu, rồi lại nhấn mạnh: “Là sau lưng, cậu không cảm thấy sau lưng khó chịu à?” “Sau lưng?

Sau lưng tôi làm sao?” Vương Bàn Tử ngẩn ra, đưa tay sờ sờ lưng mình, kinh ngạc nói: “Không cảm giác gì cả, tôi cảm thấy lưng tôi rất bình thường mà.” “Vai thì sao?” “Vai của tôi làm sao?” “Xệ xuống rồi.” Lục Vũ đột nhiên nói một câu, lời còn chưa dứt, cả người đã lao về phía sau lưng Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ hành động, không khỏi giật mình,

theo phản xạ định né, nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến điều gì đó, lập tức đứng thẳng tắp, không động đậy!

Thừa Ảnh Kiếm của Lục Vũ mắt thấy sắp đâm trúng thứ gì đó sau lưng Vương Bàn Tử, thứ đó lại đột nhiên từ trên lưng Vương Bàn Tử chui ra, phát ra một tiếng kêu chói tai, trực tiếp nhảy vọt lên, trong nháy mắt đã nhảy đến vị trí con mèo rừng xuất hiện lúc trước.

Lúc này nhìn lại, đâu phải là vai bị xẹ, rõ ràng là một con dã thú toàn thân đen kịt đang ngồi xổm ở đó!

Con dã thú cao khoảng hơn một mét, toàn thân là lông đen bóng loáng, trông giống như một con sơn tiêu!

Lúc này, con sơn tiêu lại hét lên một tiếng chói tai, chậm rãi đi vào trong rừng.

Chẳng mấy chốc, đã biến mất không thấy.

Vương Bàn Tử co rúm người lại, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, ý gì đây?

Bàn gia tôi ở trong núi này đúng là khác biệt, sao khỉ cũng bò lên người tôi?

Con khỉ đó là sao, sao tôi không có cảm giác gì cả?" "Cậu có thể có cảm giác gì?" Lục Vũ đi qua nhìn lưng Vương Bàn Tử một cái, nói: "Vừa rồi con mèo rừng kia cào cậu một phát có mang theo chút thi độc, cậu còn đứng được đã là may mắn rồi." Nói rồi, Lục Vũ lấy "Hoa Đà Đao" ra xử lý vết thương sau lưng cho Vương Bàn Tử.

Xử lý xong vết thương của Vương Bàn Tử, anh lại quay đầu nhìn con Tống tử mèo rừng kia.

Thứ hiếm có này, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Chỉ nhìn một lúc, Lục Vũ không khỏi khẽ "Ồ" một tiếng.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, lông trên người con Tống tử mèo rừng lại từng chút một biến mất!

Rất nhanh, một con mèo trọc lóc xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Càng kỳ lạ hơn là, trên cổ con mèo trọc, có một khối xương rất rõ ràng!

Khối xương đó cứ thế dính trên cổ con mèo, nhìn thế nào cũng không thuộc về nó.

Chương 1310

"Thứ này hiếm có thật." Vương Bàn Tử ghé vào bên cạnh quan sát: "Chưa từng thấy Tống tử nào có thể rụng lông, con Tống tử này có chút thú vị.

Biết thế không giết nó, mang về mở vườn thú bán vé, chẳng phải là kiếm được một mớ sao?" "Tiểu ca nhi, cậu nói có đúng không?" Lục Vũ không để ý đến trò đùa của Vương Bàn Tử, chỉ nhìn chằm chằm vào khối xương đó, không nói một lời. 【Tên vật phẩm: Nội Đan Sơn Miêu Vương】 【Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Huyền giai hạ phẩm】 【Năng lực vật phẩm: Thú hóa】 【Giới thiệu vật phẩm: Cổ có sơn miêu, thôn thổ tinh hoa nhật nguyệt, sau nhiều năm tháng, tu luyện thành tinh, thống lĩnh sơn miêu trong núi.

Lại qua mấy năm khổ tu, sơn miêu vương cơ duyên xảo hợp biết được yêu có thể hóa hình, bèn lấy không khí ngưng thể, để cầu hóa hình.

Lúc hóa hình, bị người khác can nhiễu, hóa hình thất bại, một thân tu vi đổ sông đổ biển, chỉ còn lại nội đan nhập vào xương.

Người cầm nội đan, sẽ hóa thành sơn miêu, hung tính cũng như sơn miêu...】 Xem xong giới thiệu, Lục Vũ hơi nhíu mày, một kiếm gỡ khối xương nội đan của Sơn Miêu Vương xuống.

Ngay sau đó, dị biến đột ngột xảy ra!

"Mẹ kiếp?" Vương Bàn Tử là người phát hiện đầu tiên, không khỏi kêu lên: "Con mèo này còn biến thành hình người?

Thứ này càng hiếm có hơn rồi, tiểu ca nhi, ý gì đây?" "Không có ý gì, không cần bận tâm nữa." Lục Vũ không nói nhiều, sau khi thu lại nội đan Sơn Miêu Vương, lại nhìn kỹ "Tống tử" trước mặt.

Thi thể khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, đáng tiếc đầu đã bị mấy gậy của Vương Bàn Tử lúc trước đập bẹp, cũng không nhìn ra là ai.

Nhưng với vóc dáng này, chắc không phải là người Dao.

Ngay lúc này, Lục Vũ lại khẽ "hử" một tiếng!

Không đúng!

Người này, không phải là người!

Lục Vũ lập tức bảo mấy người lui ra, trực tiếp đổi sang dao găm, nhắm vào lồng ngực con Tống tử.

Vương Bàn Tử và mấy người kia nhìn cảnh này đều có chút mơ hồ, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, cậu làm gì vậy?

Còn muốn khám nghiệm tử thi cho Tống tử à?" "Không phải Tống tử, là Xướng nhân, bên trong còn có một người sống." Lục Vũ nói một câu, Vương Bàn Tử và mấy người kia đều ngẩn ra, nhưng ngay sau đó, cả ba người Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Phan Tử đều hít một hơi khí lạnh, trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Cái gì gọi là bên trong còn có một người sống?

Bên ngoài là một lớp da người?

Tình hình này, đầu đã bị Vương Bàn Tử đập thành tương, bên trong cho dù còn có người, cũng không thể làm gì được!

Trong lúc mấy người nói chuyện, Lục Vũ đã rạch lớp da bên ngoài ra, dùng sức bóc ra!

Mấy người lúc này mới phát hiện, lớp da bóc ra không có máu thịt, trên đó chỉ có những cơ quan nhỏ tinh xảo, trông dày đặc.

Đợi đến khi Lục Vũ bóc toàn bộ ra, thì đó là một con rối hình người, bị Tống tử lúc trước bao bọc bên trong.

Vương Bàn Tử co rúm người lại, đứng bên cạnh nói: “Tiểu ca nhi, bên trong Xướng nhân vẫn là thế này à?

Thứ này trông tinh xảo thật đấy!” Lục Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ sau khi bóc lớp da bên ngoài, lại trực tiếp lôi thứ giống như con rối hình người bên trong ra!

Con rối bị úp ngược, sau khi lôi ra, chỉ có thể nhìn thấy lưng.

Lúc này, Lục Vũ lại lật con rối lại, một nhát bóc lớp vỏ bên ngoài ra.

Khi anh bóc lớp vỏ bên ngoài của con rối, mấy người đều hít một hơi khí lạnh!

Không chỉ họ kinh ngạc, ngay cả Lục Vũ cũng có chút bất ngờ với người trốn bên trong con rối này!

“Tiểu Tam gia!” Cuối cùng, Phan Tử không nhịn được nữa, định lao về phía Ngô Tà đột nhiên xuất hiện, nhưng lại bị Vương Bàn Tử kéo lại, khiến anh ta không thể động đậy!

Sự việc bất thường tất có yêu ma, Vương Bàn Tử đối với loại chuyện này vẫn có kinh nghiệm, bây giờ chỉ đợi Lục Vũ, xem anh nói thế nào! "Tiểu Tam Gia, Tiểu Tam Gia, Tiểu Tam Gia..." Phan Tử nhìn bóng lưng Ngô Tà, miệng lẩm bẩm, trong lòng đã hoàn toàn rối loạn!

Giải Vũ Thần vẫn giữ được bình tĩnh, nói với Lục Vũ: "Lục tiểu ca, đây thật sự là Ngô Tà sao?" Lục Vũ gật đầu, thở hắt ra một hơi, nói: "Là cậu ấy..." Nghe được câu trả lời chắc chắn này, Giải Vũ Thần cũng sốt ruột theo, buột miệng hỏi: "Có cứu được cậu ấy không!" "Cậu ấy không sao, chỉ là kiệt sức quá độ, nghỉ ngơi một thời gian là ổn thôi." "Vậy bây giờ phải làm sao?" Nghe nói Ngô Tà không sao, Phan Tử cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói với Lục Vũ.

Lục Vũ lại nhìn Ngô Tà, nói: "Để cậu ấy nghỉ ngơi, ngủ một ngày,

tỉnh lại sẽ không có vấn đề gì cả.

Vẻ mặt này của cậu ấy rõ ràng là kiệt sức, xem ra những ngày tháng ở trong đó của họ không dễ chịu chút nào." Nói xong, Lục Vũ cũng không quan tâm đến Ngô Tà nữa, mặc cho Phan Tử sáp lại gần, nhìn chằm chằm vào cậu ấy.

Lục Vũ một lần nữa quan sát tình hình xung quanh, đối với anh lúc này, thứ quan trọng hơn chính là tấm chắn này!

Ngô Tà xuất hiện là một bằng chứng cực kỳ quan trọng, chứng minh Trương Gia Cổ Lâu và tấm chắn này có liên kết với nhau.

Thế nhưng, không có bất kỳ bằng chứng nào có thể giải thích tại sao nơi này lại phải dựng lên một tấm chắn như vậy.

Điều càng khiến người ta khó hiểu hơn chính là Ngô Nhị Bạch!

Vị nhân vật cốt cán của Ngô gia này, đến một cách khó hiểu, đi cũng thật khó hiểu.

Chương 1311

Tại sao?

Rốt cuộc ông ta đã làm gì ở đây?

Tất cả những chuyện này đều là những câu đố chưa có lời giải.

Ngay lúc Lục Vũ đang suy tư, Giải Vũ Thần đột nhiên đi đến bên cạnh anh, nhíu mày nói: "Có chuyện rồi, cậu xem bên kia đi." Hướng tay của Giải Vũ Thần chỉ về phía doanh trại của Cừu Đức Khảo bên hồ.

Doanh trại trước đó đã bị nổ một lần, giờ đã là một mớ hỗn độn, một đám người đang đi lại trong đó, thỉnh thoảng lại cúi đầu tìm kiếm thứ gì đó.

Khoảng cách của họ hơi xa, Lục Vũ liền lấy ống nhòm ra.

Vừa nhìn, anh đã phát hiện ra mấy người quen!

Cừu Đức Khảo đã đến, bên cạnh lão còn có ba người, ba người quen của chúng tôi!

Ngô Tam Tỉnh, Ách Tả, Hắc Hạt Tử!

Ách Tả, Lục Vũ không hề cảm thấy bất ngờ.

Trước đó Ách Tả đã bị Cừu Đức Khảo bắt được, chỉ là được anh và Phan Tử giải cứu.

Sau đó khi họ đưa Cừu Đức Khảo vào núi, đã để Ách Tả lại trong trại.

Theo tình hình lúc đó, quyết định này không có vấn đề gì.

Suy cho cùng, cả trại đã bị Vương Bàn Tử "dọn dẹp" một lượt, đám thuộc hạ của Cừu Đức Khảo không còn một tấc vũ khí, không

thể gây ra uy hiếp gì cho cô ấy.

Xem tình hình hiện tại, Ách Tả lần này đến đây có khả năng là bị "Ngô Tam Tỉnh" và Hắc Hạt Tử dẫn theo.

Trước đó, khi Hắc Hạt Tử mất tích ở núi Tứ Cô Nương, Vương Bàn Tử đã khẳng định Hắc Hạt Tử đến đây để tìm Ngô Tà và lão thái thái, Giải Liên Hoàn.

Không ngờ, đến tận bây giờ Hắc Hạt Tử mới xuất hiện...

Ngô Tam Tỉnh kia, chắc chắn không phải Ngô Tam Tỉnh thật, điểm này có thể xác định từ "dịch dung lệnh" bên hông hắn.

Vấn đề hiện tại là, Hắc Hạt Tử và tên "Ngô Tam Tỉnh" giả mạo này tụ tập bên chỗ Cừu Đức Khảo, rốt cuộc là muốn giở trò gì?

Ngay lúc họ đang suy đoán, Hắc Hạt Tử đã dẫn theo Ngô Tam Tỉnh, Cừu Đức Khảo và một đám đông người, đi thẳng về phía họ.

Thấy khoảng cách ngày càng gần, Giải Vũ Thần có chút không giữ được bình tĩnh, mở miệng nói: "Bọn họ có phải đã phát hiện ra vấn đề của nơi này rồi không?" Vương Bàn Tử cũng chú ý đến tình hình bên kia, lập tức nói: "Tiểu Hoa, thằng cha Hạt Tử này là thế nào, lúc thì phe này, lúc thì phe kia, rốt cuộc hắn thuộc phe nào vậy?

Còn tên Ngô Tam Tỉnh kia, rốt cuộc hắn là người hay là quỷ." Một tiếng "Ngô Tam Tỉnh", lập tức kinh động đến Phan Tử đang chăm sóc Ngô Tà, anh ta đột ngột ngẩng đầu, liếc nhìn một cái rồi cười lạnh: "Thứ rác rưởi nào cũng dám giả mạo Tam gia à!" Dung mạo của một người có thể giả mạo, nhưng khí chất thì rất khó bắt chước.

Phan Tử đi theo Tam gia nhiều năm như vậy, liếc mắt một cái là nhận ra vấn đề.

Trong lúc nói chuyện, đội người của Hắc Hạt Tử đã đến ngày càng gần.

Thế nhưng, khi còn cách mười mấy mét, họ lại đột nhiên dừng lại.

Sau khi dừng lại, chỉ thấy Hắc Hạt Tử ngồi xổm xuống đất, không ngừng sờ soạng thứ gì đó.

Lúc thì sờ mặt đất, lúc lại sờ bụi cây bên cạnh, bận rộn không biết mệt.

Nhìn hành động của họ, Lục Vũ lại nhíu mày, khẽ nói: "Hạt Tử có phải đã xem bản Dạng Thức Lôi hoàn chỉnh không?" "Cái này..." Giải Vũ Thần do dự một chút, rồi vẫn gật đầu: "Bản Dạng Thức Lôi cuối cùng chính là ở trong tay hắn, nếu vậy thì, chắc chắn hắn đã xem qua rồi." "Vậy tức là, Hạt Tử chuẩn bị dẫn Cừu Đức Khảo và đám người kia đi tìm lối vào Trương Gia Cổ Lâu?" Vương Bàn Tử cũng nheo mắt lại, khẽ lẩm bẩm: "Trùng hợp thật, lát nữa chúng ta cứ thế đi theo là được, cũng đỡ phải tự mình tìm chỗ." "Con đường đó, chưa chắc đã đúng." Lục Vũ lắc đầu, không nói nhiều, vẫn đứng trong tấm chắn, nhìn hành động của đám người Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử tìm kiếm tại chỗ một lúc, dường như cuối cùng đã xác định được phương vị, dẫn theo đám người Cừu Đức Khảo, trực tiếp chui vào rừng cây từ bên cạnh.

Sau một hồi bóng người lay động, xung quanh lại trở về yên tĩnh, không còn một bóng người sống động nào nữa. "Xem bộ dạng của Hạt Tử, không giống như tìm bừa, có khi là thật đấy.

Tiểu ca, chúng ta qua xem thử?" Vương Bàn Tử nói, hăm hở bước về phía trước mấy bước.

Chỉ là đi được một lúc, anh ta không khỏi cười khổ một tiếng: "Mẹ nó, quên mất chúng ta còn đang ở trong cái lồng rùa này!" Lẩm bẩm một câu, Vương Bàn Tử lại nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca, bây giờ chúng ta làm sao đây?

Cứ ở đây, chờ thằng nhóc Thiên Chân kia tỉnh lại à?" "Ừm." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ nhìn về nơi đám người Hắc Hạt Tử biến mất, im lặng suy tư.

Đợi một lúc lâu, thấy Lục Vũ không nói gì, Vương Bàn Tử lại sáp đến gần Phan Tử, lẩm bẩm: "Tam gia, đứa con không biết lo này của nhà cậu bao giờ mới tỉnh lại vậy?" Phan Tử có chút dở khóc dở cười nhìn Vương Bàn Tử một cái, cũng không biết nên nói gì.

Thời gian, từng chút một trôi qua.

Không biết tự bao giờ, một đêm đã qua, trời đã sáng rõ.

Dưới ánh nắng, có thể nhìn thấy sự hỗn loạn bên bờ hồ.

Khắp nơi là hố to hố nhỏ, lộn xộn không chịu nổi, còn có rất nhiều thứ đã bị thiêu thành than.

Nhìn qua, giống như vừa trải qua một trận đại chiến.

Chương 1312

Lúc này, Vương Bàn Tử xoa xoa bụng, lẩm bẩm: "Vân Thải, cái gã đưa cơm cho cô không đến nữa rồi, Bàn gia tôi biến cho cô chút đồ ăn nhé?" Nói đến đây, mấy người đã bận rộn lâu như vậy, cũng đều đói cả rồi.

Lúc này Vương Bàn Tử lấy đồ ăn ra, mấy người đều ăn ngấu nghiến.

Giải Vũ Thần vừa gặm bánh mì, vừa nói: "Cậu nói trước đó Vân Thải có sơn miêu đưa cơm, vậy xem tình hình này, là có người cố ý nhốt Vân Thải ở đây, người đó có phải là Ngô Nhị gia không?" "Không có khả năng lắm." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Không thân không quen, Ngô lão nhị tại sao lại làm chuyện này?" "Vậy sao ông ta vào được?" Một câu của Giải Vũ Thần, ánh mắt của mấy người đều đổ dồn vào Vân Thải.

Lục Vũ đột nhiên hỏi: "Vân Thải, lúc cô vào đây, ngoài việc nhìn thấy ánh sáng ra, cô còn thấy gì nữa không?" "Tôi..." Vân Thải sững sờ một lúc, rồi nói: "Lúc đó nước hồ đã rút xuống." Câu này vừa dứt, đã thấy mực nước trong hồ quái đột nhiên hạ xuống!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, bước chân sai lệch, trực tiếp lao về phía vị trí của tấm chắn!

Bịch!

Một tiếng trầm đục vang lên, Lục Vũ đâm mạnh vào tấm chắn.

Nhưng sau khi đâm vào, anh không dừng lại, mà tiếp tục đâm tới!

Lần này, Lục Vũ lách ra ngoài được.

Nhưng sau khi ra ngoài, Lục Vũ lại đi vào trong.

Cùng lúc đó, mực nước hạ xuống ngày càng dữ dội, Lục Vũ cũng không ngừng xuyên qua tấm chắn.

Lúc vào lúc ra, giống như đang làm một thí nghiệm gì đó, khiến mấy người kia nhìn nhau ngơ ngác!

Cuối cùng, mực nước ngừng hạ, Lục Vũ cũng dừng lại, đưa tay vỗ vỗ vào tấm chắn, nói: "Chỉ cho vào, không cho ra, cái phiền trận này, thật sự là một cái lồng, nhốt người ta chết cứng." Nói xong, anh lại ngồi xuống bên cạnh tấm chắn, cúi đầu im lặng suy tư.

Phiền trận, chính là khốn trận.

Nhưng tại sao, lại dùng cái khốn trận này?

Nhốt cái gì?

Nhốt Trương Gia Cổ Lâu?

Chỉ cho vào, không cho ra, điều này lại là vì mục đích gì?

Đợi đã!

Ánh mắt Lục Vũ vô tình lướt qua con đường mà đám người Hắc Hạt Tử đã đi qua, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, anh chỉ dừng lại một chút, rồi lập tức lại chui ra khỏi tấm chắn, đi đến nơi đó, thử nghiệm một phen.

Chẳng mấy chốc, anh đã có kết luận.

Khi mực nước hạ xuống, không cần dùng trận kỳ, tấm chắn nơi họ đang ở, chỉ cho vào, không cho ra.

Tấm chắn nơi đám người Hắc Hạt Tử ở, thì ra vào tự do.

Nếu vậy, nơi đó rất có khả năng là một con đường ngầm!

Từ xưa đến nay, những người xây mộ lớn đều thích để lại cho mình một con đường sống.

Nếu người bố trí trận pháp ở đây năm xưa, cũng để lại cho mình một lối thoát thì sao?

Rất có thể, nơi đó chính là lối vào phiền trận, để tìm lối ra khỏi Trương Gia Cổ Lâu.

Ba đạo môn Thiên Lý Tỏa, có thể chỉ là bề nổi để tránh những người không liên quan đi qua thông đạo.

Lục Vũ không ngừng suy tư trong lòng, Dạng Thức Lôi được thừa hưởng từ Uông Tàng Hải, không nghi ngờ gì, Uông Tàng Hải đã từng đến đây.

Cái gọi là Dạng Thức Lôi, cũng là manh mối do Uông Tàng Hải để lại.

Ông ta cố ý dẫn người đến đây, để làm gì?

Uông Tàng Hải, Uông Tàng Hải, Uông Tàng Hải...

Người nhà họ Uông!

Người nhà họ Uông ở núi Tứ Cô Nương!

Đột nhiên, Lục Vũ chợt hiểu ra tại sao người nhà họ Uông lại xuất hiện ở núi Tứ Cô Nương, tại sao Uông Tàng Hải lại xuất hiện ở đây, tại sao ở đây lại có phiền trận!

Mấu chốt của mọi chuyện, chính là cái túi Phiền Thiên Tử Bao!

Phiền, chính là Phiền trận, chính là nhà tù!

Cả Trương Gia Cổ Lâu, thậm chí cả ngọn núi này, chính là một cái nhà tù!

Thiên Tử Bao, còn được gọi là Diêm Vương Gia.

Nhưng ngoài Diêm Vương Gia ra, còn có một cách giải thích khác...

Chương 1313

Ngao Ngoan!

Ngao Ngoan, kỳ thú thời thượng cổ, hung ác không kém gì Cùng Kỳ, sinh ra ở nơi u minh, sống bằng cách ăn sinh vật sống, thích ăn thịt người nhất, là một trong mười đại hung thú thời thượng cổ, sau bị đại năng thượng cổ dùng trận pháp thu vào trong kết giới không gian, bị giam cầm trong đảo tiên Bồng Lai.

Đúng, nơi họ đang ở, không có liên quan gì đến đảo tiên Bồng Lai, thậm chí cách xa vạn dặm.

Nhưng, ở đây có trận pháp phiền trận!

Mà Ngao Ngoan, và nhà họ Trương có một mối liên hệ rất sâu sắc, trong đó liên hệ trực tiếp nhất, chính là Ba Nãi Trương Gia Cổ Lâu!

Chính vì sự tồn tại của Ngao Ngoan, nhà họ Trương mới chọn Ba Nãi làm nơi ở mới của Trương Gia Cổ Lâu!

Đột nhiên, Lục Vũ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não, vô số manh mối, như thể nổ tung trong đầu anh!

Anh lập tức hiểu ra.

Ngao Ngoan, tất cả những gì Trương Bách Xuyên đã làm, thực ra đều bắt đầu từ Trương Gia Cổ Lâu này!

Họ đã mang một người, hoặc một thứ gì đó cực kỳ quan trọng rời khỏi Trương Gia Cổ Lâu.

Thứ đó, khả năng lớn nhất là có liên quan đến Xi Vưu!

Thử nghĩ xem, người Dao trong thiên hạ cùng một tổ tiên, chính là Xi Vưu!

Hơn nữa... cái gọi là hình xăm kỳ lân của Bàn Mã, không phải kỳ lân, mà là Ngao Ngoan!

Trong phút chốc, sự thật kinh người này khiến Lục Vũ cũng có chút đau đầu, có chút khó chịu.

Chuyện này, thực sự quá kỳ quái, quá thần dị!

Quan trọng hơn là, những chuyện đến từ thời thượng cổ này, thực sự khiến anh...

đau đầu!

Ngay lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh ngạc! "Tỉnh rồi, tỉnh rồi!" Nghe thấy động tĩnh của Phan Tử, mấy người đều quay đầu lại, thì thấy Ngô Tà đã mở mắt, đang nhìn chằm chằm vào Phan Tử, hoặc nói đúng hơn là Ngô Tam Tỉnh!

Phan Tử vành mắt hơi đỏ, cơ thể khẽ run.

Đang định nói gì đó, thì Ngô Tà đột nhiên đưa tay, một cú đấm mềm nhũn vô lực, đấm thẳng vào mắt Phan Tử!

Phan Tử luôn trông chừng Ngô Tà, mắt cũng không chớp mấy, lúc này phản ứng chậm một chút, liền bị Ngô Tà đấm một cú vào mắt, không khỏi hoa mắt chóng mặt.

Vương Bàn Tử thấy vậy, nhếch mép cười: "Thiên Chân, khá lắm, cậu học được cách tạo phản rồi à, ngay cả Tam thúc của cậu cũng dám đánh?" Nói rồi, Vương Bàn Tử qua đỡ Phan Tử dậy, cười nói: "Tam gia không sao chứ, có phải không ngờ mình lại có đứa cháu ngỗ ngược như vậy, có phải trong lòng lạnh buốt, cảm thấy một trái tim hồng của mình đều cho chó ăn rồi không..." "Phan Tử, mau giết hắn, hắn không phải Tam thúc của tôi, hắn là đồ giả!" Lúc này, Ngô Tà đã lấy lại hơi, gào thét, dùng hết sức lực toàn thân hét lên với Lục Vũ. "Được rồi, đừng hét nữa, cậu còn là đồ giả đây này." Lục Vũ bất đắc

dĩ nhìn Ngô Tà một cái, lắc đầu, đi qua nói nhỏ: "Tôi là Lục Vũ, Tam gia là do Phan Tử đóng giả, Tiểu Hoa là thật, Bàn Tử là thật." Lục Vũ không giải thích nhiều, trực tiếp nói: "Cậu tỉnh rồi thì đừng lãng phí thời gian, Trương Gia Cổ Lâu là thế nào, sao cậu lại ra được từ bên trong, những người khác đâu rồi?" Ngô Tà ngây người một lúc, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: "Đúng là không thể chậm trễ, tôi phải nhanh chóng nói cho các cậu biết, đi nhanh còn kịp, muộn có thể thật sự không kịp nữa." Nói đến đây, cậu ta quay đầu nhìn xung quanh, nói: "Trương Gia Cổ Lâu thật sự là nơi thần kỳ nhất thiên hạ, tôi đã đi qua rất nhiều nơi, chưa từng thấy nơi nào thần kỳ hơn Trương Gia Cổ Lâu..." Vừa mới tỉnh lại, cơ thể Ngô Tà còn chưa hồi phục, một hơi nói nhiều như vậy, lập tức có chút hụt hơi, Phan Tử ở bên cạnh chăm sóc, vội vàng bảo Vương Bàn Tử lấy đồ ăn thức uống ra, bổ sung thể lực cho Ngô Tà. "Được rồi, đừng vội." Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà, nói: "Cậu cũng chưa đi qua nơi nào hiếm lạ, đừng có chuyện bé xé ra to." Nghe vậy, Ngô Tà cười khổ một tiếng, lắc đầu: "Bàn gia, không đùa đâu, Trương Gia Cổ Lâu thật sự quá quỷ dị, quả thực không giống thứ có thể tồn tại trên thế giới này." Nói đến đây, Ngô Tà lại dừng lại, nhìn tình hình xung quanh, rồi nói tiếp: "Các cậu đã vào được đây, rất tốt, bước đầu tiên của các cậu đã khác chúng tôi rồi, con đường này là đúng." "Con đường mà lão thái thái tìm lúc đầu là sai..." "Đi thôi, đừng chậm trễ, tôi nói cho các cậu, các cậu đưa tôi đi, Phan Tử, anh cũng tôi..." Ngô Tà rất vội, không lãng phí thời gian, dù Phan Tử đã khuyên mấy câu, Ngô Tà cũng không thay đổi ý định.

Phan Tử còn muốn khuyên thêm, nhưng nói qua nói lại, Ngô Tà một câu "Tam thúc ở dưới đó", Phan Tử lập tức không còn một lời thừa thãi nào nữa.

Đối với anh ta, Tam gia chính là trời!

Nghe vậy, Lục Vũ và mấy người kia cũng sực tỉnh, hiểu ra tại sao

Ngô Tà lại có thể nhận ra Phan Tử là giả ngay lúc phát hiện ra anh ta...

Mấy người, trực tiếp bắt đầu tiến lên theo lộ trình mà Ngô Tà chỉ dẫn, tìm kiếm cái gọi là Trương Gia Cổ Lâu.

Theo lời của Ngô Tà, lối vào mà Hoắc lão thái thái dẫn họ đi lúc đầu, không phải là lối vào mà đám người Hắc Hạt Tử đã đi vào trước đó.

Lối vào họ cần đến, là một nơi trong rừng sâu núi thẳm cách đây hơn mười cây số.

Nhưng, họ không thể đi thẳng qua đó, mà phải đi vòng một vòng trong "phiền trận", từ một thông đạo kết nối giữa phiền trận và lối vào đó để đi vào.

Đây là thông đạo mà họ đã mất rất nhiều thời gian mới tìm ra được...

Lối vào thực sự của Trương Gia Cổ Lâu, được giấu sau một cây đại thụ, là một đường hầm đá được đào chéo xuống núi.

Giữa thân cây và vách núi chỉ có khoảng cách một người, phải chen vào khe hở đó mới có thể vào được lối vào. "Lúc đó, sau khi chúng tôi vào từ lối vào đó, hầu hết các cơ quan gặp phải đều là loại chặn đường, ví dụ như những bức tường đá cực kỳ dày." Ngô Tà trên lưng Phan Tử, vừa đi vừa giải thích: "Những thứ thông thường đó, chúng tôi dùng sức mạnh cũng vào được.

Sau đó khi gặp ba đạo môn đá cơ quan, chúng tôi đã phá giải theo cách mà các cậu đã phát hiện ở núi Tứ Cô Nương, rồi vào được hai đạo đầu tiên.

Mỗi lần mở ra, con đường giữa các cơ quan chặn đường đều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không thể tin được." "Cho đến đạo môn đá thứ ba, cuối cùng cũng xuất hiện một số điểm khác biệt." "Lúc

đó, tôi đề nghị là đợi các cậu đến rồi hãy nói, nhưng lão thái thái và, và Giải Cửu gia đều rất vội, chúng tôi đã trực tiếp tham khảo cách của hai đạo môn đá trước đó, mở đạo môn đá thứ ba..." Nói đến đây, Ngô Tà dừng lại một chút, hít một hơi rồi nói tiếp: "Đạo môn đá thứ ba, sau khi mở ra, bên trong là một đường hầm vô cùng chật chội, chúng tôi chỉ có thể bò trườn.

Hình dạng của thông đạo, cho người ta cảm giác giống như được làm theo cách và thói quen của kẻ trộm mộ, hình dạng cơ bản của cả thông đạo là hình vuông, trên mặt đất có rất nhiều thanh gỗ mục nát, khô nứt." "Lúc đó, chúng tôi đoán rằng đây là dấu vết do người nhà họ Trương để lại khi kéo quan tài.

Chương 1314

Dù sao, chúng tôi vẫn luôn cho rằng Trương Gia Cổ Lâu là mộ tổ của nhà họ Trương, nếu có hậu nhân muốn an táng, có một thông đạo như vậy sẽ tiện lợi hơn nhiều." Ngô Tà lại cười khổ một tiếng, tiếp tục nói: "Bây giờ nghĩ lại, lúc chúng tôi mở cửa đá, đã có những dấu hiệu rất rõ ràng cho chúng tôi biết là sai, nhưng lúc đó chúng tôi chỉ nghĩ đến việc vào Trương Gia Cổ Lâu, hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy." Theo lời của Ngô Tà, sau khi họ xác định không khí trong thông đạo không có vấn đề gì, đã trực tiếp bò vào.

Đường hầm dài khoảng hơn một trăm mét, mò mẫm tiến về phía trước, vừa đi vừa dừng, cẩn thận từng li từng tí, mất hơn một tiếng đồng hồ mới đi được một nửa.

Khi họ đi được một nửa, liền cảm thấy không khí trong lành hơn nhiều, phía trước cũng xuất hiện một tia sáng rất kỳ lạ.

Lúc đó, họ tưởng mình đã thành công, đã đến được điểm cuối!

Nhưng, khi họ mất nửa tiếng để đến được lối ra, mới phát hiện mình đã sai.

Và sai một cách rất vô lý, sai đến không thể tưởng tượng!

Điểm cuối của lối ra đó, lại là một lối ra thật!

Bên ngoài, là ánh nắng tự nhiên!

Sau khi mấy người họ chui ra từ bên trong, vị trí xuất hiện, không lệch đi đâu được, chính là vị trí mà Hắc Hạt Tử đã dẫn người đi vào trước đó!

Từ nơi đó, có thể nhìn thấy cái hồ nhỏ, còn có thể nhìn thấy doanh trại của Cừu Đức Khảo...

Họ tưởng đó là ảo giác, không tin.

Nhưng, khi họ tiếp tục đi về phía trước, muốn xem rốt cuộc là thật hay ảo, lại phát hiện ra một tình huống khác, họ không thể đi ra ngoài, trước mặt dường như có một tấm chắn vô hình, khiến họ không thể đi ra khỏi bụi cây, chỉ có thể đi sang hai bên.

Tình huống như vậy, vô cùng không thể tin được, hoặc nói là không thể tưởng tượng nổi!

Điều càng khiến họ không thể chấp nhận được là, Trương Gia Cổ Lâu lẽ ra phải xuất hiện, lại không hề xuất hiện!

Hơn nữa, tình huống như vậy, cũng không phù hợp với ghi chú trên Dạng Thức Lôi!

Sau một hồi bàn bạc ngắn gọn, họ đi sang hai bên thăm dò, nhìn sang bên trái, đi được một lúc, họ phát hiện ra lều trại bên trái, nhưng giữa họ và lều trại đó vẫn có một tấm chắn vô hình, khiến họ không thể qua được!

Giải Liên Hoàn và Hoắc lão thái thái đều là người từng trải, lúc đó liền hiểu ra họ đã gặp phải "quỷ đả tường".

Với kinh nghiệm nhiều năm của họ, sau khi gặp quỷ đả tường, chỉ có quay lại đường cũ mới có khả năng có lối ra, vì vậy họ đã chọn quay lại đường cũ!

May mắn là, khi họ quay lại đường cũ, không gặp phải vấn đề gì.

Bởi vì là đạo môn thứ ba xảy ra vấn đề, họ lại từ đạo môn thứ ba đi tiếp.

Lần này, sau khi vất vả đi ra khỏi thông đạo, họ phát hiện ra một chuyện còn kỳ lạ hơn, họ lại đi đến phía bên kia của hồ, ngay chỗ doanh trại của Cừu Đức Khảo, còn nhìn thấy hồ thủy triều phun nước!

Lúc này, họ cuối cùng cũng xác định, không có mật mã của Lục Vũ, những cánh cửa đá mà họ mở bừa bãi, rất có khả năng là sai.

Giải Liên Hoàn đã có kinh nghiệm ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, không phải lần đầu tiên trải qua loại thông đạo có thể biến đổi này.

Sau khi bàn bạc, Ngô Tà đề nghị họ rút khỏi thông đạo trước, đợi Lục Vũ và Giải Vũ Thần đến, dùng mật mã chính xác để mở cửa đá.

Hoắc lão thái thái sốt ruột, quyết định thử lại một lần nữa.

Chính là lần thứ ba mở đạo môn đá thứ ba, cuối cùng đã xảy ra chuyện... "Lần thứ ba chúng tôi mở cửa đá, bên trong cửa đá đã biến thành một thông đạo rộng rãi!" Ngô Tà hít sâu một hơi, vẫn có chút kích động nói: "Các cậu có thể tưởng tượng xem, khi một thông đạo giống như hang trộm mộ, biến thành một mộ đạo thực sự, tâm trạng của chúng tôi kích động đến mức nào!" "Lúc đó, chúng tôi đợi một lúc, rồi đi vào thông đạo, tưởng tượng rằng Trương Gia Cổ Lâu ở ngay bên trong, mọi nghi vấn sắp được giải đáp!" "Nhưng, khi chúng tôi đi qua thông đạo, mới phát hiện đã sai!" "Và sai càng thêm vô lý!" "Điểm cuối của mộ đạo là một hang động nhỏ, đáy hang động toàn là vũng nước, lỗ chỗ." "Dưới đáy vũng nước chìm rất nhiều xương trắng, âm khí rợn người!" "May mà Hoắc lão thái thái sức khỏe yếu, chúng tôi đi qua, chỉ cảm thấy không khí rất ngột ngạt, cũng không ý thức được nhiều, cho đến khi Hoắc lão thái đột nhiên xuất huyết dưới da, chúng tôi mới nhận ra không khí trong hang có vấn đề." "Không khí trong hang đó có độc, có thể là do khoáng vật và khí gas dưới lòng đất tích tụ, cũng có thể là do nguyên nhân khác, chúng tôi đã đeo mặt nạ phòng độc, nhưng không có tác dụng, tính ăn mòn của khí độc đó rất mạnh, trực tiếp bị da hấp thụ." "Chúng tôi lập tức rút ra, trốn thật xa." "Nhưng trốn xa mấy cũng không có tác dụng, những khí độc đó vẫn không ngừng tấn công." "Lúc đó, chúng tôi muốn rút ra ngoài cũng

đã muộn." "Thông đạo của đạo môn đá thứ hai cũng đã thay đổi hình dạng!" "Chúng tôi không kịp suy nghĩ, chỉ có thể chui qua hang trộm mộ, bên trong hang trộm mộ là một nơi giống như phòng, chúng tôi đã bịt kín các lỗ thông khí xung quanh, cố gắng làm chậm khí độc, làm xong tất cả những điều này, tôi liền mắt tối sầm lại, ngất đi..." Ngô Tà một hơi nói quá nhiều, không khỏi có chút khô miệng, Vương Bàn Tử vội vàng lấy nước ra, đưa cho Ngô Tà: "Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.

Nếu con đường đó là sai, tại sao bây giờ cậu lại dẫn chúng tôi đi con đường đó làm gì?" Câu hỏi này, cũng là điều mà Lục Vũ và Giải Vũ Thần thắc mắc.

Ngô Tà nuốt nước bọt, lấy lại hơi, cười khổ nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Đừng vội, nghe tôi nói." Ngô Tà lại uống một ngụm nước, rồi mới kể lại chuyện xảy ra sau khi cậu ta ngất đi.

Sau khi cậu ta ngất đi, khi tỉnh lại lần nữa, liền phát hiện mình đang ở bên cạnh một vũng nước trong một hang động hoàn toàn khác.

Đây là một vũng nước rất đặc biệt, có hình dạng quả bầu.

Dưới là nước, trên là trống.

Giữa có một cây cầu đá men theo mặt nước thông sang bờ đối diện.

Bên cạnh, còn có người Tam thúc mà cậu ta đã nhiều năm không gặp, Ngô Tam Tỉnh!

Đúng, là Ngô Tam Tỉnh thật, không phải Giải Liên Hoàn!

Lúc đó, cậu ta có cả bụng lời muốn hỏi Ngô Tam Tỉnh, nhưng Ngô Tam Tỉnh không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cậu ta, chỉ dẫn cậu ta đi lên cây cầu đá, đi đến giữa cây cầu, bảo cậu ta nhìn xuống thế giới dưới nước.

Cậu ta không hiểu, cũng không muốn đi, nhưng bị Tam thúc kéo mạnh xuống nước.

Lúc này mới phát hiện, dưới nước lại có một tấm gương khổng lồ!

Tấm gương rất lớn, rộng khoảng năm sáu mét, rất sáng, giống như một tấm gương bạc lớn.

Trong gương, có một hình ảnh phản chiếu khổng lồ, đó là một tòa cổ lâu điêu khắc tráng lệ.

Chương 1315

Lúc đó, Ngô Tam Tỉnh nói với Ngô Tà, đây chính là Trương Gia Cổ Lâu mà mọi người đều muốn đến!

Phản ứng đầu tiên của Ngô Tà là cho rằng cổ lâu đang treo trên đỉnh hang động này, lập tức ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện trên đỉnh đầu không có gì cả.

Cậu ta vô cùng kinh ngạc, cúi đầu nhìn lại, tòa cổ lâu trong gương rõ ràng, rành mạch, rõ ràng là ở ngay dưới chân mình.

Cậu ta tưởng nó ở dưới nước, nhưng sau khi thử, lại phát hiện nước ở đây chỉ sâu nửa mét, không thể nào giấu được một tòa cổ lâu.

Cậu ta lại lặn xuống đáy nước, lại phát hiện đó chỉ là một tấm gương, dưới tấm gương trống không...

Chỉ một tấm gương khổng lồ như vậy, trôi lơ lửng trong nước một cách cực kỳ vô lý!

Cậu ta cuối cùng cũng phản ứng lại, muốn hỏi Tam thúc là chuyện gì.

Ngô Tam Tỉnh chỉ nói với cậu ta một câu: Các cháu không nên đến, đây là nhà tù, không phải lăng mộ.

Muốn vào, chỉ có thể vào từ cổng tù.

Các cháu có thể đi đến đây, là vì nhà tù xuất hiện một chút hư hỏng, nhưng cháu không thể ở đây, phải đi ngay lập tức.

Muốn thật sự vào Trương Gia Cổ Lâu, phải vào từ cổng tù. "Tam thúc nói xong câu đó với tôi, tôi liền nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị nhất trong đời tôi cho đến nay!" Ngô Tà dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua mấy người, rồi chậm rãi nói: "Lúc đó, Tam thúc đột nhiên biến

mất.

Tôi gọi một vòng, nhìn một vòng, cũng không thấy ai." "Ngay lúc tôi tưởng Tam thúc chưa từng xuất hiện, những gì tôi thấy đều là ảo giác, ánh mắt của tôi vô tình lướt qua tấm gương, nhìn thấy cổ lâu." "Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, trên một hành lang của cổ lâu, Tam thúc, Giải Liên Hoàn, Hoắc lão thái thái họ đang đứng cùng nhau, đang nói chuyện gì đó..." Cảnh tượng này, thực sự quá quỷ dị!

Dù bây giờ kể lại, Ngô Tà vẫn đầy mồ hôi lạnh, kinh hãi không nói nên lời! "Lúc đó tôi liều mạng đập vào mặt gương, muốn thu hút sự chú ý của họ, nhưng không có ý nghĩa gì, người bên trong hoàn toàn không chú ý đến tôi..." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào, hỏi: "Cậu nói, họ ở trong một tấm gương?" Ngô Tà gật đầu, cười khổ nói: "Đúng, tòa Trương Gia Cổ Lâu đó, ở trong một tấm gương." Phan Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh, nói: "Làm sao có thể!" Lời vừa dứt, Giải Vũ Thần bên cạnh buột miệng nói: "Hành Cảnh Huyễn Hóa!" Nói rồi, ánh mắt của cậu ta vô thức rơi vào Lục Vũ và Vương Bàn Tử!

Lục Vũ và Vương Bàn Tử không nói gì về suy đoán Hành Cảnh Huyễn Hóa, chỉ có Lục Vũ lại mở miệng: "Nói tiếp đi, cậu còn phát hiện ra điều gì nữa?" Ngô Tà cũng không dây dưa, trấn tĩnh lại, kể lại chuyện xảy ra sau đó.

Lúc đó, cậu ta biết mình chắc chắn không thể cứ đứng yên ở đó.

Nhớ lại câu nói nhà tù của Tam thúc, tự nhiên nghĩ đến "Phiền Thiên Tử Bao".

Lúc đó, cậu ta đột nhiên hiểu ra, Phiền Thiên Tử Bao chính là nhà tù, phải vào từ đó, mới là con đường đúng đắn nhất.

Nhưng cậu ta muốn xuống nước cũng đã muộn, không còn ý nghĩa gì nữa, chỉ có thể tìm lối ra ở đây, nghĩ rằng sau khi ra ngoài, sẽ nghĩ

cách tổ chức một đội người, vào lại lần nữa.

Nói là vận may của cậu ta tốt, hay là vô tình va phải, tóm lại Ngô Tà loạng choạng như con ruồi không đầu, lượn một vòng lớn trong hang động, cuối cùng cũng tìm được một con đường nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy người trong đá.

Lúc đó cậu ta đã đập người trong đá thành vữa, lại phát hiện sau người trong đá là một khe núi!

Do dự rất lâu, cậu ta đã chen vào từ khe núi.

Lúc đầu, mọi thứ đều ổn.

Thấy phía trước có lối ra, lại một người trong ngọc xuất hiện, lúc đó trên tay cậu ta không có đồ vật thuận tay, chỉ có thể chạy loạn khắp nơi, vô tình phát hiện ra một thi thể, vô thức liền nhấc thi thể đó lên.

Kết quả không ngờ, thi thể đó là xướng nhân, cậu ta lập tức bị xướng nhân quấn chặt.

Sau đó, lại nhặt được một khúc xương, liền dùng khúc xương đó đập người trong đá.

Khúc xương đó, chính là "nội đan của sơn miêu vương"!

Cứ như vậy, cậu ta biến thành sơn miêu.

Khó khăn lắm mới chạy ra được, lại bị Vương Bàn Tử đánh cho một trận.

Sau những nguy hiểm kích thích, cuối cùng cũng giữ được một mạng...

Nói đến đây, chuyện của Ngô Tà tạm thời kết thúc.

Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà, lại nhìn Lục Vũ, đột nhiên nói: "Tôi vẫn không hiểu, tại sao cậu lại ra từ đó?

Hơn nữa, tại sao phải quay lại đường cũ?" "Đừng nói cậu không biết, tôi cũng không biết." Ngô Tà cười khổ lắc đầu, nói: "Lúc đó tôi chỉ là hoảng loạn không chọn đường, chạy loạn, rồi chạy ra ngoài." "Nhưng lời của Tam thúc, chắc chắn không phải không có ý nghĩa." "Ông ấy nói phải đi từ nhà tù, chúng ta hiện tại đi là đúng, con đường này chính là con đường của nhà tù." Điểm này, Lục Vũ đã biết, cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, nhưng điều này không thể giải thích tại sao Ngô Tà lại kiên quyết muốn đi như vậy.

Lúc này, giọng của Giải Vũ Thần đột nhiên vang lên: "Tại sao cậu không nói chúng ta phải đi từ nơi cậu ra, mà lại nhất quyết phải đi con đường này?" Mặc dù, trước đó, khi náo loạn với "sơn miêu", mấy người đã vào kiểm tra rồi, không có đường nào cả, ngoài việc xuất hiện "sơn miêu tống tử" gần như từ hư không, hoàn toàn không thấy thứ gì khác.

Nhưng Ngô Tà sau khi tỉnh lại, điều đầu tiên là muốn dẫn họ đi xuyên núi theo con đường ban đầu, vẫn có chút kỳ lạ.

Ngô Tà quay đầu nhìn Giải Vũ Thần một cái, thở dài: "Bởi vì cửa ở đó, chỉ có đi từ con đường đó qua mới đúng." "Hơn nữa, có thể các cậu ở đây không chú ý, ở đây có một mùi vị đặc biệt.

Mùi vị này, giống như Trương Gia Cổ Lâu trong tấm gương đó vậy, tôi cảm thấy rất quen thuộc." "Tôi cảm thấy con đường như vậy, là chính xác." Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử đột nhiên mở miệng: "Tôi thấy thằng nhóc Thiên Chân hiếm khi nói đúng được một lần." Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, hỏi: "Tại sao?" "Tôi..." Vương Bàn Tử dừng lại một chút, gãi đầu, rồi nói tiếp: "Tôi có thể nhìn thấy một con đường, chính là những khe hở của các tấm chắn kia." "Sao trước đó cậu không nói?" "Tôi tưởng tôi hoa mắt." Vương Bàn Tử cười gượng, vội vàng giải thích: "Hơn nữa, trước đó tôi ăn thứ gì đó cùng với con Vân Thải giả kia, tôi sợ nhỡ trúng độc, nói sai thì sao?" Lục

Vũ hỏi kỹ mấy câu, xác định Vương Bàn Tử có thể nhìn thấy tấm chắn.

Không biết nguyên nhân gì, Vương Bàn Tử ở nơi này, lại có một sức mạnh kỳ diệu, có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy, cũng có thể nghe thấy những thứ mà người khác không nghe thấy.

Trong mắt anh ta, những tấm chắn đó không phải là một khối hoàn chỉnh, mà là vô số khối tấm chắn lớn nhỏ liên kết lại với nhau.

Chương 1316

Tấm chắn nơi họ đang ở, chính là khối lớn nhất trong số đó, kéo dài ra xa, không biết đến đâu.

Và khối tấm chắn này, lại trùng lặp với nơi mà Ngô Tà muốn dẫn họ đến. "Đi xuống từ đây, dưới đó có một con đường nhỏ, đi từ con đường này qua sẽ nhanh hơn." Nói rồi, mấy người lại đi một lúc, Ngô Tà đột nhiên đưa tay chỉ vào một con mương bên cạnh.

Dưới con mương, toàn là cỏ dại, cũng không thấy đường nào.

Ngô Tà giải thích đơn giản mấy câu, trên cỏ dại có một con đường ngầm.

Vương Bàn Tử nhìn nhìn, nói: "Tiểu ca, tôi xuống thử trước." Nói rồi, Vương Bàn Tử men theo con đường nhỏ nhảy xuống, dưới đó thật sự là một con đường ngầm.

Dù đã trải qua năm tháng, nhưng con đường ngầm này dường như vẫn còn khá chắc chắn, chỉ là trên đó cỏ dại mọc um tùm, cũng không biết bên trong có giấu thứ gì không.

Nhưng, nếu đám người Ngô Tà đã đi qua một lần, chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Mấy người trực tiếp lên con đường nhỏ, đi trên đó.

Con đường nhỏ bằng phẳng này, đi nhanh hơn xuyên rừng, tốc độ của họ đột nhiên tăng lên. "Theo tốc độ này, thêm một tiếng nữa, chúng ta có thể đến được vị trí của lối vào trong hốc cây đó rồi." Ngô Tà nhìn đồng hồ, lại tiếp tục nói: "Bây giờ tôi chỉ lo không biết có thể từ bên này của tấm chắn đi sang bên kia không.

Nhưng nếu Tam thúc đã nói phải vào từ nhà tù, tôi nghĩ chắc

không có vấn đề gì lớn." Nói rồi, Ngô Tà lại quay đầu nói với Giải Vũ Thần: "Giải tử, lão thái thái lúc ở trong đó có nói, Hoắc Tú Tú phải nhờ cậu chăm sóc rồi, cậu đừng quên." "Tôi biết, bà ấy đã sắp xếp cả rồi." Giải Vũ Thần gật đầu, không nói nhiều.

Một bên, Vương Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm: "Tiểu Hoa, cậu và Hoắc Tú Tú bao giờ đãi tiệc, Bàn gia tôi tặng cậu một món quà lớn." "Tặng gì?" Giải Vũ Thần quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, lông mày lập tức nhíu lại: "Bàn Tử, trán của cậu sao thế?" Lúc này, giữa trán của Vương Bàn Tử xuất hiện một điểm sáng màu hồng phấn, giống như một số phụ nữ thời xưa trang điểm thích vẽ một giọt nước giữa trán.

Chỉ là, trên trán của Vương Bàn Tử không giống như được vẽ, mà là một điểm sáng màu hồng phấn vô cùng tinh xảo, trong suốt như pha lê, giống như được khảm một viên đá quý lên đó.

Lục Vũ vừa nhìn thấy màu sắc đó, lập tức nghĩ đến một thứ.

Ngọc mạch trong ngọn núi này, chính là màu này!

Giữa trán của anh ta, tại sao lại có một thứ như vậy? "Khỉ thật?

Đây là tình huống gì, Bàn gia tôi không phải sắp biến thành cái thứ không ra người không ra quỷ đó chứ?" Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng bảo Lục Vũ xem giúp mình rốt cuộc là chuyện gì.

Anh ta không nói, Lục Vũ cũng phải xem.

Lục Vũ đưa tay sờ vào giữa trán Vương Bàn Tử, cảm giác mát lạnh, chắc chắn là cảm giác của ngọc. "Tiểu ca, cái gì vậy?

Bàn gia tôi không sao chứ?

Có ảnh hưởng đến việc Bàn gia tôi lấy vợ không?" Trong âm dương nhãn của Lục Vũ, không thấy có gì đặc biệt, cũng không phát hiện có cảm giác tà ác gì.

Chỉ suy nghĩ một chút, Lục Vũ đột nhiên quay đầu nhìn Vân Thải đang đi theo đội mà không nói gì, hỏi: "Trại Dao của các cô, về những viên ngọc này còn có truyền thuyết gì không?" "Ví dụ như, ngọc dưỡng người, người dưỡng ngọc?" Vân Thải vốn đang có chút lơ đãng, nghe thấy lời của Lục Vũ, hơi ngạc nhiên một chút, rồi lập tức nói: "Tôi nghe cha nói một chuyện..." "Nói gì?" Vương Bàn Tử có chút sốt ruột hỏi.

Vân Thải vội vàng nói: "Năm xưa cháu của lão già Bàn Mã sức khỏe không tốt, hình như bị lửa đốt, lão già Bàn Mã hình như nghe được phương thuốc kỳ lạ gì đó từ người Miêu, liền vào núi, tìm được một viên ngọc thạch trong núi, rồi lại nghiền nát viên ngọc đó, cho nó uống." "Sau đó thì sao?" "Sau đó thì khỏi rồi.

Sau đó con trai của lão già Bàn Mã không có vấn đề gì nữa, ngoài việc vai hơi sụp, không có chuyện gì cả." "Nhưng mặt của nó bị hủy dung, không được đẹp cho lắm..." Nghe những lời này, mấy người đều nghĩ đến một người!

Trương Khởi Linh vai sụp!

Lục Vũ thuận miệng hỏi mấy câu, Vân Thải cũng không hiểu rõ về chuyện này lắm, nhưng vẫn giúp họ xác định một chuyện, cháu của lão già Bàn Mã không phải người trong trại, luôn ở bên ngoài, cho đến khi xảy ra chuyện đó, mới ở lại trong trại.

Nói đến, cũng là chuyện của hơn hai mươi năm trước.

Khi Vân Thải đang cảm khái cháu của lão già Bàn Mã vì tướng mạo không đẹp không lấy được vợ, Vương Bàn Tử cười gượng hai tiếng, hạ thấp giọng nói với Lục Vũ: "Tiểu ca, trà tôi uống trước đó, đồ ăn tôi ăn vị đều rất kỳ lạ, không lẽ chính là thứ đó chứ?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, cười một tiếng: "Không phải là không có khả năng, lần này cậu đúng là trong họa có phúc.

Có thể là vì ăn thứ đó, nên cậu mới có thể nhìn thấy những thứ chúng tôi không thấy." Vương Bàn Tử lại không cười nổi, mặt mày đau khổ nói: "Cứ thế này có được không, nhỡ Bàn gia tôi biến thành giống cái thằng vai sụp kia, còn lấy vợ thế nào được?

Bàn gia tôi không thể sống độc thân cả đời được chứ?" "Yên tâm, sẽ có người mù mắt coi trọng cậu thôi." Phan Tử cõng Ngô Tà, nhếch mép cười với Vương Bàn Tử, trêu chọc: "Hơn nữa, Bàn gia cậu không phải có tiền sao, người ta không nhìn mặt, nhìn vào tiền cũng sẽ ở bên cậu thôi." "Bớt nói mấy lời nhảm nhí đi!

Bàn gia tôi muốn tìm là tình yêu đích thực, cậu tưởng Bàn gia tôi giống cậu chỉ muốn sống qua ngày với mấy em gái làng chơi, một ngày đổi một đứa à?" Vương Bàn Tử hung hăng trừng mắt nhìn Phan Tử.

Nhưng câu nói này của anh ta lại vô tình nhắc nhở Phan Tử, Phan Tử lập tức nhíu mày, nói với Ngô Tà trên lưng: "Tiểu Tam Gia, lúc cậu nhìn thấy Tam gia, Tam gia có nói gì không?

Có nói gì về chuyện của Ách Tả không?" Nghe hai chữ "Ách Tả", Ngô Tà mặt mày ngơ ngác, rõ ràng là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này.

Phan Tử chỉ có thể thở dài, nói: "Vậy chỉ có thể tìm được Tam gia rồi xem ý Tam gia thế nào thôi, thằng cha Hạt Tử và Ách Tả đều ở trong tay Cừu Đức Khảo, chắc cũng không có chuyện gì chứ?" Trong lúc nói chuyện, họ đã đi hết con đường nhỏ.

Chính xác mà nói, không phải là con đường nhỏ đã hết, mà là tấm chắn đã hết, họ không thể không chuyển lên trên, rồi từ trên đó đi qua.

Họ lại một lần nữa đi vào rừng, xuyên qua những tán thông rậm rạp, như vậy, họ lại phải đi vòng, lại mất thêm một chút thời gian.

Chỉ là đi được một lúc, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một cái ao bốc hơi nóng, hơi nóng lượn lờ, trông giống như suối nước nóng.

Chương 1317

Nhưng sau khi đến gần, mấy người lại phát hiện, hoàn toàn không phải như vậy!

Đặc biệt là Vân Thải, còn bị dọa đến hét lên một tiếng, ngất xỉu trong lòng Vương Bàn Tử!

Cái ao bốc hơi nóng không lớn không nhỏ, đường kính trông khoảng mười mấy mét, trên mặt nước trôi nổi từng thi thể!

Có cái rất mới, từ trang phục chuyên nghiệp mà xem, rất giống đám thuộc hạ mất tích của Cửu Đức Khảo.

Có cái rất cũ, quân phục màu xanh cổ xưa, trông giống như đội khảo cổ bị Bàn Mã và đồng bọn giết nhiều năm trước khi vào núi.

Còn có một số người, mặc trang phục của người Dao, còn có một số người mặc quần áo còn cổ hơn.

Có áo choàng rộng tay, cũng có áo dài áo ngắn.

Những người này, mặt mũi đều mục nát như thật, nhưng không nghi ngờ gì, họ đều là người chết... "Tiểu Tam Gia, đây là ý gì?" Vương Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

Ngô Tà cũng giật mình, hít một hơi khí lạnh, nói: "Tôi chưa từng thấy, trước đó chúng tôi đi qua đây đều không thấy cái ao này, càng đừng nói đến những thi thể này." Nói rồi, trong lòng cậu ta cũng có chút rùng mình!

Thi thể quá nhiều, nhìn qua, không dưới trăm người!

Lục Vũ nhìn những thi thể đó, hít một hơi, khẽ nói: "Có thể là do nhánh hồ kia trước đó, đi kéo một thi thể lên xem." Đều là thi thể dưới nước, kéo lên cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Nghe lời của Lục Vũ, Vương Bàn Tử trực tiếp bẻ một cành cây bên cạnh, đi đến bờ ao, móc móc.

Móc được rồi, dùng sức kéo một cái, trực tiếp làm rách quần áo, thi thể kia chỉ rung rinh một chút, không lên bờ. "Không thể kéo áo, áo ngâm nước mục hết rồi." Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, trực tiếp ném cành cây sang một bên, lấy ra phi hổ trảo, nhắm vào một thi thể, nói: "Tiểu ca, dùng phi hổ trảo không sao chứ?" "Không sao." Vương Bàn Tử lập tức nhếch mép cười: "Được thôi, vậy cậu yên tâm, lập tức...

ủa?" Đang định bóp cò phi hổ trảo, Vương Bàn Tử đột nhiên dừng lại, tiếp theo là một tiếng hét lớn: "Đệt, cái lão biết tam kia đừng hòng chạy, Bàn gia tao thấy mày rồi!" Trong lúc nói chuyện, phi hổ trảo của Vương Bàn Tử trực tiếp bắn về phía một khoảng đất trống bên bờ ao!

Không có gì bất ngờ, phi hổ trảo rơi xuống khoảng đất trống.

Lục Vũ ngay lập tức lao đến bên cạnh Vương Bàn Tử, nhìn chằm chằm vào nơi anh ta bắn phi hổ trảo, nhìn kỹ một lúc, không phát hiện ra thứ gì.

Vương Bàn Tử vẫn nhìn chằm chằm vào nơi phi hổ trảo rơi xuống, không vội thu lại phi hổ trảo, chỉ nói với Lục Vũ bên cạnh: "Tiểu ca, vừa rồi không đúng lắm, bụi cỏ kia rung lên một cái, tôi lờ mờ nhìn thấy một cái bóng, nhưng chạy rất nhanh, tôi cũng không biết có tóm được không." "Qua đó xem là biết, đi thôi, cậu đi đầu, tôi yểm trợ." Nói rồi, Lục Vũ rút kiếm Thừa Ảnh ra, chuẩn bị sẵn sàng.

Vương Bàn Tử cũng không khách sáo, nhìn Lục Vũ một cái, rồi nhẹ nhàng đặt phi hổ trảo xuống, cầm cây côn Bách Luyện Di Tôn của mình, từng chút một tiến lại gần nơi đầu nhọn của phi hổ trảo rơi xuống.

Đi đến gần, chỉ thấy đầu nhọn của phi hổ trảo cắm sâu vào đất,

ngoài ra không có gì đặc biệt.

Nhưng, khi Lục Vũ nhẹ nhàng dẫm lên mặt đất, lập tức phát hiện ra một số điểm không đúng!

Dưới đám cỏ dại này, có thứ gì đó!

Lục Vũ lập tức ra tay nhổ cỏ, chẳng mấy chốc đã dọn ra một khoảng đất trống, lại quét đi lớp đất trên mặt, một cỗ quan tài đã xuất hiện trước mặt họ!

Quan tài là quan tài đen, trên đó không có bất kỳ trang trí nào, gỗ dùng cũng là loại thông bách rất bình thường.

Trải qua năm tháng, ván quan tài đã mục nát không ra hình dạng.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ một cái, dùng côn gõ nhẹ một cái, ván quan tài theo tiếng gõ mà sập xuống, trực tiếp lún vào trong quan tài.

Tiếp theo, Vương Bàn Tử gạt một cái, để lộ ra thứ bên trong.

Sau khi gạt ván quan tài ra, thứ bên trong khiến Vương Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Nhìn qua, trong quan tài đầy ắp, toàn là những thứ vàng óng ánh!

Đừng nói Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, ngay cả Giải Vũ Thần, Phan Tử, Ngô Tà ở bên cạnh, từ xa nhìn thấy một hòm vàng này, cũng ngây người.

Phan Tử càng mắt tròn mắt dẹt, miệng lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, Vương Bàn Tử mắt của cậu được khai quang rồi à?

Trên bãi đất bằng này cũng tìm được một hòm vàng, phát tài dễ như vậy, ai còn xuống mộ làm gì.

Không đúng, bên cạnh nhiều người chết như vậy, nơi này còn có một cái quan tài, có phải có gì kỳ quái không?" Nghe lời của Phan Tử, Vương Bàn Tử lập tức trợn mắt trắng dã, nói với vẻ bực bội: "Phan

Tử, cậu mà không biết nói chuyện thì đừng nói nữa nhé, còn nói nhảm nữa đừng trách Bàn gia tôi không chia tiền cho cậu." Nói rồi, Vương Bàn Tử đưa tay cầm lên một thỏi vàng. "Trọng lượng này, nửa cân tám lạng, độ tinh khiết cũng được, không giống đồ cổ." Vương Bàn Tử nói một câu, lại nhìn kỹ thỏi vàng trên tay, nhếch mép cười, nói: "Trùng hợp thật, vàng thỏi cái món này đánh giá mới không đánh giá cũ, càng mới càng có giá.

Ê?

Tiểu ca cậu xem này, thứ có dấu hiệu này, không phải là hiếm thấy." Lục Vũ đưa tay nhận lấy xem một cái, dấu hiệu trên đó chính là "Kim Khố"!

Phát hiện này, ít nhiều khiến anh có chút bất ngờ.

Trong lúc Lục Vũ trầm tư, Vương Bàn Tử lại mở miệng nói: "Tiểu ca, đây có phải là của bọn cướp gần đây, không cẩn thận lạc đường, rồi để đồ lại đây không?" Giải Vũ Thần ở ngay bên cạnh, thò đầu ngó nghiêng mấy cái rồi nói: "Không có khả năng lắm, ai cướp mà cướp được nhiều vàng của Kim Khố như vậy, không muốn sống nữa à?" "Đã làm nghề cướp rồi, còn muốn sống à?" "Không thể nói như vậy." Giải Vũ Thần lắc đầu, khẽ nói: "Dự trữ vàng của Kim Khố, sao có thể chạy đến Quế Hải này được, đều ở Tề Lỗ và kinh thành." "Hơn nữa, nếu thật sự cướp được, chẳng phải là chạy mất hút rồi sao?" "Cho dù từ Ba Nãi này có thể đi qua Cổ Việt, nhưng cũng không cần thiết phải đi đến đây." "Vậy ý cậu là gì?" Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn Giải Vũ Thần, nói: "Giải tử, có phải cậu biết lai lịch của những thứ này không?

Lại đây, thưởng cho cậu cái này, nói cho Bàn gia tôi nghe xem." "Đội khảo cổ." Giải Vũ Thần nhìn thỏi vàng, lại nhìn Vương Bàn Tử và Lục Vũ, chậm rãi nói: "Có thể mang nhiều vàng như vậy vào Ba

Nãi, còn mang đến nơi này, chỉ có một đội ngũ, chính là đội khảo cổ năm xưa!

Chương 1318

Lão ta có năng lực điều động Kim Khố, và ngoài lão ta ra, không có ai khác có tài lực này!" Nói đến đây, trên mặt Giải Vũ Thần lộ ra một nụ cười kỳ quái, nói: "Tôi nghĩ, rất có khả năng là người của lão ta, sau khi thay thế người khác, đã giấu số vàng này đi, muốn giữ lại để tự mình mang đi..." "Lão ta không có chuyện gì vận chuyển nhiều vàng như vậy đến đây làm gì?

Điều này không khoa học lắm nhỉ?" Vương Bàn Tử đưa ra nghi vấn của mình. "Vàng của lão ta..." Lục Vũ khẽ lặp lại, tự nhủ: "Lão ta cho người qua đây, thay thế người khác, dốc hết tâm huyết muốn vào Trương Gia Cổ Lâu, vì sao?" "Vì sao?" Vương Bàn Tử vô thức hỏi một câu.

Lục Vũ nhìn anh ta một cái, hỏi: "Trương Gia Cổ Lâu là nơi nào?" "Đều nói là mộ tổ của nhà họ Trương mà." Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên nhìn Lục Vũ, không hiểu rốt cuộc anh muốn nói gì.

Lúc này, Giải Vũ Thần và Ngô Tà, đều đã hiểu ý Lục Vũ, vô thức buột miệng nói: "Bồi táng!" "Đội của lão ta, không phải đội khảo cổ, mà là đội đưa tang!" "Số vàng này, là đồ bồi táng!" "Trời ơi!" "Đầu lĩnh của lão ta, chẳng lẽ là người nhà họ Trương?" "Hay nói, là Trương Đại Phật Gia?" "Chẳng lẽ Trương Đại Phật Gia được chôn ở Trương Gia Cổ Lâu?" Lục Vũ không cần suy nghĩ, thản nhiên nói: "Không thể là Trương Đại Phật Gia." Dù Lục Vũ bị ảnh hưởng bởi "Thiên Thụ" khiến ký ức hỗn loạn, rất nhiều chuyện không nhớ rõ, nhưng chuyện Trương Đại Phật Gia được chôn cất ở Thập Nhất Thương thì hắn vẫn nhớ như in.

Về phần hành động đưa tang lần này, tuy hắn không nhớ rõ trong

《Đạo Mộ Bút Ký》 viết thế nào, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút là có đáp án.

"Nếu tôi đoán không lầm, khảo cổ là giả, đưa tang mới là thật.

Còn người được đưa tới, chính là ông ta!" Nghe Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người, hỏi: "Ông ta?" "Đúng, chính là ông ta." Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Chuyện Lão Cửu Môn, Bàn Tử cậu không hiểu, nhưng hai người các cậu hẳn là biết rõ." Vừa nói, ánh mắt Lục Vũ lướt qua Giải Vũ Thần và Ngô Tà, tiếp tục: "Năm đó, tại sao lại có 'hoạt động trộm mộ lớn nhất trong lịch sử'?

Chẳng phải là vì ông ta sắp chết, sức khỏe ngày càng suy kiệt sao?" "Hơn nữa, cũng chính vì ông ta sốt ruột, nên hành động ở núi Tứ Cô Nương năm đó mới vô cùng vội vã, mới gây ra phiền phức về sau!" Lục Vũ còn vài câu chưa nói, đó là hắn từng mơ thấy hành động ở núi Tứ Cô Nương, thấy được thủ đoạn của người nhà họ Uông bên trong.

Người nhà họ Uông, chỉ là bị Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên lợi dụng mà thôi!

Kết hợp chuyện này, hắn có lý do tin rằng, Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên bất kể là lợi dụng người nhà họ Uông hay người khác, cũng sẽ tìm cách nói cho ông ta phương pháp tiến vào Trương gia cổ lâu, rồi mượn sức mạnh của ông ta để làm một vài việc.

Việc mà con chó đó muốn làm, e rằng chính là bí mật lớn nhất của cái "Phiền Thiên Tử Bao" này!

Lần này, không cần Lục Vũ nói quá chi tiết, Ngô Tà đã nghĩ đến một khả năng, nói: "Năm đó có lời đồn, Trương gia có bí mật trường sinh, và những cỗ quan tài cổ của Trương gia chính là bí mật trường sinh đó." "Nếu nghĩ như vậy, suy nghĩ của ông ta cũng rất đơn giản, chính là tiến vào Trương gia cổ lâu, giống như các bậc tiền bối

Trương gia, tồn tại trong cổ lâu, chờ đến một ngày nào đó sẽ chết đi sống lại?" "Ha, đúng là một kẻ ngây thơ." Lục Vũ cười lạnh một tiếng, nói giọng băng giá: "Nếu có thể chết đi sống lại, Trương gia từ trước đến nay đã chết không biết bao nhiêu người, trong mộ tổ chôn không biết bao nhiêu quan tài lớn, sao không thấy một ai sống lại?" "Loại người này, ngoài một chữ ngu ra, tôi thật sự không biết nên khen ông ta thế nào cho phải." Trước lời của Lục Vũ, Giải Vũ Thần và Ngô Tà đều không tiện nói gì, chỉ có Vương Bàn Tử bĩu môi, thuận miệng nói: "Kệ mẹ nó đi, đống vàng này dù sao cũng là chuyện tốt, Bàn gia ta đây miễn cưỡng nhận lấy vậy." Vương Bàn Tử nói xong, cũng chẳng thèm quan tâm đến mấy chuyện chó má giữa Lão Cửu Môn và ông ta, tự mình bận rộn thu dọn vàng.

Chỉ một lát, một quan tài vàng cơ bản đều bị gã khuân đi sạch.

Như vậy, đáy quan tài cũng lộ ra trước mắt mấy người.

Vương Bàn Tử đang bận dọn vàng, là người đầu tiên phát hiện đáy quan tài có gì đó không đúng, liền chỉ tay vào một chỗ, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu xem cái này đi." Nhìn theo hướng tay gã chỉ, có thể thấy dưới đáy quan tài có một cái rãnh, hướng đi của cái rãnh chính là cái ao cách đó không xa.

Trong cái ao đó, vẫn còn đang nổi lềnh bềnh không biết bao nhiêu thi thể. … Vương Bàn Tử thu dọn xong, đầu óc bay bổng phỏng đoán: "Tiểu ca nhi, không lẽ ban đầu trong này có một cái Tống tử, rồi nó tự đào một đường hầm chui vào trong ao?" "Cũng không phải không có khả năng." Lục Vũ không biết chắc chắn, thuận miệng nói một câu, rồi nhẹ giọng bảo: "Lúc đội khảo cổ vào núi không mang theo quan tài, ít nhất người Dao không nhìn thấy.

Hơn nữa, họ đều mang theo những cái hòm nhỏ." "Số vàng này, hẳn là được vận chuyển vào núi bằng những chiếc hòm nhỏ đó, chỉ là

sau khi vào núi, họ nảy ra ý định tạm thời, phát hiện ra cỗ quan tài này, nên đã cất vàng ở đây." Nói đơn giản vài câu, Lục Vũ chuyển ánh mắt sang cái ao cách đó không xa, nói: "Qua đó vớt một cái lên xem sao rồi tính." Những thi thể đó được bảo quản vô cùng hoàn hảo, bản thân nó đã là một chuyện kỳ lạ.

Vương Bàn Tử đi qua, lại dùng Phi Hổ Trảo quăng về phía một thi thể.

Lần này, gã đã móc trúng thi thể.

Nhưng khi kéo lại, lại phát hiện một hiện tượng còn kỳ quái hơn!

Những thi thể đó, vậy mà lại được nối liền với nhau!

Giữa mỗi thi thể đều bị người ta dùng một loại dây thừng gai buộc lại với nhau!

Kéo một cái, là kéo tất cả!

Vương Bàn Tử giống như đang kéo co, ra sức giật mạnh, loáng thoáng có thể thấy những sợi dây thừng giữa các thi thể, giống như mạng nhện, chằng chịt khắp nơi. … "Mẹ nó chứ, Bàn gia ta còn không trị được chúng mày à!" Vương Bàn Tử đột nhiên nổi điên, chửi một câu xong, lực trên tay bỗng tăng mạnh, dùng hết sức bình sinh, giật một phát thật mạnh!

Soạt một tiếng!

Toàn bộ thi thể trong ao, lập tức bị Vương Bàn Tử kéo hết lên!

Hơn trăm bộ thi hài, lập tức bay vọt lên trời!

Sau đó… Rào rào như một trận mưa sủi cảo, soạt soạt từ trên trời rơi xuống!

Cảnh tượng này khiến Vương Bàn Tử không biết nói gì, gã vội vàng buông Phi Hổ Trảo, kéo Vân Thải chạy sang một bên!

Phan Tử, Giải Vũ Thần, Lục Vũ cũng chỉ biết bất lực, tất cả đều chạy sang một bên!

Họ vừa chạy đi, những thi thể ướt sũng đó từ trên trời rơi xuống, đập xuống đất, phát ra từng tiếng "bịch" trầm đục.

Trong những tiếng động liên tiếp, Vương Bàn Tử lau vệt nước trên tóc, mặt đầy vẻ lúng túng nói: "Tai nạn thôi, tai nạn thôi, Bàn gia ta cũng không ngờ lại xảy ra tình huống này…" "Cậu có thể đừng quậy nữa không." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử với vẻ cạn lời, cũng không biết phải nói gì cho phải.

Hắn nam chinh bắc chiến bao nhiêu năm, đủ loại lăng mộ hung hiểm đều đã đi qua, cũng chưa lần nào gặp cảnh tượng như Vương Bàn Tử vừa gây ra.

Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần và những người khác cũng lại gần, ai nấy đều cười khổ, không nói nên lời.

Một đám người càu nhàu vài câu, nói đến mức Vương Bàn Tử đau cả đầu, vội vàng chuyển chủ đề: "Cái đó, Tiểu ca nhi, chúng ta có nên xem xem rốt cuộc mấy cái xác này là thế nào không?" "Tiểu Ngô, tam thúc của cậu cứ ở trong cái gương lớn đó cũng không phải là cách, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian." Nhìn bộ dạng cười hề hề của gã, Ngô Tà chỉ biết dở khóc dở cười.

Vương Bàn Tử lại nhe răng cười, rồi sắc mặt đột nhiên thay đổi, trừng mắt nhìn Phan Tử, mắng: "Phan Tử, mày không nghĩa khí rồi đấy nhé, Tiểu Tam Gia nhà các người còn chưa nói gì, mày ra tay với tao là có ý gì?

Chuyện bé tí như vậy, mày còn…" Lời của Bàn Tử nói được một nửa thì đột ngột dừng lại!

Chương 1319

Bất chợt, gã phát hiện ra người ra tay với mình không phải Phan Tử, mà là một thi thể vừa được vớt lên từ dưới ao!

"Tống tử!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, cây côn trong tay vung lên, theo phản xạ muốn đập tới.

Lục Vũ vội đưa tay ra cản lại, trầm giọng nói: "Chờ đã!" Cản lại xong, Lục Vũ vội bảo mấy người né ra.

Sau khi họ né ra, những thi thể vừa bị quăng lên bờ, tất cả đều từ từ cử động.

Có vài cái động tác nhanh, lúc này đã đứng dậy, đôi mắt xám ngòm nhìn chằm chằm vào họ.

Vương Bàn Tử nhíu mày, nói: "Tiểu ca nhi, không xử lý hết đám Tống tử này còn để chúng nó lại làm gì?" Một bên, Phan Tử, Giải Vũ Thần, Ngô Tà cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cậu từng thấy Tống tử nào trông như người sống thế này chưa?" Tống tử trên đời, từ bạch hung, hắc hung, kim hung đến kim mao hống, đặc điểm đều là da bị bao phủ bởi vô số lông tóc.

Nhưng những "người" này, tất cả đều trông như người sống, loại Tống tử như vậy cực kỳ hiếm thấy.

"Tạm thời đừng kinh động chúng, xem chúng muốn làm gì đã." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ dẫn mấy người lùi thêm về phía sau.

Chỉ trong thoáng chốc, đám "Tống tử" đó gần như đã đứng dậy hết, từng ánh mắt đờ đẫn đều nhìn chằm chằm vào họ.

Tuy nhiên, đám Tống tử đó không làm gì Lục Vũ và mọi người,

chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ.

Một lát sau, không biết là Tống tử nào gầm lên một tiếng, tất cả Tống tử đều có phản ứng!

Từng con Tống tử đều há miệng, phun ra một luồng hắc khí!

Hắc khí ngưng tụ, trực tiếp lao về phía Lục Vũ và mọi người.

"Rút!" Nhìn thấy luồng tử khí đó, Lục Vũ không chút do dự, lập tức ra hiệu cho mấy người lùi lại!

Khi họ rút lui, đám Tống tử cũng bắt đầu di chuyển, nhanh chóng đuổi theo!

Phan Tử không cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp bắn một phát!

Sau một phát súng, Tống tử ngã xuống theo tiếng súng!

Nhưng giây tiếp theo, con Tống tử đó đã đứng dậy, lỗ đạn trên trán chảy ra chất lỏng đen kịt, trông vô cùng ghê tởm!

Phan Tử không tin, lại bắn thêm một phát nữa!

Con Tống tử đó chỉ lắc lư một chút, rồi lại bước những bước vững chãi về phía Phan Tử!

Trên mặt nó, thậm chí còn lộ ra một nụ cười vô cùng quỷ dị.

Thấy khoảng cách ngày càng gần, Lục Vũ đột nhiên bước lướt tới, một kiếm đâm vào cơ thể Tống tử.

Trong khoảnh khắc hắn rút kiếm, Tống tử lập tức ngã xuống đất, cơ thể không ngừng co giật!

Sau vài giây, cơ thể Tống tử bắt đầu lão hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Hầu như chỉ trong mười mấy giây, con Tống tử vừa rồi đã biến thành màu đen kịt, trông như một lão Tống tử, da thịt dính sát vào

xương, trông cực kỳ quỷ dị!

"Lão Tống tử này chỉ cần mọc thêm một cọng lông nữa thì đúng là Tống tử thật rồi." Vương Bàn Tử mắt chữ A mồm chữ O, miệng lẩm bẩm.

Họ đã bôn ba nam bắc đến bao nhiêu nơi, cũng chưa từng thấy loại Tống tử kỳ lạ quái đản như vậy.

Vương Bàn Tử dừng lại một chút, rồi phản ứng lại, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, làm thế nào đây?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, bất lực lắc đầu, nói: "Ra tay đi, ngực là điểm yếu, đâm thủng là được." "Được thôi!" Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn, vung cây "côn Bách Luyện Di Tôn" trong tay, trực tiếp xông lên!

Chiêu vừa rồi cũng giúp Lục Vũ hiểu ra đám Tống tử này là thế nào.

Cái ao nước đó, sinh cơ nồng đậm.

Vì có những sinh cơ đó, các thi thể này không mục không rữa, trở thành một loại Tống tử vô cùng đặc biệt.

Tuy nhiên, Tống tử vẫn là Tống tử, khi cơ thể bị phá vỡ, sinh cơ rò rỉ, chúng sẽ lập tức lão hóa, không còn sức chiến đấu nữa.

Quan trọng hơn, những sinh cơ đó, không phải là sinh cơ phong thủy thông thường, mà là sinh cơ nồng đậm chỉ có những thứ như thiên tài địa bảo mới tạo ra được!

Nghĩ đến đây, Lục Vũ bước lướt tới, vài kiếm đánh bay mấy con Tống tử cản đường, rồi trực tiếp lao về phía cái ao cách đó không xa.

Vương Bàn Tử thấy hành động của hắn không khỏi ngẩn người, hét lên: "Tiểu ca nhi, cậu làm gì vậy?" "Cậu đánh Tống tử đừng phân tâm, tôi đi rồi sẽ về ngay!" Lúc này, Lục Vũ cũng không kịp giải thích nhiều với Vương Bàn Tử, vài bước đã lao đến bờ ao, nhảy xuống!

Lục Vũ trực tiếp nhảy xuống ao nước, tìm kiếm thiên tài địa bảo có thể tồn tại!

Phía trên, Vương Bàn Tử thì đang đại khai sát giới với đám Tống tử quái dị!

Một côn đánh trúng một con Tống tử, lại một con Tống tử nữa ngã xuống đất, chỉ một lát sau đã biến thành một đống xương khô!

Nhưng… Số lượng Tống tử có hơi nhiều, một mình Vương Bàn Tử nhanh chóng bị chúng bao vây.

Chương 1320

Bên cạnh, Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần lúc này cuối cùng cũng phản ứng lại.

Chỉ là khi họ định ra tay, Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, quát: "Thôi được rồi, các người đừng có thêm loạn nữa, Bàn gia cho các người kiến thức một chút cái gì gọi là thiên nữ tán hoa!" Nói xong một câu, Vương Bàn Tử không lùi mà tiến, trực tiếp xông vào vòng vây của Tống tử.

Côn Bách Luyện Di Tôn trong tay được sử dụng đến cực hạn như Thiếu Lâm thiêu hỏa côn!

Trong chốc lát, vô số Tống tử bị Vương Bàn Tử đánh bay lên trời, rồi lại nặng nề rơi xuống.

Nhưng trên người đám Tống tử đều buộc dây thừng gai, con này nối với con kia.

Mấy đòn của Vương Bàn Tử tuy khiến đám Tống tử bị thương không nhẹ, nhưng không có vết thương chí mạng nào!

Đặc biệt là… nước đen chảy ra từ người Tống tử dường như có thể làm giảm hiệu quả của côn Bách Luyện Di Tôn.

Lần này, Vương Bàn Tử ở trong vòng vây của Tống tử đã có chút chật vật!

Mấy người bên ngoài thấy tình hình không ổn, cũng không quan tâm Vương Bàn Tử đã nói gì trước đó, dồn dập nổ súng, tấn công dữ dội vào vòng ngoài của đám Tống tử!

Việc này phần nào giảm bớt áp lực cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra bề mặt côn Bách Luyện Di Tôn

bị nước đen ăn mòn, lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, bèn quẹt mạnh cây côn lên người một con Tống tử, rồi lại một côn đâm thẳng vào cơ thể một con khác.

Con Tống tử đó loạng choạng vài cái, ngã xuống đất, sau một hồi co giật thì biến thành xác khô.

Khi Vương Bàn Tử định ra tay với con Tống tử tiếp theo, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng hét lớn của Phan Tử: "Tên béo chết tiệt, bên trái!" Nghe tiếng hét, Vương Bàn Tử theo phản xạ vung côn sang bên trái, vừa kịp chặn một con Tống tử đang lao về phía gã.

Phía sau con Tống tử đó, còn có vài con khác chồng lên nhau, cú này mấy con Tống tử cùng cản lại, trực tiếp chặn đứng Vương Bàn Tử, khiến gã không thể nào đánh bay hết chúng trong một lần.

Thậm chí, cây côn còn bị hai tay của Tống tử tóm chặt!

Cảnh tượng này làm Vương Bàn Tử giật mình!

Gã đã đánh bao nhiêu Tống tử, chưa bao giờ có con nào dám tóm lấy cây côn bảo bối của gã!

Thấy Tống tử lại lao tới, Vương Bàn Tử cũng không kịp nghĩ nhiều, tay buông lỏng, rút ra từ người một con dao phay đã lâu không dùng!

Cổ nhân có câu, công phu cao mấy cũng sợ dao phay!

Dao phay trong tay, Vương Bàn Tử tạm thời bỏ côn, cũng không quan tâm công pháp chiêu thức gì, cứ thế chém loạn xạ như lốc xoáy, thấy gì chém đó!

Hiệu quả của dao phay còn mạnh hơn côn Bách Luyện Di Tôn một chút, một trận chém loạn này, lập tức lại có thêm vài con Tống tử ngã xuống đất biến thành xác khô.

Nhưng xung quanh vẫn còn một đám Tống tử đông nghịt vây lại!

Bên kia, Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần, Vân Thải, bốn "quả hồng mềm" này cũng bị Tống tử bao vây!

Phan Tử gân cổ hét lớn: "Không được, không được, chúng ta không thể câu giờ ở đây, phải rút lui, cứ tiếp tục thế này có khi toi hết!" Giữa tiếng hét, lại là một trận súng nổ rền vang!

Vương Bàn Tử đang định nói gì đó thì thấy phía sau mình đột nhiên có người xông tới!

Đám Tống tử đông như kiến lập tức bị người đó tông cho tan tác.

Trong chốc lát, tay chân cụt bay loạn xạ!

Áp lực trước mặt Vương Bàn Tử giảm mạnh, gã vung tay chém một phát vào con Tống tử bên cạnh.

Con Tống tử này cũng đen đủi, người hơi lùn, nhát dao này của Vương Bàn Tử chém thẳng vào cổ nó.

Một nhát chém xuống, đầu bay lên, một vũng nước đen phun ra!

Vương Bàn Tử tiện tay tóm lấy một con Tống tử, che chắn dòng nước đen, rồi như thái rau bổ dưa, liên tục chém mấy nhát vào người con Tống tử đó.

Sau khi con Tống tử ngã xuống đất, Vương Bàn Tử đang định chém con tiếp theo thì đột nhiên phát hiện xung quanh đã không còn Tống tử.

Tất cả Tống tử đều bị một bóng người di chuyển nhanh như chớp thu hút.

Bóng người đó di chuyển nhanh chóng giữa bầy Tống tử, như thái rau bổ dưa, khiến vô số Tống tử biến thành tay chân cụt!

"Tiểu ca uy vũ!" Vương Bàn Tử không cần nghĩ, nhe răng cười.

Nhưng ngay sau đó, khi gã nhìn xuyên qua bầy Tống tử, thấy rõ đó là một bóng người vai xuôi, sắc mặt liền thay đổi, quát lên: "Trương Khởi Linh!" "Trương Khởi Linh nào?" Ngô Tà và mấy người kia bên cạnh cũng không còn Tống tử, tất cả đều lại gần Vương Bàn Tử, nhìn bóng người đang lượn lách giữa bầy Tống tử.

"Tiểu ca nói người đó tên là Trương Khởi Linh, chúng ta từng gặp hắn một lần dưới đáy hồ." Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà một cái, giải thích đơn giản.

Trong lúc nói chuyện, người áo đen dường như nghe thấy tiếng hét của Vương Bàn Tử, quay người lại, trực tiếp đi về phía họ.

Khi hắn đi, đám Tống tử dường như vô cùng sợ hãi, không dám lại gần, thậm chí còn lùi sang hai bên, để khỏi bị hắn một đao chém thành xác khô!

Chỉ một lát, Trương Khởi Linh áo đen đã đi đến trước mặt mấy người, cách họ khoảng ba mét.

Chương 1321

Ánh mắt vô cảm của Trương Khởi Linh lướt qua mấy người, rồi lạnh lùng nói: "Ta đã nói, các ngươi đều sẽ chết." Một câu vừa dứt, sau lưng hắn lại vang lên một giọng nói lạnh lùng khác: "Trước khi họ chết, ngươi sẽ chết." Trương Khởi Linh vai xuôi quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, lạnh lùng nói: "Tất cả theo ta." Bốn chữ nói xong, hắn không nói thêm một lời nào nữa, trực tiếp đi vào giữa bầy Tống tử, mấy con ở gần còn bị hắn một đao chém bay đầu, dường như để trút giận!

Chém xong đám Tống tử, Trương Khởi Linh vai xuôi chậm rãi bước đi, chẳng mấy chốc đã đến bờ ao.

Đứng bên bờ ao, Trương Khởi Linh vai xuôi dừng lại một chút, lại mở miệng: "Trương Hải Khách, đây là cơ hội duy nhất của ngươi, đến hay không tự ngươi cân nhắc." Lục Vũ nheo mắt nhìn gã vai xuôi, sắc mặt lạnh đi vài phần.

Ban đầu, hắn đã cảm thấy mình có thể đã từng đến nơi này, bây giờ lời của gã vai xuôi càng trực tiếp chứng thực điểm này.

Hơn nữa, nghe ý trong lời ngoài lời của hắn, hai người còn quen biết nhau!

Trầm mặc một lát, Lục Vũ trực tiếp nói: "Đi theo." Hắn cũng không nói gì thêm, dẫn theo mấy người, không xa không gần đi theo gã vai xuôi.

Trên đường, Vương Bàn Tử không kìm được sự tò mò trong lòng, nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu vừa đi đâu vậy?" Câu nói này nhắc nhở Lục Vũ.

Hắn đưa tay sờ vào thắt lưng, lấy ra cho mỗi người một quả La

Cẩu màu xanh biếc.

Đây chính là thu hoạch của hắn khi xuống nước lúc nãy, tiên thảo nhị phẩm, quả Long Nhãn La Cẩu! 【Tên vật phẩm: Quả Long Nhãn La Cẩu】 【Cấp bậc vật phẩm: Tiên thảo nhị phẩm】 【Công năng vật phẩm: Bổ khí】 【Mô tả vật phẩm: Quả Long Nhãn La Cẩu, sinh trưởng ở nơi có long mạch, quanh năm hấp thụ khí tức long mạch, quả có hình long nhãn, là vật đại bổ, có công hiệu thanh nhiệt hoạt huyết, khu tà bổ khí, giữ gìn nhan sắc…】 Trong lúc Vương Bàn Tử và mọi người đánh Tống tử, Lục Vũ chính là ở dưới hái quả.

Chỉ một lúc như vậy mà đã hái được gần một trăm quả, thu hoạch này quả thực không tồi… Mấy người vừa ăn quả, vừa đi theo sau gã vai xuôi, chẳng mấy chốc đã đến một sơn động.

Đến cửa động, gã vai xuôi giũ giũ nước đen trên người, bước vào, sau khi ngồi xuống một chiếc ghế đá trong động, hắn quay đầu nhìn Lục Vũ và mấy người: "Vào đi." Mấy người đứng ở cửa động, có thể thấy rõ ràng, trong sơn động còn ngồi một con sơn tiêu cũng có vai xuôi!

Vóc dáng rất nhỏ, cũng đang lạnh lùng nhìn họ.

Ngoài ra, trong sơn động còn đặt những đống đạn pháo, cả sơn động trông như một kho đạn!

Lục Vũ nhìn một lượt, thản nhiên bước vào, ngồi xuống một chiếc ghế đá, nhìn gã vai xuôi.

Gã vai xuôi nhìn Lục Vũ một cái, lại nhìn Phan Tử, lạnh lùng nói: "Ngô Tam Tỉnh, ngươi không đến sao?" Phan Tử do dự một chút, chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Lục Vũ, anh ta không nói gì, chỉ nhìn gã vai xuôi.

Dù sao, anh ta không phải Ngô Tam Tỉnh, cũng không biết gã vai

xuôi này rốt cuộc có ý đồ gì.

"Trương Hải Khách." Gã vai xuôi lại mở miệng, nói: "Đầu óc của ngươi còn chưa chữa khỏi, tại sao lại quay về?

Ngươi cái gì cũng không biết, quay về có ích gì?" "Ngô Tam Tỉnh, nó hồ đồ, ngươi cũng hồ đồ sao?" Phan Tử im lặng một chút, lạnh lùng đáp: "Ngươi không hiểu." "Ta không hiểu?

Ha ha ha ha!" Gã vai xuôi đột nhiên cười quái dị vài tiếng, nhưng chỉ cười vài tiếng rồi tiếng cười đột ngột dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, nói: "Ngươi cũng xứng nói không hiểu!

Nếu không phải ta, mấy người các ngươi đã chết không có chỗ chôn rồi!" "Ngươi có biết đám người đó là sao không?" "Ta tốn bao tâm huyết, khó khăn lắm mới khống chế được chúng, thế mà các ngươi thì hay rồi, vì mấy quả trái cây mà chọc giận chúng!" Lục Vũ trong lòng chợt hiểu ra, thảo nào trên người những thứ đó đều có dây thừng trói lại với nhau, thì ra là do gã vai xuôi làm.

Nhưng, trói những thứ này lại, có ý nghĩa gì?

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ, Vương Bàn Tử bĩu môi, nói: "Nếu không phải ngươi trói chúng lại, làm sao có chuyện phiền phức lớn như vậy?

Một đám Tống tử không âm không dương, trực tiếp đốt một mồi lửa là xong, phiền phức gì cũng không có.

Bây giờ chạy đến đây vuốt đuôi ngựa, nói năng gì thế?

Hơn nữa, sao ngươi không nói chuyện ngươi cho nổ tung doanh địa của Cừu Đức Khảo trước đó đi?

Ngươi đừng tưởng Bàn gia ta không nhìn ra, khẩu pháo cối kia mới dùng xong, trên đó vẫn còn mùi thuốc súng!" Vương Bàn Tử nói như súng liên thanh, một hơi xả ra mấy câu, nói đến mức ánh mắt gã

vai xuôi càng ngày càng lạnh!

Đợi gã nói xong, gã vai xuôi còn đập mạnh vào bàn đá, quát: "Ngươi biết cái quái gì!

Nếu chúng nó chết, thứ trong lầu kia sẽ ăn thịt chúng nó!

Nó sắp ăn no rồi!

Đợi đến khi nó ăn no, thì tất cả đều đã muộn, đồ ngu!" Câu nói này khiến Lục Vũ hơi nhíu mày.

Nhưng không đợi hắn mở miệng hỏi, Ngô Tà đã sốt ruột hỏi: "Ngươi nói thứ trong lầu là thứ gì?

Là thứ trong Trương gia cổ lâu sao?

Nó sắp ăn no là có ý gì?" Nghe Ngô Tà nói, gã vai xuôi quay đầu nhìn một cái, ánh mắt lại rơi trên người Phan Tử (Ngô Tam Tỉnh), đột nhiên thở dài một hơi, nói: "Vẫn chưa kết thúc sao?" "Nhiều năm như vậy, vẫn chưa kết thúc sao?" "Thế hệ thứ nhất, thế hệ thứ hai, bây giờ đã là thế hệ thứ ba rồi sao?" Nói đến đây, gã vai xuôi đứng dậy, chậm rãi lắc đầu: "Chuyện đó, thật sự có sức hấp dẫn đến vậy sao?

Nhiều năm như vậy, ngươi vẫn chưa buông bỏ?" Câu cuối cùng là nói với Ngô Tam Tỉnh, trong mắt hắn mang theo sự khó hiểu, thất vọng, thậm chí còn có một tia mê mang.

"Hắn đã chết rồi." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng nói: "Hắn bây giờ, không giống như trước đây, căn bản không làm được chuyện gì, ta đã đánh hắn tan thành bốn năm mảnh.

Lần này, cũng chỉ là để kết thúc chuyện đó." "Ngươi đã làm gì?" Gã vai xuôi có chút bất ngờ trước lời của Lục Vũ, hơi ngạc nhiên một chút, rồi phản ứng lại, lạnh lùng chất vấn: "Ngươi đánh hắn tan thành bốn năm mảnh?

Chỉ bằng ngươi?

Đầu óc ngươi không tốt, còn có thể làm gì hắn?" Ánh mắt của gã vai xuôi không chớp nhìn chằm chằm Lục Vũ, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Không chỉ hắn, Giải Vũ Thần, Ngô Tà và mấy người kia cũng nhìn chằm chằm Lục Vũ, trong mắt có chút mờ mịt, còn có chút khó hiểu.

Chương 1322

Mặc dù, rất nhiều chuyện Lục Vũ làm họ đều tham gia, nhưng về chuyện của hắn, họ biết quá ít.

Lục Vũ bình tĩnh nhìn gã vai xuôi, thản nhiên nói: "Tôi vừa mới đến núi Tứ Cô Nương." Gã vai xuôi nghe câu này sắc mặt đại biến, "vụt" một tiếng đứng dậy!

Hắn cứ thế nhìn chằm chằm Lục Vũ, từ kẽ răng nặn ra một câu: "Ngươi đã làm gì ở núi Tứ Cô Nương!" Lục Vũ không hoảng không vội, nhẹ giọng nói: "Không làm gì đặc biệt, giết một con chó, giết một người đáng lẽ đã chết từ lâu, mở ba cánh cửa, rồi ra ngoài." Mấy câu đầu, gã vai xuôi còn chưa có phản ứng gì đặc biệt, nhưng khi Lục Vũ nói đến câu cuối cùng, mắt gã vai xuôi cố gắng nheo lại, nói: "Ngươi làm sao mở được cửa Thiên Lý Tỏa, không phải ngươi đã không nhớ cách mở cửa rồi sao?

Ngươi có chắc chắn cửa mình mở là đúng không?" Lục Vũ thản nhiên gật đầu.

Lúc này, gã vai xuôi mới định thần lại, nhìn chằm chằm Lục Vũ: "Ngươi giết một con chó và một người đáng lẽ đã chết từ lâu?" "Con chó đó là chó gì, màu gì?

Người đó là ai?" Lục Vũ bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ngươi nghĩ là chó gì?

Ngoài con Ngao Ngoan đó ra, còn có thể là ai?" Câu nói này khiến gã vai xuôi không khỏi rùng mình, đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, cứ thế nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Thấy bộ dạng của hắn, trong lòng Lục Vũ "lộp bộp" một tiếng.

Hắn chỉ là thăm dò, không ngờ gã vai xuôi lại biết Ngao Ngoan!

Xem ra, "Trương Khởi Linh" này, cũng không phải vô cớ ở trong núi nhiều năm như vậy!

Bên cạnh gã vai xuôi, con sơn tiêu kia dường như nghe hiểu tiếng người, lúc này cũng đột nhiên đứng dậy, nhe răng trợn mắt về phía Lục Vũ, phát ra tiếng kêu chói tai!

Lục Vũ nhìn nó một cái, hỏi gã vai xuôi đang thất thần: "Con sơn tiêu này là sao vậy?" Gã vai xuôi phản ứng lại, cười khổ lắc đầu: "Ngươi không nhận ra nó?" "Phải rồi, lúc đó còn quá sớm, đầu óc ngươi cũng không tốt, thảo nào ngươi không nhớ nó." "Ta không có cách nào, chỉ có thể giúp nó nhặt về một mạng, nhưng cô bé kia vẫn chết, chỉ có nó có thể sống." Nghe lời của hắn, Lục Vũ nhìn kỹ lại, lúc này mới chú ý, con "sơn tiêu" này, toàn thân lông đen bao phủ, nhưng ẩn giấu dưới lớp lông đen, lại là một con người, một cậu bé!

Một cậu bé, một cô bé… đồng nam đồng nữ dùng để bồi táng!

"Ngươi đã làm thế nào?" Lục Vũ nheo mắt hỏi một câu.

Gã vai xuôi ngẩn ra một chút, đứng dậy nhìn con "sơn tiêu" kia, rồi nói: "Theo ta." Nói xong, gã vai xuôi trực tiếp đi vào sâu trong sơn động.

Lục Vũ nhìn một cái, trực tiếp bước theo.

Đi được mười mấy mét, liền thấy trên vách sơn động toàn là ngọc mạch, bên cạnh đặt những công cụ như thuốc nổ.

Gã vai xuôi đi tới, đổ nước lên ngọc mạch.

Chỉ một lát, một mảng ngọc mạch lớn bị nước làm ướt.

Tiếp đó, liền thấy bóng người trong ngọc mạch lay động.

"Cẩn thận!" Ngô Tà vô cùng sợ hãi thứ này, vội vàng hét lên một

tiếng!

Phản ứng của cậu khiến gã vai xuôi có chút bất ngờ, quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, hỏi: "Ngươi nhận ra những thứ này?" Không đợi Ngô Tà mở miệng, Vương Bàn Tử đã giành nói: "Chỉ là mấy con Mật Lạc Đà thôi, có gì hiếm lạ?

Bàn gia ta đi trên đường này gặp quỷ giết quỷ, gặp thần giết thần, thứ này chém không đến một trăm cũng phải năm mươi con rồi." Gã vai xuôi quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, tuy không nói gì, nhưng trong mắt lại đầy vẻ không tin.

Tuy nhiên, gã vai xuôi không nói gì thêm, chỉ tiếp tục đổ nước lên vách đá.

Theo động tác của hắn, bóng đen trong vách đá ngày càng gần.

Tiếp đó, liền thấy một bàn tay quái dị từ vách đá thò ra!

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, theo phản xạ giơ côn lên, đang định ra tay thì lại thấy một cảnh tượng khiến gã cảm thấy không thể tin nổi!

Chỉ thấy, đứa bé giống như sơn tiêu kia, đột nhiên ôm lấy cánh tay đó!

Trong khoảnh khắc nó ôm lấy cánh tay, có thể thấy rõ cánh tay muốn rút về, nhưng đứa bé kia lại cắn một miếng, cắn chặt không buông!

Theo động tác của nó, có thể thấy một tia chất lỏng màu hồng, từ cánh tay của Mật Lạc Đà đó, chảy vào cơ thể đứa bé… Cảnh tượng này khiến mấy người đều trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy không thể tin nổi!

Gã vai xuôi nói hắn khó khăn lắm mới cứu sống được một đứa bé, chẳng lẽ là dùng thủ đoạn này?

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, đưa tay sờ sờ mi tâm của mình, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn nôn!

Chẳng lẽ nói, trước kia mình cũng bị con Vân Thải giả kia… Lúc này, Lục Vũ đột nhiên mở miệng hỏi: "Tại sao ngươi luôn ở đây?

Đám Mật Lạc Đà này là sao?

Nó lại là sao?" Gã vai xuôi trầm mặc, nhìn thẳng vào Lục Vũ.

Trong sơn động, chỉ có thể nghe thấy tiếng đứa bé giống sơn tiêu kia "ực ực" nuốt nước bọt.

Một lúc lâu sau, gã vai xuôi thở dài một hơi, nói: "Ta tưởng ngươi quay về tìm ta, xem ra là ta nghĩ sai rồi, ngươi không hề nhớ ra ta là ai, ngươi chỉ nhớ ta là Trương Khởi Linh." Nói xong, gã vai xuôi quay đầu nhìn Phan Tử một cái, đột nhiên lại cười cười: "Ngô Tam Tỉnh, ngươi vẫn tò mò như vậy, nhưng lần này lòng tò mò của ngươi, dùng sai chỗ rồi." Phan Tử biết lúc này mình phải nói gì đó, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói gì, anh ta cũng không dám nhìn Ngô Tà, để khỏi bị gã vai xuôi nhìn ra sơ hở.

Lúc này, Phan Tử chỉ có thể làm ra vẻ sâu xa cúi đầu trầm tư một lát, rồi ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Có một số việc, luôn cần có người làm.

Ngươi ở đây lâu như vậy, không thể không hiểu." "Ta hiểu rõ hơn ngươi." Gã vai xuôi dừng lại một chút, nhìn Lục Vũ một cái rồi tiếp tục nói: "Tiếc là đầu óc ngươi không tốt, nếu không, rất nhiều chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngươi cũng không cần phải đến đây một chuyến nữa, hắn đã có thể nói cho ngươi rồi." Câu cuối cùng, tự nhiên là nói với Ngô Tam Tỉnh.

Chương 1323

Câu này vừa dứt, vừa hay đứa bé kia buông cánh tay của "Mật Lạc Đà", gã vai xuôi đưa tay kéo cậu nhóc lông lá qua, nói: "Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói chuyện." Mấy người đi đến gian ngoài của sơn động, lại ngồi xuống bên bàn đá.

Gã vai xuôi nhìn Lục Vũ, lại mở miệng nói: "Xem bộ dạng của ngươi là biết chuyện ở đây năm xưa ngươi đã quên gần hết rồi, ta sẽ nói từ đầu.

Dù sao cũng là chuyện năm xưa các ngươi tra ra, bây giờ trả lại cho ngươi cũng không có gì." Không có nhiều lời dông dài, gã vai xuôi trực tiếp bắt đầu nói.

"Hành động ở núi Tứ Cô Nương hoàn toàn thất bại, nhưng ta không biết làm sao họ biết được Bà Nãi ở Quế Hải, chỉ biết ông ta cho rằng Bà Nãi quan trọng hơn núi Tứ Cô Nương, vì vậy chúng ta đã tiến hành khảo sát rất chi tiết khu vực Bà Nãi ở Quế Hải." Nói đến đây, gã vai xuôi lại dừng một chút, quay sang Ngô Tam Tỉnh cười quái dị hai tiếng: "Năm xưa ngươi tìm đủ mọi cách để rút khỏi hành động ở Bà Nãi, bây giờ lại đến góp vui, thật là thú vị." Phan Tử nhìn hắn, thản nhiên nói: "Xưa khác nay khác." Gã vai xuôi cũng không hỏi gì, tự mình nói tiếp.

"Khi đó, tổng hợp ý kiến của nhiều người, cuối cùng xác định ở Quế Hải tồn tại một lượng lớn hang động ngầm, cũng xác định Trương gia cổ lâu ở ngay đây." "Ông ta cho rằng, Trương gia cổ lâu là mộ tổ của Trương gia, những quan tài lớn bí ẩn mất tích ở núi Trường Bạch, đều ở trong Trương gia cổ lâu." Những chuyện này Giải Vũ Thần đều đã nói qua, đối với người của hắn, tự nhiên cũng

không phải bí mật.

Mấy người đều không xen vào, im lặng lắng nghe.

"Sau một thời gian dài thăm dò, chúng tôi cho rằng tòa Trương gia cổ lâu kia rất có thể đã lợi dụng một hệ thống hang động trong đó, tổng thể nên là một động ngầm phát triển khá sâu trong toàn bộ sơn mạch dưới lòng đất." "Nhưng sau đó, chúng tôi đã tiến hành các loại thăm dò đối với sơn thể ở đây, chúng tôi phát hiện hệ thống động ngầm ở đây quá phức tạp, nếu lấy quy mô kiến trúc theo Dạng Thức Lôi, cần quá nhiều nhân lực vật lực mới có thể xây dựng một tòa lầu khổng lồ như vậy trong hang động." "Khi đó, chúng tôi đã đi vào ngõ cụt…" "Không liên quan đến Dạng Thức Lôi, là thủ nghệ của Uông Tàng Hải." Lục Vũ đột nhiên xen vào một câu.

Gã vai xuôi nhìn Lục Vũ một cái, gật đầu thật mạnh, nói: "Ngươi còn nhớ?" Nói xong, thấy biểu cảm của Lục Vũ, hắn lại lắc đầu, giọng điệu quái dị nói: "Thì ra ngươi không nhớ, những thứ này đều là ngươi tự tra lại sao?

Như vậy cũng tốt…" Câu này còn chưa nói xong, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn!

Oành một tiếng, giống như một vụ nổ!

Hơn nữa, âm thanh vụ nổ cho người ta cảm giác không hề xa!

Sắc mặt gã vai xuôi đột biến, nói với Lục Vũ: "Chết tiệt, các người còn sắp xếp người khác sao!

Có phải hắn quay lại không!" Lục Vũ trực tiếp lắc đầu, nói: "Không liên quan đến tôi, chắc là đám quỷ Tây." Ngay khoảnh khắc nghe thấy tiếng nổ, Lục Vũ đã nghĩ đến đội của Cừu Đức Khảo và Hắc Hạt Tử.

Không ngờ, để vào được Trương gia cổ lâu, họ lại dùng đến hành

vi điên cuồng như vậy!

Gã vai xuôi trầm mặc một chút, nói với đứa bé giống sơn tiêu: "Ngươi ở đây đợi, ta ra ngoài xem." Nói xong, lại quay đầu nói với Lục Vũ và mọi người: "Các người đi cùng ta, có chuyện gì ta nói thẳng với các người luôn, để khỏi phải đến đây thêm một chuyến nữa." Lục Vũ vốn định xem đám người kia làm trò gì, lập tức không nói gì thêm, còn những người khác, vốn cũng không muốn ở cùng đứa bé kỳ quái kia, liền đi theo ra khỏi sơn động.

Ra khỏi sơn động, từ xa đã có thể thấy một nơi đang bốc khói xanh, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng la hét của một đám người, gã vai xuôi nhìn về phía xa, miệng lẩm bẩm: "Đã muộn rồi sao…" Lúc này, Lục Vũ lấy ra ống nhòm, cẩn thận quan sát nơi đang bốc khói xanh.

Nơi đó, cách bờ ao họ từng ở không xa.

Có thể thấy, nơi đội người kia đang đứng đã đầy rẫy thi hài xương cốt, một đám người đang điên cuồng chém giết đám thi thể đó, chặt chúng ra thành từng mảnh!

Còn có một số người đã bị thi thể kéo đi, tình hình vô cùng nguy hiểm!

Lục Vũ nhìn một lúc, nhanh chóng xác định được một người mặc đồ đen đeo kính râm, không phải Hắc Hạt Tử thì là ai?

Hắc Hạt Tử, "Ngô Tam Tỉnh", và đám người của Cừu Đức Khảo, tất cả đều ở đó.

Lục Vũ hơi nhíu mày, nói: "Làm sao đám thi thể đó có thể đi qua những rào cản kia?" Gã vai xuôi quay đầu nhìn Lục Vũ một cái, chậm rãi lắc đầu, nói: "Bởi vì chúng đều đã chết." Nói xong, gã vai xuôi lại lắc đầu, tiếp tục: "Họ làm vậy không có ý nghĩa, làm vậy căn bản

không tìm được Trương gia cổ lâu, chỉ tiếc cho những thứ đó…" Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào hành động của đội người kia, nhíu mày nói: "Ngươi cứ nói tiếp đi." "Cũng được." Gã vai xuôi không nói lời thừa, thẳng thắn nói: "Năm xưa, để giải mã bí mật của Trương gia cổ lâu, chúng tôi đã truy lùng rất lâu." "Sau đó, chúng tôi tra ra được vào thời nhà Nguyên, Bà Nãi từng xảy ra một trận hỏa hoạn lớn, chính là khu rừng kia." Gã vai xuôi đưa tay chỉ về phía xa, chậm rãi nói: "Các người xem, bốn phía đều là thông bách bình thường, chỉ có nơi đó có một số cây liễu, cây hòe, nam mộc, tử đàn.

Đây chính là thủ đoạn của Trương gia năm xưa…" "Không đúng!" Ngô Tà nhịn không được xen vào: "Trước đây tôi đã nghe ngóng, trận hỏa hoạn ở đây xảy ra vào thời nhà Minh." Gã vai xuôi quay đầu liếc Ngô Tà một cái, hừ nhẹ một tiếng, lại lắc đầu, lười tranh cãi với cậu ta.

Ngô Tà không khỏi đỏ mặt, còn định nói gì đó thì bị Phan Tử kéo lại.

"Im miệng, không nghe thì cút." Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, lạnh lùng nói một câu, ánh mắt lại rơi trên người gã vai xuôi, nói: "Trương gia thời Nguyên trồng cây, thời Minh thì tìm được Uông Tàng Hải thi công, đây là suy đoán của các người sao?" "Đúng." Gã vai xuôi gật đầu, chậm rãi nói: "Nhưng lúc đó, chúng tôi còn chưa biết là Uông Tàng Hải, chỉ suy đoán người Trương gia đang chuẩn bị gỗ, xây dựng Trương gia cổ lâu mới." "Ngươi xem bên kia, thợ thủ công sau khi vào, lấy vật liệu tại chỗ, hoàn thành xây dựng." "Thật sự rất khó tưởng tượng, có một gia tộc, có thể trong dòng sông lịch sử trải dài qua các triều đại, luôn kiên trì một mục tiêu." "Dù sao, thời đại đó là một thời đại chiến loạn…" "A." Lục Vũ cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Mồi nhử trường sinh bất lão lớn như vậy, chiến loạn thì đã sao?

Cho dù chỉ có một người sống sót, chuyện này cũng sẽ tiếp tục được làm." "Phải đó." Gã vai xuôi cũng cảm khái một câu.

"Ngươi nói tiếp đi." "Được." Gã vai xuôi không nói gì thêm, tiếp tục chủ đề trước đó, chậm rãi nói: "Khi đó chúng tôi nghĩ, nếu Trương gia xây dựng cổ lâu, ngoài cần gỗ ra, còn cần vận chuyển.

Chỉ cần tìm được con đường vận chuyển, tự nhiên sẽ tìm được Trương gia cổ lâu." "Theo kinh nghiệm bao nhiêu năm, nếu đã họ đã chọn lấy vật liệu tại chỗ, thì cách đơn giản nhất, tự nhiên là lợi dụng sông ngầm, như vậy chỉ cần ném gỗ xuống nước, là có thể trôi vào trong động." "Nhưng điều kiện như vậy là không thể mong cầu được, chúng tôi đã xem xét kỹ, địa thế ở đây quá cao, thuộc phần có độ cao so với mực nước biển cao nhất trong toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn, căn bản không thể tìm được sông ngầm." "Ngươi tuyệt đối không thể ngờ được Trương gia đã vận chuyển những khúc gỗ này xuống như thế nào." Lục Vũ lạnh lùng nói: "Hồ Triều Tịch." "Chẳng thế mà nói chuyện của Trương gia các người, người Trương gia lại không hề thấy kỳ lạ." Gã vai xuôi lộ ra một nụ cười cổ quái.

Một bên, Vương Bàn Tử nhịn không được xen vào hỏi: "Cái hồ Triều Tịch đó làm sao vận chuyển gỗ vào được?

Đường nước bên trong chúng ta đã đi qua một lần rồi, gỗ lớn chẳng lẽ không bị kẹt sao?" "Không đâu." Gã vai xuôi mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ người Trương gia ngu ngốc đến vậy sao?" "Cũng không thấy thông minh chỗ nào." Vương Bàn Tử nhe răng cười, lại nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đừng để ý nhé, tôi không nói cậu không thông minh, cậu thông minh hơn nhiều." "Đừng nói nhiều nữa." Lục Vũ bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái, lại bảo gã vai xuôi nói tiếp.

Gã vai xuôi dường như bị ngắt lời mấy lần, có chút không biết nên

nói gì, suy nghĩ một lúc, mới nói: "Dưới vách núi này, có một cái hố sâu thẳng đứng, từ đỉnh gần như thẳng đứng xuống đến đáy." "Lần đầu tiên chúng tôi thấy cái hố này, lúc đó đã kinh ngạc như thấy người trời!" "Các người đều là người xuống đất, nên biết, muốn đào hố trên những vách đá này là vô cùng khó khăn, không biết bao nhiêu năm mới có thể đào thông." "Khi đó, chúng tôi suy đoán người Trương gia có thể đã dùng một loại thần khí đặc biệt nào đó.

Sau này mới phát hiện, người Trương gia quả thực đã dùng thần khí." Trong lúc nói chuyện, gã vai xuôi dẫn mấy người đi vòng quanh trên núi, tìm được cái hố sâu không thấy đáy đó, chậm rãi nói: "Cái hố này là do nước mưa ngàn năm xói mòn tạo thành." "Họ đã đặt một quả cầu đồng ở miệng hố, làm một cơ quan, sau khi đập vỡ lớp đá bề mặt, bên trong toàn bộ là đá vôi dễ hòa tan, quả cầu đồng rất nặng, khi nước mưa bị những cơ quan này tập trung xói mòn vào cái hố này, lớp đá bên dưới sẽ bị phân giải và trở nên giòn, sức nặng của quả cầu đồng sẽ đè nát cả mảng đá, trong không biết bao nhiêu năm, quả cầu đồng không ngừng chìm xuống, cuối cùng đã đục thủng được đỉnh vòm này." Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nói với Vương Bàn Tử: "Cậu có thể nhìn thấy gì không?" Vương Bàn Tử hơi sững người, nói: "Cái rào cản đó… ở đây không có rào cản?

Hả?

Lạ thật, đây là có ý gì?" Lời của Vương Bàn Tử khiến những người khác không hiểu, nhưng lại khiến trong lòng Lục Vũ chợt sáng tỏ.

Sự tồn tại của cái hố này, khiến cho Phiền Thiên Tử Bao vốn vạn vô nhất thất, xuất hiện lỗ hổng!

Lỗ hổng này, cũng chính là sơ hở mà Ngô Tam Tỉnh đã nói với Ngô Tà trước đó, rất có thể cũng chính vì sự tồn tại của lỗ hổng này,

Ngao Ngoan mới làm nhiều chuyện như vậy.

Xem ra, việc lựa chọn con đường vận chuyển gỗ năm xưa, cũng không phải là tùy tiện!

Trong lúc Lục Vũ đang suy nghĩ về chuyện này, gã vai xuôi thì tự mình giải thích về cơ quan ở đây.

Theo lời hắn, nơi này giống như một cái bơm hút chân không, là một nơi có thể dùng để khống chế hồ Triều Tịch.

Tuy nhiên, cụ thể khống chế như thế nào, họ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân.

Chương 1324

Tóm lại, sau một thời gian dài tìm tòi, họ chỉ phát hiện ra một quy luật.

Đó là chỉ cần ném số gỗ cần thiết vào cái ao đó, sau đó đợi khoảng nửa ngày, cái hố lớn này sẽ tạo ra một lực hút khó tả nào đó, giống như một cái máy hút bụi hút vào một lượng lớn không khí!

Đồng thời, mực nước hồ Triều Tịch sẽ giảm mạnh, mang theo những khúc gỗ đó, theo đường nước bên dưới, đi vào sâu trong lòng sông.

Ban đầu, họ cũng muốn thông qua phương pháp này để trực tiếp tiến vào Trương gia cổ lâu.

Nhưng rất tiếc, sự tồn tại của Mật Lạc Đà trong lòng sông, căn bản không cho họ cơ hội này!

"Khi đó, chúng tôi bắt đầu suy nghĩ về ý nghĩa tồn tại của Mật Lạc Đà." "Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không tìm ra bất kỳ khả năng nào." "Cho đến sau này, chúng tôi vô tình phát hiện ra sự tồn tại của rào cản, loại rào cản này, chúng tôi gọi là Cổ đạo Dao quốc." Gã vai xuôi nhìn về phía xa, chậm rãi nói: "Cổ đạo Dao quốc, rất phức tạp, có rất nhiều nhánh rẽ, ngã ba, mỗi con đường, đều dẫn đến những nơi khác nhau, chỉ có một con đường là đúng, chính là con đường các người đang đứng đây." Vương Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm: "Cái gì Cổ đạo Dao quốc, rõ ràng là…" Không đợi gã nói xong, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, trực tiếp ngắt lời gã, nói: "Các người làm sao xác định được?" "Ngươi quên rồi?" Gã vai xuôi ánh mắt quái dị nhìn Lục Vũ một cái, rồi lại vỗ vào trán mình, cười nói: "Ta quên, đầu óc ngươi không tốt." Hắn dường như rất thích nói Lục Vũ đầu óc không tốt, nói thêm một

câu xong, trong mắt mang theo chút vui vẻ, nói: "Bởi vì con đường quá phức tạp, nên chúng tôi bắt đầu thử vẽ bản đồ." "Sau khi chúng tôi vẽ bản đồ được mấy ngày, thì bị sơn miêu tấn công, khi đó có mấy người bị thương…" "Trong quá trình chữa thương, phát hiện trên người một người Dao có một hình xăm vô cùng phức tạp." "Duyên may tình cờ, chúng tôi lại phát hiện những đường nét hình xăm của anh ta, lại có chút trùng khớp với bản đồ chúng tôi đã vẽ trước đó…" Gã vai xuôi nói đến đây thì dừng lại một chút, rồi tiếp tục: "Chúng tôi càng xem càng thấy kỳ lạ, cuối cùng xác định được một chuyện, những hình xăm đó, chính là Cổ đạo Dao quốc!" Nghe gã vai xuôi nói đến đây, Ngô Tà nhịn không được lại một lần nữa mở miệng: "Tiểu ca?" Lục Vũ quay đầu nhìn cậu ta một cái, hỏi: "Sao vậy?" "Cái đó…" Ngô Tà nhỏ giọng nói: "Nếu nói như vậy, tộc Dao từ rất lâu trước đây đã phát hiện ra sự kỳ quái trong ngọn núi này, nên họ đã để lại bản đồ, để tiện cho hậu nhân?" Lục Vũ nhìn Ngô Tà một cái, lắc đầu, nói: "Đó không phải là cổ đạo của tộc Dao, đó là trận đồ, họ cũng không thể vì để tiện cho hậu nhân mà xăm trận đồ lên người." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử ngẩn ra một chút, miệng lẩm bẩm: "Thủ đoạn xăm mình trận đồ, sao có chút quen tai, là ai nhỉ… Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, nhìn chằm chằm Lục Vũ, buột miệng: "Tiểu ca nhi, thủ đoạn này quả thực giống hệt đám Đản dân kia!

Chuyện này liệu có liên quan đến mụ đàn bà kia không?" Mụ đàn bà trong miệng Vương Bàn Tử, tự nhiên là Tây Vương Mẫu ở tận Tây Vực… Chỉ là, Lục Vũ lại lắc đầu, nói: "Quá gượng ép, hơn nữa những thứ này, bà ta cũng không biết." Nói một câu xong, Lục Vũ lại quay đầu nói với gã vai xuôi: "Ngươi không cần để ý, ngươi cứ nói của ngươi là được rồi." "Không được." Mắt của gã vai xuôi nhìn chằm chằm Lục Vũ, lắc đầu nói: "Cách nói của ngươi và phán đoán của ta không giống nhau, ta chỉ có biết ngươi phát hiện ra điều gì, mới có thể biết được chuyện gì đang xảy ra…" "Ngọn núi này, chính là

một cái lao tù, mấu chốt của lao tù là một khốn trận, một trận pháp vô cùng cổ xưa, có thể nhốt người ở bên trong, cũng có thể nhốt đám Mật Lạc Đà kia ở bên trong." Lục Vũ không nói gì thêm, chỉ một câu dứt khoát, đưa ra kết luận của mình.

Gã vai xuôi rõ ràng ngẩn ra một chút, đợi một lát, rồi lại chậm rãi nói: "Không giống lắm, luận đoán của chúng tôi lúc đó là những Cổ đạo Dao quốc đó là thứ giống như hàng rào, người Dao đang nuôi dưỡng đám Mật Lạc Đà kia.

Bởi vì, trong không khí ở đây có dảm khí.

Đám Mật Lạc Đà đó sợ dảm khí, không dám ra ngoài." "Kiếm khí?" Vương Bàn Tử không khỏi há hốc mồm, buột miệng: "Bước tiếp theo ngươi có định nói đến kiếm tiên không?" Lục Vũ có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhắc nhở gã hai chữ "dảm" và "kiếm" không phải là một.

Lúc này, gã vai xuôi lại tiếp tục nói: "Toàn bộ con đường núi khi trời mưa chính là một con kênh dẫn nước, trên đỉnh ngọn núi này có một tầng mỏ phèn, tất cả nước mưa trên núi từ đỉnh núi xối xuống, được dẫn vào con kênh dẫn nước này." "Nước phèn đó sẽ thấm sâu vào lòng đất, đảm bảo khắp nơi đều là khí phèn, chặn đám Mật Lạc Đà đó lại." "Và nước phèn đó, cuối cùng lại hội tụ trong Trương gia cổ lâu." Giải Vũ Thần nghe đến đây, cũng nhịn không được nói: "Chuyện này không đúng lắm, Trương gia cổ lâu không phải ở trong một tấm gương sao?" Gã vai xuôi quay đầu nhìn Giải Vũ Thần một cái, đột nhiên cười quái dị một tiếng: "Cho nên ta gọi Trương gia cổ lâu là yêu lâu." Nhưng đáng tiếc, gã vai xuôi không giải thích tại sao lại gọi là yêu lâu, càng không nói gì về chuyện dảm khí, mà trực tiếp chuyển chủ đề: "Được rồi, những gì ta biết gần như đã nói hết cho các ngươi rồi, tiếp theo đến lượt ngươi nói cho ta một số chuyện." Lục Vũ nhìn gã vai xuôi, nói: "Ngươi muốn biết gì?

Muốn phẫu thuật thẩm mỹ à?

Hay là muốn đổi một nơi khác để sống?" Miệng của gã vai xuôi nhếch lên một nụ cười vô cùng cổ quái, chậm rãi nói: "Là có một người đổi một nơi khác để sống, nhưng không phải ta, là đứa trẻ đó." "Đứa trẻ đó, dù sao cũng là một đứa trẻ khổ mệnh, dù gì cũng là huyết mạch của Trương gia các người, không thể cứ ở lại đây mãi." Câu nói này khiến sắc mặt mấy người đều thay đổi, Vương Bàn Tử đột nhiên mở miệng: "Này họ Trương, không phải ngươi định nói con quái vật nhỏ đó là con của Tiểu ca nhi đấy chứ?

Lời này của ngươi nói ra có hơi hoang đường rồi đấy!" "Ta nói là huyết mạch Trương gia!" Gã vai xuôi trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cách hung hãn, tức giận nói: "Huyết mạch Trương gia chính là huyết mạch Trương gia, ta không biết nó là ai trong Trương gia, ta chỉ biết đồng nam đồng nữ mà ông ta chọn lúc đó, đều là huyết mạch Trương gia!" "Hơn nữa đều là người do Trương Đại Phật Gia tìm đến, có mang đi hay không ngươi tự mình cân nhắc!" Câu cuối cùng là nói với Lục Vũ.

"Ngươi gọi nó đến đây, ta xem nó có phải là người Trương gia không." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nói một câu.

Gã vai xuôi lúc này mới bình tĩnh lại, quay đầu vẫy tay, liền thấy một đứa trẻ lông lá từ trong núi chui ra, đứng bên cạnh gã vai xuôi, lạnh lùng nhìn mọi người.

Gã vai xuôi nhìn đứa trẻ lông lá, chậm rãi nói: "Ngươi ở đây đã quá lâu, không thể cứ mãi không ra người không ra quỷ giống ta.

Hắn là người cùng họ với ngươi, nói không chừng có cách cứu ngươi một mạng." Nói xong, gã vai xuôi lại ngẩng đầu nhìn Lục Vũ một cái, nói: "Người ta giao cho ngươi." Tiếng nói vừa dứt, đứa trẻ lông lá dường như nghĩ đến điều gì đó, có chút lo lắng kêu lên một

tiếng, tiếng kêu chói tai vô cùng nhức óc!

Trong mắt gã vai xuôi hiếm khi lộ ra một tia dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ đứa trẻ lông lá đang kêu ré lên… Tháp Kiên Bàng định nói thêm gì đó, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đứa trẻ đó không phải người Trương gia, ở lại đây còn có một con đường sống." "Cậu nói cái gì?" Tháp Kiên Bàng hơi sững lại, rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì: "Ý cậu là, không thể đưa nó rời khỏi đây sao?" Có lẽ nghe hiểu bản thân không cần phải rời đi, đứa trẻ lông lá vui vẻ nhảy nhót, thậm chí còn tung tăng chạy ra xa.

Lục Vũ nhìn Tháp Kiên Bàng một cái, thản nhiên nói: "Ông hiểu là tốt rồi." "Có phải vì nó ăn quá nhiều Mật Lạc Đà không?" Tháp Kiên Bàng nhìn đứa trẻ lông lá ở phía xa, mắt thoáng qua vẻ thất vọng tràn trề, rồi quay lại hỏi Lục Vũ: "Cậu nói cho tôi biết, có phải vì nó ăn quá nhiều Mật Lạc Đà nên căn bản không thể rời khỏi đây?" "Nó đã biến thành Mật Lạc Đà rồi, cũng giống như lũ quái vật kia, không thể rời khỏi cái trận pháp chó chết này phải không?" "Có phải như vậy không?

Không ngờ, lại là tôi hại nó..." Nói đến đây, Tháp Kiên Bàng đột nhiên hiểu ra điều gì, trừng lớn mắt nhìn Lục Vũ: "Nhưng không còn cách nào khác, lượng kiềm mạnh trên người nó quá lớn, chỉ có Mật Lạc Đà mới cứu được mạng nó.

Không đúng, cậu là người Trương gia, đây là địa bàn của Trương gia các người, có phải cậu có cách gì không?" "Cậu nói cậu đã giết Ngao Ngoan và một kẻ lẽ ra đã chết từ lâu, chứng minh thực lực của cậu đã mạnh hơn trước nhiều rồi, cậu hẳn đã nhớ lại một số chuyện, vậy cậu chắc chắn có cách mà?" Lục Vũ đợi Tháp Kiên Bàng nói xong mới lắc đầu, chậm rãi bảo: "Ông nói đúng, nó đã biến thành Mật Lạc Đà, căn bản không thể rời khỏi đây.

Bước ra khỏi đây, chỉ cần nó chịu một chút thương tích, nó sẽ giống như quả bóng bay, biến thành một làn khói rồi tiêu tán không dấu vết." Tháp Kiên Bàng ngẩn người: "Không để nó bị thương là được mà?

Nếu nó không bị thương, chẳng lẽ không thể từ từ khôi phục sao?

Không có ảnh hưởng của khí kiếm, nó hẳn có thể khôi phục lại chút thần trí chứ?" Lục Vũ nheo mắt nhìn Tháp Kiên Bàng, im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: "Nó khác với người khác, nó không còn là người nữa rồi, dù có mang ra ngoài cũng chưa chắc khôi phục được thần trí, ông hà tất phải bắt nó ra ngoài." "Chung quy là do chúng ta tạo nghiệt." Tháp Kiên Bàng thở dài một tiếng: "Chuyện của nó năm đó vốn không nên làm, tôi không nên, cậu không nên, tất cả mọi người đều không nên tham gia." Nói đến đây, Tháp Kiên Bàng lại nhìn Ngô Tam Tỉnh do Phan Tử giả danh một cái, lại nói: "Biết sai mà sửa là điều tốt nhất, lần này cậu đưa nó ra ngoài, cũng coi như tích chút âm đức." Phan Tử biết lúc này mình nên nói gì đó, do dự một chút rồi mở lời: "Thực ra, ông có thể đi cùng chúng tôi.

Bây giờ đã khác xưa rồi, hắn đã không còn..." Tháp Kiên Bàng cười lạnh một tiếng: "Chỉ cần nơi này còn tồn tại một ngày, chuyện đó sẽ vĩnh viễn không kết thúc." Lúc này, Lục Vũ lại lên tiếng: "Thời thế nay đã khác, hắn không còn như trước nữa, kẻ mà ông biết đã trở thành một quá khứ nhỏ bé trong dòng sông lịch sử rồi.

Ngay cả Uông gia cũng chỉ có thể trốn trong bóng tối, không dám lộ diện." Câu này vừa dứt, từ phía xa lại truyền đến một tiếng nổ lớn, có lẽ đám người Cừu Đức Khảo lại tác động gì đó lên mạch ngọc, sắc mặt Tháp Kiên Bàng biến đổi: "Thời gian không kịp nữa, bọn họ có lẽ thực sự sẽ nổ tung một lối ra, dù không nổ được thì cũng có khả năng làm thức tỉnh thứ kia.

Không thể trì hoãn ở đây, tôi đưa các người đến lối vào, đến lúc đó các người muốn thế nào tùy ý." Không biết đã xảy ra chuyện gì, Tháp Kiên Bàng đột nhiên thay đổi ý định, không nói thêm gì nữa, trực tiếp dẫn bọn Lục Vũ đi đến cái gọi là lối vào.

Suốt dọc đường, Lục Vũ và Phan Tử mấy lần bắt chuyện, ông ta đều im lặng.

Không biết đã qua bao lâu, bọn họ đi đến một khu trại đã bỏ hoang từ lâu mới dừng lại.

Tháp Kiên Bàng nhìn Lục Vũ, đột nhiên hỏi: "Còn nhớ nơi này không?

Năm đó chúng ta chính là từ đây tiến vào cổ lâu." Lục Vũ dĩ nhiên không nhớ, trực tiếp lắc đầu.

Ngay khi anh định hỏi Tháp Kiên Bàng về chuyện năm xưa ông ta còn nhớ được gì, Tháp Kiên Bàng lại im bặt, dẫn bọn họ đi về phía một túp lều tranh nát bấy bên cạnh núi đá.

Trong túp lều rách nát có mấy xác chết trông như bùn nhão.

Nhìn bộ dạng của bọn họ, chắc hẳn đều bị kiếm mạnh ăn mòn, biến thành tro bụi lịch sử.

Tuy nhiên, trên người những người này, Lục Vũ nhìn thấy vài thứ kỳ lạ.

Trên cổ mỗi người đều treo một tấm Mạc Kim Phù, tuy là đồ giả, nhưng Mạc Kim Phù giả cũng chứng minh bọn họ là người trong nghề.

Tháp Kiên Bàng chú ý tới ánh mắt của Lục Vũ, trực tiếp nói: "Bọn họ vào đây từ mười mấy năm trước, cũng là một đám trộm mộ khá lợi hại, đáng tiếc đối với Mật Lạc Đà và kiếm mạnh bọn họ không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, chết rất thảm." Nói xong, Tháp Kiên Bàng lấy

một miếng vải rách bọc tay lại, đẩy mấy cái xác qua một bên, lộ ra một nắp hầm đan bằng tre.

Sau khi mở nắp, bên dưới là một lối đi lát đá.

Ngô Tà nhìn qua một cái liền khẳng định đây chính là lối đi lát đá giống như cái cậu đã phát hiện bên trong.

Chương 1325

Nghe thấy vậy, mắt Phan Tử sáng lên, định xuống ngay để tìm Tam gia nhưng bị Ngô Tà ngăn lại.

Vì cậu phát hiện Tháp Kiên Bàng và Lục Vũ đột nhiên đi sang phía bên kia, hai người không biết đang bàn bạc chuyện gì...

Một lúc sau, chỉ có một mình Lục Vũ quay lại túp lều, Tháp Kiên Bàng đã biến mất trong rừng rậm, không rõ đi đâu.

Vương Bàn Tử lập tức hỏi: "Tiểu ca nhi, gã Trương Khởi Linh kia đâu?

Ông ta chạy đi đâu rồi?

Ông ta hiểu rất rõ nơi này mà, nhìn là biết từng vào Trương Gia Cổ Lâu, sao không gọi ông ta đi cùng?" Lục Vũ không nói gì, chỉ đi đến bên miệng hầm nhìn thử, rồi ném một cây pháo sáng xuống.

Ánh sáng pháo sáng chiếu xuống bên dưới, có thể thấy đường hầm này đi xuống khoảng năm sáu mét là một góc rẽ, nhưng tình hình sau góc rẽ thì không rõ thế nào.

Lục Vũ cũng không quan tâm, chỉ liếc nhìn một cái rồi bắt đầu lục lọi trên người mấy tay trộm mộ đã chết kia.

Sau khi lấy ra mấy tấm Mạc Kim Phù giả, anh còn phát hiện vài công cụ thường dùng của Mô Kim hiệu úy: Kim cương tán, lân quang đồng, tham âm trảo, Bắc địa huyền châu, thậm chí còn có một cái móng lừa đen.

"Đám người này cũng thú vị đấy." Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra nguồn gốc của những thứ này, không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Những thứ này đều là công cụ chuyên dụng của Mô Kim hiệu úy,

người ngoại đạo không biết dùng.

Trước đây lão lăn lộn ở Phan Gia Viên bấy lâu cũng chưa từng thấy đám nào có đồ đạc đầy đủ thế này.

Ngay cả Lão Cửu Môn cũng không sắm được đủ bộ như vậy.

Nói thực ra, những thứ này không kém cạnh gì tay nghề của Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, không lẽ có tiền bối của chúng ta cũng từng đến nơi này?" "Chắc chắn là vậy." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ gật đầu.

Bên cạnh, Phan Tử không nhịn được hỏi: "Vừa rồi anh và gã Trương Khởi Linh kia nói gì mà ông ta đi ngay thế?" Đối với những nghi vấn trong lòng mọi người, Lục Vũ đều không giải đáp.

Anh chỉ nói một câu "Thời gian không còn sớm", rồi bảo Vương Bàn Tử móc chắc phi hổ trảo, chuẩn bị đi xuống.

Sớm tìm được Trương Gia Cổ Lâu, sớm kết thúc đoạn nhân quả này.

Lục Vũ nói xuống là xuống, chờ Vương Bàn Tử móc xong phi hổ trảo, anh là người đầu tiên tiến vào đường hầm.

Qua góc rẽ, đường hầm bỗng trở nên rộng rãi, cao khoảng hai mét, rộng một mét, ít nhất bọn họ không cần phải bò nữa mà có thể đi thẳng người.

Hai bên đường hầm toàn bộ là mạch ngọc màu hồng!

Lục Vũ cũng không để tâm, chậm rãi bước đi trong lối đi, trong lòng thầm suy tính về sự việc lần này.

Trước đó nói chuyện với Tháp Kiên Bàng rất nhiều, nhưng phần lớn là về Lão Cửu Môn và chuyện của ông ta.

Những chuyện đó đối với Lục Vũ thực ra không có ích lợi gì lớn.

Lão Cửu Môn hay Tháp Kiên Bàng, anh không đặc biệt quan tâm, thứ anh quan tâm là con chó kia, Trương Bách Xuyên, cùng với "thứ đó" trong miệng Tháp Kiên Bàng.

Đáng tiếc, Tháp Kiên Bàng không biết rõ về chuyện con chó, chỉ biết nó xuất hiện cùng Trương Bách Xuyên, còn từng ở bên cạnh anh.

Còn về thứ bên trong Trương Gia Cổ Lâu, ông ta càng kín như bưng, chỉ nói đợi bọn họ nhìn thấy tự nhiên sẽ hiểu.

Tất nhiên, ngoài những chuyện không thể nói, Tháp Kiên Bàng còn chỉ cho Lục Vũ một cách để tìm thấy Trương Gia Cổ Lâu.

Theo lời ông ta, trong vách núi có một loại Mật Lạc Đà rất kỳ lạ, chỉ cần tưới dầu hỏa lên vị trí nó xuất hiện, dầu hỏa chảy về hướng nào, đó chính là hướng bọn họ nên đi.

Đây cũng là chuyện cuối cùng Tháp Kiên Bàng nói với Lục Vũ.

Nói xong chuyện này, ông ta bảo mình phải đi xử lý thứ đó và chuyện của Cửu Đức Khảo, tránh để cuối cùng không thể thu dọn tàn cuộc, rồi rời đi.

Mấy người chậm rãi đi trong đường hầm, thỉnh thoảng lại thấy một bóng người trong mạch ngọc.

Dưới ánh đèn pin, cái bóng đó trông rất khó chịu, mang đầy cảm giác tà ác.

Vân Thái lần đầu tiên vào đây sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, luôn bám sát bên cạnh Vương Bàn Tử, nắm chặt cánh tay lão không dám buông.

Cảnh này khiến Bàn gia rất đắc ý!

Khi lão và Vân Thái đi cùng nhau, Ngô Tà lại sán đến gần Lục Vũ,

nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Tiểu ca nhi, mấy thứ anh nói với Tháp Kiên Bàng lúc trước là có ý gì?" Lục Vũ liếc nhìn Ngô Tà một cái, thu hồi tầm mắt rồi lại lắc đầu: "Cậu không cần biết." "Không phải..." Ngô Tà còn định nói gì đó nhưng bị Phan Tử kéo lại.

Phan Tử lắc đầu, nhỏ giọng bảo: "Tiểu Tam gia, đừng hỏi nhiều quá.

Với thủ đoạn của vị gia này, nếu có ác ý với chúng ta thì chẳng việc gì phải làm nhiều chuyện như vậy." Ngô Tà cười khổ: "Tôi biết anh ấy không có ác ý, nhưng hiện tại chuyện gì cũng không biết..." Phan Tử lại lắc đầu khuyên: "Tiểu Tam gia, biết quá nhiều cũng chưa hẳn là chuyện tốt, cậu nhìn Tam gia xem, kết cục như ngày nay chẳng phải vì biết quá nhiều sao?" Vừa dứt lời, Giải Vũ Thần ở bên cạnh cũng nói thêm một câu: "Mỗi người mỗi khác, anh ấy truy tìm sự việc không giống chúng ta.

Nhớ kỹ, đi cùng anh ấy thì anh ấy là chủ lực, chúng ta phụ giúp, chuyện khác đừng bận tâm." Ngô Tà cười khổ, nói với Giải Vũ Thần: "Nhưng có vài chuyện không hỏi cho rõ thì căn bản không biết đã phát sinh chuyện gì.

Chương 1326

Hơn nữa, chung quy những chuyện này liên quan đến tính mạng của chúng ta, nếu không tra rõ...” Lời cậu chưa dứt, Vương Bàn Tử đang nghe bọn họ thảo luận có chút mất kiên nhẫn nói: “Liên quan cái rắm gì đến tính mạng các người?

Có ai gí súng vào đầu bắt các người làm chuyện này không?” Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh: “Tiểu ca nhi, anh làm cái gì thế?” Nghe tiếng kêu của Vương Bàn Tử, mọi người đều vô thức quay đầu lại.

Vừa quay lại liền thấy một cảnh tượng kinh người!

Một con Mật Lạc Đà khổng lồ vô cùng đang áp sát vách núi!

Nhìn sơ qua, con Mật Lạc Đà này giống như một người phụ nữ, dáng người lồi lõm cực kỳ chuẩn!

Điều vô lý là hình ảnh của nó trông như Thiên Thủ Quan Âm vậy!

“Hai mươi...” Giải Vũ Thần đếm số lượng cánh tay, biểu cảm có chút kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn là con Mật Lạc Đà này trông quỷ dị nhưng không hề mang lại cảm giác buồn nôn.

Hai mươi cánh tay, khoảng cách giữa mỗi cánh tay đều giống hệt nhau.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: “Bàn Tử, có việc phiền cậu đây.” Vương Bàn Tử gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu ca nhi, hai mươi cánh tay, Bàn gia tôi sợ cơ thể chịu không thấu...” Lục Vũ cạn lời nhìn Bàn Tử, hai người ở cùng nhau lâu như vậy, gần như ngày nào cũng đấu khẩu, nhiều khi không cần nói cũng hiểu đối phương định làm gì.

Thật hiếm khi có thứ gì khiến Vương Bàn Tử phải chủ động thốt lên một câu mình chịu không thấu.

Lục Vũ bất lực lắc đầu, lật tay lấy ra một bình dầu.

Bình dầu này chính là thứ Tháp Kiên Bàng giao cho anh trước khi rời đi.

Theo lời ông ta, sau khi tưới dầu hỏa lên mình con Mật Lạc Đà quái dị này, nó có thể chỉ hướng cho bọn họ.

Nghe Lục Vũ giải thích xong cách dùng dầu hỏa, Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, lập tức đưa tay nhận lấy bình dầu: "Khá lắm, tôi cứ tưởng chuyện gì to tát, tí việc nhỏ này Tiểu ca nhi anh cứ nói thẳng là được, Bàn gia tôi trực tiếp tè vào mặt nó cũng xong." Bên cạnh, Giải Vũ Thần đang uống nước liền phun thẳng vào mặt Bàn Tử, dở khóc dở cười nói: "Bàn gia, lúc này ông đừng có tào lao nữa, có chuyện gì thì nói hẳn hoi không được à?" "Hơn nữa, nơi này hung hiểm bất thường, vạn nhất xảy ra chuyện gì mà chúng tôi cứ tưởng ông đang đùa thì chẳng phải tự tìm rắc rối cho mình sao?" Vương Bàn Tử quay đầu, nhe răng cười: "Cái này có gì to tát, công phu đi tiểu là giải quyết được vấn đề rồi.

Vả lại, Bàn gia tôi cũng là muốn khuấy động không khí.

Từ lúc vào cái chỗ này, mặt mũi đứa nào đứa nấy cứ như đưa đám, Bàn gia tôi nhìn mà thấy khó chịu quá!" Nói xong, Vương Bàn Tử không đùa giỡn nữa, xách bình dầu hỏa, tưới ào ào lên người cái gã to xác kia.

Dầu hỏa chạm đất liền lập tức chảy về phía xa.

Mấy người đi theo vệt dầu, chậm rãi tiến về phía trước.

Đi được mười mấy mét, trước mắt xuất hiện một ngã ba chữ T.

Dầu hỏa chảy về bên trái, bọn họ cũng đi về bên trái.

Men theo lối đi bên trái thêm một lúc, trước mặt xuất hiện một không gian giống như thạch thất.

Trong góc thạch thất có đặt một cái túi lớn cùng túi ngủ, xem chừng từng có người nghỉ ngơi ở đây.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Tà hỏi: "Thiên Chân, đây là nơi các người hạ trại trước khi vào à?" "Không phải." Ngô Tà dứt khoát lắc đầu: "Ngoại trừ lúc ở trước cánh cửa đá thứ ba, những lúc còn lại chúng tôi đều không ở đây, đều ở bên ngoài." "Chỗ này..." Trong khi nói chuyện, Lục Vũ đã mở cái túi lớn ra, trút hết đồ bên trong ra ngoài.

Đồ đạc không nhiều, vài cái chai không, mấy bao bì thực phẩm, còn có một tờ giấy nhắn.

Vương Bàn Tử kinh ngạc: "Cái thằng ranh này vào đây nhặt rác à?

Ơ?

Không phải là gã Trương Khởi Linh kia chứ?" "Ngô Tam Tỉnh." Lục Vũ nhìn nội dung trên tờ giấy, trầm mặt nói một câu.

Ngô Tà nín thở, lập tức sán lại gần Lục Vũ, ló đầu nhìn nội dung tờ giấy.

Trên giấy chỉ có một câu: Trương Hải Khách, Tam gia ta giúp cậu một lần, những thứ còn lại xem cậu tự phá thế nào, Tiểu Tam tử đành nhờ cậu vậy.

Đơn giản chỉ có một câu như thế.

Câu này mấu chốt nằm ở chữ "phá".

Từ rất lâu trước đây, khi Lục Vũ lần đầu gặp Ngô Tam Tỉnh thật, ông ta đã nói mình là người phá cục.

Lục Vũ vẫn luôn không nghĩ thông suốt ý nghĩa của "người phá cục" rốt cuộc là gì, nhưng hiện tại xem ra, cái "phá cục" này e rằng

chính là phá mở cái gọi là Trương Gia Cổ Lâu này.

Trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy sinh một suy đoán, liệu có phải mọi chuyện đều có thể kết thúc tại Trương Gia Cổ Lâu?

Mọi bí mật đều có thể tìm thấy đáp án ở đây?

Anh không cần đến Trường Bạch Sơn, không cần bước vào Thanh Đồng Môn, ở đây là có thể tìm được đáp án?

Có khả năng không?

Không khả năng lắm.

Lục Vũ lắc đầu, thu liễm tâm tư, không nghĩ vẩn vơ nữa.

Chương 1327

Việc quan trọng lúc này vẫn là tìm được Trương Gia Cổ Lâu, tiến vào bên trong xem nơi đó rốt cuộc thế nào!

Còn những chuyện khác, cứ thuận theo tự nhiên.

Lúc này, Phan Tử đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, kinh hãi: "Không ổn, lối đi kia..." Vương Bàn Tử định mắng Phan Tử một câu sao cứ hốt hoảng như vậy, thì liền phát hiện một cảnh tượng vô cùng kỳ quái.

Vốn dĩ, ở cuối thạch thất này có một lối đi giúp bọn họ tiến đến nơi khác.

Nhưng hiện tại, những lối đi đó đang từ từ khép lại.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, chỉ trong vài hơi thở, lối đi đó đã hoàn toàn biến mất!

Khi bọn họ phản ứng lại, lối đi phía sau lưng cũng đã khép kín!

Thạch thất biến thành một không gian kín mít, không thể tiến, không thể lùi, không có lối ra...

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên trừng lớn mắt, thốt lên: "Tiểu ca nhi, anh có nghe thấy không?" Lục Vũ hơi sững lại, quay đầu nhìn Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử khó coi, biết rõ âm thanh kỳ quái vừa rồi chỉ có mình lão nghe thấy.

Lão có chút bất lực nuốt nước miếng, cười khổ: "Bàn gia tôi rốt cuộc đã đắc tội với ai chứ, sao mấy cái chuyện quái quỷ này cứ rơi xuống đầu tôi thế này." Thở dài một tiếng, Vương Bàn Tử nói tiếp: "Tôi vừa nghe thấy một giọng nói rất lạnh lùng, nó bảo tôi đừng vội,

đợi một lát sẽ có lối đi khác xuất hiện.” Lục Vũ nhướng mày, định hỏi một câu thì Ngô Tà đã nhanh nhảu: “Bàn Tử, ông bị ảo thính à?

Sao lại có chuyện như vậy được?” Vương Bàn Tử lườm Ngô Tà một cái, bực mình mắng: “Cậu tin hay không tùy, Bàn gia tôi cũng chẳng rảnh mà giải thích!” Lão không thèm để ý đến Ngô Tà, làm cậu đỏ cả mặt vì bị mắng.

May mà Giải Vũ Thần ở bên cạnh, anh biết chuyện xảy ra trên người Vương Bàn Tử nên lập tức giải thích vài câu, kể qua chuyện Vương Bàn Tử cùng một con Mật Lạc Đà giả danh Vân Thái tình tự, nghe mà Ngô Tà ngẩn ngơ cả người!

Lúc này, Vương Bàn Tử sán lại gần Lục Vũ, vẻ mặt sống không bằng chết.

Lục Vũ cũng không buồn quan tâm lão, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Đợi một lát xem tình hình thế nào.

Nếu không được, anh sẽ làm như trước, tìm cách đục một lối đi ra ngoài.

Dù sao trên người anh còn có Khuông Hành Tạc.

Nếu ra tay đục ngọc, chắc cũng không tốn quá nhiều sức.

Thời gian từng chút trôi qua.

Thấm thoát đã hơn nửa giờ, xung quanh vẫn không có biến hóa gì, Ngô Tà có chút nóng ruột, thầm thì với Giải Vũ Thần vài câu.

Giải Vũ Thần trong lòng cũng không chắc chắn nhưng vẫn an ủi, kể cho cậu nghe vài chuyện về Lão Cửu Môn và núi Tứ Cô Nương để đánh lạc hướng chú ý.

Cứ như vậy, thêm hơn nửa giờ nữa, trên tường đá lặng lẽ xuất hiện một vết nứt.

Nếu không phải từ vết nứt tỏa ra một mùi hôi thối khó tả, mấy người cũng chưa chắc đã chú ý tới.

Lục Vũ trực tiếp lấy mặt nạ phòng độc bảo mọi người đeo vào.

Đợi một lát, thấy lối đi không có gì bất thường, mấy người cuối cùng cũng bước vào.

Vẫn như cũ, Lục Vũ đi đầu dẫn đường, phía sau là Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử, cuối cùng là Vương Bàn Tử và Vân Thái.

Ngô Tà lúc nãy đang nghe Giải Vũ Thần kể chuyện núi Tứ Cô Nương, đang cao hứng liền không nhịn được hỏi: "Tiểu Hoa, cậu chắc chắn những gì cậu thấy là thật chứ?

Thực sự có linh thú thượng cổ Ngao Ngoan và gã Trương Bách Xuyên thần bí kia sao?" "Con Ngao Ngoan đó là thứ trong thần thoại, có khi nào cậu gặp ảo giác không?" Giải Vũ Thần nhìn Ngô Tà một cái rồi lắc đầu, nhưng không nói thêm gì, chỉ tiếp tục luồn lách trong mật đạo.

Có lẽ anh cũng cảm thấy lúc này không phải lúc để tán gẫu.

Tâm tính Ngô Tà vẫn còn chút ngây thơ, Giải Vũ Thần không nói thì cậu quay sang nói với Phan Tử, nói qua nói lại thấy cũng chán, cuối cùng cũng im miệng.

Thời gian thắm thoát trôi qua.

Lối đi bọn họ đang đi dường như rất dài, mấy người loanh quanh bên trong hơn một tiếng đồng hồ vẫn chưa đi đến tận cùng.

Hơn nữa, điều khiến bọn họ kỳ lạ là trong mạch ngọc hai bên lối đi không thấy bóng dáng Mật Lạc Đà nào, cứ như thể chúng đã biến mất hết vậy.

Cũng may không gặp ngã rẽ, nếu không bọn họ cũng chẳng biết đi

đường nào.

Đi thêm một lát, Vương Bàn Tử thực sự nhịn không được nói: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta gặp phải thứ gì rồi, cứ đi vòng quanh tại chỗ mãi?" Lục Vũ lắc đầu bảo: "Con đường này luôn biến đổi, lúc thì đi lên, lúc thì đi xuống, rất kỳ quái.

Bàn Tử, cậu không thấy gì đặc biệt sao?" Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn kỹ một hồi rồi cũng lắc đầu như Lục Vũ: "Chẳng có gì kỳ quái cả." Nói xong, lão khựng lại một chút, sực nhớ ra một chuyện: "Tiểu ca nhi, có khi nào chúng ta bị gã Trương Khởi Linh kia lừa không?

Có khi đi theo lối đi mà lúc trước phát hiện cửa đá lại tốt hơn?" Ngô Tà trong lòng cũng nghĩ vậy, nhưng lúc này nói ra cũng vô ích nên cậu không nói gì.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, giải thích: "Đám người năm đó vì không thể phá giải Thiên Lý Tỏa của cửa đá nên mới phát hiện ra con đường này." "Đường xá ở đây chẳng chịt, có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Ngay cả con đường sau Thiên Lý Tỏa cũng chưa chắc là đường dẫn thẳng tới đích." Trong lòng anh còn một câu chưa nói.

Chương 1328

Uông Tàng Hải là kẻ nham hiểm xảo trá, tâm cơ cực sâu, chỉ cần là cơ quan mật đạo liên quan đến ông ta thì luôn biến hóa khôn lường.

Nơi này nếu thực sự do Uông Tàng Hải xây dựng, e rằng cũng giống như mấy nơi trước, vòng này nối vòng kia, cơ quan liên hoàn, sơ sẩy một chút là sẽ khiến bản thân lún sâu vào...

Mấy người men theo đường hầm đi thêm khoảng nửa giờ, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá.

Trên cửa đá là một hình vẽ mà bọn họ trông rất quen thuộc.

Hình vẽ bốn phần, y hệt như những hình vẽ mà Ngô Tà truyền qua Thiên Lý Nhãn khi bọn Lục Vũ ở trên núi Tứ Cô Nương.

Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, rồi vỗ vỗ miệng mình, xoa trán: "Cái miệng của Bàn gia tôi chắc là được khai quang rồi nhỉ?" "Không đúng, mọi người nhìn bên cạnh kìa." Lúc này, Giải Vũ Thần đột nhiên chỉ tay vào bên cạnh cửa đá.

Chính xác mà nói, trên vách đá bên cạnh cửa đá đột nhiên xuất hiện một lối đi!

Lối đi rộng khoảng hơn một mét, bên trong lát đá xanh, hai bên vẫn là vách đá mạch ngọc.

Cảnh tượng này ít nhiều có chút quỷ dị!

Những mạch ngọc này lúc ẩn lúc hiện, không biết lúc trước khi xây dựng, người ta đã dùng thủ đoạn gì mà lại có thể lát nền bên trong mạch ngọc.

Giải Vũ Thần nhìn mà chậc chậc khen lạ, quay đầu hỏi Ngô Tà: "Lúc trước cậu và bọn họ đến đây có thấy thứ này không?" "Không

có.” Ngô Tà lắc đầu, khóe miệng có chút đắng chát: “Khi chúng tôi phát hiện cửa đá này, lối đi đó hoàn toàn là lối đi đá xanh, căn bản không có mạch ngọc thế này, mãi đến khi đi ra sau cánh cửa đá thứ ba, sau khi xảy ra chuyện, chúng tôi mới phát hiện sự tồn tại của mạch ngọc.” Ngô Tà dừng lại một chút, nuốt nước miếng rồi nói tiếp: “Bây giờ mọi người tin rồi chứ, nơi này thực sự rất tà môn, mỗi lối đi, mỗi cửa đá, thậm chí mỗi một nơi đều có khả năng thay đổi.” “Tôi cảm giác nơi này giống như một khối Rubik vậy, có vô số khả năng, vô số lựa chọn, mỗi một lối đi đều có thể dẫn đến đích, cũng có thể dẫn đến chỗ chết.” Ngô Tà cười khổ, biểu cảm của những người khác cũng không hề nhẹ nhõm.

Đúng như cậu nói, nơi này quá tà môn, biến hóa khôn lường, nói đổi là đổi ngay!

Hơn nữa, đối với Lục Vũ, điều quan trọng hơn là nơi này có trận pháp.

Cái Phiền Trận của Từ Phúc truyền lại trên núi không thể tự nhiên mà xuất hiện ở đây.

Vừa có Phiền Trận, vừa có Mật Lạc Đà, bên trong Trương Gia Cổ Lâu rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Những con Mật Lạc Đà này tồn tại vì mục đích gì?

Mọi người đều cảm thấy nơi này có chút quỷ dị, bầu không khí của đội tiểu đội bỗng chốc trở nên áp lực.

Một lúc sau, vẫn là Vương Bàn Tử lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Tiểu ca nhi, anh nói xem chúng ta nên đi đường nào?

Đi lối Thiên Lý Tỏa này hay là đi cửa sau?” Theo ý của Lục Vũ, dĩ nhiên là muốn đi lối Thiên Lý Tỏa.

Cái Thiên Lý Tỏa này không thể tự dưng mà tồn tại, bọn họ đã vất

vả giải khai ba cánh cửa đá ở núi Tứ Cô Nương, lẽ ra nên kiểm chứng ở đây một lần.

Rất có khả năng dựa vào mật mã chính xác của bọn họ là có thể tìm thẳng đến nơi.

Nhưng vừa định nói chuyện, Lục Vũ đột nhiên chú ý thấy trên trán Vương Bàn Tử lấm tấm mồ hôi lạnh, tay lão cũng không yên vị mà gãi gãi đầu, cả người trông có vẻ bồn chồn bất an!

Lục Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử, hỏi: "Bàn Tử, cậu sao thế?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, có chút chột dạ nói: "Không có gì, không có gì, Bàn gia tôi chỉ là mệt quá, hơi đuối thôi." "Đừng nói nhảm, có chuyện gì thì nói.

Cậu nhìn thấy cái gì, hay nghe thấy cái gì?" "Tôi..." Vương Bàn Tử do dự một chút, rồi nghiến răng nói: "Tôi nhìn thấy một số thứ không nên thấy.

Sau cánh cửa đá kia toàn là Mật Lạc Đà lớn nhỏ.

Từng con một giương nanh múa vuốt, nhìn bộ dạng như chỉ đợi chúng ta mở cửa là lao vào xử đẹp vậy..." "Mật Lạc Đà sao?" Lục Vũ nheo mắt nhìn cánh cửa đá đó, lẩm bẩm một câu rồi nói khẽ: "Xem ra cánh cửa đá này không hoan nghênh chúng ta lắm, vậy chúng ta vẫn nên đi lối bên này thì hơn." Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử lại cười khổ: "Tôi còn nghe thấy giọng nói lúc nãy bảo rằng chỉ cần bước vào lối đi này, sẽ có một người phải chết." Lần này, Lục Vũ không khỏi ngỡ ngàng, nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều im bặt, ai nấy đều nhìn chố chố vào Bàn Tử.

Con đường sau cửa đá, Ngô Tà đã từng đi rồi.

Bọn họ ở sau cánh cửa thứ nhất, thứ hai đều không thấy vấn đề

gì, mãi đến khi cơ quan cửa thứ ba bị lỗi mới xảy ra chuyện.

Nhưng bây giờ nghe ý của Vương Bàn Tử, sau cửa đá không thể đi.

Cửa đá không đi được thì thôi, đằng này cái lối đi đột nhiên xuất hiện cũng không xong, đi là có người chết, ai chết?

Khi mọi người còn đang cau mày, Phan Tử lại nhún vai, vẻ mặt nhẹ nhõm nói: "Chết một người thì chết một người thôi, dù sao Phan gia tôi cũng sống bấy nhiêu năm rồi, cũng đủ vốn rồi.

Lần này để tôi đi đầu, tôi chết là được, các vị gia đến nơi, nhìn rõ mọi chuyện ra sao thì nhớ sau này lúc đốt hương cho Phan gia tôi thì kể cho tôi nghe một tiếng, để tôi khỏi phải làm con ma ngốc, các anh thấy..." Anh ta còn định nói tiếp nhưng bị Lục Vũ chặn lại.

Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Chết hay không cũng không cần vội vã thế, vả lại cũng chẳng phải muốn chết là chết được.

Huống hồ, nó bảo chết một người là chết một người sao?" Nói xong, Lục Vũ quay sang hỏi Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu nhìn lại xem, hai lối đi này có vấn đề gì không." Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại rồi nói: "Tôi vẫn thấy sau cửa đá toàn là Mật Lạc Đà, hơn nữa chúng áp sát vào cửa đá, khoảng cách còn gần hơn lúc nãy.

Còn bên này thì tôi không thấy gì, cái giọng đó cũng không nói gì thêm." Nói xong, lão cũng im lặng, đợi Lục Vũ lựa chọn.

Nhưng Lục Vũ chưa kịp nói, Ngô Tà đã không nhịn được: "Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên đi lối này, cửa đá không thể tự nhiên mà tồn tại, tôi thấy..." Ngô Tà chưa nói hết câu, Lục Vũ đã đưa tay chỉ vào khe đá, bình tĩnh nói: "Đi lối này, tôi đi đầu, Phan Tử theo sát tôi, Bàn Tử bọc hậu.

Ngoài ra, Vân Thái, cô lại đây." Cô bé Vân Thái từ khi vào núi luôn

trốn sau lưng Vương Bàn Tử, lúc này nghe Lục Vũ gọi đột ngột không khỏi giật mình, nhưng vẫn cẩn thận đi đến bên cạnh Lục Vũ.

Lúc này, Vương Bàn Tử nghĩ ra điều gì đó, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, có cần dặn dò gì không?" "Không cần, cô ấy biết phải làm gì." Vân Thái nghe mà ngơ ngác, nhìn Lục Vũ hỏi: "Cháu phải làm gì ạ?" "Không cần làm gì cả." Lục Vũ đột nhiên nắm lấy cánh tay Vân Thái, ngay sau đó, chỉ trong chớp mắt, Vân Thái đã biến mất không thấy đâu.

Chuyện này mọi người đều đã thấy quen nên không nói gì.

Chương 1329

Thấy Vân Thái biến mất, Vương Bàn Tử trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyến đi này đầy rẫy hung hiểm!

Dù sao đi nữa, Vân Thái vào Sơn Hà Đồ chắc chắn sẽ không bị ảnh hưởng bởi nơi này.

Tuy nhiên, lúc này Bàn gia vẫn rất cứng cỏi nói: "Tiểu ca nhi, làm thế là đúng rồi, đỡ phải mang theo cái đuôi vướng víu.

Tôi nói này, các người có ai sợ chết không, cũng mau để Tiểu ca nhi thu lại đi." "Đặc biệt là Phan Tử ông đấy, Bàn gia tôi nói cho ông biết, người chết là hết chuyện.

Ông còn chưa từng đi Thiên Thượng Nhân Gian, cứ thế mà đi thì có cam tâm không?" "Nghe giọng này, Bàn gia ông từng đi Thiên Thượng Nhân Gian rồi à?" Phan Tử nhe răng cười, đại lơ đãng nói: "Thiên đường hay không Phan gia tôi cũng chẳng màng, quan trọng phải là hàng tuyển, chứ hàng loại khác thì Phan gia tôi chưa chắc đã lọt mắt xanh đâu!" Hai người vừa tếu táo vừa nói chuyện phiếm, Lục Vũ thì đang chuẩn bị vài thứ.

Suy đi tính lại, vẫn là Thừa Ảnh kiếm đáng tin cậy nhất.

Lục Vũ xoay cổ tay một cái, quay đầu nói với Vương Bàn Tử đang tán dóc: "Bàn Tử, nếu cậu rảnh rỗi thì vận động chút đi, lát nữa vào trong không khéo là một trận đại chiến đấy, đừng có cầm cái dao rựa đó nữa." Nghe Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử lập tức nhớ ra một chuyện, như làm xiếc lôi cái Bách Luyện Di Tôn Côn của mình ra, mếu máo nói: "Tiểu ca nhi, anh xem giúp tôi với, cái côn này dính nước đen, không dùng được nữa." Lục Vũ liếc nhìn, lông mày lập tức

nhíu lại, hỏi: “Cậu sát sinh rồi à?” Vương Bàn Tử ngẩn ra, ngơ ngác: “Chỗ này làm gì có người mà sát với sinh.” “Vậy là thế nào?

Cậu phát hiện nó biến thành thế này từ khi nào?” “Chính là lúc nãy ở bên bờ ao xử lý đám xác chết kia kìa!” Nghe Vương Bàn Tử nói, Lục Vũ trầm ngâm một chút, lập tức nghĩ ra một chuyện.

Đám Tống tử bên bờ ao kia tràn đầy sinh cơ, thậm chí còn vượng hơn cả người sống.

Bách Luyện Di Tôn Côn là pháp khí nhà Phật, tối kỵ sát sinh hại mệnh, e rằng Vương Bàn Tử chính vì nguyên nhân này mà khiến cây côn gặp vấn đề.

Khoan đã... dùng Bách Luyện Di Tôn Côn sát sinh sẽ có báo ứng, lần này tình hình của Vương Bàn Tử e rằng không đơn giản như vậy, việc lão có thể nhìn thấy và nghe thấy những thứ kỳ quái kia, liệu có liên quan đến chuyện này không?

“Tiểu ca nhi, sao rồi?” Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ cau mày không nói gì, cẩn thận hỏi một câu.

“Tạm thời đừng dùng cái này nữa.” Lục Vũ hơi cau mày, thu Bách Luyện Di Tôn Côn lại, rồi từ trong Càn Khôn Đại lấy ra Mặc Mi kiếm giao cho Vương Bàn Tử, nói: “Cậu dùng cái này đi.” Vương Bàn Tử cầm lấy Mặc Mi kiếm, lập tức quẳng luôn chuyện cây côn ra sau đầu, vẻ mặt hớn hở.

Lúc này, Lục Vũ lại lên tiếng, khẽ nói: “Không lãng phí thời gian nữa, chúng ta chuẩn bị vào thôi.” “Chúng ta thay đổi đội hình một chút, Vương Bàn Tử đi đầu, tôi đi ngay sau, hai bên là Ngô Tà và Giải Vũ Thần, Phan Tử đi cuối cùng.

Nói đơn giản là các người vây quanh tôi, tôi ở giữa.” Nói xong một câu, cũng chẳng quản mấy người còn ý kiến gì khác, Lục Vũ trực

tiếp thúc giục mọi người xuất phát, tiến vào vết nứt bên cạnh cửa đá.

Bước vào vết nứt, mấy người liền cảm thấy có chút kỳ quái, bên trong vết nứt này không có mùi hôi thối mà bọn họ đã quen ngửi, thậm chí còn thoang thoảng chút hương thơm.

Men theo lối đi một lúc, họ đi đến một góc rẽ.

Vừa rẽ qua, trong không khí bỗng tăng thêm một luồng hàn khí âm u, khiến người ta rùng mình.

Ngô Tà đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, có món đồ phòng thân nào cho tôi mượn dùng chút không?" Lục Vũ chẳng thèm nhìn Ngô Tà, lạnh lùng nói: "Từ sau Lỗ Vương Cung tôi đã nhắc cậu vô số lần phải luyện công, cậu có luyện không?" Câu nói này khiến Ngô Tà đỏ mặt, lập tức im bặt.

Cậu còn định nói thêm gì đó thì Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, tôi lại nghe thấy tiếng rồi." Biểu cảm của Vương Bàn Tử trở nên phức tạp, chậm rãi nói: "Cái giọng đó bảo rằng chúng ta nhất định phải chết một người, đó là người hiến tế, ai tình nguyện hiến tế thì lên phía trước..." Vương Bàn Tử chưa kịp nói hết câu, Phan Tử đã bước vọt lên định lao đi.

Có điều, anh ta vừa lao lên đã va thẳng vào ngực Vương Bàn Tử.

Chính xác mà nói, Vương Bàn Tử cũng định lao ra nhưng bị Lục Vũ kéo lại.

Thế là cả hai đều bị Lục Vũ túm chặt.

"Gấp đi đầu thai à?" Lục Vũ nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: "Lăn lộn nam bắc bao nhiêu năm, thứ gì mà chưa từng thấy, thế mà lại để một kẻ giấu đầu hở đuôi dọa cho sợ đến thế này sao?" Một câu nói khiến mọi người bình tĩnh lại, Lục Vũ mới bước lên chắn trước mặt họ, chậm rãi tiến về phía trước.

Qua góc rẽ, trước mắt hiện ra một thứ cực kỳ quỷ dị...

Đập vào mắt là một cục thịt khổng lồ!

Cục thịt đen sì như mực, trông giống như một khối Thái Tuế.

Thứ này không có ngũ quan, toàn thân mọc đầy lông đen, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống thứ gì tốt lành!

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử gào to: "Tiểu ca nhi, cái thứ đang nói chuyện chính là cái của nợ này!

Nó muốn ăn thịt tất cả chúng ta!

Chạy mau!" Vương Bàn Tử không kịp nói gì thêm, chỉ có thể gào lên một tiếng nhắc nhở mọi người chạy mau, rồi quay đầu chuồn thẳng!

Chuyện kiểu này lão không phải làm lần đầu, cực kỳ có kinh nghiệm.

Sau tiếng gào của lão, Lục Vũ cũng quay đầu chạy ngay, không hề do dự!

Thứ này thực sự quá quỷ dị!

Phan Tử, Ngô Tà, Giải Vũ Thần cả ba đứng ngây người ra nhìn, đến khi phản ứng lại thì Lục Vũ đã tặng cho mỗi người một cái tát mới khiến bọn họ tỉnh hồn, vội vàng rút lui.

Mấy người chạy ngược lại đường cũ, nhưng mới chạy được vài bước, lối đi phía trước đã bắt đầu khép lại từng chút một!

Vương Bàn Tử nhanh mắt phát hiện tình hình, gào lên: "Tiểu ca nhi, hết đường rồi!" "Tránh ra!" Lục Vũ không kịp giải thích nhiều, quát khẽ một tiếng rồi cầm Khuông Hành Tạc lao thẳng tới, một nhát đục xuống, trên vách đá mạch ngọc lập tức xuất hiện một vết nứt.

May mắn là khối thịt khổng lồ giống Thái Tuế kia di chuyển rất

chậm.

Chương 1330

Trước khi nó kịp đuổi tới, Lục Vũ đã đục mở một kẽ hở trên vách đá, dẫn cả bọn chui vào.

Sau khi chui vào khe đá, Ngô Tà đột nhiên chú ý thấy trên vách đá có một ký hiệu, lập tức reo lên: "Tôi nhận ra con đường này rồi, phía trước chính là nơi tôi phát hiện ra Trương Gia Cổ Lâu!" Nghe vậy, bước chân Lục Vũ lập tức tăng tốc, chẳng mấy chốc đã chui ra khỏi vách đá.

Bên ngoài là một đường hầm nhân tạo, cuối đường hầm dài mười mấy mét là một cánh cửa đá.

Không cần suy nghĩ, Lục Vũ lao thẳng vào trong cửa đá, rồi gọi Vương Bàn Tử cùng nhau dùng sức vần cánh cửa đá lại, phong tỏa hang động!

Cùng lúc đó, Ngô Tà thì ngây người đi đến bên một cái ao nhỏ trong hang, đứng trên cầu đá, nhìn chằm chằm vào mặt gương cổ phía dưới, cùng với hình ảnh Trương Gia Cổ Lâu trong gương!

Lúc này Lục Vũ và Vương Bàn Tử đã đóng chặt cửa đá, nghe bên ngoài tạm thời không có động tĩnh gì, xung quanh hang động cũng khá yên tĩnh.

Hai người cũng đi lên cầu đá xem thử.

Dưới nước là một tấm gương khổng lồ, trong gương hiện lên một tòa cổ lâu.

Toàn bộ cổ lâu bao phủ trong một nguồn sáng xanh thẫm, nhưng bên trong không hề thấy bất kỳ ánh đèn pin nào le lói.

Sắc mặt Ngô Tà khó coi, tay chỉ vào một vị trí trong cổ lâu, chậm

rãi nói: “Lúc trước tôi thấy bọn họ ở ngay đây, giờ thì chẳng thấy ai nữa.” Vương Bàn Tử nhìn cổ lâu, quay đầu hỏi Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, cái thứ này thực sự nằm trong gương à?” Giải Vũ Thần cũng tiếp lời: “Là ảo cảnh hóa ra sao?” “Không phải.” Lục Vũ dứt khoát lắc đầu phủ định.

Vốn dĩ trước đó nghe Ngô Tà kể về tòa cổ lâu trong gương, anh cũng tưởng nó nằm trong một không gian ảo cảnh.

Giờ nhìn kỹ mới thấy hoàn toàn không phải vậy!

Cái gương này chính là một pháp khí, chính xác hơn là một loại pháp khí giám sát. 【 Tên vật phẩm: Lưu Kim Lưu Ly Kính 】 【 Cấp bậc: Hoàng giai thượng phẩm pháp khí 】 【 Năng lực: Ánh chiếu 】 【 Mô tả: Kỳ nhân Lý Thuần Cương đời Đường được hoàng đế ủy thác, dùng lưu ly chế gương, thân gương khắc phù văn, dùng phù pháp thiết lập cặp gương tử mẫu (mẹ con).

Gương con nhỏ, gương mẹ lớn, nhìn gương con thấy được gương mẹ.

Bất Lương Nhân thời Đại Đường từng dùng cặp gương này để giám sát vương công quý tộc, quan lại quyền quý... 】 Không còn nghi ngờ gì nữa, tấm Lưu Kim Lưu Ly Kính này chính là pháp khí do Lý Thuần Cương luyện chế, không ngờ lại rơi vào tay Uông Tàng Hải, còn được dùng ở Trương Gia Cổ Lâu để bày ra cái trò thần bí này!

Nghe Lục Vũ phủ định, Ngô Tà cũng nhìn kỹ lại, lập tức nhận ra phát hiện trước kia của mình nực cười đến mức nào.

Trước đó vì sợ hãi và kinh ngạc nên cậu căn bản không dám quan sát kỹ.

Giờ bên cạnh có nhiều người, nỗi sợ vơi bớt, sau khi nhìn kỹ, cậu cũng phát hiện ra tấm gương này không phải là gương bình thường.

Tất nhiên cậu cũng nhận ra cổ lâu không thể nào nằm gọn trong một tấm gương như thế này được.

Có điều, tòa "yêu lâu" trong truyền thuyết đó rốt cuộc nằm ở đâu thì Ngô Tà vẫn chưa có manh mối gì.

Không chỉ cậu, mấy người còn lại cũng đều mù tịt.

Đang lúc bọn họ do dự, Lục Vũ đã nhảy xuống nước, tay cầm Thừa Ảnh kiếm, chẳng mấy chốc đã chém đứt các góc cố định tấm gương lớn.

Tấm gương to đùng không còn điểm tựa, lập tức chìm xuống nước.

Ngô Tà bị hành động của Lục Vũ làm cho giật mình!

Định hỏi gì đó thì Lục Vũ đột nhiên cầm cái đục, giáng một nhát vào tấm gương lớn!

Rắc!

Tấm gương khổng lồ lập tức vỡ tan tành!

Cảnh tượng này khiến mọi người đứng hình, không biết nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước miếng hỏi: "Tiểu ca nhi, thế này là có ý gì?

Gương đang tốt sao lại đập nát thế, tấm gương này tôi mang về treo trên trần nhà thì tuyệt biết mấy..." "Dùng cái lớn thì mới tìm được cái nhỏ." Lục Vũ buông một câu, tay lại gõ thêm mấy nhát, cuối cùng trong tay anh xuất hiện một mảnh gương vỡ cỡ lòng bàn tay.

Lục Vũ mân mê mảnh gương trong tay, khẽ nói: "Điểm tốt duy nhất của gương tử mẫu chính là thế này đây.

Đi thôi, chúng ta đi tìm Trương Gia Cổ Lâu thực sự." "Tiểu ca nhi,

mấy mảnh vỡ kia không lấy à?" Vương Bàn Tử thấy hơi tiếc, dù sao cũng là pháp khí mà, Lục Vũ chẳng nói chẳng rằng đã đập nát, lãng phí quá.

Do dự một chút, Bàn Tử trực tiếp nhảy xuống hồ, tay vớ lấy một mảnh gương lớn định nhét vào trong cái Quỷ Động Ma Mộc của mình, miệng không quên lầm bầm: "Tiểu ca nhi, đợi tôi mang cái này về, anh sửa giúp tôi nhé, cái món này khi cần cũng dùng được việc đấy." Lục Vũ liếc nhìn Bàn Tử, gật đầu nói: "Chỉ cần cậu không lắp nó trong nhà tắm nữ là được." Lão mặt đỏ bừng, chối phăng: "Tiểu ca nhi, anh thế là vu khống rồi nhé, Bàn gia tôi đường đường chính chính, sao có thể làm cái trò thất đức đó được!" Hai người đang tán dóc thì Ngô Tà đứng bên cạnh có chút sốt ruột.

Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn và Hoắc lão thái thái đã ở trong Trương Gia Cổ Lâu không biết bao lâu rồi, mà trên gương cũng chẳng thấy bóng dáng ba người đâu, không biết hiện tại họ còn sống hay không.

Cứ trì hoãn thế này chẳng biết sẽ ra sao.

Thấy Lục Vũ chẳng hề vội vàng mà còn đang chỉ huy Vương Bàn Tử thu dọn mảnh gương, Ngô Tà thực sự nhịn không được, nói: "Hai vị, vừa rồi chẳng phải bảo đi tìm Trương Gia Cổ Lâu sao, sao hai người lại bày ra cái trò này, chúng ta không phải nên đi tìm cổ lâu trước rồi tính sau sao?" Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, rồi hỏi Vương Bàn Tử: "Đi chưa?" Vương Bàn Tử gật đầu đáp: "Nghe tiếng thì chắc là đi xa rồi, chắc là hướng về phía đó, chúng ta đi hướng ngược lại là không sao." Ngô Tà đâu biết rằng việc Vương Bàn Tử nhặt mảnh gương chỉ là một phần, phần khác là vì lão có thể nghe thấy tiếng Mật Lạc Đà gào thét.

Chính vì thế Lục Vũ mới thay đổi ý định, cùng Vương Bàn Tử đợi

trong thạch thất cho đến khi con Mật Lạc Đà khổng lồ kia rời đi mới thôi.

Xác định đã tạm thời an toàn, Lục Vũ cũng chẳng thèm quan tâm Ngô Tà có đang bối rối hay không, trực tiếp dùng sức đẩy cửa đá ra.

Chương 1331

Sau khi mở cửa lần nữa, lối đi bên ngoài lại xuất hiện sự thay đổi rõ rệt.

Một con đường thẳng tắp thông về phía xa.

Bốn bề lối đi đều là loại ngọc thạch màu hồng lấp lánh, mặt đường lồi lõm không bằng phẳng, thực chất là một khe nứt tự nhiên, không hề có dấu vết đục đẽo của con người.

Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại, xác định không có vấn đề gì mới bước vào lối đi.

Đi được mười mấy mét, trong tầm mắt Lục Vũ lại xuất hiện một con Mật Lạc Đà quỷ dị.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử tưới thêm chút dầu hỏa lên đó.

Lần này dầu hỏa không chảy xuống đất mà men theo vách ngọc, chảy ngược lên trên!

Mọi người dõi mắt nhìn theo vệt dầu hỏa, phát hiện trên trần nhà và vách bên, thấp thoáng thấy một con đường lát đá đang từ từ di chuyển trên đầu, và khoảng cách với bọn họ ngày càng xa!

Ngô Tà lúc đó hoàn toàn chết lặng, lẩm bẩm trong miệng: "Làm sao có thể như vậy được..." Không chỉ cậu, Giải Vũ Thần cũng trợn tròn mắt, chỉ thấy thật không thể tin nổi!

Cách thức vận hành của cơ quan này đã vượt quá nhận thức của bọn họ!

Thực sự quá phi lý.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng thấy kinh ngạc vô cùng!

Trong nhóm, người duy nhất giữ được bình tĩnh là Lục Vũ.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, anh xoay chiếc nhẫn Mặc Gia Cự Tử trên tay, đột ngột vung tay, Khuông Hành Tạc giáng mạnh xuống vách đá!

Con Mật Lạc Đà bên trong vách đá kinh sợ, nhanh chóng bỏ chạy!

Lục Vũ không ngừng tay, đuổi theo hướng con Mật Lạc Đà rời đi, liên tục đục mạnh, chẳng mấy chốc đã đục sâu vào vách ngọc được một mét!

Tiếp đó, thấy Lục Vũ đục ra những bậc thang, từ từ đi lên!

Không mất quá lâu, khoảng chừng tàn một điếu thuốc, Lục Vũ đã đục cao được khoảng ba mét, xuyên qua vách ngọc, tiến vào một khoảng trống giữa mạch ngọc và thân núi.

Khoảng trống này cao tầm ba mét, trên đầu là những thạch nhũ rủ xuống như những mũi kim nhọn hoắt.

Trong không khí nồng nặc một mùi hắc nồng nặc, dù đã đeo mặt nạ phòng độc cũng không cách nào giảm bớt được.

Phía sau anh, Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nói: "Không đúng, đây là mùi kiềm mạnh mà chúng ta ngửi thấy trước đó, đây là tầng đá kiềm, chúng ta phải rời đi ngay!" Lục Vũ chẳng thèm để ý đến lời Ngô Tà, không lùi mà tiến, đi thêm vài bước đã có thể thấy phía trước không xa chính là lối đi đang di chuyển kia!

Lối đi giống như đang lơ lửng giữa không trung, tự di chuyển mà không cần gió, lững lờ trôi về phía trước từng chút một.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng từ dưới chui lên, nhìn qua một cái rồi cũng trợn tròn mắt: "Tiểu ca nhi, đây là tình huống gì vậy?

Cơ quan này cũng quá phi lý rồi đó?

Chẳng thấy bánh răng hay dây xích gì cả, cái cơ quan này vận hành kiểu gì?" Ánh mắt Lục Vũ vẫn không rời khỏi lối đi đó, chậm rãi nói: "Không cần máy móc gì đâu, nơi này sử dụng nguồn lao động miễn phí vô tận.

Những thứ cũ kỹ đó còn hữu dụng hơn bất kỳ loại cơ quan máy móc nào." Giải Vũ Thần nghe ra điều gì đó khác thường trong lời Lục Vũ cũng chui lên, nén cơn đau đầu do cái mùi kia gây ra, hỏi: "Ý anh là, những cơ quan đó vận hành thông qua việc điều khiển Mật Lạc Đà?

Có kẻ đang điều khiển chúng sao, là cục thịt khổng lồ chúng ta gặp lúc nãy, hay là thứ bên trong Trương Gia Cổ Lâu mà Trương Khởi Linh đã nhắc đến?" "Tôi không biết." Lục Vũ lắc đầu, không hề có ý định giấu giếm Giải Vũ Thần và những người khác.

Anh dừng lại một chút rồi bổ sung: "Chắc chắn có thứ gì đó đang điều khiển lũ Mật Lạc Đà này làm việc, nhưng rốt cuộc là thứ gì thì tôi cũng không thể xác định được.

Nhìn xem, bóng tối dưới đoạn hành lang kia chính là Mật Lạc Đà, chỉ vì có phiến đá che lấp nên các cậu không thấy chúng thôi." Theo tiếng nói của Lục Vũ, mấy người chui ra khỏi ám đạo, ló đầu ra nhìn.

Đúng như lời anh nói, dưới những phiến đá xanh không xa thấp thoáng bóng dáng của những thực thể đang di động.

Lũ Mật Lạc Đà đó đang đội phiến đá xanh trên đầu, chậm chạp di chuyển.

Cảnh tượng này khiến mọi người hiểu ra một điều: tại sao cơ quan ở đây lại biến hóa khôn lường, không có bộ phận máy móc mà cũng chẳng theo quy luật nào!

Loại cơ quan gần như do con người (hoặc sinh vật) điều khiển này, dù có xuất hiện những biến hóa quỷ dị đến đâu cũng là điều khả thi.

Ngô Tà cảm thấy lý luận khối rubik của mình vô cùng chính xác!

Đồng thời, cậu còn phát hiện một chuyện lạ khác.

Sau khi đứng bên ngoài một lúc, mùi kiềm mạnh dường như không còn nồng nặc như trước.

Không, đúng hơn là vẫn ngửi thấy mùi kiềm nhưng không còn cảm nhận được tác dụng phụ nghiêm trọng nào nữa.

Đang định nói gì đó thì Lục Vũ đã sải bước đi tới, đuổi theo lối thông đạo kia.

Đi được mười mấy mét, hành lang chỉ cách đó vài mét nhưng giữa họ và hành lang lại bị một mạch ngọc chặn lại.

Lục Vũ không nói gì, trực tiếp rút Khuông Hành Tạc ra nhắm vào mạch ngọc mà đục.

Chương 1332

Có lẽ vì khoảng cách hơi xa, lũ Mật Lạc Đà đang di chuyển bộ đạo không chú ý đến họ.

Cho đến khi Lục Vũ đục thông đường, dẫn theo mấy người đứng lên hành lang đang di động cũng không gặp vấn đề gì.

Vương Bàn Tử tò mò quan sát dưới chân, lạ lẫm hỏi: "Tiểu ca nhi, mấy viên gạch xanh này có gì đặc biệt không?

Sao vừa bước lên là tôi không thấy lũ Mật Lạc Đà đâu nữa?" "Chẳng có gì đặc biệt cả." Lục Vũ tùy tiện đáp: "Chỉ là gạch xanh thường dùng trong mộ đạo thôi.

Đây đều là gạch cũ, đã được cung phụng trong đại mộ nên âm khí rất nặng.

Nói chính xác hơn, đây là gạch dùng cho mộ đạo bồi táng.

Tử khí, âm khí, oán khí quấn quýt lấy nhau, âm khí còn nặng hơn nhiều so với gạch lát thần đạo trong chủ mộ.

Loại này và Mật Lạc Đà hỗ trợ lẫn nhau..." Chuyện này Lục Vũ từng đọc được trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, không ngờ lại bắt gặp thủ đoạn này ở đây.

Sau vài lời giới thiệu đơn giản, cả hội giống như đang đứng trên thang cuốn tự động, chẳng buồn đi tới mà cứ để mặc lũ Mật Lạc Đà đưa đi.

Cứ thế trôi qua gần nửa tiếng, Ngô Tà bắt đầu sốt ruột: "Tình hình xung quanh không hề thay đổi, liệu có phải chúng ta đã dừng lại từ lâu mà không chú ý không?" Lục Vũ nhíu mày quan sát hai bên, trầm ngâm một lát rồi nói: "Nếu dừng lại chắc chắn sẽ có tiếng động, chúng ta

đợi thêm chút nữa xem sao." Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thoắt cái đã hơn nửa tiếng nữa.

Tâm lý mọi người đều có chút nôn nóng.

Bụng của Vương Bàn Tử cũng bắt đầu phát ra tiếng biểu tình: "Tiểu ca nhi, hay là ăn chút gì đi để bổ sung thể lực.

Cứ để bụng đói thế này, lát nữa gặp phải thứ gì Bàn gia tôi không còn sức mà đánh đâu." Lục Vũ gật đầu: "Có lý, lấy đồ ăn ra đi.

Tôi cảm giác Trương Gia Cổ Lâu có lẽ không còn xa nữa, ăn chút đồ ngon vào." "Trương Gia Cổ Lâu không còn xa?" Ngô Tà ngẩn người, nhìn chằm chằm Lục Vũ hỏi: "Lục tiểu ca, có phải anh cảm nhận được gì không?

Anh là người nhà họ Trương, chắc chắn phải cảm nhận được gì đó chứ?" Thời gian qua Lục Vũ rất chướng mắt cái kiểu "bùn loãng không trát nổi tường" của Ngô Tà, chẳng muốn nghe cậu nói nhảm, liền gắt: "Ăn đồ của cậu đi, tôi phát hiện có gì bất thường tự nhiên sẽ bảo các cậu chuẩn bị." Ngô Tà lại bị nghẹn một câu, không thể phản bác, chỉ đành khổ sở lắc đầu.

Trong khi đó, Vương Bàn Tử quán triệt phương châm "ăn đồ ngon" của Lục Vũ, lục lọi rương hòm lôi hết đồ ăn tâm đắc nhất ra.

Nào là gà quay đóng gói chân không, ngỗng quay, thịt thủ, móng giò... một đống thịt kho nhiều mỡ bày đầy ra đất.

Có điều, ngoài Vương Bàn Tử và Phan Tử ra thì Ngô Tà và Giải Vũ Thần hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống.

Một phần vì lo lắng, phần khác vì đồ quá ngấy, họ nuốt không trôi.

Ngay cả Phan Tử sau khi ăn một chiếc đùi gà cũng cảm thấy mất khẩu vị.

Vương Bàn Tử thì mặc kệ, một mình chén sạch con gà quay rồi lại tọng thêm đống thịt thủ, sau đó thỏa mãn ợ một cái, cười hì hì: "Không phải Bàn gia tôi chê các cậu, chứ tố chất tâm lý của mấy người đúng là kém quá..." Câu nói chưa dứt, Vương Bàn Tử đột nhiên ngã lăn ra đất!

Không hề có điềm báo trước, cứ thế đâm sầm xuống!

Mọi người giật nảy mình, đang định hỏi thăm thì nghe thấy một loạt tiếng kêu chói tai, giống như có ai dùng móng sắt cào lên bảng đen!

Ngay sau đó, con đường gạch xanh dưới chân rung lắc dữ dội!

"Lục tiểu ca, Bàn Tử ngất rồi!" Lúc này, Phan Tử là người đầu tiên trấn tĩnh lại, gào lên một tiếng.

Lục Vũ ngoái đầu nhìn một cái, quát khẽ: "Không quản được nữa, chuẩn bị vũ khí, có thứ gì đó đang tới!" Lời Lục Vũ vừa dứt, cơn chấn động đột ngột biến mất.

Dù vậy, Lục Vũ không hề lơi lỏng, đôi mắt dán chặt vào phía trước thạch đạo.

Tuy không nhìn thấy gì nhưng anh có thể cảm nhận được một luồng sát khí nguy hiểm.

Phía sau anh, nhóm Phan Tử đều cẩn thận đề phòng.

Giải Vũ Thần đứng gần Bàn Tử nhất, cúi xuống nhìn rồi vội nói: "Lục tiểu ca, Bàn Tử sắc mặt vàng như nghệ, mồ hôi đầm đìa, ướt sủng cả áo rồi!" Lục Vũ vẫn không quay đầu, chỉ lật tay một cái, kéo Ngoa Thú (Lục Châu) từ trong Sơn Hà Đồ ra, bảo nó qua xem Bàn Tử.

Ngoa Thú vừa ra ngoài có chút ngỡ ngàng nhưng lập tức phản ứng lại, tiến đến trước mặt Bàn Tử.

Sau khi quan sát, mặt nó lộ ra tia sáng kỳ lạ, vừa cởi quần vừa lầm bầm: "Không ngờ chuyện tốt này cuối cùng lại hời cho cái lão béo chết tiệt nhà ngươi." Nói xong, nó dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Cháu ngoan, lần này tự cầu phúc đi, cô nãi nãi cũng không quản được nhiều thế đâu." Câu này chẳng ai hiểu có ý gì.

Chỉ là nhóm Phan Tử, Ngô Tà thấy Lục Vũ hơi quá đáng, lúc này không nghĩ cách cứu Bàn Tử mà lại để một con thỏ ranh con như Ngoa Thú đến nghĩ kế, thật sự là quá vô lý!

Thế nhưng, điều vô lý hơn nữa là Bàn Tử không hề lãng phí một giọt nào, uống sạch "tinh hoa" của Ngoa Thú!

Cuối cùng, hắn còn liếm môi, trợn mắt, "đẳng" một cái đứng phắt dậy, tinh thần phấn chấn vô cùng!

Có điều vừa dậy xong hắn hơi ngẩn ngơ, nhìn thấy Ngoa Thú liền nhớ ra vài chuyện, nhíu mày hỏi: "Lục Châu, vừa nãy tôi ngất là do cô cứu tỉnh à?" Ngoa Thú chống nạnh, vẻ mặt đầy kiêu ngạo gật đầu.

Vương Bàn Tử vội vàng cảm ơn vài câu, khiến Ngô Tà, Phan Tử và Giải Vũ Thần đứng bên cạnh nghe mà đau cả đầu.

Đùa sao, cái trò cứu người của con Ngoa Thú đó nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy giống cứu người chút nào!

Lúc này, giọng Lục Vũ vang lên: "Bàn Tử, cậu nhìn xung quanh xem, xem có thấy thứ gì quái dị không." Nghe vậy, Vương Bàn Tử vội đáp lời rồi nhìn dáo dác xung quanh.

Chương 1333

Có điều, hắn vẫn chẳng thấy gì cả.

Phan Tử đột nhiên chú ý tới điều bất thường, lên tiếng: "Bàn Tử, thứ ở giữa chân mày cậu sao lại biến mất rồi?" Giải Vũ Thần cũng bồi thêm: "Có phải vừa nãy bị làn khói xanh kia mang đi rồi không?" Vương Bàn Tử không nghe ra ẩn ý trong lời Giải Vũ Thần, ngược lại còn trêu chọc tố chất tâm lý của anh kém, Giải Vũ Thần cũng chẳng biết nói gì, chỉ đành khổ cười.

Nhân lúc này, Lục Vũ cũng ngoái đầu nhìn Bàn Tử một cái, xác định trên trán hắn không còn vết tích của mạch ngọc nữa.

Lục Vũ cau mày, còn Bàn Tử thì cảm thấy vô cùng thoải mái, hỏi anh: "Tiểu ca nhi, giờ tính sao đây?

Chúng ta làm gì tiếp?" "Đợi." Lục Vũ thu hồi ánh mắt, vẫn nhìn về phía trước không chớp mắt.

"Không chứ, chúng ta cứ đứng đợi thế này thôi à?" Đợi chưa đầy một phút, Ngô Tà đã không nhịn được mà lên tiếng.

Lục Vũ không quay đầu, cũng không nói lời nào, vẫn lẳng lặng nhìn chăm chú phía trước.

Đợi thêm một lúc lâu, anh mới lên tiếng: "Tôi có thể cảm nhận được, phía trước có một thứ gì đó, lúc xa lúc gần.

Cụ thể là gì thì tôi không chắc, nhưng có thể khẳng định nếu hấp tấp xông tới thì chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Vương Bàn Tử nghe vậy ít nhiều cũng thấy kinh ngạc, hắn cùng Lục Vũ đi Nam về Bắc bao nhiêu nơi, chưa bao giờ thấy Lục Vũ thận trọng đến mức này.

Đợi thêm một lát, hắn vẫn không nhịn được: "Tiểu ca nhi, hay là nó đang cố tình bày trò huyền bí?

Hay để tôi đi đầu dò đường cho?" Lục Vũ đầu cũng không ngoảnh lại, dứt khoát nói: "Thứ bên trong không đơn giản, nó trốn rất kỹ, không được khinh suất.

Nó cũng không thể hoàn toàn khống chế Mật Lạc Đà, không có cách nào thao túng chúng mở đường.

Hiện giờ chúng ta cứ đợi, đợi nó đi rồi mình sẽ bám theo." Lời vừa dứt, Giải Vũ Thần nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nhìn thấy thứ bên trong à?

Nó là thứ gì?" "Không nhìn thấy." Lục Vũ trả lời không cần suy nghĩ: "Tôi chỉ đại khái cảm nhận được thôi." Mấy người nghe vậy đều đưa mắt nhìn nhau.

Cái gọi là "cảm giác" thì ai mà nói chắc được, chuyện này lúc thì đáng tin lúc thì không.

Một bên là cảm giác không lành của Lục Vũ, bên kia là Trương Gia Cổ Lâu không biết ở đâu, mấy người bên trong cũng không rõ tình hình thế nào...

Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào vách ngọc phía trước, thầm tính toán trong lòng.

Cả ngọn núi này, bao gồm tất cả mọi thứ ở đây, đều nằm dưới sự bao phủ của một đại trận khổng lồ.

Có thể khiến đại năng thượng cổ phải bày ra một đại trận như thế này, rõ ràng thứ họ muốn vây nhốt không hề đơn giản.

Ban đầu, Lục Vũ nghĩ có thể là chuyện liên quan đến Ngạo Ngoan hay Xi Vưu, nhưng Ngoa Thú trước đó có nói nơi này có long mạch, điều này khiến anh cảm thấy sự việc dường như không hề đơn giản

như vậy.

Ngay khi anh đang không ngừng suy tính, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người lay động.

Chẳng mấy chốc, bóng người đó ngày càng tiến gần họ hơn!

Mấy người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nín thở, chỉ cần bóng đen đó xuất hiện là lập tức ra tay!

Thế nhưng ngay sau đó, trên vách ngọc xuất hiện một khe hở, một đứa bé lông lá chui ra.

Tiếp sau đó, Tà Kiên Bàng cũng thản nhiên như không có chuyện gì mà chui ra theo.

Nhìn thấy hai người họ, Lục Vũ hơi nhíu mày, theo bản năng hỏi: "Sao ông lại tới đây?

Không phải ông nói không định vào đây nữa sao?" Tà Kiên Bàng liếc nhìn Lục Vũ, lạnh lùng đáp: "Đừng tưởng là tôi muốn vào.

Đám người kia không biết dùng thủ đoạn gì đã lẻn vào được, tôi truy tung họ, kết quả bị mất dấu mới phát hiện ra các cậu." Nghe lời giải thích, Lục Vũ vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

Một mặt, anh xác định Tà Kiên Bàng không phải là thứ mà anh đang lưu tâm; mặt khác, là vì lão Cừu Đức Khảo thế mà cũng vào được!

Lão ta vào được, e là nhờ bản lĩnh của Hắc Hạt Tử.

Cái tên Hắc Hạt Tử này rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

Lúc này, Ngô Tà nhịn không được lên tiếng: "Ông có biết Trương Gia Cổ Lâu ở đâu không, có thể dẫn chúng tôi đi tìm không?" Tà Kiên Bàng chuyển ánh nhìn sang Ngô Tà, nhưng lập tức chú ý đến Ngoa Thú, liền hỏi: "Đứa nhỏ này là sao?" Theo tiếng nói của ông ta, đứa bé

lông lá bên cạnh cũng nhe răng trợn mắt với Ngoa Thú, phát ra tiếng gầm gừ hung dữ như dã thú!

"Còn kêu nữa là ta đánh chết ngươi!" Ngoa Thú trợn mắt lườm đứa bé lông lá một cái, rồi quay sang nói với Tà Kiên Bàng: "Ông cũng thế thôi!" Đồng tử Tà Kiên Bàng co rút lại, đang định nói gì đó thì giọng Lục Vũ đã vang lên: "Chuyện không liên quan tới ông thì không cần bận tâm, Trương Gia Cổ Lâu ở hướng nào?

Không có thời gian lãng phí đâu." Tà Kiên Bàng nhìn Lục Vũ, lạnh lùng nói: "Hướng nào, con đường nào cũng đến được Trương Gia Cổ Lâu, nhưng đường nào cũng có hiểm nguy.

Tôi có thể dẫn các cậu đi, nhưng trên đường, bất kể nhìn thấy gì, nghe thấy gì, các cậu đều không được lên tiếng, cũng không được có bất kỳ phản ứng nào, cho đến khi nhìn thấy một cánh cửa thanh đồng, đó chính là đích đến." Ba chữ "Thanh Đồng Môn" vừa thốt ra, sắc mặt Lục Vũ, Ngô Tà, Vương Bàn Tử đều biến đổi rõ rệt.

Ngô Tà càng nhịn không được hỏi dồn: "Cánh cửa thanh đồng đó thế nào?

Lớn bao nhiêu?

Hình dáng ra sao?

Trương Gia Cổ Lâu nằm bên trong cánh cửa đó hả?" Trước hàng loạt câu hỏi, Tà Kiên Bàng chỉ liếc Ngô Tà một cái, chẳng có ý định trả lời.

Sau đó, ông ta quay đầu vỗ vỗ đứa bé lông lá bên cạnh.

Chương 1334

Đứa bé lông lá cũng không nói nửa lời, trực tiếp chui vào vách ngọc lần nữa.

Biểu hiện của nó y hệt như Mật Lạc Đà, có thể trực tiếp hòa tan mạch ngọc để tạo ra một lối thông đạo bên trong.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đứa bé lông lá đó mấy lần ra vào hành lang, đổi vài vị trí, nhưng Trương Gia Cổ Lâu thần bí vẫn chưa chịu lộ diện.

Càng lâu, Ngô Tà càng mất bình tĩnh.

Cuối cùng, cậu lại nhịn không được: "Còn bao lâu nữa mới tìm được đường?" Tà Kiên Bàng vẫn dán mắt vào lối đi nơi đứa bé lông lá biến mất, chỉ lạnh lùng phun ra một chữ: "Đợi." Đợi thêm chừng nửa tiếng, Tà Kiên Bàng đột nhiên đứng dậy: "Đi!" Nói xong, ông ta tiên phong chui vào lối đi mà đứa bé lông lá vừa biến mất.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử chỉ im lặng trong giây lát rồi cũng trực tiếp chui vào.

Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Phan Tử bám sát theo sau.

Khoảnh khắc tiến vào thông đạo, Ngô Tà không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Một cách kỳ quái, không có bất kỳ điềm báo nào, trong đầu cậu hiện lên một hình ảnh!

Chú ba Ngô Tam Tỉnh sắc mặt vàng vọt, toàn thân như bị dầu chiên bao phủ, mắt miệng nhắm nghiền, mái tóc đen vốn có đã trở nên bạc phơ, dáng vẻ thảm khốc không nỡ nhìn.

Ngô Tà lúc đó đờ người ra, theo bản năng định hét lên.

Nhưng vừa há miệng, cậu chợt nhớ tới lời dặn của Tà Kiên Bàng, gồng mình giữ bình tĩnh.

Phía sau cậu, Giải Vũ Thần cũng nhìn thấy cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Trong hình ảnh đó, Hoắc lão thái thái toàn thân bắt đầu tan chảy từ dưới chân, giống như Tà Kiên Bàng, bị trúng khí kiềm cực độc...

Còn Lục Vũ đi phía trước, dường như anh chẳng thấy gì đặc biệt, chỉ vững vàng từng bước bám theo Tà Kiên Bàng.

Phía sau anh, Vương Bàn Tử không biết đã thấy gì mà sắc mặt tái mét, răng cắn chặt, thỉnh thoảng còn giơ tay chụp lấy thứ gì đó, nhưng lần nào cũng vồ hụt, chỉ đành thẫn thờ buông thõng tay.

Khóe miệng hắn mang theo một nỗi thất lạc khó tả...

Cả nhóm không ngừng xuyên hành trong thông đạo, trước mắt họ liên tục hiện lên đủ loại hình ảnh kỳ quái, quỷ dị.

Mãi đến sau một thời gian dài, trước mặt họ cuối cùng cũng xuất hiện một cánh cửa thanh đồng.

Cánh cửa này không lớn, chỉ cao hơn hai mét, rộng chừng một mét, trông như một cánh cửa đơn bình thường, lại giống như cửa buồng giam trong ngục...

Cánh cửa không hề có hoa văn trang trí, thậm chí không có tay nắm, trên bề mặt chỉ toàn những vết lồi lõm không rõ nguyên do.

Lúc này, giọng nói của Tà Kiên Bàng vang lên bên tai mọi người: "Đến nơi rồi, chính là chỗ này." Theo tiếng nói, Tà Kiên Bàng đứng thẳng người dậy.

Lục Vũ quan sát xung quanh, vị trí họ đứng giống như một cái nền cao, trước cửa thanh đồng có một bệ đá vuông vức khoảng ba mét, sau

bệ đá là mạch ngọc dường như vô tận.

"Mở cửa đi." Lục Vũ cũng đứng dậy nhìn qua một lượt, khẽ nói một câu.

Tà Kiên Bàng không đáp lời, chỉ bước tới trước cửa, đang định ra tay thì đứa bé lông lá luôn đi theo ông ta đột nhiên rít lên một tiếng chói tai!

Trong âm thanh buốt nhức màng nhĩ đó, sắc mặt Tà Kiên Bàng lạnh đi, quát: "Mật Lạc Đà tới rồi, là loại mà nó không đối phó nổi!" Nghe tiếng Tà Kiên Bàng, nhóm Lục Vũ tập trung tinh thần, toàn thân đề phòng!

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Lúc này, đứa bé lông lá bên cạnh Tà Kiên Bàng lại rít lên một tiếng, Tà Kiên Bàng tiếp lời: "Nó đang nấp bên trong, không chịu ra, để tôi ép nó ra!" Vừa dứt lời, Tà Kiên Bàng đột nhiên vươn tay, đập mạnh một nhát lên cánh cửa thanh đồng!

"Bành!" Một tiếng động trầm đục vang lên, như nện thẳng vào tim người ta.

Chẳng biết nơi này có gì lạ, Tà Kiên Bàng chỉ gõ một cái mà xung quanh vang lên vô số tiếng vọng, nghe mà rợn tóc gáy!

Tuy nhiên, ngoài tiếng đục của cửa thanh đồng, xung quanh vẫn không có âm thanh nào khác.

Ngô Tà có chút sốt ruột: "Hay là chúng ta cứ mở cửa thanh đồng ra trước, đi tìm Trương Gia Cổ Lâu đi?" Tà Kiên Bàng không nói gì, chỉ xoay người lại, dùng sức gõ liên tiếp vào cánh cửa.

Những tiếng "thình thịch" vang lên không dứt, giọng nói khàn đặc của Tà Kiên Bàng truyền vào tai mọi người: "Nó đang canh giữ cửa thanh đồng, chỉ cần tôi mở cửa là nó chắc chắn sẽ xông tới, các cậu

phải bảo vệ tôi.” Vừa nói, tay Tà Kiên Bàng vẫn không ngừng động tác, liên tục vỗ vào cánh cửa thanh đồng!

Lúc này, từ đằng xa, một bóng đen thấp thoáng ngày càng tiến lại gần họ.

Khi còn cách chừng mười mét, cái bóng đó dừng lại.

Ngay sau đó, bên tai mọi người vang lên một âm thanh cực kỳ chói tai!

Tiếng rít buốt nhức màng nhĩ, giống như có ai dùng móng sắt cào liên tục vào bảng đen, khiến người ta lạnh thấu tim gan, gai ốc nổi đầy lưng!

Ngô Tà là người đầu tiên không chịu nổi, không kìm được hét lên một tiếng đại khiếu!

Theo tiếng hét của cậu, Phan Tử cũng bắt đầu có dấu hiệu không chống đỡ nổi!

Loại âm thanh này thật kỳ quái, không rõ nguyên nhân nhưng lại khiến người ta kinh hãi, khó lòng chịu đựng!

Chương 1335

Lúc này, Lục Vũ hừ lạnh một tiếng, cầm Khuông Hành Tạc nện mạnh một nhát vào mạch ngọc, lạnh lùng nói: "Để ta xem ngươi còn gào thét được đến bao giờ!" Tay Lục Vũ không ngừng nghỉ, chỉ chốc lát sau đã đục sâu vào được một mét.

Ngay lúc đó, cái bóng đen luôn ẩn nấp trong bóng tối đột nhiên động đậy, nhân lúc Lục Vũ nhấc tay, nó bất ngờ chui ra khỏi mạch ngọc, thò đầu ra nhìn Lục Vũ, nhe răng cười: "Ha ha ha ha, đã lâu không gặp, các người vẫn còn sung sức nhỉ.

Tiểu Ngô, gan dạ của cậu vẫn chưa luyện được à, có chút tiếng động thế này đã chịu không nổi rồi sao?

Cứ thế này thì cậu còn làm được trò trống gì nữa?" "Lão Dương!" Ngô Tà đột nhiên ngây người, không dám tin vào mắt mình khi nhìn cái bóng đang thập thụ thò đầu ra từ trong mạch ngọc, đầu óc cậu "oanh" một tiếng, nhất thời chẳng biết gì nữa.

Lão Dương, chuyện từ rất lâu trước đây, Lão Dương tìm thấy Ngô Tà, Ngô Tà tìm thấy Lục Vũ, họ cùng nhau đi Tần Lĩnh, đi qua trại Miêu, nhìn thấy Thần Thụ Tần Lĩnh, nhìn thấy một Xi Vưu quỷ thần không rõ...

Sau sự việc lần đó, mỗi khi Ngô Tà nhớ lại đều thấy như mình đang nằm mơ, luôn cảm thấy chuyện đó dường như chưa từng thực sự xảy ra.

Lục Vũ nheo mắt nhìn Lão Dương đang thò đầu ra, trong lòng đã hiểu rõ!

Cái bóng này chính là thứ mà anh luôn cảm thấy không ổn!

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ cất tiếng: "Tại sao ngươi lại ở đây?" Lão Dương nhe răng cười: "Chẳng có lý do gì đặc biệt cả, chẳng qua là lâu quá không gặp các người, có chút nhớ nhung thôi.

Vả lại, chuyện ở Tần Lĩnh ta cũng phải cảm ơn các người một tiếng chứ?" Trên mặt Lão Dương lộ ra nụ cười cổ quái, tiếng cười càng lộ vẻ đắc ý, kiêu ngạo!

Đặc biệt là khi thấy Lục Vũ đứng im bất động, nghệt mặt ra nhìn mình như bị định thân, Lão Dương càng cười khoái trá hơn!

Ngay lúc hắn đang cười vui vẻ nhất, một luồng hàn quang bất chợt lướt qua đầu Lão Dương, ngay sau đó tiếng cười im bặt, một tiếng rít chói tai lại vang lên, bóng dáng Lão Dương vội vã lùi lại, trong nháy mắt rụt sâu vào trong mạch ngọc.

Lục Vũ thu hồi Thừa Ảnh Kiếm phân thân, lạnh lùng nhìn cái bóng sâu trong mạch ngọc: "Không phải muốn cảm ơn ta sao?

Ngươi chạy cái gì?" Xung quanh lặng ngắt như tờ, không một tiếng động, chỉ có thể thấp thoáng thấy cơ thể Lão Dương đang vặn vẹo điên cuồng trong mạch ngọc!

Lục Vũ nhìn chằm chằm vào mạch ngọc, Thừa Ảnh Kiếm trong tay không chút dao động, chỉ lạnh lùng nói: "Tà Kiên Bàng, ông muốn mở cửa thì tranh thủ thời gian mà mở, tôi không muốn ông trở thành kẻ tiếp theo như hắn đâu." Tà Kiên Bàng hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục "thình thịch thình thịch" gõ vào cánh cửa thanh đồng.

Thật kỳ lạ, lần này xung quanh không còn xuất hiện những tiếng vang bất tận nữa.

Vương Bàn Tử cầm Mặc Mi Kiếm, ghé sát vào Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cái thằng đó là ai vậy?

Sao tôi không nhớ là mình gặp nó ở Tần Lĩnh nhỉ?" "Lão Dương, cậu quên rồi sao?" Lục Vũ dứt lời, bước chân lướt đi, Thừa Ảnh Kiếm trong tay lại vung lên, đâm thẳng vào vách ngọc bên trái!

Thừa Ảnh Kiếm ngập sâu vào vách ngọc, một bóng đen tức thì bị đâm trúng!

Ngay sau đó, không trung lại vang lên tiếng thảm thiết chói tai đó!

Trong tiếng thảm thiết, một bóng đen lại lần nữa chạy xa, biến mất ở phía xa trong nháy mắt!

Đứa bé lông lá bên cạnh Tà Kiên Bàng dường như cảm thấy có lợi lộc gì đó để chiếm, định nhảy vọt lên chui vào mạch ngọc thì bị Lục Vũ túm lấy, xách cổ ra ngoài.

Nó đang định nhe răng trợn mắt với Lục Vũ thì giọng Tà Kiên Bàng bất ngờ vang lên: "Cửa mở rồi!" Mọi người đồng loạt ngoái đầu, thấy cánh cửa thanh đồng cuối cùng cũng bị Tà Kiên Bàng đục ra một kẽ hở, Lục Vũ liếc mắt một cái, Vương Bàn Tử lập tức chạy qua giúp sức...

Vương Bàn Tử, Phan Tử, Giải Vũ Thần, Ngô Tà đều xúm vào giúp, mấy người hợp lực cuối cùng cũng đẩy mở được cánh cửa thanh đồng không biết đã bao lâu chưa từng mở ra này.

Tiến vào bên trong cửa, đập vào mắt là vô vàn đốm sáng lấp lánh như sao.

Trong ánh sáng lung linh đó, một tòa cổ lâu đồ sộ sừng sững hiện ra trước mặt họ.

Cổ lâu trong bóng tối trông vô cùng cũ kỹ, không chút màu sắc, vẻ ngoài xám xịt như thể hóa thạch.

Còn những đốm sáng kia không phải là sao thật, mà là những viên huỳnh thạch treo lơ lửng trên không trung, tỏa ra ánh sáng rực rỡ dưới

ánh đèn pin chiếu vào.

"Trương Gia Cổ Lâu..." Nhất thời, mấy người đều sững sờ.

Nhưng chỉ mất một giây, Lục Vũ đã phản ứng lại, nói: "Bàn Tử, giúp một tay đóng cửa!" Nghe Lục Vũ nhắc nhở, Vương Bàn Tử vội vàng động thủ, dùng sức đẩy cánh cửa thanh đồng khép lại!

Đóng chặt cửa thanh đồng xong, nhìn Trương Gia Cổ Lâu ở phía xa, Vương Bàn Tử lại nghĩ tới Lão Dương đột ngột xuất hiện, nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, cái tay Lão Dương đó là sao vậy?

Hồi ở Tần Lĩnh, chẳng phải hắn bị Xi Vưu nhập xác rồi tẻo từ lâu rồi à?

Hơn nữa, vừa nãy đầu hắn sắp rụng đến nơi mà vẫn không sao?

Cái thằng cha đó không phải Mật Lạc Đà chứ?

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Trước hàng loạt câu hỏi của Vương Bàn Tử, Lục Vũ thở phào một hơi, đáp: "Tôi cũng rất muốn biết Lão Dương là thế nào, nhưng hiện giờ chuyện quan trọng nhất là tòa cổ lâu kia!" Đúng như lời Lục Vũ nói, Lão Dương ra sao không quan trọng.

Nghĩ thông suốt về Lão Dương cũng chẳng giúp họ giải khai được những nghi đoàn hiện tại.

Tuy nhiên, có thể khẳng định rằng Lão Dương không phải Mật Lạc Đà, hắn vẫn là cái thứ quỷ quái do Thanh Đồng Thần Thụ phục chế ra, chỉ là không rõ tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, và dùng thủ đoạn gì để vào được nơi này...

Trong lúc hai người trò chuyện, Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần cũng cuối cùng cũng gượng lại được bình tĩnh, họ quay đầu nhìn Lục Vũ: "Trương Gia Cổ Lâu ở ngay kia rồi, chúng ta đi thôi..." Lời Ngô Tà mới nói được một nửa, Phan Tử đột nhiên thốt lên: "Không đúng,

hai người kia sao lại biến mất rồi?" Nhờ anh nhắc nhở, mọi người mới chú ý tới một việc.

Chỉ trong nháy mắt, Tà Kiên Bàng và đứa bé lông lá đã biến mất không dấu vết!

"Ý gì đây?" "Bận rộn cả một vòng, dẫn chúng ta đến nơi xong là âm thầm rút lui?" "Cái tay này rốt cuộc đang toan tính chuyện gì?" Lục Vũ nheo mắt quan sát tình hình xung quanh, lắc đầu khẽ nói: "Mặc kệ ông ta, ông ta và cái thứ nhỏ bé kia có duyên nợ rất lớn với nơi này, đi tìm họ chỉ lãng phí thời gian, cổ lâu ngay phía trước rồi, đừng phí lời nữa." Vừa nói, Lục Vũ đã sải bước, là người đầu tiên tiến về phía tòa cổ lâu.

Chương 1336

Trong lòng Lục Vũ cũng có chút lạ lẫm, anh không hề có cảm giác quen thuộc hay quái dị nào với nơi này, dường như chưa từng tới đây bao giờ.

Ngược lại, Ngô Tà không biết có phải vì "gần nhà nên đâm sợ" hay không, ánh mắt lộ vẻ do dự, không còn vẻ sốt sắng như trước.

Giải Vũ Thần đi bên cạnh, biết Ngô Tà thấy cổ lâu im lìm không một tiếng động nên lo lắng cho chú ba Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn và Hoắc lão thái thái đều đã gặp bất trắc.

Anh vỗ vai Ngô Tà, khẽ an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, có lẽ họ đã tìm được lối ra khác bên trong và ra ngoài rồi.

Tam gia trước đây từng nói, đổ đấu xuống đất kiêng kỵ nhất là tâm thần không yên.

Cậu như vậy không chỉ tự đặt mình vào nguy hiểm mà còn ảnh hưởng đến người khác đấy." Trong lúc trò chuyện, mấy người đã đi tới trước cửa Trương Gia Cổ Lâu.

Nhìn qua một lượt, tất cả đều là một màu xám trắng.

Đập vào mắt là vẻ ngoài cổ lâu bị mục nát vô cùng nghiêm trọng, cửa sổ, khung cửa đều đã hư hỏng, trông xơ xác tiêu điều không tả xiết.

Qua kẽ hở, có thể thấy bên trong cổ lâu là một màn đen đặc.

"Sao tòa lâu này trông còn không bảo tồn tốt bằng tòa dưới nước nhỉ." Vương Bàn Tử nhịn không được lẩm bẩm một câu.

Nói xong, hắn phát hiện ra những dấu tay rõ rệt trên khung cửa sổ, liền gọi: "Tiểu ca nhi, anh xem, đây có phải là nơi mấy người họ vào

cổ lâu không?" Lục Vũ không đáp lời, chỉ dùng mũi Thừa Ảnh Kiếm đẩy nhẹ, mở toang cánh cửa sổ đó ra, trên mặt đất cạnh cửa sổ có thể thấy những dấu chân.

Lục Vũ không vội vào ngay mà quay đầu nhìn Ngô Tà hỏi: "Trước đây cậu thấy họ ở xà ngang tầng mấy?" Ngô Tà hơi ngẩn ra, cố nhớ lại rồi đáp: "Tầng ba." Nói đoạn, mọi người đều ngước nhìn lên.

Trên tầng ba cổ lâu có một vòng hành lang bên ngoài, nhưng từ vị trí của họ không thấy dấu vết hay sự hư hại nào cho thấy có người đi qua.

Tuy nhiên, phong cách kiến trúc của cả tòa lâu là kiểu mái cong thời Minh Thanh, rất đúng với tay nghề của Uông Tàng Hải.

"Vậy chúng ta lên tầng ba trước." Sau một hồi im lặng, Lục Vũ lùi lại vài bước, bất chợt vung tay phóng phi hổ trảo, sau khi móc chặt vào lan can hành lang tầng ba, cả người anh trực tiếp vọt thẳng lên!

Trong khi nhóm Ngô Tà còn đang lo lan can sẽ bị kéo sập thì Lục Vũ đã đứng vững trên hành lang tầng ba cao mười mấy mét.

Giây tiếp theo, một luồng hắc khí bất ngờ hiện ra trước mặt Lục Vũ.

Luồng hắc khí đó có hình người, không ngừng phát ra tiếng "lạc lạc lạc" nghe rợn cả tóc gáy.

Điều đáng nói là Lục Vũ đối diện với luồng hắc khí đó cũng phát ra tiếng "lạc lạc lạc".

Mấy người bên dưới đều đã thấy Lục Vũ nói thi ngữ nên không quá kinh ngạc, chỉ cảm thấy có chút quỷ dị.

Phan Tử nhịn không được hạ thấp giọng: "Làn khói đen đó không lẽ lại là tống tử sao?" Dưới cổ lâu, nhóm Vương Bàn Tử cũng chẳng rõ Lục Vũ đang làm gì, chỉ thấy anh đối mặt với luồng hắc khí, liên

tục phát ra tiếng "lạc lạc lạc".

Cái bóng quỷ trong hắc khí cũng đáp lại bằng âm thanh tương tự, họ nghe chẳng hiểu gì, chỉ thấy qua nhịp điệu âm thanh, Lục Vũ dường như đang thương lượng điều gì đó với bóng quỷ.

Sau vài câu, tốc độ nói của cả hai đều nhanh hơn hẳn, hắc khí càng trở nên hung tợn, mấy lần áp sát Lục Vũ nhưng anh vẫn không hề nhúc nhích.

"Lạc lạc lạc lạc!" Hắc khí đột ngột phát ra một chuỗi âm thanh dồn dập, mạnh mẽ lao về phía Lục Vũ!

Lần này, Lục Vũ bất ngờ lật lòng bàn tay, giáng một nhát vào luồng hắc khí!

Ngay tức khắc, hắc khí lùi lại cực nhanh, cách xa Lục Vũ hơn ba mét, miệng lại phát ra những tiếng rít chói tai!

Vương Bàn Tử cảm thấy không ổn, hét lớn: "Tiểu ca nhi, đợi đấy, Bàn gia tôi tới đây!" Vừa dứt lời, hắn trực tiếp rút phi hổ trảo ra.

Thế nhưng, khi hắn vừa định quăng dây lên lan can tầng ba thì tình hình trên đó lại biến chuyển!

Chỉ thấy luồng hắc khí kia thu nhỏ lại từng chút một.

Nhìn từ xa, hắc khí như thể đang quỳ lạy dưới đất.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc không thôi!

Ngô Tà nhân cơ hội này vội kéo Vương Bàn Tử lại: "Từ từ đã, tôi cảm giác hình như tiểu ca quen biết thứ đó." Vương Bàn Tử không nói gì, chỉ giắt phi hổ trảo vào thắt lưng, rút súng ra nhắm thẳng vào luồng hắc khí, chỉ cần có biến là hắn ra tay ngay.

Tuy súng chưa chắc đã có tác dụng nhưng vẫn tốt hơn là đứng không!

Trong lúc giằng co, luồng hắc khí kia lại bành trướng ra, trông như cái bóng vừa quỳ lạy đã đứng dậy.

Sau đó, hắc khí lùi lại một chút.

Nhưng chưa kịp để nhóm Vương Bàn Tử thở phào, hắc khí đột ngột phản công, bất thần lao thẳng vào Lục Vũ!

Lục Vũ không hề bất ngờ, chỉ lật bàn tay, một đạo điện quang từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào luồng hắc khí!

Luồng điện to bằng cánh tay tức thì đánh gục hắc khí xuống sàn!

Trong ánh điện chớp nhoáng, hắc khí dường như co giật rồi lại nhanh chóng tháo lui!

Vương Bàn Tử cau mày, lại gọi: "Tiểu ca nhi!" Lục Vũ cúi đầu nhìn xuống, khi Vương Bàn Tử định nói thêm gì đó, Lục Vũ bất ngờ nhảy từ tầng ba cổ lâu xuống, miệng quát lớn: "Cút!" Vừa dứt lời, lại một đạo lôi quang nữa từ trên trời giáng xuống!

Chương 1337

Lần này Lục Vũ phẫn nộ ra tay, lôi quang lấp loáng, thậm chí còn nghe thấy tiếng nổ ầm ầm!

Đến khi nhóm Vương Bàn Tử phản ứng kịp thì lôi pháp của Lục Vũ đã đánh trúng cánh cửa thanh đồng kia!

Lôi quang rực rỡ, dường như có một hình người bị bao trùm trong đó!

Lục Vũ vừa chạm đất đã khẽ nhún chân, cả người lao vọt đi, trực tiếp xông về phía cửa thanh đồng!

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử giật mình thốt lên: "Tiểu ca nhi, sau lưng anh có hắc khí đuổi theo kìa!" Nói rồi, hắn cũng mãnh liệt lao ra, dùng thanh Mặc Mi Kiếm như một cây gậy, đập thẳng một cú vào làn hắc khí!

Nghe tiếng Vương Bàn Tử, bước chân Lục Vũ khựng lại!

Khoảnh khắc Lục Vũ quay đầu, anh thấy Vương Bàn Tử đột nhiên gào lên một tiếng, lao thẳng vào luồng hắc khí đó.

Chẳng rõ đã xảy ra chuyện gì, sau khi Vương Bàn Tử lao vào hắc khí, hắn ngã vật ra đất không dậy nổi, cứ thế nằm sấp, cả người hoàn toàn bị hắc khí bao phủ!

"Bàn Tử!" Lục Vũ nộ hống một tiếng.

Từ phía không xa lại truyền đến giọng điệu mỉa mai của Lão Dương: "Ta đã hy sinh nhiều như vậy, chẳng lẽ ngay cả loại phế vật như ngươi mà cũng không đối phó nổi sao.

Thế nào, hối hận chưa?

Yên tâm đi, đây mới chỉ là chút lễ mọn, ta còn chuẩn bị cho ngươi đại lễ nữa cơ!" Lục Vũ không nói nửa lời, phóng thẳng Thừa Ảnh Kiếm trong tay đi như phi kiếm, đâm về phía Lão Dương cách đó không xa, miệng gào lên: "Các người mù hết rồi sao!" Câu quát này cuối cùng cũng thức tỉnh Phan Tử, Ngô Tà và Giải Vũ Thần!

Ba người phản ứng lại, Phan Tử và Giải Vũ Thần không chút do dự bóp cò súng, nhắm thẳng vào lão Dương đang bốc điện quang mà bắn!

Lão Dương bị Thừa Ảnh Kiếm đâm trúng ngã lăn ra, cộng thêm tiếng súng liên hồi, thân thể hắn trên đất giật liên hồi, không thể đứng dậy thêm lần nữa!

Lúc này, Lục Vũ lao nhanh tới bên cạnh Vương Bàn Tử, cau mày nhìn hắn, nét mặt vô cùng nghiêm trọng.

Giải Vũ Thần bước tới bên cạnh Lục Vũ, cũng nhìn Bàn Tử, nhỏ giọng hỏi: "Lục tiểu ca, Bàn Tử bị sao vậy?

Luồng hắc khí kia sao tự nhiên lại biến mất rồi?" Vốn dĩ khi ở dưới, mọi người cứ ngỡ trong hắc khí giấu tống tử.

Nhưng giờ đây, toàn bộ hắc khí dường như đã bị Vương Bàn Tử hấp thụ vào trong cơ thể, đây chắc chắn không phải việc mà tống tử có thể làm được.

Lục Vũ cau mày im lặng.

Sự việc lần này thực sự nằm ngoài dự tính của anh.

Dù là sự xuất hiện của Lão Dương hay luồng hắc khí kia đều không nên có mặt ở đây, vậy mà chúng lại xuất hiện, hơn nữa vừa đến đã gây ra rắc rối lớn...

Đúng lúc này, rắc rối lớn hơn đã đến!

Cánh cửa thanh đồng vốn đã được khép chặt phát ra một tiếng "bành" trầm đục, thế mà lại bị ai đó từ bên ngoài đánh bay văng ra!

Cánh cửa thanh đồng bay ngược đi, "oanh" một nhát đập trúng Trương Gia Cổ Lâu!

Tòa cổ lâu cao lớn tức thì bụi tung mù mịt!

Theo sau đám bụi bặm đó, từ cửa hang thanh đồng bước vào một hàng bóng người mờ ảo!

Bóng người lay động, loáng cái đã đứng đầy cạnh cửa, nhìn sơ qua cũng phải hơn trăm người!

Hơn nữa, những bóng người đó vẫn đang không ngừng tăng thêm...

Những bóng người này không hề xa lạ với họ, tất cả đều là Mật Lạc Đà!

Ngày càng nhiều Mật Lạc Đà bước ra từ hang cửa, từng chút một bao vây lấy nhóm Lục Vũ!

Lục Vũ liếc nhìn một cái, vươn tay kéo một phát, trực tiếp ném Vương Bàn Tử đang nằm trên đất vào Sơn Hà Đồ.

Dù thế nào đi nữa, với số lượng Mật Lạc Đà đông đảo như vậy, cộng thêm Lão Dương đang nhìn chằm chằm, anh thực sự không thể phân tâm chăm sóc Bàn Tử được nữa.

Nhìn lũ Mật Lạc Đà ngày một đông, sắc mặt nhóm Ngô Tà đều trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Phan Tử bất ngờ lên tiếng: "Tôi sẽ chặn bọn chúng, các cậu vào trong tìm Tam gia đi.

Lục tiểu ca, Bàn gia từng nói trên người anh ấy có rất nhiều lựu đạn này nọ, anh có thể cho tôi mượn dùng được không, Phan gia tôi

đời này chắc không trả nổi, kiếp sau xin hoàn lại...” “Không cần vội.” Lục Vũ trầm mặt, lạnh lùng nói: “Trương Gia Cổ Lâu rắc rối hơn chúng ta tưởng, không giải quyết xong đám phiền phức trước mắt này thì vào lâu chỉ có con đường chết.” Lục Vũ không nói gì thêm, những chuyện xảy ra trên hành lang tầng ba anh cũng chưa có thời gian giải thích với mọi người.

Anh chỉ chắc chắn một điều, Trương Gia Cổ Lâu này không phải do Uông Tàng Hải xây dựng, mà tương tự như Vân Thiên Cung, đều là những thứ do Uông Tàng Hải cải tạo lại.

Nhưng không thể phủ nhận, Trương Gia Cổ Lâu này chính là kiệt tác để đời của Uông Tàng Hải, độ hung hiểm còn lớn hơn cả Vân Thiên Cung!

Chỉ trong chốc lát, đã có mấy chục con Mật Lạc Đà chậm rãi áp sát vị trí của họ.

Những con Mật Lạc Đà này nhìn qua chẳng khác gì người thường, chỉ có điều quần áo đủ loại, hình dáng đa dạng, trông vẫn vô cùng đáng sợ.

Lục Vũ nhìn chúng, lạnh giọng: “Đừng vội liều mạng, đợi chúng lại gần chút nữa, tôi bảo nổ súng thì hãy nổ súng.” Lục Vũ không phải lần đầu tiếp xúc với Mật Lạc Đà, cũng đã giết rất nhiều lần, loại này thuộc dạng giết không chết, nhưng sức chiến đấu của một con Mật Lạc Đà bình thường cũng không quá đáng sợ.

Chương 1338

Tuy nhiên, nếu cả ngọn núi Mật Lạc Đà đều bị thu hút tới đây thì hậu quả thực sự khôn lường!

Trong lúc nói chuyện, lũ Mật Lạc Đà càng lúc càng gần!

Ngay lúc đó, biến cố đột nhiên xảy ra!

Vương Bàn Tử vốn dĩ phải ở trong Sơn Hà Đồ, lúc này lại đột ngột xuất hiện giữa không trung!

Khoảnh khắc hắn lộ diện, tất cả Mật Lạc Đà đều khựng lại!

Vương Bàn Tử quay lưng về phía nhóm Lục Vũ nên họ không thấy rõ biểu cảm của hắn, cũng chẳng biết hắn đã làm gì, chỉ biết sau khi hắn xuất hiện, chỉ trong nháy mắt, lũ Mật Lạc Đà như gặp phải quỷ, điên cuồng rút lui như thủy triều!

Chẳng mấy chốc, khu vực trước cửa thanh đồng đã sạch bóng, chỉ còn lại một mình Vương Bàn Tử đứng nghênh ngang ở đó, dáng vẻ đúng là "một người chặn cửa, vạn người khó qua"!

"Lục tiểu ca, Bàn gia hình như có gì đó không ổn." Đến Phan Tử còn nhận ra thì Lục Vũ không lý nào không thấy.

Anh có thể thấy rõ Vương Bàn Tử đứng đó, trên người vẫn còn hắc khí quấn quýt.

Lúc này, Vương Bàn Tử từ từ quay đầu lại, khiến nhóm Ngô Tà sợ đến đứng tim!

Chỉ thấy mặt Vương Bàn Tử đen như đáy nồi, giữa trán còn có một đốm sáng màu phấn hồng nhấp nháy!

Đặc biệt là đôi mắt hắn không còn thấy lòng trắng đâu nữa, chỉ

một màu đen kịt, trông quỷ dị đến tột cùng!

Phan Tử nhịn không được lẩm bẩm: "Chuyện này là sao, Bàn gia sao lại biến thành cái dạng này?

Chẳng phải viên ngọc thạch kia đã biến mất rồi sao?

Sao giờ lại hiện ra?" Lục Vũ không nói gì, nhưng tâm trạng vô cùng nặng nề!

Người khác không biết, nhưng lúc ở trên tầng ba anh đã phát hiện ra thứ không nên tồn tại.

Cành của Thông Thiên Thần Thụ!

Chính xác mà nói, thứ anh thấy trong làn hắc khí trên hành lang tầng ba chính là một bản thể khác của mình đang cầm cành Thần Thụ, nhưng bản thể đó lại biến thành một con tống tử!

Giờ nghĩ lại, tình trạng của Vương Bàn Tử chắc chắn là do ảnh hưởng từ Thông Thiên Thần Thụ, chỉ không rõ lúc ở trong Sơn Hà Đồ, con Ngoa Thú đã làm gì mà hắn lại ra nông nỗi này.

Lúc này, tên Bàn Tử đầy hắc khí chậm rãi bước tới.

"Bàn Tử, cậu sao rồi?" Lục Vũ tiến lên hai bước nhìn hắn.

Vương Bàn Tử như không nghe thấy, cứ từng bước đi về phía Lục Vũ, mặt không chút biểu cảm.

Lục Vũ nghĩ tới điều gì đó, trầm giọng quát: "Bàn Tử, bình tĩnh lại, cố mà nghĩ đi, kiếp nạn này cậu có thể vượt qua!" Năm đó ở Tần Lĩnh, trên Thông Thiên Thần Thụ, Vương Bàn Tử vì nhìn thấy Hồ Bát Nhất mà suýt chút nữa mất kiểm soát tinh thần, biến thành thứ nửa người nửa quỷ như Lão Dương.

Lần này không biết hắn đã nhìn thấy thứ quỷ quái gì do Thanh Đồng Thần Thụ huyễn hóa ra mà dẫn đến tinh thần thất thường.

Trong lòng Lục Vũ vẫn có chút thắc mắc.

Từ khi đến Ba Nãi, Vương Bàn Tử liên tục xuất hiện những dấu hiệu bất thường, thậm chí còn giống người nhà họ Trương hơn cả anh nữa...

"Bàn Tử, nghĩ thoáng ra, trời sập xuống có tôi chống lưng cho cậu." Thấy Vương Bàn Tử càng lúc càng gần, Lục Vũ lại bồi thêm một câu.

Câu nói này khiến bước chân Vương Bàn Tử đột ngột khựng lại.

Luồng hắc khí trên mặt hắn lúc này tan đi một chút, hắn bất chợt mở choàng mắt, đã thấy được chút lòng trắng.

Có điều, Bàn Tử dường như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, cơ thể run rẩy nói: "Tiểu ca nhi, giết tôi đi, giết tôi đi, Bàn gia tôi không thể biến thành tống tử, càng không thể hại các anh đều biến thành tống tử được..." Vừa dứt lời, mặt Vương Bàn Tử lại bị một tầng hắc khí bao phủ!

Có thể thấy nội tâm hắn đang tranh đấu vô cùng kịch liệt!

Một nửa mặt trông đã bình thường, nhưng nửa mặt còn lại vẫn đen như đáy nồi!

Miệng hắn càng gào thét điên cuồng: "Câm miệng!

Câm miệng!

Câm miệng!

Cái thằng ranh con nhà ngươi không phải Bàn gia!

Ngươi biết cái chó gì!

Bàn gia ta giết chết ngươi!" Trong lúc quát tháo, Vương Bàn Tử đột nhiên lật tay, trong tay xuất hiện một khẩu súng đen ngòm, tự chĩa thẳng vào thái dương!

Lục Vũ liếc mắt đã thấy súng đã lên nòng!

Trong khoảnh khắc đó, Lục Vũ không cần suy nghĩ, lật bàn tay ném ngay một vật đi, đánh văng khẩu súng của Vương Bàn Tử, ngay sau đó một vật giống như chiếc đèn dầu bay lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, chính là Bách Lý Lạc Phượng Đăng!

Chương 1339

Thế nhưng... thứ do Thông Thiên Thần Thụ huyễn hóa ra thì Bách Lý Lạc Phượng Đăng không có mấy tác dụng, chỉ khiến động tác của Vương Bàn Tử khựng lại một chút, rồi hắn lại bắt đầu tự đấu tranh với chính mình, liên tục tự tát vào mặt mình, phát ra những tiếng "chát chát chát"!

Lục Vũ nhìn cảnh đó, sắc mặt xanh mét, không nói một lời.

Nhóm Ngô Tà bên cạnh thì hoàn toàn ngây dại, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra mà khiến Vương Bàn Tử biến thành bộ dạng này!

Ngô Tà nuốt nước bọt, mấy lần định lên tiếng nhưng thấy Lục Vũ im lặng, lại đành nhịn xuống.

Đúng lúc đó, Vương Bàn Tử đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, hắc khí trên mặt tan biến dần.

Sau đó, hắn đứng thẳng người dậy, cười lạnh một tiếng: "Đấu với Bàn gia, ngươi còn non lắm!" Nghe câu này, Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần đều tưởng Vương Bàn Tử đã hết sao.

Nhưng chưa kịp để họ thở phào, sắc mặt Bàn Tử đột ngột đen lại trong nháy mắt.

Lục Vũ không chút do dự, sải bước tới, vươn tay giật lấy phi hổ trảo ngang hông Bàn Tử, dùng dây sắt quấn chặt lấy hắn!

"A!" "A!" "A!" Vương Bàn Tử như phát điên, điên cuồng vặn vẹo cơ thể muốn thoát khỏi dây sắt, miệng gầm lên từng hồi nộ hống!

"Đi." Lục Vũ sắc mặt lạnh lùng, nhìn Bàn Tử một cái, cuối cùng chỉ đành hạ quyết tâm, lôi kéo Vương Bàn Tử tiếp tục tiến về phía Trương Gia Cổ Lâu!

Tình trạng của Bàn Tử hiện tại anh không có cách nào giải quyết.

Muốn giải quyết, hoặc là phải vào trong cổ lâu tìm cành Thông Thiên Thần Thụ khác hoặc tìm thêm manh mối, hoặc là đợi Bàn Tử tự mình vượt qua ảo giác quỷ dị kia...

Cành Thông Thiên Thụ ở đây quá kỳ lạ, còn quỷ dị và linh dị hơn nhiều so với cành cây họ gặp ở Tần Lĩnh!

Nghe lời Lục Vũ, nhóm Ngô Tà lại đờ người ra, mãi đến khi Lục Vũ dắt theo Vương Bàn Tử đi tới trước cửa Trương Gia Cổ Lâu, họ mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Giải Vũ Thần nhìn Vương Bàn Tử bị trói như điên dại, nhỏ giọng hỏi: "Lục tiểu ca, Bàn Tử tính sao đây, cứ để thế này à?" "Cậu có cách gì không?" Lục Vũ quay đầu liếc Giải Vũ Thần một cái, sau đó tung một cước, trực tiếp đá bay cánh cửa chính của Trương Gia Cổ Lâu!

Động tác thô bạo khiến tim mấy người lại thắt lại!

Cánh cửa mục nát rơi "bành" xuống đất, hất lên một màn bụi bặm.

Giải Vũ Thần sắc mặt biến đổi, vội nhắc nhở: "Tiểu ca nhi, cẩn thận, đó không phải bụi bình thường đâu, toàn là bột kiềm đấy!" Câu nói này thức tỉnh Ngô Tà và Phan Tử, hai người vội vàng kéo chặt quần áo, đeo mặt nạ phòng độc vào!

Giờ đã đến nơi quan trọng nhất rồi, nếu vì hít phải kiềm mà chết giữa đường thì đúng là công cốc.

Lục Vũ chẳng quan tâm nhiều đến thế, anh lạnh lùng bước thẳng vào Trương Gia Cổ Lâu!

Khoảnh khắc anh bước qua ngưỡng cửa, đứng trên mặt sàn cổ lâu, trong đầu vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng

túc chủ tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, độ khám phá "Âm Sơn Cổ Lâu" đạt 60%, hệ thống ban thưởng Khổn Thi Tỏa.】【Tên vật phẩm: Khổn Thi Tỏa】【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Địa giai trung phẩm】【Năng lực vật phẩm: Trói buộc】【Thuyết minh vật phẩm: Khổn Thi Tỏa, năm xưa do phương sĩ Đông Kinh là Tả Từ chế tạo cho Phát Khâu Thiên Quan dưới trướng Tào Tháo, dùng gân cốt Hải Long làm nguyên liệu, phụ thêm tơ Hải Liễu dệt thành.

Sau khi hoàn thành sợi dây thừng ba mét, mang vào âm địa cung phụng một năm, hấp thụ âm khí thiên địa mới thành Khổn Thi Tỏa.

Khổn Thi Tỏa ẩn chứa âm khí, không làm tổn thương thi thể, không làm thi thể tỉnh giấc, chỉ chuyên trói thi thể, lấy âm chế âm, không tổn hại mảy may...】Chỉ khựng lại trong giây lát, Lục Vũ lập tức lấy Khổn Thi Tỏa vừa nhận được ra, trực tiếp trói chặt Vương Bàn Tử lại!

Dù sao đi nữa, hiện giờ anh cũng không giúp được Bàn Tử quá nhiều, cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân hắn thôi.

Có Khổn Thi Tỏa trên người, tình trạng của Bàn Tử dịu đi đôi chút, không còn dữ tợn như trước, chỉ có điều hắc khí trên mặt vẫn không giảm đi bao nhiêu.

Xác định tạm thời không có vấn đề, Lục Vũ không còn quá chú ý đến Bàn Tử nữa mà bắt đầu quan sát thực sự tình hình bên trong Trương Gia Cổ Lâu.

Nhìn từ dưới lên, một giếng trời lớn ở giữa sảnh chính đâm thẳng lên đỉnh, thu nhỏ dần theo từng tầng.

Diện tích tầng trệt là lớn nhất, lớn hơn nhiều so với những gì họ thấy bên ngoài, nhìn qua cũng xấp xỉ một sân bóng đá.

Tuy nhiên, tầng trệt rất trống trải, không thấy vật dụng gì.

Ngoài những cánh cửa gỗ và cửa sổ mục nát, chỉ còn lại những dấu chân hỗn loạn.

Vừa thấy dấu chân, Ngô Tà lập tức phấn chấn: "Những dấu chân này chắc chắn là của chú ba và mọi người để lại, chúng ta cứ đuổi theo dấu chân là tìm được họ thôi!" Vừa dứt câu, Ngô Tà đã không thể chờ đợi thêm, sốt sắng bước đi tìm kiếm.

Nhưng rất nhanh, lòng cậu chùng xuống.

Những dấu chân hỗn loạn chỉ kéo dài vài mét rồi bị bụi đất che lấp, không còn tung tích gì nữa...

Hơn nữa, còn một vấn đề nghiêm trọng hơn.

Quan sát khắp tầng một, họ không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của cầu thang!

Không có cầu thang, những người đó lên bằng cách nào?

Chẳng lẽ dùng thứ gì đó như phi hổ trảo để leo lên tầng hai?

Trong lúc Ngô Tà đang suy tính, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hừ nhẹ!

Chương 1340

Ngay sau đó là một tiếng "bành", như có thứ gì đó va vào nhau!

Quay đầu lại, cậu thấy Vương Bàn Tử đang bị Lục Vũ khống chế, đập mạnh vào cánh cửa sổ gỗ của cổ lâu, làm vỡ nát cả khung cửa!

Vương Bàn Tử trông rất chật vật, đầu còn dính đầy vụn gỗ.

Lúc này, biểu cảm của Bàn Tử trở nên dữ tợn, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ khiêu khích!

Trái với dự đoán của Ngô Tà, Lục Vũ thấy hành động quá khích của Bàn Tử chỉ giơ tay vả thẳng một bạt tai.

Một cái tát giáng xuống, mặt Bàn Tử lập tức vẹo sang một bên, nhổ ra một ngụm máu.

Đợi đến khi hắn quay đầu lại, đầu óc vẫn còn choáng váng, không phân biệt được phương hướng.

Xem chừng cú ra tay này của Lục Vũ không hề nhẹ.

Tuy nhiên, Lục Vũ không nhìn Bàn Tử nữa mà tiếp tục quan sát xung quanh.

Một lát sau, Ngô Tà lên tiếng: "Lục Vũ, trong này hình như không có cầu thang, chúng ta dùng phi hổ trảo leo lên tìm họ nhé?".

Ngô Tà đề nghị, nhưng Lục Vũ chỉ liếc nhìn cậu một cái, không nói gì.

Khác với họ, Lục Vũ đã phát hiện ra cơ quan.

Tòa Trương Gia Cổ Lâu này có một cơ quan để mở đường lên tầng hai.

Cơ quan này rất rõ ràng, cũng không có cạm bẫy.

Lục Vũ lôi Vương Bàn Tử đi tới vài bước, cạnh cửa sổ thấy một bức tượng đá nhỏ nhắn.

Tượng đá điêu khắc hình Kỳ Lân, cao khoảng nửa mét, trông khá uy nghiêm.

Lục Vũ không nói hai lời, bước tới đạp thẳng lên đó!

Khắc sau, tượng đá lún xuống mặt đất.

Ngay sau đó, tiếng máy móc chuyển động "lạch cạch lạch cạch" vang lên liên hồi!

Nghe thấy âm thanh này, mấy người họ hiếm khi không thấy hoảng loạn, trái lại còn có chút cảm giác thân thuộc đã lâu không gặp.

Lúc này, một chiếc cầu thang từ dưới lòng đất từ từ nhô lên, nối liền tới hành lang tầng hai.

Chưa đợi họ bước lên, từng tấm ván gỗ đột nhiên vươn ra từ hai phía, ngay trước mắt họ tạo thành một mặt trần, hay đúng hơn là sàn nhà tầng hai.

Đám người Ngô Tà thấy cảnh này lại một lần nữa sững sờ.

Thuật cơ quan thế này thực sự quá tinh diệu, vượt xa nhận thức của họ!

Lục Vũ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, trực tiếp sải bước lên tầng hai.

Sau khi vào tầng hai, Ngô Tà định thần lại, đột nhiên nghe thấy tiếng "sột soạt".

Nghe qua cứ như tiếng bước chân.

Ngô Tà thắt tim lại, theo bản năng gọi lớn: "Tam thúc!

Tam thúc!

Tam thúc!".

Gọi vài tiếng, khắp tầng hai chỉ toàn tiếng vang của chính cậu.

Lúc này, Ngô Tà mới phát hiện Vương Bàn Tử đang nở nụ cười quỷ dị, đôi chân cứ lê trên mặt đất, cố ý tạo ra tiếng "sột soạt" giống như người đang đi bộ.

Sắc mặt Ngô Tà trầm xuống, đang định mắng Bàn Tử một câu thì đột nhiên tiếng xé gió từ phía sau truyền đến.

Cậu còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy một sức mạnh to lớn đập vào eo, sau đó cả người bị đẩy bay ra ngoài! "A!" Phan Tử đứng ở vị trí của Ngô Tà vừa rồi, không nhịn được thét lên đau đớn!

Anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là vừa nghe thấy tiếng động đã theo bản năng đẩy Ngô Tà ra, không ngờ một thứ gì đó không rõ là gì đã đâm xuyên qua đùi!

Trong lúc Phan Tử kêu đau, Giải Vũ Thần đã xoay người, hướng về phía bóng tối phía sau liên tục bóp cò!

Đoành đoành đoành đoành!

Tiếng súng thanh thúy vang lên liên tiếp!

Rất nhanh, Giải Vũ Thần đã bắn sạch băng đạn, anh không chút do dự thay ngay băng đạn mới.

Chương 1341

Chỉ trong chớp mắt đã lại giơ súng nhắm vào bóng tối.

Động tác của anh thành thục đến mức không giống một nghệ sĩ diễn kịch từ nhỏ chút nào...

Đang định bóp cò, Lục Vũ đột nhiên đưa tay ngăn Giải Vũ Thần lại.

Tiếp đó, giọng Lục Vũ vang lên: "Lão Dương, ngươi muốn làm gì?".

Lục Vũ vừa dứt lời, một bóng người từ trong bóng tối bước ra, mặt đầy vẻ đùa cợt và mỉa mai, chính là Lão Dương mà họ đã gặp bên ngoài lâu.

Lão Dương nhe răng cười, giọng điệu âm dương quái khí nói: "Một thứ bất nhân bất quỷ như ta thì làm được gì chứ, chẳng qua là muốn báo ân, cảm ơn các người năm xưa đã không giết.".

Trong lúc nói chuyện, Lão Dương tiến lại gần hơn một chút, dừng lại khi cách đám người Lục Vũ hơn mười mét, nhìn Lục Vũ rồi lại nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà phản ứng lại, hét lớn với Lão Dương: "Lão Dương!

Rốt cuộc anh muốn làm gì!

Chuyện ở Tần Lĩnh năm đó tôi đã giúp anh, anh còn nói anh đang ở nước ngoài, anh chẳng phải đang ở cùng mẹ sao, sao anh lại quay về đây!". "Ha ha ha ha!" Lão Dương cười phá lên đầy phóng đãng, mắt trừng trừng nhìn Ngô Tà, gằn từng chữ: "Bức thư đó chỉ là một cuộc thí nghiệm thôi!

Ngươi đừng tưởng ta không biết, nếu không phải tại các ngươi, ta

căn bản sẽ không biến thành dạng này!

Tiểu Ngô, lần này ngươi chết chắc rồi!".

Nghe lời Lão Dương, Ngô Tà nhíu chặt lông mày.

Lục Vũ thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhẹ giọng nói: "Hóa ra sau khi Xi Vưu rời đi, ngươi đã bước ra từ trong núi?

Ngươi thế mà không chết, đây đúng là một chuyện ngoài ý muốn...".

Lão Dương cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một phàm nhân, thì biết được cái gì!

Bây giờ, ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần kiên nhẫn chờ chết là được rồi!". "Ta cho ngươi một cơ hội lựa chọn, là từ bỏ kháng cự để ta giải quyết các ngươi, hay là ngoan cố chống cự cho đến khi từng đứa một biến thành hình dạng của nó?".

Vừa nói, Lão Dương vừa rút từ sau lưng ra một cành Thông Thiên Thần Thụ lớn, trông như một chiếc gậy dài!

Lục Vũ nhìn qua, đột nhiên mỉm cười nói: "Không ngờ sau khi Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên chết, cái thứ nhỏ mọn như ngươi lại còn sống, còn dám đe dọa ta?".

Lời của Lục Vũ khiến sắc mặt Lão Dương đại biến, theo bản năng lùi lại một bước, thốt lên: "Ngươi nói láo, họ không thể nào chết được, ngươi không thể nào...".

Nói được một nửa, Lão Dương lại bình tĩnh lại, mặt đầy âm hiểm chằm chằm nhìn Lục Vũ: "Cho dù ngươi biết ta là do họ đưa ra ngoài thì đã sao?

Chung quy ngươi cũng chỉ là một phàm nhân, còn ta là thần!

Ngươi định sẵn sẽ chết dưới tay ta!". "Ngươi mà là thần?

Thần kinh thì có?" Lục Vũ đột nhiên trêu chọc một câu, lời còn chưa dứt, anh đã bước vọt ra, trực tiếp lao về phía Lão Dương!

Trước khi Lão Dương kịp phản ứng, Lục Vũ đã xông đến bên cạnh, vung một kiếm chém bay đầu Lão Dương.

Cái đầu rơi xuống đất, lăn lông lốc ra xa, thân thể Lão Dương đổ rụp xuống sàn.

Nhưng ngay khắc sau, cái đầu của Lão Dương lại phát ra tiếng cười quái dị "khặc khặc", nói: "Ta đã bảo rồi, chút thủ đoạn này của ngươi căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho ta!

Ta là thần, còn ngươi chỉ là phàm nhân...".

Trong lúc nói, thân thể Lão Dương đột nhiên như một con cóc bò rạp trên đất!

Ngay sau đó, hắn bật nhảy lên, lao thẳng về phía Ngô Tà đang đứng đờ người ra nhìn sự việc! "A!" Ngô Tà kinh hô một tiếng, trực tiếp bị Lão Dương vồ ngã xuống đất, đè dưới thân!

Tuy nhiên, Giải Vũ Thần vốn im lặng nãy giờ đã phản ứng trước nhất, gần như không chút do dự, anh lại bóp cò.

Theo tiếng súng, liên tiếp mấy phát đạn đều bắn vào trong cơ thể Lão Dương!

Thân thể Lão Dương run lên, từ vết thương chảy ra chất lỏng màu hồng phấn!

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, thứ chất lỏng hồng phấn này rất giống màu của Ngọc Mạch.

Hửm?

Chẳng lẽ nói...

Chương 1342

Trong đầu Lục Vũ đột nhiên lóe lên một tia minh ngộ, chẳng lẽ Lão Dương là vì ăn quá nhiều Ngọc Mạch, cộng thêm sự giúp đỡ của Thông Thiên Thần Thụ, nên mới trở thành cái thứ càng thêm cổ quái này?

Giải Vũ Thần tuy vừa rồi nổ súng rất liền mạch, nhưng lúc này đầu óc cũng ong ong, hoàn toàn không ngờ lại có một thứ như vậy, không có đầu mà vẫn như không có việc gì...

Ngay lúc này, Lão Dương bỏ mặc Ngô Tà, bật dậy lao về phía Giải Vũ Thần! "Hừ!" Giải Vũ Thần lạnh hừ một tiếng, khẩu súng hết đạn trong tay ném thẳng vào Lão Dương, sau đó lăn lộn tại chỗ, né tránh cú vồ!

Điều khiến anh ngạc nhiên là Lão Dương không truy đuổi mình, mà như một con cóc nhảy vài cái trên đất, nhặt cái đầu của mình lên gắn lại vào cổ.

Tiếp đó, thấy Lão Dương cử động cổ một chút, trên mặt lại lộ ra nụ cười vô cùng quỷ dị. "Đừng vội vàng thế, ta đột nhiên nhớ ra còn một chuyện quên chưa hỏi ngươi.".

Lão Dương nhe răng cười, nói tiếp: "Ngươi gặp Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên chắc là ở núi Tứ Cô Nương phải không, hai người họ đi đâu rồi?". "Đồ ngu.".

Lục Vũ cười nhạt, lạnh lùng nói: "Họ đã chết ở núi Tứ Cô Nương rồi.".

Lão Dương cười rộ lên đầy phóng túng, sau khi cười xong, hắn không cảm xúc nói với Lục Vũ: "Ta biết ngươi lợi hại, muốn giết ngươi ta cũng phải tốn chút thời gian, nhưng bọn họ không phải là

ngươi, ta sẽ khiến ngươi trừng mắt nhìn họ vì sự ngu xuẩn của ngươi mà chịu đủ hành hạ rồi chết!".

Nói xong, Lão Dương từng bước từng bước đi về phía Phan Tử đang nằm ở chỗ trống!

Phan Tử trước đó bị thứ gì đó không rõ đánh trúng, đùi bị thương nghiêm trọng, lúc này do mất máu quá nhiều nên tinh thần có chút hoảng hốt.

Nhưng thấy Lão Dương đi tới, Phan Tử vẫn dứt khoát giơ súng nhắm vào hắn.

Ngay khoảnh khắc định nổ súng, đầu của Lão Dương đột nhiên lại rơi xuống!

Biến cố đột ngột này khiến Phan Tử giật mình, ngay sau đó nghe thấy Lão Dương hoảng loạn gào thét: "Khốn kiếp!

Ngươi đã làm gì ta!

Tại sao ta không cử động được nữa!

Thả ta ra!

Chết tiệt!

Chết tiệt!".

Lão Dương điên cuồng gào thét, nhưng đều vô nghĩa, phân thân của Lục Vũ đã lẳng lặng xuất hiện bên cạnh hắn.

Trong tay anh, ngoài Thừa Ảnh Kiếm còn có một lá trận kỳ nhỏ nhắn!

Đây cũng là ý định nhất thời của Lục Vũ, thử dùng một loại khốn trận tương tự phiền trận, không ngờ dưới sự trợ giúp của "Trận kỳ Từ Phúc", lập tức đã khống chế được Lão Dương, khiến hắn hoàn toàn bị vây khốn, không thể thoát thân.

Lục Vũ quan sát, xác định Lão Dương tạm thời không thể trốn thoát, anh lập tức qua xử lý vết thương cho Phan Tử, rồi bảo anh cùng Ngô Tà, Giải Vũ Thần tạm thời sang một bên trông chừng Vương Bàn Tử.

Sắp xếp xong xuôi, Lục Vũ đi đến bên cạnh Lão Dương, lạnh lùng nói: "Được rồi, bây giờ đến lượt ngươi trả lời câu hỏi của ta, đưa cành Thông Thiên Thần Thụ cho ta.". "Phi!

Ngươi là phàm nhân mà dám cùng ta...".

Lão Dương nói được một nửa, Lục Vũ lật lòng bàn tay, một khối Quỷ Tỷ nhỏ được anh nắm chặt.

Khắc sau, thấy một luồng thanh khí bốc lên từ cổ Lão Dương!

Hình dạng của luồng thanh khí đó chính là hình ảnh của Lão Dương.

Giọng nói bình thản của Lục Vũ lại vang lên: "Đừng tưởng ta thực sự không có cách nào trị ngươi.".

Lúc này, Lão Dương cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn, dường như tính mạng của mình đang nằm trong tay Lục Vũ.

Hắn cảm nhận được, cái ấn tỷ nhỏ bé không bắt mắt trong tay Lục Vũ có thể lấy mạng hắn bất cứ lúc nào. "Đừng nghĩ nữa, Thông Thiên Thần Thụ đã bị ta ăn rồi!". "Thật sao?".

Lục Vũ cười lạnh một tiếng, đột nhiên vươn tay dùng sức bóp, trực tiếp đâm thủng lồng ngực Lão Dương!

Tuy nhiên, không thấy bóng dáng Thông Thiên Thần Thụ đâu.

Ngay cả khi Lục Vũ phân thây Lão Dương, cũng không thấy tung tích của thần thụ.

Hơn nữa, cơ thể hắn có thể phục hồi trong thời gian cực ngắn.

Chương 1343

Cảnh này khiến sắc mặt Lục Vũ trầm xuống đôi chút.

Anh quyết định tạm gác chuyện này lại, trầm giọng hỏi: "Làm sao ngươi biến thành thế này, ngươi quen Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên như thế nào?".

Thủ đoạn trước đó của Lục Vũ đã hành hạ Lão Dương đủ khổ.

Lần này, sau khi nghe câu hỏi, hắn không còn lời nhảm nhí nào nữa, nói ngay vào trọng điểm: "Ngươi nói đúng, ta gặp Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên ở Tần Lĩnh, nhờ họ mà ta mới sống sót, sau đó họ đưa ta đến đây, bảo ta canh giữ chỗ này.".

Lục Vũ nhìn hắn, không vội nói gì, trong đầu nhớ lại những chuyện xảy ra lúc ở "Tần Lĩnh Thần Thụ".

Khi đó, anh, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Lão Dương bốn người cùng đến Tần Lĩnh Thần Thụ.

Vốn dĩ, Lão Dương định thông qua thử thách của thần thụ, mượn sức mạnh của Ngô Tà để huyễn hóa ra mẹ mình.

Kết quả âm sai dương thác, vì hắn đều là người do thần thụ tạo ra, nhảy ra khỏi tam giới, không nằm trong ngũ hành, nên bị Xi Vưu nhập xác.

Điều này mới khiến Xi Vưu rời khỏi sự trấn áp của Thông Thiên Thần Thụ một cách bình an vô sự, cũng chính vì lúc đó Xi Vưu rời đi mới khiến hắn quay lại Thanh Đồng Môn...

Im lặng một phiến khắc, sau khi sắp xếp lại suy nghĩ một chút, Lục Vũ lại mở miệng hỏi: "Họ đã nói gì với ngươi?". "Chẳng nói gì cả, họ chỉ bảo ta ở đây ăn những khối Ngọc Mạch đó.".

Lão Dương nói một câu rất dứt khoát.

Vừa dứt lời, Lục Vũ đột nhiên búng ngón tay, một đạo điện quang to bằng ngón tay từ đầu ngón tay anh rơi xuống người Lão Dương.

Sau một đạo, Lục Vũ lại búng thêm phát nữa.

Liên tiếp ba đạo điện quang, Lục Vũ lại đổi cách chơi khác, một đạo hỏa pháp trực tiếp đánh lên người Lão Dương.

Anh biết rõ, Lão Dương còn biết thêm một số chuyện.

Chỉ là cái thứ này hiện giờ còn cứng đầu, muốn hắn nói ra thì chỉ có thể dùng chút thủ đoạn phi thường!

Lão Dương bị Lục Vũ đánh cho mấy phát khiến thân thể run rẩy điên cuồng, tình trạng tệ đến mức không thể tệ hơn.

Chỉ là lúc Lục Vũ định hỏi thêm câu gì đó, Vương Bàn Tử đột nhiên thổ huyết!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, tạm thời bỏ mặc chuyện của Lão Dương, đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Cùng lúc đó, Ngô Tà với vẻ mặt phức tạp đi đến cạnh Lão Dương, cúi đầu nhìn hắn.

Cậu không chú ý rằng mình đã đi quá gần, vô tình một chân đã bước vào trong khốn trận mà Lục Vũ vừa bày ra.

Lão Dương chớp lấy cơ hội này, lập tức tóm lấy chân phải Ngô Tà, rồi cúi đầu cắn phập vào cổ chân cậu! "A!" Ngô Tà lại phát ra một tiếng thảm thiết, cũng chẳng kịp lo gì nữa, dùng hai tay ra sức đập vào Lão Dương.

Nhưng việc cậu quẫy đạp loạn xạ như vậy chẳng có ý nghĩa gì, cậu bị Lão Dương lôi tuột vào trong khốn trận!

Tay Lão Dương trực tiếp bóp chặt cổ Ngô Tà!

Tay hắn cực kỳ có lực, bóp rất mạnh, Ngô Tà lập tức mất khả năng kháng cự, mặt mũi tím tái lại!

Cái đầu của Lão Dương nằm ở một bên với biểu cảm dữ tợn, gào lên chói tai: "Thả ta ra, nếu không ta giết nó!". "Thả cậu ấy ra, nếu không ta giết ngươi.".

Sắc mặt Lục Vũ lạnh lẽo, bước vài bước đến ngoài khốn trận, lạnh lùng nhìn Lão Dương!

Lão Dương không chút do dự, tay kia đâm mạnh một cái vào đùi Ngô Tà!

Đùi Ngô Tà lập tức xuất hiện một lỗ máu, một tia máu bắn thẳng ra ngoài!

Tuy nhiên, lần này Ngô Tà dường như cuối cùng cũng có chút bản lĩnh, cắn chặt răng, cơ thể run rẩy bần bật nhưng vẫn cố nhịn, không phát ra tiếng thét thảm nữa!

Nhưng bàn tay máu đỏ rực của Lão Dương lại một lần nữa bóp chặt lấy cổ Ngô Tà.

Lục Vũ không thể trơ mắt nhìn Ngô Tà mất mạng, tuy không hài lòng với sự ngây thơ và lười biếng của Ngô Tà, nhưng cũng không thể để cậu chết như vậy được.

Sau một hồi trầm ngâm, Lục Vũ lại dùng phân thân của Thừa Ảnh Kiếm, lặng lẽ tiến đến bên cạnh Lão Dương.

Đợi đến khi phất trận kỳ, ngay khoảnh khắc khốn trận được giải mở, Thừa Ảnh Kiếm trực tiếp chém về phía cánh tay Lão Dương!

Lão Dương đã có chuẩn bị, lúc trận pháp giải khai, hắn cũng cảm nhận được điều gì đó, dùng sức đẩy mạnh Ngô Tà, cả người lập tức lùi lại, xoay người chạy biến!

Chạy đến cạnh cái đầu, hắn vớ lấy nó, tăng tốc cuồng bôn, lao thẳng ra cửa sổ tầng hai nhảy xuống!

Hắn hành động nhanh, Lục Vũ hành động cũng không chậm.

Chương 1344

Trong chớp mắt, Lục Vũ cũng nhảy xuống tầng hai, đuổi theo Lão Dương chạy thẳng về phía Thanh Đồng Môn!

Trước Thanh Đồng Môn, Lục Vũ chỉ cách Lão Dương một bước chân, Quỷ Tỷ trong tay chỉ cần nhanh hơn một nhịp nữa là có thể ấn lên lưng Lão Dương!

Nhưng đúng lúc này, Lão Dương đã bước qua Thanh Đồng Môn!

Bên ngoài Thanh Đồng Môn đã đầy rẫy Ngọc Mạch!

Lão Dương như thể không tồn tại, trực tiếp chui tọt vào trong Ngọc Mạch!

Trong lòng Lục Vũ hiểu rõ, vào trong Ngọc Mạch thì Lão Dương như cá gặp nước, chỉ chớp mắt là có thể chạy mất tăm mất tích, muốn bắt lại hắn lần nữa là rất khó...

Lão Dương đột nhiên dừng lại, quay đầu về hướng Lục Vũ ngoắc ngoắc ngón tay, đầy vẻ khiêu khích!

Ngay lúc đó, dị biến xảy ra!

Một bóng đen nhỏ bé đột nhiên từ bên cạnh lao về phía Lão Dương!

Lão Dương không chú ý, lập tức bị bóng đen nhỏ bé đó cắn chặt vào cổ!

Từ góc độ của Lục Vũ nhìn qua, bóng đen nhỏ đó đang không ngừng hút lấy chất lỏng hồng phấn trong cơ thể Lão Dương!

Cảnh tượng này giống hệt như những gì đứa trẻ lông lá (Mao Hài Tử) đi theo Tháp Kiên Bàng đã làm!

Khắc sau, Lão Dương phản ứng lại, quay đầu định tát đứa trẻ lông lá một cái!

Nhưng hắn vừa bị Lục Vũ thu phục một trận tơi bời, sức lực không đủ, thế mà không có cách nào thoát khỏi đứa trẻ lông lá, thậm chí còn bị nó kéo đi, từ từ bơi ra khỏi Ngọc Mạch...

Lão Dương vất vả lắm mới thoát khỏi tay Lục Vũ, lúc này thấy Lục Vũ đang đợi sẵn bên ngoài Ngọc Mạch, hắn lập tức hoảng loạn, điên cuồng vật lộn với đứa trẻ lông lá!

Có điều, Lão Dương lúc này thực sự khó có thể gây thương tổn cho đứa trẻ.

Đứa trẻ lông lá như không biết đau đớn là gì, cứ thế cắn chặt lấy cổ Lão Dương.

Khi chất lỏng hồng phấn bị hút đi ngày càng nhiều, sự phản kháng của Lão Dương yếu dần, cuối cùng vẫn bị đứa trẻ lông lá lôi ra khỏi Ngọc Mạch, cả hai cùng rơi xuống trước mặt Lục Vũ.

Lục Vũ đã chuẩn bị sẵn, lúc Lão Dương vừa ra tới nơi, khốn trận của anh đã bày ra, nhốt chặt Lão Dương vào trong.

Còn đứa trẻ lông lá, lúc này chỉ kêu lên một tiếng với Lục Vũ, sau đó nhanh chân chạy vào Trương Gia Cổ Lâu, lao thẳng lên tầng hai, chạy đến cạnh Vương Bàn Tử mới dừng lại.

Đến bên cạnh Vương Bàn Tử, đứa trẻ lông lá đột nhiên cắn một miếng vào cánh tay hắn!

Đồng tử Lục Vũ co rụt lại, định ra tay thì phát hiện trên cánh tay Bàn Tử cũng chảy ra một luồng chất lỏng màu hồng phấn!

Khi những chất lỏng hồng phấn đó chảy vào cơ thể đứa trẻ lông lá, luồng hắc khí trên mặt Bàn Tử dần biến mất.

Đợi đến khi hắc khí tan sạch, Vương Bàn Tử quay ngoắt đầu lại, nhìn đứa trẻ lông lá, đột nhiên nói một câu: "Cảm ơn nhé, nếu không có nhóc, lần này Bàn gia ta thực sự gặp rắc rối lớn rồi.".

Nói xong, Vương Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ, nhe răng cười: "Tiểu ca nhi, Bàn gia ta lại tái xuất giang hồ rồi đây!".

Cảnh tượng này ít nhiều khiến Lục Vũ ngạc nhiên.

Không cần anh phải gặng hỏi, Vương Bàn Tử đã vặn vẹo thân thể, lồm cồm ngồi dậy nói: "Tiểu ca nhi, chuyện này tôi cũng nói không rõ được, đều là Lục Châu và cái lão Tháp Kiên Bàng đó thương lượng, tôi cũng chẳng biết hai người họ bàn bạc gì, tóm lại lần này Bàn gia tôi mang ơn nó.". "Nó" trong miệng Vương Bàn Tử tự nhiên là đứa trẻ lông lá.

Nghe Bàn Tử nhắc đến mình, đứa trẻ lông lá dường như rất vui vẻ kêu lên một tiếng, tiếp đó lại rú lên một tiếng chói tai, chạy vọt tới khung cửa sổ mà Lục Vũ vừa nhảy xuống, đưa tay chỉ chỉ Lão Dương ở cách đó không xa.

Lục Vũ quay đầu lại, thấy Lão Dương đang ở trong khốn trận, dường như muốn thoát ra.

Lục Vũ nhìn quanh, thấy Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần đều không có vấn đề gì, lập tức nói: "Mọi người đợi đấy, tôi xuống xem hắn rốt cuộc là thế nào.".

Đang nói, Lục Vũ lại nhảy khỏi Trương Gia Cổ Lâu, vài bước đã đến bên cạnh Lão Dương.

Lục Vũ nhìn Lão Dương, Lão Dương cũng lạnh lùng nhìn anh.

Cuối cùng, vẫn là Lục Vũ phá vỡ sự im lặng, lạnh giọng nói: "Những lời trước đó của ngươi còn giấu giếm rất nhiều, ngươi muốn nói ra, hay muốn mang theo những bí mật đó đi chết?". "Lão Dương,

đừng giả vờ nữa, ngươi có thể tìm thấy Thông Thiên Thần Thụ, lại còn có thể vào được trong đó, ngươi không thể nào là một tên trộm mộ tiểu tốt vô danh được.".

Nói đến đây, Lục Vũ dừng một chút, tiếp tục: "Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên cũng không phải ai cũng thu nhận.". "Ngươi rốt cuộc là ai, nói đi.".

Lão Dương nhìn Lục Vũ, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị: "Ngươi biết cái gì chứ?".

Lão Dương khựng lại, nhìn Lục Vũ với vẻ cười như không cười, nói tiếp: "Ngươi chẳng biết gì cả, hừ, hừ, hừ.".

Hắn cười nhạt ba tiếng, sau đó nhắm mắt lại, chẳng buồn nhìn Lục Vũ nữa.

Chương 1345

Ngay cả khi Lục Vũ dùng Quỷ Tỷ để rút hồn thể của hắn ra, Lão Dương vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Tình huống này khiến Lục Vũ ít nhiều thấy bất ngờ.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Lục Vũ, cũng thấy được tình trạng của Lão Dương.

Hắn do dự một chút, khuyên nhủ: "Tiểu ca nhi, chuyện có nặng có nhẹ, cái tên khốn kiếp này cứ vứt ở đây đã, chúng ta đi xem chuyện của Trương Gia Cổ Lâu trước đi?". "Ừm.".

Lục Vũ rõ ràng cũng hiểu đạo lý này, lúc này cũng không dây dưa chuyện này nữa, chỉ gia cố thêm trận pháp, xác định Lão Dương không thể tùy ý trốn thoát rồi mới đưa Vương Bàn Tử quay lại Trương Gia Cổ Lâu.

Tầng hai Trương Gia Cổ Lâu thì Giải Vũ Thần và Ngô Tà đã kiểm tra qua, chỉ là một số thùng sắt, hơn nữa toàn bộ đều là những thùng sắt bị mất tay trái, nhìn qua khiến người ta thấy khó hiểu.

Tuy nhiên, Lục Vũ đối với những thùng sắt này không hề thấy ngạc nhiên.

Anh biết rõ, thùng sắt dùng để khống chế Mật Lạc Đà.

Sự xuất hiện của những thùng sắt này cũng chứng thực một điều, Trương gia và Yển Sư có quan hệ không tệ.

Không chừng, rất nhiều thứ của Trương gia là do Yển Sư giúp đỡ xây dựng... "Chúng ta lên tầng ba chứ?" Ngô Tà thấy Lục Vũ quay lại liền sán tới nói một câu.

Lục Vũ gật đầu, tìm chuẩn vị trí cơ quan rồi trực tiếp mở ra, đưa

mấy người lên tầng ba.

Vào đến tầng ba, có thể thấy một bức tượng đồng Huyền Quy khổng lồ, cổ và tứ chi của Huyền Quy đều rất dài, mặt người thân rùa, đầu chi trước là tay người, chi sau là chân rùa, khuôn mặt là một người phụ nữ, nham hiểm hung dữ, cười như không cười...

Trên lưng Huyền Quy có một vết lõm, bên trong đặt một quả cầu đen, trên đó điêu khắc đầy mặt người, có vẻ như có thể lấy xuống được.

Vương Bàn Tử quan sát kỹ lưỡng, quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái món này Bàn gia tôi biết, đây là...

đây là tượng Thị Nhân Quốc, chắc là hậu duệ của Thần Nông Thị.".

Lục Vũ có chút ngạc nhiên nhìn Vương Bàn Tử, Bàn Tử nhe răng cười: "Năm đó sau khi chuyện ở Tần Lĩnh Thần Thụ kết thúc, Bàn gia tôi rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn đọc mấy cuốn sách hay, học hỏi thêm chút ít...".

Vương Bàn Tử hiếm khi được thể hiện trí tuệ của mình, lúc này liền thao thao bất tuyệt. "Cuốn 'Thái Bình Ngự Lãm' dẫn lại lời trong 'Phong Tục Thông' nói rằng, người nguyên thủy thời đó sống theo bầy đàn, chế độ đa thê, sinh đẻ hỗn loạn.

Nữ Oa để việc sinh đẻ được rõ ràng, bèn cho mỗi hang động quần cư làm các tượng người bằng đất để thống kê số lượng.". "Trong đó Thần Nông Thị Nhân Quốc sử dụng tượng đất chính là mặt người thân rùa, sau này loại tượng mặt người thân rùa này trở thành biểu tượng của Thị Nhân Quốc.".

Nói đến đây, Vương Bàn Tử ngẩn người ra, quay đầu nhìn Lục Vũ, có chút kỳ quái hỏi: "Tiểu ca nhi, Trương gia chẳng lẽ lại có liên

quan đến Thị Nhân Quốc sao?".

Lục Vũ cúi đầu trầm tư một lát, lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết.".

Hiện tại, tuy nói phát hiện được đồ vật của Thị Nhân Quốc trong Trương Gia Cổ Lâu, nhưng Lục Vũ trước đó đã đoán rằng Trương gia cũng là kiểu "chiếm tổ chim khách".

Vậy thì rất có khả năng, Trương gia đã chiếm địa bàn của Thị Nhân Quốc.

Để tránh tổ tông Thị Nhân Quốc phật ý, để lại một chút đồ vật của người ta cũng không phải là chuyện không thể.

Tất nhiên, Trương gia là hậu duệ của Thị Nhân Quốc cũng không phải là không có khả năng.

Nói đơn giản, Thị Nhân Quốc là hậu duệ Thần Nông Thị, mà theo nhiều sử gia, Thần Nông Thị là hậu duệ của Phục Hy và Nữ Oa, tức là thuộc hàng con cháu của Hoa Tư Thị - người đã xây dựng Thông Thiên Thần Thụ và lập ra cổ quốc Hoa Tư...

Sự thật này có chút quá chấn động, Lục Vũ không muốn tiếp nhận lắm.

Ngay lúc đó, Vương Bàn Tử nói tiếp: "Tôi còn nhớ một đoạn trong 'Thái Bình Ngự Lãm', nói: 'Nhất Mục Quốc, chỉ có một mắt, nằm ở phía trên mặt, tính tình thịnh vượng, là cháu của Phục Hy; Tam Thủ Quốc, thuộc họ Tư, có ba đầu, sau này là thần Hiên Viên; Thị Nhân Quốc, mặt người thân rùa, là hậu duệ Thần Nông Thị; Cú Mang, mặt người thân đảo ngược, là cháu của Phục Hy'.". "Muốn không liên hệ chúng lại với nhau cũng không được rồi.".

Lục Vũ cười khổ một tiếng, lẩm bẩm trong miệng, rồi nói với Vương Bàn Tử: "Bàn gia, anh còn nhớ chuyện gì khác nữa không?".

Mặt già Vương Bàn Tử đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Chỗ còn lại tôi chỉ mải xem hình minh họa thôi, không phải Bàn gia tôi khoe chứ, vóc dáng của Phục Hy thực sự rất đẹp, tôi lúc đó chỉ vì mấy cái hình đó mới đọc hết cuốn sách.".

Lục Vũ nghe vậy, bất lực lắc đầu: "Được rồi, thế thì không lãng phí thời gian nữa, lên tầng bốn xem tình hình thế nào.".

Giải Vũ Thần và Ngô Tà còn định nói gì đó, Lục Vũ đã tìm thấy vị trí cơ quan, dùng sức đạp lên Kỳ Lân, cầu thang lên tầng bốn lập tức xuất hiện.

Tuy nhiên, trước khi lên lầu, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra Ngô Tà từng nói đã thấy tung tích của Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn ở hành lang tầng ba.

Im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ đổi ý, quyết định ở lại tầng ba xem thêm lần nữa, thử tìm vết tích của họ.

Phan Tử mở miệng nói: "Hay là chúng ta chia nhau ra hành động, thế sẽ nhanh hơn.". "Cũng có thể chết nhanh hơn đấy.".

Chương 1346

Lục Vũ một câu chặn đứng lời Phan Tử, sau đó trực tiếp tìm đến cửa hành lang rồi bước ra ngoài.

Men theo hành lang đi một lúc, mấy người quả nhiên phát hiện ra một số dấu chân.

Đi tiếp một đoạn, họ thấy một chiếc ba lô lớn bị phủ đầy bụi.

Vương Bàn Tử định đưa tay kéo, Lục Vũ liền ngăn lại: "Đừng chạm vào, trên đó toàn là cường kiềm.".

Anh vừa dứt lời, đứa trẻ lông lá đi bên cạnh Bàn Tử đột nhiên rít lên một tiếng, lập tức túm lấy Vương Bàn Tử.

Biểu hiện này lại khiến Vương Bàn Tử ngạc nhiên lần nữa.

Đứa trẻ này dường như rất thân thiết với Bàn Tử, nó cũng hiểu uy lực của cường kiềm, ra sức kéo Bàn Tử ra để tránh anh bị trúng độc.

Lúc này, Giải Vũ Thần chợt nhớ ra điều gì, lên tiếng: "Lục tiểu ca, ở đây nhiều cường kiềm như vậy, sao chúng ta dường như không có phản ứng mạnh lắm?". "Cái phiền trận đó không đơn giản như thế đâu.".

Lục Vũ không giải thích gì thêm, chỉ nói một câu rồi nhận lấy Mặc Mi Kiếm từ tay Bàn Tử, khều chiếc ba lô lớn ra, rũ vài cái cho cường kiềm rơi hết rồi mới kéo ba lô ra xem đồ bên trong.

Nhìn chiếc ba lô căng phồng, bên trong đựng một khối ngọc thạch màu hồng, không biết là Ngô Tam Tỉnh hay ai đó đã đục từ Ngọc Mạch ra.

Lục Vũ hơi nhíu mày, đứa trẻ lông lá đột nhiên lại rú lên, sau đó bật nhảy lên hất văng khối ngọc thạch trong tay Lục Vũ rơi xuống

dưới lầu, tiếng "xoảng" vang lên, khối ngọc vỡ tan thành mấy mảnh. "Hửm?". "Tiểu ca nhi, bình tĩnh.".

Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Chắc nó thấy cái món này không tốt nên mới vứt đi đấy.".

Lục Vũ liếc nhìn một cái, không nói nhiều, chỉ xem lại chiếc ba lô, thấy không còn phát hiện gì khác liền đi vào phòng, tìm cầu thang rồi lên tầng bốn.

Tầng bốn trống trải hơn tầng ba nhiều, trên trần treo lủng lẳng từng chiếc hộp nhỏ nhắn.

Nhìn qua, mỗi chiếc hộp đều có một cái tên. "Tiểu ca nhi, cái món này có vẻ thú vị đấy.".

Vẻ mặt Vương Bàn Tử có chút quái lạ, cúi đầu liếc nhìn vị trí thắt lưng Lục Vũ, cười cợt nhả nói: "Người Trương gia chắc không phải là hoàng gia chứ, tầng này toàn là nơi để báu vật sao?". "Nhắc mới nhớ, Đông Bắc Vương thời dân quốc chẳng phải cũng là người họ Trương các cậu sao?". "Lợi hại, lợi hại, tiểu ca nhi, đây mà là báu vật bồi táng của đám thái giám thì đúng là đáng tiền thật.

Cậu không biết đâu, món này ở nước ngoài đắt hàng lắm, tùy tiện một cái cũng bán được trăm tám mươi vạn đấy...".

Lục Vũ nhìn Bàn Tử một cái: "Trong đầu anh chứa cái gì thế?". "Thôi được rồi, hái một cái xuống xem bên trong là gì, để anh khỏi phải tơ tưởng.".

Vương Bàn Tử hắc hắc cười, lập tức dùng phi hổ trảo móc một cái xuống.

Một chiếc hộp gấm nhỏ vuông vắn, trên đó viết một cái tên: "Giáp nhị thập lục.".

Không thể nói là tên người, chỉ có thể coi là số hiệu.

Vương Bàn Tử mắt sáng rỡ, cười hì hì: "Đại gia đình đúng là đại gia đình, chuyên nghiệp thật!".

Vừa nói, Bàn Tử vừa mở hộp gấm ra, đập vào mắt là một bàn tay sắt!

Thấy bàn tay sắt, Vương Bàn Tử lập tức thất vọng tràn trề, lắc đầu: "Cái này chẳng có tác dụng gì cả.".

Nói được một nửa, Bàn Tử lại nghĩ ra điều gì đó, đổi ý: "Cũng có tác dụng đấy, tiểu ca nhi, chúng ta đem hết đống này xuống tầng hai, đống thùng sắt dưới đó phải có đến năm sáu trăm cái.

Nếu lắp hết vào, rồi tìm thêm mấy con Mật Lạc Đà đội lên.". "Chúng ta sẽ có cả một đội quân, trong này cứ thế mà đi ngang!". "Vừa hay Hắc Hạt Tử đưa đám người Cừu Đức Khảo vào đây, chúng ta cứ sắp xếp đám đó đi tìm Hắc Hạt Tử, đến lúc đó mỗi người nhổ một bãi nước miếng cũng đủ dìm chết hắn!".

Câu nói này vừa dứt, bỗng nghe thấy phía sau có người nói một câu: "Bàn Tử, cậu nói thế thì tổn thương tình cảm quá.".

Mấy người giật mình quay đầu lại, thấy Hắc Hạt Tử đang lững thững từ dưới đi lên.

Quần áo hắn rách rưới, trên người mang không ít vết thương, trông khá chật vật!

Lục Vũ nhìn hắn, không có phản ứng gì quá khích, chỉ khẽ nhíu mày hỏi: "Sao anh lại ở đây?

Đám người Cừu Đức Khảo đâu?".

Chương 1347

Hắc Hạt Tử đưa tay ra sau kéo một cái, lấy ra một bọc tròn lẳn, lăn trên sàn về phía Lục Vũ.

Bên ngoài bọc dính máu, hơn nữa còn dùng quần áo bọc lại, trông khá đáng sợ.

Trong lúc mấy người đang đồn đoán liệu thứ Hắc Hạt Tử lấy ra có phải là đầu của Cừu Đức Khảo không, cái bọc đã dừng lại dưới chân Ngô Tà.

Ngô Tà ngẩn người, đưa tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo ra.

Khắc sau, một cái đầu xuất hiện trước mặt cậu.

Nhìn rõ cái đầu đó, Giải Vũ Thần lập tức chĩa súng vào Hắc Hạt Tử, gần như gào lên điên cuồng: "Anh đã làm gì!

Anh điên rồi sao!

Đầu của Hoắc lão thái thái, tại sao anh lại chặt xuống!". "Hắc Hạt Tử, anh tin tôi giết cả nhà anh không!". "Anh có tin tôi khiến anh không còn một tấc da thịt nào nguyên vẹn không!". "Hắc Hạt Tử!". "Nói cho tôi biết!".

Mấy người họ đều im lặng không nói gì.

Ngô Tà thì cơ thể run rẩy, trong lòng có cảm giác khó tả.

Lần đầu cậu gặp Hoắc lão thái thái là vì ông nội Ngô Lão Cẩu táng lễ, hy vọng bà có thể đến Hàng Châu một chuyến.

Sau đó, vì nhiều chuyện khác nhau, cậu và bà đã tiếp xúc vài lần.

Lần này để giải mã bí mật Trương Gia Cổ Lâu, họ càng ở bên nhau sớm tối suốt nhiều ngày, được nghe từ miệng bà biết bao chuyện

cũ của Lão Cửu Môn.

Không ngờ khi gặp lại, lại là cảnh tượng này.

Không ngờ được...

đến cả toàn thây cũng không có, chỉ còn một cái đầu thế này được Hắc Hạt Tử mang tới!

Hắc Hạt Tử đứng đó, bất động, cũng không giải thích lời nào.

Giải Vũ Thần gào thét một hồi, Ngô Tà cũng gào thét một hồi, đợi đến khi hai người gào xong, thấy hỏa khí ngày càng lớn, có thể nổ súng vào Hắc Hạt Tử bất cứ lúc nào, Lục Vũ mới lên tiếng: "Được rồi, đừng hét nữa.

Hắc Hạt Tử, anh nói đi, chuyện là thế nào?

Lão thái thái có để lại di ngôn gì không?

Anh có gặp Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh không?".

Nghe câu này, Giải Vũ Thần và Ngô Tà mới bình tĩnh lại, bốn mắt nhìn chằm chằm vào Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử từng bước đi về phía cái đầu người, đứng đối diện Ngô Tà, ấn đầu mình vào họng súng của Ngô Tà, lạnh lùng nói: "Bắn đi.". "Bắn đi.". "Bắn đi.". "Cậu bắn đi chứ!".

Hắc Hạt Tử đột nhiên nộ hống một tiếng, ngay sau đó một bạt tai tát thẳng vào mặt Ngô Tà, khiến cậu ngã văng ra đất!

Tiếp đó, Hắc Hạt Tử còn tiến lên, trước khi Phan Tử kịp phản ứng, họng súng của hắn đã nhắm thẳng vào Ngô Tà, lạnh lùng nói: "Lão thái thái dặn, sau khi gặp cậu, nếu cậu còn hoảng loạn như thế, thì cứ đánh cho một trận trước!".

Dừng một chút, Hắc Hạt Tử nói tiếp: "Giải Vũ Thần, lão thái thái nói rồi, anh là cháu rể của bà, Hoắc gia giao cho Hoắc Tú Tú, anh phải

giúp cô ấy lên nắm quyền.".

Vừa nói, Hắc Hạt Tử vừa sờ soạng trên người, lấy ra một chiếc điện thoại ném xuống đất, từ điện thoại phát ra rõ ràng giọng nói của Hoắc lão thái thái.

Từ vị trí của Ngô Tà, thậm chí có thể thấy được thảm trạng trước khi chết của bà.

Đôi chân bà đã hoàn toàn bị cường kiềm ăn mòn tan chảy, nhưng trên mặt bà lại là nụ cười thanh thản, dường như bà đã trút bỏ được tâm sự, giải khai được nút thắt lòng.

Giải Vũ Thần, Ngô Tà, thậm chí cả Phan Tử đều đờ đẫn nhìn vào màn hình điện thoại, không nói lời nào.

Không biết bao lâu trôi qua, đoạn di ngôn phát hết.

Lại một lúc nữa, Ngô Tà mới phản ứng lại, nhìn Hắc Hạt Tử, yết hầu chuyển động, không biết nên nói gì.

Phía bên kia, mắt Giải Vũ Thần đỏ hoe, nói với Hắc Hạt Tử: "Tôi hiểu lầm anh rồi, nhưng tại sao lão thái thái lại bị tách đoàn, bà chẳng phải đi cùng Tam gia và Cửu gia sao?".

Chương 1348

Hắc Hạt Tử quay đầu "nhìn" Giải Vũ Thần một cái, cười nhạt: "Tôi không thấy hai vị đó, chẳng biết họ chết hay chưa.".

Lông mày Giải Vũ Thần lập tức nhíu lại: "Anh nói thế là ý gì?".

Vừa dứt lời, bỗng nghe thấy từ xa có tiếng ồn ào truyền đến, dường như có vô số người đang la hét!

Tiếp đó lại là một tràng tiếng súng hỗn loạn vang lên liên hồi, khiến cả không gian vang vọng tiếng súng!

Tiếng súng, tiếng thét thảm, tiếng la hét nối tiếp nhau.

Một hồi lâu sau, âm thanh cuối cùng mới dịu bớt, giọng nói lạnh lùng của Hắc Hạt Tử vang lên: "Không ngờ Cửu Đức Khảo vẫn còn có thể đưa người tới được tận đây...".

Lục Vũ nhìn Hắc Hạt Tử một cái, chưa kịp hỏi gì thì Hắc Hạt Tử đã nói ngay: "Ngô Tam Tỉnh sắp xếp tôi đưa họ vào, cụ thể để làm gì tôi không rõ, muốn biết thì chỉ có cách tìm thấy Ngô Tam Tỉnh thôi.".

Dứt lời, Hắc Hạt Tử xoay người định lên lầu tiếp.

Từ lúc Hắc Hạt Tử xuất hiện, Vương Bàn Tử luôn chú ý đến hắn, nhân lúc Hắc Hạt Tử lên lầu trước, hắn lập tức ghé sát Lục Vũ, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, tên Hạt Tử này chắc chắn trước đây đã tới đây rồi, hơn nữa hắn còn thông thạo đường lối hơn cả lão Tháp Kiên Bàng đó, cậu nói xem hắn là thế nào?".

Lục Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, nhẹ giọng nói: "Lên xem rồi tính.".

Nói đoạn, anh cũng sải bước đi về phía tầng năm.

Dù sao Hắc Hạt Tử cũng đã đi theo Trương Hạo một thời gian rất dài, Trương Hạo nắm giữ Tân Nguyệt Phạn Điếm bao nhiêu năm qua, rất có khả năng đã từng vào Trương Gia Cổ Lâu.

Vương Bàn Tử do dự một chút, vẫn rảo bước đi theo Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, bên Cừu Đức Khảo chúng ta không quản sao?

Vạn nhất lão ta vào đây rồi nhập hội với tên khốn Lão Dương kia thì hơi phiền đấy?".

Lục Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nhanh chân lên, sau khi mọi người lên hết, tôi sẽ phong tỏa cơ quan tầng bốn.".

Bàn Tử lại nói: "Họ cũng có thể tìm thấy cơ quan mà?

Hay là chúng ta cứ để vài người ở lại dưới này canh giữ, gặp chuyện là xử luôn?".

Lục Vũ cuối cùng cũng hiểu tâm tư nhỏ mọn của Bàn Tử.

Hóa ra hắn muốn để Giải Vũ Thần, Ngô Tà và mấy người kia ở lại.

Lục Vũ có chút bất lực nhìn Bàn Tử, lắc đầu.

Đang định nói gì đó thì đã tới cửa vào tầng năm.

Đập vào mắt là một dãy hành lang với vô số căn phòng nhỏ!

Nhìn qua không thấy điểm dừng, chỉ thấy các căn phòng đều đóng cửa, cửa sổ dán giấy đen, Hắc Hạt Tử đang đứng ngoài một căn phòng.

Vương Bàn Tử đột nhiên gãi đầu, lẩm bẩm: "Hình như tôi đã thấy thứ này ở đâu rồi...".

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, anh chằm chằm nhìn Bàn Tử, không vội vào tầng năm.

Bàn Tử nhìn trân trân vào hành lang, ánh mắt có chút mờ mịt, lông mày nhíu chặt lại.

Bên cạnh, Ngô Tà đi theo không nhịn được lên tiếng: "Bàn Tử, chẳng lẽ lúc trước đi đổ đấu anh đã tới đây rồi sao?".

Bàn Tử quay lại lườm Ngô Tà một cái: "Đừng có ngắt lời, Bàn gia tôi đang nhớ lại.".

Dứt lời, Bàn Tử lại quay đầu nhìn Lục Vũ, rồi nhìn kỹ dãy hành lang, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hắc Hạt Tử, gằn từng chữ: "Hạt Tử, anh đã làm gì Bàn gia tôi?".

Câu nói của Bàn Tử khiến mắt Lục Vũ nheo lại, Thừa Ảnh Kiếm trong tay lặng lẽ hoàn thành phân thân.

Hắc Hạt Tử quay đầu nhìn Lục Vũ, nói: "Lục lão bản, Trương lão bản có việc dặn dò, có thể để họ lánh đi một lát không?". "Họ" tự nhiên là Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Phan Tử.

Ba người do dự một chút, cuối cùng Giải Vũ Thần lên tiếng: "Chúng tôi đi kiểm tra các phòng khác.".

Nói xong, anh đưa Ngô Tà và Phan Tử đang không cam lòng đi tiếp về phía trước.

Đuổi khéo được mấy người đó, Hắc Hạt Tử nhe răng cười với Lục Vũ: "Tôi cũng hết cách, đều là Trương lão bản sắp xếp cả.

Cậu cũng biết đấy, chúng tôi đi làm thuê thì phải nghe lời ông chủ chứ.".

Vương Bàn Tử thì trừng mắt nhìn Hắc Hạt Tử như thể hắn đã làm chuyện gì tày đình với mình, tức giận nói: "Hạt Tử, anh nhìn Bàn gia tôi đi, nói cho tôi biết rốt cuộc anh đã làm chuyện khốn nạn gì!".

Hắc Hạt Tử nhìn Bàn Tử, thở dài nói: "Cậu nói đúng, tôi quả thực

dưới sự sắp xếp của Trương lão bản đã làm một số việc với cậu, điều này cũng là để các cậu có thể vào được cổ lâu.".

Nghe vậy, lòng Lục Vũ khẽ động, nghĩ đến một khả năng.

Hắc Hạt Tử nói tiếp: "Nhiều năm trước tôi đã vào đây một lần, dưới sự sắp xếp của Trương lão bản, đưa một số người vào.".

Chương 1349

Vương Bàn Tử không nhịn được ngắt lời: "Thế thì liên quan gì đến Bàn gia tôi?

Anh nói cho rõ xem rốt cuộc đã làm gì tôi?".

Hắc Hạt Tử cười một cái, nói: "Cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ là để cậu có thể thuận lợi bước vào Trương Gia Cổ Lâu thôi.".

Dừng một chút, Hắc Hạt Tử tiếp tục: "Trương Gia Cổ Lâu là một nơi kỳ quái, chỉ cần có người vào là chắc chắn sẽ đánh động đám Mật Lạc Đà đó, hơn nữa sẽ đánh động toàn bộ Mật Lạc Đà trong núi, đeo bám đến chết mới thôi.". "Trong tình cảnh đó, muốn làm việc trong Trương Gia Cổ Lâu là chuyện hoàn toàn bất khả thi.". "Vì vậy, nhất định phải có một người biến thành Mật Lạc Đà, một con Mật Lạc Đà có thể dọa chạy tất cả những con khác, khiến chúng biết ở đây có một sự tồn tại mạnh mẽ hơn.

Chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi làm việc trong này.". "Làm sao anh biến Vương Bàn Tử thành Mật Lạc Đà được?" Lục Vũ nghe đến đây đột nhiên hỏi: "Từ lúc còn ở núi Tứ Cô Nương, anh đã ra tay với Bàn Tử rồi sao?".

Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa, phụ họa: "Tiểu ca nhi nói đúng đấy, Bàn gia tôi vừa nãy nhớ kỹ lại, trong đầu có rất nhiều hình ảnh kỳ quái, nếu không thì tôi cũng chẳng nghi ngờ hắn.". "Không đến mức khoa trương thế đâu.".

Hắc Hạt Tử lắc đầu, thong thả nói: "Tôi chỉ bảo cậu và đứa trẻ lông lá kia giống nhau, ăn một ít Mật Lạc Đà thôi.

Đừng lo, nó là do ăn quá nhiều, cậu ăn không bao nhiêu, rời khỏi đây một thời gian là ổn thôi.".

Vương Bàn Tử không nhịn được mỉa mai: "Anh bảo không sao là không sao à?

Bàn gia tôi tin được anh chắc?".

Nói xong, Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem.".

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ nhìn Hắc Hạt Tử, khẽ hỏi: "Lần trước anh vào Trương Gia Cổ Lâu là để làm gì, anh đi cùng nhóm người đó hay vào sau?".

Hắc Hạt Tử không cần suy nghĩ, đáp ngay: "Tôi vào sau họ vài năm.".

Vừa nói, từ phía xa hành lang nơi Ngô Tà và mấy người kia đang quan sát bỗng vang lên tiếng kinh hô, nghe như họ đã phát hiện ra quan tài trong phòng.

Hắc Hạt Tử quay đầu nhìn một cái, thấy Lục Vũ không có ý định qua đó bèn thu hồi tầm mắt, nói với Lục Vũ: "Trương lão bản bảo tôi vào lấy vài thứ ra ngoài, một con dao, một cái mâm ngọc, và một xác chết.

Con dao chính là con dao cậu dùng trước đây, chắc cậu cũng quen rồi; mâm ngọc thì Trương lão bản tự mang theo, tôi chẳng biết dùng để làm gì; còn xác chết kia thì tặng cho Ngô gia, sắp xếp cụ thể thế nào tôi cũng không rõ.". "Mâm ngọc sao?".

Lục Vũ đoán ra một khả năng, nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử lắc đầu, lần nữa khẳng định mình không biết.

Lục Vũ cúi đầu không nói, trong lòng thầm suy tính.

Theo phỏng đoán của anh, rất có khả năng Trương Hạo đã phát hiện ra chuyện về Bạch Trạch hoặc Ngao Ngoan và Trương Bách

Xuyên, nên đang nỗ lực giúp Trương gia thoát khỏi xiềng xích vận mệnh đã kéo dài không biết bao nhiêu năm này.

Trong lúc im lặng, Hắc Hạt Tử lại lên tiếng: "Tôi chỉ là người làm thuê, ông chủ sắp xếp sao thì làm vậy, chuyện cụ thể thế nào vẫn phải dựa vào chính cậu thôi.".

Vừa dứt lời, từ phía xa lại vang lên tiếng kinh hô, sau đó lửa bốc lên ngùn ngụt!

Trong chớp mắt, thấy Giải Vũ Thần, Ngô Tà và Phan Tử hớt hải từ trong một căn phòng lao ra.

Lục Vũ đang tính toán đầu đuôi câu chuyện, một manh mối mơ hồ dường như đã chạm tới tay nhưng lại bị cắt đứt đột ngột, khiến anh bốc hỏa!

Đặc biệt là khi thấy cây pháo sáng đang bốc lửa trên tay Ngô Tà, anh càng tức điên người, bước vài bước tới giật phắt lấy pháo sáng, quát: "Cậu là não lợn à!

Cậu có còn là người Lão Cửu Môn không hả!

Đây là lần đầu cậu xuống mộ sao!

Lúc nào dùng pháo sáng, lúc nào dùng đèn pin, cậu không biết à!".

Không ngờ Ngô Tà cũng đang đầy bụng tức, gắt lại: "Đèn pin hết điện rồi tôi không dùng pháo sáng thì dùng cái gì!

Với lại chuyện này liên quan gì đến tôi, ai biết Trương gia các người lại rắc thuốc súng trên sàn, chỉ cần đẩy cửa là cháy lên!". "Không biết mà cậu cứ thế xông vào, não cậu để thở thôi hả!".

Lục Vũ lườm Ngô Tà một cái cháy mặt, mắng đầy vẻ hận sắt không thành thép: "Cẩn thận, cẩn thận, cậu có biết thế nào là cẩn thận không!".

Vừa mắng Ngô Tà, Lục Vũ vừa bước vào căn phòng, dẫm lạch bạch vài cái dập tắt nốt những đốm lửa dưới sàn, rồi mới quay lại nhìn chằm chằm Ngô Tà, gằn từng chữ: "Đây là lần cuối cùng, còn có lần sau thì cậu không cần tham gia hành động lần này nữa đâu!".

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lục Vũ, Ngô Tà thấy ấm ức vô cùng, định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn bị Giải Vũ Thần ngăn lại.

Sau khi mắng Ngô Tà, sự chú ý của Lục Vũ tự nhiên dời sang căn phòng.

Chương 1350

Chút linh cảm vừa rồi bị Ngô Tà hét mất tiêu, giờ anh chỉ còn cách quan sát tình hình trong phòng!

Căn phòng không lớn, vừa vặn đặt một cỗ quan tài, trừ phía cửa ra, ba mặt tường đều là vách gỗ, cũng không có trang trí gì thêm.

Ở phía đầu quan tài, có người dùng lối chữ Sấu Kim Thể viết rõ tiểu sử của chủ nhân quan tài.

Lục Vũ cúi đầu xem, chủ nhân tên là Trương Thắng Tình, truyền nhân đời thứ 34 của Trương gia, sinh vào cuối thời Càn Long triều Thanh, mất vào cuối thời Tuyên Thống.

Tính ra, vị Trương Thắng Tình này sống thọ gần hai trăm tuổi, đã chứng kiến toàn bộ quá trình thịnh suy của triều Thanh.

Theo ghi chép trên văn bia, Trương Thắng Tình mất trong một cuộc hỏa chiến tại biên giới Đông Bắc sau khi Phổ Nghi thoái vị, kết thúc sự thống trị của triều Thanh, cuối cùng được đưa về Trương Gia Cổ Lâu an táng.

Trong văn bia của ông còn nhắc đến một thông tin quan trọng.

Cha mẹ Trương Thắng Tình từng khai quật vô số lăng mộ, thu lợi rất lớn, dùng để bình định giang sơn họ Chu, thu hoạch cực kỳ phong phú.

Trương Thắng Tình cũng nhờ phúc của cha mẹ mới được an táng trong Trương Gia Cổ Lâu.

Vương Bàn Tử ghé sát bên Lục Vũ cũng đang nhìn chằm chằm văn bia, cằm suýt rơi xuống đất.

Một sự truyền thừa kéo dài hàng trăm năm thế này, so với vô số

hào môn, quý tộc, thậm chí hoàng tộc trên thế gian còn lợi hại hơn nhiều.

Hắn không hề nghi ngờ rằng Trương gia có thể là gia tộc có sự truyền thừa hoàn chỉnh nhất thế giới này!

E rằng từ đời tổ tông đầu tiên của Trương gia cách đây không biết bao nhiêu năm, sự truyền thừa đó chưa từng bị gián đoạn...

Sự truyền thừa này, thật đáng sợ!

Lúc này, Lục Vũ nghĩ ra điều gì, quay đầu nhìn Ngô Tà hỏi: "Cậu có động vào cái gì không?".

Ngô Tà bĩu môi, vẻ mặt đầy ủy khuất: "Tôi còn chưa kịp xem văn bia thì thuốc súng đã cháy lên rồi...". "Tốt lắm.".

Lục Vũ cắt ngang lời cậu, nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, thắp đèn.". "Hả?".

Vương Bàn Tử ngẩn ra một chút, rồi lập tức gật đầu, hào hứng nói: "Rõ rồi, có ngay đây!".

Nghe vậy, Ngô Tà càng thêm ấm ức, lẩm bẩm: "Tôi đẩy cửa thì không được, anh ta thắp đèn thì được, cái lý lẽ gì thế này, cậu không sợ thắp đèn gây hỏa hoạn sao?".

Lục Vũ nghe mà vừa bực vừa buồn cười, vừa định dạy bảo một câu thì Vương Bàn Tử đã thắp đèn xong trong góc, cầm dụng cụ ghé sát Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, nơi này dù sao cũng có chút liên quan đến cậu, cậu có muốn dặn dò gì không?".

Không ngờ Lục Vũ thực sự mở miệng dặn một câu: "Ông mà dám biến thành tống tử, tôi sẽ đốt sạch cả cái Trương Gia Cổ Lâu này!".

Vương Bàn Tử há hốc mồm, nhìn Lục Vũ hồi lâu mới phản ứng lại được, miệng lẩm bẩm: “Vậy tôi ra tay đây?” Lục Vũ liếc nhìn

Vương Bàn Tử một cái, nói: "Cậu không muốn ra tay thì để tôi." "Giữa chúng ta còn khách khí gì chứ." Nói xong một câu, Vương Bàn Tử cầm lấy công cụ, dứt khoát nạy nắp quan tài.

Trương Gia Cổ Lâu này bản thân tòa lâu đã là một cái quách lớn, nên quan tài bên trong cơ bản đều là đơn tầng.

Vương Bàn Tử dùng lực nạy một cái, quan tài ứng tiếng mà mở, sau đó gã nhẹ nhàng đẩy, nắp quan tài tự nhiên trượt sang một bên, lộ ra thứ bên trong.

Trong quan tài là lớp mạng nhện trắng dày đặc như tơ tằm, thi thể dưới lớp tơ trắng đã hoàn toàn mục rữa, chỉ còn lại một bộ xương trắng, xung quanh có một ít đồ tùy táng nhưng không nhiều.

Trong đó có một thanh đoản chủy thủ thu hút sự chú ý của Vương Bàn Tử.

Gã dùng móc âm trảo nhẹ nhàng câu một cái, chủy thủ liền được lấy ra.

Nhìn kỹ, chuôi đao đã mục nát, chỉ cần chạm nhẹ là gỗ hóa thành bột.

Tuy nhiên, viên hồng ngọc và đá lục tùng khảm trên chuôi đao phẩm tướng rất tốt.

Vương Bàn Tử gỡ bảo thạch xuống, nhẹ nhàng rút ra, lưỡi đoản chủy thủ đen kịt như mực, mang theo hàn mang lạnh thấu xương.

Nhìn một cái, Vương Bàn Tử quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, đoản chủy hắc kim, thứ này không dễ gặp đâu." "Giữ lấy." Lục Vũ nói một câu rồi không nói gì thêm, sự chú ý của anh lại rơi vào nắp quan tài vừa bị Vương Bàn Tử đẩy ra.

Trên nắp quan tài viết gia phả ba đời của một nhánh Trương Thắng Tình.

Nói đơn giản là đời cha mẹ và đời con cái của Trương Thắng Tình đều ở trên đó.

Điểm đặc biệt là tất cả mọi người trên đó không ngoại lệ đều họ Trương.

Lục Vũ cũng không quá ngạc nhiên, xem qua nội dung sau khi xác định không có gì bỏ sót thì bảo Vương Bàn Tử thu công.

Đậy nắp quan tài lại, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn ngọn nến ở góc tường, nhe răng cười: "Chuyến làm ăn này cũng coi như thuận lợi, từ đầu đến cuối ngọn lửa này chưa từng biến đổi." Người ta nói người thắp đèn, quỷ thổi đèn.

Tuy nói yêu ma quỷ quái đã gặp không ít, nhưng khi thăng quan phát tài mà gặp "đèn" không sao, Vương Bàn Tử vẫn thấy rất vui.

Lục Vũ không nói gì, trực tiếp gọi Vương Bàn Tử sang căn phòng tiếp theo để tiếp tục khai quan.

Chương 1351

Lần này Giải Vũ Thần tiến sát lại bên cạnh Lục Vũ, nhỏ giọng nói: "Lục tiểu ca, các gian phòng ở đây không có một ngàn thì cũng gần bằng, chẳng lẽ định xem qua từng cái sao, chuyện đó..." Giải Vũ Thần còn định nói gì nữa nhưng Lục Vũ đã dứt khoát ngắt lời: "Tâm cấp ăn không được đậu hũ nóng." Vừa dứt lời, Lục Vũ lại nhíu mày: "Mọi người có ai thấy Hắc Hạt Tử đi đâu không?" Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử đều sững lại một chút, nhìn ngó xung quanh.

Không chỉ Hắc Hạt Tử biến mất, mà ngay cả đứa bé lông lá lúc trước luôn theo sát Vương Bàn Tử cũng chẳng biết đã chạy đi đâu.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy đau đầu.

Lúc nãy sự chú ý của họ đều dồn vào cỗ quan tài lớn, căn bản không để ý chuyện khác, không ngờ hai kẻ đó lại lẳng lặng rời đi.

Lục Vũ cũng không nói gì thêm, chỉ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bảo Vương Bàn Tử đi sang gian tiếp theo.

Chủ nhân quan tài ở gian tiếp theo dĩ nhiên vẫn là họ Trương.

Sau khi Vương Bàn Tử mở quan tài, bên trong ngoài xương trắng chỉ có một cái bàn tính bằng vàng tinh xảo.

Vương Bàn Tử nhìn mà đỏ mắt, hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái này tính sao?" "Mang đi." Lục Vũ dứt khoát đưa ra đáp án.

Lần này anh dự định quét sạch, không để lại thứ gì.

Lục Vũ dẫn theo Vương Bàn Tử quét qua liên tiếp mười mấy gian phòng.

Tuy thu hoạch không đặc biệt phong hậu nhưng cũng có được một ít minh khí tinh xảo.

Đồng thời, điều này cũng khiến anh hiểu thêm về Trương gia.

Trương Gia Cổ Lâu này là mộ tổ của Trương gia không sai, nhưng chỉ những người có cống hiến cho gia tộc mới được vào đây.

Trên mộ chí minh của mỗi người đều ít nhiều ghi lại công tích.

Hoặc là phát chủng (mở rộng nòi giống), hoặc là kinh doanh, hoặc là giỏi về lĩnh vực khác.

Còn những kẻ không có công tích thì tự nhiên không có cơ hội được an táng tại đây.

Sau khi mở liên tiếp mười mấy cỗ quan tài, Ngô Tà và Giải Vũ Thần càng thêm sốt ruột.

Cuối cùng Giải Vũ Thần không nhịn được nhắc nhở: "Lục tiểu ca, bên kia có một cánh cửa đã mở, tôi vừa liếc mắt nhìn thấy hình như có người đã mở đại quan bên trong, liệu có phải là Hắc Nhãn Kính vừa làm không?

Hay là chúng ta qua đó xem trước đi?" Nghe lời Giải Vũ Thần, mí mắt Vương Bàn Tử giật giật, mắng nhiếc: "Hay cho cái tên Hạt Tử nhà mày, dám tranh làm ăn với Bàn gia?" Lần này Lục Vũ không nói gì, gật đầu rồi ra hiệu mọi người đi cùng.

Trên đường đi, Vương Bàn Tử bĩu môi lẩm bẩm: "Tên Hạt Tử này, khó khăn lắm mới thấy một gian phòng lớn mở cửa đối diện, mày thế mà dám tranh trước Bàn gia!

Chuyện lúc trước Bàn gia không thèm chấp nhặt với mày, lần này nếu không dạy bảo mày một trận thì thật có lỗi với mày quá!" Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đi tới trước mặt.

Chỉ cần nhìn lớp bụi bặm trên mặt đất, Vương Bàn Tử liền biết mình đã trách lầm Hắc Hạt Tử, gian phòng này không biết đã bị mở ra từ bao giờ, không hề có một dấu chân nào.

Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử cả ba đều không giấu được vẻ thất vọng.

Vốn dĩ họ tràn đầy hy vọng sẽ tìm thấy tung tích Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn hay thậm chí là Hoắc lão thái thái trong gian phòng đã mở này...

Vương Bàn Tử đi vào trong vài bước, ghé sát lại nhìn, sắc mặt đột nhiên trở nên quái dị, quay đầu hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái tên đắp vai kia có phải tên là Trương Khởi Linh không?" Nghe Vương Bàn Tử hỏi, sắc mặt Lục Vũ biến đổi vi mô, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên mộ chí minh ở đầu quan tài hách nhiên viết cái tên Trương Khởi Linh.

Khựng lại một chút, anh thở hắt ra một hơi nói: "Không liên quan đến anh ta, đây chỉ là một người trùng tên trùng họ thôi.

Trương Khởi Linh là tên gọi của tộc trưởng Trương gia.

Mỗi đời tộc trưởng Trương gia đều không có tên riêng, đều được gọi là Trương Khởi Linh." Nghe Lục Vũ giải thích, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, gật đầu nói: "Tôi nói sao chỗ này lại viết 'tuyển vi Trương Khởi Linh' (tuyển làm Trương Khởi Linh), mẹ nó tôi còn tưởng là chuyện tốt kiểu tuyển phi (tuyển vợ vua) gì chứ.

Mà nói đi cũng phải nói lại, sao lại đặt cái tên này?

Gọi là Trương Lão Đại hay Trương Tộc Trưởng chẳng phải hay hơn sao?" Giải Vũ Thần ở phía sau đá Vương Bàn Tử một cái, khẽ nói: "Khởi Linh là từ cổ, ngụ ý là dời linh vị người chết, vận chuyển linh cữu nhập thổ." Vương Bàn Tử quay lại vặn hỏi: "Cậu đừng có nói nhảm, nhà ai lại để tộc trưởng chuyên làm việc đó?

Theo cách nói của cậu thì chẳng lẽ còn phải có Trương Khiêng Cờ, Trương Hiếu Tử, Trương Đốt Giấy, Trương Nhập Liệm sao?" Giải Vũ Thần dở khóc dở cười, không biết nói gì hơn.

May thay Lục Vũ đã lên tiếng giải vây: “Tiểu Hoa nói đúng đấy, Trương Khởi Linh không chỉ là tộc trưởng Trương gia, mà còn phải phụ trách việc đưa người Trương gia khởi linh nhập táng...” Vương Bàn Tử biến sắc, định nói thêm gì đó thì Lục Vũ đã đi đến bên cạnh đại quan, nhìn vào bên trong.

Cỗ quan tài này khác với những cỗ quan tài đơn tầng khác.

Đây là loại quan tài song tầng sáo quách!

Có lẽ vì thân phận tộc trưởng Trương gia khác biệt nên mới có địa vị như vậy.

Dù thế, trong quan tài vẫn đầy những thứ như tơ trắng.

Bên dưới lớp tơ trắng là một bộ hài cốt không còn chút da thịt.

Lục Vũ gạt lớp tơ trắng ra nhìn thì thấy dưới thi cốt có một thứ như chăn bông.

Cách làm này đối với tầng lớp đạt quan quý nhân cũng khá thường thấy.

Thứ này gọi là “điếm bối kim sàng” (nệm giường vàng), một số quý nhân kỹ tính còn cho thêu kinh văn lên chăn với ngụ ý siêu thoát.

Chương 1352

Tuy nhiên, chiếc nệm giường vàng của Trương Khởi Linh không có trang trí gì, chỉ là một cái giường vàng được chế tác cực kỳ tinh xảo, những sợi chỉ vàng điểm xuyết trên đó đến nay vẫn không hề hư hại, lấp lánh dưới ánh đèn pin.

Phía dưới nệm giường vàng chính là đồ bồi táng.

Có thể thấy một góc của giường vàng có dấu vết bị lục lọi rõ ràng.

Vương Bàn Tử kéo kéo Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, điểm đăng không?" Lục Vũ dứt khoát gật đầu, Vương Bàn Tử lập tức đi vào góc tường thắp nến.

Thế nhưng lần này khi Vương Bàn Tử định ra tay, Lục Vũ lại ngăn lại: "Để tôi." Đã rất lâu rồi Lục Vũ không tự tay đào bới thứ gì, lần này hiếm khi anh muốn tự mình làm.

Không có động tác thừa thãi, Lục Vũ trực tiếp ra tay, có chút ghét bỏ gạt hài cốt sang một bên, sau đó kéo nệm giường vàng ra.

Bên dưới, có thể thấy đồ bồi táng vẫn được xếp ngay ngắn, không có thứ gì đặc biệt quý hiếm, chỉ là vài miếng ngọc bội, trang sức và hai món đồ da đã mục nát không thể nhận dạng.

Ngọc bội là ngọc tốt, nhưng cũng chỉ là ngọc tốt chứ không phải pháp khí.

Ngoài ra có hai vị trí có dấu vết rõ ràng là từng đặt đồ vật nhưng đã bị người ta lấy đi.

Hai dấu vết một lớn một nhỏ, cái lớn giống hình dạng Hắc Kim Cổ Đao, cái nhỏ giống hình dạng đĩa ngọc.

Trước đó Hắc Hạt Tử đã nói với Lục Vũ rằng anh ta theo yêu cầu của Trương Hạo đã từng đến Trương Gia Cổ Lâu và mang đi ba thứ: Hắc Kim Cổ Đao, đĩa ngọc và thi cốt.

Không có gì bất ngờ, Hắc Kim Cổ Đao và đĩa ngọc chính là thứ được lấy ra từ đại quan của đời Trương Khởi Linh này, còn thi cốt rốt cuộc là của ai thì Hắc Hạt Tử không nói.

Nhưng nhìn thi cốt trong đại quan này thì có lẽ không phải là bộ mà Hắc Hạt Tử nhắc tới.

Bởi vì từ hiện trường có thể thấy lúc đó Hắc Hạt Tử hành động rất vội vã, ngay cả quan tài và nệm giường vàng cũng không kịp chỉnh lý lại, càng không thể để bộ hài cốt này giữ nguyên tư thế như lúc còn sống.

Định thần lại, Lục Vũ thò tay lấy ra một chuỗi vòng tay mật lạp.

Mật lạp chỉ vàng lâu năm, niên đại xa xưa nên đã chuyển sang màu đen, giá trị không nhỏ.

Lục Vũ trực tiếp thu lại, sau đó lấy thêm một chuỗi vòng cổ mã não cũng thu vào.

Hai thứ này mang phong cách Tây Tạng đậm nét, rất có khả năng Trương Khởi Linh khi còn sống có mối quan hệ với người Tạng nên mới có được.

Còn những thứ khác Lục Vũ không thấy gì đặc biệt, trực tiếp gói lại bảo Vương Bàn Tử thu hết đi.

Xem xong quan quách không thấy gì đặc biệt, sự chú ý của Lục Vũ lại rơi vào nắp quan tài.

Không ngoài dự đoán, trên nắp quan tài cũng có gia phả của chủ nhân, hơn nữa còn ghi rõ bản danh.

Trước khi trở thành Trương Khởi Linh, chủ nhân quan tài tên là Trương Thụy Đồng!

Trương Thụy Đồng có tổng cộng sáu người con, trong đó hai người đã có hậu duệ, có một người cháu trai tên là Trương Khải Sơn.

Khi Lục Vũ nhìn thấy cái tên này, Ngô Tà và Giải Vũ Thần cũng nhìn thấy.

Hai người đều hít một hơi khí lạnh, theo bản năng thốt ra: "Làm sao có thể!" Lục Vũ quay đầu nhìn họ, nhàn nhạt nói: "Sao lại không thể?" Nghe Lục Vũ nói, nhóm Ngô Tà đều ngẩn người ra.

Nhưng nghĩ lại họ cũng đã phản ứng kịp.

Đúng như Lục Vũ nói, Trương Khải Sơn - Trương Đại Phật Gia bản thân vốn là người Trương gia, điểm này Giải Vũ Thần cũng đã từng nói với Lục Vũ.

Chỉ là vì cái tên này xuất hiện quá đột ngột khiến họ nhất thời không chịu nổi.

Hiện tại sau khi bình tĩnh lại, Giải Vũ Thần thở dài nói: "Lần này coi như đã hiểu tại sao Trương Đại Phật Gia lại dẫn những người đó làm những việc kia rồi.

Chuyện trường sinh bất lão không bàn tới, chỉ riêng việc người Trương gia trường thọ đã đủ rợn người rồi.

Vào cái thời đại mà sáu mươi tuổi đã được coi là thọ, người Trương gia có thể sống đến gần hai trăm tuổi, hơn nữa ngay cả khi hai trăm tuổi thì cơ năng cơ thể dường như cũng không bị ảnh hưởng.

Ai thấy chuyện như vậy mà không động tâm chứ?" Đừng nói là "Hắn" sẽ động tâm, ngay cả Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử cả ba người sau khi xem xong một lượt thì lòng cũng bồn chồn không yên.

Lão nhân trăm tuổi thì ai cũng từng nghe, nhưng tận mắt chứng kiến thì chẳng mấy người.

Ngay cả trong tin tức có người trăm tuổi thì cũng là sống dở chết dở.

Nhưng người Trương gia, một trăm bảy mươi tuổi vẫn còn có thể đi đánh nhau với người ta, chết trong trận chiến, điều đó chứng minh cơ năng cơ thể của họ hoàn toàn không bị thoái hóa...

Trong lúc mấy người còn đang kinh ngạc, Phan Tử gãi đầu nói: "Chưa từng nghe nói kết hôn gần lại có lợi ích như vậy nha, người Trương gia này làm thế nào mà ra được?

Làm sao mà làm được?

Ăn thịt Đường Tăng chắc?" Trong lúc nói chuyện, ánh mắt cả ba đều dồn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn họ, đang định nói gì đó thì trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một âm thanh, giống như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Một tiếng "bành" trầm đục vang lên!

Chương 1353

Sắc mặt mấy người biến đổi, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy ra khỏi phòng xem thử.

Ở hành lang, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy trên trần nhà có một lỗ hổng rõ rệt, từ lỗ hổng đó có một đứa bé lông lá đang thò đầu ra nhìn dáo dác.

Đứa bé lông lá nhìn thấy Vương Bàn Tử liền phát ra một tiếng kêu thé lên, trực tiếp từ trên đó nhảy xuống.

Sau khi lao đến bên cạnh Vương Bàn Tử, nó lại "chi chi" kêu hai tiếng, rồi đưa tay chỉ chỉ vào trần nhà tầng trên.

Xem bộ dạng là ý muốn họ đi lên đó.

Theo ý của Lục Vũ, nếu muốn đi lên thì tự nhiên phải tìm ra cơ quan lên lầu mới đi.

Huống hồ chỗ này anh còn chưa kiểm tra hết, không việc gì phải vội.

Đứa bé lông lá dường như nhìn thấu tâm tư của Lục Vũ, nó nhảy vọt lên, đạp chân vào tường hai bên hành lang mấy cái rồi chui tọt vào cái lỗ hổng lúc nãy.

Sau khi nó vào trong, liền nghe thấy trên đó truyền đến một trận tiếng "sột soạt", tiếp đó thấy một "thi thể" bị đứa bé lông lá đẩy từ trên xuống, đập mạnh xuống đất.

"Thi thể" là người quen, chính là Hắc Hạt Tử đã mất tích cùng đứa bé lông lá lúc trước.

Vương Bàn Tử sững sờ, ghé lại gần thử hơi thở, rồi lại sờ mạch cổ, nhíu mày nói: "Tiểu ca nhi, có vấn đề rồi, không có hơi thở nhưng

tim vẫn đập, kiểu sống dở chết dở này là sao?" Gã vừa dứt lời, đứa bé lông lá lại kêu thé lên một tiếng.

Lục Vũ cũng đang nhìn Hắc Hạt Tử nhưng không hề vội vàng.

Anh có thể thấy Hắc Hạt Tử đang ở trong một trạng thái rất kỳ lạ, có thể nói là giả chết, cũng có thể nói là sống dở chết dở.

Nhưng vấn đề thực sự là hồn phách của Hắc Hạt Tử bị thương, mà thương không nhẹ.

Loại vết thương này rất giống với việc bị khảo nghiệm bởi Thông Thiên Thần Thụ tạo thành.

Lục Vũ híp mắt nhìn vào cái hố đen phía trên, nói: "Lên đó xem thử." Trong lúc nói chuyện, lòng bàn tay anh lật lại, trực tiếp lấy ra Mặc Gia Cơ Quan Thang (Thang cơ quan Mặc gia), sau khi dựng xong liền ném Hắc Hạt Tử vào Sơn Hà Đồ rồi tiên phong đi lên trước.

Sau khi anh lên, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử cũng bám sát theo sau.

"Trời ạ..." Ngô Tà chỉ vừa soi đèn pin nhìn qua tình hình trong tầng hầm liền không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nói: "Sao lại có nhiều người thế này!" Từ vị trí họ đi lên nhìn ra, trên mặt đất dày đặc toàn là thi thể!

Không tính những cái ở xa, chỉ tính những cái họ nhìn thấy được đã không dưới trăm xác!

Thi thể mặc quần áo có mới có cũ.

Cũ thì từ thời Dân Quốc, mới hơn một chút thì giống như thuộc hạ của Cừu Đức Khảo.

Lục Vũ liếc Ngô Tà một cái, khẽ nói: "Trăm năm qua không biết bao nhiêu người đã vào đây, chuyện này đừng có đại kinh tiểu quái."

Khựng lại một chút, Lục Vũ đi đến bên cạnh một thi thể nữ rất rõ ràng rồi đứng lại, nhìn vài cái rồi khẽ nói: "Không ngờ bà ta lại ở đây." Lục Vũ vừa nói xong, Giải Vũ Thần và Ngô Tà cũng trợn tròn mắt nhìn kỹ.

Nữ thi nhìn chừng hơn hai mươi tuổi, lông mày thanh tú, thi thể được bảo quản rất hoàn hảo, chỉ tiếc là không có nhịp tim, không có hơi thở, màu da từ lâu đã biến thành màu xám trắng, hơn nữa không có bất kỳ độ bóng hay độ đàn hồi nào.

Lục Vũ đưa tay chạm vào mặt nữ thi, cứng đờ như bị đông lạnh.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên lại hít một hơi khí lạnh!

Nhưng vừa nhớ tới lời Lục Vũ lúc nãy, cậu lập tức cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại!

Nuốt một ngụm nước bọt, cậu lại quan sát kỹ hơn, cuối cùng mở lời: "Đây là Hoắc Linh phải không?

Là Hoắc Linh phải không?

Chắc chắn là Hoắc Linh rồi?

Hoắc Linh ở đây, vậy Hoắc lão thái thái..." Ngô Tà nói được một nửa thì âm thanh đột ngột dừng lại.

Cậu đột nhiên phát hiện ở cách Hoắc Linh không xa có một vũng máu đen ngòm, ở cuối vũng máu đen đó còn có nửa thân trên của một người...

Nửa thân trên của một người nằm trơ trọi ở đó, đầu cũng không thấy đâu, nhìn trông cực kỳ dữ tợn và đáng sợ!

Giải Vũ Thần và Ngô Tà lòng trùng xuống.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nửa thân xác kia chính là Hoắc lão thái thái...

Không ngờ bà lão này đến cuối đời lại phải chịu đựng nỗi đau lớn như vậy.

Bà ta lúc cơ thể bị ăn mòn mà vẫn có thể thản nhiên để lại đoạn di ngôn đó, thực sự là...

Ngô Tà á khẩu không trả lời được, cơ thể hơi run rẩy.

Giải Vũ Thần mắt hơi đỏ, hai nắm đấm siết chặt, đôi môi mấp máy không biết đang lầm bầm điều gì hay đang nghĩ gì.

Ngoài họ ra, sắc mặt Vương Bàn Tử và Phan Tử cũng không được tốt lắm.

Đợi một lúc, Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, chuyện này có chút quái lạ, sao những người khác không sao, duy chỉ có lão thái thái lại thành ra thế này?" Lục Vũ thở hắt ra một hơi, khẽ nói: "Bà ta không phải bị thương ở đây, chỉ là sau khi đến đây thì không trụ được nữa mới biến thành thế này." Nghe Lục Vũ nói, nhóm Ngô Tà cũng phản ứng lại.

Chương 1354

Mấy người nhìn ngó xung quanh, lúc này mới nhận ra nơi họ đang đứng không phải là một không gian trống trải, mà là một căn phòng khép kín, mặt chính có cửa sổ và cửa ra vào chạm khắc hoa văn, hai bên và phía sau đều là những kệ hàng xếp đầy bình gốm bát sứ các loại.

"Tam thúc!

Có khi nào Tam thúc cũng ở đây không!" Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vừa dứt lời liền bật dậy, nhanh chóng tìm kiếm trong đám người.

Phan Tử cũng không do dự, đi theo Ngô Tà lục soát tất cả các thi thể.

Tâm lý của họ có chút kỳ lạ, một mặt hy vọng tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, mặt khác lại không hy vọng.

Chỉ tiếc là tìm hết đám người cũng không thấy Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đâu, chỉ thấy vài xác chết trông giống thuộc hạ của Cừu Đức Khảo.

Nhìn thấy mấy cái xác đó, sự nghi hoặc trong lòng Ngô Tà và Giải Vũ Thần càng nặng thêm.

Do dự một lúc, cả hai đều quay lại bên cạnh Lục Vũ.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Giải Vũ Thần mở lời: "Lục tiểu ca, có một việc tôi muốn bái thác anh.

Lão thái thái lần này tuy không nghe theo lời khuyên của anh..." Giải Vũ Thần còn định nói tiếp thì Lục Vũ nhíu mày cắt ngang: "Cậu muốn nói gì thì cứ trực tiếp vào trọng tâm, đừng có lôi thôi lếch

thếch.” Nghe Lục Vũ nói, Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ may mà không phải mình mở miệng, nếu là cậu nói chắc không chỉ bị mắng một câu, có khi chuyện này lại không thông được.

Giải Vũ Thần cũng không để tâm lời Lục Vũ, khựng lại một chút rồi thở hắt ra một hơi, nói: “Liệu có cách nào mang di cốt của lão thái thái và Hoắc Linh ra ngoài không?

Tôi muốn đưa họ ra ngoài an táng, có thể giúp một tay không?” Đúng vậy.

Họ phát hiện bộ nữ thi có gương mặt nguyên vẹn kia trông giống hệt Hoắc Linh.

Kết hợp với sự thanh thản trong di ngôn trước đó của Hoắc lão thái thái, họ đã có thể hiểu ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái xác trông rất giống Hoắc Linh này chính là Hoắc Linh!

Chỉ là không biết tại sao thi thể của cô ta lại luôn bất hủ bất bại.

Hơn nữa không chỉ cô ta, hơn một trăm thi thể trong căn phòng này đều bất hủ bất bại, chỉ là trông giống như bị đông cứng, cứng đờ.

Ngay lúc này Phan Tử đột nhiên hít một hơi khí lạnh, kinh hãi kêu lên: “Mọi người mau nhìn, mau nhìn!” Theo tiếng kêu hoảng loạn của Phan Tử, mấy người đều chú ý đến một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Bên cạnh Hoắc lão thái thái, một cái xác bỗng nhiên “phụp” một cái, toàn bộ đổ sụp xuống!

Chỉ trong nháy mắt, da thịt hóa thành tro đen, chỉ còn lại một đống xương trắng.

Tiếp đó lại là một cái xác khác!

Chỉ trong chốc lát, đã có mười mấy cái xác xảy ra dị biến!

Cảnh tượng quỷ dị khiến Phan Tử trợn tròn mắt, chỉ thấy thật không thể tin nổi!

Tuy nhiên, ngoại trừ Phan Tử, những người khác đều không có biểu hiện gì khác thường.

Giải Vũ Thần đi đến bên một bộ hài cốt xem xét, nhanh chóng đưa ra kết luận: "Căn phòng này trước đây được phong kín rất tốt, nên thi thể của họ được bảo quản không có vấn đề gì, cộng thêm lúc nãy chúng ta quá kinh ngạc nên cảm giác thi thể nào cũng như còn sống.

Thực tế bản thân chúng đã có dấu hiệu của xác khô (cán thi).

Lúc này niêm phong của căn phòng bị phá vỡ, đẩy nhanh quá trình oxy hóa của chúng nên mới đột nhiên biến thành thế này...

Ơ?" Giải Vũ Thần đang nói dở, quay đầu nhìn lại Hoắc Linh thì không khỏi ngẩn người.

Thi thể Hoắc Linh vẫn không hề bị hư tổn, nhìn vẫn y như người sống.

Lúc này Lục Vũ ngồi xuống, khẽ bẻ đầu Hoắc Linh cho cô ta hơi ngửa lên, sau đó ấn nhẹ vào cổ, liền thấy Hoắc Linh mở miệng.

Ngay khắc sau, mấy người đều đã hiểu.

Trong miệng Hoắc Linh ngậm một viên Nam Châu (ngọc trai phương nam), sắc nước của viên châu này không hề thua kém những viên Lục Vũ mang từ Nam Hải về.

Nhìn một cái, Lục Vũ lại khép miệng Hoắc Linh lại, cười lạnh một tiếng: "Xem ra kẻ ra tay lúc trước vẫn có chút hiểu biết, thế mà lại để lại một viên Nam Châu cho cô ta." Dứt lời, Vương Bàn Tử lấy lại tinh thần, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, thông thường thì ai xuống mộ cũng chẳng mang theo Nam Châu, có phải họ phát hiện trong quan tài của người Trương gia không?

Hay là tìm thấy trên mấy cái kệ kia?" Đối với những cái xác này, Vương Bàn Tử không hứng thú.

Gã cũng chẳng có tình nghĩa gì với lão thái thái, lúc này thứ làm gã hứng thú chính là những cái kệ xung quanh, những món đồ sứ kia nhìn công nghệ và phẩm tướng đều không tệ...

Trong lúc Vương Bàn Tử đi kiểm tra những thứ đó, Lục Vũ lại cẩn thận kiểm tra trên người Hoắc Linh.

Rất đáng tiếc, trên người cô ta không có bất kỳ thứ gì giá trị, từ áo đến quần đều đã bị lục sạch.

Nghĩ lại kẻ tráo đổi cô ta lúc đó cũng đã chuẩn bị rất kỹ để tránh bị phát giác.

Sau khi xem qua Hoắc Linh, Lục Vũ lại đi tới bên cạnh Hoắc lão thái thái kiểm tra một lượt.

Trong lúc anh kiểm tra, Ngô Tà mấy lần định mở miệng nhưng đều bị Giải Vũ Thần xua tay ngăn lại.

Chương 1355

Sau khi kiểm tra xong trên người Hoắc lão thái thái cũng không thấy gì đặc biệt, Lục Vũ quay đầu nói với Giải Vũ Thần: "Tôi sẽ mang họ theo, còn có mang ra ngoài được hay không thì tôi không bảo đảm." Nói xong một câu, lòng bàn tay Lục Vũ lật lại, thu di thể tàn khuyết của Hoắc lão thái thái vào, sau đó cũng thu luôn di thể Hoắc Linh vào Càn Khôn Đại.

Làm xong tất cả những việc này, ở phía bên kia Vương Bàn Tử cũng đã vơ vét sạch sành sanh những thứ có thể mang đi, rồi quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, xong xuôi rồi, chúng ta lại xuống dưới thăng quan phát tài chứ?" Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Không vội." Khựng lại một chút, anh tiếp tục: "Hoắc lão thái thái cuối cùng dừng lại ở đây, rõ ràng là vì những gian phòng bên ngoài có thứ gì đó.

Có thể là cơ quan có thể phun axit (cường dảm), hoặc cũng có thể mặt đất bên ngoài toàn là axit.

Tóm lại từ tình hình hiện tại cho thấy, Hoắc lão thái thái là không còn đường đi, bị dồn vào đường cùng nên cuối cùng mới ở lại đây." Lời Lục Vũ nói rất khách quan, tuy có vẻ hơi độc đoán nhưng từ tình hình hiện tại thì đúng là không còn khả năng nào khác.

Giải Vũ Thần hiểu Lục Vũ đang muốn xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc, trầm ngâm một lát rồi mở lời: "Trước khi chúng ta tìm thấy Trương Gia Cổ Lâu, tên đắp vai có nói một câu mọi người còn nhớ không, có rất nhiều con đường có thể dẫn đến Trương Gia Cổ Lâu." Nghe vậy Ngô Tà gật đầu phụ họa: "Tam thúc chắc chắn không đi cùng đường với chúng ta.

Lúc trước tôi nghe lão thái thái và Tam thúc thảo luận có nói qua,

họ cho rằng Trương Gia Cổ Lâu là một cấu trúc nửa ngầm nửa nổi.

Liệu có khả năng họ tình cờ tìm thấy phần trên mặt đất rồi đi từ trên xuống không?" Khả năng này không phải không có, nhưng không lớn lắm.

Lúc này Vương Bàn Tử lại không nhịn được lên tiếng: "Tôi thấy bất kể thế nào chúng ta cũng nên xem qua những thứ bên dưới đã.

Không phải Bàn gia tôi tham tiền, mà là Trương gia quá thần bí.

Chúng ta muốn giải mã bí mật của Trương gia thì vẫn phải dựa vào những mộ chí minh bên dưới xem có tìm được manh mối gì không." Vương Bàn Tử khựng lại một chút rồi tiếp tục: "Hơn nữa mọi người không biết đâu, nơi này rất thần bí, có rất nhiều thứ không nên xuất hiện.

Lão Dương thì không cần bàn rồi, anh ta còn biết về Ngao Ngoan (Ngạo Ngạnh), chuyện này rất lạ.

Ngao Ngoan rốt cuộc là có ý gì?

Tôi nghe Tiểu Hoa nói mọi người ở Tứ Cô Nương Sơn đã giết con Ngao Ngoan đó rồi phải không?

Đã chết rồi thì bận tâm làm gì nữa.

Hơn nữa chúng ta cứ tìm thấy họ trước đã, rồi quay lại kiểm tra chỗ này sau cũng được." Ngô Tà cuối cùng không nhịn được nữa, vẫn lên tiếng: "Người sống bao giờ cũng quan trọng hơn vật chết, hiện giờ Tam thúc và Cửu gia không rõ tung tích, nếu tìm thấy họ, rất có thể họ biết cực kỳ nhiều chuyện.

Rất có thể chúng ta sẽ biết được chân tướng từ miệng họ!

Tam thúc và Cửu gia không giống chúng ta, họ chắc chắn có lý do rất đặc biệt mới quay lại đây lần nữa..." Mặc cho Ngô Tà nói thế nào,

Vương Bàn Tử vẫn không đồng ý thay đổi kế hoạch ban đầu.

Hơn nữa Vương Bàn Tử thấy dù có muốn lên lầu thì cũng phải xuống dưới tìm ra cơ quan thực sự rồi mới lên, kiểu làm dở dở ương ương thế này không đúng quy củ, chưa chắc đã là điềm tốt.

Trong lúc mấy người đang thương lượng, đứa bé lông lá nãy giờ im hơi lặng tiếng đột nhiên kêu lên một tiếng.

Mấy người theo bản năng quay đầu lại thì thấy Lục Vũ đã đi tới cửa từ lúc nào.

Lúc này anh còn đưa tay đẩy một cái, trực tiếp đẩy tung cánh cửa phòng.

Bên cạnh cửa có đặt một cuốn sổ tay ghi chép.

Lục Vũ nhặt lên xem qua một lượt, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, lạnh lùng thốt ra: "Thomas!" "Thomas?" Khi cái tên đầy phong vị ngoại quốc này xuất hiện, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi đôi chút, còn Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử thì ngơ ngác không hiểu cái tên này đại diện cho điều gì.

Giải Vũ Thần do dự một chút, ghé sát Vương Bàn Tử hỏi nhỏ: "Thomas là ai?" Vương Bàn Tử nhướng mày, chưa kịp nói gì thì Lục Vũ đã hừ lạnh một tiếng: "Chẳng là ai cả, chỉ là một kẻ sắp bị tôi quật mộ lên để đánh roi vào xác thôi!" Nghe lời này, sắc mặt mấy người đều biến đổi, họ có thể nghe ra câu nói này của Lục Vũ tràn đầy phẫn nộ và sát khí ngút trời!

Tuy nhiên chưa kịp để họ nói gì, Lục Vũ đã rảo bước ra khỏi phòng.

Mấy người hơi ngẩn ra một chút rồi vội vàng đi theo.

Chỉ là sau khi ra khỏi cửa, biểu cảm của họ càng thêm kinh ngạc!

Vốn tưởng bên ngoài dù có khác biệt với mấy tầng dưới thì cũng không đến mức trời vực, chí ít cũng phải là cấu trúc bằng gỗ.

Nhưng sau khi bước ra mới phát hiện bên ngoài hóa ra lại là cấu trúc bằng đá.

Từng khối đá vuông ghép lại thành một thạch thất khổng lồ!

Cấu trúc này không chỉ hoàn toàn khác biệt với Trương Gia Cổ Lâu, mà thậm chí còn mang lại cảm giác hoàn toàn không cùng một thời đại!

"Trời ạ, đây rốt cuộc là nơi nào?" Ngô Tà không nhịn được lại thốt lên kinh ngạc!

Nơi này thực sự quá kỳ quái, hoàn toàn lạc quẻ với Trương Gia Cổ Lâu!

Trong cửa và ngoài cửa gần như là hai thế giới!

Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Phan Tử cả ba đều cứng đờ mặt, đầu óc ong ong.

Điều khiến họ chấn động hơn là ở giữa thạch thất có một luồng sáng.

Đúng vậy, một luồng ánh nắng mặt trời rọi xuống từ trên đỉnh, thẳng tắp chiếu xuống mặt đất thạch thất, khiến cả gian phòng bớt đi vẻ âm hàn, thêm phần ấm áp.

Chỉ có điều, dù ấm áp đến đâu cũng không bù đắp được đống hài cốt dưới ánh nắng kia.

Vô số hài cốt được tắm mình trong luồng ánh sáng đó, chất thành một ngọn núi nhỏ!

Trong lúc họ còn đang kinh hoàng, Lục Vũ đã đi đến bên đống hài cốt, nhìn từ dưới lên trên, tự giễu cười một cái, khẽ nói: "Cái gọi là

lối vận chuyển gỗ, hóa ra chính là chỗ này.” Cuối luồng ánh sáng này chính là đường ống thẳng đứng mà tên đắp vai đã dẫn anh xem lúc ở trên.

Chương 1356

Con đường này nhìn có vẻ cực kỳ hung hiểm, không biết bao nhiêu người đã thử đi đường này để rồi bỏ mạng thảm thương.

Nhưng giờ xem ra Hắc Hạt Tử có khả năng đã đi từ con đường này xuống.

Nghe thấy tiếng Lục Vũ, mấy người cuối cùng cũng phản ứng lại, lần lượt đi tới.

Ngô Tà đoán: "Có khi nào Tam thúc và Cửu gia đã đi ra từ đây không?" Nói xong cậu quay sang nhìn Lục Vũ: "Hay là chúng ta cũng đi ra từ đây?" Lục Vũ quay đầu liếc cậu một cái, nhàn nhạt nói: "Đi thong thả không tiễn." Sau khi nói xong bốn chữ đơn giản đó, Lục Vũ quay người đi sang một bên.

Ngô Tà cứng họng nhưng vẫn cùng Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần đuổi theo bước chân Lục Vũ.

Ở góc tường có thể thấy từng cột đá và một số tượng đá.

Tượng đá đủ loại, có Tỳ Hưu, Bạch Trạch, Chu Tước, Huyền Vũ...

đều là linh thú thượng cổ, chế tác rất tinh xảo.

Trong đó xấu xí nhất dĩ nhiên là Ngao Ngoan.

Vương Bàn Tử nhìn thấy Ngao Ngoan liền muốn tiến tới nghịch vài cái nhưng bị Lục Vũ ngăn lại.

Lục Vũ cũng không giải thích gì, chỉ đưa tay chỉ vào đống hài cốt kia, Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra, tặc lưỡi một cái rồi không dám động vào gì nữa.

Lục Vũ khẽ nói: “Nếu tôi không đoán sai thì Hoắc lão thái thái đã chạm phải cơ quan không nên chạm, kích hoạt hệ thống phun axit mới dẫn đến kết cục như vậy...” Nói là suy đoán nhưng Lục Vũ đã nhìn thấy cơ quan, không thể nào đoán sai được.

So với đống hài cốt kia, Hoắc lão thái thái vẫn còn may mắn chán, không bị axit ăn mòn ngay lập tức mà vẫn còn thời gian để lại di ngôn.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ lại nhíu mày.

Chỗ này nhìn thế nào cũng không giống như có thứ gì có thể gây tổn thương linh hồn, vậy Hắc Hạt Tử sao lại thành ra thế kia?

Trong lúc Lục Vũ đang trầm tư, Vương Bàn Tử thì cứ nhìn chằm chằm vào mấy cái cơ quan đó.

Xem một lúc, gã không nhịn được nói: “Tiểu ca nhi, mấy cái cơ quan này nhìn sao mà giống mấy thứ chúng ta gặp ở Tây Vực thế nhỉ?” Gã đang nói tới những cơ quan trong địa cung Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lục Vũ thu hồi tư tưởng, khẽ nói: “Không phải giống, mà là y hệt.” “Hả?” “Cơ quan này giống hệt ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, thậm chí cả cách mở cửa cũng không có bất kỳ thay đổi nào.” Vương Bàn Tử lại ngẩn ra, nhìn ngó xung quanh rồi ngạc nhiên đếm số cột: “Một, hai, ba, bốn...” Gã đếm một vòng, phát hiện số cột không thiếu không thừa, đúng mười sáu cột.

Mười sáu cột đá này chính là trận pháp Thấu Địa Thập Lục Long, sắp xếp theo biến hóa của Ngũ hành và Hai mươi tư phương!

Lục Vũ không nói nhiều, trực tiếp gọi Vương Bàn Tử bắt đầu di chuyển cột đá chuẩn bị mở cơ quan.

Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử cả ba trố mắt nhìn động tác của hai người, đột nhiên cảm thấy mình thật thừa thãi.

Nhưng mặc kệ họ nghĩ gì, Lục Vũ và Vương Bàn Tử vẫn dựa theo suy luận về "Thấu Địa Thập Lục Long" để thay đổi từng vị trí của các cột đá.

Khi cột đá cuối cùng được di chuyển, liền nghe thấy tiếng "lạch cạch lạch cạch" của máy móc vang lên, dưới chân lập tức xuất hiện một mật đạo bằng đá xanh.

Cảnh tượng này cũng khiến họ kinh ngạc vô cùng.

Ngoài sự kinh ngạc, mấy người đều ghé sát vào miệng hầm xem thử, dưới mật môn là một lối đi bằng bậc thang đá xanh dẫn sâu xuống dưới.

Sự tồn tại của thứ này càng khiến nó lạc quẻ với Trương Gia Cổ Lâu.

Rốt cuộc là ai lại đi xây dựng một địa cung đồng thời với việc xây dựng cổ lâu chứ?

Phi lý về mặt logic, sai trái về mặt phong thủy.

Cho dù dùng cổ lâu làm minh lâu thì cũng không có lý lẽ nào minh lâu ở dưới mà địa cung ở trên, điều này hoàn toàn đảo lộn.

Huống hồ trong minh lâu sao lại có quan quách của Trương Khởi Linh?

Theo quy chế trong 《Táng Kinh》, minh lâu là nơi đặt đồ bồi táng và người bồi táng...

Thế nhưng Trương gia là thế gia đổ đấu truyền thừa không biết bao nhiêu năm, còn Uông Tàng Hải lại là đại sư phong thủy, kiến trúc sư hàng đầu đương thời, những người này tụ lại một chỗ thì bất kể làm gì chắc chắn cũng sẽ phù hợp với âm dương phong thủy, tuyệt đối không làm những chuyện vô lý.

Nhưng đáng tiếc là đừng nói là họ, ngay cả Lục Vũ cũng có chút không hiểu tại sao lại thiết kế như vậy.

Sau một lúc im lặng, Lục Vũ vẫn quyết định xuống xem thử.

Không lãng phí thêm thời gian, mấy người men theo lối đi từ từ đi xuống.

Ngô Tà có chút lưu luyến nhìn lại luồng ánh sáng chiếu xuống từ đường ống kia...

Lối đi sâu thẳm, khi tất cả họ đã vào trong, mật môn đột ngột "lạch cạch lạch cạch" tự động đóng lại, lối đi ngay lập tức trở nên u ám và rợn người hơn hẳn.

Tuy nhiên vài chiếc đèn pin cũng đủ để soi sáng lối đi.

Hơn nữa lối đi này cũng không sâu thẳm như họ tưởng, đi chừng mười mét thì phía trước đã biến thành một con đường đá bằng phẳng.

Hai bên đường đá là các loại thụy thú đặt thành từng cặp, cuối dãy thụy thú là một cánh cửa đá đóng kín.

Chương 1357

Cấu trúc này chính là mộ đạo và mộ môn!

Nhìn thấy kết quả này, mấy người đều cảnh giác hẳn lên.

Vương Bàn Tử ghé sát Lục Vũ nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, không lẽ cái địa cung này mới là đại mộ thật, còn mấy thứ bên trên đều là chướng nhãn pháp?" Lục Vũ không nói gì, chỉ quan sát rồi rảo bước đến trước cửa mộ, cúi đầu nhìn.

Dưới chân cửa mộ có dấu vết kéo lê rất rõ ràng, hiển nhiên là vừa mới bị người ta mở ra không lâu.

Vương Bàn Tử lập tức nhíu chặt mày, gãi đầu lẩm bẩm: "Chuyện này là thế nào đây?" Giải Vũ Thần và Ngô Tà nhìn nhau, khẽ nói: "Liệu có phải là họ không?" Ngô Tà không nói gì, chỉ thấy đầu óc ong ong, nhìn chằm chằm vào Lục Vũ hy vọng có được một phần câu trả lời từ miệng anh.

Chỉ tiếc là Lục Vũ không nói lời nào, chỉ nhìn cửa mộ rồi âm thầm suy tính.

Thông thường đổ đấu không bao giờ đi cửa mộ.

Hơn nữa đừng nói cửa mộ, ngay cả mộ đạo cũng cố gắng tránh né.

Bất kể là cửa mộ hay mộ đạo đều tiềm ẩn vô số cơ quan ám khí.

Trương gia với tư cách là thế gia đảo đấu thì không thể không có chút phòng bị này.

Nhưng hiện tại sau khi kiểm tra kỹ, anh xác định dù là mộ đạo hay cửa mộ đều không có cơ quan, bất kể đi thế nào hay mở ra sao cũng không có ảnh hưởng gì.

Có thể nói sự phòng bị duy nhất của địa cung này chính là cơ quan cột đá bên trên.

Loại cơ quan đó tuy tinh diệu nhưng đối với người đã học qua 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 thì muốn giải cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Thậm chí có thể nói địa cung này chỉ thiếu nước treo tấm biển "Hoan nghênh quang lâm" ở cửa thôi.

Hơn nữa xung quanh địa cung không hề có bất kỳ dấu vết của đạo động nào.

Điều đó có nghĩa là những người từng đến đây trước đó hoàn toàn không thử vào địa cung bằng cách đào hầm mà đều đi qua cửa mộ.

Thường ngôn rằng: Sự xuất phản thường tất hữu yêu! (Chuyện gì bất thường ắt có quỷ).

Làm đơn giản và bình thường thế này thì chỉ có một khả năng, sự hung hiểm bên trong địa cung vượt xa mức bình thường.

Người Trương gia hoặc là chủ nhân thực sự của ngôi mộ này có nắm chắc khả năng giữ chân tất cả những kẻ mà họ không thích lại.

Im lặng một lát, Lục Vũ quay đầu nói với mấy người: "Sơn Hà Đồ vẫn còn trống, có ai muốn vào không?" Đến nước này thì chẳng ai muốn vào trong Sơn Hà Đồ lánh nạn cả.

Lục Vũ cũng không nói thêm lời nào, đợi một lát rồi trực tiếp dùng lực đẩy tung cửa đá!

Cửa đá mở ra không hề có mùi ẩm mốc nồng nặc, không khí gần như không khác gì lối đi họ đang đứng.

Bước vào trong có thể thấy một con đường đá thẳng tắp ở giữa, hai bên đường đá mỗi bên có một rãnh thoát nước.

Cấu trúc này cũng là loại thường thấy trong các đại mộ xa hoa, không có gì lạ lẫm.

Rãnh thoát nước đã khô cạn, có lẽ là do gần đây không có mưa.

Mấy người men theo lối đi từ từ tiến về phía trước.

Đi được chừng sáu bảy mươi mét thì mộ đạo có một khúc quanh rõ rệt.

Khi rẽ qua có thể thấy trên tường đá hai bên xuất hiện rất nhiều hốc đá.

Trong hốc đá đều đặt những cỗ thạch quan rất nhỏ, bố cục này hơi giống tầng hai của Trương Gia Cổ Lâu và cũng có nét tương đồng với phần sâu trong địa cung Tây Vương Mẫu.

Cách làm này tự nhiên không thể gọi là xa hoa.

Tuy nhiên Lục Vũ lại dừng bước.

Không rõ vì sao, cấu trúc này mang lại cho anh một cảm giác quen thuộc khó tả.

Anh dừng lại không đi, những người khác cũng chỉ đành dừng theo, cùng anh nhìn đông ngó tây hy vọng tìm thấy thứ gì đó khác lạ.

Chỉ tiếc là nhìn đi nhìn lại họ cũng chẳng phát hiện ra điều gì bất thường.

Ngay lúc này Lục Vũ đột nhiên lên tiếng rồi bước lên vài bước.

Ngay khi mấy người tưởng anh định tiếp tục khám phá sâu hơn thì Lục Vũ lại dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía hốc đặt thạch quan đối diện.

"Tiểu ca nhi?" Vương Bàn Tử thấy Lục Vũ có vẻ thất thần liền vội vàng hỏi một câu.

Lục Vũ không đáp lời, đầu càng lúc càng nghiêng đi nghiêm trọng, thậm chí cả người cũng nghiêng theo!

Anh cứ thế nghiêng người tiến lại gần hốc thạch quan.

Chương 1358

Khi còn cách tường đá khoảng một mét, Lục Vũ lại đột ngột dừng lại.

Sau khi dừng, anh nhanh chóng lùi lại vài bước.

Lần này Lục Vũ cuối cùng cũng đứng thẳng người, thở hắt ra một hơi dài.

Vương Bàn Tử thấy vậy biết chắc Lục Vũ đã nhìn ra điều gì, vội hỏi: "Tiểu ca nhi, sao thế?" Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, đột ngột thốt ra một cái tên: "Trương Tam Liên Tử." "Hả?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nhắc tới Trương Tam Gia là có ý gì?" "Chẳng lẽ...

Trương Tam Gia thời cuối nhà Thanh cũng là người Trương gia các người?" "Ha ha ha ha ha!" Lục Vũ đột nhiên cười lớn, tiếng cười vang vọng ra xa.

Một lúc lâu sau tiếng cười của anh mới dứt, anh nhìn Vương Bàn Tử khẽ hỏi: "Cậu có còn nhớ Trương Tam Gia đã công thành danh toại như thế nào không?" "Nhớ chứ." Vương Bàn Tử cảm thấy Lục Vũ có chút không bình thường, bèn thuận theo lời anh nói: "Truyền ngôn rằng Trương Tam Gia thời cuối Thanh đi vào một ngôi mộ Tây Chu, trong đó nhìn thấy Thập Lục Tự Chu Thiên Toàn Quái, sau đó giống như được lão sư phụ truyền công vậy, viết ra hai bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, lại có được ba chiếc Mạc Kim Phù, từ đó một mình đeo ba chiếc Mạc Kim Phù, độc bộ thiên hạ trong giới Mạc Kim." "Đúng vậy." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Vậy cậu nói xem, Trương Tam Liên Tử lợi hại như vậy, tại sao ông ta không làm Phát Khâu Thiên Quan mà lại làm Mạc Kim Hiệu Úy?"

“Cuối thời Hán, Tào Tháo sáng lập ra Mạc Kim Hiệu Úy, người thống lĩnh chính là Phát Khâu Thiên Quan, nắm giữ Phát Khâu Ấn.” Phát Khâu Ấn đang ở trong tay Lục Vũ, Vương Bàn Tử hiểu rõ điều đó.

Nhưng Trương Tam Liên Tử không thể nào chỉ vì lý do đó chứ?

Nghĩ vậy gã vẫn ướm hỏi: “Có khi nào Trương Tam Gia không tìm thấy Phát Khâu Ấn nên không làm được Phát Khâu Thiên Quan không?” Lục Vũ mỉm cười, khẽ nói: “Phải, mà cũng không phải.” Lục Vũ thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: “Ông ta không có Phát Khâu Ấn là thật, nhưng dù có Phát Khâu Ấn thì ông ta cũng không làm được Phát Khâu Thiên Quan.

Phát Khâu Thiên Quan thống lĩnh Mạc Kim Hiệu Úy là quy củ truyền lại từ xưa.

Mọi người lúc trước có để ý không, ngón trỏ và ngón giữa tay phải của Trương Khởi Linh dài bất thường.” “Đó là đặc trưng của Phát Khâu Thiên Quan, là ‘Hoàng Kim Chỉ’ (Ngón tay vàng) của Phát Khâu Thiên Quan, chỉ có Phát Khâu Thiên Quan mới luyện tập từ nhỏ.” Nghe đến đây, mắt Ngô Tà và Giải Vũ Thần đều sáng lên, cả hai lập tức hiểu ra vài phần, nhưng dù hiểu thì họ cũng không vội nói gì.

Lục Vũ tiếp tục: “Những người khác dù có muốn luyện cũng không biết được bí quyết bên trong.

Hoàng Kim Chỉ của Phát Khâu Thiên Quan không chỉ dài mà còn cứng vô cùng, rất nhiều cơ quan mà các biện pháp khác không tiện xử lý đều có thể dùng Hoàng Kim Chỉ để phá giải.

Trương Tam Liên Tử không có thủ đoạn đó nên dĩ nhiên không làm được Phát Khâu Thiên Quan.

Còn một điểm quan trọng hơn nữa.” Nói đến đây Lục Vũ đột nhiên đưa tay chỉ vào tường đá, cười lạnh một tiếng: “Cái gì mà nhìn

thấy Chu Thiên Thập Lục Tự Toàn Quái trong mộ Tây Chu, hoàn toàn là lừa đảo.

Mười sáu chữ toàn quái của ông ta chính là nhìn thấy ở đây." Câu nói cuối cùng của Lục Vũ khiến nhóm Vương Bàn Tử chết lặng.

Tuy họ đã lờ mờ đoán được khả năng Trương Tam Liên Tử là người Trương gia, nhưng ngữ khí khẳng định của Lục Vũ khi chỉ vào hốc đá trên tường không khác gì đang minh chứng cho một sự việc khác.

Các hốc đá trên tường được bố trí theo hình thế của Chu Thiên Thập Lục Quái!

Điều này làm sao không khiến họ kinh ngạc cho được!

Giải Vũ Thần nuốt nước bọt, định nói gì đó nhưng trước khi cậu kịp mở lời, Lục Vũ đã chỉ tay vào hốc đá trước mặt, lạnh lùng nói: "Thi thể của Trương Tam Liên Tử ở ngay đó." "Cái đệch!" Lần này Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, theo bản năng kêu lên kinh hãi!

Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử cả ba đều trợn tròn mắt, cằm suýt rơi xuống đất.

Họ không thể ngờ rằng sau khi vào địa cung này, việc đầu tiên lại là tìm thấy Trương Tam Liên Tử!

Và sự hiện diện của Trương Tam Liên Tử cũng khiến Lục Vũ hiểu ra một điều, cuộc đấu tranh nội bộ của Trương gia vào thời cuối Thanh đã đạt đến đỉnh điểm!

Nếu không thì làm sao Trương Tam Liên Tử có thể bình an vô sự để lại truyền thừa?

Điểm này cũng trùng khớp với những gì họ phát hiện trên mộ chí minh trong cổ lâu.

Cuối thời Thanh, ở biên giới Đông Bắc đã xảy ra một trận hỏa binh (đánh nhau bằng vũ khí).

Sau trận đó Trương gia tổn thất nặng nề, vô số người được táng vào cổ lâu, và cuộc phân liệt thực sự cũng bắt đầu từ đó.

"Trương Tam Liên Tử..." Lục Vũ lẩm bẩm một câu, trong lòng thầm nghĩ, liệu có khả năng Trương Tam Liên Tử phát hiện mình đã gây ra họa nên mới đốt đi nửa bộ sau của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 không?

Liệu ông ta có giống như Trương Bách Xuyên, đều đã phát hiện ra sự tồn tại cuối cùng của Ngao Ngoan và Xi Vưu nên mới xóa đi một nửa, không hy vọng hậu nhân đi vào vết xe đổ?

Thậm chí có khả năng 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của Trương Tam Liên Tử không phải tự sáng tác mà là đến từ...

Thiên Thụ!

Khả năng này không phải là không thể.

Tuy nhiên Lục Vũ chỉ nghĩ qua một chút rồi tạm thời gác lại.

Anh tin rằng chỉ cần tiếp tục quan sát trong địa cung này, chắc chắn sẽ tìm thấy thêm nhiều câu trả lời.

"Đi thôi, vào bên trong xem sao." Lục Vũ lên tiếng rồi định bước tiếp, Giải Vũ Thần không nhịn được nói: "Đợi đã Lục tiểu ca, có một chuyện tôi nghĩ mãi không thông." "Nói đi." Giải Vũ Thần nhíu mày nhìn Lục Vũ, chậm rãi hỏi: "Nếu nói đây là Chu Thiên Thập Lục Quái, tại sao Trương Tam Liên Tử lại truyền Chu Thiên Thập Lục Quái ra ngoài?

Hơn nữa cha của Trương Đại Phật Gia cũng thuộc thế hệ cuối Thanh, đầu Dân Quốc, giữa họ dường như không có sự giao lưu nào?

Còn nữa, Trương Đại Phật Gia tuy làm việc có chút kỹ nghệ của Bắc phái nhưng phần lớn vẫn mang phong cách Nam phái." Lục Vũ liếc nhìn Giải Vũ Thần, khẽ lắc đầu giải thích: "Trương Khải Sơn không sinh sống trong bản gia nên dĩ nhiên không học được kỹ nghệ của bản gia.

Còn về cha ông ta, Trương Thụy Đồng là một trong những Khởi Linh của Trương gia, đáng lẽ kỹ nghệ Phát Khâu, Mạc Kim phải được truyền lại cho hậu bối, nhưng chính cậu cũng nói khi nhánh của họ bị trục xuất khỏi gia tộc đã bị tước đoạt năng lực của gia tộc.

Năng lực đó rất có khả năng chính là kỹ nghệ của Phát Khâu Thiên Quan." Nói đến đây Lục Vũ khựng lại một chút, nhìn ra xa rồi tiếp tục: "Trương Khải Sơn không có Hoàng Kim Chỉ, ông ta không hiểu sâu về Phát Khâu, Mạc Kim, nếu không thì Tứ Cô Nương Sơn đã không thương vong thảm trọng như vậy." Trong đầu Lục Vũ tự nhiên nhớ lại những gì đã xảy ra khi anh ở Tứ Cô Nương Sơn lần trước.

Giải Vũ Thần còn muốn nói thêm gì đó nhưng Lục Vũ không còn tâm trạng tiếp tục chủ đề này.

Anh đã xác định được Trương Tam Liên Tử nhìn thấy Chu Thiên Thập Lục Tự Toàn Quái ở đây.

Chương 1359

Đã vậy, thứ thay đổi Trương Tam Liên Tử, giúp ông ta trở thành thủ lĩnh Mạc Kim chắc chắn không chỉ vì quẻ tượng, mà còn vì thứ ẩn giấu sâu trong địa cung!

Không chần chừ thêm nữa, Lục Vũ gọi mọi người tiến lên.

Đi thêm chừng ba bốn mươi mét, phía trước lối đi bỗng nhiên xuất hiện một dãy quan tài khổng lồ!

Mỗi cỗ quan tài đều lớn như một cái tủ lạnh hai cửa, xếp thành hàng dài bên mép đường đá!

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, thốt ra: "Trong này chắc chắn có bảo bối, tiểu ca nhi, điểm đăng không?" Nhìn lướt qua, có khoảng năm sáu mươi chiếc quan tài lớn, mỗi chiếc đều có kích thước tương đương loại tủ lạnh hai cánh, hơn nữa trông không giống quan tài đơn tầng, ít nhất cũng phải là song tầng.

Lục Vũ không để ý tới lời của Vương Bàn Tử, rảo bước đi tới trước vị trí đầu quan tài quan sát.

Trên đó không có tên, cũng không nhìn ra thân phận chủ quan.

Nhưng đã ở chỗ này thì hẳn là người của Trương gia.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, khẽ nói: "Đều là người Trương gia mà còn chia làm hai nơi để, cách làm này xem ra chỉ có một khả năng." "Giải Tử, tôi nhớ cậu từng nói, Trương gia ở núi Trường Bạch có một mộ thất dưới lòng đất, bên trong để rất nhiều quan tài lớn." "Trương Khải Sơn có nói qua những quan tài đó đều là quan hợp táng song nhân không?" Nói đến đây, Lục Vũ khựng lại, đi quanh một chiếc quan tài lớn một vòng rồi lại nói tiếp: "Trương gia chắc là phân

phối theo niên đại.

Những người trước một mốc thời gian nào đó thì táng trong địa cung này, sau mốc đó thì táng bên ngoài." "Tất nhiên, còn một khả năng nữa là bản gia và ngoại gia." "Bên trong là người bản gia Trương gia, còn trong cổ lâu là người ngoại gia." "Tuy nhiên, trong cổ lâu có cả Trương Khởi Linh, điều này có chút không hợp lý, nên tôi thấy khả năng phân chia theo thời gian là lớn nhất." Lục Vũ cũng chẳng quan tâm suy nghĩ của người khác, trực tiếp nói ra suy luận của mình.

Để tránh họ không theo kịp tư duy, Lục Vũ nói rất rõ ràng.

Dù vậy, trong lòng anh vẫn còn một số lời chưa nói, đó chính là Thiên Thụ thần bí của Trương gia!

Lục Vũ đoán rằng địa cung này tồn tại, khả năng lớn nhất là vì nguyên nhân Thiên Thụ mà tiến hành sắp xếp.

Có lẽ, những người bên ngoài kia số lần Thiên Thụ ít, chưa đủ tư cách.

Còn những người trong địa cung này từng nhiều lần Thiên Thụ, khiến thực thể thần bí kia vô cùng hài lòng?

"Tiểu ca nhi." Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì, mở miệng nói: "Tôi đang nghĩ, liệu còn một khả năng khác không?" "Mọi người nhớ không, tên Tháp Kiên Bàng kia trước đó cứ luôn miệng nói 'thứ đó', 'thứ đó', liệu có khả năng là 'thứ đó' quyết định ai ở bên trong, ai ở bên ngoài không?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, khẽ nhíu mày: "Cậu nói tiếp đi." Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, nói tiếp: "'Thứ đó' rốt cuộc là gì, Tháp Kiên Bàng không nói, chúng ta cũng không rõ, nhưng với kinh nghiệm nhiều năm của Bàn gia tôi, đoán chừng không phải linh thú thì cũng là loại quái vật gì đó trong thần thoại thượng cổ, dù là thần tiên trong truyền thuyết thì Bàn gia

tôi cũng chẳng thấy lạ.” “Hơn nữa, Tháp Kiên Bàng nói 'thứ đó' sắp ăn no rồi, có phải nó ăn chính là những thứ này không?” “Cái nào ngon thì giữ lại, cái nào không ngon thì tống đi?” Lời của Vương Bàn Tử đoạn đầu còn có lý, nhưng đoạn sau nghe chẳng giống lời người cho lắm.

Lục Vũ có chút bất lực nhìn gã, nói: “Cậu muốn thắp đèn thì nói thẳng, không cần vòng vo nói nhiều lời vô ích như vậy.” Bị Lục Vũ vạch trần, Vương Bàn Tử hắc hắc cười rộ lên, móc ra một cây nến nói: “Tiểu ca nhi, chúng ta thắp thế nào?

Năm sáu mươi cái quan tài, không thể mỗi cái thắp một cây chứ?” Lục Vũ trầm mặc một lát, khẽ nói: “Thắp một cây, cho bọn họ chút mặt mũi.” Vương Bàn Tử toe toét cười, lập tức đồng ý, nhanh nhẩu đi thắp nến, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ ở bên cạnh.

Khi gã cầm xà beng chuẩn bị động thủ, Giải Vũ Thần đột nhiên “ồ” một tiếng, sắc mặt biến đổi nói: “Bàn Tử, có gì đó không đúng, đèn tắt rồi.” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, gãi gãi đầu: “Tiểu ca nhi, tình huống này chúng ta cũng lâu rồi không gặp.

Không lẽ bên trong có Tống tử?” Lục Vũ nhìn qua, khẽ nói: “Thắp lại đi.” Vương Bàn Tử đi tới góc tường, một lần nữa lấy bật lửa châm nến, nhưng khi gã vừa đi trở lại bên cạnh Lục Vũ, chuẩn bị mở quan tài thì nến lập tức tắt phụt, ngọn lửa thậm chí không hề rung rinh, chỉ trong nháy mắt đã tắt ngóm.

Vương Bàn Tử lập tức nổi nóng, xắn tay áo lên chửi bới: “Bàn gia ta đây từng đánh sói Nam Sơn, đuổi hổ Bắc Sơn, chưa thấy hạng mặt dạn mày dày như ngươi, Bàn gia ta muốn thăng quan, ngươi lại dám phá đám?

Được, hôm nay Bàn gia phải xem ngươi bản lĩnh cỡ nào!” Một lần thì thôi, chứ làm đến hai lần thế này, nói không có ma quái thì chắc

chắn không thể nào!

Nhưng mà cái thứ Tống tử này, từ ngày đầu tiên xuống mộ Vương Bàn Tử đã kết nghiệt duyên rồi, bây giờ cũng chẳng sợ.

Sau khi thắp đèn lần thứ ba, Vương Bàn Tử cũng không cử động nữa, cứ đứng đó nhìn chằm chằm vào ngọn nến.

Qua một phút, thấy nến vẫn bình an vô sự, gã mới từ từ lùi lại, đi đến bên cạnh quan tài.

Ngọn nến trông vẫn không có vấn đề gì, Vương Bàn Tử trong lòng hơi hài lòng, lại nhấc xà beng lên.

Nhưng khi xà beng vừa chạm vào nắp quan tài, ngọn nến như cảm ứng được điều gì đó, tức khắc tắt ngóm.

"Á đù!

Chưa xong nữa hả!" Vương Bàn Tử nhướng mày mắng: "Ngươi còn thế nữa, Bàn gia dù không thắp đèn cũng phải lật nắp quan tài của ngươi lên, cho ngươi biết thế nào là lễ độ!" Nói thì cứng, nhưng Vương Bàn Tử vẫn lập tức quay đầu nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, làm sao bây giờ?" Lục Vũ hừ lạnh một tiếng: "Cho mặt mũi mà không nhận, vậy thì mở trực tiếp luôn, tôi muốn xem xem nó có thể biến thành loại Tống tử gì!" Vừa dứt lời, Lục Vũ không chút do dự, cầm Thừa Ảnh kiếm trực tiếp rạch một vòng dọc theo mép quan tài lớn.

Tiếp đó, anh dùng lực đẩy mạnh, nắp quan tài rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử ghé mắt nhìn vào, bên trong quả nhiên đúng như Lục Vũ nói, là hai tầng quan, chính là chế thức đại quách hợp táng.

Lục Vũ lại nhận lấy công cụ từ tay Vương Bàn Tử, dùng sức bẩy một cái, nắp quan tài bay ra.

Trong quan tài trống không!

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt ngỡ ngàng: “Chỉ thế thôi?

Trống rỗng à?

Không có Tống tử, cũng chẳng có đồ bồi táng nào?

Trương gia chơi trò gì vậy?

Cái gia tộc gia đại nghiệp đại thế này mà lại dùng quan tài không để lừa ma sao?” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, có chút bất lực nói: “Họ lừa ma thì có ích gì?

Thôi, đừng nói nhảm nữa, mở nốt nửa kia ra xem tình hình thế nào.” Vương Bàn Tử đáp lời, dùng xà beng bẩy một cái, nắp quan tài bật mở.

Lần này bên trong không trống không, có một người nằm đó.

Chương 1360

Nhưng... bên trong lại là một người mặc quân phục màu xanh lục, trên ngực còn đặt một khẩu súng!

Thi thể đã sớm khô héo, biến thành cán thi, khẩu súng trên ngực cũng rỉ sét loang lổ.

Vương Bàn Tử gãi đầu, nói với Lục Vũ: "Thằng cháu này nhìn chẳng giống Tống tử tí nào, liệu có phải người của đợt trước tới, chết giữa đường nên bị người khác quăng vào đây không?" "Tôi nhớ đợt đội khảo cổ thế kỷ trước hình như có rất nhiều người mặc đồ xanh lục này đúng không?" Phan Tử ghé tới, thò tay lôi khẩu súng trường bên trong ra, nhìn qua rồi bĩu môi: "Tiếc quá, rỉ thế này thì không dùng được nữa rồi." Lục Vũ cũng chẳng bận tâm chuyện khẩu súng, trực tiếp bảo Vương Bàn Tử tiếp tục mở quan tài.

Liên tiếp mở thêm mấy cỗ quan tài lớn, hoặc là quan tài không, hoặc là trong quan tài hợp táng có một xác chết mặc quân phục.

Từ tình hình này mà xét, những thi thể này chẳng có quan hệ gì với Trương gia, khả năng lớn nhất chính là đội khảo cổ hoặc nhóm người đi chôn cất năm đó.

Giải Vũ Thần và Ngô Tà không có cảm giác gì đặc biệt, Phan Tử thì lại rất hứng thú với mấy khẩu súng kia, thấy một khẩu là cầm một khẩu, tuy đều đã rỉ sét nhưng cầm làm gậy đâm cũng là lựa chọn không tồi.

Thế nhưng... khi Phan Tử định cầm thêm một khẩu súng nữa thì bị Vương Bàn Tử ngăn lại: "Phan Tử, lần này cậu phải nhịn đi, đừng động vào, một chút cũng đừng động, không là hỏng bét đấy." Phan Tử vốn xuất thân đặc chủng binh, nghe Vương Bàn Tử nói vậy, chính anh

cũng phát hiện ra vấn đề, nhưng không hề hoảng loạn.

Chẳng qua là trên báng súng có buộc một sợi dây thép mảnh, chưa chắc đã là thứ mà Vương Bàn Tử đang nghĩ.

Nói thì nói thế, Vương Bàn Tử vẫn cẩn thận kiểm tra trên thi thể kia một lượt, xác định dây thép không nối với lựu đạn hay địa lôi, chỉ là không biết móc từ đâu tới.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, Phan Tử thì toe toét cười: "Yên tâm đi, Phan Tử tôi tuy chuyện khác không bằng các người, nhưng chuyện súng ống thì tôi rành lắm." Nói đoạn, Phan Tử khẽ kéo một cái, lôi cả súng và dây thép ra.

Khẩu súng này bảo quản khá tốt, không có vết rỉ rõ ràng, báng súng bằng gỗ cũng không bị mục, có vẻ chủ nhân trước đây của nó rất yêu quý khẩu súng của mình.

Phan Tử nhìn kỹ, đột nhiên mắt sáng lên, nói với Ngô Tà: "Tiểu Tam Gia, cậu xem này, chỗ này có phải viết là Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc không?" Ngô Tà trợn mắt nhìn, trên báng súng quả nhiên có ký hiệu của Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc!

"Phan Tử, xem kỹ mấy khẩu súng kia đi." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng.

Phan Tử lập tức kiểm tra lại lần nữa.

Vừa kiểm tra đã phát hiện ra vấn đề.

Những khẩu súng này, chính xác mà nói là tất cả chỗ súng này, đều thuộc về Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc!

Lục Vũ nheo mắt trầm tư giây lát rồi khẽ nói: "Xem ra Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc không phải bắt đầu từ lúc Trần Văn Cẩm và những người khác thử thuốc, mà hẳn là từ rất sớm trước đó, nó đã là căn cứ chính của họ rồi!" Giải Vũ Thần chưa từng đến Cách Nhĩ Mộc

nên không tiện phát biểu, chỉ nhìn về phía Ngô Tà.

Ngô Tà cau mày, nhỏ giọng nói: "Xem ra suy đoán trước đây là đúng, nhóm người đó vào đây để an táng.

Mà những người này trên thân không có vết thương rõ ràng, diện mạo chỉnh tề, cũng không trải qua cuộc chiến đấu gian khổ nào, liệu có phải là... bồi táng không?" "Cuối cùng cũng nói được một câu ra hồn." Lục Vũ liếc Ngô Tà một cái, hững hờ nói: "Những người này là tuẫn táng, nhưng người định ra chuyện này năm đó chẳng có ý tốt gì.

Trong quan tài hợp táng chỉ táng một người, để trống một vị trí, rõ ràng là muốn nuôi quỷ." "Nhưng không biết vì sao, con quỷ này lại không nuôi ra được." Vừa dứt lời, Ngô Tà nhỏ giọng nói: "Chưa chắc là không nuôi ra được đâu, nếu không có chuyện gì thì sao Bàn Tử vừa thắp đèn là tắt ngay?" "Đó là vì chỗ đó là phong khẩu (hướng gió)." Lục Vũ lần này không mắng Ngô Tà, trực tiếp đi tới vị trí Vương Bàn Tử thắp đèn, mỉm cười với gã: "Bàn gia, vận khí của cậu đúng là cừ thật.

Chỗ này chỉ có đúng một cái phong khẩu, thế mà cậu tìm phát trúng luôn." Vương Bàn Tử gãi đầu hỏi: "Tiểu ca nhi, ý anh là chỗ này là lỗ thông gió?

Bên cạnh là tường mà, thông gió kiểu gì?" Lục Vũ nhìn gã, khẽ nói: "Là thông gió trong vách tường." Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, hỏi dồn: "Tiểu ca nhi, ý anh là chỗ này có cơ quan?" "Ừ." Lục Vũ không nói nhiều, sờ soạng trên vách tường vài cái, nhanh chóng tìm thấy cơ quan, khẽ gạt một cái, một mảng tường lập tức lật ra như cửa bí mật.

Bên trong cửa bí mật là một thạch thất vuông vức, nhìn qua rộng khoảng ba bốn mươi mét vuông, trên mặt đất xếp chồng một số thùng gỗ vuông, ở giữa còn có một thùng gỗ lớn, trông cũng to như cái tủ

lạnh hai cánh.

Đợi thạch thất thông gió một lát, Lục Vũ dẫn đầu bước vào.

Lục Vũ quan sát, những thùng gỗ đó không có gì đặc biệt, đều là thùng gỗ thông thường.

Tuy nhiên, trên mỗi thùng đều có sơn đen, viết sáu chữ lớn "Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc".

Cái "tủ lạnh lớn" ở chính giữa không có loại sơn này, nhưng cái đó thực chất là một chiếc quan tài lớn!

Nói chính xác hơn, đó là một chiếc quan tài bị đặt úp ngược.

Đáy quan hướng lên, mặt quan hướng xuống.

Vị trí đầu quan tài có những hình chạm khắc rồng rất tinh xảo, nhìn từ phía dưới thì mặt chính của quan tài hẳn là cực kỳ xa hoa.

Hơn nữa, chất liệu của chiếc quan tài này không hề đơn giản, đó là loại Ấm Tử Quan (quan tài bằng gỗ chìm) vô cùng hiếm gặp!

Ngay cả Lục Vũ và Vương Bàn Tử là những người đi nhiều thấy rộng cũng cực kỳ hiếm khi gặp được Ấm Tử Quan.

Không ngờ chủ nhân quan tài này lại chịu chi như vậy.

Tất nhiên, điều quan trọng hơn là chiếc quan tài lạc quẻ với những chiếc khác này đã lập tức khẳng định suy đoán trước đó của họ.

Đội khảo cổ chính là đến để an táng, và chiếc quan tài lớn này chính là thứ họ mang vào!

Còn những chiếc thùng nhỏ kia, không nghi ngờ gì nữa chính là đồ bồi táng!

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Tiểu ca nhi, anh thấy không, đúng là người đi trà lạnh, tình người mỏng như giấy mà!" "Dù sao

cũng là kẻ đứng đầu của họ, thế mà đám đàn em lại chẳng coi ra gì, mang vào đây rồi cứ thế để úp ngược là xong?" "Không tinh tế, chẳng tinh tế chút nào." "Những người này đi một chuyến không dễ dàng gì, cực khổ vào được tới đây, rồi cứ thế úp xuống rồi đi?" "Đây là làm món thịt kho tàu chắc?" "Dù có muốn tránh để quan tài tiếp địa khí thì cũng không thể làm bừa thế này chứ?" Vương Bàn Tử nói liên thanh một tràng, Lục Vũ còn chưa kịp lên tiếng thì Giải Vũ Thần đã nói: "Chắc không đơn giản như vậy, như Bàn Tử nói đấy, họ cực khổ vào đây, không có lý do gì để làm thế." "Hơn nữa, căn mật thất này cũng không giống nơi an táng cuối cùng." Đến đây, Ngô Tà đoán: "Liệu có phải trong quá trình đi chôn cất họ gặp chuyện gì đó, buộc phải tạm thời để 'người đó' lại trong mật thất này không?" "Nhưng sau đó lại gặp phải chuyện gì khác khiến họ không thể hoàn thành công việc an táng." Ngô Tà nói đến đây thì chân mày cũng nhíu lại, cảm thấy có chỗ không hợp lý.

Chương 1361

Nhưng nghĩ lại, anh cũng thấy thông suốt.

Thấy những người khác không có ý định lên tiếng, anh nói tiếp: "Đoàn người đi chôn rất đông, Tháp Kiên Bàng cũng thừa nhận rồi, trong đó có rất nhiều người tuẫn táng." "Vì vậy, chúng ta có thể coi những người kia là người tuẫn táng, nên họ ra đi rất thanh thản." "Đoàn người có lẽ đã gặp chuyện sau khi an táng xong bọn họ?" Ở bên cạnh, Phan Tử không kìm được nói: "Tiểu Tam Gia, không đúng lắm, vị trí tuẫn táng sao lại đặt ở đây, vô lý quá." Ngô Tà lắc đầu, khẽ nói: "Cái mộ lớn này chỗ nào cũng thấy những điểm không đúng quy tắc theo mắt chúng ta, có lẽ quy tắc của họ khác với chúng ta thì sao?" "Quy tắc của họ là đúng đấy." Sau một hồi im lặng, Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, khẽ nói: "Vị trí đó chính là vị trí bồi táng.

Nói chính xác hơn là vị trí tuẫn táng." Bồi táng, tuẫn táng, chỉ khác một chữ nhưng ý nghĩa lại không giống nhau hoàn toàn.

Bồi táng là sau khi người bình thường chết thì được chôn theo chủ mộ.

Giống như vua chúa thời xưa sẽ ban thưởng cho đại thần quyền quý được chôn ở hoàng lăng sau khi chết.

Đối với người được bồi táng, đó là chuyện vinh hoa tổ tông.

Còn tuẫn táng là sau khi kẻ quyền quý chết, bất kể những người kia có tự nguyện hay không, đều phải chết theo kẻ đó.

Thường thấy nhất là thợ xây lăng tẩm bị chôn sống theo hoàng lăng!

Lục Vũ hừ lạnh một tiếng: "Hắn ta cũng ra oai gớm thật, đồng

nam đồng nữ đã đành, còn có cả đội ngũ tuẫn táng." "Hắn coi mình là hoàng đế sao?" "Gớm thật đấy!" Sau khi Lục Vũ nói xong, im lặng một lát, Vương Bàn Tử lên tiếng: "Tiểu ca nhi, chúng ta mở quan chứ?" "Mở." Lục Vũ lạnh lùng nói: "Nếu hắn biến thành Tống tử thì chém chết luôn.

Nếu chưa biến thành Tống tử thì coi như hắn xui xẻo!" "Vậy tôi đi thắp đèn." "Không cần đâu, trực tiếp làm luôn." "Được thôi!" Vương Bàn Tử cũng chẳng có thiện cảm gì với "hắn", nghe Lục Vũ nói vậy liền lập tức ra tay, muốn lật ngược quan tài lại để mở từ mặt chính.

Nhưng khi bắt tay vào mới thấy chiếc Ấm Tử Quan này thực sự quá nặng, Phan Tử cũng đặt hộp đen sau lưng xuống, chạy lại giúp một tay.

Tiếc là hai người cũng không lật nổi.

"Không lật nữa, bẩy tấm đáy lên." Lục Vũ quan sát rồi trực tiếp đưa ra giải pháp cho Vương Bàn Tử: "Tranh thủ thời gian, đừng nghĩ nhiều, có làm hỏng ván quan tài cũng không sao." "Được rồi!" Vương Bàn Tử hăng hái đáp lời, lập tức theo ý Lục Vũ, cầm xà beng nện mạnh vào các khe hở của quan tài!

Có câu công phu cao thâm đến mấy cũng sợ dao phay!

Chiếc Ấm Tử Quan này không phải loại nguyên khối mà được ghép từ gỗ trầm hương, tuy công nghệ ghép dùng mộng cổ xưa nhưng cũng không chịu nổi sức mạnh thô bạo của Vương Bàn Tử!

Giải Vũ Thần và mấy người kia nhìn mà trố mắt ra.

Một lúc sau nghe thấy tiếng "rắc", đáy quan tài xuất hiện một lỗ hổng rất lớn.

Vương Bàn Tử quăng xà beng sang một bên, trực tiếp dùng tay.

Giải Vũ Thần giật mình, vội nhắc nhở: “Bàn Tử, đừng dùng tay, vạn nhất bên trong có Tống tử thì sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, Giải Vũ Thần đột nhiên thấy mình nói hơi xui xẻo.

Không ngờ Vương Bàn Tử một chân đạp lên ván quan tài, thò tay vào lôi ra ngay một cánh tay!

Cánh tay vẫn còn như thật, là một xác ướp ẩm được bảo quản rất tốt.

Vương Bàn Tử cũng không hoảng hốt, quay đầu nhìn Lục Vũ, thấy anh gật đầu liền rút ngay dây thừng trói xác, thắt một nút trên tay đó rồi quăng cho Phan Tử: “Giữ lấy.” Phan Tử sa sầm mặt, vội nắm chặt dây thừng trói xác, thấy Vương Bàn Tử lại định ra tay với ván quan tài, anh cũng không nhịn được nói: “Ông có mang móng lừa đen không đấy?” Khựng lại một chút, Hắc Hạt Tử bổ sung: “Tôi không phải sợ Bàn Tử ông gây ra chuyện gì, chỉ là thủ pháp của các ông động tĩnh lớn quá, chúng ta nên đề phòng là chính.” Bàn Tử không nói gì, tập trung mở quan, còn Lục Vũ nói với Phan Tử: “Móng lừa đen không có tác dụng đâu.” Phan Tử không khỏi ngẩn người, hỏi: “Sao lại thế được?” Nói xong, dường như nghĩ ra điều gì, anh lại cúi đầu, im lặng không nói một lời.

Bên cạnh quan tài lớn, Vương Bàn Tử chọn đúng vị trí, trực tiếp tháo vài tấm ván đáy.

Công nghệ mộng bám vốn dĩ khít khao, nhưng khi tìm đúng vị trí thì cũng rất dễ tháo ra.

Vương Bàn Tử tuy không hiểu về cơ quan nhưng lại cực kỳ hứng thú với việc “thăng quan phát tài”, về chuyện mở các loại quan tài, gã có thể coi là chuyên gia có uy tín.

Chẳng mấy chốc, quan tài đã mở được một nửa.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra điều gì, nhỏ giọng nói: "Chiếc quan tài này là đơn tầng?

Sao có thể là đơn tầng được chứ?

Địa vị của hắn ít nhất cũng phải là song tầng chứ." Ngô Tà nghĩ mãi không thông, Vương Bàn Tử và Lục Vũ cũng lười giải thích, anh chỉ biết lầm bầm với Giải Vũ Thần.

Họ vừa thầm thì, Vương Bàn Tử vừa mở quan, khoảng chừng thời gian tàn một điếu thuốc, toàn bộ đáy quan tài đã bị Vương Bàn Tử dỡ sạch.

Nhìn thi thể bên trong, Vương Bàn Tử quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, là một thứ đồ tươi mới đấy." Dù gã không nói thì Lục Vũ cũng đã chú ý tới.

Sở dĩ anh để Vương Bàn Tử mở quan thô bạo như vậy là vì phát hiện thi thể trong chiếc quan tài này còn rất mới, hơn nữa thuộc loại vừa mới an táng không bao lâu.

Lúc này có thể thấy thi thể mặc bộ đồ của người Miêu, trên người không có vết thương rõ ràng, cũng không biết chết như thế nào.

Giải Vũ Thần và Ngô Tà cũng ghé sát tới nhìn.

Thấy thi thể quay lưng về phía họ, biểu cảm hai người có chút không đúng, nhìn qua nhìn lại rồi nhìn chằm chằm vào vai thi thể, Ngô Tà không kìm được lẩm bẩm: "Sao có thể chứ?

Sao ông ấy lại chạy vào trong này được?" Vừa dứt lời, anh theo bản năng nhìn ra sau lưng Vương Bàn Tử, đứa bé lông lá vẫn luôn đi theo gã.

"Đứa bé lông lá sao cũng biến mất rồi?" Ngô Tà lại kinh ngạc nói một câu.

“Ở đằng kia.” Vương Bàn Tử hất hàm về phía góc tối nói: “Từ khi vào chỗ này, nó cứ ngồi xổm ở đó, không biết có ý gì.” Giải Vũ Thần nói: “Lúc chúng ta ở trên, đứa bé lông lá này và Tháp Kiên Bàng tình cảm rất sâu đậm, sao bây giờ nó lại không có phản ứng gì?” Lục Vũ giơ tay chỉ vào cổ Tháp Kiên Bàng, khẽ nói: “Bởi vì thứ này đòi mạng, nó không dám lại gần.” Trên cổ Tháp Kiên Bàng có treo một chiếc vòng ngọc, vòng ngọc xanh biếc, trong suốt lấp lánh, bề mặt có khắc phù văn, công nghệ tinh mỹ.

Tất nhiên, quan trọng nhất, thứ này là một pháp khí. 【 Tên vật phẩm: Lục Súc Phệ Hồn Quyển 】 【 Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Phệ hồn (nuốt hồn) 】 【 Mô tả vật phẩm: Lục súc gồm ngựa, bò, dê, gà, chó, lợn.

Chương 1362

Thánh nhân thượng cổ nói, chuyện thiên hạ chẳng qua là ngũ cốc lục súc, ngũ cốc phong thu, lục súc hưng vượng thì thiên hạ thái bình.

Xưa Phục Hy chế Chu Thiên Bát Quái cũng là từ quan sát sự sinh trưởng của ngũ cốc, lục súc mà đúc kết kinh nghiệm...

Máu của lục súc khi hội tụ lại có công hiệu quỷ dị.

Có người chế vòng phỉ thúy, khắc phù văn, đặt vào rãnh máu lục súc nuôi dưỡng nhiều năm, có thể gây tổn thương linh hồn... 】 Lục Vũ nhìn Tháp Kiên Bàng, khẽ lắc đầu.

Chiếc "Phệ Hồn Quyển" này, nếu không có gì bất ngờ thì là do chính ông ta đeo lên.

Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Tháp Kiên Bàng điên cuồng tìm cho mình một con đường chết như thế.

Chờ đã...

"Phệ Hồn Quyển" có thể gây tổn thương linh hồn, vậy thương thế của Hắc Hạt Tử chắc cũng do thứ này gây ra.

"Phệ hồn..." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu, trong lòng lại nghĩ đến một chuyện, "thứ đó" trong miệng Tháp Kiên Bàng!

Ông ta cứ luôn miệng nói thứ đó sắp ăn no rồi!

Bây giờ ông ta đeo "Phệ Hồn Quyển" để nộp mạng, để cái thứ nhỏ bé không bắt mắt này thu hồn phách của mình, là để tránh bị thứ đó ăn thịt sao?

Thứ gì mà lại sống bằng cách nuốt chửng linh hồn?

Kim Mao Hống?

Không khả năng lắm.

Nếu là Kim Mao Hống trong truyền thuyết, trận pháp vây hãm này chưa chắc đã nhốt được nó.

Huống hồ họ đã vào trận, nếu là Kim Mao Hống thì e là họ đã mất mạng từ lâu rồi.

Không phải Kim Mao Hống thì là cái gì?

Lục Vũ không ngừng suy tính, cố gắng tìm ra nguyên nhân khiến Tháp Kiên Bàng chủ động nộp mạng...

Bên cạnh, ba người Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Phan Tử đều nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Sự xuất hiện của Tháp Kiên Bàng quá đỗi đột ngột, họ không hề có sự chuẩn bị tâm lý nào.

Hoàn toàn không hiểu tại sao Tháp Kiên Bàng lại xuất hiện trong chiếc quan tài này.

Hơn nữa, sự xuất hiện của Tháp Kiên Bàng còn kéo theo một vấn đề khác: Chủ nhân thực sự của chiếc quan tài này đâu?

Hắn đâu rồi?

Đây là chiếc Ấm Tử Quan của hắn, sao hắn lại biến mất?

Đúng lúc này, đứa bé lông lá trốn trong bóng tối đột nhiên rít lên một tiếng, ngay sau đó thấy một bức tường thạch thất lại xuất hiện một cánh cửa bí mật!

Đứa bé lông lá lại rít lên một tiếng, lập tức chui tọt vào cửa bí mật, biến mất trong bóng tối không tì vết!

Biến hóa đột ngột khiến mấy người đều rùng mình!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng bị dọa cho thốt lên một tiếng "Á

đù”!

Sau khi hét lên một tiếng, Vương Bàn Tử miễn cưỡng bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn vào mặt Lục Vũ, hy vọng có thể thấy được điều gì đó.

Tiếc là Lục Vũ chỉ vô cảm nhìn cánh cửa bí mật vừa xuất hiện.

Giải Vũ Thần nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn lại rồi nói với Lục Vũ: “Cánh cửa chúng ta vừa vào đã đóng rồi, có phải là đóng một cửa, mở một cửa không?” Lục Vũ quay đầu nhìn lại, đi tới bên cạnh cánh cửa họ vừa vào xem thử, khẽ nói: “Đường một chiều, chỉ có thể vào không thể ra.” Câu nói này lại làm mấy người giật mình kinh hãi.

Im lặng một lát, vẫn là Giải Vũ Thần lên tiếng: “Vậy nghĩa là chúng ta bây giờ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước sao?

Xem ra năm xưa đoàn người đi chôn cất sau khi vào đây cũng luôn đi về phía trước, không bao giờ quay lại lối đó nữa.” Sau khi anh nói xong, Ngô Tà nuốt nước bọt, nói theo: “Chỗ này đúng là kỳ quái thật, sao lại có đường một chiều chứ, tôi nhớ trên bản vẽ của Dạng Thức Lôi không có cấu trúc thế này.” Lục Vũ cúi đầu trầm tư giây lát, lại nhìn Tháp Kiên Bàng trong quan tài lớn rồi nói: “Dạng Thức Lôi kế thừa từ Uông Tàng Hải, ông ta đối với những cấu trúc này cũng chỉ biết một mà không biết hai.

Hơn nữa, chưa chắc đã là do Uông Tàng Hải xây dựng, rất có thể cũng giống như Vân Thiên Cung, đều là do Uông Tàng Hải cải tạo lại.” Lục Vũ đã cân nhắc chuyện này từ trước nhưng chưa nói, mãi đến tận bây giờ mới cho họ biết suy luận của mình.

Khựng lại một chút, anh nói tiếp: “Còn về việc tại sao ở đây là đường một chiều, bởi vì đây là đường sai.” “Thiết kế cửa bí mật này là để thu hút người ta đi vào, vào rồi thì chỉ có thể đi theo thiết kế của chủ mộ.

Đi đến cuối cùng chính là điểm kết thúc của kẻ trộm mộ.” Lời của Lục Vũ khiến tâm trạng mấy người đều nặng nề, sắc mặt ai nấy đều không tốt.

Đặc biệt là Phan Tử, sắc mặt khó coi nhất.

Anh đã cùng Tam gia xuống mộ bao nhiêu lần, sự hiểu biết về Tam gia vượt xa Ngô Tà.

Anh biết rất rõ, nếu Tam gia đi vào địa cung này, phát hiện ra chỗ này thì không lý nào lại không vào.

Chương 1363

Nghĩ đến đây, Phan Tử cuối cùng không nhịn được nói: "Lục tiểu ca, chúng ta bây giờ cũng không có cách nào khác, cứ vào bên trong xem sao, biết đâu bên trong tìm được manh mối..." Vừa nói, Phan Tử vừa bước tới vài bước, định đi vào cửa bí mật thì bị Lục Vũ ngăn lại.

Phan Tử không khỏi ngẩn ngơ, trong mắt lóe lên sự cấp bách, đang định nói gì đó thì Lục Vũ quay đầu chỉ vào những thùng gỗ kia, nói: "Với tính cách của Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn, nếu họ vào đây, không thể nào không động tới những chiếc thùng đó." Phan Tử hơi sững lại, thầm nghĩ đúng là vậy, với tính cách của Tam gia, xuống đây rồi chắc chắn phải làm gì đó.

Lúc này Lục Vũ lại vẫy tay gọi Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, ra tay đi, xem xem vị đại nhân vật này rốt cuộc dùng thứ gì tốt để bồi táng!" Nghe lời Lục Vũ, mắt Vương Bàn Tử chợt sáng lên, lao tới vài bước, bẩy tung tất cả những chiếc thùng đó ra!

Phải nói rằng đồ bồi táng của hắn thực sự rất nhiều.

Vương Bàn Tử liên tiếp mở vài chiếc thùng, bên trong đều là đồ ngọc, đồ sứ, đồ đồng, thư họa được bảo quản cực kỳ hoàn hảo.

Vấn đề duy nhất là niên đại của những món đồ ngọc, đồ sứ này quá mới, không phải đồ cổ, có thể nói đều là sản phẩm của thế kỷ trước.

"Hèn gì năm đó đoàn người đi chôn cất giấu vàng đi, mà lại mang những thứ này vào." Vương Bàn Tử bất mãn lẩm bẩm một câu.

Hóa ra toàn là đồ không đáng tiền, chẳng ai thèm lấy.

Ngoài ra còn có vài cuốn sách, một ít báo cũ.

Vương Bàn Tử mặt đầy thất vọng, nói với Lục Vũ: "Bàn gia tôi có chút không hiểu nổi hắn ta rồi." "Cái lão già này dám để đồng nam đồng nữ tuẫn táng, còn mang theo bao nhiêu vàng bạc, sao trong việc chọn đồ bồi táng lại chọn những thứ không đáng tiền thế này?" Giải Vũ Thần nghe vậy thì lắc đầu, khẽ nói: "Đồ bồi táng đều là những thứ có ý nghĩa kỷ niệm với chủ mộ, không nhất thiết phải quý trọng.

Những thứ này đối với hắn mà nói chính là những thứ có ý nghĩa kỷ niệm nhất.

Suy cho cùng, những thứ này đã chứng kiến cả một thời đại." Vương Bàn Tử có chút khinh thường, nhưng Lục Vũ vẫn thu hết tất cả các thùng lại, ngay cả chiếc Ấm Tử Quan cũng được Lục Vũ cất đi.

Còn Tháp Kiên Bàng thì chỉ có thể nằm lại trên mặt đất.

Ngay cả cái "Phệ Hồn Quyển" trên người ông ta, Lục Vũ cũng thu luôn.

Làm xong tất cả, mấy người cuối cùng bước vào cánh cửa bí mật thứ hai.

Khoảnh khắc bước vào, cửa bí mật đột nhiên đóng sầm lại, rõ ràng là không cho họ bất kỳ đường lui nào.

Trong cửa bí mật là một lối đi, kéo dài mãi vào bóng tối, không nhìn thấy phía trước rốt cuộc có gì.

Trong đường hầm im lặng như tờ, không một tiếng động...

Phan Tử sốt ruột, vẫn lo lắng Tam gia có thể ở bên trong, sải bước định đi vào thì bị Lục Vũ giữ chặt lấy tay.

Lục Vũ nheo mắt nhìn lối đi trống trải, khẽ nói: "Đừng vội, lối đi này có vấn đề." Lúc này Phan Tử cũng cuối cùng phát hiện ra vấn đề, nhìn chằm chằm lên trần lối đi, trong mắt lóe lên một tia kinh hoàng:

“Sao có thể chứ, sao ở đây lại có nhiều chuông như vậy!” Trên trần lối đi treo hai chuỗi chuông lục giác.

Chính xác mà nói là hai sợi dây, từ vị trí họ đứng kéo dài mãi đi, trên hai sợi dây đó treo không biết bao nhiêu là chuông!

Loại chuông này Phan Tử và Ngô Tà đều không lạ gì.

Dù sao lần đầu tiên họ đến “Lỗ Vương Cung”, trong cái hang đường thủy đầy xác chết kia đã thấy loại chuông này rồi.

Không ngờ lại thấy chuông lần nữa, mà lại ở trong địa cung Trương Gia Cổ Lâu.

Càng không ngờ là lại có nhiều chuông đến thế!

Chuông nhìn thì tầm thường nhưng lại có thể khiến người ta phát sinh ảo giác!

Tuy nhiên, những chiếc chuông này và “Chuông đồng cộng sinh” trong hang đường thủy Lỗ Vương Cung vẫn có chút khác biệt.

Những chiếc chuông này bên trong không có rết liệt diệp và thi đố bạn sinh, chỉ có thể phát ra âm thanh, mê hoặc lòng người, tạo ra ảo giác! 【 Tên vật phẩm: Thanh Lân Trận 】 【 Cấp bậc vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Cổ hoặc (mê hoặc) 】 【 Mô tả vật phẩm: Thanh Lân Trận, dùng thiên ngoại vẫn thiết chế thành chuông đồng, bên ngoài khắc pháp chú, treo theo phương thức Chu Thiên Bát Quái kết hợp Kỳ Môn Độn Giáp, ngoại trừ sinh môn ra, bất kỳ vị trí nào khí lưu biến hóa đều có thể dẫn phát Thanh Lân Trận, tiếng chuông tạo ảo giác, khiến người ta trầm mê trong đó, vô tri vô giác mà thân tử đạo tiêu... 】 Trong lối đi im lặng như tờ, không một tiếng động, Phan Tử và mấy người kia thậm chí không dám thở mạnh, sợ hơi thở quá nặng sẽ làm kinh động những chiếc chuông đó!

Im lặng hồi lâu, Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, nắm chặt Mô Kim Phù trước ngực, truyền âm cho Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, làm sao đây, chúng ta không thể cứ đứng đây mãi chứ?" Lục Vũ không nói gì, vẫn nhìn chằm chằm vào những chiếc chuông đó.

Một lúc sau, Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, dùng giọng cực nhẹ nói: "Trước đó tôi đã nghi ngờ địa cung này không có bất kỳ sự phòng bị nào, ai cũng có thể vào được." "Bây giờ cuối cùng có thể xác định, địa cung này đúng là 'hoan nghênh quang lâm', nhưng vào thì dễ, muốn ra thì khó." Phan Tử vẫn luôn nhìn Lục Vũ, đợi anh nói xong, Phan Tử đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Lục tiểu ca, rốt cuộc anh là ai?" Câu hỏi này vô cùng đột ngột khiến mấy người đều ngẩn ra.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, đang định nói gì đó thì Phan Tử đột nhiên từ sau lưng rút súng ra, trực tiếp nhắm thẳng vào vị trí của Lục Vũ và Vương Bàn Tử, sau đó kéo Ngô Tà và Giải Vũ Thần lùi lại hai bước, hai bên tách ra, Phan Tử quát: "Đừng tưởng Phan Tử tôi không đọc nhiều sách mà cái gì cũng không biết!" "Nơi này chính là âm mưu của anh!" "Anh chắc chắn là đồng bọn với đám người kia, muốn đen ăn đen, nuốt chửng sản nghiệp của Tam gia!" "Đừng tưởng tôi không biết Hắc Hạt Tử là thủ hạ của anh!" "Chắc chắn là hắn đã âm thầm trừ khử Hoắc lão thái thái để chiếm đoạt tài sản nhà họ Hoắc!" "Tiểu Tam Gia, Hoa Nhi gia, hai người cứ yên tâm!

Có Phan gia tôi đây, chắc chắn có thể bảo vệ hai người không sao cả!" Sợ cái gì là cái đó đến!

Bước chân trước đó của Phan Tử xem ra vẫn làm động tới "Thanh Lân Trận", gây ảnh hưởng nhất định đến tinh thần của anh.

Lục Vũ cau mày nhìn Phan Tử, bất động.

Vương Bàn Tử rõ ràng cũng nghĩ ra điều gì đó, cũng cố nén ý định xông lên đánh cho Phan Tử một trận, đứng yên không động đậy.

Trong chốc lát, mấy người rơi vào thế giằng co.

“Phan Tử, anh đừng vội, tôi nói thật với anh.” Lục Vũ đột nhiên thở dài một tiếng, sau đó ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt đầy buồn bã.

Anh lại nhìn Ngô Tà và Giải Vũ Thần, ra hiệu cho họ cũng ngồi xuống.

Chương 1364

Đợi mấy người đều ngồi xuống, Lục Vũ lắc đầu, chậm rãi nói: "Tôi họ Trương, tên Trương Hải Khách, tôi là người Trương gia.

Đây chính là mộ tổ nhà tôi.

Còn Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn thực ra cũng họ Trương.

Một người tên Trương Tam Tỉnh, một người tên Trương Liên Hoàn." Vương Bàn Tử nghe vậy suýt chút nữa bật cười, Phan Tử thì cười lạnh một tiếng nói: "Bớt nói nhảm đi, sao anh không nói tất cả chúng ta đều họ Trương luôn?

Chẳng lẽ Phan Tử tôi còn phải đổi tên thành Trương Tử sao?" Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, không hề hoảng loạn, khẽ nói: "Trong túi tôi có thư tay của Trương Tam Tỉnh và Trương Liên Hoàn, anh tự lại đây mà lấy ra xem." Phan Tử do dự một chút, chậm rãi đi tới bên cạnh Lục Vũ, họng súng gí vào đầu Lục Vũ, nói với Vương Bàn Tử: "Ông dám động đậy, hắn chắc chắn là người chết đầu tiên!" Nói thật lòng thì trong tình huống này, Lục Vũ cũng chỉ có thể lừa Phan Tử.

Nếu không, kích hoạt hoàn toàn "Thanh Lân Trận" thì không biết sẽ gây ra rắc rối lớn cỡ nào!

Lúc này Phan Tử thò tay vào túi áo Lục Vũ lôi ra một thứ.

Nhìn qua, chính là một chiếc mặt nạ Thanh Nhãn Hồ Thi!

Vương Bàn Tử trong lòng thắt lại, thầm nghĩ thế là lộ tẩy rồi!

Gã rục rịch ngón tay, đang định ra tay thì đột nhiên phát hiện Phan Tử dường như đang ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ.

Thế là gã cũng không vội vàng nữa.

Một lúc sau, nhìn dáng vẻ của Phan Tử, môi mấp máy, trong mắt đầy vẻ chấn động, dường như đúng là đang đọc thư thật!

Lúc này Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Phan Tử, không giấu gì anh, thực ra tôi cũng họ Trương, tôi tên Trương Nguyệt Bán, chúng ta mấy người này đều là những kẻ khổ mệnh..." Vương Bàn Tử vừa mở miệng, Lục Vũ đã thấy không ổn, vội vàng quay đầu lườm gã một cái cháy mặt, sau đó bình phục tâm trạng, dùng giọng điệu hòa nhã nhất có thể nói với Phan Tử: "Trương Tam Tỉnh và Trương Liên Hoàn thực ra luôn là người Trương gia, tất cả những gì họ làm cũng là để các người có thể sống tốt hơn." Lần này Lục Vũ mạo hiểm, muốn thông qua ảo giác của "Thanh Nhãn Hồ Thi" để khiến Phan Tử nghi hoặc, như vậy mới có thể không làm kinh động "Thanh Lân Trận" mà lặng lẽ thu Phan Tử vào Sơn Hà Đồ.

Theo tiếng nói của Lục Vũ, vẻ mặt căng thẳng vừa rồi của Phan Tử dần dần giãn ra, tập trung nhìn vào chiếc "Thanh Nhãn Hồ Thi", ánh mắt dần trở nên mê ly.

Một lúc sau, Phan Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hạ họng súng xuống, nói với Lục Vũ: "Đều là người Trương gia cả, sao anh không nói sớm, làm tôi hiểu lầm anh." Lục Vũ mỉm cười, khẽ nói: "Đây là bí mật lớn, không thể dễ dàng tiết lộ." Phan Tử cũng gật đầu nói: "Tôi hiểu, Tam gia trong thư cũng nói rồi, không ngờ Tam gia lại vất vả như vậy." Lục Vũ cũng gật đầu theo, khẽ nói: "Anh đưa thư của Tam gia cho tôi đi, thứ này rất quan trọng, không được để mất." Nói đoạn, Lục Vũ đưa tay về phía Phan Tử.

Ngay khi tay anh vừa chạm vào "Thanh Nhãn Hồ Thi", Phan Tử dường như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó không đúng, sắc mặt chợt biến đổi, theo bản năng há miệng định nói.

Khi lời định thốt ra mà chưa kịp, Lục Vũ lật bàn tay, quăng cả

Phan Tử lẫn chiếc mặt nạ vào trong Sơn Hà Đồ.

Làm xong tất cả, Lục Vũ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một chút.

Sau đó, anh quay đầu nhìn Ngô Tà và Giải Vũ Thần, trầm giọng hỏi: "Hai người thấy cái gì rồi?" Hai người hành động rất dứt khoát, đều chỉ tay về phía trước lối đi.

Ở phía xa nhất thấp thoáng thấy một bóng người.

Mắt Lục Vũ lập tức nheo lại, đang định đưa những người khác vào trong Sơn Hà Đồ thì một giọng nói từ xa truyền tới: "Lục tiên sinh, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?

Ông bạn già của tôi đâu rồi?

Sao không thấy ông ta đâu?

Tôi đặc biệt chuẩn bị chút quà mọn cho ông ta, còn muốn hỏi xem ông ta có thích không đây." Nghe giọng nói, Lục Vũ lập tức nhận ra là ai!

Suy nghĩ một lát, anh âm thầm dùng phân thân của Thừa Ảnh kiếm, như vậy khi có biến cố xảy ra cũng có một quân bài dự phòng.

Đồng thời, Lục Vũ nói với bóng người ở phía xa: "Cừu Đức Khảo, ông thật sự chán sống rồi đúng không?

Ông nghĩ ông có thể uy hiếp được tôi sao?" Đối diện im lặng một lúc, sau đó tiếng cười giễu cợt của Cừu Đức Khảo lại vang lên: "Anh nghĩ tôi cái gì cũng không biết sao?

Một Ngô Tam Tỉnh giả mà tôi lại không nhận ra được à?

Rất tiếc, bây giờ Thanh Lân Trận đã bị tôi khống chế, anh còn làm được gì nữa đây?

Ngoài việc bị tôi đùa giỡn ra, anh chẳng làm được gì cả!" Khi Cừu

Đức Khảo nói chuyện, Lục Vũ luôn chú ý đến lão, lúc này càng không chút do dự, dùng bàn tay trái đã bị cắt từ trước quẹt máu lên đầy mặt ba người Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Giải Vũ Thần.

Đồng thời, Thừa Ảnh kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp lướt về phía sợi dây treo "Thanh Lân Trận" trên không trung!

Khoảnh khắc sợi dây bị chạm vào, tiếng chuông vang lên dồn dập!

Trong nháy mắt, Giải Vũ Thần và Ngô Tà đều rơi vào trạng thái hoảng hốt!

Vương Bàn Tử cố gắng khống chế tinh thần, nhìn thấy bóng người ở cuối hành lang quay người định chạy!

Không cần suy nghĩ, gã nhắm thẳng vào bóng người đó nổ một phát súng!

Ngay sau đó, tiếng của Lục Vũ vang lên: "Bàn Tử, cậu đứng im đừng động!

Thêm một phát nữa là tôi chịu không nổi đâu!" Trong khi nói, mắt Vương Bàn Tử cũng hiện lên một trận hoảng hốt...

Gã đột nhiên phát hiện bóng người mình vừa nhắm bắn chính là Lục Vũ!

Lúc này Lục Vũ cũng không quản được Vương Bàn Tử, cuồng bôn trong lối đi đuổi theo Cừu Đức Khảo!

Vừa chạy được một nửa lối đi, đột nhiên có thứ gì đó từ phía dưới chui ra, đâm thẳng vào cổ Lục Vũ!

Chương 1365

Trong chớp mắt, Lục Vũ mạnh mẽ lùi lại, suýt soát né được!

Khoảnh khắc anh né qua, chỉ thấy từ mặt đất dưới chân lại chui ra vài con Mật Lạc Đà tỏa ra ánh sáng màu hồng phấn.

Mật Lạc Đà ở đây có chút khác với bên ngoài, con nào con nấy diện mục hung ác, trên chân trên tay đều đầy lông đen.

Nhưng cơ thể lại là cơ thể phụ nữ, mỗi một con đều như vậy!

Lục Vũ nhíu chặt mày, liên tục lùi lại!

Chờ đến khi anh lùi về đến lối vào ban đầu, anh dụi mạnh mắt, xác định một điều.

Không phải ảo giác, những thứ này là thật!

Lối đi này nguy hiểm hơn nhiều so với dự tính!

Định đột kích Cừu Đức Khảo, không ngờ cái lão già này chạy còn nhanh hơn thỏ già!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh!

Lục Vũ vừa làm cho mấy người Vương Bàn Tử tỉnh lại, một con Mật Lạc Đà chạy nhanh nhất đã xông đến trước mặt.

Lục Vũ vung một kiếm, đầu con Mật Lạc Đà rơi xuống đất!

Nhưng cái đầu rơi xuống đất giống như đầu "Lão Dương" vậy, lại lăn đến bên cạnh Vương Bàn Tử, ngoạm một cái về phía gã!

Vương Bàn Tử vừa tỉnh táo đã thấy một cái đầu lao về phía đầu mình, theo bản năng đưa hai tay nắm lấy cái đầu đó!

Đang định quăng cái đầu quái dị này đi thì tóc của cái đầu đàn bà

đó lại giống như Cấm bà, nhanh chóng dài ra, gần như trong nháy mắt đã quấn chặt lấy cổ tay Vương Bàn Tử, ép cái miệng rộng của nó từng chút một tiến lại gần cổ gã!

Theo tốc độ này, chỉ mất vài giây nữa là Vương Bàn Tử sẽ có màn tiếp xúc thân mật với cái đầu quái dị này!

Lúc này Vương Bàn Tử cũng không quản được gì khác, vừa nỗ lực ngửa cổ ra sau vừa gào lớn với Ngô Tà đang ngẩn người ở phía sau: "Ngô Tà, cái thằng mẹ nó ngốc xít nhà cậu có thể chọn lúc khác được không, Bàn gia tôi..." Câu nói này vừa nói được một nửa thì nghe thấy một tiếng "rắc" giòn giã!

Giây tiếp theo, Vương Bàn Tử cảm thấy một luồng điện lập tức từ cái đầu đó tràn vào cơ thể mình.

Một cảm giác quen thuộc không thể quen thuộc hơn khiến cơ thể gã không tự chủ được mà run rẩy liên hồi.

Ngay sau đó, thấy những sợi tóc đang quấn chặt lấy mình lập tức buông ra, biến thành tro bụi rơi xuống đất.

Cái đầu kia cũng tuột khỏi lòng bàn tay gã...

Vương Bàn Tử thấy nổ đom đóm mắt, ngã ngửa ra sau, trực tiếp đổ rầm xuống đất.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Vương Bàn Tử cũng không thích ứng kịp, chỉ biết đây là Lôi Pháp của Lục Vũ!

Đợi đến khi hồi phục lại, thấy Lục Vũ đang đứng bên cạnh mình, vẻ mặt nghiêm trọng.

Trước mặt mấy người họ là những con Mật Lạc Đà trông giống như Tống tử, từng con nhe răng múa vuốt chằm chằm nhìn họ, nhưng lại không vội ra tay, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Lục Vũ cũng nhìn những thứ đó, không hề vội vàng, chỉ xoay xoay cổ tay, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bồi cho đám cán thi kia một đòn.

Ngay trước khi anh ra tay, Ngô Tà đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, không đúng, anh nhìn người kia đi, quân phục xanh lục trên người hắn dường như là đặc trưng của thời đại đó!" Câu này vừa dứt, đồng tử Giải Vũ Thần co rụt lại, quát: "Tôi nhớ ra rồi, những quan tài hợp táng chúng ta thấy trước đó chỉ có nam không có nữ!

Chế thức quân phục của những người này đều giống hệt Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc!" Trong khi nói, Giải Vũ Thần sờ soạng trên người con "Tống tử" mà Lục Vũ vừa hạ gục một lát, trực tiếp tháo thắt lưng của nó ra, nhìn lướt qua rồi quát: "Là người của Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc!" Nghe lời Giải Vũ Thần, Lục Vũ lạnh lùng quét mắt qua mấy người, nhìn kỹ một chút rồi khẽ lẩm bẩm: "Không ngờ nuôi quỷ mà lại nuôi thành thật." Ở bên cạnh, Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói với Giải Vũ Thần: "Giải Tử, khẩu vị của cậu hơi nặng đấy, Bàn gia tôi bái phục!" Vừa dứt lời thì nghe thấy từ xa đột nhiên vang lên một tiếng rít!

Ngay sau đó, đám Tống tử đang đứng yên một giây trước bỗng như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt lao về phía Lục Vũ!

Lục Vũ thần sắc không đổi, lật lòng bàn tay, trực tiếp giáng một đạo Lôi pháp xuống con Tống tử đang chạy nhanh nhất.

Sau một đạo Lôi pháp, con Tống tử lập tức ngã xuống đất, toàn thân co giật, run rẩy!

Cùng lúc đó, một bóng đen không biết từ đâu vọt ra, lao thẳng vào con Tống tử vẫn còn đang lóe tia điện, cắn đứt cổ họng, hút ra một ít chất lỏng màu hồng phấn từ đó!

Vương Bàn Tử nhận ra ngay bóng đen đó chính là đứa bé lông lá

vẫn luôn đi theo họ!

Nhưng đứa bé lông lá vừa hút xong một con Tống tử thì tiếng chuông "đinh đinh đang đang" trong trẻo vang lên không dứt.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử thấy hoa mắt, chỉ có thể thấy vô số chiếc chuông đung đưa trước mắt mình, rồi sau đó chẳng còn thấy gì rõ ràng nữa.

Không biết bao lâu trôi qua, Vương Bàn Tử lại cảm thấy một luồng điện quang, cơ thể co giật hai cái, đôi mắt lấy lại tiêu cự.

Chỉ là khi mở mắt ra, gã cảm thấy toàn thân vô lực.

Gã nhìn sang trái sang phải, Giải Vũ Thần, Ngô Tà đều đang nằm gục trên đất, phía xa cuối hành lang cũng có một bóng người nằm bò ở đó, bất động.

Trước mặt gã là một đống xương trắng.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc đi về phía đối diện.

Chương 1366

Gã nghiến răng, khiến cảm giác tê dại trên người hơi dịu đi, lúc này mới vật lộn ngồi dậy được.

Dụi mắt thật mạnh, cuối cùng gã cũng nhìn rõ.

Ở cuối lối đi, Lục Vũ mặt bình tĩnh, xách Cừu Đức Khảo từ phía đối diện qua như xách một con chó chết, quăng xuống đất.

Vương Bàn Tử lại dụi mắt lần nữa, xác định mình không nhìn lầm, bèn tát thẳng một phát vào mặt Cừu Đức Khảo, lúc này mới nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, vừa nãy là thế nào vậy, sao tôi tự nhiên lại mê mệt đi, có phải cái lão già này lại chạm vào chuông không?" Khi gã đang nói chuyện, đứa bé lông lá kia cũng ghé tới, ngồi trực tiếp lên người Cừu Đức Khảo, rít lên một tiếng với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử giật mình một cái, suýt chút nữa là thấy quỷ.

Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Là nó làm đấy, không ngờ nó có thể ném hết đám chuông đó lên người Cừu Đức Khảo.

Nếu không có nó, xử lý cũng hơi phiền phức." Nói đoạn, Lục Vũ lật bàn tay, như làm ảo thuật hiện ra một chiếc chuông lớn.

Tiếp đó, anh cầm chiếc chuông lắc lắc bên tai Giải Vũ Thần và Ngô Tà, hai người vốn đang ngơ ngác lập tức tỉnh táo lại.

Lục Vũ không giải thích gì với họ, chỉ vung tay một cái, kéo Phan Tử vẫn chưa hồi phục từ trong Sơn Hà Đồ ra, lại lắc lắc chiếc chuông.

Chiếc chuông này chính là trận nhãn của "Thanh Lân Trận".

Bây giờ thứ này đã nằm trong tay anh, tự nhiên không cần lo lắng nữa.

Mấy người hồi phục lại, sự chú ý tự nhiên đều đổ dồn vào người Cừu Đức Khảo.

Phan Tử cười lạnh một tiếng mắng: "Lão ta quen biết Tam gia, biết đâu lại biết hành tung của Tam gia, Lục tiểu ca, để tôi thẩm vấn lão?" "Không vội." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Các người trông chừng lão ta, tôi đi một lát rồi quay lại." Nói xong, Lục Vũ xoay người một lần nữa tiến vào sâu trong đường hầm.

Chỉ một lát sau, từ phía cuối hành lang, anh lại lôi về hai kẻ trông như chó chết.

Khi hai kẻ này được đưa đến trước mặt, Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Phan Tử thảy đều giật mình, theo bản năng thốt lên: "Tam gia!

Cửu gia!" Hai người này chính là Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn!

Ít nhất thì mặt mũi cũng y hệt Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn.

Có điều...

Lục Vũ đưa tay sờ lên má hai người đó, trực tiếp lột xuống một tấm mặt nạ da người!

Tấm mặt nạ bị xé mạnh khiến hai kẻ đang hôn mê đau đến tỉnh cả người!

Mọi người nhìn kỹ lại, đều là những gương mặt lạ lẫm chưa từng thấy bao giờ.

Hai kẻ này trừng lớn mắt, ánh mắt lộ vẻ mờ mịt.

Sắc mặt Ngô Tà lúc này vô cùng khó coi!

Cậu đột nhiên hiểu ra, bản thân đã bị lừa!

Những người đi cùng cậu trước đó, ngoại trừ bà lão là thật, thì Giải Liên Hoàn ngay từ đầu đã là giả!

Ngô Tam Tỉnh ở phía sau càng giả hơn nữa!

Nghĩ đến đây, cậu theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ.

Chỉ thấy Lục Vũ với biểu tình phức tạp nhìn "Giải Liên Hoàn", khẽ lắc đầu thở dài.

Ngô Tà không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lục Vũ cũng giống mình, đang tiếc nuối vì không tìm thấy Giải Liên Hoàn thật.

Sau khi quan sát, Lục Vũ thu hồi tầm mắt, dời sự chú ý lên người Cừu Đức Khảo.

Anh đưa tay sờ nắn trên người lão ta, tìm thấy vài món đồ nhỏ không mấy bắt mắt, ngoài ra còn có một ống giấy dầu.

Lục Vũ mở ra dốc ngược, bên trong bất ngờ rơi ra một tấm bản đồ hoàn chỉnh.

"Xem đi, Dạng Thức Lôi không phải bản đồ hoàn chỉnh, đây mới thực sự là bản đồ toàn cảnh của nơi này.

Cừu Đức Khảo vẫn luôn giấu nhẹm nó, dùng nó làm mồi nhử Hoắc lão thái thái mắc câu." Sự việc vừa xảy ra là một đòn đả kích lớn với Ngô Tà.

Cậu sững sờ hồi lâu mới phản ứng lại được lời này Lục Vũ là đang nói với mình.

Cậu nghiến răng, cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại, cuối cùng mới mở miệng: "Tại sao?

Cừu Đức Khảo rõ ràng có thể tự vào đây, tại sao còn phải để lão thái thái vào, còn lôi cả chúng ta vào nữa?

Rõ ràng không cần giải Thiên Lý Tỏa cũng vào được, vậy tại sao lão ta phải làm thế?

Lão ta rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?" Lục Vũ liếc Ngô Tà

một cái, rồi lại nhìn Giải Vũ Thần, khẽ lắc đầu nói: "Tại sao thì trong lòng cậu tự rõ, cậu cũng tự hiểu mà, cứ bình tĩnh suy nghĩ kỹ đi, rồi sẽ tìm ra đáp án thôi." Nói đến đây, Lục Vũ lại cúi đầu nhìn Cừu Đức Khảo, đột nhiên nở nụ cười: "Vốn dĩ tôi tính sau khi quay về sẽ đến trại người Dao tìm lão, không ngờ lần này lão lại tự mình dâng xác tới cửa.

Nhưng không gấp, chúng ta ngày tháng còn dài." Dứt lời, Lục Vũ trực tiếp ném Cừu Đức Khảo vào trong Sơn Hà Đồ, định bụng sau này có thời gian sẽ thẩm vấn kỹ càng!

Chương 1367

Dù sao lão quỷ phương Tây này cũng liên quan đến rất nhiều chuyện, anh cần phải hỏi cho rõ!

Còn hai kẻ giả mạo Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn kia, Lục Vũ cũng không bỏ sót, ném thẳng vào Sơn Hà Đồ.

Thấy ba người Cừu Đức Khảo đột ngột biến mất trước mắt, Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Phan Tử lại ngây người thêm lần nữa.

Định nói gì đó thì Lục Vũ đã lên tiếng trước: "Có gì muốn nghĩ thì cứ từ từ mà nghĩ, nhưng chỗ này không thích hợp, đi tiếp thôi." Nói xong, Lục Vũ ra hiệu cho Vương Bàn Tử, tiếp tục men theo hành lang đi tới.

Ba người Giải Vũ Thần nhìn nhau, tuy còn mờ mịt nhưng vẫn bước theo dấu chân Lục Vũ.

Trên đường đi, Lục Vũ tiện tay thu thập tất cả những chiếc chuông nhỏ bị rơi rớt.

Một lát sau, họ đã đi đến cuối đường hầm.

Cuối đường hầm là một khúc ngoặt vuông góc, sau khúc ngoặt là một đoạn hành lang dài chừng năm sáu mét.

Cuối hành lang là một đạo thạch môn.

Thạch môn này thuộc dạng cửa chặn đường (đoạn đầu môn), một tấm cửa đá khổng lồ, phía trên có nửa cái đầu thú khổng lồ.

Chân thạch môn bị ai đó dùng một cái kích nâng (kích thủy lực) khổng lồ chặn lại, không cho cửa đá sập xuống.

Có điều, cái kích này đã rỉ sét rất nặng, rõ ràng không phải do

nhóm Cừu Đức Khảo chuẩn bị lần này.

Nếu không có gì bất ngờ, đây là đồ của đội ngũ đưa tang lần trước chuẩn bị.

Chắc hẳn họ cũng dựa trên hai đạo thạch môn trước đó mà phát hiện ra huyền cơ của cửa đá, nên đặc biệt để lại cái kích này để tránh mất đường lui.

Vương Bàn Tử ngó nghiêng rồi quay sang nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, nhìn thế này thì đội ngũ đưa tang lần trước trang bị cũng tận răng đấy chứ." Lục Vũ không nói gì nhiều, chỉ gật đầu, ngồi xổm xuống nhìn vào thạch thất bên trong, tùy tiện nói: "Trước đó Cừu Đức Khảo và hai tên tay sai đứng chờ cạnh cửa này mà không vội vào, rất có thể bên trong có thứ gì đó.

Ngô Tà, cậu xem bản đồ lâu như vậy, có nhìn ra được gì không?" Ngô Tà gượng dậy, xem lại bản đồ một lần nữa rồi nói: "Trên bản đồ không ghi chú tình hình bên trong, chỉ vẽ một chiếc quan tài ở vị trí này, rất có thể đây là vị trí chủ mộ thất." Lục Vũ liếc nhìn một cái rồi dùng đèn pin rọi vào bên trong.

Nhìn từ cửa vào thì không thấy có gì đặc biệt.

Ngập ngừng một lát, Lục Vũ trực tiếp bò qua khe hở dưới thạch môn để vào trong.

Sau khi quan sát, anh nói: "Vào cả đi, đừng vội, chậm thôi, đừng đụng trúng cái kích là không sao hết." Nói đoạn, Vương Bàn Tử cũng chui vào theo.

Sau khi nhìn quanh một vòng, Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ mạnh vào sau gáy mình một cái, chửi thề: "Mẹ kiếp, thế này thì quá đáng lắm rồi!" Sau thạch môn là một thạch thất hình tròn khổng lồ, trông rộng chừng nửa sân bóng đá.

Bảy cây cột trụ khổng lồ đứng sừng sững xung quanh thạch thất, trên đỉnh đầu là một cái trần nhà thất tinh.

Giữa thạch thất có một cao đài, trước cao đài có hai con sông nhỏ bao quanh mộ thất chảy róc rách.

Điều khiến Vương Bàn Tử phải thốt lên kinh ngạc chính là từ mặt đất, cao đài cho đến tường và trần nhà, tất cả đều sử dụng một lượng lớn đá hán bạch ngọc!

Nhìn lướt qua cực kỳ xa hoa!

Hơn nữa, không chỉ là xa hoa, mà nó còn khiến Vương Bàn Tử lập tức liên tưởng đến tòa địa cung bằng hán bạch ngọc mà lão và Lục Vũ từng thấy ở Trùng Cốc, Vân Nam!

Đặc biệt là con sông hộ thành bên ngoài thạch đài, gần như đúc cùng một khuôn với tòa địa cung kia!

Con sông nhỏ sát thạch đài rộng khoảng ba, bốn mét, mặt nước tĩnh lặng như tờ, ở giữa có một cây cầu vòm.

Còn con sông gần chỗ nhóm Lục Vũ đang đứng rộng gần mười mét, có bắc sáu cây cầu đá, trên mỗi cây cầu đều có một pho tượng hung tợn đáng sợ.

Trông giống như "Lục Đạo Kiều", nhưng không có pho tượng nào mang hình dáng con người.

Hình ảnh các pho tượng nanh ác đến mức chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta không rét mà run!

Tuy nhiên, Lục Vũ lại đột nhiên cười khẽ, tự lẩm bẩm: "Vẽ hổ không thành lại thành chó.

Lục đạo luân hồi giảng về ba thiện ba ác, có âm có dương điều hòa mới thành lục đạo.

Ngươi hay thật, chơi luôn sáu cái ác, lẽ nào không biết ‘cô âm bất trưởng’ (âm độc thì không thể phát triển) sao?” Lục Vũ nói xong, Vương Bàn Tử có chút căng thẳng hỏi: “Tiểu ca nhi, cậu đang nói chuyện với ai thế?

Có phải cậu thấy cái gì rồi không?

Sao tôi chả thấy gì cả?” Chưa đợi Lục Vũ lên tiếng, Giải Vũ Thần đã khẽ nói: “Lục tiểu ca nhi, có phải cậu thấy kết cấu thiết kế này không ra ngô ra khoai không?

Cậu nhìn lên đỉnh đầu xem, chỗ này chắc chắn không đơn giản như vậy đâu.” Lúc ở ngoài có lẽ do góc độ hoặc ánh sáng mà nhìn không rõ, nhưng giờ ngẩng đầu lên liền thấy trên trần mộ có một sợi dây thừng, trông còn rất mới, chắc hẳn mới có người treo lên gần đây.

Nhìn sang bên cạnh, phía trên còn có bảy thanh xà bằng đá đen tỏa ra như hình nan quạt, giống như một chiếc ô lớn che chắn thạch thất, bên trên khắc đầy những phù điêu kỳ lạ.

Những thứ này thảy đều được cố tình sơn đen nên không mấy nổi bật, nếu không chú ý kỹ sẽ rất dễ bỏ qua.

Quan sát tỉ mỉ có thể thấy một số phù điêu có hình dáng như móc câu, ví dụ như mỏ ưng, đuôi cá chép, trông giống hệt như những chiếc móc.

Những đồ trang trí này không phù hợp với trang trí mộ thất, chắc hẳn đều là móc câu ngụy trang.

Chương 1368

Từ tình hình này có thể thấy, sự hiện diện của móc câu là để nối dây thừng, dùng để treo thứ gì đó...

Men theo sợi dây thừng kia, có thể thấy cuối dây là một chiếc móc sắt, móc vào một cái mỏ ưng, tạo thành một cây cầu dây ở phía trên.

Xem chừng những người đến đây lần trước đã không dám đi qua những cây cầu đá nhỏ kia.

Họ không dám đi cũng là lẽ thường.

Sáu cây cầu này đều là "Ác Kiều", nếu không biết mà bước lên thì chỉ có con đường chết.

Con sông nhỏ trông có vẻ bình lặng này tuyệt đối là con sông giết người!

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên chỉ tay vào nước sông nói: "Tiểu ca nhi, cậu nhìn kìa, đằng kia có một cái xác!" "Hửm?" Đồng tử Vương Bàn Tử co rụt lại, nói: "Lạ thật, trên cái xác này cư nhiên có hình xăm Kỳ Lân!" "Không phải Kỳ Lân, là Ngạo Ngoan." Lục Vũ nhíu mày nói một câu, ngừng lại một chút rồi tiếp tục: "Lật lại xem sao." Vương Bàn Tử vung Phi Hổ Trảo, khẽ móc một cái rồi lôi cái xác vào bờ.

Sau khi lật lại nhìn mặt, mấy người đều nhận ra, kẻ này chính là Bàn Mã.

Không ngờ lão ta cũng theo vào đây, còn bỏ mạng tại chốn này.

Chuyện này ngày càng trở nên quái dị.

Ngay lúc đó!

Bụng của lão Bàn Mã đột nhiên lóe lên ánh vàng, mắt Vương Bàn Tử sáng rực, định bụng nói "lão rùa rụt cổ này vào đây để trộm vàng", nhưng sắc mặt lão đột nhiên trở nên kỳ quái, thốt lên: "Lạ chưa kìa, sao trên người lão ta lại có ảnh của tôi?" Không chỉ có ảnh, mà trên ảnh còn có cả tên!

Ảnh chụp, tên tuổi, tất cả đều được dán trên lá vàng!

Vương Bàn Tử đưa tay kéo một cái, mới phát hiện trên bụng Bàn Mã không chỉ có một tấm ảnh!

Một tấm của Vương Bàn Tử, một tấm của Lục Vũ, một tấm của Giải Vũ Thần, một tấm của Phan Tử, và một tấm của Ngô Tà.

Tất nhiên, ảnh của Cừu Đức Khảo cũng có.

Tổng cộng sáu tấm ảnh bày la liệt trên đất.

Vương Bàn Tử gãi đầu, nhìn về phía Lục Vũ định hỏi gì đó thì thấy biểu tình Lục Vũ vô cùng nghiêm trọng, sắc mặt có chút khó coi. 【 Tên vật phẩm: Lục Đạo Đồng Mệnh Phù 】 【 Cấp độ: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm 】 【 Năng lực: Đồng sinh cộng tử 】 【 Mô tả: Lục Đạo Đồng Mệnh Phù.

Từng có những người kết nghĩa kim lan, thề rằng không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.

Sau đó, người anh cả gặp nạn, đám em lại không muốn chết, ngược lại còn bán đứng anh cả rồi đi kết bái với kẻ khác.

Thuật sĩ thời Hán thấy vậy đã luyện chế ra Lục Đạo Đồng Mệnh Phù.

Dùng phù này định hình họa ảnh, ngày sinh tháng đẻ, tên tuổi, sau khi kết bái có thể khiến mọi người cùng chung nhịp đập, đồng sinh cộng tử.

Ngoài ra, có thể thông qua bí pháp để chuyển thọ mệnh của tất cả mọi người sang một người duy nhất... 】 Lục Vũ nhìn qua, đột nhiên thấy thật nực cười.

Bất kể đây là thủ đoạn của Cừu Đức Khảo hay của ai, tóm lại thứ này làm thật không ra ngô ra khoai, căn bản chẳng có chút hiệu lực nào.

Pháp khí tốt như vậy mà lại dùng thành ra thế này, thật khiến người ta thất vọng...

Tuy nhiên, sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Lục Vũ vẫn không nói cho nhóm Vương Bàn Tử biết, mà định nhân cơ hội này để thử lòng Cừu Đức Khảo!

Lục Vũ tâm niệm khẽ động, lôi Cừu Đức Khảo từ trong Sơn Hà Đồ ra, trực tiếp vung một bạt tai, lạnh lùng nói: "Dám tính kế tôi, gan lão cũng lớn thật đấy!" Hành động của Lục Vũ khiến mấy người bên cạnh đều ngẩn người, không hiểu anh đang làm gì.

Nhưng câu nói lạnh lẽo tiếp theo của Lục Vũ thì họ đã nghe rõ mồn một.

"Viết tên lên, dán ảnh vào, để tất cả mọi người đồng mệnh tương liên, hễ mấy người chúng tôi chết đi, dương thọ sẽ đổ hết lên người lão, lão cứ thế mà không dưng kéo dài thọ mạng thêm mấy năm, đúng không?

Cừu Đức Khảo à Cừu Đức Khảo, không ngờ lão lại có được cái phúc phận này cơ đấy!" Vương Bàn Tử đứng ngay cạnh Lục Vũ, nghe vậy thì sắc mặt xanh mét, theo bản năng hỏi dồn: "Tiểu ca nhi, ý cậu là lão rùa già này định chuyển mạng của mấy anh em mình sang cho lão?

Cái lão già này, cũng thâm hiểm quá đấy chứ!

Thảo nào lúc ở hành lang bên ngoài, lão đã ra tay với chúng ta...” Phải nói rằng sáu miếng “Lục Đạo Đồng Mệnh Phù” này quả thực có công hiệu đó.

Có điều Cừu Đức Khảo hiểu biết về thứ này quá hạn hẹp, không biết rằng ảnh chụp vô dụng, phải dùng họa hình khắc trên lá vàng phù pháp, lại cần cả ngày sinh, tên tuổi, kết hợp với tinh huyết của mỗi người thì mới có tác dụng.

Lục Vũ vừa rồi đã soi kỹ, trên đó ngoài ảnh và tên thì chẳng có gì khác.

Chỉ có thể nói thủ đoạn này của Cừu Đức Khảo cũng giống như căn phòng hán bạch ngọc này, không ra ngô ra khoai, chỉ tổ làm màu!

Chỉ là anh có chút không hiểu, tại sao Cừu Đức Khảo lại chọn chỗ này để ra tay?

Bàn Mã tại sao lại chết ở đây?

Lẽ nào là vì “thứ đó”?

Chương 1369

Nghĩ đến đây, mắt Lục Vũ hơi nheo lại, nhìn về phía thạch đài không xa, thầm tính toán trong lòng.

Xem ra muốn tìm ra gốc rễ vấn đề thì phải qua bên kia xem một chuyến.

Định thần lại, Lục Vũ ngăn Vương Bàn Tử đang mắng chửi Cừu Đức Khảo, dặn dò vài câu rồi nói: "Đi thôi, sang bên kia xem rốt cuộc là chuyện gì." Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ vẫy tay gọi mọi người, men theo thang dây treo phía trên mà đi qua, cho đến khi đứng trước thạch đài hán bạch ngọc mới dừng lại.

Trước thạch đài có rèm che, xuyên qua rèm có thể thấy thạch đài trống không.

Tuy nhiên trên mặt thạch đài có vết hằn hình chữ nhật rõ rệt.

Nhìn tình hình này, thạch đài chính là một cái giường đặt quan tài!

Chỉ có điều chiếc quan tài lớn bên trên đã không biết đi đâu về đâu!

Vương Bàn Tử nhìn một vòng, lại sán lại gần Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, chỗ này vô lý quá.

Làm cái giường quan tài to thế này mà không đặt quan tài, sáo lộ gì đây?

Không thông chút nào, chẳng có đạo lý gì, không ai làm thế cả.

Còn nữa, cái lão rùa Cừu Đức Khảo sao lại biết mấy anh em mình sẽ xuất hiện ở đây bình an vô sự?

Làm sáu cái thẻ bài đó, tên ai cũng không viết, lại đi viết tên sáu người chúng ta?

Tiểu ca nhi, thời gian qua người vào đây không ít đâu.

Ngoài chúng ta còn có Hắc Hạt Tử, rồi còn có lão Dương nữa cơ mà.” Lục Vũ vẫn luôn suy nghĩ về ý nghĩa tồn tại của căn phòng này nên chưa kịp cân nhắc những chuyện đó.

Lúc này nghe Vương Bàn Tử càm ràm, anh cũng nhận ra điểm bất thường, không khỏi nheo mắt lại, một lần nữa nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo.

Đợi một lát, Lục Vũ lại đưa tay ra, lục soát kỹ càng trên người Cừu Đức Khảo, đến cả giày tất cũng không bỏ qua.

Cuối cùng, dưới lòng bàn chân trái của Cừu Đức Khảo, anh phát hiện ra một thứ không nên xuất hiện...

Liên Sơn Bặc!

Liên Sơn Bặc, pháp khí Thiên giai, chuyên dùng để thôi toán!

Ngô Tam Tỉnh từng dùng Liên Sơn Bặc để tính ra Lục Vũ là người phá cục!

Nhưng khi anh nhìn thấy Liên Sơn Bặc, đúng lúc Thập Nhất Thương xảy ra biến cố, Liên Sơn Bặc biến mất không dấu vết.

Không ngờ khi vật này xuất hiện lại, nó lại nằm trong tay Cừu Đức Khảo!

Nếu lão có Liên Sơn Bặc, lại biết cách sử dụng chính xác thì quả thực có thể tính toán ra được một số chuyện.

Quan trọng hơn là, tại sao Liên Sơn Bặc lại rơi vào tay lão?

Sau một thoáng trầm ngâm, Lục Vũ lấy chiếc “chuông lớn” ra, định làm cho Cừu Đức Khảo tỉnh lại để thẩm vấn một phen.

Chỉ là trước khi ra tay, anh chợt nhớ tới một chuyện.

Nghĩ ngợi một lát, Lục Vũ ném Cừu Đức Khảo lại vào Sơn Hà Đồ, rồi lôi một tên tay sai của lão ra.

Dù sao thì Cừu Đức Khảo quan tâm đến quá nhiều thứ, và cái lão cáo già này không dễ dàng nói thật.

So với lão, tay sai của lão dễ xử lý hơn nhiều.

Sau khi lôi người ra, Lục Vũ nhìn kẻ này với ánh mắt phức tạp, rồi rung chuông.

Kẻ nằm dưới đất chẳng có dấu hiệu gì là muốn tỉnh lại, ánh mắt vẫn mờ mịt, vẻ mặt vô cùng thất thần.

Vương Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, sao thế này?

Bị ngốc rồi à?" "Không phải." Lục Vũ khẽ lắc đầu, đột nhiên đưa tay sờ nắn vài cái trên mặt tên tay sai, sau đó dùng sức kéo mạnh, lại một lớp mặt nạ da người nữa bị anh lột ra!

"A!" Lần này Lục Vũ ra tay cực nhanh, cú kéo mạnh đến mức tưởng như lột sạch cả lớp da thật của hắn vậy!

Tên đó lập tức thét lên thảm thiết rồi bật dậy, ôm lấy mặt, run rẩy cầm cập, đầu cúi gằm xuống không dám ngẩng lên!

Lục Vũ nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Có cần tôi tìm luôn cả em trai cô ra đây không?" Nghe thấy vậy, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người.

Ngay sau đó, lão như sực nhớ ra điều gì, túm mạnh tóc kẻ đó bắt phải ngẩng đầu lên!

Kẻ kia vừa ngẩng mặt lên, Vương Bàn Tử chỉ liếc nhìn một cái đã lập tức chửi bới: "Mẹ kiếp!

Tao cứ tưởng là ai, hóa ra là cái loại sói mắt trắng nuôi không tốn cơm như cô!

Tiểu ca nhi, cậu bảo chỉnh thế nào đây, hủy dung, chặt đầu hay là móc mắt nó ra!" Ngô Tà cũng trừng lớn mắt, không dám tin thốt lên: "A Ninh!" A Ninh chậm rãi đứng dậy, nhìn Lục Vũ, rồi lại nhìn Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Phan Tử.

Chương 1370

Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên người Lục Vũ, nhíu mày hỏi: "Anh là ai?" Lục Vũ không trả lời câu hỏi của A Ninh, chỉ phất tay một cái, A Ninh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ngã vật xuống rìa thạch đài!

Cú đánh này lại một lần nữa nằm ngoài dự tính của mọi người.

Họ hoàn toàn không ngờ Lục Vũ nói ra tay là ra tay ngay, chẳng có chút dấu hiệu báo trước nào!

Huống hồ lại còn là đối với một phụ nữ.

Rất đáng tiếc, Lục Vũ chẳng có ý niệm "thương hoa tiếc ngọc" gì cả, anh chỉ lạnh lùng nhìn A Ninh đang ngã gục bên thạch đài.

A Ninh thở hắt ra một hơi, một tay chống thạch đài, vật lộn mãi mới ngồi dậy được, ánh mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm Lục Vũ, giống như một nạn nhân bị hại vậy.

Lục Vũ nhìn cô ta, hừ lạnh một tiếng, cất lời: "Tôi chỉ hỏi cô đúng một lần, tại sao cô lại đến đây, Cừu Đức Khảo đến đây làm gì, và làm thế nào em trai cô lại hồi phục bình thường được?" Ánh mắt A Ninh lảng tránh, mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn Lục Vũ, gằn từng chữ: "Anh là ai?

Tại sao lại hỏi tôi những chuyện này?

Đây là đâu?

Các người muốn làm gì!" Lục Vũ không ngờ đến lúc này mà A Ninh vẫn còn giả điên giả khờ, nhất thời có chút ngỡ ngàng.

Ngay sau đó, A Ninh lại bồi thêm: "Các người định làm gì?

Tại sao lại đưa tôi đến đây?

Đừng có lại gần, tôi không sợ các người đâu!

Bước tới nữa là tôi liều mạng đấy, không ai được yên đâu!" Nói đoạn còn giơ nắm tay nhỏ lên, làm vẻ mặt đe dọa.

Nếu không phải Lục Vũ từng thấy A Ninh giả ngốc ở "Nam Hải Tây Sa" thì có lẽ lúc này đã bị cô ta lừa phỉnh rồi.

Thật không may, Lục Vũ đã từng thấy cô ta diễn trò, biết rõ trình độ diễn xuất đó.

Đồng thời, Lục Vũ cũng chẳng biết bốn chữ "thương hoa tiếc ngọc" viết thế nào.

Tuy nhiên, anh cũng không ra tay với A Ninh nữa, mà chỉ lật tay một cái, lôi một tên tay sai khác của Cừu Đức Khảo từ trong Sơn Hà Đồ ra.

Thừa Ảnh kiếm trực tiếp kề vào cổ hắn, lạnh lùng nói: "Muốn nói thì cô cứ nói.

Không muốn thì tôi cũng chẳng ngại tiễn hắn đi đâu, cô tự chọn lấy." A Ninh vẫn lộ vẻ không hiểu, mờ mịt nhìn theo.

Lục Vũ chẳng thèm nói thêm một lời, Thừa Ảnh kiếm khẽ lướt qua, trực tiếp rạch một đường trên cổ tên kia, máu tươi lập tức tuôn ra!

Lần này, hơi thở của A Ninh lập tức trở nên dồn dập, giọng nói đầy vẻ lo lắng quát lên với Lục Vũ: "Dừng tay!

Dừng tay!

Dừng tay!

Anh muốn biết cái gì, tôi nói cho anh biết!" A Ninh vốn định đánh cược.

Cô hoàn toàn không ngờ sau vài ngày không gặp, Lục Vũ lại trở

nên lạnh lùng như vậy, lạnh lùng đến mức giống như một tên đao phủ!

Lục Vũ lạnh lùng nhìn A Ninh, Thừa Ảnh kiếm vẫn không rời khỏi cổ tên kia, anh trầm giọng: "Trả lời câu hỏi của tôi." A Ninh nhìn Lục Vũ với ánh mắt phức tạp, chậm rãi nói: "Tôi không biết nhiều, chuyện lần này từ đầu đến cuối đều do Cừu Đức Khảo sắp xếp!" Nói đến đây, A Ninh ngừng lại một chút, chỉnh đốn lại mái tóc, lau đi vệt máu nơi khóe miệng rồi nói tiếp: "Nửa tháng trước, khi tôi đang truy tung Cừu Đức Khảo thì ông ta đã tìm thấy tôi, bảo tôi tham gia vào hành động lần này.

Ông ta cam đoan sẽ khiến em trai tôi hồi phục hoàn toàn, hơn nữa tất cả đều sẽ được trường sinh!" Lục Vũ nheo mắt nhìn kẻ đang nằm bệt dưới đất, hỏi: "Hắn bây giờ hồi phục khá tốt đấy chứ, Cừu Đức Khảo dùng thủ đoạn gì?" A Ninh thở dài, nhìn em trai mình, khóe miệng lộ vẻ đắng chát: "Nó chỉ trông có vẻ hồi phục tốt thôi...

Cừu Đức Khảo không biết kiếm đâu ra một loại thuốc có thể áp chế công hiệu của thứ 'trường sinh dược' kia, khiến nó khôi phục hình dáng người bình thường, cũng có trí lực nhất định, nhưng chỉ duy trì được một thời gian thôi." Lục Vũ rõ ràng hơi ngạc nhiên trước thực lực này của Cừu Đức Khảo, anh trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Lão ta lấy thuốc từ đâu?" A Ninh lắc đầu, nụ cười càng thêm đắng chát: "Tôi đã tìm đủ mọi cách cũng không tra ra được, chỉ có thể chắc chắn là loại thuốc đó không phải do ông ta nghiên cứu ra, mà là lấy từ tay người khác." Nói đoạn, A Ninh lại tiếp: "Cừu Đức Khảo bảo chúng tôi đến đây nhưng cũng không nói vì sao.

Tôi chỉ có thể nói với anh là ông ta cực kỳ am hiểu nơi này.

Sau khi các anh tiến vào cái hồ quái dị đó, Cừu Đức Khảo trực tiếp đưa chúng tôi đi sang phía bên kia hồ.

Lúc đó ông ta lấy ra một cuốn sổ tay, bên trong có kẹp một tấm bản đồ cực kỳ hoàn chỉnh.

Tôi đứng bên cạnh lén liếc nhìn một cái, trang tiêu đề cuốn sổ có viết tên Linh mục Thomas.

Cừu Đức Khảo đưa chúng tôi vào cổ lâu theo một con đường khác, dọc đường chúng tôi gần như không gặp phải trở ngại nào, chỉ đụng vài con Mật Lạc Đà nhỏ.

Sau khi xuyên qua một số mật đạo trong núi, chúng tôi chui vào đây từ con sông bên dưới, vào đến nơi Cừu Đức Khảo liền nói bây giờ chỉ cần chờ đợi.

Chúng tôi đã chờ gần một ngày trời các anh mới tới đây.

Theo kế hoạch ban đầu, chúng tôi sẽ mượn những thứ trong hành lang để giải quyết các anh.

Nhưng không ngờ...” A Ninh thở hắt ra, lại nhìn Lục Vũ một cái rồi cười khổ: “Cừu Đức Khảo vốn định dẫn các anh vào trận pháp chuông đồng đó, nhưng phản ứng của anh quá nhanh...” Lục Vũ nheo mắt nhìn chằm chằm A Ninh, thầm tính toán độ chân thực trong lời nói của cô ta.

Nhóm Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Ngô Tà và Phan Tử thì nghe đến ngây người, cảm thấy chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, lão hoàn toàn không ngờ Linh mục Thomas lại dính dáng vào chuyện này!

Chương 1371

Ngay cả Lục Vũ, sau khi nhận được thông tin khẳng định về "Linh mục Thomas" từ miệng A Ninh, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái chút nào!

Lục Vũ thở hắt ra, sắp xếp lại suy nghĩ rồi hỏi tiếp: "Tại sao phải giả danh Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn?" A Ninh lắc đầu đáp: "Tôi cũng không hiểu, chỉ là lần này gặp lại Cừu Đức Khảo, ông ta đã sắp xếp như vậy.

Tôi cảm giác ông ta đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, rất có thể bên cạnh ông ta đã xuất hiện một nhân vật lớn nào đó." Lần này, không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã nhanh nhảu cướp lời, lạnh lùng nói: "Nhân vật lớn cái rắm, chắc chắn là một tên trộm vặt không dám ló mặt ra ngoài, không biết vớ được mấy thứ gì đó rồi nhảy vào phá bĩnh đây mà!" Câu nói vô tâm của Vương Bàn Tử đột nhiên làm Lục Vũ thức tỉnh, anh chợt nghĩ đến một người, một người đã trải qua rất nhiều chuyện, đáng lẽ đã chết từ lâu nhưng vẫn còn sống, thậm chí có thể đã nhìn thấy 'Chung Cực', người rất có khả năng biết cách áp chế hiệu quả của 'Thi Miết Hoàn'.

"Cừu Đức Khảo gặp lão Dương từ khi nào?" "Lão Dương nào?" "Chính là cái lão Dương người không ra người quỷ không ra quỷ, kẻ dẫn các người đi tìm nơi này, kẻ có thể giúp em trai cô áp chế dược lực của 'Thi Miết Hoàn' ấy." Lục Vũ vừa vô tình phát hiện ra vết thương trên cổ em trai A Ninh đã lành lại, hơn nữa trên người hắn thoang thoảng một mùi vị rất kỳ quái, khó có thể diễn tả bằng lời.

Mùi vị đó chính là mùi trên người lão Dương!

Phát hiện này khiến Lục Vũ đoán rằng thứ Cừu Đức Khảo dùng

để áp chế Thi Miết Hoàn rất có thể là sức mạnh của Thần Thụ Tần Lĩnh!

Chỉ tiếc là A Ninh thực sự không biết gì về chuyện của lão Dương.

Lục Vũ vốn định làm em trai A Ninh tỉnh lại để xem có hỏi thăm được gì không.

Nhưng tiếc là em trai cô ta hoàn toàn dựa vào một loại sức mạnh kỳ bí không xác định để áp chế 'Thi Miết Hoàn', nếu làm hắn tỉnh lại, ngộ nhỡ hắn lại biến thành cái thứ như Hải Hầu Tử thì đúng là lợi bất cập hại.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ lật tay, ném cả A Ninh và em trai cô ta trở lại Sơn Hà Đồ.

Hiện tại chuyện lần này đã trở nên phức tạp hơn một chút, anh cần phải suy nghĩ thật kỹ xem sự tình rốt cuộc là thế nào.

Phía Cừu Đức Khảo thì không cần nghĩ nhiều, lão chắc chắn là vì sự xuất hiện của lão Dương mà có được một số thủ đoạn, sau đó lôi kéo đám A Ninh một lần nữa đến Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng sự xuất hiện của Linh mục Thomas và lão Dương là thế nào?

Lục Vũ suy tính kỹ càng, dường như chỉ có một khả năng.

Lão Dương là vì Xi Vưu hoặc Ngạo Ngoan mà đến đây, điểm này lão Dương đã tự thân thừa nhận.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ chợt thấy hơi tiếc.

Tiếc là lão Dương không thể đưa vào Sơn Hà Đồ, chỉ có thể dùng khốn trận nhốt bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu, nếu không bây giờ anh đã có thể hỏi lão thêm lần nữa!

Còn về việc tại sao Linh mục Thomas lại có bản đồ nơi này, e rằng có liên quan mật thiết đến cặp "cha mẹ" mất tích của anh ta.

Trước đó tại núi Tứ Cô Nương, theo lời của Ngạo Ngoan và Trương Bách Xuyên trước khi chết, trong một thời gian dài, Lục Vũ đều hành sự dưới sự khống chế của Ngạo Ngoan và Trương Bách Xuyên.

Mãi đến khi anh sau này mất kiểm soát, cặp "vợ chồng" kia mới xuất hiện.

Từ lúc đó, quỹ đạo cuộc đời của Lục Vũ, hay nói đúng hơn là Trương Hải Khách, đã xuất hiện những biến đổi rõ rệt.

"Lắm người đến góp vui quá nhỉ..." Lục Vũ lẩm bẩm một câu, quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy "ào ào" từ phía sau.

Mấy người quay đầu lại, liền thấy hai con sông nhỏ bao quanh thạch đài bỗng dưng nổi sóng!

Dòng nước chảy xiết hơn, sóng vỗ liên hồi vào bờ, hơn nữa mực nước còn đang không ngừng dâng cao!

Những con sóng cuộn trào nhanh chóng làm ướt sũng bờ sông!

Lục Vũ nhíu mày nhìn biến hóa bất ngờ này, tâm trạng lập tức thắt lại.

Họ vào đây lâu như vậy mà dòng nước vẫn luôn tĩnh lặng, giờ đột nhiên biến đổi, khó bảo đảm sẽ không có chuyện gì bất thường xảy ra.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ quay sang hỏi Ngô Tà: "Hai con sông này có khả năng thông với hồ Thủy Triều bên ngoài không?" Ngô Tà

không ngờ Lục Vũ lại đột ngột hỏi mình, không khỏi ngẩn người.

Nhưng dù sao cậu cũng học kiến trúc và địa chất, lúc này suy nghĩ một lát rồi nói: "Mạch nước ngầm ở Thập Vạn Đại Sơn thông suốt tứ phía, ngọn núi này tuy có mạch ngọc, nhưng trong mạch ngọc cũng có rất nhiều khe nứt.

Nếu có người nắm rõ quy luật, lại còn khống chế được đám Mật Lạc Đà đó thì quả thực có cách để nối thông các mạch nước lại với nhau." Ngừng một chút, Ngô Tà lại đổi giọng: "Không phải là có khả năng, mà chắc chắn là thông với nhau.

Tôi biết anh nghi ngờ lời A Ninh nói chưa chắc đã là thật, nhưng chiếc quan tài lớn ở đây bỗng nhiên biến mất không tăm hơi, rất có thể cũng đã được chuyển đi nơi khác thông qua đường thủy này." Lục Vũ không nói gì, lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Nơi này trông có vẻ họ đã điều tra rõ ràng cả rồi, nhưng vấn đề mấu chốt nhất vẫn chưa có lời giải.

"Thứ đó" rốt cuộc là thứ gì?

Trận pháp khổng lồ bố trí trên đỉnh núi rốt cuộc là để nhốt ai?

Trương gia... rốt cuộc đến đây vì cái gì?

Nếu bí ẩn này không được giải đáp, chuyến đi lần này thực sự là công cốc.

Trong lúc nói chuyện, mực nước dâng lên ngày càng nhanh.

Nước sông đã ngập qua những cây cầu nhỏ, nhìn qua chỉ còn cách thạch đài nơi họ đang đứng chừng ba mét!

Chương 1372

Lục Vũ liếc nhìn một cái, vẫn không vội lấy Tị Thủy Châu ra.

Một lát sau, khi mực nước dâng lên chỉ còn cách thạch đài khoảng một mét, nó cuối cùng cũng dừng lại, không dâng thêm nữa.

Dòng sông cuộn trào cũng bình lặng trở lại, không còn nổi sóng.

Từ tình hình này có thể thấy, sự thay đổi mực nước chắc hẳn là đồng nhất với hồ Thủy Triều.

Lúc này mực nước dâng cao, chắc phải vài tiếng sau mới hạ xuống.

Lục Vũ trầm tư giây lát, không vội xuống nước tìm con đường thủy kia, mà chỉ nhìn mấy người họ, khẽ nói: "Hiện giờ không có việc gì, tôi muốn thẩm vấn Cừu Đức Khảo, bất kể nghe thấy gì các người cũng đừng có xen vào." Dứt lời, Lục Vũ lật tay, lôi Cừu Đức Khảo ra khỏi Sơn Hà Đồ.

Lúc này Cừu Đức Khảo vẫn chưa tỉnh hẳn, vẫn còn chịu ảnh hưởng của "Thanh Lân Trận" trước đó.

Lục Vũ cũng chẳng nói chẳng rằng, bồi cho lão một cái bạt tai khiến lão tỉnh táo lại ngay lập tức.

Cừu Đức Khảo tỉnh lại, cử động quai hàm và gò má cho đỡ đau, tiện thể quan sát tình hình xung quanh, lập tức hiểu rõ cảnh ngộ của mình.

Lão cũng không hổ danh là kẻ đã sống bao nhiêu năm, không hề hoảng loạn, chỉ mỉm cười nói: "Lục tiên sinh, thủ đoạn của cậu quả nhiên không tồi, không ngờ tôi một phút sơ hở lại trúng kế của cậu." Lục Vũ vô cảm nhìn Cừu Đức Khảo, lạnh lùng nói: "Đừng có làm

màu, tôi hỏi lão, lão câu kết với lão Dương từ bao giờ?" Nụ cười trên mặt Cừu Đức Khảo vẫn không đổi, lão cười cười rồi nói tiếp: "Sao lại dùng từ 'câu kết' nghe khó lọt tai thế, cậu thấy đúng không, người bạn già của tôi?" Câu cuối cùng đương nhiên là nói với Phan Tử đang giả dạng Ngô Tam Tỉnh.

Phan Tử hừ lạnh một tiếng, định nói gì đó nhưng nhớ đến lời dặn của Lục Vũ lúc nãy nên đành nhẫn nhịn.

Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, lạnh giọng: "Ở đây không có bạn bè gì của lão đâu, tôi cũng không rảnh nghe lão nói nhảm, muốn nói thì tranh thủ mà nói, không nói thì lão có thể chết đi được rồi." Nghe lời Lục Vũ, mắt Cừu Đức Khảo hơi nheo lại, nhưng rất nhanh lão lại cười nói: "Cái người mà cậu gọi là lão Dương ấy, là bạn rất thân của tôi, là một đối tác cực kỳ tốt." Lục Vũ hỏi lại: "Bắt đầu từ khi nào..." Anh còn chưa nói hết câu, Ngô Tà đã đột nhiên đứng dậy, sán lại gần tai Lục Vũ nói nhỏ vài câu.

Sau khi Ngô Tà nói xong, trên mặt Lục Vũ đột nhiên lộ ra một nụ cười quái dị, anh lại nhìn Cừu Đức Khảo rồi mới nói: "Lão Dương đưa mẹ ra nước ngoài, trạm đầu tiên chính là San Francisco.

Hắn có gửi cho Ngô Tà một tấm ảnh, tấm ảnh đó chụp cảnh biển ở bến tàu.

Thật tình cờ là trong ảnh có cả lão nữa." Nụ cười trên mặt Cừu Đức Khảo vẫn không hề thay đổi, đợi Lục Vũ nói xong lão mới tiếp lời: "Tôi đã nói với cậu rồi, hắn cũng giống như Ngô Tam Tỉnh, đều là bạn già, là đối tác của tôi.

Đối tác giúp đỡ lẫn nhau thì có gì là không thể?" "Đúng là có thể." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Nhưng đối tác của lão có biết lão dùng thân thể hắn để thu thập Thần Thụ Tần Lĩnh nhằm ức chế năng lượng của Thi Biệt Đan không?" "Thần Thụ Tần Lĩnh là cái gì?" Cừu Đức Khảo

giả vờ ngơ ngác hỏi lại: “Tần Lĩnh còn có thần thụ sao?

Thần thụ thế nào?

Có gì kỳ diệu?

Không ngờ lão Dương lại có trải nghiệm như vậy đấy.

Đúng rồi, cái cây đó thế nào rồi?

Lục tiên sinh, tôi thấy chúng ta có thể hợp tác để tìm kiếm cái cây thần thụ Tần Lĩnh mà cậu nói đấy!” Nhìn biểu tình giả tạo của lão, Lục Vũ cười lạnh một tiếng, trực tiếp ngắt lời: “Không muốn nói thì thôi, tôi cũng không ép, nhưng lão đã muốn trường sinh thì tôi cũng không thể để lão đi tay không được.” Nói rồi, Lục Vũ gật đầu với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hiểu ý ngay, lập tức móc ra một viên bùn màu xám trắng, định cho Cừu Đức Khảo nếm mùi vị.

Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, thản nhiên nói: “Trước đó tôi có nhờ A Ninh nhắn với lão vài câu, cũng nhờ cô ta mang cho lão một viên thuốc, nhưng nghe đâu viên thuốc đó đã bị lão dùng trên người em trai A Ninh mất rồi.

Không sao, viên này tôi cũng để cho lão dùng.” Theo động tác của Lục Vũ, nụ cười trên mặt Cừu Đức Khảo tức khắc đông cứng lại, nhìn viên thuốc ngày càng tiến gần môi mình, đáy mắt lão hiện lên vẻ hoảng loạn.

Lục Vũ cũng chẳng vội, cứ thế từ từ áp sát.

Sự áp bức về tinh thần khiến sắc mặt Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng thay đổi...

Cuối cùng, Lục Vũ nhét viên thuốc vào miệng Cừu Đức Khảo, tự lẩm bẩm: “Tôi nghĩ đối tác của lão chắc không đành lòng đứng nhìn

lão biến thành cái dạng Hải Hầu Tử đâu, nói không chừng hắn còn đến cứu lão đấy." Biểu tình của Cừu Đức Khảo đã hoàn toàn trầm xuống, lão lạnh lùng trừng mắt nhìn Lục Vũ, không nói một lời.

Lục Vũ cũng chẳng thèm để ý đến ánh mắt đó.

Đợi một lát, Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng không nhịn được, nói: "Cởi trói cho tôi, trên người tôi có thuốc, có thể làm dịu triệu chứng!" "Nhanh lên, nhanh lên, giấu trong tóc tôi ấy!" Lục Vũ liếc nhìn Cừu Đức Khảo rồi ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử lập tức ra tay sờ nắn trong tóc lão.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử đã tìm thấy thứ mình cần.

Một lọ thuốc nhỏ, bên trong toàn là những viên thuốc màu đồng xanh!

Chỉ cần nhìn lướt qua, xác định đúng là thuốc được chế tác từ chất liệu đồng xanh của Thần Thụ Thông Thiên, Lục Vũ lại lật tay, lôi A Ninh và em trai cô ta ra...

Trước đó ở trong "Sơn Hà Đồ", A Ninh đã thấy Cừu Đức Khảo ngứa mắt rồi, nhưng lúc đó lão chưa tỉnh nên cô ta chỉ có thể đấm đá lão một trận cho hả giận.

Bây giờ thấy Cừu Đức Khảo tỉnh lại, cô ta cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào lão, chốc chốc lại cười lạnh một tiếng.

Đợi đến khi biết được từ miệng Lục Vũ rằng Cừu Đức Khảo cũng đã uống Thi Miết Hoàn, cô ta mới phấn khởi cười lớn.

Lục Vũ cũng không bận tâm, chỉ tùy tiện hỏi vài câu về chuyện em trai A Ninh, rồi lại lấy chuông ra đánh thức hắn.

Chàng trai trẻ tỉnh lại, mờ mịt nhìn quanh, dường như vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Lục Vũ nhìn hắn hỏi: “Cậu tên là Giang Tử Toán?” Giang Tử Toán nhìn quanh rồi gật đầu.

Lục Vũ lại hỏi tiếp: “Cậu đến đây làm gì?” Giang Tử Toán do dự một lát, đưa tay chỉ vào Cừu Đức Khảo: “Ông ta bảo tôi đến.” Nhìn ánh mắt hắn có thể thấy, Giang Tử Toán quả thực giống như lời A Ninh nói, vì ảnh hưởng của thuốc mà thần trí không được tỉnh táo, giống như bị khuyết tật trí tuệ vậy.

Lục Vũ hỏi thêm vài câu, bất kể hỏi gì Giang Tử Toán cũng chỉ có một câu trả lời duy nhất: hỏi Cừu Đức Khảo.

Chương 1373

Hỏi đến cuối cùng, sắc mặt Giang Tử Toán bắt đầu chuyển sang màu xanh tím, A Ninh không nhịn được thốt lên: "Nó sắp biến hình rồi, mau cho nó uống thuốc đi!" Cái gọi là thuốc đương nhiên là viên "kim hoàn nhỏ" làm từ Thần Thụ Thông Thiên kia.

Lục Vũ không vội vàng mà đợi cho đến khi trên mặt Giang Tử Toán mọc ra vảy, xác định hắn sắp biến thành Hải Hầu Tử rồi mới lấy thuốc ra cho hắn uống.

Sau khi uống thuốc, sắc mặt Giang Tử Toán tốt lên trông thấy.

Lục Vũ quan sát rồi đưa cả ba người trở lại Sơn Hà Đồ.

Tình cảnh hiện tại, Cừu Đức Khảo dường như không dễ nói thật lòng, muốn thẩm vấn lão chắc phải đợi sau khi chuyện này kết thúc mới có thời gian xử lý.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Mọi người có cảm thấy gì không?" "Gì cơ?" Lục Vũ nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử xoa bụng cười đáp: "Bụng trống rỗng nên thấy lạnh.

Dù sao giờ cũng không có việc gì, ăn chút gì đó để bổ sung thể lực đi?" Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, đang định bảo Vương Bàn Tử lấy đồ ăn ra thì Phan Tử đột nhiên rùng mình một cái, nói: "Mọi người có cảm thấy không?

Sao tôi thấy bỗng nhiên lạnh lẽo thế này?" Lục Vũ hơi nhíu mày, anh cũng cảm nhận được sự thay đổi của môi trường, nhiệt độ xung quanh dường như đột ngột giảm xuống vài độ.

Vương Bàn Tử thì chẳng cảm thấy gì, cứ bỗ bã nói: "Phan Tử,

cậu thế là yếu đấy nhé, thế này mà đòi đi Thiên Thượng Nhân Gian à?" Vương Bàn Tử trêu chọc hơi sớm, lời vừa dứt lão cũng cảm nhận được một luồng hàn khí thấu xương, không khỏi xuýt xoa một cái, đến hơi thở cũng đã có sương trắng.

Tốc độ giảm nhiệt độ này quả thực quá nhanh!

Cúi đầu nhìn xuống, trên mặt nước dưới thạch đài thậm chí đã có vụn băng!

Hơn nữa, mặt nước vốn đang bình lặng lại một lần nữa nổi sóng, bọt tung trắng xóa!

Trong cơn chớp nhoáng, thậm chí có thể thấy những bóng đen đang di động cực nhanh dưới nước!

Vương Bàn Tử vừa xoa tay sưởi ấm vừa nói: "Tiểu ca nhi, dưới nước kia không phải là Mật Lạc Đà chứ?

Mẹ kiếp, sao bỗng nhiên lạnh thế này, Bàn gia tôi thấy lạnh thấu cả xương!

Thật là, lần này thì Bàn gia tôi đã hiểu tại sao những cái xác chúng ta thấy ở tầng kẹp lúc trước đều cứng đơ ra như thế rồi." Lời của Vương Bàn Tử lập tức thu hút sự chú ý của Ngô Tà.

Ngô Tà đứng trên thạch đài, vừa dậm chân vừa nói: "Bàn Tử, ý anh là những người chúng ta thấy ở tầng kẹp lúc trước là bị đông cứng?" Nói xong, không đợi người khác trả lời, Ngô Tà có chút mờ mịt nói tiếp: "Bị đông cứng xong rồi lại vận chuyển qua động nước ngầm đến bên kia?

Đi lòng vòng như vậy có ý nghĩa gì không?" "Có ý nghĩa hay không, hỏi là biết ngay." Lục Vũ đột nhiên lật tay, lôi Cửu Đức Khảo từ Sơn Hà Đồ ra thêm lần nữa, nói với lão: "Cửu lão bản, lão am hiểu nơi này như vậy, chắc hẳn phải biết chuyện này là thế nào chứ?"

Trong mắt Cừu Đức Khảo lóe lên một tia kinh sợ, tuy lão che giấu rất nhanh, vẫn cười híp mắt nói một câu "trời lạnh rồi, chắc sắp có tuyết đấy", nhưng cái thoáng hoảng hốt đó đã bị Lục Vũ nhìn thấu.

"Cừu lão bản thực sự không biết?" "Lẽ nào không phải trời lạnh sắp có tuyết sao?" "Vậy những cái bóng dưới kia thì sao?" "Chẳng lẽ không phải là cá sao?" "Ồ." Lục Vũ gật đầu, đột nhiên lại mỉm cười vỗ vai Cừu Đức Khảo nói: "Cừu lão bản, thật xin lỗi, tôi cứ ngỡ lão hiểu rõ nơi này lắm, hóa ra là hiểu lầm.

Đã vậy lão chẳng biết gì cả thì cũng không cần thiết phải sống làm gì nữa, hy vọng sau khi lão biến thành Hải Hầu Tử thì đừng có oán trách tôi, tạm biệt nhé..." Lục Vũ nói được một nửa thì Cừu Đức Khảo đã cảm thấy không ổn, đến khi câu "tạm biệt" cuối cùng vang lên, Lục Vũ định đẩy lão xuống nước thì sắc mặt Cừu Đức Khảo đại biến!

Ở bên cạnh, Vương Bàn Tử nhìn ra ý đồ của Lục Vũ, vội vàng phụ họa: "Tiểu ca nhi, mấy việc chân tay này cứ để tôi, tôi nhìn cái lão rùa già này cũng không thuận mắt lâu rồi." Nói rồi, Vương Bàn Tử bước đến cạnh Cừu Đức Khảo, cười khẩy một cái: "Cừu lão bản, ấy này, tôi họ Vương, tên Vương Khải Tuyền, tên mọn là Vương Nguyệt Bán, lão nhớ cho kỹ nhé." Dứt lời, Vương Bàn Tử quay sang nhìn Ngô Tà và Giải Vũ Thần: "Hai vị, nghe nói lão rùa này có chút ân oán với Lão Cửu Môn, hai người có muốn tham gia góp vui không?" Ngô Tà và Giải Vũ Thần hiểu ý, thảy đều đứng cạnh Cừu Đức Khảo, trực tiếp xốc nách lão lên.

Cừu Đức Khảo tuy sắc mặt khó coi nhưng không hề phản kháng, để mặc cho mấy người đưa lão đến rìa thạch đài.

Vương Bàn Tử đi được vài bước bỗng hắt hơi một cái, nói: "Cừu lão bản, trời lạnh, thật xin lỗi lão, lát nữa lão xuống dưới có bị đông

thành cục băng thì cũng đừng có trách Bàn gia này, có trách thì trách bản thân lão ấy.

Nhưng Bàn gia tôi là người biết điều, mai mốt dưới đó có thiếu thốn gì thì nhớ báo mộng cho Bàn gia, cần đốt cái gì tôi đốt cho cái đó, chẳng đáng gì đâu." Trong lúc nói chuyện, họ đã đứng cách rìa thạch đài chưa đầy một mét.

Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng hoảng loạn, mồ hôi hột không ngừng rơi xuống, dù vẫn cứng miệng không nói nhưng có thể thấy chân lão đã bắt đầu nhũn ra.

Một mét cuối cùng là do Giải Vũ Thần và Ngô Tà vừa lôi vừa kéo đưa lão đến sát mép.

Nhìn thấy sắp bị đẩy xuống đến nơi, Cừu Đức Khảo đột nhiên dùng hai tay nắm chặt lấy cánh tay Ngô Tà và Giải Vũ Thần.

Trong lằn ranh sinh tử, Cừu Đức Khảo bộc phát ra sức mạnh cực lớn khiến Ngô Tà và Giải Vũ Thần không thể thoát ra được!

Nhìn lên trán Cừu Đức Khảo, đã bắt đầu xuất hiện những đường nét của lớp vảy, chính là dấu hiệu của việc biến thành Hải Hầu Tử!

Sắc mặt Vương Bàn Tử lạnh đi, quát: "Lão già, đã vậy lão biến thành Hải Hầu Tử đi, đừng trách Bàn gia không khách sáo với lão!" Vương Bàn Tử lật tay, họng súng trực tiếp gí vào trán Cừu Đức Khảo!

Cùng lúc đối mặt với nhiều mối đe dọa, Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng sụp đổ, gào lên: "Cho tôi thuốc!

Thuốc của tôi giấu trong tóc ấy!

Cho tôi uống thuốc đi, các người muốn biết cái gì tôi cũng nói hết!" Cừu Đức Khảo thực sự cuống cuồng rồi!

Nếu biến thành Hải Hầu Tử rồi bị ném xuống nước thì bao nhiêu công sức từ trước đến nay thảy đều đổ sông đổ biển hết!

Đầu óc lão cũng trở nên hỗn loạn, rõ ràng lúc trước thuốc đã bị Vương Bàn Tử lấy đi mà giờ lão lại quên mất.

"Sớm nói thế có phải tốt không?" Vương Bàn Tử cười khẩy, ngoái đầu nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ không bảo họ đưa Cừu Đức Khảo trở lại, mà bước đến bên cạnh lão, đưa tay điểm hai cái vào cổ tay lão, ép lão phải buông Giải Vũ Thần và Ngô Tà ra, sau đó mới lấy ra một viên "kim hoàn nhỏ" cầm trên tay, hỏi Cừu Đức Khảo: "Chuyện lão Dương là thế nào?" Cừu Đức Khảo nhìn chằm chằm viên thuốc trong tay Lục Vũ, nghiến răng nói: "Là Lục tiên sinh và Lục phu nhân đưa đến, tôi cũng không biết chuyện là thế nào!

Họ giới thiệu hắn cho tôi, sau khi lão Dương xem qua Giang Tử Toán xong liền lấy thuốc ra, nói là có thể ức chế tác dụng phụ của Thi Biệt Hoàn!" Nói đến đây, trên đỉnh đầu Cừu Đức Khảo mọc ra mấy miếng vảy!

Sự biến hóa thành Hải Hầu Tử khiến lão không nhịn được phát ra một tiếng gào thét!

Chương 1374

Tuy nhiên, thấy Lục Vũ chưa có ý định đưa thuốc, lão cũng hiểu là thông tin mình đưa ra chưa đủ sức nặng, liền vội vàng nói tiếp: "Trước đó, sáu miếng phù văn mà cậu thấy cũng là họ đưa cho tôi, bao gồm cả cách sử dụng cũng là họ chỉ dạy!" Nghe Cừu Đức Khảo nói, Lục Vũ nheo mắt im lặng một lát, cầm viên thuốc quơ qua quơ lại trước mắt lão, hỏi: "Nói về chuyện này đi, lão đến đây để làm gì, tại sao họ lại để lão và lão Dương cùng đến đây, mục đích của các người là gì?" Ánh mắt Cừu Đức Khảo đấu tranh dữ dội, sắc mặt ngày càng khó coi, nhịp thở cũng trở nên dồn dập, lão hổn hển thở dốc nhưng vẫn không chịu nói.

Lục Vũ nhìn biểu hiện đó của lão, cười lạnh một tiếng: "Đừng có diễn kịch, tôi biết lão chưa mất đi thần trí đâu.

Đã không muốn nói thì thôi, tạm biệt." Trong lúc nói chuyện, tay Lục Vũ đặt lên vai Cừu Đức Khảo, sắc mặt lão biến đổi tức thì, thốt ra: "Bàn Hồ!

Chúng tôi đến đây để tìm Bàn Hồ!" Khóe miệng Lục Vũ khẽ giật một cái, anh nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo hỏi: "Ai nói với lão Bàn Hồ ở đây?" Vương Bàn Tử, Phan Tử và Ngô Tà thảy đều mờ mịt, nhưng Giải Vũ Thần thì sắc mặt đại biến, theo bản năng lùi lại vài bước để cách xa mặt nước, dường như sợ dưới nước sẽ chui lên thứ gì đó kinh khủng.

"Thuốc, thuốc, thuốc, tôi sắp không chịu đựng được nữa rồi!" Biểu tình Cừu Đức Khảo ngày càng vặn vẹo, gương mặt trở nên dữ tợn!

Lần này Lục Vũ không ngăn cản nữa, ném viên "kim hoàn nhỏ"

cho Cừu Đức Khảo, để lão ổn định lại trạng thái rồi mới hỏi: "Bàn Hồ mà lão vừa nói là ai?" "Cậu nghĩ là ai?" "Bàn Vương." Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, đưa ra đáp án bằng hai chữ.

Cừu Đức Khảo gật đầu: "Đúng vậy!" Ngừng lại một chút, lão nói tiếp: "Lúc mới nghe họ nói về chuyện này, tôi hoàn toàn không tin, dù sao Bàn Hồ cũng là vị thần trong thần thoại, thậm chí còn là thần thú, căn bản chẳng có gì để khảo chứng.

Nhưng họ vô cùng quả quyết..." Bàn Hồ là một loại sinh linh trong thần thoại thượng cổ.

Truyền thuyết kể rằng vào thời Cao Tân Đế thời viễn cổ, "vua có nuôi một con chó, lông ngũ sắc, tên là Bàn Hồ".

Vì tướng quân Ngô của tộc Nhung làm loạn, Cao Tân Đế hứa rằng ai trảm được thủ cấp của tướng quân Ngô sẽ được phong ấp thưởng vàng, và gả công chúa cho.

Bàn Hồ đã cắn đứt đầu tướng quân Ngô mang về.

Sau đó, "vua bất đắc dĩ phải gả con gái cho Bàn Hồ".

Sau khi Bàn Hồ chết, "con cháu đông đúc, gọi là Man Di", trở thành một chủng tộc, mọi người đều tôn phụng tổ tiên chung của họ là Bàn Vương!

Đến tận ngày nay, vẫn còn rất nhiều dân tộc như Dao, Miêu, Lê coi Bàn Vương là tổ tiên của mình...

Cừu Đức Khảo rất am hiểu về sự tích Bàn Hồ, lão đã chuẩn bị bài vở rất kỹ lưỡng, lúc này thong thả kể lại.

Sau khi kể về Bàn Hồ, vì sợ mấy người không hiểu nên lão bổ sung thêm: "Cao Tân Đế chính là Đế Khốc trong Ngũ Đế.

Truyền thuyết kể rằng Đế Khốc là cháu của Chuyên Húc, cũng là

cháu nội của Hoàng Đế.

Trương gia là hậu duệ của Thần Nông thị, Thần Nông thị lại còn gọi là Viêm Đế, hai người vốn là anh em ruột thịt, không ngờ cuối cùng lại biến thành thế này...” “Tuy nhiên, sau khi tôi tiến vào đây cũng không tìm thấy Bàn Hồ.

Vị trí cụ thể của Bàn Hồ chỉ có Lão Dương biết.

Lẽ ra anh ta phải hội hợp với tôi rồi cùng đi tìm Bàn Hồ, không ngờ bây giờ lại biến thành thế này...” Sau khi Cừu Đức Khảo nói xong, thạch thất rơi vào im lặng, đến tiếng chim kêu cũng không có.

Phải nói rằng, thông tin mà Cừu Đức Khảo đưa ra thực sự có chút đảo lộn nhận thức!

Hơn nữa, Bàn Hồ không phải người, mà là một sinh vật giống rồng giống chó (long khuyển).

Nói một cách khiên cưỡng thì Bàn Hồ là một con chó, một con chó có liên quan mật thiết đến Hoàng Đế!

Trong thần thoại thượng cổ, Hoàng Đế Hiên Viên và Viêm Đế Thần Nông là con của Thiếu Điển và Phụ Bảo.

Mà Thiếu Điển lại là con của Phục Hy và Nữ Oa.

Nhìn lại thì những người này, những việc này đều có quan hệ vô cùng lớn với bộ tộc Hoa Tư ở Tần Lĩnh!

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy chuyện này thật viển vông!

Mọi thứ đều hướng câu chuyện về thời kỳ viễn cổ xa xôi, chẳng lẽ tất cả đều bắt đầu từ đó sao?

Chuyện này tuy có chút khó tin nhưng lại khiến người ta không thể không tin.

Dù sao, Trương gia đã truyền thừa vô số đời, thậm chí rốt cuộc là

bao nhiêu năm cũng không ai biết...

Lục Vũ cúi đầu suy ngẫm, hồi lâu không nói gì.

Lúc này, dòng nước cuộn trào dần lặng đi, mực nước từ từ hạ xuống.

Đứa trẻ lông lá vốn đứng yên một bên nãy giờ bỗng nhiên lại thét lên.

Tiếng kêu dồn dập, đầy vẻ lo lắng không tên!

Vương Bàn Tử biến sắc, nhíu mày nói: "Lại chuyện gì nữa đây?" Lục Vũ nghe thấy âm thanh thì quay đầu nhìn lại.

Lúc này, đứa trẻ lông lá ngã gục xuống đất, cơ thể không ngừng co giật, từng ngụm dịch hồng xen lẫn tơ máu trào ra từ miệng nó...

Chứng kiến cảnh này, Lục Vũ nhíu chặt mày, bước nhanh đến bên cạnh đứa trẻ, quan sát kỹ lưỡng.

Khi mới gặp, anh đã dùng Âm Dương Nhãn để xem qua, linh hồn đứa trẻ này không bị tổn thương quá lớn, chỉ bị một luồng khí xám trắng bao quanh.

Nhưng hiện tại, luồng khí xám trắng đó đã bị sắc đen thay thế, tổn thương linh hồn cực kỳ nặng nề, còn nghiêm trọng hơn cả tình trạng của Hắc Hạt Tử, có thể nói là tính mạng treo trên sợi tóc!

Im lặng giây lát, Lục Vũ nhíu mày hỏi: "Vừa rồi có chuyện gì xảy ra không?" "Không có mà." Vương Bàn Tử nghĩ đoạn rồi nói: "Vừa nãy chỉ có một lúc có luồng âm phong lạnh thấu xương thổi qua, làm tôi rùng mình một cái." Nói đến đây, Bàn Tử khựng lại, trợn to mắt nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, ý anh là luồng âm phong vừa rồi có vấn đề?" Lục Vũ không nói gì, chỉ quay đầu nhìn kỹ từng người trên thạch đài, sau khi xác định họ không bị thương tổn gì, sự chú ý mới một lần nữa đặt lên đứa trẻ lông lá.

Chương 1375

Linh hồn bị thương không giống với cơ thể bị thương, nếu là cơ thể, Lục Vũ chỉ cần lấy "Hoa Đà Đao" ra là giải quyết được.

Nhưng linh hồn bị thương thì anh cũng bó tay.

Nếu không thì Hắc Hạt Tử đã chẳng nằm trong Sơn Hà Đồ lâu như vậy mà chưa tỉnh lại.

Quan trọng hơn là, kẻ nào đã khiến đứa trẻ này thành ra thế này?

Lão Dương?

Hay là Bàn Hồ?

Sau một lúc im lặng, Lục Vũ lại lên tiếng hỏi nhỏ: "Mọi người có nhìn thấy gì không?" Giải Vũ Thần và Phan Tử đều mặt mày ngơ ngác, Ngô Tà thì biểu hiện đầy mâu thuẫn.

Do dự một chút, cậu ta vẫn nói: "Hình như vừa rồi tôi thấy Lão Dương." "Chuyện là thế nào?" "Tôi cứ ngỡ mình bị hoa mắt..." "Đừng nói nhảm, thấy Lão Dương như thế nào!

Anh ta từ đâu tới, đi đâu, đã làm gì!" Lục Vũ gầm nhẹ một tiếng, Ngô Tà giật mình, cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng nói: "Anh ta từ đâu tới thì tôi không chú ý, chỉ thấy lạnh người nên rụt cổ lại, thế là thấy Lão Dương đứng cạnh nó, đang cắn vào cổ nó." "Lúc tôi nhìn thấy, Lão Dương còn ngẩng đầu nhìn chằm chằm tôi một cái." "Nhưng chỉ trong chớp mắt, Lão Dương đã biến mất, tôi cứ tưởng mình bị ảo giác..." Nghe Ngô Tà nói xong, chân mày Lục Vũ càng nhíu chặt hơn.

Trước có âm khí mà Vương Bàn Tử cảm nhận được, sau có chuyện Ngô Tà vừa kể.

Xem ra chuyện lần này có liên quan mật thiết đến Lão Dương.

Nhưng khốn trận đó sao Lão Dương có thể thoát ra dễ dàng như vậy?

Đúng lúc này, đứa trẻ lông lá lại thét lên một tiếng, cơ thể bỗng cứng đờ!

Sắc mặt Lục Vũ đanh lại, lật tay một cái, Thừa Ảnh Kiếm đã nằm gọn trong lòng bàn tay, anh quát: "Lũ kia sắp ra rồi, chuẩn bị đi!" Trước đó họ đã nhận thấy có bóng đen bơi lội dưới nước, nhưng mãi không xác định được là thứ gì.

Đến tận bây giờ mới chắc chắn được, đó chính là từng con Mật Lạc Đà!

Những con Mật Lạc Đà này dường như không vội vã, sau khi nổi lên mặt nước, chúng cứ thế trôi nổi, nhìn họ với vẻ giễu cợt.

Cảm giác này giống như bầy mãnh thú đang đi săn, vây hãm con mồi vào giữa rồi tùy ý trêu đùa.

Tuy nhiên...

Lục Vũ nhìn quanh một lượt, lạnh lùng nói: "Bàn gia, lúc này nghe chút tiếng nổ thực ra cũng khá hợp đấy." "Được thôi!" Vương Bàn Tử nghe vậy liền lên đạn, đối diện với những con Mật Lạc Đà gần nhất mà nã đạn liên hồi!

Những con Mật Lạc Đà này có vẻ rất yếu ớt, trúng đạn là tan biến thành nước, hòa vào dòng chảy.

Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần bên cạnh cũng phản ứng lại, đồng loạt nổ súng.

Tiếng súng vang dội, bầy Mật Lạc Đà dường như cũng sợ hãi, lần lượt lặn xuống làn nước âm u.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền bảo mọi người dừng tay, bắn nữa chỉ lãng phí đạn!

Khi tiếng súng dứt hẳn, Bàn Tử quan sát xung quanh rồi quay lại hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cho một phát nổ nhé?" Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm mặt nước, đột nhiên biến sắc, hét lớn: "Cúi đầu xuống!" Trong khi nói, Thừa Ảnh Kiếm trong tay Lục Vũ đã đâm thẳng về phía đầu của Vương Bàn Tử!

Kiếm vừa đâm qua, chỉ nghe một tiếng "ào", sau lưng Bàn Tử lập tức xuất hiện một vũng nước chảy tràn xuống mép thạch đài.

Lục Vũ nheo mắt nhìn lên trần nhà, lạnh lùng nói: "Tôi đối phó phía trên, mọi người lo phía dưới." Nói là đối phó, nhưng Lục Vũ không vội ra tay, vẫn nhìn chằm chằm bầy Mật Lạc Đà đang ẩn mình trong bóng tối trên nóc phòng.

"Tiểu ca nhi, hình như bọn phía dưới đều bò lên trên hết rồi." Bàn Tử quan sát xung quanh rồi nói nhỏ một câu.

Những con Mật Lạc Đà này mượn bóng tối che chở, âm thầm bò theo vách tường từ điểm mù của họ lên đến đỉnh đầu, ẩn nấp sau những xà đá, dường như có thể đánh lén bất cứ lúc nào.

"Lục tiểu ca, chúng ta ra tay trước nhé?" Giải Vũ Thần chờ một lát rồi cũng không nhịn được mà nhắc nhở.

Một hai con thì anh không sợ, nhưng giờ số lượng quá nhiều, hơn nữa bọn chúng giống như có người chỉ huy, thậm chí còn biết cả đánh lén.

"Không sao, đợi thêm chút nữa." Lục Vũ nhìn bầy quái trên đầu, khẽ lẩm bẩm: "Đợi thêm chút, chờ chúng đông thêm chút nữa để xem chúng rốt cuộc muốn làm gì." Nói rồi, Lục Vũ lại liếc nhìn đứa trẻ lông lá một cái.

Đáng tiếc, nó vẫn chưa có dấu hiệu hồi phục.

Lẽ ra với bản lĩnh của nó, lũ Mật Lạc Đà thông thường này không đáng là mối đe dọa.

Vấn đề then chốt hiện giờ là kẻ đã đánh lén nó, hay nói cách khác là Lão Dương, rốt cuộc đang trốn ở đâu?

Rất kỳ lạ, lũ Mật Lạc Đà liên tục bò lên xà nhà nhưng vẫn không có ý định ra tay.

Số lượng trên xà ngày càng nhiều, dưới nước ngày càng ít.

Cảnh tượng này càng lúc càng quỷ dị!

Lục Vũ quan sát rồi đưa mắt nhìn Cừu Đức Khảo, một lần nữa lên tiếng: "Nhất định phải để tôi hỏi lão mới nói sao?" Nghe tiếng Lục Vũ, Cừu Đức Khảo giật nảy mình, nhìn anh một cái rồi vội vàng đáp: "Chắc chắn là Lão Dương!

Trước kia khi tôi và anh ta cùng vào đây, tôi đã phát hiện anh ta có thể điều khiển lũ Mật Lạc Đà, đây chắc chắn là thủ đoạn của anh ta!" Cừu Đức Khảo vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đã hừ lạnh một tiếng, họng súng chỉ thẳng vào thái dương lão: "Trước khi ông bạn già của lão đến cứu, Bàn gia tôi sẽ cho lão nát gáo trước!" "Ai nói anh ta đến cứu tôi?" Cừu Đức Khảo vặc lại một câu, rồi cúi đầu cười khan hai tiếng, không nói thêm lời nào nữa.

Lục Vũ nheo mắt nhìn Cừu Đức Khảo, thầm suy tính trong lòng.

Chương 1376

Với tình hình hiện tại, anh cũng khó lòng phán đoán quan hệ hợp tác giữa Lão Dương và lão già này.

Nhưng nếu nơi này thực sự có Bàn Hồ, thì một trận pháp "Phạn Thiên Khốn Trận" là đủ để giải thích, hoàn toàn không cần tốn bao công sức kéo cả Trương gia vào cuộc.

Rốt cuộc có thứ gì đó đã bị anh bỏ qua?

Lục Vũ biết rõ, nhất định có một chi tiết cực kỳ then chốt bị bỏ sót.

Nhưng nhất thời anh chưa nghĩ ra, chỉ có thể sắp xếp lại suy nghĩ từng chút một.

Giả sử từ rất lâu về trước, nơi này đã là mộ địa của long khuyển Bàn Hồ thời viễn cổ.

Bàn Hồ luôn sống ở đây, cho đến tận cuối đời Nguyên đầu đời Minh, theo đề nghị của Ngạo Ngoan, Trương Bách Xuyên đã dẫn người của Trương gia từ bỏ núi Tứ Cô Nương, chọn Ba Nãi để xây dựng Trương gia cổ lâu.

Khoan đã!

Trước đó trong quần thể mộ táng cổ lâu, rất nhiều người Trương gia đã chết vì một cuộc hỏa biến cuối thời Thanh!

Lục Vũ đột nhiên nhận ra mình đã bỏ sót điều gì!

Anh đã bỏ sót chính Trương gia!

Anh luôn cho rằng Trương gia bắt đầu chia rẽ sau thời Trương Bách Xuyên và Ngạo Ngoan, nhưng thực tế không phải vậy.

Sau khi Trương Bách Xuyên và Ngạo Ngoan gặp nhau, Trương gia vẫn đoàn kết, tuy không bằng trước kia nhưng chưa hề tan rã, họ vẫn đồng tâm hiệp lực di dời Trương gia cổ lâu từ Trường Bạch Sơn về đây.

Thứ thực sự khiến Trương gia phân rã là vào cuối thời Thanh, thời Dân quốc.

Tất nhiên, việc di dời từ Trường Bạch Sơn tới Ba Nãi là dấu mốc cho sự thịnh cực tất suy của Trương gia.

Chuyện này xảy ra vào triều Minh, có liên quan mật thiết đến Uông Tàng Hải.

"Trương Bách Xuyên..." Lục Vũ lẩm bẩm trong lòng, không ngừng suy xét các khả năng.

"Bạch Trạch?" Lục Vũ đột nhiên nhận ra!

Giai đoạn đó dù là Bạch Trạch hay Ngạo Ngoan thì thực lực đều rất thấp kém, chỉ dựa vào sức mình thì không thể làm nên chuyện, nên họ bắt buộc phải mượn sức mạnh của Trương gia!

Nhưng tại sao?

Bàn Hồ và Ngạo Ngoan cũng chẳng có thù oán gì.

Khoan đã...

Xi Vưu!

Bàn Hồ thuộc hạ của Cao Tân Đế, mà Cao Tân Đế là cháu trai của Hoàng Đế, Hoàng Đế và Xi Vưu lại có thù sâu như biển.

Chẳng lẽ Ngạo Ngoan đến đây để báo thù cho Xi Vưu?

Con chó này báo thù đến mức cả đời cháu chắt cũng không tha?

Có khả năng đó không?

Lục Vũ không ngừng tính toán, càng nghĩ càng thấy chuyện này phức tạp ly kỳ, chỗ nào cũng toát ra vẻ yêu dị.

Hơn nữa, hiện tại không chỉ có chuyện của Ngạo Ngoan và Trương Bách Xuyên, mà cả cặp "cha mẹ" kỳ quái của anh và Lão Dương đều bị kéo vào chuyện này.

Khiến sự việc vốn đã mù mờ nay càng thêm chồng chất sương mù!

Thấy Lục Vũ cứ im lặng mãi, Vương Bàn Tử cuối cùng không đợi được nữa, nói với anh: "Tiểu ca nhi, chúng ta có nên cân nhắc xử lý lũ Mật Lạc Đà này trước không?" Lục Vũ tuy đang phân tâm suy nghĩ nhưng vẫn chú ý đến tình hình lũ quái.

Đám Mật Lạc Đà trên đầu vẫn không có động tĩnh gì lạ, chỉ trốn trên xà đá.

Lục Vũ đếm sơ qua, có khoảng năm, sáu chục con.

Ngoài bầy đó ra thì bầy dưới nước dường như đã biến mất.

Hơn nữa lúc này, nhiệt độ nước bên ngoài thạch đài bắt đầu hạ thấp, nhiệt độ không khí xung quanh cũng tăng lên dần, không còn âm lãnh như trước.

Chỉ trong chốc lát, mực nước đã hạ xuống tới đỉnh cầu vòm, xem ra lát nữa thôi nước sẽ rút hết xuống đáy.

Nhưng dù vậy, cái lạnh kéo dài cũng khiến Phan Tử, Ngô Tà và Giải Vũ Thần khó lòng chịu đựng nổi.

Ba người họ run cầm cập, mặt mày tái mét, cơ thể cứng đờ, trông có vẻ đã bị hạ thân nhiệt.

Lục Vũ liếc nhìn, bảo Vương Bàn Tử lấy nhiên liệu rắn ra đốt, vừa để chiếu sáng vừa để sưởi ấm.

Bàn Tử lập tức lấy đồ ra, trên thạch đài liền có thêm một quầng lửa.

Chương 1377

Cảm nhận được hơi ấm, Bàn Tử thở phào một hơi, chỉ thấy khắp người dễ chịu hơn hẳn.

Nãy giờ gã cũng chỉ dựa vào lớp mỡ dày và Tiên Thiên Công để cầm cự.

Đến tận lúc có hơi ấm từ lửa này, mới cảm thấy chút ấm áp đã mất đi bấy lâu.

Ngô Tà, Giải Liên Hoàn, Phan Tử cũng từ trạng thái cứng đờ dần dần hồi phục lại.

Lục Vũ thì không sao, anh vẫn tập trung vào đám Mật Lạc Đà.

Lạ là lũ quái đó vẫn bất động, cứ nấp trên xà đá như bị đóng đinh.

Lục Vũ cũng không vội, bảo Bàn Tử: "Bụng đói thì mới thấy lạnh, lấy cái gì ra ăn đi." Vương Bàn Tử đã đói từ lâu, định ăn lúc trước thì bị lũ quái quấy rầy.

Giờ nghe Lục Vũ nói, gã chỉ hơi do dự nhìn lũ quái trên đầu một cái rồi lập tức lôi ra một túi thịt kho lớn, thậm chí còn vác cả một chiếc nồi sắt ra đặt lên lửa nướng.

Dưới ánh lửa, nồi sắt và thịt kho cùng tỏa ra mùi hương mê người.

Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần vốn trước đó chẳng màng đến thịt kho béo ngậy, giờ cũng không kìm được mà nuốt nước miếng.

Con người ta khi thực sự đói thì cái gì cũng thấy ngon.

Chỉ là đồ ăn còn chưa kịp nóng, đã thấy Cừu Đức Khảo cũng mon men lại gần, phát ra một tiếng gầm quái dị.

“Cút!” Bàn Tử tát mạnh vào tay lão, mắng một câu bực bội.

Vừa mắng xong, gã liền nhận ra có điểm không ổn.

Trên trán Cừu Đức Khảo một lần nữa hiện lên đường nét của lớp vảy!

Vương Bàn Tử không cần nghĩ ngợi, quăng chiếc nồi sang một bên, rút súng dắt bên hông ra chỉ thẳng vào Cừu Đức Khảo, lạnh lùng nói: “Tiểu ca nhi, lão cáo già này lại sắp biến thành Hải Hầu Tử rồi!” Ngay lúc đó, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí, không kìm được mà rùng mình.

Tiếp đó, gã phát hiện ra một thứ còn tệ hơn!

Đám Mật Lạc Đà vốn ẩn nấp trên xà đá giờ đây đồng loạt thò đầu ra nhìn, cả cơ thể bò ra khỏi xà nhà!

Dưới ánh lửa, từng con Mật Lạc Đà nhe nanh múa vuốt, diện mục hung tợn!

Bàn Tử cũng chẳng màng ăn thịt nữa, toàn thân cảnh giác!

Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần cũng tự mình phòng bị.

Lục Vũ bước đến bên cạnh Cừu Đức Khảo, đánh ngất lão bằng một cú tát, đổ vào miệng lão một viên thuốc rồi ném vào Sơn Hà Đồ.

Một chuỗi động tác dứt khoát gọn gàng, hoàn thành trong chớp mắt.

Ngay khi Cừu Đức Khảo bị Lục Vũ thu vào Sơn Hà Đồ, một tiếng thét chói tai vang lên giữa không trung, kế đó là một con Mật Lạc Đà từ trên trời rơi xuống, lao thẳng vào Vương Bàn Tử!

Bàn Tử nãy giờ vẫn lăm lăm khẩu súng, không chút do dự bóp cò, con Mật Lạc Đà lập tức trúng đạn!

Nhưng không chỉ có một con.

Cùng lúc con đó rơi xuống, thêm mấy con nữa cũng từ trên không lao xuống nhắm vào Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần!

Hơn nữa, lần này trúng đạn xong chúng không tan biến ngay thành nước mà chỉ vặn vẹo cơ thể một chút rồi lại tiếp tục lao về phía Bàn Tử!

Bàn Tử không kìm được tiếng la quái gở: "Mẹ kiếp, lũ Mật Lạc Đà này còn biết cả biến thân nữa à!" Lục Vũ sực nhớ ra điều gì đó, quát lớn: "Lửa!

Bàn Tử dập lửa đi!

Đám này sợ nhiệt độ thấp!" Vương Bàn Tử không chút do dự, tung một cú đá quét ngang, đá văng hộp nhiên liệu rắn xuống nước.

Đồng thời, trong lòng gã có chút thắc mắc, sao Lục Vũ chỉ động miệng mà không động tay?

Nhưng ngay lập tức, một con Mật Lạc Đà đã áp sát, Bàn Tử không còn tâm trí đâu mà nghĩ nữa, vội vàng xả súng liên tục!

Tuy nhiên, lúc này Mật Lạc Đà rơi xuống thạch đài ngày càng nhiều, súng đã mất tác dụng.

Bàn Tử quẳng súng xuống đất, hét lớn: "Đừng bắn nữa, tránh bắn nhầm người mình!" Khi gã vừa dứt lời, Phan Tử cũng đã bỏ súng, tay cầm lưỡi lê ba cạnh không ngừng vung vẩy, tấn công mãnh liệt đám quái xung quanh.

Phan Tử vốn là lính đặc chủng xuất thân, cận chiến ngay cả Tống Tử cũng không sợ, đánh lũ Mật Lạc Đà này cũng không hề kém cạnh.

Trong chốc lát, Phan Tử và Bàn Tử chủ công, Ngô Tà và Giải Vũ Thần hỗ trợ, bốn người đánh ngang ngửa với bầy quái.

Điều duy nhất Bàn Tử không hiểu là Lục Vũ nãy giờ vẫn không ra

tay, chỉ đứng bên cạnh quan sát.

Đúng lúc đó, từ trên xà đá lại có thêm mấy con Mật Lạc Đà nhảy xuống!

Ban đầu đôi bên đang cân sức, nhưng sau khi mấy con này tham chiến, nhóm Bàn Tử lập tức rơi vào cảnh lúng túng!

Chương 1378

Ngô Tà suýt mấy lần bị chúng quật ngã, nhờ quần áo trên người không phải loại thường nên chỉ bị rách chứ không bị thương.

Dù vậy cũng đủ khiến cậu ta sợ khiếp vía!

Trong cơn hoảng loạn, Ngô Tà nhặt súng dưới đất lên, nhắm thẳng đầu con quái mà bóp cò liên tục!

Những con Mật Lạc Đà nãy giờ đao thương bất nhập, dưới loạt súng này đột nhiên lại tan thành nước lã!

Thấy cảnh này, Ngô Tà sững người rồi hét lên: "Bắn đi, bắn đi!

Lũ này lại sợ súng rồi!" Nhất thời tiếng súng vang rền!

Bầy Mật Lạc Đà dường như cũng không ngu, thấy vậy liền quay đầu bỏ chạy, trừ mười mấy con chậm chân bị biến thành nước chảy xuống sông, số còn lại đều chạy ngược lên xà nhà, nấp kỹ sau những thanh xà đá, dù muốn bắn cũng không tìm được góc.

Cảnh tượng này khiến mấy người họ vô cùng khó hiểu, cảm giác thật kỳ quái.

Bàn Tử nhìn chằm chằm lũ quái phía trên, hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, lũ này là sao vậy?

Trời lạnh thì không xong mà trời nóng là lại sung sức à?" "Tôi cứ thấy như bọn chúng đang thăm dò điều gì đó?" Lục Vũ cũng nhìn lên trên, khẽ nói: "Cậu cảm thấy không sai đâu, chúng chính là đang thăm dò." Bàn Tử hơi ngẩn ra, chưa kịp nói gì thì Giải Vũ Thần đã lên tiếng: "Chúng thăm dò cái gì?" "Tôi cũng rất muốn biết." Lục Vũ buông một câu tùy ý, lời chưa dứt anh đã đột ngột hành động, tung Phi Hổ Trảo lên xà đá.

Kế đó, anh nhảy vọt lên!

Giây tiếp theo, chỉ thấy trên xà nhà hàn quang lóe lên liên hồi, từng con Mật Lạc Đà biến thành dịch thể, tí tách rơi xuống như mưa.

Động tác của Lục Vũ lần này cực kỳ nhanh, chuẩn và hiểm!

Từ đầu đến cuối chưa đầy một phút, toàn bộ bầy Mật Lạc Đà trên xà đều bị Lục Vũ biến thành nước, rơi vãi đầy thạch đài.

Trên thạch đài giờ đây là một đống dịch nhầy nhụa, nhìn cực kỳ buồn nôn.

Điều khiến họ khó chấp nhận hơn là đứa trẻ lông lá nãy giờ im lìm, giờ lại cố sức bò đến đống dịch nhầy đó, từng ngụm từng ngụm ăn lấy ăn để.

Có thể thấy, khi số dịch đó đi vào cơ thể, tình trạng của nó dường như có dấu hiệu chuyển biến tốt hơn.

Bàn Tử không nhịn nổi nữa, quay sang định nói với Lục Vũ điều gì đó thì sau lưng bỗng vang lên tiếng nước xao động.

Ngay sau đó, Lục Vũ lướt qua gã nhanh như chớp, một kiếm đâm trúng một con Mật Lạc Đà!

Tiếp đó, mặt nước xao động dữ dội, thêm nhiều con nữa vọt lên từ dưới nước!

Mấy người họ lập tức phản ứng, đồng loạt ra tay đánh bật những con quái đang cố bò lên thạch đài trở lại mặt nước.

Tiếng súng lại vang lên rộn rã!

Nhưng chỉ một phút sau, tiếng súng im bặt, Phan Tử hét lớn: "Bàn Tử, tôi hết đạn rồi!" Bàn Tử định nói gì đó thì phát hiện bầy quái đang tấn công bỗng lặn xuống nước, biến mất không dấu vết.

Bàn Tử ngơ ngác một chút, vội lấy đạn dược bổ sung cho Phan

Tử và mọi người, rồi bước đến bên Lục Vũ, lầm bầm: "Tiểu ca nhi, lũ này quái đản thật đấy chứ?" "Tôi cứ có cảm giác chúng cố tình tới đây nộp mạng vậy?" "Đang bày trò gì đây không biết?" Phan Tử vừa kiểm tra súng vừa nói: "Nhắc mới nhớ, hồi tôi đi lính ở biên giới Việt Nam, cũng từng gặp tình huống tương tự.

Dân địa phương gọi là một loại dã thú gì đó, tôi không nhớ rõ tên." "Cái thứ trông giống sói lại giống chó ấy, bọn chúng cứ lao lên nộp mạng cả đàn, chết càng nhiều thì lũ còn sống càng hung dữ." Ngô Tà nghe Phan Tử nói, chợt nghĩ ra điều gì, hỏi: "Phan Tử, ý anh là cái chết của đồng bọn sẽ kích thích hung tính của lũ còn sống?" Phan Tử gật đầu đáp: "Hồi đó tôi gặp đám dã thú là như vậy, còn lũ này có thế không thì không rõ." "Hơn nữa, đàn thú đó còn có một con thú vương..." Phan Tử nói đến đây thì đột nhiên im bặt, nhìn Lục Vũ theo bản năng: "Lục tiểu ca, nãy giờ anh không động thủ là vì đã nhìn thấy con Mật Lạc Đà cỡ đại rồi à?" Giải Vũ Thần giật giật khóe mắt, tiếp lời: "Không lẽ là con Mật Lạc Đà to như bức tường mà chúng ta thấy lúc trước chứ?" Lục Vũ không nói gì, chỉ đứng bên mép thạch đài nhìn xuống mặt nước đã yên tĩnh trở lại.

Nước sông phẳng lặng, không một gợn sóng, thậm chí không có cả dòng chảy, cứ thế lặng thắt lại.

Dưới nước cũng không thấy bóng đen nào di chuyển, dường như bầy Mật Lạc Đà đã hoàn toàn biến mất.

Mấy người thấy Lục Vũ không có ý định lên tiếng thì tò mò tiến lại gần, muốn xem anh đang nhìn cái gì.

Vừa đi đến mép đá, chưa kịp cúi đầu, họ đã ngửi thấy một mùi thanh hương vô cùng đặc biệt.

Bàn Tử hơi ngẩn ra, thốt lên theo bản năng: "Thơm thật..." Câu nói còn chưa dứt, Lục Vũ đột nhiên quát khẽ: "Tránh ra!" Ngay sau đó,

Bàn Tử cảm thấy một luồng sức mạnh kéo mạnh gã lùi lại phía sau!

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì, Ngô Tà, Giải Vũ Thần và Phan Tử đều ngã nhào đè lên người gã.

Giây tiếp theo, một tiếng hú thê lương như tiếng sói gầm vang dội bên tai!

Tiếng hú có sức xuyên thấu cực mạnh, khiến tim ai nấy đều thắt lại!

Đứa trẻ lông lá thì cơ thể cứng đờ ngay lập tức, ngã vật ra một bên bất động!

Kế đó, nước sông cuộn trào, tiếng động vang lên liên hồi!

Nhóm Bàn Tử chật vật ngồi dậy, lờ mờ thấy dưới nước có một bóng dáng khổng lồ đang xoay vần, thậm chí cả thạch đài cũng rung lắc theo.

Nếu không phải Lục Vũ nãy giờ vẫn đứng đó trấn giữ, e là cái bóng khổng lồ kia đã vọt lên đại chiến với họ một trận rồi!

Đúng lúc này!

Thạch đài lại rung lên một cái, một cột nước bắn lên từ mặt hồ, lao thẳng về phía Lục Vũ!

Thừa Ảnh Kiếm trong tay Lục Vũ không chút do dự đâm thẳng vào cột nước đó!

Chương 1379

Cột nước dường như có sinh mệnh, lập tức bao bọc lấy mũi kiếm chứ không tan ra!

Bàn Tử thấy điềm chẳng lành, vội giơ súng nhắm vào cột nước.

Ngay khoảnh khắc định bóp cò, cơ thể Lục Vũ bỗng bị nhấc bổng lên, hai chân rời khỏi mặt đất.

Bàn Tử phản ứng cực nhanh, không cần nghĩ ngợi lao tới ôm chặt lấy bắp chân Lục Vũ!

Lúc này, cột nước lại rung lên, cơ thể Lục Vũ lại bị kéo lên trên!

Nhưng nhờ Bàn Tử liều mạng kéo lại nên Lục Vũ không bị lôi đi.

Đồng thời, Phan Tử, Ngô Tà và Giải Vũ Thần cũng phản ứng kịp, tất cả lao đến ôm chặt lấy chân anh!

Khi đó, họ mới cảm nhận được luồng sức kéo kinh người hướng lên trên!

Cột nước quỷ dị giữa không trung giống như một thực thể sống, muốn lôi tuột tất cả đi!

Hai bên giằng co như thế vài phút, cột nước dường như không trụ nổi nữa, vang lên tiếng "ào" rồi buông mũi kiếm ra, rơi xuống mặt nước.

Lục Vũ vung tay phải, một đạo lôi pháp từ trên trời rơi xuống, đánh thẳng vào cột nước!

Ánh điện xẹt qua, dường như không có gì thay đổi.

Nhưng ngay giây sau, cột nước lại một lần nữa phóng thẳng lên trời, giống như một đôi bàn tay khổng lồ, trực tiếp tóm lấy Lục Vũ!

Lực kéo lần này cực lớn, khiến Lục Vũ bị tóm chặt!

Nhóm Bàn Tử phản ứng thần tốc, kẻ ôm chân, người giữ tay, giúp Lục Vũ gồng mình giữ vững thân hình.

Ngay cả Lục Vũ cũng phải loạng choạng, mặt đỏ gay!

Bàn Tử và mọi người không hề biết rằng, lúc này Lục Vũ đang dốc toàn bộ sức bình sinh để kháng cự lại bàn tay quái dị đó!

Bởi vì chủ nhân của bàn tay đó chính là một Thượng Cổ Linh Thú!

Khác với Ngoa Thú hay Ngạo Ngoan đã bị tổn thương trầm trọng, con linh thú thượng cổ này đang ở trạng thái đỉnh phong! [Tên vật phẩm: Bàn Hồ] [Đẳng cấp: Yêu thú nhất phẩm] [Năng lực: Long Ngâm, Phệ Hồn] [Mô tả: Thời Cao Tân Đế viễn cổ, "Lúc đó Đế có nuôi một con chó, lông có năm màu, tên là Bàn Hồ".

Khi Ngô tướng quân của quân Nhung làm loạn, Cao Tân hứa rằng ai lấy được thủ cấp của Ngô tướng quân sẽ được phong ấp thưởng kim, gả công chúa cho.

Bàn Hồ đã cắn đứt đầu Ngô tướng quân mang về.

Sau đó "Đế không còn cách nào khác, bèn gả con gái cho Bàn Hồ".

Sau khi Bàn Hồ chết, "con cháu nảy nở, gọi là Man Di", trở thành tổ tiên của các tộc Trung, Dao, Miêu, Lê không sao đếm xuể.

Trải qua bao năm thờ phụng, lại được thần ngọc nuôi dưỡng, Bàn Hồ đã phục sinh trong thần ngọc.

Vì đã chết nhiều năm, thi thể từ lâu đã hóa cương, mang uy thế Phệ Hồn của Kim Mao Hống...] Hóa ra, Phạn Thiên Khốn Trận này đúng như anh nghĩ, thực sự là để nhốt Bàn Hồ!

Con long khuyển thượng cổ này không chỉ là nhất phẩm, mà còn mang uy phong của Kim Mao Hống!

Đừng nói là anh, ngay cả Ngạo Ngoan thời toàn thịnh muốn thuần phục thứ này cũng gần như không thể!

Bàn Hồ của Cao Tân Đế năm xưa vốn là một kẻ tàn bạo thời thượng cổ, có thể khiến Cao Tân Đế gả công chúa cho một con chó thì đủ hiểu nó mạnh mẽ đến mức nào!

Con chó Ngạo Ngoan kia trêu chọc ai không trêu, lại đi trêu chọc nó!

May mắn thay, thứ này cũng không thích ứng được với nhiệt độ thấp, và không rõ lý do gì mà không thể rời khỏi nước quá lâu, cuối cùng nó cũng buông Lục Vũ ra.

Thấy bàn tay khổng lồ sắp rơi lại mặt nước, Lục Vũ đột nhiên hét lớn với Bàn Tử: "Đưa mấy lá bùa lôi pháp cho tôi!" Trong tiếng quát, Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng móc ra một xấp bùa.

Những lá bùa này đều là do Lục Vũ vẽ dọc đường trên đường đến Ba Nãi.

Khi Lục Vũ đưa tay đón lấy xấp bùa, bàn tay quái dị dưới nước lại một lần nữa vươn ra.

Thấy đôi tay quái dị ngày càng gần, Lục Vũ không màng tới nó mà ném mạnh xấp bùa xuống mặt thạch đài!

Giây tiếp theo, toàn bộ thạch đài điện quang chớp giật liên hồi, bàn tay khổng lồ lập tức rụt lại dưới nước, thạch đài rung chuyển dữ dội!

Mọi người nhất thời ngẩn ngơ.

Nhưng chưa kịp hiểu chuyện gì, Lục Vũ đã tóm lấy Bàn Tử, quát: "Cẩn thận!" Tiếp đó, Bàn Tử cảm thấy một luồng đại lực quăng mạnh mình đi!

Sau Bàn Tử, lần lượt Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Phan Tử và cả đứa

trẻ lông lá đều bị Lục Vũ ném khỏi thạch đài.

Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian, đạp mạnh xuống mặt đá, cả người vọt lên không trung, vượt qua hai con lạch nhỏ rồi đáp xuống lối đi bên bờ nước.

Chương 1380

Đứng ở lối đi, họ có thể nhìn thấy rõ ràng hơn, thạch đài hoàn toàn không giống như họ tưởng tượng!

Phần thạch đài chìm dưới nước ẩn hiện những phù văn lấp lánh!

"Thạch đài này không phải giường quan tài sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn thạch đài và những cột nước phía dưới, chỉ thấy đầu óc lùng bùng.

"Không phải." Lục Vũ nghiêm nghị nhìn thạch đài, đưa ra câu trả lời ngắn gọn.

"Vậy nó là cái gì?" Bàn Tử lại ngơ ngác hỏi thêm một câu.

Lục Vũ im lặng một lúc, khẽ nói: "Không biết." Dứt lời, anh không nói thêm gì nữa, chỉ lật tay lấy ra một xấp giấy bùa, rạch đầu ngón tay trực tiếp vẽ bùa ngay tại chỗ.

Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Phan Tử nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Họ chỉ thấy cái thạch đài vốn tưởng là giường quan tài kia đang không ngừng rung chuyển.

Từng nhịp rung lắc khiến người ta không rõ tình hình.

Lờ mờ có thể thấy một cái bóng khổng lồ đang xoay vần bên dưới.

Tuy nhiên, trong lòng họ đều lóe lên một sự giác ngộ: thứ bên dưới tuyệt đối là thứ mà đoàn đưa tang lần trước không phát hiện ra, và cũng tuyệt đối không phải là trường sinh mà họ theo đuổi.

Còn rốt cuộc là thứ gì thì họ không biết, Lục Vũ cũng không nói.

Lục Vũ tâm không tạp niệm, toàn thần quán chú vẽ bùa.

Đương nhiên anh cũng quan sát tình hình dưới thạch đài.

Sau thời gian bấy lâu, cuối cùng anh cũng xác định được dưới thạch đài chính là "Bàn Hồ", và cũng xác định được một việc.

Cái thạch đài trông giống giường quan tài này thực chất là một phong ấn dùng để khống chế con Bàn Hồ quỷ dị đó.

Chỉ cần không bước lên thạch đài, họ sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm.

Còn về "Lục Đạo Kiều" trên thạch đài, đáng lẽ phải gọi là "Lục Sát Kiều", dùng sáu loại sát khí để trấn áp Bàn Hồ, nguyên lý cụ thể thì Lục Vũ cũng không rõ lắm.

Hiểu biết của anh về trận pháp thượng cổ còn quá ít, nhận ra được bấy nhiêu đã là không dễ dàng gì.

Thứ này hẳn cũng là "thứ đó" trong miệng Tháp Kiên Bàng.

Bởi vì nó có công hiệu Phệ Hồn của Kim Mao Hống, mà Mật Lạc Đà vốn sống dựa vào linh hồn, nên nó dùng Mật Lạc Đà làm thức ăn.

Tổn thương linh hồn trên người đứa trẻ lông lá và Hắc Hạt Tử e rằng đều do nó gây ra!...

Mười mấy phút trôi qua trong nháy mắt.

Mặt nước đang cuộn trào bỗng trở lại bình lặng, dưới nước cũng không còn phù văn lấp lánh nữa.

Cảm giác như Bàn Hồ đã bị trấn áp một lần nữa.

Đợi thêm một lúc, Bàn Tử không nhịn được nữa liền lên tiếng: "Tiểu ca nhi, chúng ta tính sao đây?

Cứ đứng đây đợi khô héo à?

Không thể nào chứ?

Chỗ này chắc chắn phải có lối ra chứ?

Lão già Cừu Đức Khảo kia trước đó nói là đi ra từ dưới đáy nước, hay là chúng ta thử xem?" Lục Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử, định nói gì đó thì thấy đứa trẻ lông lá vốn dĩ dở sống dở chết kia dường như đã khôi phục lại, nó chật vật đi đến bờ sông, đưa tay chỉ xuống dòng nước rồi phát ra tiếng "chi".

Nghe có vẻ như đang ra hiệu bảo mọi người xuống dưới.

Bàn Tử nhìn Lục Vũ, chờ đợi câu trả lời của anh.

Lục Vũ nhìn dòng nước, sau một lúc im lặng mới khẽ nói: "Dưới nước có lối đi hay không tôi không biết, nhưng thứ dưới đó chính là Bàn Hồ." Nói đến đây, anh quay lại nhìn mọi người một lượt, chậm rãi nói tiếp: "Chính là thứ mà Cừu Đức Khảo và Lão Dương đến đây để tìm." Nghe đến hai chữ "Bàn Hồ", mọi người lại một lần nữa ngẩn ra.

Giải Vũ Thần là người đầu tiên lên tiếng, hỏi theo bản năng: "Anh nói Bàn Hồ là con thần thú thượng cổ Bàn Hồ đó sao?

Có nhầm lẫn gì không?

Đó là chuyện từ thời thượng cổ, là thứ từ mấy ngàn năm trước rồi.

Lời lão già Cừu Đức Khảo nói chưa chắc đã là thật!" Cũng không trách Giải Vũ Thần hoài nghi.

Đúng như anh nói, thứ từ mấy ngàn năm trước, thứ được các tộc Miêu, Dao, Lê coi là tổ tiên chung như Bàn Hồ, Bàn Vương, nếu còn sống đến tận bây giờ thì chẳng khác nào thần thoại bước vào đời thực!

Người bình thường đều không cách nào tin nổi.

Huống hồ Cừu Đức Khảo lại là kẻ âm hiểm, người Lão Cửu Môn và lão ta vốn có thù oán không nhỏ!

Chương 1381

Ngô Tà nhìn chằm chằm mặt sông, lẩm bẩm: "Tôi cuối cùng cũng hiểu câu cảm thán trước đó của Cừu Đức Khảo có ý gì rồi, Trương gia và Bàn Hồ thực sự có duyên nợ." "Sử liệu chép rằng, người họ Trương đầu tiên tên là Trương Huy, hiệu Thiên Lộc, là con của Thanh Dương, người phát minh ra cung tên, một vũ khí quan trọng thời cổ đại.

Vì sự ra đời của cung tên có ảnh hưởng lớn đến xã hội nên Hoàng Đế phong cho Huy chức Cung Chính, chuyên trách chế tạo cung tên.

Sau đó lấy ý từ chức quan giữ cung (trương cung trường), ban cho họ Trương ở Bộc Dương, phong địa tại Thanh Hà..." Nghe đến đây, Bàn Tử không khỏi nhíu mày: "Chỗ này không đúng, trước đó chúng ta phát hiện di tích Thần Nông thị trong Trương gia cổ lâu, chứng tỏ Trương gia phải là hậu duệ của Thần Nông thị chứ.

Hơn nữa, trong cổ lâu hoàn toàn không thấy dấu tích của Hoàng Đế." Lúc này, Lục Vũ đột nhiên ngẩn người.

Anh chợt nhớ ra mình đã nhầm lẫn một việc.

Trước đó khi phát hiện di tích Thần Nông thị, anh nghĩ Trương gia là kẻ đến sau chiếm chỗ, dùng di tích đó để xây dựng cổ lâu.

Vì vậy họ mới lưu giữ di tích Thần Nông thị bên trong, coi như một cách đối đãi tử tế với Thần Nông thị.

Sau này, cùng với việc khám phá cổ lâu và địa cung, cộng với lời của Cừu Đức Khảo, anh đã suy đoán Trương gia là hậu duệ Thần Nông thị.

Theo tình hình lúc đó, việc Trương gia là hậu duệ Thần Nông thị

không phải không có khả năng.

Dù sao Hoàng Đế Hiên Viên và Viêm Đế Thần Nông vốn dĩ là hai anh em.

Trương gia và Bàn Hồ có liên quan đến nhau cũng không phải là chuyện vô lý.

Nhưng anh đã bỏ qua Ngạo Ngoan, hay cụ thể hơn là bỏ qua kẻ đứng đầu của Ngạo Ngoan: Xi Vưu!

Xi Vưu và hai nhà kia hoàn toàn không có tình nghĩa gì, tổ tông của Trương gia cũng chẳng phải bạn bè gì với Xi Vưu, nên việc Ngạo Ngoan bảo Trương gia xây dựng cổ lâu ở đây tuyệt đối là có ý đồ xấu!

"Con chó đó rốt cuộc đang toan tính chuyện gì đây..." Lục Vũ cảm thấy sự việc vô cùng phức tạp, không kìm được lẩm bẩm một câu.

Bàn Tử nghe thấy tiếng thì thào của Lục Vũ liền nói ngay: "Không phải trước đó con chó đó bảo chúng muốn phục sinh Xi Vưu sao?

Xi Vưu đã sống lại rồi mà, nên con chó đó mới chết thanh thản như vậy." "Trương gia đóng vai trò gì trong chuyện này?" Lục Vũ quay sang hỏi Bàn Tử một câu tùy ý.

Bàn Tử gãi đầu đáp: "Chạy vặt chứ sao, chẳng phải trước đó nói Xi Vưu bị phân thây bốn phương à?

Chắc con chó đó bắt Trương gia giúp tìm kiếm thi thể Xi Vưu khắp nơi chăng?" Lục Vũ liếc nhìn Bàn Tử, định nói gì đó nhưng chưa kịp mở lời thì bỗng nghe một tiếng "uỳnh" chấn động!

Cùng lúc đó, cả gian thạch thất rung chuyển dữ dội, hai con lạch nhỏ bắn tung tóe nước!

Dưới ánh đèn pin, phù văn dưới nước nhấp nháy cực kỳ quỷ dị!

Mấy người bên bờ lập tức cảnh giác!

Đứa trẻ lông lá thì không nói không rằng, nằm lăn ra đất giả chết một lần nữa.

Bàn Tử nhìn Lục Vũ, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, không lẽ cái thứ kia sắp xông ra rồi chứ?" "Khó nói lắm." Vẻ mặt Lục Vũ nghiêm nghị, mắt không rời những gì đang diễn ra dưới nước.

Chỉ có điều, nước bắn tung tóe, ngoài ánh phù văn lấp loáng thì cũng không thấy tình hình gì đặc biệt.

Đúng lúc này, dưới chân lại truyền đến những rung động dữ dội, nước bắn lên như vòi phun!

Một tiếng nổ lớn, nước văng tứ tung!

Kèm theo biến hóa đó là tiếng Phan Tử hét lên: "Cẩn thận, có Mật Lạc Đà từ phía sau bò tới!" Lời vừa dứt, tiếng súng đã vang lên!

Lục Vũ quay đầu lại liền thấy trong lối đi sâu thẳm phía sau có mấy con Mật Lạc Đà đang chạy tới.

Tuy nhiên, súng của Phan Tử vừa nhanh vừa chuẩn, mấy con đó chưa kịp tới gần đã biến thành nước, từ từ chảy lại gần.

Bàn Tử lấy thêm một chiếc đèn pin, soi thẳng vào lối đi, sắc mặt biến đổi: "Tiểu ca nhi, không ổn rồi, trên tường có vết nứt!

Lại có Mật Lạc Đà bò ra từ đó!" Lục Vũ nheo mắt nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, rồi lại nhìn về phía con lạch, lộ vẻ suy tư.

Trong lúc im lặng, đám "dịch nhầy Mật Lạc Đà" đang chảy ngày càng gần họ.

Lục Vũ búng ngón tay, một đạo lôi pháp đánh tới.

Dịch nhầy không có phản ứng gì, vẫn từ từ chảy về phía con lạch.

Sau một chút trầm ngâm, Lục Vũ lật lòng bàn tay, một đạo hỏa pháp ném ra.

Lần này, đống dịch nhầy khựng lại, rồi bỗng nhiên bốc cháy như thể là nhiên liệu vậy!

Theo ngọn lửa bùng lên từ đống dịch nhầy, nước sông vốn đang cuộn trào bỗng trở nên dữ dội hơn, lờ mờ nghe thấy những tiếng gầm thê lương!

Nhưng tiếng gầm rất nhỏ, nghe không rõ lắm!

Tiếp đó, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nổ súng quét một vòng quanh mặt nước!

Sau khi xả hết một băng đạn, nhân lúc thay đạn gã nói: "Tiểu ca nhi, mẹ kiếp dưới nước vẫn còn thứ gì đó đang trồi lên kìa!" Lúc này Ngô Tà cũng chú ý thấy có Mật Lạc Đà đang bơi dưới nước, cậu ta không cần nghĩ ngợi bóp cò liên tục một hồi.

Chương 1382

Súng pháp của cậu ta thực sự không ra gì, nã một hồi hoàn toàn là lãng phí đạn!

"Bàn Tử, đưa tôi thêm một băng đạn nữa." "Hết rồi." Bàn Tử lúc này nhận ra đưa đạn cho Ngô Tà chẳng khác nào để nghe tiếng nổ cho vui, quá lãng phí đạn dược!

Thế nên gã từ chối ngay lập tức.

Ngô Tà không khỏi đỏ mặt, định nói gì đó thì bị Phan Tử chặn lại bằng một câu: "Bàn Tử, cậu canh chừng sông, tôi canh bên này!" Nói xong, Phan Tử lại bóp cò vài phát.

Theo sau động tác của anh là mấy con Mật Lạc Đà ngã gục xuống đất, hóa thành nước.

Lục Vũ quan sát, tay không ngừng nghỉ, liên tục ném thêm vài quả cầu lửa nhỏ.

Hỏa pháp đối với "dịch nhầy Mật Lạc Đà" dường như có tác dụng áp chế, trực tiếp khiến chúng bốc cháy, không thể hòa vào dòng nước được nữa.

Đây cũng chính là mục đích của Lục Vũ.

Theo phán đoán của anh, con Bàn Hồ dưới đáy nước có lẽ đang muốn phá vỡ phong ấn.

Muốn thoát ra thì cần năng lượng.

Mà nguồn năng lượng của nó chính là lũ Mật Lạc Đà quái đản này!

Mọi người đều đang bận rộn, Ngô Tà và Giải Vũ Thần không có

việc gì làm, chỉ đứng bên cạnh nhìn mà hoa cả mắt.

Ánh mắt hai người thỉnh thoảng lại rơi trên người Lục Vũ với vẻ vô cùng phức tạp, ẩn chứa nhiều điều khó nói.

Đặc biệt là Ngô Tà, ánh mắt nhìn Lục Vũ mang một cảm giác khó tả...

Thời gian trôi nhanh, không biết từ lúc nào, lối đi mà họ vừa đi vào đã biến thành một biển lửa, vô số đốm lửa bập bùng, cơ bản không còn con Mật Lạc Đà nào chui ra được nữa.

Mặt nước cuộn trào lúc này cũng dịu đi đôi chút, mấy người có được chút thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi.

Lúc này Ngô Tà chợt lên tiếng: "Chúng ta không thể cứ ở mãi đây được, lúc trước chúng ta đã thấy nhiệt độ tăng cao sẽ kích thích lũ Mật Lạc Đà, giờ lửa lớn thế này rất có thể sẽ thu hút thêm nhiều con nữa tới đây." "Cứ nấn ná thêm có khi lại rước họa vào thân." "Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên đi thôi, xuống nước, đi theo đường thủy.

Cừu Đức Khảo và A Ninh đều nói họ đi vào từ dưới nước, chúng ta cứ để họ dẫn đường là được." Mặt nước đã bình lặng, Bàn Tử đang kiểm tra lại đạn dược, nghe Ngô Tà nói xong liền gạt phắt đi: "Đừng có nói nhảm, dưới nước có con Bàn Hồ to vật vã thế kia, đến giờ chúng ta còn chưa biết mặt mũi nó ra sao, xuống dưới chẳng phải nộp mạng à?" Nghe Bàn Tử chất vấn, Ngô Tà khẽ lắc đầu, nói nhẹ nhàng: "Bàn Hồ chắc chắn không phải bây giờ mới xuất hiện dưới đáy nước này, trước đó Cừu Đức Khảo họ vào được thì bây giờ chắc cũng ra được." Nói đến đây Ngô Tà khựng lại, nhìn Lục Vũ rồi nói tiếp: "Chúng ta đã mất quá nhiều thời gian ở đây rồi, ở lại đây cũng chẳng giải quyết được gì." "Ý của tôi là vẫn phải đi." "Nếu thực sự không ổn, tôi sẽ xuống nước thám thính trước xem tình hình thế nào." Lục Vũ nheo mắt nhìn Ngô Tà, định nói gì đó thì Phan Tử đã lên tiếng:

“Không được, cậu không thể xuống, có xuống thì để tôi xuống.” Nói rồi, Phan Tử đi đến bờ sông, quay đầu nhìn Lục Vũ nói: “Lục tiểu ca, Tiểu Tam Gia nói đúng đấy, chúng ta ở đây lâu quá rồi, cứ trì hoãn mãi cũng không phải cách.

Hay là thế này...” Câu nói còn chưa dứt, Giải Vũ Thần đột ngột lên tiếng: “Không cần thám thính đâu, Cừu Đức Khảo họ đã đi qua rồi, cứ để họ dẫn đường.” “Lục tiểu ca, anh giữ Cừu Đức Khảo lại vẫn còn việc cần dùng, vậy thì cứ dùng A Ninh hoặc Giang Tử Toán, một trong hai người họ dẫn đường là được.” “Nghe mọi người nói thì Giang Tử Toán trước đó uống Thi Miết Hoàn nên đầu óc còn chưa tỉnh táo, mà A Ninh lại cực kỳ coi trọng cậu em trai này.

Chỉ cần nắm được Giang Tử Toán, A Ninh sẽ không chạy thoát được.” “Ý tôi là, để A Ninh dẫn đường.” Lục Vũ nhìn Giải Vũ Thần, không vội vàng trả lời.

Trầm ngâm một lát, anh lật tay đưa A Ninh ra khỏi Sơn Hà Đồ.

A Ninh bước ra chỉ lẳng lặng nhìn quanh một lượt, không nói không rằng, cứ thế đứng yên tại chỗ.

Sau một lúc, vẫn là Giải Vũ Thần lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “A Ninh, lúc trước cô nói các người đi từ dưới nước qua, giờ cô còn tìm được lối đó không?” Nghe tiếng anh, A Ninh quay đầu nhìn Giải Vũ Thần một cái.

Nhưng cũng chỉ nhìn một cái duy nhất.

Cô chẳng nói chẳng rằng, cũng không làm gì, cứ như không nghe thấy gì hết.

Giải Vũ Thần cũng chẳng bận tâm, chỉ lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Đáng tiếc, A Ninh vẫn không thèm đếm xỉa đến anh.

Cuối cùng vẫn là Lục Vũ lên tiếng hỏi bằng giọng thản nhiên: "Con đường dưới nước đó thế nào?" Lần này, sắc mặt A Ninh cuối cùng cũng có chút thay đổi, cô nói với Lục Vũ: "Không đi được đâu, lúc đó bình oxy của chúng tôi đều là loại nhỏ, bơi qua lối đi đó là dùng hết sạch rồi." Lục Vũ nhìn cô, bỗng nhiên lại lật tay đưa Cừu Đức Khảo từ Sơn Hà Đồ ra.

Cừu Đức Khảo vẻ mặt đờ đẫn, sau khi nhìn thấy Lục Vũ liền cười lạnh một tiếng.

Tuy nhiên, lão định nói gì đó thì Lục Vũ đã lạnh lùng ngắt lời: "Bàn Hồ đang ở dưới đó đấy, không muốn bị nó coi là thức ăn thì lão cứ việc cười tiếp đi." Nghe thấy hai chữ "Bàn Hồ", sắc mặt Cừu Đức Khảo lập tức trở nên khó coi, lão né xa bờ sông theo bản năng, lắp bắp: "Anh điên rồi!

Anh điên rồi!

Nó sắp tỉnh rồi, chúng ta đều phải chết!

Lão Dương không có ở đây, chúng ta không làm gì được Bàn Hồ đâu!

Anh điên thật rồi!" Lục Vũ nhìn lão, thản nhiên nói: "Tôi có chết hay không không cần lão lo, lão giờ cũng chẳng ra người chẳng ra quỷ rồi.

Còn về Bàn Hồ, nó đã bị tôi xử lý rồi." Câu nói này khiến mặt Cừu Đức Khảo đỏ bừng vì tức.

Lão rất muốn chất vấn một câu nhưng chưa kịp mở miệng thì Lục Vũ đã hỏi về lối đi dưới nước.

Cừu Đức Khảo lắc đầu nguầy nguậy, khẳng định tuyệt đối không thể xuống nước, Bàn Hồ ở bên dưới, họ xuống đó chẳng khác nào tìm đường chết.

Lục Vũ nhìn lão, đột nhiên cười nhạt: “Nếu đã vậy thì lão cứ xuống đó đi, dù sao lão cũng sống bằng ấy năm rồi, cũng coi như đủ vốn rồi.” Dứt lời, Cừu Đức Khảo lập tức ngậm chặt miệng, không nói thêm lời nào, chỉ lùi lại phía sau vài bước, rõ ràng là không có ý định xuống nước.

Lúc này, A Ninh bỗng lên tiếng: “Ông ta không thể chết, tôi còn cần thuốc của ông ta.

Đưa đồ cho tôi, tôi có thể xuống nước thám thính trước.

Chương 1383

Nếu tôi gặp chuyện bên dưới, phiền anh chăm sóc Giang Tử Toán.” Lục Vũ nhìn cô rồi gật đầu, sau đó lấy dụng cụ lặn ra ngay lập tức.

Lần xuống nước này, thám thính là phụ, mà thăm dò con Bàn Hồ kia mới là thật!

A Ninh vừa mặc bộ đồ lặn vừa nói: “Lục Vũ, hy vọng anh sẽ không nuốt lời những gì đã hứa với tôi, nếu tôi gặp chuyện, anh phải tìm cách cứu Giang Tử Toán.” “Nếu anh đã hiểu rõ loại thuốc đó là thế nào, vậy thì phiền anh chuẩn bị thêm một ít thuốc.” Nói rồi, cô lại liếc nhìn Cừu Đức Khảo, tiếp tục: “Cừu Đức Khảo và kẻ đó chắc chắn có liên lạc, thứ đó chắc chắn chưa chết đâu, chỉ cần anh bắt được nó thì chắc chắn sẽ có đủ thuốc cho Giang Tử Toán.” Lục Vũ vô cảm gật đầu, khẽ đáp: “Tôi biết thứ đó chưa chết, việc này không cần cô phải lo.” Lúc này Bàn Tử ghé sát lại gần Lục Vũ nói: “Tiểu ca nhi, hay là để tôi đi cùng cô ta?

Ngộ nhỡ cô ta phản bội, đâm sau lưng một cái cho con Bàn Hồ kia thì chúng ta chưa chắc đã chịu nổi.” A Ninh cười lạnh: “Sao anh biết tôi sẽ không đâm anh một phát?” Bàn Tử cũng cười nhạt đáp lại: “Bàn gia tôi mà sợ cô chắc?

Cô dám giở trò, Bàn gia tôi sẽ tiễn cô đi ngay lập tức.” Nói đoạn, Bàn Tử còn rung nhẹ khẩu súng lớn trong tay.

“Thôi đi, đừng nói mấy chuyện vô ích nữa.” Lục Vũ xua tay, thản nhiên nói: “Cô muốn xuống thì khẩn trương lên, có chuyện gì thì đợi cô lên được rồi hãy nói.” A Ninh không nói thêm gì nữa, đeo bình oxy, đeo mặt nạ vào, đi đến bờ sông ngồi xuống, nhúng chân thử nhiệt độ

nước rồi quay lại dặn: "Nước lạnh lắm, mọi người tốt nhất nên khởi động đi cho nóng người, kẻo xuống nước là bị đông cứng ngay đấy." Nói xong, A Ninh tung người nhảy một cái, lặn biến vào trong dòng nước.

Bọt nước bắn lên một cái, A Ninh đã chìm vào trong nước.

Tuy nhiên nhiệt độ nước quá thấp, cô không vội vã lặn ngay mà bám vào mép bờ để thích nghi một chút, sau khi liếc nhìn Lục Vũ một cái mới hoàn toàn lặn xuống.

Mấy người đứng trên bờ có thể thấy cô ở dưới nước cũng không gấp gáp, vẫn đang thích nghi.

Đồng thời, họ cũng nhìn thấy vị trí đài đá không hề xuất hiện điều gì bất thường, tất cả đều rất bình tĩnh, con Bàn Hồ kia dường như lại rơi vào giấc ngủ sâu, không hề tỉnh lại như lời Cừu Đức Khảo nói.

Qua một lát, thấy A Ninh giống như một con cá linh hoạt, lặn xuống nước, bơi dọc theo dòng sông nhỏ về phía trước, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Lúc này, Vương Bàn Tử quay đầu liếc nhìn Ngô Tà một cái, hờ hững nói: "Tiểu Tam Gia, khá đấy, giỏi bản sự rồi, biết để người khác dò đường cho mình.

Thủ đoạn này đúng là cùng một khuôn đúc ra với Tam thúc của cậu.

Lão Cửu Môn đúng là Lão Cửu Môn, toàn là những nhân sĩ chuyên nghiệp." Sắc mặt Ngô Tà đỏ lên, định giải thích cho mình một câu thì Vương Bàn Tử đã quay đầu nhìn Giải Vũ Thần, lại nói tiếp: "Giải tử, không nhìn ra nha, trông thì giống tiểu nương môn, mà tâm địa cũng lắm mưu nhiều kế, hèn gì ai cũng gọi cậu là Tiểu Hoa.

Một bụng đầy mưu mẹo, lợi hại đấy.

Đợi xong việc lần này, Bàn gia ta mà còn lăn lộn với các người thêm lần nào nữa, Bàn gia ta thề sẽ đi làm phẫu thuật chuyển giới luôn!" Giải Vũ Thần và Ngô Tà đều bị Bàn Tử mỉa mai một câu, cũng không biết nói gì, ngược lại Cừu Đức Khảo ở bên cạnh lại hăng hái hẳn lên, có chút âm dương quái khí nói: "Anh hợp tác với Lão Cửu Môn ít nên không hiểu họ thôi.

Lão Cửu Môn ấy à, chính là một lũ hạ tam lạm tụ tập lại với nhau.

Giết người phóng hỏa, ức hiếp dân lành, loại chuyện đó bọn họ làm nhiều rồi." "Câm miệng!" Vương Bàn Tử bước tới trực tiếp tát cho Cừu Đức Khảo một cái, mắng: "Có phần lão nói chuyện à?

Lão Cửu Môn không phải thứ tốt lành gì, lẽ nào lão là người tốt chắc?

Bàn gia ta chưa nói đến lão thì lão ngậm miệng lại cho ta!

Mẹ nó...

ân?" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử nghe thấy dưới nước có động tĩnh, quay đầu nhìn lại thì thấy A Ninh đã ngoi đầu lên, tay bám vào mép bờ, vất vả muốn leo lên.

Vương Bàn Tử lập tức bước tới, kéo A Ninh từ dưới lên.

Sau khi lên bờ, A Ninh cũng không nhìn Vương Bàn Tử mà trực tiếp nói với Lục Vũ: "Dưới nước không đúng lắm, lối đi kia vẫn còn, nhưng cuối lối đi không phải là sơn động lúc trước chúng ta xuống, mà biến thành một thạch thất.

Trong thạch thất có một cánh cổng đồng, cửa đang khóa, bên trên có một đầu thú.

Tôi chỉ nhìn thấy được bấy nhiêu, cũng không có cách nào đi lên, chuyện khác thì không biết.

Còn nữa, con Bàn Hồ mà các anh nói tôi không thấy, dưới đài đá cũng chỉ là đá, căn bản không thấy dã thú hay hài cốt nào cả." Nói xong một hơi dài, A Ninh cuối cùng cũng thở phào một cái, gắng sức co rúm người lại, cơ thể run cầm cập.

"Ngô Tà, lấy bản vẽ Dạng Thức Lôi ra." Lục Vũ hơi có chút ngoài ý muốn, ra hiệu cho Ngô Tà lấy bản vẽ, sau đó cầm bản vẽ đi tới bên cạnh Cừu Đức Khảo, nói: "Cừu lão bản, nói đi, thạch thất A Ninh vừa phát hiện là thế nào?" Sắc mặt Cừu Đức Khảo có chút không tốt, không nhận bản vẽ mà chỉ trầm giọng nói: "Địa cung này biết biến hóa, hơn nữa còn biến hóa theo thủy triều, mỗi một lối đi kết nối đều sẽ thay đổi.

Bản vẽ Dạng Thức Lôi căn bản không đánh dấu những biến hóa này, tấm bản đồ này đến hiện tại đã vô dụng rồi.

Căn thạch thất đó là nơi nào, tôi cũng không biết." Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, đợi lão nói xong mới mở miệng: "Sao lúc trước lão không nói?" "Tôi cũng không biết là anh không biết.

Dù nói thế nào, Trương Gia Cổ Lâu cũng là do Uông Tàng Hải xây dựng.

Anh cũng đã từng đến hải để mộ của Uông Tàng Hải, những thứ này đều có cùng một hệ thống, chẳng lẽ anh không hiểu?" Lời Cừu Đức Khảo vừa dứt, Vương Bàn Tử đã đưa tay chỉ thẳng vào mặt lão, bực bội mắng: "Lão biết tam, lão định lên mặt với ai đấy!" Nghe thấy thế, Cừu Đức Khảo lập tức im bặt, cúi đầu nhìn dòng nước, không biết đang nghĩ gì.

Lục Vũ cũng không để ý đến mâu thuẫn nhỏ giữa họ, sau khi im lặng giây lát liền nói với A Ninh: "Cởi hết trang bị trên người ra, chúng ta đến thạch thất đó xem sao." Nói xong lại quay sang Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, anh áp giải Cừu Đức Khảo, nếu lão có động tĩnh gì

lạ thì trực tiếp thịt luôn.” Sau khi chuẩn bị đơn giản, Lục Vũ trực tiếp lấy Tị Thủy Châu ra, dẫn mấy người tiến vào dưới nước.

Tị Thủy Châu hình thành một bức tường nước, đảm bảo họ không bị dòng nước tấn công, Lục Vũ cũng có thể quan sát tình hình giường đá dưới nước.

Đúng như lời A Ninh nói, giường đá quả thực cắm sâu xuống đất, không thấy tung tích của Bàn Hồ, cũng không thấy phù văn, dưới nước bình lặng, ngoại trừ giường đá thì không có gì khác.

Tuy nhiên, con sông nhỏ này lại có chút khác biệt, xuống sâu khoảng mười mét là lòng sông, bề mặt lòng sông toàn là gạch xanh lớn, không thấy rêu xanh, cũng không có dấu vết bị dòng nước xói mòn, được bảo tồn khá tốt.

Lục Vũ quan sát một lúc không thấy gì đặc biệt, lập tức ra hiệu cho A Ninh dẫn đường đi đến thạch thất kia.

Đường hầm A Ninh nói rất dễ tìm, đi dọc theo bờ sông không quá hai mươi mét là thấy một lối đi hình tròn, đường kính khoảng hai mét, rất rộng rãi, đủ để họ chui qua dễ dàng.

Tiến vào đường hầm thêm hơn hai mươi mét nữa thì thấy một luồng sáng...

Luồng sáng đó không quá rực rỡ, Lục Vũ quan sát dưới nước thì phát hiện nguồn sáng đến từ một chiếc đèn pin.

Chương 1384

Phát hiện này khiến anh hơi bất ngờ.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, anh dẫn mọi người trực tiếp lên bờ.

Lục Vũ nhặt chiếc đèn pin lên xem, kiểu dáng cổ xưa, là loại đèn pin vỏ sắt từ thế kỷ trước.

Lúc này điện năng của đèn pin không còn nhiều, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh hỏi: "Lúc nãy cô vào đây không nhìn thấy sao?" "Thấy rồi." "Tại sao không nói?" A Ninh nhếch môi cười nhạt: "Đây là một chút bất ngờ nhỏ chuẩn bị cho anh." Lục Vũ nheo mắt nhìn A Ninh một cái, không thèm để ý đến cô nữa mà tập trung vào cánh cổng đồng không xa.

Về nguồn gốc của chiếc đèn pin, nếu không phải của Tháp Kiên Bàng thì là của Bàn Mã, anh đã thấy loại đèn pin cũ này trên tay cả hai người họ.

Cánh cổng đồng kia không khác biệt lắm so với cánh cổng họ đã mở trước đó, đều là cửa một cánh, cao khoảng hai mét rộng một mét, trên cửa đúng như A Ninh nói, có điêu khắc một đầu thú.

Đầu thú diện mục dữ tợn, giống chó mà không phải chó, có ba mắt, răng nanh rất dài, tạo cảm giác hung ác.

Lúc này, Cừu Đức Khảo đột nhiên lên tiếng: "Hình vẽ trên cửa này có chút giống Bàn Hồ trong thần thoại truyền thuyết, tôi nhớ đã từng thấy trong một cuốn cổ tịch nào đó.

Tôi nghĩ tốt nhất đừng vào, chúng ta nên quay lại chỗ cũ, đợi thủy

triều dâng lên là có thể quay về lối vào lúc chúng ta mới đến...” Không đợi Cừu Đức Khảo nói xong, Lục Vũ đã nói với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, bảo Phan Tử áp giải Cừu Đức Khảo, anh qua đây mở cửa.” Vương Bàn Tử rất hứng thú với việc mở cửa, lúc này chạy lại xem một cái rồi nói ngay: “Lại là một thứ không có tay nắm, đã vậy thì Bàn gia ta dùng sức mạnh vậy?” Thấy Lục Vũ gật đầu, Vương Bàn Tử không nói thừa, hai tay trực tiếp vỗ lên cánh cổng đồng, dùng sức đẩy mạnh.

Cánh cổng này trông thì nặng nề, nhưng điều bất ngờ là Vương Bàn Tử đẩy đi cực kỳ nhẹ nhàng.

Thậm chí, bản lề cửa còn không phát ra tiếng “chi nha” ma sát.

Cửa mở ra, Vương Bàn Tử thò đầu vào trong nhìn mấy cái, rồi quay lại bảo Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, bên trong tối om om, chỉ thấy một bức tường, có phải cửa này mở nhầm chỗ rồi không?” Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử lùi ra, tự mình bước tới xem.

Đúng như lời Bàn Tử, sau cửa là một màu đen kịt, nhưng anh có thể nhìn thấy dưới bức tường kia là một cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Có lẽ do góc nhìn nên Vương Bàn Tử không thấy.

Xác định phía dưới có cầu thang, Lục Vũ quay đầu dặn vài câu rồi tiên phong bước xuống.

Cầu thang xoắn ốc rất dốc và trông thô ráp, tạo cảm giác như khi đào rỗng ngọn núi, người ta trực tiếp đục ra trên khối đá nguyên khối vậy.

Không khí xung quanh hơi ẩm ướt, còn có một mùi hương đặc biệt, mùi hương rất nhạt, ngửi vào thấy khá dễ chịu.

Cầu thang đá rất dài, mấy người đi xuống tầm bốn năm tầng lầu mà vẫn không thấy dấu vết của người khác từng qua đây.

Tiếp tục xuống dưới thêm bốn năm tầng nữa, cảm giác cuối cùng cũng đã chạm đáy.

Cuối cầu thang đá là một góc rẽ, vòng qua góc rẽ có thể thấy một hang động trống trải.

Chiều cao hang động tương đương với độ sâu họ vừa đi xuống, trên đỉnh gồ ghề nhưng không có nhũ đá rủ xuống, tường đá xung quanh và mặt đất dưới chân khá bằng phẳng, có dấu vết khai đục nhân tạo rõ rệt.

Chỉ là kỹ thuật hơi thô sơ, chỗ lồi chỗ lõm, trông như lợn ủi đất vậy.

Dưới ánh đèn pin, những tảng đá quái dị đổ bóng kỳ hình quái trạng, trông khá đáng sợ.

Lúc này, đèn pin của Vương Bàn Tử đột nhiên chiếu vào góc phía trước: "Tiểu ca nhi, chỗ kia hình như có gì đó, anh xem có giống hũ gốm không?

Là hũ gốm phải không?

Chúng ta qua đó xem thử?" Theo tiếng gọi của anh, Lục Vũ cũng chú ý tới tình hình bên kia, lập tức gật đầu.

Mấy người chậm rãi bước tới, tại góc tường thấy một cái hũ gốm đã vỡ, kiểu dáng đơn giản, công phu chế tác không có gì đặc sắc.

Điểm đặc biệt duy nhất là niên đại đủ lâu đời.

Ngoài hũ gốm còn có mấy cái bát gốm, chậu gốm đều đã hư hại.

Lục Vũ quan sát kỹ rồi khẽ nói: "Xét về niên đại, những thứ này quả thực là đồ từ thời Tây Chu." Mắt Vương Bàn Tử bỗng sáng lên, phấn khích nói: "Tiểu ca nhi, mộ Tây Chu mà Trương Tam Liên Tử nói chẳng lẽ là chỗ này?

Không phải cái ở trên kia sao?" Lục Vũ không có tâm trạng phấn khích, chỉ lắc đầu nói: "Có lẽ là người Dao khi xưa từng đến đây.

Đi thôi, vào trong xem rồi tính." "Rõ!" Vương Bàn Tử phấn chấn đáp lời, sau đó lấy ra một chiếc đèn pha lớn, chiếu sáng cả một khoảng không gian rộng lớn phía trước, chậm rãi tiến bước.

Vừa đi vừa quan sát, chẳng mấy chốc đã đi được hơn hai mươi mét.

Đáng tiếc, ngoại trừ mấy cái hũ gốm lúc mới vào, trong quãng đường này họ chẳng phát hiện thêm gì.

Đi thêm vài bước, Phan Tử đột nhiên hắt hơi một cái, làm Vương Bàn Tử giật bắn mình.

Vương Bàn Tử quay đầu định trêu Phan tử một câu, sắc mặt bỗng biến đổi, nói: "Tiểu ca nhi, tôi mệt rồi, hay là nghỉ một lát đi?" Câu nói không đầu không đuôi này của Vương Bàn Tử lập tức khiến Lục Vũ cảnh giác.

Gần như không cần suy nghĩ, Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử thì thấy anh ta hất hàm về phía Phan Tử.

Lục Vũ liếc mắt nhìn theo, khựng lại một chút nhưng không lộ ra vẻ gì, chỉ tùy tiện nói: "Vậy thì nghỉ ngơi một lát." Vừa nói, Lục Vũ cũng dừng bước, kín đáo quan sát phía Phan Tử.

Đương nhiên Phan Tử không có vấn đề gì, nhưng sau lưng Phan Tử lại xuất hiện một bóng hình to lớn.

Chương 1385

Một bóng dáng toàn thân bao phủ trong lớp lông đen, cao hơn Phan Tử tận hai cái đầu, trông giống như phiên bản phóng đại của Mao Hài Tử hay đi theo Vương Bàn Tử.

Hơn nữa, từ ánh mắt ngơ ngác kia, có vẻ đúng là đứa trẻ lông lá đó.

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà nó đột nhiên biến lớn như vậy!

Vương Bàn Tử cứ nhìn Phan Tử chằm chằm khiến anh ta cũng nhận ra bất thường, không nhịn được nói: "Bàn Tử, anh nhìn tôi cái gì?" Nghe anh ta nói, Ngô Tà, Giải Vũ Thần cùng A Ninh và Cừu Đức Khảo theo bản năng quay đầu lại, Lục Vũ không muốn họ làm Mao Hài Tử kinh động nên lập tức lên tiếng: "Vương Bàn Tử muốn uống rượu, lại sợ anh để ý rồi tranh rượu của anh ta." Phan Tử nhếch miệng cười, lập tức đi về phía Lục Vũ: "Tuy nói uống rượu dễ hỏng việc, nhưng nơi này âm khí nặng quá, Lục tiểu ca nhi nếu anh còn mang theo rượu thì cho tôi xin một ngụm?" Lục Vũ cũng bước tới phía Phan Tử, lật bàn tay lấy ra "Khu Tà Tửu Hồ", thuận miệng nói: "Mấy người các người cũng qua đây đi, đều uống một ngụm cho tốt cho cơ thể." Vừa nói, Lục Vũ vừa giao bình rượu cho Phan Tử, nhân lúc mấy người họ vây lại, anh lách người đứng sau lưng Phan Tử, nhìn chằm chằm vào Mao Hài Tử khôi ngô kia.

Sự biến hóa của đứa trẻ lông lá này thực sự quá đột ngột.

Trước đó nó trông chưa đầy một mét, chỉ như đứa trẻ mấy tuổi.

Vậy mà sau khi vào sơn động này, cư nhiên im hơi lặng tiếng mà lớn nhanh như thổi.

Hơn nữa, không chỉ cao lên mà còn trở nên rất cường tráng, chẳng

khác nào một con đại tinh tinh đang độ sung sức!

Lục Vũ thông qua Âm Dương Nhãn quan sát kỹ tình hình Mao Hài Tử.

Trên người nó xuất hiện một luồng tử khí yêu dị.

Hơn nữa luồng tử khí đó còn có dấu hiệu ngày càng lớn mạnh.

Lục Vũ dùng Âm Dương Nhãn đã lâu nên có chút kinh nghiệm, thầm hiểu tử khí này hoàn toàn không thuộc về oan hồn, mà là một thứ gì đó anh chưa từng thấy trước đây.

Anh quan sát kỹ Mao Hài Tử, phát hiện luồng tử khí đó bay tới từ phía trước.

Ánh mắt Lục Vũ theo luồng tử khí nhìn sâu vào bên trong, thấy tử khí bay lơ lửng, vậy mà lại đứt đoạn giữa hư không.

Ngay lúc đó!

Mao Hài Tử phía sau đột nhiên rít lên một tiếng!

Lục Vũ quay phắt lại, thấy Mao Hài Tử giống như quả bóng bị xì hơi, lập tức thu nhỏ lại hình dáng ban đầu.

Lúc này Ngô Tà và mấy người kia cũng nghe thấy động tĩnh, đều quay đầu nhìn lại.

Thấy Lục Vũ đứng đó, Vương Bàn Tử ngơ ngác hỏi: "Tiểu ca nhi, có chuyện gì vậy?" Lục Vũ khẽ nhíu mày, im lặng giây lát rồi nói: "Không có gì." Dứt lời, anh nhìn Mao Hài Tử đang kiệt sức, nói tiếp: "Bàn Tử, lấy chút đồ ra ăn đi, nhân lúc hiện tại không có việc gì, bổ sung thể lực." Tính ra từ khi vào Trương Gia Cổ Lâu thám hiểm đã không biết bao lâu rồi, mấy người họ chưa ăn uống gì tử tế, càng đừng nói đến việc chợp mắt.

Lúc này, khi Vương Bàn Tử lấy đồ ăn ra, mấy người vốn chê đồ

dầu mỡ trước đó giờ cũng chẳng ngại ngần, tất cả đều ăn ngấu nghiến!

Ăn xong lại uống vài ngụm rượu, từng người một đều lờ đờ rồi ngủ thiếp đi.

Ngay cả Mao Hài Tử cũng nằm bẹp dưới đất, nhắm nghiền mắt.

Vương Bàn Tử không ngủ, nhích lại gần Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, chuyện Mao Hài Tử lúc nãy là thế nào?" Lục Vũ không trả lời câu hỏi đó mà chỉ khẽ bảo: "Lôi Cừu Đức Khảo qua đây." Vương Bàn Tử hơi khựng lại, dường như không ngờ Lục Vũ lại dùng từ "lôi".

Nhưng ngay lập tức, anh đi tới bên cạnh Cừu Đức Khảo, giống như lôi một con chó chết, kéo lão qua.

Cừu Đức Khảo đang ngủ chợt tỉnh giấc, mặt đầy ngơ ngác nhìn Lục Vũ, khó hiểu: "Anh làm thế này là..." Câu nói chưa dứt, Thừa Ảnh Kiếm của Lục Vũ đã gác lên cổ lão, lạnh lùng nói: "Ta chỉ hỏi ngươi một lần, nơi này là nơi nào." "Nơi nào?

Không phải Trương Gia Cổ Lâu sao?" Cừu Đức Khảo tỏ vẻ mơ hồ, lão xoa xoa sau gáy, hỏi ngược lại: "Đây chẳng lẽ không phải Trương Gia Cổ Lâu?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, không thèm đáp lời Cừu Đức Khảo mà trực tiếp đánh ngất lão, ném vào trong Sơn Hà Đồ.

Ngay sau đó, anh lại lôi Ngoa Thú từ trong Sơn Hà Đồ ra.

Tiểu gia hỏa vừa ra ngoài, hếch mũi ngửi ngửi, mặt nhỏ trắng bệch, ngồi bệt xuống đất!

Ngay sau đó, nó phản ứng lại, lập tức chui tọt vào lòng Lục Vũ, dùng giọng cực thấp nói: "Không đùa đâu, nơi này không ở lại được, mau đi đi, không là mất mạng đấy!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt,

nhìn chằm chằm hỏi: "Lục Châu, nhóc biết cái gì sao?" Ngoa Thú không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cơ thể run rẩy, một mực thúc giục Lục Vũ: "Mau, mau, mau đưa ta về đi, nó có thể ngửi thấy mùi của ta, nhanh lên, nhanh lên, muộn là không kịp đâu!" Theo lời thúc giục của Ngoa Thú, Lục Vũ đã nhận ra điều gì đó không ổn, lật tay thu Ngoa Thú vào Sơn Hà Đồ rồi quay người chém một kiếm!

Một con Mật Lạc Đà lập tức bị Lục Vũ đâm thủng, trực tiếp biến thành một vũng nước!

Lúc này Vương Bàn Tử cũng phản ứng lại, lập tức rút súng, nã đạn liên tiếp vào lũ Mật Lạc Đà mới xuất hiện!

Tiếng súng thanh thúy vang vọng liên tục trong sơn động!

Ngô Tà, Giải Vũ Thần vừa mới ngủ được vài phút đều bị giật mình tỉnh giấc.

Ngơ ngác nhìn một cái, vẫn là Phan Tử phản ứng nhanh nhất, gào lên với Ngô Tà bên cạnh: "Tiểu Tam Gia, cậu đừng động đậy, tôi đi giúp họ!" Nói đoạn, Phan Tử cũng cầm súng gia nhập chiến cục!

Sau khi xông tới cạnh Vương Bàn Tử, Phan Tử mới phát hiện tình hình hoàn toàn khác so với mình tưởng tượng!

Phía xa, dày đặc không biết bao nhiêu con Mật Lạc Đà, giống như vô tận vậy!

Cho dù Vương Bàn Tử và Phan Tử bắn phát nào trúng phát đó, nhưng cũng không cản nổi số lượng Mật Lạc Đà xuất hiện quá nhiều!

Đàn Mật Lạc Đà dày đặc giống hệt đàn họ đã gặp lúc mới vào Trương Gia Cổ Lâu!

"Mẹ kiếp, tiểu ca nhi anh rút về đi!" Thấy Lục Vũ sắp bị đàn Mật Lạc Đà nhấn chìm, Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được nữa, từ trong "Quỷ Động Ma Mộc" lôi ra một quả tên lửa vác vai mà anh

vẫn luôn không nỡ dùng.

Thứ này anh cũng chẳng có mấy quả, đều là lấy từ trong sơn động của Tháp Kiên Bàng lúc trước.

Chương 1386

Lúc này đành chơi lớn!

Đợi Lục Vũ rút ra khỏi vòng vây, Vương Bàn Tử trực tiếp bóp cò, chỉ nghe "vút" một tiếng, một đạo hỏa quang lao thẳng vào đàn Mật Lạc Đà.

Tức thì, một tiếng nổ lớn vang lên, đá vụn bay tứ tung, sơn động dường như cũng rung chuyển!

Tiếng nổ ầm ầm khiến mấy người đều đờ người ra một lúc.

Lục Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, quát: "Đừng đứng đây nữa, đi vào trong, tranh thủ thời gian, mau đi!" Lục Vũ thúc giục Vương Bàn Tử và mấy người họ, tay cầm một xấp phù chỉ ném thẳng về phía đàn Mật Lạc Đà.

Ngay sau đó, thấy một trận điện quang nhấp nháy!

Những con Mật Lạc Đà tầm thường kia đều ngã rạp xuống đất, biến thành những vũng nước...

Lũ Mật Lạc Đà dường như bị đòn này của Lục Vũ làm cho kinh khiếp, những con còn lại cũng không dám truy kích.

Lục Vũ không lãng phí thời gian, dẫn mọi người tiến sâu vào sơn động, miệng nhắc nhở: "Chuyện lần này phức tạp hơn tôi tưởng, Trương Gia Cổ Lâu không chỉ là mộ tổ, mà còn có thứ khác ở đây.

Hơn nữa, chuyện này tám chín phần mười có liên quan đến Thông Thiên Thần Thụ ở Tần Lĩnh, tức là liên quan đến thời thượng cổ.

Thứ nguy hiểm nhất ở đây rốt cuộc là Bàn Hồ hay thứ gì đó còn lợi hại hơn Bàn Hồ, hiện tại tôi cũng không chắc chắn được, tôi chỉ có thể nói với các người rằng lần này tuyệt đối vô cùng hung hiểm."

Nói đến đây, Lục Vũ khựng lại một chút rồi bảo: “Ai không muốn tham gia thì lên tiếng, Sơn Hà Đồ của tôi vẫn còn chỗ.” “Tôi không tham gia.” “Tôi cũng thôi vậy.” Ngô Tà và A Ninh lần lượt lên tiếng, Lục Vũ không chút do dự, cũng không hỏi thêm câu nào, trực tiếp ném hai người vào Sơn Hà Đồ.

Sau đó, anh nhìn mấy người còn lại: “Sự việc rất phức tạp, liên quan đến thần thoại viễn cổ, dù có gặp thần tiên cũng đừng ngạc nhiên, tự mình cẩn thận một chút.” Dứt lời, Lục Vũ không nói thêm gì nữa, trực tiếp dẫn mọi người nhanh chóng tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi mà luồng tử khí anh thấy lúc trước biến mất.

Chỉ là khi đến nơi này, cơ thể của “Mao Hài Tử” lại một lần nữa to lớn lên trông thấy bằng mắt thường.

Phan Tử và Giải Vũ Thần đều là lần đầu thấy cảnh này, không khỏi ngây người.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, “Mao Hài Tử” đã lớn thành một con đại tinh tinh khôi ngô!

Mao Hài Tử liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái rồi đột nhiên rít lên một tiếng.

Tiếng rít này khiến Phan Tử và Giải Vũ Thần đều rùng mình, chỉ thấy da đầu tê dại!

Đặc biệt là Phan Tử, lập tức nắm chặt súng, chuẩn bị sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào!

Tuy nhiên, chỉ kêu một tiếng, Mao Hài Tử liền quay người tiếp tục đi về phía trước.

Vương Bàn Tử quan sát một lúc, quay sang nói với Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, đứa trẻ lông lá này hình như muốn dẫn đường cho chúng ta?”

“Phải.” Lục Vũ dứt khoát đáp một câu, rồi quay đầu nhìn lại.

Lúc này phía sau đã không còn bóng dáng lũ Mật Lạc Đà, dường như chúng đã bị tiếng rít của Mao Hài Tử dọa chạy sạch.

“Đừng ngây ra đó nữa, đi theo thôi.” Lục Vũ lạnh lùng nhắc nhở mấy người một câu, rồi tiên phong bước theo con đại tinh tinh lông lá khôi ngô kia.

Mấy người vội vàng đi theo, Phan Tử còn rảo bước nhanh hơn, đuổi kịp Lục Vũ, nhỏ giọng nói: “Lục tiểu ca nhi, Tiểu Tam Gia không có ý đó đâu.” Lời này nói ra, Phan Tử cũng có chút không tự tin.

Anh ta thực sự không ngờ Lục Vũ vừa nói ai không muốn tham gia có thể vào Sơn Hà Đồ, Ngô Tà cư nhiên lại yêu cầu vào thật.

Lục Vũ liếc nhìn Phan Tử, lắc đầu khẽ nói: “Anh không hiểu đâu.” Phan Tử lại ngây ra, bước chân bất giác khựng lại.

Giải Vũ Thần đi bên cạnh Phan Tử, nhẹ giọng giải thích: “Lục tiểu ca cần người thẩm vấn Cừu Đức Khảo, Ngô Tà là người thích hợp nhất.” “Lão Cửu Môn toàn mưu sâu kế hiểm, cậu cũng chẳng thiếu...” Phan Tử lầm bầm cảm thán một câu, rồi vẫn nhanh chóng đuổi kịp Lục Vũ.

Mấy người dưới sự dẫn dắt của Mao Hài Tử, không ngừng tiến sâu vào sơn động trống trải.

Đi mãi cho đến khi tới trước một rừng đá quái dị mới dừng bước...

Dù quãng đường họ đi trước đó cũng chẳng bằng phẳng gì, nhưng rừng đá quái dị trước mắt mới thực sự là rừng đá quái dị.

Từng tảng đá nhọn hoắt cao bằng đầu người, nanh vuốt vươn ra giống như rừng cây, tạo thành một thạch lâm.

Mấy người dừng lại bên ngoài rừng đá, quan sát tình hình xung quanh.

Đợi một lát, thấy Lục Vũ vẫn đang nhíu mày quan sát rừng đá, Vương Bàn Tử liền quay sang Giải Vũ Thần, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Giải tử, cái trò này cậu có hiểu là chiêu số gì không?" Giải Vũ Thần khổ sở lắc đầu: "Không hiểu, nhưng cứ đợi một chút đi, anh ấy dừng lại chắc chắn có nguyên nhân, Lục tiểu ca nhi dường như đã nhìn ra điều gì đó rồi." "Liệu có phải loại thạch bi luật của người Dao không?" "Có lẽ vậy." Không biết là cái quái gì, Lục Vũ lại không có ý định lên tiếng, Vương Bàn Tử cảm thấy mất hứng.

Anh nhìn Phan Tử, lại lầm bầm: "Này Phan Tử, Ngô Tà đứa nhỏ này không ổn lắm, tôi thấy nó nên đổi tên thành Ngô Tâm Cơ thì hơn.

Bàn gia tôi thấy anh còn tạm được, cũng hợp khẩu vị của Bàn gia tôi, hay là thế này, Bàn gia tôi miễn cưỡng thu nạp anh, anh đi theo Bàn gia tôi mà lăn lộn?" Phan Tử trợn trắng mắt với Vương Bàn Tử, không thèm để ý đến lão.

Lúc này, thấy Lục Vũ bước về phía thạch lâm, Vương Bàn Tử lập tức im lặng.

Ngay khi Vương Bàn Tử tưởng Lục Vũ đã nhìn ra quy luật của thạch lâm, thì thấy Lục Vũ đột nhiên đi ngang vài bước, rồi xoay lưng lại, quay lưng về phía thạch lâm, lùi về sau hai bước.

Theo động tác của anh, Vương Bàn Tử chỉ thấy hoa mắt một cái, Lục Vũ đột nhiên biến mất!

Lão vừa định gào lên thì thấy bóng dáng Lục Vũ lại xuất hiện bên trái, đứng im bất động ở đó.

Vương Bàn Tử ngây người, đang định nói gì đó thì Lục Vũ quay đầu nhìn lão: "Bàn Tử, đưa cái gậy của anh cho tôi." Vương Bàn Tử

vội vàng giao chiếc "Bách Luyện Di Tôn Côn" tạm thời không sử dụng được cho Lục Vũ.

Chương 1387

Lục Vũ cầm gậy, nhẹ nhàng cắm xuống đất.

Sau đó, thấy chiếc gậy giống như cắm vào đậu hũ, chỉ trong nháy mắt đã ngập sâu vào trong đất, mất hút không dấu vết.

Chứng kiến cảnh này, Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần trợn tròn mắt, Lục Vũ cũng quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào họ.

Đối thị một lát, Vương Bàn Tử thực sự không nén nổi tò mò, hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là chiêu trò gì vậy?" Lục Vũ thở dài một tiếng: "Còn nhớ tấm biển 'Phiền Thiên Tử Bao' không?" "Nhớ chứ, chính là tấm biển trên cổ lâu dưới nước ấy, lúc đó anh bảo cái lầu đó là Yển Sư, người tặng biển là Trương gia lâu chủ." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Tôi vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc là thứ gì xứng đáng để các tiền bối hiền triết phải lập một đại khốn trận như thế để trấn giữ.

Khi phát hiện ra Bàn Hồ, tôi đã nghĩ có khả năng là nó, nhưng Bàn Hồ trước đó xuất hiện quanh đài đá, sau đó lại mất hút.

Điều này không hợp lý lắm.

Nếu là nơi phong ấn Bàn Hồ, nó tuyệt đối không dễ dàng thoát ra như vậy, dù có ăn bao nhiêu Mật Lạc Đà cũng vô dụng.

Hơn nữa, Ngao Ngoan đề nghị Trương gia dời mộ tổ đến nơi có Bàn Hồ cũng rất vô lý.

Dù sao Ngao Ngoan thuộc phái Xi Vưu, mà Trương gia là hậu duệ Viêm Đế, tức là mạch Thần Nông thị.

Trong thần thoại thượng cổ, Viêm Đế và Hoàng Đế liên thủ đại bại Xi Vưu, định đoạt thiên hạ.

Anh nói xem, làm gì có kẻ thù nào lại dời mộ tổ đến nhà đối

phương?

Trừ phi, nơi này đối với kẻ thù kia quá quan trọng, hơn nữa còn là cực kỳ quan trọng." Nói đến đây, Lục Vũ đột ngột dừng lại.

Vương Bàn Tử đang nghe đến đoạn gay cấn, thấy Lục Vũ im bặt, lão theo bản năng truy hỏi: "Tiểu ca nhi, nơi này có gì quan trọng?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt phức tạp, thở dài: "Anh có biết thần thụ trong thần thoại thượng cổ không?" Vương Bàn Tử ngơ ngác, không hiểu sao Lục Vũ lại đột ngột chuyển chủ đề.

Giải Vũ Thần nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt bỗng trở nên cứng đờ: "Ý của anh là, đây là một cây thần thụ thượng cổ?

Là cây gì?

Thông Thiên Thần Thụ?

Phù Tang Thần Thụ?

Kiến Mộc?

Hay Côn Luân Thần Mộc?" "Bất Tử Thụ." Lục Vũ nhìn ba người, thốt ra ba chữ vô cùng đơn giản.

Nhưng ba chữ này giống như một tiếng sét đánh ngang tai, nổ vang trong lòng mọi người.

Bất kể đã nghe qua truyền thuyết về "Bất Tử Thụ" hay chưa, chỉ riêng ba chữ này thôi đã đủ gây chấn động!

"Ông ta năm đó truy đuổi Trương gia, bề mặt thì có vẻ để tìm mộ tổ Trương gia, nhưng thực tế là để tìm nơi chôn cất mộ tổ Trương gia – Bất Tử Thụ." Nhìn thấy sự tồn tại của cây Bất Tử Thụ này, Lục Vũ cuối cùng cũng có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Anh cũng chẳng quan tâm mấy người kia có hiểu được hay không, chậm rãi nói tiếp: "Năm xưa, giao dịch giữa Ngao Ngoan và Trương

Bách Xuyên, e rằng cũng là dẫn người Trương gia tìm thấy cây Bất Tử Thụ này, sau đó người Trương gia phải làm chuyện gì đó cho hắn...” “Không, không, không...” Lúc này Vương Bàn Tử phản ứng lại, liên tục xua tay: “Tiểu ca nhi, khoan nói chuyện khác, anh nói cho tôi nghe chuyện cây Bất Tử Thụ này là thế nào đã?” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, chậm rãi giải thích: “Trong ‘Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Nam Kinh’ có viết, có nước Bất Tử, họ A, ăn Cam Mộc.

Cam Mộc chính là Bất Tử Thụ, ăn vào thì không già.

Trong ‘Sơn Hải Kinh - Hải Ngoại Nam Kinh’ cũng từng viết: Phía bắc Côn Luân Khai Minh có Bất Tử Thụ.” “Không, ý anh là đống thạch lâm này là Bất Tử Thụ?

Ăn vào trường sinh bất lão?” Vương Bàn Tử cảm thấy đầu mình ong ong.

Giải Vũ Thần cũng có chút không dám tin, theo bản năng nói: “Truyền thuyết Bất Tử Thụ nằm trong tay Tây Vương Mẫu, Hậu Nghệ, Phục Hy đều từng đến xin Tây Vương Mẫu thuốc bất tử.

Nhưng Tây Vương Mẫu ở Côn Luân, Bất Tử Thụ sao lại xuất hiện ở đây?” Lục Vũ nhìn Giải Vũ Thần, lại lắc đầu: “Tôi cũng rất muốn biết tại sao thứ này lại ở đây.

Tây Vương Mẫu luyện chế thuốc bất tử từ Bất Tử Thụ, không ngờ cây này cư nhiên đã chết.” Nếu nói lời nói trước đó của Lục Vũ chỉ khiến họ chấn động, thì câu sau này đã khiến họ rụng rời cả cằm!

Thần thụ bất tử trong truyền thuyết thượng cổ cư nhiên đã chết?

Cây thần thụ vang danh thiên hạ, sinh trưởng vạn năm, còn dùng để luyện thuốc bất tử, vậy mà chết rồi?

Phan Tử nghe mà mặt mày ngơ ngác, gãi đầu lầm bầm: “Chẳng phải thuốc bất tử của Tây Vương Mẫu luyện từ Thi Biệt Vương sao?

Sao giờ lại lòi ra cái Bất Tử Thụ này?" Phan Tử nói đến đây, ánh mắt theo bản năng hướng về phía Lục Vũ.

Lục Vũ khẽ thở dài, giải thích: "Tây Vương Mẫu này không phải Tây Vương Mẫu kia, một là Tây Vương Mẫu trong thần thoại, một chỉ là Tây Vương Mẫu của nước Tây Vương Mẫu thời Tây Chu." Phan Tử gãi đầu, cổ họng ực một cái, không biết nói gì nữa.

Đợi một lát, Lục Vũ lật bàn tay, lôi Ngô Tà, A Ninh và Cừu Đức Khảo từ trong Sơn Hà Đồ ra.

Anh cũng không quan tâm Ngô Tà và A Ninh chấn kinh thế nào, chỉ nhìn Cừu Đức Khảo hỏi: "Đây là Bất Tử Thụ, lão có gì muốn nói không?" Sắc mặt Cừu Đức Khảo lập tức trở nên vô cùng kỳ quái, "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống đất, mắt nhìn chằm chằm vào thạch lâm lởm chởm phía trước, cơ thể run rẩy vì kích động.

Không biết bao lâu sau, lão mới run rẩy lầm bầm: "Thật rồi, thật rồi, tất cả đều là thật, thực sự có Bất Tử Thụ!

Trời đất ơi!

Bất Tử Thụ!

Bất Tử Thụ đó!

Chương 1388

Các người biết không, đây là Bất Tử Thụ đó!

Cây Bất Tử Thụ này có thể khiến con người trường sinh bất lão!

Thủ đoạn này tốt hơn bất kỳ thủ đoạn nào khác!

Phục Hy, Thường Nga đều dựa vào thuốc bất tử từ Bất Tử Thụ mà trở thành bất hủ!" Cừu Đức Khảo lúc này kích động nói năng lộn xộn, lảm nhảm như điên dại!

Lục Vũ không có thời gian nghe lão nói nhảm, đưa tay túm lão dậy từ dưới đất, trực tiếp tát cho một cái, lạnh lùng nói: "Cừu lão bản, có vài lời dường như lão quên nói với ta rồi nhỉ?" Cừu Đức Khảo khựng mặt lại, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, liếc nhìn Lục Vũ, thấy mắt anh đầy sát khí mới lẩy bẩy nói: "Họ chỉ nói với tôi, tìm thấy Bàn Hồ là có thể tìm thấy Bất Tử Thụ, tìm thấy Bất Tử Thụ là có thể biết được bí mật lớn nhất thế giới này.

Nhưng cụ thể làm thế nào thì chỉ có Lão Dương biết..." "Lão còn hỏi được gì từ miệng anh ta nữa không?" Lục Vũ không tiếp tục tra hỏi Cừu Đức Khảo, ánh mắt chuyển sang Ngô Tà.

Ngô Tà đang nhìn chằm chằm vào thạch lâm phía trước, vẫn còn chìm đắm trong ba chữ kinh người mà Lục Vũ vừa thốt ra.

Lúc này Phan Tử bên cạnh nhắc nhở một câu, Ngô Tà mới phản ứng lại, có chút ngơ ngác lắc đầu: "Toàn là mấy chuyện cũ của Lão Cửu Môn thôi." Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử đã có chút bất mãn: "Đúng là, thẩm vấn cũng không biết đường thẩm, lúc này hỏi mấy cái chuyện lông gà vỏ tỏi cũ rích đó thì có ích gì?" Sắc mặt Ngô Tà cứng lại, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ biết khổ sở lắc đầu.

Cuối cùng vẫn là Giải Vũ Thần lên tiếng phá vỡ bầu không khí: "Lục tiểu ca nhi, giờ chúng ta phải làm sao?" Lục Vũ nhìn cây thần thụ bất tử đã chết phía trước, im lặng hồi lâu rồi chậm rãi nói: "Đi theo bước chân của tôi, một bước cũng không được sai, sai một bước là sinh tử có số." Trước đó, khi Lục Vũ đi lòng vòng trước thạch lâm, anh đã phát hiện bên ngoài cây thần thụ bất tử này chính là hạt nhân của đại trận "Phiền Thiên Tử Bao".

Với trình độ trận pháp hiện tại, anh miễn cưỡng có thể nhận diện được vị trí lối đi.

Điều may mắn duy nhất là đại trận Phiền Thiên Tử Bao này không có biến hóa gì quá phức tạp, chỉ cần xác định đúng vị trí, không đi sai đường là có thể đảm bảo an toàn.

Tuy nhiên...

Sau khi vào thạch lâm đi được vài phút, sắc mặt Lục Vũ đột nhiên biến đổi!

Trong không khí xuất hiện từng sợi sương mù, một lớp sương mỏng bao phủ tất cả bọn họ.

Trong không khí phảng phất một mùi hương nhàn nhạt, cùng với tiếng thảm thiết mơ hồ và những bộ xương trắng ẩn hiện!

Không thể nói rõ đây là cảm giác gì, Lục Vũ chỉ có thể thấy mọi thứ trước mắt biến hóa không theo quy luật.

Lúc thì là xương trắng chất chồng, lúc thì là lũ Mật Lạc Đà dữ tợn, lúc lại là con Bàn Hồ đáng sợ...

Thế giới trước mắt giống như một thế giới trừu tượng, không ngừng biến đổi.

Sự biến hóa này khiến Lục Vũ cũng không dám tùy ý di chuyển, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ chờ đợi.

Tất cả mọi người đều đứng im bất động, âm thầm chờ đợi.

Không biết bao lâu trôi qua, những làn sương mù và hình ảnh kỳ quái kia cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng điều họ không ngờ tới là trước mặt họ xuất hiện một bức tường đá.

Trên tường đá có một đồ án tương tự như đồ án họ thấy trên cửa đồng, giống sói mà không phải sói, giống chó mà không phải chó, hình thù quái dị...

Bức tường đá rộng khoảng năm mét, hai bên tường là một màn đen kịt, trong bóng tối là thạch lâm rừng đá như vô tận.

Lục Vũ quan sát thấy trên tường có một cơ quan, vị trí cơ quan chính là đồ án quái thú kia.

Tuy nhiên, cơ quan này có chút đặc biệt, không phải loại cơ quan máy móc thông thường.

Nói chính xác, vị trí đầu thú kia ẩn hiện một luồng tử khí tản ra, thậm chí còn có thể thấy một chút đường nét của "Thông Thiên Thần Thụ".

Lục Vũ trầm ngâm giây lát, ánh mắt chuyển sang Cừu Đức Khảo: "Lấy ra đi." Cừu Đức Khảo ngẩn ra, khổ sở lắc đầu: "Chìa khóa ở trên người Lão Dương, tôi không có chìa khóa, cũng không mở được cánh cửa này." Vương Bàn Tử nghe Cừu Đức Khảo nói vậy, mắt trợn ngược, họng súng trực tiếp gí vào trán lão: "Lão biết tam, lão giấu giếm hơi nhiều thứ rồi đấy!" Cừu Đức Khảo rụt cổ lại, thanh minh: "Lúc nãy quá chấn động nên tôi nhất thời không nhớ ra được nhiều thế." "Bàn gia ta tin lời quỷ của lão chắc?" Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Lục Vũ, thấy anh vẫn đang nhìn chằm chằm vào bức tường đá, nên cũng không làm gì Cừu Đức Khảo, chỉ đấm

vào bụng lão một cái coi như cảnh cáo.

Hồi lâu, Lục Vũ quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo, khẽ nói: "Ta không định tìm lão lấy chìa khóa, không ngờ lão lại chủ động thừa nhận, nói xem, chìa khóa kiểu gì?

Còn nữa, cánh cửa này là cửa gì?" "Nói mau, không nói ta thịt luôn!" Vương Bàn Tử hung thần ác sát đe dọa.

Bị đe dọa nhiều nên Cừu Đức Khảo cũng bớt sợ, nhưng lão vẫn phối hợp tỏ vẻ sợ hãi, run rẩy nói: "Tôi cũng không biết là chìa khóa gì, chỉ thấy Lục tiên sinh và Lục phu nhân giao một cái hộp gấm dài cho Lão Dương.

Cái hộp đó to chừng này, Lão Dương luôn mang theo bên mình, tôi muốn xem anh ta cũng không cho." Cừu Đức Khảo vừa nói vừa ra bộ, miêu tả một cái hộp dài hơn một mét, rồi nói tiếp: "Sau cánh cửa đá này, theo lời Lục tiên sinh và Lục phu nhân, chính là mộ địa thực sự của Bàn Hồ, bên trong có huyền bí về việc Bàn Hồ tử nhi phục sinh." Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, cũng không vội nói gì, cũng không ngắt lời lão, đợi lão nói xong mới đột ngột hỏi: "Ai nói cho lão biết?" Cừu Đức Khảo hơi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Lục tiên sinh, Lục phu nhân chứ ai, tôi vừa mới nói xong sao anh đã quên rồi?" Lục Vũ đột nhiên mỉm cười, vỗ vai Cừu Đức Khảo nói: "Năm đó lão còn trẻ đã có thể tính kế Lão Cửu Môn, thời gian trôi qua đầu óc lão còn lợi hại hơn trước.

Nhưng đáng tiếc, lão quên mất một việc, ta không phải người Lão Cửu Môn, lão không có giá trị lớn đến thế đối với ta đâu.

Bàn Tử, thả lão ra." Vương Bàn Tử có chút không hiểu, nhưng vẫn nghe theo ý Lục Vũ, thả Cừu Đức Khảo ra.

Tiếp đó, Lục Vũ lật tay, trong lòng bàn tay đã có thêm một chiếc Quỷ Tỳ nhỏ nhắn.

Anh cầm Quỷ Tỳ quơ quơ trước mắt Cừu Đức Khảo, nói: “Lão chính là muốn miếng Quỷ Tỳ này phải không?

Này, tặng lão đấy, để ta xem lão cầm hai miếng Quỷ Tỳ thì có tác dụng gì.” Nói đoạn, Lục Vũ tùy tay ném Quỷ Tỳ cho Cừu Đức Khảo, thuận miệng nói thêm: “Tiếc thật, lão già rồi, làm việc gì cũng mưu cầu bảo hiểm, muốn kiểm chứng đi kiểm chứng lại...” Khi Lục Vũ nói chuyện, đồng tử Cừu Đức Khảo co rụt lại, sắc mặt biến đổi, khi thấy một miếng Quỷ Tỳ từ tay Lục Vũ quăng tới nằm gọn trong lòng bàn tay mình, lão đột nhiên sững sờ, cơ thể run rẩy, giọng nói cũng run theo: “Đây là Quỷ Tỳ?

Miếng Quỷ Tỳ điều khiển âm binh của Lỗ Thương Vương trong truyền thuyết?” Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, nhàn nhạt nói: “Còn diễn nữa thì hơi đáng ghét đấy.” Nói đến đây, Lục Vũ dừng một chút, Thừa Ảnh Kiếm trong tay múa một vòng hoa kiếm, nói tiếp: “Ta với lão cũng chẳng có thù oán gì lớn, nhưng ta không thích cái thói giả vờ giả vịt âm dương quái khí coi mọi người như kẻ ngốc của lão.

Thế giới này, sự hiểu biết của lão cũng chẳng hơn họ là bao, đều chỉ là bề nổi thôi.

Biết một mà cứ ngỡ biết mười.

Chương 1389

Thôi được rồi, lão tính kế nhiều như vậy, ta cũng không muốn nghe lão nói nhảm nữa.

Tính đi tính lại, thứ lão muốn tìm chính là cánh cửa này, chính là mộ Bàn Hồ phía sau.

Lại đây, mở cửa đi." Lời của Lục Vũ dường như đâm trúng tim đen của Cừu Đức Khảo, lão không còn giả ngốc nữa, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm vào cửa đá và đầu thú trên đó.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng lão lại lên tiếng: "Không phải mình tôi tính kế đâu, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch, Uông gia, thậm chí cả Giải Liên Hoàn đều tham gia cả." "Lần này, sau khi mở cửa mộ, bên trong bất kể có thứ gì tôi đều không lấy, tôi chỉ cầu một việc, anh tiễn tôi chuyển thế đầu thai được không?

Tốt nhất là loại có thể mang theo ký ức chuyển thế đầu thai ấy?" Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, cười khẩy một tiếng: "Chưa từng nghe nói còn có kiểu mang theo ký ức chuyển thế đầu thai, lão muốn đầu thai thì ta có thể tiễn lão vào luân hồi, còn rốt cuộc đầu vào đạo nào trong lục đạo thì tùy vào tạo hóa của lão." Vẻ mặt Cừu Đức Khảo có chút phân vân, nhưng chỉ do dự ngắn ngủi liền nghiến răng nói: "Được, vậy quyết định như thế!

Anh tìm Giang Tử Toán ra đây cho tôi!" "Ông định làm gì!" A Ninh vốn không mấy để ý bỗng trở nên căng thẳng, sắc mặt lạnh băng!

Cừu Đức Khảo không nói gì, chỉ tĩnh lặng nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ trầm ngâm một chút, lật bàn tay, lôi Giang Tử Toán từ trong Sơn Hà Đồ ra.

A Ninh biến sắc, lập tức kéo Giang Tử Toán ra sau lưng mình, lạnh lùng nhìn mấy người.

Lục Vũ cũng không nói thêm lời nào, trực tiếp vươn tay kéo Giang Tử Toán ra trước mặt mình, nói với Cừu Đức Khảo: "Lão Dương ở đây rồi, lão muốn làm gì thì tranh thủ thời gian đi." Một câu nói bình thản khiến mấy người có mặt đều sững sờ.

Ngay cả Cừu Đức Khảo cũng co rụt đồng tử, theo bản năng thốt lên: "Anh biết rồi sao?" Lục Vũ không nói gì, Cừu Đức Khảo thì đột nhiên thở dài một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ cay đắng.

Tuy nhiên, trong sự cay đắng đó, lão vẫn đưa tay nắm lấy tay Giang Tử Toán, nhìn Lục Vũ nói: "Làm phiền anh?" Lục Vũ không nói lời nào, rút đoản đao rạch một đường trên lòng bàn tay của Giang Tử Toán, hay nói đúng hơn là Lão Dương.

Lòng bàn tay Giang Tử Toán lập tức chảy ra một loại chất lỏng màu đồng xanh.

Cừu Đức Khảo ấn Quỷ Tỳ vào lòng bàn tay Giang Tử Toán, để chất lỏng đó thấm đẫm Quỷ Tỳ.

Tiếp đó, lão lại chỉ vào bụng Giang Tử Toán, một lần nữa nói với Lục Vũ: "Làm phiền anh?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng, đoản đao lập tức đâm vào bụng Giang Tử Toán.

Kỳ lạ là từ đầu đến cuối Giang Tử Toán đều không có biểu cảm gì, cũng không có phản ứng, giống như không có cảm giác, càng không giống một người sống.

Cừu Đức Khảo thò tay vào bụng Giang Tử Toán lôi ra một miếng Quỷ Tỳ khác.

Miếng Quỷ Tỳ này chính là miếng Lục Vũ lấy được từ 'Lỗ Vương Cung' lúc trước, chỉ là sau đó bị Trương Bách Xuyên và Ngao

Ngoan liên thủ cướp đi.

Hai chiếc Quỷ Tỳ đều đã dính đầy chất lỏng màu đồng xanh kia, Cừu Đức Khảo không nhìn Giang Tử Toán thêm cái nào nữa, cầm hai miếng Quỷ Tỳ bước tới tường đá, một lớn một nhỏ hai chiếc Quỷ Tỳ trực tiếp được ấn lên tường đá.

Cừu Đức Khảo đứng im bất động, đầu thú bị kẹp giữa hai chiếc Quỷ Tỳ lóe lên một đạo quang mang yêu dị, ngay sau đó thấy có hai dòng màu đồng xanh từ vị trí đầu thú chậm rãi lan ra xung quanh.

Nhìn xu hướng lan tỏa đó, e rằng phải mất khá nhiều thời gian mới phủ kín cả mặt tường.

Đợi một lát, xác định cái thứ này chưa biết bao giờ mới kết thúc, Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, lúc nãy anh gọi Giang Tử Toán là Lão Dương là ý gì?

Cái gã Giang Tử Toán này luôn do Lão Dương giả dạng sao?

Cái lão biết tam này trong miệng có câu nào là thật không?" Lần này Vương Bàn Tử thực sự đã đoán đúng.

Lục Vũ vừa chú ý động tác của Cừu Đức Khảo vừa nói: "Là giả dạng, mà cũng là thật." Vương Bàn Tử gãi đầu, thắc mắc: "Lão Dương là Giang Tử Toán, Giang Tử Toán là Lão Dương?

Vậy hồi trước đi Tần Lĩnh với chúng ta thực tế là Giang Tử Toán à?" "Không phải hiểu như thế." Đầu óc Vương Bàn Tử không kịp xoay chuyển, nghĩ sai hướng rồi.

Lục Vũ trầm ngâm một chút, giải thích: "Lão Dương là Lão Dương, Giang Tử Toán là Giang Tử Toán, họ là hai người khác nhau.

Năm đó Lão Dương tìm thấy Thông Thiên Thần Thụ chắc là nằm trong tính toán của con chó kia và Trương Bách Xuyên.

Anh cũng biết đấy, Trương gia sa sút, Trương Bách Xuyên không có ai để dùng nên cần người khác, thế là Lão Dương xuất hiện.

Sau vụ Thông Thiên Thần Thụ, Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên xử lý hiện trường, mang cả Lão Dương đi.

Trương Bách Xuyên và phe đó cần tìm thêm thế lực làm việc cho mình, công ty của Cừu Đức Khảo tự nhiên lọt vào tầm ngắm, thế là hai bên hợp tác.

Đương nhiên nói là hợp tác, nhưng thực chất là Cừu Đức Khảo làm theo ý của hai thứ kia.

Lão Dương có thể nhập xác vào Giang Tử Toán, nhờ sức mạnh của Thông Thiên Thần Thụ để áp chế sức mạnh của Thi Biệt Hoàn.

Tuy nhiên Cừu Đức Khảo không biết dùng thủ đoạn gì có thể nhiếp hồn Lão Dương, thế là Lão Dương nằm dưới sự khống chế của lão...” Nghe đến đây, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng đại khái hiểu ra, nhưng ngay lập tức lão lại gãi đầu nhíu mày: “Nãy lão biết tam nói Ngô Tam Tỉnh, Uông gia, Giải Liên Hoàn đều cùng một giuộc với lão, thế là nghĩa là sao?” Lục Vũ đã quen với việc Vương Bàn Tử không nghĩ thông được những chuyện quá phức tạp, cũng không giải thích thêm, chỉ dùng một câu để lướt qua chuyện này: “Cố huyền hư huyễn, ly gián thôi mà.” Tuy nhiên...

Trong thâm tâm Lục Vũ không nghĩ như vậy.

Giải Liên Hoàn sau khi Trương Hạo đi thì nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm, vốn dĩ nên nhờ sức mạnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm để hoàn thành một số việc.

Nhưng không ngờ Giải Liên Hoàn cư nhiên nói biến mất là biến mất, bặt vô âm tín.

Hơn nữa, sự biến mất của ông ta gần như trùng khớp hoàn toàn về

thời gian với việc Cừu Đức Khảo để A Ninh và Giang Tử Toán đóng giả Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn.

Trên đời này không có sự trùng hợp như vậy.

Huống hồ Hoắc lão thái thái sống bao nhiêu năm rồi, tuy già nhưng mắt chưa mù.

Chương 1390

Bà không thể không biết người bên cạnh mình là do kẻ khác giả dạng, vậy mà bà vẫn dẫn theo gã giả mạo và Ngô Tà đi thám hiểm Trương Gia Cổ Lâu.

Tình huống này chỉ có một khả năng duy nhất.

Đó là ván bài này, Hoắc lão thái thái cũng có phần!

Bà ta cũng là một trong những người bày ra thế trận này!

Quan trọng hơn là Cừu Đức Khảo trước mắt này không hề đơn giản.

Thậm chí có thể nói chuyện lần này đối với Lục Vũ cực kỳ hung hiểm, cơ bản là một chân đã đạp hụt ngoài vực thẳm, sẩy chân một cái là vạn kiếp bất phục.

Cho nên anh không biểu hiện quá nhiều, luôn cẩn thận dè dặt, thậm chí mấy lần tống Cừu Đức Khảo vào Sơn Hà Đồ.

Không còn cách nào khác, Cừu Đức Khảo thực sự là một kẻ rất không đơn giản, một kẻ còn đáng gờm hơn anh dự tính...

Trong lúc Lục Vũ đang trầm tư, Giải Vũ Thần và Ngô Tà cũng mỗi người một vẻ mặt khó coi, không ngừng suy nghĩ điều gì đó.

Dường như họ cảm thấy không thích nghi được khi bị chính những người thuộc thế hệ trước tính kế...

Ngô Tà nhìn Lục Vũ, mấy lần định nói lại thôi.

Cuối cùng, anh lấy hết dũng khí định nói gì đó, nhưng vừa gọi được một tiếng "Lục Vũ", chưa kịp nói gì thêm thì phía Cừu Đức Khảo đột nhiên xảy ra biến hóa!

Một luồng hào quang vàng rực rỡ chói mắt đột nhiên bừng sáng, ánh sáng rực rỡ ngay lập tức chiếu sáng một khoảng không gian lớn trước bức tường đá.

Hai bàn tay cầm Quỷ Tỷ của Cừu Đức Khảo đều đã ấn vào bên trong vách tường!

Chính diện vách tường đã phủ kín những phù văn màu thanh đồng, phía sau phù văn ánh sáng lấp lánh, vô cùng kinh diễm!

Lúc này, đôi tay của Cừu Đức Khảo như bị bật ra một cái, lập tức rời khỏi vách tường.

Hai viên Quỷ Tỷ lại một lần nữa được ông ta nắm trong lòng bàn tay.

Cừu Đức Khảo vội vàng lùi lại mấy bước, lùi thẳng đến bên cạnh Lục Vũ mới dừng bước.

Tiếp theo, có thể thấy hào quang đầu thú ở giữa vách đá lúc sáng lúc tối, nhấp nháy vài cái.

Ngay sau đó, lấy đầu thú làm trung tâm, vách tường rộng khoảng hai mét tách ra theo chiều dọc, một lối đi lập tức xuất hiện.

Cảnh tượng này tuy không hẳn là không thể tin nổi nhưng cũng cực kỳ kinh người.

Bởi vì diện vách tường này trước đó họ đều đã kiểm tra qua, là một khối đá hoàn chỉnh, không hề có bất kỳ dấu vết nứt vỡ nào.

Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, quay đầu nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, vào không?" Lục Vũ khẽ cau mày, chưa kịp lên tiếng thì A Ninh đã đoạt lấy khẩu súng từ tay Phan Tử đang mặt đầy kinh ngạc, lao thẳng đến bên cạnh Cừu Đức Khảo, họng súng gí sát vào trán ông ta, lạnh lùng nói: "Em trai tôi đâu?

Em trai tôi đâu!

Ông bị câm rồi sao!

Trả em trai lại cho tôi!

Nếu không bây giờ tôi bắn chết ông!" Vành mắt A Ninh đỏ hoe, giọng nói khàn đặc.

Cô không phải kẻ ngốc, lời của Lục Vũ và Vương Bàn Tử lúc trước cô cũng đã nghe thấy.

Trong lòng cô lờ mờ hiểu ra, em trai Giang Tử Toán của mình e rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô thêm lần nào nữa.

Nhưng cô không cam tâm.

Đã hy sinh nhiều như vậy, bao nhiêu năm qua đã làm bao nhiêu việc cho Cừu Đức Khảo, thậm chí lần này đi theo ông ta tới đây thám hiểm, ở mức độ nào đó cô đã phản bội Lục Vũ.

Thế nhưng, vẫn không có tác dụng gì, em trai cô vẫn là...

A Ninh nghiến răng, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ, hận học nói: "Anh vốn dĩ đã biết từ trước, tại sao luôn không nói ra!

Có phải anh và ông ta cùng nhau tính kế tôi không!" Lục Vũ liếc nhìn A Ninh một cái, đạm mạc nói: "Cô cũng xứng sao?" Sắc mặt A Ninh khựng lại, lời định nói ra đến cửa miệng lại nuốt ngược vào trong.

Lục Vũ cũng không thèm phí lời với cô lấy một câu, chỉ quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo, thản nhiên nói: "Ông có phải đã quên chuyện gì không." Cừu Đức Khảo đang nhìn chằm chằm vào lối đi trên vách tường, lúc này nghe thấy tiếng Lục Vũ thì không khỏi rùng mình, lập tức phản ứng lại, cúi đầu đưa cả hai viên Quỷ Tỷ cho Lục Vũ, sau đó nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Phiền cậu, tiễn tôi đi luân hồi đi." Lục

Vũ thu lại hai viên Quỷ Tỷ, nhìn cũng chẳng thèm nhìn Cừu Đức Khảo, chỉ quan sát đường hầm phía trước.

Trầm mặc một lát, anh lấy ra mấy cây pháo sáng, sau khi đốt lên thì ném hết vào trong lối đi đó.

Pháo sáng sau khi được ném vào đường hầm thì vụt tắt ngay lập tức.

Lục Vũ cũng không thấy bất ngờ, cánh cửa này không biết bao lâu rồi chưa mở ra, vừa rồi anh đã ngửi thấy một mùi tử khí khó tả.

Nếu không thì anh cũng không dùng pháo sáng để thăm dò.

Đợi mấy phút sau, Lục Vũ lại lấy ra mấy cây pháo sáng ném vào lần nữa.

Chương 1391

Lần này, pháo sáng không tắt ngay mà soi sáng đường hầm, có thể thấy bốn phía đường hầm đều là đá xanh hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, pháo sáng chỉ chiếu sáng được vài giây rồi lại vụt tắt.

Tình huống này ít nhiều có chút bất thường.

Vương Bàn Tử nhịn không được nói: "Bên trong cho dù thiếu oxy thì cũng không thể cháy một cái là tắt ngay được chứ?

Huống chi chỗ này còn đang thông gió mà!" Lục Vũ không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, chỉ quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo nói: "Là để tôi ném ông vào, hay ông tự mình nói?" Cừu Đức Khảo nhắm mắt, biểu cảm thản nhiên, bình tĩnh nói: "Những gì biết tôi đều đã nói cho cậu, bên trong có cơ quan hay bí ẩn gì tôi cũng không biết." "Không biết sao?

Tôi còn chưa nói đến cơ quan mà ông đã biết có cơ quan rồi?" Lục Vũ liếc nhìn Cừu Đức Khảo một cái, ánh mắt lại chuyển về phía đường hầm.

Lần này anh lật tay lấy ra một chiếc đèn chiếu mạnh, soi sáng đường hầm.

Nhưng đường hầm này rất kỳ lạ, chỉ có thể nhìn thấy khoảng mười mét, sâu bên trong vẫn là một màu đen kịt.

Có thể thấy, đường hầm bên trong có không gian riêng, rộng hơn cửa hầm nhiều, khoảng tầm ba mét.

Hơn nữa, đường hầm cứ cách nửa mét lại đổi một màu, tổng cộng có sáu màu sắc.

Vương Bàn Tử thò đầu ngó nghiêng, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiểu

ca nhi, đây là bài vở gì vậy, chưa từng nghe nói còn có kiểu chơi mộ đạo cầu vồng này?

Thần tiên thượng cổ chơi cao cấp vậy sao?" "Đây là Lục Sát Đạo, tương ứng với tòa Lục Sát Kiều kia." Lục Vũ nhìn chằm chằm đường hầm, khẽ nói: "Thứ này cũng có thể coi là một loại trận pháp, phải có sáu người mới có thể đi qua." "Tôi, anh, Lục Châu, Phan Tử, Giải Vũ Thần, Ngô Tà, vừa vặn sáu người." Lục Vũ đếm xong đầu người, định lôi Lục Châu từ trong Sơn Hà Đồ ra thì Cừu Đức Khảo không nhịn được nói: "Cậu không tiễn tôi đi luân hồi, có phải cũng nên để tôi vào xem một chút không?" "Dù sao đây cũng là cửa do tôi giúp cậu mở, hơn nữa tôi đã đưa cả hai viên Quỷ Tỷ cho cậu rồi." Lục Vũ quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo, thản nhiên nói: "Ông lấy đồ của tôi, tôi chưa tính sổ với ông, ông lấy tư cách gì thương lượng với tôi?" "Huống hồ ông nói muốn đi luân hồi, A Ninh sẽ tiễn ông đi." Sắc mặt Cừu Đức Khảo cứng đờ, theo bản năng phản bác: "Cậu sao có thể nuốt lời!" Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, thản nhiên nói: "Tôi nói có thể tiễn ông đi luân hồi, nhưng tôi không hề nói sẽ tự tay tiễn ông." "Thế này đi, tôi ở đây tận mắt nhìn ông được A Ninh tiễn đi luân hồi." Câu nói này khiến Cừu Đức Khảo nghẹn lời, không nói thêm được gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lục Vũ.

Vương Bàn Tử ngó nghiêng hỏi: "Tiểu ca nhi, tống lão vào Sơn Hà Đồ nhé?" "Không vội." Lục Vũ khẽ lắc đầu, lật bàn tay, trước mặt đột nhiên xuất hiện sáu binh dũng kim giáp.

Sau đó anh phất tay, sáu binh dũng kim giáp đã tiến vào đường hầm, đứng thành một hàng, mỗi người đứng ở rìa một lối đi màu sắc.

Mắt Vương Bàn Tử chợt sáng lên, định nói gì đó thì Lục Vũ đã mở lời: "Đường hầm này rất kỳ lạ, gan tôi không lớn đến thế, cứ để chúng đi trước xem sao." Nói xong, Lục Vũ lại quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo, khẽ nói: "Chẳng phải bảo muốn luân hồi sao, ông còn chờ

gì nữa?" Cừu Đức Khảo nhắm mắt không nói một lời.

Bên cạnh, A Ninh nhìn xem, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn được.

Cừu Đức Khảo còn sống, Giang Tử Toán có lẽ còn hy vọng.

Nhưng nếu Cừu Đức Khảo chết, Giang Tử Toán sẽ thực sự mất hết hy vọng.

Hơn nữa, Lục Vũ hiện tại dùng binh dũng kim giáp dò đường, cô cũng rất tò mò lối đi này rốt cuộc sẽ như thế nào, thứ gì có thể khiến Lục Vũ thận trọng đến vậy.

Huống chi, lối đi nhìn có vẻ tầm thường này lại là thứ mà vô số người theo đuổi từ lâu.

Bí mật ẩn chứa bên trong rốt cuộc là gì vẫn khiến người ta nảy sinh ham muốn khám phá.

Lục Vũ đứng ở cửa đường hầm, điều khiển binh dũng kim giáp từ từ đi sâu vào, mười mấy mét phía trước không có gì bất thường.

Nhưng mười mấy giây sau, khi binh dũng kim giáp tiến vào bóng tối, có thể thấy chân mày Lục Vũ nhíu lại.

Trong bóng tối vẫn im phăng phắc, không nghe thấy gì, cũng không biết những binh dũng kia ra sao.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, thấy Cừu Đức Khảo đã mở mắt từ lúc nào, đang tò mò ngó nghiêng.

Không chỉ ông ta, những người có mặt cơ bản đều mang cùng một biểu cảm, tò mò nhìn về phía đường hầm, cố gắng phát hiện điều gì đó.

Đáng tiếc, chẳng nhìn ra được gì.

Đợi một lúc, Ngô Tà vẫn không nén nổi tò mò, nhịn không được hỏi: "Hiện tại thế nào rồi?

Những binh dũng đó có phát hiện được gì không?

Chúng ta lại phải đứng đây đợi suông sao?" "Cậu gấp cái gì?

Gấp thì cậu tự đi đi, tôi có cản cậu đâu?" Vương Bàn Tử đã mất sạch thiện cảm với Ngô Tà, nghe thấy lời này liền nhịn không được mỉa mai một câu: "Ban đầu là các người chết sống đòi đến chỗ này, bây giờ đến rồi lại bắt đầu kén cá chọn canh, lúc thì không đợi được cái này, lúc thì không đợi được cái kia, cậu đang vội đi đầu thai à?" "Đầu thai?

Ha, ha ha." Lúc này, Cừu Đức Khảo vốn mặt không cảm xúc đột nhiên cười khan hai tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị.

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, quay đầu chằm chằm nhìn Cừu Đức Khảo: "Sao hả, chẳng lẽ ông đang vội đi đầu thai?

Có cần Bàn gia tôi tiễn ông một đoạn không?" "Ta là đi chuyển thế, không phải đầu thai, đồ ngu xuẩn, ha ha ha ha!" Cừu Đức Khảo không biết bị gì, sau khi nói xong một câu liền cười như điên, cười đến mức nghiêng ngả, đứng không vững.

Thấy Cừu Đức Khảo đột nhiên trở nên cuồng vọng, khác hẳn vẻ cam chịu lúc trước, lòng Vương Bàn Tử thắt lại, quay đầu nhìn Lục Vũ thấy anh đang cau mày chặt chẽ, liền bước tới hai bước, gí súng vào trán Cừu Đức Khảo: "Cười đi, cười tiếp đi, chẳng phải ông vui lắm sao, cười đi, sao không cười nữa?" Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng thu lại nụ cười, nhìn Bàn Tử, tùy tiện nói: "Cười cũng không được, chẳng lẽ bắt ta khóc.

Ha ha ha ha, thật sự là quá buồn cười rồi..." Không biết Cừu Đức Khảo nghĩ đến chuyện gì mà cả người cứ cười run rẩy không ngừng, giống như nhìn thấy chuyện gì nực cười nhất thiên hạ vậy.

Nhìn bộ dạng ông ta cứ như là đã phát điên.

“Cười đủ chưa?” Lúc này, Lục Vũ đi đến bên cạnh Cừu Đức Khảo, đột nhiên đưa tay bóp cổ ông ta, lạnh lùng nói: “Cứ giấu giấu giếm giếm, đến bây giờ cuối cùng cũng không giấu nổi nữa rồi sao?” “Nói đi, ông lòng vòng quanh co, bày ra một cái vòng lớn như vậy để đưa tôi vào đây, rốt cuộc là có ý đồ gì?” Cừu Đức Khảo dường như không hề bị ảnh hưởng bởi việc bị Lục Vũ bóp cổ, cười nói: “Nơi này chính là căn nguyên mà Trương gia dời đến Ba Nãi, cũng phải để cậu xem thử chứ, không tận mắt nhìn thấy, cậu làm sao tin được?” Nói đến đây, sắc mặt Cừu Đức Khảo lập tức lạnh lùng xuống, nhìn Lục Vũ bằng ánh mắt vô hồn, giọng nói càng không chút cảm xúc: “Trương gia, thật sự là bản lĩnh lớn quá nhỉ!” Nghe thấy câu nói cuối cùng của Cừu Đức Khảo, Lục Vũ như chợt nghĩ ra điều gì, đồng tử co rụt lại, buột miệng thốt ra: “Uông Tàng Hải!” Cừu Đức Khảo cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Cuối cùng cũng không đến nỗi quá ngu, nhưng mà so với tổ tông Trương gia các người thì cũng chẳng có gì khác biệt!” Vừa dứt lời, Lục Vũ đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh cảm nhận được một luồng sức mạnh khó tả trực tiếp giam cầm lấy chính mình!

Không chỉ anh, Vương Bàn Tử cũng đột ngột khựng lại, bị đinh hình tại chỗ như bị thạch hóa.

Chương 1392

Nhưng ngoại trừ hai người họ ra, A Ninh, Ngô Tà, Giải Vũ Thần dường như không hề bị ảnh hưởng.

"Ha ha ha ha!" Thấy Lục Vũ và Vương Bàn Tử lập tức không thể cử động, Cừu Đức Khảo càng thêm đắc ý, nhìn sang Ngô Tà, Giải Vũ Thần cùng A Ninh, Phan Tử bên cạnh, mỉm cười nói tiếp: "Cậu rõ ràng đã nhìn ra ba người họ có vấn đề, vậy mà cái gì cũng không nói, ta cũng không biết nên nói cậu tâm huyết lớn hay là tự đại đây?" "Người trẻ tuổi, cậu vẫn là quá tự đại rồi." "Ta đã tính kế bao nhiêu năm qua, hậu thủ của ta làm sao có thể để cậu xem không được chứ?" Nghe thấy lời Cừu Đức Khảo, đồng tử Vương Bàn Tử co mạnh lại, đột nhiên nhớ ra biểu hiện bất thường của Ngô Tà trước đó.

Lúc này ông cố gắng cử động nhãn cầu, thấy Ngô Tà mặt không biểu cảm, ánh mắt đờ đẫn.

Ông rất muốn nói điều gì đó nhưng một chữ cũng không thốt ra được, chỉ có thể đảo mắt nhìn trừng trừng vào Cừu Đức Khảo.

Lúc này, một giọng nói hơi non nớt đột nhiên vang lên: "Lão già khốn, ông gọi ai là người trẻ tuổi đấy?

Cô nãi nãi đây chưa lên tiếng, ông không biết mình bao nhiêu tuổi rồi sao?" Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên bước ra từ bên cạnh đứa trẻ lông lá (Mao hài tử) vốn vẫn im lìm nãy giờ, khẽ vỗ vào đứa trẻ một cái, dắt nó từng bước đi về phía Cừu Đức Khảo.

Ngoa Thú biểu cảm thoải mái, còn đứa trẻ lông lá thì mặt lộ vẻ hung tợn, dường như sẵn sàng lao vào xé xác Cừu Đức Khảo bất cứ lúc nào.

"Một con linh thú nhỏ nhoi thì tính là gì?" Cừu Đức Khảo liếc nhìn

Ngoa Thú, thản nhiên nói: “Nếu ngươi đã trưởng thành thì đối với ta còn có chút tác dụng, nhưng với tuổi đời hiện tại của ngươi, đối với ta chẳng có ý nghĩa gì cả.” “Đừng quên ở đây còn có một con Bàn Hồ.

Nó lợi hại hơn ngươi nhiều lắm, trước khi ngươi kịp làm gì ta thì nó có lẽ đã nuốt chửng ngươi trong một miếng rồi.” “Linh khí trên người ngươi nặng như vậy, ta ngửi mà cũng thấy muốn không cưỡng lại được!” Mấy câu này đánh trúng ngay tử huyệt của Ngoa Thú.

Vốn dĩ nhóc con định xuất hiện bất thình lình để dọa Cừu Đức Khảo, sau đó Lục Vũ sẽ lo liệu việc còn lại, bắt lấy lão già này là xong chuyện.

Nhưng bây giờ lại bị người ta nắm thóp.

Tuy nhiên, Ngoa Thú là tổ tông nói dối, lúc này cũng không hề hoảng loạn, không nói gì thêm mà chỉ đứng đối thị với Cừu Đức Khảo cách đó vài mét.

Đợi hơn một phút, thấy Ngoa Thú vẫn không có động tĩnh gì, Cừu Đức Khảo ngoắc ngoắc ngón tay, Ngô Tà và A Ninh liền cử động.

Hai người im lặng đi tới bên cạnh Lục Vũ và Vương Bàn Tử, lục lọi trên người họ một hồi lâu, lấy đi tất cả mọi thứ trừ quần áo rồi quay lại bên cạnh Cừu Đức Khảo.

Chỉ có điều khi A Ninh lục soát Lục Vũ, cô tìm thấy một nắm cát trong túi anh, thứ bẩn thỉu này khiến cô hơi ghét bỏ liếc nhìn Lục Vũ một cái.

Thật đáng tiếc, cô không biết rằng nắm cát đó mới chính là hậu thủ lớn nhất của Lục Vũ.

Đó chính là Hằng Hà Sa mà Trương Hạo đã giao cho anh, thứ mà anh chưa từng để lộ trước mặt bất kỳ ai!

Ngay cả Cừu Đức Khảo cũng không biết đến sự tồn tại của món

thần khí này!

Sau khi hài lòng nhìn những thứ A Ninh và Ngô Tà thu hồi được, Cừu Đức Khảo khẽ búng tay một cái, lập tức thấy những thứ giống như những quả cầu thủy tinh màu xanh lam từ trên trời từ từ rơi xuống, được ông ta thu vào lòng bàn tay.

Tiếp đó, Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều khôi phục lại khả năng cử động.

Ngoa Thú nhận thấy sự khác biệt, vội vàng nói: "Họ Lục, họ Vương kia, mau lại đây bên cạnh cô nãi nãi." Lục Vũ không nói gì, mặt xanh mét dắt Vương Bàn Tử đi đến cạnh Ngoa Thú.

Đương nhiên, anh cũng liếc nhìn quả cầu thủy tinh màu xanh trong lòng bàn tay Cừu Đức Khảo. [Tên vật phẩm: Mỹ Đỗ Toa Chi Nhãn] [Cấp bậc: Địa giai hạ phẩm pháp khí] [Khả năng: Thạch hóa] [Mô tả: Truyền thuyết Hy Lạp, có nữ yêu đầu rắn mình người tên Medusa, là con gái của Phorcys và Ceto, cùng với hai chị em khác là Stheno và Euryale được gọi chung là Gorgon.

Trong ba chị em Gorgon, chỉ có Medusa là có thân xác phàm nhân, mắt nhìn đến đâu mọi sinh linh đều bị thạch hóa, không thể tránh khỏi...] Hóa ra là thứ này, hèn chi vừa rồi không thể cử động.

Lục Vũ thầm hiểu ra nhưng không hề kinh hoảng, chỉ vô cảm nhìn Cừu Đức Khảo, hay nói đúng hơn là Uông Tàng Hải.

Anh hiểu rõ, Cừu Đức Khảo giam cầm rồi lại thả họ ra chắc chắn không đơn giản là để họ đi.

Huống chi, anh cố ý giấu nghề chính là để dụ Uông Tàng Hải lộ diện.

Đợi lâu như vậy, khó khăn lắm mới khiến Uông Tàng Hải bước ra, vở kịch lớn cuối cùng cũng bắt đầu, anh sao phải vội?

Tuy nhiên, Lục Vũ có kiên nhẫn, thậm chí có thể giả ngu chờ Uông Tàng Hải xuất đầu lộ diện, nhưng Vương Bàn Tử thì không đợi được.

Thấy Cừu Đức Khảo vẫn im lặng, ông nhịn không được trợn mắt mắng: "Lão già khốn, trên người ông mọc tám trăm cái tâm nhãn à?

Tôi thấy bộ dạng ông bây giờ cũng chẳng phải Cừu Đức Khảo nữa rồi, lão già kia, ông có phải là cái tên thái giám Uông Tàng Hải giả danh không?" "Không ngờ đấy, cái tên khốn như ông lại giả danh thành thằng Tây quỷ, thật là sỉ nhục, nhục nhã quá đi mất, bộ dạng này của ông ngày mai xuống âm phủ gặp tổ tông thì ăn nói thế nào?" Cừu Đức Khảo cũng không nổi giận, nửa cười nửa không nhìn Vương Bàn Tử, thản nhiên nói: "Việc đó không cần ngươi phải lo." Nói xong, ánh mắt Cừu Đức Khảo lại rơi lên người Lục Vũ, nhàn nhạt nói: "Cậu cũng không cần nản chí, nói ra thì cậu cũng đã gây cho ta một chút rắc rối nhỏ, ảnh hưởng phần nào đến kế hoạch của ta." "Ta cũng không ngờ sự trưởng thành của cậu lại nhanh đến thế, còn thoát khỏi tầm kiểm soát." "Nhưng không sao, kết quả cuối cùng vẫn là kết quả ta mong muốn, đó đã là một kết quả không tệ rồi." "Nhân tâm, nhân tính, thật sự là một chuyện rất thú vị.

Rõ ràng cậu biết ta có vấn đề, vậy mà vẫn cứ muốn thử thách ta, đó chính là sai lầm lớn nhất của cậu." Nói đến đây, Cừu Đức Khảo lắc đầu thở dài, vẻ mặt có chút bùi ngùi, dường như thất vọng vì sự lựa chọn của Lục Vũ.

Lục Vũ im lặng hồi lâu cuối cùng cũng cười lạnh một tiếng: "Nói mấy lời phế thải này có ích gì?

Ông muốn làm gì thì mau tranh thủ thời gian đi, để tôi xem ông có thể làm được gì." Lục Vũ vừa dứt lời, Cừu Đức Khảo lại cười lớn một trận, sau đó mới nói: "Vội vàng cái gì?

Chuyện thú vị mới chỉ bắt đầu thôi, phải đợi một người bạn cũ đến thì mới càng thêm thú vị.” Câu nói này của Cừu Đức Khảo rất tinh vi, mắt Lục Vũ khẽ nheo lại, nghĩ đến một khả năng.

Đợi một lát, thấy Cừu Đức Khảo cầm Sơn Hà Đồ xem xét, lại nhìn Lục Vũ, cuối cùng vẫn cắn đầu ngón tay vẽ vài đường lên Sơn Hà Đồ.

Tiếp đó, một đạo phù văn lóe lên, Giang Tử Toán xuất hiện trước mặt mọi người.

Giang Tử Toán xoa xoa mặt mình, lập tức biến thành hình dạng của Lão Dương.

Lão Dương nửa cười nửa không nhìn Lục Vũ nói: “Không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay nhỉ.

Sao không lợi hại nữa đi?

Chương 1393

Cậu chẳng phải rất giỏi sao?

Không phải dùng cái thứ kỳ quái gì đó nhốt tôi lại sao?" Ngoa Thú không ngờ Giang Tử Toán ở trong Sơn Hà Đồ lâu như vậy lại là loại thứ này, không khỏi trợn mắt: "Cái thằng khốn nhà ngươi!

Cái loại không ra người không ra quỷ, ở đây từ khi nào đến lượt ngươi lên tiếng!" "Một thằng nhóc tì bám đuôi người khác ăn bã, ngươi cũng xứng nói chuyện sao?" "Ngươi!" Lão Dương bị Ngoa Thú mắng một trận tơi bời, tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng trước khi hắn kịp mở miệng, Cừu Đức Khảo đã lên tiếng: "Trương Hải Khách, ta có chút tò mò, rốt cuộc cậu làm thế nào mà thoát khỏi tầm kiểm soát của ta?" "Bao nhiêu năm qua, ta bảo cậu làm gì cậu làm nấy, chưa bao giờ sai sót, ngay cả con Bao Ngân và Trương Bách Xuyên kia cũng không có cách nào can thiệp, cậu làm thế nào vậy?" Nói đến đây, Cừu Đức Khảo dừng lại một chút, đầy hứng thú quan sát Lục Vũ rồi nói tiếp: "Người Trương gia ta gặp qua rất nhiều, Trương Khởi Linh ta cũng đã gặp vài lần, nhưng bất kể là ai cũng không đặc biệt như cậu." "Chẳng lẽ nói cậu không phải người Trương gia?

Hay là người Trương gia lại liên hôn với nhà khác mới sinh ra cậu?" Lục Vũ mặt không cảm xúc, thản nhiên nói: "Ông tập trung bao nhiêu người ở đây, chắc không phải để nói mấy lời phế thải này với tôi chứ.

Chẳng phải ông nói muốn cho tôi thấy tại sao Trương gia lại chọn Ba Nãi sao, tới đi, để tôi xem." Cừu Đức Khảo mỉm cười nói: "Gấp gáp gì chứ?" "Mẹ kiếp, cái lão già khốn này..." Vương Bàn Tử nhịn

không được chửi thề, nhưng mới mắng được một nửa, Cừu Đức Khảo đã cười lạnh một tiếng: "Vội vàng thế, muốn đi đầu thai à?" "Cái lão khốn này có giỏi thì tự mình nghĩ ra lời gì hay đi, đừng có học tổ tông nhà ông nói chuyện!" "Hừ!" Cừu Đức Khảo cười lạnh, không thèm chấp Bàn Tử, chỉ nói với Lục Vũ: "Những gì trước đó ta nói với cậu cơ bản đều là thật.

Nơi này là thánh địa của dân man di, là đại mộ của Bàn Vương viễn cổ.

Những chuyện nhỏ nhặt này ta không cần thiết phải lừa cậu." "Điều khác biệt duy nhất là muốn tiến vào mộ Bàn Vương không hề dễ dàng như vậy." "Hả." Lục Vũ cũng cười cười, thản nhiên nói: "Vì Đông Hạ xây Vân Thiên Cung ông có thể phát hiện Thanh Đồng Môn, vì Trương gia dời cổ lâu ông có thể phát hiện mộ Bàn Vương.

Vận khí của ông đúng là thiên hạ có một không hai." "Tôi có chút tò mò, năm đó lúc ông xây mộ dưới đáy biển không phát hiện ra Quy Khư sao?" Cừu Đức Khảo hay là Uông Tàng Hải không trả lời câu hỏi của Lục Vũ, giống như không nghe thấy, chỉ lấy ra một thứ giống như la bàn, nhìn qua rồi nói: "Đến đây đi, bí mật cậu muốn thấy hiện tại có thể xem được rồi." Nói xong, Cừu Đức Khảo đột nhiên vung tay, ném thẳng chiếc la bàn vào đường hầm sau cửa đá.

Khoảnh khắc la bàn chạm đất, một luồng ánh sáng chói mắt lập tức chiếu sáng cả lối đi!

Giây tiếp theo, có thể thấy vô số phù văn nhấp nháy trong lối đi!

Trong không khí vang lên những tiếng nổ lách tách, mặt đất dưới chân cũng hơi rung chuyển.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo thay đổi, dẫn theo những người bên cạnh lùi lại mấy bước.

Phía bên kia, Lục Vũ cũng gọi Bàn Tử và Ngoa Thú lùi lại.

Vừa lùi ra xa thì nghe thấy một tiếng nổ lớn "Oanh long".

Đường hầm đầy phù văn nhấp nháy đột nhiên sụp đổ, vô số đá vụn đều lún xuống bên trong, trong đường hầm ngoài tiếng đá lăn "rào rào" thì không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, những phù văn nhấp nháy kia cũng biến mất không dấu vết.

"Nhìn đi, đây mới thực sự là lối vào mộ Bàn Vương." Lúc Cừu Đức Khảo nói chuyện, có thể thấy trong đường hầm tối đen đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng màu hồng yêu dị, ngay sau đó nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động "cạch cạch" liên tục.

Nhưng đứng ở vị trí của họ không thể nhìn thấy rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra bên trong lối đi.

Một lát sau, Cừu Đức Khảo bước tới trước đường hầm, nhìn xuống một cái rồi quay lại nói với Lục Vũ: "Trương Hải Khách, còn cần ta mời cậu qua đây không?" Lục Vũ không nói lời nào, chậm rãi bước tới.

Đứng ở cửa đường hầm nhìn xuống, có thể thấy bên dưới là một cầu thang rộng bằng đường hầm, cầu thang từ từ đi xuống sâu không thấy đáy.

Cừu Đức Khảo nửa cười nửa không nhìn Lục Vũ nói: "Cậu biết cậu sai ở đâu không?" "Cậu chỉ nhìn thấy Lục Sát, nghĩ rằng nơi này là Lục Sát Trận, mà không biết bí ẩn lớn nhất thế gian chính là Chu Thiên Thập Lục Toàn Quái!" Nói đến đây, Cừu Đức Khảo lại thở dài, có chút bùi ngùi: "Uổng công ta còn đặc biệt nhắc nhở cậu một lần, đáng tiếc cậu lại kém cỏi như vậy, thật khiến người ta thất vọng." Lục Vũ nhìn đường hầm, không nói lời nào.

Bên cạnh anh, sắc mặt Vương Bàn Tử xanh mét.

Còn Ngoa Thú thì vẫn đứng bên cạnh, không muốn lại gần.

Cừu Đức Khảo cũng không để ý, chỉ phất tay lấy ra túi Càn Khôn của Lục Vũ, rồi từ bên trong lôi ra chiếc quan tài gỗ ẩm mục thuộc về "Hắn" mà Lục Vũ đã thu lại trước đó, cười nói: "Nếu không phải cậu mang chiếc quan tài lớn này vào đây, ta còn thấy hơi rắc rối, cảm ơn sự phối hợp của cậu." Lục Vũ lạnh lùng nhìn, không nói lấy một lời.

Cừu Đức Khảo cũng không nói nhiều với Lục Vũ, chỉ nháy mắt với Lão Dương, Lão Dương lập tức ra tay, tháo rời tấm đáy quan tài vốn đã bị Bàn Tử tháo ra, sau đó lại tháo tiếp tấm bên hông.

Sau khi mở tấm bên hông ra, Cừu Đức Khảo bước tới, đưa tay sờ vào tấm gỗ vài cái, trên tấm gỗ lập tức xuất hiện mấy khe hở rõ rệt.

Bên trong mỗi khe hở là một túi tơ tằm đã bạc màu.

Thấy cảnh này, Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: "Lần trước đưa tang 'Hắn' cũng là do ông sắp xếp.

Thứ gì đáng để ông tốn công sức, gửi vào đây trước mấy chục năm như vậy?" "Mộ Bàn Vương này chắc không đơn giản như thế, có phải có liên quan đến 'Chung Cực' ở Trường Bạch Sơn không?" "Đồ được đưa vào trước để nhiễm khí tức, lúc xuống mộ sẽ không làm kinh động Bàn Hồ, đúng không?" "Ha ha." Cừu Đức Khảo mỉm cười gật đầu: "Cuối cùng cũng không quá ngu, còn nghĩ ra được một chút, xem ra mấy năm nay cậu cũng không sống uổng phí." Vừa nói, Cừu Đức Khảo vừa rút từ trong túi tơ tằm ra một chiếc áo choàng, trực tiếp khoác lên người.

Ngay khi ông ta khoác áo choàng vào, Lục Vũ cảm nhận được trên người Cừu Đức Khảo xuất hiện một mùi hương khó tả, rất giống mùi hương tỏa ra khi cánh cửa đá kia được mở ra.

Cừu Đức Khảo không vội vàng, đưa cho A Ninh, Ngô Tà, Phan Tử

mỗi người một chiếc.

Tổng cộng có bốn chiếc áo choàng, còn Giải Vũ Thần và Lão Dương thì cũng giống như nhóm Lục Vũ, không có phần áo choàng.

Cừu Đức Khảo nhìn qua, hài lòng gật đầu: "Trương Hải Khách, thật ngại quá, ta chỉ chuẩn bị có bốn chiếc, nên mấy người các cậu đành phải chịu thiệt thòi một chút vậy." "Giả bộ làm gì chứ?" Lục Vũ chưa kịp nói gì thì Vương Bàn Tử đã cười lạnh một tiếng: "Cái thứ gì vậy, không giả bộ thì chết à?

Lão già khốn, đừng thấy bây giờ ông đắc ý, Bàn gia tôi cũng không phải chưa từng đào mộ tổ nhà ông đâu.

Đợi Bàn gia tôi rảnh, sẽ trồng mấy cây hòe lớn lên mộ tổ nhà ông, cho tổ tông nhà ông biến thành quỷ hết." Vương Bàn Tử vẫn muốn kích nộ Cừu Đức Khảo, sau đó tìm cơ hội đánh lén, xoay chuyển chiến cục.

Chỉ tiếc Cừu Đức Khảo căn bản không cho ông cơ hội đó, ông ta chỉ liếc nhìn Bàn Tử một cái, thản nhiên nói: "Đừng nói mấy lời vô nghĩa đó nữa, Lão Dương sẽ canh chừng các người, có gì bất ổn, ngươi có thể đi luân hồi ngay." Nói xong, Lão Dương đã tiến về phía Vương Bàn Tử.

Giọng nói của Cừu Đức Khảo lại vang lên: "Đến đây đi, bí mật lớn nhất đã ở ngay trước mắt rồi, các người còn không muốn vào xem sao?

Vị bạn nhỏ Lục Châu kia, phiền ngươi dẫn đầu." "Ngươi bảo cô nãi nãi đi là cô nãi nãi đi sao?

Cái lão già khốn nhà ngươi tưởng mình là ai chứ!" Ngoa Thú cũng không nhịn được, trực tiếp chửi bới!

Cừu Đức Khảo cười híp mắt nhìn Ngoa Thú, thản nhiên nói:

“Đừng nghĩ mình là linh thú thượng cổ thì hiếm lạ, ta muốn ngươi chết, ngươi ngay cả cơ hội thở thêm một hơi cũng không có!” Giọng nói bình thản nhưng sát ý lạnh lẽo bên trong khiến Ngoa Thú cũng không khỏi rùng mình một cái.

Hơn nữa, lúc nói chuyện, Cừu Đức Khảo trực tiếp tiến về phía Ngoa Thú, trong tay cầm một quả cầu phát ra ánh sáng màu hồng.

Chương 1394

Ngoa Thú cũng lùi lại hai bước, giẫm lên vai đứa trẻ lông lá.

Tiếp đó, Ngoa Thú đột nhiên nhổ một ngụm nước bọt vào đứa trẻ.

Đứa trẻ lông lá không khỏi phát ra một tiếng rít nhọn.

Trong tiếng rít đó, nó đột ngột lao ra, giật lấy quả cầu màu hồng từ tay Cừu Đức Khảo rồi nuốt chửng vào bụng.

Quả cầu đó chính là do dịch nhầy của Mật Lạc Đà tạo thành.

Cảnh tượng này khiến Cừu Đức Khảo hơi ngỡ ngàng.

Ngay khi ông ta định dùng cách khác để chế phục Ngoa Thú, đứa trẻ lông lá đột nhiên lại phát ra một tiếng rít thê lương!

Ngay sau đó, cơ thể nó bành trướng thấy rõ.

Chẳng mấy chốc, nó đã khôi phục lại thể hình như tinh tinh khổng lồ trước đó!

"Chít!" Đứa trẻ lông lá đã bành trướng lại rít lên một tiếng, mắt trợn tròn, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo, dường như sắp sửa ra tay.

Ngay lúc đó, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đi thôi, chúng ta xuống dưới mở mang tầm mắt." Nói xong, Lục Vũ quay đầu bảo Ngoa Thú: "Được rồi Lục Châu, bảo nó yên tĩnh chút, đừng có nôn nóng như thế." Sau khi dặn dò Lục Châu, ánh mắt Lục Vũ lại rơi vào Cừu Đức Khảo: "Ông phí hết tâm tư, ngay cả Thanh Đồng Môn cũng đã vào rồi, bây giờ lại muốn tính kế bắt chúng tôi cùng ông đi cái mộ Bàn Vương này, tại sao?" Cừu Đức Khảo dường như cũng không muốn làm tình hình quá căng thẳng, im lặng một lát rồi nhìn Lục Vũ nói: "Để kiểm soát sức mạnh Chung Cực.

Chung Cực, các người chưa từng thấy nên không biết nó là gì.

Nhưng Chung Cực là có thật.

Trong mộ Bàn Vương có một thứ có thể giúp ta kiểm soát Chung Cực." Chung Cực...

Đã rất nhiều ngày Lục Vũ không nghe thấy hai chữ này từ miệng người khác, không ngờ khi nghe lại lần nữa lại là ở nơi này.

Cái gọi là "Chung Cực" đó rốt cuộc là gì?

Hai chữ này xuất hiện, ngay cả Ngô Tà đang bị Cừu Đức Khảo khống chế cũng biến đổi sắc mặt, cơ thể khẽ run rẩy.

Lục Vũ chú ý thấy cơ thể Ngoa Thú cũng hơi run, không phải vì kinh ngạc bởi "Chung Cực" mà là vì sợ hãi.

Trong mắt nó có một loại sợ hãi khắc sâu vào xương tủy!

Cái con nhóc này biết về Chung Cực!

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử lại bĩu môi, có chút khinh miệt nói: "Còn có gì mới mẻ hơn không?

Còn kiểm soát sức mạnh Chung Cực, chỉ dựa vào ông thôi à?

Cổ cũng đã vùi xuống đất rồi, ông cần Chung Cực để làm gì?" "Sao hả, ông còn trông chờ Chung Cực giúp ông cải lão hoàn đồng chắc?" "Có cái sức đó, ông nội nó chứ thà tìm mụ đàn bà nào đó sinh đứa con, ngày ngày vợ con bên cạnh sưởi ấm giường không tốt sao?

Chung Cực chó má gì chứ, lừa quỷ à..." Từng câu từng chữ lọt tai, Cừu Đức Khảo vốn không để ý nhưng không chịu nổi thói mồm mép của Bàn Tử, bị mỉa mai như thế, Cừu Đức Khảo cũng hơi mất bình tĩnh, lạnh lùng liếc nhìn Bàn Tử quát: "Ngươi còn nói thêm một câu phế thải nữa, ta sẽ tiễn ngươi đi luân hồi ngay!" Lần này Vương Bàn Tử cuối cùng cũng im lặng, chỉ có điều vẫn bĩu môi đầy vẻ không

phục.

Cừu Đức Khảo lạnh lùng liếc nhìn Bàn Tử một cái, lại nhìn lối đi, tùy tay lấy ra mấy thanh lân quang đồng ném xuống cầu thang.

Ánh sáng lạnh lẽo soi sáng mấy chục bậc thang.

Điều ngoài dự đoán là Cừu Đức Khảo không bắt nhóm Lục Vũ đi tiên phong, mà lại để A Ninh đang khoác áo choàng đi xuống bậc thang đầu tiên.

A Ninh đi được năm, sáu bậc, Phan Tử cũng theo sau, tiếp đó là Ngô Tà.

Sau khi ba người khoác áo choàng đi xuống, tiếp theo là Lão Dương, Giải Vũ Thần, rồi đến Vương Bàn Tử, Ngoa Thú, đứa trẻ lông lá, cuối cùng cửa lối đi chỉ còn lại Lục Vũ và Cừu Đức Khảo.

Lục Vũ nhìn ông ta, ông ta cũng nhìn Lục Vũ, cả hai đều không nói gì, cũng không vội bước đi.

Tuy nhiên, sắc mặt Cừu Đức Khảo đột nhiên trở nên hơi quái lạ, không hiểu vì sao ông ta lại bắt đầu do dự.

Bên dưới, Vương Bàn Tử nhịn không được thúc giục vài câu.

Nhưng rất kỳ lạ, Cừu Đức Khảo vẫn không xuống, trái lại còn nhíu mày, đi đi lại lại vài bước ở cửa lối đi, cuối cùng nhìn Lục Vũ, cau mày nói: "Nơi này có phải có gì đó không ổn?

Có phải ta đã nhầm ở đâu không?" "Hả." Lục Vũ cũng không ngờ Cừu Đức Khảo lại đột ngột hỏi mình câu đó, hơi ngẩn ra một chút rồi nói: "Ông nhầm rồi, từ mấy trăm năm trước ông đã nhầm rồi, cái sai này kéo dài cả mấy trăm năm." Cừu Đức Khảo đột nhiên dừng bước, nhìn trừng trừng vào Lục Vũ.

Dưới bậc thang, Vương Bàn Tử đợi mãi không thấy động tĩnh gì,

nhịn không được quay lại mắng: “Lão già khốn, ông là lừa già lên cối xay hay sao mà lề mề thế?

Muốn đi thì mau đi, không đi thì định chờ đến Tết chắc!” Tiếng gầm này cuối cùng cũng khiến Cừu Đức Khảo bình tĩnh lại, ông ta hét vọng xuống dưới: “Nói thêm câu nữa ta tiễn ngươi đi luân hồi!” Nói xong, ông ta liếc nhìn Lục Vũ, lạnh lùng hất hàm ý bảo anh xuống trước.

Lục Vũ cũng không để ý, trực tiếp bước lên bậc thang, để mặc Cừu Đức Khảo đi sau cùng.

Cầu thang này rất kỳ lạ.

Nhìn một cái là thấy ngay bậc thang được tạo thành từ vô số đá vụn, dường như chính là từ đường hầm bị sụp đổ lúc trước.

Theo cầu thang đi xuống khoảng mười mét là một không gian trống trải.

Chương 1395

Cừu Đức Khảo cùng A Ninh, Ngô Tà đứng phía trước, còn Vương Bàn Tử, Ngoa Thú, đứa trẻ lông lá thì tụ lại một chỗ với Lục Vũ đứng phía sau.

Quan sát một hồi, Vương Bàn Tử quay sang nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, lão già khốn đó có phải nhầm rồi không, chỗ này chả giống cái mộ Bàn Vương chó má gì cả?

Tôi nhìn chỗ này giống hang mỏ hơn, cậu thấy sao?" Đúng như lời Bàn Tử nói, nơi này bốn phía và trần nhà đều mấp mô không bằng phẳng, có dấu vết đục đẽo rất rõ ràng.

Ánh đèn pin lướt qua những vết đục đó thấy lấp lánh ánh kim, tạo cảm giác nơi này là một mỏ vàng bị bỏ hoang.

Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem liệu có phải mỏ vàng không?" "Mỏ vàng cái con khỉ, béo con nhà anh, trong đầu anh ngoài vàng ra không còn cái gì khác à?" Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Ngoa Thú đã nhịn không được trợn trắng mắt, mắng một câu.

Nói xong, nhóc con lại tiếp tục: "Mấy cái đó đều là đồng, thứ đồng nát không đáng tiền đâu." Đúng như Ngoa Thú nói, nơi này là một hang mỏ đồng bỏ hoang, nhưng có lẽ vì bị phong tỏa quá lâu, không khí không lưu thông nên lớp đồng bề mặt không xuất hiện vết gỉ rõ rệt.

Lục Vũ quan sát, trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác.

Văn minh thượng cổ lấy thanh đồng làm trọng.

Cho dù là Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn hay cây Thanh

Đồng ở Tần Lĩnh, nguyên liệu quan trọng nhất đều là đồng.

Bây giờ ở đây phát hiện ra mỏ đồng cũng phù hợp với đặc tính sùng bái thanh đồng của người thượng cổ.

Trong lúc nhóm Lục Vũ quan sát xung quanh, Cừu Đức Khảo cũng đang quan sát tình hình.

Có thể thấy trong tay ông ta cầm một tấm bảng, một tay đỡ, tay kia đang vẽ vẽ viết viết trên đó, ghi chép lại tất cả những gì nhìn thấy.

Xem ra lão già này vẫn cẩn thận như mọi khi.

Có ghi chép lại thì cho dù bản thân có xảy ra chuyện gì, những người khác vẫn có khả năng biết được.

Giống như việc ông ta để lại Xà Mi Đồng Ngư năm xưa vậy...

Một lúc sau, ông ta vẽ xong bản đồ, đưa tay chỉ vào một hốc lõm trên vách núi phía trước không xa nói: "Đi thôi, chỗ đó chắc là cửa mộ, vào từ đó chắc chắn sẽ tới được mộ Bàn Vương." "Lão khốn, ông có chắc không đấy?" Vương Bàn Tử nhịn không được bĩu môi mỉa mai: "Lúc ở trên kia ông cũng bảo xuống dưới là tới mộ Bàn Vương, bây giờ xuống rồi lại bảo ở phía trước, có phải ông cũng chả biết gì không?" "Nếu ông không biết đường thì trả đồ lại cho bọn tôi, để tiểu ca nhi dẫn đường, chắc chắn hơn cái lão già lú lẫn nhà ông nhiều." Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Ngoa Thú đã phụ họa theo: "Đúng thế, tôi thấy ông căn bản cũng chẳng hiểu cấu trúc bên trong này đâu, đừng có làm màu nữa, càng làm màu càng thấy xấu hổ thôi!" Cừu Đức Khảo coi như không nghe thấy tiếng ồn ào của Vương Bàn Tử, nhìn Lục Vũ lạnh lùng nói: "Đi thôi." Lục Vũ cũng không nói gì, trực tiếp dẫn Bàn Tử và Ngoa Thú đi tới.

Tuy nhiên, khi tới chỗ hốc lõm đó, mấy người họ lập tức dừng lại, không hề có ý định làm người dò đường.

Hơn nữa, hốc lõm này cũng không phải là sơn động.

Cừu Đức Khảo liếc nhìn Lục Vũ, hừ lạnh một tiếng nói: "Chuyện đơn giản như thế này mà cũng phải để ta làm sao?" Nói xong, cũng chẳng cần Lục Vũ trả lời, ông ta tự mình sờ soạng trên vách tường, tìm đúng cơ quan rồi dùng lực vỗ một cái, vị trí hốc lõm lập tức xuất hiện một cửa động.

Tiếp đó, Cừu Đức Khảo đưa mắt ra hiệu, A Ninh và Phan Tử liền tiên phong tiến vào cửa động.

Sau họ, nhóm Lục Vũ cũng bước vào theo.

Bên trong cửa động là một sơn động.

Người đục đẽo sơn động năm xưa tay nghề rất kém, vách tường mấp mô, thấp thoáng vẫn thấy ánh đồng phản chiếu trong các khe đục.

Ngoài ra cũng không thấy thứ gì đặc biệt.

Cả nhóm men theo sơn động không ngừng tiến về phía trước.

Đi được một lúc, họ cảm thấy trong không khí có thêm một mùi hăng hắc khó chịu, khiến người ta có chút chóng mặt hoa mắt.

Cừu Đức Khảo dường như đã chuẩn bị từ trước, lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ, đổ ra vài viên thuốc nhỏ màu đen, thản nhiên nói: "Mỗi người một viên, ngậm dưới lưỡi có thể chống đỡ được." Nói xong cũng chẳng thèm quan tâm nhóm Lục Vũ nghĩ gì, không thèm giải thích lấy một câu, tự mình nuốt trước một viên.

Sau ông ta, A Ninh, Ngô Tà và những người khác cũng đều nuốt theo.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, đang định hỏi gì đó thì Lục Vũ đã lên tiếng, nói ngắn gọn hai chữ: "Ngậm lấy." Nói xong, Lục Vũ cũng cho

viên thuốc vào miệng.

Loại thuốc Cừu Đức Khảo lấy ra tương tự như Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn được truyền thừa bao đời của Mô Kim Hiệu Úy, nhưng dược hiệu còn mạnh hơn.

Ngay khi cho vào miệng, Lục Vũ cảm nhận được một cảm giác thanh mát, cảm giác chóng mặt hoa mắt lập tức tan biến.

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy viên thuốc này có vẻ đặc biệt, sau khi cảm nhận một chút liền nói với bóng lưng Cừu Đức Khảo: "Này Cừu lão bản, chúng ta bây giờ cũng coi như là người chung một thuyền, ông đừng có keo kiệt thế chứ, cho Bàn gia tôi thêm mấy viên nữa đi?" "Ông nghĩ mà xem, ông đâu có thiệt, ông cướp bao nhiêu đồ của bọn tôi rồi, dù sao cũng phải có chút quà đáp lễ chứ?" Cừu Đức Khảo cũng không ngờ rằng việc ngậm thuốc dưới lưỡi chẳng hề ảnh hưởng gì đến Vương Bàn Tử, ông ta muốn nói gì vẫn cứ nói thoải mái.

Im lặng một lát, Cừu Đức Khảo vẫn quay đầu nói với Bàn Tử một câu: "Chỗ này toàn là mùi thủy ngân, ngươi thích nói thì cứ việc nói." Câu này vừa dứt, Cừu Đức Khảo im lặng, Vương Bàn Tử cũng im bặt.

Thủy ngân nhìn thì đẹp nhưng là chất cực độc, khí thủy ngân bốc lên con người không thể chịu đựng nổi.

Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu đại mộ đều có tập tục dùng thủy ngân xây dựng sông ngòi hồ biển.

Hiện tại theo lời Cừu Đức Khảo, chỗ này có lẽ cũng có một bể thủy ngân.

Cả đội ngũ tiếp tục tiến sâu vào sơn động, ngoài việc lối đi ngày càng rộng ra và mùi hôi thối nồng nặc hơn thì vẫn chưa thấy dấu vết

của đại mộ đâu.

Không có mộ đạo, không có trấn mộ thú, không có bất kỳ dấu vết nào.

Cứ đi như thế, Vương Bàn Tử thực sự không nhịn được, lại lên tiếng hỏi mấy câu.

Nhưng đáng tiếc lần này Cừu Đức Khảo cũng không thèm đáp lại.

Chương 1396

Ông ta không đáp, Vương Bàn Tử cũng thấy mất hứng.

Mất hứng xong, ông bắt đầu cảm thấy hơi đau đầu, có vẻ như độc khí ảnh hưởng đến ông nặng hơn.

Đi được vài phút, cảm giác khó chịu càng tăng lên, Vương Bàn Tử thấy mình hơi khó thở, nhịn không được lại mở miệng: "Cừu lão bản, có khi nào ông nhầm không, chỗ này không phải thủy ngân, liệu có phải kiềm mạnh không, Bàn gia tôi thấy viên thuốc của ông hết tác dụng rồi, cho tôi viên nữa đi..." "Im miệng!" Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng không nhịn được, gầm lên với Vương Bàn Tử một tiếng, rồi ra lệnh cho Lão Dương: "Hắn mà nói thêm một chữ nào nữa thì giết!" Trong đường hầm cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nhưng chỉ yên tĩnh được đúng một phút, lối đi này lại một lần nữa mất đi sự tĩnh lặng.

Lão Dương nhìn thấy phía trước đường hầm đột nhiên có ánh sáng lấp lánh như sóng nước, không khỏi hít sâu một hơi nói: "Có phải tới nơi rồi không?

Tới nơi rồi đúng không!" Cừu Đức Khảo không nói gì, chỉ theo bản năng tăng nhanh bước chân.

Dưới sự ảnh hưởng của ông ta, mọi người đều rảo bước lao về phía có ánh sáng lấp lánh kia.

Lão Dương cũng chẳng màng tới Vương Bàn Tử, một mình chạy lên dẫn đầu.

Đi được vài bước, hắn phấn khích hét lớn với Cừu Đức Khảo: "Tới rồi, tới rồi, tới rồi!" Nói rồi, mấy người họ lại tăng tốc.

Ánh sáng lấp lánh phía xa cũng trở nên rực rỡ hơn.

Thậm chí không cần đèn pin chiếu sáng, họ cũng có thể nhìn rõ đường đi.

Chỉ vài phút sau, họ đã đi tới cuối lối đi này!

Tuy nhiên, điều khiến họ bất ngờ là cuối lối đi không phải mộ đạo, cũng không phải lối ra, càng không phải mộ Bàn Vương gì cả.

Lối đi họ đang đứng giống như một vách đá, phía trước vách đá là một hố sâu, ánh bạc lấp lánh trong hố sâu, không biết rộng bao nhiêu, tạo cảm giác vô cùng trống trải, kích thước như một sân bóng đá.

Phía bên kia hố có một thác nước màu bạc.

Chính xác mà nói, trông giống như một thác nước thủy ngân!

Vô số thủy ngân đổ xuống từ trên cao, hòa vào hố sâu mà không làm bắn lên một tia nước nào, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu không nói nên lời.

Thú thực ngay cả Lục Vũ cũng không lường trước được ở đây lại có một thác nước màu bạc như vậy!

Thác nước cao gần ba mươi mét, vô số thủy ngân rơi xuống từ trên không trung, trút xuống hồ thủy ngân bên dưới.

"Nước tuôn thẳng xuống ba nghìn thước, ngỡ dải Ngân Hà rụng cửu thiên..." Vương Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm một câu.

Trận thế này quả thực rất xứng tầm với thân phận "thủy tổ man di" của Bàn Vương.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá đỗi kinh người!

Hơn nữa, tất cả ánh sáng đều phản xạ từ thác nước thủy ngân, soi sáng toàn bộ không gian.

Nhờ ánh bạc lạnh lẽo đó, có thể thấy trên vách tường xung quanh không gian này là từng hốc đá, trong hốc là từng bộ hài cốt đã hóa thành xương trắng rải rác.

Trong lúc mọi người đang im lặng, Vương Bàn Tử lại lên tiếng phá tan bầu không khí: "Lão già khốn, ông có chắc chắn không thế?

Cái hồ thủy ngân to tướng thế này, ông bảo tôi xem dấu vết mộ Bàn Vương ở đâu?

Ông đừng có nói mộ Bàn Vương nằm dưới đáy hồ thủy ngân nhé!" Vương Bàn Tử hét to vài tiếng rồi nói tiếp: "Họ Cừu kia, Bàn gia tôi nói cho ông biết, lúc này ông đừng có làm màu nữa, cứ thành thật trả đồ lại cho bọn tôi, để tiểu ca nhi dẫn đường chắc chắn sẽ tìm đúng chỗ." "Hừ!

Chỉ giỏi mồm mép, cái gì ngươi cũng biết chắc?" Lão Dương quay đầu lườm Vương Bàn Tử một cái, cười lạnh: "Ngươi mà tìm đúng chỗ được sao?

Lần trước đi Tần Lĩnh nếu không có ta dẫn đường, ngươi tìm được cái con khỉ gì?" Hắn vừa dứt lời, Cừu Đức Khảo liền mỉm cười nhẹ nói: "Sông ngòi hồ biển đều ở đây cả, nếu chỗ này không phải mộ Bàn Vương thì trên đời này chẳng còn chỗ nào là mộ Bàn Vương nữa." Lục Vũ từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào hồ thủy ngân bên dưới.

Đợi một lát, anh đột nhiên đưa tay kéo Lão Dương một cái, lột chiếc giày của hắn ra.

Chưa đợi Lão Dương kịp phản ứng, Lục Vũ đã ném chiếc giày xuống.

Chiếc giày nhẹ tênh rơi xuống, đập vào mặt hồ thủy ngân.

Giống như thác nước kia, chiếc giày không hề làm bắn lên một tia

nước nào, cũng không phát ra âm thanh nào.

Hơn nữa, gần như lập tức nó chìm nghỉm xuống dưới, mặt hồ phẳng lặng đến mức không thèm xuất hiện một gợn sóng.

Hành động của Lục Vũ khiến Cừu Đức Khảo và Lão Dương khá bất ngờ.

Nhưng chỉ bất ngờ trong thoáng chốc, Cừu Đức Khảo đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn mặt hồ âm thầm chờ đợi.

Đợi khoảng chừng một phút, thác nước thủy ngân vốn như dải Ngân Hà đột nhiên dừng lại, không còn thủy ngân rơi xuống nữa.

Có thể thấy rõ mực nước hồ thủy ngân đang hạ xuống từng chút một, chẳng mấy chốc đã hạ xuống vài mét.

Hơn nữa, có vẻ như nó vẫn còn tiếp tục hạ xuống.

Chương 1397

Lúc này Lục Vũ quay sang nhìn Cừu Đức Khảo, khẽ nói: "Người ta không soi mình ở dòng nước chảy mà soi mình ở dòng nước lặng, chỉ có cái tĩnh mới làm lặng được cái động.

Đây không phải thủy ngân, đây là Chỉ Thủy, không ngờ lại thực sự có thứ này." [Tên vật phẩm: Chỉ Thủy] [Cấp bậc: Cửu phẩm linh nguyên liệu] [Khả năng: Nguyên liệu luyện khí] [Mô tả: Chỉ Thủy, có thể khiến vạn vật dừng lại.

Trong Chỉ Thủy, bất kỳ sinh vật nào cũng không thể di chuyển, tất cả đều tĩnh lặng.

Đứng trước Chỉ Thủy, nó sẽ hiện lên hình bóng phản chiếu của con người, người đó không thể nói lời xằng bậy, không ai có thể nói dối, tất cả trắng đen rõ ràng, thị phi phân minh...

Có ngoại lực rơi vào Chỉ Thủy có thể khiến nó bắt đầu lưu động trở lại...

Chỉ Thủy dùng trong luyện khí có thể phân cắt các loại dược liệu...] Cừu Đức Khảo nghe thấy tiếng Lục Vũ, sắc mặt khẽ biến đổi nhưng lập tức lấy lại nụ cười, có chút tán thưởng nói: "Xem ra năm xưa ta bồi dưỡng cậu không hề uổng phí, cậu vẫn còn nhớ được vài chuyện." "Tốt, tốt lắm, đúng là không uổng công ta dạy dỗ một phen." Lục Vũ nghe vậy liền cười khổ, nửa cười nửa không nhìn Cừu Đức Khảo.

Anh rất hiếm khi để lộ biểu cảm này, lúc này cười lên trông có chút quái dị.

Sau khi cười xong, Lục Vũ lại lắc đầu: "Cừu Đức Khảo, ông đừng nói mấy lời vô nghĩa đó nữa, tôi với ông chẳng có tình nghĩa gì

đâu, nếu có thì chỉ có hận thù thôi." Cừu Đức Khảo cũng không để tâm, nhún vai một cái, sau đó lấy ra một lá bùa tùy tay ném đi.

Lá bùa từ trên không trung rơi xuống, đột ngột tự bốc cháy, chưa kịp chạm mặt nước đã hóa thành một nắm tro tàn.

Nắm tro từ từ rơi xuống mặt hồ.

Ngay sau đó, dị biến xảy ra!

Trước đó mặt hồ Chỉ Thủy vốn chẳng có phản ứng gì đặc biệt, lúc này đột nhiên nổi lên từng cái bong bóng, mặt nước phát ra tiếng "ùng ục ùng ục" như nước sôi.

Lục Vũ sắc mặt không đổi, lạnh lùng quát: "Lùi lại!" Vừa dứt lời, anh liền gọi Bàn Tử, Ngoa Thú cùng đứa trẻ lông lá quay đầu chạy.

Mấy người họ tuy không hiểu ý Lục Vũ là gì nhưng phản ứng cực nhanh, quay người chạy ngay lập tức.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, ông bộc phát một tốc độ cực kỳ không tương xứng với thân hình của mình.

Ngay cả Cừu Đức Khảo và bọn Ngô Tà cũng nhất thời không đuổi kịp Bàn Tử.

Chạy ngược lại mấy chục mét, Lục Vũ mới dừng bước.

Sau khi Lục Vũ dừng lại, Cừu Đức Khảo cùng đám tay hạ cũng đều dừng chân.

Có điều dù là ông ta hay Lục Vũ thì đều không vội nói gì, chỉ im lặng nhìn về phía xa, không rõ đang suy tính điều gì.

Lại qua một lúc, vẫn là Vương Bàn Tử không nhịn được, mở miệng hỏi: "Tiểu ca nhi, chỗ này rốt cuộc là bài vở gì thế?

Sao ném chiếc giày xuống thì nước dừng lại, mà lão già khốn kia ném tờ giấy xuống thì mặt nước lại sôi lên sùng sục vậy?" "Chẳng lẽ

cái thằng khốn kia bị hôi chân, cao dán hôi chân của lão già dùng được nên làm cái hồ Chỉ Thủy này phấn khích lên à?" Thật đáng tiếc, lần này lời nói đùa của Vương Bàn Tử chẳng có ai thèm để ý, tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm về phía xa.

Ở cuối thông đạo, vẫn có thể thấy ánh sáng trắng lạnh lẽo đang mờ dần từng chút một, dường như là vì mực nước của hồ Chỉ Thủy đang hạ xuống.

Không biết bao lâu trôi qua, ánh sáng trắng ở đằng xa cuối cùng cũng biến mất, thông đạo rơi vào bóng tối.

Lúc này, đứa trẻ lông lá đứng sau lưng Lục Vũ đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, phát ra một tiếng hét chói tai!

Trong tiếng hét ấy, nghe thấy từ đằng xa từng hồi âm thanh "ca ca ca ca" không ngừng vang lên.

Nghe qua cứ như lúc dãy bậc thang trước đó xuất hiện vậy.

Cảm giác như có cơ quan nào đó đang không ngừng di chuyển.

Đằng xa, âm thanh đó vẫn tiếp tục vang vọng.

Quá chừng năm phút sau, bốn bề im phăng phắc.

Vương Bàn Tử định mở miệng nói chuyện thì thấy Cừu Đức Khảo đột nhiên lấy ra một chiếc đồng hồ cát, úp ngược xuống đất để bắt đầu tính giờ.

Thời gian từng chút trôi qua.

Cảm giác khoảng bốn, năm phút sau, phía xa xuất hiện ánh sáng, Cừu Đức Khảo lập tức dừng đồng hồ cát, đổ hết số cát thừa ra ngoài.

Thấy động tác của lão, Vương Bàn Tử bĩu môi trêu chọc: "Lão biết tam, nếu ông muốn nghịch cát thì trả đồ lại cho Bàn gia, Bàn gia mua cho ông mấy xe cát mà chơi cho đã nhé!" Sắc mặt Cừu Đức

Khảo nghiêm trọng, chẳng thèm nhìn Vương Bàn Tử lấy một cái.

Lão chỉ nhìn đồng hồ cát một lúc rồi quay sang nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Từ đây đến vách đá là bảy mươi lăm bước, dưới vách đá sâu gần mười lăm trượng, thêm ba trăm bước nữa, lối ra không xác định được vị trí cụ thể, cậu có thể qua đó không?" Đoạn hội thoại này người khác không hiểu, cũng chỉ có Lục Vũ hiểu được.

Lục Vũ nhìn đồng hồ cát trong tay Cừu Đức Khảo, im lặng giây lát rồi hỏi một câu: "Trước ông, ai đã từng đến đây?" Cừu Đức Khảo mỉm cười, khẽ đáp: "Trừ con chó kia ra thì còn ai nữa?" Lục Vũ hơi nhíu mày, hỏi lại: "Sao ông biết?" Cừu Đức Khảo cười cười không nói gì, chỉ đứng dậy bảo Lão Dương: "Được rồi, chiếc giày kia của cậu cũng hết tác dụng rồi, đưa cho tôi." Sau khi nhận lấy chiếc giày từ tay Lão Dương, Cừu Đức Khảo lại nhìn mấy người Lục Vũ, chậm rãi dặn dò: "Tôi không hy vọng các người chết trên đường trước khi nhìn thấy mộ Bàn Vương, cho nên lát nữa xuất phát phải đi cho sát vào.

Thời gian rất ngắn, chỉ cần chậm trễ một chút là rất có thể sẽ kẹt lại trong hồ Chỉ Thủy, lúc đó không ai cứu nổi các người đâu." Nói xong, Cừu Đức Khảo cầm chiếc giày của Lão Dương, một lần nữa đi tới mép vách đá.

Phía ngoài vách đá, thác thủy ngân đã khôi phục, mọi thứ vẫn y như cũ.

Nhưng khi Cừu Đức Khảo ném chiếc giày xuống, hồ thủy ngân lại biến hóa.

Cừu Đức Khảo không hề hoảng hốt, lão móc mấy chiếc phi hổ trảo lên mép đá, thả dây thừng dài xuống rồi quăng thêm một tờ phù chỉ.

Lần này lại đợi thêm một phút, thấy mặt hồ bắt đầu sôi trào, lão lập tức hô mọi người lùi lại.

Chương 1398

Tiếp đó, mấy người quay về vị trí cũ, chờ đến khoảnh khắc dũng đạo hoàn toàn tối sầm, Cừu Đức Khảo là người đầu tiên hành động.

Đừng nhìn lão là một ông già tóc hoa tiêu, lúc này chạy đi tốc độ cực nhanh!

Gần như trong nháy mắt đã chạy ra xa mười mấy mét.

Những người khác cũng không lãng phí thời gian, dứt khoát đuổi theo.

Đến mép vách đá, mấy người nắm lấy dây thừng đã móc sẵn, trực tiếp đu dây xuống cực nhanh!

Trong lúc tụt xuống, Vương Bàn Tử mới chú ý tới chỗ hồ Chỉ Thủy sôi trào trước đó đã biến mất không thấy tăm hơi.

Dưới vách đá chỉ còn lại một lòng sông phẳng lì.

Chỉ tiếc là lúc này gã không có thời gian để quan sát kỹ tình hình lòng sông.

Cừu Đức Khảo dẫn đầu, cầm đèn pin soi vào một cửa hang đen ngòm đối diện.

Cả nhóm lập tức điên cuồng lao về phía cửa hang!

Ngay lúc họ chạy đi, phía sau đột nhiên vang lên tiếng cơ quan chuyển động rôm rốp, mặt đất dưới chân cũng có cảm giác rung chấn.

Vương Bàn Tử tò mò quay đầu nhìn lại, thấy mặt đất bằng phẳng khi nãy bỗng chốc như biến thành cơ quan, xuất hiện vô số hố đen khuyết thiếu.

Trong những hố đen đó đều là ánh sáng trắng lấp lánh!

Chỉ trong khoảnh khắc sững sờ đó, hồ Chỉ Thủy màu bạc từ trong hố đen đã tràn ra ngoài. "Mẹ kiếp!" "Lão biết tam, ông tính có chuẩn không đấy!" Vương Bàn Tử giật nảy mình, gào lên chửi bới: "Chúng ta vừa mới xuống tới nơi mà cái thứ kia đã vọt ra rồi, ông vừa mới bấm giờ cái kiểu quái gì thế?

Lừa ma à!" Miệng thì chửi nhưng chân Vương Bàn Tử không hề chậm, vận Tiên Thiên Công đến cực hạn, trong nháy mắt vượt qua Ngô Tà và Giải Vũ Thần, chỉ còn cách lão già Cừu Đức Khảo một bước chân.

Nhìn thấy lối ra đã ngay trước mắt!

Khi còn cách khoảng mười mét, tiếng cơ quan phía sau đột nhiên dừng lại.

Mấy người cũng không kịp suy nghĩ tại sao lại có biến hóa này, chỉ gia tốc lao thẳng vào hang.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc đến cửa hang, Vương Bàn Tử như phanh gấp mà dừng bước, quay đầu hét lớn: "Mau, mau chạy nhanh lên!" Nói cũng lạ, sau khi gã dừng lại, Cừu Đức Khảo cũng đứng khựng ở cửa hang, không tiến vào sâu hơn.

Người thứ ba lao đến cửa hang là Lão Dương.

Anh ta không dừng lại như Vương Bàn Tử và Cừu Đức Khảo mà không chút do dự lao thẳng vào trong!

Lục Vũ ở ngay sau Lão Dương, có thể thấy sau khi Lão Dương xông vào cửa hang chừng một mét, có một đạo ánh sáng hình lưới quét qua người anh ta.

Ngay lập tức, Lão Dương đứng khựng lại tại chỗ, bất động thanh văn!

Lão Dương vốn dĩ đang chạy rất nhanh, nhưng khi tiến vào thông

đạo được khoảng ba mét, anh ta đột nhiên đứng im như phỗng, giống như bị ai đó dùng pháp thuật định thân vậy!

Trên người anh ta dần dần xuất hiện những đạo ánh sáng hình lưới.

Ánh sáng trắng hiện lên cực kỳ rõ nét trong thông đạo tối đen như mực.

Lúc này, đám người Ngô Tà cũng đã chạy tới cửa thông đạo.

Họ không ai cử động, chỉ lặng lẽ nhìn Lão Dương đứng cách đó không xa.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ánh lưới trên người Lão Dương càng lúc càng sáng rực.

Lại qua vài giây nữa, bạch quang lóe lên, Lão Dương ngã rầm xuống đất.

Nói chính xác hơn là...

Lão Dương bị cái lưới ánh sáng kia trực tiếp phân thây, đổ gục xuống đất biến thành một đống thịt nát!

Đống thịt nát chất chồng lên nhau, sau đó biến thành một vũng nước vàng màu đồng xanh, không còn dấu vết gì của Lão Dương nữa.

Từ đầu chí cuối, Lão Dương không hề phát ra một tiếng động nào.

A Ninh lúc đó đờ người ra, đôi lông mày nhíu chặt, ánh mắt càng thêm phần giằng xé!

Có lẽ cô đang nghĩ đến em trai mình.

Tuy nhiên, vài giây sau, A Ninh đã bình tĩnh lại, biểu cảm đờ đẫn nhìn thông đạo, không còn chút gợn sóng nào nữa. "Mẹ kiếp!

Cái thứ này hay đấy, Cửu lão bản, ông có muốn lên thử xem nó có

biến ông thành như vậy không?

Chương 1399

Chẳng phải ông luôn mong mỏi luân hồi sao?

Cái này gọi là luân hồi không đau đớn, hôm nay phẫu thuật, mai đi làm luôn!" Cừu Đức Khảo căn bản không thèm chấp lời nói nhăng cuội của Vương Bàn Tử, chỉ nhìn vị trí Lão Dương vừa ngã xuống với vẻ suy tư.

Đúng lúc này, phía sau họ đột nhiên truyền đến một tiếng hét thê lương!

Lục Vũ quay đầu lại thì thấy đứa trẻ lông lá trông như đười ươi kia đang đứng chết trân tại chỗ, dưới chân nó là một vũng nước Chỉ Thủy màu trắng bạc.

Đứa trẻ bị nước Chỉ Thủy định trụ, khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng, đến cả biểu cảm cũng bị đóng băng trong khoảnh khắc đó!

Nước Chỉ Thủy đang từ từ dâng lên, chỉ có vị trí họ đang đứng là ở mép cửa hang nên nước không chảy tới, không bị ảnh hưởng.

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, lật tay một cái.

Ngay khi anh định lấy phi hổ trảo ra thì mới nhớ ra đồ đạc của mình đã bị lão già Cừu Đức Khảo lấy sạch.

Lúc này Lục Vũ cũng không có thời gian để suy tính thêm, anh vươn tay chộp lấy cánh tay đứa trẻ lông lá, dùng sức kéo mạnh, cố gắng kéo nó ra khỏi phạm vi nước Chỉ Thủy.

Thân thể đứa trẻ run lên một cái, nhích về phía Lục Vũ một chút, cơ thể cứng đờ hơi giãn ra, nhưng vẫn chưa thoát khỏi nước Chỉ Thủy hoàn toàn.

Hơn nữa, tốc độ nước dâng bắt đầu nhanh hơn!

Lục Vũ dùng hết sức kéo, nhưng sức hút của "Chỉ Thủy" cực lớn, dù anh có dùng bao nhiêu sức thì đứa trẻ vẫn đứng im bất động, căn bản không thể lôi ra được!

Thấy tình hình không ổn, Vương Bàn Tử nhớ tới thủ đoạn trước đó của Lục Vũ, theo bản năng định cởi giày ném qua thì Lục Vũ và Cừu Đức Khảo gần như đồng thanh hô lên: "Không được!

Đừng ném!" Nếu chỉ là nước Chỉ Thủy, Vương Bàn Tử ném đồ chắc chắn không vấn đề gì.

Nhưng ngặt nỗi những chỗ nước Chỉ Thủy này lại kết nối với một cơ quan, khoảnh khắc cơ quan đó kích hoạt sẽ có vô số axit mạnh phun trào từ dưới đất lên.

Vương Bàn Tử lúc ở trong thông đạo cảm thấy khó chịu chính là vì chỗ axit đó!

Đến lúc đó, đừng nói là đứa trẻ lông lá không có đường sống, mà ngay cả họ có giữ được mạng hay không cũng là một ẩn số!

Lúc này Vương Bàn Tử cũng hết cách, chỉ đành đứng cạnh Lục Vũ, dùng sức nắm lấy cánh tay còn lại của đứa trẻ, cố gắng giúp Lục Vũ kéo nó ra khỏi hồ.

Thế nhưng sức của hai người cũng chỉ kéo được đứa trẻ nhích lại gần họ thêm một chút.

Mắt thấy nước Chỉ Thủy đã tràn lên đến đầu gối của đứa trẻ.

Vương Bàn Tử thở dài một tiếng, định nói lời từ biệt thì Ngoa Thú đột nhiên cử động, con thú nhỏ nhảy vọt lên vai Vương Bàn Tử, nhắm thẳng vào chỗ đứa trẻ đang bị kẹt mà tặng cho một bãi nước tiểu đồng tử.

Giây tiếp theo, Vương Bàn Tử cảm thấy tay nhẹ bẫng, thân thể không kìm được mà ngã ngửa ra sau, đè lên người Cừu Đức Khảo,

mông đặt ngay lên người lão.

Đứa trẻ lông lá cũng bị gã kéo tuột vào trong hang, không còn bị kẹt trong nước Chỉ Thủy nữa.

Thế là một con "đười ươi" cao hơn hai mét và một gã béo nặng hai trăm cân đều đè lên người Cừu Đức Khảo.

Cũng may Vương Bàn Tử có trọng lượng lớn, hạ bàn vững, sau khi ngồi lên người Cừu Đức Khảo thì không bị lăn vào trong.

Nếu lăn thêm một mét nữa là tới chỗ Lão Dương gặp nạn, khi đó hậu quả e là chẳng mấy tốt đẹp gì. "Cừu lão bản, chuyện này tôi phải cảm ơn ông, ông cũng đừng trách tôi, hai ta huề nhau nhé." Vương Bàn Tử cười hì hì đỡ Cừu Đức Khảo dậy, còn giả vờ phủi bụi mông cho lão.

Cuối cùng mới lầm bầm một câu trước cái lườm của lão: "Đúng là làm ơn mắc oán." Nói xong, Vương Bàn Tử lại vỗ vỗ con "đười ươi", cười nói: "Bàn gia lần này cứu mạng mày, mày nợ tao một mạng đấy, biết chưa?" "Chí!" Đứa trẻ lông lá dường như nghe hiểu, phát ra một tiếng kêu, rồi lại quay đầu kêu lên một tiếng với Lục Vũ.

Có vẻ như nó cũng biết vừa rồi là Lục Vũ cứu nó trước.

Cừu Đức Khảo nhìn họ, lạnh lùng cười một tiếng rồi lại chuyển ánh nhìn về phía Lão Dương gặp nạn.

Ngay khi lão quay người, Vương Bàn Tử đã không để lại dấu vết mà đưa một chiếc túi Ban Lạc Ti (túi không gian) vừa móc được từ thắt lưng Cừu Đức Khảo cho Lục Vũ.

Động tác nhỏ này mượt mà như nước chảy mây trôi, ngay cả Cừu Đức Khảo vốn luôn cẩn thận cũng không hề hay biết.

Cùng lúc đó, nước Chỉ Thủy phía sau họ vẫn từ từ dâng cao, chẳng mấy chốc đã cao hơn một mét.

Ngay cửa thông đạo hình thành một bức tường nước không chút gợn sóng...

Khi bức tường nước dâng lên, mùi hăng nồng trong không khí đã giảm đi nhiều.

Vương Bàn Tử đứng cạnh tường nước, tò mò đưa tay ra định chạm vào thứ nước Chỉ Thủy suýt nữa làm đứa trẻ lông lá mất mạng thì bị Lục Vũ đánh vào tay một cái "chát".

Vương Bàn Tử sực tỉnh, quay sang nhìn Lục Vũ.

Định nói gì đó thì lại chú ý tới vũng nước vàng mà Lão Dương để lại trên mặt đất.

Do dự một chút, gã vẫn không kìm được mà hỏi: "Tiểu ca nhi, Lão Dương thế này là coi như đi đời nhà ma thật rồi sao?" Nói đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt lập tức dời sang Cừu Đức Khảo: "Cừu lão bản, ông cũng khá khen nhỉ, đối xử với cộng sự của mình như thế à?

Trước đó chẳng phải còn nói là bạn tốt sao?

Chương 1400

Giờ lại trố mắt nhìn người ta biến thành bát canh thế này?" Cừu Đức Khảo vẫn luôn nhìn vũng nước đó, nghe thấy lời Vương Bàn Tử thì biểu cảm có chút không tự nhiên.

Tuy nhiên, sự không tự nhiên đó chỉ thoáng qua rồi lại trở nên lãnh đạm: "Tôi đã nói rồi, đây là mộ Bàn Vương, mọi việc phải cẩn thận dè dặt, tự mình nộp mạng thì không trách được ai." "Xì..." Vương Bàn Tử cười nhạo một tiếng, khinh bỉ: "Ông không lường trước được cơ quan này tồn tại thì cứ nói là không biết đi cho xong, bày đặt làm cái gì?

Không giả vờ thì chết à?" Trước đó Vương Bàn Tử dừng lại ở cửa hang là vì không định dò đường, dù cũng không biết bên trong có gì.

Thực tế chứng minh việc dừng lại lúc đó là chính xác.

Mặc cho Vương Bàn Tử trêu chọc thế nào, lúc này Cừu Đức Khảo cũng chẳng tâm trí đâu mà đáp lại.

Hơn nữa, sự chú ý của Lục Vũ đang đặt vào luồng sáng ẩn hiện cách đó vài mét. [Tên vật phẩm: Cao Đào Ngũ Hình Võng] [Đẳng cấp: Địa giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực: Ngũ hình] [Mô tả: Cao Đào là đại năng thượng cổ, sinh ra ở Thiếu Hạo Chi Khư, trải qua ba thời đại Đường, Ngu, Hạ, lâu năm đảm nhận chức vụ "Sĩ sư" trông coi hình pháp, giỏi dùng Giải Trĩ để xử án, tinh thông Ngũ Hình để trợ giúp Ngũ Giáo.

Thực tế, mỗi khi có đại hình, Cao Đào khoác lưới lên người, ngụ ý lưới pháp lồng lộng, thưa mà khó lọt.

Kẻ nào xông vào lưới này sẽ phải chịu Thượng Cổ Ngũ Hình mà

vào luân hồi...] Sự xuất hiện của thứ này ít nhiều khiến Lục Vũ ngạc nhiên.

Tính ra niên đại không khớp, chênh lệch rất nhiều năm.

Cao Đào dù ở thượng cổ cũng là thời kỳ nhà Hạ, thời kỳ đó không hẳn là thượng cổ mà phải gọi là viễn cổ.

Còn thời đại Bàn Hồ sinh sống là thời Cao Tân Thị trong Ngũ Đế.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khoảng cách thời gian chắc không quá lớn.

Trong thần thoại thời Ngũ Đế, sau Đế Khốc là Đế Chí, rồi đến Đường Nghiêu, đến thời Đường Nghiêu thống trị thì Cao Đào đã bước lên đài chính trị.

Mà Bàn Hồ thì đã qua đời khi Đế Khốc còn ở nhân gian, sau này được Cao Tân Thị tôn là thủy tổ Man Di.

Tính ra thì Bàn Hồ chết không bao lâu thì Cao Đào đã xuất hiện.

Chẳng lẽ cái gọi là mộ Bàn Vương này, Cao Đào cũng từng đến?

Lục Vũ vừa nhìn vừa thầm suy tính, không vội nói gì.

Viễn cổ thần thoại anh cũng không hiểu rõ cho lắm.

Ở bên cạnh, Vương Bàn Tử vẫn rất hăng hái chọc ngoáy tâm trạng của lão già Cừu Đức Khảo: "Tôi nói này Cừu lão bản, sao rồi, nhìn nửa ngày trời mà vẫn không nhìn ra cái vẹo gì à?" "Nếu thực sự không xong thì cũng đừng miễn cưỡng, trả đồ lại cho chúng tôi, chúng tôi giúp ông xem xem đây rốt cuộc là cái thứ gì?" Cừu Đức Khảo không nói gì, chỉ khẽ vẫy tay, Ngô Tà liền đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Nhìn qua ánh mắt cậu ta vẫn còn chút mơ hồ.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tà như phản ứng lại được, nhìn Vương Bàn Tử cười lạnh: "Anh thì nhìn ra được cái gì?

Có bản lĩnh thì nói đi, không có bản lĩnh thì đừng có cứng họng.

Mất đồ rồi là anh chẳng làm được gì sao?

Mô Kim hiệu úy chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi à?" Khi Ngô Tà định nói thêm gì đó, Cừu Đức Khảo đã lên tiếng, nhàn nhạt bảo: "Tôi không có hứng thú với mống đồ đạc đó của các người, lúc cần đưa tự nhiên sẽ đưa.

Nhưng hiện tại vẫn chưa đến lúc." "Đừng nói mấy lời vô ích đó nữa." Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, thờ ơ nói: "Ông nhìn nửa ngày rồi, giờ tính sao thì cũng phải nói một câu đi chứ, đừng bảo tôi là ông không biết con đường này đi thế nào nhé." Cừu Đức Khảo mỉm cười: "Đường ấy à, tự nhiên là đi thẳng rồi, cứ thế mà đi thôi, gặp núi mở núi, gặp nước lội nước, giờ là đường bằng, chẳng lẽ lại không qua được?" "Huống hồ, phía trước chính là mộ Bàn Vương, dù cậu không nói tôi cũng phải qua đó." Nói đoạn, Cừu Đức Khảo đột nhiên lấy ra một ống lân quang, lăn dọc theo mặt đất vào bên trong.

Ống lân quang tỏa ra ánh xanh mờ ảo, sau khi phản xạ qua bức tường "Chỉ Thủy" phía sau họ liền soi sáng khu vực cửa thông đạo.

Cửa thông đạo sâu hơn mười mét hiện ra rõ rệt, vách tường xung quanh được đục đẽo rất ngay ngắn, trần và tường đều quy củ.

Từ khoảng năm sáu mét phía trước trở đi, trên tường có bích họa phù điêu kéo dài vào sâu bên trong, rất giống với hình chế của Thần Đạo.

Tuy nhiên, hiện tại vẫn còn một cái "Cao Đào Ngũ Hình Võng" chặn trước mặt, Lục Vũ cũng không định giúp Cừu Đức Khảo hóa giải.

Huống hồ thông đạo bên trong có tử khí ẩn hiện.

Loại tử khí này không cho anh cảm giác "tử khí đông lai" gì cả, mà

chỉ thấy nồng nặc mùi nguy hiểm.

Im lặng một lát, Lục Vũ mới hỏi: "Nếu đây là mộ Bàn Vương thì thứ chúng ta phát hiện dưới thạch đài trước đó là gì?" "Tự nhiên là Bàn Hồ rồi." Cừu Đức Khảo quay đầu nhìn Lục Vũ, nói một câu đầy ẩn ý.

Vừa nói xong, Vương Bàn Tử đã không nhịn được: "Họ Cừu kia, ông không úp úp mở mở thì ngứa ngáy chân tay à?

Nếu có bản lĩnh thì giờ ông đi lên trước đi, để Bàn gia xem ông có phải ngoài tài múa mép ra thì chẳng biết làm gì không!" "Cũng không biết là ai chỉ biết múa mép đâu." Bên cạnh, Ngô Tà đột nhiên nói một câu mỉa mai.

Vương Bàn Tử nhướng mày, cười hì hì: "Thế còn tốt hơn là nhận giặc làm cha." Ngô Tà không biết bị Uông Tàng Hải dùng thủ đoạn gì khống chế thần trí, sự kích thích của Vương Bàn Tử không có tác dụng, chẳng thể khiến cậu ta tỉnh lại.

Cừu Đức Khảo dường như nhìn thấu tâm tư của Vương Bàn Tử, liếc gã một cái đầy ẩn ý.

Tiếp đó, lão lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Thủ đoạn của tôi mà dễ dàng bị anh phá giải như thế thì tôi cũng uổng công sống bấy nhiêu năm rồi." "Được rồi, các người cũng không cần nói mấy lời vô ích đó nữa, tôi đã nói sẽ đưa các người đi xem mộ Bàn Vương thì tự nhiên sẽ không nuốt lời." Nói đến đây, Cừu Đức Khảo dừng lại một chút, liếc qua Lục Vũ rồi nhìn sang Vương Bàn Tử đang đảo mắt liên hồi, nói tiếp: "Tôi đưa các người đi xem mộ Bàn Vương không phải vì tôi cần các người, mà chỉ vì các người đã xuất hiện ở đây, tôi không ngại để các người chiêm ngưỡng sự tồn tại kỳ diệu nhất thế giới này." "Nếu anh nói quá nhiều, tôi không ngại tiễn anh đi luân hồi đâu." "Nói cho cùng, có hay không có các người đối với tôi chẳng có gì khác biệt."

"Xì..." Vương Bàn Tử cười khẩy định nói tiếp thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng ngăn lại: "Được rồi, tiết kiệm chút sức lực đi, nếu chửi người mà chửi chết được thì lão ta đúng là sống uổng rồi." Ánh mắt Lục Vũ lại chuyển sang Cừu Đức Khảo: "Ông muốn đi thì đi nhanh lên, Chỉ Thủy có thể sắp có biến động đấy.

Cứ trì hoãn mãi, axit tràn ra thì ông cũng không sống nổi đâu." "Hơn nữa, nhìn tình hình ở lối vào thì nguy hiểm bên trong chỉ có nhiều chứ không ít, ông cũng không cần phải bảo là không cần chúng tôi." "Ông hiểu rõ, tôi cũng hiểu rõ, ông cần chúng tôi.

Không chỉ cần chúng tôi làm chứng cho việc ông nắm giữ cái gọi là Chung Cực, mà còn cần chúng tôi giúp ông bước vào ngôi mộ Bàn Vương kia." "Trả đồ lại cho tôi, tôi có thể giúp ông hóa giải thông đạo này." Lục Vũ nhìn rất rõ, Cừu Đức Khảo, hay nói đúng hơn là Uông Tàng Hải, là một kẻ điên.

Chương 1401

Tất cả những gì lão làm là để nắm giữ cái gọi là "Chung Cực".

Và một việc trọng đại như vậy, Uông Tàng Hải chắc chắn cần có người chứng kiến.

Mấy người họ chính là những người dự lễ kiến chứng đó.

Tâm tư này không khó để đoán ra.

Cừu Đức Khảo bị đâm trúng tim đen, đôi mắt lập tức nheo lại.

Dừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Nếu ông có thể hóa giải thì đã không đứng đợi lâu như thế." Lục Vũ nói xong, biểu cảm của Cừu Đức Khảo có chút thay đổi vi diệu.

Im lặng giây lát, lão vẫn gật đầu, nhưng không giao trả mấy món pháp khí trữ vật trực tiếp cho Lục Vũ mà thò tay lấy túi Càn Khôn của Lục Vũ từ thắt lưng ra, lật tay một cái hỏi: "Nói đi, cậu muốn món đồ nào, tôi lấy cho." "Kiếm." Lục Vũ đưa ra câu trả lời dứt khoát.

Cừu Đức Khảo bật cười, lắc đầu: "Đừng đùa, kiếm pháp của cậu tôi đã thấy rồi.

Hơn nữa, cậu quên rồi sao, kiếm pháp Mặc gia tôi cũng biết." Cừu Đức Khảo nhìn Lục Vũ đầy ẩn ý, chậm rãi nói: "Đao kiếm hay binh khí thì bỏ đi, nói món khác." "Cái đục (Tạc tử)." Cừu Đức Khảo nheo mắt lục lọi trong túi Càn Khôn một hồi, trên tay hiện ra một chiếc đục nhỏ.

Lão không giống Lục Vũ có thể nhìn ra điểm đặc biệt của vật phẩm ngay lập tức, nhưng cũng phân biệt được đó là pháp khí. "Đây là pháp khí gì?" "Ông không cần biết." "Ai luyện chế?" "Không liên quan đến ông." "Ha ha." Cừu Đức Khảo đột nhiên cười một tiếng, lắc

đầu bảo: "Tiếc thật, cậu vẫn không hiểu, những thứ này đều là ngoại lực.

Thôi được, đưa cậu đấy." Cừu Đức Khảo nói một câu khó hiểu rồi vung tay ném Khuông Hành Tạc cho Lục Vũ: "Lại đây nào, để tôi xem những năm qua cậu tiến bộ đến mức nào mà có thể phá được lưới pháp này." Nghe lời này, Cừu Đức Khảo dường như cũng nhận ra thứ chắn phía trước là một loại lưới pháp.

Tiếc là lão biết không nhiều bằng Lục Vũ.

Lục Vũ cũng chẳng có ý định giải thích, cầm Khuông Hành Tạc vận động một chút, bước hai bước tới trước "Cao Đào Ngũ Hình Võng", đứng vững rồi quay lại nhìn Cừu Đức Khảo, sau đó trực tiếp đục thẳng vào mép "lưới".

Nhất thời, một luồng bạch quang chói mắt bùng lên, mấy người đang căng mắt nhìn lúc này đều cảm thấy trước mắt chỉ toàn một màu trắng, không thấy gì khác.

Một lúc lâu sau, sau khi chớp mắt không biết bao nhiêu lần, hình ảnh mờ ảo mới dần hiện lại.

Lại qua một lúc nữa, cuối cùng mới nhìn rõ được.

Vương Bàn Tử dụi mắt, thấy Lục Vũ đang đứng phía trước với vẻ mặt thong dong nhìn họ.

Cừu Đức Khảo nheo mắt hỏi: "Đồ đâu?" Sắc mặt Lục Vũ lạnh đi, thản nhiên đáp: "Đến cái đục mà ông còn chẳng yên tâm để tôi cầm..." "Tôi không quan tâm cái đục, tôi hỏi cái lưới đâu?" "Lưới không hủy thì ông vào được chắc?" Cừu Đức Khảo nheo mắt dữ hơn, nhưng Lục Vũ vẫn thản nhiên, căn bản không sợ lão phát hiện ra điều gì.

Cái "Ngũ Hình Võng" đó đã được anh thu vào trong "Hằng Hà Sa".

Thế giới trong một hạt cát, dù tâm cơ của Cừu Đức Khảo có sâu

đến đâu cũng không thể nào tìm ra!

Cừu Đức Khảo không tin Lục Vũ, bắt A Ninh và Ngô Tà lục soát khắp người anh một lượt.

Nhưng đúng như Lục Vũ dự đoán, chẳng tìm thấy gì cả.

Còn đống cát kia thì vẫn bị A Ninh bỏ qua như cũ, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Sau khúc nhạc đệm này, Cừu Đức Khảo không nói gì thêm, chỉ liếc nhìn Lục Vũ vài cái rồi vẫy tay gọi mọi người tiếp tục tiến bước.

Đội ngũ lại xuất phát, vẫn là A Ninh và Phan Tử khoác áo choàng đi đầu, tiếp theo là Ngô Tà, Giải Vũ Thần, phía sau là Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngoa Thú và đứa trẻ lông lá.

Cừu Đức Khảo vẫn đi cuối cùng, canh chừng bóng lưng của tất cả mọi người.

Cả nhóm đi dọc theo dũng đạo một lúc thì đã tới vị trí có bích họa mà Lục Vũ thấy lúc nãy.

Thật đáng tiếc, không rõ vì nguyên nhân gì, khi đến gần thì thấy những bích họa, phù điêu đó đều đã bong tróc loang lổ, để lại một đống đá vụn và bụi bặm dưới đất, không thể nhìn ra bên trên từng ghi chép những gì.

Lục Vũ đứng bên cạnh quan sát, đột nhiên hỏi Cừu Đức Khảo: "Ông nói trước đây con chó kia từng vào đây, nó có thấy bích họa trên này không?

Nội dung trên đó là gì?" Nhắc đến con chó đó, Vương Bàn Tử và Ngoa Thú đều phấn chấn hẳn lên, chớp chớp mắt quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo không dừng bước, nhàn nhạt đáp: "Cứ đi tiếp đi."

Trong lúc cả nhóm tiến lên, Cừu Đức Khảo thong thả nói: "Nội dung trên đó cũng chẳng có gì lạ, chẳng qua là những trải nghiệm trước đây của Bàn Hồ thôi." "Theo lời con chó kia thì sau khi vào đây là những ghi chép về thời gian Bàn Vương ở bên cạnh Cao Tân Thị." "Ngũ sắc long khuyển, vẽ cũng khá là dọa người đấy." "Tiếp đó là cảnh Bàn Hồ ngoạm đầu võ tướng quân, sau khi về triều thì đòi Cao Tân Thị ban thưởng." "Tôi đã kể cho cậu nghe về chuyện Bàn Hồ một lần rồi, chẳng lẽ còn muốn tôi nhắc lại sao?" Nói đến đây, Cừu Đức Khảo dừng lại một chút, đưa tay chạm vào vách tường rồi tiếp tục: "Cao Tân Thị đúng là tự lấy đá đập chân mình, bất đắc dĩ phải gả công chúa cho một con chó, nghĩ thôi cũng thấy thú vị." "Nhưng Bàn Hồ dù sao cũng là linh thú thượng cổ.

Thân thú là giả, mượn cơ hội để hóa hình mới là thật." "Một con chó tốt như vậy, nhân cơ hội này liền một bước hóa thành nhân hình..." Lời của Cừu Đức Khảo mới nói một nửa đã dừng lại.

Không biết là lão chỉ biết bấy nhiêu, hay là việc linh thú hóa hình có gì đó đặc biệt cần giữ kín.

Lục Vũ quay sang nhìn Ngoa Thú, thấy con thú nhỏ không có biểu hiện gì đặc biệt nên cũng không quá để tâm, chỉ là trong lòng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Trong khi anh còn đang suy nghĩ thì Vương Bàn Tử đã không nhịn được xen vào: "Cừu lão bản, ông nói nghe như thật ấy, cứ như chính mắt ông nhìn thấy không bằng?

Vả lại, lúc con chó kia kể cho ông nghe về nơi này, nó không chỉ ông cách vào sao?

Xem ra quan hệ hợp tác của ông với nó cũng chẳng khăng khít lắm nhỉ." Cừu Đức Khảo cũng chẳng buồn để tâm tới lời trêu chọc của Vương Bàn Tử, chỉ nhàn nhạt bảo: "Chuyện về thượng cổ không mấy

ai có thể nói rõ ràng được.

Giống như Lục Châu bên cạnh cậu vậy, nó cũng là linh thú thượng cổ, nhưng chuyện thượng cổ nó còn nhớ được bao nhiêu?" Chuyện thượng cổ trong mắt nhiều người gần như đã tương đương với thần thoại.

Lục Vũ từng hỏi Ngoa Thú rất nhiều lần về chuyện thượng cổ, đúng như Cừu Đức Khảo nói, Ngoa Thú cũng không nhớ rõ.

Chương 1402

Tuy nhiên, Lục Vũ không quá bận tâm đến chuyện xưa cũ.

Sau khi Cừu Đức Khảo im lặng, anh chợt nhớ ra một việc, liền mở lời hỏi: "Hai mươi năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Mọi biến cố đều bắt nguồn từ hai mươi năm trước.

Vì thế, việc gì đã xảy ra vào thời điểm đó đối với Lục Vũ mà nói là cực kỳ quan trọng.

Nghe câu hỏi này, Cừu Đức Khảo bỗng bật cười.

Cười xong lão mới nói: "Hai mươi năm trước, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc đó đơn giản là một mớ hỗn độn, tất cả mọi người đều làm theo ý mình, muốn phá cục, muốn chạy trốn, muốn làm việc của riêng mình." "Nhưng đứng sau chuyện đó chắc hẳn là con chó kia đang giở trò, còn nó rốt cuộc đã bày ra mưu kế gì thì tôi chịu." "Tôi cũng chẳng quan tâm, vì tất cả những gì nó làm đều không ảnh hưởng đến kế hoạch của tôi." Lục Vũ liếc nhìn Cừu Đức Khảo một cái rồi quay mặt đi, lẳng lặng tiến lên không nói gì.

Đi thêm vài bước, Vương Bàn Tử cũng nghĩ ra gì đó, huých tay Lục Vũ bảo: "Tiểu ca nhi, tôi thấy con chó kia cũng xấu tính thật đấy, bao nhiêu năm rồi chẳng biết ấp ủ mưu đồ gì.

Nếu nó từng đến đây thì tôi đoán chỗ này không đơn giản đâu, lão họ Cừu kia không đáng tin lắm, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn." Vương Bàn Tử vừa nói vừa lén nháy mắt.

Lục Vũ hiểu ý, không để lại dấu vết mở chiếc túi Ban Lạc Ti mà Vương Bàn Tử chôm được lúc ở cửa hang.

Chiếc túi đó chính là cái túi đựng vũ khí của Vương Bàn Tử bị

tịch thu trước đó.

Sắc mặt Lục Vũ không đổi, vừa tán dóc với Vương Bàn Tử vừa lén trả đồ lại cho gã để gã có thứ phòng thân.

Cảm nhận được trong tay đột nhiên có thêm đồ, mắt Vương Bàn Tử thoáng qua một tia kinh ngạc, nháy mắt với Lục Vũ một cái rồi khịt khịt mũi nói: "Tôi nói này Ngô Tà, cậu ăn phải cái gì thế?

Sao lại đánh rắm thối thế này?

Đúng là thối không chịu nổi, thối không chịu nổi mà!" Nhân lúc đang nói chuyện, Vương Bàn Tử âm thầm lùi lại sau lưng Lục Vũ, mượn bóng anh che chắn để kiểm tra chiếc túi.

Tuy nhiên, gã còn chưa kịp nhìn rõ bên trong có những gì thì A Ninh và Phan Tử đi đầu đột nhiên dừng bước, gần như đồng thanh hô: "Có người!" Vừa dứt lời, Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra cái "người" trong miệng họ.

Ngay phía trước, cách khoảng mười mét, có một "người" đứng sừng sững ở đó.

Cái "người" đó tay cầm một cây trường kích, oai phong lẫm lẫm.

Vấn đề duy nhất là trên người hắn bao phủ đầy hổ phách!

Toàn thân dưới ánh đèn pin tỏa ra luồng sáng lấp lánh khiến người ta kinh ngạc.

Gương mặt sống động như thật, trên người mặc lớp da thú đơn giản, cho người ta cảm giác như một người thời thượng cổ bị hổ phách phong ấn vậy.

Mấy người lặng lẽ quan sát, không ai vội vàng.

Dù sao thì người này trông quá đỗi đặc biệt.

Từ diện mạo đến trang phục đều khác xa với người hiện đại.

Lần này, ngay cả Cừu Đức Khảo cũng nảy sinh hứng thú mãnh liệt với xác chết hổ phách này, lão từ cuối đội ngũ bước lên hàng đầu.

Ngoa Thú vốn nãy giờ im hơi lặng tiếng dường như cũng thấy hứng thú, chớp mắt bước tới vài bước.

Khi nó định lại gần thì bị Lục Vũ chặn lại, ra hiệu đừng vội vàng.

Lúc này Cừu Đức Khảo đã đi tới trước mặt, đi vòng quanh xác chết hổ phách vài vòng, soi xét trước sau trái phải cực kỳ tỉ mỉ, trông lão như đang kiểm tra đồ cổ vậy, nhìn từng chút một.

Đặc biệt là món binh khí giống như đại kích trong tay xác chết, mặt Cừu Đức Khảo gần như dán sát vào đó.

Kiểm tra một hồi, Cừu Đức Khảo lại đưa tay gõ gõ, cuối cùng nhìn sang Lục Vũ cười hỏi: "Cậu không có gì muốn nói sao?" Lục Vũ liếc lão một cái, nhàn nhạt đáp: "Tôi nói gì đây?

Nơi này tôi cũng chưa từng đến, xác chết hổ phách kiểu này tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy." Cừu Đức Khảo bỗng cười một tiếng, nhìn khuôn mặt khô của cái xác rồi lại nhìn mặt Lục Vũ, nụ cười càng thêm quái dị: "Lão tổ tông nhà họ Trương các ngươi đang ở đây, cậu thực sự không có gì muốn nói?

Không dập đầu thì cũng nên thắp nén nhang để tỏ lòng tôn kính tổ tông chứ?

Trương gia đời trước Khởi Linh, không ngờ lại bảo quản tốt thế này!" Nghe Cừu Đức Khảo nói cái xác này là Trương gia đời trước Khởi Linh, mắt Vương Bàn Tử và Ngoa Thú lập tức trợn tròn, đầy vẻ không tin nổi.

Lục Vũ thì lắc đầu phủ nhận ngay lập tức: "Không thể nào, trang phục của hắn, vũ khí của hắn đều không phải thứ của mấy trăm năm trước, dù là mấy nghìn năm trước cũng không phải là không thể."

"Trương gia đời trước Khởi Linh, dù thọ đến mấy cũng không thể nào vắt ngang qua mấy nghìn năm được." Cừu Đức Khảo cũng không vội, đợi Lục Vũ nói xong mới thong thả bảo: "Quần áo có thể làm giả, đồ đạc có thể làm giả, ngay cả việc hóa trang cũng có thể làm giả như vậy." Nói đến đây, Cừu Đức Khảo dừng lại, nhìn Lục Vũ nói tiếp: "Cậu đi đổ đấu cũng không ít rồi, chẳng lẽ lại không có chút nhãn lực nào sao?

Huống hồ, nếu không có nhãn lực thì sao cậu có thể tích cóp được gia sản kếch xù như thế?" Cừu Đức Khảo cười đầy ẩn ý nhìn Lục Vũ, dường như còn đang đắc thắng vì vừa vạch trần được việc Lục Vũ giả ngây giả ngô.

Lục Vũ im lặng giây lát rồi chậm rãi nói: "Tôi cậy vào thần khí mới nhận ra được thần khí, chứ không có nhãn lực như ông đâu." Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đã tiếp lời: "Lão biết tam, có bản lĩnh thì trả đồ lại đây, lúc đó ông muốn biết cái gì bọn tôi cũng nói cho." Cừu Đức Khảo bật cười trêu chọc: "Tôi đã nói rồi, ngoại lực chỉ là ngoại lực thôi, không quan trọng đến thế đâu." "Huống hồ, những gì các người biết không nhiều bằng tôi." Nói đoạn, Cừu Đức Khảo lắc đầu, chẳng đợi Lục Vũ và Vương Bàn Tử truy vấn thêm đã trực tiếp nói: "Người kế nhiệm Khởi Linh đời trước của nhà họ Trương vốn không phải Trương Bách Xuyên, mà là Trương Thụy Đồng." "Chỉ có điều, Trương Bách Xuyên đã cướp ngôi vị Khởi Linh từ tay Trương Thụy Đồng." "Chuyện này chắc các người không phải là không biết chứ." Cái tên Trương Thụy Đồng mấy người họ đều không thấy xa lạ.

Dù sao trước đó trong Trương gia cổ lâu, họ đã liên tục mở mấy cái quan tài lớn, trong đó có một cái là của Trương Thụy Đồng.

Sau này khi gặp Hắc Hạt Tử ở sâu trong cổ lâu, Hắc Hạt Tử cũng thừa nhận đã lấy được một thanh Hắc Kim cổ đao và một cái mâm ngọc từ trong quan tài của Trương Thụy Đồng.

Chỉ có điều...

Vương Bàn Tử cười lạnh chất vấn: "Lão biết tam, ông coi Bàn gia là thằng ngốc à?

Bàn gia trước đây đã mở quan tài Trương Thụy Đồng rồi, bên trong có một bộ hài cốt." "Sao nào, chẳng lẽ ông định bảo bộ hài cốt đó là Trương Thụy Đồng lúc nhỏ à?" "Còn đây mới là Trương Thụy Đồng thật sao?" Cừu Đức Khảo liếc nhìn Vương Bàn Tử với vẻ nửa cười nửa không, nhàn nhạt hỏi: "Ai bảo với anh người trong cái quan tài đó là Trương Thụy Đồng?" "Dù sao cũng là Khởi Linh nhà họ Trương, Trương Bách Xuyên cướp ngôi của ông ta rồi mà còn để ông ta thong thả hưởng thụ cái quan tài tốt như vậy sao?" "Hắc Kim cổ đao của nhà họ Trương mà còn để lại cho ông ta dùng à?" "Trương Hải Khách, cậu cũng đâu phải chưa từng gặp Trương Bách Xuyên, ông ta là hạng người dễ nói chuyện thế sao?" Vẻ mặt Lục Vũ không có biểu cảm gì đặc biệt, chỉ nhìn Cừu Đức Khảo, đợi lão nói tiếp.

Cừu Đức Khảo dường như cũng không ngạc nhiên, mỉm cười nhìn Lục Vũ rồi quay lại nhìn cái xác hổ phách, thong thả kể: "Cậu đã gặp Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên, tôi cũng đã gặp họ." "Hơn nữa, tôi và họ từng là cộng sự rất tốt, chỉ là sau này vì theo đuổi những thứ khác nhau nên mới phải tạm thời chia tách." "Nhưng lúc bắt đầu xây dựng Trương gia cổ lâu, chúng tôi vẫn là cộng sự tốt." "Điểm này, con chó kia trước khi chết không nói với cậu à?" Cừu Đức Khảo quay đầu nhìn Lục Vũ một cái đầy ẩn ý.

Chương 1403

Chẳng đợi Lục Vũ nói gì, lão nói tiếp: "Khi công trình xây dựng Trương gia cổ lâu bắt đầu, Trương Bách Xuyên đã trở thành Trương Khởi Linh." "Trương Bách Xuyên giả mượn danh nghĩa Khởi Linh để tiễn biệt Trương Thụy Đồng, đưa một cỗ quan tài lớn vào Trương gia cổ lâu." "Nhưng thực tế, bên trong lại là hài cốt của chính ông ta." "Có phải không ngờ tới không?" "Cũng chính lúc đó, lần đầu tiên tôi biết đến sự tồn tại của Thông Thiên Thần Thụ." "Khi ấy, tôi phát hiện ra dòng họ Trương truyền thừa không biết bao nhiêu năm này thực sự là một gia tộc thần kỳ, thậm chí có thể nói là thần kỳ nhất thế giới." "Chỉ là lúc đó tôi không thấy Trương Thụy Đồng, không ngờ lại bị họ giấu ở đây.

Chuyện này đúng là thú vị." Khi Cừu Đức Khảo nói, Lục Vũ vẫn dán mắt vào bộ hài cốt hổ phách, đợi lão nói xong, Lục Vũ mới lên tiếng: "Sao ông chắc chắn đó là Trương Thụy Đồng?

Trong cỗ quan tài phía trên, tiểu sử Trương Thụy Đồng chỉ ghi chép về những sự kiện cuối thời Thanh, chẳng lẽ Trương Thụy Đồng đã tồn tại từ thời Minh?" "Nếu vậy Trương Thụy Đồng phải sống tới sáu, bảy trăm năm, điều đó có khả năng sao?" Cừu Đức Khảo nhìn cái xác khô, chậm rãi nói: "Đông Hạ vương đều truyền thừa mười mấy đời, là gia tộc âm thầm khống chế Đông Hạ mấy trăm năm, việc truyền thừa mọi ký ức của nhà họ Trương có gì lạ đâu?" Cừu Đức Khảo lại quay đầu nhìn Lục Vũ cười bảo: "Tôi đã nói rồi, tôi biết rất nhiều.

Thiên Thụ của nhà họ Trương tôi cũng biết, cậu không cần giả ngây đâu." "Nhưng tại sao họ lại hóa trang Trương Thụy Đồng thành thế này rồi để lại đây thì tôi thực sự không hiểu lắm, cậu có hiểu

không?" Lục Vũ mặt không cảm xúc, không nói gì cũng chẳng hỏi thêm.

Ở bên cạnh, Vương Bàn Tử lại không nhịn được lầm bầm: "Tôi nói này Cừu lão bản, ông nói lắm thế để làm gì?

Giờ cái thứ này đang bày ra đây, rõ ràng là muốn chặn đường, ông có cao kiến gì không?" Cừu Đức Khảo nhìn Vương Bàn Tử mỉm cười nhạt nhẽo: "Chặn đường?

Người nhà họ Trương còn sống còn chẳng chặn nổi tôi, huống chi là một kẻ đã chết." Vương Bàn Tử trợn mắt nói: "Cừu lão bản, đừng có nói quá lời, lát nữa bị vả mặt bôm bốp thì người mất mặt là ông đấy.

Con chó kia và Trương Bách Xuyên dù sao cũng sống bấy nhiêu năm, theo hiểu biết của Bàn gia về họ, họ chắc chắn không rảnh rỗi mà bày cái thứ này ở đây đâu." Cừu Đức Khảo lạnh lùng cười nói: "Mấy trò giả thần giả quỷ, lừa người khác thì được, chứ muốn lừa tôi thì mấy thủ đoạn này còn non lắm!" Vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng "rắc" giòn giã.

Tiếp đó, thấy lớp vỏ hổ phách của cái xác xuất hiện một vết nứt rõ rệt, một tiếng thở dài thườn thượt phát ra từ vị trí cái xác.

Âm thanh đột ngột xuất hiện khiến sắc mặt mấy người biến đổi.

Cừu Đức Khảo vừa nãy còn đầy vẻ giễu cợt, lúc này sắc mặt cũng hơi đổi, theo bản năng lùi lại hai bước, giữ khoảng cách với cái xác.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên nói với cái xác: "Trương Thụy Đồng, vẫn chưa chết sao?" Vừa nói, Lục Vũ vừa đầy hứng thú quan sát cái xác hổ phách.

Nói đi cũng phải nói lại, loại xác chết hổ phách này anh cũng là lần đầu thấy.

Tuy nhiên, trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có vài dòng miêu tả về loại xác này.

Dù không nhiều nhưng cũng dùng vài từ để nói rõ rằng có một loại xác hổ phách là lúc còn sống bị hổ phách bao phủ, như vậy thân thể không thối rữa, linh hồn không diệt.

Lúc đầu xem, Lục Vũ nghĩ đây chắc là hiệu quả của một loại pháp khí.

Nhưng giờ nhìn kỹ hồi lâu, cái xác này dường như không có sự hiện diện của pháp khí.

Đợi một lát, cái xác hổ phách cũng không có phản ứng gì thêm, vết nứt trên người cũng không nứt thêm nữa.

Đợi thêm vài phút, cái xác vẫn không đổi, Lục Vũ quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo, cười nhạt hỏi: "Sao thế, chẳng phải ông bảo không sợ à?" Cừu Đức Khảo lườm Lục Vũ một cái, hừ lạnh một tiếng rồi bước trở lại, chẳng nói chẳng rằng rút ra một tờ phù chỉ.

Trên phù chỉ các ký tự lóe sáng, có nét tương đồng với những phù văn Lục Vũ từng thấy trong mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Tuy nhiên, anh còn chưa kịp quan sát kỹ tờ phù thì thấy Cừu Đức Khảo vung tay trước gió, tờ phù đã tự bốc cháy.

Tiếp đó, Cừu Đức Khảo khẽ thổi một cái, những tàn tro đang cháy đều bay về phía vết nứt trên xác chết.

Chỉ trong nháy mắt, vết nứt hơi trắng trước đó đã biến thành một đường đen.

Vương Bàn Tử liên tục vỗ tay tán thưởng: "Cái trò ảo thuật này của ông mà ra cầu Thiên Kiều hành nghề thì sớm phát tài rồi, việc gì phải làm mấy chuyện thất đức này chứ!" Sắc mặt Cừu Đức Khảo đanh lại, đột nhiên ho một tiếng, ngay sau đó phun ra một ngụm máu,

phun sạch lên người cái xác!

Vương Bàn Tử hơi khựng lại, định mỉa mai một câu "tâm lý của Cừu Đức Khảo kém quá, mới thế đã hộc máu", nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì thấy sắc mặt Cừu Đức Khảo biến đổi, theo bản năng lùi lại mấy bước như đang tránh né thứ gì đó.

Hơn nữa, biểu cảm nghiêm trọng chưa từng thấy!

Gã theo bản năng nhìn sang Lục Vũ, thấy Lục Vũ ra hiệu một cái cũng lùi lại mấy bước, giữ khoảng cách với cái xác hổ phách.

Đòn vừa rồi của Cừu Đức Khảo đã giúp Lục Vũ nhìn ra tại sao cái xác này lại biến thành xác hổ phách!

Ở giữa trán cái xác có một viên tinh thể dài và mảnh như vật trang trí, lúc Cừu Đức Khảo phun máu lên cộng với đạo phù pháp kia đã tình cờ làm viên tinh thể đó hiện rõ ra. [Tên vật phẩm: Hổ Phách Giang Châu] [Đẳng cấp: Huyền giai thượng phẩm pháp khí] [Năng lực: Bất hủ, bất diệt, thú hóa] [Mô tả: Thời thượng cổ, từng có người phát hiện hổ phách, được cho là tinh phách của hổ sau khi chết hóa thành, thực chất là nhựa thông trải qua năm tháng tích tụ mà thành.

Thời Tần, đại thuật sĩ Từ Phúc tình cờ có được miếng hổ phách hoàn chỉnh, bên trong phong ấn một con hổ trưởng thành khỏe mạnh, trải qua nhiều năm thân thể không thối, tinh phách chưa tan.

Từ Phúc dùng bí pháp phá hổ phách, lấy tinh phách của hổ, lại dùng tinh hoa hổ phách luyện chế thành Giang Châu, đeo vào sẽ được hổ phách bao bọc, thân thể bất hủ, tinh phách bất tán.

Sau khi hổ phách tan biến, thân thể dung hợp với tinh phách hổ dữ, sở hữu sức mạnh kinh người, bất hủ bất diệt cho đến khi sức mạnh tiêu hao hết, hoặc người khác trở thành hổ phách...] Lục Vũ nhìn qua, trong lòng nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

Đòn vừa rồi của Cừu Đức Khảo chưa chắc đã phong ấn nổi cái Hổ Phách Giang Châu này.

Một khi hổ phách vỡ ra, thứ chui ra sẽ không phải Trương Thụy Đồng, mà là một thứ quái vật dung hợp với tinh phách hổ dữ, mang sức mạnh kinh người.

Hiện tại anh tay không tấc sắt, Vương Bàn Tử cũng chẳng có trang bị gì, đối phó e là không đơn giản.

Huống hồ anh còn phải giấu nghề.

Về xác chết hổ phách, trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" cũng có một câu: Gặp xác hổ phách, tuyệt đối không được lại gần trong vòng một mét, càng không được làm động, nếu không thần tiên cũng khó cứu.

Giờ thì Lục Vũ đã hiểu, Trương Tam Liên Tử không hề viết bừa.

Không có gì bất ngờ thì có lẽ Trương Tam Liên Tử từng đi theo sau Trương Bách Xuyên và nhìn thấy thứ này...

Chương 1404

Cứ nghĩ đến Trương Tam Liên Tử, Lục Vũ lại thấy buồn cười.

Rõ ràng là người nhà họ Trương, vậy mà một mình đeo tới ba chiếc bùa Mô Kim, hành tẩu giang hồ chưa từng nhắc đến nhà họ Trương.

Dù không nhắc nhưng nếu nói về người họ Trương nổi danh nhất lịch sử, không nghi ngờ gì chính là Trương Tam.

Giống như Lý Tứ của nhà họ Lý vậy, đều là những cái tên lẫy lừng...

Cừu Đức Khảo lùi lại ba bốn mét thì dừng lại, còn Lục Vũ thì dẫn đám Vương Bàn Tử lùi hẳn sáu mét mới dừng, lộ rõ ý định không muốn đi tiên phong.

Cừu Đức Khảo lạnh lùng cười với họ nhưng cũng không nói gì, chỉ vẫy tay với A Ninh, ném cho cô một thứ.

Lục Vũ liếc qua, là một khối nhựa thông to bằng bàn tay. [Tên vật phẩm: Tùng Chi Phách] [Đẳng cấp: Linh nguyên liệu thất phẩm] [Năng lực: Tu bổ, gắn kết] [Mô tả: Tùng Chi Phách sinh ra từ rễ cây tùng hơn trăm năm tuổi, trải qua thêm trăm năm sinh trưởng nữa, trong tâm cây có thể sản sinh ra Tùng Chi Phách, mỗi năm chỉ nhỏ xuống một giọt, sinh trưởng cực chậm.

Dùng để tu bổ pháp khí, gắn kết cực kỳ hiệu quả.] Khối Tùng Chi Phách to bằng bàn tay kia không biết phải gom từ bao nhiêu cây tùng già mới có được.

Xem ra Cừu Đức Khảo bao năm qua thực sự đã tích cóp được không ít bảo vật.

Lúc này A Ninh đã đi tới trước xác hổ phách, cầm khối Tùng Chi Phách cẩn thận bôi một lượt lên vết nứt.

Theo động tác của cô, Tùng Chi Phách tan chảy, phủ thêm một lớp nhựa trong suốt như hổ phách lên trên đường kẻ đen lúc nãy.

Nhìn qua có vẻ không vấn đề gì.

Thế nhưng ngay khi A Ninh cầm khối Tùng Chi Phách đi về phía Cừu Đức Khảo, còn chưa kịp nói câu nào thì nghe thấy tiếng "rắc rắc" nứt vỡ vang lên liên hồi!

Tiếp đó, thấy trên người cái xác hổ phách xuất hiện dày đặc vết nứt như mạng nhện, dường như có thể vỡ tung bất cứ lúc nào!

Biến hóa đột ngột khiến Cừu Đức Khảo vốn đang rất "ra vẻ" cũng phải biến sắc, có chút chột dạ nhìn Lục Vũ hỏi: "Cậu đã làm gì?" Lục Vũ chẳng thèm nhìn lão, hoàn toàn không có ý định trả lời.

Đợi một lát, Cừu Đức Khảo lại lên tiếng, lạnh lùng nói: "Tôi không có thời gian dây dưa với nó ở đây, đi thôi, phải đến mộ Bàn Vương." Nói rồi ánh mắt lão lại chuyển sang Lục Vũ, mỉm cười: "Lần này phải phiền các người dò đường rồi." Vương Bàn Tử không nhịn được cười nhạo một tiếng, liếc Cừu Đức Khảo một cái rồi uể oải nói: "Không có bản lĩnh thì thôi, được rồi, để Bàn gia cho ông mở mang tầm mắt, thế nào gọi là dân chuyên nghiệp." Nói xong, Vương Bàn Tử giành bước lên trước Lục Vũ hai bước.

Khi sắp lại gần cái xác hổ phách đó thì nghe thấy một tiếng "rắc" giòn giã, một miếng hổ phách to bằng bàn tay rụng khỏi người cái xác, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Lục Vũ không chút suy nghĩ, lập tức kéo Vương Bàn Tử lùi lại.

Cùng lúc đó, từ trên người cái xác hổ phách phát ra một giọng nói cực kỳ khô khốc: "Kẻ xâm phạm, giết không tha." Vương Bàn Tử lập

tức giơ tay chỉ vào Cừu Đức Khảo, hăng hái nói: "Này người anh em, đừng nhận nhầm người nhé, chính là cái lão biết tam kia kìa, anh cứ thịt lão đi, Bàn gia tôi sẽ đốt cho anh ít đồng nam đồng nữ để anh xuống chỗ Diêm Vương dễ bề ăn nói..." Trong miệng không ngừng lẩm bẩm, nhưng động tác của Vương Bàn Tử lại cực nhanh, loáng một cái đã chạy ra phía sau Cừu Đức Khảo, nghênh ngang nói: “Đừng có nhận nhầm người, là lão ta đấy.” Lời lão vừa dứt, trên người xác khô hổ phách lại rơi xuống một mảnh hổ phách, ngay sau đó, giọng nói không chút cảm xúc của xác khô lại vang lên: “Kẻ xâm nhập, giết không tha.” Giọng nói khàn đặc, không thấy xác khô có động tác gì, nhưng âm thanh này lại truyền rõ mồn một vào tai mỗi người.

Ngay cả Cừu Đức Khảo lúc này sắc mặt cũng rất khó coi, lão phức tạp nhìn cái xác khô kia, không nói lời nào cũng không cử động, dường như đang vô cùng do dự.

Lúc này, lại thêm một mảnh vụn từ trên người xác khô thoát lạc.

Lần này, ngay cả khuôn mặt của xác khô cũng xuất hiện những vết rạn nứt!

Trong nháy mắt, trông nó giống như thủy tinh nứt toác vậy.

Đẹp thì có đẹp thật, nhưng cảnh tượng này cũng lập tức làm Cừu Đức Khảo kinh tỉnh.

Hầu như không chút do dự, Cừu Đức Khảo đột nhiên lôi ra một vật đen ngòm giống như súng ngắn, sau đó cầm bật lửa châm ngòi nổ.

Chỉ nghe “Bành” một tiếng nổ trầm đục, xác khô hổ phách lập tức bị bắn trúng, đổ rầm xuống đất!

Tuy nhiên, những mảnh hổ phách kia không trực tiếp vỡ tan.

Đợi một lát, thấy xác khô hổ phách không còn động tĩnh gì, Cừu Đức Khảo lạnh lùng hừ một tiếng: “Chỉ là giả thần giả quỷ!” Vương

Bàn Tử nghé mắt nhìn, có chút hiếu kỳ nói: "Cửu lão bản, đây là thủ súng thời Minh à?

Đồ cổ này cũng lợi hại gớm nhỉ." Điều Vương Bàn Tử chú ý tới, Lục Vũ đương nhiên cũng không bỏ qua.

Khẩu thủ súng trong tay Cừu Đức Khảo chính là loại hỏa khí hàng đầu của Đại Minh.

Có thể nói, Minh Thái Tổ có thể hỏi đỉnh thiên hạ, chính là nhờ vào loại thủ súng không mấy bắt mắt trong tay Uông Tàng Hải này. 【 Tên vật phẩm: Thủ súng của Chu Nguyên Chương 】 【 Cấp bậc: Pháp khí Huyền giai thượng phẩm 】 【 Năng lực: Diệt sát 】 【 Thuyết minh: Khi Chu Nguyên Chương khởi binh đánh thiên hạ, dựa rất nhiều vào uy lực của hỏa khí.

Dưới trướng có các đại đội thủ súng, điểu súng, lập nhiều kỳ công.

Các kiêu hùng cuối đời Nguyên như Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành đều bại dưới tay đội thủ súng của Chu Nguyên Chương.

Khi Chu Nguyên Chương lên ngôi, bình định bốn phương, khẩu thủ súng này chưa từng rời thân.

Tướng sĩ Đại Minh và bách tính thiên hạ đối với việc Chu Nguyên Chương cầm thủ súng có sự tín phục to lớn, khiến vật này sở hữu một sức mạnh diệt sát. 】 Phải nói rằng, trong tay Cừu Đức Khảo thực sự có không ít đồ tốt.

Nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, Cừu Đức Khảo chỉ quay đầu nhìn lão một cái, rồi lại quay sang nhìn Lục Vũ, nói: "Hiện tại không còn vật cản nữa, đi thôi." Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, không nói gì.

Mãi đến khi lão thúc giục lần nữa, anh mới mở lời: "Ông sống từ thời Minh đến tận bây giờ, không tiếc lấy hóa danh là Cừu Đức Khảo,

chắc cũng là dùng thủ đoạn giống như Trương Thụy Đồng mà ông đã nói trước đó nhỉ?

Chương 1405

Thủ đoạn này, là ông nhìn thấy từ trong Chung Cực sao?" Cừu Đức Khảo liếc nhìn Lục Vũ một cái, lại vẫy tay ra hiệu cho A Ninh.

Thấy A Ninh đi tới bên cạnh xác khô hổ phách ngồi xuống, bắt đầu tu sửa lại hổ phách, Cừu Đức Khảo mới lên tiếng: "Trong Chung Cực có rất nhiều thứ, duy độc không có thứ này." Im lặng một lát, Cừu Đức Khảo đột nhiên lấy ra một tờ giấy đưa cho Lục Vũ: "Xem đi, xem xong cậu sẽ hiểu." Lục Vũ hơi nhíu mày, nheo mắt nhìn lão rồi hỏi: "Thứ gì vậy?" Cừu Đức Khảo mỉm cười, thản nhiên nói: "Đáp án cho vấn đề cậu muốn biết nằm ở trên đó." Lục Vũ vẫn chưa đưa tay ra nhận, chỉ hỏi: "Hai mươi năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thấy Lục Vũ đột nhiên chuyển chủ đề, Cừu Đức Khảo lại nhe răng cười: "Chuyện của hai mươi năm trước, cậu nên đi hỏi con chó kia, hỏi ta cũng vô dụng.

Lúc đó, ta cũng chẳng làm được gì.

Xem đi, xem xong cậu sẽ hiểu tại sao ta lại nói lúc đó ta không làm được gì." Lục Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận lấy tờ giấy từ tay Cừu Đức Khảo, cúi đầu nhìn.

Tờ giấy này là một đạo phù chỉ, ngay khi Lục Vũ cầm vào tay, một luồng thông tin tự nhiên hiện lên trong não bộ.

Không phải là thông báo của hệ thống, mà là thông tin chứa trong phù chỉ.

Tình huống này khiến anh hơi bất ngờ.

Ngước mắt nhìn lên, thấy khóe miệng Cừu Đức Khảo khẽ nhếch, vẻ mặt có chút đắc ý.

Lục Vũ hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến lão, tập trung nhìn vào phù chỉ.

Trên giấy ghi lại một loại thuật pháp: Vãng Sinh Ấn!

Không biết nó được truyền thừa từ đâu, nhưng có thể khẳng định một điều, Vãng Sinh Ấn là một loại thuật pháp vô cùng kinh người.

Vãng Sinh Ấn, ấn vào linh hồn, chỉ cần chọn một sản phụ sắp sinh, sau đó thông qua một số thủ đoạn hỗ trợ là có thể khiến người mang Vãng Sinh Ấn, mang theo toàn bộ ký ức, dễ dàng chiếm đoạt cơ thể của một đứa trẻ sắp chào đời, dùng một phương thức khác để đầu thai, trở thành một nhi đồng.

Lục Vũ đột nhiên hiểu ra điều gì đó, anh mạnh mẽ quay đầu trừng mắt nhìn Cừu Đức Khảo, hỏi: "Bao nhiêu lần rồi?" Cừu Đức Khảo mỉm cười, thản nhiên đáp: "Ta đã trải qua bao nhiêu lần thì không nhớ rõ, nhưng cậu chắc là lần thứ sáu, hay là lần thứ bảy nhỉ?" Lục Vũ đột nhiên đại ngộ, sự trường thọ của anh, thân phận của anh, thực tế đều là do Cừu Đức Khảo thông qua Vãng Sinh Ấn, không ngừng khiến anh trọng sinh từ một hài nhi!

Hóa ra, suốt vô số năm qua, Uông Tàng Hải đã thông qua cách này để khống chế tất cả!

"Nếu ông đã có thể trường sinh, có thể chuyển thế vô số lần, tại sao còn phải làm những việc này?" Im lặng hồi lâu, Lục Vũ lại đưa ra câu hỏi của mình.

Cừu Đức Khảo cười khẩy một tiếng, lắc đầu: "Các ngươi chưa từng thấy Chung Cực, không biết Chung Cực tuyệt diệu thế nào đâu!

Các ngươi..." Cừu Đức Khảo định nói thêm gì đó, Vương Bàn Tử đã không nhịn được mà ngắt lời: "Chung Cực, Chung Cực, Chung Cực, mẹ kiếp ông không còn lời nào khác để nói à?

Cứ hễ nói đến chính sự là lại Chung Cực với chả Chung Cực, ông lừa quỷ đấy à?

Không phải Bàn gia ta nói ông đâu, loại người không đáng tin như ông đúng là hết thuốc chữa rồi.

Bàn gia ta bảo này...” Lần này, Lục Vũ cũng không ngăn cản Vương Bàn Tử, mặc kệ lão mắng Cừu Đức Khảo một trận xối xả.

Cừu Đức Khảo cũng không để tâm, vẻ mặt bình thản nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ cũng nhìn lão, không nói một lời.

Kể từ khi bị cuốn vào chuyện của Lão Cửu Môn, hay nói cách khác là từ khi xuyên không đến thế giới này, Lục Vũ luôn rất tò mò cái gọi là Chung Cực sau cánh cổng Thanh Đồng ở núi Trường Bạch rốt cuộc là thứ gì.

Lần trước ở núi Trường Bạch, anh đã suýt chút nữa vào được cổng Thanh Đồng, chỉ vì lúc đó còn có Bạch Trạch và Ngạo Ngoan giúp Xi Vưu đi trước một bước, khiến anh lỡ mất cơ hội.

Khi đó, Xi Vưu có nói hắn ta là “về nhà”.

Lúc ấy Lục Vũ đã rất nghi hoặc, nhà của Xi Vưu sao lại ở trong cánh cổng Thanh Đồng đó?

Chưa hết, sau này trong chuyến đi đến thành cổ Tây Vương Mẫu gặp Trần Văn Cẩm, bà ấy đã để lại một câu trong nhật ký: “Nếu mọi thứ trong cánh cổng đó là thật, thì quá đáng sợ.” Sau này gặp Trần Văn Cẩm, anh cũng từng hỏi, nhưng cách giải thích của bà ấy về Chung Cực cũng rất mơ hồ, thậm chí nói mỗi người nhìn thấy Chung Cực đều không giống nhau.

Trong bản gốc, Chung Cực được gọi là vạn vật thế gian, là điểm cuối của tất cả mọi thứ.

Chỉ tiếc là, sự miêu tả như vậy vẫn không thể chứng minh Chung Cực là gì, càng khiến người ta không hiểu tại sao người Trương gia lại phải vào cổng Thanh Đồng để thủ hộ cái gì?

Ở thời kỳ đỉnh cao, Lão Cửu Môn từng đạt được giao dịch với Tiểu ca Trương Khởi Linh, Lão Cửu Môn và Trương gia luân phiên thủ hộ cổng Thanh Đồng, mỗi nhiệm kỳ mười năm.

Nhưng vì nỗi sợ hãi với những điều chưa biết, suốt vô số năm, Lão Cửu Môn cứng rắn không có lấy một người nào bước vào cổng Thanh Đồng, trực tiếp nuốt lời.

Điều này khiến cái gọi là "Chung Cực" càng thêm phủ một tầng màu sắc thần bí!

Hiện tại, Cửu Đức Khảo hay chính là Uông Tàng Hải đã bố cục ngàn năm, trong tình huống đã sở hữu "Vãng Sinh Ấn", lại đến Ba Nãi để khám phá mộ Bàn Vương nằm sâu trong cổ lâu Trương gia.

Lý do đưa ra là bên trong có thứ có thể giúp lão khống chế sức mạnh của Chung Cực.

Cái gọi là Chung Cực rốt cuộc là gì?

Thứ này khiến Lục Vũ bách tư bất đắc kỳ giải, không tài nào nghĩ thông suốt căn nguyên.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng không nhịn được ghé sát tai Lục Vũ lầm bầm: "Tiểu ca nhi, anh nói xem cái Chung Cực mà lão hủ này theo đuổi rốt cuộc là cái thá gì?

Trường sinh bất lão còn không phải Chung Cực thì cái gì mới là Chung Cực?

Thành tiên à?

Ngọc Hoàng Đại Đế?

Chương 1406

Như Lai Phật Tổ?

Hay là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không?" Luồng suy nghĩ của Lục Vũ bị cắt đứt, anh hơi bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Tuy nhiên cũng không sao, dù sao lúc này có vắt óc suy nghĩ cũng chẳng ra được gì.

Cùng lắm thì sau khi xong việc ở đây, anh sẽ đi núi Trường Bạch một chuyến, bước vào cái cánh cổng Thanh Đồng chết tiệt kia để xem xem Chung Cực là gì, lúc đó mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Thấy Lục Vũ không nói lời nào, Vương Bàn Tử cười hì hì gãi đầu, rồi lại chuyển mục tiêu sang Ngoa Thú – đứa bé từ lúc vào địa cung đến giờ vẫn luôn im hơi lặng tiếng: "Lục Châu, nhãi con có biết gì không?" Ngoa Thú liếc Vương Bàn Tử một cái rồi bảo: "Ta hình như có nghe ai đó nói qua." Câu này lập tức thu hút sự chú ý của Lục Vũ.

Ngoa Thú nhíu chặt đôi lông mày như hình quai bánh, suy nghĩ kỹ một hồi lâu mới mở miệng: "Hình như có người nói với ta rằng, sau cánh cổng đó chính là điểm cuối của vạn vật thế gian, có thể thấu hiểu chân lý của thế giới này.

Hình như là, ai nhìn thấu được Chung Cực thì sẽ sở hữu cả thế giới." Nói đến đây, Ngoa Thú nhìn Vương Bàn Tử rồi lại nhìn Lục Vũ, nhún vai nói tiếp: "Cô nãi nãi chỉ biết có bấy nhiêu thôi." Vương Bàn Tử không nhịn được mà đảo mắt trắng dã.

Lời này nói ra cũng như không, toàn là lời vô nghĩa, chẳng có chút giá trị nào.

Lục Vũ cũng không thấy bất ngờ, chỉ lắc đầu rồi chuyển chủ đề: "Chuyện của Bàn Hồ, nhãi con biết được bao nhiêu?" "Thì là một con chó thôi mà, hồi nó còn nhỏ cô nãi nãi đây đánh nó suốt." Ngoa Thú nói được một nửa thì đột nhiên có chút chột dạ cúi đầu xuống, cẩn thận nhìn quanh quất, dường như sợ Bàn Hồ đột nhiên xuất hiện cho nó một vố.

"Dẹp cái bộ dạng hèn nhát đó đi." Vương Bàn Tử tức tối nói một câu, rồi lại quay sang bảo Cừu Đức Khảo: "Tôi nói này Cừu lão bản, ông không thấy vô vị sao?

Hay là ông thả Giải Tiểu Hoa ra đi, để Bàn gia tôi nói chuyện với cậu ấy.

Cứ nói chuyện với mấy người các ông, Bàn gia tôi nghẹt thở chết mất.

Nếu không được thì thả Phan Tử ra cũng được." Cừu Đức Khảo chẳng thèm đếm xỉa đến Vương Bàn Tử, cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Vương Bàn Tử cạn lời, miệng không ngừng lầm bầm, lững thững đi theo sau.

Ngay khi đi qua cái xác khô hổ phách đó được vài chục mét, Ngoa Thú đột nhiên rùng mình một cái, túm chặt lấy áo Lục Vũ, nói nhỏ: "Chúng ta không đi nữa có được không, ta cảm thấy phía trước có chút nguy hiểm.

Hay là chúng ta quay về đi?

Đợi ta lớn thêm chút nữa, ta sẽ dẫn các anh đến, như vậy mới an toàn." "Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, các ngươi coi đây là nhà mình đấy à?" Cừu Đức Khảo đột nhiên quay đầu nhìn bọn họ, lạnh lùng nhắc nhở một câu.

“Chứ không lẽ là nhà ông?” Vương Bàn Tử không khách khí bật lại luôn: “Cái thói xấu gì không biết, nói được thì nói, không nói được thì ngậm miệng vào.

Khổng Thánh nhân đã dạy rồi, già mà không chết thì là giặc, lão tặc như ông sao vẫn chưa chết đi cho rảnh nợ?” Cừu Đức Khảo hàm dưỡng cực cao, lúc này chỉ nhướn mày chứ không thèm cãi vã với Vương Bàn Tử, chỉ lạnh lùng nói: “Con đường này rải rác cơ quan, tất cả đều là cửa ải, chỉ có một con đường đi đến cuối mới có sinh lộ.” “Ông nói sao thì là vậy à?

Lúc nãy gặp con tống tử hổ phách kia cũng chẳng thấy ông có bản lĩnh gì, giờ lại giả bộ như cái gì cũng biết?” Vương Bàn Tử cười lạnh châm chọc: “Hơn nữa, chỉ có mình ông biết cơ quan chắc, ông ghê gớm lắm sao?

Bàn gia ta đã vào được đây thì lúc về còn không biết đường chắc, không phải cứ cởi giày ra là xong sao?

Có gì mà tài giỏi?” “Hừ...” Cừu Đức Khảo bắt chước điệu bộ của Vương Bàn Tử cười khẩy một tiếng, nhưng không giải thích gì thêm, chỉ nhìn Lục Vũ, cười như không cười nói: “Người của cậu, ngu xuẩn thế sao?” “Lão khốn, ông nói...” “Được rồi.” Lục Vũ thực sự không muốn nghe Vương Bàn Tử chửi bới mãi không thôi, bèn ngăn lão lại, chậm rãi nói: “Mùi axit mạnh mà lúc nãy anh ngửi thấy, không chỉ ở phía trước mà ở cả phía sau nữa.” “Nơi này, cứ qua một cửa ải, cửa ải đó sẽ bị axit mạnh bao trùm, khiến người ta không còn đường lui.” Nghe thấy vậy, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người.

Axit mạnh không phải chuyện đùa.

Trương Khởi Linh ở Tháp Kiên Bàng chính vì axit mạnh mà trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ.

Đó còn là vì phản ứng nhanh, chỉ dính một chút thôi đấy.

Nhưng theo ý của Lục Vũ, các lối đi phía sau đều đã bị axit bao phủ, nếu quay lại thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Vương Bàn Tử đảo mắt một vòng, lại quay sang nói với Cừu Đức Khảo: "Lão già khốn khiếp, ông cũng thâm độc thật đấy.

Lúc vào thì chẳng nói năng gì, giờ vẫn còn giấu giếm?" "Tôi nói này họ Cừu, con chó anh em của ông không sủa cho ông vài tiếng, kể cho ông nghe chỗ này rốt cuộc là cái gì sao?

Ông cũng đừng có giả bộ, Bàn gia tôi nhìn ra rồi, hồi đó ông chỉ là kẻ chạy vặt cho con chó đó thôi, đầu treo trên lưng quần, khúm núm như thằng cháu, sợ con chó đó phát hiện ra vấn đề của ông rồi giết chết ông chứ gì." Câu nói này giống như đâm trúng tử huyệt của Cừu Đức Khảo.

Vốn dĩ đang bình thản, sắc mặt lão đột nhiên lạnh băng, khẩu thủ súng lúc nãy lập tức chĩa thẳng vào Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cười lạnh: "Đến đây, bắn đi, nhắm thẳng vào trán Bàn gia đây này, đến đây!

Mẹ kiếp, Bàn gia tôi mà sợ ông chắc?" Cừu Đức Khảo lạnh lùng nhìn Vương Bàn Tử, im lặng một lát, cuối cùng vẫn thu súng lại, không nói một lời mà lẳng lặng tiến về phía trước.

Lục Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, khi lão định lầm bầm tiếp thì anh ngăn lại, khẽ nói: "Nói ít lời vô nghĩa thôi, không giải quyết được gì đâu." Nói xong, Lục Vũ cũng sải bước đi tới.

Anh biết rõ, vừa rồi Cừu Đức Khảo chỉ suýt chút nữa là ra tay với Vương Bàn Tử, chỉ vì nơi xa xăm có những biến hóa không thể giải thích được mới khiến lão dừng lại.

Vương Bàn Tử dường như cũng hiểu ra điều gì, không nói thêm gì nữa mà nhanh chóng đuổi theo.

Cả nhóm đi dọc theo lối đi hơn một trăm mét, cảm thấy âm khí trong đường hầm ngày càng nặng nề.

Cái lạnh do âm khí mang lại dường như từ lòng bàn chân khoan thẳng vào cơ thể, khiến sống lưng lạnh toát.

Điều kỳ lạ hơn là trong hang động không có một tiếng động nào, ngay cả khi Vương Bàn Tử cố tình dậm mạnh chân xuống đất cũng không tạo ra tiếng bước chân.

Lão có chút thắc mắc nhìn về phía Lục Vũ, hỏi nhỏ vài câu.

Lục Vũ hiểu rõ chuyện này, đơn giản giải thích vài câu.

Chương 1407

Loại mặt đất này được làm từ một loại đất thục cộng thêm bông liễu.

Bề mặt là đất thục, cứng như đất nung, nhưng bên dưới lớp bông liễu lại vô cùng mềm mại.

Như vậy có thể hấp thụ tiếng bước chân và tiếng ồn, tránh làm kinh động linh hồn.

Tuy nhiên, vì cây liễu mang tính âm, không nhiều người biết kỹ thuật này, nên trong sử liệu ghi chép về loại mộ đạo này rất ít, trong «Táng Kinh» cũng không có, chỉ trong «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» mới nhắc đến vài lời ngắn ngủi.

Trong lúc trò chuyện, cả nhóm vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi qua một khúc cua, một đôi thạch tượng uy nghiêm xuất hiện, trông có vẻ như đã bắt đầu vào mộ đạo chính.

Cừu Đức Khảo dừng lại ở cửa mộ đạo, nháy mắt với A Ninh và Ngô Tà.

A Ninh và Ngô Tà lập tức trả lại những thứ đã tịch thu từ Lục Vũ và Vương Bàn Tử trước đó.

Giọng của Cừu Đức Khảo lúc này cũng truyền vào tai Lục Vũ và Vương Bàn Tử: "Tiếp theo là đoạn đường quan trọng nhất, phải làm thế nào, các ngươi tự hiểu." Lão không nói nhiều, nhưng ẩn ý bên trong chẳng qua là muốn Lục Vũ và bọn họ đừng có giở trò sau lưng, đừng làm chuyện ngu xuẩn, và...

đi dò đường!

Lục Vũ vốn dĩ cũng không định ra tay với Cừu Đức Khảo ở mộ

đạo này, đương nhiên sẽ không nói gì.

Vương Bàn Tử lúc này cũng hiểu ra đôi chút, không còn đùa cợt với Cừu Đức Khảo nữa mà bắt đầu chỉnh đốn trang bị.

Dù là súng hay gậy, tất cả đều được đeo lên người.

Tuy lão luôn mồm nói nhảm, nhưng trong lòng lại rất tỉnh táo.

Cừu Đức Khảo hiện giờ trả lại đồ cho bọn họ, chẳng qua là vì phía trước rất có thể xuất hiện những nguy hiểm khó lường, mà lão già khốn này không dám đảm bảo mình có thể vượt qua dễ dàng, nên mới để bọn họ tham gia vào trận chiến.

Đúng lúc này, Ngoa Thú đột nhiên khịt mũi, có chút thắc mắc nói: "Sao ở đây lại có long khí?" Vương Bàn Tử vừa nghe thấy hai chữ "long khí", mắt lập tức trợn tròn, sán lại gần Ngoa Thú, hạ thấp giọng hỏi: "Lục Châu, nhãi con ngửi cho kỹ vào, đừng có nhầm đấy nhé, liệu có phải là mùi của con Long Khuyển Bàn Hồ kia không?" Ngoa Thú lườm Vương Bàn Tử một cái, cáu kỉnh mắng: "Cô nãi nãi sống bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ lại nhận nhầm mùi." Vương Bàn Tử định nói thêm gì đó, Lục Vũ đã khẽ lên tiếng: "Cẩn thận một chút, nơi này thực sự có long khí, là mùi của Nam Long khí." Nam Long, Lục Vũ rất quen thuộc.

Mạch Nam Long bắt nguồn từ núi Nga Mi, đi về phía đông ra biển, lượn quanh gần mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải, sau đó nhập vào Quy Khư.

Con tiểu long bên trong Quy Khư đã mượn long khí đó, hình thành thế thôn long xuất hải, nhắm thẳng tới núi Trường Bạch.

Không ngờ ở đây lại có hơi thở của Nam Long, điểm này thực sự kỳ lạ.

Lục Vũ trước đó đã quan sát kỹ trên núi, mạch long này thuộc

nhánh của Côn Luân Long Vương, không nên xuất hiện ở đây mới phải.

"Tiểu ca nhi, có khi nào con Bàn Hồ kia hít quá nhiều long khí nên ở đây mới có mùi đó không?" Vương Bàn Tử cũng không phải kẻ ngốc, đi cùng Lục Vũ qua bao nhiêu nơi nên ít nhiều cũng có kiến thức.

Lúc này trong lòng suy tính một chút, lập tức đưa ra nhận định của mình.

"Không phải." Lục Vũ lắc đầu, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi lại nói: "Long khí tuy không đặc biệt hùng hậu nhưng lại kéo dài vô tận.

Trừ khi ban đầu Bàn Hồ đã nuốt chửng cả mạch Nam Long, bằng không tuyệt đối sẽ không..." Nói được nửa chừng, Lục Vũ đột nhiên khựng lại.

Anh chợt nhớ ra một chuyện.

Trong bản gốc, Giải Vũ Thần dường như đã từng thảo luận với Ngô Tà về việc di dời cổ lâu Trương gia.

Anh nhớ mang máng lúc đó Giải Vũ Thần nói rằng cổ lâu Trương gia thu thập long khí thông qua một phương thức nào đó, sau khi hút hết sẽ chuyển đi nơi khác.

Sở dĩ chuyển từ núi Trường Bạch đến Ba Nãi là vì long khí ở núi Trường Bạch đã bị hút cạn.

Nghĩ đến đây, lông mày Lục Vũ lập tức nhíu chặt.

Cách nói này, dựa trên những gì anh đã khám phá, chắc chắn là chuyện viển vông.

Tuy nhiên, giả thuyết của Giải Vũ Thần lại gợi cho anh một hướng suy nghĩ.

Nếu như ở đây có một trận pháp gì đó, hoặc là thông qua thủ đoạn nào đó để đánh cắp long khí của Nam Long thì sao?

Đại trận "Phiên Thiên Tử Bao" trên đỉnh núi không cần nói nhiều, đã chứng minh trình độ trận pháp của các đại năng thời thượng cổ.

Hơn nữa, anh cũng nhận thức rõ rằng đại trận đó không đơn giản chỉ là để nhốt thứ bên trong.

Mà là tất cả những người hay sinh vật bước vào đại trận đều sẽ bị nhốt lại.

Chính xác mà nói, kể từ khi bọn họ bước vào địa cung đặc biệt này, trận pháp mới xảy ra loại biến hóa đó.

Thêm nữa, trước đó Cừu Đức Khảo từng vô tình tiết lộ một thông tin.

Bên trong nơi này ẩn giấu bí mật về sự trọng sinh của Bàn Vương.

Bàn Hồ là Long Khuyển, nếu nói dùng long khí để chết đi sống lại thì dường như không phải là không thể.

Huống hồ Cừu Đức Khảo cứ luôn mồm lải nhải nơi này có thứ có thể giúp lão khống chế sức mạnh của Chung Cực.

Chương 1408

Chung Cực là gì, Lục Vũ không biết.

Loại sức mạnh đó là gì, Lục Vũ cũng không biết.

Nhưng nếu nói loại sức mạnh này có liên quan đến long khí, anh sẽ không hề thấy ngạc nhiên.

Nơi này xem ra thực sự không phải là một địa danh đơn giản.

Trong lúc Lục Vũ trầm tư, Vương Bàn Tử vẫn luôn im lặng, mãi đến khi anh thu hồi sự chú ý, lão mới thận trọng hỏi: "Tiểu ca nhi, anh nói xem nơi này liệu có cái đỉnh lớn nào không?" Câu này nghe như lời đùa cợt, nhưng Lục Vũ lập tức hiểu ý của Vương Bàn Tử.

Đỉnh lô!

Ở thành cổ Tây Vương Mẫu và Quy Khư, anh đều phát hiện ra đỉnh lô!

Những cái đỉnh đó sở hữu một loại năng lượng khó tin.

Hơn nữa, đó cũng là thứ mà Ngạo Ngoan luôn thèm muốn.

Khi anh ở thành cổ Tây Vương Mẫu, phân hồn của Uông Tàng Hải cũng từng nói với anh rằng thứ đó cực kỳ quan trọng!

Chẳng lẽ nơi này cũng có?

Lục Vũ đột nhiên tâm niệm khẽ động, thầm thấy may mắn.

May mà trước đó anh đã chuyển tất cả những thứ quan trọng vào trong "Hằng Hà Sa", nếu không thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"Tôi thấy anh trông giống cái đỉnh lớn thì có." Lục Vũ không nói gì, nhưng Ngoa Thú lại cáu kỉnh mắng Vương Bàn Tử một câu.

Xem ra sau khi ngửi thấy long khí, nhóc con dường như không còn sợ Long Khuyển đến thế nữa, trông thoải mái hơn nhiều.

Lục Vũ thấy lạ, hơi ngạc nhiên nhìn Ngoa Thú, tùy tiện hỏi: "Nhãi con không sợ con chó đó nữa à?" "Sợ cái gì chứ." Nhóc con hăng hái hẳn lên, nghênh ngang nói: "Luồng long khí này hoàn toàn có thể che giấu mùi của cô nãi nãi đây, mũi con chó đó có thính đến mấy cũng chẳng phát hiện ra ta đâu.

Cô nãi nãi mà thèm sợ nó á, còn lâu!" Lục Vũ bất lực lắc đầu, không thèm để ý đến điệu bộ tiểu nhân đắc chí của Ngoa Thú, chỉ hỏi lại: "Ngửi thấy mùi của Bàn Hồ chưa?" Ngoa Thú ngẩn ra, khịt khịt mũi rồi đột nhiên tăng tốc chạy lên phía trước.

Cứ đi vài bước, nhóc con lại khịt mũi một cái.

Sau khi đi được vài trăm mét, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngoa Thú nhăn nhó như khổ qua, quay đầu nhìn Lục Vũ: "Ma quái thật rồi, sao ở đây lại không có mùi của con chó đó?" Vừa dứt lời, Ngoa Thú dường như chợt nghĩ ra điều gì, trừng mắt nhìn theo bóng lưng Cừu Đức Khảo gào lên: "Lão khốn!

Có phải ông đang nói dối lừa người không, nơi này căn bản không phải mộ Bàn Hồ!" Không đợi Cừu Đức Khảo nói câu nào, Ngoa Thú đã với vẻ mặt khó coi bảo: "Không đúng, không đúng, không đúng, đây chắc chắn không phải mộ Bàn Hồ, chẳng có tí mùi chó nào cả!" Nghe thấy Ngoa Thú hét lớn, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, trực tiếp chĩa họng súng vào Cừu Đức Khảo, chửi bới: "Lão già khốn kiếp, ông mà còn không nói một lời nào, súng của Bàn gia đây không có mắt đâu!" Cừu Đức Khảo không thèm ngoảnh đầu lại, bước chân không dừng, thản nhiên nói: "Bàn Vương mộ đương nhiên là Bàn Vương mộ." Nói đến đây, lối đi dẫn đến một khúc cua, sau khi Cừu Đức Khảo đi qua, giọng lão mới lảng vảng truyền vào tai bọn họ: "Đã đến

mộ Bàn Vương, các người không muốn qua đây xem thử sao?" Giọng nói bình tĩnh, nhưng Lục Vũ lại nghe ra sự kinh ngạc trong giọng nói của Cừu Đức Khảo.

Anh cùng Vương Bàn Tử và Ngoa Thú liếc nhìn nhau một cái rồi chậm rãi đi tới.

Qua khúc cua là một đoạn dũng đạo dài khoảng mười mét, xuyên qua dũng đạo, không gian phía trước đột nhiên mở rộng.

Một khoảng không gian khổng lồ hiện ra, cực kỳ khoáng đạt.

Xung quanh sương mù bao phủ trắng xóa, thấp thoáng trong sương mù là những lầu điện, trông giống như cung điện vương giả, bảo điện vô số...

Nhìn vào tình hình này, đây không nghi ngờ gì chính là mộ Bàn Vương trong truyền thuyết.

Chỉ là trong lòng Lục Vũ thấy có chút kỳ lạ.

Theo sử liệu ghi chép, dân chúng của Bàn Vương bao gồm cả Bàn Vương và Cao Tân thị ngày xưa đều là những người không phục giáo hóa, không tuân lễ pháp, vì thế mới bị gọi là "man di".

Tại sao trong ngôi mộ Bàn Vương này lại xa hoa giống như long lâu bảo điện vậy?

Kiến trúc kiểu này có chút không hợp lý.

Trong lúc Lục Vũ nhíu mày suy nghĩ, Cừu Đức Khảo đã đi tới bên cạnh anh, thản nhiên nói: "Ngô Tà, Giải Vũ Thần, hai hậu nhân của Lão Cửu Môn, ta trả lại cho cậu." Cừu Đức Khảo nói với Lục Vũ một câu, đột nhiên vẫy tay một cái, liền thấy ánh mắt Ngô Tà và Giải Vũ Thần hoảng hốt trong giây lát.

Ngay sau đó, Ngô Tà phát ra một tiếng kinh hô!

Tiếng hét này làm tất cả mọi người có mặt đều giật nảy mình.

May mà sau tiếng hét lớn, Ngô Tà cuối cùng cũng bình tĩnh lại, chỉ là với khuôn mặt đầy kinh ngạc nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.

So với việc Ngô Tà la hét, biểu hiện của Giải Vũ Thần thì trầm ổn hơn nhiều.

Cậu ấy nhìn quanh rồi lặng lẽ đi tới bên cạnh Lục Vũ.

Cũng không chào hỏi, Giải Vũ Thần chỉ đơn giản kể lại cho Lục Vũ nghe việc mình vừa bị khống chế.

Bằng ngôn ngữ vô cùng ngắn gọn, cậu ấy đã giải thích rõ ràng tình hình.

Theo lời Giải Vũ Thần, lúc bị khống chế thần trí vẫn tỉnh táo, biết chuyện gì đang xảy ra, cũng biết mình đã trải qua những gì, nhưng bất kể muốn nói gì hay làm gì đều không thể theo ý muốn của mình, tất cả đều bị Cừu Đức Khảo hay chính là Uông Tàng Hải khống chế.

Giải Vũ Thần nói rất bình thản, nhưng tâm trạng cậu ấy cũng khó lòng bình phục.

Dù sao chuyện lần này thực sự quá bất ngờ.

Chương 1409

Sự tồn tại của việc này đã vượt xa dự tính của cậu ấy.

Giải Vũ Thần chắc chắn rằng những chuyện mà Lão Cửu Môn tham gia trước đây đều chỉ ở bên ngoài, hơn nữa là rất, rất xa bên ngoài, căn bản không hề tiếp cận được một chút chân tướng sự thật nào.

Mà hiện tại, chân tướng đang hiện ra vô cùng trực diện trước mắt cậu ấy.

Cừu Đức Khảo đã dùng một thủ đoạn thô bạo để phơi bày những quá khứ lẽ ra phải ẩn giấu trong dòng chảy lịch sử...

Lục Vũ nghe xong cũng không nói gì, chỉ gật đầu, gọi Vương Bàn Tử chuẩn bị dò đường.

Cừu Đức Khảo đã chuẩn bị nhiều như vậy, còn đặc biệt chuẩn bị cả áo choàng, chính là để bắt bọn họ dò đường, như vậy áo choàng của lão mới có thể phát huy tác dụng, không để lộ dấu vết, có thể ung dung trốn trong bóng tối.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ quay đầu liếc nhìn Cừu Đức Khảo một cái, trong lòng khẽ động.

Không ngờ áo choàng của Cừu Đức Khảo lại cực kỳ hữu hiệu, rõ ràng không phải pháp khí, nhưng lại che giấu được lão, A Ninh và Phan Tử một cách hoàn hảo, ngay cả khi nhìn thấy, Lục Vũ cũng không cảm nhận được sự hiện diện của họ.

Ngay khi Lục Vũ định nói gì đó, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử: "Lục Châu!" Lục Vũ quay đầu lại liền thấy Ngoa Thú đột nhiên đứng trên vai "Mao Hài Tử", chỉ huy nó

phi tốc lao về phía sương mù dày đặc.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lục Vũ hơi nhíu mày, lập tức ngăn Vương Bàn Tử đang định đuổi theo, khẽ nói: "Đừng lo, nhãi con không ngốc đâu." Lời vừa dứt, phía sau lại truyền đến giọng nói lơ lửng của Cừu Đức Khảo: "Nó có ngốc hay không ta không biết, nhưng trong mộ Bàn Vương có cơ quan gì cũng chẳng ai hay, ta khuyên các người nên đi theo xem thử, kẻo mà..." "Lão già khốn, ông nói cái gì đó!" "Câm miệng!" Cừu Đức Khảo đột nhiên hừ lạnh một tiếng, lạnh mặt quát tháo: "Đây là mộ Bàn Vương, ngươi hét to một chút nữa là đánh thức Bàn Vương đấy, đến lúc đó các người một con đường sống cũng không có đâu!" Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra tiếng hét của mình vừa rồi có tiếng vang vọng xung quanh, lúc này cũng không hét lớn tiếp nữa, nhưng vẫn hạ thấp giọng chửi rủa Cừu Đức Khảo: "Nói Bàn gia ta to tiếng, thế ông sủa cái gì mà hăng thế?

Cái đồ nhận giặc làm cha, đồ giả Tây, ông cứ đợi Bàn gia ta ra ngoài đi, nhất định phải đào mả tổ nhà ông lên, lôi tổ tông ông ra mà hỏi xem sao lại đẻ ra cái loại hỗn chướng như ông." Sắc mặt Cừu Đức Khảo xanh mét, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, gằn từng chữ một: "Ngươi mà nói thêm một câu vô nghĩa nữa, ta sẽ tiễn ngươi đi luân hồi ngay lập tức!" Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, móc ra một quả lựu đạn, lạnh lùng nhìn Cừu Đức Khảo: "Lão già khốn, ông thử xem?" "Được rồi." Nhìn hai người đang giằng co, cuối cùng Lục Vũ vẫn lên tiếng, nhíu mày nói: "Đừng làm những cuộc tranh chấp vô vị này nữa, đi thôi, vào trong xem thử.

Mộ Bàn Vương thời thượng cổ đúng là hiếm có vô cùng." Sau khi nói xong câu này, Lục Vũ lại quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo một cái, lạnh lùng nói: "Nếu ông đã không chịu nói gì, vậy thứ ông muốn thì hãy tự mình nghĩ cách đi." Cừu Đức Khảo khẽ mỉm cười, thản nhiên

đáp: “Dĩ nhiên rồi.” Lục Vũ không nói thêm với Cừu Đức Khảo câu nào nữa, trực tiếp gọi Vương Bàn Tử, dẫn theo Ngô Tà và Giải Vũ Thần bốn người chậm rãi bước vào làn sương dày.

Tiến vào sương mù, tầm nhìn không hề có chút thay đổi nào, trong mắt vẫn là sương mù dày đặc, chỉ có thể nhìn lờ mờ tình hình trong vòng bán kính nửa mét.

Còn những long lâu bảo điện kia vẫn cứ thấp thoáng như cũ, nhìn không rõ ràng.

Tuy nhiên, đi thêm vài bước nữa liền thấy trên mặt đất có một xác khô, chính xác hơn phải gọi là hài cốt.

Da thịt đã biến mất không dấu vết, không biết là bị mục nát hay đã tan vào xương cốt.

Nhưng xác khô này khác với những tống tử mà họ từng thấy, toàn thân có màu trắng sữa.

Điều kỳ lạ hơn là xác khô vẫn giữ tư thế quỳ lạy, không hề bị rã ra dù thiếu đi lớp da thịt chống đỡ.

Lục Vũ đi quanh xác khô quan sát, sau khi xác định không phải tống tử, anh dẫn mọi người tiếp tục đi về hướng mà xác khô đang quỳ lạy.

Đi được khoảng năm sáu mét lại xuất hiện một xác khô.

Động tác của xác khô cũng y hệt như vậy, chỉ có điều hướng quỳ lạy đã có chút thay đổi.

Vương Bàn Tử nhíu mày nói: “Chỗ này có chút không ổn rồi, nếu quỳ lạy Bàn Vương thì phải cùng hướng về một phía chứ, sao lại có cái đổi hướng thế này?” Lời lão vừa dứt, Giải Vũ Thần liền nói tiếp: “Nhìn theo hướng này có một con đường, chắc là đúng rồi.” Sau khi câu nói này kết thúc, Vương Bàn Tử đi thêm vài bước theo hướng cũ,

nhìn nhìn rồi bảo: “Tiểu ca nhi, bên này cũng có đường.” Lông mày Giải Vũ Thần lập tức nhíu lại, khẽ nói: “Vậy là có hai con đường rồi, Lục tiểu ca, phải làm sao đây?” Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Cừu Đức Khảo vẫn luôn theo sau họ đã mở miệng, thản nhiên nói: “Rất đơn giản, chia quân làm hai đường.

Ta sẽ đợi các ngươi ở đây, bốn người các ngươi chia làm hai nhóm, cả hai đường đều vào, đi ba mươi bước không có thay đổi gì thì...” “Đi con đường cũ.” Lục Vũ căn bản không thèm để ý đến Cừu Đức Khảo, trực tiếp sải bước đi.

“Trương Hải Khách, cậu có biết mình đang làm gì không?” Thấy Lục Vũ không có ý định chia quân, sắc mặt Cừu Đức Khảo lạnh lùng, giọng điệu cũng không mấy thiện cảm.

Lục Vũ không thèm quay đầu lại, thản nhiên hỏi vặn: “Ông có biết mình đang làm gì không?” Nói xong câu đó, anh đã dẫn theo Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Giải Vũ Thần bước vào con đường mà họ đã đi trước đó.

Cừu Đức Khảo im lặng một lúc rồi chậm rãi nói: “Lúc trước trong viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn ta đưa các ngươi đều có đặt trứng Thi Miết Vương, sau một nén nhang, nếu các ngươi không quay lại dẫn đường, trứng sẽ nở.” Nghe thấy câu này, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi mạnh, buột miệng thốt ra: “Lão già khốn, ông...” Nói được nửa chừng, lão sực nhớ ra ở đây có Bàn Hồ, lập tức hạ thấp giọng, cười lạnh nói: “Biết ngay lão già khốn như ông chẳng có ý tốt gì mà!” Nói rồi, Vương Bàn Tử há miệng về phía Lục Vũ, ú ớ nói: “Tiểu ca nhi, anh xem có thấy cái thứ đó không, lấy nó xuống giúp tôi với.” Trong lòng Vương Bàn Tử có chút hoảng, còn Giải Vũ Thần và Ngô Tà thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Đặc biệt là Ngô Tà, mặt mày xanh mét, sợ hãi đến cực điểm!

Vẻ mặt Cừu Đức Khảo không đổi, thản nhiên nói: “Có đi có lại mới toại lòng nhau, cậu cho ta ăn Thi Miết Hoàn, ta chỉ trả lại cho cậu một quả trứng sâu nhỏ.

Tính ra, ta làm thế còn tử tế hơn cậu nhiều.” Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo hồi lâu, không nói một câu nào, trực tiếp dẫn Vương Bàn Tử và những người khác tiếp tục đi tới.

Lời nói vừa rồi của Cừu Đức Khảo khiến trong lòng mấy người đều thấp thỏm không yên.

Ngô Tà càng thêm mất tập trung, cả người cứ như bị ngốc đi vậy.

Lục Vũ cũng không để tâm, chỉ sau khi đi sâu vào màn sương mới nói với Vương Bàn Tử: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.” Nghe lời Lục Vũ nói, tinh thần Vương Bàn Tử khá lên một chút.

Ngô Tà cũng đột nhiên phản ứng lại, lập tức nhìn về phía Lục Vũ, buột miệng hỏi: “Anh có cách sao?” “Đúng rồi, anh có cách mà!

Lúc trước khi Giang Tử Toán biến thành Hải Hầu Tử, viên thuốc màu vàng có thể áp chế dược lực của Thi Miết Hoàn đều ở trong tay anh.” “Viên thuốc đó có thể chữa trị được đúng không?” “Viên thuốc đó đâu rồi?” “Anh nói đi chứ!” Ngô Tà vừa nói vừa đưa tay sờ soạng loạn xạ trên người Lục Vũ, bộ dạng kinh hoàng thất thố trông cực kỳ đáng ghét!

Chát!

Lục Vũ đột nhiên giơ tay, giáng một bạt tai thẳng vào mặt Ngô Tà!

Một tiếng vang giòn giã, Ngô Tà ngã lăn ra đất!

Cái tát này làm Ngô Tà sững sờ, cũng làm Vương Bàn Tử và Giải Vũ Thần ngơ ngác theo.

Tuy nhiên, hai người đều không lại gần đỡ Ngô Tà dậy mà chỉ

đứng một bên nhìn.

Chương 1410

Lục Vũ đi tới bên cạnh Ngô Tà, kéo cậu ta từ dưới đất lên, lại thêm một bạt tai nữa giáng thẳng vào mặt Ngô Tà.

Cái tát này cuối cùng cũng làm Ngô Tà tỉnh ra, khiến cậu ta phản ứng lại được.

Ngô Tà ôm lấy mặt, mắt đỏ hoe hét lên với Lục Vũ: "Anh làm cái gì vậy!" Lục Vũ đi tới, không nói hai lời lại xốc Ngô Tà từ dưới đất lên.

Thấy tay anh lại giơ lên, Ngô Tà cam chịu nhắm mắt lại, gào lên: "Đánh đi, đánh đi, có giỏi thì anh đánh chết tôi luôn đi!" Nhưng đợi một lát, Ngô Tà không nhận được cái tát như dự đoán.

Cậu ta ti hí mắt nhìn thì thấy Lục Vũ đang chú ý sang phía bên cạnh.

Trong làn sương mù, thấp thoáng có một bóng đen đang cuồng chạy về phía họ!

Nhìn thấy bóng đen đó, lông mày Lục Vũ lập tức nhíu lại.

Anh đã nhận ra cái bóng đó chính là "Mao Hài Tử".

Hơn nữa nhìn bộ dạng chạy của nó dường như đã bị thương, cứ khập khiễng từng bước.

Chỉ vài giây sau, Mao Hài Tử đã chạy đến trước mặt, Ngoa Thú từ trên người Mao Hài Tử nhảy vọt lên, loáng cái đã nhảy lên người Lục Vũ, bám trên lưng anh, run lẩy bẩy giục: "Mau, mau, mau vào Sơn Hà Đồ đi, chậm chút nữa là không kịp đâu!" Lục Vũ hơi khựng lại, ngay khi định thu Ngoa Thú vào Sơn Hà Đồ, anh đột nhiên phát hiện trên người nhóc con căng phồng, dường như đang giấu không ít vật cứng.

Suy nghĩ một chút, anh đưa tay vỗ nhẹ, trực tiếp rút từ trong lòng Ngoa Thú ra một thứ.

Một vật đen thui trông như gậy sắt, dài khoảng một thước, trên đó có từng đường vân.

Cầm trên tay có một mùi vị kỳ lạ.

Lục Vũ nhìn vào, sắc mặt khẽ biến đổi. 【 Tên vật phẩm: Bàn Long Duẩn 】 【 Cấp bậc: Tiên thảo nhất phẩm 】 【 Năng lực: Tư dưỡng bổ khí 】 【 Thuyết minh: Bàn Long Duẩn, mọc tại đất Bàn Long, chỉ có nơi cự long cuộn mình, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, được long khí nuôi dưỡng, long khí thấm sâu vào địa mạch, kết hợp với long khí tự nhiên của long mạch, tạo thành thế nhị long hí châu mới sinh ra Bàn Long Duẩn.

Bàn Long Duẩn là vật đại bổ, chứa đựng long uy, long khí, dược hiệu vừa mạnh mẽ vừa ôn hòa... 】 Không ngờ cái nhóc con này chạy ra ngoài một chuyến lại mang về được thứ này.

Thấy Lục Vũ ngẩn người, Ngoa Thú vội vàng giục: "Nhanh lên, nhanh lên, cất đi mau, để người ta ngửi thấy là phiền phức lắm đấy." Lục Vũ tâm niệm khẽ động, sờ soạng trên người Ngoa Thú, tổng cộng có chín cọng Bàn Long Duẩn.

Ngoài một cọng bị anh thu vào túi Càn Khôn, những cọng còn lại đều được cho vào Hằng Hà Sa.

Như vậy, ngay cả khi Cửu Đức Khảo muốn kiểm tra cũng sẽ không chú ý đến Hằng Hà Sa, anh vẫn có thể tiếp tục giấu nghề.

Cất xong đồ, Lục Vũ nhíu mày hỏi: "Vết thương trên người nó là sao?" "Nó là đồ ngốc!" Ngoa Thú cáu kỉnh phàn nàn: "Ta bảo nó đi tìm anh, kết quả nó lại tìm đến lão già khốn kia, lão già đó tưởng nó là quái vật gì nên bảo A Ninh đánh nó một phát, may mà cô nãi nãi phản

ứng nhanh, không thì nó tiêu đời rồi.” Vừa nhắc đến lão già khốn, Ngô Tà vẫn còn đang nằm dưới đất lại lên tiếng lần nữa: “Sắp hết một nén nhang rồi, chúng ta phải quay về thôi, nếu không thì trứng sâu đó...” Nói được nửa chừng, thấy ánh mắt lạnh lùng của Lục Vũ, Ngô Tà chỉ đành nuốt ngược những lời định nói vào trong.

Lục Vũ thu hồi tầm mắt, đơn giản trị thương cho Mao Hài Tử rồi dẫn cả nhóm tiếp tục đi tới.

Men theo thạch đạo đi sâu vào trong sương mù, rất nhanh sau đó họ lại phát hiện ra một bộ hài cốt.

Hướng của hài cốt lại khác với trước đó, hơn nữa còn có một ngã rẽ.

Lần này, sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Lục Vũ dẫn họ đi theo ngã rẽ này.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, họ liên tục di chuyển giữa các đống hài cốt và ngã rẽ.

Có lúc Lục Vũ sẽ đi tiếp theo hướng cũ, có lúc lại thay đổi hướng, tạo cho người ta cảm giác chẳng có quy luật nào cả.

Cứ như vậy, đi ròng rã hơn nửa giờ đồng hồ, lượn qua không biết bao nhiêu hài cốt và ngã rẽ, khi mọi người đều cảm thấy quay cuồng chóng mặt thì phía trước đột nhiên mở rộng!

Những làn sương mù kia lập tức tan biến không dấu vết.

Trước mắt xuất hiện một tòa cung điện bằng đá.

Đương nhiên, tòa cung điện đá này không thể sánh được với sự hoành tráng, thanh nhã và xa hoa của thời Tần Hán.

Nó chỉ là một điện các rất giản dị, được dựng lên từ những phiến đá.

Hình dáng bên ngoài trông vuông vức, đường nét tường vách thẳng tắp, mái nhà và tường vách không có quá nhiều hoa văn trang trí, chỉ có bốn góc là có điêu khắc hình các linh thú.

Trước điện đá có năm bậc thang, trên bình đài của bậc thang có một con đồng thú, hình dáng giống chó, trong miệng ngậm một cái đầu người bằng thanh đồng.

Hình dáng đầu người nhìn không rõ, nhưng có thể thấy men theo cái đầu đó, những giọt máu đỏ tươi vẫn đang không ngừng nhỏ xuống.

Cảnh tượng này chính là họa cảnh Bàn Hồ ngoạm đầu võ tướng đi đổi lấy công chúa của Cao Tân thị.

Thế nhưng, cảnh tượng nhỏ máu này lại vô cùng quỷ dị!

"Chí!" Mao Hài Tử đi sau Lục Vũ đột nhiên rít lên một tiếng, lập tức đứng chắn trước mặt bọn họ, nhìn chằm chằm vào bức tượng thanh đồng phía trước.

Lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện một cảnh tượng còn kỳ lạ hơn.

Cơ thể của Mao Hài Tử vậy mà lại to lên trông thấy, trở nên hùng tráng và vạm vỡ hơn, miệng nó không ngừng phát ra những tiếng rít "chí chí chí", nghe có vẻ vô cùng đau đớn!

Chương 1411

Chỉ trong khoảng một phút, Mao Hài Tử đã cao tới hơn ba mét, hệt như một con đại tinh tinh đang độ sung mãn!

Đặc biệt là đôi mắt trợn tròn, đầy vẻ hung dữ!

Sau khi quá trình biến hóa kết thúc, Mao Hài Tử bước những bước nặng nề, chậm rãi tiến về phía bức tượng thanh đồng kia.

"Tiểu ca nhi, chuyện này..." Vương Bàn Tử có chút không hiểu, nhịn không được nói một câu.

Lục Vũ không nói gì, chỉ lắc đầu.

Một lát sau, Mao Hài Tử dừng lại bên cạnh tượng Bàn Hồ, quay đầu nhìn đám người Lục Vũ, miệng phát ra giọng nói khàn đặc: "Kẻ xâm nhập cấm địa, giết không tha!" Sự thay đổi đột ngột này khiến mấy người đều hơi sững sờ.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Vương Bàn Tử phản ứng lại, hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, cái con Bàn Hồ thanh đồng kia không lẽ là Bàn Hồ thật đấy chứ?

Cái thứ này to oạch thế kia, Bàn gia tôi chưa chắc đã vật nổi đâu!" "Hơn nữa, sao nó lại khống chế được Mao Hài Tử?" "Lúc nãy nó chẳng phải là cùng hội cùng thuyền với chúng ta sao?" Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Mật Lạc Đà đều là con cái của nó." "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, theo bản năng nói: "Chẳng phải bảo Mật Lạc Đà là mẹ của tộc Dao sao?" Lục Vũ lắc đầu, tùy miệng giải thích vài câu.

Người dân Ba Nãi tin thờ Mật Lạc Đà chứ không phải là đồng chủ của tộc Dao.

Thực tế, cả ba tộc Dao, Lê, Tam đều coi Bàn Vương là đồng chủ.

Trong đó, tuy có một bộ phận nhỏ tin thờ Xi Vưu, nhưng phần đông vẫn là tin thờ Bàn Vương!

Còn về Ba Nãi, họ sùng tín Mật Lạc Đà e rằng là để che đậy bí mật ở nơi này...

Cái tượng đồng "Bàn Hồ ngậm đầu người" kia đã chứng minh quá nhiều điều.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là mộ Bàn Vương trong truyền thuyết!

"Tiểu ca nhi, chúng ta tính sao đây, vào trong xem thử chứ?" Vương Bàn Tử chỉ ngẩn ra một lát, lập tức chuyển dời sự chú ý.

Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Không vội, cứ đợi đã, xem tình hình thế nào rồi tính.

Cái tượng Bàn Hồ này chắc không đơn giản như vậy đâu." Vừa nói, Lục Vũ vừa ra hiệu cho mọi người lùi lại, lùi đến vạch phân cách của màn sương mù.

Đợi một lát, Giải Vũ Thần suốt dọc đường không nói gì cuối cùng cũng mở miệng: "Con Bàn Hồ kia cứ nhỏ máu mãi, có phải là một loại cơ quan nào đó không?

Giống như cái ấm nước lúc nãy?" Trong khi nói chuyện, cậu ấy vẫn luôn chằm chằm nhìn Mao Hài Tử, thấy nó không có dị động gì mới nói tiếp: "Mao Hài Tử ăn quá nhiều Mật Lạc Đà, nên giờ cũng biến thành Mật Lạc Đà luôn rồi sao?" Lục Vũ không vội vã, quan sát kỹ Mao Hài Tử, xác định tử khí trên người nó dâng cao khiến nó nảy sinh biến hóa, nhưng tạm thời chắc chưa có vấn đề gì quá lớn, anh quay sang hỏi Ngô Tà: "Trong Sơn Hà Đồ, cậu và Cừu Đức Khảo rốt cuộc đã nói những gì?

Cậu tuy có chút nhu nhược, nhưng cũng không đến mức yếu đuối

như thế này." "Không nói gì cả." Ngô Tà vẫn đang xoa mặt, sau khi nuốt một ngụm nước bọt mới chậm rãi nói: "Tôi đã bảo với anh rồi, tôi chỉ kể cho lão ta nghe vài chuyện cũ của Lão Cửu Môn, muốn làm rõ xem chú Ba và những người đó rốt cuộc là vì cái gì." Nói đến đây, Ngô Tà đột nhiên biến sắc, đưa tay ôm lấy cổ mình, giọng nói lập tức trở nên khàn đặc: "Tôi cảm thấy có cái gì đó đang chui dọc theo cổ tôi xuống dưới, có phải trứng Thi Miết Vương nở rồi không!" Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng của Ngô Tà, khóe miệng giật giật, đột nhiên cảm thấy ngứa tay.

Tuy nhiên trước khi lão kịp ra tay, Lục Vũ đã thản nhiên nói: "Đợi đi, đợi đến khi Thi Miết Vương nở ra, tôi sẽ giúp cậu lấy nó ra là xong chuyện." Nghe thấy vậy, sắc mặt Ngô Tà lập tức xanh mét, cũng chẳng phân biệt được Lục Vũ đang nói đùa hay nói thật.

Lục Vũ cũng không thèm để ý đến Ngô Tà, một mặt quan sát tình hình của Mao Hài Tử, một mặt hỏi Ngoa Thú vài câu về những chuyện đã xảy ra trong Sơn Hà Đồ trước đó.

Ngoa Thú cũng không giấu giếm mà kể thẳng ra, theo lời nó, Ngô Tà trước đó trong Sơn Hà Đồ quả thực đang kể về chuyện của Lão Cửu Môn.

Rất nhiều vấn đề mà Ngô Tà không hiểu đều được đưa ra lúc đó.

Bao gồm cả việc tại sao Lão Cửu Môn lại phải làm nhiều việc như vậy, tại sao lão ta lại chọn Lão Cửu Môn.

Không nghi ngờ gì nữa, kẻ đứng sau thúc đẩy chuyện này chính là Cừu Đức Khảo.

Thời kỳ đó Cừu Đức Khảo còn trẻ, chưa lợi hại như bây giờ, nên việc gì có thể mượn tay người khác làm, lão tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay.

Ngoa Thú đang kể dở, định nói tiếp thì giọng Vương Bàn Tử vang lên: "Tiểu ca nhi, Mao Hài Tử hình như có gì đó không đúng, tôi cảm giác nó sắp lao tới đây rồi?" "Không phải nó." Sắc mặt Lục Vũ nghiêm nghị, quay đầu nhìn lại, trầm giọng nói: "Đám tống tử kia biến hóa rồi!" Tống tử mà anh nói chính là những bộ hài cốt mà họ vừa đi qua trong màn sương mù.

Lúc đó, Lục Vũ cũng đã quan sát kỹ, không có dấu hiệu biến hóa gì, chỉ là những bộ hài cốt thông thường, nhưng không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, những bộ hài cốt đó không biết thông qua phương thức nào mà lại có thể biến hóa được!

Đang nói chuyện thì nghe thấy xung quanh không ngừng truyền đến những tiếng sột soạt, từng bộ hài cốt đang chậm rãi tiếp cận vị trí của họ.

Vương Bàn Tử xoay cổ tay, cầm lấy cây gậy bảo bối của mình, lẩm bẩm: "Lần này không giết người, chỉ đánh tống tử thôi, mày cũng phải giúp tao nở mày nở mặt tí đấy!" Câu nói này vừa dứt, đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng rít như tiếng rồng ngâm!

Ngay sau đó, những bộ hài cốt kia giống như vừa ăn được linh đan diệu dược gì đó, da thịt mọc ra trông thấy!

Chỉ trong nháy mắt đã có hình người!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, quát khẽ: "Đột phá vòng vây!" Vừa nói, Lục Vũ vừa dẫn mọi người trực tiếp đột phá về hướng có ít hài cốt nhất!

Thế nhưng, khi những bộ hài cốt quỳ lạy kia không còn nữa, mặt đất dưới chân cũng mất đi sự chỉ dẫn của con đường.

Lần này, Lục Vũ cũng không thể tìm ra dấu vết của "Kỳ Môn Độn Giáp" như trước, chỉ có thể đi theo cảm giác.

Đi được vài chục mét, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ trầm đục!

Mọi người quay đầu lại liền thấy con Mao Hài Tử hung thần ác sát đang đứng cạnh tượng đồng Bàn Hồ, nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, mấy người họ lại một lần nữa đi đến rìa của làn sương mù mỏng.

Phía sau họ, tiếng sột soạt không ngừng vang lên, đám tống tử kia vẫn đang truy đuổi họ!

Chương 1412

Không còn lựa chọn nào tốt hơn, chỉ có thể bước ra khỏi màn sương.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi!

Ngay khi họ bước ra khỏi màn sương một lần nữa, đám tống tử kia đã đứng ở rìa màn sương.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, từng tên da dẻ đen đúa, trên người chỉ mặc những chiếc quần da đơn giản, trên da vẽ đủ loại đường nét quỷ dị, đồng tử của mỗi người đều có hình dạng thẳng đứng, hệt như dã thú!

Chưa kịp để anh quan sát kỹ hơn, một giọng nói khàn đặc lại vang lên: "Giết không tha!" Vừa dứt lời, "đứa trẻ lông lá" phát ra một tiếng gầm thấp, bước chân kiên định từng bước một tiến về phía bọn họ.

Nhìn thấy khoảng cách ngày càng gần, Ngô Tà không nhịn nổi nữa.

Cậu lập tức giơ súng lên, trực tiếp bóp cò về phía "đứa trẻ lông lá"!

Tiếng súng "đát đát đát" vang lên liên hồi!

Tuy súng pháp của Ngô Tà rất tệ, lúc này lại là hoảng loạn nổ súng, nhưng vẫn có rất nhiều viên đạn bắn trúng thân hình "đứa trẻ lông lá".

Nhưng nó giống như đang mặc áo chống đạn, vô số đầu đạn rơi lả tả xung quanh, hoàn toàn không hề hấn gì, vẫn giữ bước chân kiên định, chậm rãi áp sát bọn họ.

Chứng kiến cảnh này, Giải Vũ Thần cũng không nhịn được, nhắm chuẩn mục tiêu liên tục bóp cò.

Chớp mắt, băng đạn của cả hai người đều đã trống không, "đứa trẻ lông lá" chỉ còn cách bọn họ khoảng mười mét.

Trong lúc bọn họ đang hoảng loạn nổ súng, sự chú ý của Lục Vũ lại đặt vào những tống tử trong màn sương mù nồng đậm phía sau.

Tuy "đứa trẻ lông lá" bình an vô sự, nhưng trong sương mù trắng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng "rào rào".

Ban đầu, anh cứ ngỡ là Cừu Đức Khảo không nhịn được, dẫn theo mấy người khác tới, nhưng khi ngoái đầu nhìn lại, anh phát hiện da thịt trên người mấy con "tống tử" đã biến mất, hóa thành một đống xương trắng rụng rời trên mặt đất.

Thủ đoạn này anh thấy hơi quen mắt, dường như là loại thủ đoạn "Lý đại đào cương" (mận chết thay đào).

"Lục Châu, cô với nó chẳng phải khá thân sao, hay là cô nói chuyện với nó đi?" Vương Bàn Tử cũng đã bắn hết một băng đạn, trực tiếp thu súng lại, tay lăm lăm cây gậy chằm chằm nhìn "đứa trẻ lông lá", lẩm bẩm nói với Ngoa Thú một câu.

Ngoa Thú không nói hai lời, trực tiếp lùi lại mấy bước, bám chặt lấy lưng Lục Vũ, giữ khư khư không nhúc nhích.

Lục Vũ thu hồi tâm tư, lòng bàn tay lật lại, Thừa Ảnh kiếm đã nắm trong tay.

Khoảnh khắc nhìn thấy Thừa Ảnh kiếm, "đứa trẻ lông lá" đột nhiên dừng bước, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào thanh kiếm.

Sau một hồi im lặng, nó lại chậm rãi lùi lại mấy bước.

Lục Vũ trong lòng khẽ động, nhớ lại truyền thuyết về Thừa Ảnh kiếm.

Thừa Ảnh kiếm không chỉ là Thiên tử tam kiếm của triều Thương.

Hơn nữa, Thiên tử tam kiếm không phải do Thương Thang chế tạo, mà là được truyền thừa qua vô số năm, dường như xuất hiện trên đài văn minh lịch sử cùng lúc với người Thương!

Sử liệu ghi chép, người Thương vốn xuất thân từ Đông Di, là một nhánh của người Di phương Đông.

Trong thần thoại tộc Thương, thủy tổ thần Đế Khốc hóa thân thành Huyền Điểu, thứ phi Giản Địch của Đế Khốc nuốt trứng Huyền Điểu mà sinh ra Khiết. 《Sử Ký - Ân Bản Kỷ》 chép: "Có con gái họ Hữu Tùng tên là Giản Địch, nuốt trứng chim Huyền Điểu mà sinh ra Khiết".

Thủy tổ người Thương là Khiết sống cùng thời đại với Hạ Vũ, thời Đế Thuấn, Khiết giúp Vũ trị thủy có công, được phong ở ấp Thương, lập ra nước Thương, truyền thừa mười bốn đời đến tôn hiệu Thang, nước Thương đã thành đại quốc, diệt nhà Hạ mà lập ra triều Thương!

Có thể nói, Khiết là tổ của người Thương, nhưng luận ra thì Khiết lại là con của Đế Khốc và Giản Địch.

Chính vì thế, đồ đằng của triều Thương luôn là Huyền Điểu!

Hơn nữa, trong truyền thuyết về Thừa Ảnh kiếm, có một thuyết nói rằng Thừa Ảnh kiếm được truyền thừa mười bốn đời!

Nói cụ thể hơn, Thừa Ảnh kiếm được truyền thừa từ thời Khiết, thậm chí rất có khả năng là từ thời Đế Khốc!

Chủ nhân của ngôi mộ Bàn Vương này là Bàn Hồ, vốn là thuộc hạ dưới trướng Đế Khốc!

Rất có khả năng, luồng tử khí trên người "đứa trẻ lông lá" nhận ra Thừa Ảnh kiếm, nên mới có phần kiêng dè?

Thần thoại thượng cổ huyền bí khó lường, có quá nhiều khả năng xảy ra.

Hiện tại Lục Vũ cũng không cách nào khảo chứng được suy đoán của mình có bao nhiêu phần trăm là thật, bao nhiêu phần là giả.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng nhận ra vấn đề, nhỏ giọng lầm bầm bên tai Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, con khỉ này sợ rồi sao?

Lạ thật đấy, Bàn gia tôi dùng gậy Như Ý không ăn thua, mà thanh kiếm nhỏ của cậu lại có công hiệu này à?" Lục Vũ không rảnh để ý đến lời nói nhảm của Bàn Tử, chỉ xoay một đường kiếm đẹp mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm đứa trẻ lông lá.

Đứa trẻ lông lá lại lùi ra sau mấy bước, giống như lúc nãy áp sát bọn Lục Vũ, nó lùi lại rất vững chắc.

Không biết từ lúc nào, nó đã lùi đến vị trí cuối cùng, ngay bên cạnh bức tượng đồng Bàn Hồ.

Chương 1413

Ngay khi mấy người cứ ngỡ "đứa trẻ lông lá" không dám tiến lên nữa, thì nó đột nhiên phủ phục bốn chi xuống đất, ngay sau đó ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng!

Tiếng gầm này cực lớn, phảng phất như tiếng rồng ngâm!

Cùng lúc đó, lớp lông ngắn trên người "đứa trẻ lông lá" nhanh chóng dài ra!

Chỉ trong chốc lát đã biến thành một lớp lông dài đen bóng toàn thân.

Tiếp đó, lông dài bắt đầu đổi màu, trong sắc đen thuần hiện ra bốn màu trắng, xanh, vàng, đỏ.

Cứ như vậy, trên thân hình nó xuất hiện năm màu đen, trắng, xanh, vàng, đỏ.

Từ xưa đến nay, năm màu sắc này được gọi là Chính Ngũ Sắc, là những màu sắc quan trọng nhất!

Hơn nữa, mặt của đứa trẻ lông lá cũng không còn giống khỉ nữa.

Tuy không phải mặt chó, nhưng mặt lộ hung quang, đầu mọc hai sừng, bên miệng có hai sợi râu dài phất phơ, rõ ràng là một hình tượng rồng!

Ngũ sắc long khuyển, chính là hình tượng của Bàn Hồ!

Cảnh tượng này khiến mấy người đều ngây dại.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, cái đứa trẻ lông lá đó là con mẹ nó Bàn Hồ à?

Thế cái gã đứng tựa vai trên kia là danh đường gì?

Làm sao có thể chứ?

Chẳng lẽ gã tựa vai đó là con mẹ nó Đế Khốc sao?" Xưa nay, người dám thêm ba chữ "con mẹ nó" vào trước tên Đế Khốc chắc chỉ có mình Vương Bàn Tử.

Nhưng lúc này, Lục Vũ không có tâm trạng đùa giỡn với Bàn Tử, trầm giọng nói: "Đừng quan tâm nó đến từ đâu, con Bàn Hồ này... là hàng thật giá thật!" Không chỉ là hàng thật, con Bàn Hồ này giống hệt con Bàn Hồ mà Lục Vũ từng thấy dưới đài đá ở con sông nhỏ trước đó, đều là Nhất phẩm Bàn Hồ!

Lục Vũ vừa dứt lời, "đứa trẻ lông lá" đột nhiên biến thành Bàn Hồ phát ra một tiếng gầm thấp, mạnh mẽ động thủ!

Nó cũng không chạy, chỉ giơ móng trước lên vung nhẹ một cái, Ngô Tà đã bị hất bay ra ngoài, va rầm vào trong màn sương mù nồng đậm, phát ra một tiếng động trầm đục.

Ngay sát na cậu ngã xuống, lập tức có mấy con tống tử áp sát "Ngô Tà".

Giải Vũ Thần phát hiện tình hình của Ngô Tà không ổn, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng vươn tay kéo Ngô Tà ra ngoài.

May mà đám "tống tử" kia không rời khỏi sương mù trắng, nếu không sẽ bị lưỡng đầu thọ địch!

Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Rút, tiến vào trong." Mấy người sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì Lục Vũ đã lạnh lùng nói: "Các người muốn đánh với Bàn Hồ hay đánh với tống tử?

Đánh với Bàn Hồ cơ bản là đường chết, đánh với tống tử thì còn chút hy vọng." Vương Bàn Tử nghe vậy, không nói hai lời quay đầu chui tọt vào sương mù trắng, tiếp đó quất mấy gậy trực tiếp đánh lui mấy con tống tử ở bên cạnh.

Mấy người không lãng phí thời gian, toàn bộ tiến vào sương mù trắng, cẩn thận đề phòng những con tống tử đang không ngừng áp sát.

Đồng thời, con Bàn Hồ kia cũng chậm rãi tiến lại gần sương mù, nhưng nó không tiến vào trong mà chỉ đứng ngoài, trợn to đôi mắt nhìn chằm chằm bọn họ, dường như lớp sương mù không bắt mắt này có thể ngăn cản được nó.

Lúc này, Vương Bàn Tử chú ý thấy đám tống tử xung quanh cũng không vội tấn công bọn họ, liền nói với Ngoa Thú: "Lục Châu, không phải cô nói một ngày đánh nó tám trận sao, cô đi thử xem?" "Cút." Ngoa Thú bám trên lưng Lục Vũ, không chút do dự mắng Vương Bàn Tử một tiếng.

Nhưng tiếng mắng chưa dứt, Ngoa Thú đột nhiên hét thảm lên!

Nó không tài nào ngờ được, Lục Vũ không nói một lời, bảo động là động, khi nó còn chưa mắng xong Bàn Tử thì Lục Vũ đã rời khỏi sương mù trắng, lao thẳng về phía bức tượng đồng "Bàn Hồ ngậm đầu" đang không ngừng rỉ máu ở phía sau!

Thấy hành động của Lục Vũ, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ, trợn tròn mắt.

Bên ngoài sương mù, Lục Vũ trong chớp mắt đã lao đến cạnh bức tượng đồng, con Bàn Hồ kia cũng bám theo ngay sát gót Lục Vũ, chỉ cách một bước chân!

Lục Vũ không nói hai lời, xách cổ Lục Châu trên lưng xuống, đặt lên đỉnh đầu bức tượng đồng, tiếp đó lách bộ pháp né tránh một cú vồ của Bàn Hồ.

Tiếp theo, cứ như trò đại bàng bắt gà con vậy.

Lục Vũ không ngừng chạy phía trước điện đá, Bàn Hồ đuổi theo sát nút, Ngoa Thú thì ngồi xổm trên đỉnh đầu bức tượng đồng, từng

quyền từng quyền nện xuống, miệng cũng không biết đang lầm bầm cái gì.

Nhìn khẩu hình, dường như là: "Thằng cháu, cô nãi nãi thịt chết mày"!

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm, đầu óc ong ong, không hiểu tại sao Lục Vũ không đánh Bàn Hồ mà lại để Lục Châu đi gây gổ với bức tượng đồng.

Chẳng lẽ bức tượng đó có ẩn ý gì?

Ngay khi cậu đang suy nghĩ mông lung, thân hình Bàn Hồ đột nhiên loáng lên, thu hẹp khoảng cách với Lục Vũ, tiếp đó một móng vuốt trực tiếp tát về phía anh!

Trước mặt Lục Vũ chính là bức tượng đồng Bàn Hồ, trông có vẻ như không còn đường né!

Trong chớp mắt, Lục Vũ quả thực không né tránh, lưng bị móng vuốt của Bàn Hồ vỗ trúng, ngã nhào bên cạnh tượng đồng!

Chương 1414

Tim Vương Bàn Tử vọt lên tận cổ họng, vừa định lao ra khỏi sương mù thì đột nhiên phát hiện Bàn Hồ không động đậy nữa.

Nó dừng lại tại chỗ, đứng im phăng phắc như thể bị điểm huyệt!

Cảnh tượng này Vương Bàn Tử thấy rất quen mắt.

Đến khi cậu chú ý thấy trên người Bàn Hồ xuất hiện một tấm lưới ánh sáng dạng võng, thì càng thấy quen hơn.

Hình như... lúc trước Lão Dương cũng bị thế này, sau đó biến thành một bát canh?

"Gầm!" Đúng lúc này, Bàn Hồ đột nhiên phát ra một tiếng gầm phẫn nộ!

Tiếng gầm làm rung chuyển cả mái nhà, khiến người ta đau đầu hoa mắt!

Mấy người đang ở trong màn sương mù dày đặc đều cảm thấy tinh thần hoảng hốt trong chốc lát.

Lục Vũ cũng thấy đau đầu!

Không ngờ được, cùng đến từ thượng cổ "Cao Đào Ngũ Hình Võng" mà lại không thể phân thây con Bàn Hồ này!

Nhất phẩm linh thú đúng là Nhất phẩm linh thú, so với con tiểu phế vật Ngoa Thú kia thì thực sự mạnh hơn quá nhiều!

Tuy nhiên, dù phát ra tiếng gầm phẫn nộ nhưng Bàn Hồ vẫn không thoát khỏi sự khống chế của "Ngũ Hình Võng", chỉ có thể gầm rống trong lưới, không thể rời đi!

Nhân cơ hội này, Lục Vũ vung Thừa Ảnh kiếm liên tục tấn công

Bàn Hồ, từng kiếm từng kiếm đâm tới!

Trong khi Lục Vũ ra tay, Ngoa Thú cũng không nhàn rỗi, không ngừng nện vào bức tượng đồng, miệng lảm nhảm: "Cô nãi nãi đánh mày từ nhỏ đến lớn, cái đồ chó này giờ còn dám làm phản, thực sự tưởng cô nãi nãi hiền lành sao?"...

Trong sương mù trắng, mấy người nhìn mà ngây dại, ai nấy đều mờ mịt, không hiểu trận chiến này tại sao lại biến thành thế này.

Dù nhìn không hiểu, nhưng Vương Bàn Tử đại khái hiểu rằng bức tượng đồng kia rất quan trọng, dường như chỉ cần giải quyết xong bức tượng đó là vấn đề hiện tại sẽ được giải tỏa.

Cậu rất muốn ra giúp một tay, nhưng cũng hiểu trình độ của mình ra ngoài chỉ tổ gây thêm phiền phức.

Bên ngoài sương mù, Lục Vũ vẫn liên tục ra tay với Bàn Hồ.

Nhưng con Bàn Hồ này quả thực quá cường hãn!

Lúc trước Lục Vũ liều mạng bị nó tát một cái để dẫn nó vào "Ngũ Hình Võng", nhưng nó lại dựa vào thực lực mạnh mẽ, cứng rắn chống đỡ uy lực của võng, thân thể thủy trung không vỡ, thậm chí còn có dấu hiệu hồi phục!

"Tiểu ca nhi, sau lưng cậu có bóng người kìa!" Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng!

Lục Vũ mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy ba người mặc áo choàng đen đang lén lút đi ra từ phía bên kia màn sương mù, chậm rãi tiếp cận điện đá.

Lục Vũ không cần nghĩ ngợi, buột miệng: "Bàn Tử, ra tay!" "Được lẹ!" Vương Bàn Tử phấn khích kêu lên một tiếng, trực tiếp rút súng, sau khi nhắm chuẩn một người liền xả hết cả băng đạn!

Giải Vũ Thần cũng phản ứng lại, đòi Bàn Tử một băng đạn, cũng nổ súng tấn công kịch liệt vào những bóng đen vừa xuất hiện!

Tiếng súng nổ liên hồi, xen lẫn một tiếng gầm quái dị!

Nhưng vô dụng, Vương Bàn Tử giống như một kho đạn di động, lúc này hỏa lực toàn khai, mặc kệ tất cả, liên tục xả súng, ép bóng đen phải lùi lại sương mù trắng, căn bản không có cơ hội thừa cơ đục nước béo cò.

Vương Bàn Tử vẫn chưa hả giận, chửi bới ầm ĩ: "Tiểu ca nhi, tôi ra ngoài được không, để tôi đi thịt mấy thằng biết tam kia!" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử cảm thấy hoa mắt.

Trong tầm nhìn chỉ toàn ánh sáng trắng, trắng xóa một mảnh không thấy gì nữa, kèm theo tiếng ù tai dữ dội, cảm giác giống như vừa bị dính "lựu đạn choáng", đầu váng mắt hoa, quay cuồng trời đất!

Không biết qua bao lâu, cảm giác ù tai biến mất, hình ảnh trước mắt cuối cùng cũng hiện ra.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, Giải Vũ Thần và Ngô Tà đang nằm trên đất.

Bên ngoài sương mù trắng, Lục Vũ và Ngoa Thú cũng đang ngồi bệt dưới đất, thở hổ hển!

Con Bàn Hồ kia đã biến mất không dấu vết.

Chỉ sững sờ trong thoáng chốc, Vương Bàn Tử không màng đến chuyện khác, gượng dậy, lảo đảo lao ra khỏi sương mù, cả tay lẫn chân bò đến bên cạnh Lục Vũ, sốt sắng hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu thế nào rồi, không sao chứ?" Lúc nói chuyện, nhịp thở của Lục Vũ đã bình phục phần nào, anh thở hắt ra một hơi, nói: "Không vấn đề gì." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, một mặt cảnh giác nhìn quanh, một mặt nói: "Tiểu ca nhi, vừa nãy là thế nào vậy, có

phải lão vương bát Cừu Đức Khảo giở trò không?

Lão ném lựu đạn choáng à?

Lão biết tam này thật không để ai yên mà." "Không phải." Lục Vũ lắc đầu, thở dài một hơi, lấy từ túi Càn Khôn ra ít đồ, ăn một chút nhân sâm để khôi phục thể lực.

Tiếp đó, anh cũng đưa cho Ngoa Thú một ít.

Đứa nhỏ này bất mãn lẩm bẩm: "Không ăn cái thứ rác rưởi này, măng của cô nãi nãi đâu!" Lục Vũ lười đáp lời, trực tiếp ném nhân sâm cho nó, sau đó đứng dậy.

Đứng dậy cử động một lát, tinh thần anh đã cơ bản khôi phục, thân thể cũng không có tổn thương gì.

"Đi, qua xem thử." Lục Vũ nói một câu, trực tiếp đi về phía vị trí Cừu Đức Khảo, A Ninh và Phan Tử xuất hiện lúc trước.

Chương 1415

Vương Bàn Tử hơi khựng lại, ngoái nhìn Giải Vũ Thần và Ngô Tà, thấy hai người vẫn đang nằm đó nên cũng không quản nữa, cõng Lục Châu lên lưng, đi theo sau Lục Vũ.

Đi được một lúc, khi sắp đến gần sương mù trắng thì đột nhiên nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng gầm phẫn nộ.

Ngay sau đó là một tiếng súng khô khốc.

Nghe giống tiếng súng lục, loại súng lục kiểu cũ, có sự khác biệt rõ rệt so với vũ khí hiện đại.

Tuy nhiên, tiếng súng chỉ vang lên một lần.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, thấy anh không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ cẩn thận đề phòng, bám sát sau lưng anh.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có thể thấy những mảnh hài cốt vương vãi.

Đi thêm mười mấy bước, liền thấy thấp thoáng một bóng người trong sương mù trắng.

Tiến lại gần vài bước, họ thấy một bóng người máu thịt be bét đang nằm trên đất, trên tay và chân đều là những vết thương đầm đìa máu, mặt vàng như nghệ, xem chừng sắp xong đời!

Vương Bàn Tử liếc mắt nhìn, chân mày lập tức nhíu chặt, nói: "Tiểu ca nhi, cái bóng đen vừa nãy chẳng lẽ là Cừu Đức Khảo dẫn theo Phan Tử sao?

Đừng nói cái áo choàng này thật sự giống cái lão biết tam mặc lúc trước nhé, đúng rồi, cậu nhìn xem, trên người Phan Tử là áo choàng đen." "Lạ thật, trên người cậu ta không có vết đạn, đều giống như bị

dã thú nào đó cắn xé vậy.” Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì, nói: “Tiểu ca nhi, không lẽ là con Bàn Hồ kia chứ?” “Có khả năng.” “Tiếc thật, thằng nhóc Phan Tử này cũng khá được đấy.” “Có cứu.” “Cứu được sao?” “Có ích.” Sau cuộc đối thoại ngắn gọn, Vương Bàn Tử lập tức ngồi xuống bên cạnh Phan Tử, dùng “Hoa Đà Đao” sơ cứu đơn giản cho cậu ta.

Tuy nhiên, Phan Tử không tỉnh lại ngay, xem ra bị thương không nhẹ.

“Tiểu ca nhi?” Vương Bàn Tử có chút không chắc chắn, quay đầu nhìn Lục Vũ.

“Không sao, cứ kệ cậu ta đã.” Lục Vũ không nói nhiều, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, tình trạng của Phan Tử hiện giờ giống hệt Hắc Hạt Tử, đều là hồn phách bị tổn thương.

Còn về nguồn cơn khiến hồn phách bị thương, e rằng chính là do con Bàn Hồ kia!

Bản thân Bàn Hồ sở hữu một số đặc tính của “Kim Mao Hống”, có thể phệ hồn.

Nghĩ đến Bàn Hồ, Lục Vũ cũng thấy đau đầu.

Nhất phẩm linh thú đúng là Nhất phẩm linh thú!

Lúc trước, sau khi Bàn Hồ phát hiện mình bị nhốt trong “Ngũ Hình Võng” không thể dễ dàng thoát ra, nó đã trực tiếp từ bỏ nhục thân, thoát khỏi võng trong tích tắc.

Nhục thân của nó bị nghiền nát, ánh sáng của Ngũ Hình Võng bùng lên mạnh mẽ, chính điều đó mới khiến Vương Bàn Tử có cảm giác như bị dính “lựu đạn choáng”.

Hửm?

Không đúng!

Lục Vũ đột nhiên phát hiện ở phía Phan Tử đang nằm có một luồng tử khí nhàn nhạt!

Luồng tử khí này giống hệt tử khí trên người Bàn Hồ.

Sao lại thế?

Chẳng lẽ Bàn Hồ đột nhiên phát cuồng là vì sự xuất hiện của Cừu Đức Khảo?

Lục Vũ nhíu chặt mày, đột nhiên nhận thấy tình hình hiện tại lại một lần nữa trở nên rắc rối, sau một hồi trầm ngâm, anh lập tức nói: "Đi thôi, chúng ta đến điện đá kia." "Không tìm lão biết tam đó sao?" Vương Bàn Tử hơi khựng lại.

"Không tìm." Lục Vũ lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Mục đích của lão là căn điện đá kia, chờ ở đó kiểu gì cũng tìm được lão thôi." "Hơn nữa, con Bàn Hồ vừa chạy ra ngoài chắc cũng đủ để lão khốn đốn một phen rồi." Nói đến đây, Lục Vũ đột nhiên mỉm cười, bảo: "Lúc trước, lão dẫn Bàn Hồ đến dưới đài đá đó, trấn áp không biết bao lâu.

Mối thù lớn như vậy, không dễ báo đáp đâu." Dứt lời, Lục Vũ lại quay đầu nhìn Ngoa Thú đang nằm trên lưng Vương Bàn Tử, hỏi: "Lúc nãy Cừu Đức Khảo và Ngô Tà còn nói gì nữa, cô nhớ không?" "Đưa măng của cô nãi nãi đây." Ngoa Thú lập tức tỉnh táo lại, bắt đầu mặc cả với Lục Vũ, đợi khi Lục Vũ lấy ra một củ "Bàn Long Măng" cho nó, Ngoa Thú mới tươi cười rạng rỡ.

Sau khi nhai vài miếng, nó mới nói: "Thằng nhóc họ Ngô cứ một mực hỏi lão biết tam xem chú ba nó và Giải Liên Hoàn đi đâu rồi." "Lão biết tam lúc đó nói, hai người đó đều đang ở một nơi thần kỳ, cụ thể là nơi nào thì lão không nói, nhưng ta nhìn cái điệu bộ của lão, hai người kia chắc là ở Trường Bạch Sơn." "Nói xong chuyện đó, thằng

nhóc họ Ngô lại hỏi về chuyện Tây Vương Mẫu." "Lúc đó lão biết tam còn có chút cảm khái, nói Tây Vương Mẫu là người thông minh hiếm thấy trong mấy nghìn năm qua, bà ta biết mình đang làm gì.

Ngoài bà ta ra, không ai biết cả." "Ta nghe giọng lão biết tam đó, muốn bao nhiêu không biết xấu hổ thì có bấy nhiêu..." Ngoa Thú đang nói thì mấy người đã ra khỏi sương mù trắng.

Bây giờ, bên ngoài sương mù ngoài điện đá ra thì chỉ còn bức tượng đồng "Bàn Hồ ngậm đầu".

Vương Bàn Tử nhìn nhìn, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, cái thứ đó không rỉ máu nữa là có ý gì?

Máu chảy hết rồi à?

Không phải chứ, cậu nói xem cái thứ rỉ máu đó là thế nào?

Ở đâu ra mà lắm máu thế, chẳng lẽ vô duyên vô cớ rỉ ra ngần ấy năm sao?" Trong khi nói chuyện, mấy người đã đi đến trước tượng đồng.

Lục Vũ nhìn qua, "Ngũ Hình Võng" anh treo ở đó không có biến hóa gì, chắc không có ai khác tới, liền tiện tay thu lưới lại.

Đang định tiến vào điện đá, mắt anh vô ý lướt qua màn sương mù, phát hiện Ngô Tà và Giải Vũ Thần đã tỉnh lại.

Hai người đang đứng ở rìa sương mù, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Muốn qua thì qua đây, tôi không thể đợi các người mãi được." Lục Vũ nói với họ một câu rồi không nhìn về phía đó nữa, chỉ cầm Thừa Ảnh kiếm đâm mạnh xuống đất, cậy một phiến đá trước tượng đồng lên.

Chương 1416

Bên dưới phiến đá, toàn là chất lỏng màu đỏ tươi. 【Tên vật phẩm: Long Huyết】 【Đẳng cấp vật phẩm: Ngũ phẩm tiên thảo】 【Năng lực vật phẩm: Thanh nhiệt, lương huyết, giải độc, bổ khí】 【Mô tả vật phẩm: Long Huyết Đằng, mọc tại nơi long mạch bị chặt đứt, lấy sinh khí của long mạch làm dưỡng chất, trăm năm mới mọc rễ, sinh trưởng cực kỳ chậm chạp, thân dây bị thương sẽ chảy ra 'máu rồng', máu đông lại thành huyết kiệt, gặp ánh sáng là kỳ lân kiệt...】 Trước tượng đồng có một bể nước, trong bể toàn là "Long Huyết".

Những năm qua, không biết đã tích trữ được bao nhiêu.

Lúc nãy khi nhìn thấy, Lục Vũ lo Vương Bàn Tử sẽ la hét gây ra rắc rối không đáng có nên không biểu hiện ra, lúc này mới nói với Vương Bàn Tử: "Trên người cậu có bình không?" Vừa dứt lời, Ngoa Thú đã nhảy từ trên người Vương Bàn Tử xuống, đâm sầm vào trong, uống ừng ực.

Vương Bàn Tử ngẩn người, vươn tay chấm một ít, lại ngửi thử mùi vị, có chút không dám tin nói: "Tiểu ca nhi, đây đều là Long Huyết sao?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lục Vũ, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích, trực tiếp lấy hết rượu trên người ra, đổ hết rượu và nước đi, thay bằng Long Huyết!

Cùng lúc đó, Ngô Tà và Giải Vũ Thần ở cách đó không xa nhìn nhau vài cái, cuối cùng cũng đi tới.

Tuy nhiên, khi cách bọn Lục Vũ khoảng ba bốn mét, Ngô Tà dừng lại, chỉ có Giải Vũ Thần đi đến trước mặt.

Nhìn vào "bể máu" đó, sắc mặt anh ta biến đổi một chút, nhưng vẫn không nói gì về chuyện này, chỉ nói với Lục Vũ: "Lúc trước Cừu

Đức Khảo nói về trứng Thi Biệt Vương chắc là giả phải không.

Đã lâu như vậy mà chúng ta đều không có phản ứng đặc biệt gì, thủ đoạn của lão có phải chỉ là hù dọa người thôi không?" Lục Vũ nhìn Giải Vũ Thần một cái, nhẹ giọng nói: "Cũng phải cho quả trứng đó thời gian ấp chứ." Câu nói này không khác gì xác nhận chuyện trứng Thi Biệt Vương là thật.

Giải Vũ Thần vốn đang cố tỏ ra thoải mái, sắc mặt lại biến đổi lần nữa!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng dừng hành động trên tay, nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Thi Biệt Vương là thứ gì bọn họ đều đã rõ.

Thứ đó nếu mà nở ra, đến lúc đó sẽ ra sao không cần nghĩ cũng biết, trừ cái chết ra dường như không còn khả năng nào khác.

Tuy nhiên, Lục Vũ đưa tay chỉ vào Long Huyết, thản nhiên nói: "Đây là thuốc trừ sâu, uống một chén là giải quyết được vấn đề thôi." Anh vừa dứt lời, Vương Bàn Tử không nói hai lời, nhấc ngay bình rượu mình vừa đổ đầy lên, uống ừng ực hết đại nửa bình, hai dòng máu chảy dọc theo khóe miệng, trông có phần đáng sợ.

Giải Vũ Thần thấy da đầu tê dại, vô thức hỏi: "Đây là cái gì?" "Đã bảo là thuốc trừ sâu rồi, anh đừng hỏi nhiều thế." Không đợi Lục Vũ mở lời, Vương Bàn Tử đã lầm bầm một câu, sau đó đưa nửa bình còn lại cho Giải Vũ Thần, nói: "Chừng này đủ cho hai người dùng rồi, uống đi." Giải Vũ Thần giật nảy mình, nhưng vì Vương Bàn Tử vừa mới uống xong, Lục Vũ trông cũng không giống đang đùa.

Thế nhưng, thứ giống như máu tươi thế này, lại là thứ đào lên từ dưới đất...

Trong khi Giải Vũ Thần còn đang do dự, Lục Vũ đã dồn sự chú ý

vào "tượng đồng Bàn Hồ".

Trước đó, anh để Ngoa Thú liên tục đập vào tượng đồng là vì phát hiện trên tượng có phù văn.

Nhưng trên tượng có một cơ quan kỳ lạ, phải đập liên tục mới có khả năng khiến phù văn đó lộ ra.

Trước khi Bàn Hồ thoát thân, Ngoa Thú cũng sắp đập được phù văn đó ra rồi.

Rất có khả năng, cái bóng đen nghi là Cừu Đức Khảo kia cũng phát hiện ra cơ quan này, nên mới lén lút ra ngoài định hớt tay trên!

Lúc này, Lục Vũ vỗ nhẹ mấy cái lên tượng đồng, liền thấy một luồng sáng lóe qua, trên bề mặt tượng hiện ra những dòng phù văn luân chuyển.

Vương Bàn Tử đang mải đựng "Long Huyết" lập tức chú ý đến tình huống này, ngẩng đầu nhìn chằm chằm.

Bình trong tay vô tình bị nghiêng, một ít Long Huyết lại đổ ngược vào trong.

Lục Vũ bất lực nhìn Bàn Tử, nhắc nhở: "Bàn Tử, cậu làm gì thì cẩn thận một chút, đừng lãng phí nhiều đồ tốt như vậy." "Hả?

Gì cơ?

Tiểu ca nhi cậu..." Nói được một nửa, Vương Bàn Tử nhận thấy tay mình càng lúc càng lỏng, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng giữ thẳng bình, sau đó lại hỏi: "Tiểu ca nhi, cái thứ này là ý gì thế?" "Cơ quan mở cửa, cũng là ký hiệu của cửa này." Lục Vũ vừa nói xong, Vương Bàn Tử liền cảm thấy trong không khí có thêm một cảm giác thiêu đốt, một mùi hôi thối khó diễn tả, rất giống mùi kiềm mạnh.

Cậu đột nhiên hiểu ra, nói: "Tiểu ca nhi, trong sương mù trắng kia

bây giờ toàn là kiềm mạnh sao?" Nghe vậy, Giải Vũ Thần cũng mạnh mẽ ngẩng đầu, không dám tin nhìn Lục Vũ: "Nói như vậy, Cừu Đức Khảo chẳng phải chết trong đó rồi sao?" "Chết?" Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cừu Đức Khảo nếu dễ chết như vậy thì đã không sống được ngần ấy năm, cũng không khiến bao nhiêu người bị lão xoay như chong chóng." "Thôi, không nói chuyện này nữa, các người mau uống thuốc đi, uống xong chúng ta phải đi rồi." "Bàn Tử, thu dọn nốt đồ đi, đừng lãng phí thời gian." Chủ đề quay lại chuyện "thuốc trừ sâu", Giải Vũ Thần do dự một chút, vẫn đánh bạo uống một ngụm.

Ngay sau đó, anh ta phát hiện có gì đó không đúng.

Chất lỏng màu huyết sắc này khi vào miệng lại có vị ngọt, hơn nữa còn ngọt lịm vô cùng!

Một ngụm xuống bụng, tinh thần sảng khoái, có một cảm giác khoan khoái khó tả!

Giải Vũ Thần tận hưởng nheo mắt lại, lầm bầm: "Đây rốt cuộc là thứ gì, sao lại có mùi vị thế này?

Mùi vị này thực sự rất khó diễn tả..." Câu nói chưa dứt thì từ trong sương mù trắng cách đó không xa lại truyền đến một tiếng súng khô khốc.

Tiếp sau đó là một tiếng "uỳnh" như tiếng nổ lớn!

Ngay cả mặt đất dưới chân dường như cũng rung chuyển một chút!

Trong cơn hoảng hốt, dường như có ai đó hét mắng một câu gì đó, nhưng nghe không rõ lắm.

Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, nói với Ngoa Thú: "Đừng uống nữa, mau giúp tôi đựng đồ, lão biết tam có lẽ sắp ra rồi!" Ngoa Thú cũng dứt khoát, trực tiếp giúp Bàn Tử đổ đầy mấy cái bình còn

lại, tiếp đó lại đặt phiến đá lát nền về chỗ cũ, che đi "bể Long Huyết".

Làm xong tất cả những việc này, liền thấy bóng người thấp thoáng trong sương mù trắng.

Chỉ trong chốc lát, Cừu Đức Khảo đã dẫn theo A Ninh ung dung đi ra từ bên trong.

Thân thể hai người hoàn toàn bị áo choàng bao bọc, ngay cả khuôn mặt cũng bị che kín.

Chương 1417

Sau khi ra khỏi sương mù, Cừu Đức Khảo vung tay, lớp bụi trắng trên áo choàng rơi xuống, trở lại màu đen.

Lão nhìn Lục Vũ, Lục Vũ cũng nhìn lão.

Trong khi hai người đối thị, Ngô Tà đột nhiên lên tiếng, hét lớn: "Phan Tử, Phan Tử đâu rồi!" Cừu Đức Khảo lạnh lùng liếc nhìn Ngô Tà, không nói với cậu lấy một lời, chỉ nhìn về phía Lục Vũ: "Chơi chim cả đời, không ngờ lại bị chim mổ mắt một cái." Khi lão nói câu này, Vương Bàn Tử đã chĩa họng súng về phía Cừu Đức Khảo, chỉ cần có chút gì không ổn là sẽ nổ súng ngay.

"Có qua có lại mới toại lòng nhau, ông muốn thừa cơ hớt tay trên, tôi sao có thể để ông toại nguyện được?" Lục Vũ nhìn lão, ung dung nói một câu.

Câu nói vừa dứt, từ trong sương mù trắng lại truyền đến một tiếng gầm rú như dã thú!

Tiếp đó, thấy một bóng trắng trong sương mù đang di chuyển cực nhanh.

Gần như trong nháy mắt đã áp sát vị trí của Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo dường như có mắt sau gáy, không thèm ngoảnh đầu, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nghiệt súc!" Tiếp đó, lão lấy ra một cái mồi lửa, đốt ngòi nổ trên khẩu súng đó, quay đầu bắn một phát.

Tiếng súng khô khốc, âm thanh không lớn, nhưng phải nói rằng uy lực tiêu diệt của khẩu súng Chu Nguyên Chương vẫn khiến con Bàn Hồ vừa quay trở lại có phần kiêng dè, thân hình nó loáng lên, rẽ sang hướng khác.

Một lát sau, nó chui ra từ phía bên kia, đứng ở rìa sương mù, ra sức rũ người, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, thở hồng hộc.

Tuy nhiên, trông nó vẫn rất nhếch nhác, trên người có vài vết thương rõ rệt, so với dáng vẻ nhàn nhã của Cừu Đức Khảo thì kém hơn không ít.

Đối với con Bàn Hồ chết đi sống lại này, mấy người cũng chỉ hơi ngạc nhiên một chút, không quá chấn kinh.

Dù sao thì trong ngôi mộ lớn này, chuyện quái dị đã quá nhiều, họ cũng đã quen rồi.

Thực ra nghĩ lại cũng hiểu, vết thương của Bàn Hồ đều có ánh sáng hồng nhạt, chắc là do Mật Lạc Đà chắp vá thân thể...

Lúc này, ba bên tụ tập trước điện đá, không ai vội vàng làm gì, chỉ âm thầm quan sát đối phương.

Phía Bàn Hồ chỉ có một mình nó.

Bên cạnh Cừu Đức Khảo chỉ còn lại một mình A Ninh.

Phía Lục Vũ đông người nhất, nhưng đông người lúc này lại trở thành rào cản!

"Uông Tàng Hải!" Trong khi ba bên đang giằng co, Ngô Tà lại là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng!

Ngô Tà trợn to mắt, nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo, hét lên: "Ông rốt cuộc muốn thế nào!" "Ông đến đây rốt cuộc là muốn làm gì!" "Tại sao con Bàn Hồ kia không ở trong mộ mà lại ở đây!" "Nếu nó còn sống, tại sao ông còn phải tìm mộ Bàn Vương, chẳng phải là tự tìm đường chết sao!" Nói đến đây, Ngô Tà nuốt nước bọt, gượng đứng dậy, nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo, gằn từng chữ: "Đừng có nói mấy lời nhảm nhí về việc khống chế sức mạnh chung cực nữa!

Chế thức của điện đá này chính là chế thức của mộ lớn.

Bàn Vương nếu đã chết đi sống lại thì không cần thiết phải sống ở đây nữa!" Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn Ngô Tà, đột nhiên mỉm cười, sau đó lại lắc đầu, giống như trào phúng, lại có chút cảm khái.

Một hồi lâu sau, lão mới lên tiếng: "Ai bảo các người Bàn Vương chính là Bàn Hồ?" "Từ đầu đến cuối, ta đều nói đây là mộ Bàn Vương, có bao giờ nói đây là mộ Bàn Hồ đâu?" Sau khi lão nói xong mấy câu này, con Bàn Hồ ở cách đó không xa đột nhiên phát ra mấy tiếng gầm thấp, nhe răng trợn mắt lộ vẻ hung tợn, dường như đang do dự có nên lao lên tấn công bọn họ ngay lúc này hay không.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hiểu ra ý nghĩa câu nói của Cừu Đức Khảo, buột miệng: "Lão biết tam, ý ông là Bàn Vương là Bàn Vương, Bàn Hồ là Bàn Hồ?

Ông đùa cái gì thế?

Sử liệu ghi chép Bàn Hồ được phong làm Bàn Vương, ông tưởng Bàn gia tôi không biết chắc?" Nghe thấy lời của Bàn Tử, lại thấy ánh mắt nửa cười nửa không của Cừu Đức Khảo, Giải Vũ Thần dường như đã hiểu ra điều gì, đột nhiên hít sâu một hơi khí lạnh, ánh mắt lập tức rơi vào thân hình Bàn Hồ, đôi môi mấp máy như đang lẩm bẩm điều gì đó.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, thấy anh không có biểu cảm gì đặc biệt, cũng không có gì muốn nói, vẫn luôn đối thị với Cừu Đức Khảo.

Do dự một chút, cậu vẫn không nhịn được hỏi Giải Vũ Thần: "Giải Tiểu Hoa, có phải anh biết gì rồi không, đừng có giấu giấu diếm diếm, mau nói đi." Giải Vũ Thần như không nghe thấy, vẫn lầm bầm lầu bầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Cái điệu bộ thần thần bí bí này dường như có thể lây lan, đợi một lát sau, Ngô Tà cũng cúi đầu lẩm bẩm theo.

Điều duy nhất không hiểu là bọn họ đang lẩm bẩm cái gì.

Ngay khi Vương Bàn Tử tưởng hai người này bị trúng tà, Giải Vũ Thần đột nhiên lên tiếng, trợn mắt nói: "Truyền thuyết hóa ra là thật!" Vương Bàn Tử định hỏi gì đó thì ở phía bên kia, Cừu Đức Khảo lại biến sắc, quay đầu quát: "To gan lớn mật!" Rất kỳ quái, sau lưng Cừu Đức Khảo không có gì cả, ngay cả một cái bóng cũng không, chẳng biết lão đang quát ai.

Vương Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, lão biết tam điên rồi à?" Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Trong sương mù còn có thứ khác, có thể chống lại chỗ kiềm mạnh đó, đang áp sát tới." Vương Bàn Tử hơi ngạc nhiên liếc nhìn màn sương mù trắng, sương mù mịt mù, đến một bóng ma cũng chẳng thấy.

Thế nhưng, nhìn bộ dạng của Cừu Đức Khảo dường như đang đối mặt với kẻ thù lớn, vô cùng thận trọng, thậm chí không tiếc để lộ lưng cho nhóm Lục Vũ.

Cùng lúc đó, con Bàn Hồ ở phía bên kia ánh mắt có chút phức tạp, có chút vui mừng, lại có chút khổ não.

Đợi một lát, trong sương mù trắng cũng không có động tĩnh gì lạ, Cừu Đức Khảo đột nhiên lên tiếng lần nữa: "Trương Hải Khách, kẻ mới đến không đơn giản đâu, ông có muốn hợp tác với ta không, cho một lời chắc chắn đi.

Muốn một tia sinh cơ hay là con đường chết, ông tự chọn lấy." Lời này nói ra không rõ ràng, đến một bóng ma cũng không thấy, Vương Bàn Tử vô thức lên tiếng: "Hợp tác cái khỉ gì, cái lão biết tam nhà ông lúc trước còn định hớt tay trên cơ mà." "Đồ ngu, lúc trước căn bản không phải ta!" "Không phải ông thì là ma à!" Vương Bàn Tử vô

thức đớp lại một câu.

Câu nói vừa dứt, liền thấy trong sương mù trắng cách đó không xa bóng người thấp thoáng, dường như có rất nhiều người đang chậm rãi tiến về phía họ!

Vương Bàn Tử sững sờ một chút, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, trong đó còn có một nhóm người nữa sao?

Liệu có phải đám tống tử kia lại sống lại không?" Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Kiếm mạnh là cơ quan, trực tiếp làm tan chảy đám tống tử đó rồi, bọn chúng không thể sống lại được nữa, trừ phi..." Đồng tử Lục Vũ co rụt lại, Thừa Ảnh kiếm trong tay xoay một vòng, bảo: "Đứng sau lưng tôi." Câu nói vừa dứt, giọng nói của Cừu Đức Khảo tiếp tục vang lên: "Giả thần giả quỷ, ông tưởng có thể hù dọa được ta sao?" "Đừng nói là ông, ngay cả tổ tông ông cũng không làm được!" "Ra đây đi, đừng có rụt đầu rụt đuôi nữa!

Nếu không để ta ép ra thì ông sẽ mất mặt lắm đấy!" Theo tiếng nói của Cừu Đức Khảo, bóng người trong sương mù trắng vẫn thong dong như vậy, chậm rãi tiến lại gần rìa sương mù.

Chương 1418

Nhưng bên ngoài sương mù, con Bàn Hồ đột nhiên nằm rạp xuống, ngoan ngoãn phủ phục trên đất, dường như cảm thấy đại cục đã định, sẽ không có biến cố nào xảy ra nữa.

Mất khoảng một phút, có người từ trong sương mù trắng bước ra.

Hai người, toàn thân bám đầy kiềm mạnh trắng xóa, nhưng dường như không có ảnh hưởng gì đến họ.

Họ bước ra khỏi sương mù, lập tức đứng định vị.

Mấy người lúc này mới phát hiện, hai người vừa xuất hiện đều mọc ra hai mươi cánh tay, rất giống con Mật Lạc Đà đặc biệt mà họ từng thấy trước đây!

Tiếp đó, thêm mấy thứ hình thù kỳ quái cũng lần lượt bước ra khỏi sương mù trắng.

Cuối cùng, một cỗ xe đá từ trong sương mù đi ra, trên xe đá đứng một người...

Cỗ xe đá có kiểu dáng kỳ lạ, nói đúng ra thì giống như một cái xe kéo bằng phẳng, chỉ có một khung xe phẳng, trên khung xe có một dải lan can tay vịn.

Một người đang bám vào tay vịn đứng trên đó.

Người tới trông khoảng năm mươi tuổi, trên người chỉ mặc một chiếc quần da thú, toàn thân phủ đầy những đường vằn năm màu.

Hoa văn phức tạp, cũng không nhìn ra là hình thù gì.

Trên đầu đội một chiếc vương miện kết từ nhiều loại lông chim, trông chẳng ra làm sao nhưng lại mang đậm phong cách thượng cổ.

Trên mặt gã cũng vẽ những đường vằn "ngũ sắc", đường vằn dày mỏng khác nhau, tổng cộng năm đường.

Đôi mắt của gã là kỳ quái nhất, đồng tử dựng đứng, không giống mắt người.

Đối diện với đôi mắt ấy, phảng phất như bị dã thú nào đó nhìn chằm chằm.

Kẻ quái dị vừa xuất hiện đưa mắt quét qua tất cả mọi người có mặt, cuối cùng dừng lại trên người Cừu Đức Khảo, khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: "To gan lớn mật?" Cừu Đức Khảo cũng cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn kẻ quái dị đó, thản nhiên nói: "Mạo danh Bàn Vương, giả thần giả quỷ, ông mới là kẻ to gan lớn mật!" Câu nói này khiến Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Giải Vũ Thần bọn họ đều ngẩn ngơ, vô thức há hốc mồm, chỉ thấy đầu óc ong ong.

Vương Bàn Tử vô thức nhìn về phía Lục Vũ, chỉ thấy Lục Vũ mặt không cảm xúc nhìn Cừu Đức Khảo và kẻ quái dị mạo danh "Bàn Vương" kia.

"Hừ." Người bị Cừu Đức Khảo coi là "mạo danh Bàn Vương" cười khẩy một tiếng, phảng phất như không thấy gì cả, vẫn mặc kệ cho hai người phía sau đẩy xe đá về phía điện đá.

Đến trước bậc thềm, Bàn Vương xuống xe, chậm rãi bước lên bậc thềm, sau khi đứng định vị trên nền phẳng, lúc này mới quay đầu nhìn nhóm người Lục Vũ, thong dong, đầy hứng thú quan sát, giống như nhìn thấy chuyện gì đó rất thú vị.

Cừu Đức Khảo nhìn gã, lại cười lạnh một tiếng: "Đừng có giả thần giả quỷ nữa, ông chỉ là một tên đầy tớ, đừng quên mình nên làm gì!" Nụ cười trên mặt Bàn Vương thu lại, khẽ hừ một tiếng, thản nhiên nói: "Ta muốn làm gì, há lại để một phàm nhân như ngươi chất vấn?

Sao nào, ngươi tưởng mình từng bước vào Cửa Thế Giới thì cái gì cũng biết sao?" "Hậu bối vô tri!" "Từ ngày Cửa Thế Giới xuất hiện đến nay, đã có vô số người bước vào, bước ra, ngươi tính là cái thá gì?" Cừu Đức Khảo cười lạnh, quát: "Bớt nói mấy lời nhảm nhí đó đi!

Ta không chỉ nhìn thấy Chung Cực, ta còn nhìn thấu Chung Cực, nếu không ta đã không đến đây!" Bàn Vương không nói gì, chỉ có nụ cười mỉa mai nơi khóe miệng càng đậm hơn.

Lúc này, Vương Bàn Tử, Giải Vũ Thần, Ngô Tà ba người đã hoàn toàn ngây người.

Cái gã này rốt cuộc là Bàn Vương thật hay Bàn Vương giả mạo?

Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, lên tiếng: "Ông từ từ đã, ông đừng vội, thế này nhé, rốt cuộc ông là thật hay giả?

Nếu ông là Bàn Vương thật, chúng ta bàn bạc đạo lý chút." Bàn Vương quay đầu lại, nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau khi im lặng một lát, gã vẫn giải thích một câu: "Ta tự nhiên là thật." "Nếu ông là thật, vậy con Bàn Hồ kia là thế nào?" "Bàn Vương cũng được, Bàn Hồ cũng xong, thực ra đều là ta, chỉ là một cái thai người, một cái thai thú.

Thời gian trôi qua lâu, thai người và thai thú không tránh khỏi có chút không tương hợp, chúng ta chỉ có thể tách ra." Trong khi nói chuyện, Bàn Vương ngoắc tay, con Bàn Hồ vốn đang nằm một bên lập tức không tình nguyện đứng dậy, từng bước đi đến bên cạnh Bàn Vương, rồi lại nằm rạp xuống đất.

Vương Bàn Tử không nhịn được lại nói tiếp: "Thế này, lão Bàn, tôi xin lỗi ông trước nhé.

Chúng tôi không biết ông có nhà, nên mới nảy sinh chút tranh

chấp...

Ừm, đúng rồi, chúng tôi chủ yếu là nghe tin lời lão biết tam kia nói.

Lão ép chúng tôi vào đây, không vào không được.

Thế này, ông có trách thì trách lão biết tam kia đi, đúng rồi, vừa nãy lão biết tam còn bảo ông mạo danh Bàn Vương, ông có băm vằm lão ra tôi cũng không có ý kiến gì.

Chúng tôi còn có việc, xin cáo từ trước nhé." Nói xong hai câu, Vương Bàn Tử quay người, không ngừng nháy mắt với Lục Vũ.

Lục Vũ dở khóc dở cười, bất lực lắc đầu.

Giọng nói của Bàn Vương đồng thời vang lên: "Đã đến đây rồi, việc gì phải vội." Chỉ thấy Bàn Vương khẽ phất tay.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử cảm thấy mình không cử động được nữa, đột nhiên bị ai đó định thân.

Tiếp đó, lại bị một luồng sức mạnh quái dị kéo xoay người lại, đối mặt với Bàn Vương.

Luồng sức mạnh trói buộc đó ngày càng chặt, thậm chí khiến cậu không thở nổi, mặt đỏ bừng lên!

Đồng tử Lục Vũ hơi co lại, đột nhiên vươn tay, dùng một kiếm chém đứt luồng tử khí đang trói buộc Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử khôi phục tự do, lập tức há mồm thở dốc.

Chương 1419

Đối với hành động nhỏ của Lục Vũ, Bàn Vương chỉ nhìn, không nói gì, trong mắt còn có chút hiếu kỳ.

Lúc này, Cừu Đức Khảo bị ngó lơ có chút bất mãn, lạnh lùng hừ một tiếng, quát: "Đừng giả thần giả quỷ nữa.

Đồ của ta, đưa cho ta!" Bàn Vương quay đầu lại, nhìn Cừu Đức Khảo như nhìn một kẻ ngốc, thong thả nói: "Ngươi bảo ngươi nhìn thấu Chung Cực, ngươi nhìn thấu cái gì?

Nói thử xem nào, đừng có nói mấy lời nhảm nhí như kiểu ngươi đến được đây là chứng minh ngươi nhìn thấu.

Ngươi cứ nói xem, rốt cuộc ngươi nhìn thấu cái gì?

Tại sao ngươi lại đến đây?" Câu nói này thu hút sự chú ý của mọi người, bao gồm cả Lục Vũ, ánh mắt của tất cả đều đổ dồn vào Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo cười lạnh một tiếng: "Chuyện Chung Cực vốn không nên nói trước mặt họ, nhưng nếu ông đã muốn ta nói, nếu ta không nói ông lại bảo ta không nhìn thấu Chung Cực.

Đã vậy, ta sẽ nói thử xem!" "Chung Cực, là một loại sức mạnh, là một loại nhận thức, là khởi đầu cũng là kết thúc, lại càng là một loại quyền lợi!" "Loại quyền lợi này không liên quan đến sinh tử, không có đúng sai.

Loại quyền lợi này là quyền lợi chung cực." "Tất cả mọi thứ đều phải bị Chung Cực kiểm soát." "Kiểm soát Chung Cực chính là đấng tạo hóa của thế giới này!" "Muốn sống thì sống, muốn chết thì chết." Vừa nói, Cừu Đức Khảo vừa bước về phía Bàn Vương.

Ngay khi lão sắp bước lên bậc thềm, Bàn Vương đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Chỗ của ta là nơi ngươi nói đến là đến sao?" "Ngươi là kẻ ngốc à?" "Nói mấy câu mà đã tưởng mình nắm giữ được Chung Cực sao?" "Vô tri." "Lùi lại!" Trong lúc nói, Bàn Vương đột nhiên phất tay, Cừu Đức Khảo không tự chủ được lùi lại mấy bước.

Không thừa không thiếu, vừa đúng vị trí lão đứng trước đó.

Cảnh tượng này ít nhiều khiến đám người Vương Bàn Tử cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, Bàn Vương lại lên tiếng, lạnh lùng nói: "Ngay cả trường sinh còn chưa nắm giữ, ngươi có tư cách gì bàn về Chung Cực?

Chẳng qua chỉ là sống lây lất mấy trăm năm, ngươi tưởng mình là ai?" "Ta hỏi ngươi, ngươi còn biết mình là ai không?" Sau khi Bàn Vương nói xong mấy câu, nụ cười trên mặt Cừu Đức Khảo lập tức biến mất, như bị đâm trúng tâm sự, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Ngay khi Vương Bàn Tử định bồi thêm một câu trêu chọc gì đó, Cừu Đức Khảo đột nhiên hét lớn: "Ra tay!" Vừa nói, Cừu Đức Khảo vừa đạp mạnh xuống đất, cả người lại lao về phía Bàn Vương!

Tiếp đó, thấy một dải hàn quang từ dưới bậc thềm trực tiếp lướt về phía Bàn Vương!

Vương Bàn Tử lúc này mới phát hiện, Lục Vũ không một tiếng động, đã sớm dùng Thừa Ảnh kiếm phân thân ẩn nấp bên cạnh Bàn Vương.

Gần như ngay khoảnh khắc Cừu Đức Khảo hét lớn, Lục Vũ đã chụp "Ngũ Hình Võng" lên người Bàn Vương, Cừu Đức Khảo cũng đồng thời lao đến rìa bậc thềm, cầm một thứ hình thù kỳ quái đập mạnh lên bậc thềm.

Ngay lập tức, có một dải ánh sáng bao trùm cả Bàn Vương và Bàn

Hồ vào trong.

Nếu nhìn kỹ, những đường nét của dải ánh sáng đó hoàn toàn trùng khớp với lộ tuyến mà Cừu Đức Khảo đã đi khi bước lên bậc thềm lúc trước!

Tức thì, cục diện trận chiến bị đảo ngược.

Bàn Hồ, Bàn Vương đều bị khống chế, không thể động đậy.

Ngay lúc này, Cừu Đức Khảo lật bàn tay, trong tay xuất hiện thêm một lọ thủy tinh nhỏ, lão cầm lọ thủy tinh nhỏ giọt chất lỏng màu đen lên dải ánh sáng đó.

Giây tiếp theo, dải ánh sáng đang trói buộc Bàn Hồ và Bàn Vương lập tức chuyển sang màu đen!

Kéo theo đó, thân thể Bàn Hồ và Bàn Vương cũng dần dần trở nên đen sì!

Dần dần, thân thể Bàn Hồ bắt đầu nhạt đi, giống như bị phai màu vậy!

Đợi khoảng một phút, hai cơ thể Bàn Hồ và Bàn Vương đều trở nên bán trong suốt, tinh khiết như pha lê!

Từ lúc Lục Vũ và Cừu Đức Khảo bắt đầu ra tay, hai gã đó không có bất kỳ di chuyển nào, lúc này lại càng đứng im phăng phắc!

Chứng kiến cảnh này, Cừu Đức Khảo thở phào nhẹ nhõm, lùi lại mấy bước, quay đầu nhìn Lục Vũ.

Giọng của Lục Vũ vang lên: “Không cần nhìn tôi, ông cứ ở yên bên đó là được.” Cừu Đức Khảo bật cười, lắc đầu, thong thả nói: “Ta muốn...” Vừa mới bắt đầu câu nói, một tiếng “rắc” giòn giã đột nhiên vang lên bên tai.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo biến đổi!

Cúi đầu nhìn xuống, lão phát hiện trên mu bàn chân Bàn Vương xuất hiện một vết nứt rõ rệt!

Cừu Đức Khảo không cần nghĩ ngợi, trực tiếp lùi lại!

Chỉ trong nháy mắt đã lùi đến rìa sương mù trắng, đứng cùng A Ninh.

Cùng lúc đó, những vết nứt trên người Bàn Vương ngày càng nhiều, ngày càng rõ rệt, thân thể gã cũng từ trạng thái tinh thạch bán trong suốt dần dần khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Cừu Đức Khảo nhìn Lục Vũ, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, cũng có chút không dám tin.

Vừa rồi, Cừu Đức Khảo trông có vẻ chỉ là đi lại một chút, rắc một ít chất lỏng màu đen, nhưng thực tế chuyện này không hề đơn giản.

Cừu Đức Khảo mượn lần đầu tiên bước lên bậc thềm để bố trí một trận pháp trói buộc bên dưới, hơn nữa để không bị Bàn Vương phát hiện, lão thậm chí còn cố ý giả vờ tự đại, thô lỗ.

Đặc biệt là mấy giọt chất lỏng màu đen lão nhỏ xuống cuối cùng, đó là nguyên liệu linh hồn Nhất phẩm cực kỳ quý giá "Máu Xà Thần Viễn Cổ"!

Chương 1420

【Tên vật phẩm: Máu Xà Thần Viễn Cổ】【Đẳng cấp vật phẩm: Nhất phẩm linh nguyên liệu】【Năng lực vật phẩm: Phong ấn, không gian】【Mô tả vật phẩm: Máu Xà Thần Viễn Cổ, là tinh huyết của Xà Thần Viễn Cổ!

Xà Thần đã chết vô số năm, da thịt đều đã tiêu biến, chỉ còn lại một tia tinh huyết trong hài cốt, từng có đại năng giả thượng cổ dùng bí pháp chiết xuất tinh huyết ít ỏi từ hài cốt Xà Thần và nuôi dưỡng trong nhiều năm.

Một giọt tinh huyết có thể phong ấn một tòa thành, đưa tòa thành đó vào không gian hư số...】Trước đó, sở dĩ Lục Vũ đồng ý hợp tác với Cừu Đức Khảo để đối phó Bàn Vương là vì một phần nguyên nhân trong tay Cừu Đức Khảo có "tinh huyết Xà Thần".

Xà Thần Viễn Cổ rất huyền bí, sở hữu vĩ lực thần bí khôn lường!

Ngay cả khi đã phong ấn nó, Lục Vũ vẫn thỉnh thoảng nhớ lại thân hình hùng vĩ với sức mạnh kinh thiên động địa đó!

Anh lờ mờ cảm thấy, Chung Cực sau Cánh Cổng Thanh Đồng ở Trường Bạch Sơn rất có khả năng cũng liên quan đến con Xà Thần đó!

Thế nhưng không ngờ được, loại sát khí lớn như vậy mà vẫn không thể hoàn toàn khống chế được Bàn Vương!

Điều này khiến trong lòng Cừu Đức Khảo cũng bắt đầu cảm thấy không chắc chắn.

Lần này, lão đã đánh cược tất cả, dốc toàn lực.

Nếu không thành công, thì lão thực sự chỉ có nước biến mất khỏi

thế giới này...

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng "rắc", "rắc" liên tục vang lên!

Những tinh thể trong suốt trên người Bàn Vương đều vỡ vụn, rơi lả tả đầy đất...

Trong chớp mắt, Bàn Vương đã khôi phục lại, cười như không cười nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo, lại nhìn Lục Vũ nói: "Hóa ra cậu cũng giống hắn, đều là người đầu thai chuyển thế, bảo sao lại ăn ý đến vậy." "Nhưng tại sao trên người cậu lại có mùi vị của Trầm Thụ? (Giấc ngủ sâu)" "À, thì ra là thế." "Trên người cậu tích tụ nhiều tử khí như vậy, lại còn từng đi qua mọi nơi, ngay cả Quy Khư cũng đã tới rồi sao?" "Chuyện này thật thú vị, thú vị đấy." Bàn Vương đánh giá Lục Vũ, miệng lẩm bẩm những lời mà mấy người kia đều nghe không hiểu.

Cùng lúc đó, Lục Vũ chú ý thấy chiếc xe đá của Bàn Vương đã hoàn toàn trở nên trong suốt.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vũ trong lòng đã hiểu rõ.

Bàn Vương có thể thoát khốn chính là nhờ cỗ xe đá đó.

Xem ra, bên trong xe vẫn còn giấu thứ gì đó mà anh chưa chú ý tới.

Lúc này, trong đầu Lục Vũ đột nhiên vang lên giọng nói của Cừu Đức Khảo: "Hắn hiện tại đang cố làm ra vẻ trấn tĩnh, Bàn Hồ không ra mặt chứng tỏ hắn cũng có chút hoảng, điểm yếu của hắn là ở bước chân." Nghe thấy lời Cừu Đức Khảo, Lục Vũ theo bản năng nhìn về phía chân của Bàn Vương.

Ánh mắt vừa mới chuyển dời, giọng nói của Cừu Đức Khảo lại truyền đến: "Đừng gấp, đợi tín hiệu của tôi.

Thượng cổ thần khuyển, dù sao cũng phải cho nó chút đồ tốt." Hai

người giao lưu hoàn toàn dựa vào thuật "Truyền âm nhập mật", đảm bảo không để người khác nghe thấy, tự nhiên cũng không làm kinh động Bàn Vương.

Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi, Lục Vũ đưa mắt ra hiệu cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tâm lĩnh thần hội, lập tức lên tiếng: "Này lão Bàn, nhãn lực của ông tốt đấy, hay là ông xem giúp tôi một chút, xem tôi đã chuyển thế được mấy lần rồi?" "Còn nữa, ông xem giúp tôi xem kiếp trước tôi làm cái nghề gì, Bàn gia tôi cứ cảm thấy kiếp trước mình có phải đã tạo nghiệt gì không?" Trong lúc gã nói chuyện, tầm mắt Bàn Vương tự nhiên rơi vào người gã.

Lục Vũ cũng nhân lúc hắn phân tâm, bất tri bất giác thi triển phân thân, chậm rãi di chuyển về phía vị trí Bàn Vương.

Bàn Vương dường như không chú ý đến hành động nhỏ của Lục Vũ, chỉ nhẹ nhàng lật bàn tay, trên tay dường như có thêm thứ gì đó nhưng lại không thấy rõ.

Trong Âm Dương Nhãn của Lục Vũ, anh ẩn ước thấy được một đạo hàn mang được Bàn Vương nắm trong tay. 【 Tên vật phẩm: Tiêu Luyện Kiếm 】【 Cấp bậc vật phẩm: Địa giai thượng phẩm pháp khí 】【 Năng lực vật phẩm: Vô ảnh vô hình, lai khứ vô tung 】【 Thuyết minh vật phẩm: Tiêu Luyện Kiếm, một trong Thiên Tử Tam Kiếm thời Thương, kế thừa từ thủy tổ nhà Thương là Đế Khốc.

Tiêu Luyện Kiếm, ban ngày thấy bóng mà không thấy quang, ban đêm thấy quang mà không thấy hình.

Khi chạm vào vật thể, kiếm lướt qua nhanh gọn, vết thương liền ngay lập tức, cảm giác được đau đớn nhưng không để lại vết máu trên lưỡi kiếm.

Có thể dùng tinh thần ngự kiếm, không tổn hại nhục thể, chỉ gây thương tổn hồn phách. . . 】 Hóa ra là vậy!

Lục Vũ thầm hiểu ra, dự đoán trước đó của mình không sai.

Thương Thiên Tử Tam Kiếm vốn là bội kiếm của Đế Khốc (tức Cao Tân Thị), không ngờ trong tay Bàn Vương này lại có một thanh Tiêu Luyện Kiếm!

"Tiểu ca nhi, lão Bàn đang cầm thứ gì vậy?

Tôi thấy được một đường chỉ đỏ nhỏ, là kiếm laser à?" Vương Bàn Tử theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ.

Lúc này, Lục Vũ đã thoát ly bản thể, bản thể vẫn đang nheo mắt nhìn chằm chằm vị trí Bàn Vương, tự nhiên không tiện lên tiếng.

Trái lại Cừu Đức Khảo cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Trương Hải Khách, ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, không ngờ thứ đơn giản như vậy mà ngươi vẫn quên, thật khiến người ta thất vọng!" "Ngày thấy bóng mà không thấy quang, đêm thấy quang mà không thấy hình." "Tiêu Luyện Kiếm, quả nhiên danh bất hư truyền!" Trong lúc Cừu Đức Khảo nói chuyện với Vương Bàn Tử, Bàn Vương cứ coi như bọn họ không tồn tại, tay phải nhẹ nhàng vung lên.

Một cái phẩy tay nhẹ tựa lông hồng, phong ấn vốn bao phủ trên người Bàn Hồ trực tiếp bị phá vỡ.

Chương 1421

Những thứ như vụn thủy tinh rơi xuống đất loảng xoảng.

Ngay sau đó, cơ thể Bàn Hồ từ trong suốt dần trở nên chân thực.

"Hống!" Rất nhanh, Bàn Hồ hoàn toàn khôi phục lại, há miệng gầm lên một tiếng giận dữ!

Tiếp đó, ánh mắt hung ác quét qua mấy người, rồi chậm rãi bước xuống bậc thang, tiến về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử sắc mặt hơi biến đổi, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, nói: "'Nhóc con', xem ra mày vẫn còn nhớ ơn nghĩa của Bàn gia tao nhỉ." "Tốt, tốt lắm, không uổng công Bàn gia đã giúp mày vài lần." "Mày nghĩ xem, cái hồ nước tĩnh lặng lúc trước nếu không có Bàn gia tao, có phải mày đã bị chết đuối ở trong đó rồi không?" "Đúng rồi, còn Lục Châu nữa, mày nhớ không?

Nó là bạn nối khố của mày đấy, mày nhìn xem có nhận ra không?

Hay là hai đứa tụi mày lại gần tâm sự chút đi?" Vương Bàn Tử biết Lục Vũ đã phân thân, chỉ có thể không ngừng nói nhảm để kéo dài thời gian, tạo cơ hội cho Lục Vũ.

Bàn Hồ nghe Vương Bàn Tử lải nhải, có lẽ là nghe đến phát phiền nên theo bản năng gầm lên một tiếng.

Cùng lúc đó, Cừu Đức Khảo đột nhiên vung tay, ném ra một vốc thứ gì đó như vôi trắng, hét lớn: "Ra tay!" Lục Vũ đang ẩn nấp trên bậc thang không chút do dự, Thừa Ảnh Kiếm trong tay trực tiếp chém thẳng vào đôi chân của Bàn Vương!

Tăng!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, Lục Vũ lập tức nhận thấy

có gì đó không ổn.

Anh theo bản năng lùi lại hai bước, lúc này mới phát hiện trên cổ chân Bàn Vương có một vòng xích chân như xiềng xích! 【 Tên vật phẩm: Cao Đào Lũ Giáo (Xiềng xích của Cao Đào) 】 【 Cấp bậc vật phẩm: Địa giai thượng phẩm pháp khí 】 【 Năng lực vật phẩm: Tù cấm 】 【 Thuyết minh vật phẩm: Đại năng thượng cổ Cao Đào, sinh ra ở gò Thiếu Hạo, trải qua ba thời đại Đường, Ngu, Hạ, lâu năm đảm nhiệm chức "Sĩ sư" quản lý hình pháp, giỏi dùng linh thú Giải Trĩ để xử án, tinh thông ngũ hình.

Cao Đào từng chế ra Lũ Giáo, để trọng phạm đeo vào chân làm xiềng xích.

Kinh Dịch - Quẻ Phệ Hạp có câu: "Lũ giáo diệt chỉ, vô cữu" (Xiềng xích làm hỏng ngón chân, không có lỗi).

Lũ Giáo không thể dùng ngoại lực để phá vỡ. . . 】 Xiềng xích Lũ Giáo!

Đồng tử Lục Vũ co rụt lại, không chút do dự, anh lại lao về phía Bàn Vương, chém thêm một kiếm vào xiềng xích!

Tăng!

Lại một tiếng va chạm kim loại rõ mồn một, xiềng xích vẫn không hề tổn hại, chỉ có Thừa Ảnh Kiếm bắn ra một tia lửa.

Lục Vũ không chần chừ, lập tức biến chiêu, một kiếm đâm ngược lên, nhắm thẳng đầu Bàn Vương!

Gần như ngay khoảnh khắc anh ra tay, Cừu Đức Khảo dường như nghĩ ra điều gì đó, thốt lên: "Đừng chém đầu!" Đáng tiếc, giọng của Cừu Đức Khảo vẫn chậm một bước, kiếm của Lục Vũ đã lướt qua cổ Bàn Vương.

Thừa Ảnh Kiếm hóa thành một đạo hàn mang, một cái đầu rụng

xuống đất, Bàn Vương ngã nhào ra sàn.

Một kiếm thành công, sắc mặt Lục Vũ lại hơi biến đổi.

Phía sau, Vương Bàn Tử vừa định reo hò thì thấy sắc mặt Lục Vũ xanh mét, lạnh lùng chằm chằm Cừu Đức Khảo: "Đồ khốn, ông đã làm cái gì!" Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ, đang lúc thắc mắc thì Cừu Đức Khảo lạnh lùng nói: "Không liên quan đến tôi, đó là thủ đoạn thượng cổ!

Bây giờ không còn cách nào khác, chúng ta phải đi mau!" Vương Bàn Tử theo bản năng hỏi: "Đi?

Đi đâu?

Không phải, tiểu ca nhi, cậu vừa nói cái gì cơ..." Câu nói này còn chưa dứt, đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng cười quái dị "Kiệt kiệt", tiếng cười cuồng dại, đầy vẻ đắc ý và kiêu ngạo!

Mấy người theo bản năng quay đầu lại, liền thấy Bàn Vương đã đứng dậy, một tay xách cái đầu của chính mình, trên mặt mang theo nụ cười cực kỳ quỷ dị.

"Ha ha ha ha!" Bàn Vương cười cuồng loạn, nói với Lục Vũ: "Ta nên cảm ơn ngươi thế nào đây?

Thật sự vô cùng cảm ơn ngươi!

Nếu không có ngươi, làm sao ta có thể thoát khỏi gông xiềng này?" Lục Vũ sắc mặt xanh mét, mắt tử tử nhìn chằm chằm Bàn Vương, không nói một lời!

Vương Bàn Tử thì sững người, miệng lẩm bẩm: "Đây đúng là xách đầu đến gặp thật rồi." Câu nói này không nhận được bất kỳ phản hồi nào từ Bàn Vương.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, lại quay sang nói với Lục Vũ:

“Tiểu ca nhi, sao lão này lại giống lão Dương thế?

Thằng này không phải do lão Dương biến thành đấy chứ?” Lục Vũ sắc mặt trầm xuống, kéo Vương Bàn Tử lùi lại, lạnh lùng nói: “Còn nhớ đại trận kia không?

Đại trận đó là Phạn Thiên Khốn Trận, trận nhãn nằm ngay trên người hắn, và trận nhãn cũng là nơi khốn trận có uy lực lớn nhất.” “Lúc trước đám Ngạo Ngoan chỉ đào được một cái động trên núi, tạo ra một kẽ hở trên đại trận để ra vào.

Nhưng cú chém vừa rồi đã khiến Bàn Vương hoàn toàn thoát khỏi lồng giam.” Lục Vũ vừa dứt lời, Bàn Hồ đứng cạnh Bàn Vương đột nhiên gầm lên một tiếng!

Ngay sau đó, cơ thể vốn đã to lớn của Long Khuyển bành trướng lên gấp đôi, trở nên cực kỳ khổng lồ!

Chương 1422

Bốn chân chạm đất, chiều cao đã vượt quá hai mét!

Đứng cạnh nó, Bàn Vương trông giống như một đứa trẻ!

Biến hóa đột ngột này khiến sắc mặt cả Lục Vũ và Cừu Đức Khảo đều biến đổi!

Có lẽ, đây mới là hình thái hoàn chỉnh của Bàn Hồ!

Hình thái này cũng rất gần với hư ảnh mà anh thấy dưới lòng sông nhỏ ở đài đá lúc trước!

Thực lực của Linh thú nhất phẩm quả nhiên khủng khiếp!

Hống!

Bàn Hồ đột nhiên phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, tiếng vang chấn động mái nhà, tựa như sư tử hống làm chấn hám lòng người!

Tiếng gầm chưa dứt, cảm giác màn sương trắng phía sau đã bị xua tan đi phần nào.

Không, không phải cảm giác!

Những hơi sương cấu thành từ kiềm thực sự đã tiêu tan rất nhiều.

Trong sương mù, ẩn hiện vô số Mật Lạc Đà, dày đặc như kiến, vô cùng kinh người!

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh!

Trong tiếng gầm tựa như long ngâm của Bàn Hồ, đám Mật Lạc Đà đột nhiên phát động tấn công!

Lục Vũ, Vương Bàn Tử bao gồm cả Ngô Tà, Giải Vũ Thần, A Ninh, Cừu Đức Khảo tất cả đều như lâm đại địch!

Lần này, bụng lưng đều có địch, khó rồi!

Nhưng ngoài ý muốn là, Bàn Hồ sau tiếng gầm giận dữ lại trực tiếp tát một trảo vào Bàn Vương!

Đám Mật Lạc Đà kia cũng không thèm để ý đến bọn họ, mà cố ý né ra, trực tiếp tấn công Bàn Vương!

Sự thay đổi đột ngột này khiến ngay cả Lục Vũ và Cừu Đức Khảo cũng phải ngẩn ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cùng lúc đó, một cái tát của Bàn Hồ đập thẳng lên người Bàn Vương, khiến hắn bị văng ra ngoài, va sập nửa bức tường đá, phát ra tiếng "Bành"!

Vương Bàn Tử thấy có món hời để kiếm, lập tức giơ súng lên, nhắm chuẩn vào đống đổ nát không xa.

"Đừng gấp." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng ngăn Vương Bàn Tử lại.

Vương Bàn Tử cũng phản ứng kịp, nói: "Chúng ta đợi ngư ông đắc lợi?" "Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Cứ để bọn chúng đấu, chắc chắn không đơn giản như vậy, xem kết quả cuối cùng thế nào đã." "Hay là chúng ta tranh thủ cơ hội này chạy trước đi?

Kiểm khí tán rồi, phía sau chắc cũng không có chuyện gì đâu." Lúc này, Ngô Tà đột nhiên lên tiếng.

Có điều, không ai đáp lại lời Ngô Tà.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào con Bàn Hồ khổng lồ và Bàn Vương.

Lúc này, Bàn Hồ đã sải bước, chậm rãi tiến đến bên cạnh Bàn Vương đang bị đống tường đổ che lấp.

Tiếp đó, lại một trảo nữa từ trên giáng xuống Bàn Vương!

Khi sắp tát trúng, Bàn Hồ đột nhiên kêu thảm một tiếng, lập tức rụt trảo về.

Âm Dương Nhãn của Lục Vũ vừa vặn nhìn thấy hàn mang của Tiêu Luyện Kiếm vừa rồi đã đâm vào lòng bàn chân Bàn Hồ, để lại một vết thương trên tinh phách của nó!

Bàn Hồ rõ ràng biết lợi hại, lúc này không tự mình xông lên nữa mà chỉ gầm nhẹ một tiếng, chỉ huy vô số Mật Lạc Đà lao vào Bàn Vương!

Có câu song quyền nan địch tứ thủ, anh hùng không đấu lại đám đông.

Mấy con Mật Lạc Đà vừa lao lên đã bị Bàn Vương vung tay quẳng đi, nhưng lại có nhiều con khác bám lên người hắn.

Đám Mật Lạc Đà con trước ngã con sau tiến, căn bản không quan tâm đến việc bị Bàn Vương đánh bay!

Chỉ trong vòng hai ba phút ngắn ngủi, Bàn Vương đã bị đám Mật Lạc Đà chế trụ tay chân.

Bàn Hồ tiến đến trước mặt, sau một tiếng hú dài đắc ý, nó ngoạm một miếng vào giữa ngực Bàn Vương!

Cái miệng đỏ ngòm trực tiếp nuốt chửng nửa người Bàn Vương vào trong.

Ngặt nỗi, hàm răng trắng ởn của Bàn Hồ lại không cách nào cắn rách được lớp da của Bàn Vương, tự nhiên không thể gây ra thương hại cho hắn.

Lục Vũ nheo mắt lại, trong lòng phân vân không biết mình có nên xông lên, dùng răng già Xà Thần bồi thêm cho Bàn Vương một chút "gia vị" không.

Đúng lúc này, anh chợt phát hiện ngón tay của Bàn Vương khẽ cử động.

Chương 1423

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang lướt qua!

Kiếm quang sắc bén vô song, gần như trong tích tắc đã đâm xuyên qua cơ thể mấy con Mật Lạc Đà, khiến gông cùm trên người Bàn Vương lỏng ra đôi chút.

May mắn là vẫn còn vài con Mật Lạc Đà đè lên đó, khống chế Bàn Vương trở lại, ngay cả ngón tay của hắn cũng bị giữ chặt, khiến hắn không thể thao túng Tiêu Luyện Kiếm được nữa.

Bàn Hồ dường như nhìn thấy được Tiêu Luyện Kiếm, dùng trảo gạt một cái, hất văng thanh kiếm xuống cầu thang.

Cừu Đức Khảo có vẻ cũng phát hiện ra Tiêu Luyện Kiếm, lông mày lập tức nhíu lại, dường như đang do dự xem mình có nên lên nhặt thanh kiếm đó hay không.

Tuy nhiên, sau một hồi đắn đo, lão vẫn không tự mình đi qua mà quay sang nói với Lục Vũ: "Tiêu Luyện Kiếm, nếu cậu không lấy thì tôi sẽ bảo A Ninh đi đấy." "Hừ!" Lục Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, bước chân lướt đi.

Thấy anh hành động, giọng nói của Cừu Đức Khảo lại vang lên: "Cắt chân hắn, đó là điểm yếu duy nhất của Bàn Hồ!" Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ đã lao đến trước mặt, nắm chặt Tiêu Luyện Kiếm trong tay.

Ngay sau đó, thân hình lóe lên, anh đã áp sát Bàn Vương.

Tiêu Luyện Kiếm đâm tới một nhát, cảm giác như không đâm trúng gì cả, nhưng Lục Vũ biết rõ nhát kiếm vừa rồi đã lướt qua xiềng xích, để lại một vết thương trên tinh phách của Bàn Vương.

Chỉ là khi anh đang định vung kiếm lần nữa, Bàn Hồ đột nhiên phát ra tiếng gầm giận dữ, dường như vô cùng bất mãn vì Lục Vũ đột nhiên xen vào phá đám.

Sau tiếng gầm, nó vung một trảo thẳng vào Lục Vũ!

Lục Vũ lách người, nhanh chóng lùi lại mấy bước, né tránh đòn tấn công của Bàn Hồ.

Ngay lúc đó, áp lực chợt giảm, Bàn Vương lạnh lùng hừ một tiếng, cơ thể rung mạnh.

Tiếp đó, vài con Mật Lạc Đà hình thù kỳ dị đột nhiên từ trong góc lao ra, trực tiếp vồ lấy Bàn Hồ, túm chặt đuôi nó!

Một con Mật Lạc Đà có tới hai mươi cánh tay, tất cả nắm đấm đều nện mạnh vào eo của Bàn Hồ!

Sinh vật họ chó, dù lợi hại đến đâu cũng không thoát khỏi đặc điểm: đầu đồng xương sắt, thắt lưng đậu phụ!

Điểm yếu của Bàn Hồ chính là eo!

Nhát này nếu nện trúng, e rằng Bàn Vương sẽ thoát khốn, cục diện chiến trường sẽ thay đổi tức thì!

Trong khoảnh khắc này, Cừu Đức Khảo cũng nhận ra điều bất ổn, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, lão cẩn thận lấy từ trong túi áo ra một miếng ngọc phù, cắn rách đầu ngón tay, bôi một lớp máu lên ngọc phù rồi nắm chặt trong tay, dường như là thủ đoạn bảo mạng nào đó.

Vương Bàn Tử chú ý tới hành động nhỏ của lão, nhưng cũng không kịp nói gì, sự chú ý của gã đều dồn vào Lục Vũ.

Ngay lúc Cừu Đức Khảo định ra tay, Lục Vũ điều khiển Tiêu Luyện Kiếm, một kiếm lướt qua con Mật Lạc Đà khổng lồ đang định

hạ thủ với Bàn Hồ.

Tiêu Luyện Kiếm chuyên công kích linh hồn, đối với loại quái vật do tinh phách diễn hóa thành như Mật Lạc Đà này có lực sát thương cực lớn!

Sau một kiếm, con Mật Lạc Đà ngã gục, đè lên người Bàn Hồ.

Lần này, Bàn Hồ dường như biết chuyện gì đã xảy ra sau lưng mình, nó chỉ gầm nhẹ với Lục Vũ chứ không tấn công anh.

Ở phía bên kia, Cừu Đức Khảo thấy tình hình có biến, lại cất miếng ngọc phù đó vào túi, sau đó lấy ra một miếng ngọc phù khác trông giống hệt, lại cắn đầu ngón tay bôi máu lên.

Vương Bàn Tử thấy hành động của Cừu Đức Khảo không hề đơn giản, không nhịn được lên tiếng: "Lão biết tam, ông định..." Câu nói này còn chưa dứt, gã đã thấy Cừu Đức Khảo ném mạnh miếng ngọc phù lên không trung.

Tiếp theo, lão cởi áo choàng của mình và A Ninh ra, trải thành một hình bán nguyệt trên mặt đất, bao phủ tất cả bọn họ vào bên trong.

Khi lão vừa làm xong tất cả những việc này, Bàn Hồ cuối cùng cũng cắn rách được cơ thể Bàn Vương!

Rắc một tiếng!

Xương cốt của Bàn Vương dường như bị nó cắn gãy!

Nhưng giây tiếp theo, Bàn Hồ bỗng cứng đờ người, bất động như bị điểm huyệt.

Ngay sau đó là những tiếng thảm thiết thê lương, đám Mật Lạc Đà xung quanh đều giống như bị mất hồn, mềm nhũn đổ rạp xuống đất!

Trong nháy mắt, Bàn Vương dùng hai tay nắm chặt cái miệng lớn của Bàn Hồ, dùng sức banh ra, lăn sang một bên rồi đứng phắt dậy.

Lục Vũ nhìn hắn, vẫn thấy trên người hắn có vài cái lỗ thủng vô cùng rõ rệt.

Rõ ràng là bị cắn nát nhưng Bàn Vương lại chẳng mảy may quan tâm, ngược lại còn vẻ mặt nhẹ nhõm vận động chân tay, cười như không cười nhìn Lục Vũ.

Theo cử động của hắn, những lỗ thủng trên cơ thể dần dần khép lại, chỉ trong vài hơi thở đã lành lặn như cũ, giống như chưa từng bị thương vậy.

"Lão biết tam, thằng này là giống phượng hoàng à?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhịn không được hỏi một câu.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử lập tức nhớ ra điều gì đó, vội vàng sờ Mô Kim Phù, nhắc nhở: "Tiểu ca nhi, mau quay lại, mau quay lại, để lão biết tam gánh kèo, để lão ta chiến với Bàn Vương!" Dù gã không nói, Lục Vũ cũng không có ý định tiếp tục đứng ở bậc thang đó, anh lùi liên tiếp mấy bước, đã lui về cạnh Vương Bàn Tử.

Hai người lại lùi thêm hai bước nữa, vừa vặn để Cừu Đức Khảo đứng chắn phía trước.

Đúng là ứng nghiệm câu nói cũ: Chết đạo hữu chứ không chết bần đạo!

Chương 1424

Huống hồ, bọn họ và Cừu Đức Khảo cũng chẳng phải đối tác hợp tác gì, nói là kẻ thù thì đúng hơn.

Bàn Vương nhìn bọn họ với vẻ giễu cợt, bước hai bước rồi đứng định lại ở rìa bậc thang, miệng há ra định nói gì đó thì Bàn Hồ đột nhiên lảo đảo, cố sức đứng dậy, thở hồng hộc.

Xem ra, nó cũng đã là nến trước gió, chưa chắc đã tạo được uy hiếp gì cho Bàn Vương.

Tuy nhiên, đúng lúc này, những chất dịch do đám Mật Lạc Đà trên mặt đất hóa thành chảy rất nhanh về phía Bàn Hồ, rồi chui vào miệng nó.

Bàn Hồ há miệng nuốt chửng những chất dịch màu hồng phấn đó!

Bàn Vương nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, lạnh lếu một tiếng: "Nghiệt súc!" Câu này vừa dứt, Bàn Hồ đột nhiên ngẩng đầu hú dài, lao thẳng về phía Bàn Vương!

Tiếc thay, nến trước gió vẫn là nến trước gió, nó vừa lao đến trước mặt Bàn Vương đã bị hắn nhặt cây trường kích dưới đất lên, đâm thẳng vào miệng xuyên qua lưng, một nhát "thấu tâm lương"!

Bàn Hồ đổ rầm xuống đất, kêu thảm vài tiếng rồi nhắm mắt, xem chừng là chết không thể chết thêm được nữa.

Ngay lúc này, sắc mặt Bàn Vương biến đổi, quát lớn: "Nghiệt súc, to gan lắm..." Tiếng quát chưa dứt, từ đằng xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu dài tựa như long ngâm!

Tiếng kêu trong trẻo, vang dội, cao vút khiến tim mấy người có mặt tại đó đập loạn xạ, suýt chút nữa thì tâm thần thất thủ!

Bàn Vương lúc trước còn đắc ý, giờ phút này trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng như lâm đại địch, hắn lập tức rút cây trường kích găm trên người Bàn Hồ ra, toàn thần quán chú nhìn về phía xa.

Theo hành động của hắn, cơ thể Bàn Hồ bắt đầu tan chảy từng chút một, dần biến thành một vũng dịch Mật Lạc Đà, chậm rãi chảy về phía Bàn Vương.

Bàn Vương hoàn toàn không bận tâm, chỉ nhìn trừng trừng vào hướng phía sau Cừu Đức Khảo, chậm rãi bước xuống bậc thang.

Theo hành động của hắn, Cừu Đức Khảo cũng động đậy, từ từ nhích lại gần vị trí của Lục Vũ.

Vương Bàn Tử lập tức không vui, mắng mỏ: "Lão biết tam, ông đừng có mà mặt dày nhé, rắc rối ông tự gây ra thì tự đi mà tìm lão Bàn, đừng có sán lại chỗ bọn tôi." Cừu Đức Khảo coi như không nghe thấy lời nhảm nhí của Vương Bàn Tử, sau khi cẩn thận nhích vài bước, lão cũng cẩn thận dịch chuyển áo choàng của mình sang bên cạnh.

Động tác của lão rất chậm, giống như quay chậm vậy.

Hơn nữa, hai chiếc áo choàng luôn có một điểm chồng lên nhau.

Sau khi dịch chuyển vài lần, Cừu Đức Khảo nói với Lục Vũ: "Chỉ cần không đi ra ngoài, tạm thời vô sự." Trong lúc nói chuyện, tay Cừu Đức Khảo vẫn không ngừng cử động.

Chỉ một loáng sau, lão đã đưa mấy người trốn ra rìa.

Nhưng bọn họ tránh ra, Bàn Vương cũng chuyển hướng, từ từ áp sát bọn họ.

Nhìn thấy Bàn Vương chỉ còn cách bọn họ không quá ba mét, đang cười như không cười đánh giá mình.

Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Lão biết tam, ông có chắc không đấy, tôi thấy hắn không giống như không nhìn thấy, chỉ dựa vào hai cái áo choàng rách này mà đòi tàng hình à?

Hồi nhỏ ông chưa học chuyện 'Bộ quần áo mới của hoàng đế' sao?" Cừu Đức Khảo khí định thần nhàn, thản nhiên nói: "Đáng lẽ phải là thế chân kiềng thì mới vạn vô nhất thất, nhưng chiếc áo của Phan Tử đã mất rồi, hiện tại hai chiếc khó tránh khỏi có chút sơ hở.

Tuy nhiên, với bản lĩnh của hắn, chắc vẫn chưa phát hiện ra đâu." "Hai chiếc áo choàng này tôi đã cất giữ ở đây gần trăm năm, trên đó có đủ loại mùi vị của tử khí, thi khí, Mật Lạc Đà, kiềm khí hòa quyện, lại thêm Nặc Hình Trận." "Dù hắn có tận mắt nhìn thấy, hắn cũng sẽ coi như không thấy." "Ông nói cái ngữ gì thế?

Tận mắt nhìn thấy mà còn không thấy?

Hắn là thằng mù dở à?" Vương Bàn Tử nhịn không được mắng một câu.

Đang định nói thêm gì đó thì giọng Bàn Vương vang lên: "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta?

Thật nực cười!" Vương Bàn Tử nghe thấy thế, lập tức há miệng định nói "Tôi biết ngay lão biết tam không đáng tin mà", thì lại thấy Bàn Vương xoay người, đâm mạnh một nhát về phía sau lưng hắn.

Đáng tiếc, chỉ đâm trúng không khí.

"Đậu phộng?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn người, quay đầu nhìn Cừu Đức Khảo, đổi giọng: "Cái lão biết tam này thật sự biến hắn thành thằng mù dở rồi à?" Vừa dứt lời, từ xa lại truyền đến một tiếng long ngâm vang dội!

Tiếng động từ xa lại gần, ẩn ẩn còn có tiếng bước chân đều đặn từ đằng xa vọng lại, giống như có rất nhiều người đang xếp hàng đi

tới.

Một lúc sau, một giọng nói uy nghiêm vang lên: "Kẻ nào dám xông vào cấm địa, giết không tha!" Sau một tiếng hô là vô số tiếng hô vang lặp lại, âm thanh truyền đến từ cửa đường hầm, giống như tiếng vang, lại giống như có vô số người đang hò hét!

Sự xuất hiện của âm thanh này khiến mấy người nhìn nhau ngơ ngác.

Lục Vũ và Cừu Đức Khảo liếc nhau một cái, lạnh lùng nói: "Ông không biết sao?" Cừu Đức Khảo lộ vẻ lúng túng, giả vờ cúi đầu trầm tư.

Lúc này, từ đường hầm phía xa lại truyền đến một giọng nói: "Kẻ xông vào cấm địa, phá hủy phong ấn, tội không thể dung thứ, đáng bị thiên tru địa diệt!" Tiếng nói chưa dứt, mấy người đều nhìn thấy một tình huống quỷ dị!

Ngay tại khoảng đất trống mà bọn họ đang đứng, từng luồng hắc khí xuất hiện...

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị!

Dù là Lục Vũ hay Cừu Đức Khảo đều không lường trước được.

Bàn Vương đứng cách đó không xa sắc mặt càng thêm khó coi, âm trầm như muốn nhỏ ra nước!

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, thốt lên: "Mẹ kiếp, là Trương Thụy Đồng!" Ngô Tà theo bản năng nói: "Cậu nói nhảm nhí cái gì thế?" Vương Bàn Tử chẳng thèm nhìn Ngô Tà, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái giọng điệu và ngữ khí này giống hệt lúc chúng ta vừa vào địa cung gặp Trương Thụy Đồng!" Lục Vũ khẽ nhíu mày, gật đầu, biết Vương Bàn Tử nói không sai.

Chương 1425

Ngữ khí này đúng là giống hệt Trương Thụy Đồng mà bọn họ gặp trong sơn động lúc trước.

Thế nhưng, Trương Thụy Đồng đã bị hổ phách phong ấn, Cừu Đức Khảo lại bồi thêm một mẻ, còn không tiếc dùng cả súng của Chu Nguyên Chương, hắn không thể nào còn sống, cũng không thể biến thành Tống tử biết nói được.

Hơn nữa, với những thủ đoạn Kim Mao Hống của Bàn Hồ, dù thế nào cũng không thể để lại linh hồn của Trương Thụy Đồng mà không nuốt chửng.

E rằng lại có thứ gì đó mượn thân xác của Trương Thụy Đồng để giả thần giả quỷ!

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ lại tập trung sự chú ý vào Bàn Vương.

Bàn Vương sắc mặt khó coi đứng đó, không hề cử động, tay nắm chặt cây trường kích, mắt không hề chớp.

Nhìn sang Cừu Đức Khảo, lão vẫn cúi đầu như cũ, không biết đang tính toán chuyện gì.

Phía xa, tiếng bước chân nhàn nhạt ngày càng gần, giống như có rất nhiều người đang bước đi đều tăm tắp về phía bọn họ.

Tiếng bước chân vô cùng chỉnh tề, "tháp", "tháp", "tháp" từng tiếng một, rất có nhịp điệu.

Trong lúc bàng hoàng, mấy người đều cảm thấy hoa mắt, sau đó có rất nhiều bóng người xuất hiện trước mặt mình.

Âm binh!

Lục Vũ lập tức nhận ra, những bóng người dày đặc kia đều là âm binh!

Một đại đội đông đúc, ít nhất cũng phải trăm người!

Tất cả âm binh đều có trang phục giống hệt nhau, áo giáp rách nát, trường kiếm hư hỏng!

Đám âm binh dường như không chú ý đến nhóm Lục Vũ, cứ ung dung tiến về phía trước, bước vào trong làn hắc khí.

Lúc này, trên người mỗi âm binh đều tỏa ra hắc khí cuồn cuộn!

Lục Vũ nheo mắt, đột nhiên cảm thấy những âm binh này có chút quen mắt.

Đặc biệt là vị trí đứng của đám âm binh này rất tinh diệu, có đứa hướng về phía trước, đứa hướng sang trái, mỗi đứa một hướng, giống hệt như... hướng của những xác chết kia!

Những âm binh này đứng theo các phương vị của Kỳ Môn Độn Giáp!

Nhìn kỹ hơn, trên mặt đất dưới chân âm binh không biết từ lúc nào đã xuất hiện những đường kẻ, mỗi âm binh đều đứng ở vị trí giao nhau của các đường kẻ đó!

Xem ra, có lẽ đây là một loại trận pháp nào đó.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn Bàn Vương, thấy sắc mặt hắn rất khó coi, phải nói là cực kỳ khó coi.

Anh chợt nảy ra một ý nghĩ cổ quái.

Trong truyền thuyết, mộ Bàn Vương mà ngay cả chính Bàn Vương cũng không được ở lại sao?

Những âm binh này là đến để xua đuổi hắn?

Chuyện này thú vị rồi đây!

Lúc này, dòng âm binh bất tận cuối cùng cũng dừng lại, cuối cùng xuất hiện vài âm binh khiêng một thứ to lớn tiến vào.

Một thứ cuộn tròn lại, cơ thể bàn cứ thành một khối lớn có đường kính gần năm mét!

Những lớp vảy đen bóng loáng xếp chồng khoảng năm, sáu lớp, trông cao tới hơn bốn mét.

Sau khi xuất hiện trong hang động trống trải, con rồng cuộn này ngẩng cao đầu, chiều cao chắc cũng phải gần mười mét!

Nhìn thấy nó, đồng tử Lục Vũ co rụt mạnh lại! 【 Tên vật phẩm: Âm Thận Long (Rồng mù sương cõi âm) 】 【 Cấp bậc vật phẩm: Nhất phẩm yêu thú 】 【 Năng lực vật phẩm: Thống ngự âm binh 】 【 Thuyết minh vật phẩm: Bàn Hồ, vốn là ngũ sắc Long Khuyển dưới trướng Đế Khốc.

Về sau nhân thú linh và nhân phách song sinh chịu khổ, mượn công lập được trong trận "Ngô Tướng quân tác loạn" mà được gả công chúa, mượn cơ đẻ con để phân tách thú linh và nhân phách, người thành Bàn Vương, thú thành Bàn Hồ.

Nhưng Bàn Vương thân xác phàm trần dễ già yếu, vì cầu trường sinh mà muốn đoạt linh khí của Bàn Hồ, hai bên đại chiến đều chết.

Có đại năng thượng cổ dẫn Nam Không khí vào mộ, uẩn dưỡng Bàn Hồ, trong Long Khuyển khí càng thịnh.

Không khí của Bàn Hồ xuất phát từ Côn Luân Long Vương.

Dùng Không khí nuôi Âm Long, Âm Long không gốc rễ, trở thành Thận Long, hình dạng giống Ly Long, có sừng có tai, lưng đỏ... 】 Ngoa Thú trên lưng Lục Vũ nhìn con rồng cuộn kia, cũng theo bản năng thốt lên: "Sao có thể như vậy được!" Nói thì chậm nhưng diễn

ra rất nhanh!

Ngoa Thú vừa dứt lời, Âm Thận Long lại phát ra một tiếng long ngâm, trực tiếp bay vọt lên, uốn lượn thân mình lao về phía Bàn Vương!

Chương 1426

Ngay khoảnh khắc nó hành động, Bàn Vương cũng không chút do dự, xoay người chạy về phía thạch điện!

Tiếc là chưa chạy được mấy bước, Âm Thận Long trên không trung lại gầm lên một tiếng cao vút, vô số âm binh dưới bậc thang đều cử động, hàng loạt trường thương bay ngập trời lao về phía Bàn Vương!

Chỉ trong chớp mắt, vô số cây trường kích cắm xuống đất, chặn đứng đường đi của Bàn Vương, vây khốn hắn lại.

Bàn Vương sắc mặt khó coi, nhưng căn bản không thể thoát ra được.

Âm Thận Long từ trên trời giáng xuống, quấn quanh bức tượng đồng Bàn Hồ, xoay vài vòng, mấy người dường như nghe thấy một tiếng thở dài, sau đó thấy Âm Thận Long khẽ uốn mình, bay đến bên cạnh trận trường kích, nhìn chằm chằm Bàn Vương đang bị vây khốn.

Ngoa Thú đứng nhìn, miệng lẩm bẩm nhỏ: "Cắn hắn đi, cắn hắn đi, cắn chết hắn đi, không cần nhả xương đâu, nuốt chửng luôn đi!" Tuy nhiên, Âm Thận Long không nghe theo lời gợi ý của Ngoa Thú, nó chỉ lượn quanh Bàn Vương vài vòng, sau đó mới lên tiếng, phát ra chính giọng nói mà bọn họ đã nghe thấy ở chỗ Trương Thụy Đồng: "Ngươi nợ ta hai mạng, trả thế nào đây?" Bàn Vương nheo mắt nhìn Âm Thận Long, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng lật lòng bàn tay, lấy ra một cái ấn tỳ màu đen to cỡ đầu đứa trẻ.

Mặt bên của ấn tỳ có một vết khuyết rất rõ ràng, nhưng kỳ lạ là cái ấn tỳ này không hề có bất kỳ gợi ý (system notification) nào!

Lục Vũ nhìn vết khuyết trên ấn tỳ, đồng tử co rụt lại, trong lòng

đột nhiên nghĩ đến một thứ!

Gần như không cần suy nghĩ, anh lật bàn tay, trong lòng bàn tay âm thầm xuất hiện một vật nhỏ...

Từ rất lâu trước đây, nhờ cơ duyên xảo hợp, Lục Vũ đã có được một vật nhỏ trong một buổi đấu giá, đó chính là "Mảnh góc ngọc bổ Thiên của Truyền Quốc Ngọc Tỷ".

"Mảnh góc bổ Thiên" này là do Vương Mãng khi cướp ngôi nhà Hán, Thái hậu Vương Chính Quân của Hiếu Nguyên Đế Tây Hán đã ném vỡ Truyền Quốc Ngọc Tỷ từ thời Tần Thủy Hoàng, sau đó Vương Mãng sai người dùng vàng ròng tu bổ lại góc bị vỡ.

Lục Vũ nhìn vết khuyết trên cái ấn tỳ kia, nó giống hệt vết khuyết của mảnh bổ Thiên, gần như không sai một ly!

Chẳng lẽ cái ấn tỳ kia chính là Truyền Quốc Ngọc Tỷ của Tần Thủy Hoàng năm xưa?

Trong lúc anh còn đang suy tư, Âm Thận Long há miệng hút một cái, cái ấn tỳ to bằng đầu đứa trẻ trực tiếp bị nó hút vào miệng, ngay sau đó, một tiếng long ngâm cao vút phát ra từ miệng Âm Thận Long!

Theo tiếng long ngâm này, Bàn Vương vốn không sợ trời không sợ đất lúc trước vậy mà cơ thể run rẩy cầm cập, ngã vật xuống đất, co giật vài cái rồi như đã chết...

Cảnh tượng này thật sự khiến người ta chấn kinh!

Dù sao thì lúc trước Linh thú nhất phẩm Bàn Hồ khi đấu với Bàn Vương cũng không chiếm được ưu thế gì.

Vậy mà hiện tại, Âm Thận Long đối phó với Bàn Vương chẳng khác nào người lớn bắt nạt trẻ con!

Âm Thận Long không còn hứng thú với Bàn Vương nữa, nó quay

đầu lại liếc nhìn Lục Vũ một cái.

Hay nói chính xác hơn là nhìn vào "mảnh góc bổ Thiên" trong tay Lục Vũ.

Cái nhìn này khiến Lục Vũ cảm nhận được sự giễu cợt từ Âm Thận Long, dường như đối với nó, "mảnh góc bổ Thiên" trong tay anh là một thứ vô nghĩa.

Thấy Âm Thận Long vẫn đang đánh giá bọn mình, Vương Bàn Tử hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, tôi cảm thấy tình hình này không ổn lắm, người ta là vợ chồng già cãi nhau, hay là mình chuồn trước?" Giọng Vương Bàn Tử vừa dứt, giọng nói của Âm Thận Long lại vang lên, lạnh lùng: "Các ngươi không nên tới, và cũng không đi được đâu." Giọng nói thanh lãnh, không chút cảm xúc.

Âm Thận Long lơ lửng trên không, nhìn xuống bọn họ với tư thế của một vị thần đang nhìn lũ phàm nhân, đầy vẻ bễ nghễ!

Cùng lúc đó, đám âm binh phía sau Lục Vũ đều đồng loạt quỳ một gối xuống, động tác đều tăm tắp.

Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, tay trái cầm Tiêu Luyện Kiếm, tay phải cầm Thừa Ảnh Kiếm, đã sẵn sàng chiến đấu.

Thấy anh hành động, Cừu Đức Khảo cũng lôi ra khẩu súng cổ lỗ sĩ, Vương Bàn Tử cũng giơ gậy bảo côn của mình lên, môi lẩm bẩm không biết đang niệm chú gì.

Ngay lúc này, Âm Thận Long trên không trung đột nhiên lại phát ra một tiếng ngâm khẽ!

Lục Vũ đang định tấn công thì thấy Âm Thận Long chậm rãi hạ xuống, trên người tỏa ra làn khói tím bao quanh!

Khi đáp đất, Âm Thận Long đột nhiên rướn cổ, đầu ngoẹo lại, cổ gồng lên, miệng há hốc.

Theo động tác của nó, có thể thấy mờ mờ trên cổ nó có một khối u nổi lên, nhích dần lên phía trên.

Nhưng mới lên được vài thốn thì bị kẹt lại, dù nó có gồng người thế nào cũng không thể khiến vật đó nhích lên thêm được nữa.

Nhìn hình dạng khối u đó, có vẻ chính là cái ấn tỳ màu đen nó vừa nuốt vào!

"Ăn nhầm thứ gì bị mắc nghẹn à?" Phải nói là hành động của Âm Thận Long hiện tại thực sự rất giống như bị hóc xương, đang cố khạc thứ gì đó ra.

Khựng lại một chút, mắt Vương Bàn Tử lóe lên tia sáng, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, hay là xông lên hôi của chút nhỉ?" Câu nói này dường như kích động đến Âm Thận Long, thân thể nó vặn vẹo điên cuồng vài cái, cuối cùng cũng khiến cái ấn tỳ kia nhích lên và bị nó nhổ ra ngoài.

Cái ấn tỳ xuất hiện trở lại trông như bị bay màu, loang lổ những đốm đen trắng.

Âm Thận Long nhìn cái ấn tỳ, lại ngâm khẽ một tiếng.

Sau đó, nó lại nuốt cái ấn tỳ vào miệng.

Nhưng lần này, vừa mới nuốt vào nó đã lập tức nhổ ra ngay.

Những vết đen trên ấn tỳ dường như đã nhạt đi một chút.

Tuy nhiên, khi ấn tỳ xuất hiện lần nữa, Âm Thận Long cũng hộc ra một búng máu đen!

Chương 1427

Nhìn tình hình này, những thứ màu đen trên bề mặt ấn tỳ có vẻ không phải là thứ tốt lành gì, nếu không Âm Thận Long đã chẳng có phản ứng mạnh đến vậy.

Âm Thận Long không bay lên trời nữa mà cuộn tròn dưới đất, thỉnh thoảng lại phun nước bọt vào cái ấn tỳ.

Có thể thấy nước bọt của nó đang từ từ hòa tan lớp màu đen trên bề mặt ấn tỳ.

Chỉ là hành động này quá chậm, hơn nữa trong nước bọt Âm Thận Long phun ra cũng có một luồng hắc khí.

Hắc khí dường như có thể bám vào ấn tỳ, thành ra hành động của Âm Thận Long chẳng khác nào lợi bất cập hại, lãng phí thời gian.

Cuối cùng, Âm Thận Long dường như nghĩ ra điều gì đó, thân thể nó duỗi ra, lập tức quấn chặt lấy Bàn Vương.

Ngay sau đó, Âm Thận Long đột nhiên há miệng, ngoạm một miếng vào ngực Bàn Vương!

Bàn Vương không hề kháng cự, cơ thể cũng không còn cứng rắn như trước, chỉ trong nháy mắt đã bị Âm Thận Long cắn rách lồng ngực, máu thịt be bét!

Mấy người có thể thấy cơ thể Bàn Vương run rẩy điên cuồng, dường như hắn vẫn chưa chết!

Thậm chí còn thấp thoáng thấy vị trí trái tim đang đập từng nhịp, rất có tiết tấu!

Âm Thận Long không quản nhiều như vậy, nó ngậm lấy cái ấn tỳ, ấn thẳng vào vết thương trên ngực Bàn Vương!

Giây tiếp theo, Bàn Vương giống như bị bỏng, cơ thể co giật dữ dội, nhưng dù hắn vùng vẫy thế nào, cái ấn tỳ đó vẫn nằm yên trên tim hắn, không hề dịch chuyển!

Lần này, ngay cả Cừu Đức Khảo cũng không giữ nổi bình tĩnh, lão nghiến răng nói: "Không thể ở lại đây được nữa, phải đi thôi, bây giờ Phạn Thiên Trận đã phá rồi, chỉ cần chạy đến..." Chưa nói dứt câu, Lục Vũ đã thản nhiên cắt lời: "Ông chạy được sao?" Sắc mặt Cừu Đức Khảo hơi biến đổi, họng nghẹn lại nhưng vẫn không nói gì.

Hiển nhiên, lão cũng hiểu rõ tình hình hiện tại.

Thủ đoạn vừa rồi của Âm Thận Long đã khiến "Phạn Thiên Trận" hoàn toàn tan vỡ, nơi này không còn gì có thể ngăn cản bất cứ ai nữa.

Nhưng bọn họ có chạy nhanh đến đâu cũng không chạy thoát khỏi con Âm Thận Long kia!

Huống hồ, đằng sau vẫn còn đám âm binh đang chờ đợi.

"Tiểu ca nhi, con rồng nhỏ kia rốt cuộc đang làm trò trống gì thế?

Nhìn mà tôi thấy đau thắt cả tim." Vương Bàn Tử đột nhiên ôm ngực nói với Lục Vũ một câu.

Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, lắc đầu nói: "Tôi cũng không chắc chắn." Câu nói này vừa dứt, Vương Bàn Tử và Lục Vũ đột nhiên cùng hành động!

Vương Bàn Tử lách bước, xông đến bên cạnh A Ninh, tung một nhát chém vào gáy khiến cô ngất đi.

Lục Vũ thì kề hai thanh kiếm vào người Cừu Đức Khảo, lạnh lùng nói: "Cừu lão bản, giấu giấu giếm giếm bấy lâu nay, có phải ông nên khai ra rồi không?

Cái ấn tỳ đó chính là mục tiêu của ông phải không?" "Chẳng lẽ cái

ấn tỳ đó chính là thứ kiểm soát 'Chung Cực' mà ông nói sao?" Vừa rồi, Vương Bàn Tử và Lục Vũ đã dùng Mô Kim Phù để nhanh chóng bàn bạc cuộc tập kích này, Cừu Đức Khảo hoàn toàn không phòng bị gì!

Trong lúc Lục Vũ thẩm vấn Cừu Đức Khảo, Âm Thận Long vẫn không ngừng hành động, nó liên tục ép cái ấn tỳ vào ngực Bàn Vương, cho đến khi cái ấn tỳ lún sâu vào cơ thể Bàn Vương, chuyển sang màu đỏ máu, nó mới cúi đầu, nuốt cả phần thịt lẫn ấn tỳ vào miệng một lần nữa.

Nhìn cảnh này, mắt Cừu Đức Khảo lóe lên một tia thất vọng khó tả, lão chậm rãi nói: "Không ngờ cậu còn biết giấu nghề, dán nhiều Lục Đạo Chuyển Sinh Phù như vậy lên người tôi, là sợ tôi không thể đầu thai được sao?" Ngay vừa rồi, Lục Vũ đã dán vài tấm Lục Đạo Chuyển Sinh Phù lên lưng Cừu Đức Khảo, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể kích hoạt.

Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã nhanh nhảu cướp lời: "Bớt nói nhảm đi, hỏi gì đáp nấy!" Cừu Đức Khảo quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, chậm rãi lắc đầu, rồi nói: "Tôi không biết thứ đó rốt cuộc là gì, nhưng cậu nói đúng, thứ đó chính là mục tiêu của tôi." "Xạo sự." Vương Bàn Tử không nói hai lời, rút dao găm đâm nhẹ một nhát vào người Cừu Đức Khảo, lạnh lùng nói: "Không biết mà còn muốn lấy?

Ông lừa quỷ chắc?" Phát này Cừu Đức Khảo thực sự không lường trước được, lão không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Hít sâu vài hơi cho bớt đau, Cừu Đức Khảo nghiến răng nói: "Các người chưa từng thấy Chung Cực, nên không biết Chung Cực rốt cuộc là gì.

Chung Cực chính là cái ấn tỳ đó.

Nắm giữ ấn tỳ là nắm giữ Chung Cực." "Nhưng trên bề mặt ấn tỳ có một phong ấn vô cùng lợi hại.

Loại phong ấn đó không thuộc về thế giới này, nó thuộc về Chung Cực!" "Bàn Vương có thể chết đi sống lại chính là dựa vào loại năng lượng đó." "Hiện tại con rồng kia cũng đang dựa vào năng lượng trên người Bàn Vương để giải khai phong ấn.

Đợi nó thực sự giải khai được phong ấn, chúng ta sẽ không còn cơ hội nào nữa." Cừu Đức Khảo khựng lại một chút, Vương Bàn Tử lại chú ý thấy vết thương trên người lão đang từ từ khép lại.

Gã không khỏi ngỡ ngàng, định nói gì đó thì Cừu Đức Khảo đột nhiên cười một tiếng, nói: "Từ xưa đến nay đã có dũng sĩ đồ long (diệt rồng), nếu các ngươi muốn đồ long thì bây giờ chính là cơ hội duy nhất." Những chuyện kỳ quái này Vương Bàn Tử không quyết định được, theo bản năng gã nhìn về phía Lục Vũ.

"Ông nói láo!" Lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng, cô trợn tròn mắt nhìn trừng trừng vào Uông Tàng Hải (Cừu Đức Khảo), nói: "Lúc trước ông nói với tôi rằng có cái ấn tỳ đó sẽ chữa khỏi bệnh cho em trai tôi, ông còn nói thiên hạ này chỉ có mình ông giải được phong ấn trên ấn tỳ!" Sau khi cô nói xong, Lục Vũ cũng quay sang nhìn Cừu Đức Khảo, đột nhiên cười lạnh: "Vì cái gọi là Chung Cực mà biến mình thành cái thứ không người không quỷ, thật thú vị." "Cậu không hiểu đâu." Cừu Đức Khảo cười lạnh, đang định nói thêm thì đột nhiên chú ý thấy con Âm Thận Long kia bỗng nhiên duỗi dài thân thể, sắc mặt lão biến đổi, quát lớn: "Không kịp nữa rồi, còn không ra tay thì nó sẽ..." Lời mới nói được một nửa, Cừu Đức Khảo đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn!

Bản thân lão thực sự đã bị Lục Vũ khống chế, không thể thoát ra được!

Không chỉ vì những lá bùa sau lưng, mà linh hồn lão dường như cũng bị giam cầm, không thể cử động nổi một ngón tay.

Cảm thấy dưới chân có gì đó lạ lẫm, lão không khỏi cúi đầu nhìn, rồi lại nhìn Lục Vũ hỏi: "Đây là cái gì?" "Ngoại lực." Lục Vũ chỉ thản nhiên đáp lại hai chữ.

Không chỉ Cừu Đức Khảo che giấu thực lực, Lục Vũ cũng luôn giấu nghề, chính là để cuối cùng có thể khống chế được lão.

Dù sao thì kẻ này cũng là Uông Tàng Hải đã đầu thai vô số lần, kéo dài tuổi thọ tới mấy trăm năm!

Đối phó với một lão yêu tinh như vậy, không có chút thủ đoạn giấu kín sao mà được?

Chương 1428

Trước đó Lục Vũ đã nhân lúc lão không chú ý, lẻn đến bên cạnh Bàn Vương, thu "Cao Đào Lũ Giáo" vào túi.

Thứ pháp khí có thể giam cầm cả Bàn Vương này, dùng để nhốt Cừu Đức Khảo đúng là dễ như trở bàn tay!

Sau khi khống chế được Cừu Đức Khảo, Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, gã đột nhiên nhe răng cười, nói: "Tiểu ca nhi, lần này chúng ta làm thịt một con rồng thật nhé?" "Diệt." Lục Vũ gật đầu, trực tiếp lấy ra từ trong túi những cây "Long Duẩn" (măng rồng) mà Ngoa Thú nhặt được lúc trước, mỗi người một cây, số còn lại ném hết cho Ngoa Thú.

Không phải anh hào phóng gì, mà là vì dược lực của Long Duẩn quá mạnh, anh và Vương Bàn Tử chỉ có thể ăn một cây, ăn nhiều sẽ bị nổ xác mà chết...

"Cháu ngoan, nể tình cháu hào phóng như vậy, cô nãi nãi lần này liều mạng với cháu luôn!" Ngoa Thú nhe răng cười, ôm đống Long Duẩn Lục Vũ vừa đưa, nuốt chửng một hơi hết sạch.

Tranh thủ thời gian đó, Lục Vũ vung tay, ném Ngô Tà, Giải Vũ Thần và A Ninh đang ngơ ngác vào trong Sơn Hà Đồ, chỉ để lại một mình Cừu Đức Khảo đứng đó như một cái bia ngắm.

Vung tay xong, lòng bàn tay Lục Vũ lật lại, một đạo hàn mang từ vị trí của anh trực tiếp lao thẳng về phía Âm Thận Long!

Hàn mang đó chính là Tiêu Luyện Kiếm!

Tiêu Luyện Kiếm vô ảnh vô hình, có thể dùng linh hồn ngự kiếm!

Lần đầu tiên thử nghiệm, Lục Vũ cảm thấy như cánh tay nối dài, dễ dàng điều khiển Tiêu Luyện Kiếm đâm thẳng vào đầu Thận Long!

Trúng một kiếm, con Thận Long đang kiêu ngạo lập tức thét lên thảm thiết, thân thể không nhịn được mà run rẩy!

Lục Vũ còn chưa kịp mừng rỡ, Âm Thận Long đã quay ngoắt đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào anh!

Lục Vũ không dừng tay, chỉ huy Tiêu Luyện Kiếm đâm tiếp vào mắt nó!

Trúng thêm một kiếm, nhưng mắt Âm Thận Long vẫn không hề hấn gì, không giống như bị thương.

Đây cũng là đặc tính của Tiêu Luyện Kiếm, không có gì bất ngờ.

Vấn đề là Lục Vũ không nhìn thấy tinh phách của Âm Thận Long, nên không biết tinh phách của nó bị tổn thương ra sao.

Nhưng dù thấy hay không, tay Lục Vũ vẫn không ngừng nghỉ, Tiêu Luyện Kiếm bay lên lượn xuống, liên tục đâm vào cơ thể Âm Thận Long.

Vương Bàn Tử cũng rất dứt khoát, nòng súng phun lửa, đạn dược như không mất tiền cứ thế trút hết lên người Âm Thận Long.

Ngay khi gã lấy ra quả đạn tên lửa cuối cùng, đang do dự xem có nên tặng cho nó một phát hay không thì Âm Thận Long đột nhiên phát ra một tiếng long ngâm vang dội!

Tiếp đó, hai người nghe thấy phía sau truyền đến những tiếng "Cạch", "Cạch" của áo giáp va chạm nhau!

Quay đầu lại, liền thấy đám âm binh vốn đang quỳ dưới đất, từng đứa một đều đã đứng dậy!

Lục Vũ sắc mặt biến đổi, quát: "Bàn Tử, quay lại!" Trước đó anh đã lén thử, hai tấm Quỷ Tỷ trên người mình không thể khống chế được đám âm binh này, lúc này anh không lãng phí thời gian nữa, nhắc

nhở Vương Bàn Tử một câu rồi lách người lao về phía Âm Thận Long!

Sau một lúc lâu, anh đã nhận ra, nếu chỉ dựa vào Tiêu Luyện Kiếm thì khó mà gây ra vết thương chí mạng cho nó.

Nếu đã vậy, phải dùng thủ đoạn trực tiếp và thô bạo hơn!

Âm Thận Long dường như vẫn đang tiêu hóa phong ấn trên ấn tỳ, thấy Lục Vũ lao tới, nó cũng không hề nhúc nhích.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh!

Lục Vũ lao đến trước mặt, trực tiếp bỏ qua Tiêu Luyện Kiếm, Thừa Ảnh Kiếm trong tay hóa thành một luồng sáng, đâm thẳng vào cổ Âm Thận Long!

"Tăng" một tiếng, nhát kiếm này giống như đâm vào kim loại, không tài nào đâm thủng được.

Âm Thận Long chỉ nhìn Lục Vũ bằng đôi mắt đầy vẻ giễu cợt, dường như đang cười nhạo anh không tự lượng sức mình!

Lục Vũ chẳng thèm để ý đến ánh mắt của nó, coi nó như một cái bia sống, triển khai Mặc Gia Kiếm Pháp, năm chiêu kiếm xoay vòng liên tục tấn công!

Nhưng sau vô số nhát chém, Âm Thận Long dường như vẫn không hề hấn gì!

Đầu óc Lục Vũ xoay chuyển cực nhanh, sau một nhát kiếm vô công rỗi nghề, anh chợt nảy ra ý định, lật tay lấy ra một xấp phù giấy!

Những lá bùa này đủ loại lộn xộn, nào là Hóa Sát Phù của Đạo gia, Trấn Thi Phù, Lục Đạo Chuyển Sinh Phù, lại có cả Ngũ Hành Lôi Pháp, Hỏa Pháp.

Những thuật pháp này là vốn liếng anh tích góp bấy lâu nay, dự

phòng cho lúc cần thiết!

Lục Vũ đang định ném xấp bùa ra thì Âm Thận Long đột nhiên cử động.

Cái đuôi vốn đang cuộn dưới thân bất ngờ vung ra, quắp lấy cổ chân Lục Vũ!

Ngay khi sắp bị quấn trúng, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, một đứa trẻ cởi truồng lao tới cắn chặt vào cái đuôi đó, miệng lầm bầm không rõ chữ: "Chỉ mình mày có đuôi chắc, chỉ mình mày đuôi dài chắc, đồ khốn, cô nãi nãi sẽ biến mày thành con thạch sùng!" Bị Ngoa Thú cắn trúng đuôi, thân thể Âm Thận Long đột nhiên run bắn lên.

Nhân cơ hội đó, Lục Vũ nhảy vọt lên, không cần biết ba bảy hai mốt gì, dán cả xấp bùa lên người Âm Thận Long!

Ngay sau đó, Lục Vũ vung tay, một đạo Lôi Pháp đánh thẳng vào người nó!

Tức thì, những phù văn trên thân Âm Thận Long lóe sáng liên hồi!

Chương 1429

Ánh điện, lửa cháy, gió âm thay nhau bùng nổ, giống như pháo nổ tưng bừng!

Âm Thận Long bất ngờ phát ra một tiếng kêu bi thảm sắc lẹm, thân thể đột nhiên bay vọt lên không trung vặn vẹo điên cuồng.

Ngoa Thú bị nó kéo lên cũng kịp phản ứng, ngoạm một miếng thật mạnh vào người nó, cắn đứt một mảng vảy lớn rồi rơi xuống đất, hét lớn với Lục Vũ: "Mau, mau, mau tránh xa ra một chút, con giun này sắp phát điên rồi!" Lục Vũ lập tức phản ứng, ôm lấy Ngoa Thú lùi nhanh về phía Vương Bàn Tử.

Đám âm binh vốn đang đại chiến với Vương Bàn Tử, thấy Âm Thận Long gặp biến cố thì từng đứa một như mất hồn, ngã rạp xuống đất.

Lúc này, trên không trung, con Âm Thận Long đang vặn vẹo điên cuồng lại gầm lên một tiếng giận dữ, nó nhảy nhót lung tung, đâm sầm vào thạch điện trên đài đá khiến nhà cửa đổ sập!

Nhìn bộ dạng của nó, Ngoa Thú nhe răng cười: "Đòi đấu với cô nãi nãi à, ngươi còn non lắm!" Vương Bàn Tử lập tức phản ứng, vội nói: "Tiểu ca nhi, lúc này đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta mau rút thôi!" Lục Vũ không quay đầu lại, nhìn chằm chằm Âm Thận Long trên không, khẽ lắc đầu: "Cái ấn tỳ kia, rất quan trọng." Vương Bàn Tử sửng sốt một chút, vội vàng nói: "Tiểu ca nhi, đều là lúc nào rồi, đừng quan tâm đến cái ấn rách kia nữa!

Chúng ta trước tiên rút lui, đợi đến khi tên khốn này xong đời rồi thì quay lại nhặt sẵn đồ!" Theo lời thúc giục của Bàn Tử, Âm Thận Long càng thêm điên cuồng, nhảy lên nhảy xuống, tông đổ thêm một

bức tường đá nữa của điện thờ!

Toàn bộ không gian dường như đều chấn động, trên đỉnh đầu không ngừng có đá vụn rào rào rơi xuống!

Lục Vũ vẫn bất động như cũ, lặng lẽ nhìn đống hỗn loạn ở phía xa.

Vương Bàn Tử càng thêm sốt ruột, không nhịn được thúc giục lần nữa: "Tiểu ca nhi, lúc này đừng có ngẩn ra đó nữa, thực sự không ổn thì chúng ta lùi lại một chút.

Chúng ta không ra ngoài, nhưng lùi lại một chút cũng không được sao?" Lục Vũ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào con rồng không xa, trong lòng đang suy tính mọi chuyện, nhưng Vương Bàn Tử cứ ở bên cạnh lải nhải, thỉnh thoảng lại làm gián đoạn dòng suy nghĩ của anh.

Bất đắc dĩ, anh chỉ đành giải thích với Bàn Tử vài câu: "Con Âm Thận Long này, nhìn tình cảnh hiện tại của nó có vẻ thảm hại, nhưng nó không phải linh thú bình thường.

Nó, Bàn Hồ và Bàn Vương vốn là một thể.

Bàn Hồ vốn là Long Khuyển, chỉ là sinh ra đã mang nhân phách, sau đó nhân phách trở thành Bàn Vương, Long Khuyển vẫn là Bàn Hồ.

Trước đây khi Bàn Vương mạt sát Bàn Hồ, hắn đã xóa sổ khuyển phách, nhưng long phách lại không bị tổn thương.

Có kẻ đã dùng thủ đoạn nào đó dẫn long khí của Nam Long Mạch tới đây, cưỡng ép câu long phách trong Long Khuyển ra, nên mới có con Âm Thận Long kia.

Thứ này không nên tồn tại..." Vương Bàn Tử bị lời của Lục Vũ làm cho giật mình, không ngờ chuyện này lại có nhiều lắt léo đến vậy.

Ngẩn ra một lát anh mới phản ứng lại, ngạc nhiên nói: "Cái thứ

này là Nam Long?

Nó gọi là Âm Thận Long?

Thận Long là cái quỷ gì...

Không đúng không đúng, hiện tại không phải lúc nói chuyện này!

Lục Châu, nhóc vừa rồi làm thế nào đấy, cho nó thêm một cú nữa đi, xem nó có xong đời không!

Nhanh lên, đừng làm mất thời gian!" Trong lúc Vương Bàn Tử và Lục Vũ nói chuyện, Ngoa Thú cũng đang nhìn chằm chằm con Âm Thận Long đang nhảy nhót kia, mặt không có vẻ gì là hưng phấn.

Nghe thấy lời Bàn Tử, nó trừng mắt nhìn anh ta một cái, tức giận nói: "Ngươi tưởng đó là rắn chắc?

Đó là Long, Long, Long đấy!

Có biết rồng là gì không?

Từ thời thượng cổ đến nay, sinh vật thần kỳ nhất chính là rồng!

Muốn giết nó à, nằm mơ đi!

Thận Long quỷ dị, còn hơn xa chân long!" Sau khi mắng vài câu, Ngoa Thú đổi giọng, tức tối nói: "Nếu ngươi có thể tìm thêm cho cô nãi nãi đây vài cọng Bàn Long Duẩn thì may ra còn có khả năng." Nói đoạn, chính Ngoa Thú cũng bĩu môi.

Đó là chuyện hoàn toàn không thể.

Trước đó nó đã phải dốc hết sức chạy một vòng lớn mới tìm thấy mấy cọng kia.

Vừa rồi để khiến con Âm Thận Long này phát điên, nó đã dùng hết sạch một lần.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói với Ngoa

Thú: “Rồng đều có nghịch lân (vảy ngược) đúng không?

Chẳng phải nói nhược điểm của rồng là nghịch lân sao, cái thứ kia có nghịch lân không?

Tôi thấy vảy trên người nó đa phần đều mọc ngược, chẳng lẽ đều là nghịch lân hết sao?” “Ngươi ngốc à!

Thận Long có nửa thân vảy rồng mọc ngược là đặc điểm của nó, không phải nghịch lân!” Ngoa Thú đảo mắt trắng dã, gắt gỏng nói: “Ta nói cho ngươi biết, nghịch lân của nó nằm ở dưới cằm kìa.

Nhìn thấy không, dưới hàm ba tấc có một miếng vảy hình tròn, đó chính là nghịch lân của nó, ngươi có chạm tới được không?” “Cũng chưa chắc không nghĩ ra cách.” Vương Bàn Tử hậm hực lẩm bẩm một câu, nhưng trong lòng cũng chẳng có ý tưởng nào.

Khoan hãy nói con Âm Thận Long này đang phát điên, dù nó không điên thì ai có thể bò lên cằm rồng mà nhổ nghịch lân chứ, không khéo lại bị nó một hớp nuốt chửng.

Một lúc sau, bệnh điên của Âm Thận Long dường như đã bớt đi một chút, không còn nhảy lên nhảy xuống nữa mà trườn trên mặt đất như rắn, trên người đè một đống đá vụn lớn!

Không biết bao lâu trôi qua, Âm Thận Long cuối cùng cũng dừng lại.

Chương 1430

Mấy người nhìn qua, vừa vặn thấy nó nằm gục ở đó, bất động, đầu rồng thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

"Xong đời rồi à?" Vương Bàn Tử không nhịn được thốt ra một câu, nhưng vừa nói xong đã nghe thấy một tiếng rồng ngâm cao vút!

Tiếng động đột ngột làm Bàn Tử giật bắn mình!

Ngay sau đó, một bóng người đột nhiên xuất hiện, lập tức lao về phía Âm Thận Long!

"Lão ba ba, ông còn muốn hớt tay trên sao!" Sắc mặt Vương Bàn Tử lạnh lùng, giơ tay bắn một phát, trực tiếp bóp cò liên tục vào bóng lưng rất giống Cừu Đức Khảo kia!

"Cừu Đức Khảo" bị trúng đạn, không khỏi loạng choạng rồi ngã nhào!

Ngay khi Bàn Tử tưởng đã thành công, "Cừu Đức Khảo" lại lồm cồm bò dậy, loạng choạng lao đến bên cạnh Âm Thận Long.

"Cái thằng cha nó chứ!" Vương Bàn Tử mắng nhiếc, định lao tới nhưng bị Lục Vũ giữ lại.

"Không phải, Tiểu ca nhi, lão khốn kia muốn hớt tay trên..." "Bắn nó đi." Không đợi Bàn Tử nói xong, Lục Vũ đã lạnh lùng đưa ra câu trả lời.

Đồng thời, anh cũng cắn nát đầu ngón tay mình, lấy ra phù chỉ, một lần nữa bắt đầu vẽ phù.

Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, lập tức lấy súng phóng lựu ra, một lần nữa nhắm chuẩn vào Cừu Đức Khảo và Âm Thận Long.

Ngay khi định bóp cò, anh đột nhiên phát hiện có điều dị thường.

Tên Cừu Đức Khảo kia vậy mà không có chân?

Hai chân hắn vậy mà biến thành thứ giống như đuôi rắn?

Vương Bàn Tử không khỏi trừng to mắt, dụi mạnh mắt mình, hoàn toàn không thể tin nổi những gì mình thấy!

Cảnh tượng này quá đỗi kinh người!

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử quay đầu lại, lại giật nảy mình, cằm suýt rơi xuống đất, bộ dạng như vừa thấy quỷ!

Vương Bàn Tử hoàn toàn không thể tin được, Cừu Đức Khảo vẫn đang đứng yên ở đó, không hề nhúc nhích!

Thế nhưng, ở bên cạnh Âm Thận Long phía bên kia, rõ ràng vẫn còn một Cừu Đức Khảo khác!

Vương Bàn Tử trợn mắt, xoa xoa sau gáy, có chút ngơ ngác quay đầu nhìn Lục Vũ.

Cổ họng anh ta động đậy, muốn nói gì đó nhưng hoàn toàn không biết nói gì, chỉ có thể chửi một tiếng: "Mẹ nó!" Tiếng chửi vừa dứt, đã nghe thấy bên phía Âm Thận Long truyền đến tiếng "ào ào".

Con Âm Thận Long vốn nằm dưới đất như đã chết trước đó, lúc này dường như sống lại, thân thể vặn vẹo, hất văng tất cả đá vụn trên người, bò dần về phía đám người Lục Vũ.

Cái tên "Cừu Đức Khảo" bên cạnh nó lập tức biến mất không sủi tăm, như thể chưa từng tồn tại, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Vương Bàn Tử lại ngây người, dụi mắt thật mạnh, lẩm bẩm: "Bàn gia ta mệt quá rồi sao?

Sao lại xuất hiện ảo giác thế này?" Trong lúc Vương Bàn Tử còn đang đứng ngây ra, Lục Vũ không hề nao núng, anh chỉ liếc nhìn một

cái rồi tiếp tục việc của mình, như thể không thấy gì cả.

Lúc này, Âm Thận Long đã di chuyển đến bên cạnh Cừu Đức Khảo thật.

Nó lượn một vòng quanh lão ta, cái đầu khổng lồ nhắm thẳng vào Lục Vũ.

Đúng lúc này, những bộ giáp nằm rải rác trên mặt đất đột nhiên cử động, một "người" đứng bật dậy.

Cái đầu "người" kia quét qua mấy người Lục Vũ, thản nhiên hỏi: "Các ngươi ai muốn chết trước?" Vương Bàn Tử bấy giờ mới phản ứng lại, hóa ra cái bóng người giống Cừu Đức Khảo vừa nãy là Mật Lạc Đà!

Sau khi biết đó là thứ gì, Bàn Tử lập tức lấy lại tinh thần, mắng mỏ: "Sao mày chưa chết đi?

Nhìn cái đức hạnh của mày kìa, Bàn gia tao mà là mày thì..." Câu nói của Bàn Tử chưa dứt, con Mật Lạc Đà vừa đứng dậy đột nhiên cử động!

Chỉ trong chớp mắt, nó đã lao đến trước mặt Bàn Tử, một tay trực tiếp bóp chặt cổ anh ta!

Tốc độ này quá nhanh, Bàn Tử căn bản không kịp phản ứng, cổ đã bị khống chế!

"Cút!" Không cần Lục Vũ ra tay, Ngoa Thú đột nhiên mắng một tiếng, lập tức nhảy dựng lên, đứng trên vai Bàn Tử, giáng một cú vào đầu Mật Lạc Đà!

Con Mật Lạc Đà đang bóp cổ Bàn Tử lập tức nới lỏng tay.

Vương Bàn Tử hít được một hơi, tay trái lập tức khóa chặt cổ Mật Lạc Đà, tay phải lật lại, nắm chặt Bách Luyện Di Tôn Côn đâm

mạnh vào người nó!

Lần này, Bách Luyện Di Tôn Côn rất có khí phách, không hề bị cản trở, trực tiếp đâm xuyên tim con Mật Lạc Đà!

Mật Lạc Đà không thể trụ vững được nữa, buông Bàn Tử ra.

Vương Bàn Tử thừa thắng xông lên, bồi thêm mấy gậy, Bách Luyện Di Tôn Côn như con dao sắt, đâm vào thì đen ngòm, rút ra thì hồng phấn, dính đầy dịch nhầy của Mật Lạc Đà!

Cho đến khi con Mật Lạc Đà hoàn toàn đổ gục, biến thành một vũng dịch hồng, Bàn Tử mới buông tay, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1431

Sau khi giải quyết xong một con Mật Lạc Đà, ánh mắt Bàn Tử chuyển sang Âm Thận Long.

Định nói gì đó thì anh ta chợt khựng lại.

Phía sau Âm Thận Long, sao lại xuất hiện một người mặc áo đen kỳ quái khác?

Ngay khi anh ta còn đang ngỡ ngàng, cái bóng đen bao trùm từ đầu đến chân kia đột nhiên cử động, một thanh đoản đao trong tay lập tức cắm phập vào thân thể Âm Thận Long!

Đoản đao đâm vào, bóng đen đó trực tiếp cưỡi lên người nó, hai chân kẹp chặt để giữ thăng bằng, hai tay nắm chắc chuôi đao để tránh bị hất văng!

Lúc này, một tiếng rồng ngâm giận dữ vang lên, thân thể Âm Thận Long lại bắt đầu quằn quại!

Nó không bay lên mà cứ hục hặc từng cơn, trông giống như đấu bò tót vậy.

Vương Bàn Tử đột nhiên thấy khá buồn cười.

Tuy nhiên, hành động của Âm Thận Long rất hiệu quả, cái bóng vừa rồi còn bám trên lưng nó đã bị hất văng ra ngoài!

Hắn va vào một đống khôi giáp rồi mới dừng lại.

Sau khi đứng vững, bóng đen đó lăn lộn một vòng trên đất rồi đứng bật dậy, hét lớn với Bàn Tử và Lục Vũ: “Các người xem náo nhiệt đủ chưa!

Còn không mau ra tay!” Lúc này, Bàn Tử cuối cùng cũng nhận ra

người đang hét lên là ai, không khỏi ngạc nhiên.

Hắc Hạt Tử?

Hắn hồi phục từ lúc nào vậy?

Chẳng phải hắn đang ở trong Sơn Hà Đồ sao?

Bàn Tử theo bản năng quay đầu nhìn Lục Vũ, thần sắc Lục Vũ không đổi, bình tĩnh nhìn Hắc Hạt Tử ở phía xa.

Ở đằng kia, con Âm Thận Long bị Hắc Hạt Tử đâm một đao vẫn đang không ngừng giãy dụa, phát ra những tiếng gầm phẫn nộ!

Hiển nhiên, lần bị đánh lén này khiến nó rất đau, cũng rất giận dữ!

Một lúc sau, con rồng dường như nghĩ ra điều gì, quay đầu lại, nhắm hướng Hắc Hạt Tử mà gầm lên, thân thể uốn lượn điên cuồng lao về phía hắn.

Hắc Hạt Tử quay đầu chạy biến, lao thẳng về phía Lục Vũ.

Lục Vũ thấy hắn ta lao tới cũng không hề do dự, dẫn theo Vương Bàn Tử và Ngoa Thú chạy sang hướng khác, vừa chạy vừa nói: "Không vội, cứ để Hắc Hạt Tử trụ lại một lát." Vương Bàn Tử lập tức ngoái đầu, hét lớn với Hắc Hạt Tử: "Hạt Tử, Bàn gia ta và Tiểu ca nhi trước đó đã đánh với thứ này một trận rồi, lần này đến lượt anh nếm mùi đấy, đừng có gấp!" "Lục Vũ, đồ khốn kiếp!" Hắc Hạt Tử tức tối hét lên, bước chân đột nhiên tăng tốc, dẫn theo Âm Thận Long lao về phía Cửu Đức Khảo, định chơi chiêu họa thủy đông dẫn!

Đùng!

Trong lúc Lục Vũ và Bàn Tử đang chạy thục mạng, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nổ trầm đục.

Hai người ngoái lại nhìn, thấy Âm Thận Long hất văng Cửu Đức Khảo ra xa.

Loại chuyện nhỏ nhặt này bọn họ cũng chẳng thèm để ý.

Vốn dĩ Lục Vũ giữ lại Cừu Đức Khảo là để làm bia đỡ đạn!

Tuy nhiên, Hắc Hạt Tử cũng bị đuôi rồng quấn chặt!

Ngay khi Lục Vũ còn đang do dự có nên cứu "Hắc Hạt Tử" hay không, hắn đã gào lên: "Tôi biết chuyện gì đã xảy ra hai mươi năm trước!" Nghe thấy câu này, bước chân Lục Vũ khựng lại, ngay lập tức đổi hướng, lao về phía Hắc Hạt Tử!

Trên đường đi, Lục Vũ đón lấy thanh hắc kim đoản đao từ tay Hắc Hạt Tử, đâm mạnh xuống đuôi rồng!

Vết thương của Âm Thận Long còn chưa lành hẳn, lúc này lại bị Lục Vũ bồi thêm một kích, thân thể càng thêm điên cuồng quằn quại!

Miệng nó gầm rú đầy phẫn nộ!

Lục Vũ nhân cơ hội này kéo Hắc Hạt Tử ra khỏi phạm vi tấn công của nó.

Tình trạng của Hắc Hạt Tử không được tốt lắm, cú quấn của rồng vừa rồi dường như đã làm gãy xương cánh tay hắn.

Lục Vũ lúc này cũng không có cách nào điều trị cho Hắc Hạt Tử, chỉ đành đưa hắn lùi lại vài bước, đang định hỏi xem chuyện gì đã xảy ra hai mươi năm trước thì Hắc Hạt Tử đột nhiên đẩy mạnh Lục Vũ ra!

Ngay sát na đó, một bóng đen lướt qua giữa hai người.

Ngay sau đó là một tiếng nổ "ầm ầm", toàn bộ không gian rung chuyển dữ dội!

Đúng lúc này!

Hắc Hạt Tử đột nhiên như phát điên, lao thẳng về phía Âm Thận Long!

Những cơn đau trên người khiến con rồng không còn chú ý được gì khác, chỉ biết điên cuồng quẫn quại!

Nó không phát hiện ra Hắc Hạt Tử đang nhanh chóng tiếp cận!

Chương 1432

Cách chữa trị của Âm Thận Long rất đơn giản và thô bạo, nó liên tục húc vào đống đá vụn dưới đất, chất đá lên người mình, dường như làm vậy có thể xoa dịu cơn đau.

Khi nó lại một lần nữa vặn vẹo thân mình chui vào đống đổ nát của điện đá, miệng nó lại phát ra một tiếng rồng ngâm vang dội, dường như đã phục hồi được nhiều phần.

Cùng lúc đó, Hắc Hạt Tử cũng lao đến bên cạnh, thanh hắc kim đoản đao trong tay đâm thẳng vào cằm dưới của nó!

Lúc này, Âm Thận Long đã tỉnh táo lại, thấy hành động của Hắc Hạt Tử, nó há to cái miệng đỏ ngòm, tì miếng nghịch lân ở cằm vào cổ, xoay người ngoạm về phía hắn.

Thấy cái miệng lớn sắp cắn trúng Hắc Hạt Tử, Lục Vũ cũng lao tới, tay vung lên, mấy lá phù lục từ trên trời rơi xuống!

Âm Thận Long đang dồn hết sự chú ý vào Hắc Hạt Tử, không ngờ Lục Vũ lại đột nhiên xuất hiện.

Trong phút chốc, sấm chớp lóe lên trên người nó!

Vô số tia điện khiến thân thể nó cứng đờ, không thể cắn Hắc Hạt Tử được nữa!

Hắc Hạt Tử sau khi thoát thân không hề lùi lại mà còn tiến tới!

Hắn bước tới, giẫm lên thân rồng nhảy vọt lên, thanh hắc kim cổ đao lại tấn công vào cằm dưới của nó!

Nghịch lân chính là tính mạng của con rồng này!

Sau khi nhận ra ý đồ của Hắc Hạt Tử, thân thể Âm Thận Long đột

ngột vươn cao lên hai mét!

Hắc Hạt Tử ứng biến thần tốc, bám chặt vào người nó, leo lên nhanh như leo cột điện!

Thấy vậy, Hắc Hạt Tử lại nhảy lên một lần nữa, thanh đoản đao lại đâm về phía nghịch lân!

Âm Thận Long đột nhiên rụt đầu lại, dùng cổ nghênh tiếp thanh đao!

Phập!

Đoản đao đâm vào cổ rồng, Hắc Hạt Tử cũng bị cú va chạm mạnh mẽ này làm cho hoa mắt chóng mặt, ngã lăn ra đất!

Chỉ trong chớp mắt, Hắc Hạt Tử đã tỉnh lại, lăn một vòng rồi đứng bật dậy, không chút do dự lao vào Âm Thận Long lần nữa!

Dù tay không, hắn vẫn lao thẳng vào đầu rồng!

Mất đi đoản đao, Hắc Hạt Tử không còn đe dọa được nó nữa!

Âm Thận Long mặc kệ cho hắn giẫm lên người mình nhảy lên, rồi há miệng cắn phập một cái!

Không có gì bất ngờ, Hắc Hạt Tử bị nó cắn trúng, nửa người nằm gọn trong miệng rồng, bị nó quắp lên không trung.

Ngay lập tức, Hắc Hạt Tử phun ra một ngụm máu đen, không chết cũng trọng thương!

Âm Thận Long không dừng lại, hàm trên và hàm dưới cùng dùng lực, hận không thể nghiền nát sinh vật nhỏ bé vừa làm tổn thương mình thành mảnh vụn!

Trong lúc Hắc Hạt Tử và Âm Thận Long đang giằng co, Lục Vũ đã âm thầm xuất hiện trên người nó, nắm lấy thanh đoản đao đang cắm ở cổ.

Lục Vũ đột nhiên dùng lực, rút mạnh thanh đao ra, sau đó cầm đao đâm thẳng vào cằm dưới của rồng!

Sát na thanh đao rời khỏi cơ thể, Âm Thận Long đã cảnh giác, theo bản năng há miệng ra.

Nhưng trong miệng đang có con mồi, nó lại theo bản năng khép miệng lại, chỉ biết cúi gập đầu xuống để che đi nghịch lân!

Lục Vũ đã dự đoán trước được hành động của nó, lại ném thêm mấy lá Lôi Pháp Phù lên người nó.

Trong lúc Âm Thận Long còn đang tê liệt, thanh đoản đao cuối cùng đã đâm trúng miếng nghịch lân kia!

Nghịch lân mềm mại, lập tức bị đâm thủng!

Lục Vũ nắm chặt đao, dùng sức kéo mạnh để vết thương rộng hơn!

Ngay lập tức, một tia máu đỏ tươi phun ra từ vết thương!

Cơn đau này cuối cùng cũng khiến Âm Thận Long không thể chịu đựng nổi, nó há miệng phun Hắc Hạt Tử ra, sau một tiếng thảm thiết, thân thể lại điên cuồng quằn quại, nhảy loạn xạ!

Hắc Hạt Tử rơi xuống đất, lăn vài vòng, không rõ sống chết.

Lục Vũ liếc nhìn con rồng vẫn đang lăn lộn, trầm ngâm một lát rồi tiến tới kéo Hắc Hạt Tử đang thoi thóp lùi lại vài bước.

Lúc này con rồng đang phát điên, anh không có cơ hội ra tay.

Thay vì vội vàng ra tay, chi bằng tìm cơ hội khác.

Dù sao nghịch lân bị thương cũng không dễ phục hồi, chỉ cần tìm đúng cơ hội bồi thêm vài đòn nữa, con rồng này chắc chắn sẽ thành quá khứ!

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử và Ngoa Thú cũng đều tập trung bên cạnh Lục Vũ, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Chương 1433

Vương Bàn Tử vác súng phóng lựu, đang tính toán xem lúc nào có thể nhặt được món lợi.

Âm Thận Long dường như nhận ra điều gì đó, thân thể điên cuồng vặn vẹo, nhích dần về phía lối ra ở đằng xa.

Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Bàn Tử, bắn trúng được không?" "Bây giờ hả?" "Làm đi!" Sau cuộc đối thoại ngắn gọn, Vương Bàn Tử nhắm chuẩn vị trí lối ra, hít một hơi thật sâu rồi bóp cò!

Quả đạn lựu pháo vốn luôn ấp ủ bấy lâu lập tức hóa thành một đạo lưu quang, nổ oanh một tiếng về phía đó!

Đùng!

Một tiếng nổ điếc tai vang lên, vô số mảnh đạn bắn tung tóe, đá vụn ở cửa hang không ngừng rơi xuống!

Đợi đến khi khói bụi tan đi, thấy Âm Thận Long nằm gục ở cửa hang, vô số đá vụn đè lên người nó.

Cổ nó ngoẹo sang một bên, nghịch lân ở cằm nát bét, máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm hồng cả một vùng đất!

Kỹ năng sử dụng vũ khí nóng của Bàn Tử thực sự rất chuyên nghiệp, thậm chí còn chuyên nghiệp hơn cả Phan Tử hay Hồ Bát Nhất vốn xuất thân từ quân đội.

Vương Bàn Tử cũng rất hài lòng với thành quả của mình, nuốt nước miếng một cái rồi nói: "Tiểu ca nhi, để tôi đi dọn dẹp nốt..." Câu nói mới được một nửa, đã nghe thấy Hắc Hạt Tử đang nằm thoi thóp trên đất phát ra âm thanh: "Ấn tỳ... trong bụng nó..." Nói xong mấy chữ đó, đầu Hắc Hạt Tử ngoẹo sang một bên, dường như lại ngất đi.

Lúc này, Âm Thận Long dường như cũng đã hồi phục được một chút, thân thể khẽ động đậy, một vài khối đá vụn rơi xuống khỏi người nó, phát ra tiếng "lộp bộp".

Nó chậm rãi vặn vẹo thân mình, rụt đầu lại.

Hiển nhiên, nó không muốn nghịch lân bị thương thêm lần nữa!

Lục Vũ hừ lạnh một tiếng, bước tới chỗ con rồng, nhặt thanh đoản đao lên rồi tăng tốc bước chân.

Lục Vũ tiến đến gần, đâm mạnh đao về phía nó.

Thấy thanh đao sắp đâm trúng, thân hình Âm Thận Long đột nhiên biến mất không sủi tăm!

Lục Vũ dùng lực quá mạnh, mất đi mục tiêu nên cũng mất trọng tâm, suýt chút nữa ngã nhào!

Sau khi loạng choạng một bước, giọng Vương Bàn Tử vang lên: "Tượng đá, tượng đá!

Chỗ tượng đá cử động kìa!" Lời vừa dứt, một tràng súng giòn giã đã vang lên từ phía sau!

Lục Vũ quay đầu lại, thấy con rồng đầy thương tích đang quấn quanh bức tượng đồng Bàn Hồ, Vương Bàn Tử liên tục bóp cò, tiếng súng nổ không ngớt!

Trên tượng đồng, lửa bắn tứ tung cộng với phù văn lấp lánh, phản chiếu lên thân thể Âm Thận Long ánh kim quang!

Vốn dĩ Lục Vũ đã luôn nghi ngờ bức tượng đồng Bàn Hồ đó có vấn đề, trước đó đã bảo Ngoa Thú xem xét các phù văn ẩn bên trong nhưng không thấy vấn đề gì quá lớn.

Không ngờ hiện tại những phù văn đó dường như có khả năng chữa trị cho Âm Thận Long.

Hỏng rồi!

Không phải phù văn!

Là hồ máu rồng ở phía dưới!

Lục Vũ lập tức hiểu ra, hét lớn một tiếng với Bàn Tử rồi lao về phía bức tượng!

Chỉ trong chớp mắt anh đã đến nơi, thanh đoản đao trong tay không chút do dự đâm vào người nó!

Âm Thận Long cũng không vừa, dù đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết nhưng nó vẫn không buông bức tượng ra, đầu nó đè chặt lấy, không cho Lục Vũ bất kỳ cơ hội nào.

Đối với cái thứ tự ngụy trang thành một cái mai rùa này, Lục Vũ nhất thời cũng không có ý kiến gì hay.

Dù đã dùng mấy đạo Lôi Pháp, nó cũng chỉ run lên một cái rồi lại càng quấn chặt vào bức tượng hơn.

Đúng lúc này, tiếng Vương Bàn Tử vang lên từ phía sau: "Tiểu ca nhi, tránh ra một chút, Bàn gia tôi cho nó một vố lớn!" Lục Vũ ngoảnh lại, thấy Bàn Tử đang ôm mấy quả đạn pháo.

Không cần nói cũng biết, đây là thứ anh ta tìm được trong hang động lúc nãy.

Đến nơi, Bàn Tử chọn đúng vị trí, cạy tung viên gạch đè lên hồ máu rồng.

Lúc này anh ta cũng chẳng bận tâm đến số máu rồng còn sót lại bên trong nữa, ném thẳng mấy quả đạn pháo vào đó.

Tiếp theo, anh ta rút ra một quả lựu đạn, nhe răng cười với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chạy!" Dứt lời, Bàn Tử đã rút chốt an toàn, ném quả lựu đạn đang bốc khói vào hồ máu rồng!

Hai người không chút do dự quay đầu chạy thục mạng!

Hai người chạy đến bên cạnh Ngoa Thú và Hắc Hạt Tử, tất cả đều bịt tai lại.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng nổ, Lục Vũ nhìn Bàn Tử, Bàn Tử gãi đầu: "Chẳng lẽ đống đồ trong đó toàn là đồ xịt..." Đùng!

Chương 1434

Ầm!

Đùng!

Mấy tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên!

Trong phút chốc, đá vụn, lửa cháy đan xen, mặt đất dưới chân rung chuyển như núi lở đất nứt!

Dưới chân đám người Lục Vũ cũng chao đảo, vô số đá tảng từ trên cao rơi xuống!

"Hỏng rồi, sập mất thôi!" Lục Vũ chợt nhận ra!

Ngay khi anh định lao về phía bức tượng để xem tình hình Âm Thận Long thì thấy trên đỉnh đầu tối sầm lại.

Ngước mắt nhìn lên, một khối đá núi khổng lồ đang rơi thẳng xuống!

Lúc này không kịp nghĩ nhiều, thậm chí không kịp lấy Sơn Hà Đồ ra, Lục Vũ trực tiếp dẫn mấy người bọn họ chui tọt vào "Hằng Hà Sa"!

Hằng Hà Sa là thiên giai pháp khí, còn huyền diệu hơn cả Sơn Hà Đồ, toàn bộ không gian bên trong là một kho chứa khổng lồ!

Lúc này dùng để tránh nạn núi sụp là vô cùng thích hợp!

Nhìn cảnh tượng lạ lẫm xung quanh, Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ, đang định hỏi Lục Vũ thì anh đã lên tiếng trước: "Hoa Đà Đao." Vương Bàn Tử lại ngẩn ra: "Không phải, Tiểu ca nhi, bên trong Hoa Đà Đao là như thế này sao?" Theo bản năng nói một câu rồi Bàn Tử mới phản ứng lại, vội vàng đưa Hoa Đà Đao cho Lục Vũ, miệng

lẩm bẩm: "Tên Hạt Tử này còn cứu được không?" Đợi một lát, thấy Lục Vũ không nói lời nào, chỉ có sắc mặt Hắc Hạt Tử là tốt dần lên, Bàn Tử không nhịn được lại hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là nơi nào thế?

Sao nhìn giống như cái kho hàng vậy?

Không phải trong địa cung lúc nãy đấy chứ?" Lục Vũ không đáp lời Bàn Tử, chỉ nhắc nhở anh ta đừng động vào thứ gì.

Đợi một lúc, Hắc Hạt Tử đã từ từ tỉnh lại, mở mắt ra.

Ngay khi hắn mở mắt, câu hỏi của Lục Vũ đã lọt vào tai: "Hai mươi năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắc Hạt Tử như không nghe thấy, mắt nhìn chằm chằm vào trần nhà của kho chứa.

Nơi này hắn rất quen thuộc.

Hắn đã ở đây rất lâu, từng cùng Trương Hạo thảo luận rất nhiều chuyện ở đây, không ngờ giờ đây lại có thể quay lại.

Tuy nhiên, đối với hắn chuyện đó không quan trọng.

Quan trọng là Trương Hạo giao phó cho hắn làm việc cuối cùng, đó là để Lục Vũ lấy được cái ấn tỳ trong cơ thể Âm Thận Long!

Bất kể Cửu Đức Khảo coi cái ấn tỳ đó là gì, nhưng đó chính là chìa khóa giải mã mọi nghi vấn!

"Nói chuyện đi, ông câm rồi à." Vương Bàn Tử ngồi xổm một bên, vỗ vỗ mặt Hắc Hạt Tử, gắt gỏng: "Đừng có giả vờ, nợ của Bàn gia đây với ông vẫn chưa tính xong đâu, giờ chưa phải lúc giả ngốc." Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, đột ngột quay đầu nhìn Lục Vũ, sốt sắng hỏi: "Ấn tỳ đâu, cậu đã lấy được ấn tỳ chưa?" Lục Vũ nhíu mày, nói: "Anh nói chuyện hai mươi năm trước trước đã." "Không được, không được, ấn tỳ quan trọng lắm!

Cậu tìm thấy ấn tỳ thì chuyện hai mươi năm trước cậu sẽ hiểu

hết!" Nhờ có Hoa Đà Đao hỗ trợ, cơ thể Hắc Hạt Tử tốt lên trông thấy, hắn gượng ngồi dậy, nhìn Lục Vũ, nói từng chữ một: "Lời dặn của Trương lão bản, chỉ cần lấy được cái ấn tỳ đó, cậu sẽ hiểu được chuyện hai mươi năm trước, thậm chí là chuyện của vô số năm về trước.

Tôi đã lấy đi cái mâm ngọc đó trong quan tài Trương Thụy Đồng..." Nói đến đây, Hắc Hạt Tử đột nhiên khựng lại, giục giã: "Mau đi lấy ấn tỳ đi, muộn là không kịp đâu!" Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi.

Sau khi do dự một chút, anh vẫn lật tay, dẫn mọi người rời khỏi Hằng Hà Sa.

Không phải Lục Vũ cần bọn họ giúp đỡ, mà là Hằng Hà Sa quá quan trọng, không giống như Sơn Hà Đồ, để bọn họ ở đây Lục Vũ thực sự không yên tâm.

Lúc này, hang động nơi bọn họ đứng trước đó đã là một đống đổ nát, xung quanh không còn lấy một miếng đất bằng phẳng, khắp nơi đều là hố sâu và đá vụn, trong không khí nồng nặc một mùi hôi thối khó tả.

Tuy nhiên, trên đỉnh đầu lại thấp thoáng có ánh sáng chiếu xuống, có lẽ vì quá xa nên chỉ có một luồng sáng, giống như một chiếc đèn pin treo trên trần nhà.

Lục Vũ lấy ra mấy chiếc đèn chiếu sáng, sau khi soi sáng không gian xung quanh, anh nhìn quanh một lượt, cuối cùng cũng phát hiện ra con Âm Thận Long kia.

Lúc này, nó vẫn quấn chặt lấy bức tượng đồng Bàn Hồ.

Tuy nhiên, bức tượng đã bị nghiêng sang một bên, bên trên đè một khối đá núi khổng lồ cao mấy mét, ép chặt cả bức tượng lẫn con rồng.

Tình cảnh của Âm Thận Long vô cùng thê thảm, cái lưỡi dài đã thè ra ngoài, hơi thở thoi thóp, máu tươi vẫn không ngừng rỉ ra.

Những khối đá xung quanh đều nhuốm máu đỏ tươi, không rõ là máu từ người nó hay là máu từ hồ máu rồng lúc nãy.

Xem ra, chiêu sát thủ của Vương Bàn Tử đã khiến nó trọng thương trầm trọng!

"Công phu có cao đến mấy cũng sợ gạch bay." Vương Bàn Tử nhe răng cười, nói một câu huênh hoang.

"Hừ." Vừa dứt lời, Bàn Tử đã nghe thấy một tiếng cười nhạo, anh ta quay đầu trừng mắt nhìn Hắc Hạt Tử, đang định nói gì đó thì Hắc Hạt Tử đã lên tiếng: "Nếu không phải trước đó đã phá Phạn Thiên Trận, lại hủy đi nghịch lân của nó, thì đừng nói mấy quả pháo của ông, có thêm vài quả nữa nó cũng chẳng sao đâu." "Xì..." Vương Bàn Tử nghe vậy cũng không nhịn được cười khẩy một tiếng, nói tiếp: "Đúng là kẻ đi theo Lão Cửu Môn, chuyện khác không nói, nhưng cái nhân tính này, chậc chậc, Bàn gia tôi còn chưa thèm tranh công với ông đâu, vậy mà ông đã vội tranh với tôi rồi.

Được thôi, Bàn gia tôi hỏi ông, trước đó ở Tứ Cô Nương Sơn ông đã làm cái trò gì khốn nạn thế?

Sau đó chạy đến Ba Nãi, ông lại cùng lão già Cửu Đức Khảo kia nhập bọn, thế là ý gì?" Vương Bàn Tử hỏi dồn dập một hồi, thở hắt ra một hơi rồi lại tiếp tục tra vấn: "Nói đi, ông câm rồi à?

Cứ đến lúc quan trọng là câm?

Tôi không tin Trương Hạo đã biến thành Hải Hầu Tử mà còn dặn ông đi theo Cửu Đức Khảo đấy?

Chương 1435

Họ Hắc kia, đừng tưởng Bàn gia tôi không biết, Lục Châu đã nói rồi, trong miệng ông chẳng có mấy câu là thật đâu!" "Chuyện ấn tỳ tôi không lừa cậu, chắc chắn nằm trong bụng nó, mau lấy ấn tỳ rồi chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi?" Hắc Hạt Tử vẫn không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ nói với Lục Vũ một câu rồi cố gắng nhích bước chân, muốn tìm bụng của Âm Thận Long...

"Ai cho ông động đậy, đến lượt ông chắc?" Không còn mối đe dọa từ Âm Thận Long, Vương Bàn Tử hiện tại nhìn Hắc Hạt Tử vô cùng ngứa mắt, bước tới tóm lấy hắn, giật lại Hoa Đà Đao, gắt gỏng: "Tôi bảo ông nghe nhé, đừng có mà không biết điều." Hắc Hạt Tử dở khóc dở cười, chẳng biết làm sao, chỉ đành quay sang nhìn Lục Vũ, nhắc lại: "Ấn tỳ thực sự rất quan trọng...

Hả?" Vừa dứt lời, hắn đột nhiên cảm nhận được điều gì đó.

Không chỉ hắn, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống, không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Lục Vũ cười lạnh một tiếng, đột nhiên vươn tay đâm thanh đoản đao vào cằm dưới của Âm Thận Long, lạnh lùng nói: "Ngươi không nên sống nữa, nôn ra đi." Nghe thấy giọng Lục Vũ, sắc mặt Vương Bàn Tử bỗng trở nên quái dị, lầm bầm nhỏ: "Tiểu ca nhi, cái thằng khốn này vẫn chưa chết à?" Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào con rồng.

Bên cạnh, Ngoa Thú gắt gỏng: "Linh thú thượng cổ, lại là thứ được long mạch nuôi dưỡng, ngươi chết rồi nó cũng chưa chết được đâu." Vương Bàn Tử bĩu môi, khinh khỉnh: "Bàn gia tôi giờ vẫn đang

khỏe mạnh đây này, nó sắp xong đời đến nơi rồi.” Ngoa Thú cũng chẳng buồn đôi co với Bàn Tử, chỉ bước tới vỗ vỗ vào đầu rồng: “Ta nói này, ngươi vẫn còn nhớ cô nãi nãi đây chứ?

Nghe lời, nôn thứ đó ra đi, cô nãi nãi sẽ nuôi ngươi nửa đời sau, bảo đảm ngươi béo tốt trắng trẻo, trăm năm sau lại là một con rồng oai phong.

Tính Lục kia, anh nói xem lời cô nãi nãi nói có tính không?” Thấy Lục Vũ gật đầu, Ngoa Thú lại nói tiếp: “Nào, chính ngươi thấy rồi đấy, mau nôn ra đi.” Nói đoạn, Ngoa Thú lại quay sang Lục Vũ: “Rút đao ra trước đi, nếu không nó không nôn ra được.” Lục Vũ im lặng một lát, vươn tay rút thanh đoản đao ra, sau đó thấy thân thể Âm Thận Long không ngừng run rẩy.

Chẳng mấy chốc, một cái ấn tỳ dính đầy vết máu bị nó nôn ra.

Cái ấn tỳ to bằng đầu đứa trẻ, Hắc Hạt Tử theo bản năng định nhặt lên nhưng lại bị Bàn Tử ngăn lại.

Lục Vũ cũng không vội vàng, chỉ khẽ nhíu mày nhìn cái ấn tỳ nhầy nhụa trên mặt đất.

Trong đầu anh hiện lên thông báo của hệ thống. 【 Tên vật phẩm: Truyền Quốc Ngọc Tỷ 】 【 Cấp bậc: Thần khí 】 【 Năng lực: Tín vật chung cực 】 【 Mô tả: Có thanh ngọc truyền từ viễn cổ, từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Đường Hạ Thương Chu không ai không tôn sùng thanh ngọc.

Thời Chu liệt quốc thiên hạ đại loạn, thanh ngọc không rõ tung tích.

Doanh Chính thống nhất thiên hạ, vào Thanh Đồng Môn mà có được thanh ngọc, lệnh cho Lý Tư dùng chữ triện khắc thành Truyền Quốc Ngọc Tỷ, mặt chính có tám chữ 'Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh

xương', còn khắc họa tiết 'Song long hí châu', phía dưới có ba đường sóng nhọn đại diện cho đại hải, truyền thừa thiên hạ!

Nắm giữ thanh ngọc có thể vào Thanh Đồng Môn, thấu thị Chung Cực... 】 Nhìn phần mô tả của hệ thống, chân mày Lục Vũ càng nhíu chặt.

Không có cấp bậc, không thuộc phạm trù "Thiên Địa Huyền Hoàng", nó đơn giản là một món Thần khí!

Hơn nữa, mảnh ấn tỳ này đúng như anh nghĩ, chính là mảnh Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã mất tích bấy lâu.

Nhưng không ngờ tiền thân của nó lại là miếng thanh ngọc thời Tam Hoàng Ngũ Đế!

Tam Hoàng Ngũ Đế... thời viễn cổ...

Cánh cửa đồng thanh kia thực sự gánh vác quá nhiều bí mật!

Định thần lại, Lục Vũ đang định đưa tay nhặt cái ấn tỳ nhầy nhụa lên thì đột nhiên một bóng người lao tới, vồ lấy "Truyền Quốc Ngọc Tỷ" ôm vào lòng, cười cuồng loạn.

Mấy người quay đầu lại, thấy Cừu Đức Khảo trong bộ dạng rách rưới, khắp người đầy vết thương đang đứng đó, nâng niu ngọc tỷ, vui mừng khôn xiết: "Ha ha ha ha!

Tôi!

Tôi!

Chung cực!

Ha ha ha ha!

Tôi đã nắm giữ được chung cực!" "Ngươi!" "Lão già khốn khiếp!" Hắc Hạt Tử và Vương Bàn Tử lần lượt lên tiếng, đang định ra tay thì Lục Vũ khẽ nói: "Để tôi." "Đồ ngu ngốc!" Cừu Đức Khảo

cười khẩy, sắc mặt trở nên vô cùng trang nghiêm: “Tôi nói, các người đều phải chết!” Một câu nói xong, chẳng có biến hóa gì xảy ra.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo biến đổi, nắm chặt lấy ngọc tỷ, nhấn mạnh lần nữa: “Tôi nói, các người đều phải chết!” Trong mắt Vương Bàn Tử hiện lên vẻ nghi hoặc, thầm nghĩ Cừu Đức Khảo điên rồi sao?

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo sấm sét to bằng bắp tay từ trên trời giáng xuống, đánh trúng người Cừu Đức Khảo.

Mới một giây trước còn đắc ý không coi ai ra gì, giờ đây lão ta quỳ rụp xuống đất, Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay lăn lông lốc đến chân Lục Vũ.

Lục Vũ nhặt ngọc tỷ lên, nhìn một chút rồi cất trực tiếp vào Hằng Hà Sa, sau đó bước đến bên cạnh Cừu Đức Khảo, cúi đầu nhìn lão ta: “Ông tưởng chỉ có mình ông là người thông minh sao?” Trước đó, Cừu Đức Khảo cũng đang che giấu thực lực, ngay cả khi bị Lục Vũ dùng “xiềng chân” khống chế, lão ta cũng không có phản ứng gì.

Trong suốt thời gian đó, dù bị Âm Thận Long hất văng lão ta cũng không hề phản kháng, cứ như đã chết rồi vậy.

Mãi cho đến khi trời long đất lở, thấy đám người Lục Vũ biến mất, lão ta mới bò ra, chính là vì để tranh đoạt Truyền Quốc Ngọc Tỷ vào lúc này!

Vạn lần không ngờ, công dã tràng!

Cừu Đức Khảo đột nhiên hiểu ra, Truyền Quốc Ngọc Tỷ không hề được sử dụng theo cách lão ta dự tính, hơn nữa Lục Vũ dường như đã biết lão ta luôn giả ngốc.

Đạo sấm sét vừa rồi lão biết rõ không phải do Lục Vũ lâm thời thi pháp, mà là phát ra từ sau lưng lão.

Điều này chứng tỏ, Lục Vũ đã sớm giấu phù lục trên lưng lão...

Chương 1436

Một hồi lâu sau, Cừu Đức Khảo thở hắt ra một hơi, biểu tình phức tạp nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Không ngờ cậu còn giấu bài.

Chơi chim cả đời, cuối cùng lại bị chim mổ mù mắt..." Lục Vũ nhìn Cừu Đức Khảo, thản nhiên nói: "Chuyện ông không ngờ tới còn nhiều lắm." Cừu Đức Khảo nhìn Lục Vũ, gượng ngồi dậy, thở dốc vài hơi rồi tinh thần có vẻ khá hơn một chút, nhìn anh hỏi tiếp: "Làm sao cậu biết tôi chưa chết?

Thủ đoạn của tôi ngay cả con rồng kia cũng không phát hiện ra, sao cậu có thể biết được?" Để có được ngày hôm nay, Cừu Đức Khảo không chỉ nhờ vào việc năm xưa khi "Bọn họ" thám hiểm Trương Gia Cổ Lâu, lão đã lén đưa vào ba chiếc áo choàng, mà còn bắt đầu ăn xác thối từ khi còn nhỏ.

Để cơ thể tích tụ đủ lượng thi khí, chính là để lưu lại một con bài tẩy cuối cùng.

Thế nhưng không ngờ, tính toán đủ đường, cuối cùng lão vẫn thua trong tay Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn lão ta, thản nhiên đáp: "Bởi vì ông là Cừu Đức Khảo, không phải Uông Tàng Hải." Sau một câu đó, Lục Vũ lắc đầu, chậm rãi nói: "Có lẽ ông không biết, tôi đã gặp rất nhiều phân hồn của ông.

Giờ nghĩ lại, những phân hồn đó còn giống Uông Tàng Hải hơn ông đấy.

Hơn nữa, trong Sơn Hà Đồ còn có một người bạn cũ của ông, chắc ông đã quên rồi nhỉ?" "Bạn cũ?" Trong mắt Cừu Đức Khảo hiện lên một tia mê mang, lát sau lão nghĩ ra điều gì đó, nói: "Cậu nói Cầm Hoạt Ly sao, hèn gì lúc ở trong Sơn Hà Đồ đó, tôi cứ thấy có một mùi

hương quen thuộc, hóa ra cậu đã mang hắn ra khỏi địa cung đó." Lúc này, mọi chuyện đã ngã ngũ, Lục Vũ cũng không vội vàng, bèn tìm một phiến đá tương đối bằng phẳng ngồi xuống, nhìn Cừu Đức Khảo nói: "Tôi hiện tại vẫn còn chút thời gian, ông còn di ngôn gì muốn nói không?" Cừu Đức Khảo đột nhiên cười một tiếng, lắc đầu: "Tính toán cả đời, không ngờ cuối cùng lại là kết quả này, thực sự là có chút nực cười." Nói xong, lão tự giễu cười một cái, ánh mắt lại rơi trên người Lục Vũ, chậm rãi nói: "Cậu là muốn biết chuyện của chính mình đúng không?

Sự đã đến nước này, nói cho cậu biết cũng chẳng sao.

Cậu là người Trương gia, Trương Hải Khách, điều này không cần bàn cãi.

Trong một thời gian dài, cậu đều bị Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên khống chế, cũng chính là cái gọi là 'Thiên Thụ' của Trương gia.

Bọn họ rốt cuộc đã sử dụng thần khí gì tôi vẫn luôn không thể xác nhận, chỉ có thể chắc chắn có một loại quái xà liên quan đến huyết mạch của Xà Thần viễn cổ.

Loại quái xà này có thể truyền thừa ký ức.

Sau đó, trong một lần hành động của bọn họ, tôi phát hiện ra mục tiêu của mình và họ không giống nhau, nên đã đường ai nấy đi, thông qua một số thủ đoạn tôi đã mang cậu đi..." Nghe Cừu Đức Khảo hay đúng hơn là Uông Tàng Hải nói đến đây, Lục Vũ cau mày.

Chuyện này có điểm không hợp lý.

Trước đó mọi chứng cứ đều chỉ ra rằng anh bị ảnh hưởng bởi Thiên Thụ, làm hết việc này đến việc khác, kéo Lão Cửu Môn vào vũng bùn, dưới sự chỉ thị của "con chó" đó mà tiến hành mọi cuộc khám phá.

Điều này cũng đã được xác thực sau khi Ngao Ngoan chết.

Thậm chí trong quá trình thám hiểm thành cổ Tây Vương Mẫu, Lục Vũ còn một lần nữa nhìn thấy Thiên Thụ.

Điểm này hoàn toàn mâu thuẫn với lời nói của Cừu Đức Khảo!

Cừu Đức Khảo dường như nhìn thấu suy nghĩ của Lục Vũ, khẽ cười nói: "Tôi tách khỏi bọn họ sau sự kiện Cách Nhĩ Mộc, nói như vậy chắc cậu đã hiểu rồi chứ." Cừu Đức Khảo vừa nói vậy, Lục Vũ lập tức hiểu ra.

Anh từng có bốn thân phận: người đầu tiên khơi mào vụ Chiến Quốc Bạch Thư là "Đường Đầu", tham gia hành động Tứ Cô Nương Sơn là "Cừu Ngạn", cùng Trần Bì A Tứ đi "Kính Nhi Cung" là Hà Cửu, và tham gia thí nghiệm thuốc ở Cách Nhĩ Mộc là "Đổng Đức".

Sau Đổng Đức, dường như không còn thân phận nào khác của anh bị phát hiện, xem ra khi đó Cừu Đức Khảo làm việc vô cùng kín kẽ.

Cừu Đức Khảo đợi một lát, chắc chắn Lục Vũ đã hiểu ý mình rồi mới chậm rãi nói: "Tôi rất tò mò, làm sao cậu thoát khỏi sự khống chế của tôi?

Cậu biết không, tôi đã chọn cha mẹ cho cậu, đặc biệt khiến họ trông giống hệt cha mẹ thật của cậu, thậm chí mỗi đời cha mẹ của cậu đều do tôi đích thân bồi dưỡng..." "Ông không cần biết đâu." Lục Vũ không cần suy nghĩ, trực tiếp đưa ra câu trả lời phủ định.

Cừu Đức Khảo cười nói: "Không biết thì thôi vậy, dù sao tôi cũng chẳng gặp được Diêm Vương, cũng chẳng hóa thành ma, những chuyện này biết hay không với tôi cũng chẳng quan trọng..." "Đợi đã!" Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời lão ta, nhíu mày nói: "Tiểu ca nhi, không cần phải tán gẫu với lão khốn này nữa đâu, giải quyết lão đi thôi, tôi thấy sắc mặt lão càng lúc càng tốt, cảm

giác có gì đó không ổn, hay là để tôi tiễn lão một đoạn?" "Hồi quang phản chiếu, đã nghe qua bao giờ chưa?" Nghe thấy lời Bàn Tử, Cửu Đức Khảo đột nhiên cười, lại nhìn về phía Lục Vũ nói: "Thời gian không còn nhiều, cậu còn muốn biết điều gì không?" Lục Vũ im lặng một lát rồi hỏi: "Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên rốt cuộc muốn làm gì?" "Còn có thể làm gì nữa, cũng chỉ là một câu chuyện cũ rích thôi." Cửu Đức Khảo nhìn Lục Vũ, đang định nói tiếp thì hơi thở trở nên dồn dập, sắc mặt vốn hồng nhuận bỗng chốc trở nên đỏ bừng!

Lục Vũ khẽ cau mày, biết lão ta sắp đến lúc đèn cạn dầu.

Tuy nhiên lúc này, trong mắt Cửu Đức Khảo lóe lên tia sáng dị thường, hưng phấn nói: "Cái bọn họ muốn cũng chính là Chung Cực!

Không chỉ bọn họ, ngay cả Trương gia cũng luôn muốn nắm giữ Chung Cực.

Chỉ là mục đích của bọn họ có chút khác biệt.

Ngao Ngoan muốn hồi sinh Xi Vưu, muốn Xi Vưu tái hiện từ thời viễn cổ!" Điều này không khác gì lời Ngao Ngoan nói trước khi chết, Lục Vũ gật đầu hỏi tiếp: "'Vân Tiên Long Thanh Vẫn, Tây Trường Niên Yến' là có ý gì?

Tôi đã thấy mấy chữ này trong hải để mộ, Hoắc Linh vào phút cuối cũng nói với tôi mấy chữ này." Khi nhắc đến Hoắc Linh, Lục Vũ cau mày.

Anh không khỏi nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng!

Từ những phát hiện hiện tại, Hoắc Linh đã chết ở Trương Gia Cổ Lâu, sau khi "Bọn họ" thám hiểm nơi đó năm xưa, Hoắc Linh sau này là do một người khác giả danh.

Vậy thì... người Hoắc Linh mà anh gặp sau này rốt cuộc là ai?

"Vân Tiên Long Thanh Vẫn, Tây Trường Niên Yến sao?" Sắc mặt

Cừu Đức Khảo càng đỏ hơn, lão đột ngột cười lớn, cả người như điên dại!

Trong lúc cười cuồng loạn, lão bắt đầu ho sặc sụa.

Dần dần, Bàn Tử nhận thấy có gì đó không ổn, vội vàng kéo Lục Vũ lùi lại.

Chỉ thấy mỗi lần lão ta ho là lại phun ra một luồng khí đen nồng nặc mùi hôi thối.

Luồng khí đen đó chính là thi khí!

Chương 1437

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, dẫn theo mấy người lùi lại thêm vài bước nữa.

Vừa đứng định hình thì tiếng ho của Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng dừng lại.

Thế nhưng ngay sau đó, trên người lão đột nhiên bốc lên một tia lửa!

Tia lửa xuất hiện rồi lập tức bùng lớn!

Chỉ trong nháy mắt, Cừu Đức Khảo đã biến thành một quả cầu lửa!

Ngọn lửa đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Chưa đầy một điếu thuốc, chỗ lão ta vừa ngồi đã chẳng còn lại gì, tro bụi bay tán loạn, không còn tồn tại nữa.

Lục Vũ im lặng một lát, không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn về phía con Âm Thận Long.

Vương Bàn Tử cũng ngoảnh lại theo anh.

Vừa quay đầu, cả hai đã chứng kiến một cảnh tượng khiến họ không khỏi trợn tròn mắt!

Lúc này, Ngoa Thú đang kiễng chân, cả đầu và tay đều chui tọt vào trong cái miệng khổng lồ của Âm Thận Long.

Vương Bàn Tử thắt tim lại, đang định ra tay thì thấy nhóc con chui ra khỏi đầu rồng, vui vẻ nói: “Ngại ngùng cái gì chứ, xấu hổ thì sớm muộn cũng phải thấy mẹ chồng, còn bắt cô nãi nãi đây phải lôi ngươi ra sao?

Ta nói cho ngươi biết, chỉ riêng việc ngươi làm cô nãi nãi dính đầy mùi hôi thối này, phạt ngươi bảy ngày không được ăn cơm!" Thấy nhóc con không sao, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, anh thấy Ngoa Thú hai tay nâng một thứ giống như con chạch nhỏ.

Con chạch đen thui, dài và mảnh hơn chạch thường, vảy trên người lấp lánh ánh kim, nằm trong lòng bàn tay Ngoa Thú, bất động.

Nhóc con tung nó lên một cái, nó mới uể oải cuộn mình lại.

Sau khi cuộn được năm vòng, nó vươn cao cổ nhìn xung quanh, trông có vẻ khá kiêu ngạo.

"Lục Châu, thứ này là rồng sao?" Vương Bàn Tử trợn mắt, không thể tin nổi hỏi một câu. 【 Tên vật phẩm: Long 】 【 Cấp bậc: Yêu thú cửu phẩm 】 【 Năng lực: Bay lượn, trưởng thành, thuật pháp 】 【 Mô tả: Rồng, đứng đầu linh thú, truyền thừa từ sinh vật thần kỳ thời thượng cổ, khi trưởng thành sở hữu vĩ lực của thiên địa!

Tiền thân của rồng này là Long Khuyển, sau khi bị người ta tách nhân phách, dùng khí của Nam Long Mạch nuôi dưỡng trở thành Thận Long, có hình rồng nhưng không có long uy, có long khí nhưng không có long mạch.

Sau khi tách khí Nam Long ra đã mang thai rồng mới, theo thời gian, nếu gặp được long mạch có thể trở thành Chân Long... 】 Lục Vũ nhìn con chạch trong tay Ngoa Thú, đột nhiên mỉm cười.

Không ngờ lần này thực sự có được một con rồng, hơn nữa còn là một con rồng con vừa mới tượng hình!

Hắc Hạt Tử cũng đứng bên cạnh, thò đầu vào nhìn, trong mắt đầy vẻ chấn kinh!

Tuy nhiên, sau giây phút kinh ngạc, hắn cũng không quá bận tâm.

Dù sao những chuyện này cũng không liên quan đến hắn, công việc của hắn là hoàn thành những yêu cầu của Trương Hạo.

Hiện tại, nhiệm vụ đó đã hoàn thành, trong lòng hắn không còn hối tiếc gì nữa.

"Được rồi, đi thôi." Lúc này Lục Vũ lên tiếng, nói với Ngoa Thú: "Nó lớn lên ở đây, đi ra ngoài thế nào chắc nó biết rõ, bảo nó dẫn đường đi." Ngoa Thú lập tức đồng ý, chỉ huy con "tiểu long" vừa chào đời bắt đầu dẫn đường.

Nói là dẫn đường, nhưng đoạn đường ban đầu cũng không khác mấy so với lúc họ đi vào.

May mắn là vụ nổ trước đó không làm ngọn núi này sụp hoàn toàn, mấy người xuyên qua hang động, chẳng mấy chốc đã đi đến lối vào địa cung nơi họ vào lúc đầu.

Sau khi rời khỏi địa cung, dưới sự dẫn dắt của "tiểu long", họ tìm thấy một mật đạo, không đi qua Trương Gia Cổ Lâu mà cuối cùng cũng thoát ra ngoài mặt đất!

Bên ngoài đang là hoàng hôn, ánh nắng chiều nhuộm đỏ cả một góc trời.

Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu không khí trong lành, định cảm thán một câu thì đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện từ đằng xa.

Lời định nói lại bị nuốt ngược vào trong.

Mấy người nấp sau một cái cây đại thụ, nhờ tán cây che chắn, có thể nhìn thấy có người đang tìm kiếm trong rừng núi phía dưới chân họ, người cầm đầu trông còn có chút quen mắt.

Vương Bàn Tử thu xếp đồ đạc kỹ lưỡng, quay sang nói với Lục Vũ đang đứng bên cạnh: "Tiểu ca nhi, đó là Ngô Nhị Bạch phải

không?

Không phải ông ta nói mọi chuyện đã xong xuôi rồi sao?

Sao giờ này còn ở đây?" Lục Vũ cũng chú ý tới Ngô Nhị Bạch, trong lòng đoán chắc ông ta đợi quá lâu không thấy Ngô Tà nên không nhịn được lại lên núi tìm.

Tuy nhiên, lúc này anh không vội thả Ngô Tà ra, cũng không định mặt chạm mặt với Ngô Nhị Bạch.

Sau một hồi suy tính, Lục Vũ mới khẽ mở lời: "Cứ kệ ông ta, chúng ta đi trước, xuống núi luôn.

Chương 1438

Đợi tới Ba Nãi rồi thả người, họ muốn thế nào thì thế, không liên quan đến chúng ta." Nói đến đây, Lục Vũ khựng lại một chút rồi tiếp: "Hạt Tử, đến Ba Nãi cậu cũng không cần đi theo tôi nữa, muốn đi đâu thì đi." Hắc Hạt Tử dường như không ngờ Lục Vũ lại nói vậy, im lặng một lúc mới lên tiếng: "Cậu chắc là định đi cứu Trương lão bản phải không?

Lúc cứu anh ấy, có thể mang tôi theo được không?

Trương lão bản có ân với tôi, tôi nợ anh ấy.

Hơn nữa, tôi cũng tò mò rốt cuộc hai mươi năm trước đã xảy ra chuyện gì..." "Hai mươi năm trước?" Lục Vũ trầm giọng lặp lại lời Hạt Tử, lắc đầu nói nhẹ: "Chuyện gì xảy ra đã không còn quan trọng, tôi cũng chẳng tò mò đến thế." Lục Vũ nói thật lòng, anh thực sự không hứng thú với mấy chuyện cũ rích.

Sau lưng những chuyện đó chẳng qua cũng chỉ là mấy mưu hèn kế bẩn.

Nói đi cũng phải nói lại, thứ duy nhất anh quan tâm hiện giờ là Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn.

Hắc Hạt Tử lại sững người, quay đầu "nhìn" Lục Vũ, chậm rãi nói: "Ngô Tam Tỉnh năm đó nói cậu là người phá cục, điều đó là thật, để tính ra cậu, ông ấy đã phải trả giá bằng mấy chục năm tuổi thọ...

Cậu không định phá cục sao?" "Đó có phải cục của ta đâu." Lục Vũ đột nhiên cười, lắc đầu liên tục với Hắc Hạt Tử.

Sau đó, như thể nghĩ đến chuyện gì đó rất buồn cười, nụ cười trên mặt anh càng thêm rạng rỡ.

Hắc Hạt Tử nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm về hướng Lục Vũ, đợi anh cười xong mới bảo: “Sao lại không phải cục của cậu?

Năm đó Ngô Tam Tỉnh đã tính ra cậu là người trong cuộc.

Hơn nữa, cậu cũng đang làm những việc này mà...” Chưa đợi Hạt Tử nói xong, Lục Vũ đã cười lạnh một tiếng, thản nhiên ngắt lời: “Thế thì có liên quan gì đến ta?

Trương gia cũng được, Lão Cửu Môn cũng thế, đều là mấy chuyện cũ rích nát tương, liên quan gì đến ta chứ?

Họ có việc của họ, ta có việc của ta.

Họ muốn sao thì tùy.

Chuyện Trương gia gánh vác, ta không có hứng thú.” Những lời này càng khiến Hắc Hạt Tử bất ngờ, im lặng vài giây ông ta mới nói: “Không chỉ Trương gia và Lão Cửu Môn, cậu cũng đang gánh vác chuyện này.

Đừng quên, cục diện hiện tại có công của cậu, và cả cậu nữa.” Câu sau Hạt Tử nói với Vương Bàn Tử.

Bàn Tử bĩu môi, khinh bỉnh đáp: “Đừng có hắt nước bẩn lên người Bàn gia này.

Bàn gia tôi chỉ là kẻ đổ đấu hạ địa, không dính dáng đến mấy chuyện ô hợp này đâu.” Hắc Hạt Tử không quan tâm lời Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Mấy cái mộ cậu đổ những năm qua đều liên quan đến chuyện đó.

Chắc mọi người đã phát hiện ra một quyển nhật ký của linh mục Thomas ở dưới đó rồi chứ?” Nói chuyện khác chưa chắc đã thu hút được Lục Vũ, nhưng năm chữ “linh mục Thomas” ngay lập tức khiến anh chú ý.

Người này vô cùng thần bí.

Trong một thời gian dài, hiểu biết duy nhất của Lục Vũ về Thomas là ông ta từng đi cùng Chá Cô Tiếu và Trần đại sư đến hắc thủy thành ở Tây Hạ.

Sau đó Thomas đưa Chá Cô Tiếu ra nước ngoài định cư tại San Francisco.

Chính vì thế mới dẫn đến chuyện Shirley Dương sau này tìm gặp Hồ Bát Nhất, Lục Vũ để giải lời nguyền nghìn năm của tộc Zatlama và tìm kiếm Mộc Trần Châu.

"Nói nghe xem." Lục Vũ nheo mắt nhìn Hắc Hạt Tử, giọng điệu bình thản.

Hắc Hạt Tử trong lòng nhẹ nhõm đôi chút, không giấu giếm nữa: "Quan hệ giữa Thomas và Chá Cô Tiếu cậu đã biết, nhưng Thomas và Cừu Đức Khảo cũng có qua lại mật thiết, điểm này chắc cậu đã đoán được.

Trước đó theo lời Uông Tàng Hải hay Cừu Đức Khảo, cha mẹ cậu luôn bị hắn khống chế.

Vậy chúng ta cứ nghĩ thế này, Cừu Đức Khảo thông qua cha mẹ cậu để liên lạc với linh mục Thomas.

Nếu chỉ là mấy lời nhảm nhí này thì cậu không cần nói tiếp đâu." Lục Vũ ngắt lời.

Hạt Tử cũng không để ý, nuốt nước bọt rồi tiếp tục: "Cậu từng nhờ Hồ Bát Nhất và Shirley Dương điều tra linh mục Thomas, họ đã tra ra ông ta là một hiệp sĩ bàn tròn.

Cái gọi là hiệp sĩ bàn tròn thực chất chính là hậu duệ của tộc Ác La Hải!

Năm đó thành Ác La Hải xảy ra biến cố, một số người chạy thoát ra biển, định cư ở bên kia đại dương...” “Cậu đang bịa chuyện đấy à?” Lục Vũ lại ngắt lời.

Bởi lẽ những lời này nghe quá phi lý, hoàn toàn không có bằng chứng.

Hiệp sĩ bàn tròn là truyền thuyết về vua Arthur, sao có thể liên quan đến thành Ác La Hải được?

Chẳng phải là nói hươu nói vượn sao?

“Cậu đã gặp tôi, gặp bọn họ ở San Francisco, cậu thấy thế nào?” Hắc Hạt Tử nhìn Lục Vũ, sắc mặt bình tĩnh.

Lục Vũ nhìn chằm chằm Hạt Tử hồi lâu rồi hỏi: “Năm đó cậu, Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Ngô Nhị Bạch đều ở ngoài sân bay San Francisco, không lẽ tất cả đều đang truy tra chuyện đó?” Hắc Hạt Tử cúi đầu, im lặng giây lát rồi chậm rãi lắc đầu: “Họ chỉ biết một chút, chỉ có lão bản là rõ nhất chuyện năm đó.” Lục Vũ quay sang nhìn Ngoa Thú, thấy nó không có biểu hiện gì cũng không nói thêm.

Tuy nhiên trong lòng anh vẫn thấy chuyện này khó mà chấp nhận.

Nói ra thì năm đó gặp nhóm Ngô Tam Tỉnh vây chặn ở sân bay San Francisco, Lục Vũ đã không hiểu nổi đám người này chạy tới đó để làm gì.

Mà giờ Hạt Tử lại nói Thomas là hậu nhân tộc Ác La Hải, thật là chuyện viển vông khó tin!

Chương 1439

Phải biết rằng, trong tộc Ác La Hải dựa vào di cốt Xà Thần để xây dựng Ma Quốc, thành Ác La Hải, là những người sớm nhất thế giới bắt đầu tế tự Xà Thần viễn cổ.

Những tộc Quỷ Động, tộc Zatlama, Tinh Tuyệt Nữ Vương sau này tìm hiểu về Xà Thần đều là chuyện xảy ra hàng bao nhiêu năm sau khi Ma Quốc diệt vong.

Hắc Hạt Tử thấy Lục Vũ nhíu mày suy nghĩ, do dự một lát rồi vẫn nói: "Lão bản từng bảo có những người đang theo đuổi 'Chung Cực', nhưng mục đích không phải để trường sinh mà là giống tộc Ác La Hải năm xưa, muốn phục sinh Xà Thần viễn cổ." Lục Vũ nghe xong ngẩng đầu nhìn Hạt Tử nhưng không nói gì.

Tuy nhiên câu này của Hạt Tử đã giải mã được phần lớn nghi vấn.

Dù là Ma Quốc hay dân di cư Ma Quốc, mục đích của họ đều là phục sinh vị Xà Thần viễn cổ tồn tại không biết bao nhiêu năm, thậm chí cho cảm giác thọ cùng trời đất kia.

Chính Lục Vũ cũng từng nghi ngờ Xà Thần viễn cổ liên quan đến mọi chuyện, nhưng không có chứng cứ để xâu chuỗi lại.

Giờ lời của Hạt Tử đã trực tiếp chứng minh sự liên kết sâu sắc này!

Sau một hồi im lặng, Lục Vũ thở hắt ra, bảo mấy người: "Thôi, không nói chuyện nhảm nhí nữa, lên đường thôi, rời khỏi đây rồi tính." Nói đoạn, anh quay sang Hạt Tử: "Cậu muốn theo tôi cũng được, nhưng nếu có gì không ổn, tôi sẽ không nương tay đâu." Hắc Hạt Tử gật đầu thật mạnh: "Tôi hiểu." Vương Bàn Tử lập tức bồi thêm: "Tôi sẽ canh chừng hắn, không tử tế là tôi xử đẹp luôn." "Này

họ Lục.” Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng: “Cái ấn tỳ lớn kia, có thể cho ta xem lại lần nữa không?

Thứ đó ta nhìn thấy hơi quen mắt, rất có thể ta đã gặp ở đâu đó rồi.” Lục Vũ hơi khựng lại, quay đầu nhìn Ngoa Thú, thấy con nhãi này đang ngập ngừng do dự.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Lục Vũ lật tay lấy cái ấn tỳ ra: “Xem đi.” “Cậu cứ cầm đi, ta nhìn là được rồi.” Ngoa Thú không nhận lấy mà chỉ ghé sát tay Lục Vũ, trợn to mắt nhìn chăm chằm.

Hết nhìn trái lại nhìn phải, con nhãi đột nhiên như bị ngứa chân, hai chân cứ di di trên mặt đất.

Rồi lại như có bọ chét trên người, gãi tai gãi đầu, vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Lục Vũ không vội nói gì mà chỉ quan sát, thấy trên người, trên mặt Ngoa Thú bắt đầu mọc ra lông trắng.

Chỉ một loáng sau, từ hình hài đứa bé trần truồng đã biến về hình dạng thỏ nguyên bản.

Cảnh này khiến Lục Vũ hơi kinh ngạc.

Điều kinh ngạc hơn là Ngoa Thú đột nhiên khom người, nôn ọe vài cái.

Vương Bàn Tử ghé sát lại, lầm bầm: “Sao thế, nó có bầu à?” Câu này vừa dứt, đã thấy Ngoa Thú nôn ra một thứ gì đó.

Rơi xuống đất là một mảnh vỡ thanh ngọc.

Hình dạng của nó trông rất giống với “mảnh ngọc vá góc Truyền Quốc Ngọc Tỷ”, hơn nữa màu sắc cũng là ánh sáng của thanh ngọc.

Lục Vũ hơi nhíu mày, định hỏi gì đó thì mảnh vỡ đột nhiên bay lên, “tạch” một tiếng dính chặt vào Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Ngay lập tức, bề mặt ngọc tỷ tỏa ra ánh kim quang chói mắt!

Trong chốc lát, luồng kim quang đó xông thẳng lên trời!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, lập tức cởi áo bọc lấy luồng sáng, quát lớn: "Chạy mau, không thể ở lại đây nữa!" Anh không ngờ việc phục nguyên Truyền Quốc Ngọc Tỷ lại gây ra thiên địa dị tượng như vậy!

Đây chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?

May mà ánh sáng chỉ lóe lên rồi tắt lịm, mấy người cuồng chạy trong rừng sâu một hồi lâu mới rời xa được nơi vừa rồi.

Khi tốc độ chậm lại, Vương Bàn Tử thắc mắc hỏi: "Tiểu ca nhi, vừa rồi là có ý gì vậy?" Lục Vũ thở phào, cúi đầu nhìn, thứ trong lòng đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ nhưng không quá chói mắt, không đến mức kinh động người khác.

Xem xét xong, Lục Vũ mới nói: "Truyền Quốc Ngọc Tỷ." Chỉ thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ từng bị sứt mẻ giờ đây không còn một vết xước, ngay cả chỗ sứt góc trước kia cũng không thấy dấu vết gì, hoàn mỹ không tì vết.

Sau khi xác định không có vấn đề, Lục Vũ quay sang nhìn Ngoa Thú, thấy nó đã khôi phục hình người, liền hỏi: "Có phải cô có chuyện gì quên chưa nói với tôi không?" Ngoa Thú nhìn Lục Vũ, lấy tay vỗ vỗ ngực cho dễ chịu rồi mới bảo: "Cuối cùng cũng nôn ra được, cậu không biết đâu, bà cô đây bao nhiêu năm qua bị cái thứ này vướng trong bụng khó chịu đến mức nào!

Bàn Tử, cậu nhìn cái kiểu gì đấy?

Cậu tưởng bà cô đây muốn nuốt thứ này chắc?" Vương Bàn Tử gãi đầu, không biết nói gì.

Lục Vũ không nghĩ phức tạp như vậy, chỉ thản nhiên bảo: "Nói đi." Ngoa Thú ưỡn ngực, đại hán nói: "Tưởng năm đó, bà cô đây ở

triều Hán chính là tồn tại như trấn quốc linh thú vậy.

Sau đó Vương Mãng soán Hán, định cướp Truyền Quốc Ngọc Tỷ, bà cô đây thấy hoàng hậu cũng chẳng dễ dàng gì, trước đây đối xử với ta cũng khá tốt.

Bà cô giúp bà ấy, mạnh tay một cái liền làm vỡ cái ngọc tỷ đó luôn.

Phải biết rằng, lúc đó ta đang ở giai đoạn cuối của hóa hình, chính là đỉnh cao, dù có đối phó với con Thận Long kia cũng chỉ cần một đạp là chết.

Nhưng chẳng hiểu sao sau khi làm vỡ ngọc tỷ, bà cô lại bị trọng thương.

Mảnh vỡ ngọc tỷ găm luôn vào bụng ta, bao nhiêu năm qua thật chẳng dễ dàng gì..." Nghe Ngoa Thú nói xong, Lục Vũ liền xách nó lên, nhìn chằm chằm vào mắt nó, gằn từng chữ: "Không phải cô bảo luôn ở Trùng Cốc, bị Khương Tử Nha bắt giữ, sau đó lại bị Hiến Vương bắt sao?" Ngoa Thú lộ vẻ ngượng ngùng, nhỏ giọng giải thích: "Lúc lão Tống tử Hiến Vương đào mộ Khương Tử Nha, bà cô thừa cơ chạy mất, sau đó bị thương không còn cách nào mới chạy về Điền Nam.

Lúc đó bị thương nặng quá nên mới bị lão Tống tử Hiến Vương bắt được..." Những lời này của Ngoa Thú coi như giải khai thêm một nghi vấn.

Triều Hán chia làm Đông Tây hai kinh, ngăn cách bởi Vương Mãng soán Hán.

Sau khi Vương Mãng soán Hán là Đông Kinh, Truyền Quốc Ngọc Tỷ bị vỡ, cuối thời Đông Kinh thiên hạ đại loạn...

Sau đó, ngọc tỷ truyền tay qua mấy trăm năm cho đến khi Hậu

Đường Mạt Đế Lý Tòng Kha cùng hoàng thái hậu Tào thị tự thiêu ở Huyền Vũ Lâu, Truyền Quốc Ngọc Tỷ từ đó mất tích...

Chương 1440

Quan trọng là chuyện này khiến Lục Vũ hiểu ngay ra một việc khác.

Đó là Truyền Quốc Ngọc Tỷ truyền từ Đông Kinh đến đời Đường đều là giả!

Vương Mãng soán Hán căn bản không hề có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Tần Thủy Hoàng dùng thanh ngọc khắc Truyền Quốc Ngọc Tỷ, trên khắc tám chữ: 'Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương'.

Mà sách 'Ứng Thị Hán Quan', 'Hoàng Phủ Thế Kỷ' lại ghi chép chữ trên 'Hán Truyền Quốc Ngọc Tỷ' là 'Thụ mệnh vu thiên, ký thọ thả khang'.

Điều này chứng tỏ khi Ngoa Thú làm vỡ ngọc tỷ, Truyền Quốc Ngọc Tỷ thật sự đã mất dấu tích!

Ngọc tỷ truyền thừa mấy trăm năm sau đó chẳng qua chỉ là đồ giả mạo sau thời 'Vương Mãng soán Hán'!

Chẳng lẽ từ lúc đó, Truyền Quốc Ngọc Tỷ thật đã nằm trong tay người Trương gia, luôn được họ cất giữ?

Không đúng!

Trương gia chắc hẳn bị Truyền Quốc Ngọc Tỷ dẫn dắt tới Ba Nãi!

Nếu không, Trương gia sẽ không để lại ngọc tỷ cho Bàn Vương!

Lục Vũ vừa suy tính vừa dẫn mọi người về bản Dao ở Ba Nãi.

Phải nói rằng chuyến đi Trương Gia Cổ Lâu này dù nguy hiểm

nhưng cũng giải đáp vô số mê đoàn, cho anh biết nhiều chi tiết ẩn giấu trong lớp bụi lịch sử.

Chuyện ngọc tỷ là thật, vậy chuyện tộc Ác La Hải mà Hạt Tử nói mười phần thì tám chín phần cũng là thật.

Từ cổ chí kim, lịch sử truyền thừa qua các triều đại Thương, Chu, Tần, Hán, Tam Quốc, Tấn, Nam Bắc Triều, Tùy, Đường, Ngũ Đại Thập Quốc, Tống, Nguyên, Minh, Thanh.

Những triều đại này nếu lược bỏ phần đầu và cuối sẽ phát hiện ra một điều rất kỳ lạ.

Từ sau khi Vương Mãng soán Hán làm mất Truyền Quốc Ngọc Tỷ, thiên hạ luôn trong tình trạng biến động.

Dù là Lưỡng Tấn hay Nam Bắc Triều đều chiến tranh liên miên.

Trong thời gian này, rất ít nghe thấy chuyện về trường sinh hay theo đuổi Chung Cực.

Nhưng đến cuối thời Đông Kinh, Tào Tháo lập ra Mô Kim Hiệu Úy, bắt đầu cuộc trộm mộ chuyên nghiệp tại các lăng mộ hoàng gia khắp thiên hạ!

Sử liệu ghi lại, trận đầu của Mô Kim Hiệu Úy chính là đào mộ Hán Lương Vương Lưu Võ.

Sau đó, Tào Tháo dẫn dắt Mô Kim Hiệu Úy phá vô số lăng mộ.

Có thể nói ngoài lăng mộ hoàng gia ra, chẳng có gì khiến ông ta quan tâm.

Một mặt, đồ tùy táng trong lăng mộ phong phú có thể bổ sung quân nhu.

Mặt khác, chưa chắc Tào Tháo không phải đang tìm kiếm Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã thất lạc!

Chỉ tiếc là dường như Tào Tháo chưa bao giờ tìm thấy.

Đến thời Nam Bắc Triều, Bắc Ngụy dường như kế thừa truyền thống của Tào Tháo, có cơ quan Bất Ngôn Kỵ đặc biệt, cũng đi khắp thiên hạ tìm kiếm mộ vương giả.

Công tích lớn nhất của Bất Ngôn Kỵ dường như là tìm thấy Thông Thiên Thần Thụ...

Sau Nam Bắc Triều, thời Tùy Đường tuy thỉnh thoảng có chuyện tìm kiếm trường sinh, nhưng quan trọng nhất chỉ có Lý Thuần Phong tìm được manh mối về Long Cốt Thiên Thư và Mộc Trần Châu!

Sau Tùy Đường, thiên hạ đại loạn thời Ngũ Đại Thập Quốc, đến triều Tống dường như không có vấn đề gì.

Trải qua nhiều triều đại cho đến triều Minh...

Uông Tàng Hải đầu triều Minh đã dẫn dắt mọi nghi vấn ra ánh sáng.

Một mặt, triều Minh bình định tứ hải, thiên hạ thái bình, có thực lực để tìm kiếm những chuyện đó.

Mặt khác, theo văn bia mà nhóm Lục Vũ thấy trong Trương Gia Cổ Lâu, Trương gia và Chu gia hợp tác, phát khâu vô số mộ, cung cấp quân lương cho Chu gia.

Nghĩa là ở giai đoạn đó, Trương gia dường như nhận ra dùng sức mình không thể khám phá hết chân tướng nên cần sự trợ giúp.

Tất nhiên từ những chuyện xảy ra trong thời gian đó cũng có thể thấy một quy luật.

Thiên hạ loạn, Trương gia biến mất; thiên hạ bình, Trương gia xuất hiện...

Trương gia thừa tập Phát Khâu Thiên Quan, Mô Kim Hiệu Úy,

từng hợp tác với triều đình, đào vô số hầm mộ hoàng gia.

Điều này văn bia trong Trương Gia Cổ Lâu có thể chứng thực.

Trong đầu Lục Vũ chợt lóe lên một tia minh ngộ.

Chương 1441

Chẳng lẽ Trương gia cũng luôn tìm kiếm Truyền Quốc Ngọc Tỷ?

Lục Vũ không ngừng suy ngẫm, âm thầm xâu chuỗi những chuyện quá khứ lại với nhau.

Theo tình hình hiện tại, suy đoán của anh chắc không sai biệt lắm, Trương gia, Ngao Ngoan, Uông Tàng Hải đều luôn tìm kiếm Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Chỉ là mục đích tìm kiếm của họ không giống nhau.

Nhưng tại sao chứ?

Cái ấn tỳ này mở ra Thanh Đồng Môn, liệu có thực sự như lời Uông Tàng Hải nói, có thể nắm giữ Chung Cực?

Cái gọi là Chung Cực rốt cuộc là gì?

Lúc này, Lục Vũ nảy sinh sự tò mò mãnh liệt với Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn!

Không hay biết gì, họ đã đi tới Ba Nãi.

Đến bản Dao, anh tạm gác lại suy nghĩ, cùng mọi người quan sát xung quanh, phát hiện người của Ngô Nhị Bạch vẫn đang canh giữ.

Tuy nhiên việc này không ảnh hưởng gì tới họ.

Vương Bàn Tử tìm được một chiếc xe, Lục Vũ đánh ngất toàn bộ Ngô Tà, Phan Tử, Giải Vũ Thần, A Ninh rồi ném vào trong xe.

Sau đó Lục Vũ dẫn Bàn Tử, Hạt Tử, Ngoa Thú rời khỏi Ba Nãi, đi thẳng về hướng bắc đến Côn Luân.

Khi ra khỏi Quế Hải, trong đầu Lục Vũ lại vang lên thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành tham tác 'Âm Sơn Cổ

Lâu', hệ thống khen thưởng Trường Sinh Đan.】【Tên vật phẩm: Trường Sinh Đan】【Đẳng cấp: Linh đan nhất phẩm】【Năng lực: Trường sinh】【Mô tả: Trường Sinh Đan là tiên đan do Tây Vương Mẫu thời thượng cổ luyện chế, uống vào có thể trường sinh bất lão!

Tiên đan này dùng linh dược khắp thiên hạ, đoạt tạo hóa của trời đất mà thành, dược lực kinh người.

Người khắc dược lực uống vào sẽ chết ngay, người chịu được dược tính mới có thể trường sinh bất lão, người trở thành dược lực là vạn người không có một, cực kỳ hiếm thấy...】 Thú thực, phần thưởng này khiến Lục Vũ hơi bất ngờ.

Trải qua bao nhiêu chuyện trong hang động, anh đã quên bẵng mất phần thưởng của 'Âm Sơn Cổ Lâu'.

Mặt khác là 'Trường Sinh Đan'.

Tính cả viên này, anh đã có hai viên.

Viên trước đó là phần thưởng sau khi hoàn thành 'Nam Hải Quy Khư'.

Lục Vũ cũng không quá bận tâm đến viên thuốc này, chỉ một mực quay về Côn Luân.

Dù có đi Trường Bạch Sơn họ cũng phải nghỉ ngơi và chuẩn bị một chút.

Khi về đến Côn Luân, Hắc Hạt Tử thông qua một số kênh liên lạc đã biết chuyện ở Ba Nãi, liền kể sơ qua cho Lục Vũ.

Đại khái là sau khi họ đi, người của Ngô Nhị Bạch đã tìm thấy nhóm Ngô Tà và đưa tất cả về Tinh Thành.

Tuy nhiên về đến Tinh Thành thì Ngô Nhị Bạch biến mất, Ngô Tà nhờ có Phan Tử giúp đỡ đã thu gom lại sản nghiệp mà Ngô Tam Tỉnh

để lại.

Lục Vũ cũng chẳng bận tâm chuyện này.

Dù sao thì mục đích và nhận thức về thế giới này của họ khác nhau.

Còn về phía Kinh Thành, Tân Nguyệt Phạn Điếm như rắn mất đầu, đã nhiều ngày không mở cửa kinh doanh.

Ban đầu theo ý của Hạt Tử, Lục Vũ nên cân nhắc về Kinh Thành nắm lấy thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm để chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Bởi chẳng ai biết đằng sau Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng tiếc là Lục Vũ chẳng mảy may hứng thú, anh chỉ ở trong ngôi miếu nhỏ tại Côn Luân hàng ngày luyện công, luyện khí, sắp xếp tư liệu và rà soát lại mọi chuyện quá khứ.

Phần lớn thời gian anh tự nhốt mình trong phòng, ngay cả Vương Bàn Tử cũng hiếm khi gặp được anh.

Ngày tháng cứ thế trôi qua được khoảng một tháng, đến gần Tết, Vương Bàn Tử bất ngờ nhận được tin từ Hồ Bát Nhất.

Định bụng chia sẻ tin vui sắp làm cha của lão Hồ, anh liền bước ra khỏi phòng.

Nhưng vừa đến ngoài phòng Lục Vũ, Bàn Tử đã ngẩn người.

Trước cửa phòng Lục Vũ từ bao giờ đã có một con rắn lớn dài tới vài mét nằm lười biếng ở đó.

Vảy nó lấp lánh dưới ánh mặt trời, mang đầy ánh kim loại!

Bàn Tử liếc nhìn một cái, tim đập thình thịch, định nói gì đó thì thấy Hắc Hạt Tử cũng ở bên cạnh, vẻ mặt khổ sở lại còn lấm lem bụi

bặm.

Do dự một lát, Bàn Tử hỏi nhỏ: "Hạt Tử, cái kia là thứ gì vậy?" Hắc Hạt Tử lắc đầu, trầm giọng: "Tôi không biết có phải không, nhưng tôi bị nó đánh rồi." "Đáng đời!" Bàn Tử toét miệng cười, ánh mắt lại chuyển sang con "rắn" kia, xoa xoa tay, mặt cười như hoa nở.

Chương 1442

Rồng đấy!

Đây chính là rồng trong truyền thuyết!

Không ngờ từ Ba Nãi về mới hơn một tháng, con rồng nhỏ xíu như con chạch ngày nào giờ đã lớn thế này rồi!

Chà chà, thứ này mà dắt ra đường dạo phố thì chẳng phải sẽ khiến hàng vạn thiếu nữ mê mẩn sao?

Bàn Tử tiến lại gần vài bước, con rồng nhỏ đang lười biếng bỗng dựng đứng thân mình, sau đó cuộn lại vài vòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bàn Tử.

Trong thoáng chốc, Bàn Tử cảm thấy nhiệt độ như giảm xuống vài độ.

"Bàn Tử, lùi lại đi, không là cậu bị ăn đòn đấy..." Phía sau, Hắc Hạt Tử từng có kinh nghiệm tương tự nên vội vàng nhắc nhở.

Bàn Tử không lùi nhưng cũng chẳng dám tiến thêm, chỉ nhìn con rồng nhỏ, mặt dày cười nịnh: "Ấy kìa, người anh em, đừng nóng, Bàn gia tôi tìm Tiểu ca nhi có việc, cậu gọi giúp tôi một tiếng được không?" "Gọi cái gì mà gọi, họ Lục chạy mất hút từ sáng rồi." Lúc này cửa phòng Lục Vũ đột nhiên mở ra, Ngoa Thú từ trong bước ra, dụi dụi mắt rồi ngồi phắt lên thân con rồng, chẳng khác nào đứa trẻ cưỡi ngựa.

Trong lòng Bàn Tử bỗng thấy cảm thán.

Thế nào gọi là thắng ngay từ vạch xuất phát?

Ngoa Thú thế này chính là thắng từ vạch xuất phát rồi...

“Lục Châu, Tiểu ca nhi đi đâu rồi?” Bàn Tử định thần lại rồi không nhịn được nói tiếp: “Cái thứ này lớn nhanh quá nhỉ, tôi mới không thấy nó một tháng mà đã to thế này rồi?” Nghe vậy, Ngoa Thú đưa tay vỗ vỗ đầu rồng, bảo: “Nghe thấy chưa, hắn gọi ngươi là ‘thứ này’ kìa, sau này đừng có giúp hắn.” “Rồng nhỏ” liếc Bàn Tử một cái, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉnh.

Bàn Tử cũng chẳng để ý, lấy hết can đảm chậm rãi lại gần, miệng lẩm bẩm: “Không phải, Lục Châu, Tiểu ca nhi đi đâu rồi?

Tôi tìm cậu ấy có việc, cô biết bao giờ cậu ấy về không?” Vừa nói Bàn Tử vừa tiến sát Ngoa Thú, khi chỉ còn cách khoảng một mét, Hắc Hạt Tử ở đằng xa nhắm mắt lại.

Con rồng nhỏ vốn không có phản ứng gì bỗng nhiên dứt khoát phát ra một tiếng rồng ngâm!

Tuy âm thanh không lớn nhưng cũng làm Bàn Tử giật bắn mình, đứng chôn chân không dám nhúc nhích.

Thứ này là rồng, không phải rắn.

“Thằng béo kia, cậu tìm họ Lục có việc gì?” Ngoa Thú vẫn ngồi trên thân rồng, cười hì hì nhìn Bàn Tử nhắc nhở: “Đừng trách bà cô không báo trước nhé, họ Lục trước khi ra ngoài đã bảo nó trông cửa, trừ bà cô đây ra thì không ai được vào.

Cậu ấy à, đừng có tơ tưởng chuyện họ Lục đang tính toán gì trong phòng nữa, chỗ nào mát mẻ thì ra đó mà chơi.” “Tơ tưởng cái gì, tôi có việc thật mà.” Bàn Tử mặt đầy chính khí, nghiêm túc nói: “Vả lại sắp Tết đến nơi rồi, không phải nên đại tu sửa, dọn dẹp một chút sao?

Các cụ bảo rồi, một căn phòng không dọn thì sao dọn được thiên hạ?” Tiếc là dù Bàn Tử có nói gì Ngoa Thú cũng không lung lay, rồng nhỏ chặn cửa nên anh chẳng còn cách nào, chỉ đành nói vài câu rồi

hậm hực bỏ đi.

Hắc Hạt Tử cũng đi cùng anh, hai người tìm chỗ khuất gió có nắng ngồi tán dóc, nói mấy chuyện đâu đâu, đoán xem Lục Vũ đi đâu, bàn bạc xem trưa nay ăn gì.

Nói thật thì hơn một tháng qua, quan hệ giữa Bàn Tử và Hạt Tử đã dịu đi nhiều, không còn gay gắt như trước, luôn có thể bình tâm trò chuyện.

Đặc biệt là tay nghề nấu nướng của Hạt Tử rất khá, điều này thay đổi đáng kể thái độ của Bàn Tử đối với ông ta.

Bàn Tử ham ăn nhưng lười làm, hai người phối hợp lại khá ăn ý.

Đến trưa, Hạt Tử đi thẳng vào bếp, dưới sự giám sát của Bàn Tử đã làm món bánh hẹ mà anh hằng mong ước.

Khi bánh vừa ra lò, Bàn Tử vừa cầm lên, miệng còn đang định khen "ngon" thì đột nhiên cảm nhận được một luồng gió lạnh.

Lập tức thấy hết ngon ngay.

Tinh thần Bàn Tử căng thẳng hẳn lên, quay đầu nhìn lại.

Vừa quay đầu đã thấy Lục Vũ đứng ngoài bếp, tay lôi xềnh xệch một con lợn trắng lớn.

Bàn Tử hơi khựng lại rồi hoàn hồn, hừ hừ nói: "Cậu còn biết đường về à?

Lúc đi chẳng thèm nói một tiếng, giờ mới biết về?

Tôi...

đờ mờ!" Bàn Tử đang định trách móc Lục Vũ vài câu thì đột nhiên khựng lại, cái bánh hẹ trên tay rơi bịch xuống đất, mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ló đầu ra sau lưng Lục Vũ, sững sờ cả người.

Anh không ngờ rằng đã lâu không gặp Sơ Nhất, vậy mà anh ta lại quay về!

Sơ Nhất là gã đàn ông người Tạng từng cùng họ đi tìm Mộc Trần Châu, sau đó nhờ Lục Vũ dùng 'Chuỗi hạt Cách Lý Cao Lợi' mà thoát chết, sau đó luôn ở hải ngoại lo liệu một số việc.

Đối với gã người Tạng cương trực này, Bàn Tử luôn thấy rất đáng tin!

Trước đây lúc Kinh Thành loạn lạc, Lão Cửu Môn hỗn loạn, Sơ Nhất theo sắp xếp của Lục Vũ đã về lo liệu một số việc, lúc đó Bàn Tử còn thấy tiếc vì không có cơ hội tụ tập hẳn hoi với Sơ Nhất.

Không ngờ giờ lại được trùng phùng ở Côn Luân.

"Mau, mau lại đây để Bàn gia ta xem nào." Bàn Tử bước tới, nhìn Sơ Nhất mặc comple với vẻ mặt tươi cười: "Đừng nói nhé, mấy tháng không gặp nhìn ông cũng ra dáng con người lắm rồi đấy!" "Hạt Tử, làm thêm vài món nữa, khui vò rượu ra, trưa nay chúng ta không say không về!" Bàn Tử hào hứng nói.

Nhưng ngay sau đó, thấy Lục Vũ nhặt cái bánh hẹ dưới đất lên, anh lại ngẩn ra kinh ngạc: "Tiểu ca nhi, bánh rơi xuống đất rồi, cậu làm cái gì vậy, chúng ta đâu đến mức nghèo thế?" Lục Vũ nhìn Bàn Tử, cười lắc đầu rồi quay người đi thẳng.

Chương 1443

Bàn Tử, Hạt Tử, Sơ Nhất nhìn nhau ngơ ngác.

Ba người sững sờ một lúc rồi cũng đi theo.

Bàn Tử tinh mắt, thoáng thấy Lục Vũ nhét thứ gì đó vào trong cái bánh hẹ, nhưng động tác của Lục Vũ quá nhanh nên anh không nhìn rõ là thứ gì.

Đang định hỏi Sơ Nhất thì Lục Vũ đã đi vào trong sân, đến trước mặt con rồng nhỏ, đặt cái bánh hẹ xuống bên cạnh nó.

Lúc này con rồng nhỏ kiêu ngạo ngẩng đầu, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, tỏ vẻ khinh thường thức ăn Lục Vũ mang đến!

Bàn Tử vừa định mắng một câu thì thấy sắc mặt Ngoa Thú không tốt lắm, nó nhảy từ thân rồng xuống, đi đến bên cạnh nhóm Bàn Tử, còn làm động tác suỵt.

Bàn Tử chỉ đành nuốt nước bọt, ngậm miệng lại.

Lúc này Lục Vũ nhìn rồng nhỏ, bình thản nói: "Ta cho ngươi một cơ hội, suy nghĩ kỹ xem có ăn hay không." Bàn Tử không nén nổi tò mò, hỏi Ngoa Thú: "Lục Châu, Tiểu ca nhi thêm cái gì vào trong đó thế, sao nó lại không muốn ăn?" Lục Châu cũng không nói gì, chỉ đứng nhìn, vẻ mặt khá phức tạp.

Nó cũng không ngờ Lục Vũ lại dùng 'Long Đan', lúc thì bắt rồng nhỏ lớn lên, lúc lại bắt nó nôn Long Đan ra...

Dù biết làm vậy là tốt cho nó, nhưng quá trình này đối với rồng nhỏ hoàn toàn là một sự hành hạ...

Nhóm Bàn Tử đứng cách đó vài mét, ngơ ngác nhìn Lục Vũ và rồng nhỏ.

Đợi vài giây, rồng nhỏ cuối cùng cũng thỏa hiệp, cúi đầu ngoạm lấy cái bánh hẹ, nhai rôm rốp.

Nhưng mới nhai vài miếng, nó đã nhả ra một mảnh giấy trắng nhỏ.

Bàn Tử gãi đầu, càng thấy mờ mịt hơn.

Lúc này giọng Lục Vũ lại vang lên: "Còn bắt ta phải đút cho ngươi nữa à?" Câu này vừa dứt, thân hình rồng nhỏ cứng đờ, sau đó cúi đầu dứt khoát nuốt chửng mảnh giấy đó vào bụng.

Đứng từ góc độ của Bàn Tử, anh loáng thoáng thấy mắt rồng nhỏ rưng rưng lệ, dường như phải chịu uất ức cực lớn.

Đang lúc anh còn thắc mắc thì thấy con rồng nhỏ đó thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Chỉ trong chốc lát, từ một con rồng to như mãng xà đã biến thành một con rắn nhỏ dài chưa đầy nửa mét.

Sự thay đổi này quá rõ rệt.

Nếu không phải vảy rồng trên người nó phản chiếu ánh nắng thì rất dễ khiến người ta không nhìn thấy nó.

Lúc này Ngoa Thú bước tới, xách con rồng nhỏ đang nằm thoi thóp dưới đất lên, quấn hai vòng quanh cánh tay, an ủi: "Được rồi được rồi, oai một lần là đủ rồi, còn định oai mãi chắc?" Bàn Tử thoáng thấy khi rồng nhỏ vừa thu người lại, dường như có một thứ gì đó từ dưới đất bay vào tay Lục Vũ.

Thứ đó lấp lánh ánh sáng, nhìn không rõ.

Tuy nhiên anh cũng không nghĩ nhiều, đợi Lục Vũ xong việc liền kể chuyện về Hồ Bát Nhất.

Kể xong chuyện lão Hồ, mấy người cũng chỉ tán dóc, lúc ăn cơm

thì uống rượu, trò chuyện phím.

Bàn Tử hỏi Sơ Nhất về những việc bận rộn thời gian qua, Sơ Nhất kể lại rồi lại hỏi về kinh nghiệm thám hiểm của họ.

Tóm lại mấy tháng không gặp nên có rất nhiều chuyện để nói...

Điều khiến Bàn Tử hơi tiếc là Sơ Nhất chỉ ở Côn Luân hai ngày rồi rời đi, không biết lại đi bận việc gì.

Những ngày tháng có chút bất ngờ lại trở về với vẻ bình lặng trước kia.

Hàng ngày ăn cơm, đi ngủ, luyện công.

Thời gian trôi đi, một cái Tết Nguyên Đán đã trôi qua.

Trong thời gian đó, Bàn Tử lại vài lần thấy rồng nhỏ biến lớn bằng con mãng xà, canh giữ bên cạnh Lục Vũ.

Nhưng anh đã thấy quen rồi.

Anh cũng có hỏi Lục Vũ nhưng anh không nói nên cũng chẳng làm gì được...

Cứ thế mười mấy ngày trôi qua, đến rằm tháng Giêng, Bàn Tử tìm Lục Vũ định rủ vào thành mua ít bánh trôi về.

Dù sao cũng là ngày lễ, nên có chút không khí.

Lục Vũ vừa hay cũng định ra ngoài, nghe Bàn Tử nói liền gật đầu, để rồng nhỏ trông nhà rồi cùng Bàn Tử bước ra khỏi miếu.

Vừa ra đến cổng miếu, đúng lúc gặp một người Tạng có tuổi đang đứng đó.

Người Tạng thấy Lục Vũ liền dừng lại trên bậc thang.

Lục Vũ cũng đứng trên bậc thang nhìn ông ta.

Bàn Tử thắc mắc liếc nhìn Lục Vũ, định hỏi gì đó thì lão người

Tạng cười khan vài tiếng, nói với Lục Vũ: “Không ngờ cậu thực sự ở đây, tôi còn tưởng mình nhìn lầm.” Lục Vũ từ trên cao nhìn xuống lão người Tạng, lạnh lùng hỏi: “Ta có quen ngươi không?” “Cũng không hẳn là quen, chỉ là từng gặp vài lần.” Lão người Tạng cười tự giễu, lại lắc đầu: “Tôi không làm phiền cậu nữa, thắp nén hương rồi đi ngay.” Lão vừa bước lên một bậc thang, giọng Lục Vũ lại vang lên: “Ta cho phép ngươi động đậy chưa?” Lão người Tạng cũng dứt khoát, lùi lại một bước ngay lập tức.

Chương 1444

Lúc này Bàn Tử cũng nhận ra điều gì đó, lật tay lấy bảo côn ra, lườm lão người Tạng, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào!

Dù sao ngôi miếu nhỏ này là đại bản doanh của họ, người này rõ ràng tìm đến Lục Vũ.

Nhìn vẻ mặt Lục Vũ, dường như anh chẳng mấy thiện cảm với lão già này.

Lục Vũ nhìn lão người Tạng, thản nhiên nhả ra một chữ: "Cút." Sắc mặt lão người Tạng cứng đờ, cúi đầu nói: "Tôi chỉ thắp nén hương rồi đi." Lục Vũ không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn.

Bàn Tử hừ lạnh: "Bảo ông cút thì cút nhanh đi, đừng có lôi thôi." Vừa nói, Bàn Tử vừa quan sát kỹ lão già, vẫn không nhận ra lão ta là ai, nhưng người này cho anh một cảm giác rất quen thuộc.

Hơn nữa lại là cái kiểu quen thuộc cực kỳ đáng ghét.

"Này lão già, tôi có quen ông không nhỉ, hình như gặp ở đâu rồi thì phải?" Cuối cùng Bàn Tử vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

Nói xong anh quay sang Lục Vũ, hỏi: "Tiểu ca nhi, lão già này có phải người liên quan đến Lão Cửu Môn không?" Thấy Lục Vũ gật đầu, Bàn Tử lập tức mắng: "Thảo nào đáng ghét thế, ông là thằng khốn nào của nhà nào trong Lão Cửu Môn?" Đến nước này, lão người Tạng cũng không giấu giếm nữa, chỉ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Tôi là Giải Liên Hoàn." "Giải Liên Hoàn?" Bàn Tử giật nảy mình, nhìn chừng chừng vào lão người Tạng.

Ngay sau đó anh bước tới hai bước, đưa tay túm lấy bộ râu dài của lão giật mạnh một cái khiến Giải Liên Hoàn nhe răng trợn mắt vì đau,

nước mắt sắp trào ra.

Đợi Bàn Tử buông tay, Giải Liên Hoàn tức tối hét lên: "Đừng nghịch nữa, tôi không đeo mặt nạ, đây là râu thật của tôi!

Thằng béo kia, cậu ra tay có thể nhẹ nhàng chút được không!" Bàn Tử vỗ vỗ mặt Giải Liên Hoàn, bực bội mắng: "Ông chết hay chưa?

Với lại ai cho ông đến đây?

Đến đây làm gì?

Có ai biết ông đến đây không?

Ông đã báo tin chúng tôi ở đây cho ai biết nữa rồi?" Giải Liên Hoàn vốn tưởng nói rõ thân phận thì có thể nói chuyện đàng hoàng với Lục Vũ, ai ngờ vừa lộ mặt đã bị Bàn Tử giật râu, sau đó là vẻ hung thần ác sát của Bàn Tử khiến lão khó lòng chấp nhận.

Dù sao lão cũng là Giải Liên Hoàn, dù sao trước kia hai người cũng từng gọi lão là Tam gia, vậy mà mới bao lâu đã lật mặt rồi.

Giải Liên Hoàn định nói gì đó nhưng lời đến môi, giọng lại vô thức hạ thấp xuống: "Tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, chuyện lần trước thực sự là..." Lục Vũ lạnh lùng ngắt lời: "Chuyện lần trước gì?

Ta với ngươi thân lắm à?

Bàn Tử, đi thôi." Dứt lời, Lục Vũ sải bước đi thẳng, coi như không thấy Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn nhìn bóng lưng Lục Vũ, do dự một lát rồi không nhịn được nói: "Nếu không phải có chuyện cực kỳ quan trọng, tôi đã không tìm cậu." Lục Vũ chẳng thèm để ý, đi thẳng đến bên xe, mở cửa leo lên.

Bàn Tử do dự một chút rồi cũng mở cửa xe, bụng bảo dạ Lục Vũ đã không quan tâm thì chắc chắn chẳng đáng để bận tâm.

Lúc này việc đi mua bánh trôi là quan trọng nhất.

Không ngờ Giải Liên Hoàn lại đánh liều chạy đến bên xe, mở phăng cửa sau ngồi vào, nói: "Chuyện lần này hệ trọng lắm, thực sự rất quan trọng.

Dù cậu không tham gia thì cũng hãy nghe tôi nói qua một chút được không?

Tôi nói cho cậu hay, quy mô hành động lần này thậm chí không kém gì hành động ở 'Núi Tứ Cô Nương' đâu!" Bàn Tử hơi khựng lại, Lục Vũ đã quay đầu lại bảo Giải Liên Hoàn: "Không liên quan đến ta, cút!

Bàn Tử, lôi ông ta xuống." "Hả?

À!" Bàn Tử ngẩn người, định xuống xe lôi lão ra thì Giải Liên Hoàn nói với Lục Vũ: "Có một chiến dịch liên quan đến Trường Bạch Sơn, rất nhiều người sẽ tham gia, cực kỳ nhiều.

Hơn nữa không có người dắt mối, tất cả đều hành động riêng lẻ..." Bàn Tử mở cửa xe định xách Giải Liên Hoàn xuống thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Nói thế ngay từ đầu có phải xong rồi không?

Đừng có nói nhảm nữa, vào thẳng trọng tâm đi." Bàn Tử dừng tay, nghe Giải Liên Hoàn cười khổ nói: "Lão Cửu Môn đã loạn cào cào hết cả rồi, người biết hay không biết đều định tham gia.

Công ty Đại Đô Hội của Cừu Đức Khảo cũng loạn rồi, rất nhiều người đều có hứng thú với Trường Bạch Sơn." Nghe đến chuyện Trường Bạch Sơn, Bàn Tử liền phấn chấn hẳn lên.

Nhưng khi anh còn định nghe tiếp thì Lục Vũ đã mở cửa xe, bảo Giải Liên Hoàn ngồi sau: "Xuống xe." Sau khi xuống xe, Lục Vũ lại bảo Bàn Tử: "Không phải cậu định đi mua bánh trôi sao, dắt Hạt Tử đi cùng đi, mua nhiều vào, tiện thể mua thêm đồ ăn thức uống." Nói

xong, anh quay sang nhìn Giải Liên Hoàn một lượt từ trên xuống dưới rồi bảo: "Đi theo ta." Hai người đi về hướng Kính Hồ ở đằng xa chứ không phải vào miếu.

Bàn Tử do dự một lát nhưng không đi theo, cũng chẳng đi mua bánh trôi mà chỉ đứng ngoài cửa miếu nhìn theo từ xa.

Lục Vũ dẫn Giải Liên Hoàn đi một lúc, tránh xa Bàn Tử rồi mới lạnh lùng nói: "Người ta bảo chim sắp chết hót tiếng bi ai, người sắp chết nói lời tử tế, để xem lần này ngươi có làm được không.

Đừng có nói mấy câu nhảm nhí về đám người đi Trường Bạch Sơn nữa, nói trọng điểm đi." Giải Liên Hoàn dường như không ngờ Lục Vũ lại nhìn ra tình trạng của mình, không khỏi sững người.

Một hồi lâu sau, lão thở dài, lắc đầu nói: "Lão Cửu Môn bị cái thứ chết tiệt đó kìm kẹp quá nhiều năm, ảnh hưởng đến quá nhiều người, muốn thoát khỏi thì luôn phải trả cái giá nhất định." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn có vẻ bùi ngùi, cảm thán: "Tôi cũng không ngờ chỉ một lần bói toán mà suýt nữa mất mạng.

Thảo nào Ngô Tam Tỉnh năm đó nói con người ta đời này chỉ có thể bói toán một lần là kịch khung." Nói xong lão lại thở dài, lúc này mới chậm rãi tiếp: "Sau khi kết thúc ở Tây Vương Mẫu, tôi về Kinh Thành tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người của hắn nhanh chóng tìm đến tôi.

Tôi có thể khẳng định là hắn không nhận ra tôi là Giải Liên Hoàn, chỉ coi tôi là Trương Hạo.

Nhưng việc hắn yêu cầu tôi hợp tác khiến tôi thấy rất bất ổn, nên tôi quyết định dùng tới thần khí bói toán đó." Giải Liên Hoàn không giấu giếm, cũng không nói lằng nhằng, kể sơ qua những việc mình đã làm trước đó.

Có lẽ nói một mình hơi chán, đến đoạn quan trọng lão lại lửng lơ làm bộ.

Chương 1445

Nhưng đợi vài giây mà Lục Vũ chẳng hề đáp lời hay hỏi han gì, Giải Liên Hoàn đành miễn cưỡng nói tiếp: "Hắn bảo tôi hợp tác với Cừu Đức Khảo để thám hiểm Trương Gia Cổ Lâu một lần nữa.

Lúc đó Hoắc lão thái thái cũng tìm đến tôi, định thám hiểm Trương Gia Cổ Lâu.

Chuyện trên đời không có nhiều trùng hợp đến thế, nên tôi đã gieo một quẻ, cậu đoán xem quẻ tượng thế nào?" "Muốn nói thì nói nhanh lên, không nói thì cút đi cho rảnh nợ, ta không có thời gian nghe ngươi nói nhảm." Lục Vũ lạnh lùng quát, hoàn toàn không nể mặt Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn bị nghẹn họng nhưng cũng không để tâm, chỉ thở dài: "Tôi tính ra mình tuyệt đối không thể đi, đi là cầm chắc cái chết, hơn nữa còn ảnh hưởng đến cậu, nên tôi đã không đi.

Tôi tìm gặp Ngô Nhị Bạch, bảo ông ta cũng không được đi..." Thông thường quẻ tượng thường hư hư thực thực, cần phải giải quẻ.

Nhưng 'Liên Sơn Bặc' là một ngoại lệ, nó sẽ cho biết rất thẳng thắn việc gì nên làm, việc gì không, mang lại một câu trả lời cực kỳ khẳng định.

Giải Liên Hoàn kể sơ qua nội dung quẻ bói cho Lục Vũ, cuối cùng mới vào trọng tâm: "Theo quẻ tượng, chỉ cần tôi không đi, Ngô Tam Tỉnh không đi thì chuyện này sẽ có đường xoay xở." Nói một hơi dài, Giải Liên Hoàn dừng lại nghỉ một chút, cũng để Lục Vũ tiêu hóa những gì lão vừa kể.

Lục Vũ thầm tính toán, nếu Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh thực sự đi thì khả năng cao sẽ chạm mặt Cừu Đức Khảo.

Họ gặp nhau chắc chắn sẽ dẫn đến những chuyện rất tồi tệ, thậm chí có khả năng trước khi anh đến nơi, họ đã phá được Phạn Thiên Trận khiến con Âm Thận Long mất kiểm soát, lúc đó hậu quả sẽ không thể cứu vãn...

"Nói tiếp đi, cứ phải đợi ta hỏi mới nói được à?" Lục Vũ im lặng giây lát rồi bảo Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn gật đầu, chậm rãi nói: "Lúc đó vì không thể tham gia vụ Trương Gia Cổ Lâu, tôi cũng không tiện ở lại Kinh Thành kẻo bị hắn phát hiện ra điểm bất thường.

Vì thế tôi thay tên đổi họ, dùng thân phận khác để đi truy tra một việc khác.

Ngô Tam Tỉnh đã tra ra Cừu Đức Khảo từng đến Vu Sơn, nên tôi tìm Ngô Tam Tỉnh, tập hợp một nhóm người đi Vu Sơn..." Nghe đến Vu Sơn, sắc mặt Lục Vũ hơi thay đổi, trầm giọng hỏi: "Là chuyện về quan tài treo (hạp quan) à?" Lần này Giải Liên Hoàn cũng hơi sững sờ, gật đầu: "Sao cậu biết?" "Ngô Tam Tỉnh tra ra thế nào?" Lục Vũ không trả lời mà hỏi ngược lại.

Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ rồi giải thích: "Cậu biết đấy, tổ chức đó có hai nhánh, một phần vẫn như cũ theo đuổi trường sinh, một phần bị nhà họ Uông khống chế, theo đuổi những thứ chúng ta không hiểu nổi.

Ngô Tam Tỉnh luôn ở trong nhánh của nhà họ Uông, hơn nữa ông ấy ẩn nấp rất sâu, biết rất nhiều.

Thời gian qua vì Cừu Đức Khảo dốc toàn lực cho vụ Âm Sơn Cổ Lâu khiến nội bộ công ty Đại Đô Hội nảy sinh nhiều bất mãn và đấu tranh.

Ngô Tam Tỉnh nhân cơ hội này thâm nhập vào Đại Đô Hội và phát

hiện ra một số tài liệu cũ.

Tài liệu đó cho thấy Uông Tàng Hải từng ở Vu Sơn gần một năm.

Cừu Đức Khảo cũng từng đi tra vụ hạp quan ở Vu Sơn, còn có một người họ Phong giúp hắn, nên chúng tôi đã đi...” Nghe đến đây, Lục Vũ biến sắc, gằn giọng: “Phong Học Văn hay Phong Học Vũ?

Có phải các người đi tìm cái Địa Tiên Thôn đó không?

Vào làng chưa?

Các người đã làm gì ở Vu Sơn?

Nói mau!” Trong ‘Quỷ Thổi Đèn’, hạp quan ở Vu Sơn có Địa Tiên Thôn, trong đó có Thi Tiên!

Theo mô tả, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ thả Thi Tiên ra khỏi làng, gây ra rắc rối cực lớn.

Ngay cả nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng phải trải qua bao phen thập tử nhất sinh mới thoát ra được!

Tính ra thì từ lâu khi Lục Vũ lần đầu đi mộ dưới đáy biển ở Tây Sa, Nam Hải, anh đã nghi ngờ Uông Tàng Hải và Địa Tiên Thôn có liên quan gì đó.

Vẻ mặt Giải Liên Hoàn trở nên kỳ quái, ngạc nhiên hỏi: “Cậu biết về Địa Tiên Thôn à?” Đợi một lúc không thấy Lục Vũ có ý định trả lời, Giải Liên Hoàn cười khổ lắc đầu rồi tiếp: “Chúng tôi đến Vu Sơn, sau khi thấy hạp quan thì thực sự đã tìm được Địa Tiên Thôn đó.

Chỉ có điều cái làng đó đã tan hoang, nghe người địa phương nói nó đã bị bỏ hoang hơn hai mươi năm rồi.

Nhưng chúng tôi vẫn vào xem thử, tuy bên trong hoang phế nhưng vẫn còn sót lại vài thứ...” Vừa nói Giải Liên Hoàn vừa lục lọi trên người, lấy ra một con Xà Mi Đồng Ngư, chậm rãi bảo: “Đây là thứ

chúng tôi tìm thấy bên trong, sau khi giải mã thì nội dung bên trên chỉ có một câu: Ta đã thấy Chung Cực." Lục Vũ đưa tay nhận lấy con Xà Mi Đồng Ngư, xem xét một hồi, xác định là hàng thật mới bảo: "Nói tiếp đi, đừng có để ta phải hỏi mãi.

Ta không tin chỉ một câu này mà đáng để ông chạy một chuyến, lại còn nói mấy lời vớ vẩn về việc vô số người đổ về Trường Bạch Sơn.

Nói nhanh đi, đừng có giấu giếm làm bộ làm tịch, nếu ông thích làm bộ thì ta không nghe nữa, ông đi chỗ khác mà nói." Giải Liên Hoàn bị Lục Vũ nói cho mất mặt, chỉ biết cười khổ nhìn anh: "Tôi lặn lội đường xa đến đây, giờ nửa cái mạng cũng chẳng còn, không thể tìm chỗ nào ấm cúng chút, chúng ta ăn miếng cơm rồi nói chuyện đàng hoàng sao?" "Lắm chuyện." Lục Vũ lạnh lùng mắng một câu nhưng vẫn quay lại nhìn, thấy Vương Bàn Tử vẫn đang nghển cổ ngóng đợi, anh bực bội bảo: "Đi theo ta, về chỗ của ta thì đừng có chạm vào thứ gì, đừng có nhìn ngó hay nói năng bừa bãi, nếu không ta cũng không đảm bảo ngươi có thể thấy mặt trời ngày mai không đâu." Giải Liên Hoàn cười khổ liên tục, lủi thủi đi sau Lục Vũ trở lại ngôi miếu nhỏ.

Đúng là phong thủy luân chuyển.

Từng có thời Giải cửu gia lão cũng oai phong lẫm liệt ở Kinh Thành, quan hệ với Lục Vũ cũng khá tốt.

Không ngờ vì vài biến cố mà giờ lâm vào cảnh này...

Đến cổng miếu, Lục Vũ vung tay ném con Xà Mi Đồng Ngư cho Bàn Tử, bảo: "Tìm nước không rễ (nước mưa/sương) xem nội dung bên trên là gì.

Ngoài ra bảo Hạt Tử làm món gì đó cho lão ăn mày này ăn.

Còn nữa, bảo Hạt Tử canh chừng lão ta, có động tĩnh gì lạ thì cứ việc chém luôn." Nhìn thấy Xà Mi Đồng Ngư, Vương Bàn Tử cũng

chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện đi mua bánh trôi nữa, vội vàng đưa Giải Liên Hoàn vào trong tiểu miếu, bảo Hắc Hạt Tử trông chừng ông ta.

Thời gian qua, Hắc Hạt Tử ngày ngày ở trong tiểu miếu trên Côn Luân, chẳng được gặp người ngoài, lúc này thấy Giải Liên Hoàn đã khôi phục diện mạo thật, không khỏi ngây người, hồi lâu mới miễn cưỡng phản ứng lại, cùng Giải Liên Hoàn cảm thán một hồi chuyện cũ tái ngộ.

Trong lúc hai "ông bà già" này ôn chuyện, Vương Bàn Tử cũng đi hứng ít nước không rễ (nước mưa), nhờ Lục Châu giúp đỡ để giải mã thông tin trên Xà Mi Đồng Ngư một lần nữa.

Nội dung bên trên giống hệt như lời Giải Liên Hoàn nói, chỉ là một câu đơn giản: "Ta đã nhìn thấy Chung Cực." Ngoài mấy chữ đó ra, không còn gì khác.

Chương 1446

Sau khi giải độc xong, Vương Bàn Tử lập tức đi tìm Lục Vũ, thấy con tiểu long kia vẫn đang canh giữ trước cửa phòng cậu.

Bất đắc dĩ, Vương Bàn Tử chỉ đành gọi vài tiếng, lúc này mới nghe thấy Hắc Hạt Tử ở viện bên hét lên một tiếng, lại vội vàng chạy sang.

Sau một hồi bận rộn, Hắc Hạt Tử cũng đã chuẩn bị xong cơm canh, lúc này Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Giải Liên Hoàn cùng ngồi quây quần.

Sau khi phân định vị trí chủ khách, Giải Liên Hoàn cũng chẳng khách sáo, trực tiếp múc một bát thịt dê từ trong nồi canh lớn, vừa ăn vừa lầm bầm nhận xét: "Kính Đen, thịt dê này hầm hơi quá lửa rồi.

Tôi nói cho các cậu biết, dê ở vùng Tạng kỵ nhất là hầm nhừ, phải ăn cái vị hơi dai dai mới đúng điệu." "Hầm quá lửa, dê non thành dê già, thịt dai không nói, vị ngọt cũng bay mất.

Lại nói đến củ cải này, đông ăn củ cải hạ ăn gừng, lời xưa không sai, nhưng củ cải hầm thịt dê thì phải dùng củ cải phương Bắc." "Củ cải phía bắc sông Hoàng Hà mới không cay, lại còn mang vị ngọt..." Nghe những lời này, chút thiện cảm khi lâu ngày gặp lại hoàn toàn tan biến, Hắc Hạt Tử lạnh lùng liếc Giải Liên Hoàn một cái, mắng: "Ăn thì ăn, không ăn thì cút!

Lục tiểu ca và Bàn Tử còn chưa nói gì, ông một kẻ đi xin ăn mà còn kén cá chọn canh cái gì?

Đúng là tụng xong kinh đánh hòa thượng, ăn xong cơm mắng đầu bếp, Lão Cửu Môn toàn hạng nhân tài." Vương Bàn Tử lúc này chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, cười hì hì nói: "Tôi nói này lão Giải, ông đúng

là nhân tài.

Người ta ăn xong mới mắng, ông thì vừa ăn vừa chửi, ông khinh bỉ tay nghề của Kính Đen đến thế à?

Trí thức các ông đều thẳng ruột ngựa thế sao?" "Cũng là thói quen thôi." Giải Liên Hoàn đột nhiên có chút cảm khái, thở dài nói: "Thời gian trước ăn đồ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm ngon quá, xin lỗi, xin lỗi nhé." Vương Bàn Tử liếc mắt một cái, không thèm tiếp lời về "Tân Nguyệt Phạn Điếm", trực tiếp cảm thán một câu: "Kiểu cách đúng là kiểu cách, có cái bỏ vào mồm còn kén chọn, hạng như ông cứ phải tống vào rừng cho nhịn đói vài tháng mới chừa." Giải Liên Hoàn cũng thật sự đói bụng, nghe Bàn Tử nói vậy cũng không phản bác, bắt đầu ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc đã mồ hôi đầm đìa.

Ăn hết một bát lớn thịt dê, uống thêm nửa bát canh, ăn chút cơm trắng, sau khi bụng dạ đã có chút đồ lót dạ, tinh thần của Giải Liên Hoàn tốt lên hẳn, không còn chỉ cắm cúi ăn nữa mà bắt đầu trò chuyện bâng quơ.

Vương Bàn Tử cũng ăn một ít, rồi tham gia tán gẫu.

Nói đi nói lại, chủ đề tự nhiên chuyển sang chuyện ở Trường Bạch Sơn.

"Tôi nói này lão Giải, bao nhiêu người đổ xô đến Trường Bạch Sơn như thế, ông không sợ hai thằng con trai của ông cũng theo chân đến đó góp vui à?" Hai "đứa con" của Giải Liên Hoàn, một là Ngô Tà, một là Giải Tiểu Hoa.

Giải Liên Hoàn đang gặm thịt hơi khựng lại một chút, rồi lại tiếp tục.

Sau khi nuốt miếng thịt trong miệng xuống, ông ta mới lên tiếng: "Chúng nó sẽ không đi đâu." Chỉ là nói xong, ánh mắt ông ta lại lộ vẻ

do dự.

Trầm mặc một lúc, ông ta nói tiếp: "Lần này những người đi Trường Bạch Sơn, tuy đông nhưng đa số đều không biết Trường Bạch Sơn rốt cuộc đại diện cho cái gì, bọn họ chỉ muốn đi đổ đấu kiếm chác thôi." "Cho dù có đi bao nhiêu người đi chăng nữa, có thể đi mà về được đã là phúc lớn rồi, đại bộ phận e rằng đều có đi không về." Nghe vậy, Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ một cái, rồi hỏi tiếp: "Nhiều người đi nộp mạng như thế, ông không khuyên can chút nào sao?

Dù sao trong đó cũng có không ít người của Lão Cửu Môn các ông." Giải Liên Hoàn quay đầu nhìn Bàn Tử, nói: "Theo lời cậu nói thì Lão Cửu Môn chẳng có ai tốt lành cả, đã không phải người tốt thì chết cũng chẳng sao, thế giới này bớt đi được vài kẻ ác." "Gồm những ai, tên cụ thể là gì?" Lục Vũ đột nhiên lên tiếng hỏi: "Nếu ông đã biết nhiều người sắp đi, chắc hẳn ông phải nắm rõ danh sách.

Ai là người tung tin tức ra?

Ngô Tam Tỉnh hay là Ngô Nhị Bạch?" Giải Liên Hoàn lại khựng lại một chút, gắp thêm vài miếng thức ăn, nuốt xuống rồi mới nói: "Ai là người tung tin quan trọng sao?

Suy cho cùng cũng chỉ là mấy chuyện xưa cũ rích, cuối cùng cũng phải có người đứng ra kết thúc chứ?" Nghe thấy vậy, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, khẽ nói: "Chuyện Trương Khải Sơn tiêu diệt Cửu Môn năm xưa lại tái diễn một lần nữa sao?" Giải Liên Hoàn gật đầu, đặt đũa xuống, lau miệng rồi thở hắt ra một hơi, bình tĩnh nói: "Ân oán đoạn đó đã quá nhiều năm, lúc nào cũng có người đuổi hình bắt bóng, muốn đi tìm hiểu những chuyện đó." "Đã là bọn họ muốn biết, thay vì giấu giếm, chi bằng cứ để bọn họ thấy tận mắt cho tuyệt vọng, như vậy hậu nhân cũng dễ sống hơn một chút." Giải Liên

Hoàn nói rất bình tĩnh, nhưng Lục Vũ biết chuyện này không hề đơn giản như thế.

Hơn nữa cậu càng hiểu rõ, điều có thể thúc đẩy Giải Liên Hoàn làm việc này vào giai đoạn này, chắc chắn còn có một sự cám dỗ khác!

Sự cám dỗ đó rất có thể là Giải Liên Hoàn biết rằng ân oán kéo dài trăm năm trên lưng Lão Cửu Môn sắp đến hồi kết thúc rồi!

Vương Bàn Tử dường như cũng hiểu ý Lục Vũ, uống một ngụm trà rồi quay sang nói với Giải Liên Hoàn: "Lão Giải, có gì thì cứ nói toẹt ra đi, đừng để trong lòng làm gì cho mệt.

Có phải ba anh em các ông lần này định quét sạch Lão Cửu Môn luôn không?" Đợi Bàn Tử nói xong, Giải Liên Hoàn quay đầu nhìn anh ta, lắc đầu nói: "Cũng không thể để tất cả mọi người đi nộp mạng, tôi không phải kẻ sát nhân cuồng tín, bọn họ cũng vậy." "Chỉ là có quá nhiều kẻ cứ mãi truy đuổi chuyện đó, chung quy không phải chuyện tốt." "Thanh lọc một chút như thế này cũng để cảnh báo những kẻ khác, ai nên lui thì hãy lui đi." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn nâng bát trà uống một ngụm, chuyển chủ đề: "Ngô Nhị Bạch đi Cổ Lâu thực chất là để dọn dẹp tàn cuộc." Giải Liên Hoàn quay sang nhìn Lục Vũ, nói: "Chuyện này cũng phải cảm ơn cậu.

Bởi vì quẻ tượng cuối cùng tôi gieo được hiển thị rằng Lão Cửu Môn có thể mượn cơ hội này để rút lui hoàn toàn.

Ngô gia, Giải gia, Hoắc gia và nhiều người khác đã làm lụng bao nhiêu năm, mục đích cuối cùng cũng chỉ là để dứt ra khỏi cái bóng của 'Hắn', không còn liên quan gì đến trường sinh và Thanh Đồng Môn nữa." "Chuyện ở Vu Sơn tôi nói với cậu trước đây cũng vì Vu Sơn có liên quan đến Âm Sơn Cổ Lâu, chúng tôi quyết định nhân cơ hội này phá hủy tất cả manh mối liên quan.

Tuy nhiên, chuyện ở Vu Sơn tôi không lừa cậu, Địa Tiên Thôn đó thực sự đã bị hủy, ngoại trừ Xà Mi Đồng Ngư thì chẳng còn sót lại gì.

Tôi không biết các cậu đã làm gì ở Ba Nãi, nhưng các cậu làm rất tuyệt, Trương Gia Cổ Lâu đã bị hủy rồi...” Nghe đến đây, yết hầu Vương Bàn Tử khẽ cử động, không nhịn được mà thốt lên: “Ông nói Trương Gia Cổ Lâu bị hủy rồi?

Thế còn mấy cái quan tài lớn thì sao?

Xác chết đâu?

Bảo bối đâu?

Không đúng, bảo bối thế nào rồi?

Đi đâu mất rồi?

Các ông có đào lên không?

Trong Trương Gia Cổ Lâu không biết có bao nhiêu cái quan tài vàng ngọc đâu nhé, nếu mà 'thăng quan phát tài' được thì cả đời này không phải lo nghĩ gì nữa.

Tôi nói này lão Giải, có phải đồ đạc đều bị các người cuỗm đi hết rồi không?” Câu nói tiếp theo của Giải Liên Hoàn suýt chút nữa khiến Vương Bàn Tử lật bàn!

“Tất cả mọi thứ đều biến mất không dấu vết.” Sau khi Giải Liên Hoàn nói xong, Vương Bàn Tử lập tức gào lên: “Ông đùa cái gì thế?

Một tòa lâu lớn như vậy mà bảo biến mất là biến mất được sao?” “Bàn Tử, ngậm miệng lại.

Ông nói tiếp đi.” Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử lập tức im bặt, chỉ nhìn chằm chằm vào Giải Liên Hoàn chờ giải thích.

Chương 1447

Giải Liên Hoàn cũng không úp mở, trực tiếp nói: "Ngô Nhị Bạch dẫn người tìm ở đó rất lâu, không hề phát hiện ra một dấu vết nào.

Tất cả mọi thứ, bao gồm cả Trương Gia Cổ Lâu, giống như bốc hơi vào không trung vậy, mọi thứ đều biến mất." Lúc này, Vương Bàn Tử lại không nhịn được xen vào: "Ông đang diễn ảo thuật đấy à?" Bị nghi ngờ liên tiếp, Giải Liên Hoàn cũng bực mình, trực tiếp lấy ra một bức ảnh đặt lên bàn, nói: "Tự mình nhìn đi, đây là hồ triều tịch đó.

Hồ đã hoàn toàn cạn khô, không còn một giọt nước nào, dưới đáy hồ toàn là bùn nhão.

Chúng tôi đã nạo vét mấy ngày trời, ngoài bùn ra thì chẳng thấy gì cả, tòa cổ lâu dưới đáy hồ đã biến mất!

Còn đây nữa." Giải Liên Hoàn lại lấy ra một bức ảnh khác: "Nhìn cho rõ đi, đây là ngọn núi có Trương Gia Cổ Lâu, cậu xem có gì không?

Chẳng có gì cả, chỉ còn lại một ngọn núi trọc.

Đừng nói là lâu, ngay cả hang động bên dưới cũng biến mất, hang động đã biến thành đường dẫn nước, bị nước ngầm lấp đầy rồi!

Cậu chú ý kỹ chỗ này, đây vốn dĩ là nơi phát hiện ra Mật Lạc Đà, nhưng giờ chúng cũng biến mất, cả những mạch ngọc đó cũng bốc hơi luôn." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn lại uống ngụm trà nhuận giọng, rồi nói tiếp: "Trên ngọn núi đó vốn dĩ có một trận pháp rất đặc biệt.

Nhưng sau này khi chúng tôi dọn dẹp, phát hiện trận pháp đó cũng đã biến mất.

Nếu chúng tôi phán đoán không sai, chính sự biến mất của trận pháp đã khiến tất cả tan thành mây khói." Trận pháp ở Âm Sơn Cổ Lâu thì Lục Vũ rất rành, Vương Bàn Tử cũng chẳng lạ gì.

Chỉ có điều tình cảnh này vẫn khiến anh ta cảm thấy hụt hẫng khó tả.

Vốn dĩ anh ta vẫn luôn tính toán lúc nào rảnh sẽ quay lại đó một chuyến xem Trương gia còn để lại món đồ tốt nào không.

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Cừu Đức Khảo thực chất chính là Uông Tàng Hải, lão ta là Uông Tàng Hải đầu thai.

Có điều, lão ta chết rồi." Giải Liên Hoàn ngẩn người, nhìn chằm chằm vào Lục Vũ không chớp mắt.

Một lúc lâu sau, ông ta mới hít một hơi sâu, hỏi Lục Vũ: "Có rượu không?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, Bàn Tử liền đi lấy rượu.

Giải Liên Hoàn đổ trà trong chén đi, rót đầy một chén rượu rồi uống cạn sạch, đột nhiên đập mạnh xuống bàn, đứng phắt dậy cười lớn: "Sướng!

Thật thống khoái!

Tốt!

Quá đã!

Chết hay lắm, chết rất hay, chết tuyệt lắm!

Không uổng công tôi gieo một quẻ, lão ta chết lần này quả là đúng lúc!

Chết hay lắm!

Hóa ra là thế, hèn gì lần này lại gieo được quẻ tượng kết thúc tất cả!

Lão ta chết rồi thì mọi chuyện tự nhiên sẽ kết thúc thôi!

Tốt, tốt lắm, tuyệt vời!" Thấy Giải Liên Hoàn kích động đến mức mắt trợn ngược, Vương Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm: "Lão Cửu Môn đúng là chẳng ra sao, bao nhiêu năm bị người ta dắt mũi như lũ ngốc, nếu không có Tiểu ca lần này đi Âm Sơn Cổ Lâu, các ông chắc vẫn còn cái đức hạnh đó thôi." "Nói đúng lắm!" Giải Liên Hoàn gật đầu lia lịa, rồi quay sang Lục Vũ: "Đại ơn không lời nào tả xiết, tôi thay mặt Giải gia cảm ơn cậu!" Nói đoạn, Giải Liên Hoàn đứng dậy, lùi lại mấy bước, chỉnh đốn trang phục rồi quỳ xuống, trịnh trọng dập đầu với Lục Vũ ba cái!

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhất thời không biết nói gì.

Lục Vũ thì hơi nhíu mày, nhưng vẫn ngồi yên đó nhận đại lễ của Giải Liên Hoàn.

Cái lễ này, cậu hoàn toàn xứng đáng nhận.

Đừng nói là Giải Liên Hoàn, cho dù Giải Cửu gia năm xưa có bò từ dưới mồ lên dập đầu với cậu thì cũng là lẽ đương nhiên.

Trong lòng cậu cũng đã đoán được, Giải Liên Hoàn tới đây lần này e rằng cũng chỉ vì muốn có được đáp án này từ miệng cậu!

Sau khi Giải Liên Hoàn đứng dậy, Lục Vũ hỏi: "Vì biến cố ở Âm Sơn nên các ông mới quyết định thu lưới hoàn toàn phải không?

Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch đâu, bọn họ đi đâu rồi?" Giải Liên Hoàn mặt mày hồng hào, hưng phấn không thôi.

Sau khi ngồi xuống, ông ta nói: "Hai người họ đều ở Trường Sa, nhưng không lộ diện, nếu lộ diện thì khó lòng mà hốt trọn ổ được. 'Hắn' bao nhiêu năm qua không chỉ nhắm vào Lão Cửu Môn, mà còn có rất nhiều hậu nhân của mình vẫn luôn theo đuổi trường sinh và những bí mật đó..." Nghe đến đây, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng

hiểu đại khái Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh và một lũ người kia chạy lòng vòng bao năm qua để làm gì.

Tất cả là để thoát ly.

Thoát khỏi 'Hắn', thoát khỏi quá khứ.

Thực tế mà nói, việc Lão Cửu Môn đang làm chẳng khác gì những việc Shirley Dương đã làm trước đây.

Họ chẳng qua cũng chỉ muốn thoát khỏi xiềng xích của vận mệnh, đổi lấy một cuộc sống khác.

“Chuyện lần này thực sự cảm ơn cậu.

Chúng tôi đã thoát ra được rồi, không thể quay lại nữa.

Chương 1448

Cho nên nếu có một ngày cậu muốn đi Trường Bạch Sơn, nếu tôi còn sống, cậu có thể tìm tôi, còn những người khác thì thôi bỏ đi." Trầm mặc hồi lâu, Giải Liên Hoàn lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Xong rồi, những gì cần nói tôi đã nói hết, tôi phải đi thôi." Lục Vũ đột nhiên lên tiếng ngăn Giải Liên Hoàn lại: "Ngồi xuống, tôi chưa cho ông đi." Giải Liên Hoàn nhíu mày không hiểu: "Sao thế?

Những gì tôi biết đều đã nói cho cậu hết rồi, không giấu giếm gì cả, cậu không định đi Trường Bạch Sơn ngay bây giờ đấy chứ?" Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn, nhàn nhạt nói: "Chuyện ở Trường Bạch Sơn chưa đến lượt ông lo, nếu tôi có đi cũng không cần các người.

Nhưng còn một chuyện khác, ông vẫn chưa nói rõ." Giải Liên Hoàn nhíu mày chặt hơn, hỏi: "Chuyện gì?" "Hoắc Linh." Lục Vũ nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn, bình thản nói: "Năm xưa đội tống táng của 'Hắn' vào Trương Gia Cổ Lâu, đứng sau có bàn tay của Uông Tàng Hải, điều này chính lão ta đã thừa nhận, tôi cũng không cần ông phải nói gì thêm.

Có một đội ngũ đã đánh tráo đội khảo cổ ban đầu, nhưng Hoắc Linh lại nằm trong đội khảo cổ đầu tiên đó.

Hoắc Linh đã chết ở Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì người tên Hoắc Linh hoạt động bên ngoài sau này là ai?

Ông cũng tham gia vào hành động lần đó, đừng nói là ông không biết." "Hoắc Linh..." Giải Liên Hoàn lẩm bẩm, vẻ mặt đột nhiên trở nên thất vọng, ánh mắt đầy vẻ do dự, mấy lần lén nhìn Lục Vũ, không biết cậu rốt cuộc đã nghĩ đến điều gì.

Đợi một lúc, Lục Vũ lại lên tiếng: "Con gái của Hoắc lão thái thái

là Hoắc Linh, ông không lẽ lại quên rồi chứ.

Tính ra, cô ấy còn là thông gia của ông, mẹ vợ của đứa con trai quý tử nhà ông đấy." Câu nói này cắt đứt dòng suy nghĩ của Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn cầm chai rượu bên cạnh, tự rót cho mình một chén, uống cạn rồi chậm rãi nói: "Hoắc Linh, có lẽ là người mờ nhạt nhất trong thế hệ chúng tôi khi đó.

Cô ấy không có tài như Văn Cẩm, không tàn nhẫn như thằng Ba nhà họ Ngô, càng không có tâm cơ như tôi.

Nói thật, nếu không phải vì cô ấy là người nhà họ Hoắc thì chuyện năm xưa đã không chọn cô ấy tham gia." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn dường như cảm thấy cứ nói không thế này thì hơi chán, bèn hỏi Vương Bàn Tử: "Có thuốc không?" Vương Bàn Tử cũng đang muốn nghe chuyện, trực tiếp đưa thuốc cho Giải Liên Hoàn.

Châm lửa, rít một hơi dài, Giải Liên Hoàn nói tiếp: "Hành động ở Ba Nãi là lần đầu tiên Hoắc Linh tham gia vào kế hoạch của 'Hắn', cũng là lần duy nhất. 'Hắn' rất tán thưởng Hoắc Linh, thậm chí trên mặt nổi chính là Hoắc Linh tổ chức hành động lần đó.

Bao gồm cả việc tráo đổi đội khảo cổ, lợi dụng 'Trương Khởi Linh', và việc Bàn Mã tập kích đội khảo cổ, đều là kế hoạch của cô ấy..." Nói đến đây, Vương Bàn Tử không nhịn được ngắt lời: "Lão Giải, lời ông nói trước sau chẳng ăn khớp gì cả, lúc trước ông bảo Hoắc Linh không có gì nổi trội, nhưng hai việc sau này ông nói thì không phải hạng người tầm thường có thể làm được." Giải Liên Hoàn lắc đầu với Bàn Tử, nói: "Trước hành động ở Ba Nãi, Hoắc Linh không hề thể hiện bất kỳ điểm gì đặc biệt.

Đám người chúng tôi đều lớn lên cùng nhau, đều biết năng lực của nhau.

Nhưng những gì Hoắc Linh thể hiện thực sự quá mức độc đáo.

Cho đến tận lúc vào Trương Gia Cổ Lâu, chúng tôi mới phát hiện ra, Hoắc Linh thực chất không phải là Hoắc Linh.

Cô ấy đã dùng thủ đoạn nào đó đưa Tề Vũ đi theo bên cạnh.

Mọi chuyện đều là do Tề Vũ đứng sau bày mưu tính kế.

Tề Vũ họ Tề, chính là nhà họ Tề trong Lão Cửu Môn.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là, Tề Vũ có ngoại hình giống hệt cậu.

Chuyện này là do cha tôi sắp xếp, ngoài ông ấy ra chẳng ai biết cả.

Vừa rồi cậu nhắc đến tôi mới chợt nhận ra.

Cậu mà đội tóc giả vào thì chính là Hoắc Linh!" Tề Vũ!

Cái tên này đối với Vương Bàn Tử vô cùng xa lạ, ngay cả Hắc Hạt Tử cũng không nghe thấy cái tên này nhiều lần.

Nhưng Lục Vũ đối với cái tên Tề Vũ... không hề xa lạ chút nào!

Trong *Đạo Mộ Bút Ký*, cái tên quan trọng nhất trong vòng xoáy âm mưu chính là Tề Vũ!

Nghi vấn lớn nhất cũng là Tề Vũ!

Thậm chí, sự tồn tại của Tề Vũ còn thần bí hơn cả Uông Tàng Hải!

Theo mô tả trong *Đạo Mộ Bút Ký*, ý nghĩa sự tồn tại của Tề Vũ là để mê hoặc 'Hắn', mê hoặc Uông gia, chuyển sự chú ý của họ lên người Tề Vũ, để người của Lão Cửu Môn có thể dưới sự che chắn của Tề Vũ mà làm một số việc.

Ví dụ như Ngô Tà trước đây, dù là từ nhỏ luyện viết chữ Sấu Kim Thể, hay là thói quen ăn nói, làm việc, đều là mô phỏng Tề Vũ.

Ví dụ như trước đây có một người giống hệt Ngô Tà xuất hiện ở nhà điều dưỡng Golmud, cũng là Tề Vũ.

Nhưng, có gì đó không đúng!

Lục Vũ tuy lúc đầu nghe thấy tên Tề Vũ có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ sững sờ một lát rồi bình tĩnh lại, nói với Giải Liên Hoàn: "Vô lý, Tề Vũ chưa từng xuất hiện bao giờ, dù là Uông Tàng Hải hay những người khác cũng chưa bao giờ nhắc đến tên Tề Vũ.

Ông nhắc đến Tề Vũ lúc này là có ý gì?

Hơn nữa, sao Tề Vũ lại có thể giống Hoắc Linh được?" Giải Liên Hoàn có biểu cảm rất thú vị, có vẻ vui mừng, giống như một đứa trẻ vừa trêu chọc được bạn mình vậy.

Đợi một hồi, thấy lông mày Lục Vũ càng nhíu càng chặt, Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng không nhịn được mà cười lên.

Sau một tràng cười sảng khoái, Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ nói: "Đừng nói là cậu không đoán ra, ngay cả Uông gia, 'Hắn', tất cả mọi người đều không biết, nếu không bọn họ đã chẳng chạy đôn chạy đáo đuổi theo cái tên Tề Vũ đó.

Ngay cả tôi, cũng phải đến lần này hiểu hết mọi chuyện mới hiểu được ý nghĩa sự tồn tại của Tề Vũ..." Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Lão Giải, đừng có đắc ý nữa, có gì thì nói mau đi." Nụ cười trên mặt Giải Liên Hoàn không đổi, tự rót thêm một chén rượu, uống cạn rồi mới vui vẻ nói: "Lão Cửu Môn có tổng cộng chín nhà, Thượng Tam Môn, phu nhân Nha Đầu của Nhị Nguyệt Hồng mất sớm, không để lại hậu duệ, Trương Đại Phật Gia không con, Bán Tiết Lý thì có con cháu đầy đàn.

Chương 1449

Bình Tam Môn, Trần Bì A Tứ có con gái Trần Văn Cẩm.

Ngô Lão Cẩu có ba con trai, Nhất Bạch, Nhị Bạch, Tam Tỉnh.

Hắc Bối Lão Lục đến vợ còn chẳng có nói gì đến hậu duệ.

Hạ Tam Môn, tôi đây, con trai Giải Cửu Gia.

Còn Hoắc lão thái thái là cháu gái của Hoắc Cẩm Tích, thực ra bà ấy cùng vai vế với tôi, chỉ tiếc hồng nhan bạc phận, đáng tiếc, đáng tiếc.

Hoắc Linh là con gái bà ấy, tính đúng vai vế thì cao hơn đám Tiểu Tà một bậc...

Còn lại nhà cuối cùng, Tề gia, Tề Thiết Chủy, Tề Vũ họ Tề." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn cười như không cười nhìn Lục Vũ, không nói thêm chữ nào nữa.

Yết hầu Lục Vũ khẽ động, đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Tề Vũ, tên chỉ có một chữ Vũ, giống hệt cậu, cũng chỉ có một chữ Vũ.

Giải Liên Hoàn nhắc đến Tề Thiết Chủy nhưng không hề nhắc đến phu nhân của ông ta.

Điều này dường như giải thích cho một vấn đề, một đáp án có phần phi lý!

Vương Bàn Tử nghe mà lùng bùng lỗ tai, gãi gãi đầu nói: "Không phải, lão Giải, nói tiếp đi chứ, đang hỏi chuyện Tề Vũ cơ mà, sao cứ đến đoạn gay cấn là ông lại tịt ngóm thế?

Tề Vũ rốt cuộc là thế nào?

Là con trai Tề Thiết Chủy hay là sao?" "Căn bản là không có người này." Chưa đợi Vương Bàn Tử kịp phản ứng, Lục Vũ đã lên tiếng: "Tề Thiết Chủy không có phu nhân, không có hậu duệ, cái gọi là Tề Vũ chỉ là một cái tên được thêu dệt ra mà thôi.

Đúng là một thủ đoạn hay!" Lục Vũ lạnh lùng nhìn Giải Liên Hoàn, cuối cùng cũng hiểu vì sao bao nhiêu năm qua những việc Lão Cửu Môn làm luôn có hình bóng của mình, cũng hiểu vì sao lần đầu tiên gặp mặt Giải Liên Hoàn lại có biểu cảm vi diệu như vậy, hóa ra giữa họ còn có tầng quan hệ này.

Giải Liên Hoàn cười vẻ mặt nhẹ nhõm, nói: "Chuyện năm xưa quá hỗn loạn, quá phức tạp, cần phải có một người phá cục.

Người định đoạt chuyện này là cha tôi.

Ông ấy sau khi bàn bạc với Ngô Tam Tỉnh đã quyết định lập cục, lập ra một cái cục tên là Tề Vũ, một cái cục khiến người ta phải nghi hoặc.

Ban đầu, chúng tôi định dùng Tề Vũ làm vỏ bọc, coi như là một thân phận của cậu, tạo dựng thân phận này thành người của chúng tôi để mê hoặc 'Hắn'.

Vì vậy, trong một thời gian dài sau đó, chúng tôi thỉnh thoảng lại tung tin tức về Tề Vũ để đối phó với bọn họ.

Nói thật, nếu không nhờ có sự tồn tại của Tề Vũ, kế hoạch thoát ly lần này chưa chắc đã thành công..." Nghe lời Giải Liên Hoàn nói, Lục Vũ cảm thấy những chuyện ẩn giấu trong bóng tối dần trở nên rõ ràng.

Thân phận cuối cùng của cậu là Đổng Đức.

Nhưng thực tế sau Đổng Đức, cậu còn giả đóng Tề Vũ, dù muốn hay không thì cuối cùng cậu vẫn có duyên với cái tên Tề Vũ này.

Tề Vũ tồn tại không cần phải làm gì cả.

Chỉ cần cái tên này tồn tại, cái tên này khớp với diện mạo của cậu, là đã đủ để thu hút mọi ánh nhìn, thu hút sự chú ý của kẻ khác rồi.

Lúc này, Giải Liên Hoàn lại lên tiếng: "Cái chết của Hoắc Linh rất đáng tiếc.

Đáng tiếc hơn nữa là cô ấy chủ động tìm đến cái chết." Lục Vũ đột nhiên nhìn về phía Giải Liên Hoàn, nhíu mày hỏi: "Ý ông là sao?" Giải Liên Hoàn cũng nhìn Lục Vũ, hỏi ngược lại: "Cậu vẫn chưa nghĩ thông sao?" Tim Lục Vũ bỗng hẫng một nhịp, trong đầu đột nhiên hiện lên một mảnh ký ức vụn vặt, từng hình ảnh không ngừng lướt qua trước mắt.

Sắc mặt Lục Vũ sa sầm xuống, lạnh lùng nói: "Hoắc Linh chết là để khẳng định thân phận của Tề Vũ, cô ấy chết đi thì Tề Vũ có thể trở thành một Hoắc Linh khác.

Tề Vũ, Hoắc Linh, một sáng một tối, tung hỏa mù!

Thủ đoạn của Giải Cửu gia thật tinh diệu!

Lão Cửu Môn cũng phát hiện ra bí mật Thiên Thụ của Trương gia rồi sao?" Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều nghe đến ngẩn người, mặt đầy vẻ khó hiểu, họ nhìn Lục Vũ rồi lại nhìn Giải Liên Hoàn, không hiểu hai người rốt cuộc đang nói cái gì.

Sắc mặt Giải Liên Hoàn cũng trở nên khó coi, dường như không ngờ Lục Vũ lại nghĩ ra nhiều chuyện đến thế trong nháy mắt.

Ông ta dường như hiểu rằng Lục Vũ đã nhớ lại một số chuyện quá khứ, sắc mặt càng thêm trầm trọng.

Im lặng một hồi lâu, ông ta mới chủ động lên tiếng: "Chuyện này tôi cũng mới biết gần đây thôi." Trên mặt Giải Liên Hoàn thoáng hiện vẻ hối lỗi, trầm giọng nói: "Lần đầu tiên cậu xuất hiện với tư cách

Hoắc Linh là khi Lão Cửu Môn lần đầu thám hiểm Ba Nãi, và lần cuối cùng cậu xuất hiện với tư cách Hoắc Linh là sau khi Đổng Đức xảy ra chuyện ở Golmud.

Trong khoảng thời gian đó, chúng tôi đã thuê người đóng giả Tề Vũ, đảm bảo Tề Vũ và Hoắc Linh xuất hiện cùng lúc." Lục Vũ sa sầm mặt, không nói lời nào.

Qua vài phút, cậu mới lên tiếng hỏi: "Trương Khởi Linh chắc cũng tham gia vào chuyện này phải không?" Giải Liên Hoàn thở dài, gật đầu nói: "Ban đầu là ý tưởng của cha tôi, sau đó Ngô Lão Cẩu tham gia vào, cuối cùng cậu và Trương Khởi Linh cùng gia nhập, khiến kế hoạch này hoàn toàn thành hình.

Tề Vũ trở thành một người có thật, thu hút cho chúng tôi rất nhiều sự chú ý.

Ngô Tam Tỉnh có thể thâm nhập vào nội bộ của 'Hắn' cũng là nhờ sự giúp đỡ của Tề Vũ." Giải Liên Hoàn liếc nhìn Hắc Hạt Tử một cái rồi nói tiếp: "Mọi chuyện cứ thế tiếp diễn cho đến hai mươi năm trước, vì một biến cố mà cậu mất tích..." Lục Vũ không ngờ chuyện này đi lòng vòng mãi hóa ra lại có quan hệ sâu sắc với mình như vậy.

Cậu đột nhiên hiểu vì sao lúc đó khi cậu quyết định mặc kệ đống chuyện rắc rối này, Hắc Hạt Tử lại bảo tất cả đều liên quan đến cậu, đều là cục diện do cậu bày ra.

Hóa ra, tất cả đúng thật là cục diện của cậu.

Chương 1450

Lục Vũ quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn, Giải Liên Hoàn đứng dậy, lấy ra một khẩu súng lục cũ kỹ đặt lên bàn, nở nụ cười nhẹ nhõm: "Những gì tôi cần làm đều đã làm xong, có thể yên tâm mà đi rồi." Lục Vũ liếc nhìn Giải Liên Hoàn, đột nhiên cười nhạt nói: "Làm bao nhiêu chuyện như thế, định phủi tay một câu là xong sao?

Ông bảo đi là đi được chắc?" Giải Liên Hoàn sắc mặt không đổi, bình tĩnh nói: "Cậu muốn thế nào tôi cũng không ý kiến, chỉ mong mọi chuyện kết thúc ở đây là được rồi." "Kết thúc?" Lục Vũ cười cười: "Đừng hòng, chuyện này không kết thúc được đâu." Giải Liên Hoàn biến sắc, đang định nói gì đó thì Lục Vũ liếc mắt một cái, Vương Bàn Tử hiểu ý ngay, tung một đòn chặt vào gáy khiến Giải Liên Hoàn ngất lịm rồi trói nghiến ông ta lại, hỏi: "Tiểu ca, cậu bảo sao đây, lăng trì hay là dìm lồng heo?" "Tống về kinh thành, để ông ta tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lục Vũ nói xong liền lấy điện thoại vệ tinh gọi cho Sơ Nhất, trước mặt Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử mà sắp xếp công việc.

Chuyện này coi như là sự liễu kết ân oán giữa cậu và Lão Cửu Môn.

Việc Lục Vũ làm rất đơn giản, trực tiếp bảo Sơ Nhất tung tin đồn rằng Giải Liên Hoàn mưu hại Trương Hạo, âm thầm chiếm đoạt Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sẵn tiện lại truyền đi vài lời ẩn ý, ám chỉ rằng chuyện ở Trường Bạch Sơn lần này đều là âm mưu của Giải Liên Hoàn và Ngô gia nhằm khống chế hoàn toàn Lão Cửu Môn.

Thời gian qua Sơ Nhất ở kinh thành đã tạo dựng được một số

quan hệ, việc truyền tin tức kiểu này vô cùng dễ dàng.

Tin tức vừa tung ra, cục diện vốn đang yên bình lại một lần nữa dậy sóng dữ dội.

Theo tin tức Sơ Nhất thám thính được, những người đi Trường Bạch Sơn ngoại trừ một số ít người, cơ bản đều đã rút về.

Những kẻ còn ở lại Trường Bạch Sơn cũng không vội vàng lên núi nữa.

Mặt khác, nội bộ Lão Cửu Môn đã rạn nứt hoàn toàn, đấu đá lẫn nhau tơi bời hoa lá.

Nơi náo nhiệt nhất chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vào ngày Giải Liên Hoàn xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, không nói đến kinh thành chấn động, nhưng ít nhất là Lão Cửu Môn và những người biết Giải Liên Hoàn đã hoàn toàn loạn cào cào.

E rằng, Giải Liên Hoàn khi tới tìm Lục Vũ có nằm mơ cũng không ngờ tới sự xuất hiện của mình lại đem đến hậu quả như vậy cho Lão Cửu Môn...

Có qua có lại mới toại lòng nhau!

Đây chỉ là món quà nhỏ Lục Vũ tặng cho Lão Cửu Môn, để cảm ơn bọn họ đã khiến cậu sống như một con rối dây thêm mấy chục năm qua.

Tuy nhiên, khi ba nơi liên quan sâu sắc nhất đến giới mộ tặc là kinh thành, Hàng Châu và Trường Sa đều đang loạn lạc, Lục Vũ đã dẫn theo Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Ngoa Thú và con tiểu long rời khỏi tiểu miếu Côn Luân.

Ngay cả những pháp khí phòng hộ trước đây cũng bị cậu gom đi hết sạch.

Nhưng lần này Lục Vũ không trực tiếp đến Trường Bạch Sơn, mà thay hình đổi dạng, tiến thẳng tới hẻm núi Vu Sơn.

Mặc dù theo lời Giải Liên Hoàn, Địa Tiên Thôn ở hẻm núi đã lụi tàn, nhưng nếu không tận mắt tới xem, Lục Vũ vẫn cảm thấy không yên tâm.

Cậu dự định sau khi xem xong Địa Tiên Thôn sẽ ra hải ngoại thăm Hồ Bát Nhất, rồi sau đó mới tới cánh cửa Thanh Đồng truyền thuyết kia...

Vùng đất Ba Thục nằm ở phương Nam, tuy vừa mới qua tháng Giêng nhưng so với cái lạnh cắt da cắt thịt ở Côn Luân, Vu Sơn đã ấm áp hơn nhiều.

Lục Vũ và mấy người họ ngồi trên du thuyền, giống như những du khách bình thường, đi qua thành Bạch Đế, nghe hướng dẫn viên giới thiệu phong cảnh Tam Hiệp, ngắm nhìn cảnh sắc kỳ vĩ hai bên bờ.

Vương Bàn Tử tán gẫu với mấy cô gái trẻ trên tàu suốt dọc đường, khiến các cô cười nói rôm rả, thấy tàu sắp cập bến mới ghé sát tai Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca, xong xuôi cả rồi, tôi sắp xếp hết rồi, lên bờ tôi tìm xe đưa chúng ta đi thẳng tới Địa Tiên Thôn." Lục Vũ chưa kịp nói gì, Hắc Hạt Tử đã hỏi trước: "Cậu chắc chắn đó là Địa Tiên Thôn chứ?

Cậu hỏi kiểu gì thế?

Không lẽ hỏi thẳng thừng Địa Tiên Thôn ở đâu đấy chứ?" Vương Bàn Tử nhìn Hắc Hạt Tử bằng ánh mắt ngán ngẩm: "Anh coi Bàn gia tôi nhược trí như anh chắc?" "Bàn gia hỏi thế nào anh đừng có lo, tôi chỉ bảo anh là chắc chắn không sai đâu, cứ nghe theo là được." Hắc Hạt Tử liếc nhìn cô gái trẻ vừa nãy nói chuyện với Bàn Tử, lại nói với anh ta: "Không phải cậu ở Côn Luân lâu quá nên quên mất cách tán gái

rồi đấy chứ, tôi thấy cô nàng kia nhìn cậu có vẻ không ổn đâu, khéo lại mắc bẫy, định lừa chúng ta đến chỗ hẻo lánh để cướp đấy?" Vương Bàn Tử nhìn theo hướng mắt của Hắc Hạt Tử, quay đầu lại nói: "Anh biết cái quái gì, Bàn gia tôi đầy mình sức hút, còn bị người ta lừa được chắc?" Lúc này tàu đã cập bến, du khách lục tục rủ nhau xuống tàu.

Nhóm Lục Vũ cũng không vội, để người khác xuống trước, đợi người đi gần hết, cô gái trẻ lúc nãy mới tiến lại dẫn họ xuống tàu.

Xuống tàu xong, họ lên một chiếc xe thương mại, nhanh chóng rời khỏi khu vực thành thị.

Suốt dọc đường, ngoại trừ Vương Bàn Tử tán gẫu vài câu với tài xế và cô gái trẻ, Lục Vũ, Lục Châu và Hắc Hạt Tử đều im lặng, chỉ nhìn phong cảnh vút qua cửa sổ, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Vương Bàn Tử bảo "không xa", nhưng cái "không xa" của anh ta chắc hẳn có khoảng cách rất lớn so với hiểu biết của người thường.

Họ xuống tàu vào buổi trưa, nhưng phải đợi đến chập choạng tối, khi trời đã sập tối hẳn, xe mới dừng lại dưới chân một ngọn núi.

Dưới chân núi là một đoạn đường cụt, phía sau đường cụt là những dãy núi trập trùng che khuất ánh mặt trời, cả ngọn núi trông có vẻ đen kịt, âm u sâm sẩm.

Sau khi mấy người xuống xe, tài xế và cô gái trẻ nói với Bàn Tử: "Chỗ các anh tìm chính là đây, nhưng trong núi rốt cuộc ra sao thì tôi không biết." "Đi như thế nào tôi cũng chẳng hay." "Nếu mấy ông chủ bao xe thì tôi có thể chờ ở đây một đêm, nếu không thì chúng tôi phải đi ngay." Đợi họ nói xong, Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ một cái rồi xua tay, để mặc tài xế và cô gái rời đi.

Chiếc xe thương mại dứt khoát quay đầu, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Lúc này, Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, cười nói: "Người Sơ Nhất tìm cho cậu à?" Vương Bàn Tử hắc hắc cười, giải thích: "Cũng không hẳn thế, tôi làm theo tinh thần chỉ thị của lãnh đạo, bảo Sơ Nhất tìm vài tên thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh, tình cờ có một thằng từng theo Ngô Tam Tỉnh tới chỗ này." "Thằng ranh đó mồm mép không kín, hỏi vài câu là khai ra hết." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa lấy điện thoại vệ tinh gọi thêm một cuộc.

Một lát sau, từ trong rừng có hai người đi ra.

Một người là Sơ Nhất, người còn lại là một khuôn mặt lạ hoắc, mặt mũi bầm dập, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Nhìn bộ dạng đó chắc hẳn là tên "mồm mép không kín" mà Bàn Tử nhắc đến.

Sơ Nhất dẫn người đến chỗ Lục Vũ, chào hỏi đơn giản vài câu rồi vào thẳng vấn đề: "Theo lời hắn thì hồi đó họ vào Địa Tiên Thôn cũng khá vất vả." "Quanh quẩn trong núi mất hai ngày trời mới tìm đúng chỗ." "Lúc đó là Ngô Tam Tỉnh dẫn đường, hắn tuy có đi theo vào rồi lại đi ra, nhưng chưa chắc đã tìm được lối vào, có điều lối ra thì hắn vẫn nhớ, mất khoảng nửa ngày đường là tới nơi." Sau khi Sơ Nhất nói xong, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào người đàn ông trung niên bầm dập kia.

Hắn mặc áo phông vàng nhạt, quần tây và ủng cao su, trông giống một gã bán cá ở Trường Sa, thực tế hắn cũng thường ngụy trang thành dân buôn cá.

Thấy mọi người nhìn mình, gã bán cá lập tức hiểu ý, vội vàng nói: "Tôi không dám chắc là sẽ không nhớ nhầm đường, nhưng hôm đó chúng tôi ra ngoài đúng vào buổi đêm, vả lại chuyện cũng chưa qua

bao lâu, đường xá đại khái tôi vẫn nhận ra, chắc không đi sai đâu.

Chương 1451

Nếu đi nhanh thì trời sáng là tới nơi.” “Nói thật, cái làng đó rách nát lắm, bên trong chẳng có gì cả, trông cứ như bị trúng pháo đạn vậy.

Nhưng nhìn gỗ lạt nhà cửa thì ngày xưa chắc là làng của nhà giàu xây dựng.” Nói đến đây, gã bán cá khựng lại một chút, nhìn Lục Vũ rồi mới dè dặt nói tiếp: “Muốn vào núi từ lối vào thì phải tìm một thứ gọi là 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú', nghe nói là khẩu quyết vào núi do Quan Sơn Thái Bảo để lại.” “Lần trước chúng tôi tới, Ngô Tam Tỉnh đã dùng thứ đó để dẫn chúng tôi vào.

Nhưng cổng làng chẳng có gì xem đâu, chỉ có mấy xác khô thôi.” “Nói thật thì ngọn núi này cũng có chút tà môn, không chim chóc, không thú rừng, đến con châu chấu cũng không có, ngoài cây ra chẳng có cái vẹo gì cả.” Gã bán cá có lẽ cũng biết mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay người khác, suy nghĩ kỹ rồi bổ sung thêm: “Đúng rồi, lúc Ngô Tam Tỉnh dẫn chúng tôi vào có dặn là dù nghe thấy ai gọi tên phía sau cũng không được quay đầu lại, cũng không được thưa.” “Lần trước chúng tôi vào không gặp chuyện đó, nhưng lần này chúng ta đi cửa sau, cứ cẩn thận một chút vẫn hơn, phải không?” Nói xong thấy mọi người vẫn không có ý định lên tiếng, gã bán cá chỉ đành đánh bạo hỏi: “Chuyện lần trước của tôi đại khái là như vậy, giờ chúng ta đi luôn hay chờ đến mai mới đi?” Cuối cùng Lục Vũ gật đầu: “Đi ngay bây giờ.” Nghe vậy, gã bán cá vội vàng gật đầu dẫn đường, đưa mọi người tiến vào rừng sâu...

Dãy núi Vu Sơn trập trùng nối tiếp nhau, những truyền thuyết về Vu Sơn cũng vô cùng nhiều, trong đó không thiếu những chuyện về núi tiên, đỉnh thần, hay tiên nữ.

Nổi tiếng nhất phải kể đến Đỉnh Nữ Thần Vu Sơn.

Cuốn *Ngô Thuyền Lục* thời Tống của Phạm Thành Đại có chép: hạ hẻm Vu Sơn ba mươi lăm dặm, đến miếu Nữ Thần, trước miếu thác nước hung tợn, mười hai ngọn núi đều ở bờ bắc, ẩn hiện sau trước, không thể đếm xuể.

Mười hai ngọn núi đều có tên riêng, nhưng thực không rõ rệt. *Nhập Thục Ký* của Lục Du chép: Từ đường Nữ Thần đối diện Vu Sơn, ngọn núi cao vút tận mây xanh, chân núi cắm thẳng xuống sông, người ta nói núi Thái Hoa, Hành Lư đều không kỳ vĩ bằng.

Tuy nhiên không thể nhìn thấy hết mười hai ngọn, chỉ thấy được tám chín ngọn. *Vu Sơn Phú* của Tô Triệt chép: ngọn núi nối tiếp đất Thục gồm mười hai, trong đó chín ngọn có thể thấy, còn ba ngọn không hay, duy Đỉnh Nữ Thần là thanh tú nhất.

Tên hẻm Vu Sơn vốn lấy từ tên núi vậy.

Người Thục gọi đó là Đông Hẻm vì nó nằm ở biên giới phía đông đất Thục.

Tuy nhiên, vị trí của nhóm Lục Vũ lúc này không phải Đỉnh Nữ Thần, mà là Đỉnh Đăng Long – ngọn núi khó thấy nhất trong mười hai ngọn núi Vu Sơn, và đây cũng là nơi tọa lạc của Địa Tiên Thôn.

Mấy người lững thững đi trong rừng, tùy tiện tán chuyện phiếm.

Chủ yếu là Sơ Nhất kể sơ qua tình hình hỗn loạn của Lão Cửu Môn hiện nay, nhóm Lục Vũ thản nhiên lắng nghe, không quá để tâm.

Cứ thế đi được hơn một tiếng đồng hồ, gã bán cá dẫn đường bỗng nhiên chậc lưỡi một cái, theo bản năng dừng bước rồi lại đi tiếp, chỉ là giọng khàn đặc hỏi: "Mọi người... có nghe thấy tiếng gì không?" Tuy giọng khàn đặc nhưng có thể nhận ra tiếng gã run rẩy, đang cố tỏ ra bình tĩnh.

Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng: "Sao thế, ông lại nghe thấy ai gọi tên mình à?" Gã bán cá không dám nói nhiều, chỉ nhỏ giọng đáp một tiếng.

"Thế thì ông phải cẩn thận đấy, đừng để chưa tới nơi đã bị quỷ nhập tràng." Vương Bàn Tử tùy miệng nói một câu nhưng trong lòng thầm cảnh giác.

Bấy lâu nay các loại ngưu quỷ xà thần gặp nhiều rồi, về cơ bản anh ta chẳng còn sợ gì nữa, nhưng sự cảnh giác cần có thì vẫn phải giữ.

Gã bán cá đắng chát trong lòng nhưng không còn cách nào khác, đành phải cắn răng tiếp tục dẫn đường.

Đi thêm một đoạn, người gã lại rùng mình một cái.

Vương Bàn Tử đứng ngay bên cạnh gã, có thể thấy cổ gã nổi đầy da gà da vịt, nhìn qua là biết bị dọa cho khiếp vía.

"Sao thế, ông nghe thấy gì à?" "Vẫn như cũ." Lần này gã bán cá chẳng buồn cử động, cổ cũng không dám quay, giọng khàn đặc nói một câu.

Nói thực thì gan gã không nhỏ, cũng đã từng đổ đấu không ít lần, tay cũng đã nhúng chàm.

Nhưng lần này rơi vào tay người khác, lại gặp cái trò chỉ mình nghe thấy mà người khác không nghe thấy này, trong lòng gã vẫn không khỏi run rẩy, kinh hồn bạt vía.

Nhưng Lục Vũ đã lên tiếng, gã cũng hết cách, chỉ đành cắn răng tiến về phía trước.

Càng đi sâu vào, ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy không nghe thấy tiếng quỷ hú nhưng nhiệt độ đột ngột giảm xuống không ít, cảm giác âm khí sâm sẩm.

Còn trong mắt Lục Vũ, khu rừng này lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác!

Xung quanh họ đầy rẫy cô hồn dã quỷ!

Ngay cả cậu cũng chưa từng thấy nhiều cô hồn dã quỷ ngoài hoang dã như thế này.

Đống cô hồn dã quỷ đó đều đang run rẩy đi theo họ, dường như muốn tiếp cận nhưng lại có phần không dám.

Chính sự hiện diện của chúng khiến nơi đây trở nên u ám, lạnh lẽo thấu xương.

Lục Vũ quan sát, dựa vào trang phục của bọn họ thì đa phần đều mặc áo bào tay rộng thời nhà Minh.

Trong đó, đặc biệt nhất là một nữ quỷ mặc đồ đỏ.

Cô ta mặc một bộ giá y đại hồng cực kỳ hoa lệ!

Theo từng bước chân, tà váy đỏ tung bay, thấp thoáng thấy bên trong giá y chi chít những phù văn.

Những phù văn đó trông rất quen mắt, có nét tương đồng với phù văn do Uông Tàng Hải vẽ, và cũng có điểm giống với 'Vãng Sinh Ấn'!

Lúc này nữ quỷ dường như chú ý đến ánh mắt của Lục Vũ, đột nhiên quay người đi theo một hướng khác, hướng đó lờ mờ thấy một lối mòn nhỏ trong rừng.

Chương 1452

Lục Vũ hơi nhíu mày, đưa tay chỉ về hướng đó hỏi gã bán cá: "Lối đó là thế nào, ông đi bao giờ chưa?" Lời cậu vừa dứt, gã bán cá đột nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, giọng run cầm cập: "Không được đi, không được đi, quỷ ăn thịt người đấy!" Dọc đường đi gã bán cá luôn cố giữ bình tĩnh, lúc này lại như sụp đổ hoàn toàn, cơ thể run lẩy bẩy, sợ hãi đến cực độ!

Nếu không có Vương Bàn Tử và Sơ Nhất nhanh tay giữ lấy thì e rằng gã đã không đứng vững nổi rồi.

Sơ Nhất đưa tay sờ trán gã bán cá rồi nói: "Tiểu ca, có gì đó không ổn, người hắn lạnh toát rồi." Nghe lời Sơ Nhất, Lục Vũ đang định quay đầu lại thì nghe gã bán cá rít lên: "Không được quay đầu!" Lục Vũ chẳng thèm để tâm, vẫn quay đầu lại nhìn gã bán cá, rồi nhìn đám cô hồn dã quỷ đang lảng vảng quanh họ, sau đó nói: "Đi, đổi đường." Vương Bàn Tử hơi ngẩn người hỏi: "Tiểu ca, cậu phát hiện ra gì à?

Gã bán cá này dẫn sai đường sao?" "Không phải, nơi này có lẽ có vài thứ khác." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ nhìn quanh một lượt rồi ánh mắt lại dừng lại trên người nữ quỷ mặc giá y đỏ, dẫn mọi người đi về phía cô ta.

Lúc này Vương Bàn Tử và những người khác vẫn chưa nhận ra rằng gã bán cá này thực sự có thể nhìn thấy nữ quỷ!

Thông thường, trẻ nhỏ và người sắp chết vì thể chất yếu nhược nên thường nhìn thấy những thứ người thường không thấy được.

Gã bán cá này dọc đường bị dọa cho khiếp vía, e rằng cũng chẳng còn thọ được bao lâu nữa...

Nữ quỷ dường như không ngờ Lục Vũ lại tiến về phía mình, cô ta

do dự một chút rồi đột nhiên gật đầu với Lục Vũ, sau đó đi về một hướng khác.

Cứ đi được vài bước, nữ quỷ lại dừng lại như thể muốn xem Lục Vũ có đi theo không.

Cứ thế bám theo trong rừng khoảng mười phút, nữ quỷ cuối cùng cũng dừng bước bên cạnh một đống hài cốt.

Lục Vũ liếc nhìn, đống hài cốt có khoảng mười mấy cái đầu lâu, xương xẩu đã nằm lộn xộn, trên đó chi chít những lỗ nhỏ li ti, thấp thoáng có thi miết bò lổm ngổm bên trong...

Theo ánh mắt của Lục Vũ, những người còn lại cũng nhìn thấy đống hài cốt và đám thi miết.

Vương Bàn Tử hỏi nhỏ: "Tiểu ca, đây là bãi tha ma à?" Bãi tha ma đa phần là nơi người nghèo chết không có tiền chôn cất, chỉ dùng chiếu cỏ quấn xác rồi vứt vào trong núi.

Cũng có một số là kẻ lang thang cơ nhỡ.

Lâu dần xác vứt nhiều thì thành bãi tha ma.

Giống như ông nội của Hồ Bát Nhất là Hồ Quốc Hoa, lúc trẻ cũng từng suýt mất mạng ở bãi tha ma vì một con cốt ma, may nhờ gặp được tôn quốc phụ có âm dương nhãn mới giữ được mạng, từ đó mới có câu chuyện truyền thừa Mô Kim Hiệu Úy của Hồ Bát Nhất...

"Chắc là không phải." Lục Vũ hơi nhíu mày, quan sát kỹ đống hài cốt, tổng thể cảm thấy có chút quen mắt, dường như đã thấy kiểu sắp đặt này ở đâu đó rồi.

Đúng lúc này, từ phía xa đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn!

Tiếng hét thê lương, cũng chẳng rõ là tiếng của sinh vật gì phát ra!

Âm thanh đột ngột khiến mọi người giật mình, Vương Bàn Tử

quay sang bảo gã bán cá: “Lão Ngư, chẳng phải ông bảo trong núi đến con trùng cũng không có sao?

Thế ông giải thích hộ tôi tiếng hét vừa nãy là cái quái gì thế?

Nghĩ cho kỹ vào, nếu không Bàn gia tôi giúp ông 'khởi động' tay chân một chút đấy.” Gã bán cá mặt cắt không còn giọt máu, người run cầm cập, trông như sắp chết khiếp đến nơi, cũng chẳng biết gã lại vừa nghe thấy cái gì nữa.

“Tôi nghe có vẻ giống tiếng vượn hú.” Sơ Nhất do dự một lát rồi trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, sắc mặt Sơ Nhất đột ngột biến đổi, đèn pin rọi thẳng về phía trước, nghiêm giọng nói: “Có cái bóng đen vừa vụt qua, không ổn rồi!” Bóng đen thoáng qua rất nhanh, ngoài Sơ Nhất ra thì Lục Vũ và Bàn Tử đều không chú ý tới.

Nhưng Sơ Nhất vừa dứt lời, gã bán cá cuối cùng cũng không trụ vững được nữa, chân nhũn ra, cổ nghẹo sang một bên, hoàn toàn ngất lịm.

Lục Vũ nhíu mày, sự chú ý vẫn đặt trên người nữ quỷ đặc biệt kia.

Lúc này nữ quỷ chỉ cách cậu chưa đầy năm mét, Lục Vũ thậm chí có thể thấy rõ nụ cười tươi tắn trên gương mặt cô ta, trông vô cùng hạnh phúc.

Sau khi cười, nữ quỷ quay người đi sâu vào trong rừng.

Lục Vũ trầm ngâm một lát rồi dẫn theo bọn Bàn Tử đuổi theo.

Vương Bàn Tử nhận ra điều gì đó, hỏi nhỏ: “Tiểu ca, có phải cậu nhìn thấy... hử?” Nói được nửa câu, giọng Bàn Tử đột ngột im bặt, sắc mặt biến đổi: “Tiểu ca, tôi cũng nghe thấy có người gọi tên mình rồi.

Cái tên này tám trăm năm nay tôi chẳng nghe ai gọi cả." "Tên gì?" "Tên khai sinh, Vương Khải Tuyền." Vương Bàn Tử trầm giọng nói: "Tiếng gọi rất rõ ràng, cứ như là ngay sát sau lưng vậy." Lục Vũ nghe xong liền quay đầu lại nhìn, quát lạnh một tiếng: "Cút!" Tiếng quát khiến Bàn Tử cũng giật mình, buột miệng hỏi: "Sao thế?" "Chỉ là một con cô hồn dã quỷ thôi, không cần bận tâm." Lục Vũ tùy ý nói một câu, Bàn Tử cũng không hỏi thêm, cũng không quay đầu lại mà chỉ nói theo: "Tiểu ca, cậu có cần siêu độ cho nó một tí không?" Lục Vũ không đáp lời Bàn Tử mà quay sang hỏi Sơ Nhất: "Lúc trước gã bán cá bảo lần trước gã đi cùng Ngô Tam Tỉnh, gã có nói gì về việc họ làm trên đường đi không?" Sơ Nhất hơi ngẩn người, lắc đầu: "Chỉ có cái vụ 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' thôi, ngoài ra chẳng có gì khác." "Ừ." Lục Vũ gật đầu, đột nhiên nói với nữ quỷ phía trước: "Cô đợi ở đó một chút, tôi có việc." Dứt lời, Lục Vũ trực tiếp quay lại, nhìn về phía sau lưng Vương Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Tự ngươi đi ra đây, hay là để ta trực tiếp độ hóa ngươi?

Sao nào, tưởng biến thành quỷ rồi thì ta không nhận ra ngươi chắc?" Vương Bàn Tử ngẩn người, kinh ngạc hỏi: "Tiểu ca, cậu gặp ai thế?" "Còn nhớ Lương sư gia hồi ở Tần Lĩnh không?

Khi đó vị Lương sư gia này cũng lợi hại gớm, kiến thức rộng rãi, còn tính kế chúng ta một vố, kết quả cuối cùng tan thành mây khói trên Thông Thiên Thần Thụ.

Xi Vưu đứng bên cạnh còn bồi thêm một câu, chứng minh lão ta đã hồn phi phách tán rồi." Lục Vũ thản nhiên nói, sắc mặt càng lúc càng lạnh, quát lớn: "Ta bảo ngươi đi ra đây, ngươi điếc à!" Vương Bàn Tử nghe Lục Vũ nói vậy, sắc mặt cũng biến đổi theo!

Bên cạnh, Sơ Nhất không hiểu chuyện gì, thì thầm với Bàn Tử: "Bàn Tử, Lương sư gia mà Tiểu ca nhắc đến là ai vậy?" Vương Bàn Tử nhe răng cười, tay lăm lăm cây gậy bảo côn, tùy tiện nói: "Một

người bạn cũ ấy mà, có lần tôi đi Tần Lĩnh với Tiểu ca, nhờ có lão Lương sư gia này mà được nếm mùi không ít chuyện mới lạ.

Cơ mà lão này lẽ ra phải hồn phi phách tán từ lâu rồi mới đúng chứ." Vừa nói dứt lời, trước mặt họ từ từ hiện ra một bóng người, mặc áo dài khăn đóng, đeo kính mắt, dáng vẻ thư sinh nho nhã, không phải Lương sư gia thì còn là ai?

Lúc trước không thấy gì, giờ đột nhiên thấy rõ mồn một, Vương Bàn Tử lập tức hỏi Sơ Nhất bên cạnh: "Anh có thấy không?" Sơ Nhất gật đầu, hạ thấp giọng hỏi: "Chuyện này là sao?

Sao tự dưng lại nhìn thấy được?" Hai người nhìn kỹ mới thấy trên người Lục Vũ thấp thoáng có một sợi chỉ mảnh, dẫn dắt linh hồn oan khuất của Lương sư gia.

Có vẻ như chính nhờ thứ này mà họ mới nhìn thấy được.

Chương 1453

Thủ đoạn này đến Vương Bàn Tử còn thấy lần đầu, huống hồ là Sơ Nhất.

Trong lòng Bàn Tử thầm nhủ, chẳng lẽ thời gian qua ở Côn Luân Lục Vũ ngày ngày đóng cửa không ra ngoài là để nghiên cứu cái trò này?

Thực tế đúng như Bàn Tử nghĩ, nhưng đây không phải trò vặt, mà là thuật pháp...

Trong thời gian tu chỉnh tại Côn Luân này, mỗi ngày Lục Vũ nếu không nghiên cứu thuật pháp thì cũng là nghiên cứu thuật pháp.

Nói chính xác hơn, những thuật pháp này đều được hắn lấy ra từ hai cái đỉnh lô chưa từng mở trước đó.

Không chỉ có thuật pháp, hắn còn từ trong đỉnh lô thu được Long đan.

Ngay cả những thủ đoạn hắn dùng để "hành hạ" tiểu long cũng đều đến từ Quy Khư Đỉnh Lô!

Chỉ là chuyện này Lục Vũ không nói cho bất cứ ai biết.

Lúc này, Lương sư gia đã bị Lục Vũ câu đến trước mặt, run rẩy cầm cập.

Vương Bàn Tử xách lão ta lên, cười cười nói: “Lương sư gia, được đấy chứ, cũng biết dọa Bàn gia ta à?

Lão cũng khá lợi hại đấy, hồn phi phách tán rồi mà vẫn còn có người ráp lại được cho?” Nghe lời Vương Bàn Tử, cơ thể Lương sư gia càng run rẩy dữ dội hơn!

Lục Vũ bất lực nhìn lão một cái, hỏi: “Nói đi, lão là thế nào đây?” Hồn ma của Lương sư gia càng thêm sợ hãi, mặt đầy kinh hoàng, giơ tay định chỉ trỏ cái gì đó, hoặc định nói gì đó, nhưng tay vừa mới giơ lên thì đột nhiên "vút" một cái, biến mất tiêu!

Vương Bàn Tử dụi mắt thật mạnh, quay đầu nói với Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, cậu xem giúp tôi với, tôi không thấy gì nữa, tình huống này là sao?” Lục Vũ hừ lạnh một tiếng, đột ngột quay đầu nhìn chằm chằm vào nữ quỷ kia.

Lúc này, hắn thấy trong rừng núi phía sau nữ quỷ là những bóng người chồng chéo, dày đặc, chẳng biết có bao nhiêu người.

Thấp thoáng còn nghe thấy tiếng bước chân hành quân đều đặn.

Nữ quỷ đột nhiên vẫy vẫy tay với Lục Vũ, sau đó chậm rãi đi xuống sườn dốc.

Lục Vũ trầm ngâm một lát, bước lên phía trước vài bước, liền nhìn thấy một cảnh tượng còn kỳ quái hơn!

Dưới sườn núi có một con đường nhỏ chỉ rộng bằng một người đi.

Trên đường, một đội Âm binh đang chậm rãi tiến bước.

Bên cạnh mỗi Âm binh đều có một hoặc vài cô hồn dã quỷ đi theo.

Hơn nữa, đội Âm binh này áo giáp sáng loáng, khác hẳn với những Âm binh hắn từng thấy trước đây!

“Đậu má, thế này là có ý gì?” Vương Bàn Tử bám sát bên người Lục Vũ, cũng bị dọa cho nhảy dựng, không dám tin nhìn xuống dưới sườn núi.

Không chỉ hắn, Sơ Nhất cũng không kìm được thốt lên một tiếng kinh hãi.

Lục Vũ nhìn họ, hỏi một câu có vẻ thừa thãi: “Hai người cũng nhìn thấy sao?” Cả hai đều sững sờ, rồi cùng gật đầu.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy có gì đó cổ quái, hạ thấp giọng nói: “Tiểu ca nhi, tình hình này là sao?

Tôi với Sơ Nhất sao lại nhìn thấy mấy thứ quái quỷ này được?” “Đậu má!

Cái lão lão biết tam kia sao lại chạy sang bên đó rồi?” Theo hướng ngón tay Vương Bàn Tử chỉ, đúng lúc có thể thấy Lương sư gia vừa biến mất đã xuất hiện bên cạnh đội Âm binh, đang đứng nghiêm chỉnh ở đó.

“E rằng lần này chúng ta thực sự gặp phải Âm binh tá đạo rồi.” Lục Vũ khẽ thở ra một hơi, thấp giọng giải thích vài câu.

Từ xưa đến nay, truyền thuyết về Âm binh tá đạo có rất nhiều.

Ví dụ như lúc họ đi Tần Lĩnh tìm Thông Thiên Thần Thụ, người dân địa phương nói con đường Nhất Tuyến Thiên đó chính là Quỷ Môn Quan, có thể thấy Âm binh tá đạo.

Sau đó, người ta chứng minh đám Âm binh đó là cái gọi là Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ, vì hành quân không tiếng động nên bị coi là Âm binh.

Lại sau đó, bên ngoài Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn, họ đã thấy vô số Âm binh đi vào đó.

Lúc ấy, Xi Vưu cũng đi theo vào.

Lần gần đây nhất là ở địa cung Ba Nãi vùng Quế Hải, Bàn Vương phẩy tay một cái là vô số bộ giáp sắt dưới đất đứng dậy, cho cảm giác cũng giống Âm binh.

Chỉ có điều...

Âm binh mà Lục Vũ đang nói hiện giờ không giống với những loại kia.

"Trong thần thoại truyền thuyết, thiên địa nhân có ba giới, người chết hồn nhập địa phủ, chuyển thế luân hồi.

Với những loại oan hồn, oán quỷ, truyền thuyết kể rằng sẽ có âm sai dẫn đi đường Hoàng Tuyền.

Nhưng khi số lượng người chết quá nhiều, Diêm Vương sẽ phái Âm binh ra ngoài để đưa tất cả hồn ma về địa phủ.

Có lẽ thời gian quá dài, ngọn núi này chẳng biết đã chết bao nhiêu người, oan hồn tụ tập, mãi không được đầu thai nên Diêm Vương phái người tới đón.

Chương 1454

Theo truyền thuyết, khi Âm binh tá đạo sẽ tạo ra Quỷ vực, tất cả những người trong Quỷ vực đều có thể nhìn thấy Âm binh." Lời nói nghe như đùa, nhưng Lục Vũ không có tâm trạng cười cợt, vẻ mặt rất nặng nề.

Dẫu sao chuyện này dù là hắn cũng không thể hoàn toàn lý giải, quá mức ly kỳ!

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh, rùng mình một cái, theo bản năng nói: "Sao lạnh thế này..." "Nhắm mắt lại!" Lục Vũ đột nhiên lạnh giọng quát, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đều nhắm mắt theo bản năng.

Phía sau họ, những cô hồn dã quỷ nãy giờ vẫn bám theo đột nhiên chuyển động, đi xuyên qua người họ.

Có vài con quỷ to gan đi rất sát, khiến Vương Bàn Tử cảm nhận được cái lạnh thấu xương đó!

Đợi một lát, cảm giác âm hàn giảm bớt nhiều, Vương Bàn Tử lén mở mắt ra, liền thấy gã bán cá bên cạnh mặt cắt không còn giọt máu, người đứng thẳng đơ như khúc gỗ.

Lúc này, Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng Lục Vũ: "Bàn Tử, Sơ Nhất, hai người buông hắn ra, để hắn tự đi, đừng đợi tôi phải ra tay." Lục Vũ vừa nói xong, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất liền buông tay, rồi thấy gã bán cá đứng thẳng người, bước những bước vô cùng cứng nhắc đi thẳng xuống dưới sườn núi.

Vương Bàn Tử ngơ ngác không hiểu gì, gãi đầu định hỏi thì gã bán cá đã đi tới con đường Âm binh đang nườm nượp kia.

Ngay khoảnh khắc hắn đi tới cạnh một Âm binh, gã Âm binh vốn đang lẳng lặng hành quân đột nhiên vung tay, một ngọn trường thương đâm thẳng xuyên qua người gã bán cá!

Cảnh tượng này thực sự ngoài dự đoán!

Nhưng ngay sau đó, một cảnh còn kinh khủng hơn diễn ra trước mắt họ!

Sau khi Âm binh đâm trúng gã bán cá, đám cô hồn dã quỷ đứng cạnh đó lập tức lao vào xâu xé gã!

Như lũ thú dữ rừng xanh, đứa túm chân đứa giật tay, thi nhau đánh chén linh đình!

Những người vốn kiến đa thức quảng như họ cũng là lần đầu tiên thấy cảnh quỷ ăn thịt người!

Vẻ mặt Vương Bàn Tử trở nên quái dị, sắc mặt Sơ Nhất còn khó coi hơn.

Suy cho cùng, ông ta tham gia hành động vẫn còn quá ít.

Hắc Hạt Tử thì không có biểu cảm gì đặc biệt, ngược lại còn trầm tư nói: "Chỗ này lạ thật đấy, Âm binh sao lại ra tay với người sống?" "Đậu má!" Vương Bàn Tử giật nảy mình!

Từ khi vào núi, Hắc Hạt Tử vẫn luôn im lặng, gần như hòa mình vào bóng tối, Vương Bàn Tử thậm chí còn quên mất sự tồn tại của gã.

Lúc này, đám cô hồn dưới núi vẫn đang không ngừng xé xác gã bán cá, chỉ trong chốc lát, linh hồn gã đã bị xé nát và bị đám quỷ ăn sạch!

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, thở phào một hơi, bực mình oán trách: "Hạt Tử, anh không biết người dọa người mới dễ chết người à!" "Biết." "Biết mà anh còn dọa tôi!" "Khuấy động không khí tí thôi."

Rất tiếc, câu nói này của Hắc Hạt Tử chẳng làm Vương Bàn Tử thoải mái hơn chút nào.

Đang định chửi thêm câu nữa thì Hắc Hạt Tử lại lên tiếng: "Đám cô hồn dã quỷ kia nhìn trang phục đều là đời Minh, hình như trùng khớp với niên đại của Địa Tiên thôn đúng không?" Câu sau là gã nói với Lục Vũ.

Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Địa Tiên thôn do dòng họ Phong, một nhóm Quan Sơn Thái Bảo, sáng lập vào đời Minh." Ngừng một chút, sợ Sơ Nhất nghe không hiểu, Lục Vũ giải thích thêm: "Cái gọi là Quan Sơn Thái Bảo thực chất là một nhóm trộm mộ.

Tuy nhiên vùng Vu Sơn này khá đặc biệt, có kiểu táng mộ độc nhất vô nhị gọi là Hạp Quan Táng (táng quan tài vào khe đá).

Chính là những cỗ quan tài chúng ta thấy trên vách đá lúc ở trên thuyền.

Họ Phong phất lên chính là nhờ trộm những cái hạp quan đó, lấy được một số thứ từ bên trong." "Sau đó vào đầu đời Minh, Chu Nguyên Chương muốn xây hoàng lăng, họ Phong thay tên đổi họ, lấy danh nghĩa Quan Sơn Thái Bảo hợp tác với Uông Tàng Hải xây dựng hoàng lăng.

Đến giữa đời Minh, nội bộ họ Phong xuất hiện mâu thuẫn.

Có người muốn tiếp tục trộm hạp quan, có người muốn rửa tay gác kiếm, vì có lệnh vua trên người lại có kim bài ngự tứ nên không định làm chuyện đó nữa.

Trong thời gian đó, có một người họ Phong đã trộm được hạp quan của Ô Dương Vương, lấy được thứ gì đó truyền thuyết là có thể giúp người ta thành tiên, thế là lão xây dựng Địa Tiên thôn, ý đồ đắc đạo thành tiên." Vương Bàn Tử vẻ mặt kỳ quái nhìn Lục Vũ, không

nhịn được hỏi: “Tiểu ca nhi, mấy thứ này cậu nghe ở đâu vậy?” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, quẳng ra cái tên ba chữ: “Giải Liên Hoàn.” “Hèn chi, lúc đó tôi thấy hai người thì thầm ở bên bờ Kính Hồ, chắc là nói chuyện này đúng không?” Vương Bàn Tử nhắc lại chuyện lúc Giải Liên Hoàn mới tới Côn Luân, Lục Vũ nói chuyện với lão ở bờ hồ.

Cũng vì lúc này sự việc Âm binh quá gây sốc nên Vương Bàn Tử không kịp nghĩ thông.

Nếu không, hắn sẽ nhận ra lời giải thích của Lục Vũ có chỗ không ổn.

Thực tế, Lục Vũ đương nhiên không biết chuyện từ miệng Giải Liên Hoàn.

Hắn biết được là nhờ đọc qua 《Ma Thổi Đèn》...

Định thần lại, Vương Bàn Tử cũng nói theo: “Ô Dương Vương tôi cũng biết, theo truyền thuyết địa phương, Ô Dương Vương cực kỳ tàn bạo, nhưng ban đầu đào hào đào giếng lấy muối cũng có chút công tích, có thể nói là công tội lẫn lộn, cuối cùng bị người ta giết, mất đầu, chỉ đành đội một cái đầu bằng vàng hạ táng.

Tiểu ca nhi, Ô Dương Vương cậu nói và Ô Dương Vương này là một người phải không?” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử thấy mặt hắn đầy đắc ý, như đang muốn khoe: Thế nào, Bàn gia ta trên thuyền cũng không phải chỉ lo tán gái đâu nhé, cũng nghe ngóng được vài tin tức hữu dụng đấy.

Lục Vũ gật đầu, định nói gì đó thì từ xa lại truyền đến một tiếng thét chói tai!

Ngay sau đó, đám Âm binh đang tiến bước đột nhiên dừng lại.

Những con oán quỷ vừa nãy xé xác gã bán cá đột nhiên đứng thẳng

người dậy.

Tiếp đó, mấy con oán quỷ đó bất ngờ lao vào gã Âm binh đứng gần nhất, quật ngã gã xuống đất!

Cảnh tượng này càng thêm quỷ dị!

Cô hồn dã quỷ mà dám ra tay với Âm binh?

Chương 1455

Vấn đề lớn hơn là đám quỷ này vừa ăn gã bán cá xong, chẳng lẽ ăn phải đồ hỏng?

Cá không tươi à?

Chuyện này xem ra không khả thi lắm.

Lục Vũ nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm đám Âm binh và dã quỷ bên dưới, không nói lời nào.

Nhìn đi nhìn lại, ánh mắt Lục Vũ lại khóa chặt vào nữ quỷ kia.

Nữ quỷ đứng giữa đám cô hồn dã quỷ, dáng vẻ nhàn nhã đứng xem, biểu hiện vô cùng thoải mái, dường như chẳng hề bận tâm đám dã quỷ và Âm binh đang đại chiến.

Nữ quỷ dường như chú ý đến ánh mắt của Lục Vũ, đối mắt với hắn rồi đột ngột mỉm cười.

Khi cô ta cười lên, trong lòng Lục Vũ dâng lên một dự cảm không lành, theo bản năng quát khẽ: "Tất cả nhắm mắt lại!" Chỉ là lần này, dù là hắn hay Hắc Hạt Tử, Sơ Nhất, Vương Bàn Tử đều không nhắm mắt.

Trước mắt họ hiện ra một khung cảnh quỷ dị khôn cùng!

Nữ quỷ đi đến bên cạnh đám dã quỷ đang tàn sát Âm binh, chỉ phất tay một cái, cơ thể Âm binh lập tức cứng đờ.

Tiếp đó, gã đổ rầm xuống đất, bị mấy con cô hồn dã quỷ kia xâu xé ăn sạch!

Vương Bàn Tử trợn mắt, nói thẳng thừng: "Cái đéo gì thế này, địa phủ của Diêm Vương có kẻ tạo phản à?" "Xem tiếp đã, đừng vội."

Lục Vũ nhíu mày, thấp giọng nói.

Tình huống hiện tại thực sự quá đỗi bất ngờ.

Nếu nói đám Âm binh tá đạo này là Diêm Vương phái tới thu hồn như truyền thuyết thì tình cảnh hiện giờ không giải thích nổi.

Cô hồn dã quỷ sao có thể đánh lại Âm binh?

Huống hồ nữ quỷ kia là sao?

Nói không rõ, nhìn không thấu, Lục Vũ cứ cảm thấy nữ quỷ kia rất quen mắt...

Lúc này, cái đầu Âm binh bị rơi ra ban nãy chẳng biết bị con quỷ nào đá trúng, lăn vài vòng, đúng lúc hướng về phía đám Lục Vũ.

Trước đó nhìn không rõ, lần này Lục Vũ cuối cùng cũng thấy rõ cái đầu Âm binh vẫn còn đội mũ giáp, biểu cảm vô cùng phẫn nộ, trong phẫn nộ còn mang theo nét kinh ngạc.

Quan trọng hơn là trên mặt Âm binh có hình xăm rất rõ ràng!

Những hoa văn dày đặc, điều văn phức tạp nhìn rất quen mắt, rất giống với hoa văn cổ của ba tộc Miêu, Dao, Lê.

Lần trước Lục Vũ thấy loại hoa văn này là lúc đi tới Lỗ Vương Cung ở vùng Tề Lỗ, gặp được hậu duệ của tộc Xi Vưu!

Không ngờ cách bao lâu như vậy lại thấy lại hoa văn đó trên mặt một Âm binh!

Đúng lúc này!

Nữ quỷ áo đỏ ghé sát vào cái đầu Âm binh kia, bưng nó lên rồi cúi đầu cắn một miếng!

Cảnh tượng cực kỳ quái dị!

Dù là Lục Vũ hay những người khác đều không ngờ lần này đến

Vu Sơn lại gặp nhiều dã quỷ tác loạn đến vậy!

Nữ quỷ áo đỏ cắn vài miếng, cái đầu Âm binh cùng với mũ giáp đều biến mất sạch sẽ!

Trong không khí dường như thoang thoảng một mùi hương khó tả.

Tình hình hiện tại rốt cuộc là sao, Lục Vũ cũng không nắm rõ.

Vương Bàn Tử đột nhiên rùng mình, lẩm bẩm trong miệng: "Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc (Áo đỏ hung dữ, xác cười, quỷ cười chẳng thà nghe quỷ khóc)..." Hắn vừa dứt lời thì thấy Sơ Nhất bên cạnh đổ gục xuống đất, người run bần bật!

Lục Vũ lúc này không kịp nghĩ xem Vương Bàn Tử có phải đã thấy nữ quỷ áo đỏ kia không, vội vàng lấy ra một lá Hóa Sát Phù dán lên trán Sơ Nhất.

Lá phù lập tức cháy bùng lên, ánh lửa lóe qua, tình trạng của Sơ Nhất lập tức chuyển biến tốt, không còn run rẩy nữa.

Lục Vũ liếc nhìn, xác định ông ta không sao mới hỏi Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, anh thấy một nữ quỷ áo đỏ à?" "Cậu không thấy sao?" Vương Bàn Tử trợn mắt, đưa tay chỉ về phía nữ quỷ, nhíu mày nói: "Ngay kia kìa, một con nhỏ cứ cười suốt, cười đến mức Bàn gia tôi lạnh cả sống lưng!" Dẫu sao giới Mô Kim Hiệu Úy từ xưa đã truyền lại một câu: Áo đỏ hung dữ, xác cười, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc.

"Không phải xác cười đâu." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Đó là tiếu diện quỷ (quỷ mặt cười)." "Tà môn thật, sao chúng ta lại nhìn thấy quỷ được?" Vương Bàn Tử lại lầm bầm một câu.

Sau đó hắn như sực nhớ ra điều gì, mặt cứng đờ nhìn Lục Vũ.

Không cần nói cũng biết, hắn đã hiểu Quỷ vực là có thật!

Hơn nữa chuyện này còn mang đến một vấn đề lớn hơn!

Ở đây có Quỷ vực, thậm chí rất có thể lần trước bọn Giải Liên Hoàn đến đây cũng đã có rồi!

Nếu không thì Ngô Tam Tỉnh đã chẳng dặn gã bán cá là nếu nghe thấy tiếng gì thì tuyệt đối không được quay đầu!

Chương 1456

Vương Bàn Tử định nói nhưng Lục Vũ đã hiểu ý hắn, khẽ lắc đầu: "Giải Liên Hoàn họ không có thủ đoạn này, có khả năng lần trước họ tới đã thay đổi thứ gì đó, dẫn phát tới chuyện này." "Mấy cái lũ khốn kiếp đó đúng là không để ai yên!" Vương Bàn Tử nhịn không được chửi một câu, lòng thầm chắc chắn định là Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh lần trước tới Địa Tiên thôn đã gây ra họa gì đó nên giờ họ mới gặp phải cảnh này.

Chửi xong, Vương Bàn Tử định thần lại, hếch cằm về phía dưới sườn núi hỏi: "Mà này tiểu ca nhi, cậu nói mấy thứ kia thực sự là Diêm Vương gia chiêu quỷ à?" "Nhìn thì giống, nhưng Diêm Vương này e rằng không đơn giản vậy đâu." Lục Vũ thu hồi suy tư, nhìn chằm chằm đám Âm binh đã lấy lại thế thượng phong, đang dẫn đám dã quỷ chậm rãi tiến về phía trước, nói: "Anh có chú ý thấy không, trên mặt đám Âm binh đó có hình xăm." Nói đến đây, mày Lục Vũ nhíu chặt hơn: "Loại hình xăm đó gọi là Cửu Lê văn thân, tương truyền bắt nguồn từ thời Xi Vưu." Lục Vũ vừa nói vừa tìm kiếm tung tích nữ quỷ kia.

Nhưng kỳ lạ là nữ quỷ áo đỏ lại biến mất không chút dấu vết.

"Xi Vưu?

Cái lão lão biết tam kia ra khỏi Thanh Đồng Môn rồi à?" Vương Bàn Tử sửng sốt, đột nhiên nghĩ ra gì đó, thốt lên: "Lần trước ở Trường Bạch Sơn chúng ta cũng thấy Âm binh tá đạo, đám Âm binh này không phải định đưa đám quỷ này đến Trường Bạch Sơn đấy chứ?" Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử càng mở rộng trí tưởng tượng: "Phía sau Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn không phải là địa

ngục chứ?

Xi Vưu ở trong đó làm Diêm Vương à?" Lục Vũ bất lực nhìn Vương Bàn Tử, chậm rãi lắc đầu: "Nếu phía sau Thanh Đồng Môn chỉ là âm phủ địa phủ thì đã không khiến bao nhiêu người truy đuổi suốt bấy nhiêu năm như vậy.

Uông Tàng Hải, Trần Văn Cẩm, thậm chí là Trương Bách Xuyên, Ngao Ngoan, họ đều có cách nói riêng về 'Chung Cực', mỗi người nhìn thấy 'Chung Cực' mỗi khác.

Nếu là âm phủ địa phủ thì ai nhìn vào cũng phải thấy giống nhau chứ." Lúc này, Hắc Hạt Tử nhìn Lục Vũ rồi lại nhìn Vương Bàn Tử, đột nhiên yết hầu chuyển động, thốt lên một câu bất ngờ: "Tôi đã từng thấy 'Chung Cực'." Vương Bàn Tử ngẩn người, thốt lên theo bản năng: "Anh thấy cái gì?" Ngay sau đó hắn phản ứng lại: "Anh nói gì cơ?

Anh thấy 'Chung Cực' rồi? 'Chung Cực' anh thấy trông thế nào, là địa ngục hay là gì?

Mau nói đi, còn đờ ra đấy làm gì!" Trong lúc Vương Bàn Tử nói, Hắc Hạt Tử - người vốn luôn giữ nụ cười quái dị trên môi - hiếm khi nhíu chặt đôi mày, dường như đang gặp phải một vấn đề nan giải.

Đợi Vương Bàn Tử nói xong một lúc lâu, gã mới lắc đầu, bình tĩnh nói: "Tôi quên rồi.

Tôi chỉ nhớ mình từng bước vào Thanh Đồng Môn đó, nhưng rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì thì tôi không nhớ nữa." Ngừng một chút gã nói tiếp: "Rất kỳ lạ, tôi thậm chí không nhớ mình đã đi cùng ai." Nói đoạn, gã quay sang nhìn Lục Vũ: "Tình huống của tôi không giống cậu, chắc là tôi đã bị thương ở đó nên mới quên sạch.

Nhưng chắc chắn sau khi thấy 'Chung Cực' sau cánh cửa, tôi mới

đi làm việc cho Trương lão bản." Quá khứ của Hắc Hạt Tử, Lục Vũ chưa từng hỏi qua, mãi đến lần này gã mới chủ động nhắc tới.

"Nói đi cũng phải nói lại, tôi đi theo Trương lão bản cũng được hai mươi năm rồi." Nhắc đến "hai mươi năm", Hắc Hạt Tử lại khựng lại, nhìn Lục Vũ hỏi: "Chuyện xảy ra hai mươi năm trước, cậu vẫn không muốn biết sao?" Hai mươi năm trước chính là lúc biến cố lớn xảy ra, dẫn đến hàng loạt sự việc sau này.

Từ khi chuyện ở Ba Nãi kết thúc, Hắc Hạt Tử đã nói chuyện này với Lục Vũ, nhưng đến nay Lục Vũ vẫn không có ý định tìm hiểu, dù hắn đã biết phải làm thế nào.

Vì một nguyên nhân nào đó, hắn vẫn luôn không xem.

Thực tế, khi ở núi Côn Luân, mấy lần Lục Vũ một mình rời khỏi miếu nhỏ đều đến một nơi không người, cầm một khối ngọc bàn.

Khối ngọc bàn đó chính là thứ Hắc Hạt Tử từng mang ra từ Trương Gia Cổ Lâu.

Nó luôn được cất trong "Hằng Hà Sa".

Điều đặc biệt nhất là ngọc bàn thực chất là một pháp khí có khả năng ghi nhớ.

Theo lời Hắc Hạt Tử, tất cả những gì xảy ra hai mươi năm trước đều được lưu trữ trong đó.

"Không nói chuyện này nữa, đi theo thôi." Trong lúc họ nói chuyện, đội ngũ Âm binh kéo dài dưới sườn núi cuối cùng cũng lộ ra đoạn cuối.

Lục Vũ tạm gác lại chuyện "hai mươi năm trước", ra hiệu cho mọi người cùng đi theo đám Âm binh để xem rốt cuộc là thế nào.

Âm binh chậm rãi tiến lên, đám Lục Vũ cũng lững thững đi theo

trên con đường nhỏ dưới sườn núi.

Đi suốt một quãng đường cũng không xảy ra chuyện gì quái lạ, không có thêm vụ náo loạn nào.

Chỉ là thỉnh thoảng có thêm cô hồn dã quỷ mới gia nhập đội ngũ Âm binh khiến đoàn người thêm đông đúc.

Ngoài ra, nữ quỷ bí ẩn kia thỉnh thoảng lại hiện thân.

Khi cô ta xuất hiện, đám Âm binh dường như chẳng mảy may để tâm, như không hề nhận ra sự hiện diện của cô ta.

Quan sát một lúc, Vương Bàn Tử lại không nhịn được lên tiếng: "Tiểu ca nhi, nữ quỷ kia là ý gì nhỉ?

Tôi cảm giác đám Âm binh hoàn toàn không chú ý đến cô ta?

Cậu xem, con quỷ nhỏ vừa nãy chỉ lệch ra khỏi đường một tí là bị Âm binh tóm vào đội ngũ ngay.

Thế mà nữ quỷ này cứ nghênh ngang đi bên cạnh..." Đúng như lời Bàn Tử nói, nữ quỷ đó hoàn toàn là một ngoại lệ, sự tồn tại của cô ta quá kỳ lạ, không thể hiểu nổi.

"Đừng vội, cứ xem tiếp đã." Lục Vũ nhíu mày nói khẽ.

Chuyện theo dõi kiểu này mấy người họ đều là lần đầu làm, nhất là theo đuôi Âm binh, lại càng thấy hiếm lạ.

Tuy quỷ dị nhưng cũng có phần thú vị.

Có điều đi gần hai tiếng đồng hồ mà con đường nhỏ vẫn không thấy điểm dừng, Âm binh vẫn cứ lầm lũi bước đi, Vương Bàn Tử bắt đầu thấy nản, lầm bầm: "Tiểu ca nhi, mấy người này định đi bộ từ đây đến Trường Bạch Sơn thật à?

Đi kiểu này chắc mất vài tháng, hàng nghìn dặm đường, đến nơi chắc ăn Tết luôn quá?" Lục Vũ bất lực nhìn Vương Bàn Tử, nói:

“Không đơn giản thế đâu, con đường này không phải là con đường vốn có trên núi.

Ủa?” Lục Vũ đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng, rồi cúi đầu, bí mật liếc nhìn ra sau, nói tiếp: “Trong núi này còn có người ở sao?” Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Sơ Nhất đều sửng sốt, Lục Vũ lập tức dặn: “Đừng quay đầu, cứ để họ theo.” Vương Bàn Tử định hỏi có chuyện gì thì tiếng Lục Vũ lại vang lên: “Phía trước mười mét có cái bẫy, đừng vội, cứ nhảy xuống rồi tính.” Vài giây sau, mấy người họ rất dứt khoát rơi vào một cái hố lớn sâu ba mét.

Ngay sau đó, bên ngoài hố truyền đến một tràng reo hò.

Chương 1457

Tiếp đó là tiếng bước chân sột soạt, có mấy người đang ló đầu nhìn xuống hố.

Nhờ ánh đèn pin, có thể thấy ba người: hai thanh niên và một lão già, cả ba đều mặc trang phục dân tộc rất đặc sắc, mỗi người vác một lá cờ phướn, lão già tay phải cầm một cái chiêng đồng nhỏ, tay trái cầm dùi bọc vải đỏ.

Dáng vẻ này hơi giống thầy đuổi xác Tương Tây, nhưng nhìn cứ thấy hơi nửa mùa thế nào ấy!

Lúc này, lão già cầm chiêng đồng nhìn xuống mấy người bên dưới, cười khinh miệt, lạnh lùng nói: "Nhìn mấy người chắc là đám khách du lịch cưỡi ngựa xem hoa lên núi hả?

Thôi, đừng nói nhảm nữa, có thứ gì đáng giá thì lôi hết ra đây, còn đổi được cái mạng mà về." Trong lúc lão nói, một gã thanh niên cầm cây súng kíp chĩa vào Sơ Nhất: "Nhóc con, thấy mày mặc đồ xịn nhất, chắc là cầm đầu đám này hả?

Liệu hồn mà tháo tiền, thẻ, đồng hồ, nhẫn ra, sẽ không sao cả, bằng không thì cái mạng nhỏ của mày xong đời!" Sơ Nhất nhìn gã thanh niên, thở dài lắc đầu: "Tôi đã bảo mặc bộ này phô trương quá mà, nhưng Đại Kim Nha cứ bảo không mặc bộ này thì làm ăn không ra dáng..." Nghe vậy, gã thanh niên càng mừng rỡ, ngoác mồm cười: "Được đấy, dân làm ăn à, tụi này thích nhất là dân làm ăn.

Thôi nào, mời vị ông chủ này đi theo chúng tôi một chuyến." Nói đoạn, gã thanh niên liếc nhìn lão già, thấy lão gật đầu liền rút ra mấy sợi dây thừng, hùng hổ nói: "Mấy vị biết điều chút, tự trói tay lại đi, đừng để tôi phải làm khó!

Nếu không một phát súng xuống, mặt trời ngày mai không có phần các người đâu!" "Chịu thôi, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu." Với thủ đoạn của mấy người họ, hạ gục mấy gã như thổ phỉ này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng Lục Vũ nhìn bộ dạng của họ lại muốn thăm dò thêm xem họ có liên quan gì đến đám Âm binh tá đạo kia không, biết đâu lại biết thêm chuyện về Địa Tiên thôn.

Dẫu sao giữa nơi rừng hoang núi thẳm này mà đụng phải cướp thì xác suất cũng thấp quá...

Lúc này Lục Vũ nói một câu ra hiệu mọi người đừng manh động, rồi chủ động nhặt một sợi dây thừng.

Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất cũng hiểu ý Lục Vũ, lần lượt nhặt dây.

Chỉ là Hắc Hạt Tử vừa nhặt dây, vạt áo tốc lên vô tình lộ ra khẩu súng ngắn dắt bên hông.

Gã thanh niên bên miệng hố nhìn thấy liền hốt hoảng hét lớn: "Đứng yên, ai cũng không được cử động!

Đứa nào nhúc nhích tôi bắn đấy!" Mấy người dừng lại, gã thanh niên vội báo: "Tam gia, có súng, thằng cha đeo kính đen có súng, là dân thứ thiệt!" Lão già vốn còn đang thắc mắc sao thằng cháu mình lại cuống quýt thế, định mắng một câu thì cũng nhìn thấy khẩu súng sáng loáng bên hông Hắc Hạt Tử, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tuy nhiên lão vẫn cứng giọng: "Súng thì sao, mày không có súng à?" Gã thanh niên vẫn còn sợ, dẫu sao súng của họ là súng kíp, sao bì được với súng ngắn của Hắc Hạt Tử.

Trong nhận thức của họ, người dùng được súng ngắn toàn là đại gia làm ăn lớn, không phải hạng vừa...

Lúc này, gã thanh niên còn lại cũng biến sắc, kinh hô chỉ vào Sơ Nhất: "Hắn cũng có súng, những hai khẩu!

Suỵt!

Nhìn con dao bên hông hắn kìa, là Tạng đao!" Gã thanh niên càng nói mặt càng tái, bảo lão già: "Tam gia, hay là thôi đi, rút thôi." Giọng gã run run, xem chừng là đã sợ thật rồi.

"Đồ vô dụng, mày nói gì thế!" Lão già vả cho gã một cái rõ đau, mắng nhiếc: "Đồ không có tiền đồ, như mày mà cũng đòi kiếm tiền cưới vợ à?" Lão già này lần này ra tay cũng là để hai thằng cháu có tiền cưới vợ nên mới liều một phen.

Vốn dĩ họ nghe đâu đó ở Vu Sơn có táng quan tài trong khe đá nên định tới đây đuổi xác trộm đồ, kiếm một mớ.

Nói đi cũng phải nói lại, ngón nghề đuổi xác Tương Tây cũng chẳng khác mấy so với thủ pháp cõng xác mà nhóm Lục Vũ từng tiếp xúc.

Khác biệt duy nhất là cõng xác mục đích là trộm xác cổ, còn đuổi xác là để đuổi xác đi, chỉ trộm minh khí (đồ tùy táng).

Nghe nói thầy đuổi xác cao tay có thể điều khiển xác chết làm việc, thậm chí giúp xác chết đầu thai.

Nhưng mấy gã này nhìn qua là biết không có bản lĩnh đó.

Lục Vũ thở dài lắc đầu, bảo Vương Bàn Tử: "Thôi, lên đi, đừng để lỡ việc chính." Lục Vũ nói không lớn nhưng vẫn thu hút sự chú ý của lão già đang dạy dỗ cháu.

Lão già cười gằn quát: "Tao quản chúng mày..." "Câm miệng!" Vương Bàn Tử đã nhảy khỏi hố, một tát đánh văng lão già xuống đất, rồi liếc nhìn hai gã thanh niên bên cạnh.

Hai gã cũng rất thức thời, "phịch" một cái quỳ xuống đất kêu cứu rối rít.

"Im ngay!

Còn kêu nữa là ông đánh chết!" Vương Bàn Tử bực mình mắng, hai gã im bặt.

Lúc này nhóm Lục Vũ cũng dễ dàng leo ra khỏi hố.

Lục Vũ nhìn họ hỏi: "Ai bảo các người đào cái hố này?" Hai gã thanh niên run rẩy chỉ vào lão già, đồng thanh: "Lão ấy!" "Tỉnh lại đi." Lục Vũ không thèm để ý hai gã nữa, bước qua đá một cái vào lão già vừa ngất xỉu, thản nhiên nói: "Không muốn biến thành quỷ thì mau tỉnh lại." Vừa dứt lời, thấy lão vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh, Vương Bàn Tử mất kiên nhẫn túm cổ áo lão lên, tát thêm cái nữa, mắng: "Cái ngữ gì không biết, thời đại nào rồi còn lên núi làm thổ phỉ, còn bày đặt cưỡi ngựa xem hoa, mày không biết chữ 'chết' viết thế nào à?" Vương Bàn Tử cực kỳ coi thường lão già này, định đánh tiếp thì Lục Vũ ngăn lại, hỏi: "Ai bảo lão đào hố, tại sao phải đào, nói!" Lão già vẫn còn hoa mắt chóng mặt, thấy tay Vương Bàn Tử lại giơ lên mới phản ứng lại, hừ một tiếng: "Hố gì chứ, chẳng liên quan gì đến tụi này, tụi này chỉ thấy mấy người rơi xuống hố nên lại gần kiếm chác tí thôi." Lão vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên chỉ vào gã thanh niên nhát gan nhất: "Mày vừa nói là lão bảo đào đúng không?" "Lão Lục, lão tử đúng là không nên dắt cái thứ vô dụng như mày ra ngoài!

Đồ ăn hại!

Ăn hại!

Ăn hại!" Lão "Tam gia" này suýt thì tức chết, cứ thế mắng nhiếc, đúng là hận sắt không thành thép!

Mắng mấy câu vẫn chưa hả giận, lão định đá một cái nhưng chân

vừa nhúc nhích đã thấy vai đau nhói, lịm hẳn đi.

Lúc này lão cũng hiểu mình đụng phải thứ dữ rồi, mà còn dữ hơn cả lão!

Lão thầm nghĩ đám Lục Vũ mang theo súng ống chắc là phường liều mạng, tội phạm bị truy nã chạy vào rừng.

Nghĩ vậy lão nảy ra ý định, cười lạnh: "Biết điều thì thả lão phu ra ngay!

Chương 1458

Nói cho các người biết, phía trước có hàng nghìn Âm binh, dã quỷ, mắt trần thịt nhãn các người không thấy được đâu, nhưng ông đây là truyền nhân duy nhất của phái đuổi xác Tương Tây!

Những kẻ đó đều bị ông đây dẫn từ Tương Tây tới đây đấy!

Giờ còn ổn, chứ vài phút nữa ông đây không qua quản lý là, hừ hừ...” Lão già cố ý nói lấp lửng để dọa đám Lục Vũ.

Theo lão, dân liều mạng thường sợ quỷ thần nhất.

Lão nói xong, thằng cháu cũng hiểu ý phụ họa ngay: “Đúng, đúng, biết điều thì thả chúng tôi ra, ông tôi đuổi xác khắp mười dặm tám hương ai mà không biết!

Lần này Diêm Vương đích thân tìm ông tôi nhờ giúp đuổi xác đấy...” “Phụt...” Nghe đến đây, Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được cười phá lên, trêu chọc: “Được đấy, đi thôi, để tôi xem các người đuổi xác thế nào.

Sao hả, đám Âm binh ban nãy đánh nhau là vì mấy người không kịp quản lý à?” Mấy gã vốn đang cứng giọng nghe câu này của Bàn Tử mặt liền biến sắc, biết là lần này không lừa nổi rồi.

Nhất là lão già, không ngờ vụ Âm binh hỗn loạn lúc trước cũng bị nhóm Lục Vũ nhìn thấy.

“Hừ!” Lão già vẫn ngoan cố: “Các người biết đến Âm binh thì cũng không phải hạng người phàm thường, đã vậy lão phu không ngại...” Đang nói dở, mặt lão già bỗng cắt không còn giọt máu, gào lạc cả giọng: “Chạy, chạy, chạy mau, muộn là không kịp đâu!” Lúc này lão già đã sợ đến cực điểm, giọng nói méo xệch đi!

Không chỉ lão, hai gã thanh niên kia cũng sợ đến ngất xỉu!

Lão già cũng không chạy nổi vì bị Lục Vũ túm chặt, đối diện với nữ quỷ áo đỏ chẳng hiểu sao lại quay lại kia.

Nữ quỷ cách họ chừng mười mét, đứng đó mỉm cười như hoa nhìn họ.

"Ha ha." Lúc này, nữ quỷ áo đỏ đột nhiên cười lên, tiếng cười như chuông bạc lọt vào tai mọi người.

Ngay sau đó, cô ta chỉ tay vào hai gã thanh niên đang nằm dưới đất, lập tức thấy linh hồn hai gã nhô ra khỏi xác một nửa, dật dờ định bay về phía nữ quỷ!

Cả hai sợ đến ngây dại, trợn tròn mắt, cắm suýt rớt xuống đất, tay khua khoắng trong không trung tuyệt vọng định vùng vẫy.

Đáng tiếc chẳng có tác dụng gì.

Lão già vẫn còn khá hơn hai thằng cháu, gào lên: "Thả ra, thả chúng nó ra!" Vương Bàn Tử nhìn nữ quỷ rồi nhìn hai gã thanh niên, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, chuyện này tính sao, chúng ta quản hay không quản?" Lục Vũ trầm ngâm một lát, đột nhiên rạch đầu ngón tay, điểm vào giữa trán hai gã thanh niên, rồi quay sang nữ quỷ áo đỏ hỏi: "Cô định làm gì?" Nói xong Lục Vũ cũng thấy buồn cười.

Mình làm cái quái gì không biết, đi hỏi nữ quỷ định làm gì.

Điều làm hắn ngạc nhiên là nữ quỷ chỉ cười cười rồi lại bay đi xa.

Cô ta đi rồi, hai gã thanh niên mới hoàn hồn, gào khóc thảm thiết như nhà có tang, Vương Bàn Tử bực mình tiến tới đánh ngất cả hai.

"Lại đây, nói xem, vụ thầy đuổi xác của lão là thế nào." Lúc này Lục Vũ lại hỏi lão già tự xưng là truyền nhân đuổi xác kia.

Lão già giật bắn mình, nhìn trân trân vào Lục Vũ, yết hầu chuyển

động, mặt đầy vẻ kinh hãi!

"Bàn Tử, anh kéo hai đứa kia theo, chúng ta bám sát, kẻo tí nữa mất dấu." Lục Vũ liếc lão già, bảo Bàn Tử kéo hai gã thanh niên, còn mình thì xách lão già tiếp tục đuổi theo đám Âm binh.

Do chậm trễ đôi chút nên đoạn cuối đoàn Âm binh đã cách xa hơn trăm mét.

Lúc đuổi kịp chừng bốn năm mươi mét, lão già bị Lục Vũ xách đi cuối cùng cũng phản ứng lại, vừa giãy giụa vừa gào lên: "Không được đi, không được đi, đó toàn là Âm binh, là Âm binh của Diêm Vương, con đường này là đường Hoàng Tuyền, đi vào là tới địa ngục đấy!" Vương Bàn Tử liếc lão già, cười mỉa: "Cái lão già này lắm tâm cơ thật đấy, lúc nãy còn bảo đó là xác lão đuổi từ Tương Tây tới, cháu lão còn bảo lão được Diêm Vương mời tới cơ mà.

Sao hả, được Diêm Vương mời tới mà còn sợ đám tiểu binh này à?

Lão làm nhân viên hợp đồng dưới địa phủ à?" Mấy câu của Bàn Tử suýt làm lão già tức hộc máu.

Nhưng câu tiếp theo của Bàn Tử khiến lão đờ người ra.

"Thôi đi, lão cũng đừng có vờ vịt nữa, dân cõng xác Tương Tây chúng tôi cũng không phải chưa từng gặp, chẳng thiếu một gã đuổi xác như lão đâu.

Bàn gia tôi vào cổ mộ còn nhiều hơn cả số cổ mộ lão từng nghe kể đấy, liệu mà nói thật đi, rốt cuộc là thế nào!" Thấy khoảng cách với đám Âm binh ngày càng gần, lão già sợ đến mặt trắng bệch, ngũ quan méo xệch.

Trông thì như đang đứng nhưng thực chất là bị Lục Vũ xách đi.

Nãy giờ lão suýt thì dọa cho chết khiếp.

Nhất là lời Vương Bàn Tử khiến lão hiểu ra một điều: lão là kẻ nghiệp dư, còn đối phương là dân chuyên nghiệp, mà còn là hạng siêu chuyên nghiệp nữa.

Nghĩ thông suốt rồi lão cũng bình tĩnh lại đôi chút, nói được thành lời: "Tôi là thầy đuổi xác Tương Tây..." Vừa mở miệng đã bị Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Lão già mặt đầy ngượng ngùng, đành cắn răng nói: "Nhưng tôi còn chưa học xong thì sư phụ đã chết rồi, bị một con tống tử thi biến cắn chết..." Vừa đuổi theo Âm binh, lão vừa kể.

Câu chuyện của lão cũng đơn giản.

Hồi trẻ đi theo sư phụ đuổi xác, giữa đường sư phụ bị tống tử giết.

Lão may mắn thoát chết rồi cứ thế giả thần giả quỷ hành nghề đến tận bây giờ.

Lần này đến đây cũng là tình cờ.

Lão có người họ hàng xa làm tiểu hỏa kế dưới trướng Ngô Tam Tỉnh.

Chương 1459

Tiểu hỏa kế này không đi Địa Tiên thôn nhưng nghe những người đi về kể chuyện lúc uống rượu nên biết chút ít.

Đúng lúc Tết về quê Tương Tây, cả hội nhậu nhẹt, tiểu hỏa kế nổ tung trời về Địa Tiên thôn.

Hai thằng cháu của lão nghe xong nảy lòng tham, gặng hỏi đủ thứ rồi thuyết phục lão đưa tới đây định làm mẻ lớn.

Kết quả vào rừng không tìm thấy Địa Tiên thôn mà lại bị lạc đường.

Đang lúc mất phương hướng thì phát hiện ra nhóm Lục Vũ.

Lão già tuy không có bản lĩnh trộm mộ thực thụ nhưng dù sao cũng là hậu duệ thầy đuổi xác, mấy năm qua cũng góp nhặt được vài chiêu lẻ, cũng từng đi đào vài cái mộ với người ta.

Không nói chuyện khác, nghề đào đất thì khá đấy, lại thêm tính tình tàn nhẫn.

Lão và hai thằng cháu bàn nhau, không tìm được Địa Tiên thôn thì cướp của, không phát tài được thì cũng không thể đi tay không về, bèn bàn nhau đào hố, rồi để hai thằng nhỏ giả quỷ dọa người, lừa nhóm Lục Vũ vào hố.

Kết quả vừa đào xong hố chưa kịp ra tay thì Âm binh tá đạo, cô hồn dã quỷ xuất hiện khắp nơi, cả ba sợ đến suýt chết.

Nhưng sau thấy Âm binh không đụng đến mình, họ mới dần bình tĩnh lại.

Thấy nhóm Lục Vũ đi theo Âm binh, lại còn đi về phía bẫy, họ bèn đánh liều một phen.

Kết quả sai một ly đi một dặm, thành ra cục diện hiện tại.

"Được lắm, gan lão cũng to đấy, thấy Âm binh rồi mà còn dám tính kế tụi này, không sợ tụi này là người được Diêm Vương nhờ giúp đỡ à?" Vương Bàn Tử nghe xong nhịn không được trêu một câu.

Lão già cười khổ, nói với Lục Vũ: "Tôi không lừa các người đâu, đội Âm binh này thực sự khác thường.

Người đi đầu là người sống, nếu không phải thấy họ đi theo một người sống thì tôi cũng chạy lâu rồi.

Nói thật lòng, tôi cảm thấy người đó e là một thầy đuổi xác thực thụ, lợi hại hơn cái hạng nửa mùa như tôi nhiều." Lời này nói ra có chút vi diệu.

Vương Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, lão già này nói có thể là thật không?" Lục Vũ im lặng hồi lâu, khẽ nói: "Thật giả thế nào cứ lại xem là biết.

Đi thôi, chúng ta đi đường vòng bên hông, vượt lên xem kẻ dẫn đầu là ai." Nói rồi Lục Vũ dẫn mọi người né sang bên cạnh, đang định vượt lên thì Hắc Hạt Tử đột ngột lên tiếng: "Con đường này có gì đó không đúng, phía sau cơ bản chỉ còn trăm mét, xa hơn nữa là rừng rậm rồi, đường biến mất tiêu.

Thủ đoạn này đúng là lần đầu tôi gặp.

Tôi nghĩ đây không phải Âm binh tá đạo, mà là Âm binh khai đạo." "Kẻ đi trước kia cũng chẳng phải thầy đuổi xác đâu.

Thầy đuổi xác nhất định phải mặc đạo bào, lại phải gõ chiêng suốt dọc đường để người sống tránh mặt." Ngừng một chút gã nói tiếp: "Tôi từng làm việc với thầy đuổi xác rồi, họ không làm nổi cái vụ Âm binh xua quỷ này đâu.

Chuyện này tám chín phần mười có liên quan đến Trường Bạch

Sơn." "Vụ này tà môn thật đấy." Vương Bàn Tử lầm bầm: "Chẳng lẽ đúng là Xi Vưu đòi người thật?

Tiểu ca nhi, hay cậu thử dùng cái tỳ (bùa) kia xem có điều khiển được không?" Lục Vũ bất lực nhìn Vương Bàn Tử, lắc đầu.

Quỷ Tỳ điều khiển Âm binh phải trả giá bằng sinh mạng, hắn đâu có chê mình sống thọ mà làm chuyện đó?

Huống hồ muốn biết gì cứ chạy lên đầu là rõ hết.

Vương Bàn Tử định nói thêm nhưng Lục Vũ đã xua tay, bỏ mặc ba kẻ ngốc kia bên vệ đường, từ bên hông lao thẳng lên phía trước!

Chẳng mấy chốc nhóm Lục Vũ đã vượt qua đoạn cuối, chính thức đi vào phạm vi Âm binh hành quân.

Dù chạy bên hông cũng cảm nhận được âm khí bức người, nhiệt độ xung quanh như giảm xuống vài độ.

Nhưng với họ chuyện này không đáng gì, cứ thế cuồng phong chạy tới.

Âm binh hay cô hồn dã quỷ đều không chú ý đến họ, mặc họ chạy bên cạnh.

Chẳng mấy chốc đã chạy được mười mấy phút, Âm binh tá đạo vẫn như không có điểm dừng, điều này làm Vương Bàn Tử thấy có gì đó sai sai.

Đội ngũ này dài đến mức nào chứ?

Họ chạy nhanh thế này mà lẽ nào không đuổi kịp đầu đoàn?

Chạy thêm phút nữa, Vương Bàn Tử nhịn không được: "Tiểu ca nhi, có phải đụng quỷ đả tường không, sao mãi không đuổi kịp đầu đoàn thế này?" Lục Vũ lắc đầu: "Con đường rành rành thế này, quỷ đả tường cái gì, vả lại phía sau không có đường, giờ chỉ có nước đuổi

theo thôi, rất có thể là quỷ hồn dọc đường nhập vào nhiều nên đội ngũ dài ra.” Ngừng một chút, Lục Vũ nhìn Hắc Hạt Tử hỏi: “Anh vừa nói Âm binh khai đạo là có ý gì?” Hắc Hạt Tử thể lực rất tốt, vừa chạy theo vừa nói: “Mấy năm trước tôi nghe Trương lão bản nói, nghĩa là vốn dĩ trong núi không có đường, Âm binh tự mở đường ra.

Chuyện này cũng giống như quỷ cạo đầu ấy, nghe cho vui thôi chứ chẳng ai tin là thật.

Trương lão bản kể lần đó ông ấy dẫn người đi Quế Hải tìm Trương Gia Cổ Lâu nhưng mãi không tìm thấy.

Sau đó tình cờ phát hiện Âm binh tá đạo trong núi nên đi theo.” Vương Bàn Tử nghe đến đây nhịn không được hỏi: “Sao lại không tìm thấy được?

Trương Gia Cổ Lâu chẳng phải nằm bên bờ hồ Triều Tịch đó sao?” “Lúc đó đã biết hồ Triều Tịch là cái gì đâu, cứ dẫn người tìm mù quáng trong núi thôi.” Hắc Hạt Tử cười một tiếng, nói tiếp: “Trương lão bản bảo họ thấy Âm binh dẫn cô hồn dã quỷ đi nên đi theo.

Rồi phát hiện nơi vốn không có đường bỗng xuất hiện một con đường nhỏ, điểm cuối chính là ngọn núi có Trương Gia Cổ Lâu.

Đến chân núi đó thì đám Âm binh và dã quỷ biến mất sạch.

Chương 1460

Tôi hỏi Trương lão bản, ông ấy cũng chẳng rõ đám Âm binh đó là thế nào, cứ thế vụt mất thôi." Nghe lời Hắc Hạt Tử, mày Lục Vũ càng nhíu chặt.

Chuyện quỷ thần này quá đỗi linh dị.

Dù hắn đã trải qua nhiều chuyện kỳ quái nhưng gặp quỷ thực thụ không nhiều, đa số là tống tử (cương thi).

Loại quy mô Âm binh khai đạo thế này cũng là lần đầu thấy.

Chuyện này thực sự làm người ta không hiểu nổi tình hình.

Nhưng dù thế nào họ vẫn bám theo con đường Âm binh, điên cuồng chạy về phía trước.

Chạy thêm vài phút, Lục Vũ nhíu mày dặn: "Các anh quay lại nhìn thử xem." Vương Bàn Tử chẳng hiểu chi mô nhưng vẫn quay đầu nhìn một cái.

Vừa nhìn đã thấy trong đội ngũ Âm binh xuất hiện thêm ba người, chính là ba kẻ đen đủi họ gặp lúc nãy.

"Quả báo đấy." "Không đúng." Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử mỗi người một câu.

Hắc Hạt Tử nở nụ cười đầy ẩn ý: "Lúc chúng ta đi, họ đã ra khỏi phạm vi Âm binh rồi, sao có thể đuổi kịp nhanh thế này được?" "Ủa?

Nãy giờ chúng ta vẫn đứng yên một chỗ à?" Nụ cười trên mặt Hắc Hạt Tử tắt ngấm, thay bằng vẻ kinh ngạc.

Gã đột ngột nhận ra đội ngũ phía sau họ vẫn y như cũ, vẫn thấp thoáng thấy đoạn cuối đoàn.

Nhưng mười mấy phút trước cũng thế, không lẽ tát mồ hôi chạy điên cuồng mười mấy phút mà không có gì thay đổi?

Cảm giác này giống hệt như đụng quỷ đả tường, cứ chạy vòng quanh một chỗ!

"Hạt tử, anh đừng có nói nhảm, cây cối bên cạnh thay đổi rồi đây này." Vương Bàn Tử quay sang bảo Hắc Hạt Tử, vừa nói xong vẻ mặt hắn bỗng trở nên quái dị, tai khẽ động đậy như đang nghe tiếng gì đó.

Một lát sau, khi Lục Vũ định hỏi, Vương Bàn Tử đã lên tiếng: "Tiểu ca nhi, mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" "Anh nói đi." Vương Bàn Tử lập tức đọc: "Vừa nãy tôi nghe thấy một giọng nói, lạ lắm.

Nó nói thế này: Đại vương tốt thay, có thân không đầu; Nương tử không đến, núi xanh chẳng mở; Đốt củi nhóm lò, nấu chín gan phổi; Đào giếng lấy muối, hỏi quỷ đòi tiền; Đường chim dọc ngang, trăm bước chín vòng; Muốn thả địa tiên, trước tế Ô Dương." Vương Bàn Tử hiếm khi giỏi giang như vậy, một hơi thuật lại không sai một chữ những gì mình nghe được.

Lục Vũ nghe xong tim hẫng một nhịp, nhíu mày: "Bàn Tử, trên người anh có mang thứ gì không?

Nghĩ kỹ lại xem, con bé trên tàu, gã tài xế, hay là ba kẻ lúc nãy." Vương Bàn Tử sững người, gãi đầu: "Không có ấn tượng gì cả." "Kiểm tra túi áo xem, có ai nhân lúc anh không để ý mà nhét gì vào không?" Lần trước ở Ba Nãi bị Mật Lạc Đà biến thành con bé Vân Thái lừa cho uống thứ không nên uống đã để lại bóng ma tâm lý cho Vương Bàn Tử.

Nên giờ hắn làm gì cũng rất cẩn thận, ăn uống đồ dùng đều tự chuẩn bị, đồ của người ngoài tuyệt đối không dùng.

Dọc đường này, con bé trên tàu viết số điện thoại đưa cho mà hắn còn không nhận, bắt con bé phải đọc lại một lần.

Nhưng lúc này, thò tay vào túi áo mò mẫm, sắc mặt Vương Bàn Tử bỗng biến đổi, hắn móc ra một cái mặt dây chuyền bằng vàng.

Mặt dây chuyền không lớn, chỉ bằng móng tay, bên trên điêu khắc một ngọn núi nhỏ, tay nghề cũng khá nhưng không hẳn là quá tinh xảo.

"Mẹ nó chứ, đứa nào tặng quà Bàn gia mà không thèm bảo một tiếng thế?" Vương Bàn Tử lầm bầm một câu, đưa cho Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu xem cái này là ý gì?

Chẳng lẽ Bàn gia tôi lại giống như ở Ba Nãi, lại mắc bẫy đàn bà à?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, ánh mắt lần nữa dừng lại trên miếng mặt dây chuyền vàng. 【Tên vật phẩm: Phong Tư Bắc Hạng Liên】 【Cấp độ: Pháp khí Hoàng giai hạ phẩm】 【Năng lực: Quan Sơn Chỉ Mê Phú】 【Mô tả: Quan Sơn Thái Bảo truyền thừa mấy trăm năm, đạt đến đỉnh cao vào đầu thời Minh.

Khi đó, tộc họ Phong được triều đình phong tước, chính thức trở thành Quan Sơn Thái Bảo, chuyên xây dựng và thiết kế lăng tẩm cho hoàng tộc.

Sau này, hậu duệ là Phong Sư Cổ thông qua việc trộm mộ Ô Dương Vương, tự nhận có thể thành tiên, dẫn tộc nhân vào Địa Tiên Thôn.

Phong Sư Cổ khẳng định chắc chắn mình sẽ thành tiên, nhưng người anh em Phong Sư Kỳ lại cực lực phản đối.

Hậu duệ của Phong Sư Kỳ là Phong Tư Bắc đến tuổi trung niên từng mấy lần thử đột nhập Địa Tiên Thôn nhưng thất bại, chỉ để lại bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú, yêu cầu hậu nhân bằng mọi giá phải phá

bỏ Địa Tiên Thôn...】 Tộc họ Phong, Quan Sơn Thái Bảo, những việc họ làm thực ra không khác mấy so với Uông Tàng Hải hay "Nó" theo đuổi.

Điểm khác biệt duy nhất là tộc họ Phong dường như chưa từng đến Trường Bạch Sơn, không hề biết về sự tồn tại của "Chung Cực". "Tiểu ca nhi, sao thế?" Thấy Lục Vũ mãi không lên tiếng, Vương Bàn Tử nhịn không được hỏi một câu.

Lục Vũ cất miếng mặt dây chuyền đi, nhìn Bàn Tử nói khẽ: "Sợi dây chuyền này là của người họ Phong, trên đó có bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Nội dung cậu vừa nghe thấy chính là từ bài phú đó, rất có thể do chúng ta đã ở gần Địa Tiên Thôn nên nó mới được kích hoạt." Nghe Lục Vũ giải thích, Bàn Tử chỉ hơi ngỡ ngàng một chút, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Tuy gã hay đùa cợt nhưng không hề ngu xuẩn.

Lúc này, sợi dây chuyền lại xuất hiện trên người gã, rõ ràng là có kẻ cố ý đưa cho.

Nhưng rốt cuộc là ai?

Là gã người Tương Tây ngốc nghếch kia?

Hay là cô nương liếc mắt đưa tình trên thuyền?

Hay là gã lái buôn cá nhát chết đó?

Chương 1461

Vương Bàn Tử nheo mắt lại, cẩn thận hồi tưởng mọi chuyện dọc đường, cố gắng tìm ra kẻ đã đưa Quan Sơn Chỉ Mê Phú cho mình.

Tuy nhiên, chưa đợi gã nghĩ thông suốt, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai!

Lúc này, đội ngũ âm binh đột nhiên dừng lại!

Lục Vũ cũng nhíu mày ra hiệu cho mấy người dừng bước, chẳng hiểu sao anh lại có một dự cảm không lành.

Luôn cảm thấy sắp có chuyện xảy ra.

Tiếng hét xung quanh ngày càng lớn, càng lúc càng dày đặc!

Tiếng hét chói tai dường như phát ra từ những cô hồn dã quỷ đang bị âm binh dẫn đi.

Ngay lúc đó, một tên âm binh ở rất gần họ đột nhiên vẹo đầu, sau đó bộp một tiếng rơi xuống đất!

Chỉ trong nháy mắt, con phố âm binh vốn coi như bình lặng lại một lần nữa hỗn loạn!

Lần hỗn loạn này còn kinh khủng hơn lần trước!

Cô hồn dã quỷ không chỉ điên cuồng tấn công âm binh mà còn tấn công lẫn nhau!

Đột nhiên giống như tất cả đều phát điên!

Cả hiện trường hỗn loạn đến mức khó tin!

Lúc này, Sơ Nhất đột nhiên chỉ tay về phía xa quát: "Đằng kia có người chạy qua, là người sống!" "Đuổi theo!" Lục Vũ quay đầu lại, cũng thấy giữa đám hỗn loạn có một bóng người nhanh chóng xuyên

qua đám âm binh, hoàn toàn lạc quẻ với những bóng ma xung quanh!

Hơn nữa, theo động tác của người đó, đám cô hồn dã quỷ càng thêm điên cuồng!

Tuy Lục Vũ có thể không quan tâm đến đám quỷ phát điên, nhưng người kia rõ ràng biết chuyện âm binh mượn đường, lúc này không có lý do gì để không đuổi theo!

Bóng người đó di chuyển rất nhanh, đám Lục Vũ cũng không chậm, mắt thấy sắp đuổi kịp thì bóng người kia đột nhiên dừng lại.

Khoảng cách giữa mấy người lập tức thu hẹp, chỉ còn khoảng mười mét.

Lúc này, bóng người chậm rãi quay lại.

Đập vào mắt họ là một người đang ôm bụng, máu tươi đầm đìa trên bụng người đó, không biết đã bị thương nặng đến mức nào! "Người này nhìn sao mà quen mắt thế." Mấy người dừng lại cách bóng người kia khoảng năm mét, Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn rồi nói tiếp: "Không đúng, Tiểu ca nhi, anh nhìn người này có quen không?

Hình như tôi thấy ở đâu rồi?

Người này cũng lạ thật, sao râu, lông mày, tóc đều cạo sạch bách thế kia?

Đi làm hòa thượng ở môn phái nào vậy?" "Phan Tử." Lục Vũ nheo mắt lại, đưa ra đáp án chỉ bằng hai chữ.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều giật nảy mình, Bàn Tử càng theo bản năng truy hỏi: "Anh nói cái gã trọc lóc kia là Phan Tử á?" Lục Vũ nhìn chằm chằm người trước mặt, lạnh lùng nói: "Phan Tử, cậu có gì muốn nói không?" Phan Tử ôm bụng nhìn mấy người, khóe miệng giật giật vài cái, cơ thể đổ sụp xuống, ngã nhào ra đất.

Hắc Hạt Tử cũng không khỏi nhíu mày, khó hiểu nói: "Sao cậu ta lại ở đây?

Giải Liên Hoàn chẳng phải nói cậu ta và Ngô Tam Tỉnh đã tới đây rồi sao?

Phan Tử lăn lộn thành cái bộ dạng này đến đây là muốn làm trò trống gì?" Vừa nói, Hắc Hạt Tử vừa bước chân định đi tới xem Phan Tử rốt cuộc có chuyện gì.

Nhưng mới đi được một bước, Lục Vũ đã đưa tay ngăn Hắc Hạt Tử lại, trầm giọng nói: "Đừng vội." Dừng một chút, anh lại chỉ tay về phía Phan Tử nói: "Nhìn kỹ đi, đám âm binh và cô hồn dã quỷ kia đều né tránh cậu ta, không kẻ nào dám đến gần.

Gã lái buôn cá lúc trước đâu có được đãi ngộ như vậy." Lục Vũ vừa nói thế, đám Hắc Hạt Tử cũng chú ý thấy điểm bất thường.

Lúc trước gã lái buôn cá vừa chết, linh hồn đã bị đám cô hồn dã quỷ xé xác.

Nhưng bây giờ, Phan Tử nằm đó, đám cô hồn dã quỷ và âm binh tuy đã dừng hành động nhưng chỉ đứng vây quanh, như thể có chút sợ hãi, không dám ra tay.

Tình trạng này của Phan Tử là do sinh cơ trên người quá mạnh mẽ.

Sinh cơ vượng thịnh như vậy, đừng nói là cô hồn dã quỷ, ngay cả âm binh của Diêm Vương thật gặp phải cũng chưa chắc dám mang Phan Tử đi.

Có lẽ chính vì luồng sinh cơ mãnh liệt này nên mới dễ dẫn đến việc lũ quỷ loạn lạc.

Lục Vũ thấp giọng dặn Bàn Tử đừng khinh cử vọng động, chậm rãi đi tới bên cạnh Phan Tử, cúi đầu nhìn kỹ.

Trên ngực Phan Tử có một đôi lá cây, có vài phiến lá đã cuộn lại, khô héo, có vài chỗ trông cũng đã ngả vàng.

Nhưng quan trọng là loại lá này không hề tầm thường!

Sinh cơ vượng thịnh trên người Phan Tử chính là từ loại cỏ dại trông chẳng có gì nổi bật này mà ra! 【Tên vật phẩm: Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo】 【Cấp độ: Tiên thảo tam phẩm】 【Năng lực: Sinh cơ vượng thịnh】 【Mô tả: Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo, còn gọi là Quyền Bách.

Chương 1462

Sinh cơ vượng thịnh vượt xa bất kỳ sinh vật nào, dù thế nào đi nữa, Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo gặp nước là ký sinh, gặp khô hạn thì cuộn lại, khô héo rồi bay theo gió.

Chỉ cần có nước mưa là có thể tái sinh rễ mới.

Người mới chết, khi hồn phách chưa rời khỏi thể xác, một phiến lá Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo có thể hồi hồn...】 "Chịu chi dữ vậy sao?" Lục Vũ nheo mắt nhìn Phan Tử, khẽ tự lẩm bẩm: "Có thể để cậu mang thứ này đến đây, ngoài Ngô Tam Tỉnh ra chắc cũng không còn ai khác." "Ngô Tam Tỉnh, thật sự là không để ai yên lòng chút nào." Nghe lời Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử nhíu chặt mày, thấp giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, chuyện lần này có liên quan đến Ngô Tam Tỉnh sao?" "Vẫn chưa xác định được, nhưng đợi Phan Tử tỉnh lại hỏi cậu ta là biết." Định thần lại, Lục Vũ vung tay một cái, ném Phan Tử vào Sơn Hà Đồ.

Hiện giờ, Sơn Hà Đồ đối với anh mà nói chính là một cái lồng giam.

Dùng để nhốt người tuyệt đối là một nơi tốt.

Còn về Ngoa Thú và con rồng nhỏ kia, Lục Vũ đã nhét chúng vào trong Hằng Hà Sa.

Hơn nữa, không chỉ có chúng, ngay cả Cầm Hoạt Ly cũng ở trong đó.

Một là có thể canh chừng để Ngoa Thú và rồng nhỏ không gây họa bên trong.

Hai là Lục Vũ cực kỳ khâm phục lượng kiến thức của Cầm Hoạt

Ly, bà ấy có thể giúp anh phân loại vô số pháp khí tích lũy bao nhiêu năm nay của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi nhốt Phan Tử xong, Lục Vũ cũng thu lại Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo, rồi nhìn quanh tình hình.

Đám âm binh và dã quỷ vốn đang nhìn chằm chằm Phan Tử, vì mất đi mục tiêu chung nên lập tức hỗn loạn, hiện trường trở nên nhốn nháo không chịu nổi.

Lục Vũ nhìn một lát, dứt khoát không vào Sơn Hà Đồ mà trực tiếp kéo Phan Tử ra ngoài.

Sau khi trị liệu đơn giản, Phan Tử tỉnh lại.

Mở mắt ra thấy Lục Vũ, biểu cảm của Phan Tử sững sờ trong giây lát, nhưng ngay sau đó lại giả vờ ngơ ngác nói: "Tôi đang ở đâu?

Chuyện này là sao?

Anh là ai?

Anh là hạng người gì..." Lời Phan Tử nói càng lúc càng thiếu tự tin, cậu ta nhìn ra được Lục Vũ biết mình đang giả vờ.

Nhưng lúc này nếu không diễn, cậu ta cũng không biết phải đối phó thế nào.

Lục Vũ nhìn Phan Tử, hơi lắc đầu, thản nhiên nói: "Tôi đã cứu cậu mấy lần, không nói tới nữa, cứu cả Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh thậm chí là Giải Liên Hoàn mấy lần, cũng không nhắc lại.

Tôi chỉ hỏi cậu một việc, lần này cậu đến đây để làm gì?" Phan Tử lộ vẻ rất do dự, nhưng cuối cùng vẫn nghiến răng nói: "Tam gia bảo tôi đến, ông ấy nói trước đây họ từng đến Địa Tiên Thôn, trong đó có quá nhiều oan hồn, không biết chừng nào mới thoát được, lần này sẽ có âm binh tới tiễn những oan hồn đó đi nên bảo tôi đến xem

thử.

Ban đầu mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng vừa nãy đột nhiên có một nữ quỷ áo đỏ tập kích tôi, lúc tôi đuổi theo ả thì lại bị ả đánh lén, kết quả là thành ra thế này." Nói đoạn, Phan Tử cúi đầu nhìn bụng mình, thấy vết thương đã lành rất tốt, biểu cảm càng thêm phức tạp: "Lục tiểu ca, lần này lại phải cảm ơn anh rồi, nếu không có anh, kế hoạch của Tam gia có lẽ sẽ gặp vấn đề." Ánh mắt Lục Vũ hơi nheo lại, khẽ hỏi: "Lần này Ngô Tam Tỉnh còn kế hoạch chuyện gì nữa?

Chuyện âm binh mượn đường nguy hiểm như vậy mà lại để cậu tới, ông ta nghĩ cái gì thế?" Phan Tử lập tức nghẹn lời, biểu cảm càng thêm rối rắm, lông mày nhíu chặt lại.

Sau một hồi đắn đo, cuối cùng cậu ta mới mở lời: "Tiểu Tam Gia đi cổ mộ quá nhiều, trên người tích tụ quá nhiều thi khí, thời gian qua bệnh tình rất nặng, ở Địa Tiên Thôn đó có Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo, Tam gia bảo tôi tới tìm để giải trừ thi khí." Không ngờ Phan Tử lại vì Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo mà tới, Lục Vũ hơi ngẩn ra, nhíu mày hỏi: "Cậu tìm thấy Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo chưa?" "Chưa." Phan Tử cười khổ lắc đầu nói: "Tam gia nói rồi, phải đi theo âm binh mãi, đi đến tận cùng là sẽ tới Địa Tiên Thôn, lúc đó sẽ tìm được Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo." Nói đến đây, Phan Tử dừng lại một chút, ánh mắt khẩn khoản nhìn Lục Vũ: "Lục tiểu ca, chúng ta gặp nhau cũng là cái duyên, anh có thể giúp một tay tìm Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo đó được không?" Lục Vũ có thể khẳng định Phan Tử đang nói thật.

Hơn nữa nhìn bộ dạng của cậu ta, dường như cũng không biết về chút xích mích nhỏ giữa anh và Giải Liên Hoàn.

Nói về Phan Tử, dù là Lục Vũ hay Vương Bàn Tử đều vô cùng tán thưởng.

Phan Tử đối với lão "Tam gia" khốn kiếp kia thật sự là trung thành tận tụy, lên núi đao xuống biển lửa, không nơi nào là không dám đi.

Lần này thậm chí còn đơn độc đi theo âm binh...

Im lặng một lát, Lục Vũ khẽ nói: "Tôi không đảm bảo sẽ tìm được, nhưng chúng tôi cũng phải đến Địa Tiên Thôn, vừa hay đi cùng nhau luôn." Lục Vũ không nói cho Phan Tử biết Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo lúc trước đã rơi trên người cậu ta, giờ đang nằm trong túi Càn Khôn của anh.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào, anh còn phải xem xét thêm.

Cho dù lời Phan Tử nói là thật, anh cũng phải cân nhắc xem những gì Ngô Tam Tỉnh nói với Phan Tử có thật hay không.

Ít nhất, việc Ngô Tà bị tích tụ thi khí là giả.

Hơn nữa, nếu cần Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo, rõ ràng Ngô Tam Tỉnh đã tới đây một lần rồi, tại sao không lấy luôn mà còn bắt Phan Tử phải tới lần nữa?

Với những gì Lục Vũ biết về Ngô Tam Tỉnh, con người này tâm cơ rất sâu, toan tính cực kỳ nhiều, làm việc không theo lẽ thường.

Ngô Tà từng nhận xét về Ngô Tam Tỉnh rằng nếu ông ta muốn lừa người, ông ta sẽ không nói dối mọi câu.

Mỗi sự việc, mỗi con người ông ta nhắc tới đều là thật.

Nhưng ông ta sẽ không nói ra toàn bộ sự thật.

Thay vào đó, thông qua nghệ thuật ngôn từ khéo léo, ông ta để người nghe dùng tiềm thức tự bồi đắp cho những lời ông ta nói, kết nối những manh mối ông ta tiết lộ lại thành một sự thật hoàn toàn khác hẳn, nhưng lại khiến bạn cảm thấy phán đoán của mình là chính xác.

Hiện tại, rất có thể cũng là tình huống tương tự.

Lúc này, Hắc Hạt Tử nhịn không được lên tiếng: "Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh của ý là âm binh chung điểm là Địa Tiên Thôn sao?" Không đợi Phan Tử trả lời, Vương Bàn Tử đã nói với Phan Tử: "Chuyện này thì giống với những gì anh nói trước đây, nhưng tại sao phải đến Địa Tiên Thôn?

Hơn nữa, lũ âm binh và cô hồn dã quỷ này cứ loạn cào cào lên, cũng chẳng giống như là muốn đến Địa Tiên Thôn chút nào, Phan Tử, anh nói xem chuyện này là sao?" Phan Tử mặt đầy cười khổ nói: "Tôi cứ tưởng các anh biết rồi chứ, nếu các anh không biết thì chắc là do nữ quỷ áo đỏ đã tập kích tôi đó." Vừa nói, ánh mắt mấy người đều dồn lên người Lục Vũ, Sơ Nhất nhíu mày nói: "Nữ quỷ áo đỏ đó không biết đã chạy đi đâu rồi, vả lại muốn đến Địa Tiên Thôn chẳng phải cần dùng đến Quan Sơn Chỉ Mê Phú sao?" Vương Bàn Tử hiểu ý, lập tức hỏi Phan Tử: "Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh có đưa Quan Sơn Chỉ Mê Phú cho anh không?" Phan Tử ngơ ngác lắc đầu, hỏi ngược lại: "Quan Sơn Chỉ Mê Phú là cái gì?" Nghe vậy, ánh mắt mấy người lại một lần nữa tập trung vào Lục Vũ.

Chương 1463

Lục Vũ nhìn họ, thở hắt ra một hơi, khẽ nói: "Quan Sơn Chỉ Mê Phú rốt cuộc có ý nghĩa gì, tôi cũng không quá hiểu rõ.

Theo lời truyền miệng từ xưa của dòng họ Quan Sơn Thái Bảo, chỉ cần giải mã được bí ẩn của Quan Sơn Chỉ Mê Phú là có thể bước vào Địa Tiên Thôn.

Lần này không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể đi theo âm binh." Lục Vũ không nói toạc ra việc họ đã có bài phú đó, một câu nói này cũng khiến Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử bao gồm cả Sơ Nhất hiểu ý của anh.

Nói là vậy, nhưng trong lòng Lục Vũ lại một lần nữa nghiền ngẫm nội dung bài phú. "Đại vương khéo thay, có thân không đầu; Nương tử không đến, núi xanh chẳng mở; Nhóm củi thắp lò, nấu cả gan phổi; Đục giếng phạt muối, hỏi quỷ đòi tiền; Đường chim ngang dọc, trăm bước chín về; Muốn tìm Địa Tiên, phải tìm Ô Dương." Toàn bài chỉ có mười hai câu, bốn mươi tám chữ.

Hai câu đầu không khó hiểu, kết hợp với ngữ cảnh, đoán chừng là nói về Ô Dương Vương có thân không đầu, truyền thuyết về Ô Dương Vương cũng đã chứng thực điều này.

Hai câu tiếp theo rất dễ khiến người ta liên tưởng đến nữ quỷ áo đỏ kia.

Nhưng mấy câu sau như nhóm củi thắp lò, đục giếng phạt muối, đường chim ngang dọc thực sự khiến người ta thấy mơ hồ.

Còn câu cuối "Muốn tìm Địa Tiên, phải tìm Ô Dương", nhìn theo nghĩa mặt chữ, chắc là phải tìm thấy mộ Ô Dương Vương trước mới có thể tìm thấy Địa Tiên Thôn.

Lục Vũ thở dài trong lòng, lần này vốn định đi đường tắt, thông qua thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh để tìm thẳng đến Địa Tiên Thôn.

Không ngờ có lẽ vẫn sẽ có biến số.

Sau một lúc im lặng, Lục Vũ lên tiếng: "Cứ mặc kệ bấy nhiêu đi, chúng ta cứ đi theo đám âm binh này đã, đi lên phía trước xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu có thể theo chúng tìm được Địa Tiên Thôn thì cũng đỡ tốn bao nhiêu sức lực." Nói đoạn, Lục Vũ quay đầu nhìn, đám âm binh và cô hồn dã quỷ vẫn đang trong cảnh hỗn loạn, tạm thời chưa có dấu hiệu khôi phục lại. "Lưu manh đánh nhau thì thường thấy, chứ quỷ đánh nhau thì đúng là hiếm gặp.

Chuyện lần này đúng là thú vị thật." Lục Vũ vừa nói xong, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Hay là tôi đi tìm con quỷ nào đó đòi tiền thử xem?" Lục Vũ bất lực nhìn Bàn Tử một cái, biết thừa gã đang nhắc tới nội dung trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Anh lắc đầu, khẽ nói: "Đám cô hồn dã quỷ và âm binh này đều bị thủ đoạn nào đó làm cho phát điên rồi, chúng coi như chúng ta không tồn tại, cậu có tìm chúng thì chúng cũng ngó lơ thôi." Mấy câu này khiến Vương Bàn Tử nhướng mày, lập tức nhớ lại chuyện đám quỷ vây quanh Phan Tử lúc nãy.

Gã lén nhìn Lục Vũ một cái, nắm chặt Mô Kim Phù, lặng lẽ truyền âm: "Tiểu ca nhi, anh có thấy Phan Tử còn giấu diếm chuyện gì không?" Lục Vũ không nói gì, chỉ khẽ gật đầu rồi đáp: "Đi thôi, chúng ta lên phía trước xem rốt cuộc thế nào." Dứt lời, Lục Vũ đi thẳng về phía trước, Bàn Tử bám sát theo sau.

Phía sau hai người là Phan Tử, Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất.

Không biết là vô tình hay cố ý, Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất kẹp Phan

Tử ở giữa, một trái một phải.

Phía trước, Bàn Tử vừa đi vừa tiếp tục dùng Mô Kim Phù truyền âm cho Lục Vũ: "Phan Tử người này không giỏi nói dối, thực ra khá thật thà, tôi còn thấy cậu ta hơi ngu trung nữa.

Liệu có phải Sơ Nhất không?

Sơ Nhất ở cùng với Đại Kim Nha, liệu có phải thấy nhiều tiền quá nên học xấu rồi không?" "Không phải Sơ Nhất đâu." Lục Vũ thông qua Mô Kim Phù đưa ra đáp án phủ định rất dứt khoát, rồi giải thích với Bàn Tử: "Sơ Nhất thoát chết là nhờ hạt chuỗi cách ly cao lợi, giờ hạt chuỗi đang ở trong tay tôi, tôi có thể cảm nhận được suy nghĩ của ông ấy..." Chuyện của Sơ Nhất thì Bàn Tử cũng biết đôi chút, nhưng ngoài Phan Tử và Sơ Nhất ra thì chỉ còn lại một người.

Bàn Tử lại nắm chặt Mô Kim Phù hỏi thử: "Lại là tên Hạt Tử nói dối à?

Không đến mức đó chứ?

Hắn còn có thể dùng mãi chiêu này sao?" Dọc đường này, Hắc Hạt Tử không quá nổi bật, ngoài việc đưa ra ý kiến âm binh mở đường và nói chút chuyện xưa thì đối với tình hình hiện tại, hắn cũng không đưa ra ý kiến gì mang tính xây dựng.

Đối với sự nghi ngờ của Bàn Tử, Lục Vũ chỉ có thể ấn lên Mô Kim Phù nhắc nhở: "Tạm thời đừng nói mấy chuyện này, phía trước có lẽ có điểm khác biệt, xem phía trước thế nào đã rồi tính." Vừa dứt lời, Bàn Tử cũng phát hiện phía trước dường như có gì đó không ổn, theo bản năng hỏi: "Phía trước làm sao vậy?" Đội ngũ âm binh vốn đang hỗn loạn ở phía trước dần dần ổn định lại.

Nói một cách cụ thể, đám âm binh vốn bị cô hồn dã quỷ vây công cuối cùng đã giành lại ưu thế, hoặc là đánh cho lũ quỷ hỗn loạn tan

biến, hoặc là bắt chúng ngoan ngoãn đứng trong đội ngũ.

Lục Vũ nheo mắt nhìn, khẽ nói: "Nhìn tên âm binh kia kìa, có đoán được hắn đang nói gì không?" Mấy người đều thấy, khi tên âm binh ra tay, miệng hắn cứ đóng mở liên tục, như thể đang lẩm bẩm điều gì đó, nhưng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, xung quanh im phăng phắc.

Nhìn một lúc, Bàn Tử nhịn không được nói: "Tiểu ca nhi, cái trò này liệu có liên quan đến bài Chỉ Mê Phú kia không?

Tôi thấy giống lắm, anh xem tên âm binh kia có phải đang đe dọa lũ tiểu quỷ, bắt chúng nộp tiền phạt không?" Lục Vũ dở khóc dở cười nhìn Bàn Tử một cái, nhưng cũng không tránh né chủ đề này, ngược lại quay đầu nhìn Phan Tử, thấy cậu ta đầy mặt mơ hồ không hiểu, xem ra là không biết nội dung Quan Sơn Chỉ Mê Phú. "Nói đi cũng phải nói lại, quả thực có chút giống, nếu không tính đến những chuyện khác, tiếp theo chính là trăm bước chín về." Lục Vũ thấp giọng nói một câu, trong lòng thầm suy tính.

Theo bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú ghi lại: Đại vương khéo thay, có thân không đầu; Nương tử không đến, núi xanh chẳng mở; Nhóm củi thắp lò, nấu cả gan phổi; Đục giếng phạt muối, hỏi quỷ đòi tiền; Đường chim ngang dọc, trăm bước chín về; Muốn tìm Địa Tiên, phải tìm Ô Dương.

Trong đó chuyện nhóm củi thắp lò, nấu gan phổi, đục giếng phạt muối, hỏi quỷ đòi tiền, họ chưa hoàn toàn nhìn thấy.

Nhưng những chuyện kỳ quái gặp trên đường cùng với sự quỷ dị của con đường này quả thực có nét giống với đường chim ngang dọc, trăm bước chín về.

Hiện tại bên cạnh họ cũng không có người địa phương nào, chỉ có thể hiểu theo nghĩa mặt chữ.

Nếu bên trong còn có thâm ý gì khác thì cũng không thể biết được.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ lại lên tiếng: "Tính ra chúng ta ở trên con đường này cũng không ngắn rồi, cảm giác như bị quỷ dẫn lối vậy.

Đã thế thì cứ thử xem trăm bước chín về sẽ thế nào." Cái gọi là trăm bước chín về, chẳng qua là tiến trăm bước lui chín bước, loại bộ pháp này Lục Vũ cũng không phải lần đầu gặp.

Dù là Kỳ Môn Độn Giáp hay trận pháp đều có cách dùng này. "Chọn ngày không bằng gặp ngày, chúng ta cũng không cần tìm nơi khác làm điểm xuất phát, cứ bắt đầu từ đây luôn, trăm bước chín về, mọi người cứ đi theo tôi, một bước cũng không được sai." Lục Vũ dặn dò mấy người: "Tất cả đứng thành một hàng ngang với tôi, năm người chúng ta cùng bước, xem rốt cuộc sẽ thế nào." Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại một cái rồi nói: "Đám quỷ phía sau cũng ngoan rồi, không quậy nữa, nhưng sao lũ quỷ này lại không đi tiếp nhỉ?" Hắc Hạt Tử nhe răng cười nói: "Bọn chúng có đi hay không thì anh bớt lo đi, mau làm theo cách của Tiểu ca, chúng ta đứng thành một hàng rồi cùng đi.

Chương 1464

Để xem lần này là đường Hoàng Tuyền, cửa Quỷ Môn, hay là Địa Tiên Thôn gì đó." Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đứng thành một hàng, Lục Vũ đứng gần âm binh nhất, Vương Bàn Tử đứng xa âm binh nhất, ở giữa lần lượt là Hạt Tử, Phan Tử và Sơ Nhất.

Đợi mọi người đứng vững, Lục Vũ không nói thêm gì nữa, trực tiếp dẫn người đi tới, chẳng mấy chốc đã đi được trăm bước rồi dừng lại.

Đội ngũ âm binh bên cạnh họ không có gì thay đổi, vẫn giống như lúc trước.

Thay đổi duy nhất là đám âm binh và dã quỷ trông quen mắt đã bị thay bằng những kẻ khác.

Bàn Tử ở phía bên kia lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cái trò này trông cũng chẳng có gì khác biệt cả, hay là chúng ta nhầm rồi?

Thường thì nếu là loại Kỳ Môn Độn Giáp thì cũng phải có chút dấu vết chứ?

Hay là có quỷ ám rồi, không liên quan gì đến mấy thứ này?

Cái bài Chỉ Mê Phú gì đó không còn linh nữa?" Miệng thì nói hươu nói vượn, nhưng mắt Vương Bàn Tử lại trợn tròn, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, không bỏ sót một chút động tĩnh nào.

Lục Vũ cũng không phí lời với Bàn Tử, dù sao hiện giờ cũng chỉ là thử nghiệm, dứt khoát bảo mấy người quay người lại.

Trăm bước chín về, nếu là Kỳ Môn Độn Giáp thì trăm bước đi trước không quan trọng, quan trọng chính là chín bước quay đầu.

Từ xưa đến nay, chín là số cực hạn, là con số chí cao của trời đất,

khởi đầu từ một, kết thúc ở chín, số chí dương là chín!

Bất kỳ trận pháp nào hễ dính đến số chín thì đều biến hóa khôn lường...

Lục Vũ nhìn phía sau một cái, không thấy gì bất thường, vẫn là cảnh âm binh mở đường kéo dài.

Anh quay sang nhìn mấy người, thở hắt ra một hơi rồi cất bước.

Đi liền bảy bước vẫn không phát hiện điểm gì đặc biệt.

Nhưng đến bước thứ tám, trước mắt cuối cùng cũng có một sự thay đổi rõ rệt!

Bước thứ tám vừa xong, trước mắt bỗng xuất hiện một lớp sương mù đen kịt, con đường nhỏ dưới chân biến mất tăm!

Nhìn sang bên cạnh, đám âm binh dã quỷ kéo dài vô tận cũng tản mác đâu mất.

Ngoài mấy người họ ra, xung quanh dường như không còn gì cả, ngay cả âm thanh cũng biến mất.

Lục Vũ hơi nhíu mày, không vội bước bước thứ chín mà hỏi mấy người bên cạnh: "Mọi người có thấy điểm nào không đúng không?" Vương Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, cái không đúng mà anh nói là không đúng kiểu gì?" "Cậu cứ nói mình thấy cái gì là được rồi." Lục Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng có một dự cảm không lành.

Im lặng một lát, Vương Bàn Tử bên kia mới lên tiếng: "Đúng là có chút không ổn, tôi không thấy đám âm binh kia nữa, nhưng lại thấy thấp thoáng bóng dáng một vách núi, nhìn không rõ lắm, trên vách núi dường như có một chiếc quan tài treo khổng lồ, vàng rực rỡ." Nói đến đây, Vương Bàn Tử dừng lại một chút, nhìn kỹ rồi nói: "Tiểu ca nhi, trong bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú đó, sau trăm bước chín về hình như là

Địa Tiên và Ô Dương Vương rồi đúng không?

Không khéo lần này chúng ta tìm thấy lão Địa Tiên hay Ô Dương Vương đó thật rồi, để tôi qua xem thử trước nhé?" Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, dự cảm không lành trong lòng càng mạnh mẽ hơn, anh hỏi Sơ Nhất xem ông ấy có thấy gì không.

Chưa đợi Sơ Nhất kịp lên tiếng, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quát khẽ: "Bàn Tử, đừng cử động!" Vương Bàn Tử đối với chuyện thăng quan phát tài có một loại chấp niệm.

Dọc con đường này cứ đi bên cạnh âm binh, nhìn cô hồn dã quỷ mãi cũng chán rồi, lúc này thấy một thế giới khác, gã lập tức có chút không kìm lòng được.

Ngay khoảnh khắc Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã bước tới một bước.

Lục Vũ không kịp nghĩ nhiều, bước chân lướt đi, lao thẳng tới bên cạnh Bàn Tử, đứng sau lưng gã.

Thấp thoáng, anh cũng có thể nhìn thấy vách núi dựng đứng mà Bàn Tử nói cùng với một chiếc quan tài treo khổng lồ!

Quan tài bên ngoài vàng rực rỡ, không biết là làm bằng vàng ròng hay là mạ vàng, tóm lại là cực kỳ xa hoa!

Thân quan tài điêu khắc vô số tiên hạc cưỡi mây đạp gió, ngụ ý đắc đạo thành tiên.

Vách núi nơi quan tài treo trơn nhẵn như gương, xung quanh cũng sáng như ban ngày, hoàn toàn khác biệt với con đường quỷ âm u của họ.

Lúc này, Vương Bàn Tử mới chỉ bước ra nửa bàn chân thì đã bị Lục Vũ kéo lại.

Gã quay đầu nhìn một cái rồi nói: "Tiểu ca nhi, anh nói xem đây chắc là đại quan tài của Ô Dương Vương nhỉ?

Anh có nhớ truyền thuyết địa phương không?

Ô Dương Vương say mê gió, cực độ tàn bạo lạnh lùng, cuối cùng bị người ta giết chết, mất cả đầu, đành phải mang theo cái đầu vàng xuống mồ.

Cái đầu vàng lớn đó chắc là nằm trong quan tài vàng kia rồi?" "Đừng động đậy lung tung." Thần sắc Lục Vũ ngưng trọng, hoàn toàn không có vẻ vui mừng như Bàn Tử, anh trầm giọng nói một câu rồi bổ sung: "Tôi đứng ở đằng kia không thấy thứ này.

Sơ Nhất, ông thấy gì?" Sơ Nhất cũng không dám động đậy, nghe Lục Vũ hỏi liền trợn to mắt nhìn về phía trước nói: "Hình như là một con sông, nước sông cuồn cuộn, thấp thoáng có thể thấy bờ sông, giống như bờ sông, mà cũng giống như vách núi..." Khi ông ấy định nói tiếp, sắc mặt Lục Vũ lạnh lùng quát: "Mấy người lùi lại mau!

Lùi mau!" Lục Vũ vẫn luôn nắm tay Bàn Tử, có thể cảm nhận rõ ràng lúc Sơ Nhất nói chuyện, cơ thể Bàn Tử run lên một cái, và lập tức trở nên lạnh ngắt!

Hơn nữa, chiếc quan tài vàng chói mắt trên vách núi xa xa bỗng chốc trở nên mờ mịt vô quang!

Lục Vũ không chút do dự, trực tiếp kéo Vương Bàn Tử lùi lại!

Lùi liên tiếp mấy bước, tay Vương Bàn Tử đột nhiên tuột khỏi lòng bàn tay Lục Vũ, đầu cắm xuống đất, ngã nhào ra đó!

Chương 1465

Sơ Nhất bên cạnh giật mình, thốt lên: "Bàn Tử, anh sao thế?" Vừa nói Sơ Nhất vừa định đi tới, nhưng lại bị Lục Vũ ngăn lại ngay tức khắc!

Vương Bàn Tử lúc này vô cùng quỷ dị!

Trên người gã hiện ra một luồng kim quang, cả người tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, trông cực kỳ quý khí, nhưng gã lại cứ nằm phục dưới đất như vậy, một động không đậy.

Ở bên cạnh họ cũng không còn đám âm binh, dã quỷ kia nữa, ngay cả con đường nhỏ được gọi là đường Hoàng Tuyền cũng biến mất tăm.

Lục Vũ hỏi mấy người, đáp án nhận được đều giống nhau, xung quanh toàn là sương mù u ám, không nhìn rõ rốt cuộc có gì.

Mặt đất dưới chân cũng biến đổi, ửng lên sắc máu, giống như đất của huyết thi vậy.

Đúng lúc này!

Vương Bàn Tử đột nhiên đứng thẳng dậy, toàn thân lóe lên kim quang, chậm rãi quay người lại nhìn mấy người.

Nhìn qua, Vương Bàn Tử vậy mà chân cách mặt đất một thước, lơ lửng ở đó, vô hồn nhìn họ.

Trong Âm Dương Nhãn của Lục Vũ vẫn không nhìn ra Vương Bàn Tử rốt cuộc bị trúng thứ gì, chỉ thấy kim quang rực rỡ, rạng ngời như đắc đạo thành tiên.

Tuy nhiên...

Lục Vũ chắc chắn một điều, Vương Bàn Tử không thể nào đắc đạo thành tiên được!

Sơ Nhất, Phan Tử, Hắc Hạt Tử thấy tình trạng của Vương Bàn Tử cũng hơi sững sờ.

Nhưng chỉ ngỡ ngàng một chút, Hắc Hạt Tử đã rút con dao ngắn hắc kim bên hông ra, sẵn sàng chiến đấu. "Đừng khinh cử vọng động." Lục Vũ chú ý thấy hành động của Hắc Hạt Tử, thấp giọng nhắc nhở một câu rồi thò tay vào ngực, mấy lá bùa nhẹ nhàng bay về phía Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử đứng im không nhúc nhích, mặc kệ những lá bùa lơ lửng rơi trên người mình.

Bùa vừa chạm vào lập tức bốc cháy!

Nhưng mới cháy được một nửa, bùa đã dừng lại rồi rơi khỏi người Vương Bàn Tử.

Đã bao lâu rồi Lục Vũ mới gặp phải tình huống bùa chú như thế này!

Theo lý mà nói, bùa hóa sát của anh dù không mạnh bằng Trương Đạo Lăng thiên sư trong truyền thuyết, nhưng cũng không đến mức vô dụng như vậy.

Chẳng lẽ bị thứ gì đó nhập vào?

Lục Vũ khẽ nhíu mày, định đổi một lá bùa khác thì Vương Bàn Tử đột nhiên nở một nụ cười quái dị, lao thẳng về phía anh!

Khoảng cách hai người vốn đã rất gần, chỉ trong chớp mắt, Vương Bàn Tử đã đưa tay chộp lấy cổ Lục Vũ!

Thần sắc Lục Vũ không đổi, lập tức rạch lòng bàn tay, tay trái tức thì máu tươi đầm đìa, cả bàn tay máu tát mạnh vào tay Vương Bàn

Tử.

Theo kinh nghiệm trước đây, máu Kỳ Lân có tác dụng trừ tà, thời gian qua anh lại uống không ít máu rồng, uy lực chắc chắn còn mạnh hơn.

Nhưng Vương Bàn Tử chỉ rụt tay trái lại, còn tay phải không bị máu Kỳ Lân chạm tới lại một lần nữa lao lên, bóp chặt lấy cổ Lục Vũ!

Lục Vũ không dừng tay, tay trái lại tát vào tay phải của Vương Bàn Tử.

Lần này Vương Bàn Tử bóp rất chặt, bàn tay máu của Lục Vũ tát vào cũng vô dụng.

Không kịp nghĩ nhiều, cảm nhận sức mạnh của Vương Bàn Tử, Lục Vũ lật lòng bàn tay, lấy thêm một xấp bùa chú dán hết lên lưng gã.

Hóa sát, trấn thi, lôi pháp, hỏa pháp, các loại bùa chú lần này cuối cùng cũng bùng cháy trên lưng gã.

Trong phút chốc, lưng Vương Bàn Tử như có người đốt pháo hoa, lửa sáng tứ tung!

Lần này tình hình cuối cùng cũng có chút khác biệt, tinh thần Vương Bàn Tử hơi hoảng hốt, Lục Vũ rụt đầu lại, trực tiếp né được tay gã, lập tức thoát thân.

Không cần suy nghĩ, Lục Vũ vung tay tung thêm một đạo lôi pháp, đánh thẳng vào Vương Bàn Tử.

Thời gian qua anh ở Côn Luân không ngừng luyện tập lôi pháp, thuật pháp này đã cực kỳ thuần thục!

Lúc này khi vung tay, toàn thân Vương Bàn Tử điện quang lấp

loáng, đổ rầm xuống đất.

Ngay khi Lục Vũ định lại gần xem Vương Bàn Tử thế nào, gã đột nhiên lại đứng phắt dậy, nhìn anh với nụ cười nửa miệng.

Tuy nhiên, có lẽ biết Lục Vũ cũng có chút bản lĩnh nên lần này Vương Bàn Tử không vội vàng.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, ngón tay khẽ động, định tung thêm một đạo lôi pháp nữa thì Phan Tử đột nhiên lên tiếng: "Nhân tử vi quỷ, quỷ tử vi nễ, nễ tử vi hi, hi tử vi di.

Đạo Đức Kinh từng ghi lại: thị chi bất kiến danh viết di, thính chi bất văn danh viết hi.

Trên người cậu ta có di." Sơ Nhất và Hắc Hạt Tử đứng cạnh Phan Tử đều biến sắc, dao ngắn hắc kim của Hạt Tử lập tức chĩa về phía Phan Tử.

Chương 1466

Lục Vũ không do dự, trực tiếp giữ khoảng cách với Vương Bàn Tử và Phan Tử, đứng cùng một chỗ với Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất.

Lúc này nhìn lại Phan Tử, ánh mắt lờ đờ, hoàn toàn không phải bộ dạng lúc trước, trên người ẩn hiện một luồng tử khí cổ quái bao quanh.

Không cần nói cũng biết, Phan Tử cũng bị thứ gì đó kỳ lạ nhập xác!

Dường như chú ý đến sự thù địch của Lục Vũ, Phan Tử nhếch mép cười một nụ cười cực kỳ khó coi, nói tiếp: "Đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý với anh, anh cứ lo đối phó với nó trước đi." Phan Tử vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng, lại lao về phía Lục Vũ.

Lục Vũ không suy nghĩ, một đạo lôi pháp nữa rơi trên người Vương Bàn Tử.

Nhưng trong làn điện quang lấp loáng, Vương Bàn Tử chỉ run rẩy một cái rồi lại lao tới.

Trông có vẻ như hoàn toàn không có cảm giác gì.

Lục Vũ không ngừng tung lôi pháp, Vương Bàn Tử cũng hết lần này đến lần khác lao về phía anh.

Trong không khí phảng phất một mùi khét.

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Di vốn vô ảnh vô hình, chẳng lẽ những đạo lôi pháp này đều đánh hết lên người Vương Bàn Tử mà không trúng được di?

Trong lúc Lục Vũ còn đang đắn đo, Vương Bàn Tử dường như thấy cơ hội, đột nhiên đổi mục tiêu, lao mạnh về phía Phan Tử!

Phan Tử vốn còn đang thong thả xem kịch hay, lập tức bị Vương Bàn Tử quật ngã!

Chỉ trong chớp mắt, bàn tay Vương Bàn Tử đã bóp chặt lấy cổ Phan Tử!

Lục Vũ ở bên cạnh thấp thoáng thấy một bóng người dường như đang bị Vương Bàn Tử ép ra khỏi cơ thể Phan Tử.

Theo động tác của Phan Tử, bóng người dần rõ nét.

Lần này Lục Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ, bóng ma đó mặc một bộ đồ đỏ rực, chính là nữ quỷ áo đỏ mà anh luôn tìm kiếm!

Lúc này, trên mặt nữ quỷ không còn nụ cười, bị Vương Bàn Tử nắm cổ lôi tuột ra khỏi cơ thể Phan Tử.

Nhưng sau khi hoàn toàn rời khỏi cơ thể, trên mặt nữ quỷ lại hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Ngay sau đó, nữ quỷ đột nhiên dùng hai tay ôm chầm lấy Vương Bàn Tử, đầu áp sát vào đầu gã.

Hai cái đầu dán vào nhau trông như một hành động thân mật.

Nhưng... theo động tác của nữ quỷ, cơ thể Vương Bàn Tử run rẩy dữ dội, kim quang trên người lúc ẩn lúc hiện!

Cuối cùng, Vương Bàn Tử dường như không trụ vững được nữa, muốn chạy thoát.

Chỉ là nữ quỷ áo đỏ quấn chặt lấy gã, mặc cho gã vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Đầu nữ quỷ cũng luôn xoay quanh đầu gã, lúc trái lúc phải, động tác cực kỳ quỷ dị...

Đừng nói là Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất, ngay cả Lục Vũ nhìn cảnh này cũng thấy khó mà chấp nhận được.

Đây là một vở kịch Tình người duyên ma sao?

Nữ quỷ áo đỏ là người tình kiếp trước của Bàn Tử à?

Lúc này, có thể thấy thấp thoáng kim quang trên người Vương Bàn Tử mất dần từng chút một, chậm rãi hòa vào cơ thể nữ quỷ áo đỏ, khiến ả trở nên vàng rực.

Nhưng nữ quỷ áo đỏ không dừng lại, vẫn ôm chặt lấy Vương Bàn Tử.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử dường như cũng nhận ra điều gì, hai tay dùng sức đánh mạnh vào nữ quỷ.

Nhân lúc kim quang trên người nữ quỷ quá mạnh không thể cử động, gã cuối cùng cũng thoát khỏi nữ quỷ, lập tức lùi lại, lao mạnh vào làn sương mù đen phía sau.

Đứng ở vị trí của đám Lục Vũ chỉ có thể thấy môi nữ quỷ áo đỏ mấp máy nhưng không nghe thấy tiếng, nhìn khẩu hình thì giống như đang nói: Anh chạy được sao?.

Lục Vũ khẽ nhíu mày, định ra tay thì thấy Vương Bàn Tử ngã nhào xuống đất, cơ thể run lẩy bẩy.

Nữ quỷ áo đỏ tiến lên mấy bước, khi cách gã khoảng hai mét thì đột nhiên dừng lại.

Qua vài giây, ả đột nhiên quay người, một lần nữa lao về phía Phan Tử. "Đừng động." Lục Vũ bước tới chắn trước mặt Phan Tử, nhíu mày nhìn nữ quỷ áo đỏ: "Rốt cuộc cô muốn làm gì?" Miệng nữ quỷ áo đỏ liên tục cử động nhưng không có tiếng, tuy nhiên nhìn biểu cảm thì có vẻ rất sốt ruột. "Thính chi bất văn danh viết hi, cô là hi sao?" Lục Vũ nhíu mày hỏi một câu.

Dứt lời, nữ quỷ áo đỏ gật đầu rất dứt khoát, rồi đưa tay chỉ về phía Phan Tử.

Chương 1467

Lục Vũ hiểu ý nữ quỷ là muốn nhập vào Phan Tử, có lẽ như vậy ả mới có thể nói chuyện.

Sau một hồi im lặng, Lục Vũ né sang một bên, nữ quỷ áo đỏ không chút do dự lao vào người Phan Tử.

Ngay sau đó, Phan Tử bật dậy, đứng thẳng người lên!

Dao của Hắc Hạt Tử cũng lúc này kề vào cổ Phan Tử, lạnh lùng nói: "Ta bất cần biết cô là hi hay gì, rốt cuộc muốn làm gì thì cô khai ra cho rõ ràng." Phan Tử vô hồn, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước: "Nhân tử vi quỷ, quỷ tử vi nễ, nễ tử vi hi, hi tử vi di, di tử vi vi, vi tử vô hình.

Hiện giờ, trên người cậu ta là vi, tự mình nhìn xem." Trong lúc nói chuyện, Phan Tử dường như không thèm để ý đến dao ngắn hắc kim của Hạt Tử, trực tiếp tiến lên vài bước, đi đến cạnh Vương Bàn Tử rồi ngồi xổm xuống.

Vương Bàn Tử mở mắt ra, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng, theo bản năng định lùi lại nhưng lại bị Phan Tử tóm chặt lấy hai chân, không thể nhúc nhích.

Tiếp theo, nữ quỷ áo đỏ lại một lần nữa cúi xuống, mặt đối mặt với Vương Bàn Tử, động tác có chút lả lướt.

Thay đổi địa điểm, thay đổi hoàn cảnh, đây tuyệt đối là một khung cảnh diễm lệ.

Nhưng hiện tại, ngoài cảm giác quỷ dị thì chỉ thấy quỷ dị!

Theo động tác của ả, sự run rẩy của cơ thể Vương Bàn Tử dần dần dừng lại.

Lúc này, phía sau gã đột nhiên xuất hiện vài tên âm binh.

Chúng không lại gần gã mà đứng cách đó hai ba mét, liên tục giậm chân xuống đất, không rõ có ý gì.

Theo động tác của chúng, sắc mặt Vương Bàn Tử dường như tốt lên từng chút một. "Lục tiểu ca nhi, đây rốt cuộc là thứ gì?" Sơ Nhất bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, yết hầu chuyển động, vẫn nhịn không được hỏi một câu.

Nữ quỷ áo đỏ đã đành, giờ ngay cả âm binh cũng ra mặt, chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Cũng may Sơ Nhất vốn là người Tạng, từ nhỏ đã tiếp xúc với thuyết quỷ thần, tiên phật nên lúc này vẫn chưa bị dọa cho ngốc luôn, đổi lại là người khác chắc đờ người ra rồi.

Khi ông ấy đang nói, nữ quỷ áo đỏ cuối cùng cũng tạm thời tha cho cái đầu của Vương Bàn Tử, hai tay không ngừng mơn trớn trên người gã, từ đầu đến chân như thể không muốn bỏ sót chỗ nào.

Cuối cùng, khi tay Phan Tử chạm vào lòng bàn chân gã, Vương Bàn Tử đột nhiên đứng bật dậy!

Đi tới hai bước, rời khỏi Phan Tử xong liền phạch một tiếng ngã sấp xuống đất!

Cùng lúc đó, nơi Vương Bàn Tử vừa ngã xuống thấp thoáng hiện lên một bóng người đen kịt.

Phan Tử đứng bên bóng đen, miệng lẩm bẩm gì đó, hai tên âm binh kia đứng cạnh bóng đen, cầm trường thương trong tay, liên tục đâm vào bóng đen đó.

Theo động tác của chúng, bóng đen nhạt dần từng chút một, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Ngay khi bóng đen biến mất, cơ thể Vương Bàn Tử lại cử động một cái, loay hoay lật người, cố gắng đứng dậy.

Lục Vũ nhìn qua, xác định gã tạm thời không có vấn đề gì liền tiến tới hai bước đỡ gã dậy, giao cho Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất chăm sóc, còn anh thì dán mắt vào Phan Tử cách đó không xa.

Phan Tử nhận ra ánh mắt của Lục Vũ, quay đầu lại, nhìn anh với nụ cười nửa miệng rồi nhếch môi cười: "Hảo cửu bất kiến, tôi đi trước đây..." Lời nữ quỷ áo đỏ chưa dứt, Lục Vũ đột nhiên bước lướt đi, lao tới cạnh Phan Tử, sau đó nhét một hạt châu nhỏ vào miệng cậu ta.

Nữ quỷ áo đỏ vừa định thoát xác ra ngoài thì lập tức bị Trấn Hồn Châu phong ấn, không thể rời đi.

Ả không ngờ Lục Vũ lại đột ngột ra chiêu này nên không khỏi ngẩn ra. "Chuyện chưa nói rõ ràng, cô vội đi đâu chứ?" Lục Vũ vừa nói vừa dẫn Phan Tử lùi liên tiếp mấy bước, cách xa âm binh một chút mới lại lên tiếng: "Hoắc cô nương, không ngờ lại gặp cô ở đây." Hoắc cô nương!

Ngay khi ba chữ này thốt ra, nụ cười trên mặt Hắc Hạt Tử lập tức biến mất, cả người rùng mình một cái!

Hắn lập tức hiểu ra Hoắc cô nương trong miệng Lục Vũ đại diện cho ai!

Một người có thể khiến Lục Vũ dùng cách xưng hô mang phong cách thế kỷ trước như vậy thì chỉ có một người!

Hoắc Linh!

Con gái của Hoắc lão thái thái!

Người đã chết trong cổ lâu nhà họ Trương để củng cố thân phận Tề Vũ!

Sao cô ấy lại thành ra thế này?

Sao lại biến thành một nữ quỷ áo đỏ xuất hiện ở đây!

Hoắc Linh bị Lục Vũ vạch trần thân phận dường như không hề thấy bất ngờ, chỉ khẽ bật cười một tiếng.

Khi định nói gì đó, đám âm binh phía sau đã dừng tay.

Hoắc Linh quay đầu lại nói với âm binh mấy câu gì đó, nhưng chỉ có thể thấy môi ả cử động chứ không nghe thấy tiếng.

Một lát sau, thấy đám âm binh lùi lại rồi biến mất trong làn sương mù dày đặc.

Chương 1468

Ánh mắt Hoắc Linh, hay nói đúng hơn là Phan Tử một lần nữa dừng trên người Lục Vũ, mặt nở nụ cười, khẽ nói: "Nói đi cũng phải nói lại, mấy chục năm không gặp, không ngờ lại gặp lại anh ở đây, thật tốt." Nói là tốt, nhưng nụ cười trên mặt Hoắc Linh không thấy có bao nhiêu vui mừng.

Lục Vũ nhìn Hoắc Linh, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Anh đã xác định được Hoắc Linh chính là một vô thanh hi - một con quỷ thực thụ, hơn nữa còn là một con quỷ đã chết hai lần.

Thú thực trong lòng anh có rất nhiều nghi vấn, rất nhiều điều có lẽ cần tìm đáp án từ chính Hoắc Linh.

Nhưng nhìn Hoắc Linh bây giờ, Lục Vũ nhất thời không biết nên hỏi từ đâu.

Im lặng một lát, cuối cùng anh lên tiếng: "Giải Liên Hoàn nói với tôi, cô chủ động chết.

Cái chết của cô khiến Lão Cửu Môn có thể tọa thực thân phận Tề Vũ, để họ có thể thông qua tôi mạo danh Tề Vũ, mạo danh Hoắc Linh, khiến cục diện càng thêm hỗn loạn, để người của Lão Cửu Môn có cơ hội tìm cách thoát khỏi tha.

Cách làm của nhà họ Uông là như vậy phải không?

Chuyện này do Giải Cửu gia điều phối, Trương Khởi Linh, tôi thậm chí cả Trương Hạo đều tham gia rồi, đúng không?" Hoắc Linh vô hồn lắng nghe, không nói gì.

Lúc này, Vương Bàn Tử vừa mới hồi phục được một hơi nhịn không được lên tiếng: "Phan Tử na là tình huống gì?

Phản rồi à?" Lời gã chưa dứt, Sơ Nhất bên cạnh bỗng phản ứng lại, vội vàng ngăn gã lại, hạ thấp giọng nói: "Biệt sảm hòa, anh thấy thế nào rồi?

Có chỗ nào không ổn không?" Dù sao thì vừa nãy giữa gã và Phan Tử đã xảy ra một chuyện cực kỳ kỳ diệu.

Lúc này, Phan Tử há miệng nói với Lục Vũ câu gì đó, cũng không nghe thấy tiếng, những người khác cũng chẳng biết là chuyện gì.

Lục Vũ nhìn Phan Tử, im lặng hồi lâu mới lại lên tiếng: "Họ sai, cô cũng sai, chuyện không phải làm như vậy.

Có lẽ chính cô cũng phát hiện ra rồi, cái chết không phải là cách giải quyết vấn đề." Phan Tử cũng lắc đầu, miệng đóng mở nói vài câu.

Lục Vũ dường như có thể nghe thấy, anh chỉ lắc đầu: "Toán liễu, cô đi đi." Nói xong, anh lấy lại Trấn Hồn Châu từ miệng Phan Tử.

Phan Tử nhìn Lục Vũ một cái cuối cùng, đột nhiên người mềm nhũn ngã xuống đất.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nữ quỷ áo đỏ Hoắc Linh đã đi rồi.

Lúc này chỉ còn lại mấy người họ, Vương Bàn Tử lập tức nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, nữ quỷ áo đỏ đó chính là Hoắc Linh?

Sao anh lại để cô ta đi dễ dàng như vậy?" Lục Vũ nhìn theo bóng lưng nữ quỷ áo đỏ biến mất trong màn sương đen, khẽ lắc đầu.

Một lúc lâu sau anh khẽ thở dài, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử nói khẽ: "Không quan trọng, cô ấy biết không nhiều, có hỏi cũng không ra gì đâu.

Hơn nữa cô ấy cũng sẽ không nói.

Cứ tiếp tục theo dõi đi, đến Địa Tiên Thôn rồi tính." Quan trọng

hơn là sự hiện diện của Hoắc Linh khiến Lục Vũ chắc chắn rằng sự kiện Địa Tiên Thôn lần này chắc chắn có một toan tính nào đó đứng sau!

Trong lòng thầm suy tính, Lục Vũ gọi mấy người đi vào trong sương mù dày đặc.

Trong sương mù không còn vách núi dựng đứng và quan tài treo bằng vàng như lúc nãy nữa, chỉ thấp thoáng thấy một con đường nhỏ đất vàng.

Hai bên đường toàn là sương mù, không nhìn rõ xung quanh là tình hình gì.

Lục Vũ vừa đi vừa bất lực nhìn Vương Bàn Tử một cái nói: "Bàn gia, cái bệnh hay táy máy của cậu coi như không sửa được rồi.

Thứ gì có thể chạm vào, thứ gì không thể chạm vào, cậu vẫn chưa biết sao?" "Tiểu ca nhi, lần này anh thật sự oan uổng cho tôi rồi." Vương Bàn Tử cười khổ một tiếng, mặt đầy uất ức nói: "Lúc đó thấy thứ đó tôi đã biết là không được động vào, tôi cũng chẳng muốn động, vả lại anh cũng đã nhắc nhở tôi rồi, ai mà ngờ cơ thể lại không tự chủ được chứ." Vương Bàn Tử vừa mới thở phào một hơi, vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, lúc này vội vàng thở dốc vài cái rồi mới nói tiếp: "Tôi nhìn thấy cái huyền quan đó, lúc ấy đã thấy kỳ quái, đang định nói thêm với anh một câu thì đột nhiên cảm thấy trên người lạnh lẽo.

Bàn gia tôi cũng là người lăn lộn bao năm nay, thứ gì có cổ quái Bàn gia tôi cũng nhận ra được.

Lúc đó tôi đã muốn lùi lại, nhưng người vừa lạnh một cái là cơ thể không nghe lời nữa, thế là bị cái thứ chết tiệt kia nhập vào." Vương Bàn Tử càng nói tinh thần càng khá lên, miệng tuôn ra như pháo liên thanh.

Nói vài câu xong gã lại nhe răng cười: "Tiểu ca nhi, không đùa với anh đâu, Bàn gia lần này coi như họa đi thành phúc, biết được một vài bí mật mà người khác không biết đấy." Bên cạnh, Hắc Hạt Tử cười trêu chọc một câu: "Chẩm yêu, hoài liễu quỷ thai?

Giá yêu khoái đích mạ?" "Cái tên Hạt Tử nhà anh bớt xen vào đi." Vương Bàn Tử lườm Hắc Hạt Tử một cái rồi nói tiếp: "Tiểu ca nhi, chuyện về Ô Dương Vương là thật đấy, cái huyền quan chúng ta thấy lúc nãy chính là huyền quan của Ô Dương Vương!" Nghe thấy lời này, nhóm Lục Vũ hơi khựng lại.

Chính lúc định hỏi thêm một câu thì Vương Bàn Tử đã tiếp tục nói: “Lão già kia sau khi biến thành quỷ thì chết thêm mấy lần, giờ đã biến thành 'Di', không hình không tiếng.

Vừa rồi cái luồng kim quang kia chính là lão ta nhập vào thân Bàn gia tôi.” “Cái bài 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 kia căn bản không phải người nhà họ Phong tạo ra để tìm Địa Tiên, mà là để đưa mạng cho Ô Dương Vương.” “Lúc bị nhập hồn tôi mới phát hiện ra, lão Ô Dương Vương này căn bản chẳng phải hạng tốt lành gì.

Trên người lão có một thứ gọi là Thượng Cổ Thi Tiển chuyên ăn thịt người, cái gọi là Địa Tiên cũng không hề tồn tại, cái lão biết tam nhà họ Phong kia bị lừa thảm rồi.” Phải nói rằng, mấy câu này của Vương Bàn Tử thực sự khiến người ta bất ngờ.

Ngay cả Lục Vũ cũng phải nhìn Bàn Tử bằng con mắt khác.

Hắn ta chỉ bằng vài câu đã khái quát được ý nghĩa tồn tại của Địa Tiên Thôn!

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử nói xong câu đó thì gãi gãi đầu, nói tiếp: “Được rồi, tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi, những chuyện khác thì chịu.

Vì sao Hoắc Linh tới đây, Âm binh vì sao mà đến, cái đó phải dựa

vào Tiểu ca nhi cậu rồi.” Lục Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, không hỏi thêm gì nữa mà dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước trên con đường mòn đất vàng.

Đi được khoảng chừng thời gian tàn một điếu thuốc, phía trước con đường đột nhiên xuất hiện một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ lớn: Địa Tiên Thôn!

Chương 1469

Trước bia đá vương vãi một đống hài cốt, nhìn qua là hình người nhưng lại thiếu hụt không ít xương cốt.

Cả nhóm đi đến trước bia đá, dừng bước, nhìn nhau đầy vẻ ngạc nhiên.

Không ngờ trong lúc vô tình, họ đã đi tới Địa Tiên Thôn!

Tuy nhiên, khi Lục Vũ nhìn tấm bia đá, chân mày hắn lập tức nhíu chặt lại! 【 Tên vật phẩm: Tứ Phù Bi 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Diệu dụng vô cùng 】 【 Thuyết minh vật phẩm: Thời kỳ thượng cổ, Phục Hy sáng tạo Chu Thiên Bát Quái, lấy Thanh Ngọc làm tịch, lại dùng Thanh Đồng Tứ Phù đặt vào Long Đỉnh để trấn giữ bốn phương, lấy Đồng Kính làm trung cung.

Như vậy bốn phương quy về một, phương thành sơ hình Bát Quái.

Về sau thiên hạ đại loạn, Thanh Ngọc thất lạc, Long Đỉnh sụp đổ, Tứ Phù mất tích không rõ tung tích.

Mãi đến khi Hậu Nghệ vì luyện tiên đan đã tìm kiếm mảnh vỡ Long Đỉnh năm xưa, chế tạo ra "Quy Khư Cửu Long Đỉnh", sau đó Cửu Long Đỉnh được dùng để trấn áp cây Phù Tang tại Quy Khư.

Một chiếc gương được Long Quân có được, gọi là Long Quân Chiếu Cốt Bảo.

Thanh Ngọc hóa thành tỷ, chính là Truyền Quốc Ngọc Tỷ, còn Tứ Phù thì bặt vô âm tín...

Một Tỷ, một Đỉnh, một Kính, bốn Phù, có thể giải mã mọi ảo diệu trên thế gian... 】 Nhìn thuyết minh của hệ thống, chân mày Lục Vũ

nhíu càng chặt hơn, thậm chí bắt đầu hoài nghi liệu thuyết minh này có nhầm lẫn gì không.

Long Quân Chiếu Cốt Bảo đang ở trên người hắn, Quy Khư Cửu Long Đỉnh và Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng vậy, hai thứ này hắn đã xem qua rất nhiều lần.

Hơn nữa, bên trong Long Quân Chiếu Cốt Bảo đến nay vẫn còn nuôi dưỡng linh hồn giả mạo Hoắc Linh kia, Lục Vũ vẫn chưa xử lý cô ta.

Nhưng hiện tại, sự tồn tại của tấm bia đá này nói rõ cho hắn biết, Một Tỷ - Một Đỉnh - Một Kính - Bốn Phù thực tế là những vật thể đồng nhất, đều được truyền thừa từ Thượng cổ Phục Hy!

Loại thuyết minh này một mặt khiến người ta cảm thấy phi lý, không thể thông suốt, nhưng mặt khác lại khiến người ta cảm thấy dường như sự thật đúng là như vậy!

Uông Tàng Hải, Ngao Ngoan, Trương Bách Xuyên, mỗi nơi họ đi qua e rằng chính là vì những thứ này!

Lục Vũ đột nhiên nhớ tới, trong giấc mơ của mình, hắn từng đến Quy Khư một lần, mục đích chính là để mang Cửu Long Đỉnh đi!

Khi đó, Trương Khởi Linh không hề giải thích dụng ý của Cửu Long Đỉnh.

Giờ nhìn lại, dường như ngoại trừ khả năng này ra thì không còn khả năng nào khác!

Hơn nữa, lần ở Quy Khư đó, hắn cũng đã gặp Ngao Ngoan!

Lúc tìm kiếm Truyền Quốc Ngọc Tỷ, hắn gặp Uông Tàng Hải, lão ta cũng từng nói ấn tỷ đó chính là chìa khóa nắm giữ bí mật chung cực!

Suốt thời gian qua, Lục Vũ đã hình thành một thói quen, bất kể kết luận cuối cùng có phi lý đến mức nào, chỉ cần không có bằng chứng hay khả năng nào khác, thì đáp án phi lý đến mức không tưởng đó chính là đáp án thực tế!

Đồng thời, đáp án này cũng khiến lòng Lục Vũ trĩu nặng.

Ban đầu, hắn từng cho rằng sự tồn tại của Địa Tiên Thôn không liên quan nhiều đến sự việc "Chung cực" mà hắn đang truy tra.

Bây giờ xem ra, mọi chuyện vẫn luôn gắn kết chặt chẽ với nhau!

Chẳng trách Uông Tàng Hải lại để lại dấu vết ở đây, chẳng trách Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh lại tìm đến chốn này!

"Tiểu ca nhi, sao vậy?" Đợi mãi mà Lục Vũ vẫn không nói lời nào, Vương Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn, nhịn không được hỏi một câu.

"Không có gì." Lục Vũ nheo mắt, rặn ra hai chữ từ kẽ răng, sau đó lật tay một cái, Thừa Ảnh Kiếm đã được hắn nắm chặt trong tay.

Tiếp đó, Thừa Ảnh Kiếm múa lên, tấm bia đá "Địa Tiên Thôn" đứng sừng sững không biết bao nhiêu năm nay, dưới ánh kiếm của Lục Vũ đã vỡ làm bốn mảnh.

Vương Bàn Tử giật nảy mình, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, thế này là có ý gì?" Lục Vũ không nói gì, chỉ lật tay thu lại Thừa Ảnh Kiếm, lấy ra Khuông Hành Tạc, gõ nhẹ vài cái lên bốn mảnh vỡ của bia đá.

Những lớp đá đó lập tức hóa thành bột mịn, lộ ra bên trong là một vật trang trí bằng đồng màu xanh.

Vật đó không lớn, chỉ nhỉnh hơn lòng bàn tay một chút, bên trên nhìn giống như hình một con người.

Lục Vũ liên tục gõ nát bốn khối bia đá, trước mắt mọi người xuất

hiện thêm bốn món đồ trang trí bằng thanh đồng.

Kỹ thuật chế tác tinh mỹ, bề mặt thanh đồng không hề có chút rỉ sét, bóng loáng như mới, nhìn qua chính là Tứ Phù: Long, Nhân, Quỷ, Ngư! 【 Tên vật phẩm: Thanh Đồng Long Phù 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Diệu dụng vô cùng 】 【 Thuyết minh vật phẩm: Thời kỳ thượng cổ, Phục Hy sáng tạo Chu Thiên Bát Quái, dùng Thanh Đồng Tứ Phù đặt vào Long Đỉnh trấn giữ bốn phương... 】 【 Tên vật phẩm: Thanh Đồng Nhân Phù... 】 【 Tên vật phẩm: Thanh Đồng Quỷ Phù... 】 【 Tên vật phẩm: Thanh Đồng Ngư Phù... 】 Bốn miếng đồng phù, ngoại trừ hình dáng khác nhau, tên gọi và thuyết minh hệ thống hoàn toàn giống hệt nhau.

Chương 1470

Lục Vũ đột nhiên có một sự thôi thúc, muốn đem "Quy Khư Cửu Long Đỉnh", "Long Quân Chiếu Cốt Kính" và "Truyền Quốc Ngọc Tỷ" ra để xem khi đặt chúng lại với nhau sẽ tạo ra phản ứng hóa học như thế nào!

Tuy nhiên, việc này hắn cũng chỉ nghĩ qua thôi.

Hiện tại họ vẫn đang đi sau Âm binh, làm chuyện đó lúc này rõ ràng không phải thời điểm thích hợp.

"Đậu xanh?" "Cái quái gì thế này?" "Trong bia đá còn giấu thứ này sao?" "Ngô Tam Tỉnh bảo Phan Tử đến đây không lẽ là để dòm ngó mấy thứ này à?" Vương Bàn Tử liên tục kinh hô, theo bản năng nhìn về phía "Phan Tử" đang được Sơ Nhất dìu.

Đang định nói thêm gì đó thì từ đằng xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai!

Sau khi vào ngọn núi này, họ đã nghe thấy tiếng thét quái dị này vài lần.

Mỗi lần nghe thấy âm thanh này là y như rằng không có chuyện gì tốt đẹp xảy ra!

Hơn nữa lần này, âm thanh nghe có vẻ không xa lắm, có lẽ chỉ tầm một hai trăm mét, tạo cảm giác như tiếng thét lúc trước dường như phát ra từ chính trong Địa Tiên Thôn này vậy.

Lục Vũ nhíu mày nhìn màn sương mù dày đặc phía xa, khẽ nói: "Lối vào Địa Tiên Thôn đã đến rồi, đi thôi, chúng ta vào xem cái làng Địa Tiên này rốt cuộc có thần tiên hay không." Vương Bàn Tử hơi khựng lại, định nói gì đó nhưng Lục Vũ đã dọc theo con đường nhỏ

tiếp tục tiến lên.

Vương Bàn Tử thoáng do dự, liếc mắt ra hiệu cho Hắc Hạt Tử, ý bảo anh ta và Sơ Nhất để mắt đến Phan Tử, còn mình thì vài bước chạy vọt đến bên cạnh Lục Vũ, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, chỗ này rốt cuộc là thế nào?

Cậu đừng giấu tôi nữa, tôi biết chuyện chắc chắn không đơn giản, nếu không cậu đã chẳng im lặng như thế." "Hoắc Linh chắc chắn không vô duyên vô cớ chạy tới đây, Giải Liên Hoàn cũng không vô duyên vô cớ chạy đến Côn Luân thú tội, Phan Tử cũng chẳng tự nhiên mà đến nơi này." "Bên trong này rốt cuộc giấu giếm chuyện gì?" Mấy câu đầu, biểu cảm của Lục Vũ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng khi Vương Bàn Tử nói đến đoạn sau, Lục Vũ khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Còn nhớ Quy Khư không?

Chúng ta tìm thấy một cái đỉnh ở đó, cái đỉnh lớn đó, cộng với Long Quân Chiếu Cốt Bảo và bốn miếng phù vừa tìm được, cùng với Truyền Quốc Ngọc Tỷ, là một bộ." Nói đến đây, Lục Vũ dừng một chút, chân mày nhíu chặt hơn, suy tư một lát rồi lại lên tiếng: "Bốn thứ này mới chính là chân lý mà họ truy cầu.

Bất kể là Uông Tàng Hải hay là 'ông ta', bao gồm cả Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên, thứ họ thực sự muốn e rằng chính là gom đủ bốn loại này." "Có khả năng, lần trước Uông Tàng Hải đến đây thực tế đã phát hiện ra bốn miếng đồng phù, nhưng vì một số cân nhắc nào đó, lão ta không mang đồng phù đi mà đi tìm Truyền Quốc Ngọc Tỷ trước, để đồng phù lại đây..." Vương Bàn Tử nghe mà đầu óc "u u u", chỉ cảm thấy có chút không khả thi.

Cổ họng hắn chuyển động, định nói điều gì đó.

Nhưng nghĩ lại thủ đoạn hành sự của Uông Tàng Hải, hắn lại thấy phân tích của Lục Vũ không phải không có lý.

Chỗ này nhiều cô hồn dã quỷ như vậy, lại có 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, rồi cả lão Ô Dương Vương kia, cho dù người khác biết "Tứ Phù" ở đây cũng chưa chắc đã mang đi nổi.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra một chuyện, nhíu mày nói: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem lần trước nhóm Ngô Tam Tỉnh liệu có phải căn bản không tìm thấy 'Địa Tiên Thôn', mà cố tình thiết kế để chúng ta tới đây một chuyến không?" Câu nói này vừa dứt, một tiếng thét chói tai khác vang lên, gần như nổ tung ngay sát tai họ, đinh tai nhức óc!

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử nhìn thấy một bóng đen bên cạnh đột nhiên lướt về phía trước!

Vương Bàn Tử kinh hãi, theo bản năng kéo Lục Vũ dừng lại, nói: "Tiểu ca nhi, không ổn rồi, phía trước có lẽ có hàng khủng." Lục Vũ cũng nhìn thấy bóng đen đó, chân mày lập tức nhíu lại!

Phía sau, Hắc Hạt Tử ghé sát lên, nhíu mày hỏi: "Sao vậy?" Trong lúc nói chuyện, anh ta nhìn quanh quất nhưng không phát hiện điều gì bất thường, nhịn không được hỏi tiếp: "Lục tiểu ca, Bàn Tử, hai người sao thế..." Nói được một nửa, Hắc Hạt Tử nhướng mày, khóe miệng hiện lên nụ cười trêu chọc: "Hai người không phải chứ, hai đại nam nhi sống sờ sờ mà lại để một bông hoa nhỏ làm cho sợ hãi sao?" "Bông hoa nhỏ" trong miệng Hắc Hạt Tử chính là một đóa hoa nhỏ màu thanh đồng mọc lên ngay giữa đường phía trước họ không xa.

Đóa hoa nhìn cũng khá đẹp, hơi khác so với hoa dại thông thường, lay động qua lại như đang đung đưa trước gió.

Chỉ là, một đóa hoa nhỏ đáng yêu như vậy lại khiến chân mày Lục Vũ khóa chặt! 【 Tên vật phẩm: Cửu Tử Kinh Lăng Giáp 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Thiên giai thượng phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Thủ lăng (Trấn giữ lăng mộ) 】 【 Thuyết minh vật phẩm:

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, được hóa ra từ những chiếc đỉnh thanh đồng cổ đại thời Hạ Thương Chu, được tu luyện trong cổ đỉnh bằng cách khiến chín người chết thành quỷ, thành Nễ, thành Hi, thành Di, thành Vi, cho đến khi hóa thành Hư Nhập, như vậy mới thành Cửu Tử.

Sau khi thành Cửu Tử, dùng đỉnh để nuôi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo, cùng với máu thịt thi thể của Cửu Tử, chôn lấp bùn máu ở gần khu vực lăng mộ.

Trăm năm sau, dùng máu của ngàn người tế lăng, Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo dung hợp với đồng đỉnh ba thời đại, trở thành Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Giáp thành thì sẽ trở thành một loại thực vật hút máu có thể sinh tồn vô thời hạn dưới lòng đất, rễ cây tươi tốt, sắc bén vô cùng, tập tính ôm âm hướng dương, có thể quấn quanh khu vực lăng mộ không ngừng sinh sôi nảy nở, gặp vật sống là hút máu... 】 Lục Vũ không ngờ lại gặp được "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp" ở đây!

Hắn không cần suy nghĩ, trực tiếp nói: "Lùi lại, lùi về phía sau!" "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp" ôm âm hướng dương, cảm nhận được hơi người là sẽ lập tức tấn công, bất tử bất hưu.

Hiện tại, nhờ có "Âm binh dẫn đường", họ vẫn luôn đi trên con đường "Hoàng Tuyền" này, âm khí trên người cực nặng nên tạm thời chưa kinh động đến nó.

Nhưng nếu tiến gần thêm chút nữa thì tình hình sẽ khó nói lắm.

Lục Vũ nhớ mang máng trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có ghi chép, khoảnh khắc nhìn thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chính là lúc cái chết cận kề!

Loại hoa đồng màu xanh lục này là do máu tươi xâm thực nhiều năm hóa thành, chôn dưới lòng mạch rồng thời gian dài, mượn địa khí

biến thành một loại vật thể nửa kim loại nửa thực vật, sinh trưởng theo dạng gai san hô hoặc mạng nhện.

Hơn nữa, nó có thể không ngừng lan rộng quanh lăng mộ nơi âm khí ngưng kết, đóa hoa đồng nhỏ bé không bắt mắt kia thực chất giống như rễ thực vật bám sâu vào tầng đá bùn, có tri giác, bình thường đều trốn trong đất, hễ gặp người sống là kinh động bạo khởi, bóp nghẹt và hút máu mọi sinh vật tiếp cận lăng mộ!

Lại nữa, vì sinh ra trong "Đồng khí ba thời đại", Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tuy giống thực vật nhưng lại là pháp khí, mang đặc tính của đồng, không chỉ cực kỳ kiên cố, có thể tránh được nước hỏa, mà còn chứa thi độc, gai đâm trúng người sống là lập tức thấy máu phong hầu!

Nhóm người liên tục lùi lại mấy bước, đến mức gần như không nhìn thấy đóa "hoa đồng nhỏ" kia nữa mới tạm thời dừng lại.

Hắc Hạt Tử trên mặt vẫn nở nụ cười đầy ẩn ý, hỏi: "Lục tiểu ca, lúc này dừng lại là có ý gì?

Cứ trì hoãn thế này tôi chỉ sợ đường Hoàng Tuyền biến mất, chúng ta không tìm thấy Địa Tiên Thôn đâu." Lục Vũ mắt không rời đóa hoa đồng nhỏ ở phía xa, lạnh lùng nói: "Không cần vội, Ngô Tam Tỉnh chắc hẳn lần trước cũng không tìm thấy Địa Tiên Thôn này đâu, trừ khi lão ta là người chết." "Đóa hoa đồng nhỏ mà anh không coi ra gì kia gọi là 'Cửu Tử Kinh Lăng Giáp', lợi hại hơn Thi Miết Vương nhiều, thấy máu phong hầu, chỉ cần bị thương là không còn cơ hội sống sót." Sắc mặt Hắc Hạt Tử hơi biến đổi, rõ ràng anh ta cũng từng nghe nói về sự tồn tại của "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp".

Đặc biệt là câu nói trước đó của Lục Vũ càng khiến anh ta hiểu ra một sự thật.

Hành động lần này của họ đã bị tính kế rồi.

Ngay khi Hắc Hạt Tử đang do dự có nên ra tay với Phan Tử hay không, Vương Bàn Tử đột nhiên xen vào: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem lão biết tam Ngô Tam Tỉnh kia liệu có dẫn người theo đuôi phía sau chúng ta, đợi chúng ta phá giải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rồi mới nhào tới hốt bạc không?

Chương 1471

Giống như lần ở Ba Nãi ấy?" "Chẳng có món hời nào để hốt đâu." Ánh mắt Lục Vũ không đổi, bình tĩnh nói: "Thứ quan trọng nhất ở đây đã lấy được rồi." Nói đến đây, Lục Vũ quay đầu nhìn lại, phía sau họ không xa là màn sương mù dày đặc, không nhìn rõ thứ gì đang ẩn giấu trong đó.

"Vậy chúng ta rút lui?" Vương Bàn Tử do dự một chút, nhỏ giọng đề nghị.

Nhưng thú thật, lòng hắn cũng có chút không nỡ.

Chuyện Âm binh mượn đường thế này, cả đời gặp được một lần đã là không dễ dàng gì, hắn vốn còn muốn xem xem nơi những Âm binh này biến mất có phải là Quỷ Môn Quan hay nơi nào tương tự không.

Như vậy sau này già rồi còn có cái để chém gió, huống hồ đến lúc chết cũng thuộc đường thuộc lối, không đến mức không tìm thấy đường Hoàng Tuyền mà phải nhờ Âm binh dẫn lối.

Đang lúc Vương Bàn Tử mơ mộng hão huyền về việc mình hớn hở đi báo danh ở Quỷ Môn Quan, Diêm Vương thấy mình hiểu chuyện có khi còn cho làm quan trong địa phủ... thì Lục Vũ đã quay đầu quan sát kỹ lưỡng, lên tiếng: "Lần này thú vị rồi, phía trước có hoa đồng nhỏ, phía sau cũng có hoa đồng nhỏ." "Chỉ cần sơ sẩy lại gần, kinh động đến 'Cửu Tử Kinh Lăng Giáp' là sẽ rơi vào cục diện bất tử bất hưu." Nghe lời Lục Vũ, Vương Bàn Tử dẹp bỏ mấy ý nghĩ vớ vẩn, nói: "Thôi xong, chúng ta lần này là tiến thoái lưỡng nan rồi, hay là cứ như lần trước, đi vòng qua từ bên cạnh?" Lục Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn về phía trước.

Trong màn sương mù phía trước, thấp thoáng thấy một bóng người đỏ rực đang chậm rãi tiến lại gần họ.

Khi bóng người đó lại gần, đóa hoa đồng nhỏ dường như cảm ứng được điều gì đó, rụt vào trong đất, biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng chú ý đến Hoắc Linh, trên tay lập tức xuất hiện bảo côn, lạnh lùng nói: "Tiểu ca nhi, con mụ này lại tới rồi." Dứt lời, bóng dáng Hoắc Linh lóe lên rồi biến mất!

Ngay sau đó, Phan Tử đột nhiên lên tiếng: "Tôi đã nói với anh rồi, ở đây có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sao anh không tin?

Còn nhất định phải tận mắt chứng kiến mới chịu à?

Quay về đi, các anh không nên tiếp tục ở lại chỗ này." Lục Vũ nhìn Phan Tử, đột nhiên mỉm cười, thản nhiên nói: "Nếu anh không đến, có lẽ tôi đã quay về rồi.

Nhưng anh đã đến thì tôi phải đi xem thử cho biết." "Phan Tử" nhíu chặt chân mày, định nói gì đó thì Lục Vũ lại lên tiếng: "Âm binh dẫn đường, dẫn đi đâu không được mà nhất định phải dẫn ở đây?

Ngày nào không được mà nhất định phải vào đúng ngày tôi tới?" "Giải Liên Hoàn một mình thì thôi đi, Ngô Tam Tỉnh thậm chí còn đưa cả Phan Tử tới." "Người khác anh không nhập hồn được, thiên hạ này lại cứ là Phan Tử gần đây mới đi cổ mộ, tử khí trên người nặng, rõ ràng là để tạo thuận lợi cho anh, anh bảo tôi làm sao mà không xem cho được?" Nói xong mấy câu, Lục Vũ thò tay vào lòng ngực, lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra vài viên thuốc xám xịt, nói: "Mỗi người một viên, ngậm dưới lưỡi, chắc là sẽ không kinh động đến thứ đó đâu." Nhìn mấy viên thuốc xám xịt, Vương Bàn Tử ngẩn người, cứ cảm thấy thứ này trông quen quen.

Một lúc sau, hắn đột nhiên nhớ ra, mắt trợn ngược, nhìn chằm

chằm Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, thứ này không phải là 'cái thứ đó' chứ?" "Cái thứ đó" trong miệng hắn chính là Thi Miết Hoàn.

Vương Bàn Tử có bóng ma tâm lý với thứ đó.

Cái gọi là trường sinh bất lão thực chất là ăn vào là mất mạng.

Hắc Hạt Tử ở bên cạnh nghe lời Vương Bàn Tử, sắc mặt cũng trở nên có chút quái dị.

Thi Miết Hoàn họ đều đã thấy qua, chính là cái dạng này.

Lục Vũ bất đắc dĩ nhìn họ một cái, nói: "Không phải, bảo mọi người ngậm thì cứ ngậm đi, nếu không lát nữa kinh động đến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, có chết cũng là đáng đời." Nói xong, Lục Vũ ngậm viên thuốc xám xịt vào miệng.

Vương Bàn Tử thấy hành động của hắn thì cũng không do dự mà cho vào miệng, lầm bầm: "Đừng nói nhé, thứ này còn có chút vị bạc hà, Tiểu ca nhi cậu cho thêm cái gì vào thế?" Lục Vũ không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ nhìn về phía sau họ.

Vừa rồi trì hoãn lâu như vậy, sương mù phía sau đã nhạt bớt, thấp thoáng có thể nhìn xuyên qua màn sương thấy bên ngoài dường như đã sáng hơn nhiều, có vẻ như sắp bình minh đến nơi rồi.

Đồng thời, đóa hoa đồng nhỏ phía sau họ cũng đã rụt vào mặt đất, xem chừng là do dương khí nặng, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tự nhiên lánh dương.

Nếu còn trì hoãn nữa, ước chừng chỉ vài phút nữa là họ sẽ bị văng ra khỏi "con đường Hoàng Tuyền" mà Âm binh đang đi.

Lục Vũ không lãng phí thời gian nữa, gọi mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ là vừa xoay người, còn chưa kịp đi thì "Phan Tử" đột nhiên

lên tiếng: “Các anh đợi chút, thế này không được, còn thiếu một thứ.” Nhóm người quay đầu lại, thấy Phan Tử đột nhiên đưa tay xé vài nhát trên gấu áo của mình, xé ra mấy đoạn vải điều, đưa cho mọi người, khẽ nói: “Cổ tay trái, thắt một cái nút, Âm binh sẽ không làm khó các anh.” Lục Vũ nhìn qua, đưa tay đón lấy.

Vốn dĩ Phan Tử mặc đồ rằn ri, nhưng sau khi đoạn vải cầm trên tay thì nhìn lại là vải sa màu đỏ rực, trông khá quái dị.

Lật ra mặt sau, bên trên vẽ chi chít những phù văn.

Trước đó, vừa mới vào núi, lần đầu tiên nhìn thấy nữ quỷ áo đỏ, Lục Vũ đã chú ý thấy bên trong tà váy của cô ta có phù văn, chỉ là khi đó nhìn rất thoáng qua, giờ thì thấy rõ ràng rành mạch. 【 Tên vật phẩm: Vãng Sinh Y - hư tổn 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí Huyền giai trung phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Đi lại cõi âm dương, không sợ oán quỷ Âm binh 】 【 Thuyết minh vật phẩm: Từng có đại năng giả cửa Phật, nhận lời thỉnh cầu của một cư sĩ, vì con gái yểu mệnh của vị cư sĩ đó mà siêu độ.

Bên trong liệm y minh khắc Vãng Sinh Chú của nhà Phật, lại có sự thành tâm siêu độ của nhiều người, vong nữ được vãng sinh cực lạc, pháp y tỏa hào quang, lúc đó được kinh tụng như thiên nhân.

Sau đó, trải qua nhiều năm, pháp y được đưa vào cúng dường trong tháp Phật triều Tống, làm bạn với xá lợi của cao tăng, được tăng tục cúng dường.

Nhiều năm sau, người mặc pháp y có thể đi lại cõi âm dương, không sợ oán quỷ Âm binh, coi như không có vật gì... 】 Lục Vũ quan sát kỹ đoạn vải không bắt mắt này, rồi lại nhìn “Phan Tử”, trực tiếp thắt đoạn vải vào cổ tay.

Thấy hành động của hắn, Vương Bàn Tử do dự một chút rồi cũng trực tiếp thắt vào.

Tiếp đó, Hắc Hạt Tử, Sơ Nhất cũng học theo, mỗi người thắt một đoạn.

Lục Vũ nhìn rồi gật đầu, lại nhíu mày nhìn Hoắc Linh, trong lòng lại dấy lên một nghi vấn.

Hoắc Linh lấy đâu ra thứ này?

Trong lúc hắn đang nhíu mày, Hoắc Linh lại lên tiếng, khẽ xua tay nói: "Cần thêm một thứ nữa, anh và họ không giống nhau, anh có thể che đậy sinh cơ trên người nhưng họ thì không." Câu nói này khiến mấy người trừ Lục Vũ ra đều thoáng ngỡ ngàng.

Chương 1472

Nhưng ngay sau đó, chuyện càng khiến họ ngỡ ngàng hơn đã xảy ra ngay trước mắt.

Chỉ thấy "Phan Tử" bước lên phía trước vài bước, sau đó đưa tay kéo một cái, bên cạnh lập tức xuất hiện ba cái bóng quỷ.

Nhìn qua, chính là ba cha con tự xưng là "được Diêm Vương mời đến đuổi xác" lúc trước.

Chỉ là lúc này, ba cha con này đều đã biến thành quỷ, gương mặt ai nấy đều mếu máo, toàn thân tử khí trầm trầm.

Vương Bàn Tử nhịn không được nói: "Phan Tử, phi, Hoắc Linh!

Cô làm chết ba người họ là có ý gì?

Cô định làm gì?" "Phan Tử" quay đầu lại đối mặt với Vương Bàn Tử, trên mặt mang một nụ cười kỳ quái khó tả: "Sinh cơ của các anh quá vượng, dễ làm kinh động Cửu Tử Kinh Lăng Giáp." Vương Bàn Tử định nói gì đó thì Lục Vũ khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Phía trước không giống phía sau, làm vậy để đề phòng bất trắc, nghe cô ta đi, mỗi người dắt một cái." "Dắt một cái?" Vương Bàn Tử lập tức trợn to mắt, nhìn chằm chằm ba tiểu quỷ bên cạnh Phan Tử, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, cậu không đùa đấy chứ, đây không phải dắt chó đâu nhé, dắt một cái thế này ai mà chịu cho thấu?" Một bên, Hắc Hạt Tử đột nhiên bật cười khẽ, trêu chọc: "Hôn cũng hôn rồi, còn ngại dắt tay sao?" Vừa nói, Hắc Hạt Tử đã đi đến bên cạnh lão hán lớn tuổi nhất, một tay túm lấy, có chút tò mò quan sát.

Vương Bàn Tử trợn mắt nhìn Hắc Hạt Tử, nói: "Hạt Tử, khẩu vị của anh nặng thế à?

Hèn chi Bàn gia tôi rủ anh đi Thiên Thượng Nhân Gian anh đều không đi." Nghe lời Vương Bàn Tử, Sơ Nhất nhịn cười không được, cũng đánh bạo dắt một tiểu quỷ, nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, lúc này đừng khách sáo nữa, sắp động phòng đến nơi rồi, anh cũng chẳng thiếu cái này đâu." Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút quái lạ, quay đầu nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, họ nói cái gì thế, sao tôi nghe không hiểu lắm nhỉ?" "Không có gì to tát đâu, mau dắt lấy đi, đừng lãng phí thời gian." Lục Vũ nghe hai người trêu chọc cũng suýt nữa phì cười, nhưng lúc này hắn vẫn nhanh chóng thúc giục Vương Bàn Tử một câu.

Vương Bàn Tử do dự một chút, thấy Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất đều đã ngoan ngoãn dắt một tiểu quỷ, mình cũng đánh liều đi tới dắt một cái.

Vừa túm lấy tiểu quỷ, cảm giác trên tay lạnh toát, Vương Bàn Tử lập tức trợn mắt nhìn tiểu quỷ quát: "Mày định làm gì, tin hay không Bàn gia ta siêu độ mày luôn hả!" Vừa nói, cây bảo côn trong tay đã trực tiếp đè lên người tiểu quỷ!

Trong nháy mắt, tiểu quỷ phát ra một tiếng thảm thiết, lập tức biến thành một luồng hắc khí, cơ bản đã không còn nhìn ra hình người!

Lục Vũ nhíu mày, đưa tay ngăn lại, bảo Vương Bàn Tử lấy bảo côn ra.

Cây Bách Luyện Di Tôn Côn trong tay hắn có uy lực cực mạnh đối với tà túy, loại tiểu quỷ mới hiện hình này căn bản không chịu nổi, trực tiếp bị Vương Bàn Tử đánh cho một đòn biến thành tơi tả.

Vương Bàn Tử vừa rồi còn run rẩy, thấy tiểu quỷ dễ trị như vậy thì không khỏi thả lỏng, giơ gậy nói với con quỷ tội nghiệp đã biến thành hắc khí kia: "Ngoan ngoãn chút nhé, không thì Bàn gia ta cho

mày hồn phi phách tán!" Nói đi cũng phải nói lại, bốn chữ này thường nghe người ta nói, nhưng mãi đến lần này Vương Bàn Tử mới thực sự dùng đến.

Dù sao thì lão quỷ Ô Dương Vương sống không biết bao nhiêu năm trước đó cũng bị họ hợp lực đánh cho hồn phi phách tán, hoàn toàn hóa thành hư vô...

"Đừng phí lời nữa." Lục Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái, trực tiếp gọi mọi người tiến lên.

Lần này, hắn và "Hoắc Linh" đi trước, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Sơ Nhất mỗi người dắt một con quỷ, chậm rãi theo sau.

Đi được một lát, khoảng cách đến đóa hoa đồng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ngày càng gần, lòng ai nấy đều căng thẳng, chỉ sợ công tác chuẩn bị này vô hiệu.

Thấy chỉ còn cách hai ba mét, bước chân Lục Vũ và "Hoắc Linh" cũng chậm lại, Vương Bàn Tử ở phía sau nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, nếu chiêu này không dùng được thì tính sao, chạy hướng nào?" "Không cần chạy, chạy không thoát đâu." Trước khi Lục Vũ kịp trả lời, "Hoắc Linh" đã lên tiếng: "Hiện tại nơi này là quỷ vực, nếu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tỉnh lại, uy lực sẽ mạnh hơn bình thường gấp nhiều lần, chưa kịp phản ứng là các anh đã thành ra giống như bọn họ rồi." Nghe lời này, Vương Bàn Tử thấy khó chịu trong lòng, nhưng lúc này đã đi tới trước mặt, hắn chỉ đành nhẫn nhịn, cẩn thận nhìn đóa hoa đồng nhỏ, nín thở bước qua một bước.

Đi qua được vài bước, Vương Bàn Tử mới hơi thở phào, lẩm bẩm với "Hoắc Linh" ở phía trước: "Cô cũng coi thường Bàn gia này quá rồi, Bàn gia tôi tung hoành ngang dọc..." Đang nói dở, đột nhiên lại thấy một đóa hoa đồng nhỏ khác đang lay động trên mặt đất, Vương Bàn Tử lập tức ngậm miệng.

Phía trước, Lục Vũ không quay đầu lại mà nói: "Đừng chạm vào nó là không sao." Nói xong, hắn dừng một chút rồi tiếp tục: "Trông chừng mấy con quỷ của các anh, có Âm binh tới rồi." Lần này họ coi như mạo danh thế chỗ, trà trộn vào đội ngũ Âm binh, cảm giác này quả thực có chút kỳ lạ.

Khi Âm binh đi tới, hắn lạnh lùng liếc nhìn họ một cái, miệng cử động.

Trước đó họ không nghe thấy Âm binh nói gì, nhưng lần này nhờ có đoạn vải rách giúp đỡ, lại có thể nghe thấy Âm binh quát tháo: "Lũ phế vật các ngươi căn bản không xứng đứng dưới trướng Đại vương!

Nếu còn loạn động, ta sẽ cho các ngươi hồn phi phách tán!" Đại vương!

Cách gọi này rất vi diệu.

Đặc biệt là ở cự ly gần quan sát, Lục Vũ càng có thể nhìn thấy rõ ràng những hình xăm trên mặt Âm binh.

Trước đó hắn đã nghi ngờ những Âm binh này có liên quan đến Xi Vưu, giờ đây tiếng gọi "Đại vương" này ở mức độ nhất định đã chứng thực suy đoán của Lục Vũ!

Sau khi mắng mỏ một câu, tên Âm binh lạnh lùng quay người biến mất phía trước.

Nhóm Lục Vũ cứ thế lững thững theo sau.

Đi được vài bước đã thấy những Âm binh khác xuất hiện từ màn sương mù hai bên.

Sau lưng họ có khi trống không, có khi dắt theo vài cô hồn dã quỷ.

Sau khi vào đội ngũ, những Âm binh đó tống tiểu quỷ vào giữa,

đứng bên cạnh canh chừng, chậm rãi tiến về phía trước.

Xem chừng họ đang đi khắp nơi lùng bắt tiểu quỷ để đưa vào đội ngũ.

Lục Vũ nhìn "Phan Tử" một cái, thấy "Phan Tử" chỉ nhìn chằm chằm phía trước, mắt không liếc ngang liếc dọc, ánh mắt đờ đẫn không biết đang nghĩ gì.

Dọc theo con đường Hoàng Tuyền tiếp tục tiến lên, mặt đất dưới chân bắt đầu thay đổi.

Suốt một thời gian dài dưới chân đều là đường đất vàng, nhưng hiện tại đã biến thành đường lát đá xanh, khung cảnh xung quanh dường như cũng đột ngột âm u hơn hẳn.

Đi thêm một lúc nữa, sương mù xung quanh loãng đi, thấp thấp thoáng thoáng có thể thấy quanh họ ẩn hiện những dãy nhà, kiến trúc.

"Tiểu ca nhi, chúng ta thực sự đã vào cái làng Địa Tiên đó rồi sao?

Quỷ Môn Quan chắc không phải nằm trong làng Địa Tiên đấy chứ?" "Chỗ này cũng quái gở thật, bảo là Địa Tiên Thôn mà hóa ra lại là một cái làng dưới lòng đất sao?" "Mọi người nhìn trên đỉnh đầu kìa, toàn là hố đất hình tròn vòm vuông, cái Địa Tiên Thôn này là một ngôi mộ lớn đấy." "Đúng, đúng, đúng, chắc chắn là mộ lớn." Sau lưng Vương Bàn Tử đột nhiên truyền đến một giọng nói xa lạ.

Chương 1473

Quay đầu nhìn lại, người nói chuyện chính là lão hán đuổi xác đã biến thành quỷ bên cạnh Hắc Hạt Tử.

Lão hán có lẽ cảm thấy tay nghề của nhóm Lục Vũ không tầm thường, lại có quan hệ tốt với nữ quỷ áo đỏ như vậy, nói không chừng lúc đi đầu thai có thể được hưởng chút lợi lộc, nên lúc này tỏ ra rất chủ động: "Lúc nhỏ tôi nghe sư phụ nói qua, bất kể là đuổi xác hay khu quỷ đều bắt đầu từ mộ, kết thúc tại mộ." "Đặc biệt là chuyện chuyển thế đầu thai, càng phải diễn ra ở mộ lớn." "Nghe nói đó là vì âm khí ở Quỷ Môn Quan quá nặng, nhất định phải mở cửa trong mộ thì mới không xảy ra chuyện." "Nếu mở ở nơi có người sống thì hỏng bét, quỷ bên trong chạy hết ra ngoài quậy phá thì sao." Ban đầu lão chỉ định nói một câu, nhưng thấy mấy người có vẻ hứng thú nên liền nói thêm vài câu.

Cách nói này Lục Vũ mới nghe lần đầu, trong lòng có chút bất ngờ.

Hắn liền truy vấn vài câu, từ miệng lão hán đuổi xác có được một đáp án.

Trong truyền thuyết mạch Tương Tây, Quỷ Môn Quan nên được coi là một danh xưng chung chứ không phải một vị trí cố định.

Chỉ cần là mộ lớn, âm khí cực nặng, nơi có nhiều người chết đều có khả năng trở thành Quỷ Môn Quan.

Đáng tiếc lão hán đuổi xác này vẫn chưa đủ chuyên nghiệp, chỉ biết có bấy nhiêu.

Nhóm người vừa nói chuyện vừa tiếp tục đi trên đường.

Càng đi, sương mù xung quanh càng loãng.

Sau khi đi được hơn nửa tiếng đồng hồ, sương mù xung quanh đã biến mất hoàn toàn, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ tứ phía.

Nơi này chắc hẳn là nằm sâu trong ngôi mộ lớn, cấu trúc giống như một quảng trường.

Phía xa có một đài cao, phía sau đài cao là một bức tường lớn, trên vách tường treo một cỗ quan tài vàng.

Hai bên đài cao mỗi bên có vài ngọn đèn trường minh, lúc này lửa đèn sáng rực, chiếu sáng toàn bộ không gian!

Vô số Âm binh đang đứng trước đài cao, xem xét xung quanh, phía sau Âm binh là những cô hồn dã quỷ kia.

Họ có người mặt đầy hưng phấn, có người đầy vẻ hoảng sợ, có người tò mò quan sát tất cả những điều này.

Lục Vũ và những người khác cũng quan sát tình hình xung quanh.

Dù sao chuyện này bình thường nghe thôi cũng đã hiếm, huống chi là tận mắt chứng kiến?

Lúc này, vài tên Âm binh đứng trên cùng bước lên đài cao, hạ cỗ quan tài treo trên đài xuống, dựng đứng quan tài tựa vào vách tường.

Cuối cùng, họ mở nắp quan tài ra.

Rất kỳ lạ, bên trong quan tài lớn trống rỗng, không có gì cả.

Vương Bàn Tử vốn còn đang đoán mò liệu cỗ quan tài lớn này có phải là cỗ kim quan của Ô Dương Vương mà hắn thấy trước đó không, còn đang tơ tưởng bên trong có rơi ra cái đầu vàng nào không.

Không ngờ cỗ kim quan lớn như vậy mà lại là đồ không.

Lục Vũ nhìn quanh, quay đầu liếc lão hán đuổi xác, hỏi lại: "Quỷ

Môn Quan đâu?

Không lẽ đến đây là xong phim rồi à?" Vương Bàn Tử cũng phụ họa: "Người ta bảo tiễn Phật tiễn đến Tây Phương, chỗ này tính là sao đây?

Thay vì gọi là Quỷ Môn Quan, chi bằng gọi là trại tập trung cho rồi." "Có chuyện rồi." "Phan Tử" đột nhiên lên tiếng, biểu cảm có chút quái lạ, thấp giọng nói: "Đám Âm binh đang nói là Đại vương không tới, hình như bây giờ vẫn chưa thể đầu thai." Nghe lời này, Lục Vũ nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Đại vương mà họ nói có phải là Xi Vưu không?

Lẽ nào lần này Xi Vưu cũng tới?" "Phan Tử" nhìn Lục Vũ với vẻ mặt rối rắm, cuối cùng vẫn lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi không biết Xi Vưu có liên quan đến chuyện này hay không, tôi luôn cho rằng chuyện lần này là thủ đoạn của người nhà họ Uông.

Giống như truyền thuyết Lỗ Vương Cung, Lỗ Thương Vương dùng Quỷ Tỳ thống lĩnh Âm binh.

Tôi nghĩ người nhà họ Uông đã tìm thấy Quỷ Tỳ để thống lĩnh Âm binh, còn Xi Vưu mà anh nói là thế nào?" "Đến lúc này còn giả ngu sao?" Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm "Phan Tử", nói tiếp: "Tôi mà chưa từng tiếp xúc với Lão Cửu Môn thì cũng đã tin lời ma quỷ của cô rồi.

Giải Liên Hoàn đều biết Uông Tàng Hải chết rồi, cô còn giả vờ làm gì?" "Uông Tàng Hải chết rồi?

Lão ta chẳng phải đã chết mấy trăm năm rồi sao?" Biểu cảm của Phan Tử cực kỳ kinh ngạc, không thể tin nổi nhìn Lục Vũ rồi lại nhìn Vương Bàn Tử.

Cô ta nghe ra được ý của Vương Bàn Tử là Uông Tàng Hải mới

chết gần đây.

"Giả vờ giống thật đấy, đúng là uổng công dì cô vì muốn tìm cô mà cuối cùng bị Uông Tàng Hải tính kế chết oan." "Anh nói cái gì!" Hoắc Linh sắc mặt đại biến, lập tức túm lấy cánh tay Vương Bàn Tử, cả người như bị sét đánh!

Cô ta định nói thêm gì đó thì Vương Bàn Tử đã lên tiếng: "Còn giả vờ nữa hả?

Sao nào, cô ở đây chờ đợi chẳng lẽ không phải là thủ đoạn của hai lão biết tam Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh sao?

Chẳng lẽ cô tự mình hớn hở chạy tới đây xem náo nhiệt à?" "Phan Tử" cắn môi nói: "Là sự sắp xếp của họ không sai, nhưng họ không hề nói cho tôi chuyện về Uông Tàng Hải, càng không nói với tôi... chuyện của dì." Có thể thấy vành mắt "Phan Tử" đã đỏ lên, nước mắt chực trào ra.

Vương Bàn Tử lập tức nói: "Được rồi, Lão Cửu Môn các người lại là người nhà hại người nhà rồi." "Phan Tử" không thèm đôi co với Vương Bàn Tử nữa mà chỉ nhìn Lục Vũ hỏi: "Dì... dì thực sự... thực sự là vì Uông...

Uông Tàng Hải mà chết sao?" Nhìn thấy Lục Vũ gật đầu, sau khi có được đáp án khẳng định, biểu cảm của "Phan Tử" lập tức xám như tro tàn, nước mắt lã chã rơi xuống, sắc mặt cực kỳ khó coi, cả người như mất hồn mất vía...

Chương 1474

Ngay lúc này, trên đài cao đột nhiên truyền đến một tiếng động!

Tiếng "loảng xoảng, loảng xoảng" vang lên, giống như có thứ gì đó đang đào bới vậy.

Lục Vũ nhíu mày, Vương Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Không lẽ lão biết tam Xi Vưu tới thật à?" Vừa dứt lời, tiếng "loảng xoảng" lại vang lên rõ mồn một vào tai mọi người!

Âm thanh này còn có chút chói tai, giống như dùng móng sắt cào lên tấm tôn vậy.

Vài giây sau, đáy của cỗ quan tài lớn đột nhiên bị đào mở, ngay sau đó thấy một cái vuốt sắc bén vô cùng thò ra từ đáy quan tài...

Nhìn thấy cái vuốt, mọi người đều ngẩn ngơ.

Vương Bàn Tử theo bản năng nắm chặt bảo côn của mình, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, lần này chắc chắn là hàng khủng rồi, nhìn cái vuốt này xem, chẳng kém Kim Mao Hống là bao đâu..." Vừa nói xong, liền nghe thấy một tiếng kêu thanh thúy: "Chít!" Ngay sau đó, một cái vuốt khác thò ra từ bên trong.

Tiếp đó, một cái đầu lớn bóng loáng cũng thò ra, tò mò nhìn dáo dác.

"Đệch?" "Đây là... cái thứ nhỏ bé mà chúng ta gặp lần trước sao?" "Tiểu ca nhi, là nó phải không?" Vương Bàn Tử vừa nhìn thứ đang bò ra từ đáy quan tài vừa nói, vẻ mặt cực kỳ quái dị!

Lục Vũ nhìn thứ đó từng chút một bò ra khỏi đáy quan tài, nằm bò trên bệ đá, trong lòng cũng có chút bất ngờ.

Không ngờ lại gặp được Lăng Lý ở đây!

Lần trước gặp thứ nhỏ bé này đã là rất lâu trước đây, khi ở Trường Bạch Sơn.

Sau vụ Trường Bạch Sơn, Lăng Lý bị Ngao Ngoan tính kế rồi mất tích, không ngờ hiện tại lại gặp lại ở đây!

Trên người Lăng Lý còn dính không ít bụi đất và mạt vàng, nhìn kim quang lấp lánh, dưới ánh lửa cực kỳ nổi bật.

Tuy nhiên, đám Âm binh dường như không nhìn thấy Lăng Lý, coi như nó không tồn tại.

Lúc này, Lăng Lý chú ý tới nhóm Lục Vũ, vui mừng lắc lư thân mình, chạy về phía Lục Vũ, chỉ chớp mắt đã đến trước mặt hắn, vui vẻ chạy quanh chân Lục Vũ!

Lục Vũ định nói gì đó thì vị trí đài cao đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Tiếp đó, thấy đám dã quỷ bắt đầu bước lên đài cao, đi vào cái lỗ lớn mà Lăng Lý vừa đào ra!

Cảnh tượng trước mắt trông rất giống cảnh vạn quỷ đi vào Quỷ Môn Quan để đầu thai.

Đám cô hồn dã quỷ động tác cực nhanh, con nọ nối đuôi con kia, nhìn bộ dạng của họ dường như lo lắng nếu đi chậm sẽ mất cơ hội đầu thai vậy.

Nhìn thấy ngày càng nhiều cô hồn dã quỷ chui vào lối đi đó, vài tên Âm binh cũng bước theo vào trong.

Ánh mắt Lục Vũ dừng lại trên người "Phan Tử", nói: "Lần này cô còn muốn vào xem náo nhiệt không?

Tôi có thể nói cho cô biết, tám chín phần mười đây là thủ đoạn của Xi Vưu, bên trong chắc là chẳng liên quan gì đến chuyển thế đầu

thai đâu." "Phan Tử" nhìn chằm chằm đám cô hồn dã quỷ, miệng lẩm bẩm: "Ngô Tam Tỉnh nói với tôi nơi này âm khí quá nặng, sớm muộn gì cũng có Âm binh dẫn đường, chỉ cần đợi đến lúc đó, nhờ vào bộ pháp y này là có thể chuyển thế đầu thai..." Nghe lời này, Lục Vũ nhướng mày, biết suy đoán của mình lại đúng, Hoắc Linh lần này cũng bị Ngô Tam Tỉnh tính kế rồi.

Hắn không khỏi cười lạnh một tiếng, Ngô Tam Tỉnh người này tính kế quá sâu.

Tính kế người sống thì thôi, đến quỷ cũng không tha sao?

Trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy sinh cảm giác chán ghét nồng nặc đối với Ngô Tam Tỉnh!

Bất kể mọi chuyện lão làm là vì muốn Lão Cửu Môn thoát khỏi những chuyện cũ năm xưa hay vì lý do cao thượng nào khác, người này tuyệt đối không phải hạng tốt lành gì.

Một kẻ tính kế tất cả mọi người, bất chấp cảm nhận của người khác, chỉ vì mục đích của mình mà thao túng kẻ khác, loại người này đến cả con người cũng không xứng...

Lúc này, một tên Âm binh đi về hướng họ.

Thấy Âm binh, sắc mặt "Phan Tử" biến đổi, nói: "Âm binh tới tìm tôi đấy, các anh lùi lại phía sau đi, nếu không tên thủ lĩnh Âm binh này có thể sẽ phát hiện ra các anh, chỗ này không còn đường Hoàng Tuyền nữa, họ rất có thể sẽ phát hiện ra điều gì đó..." Trong lúc nói chuyện, Âm binh đã đến gần, cách chừng mười mét đã lên tiếng: "Đừng căng thẳng, ta chỉ qua đây chào tạm biệt các ngươi một câu thôi." Nghe lời này, mắt Lục Vũ nheo lại.

Với nhãn lực của mình, hắn chỉ cần nhìn qua là nhận ra tên Âm binh này khác hẳn những tên khác!

Lúc này, lão hán đuổi xác vẫn đi theo bên cạnh Hắc Hạt Tử thốt lên: "Là lão ta, là lão ta, chính là lão ta, chính là người đi trước dẫn đoàn Âm binh đuổi xác!" "Là người sống sao?" Hắc Hạt Tử khẽ lầm bầm một câu, bước vọt ra chắn trước mặt mọi người, thanh hắc kim đoản đao đã tuốt khỏi vỏ.

"Hạt Tử, đừng ngăn lão ta, tôi rất muốn nghe xem lão ta sẽ nói gì." Lục Vũ đột nhiên vỗ vai Hắc Hạt Tử một cái, kéo anh ta sang một bên, rồi nhìn tên Âm binh nói: "Cái người bận rộn như ông mà cũng có thời gian tới đây sao?

Đừng nói nhé, bộ đồ này ông mặc trông cũng hợp đấy." Vương Bàn Tử có chút thắc mắc nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, cái này cậu quen à?" Lục Vũ không nói gì, tên Âm binh kia cũng không nói gì, hai người cứ thế nhìn nhau.

"Phan Tử" dường như nghĩ ra điều gì đó, nhìn người nọ, mắt trợn tròn, thân thể run rẩy nhè nhẹ.

Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, nhỏ giọng hỏi: "Cô quen lão ta sao?" "Phan Tử" mắt không rời tên Âm binh, cũng không nói lời nào.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, mỉm cười nói: "Bàn Tử, giới thiệu với cậu một chút, đệ nhất kỳ nhân của Lão Cửu Môn, Ngô gia Tam gia, Ngô Tam Tỉnh." Cái tên Ngô Tam Tỉnh này Vương Bàn Tử đã quá quen thuộc, lúc này nghe Lục Vũ thốt ra ba chữ "Ngô Tam Tỉnh", mắt hắn cũng trợn ngược lên, thốt ra: "Đậu xanh, cái lão biết tam nhà ông còn dám tới đây!

Tiểu ca nhi, cậu muốn lão chết hay sống, Bàn gia tôi xử lão ngay lập tức!" Ngô Tam Tỉnh không thèm đếm xỉa đến Vương Bàn Tử, chỉ liếc nhìn "Phan Tử" một cái, khẽ nói: "Giờ lành đã đến, cô không đi nữa là không kịp đâu, họ có thể sẽ phát hiện ra chuyện gì đó." Hoắc Linh không hề cử động, vẫn nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt

cực kỳ phức tạp.

Ngay lúc đó, từ phía xa lại có Âm binh đi về phía họ, miệng mấp máy như đang thúc giục họ khẩn trương lên!

Chương 1475

Cô hồn dã quỷ xung quanh rất đông, lời của Âm binh lập tức khiến đám quỷ loạn cả lên, tranh nhau xông vào lối đi, thậm chí có tên Âm binh còn bị mấy con tiểu quỷ không biết điều tông ngã.

Tuy nhiên, tên Âm binh đứng dậy liền liên tục xử đẹp mấy con tiểu quỷ, hiện trường lập tức được kiểm soát trở lại.

Ngô Tam Tỉnh quay đầu nhìn lại, ánh mắt lại dừng trên người "Phan Tử", nói: "Thời gian không còn nhiều, trì hoãn nữa là cửa sẽ đóng đấy." "Đóng thì đóng thôi." Trước khi "Hoắc Linh" kịp mở miệng, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, khẽ nói: "Tôi còn có lời muốn hỏi cô ta, lần này cô ta không đi nữa." Chân mày Ngô Tam Tỉnh lập tức nhíu lại, ánh mắt chuyển hướng về phía Lục Vũ.

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Sơ Nhất, ba người cũng tập trung sự chú ý vào Ngô Tam Tỉnh.

Tuy Sơ Nhất là lần đầu tiên gặp Ngô Tam Tỉnh, nhưng điều đó chẳng ngăn cản được việc anh ta không thích người này, cũng đã sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nhìn Lục Vũ, đột nhiên dãn ra, mỉm cười nói: "Lục Vũ, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện được không?" Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, cũng cười một tiếng: "Ngô Tam gia nói chuyện mà còn phải chọn chỗ sao?" Ngô Tam Tỉnh lại cười, rồi lắc đầu nói: "Nói ở đây thực ra cũng được, cũng chẳng có người ngoài." Lần này Lục Vũ không cười nữa, chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh, thản nhiên nói: "Xin lỗi nhé, những người ở đây đối với ông đều là người ngoài.

Ngoài ra, tôi có đặt chút 'đồ chơi nhỏ' trên lưng ông đấy, ông cũng đừng để ý quá, chỉ là để tránh việc Ngô Tam gia đang nói nửa chừng

lại biến mất tiêu thôi.” “Nên làm thế, nên làm thế.” Ngô Tam Tỉnh sắc mặt không đổi, vẫn mỉm cười nói: “Cậu cũng biết đấy, tôi đây cái gì cũng thiếu, chỉ có tâm kế là hơi nhiều.

Chẳng còn cách nào khác, vì phải tính toán quá nhiều chuyện, phải đối phó với quá nhiều người.

Cái tên Tam Tỉnh của tôi ấy mà, chính là mỗi ngày phải tự soi xét bản thân ba lần (tam tỉnh ngô thân), xem xem còn chỗ nào chưa tính toán tới để mà bổ sung hoàn thiện.” “Nếu không thì đã chẳng có được cục diện như ngày hôm nay.” “Chỉ là tôi không ngờ cậu lại có thể thông qua hậu duệ của Lôi Hiển Minh mà làm được chút chuyện, gây cho tôi không ít phiền phức.” Hậu duệ của Lôi Hiển Minh tự nhiên là chỉ việc Lục Vũ thông qua Sơ Nhất để khống chế hai thằng con trai vô dụng của Lôi Hiển Minh trỗi dậy, khuấy đảo Lão Cửu Môn vốn khó khăn lắm mới bình yên trở lại.

Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, khẽ lắc đầu: “Chút chuyện nhỏ này mà được Ngô Tam gia khen ngợi thực sự khiến tôi thấy hổ thẹn.

Bản lĩnh của tôi làm sao bằng được Ngô Tam gia, Ngô Tam gia đến cả Thượng cổ Xi Vưu mà cũng tính kế được, thực sự khiến người ta bội phục.” Nói đến đây, có thể thấy sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi một chút, khóe mắt vô thức giật giật.

Lục Vũ mỉm cười, nói tiếp: “Không biết Ngô Tam gia đã thương lượng chuyện tốt gì với Xi Vưu, tôi có thể cùng tham gia xem náo nhiệt được không?

Thượng cổ Xi Vưu, đó chẳng khác nào thần tiên vậy.

Người làm ăn với thần tiên như ông quả thực rất hiếm thấy.

Sao nào, Xi Vưu hứa cho ông trường sinh bất lão à?” “Đùa rồi, đùa rồi.

Mục đích của tôi chưa bao giờ thay đổi, chính là để Lão Cửu Môn có thể thoát khỏi xiềng xích của vận mệnh, thoát khỏi sự khống chế của những thứ không nên tồn tại." Vừa nói, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh lại một lần nữa dừng lại trên người "Phan Tử", chậm rãi nói: "Hoắc Linh, đây là cơ hội duy nhất, bỏ lỡ lần này e rằng sẽ không còn cơ hội để phá hủy cánh cửa thanh đồng kia nữa." Câu nói này khiến sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Ngay cả Lục Vũ cũng nheo mắt lại.

Một người phải điên cuồng đến mức nào mới muốn phá hủy cánh cửa thanh đồng ở Trường Bạch Sơn đó chứ?

Huống hồ, cánh cửa thanh đồng đó liệu sức người có thể phá hủy được sao?

Nhưng ngay giây sau, biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh đông cứng lại.

"Phan Tử" nhìn Ngô Tam Tỉnh, khẽ nói: "Ông nói với tôi về chuyện phá hủy cửa thanh đồng từ bao giờ thế?" Nhìn biểu cảm kinh ngạc của Ngô Tam Tỉnh, Vương Bàn Tử nhịn không được mỉa mai: "Tam gia, diễn không nổi nữa à?" Chỉ kinh ngạc trong chốc lát, trên mặt Ngô Tam Tỉnh lại nở nụ cười, nói với Lục Vũ: "Cậu trải đời còn quá ít, cậu không hiểu được những gì tôi làm.

Nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, tất cả những gì tôi làm đều là vì thế giới này." Lục Vũ vốn đã phản cảm với việc Ngô Tam Tỉnh đứng sau giật dây mọi chuyện, nghe thấy lời này lại càng không thể nhẫn nhịn được nữa, cười lạnh một tiếng hỏi: "Ngô Tam gia lại là đấng cứu thế của thế giới này cơ à?" "Lợi hại thật, không ngờ một tên trộm mộ lại có thể biến thành đấng cứu thế, đúng là tôi thiển cận rồi." "Nghĩ đi cũng phải, với mưu kế của Ngô Tam gia thì đúng là có tư cách làm đấng cứu thế thật." "Nhưng tôi có chút tò mò, thế giới này cần ông cứu sao?

Ai đồng ý cho ông làm những chuyện đó?" "Ai cho phép ông tự tác chủ trương?" "Ông bảo cô ta đến đây tìm Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thảo để làm gì?" "Ông nghĩ ông biết Xi Vưu họ muốn làm gì sao?

Biết Ngao Ngoan muốn gì không?

Biết Uông Tàng Hải muốn gì không?" "Ông đã từng gặp họ chưa?" Nụ cười trên mặt Ngô Tam Tỉnh không đổi, lão thong dong, giọng điệu ôn hòa nói: "Xem ra cậu hẳn là đã nghe Giải Liên Hoàn nói về chuyện Lão Cửu Môn tính kế cậu." Nói đến đây, lão xoay chuyển câu chuyện, tiếp tục: "Đó cũng là chuyện chẳng đặng đừng, ai bảo cậu là người phá cục chứ?

Chúng tôi tính tới tính lui, chỉ có cậu mới phá được cục diện này, hơn nữa cậu còn có thể không ngừng chuyển thế đầu thai, chuyện như vậy hiếm có biết bao?" "Huống hồ, đây là rắc rối do nhà họ Trương các người gây ra, người nhà họ Trương các người chung quy cũng phải góp chút sức lực chứ." Khi Ngô Tam Tỉnh đang nói, ngày càng nhiều cô hồn dã quỷ tiến vào đường hầm đó, ngoài ra còn có vài âm binh không ngừng nhìn về phía họ, dường như đang cân nhắc xem có nên tiến lại hay không.

Ngô Tam Tỉnh có vẻ như có thể thông qua thủ đoạn nào đó để khống chế âm binh, lúc này thần sắc ông ta càng thêm bình tĩnh, ánh mắt quét qua vài người sau đó lên tiếng: "Được rồi, không nói chuyện phiếm nữa.

Vì chuyện lần này ta đã chuẩn bị rất lâu, không cho phép có sai sót, Hoắc Linh, cô qua đó trước đi, đợi ta ở cửa, ta sẽ bảo cô tiếp theo phải làm gì." "Không đời nào." Trước khi Hoắc Linh kịp lên tiếng, Lục Vũ đã cực kỳ bình tĩnh đưa ra câu trả lời phủ định, ánh mắt vẫn dừng trên người Ngô Tam Tỉnh, muốn phát hiện xem chỗ dựa của ông ta rốt cuộc là pháp khí gì.

Nhưng nhìn một vòng, chỉ lờ mờ thấy được thi khí trên người Ngô Tam Tỉnh, chứ không thấy pháp khí đâu.

Xem ra lần này ông ta giấu đồ rất kỹ.

Ngừng một lát, Lục Vũ nói tiếp: "Ngô Tam gia, chuyện năm đó tôi không hỏi ông, những năm nay ông tính toán chuyện gì, đoán chừng tôi hỏi ông cũng chẳng nói.

Nhưng chuyện trước mắt này, ông tổng cộng phải nói cho tôi biết rốt cuộc là thế nào.

Ông cũng biết đấy, tôi không giống ông, não bộ không nhạy bén đến vậy." Nghe thấy lời Lục Vũ, Ngô Tam Tỉnh nhếch môi cười, lại nhìn kỹ Lục Vũ một lượt rồi nói: "Đầu óc của cậu đã tốt hơn trước kia nhiều rồi, nhưng chuyện hiện tại thì thời gian sắp không kịp nữa rồi." "Tôi không vội." Lục Vũ khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Tôi cứ đợi ở đây thôi, ông có khối thời gian để nói." "Ta cũng không vội, ta cũng có khối thời gian để nói với cậu chuyện đó, chỉ là có hai vấn đề nhỏ." Khóe miệng Ngô Tam Tỉnh lộ ra một tia cười nhạt, khẽ nói: "Thời gian của cô ta không kịp nữa.

Hơn nữa, những sắp xếp của cậu ở kinh thành, đừng nghĩ rằng mình làm thiên y vô phùng." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đưa ra con át chủ bài, chính là chút sản nghiệp mà Lục Vũ nhờ Sơ Nhất thông qua hai thằng con bất tài của Lôi Hiển Minh tạo dựng nên.

"Ha ha." Lục Vũ cười cười, tán thưởng vài câu, nhưng giây tiếp theo, giọng điệu xoay chuyển, thản nhiên nói: "Chuyện chẳng đáng gì." Phản ứng của Lục Vũ nằm trong dự liệu của Ngô Tam Tỉnh, ông ta cũng không vội, chỉ là nụ cười trên mặt càng thêm quỷ dị: "Vậy còn Tam Phiên thì sao?

Ví dụ như Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, và cả đứa bé đáng yêu kia nữa?

Ba mạng người đổi lấy một con quỷ, còn không được sao?" Khi Ngô Tam Tỉnh nói chuyện, sắc mặt Vương Bàn Tử đã biến đổi.

Cả đời này, người hắn quan tâm nhất ngoài Lục Vũ ra chính là Lão Hồ!

Sắc mặt Lục Vũ cũng lập tức sa sầm xuống, đột nhiên vung tay về phía cổ Ngô Tam Tỉnh, lạnh lùng nói: "Ông cứ thử đi, xem Ngô Tà sẽ chết thế nào." Ngô Tam Tỉnh không hề hoảng loạn, chỉ nhếch môi cười: "Đừng gấp gáp thế, ta chỉ đùa chút thôi mà." Tay Lục Vũ không hề thả lỏng, Tiêu Luyện kiếm vẫn gác trên cổ Ngô Tam Tỉnh, lạnh lùng nói: "Tôi không muốn nghe ông nói nhiều lời vô ích nữa, chuyện lần này ông rốt cuộc đang tính toán cái gì, nói thẳng ra đi." Ngô Tam Tỉnh không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn Lục Vũ, không ngừng suy tư.

Ban đầu, theo dự tính của ông ta, chuyện lần này sẽ diễn ra vô cùng thuận lợi.

Chương 1476

Thế nhưng không ngờ Hoắc Linh lại thoát khỏi kế hoạch, hiện giờ dùng gia đình ba người Hồ Bát Nhất không những không khống chế được Lục Vũ, ngược lại còn khiến cục diện thêm căng thẳng.

Sự thay đổi tính cách của Lục Vũ nằm ngoài dự tính của ông ta.

Do dự một chút, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng lắc đầu, thở dài một tiếng: "Haiz, ta vốn định tách cậu ra khỏi chuyện này, để mọi chuyện kết thúc triệt để." Ngô Tam Tỉnh lại thở dài, nói tiếp: "Haiz, đã là cậu không nhận tình cảm này, vậy ta chỉ có thể nói cho cậu biết thôi.

Đám âm binh này, và cô hồn dã quỷ ở đây, quả thực là thủ đoạn của Xi Vưu!

Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn chính là Quỷ Môn Quan thật sự, là Âm phủ địa phủ!" Khi nghe đến bốn chữ "Âm phủ địa phủ", khóe mắt Vương Bàn Tử giật giật, chuyện này y hệt như phỏng đoán của hắn.

Hắn luôn cảm thấy đằng sau cánh cửa lớn kia chính là Quỷ Môn Quan, nếu không sao vừa mở cửa ra đã có âm binh đi vào.

"Ông nghĩ tôi ngu lắm sao?

Mà lại tin cái cớ này của ông?

Hay là ông quá ngu xuẩn khi cho rằng nơi đó thực sự là 'Âm phủ địa phủ'?" Lục Vũ đột nhiên bật cười, lắc đầu với Ngô Tam Tỉnh rồi nói tiếp: "Ngô Tam gia, ông đâu đến mức ngu như vậy chứ?

Ngay cả lời quỷ quái mà chính ông còn chẳng tin nổi, dựa vào cái gì mà bảo tôi tin?

Ông thậm chí còn chưa từng bước vào Thanh Đồng Môn, trên

người không có lấy một tấm Quỷ Tỳ, mà dám bảo bên trong là 'Âm phủ địa phủ'?

Người xưa nói đúng, Ngô lão cẩu dắt theo Ngô tiểu cẩu, ông đúng là đồ 'chó' thật.

Ông nghĩ chuyện gì đã xảy ra ở núi Tứ Cô Nương mà tôi không biết sao?" Dù Ngô Tam Tỉnh tâm cơ thâm sâu, nhưng vài câu chất vấn trực diện này của Lục Vũ, cùng câu nói có vẻ không liên quan về "núi Tứ Cô Nương" ở cuối, vẫn khiến tim ông ta run lên.

Trầm mặc một chút, Ngô Tam Tỉnh mở lời: "Ta từng vào trong Thanh Đồng Môn, tiến vào đó không nhất thiết phải có Quỷ Tỳ, Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng được." Lục Vũ gật đầu, khẽ nói: "Chẳng lẽ Truyền Quốc Ngọc Tỷ đang ở trong tay Ngô Tam gia?

Quốc bảo như vậy mà ông lại giữ trong tay, không giao nộp thì không hay cho lắm đâu.

Ngô Tam gia, ông cũng chỉ là một tên trộm mộ, giữ thứ đồ đó không thích hợp.

Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm.

Trọng bảo của quốc gia, vẫn nên sớm giao nộp cho nhà nước đi.

Thôi được rồi, tôi cũng chẳng phí lời với ông nữa, chuyện ở đây ông có nói hay không, nói thì nói mau, không nói tôi dẫn người đi đây." Vừa nói, Lục Vũ vừa vung tay, trực tiếp thu Hoắc Linh đang đứng ngây người bên cạnh vào "Châu Nhu Ngọc Hạp".

Lúc nãy khi đang nói chuyện với Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ đã suy tính xem có thứ gì có thể mang Hoắc Linh đi được.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng anh nhớ tới Châu Nhu Ngọc Hạp lấy được từ mộ Tây Chu ở Tần Lĩnh.

Năm đó, chiếc hộp ngọc không bắt mắt này đã bảo vệ tiểu công chúa đời Đường tồn tại vô số năm, lần này dùng để tạm chứa Hoắc Linh và Phan Tử là thích hợp không gì bằng.

Thấy Hoắc Linh biến mất ngay trước mắt mình, từ xa đám âm binh bắt đầu tiến vào đường hầm, nụ cười trên mặt Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn biến mất, sắc mặt xanh mét, răng nghiến lại kêu "ken két", từ kẽ răng thốt ra một câu: "Cậu không biết mình đang làm gì đâu, cậu cũng không biết làm thế này sẽ mang lại hậu quả gì!" Nghe thấy lời Ngô Tam Tỉnh, Lục Vũ cũng không vội, chỉ bình tĩnh nhìn, đợi câu nói tiếp theo của ông ta.

Ngô Tam Tỉnh nheo mắt chằm chằm nhìn Lục Vũ, một lúc sau mới nói tiếp: "Giao Hoắc Linh cho ta, cậu muốn điều kiện gì chúng ta có thể bàn bạc, chỉ cần Hoắc Linh bước vào đường hầm, ta có thể nói cho cậu biết ý nghĩa tồn tại của nơi này." Nói xong câu đó, Ngô Tam Tỉnh thấy Lục Vũ im lặng, bèn chủ động đề xuất điều kiện: "Nếu cậu đã nhắc đến chuyện 'núi Tứ Cô Nương', vậy ta sẽ giao cổ đỉnh lấy được cuối cùng ở 'núi Tứ Cô Nương' cho cậu." Ngừng một lát, Ngô Tam Tỉnh bổ sung thêm: "Cái cổ đỉnh đó là thần khí, cậu chắc phải biết.

Ngao Ngoan đã tốn bao nhiêu năm như vậy, đối với cậu chắc cũng rất có ý nghĩa." Lục Vũ cũng không vội, một mặt nhìn Ngô Tam Tỉnh, một mặt lén quan sát đường hầm kia, giả vờ suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng: "Tôi không hứng thú lắm với núi Tứ Cô Nương, ông cứ nói cho tôi biết hiện giờ ông rốt cuộc đang làm gì đi, không làm rõ chuyện này, tôi không muốn giao Hoắc Linh cho ông lắm." Nghe xong, Ngô Tam Tỉnh không nói thêm nữa, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Sau khi nhìn chằm chằm một hồi, ông ta vẫn lắc đầu nói: "Có những chuyện cậu không có tư cách để biết, bí mật sở dĩ được gọi là bí mật, chính vì không có ai biết." Quá một lát, thấy Lục Vũ không có

ý định lên tiếng, Ngô Tam Tỉnh lại nói: “Nếu cậu đã kiên trì như vậy thì thôi bỏ đi.

Không có Hoắc Linh, ta thay đổi kế hoạch một chút cũng được.” Nói xong, ông ta quay đầu nhìn đám âm binh dã quỷ ngày càng ít đi, khẽ lẩm bẩm: “Không muốn đi vào vết xe đổ, không ngờ lại phải đi một chuyến nữa.” Dứt lời, Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn Lục Vũ một cái rồi quay người, quay lưng về phía anh, khẽ nói: “Vậy thôi vậy, ta tự mình đi.” Nói rồi, ông ta cất bước tiến về phía trước.

Lục Vũ không hề giữ lại, cũng không kích phát phù lục trên người Ngô Tam Tỉnh, chỉ lặng lẽ nhìn ông ta chậm rãi bước đi.

Thấy khoảng cách với đám âm binh ngày càng gần, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng nghiến răng quay đầu lại: “Cậu đưa Hoắc Linh ra đây, ta sẽ nói cho cậu biết mọi chuyện, nhưng chỉ có thể nói cho một mình cậu thôi!” Lục Vũ khẽ lắc đầu, vẫy vẫy tay với Ngô Tam Tỉnh, khẽ nói: “Ngô Tam gia, tôi không tin ông.” Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt lập tức trở nên có chút quái dị, lông mày nhíu lại, vội vàng nói: “Lục Vũ, cậu không biết mình đang làm gì đâu!” “Rất tiếc, Ngô Tam gia, ông cũng không biết đâu.” Lục Vũ khẽ lắc đầu, đột nhiên vung tay lên.

Những lá phù trên lưng Ngô Tam Tỉnh trong khoảnh khắc này đều bùng cháy dữ dội!

Nói đi cũng phải nói lại, chiêu thức bắn pháo hoa này của Lục Vũ, kể từ lần thử ở Ba Nãi sau đó, quả thực dùng lần nào cũng hiệu quả!

Lúc này, trên lưng Ngô Tam Tỉnh lập tức có phù văn lóe lên, điện quang kinh người!

Ngô Tam Tỉnh bị đòn này của Lục Vũ đánh cho trở tay không kịp, ngã nhào xuống đất!

Đừng nói là ông ta, đám âm binh bên cạnh cũng bị biến cố đột ngột này làm cho giật mình, vội vàng tản ra.

Lục Vũ càng vung tay nhanh hơn, một đạo "Khổn Thi Tỏa" trực tiếp quăng lên người Ngô Tam Tỉnh, lôi ông ta đến trước mặt!

Đã không ra tay thì thôi, ra tay định sẵn sẽ không để cho đối phương con đường lùi nào!

"Kẻ cuối cùng coi người khác là kẻ ngốc, chỉ coi mình là người thông minh, tên là Uông Tàng Hải, hắn chết thế nào chắc ông không biết đâu." Lục Vũ nãy giờ vẫn đè nén cơn giận, giờ đã động thủ, trực tiếp kéo Ngô Tam Tỉnh đến trước mặt.

Vương Bàn Tử cũng đã phản ứng kịp, bước tới túm lấy Ngô Tam Tỉnh từ dưới đất lên, nói: "Tiểu ca nhi, lại đây, thế này cho tiện, cứ dốc sức mà tẩn, đánh chết cũng được, cái loại này giữ lại chỉ là tai họa." Vương Bàn Tử đối với Ngô Tam Tỉnh cũng chẳng có chút thiện cảm nào, lúc này túm lấy Khổn Thi Tỏa treo Ngô Tam Tỉnh lên để Lục Vũ tiện động thủ.

Phía xa, đám âm binh chú ý đến hành động của họ, cuối cùng cũng tiến về phía họ.

Hắc Hạt Tử bước lên một bước, chắn trước mặt mấy người, lạnh lùng nói: "Muốn chết thêm lần nữa thì cứ nhào vô thử xem." Âm binh không giống với cô hồn dã quỷ, dường như cũng nhận ra thanh hắc kim đoản đao trong tay Hắc Hạt Tử có điểm khác biệt.

Chương 1477

Im lặng một chút, miệng một tên âm binh mấp máy nói gì đó.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều không nghe hiểu, nhưng Ngô Tam Tỉnh đang bị Lục Vũ bắt giữ lại đột nhiên lên tiếng: "Cậu không phải rất muốn biết át chủ bài của ta sao, nếu không thả ta ra, ta có thể mở 'Cửu Tử Kinh Lăng Giáp'!" "Tin ông có mà đổ thóc giống ra mà ăn." Vương Bàn Tử quay đầu bồi thêm cho Ngô Tam Tỉnh một cái tát, chửi bới: "Cái đồ khốn kiếp nhà ông, miệng lưỡi xảo trá, chẳng có lấy một câu thật lòng!" Vừa rồi bị mấy đòn đó hành cho Ngô Tam Tỉnh đủ khổ, lúc này nói chuyện cũng có chút khó khăn.

Thở hồng hộc vài hơi, ông ta mới tiếp tục: "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sinh ra từ ba cái đỉnh đồng thời Tam Đại, ba cái đỉnh đó bên trong tất có minh văn, rất trùng hợp, ta biết minh văn của cổ đỉnh 'Kinh Lăng Giáp' ở đây." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh lại ngừng một chút, chằm chằm nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Vốn dĩ không muốn trở mặt, làm tổn thương hòa khí, nhưng giờ đã thế này, ta cũng chẳng còn cách nào khác.

Giao Hoắc Linh cho ta, nếu không ta chỉ có thể đánh thức 'Cửu Tử Kinh Lăng Giáp'." "Ái chà chà, gớm thật nhỉ, Bàn gia đây thật sự chưa từng thấy qua hạng người như ông!" Vương Bàn Tử nghe lời Ngô Tam Tỉnh, lúc đó nhịn không được định xông lên đập ông ta một trận, nhưng lần này hắn bị Hắc Hạt Tử cản lại.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không giống với những thứ khác, vạn nhất Ngô Tam Tỉnh nói thật thì rắc rối to.

Cản Vương Bàn Tử xong, Hắc Hạt Tử lại nhìn về phía Lục Vũ, Lục Vũ vẫn im lặng, bình tĩnh nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Đợi một lát, Ngô Tam Tỉnh lại lên tiếng nhắc nhở Lục Vũ về chuyện "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp".

Lục Vũ thở hắt ra một hơi, nhìn Ngô Tam Tỉnh rồi nói: "Tam gia quả là có thủ đoạn tốt, bội phục..." Câu nói này còn chưa dứt, Lục Vũ đột nhiên vung tay, Tiêu Luyện kiếm trực tiếp lướt qua đầu Ngô Tam Tỉnh!

Tiêu Luyện kiếm thương hồn không thương thân, nhưng một kiếm này chém xuống còn đau đớn hơn cả thể xác!

Ngô Tam Tỉnh không nhịn được thảm thiết kêu lên một tiếng!

Ngay sau đó, từ miệng ông ta nhanh chóng thốt ra vài âm tiết cực kỳ trúc trắc.

Theo sau âm tiết cuối cùng, liền nghe thấy tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên, mặt đất có những rung động nhỏ!

Một đóa hoa nhỏ màu đồng xanh đột nhiên từ dưới đất chui ra.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh!

Khoảnh khắc đóa hoa đồng xanh xuất hiện, nó trực tiếp phá đất mà ra, một khóm gai chi chít gai nhọn đâm thẳng lên trời!

Ngay lúc đó, Lục Vũ cử động!

Không cần suy nghĩ, Thừa Ảnh kiếm vung lên một nhát, sau đó dẫn theo Ngô Tam Tỉnh, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất nhanh chóng tháo lui!

Trong lòng Lục Vũ cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Ngô Tam Tỉnh lại thực sự có thể khống chế Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Thủ đoạn này thật độc ác!

Lùi liên tiếp mấy bước, tạm thời tránh được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, Lục Vũ gác Thừa Ảnh kiếm lên cổ Ngô Tam Tỉnh, lạnh lùng

nói: “Cho tôi một lý do để không giết ông.” Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh cũng không tốt đẹp gì, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Lục Vũ đáp: “Cho ta một lý do để không giết các người.” Lục Vũ im lặng một lúc, lại hỏi: “Cho tôi một lý do để không giết ông.” Thấy tạm thời không còn mối đe dọa từ “Cửu Tử Kinh Lăng Giáp”, Vương Bàn Tử cũng rút súng gí vào hông Ngô Tam Tỉnh, đe dọa: “Lão khốn kiếp, tin hay không tao về tao sẽ bảo Ngô...” Chưa đợi hắn nói hết câu, Hắc Hạt Tử đã nháy mắt, nhanh nhẩu nói trước: “Ngô Tam Tỉnh, ông đừng có quá đáng!

Ông rốt cuộc muốn làm gì thì nói mau!” “Đừng có khách khí với lão, mẹ nó chứ!” Vương Bàn Tử chán ghét Ngô Tam Tỉnh đến cực điểm, mắng: “Tao nói thẳng cho lão biết, họ Ngô kia, Bàn gia đây lần này về nhất định sẽ tóm cổ Ngô Tà!

Chẳng phải lão muốn bảo vệ nó sao?

Để tao xem lão bảo vệ kiểu gì!” Lời đã nói đến nước này thì coi như hoàn toàn trở mặt, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh trong nháy mắt lạnh như băng sương, từ kẽ răng rặn ra một câu: “Thằng béo kia, mày đang thách thức giới hạn của ta đấy à?” Vương Bàn Tử sắc mặt không đổi, chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

Nói hắn thách thức giới hạn của Ngô Tam Tỉnh, vậy chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh chẳng phải vẫn luôn thách thức giới hạn của họ sao?

Bây giờ nói những lời này còn ích gì?

Quan trọng là phải ép Ngô Tam Tỉnh nói ra chuyện ông ta định làm lần này!

Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, lạnh lùng hỏi: “Tôi hỏi ông lần cuối, lần này ông rốt cuộc định làm gì.” Ngay lúc đó, phía xa đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai!

Mấy người đều theo bản năng nhìn về phía đó.

Kể từ khi vào ngọn núi này, bao gồm cả lối vào Địa Tiên Thôn, họ đã nghe tiếng thét này nhiều lần, nhưng lần nào cũng chỉ nghe tiếng chứ không thấy người.

Đến tận bây giờ, cuối cùng họ cũng nhìn thấy chủ nhân của tiếng thét đó!

Một thứ trông giống như khối thịt hình người khổng lồ, toàn thân đen kịt, trên người có từng lớp nếp gấp, từng khối thịt nhỏ, còn mọc vô số lông xanh dày đặc, nhìn thôi đã thấy buồn nôn!

Giọng Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng vang lên nhẹ bẫng: "Quên chưa nói với các ngươi, ta không chỉ có thể khống chế Kinh Lăng Giáp, mà còn có thể khống chế Địa Tiên.

Thế nào, Lục Vũ, cậu còn muốn bàn gì với ta nữa không?" Giọng Ngô Tam Tỉnh nghe có vẻ đắc ý, vẻ mặt như người nắm giữ đại quyền. 【 Tên vật phẩm: Bàn Cổ Thi Tiển 】 【 Cấp độ vật phẩm: Yêu thú tam phẩm 】 【 Năng lực vật phẩm: Ký sinh 】 【 Giải thích vật phẩm: Bàn Cổ Thi Tiển, tương truyền có từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, sở hữu sức mạnh ký sinh.

Thi tiển ký sinh sẽ xóa bỏ ý thức, thôn phệ linh hồn để đạt tới huyết nhục bất hủ.

Nhưng nếu cơ thể bị trọng thương, thi tiển sẽ sử dụng sức mạnh của mình để tu bổ thi thể, đảm bảo cơ thể vật chủ không bị hư hỏng, đồng thời hòa làm một với ý thức vật chủ để đạt đến trường sinh... 】 Nhìn thấy lời giải thích của hệ thống dưới đáy mắt, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, không để lại dấu vết, khẽ vận một đạo lôi pháp đánh lên người Ngô Tam Tỉnh.

Giây tiếp theo, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh kịch biến!

Con Bàn Cổ Thi Tiển khổng lồ kia cũng run rẩy theo một cái.

Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh với vẻ mặt quái dị, dường như không ngờ suy đoán vừa rồi của mình lại là thật!

Chương 1478

Đồng thời, tình huống này cũng khiến tâm trạng anh trở nên rất khó chịu, cực kỳ khó chịu!

Ngô Tam Tỉnh dường như cũng hiểu rõ tình hình hiện tại, vẻ đắc ý vừa rồi biến mất sạch sẽ, sắc mặt trở nên rất khó coi!

Vương Bàn Tử không hiểu cục diện hiện tại, nhưng đại khái cảm giác được tình hình dường như đang bị Lục Vũ khống chế, mắt hắn đảo quanh, lập tức nói: "Họ Ngô kia, lão chẳng phải ghê gớm lắm sao, sao không vênh váo nữa đi?" Lúc này Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, khẽ nói: "Đừng vô lễ thế, Ngô Tam gia trường sinh bất lão, là Địa Tiên đấy." "Địa Tiên?" Vương Bàn Tử không khỏi giật mình, Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất đứng bên cạnh cũng trợn tròn mắt.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh lại càng thêm khó coi, không ngờ Lục Vũ thực sự nhìn ra được!

Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh nói tiếp: "Tôi đã bảo mà, ông sẽ không vô duyên vô cớ ở bên cạnh Cầu Đức Khảo nhiều năm như vậy.

Sự hợp tác của ông với Cầu Đức Khảo chắc hẳn cũng không đơn giản đâu.

Ngô Tam gia, ông biết Cầu Đức Khảo là Uông Tàng Hải nên mới trà trộn cùng hắn ta phải không?" Nói được một nửa, sắc mặt Lục Vũ lạnh đi, đột nhiên quay đầu vung tay, một đạo điện quang trực tiếp rơi trúng con Bàn Cổ Thi Tiển khổng lồ kia.

Đồng thời Lục Vũ quát lạnh: "Cút!

Đừng tưởng rằng ngươi không có nhược điểm!" Thi tiển dường như thực sự bị câu nói này của Lục Vũ làm cho khiếp sợ, vội vàng di

chuyển, lùi lại phía sau.

Lùi ra xa mười mấy mét, nó lại tạo ra một đống lớn 'Cửu Tử Kinh Lăng Giáp' quanh mình, lúc này mới phát ra một tiếng hét chói tai nữa!

Chỉ vừa mới hét lên một tiếng, Lục Vũ lại giáng một đạo lôi pháp thẳng vào đầu, đánh thẳng lên người Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh thông qua Bàn Cổ Thi Tiển mà trường sinh, tức là tương liên tính mạng với nó!

Ông ta bị thương thì thi tiển bị thương, thi tiển bị thương thì ông ta cũng bị thương!

Đòn này trực tiếp khống chế được Ngô Tam Tỉnh!

Lục Vũ lạnh lùng nhìn con Bàn Cổ Thi Tiển đằng xa, nó dường như biết lợi hại nên lại lùi thêm vài bước.

Lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên lên tiếng, trầm giọng nói: "Lục tiểu ca, có gì đó không đúng, đám âm binh kia hình như định rút rồi." Nghe vậy, tầm mắt mọi người đều theo bản năng nhìn về phía âm binh.

Chỉ thấy những cô hồn dã quỷ lúc nãy còn ở hiện trường đều đã biến mất, chỉ còn lại vài âm binh ở lại trong 'lăng' để đục thông lối vào đường hầm đó, đang nhìn về phía Lục Vũ và những người khác, không biết là đang đợi Ngô Tam Tỉnh hay đang suy tính chuyện gì.

Đợi một lát, trong đường hầm âm binh đột nhiên phát ra một âm thanh, sau đó thấy vài âm binh sải bước đi vào đường hầm.

Tuy nhiên, sau khi vào đường hầm, vẫn còn hai âm binh ở lại cửa hầm, nhìn về phía họ, dường như vẫn còn chút do dự.

Vương Bàn Tử quan sát rồi nói khẽ với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, sao tôi cảm giác đám âm binh đó như đang đợi Ngô Tam Tỉnh vậy?

Ngô Tam gia, ông đi làm ở dưới địa phủ à?

Không ngờ đấy, oai phong thật!" Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía lối vào trên cao đài, sắc mặt xanh mét, từ kẽ răng nặn ra hai chữ: "Ngu xuẩn!" Hai chữ này được Ngô Tam Tỉnh nói với vẻ nghiến răng nghiến lợi, đầy rẫy sự phẫn nộ!

Không biết ông ta đang phẫn nộ vì đám âm binh không cứu mình, hay đang phẫn nộ vì bản thân bất lực trước tình cảnh hiện tại!

Vương Bàn Tử lúc này rất muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại giờ mà lên tiếng chẳng phải là chửi thẳng vào mặt sao?

Do dự một lát, hắn quay đầu hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, giờ chúng ta tính sao đây?

Đi à?

Hay là đem lão họ Ngô này tặng cho nhóm người kia?" Lục Vũ không trả lời Vương Bàn Tử mà nói với Ngô Tam Tỉnh: "Ngô Tam gia, ông vẫn chưa muốn nói gì sao?" Ngô Tam Tỉnh hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào!

Lục Vũ hỏi thêm vài câu, Ngô Tam Tỉnh vẫn thủy chung im lặng, ngoài hừ lạnh ra thì chỉ có hừ lạnh!

Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm âm binh, cảnh giác với thi tiển và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, sau khi xác định tạm thời không có nguy hiểm gì lớn mới nói tiếp: "Nếu Ngô Tam gia không nói, vậy để tôi nói, ông nghe cho kỹ đây." "Trước đó tôi nói về hành động ở núi Tứ Cô Nương, thực ra không giống với lần ông nói.

Lần ông nói là lần ông mới đến núi Tứ Cô Nương gần đây.

Còn lần tôi nói là lần đi cùng Ngô lão cẩu năm xưa.

Ông đến núi Tứ Cô Nương tìm được một cái đỉnh lớn, nó có tác

dụng gì tôi chẳng quan tâm.

Hơn nữa, ông hoàn toàn không biết chuyện gì đã thực sự xảy ra ở núi Tứ Cô Nương.

Năm đó các người tìm đủ mọi cách để khống chế tôi, cũng chẳng liên quan gì đến Thiên Thụ cả, nếu tôi đoán không nhầm thì các người dùng thôi miên!" Lục Vũ đã suy nghĩ kỹ, cả đời này của anh, ngay từ đầu đã bị Ngao Ngoan, Trương Bách Xuyên lợi dụng Thiên Thụ khống chế, làm không biết bao nhiêu việc.

Sau đó lại bị Uông Tàng Hải khống chế.

Theo lời Giải Liên Hoàn, sau khi thoát khỏi sự khống chế của Uông Tàng Hải, anh bị Lão Cửu Môn khống chế.

Nhưng thực tế là Lão Cửu Môn chưa bao giờ khống chế được anh, họ chỉ đang lợi dụng anh thôi.

Bởi vì thời gian không khớp!

Trong lời Giải Liên Hoàn, sau khi hạ táng ở Ba Nãi, anh đã bị Lão Cửu Môn khống chế, nhưng thực tế là sau Ba Nãi còn xảy ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như thí nghiệm ở Cách Nhĩ Mộc!

Chương 1479

Khi đó anh vẫn còn làm việc dưới sự khống chế của Uông Tàng Hải, cho đến tận hai mươi năm trước...

Điểm này anh cũng vừa mới nghĩ thông sau khi gặp Ngô Tam Tỉnh.

Lục Vũ nói đơn giản vài câu rồi chuyển chủ đề lại người Ngô Tam Tỉnh, lạnh lùng nói: "Ngô Tam gia, rất nhiều năm trước ông đi thám thính Huyết Thi Mộ, lấy được một viên Thi Biệt Hoàn đem về cho 'Hắn', để hắn có thể bắt đầu chuẩn bị cho thí nghiệm trường sinh ở Cách Nhĩ Mộc.

Thế nào?

Ông quên mất chính tôi là người cho Lão Cửu Môn biết về Huyết Thi Mộ à?

Quên là chính tôi bảo Ngô lão cẩu đến Huyết Thi Mộ à?

Ông quên rồi sao, tôi còn có một cái tên là Đường Đầu?" Đợi một chút, Ngô Tam Tỉnh không nói gì, Lục Vũ cũng chẳng bận tâm, chỉ là trong lòng đột nhiên lóe lên một tia minh ngộ.

Lục Vũ cười cười nói: "Ngô Tam gia, ông không phải vẫn định dùng bài cũ là đục nước béo cò chứ?

Nói ra một đống manh mối lộn xộn để khiến tôi trở nên hồ đồ sao?" Lục Vũ lắc đầu rồi nói tiếp: "Chuyện của người khác không nhắc tới nữa, cứ nói chuyện của ông đi.

Tôi nhớ Ngô Tam gia từng đi Huyết Thi Mộ một chuyến, mang về một viên Thi Biệt Hoàn để hắn chuẩn bị thí nghiệm trường sinh.

Tất nhiên, khi hắn chuẩn bị thí nghiệm trường sinh ở Cách Nhĩ

Mộc, tôi quả thực không ở đó.

Nhưng khoảng thời gian đó chắc hẳn là sau khi hạ táng ở Ba Nãi.

Sau khi hạ táng ở Ba Nãi, hắn lẽ ra nên dừng lại ở đó, chuyện đó cũng nên kết thúc ở đó, nhưng trớ trêu thay nó vẫn chưa chấm dứt!

Người nhà họ Uông không có ý định dừng lại, các người cũng vậy.

Nếu tôi không đoán nhầm, các người đã phát hiện ra thứ gì đó không nên phát hiện ở Ba Nãi.

Cho nên lần trước khi chúng ta ở Ba Nãi mới thấy cái quan tài lớn vốn thuộc về hắn lại biến thành bộ dạng đó." "Lần này tôi đến Ba Nãi, ông dường như không có ở đó, không biết Uông Tàng Hải đã nói gì với tôi.

Nhưng tôi có thể cho ông biết, Uông Tàng Hải nói rất rõ ràng với tôi rằng lần hạ táng đó là do hắn sắp xếp.

Dựa trên điểm này, tôi có thể khẳng định khi đó các người chắc chắn đã phát hiện ra chuyện gì đó khó có thể lý giải, còn khó hiểu hơn cả chuyện trường sinh.

Ngô Tam gia, ông bắt đầu hợp tác với Uông Tàng Hải từ khi đó phải không?

Muốn rửa sạch bản thân, cố ý để Giải Liên Hoàn đến Côn Luân tìm tôi, quả là thủ đoạn hay!" Tư duy của Lục Vũ cực kỳ sáng suốt, anh dần dần xâu chuỗi lại những chuyện trong quá khứ, từng việc một mà thế hệ thứ hai của Lão Cửu Môn đứng đầu là Ngô Tam Tỉnh từng làm.

Ngô Tam Tỉnh vẫn im lặng, nhưng sắc mặt ngày càng khó coi, dường như chứng minh những lời Lục Vũ nói đều đúng.

Lục Vũ lạnh lùng nhìn Ngô Tam Tỉnh, bình tĩnh nói: "Giai đoạn đó, trên mặt nổi hắn tạm thời mai danh ẩn tích, nhưng thực tế hắn lại dẫn dắt các người bắt đầu truy đuổi một chuyện khác, cũng chính là chuyện mà Ngao Ngoan, Trương Bách Xuyên, Uông Tàng Hải đều đang theo đuổi.

Chỉ có điều các người tìm kiếm rất lâu mà không có kết quả, nên đành lùi một bước, muốn tìm kiếm câu trả lời từ việc trường sinh.

Cũng có khả năng vì nguyên nhân nào đó mà sự hợp tác giữa Lão Cửu Môn và Uông Tàng Hải xảy ra vấn đề.

Tóm lại, từ một ngày nào đó, các người phát hiện ra hải để mộ ở Tây Sa, cũng chính là hải để mộ của Uông Tàng Hải.

Vì thế hắn cần tạm hoãn kế hoạch, bắt đầu thực hiện chuyến thám hiểm hải để mộ." "Kế hoạch hải để mộ này chắc chắn không phải do Uông Tàng Hải đề xuất, vậy người đưa ra kế hoạch này chỉ có một, chính là Trương Bách Xuyên!

Trương Bách Xuyên xuất hiện giúp các người hoàn thành chuyến thám hiểm hải để mộ, nhưng khi đó người dẫn đường Uông Tàng Hải lại xuất hiện lần nữa, và còn mang theo một người rất quen thuộc với các người, Đổng Đức.

Đổng Đức xuất hiện và cho các người biết một thực tế đẫm máu, rằng 'Kế hoạch Tề Vũ' mà các người thực hiện từ Ba Nãi đã hoàn toàn thất bại!

Vì thế ông lại một lần nữa đi cùng Uông Tàng Hải, cùng nhau truy đuổi cái gọi là 'Chung cực' đầy bí ẩn kia!

Sau khi thí nghiệm Cách Nhĩ Mộc bắt đầu, cơ thể Uông Tàng Hải xảy ra biến cố, viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc gặp vấn đề, nên các người tạm thời phong tỏa nơi đó, chuyển vào bóng tối để quan sát

hành động của Trần Văn Cẩm và những người khác.

Dù sao ông, Ngô Tam Tỉnh, cũng là người có thói quen ẩn mình trong bóng tối để quan sát tất cả mọi thứ." "Ông, hoặc Uông Tàng Hải, hoặc là ai khác, trong quá trình quan sát hành động của Trần Văn Cẩm, đã thỉnh thoảng tung ra vài manh mối, chỉ dẫn họ đến Trường Bạch Sơn, đến Tây Vương Mẫu quốc, đi lại con đường cũ của Uông Tàng Hải ngày xưa với hy vọng phát hiện ra những chuyện bị hắn bỏ sót.

Vốn dĩ kế hoạch của các người không có vấn đề gì, nhưng một chuyện xảy ra hai mươi năm trước đã thay đổi tất cả kế hoạch của các người, bao gồm cả ông.

Tôi đã suy nghĩ đi suy nghĩ lại rất lâu về việc hai mươi năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó tôi tình cờ nghĩ ra một điều." Lục Vũ nhìn Ngô Tam Tỉnh, im lặng hồi lâu mới lại lên tiếng: "Tôi và Uông Tàng Hải, thủ đoạn trường sinh khác hoàn toàn với mọi người.

Vì thế có một khả năng.

Hai mươi năm trước, tôi và Uông Tàng Hải cùng lúc gặp vấn đề, cùng lúc trọng sinh, dẫn đến việc Uông Tàng Hải mất đi sự khống chế đối với tôi, ở một mức độ nào đó tôi đã có được tự do, và tôi đã biến mất tăm hơi." Nghe câu cuối cùng của Lục Vũ, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh lại thay đổi.

Ông ta quả thực không ngờ Lục Vũ lại có thể xâu chuỗi được những chuyện trong quá khứ vào lúc này.

Nhưng cổ họng ông ta cử động một hồi, rốt cuộc vẫn không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Thấy vậy Lục Vũ cũng không vội, chỉ quay đầu nhìn đường hầm

vẫn còn đó, thầm biết đường hầm không bị hủy thì Ngô Tam Tỉnh sẽ không thành thật nói chuyện với mình.

Thế là anh chẳng nói chẳng rằng, vung tay lên, một đạo lôi pháp to bằng cánh tay đánh thẳng vào đường hầm phía xa!

Chương 1480

Sau đó lại thêm một đạo hỏa pháp!

Con Lăng Lý nằm bên cạnh Lục Vũ dường như đột nhiên hiểu ra điều gì, nó vặn vẹo cơ thể, nhanh chóng chạy đến cửa hầm, bộ vuốt sắc nhọn cào cấu vài cái lên vách tường xung quanh, lối vào đường hầm liền bị đá vụn vùi lấp.

Bên trong ẩn hiện tiếng "ầm ầm" vang dội, nhưng tiếng động ngày càng xa dần, dường như đường hầm đã hoàn toàn bị hủy.

Khí tức âm lãnh xung quanh cũng tiêu tán đi nhiều.

Thân hình Ngô Tam Tỉnh nghiêng đi, loạng choạng, chân bủn rủn, nếu không có Lục Vũ ở bên cạnh giữ lại thì chắc ông ta đã ngã quỵ xuống đất!

Có vẻ như Ngô Tam Tỉnh đã ngất đi.

Vương Bàn Tử ghé sát Ngô Tam Tỉnh, đưa tay thăm dò rồi nhíu mày nói: "Ngất rồi, hơi thở có chút yếu." Vừa dứt lời, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên giơ tay tóm lấy Vương Bàn Tử, ngay sau đó từ dưới chân hắn mọc ra một đóa hoa đồng nhỏ, đâm thẳng vào Vương Bàn Tử với tốc độ sấm sét!

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt!

Vương Bàn Tử không kịp né tránh, trên cổ họng đã xuất hiện một lỗ máu!

Khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh cử động, Lục Vũ đã nhận ra điều bất thường, nhưng vẫn chậm một bước.

Đến khi anh giáng một đạo lôi pháp về phía Ngô Tam Tỉnh, thì ông ta cùng sợi Khổn Thi Tỏa đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kéo tụt xuống

đất, gần như biến mất không dấu vết trong nháy mắt!

Sắc mặt Lục Vũ xanh mét, không ngờ sơ suất một chút lại để xảy ra sơ hở lớn như vậy!

Nhưng anh cũng biết lúc này không phải lúc để đuổi theo Ngô Tam Tỉnh!

Giờ mất đi "con tin" Ngô Tam Tỉnh, dù là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hay Bàn Cổ Thi Tiển cũng đủ khiến họ khốn đốn!

Hơn nữa tình trạng của Vương Bàn Tử đang cực kỳ nguy kịch!

Đúng lúc này, con Bàn Cổ Thi Tiển từ xa chui ra, phát ra một tiếng hét chói tai!

Lục Vũ chẳng nói chẳng rằng, vung tay tung thêm một đạo lôi pháp, sau đó vẫy tay ra hiệu cho Lăng Lý đào bới đường đi, dẫn họ rời khỏi đây!

Lăng Lý phản ứng cực nhanh, đào bới trong đại mộ là sở trường của nó, lúc này bỏ chạy lại càng mãnh liệt vô cùng.

Lục Vũ gọi Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất lao xuống địa đạo, vung tay một cái kéo Ngoa Thú từ trong "Hằng Hà Sa" ra.

Tiểu gia hỏa vừa ra tới, phát hiện tình hình xung quanh không đúng, vừa định nói gì đó thì Lục Vũ đã tóm tắt tình hình hiện tại và bảo nó trông chừng Vương Bàn Tử.

Ngoa Thú nhìn Vương Bàn Tử, vẻ mặt khó xử nói: "Tử khí quá nặng, trừ phi dùng sinh khí ép lại mới có thể giữ được mạng." "Long đan có được không?" "Lớn quá, hắn sẽ bị căng chết mất!" Ngoa Thú cau mày suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra một thứ, ghé sát tai Lục Vũ nói nhỏ vài câu.

Lông mày Lục Vũ lập tức nhíu chặt!

Theo ý kiến của Ngoa Thú, tình trạng của Vương Bàn Tử hiện giờ chỉ có một thứ cứu được, đó là Trường Sinh Đan của Tây Vương Mẫu!

Tất nhiên, đây là Trường Sinh Đan thật sự, chứ không phải loại hàng nhái Thi Biệt Hoàn kia!

"Dược lực không hòa hợp thì sao?" "Có bệnh thì vái tứ phương, đằng nào hắn cũng sắp chết rồi, cậu còn do dự cái gì?" Ngoa Thú nói đúng, Vương Bàn Tử cơ bản đã chết đến chín phần, chắc chỉ còn thoi thóp vài hơi nữa là tắt thở.

Lục Vũ nghiến răng, hạ quyết tâm lấy ra một viên thuốc đen kịt.

Nhìn qua một cái rồi trực tiếp nhét vào miệng Vương Bàn Tử!

Thuốc vừa vào miệng, Vương Bàn Tử lập tức tắt thở, nhưng trong Âm Dương Nhãn của Lục Vũ, hồn phách của Vương Bàn Tử không có dấu hiệu rời khỏi cơ thể, cơ thể như ngừng biến đổi.

"Đừng nghĩ ngợi chuyện đó nữa, mau chạy ra ngoài đi, ở đây có tử khí quấn lấy hắn, dược lực tạm thời chưa phát tác được đâu." Ngoa Thú lần này nghỉ ngơi ở Côn Luân cũng trưởng thành lên nhiều, vội vàng nhắc nhở Lục Vũ.

Lục Vũ lập tức hiểu ra, họ vẫn còn trong phạm vi của 'Cửu Tử Kinh Lăng Giáp', phải chạy ra ngoài mới được.

Thế là anh vội vàng đưa Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, Hắc Hạt Tử và Ngoa Thú điên cuồng tháo chạy!

Lăng Lý thấy Ngoa Thú, lại thấy Ngoa Thú lấy ra "Nhân Sâm Thoát Thể", tốc độ lại tăng thêm lần nữa, dẫn cả đám chạy thục mạng!

Không biết bao lâu sau, cuối cùng nó cũng đục thông sườn núi, dẫn cả đám phá núi thoát ra ngoài!

Khi ra đến ngoài, trời đã đúng ngọ, mặt trời tỏa sáng rực rỡ!

Lục Vũ chưa kịp cảm nhận hơi ấm của mặt trời đã vội vàng quan sát tình trạng của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử trong miệng lẩm bẩm không rõ: "Lão khốn kiếp, Bàn gia tao giết chết mày!" Nghe thấy âm thanh này, Lục Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, dùng Âm Dương Nhãn nhìn lại Vương Bàn Tử, hồn thể không bị tổn thương, bình an vô sự ở trong cơ thể, ngay cả vết thương trên cổ cũng đã lành lặn.

Cảnh tượng này khiến Lục Vũ không khỏi bất ngờ.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử cũng phản ứng lại, hỏi: "Hắn không sao chứ?

Thằng béo, tỉnh lại xem nào?" "Không chết được đâu." Ngoa Thú ở bên cạnh quan sát, đột nhiên đòi Hắc Hạt Tử thanh hắc kim đoản đao, sau đó rạch một đường lên mặt Vương Bàn Tử.

"Cô..." Lục Vũ vừa định lên tiếng thì thấy một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị!

Chương 1481

Vết thương trên mặt Vương Bàn Tử vậy mà lại đang lành lại từng chút một, đóng vảy, bong ra cho đến khi phục hồi hoàn toàn, không để lại dấu vết gì!

Ngoa Thú vỗ mạnh vào mặt Vương Bàn Tử, lẩm bẩm với giọng không rõ là hâm mộ hay ghen tị: "Tiên đan của Tây Vương Mẫu, dù là thần tiên ăn vào cũng một trăm đứa chết cả trăm, cái thằng béo nhà ngươi vận khí tốt thật đấy, không những không chết mà còn được hưởng lợi từ tiên đan, đúng là ngã vào hố phân, cô nãi nãi trước đây sao không phát hiện ra thằng béo này vận khí tốt như vậy nhỉ..." Ngoa Thú lải nhải, Lục Vũ cũng hiểu ra tình hình.

Trường Sinh Đan của Tây Vương Mẫu sở dĩ có thể khiến Thường Nga bay lên trời như trong thần thoại, vì nó không chỉ là bất lão, mà thực sự là trường sinh.

Chỉ cần không bị băm thành thịt vụn, bất kể Vương Bàn Tử bị thương nặng thế nào cũng sẽ tự động lành lại.

Sơ Nhất đứng bên cạnh nghe mà trợn tròn mắt, có chút không thể tin nổi nói: "Hắn như vậy chẳng phải thành thần tiên rồi sao?

Trời ạ, chuyện này quá... quá... quá..." Sơ Nhất đã bị dọa ngây người, không biết phải nói gì nữa.

Đừng nói là Sơ Nhất, ngay cả Lục Vũ và Hắc Hạt Tử lúc này cũng đầy mặt kinh ngạc.

Một lúc sau, Ngoa Thú lại đá mạnh vào Vương Bàn Tử một cái, bực mình nói: "Thằng béo chết tiệt, vận khí của ngươi tốt thế này, mẹ ngươi có biết không?

Không được, từ nay về sau ngươi phải chia cho cô nãi nãi ta một ít vận khí, nếu không cô nãi nãi lúc nãy đã uổng công bày mưu cứu ngươi!" Vương Bàn Tử nằm trên đất lại ăn thêm hai cái đá, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Sơ Nhất hơi lo lắng, ngăn Ngoa Thú lại rồi hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, hắn vẫn chưa tỉnh, liệu có vấn đề gì không?" Hắc Hạt Tử bên cạnh cũng lo lắng nhìn về phía Lục Vũ.

Lục Vũ lắc đầu khẽ nói: "Nhanh thì ba ngày, chậm thì năm ngày hắn sẽ tỉnh thôi." Trường Sinh Đan dược lực quá mạnh, luôn cần một khoảng thời gian nhất định để tiêu hóa dược tính.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, trong lòng coi như hoàn toàn yên tâm.

Lại nhìn quanh thấy tạm thời không có vấn đề gì, anh lấy đồ ăn thức uống ra cho Sơ Nhất và Hắc Hạt Tử bổ sung thể lực.

Dù sao từ lúc vào núi họ cơ bản chưa được nghỉ ngơi, cứ bận rộn suốt.

Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất quả thực vừa khát vừa đói, trước đó tinh thần căng thẳng tột độ còn đỡ, giờ thả lỏng lại thấy người rã rời, không nhịn được mà ăn như rồng cuốn hổ ném.

Sau bữa ăn thịnh soạn, Hắc Hạt Tử nhớ ra một việc liền hỏi: "Dưới đó tính sao đây, Ngô Tam Tỉnh chắc chắn là trốn mất rồi, chúng ta giờ cũng không thể vào trong tìm ông ta được nữa." Lục Vũ đang hút thuốc, rít một hơi thật sâu rồi nhả khói ra, chậm rãi nói: "Chạy trời không khỏi nắng, Hoắc Linh chắc hẳn vẫn biết vài chuyện, đợi rời khỏi đây hỏi Hoắc Linh xem cô ta biết những gì." Nói đến đây Sơ Nhất cũng đột nhiên nhớ ra một việc, nhíu mày nói: "Lúc nãy nghe ý của Ngô Tam Tỉnh, ông ta biết những sắp xếp của chúng ta ở kinh thành, liệu phía kinh thành có vấn đề gì không, hay để tôi gọi điện

thoại trước?" Lời của Sơ Nhất nhắc nhở Lục Vũ.

Thấy Lục Vũ gật đầu, Sơ Nhất lập tức gọi cho Đại Kim Nha, không biết trong điện thoại nói gì mà sắc mặt Sơ Nhất rất khó coi.

Một lát sau khi cúp máy, anh cười khổ: "Vài điểm ở kinh thành đều bị niêm phong vì tội buôn bán đồ cổ, điểm ở hải ngoại thì chưa có vấn đề gì.

Cũng may Đại Kim Nha cảnh giác, thấy động là chạy ngay về Tam Phiên rồi." Nghe vậy Lục Vũ gật đầu, hỏi thêm vài câu xác định tạm thời chưa có vấn đề gì lớn, liền cho mọi người nghỉ ngơi khoảng một tiếng rồi lại khởi hành rời khỏi Vu Sơn.

Điểm đến của họ là thành phố Tam Phiên ở hải ngoại!

Cho đến giờ, dù là kinh thành hay Côn Luân, Lục Vũ đều đã rút hết mọi thứ, hải ngoại lại trở thành nơi ổn thỏa nhất.

Rời khỏi rừng núi tìm được xe, Sơ Nhất trực tiếp lái xe đưa họ đi về phía duyên hải đông nam.

Đường đi Tam Phiên là do Hắc Hạt Tử nhờ vào các mối quan hệ cũ sắp xếp, như vậy là ổn thỏa nhất, không làm kinh động đến ai.

Dù sao cả Lục Vũ, Hắc Hạt Tử và Sơ Nhất đều đã trở thành tội phạm bị truy nã, muốn rời đi bằng con đường chính ngạch là không thể.

Đối với Lục Vũ chuyện này cũng chẳng là gì, vấn đề duy nhất là chậm.

Từ Vu Sơn đến duyên hải đông nam họ phải lái xe ba ngày, đến nơi lại phải đi tàu hơn một tháng mới tới đích.

May mà lần này Lục Vũ cũng không vội, sau khi ổn định trên xe, để Sơ Nhất lái xe, Hắc Hạt Tử trông chừng Vương Bàn Tử, anh dẫn

theo Ngoa Thú trực tiếp tiến vào Sơn Hà Đồ.

Trong Sơn Hà Đồ, cả Hoắc Linh thật và giả đều ở đó.

Hoắc Linh thật đang nhìn chằm chằm vào Long Quân Chiếu Cốt Bảo, thấy Lục Vũ vào, ánh mắt vẫn còn chút ngơ ngác.

Tất nhiên lúc này cô ta vẫn đang ở trong cơ thể Phan Tử, nên nhìn càng thêm quái dị...

Ngoa Thú lúc đầu không nhận ra Hoắc Linh, nhìn kỹ một lúc mới phát hiện ra điểm kỳ lạ, ngạc nhiên hỏi: "Cái thằng này là thế nào, nhìn kỳ kỳ thế, trong người lại còn nhốt một mụ đàn bà?" Lục Vũ không quan tâm đến nó, nói trực tiếp với Hoắc Linh: "Ngô Tam Tỉnh trốn rồi, ông ta ra tay rất nhanh, tôi không bắt được.

Hơn nữa Ngô Tam Tỉnh ra tay không nương tình.

Vậy nên cô ra ngoài một chút đi, tôi muốn nói chuyện với Phan Tử trước." Hoắc Linh hơi ngẩn ra, định nói gì đó thì đột nhiên cảm thấy người nhẹ bẫng, giây tiếp theo đã bị Lục Vũ kéo ra khỏi người Phan Tử, nhờ có Châu Nhu Ngọc Hạp nên cô ta không đến mức hồn phi phách tán.

Lục Vũ nhìn Phan Tử rồi nói: "Phan Tử, tôi nghĩ anh chắc phải biết vài chuyện." Phan Tử tuy mấy lần bị Hoắc Linh nhập xác, nhưng những chuyện xảy ra khi đó anh ta thực sự biết, lúc này chỉ cười nói hào sảng: "Lục tiểu ca, đừng lãng phí thời gian, tôi dù có biết cũng không thể nói cho cậu, huống hồ tôi cũng chẳng biết những sắp xếp của Tam gia." Lục Vũ không nói nhiều, chỉ thử dùng Tiêu Luyện kiếm trong Sơn Hà Đồ thấy không có vấn đề gì, liền trực tiếp dùng Tiêu Luyện kiếm đánh Phan Tử vài lần.

Sự trung thành của Phan Tử đối với Ngô Tam Tỉnh thật khiến người ta khó hiểu!

Tiêu Luyện kiếm chém thấu linh hồn rất đau đớn, nhưng anh ta vẫn nghiến răng nhất quyết không nói gì.

Chỉ đến khi Lục Vũ dừng tay, anh ta mới thở hồng hộc, đứt quãng nói: "Lục tiểu ca, cậu cũng đã cứu tôi mấy lần, Phan Tử tôi là người biết ơn báo ơn.

Chuyện của Tam gia không thể nói với cậu, nhưng có một việc tôi phải nhắc nhở cậu, phía Hồ Bát Nhất có lẽ sẽ gặp vấn đề." Lời của Phan Tử không phải là đe dọa, mà thực sự là nhắc nhở.

Chương 1482

Chuyện cụ thể anh ta không rõ, chỉ lờ mờ biết Ngô Tam Tỉnh có sắp xếp gì đó ở hải ngoại, dường như liên quan đến gia đình Hồ Bát Nhất.

Nghe vậy sắc mặt Lục Vũ lập tức sa sầm xuống, anh trực tiếp rời khỏi Sơn Hà Đồ, bảo Sơ Nhất gọi điện cho Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất một lần nữa.

Xác định họ vẫn an nhiên vô sự, anh vẫn không hề buông lỏng, lại bàn bạc với Hắc Hạt Tử mấy câu, bảo anh ta tìm cách mua chuộc một chuyến vận tải hàng không quốc tế.

Cả nhóm thông qua máy bay chở hàng, chuyển tiếp vài lần, lại dùng một số thủ đoạn, mất hai ngày trời mới quay về được thành phố Tam Phiên.

Tam Phiên vẫn như thường lệ.

Chính xác mà nói, ngoại trừ Vương Bàn Tử vẫn chưa tỉnh lại ra thì mọi chuyện khác đều không có thay đổi gì.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cùng con trai họ đều không gặp vấn đề gì.

Tuy nhiên Lục Vũ không sang chào hỏi họ, chỉ đứng từ xa nhìn một cái, xác định không có vấn đề gì mới cùng mấy người rời đi.

Tất nhiên họ không rời khỏi Tam Phiên, mà thuê một chỗ gần nhà Hồ Bát Nhất để ở.

Việc này không làm khó được Sơ Nhất, dù sao trước đó anh ta cũng từng cùng hai đứa con của Lôi Hiển Minh và Đại Kim Nha bố trí hậu thủ ở hải ngoại, giờ chính là lúc dùng đến.

Cứ như vậy, sau hai ngày bình yên ở Tam Phiên, vào tối ngày thứ ba, cũng chính là ngày thứ năm kể từ khi họ rời khỏi Vu Sơn, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng tỉnh lại.

Khi hắn tỉnh lại, bên cạnh chỉ có Ngoa Thú Lục Châu.

Trong lúc hắn còn đang ngơ ngác, Ngoa Thú đã lên tiếng: "Thằng béo chết tiệt, ngươi cũng chịu tỉnh rồi đấy à?" Nghe thấy tiếng động, Vương Bàn Tử giật mình một cái.

Quay đầu lại thấy Ngoa Thú đang làm mặt quỷ với mình, Vương Bàn Tử lại giật mình thêm cái nữa.

Nhưng hắn lập tức phản ứng lại, lo lắng hỏi: "Lục Châu, Tiểu ca nhi đâu?

Cậu ấy thế nào?

Không sao chứ?

Còn Hắc Hạt Tử?

Sơ Nhất đâu?" Ngoa Thú hừ lạnh một tiếng mắng: "Thằng béo chết tiệt, ngươi còn biết đến họ à?

Ta nói thẳng cho ngươi biết, chết hết rồi, chỉ còn mình ngươi sống thôi.

Ngoại trừ ngươi ra thì chỉ còn lão khốn Ngô Tam Tỉnh trốn mất rồi.

Những chuyện khác ta không biết, báo thù Ngô Tam Tỉnh thế nào thì ngươi tự mà tính đi!" Vương Bàn Tử sững sờ, cả người như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng, ngồi thẫn thờ ở đó, ánh mắt vô hồn!

Đúng lúc này, Sơ Nhất đã nhiều ngày không tới bỗng bước vào phòng, thấy Vương Bàn Tử tỉnh lại thì mừng rỡ reo lên: "Bàn Tử, cậu tỉnh rồi à?" "Sơ Nhất?" Vương Bàn Tử nhìn Sơ Nhất với vẻ mặt tử

khí trầm trầm, lẩm bẩm: "Anh em, Bàn gia tôi có lỗi với ông, không ngờ quỷ hồn các ông cũng về tìm tôi.

Ông yên tâm, Bàn gia tôi nhất định sẽ thịt lão Ngô Tam Tỉnh để báo thù cho mọi người." Sơ Nhất ngẩn người, thầm nghĩ Vương Bàn Tử nói nhảm gì vậy, nhưng nhìn thấy Lục Châu bên cạnh đang cố nhịn cười, anh lập tức hiểu ra, vội vàng giải thích vài câu.

Vương Bàn Tử nghe thấy mọi người đều không sao, chỉ có Ngô Tam Tỉnh trốn thoát thì cuối cùng cũng nở nụ cười.

Nhưng cười xong hắn lại lo lắng hỏi về Lục Vũ.

Không chỉ Vương Bàn Tử muốn tìm Lục Vũ, mà Sơ Nhất cũng có một việc cực kỳ quan trọng muốn tìm anh.

Ngoa Thú chẳng còn cách nào khác, đành bĩu môi lải nhải rồi chạy vào Sơn Hà Đồ kéo Lục Vũ ra.

Lục Vũ thấy Vương Bàn Tử tỉnh lại thì trong lòng cũng vui mừng, nhưng niềm vui chưa được hai phút đã bị Sơ Nhất ngắt lời.

Sơ Nhất vẻ mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: "Xảy ra chuyện rồi, tôi vừa nhận được tin tức từ kinh thành, chuyện lần này rất lớn, là thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh." Nói ngắn gọn là Ngô Tam Tỉnh không biết dùng cách gì đã bắt mất một hồn hai phách của con trai Hồ Bát Nhất, yêu cầu Lục Vũ dùng Hoắc Linh để trao đổi.

Thời gian là ba ngày sau.

Địa điểm là nơi đã lâu không nhắc tới – Khách sạn Tân Nguyệt!

Chuyện lần này xảy ra quá đột ngột, có người bất ngờ mang tin tức đến cửa hàng của họ ở Tam Phiên.

Nghe được tin này, Lục Vũ lập tức đi tới chỗ ở của Hồ Bát Nhất.

Lúc này Hồ Bát Nhất đang dỗ con ngủ, một đứa trẻ sơ sinh nhìn

qua không có vấn đề gì, nhưng trong Âm Dương Nhãn của Lục Vũ, linh hồn của đứa trẻ tội nghiệp này đã bị tổn thương.

Đúng như tin tức Ngô Tam Tỉnh truyền ra, một hồn hai phách đã biến mất.

Nói cho cùng đứa trẻ này cũng chẳng phải con của Lục Vũ, sự đe dọa của Ngô Tam Tỉnh thực ra chẳng có nhiều ý nghĩa đối với anh.

Chỉ có điều... theo lời Ngô Tam Tỉnh, đây mới chỉ là bắt đầu, nếu Lục Vũ không đồng ý, ông ta sẽ không ngại ra tay với Sơ Nhất, Hắc Hạt Tử và những người khác, hoàn toàn trở mặt.

Lục Vũ không phải kẻ dễ bị uy hiếp, và lần này anh cũng không định thỏa hiệp.

Chương 1483

Tuy nhiên, chuyện này còn một mồi nhử lớn nhất chính là bản thân Ngô Tam Tỉnh!

Lúc này Ngô Tam Tỉnh có sức hút với Lục Vũ còn lớn hơn cả Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn!

Những chuyện xảy ra ở Địa Tiên Thôn nhất định phải tìm Ngô Tam Tỉnh để đòi một lời giải thích!

Đợi đến khi Lục Vũ quay về chỗ ở, tóm tắt chuyện con của Hồ Bát Nhất xong, Vương Bàn Tử lạnh lùng cười nói: "Được lắm, họ Ngô đã không giảng đạo lý thì chúng ta cũng chẳng cần khách sáo, trực tiếp về Hàng Châu bắt Ngô Tà đi, tôi muốn xem xem ông ta có nỡ để nhà họ Ngô tuyệt hậu không!" Câu này nói đúng ý Sơ Nhất, anh không cảm xúc đáp: "Ngô Tam Tỉnh chắc chắn đã lường trước điều này, chắc chắn đã giấu Ngô Tà đi rồi, vốn dĩ nếu kinh thành không xảy ra chuyện..." Lúc này Lục Vũ đột nhiên lấy ra một bức ảnh đặt trước mặt hai người, nói: "Hôm qua, có người tìm thấy ở miếu Cách Mã tại Côn Luân.

Người này đã hóa trang, nhưng đó chính là Ngô Tà, người đã bị bắt và đang được giấu ở nhà dân du mục." Vương Bàn Tử nhìn bức ảnh mà sững người, đang định hỏi gì đó thì Lục Vũ giải thích: "Không phải tôi làm, mà Hắc Hạt Tử giăng bẫy, tôi cũng không biết anh ta dùng thủ đoạn gì, tóm lại là Ngô Tà đã bị tóm..." Vương Bàn Tử nhìn tấm ảnh Ngô Tà, đột nhiên bật cười, cười vài tiếng sau đó quay đầu nói với Lục Vũ: "Bỏ qua mọi chuyện khác, thủ đoạn lần này của Hắc Hạt Tử quả thực rất đẹp mắt." Khựng lại một chút, sắc mặt Vương Bàn Tử lại lạnh xuống, nói: "Được rồi, nợ mới nợ cũ tính một thể,

nếu không xử đẹp lão biết tam Ngô Tam Tỉnh kia, coi như ông đây sống uổng phí!" Lúc này, Sơ Nhất đột nhiên nhớ ra một việc, nhỏ giọng nói: "Tôi tuy chưa từng tiếp xúc với Ngô Tam Tỉnh, nhưng có nghe Đại Kim Nha kể lại, Ngô Tam Tỉnh không phải kẻ đơn giản, liệu lão ta có đoán được chuyện của Ngô Tà không?" Nói đến đây, Sơ Nhất khựng lại, sắp xếp ngôn từ rồi tiếp tục: "Hay là để tôi bố trí người giấu nhóm Hồ Bát Nhất đi, bảo vệ họ để tránh xảy ra vấn đề khác?" "Không cần." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Cậu cứ tung tin ra ngoài, ba ngày sau tôi sẽ tới Tân Nguyệt Phạn Điếm tìm lão." Sơ Nhất gật đầu, tiếp lời: "Ngô Tam Tỉnh yêu cầu chỉ một mình cậu, nhưng chúng ta có thể cùng cậu đi qua bằng Sơn Hà Đồ." Lục Vũ vốn đã tính toán như vậy, khẽ đáp: "Cậu đừng đi, cậu ở lại San Francisco canh chừng nhóm Hồ Bát Nhất, tôi đưa Bàn Tử đi là được rồi.

Ngoài ra, tôi sẽ sắp xếp Hạt Tử tới kinh thành hội quân với chúng ta, như vậy sẽ không có vấn đề gì." Sơ Nhất định nói gì đó, nhưng Lục Vũ đã nói tới mức này, anh ta cũng không tiện nói thêm.

Chỉ có Vương Bàn Tử hơi tò mò hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc là đang nhắm vào cái gì ở Hoắc Linh?

Sao lúc này đột nhiên lại làm rùm beng lên để đưa Hoắc Linh về?

Chẳng lẽ lão biết tam này nhìn trúng Hoắc Linh rồi?

Cũng không đúng, nếu lão nhìn trúng cô ta, sao có thể để cô ta chết ở Trương Gia Cổ Lâu?" "Thời điểm Chung Cực sắp đến rồi." Lục Vũ khẽ nói một câu, cũng không có ý định né tránh họ, trực tiếp nói sơ qua kết quả thảo luận giữa mình và Hoắc Linh mấy ngày qua.

"Cậu chắc vẫn còn nhớ Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn chứ, nó cần mở ra vào một thời điểm nhất định, nếu mở vào lúc khác sẽ bị nghiệp hỏa vô tận thiêu thân.

Không bao lâu nữa chính là thời điểm đó, lão cần Hoắc Linh dẫn

lão đi vào bên trong Thanh Đồng Môn.” Nói đến đây, Lục Vũ lại trầm mặc.

Mấy ngày ở cùng Hoắc Linh, anh lại biết thêm một số chuyện cũ từ miệng cô ta.

Sau lần tống táng ở Trương Gia Cổ Lâu, Hoắc Linh không hoàn toàn thoát ly khỏi Cửu Môn và hành động của cô ta.

Khi đó, Hoắc Linh và Ngô Tam Tỉnh cùng hành động trong bóng tối, truy tra rất nhiều chuyện.

Bao gồm cả việc Ngô Tam Tỉnh đi mộ Huyết Thi, lần đầu tiên có được Thi Miết Đan, bao gồm cả hành động khảo cổ Tây Sa sau đó, thậm chí là thí nghiệm Cách Nhĩ Mộc, Trường Bạch Sơn, vương quốc Tây Vương Mẫu, thậm chí cả lúc Hoắc Linh thi biến, trong suốt thời gian đó, Hoắc Linh thật luôn đi theo đội ngũ với thân phận một linh hồn để tham gia hành động.

Hoắc Linh là người duy nhất tính đến thời điểm hiện tại từng thấy Chung Cực mà ý thức vẫn tỉnh táo.

Vấn đề duy nhất là, sau lần đi vào Thanh Đồng Môn đó, Hoắc Linh từ linh hồn biến thành Nê (bùn), không thể tiến vào Thanh Đồng Môn lần nữa.

Như vậy, Hoắc Linh đối với cô ta và Ngô Tam Tỉnh tạm thời mất đi giá trị.

Mãi cho đến hành động “Địa Tiên Thôn” lần này.

Theo lời Ngô Tam Tỉnh, lão muốn thông qua hành động “Địa Tiên Thôn” để đưa Hoắc Linh đi đầu thai, nên mới chuẩn bị bộ pháp y kia.

Nhưng ở Địa Tiên Thôn lại gặp phải “Ô Dương Vương”.

Sau một trận đại chiến, Hoắc Linh từ Nê biến thành Hi, Ô Dương

Vương thì biến thành Di.

Ngô Tam Tỉnh lại thuyết phục Hoắc Linh, đợi đến khi Âm binh mở đường, biến Ô Dương Vương thành hư vô là có thể thực sự yên tâm đầu thai chuyển thế.

Nhưng khi Âm binh mở đường, Lục Vũ và Vương Bàn Tử tiến vào Địa Tiên Thôn, làm loạn bố trí của Ngô Tam Tỉnh.

Còn về việc Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc mưu đồ gì, tại sao Âm binh Xi Vưu lại tham gia vào, Hoắc Linh không rõ lắm, nhưng cô ta đoán những Âm binh và cô hồn dã quỷ đó e rằng là thủ đoạn chuẩn bị để tranh đoạt "Chung Cực" sau khi mở Thanh Đồng Môn lần này.

Tóm lại, chuyện này tạm thời là một ẩn số.

Chỉ có thể xác định một điều: Ngô Tam Tỉnh cần Hoắc Linh!

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Sơ Nhất biến sắc, đi tới nhìn thì thấy người đến cư nhiên là Đại Kim Nha đã lâu không gặp!

Đại Kim Nha vẫn nở nụ cười đầy mặt, sau khi nhìn thấy mấy người thì cười chào hỏi, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Vương Bàn Tử, toét miệng cười: "Không ngờ Bàn gia anh cũng ở đây." Chào hỏi xong, Đại Kim Nha ngồi xuống một bên, hơi khó hiểu nhìn Lục Vũ hỏi: "Lục gia, ngài hỏa tốc gọi tôi tới đây là có chuyện gì vậy?

Nói đi cũng phải nói lại, anh em ta cũng lâu rồi không gặp, thế này phải làm nồi lẩu dê xuyết, gọi cả Hồ gia tới cho náo nhiệt chứ." Thú thực, trong lòng Đại Kim Nha có chút không yên.

Dù sao mấy tháng qua không thấy Lục Vũ và Vương Bàn Tử, mọi việc đều do lão và Sơ Nhất làm.

Hơn nữa, chuyện Ngô Tam Tỉnh đánh tiếng trên giang hồ lão

không phải là chưa nghe qua, lúc này lại thấy ảnh Ngô Tà đặt trên bàn, trong lòng càng thêm hoảng.

Lục Vũ nhìn Đại Kim Nha một cái, khẽ hỏi: "Nghe nói ông có một người họ hàng tên là Kim Vạn Đường, còn nhớ chứ?" Nghe thấy cái tên này, Đại Kim Nha lập tức trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Lục Vũ, không hiểu anh có ý gì.

Một hồi lâu sau mới ép mình bình tĩnh lại, định thần nói: "Lục gia, ngài có gì cứ trực tiếp sai bảo, tôi tuổi cao rồi, thực sự không chịu nổi dọa dẫm đâu." "Không có gì to tát đâu, ông cũng không cần căng thẳng, chỉ là có chút chuyện cũ muốn hỏi Kim gia, Kim gia ngồi đi, ngồi xuống nói chuyện." Lục Vũ nói đoạn đưa tay chỉ chiếc sofa đơn đối diện mình, rồi tiếp tục: "Tôi biết, người họ hàng đó của ông đi rất gần với Lão Cửu Môn, trong 'hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử' của Lão Cửu Môn, một nhân vật then chốt nhất chính là họ hàng của ông.

Bao gồm cả việc sau này Lão Cửu Môn có thể tiến vào Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi cũng là nhờ người đó.

Tôi rất muốn biết, lần đó khi Lão Cửu Môn tiến vào Trương Gia Cổ Lâu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, họ hàng của ông đã giải mã được gì từ bên trong?" Những ngày này thảo luận với Hoắc Linh không ra kết quả, Lục Vũ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định thử vận may chỗ Đại Kim Nha, xem có thể thu được manh mối gì từ lão không.

Nghe Lục Vũ nhắc lại chuyện xưa, Đại Kim Nha không nhịn được mà chậc lưỡi một cái, ngẩn người hồi lâu mới cười khổ: "Tôi biết chuyện này sớm muộn gì cũng tìm đến mình, may mà không phải người của Lão Cửu Môn tìm tới." Đại Kim Nha dường như đã thông suốt điều gì đó, thở dài một tiếng rồi ngồi xuống sofa.

Vương Bàn Tử nhìn Đại Kim Nha, không nhịn được trêu chọc: "Kim gia, cũng có chuyện khiến ông sợ sao?

Chương 1484

Chẳng lẽ mấy tháng trước lần đầu ông bỏ trốn là bị Lão Cửu Môn dọa à?" Nhìn khóe miệng đắng chát của Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử đột nhiên trợn mắt: "Coi bộ tôi đoán đúng rồi?" Đại Kim Nha đầy mặt cười khổ, lại thở dài: "Mấy vị gia, tôi nói thật với các anh, Kim Vạn Đường quả thực có làm những việc đó, nhưng lão chết rồi tôi cũng chỉ thấy xác lão thôi, lão làm những gì tôi thực sự không biết." "Không sao, tôi nhắc cho ông một chút, có lẽ ông sẽ nhớ ra thôi." Lục Vũ nhìn Đại Kim Nha, mỉm cười: "Rất trùng hợp, tôi vô tình nghe ngóng được một chuyện, bản chiến quốc bạch thư bán đấu giá ở San Francisco trước đó là do lão nhân gia ông đưa tới bến cảng." "Thật sự không phải tôi, là Ngô... là Ngô Tam Tỉnh bảo tôi đưa đi." Đại Kim Nha vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đã nhướng mày, bật dậy chửi: "Hay cho tên Đại Kim Nha ông, cư nhiên còn giấu giếm, còn liếc mắt đưa tình với Ngô Tam Tỉnh nữa chứ!" Đại Kim Nha thấy Vương Bàn Tử đứng bật dậy, sợ tới mức vội vàng ôm đầu, liên tục phân bua mình thực sự không biết gì, chỉ là lúc đó chạy vặt giao hàng cho Ngô Tam Tỉnh thôi, ngoài ra không làm gì khác.

Mấy người hỏi thêm vài câu, Lục Vũ cũng dùng chút thủ đoạn, nhưng quả thực không hỏi được gì từ miệng Đại Kim Nha, đành phải bỏ qua, giao cho Sơ Nhất quản lý Đại Kim Nha.

Ngày hôm sau, Lục Vũ một mình đáp máy bay vận tải rời San Francisco, tới Côn Luân.

Tất nhiên, Vương Bàn Tử đang ở trong Hằng Hà Sa chơi đùa cùng Ngoa Thú.

Mười mấy tiếng sau, tại nhà một người dân du mục dưới chân núi

Côn Luân, Lục Vũ gặp lại Ngô Tà đã lâu không gặp.

Lúc này Ngô Tà đã khôi phục diện mạo ban đầu.

Nói đi cũng phải nói lại, lần cuối Lục Vũ gặp Ngô Tà là ở Ba Nãi, Quế Hải, đến nay cũng đã mấy tháng.

Không ngờ mấy tháng không gặp, tinh thần và diện mạo của Ngô Tà trông kém hơn hẳn hồi ở Ba Nãi.

Hồi ở Ba Nãi, mắt Ngô Tà có thần, tràn đầy hiếu kỳ với mọi thứ.

Nhưng hiện tại, mày cau lại không giãn, trong mắt ngoài vẻ sầu khổ thì chỉ có sầu khổ, không diễn tả được là bi thương hay khổ não.

Sau khi thấy Lục Vũ, cậu ta cũng chỉ ngước lên nhìn một cái rồi lại cúi đầu, thở dài thườn thượt.

Cảnh này khiến Lục Vũ ít nhiều thấy bất ngờ.

Anh nhìn Hắc Hạt Tử, Hạt Tử lắc đầu rồi nhún vai, ý bảo lúc gã bắt được Ngô Tà thì cậu ta đã có đức hạnh này rồi.

Lục Vũ nhìn một hồi, ngồi xuống đối diện Ngô Tà hỏi: "Mấy tháng không gặp, sao cậu lại thành ra thế này?

Khí sắc này còn không bằng cả Tam thúc của cậu, làm cái quái gì vậy?" Nghe thấy danh xưng "Tam thúc" đã lâu không nghe, Ngô Tà đột ngột ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn Lục Vũ một cái rồi lại cúi xuống.

Lục Vũ hơi nhíu mày, quay sang nói với Hắc Hạt Tử: "Cái bộ dạng dở sống dở chết này mà đưa tới cho Ngô Tam Tỉnh xem, lão còn nhận ra đây là cháu ruột lão không?" Hắc Hạt Tử lộ nụ cười, gật đầu cười đáp: "Chắc chắn là nhận ra, dù có hóa thành tro Ngô Tam Tỉnh cũng không quên được.

Dù sao lão luôn miệng nói mình làm mọi chuyện là vì Ngô Tà mà." Trong lúc Lục Vũ và Ngô Tà nói chuyện, Ngô Tà từ đầu đến cuối

không biểu hiện gì dị thường, vẫn là cái vẻ đáng thương dở sống dở chết đó.

Lục Vũ nhìn cậu ta, cũng lười nói nhiều, trực tiếp đưa cậu ta và Hắc Hạt Tử vào Sơn Hà Đồ.

Vào đến Sơn Hà Đồ, thấy "Phan Tử", biểu cảm Ngô Tà cuối cùng cũng có chút biến hóa nhỏ, đến khi cậu ta phát hiện "Phan Tử" là Hoắc Linh thì cả người ngây ra, thậm chí trực tiếp bị sự thật kinh người này làm cho chấn động đến ngất đi.

Lục Vũ cúi đầu nhìn Ngô Tà, khẽ thở dài, trong lòng có chút tiếc nuối.

Một đứa trẻ thiên chân vô tà tốt đẹp như vậy, bị sự hiếu kỳ của chính mình giày vò đến phát điên.

Loại người này, Ngô Tà không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải người cuối cùng.

Sau khi cảm thán, Lục Vũ cũng không dây dưa gì thêm, dặn Hắc Hạt Tử canh chừng họ, còn mình thì rời khỏi Sơn Hà Đồ, một mình lặng lẽ tới kinh thành, chuẩn bị đến Tân Nguyệt Phạn Điếm gặp lại Ngô Tam Tỉnh một lần nữa!

Con đường từ Côn Luân tới kinh thành Lục Vũ vốn khá quen thuộc, sau khi cải trang thay đổi diện mạo, anh thong thả đáp máy bay tới kinh thành.

Sân bay kinh thành vẫn người qua kẻ lại như thường lệ, Lục Vũ đứng trong đám đông, dễ dàng đưa vài người "trốn vé" rời sân bay, sau đó thuê một chiếc xe thong thả đi về phía trung tâm thành phố.

Lần này anh tới rất sớm, cách thời gian giao dịch đã hẹn một ngày, đủ để anh đi dạo một vòng kinh thành, suy nghĩ kỹ càng và sắp xếp lại tư duy của mình.

Sau khi lượn lờ trong kinh thành, xe của Lục Vũ chạy ngang qua Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm có một người đang đứng, đó là Giải Liên Hoàn.

Lão đứng đó như đang đợi ai, bất động, lặng lẽ chờ đợi.

Lục Vũ hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi đỗ xe bên lề đường, quan sát Giải Liên Hoàn một lúc rồi mới xuống xe đi tới.

Giải Liên Hoàn thấy Lục Vũ thì hơi ngẩn người, quay lưng định đi.

Nhưng chưa kịp rời đi, Lục Vũ đã tới trước mặt Giải Liên Hoàn, một tay giữ lão lại.

Đám bảo vệ cầm gậy bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm thấy tình hình không ổn, rút gậy định xông ra nhưng bị Giải Liên Hoàn giơ tay ngăn lại.

Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ mỉm cười nói: "Lục tiểu ca nhi, cậu đến sớm một ngày rồi." Lục Vũ cũng cười theo, nói: "Đến sớm không bằng đến đúng lúc, không ngờ Giải tiên sinh vẫn còn sống cơ đấy?

Xem ra Giải gia đúng là Giải gia, đâu đâu cũng để lại hậu chiêu, cướp cả Tân Nguyệt Phạn Điếm mà cũng không sao?

Bội phục, bội phục, tôi đối với Giải tiên sinh quả thực bội phục sát đất.

Có điều Giải tiên sinh cũng nên cẩn thận với con trai mình một chút, đừng để vận khí đen đủi bị Ngô Tam Tỉnh câu mất hồn." Nghe cách nói của Lục Vũ, Giải Liên Hoàn nghĩ tới việc Ngô Tam Tỉnh làm gần đây, lại nhìn biểu cảm của Lục Vũ, trong lòng nảy sinh một cảm giác nguy cơ khó tả.

Lão gượng cười một tiếng, nói tiếp: “Thực ra đều là hiểu lầm thôi, nói rõ ra là được.

Tam Tỉnh thực ra cũng chỉ muốn nói chuyện với cậu, nhưng sợ cậu không chịu đàm phán nên mới phải hạ sách này.

Chương 1485

Cậu yên tâm, thứ lão lấy đi đã giao cho tôi rồi, lát nữa tôi sẽ đưa cho cậu." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn khựng lại một chút rồi tiếp: "Vốn nghĩ ngày mai cậu mới tới, tôi cũng chưa chuẩn bị nhiều, nhưng đã đến rồi thì cũng không thể để cậu đi tay không, đi thôi, chúng ta vào trong nói chuyện?" Lục Vũ nhướng mày, trong lòng đã đoán được đáp án.

Con chó Ngô Tam Tỉnh này không định tự mình ra mặt, mà để Giải Liên Hoàn ra làm chim đầu đàn!

Đúng là một vở kịch hay!

"Kẻ không dám lộ diện đúng là kẻ hèn, không ngờ Ngô Tam gia giỏi nhất vẫn là tính kế người nhà mình, bội phục." Lục Vũ lạnh lùng nói một câu, không nói gì thêm, trực tiếp bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh đã quá quen thuộc với Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi.

Nơi này dù trải qua nhiều sóng gió, đổi chủ mấy lần, nhưng bố cục tổng thể không có biến hóa lớn, chỉ là người đã thay đổi một lượt, toàn bộ đều là mặt lạ.

Chắc hẳn đây là nhóm người mà Giải Liên Hoàn đã thay đổi khi nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm lần trước.

Có lẽ lần này lão tái kiểm soát nơi đây cũng dựa vào đám thuộc hạ này.

Lục Vũ nhìn quanh một lượt, rồi ngoảnh lại nhìn Giải Liên Hoàn phía sau, trực tiếp bước lên tầng hai, ngồi xuống căn phòng bao mà lần đầu tiên anh tới đây đã từng ngồi, dáng vẻ oai vệ vững chãi.

Hôm nay Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không có khách, sau khi Lục Vũ ngồi xuống, Giải Liên Hoàn ngồi bên cạnh, có mỹ nhân mặc sườn xám bưng hoa quả, điểm tâm, trà nước lên.

Sau khi dọn đồ xong, trong gian phòng chỉ còn lại Lục Vũ và Giải Liên Hoàn.

Hai người ngồi đó, không ai lên tiếng trước.

Lục Vũ im lặng giây lát, cầm một quả táo ăn vài miếng, lại nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Ngô Tam Tỉnh không đến thì đưa thứ tôi cần đây.

Lấy đồ xong tôi đi ngay, để xem ngày mai Ngô Tam Tỉnh có chịu thò mặt ra không." "Hôm nay lão không đến, thứ cậu cần đang ở chỗ tôi, tôi chắc chắn sẽ đưa cho cậu." Giải Liên Hoàn vẻ mặt thành khẩn nhìn Lục Vũ, lại cầm ấm trà châm thêm cho anh rồi nói tiếp: "Ngô Tà gần đây mất tích, cậu có biết nó đi đâu không?

Nếu có thể cho tôi biết tung tích của nó, tôi vô cùng cảm kích." Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn một cái, lắc đầu thở dài: "Một người bằng xương bằng thịt chạy đi đâu ai mà biết được?

Ông có thể dùng Liên Sơn Bặc để tính toán mà, các người chẳng phải rất thích dùng Liên Sơn Bặc để tính kế sao?

Đúng rồi, tôi nhớ Giải tiên sinh từng nói mọi chuyện cần kết thúc, muốn để người của Lão Cửu Môn tụ hội ở Trường Bạch Sơn mà.

Những người đó chắc chưa chết hết đâu, tìm về mà xem bói đi, dù sao cũng không lãng phí.

Thay vì chết trắng thì chi bằng để họ chết một cách có ý nghĩa, đúng không?" Chờ đã!

Nói đến đây, lông mày Lục Vũ đột nhiên nhíu chặt lại.

Giải Liên Hoàn sắp xếp người của Lão Cửu Môn đi nộp mạng, Địa Tiên Thôn Âm binh mở đường.

Hai chuyện này liệu có liên quan gì không?

Có khả năng nào vì anh để Sơ Nhất phá đám việc Lão Cửu Môn đi nộp mạng, nên Ngô Tam Tỉnh – hay nói đúng hơn là Xi Vưu – lại cần quỷ hồn, vì thế mới lùi một bước, chọn Địa Tiên Thôn?

Trong lúc Lục Vũ đang nhíu mày suy nghĩ, biểu cảm Giải Liên Hoàn có chút gượng gạo, nhưng trong lòng cũng thở phào một cái.

Lão không phải kẻ ngu, chỉ cần suy ngẫm một chút là hiểu ý Lục Vũ, Ngô Tà mười phần chết chín là đang nằm trong tay Lục Vũ.

Do dự một lát, Giải Liên Hoàn mở lời: "Lục tiểu ca nhi, tung tích của Ngô Tà cậu có thể tiết lộ cho tôi một chút không?" Lục Vũ tạm thời vẫn chưa nghĩ ra đám cô hồn dã quỷ đó rốt cuộc có dụng ý gì, chỉ đành thu hồi tư lự, quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn, cười nói: "Chuyện này làm khó tôi rồi, tôi đã bói toán bao giờ đâu mà biết Ngô Tà chạy đi đâu?

Có điều Ngô Tà cũng giống Tam thúc của nó, tính hiếu kỳ quá nặng, bảo không chừng lại đến chỗ không nên đến, lại tự làm mình kẹt trong đó rồi?" "Đúng rồi, ông nói xem liệu cậu ta có khả năng tới Trường Bạch Sơn xem Thanh Đồng Môn không?" "Thanh Đồng Môn..." Sắc mặt Giải Liên Hoàn khó coi hơn một chút, gượng cười: "Lục tiểu ca không phải đang đùa chứ?" Lục Vũ liếc Giải Liên Hoàn một cái, đột nhiên đứng dậy, bước hai bước tới lan can tầng hai, tựa lan can đứng nhìn xuống rồi nói: "Giải tiên sinh vừa rồi ở bên ngoài đợi người, chắc không phải đợi tôi chứ?" Lời của Lục Vũ vừa dứt, phía cửa chính bóng người lay động, tiếp đó thấy ba người từ ngoài bước vào.

Ba người, đủ ba thế hệ già, trung, trẻ.

Người già thì Lục Vũ nhìn hơi lạ mặt, người trung niên nhìn hơi quen, giống như người nhà họ Uông anh từng gặp.

Còn về thanh niên kia chính là Giải Vũ Thần, Giải Tiểu Hoa!

Lục Vũ nhìn qua ba người, lại quay lại nhìn Giải Liên Hoàn.

Có thể thấy rõ, trên mặt Giải Liên Hoàn lộ vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Không cần nói cũng biết, trước khi Lục Vũ tới, người lão chờ chính là ba người này.

Khi tầm mắt Lục Vũ một lần nữa dừng lại trên ba người đó, họ đã thuận theo bậc thang thong thả bước lên tầng hai, đi thẳng vào gian phòng bao nơi Lục Vũ và Giải Liên Hoàn đang đứng.

Trong ba người, lão già trông xa lạ kia nhìn Lục Vũ một cái, tùy ý ngồi xuống vị trí của Lục Vũ lúc trước, nhìn anh nhàn nhạt nói: "Lục tiên sinh, lần đầu gặp mặt, cậu cũng không cần câu nệ, ngồi đi, cứ tự nhiên đi." Lục Vũ nhìn lão già, hơi nhíu mày hỏi: "Ông là cái thá gì?

Ở đây có chỗ cho ông lên tiếng à?" Lão già vốn đang điềm tĩnh, biểu cảm lập tức trở nên cứng đờ, cực kỳ khó coi, trong mắt xẹt qua một tia giận dữ.

Nhìn khí độ của lão, chắc hẳn là kẻ lâu nay ngồi vị trí cao.

Trầm mặc một lát, lão già hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Cậu không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết tôi là người có thể quyết định sinh tử của cậu là được rồi.

Thanh niên à, tuổi trẻ khí thịnh cũng được, nhưng đừng quá cuồng vọng." Lục Vũ nhìn lão, thần sắc không đổi, chỉ nhàn nhạt nhắc lại: "Ông là cái thá gì?" "Gỗn xược!" Nói một câu lão còn nhịn được, nói đến lần thứ hai, lão già không nhịn nổi nữa, đập bàn đứng phắt dậy, mắng nhiếc Lục Vũ một trận!

Nghe giọng điệu đó, lão ta coi Lục Vũ chẳng khác nào thuộc hạ của mình.

Chương 1486

Cuối cùng còn không quên lấy Trương Khởi Linh, Trương đại phật gia, Trương Nhật Sơn, Trương Hạo ra làm ví dụ, nói đó chính là kết cục của sự cuồng vọng tự đại.

Lục Vũ cũng không vội, đợi lão nói xong mới quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn một cái, cười nói: "Lão ta chỉ có trình độ này thôi sao?

Chỉ có cái đức hạnh này?

Một phế vật thế này sao?" "Lão Cửu Môn đúng là phế vật thật, cư nhiên để một kẻ như thế này khống chế bao nhiêu năm?" "Huyết tính đâu?

Gan dạ đâu?

Dũng khí đâu?" "Đem cho chó ăn hết rồi à?" "Ông dùng Trương đại phật gia họ ra làm ví dụ, chẳng lẽ họ chết trong tay ông sao?

Theo tôi biết, họ đều mất tích chỉ trong một đêm từ hai mươi năm trước.

Lão già, ông giải thích cho tôi xem, họ đã làm sao?" Thấy sắc mặt lão già ngày càng khó coi, Giải Liên Hoàn có chút đứng không vững, nhíu mày nói: "Lục Vũ, cậu đừng quá đáng quá, nói chuyện cũng nên có chút lễ số." "Nói hay lắm, nói còn hay hơn hát." Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn đáp một câu cứng ngắc, ánh mắt lại rơi trên người lão già đang tức đến đỏ mặt.

Nhưng chỉ nhìn một cái, sự chú ý của anh đã chuyển sang người nhà họ Uông kia.

Tên nhà họ Uông này từ đầu đến cuối đứng cạnh lão già, bất động như phỗng.

Lục Vũ từng tiếp xúc với người nhà họ Uông ở Thập Nhất Thương, có chút ấn tượng với kẻ này, giỏi sử dụng pháp khí, chiến lực không yếu.

Nhưng cũng chỉ là không yếu, so với anh vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Tình huống này khiến Lục Vũ hơi nghi hoặc.

Ngô Tam Tỉnh không phải không biết bản lĩnh của anh, chẳng lẽ lại trông cậy vào mấy kẻ này làm gì được anh sao?

Chuyện này thực sự có chút nực cười.

Lúc này, Giải Vũ Thần nãy giờ không lên tiếng, biểu cảm phức tạp nhìn Lục Vũ một cái rồi nói: "Lục tiểu ca nhi, vốn dĩ thời gian hẹn là ngày mai, nhưng cậu hôm nay đã tới, chúng ta cũng nghĩ chọn ngày không bằng gặp ngày.

Cho nên..." Không đợi cậu ta nói xong, Lục Vũ đã ngắt lời: "Cậu nói là tính theo ý cậu, hay theo ý ba cậu?

Hay là theo ý lão già sắp chết kia?" Giải Vũ Thần mỉm cười với Lục Vũ, trấn an lão già một chút rồi nhìn anh nói: "Lần trao đổi này Tam thúc đã giao cho tôi phụ trách.

Để biểu thị thành ý, thứ này đưa cậu trước." Giải Vũ Thần lấy ra một bình sứ bạch ngọc nhỏ nhắn, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Lục Vũ nhìn qua, là pháp khí. 【 Tên vật phẩm: Hồn Bình 】【 Đẳng cấp: Huyền giai thượng phẩm pháp khí 】【 Năng lực: Nhiếp hồn 】【 Mô tả: Hồn Bình, mô phỏng theo Nhiếp Hồn Bình mà chế thành, bên trong có phù lục, chỉ cần viết tên tuổi, ngày sinh của người khác cho vào, đặt gần nhà ở của người đó, sau bảy ngày có thể rút một hồn hai phách vào bình. 】 Thứ này có chút tương tự với Nhiếp Hồn Bình trong tay Lục Vũ, nhưng vẫn có khoảng cách rất lớn.

Lục Vũ bước tới cầm lấy Hồn Bình xem xét, bên trong quả thực có một hồn hai phách của một đứa trẻ.

Anh phẩy tay thu Hồn Bình lại, bình tĩnh nói: "Hôm nay thế thôi, tôi đi trước, có chuyện gì thì ngày mai Ngô Tam Tỉnh tới hãy nói." Vừa dứt lời, Lục Vũ xoay người định đi.

Lúc này, lão già kia lại không nhịn nổi, đập mạnh bàn thịnh nộ: "Đứng lại!

Ta đã cho ngươi đi chưa?

Lục Vũ, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Ngươi tin không, chỉ cần bước thêm một bước, ta sẽ khiến ngươi không thấy được mặt trời ngày mai!" Lục Vũ quay đầu lại, đột nhiên vẫy tay, nhàn nhạt nói: "Tôi có thấy được mặt trời ngày mai hay không tôi không biết, nhưng tôi có thể bảo đảm với ông, ông mà nói thêm một chữ nữa, tôi sẽ khiến ông đứt hơi ngay lập tức.

Nào, nói thử một chữ xem.

Tùy tiện chữ gì cũng được.

Ông cứ thử xem tôi có dám hay không." Lục Vũ không phải người của Lão Cửu Môn, anh không có gì phải cố kỵ, bách vô cấm kỵ.

Dù thực lực lão ta có cao đến đâu thì đã sao?

Dù lão ta có thể khống chế nhiều việc thì đã sao?

Lão ta chỉ là một vật chết, một vật chết không thể tạo ra bất kỳ uy hiếp nào với Lục Vũ.

Nếu là trước kia, Lục Vũ có lẽ còn chút kiêng dè, còn phải cân nhắc xem lão ta định làm gì, làm sao để dò xét mục đích.

Nhưng hiện tại, anh đã biết đáp án cuối cùng nằm ở Trường Bạch Sơn, mọi thứ khác đều không còn quan trọng nữa.

Nói trắng ra, trong lòng Lục Vũ, lão ta chỉ là một thứ tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn, một thứ có thể xóa sổ bất cứ lúc nào.

Lời của Lục Vũ khiến mặt lão già đỏ bừng vì tức!

Lão sống đến từng này tuổi, chưa bao giờ có ai dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với lão!

Giải Vũ Thần biết thực lực của Lục Vũ, dù sao cậu ta cũng đã chứng kiến nhiều ở Ba Nãi, lúc này vội vàng lên tiếng khuyên can: "Tống tiên sinh, bình tĩnh, bình tĩnh, lúc này không cần thiết phải tức giận, không đáng để giận hắn." Trong lúc cậu ta nói chuyện, tên nhà họ Uông tiến lên một bước, dường như đang đề phòng Lục Vũ có thể giở trò tiểu xảo.

Chương 1487

Lục Vũ chẳng hề để tâm, chỉ thản nhiên đứng nhìn.

Lúc này, Giải Liên Hoàn cũng lên tiếng: "Lục tiểu ca nhi, đáng lý cậu muốn đi tôi không được ngăn cản, nhưng cậu phải trả Hoắc Linh lại cho tôi.

Cậu cũng biết đấy, ước mơ cả đời của lão thái thái là tìm được Hoắc Linh.

Giờ tìm được rồi, tôi cũng đã liên hệ với cao tăng.

Đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp một buổi pháp sự để Hoắc Linh có thể đầu thai chuyển thế, cũng để Hoắc lão thái thái được yên tâm." Lời này nói ra tuy là đổi một cái cớ, nhưng cái lão muốn vẫn là Hoắc Linh.

Lục Vũ nhìn Giải Vũ Thần, đột nhiên hỏi: "Cậu chắc chắn là muốn Hoắc Linh chứ?" Giải Vũ Thần hơi khựng lại, vẫn gật đầu đáp: "Hoắc cô cô cả đời không dễ dàng gì, có thể lá rụng về cội cũng là một chuyện tốt." Nghe vậy, Lục Vũ lại cười, nói: "Lá rụng về cội sao?

Nếu tôi không nhầm thì Lão Cửu Môn đều từ Trường Sa ra, thế chẳng phải nên về Trường Sa an táng sao?

Đã vậy thì các người hà tất phải bày ra cái vòng lớn thế này, trực tiếp hẹn tôi ở Trường Sa không phải tốt hơn sao?

Tới Trường Sa tìm mảnh đất phong thủy bảo địa, đào cái hố rồi chôn người xuống là xong hết, cũng đỡ phải có kẻ không biết họ gì cứ lải nhải làm người ta phát ghét." Lời của Lục Vũ khiến sắc mặt vị "Tống tiên sinh" kia càng thêm khó coi, lão cực kỳ muốn xử đẹp Lục Vũ, nhưng bên cạnh cả Giải Vũ Thần và tên nhà họ Uông đều mấy

lần nhắc nhở, lão cũng không còn cách nào, chỉ biết trừng mắt nhìn.

"Được rồi, nếu các ngươi muốn Hoắc Linh thì trả cho các ngươi." Lục Vũ mỉm cười, thò tay vào người lấy ra một viên "Định Hồn Châu", tùy ý ném thẳng cho Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần giật mình, không ngờ Lục Vũ nói đưa là ném luôn, vội vàng luống cuống tay chân chụp lấy viên Định Hồn Châu.

Sau khi giữ chắc, Giải Vũ Thần nhìn qua rồi lộ vẻ khó xử.

Định Hồn Châu dùng thế nào cậu ta không biết, chỉ biết nhìn Giải Liên Hoàn cầu cứu.

Hai người giao lưu ánh mắt một lát, Giải Vũ Thần gật đầu với Lục Vũ, tỏ ý mình đi cất đồ trước, sau đó sẽ có một phần tạ lễ khác giao cho Lục Vũ, hy vọng anh chờ một chút.

Lục Vũ cũng không vội, vẫn đứng đó mỉm cười gật đầu.

Sau khi Giải Vũ Thần đi khỏi, sự chú ý của Lục Vũ lại đặt trên người tên nhà họ Uông.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, anh đột nhiên hỏi: "Ngươi phản bội tổ tông từ bao giờ thế?" Tên nhà họ Uông như không nghe thấy, đứng bất động cạnh Tống tiên sinh.

Ánh mắt Lục Vũ lại chuyển sang Tống tiên sinh, hơi nhíu mày: "Tôi thực sự không hiểu nổi, tại sao đám phế vật này lại gia nhập vào phe lão?" Tống tiên sinh lúc này đã điều chỉnh lại tâm trạng, mỉm cười nói: "Sức mạnh của ngài ấy không phải hạng người ngoại đạo như cậu có thể hiểu được.

Tôi vừa nói với cậu rồi, ngài ấy có thể quyết định sinh tử của cậu.

Không chỉ riêng cậu, ngài ấy có thể quyết định sinh tử của vô số người." Nói đến đây, Tống tiên sinh khựng lại, nhìn Giải Liên Hoàn

rồi tiếp tục: “Tiểu Giải, Tiểu Ngô đều là những người biết điều, biết cái gì nên làm, cái gì không nên.

Có điều cậu còn quá trẻ, không hiểu lễ số.” Lục Vũ đợi Tống tiên sinh nói xong mới cười nhạt, khẽ khàng: “Nói nhiều thế, chung quy cũng chỉ là lấy thế đè người.

Lão Cửu Môn cũng thế, đám ngu nhà họ Uông cũng thế, rốt cuộc cũng phải sống và sinh sôi trên mảnh đất này thôi.

Nhưng đáng tiếc, tôi thì không.

Họ Tống kia, đừng có trừng mắt với tôi.

Ông còn ngồi được ở đó là vì tôi tạm thời chưa muốn giết ông thôi.

Nhớ kỹ, là tôi không muốn giết, chứ không phải không dám giết.

Dù sao ông cũng chỉ bị Ngô Tam Tỉnh lợi dụng thôi, ông chẳng biết lão ta đang làm gì đâu.” Khi Lục Vũ nhắc đến “Ngô Tam Tỉnh”, đồng tử của tên nhà họ Uông hơi co rụt lại.

Dù hắn ẩn giấu rất nhanh nhưng Lục Vũ vẫn bắt gặp được.

Tống tiên sinh hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm với Lục Vũ nữa.

Lão không nói, Giải Liên Hoàn cũng im lặng, chỉ bảo thuộc hạ mang thêm mấy chiếc ghế vào phòng, mời Lục Vũ ngồi đợi.

Lục Vũ cũng chẳng nề hà, tùy ý ngồi xuống ăn hoa quả, thong thả chờ đợi.

Dù sao mục tiêu lần này của anh là Ngô Tam Tỉnh, những chuyện khác không quan trọng.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh rõ ràng đang ẩn mình trong bóng tối, điều này khiến anh phải cân nhắc một tình huống.

Ngô Tam Tỉnh đưa người nhà họ Uông tới gặp anh là có dụng ý gì?

Im lặng một lát, Lục Vũ cầm một chùm nho đặt lên đùi, vừa nhặt vừa tùy tiện hỏi: "Giải tiên sinh, nếu tôi nhớ không nhầm thì lần trước ở Côn Luân ông nói với tôi là 'hắn' đã xong rồi, nhà họ Uông cũng tiêu tùng rồi, sao giờ lại tàn tro bùng cháy nhanh thế?" Giải Liên Hoàn nhìn Tống tiên sinh, sau khi thấy lão khẽ gật đầu, Giải Liên Hoàn thở phào một cái, nói với Lục Vũ: "Tình hình khác, mục đích khác.

Lục tiểu ca nhi, cậu cũng biết thế giới này có rất nhiều thần khí, thần khí sở hữu sức mạnh thần kỳ.

Tống tiên sinh và Uông tiên sinh hợp tác với chúng tôi, chúng ta sẽ cùng nhau tìm kiếm thần khí trên thế giới này, để thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Hiện tại, đã không còn ai theo đuổi trường sinh nữa..." Nghe Giải Liên Hoàn giải thích, Lục Vũ "chậc chậc" mấy tiếng, cảm thán: "Nói nghe đúng là ra dáng người thật đấy.

Chẳng biết đứa nào mấy hôm trước mới bảo tôi là muốn thoát ly mọi thứ.

Mới có mấy ngày mà đã vì đại nghĩa dân tộc mà đứng ra rồi.

Chương 1488

Giỏi thật, giỏi thật!

Trọng trách cứu nhân độ thế lại đặt lên vai một lũ trộm mộ, ha ha ha!" Mấy câu của Lục Vũ khiến Giải Liên Hoàn và Tống tiên sinh đều đỏ mặt tía tai, sự mỉa mai trong đó vô cùng trực diện.

Sau khi cười xong, Lục Vũ thu lại nụ cười, xua tay với họ: "Xin lỗi, tôi thực sự không ngờ các người lại có giác ngộ tư tưởng cao đến thế.

Nhắc mới nhớ, mấy hôm trước tôi gặp Ngô Tam Tỉnh, giác ngộ của lão cũng cao ngất ngưởng như vậy, thật khiến người ta bội phục." Lục Vũ lại nhắc tới tên "Ngô Tam Tỉnh", sắc mặt mấy người có mặt đều biến đổi nhẹ.

Tống tiên sinh nhìn Lục Vũ, im lặng một lúc rồi cười giả tạo: "Chuyện Tiểu Ngô làm tự nhiên là vì đại nghiệp dân tộc, vì phúc lợi nhân dân, cậu không hiểu cũng bình thường.

Nhưng nếu không hiểu thì tốt nhất đừng nói bừa, kẻo lại làm trò cười cho thiên hạ!

Huống hồ, cậu có tư cách gì?" Trong lúc lão nói, Lục Vũ cứ cố nhịn cười, đợi Tống tiên sinh dứt lời, Lục Vũ xoa xoa mặt mình, liếc nhìn lão: "Tôi chẳng phải đã bảo ông đừng có nói bừa, nói bừa nữa tôi đánh chết ông sao?" Câu nói vừa dứt, bầu không khí lập tức lạnh ngắt, ánh mắt Lục Vũ chuyển sang Giải Liên Hoàn, cười lạnh: "Giải Liên Hoàn, tôi thấy đầu óc ông bị lừa đá rồi à?

Ông giải được Cửu Liên Hoàn mà ba cái lời quỷ quái này cũng không phân biệt được đúng sai sao?

Phúc lợi nhân dân cái thá gì?

Đại nghiệp dân tộc cái con khỉ gì?

Nói nhiều thế chẳng qua là vì chính mình sợ chết thôi!

Không sợ chết, ông dùng cái Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp chết tiệt kia làm gì!" Vừa dứt lời, Lục Vũ đột nhiên lách bộ, thân hình lóe lên, từ trên bàn chộp lấy một cái đĩa nhỏ không bắt mắt!

Cái đĩa nhỏ đó có tên là Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp, là một thứ Lục Vũ có được ở Tân Nguyệt Phạn Điếm từ rất lâu trước đây.

Sau đó anh đã tặng nó cho bố mẹ mình, nhưng sau khi bố mẹ anh dùng kế "kim thiền thoát xác", Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp cũng không rõ tung tích, mãi đến hôm nay mới thấy lại.

Sắc mặt Giải Liên Hoàn biến đổi, nhìn Lục Vũ hỏi: "Cậu nói thật sao?

Cái đĩa đó là Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp?" "Lên chút màu mà ông đã không nhận ra rồi à?" Lục Vũ liếc Giải Liên Hoàn một cái, lắc đầu cười như không cười nhìn Tống tiên sinh: "Đại nghiệp dân tộc?

Phúc lợi nhân dân?" Giải Liên Hoàn vẫn có chút không thể tin nổi, ánh mắt không ngừng thay đổi giữa Tống tiên sinh và tên nhà họ Uông, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Tống tiên sinh, cái đĩa này ông giải thích thế nào?" Ở giai đoạn này, mối quan hệ giữa Lão Cửu Môn và lão già này rất vi diệu, Cửu Môn không hoàn toàn bị khống chế, hai bên thiên về kiểu hợp tác, các bên đều có yêu cầu riêng.

Tống tiên sinh nheo mắt, nhàn nhạt đáp: "Có một số chuyện, ông chưa có tư cách để biết." Giải Liên Hoàn nhíu mày, im lặng một lát rồi nhìn sang tên nhà họ Uông: "Ngươi cũng biết chuyện này chứ?" Tên nhà họ Uông mặt không cảm xúc, một lát sau mới gật đầu.

Giải Liên Hoàn tiếp tục: "Ngươi cũng thấy việc lão động đến thần

khí là không hợp lý đúng không?" Đợi một chút, tên nhà họ Uông lại gật đầu.

Trong lúc hai người đối đáp, mắt Tống tiên sinh càng nheo lại dữ dội, lạnh lùng nhìn Giải Liên Hoàn: "Giải Liên Hoàn, ông đừng có được đằng chân lân đằng đầu." Giải Liên Hoàn lắc đầu, khẽ nói: "Ông đã phá quy củ, thế này không hợp lý." Nói đoạn, lão quay sang nhìn Lục Vũ, khẽ giải thích: "Chúng tôi hợp tác với lão không phải như cậu nghĩ đâu..." Giải Liên Hoàn lúc này chẳng thèm quan tâm Tống tiên sinh nói gì, chỉ thản nhiên nhìn Lục Vũ, kể lại ngọn ngành sự hợp tác của hai bên.

Nói một cách cứng nhắc thì lần hợp tác này đúng là có chút cảm giác vì đại nghiệp dân tộc...

"Hắn" khác với Lão Cửu Môn, thực lực quá mạnh, bối cảnh quá lớn, có thể nói chừng nào quốc gia chưa vong thì "hắn" vẫn sẽ tồn tại.

Lão Cửu Môn kiếm đủ tiền rồi, muốn rút chân ra.

Lần trước mượn hành động ở Ba Nãi, họ đã làm rất nhiều việc, lúc đó dường như đã triệt để tách rời khỏi "hắn" và nhà họ Uông, ngoài vài chi tiết nhỏ cần người xử lý trong bóng tối thì mọi việc đã giải quyết xong.

Nhưng chỉ vài ngày sau, "hắn" lại tìm đến cửa.

Chỉ là lần này không còn nói chuyện truy cầu trường sinh nữa, mà yêu cầu Lão Cửu Môn hiệp trợ khống chế và quản lý thần khí.

Thần khí trên thế gian không kể xiết, thậm chí có thể nói mỗi giây mỗi phút đều có thần khí mới ra đời.

Có cái tốt, có cái ác.

Những thứ này cần có người quản lý.

Người từng quản lý những thứ này là Trương Hạo, cũng chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đồng thời Thập Nhất Thương cũng đang quản lý, nhưng so với thực lực hùng hậu của Tân Nguyệt Phạn Điếm thì vẫn kém xa.

Còn một vấn đề then chốt nhất, linh hồn của Tân Nguyệt Phạn Điếm – Hằng Hà Sa – đã không thấy tung tích!

Bao năm tích lũy của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tất cả pháp khí, thậm chí là cổ vật giá trị đều nằm trong Hằng Hà Sa.

Không có Hằng Hà Sa, Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ là một cái vỏ rỗng...

Người Lão Cửu Môn dù lớn hay nhỏ đều có vết nhơ vi phạm pháp luật có thể bị gán tội, nói bắt là bắt được ngay.

Nhưng Giải Liên Hoàn nghĩ tới nghĩ lui, đây là cơ hội để Lão Cửu Môn tẩy trắng.

Dù sao Trương Hạo nắm giữ Tân Nguyệt Phạn Điếm bao năm qua cũng không có gì xấu, coi như đây là cách họ báo đáp xã hội...

Nghe Giải Liên Hoàn nói đến đây, Lục Vũ đột nhiên hiểu tại sao lúc nãy gặp Giải Liên Hoàn trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, biểu hiện của lão lại không tự nhiên như vậy, không giống một Giải Liên Hoàn trước kia.

Giải Liên Hoàn khác với Ngô Tam Tỉnh, nếu Ngô Tam Tỉnh là một tên điên từ đầu đến chân thì Giải Liên Hoàn là một người bình thường trong số những tên điên.

Hay nói đúng hơn, Giải Liên Hoàn có sự trầm ổn và lý tính nhất quán của người nhà họ Giải.

Chương 1489

Ngày xưa khi Lão Cửu Môn còn gắn bó với "hắn", Giải Cửu Gia đã muốn rút lui nhưng khổ nỗi không có cơ hội.

Sau này, Giải Cửu Gia bắt đầu mưu tính rút lui, Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh gia nhập, tiếp tục sự nghiệp đó từng chút một để thoát khỏi gông cùm số phận...

Trên con đường này, thực tế có vài cơ hội để họ có thể dứt áo ra đi, Giải Liên Hoàn ở mức độ nào đó cũng có ý định đó.

Nhưng ngặt nỗi Ngô Tam Tỉnh không chịu ngồi yên, luôn đi tìm kiếm thêm chân tướng, thêm những điều chưa biết, dẫn đến một số chuyện mà họ vốn không thể chấp nhận, không nên tiếp xúc xuất hiện trong thế giới của họ.

Những ẩn số đó xuất hiện đã thay đổi vận mệnh của vô số người...

Sau vụ Ba Nãi tới Côn Luân, Giải Liên Hoàn đi tìm Lục Vũ cũng là muốn chấm dứt tất cả, nhưng không ngờ lại "gậy ông đập lưng ông", dẫn ra rắc rối lớn hơn.

Tất cả những điều này không phải ý nguyện của lão.

Tính ra thì Giải Liên Hoàn cũng bị Ngô Tam Tỉnh tính kế, hay nói cách khác là bị hố!

Giải Liên Hoàn càng nói càng nhiều, từ quá khứ vô nghĩa cho tới hiện tại.

Từ Ba Nãi đến Địa Tiên Thôn ở Vu Sơn.

Chỉ tiếc là lão cũng không biết Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc đang mưu đồ chuyện gì, chỉ có thể xác định một điều: Ngô Tam Tỉnh đã mất

kiểm soát rồi.

Mọi chuyện đối với Ngô Tam Tỉnh bây giờ đều không quan trọng, Lão Cửu Môn không quan trọng, Ngô Tà cũng không quan trọng.

Ngô Tam Tỉnh hiện tại có thể nói là đang trên con đường một đi không trở lại để truy cầu Chung Cực!

Lần này để Giải Liên Hoàn ra mặt trao đổi Hoắc Linh, theo lời Giải Liên Hoàn, cũng là do Ngô Tam Tỉnh ép buộc.

Ngô Tam Tỉnh không trực tiếp làm gì, chỉ dùng một lời đe dọa rất trực diện đã ép Giải Liên Hoàn phải thỏa hiệp.

Cụ thể là sau sự kiện "Côn Luân Sơn", Lão Cửu Môn đại loạn, Giải Liên Hoàn bị coi là cưỡng chiếm Tân Nguyệt Phạn Điếm, cục diện căng như dây đàn, nội đấu giữa Lão Cửu Môn đạt đến đỉnh điểm.

Tất nhiên, việc Lão Cửu Môn nội đấu vốn cũng nằm trong kế hoạch của Giải Liên Hoàn.

Lão định nhân cơ hội này thanh tẩy một đám cứng đầu trong Lão Cửu Môn, để những người khác có thể sống sót, giống như ngày xưa Giải Cửu Gia hiến kế cho Trương đại phật gia vậy.

Một mặt giữ vững sự tiếp nối của gia tộc, một mặt thoát khỏi sự khống chế của "hắn".

Nhưng lão không ngờ lần này nội đấu của Lão Cửu Môn lại kịch liệt đến thế, có dấu hiệu mất kiểm soát, cộng thêm việc Lục Vũ đột nhiên "rút củi đáy nồi" khiến kế hoạch của lão khó thực thi.

Đúng giai đoạn này, "hắn" xuất hiện.

Hay đúng hơn là Tống tiên sinh đại diện cho "hắn" ra mặt, thông qua một số thủ đoạn mạnh mẽ giúp Giải Liên Hoàn ổn định cục diện

và tái kiểm soát Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hơn nữa, đề nghị lần này của "hắn" cũng khiến Giải Liên Hoàn rất động tâm.

"Hắn" cần Giải Liên Hoàn chỉnh đốn lại Lão Cửu Môn, thậm chí là chỉnh đốn cả ngành này, không còn theo đuổi những thứ trường sinh phù phiếm nữa, mà chỉ chuyên tâm vào thần khí, tìm kiếm và quản lý chúng giống như Trương Hạo đã từng làm, cất kỹ chúng đi để tránh ảnh hưởng đến sự sinh tồn của con người.

Một cuộc giao dịch như thế có thể bảo toàn Lão Cửu Môn, kéo dài gia tộc, lại còn cho mọi người cơ hội tẩy trắng, Giải Liên Hoàn cân nhắc kỹ lưỡng thì không có lý do gì để từ chối.

Chỉ là không ngờ được, kẻ mới cách đây không lâu còn bảo phải cất kỹ mọi thứ đi, vậy mà chỉ sau vài ngày ngắn ngủi đã mang theo "Vạn Phúc Ngọc Phấn Điệp" không biết lấy từ đâu ra bên mình, tùy ý sử dụng?

Giải Liên Hoàn kể xong ngọn ngành câu chuyện, thở dài thườn thượt, liên tục lắc đầu, thất vọng tràn trề.

Nhìn sang vị Tống tiên sinh kia, mặt lão lúc xanh lúc tím, không nói nên lời vì phẫn nộ!

Ngay cả tên nhà họ Uông cũng nheo mắt lại, không rõ đang nghĩ gì.

Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn, cũng lắc đầu khẽ nói: "Lời xưa nói đúng, nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc mầm thôi." Câu nói của Lục Vũ khiến Tống tiên sinh vốn đã bực bội lại càng thêm khó chịu, lão lạnh mặt nhìn anh: "Chúng ta làm việc, hạng tiểu nhân như cậu căn bản không hiểu được đâu." Lục Vũ quay sang nhìn lão, khẽ hỏi: "Có gì mà không hiểu, chẳng qua là tìm một con đường khác thôi mà, trường sinh bất lão có sức hút lớn thế sao?" Nói xong,

Lục Vũ lắc đầu thở dài, tự hỏi tự trả lời: "Đối với kẻ nửa thân người đã vùi dưới đất như ông thì dường như đúng là có sức hút lớn thật.

Có điều, chuyện hôm nay có liên quan gì đến ông đâu?

Sao ông lại tích cực tới đây góp vui thế?" Khi gặp Tống tiên sinh, Lục Vũ đã thấy kinh ngạc trước sự xuất hiện của đại diện mới cho "hắn", nghĩ mãi không ra nguyên do.

Nhưng giờ anh mỉm cười khẽ nói: "Ông đã gặp Ngô Tam Tỉnh rồi đúng không?

Lão hứa hẹn gì với ông rồi?

Bảo ông tới đây trấn áp tôi, rồi lão cho ông trường sinh bất lão à?

Ngô Tam Tỉnh không phải không biết tôi, lão chắc chắn biết một phế vật như ông chẳng có chút uy hiếp nào với tôi cả, trừ phi..." Nói đến đây, sắc mặt Lục Vũ chợt biến, mắt nheo lại, một lần nữa đánh giá kỹ Tống tiên sinh.

Lúc này, trên người Tống tiên sinh ẩn hiện một luồng khí âm hàn khó tả!

Cả Giải Liên Hoàn và tên nhà họ Uông đều cảm nhận được điều bất thường, theo bản năng lùi lại vài bước...

Ban đầu, Tống tiên sinh lúc nào cũng tỏ vẻ cao ngạo hơn người, coi mọi người như thuộc hạ.

Điều này tuy đáng ghét nhưng cũng không phải vấn đề quá lớn.

Chương 1490

Nhưng hiện tại, sự cao ngạo đó đã biến thành sự lạnh lùng tột độ.

Ánh mắt băng giá, toàn thân toát ra luồng khí âm hàn khiến người ta vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là đôi mắt kia, như mắt rắn độc!

Giải Liên Hoàn và tên nhà họ Uông nhìn nhau, cả hai lại lùi thêm hai bước, sự chú ý dồn vào Lục Vũ.

Hai người biểu cảm có chút do dự.

Một mặt họ nghi ngờ liệu có phải Lục Vũ đã giở trò gì không, mặt khác họ lại không chắc chắn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Điều chưa biết luôn là thứ khó xử lý nhất!

Chờ một lát, vẫn là Giải Liên Hoàn nhíu mày hỏi: "Tống tiên sinh, ông sao thế?" Tống tiên sinh mỉm cười khẽ đáp: "Tôi cảm thấy rất ổn." Vừa dứt lời, lão nhìn sang Lục Vũ, cười như không cười: "Lục tiên sinh, cậu thấy thế nào?" Lục Vũ không nói lời nào, nhìn chằm chằm họ.

Tống tiên sinh có chút đắc ý, cho rằng Lục Vũ đã bị dọa sợ rồi.

Chỉ có điều, Giải Liên Hoàn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt biến đổi, theo bản năng nhìn về phía lối vào tầng một và tầng hầm.

Tống tiên sinh mỉm cười thản nhiên: "Lục Vũ, tôi đã bảo rồi, thanh niên đừng có quá..." Câu nói chưa dứt, Giải Liên Hoàn đã nhíu mày ngắt lời, quát: "Câm miệng!" Vừa dứt lời đã nghe từ hướng tầng hầm truyền tới vài tiếng nổ trầm đục, âm thanh loảng xoảng vang lên liên tiếp!

Có chuyện rồi!

Giải Liên Hoàn quay lại nhìn Lục Vũ, thấy anh vẫn bất động, biểu cảm không đổi, thậm chí mắt cũng không chớp lấy một cái, lập tức xác định được một việc.

Lục Vũ lại dùng phân thân rồi!

Giải Liên Hoàn và tên nhà họ Uông nhìn nhau, trực tiếp bỏ mặc Tống tiên sinh, từ tầng hai nhảy xuống, xông thẳng về phía tầng hầm!

Tầng hầm là một trong những nơi quan trọng nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Trước đó Giải Vũ Thần đã mang Định Hồn Châu xuống tầng hầm để tìm cách giải khai.

Nhưng hiện tại, trong sảnh tầng hầm thứ nhất đang loạn thành một đoàn!

Tủ kệ đổ ngổn ngang, vài nhân viên công tác ngã gục trên đất!

Giải Liên Hoàn quay đầu nhìn, thấy một người đang quay lưng về phía mình, tay cầm một viên châu tung lên hạ xuống nhịp nhàng.

Trước mặt người đó cũng có một người đang nằm, nhưng nhìn không rõ là ai, chỉ thấy mặc đồng phục Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tuy nhiên, Giải Liên Hoàn chỉ cần nhìn bóng lưng là biết đó là Lục Vũ.

Lão tuy không rõ Lục Vũ làm cách nào, nhưng chuyện Lục Vũ có thể phân thân thì đây chẳng phải lần đầu lão thấy.

Tên nhà họ Uông thì mới thấy lần đầu, không khỏi có chút kinh ngạc.

Còn vị Tống tiên sinh chạy tới góp vui thì mắt sáng rực lên, ngón tay máy động liên hồi.

Sau khi hắng giọng một tiếng, lão lập tức lên tiếng: “Lục Vũ, tôi không nói nhiều với cậu nữa, giao hết thần khí trên người ra đây.

Tân Nguyệt Phạn Điếm mới sẽ phụ trách bảo quản toàn bộ thần khí!” “Hừ...” Lục Vũ đột nhiên cười khẩy một tiếng, ngoảnh lại nhìn Tống tiên sinh, cười nói: “Ông có lẽ không biết, rất lâu trước đây, cũng tại Tân Nguyệt Phạn Điếm này, có một nhóm người đã nói với tôi y hệt những gì ông vừa nói.

Không ngờ hôm nay lại được nghe lần nữa.” Tống tiên sinh đầy mặt đắc ý, thản nhiên nói: “Tôi đã bảo rồi, cậu còn trẻ quá, nhiều chuyện cậu không biết đâu.

Tôi có thể bắt cậu sống, bắt cậu chết...” Lão còn chưa nói xong, Lục Vũ đột nhiên lật tay lấy ra một chậu hoa nhỏ, khẽ nói: “Ông dùng cái thứ này để uy hiếp tôi sao?

Để tôi đoán xem tại sao Ngô Tam Tỉnh lại để ông tới đây...

Ông không có hứng thú với trường sinh sao?

À, đúng là nực cười thật!” Trong chậu hoa nhỏ trên tay Lục Vũ trồng chính là Bàn Cổ Thi Tiển!

Trước đó anh đã nhận ra khí âm hàn trên người Tống tiên sinh, lại cảm nhận được luồng khí này đến từ tầng hầm, nên lập tức dùng phân thân lẻn xuống dưới.

Tầng hầm chính là nơi Giải Vũ Thần đang thử giải khai Định Hồn Châu.

Có điều Giải Tiểu Hoa hiểu biết quá ít về pháp khí, nhóm nhân viên mới của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại càng không có tài năng đó.

Làm mãi mà không giải được.

Cuối cùng vẫn có một kẻ không mời mà tới giải khai Định Hồn

Châu.

Nhưng khi kẻ đó giải khai Định Hồn Châu đã gây ra tiếng động hơi lớn, cộng thêm việc Định Hồn Châu Lục Vũ đưa tới không phải là Hoắc Linh thật nên náo loạn càng to hơn.

Chuyện này khiến Thi Tiển trên người kẻ đó bạo phát, từ đó dẫn động tới Thi Tiển trên người Tống tiên sinh, lúc này Lục Vũ mới phát hiện ra điểm bất thường.

Chỉ tiếc là con cáo già Ngô Tam Tỉnh rất cảnh giác, phát hiện Định Hồn Châu là giả đã chuồn mất tiêu, chỉ để lại một ít Bàn Cổ Thi Tiển gây chút rắc rối cho Lục Vũ...

Chương 1491

Nhìn thấy Thi Tiển trong tay Lục Vũ, sắc mặt Tống tiên sinh biến đổi liên tục, ánh mắt không ngừng dao động!

Một hồi lâu sau mới nheo mắt chằm chằm nhìn Lục Vũ, nói: "Thanh niên, cậu không biết mình đang làm gì..." Lục Vũ mặt không cảm xúc nhìn lão, đột nhiên đưa tay, trực tiếp dùng bật lửa đốt chỗ Bàn Cổ Thi Tiển đó.

Ánh lửa lóe lên, Tống tiên sinh lập tức đổ rụp xuống đất đau đớn!

Thi Tiển trường sinh, nhất thể đồng sinh, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Năm xưa ở Địa Tiên Thôn, Lục Vũ đã dùng cách này đối phó với Ngô Tam Tỉnh, giờ dùng để kìm kẹp một lão già chẳng biết gì thế này thì dễ như trở bàn tay.

Sau cùng, vẫn là Giải Liên Hoàn không muốn cục diện quá căng thẳng, vẫn hy vọng Lão Cửu Môn có một con đường sống, nên dù không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, lão vẫn bấm bụng đứng ra ngăn Lục Vũ lại.

Lúc này, kẻ nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng của nhà họ Uông đột nhiên lên tiếng: "Lục tiên sinh, làm việc như vậy e là có chút không thỏa đáng.

Thực lực của hắn anh cũng nên biết rõ, vạn nhất gây ra rắc rối..." Lục Vũ nhướng mày, nhìn người nhà họ Uông nói: "Ngươi tính là cái thố gì?

Đến tổ tông Uông Tàng Hải của ngươi đứng trước mặt ta cũng không dám dùng giọng điệu này để nói chuyện." "Ngươi cũng thật là

đồ không tiền đồ, Uông Tàng Hải dã tâm hừng hực, còn hung mãnh hơn cả sư tử hổ báo, sao hậu đại lại lòi ra một đứa nhát như thỏ đế thế này?" "Hắn là cái gì?

Là cha ngươi à?" "Những gì hắn làm là đúng sao?

Ngươi ngay cả thị phi trắng đen cũng không phân biệt được?" Kẻ nhà họ Uông bị Lục Vũ mắng cho xối xả vào mặt, không khỏi trợn tròn mắt, có chút không biết phải nói gì nữa.

Giải Liên Hoàn thấy cục diện có chút căng thẳng, vội vàng ra mặt dàn xếp.

Hơn nữa, vấn đề mấu chốt hiện tại không phải là người nhà họ Uông thế nào, mà là hắn!

Sau khi nói vài câu, Giải Liên Hoàn xoay chuyển đề tài, hỏi: "Lục tiểu ca nhi, cậu vừa nói trường sinh là ý gì?

Hắn trường sinh sao?

Hắn thông qua chậu hoa trong tay cậu mà trường sinh?

Đây là thủ đoạn gì?

Cậu không phải đang đùa đấy chứ?" Lục Vũ chưa bao giờ là người thích đùa, Bàn Cổ Thi Tiển tuy anh mới chỉ thấy một lần ở Địa Tiên thôn, nhưng thứ này tuyệt đối không thể nhìn lầm.

Cộng thêm thảm trạng của Tống tiên sinh đang nằm gục dưới đất, đã chứng minh suy đoán của anh không hề sai.

Quan trọng hơn là, việc này từ một khía cạnh khác đã chứng thực một điều!

Ngô Tam Tỉnh, thực sự giống như lời Giải Liên Hoàn nói, đã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa rồi!

Ngô Tam Tỉnh dã không còn là Ngô Tam Tỉnh của ngày xưa, trên

con đường truy tìm Chung Cực, hắn đã đánh mất chính mình, đi vào vết xe đổ của Uông Tàng Hải!

Điều này cũng một lần nữa chứng minh quan niệm của Lục Vũ, chỉ cần còn một người sống, còn biết về Chung Cực, biết về chuyện đó, thì sẽ luôn có kẻ không ngừng truy tìm!

Nghĩ đến đây, trong đầu Lục Vũ không khỏi hiện lên những chuyện xảy ra khi chạm mặt Ngô Tam Tỉnh ở Địa Tiên thôn trước đó.

Khi đó, Ngô Tam Tỉnh còn mạnh miệng nói muốn tiêu hủy Thanh Đồng Môn.

Giờ nghĩ lại, đúng là nực cười không thể tả...

Lúc này, Giải Vũ Thần đang ngất xỉu cuối cùng cũng u u tỉnh lại, có chút mờ mịt nhìn quanh, khó hiểu hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?

Ân?

Sao mọi người đều đến đây rồi?" "Hỏng bét!

Hoắc Linh, Hoắc Linh!" Giải Vũ Thần đầu váng mắt hoa, nhưng việc đầu tiên sau khi tỉnh lại vẫn là tìm kiếm viên hồn châu kia, muốn tìm thấy Hoắc Linh!

Giải Liên Hoàn thấy anh ta như vậy, vội vàng đỡ Giải Vũ Thần dậy, nói: "Đừng căng thẳng, Hoắc Linh đang ở chỗ Lục Vũ, vẫn ổn cả, không sao đâu." Giải Vũ Thần lúc này mới phản ứng lại, thấy Lục Vũ vẫn đang tung hứng một viên Định Hồn Châu trong tay.

Giải Vũ Thần mạnh bạo đứng phắt dậy, bước nhanh đến bên cạnh Lục Vũ, trợn mắt hỏi: "Hoắc Tú Tú đâu?

Hoắc Tú Tú đi đâu rồi?

Sao chỉ có một mình anh ở đây?" Câu hỏi này khiến Lục Vũ hơi khựng lại, đôi mày khẽ nhíu, hỏi: "Cậu đang nói cái gì vậy?

Hoắc Tú Tú nào?" "Hoắc Tú Tú đó!" Giải Vũ Thần hét lớn một tiếng, đột nhiên vỗ mạnh vào trán, nhìn Lục Vũ tức giận nói: "Anh làm hỏng đại sự rồi!

Anh... anh..." Giải Vũ Thần lục thần vô chủ, tâm loạn như ma, cuối cùng Giải Liên Hoàn thở dài một tiếng, đem chuyện chôn giấu dưới đáy lòng nói cho Lục Vũ nghe.

Thực ra cũng không phải chuyện gì quá to tát, chẳng qua là Ngô Tam Tỉnh đã bắt Hoắc Tú Tú đi, yêu cầu dùng Hoắc Linh để đổi, cho nên Giải Liên Hoàn mới dưới sự khẩn cầu của Giải Vũ Thần mà đồng ý với Ngô Tam Tỉnh.

Một mặt, Hoắc Tú Tú là hậu duệ của cố nhân.

Mặt khác, Giải Liên Hoàn luôn cảm thấy mắc nợ Giải Vũ Thần rất nhiều, nên đối với đứa con dâu tương lai này, Giải Liên Hoàn đã thỏa hiệp.

Chương 1492

Lúc này, Giải Vũ Thần đột nhiên nghĩ ra điều gì, lập tức túm chặt lấy cánh tay Lục Vũ như vớ được cọng rơm cứu mạng: "Anh có cách đúng không, anh chắc chắn có cách tìm cô ấy về!" Lục Vũ nghe Giải Liên Hoàn giải thích, đôi mắt híp lại, trong lòng có chút dở khóc dở cười.

Lão Cửu Môn, từng là thế lực lừng lẫy một thời.

Không ngờ đến nước này, lại bị Ngô Tam Tỉnh khuấy đảo thành cái đức hạnh này, thật khiến người ta thất vọng.

Nhưng nghĩ lại, anh cũng có thể lý giải.

Dẫu sao, sống một kiểu cuộc đời quá lâu, ai cũng dễ dàng chán ngán, giống như Ngô Tà vẫn đang bị giam trong Sơn Hà Đồ vậy.

Bộ dạng thất hồn lạc phách của hắn chính là vì không thể chấp nhận thế giới này hoàn toàn khác với những gì hắn tưởng tượng...

"Lục Vũ, anh có cách đúng không?" Thấy Lục Vũ không có phản ứng gì, Giải Vũ Thần nhịn không được lại nói tiếp: "Anh muốn tìm Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh cũng muốn tìm anh, hắn muốn Hoắc Linh thật, hắn chắc chắn sẽ tìm anh lần nữa!" Hồn thể của Hoắc Linh có hai cái, một thật một giả.

Cái giả kia từng được nuôi dưỡng trong Long Quân Chiếu Cốt Bảo, nhưng lần này đã bị Lục Vũ lôi ra để hoàn thành giao dịch với Ngô Tam Tỉnh.

Theo ý của Giải Vũ Thần, Ngô Tam Tỉnh lúc đó đã nhận ra đó là đồ giả.

Bên cạnh, Giải Liên Hoàn cũng nhìn Lục Vũ, khẽ nói: "Cậu giúp

tôi lần này, tôi sẽ giống như đã hứa trước đó, giúp cậu." Lục Vũ vẫn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn dường như nghĩ ra điều gì, im lặng giây lát rồi phẩy tay, bảo Giải Vũ Thần, người nhà họ Uông và cả Tống tiên sinh đang nằm rên rỉ dưới đất rời đi hết, lúc này mới nhìn Lục Vũ hỏi: "Cậu muốn thế nào mới có thể tin tôi?" Lục Vũ không nói lời nào, nhìn Thi Tiển trong chậu hoa, phẩy tay tung ra một đạo lôi pháp.

Theo động tác của anh, bên ngoài đột nhiên truyền vào một tiếng thét thảm thiết.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Giải Liên Hoàn trở nên cổ quái, vừa mờ mịt vừa kinh ngạc.

Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn, lên tiếng hỏi: "Ông có biết thứ này là gì không?" "Thượng cổ Thi Tiển, đặc sản của Địa Tiên thôn." "Ông nói xem, thứ này xuất hiện ở đây, sao ta có thể tin ông?" Giải Liên Hoàn từng nghe kể về truyền thuyết Địa Tiên thôn, biết công hiệu của Thi Tiển, lúc này sắc mặt biến đổi, hít ngược một hơi khí lạnh nói: "Cậu nói thứ này là Thi Tiển trong Địa Tiên thôn?" Vừa nói, Giải Liên Hoàn vừa tiến lại gần vài bước, quan sát kỹ thứ như cục thịt đen thui trong chậu hoa trên tay Lục Vũ, nuốt nước bọt một cái, lại ngẩng đầu nhìn Lục Vũ hỏi: "Ý cậu là, Tống tiên sinh dựa vào thứ này để có được trường sinh?

Cậu có ý đó đúng không?" "Đúng, ông chính là có ý đó." Không đợi Lục Vũ nói gì, Giải Liên Hoàn đã tự vấn tự đáp: "Truyền thuyết về Địa Tiên thôn là thật, lần đó Ngô Tam Tỉnh tổ chức đi Địa Tiên thôn thực chất là vì thứ này sao?" "Tống tiên sinh có được thứ này, vậy Ngô Tam Tỉnh chắc chắn cũng có được nó." "Hắn... có phải cũng cộng sinh với Thi Tiển để trường sinh không?" Trong mắt Giải Liên Hoàn viết đầy sự chấn kinh, không hề giống như đang giả vờ!

Lục Vũ liếc Giải Liên Hoàn một cái, chậm rãi nói: "Cái đó thì tôi không biết, tôi với Ngô Tam Tỉnh không thân như vậy, ông với hắn rất thân, ông phải biết rõ chứ." Khi Giải Liên Hoàn định nói thêm gì đó, Giải Vũ Thần đột nhiên từ bên ngoài bước vào, sắc mặt khó coi nói: "Xảy ra chuyện rồi, Tống tiên sinh nôn ra một ngụm máu đen rồi ngất lịm đi, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít." Sắc mặt Giải Liên Hoàn biến đổi!

Chuyện của Tống tiên sinh có thể lớn có thể nhỏ, sự sống chết của hắn ở mức độ lớn quyết định sự tồn vong của Lão Cửu Môn.

Thậm chí có thể nói, cảnh ngộ họ đang đối mặt hiện nay còn nghiêm trọng hơn cả khi Giải Cửu Gia hiến kế cho Trương Đại Phật Gia tiêu diệt Cửu Môn năm xưa!

Dù sao thời đại đã khác...

Giải Liên Hoàn cau chặt mày, vẻ mặt đầy nan giải.

Trong lúc ông ta đang do dự, Giải Vũ Thần lại nhìn Lục Vũ, yết hầu chuyển động, có chút muốn nói lại thôi.

Lục Vũ liếc anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Chuyện của Hoắc Tú Tú, cậu không cần nói với tôi, tôi không biết cô ta ở đâu.

Nếu Ngô Tam Tỉnh đến tìm tôi, tôi có thể xem xét." Nói xong, anh lại nhìn Giải Liên Hoàn, chậm rãi nói: "Nếu hôm nay lúc gặp mặt ông đã nói cho tôi biết Ngô Tam Tỉnh sẽ tới, có lẽ mọi chuyện đã không thành ra nông nỗi này." Hai cha con Giải Vũ Thần và Giải Liên Hoàn nhìn nhau, đều cười khổ lắc đầu.

Cả hai đều không ngờ chuyện lần này lại diễn biến thành thế này.

Trong lúc họ còn đang do dự, Lục Vũ lắc đầu bảo Giải Liên Hoàn: "Ông muốn rút lui thì hãy dứt khoát một chút, đi đi.

Đổi một nơi khác mà sống dẫu sao cũng không phải chuyện xấu."

Ngừng một chút, anh bổ sung thêm: “Năm đó Trương gia chọn cách ra nước ngoài khai chi tán diệp không phải là không có nguyên nhân đâu.” Giải Liên Hoàn mạnh bạo ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Ông ta hiểu ý Lục Vũ là muốn họ từ bỏ tất cả, chọn một con đường khác, như vậy mới có một đường sống.

Nhưng Giải Liên Hoàn còn chưa kịp lên tiếng, Giải Vũ Thần đã nhíu mày nói: “Sao có thể làm như vậy được?” Lục Vũ liếc anh ta một cái, cười nhạt, lại một lần nữa lắc đầu nói: “Không có khí phách, không có dũng khí, cũng chẳng đủ quả quyết.

Giải Liên Hoàn, ông tự mình suy nghĩ cho kỹ đi.” Vừa nói, Lục Vũ vừa bưng chậu Thi Tiển nhỏ kia trực tiếp đi ra ngoài.

Yết hầu Giải Vũ Thần chuyển động, định nói thêm câu nữa nhưng đã bị Giải Liên Hoàn ngăn lại.

Biểu cảm của Giải Vũ Thần vô cùng rối rắm, nói với Giải Liên Hoàn: “Nhưng cứ như vậy, tất cả những gì chúng ta có, dù là tiền bạc hay là...” “Tiền là cái thá gì!” Giải Liên Hoàn đột nhiên mắng một câu, trực tiếp đi ra ngoài đuổi theo Lục Vũ.

Giải Vũ Thần nghiến răng, cuối cùng cũng thở dài một tiếng, bước ra khỏi hầm ngầm đuổi theo.

Chỉ nhìn biểu cảm là biết, anh ta vẫn chưa thể hạ quyết tâm...

Tầng một Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tống tiên sinh lúc trước còn đắc ý giờ đang nằm trên bàn, bên cạnh là kẻ nhà họ Uông mặt không cảm xúc đứng đó.

Nói là mặt không cảm xúc, chi bằng nói là bó tay không biện pháp thì chính xác hơn.

Truyền thừa của nhà họ Uông lâu đời hơn Lão Cửu Môn nhiều, rất nhiều chuyện Lão Cửu Môn không biết thì họ lại biết.

Lúc này, thấy bọn Lục Vũ đi lên, người nhà họ Uông quay đầu nhìn, bước đến bên cạnh Lục Vũ hỏi: “Anh có cách nào cứu ông ta không?

Nếu anh giải quyết được vấn đề của ông ta, tôi có thể nói cho anh biết chuyện về gia tổ.” “Chuyện gia tổ?” Lục Vũ lặp lại một lần, rồi lắc đầu khẽ nói: “Tổ tông của ngươi chết rồi, chính tay ta giết.

Hắn còn chuyện gì nữa cũng không quan trọng.

Chương 1493

Đáng tiếc thật, một người tốt như thế mà lại chết muộn quá.” Nghe lời Lục Vũ nói, sắc mặt kẻ nhà họ Uông lập tức biến đổi!

Trước đó Lục Vũ nói Uông Tàng Hải đã chết, hắn còn có chút không tin.

Nhưng lần này hắn nhìn chằm chằm Lục Vũ, thấy ánh mắt Lục Vũ không hề có chút gợn sóng, chỉ như đang kể lại một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Hắn cuối cùng cũng biết chuyện này không phải giả, nhất thời đờ người ra.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên rút súng từ thắt lưng ra hướng về phía Lục Vũ!

Còn chưa kịp nổ súng, Giải Liên Hoàn bên cạnh đã phản ứng lại, nghiến răng vung dao, trực tiếp đâm thẳng vào bụng kẻ nhà họ Uông...

Biến hóa đột ngột khiến Giải Vũ Thần ngây người.

Anh ta không ngờ cha mình lại dứt khoát như vậy.

Đừng nói là anh ta không ngờ tới, ngay cả kẻ nhà họ Uông bị đâm một nhát vào bụng cũng không ngờ tới.

Hắn ngơ ngác nhìn Giải Liên Hoàn, há miệng chỉ phát ra được vài âm tiết vô nghĩa, sau đó ngã gục xuống đất, chán nản chấp nhận sinh mệnh đang trôi đi.

Đây chính là sự khác biệt giữa thế hệ thứ hai và thứ ba của Lão Cửu Môn.

Sát phạt quyết đoán, một khi đã quyết định chuyện gì sẽ không bao

giờ do dự.

Có thể nói, lời của Lục Vũ cộng thêm những chuyện xảy ra hôm nay cuối cùng đã khiến Giải Liên Hoàn hiểu ra mình cần phải làm gì.

Muốn thoát khỏi những thứ ông ta không thích thì chỉ còn một con đường: ra nước ngoài!

Liếc nhìn kẻ nhà họ Uông đã gục xuống, ánh mắt Giải Liên Hoàn lại rơi vào Tống tiên sinh đang nằm trên bàn.

Im lặng một hồi, ông ta khẽ hỏi: "Hắn xử lý thế nào?

Tôi chém một đao là có thể giải quyết được hắn sao?" Vừa nói, Giải Liên Hoàn vừa quay đầu nhìn Lục Vũ.

Sắc mặt Lục Vũ bình tĩnh, bước qua vài bước, khẽ phẩy tay, Kiếm Tiêu Luyện lướt qua thân thể Tống tiên sinh vài lần.

Trong tình trạng không để lại bất kỳ vết thương ngoài da nào, anh đã trực tiếp siêu độ linh hồn của hắn.

Tiếp đó, Lục Vũ lật bàn tay lấy ra một đạo phù lục dán lên lưng hắn, khẽ nói: "Hắn có thể duy trì trạng thái này trong ba tiếng, tối đa sau ba tiếng nữa, hắn sẽ bị Thi Tiển khống chế, trở thành một phần của nó." Giải Liên Hoàn lập tức hiểu ý Lục Vũ, họ muốn thoát khỏi tất cả những thứ này thì chỉ có vài tiếng đồng hồ chuẩn bị, khi hắn xảy ra chuyện cũng là lúc họ rời đi.

Không lãng phí thêm thời gian, Giải Liên Hoàn trực tiếp dặn dò Giải Vũ Thần vài câu, rồi sắp xếp người đưa anh ta ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

May mắn thay, Tân Nguyệt Phạn Điếm đều là người của ông ta, việc sắp xếp này không tốn quá nhiều sức lực.

Ngay lập tức, cả Tân Nguyệt Phạn Điếm trở nên náo loạn.

Lục Vũ liếc nhìn Giải Liên Hoàn, đưa ông ta lên tầng hai, vẫn ngồi trong căn phòng bao cũ.

Lục Vũ lật tay, đưa Hắc Hạt Tử từ trong Sơn Hà Đồ ra ngoài.

Trở lại chốn cũ, Hắc Hạt Tử cũng chẳng có gì vui mừng, chỉ nở nụ cười cổ quái nhìn Giải Liên Hoàn.

Tuy nhiên, sau khi nghe Lục Vũ bảo hắn làm một việc, Hắc Hạt Tử có chút ngỡ ngàng.

Suy nghĩ một chút, hắn nói: "Con tàu lần trước chắc chắn là không được rồi, nhưng mỗi ngày đều có tàu chạy, tôi có thể sắp xếp, không phiền phức lắm." Quả nhiên Giải Liên Hoàn cũng có con đường xuất ngoại riêng, chỉ là con đường của ông ta sợ rằng không đặc biệt an toàn, lần này lại là canh bạc cuối cùng, cơ hội duy nhất, nên ông ta lập tức nói với Hắc Hạt Tử vài câu, nhờ vả Hắc Hạt Tử giúp thông qua các mối quan hệ để kiếm một con tàu đưa người của Lão Cửu Môn rời đi.

Hắc Hạt Tử nhìn Lục Vũ, trực tiếp cầm điện thoại gọi cho đầu mối chuyên làm về mảng "vận tải" này.

Sau khi chốt xong mọi chuyện, Giải Liên Hoàn tiếp tục nói với Lục Vũ: "Lần này họ sẽ đi, còn tôi thì không.

Nợ cậu quá nhiều, tôi phải trả lại cho cậu một ít." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ rồi lại nhìn Hắc Hạt Tử, nói tiếp: "Lần trước khi tôi đến tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi đã phát hiện ra một thứ, chắc là Trương Hạo để lại cho cậu, tôi chưa hề động vào.

Thứ đó cũng chính là thứ tôi đã nói muốn giao cho cậu trước đây." Vừa nói, Giải Liên Hoàn vừa dẫn Lục Vũ và Hắc Hạt Tử lên tầng ba, rồi lên tầng bốn, đi vào phòng trà cũ của Trương Hạo, sau đó bước vào gian phòng ngăn bên trong.

Trong gian phòng ngăn toàn là các màn hình giám sát, có thể nhìn thấy mọi ngóc ngách của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tất nhiên, Giải Liên Hoàn không phải để Lục Vũ xem những thứ này, ông ta bê từng chiếc tivi ra, từ trong đống dây nhợ phía sau tivi lấy ra một cuốn sổ tay màu đen.

Chắc hẳn nó đã để ở đây rất lâu rồi, trên đó bám một lớp bụi dày, chỉ có một dấu vân tay, chắc là dấu vết Giải Liên Hoàn để lại khi phát hiện ra nó lần trước.

"Tôi biết về Thiên Thụ thực ra là nhờ cuốn nhật ký này, chứ không phải đã biết từ mấy chục năm trước." Giải Liên Hoàn khẽ thở dài, không nói gì thêm, để mặc Lục Vũ lật xem cuốn sổ tay.

Hắc Hạt Tử định ghé sát lại xem nhưng bị Giải Liên Hoàn ngăn lại, Giải Liên Hoàn kéo Hắc Hạt Tử lùi ra ngoài gian phòng ngăn, hạ thấp giọng không biết đang nói chuyện gì với hắn.

Tóm lại, trên mặt Hắc Hạt Tử luôn mang nụ cười cổ quái, thỉnh thoảng lại gật đầu tán thành.

Sau khi Giải Liên Hoàn nói xong xuôi, ông ta gật đầu với Hạt Tử, quay người bước ra khỏi phòng, không biết đi làm việc gì.

Tất cả những điều này Lục Vũ tuy thấy nhưng không để tâm, chỉ im lặng xem cuốn sổ tay của Trương Hạo.

Chương 1494

Nội dung trong sổ tay rất thẳng thắn.

Chữ viết của Trương Hạo cũng không tệ, nhìn rất rõ ràng.

Cuốn sổ tay này là nhật ký của riêng Trương Hạo, ghi dấu ấn cả đời của ông ta.

Từ những chuyện vặt vãnh thuở nhỏ, đến khi trưởng thành, rồi cả những nỗi khổ tâm sau khi thành niên.

Tất nhiên, quan trọng nhất là những chuyện xảy ra sau khi ông ta gặp Trương Đại Phật Gia, và những chuyện xảy ra sau khi phát hiện ra Lục Vũ.

Những chuyện này không hề tạp loạn, không phải một hai câu là nói hết được, cũng không phải một hai phút là xem xong, Lục Vũ tạm thời đóng cuốn sổ tay lại, bước ra khỏi gian phòng ngăn.

Giải Liên Hoàn thấy anh đi ra, khẽ hỏi: "Ngô Tà, cậu có thể cho tôi biết tung tích của nó không?" Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn một cái, khẽ nói: "Đôi khi tôi không phân biệt nổi ông là Giải Liên Hoàn hay là Ngô Tam Tỉnh." Giải Liên Hoàn khẽ thở dài: "Tôi cũng giống cậu thôi, đôi khi chính tôi cũng không phân biệt được.

Mấy chục năm thời gian chỉ như cái búng tay..." Nghe ông ta nói, Lục Vũ không đáp lời, cũng không có ý định giao Ngô Tà cho ông ta, chỉ lẳng lặng bước ra khỏi phòng, đi xuống dưới.

Khi đi đến tầng một, Giải Liên Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Cậu biết đấy, cho dù cậu mang theo Ngô Tà, cũng chưa chắc có thể thay đổi được ý định của nó." Lục Vũ vẫn không nói gì, chỉ đứng ở tầng một nhìn ra cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, không hề vội vàng rời đi.

Sau một hồi im lặng, anh đột nhiên quay đầu nói với Giải Liên Hoàn: "Nhắc mới nhớ, Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi đã đến nhiều lần, nhưng số lần được ăn cơm chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ở Côn Luân ông nói đầu bếp của Tân Nguyệt Phạn Điếm lợi hại lắm, người đã đi chưa?

Có thể làm một bữa không?" Giải Liên Hoàn hơi ngẩn ra, lập tức gật đầu: "Tôi sẽ sắp xếp, không vấn đề gì, sẽ nhanh thôi." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn khựng lại một chút, do dự giây lát rồi nói tiếp: "Dù sao nơi này cũng đã tồn tại mấy chục năm rồi, nếu đốt một mồi lửa thì cũng thật đáng tiếc." Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn, nói một câu đầy ẩn ý: "Đốt thì đáng tiếc, vậy thì nổ đi, nghe tiếng vang xem pháo hoa cũng tốt.

Tuy nói buổi chiều xem pháo hoa hơi sớm một chút, nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu." "Đúng rồi, chuẩn bị nhiều món một chút, cả thịt dê xiên nữa, có mấy người cùng ăn." Giải Liên Hoàn hiểu ý Lục Vũ, trong lòng không khỏi nghĩ đến Ngô Tà.

Nhưng do dự một chút, ông ta vẫn không nhắc đến chuyện Ngô Tà, chỉ gật đầu phẩy tay gọi thuộc hạ lại dặn dò vài câu.

Sắp xếp xong chuyện ăn uống, ông ta lại bảo người dọn dẹp cái bàn ở đại sảnh, mời Lục Vũ ngồi xuống rồi nói tiếp: "Cậu còn mang theo người khác nữa đúng không?

Có thể bảo họ ra đây, chúng ta cùng trò chuyện được không?" "Đúng rồi, Hắc Hạt Tử thì cậu không cần lo, hắn đi lấy một thứ đồ, sẽ về ngay thôi." "Thứ đồ đó vốn định để cậu tự đi lấy, nhưng tôi sợ thời gian của cậu gấp gáp, chỉ đành nhờ Hắc Hạt Tử đi một chuyến." Nghe Giải Liên Hoàn nói một cách thần thần bí bí, Lục Vũ cũng có chút tò mò, nhưng không truy hỏi, chỉ phẩy tay để Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và Ngoa Thú đều từ trong Hằng Hà Sa nhảy ra ngoài.

Sau khi chào hỏi đơn giản, Giải Liên Hoàn mỉm cười nói: "Không ngờ hôm nay có thể gặp được nhiều người ở đây như vậy, cũng coi như là có duyên." Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Đúng, cái này gọi là nghiệt duyên, tranh thủ cắt đứt sớm chừng nào tốt chừng đó, tốt nhất là đừng có duyên phận gì hết." Nói xong, Vương Bàn Tử quay đầu hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, con chó già Ngô Tam Tỉnh kia không định tới đúng không?" Lục Vũ tóm lược lại những chuyện quan trọng vừa rồi, sau đó nói: "Hắn có tới hay không không quan trọng, quan trọng là chúng ta biết hắn đi đâu là được." Vương Bàn Tử theo bản năng hỏi: "Đi đâu?" Nói xong lại tự trả lời: "Ngoài Trường Bạch Sơn ra thì còn có thể đi đâu nữa?" Câu nói này coi như đã kết thúc chủ đề.

May mà mỹ nhân sườn xám bắt đầu lên món, mấy người cũng không nói về những chuyện có thể làm mất hứng nữa, Đại Kim Nha rất thức thời kể về vài chuyện thú vị của mình ở Phan Gia Viên, bầu không khí nhờ vậy mà không đến nỗi lạnh lẽo.

Nói qua nói lại, trò chuyện một hồi, hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, bữa tiệc này cũng đến lúc tàn.

Tân Nguyệt Phạn Điếm rộng lớn trở nên vắng lặng, chỉ còn mấy người Lục Vũ đứng ở cửa.

Màn đêm buông xuống, Tân Nguyệt Phạn Điếm lần đầu tiên trong lịch sử mở cửa mà không thắp đèn, dường như báo hiệu rằng nơi này sẽ trở thành tro bụi của lịch sử...

Mấy người nhân lúc đêm tối rời đi, nghỉ chân tại một khách sạn không xa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vương Bàn Tử cùng Lục Vũ ngồi trên ban công khách sạn, nhìn về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bắt đầu rực lửa, tặc lưỡi cảm khái: "Tiếc thật, một nơi tốt như vậy mà lại bị thiêu rụi.

Đáng thương cho bao nhiêu tiểu mỹ nhân không nơi nương tựa

kìa!" Lục Vũ cứ ngỡ gã định nói chuyện gì đứng đắn, có chút dở khóc dở cười lắc đầu: "Chúng ta thế này cũng coi như đóng góp cho quốc gia rồi, cậu nhìn xem xung quanh toàn cao ốc chọc trời, tự dưng có cái nhà cổ ở đó ảnh hưởng mỹ quan đô thị quá." Vương Bàn Tử hiếm khi nghe Lục Vũ đùa, lập tức cười đến nghiêng ngả.

Nhưng sau khi cười xong, gã lại thu lại nụ cười, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, Tống tiên sinh mà anh nói trước đó ấy, hắn sẽ không biến thành Thi Tiển gây ra rắc rối chứ?" Lục Vũ mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Hắn chắc chắn sẽ biến thành Thi Tiển, nhưng đó không phải rắc rối của chúng ta." Vừa nói, Lục Vũ vừa đứng dậy tựa vào lan can, nhìn ngọn lửa ngày càng lớn phía xa, khẽ nói: "Rắc rối thì luôn là do tự mình chuốc lấy thôi." Trong lúc nói chuyện, tiếng còi xe cứu hỏa inh ỏi truyền tới từ phía xa, âm thanh chói tai khiến màn đêm vốn yên tĩnh trở nên căng thẳng.

Tất cả những điều này đối với anh mà nói chẳng có chút ảnh hưởng gì.

Điều duy nhất khiến anh có chút ngạc nhiên là Hắc Hạt Tử mãi vẫn chưa thấy về, anh vốn tưởng Giải Liên Hoàn lại bày trò gì, nhưng Giải Liên Hoàn đang ở ngay bên cạnh anh, lúc này đang ở trong Sơn Hà Đồ, nên anh cũng không đặc biệt lo lắng.

Đợi cho đến khi ánh lửa phía xa dần lịm đi, cửa phòng cuối cùng cũng vang lên tiếng gõ.

Vương Bàn Tử ra mở cửa, thấy Hắc Hạt Tử ôm một cái bọc vải dài bước vào phòng, cười như không cười nhìn Lục Vũ nói: "Thứ này hình như là của anh đúng không?" Trong bọc vải rách mà Hắc Hạt Tử mang về là một thanh đao, một thanh đao mà Lục Vũ đã lâu không nhìn thấy.

Nói chính xác hơn, đó là biểu tượng của tộc trưởng Trương gia:

Hắc Kim Cổ Đao.

Lục Vũ thực sự có chút bất ngờ, Hắc Hạt Tử đi dạo một vòng mà lại mang về được thanh Hắc Kim Cổ Đao này!

Nghĩ lại thì, chuyện mà Trương Hạo và cô út của Hắc Hạt Tử thì thầm lúc trước chính là về thanh Hắc Kim Cổ Đao này.

Nhắc mới nhớ, từ sau khi Hắc Kim Cổ Đao bị Trương Bách Xuyên mang đi, Lục Vũ không còn thấy nó nữa.

Khi Trương Bách Xuyên chết, anh cũng không tìm thấy thanh đao này.

Lúc này hỏi vài câu mới biết từ miệng Hắc Hạt Tử hành tung của nó sau chuyện đó.

Vốn dĩ, Hắc Kim Cổ Đao luôn ở trên người Trương Bách Xuyên, nhưng trong đợt hành động ở núi Tứ Cô Nương, không biết vì nguyên nhân gì mà nó lại xuất hiện bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh mang Hắc Kim Cổ Đao đến Địa Tiên thôn.

Sau khi từ Địa Tiên thôn trở về, Hắc Kim Cổ Đao rơi vào tay Giải Liên Hoàn, ông ta mang nó về kinh thành, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi giấu thanh đao ở nơi ở của Lục Vũ tại kinh thành, sau đó mới đi Côn Luân.

Cho đến tận lần này, Giải Liên Hoàn mới nói cho Hắc Hạt Tử biết, Hắc Hạt Tử mới đến căn tiểu viện đó, quanh co một hồi mới lấy được Hắc Kim Cổ Đao về!

Trên đường về tình cờ gặp Tân Nguyệt Phạn Điếm bốc cháy, hắn liền đứng bên ngoài hóng hớt, đợi đến khi cứu hỏa đến dập lửa mới luyến tiếc rời đi, mang đao về giao trả.

Chương 1495

Lục Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao, cẩn thận lau chùi sạch sẽ rồi thử vài đường.

Không thể giải thích rõ được, tuy phẩm cấp của Hắc Kim Cổ Đao không cao, nhưng không thể phủ nhận thanh đao này dùng là thuận tay nhất.

Sau khi cất đao đi, Vương Bàn Tử lại hỏi Lục Vũ một vấn đề mấu chốt: giờ họ phải làm gì, có phải nên đi Trường Bạch Sơn không?

Lục Vũ lắc đầu, giải thích đơn giản vài câu.

Phía Trường Bạch Sơn còn cần vài tháng nữa, trong khoảng thời gian này dù Ngô Tam Tỉnh có muốn làm gì thì cũng sẽ không ở đó.

Hơn nữa, một hồn hai phách của con trai Hồ Bát Nhất vẫn còn ở chỗ anh, cần phải mang trả lại.

Ngoài ra còn một việc quan trọng hơn.

Nhân mấy tháng này, anh còn phải chuẩn bị thêm một số thứ, những thứ có thể giúp anh đối phó với Ngô Tam Tỉnh, Xi Vưu và cái gọi là Chung Cực truyền thuyết trong Thanh Đồng Môn.

Lục Vũ nói ngắn gọn vài câu, ngày hôm sau liền đưa mấy người rời khỏi kinh thành bằng con đường đặc thù, một lần nữa hướng về San Francisco.

Tại San Francisco, Lục Vũ cũng không làm phiền nhiều người, trực tiếp đưa Vương Bàn Tử đến chỗ ở của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương dạo một vòng, trả lại một hồn hai phách xong thì trò chuyện đơn giản với gia đình ba người họ, cùng ăn một bữa cơm, uống một

trận rượu thật say.

Sau thời gian dài gặp lại, cộng thêm Vương Bàn Tử đang có tâm sự nặng nề, lúc ăn cơm đương nhiên không tránh khỏi việc uống thêm vài ly, liên tục mời rượu.

Bữa cơm này bắt đầu từ buổi trưa, uống chẳng được bao lâu đã thấy đáy một chai rượu trắng.

Hồ Bát Nhất cũng đã quá lâu không uống rượu trắng, cộng thêm thứ Vương Bàn Tử mang về lại là đặc sản Nhị Oa Đầu của kinh thành.

Hai người chén thù chén tạc, Lục Vũ cũng gia nhập cuộc vui, Nhị Oa Đầu ăn cùng bít tết burger, uống đến là vui vẻ.

Đến chiều, Hồ Bát Nhất đã bắt đầu say lử đử, nhìn người ra bóng chồng.

Tuy nhiên, trận rượu này vẫn chưa tàn.

Mấy người lại gọi điện cho nhà hàng đặt đồ ăn mang về, rồi lại tiếp tục uống trong cơn say bí tỉ.

Thấy cả ba người ngày càng say, Hồ Bát Nhất mượn rượu rót thêm một ly cho Vương Bàn Tử, nói giọng nhừa nhựa: "Bàn Tử, uống đi, để tôi làm mẫu trước, hôm nay thằng nào không nôn thằng đó là cháu!" Mắt Vương Bàn Tử đã đờ ra, ngây ngốc bưng ly rượu uống cạn, lớn tiếng gào thét.

Hồ Bát Nhất lại ép Lục Vũ uống thêm ly nữa, cảm thấy Lục Vũ cũng sắp gục rồi mới lè nhè nói với Vương Bàn Tử: "Bàn gia, uống xong bữa này anh muốn đi đâu, chẳng lẽ định đi Thiên Thượng Nhân Gian à?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, quay đầu nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất tưởng Vương Bàn Tử chưa đủ rượu, thì

Bàn Tử đột nhiên ôm chầm lấy ông ta.

Ngay sau đó, một tiếng "oẹ" vang lên, gã nôn thốc nôn tháo ra ngoài!

Phen này đến lượt mắt Hồ Bát Nhất đờ ra, hồi lâu sau vẫn chưa kịp phản ứng.

Vương Bàn Tử nôn đầy người Hồ Bát Nhất xong thì vỗ mạnh vào vai ông ta, lầm bầm: "Lão Hồ, ông vừa nói gì cơ, muốn đi Thiên Thượng Nhân Gian hả?

Đi thôi, tôi đưa ông đi, Bàn gia có tiền, để ông mở mang tầm mắt, kẻo cứ bị mấy em Tây làm cho mê mẩn đến mức không biết mình họ gì nữa..." Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười, trong lòng cạn lời nhưng vẫn vội vàng nói vài câu.

Ông cảm nhận được lần này Vương Bàn Tử có gì đó không ổn.

Lại nghe thấy câu hỏi của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lắc đầu quầy quậy ngẫm nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ đùi cái đét, cười ngây ngô: "Còn làm gì được nữa, nhất định phải là Thiên Thượng Nhân Gian rồi!" "Lão Hồ, ông nói thật lòng đi, ông ở bên này lâu như vậy, có chỗ nào tốt giới thiệu cho tôi một cái..." "Người đâu, gọi hai em tới đây, trên mười tám nhé!" Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử trượt khỏi ghế xuống sàn nhà, miệng lầm bầm gì đó rồi lăn ra ngủ thiếp đi.

Nhìn lại Lục Vũ cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, nằm vật ra đất ngủ say...

Ngày hôm sau, Lục Vũ và Vương Bàn Tử rời khỏi chỗ Hồ Bát Nhất, cũng không nói với ông nhiều điều.

Khi hai người đi bộ ra khỏi con phố nơi Hồ Bát Nhất ở, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng nói với Vương Bàn Tử: "Lần này rất có thể là lần cuối cùng, cậu không còn gì khác muốn nói với lão Hồ sao?" "Tối qua

lão Hồ mượn rượu hỏi tôi còn không nói, giờ lại càng không thể nói." Vương Bàn Tử cười hì hì đáp: "Lão Hồ giờ là người có gia đình, có con cái rồi, không thể đi hóng hớt cùng chúng ta mãi được." Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, thấy gã đã thực sự nhẹ lòng, tâm sự cuối cùng cũng đã buông xuống, vấn đề duy nhất còn lại chỉ là chuyện ở Trường Bạch Sơn.

Tuy nhiên, hiện tại vẫn còn vài tháng nữa mới đến lúc đó, Lục Vũ liền đưa Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đi chu du khắp nơi.

Có khi một ngày đổi một thành phố, có khi vài ngày mới đổi.

Hôm nay ở ven biển Đông Nam, ngày mai đã chạy đến các danh lam thắng cảnh khác.

Mấy người thậm chí còn chạy đến lăng hoàng đế Chu Nguyên Chương một chuyến để hóng hớt.

Nếu không vì thời gian có hạn, cộng thêm Chu Nguyên Chương vốn nổi tiếng tiết kiệm, họ thậm chí còn định lẻn vào lăng mộ hoàng gia vốn không thể bị trộm này để dạo một vòng, xem có tìm được bảo vật tuyệt thế nào không.

Tất nhiên, trong thời gian này, Lục Vũ còn mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ, Tứ Phù cùng vài thứ khác ra ngoài.

Nhưng khi đặt chúng lại gần nhau, đợi cả ngày trời Lục Vũ cũng không thấy chúng có biến hóa gì, vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ.

Bất đắc dĩ, Lục Vũ đành tạm gác lại chuyện này.

Mấy người họ rong chơi từ đầu xuân đến giữa hè.

Hôm đó, Lục Vũ đưa mấy người đến Hàng Châu.

Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đứng trên đỉnh núi nơi từng thuộc về Thập Nhất Thương, ngắm nhìn phong cảnh thành phố Hàng Châu, còn

Vương Bàn Tử thì đưa Lục Châu vào thành phố chơi.

Chương 1496

Khi Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đang tán gẫu thì điện thoại của Lục Vũ đột nhiên đổ chuông.

Anh liếc nhìn, là Vương Bàn Tử gọi.

Điện thoại vừa kết nối, Vương Bàn Tử nói rất gấp, chỉ bảo Lục Vũ mau chóng đến một địa điểm rồi cúp máy ngay lập tức.

Gọi lại thì máy đã không thể liên lạc được.

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi, lập tức gọi Hắc Hạt Tử xuống núi!

Hàng Châu, nơi này Lục Vũ chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện.

Quả thực đây từng là căn cứ của Ngô gia, nhưng sau sự cố ở "Tân Nguyệt Phạn Điếm", người của Lão Cửu Môn cơ bản đã được Giải Vũ Thần đưa đi hết rồi.

Giờ Vương Bàn Tử gọi điện gấp gáp như vậy, thực sự khiến anh không yên lòng!

Hắc Hạt Tử cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Những ngày này hắn và Vương Bàn Tử thường xuyên so tài, thân thủ của Vương Bàn Tử còn giỏi hơn cả hắn, lại sở hữu những thủ đoạn trường sinh bất lão cực kỳ bí ẩn, chuyện gì có thể khiến gã gấp gáp như vậy?

Trầm tư một lát, Hắc Hạt Tử nói: "Lục tiểu ca nhi, chuyện này không vội được.

Có thể khiến Bàn Tử gấp gáp như vậy, sự việc chắc chắn không hề đơn giản." "Tuy nói không hẳn là do Ngô Tam Tỉnh nhúng tay, nhưng Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch đã ở đây nhiều năm, vạn nhất có

quân bài dự phòng nào đó cũng không biết chừng." "Chúng ta cứ cẩn thận là trên hết, đến đó xem tình hình thế nào rồi mới quyết định." Lục Vũ gật đầu, khẽ hỏi: "Anh cũng từng ở Hàng Châu một thời gian, cái nơi Vương Bàn Tử vừa nói anh có rành không?" "Nói về độ rành thì chắc chắn không bằng Vương Bàn Tử rồi, nơi đó có thể coi là Thiên Thượng Nhân Gian của thành phố Hàng Châu đấy." Trên mặt Hắc Hạt Tử lộ ra nụ cười cổ quái, dừng lại một chút rồi nói đầy ẩn ý: "Vấn đề duy nhất là đứng sau chỗ đó chính là Ngô Sơn Cư." "Cho nên chuyện lần này e là có liên quan đến Ngô Sơn Cư." Ánh mắt Lục Vũ nheo lại, khẽ nói: "Đã vậy thì chúng ta trực tiếp đến Ngô Sơn Cư xem thử thế nào." Dứt lời, hai người nhanh chóng xuống núi, chạy như bay, chỉ mất vài phút đã từ đỉnh núi Ngô Sơn xuống đến chân núi.

Dưới chân núi, họ bắt một chiếc taxi đi thẳng đến Ngô Sơn Cư!

Tất nhiên, hai người không đến thẳng đó mà xuống xe ở gần Ngô Sơn Cư rồi thong thả đi bộ lại.

Trên đường, Hắc Hạt Tử gọi một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy lại nói với Lục Vũ: "Thú vị đây, Ngô Sơn Cư thời gian qua chưa bao giờ đóng cửa, ngay cả mấy ngày Ngô Tà đi Trường Bạch Sơn cũng vậy." Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến gần Ngô Sơn Cư, thấy cửa vẫn mở.

Cả hai đều đang hóa trang, trông giống như hai du khách bình thường, không có sơ hở gì, liền trực tiếp bước vào.

Người tiếp đón họ trong tiệm là một gã tên Vương Minh.

Người này Lục Vũ có chút ấn tượng, là người làm của Ngô Tà, chịu trách nhiệm trông coi Ngô Sơn Cư.

Ngoài Vương Minh ra, trong tiệm không còn ai khác.

Hai người đi dạo một vòng, không phát hiện điều gì bất thường,

liền bước ra khỏi Ngô Sơn Cư, đi thêm vài bước trên phố, Hắc Hạt Tử nói: "Hay là tôi bắt sống Vương Minh, đóng cửa tiệm lại rồi vào tra xét thêm lần nữa?" "Không cần đâu, đi thẳng đến Thiên Thượng Nhân Gian đi." Lục Vũ lắc đầu, không cân nhắc thêm chuyện khác, trực tiếp dẫn Hắc Hạt Tử theo đường nhỏ đi thẳng đến hộp đêm Thiên Thượng Nhân Gian lừng danh ở Hàng Châu.

Sau khi vào trong, họ tìm theo số phòng mà Vương Bàn Tử đã nói.

Vừa vào cửa đã thấy Vương Bàn Tử đang trò chuyện khá vui vẻ với một người phụ nữ ăn mặc có phần phong phanh.

Bên cạnh Ngoa Thú cũng có một cô gái trẻ đang nói chuyện với nó, nhưng cô ta quay lưng lại nên không nhìn rõ mặt.

Hắc Hạt Tử lập tức bực mình quát một tiếng: "Cái lão Bàn Tử này, không có việc gì sao cứ gọi điện loạn lên vậy?" Vừa dứt lời thì thấy cô gái trẻ kia quay người lại.

Nhìn thấy cô ta, mắt Lục Vũ và Hắc Hạt Tử đều nheo lại!

Vương Bàn Tử thì liên tục xua tay nói: "Trương lão bản, Tôn lão bản, mau ngồi, mau ngồi!" Lục Vũ khẽ nhíu mày, biết Hoắc Tú Tú ẩn náu ở đây e là có ẩn tình khác, lúc này cũng không biểu hiện gì, chỉ gật đầu, mặt không cảm xúc nói: "Nơi này không thích hợp để bàn chuyện, cậu thật chẳng biết chọn chỗ gì cả." Hắc Hạt Tử bên cạnh cười cười, nói đầy ẩn ý: "Không thể nói như vậy được, nơi này nhã nhặn, lại có phong vị riêng, chúng ta ở đây cũng tốt mà." "Đúng đúng, tôi cứ nghĩ Tôn lão bản chắc sẽ thích nơi này nên mới chọn đây." Vương Bàn Tử lấp liếm một câu rồi mời Lục Vũ và Hắc Hạt Tử ngồi xuống.

Gã lại trêu đùa vài câu với cô gái bên cạnh rồi tìm cớ đuổi cô ta ra ngoài, trong phòng bao rộng lớn chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Không có người ngoài, chuyện trò cũng trở nên đơn giản hơn nhiều.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử rồi lại nhìn Hoắc Tú Tú, lên tiếng: "Vương lão bản, giới thiệu chút đi, cô nương này là thế nào?

Trông quen mắt thế, như minh tinh màn bạc vậy.

Sao hả, được cậu bao dưỡng à?" Nghe Lục Vũ nói xong, Vương Bàn Tử cười khổ: "Trương lão bản, anh đừng trêu tôi nữa." Lúc này, Hoắc Tú Tú đột nhiên lên tiếng hỏi Lục Vũ: "Anh là ai, tôi có quen anh không?" Lục Vũ lúc này mới nhớ ra mình đang dùng Súc Cốt Công, diện mạo khác hẳn trước kia, Hoắc Tú Tú không nhận ra anh cũng phải.

Đang định nói gì đó thì ánh mắt Hoắc Tú Tú chuyển sang Vương Bàn Tử, cười lạnh: "Lão Bàn Tử, anh quên tôi đã nói gì với anh rồi sao?" "Người tôi muốn gặp là Lục Vũ, anh tìm đâu ra hai tên phế vật này cho tôi vậy?" Nói đến đây, Hoắc Tú Tú khựng lại một chút, cầm lấy một lọ thuốc nhỏ trên bàn lắc lắc rồi nói tiếp: "Hiệu lực của thứ này có cần tôi nhắc lại cho anh lần nữa không?" "Con bé này vẫn còn nóng tính gớm nhỉ?" Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, rồi nhìn Vương Bàn Tử, hỏi như không có ai xung quanh: "Bàn gia, cậu giỏi thật đấy, đi Thiên Thượng Nhân Gian một chuyến mà cũng tìm được cô ta?" "Để tìm cô ta, hai cha con nhà họ Giải suýt nữa đã lật tung cả kinh thành lên mà không thấy, không ngờ Bàn gia cậu vừa ra tay đã tìm thấy người rồi?" Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ sống không bằng chết, nói: "Thật sự không phải tôi tìm thấy đâu, vốn dĩ tôi chỉ định đưa Ngoa Thú vào đây hát hò, xem phim thôi.

Anh cũng biết đấy, nó muốn xem phim hoạt hình..." Nghe Vương Bàn Tử nói hươu nói vượn, Lục Vũ cũng hiểu được đại khái tình hình.

Nói ngắn gọn là sau khi Vương Bàn Tử vào đây, vừa mới gọi hai cô gái thì một trong số đó chính là Hoắc Tú Tú giả dạng, cô ta trực tiếp hạ thuốc Vương Bàn Tử, thế là gã bị nắm thóp.

Trong lúc gã đang ba hoa thì cửa phòng bao đột nhiên mở ra, một người đàn ông trung niên từ bên ngoài bước vào.

Mấy người theo bản năng quay đầu lại.

Vừa nhìn thấy người trung niên này, Vương Bàn Tử lập tức bật dậy như lò xo, không chút do dự rút súng ra!

Hắc Hạt Tử cũng làm y hệt!

Gần như trong tích tắc, hai họng súng đã chĩa thẳng vào "Ngô Tam Tỉnh" vừa bước vào!

Lục Vũ cũng phẩy tay, Kiếm Tiêu Luyện trực tiếp kề sát cổ người đó.

Chương 1497

Chỉ là khi định ra tay, đôi mày anh lập tức nhíu chặt!

Không đúng!

Người này không phải Ngô Tam Tỉnh mà anh từng gặp!

Trên người không hề có chút tử khí nào, nhìn qua là biết đã lâu không đi xuống mộ.

Hơn nữa, quan trọng nhất là hồn thể của người này không khớp với khuôn mặt!

Người trung niên lập tức bị hai khẩu súng bất ngờ xuất hiện dọa cho đờ người tại chỗ.

Quan sát một chút, Hắc Hạt Tử cũng cảm thấy có gì đó sai sai, hắn cau mày hỏi: "Không phải Ngô Tam Tỉnh, ông là ai?" Dứt lời, Hoắc Tú Tú đảo mắt trắng dã, lầm bầm: "Tôi đã bảo chú không lừa được họ đâu mà chú không tin." Vừa nói, Hoắc Tú Tú vừa đứng dậy đóng cửa lại, rồi bảo Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử: "Được rồi, cất súng đi, không thì cái lão Bàn Tử này sắp thành 'bàn tử chết' thật đấy." Thấy mấy người vẫn chưa nhúc nhích, Hoắc Tú Tú do dự một lát rồi vẫn nói: "Giới thiệu với mọi người một chút, anh cả nhà họ Ngô, Ngô Nhất Cùng, cha ruột của Ngô Tà..." Không cần Hoắc Tú Tú nói thêm, mấy người vừa nghe thấy cái tên Ngô Nhất Cùng đã biết thân phận của ông ta.

Ngô Nhất Cùng cũng đường hoàng tháo mặt nạ ra, khôi phục diện mạo thật.

Mấy người lúc này nhìn kỹ lại, thấy chân mày ông ta rất giống Ngô Tà, chắc chắn không sai.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, thấy anh không có ý định tiết lộ thân phận nên chỉ đành lên tiếng: "Tôi nói này Hoắc Tú Tú, cô đưa ông ấy ra đây là định bày trò gì?" "Nếu tôi không nhớ lầm, Ngô Tà hình như từng nói ông ấy hoàn toàn không biết gì về mọi chuyện, sao lại nhảy vào vũng nước đục này?

Chẳng lẽ vị Ngô lão đại này đã cứu cô ra sao?" Lúc này, Ngô Nhất Cùng cuối cùng cũng lấy lại được hơi thở, ông nghiến răng, nghiêm mặt, rít qua kẽ răng một câu: "Tôi không quan tâm các người là ai, cũng không quan tâm các người đã làm gì, tôi chỉ hỏi các người một chuyện, con trai tôi đâu!

Ngô Tà đâu!" "Tôi biết Ngô Tà bị các người bắt!" "Giờ nó đang ở đâu!" Vương Bàn Tử nghe vậy, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ, Hắc Hạt Tử cũng làm hành động tương tự.

Nhưng khi tầm mắt hai người vừa chuyển dời, Ngô Nhất Cùng đột nhiên rút súng từ sau lưng ra chĩa vào Vương Bàn Tử, hung tợn nói: "Nói!

Không nói tôi bắn nát xác các người!" "Phụt..." Vương Bàn Tử nhịn không được bật cười, có chút dở khóc dở cười nhìn Ngô Nhất Cùng.

Gã đã quá sành sỏi súng ống, liếc mắt là biết món đồ trong tay Ngô Nhất Cùng không phải hàng thật, chỉ đành bất lực nhắc nhở: "Thôi đi Ngô lão đại, ông đừng có dọa người nữa, món đồ chơi này mang đi thu phí bảo kê trước cổng trường tiểu học chưa chắc đã dùng được đâu.

Ông có gì muốn nói thì cứ thong thả ngồi xuống, chúng ta từ từ trò chuyện." Ngô Nhất Cùng đỏ mặt tía tai, nhất thời không biết làm sao, liền nhìn Hoắc Tú Tú cầu cứu.

Chẳng còn cách nào khác, Ngô gia có ba anh em: Ngô Nhất Cùng,

Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh từ nhỏ đã bôn ba giang hồ, trộm mộ, xuống hầm, buôn bán minh khí, tự mình lăn lộn trong nghề.

Ngô Nhị Bạch sau khi trưởng thành thì quản lý Thập Nhất Thương, coi như người của cả hai giới hắc bạch.

Chỉ có Ngô Nhất Cùng, tuy gia học uyên thâm nhưng chưa từng tiếp xúc với việc làm ăn minh khí, càng chưa từng tham gia trộm mộ hay xuống hầm bao giờ.

Hoắc Tú Tú cũng có chút bất lực lắc đầu: "Chú Ngô, thôi đi, cứ bình tĩnh thương lượng xem sao." Vừa nói, ánh mắt Hoắc Tú Tú lại rơi vào người Vương Bàn Tử.

Lúc này, Vương Bàn Tử đang nắm chặt chiếc Mô Kim Phù, bàn bạc với Lục Vũ xem nên làm gì tiếp theo.

Dù sao trước đó ở kinh thành, gã cũng nghe Lục Vũ nói Hoắc Tú Tú đã bị Ngô Tam Tỉnh bắt đi.

Giờ Hoắc Tú Tú lại xuất hiện ở Hàng Châu, Ngô Nhất Cùng cũng lộ diện, chỉ duy nhất Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch là không thấy tin tức gì.

Chuyện lần này rốt cuộc có phải là đòn thăm dò của Ngô Tam Tỉnh hay không cũng khó nói, cứ phải cẩn thận là trên hết!

Ngoa Thú cũng đang quan sát một bên, thấy Ngô Nhất Cùng vẫn còn do dự thì nhịn không được mắng: "Lão già kia, ông còn không cất món đồ đó đi thì đừng trách cô nãi nãi đây không khách khí với ông nhé!" "Có gì muốn nói thì nói mau, nói xong thì cút nhanh đi, rồi gọi Tiểu Thúy về đây cho ta, cô nãi nãi còn phải nghe cô ấy kể chuyện nữa!" Ngô Nhất Cùng do dự một hồi, cuối cùng cũng thỏa hiệp, nghiến răng ngồi xuống, nhưng lúc này rốt cuộc phải nói thế nào thì

ông vẫn chưa có ý kiến gì.

Vương Bàn Tử đã bàn xong với Lục Vũ, lúc này liền lên tiếng, hỏi thẳng về tình hình của Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú do dự một chút, nhìn Lục Vũ và Hắc Hạt Tử rồi mới kể lại ngắn gọn tình hình của mình.

Lúc đó cô bị Ngô Tam Tỉnh bắt là thật, và bị nhốt ngay tại Ngô Sơn Cư.

Tuy nhiên, nhiều ngày trước khi người của Lão Cửu Môn rút lui dưới sự sắp xếp của Giải Liên Hoàn, Ngô Nhất Cùng ở vùng ven biển Đông Nam không thấy Ngô Tà, cũng chẳng thấy hai người em của mình đâu, ông liền nghiến răng chạy thẳng về Hàng Châu.

Ông lật tung Ngô Sơn Cư lên, không tìm thấy Ngô Tà nhưng lại tìm thấy Hoắc Tú Tú.

Từ lúc đó, Ngô Nhất Cùng đã thông qua một số mối quan hệ giấu Hoắc Tú Tú trong hộp đêm Thiên Thượng Nhân Gian này.

Một mặt họ cố gắng giải quyết khó khăn hiện tại, mặt khác cố gắng tìm kiếm Ngô Tà.

Họ cảm thấy hễ tìm được Ngô Tà thì sẽ giải khai được mọi nghi vấn.

Nhưng tìm mãi tìm hoài cũng chỉ thấy được chút tin tức phong phanh rằng Ngô Tà bị Lục Vũ bắt.

Sau đó, hai người bắt đầu tìm kiếm tung tích của Lục Vũ.

Chỉ có điều mấy tháng nay Lục Vũ bận rộn đi du lịch khắp nơi nên họ hoàn toàn không tìm ra dấu vết.

Ngay khi hai người định bỏ cuộc thì Vương Bàn Tử lại bước vào Thiên Thượng Nhân Gian và bị Hoắc Tú Tú tóm được.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện, Lục Vũ chỉ suy nghĩ ngắn gọn trong giây lát, phẩy tay một cái đã ném cả Hoắc Tú Tú và Ngô Nhất Cùng vào trong Sơn Hà Đồ.

Thế là cha con Ngô Nhất Cùng, Ngô Tà được đoàn tụ.

Chương 1498

Giải Liên Hoàn cũng gặp được Hoắc Tú Tú.

Trong Sơn Hà Đồ diễn ra một màn kịch người thân trùng phùng đầy cảm động, khiến Ngoa Thú đỏ cả mắt, liên tục lau nước mắt.

Chỉ tiếc là ba người Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử chẳng có cảm giác gì, chỉ lặng lẽ quan sát.

Đợi đến khi mấy người họ diễn xong màn kịch trùng phùng sau bao ngày xa cách, Giải Liên Hoàn bước đến bên cạnh Lục Vũ đang cho lão ngưu trong Sơn Hà Đồ ăn, hỏi liệu anh có thể đưa họ đến San Francisco không, để ông ta có thể hoàn toàn yên tâm.

Lục Vũ không cần suy nghĩ mà từ chối ý định của Giải Liên Hoàn, rồi nói: "Ông nên biết, dù thành hay không tôi cũng phải thử một lần.

Hơn nữa, có đi mà không có lại thì thật thất lễ." Sắc mặt Giải Liên Hoàn cứng đờ, ông ta hiểu ý của Lục Vũ.

Theo ý định của ông ta, ông ta đi cùng Lục Vũ đến gặp Ngô Tam Tỉnh thì chẳng vấn đề gì, dù có lên núi đao xuống biển lửa thì Giải Liên Hoàn ông ta cũng chẳng nhíu mày lấy một cái.

Nhưng ba người Ngô Nhất Cùng, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú thì ông ta thấy không cần thiết.

Tuy nhiên, khi ông ta định nói gì đó thì Ngô Nhất Cùng đã nhanh nhảu lên tiếng: "Mấy người có biết Lục Vũ ở đâu không?

Tôi có lời nhắn của Ngô Tam Tỉnh muốn gửi cho cậu ta." Lúc này Lục Vũ vẫn đang hóa trang, Ngô Nhất Cùng không biết anh là ai.

Không hiểu sao Giải Liên Hoàn cũng không vạch trần thân phận của Lục Vũ.

Sau một hồi im lặng, Lục Vũ lên tiếng hỏi: “Nói thử xem, có chuyện gì?” Ngô Nhất Cùng nhìn Lục Vũ nói: “Tôi biết diện mạo của Lục Vũ, chuyện này chỉ có thể nói với cậu ta, người khác thì thôi đi.

Nếu các ngươi biết Lục Vũ ở đâu, các ngươi gọi cậu ta đến đây, tôi sẽ nói cho cậu ta biết.

Bằng không, tôi chẳng giúp gì được cho các ngươi đâu.” “Được.” Lục Vũ gật đầu.

Ngay khi Vương Bàn Tử tưởng Lục Vũ định khôi phục diện mạo thật thì hình bóng anh đã vụt qua, rời khỏi Sơn Hà Đồ.

Không biết bao lâu trôi qua, Ngô Nhất Cùng bước ra khỏi Sơn Hà Đồ, thấy mình đang ở trong một khách sạn sang trọng, ngoài cửa sổ là cảnh đẹp Tây Hồ của Hàng Châu.

Lục Vũ bảo Ngô Nhất Cùng đợi trong phòng, còn mình thì bước ra ngoài.

Anh thay một bộ quần áo khác, khôi phục lại diện mạo thật của mình rồi bước vào phòng lần nữa.

Anh liếc nhìn Ngô Nhất Cùng, ngồi xuống đối diện ông, lạnh lùng hỏi: “Ngô Tam Tỉnh có lời gì muốn ông nói với tôi?” Nhìn thấy Lục Vũ, Ngô Nhất Cùng không khỏi ngẩn ngơ một lúc.

Ông tỉ mỉ quan sát Lục Vũ, lại từ trong túi lấy ra một tấm ảnh đối chiếu một hồi, sau đó mới nói: “Cậu là Lục Vũ?

Ừm, cậu đúng là Lục Vũ thật.” Nói đến đây, biểu cảm của Ngô Nhất Cùng trở nên phức tạp hơn một chút.

Do dự một lát, ông đứng dậy, khẽ khom người với Lục Vũ như đang cúi chào.

Sau khi đứng thẳng dậy, khóe miệng ông có chút đắng chát nói:

“Tôi thay mặt lão nhị, lão tam nói với cậu một tiếng xin lỗi.” “Xin lỗi?” Lục Vũ trầm giọng lặp lại một lần, lắc đầu nói: “Loại lời vô ích này đối với tôi không có chút ý nghĩa nào, Ngô Tam Tỉnh muốn ông nói gì với tôi?” Sắc mặt Ngô Nhất Cùng hơi đỏ lên, cười gượng một tiếng rồi lại mở lời: “Tôi biết, lời xin lỗi đối với cậu không có ý nghĩa gì, chỉ là có một chuyện tôi muốn thương lượng với cậu.

Ngô Tà biết rất ít về những việc lão nhị, lão tam đã làm, cậu muốn tìm lão tam mà mang theo nó cũng chẳng ích gì.

Cậu thả nó ra đi, cậu mang tôi theo, tôi có thể giúp cậu thuyết phục lão tam, lời tôi nói lão tam sẽ nghe.” Những lời của Ngô Nhất Cùng đối với Lục Vũ vẫn không có chút ý nghĩa nào, anh chỉ bình tĩnh nhìn ông.

Thấy Ngô Nhất Cùng cúi đầu, Lục Vũ mới khẽ lắc đầu, mở miệng nói: “Có một chuyện ông nhầm rồi, không phải tôi tìm Ngô Tam Tỉnh, mà là lão đang tìm tôi.” Ngừng một chút, lại nhìn Ngô Nhất Cùng một cái, Lục Vũ tiếp tục: “Ngô Tam Tỉnh đã làm những gì, ông không biết, Ngô Tà không biết, thậm chí ngay cả Giải Vũ Thần cũng không rõ.

Chuyện này có liên quan đến ông, đến Ngô Tà, đến Giải Liên Hoàn.

Cho nên, ai trong các người cũng không đi được, đều phải theo tôi đi gặp Ngô Tam Tỉnh.

Sẵn tiện, tôi cũng hơi tò mò, ba anh em nhà họ Ngô các người tụ tập lại một chỗ sẽ có bộ dạng thế nào.” Ngô Nhất Cùng vốn chẳng có tin tức gì của Ngô Tam Tỉnh, ông chỉ muốn đàm phán với Lục Vũ để tìm cho Ngô Tà một lối thoát.

Chỉ tiếc là Lục Vũ căn bản không cho ông bất kỳ cơ hội nào.

Nhất thời, mặt Ngô Nhất Cùng lại đỏ bừng.

Ông cũng hiểu rõ, trong tay mình không có quân bài nào để mặc cả.

Tuy nhiên, sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Ngô Nhất Cùng đột nhiên hít sâu một hơi, mạnh dạn đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào mắt Lục Vũ, gằn từng chữ: "Thập Nhất Thương!

Tôi có thể đưa cậu Thập Nhất Thương!

Tôi biết vị trí của Thập Nhất Thương, và cũng chỉ có tôi mới biết vị trí đó!" Ngô Nhất Cùng dừng lại một chút, điều chỉnh cảm xúc, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Cậu thả Ngô Tà ra, tôi sẽ đưa cậu đến Thập Nhất Thương!

Bất luận lão tam rốt cuộc đang che giấu bí mật gì, trong Thập Nhất Thương chắc chắn có manh mối!

Cậu thả Ngô Tà đi!

Tôi còn có thể cho cậu vào tổ trạch nhà họ Ngô!

Tổ trạch nhà họ Ngô có một bí mật cực kỳ lớn!" Nghe những lời của Ngô Nhất Cùng, trong đầu Lục Vũ đột nhiên lóe lên vài hình ảnh, những sự kiện từng được miêu tả trong Đạo Mộ Bút Ký hiếm khi được anh nhớ lại.

"Manh Nhân Thảo..." Lục Vũ khẽ lẩm bẩm một câu, quay đầu nhìn Ngô Nhất Cùng, nhẹ giọng nói: "Manh Nhân Thảo đối với tôi không có tác dụng gì, còn về Thập Nhất Thương ông nói, tôi biết nó ở Tinh Thành.

Chương 1499

Nơi đó quả thực giấu bí mật, nhưng đối với tôi không có ý nghĩa quá lớn, bởi vì tôi biết Ngô Tam Tỉnh muốn làm gì." Theo lời Lục Vũ, Ngô Nhất Cùng trừng lớn mắt.

Ông hoàn toàn không ngờ tới, Lục Vũ vậy mà lại biết về Manh Nhân Thảo!

Phải biết rằng, Manh Nhân Thảo là bí mật lớn nhất của Lão Cửu Môn, còn quan trọng hơn cả Thập Nhất Thương đối với họ!

Manh Nhân Thảo là loại thực vật có thể giúp người ta đọc được thông tin pheromone.

Trong một thời gian dài, đó chính là át chủ bài của Lão Cửu Môn!

Lần trước Lục Vũ nhìn thấy Manh Nhân Thảo là ở dưới mộ đáy biển Tây Sa tại Nam Hải.

Sau này khi anh đến Thập Nhất Thương gặp Ngô Tam Tỉnh, anh còn đưa cho lão rất nhiều.

Lúc đó quan hệ giữa anh và Ngô Tam Tỉnh thực sự khá tốt.

Không ngờ thời thế thay đổi, vật đổi sao dời!

Manh Nhân Thảo đối với anh giờ đã mất đi ý nghĩa.

Thông tin pheromone cũng không còn quan trọng như trong Đạo Mộ Bút Ký nữa.

Hơn nữa, còn có một điểm quan trọng nhất, Lục Vũ đã từ bỏ những thứ vô nghĩa này.

Mục tiêu hiện tại của anh chỉ còn lại một: Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn!

Nhìn Ngô Nhất Cùng đang đầy vẻ thất vọng, Lục Vũ phẩy tay đưa ông vào Sơn Hà Đồ, rồi lại đưa Hắc Hạt Tử và Vương Bàn Tử từ trong đó ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ một cái, trực tiếp nói: "Tiểu ca nhi, Hoắc Tú Tú thực sự biết chút chuyện đấy." Thời gian qua, Vương Bàn Tử ở trong Sơn Hà Đồ đã nghe lén cuộc đối thoại giữa Hoắc Tú Tú, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn và Ngô Tà.

Nghe vài tiếng đồng hồ, quả nhiên từ những lời tán gẫu của họ đã tìm ra được một chuyện.

"Hoắc Linh nói Ngô Tam Tỉnh từng kể với cô ta về chuyện Thanh Đồng Môn, nhưng lần nào cũng ấp úng.

Có một lần khi Hoắc Linh lại nhắc đến chuyện bên trong Thanh Đồng Môn, cô ta nói mình không nhớ gì cả, Ngô Tam Tỉnh lúc đó đã thốt ra một câu: Không còn ai nhớ nữa.

Tất cả những người trong tấm ảnh đó, đều không nhớ nữa rồi..." Nghe đến vế sau của Vương Bàn Tử, Lục Vũ không khỏi ngẩn ra, nhíu mày nói: "Hoắc Linh chắc chắn mình nghe không lầm chứ?

Không sai một chữ?

Có liên quan đến tấm ảnh?" Vương Bàn Tử gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Giải Liên Hoàn lúc đó cũng nghi ngờ, nhưng Hoắc Linh vô cùng khẳng định.

Giải Liên Hoàn đoán rằng, tấm ảnh mà Ngô Tam Tỉnh nhắc đến chính là tấm ảnh lớn mà Trương lão bản từng cho cậu xem.

Vừa nãy tôi với Hạt Tử bàn bạc, liệu có khả năng tất cả mọi người trong tấm ảnh đó thực chất đều đã từng vào Thanh Đồng Môn không!" Khi đang nói chuyện, Hắc Hạt Tử móc từ trong người ra một tấm ảnh lớn, đặt cạnh tay Lục Vũ, khẽ nói: "Tấm ảnh này thực ra rất

kỳ lạ.” Dường như mọi chuyện đều đã được ông trời tính toán sẵn.

Lần trước Hắc Hạt Tử đến tiểu viện của Lục Vũ để tìm hắc kim cổ đao, anh đã thấy tấm ảnh này bên cạnh giá để đao, ma xui quỷ khiến thế nào lại mang nó theo.

Lúc này, Hắc Hạt Tử chỉ vào những người trong ảnh, nói với Lục Vũ và Vương Bàn Tử: “Tôi đã dành rất nhiều thời gian để truy tìm những người trong ảnh.

Các cậu cũng biết đấy, họ đều không nhớ mình đã chụp tấm ảnh này khi nào, thậm chí không nhớ mình từng hành động cùng những người này.

Nhưng có một chuyện vô cùng quỷ dị.

Tất cả những người trong ảnh hầu như đều không có kết cục tốt.

Kẻ chết, người mất tích, kẻ điên, người chìm vào giấc ngủ dài...

Tổng cộng bốn mươi chín người, trừ cậu và Ngô Tam Tỉnh ra, những người còn lại không một ai có kết quả tốt đẹp.

Hơn nữa, cậu chắc cũng nhận ra, trong đó có Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm, Lý Tứ Địa vân vân, cả Hoắc lão thái thái cũng ở đây.” Đúng như Hắc Hạt Tử nói, tấm ảnh này thực sự rất quỷ dị.

Trước đây Lục Vũ cũng từng truy tìm thông tin về tấm ảnh này, nhưng sau đó anh cảm thấy nó không quan trọng lắm.

Cho đến tận bây giờ, khi Hắc Hạt Tử và Vương Bàn Tử nhắc đến những khả năng đằng sau nó.

Lục Vũ im lặng giây lát, khẽ nói: “Nếu đã vậy, chúng ta sớm lên Trường Bạch Sơn một chút, xem có tìm được nơi chụp tấm ảnh này không, biết đâu còn phát hiện thêm được điều gì.” “Đúng, đúng, đúng.” Vương Bàn Tử liên tục gật đầu tán thành: “Tiểu ca nhi cậu

nhớ không, lần trước chúng ta lên núi, người dẫn đường nói chúng ta không được vượt qua biên giới để lên thẳng, nên phải đi vòng qua phía bên kia, nhưng bọn A Ninh lại đi con đường mà chúng ta muốn đi.

Tôi đang nghĩ, lần này hay là chúng ta đổi đường, đi con đường đó?" Vương Bàn Tử đang nhắc tới núi Tam Thánh.

Trường Bạch Sơn có Ngũ Thánh Sơn, gồm Đại Thánh, Tiểu Thánh, Tam Thánh, gọi chung là Ngũ Thánh.

Lần trước nhóm Lục Vũ đi, vì bất tiện khi xuất cảnh nên đã vào từ núi Tiểu Thánh, cuối cùng trải qua bao trắc trở mới tìm thấy Thanh Đồng Môn.

Lục Vũ suy nghĩ một chút rồi nhìn sang Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử lập tức gật đầu cười: "Chuyện nhỏ, biên giới đó không căng thẳng như tưởng tượng đâu, chúng ta có thể đi thẳng từ ngoài biên giới vào.

Lúc đó ngụy trang thành đoàn khảo sát địa chất là được, dễ ợt." Phải nói rằng Hắc Hạt Tử rất sành sỏi những việc này, sau khi Lục Vũ quyết định đi, anh lập tức gọi điện sắp xếp.

Chương 1500

Chỉ trong vòng chưa đầy nửa tiếng đã xác định xong, họ có thể trực tiếp tiến vào núi Tam Thánh, thậm chí không cần qua Nhị Đạo Bạch Hà mà đi thẳng từ biên giới.

Sau khi có câu trả lời khẳng định, Lục Vũ không lãng phí thời gian, gọi Vương Bàn Tử đi siêu thị mua sắm lớn.

Lần này vì đội ngũ đông đảo nên nhu cầu vật tư cũng rất nhiều.

Ngoài đồ ăn thức uống, Hắc Hạt Tử còn thông qua vài kênh "ngoại thương" để bổ sung vũ khí đạn dược cho mình và Vương Bàn Tử.

Mất cả ngày trời quét sạch vài trung tâm thương mại và siêu thị, Vương Bàn Tử lại ghé qua một nơi gọi là "Thiên Thượng Nhân Gian" để tâm sự cùng mấy cô nàng xinh đẹp, cuối cùng mới cùng Lục Vũ rời Hàng Châu, bay thẳng ra hải ngoại.

Ngày hôm sau, Lục Vũ và Hắc Hạt Tử bước xuống từ một máy bay vận tải.

Tại sân bay, sau khi trò chuyện ngắn với một nhân viên và để lại một thỏi vàng nhỏ, hai người lên một chiếc xe lao thẳng về phía biên giới núi Tam Thánh cách sân bay rất xa.

Trên đường đi, Hắc Hạt Tử đã thu xếp ổn thỏa mọi việc.

Tài xế được sắp xếp là một người địa phương thường xuyên làm nghề này, tuy nói tiếng phổ thông có giọng điệu kỳ lạ nhưng giao tiếp không thành vấn đề.

Suốt dọc đường, Hạt Tử cứ trò chuyện bâng quơ với tài xế, hỏi xem dạo này có ai lên núi không.

Không ngờ vừa hỏi đã có chuyện thật.

Chỉ mới hai tháng trước, có mười mấy người định vượt biên vào núi, kết quả bị biên phòng tóm gọn.

Chuyện này cũng khá hiếm gặp.

Càng kỳ lạ hơn là sau khi bị bắt, ngay mười hai giờ đêm hôm đó, những người kia đều lăn ra chết hết, không sót một ai.

Tin tức công khai nói rằng những người đó không chịu được phản ứng cao nguyên, đột phát bệnh tim dẫn đến đột tử.

Nhưng tài xế này thường chạy cung đường này nên nghe được một đáp án khác.

Theo lời ông ta, ngày hôm đó người chết không chỉ có mười mấy kẻ vượt biên mà còn có mấy chục binh lính ở trạm gác.

Nghe nói hôm đó họ đã thấy Âm binh mượn đường, vô số âm binh từ dưới núi cầm đèn quỷ, cứ thế đi thẳng lên núi.

Những người kia đều là bị hù chết tươi!

Những lời này lập tức khiến Lục Vũ và Hắc Hạt Tử liên tưởng đến sự kiện Âm binh mượn đường mà họ từng gặp ở Địa Tiên Thôn!

Trùng hợp sao?

E là quá sức trùng hợp rồi!

Hai người nhìn nhau, đều rơi vào trầm tư.

Thời gian trôi nhanh, đến chạng vạng tối, tài xế đưa họ dễ dàng đi qua trạm kiểm soát biên phòng.

Chạy thêm hơn một tiếng nữa, đến chân núi, tài xế dừng xe nói với Lục Vũ và Hắc Hạt Tử: “Thất ca, mang theo thẻ công tác là không vấn đề gì, chúc hai vị thuận buồm xuôi gió.

Ngoài ra, cái trạm gác kia tuy ở được nhưng nếu không cần thì tốt nhất đừng tới.” Nói xong hai câu, tài xế không nói thêm gì, nhân lúc trời chưa tối hẳn mà rời đi ngay.

Hắc Hạt Tử nhìn Lục Vũ, khẽ hỏi: “Đến trạm gác xem thử hay là vào núi luôn?” “Không cần vội, cứ đến trạm gác xem sao.” Lục Vũ đưa tay chỉ về phía xa, cách đó khoảng hơn ba trăm mét chính là trạm gác núi Tam Thánh.

Trước đây khi lần đầu đến Trường Bạch Sơn, họ đã từ xa nhìn thấy trạm gác này trên núi Tiểu Thánh.

Lần này đi đường cũng nghe tài xế taxi kể chuyện ma về trạm gác này.

Hai người đeo ba lô lớn, mang theo thẻ công tác, thong thả đi tới.

Trạm gác biên phòng không giống những nơi khác, Lục Vũ và Hắc Hạt Tử vừa đến gần đã có vài binh lính vác súng xông ra.

Sau khi kiểm tra thẻ công tác và nhận thỏi vàng của Hạt Tử, lính gác nở nụ cười, đưa hai người vào trong trạm.

Vào trạm gác, binh lính đon đả sắp xếp phòng ốc cho họ, thậm chí còn đưa một người phụ nữ đến bưng trà rót nước, chăm sóc sinh hoạt.

Tuy nhiên... nhìn thấy người phụ nữ tóc ngắn xinh đẹp đó, sắc mặt Lục Vũ chợt lạnh lẽo.

Chờ binh lính rời đi, Hắc Hạt Tử đứng ngay cửa, trong tay đã xuất hiện một đoản đao đen kịt.

Lục Vũ nhìn cô ta, lạnh lùng hỏi: “A Ninh, tại sao cô lại ở đây?” Lần cuối gặp A Ninh là ở Ba Nãi, Quế Hải.

Sau khi chuyện ở Quế Hải kết thúc, Lục Vũ cũng không làm gì cô

ta, lúc đó anh đã bỏ mặc A Ninh, Ngô Tà và Giải Vũ Thần ở lại bản Dao.

Không ngờ vài tháng không gặp, gặp lại cô ta lại là ở nơi này!

"Tôi hỏi cô, tại sao cô lại ở đây!" Có lẽ tiếng của Lục Vũ hơi lớn nên làm kinh động lính tuần tra bên ngoài, lập tức có người mở cửa xông vào, mấy tên lính gác nhìn Lục Vũ với vẻ dò xét.

Chương 1501

Khi nhìn thấy đoản đao đen kịt trong tay Hắc Hạt Tử, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, mấy tên đó la hét gì đó bằng tiếng địa phương nghe không hiểu!

Nhưng nhìn cách họ lăm lăm súng chĩa vào Hạt Tử và Lục Vũ, chắc chắn là những lời đe dọa.

Lục Vũ hơi nhíu mày, những kẻ này không tạo thành đe dọa với anh, chỉ là cuộc xung đột này có chút vô nghĩa.

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên lên tiếng: "Họ là bạn tôi, ai cho các anh vào đây?" A Ninh không nói gì với Lục Vũ, chỉ bước đến bên cạnh Hắc Hạt Tử ở cửa, nhíu mày nói vài câu với đám lính gác.

Nghe giọng điệu của cô ta, có vẻ A Ninh đã ở đây rất lâu, lâu đến mức trở thành một sự tồn tại đặc biệt ở trạm gác này.

Thậm chí có thể nói, trạm gác này đang nằm dưới sự kiểm soát của cô ta!

Đám lính gác vốn đang đằng đằng sát khí nhìn Lục Vũ và Hạt Tử cuối cùng cũng thu súng lại, nhưng không rời đi mà chỉ đưa mắt nhìn A Ninh.

"Còn việc gì nữa không?" A Ninh lạnh nhạt nói một câu.

Tên lính cầm đầu cười nịnh nọt nói với A Ninh: "Chúng tôi lo cho an toàn của cô, hai tên người ngoại tỉnh này trông chẳng giống người tốt lành gì." A Ninh lạnh lùng nghe hết, sau đó cười lạnh một tiếng: "Đến lượt anh lo chắc?

Cút đi, tôi bảo các anh làm gì thì làm nấy, nếu không đừng trách tôi không khách khí!" Nói xong hai câu, đám lính gác liên tục gật đầu,

cung kính hết mức, chỉ là vẫn chưa có ý định rời đi.

A Ninh quét mắt nhìn mấy người họ, lại nói tiếp: "Tôi đã nói sẽ cho các anh đường sống, tự nhiên sẽ cho.

Chờ đi, vài ngày nữa tôi đi, lúc đó các anh sẽ tự do.

Tôi có thể đảm bảo với các anh, không cần ai phải hiến tế nữa." Nghe thấy vậy, mấy tên lính ngoại quốc kia cuối cùng cũng an tâm, hớn hở bỏ đi.

Chờ đám lính đi xa, A Ninh nhìn Hạt Tử rồi nhìn Lục Vũ, trên mặt lộ ra một chút ý cười, trả lời câu hỏi lúc nãy của Lục Vũ: "Tại sao tôi ở đây ư?

Nguyên nhân có lẽ cũng giống anh thôi.

Anh đến vì nơi đó, tôi cũng vậy.

Nói thực lòng, tôi cũng có chút mong chờ xem có gặp được anh ở đây không." Đáp án này nằm trong dự tính, nhưng Lục Vũ không hiểu tại sao A Ninh lại muốn đi.

"Cô đã đi Trường Bạch Sơn một lần, biết nơi đó nguy hiểm thế nào.

Lần trước bao nhiêu người như vậy còn chưa chắc vào được.

Lần này cô còn đến đây làm gì?" A Ninh lại nhìn Lục Vũ, mỉm cười nói: "Thế giới này chẳng còn gì khiến tôi luyến tiếc nữa.

Nếu người ta đều nói nơi đó là 'Chung Cực', thì trước khi rời đi, tôi cũng muốn xem xem Chung Cực rốt cuộc là cái gì." Lục Vũ nhìn A Ninh, đánh giá từ trên xuống dưới, xác định trên người cô ta không có khí tức lạ, không tồn tại tình trạng cộng sinh với thi tiển, lòng mới hơi bình tĩnh lại.

A Ninh thì tưởng Lục Vũ không hiểu lý do mình ở đây nên giải

thích thêm: “Cừu Đức Khảo chết rồi, công ty loạn cào cào, tôi tìm được rất nhiều tài liệu trong công ty, phát hiện Cừu Đức Khảo cực kỳ coi trọng Trường Bạch Sơn, thậm chí ông ta còn có kế hoạch hành động riêng, đánh giá về Trường Bạch Sơn, chỉ tiếc bản báo cáo đó chỉ có địa hình, địa thế và căn cứ này thôi.” “Anh có muốn biết tại sao họ sợ tôi, tại sao lại nói đến hiến tế không?” “Thực ra rất đơn giản, tôi đã mang một con Hải Hầu Tử đến đây.” Nghe chuỗi giải thích này, Lục Vũ vỡ lẽ, đại khái hiểu được suy nghĩ của A Ninh.

Hắc Hạt Tử cũng hiểu ra đôi chút, mở miệng hỏi: “Trên đường tới, tôi nghe nói mấy ngày trước ở đây có vụ Âm binh mượn đường, chuyện đó là sao?” A Ninh nhìn Hạt Tử, vẫy vẫy tay đưa hai người lên chỗ cao nhất của trạm gác, chỉ tay về phía tuyết sơn Tam Thánh nói: “Âm binh mượn đường chính là từ hướng đó tiến vào núi.” “Âm binh thật sao?” “Tôi không biết.” A Ninh lắc đầu, khẽ nói: “Tôi không biết Âm binh là gì, nhưng chuyện ngày hôm đó vô cùng quỷ dị.” A Ninh kể lại vắn tắt chuyện đã xảy ra.

Ngày hôm đó, cô ta tự mình kẹp lạt ma (tổ chức đội ngũ), mang theo mười mấy người vào Trường Bạch Sơn, đến trạm gác này nghỉ ngơi...

Nghe phần đầu câu chuyện của A Ninh, Lục Vũ và Hắc Hạt Tử nhìn nhau rồi lắc đầu.

Khỏi cần nói, những lời tên tài xế trên đường kể cũng chỉ là nghe lỏm rồi đồn đại.

Những kẻ “vượt biên” trong miệng tài xế chính là đội ngũ kẹp lạt ma của A Ninh.

Lần này cô ta mang theo không ít người, tổng cộng mười mấy người, còn có một con Hải Hầu Tử!

Con Hải Hầu Tử đó được A Ninh tìm thấy trong tầng hầm của

công ty Metropolis.

Nó vốn bị nhốt trong một mật thất, cùng với những loại dược phẩm có thể khiến nó tạm thời bình tĩnh lại.

A Ninh đã thấy thực lực của Hải Hầu Tử, biết sức chiến đấu của nó nên không chút do dự, dựa vào thuốc mà mang nó đến trạm gác, biến nó thành lực lượng chủ lực trong lần kẹp lạt ma này.

Lúc đầu mọi chuyện khá thuận lợi.

A Ninh cũng không vội vào núi mà tìm kiếm xung quanh, dựa theo tài liệu địa chất tìm được để xem có phát hiện gì khác không.

Tuy nhiên, mấy ngày liền không có kết quả.

Mãi cho đến mấy ngày trước...

Hôm đó, từ lúc chạng vạng, con Hải Hầu Tử đã biểu hiện cực kỳ bất an, nôn nóng, trên người thỉnh thoảng hiện ra vảy cá.

A Ninh cho nó uống mấy viên thuốc liên tiếp cũng không thể hoàn toàn khống chế được.

Đến nửa đêm, trên núi bên ngoài trạm gác xuất hiện quỷ hỏa lập lòe, tất cả mọi người đều thấy vô số bóng quỷ dày đặc, cứ thế đi theo tuyết sơn lên trên.

Khi những bóng quỷ đó xuất hiện, Hải Hầu Tử hoàn toàn phát điên!

Người ở trạm gác tưởng là quái vật nên nổ súng bắn nó.

Chương 1502

Thế là Hải Hầu Tử trực tiếp ra tay với những người đó!

Hải Hầu Tử gần như đao thương bất nhập, súng thường không gây được đe dọa lớn cho nó.

Những kẻ nổ súng dù chạy nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng nó.

Cứ thế, lính gác thương vong thảm trọng, tìm đủ mọi cách cũng vô dụng, đành phải rút hết vào một căn phòng, khóa chặt cửa trốn biệt.

Họ trốn bên trong, còn Hải Hầu Tử thì không ở lại trạm gác nữa mà xông ra ngoài, lao thẳng lên tuyết sơn, lao vào đánh nhau với những đám quỷ hỏa và âm binh đó.

A Ninh và nhóm của mình ở hơi xa, cũng không nhìn rõ lắm, chỉ thấy một bóng đen không ngừng chạy trên núi, quỷ hỏa lập lòe liên tục, thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết vọng lại.

Cứ thế, mãi đến khi trời sáng ngày hôm sau, con Hải Hầu Tử mới quay lại trạm gác, ngồi dưới ánh mặt trời.

Có lẽ thuốc của A Ninh cuối cùng cũng có tác dụng, nó dần biến lại thành hình người.

A Ninh khống chế được Hải Hầu Tử, và cũng nhờ nó mà trở thành một nhân vật đặc biệt trong trạm gác này.

Chuyện này qua miệng vô số người truyền đi truyền lại, cuối cùng biến thành phiên bản mà Lục Vũ và Hắc Hạt Tử nghe được trên xe taxi.

Nghe A Ninh kể xong đầu đuôi câu chuyện, Lục Vũ trầm tư một lát, bảo cô ta dẫn Hải Hầu Tử ra.

Lục Vũ nhìn qua, đó là một khuôn mặt quen thuộc.

Hoặc phải nói là cực kỳ quen thuộc!

Chính xác mà nói, chủ nhân của khuôn mặt này anh từng thấy ở "Thiên Thụ Đường", là một người nhà họ Trương!

Nhìn kỹ trên người nó, có những hình xăm loang lổ.

Không biết đã trôi qua bao nhiêu năm, cũng không biết đã biến thành Hải Hầu Tử bao nhiêu lần, hình xăm đã không còn nhận ra được là Kỳ Lân hay thứ gì khác.

Giữa người nhà họ Trương với nhau có một loại liên lạc huyết mạch rất kỳ lạ.

Lục Vũ nhìn nó lúc này có cảm giác đó, tuy rất mờ nhạt nhưng vẫn cảm nhận được.

Nhưng thật đáng tiếc, chủ nhân con Hải Hầu Tử này không biết đã biến thành dạng này bao nhiêu năm rồi, hầu như không còn thần trí, lúc không phải hình dạng Hải Hầu Tử thì chẳng khác gì một kẻ thiểu năng.

Khi biến thành Hải Hầu Tử thì lại không quá bạo ngược, nếu không cảm thấy nguy hiểm thì sẽ không chủ động tấn công.

Xem xong Hải Hầu Tử, Lục Vũ cũng không nói gì thêm, chỉ bảo A Ninh mang hết tài liệu cô ta có ra để xem.

Những tài liệu đó thực sự không có nhiều ý nghĩa, toàn là nghiên cứu địa hình địa mạo, cũng không biết Cừu Đức Khảo hay lão già Uông Tàng Hải kia nghiên cứu địa hình tuyết sơn để làm gì.

Chẳng lẽ là vì phong thủy...

Xem xong tài liệu, sáng sớm hôm sau, Lục Vũ gọi A Ninh và Hắc Hạt Tử, ba người trực tiếp rời khỏi trạm gác.

Hiện tại vẫn còn một khoảng thời gian trước khi sự việc kia diễn ra, Lục Vũ quyết định đi theo lộ trình khảo sát cũ của Cừu Đức Khảo, dạo một vòng núi tuyết Tam Thánh xem có phát hiện gì đặc biệt không.

Đi được một quãng xa, sau khi khuất tầm mắt của trạm gác, Lục Vũ phẩy tay thả những người khác từ trong Sơn Hà Đồ và Hằng Hà Sa ra.

Ngoa Thú, Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, thậm chí cả Hoắc Tú Tú và Ngô Nhất Cùng đều xuất hiện giữa vùng băng tuyết Trường Bạch Sơn.

Mấy người này không chú ý thấy, khi họ đang quan sát lẫn nhau, có một con rắn nhỏ từ trên người Ngoa Thú bay lên người Lục Vũ, chui vào tay áo và quấn quanh cổ tay anh.

Hắc Hạt Tử kể sơ qua chuyện gặp gỡ A Ninh.

Vương Bàn Tử vừa giậm chân chửi cái thời tiết quỷ quái, vừa liếc nhìn A Ninh, vẻ mặt như muốn viết chữ "Bàn gia không tin cô" lên trán.

Giải Liên Hoàn thì không có ý kiến gì với A Ninh, ông từng hợp tác với cô ta nên lúc này cũng lên tiếng chào hỏi.

Chào xong, ông buột miệng nói: "Không ngờ cô còn quay lại đây.

Xem ra cái gọi là 'Chung Cực' thực sự khiến người ta tò mò." A Ninh cũng không nói gì, chỉ ừ một tiếng cho xong.

Giải Liên Hoàn không để tâm, quay đầu nói với Lục Vũ: "Lục tiểu ca nhi, hay là để Tiểu Tà quay về đi, nó cứ thẫn thờ thế này không ổn đâu..." Ngô Tà vẫn chưa hồi phục sau cú sốc mà Ngô Tam Tỉnh gây ra.

Ngay cả những ngày qua ở cùng Giải Liên Hoàn và Ngô Nhất Cùng cũng không giúp anh khá hơn, thậm chí còn khiến anh thêm mất

hồn mất vía, cả người trông như một cái xác không hồn.

Vương Bàn Tử nhìn thấy thế, vẻ mặt đầy vẻ khinh bỉ: "Tiểu ca nhi, cậu đã thấy con hoẵng ngốc bao giờ chưa?

Cái loại ngu si đần độn, bị người ta đánh, bị đèn pha chiếu cũng không biết đường mà né ấy?

Đây này, đích thị là một con hoẵng ngốc." Vương Bàn Tử thực sự coi thường Ngô Tà, lúc trước thì chính anh đòi sống đòi chết đòi đi tìm hiểu sự việc.

Giờ phát hiện ra sự việc còn khoa trương và quỷ dị hơn mình tưởng thì lại không chịu đựng nổi.

Cái loại tố chất tâm lý gì thế này!

Chương 1503

Nếu không có Lục Vũ cản lại, Vương Bàn Tử chắc đã đánh chết luôn cái thằng dở sống dở chết này cho rảnh nợ!

Tuy nhiên, nằm ngoài dự liệu của Vương Bàn Tử, A Ninh lúc này bước nhanh tới bên cạnh Ngô Tà, đột nhiên giơ tay tát mạnh một cái vào mặt anh.

Tiếp đó là một trận đòn túi bụi, nếu không có Giải Liên Hoàn và Ngô Nhất Cùng phản ứng kịp thời can ngăn, e là Ngô Tà đã bị A Ninh chôn luôn trong tuyết.

Nhân cơ hội này, Giải Liên Hoàn và Ngô Nhất Cùng lại mở lời hy vọng Lục Vũ tha cho Ngô Tà, anh cứ thế này mà vào núi thì chắc chắn là chết.

Chỉ tiếc là Lục Vũ dứt khoát từ chối yêu cầu của hai người, Ngô Tà dù có chết trên núi thì anh cũng sẽ mang hồn ma của anh đi gặp Ngô Tam Tỉnh.

Một câu nói chặn họng mọi người, Lục Vũ không buồn để ý tới họ nữa, chỉ bảo A Ninh dẫn đường, đi theo lộ trình khảo sát năm xưa của Cừu Đức Khảo, lững thững tiến bước.

Núi tuyết đối với Lục Vũ, Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử và A Ninh không thành vấn đề.

Nhưng Ngô Nhất Cùng và Hoắc Tú Tú thì có phần chật vật trong cái giá rét căm căm này.

Đi bộ trên đường ranh giới tuyết, chân dẫm vào những hố tuyết sâu.

Lúc đầu còn có chút cảm giác lãng mạn, nhưng chỉ nửa tiếng sau

đã rét đến mức run cầm cập.

Cũng may lần này Lục Vũ ra ngoài đã cùng Vương Bàn Tử đi sắm sửa nhiều thứ, lúc này anh lấy ra mấy bộ quần áo leo núi và áo lông vũ, chẳng cần biết có vừa hay không, cứ ném cho họ bảo mặc vào.

Mấy người cũng rất hợp tác, mặc quần áo vào xong thấy đỡ hơn nhiều.

Thời gian trôi đi.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã leo núi Tam Thánh được nửa ngày.

Đến trưa, Lục Vũ bảo Vương Bàn Tử lấy đồ ăn ra để mọi người bổ sung thể lực.

Ngay khi họ sắp ăn xong thanh socola cao năng lượng trên tay, A Ninh lên tiếng: "Theo nhật ký của Cừu Đức Khảo, sau khi dừng chân ở đây, ông ta sẽ đi về phía Tây, cứ đi mãi...

Trời đất, cái gì thế kia!

Các người nhìn kìa, đó là cái gì!" Nghe tiếng A Ninh kinh hô, mọi người đều ngẩng đầu nhìn theo hướng tay cô ta chỉ.

Họ vẫn đang ở trên núi tuyết Tam Thánh.

Lúc này, nhìn theo hướng tay A Ninh lên phía đỉnh núi Tam Thánh cao chọc trời, có thể thấy tuyết đang cuộn trào đổ xuống!

Chính xác mà nói... là lở tuyết!

Tuy hướng lở tuyết không nhắm vào họ, quy mô cũng không đến mức kinh thiên động địa như ở núi Côn Luân, nhưng sự xuất hiện của lở tuyết vẫn khiến mấy người toát mồ hôi lạnh!

Bên cạnh lở tuyết, một hình ảnh còn chấn động hơn xuất hiện trước mắt họ.

Dưới ánh mặt trời, trên đỉnh núi tuyết, một kiến trúc như cung điện ẩn hiện.

Tường cao, lầu đài, ngói vàng lấp lánh rực rỡ!

Mấy người nhìn ngẩn ngơ một hồi, Vương Bàn Tử đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói với A Ninh: "Nơi đó là Vân Thiên Cung, chỗ cô đến lần trước phải không?" A Ninh sững sờ nhìn, đợi Vương Bàn Tử nhắc lại lần nữa mới phản ứng lại, lắc đầu rồi lại gật đầu nói: "Vị trí, chắc đúng là vị trí đó." "Nói tiếng người đi!" "Lần đó chúng tôi phát hiện một cổng cung điện trên đỉnh núi, đi vào từ cổng đó chứ không thấy được toàn bộ kiến trúc cung điện hoàn chỉnh thế này." A Ninh ngây người nhìn, dường như cô ta cũng không ngờ rằng cái gọi là Vân Thiên Cung lại là thật!

Không chỉ cô ta, mỗi người có mặt ở đó đều ít nhiều cảm thấy chấn động!

Lần trước nhóm Lục Vũ đến là chui rúc dưới hầm, sau đó vào bên trong cung điện cũng không thấy được toàn cảnh Vân Thiên Cung.

Lúc này đây, tất cả đều là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng!

Không biết tại sao Vân Thiên Cung bị tuyết phong tỏa vô số năm cuối cùng lại một lần nữa lộ diện trước mắt người đời!

Lục Vũ quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn, ông cười khổ một tiếng: "Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết chuyện này là thế nào." "Hử." Lục Vũ cười cười, khẽ nói: "Nếu nói đây là thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh thì tôi thực sự chẳng thấy bất ngờ chút nào." Nói xong, Lục Vũ cũng không nói gì thêm, chỉ quan sát tình hình lở tuyết, xác định không ảnh hưởng đến họ rồi mới gọi mọi người tiếp tục leo lên núi.

Có lẽ vì ai cũng muốn tận mắt nhìn thấy Vân Thiên Cung nên tốc độ lần này nhanh hơn trước rất nhiều.

Dù vậy, họ vẫn phải ngủ lại trên núi một đêm, đến khi mặt trời mọc ngày hôm sau mới tiếp tục xuất phát.

Đến trưa ngày thứ hai, có thể xác định chỉ cần leo thêm hơn hai trăm mét nữa là thực sự đến Vân Thiên Cung!

Chỉ có điều, muốn lên đó không hề dễ dàng...

Nói ra thì lần đầu tiên Lục Vũ thấy Vân Thiên Cung là ở mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải.

Trong mộ đáy biển có mô hình Vân Thiên Cung, ngọc tỷ của Đế quốc Đại Mông, và mấy bức bích họa ghi lại quá trình xây dựng Vân Thiên Cung cùng đám tang long trọng năm xưa.

Anh vẫn còn nhớ bích họa ghi lại cảnh đám tang diễn ra tại một vách đá dựng đứng, có vô số thang treo, dây thừng, từng chút một đưa quan tài khổng lồ và đội ngũ đưa tang lên Vân Thiên Cung ở vị trí cao nhất.

Và cuối cùng, một trận lở tuyết đã vùi lấp Vân Thiên Cung, phá hủy hết thang treo và dây thừng, chỉ để lại cầu vồng trên bầu trời và những đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng làm bằng chứng cho những gì từng tồn tại.

Chương 1504

Lúc này đây, trước mặt nhóm Lục Vũ chính là vách đá dựng đứng nơi diễn ra đám tang năm đó!

Vách đá như bị dao chém rìu chặt, dựng đứng thẳng tắp lên trời!

Từ vị trí của họ không thấy có bất kỳ điểm tựa nào, khiến bất cứ ai muốn lên trên cũng nảy sinh cảm giác tuyệt vọng.

Rõ ràng núi báu ngay trước mắt mà lại không có lối đi!

Lúc này, Ngô Tà vốn đang ngơ ngẩn cuối cùng cũng có phản ứng, nhìn vách đá dựng đứng kia, miệng lẩm bẩm: "Sao có thể, sao có thể, tất cả chuyện này đều là thật...

Sao có thể!" Nói đến đây, Ngô Tà đột nhiên quay ngoắt đầu lại, ánh mắt quét qua từng người Lục Vũ, Vương Bàn Tử.

Anh tỉ mỉ quan sát từng người một.

Nhìn biểu hiện của anh, Lục Vũ hơi nhíu mày, Hắc Hạt Tử cười như không cười, còn Vương Bàn Tử thì đầy vẻ khinh bỉ...

Bất kể họ nghĩ gì, hơi thở của Ngô Tà dần trở nên gấp gáp, sắc mặt vốn trắng bệch giờ đỏ bừng lên, cơ thể run rẩy.

Khi anh nhìn thấy cha mình là Ngô Nhất Cùng, mắt Ngô Nhất Cùng cũng đỏ hoe, nhìn Ngô Tà, cổ họng nghẹn đắng muốn nói điều gì đó thì Ngô Tà đột nhiên trợn mắt, ngã lăn ra đất ngất xỉu!

Chuyện này khiến Ngô Nhất Cùng và Giải Liên Hoàn sợ hết hồn, vội vàng đỡ Ngô Tà dậy.

Nhưng hai người gọi mấy tiếng Ngô Tà vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, sắc mặt Ngô Nhất Cùng sụp xuống ngay lập tức, ông quay

đầu gầm lên với Lục Vũ: “Cậu làm hay lắm!

Còn không mau lại đây xem thử!

Mau lại đây cứu người đi!” “Chết thì đã sao, chết sớm đầu thai sớm.” Vương Bàn Tử chẳng thèm nể nang, lạnh lùng nói một câu chặn họng Ngô Nhất Cùng.

Ngô Nhất Cùng mặt đỏ gay, định nói thêm gì đó thì Lục Vũ đã bước tới bên cạnh Ngô Tà, nhìn một cái rồi thản nhiên nói: “Tự mình dọa mình đến mức ngất xỉu, có gì mà phải lo?” Câu này vừa dứt thì nghe thấy một tiếng gầm vang!

Con “Hải Hầu Tử” vốn đang đờ đẫn đi theo họ đột nhiên biến thân, trong nháy mắt trở thành một con Hải Hầu Tử hoàn chỉnh!

Ngay sau đó, nó gầm lên một tiếng nữa rồi lao mạnh về phía vách đá dựng đứng!

Hải Hầu Tử có bốn chi với những bộ vuốt cực kỳ sắc nhọn!

Lúc này, nó tung người nhảy vọt lên vách đá!

Nó như một con thạch sùng khổng lồ, lao vun vút lên cao!

Chỉ một loáng đã leo được mấy chục mét.

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều bất ngờ.

Vương Bàn Tử quay sang dò xét A Ninh, lạnh giọng hỏi: “Có phải cô giở trò gì không?” A Ninh lườm Vương Bàn Tử một cái, chẳng buồn giải thích.

Trong lúc nói chuyện, Hải Hầu Tử đã leo thêm được mười mấy mét.

Phải thừa nhận là động tác của nó thực sự rất nhanh!

Đúng lúc này, Ngô Nhất Cùng đang chăm sóc Ngô Tà đột nhiên kêu

thất thanh: “Tiểu Tà, con làm sao thế này!

Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi!” “Lão Giải, ông xem kìa, Tiểu Tà không ổn rồi, nó lạnh ngắt rồi...” Vốn dĩ Lục Vũ nghe thấy hơi phiền, trong lòng đang tính hay là ném phắt Ngô Tà vào Sơn Hà Đồ cho rảnh.

Nhưng câu nói sau đó của Ngô Nhất Cùng khiến anh hơi bất ngờ.

Quay đầu nhìn lại, anh thấy sắc mặt Ngô Tà đã biến thành màu xanh mét, như thể bị phủ một lớp hắc khí!

Đặc biệt là ấn đường đã chuyển sang màu tím đen, trông kiểu gì cũng thấy không ổn!

Giải Vũ Thần cũng phát hiện Ngô Tà có điểm lạ, theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ.

Ngay khoảnh khắc anh quay người, Hoắc Tú Tú đột nhiên ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy khuôn mặt Hoắc Tú Tú mang vẻ ngơ ngác, yếu ớt nói: “Hình như tôi hơi không ổn...” Nói xong, Hoắc Tú Tú đột nhiên ngã thẳng xuống đất, cũng ngất đi ngay lập tức.

Trong chớp mắt, sắc mặt cô cũng giống hệt Ngô Tà, xanh mét và ấn đường tím đen!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh!

Ngô Nhất Cùng nhìn cảnh này mà đờ người ra như bị sét đánh, hoàn toàn chết lặng!

Giải Liên Hoàn cũng thấy đầu to như búa bổ, luống cuống nhìn Lục Vũ hy vọng tìm được lời giải đáp.

Lục Vũ hơi nhíu mày.

Tình trạng của Ngô Tà và Hoắc Tú Tú trông rất kỳ lạ, nhưng trong Âm Dương Nhãn của anh, trên người hai người không có hắc khí,

không giống như bị trúng tà hay gì đó.

Hơn nữa, giữa vùng băng thiên tuyết địa, dưới ánh mặt trời thế này, dù có tiểu quỷ hay tống tử gì cũng chẳng làm gì được.

Chương 1505

Trong lúc Lục Vũ quan sát tình hình hai người, Hoắc Linh cũng ở bên cạnh tỉ mỉ quan sát, đôi mày nhíu chặt.

Lúc này Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một điều.

Người chết thành quỷ, quỷ chết thành nễ, nễ chết thành hi, hi chết thành di, di chết thành vi, vi chết vô hình.

Lần trước ở Địa Tiên Thôn, Vương Bàn Tử từng bị trúng đòn tấn công của "Di", chẳng lẽ lần này lại bị một lần nữa?

Khi Lục Vũ nhìn về phía Hoắc Linh, cô cũng vừa vặn nhìn anh rồi khẽ lắc đầu.

Lục Vũ nhíu mày, tuy đã đoán được câu trả lời nhưng vẫn hỏi một câu.

Đáp án đúng như anh dự tính, Hoắc Linh cũng không nhìn ra vấn đề gì trên người Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, cả hai đều không có quỷ khí.

Những chuyện khác Lục Vũ có thể không tin Hoắc Linh, nhưng về chuyện liên quan đến quỷ, anh rất tin tưởng vào phán đoán của cô.

Dù sao Hoắc Linh cũng đã làm quỷ bao nhiêu năm rồi...

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ cắt đầu ngón tay, đưa tay vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên trán Ngô Tà và Hoắc Tú Tú.

Phù văn nằm trên trán họ không có bất kỳ thay đổi nào, hoàn toàn không có phản ứng.

Tình huống này Lục Vũ cũng là lần đầu gặp phải.

Nếu có thứ gì "không sạch sẽ", dù Hóa Sát Phù không xử lý được thì cũng phải có chút biến đổi, cũng phải phát hiện ra manh mối gì đó

chứ.

Lục Vũ nhìn sang Ngoa Thú, cái con nhỏ này cũng chẳng biết gì cả.

Bất đắc dĩ, Lục Vũ đành gọi Tần Hoạt Ly, người đã lâu không xuất hiện, ra hóng gió, hy vọng vị tiền bối này có thể đưa ra câu trả lời khác biệt.

Nhưng đáng tiếc, Tần Hoạt Ly cũng không nói được nguyên do, chỉ bảo Lục Vũ rằng hai người họ chưa chết, linh hồn cũng không có vấn đề gì, không biết vì lý do gì mà họ giống như bị tắt máy đột ngột, trở thành người thực vật vậy.

Thấy Lục Vũ mãi không có cách nào, thậm chí không biết Ngô Tà bị làm sao, Ngô Nhất Cùng lại không nhịn được nữa, bật dậy gào thét với Lục Vũ!

"Từ ngày đầu gặp cậu, tôi đã bảo cậu thả Tiểu Tà ra, tại sao cậu không nghe!" "Lúc ở dưới núi, tôi cũng đã cầu xin cậu rồi, tại sao cậu không thể suy nghĩ cho nó một chút!" "Nó có liên quan gì đến những việc Ngô Tam Tỉnh làm chứ, sao cậu phải hành hạ nó thế này!" "Cậu tán tận lương tâm như vậy thì có khác gì Ngô Tam Tỉnh đâu!" Hết con Hải Hầu Tử leo vách đá, lại đến hai người ngất xỉu, Lục Vũ vốn đã phiền lòng, giờ nghe Ngô Nhất Cùng gào thét lại càng thấy bực bội hơn.

Tuy nhiên, khi anh định nói gì đó thì Vương Bàn Tử đã bước tới, tát thẳng vào mặt Ngô Nhất Cùng một cái, quát: "Ông đừng có mà không biết điều!" "Đừng nói nó hiện giờ chưa chết, dù nó có chết thật thì cũng chẳng đáng một xu!" "Tôi nói cho ông biết, nếu không có Tiểu ca nhi thì cái thằng con quý hóa của ông đã chết mất xác từ bao nhiêu năm trước rồi!" Những ngày qua, trong lòng Ngô Nhất Cùng luôn dồn nén một cơn giận.

Lúc này nghe những lời thô lỗ của Vương Bàn Tử, ông không nhịn nổi nữa, vung tay định tát lại Bàn Tử một cái.

Chỉ là ông vừa giơ tay, Vương Bàn Tử đã vung tay tát thêm cái nữa, chẳng nể nang chút mặt mũi nào.

Giải Liên Hoàn thấy tình hình không ổn vội vàng can ngăn.

Vương Bàn Tử đang cơn thịnh nộ, chẳng cần biết trái phải, tiện tay tát luôn cả Giải Liên Hoàn.

Thế là mấy người họ bắt đầu đánh nhau loạn xạ như mấy ông già ở đầu làng, kẻ túm áo người kéo quần, thậm chí còn cả cắn tai nữa.

Lục Vũ nhìn mà thấy nhức đầu, vung tay dùng một đạo lôi pháp đánh tất cả ngã lăn ra đất.

Vương Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, run rẩy vài cái rồi đứng dậy, thấy sắc mặt Lục Vũ xanh mét thì cúi đầu không dám nhìn nữa.

Còn về Ngô Nhất Cùng và Giải Liên Hoàn, Lục Vũ chỉ lạnh lùng nhìn một cái rồi phẩy tay ném cả hai cùng Ngô Tà và Hoắc Tú Tú vào Sơn Hà Đồ.

Giờ đây bên ngoài chỉ còn lại Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Hoắc Linh, A Ninh, Lục Châu và con rồng nhỏ đang quấn trên tay Lục Vũ.

Lục Vũ quét mắt nhìn mọi người, nói: “Không phải giỏi lắm sao, giờ có ý kiến gì thì nói đi.” Vương Bàn Tử đỏ mặt nhưng vẫn là người đầu tiên lên tiếng.

Anh chỉ tay về phía Vân Thiên Cung xa xa nói: “Cái thứ đó không tự nhiên mà xuất hiện đâu, theo tôi thì cứ lên đó, biết đâu tìm thấy cái lão 'biết tam' Ngô Tam Tỉnh kia.” Bên cạnh, Hoắc Linh lắc đầu, khẽ nói: “Tôi không phản đối việc lên đó, nhưng tình trạng của Tiểu Tà và Tú Tú không giống như là Ngô Tam Tỉnh có thể làm được, trông họ

chẳng có vấn đề gì cả.” Lục Vũ nhìn họ, khẽ nói: “Cũng không hẳn là không có vấn đề gì.” Câu nói của Lục Vũ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, ai nấy đều đổ dồn ánh mắt về phía anh, Hoắc Linh không nhịn được hỏi: “Anh phát hiện ra điều gì rồi?” Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: “Không phải tôi phát hiện ra điều gì, mà là vì tôi không phát hiện ra điều gì cả.” Việc khiến anh không phát hiện ra điều gì mới chính là vấn đề lớn nhất.

Lúc này trên vách đá không xa, con Hải Hầu Tử đã biến thành một chấm nhỏ, trông chừng chỉ còn cách Vân Thiên Cung mười mấy mét.

Động tác của nó quả thực rất nhanh!

Thấy nó đã leo đến rìa vách đá, chỉ cần một bước nữa là có thể nhảy lên nền điện!

Đúng lúc này, biến cố xảy ra!

Chỉ thấy một cái vuốt của Hải Hầu Tử đã móc được vào rìa nền điện, nhưng ngay khi định leo lên thì nó đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó, cơ thể nó rơi thẳng xuống dưới!

Tay chân nó vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước, không có một chút thay đổi nào, cứ thế rơi thẳng tắp từ rìa Vân Thiên Cung xuống!

Lúc lên thì chậm, lúc xuống thì cực nhanh!

Chỉ trong chốc lát, nó đã rơi xuống chân vách đá, “bùm” một tiếng cắm thẳng vào đống tuyết, không phát ra thêm một tiếng động nào, cũng không thấy cử động gì nữa.

Nhưng chỉ vài khoảnh khắc sau, chỗ Hải Hầu Tử “rơi tự do” đột nhiên phát ra tiếng “rắc rắc”, như có thứ gì đó bị nứt vỡ!

Chương 1506

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, thốt lên: "Lở tuyết!" Tiếng của Lục Vũ lập tức làm mọi người bừng tỉnh!

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh!

Gần như trong nháy mắt, lớp tuyết dưới chân bắt đầu xuất hiện những vết nứt rõ rệt!

Phía bên trái vết nứt bắt đầu sụp xuống!

Mấy người phản ứng cực nhanh, đều nhảy từ phía bên trái sang bên phải, rồi nhanh chóng di chuyển sang một bên!

Theo hành động của họ, chỗ họ vừa đứng trước đó đã nhanh chóng sụp đổ!

Gần như trong tích tắc, trước mặt họ xuất hiện một cái hố lớn!

Lục Vũ biến sắc, đang cân nhắc xem có nên ném tất cả vào Sơn Hà Đồ để tránh lở tuyết không thì vô tình liếc thấy một tảng đá lớn bên cạnh!

Sau một thoáng suy tính, anh trực tiếp đưa mọi người nhanh chóng trèo lên tảng đá đó!

Tảng đá liền khối với thân núi khiến họ thấy an tâm hơn đôi chút.

Ngay khi họ trèo lên tảng đá, chỗ họ đứng lúc trước vẫn tiếp tục sụp lở!

Dần dần, một thung lũng rộng hơn mười mét hiện ra trước mắt họ!

A Ninh nhìn cảnh tượng đó, không khỏi hít một hơi lạnh: "Sao có thể như vậy được!

Sao có thể có một thung lũng lớn thế này!" Nhìn dọc theo thung lũng, điểm cuối của nó hòa làm một với vách đá kia!

Lúc này Hắc Hạt Tử nhíu chặt mày, lẩm bẩm: "Lục tiểu ca nhi, hình như tôi đã thấy hình ảnh này ở đâu rồi thì phải?" Lục Vũ quay sang nhìn Hạt Tử, hỏi: "Anh thấy ở đâu?" "Tây Sa, mộ đáy biển!" Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng nhớ ra mình đã thấy cảnh này ở đâu.

Anh từng đến mộ đáy biển Tây Sa ở Nam Hải, thấy bức bích họa trong đại điện mộ đáy biển!

Trong bức bích họa về đám tang đó, có một bức vẽ đội ngũ đưa tang đi trên một con đường đen ngòm, tạo nên sự tương phản rõ rệt với tuyết trắng hai bên đường.

Được rồi.

Lúc đó ai cũng nghĩ đó là một con đường!

Nhưng giờ đây, Hắc Hạt Tử chỉ vào vách đá, ý bảo có lẽ không có đường nào cả, cái đại liệt cốc này chính là con đường đưa tang đó!

Nếu ở mộ đáy biển mà Hạt Tử nói vậy thì chắc chẳng ai tin.

Nhưng sự kiện "Âm binh mượn đường" thấy ở Vũ Sơn đã cho họ thấy một sự thật!

Dù chuyện có kỳ quái đến đâu cũng không phải là không thể!

Chỉ cần liên quan đến "Chung Cực", chuyện quái dị cỡ nào cũng có thể xảy ra!

Dần dần lớp tuyết ngừng sụp lở, trước mắt họ giờ chỉ còn lại cái đại liệt cốc sâu thăm thẳm.

Lục Vũ bảo mọi người đợi bên tảng đá, còn mình bước xuống, chậm rãi tiến lại gần mép vực nhìn xuống.

Đại liệt cốc sâu không thấy đáy, một màu đen kịt, chẳng thấy gì

cả, càng không thấy con Hải Hầu Tử vừa rơi xuống lúc nãy.

Tâm trạng Lục Vũ đột nhiên có chút chùng xuống một cách khó tả.

Hải Hầu Tử dù sao cũng có vẻ liên quan đến nhà họ Trương.

Dù đã là một con Hải Hầu Tử không còn thần trí, nhưng chung quy vẫn là người nhà họ Trương...

Không ngờ cứ thế im hơi lặng tiếng mà mất tích.

Hơn nữa, tình trạng nó rơi xuống vực gần như hệt như trường hợp của Hoắc Tú Tú và Ngô Tà.

Giây trước còn đang yên ổn, giây sau đã từ đỉnh núi rơi xuống, không có chút khả năng kháng cự nào.

Lục Vũ tiếp xúc với Hải Hầu Tử không phải chỉ một hai lần, tình huống này cũng không phải lần đầu gặp.

Trong lúc Lục Vũ im lặng, những người khác cũng biết tình hình hiện tại đã khác xưa.

Nơi này e là hoàn toàn khác biệt so với những gì họ từng trải qua trước đây!

Mấy người chỉ biết vừa cẩn thận đề phòng, vừa quan sát xung quanh, cố gắng tìm ra điều gì đó khác lạ.

Chuyện này thì không trông mong gì được vào Vương Bàn Tử và A Ninh.

Ngoài Lục Vũ ra thì chỉ có Ngoa Thú và Hoắc Linh là có chút manh mối về những sự kiện kỳ quái này.

Hoắc Linh do dự một lát rồi tìm Lục Vũ, bảo anh đưa cô trở lại Sơn Hà Đồ để kiểm tra lại tình hình Ngô Tà và Hoắc Tú Tú.

Chương 1507

Ngoa Thú thì bảo Lục Vũ thả Lăng Lý từ Sơn Hà Đồ ra, định bụng dựa vào cái con rồng bản địa Trường Bạch Sơn này để tìm hiểu xem có chuyện gì.

Còn Lục Vũ thì lấy ra một viên long đan nhỏ xíu để trêu chọc con rồng nhỏ trên cổ tay mình.

Con rồng nhỏ có vẻ ủ rũ, không tích cực như trước.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi!

Lục Vũ quay đầu lại thì thấy Lăng Lý đang cõng Ngoa Thú chạy điên cuồng trên tuyết.

Lăng Lý như thể đạp hết ga, lao thẳng về phía vách đá.

Chẳng mấy chốc nó đã lao lên vách đá!

"Tiểu ca nhi!" Vương Bàn Tử thắt tim lại, theo bản năng định đuổi theo vì sợ Ngoa Thú sẽ đi vào vết xe đổ của con Hải Hầu Tử lúc nãy.

Lục Vũ do dự một chút nhưng vẫn cản Vương Bàn Tử lại, không cho anh lên núi, tuy nhiên anh cũng tiến lên một đoạn đến sát mép vách đá.

Như vậy nếu Lăng Lý và Ngoa Thú thực sự có vấn đề, anh vẫn kịp phản ứng để không khiến chúng rơi xuống liệt cốc.

Chờ một lát, Lăng Lý và Ngoa Thú ngày càng tiến gần đến đỉnh, dọc đường không có chuyện gì xảy ra.

Khi cách đỉnh khoảng một mét, Lăng Lý nhảy vọt lên, đưa Ngoa Thú biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Xem chừng là đã đáp xuống nền điện Vân Thiên Cung.

Tuy nhiên từ góc độ của họ thì không thể khẳng định chắc chắn.

Lục Vũ do dự một lát, nhìn vách đá dựng đứng rồi quay lại nói với nhóm Vương Bàn Tử: "Các người vào trong trước đi, tôi lên trên đó rồi sẽ đưa các người ra sau." Nói xong, nhóm Vương Bàn Tử cũng đều đi vào Sơn Hà Đồ.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Lục Vũ thở hắt ra một hơi, lùi lại vài bước rồi đột ngột gia tốc, trong chớp mắt dẫm mạnh lên vách đá, cơ thể vọt thẳng lên cao!

Cậy vào kỹ năng Thê Vân Tung mạnh mẽ, mỗi lần Lục Vũ đạp chân lên vách đá dựng đứng đều có thể vọt cao lên mấy mét!

Tuy nhiên, sau hơn ba mươi mét, anh vẫn buộc phải cắm Hắc Kim Cổ Đao vào tường đá để ổn định cơ thể.

Sau khi nghỉ ngơi vài giây, anh lại tiếp tục leo lên nhanh chóng.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy vài lần, anh đã cách đích đến chỉ trong gang tấc!

Lần này, Lục Vũ đi chậm lại, lấy ra "Mặc Gia Đăng Thiên Thê", nhẹ nhàng vung lên, móc vào mép vực sâu phía trên đầu vài mét.

Sau khi Đăng Thiên Thê rơi xuống, một tiếng động giòn giã vang lên.

Tiếp đó, có thể thấy chiếc thang của Mặc gia tự động bắc từ trên xuống dưới, từ từ dựng thành một chiếc thang hướng lên trên.

Nhưng giây tiếp theo, chiếc thang biến mất ngay trước mắt Lục Vũ!

Chỉ trong chớp mắt, Đăng Thiên Thê lại xuất hiện, đứng vững ở đó.

Lục Vũ đưa tay kéo vài cái, chiếc thang cũng không có thay đổi gì thêm.

Điều này khiến Lục Vũ có chút mờ mịt.

Anh đã dùng Đăng Thiên Thê rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

Anh nhíu mày nhìn chiếc thang, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

Lúc này, phía trên đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Họ Lục kia, anh đang làm cái trò gì thế?" Dứt lời, lại nghe thấy một tiếng kêu "chi" lanh lảnh.

Lục Vũ ngẩng đầu, thấy Ngoa Thú và Lăng Lý đang thò đầu ra mép vực, tò mò nhìn mình.

Lục Vũ im lặng một chút rồi nói: "Vừa nãy mấy đứa có phát hiện ra điều gì không?

Với lại, sao các ngươi lại chạy lên đây mà không một tiếng động nào thế?

Ta ở dưới gọi mấy câu, các ngươi không nghe thấy sao?" Tiểu gia hỏa kia có lẽ lo lắng hành động đột ngột vừa rồi sẽ bị Lục Vũ cắt khẩu phần ăn, đôi mắt đảo liên tục, biểu cảm lập tức trở nên u sầu, mặt mày ủ rũ nói: "Chuyện này thật sự không thể trách cô nãi nãi được.

Vừa nãy không phải ta muốn đi, ta định cho nó ra ngoài xem thử, anh cũng biết mà, đây là quê cũ của nó.

Ai ngờ nó vừa ra ngoài đã như cắn nhầm thuốc, chạy vù một cái lên đây luôn.

Hơn nữa, trên này quái dị lắm, chẳng thấy cái Vân Thiên Cung

chết tiệt nào cả.” Ngoa Thú vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn “oanh long”, giống như tiếng sấm nổ ngay trên đỉnh đầu!

Lục Vũ ở trên vách đá và Ngoa Thú trên vách núi đều bị tiếng nổ này làm cho giật mình!

Sau cơn kinh hãi, Ngoa Thú đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi gào lên với Lục Vũ: “Hỏng rồi, hỏng rồi, họ Lục kia anh mau lên đây đi!” Điều này đã nhắc nhở Lục Vũ.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Lục Vũ vẫn không sử dụng “Mặc Gia Đăng Thiên Thê” nữa mà đạp trực tiếp vào vách đá vài cái, nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh vách núi.

Chương 1508

Trên vách núi là một dải đất bằng phẳng, không hề thấy bất kỳ dấu vết nào của Vân Thiên Cung!

Tuy nhiên, điều đó không quan trọng.

Vấn đề lớn nhất bày ra trước mắt Lục Vũ lúc này là Lăng Lý cũng đã ngã gục trên mặt đất, bất động, y hệt như những gì đã xảy ra với Ngô Tà, Hoắc Tú Tú và Hải Hầu Tử trước đó!

Một lần là ngẫu nhiên, hai lần là trùng hợp, ba lần là có vấn đề, còn bốn lần thì... vấn đề nằm ngay bên cạnh!

Lục Vũ nheo mắt, xem xét kỹ tình hình xung quanh, nhưng dù nhìn thế nào, đỉnh núi vẫn chỉ là đỉnh núi, bằng phẳng đến lạ lùng, toàn bộ mặt đất là đá núi nguyên vẹn, thậm chí không có lấy một chút tuyết đọng!

"Sao rồi?

Nó không sao chứ?" "Không biết nữa." Sau khi Lục Vũ nói một câu, anh phất tay thả tất cả mọi người trong Sơn Hà Đồ ra.

Cho dù là Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử không sao, hay là Ngô Tà, Hoắc Tú Tú đang hôn mê.

Mấy người đứng trên đỉnh núi, nghe Lục Vũ nói đây chính là nơi họ nhìn thấy Vân Thiên Cung lúc trước, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi.

Một tòa cung điện lớn như vậy không thể nào tự nhiên biến mất ngay dưới mắt họ được.

Hơn nữa, trước đó họ có thể khẳng định, cung điện tuyệt đối không phải là ảo ảnh hải thị thận lâu!

Một người có thể nhìn nhầm, nhưng bao nhiêu người thế này không thể nào cùng nhầm được.

Ngay lúc này, trên bầu trời lại vang lên một tiếng sấm rền!

Sắc mặt Lục Vũ hơi biến đổi!

Hôm nay thời tiết trong lành, vạn dặm không mây, sao lại liên tục đánh sấm?

May mắn là sau tiếng sấm, không có điều gì bất thường xảy ra, mọi người đều bình an vô sự.

Nhưng người không sao thì không sao, còn tòa cung điện kia đâu?

Một tòa Vân Thiên Cung lớn như thế, nói biến mất là biến mất sao?

Mấy người nhíu mày quan sát xung quanh, cuối cùng Vương Bàn Tử lên tiếng: "Tiểu ca, có khi nào đây là loại cơ quan thành không?

Chúng ta đi lên đây vô tình chạm vào cơ quan nào đó khiến cái thành kia lặn xuống đất rồi?" Cách giải thích này tuy có hơi vô lý nhưng cũng không phải là không có khả năng, chỉ là khả năng đó rất thấp.

Bởi vì nếu có loại cơ quan có thể ẩn giấu cả một tòa cung điện thì tuyệt đối phải là đỉnh cao của cơ quan thuật!

Cho đến ngày hôm nay, Lục Vũ đã được coi là một trong những người có kiến thức rộng nhất thế giới này.

Ngay cả anh cũng không có chút manh mối nào thì chuyện đó gần như là không thể.

"Vậy thì tìm thử xem." Sau một hồi im lặng, Lục Vũ hô hào mọi người bắt đầu tìm kiếm trên nền đá.

Nền đá này cực kỳ rộng lớn, nhìn thoáng qua thì ngang dọc khoảng

hơn hai trăm mét, ít nhất cũng phải rộng vài chục mẫu.

Mặt đất bằng phẳng, toàn bộ là đá hoa cương đen trắng xen kẽ, bên trên điêu khắc văn hoa khiến mặt đất không quá đơn điệu.

Lục Vũ cũng không chia quân, chỉ bảo mọi người đứng thành một hàng, cách nhau khoảng một mét, chuẩn bị tiến hành tìm kiếm kiểu trải thảm!

Lục Vũ ở giữa, bên trái là Vương Bàn Tử, bên phải là Lục Châu, xa hơn về hai phía lần lượt là Hắc Hạt Tử, Ngô Nhất Cùng, Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh và A Ninh.

Ngô Nhất Cùng và Giải Liên Hoàn vẻ mặt chán đời, trên lưng họ còn cõng hai người nửa sống nửa chết là Ngô Tà và Hoắc Tú Tú.

Không gian này rất rộng, nhưng mấy người cứ dàn hàng ngang mà đi, chỉ đi được một lúc thì trời đã tối hẳn, khiến họ buộc phải dừng lại.

Lục Vũ lấy ra vài chiếc lều bạt, Vương Bàn Tử bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ, do dự mãi rồi mới nói: "Lục Vũ, tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện một chút." Lục Vũ ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, không nói gì, chỉ chuyển ánh mắt sang Ngô Tà, nhìn vào tấm Hóa Sát Phù trên trán cậu ấy đã biến thành màu máu.

Một lúc sau, Lục Vũ mới mở lời: "Ông muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi." Giải Liên Hoàn khựng lại, hít một hơi thật sâu rồi nghiêm túc nói: "Những năm qua, tôi đi cổ mộ không ít, chuyện kỳ quái gì cũng đã thấy qua.

Những nơi anh từng đi, tôi cũng đều đã tới.

Tống tử, quỷ dữ, tôi đều đã gặp và đối đầu, thần khí tôi cũng đã thấy và sử dụng qua." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn dừng lại, nhìn

Lục Vũ lần nữa rồi tiếp tục: “Nhưng chuyện như ngày hôm nay là lần đầu tôi gặp phải, và tôi nghĩ anh cũng là lần đầu gặp.

Tôi biết anh tinh thông thuật pháp, hiểu biết về thần khí hơn tất cả chúng tôi, nhưng mà...” Lục Vũ hơi nhíu mày, cắt ngang: “Ông muốn nói gì thì cứ trực tiếp một chút, đừng nhưng nhị gì nhiều nữa, nói vào trọng điểm đi.” Dù bị Lục Vũ ngắt lời nhưng Giải Liên Hoàn không hề có ý kiến gì, ông gật đầu, nuốt nước miếng rồi nói tiếp: “Chuyện này, tôi thấy khả năng duy nhất là nó có liên quan đến ‘Chung Cực’.

Chung Cực là thứ tất cả chúng ta đều chưa từng thấy qua, một thứ có thể khiến chúng ta không có một chút manh mối nào như vậy, tôi nghĩ ngoài Chung Cực ra không còn cách giải thích nào khác.

Hãy nghĩ mà xem, dù là cơ quan thuật, tống tử hay quỷ quái thì luôn phải để lại dấu vết, luôn có manh mối để lần theo.

Giống như hồi chúng ta cùng đến Lỗ Vương Cung, dù cơ quan có phức tạp đến đâu anh vẫn giải được.

Chương 1509

Gặp phải oán quỷ mượn đường, anh cũng dễ dàng phá giải.

Thậm chí cuối cùng gặp phải Thảo Phong sâu trong Lỗ Vương Cung, chuyện đó cũng chẳng làm khó được anh.

Thứ có thể khiến tất cả chúng ta đều mù tịt như thế này, chỉ có thể là Chung Cực!" Khi Giải Liên Hoàn nói những lời này, Lục Vũ cũng nhíu chặt mày.

Không thể phủ nhận cách nói của Giải Liên Hoàn không phải là không có lý, thậm chí là rất có lý.

Suốt thời gian dài qua, bất cứ thứ gì cũng có manh mối.

Nhưng hiện tại lại không có bất kỳ manh mối nào, mọi chuyện đều xảy ra một cách mơ hồ, khiến người ta không biết đường nào mà lần.

Đáng lẽ họ phải tìm manh mối từ những người bị ngất bao gồm cả con Hải Hầu Tử rơi xuống vực.

Nhưng giữa Ngô Tà, Hoắc Tú Tú và Lăng Lý, tìm ra điểm khác nhau thì dễ, chứ tìm ra điểm chung thì thật sự là làm khó người ta.

Một nam, một nữ, một thú, có thể có điểm chung gì chứ?

Giải Liên Hoàn nhận lấy ly nước nóng từ tay Vương Bàn Tử, thấm giọng rồi nói tiếp: "Tôi đã suy nghĩ rất lâu và nghĩ đến một khả năng.

Tôi không dám chắc mình đúng, nhưng tôi chỉ phát hiện ra điểm này." Giải Liên Hoàn dừng lại, nhìn Lục Vũ với ánh mắt đầy ẩn ý rồi nói: "Tiểu Tà, Tú Tú và Lăng Lý đều đã tiếp xúc với Ngô Tam Tỉnh.

Chính xác mà nói, ba đứa nó từng ở riêng với Ngô Tam Tỉnh lúc từ Ba Nãi trở về Tinh Thành lần trước." Ông vừa dứt lời, Ngô Nhất Cùng đã không kìm được mà lên tiếng: "Lão Giải, sao trước đây ông không nói chuyện này?

Ba Nãi là thế nào?

Tiểu Tà đến Ba Nãi làm gì?

Lão Tam nó không đến mức điên như vậy chứ..." "Anh cứ bình tĩnh đã, những chuyện này anh không hiểu đâu, đừng có cuống cuồng lên như thế." Giải Liên Hoàn trấn an Ngô Nhất Cùng một câu, để ông ta miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Ở bên cạnh, Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng: "Ông nói cái khác chưa chắc tôi đã tin, nhưng nếu ông nói chuyện này có liên quan đến Ngô Tam Tỉnh thì tôi cũng thấy không gì là không thể.

Ngô Tam Tỉnh chẳng lẽ có thể khống chế được Chung Cực sao?" "Chung Cực?

Không đơn giản thế đâu." Lục Vũ lắc đầu, không giải thích gì thêm.

Sau một hồi im lặng, anh đột nhiên hỏi một câu không liên quan: "Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, hai người có thấy nơi này rất quen mắt không?

Có cảm giác như đã từng thấy ở đâu đó rồi không?" Giải Liên Hoàn ngẩn người, định nói gì đó thì Hoắc Linh đột nhiên hít vào một hơi lạnh, nói: "Hình như đúng là có, hình như tôi đã từng đến đây.

Nhưng không đúng, lần trước tôi đến đây..." Hoắc Linh nói được một nửa thì khựng lại, cười khổ lắc đầu: "Tôi không nhớ rõ mình đi con đường nào nữa, Liên Hoàn, ông có nhớ không?" Giải Liên Hoàn không trả lời Hoắc Linh mà chỉ nhìn Lục Vũ hỏi: "Cậu phát hiện ra

điều gì sao?

Tại sao lại hỏi vậy?" Lục Vũ đang định nói gì đó thì Ngô Nhất Cùng ở bên cạnh đột nhiên gào thét: "Mau, mau nhìn Tiểu Tà đi, nó không đúng, nó có gì đó lạ lắm, nó..." Ngô Nhất Cùng đã sợ đến mức nói năng lộn xộn!

Mọi người đều bị ông ta làm cho ngắt quãng suy nghĩ, chỉ còn cách quay đầu lại nhìn Ngô Tà.

Lúc này trời quá tối, Lục Vũ mờ ảo thấy trên người Ngô Tà xuất hiện một luồng hắc khí, không khỏi khẽ nhíu mày.

Tuy nhiên, luồng hắc khí đó nhanh chóng tan biến, bị tấm Hóa Sát Phù Lục Vũ để lại trên trán Ngô Tà tiêu diệt trực tiếp, không gây ảnh hưởng gì đến cậu ấy.

Lục Vũ cẩn thận quan sát xung quanh, không thấy thêm luồng hắc khí nào nữa, chắc có lẽ là một tia sát khí bay ra từ đại liệt cốc.

Dù sao thì hẻm núi này cũng rất rộng, nếu trước đây có động vật rơi xuống thì cũng không có gì lạ.

Lục Vũ lại quay đầu nhìn A Ninh và Lăng Lý, hai đứa nó vẫn không có thay đổi gì, vẫn như cũ.

Suy nghĩ một chút, Lục Vũ lại trích máu đầu ngón tay, để lại một đạo Hóa Sát Phù nữa trên trán Ngô Tà.

Giống như trước, phù văn in xuống trán Ngô Tà mà không có biến hóa gì đặc biệt.

"Thế nào rồi?

Nó sao rồi?

Cái dấu vết vừa nãy là sao?

Tại sao lại biến mất?

Biến mất nghĩa là nó sắp khỏi rồi đúng không?

Anh lại vẽ lên một cái nữa là sao?

Anh nói đi chứ, sao anh im lặng thế!" Ngô Nhất Cùng thấy hành động của Lục Vũ mà không có một lời giải thích nào thì có chút không chịu nổi, hỏi dồn dập.

Chuyện đời vốn là vậy.

Không sợ chết, không sợ bệnh, chỉ sợ những điều không biết.

Không biết gì cả sẽ khiến người ta luống cuống, không có lấy một phương hướng.

Chương 1510

Giải Liên Hoàn biết Ngô Nhất Cùng đang không ổn định về mặt cảm xúc, vội vàng kéo ông ta sang một bên, thấp giọng khuyên nhủ vài câu.

Đáng tiếc, chuyện kiểu này dù khuyên thế nào cũng không có tác dụng nhiều.

Ngô Tà nằm đó bất tỉnh nhân sự, Ngô Nhất Cùng làm sao có thể bình tâm được.

Một lúc sau, ông ta không nhịn được mà mắng chửi Ngô Tam Tỉnh thậm tệ!

Thật sự là hận đến cực điểm!

Tất nhiên, ông ta không trách Ngô Tam Tỉnh vì chuyện đang xảy ra hiện tại, mà trách ông ta đã dẫn dắt Ngô Tà vào nghề, đưa cậu ấy đi đổ đấu, xuống mộ!

Trong mắt ông ta, nếu không có Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà đã không rơi vào thảm cảnh này.

Hoắc Linh nhìn dáng vẻ của Ngô Nhất Cùng, trong lòng thở dài, cũng đi tới khuyên bảo: "Anh bình tĩnh lại đi, hét lên như vậy, mắng như vậy cũng không giải quyết được vấn đề.

Nếu anh thật sự muốn giúp thì hãy nghĩ xem, Ngô Tam Tỉnh có từng nhờ anh làm chuyện gì không?

Ngô Nhị Bạch có bảo anh làm gì không?" Ngô Nhất Cùng ngừng mắng, ngẩng đầu nhìn Hoắc Linh một cái rồi bắt đầu suy ngẫm.

Sau khi trưởng thành, ông ta và Ngô Tam Tỉnh gặp nhau thì ít xa nhau thì nhiều, anh em không còn vô tư như thời thơ ấu nữa.

Tuy nhiên, lời của Hoắc Linh thực sự đã nhắc nhở ông ta.

Dù là Ngô Tam Tỉnh hay Ngô Nhị Bạch, lần gặp mặt gần nhất đều có dặn dò ông ta một việc.

Tính theo thời gian thì có lẽ là lúc sự kiện Ba Nãi kết thúc.

Ngô Tà trở về Tinh Thành trong trạng thái mất hồn mất vía, sau đó ông ta đến Tinh Thành đưa Ngô Tà về Hàng Châu.

Trước khi rời Tinh Thành, Ngô Nhị Bạch đã cho ông ta biết vị trí của Thập Nhất Thương, dặn rằng nếu một ngày nào đó gặp phải vấn đề khó giải quyết, hoặc Ngô Tà vẫn không thông suốt, không thể tự giải tỏa được thì hãy đến Thập Nhất Thương, ở sâu bên trong đó có một nơi có thể giúp ích cho cậu ấy.

Lúc đó ông ta chỉ hy vọng Ngô Tà có thể dứt bỏ chuyện trộm mộ, sống một cuộc đời bình thường như mình, cưới vợ sinh con, nên đã quẳng chuyện đó ra sau đầu.

Bây giờ nhớ lại, ông ta lập tức kể ra, nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn, gấp gáp nói: "Lão Nhị giỏi nhất là Dịch Kinh Bát Quái, nó chắc chắn đã tính toán ra điều gì đó nên mới nói với tôi như vậy!

Đúng, nhất định là thế!

Lão Nhị chắc chắn đã chuẩn bị từ sớm, đã sắp xếp tất cả rồi!

Chúng ta đi thôi, đến Tinh Thành, chỉ cần đến Thập Nhất Thương là có thể..." Mắt Ngô Nhất Cùng trợn tròn, nói lớn tiếng, càng nói giọng càng to, tiếng vang thậm chí truyền ra tận đằng xa.

Lục Vũ nhìn ông ta, lông mày lập tức nhíu chặt.

Anh có một cảm giác kỳ lạ, Ngô Nhất Cùng không ổn!

Lúc này, có thể thấy đôi mắt của Ngô Nhất Cùng dần biến thành màu đỏ, một màu đỏ yêu dị!

Trong mắt Lục Vũ lóe lên một tia khác thường, không chút do dự trích máu ngón tay, trực tiếp túm lấy Ngô Nhất Cùng đang khua chân múa tay đòi quay về Tinh Thành, phất tay vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên trán ông ta!

Xèo!

Ngay khoảnh khắc Hóa Sát Phù hạ xuống, nó lập tức hóa thành một luồng hỏa quang rồi biến mất không dấu vết!

Cơ thể Ngô Nhất Cùng không tự chủ được mà run rẩy một cái, sau đó hai chân mềm nhũn, nếu không có Giải Liên Hoàn đỡ một tay thì ông ta đã ngã quỵ xuống đất y như Ngô Tà và những người kia.

Ngô Nhất Cùng lúc này cho người ta cảm giác như cơ thể đột nhiên bị rút cạn sức lực!

Điểm khác biệt duy nhất là Ngô Nhất Cùng vẫn mở mắt, trong mắt ẩn hiện một tia sáng đỏ.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh quan sát, lẩm bẩm nhỏ: "Đây là Thỏ Nhi Gia nhập thân sao?

Hay là bị đau mắt đỏ?

Sao lạ thế này?" "Đừng có nói nhảm." Lục Vũ nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử một cái rồi nói tiếp: "Tình trạng của Ngô lão đại cũng tương tự như Ngô Tà và mấy người kia.

Ông ấy bị trúng một thứ gì đó dẫn đến cảm xúc bạo táo, tinh thần bất thường, nhưng tôi chưa nhìn ra đó là thứ gì." Chỉ trong chốc lát, tia sáng đỏ trong mắt Ngô Nhất Cùng dần biến mất, từ từ khôi phục bình thường.

Lục Vũ nhìn Ngô Nhất Cùng, nhíu mày chặt hơn một chút, hỏi: "Vừa rồi ông cảm thấy thế nào?

Có cảm giác gì, nghe thấy gì hay nhìn thấy gì không, cứ nói ra hết đi, ông hãy nghĩ thật kỹ vào." Nghe lời Lục Vũ, Ngô Nhất Cùng lập tức nhíu mày suy nghĩ kỹ rồi nói: "Tôi không biết, tôi không nghe thấy gì cả, tôi chỉ hy vọng Tiểu Tà có thể rời khỏi đây, chỉ cần về đến Tinh Thành, Thập Nhất Thương nhất định có cách!" "Anh bình tĩnh lại đi!" Thấy Ngô Nhất Cùng lại định cõng Ngô Tà lên, Giải Liên Hoàn chỉ còn cách giữ ông ta lại, khuyên nhủ: "Anh phải bình tĩnh, hiện tại chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu!

Cho dù anh về được Thập Nhất Thương thì đã sao?

Chúng ta lùi lại một bước mà nói, nếu chuyện này thực sự liên quan đến lão Tam, thì tại sao nó phải làm vậy?

Anh dùng não mà nghĩ đi, lão Tam làm thế chắc chắn là muốn Ngô Tà trở thành gánh nặng cho chúng ta, khiến chúng ta không thể ở lại Tam Thánh Sơn, không thể ảnh hưởng đến việc của nó.

Thậm chí, còn một khả năng nữa là chỉ cần chúng ta quay về Thập Nhất Thương, chúng ta sẽ rơi vào bẫy của lão Tam, lúc đó đừng nói đến việc chữa cho Ngô Tà, ngay cả chúng ta ra sao cũng không biết nữa!" Không thể phủ nhận Giải Liên Hoàn nhìn nhận vấn đề rất rõ ràng, một câu nói trúng tử huyệt, đó chính là Ngô Tam Tỉnh!

Chương 1511

Vương Bàn Tử nghe vậy, mấp máy môi định nói gì đó, nhưng bị Lục Vũ ngăn lại: "Thanh quan nan đoạn gia vụ sự (Quan thanh liêm cũng khó phân xử việc nhà), chuyện nhà người ta thì ông đừng có xía vào, để họ tự giải quyết." Dừng một chút, Lục Vũ lại quay đầu nhìn Hoắc Linh một cái, khẽ nói: "Cô ở đây trông chừng họ, để chúng tôi kiểm tra cái nền đá này thêm lần nữa, xem có thể phát hiện ra manh mối gì không." Nói xong, Lục Vũ gọi Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử và Ngoa Thú tạm thời rời xa nhóm Ngô Nhất Cùng, bật đèn pin bắt đầu tìm kiếm trên mặt đất.

Ở phía bên kia, nghe những lời của Giải Liên Hoàn, mặt Ngô Nhất Cùng xám như tro tàn.

Ông cũng hiểu Giải Liên Hoàn nói không sai.

Dù sao thì kẻ bày ra cục diện này chính là lão Tam.

Lão Tam nhà họ Ngô, bản lĩnh bày cục còn giỏi hơn cả Giải Cửu Gia.

Ông ta giỏi nhất là tạo ra mê cục khiến tất cả mọi người đều mù quáng, để rồi ông ta có thể thừa nước đục thả câu.

Còn Nhị gia nhà họ Ngô thì giỏi nhất là giữ cục, cực kỳ trầm ổn, làm gì cũng lặng lẽ không một tiếng động.

Hai người này hợp tác bày cục thì gần như có thể gọi là thiên y vô phùng, không một kẽ hở.

Thấy Ngô Nhất Cùng đã hơi bình tĩnh lại, Giải Liên Hoàn lại lên tiếng: "Lão đại, anh hãy nghĩ kỹ lại xem, lúc lão Tam hoặc lão Nhị gặp anh, họ có nói gì không?

Tốt nhất là anh nhớ lại chính xác họ đã nói những gì, không được sai một chữ nào.” Ngô Nhất Cùng nghe mà như không nghe, cứ nhìn chằm chằm vào Ngô Tà đang nằm trên đất.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng ông ta cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Giải Liên Hoàn, khóe miệng đầy vị đắng.

Lắc đầu thở dài một tiếng, Ngô Nhất Cùng mới mở lời: “Lúc tôi gặp lão Nhị, cũng giống như tôi vừa nói, lão Nhị bảo tôi rằng Ngô Tà mệnh có một kiếp, nếu thật sự không xong thì hãy đến Thập Nhất Thương, ở tận cùng bên trong sẽ có cách.” Nói đến đây, Ngô Nhất Cùng len lén nhìn nhóm Lục Vũ ở cách đó không xa, rồi nói với Giải Liên Hoàn: “Lão Giải, ông quen biết cậu ta, ông nói với cậu ta một tiếng, để chúng tôi đi đi.

Cậu ta không muốn đi thì có thể ở lại đây, nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn Tiểu Tà thành ra thế này được, nhà họ Ngô chúng tôi chỉ có mỗi đứa con này...” Chưa đợi ông ta nói xong, Hoắc Linh ở bên cạnh đã lạnh lùng nói: “Thế thì anh nhắm mắt lại đi.” Ngô Nhất Cùng khựng người lại, quay đầu nhìn Hoắc Linh, có chút lúng túng.

Giải Liên Hoàn cũng chỉ biết cười khổ, khuyên thêm hai câu.

Không khuyên thì thôi, vừa khuyên xong Hoắc Linh cũng nổi nóng, mắng: “Ngô Nhất Cùng, anh có còn là đàn ông không hả?

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch làm chuyện khốn nạn, anh là đại ca không nghĩ cách giải quyết mà chỉ muốn chạy trốn!

Chạy trốn có giải quyết được vấn đề không?

Tôi nói cho anh biết, lần này không tìm ra Ngô Tam Tỉnh để giải quyết dứt điểm thì sau này đừng hòng có ngày bình yên!

Ngô Nhất Cùng!” “Lục Vũ, anh mau qua đây, Hoắc Linh không ổn rồi!” Lúc này, Giải Liên Hoàn đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai,

Hoắc Linh lúc này rất giống với Ngô Nhất Cùng lúc nãy!

Lục Vũ nghe thấy tiếng gọi liền bước tới, đã nghe Hoắc Linh khó chịu mắng: "Tôi thì có vấn đề gì chứ, tôi chỉ là không chịu nổi cái điệu bộ nhu nhược này của Ngô Nhất Cùng thôi!" Ngô Nhất Cùng ngơ ngác nhìn Hoắc Linh, muốn phản bác lại một câu nhưng cổ họng nghẹn đắng, không thốt nên lời.

Ánh mắt ông ta lại lướt qua Lục Vũ, cuối cùng cũng không nói gì.

Cùng lúc đó, Lục Vũ nhìn Hoắc Linh, không thấy cô có vấn đề gì, cô ấy trông vẫn bình thường, kiểu quỷ quỷ quái quái như thế.

Ngay lúc đó!

Vương Bàn Tử đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc, rồi nói: "Tiểu ca, không ổn rồi, anh nhìn bên dưới xem, sao lại có nhiều ánh đèn như vậy?" "Không phải ánh đèn, là quỷ hỏa!" Không đợi Lục Vũ mở lời, Hoắc Linh đã lên tiếng, hạ thấp giọng nói: "Đây là âm binh quỷ hỏa, không phải lân hỏa, tắt hết đèn pin đi, lửa cũng tắt luôn, có lẽ có âm binh đang dẫn đường!" Vương Bàn Tử quan sát, không nhịn được lẩm bẩm: "Gần đây chúng ta có phải quên bước qua chậu lửa không nhỉ, sao đi đâu cũng gặp âm binh thế này.

Đúng rồi, A Ninh đâu?" Vương Bàn Tử chuyển hướng nhìn A Ninh, nói tiếp: "Trước đó không phải cô bảo thấy âm binh ở đây sao, có giống thế này không?" Trên bầu trời, vầng trăng sáng vằng vặc.

Dưới vách núi trên nền tuyết trắng, dày đặc những đốm lửa li ti.

Nhìn từ xa, trông giống như một dòng sông sao rơi xuống.

Lúc này A Ninh mượn ống nhòm của Vương Bàn Tử, nhìn kỹ một lúc rồi nói khẽ: "Những người này tôi biết, đều là người của trạm gác dưới núi!" Nghe lời A Ninh, Lục Vũ hơi khựng lại, cầm lấy ống nhòm quan sát kỹ.

Dù trời đã tối nhưng ánh trăng sáng rõ, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy mặt họ.

Nhìn đi nhìn lại, Lục Vũ quả nhiên thấy vài gương mặt quen thuộc, đều là những người anh và Hắc Hạt Tử đã thấy ở trạm gác trước đó.

Trong đó còn có một lính gác đã trực khi họ rời trạm gác ngày hôm qua.

Không ngờ chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, trạm gác đã xảy ra biến cố như vậy.

Tuy nhiên, những người đó không phải âm binh, từng người một cơ thể cứng đờ bước đi trên tuyết, nhìn không có sinh khí nhưng cũng không có tử khí, đều giống như những "hoạt tử nhân" (người sống mà như chết) vậy...

Nhưng không thể phủ nhận, bên cạnh họ thực sự có những đốm quỷ hỏa xanh lè lập lòe.

Những đốm quỷ hỏa đó giống như đèn lồng chỉ đường, dẫn dắt những hoạt tử nhân đó từ từ leo lên núi, tiếp cận vị trí của họ.

Lục Vũ quan sát rồi nói qua những gì mình phát hiện được.

Nghe anh nói, lông mày ai nấy đều nhíu lại, chuyện này càng lúc càng quỷ dị!

Đầu tiên là Ngô Tà, rồi đến Hoắc Tú Tú, giờ lại có thêm nhiều người như vậy!

Hơn nữa, nghe ý của Lục Vũ thì tình trạng của những hoạt tử nhân kia có vẻ tương tự như Ngô Tà và Hoắc Tú Tú.

Điểm khác biệt duy nhất là đám người kia đang di động, còn Ngô Tà và Hoắc Tú Tú thì nằm im bất động.

Chương 1512

Lúc này, Vương Bàn Tử gãi đầu nói: "Tiểu ca, xem chừng bọn chúng đang nhắm vào chúng ta mà tới đấy.

Tính sao đây?

Hay để tôi thử xem?

Cho một phát súng xem bọn chúng có biến thành tống tử không?" Nói đoạn, Vương Bàn Tử thò tay vào người móc ra một khẩu súng trường.

Khẩu súng trường lấp lánh dưới ánh trăng, Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ nói: "Mấy cái quỷ hỏa này lạ quá.

Tiểu ca, hay là thế này, tôi khoan hãy bắn, tôi xuống dưới tóm một thằng lên đây xem tình hình thế nào nhé?" Lục Vũ nghe vậy, cúi đầu không nói.

Hiện tại tình hình chưa rõ ràng, hành động hấp tấp chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn, anh không thấy có khả năng nào khác.

Thay vì tự chuốc lấy rắc rối, chi bằng cứ tĩnh quan kỳ biến (im lặng quan sát sự thay đổi).

Lúc này, Ngô Nhất Cùng không nhịn được lại lên tiếng: "Anh không nghĩ ra cách cứu Ngô Tà thì để tôi nghĩ cách cứu nó!

Anh không cho nó đi thì tôi đi là được chứ gì!

Tôi quay về, tôi tự mình đến Thập Nhất Thương, tôi đi tìm cách cứu nó!

Nếu không được nữa, tôi đi tìm lão Nhị, chắc chắn sẽ có cách!" Ngô Nhất Cùng là người làm cha, tâm trí ông ta lúc nào cũng đặt hết

lên người Ngô Tà.

Nhưng không chỉ ông ta lo lắng cho Ngô Tà, Giải Liên Hoàn cũng lo lắng không kém.

Khác ở chỗ, Giải Liên Hoàn biết việc gì quan trọng và cấp bách hơn, ông ta biết Ngô Tam Tỉnh sẽ không vô duyên vô cớ tới đây, cũng không vô duyên vô cớ khiến Ngô Tà thành ra thế này!

Dù nghĩ thế nào thì chuyện này chỉ có một khả năng, đó là Ngô Tam Tỉnh đang làm khó ông ta, cố ý cầm chân họ.

Mọi người đều im lặng, Ngô Nhất Cùng không nhịn được hét lớn: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, thế các người muốn thế nào!

Rốt cuộc muốn thế nào đây!

Chẳng lẽ cứ đứng ngây ra ở đây à!" Lục Vũ cuối cùng cũng quay đầu nhìn Ngô Nhất Cùng một cái, thản nhiên nói: "Ông nói đúng rồi đấy, chính là đứng ngây ra ở đây.

Tôi không vội, khuyên ông cũng đừng có vội." "Anh..." "Tôi không muốn nghe ông nói nữa." Lục Vũ phất tay một cái, ném Ngô Nhất Cùng vào trong Sơn Hà Đồ cho khuất mắt.

Còn những người khác vẫn ở trên nền đá đỉnh vách núi, nhìn quỷ hỏa và hoạt tử nhân đằng xa dưới núi, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian trôi nhanh.

Chẳng mấy chốc, đám quỷ hỏa và hoạt tử nhân đã tiến lại gần họ hơn, có vài hoạt tử nhân đi ngay sát mép vực đại liệt cốc, nhìn điệu bộ đó có vẻ như có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, không có một hoạt tử nhân nào bị rơi xuống cả.

Nhóm Lục Vũ ở phía trên cứ thế nhìn, trơ mắt nhìn họ đi tới sát

vách đá dựng đứng.

Sau đó, đám người kia vậy mà lại dùng tay không leo trực tiếp lên vách đá!

Nhìn từ trên xuống, những người đó giống như những con thạch sùng, cơ thể dính chặt vào vách đá, từng chút một, giữ nhịp điệu không đổi, liên tục leo lên!

Nên biết rằng, vách đá này nhẵn như gương, không có chỗ nào để bám víu, ngay cả những vận động viên leo núi cừ khôi nhất cũng không thể leo lên được.

Lục Vũ lên được đây cũng là nhờ Thê Vân Tung và cơ thể cường hãn của anh.

Thế mà hiện tại, những hoạt tử nhân cứng đờ kia lại từng bước một leo lên một cách cực kỳ quỷ dị.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca, tính sao giờ?

Đập tụi nó hay thôi?" "Cứ xem đã." Lục Vũ khẽ nhíu mày, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đám quỷ hỏa.

Những hoạt tử nhân này anh không bận tâm lắm, dù chúng có lên đây cũng chẳng làm được gì.

Điều khiến anh thấy lạ là đám quỷ hỏa kia dường như không có ý định đi lên, tất cả đều đang nhảy nhót ở bên dưới.

Lúc này, Hoắc Linh lên tiếng: "Chưa bao giờ thấy tình huống này, loại quỷ hỏa đó là loại gì tôi cũng chưa từng thấy qua, lạ lùng quá.

Thông thường quỷ hỏa là loại dẫn đường.

Quỷ hỏa dẫn đường hoặc là dẫn đường cho âm binh, hoặc là dẫn đường cho oán quỷ, và sau khi tới nơi quỷ hỏa sẽ biến mất." Hoắc

Linh làm quỷ mấy chục năm, chưa từng thấy tình huống nào quỷ dị như vậy.

Nghe cô nói, Vương Bàn Tử trong lòng cũng thấy rợn tóc gáy, không nhịn được lầm bầm: "Cô có chắc không đấy, sao tôi thấy cô nói nghe cứ ảo ảo thế nào ấy?

Cô còn chưa xuống Diêm Vương điện cơ mà, sao lại biết mấy chuyện này?" Hoắc Linh nhìn Vương Bàn Tử, có chút bất lực nói: "Anh đã xuống địa phủ chưa?

Anh có biết làm quỷ là thế nào không?

Anh đã nói chuyện với quỷ bao giờ chưa?" Nói xong, Hoắc Linh không nhịn được mà đảo mắt một cái.

Chương 1513

Chỉ có điều, cô hiện tại đang trong hình hài của Phan Tử, cái đảo mắt này ngoài việc khiến người ta thấy kỳ quái ra thì chẳng có chút gì là dễ thương cả.

Khựng lại một chút, Hoắc Linh nói tiếp: "Tôi đã gặp rất nhiều lần quỷ hỏa tiếp dẫn, nhưng chưa bao giờ thấy loại quỷ hỏa thế này.

Tuy nhiên, quỷ hỏa không lên đây thì chắc không có vấn đề gì, giờ cần lo là đám hoạt tử nhân kia, tụi nó đang tới rất gần rồi.

Tôi có cảm giác tình trạng của chúng giống hệt Ngô Tà, chỉ là không biết tại sao chúng lại đang hành động dưới sự dẫn dắt của một loại sức mạnh nào đó.

Loại sức mạnh này lạ lắm." Trong mắt Hoắc Linh đầy vẻ lo lắng, những ẩn số của chuyện này thật sự quá nhiều, khiến người ta hoàn toàn không có manh mối.

Ngay lúc này, đột nhiên có một tia chớp từ trên trời giáng xuống, xé toạc màn đêm!

Tiếp theo là tiếng sấm rền vang như nổ ngay trên đỉnh đầu, khiến tim người ta đập loạn xạ!

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, vầng trăng sáng đã bị mây đen che khuất, xung quanh là một màn tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón!

Ngay cả đám quỷ hỏa kia cũng đã biến mất không dấu vết!

Ngay khi Lục Vũ lấy đèn pin ra nhưng chưa kịp bật, đột nhiên thấy có ánh hào quang tỏa ra từ dưới hẻm núi lớn, một lần nữa chiếu sáng vùng núi tuyết này.

Chỉ có điều...

ánh hào quang đó xanh lè, càng khiến người ta thấy kinh hãi!

Lúc này, Vương Bàn Tử đã bật vài chiếc đèn pin để đảm bảo họ không bị đám hoạt tử nhân quái dị kia tập kích.

Ánh sáng rực rỡ phần nào xua tan vẻ quỷ dị mà ánh sáng xanh từ dưới vực mang lại.

Trên vách đá, đám hoạt tử nhân vẫn đang chậm rãi nhưng kiên định bò lên.

Vương Bàn Tử đang định nói gì đó thì đột nhiên cảm thấy cổ lành lạnh, không khỏi rụt cổ lại, rồi thấy trước mắt xuất hiện từng bông tuyết trắng.

Cảnh tượng này khiến ông ta ngẩn người, vô thức đưa tay ra.

Những bông tuyết trắng rơi vào lòng bàn tay ông ta.

"Tuyết rơi à?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên nhìn Lục Vũ, nói tiếp: "Tuyết rơi tháng bảy, đây là ai chịu nỗi oan ức gì đây, cái nỗi oan này chắc còn thấu tận trời xanh hơn cả Đậu Nga ấy chứ!" Trong khi ông ta đang cảm thán thì tuyết càng lúc càng lớn, tuyết rơi lả tả, chẳng mấy chốc nền đá nơi họ đứng đã bị tuyết bao phủ.

Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay đầu nói với Giải Liên Hoàn: "Ông từng xem bích họa, có nhớ Vân Thiên Cung bị tuyết lớn bao phủ không?" Giải Liên Hoàn hơi ngẩn người, không hiểu tại sao Lục Vũ đột nhiên nhắc đến điểm này.

Nhưng ngay sau đó, ông nghĩ ra điều gì, nhíu mày nói: "Ý anh là thứ che khuất Vân Thiên Cung là tuyết lớn chứ không phải tuyết lở sao?" "Ông tự nhìn đi, chúng ta đang ở trên đỉnh cao nhất, lấy đâu ra tuyết lở để vùi lấp nơi này được?" "Nhưng mà tuyết lớn thế kia..." Giải Liên Hoàn lại ngẩn người, nhìn trái nhìn phải, rồi lại ngước nhìn

lên trời, đột nhiên thốt ra một câu có vẻ không liên quan: “Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống nhưng cao hơn cuộc sống.

Xem ra chúng ta đều nhầm cả rồi, không phải tuyết lở vùi lấp, mà là tuyết lớn.” Lúc này, Hoắc Linh cũng hiểu hai người đang nói gì, không nhịn được xen vào: “Nhưng nói không thông, tuyết lớn thế này thì phải rơi bao lâu mới vùi lấp được Vân Thiên Cung?

Theo quy mô này thì cũng phải rơi liên tục một hai tháng chứ.” Vương Bàn Tử cũng cảm thán một câu, lầm bầm: “Nhớ hồi tôi còn ở dưới quê, đúng là đã từng thấy cảnh tuyết lớn phong tỏa núi rừng!

Hồi đó tuyết rơi một lèo cả tháng, núi bị phong tỏa, khổ không để đâu cho hết...” Vương Bàn Tử còn định hoài niệm quá khứ, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: “Bức họa thứ hai từ dưới lên là cảnh tuyết rơi trên Vân Thiên Cung.

Còn ở bức cuối cùng, toàn bộ đỉnh núi biến thành một gò tuyết, không hề thể hiện cảnh Vân Thiên Cung bị tuyết vùi lấp.” Giải Liên Hoàn sững sờ, trợn trừng mắt, nhìn Lục Vũ với vẻ không thể tin nổi: “Anh muốn nói gì?

Ý anh là lúc đó Vân Thiên Cung thực tế là đã biến mất, không phải bị tuyết bao phủ, giống như tình huống chúng ta đang gặp hiện nay?

Chuyện này...” Nói được nửa chừng, giọng Giải Liên Hoàn im bặt, ông cúi đầu nhìn những hoạt tử nhân đang không ngừng bò lên.

Ông đột nhiên nhận ra động tác của những người này giống hệt như đội ngũ tống táng được miêu tả trong bức bích họa!

Cũng cứng đờ như vậy, cũng là hoạt tử nhân!

Nhưng Vân Thiên Cung đã đi đâu?

Trước đó rõ ràng họ đã thấy Vân Thiên Cung từ dưới chân núi!

Tìm kiếm bao lâu nay mà không có chút manh mối nào.

"Thực ra, khiến Vân Thiên Cung biến mất không phải là chuyện gì quá khó khăn." Nghe thấy sự nghi hoặc của Giải Liên Hoàn, Lục Vũ khẽ thở phào một cái, lật bàn tay lại, trong lòng bàn tay đã có thêm một mô hình Vân Thiên Cung nhỏ nhắn xinh xắn.

Vẻ mặt Giải Liên Hoàn và Hoắc Linh đều lộ ra một biểu cảm quái dị, đang định nói gì đó thì Lục Vũ khẽ nói: "Cái Vân Thiên Cung này có thể phóng to, cũng có thể thu nhỏ.

Khi phóng lên cỡ tối đa, tôi nghĩ chắc cũng xấp xỉ kích thước của một Vân Thiên Cung hoàn chỉnh." Nói đoạn, Lục Vũ đặt mô hình Vân Thiên Cung xuống đất, nhẹ nhàng nói: "Vân Thiên Cung lúc trước có lẽ đã bị ai đó mang đi rồi." Lời nói này nghe càng giống như chuyện thần thoại, khiến người ta thấy không thể tin nổi.

Điều càng khiến họ khó chấp nhận hơn là Lục Vũ nói tiếp: "Cẩn thận một chút, tôi sắp tặng mọi người một tòa Vân Thiên Cung đây." Trong khi nói, Lục Vũ đưa tay lấy chiếc "Đại Mông Đế Quốc Ngọc Tỷ" vốn luôn đặt trong mô hình ra.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tòa Vân Thiên Cung vốn chỉ bằng lòng bàn tay bỗng nhiên bắt đầu phóng lớn!

Chỉ trong chớp mắt, nó đã biến thành kích thước mà họ từng thấy trong Hải Để Mộ ở Tây Sa, Nam Hải.

Lục Vũ phất tay, ra hiệu cho mấy người đang đứng ngây ra mau lùi lại, lùi thẳng tới sát mép vực.

Lúc này, mô hình Vân Thiên Cung vẫn tiếp tục phóng lớn.

Chương 1514

Chờ khoảng nửa phút, mô hình Vân Thiên Cung đã biến thành to hơn cả một căn nhà!

"Đám hoạt tử nhân đều dừng lại rồi!" Lúc này, Hoắc Linh quay đầu nhìn xuống dưới vách núi, nhắc nhở mọi người một câu.

Lục Vũ quay đầu lại nhìn, thấy đám hoạt tử nhân đều như thạch sùng bám chặt trên vách đá, bất động.

Qua khoảng một phút, sự biến đổi của mô hình Vân Thiên Cung đã dừng lại.

Từ vị trí của họ nhìn qua, nó giống hệt như một tòa Vân Thiên Cung thực sự, hoàn toàn không khác gì tòa cung điện họ thấy dưới chân núi!

Mọi người nhìn cảnh tượng đó, ai nấy đều thẫn thờ.

Đúng lúc này, Hoắc Linh lại lên tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận, đám quỷ hỏa bay lên rồi!" Mọi người quay đầu lại, thấy dưới vách núi, đám quỷ hỏa lập lòe bay lên cực nhanh!

Chỉ trong chốc lát, quỷ hỏa đã bay tới đỉnh vách núi, gần như trong chớp mắt đã bay thẳng vào Vân Thiên Cung.

Giây tiếp theo, trước cửa Vân Thiên Cung, trên các đài lan can đều thắp sáng những đốm quỷ hỏa xanh lè!

Dần dần, ngày càng nhiều đài đèn được thắp sáng, cả tòa Vân Thiên Cung trở nên rực rỡ.

Cảm giác mang lại giống như một tòa cung điện thực sự đang thắp vô số ngọn đèn dầu!

Cảnh tượng khó tin này khiến mấy người không khỏi trợn tròn mắt.

Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh thậm chí còn nín thở, mắt không chớp lấy một cái, nhìn chằm chằm vào tòa Vân Thiên Cung ngay trước mặt!

Cảm giác này như trong mơ, khiến người ta không thể tin nổi.

Nhưng dù không tin cũng buộc phải tin.

Bởi vì tất cả những điều này đang xảy ra ngay trước mắt họ!

Một lúc lâu sau, Giải Liên Hoàn mới phản ứng lại, nhìn thẳng vào Lục Vũ hỏi: "Anh có phải đã biết điều gì rồi không?" Trong lòng Lục Vũ thực sự đã có một giả thuyết nào đó, nhưng lúc này anh không nói ra.

Hơn nữa, anh không chỉ có giả thuyết mà còn có một việc anh vẫn chưa làm.

Thú thực, nếu là trước đây, sau khi Ngô Nhất Cùng gặp chuyện, Lục Vũ sẽ ngay lập tức vẽ một đạo Hóa Sát Phù lên người mỗi người.

Dù không chắc có thể đảm bảo họ bình an vô sự nhưng ít nhất cũng có sự phòng bị.

Nhưng lần này, Lục Vũ chỉ lặng lẽ để lại Hóa Sát Phù trên người Vương Bàn Tử và Ngoa Thú.

Còn nhóm Giải Liên Hoàn thì bị anh coi như mồi nhử để dẫn dụ thứ ẩn nấp ở nơi đó!

Lúc này, anh cũng không vội vàng bước vào tòa Vân Thiên Cung mình vừa "biến" ra.

Anh vẫn đang đợi, đợi đám hoạt tử nhân kỳ quái kia đi lên.

Chờ một lát, Lục Vũ đi tới bên cạnh Ngô Tà, Hoắc Tú Tú và Lăng

Lý, quan sát tình hình của họ.

Vài phút sau, có một hoạt tử nhân vỗ tay lên mép vực, sau đó nó từ từ bò lên.

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, A Ninh đều giơ súng lên nhắm vào nó, chỉ chờ Lục Vũ ra lệnh là nổ súng!

Nhưng điều ngoài dự đoán là hoạt tử nhân kia vừa bước một bước trên nền đá, cơ thể bỗng mềm nhũn, đổ rạp xuống đất.

"Ý gì đây?" Vương Bàn Tử không khỏi ngạc nhiên, vô thức nhìn về phía Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca, anh làm gì nó thế?" Dứt lời, liền nghe thấy có người thở phào một cái thật dài!

Lục Vũ vừa cúi đầu đã thấy Ngô Tà ngồi dậy, đang dụi dụi mắt.

Giải Liên Hoàn là người đầu tiên phản ứng lại, thốt lên: "Ngô Tà, cháu thấy thế nào rồi!

Có làm sao không?

Có bị thương ở đâu không?" Biểu hiện của Ngô Tà giống như vừa mới ngủ dậy, cậu ấy ngơ ngác nhìn mọi người rồi nói: "Đây là đâu thế?

Cháu..." Cậu ấy còn chưa nói hết câu, Lục Vũ đột nhiên nhận thấy đài đèn trước cửa Vân Thiên Cung lóe lên một cái.

Tim anh thắt lại, dồn toàn bộ sự chú ý!

Lần này, cuối cùng anh cũng nhận ra một luồng khí tức khó có thể miêu tả đang lướt tới từ đằng xa, mục tiêu chính là A Ninh!

Lục Vũ không chút suy nghĩ, bước hai bước vọt tới, trực tiếp kéo A Ninh lùi lại vài bước.

Vừa lùi ra đã thấy một đốm quỷ hỏa xuất hiện ngay vị trí A Ninh vừa đứng!

Lục Vũ lật bàn tay, trong tay đã có thêm vài lá bùa, định vung về phía quỷ hỏa thì nghe thấy một tiếng "phập" cực nhỏ, đốm quỷ hỏa không một tiếng động biến mất tăm!

"Ơ?" Lúc này, Hoắc Linh đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Chương 1515

Lục Vũ quay đầu lại thì thấy Hoắc Linh đang chỉ tay về phía vách núi, gấp gáp nói: "Nhìn hoạt tử nhân kia kìa, nó rơi xuống rồi!" Lục Vũ nhìn lại thì thấy tên hoạt tử nhân vừa bò lên rồi ngất xỉu trên nền đá đã biến mất.

Cảnh tượng này khiến mắt Lục Vũ nheo lại.

Quá quỷ dị!

Một giây trước quỷ hỏa ở lối vào Thiên Cung lóe sáng, ngay sau đó có quỷ hỏa lao về phía A Ninh.

Đạo quỷ hỏa đó hư ảo không rõ ràng, nếu không phải anh tình cờ nhìn thấy thì chắc chắn không thể bắt được!

Điều càng khó hiểu hơn là tên hoạt tử nhân vất vả lắm mới bò lên được, sao lại im hơi lặng tiếng mà rơi xuống lại rồi?

"A Ninh, cô có cảm giác gì đặc biệt không?" Lục Vũ nhíu mày nhìn A Ninh, hy vọng cô ấy có thể đưa ra một câu trả lời khác với Ngô Nhất Cùng lúc nãy.

Nhưng thật đáng tiếc, A Ninh không có bất kỳ cảm giác nào, không nhận ra điều gì khác thường cả.

Cô ấy chỉ đang nhìn Vân Thiên Cung thì bị Lục Vũ kéo sang một bên.

Nghe câu trả lời của cô, Lục Vũ nhíu mày, quay sang hỏi Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, ông có mang nến không?" Nghe câu hỏi của Lục Vũ, Vương Bàn Tử theo thói quen đáp: "Sao lại không mang chứ, thứ quan trọng thế này chắc chắn phải mang theo rồi!" "Lấy ra đi, mỗi người một cây." "Hả?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn người, nhưng vẫn

làm theo lời Lục Vũ, vừa lấy nến ra vừa hỏi: “Tiểu ca, nến này là nến thường thôi, gió to một cái là tắt ngay.

Ủa?

Chẳng lẽ có quỷ thổi đèn?” Trong khi nói, Vương Bàn Tử thắp một cây nến.

Nhưng vừa mới thắp lên, chưa kịp đưa cho Giải Liên Hoàn bên cạnh thì ngọn lửa “phập phập” hai cái rồi tắt ngúm.

“Lấy đâu ra lắm quỷ thổi đèn thế.” Vương Bàn Tử thắp cây thứ hai, cũng lập tức tắt ngay, ông không nhịn được lầm bầm một câu.

Rồi nhìn Hoắc Linh hỏi: “Hoắc đại tỷ, không phải cô làm đấy chứ?” Hoắc Linh đảo mắt, không buồn trả lời Vương Bàn Tử.

Ngô Tà vừa tỉnh lại nói: “Đỉnh núi là nơi hút gió, lúc này tuy không thấy gió thổi nhưng gió có thể đến bất cứ lúc nào.” “Tin cậu mới lạ.” Vương Bàn Tử lườm Ngô Tà một cái, lầu bầu: “Thế cậu nói xem sao mấy cái đèn trên Thiên Cung không tắt?” “Bên đó là quỷ hỏa mà đúng không?” Ngô Tà chuyển ánh mắt sang Hoắc Linh, rồi lại ngây người nhìn tòa Thiên Cung phía sau, có chút mơ hồ, ánh mắt cũng đờ đẫn, không biết đang nghĩ gì.

Một lúc sau, Giải Liên Hoàn vỗ vai Ngô Tà, nhỏ giọng kể lại chuyện vừa rồi cho cậu ấy nghe, hỏi thăm tình hình sức khỏe...

Ở phía bên kia, Lục Vũ đang thúc giục Vương Bàn Tử thắp nến lần nữa.

Lần này, ngọn lửa của vài cây nến nhảy nhót nhưng không có dấu hiệu bị tắt.

Tiếp đó, anh chia nến cho A Ninh, Lục Châu, Hắc Hạt Tử, Hoắc Linh cùng Giải Liên Hoàn và Ngô Tà.

Bốn người đầu tiên không có vấn đề gì, cầm nến bình an vô sự.

Nhưng nến cứ hễ lại gần Hoắc Linh là nó tự động tắt ngúm.

Vương Bàn Tử thấy lạ, nói với Lục Vũ một câu rồi lại thắp nến, đưa lại gần Hoắc Linh lần nữa.

Thử liên tiếp vài lần tình hình vẫn y như vậy, mãi đến cuối cùng dưới ánh mắt dở khóc dở cười của Hoắc Linh, Vương Bàn Tử mới dừng tay, lầm bầm nhỏ: "Cứ nói quỷ thổi đèn, quỷ thổi đèn, hóa ra quỷ lại gần là nến tự tắt, chẳng cần thổi luôn, xem ra tổ tông nhà lão Hồ cũng chưa gặp quỷ bao giờ." Lầm bầm xong, Vương Bàn Tử lại đưa nến cho Giải Liên Hoàn và Ngô Tà.

Không ngờ, tình huống lần này vẫn vậy.

Cứ lại gần hai người họ là nến lại tắt.

Vương Bàn Tử nheo mắt hỏi: "Hai người ai là quỷ thế?" Câu hỏi này nghe cực kỳ vô lý.

Nhưng trong tình cảnh hiện tại, ngoài hỏi như vậy ra Vương Bàn Tử cũng chẳng biết hỏi thế nào nữa.

Lục Vũ đương nhiên cũng chú ý đến tình trạng của Ngô Tà và Giải Liên Hoàn, lập tức đi tới bên cạnh họ, quan sát kỹ lưỡng.

Nhìn qua thì có vẻ không có vấn đề gì, chỉ có Ngô Tà nhìn Lục Vũ, có chút mơ hồ hỏi: "Tại sao bắt cháu tới đây?

Tới đây làm gì?

Hoắc Tú Tú sao vẫn chưa tỉnh?" "Tôi cũng đang muốn hỏi cậu làm sao mà tỉnh lại được đây?" Lục Vũ nhìn Ngô Tà, bình tĩnh nói: "Sau sự kiện Ba Nãi, nghe nói Tam thúc của cậu đưa cậu và Hoắc Tú Tú từ Ba Nãi về Tinh Thành, trên đường các người đã ở bên nhau rất lâu.

Trong khoảng thời gian đó, các người đã nói những gì?

Với tính hiếu kỳ của cậu, chắc chắn đã hỏi Tam thúc vô số câu hỏi.

Bây giờ câu hỏi của tôi là, Tam thúc cậu lúc đó đã nói gì với cậu?

Và hiện tại cậu làm sao mà tỉnh lại được?" Lục Vũ vừa nói xong, Giải Liên Hoàn đã ho khan hai tiếng, nhìn Ngô Tà một cái rồi nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó, chúng ta có nên vào Thiên Cung xem thử trước không.

Cứ đứng đợi mãi ở đây thì thật sự không ổn lắm." Ngô Tà gật đầu, lập tức hưởng ứng theo: "Tới đây là vì Thiên Cung mà, đã tìm thấy rồi thì chắc chắn phải vào xem thôi.

Không ngờ tòa Thiên Cung này lại giống hệt như trong bích họa, thật sự khiến người ta phải trầm trồ!" Trong khi nói, Ngô Tà dẫn đầu bước về phía Thiên Cung, miệng nói: "Giờ nghĩ lại, bích họa của Uông Tàng Hải quá tinh xảo, tòa Thiên Cung này không hề sai lệch một chi tiết nào." Những người khác vốn định đi theo, nhưng bị Lục Vũ ngăn lại, chỉ đứng ở giữa Thiên Cung và vách núi, quan sát Ngô Tà.

Lúc này, Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng: "Lại một đứa nữa lên rồi." Lục Vũ quay đầu nhìn, lại một hoạt tử nhân nữa từ vách đá dựng đứng bò lên, bàn tay vỗ lên mặt đất.

Vài giây sau, nó đứng dậy trên nền đất bằng, cơ thể lảo đảo nhìn nhóm Lục Vũ rồi bước ra một bước.

Chương 1516

Sau bước đó, hoạt tử nhân này cũng giống như đồng đội trước đó của nó, ngã nhào xuống đất!

Cùng với cú ngã của nó, ánh đèn trên hành lang Thiên Cung lại một lần nữa lóe lên.

Lục Vũ nhìn nến trong tay mấy người, thấy không có cây nào bị tắt.

Ngay lúc đó, tấm Hóa Sát Phù trên đầu Hoắc Tú Tú đột nhiên bùng lên một tia lửa!

Lục Vũ bước nhanh, lao thẳng tới bên cạnh Hoắc Tú Tú, không nói hai lời liền dán thêm mấy lá bùa lên người cô ấy.

Những lá bùa hạ xuống một cách lặng lẽ, giống như những bông tuyết đang không ngừng rơi xuống từ bầu trời, không có sự biến đổi nào.

"Để tôi!" Lúc này, Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng, nhặt mấy lá bùa rơi trên người Hoắc Tú Tú lên, chọn lựa một hồi rồi lấy ra một tấm Hóa Sát Phù, vò thành cục tròn, không nói hai lời liền nhét vào miệng Hoắc Tú Tú!

Lục Vũ nheo mắt, có chút bất ngờ trước lựa chọn của Hoắc Linh.

Ngay lúc đó, trên mặt Hoắc Tú Tú lóe lên một tia sáng đỏ, cô ấy vậy mà lại mở bừng mắt!

Trông hệt như Ngô Tà lúc nãy!

Lục Vũ nhìn Hoắc Linh, khẽ lẩm bẩm: "Thú vị đấy..." Vương Bàn Tử đứng ngay bên cạnh Lục Vũ, nghe thấy tiếng anh, không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cậu nhìn ra cái gì rồi?" Lục

Vũ không nói gì, chỉ lắc đầu, thậm chí không thèm liếc nhìn Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú thêm lần nào nữa, sự chú ý của anh một lần nữa dồn vào đám xác sống đang bám trên vách đá dựng đứng.

Không biết là trùng hợp hay vì lý do nào khác, sau khi Hoắc Tú Tú tỉnh lại, đám xác sống đó cũng dừng lại.

Những kẻ đang treo mình trên vách đá không kẻ nào tiếp tục leo lên nữa, tất cả đều bám chặt như thạch sùng, bất động như tờ.

Ở phía bên kia, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú có vẻ bình an vô sự, điều này khiến Giải Liên Hoàn và Hoắc Linh vô cùng vui mừng.

Hai người họ không ngừng hỏi han.

Khoảng cách giữa mấy nhóm không xa, họ nói chuyện cũng không cố ý hạ thấp giọng, nên Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều nghe rõ mồn một.

Đại khái là hai người lớn hỏi hai đứa nhỏ trước đó đã xảy ra chuyện gì, có cảm nhận được gì không.

Câu trả lời của hai đứa nhỏ đồng nhất đến kỳ lạ: Đều là hai mắt tối sầm, chẳng biết gì cả, căn bản không rõ chuyện gì đã phát sinh.

Tuy nhiên, cả hai đều thể hiện sự tò mò mãnh liệt đối với Vân Thiên Cung đang thắp quỷ đăng, muốn vào trong thám hiểm một phen.

Điểm này hoàn toàn khác với một Ngô Tà dật dờ trước đó, nhưng lại giống hệt với Ngô Tà của ngày xưa.

Nếu cưỡng ép phải giải thích thì cũng chẳng có gì quá kỳ lạ.

Giải Liên Hoàn nói với Ngô Tà thêm vài câu rồi bước đến bên cạnh Lục Vũ, hạ thấp giọng nói: "Ngô Tà không đúng lắm." Vương Bàn Tử ở ngay bên cạnh, Lục Vũ chưa kịp lên tiếng thì lão đã nói: "Có gì không đúng?

Nhìn cái điệu bộ thích tìm chết của nó kìa, y hệt như trước đây." Giải Liên Hoàn liếc Vương Bàn Tử một cái, lắc đầu, dùng giọng chỉ đủ mấy người nghe thấy mà nói: "Từ đầu đến cuối, nó không hề hỏi lấy một câu về tình hình của Ngô Nhất Cùng." Vương Bàn Tử nghe vậy, theo bản năng nhìn về phía Ngô Tà ở cách đó không xa, nhỏ giọng: "Ngô Tà với bố nó quan hệ không tốt à?

Tôi nhớ lúc trước đi đổ đấu với nó, thằng nhóc này mở miệng ra là Tam thúc, đóng miệng lại cũng Tam thúc, chưa bao giờ nhắc đến bố đẻ cả." "Nó và Nhất Cùng quan hệ không có gì không tốt, vả lại, ai đi đổ đấu mà cứ lải nhải về bố mình làm gì?

Nhất Cùng cũng không phải người trong nghề, không hiểu mấy thứ này." Giải Liên Hoàn hạ giọng nói vài câu, rồi ánh mắt đổ dồn vào Lục Vũ, hy vọng tìm được đáp án từ miệng anh.

Im lặng một lát, Lục Vũ cuối cùng cũng mở lời, hỏi: "Hoắc Tú Tú thì sao?

Tôi thấy cô ta vừa rồi cũng nói chuyện với mọi người không ít, cô ta đã nói những gì?" "Để tôi gọi Hoắc Linh lại." Biểu cảm của Giải Liên Hoàn trở nên phức tạp hơn một chút, ông ta bước tới gọi Hoắc Linh qua, còn mình thì ở lại canh chừng Ngô Tà và Hoắc Tú Tú.

Hoắc Linh vừa tới, lạnh lùng nói: "Kẻ đang sống không phải Tú Tú." Mắt Lục Vũ hơi híp lại, truy hỏi: "Cô chắc chứ?" Hoắc Linh không chút do dự, thấp giọng: "Nó không nhận ra tôi là ai, anh nói xem?" Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Ngô Tà và Hoắc Tú Tú ở đằng xa.

Hai người này vẫn đang không ngừng nói gì đó với Giải Liên Hoàn, nghe chừng là đang đề nghị Giải Liên Hoàn đi thám hiểm Vân Thiên Cung.

Nhưng khi Giải Liên Hoàn hỏi lý do, cả hai lại không nói được gì,

chỉ bảo vào trong thiên cung sẽ tìm được đáp án.

Im lặng một hồi, Vương Bàn Tử ở bên cạnh lầm bầm: "Bị quỷ nhập à?" Lục Vũ liếc lão một cái, lắc đầu khẽ nói: "Không liên quan đến quỷ." Ngừng một chút, Lục Vũ nói tiếp: "Trên người họ không có chút quỷ khí nào, vả lại nếu có quỷ, Hoắc Linh đã nhìn ra rồi." "Thế thì là chuyện gì?" Vương Bàn Tử nhíu chặt mày, hoàn toàn không thể hiểu nổi tình huống này.

Lục Vũ lại im lặng một lúc, khẽ hỏi: "Ông đã bao giờ trải qua cảm giác này chưa, tức là đôi khi đột nhiên phát hiện một sự việc rất quen thuộc, dường như mình đã từng đến đây, dường như đã từng làm việc này rồi?" Vương Bàn Tử hơi khựng lại, theo bản năng gãi đầu: "Cũng có, đôi khi còn thấy giống như chuyện đã gặp trong mơ.

Nhưng mà, cái đó thì liên quan gì đến lúc này?" Hoắc Linh dường như nghĩ ra điều gì đó, chân mày lập tức nhíu chặt, mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Tiếp đó cô quay đầu nhìn Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, môi mấp máy.

Nhưng sau khi định nói lại thôi, cô vẫn giữ im lặng.

Bên cạnh, Hắc Hạt Tử cũng nghĩ ra điều gì đó, hơi dừng động tác vê quả cầu tuyết lại.

Nhưng chỉ dừng một chút, anh ta lại tiếp tục vê cầu tuyết dưới đất, chẳng biết lúc này vê cầu tuyết thì có ý nghĩa gì.

Còn về A Ninh, tuy tận mắt chứng kiến mọi chuyện, nhưng những thứ này dù có nhìn thấy thì cô cũng hiểu được bao nhiêu?

Nhưng dù thế nào đi nữa, mấy người họ đều đứng trên đó, âm thầm cảnh giác.

Nhìn thấy chân trời đã lộ vẻ trắng ngà, mấy người thức trắng đêm đều không cưỡng lại được mà ngáp dài, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Chương 1517

Chỉ có Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử là vẫn tinh thần tỉnh táo, họ đã quen với việc tác chiến cường độ cao trong thời gian dài không nghỉ ngơi.

Cuối cùng, Giải Liên Hoàn lên tiếng: "Hay là..." Ông ta vừa mở miệng, Hắc Hạt Tử vốn im lặng nãy giờ đột nhiên nói: "Đám xác sống kia sắp rút lui rồi." Nghe thấy câu này, mấy người đang buồn ngủ lập tức tỉnh cả người.

Ngay cả Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đang đứng bên mép thiên cung cũng ghé sát vào vách đá, cúi đầu nhìn xuống.

Lúc này, đám xác sống trên vách đá đang từng chút một lùi xuống dưới.

Xem chừng, đám xác sống này muốn rời đi trước khi trời sáng.

Điểm này cũng phù hợp với đặc tính ưa âm sợ dương của loại xác sống này.

"Mấy thứ này cũng đúng giờ ghê." Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng dưới chân, không nhịn được lầm bầm một câu: "Bọn chúng làm sao mà cảm nhận được lúc nào trời sáng nhỉ?" Tiếc là không có ai phụ họa theo lão.

Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn đều nhìn Lục Vũ với vẻ mặt phức tạp.

Cuối cùng, Hoắc Linh không nén nổi tò mò, hỏi Lục Vũ: "Lúc trước anh nói 'bọn họ', có phải là tình huống đó không?

Ừm, có phải giống như tình huống của nhà anh không?" Câu nói này mập mờ không rõ ràng.

Ngoại trừ Hoắc Linh, chỉ có Lục Vũ hiểu cô đang nói gì.

Không, Giải Liên Hoàn đại khái cũng hiểu ý của Hoắc Linh, ông lên tiếng: "Chắc là tình huống giống nhà cậu rồi nhỉ?

Bức ảnh đó, liệu có phải cũng vì tình huống đó không?" Lục Vũ quay đầu nhìn hai người họ, khẽ lắc đầu: "Có khả năng, nhưng chưa chắc.

Thứ này rất kỳ quái, phải nói là cực kỳ kỳ quái, cho nên hiện giờ cứ tĩnh quan kỳ biến (theo dõi sự thay đổi) đã.

Tình huống mà họ nhắc đến là một thứ mà Lục Vũ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Tình huống này được gọi là...

Thiên Thụ!

Người nhà họ Trương từ khi sinh ra đã bị Thiên Thụ khống chế.

Họ thường xuyên làm những việc hoàn toàn không liên quan đến trải nghiệm cuộc đời mình.

Không ai hiểu tại sao họ lại làm việc đó, nhưng họ cứ thế mà làm.

Việc này giống như rất nhiều đại lạt ma ở Tây Tạng, có thể học thuộc vô số kinh văn chỉ sau một đêm.

Không ai biết nguyên nhân, chỉ biết là có chuyện như vậy tồn tại.

Tất nhiên, Lục Vũ đã có nhiều trải nghiệm về Thiên Thụ.

Ví dụ như "Thiên Thụ Đường" mà anh gặp trong mê cung đá ở Đôn Hoàng, hay những con xà đen có thể lưu trữ vô số thông tin pheromone.

Đặc biệt là trải nghiệm ở "Thiên Thụ Đường" lần đó, đến tận bây giờ anh vẫn nhớ như in.

Sau sự việc đó, anh cho rằng Thiên Thụ chính là ở đó.

Nhưng lần này ở Trường Bạch Sơn, trên cái nền đá vốn dĩ phải có Vân Thiên Cung nhưng thực tế lại không có này, anh phát hiện Thiên Thụ dường như còn có một khả năng khác.

Giống như tình trạng của Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, rất có khả năng là Thiên Thụ.

Lại ví dụ như bức ảnh bị mọi người lãng quên kia.

Họ đều không nhớ mình đã chụp bức ảnh đó, không nhớ mục đích chụp ảnh là gì.

Điểm này cũng có thể là do Thiên Thụ!

Lục Vũ suy nghĩ trong lòng nhưng không vội nói ra.

Suy cho cùng, Thiên Thụ thực sự quá bí ẩn, nói nhiều chỉ khiến người ta thêm hoang mang chứ không mang lại đáp án.

"Trời sắp sáng rồi." Lúc này, Lục Châu đột nhiên nói một câu.

Tiếp đó, thấy phía chân trời xa xuất hiện một tia hồng quang, mặt trời sắp sửa nhô lên!

Theo tia nắng đầu tiên xuất hiện, tốc độ rút lui của đám "xác sống" trên vách đá đột nhiên tăng nhanh, lao vút xuống dưới.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã rút hết vào trong đại liệt cốc sâu thăm thẳm.

Vương Bàn Tử nằm bò ra đất, cầm ống nhòm nhìn xuống đại liệt cốc.

Lão vừa nhìn vừa lẩm bẩm: "Lạ thật đấy, mấy cái thứ này sợ ánh sáng thì sợ, nhưng sao cứ phải trốn vào đại liệt cốc làm gì.

Chẳng lẽ trong đó là sào huyệt của chúng?" Nói xong câu này, Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngẩng phắt đầu lên nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu còn nhớ lần trước chúng ta đến đây, gã dẫn

đường đã kể chuyện gì không?" Lục Vũ nhướng mày, khẽ nói: "Ý ông là chuyện băng táng (táng trong băng)?" "Đúng thế!" Vương Bàn Tử trọng điểm gật đầu.

Chương 1518

Lần trước khi họ đến Trường Bạch Sơn, gã dẫn đường đã đưa họ đi xem một đại hẻm núi băng táng, bên trong có vô số thi thể bị đóng băng.

Theo lời gã dẫn đường, đến tận ngày nay vẫn thỉnh thoảng có người vào núi tế bái.

Có điều nơi đó nằm gần Tiểu Thánh Tuyết Sơn, không phải Tam Thánh Tuyết Sơn nơi họ đang đứng.

Hai nơi này cách nhau không xa.

Nhưng theo suy đoán của Vương Bàn Tử, liệu hai nơi này có khả năng thông với nhau qua đại liệt cốc hay không?

Hơn nữa, đây là Trường Bạch Sơn.

Trường Bạch Sơn của nhà họ Trương!

Theo những gì họ biết, nhà họ Trương đã sinh sôi nảy nở ở Trường Bạch Sơn vô số năm, còn từng có một cuộc chiến tranh xảy ra tại đây.

Cuộc chiến đó đã dẫn đến sự tan rã của nhà họ Trương...

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chúng ta đều không biết cuộc chiến đó là thế nào, nhưng liệu có khả năng đám xác khô trong băng đó đều là những người tham gia cuộc chiến đó không?" "Tôi không bảo họ là người nhà họ Trương, ý tôi là họ đứng ở phe đối lập với nhà họ Trương?" Vương Bàn Tử khựng lại một chút, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu bảo liệu kẻ địch mà người nhà họ Trương luôn chiến đấu chống lại, có khả năng chính là đám xác sống kia không?" Đúng lúc này, Ngoa Thú đột nhiên lên tiếng: "Tiên

sư nó, đừng quản nhà họ Trương thế nào nữa, đèn trong cái nhà kia tắt rồi.” Mấy người Lục Vũ quay đầu lại, liền thấy những quỷ đăng thắp sáng trên Vân Thiên Cung lúc trước giờ đã tắt ngóm.

Mái nhà Vân Thiên Cung được ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa sáng lấp lánh!

Vương Bàn Tử đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, kinh hãi kêu lên: “Đệt!

Tiểu ca nhi, cậu thấy không, bên trong có bóng người lay động!” “Mẹ kiếp!” “Cái này thật vcl...

Phụt!” Vương Bàn Tử chưa kịp dứt câu thì đột nhiên phun ra một búng nước bọt không rõ lý do, trên lưng lão bỗng bùng lên một đạo hỏa quang!

Sắc mặt Lục Vũ lạnh băng, vung tay dán vài đạo phù lục lên người Vương Bàn Tử, quát lớn: “Lục Châu, Hạt Tử, chính là nó, ra tay!” Lục Vũ đã sớm giấu vài tấm Hóa Sát Phù, Trấn Thi Phù trên người Vương Bàn Tử để đề phòng bất trắc.

Ngoài Vương Bàn Tử, Lục Vũ cũng bảo Ngoa Thú và Hạt Tử chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao nói về đột kích, Ngoa Thú là thích hợp nhất, vì nó chỉ là một đứa nhóc, chẳng ai chú ý đến.

Còn Hắc Hạt Tử là con bài dự phòng!

Đống cầu tuyết anh ta chuẩn bị nãy giờ, bên trong đều giấu đủ loại phù lục!

Có thể nói đống cầu tuyết đó tương đương với một mớ lựu đạn tự chế!

Nghe Lục Vũ hô hoán, Ngoa Thú phản ứng đầu tiên, lập tức vung

con tiểu long quấn trên cánh tay về phía Lăng Lý đang ngất xỉu dưới đất, miệng hét lớn: "Cắn chết nó đi!" Hành động của nó làm Lục Vũ giật mình, không kịp giải thích thêm, Lục Vũ lách bộ pháp, lật tay một cái, vội vàng chộp lấy con tiểu long đang há to miệng định nuốt chửng Lăng Lý.

Đồng thời, Hắc Hạt Tử nhặt cầu tuyết lên, ném thẳng vào Giải Liên Hoàn!

Ngay khi anh ta ném cầu tuyết đi, Lục Vũ cũng vung tay, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, giáng một đạo Lôi pháp vào Giải Liên Hoàn!

Một quả cầu tuyết lóe lửa và một luồng điện quang to bằng cánh tay gần như đồng thời rơi xuống người Giải Liên Hoàn!

Giải Liên Hoàn không kịp trở tay, ngã rầm xuống đất, trên người điện quang và hỏa quang lập lòe, không ngừng run rẩy, co giật!

Hắc Hạt Tử không ngừng tay, ném liên tiếp mấy quả cầu tuyết vào Giải Liên Hoàn, đánh cho trên người ông ta phù văn lóe sáng liên hồi, thảm hại vô cùng!

Lúc này, Lục Vũ bước tới, vung tay bồi thêm vài đạo Lôi pháp nữa lên người Giải Liên Hoàn!

Mấy người bên cạnh đều ngẩn ngơ, không hiểu sao Lục Vũ đột nhiên lại ra tay với Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn có làm gì đâu chứ?

Trong lúc họ đang thẫn thờ, Lục Vũ đã nhẹ nhàng vung con tiểu long trên tay, để nó quấn chặt trên đỉnh đầu Giải Liên Hoàn, chỉ cần có gì bất thường là trực tiếp hạ gục ngay!

Lúc này, Hắc Hạt Tử đã ném hết cầu tuyết, giơ súng chỉ thẳng vào Giải Liên Hoàn, quát: "Ngô Tam Tỉnh!

Khôn hồn thì đầu hàng đi!" Nghe thấy vậy, Hoắc Linh, Vương Bàn Tử, A Ninh đều như sực tỉnh cơn mơ, ai nấy cầm vũ khí chỉ vào Giải Liên Hoàn!

Vương Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái lão Giải Liên Hoàn này từ đầu tới giờ là Ngô Tam Tỉnh giả dạng à?" "Mẹ nó chứ!" "Giải Liên Hoàn với Ngô Tam Tỉnh hai lão này cứ thay đổi thân phận liên tục, việc đơn giản thế này mà Bàn gia tôi lại không nghĩ ra, hóa ra nãy giờ đều do lão già khốn khiếp này bày trò à?" "Tiểu ca nhi, cậu bảo sao, chặt đầu hay tính thế nào?" Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn dưới đất, lắc đầu, khẽ nói: "Ông ta không phải Ngô Tam Tỉnh, là một người khác của nhà họ Ngô." Một người nhà họ Ngô khác?

Vương Bàn Tử nghe Lục Vũ nói vậy thì trợn tròn mắt, kinh ngạc: "Cậu bảo lão già này là Ngô Nhất Cùng?" Vừa nghĩ đến đáp án này, đầu óc Vương Bàn Tử nổ oanh một tiếng!

Ngô Nhất Cùng?

Cái lão già vô dụng chỉ biết gào thét đòi cứu Ngô Tà, còn bị mình vả cho mấy cái bạt tai kia sao?

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, trong lòng Vương Bàn Tử thoáng qua một tia minh ngộ.

Lúc đó Ngô Nhất Cùng đánh nhau với lão, Giải Liên Hoàn cũng nhảy vào can thiệp, ba người xoắn lấy nhau, anh đấm tôi một cái tôi đá anh một cái, đánh đến vui vẻ!

Ngô Nhất Cùng là người nhà họ Ngô, nếu Ngô Tam Tỉnh có để lại con bài dự phòng nào thì Ngô Nhất Cùng là người vô cùng thích hợp!

Ngô Nhất Cùng, người con cả mờ nhạt nhất nhà họ Ngô, không hề liên quan đến giới đổ đấu, từ đầu đến cuối đều là người ngoại đạo.

Chương 1519

Một người như vậy làm quân cờ bí mật, ai mà ngờ tới được?

Nhưng một khi đã bắt đầu nghi ngờ Ngô Nhất Cùng, sẽ thấy trên người ông ta có rất nhiều điểm khả nghi.

Tại sao Ngô Nhị Bạch lại giao Thập Nhất Thương cho ông ta?

Tại sao chỉ có Ngô Nhất Cùng là có hậu duệ?

Tại sao Ngô Nhất Cùng lại xuất hiện ở Ngô Sơn Cư tại Hàng Châu, rồi lại tình cờ tìm thấy Hoắc Tú Tú?

Rất nhiều sự trùng hợp như vậy, dưới vỏ bọc vì lo cho Ngô Tà của Ngô Nhất Cùng, nghe thì có vẻ hợp lý.

Nhưng nếu nói đây đều là do Ngô Nhất Cùng cố ý sắp xếp, thì cũng hoàn toàn logic!

Lục Vũ suy đoán, sau lần tranh chấp giữa Ngô Nhất Cùng, Giải Liên Hoàn và Vương Bàn Tử lúc trước, Ngô Nhất Cùng đã dùng một thủ đoạn nào đó, không để lại dấu vết mà tráo đổi thân phận với Giải Liên Hoàn.

Rất có khả năng, chính Giải Liên Hoàn cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị Ngô Nhất Cùng mang ra làm bình phong rồi!

Trong lúc Lục Vũ đang giải thích chuyện này, Lăng Lý vốn nằm bất động đột nhiên tỉnh lại.

Sau một tiếng hét chói tai, cô ta lập tức lao về phía Vân Thiên Cung cách đó không xa!

Lục Vũ phản ứng tức thì, lập tức đuổi theo.

Cùng lúc đó, những bóng người lay động bên trong Vân Thiên

Cung mà Vương Bàn Tử nhìn thấy lúc trước cuối cùng cũng lộ diện!

Từng xác sống như những cái xác biết đi, bước những bước cứng nhắc đi ra từ Vân Thiên Cung!

Những kẻ đó đều mặc giáp trụ, trông y hệt như âm binh!

Sự thay đổi đột ngột khiến mọi người sững sờ.

Tuy nhiên, bước chân của Lăng Lý không dừng lại, và Lục Vũ cũng không dừng!

Thấy Lăng Lý đã chạy lên bậc thang Vân Thiên Cung, định tiếp tục lao lên thì cơ thể cô ta đột nhiên cứng đờ, khựng lại.

Ngay sau khi dừng lại, Lăng Lý đột nhiên lật người, bụng hướng lên trên, bất động, như thể bị ai đó điểm huyệt.

Lục Vũ bước hai bước tới trước mặt, liền thấy trên người Lăng Lý có một luồng tử khí quấn quanh!

Hơn nữa tử khí vô cùng đậm đặc.

Luồng tử khí đó phát ra từ những âm binh bước ra từ Vân Thiên Cung.

Tuy nhiên, còn có hai luồng tử khí mờ nhạt, dật dờ kéo dài về phía vách đá.

Nhìn theo hướng tử khí, Lục Vũ thấy Hoắc Linh đang lơ lửng trên mặt đất, mặt đầy vẻ lo lắng, môi mấp máy nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Theo hướng ngón tay cô chỉ, có thể thấy Phan Tử – vốn dĩ đang bị Hoắc Linh nhập xác – giờ đây mặt lạnh như tiền, tử khí quấn quanh người, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người!

Trên cổ tay áo của anh ta có một chiếc khuy măng sét rất đặc biệt... 【Tên vật phẩm: Khuy măng sét Joseph】 【Cấp bậc vật phẩm:

Pháp khí Hoàng giai thượng phẩm】【Năng lực vật phẩm: Ngụy trang thế thân】【Mô tả vật phẩm: Trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh thế kỷ trước, một nhà lãnh đạo quốc gia tên Joseph có gần một trăm thế thân thay mặt ông ta tham dự đủ loại hoạt động, hội họp tiềm ẩn nguy hiểm, tích lũy xuất hiện trước công chúng hơn một vạn lần mà chưa từng bị lật tẩy.

Trong thời gian đó, tất cả các thế thân đều đeo khuy măng sét giống hệt nhau.

Qua năm dài tháng rộng, khuy măng sét sở hữu năng lực thần kỳ, có thể thay đổi diện mạo, tính cách, thói quen nói năng bao gồm cả những động tác nhỏ nhất của một người mà không để lại dấu vết.

Mọi thay đổi đều thiên y vô phùng (không vết hở), không thể nhận ra!】Hóa ra là vậy!

Nhìn thấy chiếc khuy măng sét, Lục Vũ cuối cùng cũng xác định được việc tráo đổi giữa Giải Liên Hoàn và Ngô Nhất Cùng đã diễn ra như thế nào!

Pháp khí này vốn chẳng mấy nổi bật, chỉ là một pháp khí Hoàng giai, đẳng cấp quá thấp nên không gây chú ý, vả lại còn được đặt trên người Phan Tử!

Chính cái thứ nhỏ nhặt không bắt mắt này đã giúp Ngô Nhất Cùng biến thành Giải Liên Hoàn một cách thần không biết quỷ không hay, ngay cả Lục Vũ nếu không phải vì tình hình hiện tại biến đổi thì cũng không cách nào chú ý đến.

Tất nhiên, giữa Phan Tử và Ngô Nhất Cùng chắc hẳn còn có phương thức liên lạc khác, nếu không Phan Tử cũng không có cách nào đuổi Hoắc Linh đang nhập trên người mình ra ngoài!

Lục Vũ lạnh lùng nhìn Phan Tử, trầm giọng nói: “Bàn Tử, mấy

người mau lại gần tôi.” Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, A Ninh, Lục Châu đều dứt khoát lùi về phía Lục Vũ.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú có chút ngơ ngác đứng đó, không biết phải làm sao.

Trong lúc Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đang cảnh giác với đám âm binh phía sau, Ngoa Thú ghé sát Lục Vũ, nhỏ giọng lầm bầm: “Cậu sao thế, lúc trước chẳng phải cậu bảo kẻ có vấn đề là Lăng Lý hoặc Ngô Tà à, sao đột nhiên lại ra tay với Giải Liên Hoàn?” Lục Vũ liếc Ngoa Thú một cái, hơi bất lực nói: “Tôi chỉ vào Giải Liên Hoàn, nhóc ra tay với Lăng Lý làm gì, cô ta vừa nãy đâu có động đậy được.” “Nhưng rõ ràng sau đó cô ta chạy vào dẫn đám âm binh kia ra mà.” “Không phải cô ta.” Lục Vũ lắc đầu, không nói thêm gì với Ngoa Thú nữa, chỉ nhìn Phan Tử, khẽ nói: “Muốn nói gì thì nói đi, Tam gia của anh dặn anh làm chuyện gì?” Phan Tử không nói một lời, chỉ nheo mắt nhìn Lục Vũ, không biết đang tính toán điều gì.

Một hồi lâu sau, anh ta cuối cùng cũng mở miệng, nhưng không phải nói với Lục Vũ mà là gọi Ngô Tà lại gần, tỏ ý muốn đưa vị Tiểu Tam Gia này rời đi.

Tất nhiên, đây là sự sắp xếp của Tam gia, bảo anh ta đưa Tiểu Tam Gia đi.

Tuy nhiên, những sự việc dồn dập vừa qua đã khiến Ngô Tà rơi vào trạng thái hoang mang, không biết mình có nên nghe lời Phan Tử hay không.

Chương 1520

Cậu cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, có một cảm giác không thể nói thành lời.

Ở phía bên kia, luồng điện trên người "Giải Liên Hoàn" cuối cùng cũng tan bớt, ông ta vật lộn đứng dậy, nhìn Ngô Tà với ánh mắt phức tạp.

Khẽ ho vài tiếng, ông ta yếu ớt lên tiếng: "Tiểu Tà, lại đây, chúng ta phải đi thôi." Cổ họng Ngô Tà chuyển động, định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên ngắt lời: "Đúng đấy Ngô Tà, cậu nên đi thôi, người đó chính là bố đẻ cậu, Ngô Nhất Cùng.

Thế nào, có thấy bất ngờ không, có thấy kinh ngạc không, có từng nghĩ người nhà mình lại lợi hại đến mức này không?" "Đừng nói là cậu không ngờ tới, ngay cả tôi cũng không ngờ tới." "Một Ngô Nhất Cùng vốn dĩ chẳng liên quan gì đến mọi chuyện, dường như lại liên quan đến tất cả mọi chuyện." "Nhà họ Ngô đúng là ghê gớm thật đấy!" "Tôi thấy trong Lão Cửu Môn, nhà họ Ngô là lợi hại nhất, hèn chi tên của Ngô Lão Cẩu lại là Ngô Lão Cẩu, mấy người 'cẩu' như thế chắc đều là học từ cụ ấy cả nhỉ?" Một chuỗi lời nói của Lục Vũ khiến Ngô Tà vốn đang mờ mịt lại càng thêm hoang mang, cậu khó hiểu nhìn Giải Liên Hoàn, rồi lại nhìn Lục Vũ, kinh ngạc hỏi: "Anh bảo ông ấy là bố tôi?

Làm sao có thể!

Ông ấy là Giải Liên Hoàn, sao có thể là bố tôi được?

Bố tôi Ngô Nhất Cùng đang ở Hàng Châu, sao có thể ở đây!" "Anh đang nói nhảm gì thế!" "Lục Vũ, có phải vì anh không biết nghi ngờ ai nên bắt đầu nói càn không!" Không cần Lục Vũ lên tiếng, Hắc Hạt Tử

đột nhiên nói: "Tạm thời đừng quản ông ta có phải bố cậu không, cậu không nhận ra Phan Tử đã khác rồi sao?" "Phan Tử làm sao?

Phan Tử chẳng phải vẫn là Phan Tử à?" Ngô Tà ngẩn người, bấy giờ mới phản ứng lại!

Cậu đột nhiên nhớ ra, Phan Tử không nên là Phan Tử!

Phan Tử lẽ ra phải là Hoắc Linh chứ!

Lần này khi gặp Phan Tử, cậu đã biết từ miệng anh ta là Hoắc Linh đang ở trên người anh ta.

Nhưng vừa rồi, người nói chuyện với cậu rõ ràng vẫn luôn là Phan Tử!

"Hoắc Linh đâu?

Hoắc Linh đi đâu rồi?" Ngô Tà biểu cảm càng thêm kinh ngạc, hỏi Phan Tử vài câu, rồi lại quay đầu nói với Giải Liên Hoàn: "Ông thật sự là bố tôi, Ngô Nhất Cùng sao?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Mọi người đang tính toán cái gì vậy!" "Tại sao, tại sao mọi người lại phải làm như vậy!" Tâm lý của Ngô Tà vốn đã không vững, sau vụ Ba Nãi, cậu suýt chút nữa đã tự làm mình phát điên.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được một chút, giờ đây những chuyện xảy ra lại một lần nữa khiến cậu muốn nổ tung.

Nhìn Ngô Tà đang phát cuồng, Hoắc Tú Tú cũng có chút ngơ ngác.

Nhưng rất nhanh, cơ thể Hoắc Tú Tú đột nhiên rùng mình, tiếp đó thấy biểu cảm của cô như biến thành một người khác, giọng điệu nói năng cũng khác trước, trở nên chín chắn hơn nhiều.

"Ngô Tà không thể đi được." Hoắc Tú Tú đột nhiên bước tới một bước, tóm chặt lấy cánh tay Ngô Tà, một chiếc dao găm nhỏ nhắn

trong tay cô cũng lập tức kề sát cổ Ngô Tà, lạnh lùng nói: "Ngô Nhất Cùng, tôi không cần biết Ngô Tam Tỉnh đã nói gì với ông, chắc chắn ông ta đều lừa ông cả thôi!" Cả Giải Liên Hoàn và Phan Tử đều không ngờ Hoắc Tú Tú lại đột nhiên ra tay!

Không, Hoắc Tú Tú lúc này không phải là Hoắc Tú Tú, mà là Hoắc Linh vừa mới bị Phan Tử đuổi ra khỏi cơ thể!

Sau một câu đe dọa đơn giản, Hoắc Linh dứt khoát ép Ngô Tà lùi lại, lùi liên tiếp vài bước, áp sát về phía nhóm Lục Vũ mới dừng lại.

Cô không áp sát quá gần để tránh gây ra những hiểu lầm không đáng có.

Dù sao, cục diện hiện tại vô cùng căng thẳng.

Phía trước có Phan Tử và Ngô Nhất Cùng, phía sau là đám âm binh dày đặc, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ có một trận đại chiến!

Khi đã đánh nhau, vạn nhất xảy ra biến cố gì thì không ai nói trước được!

Hiện trường bỗng chốc rơi vào thế giằng co.

Chầm chậm, mặt trời vốn ẩn sau ngọn núi cao cuối cùng cũng vượt qua đỉnh núi, ánh nắng tỏa xuống, chiếu sáng toàn bộ Vân Thiên Cung và tất cả mọi người.

Đúng lúc này, Ngô Nhất Cùng đột nhiên cử động!

Ông ta lập tức lùi lại một bước!

Tiếp đó, bóng dáng Ngô Nhất Cùng rơi xuống vực sâu, biến mất ngay trước mắt mọi người!

Chưa kịp chờ họ phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra, Phan Tử cũng dứt khoát lùi lại hai bước, biến mất tăm!

Hoắc Linh không khỏi ngẩn ngơ!

Ngô Tà đang bị Hoắc Linh khống chế cũng thấy da đầu tê dại, không kìm được hét lên một tiếng, chẳng màng đến gì nữa, lao thẳng về phía vách đá!

Thấy hành động của cậu, sắc mặt Lục Vũ biến đổi, lách bộ pháp đuổi theo ngay lập tức!

Tuy nhiên, động tác của Ngô Tà lúc này rất nhanh, Lục Vũ căn bản không đuổi kịp!

Gần như trong nháy mắt, Ngô Tà đã tới mép vách đá!

Lục Vũ nhìn thấy rõ ràng, có một bàn tay bất ngờ chộp lấy Ngô Tà, kéo cậu xuống vực!

Đến khi Lục Vũ chạy tới mép vách đá thì chỉ thấy một đám bóng người đã nhanh chóng di chuyển xuống phần dưới vách đá, sớm biến mất trong đại liệt cốc.

Thấp thoáng còn nghe thấy vô số tiếng thảm thiết phát ra từ miệng đám bóng người đó!

Chương 1521

Nghe chừng, những thứ đã mang Ngô Tà, Ngô Nhất Cùng và Phan Tử đi không thể chịu được ánh mặt trời...

Sự thay đổi đột ngột khiến những người còn lại đều kinh hãi.

Một hồi lâu sau, họ mới sực tỉnh, lần lượt đi tới mép vách đá.

Nhưng lúc này đã không còn thấy tung tích của những thứ đó nữa.

Động tác của chúng cực kỳ nhanh!

Lục Vũ nhíu chặt mày, nheo mắt nhìn xuống vực sâu vạn trượng dưới vách đá, trong lòng không ngừng tính toán.

Chuyện vừa rồi chính là do đám xác sống kia làm!

Đám xác sống đó đã đưa họ vào đại liệt cốc bên dưới.

Nhưng tại sao?

Tại sao lại phải xuống đại liệt cốc?

Là muốn dùng họ làm mồi nhử, thu hút mấy người anh cũng xuống đó sao?

Lục Vũ nhíu mày sâu hơn, càng nghĩ càng thấy chuyện này không hợp lý, quá kỳ quái, quá quỷ dị!

Không chỉ anh không nghĩ thông, tất cả mọi người có mặt đều không hiểu Ngô Nhất Cùng, Phan Tử rốt cuộc đang làm gì, Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc đang sắp xếp một kế hoạch quỷ dị đến nhường nào!

Ngô Tam Tỉnh là kẻ quá bí ẩn.

Thói quen lớn nhất của ông ta khi làm việc là chỗ này một tí, chỗ kia một tẹo, khiến bạn cảm thấy mọi việc đều liên quan đến nhau.

Nhưng thực tế, khi bạn giải khai được bí ẩn, lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Rất nhiều việc ông ta làm đều là giả, chỉ có một việc là thật.

Nhưng ngặt nỗi, vô số manh mối, vô số gợi ý khiến bạn không cách nào tìm ra cái nào mới là thật, chỉ có thể bị ông ta dắt mũi!

Giống như lúc này vậy...

Im lặng hồi lâu, cuối cùng Hoắc Linh lên tiếng phá vỡ bầu không khí: "Dù chuyện này rốt cuộc ra sao, hiện tại chúng ta chỉ có hai lựa chọn: Hoặc là đuổi xuống dưới đại liệt cốc, hoặc là tiến vào Vân Thiên Cung phía sau." Vừa dứt lời, A Ninh lên tiếng: "Tôi nghĩ nên đi Vân Thiên Cung, đó là thứ do Uông Tàng Hải để lại, chắc chắn sẽ có manh mối.

Chúng ta nên vào trong tìm xem sao." Lục Vũ quay đầu liếc A Ninh một cái, nói: "Không còn lựa chọn nào khác sao?" A Ninh nhíu mày: "Tôi tán thành ý kiến của Hoắc Tú Tú, hoặc là đi vào, hoặc là đi xuống." "Không vào, cũng không xuống." Lục Vũ lắc đầu, quay đầu nhìn Vân Thiên Cung và đám âm binh đang đứng ngây ngốc nhìn họ, đột nhiên vung tay một cái.

Toàn bộ Vân Thiên Cung bắt đầu thu nhỏ lại từng chút một!

Cảnh tượng này một lần nữa nằm ngoài dự liệu của mọi người.

A Ninh sững sờ, không nhịn được nói: "Anh làm cái gì vậy?

Vân Thiên Cung xuất hiện ở đây rõ ràng có điểm bất thường, sao anh chưa xem xét gì đã thu nó lại rồi, anh rốt cuộc muốn thế nào?" "Tôi muốn thế nào ư?" Lục Vũ cười lạnh một tiếng: "Tôi muốn đánh nổ cái dãy Trường Bạch Sơn này đấy.

Muốn thế nào à?

Tôi muốn siêu độ hết lũ tạp chủng này." "Từng đứa một, ngoài việc giả thần giả quỷ thì còn làm được gì nữa?" "Lập ra một cái đại liệt cốc để nuôi bao nhiêu xác sống như thế, sao lão ta không nuôi luôn một con Xà Thần đi?" Nói đến đây, Lục Vũ đột nhiên khựng lại, một lần nữa quay đầu nhìn xuống đại liệt cốc bên dưới, lẩm bẩm trong miệng: "Nuôi Xà Thần..." Anh đột nhiên nghĩ ra một chuyện, sau một thoáng im lặng, anh đột nhiên nói với A Ninh: "Cô đưa tài liệu của Hendrix cho tôi." A Ninh hơi khựng lại, nhưng vẫn lấy một xấp tài liệu từ trong ba lô đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ nhận lấy tài liệu, trực tiếp lật xem, xem tờ nào vứt tờ đó, chẳng mấy chốc một đống giấy trắng viết đầy chữ đã bị anh ném xuống vách đá.

A Ninh trợn tròn mắt, nắm chặt nắm đấm, hận không thể giật lại xấp tài liệu từ tay Lục Vũ!

Thấy Lục Vũ ném càng ngày càng nhiều, xấp tài liệu dày cộp chỉ còn lại mười mấy tờ, A Ninh cuối cùng không nhịn được nữa: "Lục Vũ, anh muốn tìm cái gì!

Anh nói đi tôi tìm giúp cho, nhưng anh không được ném hết đi như thế!

Đống tài liệu Hendrix để lại chắc chắn vẫn còn tác dụng chứ!

Anh rốt cuộc muốn gì đây!" Lục Vũ coi như không nghe thấy, vẫn cứ xem tờ nào ném tờ đó, trong lúc A Ninh đang nói, anh lại ném thêm mấy tờ nữa.

A Ninh thực sự không thể nhịn nổi nữa, bước tới định giật lấy số tài liệu ít ỏi còn lại.

Nhưng khi cô vừa vươn tay ra, Vương Bàn Tử đột nhiên ra tay, tóm chặt lấy cổ tay A Ninh!

Cùng lúc đó, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Tìm thấy rồi!" Trong tay anh là một tấm bản đồ, bản đồ địa hình hoàn chỉnh của Trường Bạch Sơn!

Nói xong câu đó, Lục Vũ trực tiếp để những tài liệu khác sang một bên không thèm nhìn tới, rồi cầm tấm bản đồ địa hình kia đối chiếu tỉ mỉ.

Thấy hành động của anh, mọi người đều tạm thời gác lại những việc khác, chỉ đứng nhìn.

Lục Vũ cầm bản đồ địa hình, sau khi xác định vị trí, anh lật tay một cái, trên tay xuất hiện một cây bút, bắt đầu vẽ trực tiếp lên bản đồ.

Nhìn điệu bộ của anh, dường như tấm bản đồ vẽ có vấn đề.

Chương 1522

Sau khi vẽ vài nét, anh lại xoay người bước sang phía bên kia, vẽ thêm vài nét lên đó.

Vẽ như vậy vài lần, Lục Vũ đột nhiên nói với Vương Bàn Tử: "Bản đồ lớn!" Vương Bàn Tử ngẩn người, lập tức móc từ trong người ra tấm bản đồ lớn đưa cho Lục Vũ.

Lục Vũ nhận lấy bản đồ, lại tiếp tục vẽ lên đó, chỉ một lát sau, anh đã vẽ một đường ngoằn ngoèo uốn lượn từ Nam Hải kéo dài đến tận Trường Bạch Sơn.

Tiếp đó, lại từ Nam Hải vẽ thêm một đường khác dọc theo ven biển Đông Nam, từ đông sang tây, đi thẳng vào đất Thục.

Sau đường này, Lục Vũ lại lấy dãy Côn Luân làm điểm mốc, vẽ thêm một đường từ Côn Luân hướng về Quế Hải.

Hoắc Linh đứng bên cạnh quan sát, đột nhiên hiểu ra một phần dụng ý của Lục Vũ, sắc mặt trở nên kỳ lạ.

Sắc mặt Vương Bàn Tử cũng trở nên lạ lùng không kém, lão lầm bầm: "Đây chẳng phải là bản đồ Long mạch từng thấy trong cuốn nhật ký của Trần Văn Cẩm sao?

Tiểu ca nhi, cậu nhớ ra tấm bản đồ này còn thiếu cái gì rồi à?" Lục Vũ không đáp lời Vương Bàn Tử, vẫn miệt mài vẽ lên bản đồ.

Dần dần, anh xâu chuỗi tất cả những nơi mình đã đi qua: Lỗ Vương Cung, núi Tứ Cô Nương, Quế Hải, mộ dưới đáy biển Tây Sa, mộ Huyết thi Tinh Thành, Ma quỷ thành Tây Vương Mẫu ở Đôn Hoàng, Trùng Cốc Điền Nam, Côn Luân Thần Cung, Thần thụ Tần Lĩnh, mộ Tây Chu Tần Lĩnh, Quy Khư Nam Hải, thôn Địa Tiên ở Vu

Sơn...

Khi nét bút cuối cùng hạ xuống, anh quay đầu hỏi Vương Bàn Tử: "Nhìn cái hình dạng này xem, nó giống cái gì?" Vương Bàn Tử gãi đầu: "Không giống rồng lắm, nếu gượng ép mà nói thì tôi cảm giác nó giống một con rắn." Bên cạnh, Hoắc Linh cũng nói theo: "Giống con thạch sùng, có đầu có đuôi có thân có chân.

Nhưng mà, điều này không thể nào chứ?" "Thuyết Long mạch vốn hư ảo, từ xưa đến nay có quá nhiều suy đoán về Long mạch." "Có người nói thiên hạ có tứ long, có người nói tam long, có Nam long, Bắc long, Trung long." "Tiểu long trong thiên hạ đều bắt nguồn từ ba con đại long này..." "Giống như Uông Tàng Hải, Long mạch mà ông ta vẽ chính là Nam long, khởi nguồn từ Nam Hải, kết thúc ở Trường Bạch Sơn.

Bản đồ Long mạch anh vừa vẽ chẳng phải là Long mạch Trường Bạch Sơn sao?" "Nếu tôi nói những con tiểu long kia không phải là tiểu long, mà là họ đã nhìn nhầm thì sao?

Nếu tôi nói Long mạch trong thiên hạ thực chất chỉ có một đường thì sao?" Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, khẽ hỏi: "Mọi người có nhớ một truyền thuyết không?" "Vào thời nhà Minh, Lưu Bá Ôn vì muốn họ Chu ngồi vững giang sơn đã chém đứt chín mươi chín Long mạch trong thiên hạ, chỉ duy nhất để lại một đường ở Trường Bạch Sơn?" Lục Vũ nhìn tấm bản đồ mình vừa vẽ loạn xạ, trên mặt lộ ra một vẻ thản nhiên khó tả, như thể cuối cùng đã nghĩ thông một vấn đề vô cùng hóc búa!

Anh thì hiểu rồi, nhưng những người khác vẫn chưa hiểu, Vương Bàn Tử gãi đầu: "Tiểu ca nhi, ý cậu là Lưu Bá Ôn cũng phát hiện ra sự khác biệt của Trường Bạch Sơn?" "Chuyện đó chỉ là truyền thuyết thôi.

Lưu Bá Ôn rốt cuộc có tinh thông phong thủy hay không thì không ai rõ." Lục Vũ biết chuyện này quá ly kỳ, anh nói vậy chắc chắn mọi người không thể hiểu hết ý, nên bèn nói thêm vài câu: "Vào thời nhà Minh, kỳ nhân phong thủy nổi tiếng nhất chỉ có một người, đó là Uông Tàng Hải." "Hendrix chẳng qua chỉ là một thân phận của Uông Tàng Hải mà thôi." "Lão ta bỏ công vẽ bản đồ địa hình Trường Bạch Sơn, lẽ nào chỉ để vẽ bản đồ?" "Không, lão ta đang tìm Long mạch, hay nói đúng hơn là tìm Xà mạch (mạch rắn)!" "Nhìn xem, tất cả các địa danh thực chất đều liên kết với nhau, căn bản không có nhiều Long mạch đến thế, cũng chẳng có Nam Bắc Trung long gì cả, cả thiên hạ này thực chất chỉ là một con rắn!" "Cái đại liệt cốc kia chính là nơi Uông Tàng Hải vẫn luôn tìm kiếm nhánh rẽ của Long mạch!" "Tiểu ca nhi, cậu không đùa đấy chứ?" Đầu óc Vương Bàn Tử ong ong, lão nhìn chằm chằm Lục Vũ: "Thuyết Long mạch đã truyền thừa không biết bao nhiêu năm, cái nghề của chúng ta chính là dựa vào việc tầm long điểm huyệt, cậu mà nói thế này thì đúng là khi sư diệt tổ đấy!" Câu cuối cùng có đôi chút thành phần đùa cợt.

Dù sao chuyện cũng quá chấn động, Vương Bàn Tử cũng cần một lời nói đùa nhỏ để xoa dịu sự kinh ngạc của chính mình.

Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, mỉm cười, khẽ nói: "Thiên hạ long vương xuất Côn Luân, nhưng rồng là gì?

Hình tượng ban sơ của rồng là gì?

Có bốn chân, không sừng, không râu, chính là con thạch sùng." Sau khi Lục Vũ dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều rơi vào im lặng, trong đầu họ không kìm được mà hiện lên những sự việc mình đã trải qua, những gì mắt thấy tai nghe, cũng như nhận thức từ nhỏ đến lớn!

Đợi một lát, Vương Bàn Tử há miệng định nói lại thôi, cuối cùng vẫn gãi đầu, không thốt ra được chữ nào.

Lại qua một hồi lâu, vẫn là Hoắc Linh mở lời: "Lục Vũ, rốt cuộc anh muốn nói điều gì?

Cho dù thiên hạ chỉ có một đường Long mạch thì đã sao?

Chuyện này có ảnh hưởng gì?" Lục Vũ cúi đầu nhìn bản đồ, rồi lại nhìn một tờ tài liệu của Hendrix, chậm rãi nói: "Đây không phải rồng, mà là rắn.

Là rắn thì sẽ thay đổi rất nhiều, rất nhiều thứ." Ngừng một lát, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn Hoắc Linh: "Tôi đã thấy rắn, cũng đã thấy rồng.

Cô không tưởng tượng nổi con rắn mà tôi thấy rốt cuộc to lớn nhường nào đâu..." Lúc này Lục Vũ không vội vàng, mà chọn cách tóm tắt đơn giản tất cả những chuyện anh đã trải qua, xâu chuỗi mọi sự việc lại để họ có thể hiểu tất cả những chuyện này là vì điều gì.

Câu chuyện này không hề phức tạp...

Vào thời viễn cổ xa xôi, từng tồn tại một vị Xà Thần viễn cổ!

Xà Thần viễn cổ tồn tại như thể cùng lúc với khai thiên lập địa, không ai biết nó từ đâu đến, chết vì lẽ gì, chỉ biết rằng mỗi người nhìn thấy nó đều cung phụng, tế tự nó.

Từ truyền thuyết thần thoại Phục Hy đầu người mình rắn cho đến sau này sự sùng bái loài rắn của các cổ quốc...

Tương truyền rằng có Xà Thần từ ngoài thiên không tới, đi cùng với Xà Thần còn có một loại thiên ngoại vẫn ngọc (ngọc trời) vô cùng thần dị.

Sự xuất hiện của chúng đã mở ra một thời đại, bắt đầu câu chuyện của rất nhiều người.

Xà Thần xuất hiện với hình ảnh vĩ đại, năng lượng kinh người

khiến con người phải thần phục, từ đó sản sinh ra Ma quốc thượng cổ, bắt đầu sùng bái rắn, tế tự Xà Thần, cũng như ứng dụng ảo ảnh hành cảnh.

Sau Ma quốc thượng cổ, bao gồm cả tộc Quỷ Động, vương quốc Cổ Cách, Tây Hạ, cổ quốc Tượng Hùng, cổ quốc Điền Việt...

đều đang cung phụng Xà Thần viễn cổ, thực hiện một loạt hoạt động tế tự có thể coi là tàn bạo vô nhân đạo.

Trong khoảng thời gian đó cũng xuất hiện từng câu chuyện cảm động, từng thế hệ anh hùng đã phá hủy việc tế tự Xà Thần, họ có người thành công, có người thất bại.

Người thành công, ví dụ như Vua Gesar (Chế Địch Bảo Châu Đại Vương).

Người thất bại, ví dụ như những người tộc Zaglama bị trục xuất và gánh chịu lời nguyền.

Tóm lại, có người tế tự Xà Thần hy vọng có được sức mạnh của nó, có người lại ngăn cản.

Nói một cách đơn giản, có thể hiểu là cuộc đấu tranh giữa chính nghĩa và tà ác...

Trong khi nhóm người này thực hiện một loạt thám hiểm và lợi dụng di hài Xà Thần, thì có một nhóm người khác phát hiện ra thiên ngoại vẫn ngọc cùng xuất hiện với Xà Thần, mở ra những câu chuyện khác.

Chương 1523

Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương, Lỗ Thương Vương... vô số người tiếp bước nhau muốn có được sức mạnh trường sinh từ những miếng thiên ngoại vẫn ngọc đó.

Và trong quá trình truy cầu trường sinh, họ đã phát hiện ra sự tồn tại của Long mạch, phát hiện ra Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn, phát hiện ra "Chung Cực" thần bí.

Tuy nhiên, không một ai có thể nói rõ Chung Cực là gì, họ chỉ biết mình cần phải truy tìm Chung Cực.

Việc này giống như người tộc Zaglama không hiểu lời nguyền trên người mình là gì, chỉ biết phải giải khai lời nguyền vậy.

Trong quá trình người tộc Zaglama không ngừng tìm cách giải lời nguyền, thì nhóm người truy cầu vẫn ngọc kia cũng không ngừng thử nghiệm trường sinh.

Hai nhóm người giống như hai đường thẳng song song, nhìn qua thì không có điểm giao nhau, anh có mục đích của anh, tôi có mục đích của tôi, thứ họ theo đuổi hoàn toàn khác biệt.

Nhưng sự thật là họ đang theo đuổi cùng một thứ...

Bất kể là nhóm người truy tìm Mộc Trần Châu để giải lời nguyền, hay nhóm người truy cầu trường sinh và Chung Cực, đều có một điểm chung.

Tất cả những gì họ làm đều dựa trên nền tảng của thuật tầm long!

Rồng, không biết từ bao giờ đã xuất hiện trong dòng chảy lịch sử, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào đã trở thành vật tổ, văn hóa và biểu tượng quan trọng nhất của vùng đất bao la này.

Sự sùng bái này lâu đời nhất có lẽ là ở hai thời kỳ.

Thứ nhất, Ma quốc thượng cổ truy cầu Xà Thần.

Thứ hai, Hoa Tư quốc thượng cổ với Phục Hy thị đầu người mình rắn!

Những sự việc thời thượng cổ đến nay đã quá xa vời, lịch sử chỉ còn để lại những lời lẽ vụn vặt như thần thoại truyền thuyết.

Tất nhiên, việc Ma quốc truy cầu Xà Thần là sự thật không cần bàn cãi.

Bất kể là thành Ác La Hải tồn tại trong ảo ảnh hành cảnh hay những bức bích họa cổ xưa đều đã chứng minh điều đó.

Tương tự, Phục Hy đầu người mình rắn chính là bằng chứng trực tiếp nhất cho sự sùng bái loài rắn của Phục Hy thị.

Dựa trên điểm này, có thể táo bạo giả thiết rằng vào thời Phục Hy thị, họ có lẽ đã phát hiện ra Xà Thần viễn cổ và có hiểu biết nhất định về nó.

Sau đó thời đại đổi thay, triều đại thay đổi.

Thế giới này có thêm nhiều người hơn, có thêm nhiều cuộc tranh giành quyền lực, ví dụ như trận chiến kinh điển nhất thời thượng cổ.

Trận "Trục Lộc chi chiến" giữa Xi Vưu và Hoàng Đế.

Trận đại chiến đó, Hoàng Đế lên ngôi thiên hạ, Xi Vưu bặt vô âm tín, truyền thuyết kể rằng thi thể bị phân tán khắp nơi...

Các nhà sử học phổ biến cho rằng sự sùng bái rồng có lẽ bắt đầu từ thời Hoàng Đế, tuy nhiên điểm này không có bằng chứng gì cả.

Mọi tài liệu đều chỉ ra rằng rồng lần đầu tiên xuất hiện trong văn bản là vào thời Đông Kinh.

Còn trước thời Đông Kinh, sinh vật hình rồng mà con người sùng bái có hình dáng rất khác nhau.

Nhưng không có gì ngạc nhiên khi mọi sinh vật hình rồng đó luôn có mối quan hệ vô cùng mật thiết với loài rắn.

Hoặc là rắn bị dị hóa, hoặc là các loại rắn kỳ quái có sừng, có chân...

"Rất nhiều chuyện chúng ta trải qua mọi người chưa từng gặp, nên mọi người không biết sự đặc biệt của Xà Thần." Lục Vũ liếc nhìn Hoắc Linh và A Ninh đang có vẻ mờ mịt, ngừng một lát rồi nói tiếp: "Hãy kiên nhẫn nghe tiếp, mọi người sẽ hiểu thôi.

Từ lâu tôi đã nghi ngờ liệu tất cả những chuyện này có liên quan đến nhau hay không..." Ban đầu trên đường tìm kiếm thành Tây Vương Mẫu, Lục Vũ từng có một cuộc nói chuyện dài với Trần Văn Cẩm về mối liên hệ giữa tất cả những chuyện này.

Lần đó, Trần Văn Cẩm không phản đối suy luận của anh, nhưng cũng không bày tỏ sự đồng tình.

Bởi lẽ không tìm được bằng chứng, không cách nào xâu chuỗi mọi thứ lại.

Dù sao thì một nhóm người đang truy tìm Xà Thần, nhóm khác lại truy tìm Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn.

Không ai có thể hiểu được tại sao lại như vậy.

Không ai biết vì sao Thanh Đồng Môn xuất hiện, cũng không ai biết vì sao Xà Thần viễn cổ lại xuất hiện.

Mãi cho đến lần này, Lục Vũ nhìn thấy đống tài liệu Hendrix để lại, một lần nữa đến Trường Bạch Sơn, nhìn thấy địa thế nơi đây.

Cái gọi là Long mạch thực chất không tồn tại.

Cái gọi là Long mạch chỉ là một tấm sơ đồ mạch lạc của một con rắn bốn chân!

Mọi thuật tầm long điểm huyệt, Long mạch chi khí, suy cho cùng đều là Côn Luân Long Vương!

Hay nói đúng hơn, không phải Long Vương, mà là Tổ Xà, chính là thân hình Xà Thần viễn cổ vĩ đại đến cực điểm kia!

Chương 1524

Một Long mạch thiên nhiên này đã trực tiếp xâu chuỗi mọi sự việc lại với nhau!

Thừa nhận rằng thuyết Long mạch hư ảo, nhưng không thể phủ nhận rằng nếu dựa theo thuật xem phong thủy Long mạch, bất kể là an táng hay thực hiện các công trình trọng đại, bao giờ cũng ổn thỏa hơn là chọn bừa vị trí.

Trong u minh, dường như có một sức mạnh đang thay đổi tất cả những điều này, thúc đẩy con người sùng bái Long mạch.

Cứ thế, Long mạch trở thành nhận thức của tất cả mọi người, mọi người đều truy tìm Long mạch, sùng bái Long mạch, thần thánh hóa Long mạch.

Thậm chí trong vô thức còn đang cung dưỡng Long mạch!

Trong tất cả những chuyện này, chỉ có một ngoại lệ duy nhất.

Lần đầu tiên trong lịch sử có người chém Long mạch!

Đại Minh quốc sư Lưu Bá Ôn đã chém đứt chín mươi chín Long mạch trong thiên hạ.

Vậy mà vị quốc sư này khi chém tới Trường Bạch Sơn thì dừng lại, không tiếp tục nữa.

Dã sử truyền thuyết có nhiều ý kiến trái chiều, có người nói Lưu Bá Ôn nảy sinh lòng trắc ẩn, có người nói giang sơn nhà Minh được Long mạch Trường Bạch Sơn che chở.

Tóm lại, trong muôn vàn cách giải thích, điểm mấu chốt nhất chỉ có một!

Long mạch Trường Bạch Sơn đã được giữ lại.

Triều đại nhà Minh không chỉ để lại Long mạch Trường Bạch Sơn mà còn phát hiện ra một Thanh Đồng Môn vô cùng đặc biệt tại đây.

Điểm này phải cảm ơn kỳ nhân phong thủy nhà Minh, Uông Tàng Hải!

Từ tất cả những gì chúng ta biết, sau thời thượng cổ, người đầu tiên bước vào Thanh Đồng Môn và hiểu rõ nó chính là Uông Tàng Hải.

Những người còn lại, dù là Chu Mục Vương hay Lỗ Thương Vương, thậm chí cả Tây Vương Mẫu, dường như đều chưa đi tới bước này.

Ngay cả Tây Vương Mẫu cũng chọn cách ngủ say trong vẫn ngọc, cùng với một xác cổ đã ngủ say bốn nghìn năm...

Từ xưa đến nay vô số người ngủ say trong vẫn ngọc, nhưng không có lấy một ai thực sự tỉnh lại, cũng không có ai làm điều gì quá đặc biệt.

Từ cổ chí kim, dường như chỉ có Uông Tàng Hải là một ngoại lệ.

Lão ta quá độc đáo, quá đặc biệt.

Kể từ sau Thanh Đồng Môn, lão phát hiện ra sự đặc biệt của nhà họ Trương, nên đã xoay quanh nhà họ Trương mà thực hiện một loạt hành động, một mặt để giải mã mọi chân tướng, mặt khác lại mưu cầu trường sinh cho chính mình.

Thời gian trôi qua, Uông Tàng Hải thông qua "Vãng Sinh Ấn" không ngừng trọng sinh, dần dần phát hiện ra bí mật của nhà họ Trương, phát hiện ra sự độc đáo của Long mạch, phát hiện ra Chung Cực khác biệt!

Lão rời khỏi Thăng Long, đi đến Nam Hải, bắt đầu một cuộc hành

trình dài cả nghìn năm với hy vọng mình có thể nắm giữ Chung Cực!

Tất nhiên, Uông Tàng Hải đã không nắm giữ được Chung Cực, cuối cùng lão chết trong Trương Gia Cổ Lâu, chết dưới tay Lục Vũ.

Rất đáng tiếc, trước khi chết lão vẫn không nói ra Chung Cực rốt cuộc là gì, thứ lão thực sự theo đuổi rốt cuộc là gì!

"Thực ra trước đây Uông Tàng Hải cũng chưa nghĩ thông suốt." Nói đến đây, Lục Vũ ngừng một chút, nhìn mấy người rồi mới nói tiếp: "Uông Tàng Hải chỉ phát hiện ra con rồng này thực chất là một con rắn lớn sau khi lão biến thành Hendrix, một lần nữa thám hiểm Trường Bạch Sơn và vẽ ra bản đồ Long mạch nơi đây!" Mọi điểm mấu chốt đều liên quan đến con rắn lớn đó.

"Cái mạch rắn lớn này, điểm cuối cùng của tất cả đều liên kết với con rắn ở Côn Luân kia." Lục Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Thú thật, tôi cũng không biết việc tất cả liên kết với nhau như thế rốt cuộc đại diện cho điều gì." "Nhưng tôi có thể khẳng định với mọi người rằng, mỗi nơi ở đây đều có dấu chân của người nhà họ Trương." "Bởi vì, người duy nhất từng đi qua tất cả những nơi này chính là tôi." "Theo phán đoán của tôi về chuyện này, người hiểu rõ nhất về tất cả chính là Xi Vưu." "Mọi người chắc vẫn nhớ Ngạo Ngoan và Trương Bách Xuyên đều từng nói, Xi Vưu bước vào cánh cổng Thanh Đồng đó chính là 'về nhà'." "Và sau Xi Vưu, suốt thời Tam Hoàng Ngũ Đế dường như trong một thời gian dài không có ai truy tìm chuyện Xà Thần nữa." "Nhưng trong thời gian đó, rất nhiều người lại truy tìm chuyện về Thanh Đồng Môn." "Nói cách khác, trận Trục Lộc đã dẫn đến sự đứt gãy văn hóa và truyền thừa ở một mức độ nào đó." "Mối liên hệ trực tiếp nhất giữa Côn Luân Xà Thần và Thanh Đồng Môn đã bị thất lạc." "Nhưng dù vậy, trong thời gian đó vẫn có một nhà họ Trương lẳng lặng chứng kiến tất cả!" Sau khi câu này dứt lời, Hắc Hạt Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh ta bật dậy, trợn tròn mắt, nhìn

Lục Vũ với vẻ không thể tin nổi: “Cậu... có phải cậu đã nhớ ra gì rồi không?” Nghe Hắc Hạt Tử nói xong, dù là Vương Bàn Tử hay Lục Châu, Hoắc Linh, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Lục Vũ!

Nhưng mấy người đều mấp máy môi, không biết nên nói gì.

Về việc "Thiên thụ" của Trương gia, bọn họ ít nhiều đều đã nghe qua.

Lục Vũ có ký ức không ổn, đã quên đi rất nhiều chuyện, Vương Bàn Tử là một trong những người rõ ràng nhất.

Cuối cùng, vẫn là Vương Bàn Tử sắp xếp lại suy nghĩ, hơi nén lại sự chấn kinh trong lòng, mở miệng hỏi: “Tiểu ca nhi, có phải cậu đã nhớ lại những chuyện mà Trương gia đã kinh qua suốt mấy ngàn năm qua không?” “Nếu tôi nhớ ra rồi thì hiện tại chúng ta đã có thể đi luôn.” Lục Vũ lắc đầu, thở dài một tiếng: “Trương gia tồn tại vô số năm, trong thời gian đó bọn họ rốt cuộc đã làm gì, tham gia vào việc gì, tôi không biết.

Hiện tại điều duy nhất tôi có thể xác định chính là Trương gia và tất cả mọi chuyện ở đây đều có quan hệ.

Ngoài ra...” Nói đến đây, Lục Vũ lại khựng lại một chút, nhìn xuống đại liệt cốc phía dưới, chậm rãi nói: “Trương gia là tổ tông của giới đạo mộ, những chuyện như tầm long điểm huyệt đều là từ Trương gia truyền ra ngoài.” Trong lòng Lục Vũ còn một câu chưa nói.

Anh có một suy đoán, một suy đoán vô cùng, vô cùng đau đầu!

Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn người, ngạc nhiên nhìn Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, ý cậu là Trương gia đã khai sáng ra nghề đạo mộ?” Lục Vũ liếc nhìn hắn một cái, khẽ nói: “Cậu quên những chuyện chúng ta

thấy ở Ba Nãi rồi sao?" Nhắc đến Ba Nãi, Vương Bàn Tử lập tức nhớ lại lúc Lục Vũ dẫn bọn họ đi xem thi thể của Trương Tam Liên Tử.

Trương Tam gia Trương Tam Liên Tử thời vãn Thanh, là kỳ nhân trong giới đạo mộ, một mình đeo ba chiếc Mạc Kim Phù, truyền lại nửa bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, dẫn dắt truyền thừa đạo mộ.

Nếu không nhờ truyền thừa của ông ta, e rằng tổ phụ của Hồ Bát Nhất là Hồ Quốc Hoa đã sớm thành một đống xương trắng, càng không thể có Hồ Bát Nhất sau này...

Tương tự, trải nghiệm của Hồ Quốc Hoa cũng mang đến một thực tế rất đáng suy ngẫm.

Theo lời Hồ Bát Nhất, Hồ Quốc Hoa đã gặp phải Bách Cốt Thi Ma.

Chương 1525

Thử nghĩ xem, một kẻ trộm mộ bình thường, dù trải nghiệm có đặc biệt đến đâu, đi qua bao nhiêu cổ mộ, làm sao có cách đối phó với loại yêu quái như Bách Cốt Thi Ma?

Khả năng duy nhất chính là thủ đoạn của kẻ trộm mộ đó không phải là thủ đoạn bình thường, hay nói cách khác... là thuật pháp!

Lục Vũ chuyển chủ đề, đơn giản nói vài câu về chuyện của Hồ Bát Nhất, sau đó tiếp tục: "Tất cả chính sử, những ghi chép về Phát Khâu Thiên Quan - cấp trên trực tiếp của Mạc Kim Hiệu Úy - đều không mấy chi tiết, chỉ nói năng lực của bọn họ tương đồng với Mạc Kim Hiệu Úy." "Nhưng có khả năng đó không?

Nếu năng lực tương đồng, Phát Khâu Thiên Quan dựa vào cái gì để thống lĩnh Mạc Kim Hiệu Úy, chỉ dựa vào một cái ấn phương nhỏ sao?" Trong khi nói, trong tay Lục Vũ xuất hiện một chiếc ấn phương nhỏ, chính là biểu tượng của Phát Khâu Thiên Quan, Phát Khâu Ấn!

Ngay lúc này, Lục Vũ đột nhiên vung tay ném một cái, trực tiếp quăng Phát Khâu Ấn xuống vực sâu!

Hành động này của Lục Vũ làm Vương Bàn Tử sợ hết hồn, theo bản năng hét lớn một tiếng, không dám tin nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu làm cái gì thế, sao lại ném Phát Khâu Ấn đi!

Trời ạ, sao cậu nói ném là ném luôn vậy!

Cậu không muốn thì cho tôi chứ!" Vương Bàn Tử suýt chút nữa bị động tác của Lục Vũ dọa chết khiếp...

Lục Vũ lại khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Vương Bàn Tử không hiểu, nhưng Hoắc Linh dường như đã hiểu

đôi chút.

Cô mơ hồ cảm nhận được Lục Vũ đối với những bí mật ẩn giấu sau tất cả chuyện này cảm thấy vô cùng chán ghét.

Hiện tại vứt bỏ Phát Khâu Ấn thực chất là một loại tượng trưng, một loại tuyên bố.

Sau khi chuyện lần này kết thúc, anh sẽ không đi truy tìm, không đi khám phá nữa.

Mọi hành trình đều dừng lại ở đây.

Lúc này, Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử đang ngây người, khẽ nói: "Chỉ là một cái ấn thôi, không quan trọng.

Có hay không có thứ đó cũng không ảnh hưởng đến hành động lần này của chúng ta.

Dù sao cũng là lần hành động cuối cùng, mọi thứ vẫn nên nhẹ nhàng lên đường." Thấy Lục Vũ dường như không có vấn đề gì, Vương Bàn Tử định thần lại, thử hỏi: "Tiểu ca nhi, lúc nãy cậu nói nhiều như vậy là có ý gì?

Phát Khâu Thiên Quan là ý gì?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, khẽ nói: "Trong chức danh Phát Khâu Thiên Quan có một chữ 'Thiên'." Nói đến đây, Lục Vũ khẽ cười một tiếng, nói tiếp: "Thiên Quan, là quan của lão Thiên gia.

Ha.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Hiệu Úy chính là một bên có Thiên thụ, một bên không." "Thiên thụ là chuyện mà người Trương gia trong đời khó tránh khỏi phải tiếp nhận." "Tất nhiên, không phải nói đây là do ông trời ban cho, chỉ có thể nói là do một thứ 'vị tri' (chưa biết) ban cho." "Dù sao cũng không ai biết ông trời là gì, cũng không ai thấy thần tiên thực sự bao giờ."

“Tuy nhiên, thế giới này có hai thứ tồn tại gần với thần tiên nhất, một thứ vô cùng đặc biệt, một thứ có năng lực y hệt thần tiên là Xà Thần!

Còn có một thứ được mọi người gọi là ‘Chung Cực’.” “Trương gia đạo mộ, Trương gia truy tìm long mạch, Trương gia đang... phá hoại long mạch!” “Rất kỳ diệu là Trương gia đang phá hoại long mạch, mà nơi này lại là một con xà cực kỳ khổng lồ.” “Từ điểm này mà xem, Trương gia và Xà Thần viễn cổ thần bí hẳn là đứng ở hai phe đối lập.” Anh vốn không định nói điểm này, nhưng nói được một nửa thì tự nhiên tuôn ra luôn.

“Các ngươi còn nhớ mỗi người khi nhắc đến Trương gia đều nói bọn họ có một sứ mệnh không, sứ mệnh đó là gì?” Nói đến đây, Lục Vũ lại dừng lại một chút.

Có lẽ đứng lâu quá không thoải mái, anh lấy ra mấy chiếc ghế, trực tiếp ngồi xuống, lại lấy ra mấy chai rượu, mỗi người phát một chai, bản thân cũng mở nắp uống một ngụm rồi mới nói tiếp: “Sứ mệnh của Trương gia là thủ hộ, thủ hộ cánh cửa Thanh Đồng đó.” Câu nói này vừa dứt, dưới chân đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn “Oanh”!

Kèm theo tiếng nổ là một trận địa động sơn dao dữ dội!

Mấy người đứng bên rìa vực thẳm, cơ thể theo sự chấn động của đỉnh núi mà không ngừng chao đảo!

Động đất!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi, lập tức phản ứng lại, không kịp bàn bạc mấy chuyện đó nữa, anh vội vàng kéo mấy người rời khỏi rìa vực, lùi về vị trí trung tâm!

Cùng lúc đó, đại địa dưới chân không ngừng run rẩy, xung quanh liên tục vang lên những tiếng ầm ầm!

Mơ hồ dường như có thể nghe thấy vô số đá vụn rơi xuống khe núi!

Lúc này, bầu trời vốn đang trong xanh cũng biến mất trong nháy mắt, mây đen áp đỉnh, tối thui như đáy nồi!

Khoảng hai ba phút sau, mặt đất dưới chân cuối cùng cũng bình tĩnh lại đôi chút.

"Tiểu ca nhi, đây là động đất, không phải do Ngô Tam Tỉnh hay Ngô Nhất Cùng bọn họ bày trò đấy chứ?" Khi mọi thứ đã bình phục, Vương Bàn Tử lập tức nói với Lục Vũ một câu.

Nói xong, hắn lại nghĩ đến Trường Bạch Sơn có núi lửa và đới đứt gãy động đất, sắc mặt liền trở nên quái dị.

Lục Vũ không nói gì với Vương Bàn Tử, cẩn thận đi tới rìa vực nhìn xuống, khẽ nói: "Bọn họ mà có bản lĩnh này thì cũng chẳng đến mức không lấy được Chung Cực." Theo bước chân của Lục Vũ, mấy người cũng đi tới rìa vực, ló đầu nhìn xuống, A Ninh không kìm được thốt lên một tiếng kinh hô: "Làm sao có thể như vậy!" Dưới vực thẳm, đại liệt cốc lúc trước đã biến mất không còn dấu vết!

Con hẻm núi rộng hơn mười mét đó không để lại một chút ngân tích nào!

Cảm giác như trận động đất vừa rồi đã khiến mặt đất khép lại, đại liệt cốc mất tiêu, phía dưới chỉ là một vùng tuyết trắng xóa!

Lục Vũ định thần lại, khẽ nói: "Không có gì là không thể, có thể bị chấn nứt ra thì cũng có thể bị chấn cho khép lại.

Nhưng các đỉnh núi khác đều không có biến hóa gì, chỉ có chỗ này động đất, có chút không đúng lắm." Theo lời Lục Vũ, mấy người có mặt cũng phát hiện ra vấn đề này.

Chương 1526

Thông thường phạm vi ảnh hưởng của động đất rất lớn, ngay cả động đất nhỏ cũng phải ảnh hưởng đến phạm vi vài km.

Cường độ động đất bọn họ vừa cảm nhận được khiến người ta không đứng vững, hiển nhiên không phải loại ảnh hưởng nhỏ nhặt.

Đáng lý ra động đất lớn như vậy ít nhất cũng phải gây ra lở tuyết ở mức độ nhất định!

Nhưng rất kỳ lạ, xung quanh có bao nhiêu đỉnh núi, không có một ngọn núi tuyết nào xuất hiện lở tuyết, cứ như thể vừa rồi chỉ có đỉnh núi bọn họ đang đứng chấn động, còn những nơi khác đều không hề hấn gì.

Lúc này, Ngoa Thú đột nhiên hét lên một tiếng: "Mọi người qua đây xem, chỗ này có gì đó không đúng!" Lục Vũ vừa quay đầu đã thấy Ngoa Thú đứng ở một bên khác của vách đá, nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Lục Vũ lập tức bước tới, nhìn theo hướng tay Ngoa Thú chỉ, thấy một vùng tuyết trắng.

"Không phải đằng đó, cậu nhìn xuống dưới đi." Ngoa Thú ra hiệu cho Lục Vũ nhìn xuống vách núi.

Lục Vũ lại cúi đầu nhìn kỹ, thấy một thứ như nóc nhà sừng sững trên vách đá cheo leo.

"Đây là..." Lông mày Lục Vũ lập tức nhíu chặt!

Mái nhà của kiến trúc này anh thấy rất quen.

Có thể nói, mái nhà này gần như y hệt với mô hình Vân Thiên Cung trong tay anh!

Vương Bàn Tử lúc này cũng ghé sát lại, cúi đầu nhìn kỹ, không khỏi trợn to mắt, lầm bầm lầu bầu: "Cái này hơi thú vị rồi đây, Vân Thiên Cung biến mất lúc trước chẳng lẽ chạy sang bên sườn rồi?

Cái cung điện này còn biết chạy nữa à?" "Không phải Vân Thiên Cung biết chạy, mà là chúng ta đi nhầm đường." Lục Vũ đột nhiên nói một câu, trực tiếp đứng dậy, đi tới rìa vực lúc trước rồi nhìn xuống lần nữa.

Vương Bàn Tử cũng đi theo hỏi: "Tiểu ca nhi, cậu nói gì thế?

Sao lại đi nhầm đường được?

Chỗ này cứ thẳng tuột lên xuống, còn đường nào khác nữa?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, khẽ thở dài, lắc đầu nói: "Chuyện này trách tôi, là tôi không chú ý, không ngờ chỗ này cư nhiên cũng có trận pháp." "Trận pháp?

Ý cậu là loại trận pháp trên núi ở Ba Nãi?

Là trận gì?

Cũng là một cái khốn trận à?" Vừa nghe thấy trận pháp, Hắc Hạt Tử liền hứng thú, không nhịn được hỏi một câu, rồi nói tiếp: "Nếu có trận pháp thì có phải có thể xác định nơi Trương gia luôn thủ hộ chính là chỗ này không?

Vị tiên hiền bố trí trận pháp năm đó liệu có phải cũng là người Trương gia?" Lục Vũ không giải đáp suy đoán của Hắc Hạt Tử, chỉ đi dọc theo rìa vực quan sát kỹ tình hình vách đá.

Một lát sau, anh cuối cùng cũng dừng lại, quay đầu nhìn mấy người, chậm rãi nói: "Đây không phải loại đại trận như ở Ba Nãi, loại trận pháp này rất đơn giản, thậm chí có thể nói là giản lậu." "Một cái Bát Quái trận thông thường, chỉ khiến người ta vô tình đi nhầm đường rẽ, nhưng sẽ không gây ra tổn thương gì." "Thế thì cái thứ này

có gì ghê gớm?" Vương Bàn Tử lập tức bĩu môi, khinh thường nói: "Kẻ bày trận năm đó xem ra cũng chẳng phải nhân vật lợi hại gì." "Kẻ bày trận năm đó là một nhân vật cực kỳ lợi hại." Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, lắc đầu nói: "Trận pháp này hồn nhiên thiên thành, so với trận pháp ở Ba Nãi thì giản lậu hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng ẩn giấu cực sâu!

Nếu không nhờ trận động đất vừa rồi cộng thêm Lục Châu vô ý phát hiện ra mái nhà Thiên Cung, chúng ta dù có ở đây mấy tháng cũng chưa chắc đã chú ý đến sự tồn tại của trận pháp này." "Trận pháp hay pháp khí cũng vậy, không phải uy lực càng lớn là càng lợi hại, quan trọng nhất là phải đúng lúc đúng chỗ, đặt ở nơi thích hợp nhất." Lục Vũ thở hắt ra một hơi, đi thêm vài bước trên nền đá rộng lớn, sau khi đứng định vị lại lần nữa mới khẽ nói: "Trận pháp này sử dụng Cửu Cung Bát Quái, hơn nữa là Cửu Cung chuẩn nhất." "Thậm chí nó được bày ra ngay đây nhưng lại khiến người ta không thấy chút sơ hở nào." "Trước đó chúng ta luôn thắc mắc, một cung điện lớn như Vân Thiên Cung làm sao có thể biến mất không dấu vết." "Chuyện này nghĩ thế nào cũng thấy là một việc không thể xảy ra." "Thực tế là chuyện đó căn bản chưa từng xảy ra, tất cả là do tôi đã đi nhầm đường." Lại nghe Lục Vũ nói đến chuyện "đi nhầm đường", Hoắc Linh cuối cùng không nhịn được nói: "Ý anh là Vân Thiên Cung thực chất được xây dựng dọc theo vách núi, chỉ là chúng ta lầm tưởng nó được xây trên đỉnh núi sao?

Nhưng lúc đó rõ ràng chúng ta thấy sau lưng Thiên Cung toàn là bầu trời mà." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Mắt thấy chưa chắc đã là thật, tôi biết rất nhiều pháp khí có thể khiến người ta xuất hiện ảo giác." Hoắc Linh còn muốn nói gì đó nhưng bị Vương Bàn Tử ngắt lời.

Vương Bàn Tử nói với Lục Vũ: "Đã xác định được Vân Thiên

Cung ở ngay bên dưới, vậy chúng ta có nên xuống đó xem thử không?" Lục Vũ nhìn hắn, khẽ nói: "Nên xuống xem chứ, đã đến tận đây rồi chẳng lẽ lại không vào?" "Đúng rồi." Lúc này A Ninh cũng đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: "Chúng ta đi nhầm đường, vậy bọn Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà thì sao?

Liệu họ có đang ở trong Thiên Cung không?" Lục Vũ quay đầu nhìn A Ninh, khẽ lắc đầu: "Cái Bát Quái trận này chỉ sinh ra biến hóa vi diệu khi nhập trận, còn khi rời đi thì không có bất kỳ trở ngại nào, chính vì thế mà trận pháp này mới ẩn giấu cực tốt." Sau khi giải thích đơn giản một câu, Lục Vũ cũng chẳng quan tâm bọn họ có hiểu hay không, lại đi về phía vách đá nơi phát hiện ra Vân Thiên Cung.

Đứng ở đó, anh nhìn trái nhìn phải, xác định vị trí Sinh môn, biểu hiện đột nhiên trở nên quái dị.

"Tiểu ca nhi, sao vậy?" Vương Bàn Tử thấy biểu cảm của Lục Vũ hơi kỳ lạ, nhỏ giọng khuyên: "Không cần quá gấp gáp, nếu chưa tính toán ra được thì chúng ta đợi một chút, muộn một tí cũng không sao, dù sao cũng chẳng vội." Biểu cảm của Lục Vũ càng quái dị hơn, anh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử nói: "Cậu có biết Bungee không?" "Hả?" "Bungee?" "Đúng, chính là loại trò chơi nhảy từ trên vách núi xuống ấy." Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy bủn rủn chân tay, theo bản năng lùi lại hai bước, giọng nói cũng run rẩy: "Tiểu ca nhi, ý cậu không phải là định nhảy trực tiếp xuống đấy chứ?" "Thế này không ổn đâu nhỉ?" "Cái mái nhà kia cũng đâu có bằng phẳng, toàn là góc nhọn nóc nhà, trên đó còn có rất nhiều băng đá, tôi đoán là trơn lắm." "Ý tôi là chúng ta cứ cẩn thận là trên hết, tôi đóng mấy cái cọc, treo Phi Hổ Trảo vào, chúng ta từ từ xuống, an toàn ổn thỏa, không vấn đề gì cả." Lục Vũ lắc đầu nói: "Vị trí Sinh môn mà kẻ bố trí trận pháp này để lại chính là một kẽ hở." "Kẽ hở này ngoài việc nhảy vào thì không còn cách nào khác." Vương Bàn Tử biết Lục Vũ không có thói

quen đùa giỡn, càng không thể đùa vào lúc này, đành phải cứng đầu bước ra: "Tiểu ca nhi, thế này đi, để tôi trước.

Tôi nhảy xuống, xác định không sao thì mọi người hãy xuống!" Nói xong, Vương Bàn Tử lề mề tiến lên vài bước.

Tuy nhiên, chưa đợi hắn đi tới rìa vực, Lục Vũ đã xua tay nói: "Không phải nhảy trực tiếp vào Thiên Cung, thấy bức tường bao quanh bên cạnh không, chỉ khi nhảy vào đó mới là lối ra." Hướng tay Lục Vũ chỉ chính là rìa ngoài cùng của tường bao Thiên Cung.

Ngoài tường là hư không vô tận.

Từ độ cao này mà nhìn, ít nhất cũng phải hơn trăm mét mới rơi xuống đống tuyết phía dưới.

Có thể nói, ngã xuống đó chắc chắn là mất mạng!

Sắc mặt Vương Bàn Tử càng trắng bệch, chân cũng nhũn ra, run rẩy nói: "Tiểu ca, độ cao này mà muốn nhảy trúng tường bao thì quá làm khó người ta rồi!

Hay là thế này đi, cậu ném tôi vào Sơn Hà Đồ, đến nơi rồi cậu thả tôi ra." Nói xong, khựng lại một chút, Vương Bàn Tử lại tìm cho mình một cái cớ: "Tiểu ca nhi, cậu đừng hiểu lầm, thực ra tôi muốn vào Sơn Hà Đồ để thẩm vấn Giải Liên Hoàn.

Tôi cảm thấy Giải Liên Hoàn và Ngô Nhất Cùng cứ liếc mắt đưa tình với nhau, ông ta đâu có ngu, sao dễ dàng bị Ngô Nhất Cùng tính kế như vậy được?" Lời này của Vương Bàn Tử không lớn, vốn dĩ là để tìm cớ cho mình, nhưng không thể phủ nhận sự nghi ngờ của hắn lúc này thật sự có lý.

Lục Vũ hơi nhíu mày, đưa tay ra kéo Giải Liên Hoàn từ Sơn Hà Đồ ra ngoài.

Một người có gương mặt y hệt Ngô Nhất Cùng xuất hiện trước

mặt mấy người, vẻ mặt đầy cay đắng.

Ông ta nhìn một lượt tình hình xung quanh, khóe miệng càng đắng chát, nói với Lục Vũ: "Xem ra cuối cùng các cậu cũng phát hiện ra Ngô Nhất Cùng có vấn đề rồi hả?" Nói xong, cũng không đợi mấy người lên tiếng, ông ta liên tục nhấn mạnh mình là Giải Liên Hoàn chứ không phải Ngô Nhất Cùng, chỉ là không biết bị Ngô Nhất Cùng dùng thủ đoạn gì biến thành bộ dạng này.

Lục Vũ không nói gì, chỉ nhìn "Ngô Nhất Cùng", rồi khám xét trên người ông ta, cuối cùng tìm thấy một chiếc khuy măng sét găm trong đế giày, chính là "khuy măng sét thế thân Joseph".

Xác định được điểm này, Lục Vũ gỡ chiếc khuy ra, Giải Liên Hoàn lập tức khôi phục diện mạo ban đầu.

Chương 1527

Tiếp đó, Hoắc Linh kể đơn giản lại chuyện lúc trước cho Giải Liên Hoàn nghe để ông ta nắm bắt tình hình.

Sau khi nghe xong, Giải Liên Hoàn nhíu mày nói với Lục Vũ: "Ngô Nhất Cùng sẽ không vô duyên vô cớ làm vậy, chắc chắn là kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh!" Dù Giải Liên Hoàn không nói, Lục Vũ cũng có ý kiến như vậy.

Nhưng hiện tại, rốt cuộc có phải do Ngô Tam Tỉnh mưu đồ hay không cũng không quan trọng.

Thậm chí, việc bọn họ đi đâu cũng chẳng quan trọng bằng việc Vân Thiên Cung thật sự đang ở ngay trước mắt!

"Theo lời Uông Tàng Hải, Vân Thiên Cung là do ông ta cải tạo chứ không phải xây mới từ đầu.

Nhưng cải tạo từ kiến trúc của triều đại nào thì ông ta không nói." Ánh mắt Lục Vũ lướt qua mấy người, chậm rãi nói: "Hiện tại chúng ta dù có muốn xuống cũng phải chuẩn bị một chút.

Ăn cơm, nghỉ ngơi, ngủ một giấc, đợi đến giữa trưa khi dương khí thịnh nhất, chúng ta hãy xuống." Đề nghị của anh nhận được sự tán đồng của mọi người.

Vân Thiên Cung lưu truyền từ đầu thời Minh đến nay, lại được đại sư cơ quan Uông Tàng Hải cải tạo, ai biết bên trong có cơ quan hiểm độc gì.

Hơn nữa, chưa nói đến cơ quan, bên trong nói không chừng còn có các loại tống tử, hoạt tử nhân kỳ quái.

Trước đó, bọn họ chỉ chú ý thấy từ mô hình Vân Thiên Cung đi ra

rất nhiều hoạt tử nhân mà quên mất những hoạt tử nhân đó từ đâu tới.

Bây giờ nghĩ lại, những hoạt tử nhân đó rất có khả năng là từ trong Vân Thiên Cung thật sự phía dưới bò ra.

Nếu suy đoán này là thật, chuyến thám hiểm Vân Thiên Cung này e rằng tuyệt đối không đơn giản.

Huống hồ, Vân Thiên Cung là công trình cải tạo!

Người năm đó chọn xây dựng cung điện trên vách đá cheo leo tuyệt đối cũng là một kỳ nhân!

Cung điện do kỳ nhân như vậy xây dựng chắc chắn sẽ kỳ quỷ khôn lường.

Thậm chí trong lòng Lục Vũ còn suy đoán cung điện này không liên quan đến Trương gia thì cũng liên quan đến Chung Cực...

Vừa suy nghĩ, Lục Vũ vừa ăn cơm.

Ăn xong, anh ngồi thiền điều tức, những người khác thì chuẩn bị lều bạt chui vào ngủ.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Chẳng mấy chốc, trên đỉnh núi đã vang lên tiếng ngáy rền vang.

Cũng chẳng còn cách nào khác, mọi người đều đã quá mệt mỏi, chủ yếu là mệt mỏi về tinh thần.

Những biến cố xảy ra liên tiếp khiến tâm lực ai nấy đều cạn kiệt!

Bây giờ có được chút thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi, từng người đều chìm vào giấc ngủ sâu, chỉ có Lục Vũ vẫn luôn điều tức.

Khoảng một tiếng sau, Ngoa Thú là người đầu tiên dậy, ngồi bên cạnh Lục Vũ, nhai nhân sâm "răng rắc" như ăn vặt.

Vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với Lục Vũ.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử cũng chui ra khỏi lều, ghé sát Lục Vũ, cười hắc hắc lầm bầm: "Mấy người này thể chất kém quá nhỉ, còn định ngủ bao lâu nữa đây?" "Cứ để họ nghỉ ngơi thêm chút đi, không có hại gì đâu." Lục Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử rồi nói: "Cậu không cần ngủ thêm chút nữa sao?

Tình hình bên dưới chưa biết thế nào, rất có thể sẽ lại mất mấy ngày không có thời gian nghỉ ngơi đâu." Vương Bàn Tử cười hắc hắc: "Bàn gia tôi đây thân thể cực tốt, vài ngày không ngủ đối với chúng ta thì bõ bèn gì?" "Cũng đúng, quên mất cậu là kẻ trường sinh bất lão." Lục Vũ buột miệng một câu, Ngoa Thú cũng nhớ ra chuyện này, đột nhiên vồ lấy cánh tay Vương Bàn Tử cắn mạnh một cái.

Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng đẩy Ngoa Thú ra, bực mình hét lớn: "Làm cái gì thế!

Cái con thỏ con này học xấu rồi hả, còn học được thói cắn người nữa!" Ngoa Thú lườm hắn một cái, miệng vẫn lầm bầm chửi: "Ông trời thật không có mắt, loại như ngươi mà cũng được trường sinh." "Bàn gia tôi làm sao?

Tôi cũng..." Hai người một lớn một nhỏ đấu khẩu, đùa giỡn, nói mấy chuyện tào lao.

Cứ thế thêm vài tiếng đồng hồ nữa trôi qua.

Lục Vũ cuối cùng cũng đứng dậy, vỗ vai Ngoa Thú, khẽ nói: "Đừng nghĩ nữa, tình hình của Lăng Lý không giống với bọn họ, tạm thời e rằng chưa tỉnh lại được đâu, nhưng tôi đã đưa nhóc đó vào Sơn Hà Đồ rồi, chắc không có chuyện gì đâu." Lục Vũ biết rõ nhóc con này vừa nói chuyện vừa nhìn chằm chằm vào Lăng Lý đang bất động ở đằng xa, trong lòng rất lo lắng.

Sau khi khuyên bảo xong, Lục Vũ đi tới đánh thức mấy người đang ngủ trong lều.

Lúc này chính là giữa trưa.

Tất cả những thứ ưa âm ghét dương chắc hẳn đều đã trốn đi hết.

Bọn họ muốn vào Vân Thiên Cung, lúc này chính là thời cơ tốt nhất.

Mười mấy phút sau, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, một lần nữa đứng bên rìa vực thẳm.

Phía dưới vực chính là tòa Vân Thiên Cung đã tồn tại không biết bao nhiêu năm.

Lúc này, bầu trời xám xịt phản chiếu xuống khiến Vân Thiên Cung cũng trở nên u ám, tử khí trầm trầm, nhìn qua có chút không thoải mái.

Nhưng không thể phủ nhận, toàn bộ kiến trúc được bảo tồn cực tốt, từng viên gạch miếng ngói đều không hề hư hại.

Chương 1528

Ngay cả những khung cửa gỗ trông cũng vẫn còn mới nguyên.

Lục Vũ quan sát một lúc, lại chỉ vào bức tường bao mà anh đã xác định trước đó, bất lực lắc đầu: "Vị trí của trận pháp này lại xuất hiện biến hóa rồi." Lúc nãy khi mọi người đang ngủ, Lục Vũ không hề ngủ.

Nhưng đáng tiếc anh vẫn không nhận ra sự thay đổi của trận pháp.

Vị trí Sinh môn đã âm thầm di chuyển đến chính giữa nóc nhà Vân Thiên Cung, ngay tại đường xà ngang trung tâm.

Hơn nữa, Sinh môn trở nên rất nhỏ, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể nhảy sai vị trí, lúc đó e rằng vạn kiếp bất phục!

Trong số mọi người, trừ Lục Vũ ra thì chẳng ai biết gì về trận pháp.

Đợi một lúc, vẫn là Vương Bàn Tử lên tiếng hỏi: "Tiểu ca nhi, chỉ cần nhảy lên cái xà ngang đó là được chứ gì?

Hay là để Bàn gia tôi tiên phong?" Chắc là nghĩ mình có khả năng trường sinh bất lão nên gan của Vương Bàn Tử to lên không ít, nói một câu đầy khí thế.

Lục Vũ không nói gì, chỉ nhíu mày suy nghĩ, Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh lên tiếng: "Chuyện này liệu có quá dễ dàng không?" Giải Liên Hoàn khựng lại một chút, ánh mắt lướt qua mấy người rồi nói tiếp: "Theo lời cậu nói lúc nãy, thủ pháp của người bố trí trận pháp phía trên vô cùng tinh diệu." "Người như vậy chắc phải có chiêu hậu chứ?

Làm như vậy mới có thể đảm bảo ngay cả khi có người vô ý phát

hiện ra trận pháp cũng không thể bước vào Vân Thiên Cung thật sự." Vẻ mặt Giải Liên Hoàn trở nên nghiêm trọng hơn, ông ta nói với Lục Vũ: "Chúng ta luôn giả định Ngô Tam Tỉnh đã làm gì đó ở đây, dựa trên hiểu biết của tôi về Ngô Tam Tỉnh, ông ta nhất định cũng sẽ chọn đặt một số thủ đoạn ở đây để chúng ta không dễ dàng xuống dưới được." Điều Giải Liên Hoàn lo lắng cũng chính là điều Lục Vũ vừa cân nhắc.

Trận pháp này có thể hoàn thành biến hóa một cách âm thầm không tiếng động.

Nếu không có trận động đất trước đó, anh cũng không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Bây giờ nghĩ lại, biết đâu vẫn còn thứ gì đó ẩn giấu chưa bị phát hiện.

Trầm mặc giây lát, Lục Vũ mở lời: "Ông là người tiếp xúc với Ngô Tam Tỉnh nhiều nhất, theo hiểu biết của ông, ông ta có am hiểu về trận pháp không?

Mọi người đều nghĩ kỹ lại xem có chỗ nào bị bỏ sót không." Nói xong, Lục Vũ chợt nghĩ ra điều gì, tay anh lật một cái, lấy ra một vỏ chai rượu đã uống cạn lúc trước.

Nhắm chuẩn vị trí Sinh môn, anh nhẹ nhàng ném một cái.

Chai rượu rơi vào vị trí đó, ngay lập tức biến mất không dấu vết, cũng không thấy có vấn đề gì.

Cảnh này làm Giải Liên Hoàn giật mình, ngạc nhiên nói: "Đi đâu rồi?

Cái chai sao tự nhiên biến mất vậy?" Lục Vũ nhìn bọn họ, khẽ nói: "Sinh môn này vốn là như vậy, Sinh môn của trận pháp không phải là đại môn theo nghĩa truyền thống." "Sinh môn này dùng một thủ

đoạn xảo diệu, nhìn thì là hướng về xà ngang, nhưng thực tế vị trí của Sinh môn khi bước ra hẳn là ở bên trong Thiên Cung." "Cũng giống như việc chúng ta thấy Vân Thiên Cung ở trên trời lúc trước vậy, đều là tiểu thủ đoạn." Giải thích đơn giản một câu xong, Lục Vũ lại lấy ra một cái chai nữa, ném vào vị trí bên cạnh Sinh môn.

Vị trí đó cũng là xà ngang.

Chai rượu xoay vòng rơi xuống xà ngang, phát ra tiếng "Ba", vỡ tan tành!

"Đù!" Vương Bàn Tử trợn to mắt nói: "Tiểu ca nhi, sao tôi cảm thấy cái chỗ vừa nãy mới giống Sinh môn hơn nhỉ?" Lục Vũ quay đầu nhìn hắn: "Cái chai rơi xuống còn vỡ, cậu nghĩ người rơi xuống sẽ thế nào?" Vương Bàn Tử tặc lưỡi, lắc đầu: "Thế thì khỏi phải nghĩ, chúng ta cứ đi lối Sinh môn thôi." "Dù sao Sinh môn cậu cũng không nhìn nhầm được, còn bên trong Sinh môn có gì thì phải vào mới biết." "Chúng ta ở trên này giương mắt nhìn nhau cũng chẳng thấy được gì." "Hay là thế này." Vương Bàn Tử nghiến răng, cứng đầu nói: "Tiểu ca nhi, cậu nhắm chuẩn vị trí cho tôi, để tôi xuống thử trước, thân thể Bàn gia tôi là mạnh nhất." Thân thể hắn đúng là độc nhất vô nhị.

Đặt ở thời cổ đại chính là kỳ nhân trường sinh bất lão, thậm chí bị coi là tiên nhân cũng không phải là không thể.

"Cậu cũng không nhắm chuẩn được vị trí đâu." Lục Vũ lắc đầu, hiếm khi buông lời trêu chọc: "Với tình hình của cậu, đứng ở đây mà không run rẩy chân tay đã là không dễ dàng rồi." Một bên, Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng: "Hay là để tôi xuống trước đi, anh biết đấy, tôi không giống mọi người, tôi có cách." Lục Vũ quay đầu nhìn Hoắc Linh, lắc đầu: "Cô xuống không sao, hoặc nói là cô thì không sao, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, cháu gái của cô cũng coi như xong đời." Hoắc Linh đang nhập vào thân xác của Hoắc Tú Tú, vạn nhất gặp

chuyện gì, cô ta không sao nhưng Hoắc Tú Tú e rằng không đơn giản như thế.

Câu này vừa dứt, A Ninh cũng đứng ra, cười tự giễu: "Vậy thì để tôi đi." Dù sao cô cũng không thể coi là người quen cũ của Lục Vũ, nói là kẻ thù cũng không quá lời.

Những việc có thể mất mạng thế này, dường như để cô làm là hợp nhất.

Thay vì bị người khác chọn, chi bằng tự mình chủ động một chút.

Lục Vũ bất lực lắc đầu, biết những người này đều không hiểu ý mình, anh dứt khoát không nói nữa.

Vung tay một cái, anh ném tất cả vào Sơn Hà Đồ, ngay cả Ngoa Thú cũng không giữ lại, chỉ có Tiểu Long quấn trên cổ tay.

Từ đầu đến cuối, anh chưa từng nghĩ sẽ để ai đi dò đường cả...

Hiện trường chỉ còn lại một mình, Lục Vũ định thần, nhún người nhảy một cái xuống vách núi, nhắm thẳng vị trí Sinh môn mà nhảy vào!

Vài giây sau, trước mắt trở nên tối đen.

Chớp chớp mắt, sau khi thích ứng với bóng tối, Lục Vũ quan sát tình hình xung quanh.

Anh hiện đang ở trong một căn phòng, rộng khoảng mười mét vuông, không lớn nhưng cũng không nhỏ.

Xung quanh và trên đỉnh đều không cửa, không cửa sổ, mọi chỗ đều khép kín khít kịt, thật khó hiểu làm sao anh có thể từ Sinh môn phía trên nhảy trực tiếp vào nơi này.

Bốn bức tường đều là những viên gạch thanh thạch lớn, ghép lại rất công chỉnh.

Lục Vũ khẽ gõ một cái, viên gạch phát ra tiếng kim loại trong trẻo.

Loại gạch thanh thạch này có một cách gọi là "Kim chuyên"!

Phát hiện này khiến Lục Vũ ít nhiều bất ngờ, lầm bầm: "Uông Tàng Hải?

Căn mật thất này chẳng lẽ do ông xây dựng?" Vừa nói, Lục Vũ vừa nhìn kỹ viên gạch.

Chương 1529

Vài giây sau, anh đột nhiên phát hiện một ký hiệu, một lạc khoản vô cùng rõ ràng!

Có điều cái lạc khoản này rõ ràng quá mức!

Kim chuyên thời Minh vốn luôn có thói quen khắc lạc khoản để ghi chú nơi chế tạo, kích thước, thợ thủ công, người chịu trách nhiệm... nhưng thường là ở mặt bên chứ không phải mặt chính diện.

Viên gạch này, ở góc trên bên trái có một đoạn tiêu ký: Hồng Vũ năm thứ hai mươi lăm, quý hạ chế tạo, gạch phương ba xích.

Điều này trực tiếp chứng thực suy đoán của Lục Vũ!

Hồng Vũ là niên hiệu thời Minh.

Cụ thể chính là niên hiệu của Chu Nguyên Chương!

Sự tồn tại của loại gạch này một lần nữa chứng minh nhà Minh từng hiệp trợ Đông Hạ xây dựng Thiên Cung!

Sau khi xác định nơi này có liên quan đến Uông Tàng Hải, Lục Vũ cũng không lãng phí thời gian, tiếp tục tìm kiếm trong phòng.

Những viên gạch này cứ cách vài viên lại có một viên khắc lạc khoản rõ ràng.

Niên hiệu đều giống nhau, đều là sản phẩm của năm Hồng Vũ thứ hai mươi lăm.

Lịch sử nhà Minh Lục Vũ không hiểu quá sâu, nhưng vì sự tồn tại của Uông Tàng Hải nên anh vẫn tìm hiểu được một số chuyện quan trọng.

Ví dụ như vào năm Hồng Vũ thứ hai mươi mươi lăm đã xảy ra

một sự kiện vô cùng đặc biệt!

Con trưởng của Chu Nguyên Chương, Đại Minh Thái tử Chu Tiêu lâm bệnh qua đời.

Thời điểm đó theo sử liệu ghi lại chính là vào tháng Năm, lúc giao mùa Xuân Hạ.

Con chết rồi, ông bố bắt đầu tìm cách cầu trường sinh?

Chu Nguyên Chương đã tìm hiểu về vấn đề của Đông Hạ trước, sau đó lấy việc xây dựng Vân Thiên Cung làm cái giá để đổi lấy tài liệu trường sinh, do Uông Tàng Hải xây dựng hải để mộ, một mặt dùng làm đại mộ cho Chu Tiêu, mặt khác để nghiên cứu trường sinh?

Dường như cũng không phải là chuyện không thể?

Lục Vũ cân nhắc một lát, vẫn chưa có manh mối gì, nghĩ đoạn, anh thả Giải Liên Hoàn từ Sơn Hà Đồ ra.

Trong số mọi người, ông ta hẳn là người hiểu rõ về thời Minh nhất.

Dù sao Lão Cửu Môn cũng luôn đuổi theo bước chân của Uông Tàng Hải.

Đúng như Lục Vũ nghĩ, sau khi Giải Liên Hoàn ra ngoài, nhìn thấy Kim chuyên liền kinh ngạc thốt lên!

Ông ta đưa tay vuốt nhẹ lạc khoản trên gạch, cảm thán: "Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng những viên Kim chuyên được bảo tồn hoàn hảo thế này đã là độc nhất vô nhị rồi.

Dù cậu có bảo tôi đây là gạch mới làm hôm qua tôi cũng tin!" Nói xong, Giải Liên Hoàn chợt nhớ ra điều gì, hỏi Lục Vũ: "Cậu có mang theo công cụ không?" "Ông muốn cậy gạch à?" "Ừ." Giải Liên Hoàn gật đầu, chính sắc nói: "Mặt chính có lạc khoản là không đúng quy

chế, hơn nữa lạc khoản này không đúng, còn thiếu thứ gì đó, chắc là ở mặt bên." Khựng lại một chút, ông ta nói tiếp: "Không chỉ lạc khoản không đúng, cách lát gạch cũng không đúng." "Cậu nhìn xem, những viên gạch này khít kịt với nhau, nhưng tự nhiên trên mặt lại có lạc khoản, điều này thật vô lý." "Uông Tàng Hải là chuyên gia kiến trúc, không thể nào cho phép sự tồn tại của tỳ vết như vậy." Lục Vũ cũng gật đầu tán đồng với Giải Liên Hoàn, khẽ nói: "Lúc mới thấy tôi cũng nghĩ vậy, nhưng không phát hiện ra cơ quan." Trên tay anh vẫn đeo "Mặc Gia Cự Tử Giới", nếu có cơ quan thì hẳn phải phát hiện ra mới đúng.

"Vậy thì chỉ còn cách cậy gạch thôi." Giải Liên Hoàn đưa tay về phía Lục Vũ, cười nói: "Để tôi, chuyện cậy gạch này tôi thạo lắm." Lục Vũ không ngăn cản, lấy xẻng ra đưa cho ông ta.

Giải Liên Hoàn cầm xẻng nhắm vào khe hở, đang định dùng lực thì cái xẻng như đâm vào bông, lút sâu vào trong mà không gặp bất kỳ trở ngại nào!

Tiếp theo đó, vang lên một tiếng "Lạch cạch"!

Sắc mặt Giải Liên Hoàn biến đổi, Lục Vũ thốt lên: "Đừng động đậy!" Giải Liên Hoàn cũng là dân chuyên nghiệp, đoán mình có lẽ đã chạm phải cơ quan nên lúc này một bước cũng không dám cử động, cả người đờ ra đứng đó, nín thở.

Tuy nhiên, sau tiếng "Lạch cạch" đó không có chuyện gì khác xảy ra.

Lại qua vài giây, viên gạch lớn mà Giải Liên Hoàn vừa chạm vào đột ngột sụp xuống!

Gần như trong nháy mắt, viên gạch đã biến mất không tăm hơi!

Giải Liên Hoàn lập tức mất trọng tâm, trực tiếp ngã nhào xuống

hố đen, không kịp có bất kỳ phản ứng nào!

Ngay khi ông ta tưởng mình phen này xong đời thì đột nhiên trên người thắt chặt lại, cảm giác mình bị thứ gì đó giữ chặt.

Vài giây sau, khi rời khỏi cái hố đen ngòm đó, ông ta mới hiểu ra.

Trong chớp mắt, Lục Vũ đã dùng Phi Hổ Trảo giữ chặt ông ta, kéo ông ta từ dưới lên.

Sau khi lên tới nơi, Giải Liên Hoàn vừa thở phào định nói gì đó với Lục Vũ thì lại cảm thấy dưới chân trống rỗng, cơ thể rơi mạnh xuống!

Lần này Lục Vũ cũng không cách nào cứu ông ta được.

Cả hai người đều đang đứng trên cùng một viên gạch lớn...

Tuy nhiên Lục Vũ ứng biến cực nhanh, đưa tay ra sờ soạng khắp nơi, nhưng dù có vươn tay thế nào cũng không thấy tường bích đâu, xung quanh tối đen như mực, không có điểm tựa, cũng không có bất kỳ thứ gì giúp anh giảm tốc độ rơi, thậm chí không nghe thấy một tiếng động nào!

Chương 1530

Hai người cứ thế rơi rụng suốt một phút đồng hồ, bên dưới cuối cùng cũng xuất hiện một điểm sáng.

Điểm sáng ngày càng rõ hơn!

Khoảnh khắc xuyên qua ánh sáng, luồng sáng chói mắt khiến Lục Vũ không kìm được mà nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, anh phát hiện ra một chuyện vô cùng kỳ lạ!

Nhưng chưa kịp nghĩ thông suốt đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng "Bành" trầm đục, ngay sau đó là một tiếng thảm thiết "A"!

Giây tiếp theo, Lục Vũ cũng cảm thấy dưới chân truyền đến một lực lớn khiến cơ thể anh chấn động mạnh, không khỏi phát ra một tiếng rên hừ nhẹ.

Tuy khá hơn tiếng kêu thảm của Giải Liên Hoàn một chút, nhưng cú tiếp đất từ trên trời rơi xuống này cũng khiến anh thấy không mấy dễ chịu.

Điều khó chịu hơn là hiện tại bọn họ đang đứng trên đỉnh một ngọn núi tuyết!

Đỉnh núi bằng phẳng, một vùng trống trải, nhìn ra xa xung quanh đều là núi tuyết, căn bản chẳng liên quan gì đến mật thất hay mật đạo lúc trước.

Lục Vũ ngẩng đầu nhìn, trên đầu trời xanh thăm thẳm, một vầng hồng nhật treo cao!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì, đi tới rìa vực thẳm cách đó không xa, cúi đầu nhìn xuống, đồng tử co rút mạnh!

Ly phổ!

Quá đỗi ly phổ!

Làm sao có thể như vậy, anh và Giải Liên Hoàn đi tới đi lui, bận rộn một hồi dưới kia, cư nhiên lại quay về đỉnh núi Tam Thánh Tuyết Sơn!

Dưới vực thẳm vẫn là xà ngang của Vân Thiên Cung đó!

Lúc này Giải Liên Hoàn cũng đã hồi sức, lảo đảo đứng dậy, cà nhắc đi tới bên cạnh Lục Vũ, ló đầu nhìn xuống, đầu cũng to như cái đấu!

Một lúc lâu sau mới có chút chột dạ nói: "Chuyện này không trách tôi được, lúc cậu bảo tôi dừng lại tôi đã dừng rồi, ai ngờ bên dưới lại là tình cảnh này." "Đúng rồi, chẳng phải cậu bảo bên dưới không có cơ quan sao?" Chưa đợi Lục Vũ lên tiếng, Giải Liên Hoàn lại hỏi một câu khác: "Không phải, chúng ta bị làm sao vậy?

Sao tự nhiên lại quay về chỗ này?

Cơ quan bên dưới ly phổ quá rồi đấy, còn có thể đưa người từ dưới đất lên trời sao?" Lục Vũ liếc nhìn Giải Liên Hoàn, khẽ thở dài: "Tôi cũng muốn biết cái cơ quan đó là thế nào, tôi chưa từng thấy loại cơ quan này bao giờ." "Thôi, để họ ra đây cùng bàn bạc." Nói xong một câu, Lục Vũ vung tay kéo tất cả mọi người trong Sơn Hà Đồ ra.

Vương Bàn Tử nhìn quanh một lượt nói: "Ơ?

Tiểu ca nhi, cậu chưa xuống Sinh môn à?" "Được rồi, chuyện này cứ để Bàn gia tôi lo." Lục Vũ trực tiếp ngắt lời Vương Bàn Tử: "Cậu nhìn kỹ xung quanh xem, có phải chỗ cũ không?

Có phải nơi chúng ta dừng lại lúc nãy không?" "Hử?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, lông mày nhíu lại.

Sau đó đi vài bước sang bên cạnh, quan sát tình hình rồi nói: "Không sai, Bàn gia trước đó có để lại ít ký hiệu ở đây." Hướng tay hắn chỉ có một vệt màu vàng.

Giải Liên Hoàn nhìn qua, không nhịn được trêu chọc một câu: "Béo nhỏ à, dạo này cậu hơi bị nóng trong người đấy nhỉ?" "Chịu thôi, gặp người không ra gì, lại có mấy hộ gia đình không khiến người ta yên tâm, Bàn gia tôi nghĩ mà phiền lòng." Đáp lại Giải Liên Hoàn một câu xong, Vương Bàn Tử lại nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, ý cậu vừa rồi là thế nào?

Chẳng lẽ lại gặp phải thứ gì đó, đi dạo một vòng rồi lại quay về đây sao?" Vương Bàn Tử cũng chẳng ngốc, đi nhiều nơi rồi, từ lời của Lục Vũ hắn nghe ra được những điều khác thường.

Lục Vũ nhìn hắn, đơn giản kể lại chuyện mình gặp phải và chuyện xảy ra sau đó với Giải Liên Hoàn.

Vương Bàn Tử nhìn Giải Liên Hoàn với vẻ mặt quái dị: "Có phải ông giở thủ đoạn gì không?

Tôi nói cho ông biết, thành khẩn thì được khoan hồng, kháng cự thì chịu nghiêm trị!

Đến lúc này rồi mà ông còn chơi trò tâm nhãn thì đừng trách Bàn gia tôi không giảng võ đức!" Giải Liên Hoàn chẳng buồn chấp nhặt lời nói sằng xiên của Vương Bàn Tử.

Có làm gì hay không, trong lòng ông ta tự hiểu rõ.

Hơn nữa Lục Vũ không nói gì về vấn đề của ông ta thì ông ta cũng chẳng cần nghĩ ngợi lung tung.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Giải Liên Hoàn nói với Lục Vũ: "Những viên Kim chuyên bên dưới có lạc khoản Hồng Vũ năm thứ hai mươi lăm, đây là một manh mối." "Gần như có thể khẳng định

trăm phần trăm thứ bên dưới chính là Vân Thiên Cung do Uông Tàng Hải cải tạo." "Cậu không phát hiện ra cơ quan nhưng tôi vừa hạ xẻng xuống đã có cơ quan, hoặc là cậu phán đoán sai, hoặc là cơ quan đó không phải loại kích hoạt thông thường." Nói đến đây, Giải Liên Hoàn nhìn Hoắc Linh rồi tiếp tục: "Cô còn nhớ lúc chúng ta ở Nam Hải không, Hải Đề Mộ ở Tây Sa có một loại cơ quan thay đổi theo thời gian." "Uông Tàng Hải có thói quen này." Hoắc Linh cúi đầu trầm tư một lát rồi ngẩng đầu nhìn trời, quan sát hồi lâu mới lên tiếng: "Thuật cơ quan của Uông Tàng Hải dường như rất ít khi thiết kế loại cơ quan kích hoạt, phần lớn là những cơ quan tự động thay đổi theo thời gian mà không cần tác động trực tiếp, hoặc là loại cơ quan không kích hoạt trực tiếp." Nói đến đây, Hoắc Linh lại nhìn Vân Thiên Cung dưới vực, rồi nhìn bầu trời trên đỉnh đầu.

Nhìn thế nào cũng không thấy sơ hở.

Đợi một lát, khóe miệng cô máy động như nghĩ ra điều gì, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Lục Vũ, hỏi: "Lúc ở dưới đó anh có thấy chai rượu không?

Tôi nhớ lúc trước anh đã ném vào trong Sinh môn." "Không thấy." Lục Vũ trực tiếp đưa ra câu trả lời phủ định, rồi bổ sung: "Vị trí Sinh môn không sai, không phải đi nhầm vào môn khác.

Hơn nữa nơi đó là Sinh môn duy nhất, không cần cân nhắc chuyện khác." "Vậy thì chỉ còn một khả năng." Hoắc Linh nói: "Lúc trước chúng ta chẳng phải đã nói liệu có quá đơn giản không, liệu có thủ đoạn nào khác không." "Rõ ràng rồi, căn mật thất đó chính là thủ đoạn khác." "Giờ có nghĩ cũng chẳng bàn bạc ra được gì, hay là cứ xuống lần nữa xem thế nào, mọi người cùng đi, biết đâu lại phát hiện ra manh mối gì đó." Lời của Hoắc Linh nhận được sự tán đồng của Vương Bàn Tử.

Còn Hắc Hạt Tử và A Ninh về cơ bản đã coi mình là người vô hình, cứ đi theo đại đội thôi.

Người duy nhất có ý kiến phản đối là Ngoa Thú.

Nhóc con ghé sát Lục Vũ, kéo anh đi vài bước sang bên cạnh, lầm bầm với âm thanh chỉ đủ hai người nghe thấy: "Họ Lục kia, bên dưới có phải còn có gì đó không đúng mà ngươi chưa nói không?

Ở đây chỉ có hai chúng ta, ngươi nói với cô nãi nãi xem?" Lục Vũ dở khóc dở cười nhìn Ngoa Thú, nhưng vẫn không nói gì.

Chương 1531

Tất nhiên, bên dưới thực sự có vấn đề.

Rồng của anh, mất rồi!

Lúc trước khi xuống Sinh môn, Tiểu Long vẫn quấn trên cổ tay anh, nhưng khi cơ quan xuất hiện và họ rơi xuống dưới, con rồng nhỏ đó cư nhiên lại biến mất, đây là tình huống mà Lục Vũ dù thế nào cũng không ngờ tới!

Chuyện về Tiểu Long, Lục Vũ vẫn không nói ra, chỉ nhìn mấy người rồi nhìn về phía xà ngang Thiên Cung.

Lúc này, trận pháp trên xà ngang Thiên Cung lại một lần nữa xuất hiện biến hóa!

Nói ra thì đây là lần đầu tiên sau bấy lâu Lục Vũ mới thấy trận pháp này biến đổi, anh trợn to mắt nhìn chằm chằm phía dưới.

Mơ hồ có thể thấy những luồng khí xoáy đang chậm rãi di chuyển trên xà ngang.

Sự biến hóa của luồng khí này cực kỳ khó nhận ra, cũng rất khó diễn tả.

Nói đơn giản là nhờ có Âm Dương Nhãn mà lúc này anh mới nhận được sự trợ giúp đặc biệt.

Trông thấy đạo Sinh môn đó đang chậm rãi di chuyển, tiến về phía vách núi.

Ngày càng gần, ngày càng gần.

Lục Vũ hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi dẫn mấy người lùi lại, tránh khỏi vị trí Sinh môn, vẫn đứng ở trung cung của trận pháp

để tránh gây ra những phiền phức không đáng có.

Một lúc sau, sự biến hóa của trận pháp dừng lại, Sinh môn nằm lại trên nền đá, cách rìa vực thẳm khoảng hai ba mét!

"Tiểu ca nhi?" "Đứng yên đừng động đậy." Trong lòng Lục Vũ khó hiểu, nhíu mày nói một câu rồi tiến lên vài bước, cách vị trí Sinh môn khoảng ba mét thì dừng lại, rồi quay người lấy vị trí đó làm tâm, đi ngược lại mười mấy mét, xác định được trung tâm của trung cung, lật tay lấy ra "Khuông Hành Tạc".

Sau đó, anh khẽ gõ xuống mặt đất.

Liên tiếp vài cái, trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố nhỏ rộng nửa mét vuông, thứ đào lên được cũng toàn là nham thạch.

Những người đứng sau mặt đầy ngơ ngác, không hiểu Lục Vũ đang chơi chiêu gì, sao tự nhiên lại học theo Ngu Công dời núi thế này?

Động tác trên tay Lục Vũ không dừng, nhanh chóng đào sâu xuống khoảng nửa mét, tiếp đó anh trực tiếp đứng vào hố, đào sang một bên.

Nhìn một lúc, Vương Bàn Tử thực sự không nhịn được nữa, xoa xoa đầu, nhìn quanh rồi cuối cùng nói với Ngoa Thú: "Lục Châu, nhóc có biết đại ca nhóc đang làm gì không?" Ngoa Thú lườm Vương Bàn Tử một cái, bực bội nói: "Cô nãi nãi không biết!

Ngươi muốn biết thì tự đi mà hỏi, đừng có làm phiền cô nãi nãi!" Ngoa Thú càng nói càng thấy phiền, gắt gỏng: "Đi đi đi, tự đi mà hỏi hắn!" Nói đoạn, nó ngậm miệng lại, tức đến nỗi hai má phồng lên.

Lúc này nhóc con cũng đã phản ứng lại, Tiểu Long không thấy đâu nữa!

Nghĩ lại biểu hiện lúc trước của Lục Vũ, nó đã hiểu ra, chắc chắn là vừa rồi Lục Vũ sơ ý làm lạc mất Tiểu Long rồi!

Vương Bàn Tử nhìn Ngoa Thú, gãi gãi đầu, không hiểu tại sao cái nhóc con này tự nhiên lại nổi cáng lớn như vậy.

Ngập ngừng một chút, hắn định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Bàn Tử, cậu qua đây." "Hả?" Vương Bàn Tử ngẩn người, nghe tiếng Lục Vũ liền vội vàng bước tới, nhảy vào cái hố sâu nửa mét mà Lục Vũ vừa đào.

Không ngờ chỉ một lúc mà Lục Vũ đã đào được một đoạn đường hầm.

"Tiểu ca nhi, có chuyện gì thế?" "Cậu ngồi xuống đi." "Ờ." "Được rồi, đứng lên đi." Lục Vũ nhìn qua, xác định được một chuyện, cái hố nửa mét này vẫn chưa che hết được Vương Bàn Tử, anh đào sâu thêm một chút, đến khi sâu gần một mét mới bảo Vương Bàn Tử ngồi xuống lần nữa.

Lần này Vương Bàn Tử hoàn toàn nấp gọn trong hố.

Đối với cách làm của Lục Vũ, Vương Bàn Tử hoàn toàn mù tịt.

Nhưng ngay sau đó, nghe thấy lời Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, bật dậy, không dám tin nhìn Lục Vũ: "Cái gì cơ?

Nổ á?

Hả?

Nổ thật sao?

Nổ tung cái vách núi này á?" "Không phải, tiểu ca nhi, cậu định làm gì thế!" "Cái này mà nổ một phát, lỡ như dẫn đến chuyện gì khác thì chúng ta có thể..." Vương Bàn Tử dù thế nào cũng không ngờ tới lúc này Lục Vũ cư nhiên lại muốn thực hiện một vụ nổ trên núi!

Cái hố mà anh vừa đào ra chính là để làm nơi ẩn nấp cho bọn họ!

Thủ đoạn này thật là điên rồ!

Điên rồ, quả thực điên rồ.

Nhưng trong Kỳ Môn Độn Giáp, quan trọng nhất chính là một chữ "Kỳ"!

Chữ này muốn giải khai thì phải làm điều bất ngờ!

Sinh môn ở trên vách núi, muốn giải khai bí mật của Sinh môn thì nổ tung nó chính là cách bất ngờ nhất mà Lục Vũ vừa nghĩ ra!

Tiếng của Vương Bàn Tử quá lớn làm kinh động những người khác.

Chương 1532

Mấy người đều tụ tập lại, Giải Liên Hoàn là người đầu tiên lên tiếng, nói với Lục Vũ: "Lục Vũ, đừng đùa chứ, lúc này bất kỳ một vụ nổ nào cũng có thể dẫn đến những hậu quả khó lường!" Lục Vũ không đáp lời Giải Liên Hoàn, trực tiếp bước ra khỏi nơi ẩn nấp, dẫn Vương Bàn Tử tiến lên vài bước, dừng lại khi cách Sinh môn khoảng một mét, ra hiệu cho Vương Bàn Tử đặt thuốc nổ tại đó: "Không cần quá nhiều, chỉ cần có thể bao phủ phạm vi hai mét, à không, ba mét xung quanh là được, chủ yếu là nổ xuống dưới, tốt nhất là nổ đến độ sâu của Thiên Cung." Vương Bàn Tử ngẩn người ngạc nhiên: "Thế chúng ta trực tiếp đào xuống không được sao?

Dùng Khuông Hành Tạc mà đào, mọi người thay phiên nhau, loáng cái là xuống tới nơi thôi." "Không đơn giản như vậy đâu." Lục Vũ lắc đầu, không giải thích thêm.

Chuyện này nói một hai câu không rõ được.

Trận pháp mà chỉ cần đào là giải được thì đã chẳng gọi là trận pháp.

Huống hồ chưa đợi bọn họ đào tới nơi, vị trí Sinh môn có khi lại thay đổi lần nữa.

Lục Vũ không nói, Vương Bàn Tử cũng chẳng còn cách nào, suy nghĩ một lát rồi vẫn nhờ Lục Vũ giúp đào một cái hố nhỏ sâu khoảng một mét, sau đó lấy ra một ít thuốc nổ trên người.

Cẩn thận phối chế một hồi, hắn kéo dây dẫn, từng chút một đặt vào vị trí nơi ẩn nấp...

Dù không phải xuất thân từ trường lớp chính quy, nhưng Vương Bàn Tử bất luận là chơi súng hay thuốc nổ thì đều là một tay thiện

nghệ.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Vương Bàn Tử với vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Vũ một cái, nói: "Tiểu ca nhi, phát này mà nổ là không có đường lui đâu đấy, thật sự phải nổ sao?" Chuyện Lục Vũ đã quyết định trong lòng tự nhiên sẽ không thay đổi, lúc này anh trực tiếp lắc đầu, nói với Vương Bàn Tử: "Không cần nghĩ nhiều như vậy, chuẩn bị xong thì bắt đầu đi.

Các cậu cũng thế, thu dọn đồ đạc, đều nấp kỹ lại đi..." Đang nói dở, Lục Vũ khựng lại, nhíu mày nhìn Hoắc Linh vẫn đang đứng phía trên, hỏi: "Hoắc Linh, cô sao thế?" Nhìn theo ánh mắt của anh, có thể thấy Hoắc Linh đang ngồi xổm bên ngoài vật che chắn, bả vai khẽ động đậy, không biết đang làm gì.

Lục Vũ trầm mặc một lát, nhảy ra khỏi hố, đi đến bên cạnh Hoắc Linh, hỏi lại: "Sao thế, cô phát hiện ra gì à?" Đứng bên cạnh Hoắc Linh, có thể nghe rõ cô đang không ngừng sờ soạng dưới đất, miệng lẩm bẩm: "Chỗ này có gì đó không đúng." Vừa nói, Hoắc Linh lại ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Môi trường xung quanh Lục Vũ đã xem qua nhiều lần, không phát hiện có gì dị thường.

Hơn nữa, họ đã dừng lại trên ngọn núi này quá lâu, tuy anh không phải người nóng tính nhưng cũng không thích làm công không công.

Nếu chờ mãi không có kết quả, anh cũng không thể cứ ở mãi đây được.

Im lặng một hồi, Lục Vũ lại lên tiếng, vỗ vai Hoắc Linh: "Đừng nghĩ nữa, nghĩ cũng chẳng ra kết quả gì đâu.

Được rồi, mau xuống đi, phá hủy Sinh Môn này thì lúc đó mới có phát hiện mới được." Nói đoạn, Lục Vũ đưa tay kéo Hoắc Linh, đưa

cô vào trong hố đạo.

Vào trong hố rồi, Hoắc Linh vẫn cứ tâm thần bất định, nhìn trân trân lên bầu trời trên đỉnh đầu. "Bàn Tử..." Lục Vũ vừa định bảo Vương Bàn Tử bắt đầu nổ mìn thì Hoắc Linh lập tức ngắt lời: "Vẫn không đúng, anh cho tôi thêm vài phút nữa, tôi có thể cảm nhận được, có thứ gì đó không ổn." Vừa nói, Hoắc Linh lại bò ra ngoài, nằm thẳng xuống đất, nhìn chằm chằm bầu trời, miệng lẩm bẩm: "Chắc chắn có chỗ không đúng, các người không thể vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống, cho dù là trận pháp thì cũng phải có chút dấu vết chứ, không đến mức một chút dấu vết cũng không có." "Cô nói có lý, nhưng tôi đã kiểm tra mấy lần, quả thực không phát hiện ra gì cả." Lục Vũ hiểu sự thắc mắc của Hoắc Linh.

Nhưng thực tế anh đã kiểm tra mấy lần, bất kể trên trời hay dưới đất đều đã soi kỹ, thậm chí còn dùng cả phân thân Thừa Ảnh Kiếm để quan sát từ một góc độ khác mà vẫn không thấy điểm gì bất thường, chỉ có thể kết luận rằng anh và Giải Liên Hoàn trước đó đã bị năng lượng kỳ diệu của trận pháp từ mật thất đẩy thẳng lên không trung.

Lục Vũ nhìn Hoắc Linh, giải thích: "Cô cũng đã từng đến Ba Nãi ở Quế Hải, thấy trận pháp trên ngọn núi của Trương gia rồi, cô nên biết trận pháp biến hóa khôn lường, có đủ loại khả năng." Không biết Hoắc Linh rốt cuộc phát hiện ra điều gì, cô vẫn nằm đó bất động, thậm chí mắt cũng không chớp, nhìn chằm chằm lên trời.

Lúc này, Vương Bàn Tử và mấy người khác cũng từ trong hố đi ra, đứng bên cạnh Hoắc Linh quan sát.

Vương Bàn Tử nhìn Hoắc Linh, lầm bầm: "Ngắm trời làm gì mà ngây người ra thế, cô còn trông chờ ông trời sẽ cho cô gợi ý à?

Hay là định cho cô một cú 'Thiên thụ' luôn?" Câu nói vừa dứt, người Hoắc Linh đột nhiên run lên một cái, như thể vừa nghĩ ra điều

gì đó, cô bật dậy khỏi mặt đất, nắm chặt lấy cánh tay Lục Vũ, vội vã nói: "Bầu trời không đúng!

Bầu trời có vấn đề!

Thứ đơn giản thế này mà sao chúng ta lại không ai nghĩ ra cơ chứ!" Lục Vũ nhíu chặt mày, không hiểu Hoắc Linh đang kích động vì chuyện gì.

Nhưng ngay sau đó, anh đột nhiên nghĩ ra điều gì, hỏi: "Cô ước chừng cao khoảng mấy mét?

Chúng ta bắc thang người có đủ không?" Trên mặt Hoắc Linh lộ ra một nụ cười, gật đầu với Lục Vũ.

Lục Vũ lập tức gọi mọi người chuẩn bị bắc thang người.

Mọi người đều không hiểu Lục Vũ và Hoắc Linh định giở trò gì, nhưng vẫn làm theo lời Lục Vũ.

Vương Bàn Tử, Giải Liên Hoàn, Hắc Hạt Tử ba người đứng thành một hàng ở dưới cùng, phía trên là A Ninh và Lục Vũ.

Tiếp theo, Hoắc Linh đứng lên vai hai người.

Lúc này, thang người ba tầng đã cao quá năm mét.

Lục Vũ nhìn Hoắc Linh đưa tay quờ quạng loạn xạ trên không trung, chân mày càng nhíu chặt hơn, hỏi: "Hoắc Linh, có cảm giác gì không?" Tay Hoắc Linh không ngừng động tác, vẫn tiếp tục sờ soạng, miệng lẩm bẩm: "Tôi có thể cảm nhận được, trên này có thứ gì đó.

Anh đợi tôi một chút, tôi nhất định sẽ tìm thấy!" Thêm một lúc nữa mà Hoắc Linh vẫn chưa phát hiện được gì, Lục Vũ nhịn không được nói: "Thế này đi, cô xuống đi, để tôi lên." Hoắc Linh đồng ý một tiếng, chỉ là cúi đầu nhìn xuống, vô tình thấy Lục Châu (Ngoa Thú) đang ngồi trên đất gặm nhân sâm hờn dỗi, lập tức gọi: "Lục Châu, lại

đây." Ngoa Thú ngẩn ra một lúc, rồi cũng lon ton chạy đến, leo theo người mấy người lên trên, cuối cùng được Hoắc Linh giơ lên cao: "Ta sẽ tung ngươi lên, ngươi thử xem có chạm được thứ gì không." "Định chạm đến sao hay là chạm tới trăng, độ cao này không đủ đâu...

Á!" Ngoa Thú còn chưa nói hết câu đã bị Hoắc Linh dùng sức tung lên!

Phát này, Ngoa Thú vọt cao thêm hơn hai mét!

Nó giống như đụng phải thứ gì đó, phát ra một tiếng "bành", sau đó là tiếng thét thảm thiết của nhóc con.

Tiếp theo, Ngoa Thú từ trên trời rơi xuống!

Thấy Ngoa Thú rơi xuống, Vương Bàn Tử ở dưới cùng không cần nghĩ ngợi, trực tiếp đưa tay ra đỡ lấy Lục Châu!

Thế là cái thang người vốn đã lung lay lập tức sụp đổ!

Chương 1533

Khi Vương Bàn Tử đỡ được Ngoa Thú, những người ở trên là Lục Vũ, A Ninh, Hoắc Linh đều ngã ngửa!

Lục Vũ và A Ninh lộn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống đất, còn Hoắc Linh ở trên cùng cũng thực hiện một cú nhào lộn trên không đẹp mắt, vững vàng hạ xuống.

Đây chính là thủ đoạn tuyệt vời mà Hoắc gia vẫn luôn tự hào!

Sau khi mọi người tiếp đất, Lục Vũ tiến lại gần Ngoa Thú, xem xét nhóc con, xác định nó không sao mới hỏi về chuyện vừa rồi.

Ngoa Thú ôm đầu, chửi bới: "Cô nãi nãi không biết, cứng như cục gạch ấy, đau chết ta rồi!" "Họ Hoắc kia, cô cứ nhớ lấy cho cô nãi nãi, chuyện này chưa xong đâu!" Trong lúc Ngoa Thú đang chửi bới, Lục Vũ lại nhìn về phía Hoắc Linh, hỏi: "Có phải là thứ đó không?" Hoắc Linh vốn đang lo âu, lúc này trên mặt lại mang theo nụ cười nhẹ nhõm, gật đầu xác nhận: "Chắc chắn là Kính Nhi Cung!" Kính Nhi Cung không phải tên một cung điện, mà là một loại kiến trúc.

Loại hình này được Nam phái gọi là Kính Nhi Cung, còn Bắc phái gọi là Âm Dương Toa!

Nói đơn giản, kiến trúc trên mặt đất và dưới lòng đất là một khối thống nhất, cùng tỉ lệ, cùng kích thước, chỉ có điều một cái đỉnh hướng lên, một cái đỉnh hướng xuống, nhìn vào giống như hình phản chiếu của kiến trúc trên mặt hồ vậy, hai đầu đối xứng nhau.

Ví dụ như Trần Bì A Tứ trong 《Đạo Mộ Bút Ký》 từng đến tháp Phật thời Bắc Tống, đó chính là Kính Nhi Cung.

Nhưng Kính Nhi Cung mà họ gặp lúc này còn ly kỳ hơn nhiều!

Theo suy đoán của Hoắc Linh, bầu trời trên đỉnh đầu họ không phải bầu trời thật, mà thông qua một thủ đoạn nào đó, có thể mang bầu trời bên ngoài, thậm chí cả khung cảnh xung quanh lồng ghép hoàn toàn vào trong này!

Bất kể nhìn thế nào cũng không thấy sơ hở, trừ khi tự tay chạm vào biên giới mới có thể phát hiện ra kẽ hở.

Thủ đoạn này thật khiến người ta phải suy nghĩ, có thể nói là chưa từng nghe, chưa từng thấy!

Xem ra, Uông Tàng Hải thực sự đã tốn quá nhiều tâm huyết cho Vân Thiên Cung này.

Lúc này, A Ninh đột nhiên nhớ ra một chuyện, lên tiếng: "Tôi biết có một cách có thể làm được việc này mà không cần dùng đến thần khí." A Ninh cũng đã từng thám hiểm nhiều nơi, thấy nhiều thứ, lúc này lập tức nói về kết cấu trình chiếu mà cô từng thấy.

Nói đơn giản, kết cấu trình chiếu này rất giống máy chiếu hoặc một dạng ứng dụng khác của kính thiên văn, thông qua sự khúc xạ và phản xạ của ánh sáng, có thể chiếu một số tình huống bên ngoài lên một tấm bảng cố định.

Chỉ cần xử lý khéo léo, ánh sáng tốt thì sẽ không bị người ta phát hiện ra lỗ hổng.

Chỗ Ngoa Thú vừa cụng đầu rất có thể chính là trần nhà của "Kính Nhi Cung" này.

Trần nhà cách đất hơn sáu mét, lại thêm ánh nắng chói chang, tầm nhìn bị cản trở, dù có nhìn thế nào cũng khó lòng thấy được kẽ hở nào.

Sự vận dụng ánh sáng này cộng thêm cơ quan thuật cực kỳ cường hãn của Uông Tàng Hải, phải nói là thiên y vô phùng!

Nói đến đây, mọi người đều đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng đồng thời nó cũng mang lại một vấn đề. "Kính Nhi Cung là thật, Sinh Môn là thật, vậy Vân Thiên Cung kia là thật hay giả?" Vương Bàn Tử nhìn Hoắc Linh hỏi một câu.

Điều này Hoắc Linh cũng không thể xác định.

Dù sao thì Kính Nhi Cung cô từng tiếp xúc không giống với hình chế ở đây.

Lục Vũ nhìn lên đỉnh đầu, lại nhìn Vân Thiên Cung ngoài vách đá, đột nhiên cười một tiếng: "Thật hay giả, thử một chút là biết ngay.

Bàn Tử, chuẩn bị ra tay." "Hả?

Vẫn nổ à?" Hoắc Linh ngẩn ra, có chút không dám tin nhìn Lục Vũ.

Bây giờ đã phát hiện đây là Kính Nhi Cung, tại sao không chọn đi lên xem thử?

Lục Vũ nhìn vẻ mặt nghi hoặc của mọi người, khẽ lắc đầu: "Dù có là Kính Nhi Cung hay không, thứ đang nhốt chúng ta là Sinh Môn.

Nổ tung Sinh Môn mới biết rốt cuộc thế nào." "Nếu đây là giả, chúng ta không lỗ.

Nếu đây là thật, chúng ta hời to." Nói xong, Lục Vũ gọi mọi người quay lại cái hố lớn làm vật chắn.

Hoắc Linh cũng nghĩ thông suốt điểm này, không kiên trì nữa, quay lại hố đạo, ngoan ngoãn nấp ở đó, bịt chặt tai lại.

Lục Vũ nhìn qua, ra hiệu cho Vương Bàn Tử, gã lập tức gật đầu, ấn nút.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng "bành" trầm đục!

Ngay sau đó là một luồng chấn động mạnh mẽ truyền đến từ phía

không xa, mọi người đều cảm nhận rõ ràng hố đạo dưới chân không ngừng rung chuyển!

Trong lúc mọi người theo bản năng bịt tai mình lại, Lục Vũ nhìn lên đỉnh đầu.

Bầu trời phía trên xuất hiện những biến hóa vô cùng kỳ diệu, xem ra thiết kế trình chiếu kia đã bị thuốc nổ lúc nãy làm hư hại một phần, lúc này bầu trời lúc sáng lúc tối, lòe loẹt, không còn vẻ xanh thẳm mây trắng như trước.

Lục Vũ chuyển hướng nhìn sang bên kia, vị trí Sinh Môn, cũng chính là nơi Vương Bàn Tử vừa đặt thuốc nổ.

Trong lớp bụi mù mịt, thấp thoáng có thể thấy một luồng hắc khí từ bên trong bốc ra!

Hắc khí mang theo một mùi hôi thối, chính là tử khí thường sinh ra trong các ngôi mộ cổ qua năm tháng!

Nhìn thấy những luồng tử khí này, Lục Vũ thở phào nhẹ nhõm một hơi!

Chương 1534

Đúng rồi!

Lần này nổ đúng chỗ rồi!

Trong Sinh Môn có tử khí, có tử khí chứng minh bên ngoài Sinh Môn chính là cổ mộ!

Ở nơi này, khả năng duy nhất của cổ mộ chính là tòa Thiên Cung kia!

Lúc này, những người khác cũng đã hoàn hồn.

Vương Bàn Tử thấy bầu trời thay đổi, kêu quái dị một tiếng: "Đậu mợ?

Đây chính là huyền thoại trời sập đất lún sao?

Tiểu ca nhi, cái hố vừa nổ thế nào rồi?" Vương Bàn Tử nói xong, không đợi Lục Vũ lên tiếng, Hoắc Linh đã tranh lời: "Tử khí nồng nặc quá, bên trong chắc chắn từng chết rất nhiều người, chúng ta tìm đúng chỗ rồi!" Hoắc Linh là "Hi", cảm nhận đối với những thứ âm tà còn mạnh hơn Lục Vũ, lúc này xác định được tử khí liền có chút không chờ nổi mà bò ra khỏi hố đạo, cũng chẳng màng tới việc trên đỉnh đầu có thể sập xuống.

Vừa định đi về phía nơi Vương Bàn Tử vừa nổ tung, Lục Vũ đột nhiên đưa tay giữ cô lại, khẽ lắc đầu: "Lúc này không được vội." Lục Vũ đột nhiên trở nên không vội vã, ngược lại khiến Hoắc Linh hơi không thích ứng.

Cô nhíu mày nhìn Lục Vũ hỏi: "Sao bây giờ lại không vội, vừa rồi anh chẳng phải còn vội vã nổ mìn sao?" Lục Vũ lấy ra vài tờ giấy, tiện tay vẽ mấy đạo Hóa Sát Phù, khẽ nói: "Chuyện nào ra chuyện đó,

vừa nãy nếu còn chậm trễ, vị trí Sinh Môn thay đổi thì sẽ không còn cơ hội nổ nữa.

Nhưng bây giờ Sinh Môn đã nổ mở rồi, cũng không cần vội vã thế." Nói xong, Lục Vũ chia Hóa Sát Phù cho mọi người, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, như thể tự lẩm bẩm: "Nói đi cũng phải nói lại, ông quả thực là người tập hợp được phong thủy và kỹ xảo đại thành từ xưa đến nay.

Nếu ông dùng tâm tư này vào việc khác, e là thế giới này đã khác lâu rồi." "Nhưng trớ trêu thay, ông không muốn đi con đường đó, nhất định phải theo đuổi cái gọi là 'Chung Cực' đằng sau cánh cửa kia." "Thật đáng tiếc..." Khi Lục Vũ nói những lời này, trong đầu mọi người đều hiện lên một cái tên: Uông Tàng Hải!

Quả thực, với tài trí của Uông Tàng Hải, hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ nhận xét: Đại trí nhược yêu!

Thậm chí, nói không ngoa rằng Uông Tàng Hải có thể được coi là một sự tồn tại phàm nhân sánh ngang thần minh!

Những việc ông ta làm thật sự quá đỗi kinh người!

Ngay lúc này, một tiếng thở dài đột nhiên truyền đến từ xa!

Tiếng thở dài thườn thượt, cực kỳ rõ ràng, mỗi người đều nghe thấy mồn một!

Trong nháy mắt, tất cả những người có mặt đều cảnh giác!

Cùng lúc đó, trần nhà đã hỏng trên đầu họ đột nhiên nhấp nháy vài cái, rồi lập tức chìm vào bóng tối, không còn chút ánh sáng nào lọt ra nữa!

Lục Vũ phản ứng ngay lập tức, trực tiếp bày ra hai cái đèn pha, chiếu sáng rực cả không gian!

Lúc này, họ phát hiện ra một tình huống còn quỷ dị hơn.

Không chỉ trần nhà trên đầu là một phần của Kính Nhi Cung, mà ngay cả vách đá dựng đứng xung quanh lúc trước cũng là một phần của nó!

Chỉ có điều, lúc này xung quanh họ không còn vách đá nào nữa.

Dưới chân là gạch xanh, kéo dài đến tận cùng là những bức tường đen kịt, một mảnh tối tăm, không thấy gì cả!

Thay vì nói là Kính Nhi Cung, chi bằng nói đây là một cái... hộp lớn, họ chính là những người ở trong cái hộp đó!

Cảnh tượng trước mắt khiến mấy người đều sững sờ, mãi không hoàn hồn được.

Ngay lúc đó, từ xa lại truyền đến một tiếng thở dài thườn thượt, tiếp theo, một bóng người từ nơi Vương Bàn Tử vừa nổ tung chậm rãi xuất hiện!

Bóng người đó dần dần trở nên rõ nét, Giải Liên Hoàn thốt lên: "Ngô Tà!" Nói xong, Giải Liên Hoàn không nhịn được nữa, lập tức đứng dậy lao về phía Ngô Tà!

Vừa mới bước được một bước, ông ta đột nhiên bị giữ lại.

Khi ông ta định vùng ra, Lục Vũ đã lên tiếng: "Nhìn cho kỹ đã rồi nói, đừng thấy ai cũng tưởng là Ngô Tà." Giải Liên Hoàn ngẩn người, nhìn kỹ lại.

Người đứng bên mép hố lớn, bất luận là dáng vẻ hay biểu cảm đều là Ngô Tà, nhìn thế nào cũng là Ngô Tà!

Giải Liên Hoàn nhịn không được nói: "Đó chắc chắn là Ngô Tà, nó bị Ngô Nhất Cùng và Phan Tử dùng thủ đoạn gì đó lôi đi rồi!" Lục Vũ liếc Giải Liên Hoàn một cái, rồi lại nhìn bóng người xa xa, lạnh lùng

nói: "Nhanh thế mà ông đã quên Mật Lạc Đà rồi sao?

Giải Liên Hoàn, ông nhìn cho kỹ đi, người sống mà có cái bộ dạng đó à?" Nghe Lục Vũ giải thích, Giải Liên Hoàn còn chưa kịp nói gì, Vương Bàn Tử đã xen mồm: "Đậu mợ?

Chỗ này cũng có Mật Lạc Đà nữa hả?

Chẳng phải trước đó bảo quặng Mật Lạc Đà và núi đều biến mất rồi sao?

Họ Giải kia, ông có ý gì?" "Biến mất không có nghĩa là trước khi biến mất Ngô Tam Tỉnh không thể làm gì." Lục Vũ nhìn bóng người đang dừng lại cách đó không xa, khẽ nói: "Ngô Tam Tỉnh thực sự là một người kế nghiệp Uông Tàng Hải rất đạt.

Vừa có thể khống chế Mật Lạc Đà, vừa có thể điều động cả hoạt tử nhân." "Lợi hại, bái phục." "Lão Cửu Môn bao năm qua đúng là không sống uổng, vẫn xuất hiện một nhân tài như thế này." "Nhưng tôi có chút không hiểu, nhân tài như vậy, tại sao cứ nhất định không đi chính đạo?" Nói đến đây, Lục Vũ dừng lại một chút, nhìn Giải Liên Hoàn và Hoắc Linh – hai đại diện còn sót lại của đời thứ hai Lão Cửu Môn, lắc đầu: "Trước đây tôi đã nói với Uông Tàng Hải rằng ông ta đã sai ngay từ đầu.

Thực ra các người cũng vậy, sai từ lúc bắt đầu rồi." "Kiếm tiền thì cứ kiếm tiền, trộm mộ thì cứ trộm mộ, minh khí thì cứ minh khí, hà tất phải dính líu vào mấy chuyện vớ vẩn đó làm gì?" Khi Lục Vũ nói đến đây, Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh bao gồm cả A Ninh, sắc mặt đều trở nên ngượng ngùng, không biết nói gì cho phải.

Cùng lúc đó, con Mật Lạc Đà đứng im lìm đằng xa không hiểu vì sao lại quay người, đi ngược vào hố lớn.

Chương 1535

Giải Liên Hoàn hơi giật mình, theo bản năng gọi một tiếng "Ngô Tà" rồi bước tới một bước.

Giây tiếp theo, một bóng đen từ dưới đất đột nhiên vọt lên, lao thẳng về phía Giải Liên Hoàn.

Ngay khoảnh khắc bóng đen đó động đậy, Lục Vũ dứt khoát vung đao!

Hàn quang lóe lên, bên chân Giải Liên Hoàn xuất hiện một con rắn độc đứt làm đôi.

Chưa đợi Giải Liên Hoàn kịp phản ứng, Lục Vũ lướt chân, Hắc Kim Cổ Đao trong tay liên trảm!

Giữa ánh đao lấp loáng, xung quanh anh xuất hiện thêm xác của vài con hắc xà! "Tôi đã bảo sao tự nhiên lại lòi ra một con Mật Lạc Đà." Vương Bàn Tử cũng lôi cây gậy bảo bối của mình ra làm chày sắt, đập túi bụi vào mấy con rắn, đập nát mào của chúng, miệng lẩm bẩm: "Dựng ra một thằng Ngô Tà để dọa người, thu hút sự chú ý, rồi lại thả mấy con hắc xà này ra." "Ngô Tam Tỉnh đúng là người tốt, sợ chúng ta không chết được nên còn tặng thêm bao nhiêu hắc xà thế này.

Lão Giải, giờ ông có hối hận vì lúc đầu giúp Giải Liên Hoàn không?

Hối hận rồi phải không?" Giải Liên Hoàn sắc mặt khó coi, im lặng không nói gì.

Bên cạnh, Hoắc Linh lên tiếng đánh trống lảng: "Béo nhỏ, cậu thu thập mấy cái mào rắn đó làm gì?

Cẩn thận một chút, mấy con rắn mào gà này máu độc lắm, đừng

có tự hại mình." Vương Bàn Tử không thèm quay đầu lại, tay vẫn tiếp tục thu dọn mào rắn, lẩm bẩm: "Các người không biết mào rắn có thể giải độc sao?

Sau khi trúng độc thì nhai một miếng, giải quyết vấn đề trong phút mốt." "Cậu nói cái gì, mào rắn có thể giải độc?" Hoắc Linh đột nhiên trợn to mắt, có chút không dám tin nhìn Vương Bàn Tử. "Chuyện đơn giản thế này mà cô cũng không biết à?" Vương Bàn Tử trong lòng thầm đắc ý, gã cố ý nói thế để khoe khoang một chút.

Nhưng không ngờ biểu cảm của Hoắc Linh lập tức trở nên tồi tệ vô cùng, miệng lẩm bẩm: "Nói như vậy, anh ta chắc chắn cũng biết.

Anh ta là cố ý, không phải vì không có cách, hóa ra anh ta cố ý!

Tại sao?

Tại sao anh không nói với tôi..." Nghe lời cô, biểu cảm của Giải Liên Hoàn cũng trở nên hơi kỳ quái.

Tuy nhiên, chưa đợi ông ta nói gì, Hoắc Linh đã nói với Lục Vũ: "Lúc trước khi định ra kế hoạch đó ở Ba Nãi, anh ta chắc chắn cũng biết rắn mào gà có thể giải độc.

Tôi nhớ lúc đó anh ta đưa cho tôi ăn một thứ gì đó tanh hôi, khiến tôi không chết ngay lập tức!

Mãi đến khi anh ta nói xong 'Kế hoạch Tề Vũ' với tôi, tôi mới chết." Hoắc Linh đột nhiên nhắc lại chuyện cũ khiến Lục Vũ cũng hơi bất ngờ, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cô.

Giải Liên Hoàn lên tiếng trước: "Kế hoạch đó là do cha tôi, Trương Khởi Linh, Trương Hải Khách và Ngô Lão Cẩu cùng nhau định ra, bây giờ nói những chuyện này không còn ý nghĩa gì nữa..." "Ông bảo không ý nghĩa là không ý nghĩa à?" Vương Bàn Tử lườm Giải Liên Hoàn một cái, rồi nói với Hoắc Linh: "Hoắc đại tỷ, cô cứ

việc nói đi, tôi biết cô chắc chắn đã nghĩ ra chuyện gì quan trọng rồi, nếu không cô đã chẳng nói.

Cô cứ nói đi, đứa nào cản cô tôi xử nó." Vương Bàn Tử vừa nói vừa nháy mắt với Hắc Hạt Tử, ý bảo hắn lại gần Giải Liên Hoàn, nếu có gì bất ổn còn kịp phản ứng.

Giải Liên Hoàn nhìn Hắc Hạt Tử một cái, rồi lại nhìn Vương Bàn Tử, bất lực lắc đầu.

Thế nhưng lúc này Hoắc Linh lại không nói nữa, cô cúi đầu nhíu mày, dường như đang hồi tưởng lại chuyện năm đó.

Đợi một lúc lâu mà Hoắc Linh vẫn im lặng, Giải Liên Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Nghĩ không ra thì thôi vậy, chúng ta cũng nên xuống dưới rồi..." "Đợi đã!" Hoắc Linh một lần nữa lên tiếng ngăn cản, vội vã nói: "Ông đừng vội, tôi sắp nhớ ra chuyện đó rồi." Lời vừa dứt, Giải Liên Hoàn định nói thêm gì đó thì Vương Bàn Tử đã chặn họng: "Lão Giải, ông làm thế này là không hay đâu nhé, chẳng lẽ chuyện Hoắc Linh định nói sẽ ảnh hưởng đến ông sao?

Tôi bảo này lão Giải, có phải ông vẫn còn 'liếc mắt đưa tình' với Ngô Tam Tỉnh không đấy?" Giải Liên Hoàn lại lắc đầu, bất lực nói: "Béo nhỏ, cậu có thể đừng có thấy ai cũng nghi ngờ được không, tôi căn bản không biết cô ấy định nói gì, chỉ là chậm trễ thế này tôi thấy không ổn lắm.

Hơn nữa, nếu muốn nghĩ thì vừa đi vừa nghĩ cũng đâu có ảnh hưởng gì." Khi Giải Liên Hoàn nói chuyện, cũng không thấy ông ta có ý đồ che giấu gì, câu nói rất bình thường, xác đáng, không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử vẫn không chịu bỏ qua cho Giải Liên Hoàn: "Ông bớt giở cái trò đó đi, chậm trễ hay không không phải do ông quyết định, Tiểu ca chưa lên tiếng thì cứ chờ đó." Giải Liên Hoàn

bất đắc dĩ thở dài, không nói thêm câu nào nữa.

Ở bên kia, Hoắc Linh cũng thở phào một hơi, nhìn Lục Vũ, giọng điệu cực kỳ nghiêm trọng, gằn từng chữ một: "Trương Khởi Linh biết chuyện về Xà Thần viễn cổ!" "Tôi nhớ lúc giải độc cho tôi, chính Trương Khởi Linh đã cắt một miếng mào rắn." "Lúc đó tôi đang mê mê hồ hồ, chỉ thấy được những hình ảnh lờ mờ..." Nói đến đây, Hoắc Linh lại khựng lại, nhặt nửa con rắn dưới đất lên nhìn, chậm rãi nói: "Tôi nhớ Trương Khởi Linh còn nói một câu: Rắn là sự tồn tại thần kỳ nhất trên thế giới này!" Thấy Lục Vũ nhíu mày, Hoắc Linh lại tiếp tục: "Tôi biết nói như vậy có vẻ hơi khiên cưỡng, nhưng tôi đã tiếp xúc với Trương Khởi Linh rất nhiều lần, anh ấy ít nói, không bao giờ vô duyên vô cớ nhắc đến chuyện này.

Tôi thấy rất có khả năng anh ấy biết về Xà Thần..." Nghe lời Hoắc Linh, Lục Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện!

Giữa Hoắc Linh và Trương Khởi Linh từng có vài câu chuyện!

Hai người họ...

à không, phải nói là Hoắc Linh dường như luôn đơn phương thích Trương Khởi Linh, có cảm tình rất lớn với anh ấy!

Nghĩ đến đây, trong đầu Lục Vũ đột nhiên lóe lên một hình ảnh, không khỏi thốt lên: "Trương Khởi Linh hạ độc cô!

Trương Khởi Linh giết cô!" Câu nói này của Lục Vũ làm Hoắc Linh giật mình, cũng làm Vương Bàn Tử hú hồn!

Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, anh... anh đang nói cái gì thế, chuyện này sao lại liên quan đến Trương Khởi Linh được?

Anh đừng có nghĩ lung tung..." Chưa đợi gã nói xong, Lục Vũ đã quay đầu lại, nhìn Giải Liên Hoàn, trầm giọng hỏi: "Ông biết chuyện

này, nhưng ông không nói.

Kế hoạch năm đó ông còn biết bao nhiêu nữa?

Có phải kế hoạch đó không phải do Giải Cửu gia đề xuất, mà là do Trương Khởi Linh đề xuất không?" Tâm tư của Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng bị Lục Vũ phát hiện, nhưng sự đã rồi, việc truy cứu chuyện này theo Giải Liên Hoàn thấy đã không còn ý nghĩa.

Chương 1536

Ông ta lắc đầu, khẽ nói: "Bất kể là ai đề xuất, chuyện cũng đã làm rồi, cô ấy cũng đã trở thành thế này, có truy cứu cũng chẳng giải quyết được gì." "Và lại..." Giải Liên Hoàn nói đến đây thì khựng lại, trên mặt thoáng qua một thần sắc kỳ lạ, gằn từng chữ: "Tôi đoán rằng Trương Khởi Linh, Trương Đại Phật Gia, thậm chí cả Trương Hạo đã mất tích, đều có khả năng ở bên trong cánh cửa Thanh Đồng đó!

Chỉ cần anh bước vào cánh cửa cuối cùng, sẽ có khả năng tìm thấy họ, có khả năng giải khai mọi nghi vấn!" Ánh mắt Lục Vũ dừng lại trên người Giải Liên Hoàn một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu.

Trương Khởi Linh, Trương Đại Phật Gia có ở trong cánh cửa đó hay không anh không biết, nhưng Trương Hạo chắc chắn là không.

Từ lâu rồi, chính tay anh đã đưa Trương Hạo vào vẫn ngọc của Tây Vương Mẫu, tận mắt thấy ông ta ngủ say ở đó.

Tuy nhiên Giải Liên Hoàn nói không sai, quả thực không cần thiết phải ở lại đây.

Nhìn mấy người xong, Lục Vũ trực tiếp ra lệnh: "Tôi đi đầu, Hoắc Linh, Hạt Tử đoạn hậu, những người khác ở giữa, chuẩn bị đi xuống." Dứt lời, Lục Vũ không lãng phí thời gian nữa, đi thẳng về phía cái hố lớn nơi Mật Lạc Đà vừa biến mất.

Trong tay anh là thanh Hắc Kim Cổ Đao đen nhánh.

Lúc này, cái hố đó không còn phát tán tử khí nữa, dưới hố lờ mờ có thể thấy những bậc thang được đục vào đá núi.

Công nghệ rất thô sơ, chắc hẳn đây là lối ra duy nhất.

Lục Vũ quan sát một lát, ném vài cây pháo sáng xuống để soi rõ không gian dưới cầu thang, rồi nói: "Đi thôi." Nói xong, Lục Vũ không nói thêm gì nữa, trực tiếp bước xuống đài giai.

Đi theo thạch giai xuống dưới.

Thạch giai này có độ dốc không lớn, khá bằng phẳng và rất rộng, có lẽ được đục khi xây dựng Vân Thiên Cung.

Lục Vũ vừa đi vừa quan sát xung quanh, nhanh chóng thấy những bức nham họa đơn giản trên vách tường.

Loại nham họa này rất nguyên thủy, còn nguyên thủy hơn cả những bức họ từng thấy trong suối nước nóng ở Tiểu Thánh Sơn.

Không có trang trí gì, chỉ là những đường nét đơn giản nhất phác họa hình người.

Tay người đó dường như cầm vật gì đó nhưng đã không còn nhìn rõ, chắc do thời gian quá lâu đã bị oxy hóa qua năm tháng.

Tuy nhiên, nhìn từ tình trạng của nham họa, có lẽ lối đi này đã có từ trước khi Vân Thiên Cung được cải tạo.

Men theo đài giai đi mười mấy phút, cả nhóm đã xuống đến dưới, phía trước là một con đường đá rộng rãi.

Ở đầu đường đá có một bóng người đang đợi họ.

Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nói: "Đừng nói nữa, Ngô Tam Tỉnh cũng lịch sự thật đấy, còn để lại cho chúng ta một người dẫn đường cơ à?" Vừa nói, Vương Bàn Tử đã giơ súng ngắm chuẩn, định bắn hạ con Mật Lạc Đà phía trước.

Trên người nó xuất hiện một điểm hồng nhỏ từ kính ngắm hồng ngoại, vô cùng rõ ràng.

Lục Vũ đưa tay vỗ gã một cái, khẽ nói: "Không vội, qua đó xem đã

rồi tính." "Vả lại, dù có dẫn đường thì chúng ta cũng không nhất định phải đi theo con đường nó dẫn." Nói xong, Lục Vũ đi dọc theo dũng đạo thêm vài bước, ném thêm vài cây pháo sáng, xác định không có vấn đề gì mới gọi mọi người đi tới.

Khi họ bắt đầu di chuyển, bóng dáng Mật Lạc Đà đó lại biến mất không thấy đâu.

Lục Vũ cũng không vội, thong thả tiến về phía trước cho đến tận cùng mới dừng lại.

Cuối đường là ngõ cụt, hai bên đều không có lối ra.

Tuy nhiên, ngay đối diện vị trí đường đi là hai cánh cửa đá, cửa đá khép kín mít, các kẽ hở cũng được dán bằng da thú.

Lục Vũ quan sát, dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lớp da thú đó ra, rồi gọi Vương Bàn Tử lại cùng đẩy một cánh cửa đá trông rất nặng nề!

Cửa đá không chỉ trông nặng mà đẩy cũng cực kỳ nặng.

Lục Vũ và Vương Bàn Tử đều dùng sức mà cánh cửa vẫn im lìm.

Giải Liên Hoàn, Hắc Hạt Tử thấy vậy cũng gia nhập, cùng nhau dùng sức!

Một hồi lâu sau, cánh cửa đá cuối cùng cũng phát ra tiếng ma sát trầm đục...

Cánh cửa đá dày nặng hé mở một khe nhỏ, có ánh sáng và gió từ khe cửa thổi vào.

Cả nhóm phản ứng cực nhanh, lập tức né sang một bên để tránh thứ gì đó không hay.

Nhưng chờ một lát, biểu cảm của họ đều trở nên kỳ quái.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, nuốt nước miếng cái ực, nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta có nên cố định lại một chút không, tránh việc mở cửa

xong lại đâm đầu vào chỗ chết?" Ánh sáng lọt qua khe cửa là ánh sáng tự nhiên, luồng gió đó cũng là gió trên dãy Trường Bạch.

Điều này họ không thể nhầm được!

Lục Vũ bảo mọi người lùi ra, tự mình quan sát kỹ khe cửa, tạm thời khe cửa còn quá nhỏ nên không thấy rõ bên ngoài có gì, chỉ có thể chắc chắn một điều: bên ngoài không phải là vách đá trống không. "Không sao, tiếp tục dùng sức, mở cửa ra rồi tính." Nghe lời Lục Vũ, Vương Bàn Tử vận động cơ thể, lại đi đến bên cửa, đặt hai tay lên cửa nói: "Tiểu ca nhi, ngộ nhỡ có cơ quan gì thì Bàn gia tôi trông cậy vào anh cả đấy." Lục Vũ gật đầu, một lần nữa cùng Vương Bàn Tử dùng sức!

Cánh cửa đá này không có cơ quan, cũng chẳng có trợ lực gì, chỉ có thể dùng sức mạnh cơ bắp mà mở.

Giống như những tảng đá phong mộ thường dùng trong mộ lớn.

Chương 1537

Đá tảng lấp lối, ngoài dùng sức mạnh thì căn bản không mở được!

Sau khi nghỉ lấy hơi, mọi người lại dùng sức, cuối cùng cũng đẩy được cánh cửa nặng hàng ngàn cân nhích thêm.

Lần này họ không dừng lại.

Chính là một hơi làm xong, mọi người đẩy cánh cửa đá mở rộng đủ cho một người qua mới dừng lại nghỉ.

Trong khi họ đang thở hồng hộc, Lục Vũ đã là người đầu tiên bước ra ngoài.

Thấy hành động của anh, Vương Bàn Tử giật mình.

Đang định hỏi gì đó thì bóng dáng Lục Vũ đã biến mất!

Lần này Vương Bàn Tử đứng không vững nữa, miệng vừa gọi "Tiểu ca nhi, đợi tôi với!" vừa lao ra khỏi cửa đá! "Đậu mợ!" Lao ra ngoài, nhìn thấy mọi thứ bên ngoài cửa đá, Vương Bàn Tử cũng không khỏi ngẩn ngơ, vô thức thốt lên một tiếng kinh hãi!

Nhưng ngay sau đó nhớ đến Lục Vũ, gã lập tức nhìn trái nhìn phải.

Tìm thấy bóng dáng Lục Vũ, gã không ngần ngại chạy đến bên cạnh: "Tiểu ca nhi, chỗ này chính là..." Nói được nửa câu, Vương Bàn Tử lại không biết nói gì tiếp.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá kinh ngạc!

Lúc này, họ đang đứng trên một quảng trường rộng lớn!

Mà cánh cửa đá kia lại được mở ra ngay trên thân núi.

Bên cạnh quảng trường là một lối đi lên trời rộng mở!

Hai bên lối lên là các bậc thang điêu khắc từ đá xanh, ở giữa là một đường rồng bay, chính là Ngự đạo!

Cuối Ngự đạo, Vân Thiên Cung với chạm trổ cầu kỳ, xa hoa lộng lẫy cuối cùng cũng gỡ bỏ tấm màn bí mật của mình.

Bất luận là Vương Bàn Tử hay Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, A Ninh, Hắc Hạt Tử, Lục Châu, tính từng người một.

Họ đều không ngờ rằng sau khi mở cánh cửa đá đó ra lại là một cảnh tượng kinh nhân như vậy!

Tuy rằng trước đó họ đã thấy mô hình Vân Thiên Cung.

Nhưng sự chấn động mà mô hình mang lại còn lâu mới sánh được với Vân Thiên Cung thực sự này! [Chúc mừng ký chủ tiến vào Vân Thiên Cung, tiến độ thám hiểm tổng thể đạt 60%, hệ thống khen thưởng Trường Sinh Đan Phương!] [Tên vật phẩm: Trường Sinh Đan Phương] [Cấp bậc: Nhất phẩm đan phương] [Năng lực: Trường sinh] [Mô tả: Trường sinh đan, tiên đan do Tây Vương Mẫu thượng cổ chế tạo, uống vào có thể trường sinh bất lão!

Tiên đan này lấy linh nguyên trong thiên hạ, đoạt tạo hóa của trời đất mà thành, dược lực kinh người.

Kẻ không có đan phương, dù am hiểu cách luyện cũng không thể thành đan.

Người luyện đan cần phục dụng Trường Sinh Hoàn.

Lấy trường sinh, cầu trường sinh...] Nhìn thấy thông báo trong đầu, Lục Vũ không khỏi ngẩn người.

Ngay sau đó anh nhớ ra một chuyện.

Lần trước đến Trường Bạch Sơn không hoàn thành việc thám hiểm Vân Thiên Cung vì cửa Thanh Đồng đóng lại nên đành bỏ dở.

Lần này, sau khi phát hiện Vân Thiên Cung lại có phần thưởng thế này!

Sau giây phút ngỡ ngàng, Lục Vũ lật tay, trên tay xuất hiện một tờ giấy trắng, trên đó không thấy gì cả. "Trường sinh đan phương?" Vương Bàn Tử đứng ngay cạnh Lục Vũ, thấy nội dung trên đó liền vô thức đọc ra.

Lục Vũ đột nhiên lật tay thu đan phương lại, quay đầu nói với Vương Bàn Tử: "Cậu đừng nói gì cả, cũng đừng hỏi gì." Anh hiểu rõ rằng mình chưa ăn Trường Sinh Đan nên không thấy được nội dung trên đó.

Vương Bàn Tử ngẩn ra rồi gật đầu cái rụp, nói tiếp: "Tiểu ca nhi, không nói cái khác, chỗ này có phải Vân Thiên Cung thật không?

Lần này chắc không phải hàng giả nữa chứ?" Lục Vũ tạm thời thu lại suy nghĩ, nhìn cung điện xa xa khẽ nói: "Lần này chắc chắn không sai, Vân Thiên Cung ở ngay đây rồi.

Đi, gọi mấy người kia trực tiếp lên đó xem chỗ này rốt cuộc thế nào!" Nói đoạn, Lục Vũ sải bước đi thẳng lên Ngự đạo rồng bay.

Một lát sau, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn và những người khác cũng đến bên cạnh Lục Vũ, cùng nhìn Vân Thiên Cung đằng xa.

Họ vừa định bước lên lối đi thì từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng chuông!

Tiếng chuông ngân vang, giống như chuông lớn báo giờ thời cổ đại, thương tang, cổ phác, trầm bổng...

Khoảng một phút sau, tiếng chuông cuối cùng cũng ngừng.

Tiếp đó là tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ xa!

Chương 1538

Tuy nhiên chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người!

Lục Vũ nheo mắt nhìn, khẽ nói: "Đi thôi, lên xem có món gì lạ lùng không." Sau tiếng chuông không có tình huống đặc biệt nào xảy ra, mọi người từng bước theo bậc thang vượt qua lối đi lên tầng trên, nhìn thấy cửa cung.

Cửa cung đã mở, bên trong là một quảng trường rộng lớn, sau đó mới là các kiến trúc Minh lâu khác.

Tuy nhiên khi họ bước tới trước cửa cung, bầu trời đang sáng bỗng tối sầm lại một chút, có mây mù che khuất mặt trời.

Nhiệt độ xung quanh cũng hạ xuống vài độ, hơi thở có thể thấy rõ khói trắng.

Vương Bàn Tử vừa thò đầu ra nhìn tình hình bên trong cửa cung, vừa xoa tay nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, tôi cảm thấy tự nhiên lạnh hẳn đi, có khi nào lại sắp mưa tuyết không?" Lục Vũ nhìn lên bầu trời rồi thu lại ánh mắt.

Anh không trả lời thắc mắc của Vương Bàn Tử mà chỉ nhìn cửa cung khẽ nói: "Từ quy chế kiến trúc này mà nói, đây là lăng tẩm Minh lâu.

Uông Tàng Hải làm việc vẫn tuân theo bố cục của Táng Kinh, không hề làm bừa." "Nhìn thế này thì bí mật của Vân Thiên Cung nằm ở trong những tòa Minh lâu này rồi." Lần trước đến Vân Thiên Cung, họ không thấy được toàn cảnh, sau đó đi xuyên qua địa cung thấy rất nhiều tư liệu về Đông Hạ Quốc nhưng lại không có nhiều thông tin về nhà Minh, đặc biệt là tư liệu về Uông Tàng Hải, điều này khiến Lục Vũ thấy hơi tiếc nuối.

Dù sao đây cũng là kiến trúc do Uông Tàng Hải cải tạo, tìm được tư liệu của ông ta có thể giúp họ hiểu thêm về Đông Hạ Quốc, thậm chí là về cánh cửa Thanh Đồng đó.

Lục Vũ và mọi người quan sát bên ngoài cửa cung một lúc, không có tình huống gì xảy ra, không có bóng người, không có quỷ ảnh, cũng không có Mật Lạc Đà, xung quanh im phăng phắc.

Vương Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn, nói nhỏ: "Tiểu ca nhi, có vào được không?

Đây là Minh lâu, chắc không cần phải thông gió đâu nhỉ?" Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, cười gật đầu khẽ nói: "Đi thôi, vào chính điện xem trước." Nói xong, Lục Vũ bước qua ngưỡng cửa, sau khi một chân hạ xuống, anh liền dừng lại, nhíu mày nói: "Lùi lại." Sau khi lùi ra khỏi ngưỡng cửa, Lục Vũ lật tay, đeo cả Thừa Ảnh Kiếm và Ngô Vương Phu Sai song kiếm lên lưng, đồng thời dặn dò mọi người: bên trong không dùng được "thần khí", cần thứ gì thì mau chuẩn bị sẵn ra, tránh lúc đó lại tay không chẳng làm được gì.

Chân mày Vương Bàn Tử lập tức nhíu lại, định hỏi gì đó nhưng thấy vẻ mặt Lục Vũ không có ý định giải thích liền chỉ có thể làm theo lời anh bắt đầu chuẩn bị.

Súng, lựu đạn, gậy gộc các thứ trang bị đều đeo hết lên người.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, cả nhóm một lần nữa vượt qua ngưỡng cửa cao vút, bước vào đại môn Thiên Cung!

Đi dọc theo quảng trường bên trong cửa cung là đến chính điện.

Cửa chính điện không mở, nhìn từ xa thấy kim bích huy hoàng, vô cùng khí phái!

Những cột trụ đỏ lớn, mái ngói lưu ly, cùng các loại linh thú trên mái hiên nhìn vô cùng trang trọng, bề thế và xa hoa.

Đi đến trước đại điện còn có chín bậc thang, sau chín bậc thang là một mặt nền nhỏ nối liền với cửa chính điện.

Chín bậc thang, mặt nền lát đúng năm hàng gạch, ngụ ý Cửu Ngũ Chí Tôn!

Điểm này dùng ở đây thì không có vấn đề gì.

Dù sao tòa Thiên Cung này trên danh nghĩa là lăng tẩm Minh lâu của Đông Hạ Vương.

Đông Hạ Vương cũng được coi là bậc Cửu Ngũ Chí Tôn.

Hơn nữa tòa Minh lâu này nhìn hình chế kiến trúc gần như đúc cùng một khuôn với Cố Cung...

Vài bước chân vượt qua đài giai, Lục Vũ đứng ở cửa, có thể thấy hoa văn điêu khắc trên cửa điện có khảm lượng lớn lưu ly, nhìn cực kỳ xa hoa!

Qua bao năm tháng, dù là khung cửa gỗ, khung cửa sổ hay những tấm lưu ly giống như giấy dán cửa sổ kia đều không hề hư hỏng, chẳng biết Uông Tàng Hải đã dùng thủ đoạn gì khiến những thứ này mãi vẫn như mới!

Giải Liên Hoàn nhìn cảnh này cũng tắc lưỡi cảm thán: "Uông Tàng Hải cũng quá chịu chi rồi.

Chưa nói chuyện khác, chỉ riêng cánh cửa gỗ này mang ra ngoài ít nhất cũng bảy con số, nếu lên sàn đấu giá thì tám con số cũng chẳng có gì lạ." Sự kinh ngạc của Giải Liên Hoàn không làm Lục Vũ dừng bước.

Chỉ sau một lát quan sát ngắn ngủi, Lục Vũ khẽ đẩy cửa điện, tiên phong bước vào.

Vào trong điện, có thể thấy toàn bộ sàn điện đều được lát bằng

gạch vàng.

Đúng vậy, gạch vàng, gạch làm từ vàng ròng!

Cả đại điện vàng son lộng lẫy!

Cảnh tượng này không chỉ khiến Vương Bàn Tử mà ngay cả Giải Liên Hoàn cũng thấy khô cổ bỏng họng, tim đập loạn nhịp!

Quá xa xỉ!

Dựa theo ghi chép sử liệu về Đông Hạ Vương Quốc, cái tiểu quốc giống như bộ lạc du mục phương Bắc này tuyệt đối không có tài lực như vậy!

Ngoài gạch vàng, cách bài trí trong đại điện giống hệt như một triều đường.

Một căn phòng rộng lớn, cuối phòng là một bệ cao, trên đó có một chiếc ghế vàng, chắc hẳn là Long ỷ tượng trưng cho đỉnh cao quyền lực!

Ngoài ra còn có một số tấm bình phong lớn, chân đèn các loại vật phẩm.

Vấn đề duy nhất là không có người.

Người sống thì đương nhiên không nằm trong mong đợi của họ, nhưng ngay cả tượng đất, tượng điêu khắc cũng không có, điều này ít nhiều hơi sai quy tắc.

Chương 1539

Dù sao Minh lâu đều được thiết kế theo sở thích sinh thời của mộ chủ.

Nếu đây là mộ lớn thời Minh, đã có đại điện thì tự nhiên không thể thiếu các quan lại thượng triều hoặc tùy tùng, ít nhất trên Long ỷ cũng phải có người ngồi chứ.

Kiểu Minh lâu phòng ốc trống huơ trống hoác không một bóng người thế này quả là lần đầu bắt gặp.

Vương Bàn Tử nhịn không được lại lầm bầm: "Tiểu ca nhi, tên Uông Tàng Hải này lại định giở trò gì nữa đây?

Hay là tiếng bước chân lúc nãy chúng ta nghe thấy chính là những người đó đã đi rồi?" "Chưa chắc là thủ đoạn của ông ta." Lục Vũ lắc đầu, vừa quan sát tình hình trong điện vừa tiện miệng giải thích cho Vương Bàn Tử: "Tuy đều theo nghi chế của 《Táng Kinh》, nhưng chung quy đây vẫn là mộ của Đông Hạ Vương, mọi thứ đều phải tôn trọng dân tục của Đông Hạ.

Kiến trúc theo thời Minh không giả, nhưng đừng quên mộ chủ là vị Đông Hạ Vương thần bí kia." Đông Hạ Vương họ đều đã thấy rồi.

Dưới lòng đất Trường Bạch Sơn, cái quái vật giống như rết khổng lồ đó.

Thứ đó trông cực kỳ xấu xí, thậm chí có thể gọi là tởm lợm. "Nói đi cũng phải nói lại, lần này chúng ta vào đây vẫn chưa gặp con rết nào, có phải vì bên này không có hơi ẩm không..." Vương Bàn Tử nói được nửa câu thì thấy Lục Vũ đã đi lên bệ cao đặt Long ỷ, nhìn xuống dưới phát ra một tiếng ngạc nhiên. "Sao thế?" Giải Liên Hoàn cũng đi lên, quay đầu nhìn một cái cũng phát ra tiếng ngạc nhiên tương tự.

Đứng ở dưới thì không thấy được, nhưng khi đứng ở trên mới phát hiện trên những viên gạch vàng đó còn có những hình điêu khắc ẩn.

Nét chạm tinh xảo, vân gỗ rất nông, nếu không tìm đúng góc độ thì căn bản không thấy rõ.

Bức chạm ẩn đó là một bức họa tự sự, có thể thấy trong tranh có một cánh cửa khổng lồ, cánh cửa hé mở một khe nhỏ, một con quái vật mọc đầy tay chân đang bò ra từ bên trong.

Ngoài cửa còn có vô số người đang mỉm cười nhìn con quái vật bò ra đó.

Giải Liên Hoàn là người lên tiếng đầu tiên: "Đây chẳng phải là chuyện Đông Hạ Vương trọng sinh từ cửa Thanh Đồng sao?" Lục Vũ gật đầu, đang định nói gì đó thì đột nhiên cảm nhận được một luồng hơi lạnh!

Theo bản năng ngẩng đầu lên, liền thấy trên cột vàng đỉnh đầu có một con rết khổng lồ đang treo ngược!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh!

Ngay khi Lục Vũ phát hiện ra nó, con rết khổng lồ từ trên trời rơi xuống, lao thẳng về phía Ngoa Thú!

Lục Vũ lướt chân, trước khi nó kịp vồ trúng Ngoa Thú đã vung một đao chém trúng người nó, hất con rết sang một bên!

Con rết phát ra một tiếng kêu quái dị, cơ thể di chuyển cực nhanh trên mặt đất vài cái!

Lục Vũ định truy đuổi thì con rết đó bỗng nhiên biến mất ngay trước mắt mọi người, không để lại dấu vết gì như thể chưa từng xuất hiện!

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lục Vũ còn chưa kịp nhìn ra là thế nào, không khỏi nhíu mày hỏi: "Các ngươi có thấy không?" Mấy người đều gật đầu, toàn thân đề phòng!

Có điều xung quanh không hề có tung tích con rết nào.

Dù là trên đỉnh đầu hay dưới chân đều không có gì bất thường.

Lúc này, Hoắc Linh nhíu mày nói: "Kỳ quái quá, thứ đó rất giống Nễ." Nghe vậy, Lục Vũ cũng cau mày, trong lòng đoán rằng thứ đó chắc hẳn đã ngửi thấy linh khí trên người Ngoa Thú.

Suy nghĩ một chút, anh múa một vòng đao Hắc Kim Cổ Đao, để Ngoa Thú leo lên lưng mình, chậm rãi đi về phía con rết khổng lồ vừa biến mất.

Nhưng dù có đi đến trước mặt cũng chẳng thấy gì, không có bất kỳ dấu vết nào.

Con rết khổng lồ biến mất đó không xuất hiện lại nữa.

Tạm thời không tìm thấy, Lục Vũ cũng không cố chấp, quay đầu hỏi Hoắc Linh: "Cô chắc chắn là Nễ?" Chân mày Hoắc Linh vẫn khóa chặt, cô đi đến bên cạnh Lục Vũ, quan sát kỹ mặt đất rồi nhíu mày: "Có mùi của Nễ, cũng có thể di chuyển không vật cản giống như Nễ.

Nhưng mà, làm sao có thể chứ?

Người chết thành Quỷ, Quỷ chết thành Nễ, con rết khổng lồ kia sao có thể biến thành Nễ được?" Nghe cô giải thích, Vương Bàn Tử nhướng mày nói: "Liệu có khả năng đó là con rết cỡ bự không?

Ví dụ như Đông Hạ Vương sau khi chết tâm có điều không cam lòng?" Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, thấy gã đầy vẻ nghiêm túc nói: "Đây chẳng phải là Minh lâu của lão sao, lão già đó không muốn đầu thai nên biến thành Quỷ, rồi lại bị ai đó xử thêm nhát nữa nên biến thành Nễ?" "Không khả quan lắm." Giải Liên Hoàn lắc đầu

nói: "Theo những tình huống chúng ta nắm bắt được, chuyện trường sinh của Đông Hạ Vương đã không còn liên quan đến con người nữa rồi.

Và lại mỗi đời Đông Hạ Vương tuy danh nghĩa là cùng một người nhưng thực tế chỉ là sự kế thừa ký ức." "Chuyện này làm gì có gì là tuyệt đối?" Vương Bàn Tử vẫn không tin Giải Liên Hoàn, cãi lại: "Dù không liên quan đến người thì lão cũng có thể là yêu quái, là dã thú mà.

Địa phủ có lục đạo, chắc chắn đạo nào cũng có quỷ, súc sinh đạo chẳng lẽ không có quỷ đi đầu thai sao?

Biết đâu Đông Hạ Vương không muốn đầu thai nên mới thành cái đức hạnh này?

Tiểu ca nhi, anh thấy tôi phân tích đúng không?" "Đúng hay không thì cũng làm được gì?" Lục Vũ một câu trực tiếp chấm dứt chủ đề.

Quả thực việc truy cứu con rết khổng lồ đó có phải là Nễ hay không, có phải do Đông Hạ Vương biến thành hay không thực ra không quan trọng.

Điều quan trọng là phải tìm ra thứ đó đã chạy đi đâu, nếu không vạn nhất họ đang làm chuyện quan trọng mà thứ đó lén lút đánh úp từ sau thì cũng là một rắc rối lớn.

Trong lòng thầm nghĩ, Lục Vũ đột nhiên đưa Hoắc Linh ra một góc, thầm thì vài câu xong liền rạch đầu ngón tay, trực tiếp đưa tay vẽ lên gạch vàng dưới đất.

Chỉ chốc lát sau, một đạo "Chiêu Hồn Định Phách Phù" dần dần thành hình.

Chương 1540

Vừa rồi anh và Hoắc Linh chính là bàn về chuyện của Nễ.

Dù sao Hoắc Linh cũng từng làm Nễ, có kinh nghiệm.

Trong kinh nghiệm của Hoắc Linh, thứ cô không chịu nổi nhất chính là các loại phù lục siêu độ, chiêu hồn.

Cô từng vô tình gặp một đại hòa thượng, suýt nữa bị ông ta siêu độ thành Hi...

Nghĩ đến chuyện cũ năm xưa, Hoắc Linh không khỏi xót xa, theo bản năng lùi lại vài bước, tránh xa phù lục của Lục Vũ một chút.

Lúc này, Lục Vũ đã vẽ xong nét cuối cùng!

Khi nét bút hạ xuống, đạo phù lục huyết sắc tỏa ra ánh kim quang nhạt!

Ngay sau đó, xung quanh đột nhiên vang lên những tiếng thảm thiết thê lương!

Âm thanh sắc nhọn chói tai khiến người ta tê cả da đầu, còn thảm hơn cả tiếng lợn bị chọc tiết!

Mấy người đứng đó đều cảm thấy rùng mình.

Vương Bàn Tử nhịn không được nói: "Tiểu ca nhi, cậu đang làm cái trò gì thế, không lẽ cái thứ bằng bùn kia vẫn chưa chết hẳn à?" Lục Vũ trầm giọng nói: "Nhịn đi, đừng cử động lung tung, cẩn thận một chút.

Tập trung tinh thần vào." Nói đoạn, Lục Vũ lại một lần nữa rạch đầu ngón tay, ngay tại vị trí vừa hạ phù lục, hắn lại vẽ thêm một đạo "Chiêu Hồn Định Phách Phù".

Lần này, dù Lục Vũ không nói, mấy người kia cũng hiểu đạo phù của hắn chắc chắn có ảnh hưởng đến con Du Diên khổng lồ kia, ai nấy đều lăm lăm vũ khí, áp lưng vào nhau mà đứng!

Cùng lúc đó, tiếng thảm thiết càng lúc càng chói tai, như vang lên từ tận đáy lòng mỗi người, khiến người ta vô cùng kinh hãi!

Trong số đó, chỉ có Lục Vũ và Hắc Hạt Tử là mặt không đổi sắc, không hề có chút biến hóa nào.

Hắc Hạt Tử tay trái cầm Hắc Kim đoản đao, tay phải nắm súng, mắt không rời hướng của Lục Vũ, chỉ cần có chút gì bất thường là sẽ nổ súng ngay lập tức!

Lục Vũ nheo mắt nhìn chằm chằm vào đạo phù, thanh Hắc Kim cổ đao nắm chặt trong tay.

Đợi một lát, ngay khi Lục Vũ định đặt mũi đao lên đầu ngón tay để làm thêm một đạo phù nữa, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn xuất hiện trên đỉnh đầu.

Lục Vũ tâm niệm vừa động, không chút do dự, hắn ôm lấy Ngoa Thú bật nhảy lên cao, thanh Hắc Kim cổ đao trong tay đâm thẳng vào vị trí cảm nhận được hàn khí!

Lúc này, một bóng đen khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn!

Lục Vũ sử dụng chiêu "Huyết Mặc Bôn Đằng" trong Mặc Gia kiếm pháp, trường đao như kiếm, mang theo khí thế sắc bén vô cùng lao vút lên.

Chỉ nghe thấy một tiếng "phập" trầm đục, Hắc Kim cổ đao đã cắm ngập vào bóng đen to lớn kia!

Ngay sau đó, Lục Vũ dùng lực rút đao, một luồng dịch nhờn màu xanh lục tức thì phun ra từ vết thương của nó!

May mà Lục Vũ kịp lách người đi, nếu không giờ này đã hứng trọn một thân đầy dịch nhờn xanh lét.

Trước khi hắn kịp chạm đất, Hắc Hạt Tử và những người khác cũng đã phản ứng lại, vội vã lùi ra xa một chút nhưng vẫn tạo thành vòng vây, nhìn chằm chằm vào bóng đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống!

Bành!

Một tiếng động lớn vang lên, bóng đen kia rơi xuống đất!

Nhìn rõ hình dáng thứ đó, ai nấy đều ngẩn người, A Ninh còn hít một hơi khí lạnh, trực tiếp quay mặt đi không nỡ nhìn!

Thứ khổng lồ vừa bị Lục Vũ đâm một đao không phải là Du Diên, mà là một sinh vật trông rất quen mắt.

Một con cóc, hoặc có thể gọi là ếch xanh, hay là Cáp Thập Mô!

Có điều, thứ này lớn đến mức quá đáng, cơ thể to ngang một con trâu mộng!

Nó nằm vật ra đất, thân hình co giật, vết thương vẫn không ngừng chảy ra dịch nhờn màu xanh. [Tên vật phẩm: Cáp Thập Mô dị hóa] [Cấp độ: Yêu thú tứ phẩm] [Năng lực: Kịch độc] [Mô tả: Cáp Thập Mô thông thường chỉ to bằng lòng bàn tay, con Cáp Thập Mô dị hóa này gặp được cơ duyên, chuyên ăn hủ thi, sinh trưởng ở nơi âm địa, toàn thân tràn ngập thi độc, các mụn mủ trên lưng có thể phun ra dịch thi độc, cực kỳ khó giải...] Cáp Thập Mô vốn là một loại linh thú đại bổ, tuy chỉ là cửu phẩm nhưng lại là vật phẩm bồi bổ rất tốt.

Lần trước tới Trường Bạch Sơn, Lục Vũ đã thu thập được không ít.

Không ngờ lần này lại đụng phải một con dị hóa mang kịch độc!

Trong lòng Lục Vũ cũng có chút may mắn, cũng may vừa rồi hắn né được luồng dịch từ vết thương của nó, nếu không giờ này chắc chắn đã dính đầy thi độc.

Tuy không hẳn là mất mạng, nhưng dính phải thứ đó thì chẳng vui vẻ gì.

Thân thể con Cáp Thập Mô vẫn không ngừng run rẩy, nhưng hiện tại đã không còn bao nhiêu dịch nhờn chảy ra nữa, xem chừng là sắp chết rồi.

Ngay lúc đó, bên tai mọi người lại vang lên tiếng kêu sắc nhọn chói tai kia một lần nữa!

Lần này, Lục Vũ có thể thấy rõ hai bên má con cóc khổng lồ phập phồng.

Chương 1541

Không cần nói cũng biết, tiếng kêu này là do nó phát ra!

Không ngờ Chiêu Hồn Định Phách Phù không đối phó được con Du Diên khổng lồ, trái lại còn làm lợi cho nó!

Lúc này, con cóc khổng lồ đột nhiên co giật dữ dội, ngay sau đó từ vết thương của nó tuôn ra một loại dịch nhầy nhụa.

Nhưng lần này lại là dịch nhờn màu đen!

Trong đống dịch đó đặc nghẹt những con nòng nọc nhỏ đen sì!

Những bọc dịch to như quả bóng đá rơi xuống đất, lập tức vỡ ra, vô số nòng nọc nhỏ từ bên trong tản ra bốn phía, bơi lội cực nhanh trong đống dịch màu xanh lục kia!

Theo đà bơi của chúng, dịch nhờn từ từ lan rộng, dần dần tiến về phía đám người Lục Vũ!

Đồng thời, những con nòng nọc nhỏ đó lại lớn lên với tốc độ mắt thường cũng thấy được, chỉ trong vài nhịp thở, chúng đã mọc ra chân sau, rồi đến chân trước...

Quá trình sinh trưởng của loài ếch đã bị đẩy nhanh vô hạn!

Cảnh tượng quỷ dị này khiến mọi người trợn tròn mắt!

Lúc này, một số con nòng nọc nhanh nhẹn đã mang dáng dấp của loài ếch.

Lục Châu đang ngồi xổm trên đất, nhìn những con ếch nhỏ đang tiến lại gần, quay đầu nói với Lục Vũ: "Cái thứ này có thể nuôi một con không?

Ta cảm thấy..." Đứa nhỏ này còn chưa nói hết câu, Lục Vũ đột

nhiên quát: "Há miệng ra!" Nói xong, Lục Vũ liền bóp lấy miệng nó, khiến nó muốn ngậm cũng không được.

Ngay sau đó, chỉ thấy một con ếch nhỏ vừa biến thái xong liền nhảy tót vào miệng Ngoa Thú!

Chứng kiến cảnh này, mọi người có mặt đều há hốc mồm, cằm suýt rơi xuống đất!

Theo động tác của Lục Vũ, từng con ếch nhỏ một cứ thế từ dưới đất nhảy vào miệng Ngoa Thú!

Cảnh tượng này nhìn mà thấy nhức cả đầu!

A Ninh và Hoắc Linh, hai người phụ nữ này thực sự không chịu nổi, đều quay đầu đi hướng khác, hoàn toàn không dám nhìn màn này.

Còn Vương Bàn Tử thì cố nén cảm giác buồn nôn, hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái trò trống gì thế này?

Cái này... cái này..." Gã định nói thêm gì đó thì Lục Vũ đột nhiên quát khẽ: "Lùi lại!" Trong lúc nói, Lục Vũ buông Ngoa Thú ra, một đạo lôi pháp dọc theo cánh tay hắn đánh thẳng vào phía sau con Cáp Thập Mô khổng lồ!

Lôi quang lấp loáng làm căn phòng trở nên sáng rực!

Nhưng ánh sáng lấp lánh đó cũng khiến cảnh tượng trở nên quỷ dị hơn!

Thấp thoáng có thể thấy trong lôi quang một bóng đen đang giương nanh múa vuốt.

Bóng đen đó ẩn nấp ngay sau lưng con cóc khổng lồ, mấy cái chân tay của nó dường như đều đâm sâu vào cơ thể con cóc để lôi kéo.

Trông như nó muốn mang con cóc đi, lại cũng giống như đang dùng nó làm lá chắn! "Là con Du Diên kia!" Vương Bàn Tử đột nhiên

hét lớn!

Theo tiếng hét của gã, nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ thấp vài độ!

Cơ thể to lớn của con Du Diên khổng lồ lập tức vượt qua con cóc, cũng giống như lũ ếch con kia, nó di chuyển cực nhanh trong đống dịch nhờn xanh lục trên mặt đất!

Cơ thể khổng lồ hiện ra nguyên hình trước mắt mọi người không chút che giấu!

Không chút do dự, Vương Bàn Tử bóp cò, nổ súng về phía con cóc lớn!

Theo sau gã, Hắc Hạt Tử, Giải Liên Hoàn, A Ninh cũng đồng loạt ra tay!

Trong chốc lát, tiếng súng vang rền, tiếng kim loại va chạm liên tục vang lên! "Mẹ kiếp!

Cái thứ chết tiệt này có giáp chống đạn!

Bắn vào chân nó ấy!" Sau khi bắn hết một băng đạn, lợi dụng lúc thay đạn, Vương Bàn Tử gào lên một tiếng!

Gã nói không sai, trên người con Du Diên khổng lồ kia phủ một lớp giáp đen kịt.

Lớp giáp đó như làm từ hắc kim, tỏa ra ánh kim loại đen bóng, mang lại cảm giác cực kỳ bất phàm!

Lúc này, con Du Diên khổng lồ giương nanh múa vuốt vặn vẹo thân thể, làm bắn lên từng vũng dịch xanh lục.

Những thứ dịch đó đều là thi độc, thấy vậy mọi người đều theo bản năng né tránh.

Chương 1542

Theo động tác của họ, con Du Diên càng ra sức vặn vẹo cơ thể, làm bắn lên nhiều dịch nhờn hơn để tấn công, đồng thời từng chút một áp sát về hướng Lục Vũ!

Thấy khoảng cách ngày càng gần, Lục Vũ đột nhiên vung tay, một đạo lôi pháp lại quất thẳng về phía con Du Diên!

Trong ánh điện chớp nhoáng, con Du Diên chỉ khựng lại một chút.

Lục Vũ tâm niệm vừa động, vung tay tung ra một đạo hỏa pháp!

Ngay khi lửa bùng lên, cơ thể con Du Diên khổng lồ run rẩy điên cuồng, không kìm được phát ra một tiếng thảm thiết sắc nhọn! "Chít!" Trên người nó như dính đầy chất dẫn cháy, lập tức biến thành một quả cầu lửa khổng lồ!

Loài Du Diên vốn sợ lửa, lúc này trong ánh lửa nó điên cuồng vặn vẹo, không ngừng lăn lộn trong đống dịch nhờn xanh lục.

Theo động tác của nó, hỏa thế không những không giảm mà còn lớn hơn, không khí thậm chí còn thoang thoảng một mùi hôi thối khó tả!

Trong lúc đó, Ngoa Thú vốn đang mải mê ăn ếch con cuối cùng cũng dừng lại, thoải mái ợ một cái rõ to, xoa xoa cái bụng của mình, vẻ mặt có vẻ rất hớn hở.

Lục Vũ cũng không bắt đứa nhỏ ăn thêm gì nữa, chỉ dẫn mọi người lùi ra phía cửa để tránh mùi hôi thối từ con Du Diên đang cháy.

Mùi hôi thối đó chính là mùi sinh ra khi thi độc bị đốt cháy, tuy không hẳn gây hại cho người nhưng quả thật cực kỳ khó ngửi.

Đồng thời, trong đại điện rộng lớn giờ đây sắp biến thành một

biển lửa!

Con Du Diên khổng lồ lăn lộn trong biển lửa không những không dập được lửa mà còn làm hỏa thế dữ dội hơn, ngay cả con cóc khổng lồ vừa bị trọng thương sắp chết cũng bị nó kéo vào, táng thân trong biển lửa!

Con Du Diên khổng lồ không chịu nổi nữa, cuối cùng không thể ở lại trong đại điện, thân thể vặn vẹo điên cuồng lao thẳng ra phía cửa, muốn tìm đường chạy trốn!

Ngay khi nó vừa cử động, Lục Vũ cũng ra tay, một đạo "Chiêu Hồn Định Phách Phù" trực tiếp được vẽ ra giữa hư không!

Con Du Diên khổng lồ đâm sầm vào huyết phù nhưng vẫn lao được ra khỏi đại điện, lăn xuống bậc thang, nằm vật ra quảng trường bên dưới!

Trên người nó lửa vẫn cháy rừng rực, nhưng nó đã nằm im không nhúc nhích.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, xác định đại điện tạm thời không có vấn đề gì mới dẫn mọi người bước xuống cầu thang.

Khi đến gần con Du Diên, hắn vung tay ném thêm vài đạo "Chiêu Hồn Định Phách Phù" trực tiếp lên thân nó!

Lửa trên người Du Diên chưa tắt, phù lục vừa rơi xuống liền bùng cháy dữ dội!

Con Du Diên vốn đã không còn chống cự mấy, giờ đây càng nằm im thin thít trong ánh lửa.

Nhìn bóng đen trong lửa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ hỏi: "Cái này không phải là 'Nễ' sao?" Lục Vũ đang vẽ "Chiêu Hồn Định Phách Phù", vừa vẽ vừa nói: "Thứ

này rất kỳ lạ, lẽ ra không phải là 'Nễ', nhưng quỷ khí nồng nặc, cũng chẳng giống một sinh vật sống." Theo lời Lục Vũ, mấy người đều chằm chằm nhìn con Du Diên khổng lồ từ trên xuống dưới.

Một lúc sau, Ngoa Thú đột nhiên vỗ vỗ bụng, sảng khoái nói: "Được rồi, cô nãi nãi no rồi, bữa cơm này ăn đã đời thật!" Mấy người lúc này mới nhớ lại chuyện Ngoa Thú đã làm, đều quay sang nhìn Lục Vũ, Vương Bàn Tử là người đầu tiên hỏi: "Tiểu ca nhi, vừa rồi cậu cho nó ăn mấy thứ đó liệu có sao không?" Nói rồi, ánh mắt Vương Bàn Tử hướng về phía Lục Châu với một vẻ mặt khó tả, chậm rãi nói: "Lục Châu, lần này đa tạ cô, nếu không đống ếch nhỏ đó chúng ta thật sự khó mà né được..." Nghe Vương Bàn Tử nói, Lục Châu quay đầu liếc nhìn gã, cười hì hì nói: "Các ngươi đều là hậu bối của cô nãi nãi, cô nãi nãi chiếu cố các ngươi là chuyện nên làm." Nói xong câu đó, đứa nhỏ cũng không nói gì thêm, chỉ xoa bụng một cách đắc ý.

Đống ếch nhỏ vừa rồi đều là đồ đại bổ!

Đám ếch đó giống như hoa sen vậy, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!

Không những trên người không có thi độc mà còn chứa đựng năng lượng dồi dào!

Nói một cách cụ thể, con Cáp Thập Mô dị hóa không có nội đan, toàn bộ tinh hoa tu luyện cả đời của nó đều nằm trên những con ếch nhỏ đó!

Có nghĩa là, vừa rồi Ngoa Thú gần như đã nuốt chửng nội đan của một con linh thú tứ phẩm!

Một lát sau, Vương Bàn Tử đưa tay chỉ vào con Du Diên khổng lồ vẫn đang vặn vẹo trong ánh lửa, hỏi: "Tiểu ca nhi, thứ này tính sao đây?

Cứ để nó cháy mãi thế à?" Lục Vũ không nói gì, chỉ lững thững tiến về phía cái xác khổng lồ kia.

Trong ánh lửa, sức vặn vẹo của con Du Diên đã yếu đi rất nhiều, xem chừng đã sắp không trụ nổi.

Chân tay nó đều đã bị cháy xoăn lại, có cái thậm chí đã biến mất.

Lục Vũ đi đến trước mặt con Du Diên, thanh Hắc Kim cổ đao trong tay xoay một vòng, đâm mạnh vào thân nó!

Xoẹt!

Hắc Kim cổ đao đâm xuyên qua lớp đốt trên cơ thể con Du Diên! "Chít!" Con Du Diên khổng lồ lại phát ra một tiếng kêu thê lương!

Lục Vũ không chút do dự, một lần nữa rút đao ra.

Ngay khoảnh khắc hắn rút đao, một luồng máu đen vọt lên trời, sau đó con Du Diên khổng lồ đột nhiên bật dậy từ trong lửa!

Nhưng nó chỉ đứng thẳng được vài giây rồi đổ rầm xuống, không còn bất kỳ động tác chống cự nào, lặng lẽ cháy dần trong đống lửa.

Chương 1543

Xem ra đã thực sự kết thúc rồi.

Lục Vũ quan sát một chút rồi dùng thanh Hắc Kim cổ đao như cái que cời lửa, bới trong đống lửa, cuối cùng ở phần đuôi của con Du Diên tìm thấy thứ mình muốn: một chiếc lệnh bài nhỏ nhắn xinh xắn. [Tên vật phẩm: Bách Nễ Lệnh] [Cấp độ: Pháp khí Địa giai thượng phẩm] [Năng lực: Thông hành không trở ngại] [Mô tả: Bách Nễ Lệnh, pháp khí giúp đi lại không bị ngăn trở.

Từng có kỳ nhân dùng trăm con 'Nễ' luyện vào lệnh bài, lấy đặc tính thông suốt không bị ngăn trở, xuyên hành âm dương của 'Nễ' để chế thành.

Người cầm lệnh bài tuy phải chịu nỗi khổ bị 'Nễ' phệ hồn nhưng có thể đi xuyên qua bất kỳ chướng ngại nào...] Năng lực này quả thực rất tốt.

Nhưng cái giá phải trả lại là bị bách nễ phệ hồn.

Tuy không biết cảm giác bị 'Nễ' cắn nuốt linh hồn là thế nào, nhưng chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ biết đó tuyệt đối không phải chuyện gì vui vẻ.

Lục Vũ khều chiếc lệnh bài ra khỏi đống lửa, quay đầu nhìn Hoắc Linh một cái, hỏi: "Còn ngửi thấy mùi của 'Nễ' không?" "Còn." Hoắc Linh đi tới, nhìn kỹ chiếc lệnh bài dưới chân Lục Vũ, mắt thoáng qua một tia dị sắc.

Bản thân cô ta là 'Hi', cũng từ 'Nễ' mà biến thành, lúc này không còn sự ảnh hưởng của con Du Diên, cô ta mơ hồ thấy được trong lệnh bài có vô số bóng dáng của 'Nễ'!

Hoắc Linh theo bản năng nhìn về phía Lục Vũ, kinh ngạc hỏi: "Đây là thần khí sao?" "Ừ." Lục Vũ gật đầu, không nói gì thêm, chỉ lật lòng bàn tay lại.

Có điều, ở đây vẫn không thể sử dụng pháp khí, Lục Vũ lật tay lại chỉ có thể cười khổ, cúi đầu nhặt lệnh bài lên bỏ vào túi.

Cất xong lệnh bài, Lục Vũ lại dẫn mọi người men theo bậc thang quay lại đại điện.

Trong đại điện vẫn là một đống hỗn độn!

Trên mặt đất rải rác những lớp tro đen, ở phía cuối lớp tro, con Cáp Thập Mô khổng lồ kia cũng đã biến thành một đống than đen.

Xem ra đây là kết quả của trận hỏa hoạn khi nãy!

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều cảm thấy buồn nôn.

Lục Vũ thì không có cảm giác gì đặc biệt, vẫn cầm thanh Hắc Kim cổ đao không ngừng bới tìm thứ gì đó trong đống tro đen trên mặt đất.

Chỉ tiếc là tro vẫn chỉ là tro.

Ngay cả cái xác Cáp Thập Mô trông còn khá nguyên vẹn kia, khi bị thanh cổ đao chạm vào cũng lập tức sụp đổ, biến thành một đống tro bụi!

Cảnh tượng này lại khiến mọi người kinh ngạc một phen.

Trong sự kinh hãi đó, Giải Liên Hoàn lên tiếng trước: "Tiếp theo phải làm sao, đi đâu đây?" Lục Vũ không trả lời ngay, chỉ không ngừng quan sát căn đại điện này, chậm rãi đi quanh một vòng.

Đi hết một vòng, Vương Bàn Tử cũng không nhịn được mà hỏi: "Tiểu ca nhi, cái đại điện này vẫn còn vấn đề sao?" Lục Vũ quay đầu nhìn gã, im lặng một lát rồi hỏi ngược lại: "Lúc trước chúng ta ở bên dưới nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân, đúng không?

Chúng ta vừa rồi dưới chân cũng dính không ít tro đen, phải không?" Một câu hỏi ngược lại như thế không hẳn là câu trả lời, nhưng A Ninh vốn từ đầu đến giờ ít lên tiếng, lúc này đột nhiên nói: "Đống tro đen này có vấn đề?

Hình như bất kể chúng ta đi thế nào ở đây cũng không để lại dấu chân?" Theo lời cô, mọi người cũng phát hiện ra điểm kỳ quái, trên mặt đất không hề có lấy một dấu chân.

Họ đã đi quanh đây một vòng rồi, tại sao lại không để lại chút dấu vết nào? "Đi thôi, đổi chỗ khác." Lúc này, Lục Vũ đột ngột nói một câu, trực tiếp bước ra phía cửa đại điện.

Chẳng mấy chốc họ đã ra khỏi điện, đứng trên bậc thềm bên ngoài.

Đứng trên thềm, mọi người lại phát hiện thêm một cảnh tượng vô cùng kỳ quái, thậm chí có thể gọi là quỷ dị!

Xác con Du Diên khổng lồ vốn nằm dưới chân thềm giờ đã biến mất không dấu vết, một chút dấu tích cũng không để lại, cứ như thể nó chưa từng xuất hiện ở đó!

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Lục Vũ đã vẫy tay đóng cửa điện lại, sau đó đi thẳng về phía thiên điện bên trái.

Theo nghi thức, hai bên đại điện thường là nơi để đồ tùy táng, hoặc là nơi để người chết chôn cùng...

Một lát sau, mấy người đã đứng trước cửa thiên điện.

Lục Vũ không vội mở cửa mà đứng ngoài quan sát kỹ lưỡng.

Từ tình hình bên ngoài cửa mà nói, không có tử khí, cũng không có hơi hướm âm tà, có lẽ đây không phải là nơi chôn người sống.

Vấn đề duy nhất là trên cửa có treo một sợi xích sắt khóa chặt cửa

lại.

Sợi xích sắt này mang lại cho hắn một cảm giác quen thuộc khó tả, dường như hắn đã từng thấy nó ở đâu đó rồi.

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ hỏi: "Tiểu ca nhi, cái chiêu thức gì đây?

Tôi nhìn cái xích sắt này thấy chẳng giống thứ gì tốt lành cả.

Bên trong này liệu có cái thứ gì kỳ quái không?" "Cứ đi xem chỗ khác trước đã." Sau một lúc im lặng, Lục Vũ lên tiếng, sau đó rời khỏi thiên điện, chậm rãi đi dạo quanh.

Sợi xích sắt đó mang lại cảm giác quá quen thuộc, nhưng nhất thời hắn không nhớ ra được.

Chương 1544

Giờ không vội, cứ đi xem chỗ khác xem có giúp hắn nhớ ra được điều gì không.

Lúc này, tuyết bắt đầu rơi.

May mà xung quanh cung điện đều có hành lang che mưa gió, tuyết rơi lúc này cũng không ảnh hưởng gì tới họ.

Mấy người cứ thế đi dọc hành lang.

Ngoài thiên điện ra còn có một tọa trắc điện.

Cửa trắc điện mở toang nhưng bên trong trống huếch trống hoác, chẳng có gì cả.

Đừng nói là đồ tùy táng, ngay cả bàn ghế, giá kệ cũng không có.

Đi qua trắc điện lại là một cánh cổng cung điện với ngưỡng cửa cao.

Đi qua cung môn lại là hành lang che mưa gió dẫn sang trắc điện phía bên kia.

Trắc điện phía đông cũng trống không, thiên điện phía đông cũng y hệt như vậy.

Sau khi đi một vòng lớn, mọi người lại quay về trước thiên điện phía tây đang bị khóa bằng xích sắt kia.

Sợi xích sắt vẫn treo ở đó, không có bất kỳ thay đổi nào, đen kịt một màu.

Lục Vũ cau mày, cầm sợi xích lên xem.

Ngay khoảnh khắc hắn chạm vào sợi xích, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng quái khiếu!

Quay đầu lại, thấy cơ thể Ngoa Thú đang run rẩy dữ dội, đứng không vững, líu ríu lùi lại phía sau!

Trên mặt đứa nhỏ hiện rõ vẻ sợ hãi, không biết nó rốt cuộc đã nhìn thấy thứ gì!

Ngay lúc đó, cơ thể Ngoa Thú lại xuất hiện sự biến hóa rõ rệt!

Trên mặt nó bắt đầu hiện lên một lớp lông trắng mịn màng.

Ngay sau đó, lớp lông mọc ra càng lúc càng nhiều.

Chỉ vài giây sau, gương mặt Ngoa Thú đã biến thành một con thỏ khổng lồ!

Đây không phải lần đầu tiên Ngoa Thú biến từ dạng người về nguyên hình.

Lần trước nó biến hình là khi phát hiện ra mảnh vỡ Truyền Quốc Ngọc Tỷ ở Quế Hải Ba Nãi.

Lúc đó trên người nó có một mảnh vỡ, khi nhả mảnh vỡ đó ra nó đã biến về nguyên hình rồi sau đó mới trở lại dạng người.

Không ngờ lần này Lục Vũ vừa mới cầm sợi xích sắt lên, còn chưa kịp mở khóa, nó đã lại biến hóa. "Tiểu ca nhi, tình hình có vẻ không ổn, có phải bên trong có cái gì không?" Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Lục Vũ thì thầm một câu, vẻ mặt đầy lo lắng.

Lục Vũ hơi cau mày, khẽ nói: "Tôi không biết." Hắn không giấu giếm gì cả, hắn thực sự không biết.

Sợi xích này quá kỳ lạ, không có bất kỳ thông báo nào từ hệ thống, dù hắn có nhìn thế nào hệ thống cũng không phản hồi.

Tình huống này là lần đầu tiên hắn gặp phải từ trước tới nay!

Lời giải thích duy nhất hắn có thể nghĩ ra là sợi xích này không thuộc về thế giới này, e rằng là... có người mang nó từ sau Thanh

Đồng Môn ra!

Nghĩ đến đây, Lục Vũ buông sợi xích, đi tới bên cạnh Ngoa Thú, bế con thỏ lớn vào lòng, nói: "Có phải nhóc cảm thấy thứ gì đó rất quen thuộc không?" Ở trong lòng Lục Vũ, Ngoa Thú cảm thấy an tâm hơn một chút, nó gật đầu nói: "Cái thứ này không được chạm vào, chúng ta đi thôi?

Ta thấy cái thứ này thực sự không thể đụng vào đâu!" "Không phải chứ, chỉ là một sợi xích sắt thôi mà, có đến mức đó không?" Vương Bàn Tử lúc này nhịn không được xen vào: "Mấy thứ lớn nhỏ chúng ta cũng gặp qua không ít rồi, còn ngại gì một sợi xích sắt này?

Với lại, xung quanh chẳng thấy gì cả, có căn phòng ở đây mà không vào xem sao được?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, khẽ nói: "Phải kiểm tra, nhưng không phải kiểm tra như thế này.

Sợi xích này vẫn chưa thể mở được." Nghe Lục Vũ nói, Vương Bàn Tử càng thêm khó hiểu, gãi gãi đầu nói: "Không mở khóa thì vào kiểu gì, không lẽ đi xuyên tường à?" Nói xong, gã chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn sang Hoắc Linh.

Dẫu sao Hoắc Linh cũng quỷ khí đầy mình, nếu nói về kỹ năng đặc thù này thì có vẻ chỉ cô ta mới có.

Nhưng đúng lúc đó, Lục Vũ lại lên tiếng: "Có thể nói như vậy, xuyên tường là cách duy nhất rồi." Vương Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ.

Đang định nói thêm gì đó thì Giải Liên Hoàn lên tiếng, đưa chủ đề quay lại sợi xích sắt: "Sợi xích này rốt cuộc có gì đặc biệt mà cậu lại kiêng dè nó như vậy?" Lục Vũ im lặng một lát, nắm lấy sợi xích rồi khẽ lau.

Bằng mắt thường có thể thấy, chỗ hắn vừa lau không còn là màu

đen mà là màu xanh đồng! "Hóa ra là vậy, hèn gì thấy quen mắt." Chứng kiến cảnh này, Lục Vũ cuối cùng cũng nhớ lại một chút hình ảnh quá khứ, lẩm bẩm một câu!

Hắn đã từng thấy loại xích Thanh Đồng Môn này!

Chương 1545

Tuy nhiên, khi hắn thấy nó, nó không nằm trên cánh cửa này mà nằm trên một cánh cửa khác.

Định thần lại, Lục Vũ quay đầu nói với mọi người: "Nhìn thì giống xích sắt, nhưng thực chất là xích thanh đồng." Trong lòng Giải Liên Hoàn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mắt gã chợt nheo lại, lặp lại: "Cậu nói đây là thanh đồng?" Lục Vũ nhìn gã một cái đầy thâm ý: "Chính là thanh đồng." Dừng một chút, hắn lại tiếp tục: "Loại thanh đồng của Thanh Đồng Môn ấy.

Nhìn thấy đống tro đen này không?

Nếu tôi đoán không nhầm thì đó chính là tro của con Du Diên vừa chết khi nãy..." Tê!

Mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh! "Ý cậu là thứ này có liên quan tới Thanh Đồng Môn!" Những người ở đây đều không phải kẻ ngốc, Giải Liên Hoàn là người đầu tiên lên tiếng hỏi điều mà ai cũng thắc mắc! "Ừ." Lục Vũ gật đầu, nhìn lướt qua mọi người, khẽ nói: "Sợi xích khóa này có liên quan rất lớn tới Thanh Đồng Môn.

Tuy nhiên bên trong có cái gì thì tôi cũng không dám chắc.

Chỉ có một điều tôi dám chắc chắn!" Lục Vũ dừng lại một chút, ánh mắt quét qua mọi người, chậm rãi nói: "Bên trong rất nguy hiểm, thậm chí có khả năng đây là con đường dẫn tới Thanh Đồng Môn.

Nếu ai không muốn đi, các người có thể chọn rời đi, cứ theo cung môn mà ra ngoài sẽ được bình an vô sự." Nói đoạn, Lục Vũ tháo chiếc "lệnh bài" bên hông ra nhìn ngắm, khẽ lẩm bẩm: "Một hớp nước, một miếng ăn, thảy đều do thiên ý, thiếu cái gì đưa tới cái đó, cũng thú vị thật." Đã đi tới bước này, mọi người đương nhiên không thể rời đi.

"Đã đến đây rồi, tôi cũng không định sống sót trở về." A Ninh đột nhiên lên tiếng.

Câu nói này cũng chạm đến tâm khảm của mấy người còn lại.

Nói xong, A Ninh đổi giọng hỏi: "Cậu vừa nói thiếu cái gì đưa tới cái đó là ý gì?

Chiếc lệnh bài này có tác dụng sao?" Vương Bàn Tử đột nhiên trong mắt lóe lên một tia minh ngộ, thốt lên: "Cái lệnh bài này có thể xuyên tường đúng không?

Vừa rồi con Du Diên lớn kia chính là nhờ cái lệnh bài này mới xuyên tường ra ngoài được?

Đậu xanh rau má!" Nói được nửa câu, gã chợt quái khiếu một tiếng, trợn tròn mắt.

Sau khi hết kinh ngạc, gã tiếp tục: "Tôi hiểu rồi, bên trong này thực sự có khả năng là nơi kết nối với Thanh Đồng Môn, thậm chí có thể là một lối đi bí mật!

Con Du Diên đó rất có thể là xuyên tường từ bên trong ra!

Thế thì mọi chuyện hợp lý rồi!" Vương Bàn Tử mặt mày phấn khởi nhìn Lục Vũ: "Cậu xem này, con Du Diên đó là Đông Hạ Vương, cái lão già đó từ Thanh Đồng Môn chạy ra, cho nên sau khi nó chết, tro trên người nó mới bám đầy lên sợi xích này chứ!" Tuy tính cách của gã đôi khi làm người ta đau đầu, nhưng không thể phủ nhận lần suy đoán này của gã khá có lý, cũng khá trùng khớp với suy nghĩ của Lục Vũ.

Tuy nhiên, những người còn lại ít nhiều vẫn thấy khó chấp nhận.

Hắc Hạt Tử cau mày nói: "Tôi thấy không cần bận tâm con Du Diên đó từ đâu tới, có phải Đông Hạ Vương hay không.

Tôi tán thành lời Tiểu ca nói lúc trước, nó đã chết rồi, không còn quan trọng nữa.

Nếu có thể xuyên tường thì chúng ta vào xem ngay bây giờ.

Còn nếu không xuyên được thì để tôi mở cửa, mọi người đứng xa ra một chút." Hạt Tử tuy ít nói nhưng mỗi lần mở lời đều rất có trọng lượng.

Lúc này, Lục Vũ nhìn Hắc Hạt Tử, khẽ hỏi: "Trương Hạo có nói gì với anh không?" Hắc Hạt Tử không đáp, chỉ đứng yên "nhìn" Lục Vũ.

Lục Vũ nhìn gã rồi tiếp tục: "Trương Hạo truy tìm những chuyện quá khứ này nhiều hơn bất cứ ai, chắc hẳn anh ta đã nói với anh điều gì đó, là không được vào hay bắt buộc phải vào?" Khi nói đến đây, có thể thấy lông mày Hắc Hạt Tử khẽ giật một cái.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào gã, ai cũng chú ý tới sự thay đổi nhỏ nhặt này.

Vương Bàn Tử âm thầm đưa tay ra sau lưng, nắm chặt khẩu súng ở thắt lưng.

Lục Vũ không ngạc nhiên trước sự im lặng của Hắc Hạt Tử, chỉ đợi một lát rồi nói tiếp: "Dù sao đi nữa, Trương Hạo cũng là người nhà họ Trương, từng trải qua Thiên Thụ, biết nơi này cũng không có gì lạ.

Chắc anh ta cũng từng tới đây rồi phải không?

Ừm, cả anh nữa, có phải anh cũng từng tới đây không?" Nghe câu hỏi cuối cùng của Lục Vũ, sắc mặt Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng biến đổi, gã hơi cứng nhắc gật đầu: "Từng tới." "Từng tới mà anh không nói!" Vương Bàn Tử lúc này không còn do dự, trực tiếp rút súng ra chỉ thẳng vào Hắc Hạt Tử!

Lục Vũ thì không có biểu hiện gì kích động, chỉ bình tĩnh nhìn gã, khẽ nói: "Số lần anh tới đây chắc không nhiều, đây là lần thứ hai hay lần thứ ba?

Nói đi cũng phải nói lại, trong bức ảnh cũ kia cũng có anh phải không?

Hay là lúc đó anh chính là người chụp ảnh?

Để tôi nghĩ xem, đúng rồi, trong ảnh không có anh, vậy người chụp ảnh chính là anh?" Nói đoạn, Lục Vũ lại quay đầu nhìn sợi xích trên cửa thiên điện, đột nhiên cười nhạt một tiếng: "Thiên Thụ quả thực là một nơi tốt, Thiên Thụ giấu trong Thiên Cung, thật đúng là danh xứng với thực!

Lần chụp ảnh đó là sau khi Thiên Thụ diễn ra sao?" Lục Vũ lại nhìn Hắc Hạt Tử lần nữa.

Hắc Hạt Tử lắc đầu, khóe miệng có chút đắng chát: "Tôi cũng không nhớ rõ nữa, tôi chỉ nhớ là mình đã thấy cảnh tượng chụp bức ảnh đó." Cả hai người không nói thêm gì nữa, bầu không khí bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Nhưng trong lòng mỗi người đều đang sục sôi!

Thiên Thụ!

Có thể nói, ở thế giới này, hai thứ thần bí nhất chính là: Thanh Đồng Môn và Thiên Thụ!

Chương 1546

Thiên Thụ của nhà họ Trương rốt cuộc là cái gì, không ai có thể nói rõ hoàn toàn.

Nhưng hiện tại, cuộc đối thoại giữa Lục Vũ và Hắc Hạt Tử rõ ràng đang cho họ biết một sự thật: Phía sau sợi xích sắt của thiên điện kia có khả năng chính là bí mật của Thiên Thụ!

Hơn nữa, còn một chuyện kinh người là tất cả những người trong bức ảnh cũ kia đều đã trải qua Thiên Thụ!

Thậm chí ngay cả gã Hạt Tử này cũng tham gia vào hành động đó!

Khám phá chấn động này khiến đầu óc mọi người ong ong, nhất thời không biết nói gì!

Một lát sau, vẫn là Vương Bàn Tử bình tĩnh lại đầu tiên, gã lên tiếng: "Nếu bên trong là Thiên Thụ thì mặc kệ chuyện khác, kiểu gì chúng ta cũng phải vào xem cho bằng được!

Tôi thấy cứ mở khóa ra mà làm một vố lớn!

Hay là đánh thuốc nổ đi?" Lục Vũ nhìn gã một cách bất lực, rồi lại lắc đầu nói: "Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Hạt Tử, tự anh nói đi, có phải anh đã nhớ ra chuyện Thiên Thụ lần trước rồi không?" Khóe miệng Hắc Hạt Tử nhếch lên một vẻ cổ quái, cười như không cười: "Chuyện cậu còn không nhớ ra thì tôi làm sao nhớ ra được?" Nói xong, Hạt Tử quay sang Vương Bàn Tử: "Được rồi, đừng có cầm súng dọa tôi.

Nếu thực sự muốn đối phó với tôi thì cậu ta đã ra tay rồi, không cần cậu phải lo lắng đâu." Dừng một chút, gã nói tiếp: "Chuyện Thiên Thụ lần trước tôi thực sự không nhớ, nhưng chuyện chụp ảnh thì tôi

có chút ấn tượng.

Người chụp ảnh không phải tôi.

Nếu tôi không nhớ nhầm thì người chụp là Trương lão bản." Phải nói rằng đáp án này nằm ngoài dự tính của Lục Vũ.

Đúng là hắn có nghĩ tới chuyện Trương Hạo từng tới đây, nhưng chuyện Trương Hạo là người chụp ảnh thì thật khó hiểu!

Theo lời Trương Hạo, sau khi Trương Khởi Linh mất tích, anh ta mới từ hải ngoại trở về, nhận lời mời của Trương Đại Phật Gia đi tìm Trương Khởi Linh.

Nhưng chưa tìm thấy Trương Khởi Linh thì Trương Đại Phật Gia cũng mất tích theo!

Thế nhưng trong bức ảnh kia không chỉ có Trương Đại Phật Gia mà còn có cả Trương Khởi Linh, bao gồm cả người của Lão Cửu Môn và người của hắn, không thiếu một ai!

Lục Vũ đột nhiên cảm thấy những chuyện quá khứ này thật quá hỗn loạn!

Hiện tại, hoặc là Hắc Hạt Tử nhớ nhầm, hoặc là Trương Hạo nhớ nhầm, hay là... còn ẩn tình nào khác?

Trong quá trình truy tìm sự việc này, mỗi người lại có một cách giải thích riêng, các loại thuyết pháp cứ tầng tầng lớp lớp hiện ra, biến một chuyện lẽ ra rất đơn giản thành một mớ bòng bong!

Ủa?

Chờ chút!

Một mớ bòng bong!

Trong lòng Lục Vũ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ!

Từ lâu nay, trong lòng hắn đã hình thành một phản xạ có điều kiện: Cứ nhắc đến chuyện làm cho mọi thứ rối tung lên thì chỉ có thể là một người!

Ngô Tam Tỉnh!

Trong số tất cả mọi người, Ngô Tam Tỉnh là kẻ thích bày trò kiểu này nhất!

Sau một hồi im lặng, Lục Vũ lại lên tiếng: "Khoan hãy nghĩ đến chuyện đó, chúng ta chuẩn bị vào trong trước đã." Nói tới đây, hắn lại dừng lại, nhìn Vương Bàn Tử và những người khác: "Cậu và A Ninh ở lại đây." Không đợi Vương Bàn Tử kịp cãi lại, Lục Vũ nói tiếp: "Ngoại trừ hai người, tất cả những người còn lại đều đã trải qua Thiên Thụ.

Thiên Thụ là thứ khó mà nói rõ được.

Nếu chúng ta gặp vấn đề bên trong, rất có thể sẽ bó tay chịu trói.

Cậu và A Ninh chưa từng trải qua Thiên Thụ, có thể ra tay ứng cứu khi chúng tôi gặp nguy cấp." Mặc cho Lục Vũ nói gì, Vương Bàn Tử cũng bĩu môi, dứt khoát đáp: "Không đời nào, cậu không cần nói mấy thứ vô ích đó với tôi.

Bản lĩnh của Bàn gia cậu cũng biết rồi, dù có gặp chuyện gì kỳ quái thì Bàn gia đứng cạnh cậu là hợp lý nhất." Sau khi Bàn Tử nói xong, A Ninh cũng một lần nữa bày tỏ quyết tâm của mình.

Lục Vũ cau mày, nghe hai người họ cứ "lải nhải" bên tai, trong lòng thoáng chút phiền muộn, cuối cùng vỗ tay một cái quát: "Được rồi, đừng cãi nhau nữa!" Hiện trường lập tức im phăng phắc.

Lục Vũ nhìn từng người một, chậm rãi nói: "Đây là các ngươi tự chọn, tôi không muốn nghe thêm lời vô ích nào nữa, bây giờ tất cả lại đây, đứng vây thành một vòng quanh tôi." Rất nhanh sau đó, mọi

người làm theo lời Lục Vũ, vây thành một vòng, người này đặt tay lên vai người kia.

Lục Vũ lại nhìn lướt qua mọi người một lần nữa, đột ngột nắm chặt chiếc "Bách Nễ Lệnh"!

Giây tiếp theo, tất cả đều cảm thấy một cơn đau nhức nhối dữ dội khó tả truyền đến trong não bộ!

A Ninh là người có thể lực yếu nhất, cảm nhận được sự phệ hồn của 'Nễ', mắt cô tối sầm lại rồi ngất đi.

Nhờ có Hoắc Linh và Vương Bàn Tử giữ chặt hai bên nên cô mới không ngã quỵ xuống đất.

Lục Vũ nhìn thấy cảnh đó nhưng không can thiệp, trực tiếp dẫn mọi người bước thẳng về phía cửa thiên điện!

Nhờ có Bách Nễ Lệnh mà mọi việc diễn ra suôn sẻ, không cần phá hỏng sợi xích thanh đồng, Lục Vũ đã dẫn mọi người đi xuyên vào trong thiên điện một cách nhẹ nhàng.

Chương 1547

Bên trong thiên điện cực kỳ bất thường!

Đập vào mắt họ là một hang động, trần và sàn đều mấp mô, rõ ràng đây là một hang động được khai tạc rất thô sơ.

Một cái hang đen ngòm hiện ra trước mắt họ!

Lục Vũ nhìn qua rồi tạm thời buông chiếc Bách Nễ Lệnh ra.

Ngay khi hắn buông tay, mọi người đều lảo đảo, ai nấy đều thở dốc hổn hển!

Nỗi đau phệ hồn thực sự quá kinh khủng!

Tuy nhiên, Lục Vũ không cho họ nhiều thời gian nghỉ ngơi, khi họ còn chưa kịp lấy lại hơi, hắn đã dẫn họ đi sâu vào bên trong.

Hang động sâu thẳm vượt xa tưởng tượng của mọi người!

Đi được vài phút, tinh thần Vương Bàn Tử đã khá hơn một chút, gã xoa xoa thái dương nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, nhìn kiểu này thì con đường này giống như đường dẫn tới Thanh Đồng Môn vậy." Không chỉ gã, những người có mặt đều có chung suy nghĩ đó.

Họ đều đã từng tới Thanh Đồng Môn, cũng đã từng chui qua các hang động ở Trường Bạch Sơn.

Cảm giác thì các hang động này đều đại đồng tiểu dị, nếu chúng liên thông với nhau thì cũng không phải là chuyện không thể.

Vấn đề duy nhất là con đường này vẫn khá bằng phẳng, nếu dẫn tới Thanh Đồng Môn dưới thung lũng thì phải là đường xuống dốc mới đúng.

Nhất là khi họ đang ở trên núi cao, đáng lẽ phải đi xuống rất nhiều.

Mọi người vừa đi vừa suy nghĩ vẩn vơ trong hang động.

Khoảng mười phút sau, Lục Vũ đột nhiên dừng bước.

Phía trước họ dường như là điểm cuối của hang động, nơi đó lấp lánh vô số điểm sáng, trông như một bản đồ sao vậy.

Dừng lại quan sát một lát, Lục Vũ lại dẫn đội tiến lên!

Lần này đi được khoảng một phút, những điểm sáng ở đằng xa dần trở nên rõ nét hơn.

Có thể thấy những điểm sáng đó trông như có rất nhiều người đang cầm đuốc vậy.

Tiến lại gần hơn một chút, một cảnh tượng quỷ dị hơn hiện ra!

Cuối đường hầm là một nền đá không lớn lắm.

Bên dưới nền đá, ở độ cao khoảng mười mét, là một khoảng không gian bằng phẳng rộng lớn như một quảng trường...

Trên khoảng sân bằng phẳng đó, chi chít những xác sống (hoạt tử nhân)!

Bên cạnh mỗi xác sống đều có một luồng hỏa diễm xanh lè lơ lửng!

Chứng kiến cảnh này, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Có phải Thiên Thụ hay không thì tôi không biết, nhưng mấy cái xác sống này Bàn gia tôi trông cứ thấy quen quen." Sau khi gã nói xong, A Ninh lập tức tiếp lời: "Những người này, rất nhiều người là người của Tiêu sở." Giọng cô hơi run rẩy, rõ ràng không ngờ lại gặp lại những xác sống này ở đây!

Bởi lẽ trước đó họ đã tận mắt thấy xác sống dẫn Ngô Tà và Giải Liên Hoàn vào đại liệt cốc.

Mà cái đại liệt cốc đó chắc hẳn còn cách nơi này rất xa!

Đúng lúc đó, Giải Liên Hoàn chỉ tay sang một bên nói: "Chỗ này có bậc thang, chúng ta xuống dưới thôi." Nói xong, gã không màng mọi người nghĩ gì, một mình hớt hải chạy xuống cầu thang bên cạnh.

Thấy vẻ vội vã của gã, Hoắc Linh do dự một chút rồi cũng bám theo.

Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái nhưng không vội, chỉ nói nhỏ với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, có phải Giải Liên Hoàn phát hiện ra Ngô Tam Tỉnh hay Ngô Tà rồi không mà gã tích cực thế?

Mẹ nó!

Cái lão già này không lẽ lại lật lọng đấy chứ?" "Cậu đừng có hở chút là cuống quýt lên được không?" Lục Vũ lắc đầu khẽ nói: "Dù trước đó Ngô Tà, Ngô Nhất Cùng có bị đám xác sống này bắt đi thì ở đây cũng không thấy tung tích của họ đâu." Hơi thở của người sống và người chết khác nhau, tuy dưới kia có rất nhiều xác sống nhưng nếu có người sống ở đó, Lục Vũ sẽ nhận ra ngay.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Giải Liên Hoàn và Hoắc Linh đã chạy xuống hết cầu thang, đứng trên quảng trường, giữ một khoảng cách nhất định với những luồng quỷ hỏa.

Giải Liên Hoàn thực sự rất sốt sắng, gã cầm đèn pin liên tục soi qua mặt từng xác sống một, hy vọng tìm thấy những gương mặt quen thuộc.

Bên cạnh gã, Hoắc Linh đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc, sau đó quay đầu vẫy tay gọi Lục Vũ vừa mới xuống tới: "Cậu lại đây xem này, có thứ gì đó không bình thường." Lục Vũ còn chưa kịp tới nơi, Giải Liên Hoàn đã ghé sát vào Hoắc Linh, nhìn kỹ một vật đen thui dưới chân cô ta.

Lúc này Lục Vũ và Vương Bàn Tử cũng vừa tới.

Cúi đầu nhìn một cái, Lục Vũ đã nhận ra vật đen thui đó là cái gì.

Mô Kim Phù!

Hơn nữa còn là một miếng Mô Kim Phù hàng thật giá thật!

Vương Bàn Tử nhìn Lục Vũ, sau khi thấy Lục Vũ gật đầu, gã nhặt miếng Mô Kim Phù lên, lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cậu bảo cái phù này là của ai?

Chương 1548

Nhìn cái dây thừng mục nát thế này thì thứ này bị vứt ở đây lâu lắm rồi." "Tê!" Vương Bàn Tử chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng Hắc Hạt Tử hít một hơi khí lạnh.

Quay đầu lại, họ thấy Hắc Hạt Tử đột nhiên vươn tay móc từ trong cổ áo của một xác sống ra một vật! "Hạt Tử!", "Đừng động lung tung!", "Cẩn thận quỷ hỏa!" Nằm ngoài dự đoán của mọi người, những luồng quỷ hỏa đó không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắc Hạt Tử cũng không màng đến quỷ hỏa, gương mặt gã đầy vẻ kinh ngạc, không thể tin nổi mà nói: "Tôi vừa kiểm tra vài người, trên cổ họ đều đeo Mô Kim Phù!" Câu nói này càng khiến mọi người chấn động hơn! "Trời đất ơi, chẳng lẽ đám xác sống này đều là Mô Kim Hiệu Úy sao?" "Đây là bãi tha ma của Mô Kim Hiệu Úy à?" "Mô Kim Hiệu Úy sau khi chết đều tới đây biến thành xác sống sao?" Chuyện này thực sự quá đỗi kinh người, chính Hắc Hạt Tử cũng bị phát hiện của mình làm cho nói năng lộn xộn!

Quan trọng là sau khi nghe lời gã, mấy người khác cũng kiểm tra những xác sống bên cạnh mình!

Đúng như Hạt Tử nói, trên cổ mỗi người đều treo một chiếc Mô Kim Phù.

Điều vô lý hơn nữa là những miếng Mô Kim Phù này đều là hàng thật!

Ngay cả Lục Vũ lúc này đầu óc cũng thấy ong ong!

Nhìn lướt qua, trong không gian này có đến cả trăm xác sống, e rằng hai trăm người cũng không chỉ!

Sắc mặt Lục Vũ biến đổi liên tục, sau khi ép mình bình tĩnh lại, hắn tìm thấy những xác sống của người Tiêu sở trong đám đông.

Trên cổ những xác sống đó cũng treo một miếng Mô Kim Phù hàng thật!

Đến đây thì có thể khẳng định tất cả xác sống ở đây đều mang theo Mô Kim Phù thật!

Sử liệu ghi chép, Tào Tháo là người sáng tạo ra Mô Kim Hiệu Úy, đeo Mô Kim Phù, tuy chính sử không ghi chép rõ có bao nhiêu Mô Kim Hiệu Úy nhưng dân gian tương truyền con số này không ít.

Hơn nữa, chức danh Hiệu Úy thời Đông Hán cũng là một cấp tướng lĩnh quân sự cao cấp, so với nhiều vị tướng không có thực quyền thì chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Dù Mô Kim Hiệu Úy không nằm trong danh sách "Ngũ Hiệu Úy" hay "Bát Hiệu Úy" truyền thống, nhưng cũng không đến mức nhan nhản như rau ngoài chợ thế này.

Hơn nữa, Mô Kim Phù là pháp khí!

Vậy mà ở đây lại có hàng trăm cái, làm người ta có cảm giác Mô Kim Phù như hàng bán sỉ ngoài chợ vậy!

Tuy nhiên... sau khi kinh ngạc, Lục Vũ thở hắt ra một hơi, trong lòng đã hiểu rõ.

Nhưng trước khi hắn kịp mở lời, Vương Bàn Tử đã h hứng nói: "Tiểu ca nhi, chuyện này vô lý quá đúng không?

Mô Kim Phù trên người họ từ đâu ra vậy?

Không lẽ toàn là đồ giả?" "Đồ thật đấy." Lục Vũ vốn không định giấu họ, liền nói ngay: "Tất cả Mô Kim Phù ở đây đều là thật.

Còn việc họ lấy từ đâu ra thì ngoài nhà họ Trương, tôi không nghĩ

ra được khả năng nào khác." Vừa nói, Lục Vũ vừa gỡ vài miếng Mô Kim Phù xuống, khẽ nói: "Nhớ không?

Lúc trước tôi đã nói với các người rồi, nhà họ Trương chính là tổ tông của nghề Phát Khâu, Mô Kim." "Ủa?

Quỷ hỏa tắt rồi!" Lúc này Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng: "Mất đi Mô Kim Phù, quỷ hỏa trên người xác sống sẽ tắt đi." Nói đến đây, biểu cảm của cô ta bỗng trở nên quái lạ, cô ta quay sang nhìn Lục Vũ, nói một câu không đầu không đuôi: "Cậu biết tôi vừa nghĩ đến chuyện gì không?" Lục Vũ liếc nhìn Hoắc Linh một cái nhưng không nói gì, chỉ chậm rãi bước đi giữa đám đông xác sống.

Vương Bàn Tử lập tức bám theo, thắc mắc hỏi vài câu.

Tiếc rằng cả Lục Vũ lẫn Hoắc Linh đều không giải thích gì thêm về câu nói kỳ lạ của cô ta.

Điều này thực sự rất khó hiểu.

Sau khi đi một vòng quanh quảng trường đầy rẫy Mô Kim Hiệu Úy, họ lại phát hiện ra một hang động khác.

Ở cửa hang có một mẩu đầu lọc thuốc lá ai đó vứt lại, xem chừng mới cách đây không lâu mới có người đi qua chỗ này!

Sự xuất hiện của mẩu thuốc lá này cũng đã thu hút sự chú ý của mọi người, họ không còn thắc mắc về câu nói của Hoắc Linh nữa.

Đương nhiên, dù họ có thắc mắc thì Lục Vũ cũng chẳng có ý định giải thích.

Bước vào hang động lần nữa, họ cảm thấy không khí cực kỳ âm lãnh, nhiệt độ ít nhất phải thấp hơn quảng trường bên ngoài vài độ.

Trên mặt đất lờ mờ có một lớp sương lạnh, dưới chân cũng có cảm giác trơn trượt.

Hang động này rất dài, mọi người đi trong đó gần nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy lối ra.

Tuy nhiên, trước mắt họ không còn là bóng tối vĩnh hằng nữa.

Phía trước xuất hiện vài cái xác!

Những cái xác này mặc áo dài, trên người và mặt đều phủ một lớp sương lạnh, giống như bị chết cóng trong hang động vậy.

Tiến lại gần, có thể thấy mấy cái xác đó đều có trán màu xanh, phía sau đầu là một búi tóc đen, chính giữa là một bím tóc dài nhỏ thõng xuống vai.

Chương 1549

Kiểu tóc này gọi là "đuôi chuột đồng tiền", chính là kiểu tóc mà nhà Thanh sau khi vào cửa cai trị giang sơn đã bắt dân chúng phải cắt tóc thay phục trang!

Nhìn khắp các triều đại lịch sử, ngoại trừ nhà Thanh, không có bất kỳ thế gia nào có kiểu tóc này!

Thực lòng mà nói, kiểu tóc này cực kỳ khó coi, xấu đến mức không thể tả nổi.

Bản thân Lục Vũ cực kỳ ghét kiểu tóc này.

Nhưng kiểu tóc không quan trọng, quan trọng là thân phận của họ!

Giải Liên Hoàn rất hứng thú với mấy cái xác khô ăn mặc kiểu nhà Thanh này, liền chủ động kiểm tra ngay lập tức.

Rất nhanh sau đó, một tấm thẻ gỗ bên hông một cái xác đã thu hút sự chú ý của gã!

Tấm thẻ gỗ cầm lên khá nặng tay, chắc làm bằng gỗ ô mộc, mặt thẻ phủ một lớp sương trắng.

Giải Liên Hoàn hà vài hơi nóng, dùng ống tay áo lau nhẹ một lát liền thấy một hoa văn hình hoa sen xuất hiện ở mặt chính lệnh bài, bên dưới hoa văn là vài chữ nhỏ: Thiên tự số 24.

Mắt Giải Liên Hoàn hơi sáng lên, nhưng gã không vội nói gì, đặt tấm thẻ gỗ xuống rồi tiếp tục kiểm tra vài cái xác khác.

Trên người mỗi cái xác đều có một tấm lệnh bài.

Kiểu dáng lệnh bài đều giống nhau, chỉ khác nhau ở con số được đánh dấu phía dưới!

Vương Bàn Tử xem một lúc nhịn không được hỏi: "Tiểu ca nhi, chuyện này là sao?" "Huyết Tích Tử." Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, khẽ thốt ra ba chữ.

Vương Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Đội đặc vụ Huyết Tích Tử của nhà Thanh sao?

Nghe nói mấy thứ đó lợi hại chẳng kém gì Cẩm Y Vệ, mấy cái lão già này chạy tới đây làm gì?" Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ, thấy hắn không có ý định giải thích liền lên tiếng: "Đây đúng là lệnh bài của Huyết Tích Tử.

Tuy chính sử không ghi chép nhưng tôi từng gặp một hậu duệ Bát Kỳ, tổ tiên anh ta là thành viên Huyết Tích Tử.

Theo lời anh ta, Huyết Tích Tử ngoài việc do thám quân tình, theo lệnh hoàng đế để theo dõi giám sát các đại thần ra, còn có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng: canh giữ long mạch của Đại Thanh!" Nói đến đây, trên mặt Giải Liên Hoàn đột nhiên lộ ra một nụ cười cổ quái, ánh mắt gã hướng về phía Hắc Hạt Tử, cười như không cười nói: "Long mạch của Đại Thanh nằm ở ngoài cửa ải, truyền thuyết kể rằng nó nằm ở Trường Bạch Sơn.

Hiện tại ở đây lại có Huyết Tích Tử, tôi cứ thấy chuyện này trùng hợp thế nào ấy.

Hạt Tử, anh thấy có trùng hợp không?" Khi Giải Liên Hoàn nhìn Hắc Hạt Tử, ánh mắt Lục Vũ cũng dừng lại trên người gã.

Từ lâu rồi hắn đã biết Hắc Hạt Tử là người Kỳ (Manchu), nhưng hắn chưa từng nghĩ gã có khả năng là hậu duệ của Huyết Tích Tử trong truyền thuyết.

Bây giờ nghe Giải Liên Hoàn nói vài câu, cảm giác lai lịch của Hắc Hạt Tử đúng là có vấn đề.

Với thân thủ của gã, rõ ràng cũng không giống bất kỳ môn phái võ thuật thông thường nào. "Tôi là người Kỳ, tổ tiên tôi cũng là Huyết Tích Tử.

Có điều, chuyện canh giữ long mạch thì tôi chưa từng nghe nói tới.

Lần đầu tiên tôi nghe nói về Trường Bạch Sơn là từ miệng của Trương lão bản." "Không lẽ nào..." Vương Bàn Tử đột ngột lên tiếng nhưng chỉ nói được ba chữ rồi dừng lại.

Một lúc sau gã mới tiếp tục: "Nhà họ Trương không lẽ là Huyết Tích Tử sao?

Nghe ý này thì dường như long mạch Đại Thanh có liên quan tới nơi này?" "Không phải đâu." Lục Vũ một lần nữa lắc đầu phủ định, rồi nói tiếp: "Những người này không phải người nhà họ Trương.

Nếu nói Huyết Tích Tử có liên quan tới nhà họ Trương thì khả năng lớn nhất là họ nằm ở hai chiến tuyến đối lập." Nói đoạn, Lục Vũ dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Đừng quên, nhà họ Trương vào cuối thời Thanh từng trải qua một trận đại chiến, khiến con cháu nhà họ Trương thương vong vô số.

Mà kiểu trang phục áo dài này là từ cuối thời Thanh." Nói xong câu đó, Lục Vũ không giải thích thêm gì nữa, nhưng Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đều hiểu ý của hắn.

Những người Huyết Tích Tử này, nếu không liên quan tới trận đại chiến năm đó thì cũng chẳng phải bạn bè gì với nhà họ Trương.

Thậm chí rất có khả năng nhà Thanh cũng đã phát hiện ra sự thần dị của Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn và muốn chiếm được 'Chung Cực'?

Khả năng này không phải là không có, thậm chí càng nghĩ càng

thấy hợp lý!

Có điều, lúc này không phải lúc để nghiền ngẫm chuyện đó, sau khi kiểm tra vài cái xác và xác định không bỏ sót thứ gì, mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước...

Tiếp tục tiến về phía trước, hang động vẫn là hang động đó, không có thêm chuyện gì mới lạ xảy ra.

Đám người đi trong động chừng mười mấy phút, cũng không thấy xuất hiện thêm những cái xác khô khác.

Tuy nhiên, hang động vạn năm không đổi lúc này cuối cùng cũng trở nên rộng rãi hơn một chút, đủ cho mấy người đi song hàng.

Đi thêm một lát, khi mấy người bắt đầu cảm thấy vô vị, buồn ngủ thì đột nhiên một bóng đen lướt qua trước mắt rồi biến mất không dấu vết!

Cái bóng quỷ quái xuất hiện đột ngột khiến mọi người đang buồn ngủ đều phải rùng mình, lập tức tỉnh táo hẳn lên!

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lục Vũ lập tức được siết chặt, ánh mắt anh trở nên sắc lẹm!

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người khác cũng trợn tròn mắt, toàn thân giới bị!

Chương 1550

Nhưng bọn họ chỉ thấy bóng quỷ chớp nhoáng, hoàn toàn không thấy nó đã chạy đi đâu.

Nhìn chằm chằm một hồi, Vương Bàn Tử nhịn không được lên tiếng: "Cái bóng quỷ vừa rồi không lẽ là Ngô Tam Tỉnh chứ?" "Không thể nào." Giải Liên Hoàn chém đinh chặt sắt nói: "Cái bóng đó không giống bóng người." "Thế thì đúng rồi, Ngô Tam Tỉnh vốn dĩ cũng chẳng phải là người." Vương Bàn Tử bực bội nói một câu.

Đang định nói thêm gì đó, Lục Vũ đột nhiên quát: "Câm miệng!" Hai chữ vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên vung tay, mấy tấm phù chỉ từ tay anh bay vút ra!

Giữa lúc phù chỉ đang bay lơ lửng, một đạo hắc ảnh từ phía bên kia lao ra!

Bóng đen lướt qua cực nhanh, đâm sầm vào mấy tấm phù chỉ.

Tức thì, điện quang lóe lên, chiếu sáng cả đường hầm!

Nhờ ánh điện, mấy người có thể nhìn rõ thứ bị lôi pháp bao vây là một con chim Điêu Hào khổng lồ cao gần hai mét!

Con Điêu Hào rơi xuống đất, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Nhưng rất nhanh, nó lại tung cánh, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành bóng quỷ, biến mất ngay trước mắt mọi người!

Động tác của nó nhanh đến mức ngay cả Lục Vũ cũng không kịp phản ứng, thậm chí trong não hải còn chưa xuất hiện thông báo của hệ thống!

Chỉ vài giây sau, bóng đen lại một lần nữa lướt qua trước mặt mấy người!

Lục Vũ cau mày, bảo Vương Bàn Tử lấy đèn pha đeo lưng ra.

Lần này, vì không thể tùy ý động dụng pháp khí, bọn họ sử dụng mọi thứ đều có chút tiết chế để tránh việc không đủ dùng trong hang động.

Khi đèn pha bật lên, xung quanh sáng như ban ngày, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy một tình huống vô cùng quỷ dị.

Con Điêu Hào khổng lồ đó không phải biến mất, mà là không ngừng chạy quanh bọn họ theo vòng tròn, chỉ vì tốc độ của nó quá nhanh, nhanh đến mức mắt thường không bắt kịp nên mới có cảm giác nó liên tục ẩn hiện!

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên bóp cò, bắn liên tiếp về phía vách hang động.

Chỉ trong vài nhịp thở, một băng đạn đã bị Bàn Tử bắn sạch.

Hắc Hạt Tử cạn lời nhìn Vương Bàn Tử: "Ông muốn ôm cây đợi thỏ thì cũng phải di chuyển họng súng lên xuống chứ, tốc độ nó nhanh như vậy, ông bắn thế này thì trúng cái lông chim à?" "Nói nhảm, Bàn gia ta chính là muốn bắn chim, có giỏi thì ông lên đi." Vương Bàn Tử gắt lại một câu, sau đó nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, không cần nghĩ nữa, cái thứ này đã xuất hiện thì chúng ta chắc chắn đang ở trong đại liệt cốc rồi, tôi đoán cách Thanh Đồng Môn cũng không xa lắm." Nhắc mới nhớ, lần trước bọn họ tới Trường Bạch Sơn cũng gặp phải Điêu Hào trong hẻm núi.

Nhưng khi đó Điêu Hào không quỷ dị như thế này, tốc độ cũng không nhanh đến vậy.

Tốc độ của con Điêu Hào này thực sự như quỷ mị!

Ngay lúc này, Hắc Hạt Tử cũng bắt chước Vương Bàn Tử, bóp cò súng, bắn liên tục theo quỹ đạo di chuyển của con Điêu Hào!

Đát đát đát!

Tiếng súng vang dội nhưng vẫn vô vọng!

Không biết có bắn trúng hay không, chỉ thấy con Điêu Hào vẫn không ngừng lượn quanh bọn họ với tốc độ phi thường!

Vương Bàn Tử liếc nhìn Hắc Hạt Tử, rồi quay sang nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chúng ta làm thế này đi, anh ném mấy đạo phù, giật điện chết nó rồi..." Lời chưa dứt, Lục Vũ đã ra tay!

Một xấp phù chỉ từ trên trời rơi xuống!

Mấy tấm phù chỉ sau khi bị Điêu Hào đâm rách liền biến thành hỏa quang!

Con Điêu Hào đang di chuyển tốc độ cao giống như đâm sầm vào một bức tường, khựng lại ngay lập tức!

Nó phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, rơi bịch xuống đất!

Ngay lúc nó rơi xuống, Lục Vũ đã cầm Hắc Kim Cổ Đao lao tới, một đao đâm thẳng vào người nó!

Khi lưỡi đao cắm ngập vào thân thể, con Điêu Hào phát ra tiếng kêu thê lương và chói tai hơn nữa!

Lệ!

Tiếng kêu chói tai như muốn đâm thủng màng nhĩ con người.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Lục Vũ, khi nghe thấy âm thanh này đều không khỏi hoa mắt chóng mặt!

Lục Vũ nghiến răng chịu đựng cảm giác choáng váng, cắn mạnh vào đầu lưỡi để ép mình tỉnh táo lại, đôi tay tiếp tục dùng lực ấn sâu thanh cổ đao!

Theo động tác của anh, tiếng kêu của Điêu Hào càng thêm thê

thảm!

Âm thanh nhức óc khiến sắc mặt Lục Vũ xanh mét, anh vô thức quay đầu đi để tránh né âm thanh này!

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử cũng cố nén cơn ù tai, giơ súng nhắm chuẩn con Điêu Hào khổng lồ mà bóp cò!

Họng súng phun ra hỏa xà, vô số viên đạn trút xuống người con quái vật!

Lần này, tiếng kêu của Điêu Hào cuối cùng cũng yếu đi nhiều.

Chương 1551

Lục Vũ thở hắt ra một hơi, rút Thừa Ảnh Kiếm sau lưng, hóa thành một đạo hàn quang đâm thẳng vào cổ họng nó!

Tiếng kêu của con Điêu Hào lập tức im bặt!

Nhưng chưa kịp để Lục Vũ thở phào, một tiếng kêu sắc nhọn khác lại phát ra từ trên người nó!

Tiếng kêu như phát ra từ trong bụng con Điêu Hào, truyền thẳng qua Hắc Kim Cổ Đao và Thừa Ảnh Kiếm vào não hải của Lục Vũ!

Âm thanh thê lương chói tai khiến tinh thần anh hoảng hốt, mắt tối sầm lại, thậm chí không còn sức để nắm chặt chuôi đao và kiếm!

Loại âm thanh này dường như truyền qua cơ thể còn mãnh liệt hơn!

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người khác không cảm nhận mạnh mẽ bằng, lúc này mới có được cơ hội thở dốc quý giá.

Sau khi hồi sức, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Giải Liên Hoàn đều nén cơn đau, áp sát họng súng vào thân thể con Điêu Hào!

Theo những tiếng bóp cò dứt khoát, họng súng liên tục phun lửa!

Rất nhanh, xung quanh không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, tai mỗi người chỉ còn lại tiếng súng "đát đát đát".

Cuối cùng... xung quanh không còn tiếng kêu chói tai nào nữa.

Con Điêu Hào đã bị bắn nát bét, nằm phục ở đó, không còn âm thanh hay cử động gì.

Đám người Vương Bàn Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, bọn họ cũng nhận ra mình không còn nghe thấy

bất cứ âm thanh gì nữa!

Nói chuyện, gào thét đều không nghe thấy.

Mỗi người đều hiểu rằng tiếng kêu sắc nhọn vừa rồi đã gây tổn thương nghiêm trọng đến thính giác của họ.

Vương Bàn Tử lúc này cũng chẳng quản tai mình ra sao, vứt súng đi, lảo đảo đi về phía Lục Vũ, muốn kéo anh ra khỏi xác con Điêu Hào.

Lục Vũ là người chịu tổn thương nặng nhất, tai anh không ngừng chảy máu, tinh thần hoảng hốt, mặc cho đám người Bàn Tử kéo mình ra.

Ngay khi Hắc Kim Cổ Đao rời khỏi thân thể con Điêu Hào, thứ tưởng chừng đã chết hẳn đó đột nhiên cử động!

Nó điên cuồng vặn vẹo trên mặt đất như một con chuột chũi lớn, bật nảy liên tục.

Nhưng những phần xương có thể gãy đều đã bị đạn bắn nát, thân thể đầy lỗ thủng, dù có cố gắng thế nào nó cũng không thể bay lên được nữa.

Máu đen không ngừng chảy ra từ vết thương...

Nhìn bộ dạng này, chắc chắn nó không sống nổi.

Vương Bàn Tử cũng không để ý đến nó, vội vàng đỡ Lục Vũ ra một bên, lục lọi trong túi hồi lâu mới tìm được một thanh Hoa Đà Đao đưa vào tay Lục Vũ.

Nhưng không có hiệu quả gì, tai Lục Vũ vẫn không ngừng chảy máu.

Bàn Tử mới sực nhớ ra, pháp khí thần kỳ không còn tác dụng ở đây!

Điều này khiến Bàn Tử luống cuống tay chân, gào thét ầm ĩ với Lục Vũ.

Chỉ tiếc là tiếng hét của gã, ngay cả bản thân gã cũng không nghe thấy!

Tiếng kêu của Điêu Hào trước đó đã gây ra thương tổn cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc này, Lục Vũ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thấy Bàn Tử lo lắng gào thét, anh vẫn giữ được bình tĩnh, vỗ vai gã rồi lấy ra một tấm Mạc Kim Phù.

Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu ý Lục Vũ, vội vàng nắm lấy phù để truyền âm.

Vừa gọi được một tiếng, gã lại hét lớn điều gì đó, nhìn khẩu hình thì là một câu chửi thề.

Tuy nhiên, hành động của Lục Vũ đã nhắc nhở Hoắc Linh, cô lập tức lấy giấy bút viết một đoạn rồi đưa cho Lục Vũ: "Anh thấy thế nào, tai chảy máu có sao không?" Lục Vũ khẽ lắc đầu tỏ ý không sao, rồi viết mấy chữ hỏi thăm tình hình mọi người.

Ai cũng giống nhau, màng nhĩ bị thương, không nghe thấy gì cả.

Tình hình này rất tệ, thậm chí là cực kỳ tồi tệ!

Trong bất kỳ cuộc thám hiểm nào, mất đi thính giác sẽ khiến họ gặp rất nhiều khó khăn.

Nhưng hiện tại gạo đã nấu thành cơm, có hối hận cũng chẳng giúp ích gì.

Lục Vũ móc từ sau lưng ra một đoạn nhân sâm, gặm như gặm củ cải, cảm thấy thể lực khôi phục đôi chút liền ra hiệu cho mấy người rồi đứng dậy, chậm rãi đi tới chỗ con Điêu Hào không xa.

Con Điêu Hào này đúng là hàng thật giá thật, hơn nữa còn là một con yêu thú Nhị phẩm chưa từng thấy.

Chương 1552

Khả năng giỏi nhất của nó là tốc độ và sóng âm.

Chỉ là...

đây là thông tin Lục Vũ vừa mới có được.

Trước đó khi nó di chuyển như quỷ mị, Lục Vũ hoàn toàn không thể khóa định được mục tiêu.

Sau đó là trận hỗn chiến, tiếng kêu của nó khiến đầu óc anh như muốn nổ tung!

Mãi đến tận bây giờ mới thở phào được một hơi. [Tên vật phẩm: Quỷ Ảnh Điêu Hào] [Đẳng cấp: Yêu thú Nhị phẩm] [Năng lực: Sóng âm, tốc độ] [Mô tả: Quỷ Ảnh Điêu Hào sinh ra ở nơi cực âm, ăn xác thối, lớn lên trong rừng sâu.

Sở hữu năng lực tấn công bằng sóng âm cực kỳ khủng bố, tốc độ như quỷ mị và sức sống cực kỳ ngoan cường.

Người bị tổn thương thính giác bởi Quỷ Ảnh Điêu Hào có thể dùng 'uế' (mỏ chim) áp vào cánh mũi để bình phục tổn thương do sóng âm gây ra...] Lúc này, con Điêu Hào vẫn chưa chết hẳn, thỉnh thoảng còn giãy giụa như muốn chạy trốn.

Nhìn động tác của nó, Lục Vũ vặn vặn cổ, cầm Hắc Kim Cổ Đao tiến lại gần.

Phía sau, Vương Bàn Tử thấy hành động của anh liền vô thức hét lên một tiếng.

Hét xong mới nhớ ra Lục Vũ không nghe thấy, chỉ đành vội vàng chạy lên đuổi theo, vừa nói vừa ra bộ khuyên Lục Vũ nên đợi thêm, ngộ nhỡ cái thứ này còn chút hơi tàn mà liều chết phản công thì cũng

phiền phức.

Ra hiệu một hồi, Bàn Tử lại rút súng từ thắt lưng ra, trên mặt nở một nụ cười.

Tuy nhiên, nụ cười chưa kịp tắt thì Lục Vũ đã đi tới trước mặt con quái vật.

Đao nâng lên hạ xuống, đầu con Điêu Hào trực tiếp bị anh chặt đứt!

Lục Vũ sau đó đứng trên thân thể nó, nhắm vào đôi cánh đã dang ra, bồi thêm hai đao!

Chỉ thấy tia lửa bắn tứ tung, đôi cánh của Điêu Hào đã bị Lục Vũ chặt lìa!

Lúc này, thân thể con quái vật hoàn toàn không còn phản ứng, nhưng Lục Vũ dường như chưa muốn dừng lại.

Hắc Kim Cổ Đao nhắm thẳng vào lồng ngực nó, lại một nhát nữa!

Cảnh tượng này giống như đang mổ gà mổ vịt, khiến mấy người đứng xem đều thấy tê cả da đầu...

Cảnh tượng tiếp theo càng khiến đám người Bàn Tử thấy đau đầu nhức mắt, vô thức muốn dời tầm mắt đi, không nỡ nhìn tiếp!

Cảnh tượng này thực sự quá kinh hãi!

Chỉ thấy Lục Vũ như một gã đồ tể, xẻ thịt con Điêu Hào ra thành từng mảnh!

Trên người, trên tay đều là máu bẩn!

Sau khi mổ bụng con quái vật, anh thọc tay vào đống máu đen ngòm không ngừng mò mẫm!

Không bao lâu sau, Lục Vũ lôi từ trong cơ thể nó ra một viên châu

màu tím thẫm to cỡ quả mận!

Thấy viên châu đó, Ngoa Thú lập tức phấn chấn, lon ton chạy đến bên cạnh Lục Vũ, há to miệng.

Lục Vũ nhìn qua rồi tùy tay ném viên châu cho nó, con vật nhỏ chẳng màng đến máu đen dính bên trên, nuốt chửng ngay lập tức.

Làm xong việc này, Lục Vũ phủi phủi tay, cuối cùng cũng rời khỏi xác con Điêu Hào.

Ngay khi bọn Bàn Tử tưởng mọi chuyện đã kết thúc, Lục Vũ lại đi tới phía bên kia, dùng đao cắt lấy phần mỏ của con Điêu Hào một cách hoàn chỉnh.

Mỏ chim cầm trong tay trông giống như một cái kẹp.

Lục Vũ vẫy vẫy Ngoa Thú, nó lại chạy tới.

Sau đó, thấy Lục Vũ kẹp cái mỏ chim vào mũi con Ngoa Thú.

Chờ vài giây rồi lấy ra.

Mấy người đứng nhìn ngơ ngác, không hiểu Lục Vũ đang bày trò gì?

Giữa lúc họ đang ngạc nhiên, Lục Vũ đầy máu bẩn lại kẹp cái mỏ chim vào mũi mình, rồi cầm nó đi tới chỗ Vương Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử không mấy tốt đẹp, bản năng lùi lại một bước, nhưng nghĩ Lục Vũ không hại mình nên đành cứng đầu đứng yên, khó hiểu nhìn anh.

Chỉ thấy Lục Vũ kẹp cái mỏ chim vào mũi Bàn Tử, y hệt động tác trước đó!

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử cảm thấy tai mình ngứa ngáy, gã vô thức gãi gãi, miệng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi đang làm cái quái gì thế, sao cứ như biến thành người khác vậy, không lẽ bị lão chó già Ngô

Tam Tỉnh kia tính kế rồi chứ?" "Ông mới bị lão chó Ngô Tam Tỉnh tính kế ấy." Vương Bàn Tử sững người, vô thức nhìn Lục Vũ.

Tiếp đó, gã đột nhiên nhận ra điều gì, nhảy dựng lên: "Tai tôi khỏi rồi?

Chương 1553

Tôi không bị điếc nữa à?" "Nếu ông còn gào lên nữa, tôi sẽ cho ông thành người câm luôn." Nghe vậy, Vương Bàn Tử phấn khích nhảy cẫng lên!

Nhưng ngay sau đó, gã lại nhớ tới một chuyện: "Tiểu ca nhi, không phải pháp khí không dùng được sao?

Bây giờ lại dùng được rồi à?" "Ai bảo ông đây là pháp khí?" Lục Vũ liếc gã một cái, lười giải thích, chỉ cầm mỏ chim kẹp lên mũi mỗi người một lát để khôi phục thính lực cho tất cả.

Sau khi khôi phục thính lực, cuộc trò chuyện của mấy người đương nhiên xoay quanh con Điêu Hào kia.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng: "Mà này, mấu chốt là cái thứ kia có ý gì, sao cứ lượn lờ quanh chúng ta thế?

Nó đang vạch địa bàn à?

Cứ lượn lờ mãi mà chẳng tấn công, nó định làm trò gì vậy?" Nghe câu hỏi của Bàn Tử, chẳng đợi Lục Vũ lên tiếng, Ngoa Thú đã tiên phong nói: "Còn làm trò gì nữa, cái thằng ranh con đó muốn ăn thịt cô nãi nãi, nhưng không biết nên cắn từ đâu thôi!" Con vật nhỏ nói năng có chút tức giận!

Nơi này nó cực kỳ không thích!

Từ lúc đến Trường Bạch Sơn, liên tiếp gặp phải mấy đợt thứ muốn ăn thịt nó.

Cho dù nó có linh khí tràn trề thì cũng không chịu nổi việc cứ bị rình rập mãi thế này.

Chửi vài câu xong, Ngoa Thú đột nhiên lại rùng mình một cái!

Vương Bàn Tử luôn nhìn nó, tim thắt lại hỏi: "Mày lại cảm thấy cái gì à?" Ngoa Thú chẳng thèm đếm xỉa tới Bàn Tử, ánh mắt chuyển sang Lục Vũ, nhíu mày nói: "Cô nãi nãi ăn nhầm thứ gì rồi, nghe thấy những thứ không nên nghe." Điêu Hào bản thân là loài chim, thính giác rất tốt.

Ngoa Thú ăn nội đan của nó, tuy chưa tiêu hóa hết nhưng thính lực cũng mạnh lên rất nhiều.

Nó chỉ tay sang phía bên cạnh, nói với Lục Vũ: "Bên kia có tiếng người nói chuyện." "Nghe thấy gì không?" Lục Vũ động tâm, truy vấn một câu.

Ngoa Thú trợn trắng mắt, bực bội nói: "Cô nãi nãi chỉ nghe thấy có người nói, chứ không nghe rõ họ nói gì." Câu này vừa dứt, Giải Liên Hoàn đã nhịn không được nói: "Có khi nào là Ngô Tam Tỉnh và bọn họ không, bọn họ vào trước chúng ta lâu như vậy, chắc đã tới Thanh Đồng Môn rồi?" "Hướng đó, chúng ta mau qua đó xem sao?" Lục Vũ không ngăn cản, nhưng cũng không nôn nóng như Giải Liên Hoàn.

Dưới sự dẫn đường của Ngoa Thú, trong lúc di chuyển, Lục Vũ giải thích ngắn gọn: "Chung Cực cần thời gian, hiện tại mở cửa, ngoài Nghiệp Hỏa vô biên thì vẫn là Nghiệp Hỏa vô biên, bên kia có lẽ cũng không phải Ngô Tam Tỉnh." "Vậy còn Ngô Tà?

Ngô Tà là một đứa trẻ ngoan, nó hoàn toàn không hiểu chuyện này." Ngừng một lát, Giải Liên Hoàn nói tiếp: "Anh nói đúng, Ngô Tà thực sự không nên dính vào chuyện này, chính nó cũng đã nghĩ thông suốt, nhưng Ngô Nhất Cùng không cho nó cơ hội lựa chọn..." Lục Vũ không có hứng thú thảo luận với Giải Liên Hoàn về việc Ngô Tà có phải vì tính tò mò quá lớn mà rơi vào cảnh này hay không.

Đối với anh, đó hoàn toàn không phải chuyện quan trọng.

Đi theo vị trí âm thanh mà Ngoa Thú nghe được, khi tới nơi, họ

thấy một ngã rẽ.

Một trái một phải, một sáng một tối!

Đối diện với hai lối đi, Ngoa Thú xòe tay nói với Lục Vũ: "Họ không nói chuyện nữa, cô nãi nãi cũng không biết bên nào mới đúng, anh tự chọn đi." Lục Vũ nhìn qua, hai lối đi trông giống hệt nhau, không có gì khác biệt.

Tuy nhiên, lối đi bên trái cho anh một cảm giác đặc biệt, giống như là trực giác, anh chọn ngay lối đó.

Lối vào khá thoáng, nhưng đi vào vài mét liền trở nên hẹp đi nhiều.

Phải nghiêng người mới có thể lách qua.

May mà đoạn hẹp không dài, lách qua khe hở liền cảm thấy thoáng đãng hẳn lên.

Thậm chí có thể nói là quá sức thoáng đãng!

Bên ngoài lối đi là một nền đá rộng lớn, phía ngoài nền đá là một không gian mênh mông bất tận!

Lúc này đây, Lục Vũ đứng trên nền đá nhìn mọi thứ phía trước, có một cảm giác không thể diễn tả thành lời!

Sau anh, Vương Bàn Tử cũng đi tới cuối lối đi, chỉ có điều thân hình gã không mấy tương thích với lối đi hẹp này, cứ lầm bầm: "Hạt Tử, ông dùng sức chút, đẩy tôi một cái.

Tiểu ca nhi, anh kéo tôi với.

Tiểu ca nhi?

Tiểu ca nhi?

Ngọa tào!" Đầu Vương Bàn Tử thò ra ngoài định tìm Lục Vũ, nhưng vừa nhìn thấy tình hình bên ngoài, gã cũng lập tức ngây người.

Gã không thể ngờ được rằng bên ngoài lối đi này lại là một khung cảnh kinh người đến thế!

"Sao thế?" "Chết tiệt Bàn Tử, nói gì đi chứ!" "Chuyện gì vậy!" Tiếng thúc giục lo lắng của mọi người trong lối đi cuối cùng cũng khiến Bàn Tử hoàn hồn.

Lần này gã dùng sức lách mạnh, cuối cùng cũng thoát ra được.

Nhưng khi bước ra ngoài, gã đã quẳng hết mọi chuyện khác ra sau đầu.

Lúc này, trong não hải gã chỉ còn lại một điều duy nhất quan trọng!

Chính là khung cảnh kinh tâm động phách trước mắt này!

Tiếp sau gã, Hắc Hạt Tử, Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh và tất cả mọi người lần lượt bước ra.

Chương 1554

Ai nấy khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều sững sờ...

Chính xác mà nói, nơi này bọn họ không phải chưa từng đến.

Họ đã đến một lần, nhưng lần trước đến, hẻm núi lớn này âm u khủng bố, khắp nơi là bóng tối và xương cốt.

Nhưng bây giờ, trên đỉnh đầu là dải ngân hà rực rỡ, chiếu sáng cả đại hẻm núi!

Trong hẻm núi, những cái xác khô, quái vật hay mọi thứ kỳ quái khác đều biến mất không dấu vết.

Mọi thứ lọt vào tầm mắt đều bao phủ trong ánh sao, tràn đầy cảm giác thần bí.

Cách họ không xa là một con đường đá bạch ngọc, hai bên đường là các kiến trúc minh lâu san sát.

Và ở cuối con đường đá chính là hai cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ!

Nhưng hiện tại, Thanh Đồng Môn đã mở, hai cánh cửa đều mở hướng vào trong, bên trong cửa hào quang vạn trượng, cực kỳ rực rỡ!

Mọi người nhìn cảnh này đều cảm thấy không tưởng nổi, cổ họng khô khốc!

Không biết bao lâu trôi qua, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chúng ta không nhìn lầm, không hoa mắt chứ?" Nói xong câu đó, Lục Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử, thở dài một hơi rồi nói: "Không sai, cửa đã mở.

Cánh cửa này chính là Thanh Đồng Môn chúng ta đã thấy lần

trước.

Không biết Ngô Tam Tỉnh dùng thủ đoạn gì mà có thể mở được nó ra." Vương Bàn Tử gãi đầu nói: "Cũng chưa chắc là Ngô Tam Tỉnh đâu, có khi nào là Xi Vưu ở bên trong mở cửa không?" Câu hỏi này Lục Vũ cũng không biết trả lời thế nào.

Bên cạnh, Giải Liên Hoàn lên tiếng: "Không quan trọng, quan trọng là dị biến ở đây chắc chắn có liên quan đến cánh cửa đó." "Còn cần ông phải nói sao?" Vương Bàn Tử liếc Giải Liên Hoàn một cái, bực bội nói: "Chuyện này đều tại các người, chẳng ai bảo mà cứ thích bày trò, nếu không thì đâu có phiền phức thế này?" "Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Lục Vũ ngắt lời Bàn Tử, nhíu mày nói: "Đi thôi, qua đó xem cái gọi là Chung Cực rốt cuộc là gì!" Nghe câu nói này của Lục Vũ, mấy người có mặt đều cảm thấy tim đập nhanh hơn!

Chung Cực, thứ mà vô số người tìm kiếm không biết bao nhiêu năm qua.

Lần này họ cuối cùng cũng được thấy Chung Cực, cuối cùng cũng được giải đáp mọi nghi vấn rồi sao!

Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh thậm chí còn run rẩy vì kích động!

Lục Vũ thở nhẹ một hơi, trấn định tinh thần, trực tiếp bước xuống nền đá, đi vào con đường đá.

Đi dọc theo đường đá bạch ngọc một cách thư thả, chậm rãi tiến về phía trước.

Chưa đi tới trước cửa đã cảm thấy một luồng hơi nóng hừng hực!

Bên trong cửa hào quang vạn trượng, chính là Nghiệp Hỏa vô biên mà Lục Vũ đã nói trước đó!

Nhất thời, mọi người lại nhìn đến ngây dại...

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên có cảm giác gì đó, vô thức quay đầu nhìn lại.

Mọi thứ phía sau vẫn chân thực như vậy, không có chút giả tạo nào!

Tuy nhiên, đó không phải lý do Lục Vũ quay đầu.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào nền đá đối diện, chính là nơi anh vừa đi ra.

Trên nền đá có hai cánh cửa.

Một cánh cửa là con đường họ đã chọn, đi ra một cách thuận lợi.

Cánh cửa còn lại chính là con đường họ đã không chọn.

Lúc này, Ngoa Thú lên tiếng: "Trong cánh cửa đó có người đang la hét, hình như thảm lắm." Nghe vậy, mắt Lục Vũ nheo lại: "Qua đó xem thử." Nói đoạn, Lục Vũ sải bước đi tới.

Mấy người tuy không hiểu nhưng cũng đi theo.

Chẳng mấy chốc đã đứng trên nền đá, trước lối đi kia.

Trên mặt đất có vài giọt máu, giống như có người bị thương từ bên trong đi ra.

Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Có phải lão tiểu tử Ngô Tam Tỉnh bị thương không?" Nói rồi gã nhìn theo hướng vết máu, hạ thấp giọng: "Đi hướng bên kia, chúng ta qua xem thử?" Lục Vũ gật đầu, trực tiếp bước tới.

Vừa đi được vài bước liền nghe thấy một giọng nói từ phía sau truyền tới: "Các người không thể qua đây giúp tôi một tay sao?" Không có bất kỳ điềm báo nào, giọng nói hơi khàn đặc này đột nhiên vang lên từ phía sau!

Mấy người mạnh mẽ quay đầu lại, thấy ở một lối đi xuất hiện

một cái đầu người!

Thấy cái đầu đó, sắc mặt Giải Liên Hoàn biến đổi, lao tới lôi người bên trong ra.

Kéo ra rồi mới phát hiện phía sau còn một người nữa!

Giải Liên Hoàn vội vàng ra tay kéo cả hai người ra khỏi lối đi.

Hai người này, một là Ngô Nhất Cùng, người kia là Ngô Tà, chính là hai cha con mất tích không dấu vết trước đó!

Chương 1555

Ngô Nhất Cùng gần như đầy thương tích, quần áo rách nát, trên bụng có một vết thương đang rỉ máu đen!

So với ông ta, tình hình của Ngô Tà khá hơn một chút, chỉ bị trầy xước.

Ngô Nhất Cùng mặt mày trắng bệch, tình trạng cực kỳ tệ, khi nhìn rõ Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh, ông không nói gì khác, lập tức bảo: "Lão Giải, phiền ông, tìm cách đưa Tiểu Tà ra ngoài." Câu nói vừa dứt, Vương Bàn Tử liền cười lạnh một tiếng: "Đừng phiền phức thế, nơi này là một mảnh phong thủy bảo địa hiếm có, hai cha con ông chết ở đây cũng tốt đấy." Khi Bàn Tử nói chuyện, gã có thể thấy rõ biểu cảm trên mặt Ngô Nhất Cùng cực kỳ thống khổ, cơ mặt như xoắn cả lại vào nhau.

Đặc biệt là vết thương ở bụng, máu chảy ra không phải màu đỏ mà hơi ngả đen, nhìn thế nào cũng thấy tình hình vô cùng tồi tệ!

Giải Liên Hoàn không phụ họa theo lời gã mà hỏi: "Ngô Tam Tỉnh đâu?

Ông có thấy Ngô Tam Tỉnh không!" Nghe vậy, Ngô Nhất Cùng cố sức quay đầu lại nhìn Giải Liên Hoàn, nói: "Tôi không bắt được nó, bị nó chạy thoát rồi..." Nói xong một câu, Ngô Nhất Cùng dường như không thể trụ vững được nữa, đầu ngoẹo sang một bên, ngất đi!

Giải Liên Hoàn lập tức nhíu chặt mày, vội vàng gọi mấy tiếng, thấy Ngô Nhất Cùng vẫn không có phản ứng liền tìm tới Lục Vũ: "Anh có cách nào không, ông ấy chắc chắn biết chuyện gì đó?" Lục Vũ im lặng một lát, lấy ra một đoạn nhân sâm nhỏ đưa cho Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn không chút do dự đút cho Ngô Nhất Cùng ăn, sắc mặt ông ta khá lên một chút.

Đợi một lát, ông mở mắt nhìn Giải Liên Hoàn, hỏi: "Tiểu Tà sao rồi?" "Cái gì gọi là ông không bắt được nó, bị nó chạy mất?

Chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh cũng ở trong lối đi đó?" Nghe Giải Liên Hoàn nói câu này, Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn, dùng đèn pin soi vào trong lối đi kiểm tra kỹ lưỡng.

Bên trong lối đi chỉ là hang động, ngoại trừ một vệt máu trên đất thì không thấy gì đặc biệt.

Bàn Tử ngẩn người, đột nhiên vỗ trán một cái, đuổi theo vệt máu đó tìm kiếm.

Nhưng đi được hơn mười mét, vệt máu bỗng dưng biến mất.

Bàn Tử quay lại cạnh Lục Vũ, thuật lại phát hiện của mình rồi nói thêm: "Cái lão chó già này, chạy nhanh thật đấy." Trong lúc gã nói chuyện, Ngô Nhất Cùng cũng đang nói với Giải Liên Hoàn: "Tôi không biết nó có vào Thanh Đồng Môn hay không, nhưng rất có thể là đã vào rồi, cũng có thể là chưa." "Nó mà vào được thì tốt, sớm đã hóa thành tro rồi." Vương Bàn Tử bĩu môi, khinh thường nói một câu.

Ngô Nhất Cùng không để ý, tự cố nói tiếp: "Trước đó ở trong lối đi, lão Tam cũng bị thương, theo thói quen của nó thì sẽ không dễ dàng mạo hiểm, dù có muốn vào Thanh Đồng Môn thì nó cũng sẽ trị thương xong mới vào." Giải Liên Hoàn nhíu mày hỏi: "Nó bị thương là thế nào, lối đi các người đi rất hung hiểm sao?

Không phải ông bị thương ở bên ngoài ngã rẽ à?" Ngô Nhất Cùng không trả lời câu hỏi này, chỉ hỏi lại: "Tiểu Tà thế nào rồi?" Lúc này, Hoắc Linh lên tiếng: "Ngô Tà không sao, chỉ là mệt quá nên ngất đi thôi, khi nào nó tỉnh lại là ổn." Nghe vậy, Ngô Nhất Cùng thở phào

nhẹ nhõm: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, cứ để nó ngủ thêm một lát cũng tốt." "Tôi có thể làm cho nó ngủ mãi không tỉnh." Lục Vũ nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng, nhẹ giọng nói: "Tôi không có thời gian nghe ông nói nhiều lời nhảm nhí, ông chắc chắn đã gặp Ngô Tam Tỉnh trong lối đi, chuyện gì đã xảy ra giữa ông và ông ta?" Câu hỏi này cũng là thắc mắc trong lòng tất cả bọn họ.

Ngô Nhất Cùng cố sức quay đầu nhìn mấy người, nói: "Đỡ tôi dậy đi, nằm thế này thực sự không tiện nói chuyện." "Ông cứ nằm đi, vết thương của ông mà cử động thì không tốt đâu." Lời khuyên của Giải Liên Hoàn không có tác dụng, Ngô Nhất Cùng vẫn cố gắng gượng ngồi dậy.

Dẫu sao cũng là bạn từ thuở nhỏ, Giải Liên Hoàn không nỡ nhìn ông thảm hại như vậy, cẩn thận đỡ ông ngồi dậy.

Sau khi tựa lưng vào vách tường ngồi vững, tay Ngô Nhất Cùng bắt đầu mò mẫm trong ngực, không biết đang tìm thứ gì.

Đợi một lát, tay ông dừng lại, quay sang nhìn Lục Vũ, đột nhiên hỏi: "Tôi nên gọi cậu là Lục Vũ, hay Tề Vũ, hay là Trương Hải Khách?" Lục Vũ im lặng một lát, hỏi ngược lại: "Quan trọng sao?" Ngô Nhất Cùng đột nhiên cười một tiếng.

Nhưng có lẽ tiếng cười động đến vết thương, nó nhanh chóng biến thành tiếng ho, rồi từ tiếng ho biến thành tiếng kêu thảm thiết!

Sau tiếng kêu thảm, Ngô Nhất Cùng thở hồng hộc một hồi lâu mới hồi sức, lại một lần nữa mò mẫm trong ngực.

Vừa mò được vài cái thì nghe thấy một tiếng "Đoàng" nổ súng!

Tiếng súng đột ngột làm mấy người giật mình!

Vương Bàn Tử vô thức nhắm súng vào Ngô Nhất Cùng, sẵn sàng bóp cò!

Nhưng gã không cần bóp cò nữa.

Ngô Nhất Cùng đã đổ gục xuống, chết hẳn rồi...

Ngực ông trong vài giây ngắn ngủi đã nhuốm máu đỏ tươi!

Máu nhuộm hồng vạt áo, không còn một chút sinh khí nào!

Biến cố này khiến Giải Liên Hoàn ngây người.

Đúng lúc đó, Hoắc Linh đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng, quát lớn: "Ngươi muốn chạy đi đâu!" Tiếp đó, thấy Hoắc Linh đưa tay ra chộp, như thể vừa tóm được thứ gì đó!

Chớp mắt một cái, Ngô Nhất Cùng đã xuất hiện bên cạnh Hoắc Linh, cánh tay bị cô nắm chặt!

Lúc này, xuất hiện hai Ngô Nhất Cùng!

Một là tử thi, một là quỷ hồn!

Ngô Nhất Cùng bị Hoắc Linh túm được mặt đầy kinh hãi, hồn thể run lẩy bẩy, thậm chí không dám nhìn Hoắc Linh, chỉ cúi đầu run rẩy!

Điều này cũng dễ hiểu, giống như người sợ quỷ, quỷ cũng có thứ đáng sợ!

Tiểu quỷ thông thường sợ 'nễ', 'nễ' sợ 'hi', 'hi' sợ 'di'.

Hoắc Linh là 'Hi', đối với loại tiểu quỷ như Ngô Nhất Cùng có một loại áp lực tự nhiên!

Lúc này, Vương Bàn Tử đã đi tới cạnh Ngô Tà, họng súng gí vào thái dương của nó, nói với Ngô Nhất Cùng: "Chị Hoắc, chị thả ông ta ra để ông ta chạy đi.

Tiện thể tôi cũng thấy Ngô Tà ngứa mắt, sớm đã muốn tiễn nó đi rồi." Nghe đến "Ngô Tà", Ngô Nhất Cùng bỗng ngẩng đầu lên, nói: "Những chuyện xảy ra trong hang động, ngoài tôi ra chỉ có nó biết,

giết nó đi các người sẽ vĩnh viễn không biết chuyện gì đã xảy ra!" Vương Bàn Tử cười lạnh: "Bày trò nãy giờ, ông tự bắn mình một phát là để tạo chút vốn liếng cho con trai ông à?

Chương 1556

Đúng là phụ từ tử hiếu, vậy để tôi cho ông xem vốn liếng này có tác dụng gì." Nói xong, Bàn Tử trực tiếp nhắm vào bắp chân Ngô Tà, bóp cò ngay lập tức!

Đoàng một phát, lửa lóe lên, Ngô Nhất Cùng gào lớn: "Dừng lại!

Dừng lại!

Tôi nói, tôi nói!" "Sớm thế có phải tốt không?" Vương Bàn Tử bĩu môi, trong lòng cũng thấy may mắn.

May mà người này là Ngô Nhất Cùng, chứ gặp Ngô Tam Tỉnh mà dùng chiêu súng không đạn để dọa thì chắc chẳng có tác dụng gì.

Im lặng giây lát, Ngô Nhất Cùng lên tiếng: "Lão Tam vào Thanh Đồng Môn rồi, nó bảo không ai có thể ngăn cản nó đạt được Chung Cực!" Dứt lời, Ngô Nhất Cùng khựng lại, ánh mắt nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Trương Hải Khách có bản đồ bên trong Thanh Đồng Môn, cậu hiểu không?" Bản đồ bên trong Thanh Đồng Môn?

Mắt Lục Vũ nheo lại, đột nhiên hiểu ra tại sao trước đó Ngô Nhất Cùng lại hỏi anh là Lục Vũ hay Trương Hải Khách.

Lúc này, giọng Ngô Nhất Cùng lại vang lên: "Có bản đồ mới có thể vào Thanh Đồng Môn tìm cái gọi là Chung Cực, không có bản đồ, không thấy được Chung Cực sẽ bị nó tống ra ngoài." Lục Vũ nhìn Ngô Nhất Cùng, trong lòng thoáng hiểu ra.

Nếu Ngô Nhất Cùng nói thật thì nó đã giải đáp được rất nhiều nghi vấn.

Tại sao mỗi người thấy Chung Cực lại khác nhau, bởi vì không có bản đồ nên không thấy được Chung Cực thực sự, rất có thể chỉ là ảo

giác do Thiên Thụ tạo ra.

Và bức ảnh cũ đó, có lẽ là do họ chưa tìm thấy Chung Cực thực sự.

Còn về tấm bản đồ, Lục Vũ có một suy đoán, nhưng anh không vội nói ra.

"Đừng nói những chuyện vô căn cứ đó." Lục Vũ nhìn Ngô Nhất Cùng, thản nhiên nói: "Trước đó các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông nói cho rõ ràng." Ngô Nhất Cùng biểu cảm phức tạp nhìn Lục Vũ, do dự hồi lâu cuối cùng cũng mở miệng: "Toàn bộ chuyện này đều là kế hoạch của lão Tam..." Đúng như Lục Vũ suy đoán, việc Hoắc Tú Tú xuất hiện ở Ngô Sơn Cư là do Ngô Tam Tỉnh sắp xếp.

Việc Ngô Tà dễ dàng bị Hắc Hạt Tử bắt được cũng là do ông ta sắp xếp.

Tất cả đều nhằm dẫn dụ Lục Vũ và những người khác mang theo hai người trẻ tuổi, cùng với Ngô Nhất Cùng đến Trường Bạch Sơn một cách không để lại dấu vết!

Ban đầu, Ngô Tam Tỉnh sắp xếp như vậy để Ngô Nhất Cùng dẫn dắt Lục Vũ tìm đến Tam Thánh Tuyết Sơn, nhưng Lục Vũ tự mình quyết định đến đó đã giúp Ngô Nhất Cùng giảm bớt công việc.

Những việc còn lại cứ thế mà diễn ra.

Vấn đề duy nhất nảy sinh là ở đỉnh Tam Thánh Tuyết Sơn không tìm thấy Vân Thiên Cung.

Ban đầu, theo kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh, ông ta định giải quyết tất cả mọi người trên đỉnh núi, ngoại trừ Lục Vũ!

Nhưng thủ đoạn của ông ta gặp trục trặc, lúc ra tay chỉ có Ngô Tà và Hoắc Tú Tú bị ngất.

Những người còn lại vì nhìn ra sơ hở nên được Lục Vũ bảo vệ.

Như vậy, cục diện trở nên bất lợi cho ông ta...

Và sau khi Lục Vũ lấy mô hình Vân Thiên Cung bày ra trên đỉnh núi, toàn bộ cục diện càng thêm sai lệch, trận pháp trên đỉnh núi suýt nữa đã lộ diện.

Ngô Tam Tỉnh lo lắng ảnh hưởng đến kế hoạch toàn cục, chỉ đành tùy cơ ứng biến, sắp xếp cho hoạt tử nhân trấn áp đám người Lục Vũ, rồi mang theo Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà rời khỏi đỉnh núi, còn bản thân ông ta bí mật ổn định trận pháp, kéo dài thời gian để Lục Vũ không phát hiện ra quá nhanh...

Chuyện này Ngô Tam Tỉnh đã sắp xếp rất tốt, kéo dài được đủ thời gian.

Trong lúc họ bị kẹt ở trên, Ngô Tam Tỉnh dẫn Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà đi qua đại hẻm núi dưới lòng đất để đến Thanh Đồng Môn.

Nhờ Ngô Tam Tỉnh mang theo hoạt tử nhân cùng nhiều thủ đoạn kỳ diệu, họ đi dưới đại liệt cốc một cách thông suốt, chẳng mấy chốc đã tới trước ngã rẽ kia.

Đứng trước ngã rẽ, Ngô Tam Tỉnh đã do dự.

Ngô Nhất Cùng nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: “Lúc đó, lão Tam nói với tôi, nó phải giữ cậu lại vì con đường này chỉ có người Trương gia mới đi được.

Người Trương gia đi trong lối đi sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào!” “Sự thực chứng minh phán đoán đó của lão Tam vô cùng chính xác.” Biểu cảm của Ngô Nhất Cùng bỗng trở nên phức tạp, ông thở dài, kể lại tỉ mỉ chuyện đã xảy ra...

Tại ngã rẽ đó, họ chọn lối đi bên phải.

Khi vào lối đi, nửa đoạn đầu không có vấn đề gì, nhưng nửa đoạn sau lại xuất hiện ngã rẽ, hơn nữa còn là ba ngã rẽ một lúc, mấy người không biết chọn thế nào, đành quyết định mỗi người đi một ngã, hẹn mười phút sau quay ra hội quân bàn bạc.

Ngô Nhất Cùng đi trong đó mười phút, may mắn thoát ra được từ khe hở và thấy Thanh Đồng Môn dưới lòng đất.

Khi đó, Thanh Đồng Môn đã mở cùng hào quang vạn trượng tỏa ra từ bên trong khiến ông hoàn toàn chấn động, não bộ trống rỗng!

Phải rồi, lần này ông đến đây là vì Ngô Tam Tỉnh, nhưng đến tận đây ông cũng không ngờ Thanh Đồng Môn dưới lòng đất lại có dáng vẻ như thế.

Hình ảnh không tưởng nổi khiến ông mãi không thể bình tâm lại được!

Không biết bao lâu trôi qua, Ngô Nhất Cùng cuối cùng cũng nhớ ra cuộc hẹn với Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà, ông nghiến răng chui ngược lại khe hở, trở về chỗ ba ngã rẽ.

Ông đợi vài phút ở đó nhưng không ai từ hai lối kia đi ra.

Lúc đó ông thấy tình hình không ổn, chỉ do dự một chút rồi đi vào lối đi ở giữa.

Đi được chừng mấy chục mét liền thấy Ngô Tà nằm gục trên đất, ông vội vàng đỡ nó dậy.

Chương 1557

Ngô Tà không có dấu hiệu tỉnh lại, ông đành cõng nó ra khỏi khe hở định ra ngoài rồi tính.

Nào ngờ vừa bước ra đã thấy Ngô Tam Tỉnh đứng trước ba ngã rẽ, toàn thân máu thịt bầy nhầy!

Hơn nữa, ông ta đang tự dùng một con dao nhỏ rạch lên người mình liên tục!

"Chưa kịp để tôi hỏi gì, lão Tam đột ngột ngẩng đầu nhìn tôi, nói một câu." Mắt Ngô Nhất Cùng mang một loại cảm xúc phức tạp khó tả, ông quay sang nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Bản đồ của Trương gia, nó nói mình đã ghi nhớ hết rồi!" "Nói xong câu đó, lão Tam vứt con dao rồi đứng dậy bỏ đi.

Tôi muốn nó xem cho Tiểu Tà nhưng nó hoàn toàn không quan tâm, tôi chỉ đành kéo theo Ngô Tà đuổi theo nó." Lúc đó, Ngô Tam Tỉnh lại đi về hướng lối đi ông ta từng đi.

Trên đường liên tục bị bóng quỷ tấn công.

Hơn nữa những bóng quỷ đó chỉ tấn công Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà, coi Ngô Tam Tỉnh như không tồn tại.

May mắn là cuộc tấn công không quá dữ dội, hành trình cũng coi như bình yên vô sự.

Không lâu sau, ba người bước ra khỏi khe hở, một lần nữa đứng trên quảng trường Thanh Đồng Môn!

Lần này Ngô Tam Tỉnh cũng thấy cánh cửa đó, nhưng ông ta không vội qua mà lùng sục trên vách núi này, cuối cùng tìm thấy một số bức bích họa kỳ quái.

“Nó bảo, Địa Tiên Thôn có Quan Sơn Chỉ Mê Phú, Trương gia có bản đồ, còn nơi đây có mật mã cuối cùng.” Biểu cảm của Ngô Nhất Cùng càng thêm phức tạp, nói xong liền chỉ dẫn mấy người đi tới góc tường nơi tìm thấy vệt máu trước đó.

Sau vài lần thay đổi góc nhìn, cuối cùng họ thấy trên vách tường có những nét khắc chìm tinh tế, y như những nét khắc trong đại điện Vân Thiên Cung.

Chỉ có điều nét khắc ở đây đã bị hư hại nghiêm trọng, chỉ còn lại vài đường nét mờ nhạt, rõ ràng là Ngô Tam Tỉnh không muốn bất kỳ ai thấy được bí mật của mình!

Lục Vũ nhìn qua bích họa rồi hỏi Ngô Nhất Cùng một câu, ông cũng đưa ra đáp án khẳng định.

“Nói xong, lão Tam lấy axit ra hủy hết những nét khắc này.” Ngô Nhất Cùng nhìn Lục Vũ, tiếp tục: “Nó bảo Chung Cực đến nó là chấm dứt, những người khác không cần biết thêm gì nữa.” Nói xong câu đó, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp đi về phía Thanh Đồng Môn, mặc cho Ngô Nhất Cùng có nói gì cũng vô dụng.

Chưa tới gần cửa, họ đã cảm nhận được hơi nóng hừng hực.

Khi đó Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn không bận tâm đến Nghiệp Hỏa vô biên, cứ thế đi thẳng tới cửa rồi đứng đó.

“Thiên hỏa thì cũng chỉ là thiên hỏa, có thể hại người cũng có thể không, Uông Tàng Hải còn chẳng cần chờ đợi, lẽ nào tôi còn phải chờ?” Ngô Nhất Cùng nuốt nước bọt kể tiếp: “Nó nói xong là định vào ngay, lúc đó tôi liền giữ nó lại.

Vì tôi không muốn vào, cũng không muốn vào một cách mù quờ như vậy, hơn nữa lần này tôi đến đây là vì Tiểu Tà.” “Lúc đó tôi nói với nó, trong lòng Tiểu Tà luôn có chấp niệm, tôi muốn nó hóa giải

được những chấp niệm đó để tiếp tục sống cuộc đời sau này." Ngô Tam Tỉnh đón lấy ánh mắt của Ngô Nhất Cùng, nhàn nhạt nói: "Thế thì đừng nói nhảm nữa, cứ đi thẳng vào, tự khắc sẽ hiểu thôi." Câu này đương nhiên Ngô Nhất Cùng không chấp nhận, con trai ông đang hôn mê không rõ tình trạng, vào lúc này chẳng khác nào tự tìm đường chết.

"Tôi không có thời gian đợi ông, ông không đi thì tôi đi." Ngô Tam Tỉnh nói xong lại định bước vào Thanh Đồng Môn.

Ngô Nhất Cùng lúc đó túm lấy Ngô Tam Tỉnh, dùng sức kéo ông ta ra khỏi phạm vi cánh cửa.

Có lẽ trong lòng Ngô Tam Tỉnh vẫn còn sót lại chút tình thân cuối cùng nên không trực tiếp ra tay với đại ca mình.

Đối diện với một Ngô Nhất Cùng đang mờ mịt, cuối cùng Ngô Tam Tỉnh cũng do dự, đứng ngoài cửa nói với ông vài câu!

Có thể coi là lời trăng trối, cũng có thể coi là hy vọng đại ca hiểu được tâm huyết của mình!

"Ông biết không, Lão Cửu Môn từ ngày đầu thành lập vốn dĩ là do 'hắn' ra lệnh cho Trương Đại Phật Gia tổ chức để phục vụ cho bản thân hắn.

Suy cho cùng, Lão Cửu Môn chỉ là lũ chó săn." Nói đến đây, Ngô Nhất Cùng đột nhiên rùng mình, quay phắt lại nhìn chằm chằm Ngô Tà!

Thật đáng tiếc, Ngô Tà chỉ lầm bầm gì đó không rõ nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Ngô Nhất Cùng thở dài, thu hồi tầm mắt rồi kể tiếp câu chuyện của Ngô Tam Tỉnh.

"Đương nhiên, trong thời chiến loạn đó, làm chó săn cũng không

có gì tệ, ít nhất là có thể sống sót, có thể duy trì nòi giống." "Vì thế sau này Lão Cửu Môn luôn làm theo yêu cầu của hắn để hoàn thành mọi công việc." "Trong thời gian đó đã xảy ra rất nhiều chuyện." "Lão Tam trở thành thuộc hạ đắc lực nhất của hắn vào giai đoạn cuối, sau một lần hành động, nó đã phát hiện ra bí mật mà không ai biết, nó cũng trực tiếp che giấu bí mật đó để đảm bảo không ai khác biết được." "Lão Tam nói với tôi, mọi người tìm kiếm Chung Cực đều sai lầm, họ chỉ biết sau Thanh Đồng Môn là Chung Cực, nhưng lại không biết rằng vào Thanh Đồng Môn không đơn giản chỉ là bước vào là thấy.

Thực tế, ngay cả khi Nghiệp Hỏa vô biên quét qua, nếu không biết lộ trình thì những gì thấy được bên trong cũng chỉ là bề ngoài..." Nói đến đây, Ngô Nhất Cùng vô thức quay đầu nhìn Thanh Đồng Môn ở đằng xa, thở phào một hơi rồi mới kể tiếp: "Theo lời nó thì nhất định phải có Nghiệp Hỏa mới có thể vào Thanh Đồng Môn, lúc đó mới có cơ hội tìm thấy Chung Cực thực sự.

Nghiệp Hỏa trông thì đáng sợ nhưng Uông Tàng Hải năm xưa chính là nương theo Nghiệp Hỏa mà vào, rồi lại nương theo Nghiệp Hỏa mà ra." Nghe đến đây, Lục Vũ nãy giờ im lặng nghe kể chuyện cuối cùng cũng lên tiếng: "Sao ông ta biết Uông Tàng Hải nương theo thiên hỏa mà vào?" Ngô Nhất Cùng nhìn Lục Vũ, khẽ nói: "Tôi không biết, nhưng nếu để tôi đoán thì có lẽ chính là bí mật mà lão Tam đã nhắc tới trước đó." "Những gì lão Tam trải qua các cậu còn rành hơn tôi, chắc hẳn phải hiểu rõ hơn mới đúng." Lục Vũ nhíu mày, thầm suy tính trong lòng.

Theo tình hình của Ngô Tam Tỉnh thì đúng là có khả năng đó.

Dù là Trương Gia Cổ Lâu hay Tây Sa ở Nam Hải, Ngô Tam Tỉnh luôn thuộc nhóm người đầu tiên đến đó.

Nếu phát hiện ra tài liệu gì của Uông Tàng Hải bên trong rồi cố ý

che giấu thì thực sự không ai có thể biết được.

Im lặng một lát, Giải Liên Hoàn phá vỡ bầu không khí, hỏi: "Sau đó thì sao?

Lão Tam đi đâu rồi, sao ông lại ra nông nỗi này?" Ngô Nhất Cùng lại nhìn về phía Thanh Đồng Môn đằng xa, thở hắt ra một hơi: "Lúc đó, có lẽ là do các cậu phát hiện ra Vân Thiên Cung, lão Tam không biết vì sao lại cảm ứng được điều đó." "Về điểm này nó rất không vui, nên tạm thời rời khỏi Thanh Đồng Môn, cùng tôi đi vào lối đi khe hở lúc trước." Ngô Nhất Cùng không còn lựa chọn nào khác, đành mang theo Ngô Tà đi theo Ngô Tam Tỉnh vào khe hở.

Lần này trong khe hở trở nên kỳ lạ hơn.

Nhưng mới đi được một lát liền nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập.

May thay, những tiếng bước chân đó đều là của hoạt tử nhân, không làm gì được họ, ngược lại còn khiến Ngô Nhất Cùng thấy yên tâm hơn.

Nhưng sau khi đi qua khe hở, họ phát hiện tình hình có chút khác biệt.

Chương 1558

Đáng lẽ phải có ba ngã rẽ nhưng không thấy đâu, trước mặt họ lại xuất hiện một cánh cửa Thanh Đồng cao khoảng hai mét, rộng một mét.

Đừng nói là Ngô Nhất Cùng, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng không ngờ lại tìm thấy một cánh cửa Thanh Đồng đơn độc như vậy.

Chỉ im lặng một lát, Ngô Tam Tỉnh liền chỉ huy âm binh đẩy cánh cửa ra.

Đứng ngoài cửa có thể thấy bên trong là một cỗ quan quách Thanh Đồng khổng lồ.

Nhưng ngoài cỗ quan quách đó ra, bên trong chẳng còn thứ gì khác.

"Đây chắc hẳn là chủ nhân đời đầu của Vân Thiên Cung, không ngờ lại ở đây." Ngô Tam Tỉnh nói một câu, nhưng không bước vào mộ thất, cũng không tỏ ra mấy hứng thú.

Nhưng theo thói quen, đã đến rồi nên ông ta vẫn dùng đèn pin soi kỹ cửa vào.

Sau khi xem xong, không biết Ngô Tam Tỉnh đã thấy gì mà đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc rồi bước hẳn vào trong.

Ông ta đã vào, Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà cũng không thể ở lại bên ngoài.

Sau khi mọi người vào trong, Ngô Tam Tỉnh đi thẳng tới cạnh quan quách Thanh Đồng, đi quanh vài vòng kiểm tra các khe hở rồi lại phát ra những tiếng kêu "lạc lạc lạc" quái dị.

Ngoài chuyện đó ra thì không có gì bất thường xảy ra, Ngô Tam Tỉnh lại bảo Ngô Nhất Cùng: "Tiểu Tà ngủ lâu thế chắc cũng sắp tỉnh

rồi, ông đặt nó xuống đi.” Ngô Nhất Cùng cũng lo cho con trai nên cẩn thận tựa vào tường đặt Ngô Tà xuống.

Tiếp đó, thấy Ngô Tam Tỉnh lôi từ trong ngực ra vài tấm phù chỉ dán lên người Ngô Tà.

Chưa kịp để Ngô Nhất Cùng hỏi ý nghĩa là gì, Ngô Tam Tỉnh đã bế xốc Ngô Tà lên, bước nhanh tới cạnh quan quách rồi đặt nó nằm lên nắp quan tài.

Ngô Nhất Cùng giật mình định nói gì đó thì bị Ngô Tam Tỉnh đẩy ra!

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh lại lôi ra một cái bình nhỏ chứa chất lỏng đỏ tươi.

Ông ta cẩn thận đổ một ít chất lỏng đó quanh quan quách rồi lùi ra xa.

Ngô Nhất Cùng định bế Ngô Tà xuống nhưng bị Ngô Tam Tỉnh ngăn lại.

Ngô Tam Tỉnh hướng về phía quan quách, lại phát ra một tràng tiếng kêu “lạc lạc lạc”, nghe mà tê cả da đầu!

“Lão tam, rốt cuộc chú muốn làm cái gì!” Ngô Nhất Cùng có chút không thể chấp nhận được cảnh tượng quỷ dị này, không nhịn được mà hét lên với Ngô Tam Tỉnh.

“Đã cho mặt mũi còn không biết điều!” Ngô Tam Tỉnh dùng lực đẩy mạnh, trực tiếp đẩy Ngô Nhất Cùng ngã xuống đất, sau đó tiến đến bên cạnh quan quách, đưa tay ra dùng sức đẩy một cái!

Nắp quan cùng với Ngô Tà ở bên trên đều bị Ngô Tam Tỉnh đẩy ra!

Cỗ quan quách bằng thanh đồng không biết đã bao nhiêu năm

không bị người ta mở ra phát ra những tiếng ma sát chói tai "két... két...".

Ngô Nhất Cùng giật nảy mình, vội vàng bò dậy, luống cuống tay chân chạy về phía đại quan!

Còn chưa chạy tới nơi, đã thấy Ngô Tam Tỉnh đột nhiên đưa tay kéo một phát, lôi Ngô Tà vào trong quan quách thanh đồng.

Cái này thật sự là muốn dọa chết Ngô Nhất Cùng!

Không kịp suy nghĩ chuyện khác, Ngô Nhất Cùng sải bước vọt tới, vừa cúi đầu liền thấy Ngô Tà đang nằm trong quan quách.

Mà bên cạnh Ngô Tà còn nằm một xác nữ toàn thân phát ra ánh sáng trắng!

Nữ thi trắng đến mức gần như trong suốt, thậm chí còn mờ ảo thấy được dưới lớp da có tiên huyết đang chậm rãi lưu động.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Nhất Cùng chết lặng tại chỗ.

Xác nữ này được bảo quản quá hoàn hảo, cảm giác cứ như người sống vậy.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lên tiếng: "Không ngờ tới, chủ nhân đời thứ nhất của Vân Thiên Cung lại là một nữ nhân." Sau khi khựng lại một chút, Ngô Tam Tỉnh lại phát ra một tràng quái khiếu "lạc lạc lạc".

Nhìn thấy đôi lông mày của xác nữ trắng hồng kia dường như khẽ nhíu lại, Ngô Tam Tỉnh lại cười nhẹ một tiếng nói: "Ngươi không chịu thiệt đâu, đừng có không biết điều." Nói đoạn, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt Ngô Tà: "Mày có lẽ là người may mắn nhất, cũng là người bất hạnh nhất thiên hạ.

Không còn cách nào khác, ai bảo mày là cháu của Ngô Tam Tỉnh

này...” Câu nói của Ngô Tam Tỉnh vừa dứt, đột nhiên từ vị trí đầu quan truyền đến một trận tiếng động quái dị “rắc rắc”.

Tiếp đó, ở đầu quan xuất hiện một cái hố đen ngóm.

Cái lỗ đó kéo dài thẳng xuống dưới đáy đại quan, tạo cảm giác như dưới đại quan vẫn còn thứ gì đó!

Đúng lúc này, nắp quan thanh đồng bắt đầu khép lại vô cùng chậm chạp, không có người động thủ, cứ như là tự động vậy!

Cảnh tượng này khiến Ngô Nhất Cùng không thể chịu đựng thêm được nữa, đột nhiên đưa tay ra muốn kéo Ngô Tà bên trong ra ngoài.

Nhưng khi tay ông vừa mới thò vào đại quan, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh liền biến đổi!

Cùng lúc đó, lá bùa trên đầu Ngô Tà bốc cháy tức thì, chỉ trong chớp mắt đã biến thành tro bụi!

Chương 1559

Ngô Tà cũng tỉnh lại vào lúc này!

"Đừng động!" Ngô Tam Tỉnh hét lớn, nhưng chung quy vẫn chậm một bước, Ngô Tà đã giống như mèo con bị dẫm đuôi, quái khiếu một tiếng, bật dậy khỏi quan đồng, vội vàng chui ra ngoài!

Ngay khoảnh khắc cậu chui ra, nắp quan thanh đồng đóng sầm lại!

Ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương từ xa truyền tới!

Ngô Tam Tỉnh nghe thấy tiếng kêu này, sắc mặt đại biến, phá miệng chửi ầm lên: "Hồ nháo, hồ nháo, hồ nháo!" Câu nói còn chưa dứt, ngoài cửa đã có nhân ảnh lay động, từng xác sống (hoạt tử nhân) dần xuất hiện trong tầm mắt họ.

"Đợi tín hiệu của tôi, chạy!" Trước đó, đám xác sống này là trợ lực của Ngô Tam Tỉnh, nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mắt chúng đều lóe lên ánh sáng trắng quỷ dị, từng chút một áp sát họ!

Ngô Nhất Cùng đoán rằng đám xác sống này có lẽ trước đó bị xác nữ kia khống chế, Ngô Tam Tỉnh chỉ mượn dùng từ tay bà ta.

Bây giờ quan hệ hai bên dường như đã đổ vỡ, đám xác sống lập tức lao về phía họ!

Ngay lập tức, mộ thất vốn không lớn bỗng trở nên chật chội!

Hơn nữa, đám xác sống này rất thông minh.

Sau khi vào đây, chúng không vội vàng tấn công mà từng chút một bao vây, khiến họ không có cơ hội xông ra cửa sau.

Thấy bên ngoài không còn xác sống mới nào tiến vào, Ngô Tam

Tỉnh hô hào cha con Ngô Nhất Cùng, Ngô Tà đi sát bên mình, lùi về phía góc rồi bảo họ rằng mình sẽ xông sang bên trái để thu hút đám xác sống, để họ đột phá từ bên phải.

Sau khi đếm ngược ba, hai, một, Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà trực tiếp lao sang bên phải.

Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của đám xác sống!

Đáng lẽ phải thu hút sự chú ý là Ngô Tam Tỉnh thì hắn lại cố tình chậm hơn một bước.

Chỉ trong khoảng thời gian trì hoãn đó, phía bên trái mà Ngô Tam Tỉnh muốn đi bỗng trở nên thênh thang!

Trong nháy mắt, Ngô Tam Tỉnh đã vọt đến cửa, nhưng cửa thanh đồng đã bị đóng lại!

Cửa thanh đồng này từ bên ngoài đẩy vào thì dễ, nhưng từ bên trong kéo ra thì khó như lên trời!

Ngô Tam Tỉnh dùng sức kéo, đến một khe hở cũng không mở ra được, chứ đừng nói là chạy ra ngoài.

Hơn nữa, hắn vừa mới kéo một cái, đám xác sống bị dẫn đi trước đó đã phản ứng lại, một lần nữa vồ về phía Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà có được cơ hội thở dốc.

Ngô Tà mới tỉnh lại, vào lúc sống chết cận kề cũng không kịp suy nghĩ vớ vẩn, gào lên nhắc nhở tam thúc phụ trách thu hút sự chú ý, còn cậu và ba cậu phụ trách mở cửa.

Xác sống quá nhiều, nhưng cũng may tốc độ di chuyển của chúng không quá nhanh, Ngô Tam Tỉnh dẫn đám đó đi quanh quan quách thanh đồng để Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà có thể mở cửa.

Hai cha con dốc hết sức bình sinh, cuối cùng cũng kéo mở được

một khe cửa thanh đồng.

Nhưng lúc này, lại có xác sống nhe răng múa vuốt lao về phía họ!

Tên chạy nhanh nhất đấm thẳng một quyền vào Ngô Tà đang mở cửa!

Ngô Nhất Cùng không cần suy nghĩ, trực tiếp đứng chắn trước mặt Ngô Tà, đỡ thay một quyền!

Sức mạnh của xác sống cực lớn, Ngô Nhất Cùng cũng chẳng phải dân luyện võ, hai tay đỡ quyền xong cảm giác tay như muốn nát ra, nhưng ông không hề lùi bước, vẫn chặn ở đó!

Nhưng đáng tiếc, ông không thể nào một mình chống lại vạn quân!

Tên xác sống thứ hai lao tới, một quyền đánh bay ông ra ngoài, va rầm vào vách tường, cảm giác xương cốt toàn thân như rã rời.

Ngô Tà giật mình, lúc này cũng chẳng màng mở cửa nữa, vội vàng kéo ba mình chạy vòng quanh mộ thất để né tránh đám xác sống!

Điều khiến họ bất ngờ là khi họ chạy đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, đám xác sống đó lại không tấn công hắn nữa, coi như không thấy mà tiếp tục truy đuổi hai cha con.

Ngô Nhất Cùng lập tức hiểu ra, mình lại bị chính đứa em trai ruột tính kế rồi!

Ngô Tam Tỉnh chắc chắn lại đạt thành giao dịch gì đó với xác nữ kia nên đám xác sống mới không tấn công hắn!

Lần này, Ngô Nhất Cùng hoàn toàn nổi giận!

Ngô Tam Tỉnh nhiều lần không màng tình nghĩa anh em, cuối cùng cũng khiến ông hiểu rằng, đứa em thứ ba này sớm đã không còn là người của ngày xưa nữa.

Ông hạ quyết tâm, trực tiếp xông tới xô Ngô Tam Tỉnh ngã đè lên

một tên xác sống.

Một tên xác sống đang định đấm Ngô Tà, cú va chạm của Ngô Nhất Cùng vừa hay hất Ngô Tà ra, Ngô Tam Tỉnh liền đứng vào vị trí đó.

Một quyền này đấm thẳng vào mặt Ngô Tam Tỉnh, đánh bay hắn ra ngoài!

Nhưng sau khi Ngô Tam Tỉnh văng ra, đám xác sống vẫn không truy kích hắn, mà vẫn bao vây lấy Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà.

Chương 1560

Ngô Nhất Cùng không quản nhiều thế nữa, hét lớn với Ngô Tà: "Mau đi bắt lấy tam thúc của con, dù thế nào cũng không được để hắn chạy mất!" Trong khi nói, Ngô Nhất Cùng đã nghiến răng áp sát Ngô Tam Tỉnh!

Cú đấm vừa rồi của xác sống cũng khiến Ngô Tam Tỉnh hoa mắt, gượng dậy vẫn còn lờ đờ.

Đợi đến khi hắn hoàn hồn, Ngô Nhất Cùng đã chạy đến trước mặt, ôm chặt lấy hắn, không ngừng lay chuyển, hướng về phía đám xác sống đang lao tới!

Xác sống sau khi phát hiện có Ngô Tam Tỉnh thì lập tức ngừng tấn công, chuyển sang truy đuổi Ngô Tà!

Ngô Tà lúc này cũng chạy đến bên Ngô Tam Tỉnh, cùng cha mình xoay vòng né tránh đám xác sống.

Đám xác sống đột nhiên mất mục tiêu, bắt đầu chạy vòng quanh ba người!

Cuối cùng, có một tên phát hiện ra điểm bất thường, đấm một quyền về phía Ngô Nhất Cùng!

Thấy quyền này sắp nện vào mặt mình, Ngô Nhất Cùng nghiêng cổ một cái, cú đấm lại trúng vào mặt Ngô Tam Tỉnh.

Lập tức, cả ba người đều bị đánh văng ra.

"Đã cho mặt còn không biết điều!" Một lần nữa va vào vách tường, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nộ hồng một tiếng, một quyền đấm thẳng vào tên xác sống đang lao tới!

Chỉ một quyền, tên xác sống đó đã bay ra ngoài, va mạnh vào quan

đồng, phát ra một tiếng "bành".

Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà ngây người, đây còn là Ngô Tam Tỉnh sao?

Một quyền có thể đánh bay xác sống, vậy trước đó hắn làm trò gì vậy?

Ngay lúc đó, các xác sống khác cũng phản ứng lại, đồng loạt lao về phía Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh đánh bay thêm một tên nữa nhưng không chú ý sau lưng mình vẫn còn xác sống, tấm lưng bị trúng một cú nặng nề, bước chân loạng choạng, xô ngã tên xác sống trước mặt, cùng ngã xuống đất.

Tận dụng thời gian này, Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà cuối cùng cũng mở được cửa thanh đồng!

Ngô Nhất Cùng bảo Ngô Tà mau chạy, nhưng Ngô Tà lại quay đầu hét về phía Ngô Tam Tỉnh: "Tam thúc, nhanh lên, bên này!" Ngô Tà vừa dứt lời, Ngô Tam Tỉnh đã thoát khỏi đám xác sống, gần như trong chớp mắt đã chạy đến cửa, sau đó "bành" một cước, trực tiếp đạp đóng cánh cửa thanh đồng vừa vất vả lắm mới mở được, mắng: "Đồ ngu, mày làm hỏng đại sự của tao rồi!" "Tam thúc, rốt cuộc chú muốn thế nào!" Ngô Tà nhìn đám xác sống lại lao tới, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, da đầu tê dại, nghiến răng thốt ra một câu: "Có phải bên ngoài còn có nhiều xác sống hơn không!" Ngô Tam Tỉnh không kịp giải thích, lại tiếp tục chạy.

Đám xác sống bây giờ đã nhắm chuẩn hắn, không chạy nhanh thì kế hoạch của hắn sẽ bị trì hoãn!

Ngay lúc này, ngoài cửa thanh đồng truyền đến những tiếng kêu chói tai!

Ngô Tà và Ngô Nhất Cùng lập tức hiểu rằng suy đoán vừa rồi là đúng.

Còn rất nhiều xác sống đang kéo đến!

Lúc này, hai người chỉ có thể chặn cửa thanh đồng!

May mắn là đám xác sống trong mộ thất đều đuổi theo Ngô Tam Tỉnh nên họ không bị tấn công.

Ngô Tam Tỉnh dẫn đám xác sống chạy quanh quan đồng, từng chút một tiếp cận đường hầm ở đầu quan vẫn chưa đóng lại.

Nhìn thấy khoảng cách ngày càng gần!

Ngô Nhất Cùng hiểu được ý đồ của Ngô Tam Tỉnh, biết hắn muốn chạy vào đường hầm đó.

Không suy nghĩ nhiều, ông hô Ngô Tà bỏ cửa thanh đồng, chạy tới đường hầm!

Khi hai người cũng chạy tới nơi, định xông vào thì đám xác sống phát hiện ra ý đồ của họ.

Chúng lập tức bỏ mặc Ngô Tam Tỉnh, lao về phía hai cha con!

Trong tình thế cấp bách, Ngô Nhất Cùng dùng sức đẩy mạnh, dứt khoát đẩy Ngô Tà vào trong đường hầm...

Đến khi ông muốn theo sau Ngô Tà vào trong thì nắm đấm của xác sống đã tới nơi!

Trong đường hầm, Ngô Tà thấy ba mình gặp nguy hiểm, vội chạy lại cửa hầm muốn kéo Ngô Nhất Cùng vào.

Nhưng khi cậu vừa đưa tay ra, Ngô Tam Tỉnh lại ra tay, một phát lôi Ngô Tà từ bên trong ra, bản thân hắn mượn lực đó chui tọt vào trong!

Trong lúc hoảng hốt, chỉ nghe thấy Ngô Tam Tỉnh bỏ lại một câu: "Con đường này các người không đi được đâu!" Câu nói vừa dứt, Ngô Tà và Ngô Nhất Cùng đều bị đám xác sống đè lên người.

Ngay sau đó, thấy một người trông giống hệt Ngô Tà chui ra từ dưới quan đồng, hét lớn với họ: "Xông ra cửa thanh đồng, ra ngoài là an toàn!" Nói đoạn, người giống hệt Ngô Tà kia làm một hành động kinh người!

Hắn nhảy vọt lên, lao thẳng đến cửa thanh đồng, một tay kéo mở cửa.

Tiếp đó, một đám xác sống từ bên ngoài tràn vào!

Hắn không dừng lại, quay người lao vào đám xác sống đang vây khốn Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà, lôi hai người ra ngoài, trực tiếp đưa họ xông ra khỏi cửa thanh đồng, bảo vệ họ vào trong hành lang.

Người giống Ngô Tà kia là một con Mật Lạc Đà, có dũng khí một người chặn muôn người!

Một mình hắn chặn ở phía sau, ngăn cản tất cả xác sống!

Chương 1561

Tuy nhiên, Ngô Tà không biết chuyện gì xảy ra đã ngất lịm đi, Ngô Nhất Cùng cũng đờ người, có chút luống cuống!

Ngay lúc này, con "Ngô Tà" đang chặn xác sống bị chúng xé xác, biến thành một đống dịch nhầy màu xanh lá!

Lúc này Ngô Nhất Cùng mới phản ứng lại, không dừng chân nữa, vội vàng cõng Ngô Tà đang ngất xỉu chạy thục mạng dọc hành lang!

May mắn là đống dịch nhầy kia dường như khiến đám xác sống khiếp sợ, chúng không đuổi theo nữa, giúp Ngô Nhất Cùng có cơ hội mang Ngô Tà chạy đến tận cùng hành lang.

Khi đã kiệt sức, vừa hay gặp đám Lục Vũ từ một lối thoát khác đi ra, nhìn thấy cửa thanh đồng!

Ngô Nhất Cùng nói đến đây, coi như đã kể rõ mọi chuyện xảy ra trước đó.

Tuy nhiên, lời kể của ông cũng khiến mấy người còn lại chau mày.

Giải Liên Hoàn nhìn Lục Vũ, họng khẽ động đậy, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Trước mắt họ bây giờ có hai con đường.

Hoặc là bước vào cửa thanh đồng, xem xem Ngô Tam Tỉnh có thật sự đã vào đó không.

Hoặc là đi con đường mà cha con Ngô Nhất Cùng vừa đi, quay lại xem cái gọi là mộ thất và quan đồng kia rốt cuộc là nơi nào.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên đi đến cửa đường hầm kia, nhìn vào

bên trong.

Bên trong là con đường nhỏ gồ ghề, dù dùng đèn pin cũng không chiếu thấu, không thấy rõ bên trong thế nào.

Hơn nữa, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Giải Liên Hoàn khẽ ho một tiếng, là người đầu tiên lên tiếng: "Hay là cứ vào xem thử?

Cửa thanh đồng bên trong toàn là Thiên Hỏa vô tận, chúng ta lúc trước đi ngang qua cũng cảm nhận được nhiệt độ đó, nếu thật sự bước vào, chắc chắn mất mạng.

Ngô Tam Tỉnh đi con đường kia, rất có thể là vì con đường đó có thể đi vòng qua Thiên Hỏa." Giải Liên Hoàn vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử liền tiếp lời: "Nếu Ngô Tam Tỉnh tung hỏa mù thì sao?

Hắn cố tình đi đường này để lừa chúng ta tới đó, nhưng thực tế hắn đã vào cửa thanh đồng rồi?" Vừa nói, Hắc Hạt Tử vừa bước về phía cửa thanh đồng, nhìn về hướng đó, im lặng không nói.

Sau một hồi im lặng, Hoắc Linh dẫn theo Ngô Nhất Cùng cũng đi đến bên cạnh Hắc Hạt Tử, nhìn về phía cửa thanh đồng xa xa.

Một lát sau, Hoắc Linh đột nhiên quay lại nhìn Lục Vũ, nói: "Tôi không tán thành việc đi vào trong tìm cái gọi là chủ nhân đời thứ nhất của Vân Thiên Cung nữa.

Chúng ta đã đến đây rồi, không cần thiết phải làm những việc vô nghĩa đó.

Nếu anh có cách vào được cửa thanh đồng, chúng ta vào ngay bây giờ.

Nếu không có cách, chúng ta mới tính chuyện khác." Lời của cô thu hút sự chú ý của mọi người.

Ánh mắt ai nấy đều đổ dồn vào Lục Vũ, Giải Liên Hoàn nhíu mày, không biết đang suy tính điều gì.

Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, ông lại lên tiếng: "Nhìn tình hình Thiên Hỏa này, tôi cảm thấy không vào được.

Lục Vũ, cậu xác định nơi này thật sự đi được chứ?

Đừng để lời của Ngô Tam Tỉnh ảnh hưởng đến phán đoán của mình." Vừa dứt lời, A Ninh đột nhiên nói: "Nếu thực sự không được thì chia quân làm hai đường." A Ninh quay sang nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Tôi phải đi đuổi theo Ngô Tam Tỉnh, bất kể trong đó có gì, tôi tìm ông ta có việc." Những người có mặt cơ bản đều đã phát biểu ý kiến, Vương Bàn Tử lúc này cũng lên tiếng: "Mấy người thích đi đâu thì đi, Bàn gia tôi lười nói chuyện với các người.

Ai muốn vào thì cứ vào.

Còn mấy người nữa cũng vậy, thích đi đâu thì đi, muốn tìm chết thì cứ tự mình đi mà tìm.

Cái thói xấu gì không biết, tưởng là đang cho các người bỏ phiếu chọn chỗ nào đi được, chỗ nào không đi được à?" Vương Bàn Tử nói xong không nhịn được mà đảo mắt trắng dã, vẻ mặt khinh bỉ không thèm giấu giếm.

Lúc này, mọi người đều lộ vẻ ngượng ngùng, từng ánh mắt đều đổ dồn lên người Lục Vũ.

Họ cũng hiểu ra rằng, suy nghĩ của Lục Vũ sẽ không bị lời nói của họ chi phối, quan trọng là phải xem Lục Vũ muốn đi đâu.

Lục Vũ nhìn họ, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Ngô Nhất Cùng, khẽ nói: "Ông lúc nãy có nói Ngô Tam Tỉnh từng bảo một câu: Địa Tiên thôn có Quan Sơn Chỉ Mê Phú, Trương gia có bản đồ, còn nơi này có mật mã cuối cùng." Câu nói của Lục Vũ lập tức khiến mọi

người lại nhìn về phía Ngô Nhất Cùng.

Ngô Nhất Cùng gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã nói như thế.

Nhưng bức bích họa đó đã bị Ngô Tam Tỉnh hủy rồi, tôi cũng không nhớ trên đó vẽ cái gì nữa." "Không sao, chỉ cần ông đã nhìn thấy là được." Lục Vũ nhìn Ngô Nhất Cùng, khẽ nói: "Tôi có cách đọc được ký ức của ông, tôi sẽ thấy được hình ảnh đó, và biết nơi đó vẽ gì." Ngừng một chút, anh nói tiếp: "Hơn nữa, cũng không thể để ông cứ nói suông như vậy, ông nói gì tôi tin nấy, đúng không?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử thuận miệng hỏi: "Tiểu ca nhi, ở đây lại dùng được pháp khí rồi à?

Ơ đờ mờ?

Thật sự dùng được rồi?" Vương Bàn Tử lật tay một cái, lúc này mới phát hiện đã có thể sử dụng lại pháp khí, không khỏi hưng phấn.

Trong lúc hắn đang phấn khích, Ngô Nhất Cùng đã nghiến răng nói: "Chỉ cần cậu gọi Tiểu Tà tỉnh lại là được!" "Không cần phiền phức thế đâu." Lục Vũ lắc đầu, khẽ nói: "Ông nói Ngô Tà cũng nhìn thấy rồi, vậy tôi chỉ cần xem ký ức của cậu ấy là được." Nói xong, Lục Vũ đã lấy ra "Hồi Mộng Kính", đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Cảnh này khiến Ngô Nhất Cùng giật mình, theo bản năng muốn lao về phía Lục Vũ nhưng lại bị Hoắc Linh giữ chặt.

Bất lực, ông chỉ có thể trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào Lục Vũ!

Chương 1562

Lục Vũ chẳng hề để ý, cầm Hồi Mộng Kính, gọi tỉnh Ngô Tà, sau khi nói vài câu đơn giản liền trực tiếp để cậu nhớ lại chuyện lúc đó.

Ngô Tà vừa mới tỉnh lại còn có chút mơ hồ, Lục Vũ bảo gì làm nấy, theo bản năng hồi tưởng lại hình ảnh trước đó.

Trong hình ảnh, đúng như Ngô Nhất Cùng nói, trên vách tường quả thực có bức bích họa còn nguyên vẹn.

Bức bích họa chỉ là những ký hiệu trông có vẻ không có quy luật.

Tuy nhiên, Lục Vũ vẫn nhìn ra được điều gì đó.

Chính xác mà nói, nội dung trên bức bích họa là chữ Giáp Cốt được viết đảo ngược!

Lục Vũ rất am hiểu chữ Giáp Cốt, lúc này chỉ sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, anh đã hiểu được nội dung của nó.

Những gì thấy được cũng khiến anh hiểu ra rốt cuộc phải làm sao để bước vào cánh cửa thanh đồng đang tỏa ra vạn trượng hà quang kia!

Rời khỏi ký ức của Ngô Tà, Lục Vũ cất "Hồi Mộng Kính", trực tiếp hô hào Vương Bàn Tử và mọi người chuẩn bị trang bị.

Vài phút sau, cả nhóm lại một lần nữa tiến về phía cửa thanh đồng xa xa!

Cửa thanh đồng vẫn nằm đó, vạn trượng hà quang bên trong không hề thay đổi, càng tiến gần lại càng cảm nhận rõ rệt hơi nóng hừng hực.

Khi cách cửa khoảng mười mét, mấy người đều đã nóng đến vã

mồ hôi hột, Giải Liên Hoàn không nhịn được nói với Lục Vũ: "Lục tiểu ca nhi, cậu có nhầm không đấy?

Nhiệt độ này, bên trong khác gì một cái lò lửa lớn.

Chúng ta mà vào, rất có thể sẽ bị thiêu rụi ngay lập tức, cậu chắc chắn muốn điên rồ như vậy sao?" Vừa nói, họ lại tiến gần thêm vài bước!

Nhiệt độ nóng bỏng khiến người ta cảm giác như đang đứng giữa lò lửa, mồ hôi vừa túa ra đã bị bốc hơi khô khốc...

Đến khi cách cửa ba mét, Lục Vũ cuối cùng cũng dừng bước.

Lần này, Vương Bàn Tử cũng có chút không chịu nổi, hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta cân nhắc lại đi, trước đó không phải nói có bản đồ sao?

Cậu lấy bản đồ ra, chúng ta cùng xem thử?" "Đi theo tôi." Lục Vũ không nói thừa, tay lật một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên châu đỏ rực.

Ngay khi viên châu xuất hiện, mọi người đều cảm thấy hơi nóng xung quanh dịu đi rõ rệt, lập tức dễ chịu hơn hẳn.

Vương Bàn Tử trợn to mắt nhìn viên châu, cảm thấy vô cùng tò mò.

Viên châu trong tay Lục Vũ chính là Tịch Hỏa Châu!

Cụ thể hơn, đây là Tịch Hỏa Châu do chính anh luyện chế, và dược liệu dùng chính là Nam Hồng Xích Quỳnh vô tình có được khi đến Trường Bạch Sơn lần trước.

Lần này trước khi đến Trường Bạch Sơn, khi sắp xếp đồ đạc anh đã nhớ đến thứ này, lúc đó liền thử luyện chế, sau vài lần thất bại cuối cùng cũng thành công, không ngờ bây giờ lại có đất dụng võ.

Nhờ Tịch Hỏa Châu chống lại nhiệt độ cao, Lục Vũ lại dẫn mọi người chậm rãi tiến lên, đi thẳng đến cửa thanh đồng.

Sau đó, bước qua bước cuối cùng, thực sự bước vào cánh cửa mà tất cả mọi người đều gọi là "Chung Cực"!

Bên trong cửa, vạn trượng hà quang, lửa cháy ngút trời!

Trước mắt ngoài lửa là lửa, ngoài lửa ra không thấy gì khác, cả thế giới là một vùng hỏa quang.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều chết lặng!

Tuy nhiên, điều may mắn duy nhất là Tịch Hỏa Châu của Lục Vũ dùng rất tốt, tuy nhiệt độ xung quanh vẫn rất cao nhưng không còn cảm giác bị thiêu nướng như trước nữa.

Lúc này, Lục Vũ nhắm mắt lại, dặn họ đi theo bước chân của mình, không được sai lệch một bước, rồi trực tiếp bước vào sâu trong biển lửa!

Bên trong cửa thanh đồng, cảm giác hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài!

Bước chân của Lục Vũ cũng vô cùng phức tạp, gần như không bao giờ đi thẳng, hoặc là rẽ trái, hoặc là rẽ phải, thậm chí đôi khi còn đi lùi lại.

Cơ bản là gần như mỗi bước chân Lục Vũ đều phải thay đổi phương hướng, mỗi bước đều không giống bước trước.

Cũng may anh đi rất chậm, và mỗi bước đều chờ họ, nếu không thì đã có người rớt lại phía sau từ lâu.

Nhưng dù vậy, đi được mười mấy phút vẫn khiến mọi người một phen hoa mắt chóng mặt, đầu óc quay cuồng...

Cuối cùng, Ngoa Thú không chịu nổi nữa, nhảy phắt lên lưng Lục

Vũ, bám vào vai anh lẩm bẩm: "Họ Lục kia, cô nãi nãi không trụ được nữa rồi, cho ta nghỉ tí đi, không là ta bị nướng chín mất..." Đứng ngay sau Ngoa Thú là Vương Bàn Tử, hắn lúc này cũng gật gù, uể oải nói: "Tiểu ca nhi, trong này có phải thiếu oxy không, tôi cảm thấy sắp thở không nổi rồi..." Vương Bàn Tử còn như vậy, những người phía sau càng thê thảm hơn.

Trong nhóm, ngoài Lục Vũ ra, người ít bị ảnh hưởng nhất là Hoắc Linh và Ngô Nhất Cùng - hai "con quỷ" này.

Còn những người khác đều mặt cắt không còn giọt máu, thở hồng hộc, hơi lên không tiếp được hơi xuống.

"Không được dừng lại." Lục Vũ chỉ nói vỏn vẹn ba chữ, rồi tiếp tục bước lên.

Mọi người không còn cách nào khác, đành cắn đầu lưỡi, tự tát mình vài cái để ép bản thân tỉnh táo lại, bám theo bước chân Lục Vũ tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 1563

Thế nhưng... chỉ mới đi thêm mười mấy bước, Lục Vũ đột ngột dừng lại, đứng im bất động, mắt nheo lại nhìn về phía trước!

Ngoài anh ra, những người khác đều đang há miệng thở dốc, tận dụng thời gian quý báu này để điều chỉnh nhịp thở.

Ở trong biển lửa này càng lâu, họ càng cảm thấy hô hấp khó khăn, khó chịu vô cùng.

Dù có hít lấy hít để cũng không thể xua tan cảm giác huyễn hoặc quay cuồng đó.

Hơn nữa, sau khi dừng lại khoảng một phút, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Lục Vũ trước đây chưa từng dừng lại lâu như vậy!

Hắn do dự một chút, thò đầu ra khẽ hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, sao vậy?

Có vấn đề gì à?" "Không vấn đề." Tiếng Lục Vũ truyền lại, sau đó thấy cánh tay anh khẽ cử động, tiếp tục bước đi.

Tâm trạng căng thẳng của Vương Bàn Tử vừa mới dịu đi, nhưng chỉ vừa bước theo một bước, hắn liền phát hiện ra điểm bất thường.

Trên mặt đất xuất hiện một dấu tay máu đỏ tươi!

Theo bản năng hắn nhìn về phía Lục Vũ, mơ hồ thấy tay phải của Lục Vũ máu tươi đầm đìa!

Vương Bàn Tử giật mình kinh hãi: "Tiểu ca nhi cậu làm cái trò gì vậy, chỗ này bị sao thế?

Không phải chứ, tiểu ca nhi rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?

Cậu dừng lại nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi được không!" Mặc cho Vương Bàn Tử nói gì, Lục Vũ cũng không đáp lời, vẫn lầm lũi tiến về phía trước.

Mỗi bước đi đều để lại trên mặt đất một dấu tay máu đỏ thắm!

Ngoài ra, những bước chân loạn xạ trước đó đã trở nên thuận lợi hơn nhiều, không còn là mỗi bước một hướng nữa.

Cơ bản là đi được một đoạn dài Lục Vũ mới điều chỉnh hướng một lần.

Cứ như vậy, đi trong biển lửa thêm vài phút nữa, Lục Vũ lại dừng bước một lần nữa.

Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng Lục Vũ, vội vàng nói: "Tiểu ca nhi, sao rồi?

Có phải mất máu nhiều quá không, cậu mau nghỉ ngơi đi.

Mau băng bó vết thương lại, đừng có cậy mạnh..." Hắn vừa dứt lời, giọng Lục Vũ đã vang lên: "Chúng ta lạc đường rồi." Nghe câu này, Vương Bàn Tử ngẩn người, rồi chợt nhớ ra điều gì đó, rướn cổ nhìn xuống chân Lục Vũ.

Vừa nhìn đã thấy rõ rệt bên chân Lục Vũ có một dấu tay máu đỏ tươi!

Dấu tay đó chính là dấu tay máu đầu tiên mà Lục Vũ để lại!

Nhìn thấy nó, Vương Bàn Tử cũng hiểu ra vấn đề, nhưng hiểu thì đã sao, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bốn phía đều là biển lửa, họ cũng không biết phải đi thế nào.

Giải Liên Hoàn họng khẽ động, định nói gì đó thì Lục Vũ đột nhiên cởi phăng áo thượng y, bảo: "Không cần đứng đó nữa, mọi người lại đây cả đi, bản đồ nằm ngay trên người tôi." Nghe vậy, mọi

người đều kinh ngạc, nhanh chóng bước đến bên cạnh Lục Vũ.

Họ thấy rõ trên người anh có một hình xăm Kỳ Lân đỏ rực!

Lúc này, hình xăm Kỳ Lân rực rỡ hơn bao giờ hết, một màu máu tươi, sống động như thật!

Và trong sắc máu đó, ẩn hiện một đường chỉ đen ẩn giấu trên thân Kỳ Lân.

Nhìn kỹ, đường chỉ đen đó chính là con đường ngoằn ngoèo, đông tây nam bắc mà Lục Vũ đã dẫn họ đi qua.

Điểm cuối của những con đường đó là một bệ đá nhỏ, bên ngoài bệ đá là một lối nhỏ thoắt ẩn thoắt hiện, chính là con đường mà Lục Vũ đã dẫn họ đi sau khi để lại những dấu tay máu.

Theo như mô tả của hình xăm Kỳ Lân, lẽ ra lúc này họ phải đi tới bệ đá tiếp theo rồi mới đúng!

"Tiểu ca nhi, hay là đi lại một lần nữa?" Vương Bàn Tử gãi đầu, rồi lại lắc đầu, lẩm bẩm: "Đi lại lần nữa chắc cũng thế thôi, có khi con đường này có cơ quan, hay là trận pháp gì không?" Câu nói này lập tức thức tỉnh mọi người.

Họ đều là dân đổ đấu, chuyện đường sá biến hóa không phải chưa từng gặp qua.

Nhưng dù vậy, con đường này biến hóa thế nào họ vẫn không tài nào biết được.

Im lặng hồi lâu, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Theo dấu chân Kỳ Lân, Địa Tiên sẽ chỉ lối." Nghe câu này, Vương Bàn Tử lại ngẩn ra.

Nhưng Giải Liên Hoàn chợt nhớ ra điều gì đó, theo bản năng hỏi dồn: "Ý cậu là bức bích họa bị Ngô Tam Tỉnh hủy đi chính là hai câu này?" "Theo dấu chân Kỳ Lân, Địa Tiên sẽ chỉ lối..." Giải Liên Hoàn

lặp lại một lần, miệng lẩm bẩm: “Địa Tiên là ý gì?

Ai là Địa Tiên?” “Quỷ Cốc Tử.” Lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên xen vào: “Quỷ Cốc Tử luôn được xưng tụng là Địa Tiên.” “Không thể nào, cái này chắc chắn là nói về Địa Tiên Thôn ở Vu Sơn, liên quan gì đến Quỷ Cốc Tử.” Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã trực tiếp bác bỏ suy đoán của Hắc Hạt Tử.

Vừa dứt lời, Lục Vũ đột nhiên hỏi: “Quỷ Cốc Tử thật sự được gọi là Địa Tiên sao?” Hắc Hạt Tử gật đầu nói: “Trấn Nguyên Tử được xưng là Địa Tiên Chi Tổ thì không sai, nhưng rất nhiều người cho rằng Quỷ Cốc Tử mới là Địa Tiên.

Chương 1564

Dù sao thì thời Xuân Thu Chiến Quốc, người lợi hại nhất chính là Quỷ Cốc Tử...” Nghe đến đây, Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lật tay một cái, khoảnh khắc sau trong tay đã xuất hiện một cái Tư Nam (la bàn cổ).

Cái Tư Nam này chính là Tư Nam của Quỷ Cốc Tử mà Lục Vũ có được từ rất lâu trước đây!

Lục Vũ vừa lấy Tư Nam ra, chưa kịp làm gì thì cái muỗng trên đó đã bắt đầu xoay tít mù!

Vương Bàn Tử nhìn đến hoa cả mắt, dụi mắt hỏi: “Tiểu ca nhi, cái thứ này hỏng rồi hả?

Xoay thêm tí nữa là tôi tưởng nó biến thành máy bay trực thăng luôn đấy.” Lục Vũ lười đáp lại lời bông đùa của Vương Bàn Tử, chỉ chăm chú nhìn Tư Nam.

Một lát sau, tốc độ xoay chậm lại, Lục Vũ mới nói: “Tư Nam này là của Quỷ Cốc Tử, nếu nói Địa Tiên chỉ đường thực sự là ám chỉ Quỷ Cốc Tử, vậy dùng cái này là đúng rồi.” Trong lúc Lục Vũ nói, tốc độ xoay của Tư Nam càng lúc càng chậm, cho đến khi dừng hẳn.

Đợi một lát để xác định phương hướng, Lục Vũ xoay người sang phải, nhắm chuẩn hướng Tư Nam chỉ, sau đó mặc lại áo, nói: “Đi thôi, xem lần này thế nào.” Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử liền vội nói: “Tiểu ca nhi, thong thả một phút đã, cho uống miếng nước, chứ không đi kiểu đường đó nữa là tôi hoa mắt chết mất.” Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, bảo: “Không cần quan tâm con đường trước đó nữa, đường này chính là đường đi tiếp.” Nói xong, Lục Vũ cũng không quản chuyện khác, để Ngoa Thú leo lên lưng mình lần nữa,

cõng con nhóc đi theo hướng vừa xác định.

Lục Vũ không cần nhìn bản đồ, chỉ dựa vào ký ức trong não bộ, theo các ký hiệu trên bản đồ mà đi được vài bước lại dừng lại, thay đổi phương hướng.

Đi thêm hai bước nữa, Lục Vũ khẽ nói: "Thấy cái gì cũng đừng có hét toáng lên." Vừa nói, anh vừa tiếp tục tiến lên.

Vương Bàn Tử sững người, bước tới vị trí Lục Vũ vừa đứng.

Vừa tới nơi, hắn không khỏi hít một hơi lạnh, vội lấy tay bịt miệng mình lại!

Ngay bên cạnh, chỉ cách khoảng một mét, có thể thấy một bộ xương khô nằm giữa biển lửa, toàn bộ xương khô từ trên xuống dưới đều bốc cháy hừng hực, nhìn cứ như đang hỏa táng vậy.

Vương Bàn Tử định thần lại, quay đầu nhìn mấy người phía sau dặn dò một câu, rồi vội vàng đuổi theo Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cái thứ đó là hậu quả của việc đi sai đường à?" Lục Vũ không nói gì, nhưng câu trả lời đã quá rõ ràng.

Mọi người tiếp tục đi trong biển lửa, xung quanh xuất hiện càng lúc càng nhiều hài cốt, cảm giác càng lúc càng quỷ dị.

Những hài cốt đó không chỉ có người mà còn có dã thú, đủ loại đủ kiểu cứ như một cái lò thiêu khổng lồ!

Thế nhưng...

điều kinh người hơn cả là khi họ lại một lần nữa dừng bước, thế giới hiện ra trước mắt!

Ai nấy đều trợn tròn mắt, không thể tin nổi vào những gì mình đang thấy!

Lúc thấy cửa thanh đồng dị biến, họ cũng không chấn kinh như

bây giờ!

Lúc này đây, cảnh tượng hiện ra trước mắt nếu nói ra ngoài chắc chắn chẳng ai tin nổi!

Trước mặt họ là một thế giới bằng thanh đồng!

Dưới chân là đường lát gạch đồng.

Xung quanh vô số cây thanh đồng cao thấp xen kẽ.

Phía xa còn có vô số kiến trúc bằng thanh đồng, cái lớn cái nhỏ.

Thấp thoáng còn thấy có người đi lại bên trong, dường như còn có cả tiếng người nói chuyện.

Trên đầu, bầu trời cũng mang sắc thanh đồng, chiếu sáng vạn vật!

Và quan trọng nhất là không gian này rộng lớn vô tận, cứ như là một thế giới độc lập chứ không phải dưới lòng đất!

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, phía sau vẫn là biển lửa vạn trượng!

Nhưng trước mặt lại là một thế giới hoàn toàn mới!

Một hồi lâu sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, cố gắng trấn tĩnh, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chúng ta coi như tìm được Chung Cực rồi phải không?

Cái Chung Cực này là cái quỷ gì vậy?

Nhà bọn họ thanh đồng không tốn tiền mua à?" Hắn đang nói, nhưng những người khác thì ánh mắt đờ đẫn, ngây ra nhìn, đại não hoàn toàn trống rỗng!

Cảnh tượng này thực sự quá đỗi kinh người!

Một lát sau, Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, khẽ nói: "Bây giờ cách Chung Cực còn xa, nhưng nơi này chắc chắn là một phần của Chung

Cực.

Đi thôi, chúng ta tiến lên phía trước một chút, tránh xa lửa rồi nghỉ ngơi một lát, sau đó vào trong xem rốt cuộc thế nào.” Nói rồi, Lục Vũ thong thả bước đi.

Đi được mười mấy mét, rời khỏi ranh giới biển lửa, Lục Vũ cất Tịch Hỏa Châu đi.

Lúc này, Giải Liên Hoàn đi đến bên cạnh Lục Vũ hỏi: “Thứ mà Trương gia luôn canh giữ chính là thế giới bên trong cánh cửa này?

Thế giới trong cửa này chính là Chung Cực?

Cái Chung Cực này có tác dụng gì?

Có gì đáng sợ?” Lục Vũ quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn, khẽ nói: “Tôi không biết cái gì là Chung Cực, cũng chưa có ai nói rõ được cái gì mới là Chung Cực.

Chương 1565

Nhưng bản đồ Kỳ Lân chỉ dẫn tôi đến đây.

Còn những chuyện khác, cứ phải vào xem mới biết...” Sau câu nói đó, Lục Vũ không bàn thêm nữa, lấy nhân sâm ra ăn một chút để bổ sung thể lực.

Lúc vừa vào cửa thanh đồng, anh phải liên tục khống chế Tịch Hỏa Châu.

Tuy nhìn thì đơn giản nhưng vẫn khiến anh thấm mệt.

Hơn nữa trước đó còn mất khá nhiều máu, lúc này phải nghỉ ngơi.

Tương tự, Vương Bàn Tử, Giải Liên Hoàn và những người khác cũng đã kiệt sức.

Lúc này ai nấy đều lo uống nước, ăn uống, tất cả đều đang bổ sung thể lực để tinh thần phấn chấn hơn, tránh để lát nữa quá khó khăn.

Nghỉ ngơi khoảng một tiếng, mọi người lại lên đường, theo con đường thanh đồng dưới chân đi thẳng đến kiến trúc thanh đồng gần nhất.

Nhìn từ xa, căn nhà đó vuông vức nhưng phần đỉnh có những hoa văn điêu khắc trang trí vô cùng phức tạp.

Do ở quá xa nên không nhìn rõ trang trí thứ gì.

Càng đến gần càng nghe thấy tiếng người nói chuyện mờ ảo từ đằng xa, dường như có rất nhiều người ở đó.

Nghe thấy tiếng động, mọi người không khỏi tăng nhanh bước chân!

Chẳng mấy chốc, kiến trúc thanh đồng đã hiện ra rõ mồn một trước mắt nhưng tiếng nói chuyện kia lại biến mất không dấu vết.

Mà sự chú ý của họ đều bị thu hút bởi một cái ba lô đặt bên cạnh cổng vòm.

"Tam thúc!" Ngô Tà vốn từ lúc tỉnh lại không có mấy sự hiện diện đột nhiên hét lớn một tiếng, lao vọt tới trước cái ba lô, rồi chạy thẳng vào cổng vòm, gào thét: "Tam thúc!

Tam thúc!

Tam thúc!" Trong khi cậu gào thét, bọn Lục Vũ cũng đã đi tới nơi.

Lục Vũ nhìn vào cổng vòm, thấy bên trong chỉ là một gian phòng trống rỗng, sự chú ý lại đặt lên cái túi lớn kia.

Bên trong túi là vài cục đá, chính là loại tinh thạch màu hồng mà Mật Lạc Đà sinh trưởng!

Nhưng hiện tại bên trong đã không còn Mật Lạc Đà nữa.

"Chắc chắn đây là bao của Ngô Tam Tỉnh chứ?" Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà từ cổng vòm đi ra liền hỏi một câu: "Cậu lại đây nhìn kỹ xem, đây có phải bao của ông ta không, xác định lại đi, đừng có nhầm.

Lúc này mà nhầm thì không vui vẻ gì đâu." Vừa dứt lời, Ngô Nhất Cùng đã lên tiếng: "Không sai được, chính là cái bao lão tam luôn đeo, tôi đã thấy rồi, trong bao của nó chính là mấy cục đá này." Vương Bàn Tử quay sang nhìn Lục Vũ, cười lạnh một tiếng: "Ngô tam gia đúng là người sợ cô đơn, đi ra ngoài mà cũng không quên mang theo Mật Lạc Đà à?" Nói đoạn, Vương Bàn Tử cầm cái túi lớn lên dốc ngược ra, tiếc là không phát hiện thêm gì khác.

Cái bao này ngoài Mật Lạc Đà ra thì chẳng có gì cả.

"Có gì đó không đúng lắm." Lúc này Giải Liên Hoàn đột nhiên lên

tiếng: “Trước đây khi chúng ta tìm kiếm Thiên Cung bên trên, đã thấy một con Mật Lạc Đà.

Con Mật Lạc Đà đó đã dẫn chúng ta tìm thấy cửa đá dẫn vào Thiên Cung.” Ngừng một chút, Giải Liên Hoàn nói tiếp: “Nếu lão tam không muốn chúng ta tìm tới đây, tại sao lại để một con Mật Lạc Đà dẫn đường?

Hay là con Mật Lạc Đà đó do người khác phái tới?” Nghe lời Giải Liên Hoàn, Lục Vũ khẽ nhíu mày.

Nhưng chưa kịp để anh nói gì, Vương Bàn Tử đã nhanh nhảu: “Có gì mà không hiểu?

Rõ rành rành là tính kế của lão biết tam chứ gì.

Trước đó Ngô Nhất Cùng chẳng bảo là Ngô lão tam muốn tất cả chúng ta chết sạch, chỉ giữ lại mình tiểu ca thôi sao?

Lúc trên bệ đá ông ta không có cách nào ra tay, thì chẳng phải xuống đây tìm cơ hội à?

Vả lại, dù không có Mật Lạc Đà dẫn đường, chúng ta đi hết cái đường hầm kia chẳng lẽ không thấy được nơi này sao?

Ông bảo là dẫn đường, chi bằng nói là giám sát đi.

Con Mật Lạc Đà đó phát hiện ra chúng ta nên vội chạy về báo tin cho Ngô Tam Tỉnh đấy.

Tiểu ca nhi, cậu thấy đúng không?” Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử một cái, vỗ vỗ vai hắn, không tiếp tục chủ đề này mà hô hào mọi người đi tiếp.

Nơi này giống như một thành phố bằng thanh đồng vậy.

Sau khi xem gian phòng trống đầu tiên, mấy người liên tục xem thêm vài gian phòng trống khác.

Đi mãi đến một căn phòng lớn trông cao hơn hẳn các phòng khác, họ cuối cùng cũng phát hiện ra vài thứ khác biệt.

Căn phòng này giống như một xưởng thủ công, bên trong có đủ loại khuôn đúc thanh đồng, còn có những bàn công tác giống như dùng để chế tác đồ thanh đồng.

Mọi người sục sạo một vòng trong phòng, cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử đột nhiên vẫy tay gọi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, cậu mau lại đây, cái thứ này có vẻ thú vị này!" Tuy ánh sáng ở đây rất tốt nhưng Vương Bàn Tử vẫn bật đèn pin chiếu vào góc phòng.

Trong góc đặt một khẩu súng.

Chương 1566

Kiểu dáng rất cũ, là loại súng hỏa mai dây kéo từ cuối thời Thanh!

Tuy nhiên nó được bảo quản rất tốt, không hề có vết rỉ sét.

Trên báng súng còn có một ký hiệu hình hoa sen đang nở rộ giống như biểu tượng của Huyết Tích Tử!

"Xem ra đám Huyết Tích Tử kia thực sự đã vào đây rồi?" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Lục Vũ đột nhiên ngồi xổm xuống đất, lấy đèn pin từ tay Vương Bàn Tử, soi kỹ vào góc đó.

Ánh sáng trắng rực rỡ chiếu vào lớp đồng, khiến góc tường lấp lánh, vô cùng sáng sủa.

Lục Vũ nhíu mày, bảo Vương Bàn Tử nhích ra một chút, rồi ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào góc tường, ôm khẩu súng vào lòng, nhìn về phía trước.

Trước mặt chính là bàn công tác.

Vương Bàn Tử có chút thắc mắc nhìn Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, ý cậu là trước đó có người cũng ngồi nghỉ ở đây giống như cậu?

Tại sao phải nghỉ ở đây?

Nhìn từ góc này thì có thấy cái quái gì đâu?" Lục Vũ không đáp lời Vương Bàn Tử, vẫn ngồi đó nhíu mày quan sát những bàn công tác và cả căn phòng.

Anh có một linh cảm, chủ nhân khẩu súng này khi đó cũng ngồi đây như vậy, vừa nghỉ ngơi vừa quan sát mọi thứ trước mắt.

Nghỉ ngơi... chờ đã!

Lục Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lập tức đặt khẩu súng sang

một bên, đưa tay sờ soạn trên mặt đất.

Rất nhanh, anh chạm phải một vài điểm mấp mô nhỏ!

Lục Vũ lập tức đổi tư thế, quỳ rạp xuống đất nhìn thật kỹ.

Lần này, anh cuối cùng đã thấy rõ nội dung trên đó!

"Trương Khởi Linh!" Trên đất chỉ có ba chữ, ba chữ vô cùng ngắn gọn, chính là cái tên Trương Khởi Linh!

Nghe thấy tiếng Lục Vũ, mấy người kia đều học theo tư thế của anh mà bò rạp xuống đất, ngó nghiêng quan sát.

Nhìn một hồi, họ cũng thấy được cái tên Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử trợn mắt hỏi: "Trương Khởi Linh tại sao lại viết tên mình ở đây?

Có ý gì?

Trương Khởi Linh đã ghé thăm nơi này à?

Mà khoan, cái khẩu súng Huyết Tích Tử này thì liên quan gì đến Trương Khởi Linh?" Lục Vũ cũng nhíu mày, cẩn thận kiểm tra xung quanh nhưng ngoài cái tên Trương Khởi Linh ra thì không có bốn chữ "đã ghé nơi này".

Nhưng dù sao thì phát hiện này của Lục Vũ cũng khiến mọi người phấn chấn hơn, lập tức tản ra tìm kiếm kỹ lưỡng khắp căn phòng, hy vọng tìm được thêm nhiều thứ khác nữa!

Tiếc là không thu hoạch được gì thêm.

"Thôi đi, chúng ta sang các phòng khác xem sao, biết đâu mấy cái phòng trống kia mình cũng bỏ lỡ gì đó thì sao?" Giải Liên Hoàn lên tiếng trước, đưa ra đề nghị.

Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử đột nhiên quát: "Họ Ngô kia, cậu vừa

giấu cái gì đi đấy?

Mau lấy ra ngay, đừng để Bàn gia tôi phải động thủ!" Ngô Tà đang đứng bên cạnh một bàn công tác, nghe tiếng Vương Bàn Tử không khỏi giật mình, buông tay, một thứ gì đó rơi xuống đất phát ra tiếng kim loại va chạm thanh thúy!

Chưa đợi Ngô Tà kịp phản ứng, Vương Bàn Tử đã lao tới như một mũi tên, không nói hai lời bẻ quặt tay Ngô Tà ra sau lưng, lạnh giọng: "Biết ngay là họ Ngô các ngươi chẳng có ai đáng tin mà!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Lục Vũ đã đi tới, nhìn xuống đất rồi nhặt lên một thứ nhỏ.

Chính xác mà nói là một cái hộp sắt nhỏ.

Chính xác hơn nữa là một cái băng đạn!

Hơn nữa, tuyệt đối không phải băng đạn của khẩu súng dây kéo trong góc, mà là băng đạn của súng trường tự động cực kỳ hiện đại!

Vương Bàn Tử nhìn cái băng đạn, đột nhiên nói: "Cái này không lẽ là của lão biết tam Ngô Tam Tỉnh để lại chứ?" Nói xong, Vương Bàn Tử quay sang nhìn Ngô Tà, lạnh lùng: "Họ Ngô kia, tốt nhất cậu nên khai ra thật thà đi, đừng để Bàn gia phải ra tay, lúc đó thì khó coi lắm đấy..." Câu nói còn chưa dứt, đột nhiên bên ngoài vang lên một tràng tiếng súng dồn dập!

Sắc mặt mấy người biến đổi, tất cả đều lao ra khỏi phòng trong tích tắc!

Tiếng súng vang lên cách họ không xa, cả nhóm vội vã chạy theo hướng âm thanh!

Đến nơi thì thấy có người đang liên tục nổ súng vào một gã khổng lồ màu thanh đồng!

Giải Liên Hoàn không khỏi ngây người, thốt ra: "Trương Đại Phật

Gia!" Lúc này cằm của Giải Liên Hoàn suýt chút nữa rơi xuống đất!

Ông ta nãy giờ vẫn đang nghĩ liệu đó có phải Ngô Tam Tỉnh không!

Ngờ đâu lại nhìn thấy Trương Đại Phật Gia ở đây!

Chương 1567

Trời ạ!

Cảnh tượng này thực sự quá đỗi kinh ngạc!

Trương Đại Phật Gia vừa lùi vừa liên tục nổ súng vào gã khổng lồ thanh đồng, vô số viên đạn găm vào người gã nhưng dường như chẳng gây ra chút tác động nào!

Lúc này Vương Bàn Tử không nhịn được nói: "Tiểu ca nhi, sao giờ, mình có lên góp vui không?" Ngừng một chút, hắn lại hạ giọng lầm bầm: "Mà cái thứ đó là con rối hay là cái gì vậy?

Văn minh thanh đồng ở đây chẳng lẽ phát đạt đến thế sao?" Lục Vũ không rảnh đáp lời Vương Bàn Tử, chỉ chăm chú nhìn cuộc chiến giữa Trương Đại Phật Gia và gã khổng lồ thanh đồng.

Trong não bộ không có bất kỳ thông báo nào từ hệ thống.

Lúc này, Trương Đại Phật Gia dường như đột nhiên nhìn thấy bọn Lục Vũ, từ đằng xa trực tiếp chạy về phía họ!

Vương Bàn Tử giơ súng lên, đang cân nhắc xem có nên bóp cò hay không thì Lục Vũ khẽ nhíu mày, dẫn mọi người nấp sang một bên, mặc cho Trương Đại Phật Gia và gã khổng lồ thanh đồng diễn màn kịch kẻ đuổi người chạy.

Chỉ trong chốc lát, Trương Đại Phật Gia đã chạy đến nơi, rồi lao vào xưởng thủ công mà họ vừa ở.

Trong xưởng, tiếng súng nổ liên hồi.

Lục Vũ thò đầu nhìn qua cửa, thấy Trương Đại Phật Gia đã vứt khẩu súng trường đi, nhặt lấy khẩu súng dây kéo cổ.

Vị trí của ông ta chính là cái góc tường đó.

Khẩu súng dây kéo nhắm thẳng vào gã khổng lồ thanh đồng trong xưởng.

"Bành" một tiếng súng vang lên, gã khổng lồ thanh đồng vốn bình an vô sự trước đó bỗng đổ rầm xuống đất!

Trong nháy mắt, nó hóa thành một vũng nước đồng, tan vào mặt đất!

Cảnh tượng này càng thêm phần khó tin!

Vương Bàn Tử trợn mắt nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chuyện gì thế này?

Ảo giác à?" Lục Vũ không rảnh đáp lời hắn, vẫn nhìn chằm chằm Trương Đại Phật Gia trong góc, thấy ông ta ngồi đó, đặt súng sang một bên, rồi lấy ra một thứ giống như cái kim, bắt đầu đâm xuống đất.

Lục Vũ do dự một chút rồi bước tới.

Thấy Trương Đại Phật Gia đang khắc chữ, chính là Trương Khởi Linh!

Vừa viết xong chữ "Linh" cuối cùng, ông ta định viết thêm gì đó thì dường như nghe thấy tiếng động, liền bật dậy, trực tiếp như một bóng ma xuyên qua người Lục Vũ, lao vọt ra ngoài!

Lục Vũ hơi kinh ngạc một chút, lông mày lập tức nhíu chặt!

Ngay sau đó, từ bên ngoài truyền đến một tiếng kinh hô!

Bước chân Lục Vũ khẽ lướt, gần như trong chớp mắt đã lao ra ngoài cửa!

Trong tầm mắt, Trương Đại Phật Gia đang cuồng bôn hướng về phía xa, một người khác cũng từ đằng xa chạy lại đón lấy Trương

Đại Phật Gia!

Trong đó một người chính là Trương Khởi Linh!

Người còn lại là một khuôn mặt lạ lẫm Lục Vũ không quen biết, nhưng Giải Liên Hoàn bên cạnh hắn lại thốt lên một tiếng kinh hô không thể tin nổi: "Phó quan!" Phó quan!

Danh xưng này đại diện cho một người.

Phó quan của Trương Đại Phật Gia thời Lão Cửu Môn, Trương Nhật Sơn!

Tâm thần Lục Vũ thắt lại, liền thấy Trương Khởi Linh, Trương Nhật Sơn và Trương Đại Phật Gia đã giáp mặt nhau.

Trong ba người, tình hình của Trương Đại Phật Gia là tốt nhất, không thấy thương thế gì rõ rệt.

Nhưng Trương Khởi Linh và Trương Nhật Sơn đột nhiên xuất hiện lại có chút chật vật!

Trương Khởi Linh còn đỡ, chỉ có vài vết rách trên quần áo và vết thương do nhuệ khí gây ra nhưng không sâu.

Thế nhưng phía phó quan Trương Nhật Sơn nhìn lại không khả quan cho lắm, cánh tay trái của ông ta đã gãy, cẳng tay vặn vẹo theo một góc độ vô cùng khủng khiếp, nhìn thôi cũng thấy đau!

Ở phía xa, ba người Trương Khởi Linh, Trương Nhật Sơn, Trương Đại Phật Gia tụ lại một chỗ, giống như đang tiêu cấp bàn bạc điều gì đó.

Bên này, nhóm Lục Vũ nhìn mà ngẩn ngơ.

Họ đều phát hiện ra một vấn đề, hình như ba người kia không nhìn thấy họ, hoặc nói đúng hơn là không biết đến sự tồn tại của họ.

Cảm giác như ba người đó hoàn toàn không tồn tại trước mắt,

nhưng lạ thay, họ lại mang đến một cảm giác vô cùng chân thực!

Tình huống này, ngay cả Lục Vũ cũng chưa từng trải qua!

Cuối cùng, Vương Bàn Tử không nhịn được, hạ thấp giọng nói: "Tiểu ca nhi, chuyện này là sao thế?" Lục Vũ nhíu mày quan sát, trầm giọng nói: "Động tác nhẹ một chút, đừng kinh động đến họ, chúng ta đi theo nghe xem họ đang nói cái gì." Trong lòng Lục Vũ đã có một suy đoán, nhưng suy đoán này quá mức kinh người, hắn vẫn chưa định nói ra!

Chương 1568

Chính lúc hắn định bước qua đó, Ngô Tà không nhịn được nói: "Rốt cuộc họ là người thật hay người giả?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào, anh còn định giấu đến bao giờ..." "Nói thêm câu nữa béo gia tống cậu đi luôn đấy." Khi Ngô Tà định nói tiếp, họng súng của Vương Bàn Tử đã dí sát vào trán cậu ta, ánh mắt lạnh đến thấu xương.

Lục Vũ căn bản không để ý đến Ngô Tà, hắn đã đi tới gần ba người Trương Khởi Linh, lờ mờ nghe thấy Trương Đại Phật Gia lên tiếng: "Tôi không chắc chúng ta có thể kiên trì được bao lâu, sức mạnh của hắn càng lúc càng cường đại, chúng ta không còn nhiều nơi để trốn nữa rồi." "Trương Khởi Linh, cậu còn đạn không?

Tôi vừa dùng hết viên cuối cùng rồi..." Câu nói vừa dứt, ba người đột nhiên biến mất giữa hư không, như thể chưa từng xuất hiện!

Cảnh tượng này khiến mọi người lại ngẩn ra lần nữa.

Giải Liên Hoàn dụi mạnh mắt, nhìn kỹ mọi thứ xung quanh, kiến trúc thanh đồng không đổi, người cũng vẫn là mấy người bọn họ, duy chỉ có ba người Trương Khởi Linh là không thấy tăm hơi, chẳng biết đã đi đâu.

Lúc này, Vương Bàn Tử mới buông Ngô Tà ra, đi tới bên cạnh Lục Vũ, thấp giọng hỏi: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta vào căn phòng kia kiểm tra lại xem?" Vừa dứt lời, từ phía xa lại truyền đến một trận âm thanh kim loại va chạm chói tai!

Gần như không một chút do dự, Lục Vũ trực tiếp lao về phía phát ra âm thanh.

Tuy nhiên, còn chưa kịp chạy tới nơi, âm thanh đó lại biến mất lần nữa.

Khi Lục Vũ dừng bước, Vương Bàn Tử thực sự không nén nổi tò mò, nhịn không được nói: "Tiểu ca nhi, nơi này rốt cuộc là thế nào?

Sao lại quỷ dị thế này?

Ba người kia là người sống hay người chết vậy?" Lục Vũ quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, do dự chốc lát rồi đưa ra một câu trả lời lấp lửng: "Có lẽ là người sống, cũng có lẽ đã chết rồi.

Tình huống này thực chất có liên quan đến hành cảnh huyễn hóa..." Lục Vũ định giải thích thêm thì đằng xa đột nhiên lại truyền đến một tiếng hừ nhẹ!

Âm thanh không xa, hình như ngay trong căn nhà phía trước!

Lục Vũ lại sải bước lao về phía tiếng động, mới chạy được hai bước đã nghe thấy một tiếng thảm khiếu đau đớn, tiếp đó là một tiếng động trầm đục, giống như có người bị đập vào tường!

Không chút do dự, Lục Vũ lại lao về hướng đó!

Chỉ trong vài giây, hắn đã xông vào bên trong một kiến trúc thanh đồng.

Sau khi vào cửa, liền thấy một người đang ngồi bên trong.

Trên một đài cao có chiếc ghế màu thanh đồng, một người đang ngồi trên đó, cười như không cười nhìn hắn.

Người đó từ trên xuống dưới đều tỏa ra ánh quang của thanh đồng, cảm giác như một bức điêu khắc đang ngồi đó, bất động, mắt không hề chớp.

Lục Vũ nhìn người đó, lập tức dừng bước, nhìn kẻ giống như bức tượng đồng kia – Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh cứ thế cười như không cười nhìn Lục Vũ, tĩnh lặng ngồi trên ghế, cả người tỏa ra một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Giống người thật mà cũng giống điêu tượng, mang một vẻ không linh siêu thoát khỏi mọi thứ.

Quan trọng hơn là... ngay khoảnh khắc nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, trong đầu Lục Vũ lóe lên một tia minh ngộ.

Ngô Tam Tỉnh chính là Chung Cực!

Hoặc có thể nói, lão đã đạt được Chung Cực, đang cố gắng chưởng khống Chung Cực!

Đây là một loại cảm giác, không thể nói rõ, không có đạo lý.

Giống như Thiên Thụ của Trương gia vậy, không giải thích được nguyên nhân, nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh trông như bị mạ đồng kia, liền biết lão chính là nơi chứa đựng mọi bí mật của Chung Cực!

Lục Vũ lại đảo mắt nhìn quanh, trong phòng ngoài hắn ra không còn ai khác.

Hơn nữa cũng chẳng có trang trí gì dư thừa, chỉ có duy nhất chiếc ghế và người ngồi trên đó.

Phía sau lão là một bức tường đồng cao ba bốn mét, trên đó thấp thoáng vài hoa văn nhưng nhìn không rõ.

Lục Vũ nhíu mày, tiến lên vài bước.

Khi hắn di chuyển, Ngô Tam Tỉnh vẫn không có bất kỳ động tác nào, ánh mắt không hề thay đổi.

Lúc này, đám Vương Bàn Tử cũng đã đuổi kịp.

Ngừa nhìn qua cửa, Ngô Tà đã không nhịn được đại khiếu: "Tam thúc!" "Bàn gia đã nói với cậu thế nào, cậu còn thốt ra một chữ nữa là

tôi giết cậu đấy!" Ngay khoảnh khắc Ngô Tà mở miệng, Vương Bàn Tử không hề đắn đo mà trực tiếp bóp nghẹt cổ cậu ta!

May mà tiếng gọi của Ngô Tà không làm kinh động đến kẻ trông giống như tượng đồng Ngô Tam Tỉnh kia.

Lần này Bàn Tử không có ý định buông ra, vẫn bóp chặt cổ Ngô Tà khiến cậu ta không phát ra tiếng được, rồi từ từ áp sát Lục Vũ.

Những người khác nhận thấy tình hình bất ổn nên không dám manh động, đều đứng đợi ở cửa.

Vương Bàn Tử chậm rãi nhích đến cạnh Lục Vũ, định nói gì đó thì Lục Vũ đã đưa tay bóp lấy cổ Ngô Tà, ra hiệu cho Bàn Tử buông tay, sau đó dùng giọng cực nhỏ nói: "Lùi lại, đứng vào góc, động tác chậm thôi, đừng nóng vội." Trong lòng Bàn Tử đầy rẫy nghi vấn nhưng cũng biết hiện giờ không phải lúc nói chuyện, lập tức gật đầu, rón rén lùi sang một bên.

Chương 1569

Ngay lúc đó!

Một tiếng súng lại vang lên cách đó không xa!

Tiếng súng cực lớn, tưởng chừng như nổ ra ngay phòng bên cạnh!

Ngô Nhất Cùng đứng cạnh Hoắc Linh theo bản năng hét lên: "Lại nổ súng rồi!

Tiểu Tà, mau chạy đi..." Lời còn chưa dứt, Hoắc Linh cuối cùng cũng phản ứng kịp, học theo Lục Vũ, lập tức bóp lấy cổ Ngô Nhất Cùng khiến ông ta không thể phát ra tiếng nào!

Ánh mắt Lục Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào Ngô Tam Tỉnh trên ghế đồng.

Hai người cách nhau khoảng mười mét, hắn có thể thấy rõ lúc Ngô Nhất Cùng hét lên, Ngô Tam Tỉnh đã chớp mắt một cái, biểu cảm cười như không cười kia biến mất.

Thay vào đó là một sự lãnh mạc, loại lãnh mạc coi thường tất thảy mọi thứ.

Biểu cảm này Lục Vũ từng thấy trên người Uông Tàng Hải.

Tuy nhiên ngoài sự thay đổi biểu cảm, Ngô Tam Tỉnh không có biến hóa nào khác, cũng không có động tác gì.

Lục Vũ cũng không vội, cứ nhìn Ngô Tam Tỉnh chờ đợi biến hóa.

Trong lòng hắn có một cảm giác kỳ lạ, hắn cảm nhận được Ngô Tam Tỉnh đang ở trong một trạng thái vô cùng đặc biệt.

Lão dường như đang tiêu hóa Chung Cực, hoặc đang thử chưởng khống nó...

Lúc này tuyệt đối không được làm kinh động lão!

Nếu làm kinh động, người chịu thiệt chỉ có thể là bọn họ!

Cảm giác này tuy mông lung nhưng Lục Vũ rất tin tưởng!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chẳng biết đã bao lâu, biểu cảm trên mặt Ngô Tam Tỉnh lại thay đổi.

Sự lãnh mạc, cô ngạo biến mất từng chút một, trở lại dáng vẻ si ngốc cười như không cười lúc trước.

Lục Vũ khẽ thở phào, hạ thấp giọng nói với Vương Bàn Tử: "Trên người anh có loại vũ khí nào hạng nặng, có thể trực tiếp nổ tung cả căn nhà này không?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn người, mắt sáng lên nhưng rồi lại thất vọng lắc đầu, nói nhỏ: "Thứ đó khó mua lắm, lần này tôi mang theo không bao nhiêu, lúc nãy phá vách núi dùng mất một ít, chỗ còn lại căn bản không nổ bay được căn phòng thanh đồng thế này đâu." Lục Vũ không nói gì nữa, chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh, trong lòng không ngừng tính toán cách nào để tống khứ lão đi.

Lúc này, Giải Liên Hoàn từ bên ngoài cẩn thận nhích lại gần, trầm giọng hỏi: "Lão ta bị làm sao vậy?" Giải Liên Hoàn chỉ tay về phía Ngô Tam Tỉnh, nói nhỏ: "Chẳng lẽ lão thật sự chưởng khống được Chung Cực rồi sao?" Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn với biểu cảm phức tạp, thở dài nói: "Lão đã chạm tới Chung Cực nhưng vẫn chưa chưởng khống được nó.

Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa." Thú thật, Lục Vũ cũng không ngờ sự việc lại diễn biến đến mức này.

Chung Cực vốn vô hình vô tướng, là một loại năng lượng kinh người khó diễn tả!

Lục Vũ không hiểu rõ loại năng lượng đó, chỉ cảm nhận được nó mạnh mẽ đến mức không tưởng nổi!

Từ rất lâu trước đây, hắn từng nghe Uông Tàng Hải nói Chung Cực chính là một loại năng lượng, một loại quyền lực.

Khi đó hắn còn tưởng Uông Tàng Hải nói nhảm.

Nhưng hiện giờ nhìn Ngô Tam Tỉnh trước mặt, hắn đột nhiên thấy lời Uông Tàng Hải chưa hẳn đã sai.

Hơn nữa còn có một chuyện vô cùng kinh người!

Khi nhìn Ngô Tam Tỉnh, hắn có thể thấy những thứ người khác không thấy!

Ví dụ như tàn hồn của Xi Vưu cũng đang ở trên người lão.

Chỉ có điều luồng tàn hồn đó đã hoàn toàn biến thành một phần của Ngô Tam Tỉnh!

Lúc này Lục Vũ hoàn toàn không biết sau khi vào đây Ngô Tam Tỉnh đã làm gì, dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến Xi Vưu biến thành một luồng tàn hồn, ngay cả cơ thể cũng không còn!

Nhưng ngay sau đó, hắn chợt nhớ tới một chuyện...

Trương Bách Xuyên!

Uông Tàng Hải!

Ở Ba Nãi, Uông Tàng Hải luôn mang theo cành của "Thông Thiên Thần Thụ", còn có sự tồn tại của Lão Dương nữa.

E rằng chuyện đó có liên quan đến cảnh ngộ quẫn bách của Xi Vưu lúc này! "Cái con cáo già này thành công rồi sao?" Lúc này Vương Bàn Tử mới phản ứng kịp, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, may mà nhớ ra không được làm kinh động Ngô Tam Tỉnh nên tiếng động không lớn!

Định thần lại, anh ta hạ giọng: "Vậy chúng ta phải làm sao?

Không lẽ cứ đứng nhìn thế này à?" Vừa nói xong, Giải Liên Hoàn đã lên tiếng: "Đừng nói mấy chuyện vô ích nữa, chúng ta rút trước đã, ra ngoài tìm bọn Trương Khởi Linh." Ngừng một chút, Giải Liên Hoàn nói tiếp: "Trương Khởi Linh, Phật Gia và Phó quan chắc chắn không tự dưng mà xuất hiện, tìm thấy họ có lẽ sẽ tìm được cách." Lục Vũ nhìn Giải Liên Hoàn, khẽ lắc đầu, nói nhỏ: "Bây giờ tôi không thể đi, tôi phải canh chừng lão.

Lão có thể thành công, cũng có thể thất bại." "Nếu lão thành công, chúng ta chạy đi đâu cũng vô dụng." "Nếu lão thất bại, chúng ta cũng chẳng cần chạy nữa." "Còn về bọn Trương Khởi Linh..." "Họ không phải là người thật, dù anh có tìm thấy cũng không thể nói chuyện với họ được." "Hiện tại cách tốt nhất là ở lại đây chờ, biết đâu còn phát hiện thêm được điều gì." Vương Bàn Tử và Giải Liên Hoàn nghe Lục Vũ nói vậy thì im lặng hồi lâu, rồi hỏi nhỏ: "Vậy không còn việc gì chúng ta có thể làm sao?" Lục Vũ không đáp, chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh ở cách đó không xa.

Chương 1570

Đúng lúc này!

Bên ngoài đột nhiên lại vang lên một trận tiếng súng kịch liệt!

Tiếng súng nổ như sấm vang lên sát bên tai!

Ngay sau đó, mấy bóng người từ bên ngoài đột ngột xông vào!

Nhìn kỹ thì chính là ba người Trương gia: Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn!

Ba người này xúi quẩy thế nào lại xuất hiện ngay cạnh Ngô Tam Tỉnh, không ngừng nổ súng về phía cửa!

Tiếng động này lập tức thu hút sự chú ý của Ngô Tam Tỉnh!

Lão lại chớp mắt một cái!

Sau cái chớp mắt, cơ thể Ngô Tam Tỉnh đột nhiên run lên, rồi từ từ quay đầu nhìn Trương Khởi Linh đang ngồi xổm bên cạnh ghế mình.

Lúc này tiếng súng im bặt.

Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn quỳ trên đất, thở hồng hộc.

Lục Vũ khẽ thở phào, thầm nghĩ lát nữa Ngô Tam Tỉnh sẽ bình tĩnh lại, không đến mức giật mình tỉnh giấc ngay.

Nhưng không ngờ Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cử động, lão đứng bật dậy, chộp lấy Trương Khởi Linh – người đáng lẽ phải là hư ảo – nhấc bổng lên khỏi mặt đất!

Chẳng thấy lão dùng sức thế nào, chỉ nhẹ nhàng như bắt gà đã tóm gọn được Trương Khởi Linh!

Tiếp đó, lão vung tay một cái, Trương Khởi Linh bị ném thẳng đến chân Lục Vũ!

Lục Vũ còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, mục tiêu của Ngô Tam Tỉnh đã chuyển sang Trương Nhật Sơn!

Tương tự, chỉ cần khẽ đưa tay, Trương Nhật Sơn cũng bị lão tóm chặt!

Sau đó, y hệt như cũ, Trương Nhật Sơn cũng bị quăng tới chân đám Lục Vũ.

Tiếp theo là Trương Khải Sơn, Trương Đại Phật Gia!

Ngô Tam Tỉnh tóm lấy Trương Đại Phật Gia nhưng không ném đi mà trực tiếp vung tay tát thẳng vào mặt ông ta!

Một tiếng "chát" vang dội, mặt Trương Đại Phật Gia sưng vù lên ngay lập tức, thậm chí mấy chiếc răng còn văng ra khỏi miệng! "Trương Khởi Linh, anh sao rồi?" Lúc này Lục Vũ ngồi xổm xuống nhìn Trương Khởi Linh dưới chân mình, hỏi một câu.

Đúng như hắn nghĩ, Trương Khởi Linh bất động như thể không nghe thấy tiếng hắn.

Và khi hắn đưa tay ra, tay hắn dễ dàng xuyên qua cơ thể Trương Khởi Linh, hoàn toàn không có cảm giác của một người thật!

Trương Khởi Linh như vậy, Trương Nhật Sơn cũng thế.

Chỉ có Ngô Tam Tỉnh là sở hữu một năng lực đặc biệt nào đó có thể tóm được họ và dạy dỗ một trận!

Cách đó không xa, Trương Đại Phật Gia đã bị Ngô Tam Tỉnh đánh cho không ra hình người, máu tươi đầm đìa trên mặt!

Nhìn tình cảnh này, Lục Vũ không mảy may nghi ngờ là Ngô Tam Tỉnh đang trút giận!

Lão vô cùng, vô cùng bất mãn với Trương Đại Phật Gia!

Nghĩa là...

Ngô Tam Tỉnh vẫn còn tình cảm và ký ức!

Ngay khi hắn vừa nghĩ tới điểm này, Ngô Tam Tỉnh lập tức làm một việc khiến Lục Vũ khó lòng chấp nhận.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh như quăng rác, ném Trương Khải Sơn đã không còn hình người tới chân đám Lục Vũ.

Tiếp đó, lão vung tay lôi tàn hồn Xi Vưu đang bám trên người mình ra.

Sau đó, như xé bánh mì, lão xé xác tàn hồn đó thành từng mảnh nhỏ rồi nuốt chừng vào miệng!

Từ đầu chí cuối, tàn hồn Xi Vưu không hề phản kháng!

Xi Vưu đến từ thượng cổ, tồn tại như thần minh trong truyền thuyết, chẳng biết đã sống bao nhiêu năm, cứ thế biến thành linh thực của Ngô Tam Tỉnh!

Năng lượng Chung Cực... quả thực đáng sợ đến mức khó tưởng tượng! "Tiểu ca nhi..." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, định nói gì đó thì thấy Ngô Tam Tỉnh đột nhiên đứng im bất động, trở lại dáng vẻ si ngốc cười như không cười trước đó.

Chương 1571

Ngay sau đó, bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân đều đặn, như thể quân đội đang hành quân!

Đám Hoắc Linh đứng ở cửa chẳng biết đã nhìn thấy gì mà sắc mặt ai nấy đều đại biến!

Chỉ do dự trong thoáng chốc, họ liền nghiến răng lao về phía Lục Vũ.

Tới gần, chưa đợi Lục Vũ kịp hỏi, Hoắc Linh đã nói: "Lại có một lũ bộ xương khô đang tiến về phía này, không biết là bao nhiêu nữa, dày đặc như mây, đông như kiến cỏ!" Vừa dứt lời, một giọng nói đầy vẻ chế giễu vang lên: "Sợ cái gì?

Đều là ta gọi tới làm bạn với các ngươi mà.

Các ngươi đừng vội, ta biết các ngươi rất tò mò, nhưng đừng gấp, đợi ta ăn xong con bọ chét này đã, rồi sẽ nói cho các ngươi biết mọi bí mật về chung cực." Mọi người ngẩng đầu liền thấy Ngô Tam Tỉnh đang cười như không cười nhìn họ, lão lại một lần nữa như đang ăn kẹo bông, thong thả xé nhỏ tàn hồn Xi Vưu!

Luồng tàn hồn đó vốn không còn bao nhiêu, nhưng Ngô Tam Tỉnh ăn rất tỉ mỉ, từng miếng nhỏ một, dường như không hề vội vã! "Cứ thế này không ổn, chúng ta phải nghĩ cách thôi." Vương Bàn Tử nhìn mà thấy da đầu tê dại, nhưng lúc này chỉ biết cứng đầu nói: "Tôi còn ít thuốc nổ, cộng thêm lựu đạn nữa chắc cũng đủ cho lão ta một vố.

Hạt Tử, trên người anh còn món nào hạng nặng không?" Lúc này Ngô Tam Tỉnh đã tỉnh táo, họ cũng chẳng còn gì phải kiêng dè, không cần lo lắng việc làm kinh động lão nữa!

Lục Vũ nheo mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh, trong lòng không chút manh mối.

Ngô Tam Tỉnh hiện giờ quá kỳ quái.

Hắn cảm thấy lão là thực thể đặc biệt nhất trên thế giới này, không ai bằng.

Trên người lão tràn ngập năng lượng Chung Cực.

Loại năng lượng này khó lòng diễn tả.

Giống như sự hủy diệt, lại giống như mầm sống.

Cảm giác như đó là loại năng lượng vạn năng!

Chờ đã...

Lửa!

Vô Biên Nghiệp Hỏa!

Bên cạnh Thanh Đồng Môn đều là Thiên Hỏa vô tận, cũng chính là Vô Biên Nghiệp Hỏa!

Sự tồn tại của biển lửa đó, chẳng lẽ là để ngăn chặn Chung Cực?

Lục Vũ không ngừng suy tính trong lòng, phía bên kia Ngô Tam Tỉnh đã sắp ăn xong tàn hồn Xi Vưu.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Tiểu ca nhi, làm thế nào đây?

Anh ra một lời đi, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Câu nói vừa dứt, bên kia Ngô Tam Tỉnh đã nuốt miếng cuối cùng, lững thững đứng dậy, cười như không cười nhìn họ rồi từng bước áp sát. "Lùi lại." Lục Vũ nhìn qua một cái rồi nói tiếp: "Lão hiện giờ cử động chậm, không để lão áp sát là không có vấn đề gì, tôi đếm ba hai một, tất cả đột phá từ phía sườn." "Ba, hai, một, chạy!" Sau tiếng đếm ngược, tất

cả mọi người đều hành động.

Điều ngoài dự đoán là Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử đều chọn đi về phía bên phải, đồng thời ra tay với Ngô Tam Tỉnh!

Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, A Ninh và những người còn lại đều chọn phía bên trái, gần như trong chớp mắt đã lao ra cửa trái giữa tiếng súng đinh tai nhức óc.

Trong gang tấc giữa sự sống và cái chết, họ đều bộc phát tốc độ kinh người!

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử không ngừng nổ súng vào đầu Ngô Tam Tỉnh!

Từng viên đạn găm thẳng vào đầu lão, nhưng cảm giác rất kỳ quái.

Đạn bắn trúng là trúng, nhưng Ngô Tam Tỉnh không hề có biến hóa nào, vẫn từng bước một tiến lại gần họ.

Thậm chí nụ cười như không cười trên mặt lão cũng chẳng hề thay đổi!

Khi họ nổ súng, Lục Vũ cũng vung thanh Tiêu Luyện Kiếm vô hình vô ảnh, liên tục đâm xuyên qua đầu Ngô Tam Tỉnh!

Thế nhưng... chuyện quỷ dị đã xảy ra!

Cho dù Ngô Tam Tỉnh không hề có động tác gì, thanh Tiêu Luyện Kiếm sau vài lần đâm xuyên đã mất đi sự khống chế, kẹt lại trên người lão.

Đây là tình huống Lục Vũ chưa từng gặp phải!

Tiêu Luyện Kiếm vô hình vô ảnh, chuyên tấn công hồn thể!

Nhưng dáng vẻ hiện tại của Ngô Tam Tỉnh thực sự không thể hiểu nổi!

Cùng lúc đó, mấy người chạy ra đến cửa cuối cùng cũng phản ứng lại trước khi lao ra ngoài, A Ninh rút súng bắn vào Ngô Tam Tỉnh!

Chương 1572

Trong lúc cô ta thay băng đạn, Hắc Hạt Tử vọt tới, đoản đao Hắc Kim trong tay hóa thành một đạo hắc mang!

Đoản đao áp sát, đâm vào, xuyên phá cơ thể Ngô Tam Tỉnh một cách gọn gàng rồi... rơi ra từ phía bên kia.

Bất kể là đoản đao hay Hắc Hạt Tử, tất cả đều xuyên qua cơ thể Ngô Tam Tỉnh sang phía bên kia!

Cảnh tượng quỷ dị khiến Hắc Hạt Tử ngẩn ngơ, hiếm khi buột miệng chửi thề: "Mẹ nó!" Vương Bàn Tử vội nhắc nhở: "Đừng có đờ ra đấy, mau tránh đi!" Trong lúc nói, Hắc Hạt Tử mới sực tỉnh!

Quay đầu lại liền thấy Ngô Tam Tỉnh đang cười như không cười nhìn mình!

Hắc Hạt Tử giật mình, theo bản năng lùi lại mấy bước, vội vàng rút về phía cửa!

Ngô Tam Tỉnh không thu hồi tầm mắt, vẫn nhìn chằm chằm về hướng cửa.

Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, Ngô Tà, Ngô Nhất Cùng, Hắc Hạt Tử đều đang ở hướng đó.

Trong số họ, Ngô Tà tiến lên một bước, giọng run run gọi: "Tam thúc?

Tam thúc người sao rồi?

Người tỉnh lại đi, cháu là Ngô Tà đây, người mau tỉnh lại đi!" "Đồ ngu." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt đạm mạc, cực kỳ ghét bỏ buông một câu, ánh mắt lướt qua từng người một, cuối cùng lên tiếng: "Các ngươi đều là lũ ngu xuẩn, các ngươi không hiểu thế nào là Chung Cực." Ánh

mắt Ngô Tam Tỉnh chuyển sang Lục Vũ, thản nhiên nói: "Trương gia canh giữ Chung Cực chẳng biết bao nhiêu năm, vậy mà đến thứ mình canh giữ là cái gì cũng không biết, chẳng phải rất nực cười sao?" Khi lão đang nói, Vương Bàn Tử ở sau lưng Lục Vũ đang hì hục chuẩn bị một món vũ khí hạng nặng.

Nhận thấy động tác của Ngô Tam Tỉnh, anh ta lập tức hạ giọng: "Tiểu ca nhi, anh cứ nói chuyện với lão đi, tôi sắp chuẩn bị xong rồi..." Chưa dứt lời, A Ninh đã lên tiếng trước: "Ngô Tam Tỉnh, có cách nào để khôi phục lại Hải Hầu Tử không!" Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười một tiếng, tùy tiện nói: "Đừng nói là khôi phục, dù là biến không thành có thì có gì là không thể?" Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh khẽ chỉ tay về phía trước mặt A Ninh, ngay sau đó thấy một bóng người dần dần hiện ra.

Giọng Ngô Tam Tỉnh lại vang lên lần nữa, thản nhiên: "Cô muốn gặp em trai mình, giờ thấy rồi đó." Tiếng nói chưa dứt đã thấy bóng người vừa hiện ra giữa hư không từ từ quay người lại nhìn A Ninh.

Trong tầm mắt của họ, bóng người này giống hệt người em trai của A Ninh mà họ từng thấy.

Lần nữa nhìn thấy hình bóng quen thuộc này, A Ninh đờ người ra, trợn tròn mắt, hoàn toàn chết lặng. "Ta đã nói rồi, các ngươi không hiểu sức mạnh của Chung Cực đâu." Ngô Tam Tỉnh cười nhạt, khẽ vung tay, em trai A Ninh lập tức biến mất, rồi lão nói tiếp: "Chung Cực chính là Chung Cực." Nghe lão nói vậy, Lục Vũ nheo mắt, khẽ hỏi: "Làm sao ông có thể thắng được Xi Vưu?

Dù hắn chỉ là tàn hồn nhưng thực lực của ông chưa đủ để đánh một trận với hắn.

Huống hồ ông chỉ là một phế vật cộng sinh thi tiển, sao có thể đấu lại Xi Vưu?" Nghe Lục Vũ nói, nụ cười trên mặt Ngô Tam Tỉnh vẫn

không đổi.

Đúng lúc này, Ngoa Thú đột nhiên leo lên đầu Lục Vũ, hét vào mặt Ngô Tam Tỉnh: "Ngươi giả vờ cái thá gì, đúng là đồ tốt mã dẻ cùi!

Chung cực cái con khỉ!

Ngươi căn bản không biết chung cực là gì, chỉ là nhặt được một miếng Đồng Tinh, ăn vào rồi cứ ngỡ mình là chung cực!" Nói xong, nó bảo Lục Vũ: "Không cần lo cho cái tên phế vật này, cô nãi nãi đã từng thấy loại phế vật Đồng Tinh này rồi, lúc nào cũng tự cho mình là giỏi mà la hét, ta nhớ thứ này có một điểm yếu là rất sợ một thứ..." Câu nói này của Ngoa Thú dường như đã đâm trúng chỗ hiểm của Ngô Tam Tỉnh!

Khuôn mặt màu thanh đồng biến hóa, phẫn nộ vô cùng!

Lúc này Ngoa Thú cuối cùng cũng nhớ ra mình định nói gì, gào lên: "Cô nãi nãi nhớ ra rồi, loại Đồng Tinh này chỉ có thể sống trong đồng, rời khỏi thanh đồng là chẳng ra cái gì nữa..." Vừa dứt lời, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên gầm lên một tiếng, giậm mạnh chân!

Khoảnh khắc tiếp theo, sau lưng Lục Vũ đột ngột xuất hiện mấy bóng người!

Ngay khi họ xuất hiện, Lục Vũ cũng nhận thấy điểm bất ổn, bản năng bước tới một bước, sau khi giãn khoảng cách liền vung Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào những bóng người đó!

Hắn nhanh, nhưng những bóng người kia cũng cực nhanh!

Chúng không hề né tránh, mặc cho Hắc Kim Cổ Đao lướt qua cơ thể!

Điều ngoài dự đoán là Hắc Kim Cổ Đao không gặp bất kỳ trở ngại nào, dễ dàng xuyên qua cơ thể chúng, rồi mấy bóng người đó đều chao đảo một trận và biến mất ngay tức khắc.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Lục Vũ hơi khựng lại, không ngờ thứ này lại yếu ớt đến thế.

Hắn quay đầu lại liền thấy biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh vô cùng vặn vẹo!

Lúc này, Hắc Hạt Tử đang đứng sau lưng Ngô Tam Tỉnh, đoản đao Hắc Kim không ngừng đâm vào rút ra khỏi cơ thể lão!

Theo từng động tác của Hạt Tử, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh càng lúc càng khó coi.

Cuối cùng lão không trụ vững được nữa, ngã gục xuống đất, cơ thể không ngừng co giật!

Cảnh tượng này làm ai nấy đều ngẩn ra.

Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tam Tỉnh, gãi đầu ngơ ngác: "Lão ta đến đây để tấu hài à?

Giả thần giả quỷ hù dọa người ta?

Với cái trình độ này thì lão làm được trò gì chứ?

Nếu đây là chung cực thì cũng bèo bọt quá rồi..." Chưa kịp nói hết câu, giọng Vương Bàn Tử im bặt!

Ngay sau đó, tất cả những người có mặt đều trợn tròn mắt!

Chương 1573

Trước mắt họ hiện ra một cảnh tượng quỷ dị đến mức khó lòng diễn tả!

Cảm giác như thời gian đang quay ngược, hoặc như họ đang xem phim và ai đó vừa ấn nút lùi lại.

Vấn đề duy nhất là những người đang lùi lại từng chút một chính là bọn họ.

Những chuyện vừa xảy ra bỗng chốc dừng lại, rồi thời gian đảo ngược, mọi việc họ vừa làm đều quay trở lại ban đầu!

Lục Vũ có thể thấy Ngô Tam Tỉnh từ từ đứng dậy, Hắc Hạt Tử vẫn đang đâm đoản đao Hắc Kim từng nhát một, rồi cơ thể hắn không tự chủ được mà quay người lại, Hắc Kim Cổ Đao lướt qua cơ thể những bóng người vừa hiện ra kia.

Bên tai vẫn còn tiếng của Ngoa Thú.

Nhưng trong tình trạng "phát ngược" thế này, không nghe rõ Ngoa Thú đang nói gì.

Nếu bắt buộc phải đoán, Lục Vũ chỉ có thể chấp nhận một khả năng không tưởng.

Đó là...

Ngô Tam Tỉnh có thể khiến thời gian quay ngược!

Cảnh tượng này tuyệt đối không tưởng, khiến người ta không thể tin nổi!

Nhưng dù không tin cũng chẳng còn cách nào khác!

Việc đang diễn ra ngay trước mắt chính là thật, ngoài quay ngược

thời gian ra thì không còn khả năng nào khác!

Lúc này, cảm giác "phát ngược" cuối cùng cũng kết thúc, Ngô Tam Tỉnh lại cười như không cười nhìn họ.

Lão khẽ cười nhạt, thong thả đi tới ngồi xuống chiếc ghế đồng, nhẹ nhàng nói: "Sao hả, thấy thú vị không?

Có vui không?" "Sao nào, có muốn thử lại lần nữa không?" "Thời gian của ta rất dư dả, có thể chơi cùng các ngươi..." Chưa nói hết câu, Lục Vũ đã lao tới bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém thẳng vào cổ lão!

Không hề có sự cản trở hay trì trệ nào, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp lướt qua cổ Ngô Tam Tỉnh, chỉ trong nháy mắt đã khiến đầu lìa khỏi xác!

Thủ cấp rơi xuống đất, phát ra tiếng kim loại va chạm thanh thúy!

Ngay sau đó, cơ thể Ngô Tam Tỉnh cũng đổ rầm xuống đất phát ra tiếng động lớn!

Lục Vũ không ngừng tay, như đang mổ gà, Hắc Kim Cổ Đao liên tục lướt qua cơ thể Ngô Tam Tỉnh!

Hắc Kim Cổ Đao sắc bén vô cùng, Ngô Tam Tỉnh lập tức bị chém thành từng khối, y hệt bức tượng điêu khắc bị lão băm vằn trước đó.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là cơ thể Ngô Tam Tỉnh không hề có máu hay bất kỳ loại chất lỏng nào chảy ra.

Hắc Kim Cổ Đao chém qua cơ thể lão như thể... chém vào một khối đồng đặc vậy.

Trừ bề mặt hơi lồi lõm có hình người, những chỗ còn lại đều là thanh đồng!

Cảnh tượng này khiến người ta hoàn toàn mù tịt!

Lục Vũ đột nhiên quay đầu, hét lớn với Ngoa Thú: "Lục Châu, lại đây!" Nó hơi sững lại, vội vàng chạy tới trước mặt Lục Vũ, nghe hắn hỏi: "Vừa nãy nó nói thứ này là Đồng Tinh, chỉ cần không ở trên thanh đồng là không thể sống phải không?" "A?

À!" Ngoa Thú gật đầu lia lịa: "Cô nãi nãi có ấn tượng, đã từng thấy thứ này rồi, chỉ cần rời khỏi đồng là chẳng là cái thá gì nữa..." "Tốt!" Sắc mặt Lục Vũ bình tĩnh, tóm lấy đầu Ngô Tam Tỉnh ném thẳng vào Sơn Hà Đồ!

Tiếp đó, những mảnh vụn dưới đất cũng được Lục Vũ nhặt lên từng miếng một ném vào Sơn Hà Đồ.

Ngay khi hắn vừa nhặt đến miếng cuối cùng, đột nhiên thấy mặt đất dưới chân nổi lên một khối u.

Thấp thoáng như hình người đang muốn từ dưới đất trồi lên!

Ngoa Thú thấy cảnh này, dường như sực nhớ ra điều gì, vỗ trán kêu lên: "Hỏng rồi, cô nãi nãi quên mất một chuyện!" "Đồng Tinh chỉ cần chạm vào đồng là có thể chạy thoát!" Khi Ngoa Thú đang gào lên, Lục Vũ đã vung Hắc Kim Cổ Đao, liên tiếp chém vào bóng người đang từ từ nổi lên trên mặt sàn, băm nát bóng người đó thành từng mảnh!

Tay Lục Vũ không ngừng nghỉ, như đang thái đậu hũ, chém liên tục và bảo Vương Bàn Tử bên cạnh: "Đừng đờ ra đó, nhặt mấy khối đồng này ném vào Sơn Hà Đồ đi!" Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu ý đồ của Lục Vũ, lập tức phản ứng.

Anh ta đón lấy Sơn Hà Đồ từ tay Lục Vũ rồi điên cuồng hốt những khối đồng trên sàn vào.

Chẳng mấy chốc đã trang được nửa thân trên của khối u đó vào Sơn Hà Đồ.

Thế nhưng lúc này, Ngoa Thú bên cạnh lại lầm bầm với vẻ mặt kỳ quái: "Làm vậy không ổn đâu, vô ích thôi, phía dưới đều là đồng, cái lão biết tam đó chắc chắn chạy mất rồi." Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng A Ninh vang lên: "Ở đây, ở đây, lão ta lại hiện ra từ chỗ này rồi!" Mọi người quay đầu nhìn theo hướng tay A Ninh chỉ, thấy một hình người đang từ từ trồi lên từ mặt sàn.

Lục Vũ nhìn qua, nheo mắt trầm giọng nói: "Bàn Tử, rút thôi, chỗ này không ở lại được nữa." Trong khi hắn đang nói, bóng người kia vẫn đang dần hiện ra!

Đồng thời, trong đầu Lục Vũ bỗng lóe lên một tia minh ngộ!

Ba người Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn trước đó chắc hẳn là đang lẩn tránh những đồng nhân có thể hiện ra từ sàn đồng này...

Lúc đó Trương Khải Sơn đã dùng một khẩu súng bắn dây thừng, một phát đã tiêu diệt được một đồng nhân.

Chương 1574

Khẩu súng đó Lục Vũ đã xem qua, chỉ là súng bắn dây thừng thông thường, chẳng có gì đặc biệt.

Thứ quan trọng duy nhất chính là đạn!

Đang lúc Lục Vũ suy nghĩ, Vương Bàn Tử đã chạy ra đến cửa, nhưng thấy Lục Vũ vẫn đứng im cau mày suy tính, anh ta liền dừng bước hét lớn: "Tiểu ca nhi, mau đi thôi, cái lão biết tam đó lại sắp ra rồi!" Nghe tiếng Bàn Tử hét, Lục Vũ bừng tỉnh!

Trong tầm mắt, trên mặt sàn cách đó không xa đã hiện ra một hình người hoàn chỉnh, nhìn dáng vẻ không phải Ngô Tam Tỉnh thì còn là ai?

Tuy nhiên, cơ thể lão dường như vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Đúng lúc này, cơ thể Ngô Tam Tỉnh trồi lên từng chút một, nửa thân trên từ từ thoát khỏi mặt sàn.

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một khả năng!

Nếu đợi đến khi Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn thoát khỏi mặt sàn rồi ném lão vào Sơn Hà Đồ, liệu có được không...

Đây là một thế giới thanh đồng với khối lượng đồng không đếm xuể.

Theo lời Ngoa Thú và kinh nghiệm của họ, Ngô Tam Tỉnh là một thực thể bất tử bất diệt.

Nhưng trong Sơn Hà Đồ không có đồng!

Lục Vũ không ngừng suy tính, do dự một lát rồi quyết định đánh cược một phen!

Vài giây sau, cơ thể Ngô Tam Tỉnh cuối cùng đã hoàn toàn rời khỏi mặt sàn, trôi nổi phía trên.

Ngay khoảnh khắc đó, Lục Vũ khẽ lướt bước, lao thẳng tới cạnh Ngô Tam Tỉnh, rồi vung tay một cái, bóng người vừa lơ lửng giữa không trung lập tức biến mất không tăm hơi!

Nhưng ngay giây tiếp theo... một giọng nói đầy vẻ chế giễu lọt vào tai hắn. "Ngươi không nghĩ chuyện đơn giản thế chứ?" Quay đầu lại liền thấy Ngô Tam Tỉnh đang ngồi trên ghế, mặt mang biểu cảm cười như không cười, vẻ châm chọc không giấu vào đâu được.

Vương Bàn Tử lại hét lên: "Tiểu ca nhi, mặc kệ đi, chúng ta rút trước rồi nghĩ cách khác!" "Mẹ nó, mấy bộ xương khô đó... xương khô đều biến thành đồng nhân cả rồi!" Nghe tiếng Bàn Tử hét, sắc mặt Lục Vũ biến đổi!

Tại khoảnh khắc này, hắn cũng nghe thấy bên ngoài truyền đến những tiếng "bành", "bành", "bành" trầm đục.

Âm thanh rất nhịp nhàng, giống như có một đội quân đang không ngừng tiến bước.

Giọng Ngô Tam Tỉnh lại vang lên, vẫn đầy vẻ mỉa mai: "Đừng lo, chỉ tìm chút niềm vui cho các ngươi thôi, nếu không các ngươi buồn chán, ta cũng buồn chán lắm." "Cứ yên tâm, ta sẽ không để các ngươi chết dễ dàng thế đâu." "Dẫu sao, chuyện năm xưa, cũng phải cảm ơn các ngươi mới đúng..." Nghe lời Ngô Tam Tỉnh, mắt Lục Vũ lại nheo lại.

Không đúng!

Hắn có một trực giác rằng Ngô Tam Tỉnh lúc này rất không ổn, điều này không phù hợp với thói quen làm việc của lão!

Tại sao lão không ra tay, mà cứ mặc kệ họ ra tay?

Lão dường như đang e dè điều gì đó?

Không đúng, chắc chắn có chi tiết nào đó đã bị mình bỏ lỡ...

Đúng lúc này, tiếng hét của Vương Bàn Tử lại vang lên: "Tiểu ca nhi, mau tới đây, tôi thấy ba người kia ở căn phòng phía trước!" Nghe vậy, Lục Vũ không chần chừ thêm nữa, trong nháy mắt đã vọt ra đến cửa.

Chỉ cần liếc mắt đã thấy phía trước có một căn nhà lớn, ba người ngồi trước cửa chính là Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn!

Lục Vũ quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh lần nữa, nhưng nhất thời vẫn chưa nghĩ ra thứ mình đã bỏ sót là gì, đành hô hào mọi người nhanh chóng rời đi.

Khi họ rời khỏi căn phòng, đại đội đồng nhân đang từ từ áp sát cũng dừng lại, mặc cho họ chạy tới trước mặt ba người Trương Khởi Linh.

Lúc này, ba người đang ở bên ngoài một căn nhà đồng, khẽ bàn bạc điều gì đó.

Trương Khải Sơn sắc mặt xanh mét nhìn Trương Khởi Linh, nghiến răng nói: "Cái gọi là 'hái nấm' của bản gia, chính là tới đây giết đồng nhân sao?

Đây là giết đồng nhân hay là bị đồng nhân truy sát hả!" "Trương Khởi Linh, miệng cậu có câu nào là thật không vậy!" Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc, bình tĩnh nhìn Trương Khải Sơn, nhạt giọng hỏi: "Đây chẳng phải là chung cực mà ông luôn muốn thấy sao?

Sao thế, hối hận rồi à?" Ba người Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn xuất hiện lần nữa vẫn như một đoạn phim chiếu bóng, không nhìn thấy đám Lục Vũ.

Họ vẫn thản nhiên nói chuyện với nhau.

Vương Bàn Tử nhìn ba người đó, khẽ lầm bầm với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chung cực rốt cuộc là cái thứ gì vậy?" "Ngô Tam Tỉnh tốn bao nhiêu công sức, chẳng lẽ chỉ để biến mình thành một tiểu đồng nhân thôi sao?" "Lão mà muốn thành đồng nhân thì đi Thiếu Lâm Tự một vòng, luyện chút công phu, Thập Bát Đồng Nhân Thiếu Lâm Tự cũng đâu kém gì lão đâu..." Trong lúc Bàn Tử lảm nhảm, bộ ba Trương gia đã rời khỏi căn nhà đồng, thong thả tiến về phía trước.

Lục Vũ ra hiệu cho Bàn Tử im lặng rồi bám theo ba người.

Bộ ba Trương gia không còn vẻ khẩn trương tiêu cấp như trước, họ thong thả đi qua mấy căn nhà đồng rồi mới dừng bước.

Trương Khởi Linh dường như đột ngột phát hiện ra điều gì, quay đầu nhìn quanh quất.

Chương 1575

Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở hướng đám Lục Vũ, rồi đi thẳng về phía họ.

Đi tới nơi, Trương Khởi Linh cũng không dừng lại mà trực tiếp xuyên qua cơ thể mấy người họ, đi về phía bên kia.

Hướng đó vẫn còn một căn nhà đồng nữa!

Bộ ba đi thẳng vào trong, đám Lục Vũ cũng bám theo.

Vào trong liền thấy giữa nhà có một cái cây, trên cây treo đầy những thứ giống như linh đang.

Quan trọng nhất là ngay khi nhìn thấy cái cây này, trong đầu Lục Vũ lại hiện lên thông báo của hệ thống!

Cái cây này chính là Thông Thiên Thần Thụ!

Vương Bàn Tử cũng nhận ra cái cây, quay lại nhìn Lục Vũ, thầm thì: "Tiểu ca nhi, cái cây này nhìn quen lắm, chẳng lẽ là cái cây chúng ta thấy ở Tần Lĩnh sao?" Chưa đợi Lục Vũ trả lời, Bàn Tử đã nói tiếp mấy câu. "Sao tôi càng nhìn càng thấy quen nhỉ?" "Đây đúng là cái cây ở Tần Lĩnh rồi phải không?" Theo tiếng của Bàn Tử, Ngô Tà cũng nhìn chằm chằm vào Thông Thiên Thần Thụ, ngẩn ngơ bước tới mấy bước.

Phía bên kia, bộ ba Trương gia cũng dừng lại trước cây thanh đồng.

Trương Khởi Linh nhìn cây thanh đồng, nói với hai người bên cạnh: "Nó sắp kết quả rồi, khi nó kết quả cũng là lúc mọi thứ kết thúc." "Chúng ta chỉ cần đợi nó kết quả là được." "Đến lúc đó, rốt cuộc sẽ ra sao, tôi không biết, ông không biết, chẳng ai biết cả."

"Nhưng cổ thư tương truyền, quả của nó chính là tất cả của chung cực..." Nghe Trương Khởi Linh nói tới đây, Vương Bàn Tử lập tức không nhịn được: "Tiểu ca nhi, cái lão biết tam Ngô Tam Tỉnh kia có phải đã ăn cái quả mà Trương Khởi Linh nói không?" Câu nói vừa dứt liền nghe tiếng Trương Khải Sơn vang lên: "Hỏng rồi, thứ đó sắp ra rồi!" Cùng lúc đó, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng hơi biến đổi, lạnh lùng quát: "Mau lên, dù thế nào cũng không được để nó ra ngoài!" Tiếng chưa dứt, ba người đã lao đi!

Lục Vũ nhíu mày, trong lòng càng thêm hoang mang!

Những lời ba người này nói họ nghe mà chẳng hiểu đầu đuôi, căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng không hề do dự, Lục Vũ vẫn ra hiệu mọi người đuổi theo họ.

Chỉ mới chạy được mấy bước, bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội!

Tiếp đó nghe tiếng "răng rắc", "răng rắc" vang lên không ngớt, giống như đất trời đang sụp đổ!

Thậm chí mặt sàn thanh đồng còn xuất hiện những vết nứt!

Bộ ba Trương gia không dừng bước, lảo đảo chạy trên mặt đất.

Lục Vũ cũng bám sát không rời!

Vương Bàn Tử, Ngoa Thú, Hắc Hạt Tử cũng dứt khoát đuổi theo Lục Vũ.

Động tác của họ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp bộ ba Trương gia, còn đám Hoắc Linh, Ngô Nhất Cùng do mặt đất rung chuyển mạnh nên không chạy được, đều ngây ra đứng tại chỗ.

Lúc này Lục Vũ cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quản họ, hắn đuổi

theo bộ ba Trương gia, lao thẳng về phía một kiến trúc thanh đồng giống như tòa tháp ở đằng xa!

Ngay khi vào tháp, liền thấy Trương Khởi Linh đứng đó, ngơ ngác nhìn căn phòng trống rỗng, miệng lẩm bẩm: "Nó ra rồi, chúng ta chậm một bước, nó đã tới đây rồi." Nghe lời Trương Khởi Linh, lông mày Lục Vũ càng nhíu chặt.

Câu nói này chẳng những không cho hắn câu trả lời mà chỉ khiến hắn thêm phần khó hiểu.

Tuy nhiên hắn có thể thấy rõ, không chỉ Trương Khởi Linh mà sắc mặt Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn cũng vô cùng khó coi.

Bộ ba Trương gia ngẩn ngơ đứng tại chỗ, bất động.

Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Ngoa Thú, Hắc Hạt Tử cũng nhìn ba người họ, quan sát tình hình xung quanh, nhất thời không biết nói gì.

Một lát sau, Vương Bàn Tử không nhịn được: "Tiểu ca nhi, ba anh em nhà này bày ra trò gì thế?" Vừa dứt lời, một tiếng gầm vang dội như rồng ngâm vang thấu trời đất!

Mọi người nghe thấy âm thanh này đều cảm thấy đầu óc choáng váng!

Ngay sau đó, họ cảm nhận được mặt đất dưới chân lại rung chuyển dữ dội lần nữa!

Sự rung chuyển mãnh liệt đến mức họ không thể đứng vững!

Cơ thể họ lảo đảo theo từng đợt rung động!

Tiếp đó thấy mặt sàn xuất hiện một vết nứt cực lớn!

Vô số khối đồng rơi xuống khe nứt, và vết nứt đó vẫn đang không ngừng lan rộng!

Thấp thoáng có thể thấy một bóng hình khổng lồ từ từ hiện ra từ

trong khe nứt...

Bóng hình đó càng lúc càng lớn, hiện ra rõ mồn một dưới khe nứt!

Một thứ mềm nhũn như một quả cầu thịt lớn dần hiện ra trước mắt mọi người!

Thứ này nhìn rất quen mắt!

Rất giống loại Thái Tuế khổng lồ mà họ từng thấy ở Trùng Cốc, Điền Nam!

Tuy nhiên, nó chỉ có vẻ ngoài hơi tương tự mà thôi!

Chương 1576

Bóng hình khổng lồ đó toàn thân đỏ rực như máu, không ngừng phập phồng như một cái nhọt mủ khổng lồ!

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên nhảy vọt lên, lao thẳng xuống bóng hình huyết sắc khổng lồ đó!

Theo sau Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn cũng không chút do dự mà nhảy xuống.

Ngay khoảnh khắc họ nhảy vào bóng hình đó, họ liền bị khối thịt huyết sắc nuốt chửng, không để lại một dấu vết nào!

Vương Bàn Tử sững sờ, vô thức lẩm bẩm: "Họ đang làm gì thế, nộp mạng à?" Nói xong, Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay sang hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chúng ta tính sao?" Lục Vũ nheo mắt nhìn bóng hình khổng lồ kia, đột nhiên nói: "Trên người còn lựu đạn không, ném một quả xuống xem cái thứ này nuốt được bao nhiêu." Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra nhưng lập tức lôi từ trong người ra một quả lựu đạn!

Lúc này căn bản chẳng cần nhắm bắn, vấn đề duy nhất là...

Trước khi rút chốt, Vương Bàn Tử sực nhớ ra một chuyện, hỏi Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, chuyện này là thật phải không?

Đừng có giống mấy lão Trương gia kia đều là giả đấy nhé?

Quả lựu đạn này ném ra không đến mức nổ trúng chúng ta chứ?" Chuyện này nói một hai câu cũng không rõ, Lục Vũ cũng chẳng có thời gian giải thích nhiều cho Bàn Tử, chỉ nói: "Làm đi." Thực tế, tình huống này đúng là đang xảy ra thật.

Tuy nhiên, nó là một loại trạng thái nằm giữa thực và ảo, hơi

giống với hành cảnh huyễn hóa.

Sau ngần ấy thời gian, Lục Vũ đã phát hiện ra, chỉ cần môi trường không thay đổi thì đó là ảo ảnh.

Nhưng khi môi trường biến đổi thì đó chính là thật!

Lúc này Vương Bàn Tử cũng đã hiểu ra, lập tức rút chốt lựu đạn ném thẳng xuống, hét lớn: "Lựu đạn!" Vừa nói anh ta vừa lấy tay bịt tai lại!

Lục Vũ sắc mặt không đổi, đứng ngay bên mép khe nứt khổng lồ quan sát tình hình bên dưới.

Thấy quả lựu đạn rơi trúng quả cầu thịt lớn và bị nó nuốt chừng ngay tức khắc.

Mấy giây trôi qua chẳng có âm thanh nào, Bàn Tử buông tay, lấm lét nhìn xuống rồi lại nhìn Lục Vũ.

Định nói gì đó thì nghe một tiếng nổ trầm đục "bành".

Ngay sau đó thấy từ trong quả cầu thịt bốc lên một luồng khói xanh.

Cảnh tượng này làm người ta có cảm giác như quả cầu thịt đó vừa rít một hơi thuốc rồi lại nhả ra vậy.

Một quả lựu đạn hoàn toàn vô nghĩa!

Đúng lúc đó, từ phía sau lại vang lên một giọng nói: "Các ngươi không xuống góp vui sao?

Người Trương gia đều ở bên trong cả đấy." Ngô Tam Tỉnh!

Nghe thấy giọng nói này, Lục Vũ lập tức quay người lại.

Ngô Tam Tỉnh với cơ thể màu thanh đồng đứng đó, cười như không cười nhìn họ.

Bên cạnh lão, đám Hoắc Linh, Hoắc Tú Tú, Giải Liên Hoàn, Ngô Nhất Cùng, Ngô Tà, A Ninh thảy đều đã biến thành màu thanh đồng!

Mỗi người đều giống Ngô Tam Tỉnh, biến thành đồng nhân!

Nhìn kỹ lại, Ngô Tam Tỉnh thậm chí còn không đứng trên mặt đất mà bay lơ lửng cách sàn nhà một thốn.

Bốn người Lục Vũ, Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, Lục Châu nhìn Ngô Tam Tỉnh, trong lòng đều dâng lên một cảm giác khó tả.

Ngô Tam Tỉnh này mang lại cảm giác quá kỳ lạ, kỳ lạ hơn nhiều so với khi ở trong căn nhà đồng lúc trước.

Vương Bàn Tử nhìn mấy cái rồi không nhịn được nói: "Cái trò đồng nhân này chẳng lẽ là bệnh truyền nhiễm, lây cho cả đám bọn họ rồi?" Giọng nói không lớn nhưng Ngô Tam Tỉnh nghe rất rõ.

Lão mỉm cười với Bàn Tử rồi nói: "Ngươi nghĩ được như vậy đúng là làm ta hơi thất vọng đấy." "Béo con, ngươi phải hiểu rằng đây chính là sức mạnh của Chung Cực.

Họ đều sẽ được bất hủ!" "Sao hả, các ngươi có muốn trở nên bất hủ không?" "Bất hủ cái mả cha nhà ông!" Vương Bàn Tử mắng thẳng mặt, rồi quay sang thầm thì với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, anh thấy không, Ngô Tam Tỉnh không dám vào đây, lão chỉ đứng ở cửa thôi.

Anh bảo lão có phải sợ cái quả cầu thịt này không?

Chúng ta cứ...

Hạt Tử, anh quay lại đây!" Trong lúc Bàn Tử và Lục Vũ đang thầm thì, Hắc Hạt Tử đột nhiên cử động, đoản đao Hắc Kim trong tay không ngừng múa may, từng bước tiến về phía Ngô Tam Tỉnh ở cửa.

Hành động đột ngột này làm Ngô Tam Tỉnh cũng giật mình, chẳng biết vì sao lão lại vô thức lùi lại một bước.

Nhưng chỉ lùi một bước lão đã dừng lại, lạnh lùng nhìn Hạt Tử, quát: "Không biết sống chết!" Hắc Hạt Tử như không nghe thấy, thong thả từng bước tiến tới.

Khi cách Ngô Tam Tỉnh khoảng năm mét, hắn đột nhiên cắm đoản đao Hắc Kim xuống sàn, lôi ra một khẩu súng hỏa mai bắn dây thừng, trên tay còn cầm một viên đạn màu bạc trắng!

Ngay khi hắn lên nòng, Lục Vũ cũng chú ý đến viên đạn đó, mắt hắn chợt sáng rực lên!

Chính là nó, đó chính là loại đạn mà Trương Khải Sơn đã dùng!

Chương 1577

Viên đạn kia, vốn không phải là pháp khí, mà là...

đạn thủy ngân!

Không biết thông qua thủ đoạn gì, vậy mà có thể khiến thủy ngân ngưng cố thành đạn!

Lúc này, Hắc Hạt Tử dường như nghĩ ra điều gì, sau khi nạp đạn vào súng hỏa mai, hắn nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Đây là thứ Trương lão bản để lại cho tôi, anh ta nói nếu có một ngày, sau khi tôi tiến vào Thanh Đồng Môn mà gặp phải vấn đề nan giải, thì có thể dùng thứ này." Câu này là nói với Ngô Tam Tỉnh, cũng là nói với Lục Vũ.

Trong lúc hắn nói chuyện, mắt Ngô Tam Tỉnh cũng nheo lại, vô cùng cảnh giác nhìn Hắc Hạt Tử.

Xem ra, lão cũng hiểu loại đạn này có thể gây thương hại cho cơ thể mình!

Thấy Hắc Hạt Tử bắt đầu kéo khóa nòng, đạn sắp lên nòng, Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc cũng mở miệng, lạnh lùng nói: "Trương Hạo không hổ là người nhà họ Trương, biết rất nhiều.

Có điều, nếu các người tưởng chỉ bằng một viên đạn này mà có thể gây thương tổn cho ta, thì các người quá coi thường ta rồi.

Ta khuyên các người mau chạy đi, nếu không đợi thứ bên trong đi ra, các người đều không còn mạng đâu." Nghe lời này, trong lòng Lục Vũ lóe lên một tia minh ngộ, lại quay đầu nhìn bóng người đỏ như máu trong hố lớn kia.

Từ mấy câu Ngô Tam Tỉnh nói có thể thấy, lão không chỉ kiêng kỵ đạn của Hắc Hạt Tử, mà còn kiêng kỵ cái bóng đỏ như máu kia hơn!

“Hạt Tử, cậu quay lại đi, không cần vội, Ngô Tam Tỉnh hiện tại chẳng làm được gì đâu.” Lục Vũ đột nhiên lên tiếng, bảo Hắc Hạt Tử quay lại ngay, sau đó lại gọi Vương Bàn Tử đi dọc theo vết nứt khổng lồ kia vào sâu bên trong, cách xa cửa ra vào thêm một chút.

Hắc Hạt Tử do dự một chút, vẫn đáp ứng một tiếng, họng súng nhắm chuẩn Ngô Tam Tỉnh, từng chút một di chuyển bước chân lùi lại, cho đến khi tới sát bên cạnh Lục Vũ.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh từ đầu đến cuối vẫn đứng bất động, chỉ đứng ở cửa nhìn bọn họ, ánh mắt vô ý hữu ý rơi trên bóng dáng huyết sắc trong vết nứt.

“Hừ.” Im lặng giây lát, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười nhạt một tiếng, chế nhạo mấy người: “Các người, thật sự là quá tự cao tự đại.

Biết được một chút da lông, liền tưởng rằng mình cái gì cũng biết sao?

Đã như vậy, ta liền cho các người xem, các người rốt cuộc vô tri đến mức nào!” Trong lúc nói chuyện, Ngô Tam Tỉnh bước một bước qua cửa, đi vào trong nhà đồng.

Theo động tác của lão, bóng dáng huyết sắc trong vết nứt khổng lồ đột nhiên rung động một chút, thân thể lại càng gần mặt đất hơn!

Ngô Tam Tỉnh dừng bước, lạnh lùng nhìn bóng dáng khổng lồ trong vết nứt, bất động thanh sắc.

Lúc này, lão đã không còn để ý đến đám người Lục Vũ nữa, thứ duy nhất khiến lão kiêng kỵ chính là bóng dáng huyết sắc khổng lồ kia.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Lục Vũ càng thêm khó hiểu.

Theo lý mà nói, Ngô Tam Tỉnh hẳn là đã nuốt quả của “Thông Thiên Thần Thụ”, sau đó biến thành cái đức hạnh như hiện tại.

Ở trong không gian này, lão hẳn phải tồn tại như một vị thần vô địch.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, vết nứt đột nhiên xuất hiện, cùng với khối thịt lớn như Thái Tuế kia, lại khiến Ngô Tam Tỉnh vô cùng, vô cùng kiêng kỵ!

Theo Lục Vũ thấy, đây là một chuyện vô cùng phi lý.

Dù sao, chỉ mới vài phút trước, Ngô Tam Tỉnh còn giống như một vị thần, có thể thao túng thời gian!

Lúc này, Vương Bàn Tử không nhịn được, lại nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu ca nhi, cậu nói xem hiện tại là ý gì đây?

Khối thịt lớn kia và Ngô Tam Tỉnh đối đầu với nhau rồi?

Cả hai đứa này đều kiêng kỵ đối phương sao?

Cái nơi này, tôi càng cảm thấy càng quái đản thế nào ấy?

Theo như dáng vẻ của ba người Trương Khởi Linh lúc trước, khối thịt lớn này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì." Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, ánh mắt lại một lần nữa rơi trên khối thịt lớn kia.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, anh đột nhiên mở miệng nói: "Tôi cũng không dám chắc chắn, nhưng tôi có một suy đoán vô cùng táo bạo." Lục Vũ chuyển ánh mắt sang Ngô Tam Tỉnh, chậm rãi nói: "Còn nhớ đại xà mạch kia không?

Lúc chúng ta ở trên đỉnh núi thảo luận về phong thủy, đã kết nối tất cả long mạch lại với nhau, tạo thành một đại xà mạch.

Thế nhưng sau khi tiến vào đây, chúng ta không thấy bất kỳ chuyện gì liên quan đến xà mạch, ngoài thanh đồng, vẫn là thanh đồng." Những lời này không những không giải đáp được nghi hoặc

của Vương Bàn Tử, ngược lại khiến gã càng thêm hoang mang, không nhịn được gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, cậu có thể nói đơn giản một chút được không, thế này phức tạp quá, tôi nghe không hiểu.

Tôi cũng muốn đơn giản, nhưng chuyện này rất phức tạp, mà tôi cũng chỉ có thể suy đoán thôi..." Lục Vũ không để ý đến suy nghĩ của Vương Bàn Tử, giải thích một câu xong liền tiếp tục nói: "Đại xà mạch, chính là Viễn Cổ Xà Thần, điểm này đã không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Từ hình thế của đại xà mạch kia có thể thấy, nó mang thế thôn thiên, muốn nuốt chửng cả Trường Bạch Sơn.

Trường Bạch Sơn có cái gì?

Chỉ có Thanh Đồng Môn này, có thứ được vô số người gọi là Chung Cực, có một thế giới thanh đồng như thế này.

Văn minh thanh đồng bắt đầu từ thời thượng cổ.

Thời thượng cổ sụp đổ sau thời Tam Hoàng Ngũ Đế, mới có Hạ, Thương, Chu.

Đồ đồng của ba thời kỳ này được gọi là Tam Đại Thanh Đồng Khí.

Chương 1578

Trước thời Tam Đại, được gọi là Thượng Cổ Thanh Đồng Khí.

Ví dụ như Thanh Đồng Môn, ví dụ như Thông Thiên Thần Thụ, đều là đại diện cho Thượng Cổ Thanh Đồng Khí.

Ngoài mấy thứ này ra, nền văn minh thanh đồng lớn nhất, Hoa Tư cổ quốc, còn nhớ không?" Nghe đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên hiểu ra điều gì đó, nói với Lục Vũ: "Ý của cậu là, thành phố thanh đồng này đã tồn tại từ thời viễn cổ?" "Không đơn giản như cậu hiểu đâu." Lục Vũ lắc đầu, trong lòng sắp xếp lại ngôn ngữ.

Chuyện này quả thực quá mức phức tạp, cơ bản thuộc về loại chỉ có thể ý hội chứ không thể bằng lời.

Nói một cách đơn giản, từ những phát hiện hiện tại, Lục Vũ suy đoán từ thời thượng cổ, tất cả mọi người đều tôn sùng Xà Thần!

Điểm này có thể xác định từ sự sùng bái Xà Thần suốt vô số năm qua.

Cho dù là Phục Hy thời thượng cổ mình rắn đầu người, hay là các cổ quốc cúng bái Xà Thần, đều có thể tìm thấy chứng cứ.

Thế nhưng, giữa thời Tam Hoàng Ngũ Đế và "Tam Đại", không biết đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến việc sùng bái Xà Thần chuyển sang sùng bái Long.

Có lẽ là di cốt, di hài Xà Thần đã làm gì đó, cũng có thể là con người không muốn tế tự Xà Thần quỷ dị nữa.

Nói tóm lại, mọi khả năng đều có thể xảy ra.

Mà tình huống dẫn đến cuộc biến hóa đó, có khả năng rất lớn là do những chuyện xảy ra trong Thanh Đồng Môn này.

Ví dụ như nhà họ Trương...

Trong đầu Lục Vũ có một suy đoán.

Thay vì nói nhà họ Trương đang thủ hộ Thanh Đồng Môn, chi bằng nói nhà họ Trương là một loại tồn tại giống như "ngục tốt", đang canh giữ Thanh Đồng Môn.

Thứ canh giữ, chính là khối quỷ dị như Thái Tuế đỏ rực kia!

Khi Lục Vũ còn đang suy tư, Ngô Tam Tỉnh ở cách đó không xa hừ lạnh một tiếng, bước tới trước vài bước, dần dần tiếp cận vết nứt khổng lồ kia.

Lão càng đến gần, bóng dáng huyết sắc trong vết nứt càng gần mặt đất hơn!

Cả căn phòng thậm chí khiến người ta cảm thấy như bị phủ lên một tầng máu!

Cùng lúc đó, trên bề mặt thứ giống như Thái Tuế huyết sắc kia mọc ra mấy khối u thịt hình người!

Thấy chúng xuất hiện, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười lạnh một tiếng, biểu tình trên mặt đầy vẻ chán ghét không nói nên lời!

Tiếp đó, lão lại bước tới vết nứt!

Theo bước chân của lão, những khối u hình người trên Thái Tuế huyết sắc càng trở nên rõ nét, càng lúc càng giống hình người, vấn đề duy nhất là, những kẻ đó đều là mình rắn đầu người!

Khoảng chừng một phút sau, đã có năm con quái vật mình rắn đầu người xuất hiện trên thân Thái Tuế huyết sắc, từng con ngẩng đầu đứng thẳng, cái đầu đỏ quạch đã thò ra khỏi khe đất.

Đứng ở góc độ của bọn Lục Vũ, thậm chí còn có thể thấy trên người mấy con quái vật đó còn đang nhỏ xuống từng giọt chất nhầy

màu máu, trông vô cùng cực kỳ buồn nôn!

Ngô Tam Tỉnh lại cười lạnh một tiếng, tiếp tục tiến về phía vết nứt.

Mấy bóng người trong vết nứt sau khi chú ý đến động tác của Ngô Tam Tỉnh, đều phát ra âm thanh "tê tê tê", thân thể vặn vẹo trên Thái Tuế huyết sắc, nghênh đón Ngô Tam Tỉnh!

Hành động của chúng khiến Ngô Tam Tỉnh sững sờ một chút.

Đợi đến khi lão phản ứng lại, năm con quái vật mình rắn đầu người đã di động đến gần lão, cách không quá một mét!

Mỗi một con quái vật đều đã áp sát vào vách đồng của vết nứt, những đôi mắt đỏ ngầu đều nhắm thẳng vào Ngô Tam Tỉnh!

Ngay lúc này!

Có một con quái vật động đậy!

Gần như chỉ trong nháy mắt, thứ đó bay vọt lên không trung, đâm thẳng về phía Ngô Tam Tỉnh!

Con này tiếp bước con kia!

Trong nháy mắt, năm con quái vật đều lao về phía Ngô Tam Tỉnh!

Ngay khi chúng sắp đâm sầm vào người Ngô Tam Tỉnh, lão rốt cuộc cũng động đậy.

Không dùng bất kỳ vũ khí nào, cũng không nói lời đe dọa nào, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên xoay người, quay đầu bỏ chạy!

Cảnh tượng này khiến đám người Lục Vũ đều trợn tròn mắt kinh ngạc!

Cứ ngỡ Ngô Tam Tỉnh khí thế hung hăng, kiểu gì cũng không tránh khỏi một trận đại chiến!

Ai ngờ lão nói chạy là chạy, không có bất kỳ sự do dự nào, ngay cả một câu thề thốt kiểu "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây" cũng chẳng thèm nói!

Ngay khi mấy người còn đang kinh ngạc, một màn còn khó tin hơn hiện ra dưới mắt mọi người!

Chương 1579

Ngô Tam Tỉnh chỉ mới chạy được vài bước, vậy mà đột nhiên bay vọt lên không, biến thành một con điêu hào khổng lồ!

Hai cánh dang rộng, mỏ nhọn sắc bén, chỉ trong chớp mắt đã ngậm chặt một con quái vật mình rắn đầu người!

Tiếp đó, nuốt chửng vào bụng!

Một nhịp, hai nhịp, ba nhịp, bốn nhịp, năm nhịp...

Giống như ưng bắt rắn, một con điêu hào thanh đồng khổng lồ chỉ trong nháy mắt đã ăn sạch mấy con quái vật kia.

Tiếp đó, điêu hào đáp xuống đất, lại biến thành hình dáng Ngô Tam Tỉnh!

Khi mấy người còn đang nhìn nhau ngơ ngác, khối u thịt đỏ rực dưới khe đất lại phập phồng, bề mặt lại xuất hiện những khối u hình người như trước!

Ngô Tam Tỉnh không thừa thắng xông lên, vẫn đứng bên mép vết nứt.

Có điều, dáng vẻ của lão trông có chút kỳ quái.

Lúc này, Vương Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Tiểu ca nhi, cậu thấy không, sắc mặt lão Ngô lúc xanh lúc đỏ, có phải là vừa rồi ăn bị khó tiêu không?

Hay là chúng ta thừa cơ kiếm chút hời?" Lục Vũ biết Vương Bàn Tử không phải đang nói đùa, vội vàng ngăn lại, nói: "Cậu quên chuyện lão vừa biến thành điêu hào rồi à?

Cậu chẳng phải muốn biết Chung Cực là gì sao?

Lão như thế này chính là đang rất gần với Chung Cực rồi...” Cái gọi là Chung Cực, là một giai đoạn.

Ở giai đoạn này, bất kể Ngô Tam Tỉnh muốn gì, làm gì, đều có thể thực hiện được.

Giống như hiệu quả của “Mặt nạ Mạnh Cực”, có điều hiệu quả của Ngô Tam Tỉnh mạnh hơn rất nhiều, vô cùng nhiều!

Lục Vũ có thể cảm nhận rõ ràng nguồn năng lượng cuồn cuộn trong cơ thể Ngô Tam Tỉnh!

Anh thậm chí không hề hoài nghi, nếu vừa rồi Ngô Tam Tỉnh nhắm vào bọn họ, kết cục của bọn họ e rằng cũng chẳng khá hơn mấy con quái vật mình rắn kia là bao!

“Thanh đồng tinh chính là Chung Cực sao?” Ngoa Thú vừa rồi bị động tác của Ngô Tam Tỉnh làm cho kinh ngạc không nói nên lời, lúc này mới phản ứng lại, đột nhiên mở miệng hỏi một câu, tiếp đó như sực nhớ ra điều gì, nói với Hắc Hạt Tử: “Hạt Tử, anh mau nổ súng đi, cái con đồng tinh đó ăn phải thứ không nên ăn rồi, mau giết lão đi!” Ngoa Thú nói câu này vừa nhanh vừa gấp!

Nhưng không đợi Hắc Hạt Tử giơ súng nhắm vào Ngô Tam Tỉnh, lão cũng đã phản ứng lại, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên bước chân chệch đi, thân hình biến mất trong nháy mắt!

Sau khi lão biến mất, Thái Tuế huyết sắc trong khe đất đột nhiên cũng trở nên nôn nóng, khối u thịt khổng lồ điên cuồng vặn vẹo, từng sợi xúc tu cực dài mọc ra từ thân thể nó, múa may quay cuồng khắp nơi!

“Chát!” Một tiếng động giòn giã vang lên, xúc tu của Thái Tuế huyết sắc đã quất trúng người Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh đang ở giữa không trung, bị xúc tu của Thái Tuế

huyết sắc tóm gọn!

Ngay khoảnh khắc đó, Hắc Hạt Tử không chút do dự bóp cò!

"Đoàng!" Một tiếng súng giòn giã, đạn thủy ngân từ súng hỏa mai bắn thẳng vào người Ngô Tam Tỉnh!

"A!" Cú này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngô Tam Tỉnh.

Lão không có bất kỳ sự chuẩn bị nào đã bị Hắc Hạt Tử bắn trúng, không khỏi phát ra một tiếng thảm thiết!

Cùng lúc đó, một sợi xúc tu khác của Thái Tuế huyết sắc cũng quất mạnh lên người Ngô Tam Tỉnh.

Hắc Hạt Tử đã nạp xong viên đạn thứ hai, lại lần nữa bóp cò!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng liên tục vang lên, chưa đầy một phút, trên người Ngô Tam Tỉnh đã dính năm phát đạn!

Theo tiếng súng, trên người lão xuất hiện từng lỗ đạn màu bạc!

Đạn thủy ngân dường như có thể ăn mòn thanh đồng, những lỗ đạn đó đang từ từ mở rộng!

Ngô Tam Tỉnh bị treo trên không trung vừa phải chịu đựng đạn thủy ngân của Hắc Hạt Tử, vừa phải nhẫn nhịn đòn tấn công của Thái Tuế huyết sắc.

Lão giống như đang chịu cực hình vậy!

Chứng kiến cảnh này, mắt Hắc Hạt Tử lóe lên tia dị thường, nói với Lục Vũ: "Trương lão bản từng nói, nếu thứ đó bị thương nghiêm trọng, có thể dùng thủ đoạn nào đó kéo hồn phách của lão ra, đến lúc

đó sẽ không vấn đề gì nữa, tôi không biết làm thế nào, cậu đến đi?" Khi hắn nói câu này, trong đầu Lục Vũ đột nhiên lóe lên một giọng nói, dường như từ rất lâu rất lâu về trước, đã từng có người nói với anh như vậy!

Có điều, bây giờ chưa phải lúc suy nghĩ chuyện này, Lục Vũ chỉ trầm ngâm một chút, lật tay một cái, trên tay đã xuất hiện mấy lá bùa.

Anh cầm lá bùa, trực tiếp đi về phía Ngô Tam Tỉnh, nhưng mới đi được hai bước, anh đã dừng lại, hơi nhíu mày.

Không rõ nguyên nhân gì, anh chỉ có một cảm giác rằng tình hình này không đúng, nếu anh tiếp cận Ngô Tam Tỉnh, rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Chương 1580

Ngay lúc này, dị biến nảy sinh!

Ngô Tam Tỉnh ở giữa không trung đột nhiên nổ tung!

Biến thành vô số mảnh vụn thanh đồng!

Lục Vũ phản ứng cực nhanh, bước chân chệch đi, trực tiếp kéo Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử cùng Lục Châu lùi lại mấy bước, tránh khỏi vụ nổ như thiên nữ tán hoa kia!

Có điều Thái Tuế huyết sắc trong vết nứt thì không được may mắn như vậy.

Vô số mảnh đồng rơi trên người nó, giống như sắt nung đỏ, khiến thân thể khối Thái Tuế quái dị kia bốc lên từng luồng khói xanh, thấp thoáng còn có thể nghe thấy tiếng thảm thiết truyền lại từ xa!

Trong không khí còn tràn ngập một mùi hôi thối khó diễn tả bằng lời!

Qua vài giây, thân thể Thái Tuế huyết sắc vặn vẹo, từng chút một chìm xuống.

"Đây là đồng quy vu tận sao?" Vương Bàn Tử đột nhiên nói một câu.

Trước mặt bọn họ không còn dấu vết của Ngô Tam Tỉnh, khối thịt huyết sắc kia cũng sắp biến mất khỏi tầm mắt.

Cảm giác đem lại thật sự có chút giống như đồng quy vu tận.

Lục Vũ không nói gì, chỉ tiến lên phía trước vài bước, đi đến mép vết nứt khổng lồ, nhìn xuống dưới.

Bóng dáng huyết sắc vẫn ở đó, nhưng trên người nó vẫn không

ngừng bốc khói xanh.

Thân thể như khối u thịt không ngừng run rẩy, nhưng luồng khói xanh kia vẫn mãi không tắt!

Cảnh tượng này vô vô cùng kỳ quái, đem lại một cảm giác không thể nói rõ được!

Ngay lúc này, Thái Tuế huyết sắc kia kịch liệt vặn vẹo một cái!

Ngay sau đó, thấy có một người từ trong khối thịt nôn ra!

Một người, rồi lại một người, tiếp đó lại thêm một người nữa!

Liên tiếp ba người, khắp người bao phủ chất nhầy màu máu, nằm trên khối thịt lớn.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nói: "Đây chẳng phải là ba người nhà họ Trương sao?

Sao họ lại bị nôn ra thế này?

Tiểu ca nhi, họ là người thật hay người giả vậy?" Còn chưa đợi Lục Vũ mở miệng, Vương Bàn Tử đã gào to một tiếng: "Trương Khởi Linh!

Trương Khởi Linh!

Trương Khởi Linh!" Gọi liên tiếp ba tiếng nhưng không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Ba người nhìn qua giống như người sống, không giống người giả.

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, họ không có bất kỳ cử động nào!

Lục Vũ cũng nhìn ba người, lông mày nhíu chặt lại.

Ba người này quá kỳ lạ, quá giống người sống!

Vốn dĩ họ đều là những tồn tại hư ảo, nhưng bây giờ lại trở nên

chân thực, thậm chí trên người thấp thoáng có hồn phách đang hội tụ...

Đúng lúc này, Lục Châu đang đứng sát bên cạnh Lục Vũ đột nhiên vỗ trán một cái rõ kêu, bực bội chửi thề: "Họ Lục kia, cô nãi nãi trúng kế rồi, lần này chúng ta xúi quẩy to!" Câu này vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên hiểu ra điều gì đó!

Anh trợn to mắt, không ngừng tìm kiếm trên thân thể Thái Tuế huyết sắc.

Rất nhanh, anh đã tìm thấy một thứ vốn không nên xuất hiện ở đó!

Ngô Tam Tỉnh!

Ngay lúc này, Ngô Tam Tỉnh đang ngồi trên thân Thái Tuế huyết sắc!

Khắp người, một nửa màu máu, một nửa màu đồng!

Nói cụ thể hơn, nửa thân trên của lão vẫn là thân thể như thanh đồng, nhưng nửa thân dưới của lão lại biến thành cái đuôi lớn màu máu giống như đuôi rắn!

Vương Bàn Tử cũng theo tầm mắt của Lục Vũ nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh quái dị kia, không khỏi trợn tròn mắt, chỉ thấy thật không thể tin nổi!

Hồi lâu sau, gã mới phản ứng lại, hạ thấp giọng nói: "Không lẽ lão Ngô đã khống chế được khối Thái Tuế lớn kia rồi sao?

Nếu mà như vậy thì chúng ta xong đời thật rồi.

Tôi thấy hay là chúng ta vào trong Sơn Hà Đồ mà trốn đi, đời này không ra ngoài nữa..." "Nếu được như vậy thì tốt quá." Lục Vũ quay đầu lại, biểu tình vô cùng phức tạp nhìn Vương Bàn Tử một cái, chậm rãi nói: "Tôi biết khối Thái Tuế này là gì rồi, Ngô Tam Tỉnh biết

được còn nhiều hơn cả Uông Tàng Hải!

Chương 1581

Từ đầu đến cuối, lão đều là cố ý...” Tốn nhiều thời gian như vậy, Lục Vũ cuối cùng cũng biết khối thịt khổng lồ này là gì!

Viễn Cổ Xà Thần kia chỉ để lại hài cốt, không để lại bất kỳ máu thịt nào.

Bởi vì, máu thịt của nó đều ở đây!

Đại xà mạch chiếm cứ thiên hạ kia xuất hiện ở đây cũng là vì điểm này!

Tuy nhiên, còn chưa kịp giải thích với mấy người, liền thấy thân thể Ngô Tam Tỉnh đột nhiên hoàn toàn biến thành màu máu!

Cả người giống hệt như mấy con quái vật mình rắn đầu người vừa nãy tập kích lão!

Một Ngô Tam Tỉnh huyết sắc, giống như không có xương cốt, đột ngột đổ gục trên thân Thái Tuế huyết sắc.

Thế nhưng chỉ nửa phút sau, Ngô Tam Tỉnh lại đột nhiên “đứng dậy”!

Thân thể huyết sắc dần dần bị màu thanh đồng bao phủ!

“Cái lão cáo già này đang giở trò quỷ gì thế?

Tắc kè hoa nhập thể à?” Vương Bàn Tử nhìn cảnh này, trong lòng lại một trận ngỡ ngàng!

Gã gãi đầu, đang định nói thêm câu gì đó thì thấy đuôi của Ngô Tam Tỉnh đột nhiên dài ra!

Thân thể lão cũng đồng thời dài ra, trở nên cường tráng.

Gần như chỉ trong chớp mắt, lão đã to hơn lúc trước không chỉ

một lần!

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử không nhịn được lại cảm thán một câu, kinh ngạc nói: "Lão cáo già này uống nhiều thuốc tăng lực quá à?

Sao bỗng chốc lại to ra thế này?" Đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh vặn vẹo thân thể, quay đầu lại nhìn bọn Lục Vũ.

Hắc Hạt Tử lại một lần nữa giơ súng, nhắm chuẩn Ngô Tam Tỉnh.

Còn chưa kịp nổ súng, Ngô Tam Tỉnh đã lên tiếng: "Ta đã nói với cậu rồi, những thủ đoạn nhỏ nhặt này vô nghĩa đối với ta, tại sao cậu không tin?

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh giống như một kẻ chiến thắng, nhàn nhã tự đắc "đứng" trên Thái Tuế huyết sắc.

Xem ra, khối Thái Tuế kia đã không còn cách nào đe dọa lão được nữa!

Hắc Hạt Tử hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Có tác dụng hay không thì cứ phải thử mới biết được.

Dù sao tôi cũng không biết ông sẽ biến thành cái thứ không ra người không ra quỷ thế này." Ngừng một chút, Hắc Hạt Tử lại tiếp tục: "Làm người hẳn hoi không muốn, cứ phải biến mình thành cái đức hạnh này, ông nghĩ gì thế?" "Nghĩ gì sao?" Ngô Tam Tỉnh lắng nghe, đợi đến khi Hắc Hạt Tử nói xong, lão mới mở miệng: "Cũng chẳng có gì đặc biệt quý giá, chẳng qua là nhìn thấu thôi.

Cậu thấy đây là hình thù quái dị, nhưng lại không biết ta đã chưởng khống được Chung Cực." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh dừng lại một chút, lại ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, chậm rãi nói: "Lúc trước ở bên kia, vốn dĩ ta định nói chuyện này với cậu, nhưng không ngờ cậu chạy nhanh quá, lại gặp phải cái đám ngu xuẩn này ra đời, thành ra

làm hỏng chuyện đó.

Nhưng không sao, bây giờ nói với cậu chuyện này cũng vậy thôi.

Lục Vũ, chắc cậu đã biết đống máu thịt giống như hành thi tẩu nhục này là gì rồi chứ?" Trong lúc Ngô Tam Tỉnh nói chuyện, nghe thấy từ phía cửa truyền đến từng trận tiếng bước chân.

Chờ một lát, thấy Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh, Ngô Tà cùng những người khác xuất hiện ở cửa, lại đi vào, đứng thành một hàng ở cửa, xem ra là muốn chặn cửa, tránh để bọn Lục Vũ chạy thoát.

Lục Vũ không để ý đến mấy người đó, chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhẹ giọng nói: "Máu thịt của Viễn Cổ Xà Thần, ông biết từ bao giờ?

Tuy ông đã ăn quả của Thông Thiên Thần Thụ, nhưng cứ như vậy mà hấp thu máu thịt của Viễn Cổ Xà Thần, ông không sợ mình sẽ nổ tung sao?

Nếu tôi đoán không lầm, những tồn tại như Viễn Cổ Xà Thần, năng lượng trên người mới thực sự là Chung Cực.

Trước khi ông hấp thu hết máu thịt của nó, ông cũng chưa được gọi là Chung Cực, càng không thể chưởng khống Chung Cực.

À, tôi biết rồi, ông biết về máu thịt Xà Thần từ chỗ Uông Tàng Hải, đúng không?

Đã từng có một khoảng thời gian Khương Tử Nha cũng ở bên cạnh Uông Tàng Hải.

Chắc hẳn chính là lúc đó ông mới biết chuyện này.

Nhưng tôi rất tò mò, chuyện mà Uông Tàng Hải cả đời không làm được, sao lại dễ dàng bị ông nẫng tay trên như vậy?

Theo lời của Uông Tàng Hải, ông ta còn cần một số thứ giúp đỡ mới có được sức mạnh Chung Cực.

Nhưng ông không có những thứ đó, ông làm thế nào để đạt được?" Những lời này của Lục Vũ vừa dứt, Vương Bàn Tử liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh, nói: "Tôi hiểu rồi, cái lão cáo già này không hề thực sự có được Chung Cực kia, lão dùng thủ đoạn bàng môn tả đạo!" Vương Bàn Tử nói xong một câu, quay đầu liếc Lục Châu một cái, lại tiếp tục: "Lão cáo già, ông đã dùng thủ đoạn bàng môn tả đạo gì thế?" Nghe cách xưng hô của Vương Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh cũng không nổi giận, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, ánh mắt lại rơi trên người Lục Vũ, thản nhiên nói: "Dù biết thì đã sao nào?

Khương Tử Nha già rồi, Uông Tàng Hải cũng già rồi, họ biết rất nhiều thứ thì đúng, nhưng biết càng nhiều, họ kiêng kỵ cũng càng nhiều.

Không còn ý chí tiến thủ, chỉ còn lại sự ưu nhu quả đoạn." Dừng một chút, Ngô Tam Tỉnh lại tiếp tục: "Thằng béo kia, chẳng phải mày giỏi mồm lắm sao, mày qua đây thử xem, tao cho mày thấy bàng môn tả đạo của tao thế nào." Câu này vừa dứt, Vương Bàn Tử lập tức nhe răng cười, nói: "Được thôi, Bàn gia tôi đây xem xem cái thứ bàng môn tả đạo như ông có thể giở trò gì." Đang nói chuyện, Vương Bàn Tử đã rút súng ra, nhắm chuẩn Ngô Tam Tỉnh, trực tiếp bóp cò!

Gã cũng chẳng quan tâm Ngô Tam Tỉnh sẽ ra sao, dù sao thì cứ làm loạn lên, thu hút sự chú ý, thế là đủ rồi!

Phía sau Vương Bàn Tử, Lục Vũ lại không để lại dấu vết mà lấy ra mấy thứ.

Chương 1582

Bao gồm Long Quân Chiếu Cốt Bảo, Truyền Quốc Ngọc Tỷ, Cửu Long Đỉnh đã bị hỏng, cùng với bốn tấm đồng phù...

Theo thuyết minh, khi bốn thứ này tụ lại một chỗ, sẽ giải khai được huyền bí lớn nhất thế gian!

Huyền bí lớn nhất thế gian này, theo Lục Vũ thấy, chính là Chung Cực!

Trước đó khi ở ngoài Thanh Đồng Môn, anh đã từng vài lần thử ghép bốn thứ này lại với nhau.

Nhưng rất đáng tiếc, lần nào cũng thất bại.

Cho đến... bây giờ!

Bốn thứ đó vừa được anh lấy ra từ trong "Hằng Hà Sa", bề mặt liền bao phủ một tầng ánh sáng màu tím!

Ngay sau đó, những tiếng "cạch, cạch, cạch" liên tục vang lên, mấy thứ đó ghép lại với nhau, biến thành một cầu sáng màu tím!

Biến cố này, cho dù Vương Bàn Tử có liên tục bóp cò thì cũng hoàn toàn không thể chuyển dời bất kỳ sự chú ý nào!

Ngô Tam Tỉnh ngay lập tức chú ý đến động tác nhỏ của Lục Vũ, sau khi cười lạnh một tiếng liền quát: "Mày đang tìm cái chết!" "Hạt Tử, động thủ!" Cùng lúc Ngô Tam Tỉnh hét lên, Lục Vũ cũng gầm lên một tiếng.

Hắc Hạt Tử cầm súng, liên tục bắn đạn thủy ngân vào Ngô Tam Tỉnh!

Cho dù trước đó lão nói rất cứng miệng, rằng đạn thủy ngân

không có tác dụng gì với lão, nhưng khi Hắc Hạt Tử nổ súng, Ngô Tam Tỉnh vẫn theo bản năng mà né tránh!

Ngay khi lão vừa né ra, một luồng điện quang to bằng cánh tay từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào người lão!

Một tiếng "rắc", điện quang nhấp nháy trên người Ngô Tam Tỉnh, kéo theo cả máu thịt Xà Thần trong vết nứt cũng lóe lên điện quang!

Lục Vũ một tay cầm lấy cầu sáng màu tím do bốn thứ kia biến thành, một tay không ngừng thi triển lôi pháp.

Vương Bàn Tử và Lục Châu ở bên cạnh anh cũng dứt khoát gia nhập chiến cục.

Từng lá bùa giống như giấy lộn không mất tiền mua, đều ném về phía Ngô Tam Tỉnh!

Nhất thời, đủ loại đòn tấn công không ngừng dồn lên người Ngô Tam Tỉnh!

Điện quang, hỏa quang thay nhau lóe sáng, chỉ thấy trên người Ngô Tam Tỉnh đủ loại màu sắc, phát ra từng tiếng gầm gừ như dã thú!

Trong tiếng gầm gừ, Hắc Hạt Tử nhận ra điều bất thường!

Trên người Ngô Tam Tỉnh không hề để lại bất kỳ lỗ đạn nào, cho dù đạn bắn trúng người lão cũng lập tức biến mất không thấy tăm hơi, chẳng để lại dấu vết gì.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Hắc Hạt Tử nghiến răng, lao lên phía trước một đoạn, đứng gần Ngô Tam Tỉnh hơn một chút, họng súng nhắm thẳng vào đầu lão!

Đang định bóp cò, hắn đột nhiên cảm thấy cổ chân thắt lại, dường như bị thứ gì đó tóm lấy!

Cúi đầu nhìn xuống, thấy hai cái vuốt màu đồng đang nắm chặt

lấy cổ chân mình!

Hắc Hạt Tử hơi sững sờ, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ trực tiếp ném bay mình ra ngoài!

Trong lúc hắn bị ném bay, Vương Bàn Tử cũng theo sát phía sau, chịu chung số phận!

Lục Vũ thấy cơ hội cực nhanh, ngay khoảnh khắc nhận thấy mặt đất có dị trạng đã bay vọt lên không, tránh được hai cái móng vuốt quái dị thò ra từ mặt đất!

Ngô Tam Tỉnh được đà không tha người!

Lão phát ra một tiếng gầm, hai cái móng vuốt quái dị kia vậy mà dài ra vô hạn, đuổi theo thân thể Lục Vũ tóm lấy!

Lục Vũ xoay người trên không trung, một lần nữa tránh được móng vuốt của Ngô Tam Tỉnh!

Anh biết rất rõ, mục tiêu của Ngô Tam Tỉnh chính là cầu sáng màu tím trong tay mình!

Thế nhưng, mấy thứ kia đang trong quá trình ghép lại, anh cũng hoàn toàn không có cách nào thu mấy thứ đó vào Sơn Hà Đồ hay Hằng Hà Sa!

"Đánh móng vuốt, đừng đánh người!" Lúc này, Lục Châu đang bám trên lưng Lục Vũ thấy Hắc Hạt Tử đã tỉnh táo lại, đang cầm súng nhắm bắn, lập tức gào to một câu, sau đó lại nhắc nhở: "Đừng có đứng ngây ra đó, cái móng vuốt kia lại sắp tóm lấy anh rồi kìa!" Hắc Hạt Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng chạy, vừa chạy họng súng vừa nhắm vào móng vuốt quỷ đang đuổi theo Lục Vũ giữa không trung, liên tiếp nổ súng!

Cùng lúc đó, Lục Vũ biết Hắc Hạt Tử bắn như vậy không có tác

dụng, chỉ bảo hắn bắn Ngô Tam Tỉnh, còn mình thì vung tay giao cầu sáng cho Lục Châu, bảo cô ôm thật chặt.

Ngay sau đó, Lục Vũ lao về phía máu thịt Xà Thần, nhảy xuống, giẫm mạnh lên đống máu thịt mềm nhũn kia!

Ngay khoảnh khắc đáp xuống, Lục Vũ cảm thấy bả vai mình đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói khó tả, khiến anh không khỏi hừ nhẹ một tiếng!

Cảm giác này Lục Vũ rất quen thuộc!

Khi anh tiến vào Tinh Tuyệt cổ thành, bao gồm cả Côn Luân Thần Cung sau này, đều có cảm giác đặc biệt này!

Không cần nhìn Lục Vũ cũng biết rất rõ, trên lưng mình chắc chắn đã xuất hiện "lời nguyền" Mộc Trần Châu!

Chương 1583

Căn nguyên của lời nguyền đó vốn dĩ chính là Xà Thần!

Lần trước anh cùng Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác ở Côn Luân Thần Cung đã phong ấn "Hành cảnh huyễn hóa" và "di cốt Xà Thần", hóa giải được loại phong ấn này.

Mà bây giờ, anh chủ động nhảy lên máu thịt Xà Thần, một lần nữa kích thích lời nguyền!

Phải nói rằng, chuyện thiên hạ không gì khéo bằng!

Sau khi Lục Vũ hừ nhẹ một tiếng, lập tức đứng dậy, liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh cách đó không xa, anh trực tiếp cầm Hắc Kim Cổ Đao lao thẳng về phía lão!

Ngô Tam Tỉnh không hề sợ hãi, khi Lục Vũ lao tới, lão cười lạnh một tiếng, cũng vặn vẹo thân thể nghênh đón!

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã ở sát sàn sạt!

Hắc Kim Cổ Đao của Lục Vũ trực tiếp chém về phía cổ Ngô Tam Tỉnh, nhưng ngay khoảnh khắc lưỡi đao tiếp xúc với lão, Ngô Tam Tỉnh lập tức biến mất không thấy tăm hơi!

Không!

Lục Vũ có thể thấy lão trong khoảnh khắc đó đã lặn mạnh xuống, gần như chỉ trong nháy mắt đã chìm vào trong máu thịt Xà Thần!

Thậm chí, nơi Ngô Tam Tỉnh vừa biến mất còn xuất hiện thêm một cái hố sâu hoắm!

Cái hố tỏa ra một mùi hôi thối khó tả, đứng ở góc độ của Lục Vũ vừa vặn có thể nhìn thấy bên trong là một đống máu thịt bầy nhầy,

những khối thịt kia chậm rãi nhúc nhích, dường như đang tu bổ những tổn thương mà Ngô Tam Tỉnh vừa gây ra!

Cảnh tượng này trông cực kỳ buồn nôn, giống như có vô số con dòi đang bò lổm ngổm trên đó, nhìn mà thấy da đầu tê dại!

Lục Châu cõng trên lưng Lục Vũ nhận thấy điều không ổn, không nhịn được nói: "Kỳ lạ thật, lão ta chạy cái gì?

Đã xảy ra chuyện gì sao?" Câu này vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên có cảm giác, theo bản năng lùi lại mấy bước, cách xa cái hố kia một chút.

Ngay khi anh vừa đứng vững, vị trí anh đứng lúc trước xuất hiện một cái lỗ hổng lớn, một cái miệng máu đỏ lòm lao ra từ bên trong.

Lục Vũ kinh hãi, nhưng lập tức trấn tĩnh lại!

Sau khi nhìn rõ thứ lao ra là một cái đầu rắn, anh lật tay một cái, một đạo lôi pháp trực tiếp đánh về phía cái bóng đó!

Trong tia điện nhấp nháy, một con rắn lớn lộn một vòng trên không trung, lập tức chui tọt vào thân thể Viễn Cổ Xà Thần.

"Không đúng!" Lúc này Lục Châu đột nhiên phản ứng lại, ra sức đập vào vai Lục Vũ, phấn khích hét lớn: "Tiểu Long, Tiểu Long, là Tiểu Long kìa!" Lục Vũ cũng nhận ra bóng dáng giống như mãng xà vừa rồi chính là con rắn nhỏ đã thất lạc trước đó của anh, nhưng lúc đó lôi pháp đã phát ra, không cách nào thu hồi lại được, chỉ có thể bất lực lắc đầu.

May mắn thay, Tiểu Long lộn một vòng trong thân thể Viễn Cổ Xà Thần xong lại một lần nữa chui ra ngoài.

Chỉ có điều lần này nó không vội vàng mà cẩn thận thò đầu ra thăm dò, sau khi xác định Lục Vũ đã nhận ra nó và không có ý định tấn công, nó mới vặn vẹo thân thể, quấn quýt bên cạnh Lục Vũ, "tê tê tê" thè lưỡi như muốn lấy lòng.

Lục Châu nghe ra được điều gì đó, vội vàng đập vai Lục Vũ, nói: "Nó bảo chúng ta mau đi đi, sắp có chuyện lớn rồi!" Lục Vũ hơi khựng lại, nhíu mày nói: "Ngô Tam Tỉnh đã làm gì ở dưới đó, tại sao phải đi?

Bây giờ không giải quyết Ngô Tam Tỉnh, đợi lão hấp thu máu thịt Xà Thần xong thì người xúi quẩy sẽ là chúng ta." Tiểu Long vặn vẹo thân thể, không ngừng thè lưỡi, đem lại cảm giác nó cũng đang rất tiêu cấp.

Lục Châu hạ thấp giọng nói bên tai Lục Vũ: "Nó ăn phải thứ không nên ăn, vẫn chưa tiêu hóa hết, vạn nhất đống máu thịt này phản ứng lại, không chạy bây giờ thì không chạy kịp đâu..." Trong chớp mắt, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến một khả năng, gần như không chút suy nghĩ, anh trực tiếp chạy băng băng trên máu thịt Xà Thần vài bước, gọi Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử, theo lối nhỏ trực tiếp lao ra khỏi nhà đồng!

Bên ngoài phòng, những người giống như bản sao của Giải Liên Hoàn, Hoắc Linh lúc trước đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lục Vũ cũng không để ý, chỉ liếc nhìn Tiểu Long đang theo sát bên cạnh, tiếp tục cuồng phong về phía xa.

Bọn họ chạy được khoảng nửa phút thì nghe thấy từ hướng căn nhà đồng lúc nãy đột nhiên phát ra một tiếng gầm thét cực kỳ phẫn nộ!

Âm thanh như dã thú, vang thấu mây xanh!

Tiếp đó là một trận "ầm ầm" chấn động!

Vương Bàn Tử vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, không khỏi hít một hơi lạnh, hét lớn: "Tiểu ca nhi, hỏng rồi, căn nhà kia sập rồi!" Câu này vừa dứt liền nghe thấy giọng nói của Lục Vũ vang lên bên tai: "Dừng lại!

Đừng vội!" "Hả?

Sao thế?" Vương Bàn Tử tuy dừng bước nhưng vẫn có chút không hiểu.

Thế nhưng giây tiếp theo, gã đã hiểu.

Phía trước bọn họ khoảng ba, bốn mét đột nhiên xuất hiện một vết nứt khổng lồ, ngay sau đó thấy từ trong vết nứt thò đầu ra hàng chục con quái vật đầu người mình rắn!

Mỗi con đều đen kịt toàn thân, đầy vẻ nguy hiểm đứng đó ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi mắt tam giác đều đổ dồn vào Tiểu Long bên cạnh Lục Vũ.

Vương Bàn Tử không khỏi hít một hơi lạnh, da đầu có chút tê dại nói: "Cái lão cáo già Ngô Tam Tỉnh kia ngay cả ngón nghề này cũng học được sao?

Hạt tử, anh đừng có đứng ngây ra đó, mau nạp đạn đi, chuẩn bị làm một trận lớn!" "Anh nói nghe thì dễ lắm." Hắc Hạt Tử chẳng thèm nhìn Vương Bàn Tử, ánh mắt vẫn rơi trên mấy con quái vật kia, lạnh lùng nói: "Đạn dùng hết sạch rồi!

Chỉ có thể đánh giáp lá cà thôi!" Nói xong một câu, Hắc Hạt Tử vung tay, con đoản đao hắc kim xoay một vòng, đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Không cần vội." Lục Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bọn chúng nhìn thì lợi hại đấy nhưng đều là lũ mù dở, chỉ cần không chạm vào chúng thì sẽ không sao đâu." Dừng một chút, Lục Vũ lại quay đầu nhìn Tiểu Long một cái, dặn dò: "Mày phải áp sát mặt đất, bọn chúng sẽ không phát hiện ra mày, thế thì sẽ không vấn đề gì." Người khác không nhìn ra được nhưng Lục Vũ có thể thấy sự dị thường của những con quái vật này.

Chương 1584

Bọn chúng không phải loại quái vật từ trong máu thịt Xà Thần chui ra để đối phó Ngô Tam Tỉnh lúc nãy, cũng không phải loại quái vật mà Ngô Tam Tỉnh biến thành sau này.

Những con quái vật mình rắn đầu người này chỉ là cái vỏ rỗng!

Dưới sự dẫn dắt của Lục Vũ, mấy người men theo con đường thanh đồng, từng chút một tiến về phía trước, đi vòng qua vết nứt từ phía bên cạnh.

Ngay khi bọn họ vừa định thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy từ xa lại truyền đến một tiếng nộ hống!

Tiếp đó, cảm nhận được mặt đất dưới chân rung chuyển từng hồi!

Quay đầu lại, thấy dãy quái vật mình rắn đầu người kia đều cử động!

Tuy nhiên, chúng không lao về phía bọn họ mà lao về một hướng khác!

Hướng đó có một con quái vật mình rắn đầu người to hơn chúng không chỉ một lần, chính là Ngô Tam Tỉnh!

Chuyện xảy ra cực nhanh!

Sau khi Ngô Tam Tỉnh xuất hiện, còn chưa kịp làm gì thì đám quái vật kia đã vây quanh lão!

Chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy Ngô Tam Tỉnh đâu, chỉ thấy một đống đuôi và đầu quấn quýt lấy nhau, trông vô cùng quái đản!

Đúng lúc này, Lục Vũ đột nhiên nghe thấy một giọng nói, anh không khỏi nhướng mày, lập tức nói: “Đi thôi, đừng có đứng ngây ra

đây nữa.” Nói xong một câu, Lục Vũ rảo bước đi thẳng.

Vừa rồi, trong đầu anh vang lên một giọng nói kỳ quái.

Giọng nói đó rất bình tĩnh, là giọng phụ nữ, nhưng chỉ nói một câu vô cùng ngắn gọn: “Đi về phía trước.” Giọng nói này Lục Vũ thấy có chút quen thuộc, cảm giác như đã từng nghe thấy ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Tuy nhiên, không hiểu tại sao anh lại rất tin tưởng giọng nói này!

Suốt dọc đường đi tới trước khoảng chừng ba năm trăm mét thì thấy phía xa đen kịt một mảnh, giống như có vô số bóng người đang lao về phía bọn họ!

Mấy người giật bắn mình, nhất thời đều sững sờ.

Sau khi phản ứng lại, bọn họ vội vàng đi sang bên cạnh, tránh khỏi lộ trình lao tới của đám đông đen kịt kia!

Một lát sau, đám đông đen kịt đó đã ngày càng gần bọn họ.

Có thể thấy rõ ràng đám đông đó toàn bộ đều là âm binh!

Từng tên âm binh mặc giáp trụ rách nát, lao tới như điên dại!

Trong đó thậm chí còn có vài khuôn mặt trông rất quen mắt.

Ví dụ như mấy tên đuổi xác định cướp bóc bọn họ ở Địa Tiên thôn lúc trước!

“Đừng cử động, đừng nói gì, cứ quan sát thôi!” Lục Vũ ngưng thần tĩnh khí, trầm giọng nói với mấy người bên cạnh.

Câu này vừa dứt, chưa đầy nửa phút, đội ngũ âm binh đen kịt đã lao đến trước mặt.

Tiếp đó, chúng lướt qua bọn họ, lao về phía xa!

Thấp thoáng có thể thấy bọn chúng đều lao tới bên cạnh Ngô Tam

Tỉnh!

Từng đứa một như chơi trò chồng người, đè lên nhau thành một tòa núi người!

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều khô cả cổ!

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, quay đầu nhìn về phía Lục Vũ, đang định nói gì đó thì đột nhiên hít một hơi lạnh, sắc mặt đỏ bừng lên!

Tiếng động của gã quá lớn làm kinh động Hắc Hạt Tử bên cạnh, Hắc Hạt Tử quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, cũng lập tức đỏ mặt, ngay lập tức quay đi, nói với Lục Vũ: "Tiểu ca nhi, trên lưng cậu có một người phụ nữ!" "Có một người phụ nữ?" Lục Vũ hơi sững sờ.

Vừa rồi anh luôn cảm thấy trên lưng nặng thêm một chút nhưng không để tâm, chỉ nghĩ là do bốn thứ pháp khí kia biến hóa nên có chút dị thường.

Bây giờ Vương Bàn Tử nói vậy, anh đưa tay ra sau lưng sờ một cái, đột nhiên có một loại cảm xúc rất kỳ lạ.

Tiếp đó, nghe thấy một giọng nữ có chút ôn nhu vang lên: "Phiền anh bỏ tay ra trước, rồi lấy cho tôi một bộ quần áo được không?" Lục Vũ không khỏi ngẩn ra, vặn mình một cái liền đặt thứ trên lưng xuống.

Quay đầu nhìn lại, một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, không mặc gì cả, cứ thế đứng trước mặt mình.

Trong lòng cô ấy còn ôm cầu sáng màu tím kia!

Những thứ trong cầu sáng vẫn không ngừng biến đổi!

Bóng dáng này thấp thoáng có thể thấy được dáng dấp của Ngoa Thú.

Chỉ có điều, Ngoa Thú lúc trước biến thành bé gái cũng chỉ là đứa trẻ bảy tám tuổi.

Mà bây giờ, lại là một thiếu nữ đình đình ngọc lập, trông khoảng ngoài hai mươi tuổi, tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Chương 1585

Lục Vũ nhìn cô ấy, cô ấy cũng nhìn Lục Vũ, sắc mặt từng chút một ửng hồng, giống như có chút giận dỗi.

Lúc này, Lục Vũ mới vung tay ném ra một chiếc áo đại y, bảo cô mặc vào, tạm thời che thân thể.

Vương Bàn Tử nhìn đến ngây cả người, miệng lẩm bẩm: "Lục Châu, sao cô bỗng chốc lại lớn nhanh thế này?" Gã vừa dứt lời, Lục Vũ đã lên tiếng: "Cô không phải Lục Châu, cô là ai?" "Tôi là Lục Châu." Nói xong một câu, Lục Châu quay người, ôm cầu sáng màu tím tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ nhận thấy bọn Lục Vũ không đi theo, cô lại nói tiếp: "Thời gian của chúng ta không còn nhiều, không muốn thua thì mau đi theo tôi..." Lục Vũ nói xong câu này không trì hoãn thêm thời gian nữa, trực tiếp đi về phía xa.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nhìn cái bóng lưng kia, lại nhìn Lục Vũ với vẻ mặt ngơ ngác, gần như đồng thanh nói: "Thế này là thế nào?" Lục Vũ hơi nhíu mày, nhìn cái bóng lưng kia, nói: "Đi thôi, theo sau xem sao." "Không phải chứ Tiểu ca nhi, cái cô...

ừm, cái cô nương kia thực sự là Lục Châu sao?" Một thiếu nữ đình đình ngọc lập vừa rồi mang lại chấn động quá lớn cho Vương Bàn Tử, khiến gã có chút không biết nói gì.

Hắc Hạt Tử cũng tiếp lời: "Cậu nghi ngờ cô ấy không phải Lục Châu, vậy cô ấy rốt cuộc có phải Lục Châu không?

Còn nữa, chuyện về Lục Châu rốt cuộc là thế nào?

Cô ấy là yêu tinh sao?

Còn có thể thích lớn là lớn như vậy?" Từ trước đến nay, trên mặt Hắc Hạt Tử luôn giữ nụ cười đầy ẩn ý, không hay vướng mắc chuyện gì.

Nhưng chuyện hiện tại lại khiến hắn rất vướng mắc!

"Nếu tôi biết thì đã chẳng phải hỏi cô ấy.

Lúc tôi phát hiện ra, cô ấy là Ngoa Thú, một loại linh thú thượng cổ, còn hiện tại cô ấy là gì thì tôi không biết." Nói xong một câu, Lục Vũ không dừng lại tại chỗ mà nhanh chóng đuổi theo Lục Châu.

Trong đầu anh không khỏi nhớ đến tình huống của Ngao Ngoan.

E rằng Lục Châu này cũng giống như Ngao Ngoan, là một loại ngụy trang...

Phía sau anh, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử nhìn nhau một cái rồi cũng đều đuổi theo.

Hai người chỉ thấy mờ mịt như sương mù!

Tiến triển của chuyện này hiện tại đã vượt quá phạm vi họ có thể chấp nhận, thật sự là quá phức tạp, quá kỳ ly!

Đủ loại chuyện kỳ quái dồn dập kéo đến khiến họ hoa mắt chóng mặt!

Chẳng mấy chốc mấy người đã đi thêm được vài trăm mét.

Hai bên đường vẫn là vô số kiến trúc thanh đồng.

Chỉ có điều khác với lúc trước, những kiến trúc thanh đồng này đa số đã sụp đổ, trước mắt là một mảnh hỗn độn!

Mọi người nhìn mà đều khẽ nhíu mày, Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Tiểu ca nhi, những thứ này là thế nào?

Chẳng lẽ cũng vừa mới sập sao?" Không đợi Lục Vũ mở miệng,

Lục Châu đã lên tiếng: "Đây là do trận đại chiến từ rất lâu, rất lâu về trước gây ra." Nghe Lục Châu chủ động lên tiếng giải thích, Vương Bàn Tử lập tức bước nhanh vài bước, sáp tới trước mặt Lục Châu hỏi dồn: "Đại chiến gì?

Chuyện xảy ra từ bao giờ, tại sao lại đánh nhau?

Lục Châu, cô còn biết gì nữa?

Có phải cô cái gì cũng biết không?

Tình hình của Ngô Tam Tỉnh là thế nào?

Viễn Cổ Xà Thần là thế nào?" Vương Bàn Tử hỏi liên hồi một chuỗi câu hỏi, Lục Châu đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía xa, khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Đó là một trận chiến diệt thần..." Lục Châu không nói quá nhiều, Vương Bàn Tử nghe mà mông lung như trong sương mù, Hắc Hạt Tử lại càng giống như hòa thượng cao hai mét, không sờ được lên đầu mình.

Trong mấy người, chỉ có Lục Vũ từ miệng Lục Châu kết hợp với những chuyện mình đã tìm hiểu được mà đại khái xâu chuỗi lại được chuyện này.

Nói một cách đơn giản, nơi này chính là Hoa Tư cổ quốc năm xưa!

Viễn cổ, thượng cổ, nền văn minh thanh đồng quan trọng nhất đã diễn ra tại thế giới thanh đồng này.

Giống như Lục Vũ từng phân tích, người dân thượng cổ vô cùng sùng bái Viễn Cổ Xà Thần, không ngừng cúng phụng, tế bái nó.

Thế nhưng...

Cuối thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Viễn Cổ Xà Thần vì muốn mình phục sinh hoặc nói là trọng sinh, đã bắt đầu một hoạt động hiến tế yêu cầu tất cả mọi người đều phải tham gia, đều phải dâng hiến sinh

mạng!

Khi đó là cuối thời Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng là trước thời Tam Đại Hạ, Thương, Chu, chính là thời kỳ Đường Ngu.

Người dân thượng cổ tự nhiên không muốn chấp nhận yêu cầu của Xà Thần, đã nổ ra một cuộc chiến tranh kéo dài với Viễn Cổ Xà Thần!

Cuộc chiến đó cuối cùng kết thúc với tỉ số hòa!

Người dân thượng cổ đã phải trả giá bằng hàng vạn sinh mạng, cuối cùng mới khiến Viễn Cổ Xà Thần chia lìa xương thịt, thi cốt bị phong ấn ở Côn Luân Sơn, máu thịt bị trấn áp ở Trường Bạch Sơn!

Văn minh thượng cổ đã dùng hết tất cả năng lượng để xây dựng Thanh Đồng Môn, đem bảo vật của văn minh thượng cổ là quốc đô Hoa Tư của Hoa Tư cổ quốc - một thành phố thanh đồng khổng lồ này - bằng một loại thủ đoạn khó tả nào đó chuyển dời đến Trường Bạch Sơn để trấn áp Viễn Cổ Xà Thần!

Chương 1586

Thế nhưng Viễn Cổ Xà Thần quá mạnh mẽ, vẫn để lại quá nhiều, quá nhiều dấu vết ở nhân gian.

Khi đó mới có nhà họ Trương.

Công việc của nhà họ Trương chính là xóa sạch mọi dấu vết của Viễn Cổ Xà Thần trên thế giới này.

Chỉ tiếc là nhà họ Trương lực bất tòng tâm, cho dù họ đã dốc hết sức lực nhưng trận đại chiến thượng cổ đó đã khiến nền văn minh viễn cổ gần như tổn thất sạch sành sanh, sự kế thừa văn hóa đã xuất hiện đứt gãy!

Nền văn minh Tam Đại Hạ, Thương, Chu sinh sôi nảy nở sau đó không mấy mặn mà với chuyện của Viễn Cổ Xà Thần.

Hơn nữa thiên hạ quá lớn, chỉ dựa vào một mình nhà họ Trương thực sự khó mà duy trì được.

Trong tình huống đó, hậu duệ của Viễn Cổ Xà Thần không ngừng xuất hiện, mới có những lần tế tự Viễn Cổ Xà Thần.

Có điều, cũng giống như nhà họ Trương không nhớ rõ sứ mệnh của mình là hủy diệt Viễn Cổ Xà Thần, những quốc gia, người dân tế tự Viễn Cổ Xà Thần đó cũng không nhớ rõ sứ mệnh của mình, chỉ muốn có được sức mạnh của Viễn Cổ Xà Thần.

Trong tình huống đó, cả hai bên đều không có tiến triển gì lớn, chỉ có Xà Thần dựa vào thần lực tàn dư của mình, trên mảnh đại lục rộng lớn vô ngần này đã để lại một long mạch khổng lồ, dẫn dụ vô số hậu nhân tranh nhau tìm kiếm long mạch, khiến nó có thể băng qua mấy ngàn năm, kéo dài mãi cho đến tận ngày nay...

Lục Châu vừa nói, mọi người vừa đi.

Trong lúc vô tình, các kiến trúc xung quanh sụp đổ, tổn hại ngày càng nghiêm trọng, thậm chí bề mặt một số kiến trúc thấp thoáng còn có lửa cháy.

Họ cứ thế đi mãi, đi mãi cho đến trước một biển lửa, hay nói đúng hơn là một vùng ánh hào quang vạn trượng...

Đi tới địa phương này, Lục Vũ lập tức cau chặt lông mày.

Anh có một loại cảm giác, đây không phải là biển lửa mà lúc trước họ đã đi vào.

Lục Châu cũng dừng bước, nhìn biển lửa đằng xa, trầm mặc hồi lâu.

Vương Bàn Tử quan sát một hồi, thấy cả hai người đều không có ý định lên tiếng, rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Không phải chứ Tiểu ca nhi, chúng ta đây là định đi ra ngoài à?

Cứ thế mặc kệ cái thứ kia sao?" "Không phải cùng một con đường." Lục Vũ lắc đầu, đang định nói thêm gì đó thì Lục Châu đột nhiên mở miệng: "Đi theo ta." Vừa dứt lời, cô nãi nãi đã sải bước đi thẳng vào trong biển lửa!

Biển lửa này hoàn toàn khác biệt với biển lửa bọn họ từng đi qua!

Không biết Lục Châu dùng thủ đoạn gì, mấy người bọn họ đứng giữa biển lửa nhưng lại không hề có cảm giác bị liệt hỏa thiêu thân, cảm giác chẳng khác gì lúc đứng ở bên ngoài.

Đi được khoảng hai ba phút, trước mắt họ xuất hiện những thứ khác lạ.

Một chiếc quan quách bằng thanh đồng khổng lồ hiện ra ngay trước mắt.

Quan quách đã được mở ra, bên trong có một bộ thi thể tàn phá.

Lục Vũ nhìn bộ thi thể kia, đột nhiên tâm hữu sở cảm, mở miệng hỏi: "Đây là thi thể của Xi Vưu?" "Phải." Lục Châu gật đầu, khẽ giọng nói: "Đáng tiếc, hắn muốn quá nhiều, cuối cùng vẫn tự hãm mình vào trong đó.

Tuy nhiên, không phải Ngô Tam Tỉnh biến hắn thành thế này." Nghe vậy, trong lòng Lục Vũ chợt loé lên một tia minh ngộ, xem ra trận chiến Trác Lộc thời thượng cổ năm đó hắn là còn có ẩn tình khác.

Ví dụ như, Xi Vưu hiếu chiến, muốn có được sức mạnh của Xà Thần, còn phe do Hoàng Đế đứng đầu thì lại không hy vọng như vậy.

Trong lúc Lục Vũ còn đang suy tư, Lục Châu lại lên tiếng: "Có một việc phải phiền các anh, làm phiền các anh dời cái quan tài lớn này ra." Vương Bàn Tử thì không thành vấn đề, thậm chí còn có chút kích động.

Thăng quan phát tài vốn luôn là việc lão thích nhất!

Huống chi, lời của Lục Châu rõ ràng ám chỉ dưới quan tài lớn này còn giấu thứ gì đó, loại chuyện tốt này sao có thể bỏ qua?

Tuy nhiên, Lục Vũ vẫn luôn mang theo nghi hoặc.

Biểu hiện hiện tại của Ngoa Thú quá mức thần bí, nếu không hỏi cho rõ, trong lòng anh thủy chung không thấy yên tâm.

Trầm ngâm một lát, Lục Vũ hỏi: "Cô định làm gì?" Câu hỏi vừa dứt, Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Nơi này có chút không đúng, anh nhìn dưới đất xem, những phù văn kia có ý nghĩa gì?" Lục Châu trả lời: "Đó không phải phù văn, đó là ghi chép về cuộc đời của Xi Vưu.

Ở phía dưới này, ta có để lại một số thứ có thể giúp chúng ta đối phó với cái thứ kia." Lục Vũ cau mày nhìn Lục Châu, do dự một chút

rồi gật đầu, cùng Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cả ba người hợp lực đẩy chiếc quan tài lớn ra.

Sau khi quan tài được đẩy ra, bên dưới lộ ra một lối hầm bí mật.

Ám đạo sâu thẳm, không nhìn rõ tình hình bên trong.

Lục Châu là người đầu tiên đi vào, Lục Vũ và những người khác bám sát theo sau.

Ám đạo dốc xuống, dẫn thẳng tới tận sâu dưới lòng đất.

Cả nhóm cứ đi mãi, không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra, xung quanh im phăng phắc.

Ngay lúc Vương Bàn Tử nhịn không được định hỏi gì đó, Lục Châu đột nhiên cười lạnh một tiếng!

Ngay sau đó, cô phất tay về phía trước.

Chỉ thấy không khí giống như có sóng nước dao động liên tục!

Chương 1587

Đường hầm vốn không có gì thay đổi trước mắt đột nhiên biến ảo!

Tứ diện bát phương không còn là ám đạo dưới lòng đất nữa, mà là đang ở trên mặt đất, ngay trong thế giới thanh đồng kia, tại một gian nhà đồng rộng lớn.

Ngay cả Lục Vũ lúc này cũng không khỏi trợn to mắt, đầy vẻ ngạc nhiên!

Giây tiếp theo, một giọng nói nhàn nhạt từ phía sau truyền tới: "Cuối cùng cũng tới rồi sao?

Các ngươi chậm hơn ta tưởng tượng nhiều lắm, thật không biết sao các ngươi lại phế vật đến thế?" Trong lúc nói chuyện, mấy người đều quay đầu lại!

Ngô Tam Tỉnh!

Không ai ngờ được sẽ gặp Ngô Tam Tỉnh ở địa phương này!

Hắn vẫn giữ hình dáng mình người đuôi rắn, đuôi rắn cuộn tròn ba vòng trên mặt đất, thân trên dựng đứng, khóe miệng đầy vẻ trêu tức.

Lục Vũ nheo mắt lại, họng súng của Vương Bàn Tử đã nhắm thẳng vào Ngô Tam Tỉnh, Hắc Hạt Tử do dự một chút, họng súng lại chĩa về phía Lục Châu.

Lúc này, Lục Châu nhìn Ngô Tam Tỉnh, khẽ nói: "Bây giờ ngươi thu tay lại vẫn còn chưa quá muộn, vẫn còn cơ hội cứu vãn những sai lầm này, thu tay đi, ta có thể để ngươi trở lại quá khứ." "Ha ha ha!" Ngô Tam Tỉnh dường như nghe thấy chuyện nực cười nhất thiên hạ, phóng túng cười cuồng loạn.

Cười một hồi lâu, hắn mới nói: “Ngươi là kẻ ngốc sao?

Chẳng lẽ không biết ta đã chưởng khống được Chung Cực?

Thế giới này đều là của ta, ngươi còn muốn ta từ bỏ?

Ngươi tưởng ngươi là ai?” Ngô Tam Tỉnh nói xong mấy câu này, đuôi rắn bắt đầu vặn vẹo, từng chút một áp sát về phía Lục Vũ, lạnh lùng nói: “Các ngươi nên cảm thấy vinh hạnh vì đích thân ta sẽ đưa các ngươi đi luân hồi...” Câu nói còn chưa dứt, Lục Châu đột nhiên quát khẽ: “Tiểu Long!” Tiếng nói vừa dứt, một bóng đen trực tiếp từ bên cạnh nhóm Lục Vũ lao vút tới vị trí của Ngô Tam Tỉnh!

Ngay sau đó là một tiếng thét thảm thiết thê lương!

Nhìn lại Ngô Tam Tỉnh, nửa thân trên vẫn ổn, nhưng đuôi rắn ở nửa thân dưới đã bị một con tiểu long đen kịt nuốt chửng một nửa, nghiến chặt trong miệng!

Sự việc này khiến không ai lường trước được, tất cả đều ngẩn người.

Kinh khủng hơn là con tiểu long kia lại cắn đứt luôn đoạn đuôi rắn trên người Ngô Tam Tỉnh rồi nuốt chửng!

Trong nháy mắt, phần đuôi của Ngô Tam Tỉnh máu thịt bầy nhầy!

Lục Châu đi tới bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, liếc nhìn hắn đang co giật dưới đất, khẽ lắc đầu, sau đó nói với nhóm Lục Vũ: “Đi thôi, chúng ta không có nhiều thời gian đâu, phải lấy được thứ kia trước đã.” Lục Vũ hơi chau mày, đột nhiên hỏi: “Thứ tôi vừa đưa cho cô đâu?” Nghe Lục Vũ hỏi, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cũng lập tức phản ứng lại!

Trước đó, trên người Lục Châu luôn có một quầng sáng màu tím rất lớn, đó là thứ Lục Vũ giao cho cô!

Ngay cả khi cô biến thành một thiếu nữ đình đình ngọc lập, quầng sáng tím đó vẫn bao quanh, ẩn hiện bên trong có thứ gì đó không ngừng biến hóa.

Nhưng hiện tại, trên người Lục Châu trống không, không thấy tàn tích của quầng sáng tím đâu nữa.

"Thứ ta đang nói chính là món đồ đó." Lục Châu nói với Lục Vũ một câu, đang định nói tiếp thì phía sau truyền đến những tiếng "chi chi" dồn dập.

Cả nhóm quay đầu lại, thấy con tiểu long đen kịt đang lăn lộn vặn vẹo thân thể trên mặt đất, toàn thân lúc thì đỏ lúc thì đen, vô cùng yêu dị!

Bên cạnh nó, Ngô Tam Tỉnh mất đi đuôi rắn chỉ còn lại nửa thân trên.

Nhưng quỷ dị là, chỗ bị tiểu long cắn đứt dường như có vô số dòi bọ đang điên cuồng vặn vẹo!

Cảm giác như từ thắt lưng trở xuống của Ngô Tam Tỉnh đều là dòi bọ!

Những con sâu vặn vẹo dày đặc nhìn cực kỳ buồn nôn!

Tuy nhiên, đó không phải là dòi bọ!

Những thứ đang vặn vẹo kia toàn bộ đều là... rắn nhỏ!

Dưới thân Ngô Tam Tỉnh có vô số rắn nhỏ, giống như vô số xúc tu, mang theo thân thể hắn dần dần tiếp cận tiểu long!

"Đát đát đát!" Không có bất kỳ dấu hiệu nào, một tràng tiếng súng dồn dập vang lên, thân thể Ngô Tam Tỉnh lập tức lùi lại nhanh chóng!

Mọi người quay đầu lại, thấy Vương Bàn Tử vẫn đang bóp cò, bắn hết sạch một băng đạn, ép Ngô Tam Tỉnh vào một góc tường khác

lão mới dừng lại thay băng đạn.

Cùng lúc đó, tiểu long rốt cuộc không còn biến sắc nữa, vặn vẹo thân thể lao về phía Lục Châu.

Nhưng khi đến gần, nó lại đột ngột đổi hướng, chui tọt ra sau lưng Lục Vũ, "chi chi" kêu lên hai tiếng, rồi tự cuộn mình lại như một chiếc bánh quai chèo, cẩn thận từng li từng tí trốn sau lưng Lục Vũ, thò đầu ra nhìn ngó.

Lúc này, giọng của Ngô Tam Tỉnh lại vang lên: "Không ngờ các ngươi lại mang theo hậu duệ của nó, nhưng dù có là hậu duệ thì đã sao?

Hậu duệ của nó cũng chỉ là hậu duệ mà thôi, thứ ta có được là sức mạnh của chính nó!" Nói đến đây, cái đuôi đã mất của Ngô Tam Tỉnh lại tái hiện.

Nhưng cái đuôi này được tạo thành từ vô số con rắn nhỏ dài ngoằng quấn vào nhau như bánh quai chèo, nhìn vào khiến người ta da đầu tê dại!

Chương 1588

Ngô Tam Tỉnh nhìn Lục Vũ nói: "Còn muốn phản kháng vô ích sao?

Ngươi nên biết, ta có thể khiến ngươi bất hủ, theo đúng nghĩa đen.

Ta chính là thần của thế giới này!

Còn các ngươi, có thể làm nô bộc cho ta!

Phàm nhân luôn muốn phụng thờ thần minh, ta hiện tại cho các ngươi cơ hội này!" Trong khi Ngô Tam Tỉnh nói chuyện, Lục Vũ vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

Chờ hắn nói xong, Lục Vũ mới mở miệng: "Ngươi đến làm người còn chẳng xong, thì tính là thần gì?

Soi gương nhìn lại mình đi, xem mình là cái loại quái vật gì?" "Quái vật?" Ngô Tam Tỉnh cười khẩy một tiếng: "Đó chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa ta và các ngươi.

Các ngươi quan tâm đến biểu tượng, còn ta quan tâm đến sức mạnh!

Thế giới này chỉ có sức mạnh mới là vĩnh hằng!

Sức mạnh ta sở hữu là sức mạnh Chung Cực.

Ngươi thấy thế này là không đẹp sao?

Thì đã sao chứ?

Ta muốn biến thành hình dạng gì mà chẳng được, nhưng cần gì chứ?

Ta thấy thế này rất tốt, thế là đủ rồi." Nói đến đây, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh chuyển hướng về phía con tiểu long sau lưng Lục Vũ, rồi

dừng lại trên người Lục Châu: "Trên người ngươi có mùi vị thượng cổ, ta biết ngươi đến từ thượng cổ, nhưng thì đã sao?

Ngươi chẳng hiểu gì về sức mạnh cả!" Ngô Tam Tỉnh dừng một chút, lại nhìn Lục Vũ: "Nể tình chúng ta còn chút tình cũ, từng cùng nhau đi qua vài nơi, ngươi cũng coi như đã giúp ta, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, trở thành nô bộc của ta để được bất hủ, hoặc là lập tức hóa thành tro bụi!" Không đợi Lục Vũ lên tiếng, Vương Bàn Tử đã tranh lời trước: "Thôi dẹp đi, trên người ông sắp mọc gỉ sét hết cả rồi mà còn ở đây bốc phét.

Với lại, cháu ông đâu?

Có thời gian thì đi mà tìm cháu ông đi..." Câu nói vừa dứt, Lục Vũ đột nhiên ngắt lời: "Ngươi thực ra đã không còn là Ngô Tam Tỉnh nữa rồi, đúng không?

Ngươi cũng giống như Khương Tử Nha năm xưa, đã đánh mất chính mình.

Còn cả Uông Tàng Hải nữa..." "Hừ!" Ngô Tam Tỉnh đột ngột hừ lạnh một tiếng, cắt ngang lời Lục Vũ: "Đừng đem ta ra so sánh với lũ ngu xuẩn đó!

Chúng quá ngu ngốc, khi chưa hiểu rõ mọi chuyện đã mù quáng hành động.

Ta không giống chúng, ta chỉ âm thầm quan sát diễn biến từ phía sau, thay đổi tình thế một chút để tìm hiểu toàn bộ chân tướng!" Ngô Tam Tỉnh sở trường nhất chính là đục nước béo cò!

Việc này cũng là việc hắn đã làm suốt bao nhiêu năm qua.

Có lẽ cảm thấy mình đã trở thành Chung Cực, không có ai biết đến câu chuyện của mình thì quá buồn chán, nên lúc này Ngô Tam Tỉnh nhịn không được nói thêm vài câu.

“Nói đi cũng phải nói lại, người ta cảm ơn nhất lại chính là ngươi.

Nếu không có ngươi, ta không thể phát hiện ra Uông Tàng Hải, cũng sẽ không tìm thấy Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên.

Thừa nhận rằng Uông Tàng Hải không biết quá nhiều chuyện, nhưng hắn cũng biết Thanh Đồng Môn này, ngoại trừ người nhà họ Trương, những người khác cơ bản đều sẽ bị lạc lối, nhìn thấy một Chung Cực giả tạo.

May mắn thay, qua bao nhiêu năm tháng, Uông Tàng Hải rốt cuộc cũng giải mã được bí mật này...” Nói đến đây, trong mắt Ngô Tam Tỉnh loé lên tia hồng mang yêu dị, biểu cảm trở nên hưng phấn hơn hẳn: “Uông Tàng Hải quả thực xứng danh là một kỳ nhân, hắn phát hiện muốn tiến vào Thanh Đồng Môn thì nhất định phải trước ngày đó đi vào trong biển lửa.

Muốn đi vào biển lửa thì phải dựa vào hình xăm Kỳ Lân của người họ Trương.

Có bản đồ rồi, vấn đề duy nhất là làm sao để bước vào biển lửa, ta biết rất rõ biển lửa đó sẽ hủy diệt tất cả!

Cách đây rất lâu, ta đã ở trong ngọn núi này rất lâu.

Ân, không chỉ mình ta, Uông Tàng Hải, Ngao Ngoan, Trương Bách Xuyên đều ở đây.

Lúc đó, chúng ta tưởng rằng Quỷ Tỳ có thể mở ra Thanh Đồng Môn là có thể khiến người ta bước vào biển lửa.

Nhưng sau vài lần thử nghiệm mới phát hiện cánh cửa do Quỷ Tỳ mở ra chỉ là một thế giới giả tạo trong Thanh Đồng Môn.

Dùng từ của các ngươi mà nói, sau khi Quỷ Tỳ mở cửa chính là huyễn cảnh của Xà Thần...

Cái gọi là ‘Thiên Thụ’ của nhà họ Trương thực chất là tìm kiếm dấu vết của Xà Thần trong huyễn cảnh đó để xóa bỏ chúng.

Có phải rất thú vị không?” Ngô Tam Tỉnh mỉm cười với Lục Vũ, một nụ cười quái dị, không rõ là vui mừng hay đắc ý.

Thấy Lục Vũ không có phản ứng gì, hắn lại tiếp tục: “Lúc đó, sau khi phát hiện bí mật này, chúng ta bắt đầu nghiên cứu làm sao để bước vào Thanh Đồng Môn thật sự, tức là xuyên qua biển lửa đó.

Nhưng chuyện này rất khó!

Ngay lúc chúng ta đang bế tắc, ngươi xuất hiện.

Hoặc có thể nói, việc ngươi có thể tránh nước đã gợi ý cho chúng ta!

Chương 1589

Có thể tịch thủy (tránh nước) thì tự nhiên có thể tịch hỏa (tránh lửa).

Hơn nữa, chúng ta đột nhiên hiểu ra, người nhà họ Trương không thể vĩnh viễn ở trong huyễn cảnh, họ có lẽ có cách để bước vào Thanh Đồng Môn thật sự.

May mắn là lần này dự đoán của chúng ta vô cùng chính xác.

Khi chúng ta tìm kiếm lần nữa ở Trường Bạch Sơn, đã phát hiện ra một gian mộ thất, năm xưa khi Uông Tàng Hải cải tạo Vân Thiên Cung cũng đã bỏ sót gian mộ đó!

Nhưng lần này, chúng ta đã tìm thấy nó, gặp được người đó." Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh thở hắt ra một hơi, nhìn họ một cái rồi tiếp tục: "Gian mộ đó là mộ của vị gia chủ đầu tiên của nhà họ Trương.

Trên người ông ta có một bộ quần áo có thể tránh lửa, có thể để chúng ta bước vào biển lửa kia.

Nhưng rất đáng tiếc, quần áo chỉ có một bộ, mà vị tiên tổ họ Trương kia dường như không muốn giao nó cho chúng ta.

Tuy nhiên, bên cạnh chúng ta có một con bài chưa lật, đó là Xi Vưu.

Lần đó Xi Vưu đi vào Thanh Đồng chỉ là một cánh cửa giả, hắn cũng là vì tạo ra một giả tượng khiến các ngươi tưởng rằng hắn thực sự đã đi vào.

Thực tế, lúc đó thân thể Xi Vưu rất yếu, nếu không vào Thanh Đồng Môn thì có thể lộ tẩy bất cứ lúc nào.

Rất đáng tiếc, các ngươi không phát hiện ra điểm này.

Cho nên sau khi các ngươi đi, ta, Ngao Ngoan và Trương Bách Xuyên lại quay lại Trường Bạch Sơn, mở Thanh Đồng Môn một lần nữa để Xi Vưu có thể từ bên trong đi ra, tìm lại vị tiên tổ nhà họ Trương kia.

Xi Vưu đến từ thượng cổ, nhờ vào mầm của Thông Thiên Thần Thụ có thể tái sinh vô hạn, hồn thể của hắn rất tốt.

Chỉ có điều, thời gian trôi qua quá lâu, đầu óc Xi Vưu có chút không được minh mẫn cho lắm...” Nghe đến đây, Lục Vũ đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Trước đó Ngô Nhất Cùng từng nói với anh, Ngô Tam Tỉnh và chủ nhân đời đầu của Vân Thiên Cung từng có thời gian trao đổi rất dài.

Nghĩa là Ngô Tam Tỉnh đã tính kế Xi Vưu, để hắn chiếm lấy bộ thi thể đó rồi tự nhốt chính mình?

Như đoán được suy nghĩ của Lục Vũ, Ngô Tam Tỉnh cười quái dị, tiếp tục: “Xi Vưu từng bị phong ấn trong một chiếc quan tài lớn, tuy ta không có chiếc quan tài đó, nhưng biết sức mạnh của hắn suy yếu, ta tự nhiên có cách khác để nhốt hắn vào bộ thi thể kia.

Huống chi, tiên tổ nhà họ Trương cực kỳ căm ghét Xi Vưu.

Vì vậy ngay khi Xi Vưu nhập vào thân thể ông ta, đã định sẵn là hắn không còn đường thoát.

Tiếp theo, ta mang bộ quần áo đó tiến vào Thanh Đồng Môn, lấy được một trái quả mà vô số người đã truy tìm suốt bao nhiêu năm qua.

Thế nào, có gì muốn nói không?” Ngô Tam Tỉnh nói xong câu này, nhìn mấy người với vẻ nửa cười nửa không: “Ta biết các ngươi đang kéo dài thời gian.

Nhưng, ta há chẳng phải cũng vậy sao?” Câu nói vừa dứt, bỗng nghe từ xa truyền lại một trận tiếng xé gió, thấp thoáng còn có những

tràng oanh minh!

Gian phòng đồng vốn có màu xanh đồng lúc này đột nhiên trở nên rực rỡ, ánh kim chói lọi!

Không biết cảm nhận được điều gì, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi!

Đúng lúc này, Lục Châu đứng bên cạnh Lục Vũ đột nhiên lên tiếng: "Đều đứng sát vào ta, một chút cũng đừng cử động!" Lời vừa dứt, từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện vô số phù văn vàng kim lấp lánh!

Nói đúng hơn không phải phù văn, mà là...

Quái tượng!

Ngay lúc đó, nghe thấy một tiếng nổ lớn "ầm long", một phiến ngọc bích lớn màu xanh từ trên trời rơi xuống, nện thẳng lên người Ngô Tam Tỉnh, đè hắn ở bên dưới!

Ngay sau đó, bốn đạo đồng phù màu xanh đồng từ trên trời hạ xuống, cắm chặt vào bốn góc của phiến ngọc.

Một chiếc đại đỉnh cũng từ trên trời rơi xuống, nện xuống ầm ầm!

Cuối cùng, một chiếc gương đồng lớn úp ngược lên trên đỉnh!

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng vạn trượng tỏa ra, mọi người theo bản năng nhắm nghiền mắt lại, không nhìn thấy gì nữa...

Một lát sau, khi luồng ánh sáng trắng lóa mắt biến mất, mấy người mới mở mắt ra.

Vị trí Ngô Tam Tỉnh đứng lúc trước đã không còn thấy bóng người.

Chỉ có ngọc bích, đại đỉnh, bốn đạo đồng phù và một chiếc gương đồng!

Lấy những thứ này làm trung tâm, có một vòng sáng màu vàng nhạt, bên trong vòng sáng là các phù văn lấp lánh, chậm rãi xoay động, chính là...

Chu Thiên Bát Quái!

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lục Vũ đột nhiên nhớ lại một chuyện!

Khi anh nhận được "Tứ Phù", trong phần thuyết minh của hệ thống có một đoạn: "Thời thượng cổ Phục Hy sáng tạo Chu Thiên Bát Quái, lấy thanh ngọc làm chiếu, lại lấy thanh đồng tứ phù trấn giữ bốn phương Long Đỉnh, lấy gương đồng làm trung cung, cứ thế tứ phương quy nhất, mới thành hình hài bát quái sơ khai." Cảnh tượng này chẳng phải chính là bức tranh được miêu tả trong đoạn văn đó sao?

Lục Vũ mạnh mẽ quay đầu nhìn Lục Châu!

Chương 1590

Đang định nói gì đó thì Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Chuyện gì thế này?

Ngô Tam Tỉnh đâu?

Cái lão già khốn khiếp đó đâu rồi?

Lão ta lại bày trò gì thế?" Một lát sau, thấy Lục Châu không nói gì, Lục Vũ mới lên tiếng: "Không phải hắn bày trò đâu." Nói rồi, anh chỉ tay về phía sườn của chiếc đại đỉnh, khẽ nói: "Nhìn chỗ đó kìa." Theo hướng ngón tay Lục Vũ, có thể thấy Ngô Tam Tỉnh đang bị thanh ngọc và đại đỉnh đè ở phía dưới, sắc mặt vàng như đúc.

Vương Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Ý là sao, lão già khốn này tiêu đời rồi à?" Lục Vũ không trả lời, chỉ cau mày nhìn Lục Châu, Lục Châu cũng đang cau mày, nhưng cô lại đang nhìn Ngô Tam Tỉnh, không rõ đang nghĩ gì.

"Không phải chứ, rốt cuộc hiện tại là thế nào, ai giải thích cho tôi một chút đi?

Chúng ta phải làm gì đây?

Cứ đứng ngây ra thế này cũng không phải cách." "Đúng vậy." Hắc Hạt Tử đột nhiên nói một câu, cầm hắc kim đoản đao đi thẳng về phía Ngô Tam Tỉnh.

Mới đi được hai bước, Lục Châu vốn đang đứng yên bỗng bước vọt ra, giữ Hắc Hạt Tử lại, sau đó giật lấy thanh hắc kim đoản đao trong tay hắn, khẽ nói: "Mọi người đừng cử động." Nói xong, cô lại nói với Lục Vũ: "Cho ta mượn đao của anh dùng một lát." Lục Vũ hơi cau mày, khẽ vung tay, hắc kim cổ đao cũng bay tới tay Lục Châu.

Tay trái cầm đoản đao, tay phải cầm cổ đao, Lục Châu lại sải bước đi về phía Ngô Tam Tỉnh.

Theo từng bước chân của cô, bức bát quái đồ đang xoay chậm bỗng nhiên tăng tốc, xoay chuyển cực nhanh.

Lục Châu không hề để ý, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh vốn đang nhắm mắt đột ngột mở mắt ra, trong mắt đầy huyết quang!

Lục Châu hơi sững sờ một chút, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, cô đâm thẳng đoản đao và cổ đao vào hai vai Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh không thể nhúc nhích, mặc cho đoản đao và cổ đao đâm vào.

Nhưng sau khi đâm vào, chân mày Lục Châu lập tức nhíu chặt!

Chính tay cô hành động nên cô cảm nhận rất rõ, cú đâm vừa rồi giống như đâm vào không khí vậy!

Tình huống này nằm ngoài dự liệu của cô!

Đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười một tiếng, giọng quái dị nói: "Ta đã bảo rồi, các ngươi kéo dài thời gian, ta cũng đang kéo dài thời gian.

Nhưng thật đáng tiếc, thủ đoạn của ngươi chỉ có cái Chu Thiên Bát Quái đơn giản này thôi sao?

Chu Thiên Bát Quái đâu phải chỉ có mình ngươi biết!" Câu nói vừa dứt, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhẹ nhàng thoát ra khỏi quái đồ!

Nhìn kỹ lại, trên người hắn lấp lánh một lớp ánh sáng xanh nhạt nhòa.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh!

Sau khi thoát khốn, Ngô Tam Tỉnh lập tức chộp lấy Lục Châu, đuôi rắn yêu dị quấn chặt lấy cô!

Lục Châu ra sức vùng vẫy nhưng vô dụng.

Ngay lúc đó, một giọng trẻ con lanh lảnh lại phát ra từ miệng Lục Châu: "Họ Lục kia, mau đánh hắn đi, cô nãi nãi sắp tiêu đời rồi!

Chặt nát đuôi của hắn, cho hắn ăn long đan, cho cái thằng khốn đó ăn đến nghẹn chết luôn đi!" Lúc này không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Sau tiếng kêu gào của cái đứa nhỏ này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên giống như bị định thân, khựng lại tại chỗ.

Lục Vũ sải bước lao tới, Thừa Ảnh kiếm trong tay hóa thành hàn mang, chém loạn xạ vào đuôi của Ngô Tam Tỉnh!

Tiếp đó, Lục Vũ lấy từ trong người ra một viên long đan, trực tiếp nhét vào miệng Ngô Tam Tỉnh.

Ngay khi anh vừa làm xong tất cả, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên khôi phục khả năng hành động, gào thét vung tay đánh loạn xạ!

Lục Châu trực tiếp bị Ngô Tam Tỉnh tát văng ra!

Lục Vũ lập tức phát động Thừa Ảnh kiếm, ẩn thân ngay cạnh Ngô Tam Tỉnh, canh đúng thời cơ đâm một kiếm vào cổ hắn!

Lần này Lục Vũ cảm giác rất rõ ràng, Thừa Ảnh kiếm đã đâm vào da thịt!

Ngô Tam Tỉnh lại phát ra một tiếng thét thảm thiết đau đớn, vung vẩy cánh tay điên cuồng.

Lục Vũ đòn đánh thành công đã dứt khoát lùi lại bên ngoài bát quái trận.

Ngô Tam Tỉnh ở bên trong trận pháp, biểu hiện cực kỳ thống khổ,

không ngừng gầm rú, đập phá mọi thứ.

Chỉ có điều bộ bát quái trận này đến từ Phục Hy, không phải thứ Ngô Tam Tỉnh có thể dễ dàng phá hủy.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể nằm lăn lộn, vật vã dưới đất.

Tuy nhiên...

Chương 1591

sau khi gào rú khoảng nửa phút, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên vung tay tự đâm vào bụng mình một phát.

Cú đâm này cực mạnh, đâm thấu vào bụng!

Càng quỷ dị hơn là Ngô Tam Tỉnh tự móc từ trong bụng mình ra một viên long đan!

Cảnh tượng máu me nhầy nhụa khiến người ta da đầu tê dại, buồn nôn liên tục!

Thế nhưng lúc này Ngô Tam Tỉnh lại phát ra những tiếng cười quái dị khà khà!

Sau khi móc long đan ra, người Ngô Tam Tỉnh càng thêm máu me, vết thương không ngừng chảy ra máu đen đỏ nhầy nhụa.

Nhưng sắc mặt Ngô Tam Tỉnh đã tốt hơn nhiều, hắn vừa cười quái dị vừa đánh giá mấy người, trong mắt đầy vẻ điên cuồng!

Lúc này Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Đây mới là thân thể thật của lão già khốn này sao, không phải cái bóng đồng tinh kia?" Nói xong, Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, không nói hai lời, rút súng hướng về Ngô Tam Tỉnh bóp cò liên tục!

Tiếng súng nổ vang, vô số viên đạn gào thét lao về phía Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn không để ý, mặc cho đạn bắn vào thân thể, hắn chỉ cười khà khà, chậm rãi đứng dậy, từng bước đi tới rìa của bát quái đồ!

Trên vai hắn vẫn còn cắm hắc kim cổ đao và hắc kim đoản đao!

Ngô Tam Tỉnh một tay nắm lấy hắc kim đoản đao, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, tiếp đó thấy hắc kim đoản đao lún sâu vào vai hắn!

Vương Bàn Tử lúc này mới chú ý thấy Lục Vũ đã lặng lẽ áp sát bên cạnh Ngô Tam Tỉnh từ lúc nào!

Sau đòn đó, Lục Vũ không dừng lại, dùng lực nhấn mạnh hắc kim cổ đao!

Tiếp đó, Thừa Ảnh kiếm lại một lần nữa đâm vào người Ngô Tam Tỉnh!

Cơn đau dữ dội khiến Ngô Tam Tỉnh nhịn không được phát ra tiếng gào như dã thú!

Đúng lúc này, Lục Châu cũng lao tới, nhặt viên long đan đầy máu dưới đất, từ từ tiếp cận Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh lúc này như điên dại, điên cuồng vặn vẹo thân thể muốn thoát khỏi sự khống chế của Lục Vũ!

Nhưng Lục Vũ đè chặt cổ đao và đoản đao trên vai hắn, khiến Ngô Tam Tỉnh không tài nào nhúc nhích được!

Lục Châu đã đến sát bên Ngô Tam Tỉnh, viên long đan trong tay tỏa ra ánh sáng chói lòa, trực tiếp ấn vào vết thương trên bụng hắn.

Thấy long đan sắp được ấn vào, đuôi rắn của Ngô Tam Tỉnh đột nhiên bung ra, chiều cao của hắn lập tức lùn đi khoảng một mét, viên long đan đập bộp vào mặt hắn!

Cùng lúc đó, Lục Vũ không ngờ Ngô Tam Tỉnh đột ngột hành động như vậy, khiến anh loạng choạng, hai tay vô thức buông đoản đao và cổ đao ra.

Trong nháy mắt, Ngô Tam Tỉnh lại thoát khốn!

Không một chút do dự, thân thể hắn uốn éo như một con rắn

nước, lách sang một bên, cái đuôi rắn cấu thành từ vô số con rắn nhỏ lập tức tản ra, một bầy rắn lao về phía Lục Vũ, một bầy khác lao về phía Lục Châu!

Lục Châu sợ rắn, hoảng hốt lùi lại, nhưng lũ rắn nhỏ cực nhanh, trong chớp mắt đã có con cắn vào chân cô!

Lục Châu đau đớn kêu lên một tiếng, ngã quỵ xuống đất!

Ngay khi lũ rắn khác định xông lên, một đạo hàn mang lướt qua, Hắc Hạt Tử đã nhặt đoản đao dưới đất lên, vung đao liên tiếp!

Phía bên kia, Lục Vũ cũng lấy lại được cổ đao, trước mặt rải rác vô số xác rắn nhỏ tàn phế.

Lục Vũ cầm cổ đao, lạnh giọng nói: "Hạt Tử, anh bảo vệ cô ấy, tôi đi nói chuyện hẳn hoi với Ngô Tam Tỉnh." Chưa dứt lời, Lục Vũ đã cầm cổ đao đi về phía Ngô Tam Tỉnh!

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đang ở phía bên kia bát quái trận, thân thể đang dần dần khôi phục.

Hắc Hạt Tử chợt nhớ ra điều gì, vội hỏi: "Cái bát quái trận này có tác dụng với hắn không?" Lời vừa dứt, đã nghe thấy giọng nói có chút yếu ớt của Lục Châu: "Có tác dụng, nhưng phải phối hợp với long đan..." Nói đoạn, Lục Châu gượng dậy đứng lên, sắc mặt đỏ bừng, vô cùng yêu dị!

Ngô Tam Tỉnh không hề thèm để ý đến cô, chỉ ngồi bệt dưới đất, xung quanh có vô số con rắn nhỏ dài ngoằng bao quanh.

Những con rắn đó vặn vẹo thân thể bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, nhìn giống như đang nhảy múa.

Nhưng mấy người có mặt ở đó chẳng ai có tâm trạng thưởng thức, chỉ thấy cảnh đó vô cùng kỳ quái và đáng sợ.

Đúng lúc này, Lục Châu lại loạng choạng đi về phía Ngô Tam Tỉnh, vượt qua cả Lục Vũ, miệng phát ra những âm tiết quái dị.

Nghe giống như đang nói chuyện, nhưng những âm tiết đó không ai hiểu là gì.

Chỉ thấy theo lời của Lục Châu, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh trở nên khó coi hơn nhiều, lũ rắn đang vặn vẹo cũng dừng cả lại.

Khi Lục Châu dứt một âm tiết cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, hất văng lũ rắn trước mặt, biểu cảm hung ác quát Lục Châu: "Ngươi tìm chết!" Sắc mặt Lục Châu khá hơn một chút, miệng vẫn không ngừng phát ra những âm tiết quái lạ.

Ngô Tam Tỉnh đứng đó, trợn trừng mắt nhìn Lục Châu với vẻ hung dữ nhưng lại không nhúc nhích, trông cực kỳ quỷ dị!

Lục Châu càng tiến lại gần Ngô Tam Tỉnh, tốc độ nói của cô càng nhanh, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh càng trở nên dữ tợn!

Chương 1592

Nhìn bộ dạng hắn như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Châu, nhưng lại cứ đứng im bất động!

Hắc Hạt Tử cầm viên long đan từ từ tiến lại gần.

Đang định ra tay với Ngô Tam Tỉnh thì Lục Vũ ngăn hắn lại, lắc đầu khẽ nói: "Đừng gấp." Không rõ vì sao, Lục Vũ cảm thấy những âm tiết quái dị mà Lục Châu đang phát ra rất quen thuộc, dường như đã nghe thấy ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra.

Tóm lại, chắc chắn anh đã từng nghe qua.

Cau mày suy nghĩ, Lục Vũ đột nhiên quay sang hỏi Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, âm thanh này ông nghe qua bao giờ chưa?" "Hả?" Vương Bàn Tử hơi ngẩn ra, rồi đột nhiên vỗ đùi một cái: "Tôi nhớ ra rồi, Tiểu Diệp Tử từng nói qua!" Câu nói này lập tức nhắc nhở Lục Vũ!

Nhớ năm xưa khi họ ở Côn Luân Thần Cung phong ấn huyễn cảnh và di hài của Xà Thần viễn cổ, Diệp Diệc Tâm từng nói những âm tiết kỳ lạ này!

Không ngờ lúc này lại được nghe thấy một lần nữa!

Lục Vũ đột nhiên có cảm ứng, quay đầu lại thấy vị trí bát quái trận tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếc đại đỉnh đột ngột xoay chuyển, vô số phù văn vàng kim từ bên trong đỉnh bay ra!

Ngay sau đó, miệng Lục Vũ cũng vô thức phát ra những âm tiết quái dị đó!

Vô số phù văn từng chút một rơi xuống người Lục Vũ.

Vương Bàn Tử ngây người, chợt nghĩ đến điều gì đó, mặt đầy

kinh hoàng gào lên với Lục Vũ: “Dừng lại!

Dừng lại ngay!

Anh dừng lại cho tôi, ngậm miệng lại!” Vương Bàn Tử thực sự sợ đến chết khiếp, lão lao thẳng về phía Lục Vũ muốn ngăn anh lại!

Trong lòng lão hiểu rằng Lục Vũ rất có thể sẽ giống như “Tiểu Diệp Tử” năm xưa, trở thành một phần của phong ấn...

Chuyện này lão tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Nhưng trên người Lục Vũ phù văn lấp lánh, Vương Bàn Tử căn bản không thể tiếp cận!

Chỉ có thể giương mắt nhìn Lục Vũ chậm rãi tiến lại gần Lục Châu!

Lục Châu và Lục Vũ, hai người liên tục phát ra những âm tiết quái dị, càng lúc càng gần Ngô Tam Tỉnh...

Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử không thể làm gì được, chỉ biết đứng nhìn.

Mắt Vương Bàn Tử đã đỏ hoe, nước mắt chực trào, lão nhìn chằm chằm Lục Vũ không chớp mắt, sợ rằng giây tiếp theo anh sẽ giống như “Tiểu Diệp Tử” biến mất ngay trước mắt lão.

Khoảng năm phút sau, Lục Vũ và Lục Châu cuối cùng cũng ngừng phát ra những âm tiết đó.

Tim Vương Bàn Tử treo ngược lên tận cổ, hơi thở cũng ngưng bạt, mắt nhìn chằm chằm Lục Vũ.

Cuối cùng, Lục Vũ lại lên tiếng, không phải là âm tiết quái dị kia: “Bàn Tử, đừng lo lắng quá, không phải chuyện gì ghê gớm đâu.” Sau câu nói đó, cả Lục Vũ và Lục Châu đều trở nên vàng rực rỡ.

Giọng Lục Vũ lại vang lên: “Ngô Tam Tỉnh là một kẻ điên, hắn

không chỉ dung hợp thượng cổ thi tiển, mà còn hấp thụ huyết thịt của Xà Thần viễn cổ, kế thừa thủ đoạn của Xi Vưu...

Hắn thực sự không lừa người, hắn thực sự đã biến thành Chung Cực, Chung Cực của thế giới này.

Nếu hắn muốn, chỉ trong một ý niệm là có thể làm được rất nhiều chuyện ở thế giới này...” “Tôi không nghe, tôi không nghe!” Lời của Lục Vũ giống như lời trăng trối của Diệp Diệc Tâm trong hẻm núi ở Côn Luân Sơn năm nào, khiến Vương Bàn Tử không thể chấp nhận, gào thét khản cả cổ: “Tôi không quan tâm anh đang làm gì, anh lập tức dừng lại cho tôi!” Lúc này, Lục Vũ quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, đột nhiên mỉm cười nói: “Sống chết có số, giàu sang do trời, nhiều năm trước tôi đã nên chết rồi, cứ sống vật vờ thế này bao nhiêu năm cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Nghe câu này, Vương Bàn Tử hoàn toàn chết lặng.

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi!

Chuyện lão sợ nhất rốt cuộc cũng... trở thành hiện thực!

Sợ cái gì, cái đó đến!

Lo lắng cái gì, cái đó tới!

Đại não Vương Bàn Tử trống rỗng, không còn biết gì nữa...

Lục Vũ khẽ thở dài, quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhẹ nhàng nói: “Ngươi rất lợi hại, tuy không bằng Uông Tàng Hải, nhưng ngươi giống như một con rắn độc trốn sau lưng tất cả mọi người, canh đúng thời cơ là sẽ không ngần ngại mà cắn tới tấp.

Đáng tiếc, ngươi không nên làm như vậy.

Ta có thể tách hồn phách của ngươi ra, đưa ngươi đi chuyển thế luân hồi...” Trong lúc Lục Vũ nói chuyện, Ngô Tam Tỉnh cứ ngồi đó, bất động nhìn anh và Lục Châu, cả người như ngây dại, không biết gì

cả.

Không biết trôi qua bao lâu, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười một tiếng: “Chuyển thế luân hồi?

Tại sao ta phải chuyển thế luân hồi?

Cho dù ngươi có thể tách hồn phách của ta ra thì đã sao?

Ngươi hiểu quá ít về sức mạnh Chung Cực.” Nói đến đây, Ngô Tam Tỉnh dừng lại, nhìn Lục Vũ và Lục Châu với vẻ giễu cợt, chậm rãi nói: “Ta là Chung Cực, thế giới này tôn ta làm chủ.

Chuyển thế luân hồi?

Chương 1593

À, ta chỉ cần một ý niệm là Địa Phủ cũng tan thành mây khói, lấy đâu ra chỗ mà chuyển thế?

Để ta xem, tiễn ai đi trước nào, tiểu béo tử, ngươi thích khóc thế thì ngươi đi trước đi!" Lời vừa dứt, Ngô Tam Tỉnh phất tay về phía Vương Bàn Tử!

Vương Bàn Tử đang chìm trong đau buồn, lúc này mới phản ứng lại, ngơ ngác nhìn.

Chỉ thấy một luồng tử khí quái dị trực tiếp bay về phía lão.

Khi lão còn chưa kịp phản ứng, luồng tử khí đó đột nhiên bị một đạo phù văn vàng kim bắn trúng, lập tức biến thành một làn khói nhẹ!

Ngay sau đó nghe tiếng Ngô Tam Tỉnh gầm lên: "Đáng chết!

Ngươi đã làm gì!

Đáng chết!

Đáng chết!

Đáng chết!

Hai đứa khốn khiếp các ngươi!

Các ngươi đã làm gì!" Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử đều không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh gào thét điên cuồng!

Nhưng ngay sau đó, bọn họ chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía sau.

Tiếp đó thấy mấy bóng người vô cùng thảm hại xuất hiện.

Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn, Ngô Tà, A Ninh, Ngô Nhất Cùng đều ở đó.

Năm người họ khiêng một bộ thi thể tàn nát đi từ bên ngoài vào.

Bộ thi thể đó nhìn chính là di hài của Xi Vưu mà họ đã thấy trong quan tài đồng giữa biển lửa!

Đầu óc Vương Bàn Tử "oanh" một tiếng, cảm thấy chuyện này dường như không giống với lão nghĩ.

Việc Lục Vũ đang làm dường như cũng không giống với việc Diệp Diệc Tâm đã làm năm xưa.

Khi lão còn chưa hiểu rõ là chuyện gì, Ngô Tam Tỉnh đang gào thét rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nhìn Lục Châu với vẻ âm trầm, chậm rãi hỏi: "Làm sao ngươi biết được?" Không đợi Lục Châu lên tiếng, Ngô Tam Tỉnh đã nói tiếp: "Trên người ngươi có mùi vị thượng cổ, loại mùi vị mà ta cực kỳ ghét!

Ngươi tốt nhất nên cút xa ta ra một chút, nếu không ta không ngại làm ngươi biến mất ngay bây giờ đâu!" Dứt lời, Ngô Tam Tỉnh chuyển ánh mắt sang nhóm Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn mới xuất hiện, lạnh lùng nói: "Các ngươi không nên tới, càng không nên mang hắn tới.

Nhưng các ngươi đã tới thì đừng hòng rời đi.

Cứ đợi đấy, đợi ta xử lý xong chuyện của bọn chúng rồi sẽ đến lượt các ngươi.

Ta sẽ khiến các ngươi nếm trải mọi đau khổ của thế gian, khiến các ngươi đau đớn muốn chết mà không được, sống không bằng chết!" Những lời này nói ra khiến nhóm Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Nói thật, bọn họ cũng không rõ tình hình cụ thể thế nào, nhưng họ

biết rất rõ, nếu Ngô Tam Tỉnh muốn, bọn họ tuyệt đối là cá nằm trên thớt, mặc hắn xẻ thịt!

Trong khi Ngô Tam Tỉnh đe dọa mọi người, Lục Vũ dắt Lục Châu chậm rãi lùi lại vài bước, đứng cùng với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lúc này mới chú ý thấy những phù văn vàng kim lấp lánh trên người Lục Vũ đã hòa vào thân thể từ lúc nào, hiện đang lấp lánh dưới lớp da.

Lão không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Tiểu ca nhi, rốt cuộc là tình hình thế nào?

Tôi thấy càng lúc càng mờ mịt rồi đấy?

Cái lão Ngô Tam Tỉnh kia là sao?

Không phải vừa rồi các người dùng phong ấn sao?" Lục Vũ nhìn Vương Bàn Tử, lắc đầu không nói gì.

Anh không nói, nhưng Lục Châu lại lên tiếng, bình tĩnh bảo: "Hắn không phải Ngô Tam Tỉnh." Dừng một chút, Lục Châu lại nói tiếp: "Ít nhất, hắn không phải là Ngô Tam Tỉnh mà hắn tự nhận." Câu nói lấp lửng này làm Vương Bàn Tử mờ mịt hoàn toàn, lão theo bản năng gãi đầu, định hỏi thêm gì đó thì đột nhiên chú ý thấy phía Ngô Tam Tỉnh có gì đó khác thường!

Gần như trong nháy mắt, Vương Bàn Tử đã hiểu ra, vừa rồi khi Lục Vũ đi tới đã giao Thừa Ảnh kiếm cho Hắc Hạt Tử, Hắc Hạt Tử cậy vào Thừa Ảnh kiếm đã lặng lẽ lẻn đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Hơn nữa, trong tay hắn còn đang nắm viên long đan kia!

Vấn đề duy nhất là khoảnh khắc long đan xuất hiện, Ngô Tam Tỉnh đã phát giác ra.

Ngay cả khi Hắc Hạt Tử lập tức ấn long đan vào bụng Ngô Tam

Tỉnh, thì vẫn chậm một nhịp!

Ngô Tam Tỉnh chộp lấy cổ tay Hắc Hạt Tử, khiến hắn không thể tiến thêm!

Hắc Hạt Tử đã dùng hết sức bình sinh nhưng vẫn không thể ấn được long đan vào bụng Ngô Tam Tỉnh!

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh cũng có chút kiêng kỵ long đan nên chỉ nắm cổ tay Hắc Hạt Tử chứ không chạm vào viên đan!

Thấy người tới là Hắc Hạt Tử, Ngô Tam Tỉnh cười lạnh: "Bất tự lượng sức, vậy thì ngươi hãy tan thành tro..." Hai chữ cuối chưa kịp thốt ra, Hắc Hạt Tử đột nhiên buông tay, viên long đan lập tức rơi khỏi lòng bàn tay, tiếp đó tay phải cầm Thừa Ảnh kiếm xoay một vòng, từ trên xuống dưới đâm thẳng vào đỉnh đầu Ngô Tam Tỉnh!

Chương 1594

Hắc Hạt Tử một chiêu đắc thủ, đang định đâm lút Thừa Ảnh kiếm vào người Ngô Tam Tỉnh thì nghe hắn thét thảm một tiếng, ngay sau đó là một cú đấm thẳng vào đầu hắn!

Sắc mặt Lục Vũ và Lục Châu đều biến đổi!

Hắc Hạt Tử không làm theo kế hoạch vừa rồi!

Cả hai nhanh chóng lao về phía Ngô Tam Tỉnh, nhưng thấy nắm đấm của hắn sắp nện trúng Hắc Hạt Tử, lòng họ đều chùng xuống!

Đúng lúc này, người Ngô Tam Tỉnh đột ngột cứng đờ, phát ra một tiếng gào thảm thiết, thân thể vặn vẹo theo một góc độ cực kỳ quái lạ!

Lúc này mấy người mới chú ý thấy một con tiểu long đen kịt đã chui vào vết thương trên bụng Ngô Tam Tỉnh, thân thể vặn vẹo điên cuồng!

Hắc Hạt Tử lập tức thoát khốn, sải bước vòng ra sau lưng Ngô Tam Tỉnh, hai tay nắm chặt Thừa Ảnh kiếm mạnh mẽ ấn xuống!

Sau một kiếm đó, Hắc Hạt Tử vội vàng nhặt long đan dưới đất lên, định thừa cơ nhét lại vào bụng Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng vết thương trên bụng hắn đã bị tiểu long chiếm giữ, Hắc Hạt Tử ngẩn ra, định giơ long đan nhét vào miệng Ngô Tam Tỉnh nhưng đã muộn!

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh gầm lên giận dữ, tung một đấm vào Hắc Hạt Tử!

Hắc Hạt Tử như diều đứt dây, bay thẳng ra xa, đập mạnh vào bức tường cách đó mười mấy mét rồi ngã xuống, không rõ sống chết!

Cùng lúc đó, Lục Vũ và Lục Châu cũng lao đến trước mặt Ngô Tam Tỉnh!

"Đi lấy long đan!" Ngay lúc này, Lục Châu đột nhiên hét lên, đẩy mạnh Lục Vũ ra.

Khoảnh khắc Lục Vũ bị đẩy ra, Ngô Tam Tỉnh gầm rú chộp lấy Lục Châu!

Hắn giống như dã thú định cắn vào họng cô.

Lục Vũ muốn cứu viện nhưng đã không kịp!

Ngay khi Ngô Tam Tỉnh sắp cắn tới, một tiếng súng vang lên "đoàng", cổ Ngô Tam Tỉnh vẹo sang một bên, Lục Châu thừa cơ thoát khốn!

Lục Vũ lúc này không kịp nghĩ nhiều, lao đến bên Hắc Hạt Tử nhặt viên long đan lên, sẵn tiện kiểm tra tình hình của hắn.

Bị thương nhưng không chết được.

Với Lục Vũ, thế là đủ rồi!

Phía bên kia, tình hình Ngô Tam Tỉnh cũng có thay đổi.

Hắn như phát điên, nằm dưới đất vặn vẹo thân thể điên cuồng, liên tục phát ra những tiếng gầm rú như dã thú!

Kéo theo đó, con tiểu long trong bụng hắn cũng vặn vẹo không ngừng.

Cảnh tượng này quỷ dị vô cùng!

Đúng lúc này, trên mặt đất đột nhiên gồ lên một chỗ!

Lục Vũ và Lục Châu nhìn nhau, gần như đồng thanh hô: "Lăng Lý!" Lời vừa dứt, mặt đất bị đào lên, Lăng Lý từ phía dưới chui ra!

Lăng Lý vừa xông ra đã phát ra mấy tiếng "chi chi chi" sắc nhọn,

quay đầu nhìn quanh.

Thấy Lục Vũ, nó lập tức kêu lên vui sướng.

Nhưng ngay sau đó, con nhỏ này phát hiện ra Ngô Tam Tỉnh và tiểu long!

Tiếng kêu của Lăng Lý lập tức sắc nhọn gấp bội, bốn chân đào đất thật nhanh, chui lên khỏi mặt đất rồi lao thẳng vào Ngô Tam Tỉnh!

Khi mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì, nó đã lao tới người Ngô Tam Tỉnh đang vặn vẹo, cắn một miếng vào cổ hắn!

Ngô Tam Tỉnh đang vặn vẹo bỗng cứng đờ người, dừng lại.

Nhưng ngay lập tức, hắn phát ra một tiếng gào đau đớn!

Tiếng gào này còn to hơn những lần trước, đau đớn vô cùng, thậm chí có thể thấy người Ngô Tam Tỉnh run rẩy, co giật không ngừng!

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều bất ngờ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu!

Sau khi cắn rách cổ họng, Lăng Lý lại đổi mục tiêu, cắn một miếng vào tai Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ trong nháy mắt, tai của Ngô Tam Tỉnh đã bị cắn đứt, hắn đau đến mức gào thét thê thảm!

Cảnh tượng này thực sự quá kinh hoàng!

Ngay cả Lục Vũ cũng không thể hiểu nổi, con thú nhỏ Lăng Lý này làm sao có thể bộc phát ra năng lượng mạnh đến thế?

Chương 1595

Đúng lúc này, Lục Châu sực nhớ ra điều gì, vội vàng nói: "Đừng ngây ra đó, mau mở Cửu Long Đỉnh ra!

Trấn áp hắn!" Trong khi Lục Châu nói chuyện, phía Ngô Tam Tỉnh lại có biến hóa!

Vô số con rắn nhỏ vặn vẹo chui ra từ thắt lưng hắn, dần dần hình thành một cái đuôi!

Nhưng trước khi Ngô Tam Tỉnh kịp dùng đuôi chạy thoát, đuôi của tiểu long đã quấn chặt lấy đuôi hắn, khiến hắn không thể chạy thoát!

Lăng Lý vẫn ở trên người hắn, cắn xé từng miếng một!

Lục Vũ và Lục Châu lao tới, vội vã mở nắp Cửu Long Đỉnh!

Ngay khi nắp đỉnh được mở ra, Lăng Lý và tiểu long dường như đều cảm nhận được gì đó, một con càng ra sức cắn xé Ngô Tam Tỉnh, một con quấn chặt lấy người hắn!

Tận dụng cơ hội này, Lục Vũ và Lục Châu lao tới chộp lấy cái đuôi đang vặn vẹo như bánh quai chèo, kéo Ngô Tam Tỉnh về phía bát quái trận.

Vương Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, vội vàng ôm lấy viên long đan mà Lục Vũ đã giao cho, chạy theo sau.

Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ đã kéo Ngô Tam Tỉnh vào trong bát quái trận, đầu hắn đã sát mép đỉnh lô.

Đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên quát lớn một tiếng!

Lăng Lý và tiểu long trên người hắn đồng loạt cứng đờ!

Vô số rắn nhỏ ở phần đuôi Ngô Tam Tỉnh lập tức quấn lấy cổ Vương Bàn Tử, kết nối lão với hắn!

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt, Vương Bàn Tử không kịp phản ứng, Lục Vũ và Lục Châu cũng không kịp.

Chỉ trong tích tắc, Ngô Tam Tỉnh đã kéo Vương Bàn Tử lại gần mình, giọng nham hiểm nói: "Các ngươi, tất cả đều đáng chết!

Bắt đầu từ ngươi!" Nói đoạn, tay Ngô Tam Tỉnh đã bóp chặt cổ Vương Bàn Tử, chỉ cần dùng sức một chút là Vương Bàn Tử e rằng sẽ thành người thiên cổ!

Đúng lúc này, Lục Vũ vung tay, số bùa chú còn lại trên người đều ném hết lên người Ngô Tam Tỉnh.

Tiếp theo đó, một luồng lôi quang to bằng cánh tay từ trên trời giáng xuống, nện thẳng vào người Ngô Tam Tỉnh!

"A!" Ngô Tam Tỉnh lại gào lên một tiếng, theo bản năng buông Vương Bàn Tử ra!

Vương Bàn Tử ngã xuống đất, người co giật, vừa rồi cũng bị điện giật không nhẹ!

Lục Châu vội lao tới kéo Vương Bàn Tử ra.

Ngay khi cô vừa kéo Vương Bàn Tử đi, tay Lục Vũ không ngừng nghỉ, từng đạo điện quang liên tục oanh tạc lên người Ngô Tam Tỉnh!

Lúc này anh cũng không kịp nghĩ xem tiểu long và Lăng Lý sẽ ra sao!

Sau khi liên tiếp mấy đạo lôi quang nện xuống, Lục Vũ đã đến sát Ngô Tam Tỉnh, dùng sức lật một cái, đẩy cả Ngô Tam Tỉnh, Lăng Lý và tiểu long vào trong Cửu Long Đỉnh!

Khi anh quay lại lấy nắp đỉnh, người Ngô Tam Tỉnh đột ngột động

đậy, cái đầu đã vặn vẹo không còn hình người thò ra khỏi đỉnh, phát ra tiếng gào như dã thú!

Đúng lúc này, lại một tiếng súng vang lên, trên người Ngô Tam Tỉnh xuất hiện một lỗ đạn, người hắn lảo đảo rồi rớt lại vào trong đỉnh!

Tận dụng kẽ hở đó, nắp đỉnh trong tay Lục Vũ lập tức đậy kín Cửu Long Đỉnh!

Trong nháy mắt, Cửu Long Đỉnh lại tỏa ra ánh kim chói lọi, vô số phù văn lấp lánh!

Chiếc đại đỉnh thậm chí bắt đầu rung lắc dữ dội!

Trong không gian, không ai nói lời nào, chỉ nghe thấy tiếng đại đỉnh va chạm với bệ ngọc phát ra những âm thanh thanh thúy.

Lục Vũ quay đầu lại, thậm chí thấy cả bốn đạo đồng phù ở bốn góc cũng đang run rẩy!

Lục Châu phản ứng lại, hét lớn nhắc nhở: "Đè chặt đồng phù!" Nói xong, cô đã đè lên một đạo đồng phù!

Sau đó, Lục Vũ, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cũng mỗi người tiến tới một góc, đè chặt đạo đồng phù ở đó.

Lúc này, Lục Vũ lại chú ý thấy một tình huống cực kỳ kỳ lạ.

Những người Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn xuất hiện lúc trước đều đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Lục Vũ nhíu chặt mày, không nhịn được hỏi Lục Châu: "Cô vừa mới làm gì thế?" Lục Châu đang đè chặt đồng phù, cảm giác sự rung động của nó đang giảm dần từng chút một, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, đáp: "Không phải chỉ có hắn mới biết huyễn hóa, tôi cũng có thể.

Chính xác mà nói, không phải tôi có thể, mà là Ngoa Thú có thể.

Thứ lợi hại nhất của nó không phải là nói dối lừa người, mà là nói ra điều gì đó khiến người khác đều phải tin theo.

Ngay cả khi trước mắt anh không có vật đó, anh cũng sẽ tin rằng chính mình đã nhìn thấy." Nghe vậy, Lục Vũ mới vỡ lẽ.

Khác với những người còn lại, trước đó khi cùng Lục Châu tụng niệm những âm tiết kỳ quái kia, anh đã lờ mờ đoán được vài phần.

Chương 1596

Giờ nghe Lục Châu giải thích, anh lập tức hiểu rõ dụng ý trước đó của cô.

Tuy nhiên, khi anh định hỏi thêm gì đó, Lục Châu đột nhiên lên tiếng: "Phải đi rồi." Vừa dứt lời, Lục Vũ phát hiện những đồng phù đang rung chuyển đều dừng lại hẳn.

Xung quanh đột nhiên tối sầm đi nhiều, ngoài những phù văn đang xoay tròn, cơ bản không thấy thêm tia sáng nào khác.

Anh hơi ngỡ ngàng một chút rồi lập tức gật đầu, ra hiệu cho Hắc Hạt Tử và Vương Bàn Tử rời khỏi phạm vi Bát Quái trận.

Mấy người vừa bước ra khỏi trận, Bát Quái trận đột nhiên xoay chuyển cực nhanh, vô số phù văn lấp lánh trên Cửu Long Đỉnh ở trung tâm, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ!

Ngay sau đó, nắp đỉnh bay lên, Ngô Tam Tỉnh từ trong Cửu Long Đỉnh bay vọt ra!

Nhưng lúc này, Ngô Tam Tỉnh chỉ lơ lửng trên không trung phía trên đỉnh, không hề rời đi.

Cơ thể lão vẫn rách nát thê thảm, vẻ mặt dữ tợn như đang liều mạng vùng vẫy nhưng căn bản không thể thoát ra!

Tiểu Long và Lăng Lý nhanh chóng uốn lượn thân mình rời khỏi đại đỉnh!

Hai đứa vừa đáp xuống đất, Ngô Tam Tỉnh cùng những phù văn kia bắt đầu xoay tròn điên cuồng!

Theo đà xoay chuyển, vô số tia điện lóe lên!

Từng đạo phù văn từ trên người Lục Vũ và Lục Châu bay ra, hóa thành những luồng lưu quang đâm thẳng vào Ngô Tam Tỉnh!

Mỗi khi một luồng lưu quang đâm trúng, Ngô Tam Tỉnh lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Lưu quang không dứt, tiếng kêu thảm không ngừng bên tai!

Ngô Tam Tỉnh lúc này trông như một bóng đèn vỡ nát!

Thân thể đầy rẫy lỗ hổng!

Vô số ánh kim quang từ trong những lỗ hổng đó đâm ra!

Ánh kim chói mắt, vô cùng thần bí!

Chứng kiến cảnh này, Vương Bàn Tử trợn mắt há mồm, kinh ngạc hỏi: "Không phải chứ, Tiểu ca nhi, rốt cuộc chuyện này là thế nào, có thể giải thích cho tôi chút không?" Vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử cũng phụ họa: "Đúng đúng, mau nói đi, dù sao cũng để tôi làm con ma hiểu biết chứ." Vừa nói xong câu đó, Lục Châu đột nhiên nói một câu: "Tạm biệt." Giọng nói vừa dứt, cô đã lao thẳng vào Cửu Long Đỉnh đang rực sáng phù văn!

Trong nháy mắt, Cửu Long Đỉnh tỏa ra luồng ánh sáng chói lòa!

Nhóm Lục Vũ không ai có thể mở mắt ra nổi, chẳng nhìn thấy gì cả, giống hệt như lúc Cửu Long Đỉnh mới xuất hiện.

Không biết đã qua bao lâu, luồng ánh sáng chói mắt kia cuối cùng cũng biến mất!

Lục Vũ mở mắt ra, không còn thấy Cửu Long Đỉnh, cũng không thấy đồng phù hay phiến thanh ngọc đâu nữa.

Nơi phù văn lấp lánh khi nãy giờ chỉ còn lại một bức đồ hình Bát Quái!

Đồ hình dán chặt xuống mặt đất, tỏa ra ánh kim quang nhạt.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng mở mắt, nhìn quanh một lượt, ngơ ngác hỏi: "Ai giải thích cho tôi chút đi, thế này là sao?" Vừa dứt lời, Bàn Tử đột nhiên quái khiếu một tiếng: "Đậu mợ!" Theo tiếng hét của lão, đồng tử Lục Vũ co rụt lại, thấy trên đồ hình Bát Quái từ từ hiện ra một nhân ảnh, chính là...

Xi Vưu!

Sao có thể như vậy được!

Xi Vưu chẳng phải đã bị Ngô Tam Tỉnh nuốt chửng rồi sao?

Nhưng ngay sau đó, Lục Vũ dường như hiểu ra điều gì, lật tay một cái đã nắm chặt Thừa Ảnh kiếm!

Đang định ra tay, Xi Vưu đột nhiên lên tiếng: "Hóa ra, từ đầu ta đã sai rồi..." Nghe vậy, Lục Vũ không khỏi sửng sốt, rồi nhíu mày, miệng lại phát ra những âm tiết quái dị.

Vương Bàn Tử nghe Lục Vũ lại đọc cái thứ đó, lập tức trợn tròn mắt hét lên: "Cậu im miệng ngay, đừng nói nữa, đừng niệm nữa!" Lục Vũ thần sắc bình tĩnh, không hề thay đổi biểu cảm.

Bất chấp Bàn Tử gào thét thế nào, anh vẫn điềm tĩnh tụng niệm những âm tiết kỳ lạ kia.

Theo tiếng niệm của anh, quanh thân Xi Vưu dần hiện lên một luồng sáng màu tím.

Bàn Tử càng lúc càng cuống, vừa gào với Lục Vũ vừa hét với Hắc Hạt Tử: "Mau giúp một tay, bảo cậu ta im miệng lại!" Hắc Hạt Tử không rõ tình hình ra sao, nhưng cũng biết không thể ngắt lời Lục Vũ, vội vã ngăn Bàn Tử lại, quát: "Ông bình tĩnh lại đi!" Cùng lúc đó, những âm tiết cổ quái từ miệng Lục Vũ vẫn không ngừng vang lên, anh chậm rãi tiến lại gần vị trí của Xi Vưu.

Thấy Lục Vũ càng lúc càng gần Xi Vưu, mắt Bàn Tử trợn ngược,

tưởng chừng như sắp nổ ra máu!

Nhưng ngay khi Lục Vũ định bước chân vào đồ hình Bát Quái, anh đột nhiên dừng lại, ngoái đầu nhìn một cái rồi nói với phía sau lưng Bàn Tử: "Ông cũng biết đường vào đây sao?" Bàn Tử giật nảy mình, theo bản năng quay đầu lại, thấy một người trung niên mặc tây trang đen, tay cầm một khẩu súng lửa dây thừng, đang đứng lặng lẽ nhìn họ từ khoảng cách mười mấy mét.

Người này trông rất nho nhã, trên mặt nở nụ cười khổ, chính là Trương Hạo đã lâu không gặp!

Thấy hắn xuất hiện, Hắc Hạt Tử sững sờ tại chỗ.

Ngay sau đó, lão phản ứng lại, không thể tin nổi mà gọi một tiếng: "Trương lão bản!" Trương Hạo cầm súng lửa, vẻ mặt cười khổ, chậm rãi đi về phía họ, gật đầu với Hắc Hạt Tử và Bàn Tử, cuối cùng đi tới sau lưng Lục Vũ, lắc đầu cười khổ: "Xin lỗi, tôi cũng không còn cách nào khác." Lúc này, Bàn Tử mới phản ứng lại, chạy lên nắm lấy cánh tay Lục Vũ, nói: "Tiểu ca nhi, cậu tránh ra chút đi, đừng niệm cái thứ đó nữa, có niệm thì cứ để..." Bàn Tử khựng lại một chút, nói với Trương Hạo: "Để lão niệm!" Lục Vũ có chút bất lực nhìn Bàn Tử, không nói gì, chỉ hỏi Trương Hạo: "Những người khác đâu?" Trương Hạo nhìn Xi Vưu trên đồ hình Bát Quái, lắc đầu khẽ đáp: "Đều chết cả rồi." Ngừng một chút, lão bổ sung: "Đáng lẽ phải chết sớm hơn, chỉ là bị trì hoãn một chút thời gian, nhưng thế này cũng tốt..." Nói xong câu đó, Trương Hạo bước vào Bát Quái trận, đứng vào vị trí quẻ Đoài.

Chương 1597

Sau khi đứng vững, Trương Hạo niệm một âm tiết kỳ quái, rồi thấy trên người lão xuất hiện một hư ảnh.

Trương Hạo tiếp tục bước sang quẻ Cấn, lúc này mọi người mới nhìn rõ hư ảnh xuất hiện ở quẻ Đoài là một người đàn ông.

Trông râu tóc bạc phơ, rất giống Khương Tử Nha!

Trương Hạo tại quẻ Cấn lại lầm bầm vài âm tiết quái dị không ai hiểu nổi, rồi chuyển sang quẻ Ly.

Ở vị trí quẻ Cấn cũng xuất hiện một bóng hình mờ ảo!

Hình ảnh một người phụ nữ che mặt, trông giống hệt Tinh Tuyệt nữ vương!

Trương Hạo liên tục di chuyển trên đồ hình Bát Quái, mỗi khi đi qua một quẻ lại dừng chân giây lát, sau đó trên đồ hình lại hiện ra một bóng người mờ ảo.

Khương Tử Nha, Tinh Tuyệt nữ vương, Uông Tàng Hải, Ngao Ngoan, Ngô Tam Tỉnh, Diệp Diệc Tâm... lần lượt xuất hiện.

Khi bóng dáng Diệp Diệc Tâm hiện ra, sắc mặt Bàn Tử và Lục Vũ đều biến đổi!

Nhưng ngay lập tức, một nhân ảnh khác hiện ra tại vị trí quẻ Khôn.

Một người phụ nữ dịu dàng, trông rất quen mắt, chính là hình ảnh lúc trưởng thành của Lục Châu!

Nhưng trớ trêu thay, hình ảnh này lại là thân rắn đầu người!

Bàn Tử không khỏi ngẩn ngơ, theo bản năng nói: “Tiểu ca nhi,

chúng ta vẫn chưa ra tay sao?

Tôi cảm thấy lão Trương Hạo này chẳng tốt đẹp gì đâu, hay là để tôi...” Không đợi Bàn Tử nói xong, Lục Vũ đã cắt lời, khẽ nói: “Đừng gấp, cứ xem đi.

Xem xong rồi ông sẽ hiểu chuyện gì đang xảy ra.” Nghe giọng nói bình tĩnh của Lục Vũ, Bàn Tử cũng hiểu hiện tại chắc là không có nguy hiểm, bèn đứng bên cạnh trợn mắt nhìn.

Chờ một lát, thấy Trương Hạo vẫn đứng yên ở vị trí quẻ Càn, Bàn Tử không nhịn được lại lên tiếng: “Tiểu ca nhi, Trương Hạo có ý gì vậy, sao lão đứng đó không đi tiếp?” “Bát Quái trận cần tám người, lão là người cuối cùng.” Lục Vũ khẽ nói, rồi lắc đầu: “Đáng lẽ vị trí đó là của tôi.” Câu trước còn ổn, câu sau vừa nói ra, tâm trạng Bàn Tử lại căng thẳng, lập tức nắm chặt lấy tay Lục Vũ, sợ anh giây sau sẽ lao qua đó.

Lão tuy không hiểu Bát Quái trận là cái danh đường gì, nhưng cũng biết trò này chẳng phải chuyện gì tốt lành.

Ngay lúc đó, Trương Hạo lại lên tiếng, phát ra âm tiết quái dị.

Theo tiếng của lão, bảy bóng người mờ ảo kia cũng đồng loạt lên tiếng.

Từng âm tiết quái dị tràn ngập khắp không gian, nghe mà đau cả đầu!

Bàn Tử không nhịn được lại hỏi: “Tiểu ca nhi, trước đó làm bao nhiêu việc, sao Ngô Tam Tỉnh lại chạy ra nữa rồi?

Còn cả tên Xi Vưu này là sao?” Lục Vũ trầm mặc một chút, không vội trả lời câu hỏi của Bàn Tử mà lùi lại vài bước, nhặt lấy Hắc Kim cổ đao và Hắc Kim đoản đao ở đằng xa, đặt tất cả cạnh đồ hình Bát Quái, lúc này mới quay sang bảo Hắc Hạt Tử: “Bụi trở về với bụi,

đất trở về với đất.

Chuyện lần này kết thúc, anh cũng có thể giải thoát rồi.” Nghe lời Lục Vũ, Hắc Hạt Tử cúi đầu, không nói lời nào.

Bàn Tử nhìn Hạt Tử hỏi: “Hạt Tử, ông là tình hình gì thế?

Tiểu ca nhi cứ giấu giấu diếm diếm, ông có thể nói thẳng thừng chút không?” Hắc Hạt Tử cũng trầm mặc, rồi lắc đầu: “Tôi thì vẫn là Hắc Hạt Tử thôi, chẳng có tình hình gì đặc biệt.

Nếu ép phải nói thì vận khí của tôi không tệ.

Có điều, không được tốt như vận khí của ông thôi.” Nghe vậy, Bàn Tử lại ngẩn người, thầm nghĩ chuyện này thì liên quan gì đến vận khí?

Đang lúc lão định hỏi thêm gì đó, Lục Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: “Sắp xong rồi, Bát Quái trận đã thành, lần này cuối cùng cũng có thể kết thúc.” Bàn Tử theo bản năng quay đầu nhìn Lục Vũ: “Tiểu ca nhi, ý cậu là chuyện này đã giải quyết xong?” “Ừ.” Lục Vũ gật đầu, thở phào một hơi dài rồi ngồi bệt xuống đất.

Tiếp đó, anh lôi tất cả pháp khí trên người ra, ném vào đồ hình Bát Quái như ném rác, tiện miệng nói: “Bàn tử, mấy thứ này đều không dùng được nữa, vứt hết đi.

Giữ lại có khi lại là tai họa.” “Hạt tử, anh cũng thế.” “Cuộc chiến kéo dài đằng đẵng này cuối cùng đã đến lúc kết thúc, không cần phải tranh giành gì với những thứ quỷ quái này nữa.” Bàn Tử còn có chút không nỡ, nhưng Hắc Hạt Tử lại dứt khoát ném những thứ Lục Vũ giao cho lão trước đó vào đồ hình Bát Quái.

Thấy hành động của Hạt Tử, Bàn Tử nghiến răng, cũng tiếc nuối trút sạch đồ trên người ra, ném hết pháp khí vào đồ hình, rồi lại nhìn Lục Vũ hỏi: “Tiểu ca nhi, chuyện đã đến mức này rồi, có phải nên nói

cho tôi biết rốt cuộc là thế nào không, chúng ta vừa đánh nhau với ai thế?" Lục Vũ quay sang nhìn Bàn Tử, rồi nhìn đồ hình Bát Quái cách đó không xa, cuối cùng mới mở lời: "Xi Vưu.

Từ đầu đến cuối, thứ chúng ta đánh chính là Xi Vưu, chỉ là hắn trông giống Ngô Tam Tỉnh, hơn nữa còn ngụy trang rất giỏi, vô cùng giỏi, thậm chí không tiếc phân ra một luồng tàn hồn để tự mình nuốt chửng..." Bàn Tử vốn đang đầy bụng tò mò, nghe xong câu này của Lục Vũ thì cằm suýt rớt xuống đất.

Mất một lúc lâu lão mới như bị dẫm phải đuôi mà phản ứng lại, kinh hãi: "Xi Vưu?

Cậu bảo hắn từ đầu đến cuối đều là Xi Vưu?

Chuyện này... sao có thể chứ!" Lục Vũ liếc nhìn Trương Hạo vẫn đang tụng niệm âm tiết cổ quái ở đằng xa, nói tiếp: "Ngô Tam Tỉnh dù có lợi hại đến đâu thì đã sao?

Thực tế, sau khi lão cộng sinh với Thượng cổ Thi Tiển, lão đã không còn là chính mình nữa rồi." Nói đến đây, Lục Vũ khựng lại, nhìn những phù văn càng lúc càng sáng ở đằng xa, chậm rãi nói: "Xi Vưu đã toan tính chuyện này từ thời thượng cổ.

Hắn luôn thèm khát máu thịt của Xà Thần.

Thực tế hắn đã thành công, chỉ có điều có người khác đã tính toán trước được việc hắn định làm nên đã để lại hậu thủ.

Chương 1598

Nếu không nhờ hậu thủ đó, lần này đừng nói là họ, ngay cả chúng ta cũng phải bỏ mạng ở đây.

Thế giới này e rằng cũng sẽ sụp đổ...” Ngay khi Lục Vũ nói xong câu đó, Tiểu Long vốn nãy giờ im hơi lặng tiếng ở góc đột nhiên nghĩ ra điều gì, nó uốn éo thân mình lân la đến cạnh đồ hình Bát Quái, há miệng, thân hình co rụt lại vài cái rồi nôn ra một viên châu màu đen.

Sau đó, Lăng Lý cũng học theo, tiến đến cạnh đồ hình Bát Quái, há miệng nôn thốc nôn tháo, một đống thịt vụn đỏ tươi bị nó nôn ra.

Nhìn bộ dạng nó như thể sắp nôn cả mật xanh mật vàng ra vậy.

Sau khi đã nôn sạch sẽ, Lăng Lý lập tức suy yếu hẳn đi, gắng gượng nhích từng bước đến bên cạnh Lục Vũ rồi nằm bẹp xuống, trông có vẻ mệt đến mức không ngóc đầu lên nổi.

Bàn Tử thấy bộ dạng của nó thì ngẩn người, gãi đầu nói: “Tiểu ca nhi, hai đứa nó là nôn trả lại đống thịt Ngô Tam Tỉnh vừa nuốt lúc nãy à?

Chúng ta trước đó...” Câu nói này của Bàn Tử còn chưa dứt, Lục Vũ đã đột ngột ngắt lời: “Đi thôi.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, vài phút nữa thôi, trên thế giới này sẽ không còn Xi Vưu, không còn Xà Thần viễn cổ, cũng không còn bất cứ chuyện gì liên quan đến chúng nữa.” Dứt lời, Lục Vũ đã xoay người đi ra ngoài, theo sau anh là Tiểu Long và Lăng Lý.

Bàn Tử hơi ngẩn ra, nhưng vẫn gọi Hắc Hạt Tử rồi lập tức đuổi theo Lục Vũ.

Mấy người men theo căn phòng đổ nát đi được vài bước, vừa ra

khỏi phòng đồng, Bàn Tử đã trợn tròn mắt!

"Thế này là sao?

Ở đâu ra lắm người thế này?

Đậu mợ!

Sao mấy người này nhìn quen mắt thế?" "Hoắc Linh?" "Giải Liên Hoàn?" "Trần Văn Cẩm?" "Đậu mợ, kia chẳng phải là lão biết tam Lôi Hiển Minh sao?" Nhìn từng bóng người mờ ảo từ đằng xa đi tới, như thể không nhìn thấy bọn họ mà đi thẳng vào căn phòng đồng nát, Bàn Tử không kìm được mà la lối om sòm.

Gào thét một hồi, lão mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Lục Vũ cũng chẳng buồn để ý đến sự kinh ngạc của Bàn Tử, chỉ dẫn lão và Hắc Hạt Tử đi dọc theo con đường thanh đồng, vừa đi vừa tùy tiện nói: "Không có gì to tát cả, tất cả những ai biết về Chung Cực, từng thấy Chung Cực, hay tham gia vào chuyện này đều cần phải bị xóa bỏ.

Giống như câu nói xưa, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của người đó, nhổ cỏ tận gốc.

Sau ngày hôm nay, sẽ không còn ai biết về những chuyện của Chung Cực nữa..." Đang nói dở, Hắc Hạt Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì, hỏi: "Vậy còn chúng ta?

Chúng ta tính sao?

Anh định ra tay à?

Hay là ai?" Câu nói của lão cũng lập tức nhắc nhở Bàn Tử, Bàn Tử vội nói: "Lão Hồ thì sao?

Lão cũng biết mà?" Lục Vũ nhìn Bàn Tử, cười lắc đầu: "Ký ức của gia đình ba người lão Hồ đều đã bị tôi xóa sạch, không cần lo lắng

gì cả.

Còn về phần các anh, có thể chọn ghi nhớ, hoặc có thể chọn quên đi.” Trong lúc nói chuyện, Lục Vũ vẫn không dừng bước.

Dẫn hai người đi được khoảng ba phút, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cánh cổng thanh đồng.

Bàn Tử và Hắc Hạt Tử không khỏi trợn mắt!

Trước cổng thanh đồng chẳng phải là biển lửa sao?

Biển lửa ngút trời đâu rồi?

Sao lại biến mất rồi?

Mặc kệ họ ngỡ ngàng thế nào, việc biển lửa biến mất là sự thật rành rành.

Lục Vũ dẫn họ đi theo con đường cũ, ra ngoài một cách nhẹ nhàng thư thái.

Khi họ bước ra khỏi Vân Thiên Cung, một lần nữa đứng trên đỉnh núi tuyết, đúng lúc bình minh lên!

Một vầng mặt trời đỏ rực đang mọc lên từ phía đông.

Ánh nắng chói chang lập tức khiến mấy người phải nheo mắt lại...

Lục Vũ nhìn Bàn Tử, nói: “Đi thôi, xuống núi nào, trên đường đi có gì muốn hỏi cứ việc hỏi.

Chờ đến khi xuống núi, các anh phải nói cho tôi biết, rốt cuộc là muốn nhớ kỹ những chuyện này, hay là quên sạch sành sanh để bắt đầu một cuộc đời mới.” Lục Vũ nói xong, sắc mặt Bàn Tử thay đổi, biểu cảm của Hắc Hạt Tử cũng trở nên kỳ quái.

Cả hai người đều ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Thú thực là giờ trong bụng họ đầy rẫy nghi hoặc.

Nhưng cái khó là ở chỗ, dù là Bàn Tử hay Hạt Tử đều không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu...

Mãi một lúc lâu sau, Hắc Hạt Tử mới nhớ ra một việc, hỏi: "Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn, Ngô Tà, Ngô Nhất Cùng, họ thế nào rồi?"